BACHNGOCSACH.COM

Nhất niệm vĩnh hằng

Nhĩ Căn

Mục lục

Chương 1: Hắn Tên Là Bạch Tiểu Thuần
Chương 2: Hỏa Táo Phòng
Chương 3: Sáu Câu Chân Ngôn
Chương 4: Luyện Linh
Chương 5: Vạn Nhất Ném Đi Mạng Nhỏ Thì Thế Nào
Chương 6: Linh Khí Thượng Cấp
Chương 7: Quy Văn Nhận Chủ
Chương 8: Ta Với Ngươi Liều Mạng!
Chương 9: Duyên Niên Ích Thọ Đan
Chương 10: Sư Huynh Chớ Đi Vội
Chương 11: Hầu Tiểu Muội
Chương 12: Trên Bức Tường Rào
Chương 13: Ngươi Cũng Tới Đi
Chương 14: Tam Sư Huynh? Tam Sư Tỷ?
Chương 15: Bất Tử Trường Sinh Công!
Chương 16: Thận Trọng Tỉ Mỉ
Chương 17: Rùa Đen Nhỏ
Chương 18: Dẫn Dắt Bầu Không Khí!
Chương 19: Bạch Thử Lang Truyền Thuyết
Chương 20: Lông Gà Trên Đất
Chương 21: Tiểu Thuần Ca Ca.
Chương 22: Sư Tỷ Yên Tâm
Chương 23: Cuồng Ma Trộm Gà
Chương 24: Ngươi Là Ai
Chương 25: Bất Tử Thiết Bì
Chương 26: Linh Vĩ Kê Ăn Có Ngon Không
Chương 27: Cái Này.Đây Là Cây Trúc!
Chương 28: Áp Lực Mới Là Động Lực
Chương 29: Cử Trọng Nhược Khinh
Chương 30: Đến Đây Đi!
Chương 31: Sỉ Nhục A!
Chương 32: Vận Khí Nghịch Thiên
Chương 33: Đả Đảo Bạch Tiểu Thuần!
Chương 34: Thảo Mộc Nghiền Ép
Chương 35: Lại Thấy Hứa Bảo Tài
Chương 36: Tiểu Ô Quy Xưng Bá!
Chương 37: Cử Khinh Nhược Trọng

Chương 38: Tử Khí Hóa Đỉnh
Chương 39: Nghiền Ép
Chương 40: Truy Cầu Cực Hạn
Chương 41: Hiệu Quả Của Luyện Linh
Chương 42: Khảo Hạch Tấn Chức
Chương 43: Rất Chậm. Rất Chậm
Chương 44: Trời Đã Sáng Rồi
Chương 45: Giết Chết Ngươi Không Khó!
Chương 46: Nhiệm Vụ Từ Chấp Pháp Đường
Chương 47: Tiểu Thuần Ra Tông Môn
Chương 48: Thế Giới Bên Ngoài
Chương 49: Lạc Trần Gia Tộc
Chương 50: Đình Viện Quỷ Dị
Chương 51: Phùng Sư Huynh Là Người Tốt A
Chương 52: Lạc Trần Làm Phản
Chương 53: Dũng Khí
Chương 54: Đạo Nghĩa Trong Lòng
Chương 55: Thiếu Chủ Trần Hằng
Chương 56: Nương Tựa Lẫn Nhau
Chương 57: Chúng Ta Đều Phải Sống Sót!
Chương 58: Ngoan Cố Chống Cự!
Chương 59: Ta Sống Ngươi Chết
Chương 60: Sinh Tử Kịch Chiến
Chương 61: Một Kích Tuyệt Mệnh
Chương 62: Dao Mổ Trâu Giết Gà
Chương 63: Nghiền Ép Lạc Trần
Chương 64: Tinh Thần Và Tang Lễ
Chương 65: Người Thủ Mộ
Chương 66: Vì Tông Môn Xông Pha Khói Lửa
Chương 67: Sư Huynh, Sư Phó Ta Đâu
Chương 68: Đám Sư Diệt, Đừng Chạy!
Chương 69: Bạch Tiểu Thuần, Thiếu Chủ Bảo Ngươi Tới
Chương 70: Này, Lý Sư Huynh
Chương 71: Hạt Giống Quang Vinh Còn Sống
Chương 72: Sư Môn Có Quy Định
Chương 73: Là Ai Làm!
Chương 74: Thì Ra Là Bạch Tiểu Thuần
Chương 75: Ta Oan Uổng A!
Chương 76: Ngưng Khí Tầng Tám
Chương 77: Đấu Giá Hội
Chương 78: Bọn Họ Đang Nói Ta Sao

Chương 79: Tiểu Thuần, Chúng Ta Tin Tưởng!
Chương 80: Thiên Phú Của Trương Đại Bàn
Chương 81: Niệm Linh Cổ Pháp
Chương 82: Thiên Kiêu Bờ Nam
Chương 83: Mời Chu Trưởng Lão Xuất Mã
Chương 84: Bộc Phát Khó Thể Tin!
Chương 85: Hắn Là. Đệ Nhất!
Chương 86: Lại Là Cái Kiểu Này
Chương 87: Ngoại Môn Thiên Kiêu Chiến Hai Bờ Nam Bắc
Chương 88: Bờ Bắc Cường Hãn
Chương 89: Ngươi Nhận Thua Đi
Chương 90: Kẻ Thù Của Bờ Bắc
Chương 91: Bờ Bắc Điên Cuồng
Chương 92: Công Tôn Uyển Nhi Tuyệt Vọng
Chương 93: Đan Này Đối Với Người Cũng Có Tác Dụng
Chương 94: Bạch Sư Thúc! Chúng Ta Là Người Một Nhà!
Chương 95: Kiếm, Không Phải Dùng Như Thế Này!
Chương 96: Chiến Quỷ Nha
Chương 97: Ta Chính Là Trương Đại Bàn!
Chương 98: Long Tượng Hóa Hải Kinh
Chương 99: Tìm Tới Tận Cửa
Chương 100: Còn Không Hướng Bạch Sư Thúc Của Ngươi Nhận Lỗi
Chương 101: Nguyên Từ Châu Và Thủy Trạch Quốc Độ
Chương 102: Có Ai Ở Đây Không
Chương 103: Ta Muốn Vì Tông Môn Mà Cống Hiến!
Chương 104: Ta Cam Đoan.
Chương 105: Động Vật Đại Vượt Ngục!
Chương 106: Con Thỏ Điên Cuồng!
Chương 107: Thiên Lôi Tẩy Dược Đại Pháp
Chương 108: Trương Đại Bàn Đầy Nghĩa Khí!!!
Chương 109: Mưa Nhỏ Trên Tử Đỉnh Sơn.
Chương 110: Sung Quân Vạn Xà Cốc
Chương 111: Chạm Đến Gông Cùm Xiềng Xích
Chương 112: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng!
Chương 113: Đại Sự Xảy Ra…
Chương 114: Lý Thanh Hậu Đã Hiểu.
Chương 115: Không! Đừng Truyền Đi!!!
Chương 116: Thủy Tổ Kinh Hiện
Chương 117: Hàn Môn Dược Quyển!
Chương 118: Không Được Chào Đón
Chương 119: Mùa Xuân, Ta Chôn Dục Thú Chủng Xuống!

Chương 120: Khiêu Chiến Bạch Tiểu Thuần!
Chương 121: Hạc Giấy Bay Đầy Trời…
Chương 122: Trận Chiến Này, Ta Tiếp Nhận!
Chương 123: Chiến!
Chương 124: Ngự Nhân Đại Pháp
Chương 125: Dạ Hành Thú Năm Đó…
Chương 126: Hậu Tích Bạc Phát!
Chương 127: Hồn Phù Hư Vô
Chương 128: Linh Tỉnh
Chương 129: Một Cây Gai Xương!
Chương 130: Dục Thú Nở Hoa
Chương 131: Hết Thảy Vì Phụng Hiến
Chương 132: Bản Nguyên Phản Tổ Chi Huyết
Chương 133: Tiểu Bất Điểm, Đừng Thử
Chương 134: Âm Hồn Bất Tán
Chương 135: Bờ Bắc Đại Bộc Phát
Chương 136: Đều Đã Tới
Chương 137: Chiến Thú Của Ta!
Chương 138: Sở Thích Của Thiết Đản
Chương 139: Không Phải Ta Làm Nha
Chương 140: Trúc Cơ Thánh Địa!
Chương 141: Vẫn Kiếm Thâm Uyên
Chương 142: Thiên Kiêu Các Tông Môn!
Chương 143: Nhất Định Là Cố Ý
Chương 144: Bạch Gia Liều Mạng Với Ngươi!
Chương 145: Tất Tru!
Chương 146: Cường Hãn
Chương 147: Quái Đan Xuất Thế!
Chương 148: Ca Ca, Chơi Với Ta Đi
Chương 149: Chỉ Xem Bạch Sư Thúc Có Nghĩ Tới Hay Không
Chương 150: Ca Ca Có Việc. .
Chương 151: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Dám Đấu Cùng Ta!
Chương 152: Ngươi Vô Sỉ! Ngươi Mới Vô Sỉ!
Chương 153: Triều Tịch, Bắt Đầu!
Chương 154: Đại Đạo Tranh Phong!
Chương 155: Đột Phá Đệ Nhất Gông Cùm Xiềng Xích!
Chương 156: Muốn Giết Ta?
Chương 157: Nghịch Thế Mà Lên!
Chương 158: Linh Khê Tông, Bảo Vệ Bạch Tiểu Thuần!
Chương 159: Bất Tử Kim Bì!
Chương 160: Trảm Thiên Kiêu!

Chương 161: Phế Triều Tịch Của Ngươi
Chương 162: Thiên Mạch Chi Khí
Chương 163: Người Tranh Ta Đoạt
Chương 164: Vậy Thì Làm Sao
Chương 165: Tranh Đoạt Thiên Mạch!
Chương 166: Thiên Đạo Trúc Cơ!
Chương 167: Cửu U Quỷ Vực
Chương 168: Cải Trang Vi Hành. .
Chương 169: Hầu Mỗ Chưa Bao Giờ Nói Dối
Chương 170: Lăng Phỉ Tiên Tử
Chương 171: Ám Sát Bạch Tiểu Thuần!
Chương 172: Bạch Tiểu Thuần! Thật Xin Lỗi!
Chương 173: Cái Thế Giới Này
Chương 174: Tinh Không Đạo Cực Tông
Chương 175: Xin Bạch Sư Huynh Tự Trọng!
Chương 176: Truyền Thừa Ẩn Tàng Duy Nhất!
Chương 177: Thông Thiên Pháp Nhãn!
Chương 178: Mặt Nạ Nhỏ, Chơi Trốn Tìm Với Bạch Gia Ta
Chương 179: Ta Nói Cho Ngươi Một Bí Mật
Chương 180: Chẳng Lẽ Là Thiên Ý…
Chương 181: Không Người Có Thể Trấn Áp
Chương 182: Bảo Châu Của Ta
Chương 183: Ta Sẽ Trở Về Rất Nhanh.
Chương 184: Sao Lại Có Chuyện Này Được!
Chương 185: Bí Ẩn Của Huyết Khê Tông
Chương 186: Bảo Địa Tu Hành!
Chương 187: Tống Khuyết Có Một Tiểu Cô. .
Chương 188: Dưỡng Thi Phường
Chương 189: Bộ Lông Đại Biến!
Chương 190: Lông Xanh Hộ Chủ!
Chương 191: Thi Phong Ban Thưởng
Chương 192: Huyết Nhai Thí Luyện
Chương 193: Ăn Mảnh. .
Chương 194: Trông Thấy Bổn Hộ Pháp, Còn Không Bái Kiến?
Chương 195: Ta Chọn Trung Phong Tống Tỷ Tỷ
Chương 196: Thế Giới Thần Bí
Chương 197: Trung Phong Bí Thuật
Chương 198: Ai Ám Toán Ta
Chương 199: Động Phủ Của Huyết Mai. .
Chương 200: Huyết Mai Thiếu Chủ, Thật Khéo. .
Chương 201: Bạch Tiểu Thuần Ta. .

Chương 202: Con Thỏ Quýnh Quáng
Chương 203: Thực Cho Rằng Ta Sợ Các Ngươi!
Chương 204: Nghịch Huyết Phản Tổ!
Chương 205: Thật Là Một Tông Môn Tốt Mà!
Chương 206: Hung Danh Hiển Hách
Chương 207: Dạ Ma Lan Xa. .
Chương 208: Tống Tỷ Tỷ Cứu Ta
Chương 209: Có Bị Diệt Khẩu Hay Không
Chương 210: Đại Trưởng Lão, Xin Tự Trọng!
Chương 211: Tuyệt Thế Yêu Nghiệt. .
Chương 212: Huyết Khê Tông Lưỡng Lự
Chương 213: Hừ Hừ Tử Bé Nhỏ!
Chương 214: Ta Đã Trở Về. .
Chương 215: Bấm Độn Tính Toán!
Chương 216: Không Gì Không Biết
Chương 217: Vương Thú Chi Uy
Chương 218: Đàm Phán Không Thành
Chương 219: Trúc Cơ Trung Kỳ
Chương 220: Thánh Đan Tàn Bích
Chương 221: Vạn Vật Thảo Mộc Đạo
Chương 222: Ta Muốn Luyện Dược!
Chương 223: Lò Đan Bay Đầy Trời
Chương 224: Thế Này Sẽ Không Tính Là Phản Bội Tông Chứ!
Chương 225: Dạ Táng! Về Ngay Cho Ta!
Chương 226: Mọi Việc Cứ Yên Tâm
Chương 227: Hắc Khí Thần Bí
Chương 228: Xin Hỏi. Ngươi Cũng Là Tiên Thảo Sao?
Chương 229: Ôn Ma Tên Hiệu, Vang Danh Thiên Hạ
Chương 230: Nếu Nàng Cưỡng Ép. Thì Sao Bây Giờ?
Chương 231: Ta Thân Là Trưởng Bối, Cũng Có Chỗ Không Đúng
Chương 232: Tứ Quỷ Lực Lượng
Chương 233: Ớ? Vì Sao Ngươi Không Nói?
Chương 234: Thật Sự Sẽ Không Nổ Chứ?
Chương 235: Ôn Ma Tới
Chương 236: Tiểu Hắc, Hút Nó!
Chương 237: Thiếu Trạch Phong Nổ Mạnh
Chương 238: Ngũ Giai Linh Dược
Chương 239: Có Nên Giữ Lại Một Ít Hay Không?
Chương 240: Ta Quá Chính Trực Rồi!
Chương 241: Huyết Ma Chính Là Huyết Chủ
Chương 242: Huyết Tử Thí Luyện

Chương 243: Dạ Táng, Ngươi Giết Ngươi Là Cổ Liệt!
Chương 244: Ngập Tràn Ác Ý
Chương 245: Không Công Bằng
Chương 246: Cửa Ải Thứ Hai
Chương 247: Đây Là Cái Gì?
Chương 248: Tránh Ra A, Đừng Có Theo Ta
Chương 249: Hắn Lại Có Thể Ăn!
Chương 250: Sát!
Chương 251: Kế Hoạch Của Ta
Chương 252: Đừng Trách Ta
Chương 253: Thập Quỷ Thiên Yêu Thân
Chương 254: Đã Tới Giờ!
Chương 255: Toái Hầu Tỏa Lại Xuất Hiện
Chương 256: Ngươi Là Bạch Tiểu Thuần?!
Chương 257: Tiểu Đỗ Đỗ
Chương 258: Trung Phong Huyết Tử!
Chương 259: Trí Nhớ, Chính Là Truyền Thừa!
Chương 260: Huyết Tổ Thứ Hai
Chương 261: Đỗ Huyết Mai, Ngươi Mau Ra Đây!
Chương 262: Nhận Làm Con Nuôi
Chương 263: Khuê Phòng Trộm Bảo
Chương 264: Kéo Dài Ngoài Ý Muốn
Chương 265: Đùng Đùng
Chương 266: Ta Đã Trở Về!
Chương 267: Các Ngươi Nhất Định Rất Nhớ Ta
Chương 268: Chúng Ta Tin Ngươi Mà
Chương 269: Thề Giết Dạ Táng
Chương 270: Có Điều Suy Nghĩ
Chương 271: Chân Không Diệu Hữu
Chương 272: Có Thiết Đản, Ta Có Linh Khê
Chương 273: Chu Tâm Kỳ, Bạch Mỗ Tặng Ngươi Một Lần Duyên Pháp
Chương 274: Đã Từng Là Thiếu Niên Hết Sức Ngông Cuồng!
Chương 275: Lạc Trần Đại Trận
Chương 276: Chủng Đạo Đệ Cửu Trận
Chương 277: Trận Pháp Hoàn Thành!
Chương 278: Huyết Khê Tông, Đã Đến!
Chương 279: Chỉ Bằng Ta Là Trung Phong Huyết Tử!
Chương 280: Lão Tổ, Đừng Đánh Nữa!
Chương 281: Huyết Khê Tông, Quay Về Cho Ta!
Chương 282: Ta Thật Sự Đã Hiểu!
Chương 283: Bây Giờ, Nghe Ta Nói Được Chưa?

Chương 284: Hạng Viêm Ra Tay
Chương 285: Thiên Diện Tử
Chương 286: Chào Buổi Sáng
Chương 287: Nữ Nhân Thật Là Đáng Sợ!
Chương 288: Chim Trên Trời Là Chim Gì
Chương 289: Lão Tổ, Ta Muốn Ra Chiến Trường!
Chương 290: Trận Địa Của Huyền Khê
Chương 291: Trung Phong Huyết Tử, Pháp Lực Vô Biên - Linh Khê Thiên Mạch, Uy Chấn Bát Phương
Chương 292: Ta Muốn . Luyện Dược!
Chương 293: Ôn Ma Tàn Sát Bừa Bãi
Chương 294: Bước Ra Tiền Tuyến
Chương 295: Cầm Lấy Mà Chơi
Chương 296: Ngươi Vẫn Còn Sống?!
Chương 297: Tiểu Ô Quy Đáng Chém Ngàn Lần, Ta Hận Ngươi!
Chương 298: Kim Ngạc Tiền Bối, Người Hãy Nghe Ta Nói!
Chương 299: Hợp Trận
Chương 300: Hóa Thân Chi Uy
Chương 301: Trùng Quan Giận Dữ
Chương 302: Dương Uy Trên Chiến Trường
Chương 303: Chiến Lâm Mộ
Chương 304: Thân Thể Cường Hãn
Chương 305: Chém Lâm Mộ
Chương 306: Thiên Giác Trảm Ngưu
Chương 307: Mục Tiêu. Bạch Tiểu Thuần!
Chương 308: Dương Ô Âm Nha
Chương 309: Huyền Khê Hàng!
Chương 310: Đỗ Huyết Mai Bái Kiến Huyết Tử!
Chương 311: Vết Sẹo Kia!
Chương 312: Việc Đệ Tử Nên Làm Thì Phải Làm!
Chương 313: Thành Lập Nghịch Hà Tông
Chương 314: Tông Môn Còn, Ta Còn
Chương 315: Bí Mật Của Hai Tông
Chương 316: Chân Linh Mở Mắt
Chương 317: Ta Chính Là Tiểu Ô Quy
Chương 318: Cả Nhà Ngươi Đều Là Nòng Nọc.
Chương 319: Nuốt.
Chương 320: Vĩnh Dạ Tán
Chương 321: Uy Lực Của Vĩnh Dạ Tán
Chương 322: Con Cóc Nhỏ
Chương 323: Huyết Khê Tế Tựu

Chương 324: Dung Khiếu Khai Tổ
Chương 325: Huyết Tổ Mở Mắt
Chương 326: Mục Tiêu, Trung Du!
Chương 327: Tu Vi Đột Phá
Chương 328: Không Dong Tà Thụ
Chương 329: Tấn Công Không Hà Viện
Chương 330: Ghim Chặt Tà Thụ
Chương 331: Trúc Cơ Bất Diệt
Chương 332: Nhất Định Có Người Bảo Vệ Ta
Chương 333: Phượng Vũ Thê Minh
Chương 334: Nghiền Ép Toàn Diện
Chương 335: Giết!
Chương 336: Trảm Kết Đan
Chương 337: Kim Dương Chi Đan
Chương 338: Thiên Đạo Kim Đan
Chương 339: Chạm Tới Tầng Gông Cùm Xiếng Xích Thứ Hai
Chương 340: Một Chưởng Diệt Kết Đan
Chương 341: Chân Linh Thức Tỉnh
Chương 342: Kim Cương Bất Tử Đan
Chương 343: Không Còn Không Hà Viện, Chỉ Có Nghịch Hà Tông
Chương 344: Hoàn Tất Những Công Việc Còn Dây Dưa Chưa Làm
Chương 345: Thứ Không Sạch Sẽ
Chương 346: Thế Lực Thần Bí Lại Xuất Hiện
Chương 347: Cũng Có Lúc, Thỏ Không Hề Học Vẹt
Chương 348: Nhược Điểm Của Con Thỏ
Chương 349: Một Bức Thư Tình
Chương 350: Ngươi Nói Dối
Chương 351: Đến Động Phủ Ta Ngồi Một Chút
Chương 352: Bạch Sư Huynh, Ngươi Vào Đi
Chương 353: Nơi Gọi Là Mãng Hoang
Chương 354: Tinh Không Đạo Cực Tông
Chương 355: Thiết Đản Độ Kiếp
Chương 356: Vương Thú Tử Đan
Chương 357: Ác Ý Mà Đến
Chương 358: Ngang Ngược Càn Rỡ
Chương 359: Ỷ Thế Hiếp Người
Chương 360: Đi Đi Đi, Ta Đi!
Chương 361: Chỉ Có Một
Chương 362: Truyền Thừa Mở Ra!
Chương 363: Ta Lấy Một Cái Là Được Rồi
Chương 364: Ăn Hiếp Người Quá Sức!

Chương 365: Cái Gì Thế.
Chương 366: Vô Sỉ, Ăn Gian
Chương 367: Nhân Sơn Quyết!
Chương 368: Ta Giải Thích Cho Các Ngươi Nghe
Chương 369: Một Cái Ấn Ký
Chương 370: Bạch Tiểu Thuần, Ta Phải Giết Ngươi!
Chương 371: Lão Tổ Cứu Mạng.
Chương 372: Họ Đang Hô Tên Ta
Chương 373: Tam Tức Nghịch Hà Đan!
Chương 374: Con Tin!
Chương 375: Người Bảo Vệ Của Bạch Tiểu Thuần.
Chương 376: Không Mời Mà Tới
Chương 377: Thiên Tôn!
Chương 378: Ta Sẽ Trở Lại!
Chương 379: Tinh Không Đạo Cực Tông
Chương 380: Ta Đói
Chương 381: Đến Bước Đường Cùng
Chương 382: Siêu Cấp Tịch Cốc Đan!
Chương 383: Gây Nên Chú Ý
Chương 384: Tâm Cơ Thủ Đoạn
Chương 385: Gặp Lại Thần Toán Tử
Chương 386: Còn Không Dập Đầu Đến Bái?
Chương 387: Trí Huyễn Đan
Chương 388: Thanh Long Quật Khởi
Chương 389: Người Có Thể Sống Như Vậy
Chương 390: Tối Nay, Bắt Bạch Dược Sư
Chương 391: Đạo Hữu, Ngươi Là Trương Đại Hải Sao?
Chương 392: Gặp Lại Người Hộ Đạo
Chương 393: Bị Tố Cáo.
Chương 394: Không Vực Cầu Vồng
Chương 395: Đỗ Lăng Phỉ Lại Xuất Hiện
Chương 396: Tập Hợp Lại!
Chương 397: Khách Sạn Trường Sinh
Chương 398: Kim Đan Trung Kỳ!
Chương 399: Mộng Tưởng Của Tống Khuyết.
Chương 400: Khuyết Nhi, Là Ngươi!
Chương 401: Người Phương Nào Lớn Mật Như Thế!
Chương 402: Ức Hiếp Gia Môn
Chương 403: Ngươi Dám Làm Ta Bị Thương!
Chương 404: Ta Là Con Tin!
Chương 405: Tiễn Đưa Ngươi Lên Trời.

Chương 406: Không Vực
Chương 407: Hàng. Hàng Ma Đường?
Chương 408: Nơi Đây Mới Là Quảng Trường
Chương 409: Chấp Hành Nhiệm Vụ.
Chương 410: Phùng Hữu Đức Kinh Hỉ!
Chương 411: Ngươi. Ngươi Đang Nói Ta?
Chương 412: Tiểu Thuần Giận Dữ
Chương 413: Tông Môn Đối Với Ta Thật Tốt Quá
Chương 414: Tiểu Thuần, Hàng Ma Đường Là Nhà Của Ngươi
Chương 415: Ai Dám Muốn Mạng Nhỏ Của Bạch Tiểu Thuần!
Chương 416: Tinh Không Đạo Cực Bảng
Chương 417: Vạn Sơn Cốc
Chương 418: Núi Có Linh
Chương 419: Xếp Hạng
Chương 420: Xem Thường Ta!
Chương 421: Thật Là Ấm Áp A
Chương 422: Hắn… Bơi?
Chương 423: Không Chấm Dứt
Chương 424: Kỳ Nghệ Thí Luyện
Chương 425: Thủ Hộ Giả Nổi Giận
Chương 426: Cây Cầu Không Đứng Đắn
Chương 427: Ăn Hiếp Người A!
Chương 428: Các Ngươi Đừng Có Khuyên Ta!
Chương 429: Người Và Núi Dung Hợp
Chương 430: Ta Cũng Có Thể!
Chương 431: Chủ Nhân, Ngươi Bỏ Qua Cho Ta Đi!
Chương 432: Hỏa Công Tâm
Chương 433: Sáu Canh Giờ
Chương 434: Xông Vào Tinh Không Bảng Lần Nữa!
Chương 435: Tụ Hồn Đan Uy
Chương 436: Chiến Công Tôn Uyển Nhi
Chương 437: Quốc Độ Nứt Vỡ!
Chương 438: Tu Vi Đột Phá
Chương 439: Ta Chỉ Có Một Nguyện Vọng
Chương 440: Nghịch Hà Tông Không Giống Bình Thường
Chương 441: Liệp Hồn Thí Luyện
Chương 442: Đỗ Lăng Phỉ Hiện Thân
Chương 443: Lên Thuyền
Chương 444: Đệ Nhất Triệu Thiên Kiêu
Chương 445: Bây Giờ Ta Có Thể Ăn Ngon Được Rồi
Chương 446: Hôm Nay Ăn Cơm Được Không?

Chương 447: Đồ Vật Không Sạch Sẽ Lại Tới Nữa!
Chương 703: Bạch Sư Đệ, Mời Qua Đây Nói Chuyện
Chương 704: Thì Ra Ngươi Là Loại Người Này. (Thượng)
Chương 705: Thì Ra Ngươi Là Loại Người Này. (Hạ)
Chương 706: Doanh Tự Quyết
Chương 707: Tình Thánh Bạch Tiểu Thuần
Chương 708: Tiểu Thuần, Ta Nghe Ngươi! (Thượng)
Chương 709: Tiểu Thuần, Ta Nghe Ngươi! (Hạ)
Chương 710: Yên Tâm, Có Ta
Chương 711: Sư Tỷ Nghe Ta Nói
Chương 712: Ánh Trăng Như Mơ
Chương 713: Triệu Sư Huynh, Ngươi Bị Thương
Chương 714: Tiểu Thuần, Ta Không Chịu Nổi
Chương 715: Thổ Lộ (Thượng)
Chương 716: Thổ Lộ (Hạ)
Chương 717: Có Bản Lĩnh
Chương 718: Lên Bờ
Chương 719: Các Ngươi Chờ!
Chương 720: Giới Thành
Chương 721: Tàn Cốt Cự Nhân (Thượng)
Chương 722: Tàn Cốt Cự Nhân (Hạ)
Chương 723: Man Hoang Vân Thú
Chương 724: Trường Thành Uy Nghiêm
Chương 725: Bác Bì Quân
Chương 726: Thổ Dân Cự Nhân
Chương 727: Luyện Hồn Sư
Chương 728: Ai Nói Ta Sợ?
Chương 729: Ngươi Muốn Gia Nhập Bác Bì Quân Sao? (Thượng)
Chương 730: Ngươi Muốn Gia Nhập Bác Bì Quân Sao? (Hạ)
Chương 731: Ngươi Bị Trưng Dụng Mười Năm
Chương 732: Ngươi Cũng Khi Dễ Ta?
Chương 733: Luyện Dược Có Thể Xảy Ra Chuyện Gì
Chương 734: Có Lão Đầu Đắc Tội Ta (Thượng)
Chương 735: Có Lão Đầu Đắc Tội Ta (Hạ)
Chương 736: Sắp Tạc Lô
Chương 737: Đây Là Pháp Bảo Gì?
Chương 738: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Biết Ngươi Làm Gì Không?
Chương 739: Mười Ba!
Chương 740: Tấn Chức Thập Phu Trưởng
Chương 741: Trung Gian Kiếm Lời Bỏ Túi Riêng (Thượng)
Chương 742: Trung Gian Kiếm Lời Bỏ Túi Riêng (Hạ)

Chương 743: Quý Phong
Chương 744: Lò Đan Đã Trở Thành Lịch Sử
Chương 745: Bạch Tiểu Thuần Tức Giận
Chương 746: Phát Tình Đan Khủng Bố
Chương 747: Truy Nã Bạch Tiểu Thuần Toàn Thế Giới
Chương 748: Tụ Hồn Đan Đại Thành
Chương 749: Đan Uy
Chương 750: Ám Sát (Thượng)
Chương 751: Ám Sát (Hạ)
Chương 752: Có Thể
Chương 753: Chiến Tiên Cổ
Chương 754: Cuộc Chiến Trăm Bộ Lạc
Chương 755: Uy Lực Tụ Hồn Đan
Chương 769: Kim Đan Đại Viên Mãn (Thượng)
Chương 770: Kim Đan Đại Viên Mãn (Hạ)
Chương 771: Bất Tử Cấm Chân Chính
Chương 772: Ta Cũng Muốn Trở Thành Vạn Phu Trưởng
Chương 783: Ta Chết Cũng Không Đi!
Chương 784: Chẳng Lẽ Hắn Là Thiên Nhân? (Thượng)
Chương 785: Chẳng Lẽ Hắn Là Thiên Nhân? (Hạ)
Chương 786: Tất Cả Vì Vạn Phu Trưởng
Chương 787: Đại Hồn?
Chương 788: Cột Sáng Màu Đen (Thượng)
Chương 789: Cột Sáng Màu Đen (Hạ)
Chương 790: Hiến Tế Oan Hồn
Chương 791: Chân Linh Bảo Hộ Thức Ăn
Chương 792: Tấn Chức Vạn Phu Trưởng (Thượng)
Chương 793: Tấn Chức Vạn Phu Trưởng (Hạ)
Chương 794: Đệ Tam Quân
Chương 795: Tống Khuyết Trở Về
Chương 796: Đổi Vạn Phu Trưởng? (Thượng)
Chương 797: Đổi Vạn Phu Trưởng? (Hạ)
Chương 798: Vạn Phu Trưởng Là Ngươi?
Chương 799: Hắn Chính Là Hài Tử
Chương 800: Cẩm Y Giới Thành (Thượng)
Chương 801: Cẩm Y Giới Thành (Hạ)
Chương 802: Học Hỏi Một Chiêu
Chương 803: Dường Như Nhìn Thấy Chính Mình (Thượng)
Chương 804: Dường Như Nhìn Thấy Chính Mình (Hạ)
Chương 805: Oan Cho Ta Quá!
Chương 806: Sắp Xảy Ra Đại Sự

Chương 807: Tin Tức Thiên Nhân Hồn (Thượng)
Chương 808: Tin Tức Thiên Nhân Hồn (Hạ)
Chương 809: Danh Sách
Chương 810: Ép Người Quá Đáng (Thượng)
Chương 811: Ép Người Quá Đáng (Hạ)
Chương 812: Bạch Ma Đến!
Chương 813: Tiểu Thuần Chạy Mau
Chương 814: Lai Giả Bất Thiện (Thượng)
Chương 815: Lai Giả Bất Thiện (Hạ)
Chương 816: Cửu Sắc Hỏa
Chương 817: Mũ Đỏ, Mũ Xanh, Chúng Ta Là Một Đám Mũ Quả Dưa
Chương 818: Hồng Đầu, Lục Đầu, Chúng Ta Thích Nhất Bạch Đầu
Chương 819: Huyết Màn Thầu (Thượng)
Chương 820: Huyết Màn Thầu (Hạ)
Chương 821: Huyết Nhục Tế
Chương 822: Gia Gia Của Ngươi Tên Là Chu Nhất Tinh!
Chương 823: Mũi Tên Kim Vân
Chương 824: Hư. (Thượng)
Chương 825: Hư. (Hạ)
Chương 826: Ta Đi Trước. Hư.
Chương 827: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Cũng Có Hôm Nay!
Chương 828: Sau Lưng Ta. Có Người! (Thượng)
Chương 829: Sau Lưng Ta. Có Người! (Hạ)
Chương 830: Ta Sẽ Ngoan Ngoãn
Chương 831: Thí Luyện Chi Địa
Chương 832: Luyện Linh?
Chương 833: Thần Bí Khó Lường
Chương 834: Cực Hạn (Thượng)
Chương 835: Cực Hạn (Hạ)
Chương 836: Tầng Thứ Ba
Chương 837: Thiên Nhân Hồn Đến Tay
Chương 838: Hồng Trần Tỷ Tỷ Nghe Ta Giải Thích (Thượng)
Chương 839: Hồng Trần Tỷ Tỷ Nghe Ta Giải Thích (Hạ)
Chương 840: Đánh Không Chết.
Chương 841: Đây Là Thú Gì?
Chương 842: Thiên Nhân Hồn, Dung!
Chương 843: Thủ Trảo Xé Trời!
Chương 844: Mai Danh Ẩn Tích (Thượng)
Chương 845: Mai Danh Ẩn Tích (Hạ)
Chương 846: Người Thừa Kế Minh Hoàng
Chương 847: Luyện Linh Nguyên Anh Bản Thân

Chương 848: Lườm Ngươi Đấy
Chương 849: Khi Dễ Ngươi. (Thượng)
Chương 850: Khi Dễ Ngươi. (Hạ)
Chương 851: Luyện Hồn Sư Hoàng Phẩm
Chương 852: Luyện Lại Mặt Nạ
Chương 853: Bán Thần Hồn
Chương 854: Đòn Sát Thủ (Thượng)
Chương 855: Đòn Sát Thủ (Hạ)
Chương 856: Đông Giao Bạch Gia
Chương 857: Thứ Tử Bạch Hạo
Chương 858: Phát Hiện Mánh Khóe
Chương 859: Thiên Tư Tuyệt Luân (Thượng)
Chương 860: Thiên Tư Tuyệt Luân (Hạ)
Chương 861: Ta Muốn Hắn Chết
Chương 862: Ngươi Làm Ta Thất Vọng
Chương 863: Dẫn Xà Xuất Động
Chương 864: Tổ Địa Sắp Mở (Thượng)
Chương 865: Tổ Địa Sắp Mở (Hạ)
Chương 866: Trời Giáng Hỏa Vũ
Chương 867: Thiên Hỏa Thần Thông
Chương 868: Ta Không Hiểu
Chương 869: Bạch Phụ Lãnh Khốc (Thượng)
Chương 870: Bạch Phụ Lãnh Khốc (Hạ)
Chương 871: Khảo Hạch Tế Tổ
Chương 872: Nên Nhẫn Nhịn
Chương 873: Đáp Án Của Bạch Tiểu Thuần
Chương 874: Dùng Ngòi Bút Làm Vũ Khí (Thượng)
Chương 875: Dùng Ngòi Bút Làm Vũ Khí (Hạ)
Chương 876: Thần Công Truyền Đạo
Chương 877: Tổ Địa Mở Ra
Chương 878: Thiên Nhân Hồn (Thượng)
Chương 879: Thiên Nhân Hồn (Hạ)
Chương 880: Ngươi Muốn Làm Gì?
Chương 881: Ngươi Dám Muốn, Ta Dám Cho
Chương 882: Bạch Hạo, Ngươi Đáng Chết! (Thượng)
Chương 883: Bạch Hạo, Ngươi Đáng Chết! (Hạ)
Chương 884: Giết Ta Chính Là Phản Tộc
Chương 885: Tề Vong
Chương 886: Thu Hoạch Thiên Nhân Hồn
Chương 887: Luyện Hỏa Trước Mặt Mọi Người
Chương 888: Xin Ngươi Bắt Đầu Biểu Hiện

Chương 889: Lão Tổ Ra Tay (Thượng)
Chương 890: Lão Tổ Ra Tay (Hạ)
Chương 891: Thoát Khỏi Bạch Gia
Chương 892: Nghịch Tử, Chết Cho Ta!!!
Chương 893: Áp Chế Bạch Phụ (Thượng)
Chương 894: Áp Chế Bạch Phụ (Hạ)
Chương 895: Trời Ơi
Chương 896: Bạch Phụ Hoảng Sợ
Chương 897: Bắt Giữ! (Thượng)
Chương 898: Bắt Giữ! (Hạ)
Chương 899: Bổn Vương Muốn Bắt Sống Hắn
Chương 900: Lão Tổ Đích Thân Tới (Thượng)
Chương 901: Lão Tổ Đích Thân Tới (Hạ)
Chương 902+1: Tái Chiến Thiên Nhân
Chương 902+2: Thiên Vương Chỉ
Chương 903: Thành Cự Quỷ
Chương 904: Ta Muốn Cao Chạy Xa Bay
Chương 905: Ma Lao (Thượng)
Chương 906: Ma Lao (Hạ)
Chương 907: Đối Mặt Sự Thật
Chương 908: Đội Trưởng, Bọn Họ Muốn Làm Gì?
Chương 909: Bạch Tiểu Thuần Ta Đơn Thuần Như Vậy (Thượng)
Chương 910: Bạch Tiểu Thuần Ta Đơn Thuần Như Vậy (Hạ)
Chương 911: Lão Ma, Chúc Ngươi Phá Kỷ Lục
Chương 912: Tấn Chức Tiên Thủ
Chương 913: Chia Của
Chương 914: Quét Ngang Khu Đinh
Chương 915: Lão Giả Thần Bí (Thượng)
Chương 916: Lão Giả Thần Bí (Hạ)
Chương 917: Quá Bá Đạo
Chương 918: Chờ Đổi Trời Là Tốt Rồi
Chương 919: Hoặc Không Làm, Đã Làm Thì Cho Xong (Thượng)
Chương 920: Hoặc Không Làm, Đã Làm Thì Cho Xong (Hạ)
Chương 921: Biết Ta Cũng Vô Dụng
Chương 922: Ngươi Không Thể Làm Khó Dễ Với Ta
Chương 923: Hỏa Diễm Mười Bốn Màu, Thành!
Chương 924: Toàn Thân Là Bảo (Thượng)
Chương 925: Toàn Thân Là Bảo (Hạ)
Chương 926: Tộc Lão Thái Gia
Chương 927: Ngươi Muốn Chết Nhanh Sao? (Thượng)
Chương 928: Ngươi Muốn Chết Nhanh Sao? (Hạ)

Chương 929: Cự Quỷ Vương Tự Tin!
Chương 930: Ta Ngửi Được Mùi Bảo Vật (Thượng)
Chương 931: Ta Ngửi Được Mùi Bảo Vật (Hạ)
Chương 932: Thiên Vương Chỉ
Chương 933: Từ Thế Hữu Cường Đại
Chương 934: Đại Bí Mật (Thượng)
Chương 935: Đại Bí Mật (Hạ)
Chương 936: Phản Loạn Hù Dọa
Chương 937: Trò Chơi Của Cự Quỷ Vương (Thượng)
Chương 938: Trò Chơi Của Cự Quỷ Vương (Hạ)
Chương 939: Chúng Ta Đi Cướp Của Hắn
Chương 940: Kích Thích Tốt (Thượng)
Chương 941: Kích Thích Tốt (Hạ)
Chương 942: Tấm Thuẫn Hình Người
Chương 943: Cự Quỷ Vương Bi Thương (Thượng)
Chương 944: Cự Quỷ Vương Bi Thương (Hạ)
Chương 945: Lão Tổ Sáng Suốt
Chương 946: Bán Thần Hồn Bạo!
Chương 947: Đây Là Tên Điên (Thượng)
Chương 948: Đây Là Tên Điên (Hạ)
Chương 949: Cấm Chế Thật Độc
Chương 950: Vạn Anh Huyết Phiên
Chương 951: Trận Pháp Của Ta Rất Nhiều (Thượng)
Chương 952: Trận Pháp Của Ta Rất Nhiều (Hạ)
Chương 953: Ta Còn Có Thể Sử Dụng Chín Mươi Chín Lần
Chương 954: Cần Chút Máu
Chương 955: Xa Xỉ Chiến
Chương 956: Quỷ Vương Hồn Huyết (Thượng)
Chương 957: Quỷ Vương Hồn Huyết (Hạ)
Chương 958: Chạy Ra Khỏi Thành Cự Quỷ
Chương 959: Lão Ca, Ta Không Thể Cứu Ngươi Rồi
Chương 960: Không Cần Sợ Hãi
Chương 961: Trò Chơi Chấm Dứt
Chương 962: Thiên Xuyên Vạn Xuyên
Chương 963: Bắt Người Phản Loạn (Thượng)
Chương 964: Bắt Người Phản Loạn (Hạ)
Chương 965: Bạch Tổng Quản
Chương 966: Mục Tiêu: Thiên Đạo Nguyên Anh (Thượng)
Chương 967: Mục Tiêu: Thiên Đạo Nguyên Anh (Hạ)
Chương 968: Thiên Đạo Nguyên Anh
Chương 969: Phàm Đạo Nguyên Anh, Toàn Cảnh Vô Địch (Thượng)

Chương 970: Phàm Đạo Nguyên Anh, Toàn Cảnh Vô Địch (Hạ)
Chương 971: Tự Mình Nấu Mình
Chương 972: Minh Hoàng Thạch Phong Vân Động
Chương 973: Tăng Lên Làm Người Ta Phát Điên (Thượng)
Chương 974: Tăng Lên Làm Người Ta Phát Điên (Hạ)
Chương 975: Triệt Để Oanh Động
Chương 976: Lão Sắc Quỷ (Thượng)
Chương 977: Lão Sắc Quỷ (Hạ)
Chương 978: Xét Nhà
Chương 979: Thỉnh Bạch Tổng Quản Giám Định
Chương 980: Ám Độ Trần Thương Cũng Vô Dụng (Thượng)
Chương 993: Ám Độ Trần Thương Cũng Vô Dụng (Hạ)
Chương 994: Ngươi Đang Cướp Đoạt
Chương 995: Cái Sọt Thật Lớn (Thượng)
Chương 996: Cái Sọt Thật Lớn (Hạ)
Chương 997: Giết!
Chương 998: Thay Đổi Dần
Chương 999: Bạch Hạo, Ngươi Hồ Đồ! (Thượng)
Chương 1000: Bạch Hạo, Ngươi Hồ Đồ! (Hạ)
Chương 1001: Thực Lực Tăng Trưởng
Chương 1003: Muốn Gặp Ta? (Thượng)
Chương 1004: Muốn Gặp Ta? (Hạ)
Chương 1005: Vương Gia Yên Tâm (Thượng)
Chương 1006: Vương Gia Yên Tâm (Hạ)
Chương 1007: Cố Nhân
Chương 1008: Bọn Họ Muốn Giết Ta?
Chương 1009: Cự Quỷ Vương Khốn Kiếp! (Thượng)
Chương 1010: Cự Quỷ Vương Khốn Kiếp! (Hạ)
Chương 1011: Không Được, Ta Muốn Báo Thù
Chương 1012: Ngươi Lừa Ta (Thượng)
Chương 1013: Ngươi Lừa Ta (Hạ)
Chương 1014: Diều Hâu Bắt Gà Con
Chương 1015: Bạch Hạo Chi Hồn (Thượng)
Chương 1016: Bạch Hạo Chi Hồn (Hạ)
Chương 1017: Nghiền Áp Chúng Cường
Chương 1018: Bất Diệt Đế Quyền (Thượng)
Chương 1019: Bất Diệt Đế Quyền (Hạ)
Chương 1020: Bạch Hạo Ngươi Đứng Lại
Chương 1021: Bí Pháp Hoàng Tộc (Thượng)
Chương 1022: Bí Pháp Hoàng Tộc (Hạ)
Chương 1023: Ai Là Đá Mài Đao?

Chương 1024: Ta Thật Đột Phá
Chương 1025: Nửa Bước Thiên Nhân Cũng Trấn Áp (Thượng)
Chương 1026: Nửa Bước Thiên Nhân Cũng Trấn Áp (Hạ)
Chương 1027: Ta Thích Ngươi
Chương 1028: Chạy Mau!
Chương 1029: Lão Tử Trở Lại (Thượng)
Chương 1030: Lão Tử Trở Lại (Hạ)
Chương 1031: Rốt Cuộc Ngươi Đã Làm Chuyện Gì?
Chương 1032: Cự Quỷ Vương Trợn Mắt Há Hốc Mồm
Chương 1033: Ta Và Ngươi Gặp Nhau Là Duyên Phận (Thượng)
Chương 1034: Ta Và Ngươi Gặp Nhau Là Duyên Phận (Hạ)
Chương 1035: Ta Là Sư Tôn Của Ngươi (Thượng)
Chương 1036: Ta Là Sư Tôn Của Ngươi (Hạ)
Chương 1037: Vi Sư Tên Là Bạch Tiểu Thuần
Chương 1038: Giả Vờ Ngây Ngốc
Chương 1039: Tiểu Thuần Bạo Phát. (Thượng)
Chương 1040: Tiểu Thuần Bạo Phát. (Hạ)
Chương 1041: Ah? Vội Vã Như Vậy.
Chương 1042: Thành Khôi Hoàng (Thượng)
Chương 1043: Thành Khôi Hoàng (Hạ)
Chương 1044: Tử Mạch Là Hồng Trần
Chương 1045: Ta Là Hôn Phu Của Ngươi (Thượng)
Chương 1046: Ta Là Hôn Phu Của Ngươi (Hạ)
Chương 1047: Không Ăn Thiệt Thòi Trước Mắt
Chương 1048: Vi Sư Có Kinh Nghiệm (Thượng)
Chương 1049: Vi Sư Có Kinh Nghiệm (Hạ)
Chương 1050: Mọi Người Đừng Xúc Động
Chương 1051: Sư Tôn, Ngươi Nhìn Bên Trong. (Thượng)
Chương 1052: Sư Tôn, Ngươi Nhìn Bên Trong. (Hạ)
Chương 1053: Minh Hoàng Quyền
Chương 1054: Một Cửa Hàng Luyện Linh
Chương 1055: Sư Đồ Nương Tựa Lẫn Nhau (Thượng)
Chương 1056: Sư Đồ Nương Tựa Lẫn Nhau (Hạ)
Chương 1057: Đến Nhờ
Chương 1058: Cây Muốn Lặng Gió Chẳng Ngừng (Thượng)
Chương 1059: Cây Muốn Lặng Gió Chẳng Ngừng (Hạ)
Chương 1060: Bảo Hắn Rút Ra Khỏi Thành Khôi Hoàng
Chương 1061: Tính Toán Sai (Thượng)
Chương 1062: Tính Toán Sai (Hạ)
Chương 1063: Ta Hận Nhất Kẻ Chơi Xấu (Thượng)
Chương 1064: Ta Hận Nhất Kẻ Chơi Xấu (Hạ)

Chương 1065: Thiên Công Tính Toán Là Cái Chim Gì?
Chương 1066: Còn Không Hàng Phục Ngươi?
Chương 1067: Thế Tử Ra Tay
Chương 1068: Kẹp Ở Giữa (Thượng)
Chương 1069: Kẹp Ở Giữa (Hạ)
Chương 1070: Không Phải Là Thương Chiến Sao?
Chương 1071: Phóng Độc (Thượng)
Chương 1072: Phóng Độc (Hạ)
Chương 1073: Nói Nhỏ Chút
Chương 1074: Dừng Tay Cho Ta
Chương 1075: Khống Chế Tiết Tấu (Thượng)
Chương 1076: Khống Chế Tiết Tấu (Hạ)
Chương 1077: Làm Người Tốt Đến Cùng
Chương 1078: Lão Phu Muốn Khiêu Chiến Ngươi
Chương 1079: Đánh Bạc (Thượng)
Chương 1080: Đánh Bạc (Hạ)
Chương 1081: Thế Lực Ngang Nhau
Chương 1082: Cảnh Giới Dung Hỏa (Thượng)
Chương 1083: Cảnh Giới Dung Hỏa (Hạ)
Chương 1084: Hoàn Toàn Mới
Chương 1085: Rung Động Toàn Thành
Chương 1086: Bạch Đại Sư (Thượng)
Chương 1087: Bạch Đại Sư (Hạ)
Chương 1088: Lại Tới
Chương 1089: Đại Hắc Là Ai? (Thượng)
Chương 1090: Đại Hắc Là Ai? (Hạ)
Chương 1091: Chúng Ta Đi Trừ Hại Cho Dân
Chương 1092: Tiểu Thuần Giận Dữ
Chương 1093: Thế Như Chẻ Tre (Thượng)
Chương 1094: Thế Như Chẻ Tre (Hạ)
Chương 1095: Đệ Cửu Trọng Thiên!
Chương 1096: Hoàng Tộc Bí Trận
Chương 1097: Thiên Nhân Một Quyền!! (Thượng)
Chương 1098: Thiên Nhân Một Quyền!! (Hạ)
Chương 1099: Man Hoang Khắc Ta
Chương 1100: Thiên Tùy Nhân Nguyện (Thượng)
Chương 1101: Thiên Tùy Nhân Nguyện (Hạ)
Chương 1102: Ta Không Phải Bạch Hạo
Chương 1103: Ta Là. Giám Sát Sứ?
Chương 1104: Ngươi Có Dám Hay Không? (Thượng)
Chương 1105: Ngươi Có Dám Hay Không? (Hạ)

Chương 1106: Chẳng Lẽ Nơi Này Có Ma!
Chương 1107: Chúng Ta Là Người Một Nhà
Chương 1108: Nội Tình Của Giám Sát Phủ (Thượng)
Chương 1109: Nội Tình Của Giám Sát Phủ (Hạ)
Chương 1110: Các Ngươi Biết Ta?
Chương 1111: Nghe Nói Ngươi Rất Rành Xét Nhà! (Thượng)
Chương 1112: Nghe Nói Ngươi Rất Rành Xét Nhà! (Hạ)
Chương 1113: Ngươi Có Biết Tội Không!
Chương 1114: Lý Gia Giãy Giụa (Thượng)
Chương 1115: Lý Gia Giãy Giụa (Hạ)
Chương 1116: Bản Quan Thích Trồng Hoa
Chương 1117: Tiếng Rống Từ Hậu Viện (Thượng)
Chương 1118: Tiếng Rống Từ Hậu Viện (Hạ)
Chương 1119: Ngươi Biết Dượng Ta Là Ai Sao!
Chương 1120: Hố Chôn Vạn Người
Chương 1121: Trần Thiên Công, Ngươi Dám Động Đến Ta Thử Xem (Thượng)
Chương 1122: Trần Thiên Công, Ngươi Dám Động Đến Ta Thử Xem (Hạ)
Chương 1123: Ty Chức Có Một Kế
Chương 1124: Ngày Tế Tổ (Thượng)
Chương 1125: Ngày Tế Tổ (Hạ)
Chương 1126: Có Giỏi Thì Đánh Một Trận!
Chương 1127: Đương Đại Khôi Hoàng (Thượng)
Chương 1128: Đương Đại Khôi Hoàng (Hạ)
Chương 1129: Bệ Hạ, Ta Đã Đoạt Được Thiên Nhân Hồn!
Chương 1130: Bạch Hạo Này Không Phải Hạng Người Tốt!
Chương 1131: Gài Bẫy (Thượng)
Chương 1132: Gài Bẫy (Hạ)
Chương 1133: Cách Điều Chế Mười Tám Màu Lửa
Chương 1134: Nhạn Quá Bạt Mao (Thượng)
Chương 1135: Nhạn Quá Bạt Mao (Hạ)
Chương 1136: Hài Tử Đáng Thương
Chương 1137: Nghiện Xét Nhà (Thượng)
Chương 1138: Nghiện Xét Nhà (Hạ)
Chương 1139: Mạch Nước Ngầm Đã Hiện (Thượng)
Chương 1140: Mạch Nước Ngầm Đã Hiện (Hạ)
Chương 1141: Luyện Chế Mười Tám Màu Lửa
Chương 1142: Kinh Biến
Chương 1143: Sát Khí Ngất Trời
Chương 1144: Sự Quan Tâm Của Cự Quỷ Vương (Thượng)
Chương 1145: Sự Quan Tâm Của Cự Quỷ Vương (Hạ)

Chương 1146: Đại Thiên Sư, Ty Chức Có Một Kế
Chương 1147: Độc Kế Con Dòng Thứ (Thượng)
Chương 1148: Độc Kế Con Dòng Thứ (Hạ)
Chương 1149: Chúng Ân Lệnh
Chương 1150: Thi Khôi Giáp Bạc (Thượng)
Chương 1151: Thi Khôi Giáp Bạc (Hạ)
Chương 1152: Ban Hành Ân Lệnh
Chương 1153: Bạch Hạo Này Điên Rồi
Chương 1154: Dư Luận Xôn Xao (Thượng)
Chương 1155: Dư Luận Xôn Xao (Hạ)
Chương 1156: Thiên Công Gia Tộc
Chương 1157: Thiên Công Cũng Phải Nhịn Cho Ta (Thượng)
Chương 1158: Thiên Công Cũng Phải Nhịn Cho Ta (Hạ)
Chương 1159: Tìm Được Manh Mối
Chương 1160: Thẳng Hướng Chu Gia
Chương 1161: Giết Hết (Thượng)
Chương 1162: Giết Hết (Hạ)
Chương 1163: Ta Cho Ngươi Mười Giây
Chương 1164: Sư Đồ Đoàn Tụ
Chương 1165: Ngươi Cố Ý
Chương 1166: Đại Thiên Sư Triệu Kiến (Thượng)
Chương 1167: Đại Thiên Sư Triệu Kiến (Hạ)
Chương 1168: Đấu Với Ta?
Chương 1169: Vây Công
Chương 1170: Luyện Hỏa Trong Điện
Chương 1171: Bạch Hạo, Ngươi Gạt Ta! (Thượng)
Chương 1172: Bạch Hạo, Ngươi Gạt Ta! (Hạ)
Chương 1173: Công Hầu Rung Động
Chương 1174: Lôi Hỏa Kiếp Địa Phẩm
Chương 1175: Có Bản Lĩnh Tới Một Lần
Chương 1176: Chúng Ta Đều Có Chữ Sư
Chương 1177: Ta Không Nỡ Rời Xa Các Ngươi (Thượng)
Chương 1178: Ta Không Nỡ Rời Xa Các Ngươi (Hạ)
Chương 1179: Sủng Vật.
Chương 1180: Minh Hà Xuất Hiện!
Chương 1181: Thủ Lăng Lão Gia Gia
Chương 1182: Có Vấn Đề Tìm Lão Gia Gia (Thượng)
Chương 1183: Có Vấn Đề Tìm Lão Gia Gia (Hạ)
Chương 1184: Đột Nhiên Tăng Mạnh
Chương 1185: Hỏa Diễm Mười Chín Màu
Chương 1186: Bạch Tiểu Thuần?

Chương 1187: Là Nàng (Thượng)
Chương 1188: Là Nàng (Hạ)
Chương 1189: Đây Là Đang Câu Cá A
Chương 1190: Kịch Chiến
Chương 1191: Không Nhìn Thấy Ta. (Thượng)
Chương 1192: Không Nhìn Thấy Ta. (Hạ)
Chương 1193: Tiểu Thuần Ra Tay
Chương 1194: Tiểu Ca Ca
Chương 1195: Toàn Lực Đánh Lui! (Thượng)
Chương 1196: Toàn Lực Đánh Lui! (Hạ)
Chương 1197: Liều Mạng!
Chương 1198: Nguyên Anh Hậu Kì! (Thượng)
Chương 1199: Nguyên Anh Hậu Kì! (Hạ)
Chương 1200: Bất Tử Chi Thân
Chương 1201: Nhạc Phụ Cứu Ta! (Thượng)
Chương 1202: Nhạc Phụ Cứu Ta! (Hạ)
Chương 1203: Quỷ Thể Thôn Sinh
Chương 1204: Nàng Không Phải Bạch Tiểu Thuần (Thượng)
Chương 1205: Nàng Không Phải Bạch Tiểu Thuần (Hạ)
Chương 1206: Cường Giả Tề Tụ!
Chương 1207: Tuyệt Sát Lần Thứ Hai (Thượng)
Chương 1208: Tuyệt Sát Lần Thứ Hai (Hạ)
Chương 1209: A.A. (Thượng)
Chương 1210: A.A. (Hạ)
Chương 1211: Minh Hoàng Hàng Lâm
Chương 1212: Nhân Quả (Thượng)
Chương 1213: Nhân Quả (Hạ)
Chương 1214: Thiên Địa Đạo Pháp!
Chương 1215: Thiên Tôn Hàng Lâm!
Chương 1216: Ngươi Dựa Vào Đâu Mà Không Thừa Nhận! (Thượng)
Chương 1217: Ngươi Dựa Vào Đâu Mà Không Thừa Nhận! (Hạ)
Chương 1218: Trận Chiến Tuyệt Thế!
Chương 1219: Sợi Tóc Đỏ Của Thiên Tôn (Thượng)
Chương 1220: Sợi Tóc Đỏ Của Thiên Tôn (Hạ)
Chương 1221: Sư Tôn Cứu Mạng!
Chương 1222: Ta Cũng Không Ưu Tú Đến Vậy (Thượng)
Chương 1223: Ta Cũng Không Ưu Tú Đến Vậy (Hạ)
Chương 1224: Thiên Tôn Huyết Phát
Chương 1225: Bất Tử Cốt Bộc Phát
Chương 1226: Rung Động Man Hoang (Thượng)
Chương 1227: Rung Động Man Hoang (Hạ)

Chương 1228: Minh Hoàng Kế Vị
Chương 1229: Tháo Mặt Nạ Xuống
Chương 1230: Nói Lời Tạm Biệt (Thượng)
Chương 1231: Nói Lời Tạm Biệt (Hạ)
Chương 1232: Có Lầm Hay Không.
Chương 1233: Khuyết Nhi Không Nên Kích Động
Chương 1234: Tống Khuyết, Ngươi Dựa Vào Cái Gì Không Phục? (Thượng)
Chương 1235: Tống Khuyết, Ngươi Dựa Vào Cái Gì Không Phục? (Hạ)
Chương 1236: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Phải Cho Ta Câu Trả Lời
Chương 1237: Không Nên Bóp Nát
Chương 1238: Đó Là. Thần Toán Tử?
Chương 1239: Ba Người Cùng Đi
Chương 1240: Tiếng Hát Từ Thuyền Xương. (Thượng)
Chương 1241: Tiếng Hát Từ Thuyền Xương. (Hạ)
Chương 1242: Nghịch Hà Gặp Nguy (Thượng)
Chương 1243: Nghịch Hà Gặp Nguy (Hạ)
Chương 1244: Thuyền Xương Quỷ Dị
Chương 1245: Bức Họa Và Trường Sinh (Thượng)
Chương 1246: Bức Họa Và Trường Sinh (Hạ)
Chương 1247: Có Quỷ!
Chương 1248: Bóng Người Chải Tóc
Chương 1249: Bấp Bênh (Thượng)
Chương 1250: Bấp Bênh (Hạ)
Chương 1251: Trở Về…
Chương 1252: Là Cái Đếch Gì! (Thượng)
Chương 1253: Là Cái Đếch Gì! (Hạ)
Chương 1254: Thảm Liệt!
Chương 1255: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần (Thượng)
Chương 1256: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần (Hạ)
Chương 1257: Trảm Thân Thể
Chương 1258: Chiến (Thượng)
Chương 1259: Chiến (Hạ)
Chương 1260: Vô Cùng Cường Hãn
Chương 1261: Lại Giết
Chương 1262: Bất An (Thượng)
Chương 1263: Bất An (Hạ)
Chương 1264: Phong Bạo
Chương 1265: Tiểu Thuần?
Chương 1266: Có Biết Xét Nhà Hay Không?
Chương 1267: Gánh Nặng Đường Xa

Chương 1268: Về Nhà (Thượng)
Chương 1269: Về Nhà (Hạ)
Chương 1270: Người Và Vật Không Còn
Chương 1271: Vĩnh Hằng (1)
Chương 1272: Vĩnh Hằng (2)
Chương 1273: Khuyết Nhi Ở Đây Sao?
Chương 1274: Tiểu Thuần, Ngươi Xem Đây Là Cái Gì?
Chương 1275: Đây Là Lần Đầu Của Ta (Thượng)
Chương 1276: Đây Là Lần Đầu Của Ta (Hạ)
Chương 1277: Thiên Nhân Tức Giận
Chương 1278: Thiết Huyết Đường Xuất Động
Chương 1279: Mây Đen Lại Đến (Thượng)
Chương 1280: Mây Đen Lại Đến (Hạ)
Chương 1281: Ta Ném Ra
Chương 1282: Thiên Phẩm Hảo Diễm Hai Mươi Mốt Màu
Chương 1283: Thiên Nhân
Chương 1284: Muốn Đi? (Thượng)
Chương 1285: Muốn Đi? (Hạ)
Chương 1286: Cường Hãn
Chương 1287: Bất Diệt Quyền Gấp Năm Lần
Chương 1288: Chấn Động Thiết Huyết Đương (Thượng)
Chương 1289: Chấn Động Thiết Huyết Đương (Hạ)
Chương 1290: Bán Thần Pháp Chi
Chương 1291: Thiên Nhân Đan (Thượng)
Chương 1292: Thiên Nhân Đan (Hạ)
Chương 1293: Mở Gông Cùm Xiềng Xích (Thượng)
Chương 1294: Mở Gông Cùm Xiềng Xích (Hạ)
Chương 1295: Bất Tử Huyết!
Chương 1296: Nghỉ Ngơi Hôm Nay Đổi Lấy Thức Tỉnh Ngày Mai! (1)
Chương 1297: Nghỉ Ngơi Hôm Nay Đổi Lấy Thức Tỉnh Ngày Mai! (2)
Chương 1298: Bảo Vệ Nàng.
Chương 1299: Trở Về Tinh Không Đạo Cực Tông (1)
Chương 1300: Trở Về Tinh Không Đạo Cực Tông (2)
Chương 1301: Chọc Ta Lại Đánh Trần Hạ Thiên! (1)
Chương 1302: Chọc Ta Lại Đánh Trần Hạ Thiên! (2)
Chương 1303: Trần Hạ Thiên
Chương 1304: Không Phải Lão Phu! Không Phải!!! (1)
Chương 1305: Không Phải Lão Phu! Không Phải!!! (2)
Chương 1306: Đây Là Hiểu Nhầm. (1)
Chương 1307: Đây Là Hiểu Nhầm. (2)
Chương 1308: Bạch Đạo Hữu, Ngươi Đông Tây Rơi

Chương 1309: Tiểu Thuần, Ngươi Đừng Có Nói Đùa (1)
Chương 1310: Tiểu Thuần, Ngươi Đừng Có Nói Đùa (2)
Chương 1311: : Nhật Nguyệt Trường Không Quyết (1)
Chương 1312: : Nhật Nguyệt Trường Không Quyết (2)
Chương 1313: Như Cá Gặp Nước
Chương 1314: Bán Thần Không Ở Nhà? (1)
Chương 1315: Bán Thần Không Ở Nhà? (2)
Chương 1316: Đan Dược Chia Tay. (1)
Chương 1317: Đan Dược Chia Tay. (2)
Chương 1318: Ta Phải Luyện Giải Dược!
Chương 1319: Nghi Vấn! (1)
Chương 1320: Nghi Vấn! (2)
Chương 1321: Toàn Tông Dọn Nhà (1)
Chương 1322: Toàn Tông Dọn Nhà (2)
Chương 1323: Bán Thần Trở Về (1)
Chương 1324: Bán Thần Trở Về (2)
Chương 1325: Khó Lường Lòng Người (1)
Chương 1326: Khó Lường Lòng Người (2)
Chương 1327: Xuất Phát (1)
Chương 1328: Xuất Phát (2)
Chương 1329: Giấc Mộng Của Trương Đại Bàn
Chương 1330: Trăm Sông Đổ Về Một Biển (1)
Chương 1331: Trăm Sông Đổ Về Một Biển (2)
Chương 1332: Không Giống Với Thiên Nhân (1)
Chương 1333: Không Giống Với Thiên Nhân (2)
Chương 1334: Tại Sao Hắn Lại Tới Tham Gia Náo Nhiệt?
Chương 1335: Khát Vọng Bại Một Lần (Thượng)
Chương 1336: Khát Vọng Bại Một Lần (Hạ)
Chương 1337: Đỗ Lăng Phỉ Cao Quý! (Thượng)
Chương 1338: Đỗ Lăng Phỉ Cao Quý! (Hạ)
Chương 1339: Thân Phận Của Đỗ Lăng Phỉ!
Chương 1340: Theo Như Chuyện Năm Xưa (Thượng)
Chương 1341: Theo Như Chuyện Năm Xưa (Hạ)
Chương 1342: Hấp Thu Một Sợi Tóc Của Nhạc Phụ.
Chương 1343: Thí Luyện Mở Ra! (Thượng)
Chương 1344: Thí Luyện Mở Ra! (Hạ)
Chương 1345: Nguy Hiểm Đáng Sợ Nơi! (Thượng)
Chương 1346: Nguy Hiểm Đáng Sợ Nơi! (Hạ)
Chương 1347: Không Có Thiện Ý
Chương 1348: Khi Dễ Ta? (Thượng)
Chương 1349: Khi Dễ Ta? (Hạ)

Chương 1350: Nhiều Chuyện (Thượng)
Chương 1351: Nhiều Chuyện (Hạ)
Chương 1352: Tiểu Phi Chào Ngươi (Thượng)
Chương 1353: Tiểu Phi Chào Ngươi (Hạ)
Chương 1354: Không Biết Là Thiên Tôn
Chương 1355: Ngươi Dám Kích Động Ta? (Thượng)
Chương 1356: Ngươi Dám Kích Động Ta? (Hạ)
Chương 1357: Ngươi Nhất Định Cố Ý (Thượng)
Chương 1358: Ngươi Nhất Định Cố Ý (Hạ)
Chương 1359: Đây Là Thần Thông Gì!
Chương 1360: Thần Sát (Thượng)
Chương 1361: Thần Sát (Hạ)
Chương 1362: Nghe Tin Đã Sợ Mất Mật (1)
Chương 1363: Nghe Tin Đã Sợ Mất Mật (2)
Chương 1364: Hắn Vẫn Còn Con Nít
Chương 1365: Ánh Trăng Hoa (1)
Chương 1366: Ánh Trăng Hoa (2)
Chương 1367: Chia Rẽ Bọn Họ! (1)
Chương 1368: Chia Rẽ Bọn Họ! (2)
Chương 1369: Ca Ca, Chúng Ta Không Thích Hợp. (1)
Chương 1370: Ca Ca, Chúng Ta Không Thích Hợp. (2)
Chương 1371: Một Tiếng Gọi Này. (1)
Chương 1372: Một Tiếng Gọi Này. (2)
Chương 1373: Ủy Khuất Của Vân Lôi Tử
Chương 1374: Một Cái Đồng Tiền!! (1)
Chương 1375: Một Cái Đồng Tiền!! (2)
Chương 1376: Ta Đi Nhầm Đường. (1)
Chương 1377: Ta Đi Nhầm Đường. (2)
Chương 1378: Lần Đầu Tiên Sao?
Chương 1379: Nàng Không Phải Là Hầu Tiểu Muội! (1)
Chương 1380: Nàng Không Phải Là Hầu Tiểu Muội! (2)
Chương 1381: Nguyên Nhân (1)
Chương 1382: Nguyên Nhân (2)
Chương 1383: Vùng Cấm Sinh Mạng (1)
Chương 1384: Vùng Cấm Sinh Mạng (2)
Chương 1385: Kiêu Ngạo Giống Như Hắn!
Chương 1386: Mỗi Người Đều Lộ Ra Thần Thông! (1)
Chương 1387: Mỗi Người Đều Lộ Ra Thần Thông! (2)
Chương 1388: Lời Thề Của Bạch Tiểu Thuần! (1)
Chương 1389: Lời Thề Của Bạch Tiểu Thuần! (2)
Chương 1390: Chiếc Thuyền Xương Xuất Phát!

Chương 1391: Nữ Hài Nhi Mới Tỉnh! (1)
Chương 1392: Nữ Hài Nhi Mới Tỉnh! (2)
Chương 1393: Bắc Mạch Không Tốt (1)
Chương 1394: Bắc Mạch Không Tốt (2)
Chương 1395: Người Gây Sự (1)
Chương 1396: Người Gây Sự (2)
Chương 1397: Ước Pháp Tam Chươ Ng
Chương 1398: Thủ Đồ Của Thiên Tôn! (1)
Chương 1399: Thủ Đồ Của Thiên Tôn! (2)
Chương 1400: Ta Bán Thuốc!
Chương 1401: Ước Pháp Tứ Chương (1)
Chương 1402: Ước Pháp Tứ Chương (2)
Chương 1403: Ta Còn Có Thể Trồng Hoa (1)
Chương 1404: Ta Còn Có Thể Trồng Hoa (2)
Chương 1405: Hoa Ánh Trăng Điên Cuồng (1)
Chương 1406: Hoa Ánh Trăng Điên Cuồng (2)
Chương 1407: Áp Đứng Lên! (1)
Chương 1408: Áp Đứng Lên! (2)
Chương 1409: Ừ? A! (1)
Chương 1410: Ừ? A! (2)
Chương 1411: Lão Đệ, Ta Có Một Bộ Thần Công!
Chương 1412: Đừng Làm Phiền Ta (1)
Chương 1413: Đừng Làm Phiền Ta (2)
Chương 1414: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ Đều Không Muốn Sống Như Thế Sao? (1)
Chương 1415: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ Đều Không Muốn Sống Như Thế Sao? (2)
Chương 1416: Lôi Tông Vô Cùng Kinh Ngạc (1)
Chương 1417: Lôi Tông Vô Cùng Kinh Ngạc (2)
Chương 1418: Bạo! (1)
Chương 1419: Bạo! (2)
Chương 1420: Ta Cũng Nhịn Các Ngươi Thật Lâu!
Chương 1421: Tiểu Thuần Lật Trời! (1)
Chương 1422: Tiểu Thuần Lật Trời! (2)
Chương 1423: Văng Ra (1)
Chương 1424: Văng Ra (2)
Chương 1425: Giống Như Đã Từng Quen Biết (1)
Chương 1426: Giống Như Đã Từng Quen Biết (2)
Chương 1427: Đáp Án
Chương 1428: Trở Nên Khiếp Sợ (1)
Chương 1429: Trở Nên Khiếp Sợ (2)

Chương 1430: Hắn Đã Tới (1)
Chương 1431: Hắn Đã Tới (2)
Chương 1432: Phụ Nữ
Chương 1433: Đều Là Của Ta! (1)
Chương 1434: Đều Là Của Ta! (2)
Chương 1435: Kính Sụp Đổ Cùng Vào! (1)
Chương 1436: Kính Sụp Đổ Cùng Vào! (2)
Chương 1437: Lão Phu Phải Lột Da Ngươi!
Chương 1438: Đều Lừa Đảo (1)
Chương 1439: Đều Lừa Đảo (2)
Chương 1440: Ta Còn Có Một Hơi Thở (1)
Chương 1441: Ta Còn Có Một Hơi Thở (2)
Chương 1442: Lão Quỷ Nhát Gan, Tiến Đến Đánh Một Trận! (1)
Chương 1443: Lão Quỷ Nhát Gan, Tiến Đến Đánh Một Trận! (2)
Chương 1444: Không Công Bằng!
Chương 1445: Lão Quỷ Điên Cuồng Chộp (1)
Chương 1446: Lão Quỷ Điên Cuồng Chộp (2)
Chương 1447: Hành Hung Lão Quỷ. (1)
Chương 1448: Hành Hung Lão Quỷ. (2)
Chương 1449: Chết?
Chương 1450: Chiến Tranh Thăng Cấp (1)
Chương 1451: Chiến Tranh Thăng Cấp (2)
Chương 1452: Đại Viên Mãn! (1)
Chương 1453: Đại Viên Mãn! (2)
Chương 1454: Thế Cục Nghiêm Trọng
Chương 1455: Ta Nhẫn. (1)
Chương 1456: Ta Nhẫn. (2)
Chương 1457: Thân Thể Bán Thần! (1)
Chương 1458: Thân Thể Bán Thần! (2)
Chương 1459: Gặp Lại Băng Nguyên
Chương 1460: Lo Lắng!! (1)
Chương 1461: Lo Lắng!! (2)
Chương 1462: Ta Nhất Định Có Thể Ngăn Cản.
Chương 1463: Thiên Nhân Mạnh Nhất (1)
Chương 1464: Thiên Nhân Mạnh Nhất (2)
Chương 1465: Hạ Xuống Cự Quỷ Thành! (1)
Chương 1466: Hạ Xuống Cự Quỷ Thành! (2)
Chương 1467: Ta Đã Trở Về (1)
Chương 1468: Ta Đã Trở Về (2)
Chương 1469: Ta Cho Các Ngươi. Ngừng Tay!
Chương 1470: Cuộc Chiến Bán Thần! (1)

Chương 1471: Cuộc Chiến Bán Thần! (2)
Chương 1472: Khôi Phục Nghịch Thiên! (1)
Chương 1473: Khôi Phục Nghịch Thiên! (2)
Chương 1474: Ngưng Chiến, Đừng Đánh
Chương 1475: Tay Của Thiên Tôn! (1)
Chương 1476: Tay Của Thiên Tôn! (2)
Chương 1477: Lại Quyết Đấu!
Chương 1478: Vận Mệnh Của Ngươi! (1)
Chương 1479: Vận Mệnh Của Ngươi! (2)
Chương 1480: Lần Thứ Hai (1)
Chương 1481: Lần Thứ Hai (2)
Chương 1482: Nguyên Nhân
Chương 1483: Một Giọt Nước Mắt (1)
Chương 1484: Một Giọt Nước Mắt (2)
Chương 1485: Các Ngươi Thế Nào Lại Ích Kỷ Như Vậy! (1)
Chương 1486: Các Ngươi Thế Nào Lại Ích Kỷ Như Vậy! (2)
Chương 1487: Hai Mươi Hai Sắc Lửa!
Chương 1488: Trời Liên Tục Trút Phong Hỏa! (1)
Chương 1489: Trời Liên Tục Trút Phong Hỏa! (2)
Chương 1490: Huyết Khí Trùng Thiên (1)
Chương 1491: Huyết Khí Trùng Thiên (2)
Chương 1492: Huyết Tổ Sống Lại!
Chương 1493: Ba Lạy Tạ Ơn Thầy (1)
Chương 1494: Ba Lạy Tạ Ơn Thầy (2)
Chương 1495: Vẫn Có Một Tia
Chương 1496: Rùa Vĩnh Hằng (1)
Chương 1497: Rùa Vĩnh Hằng (2)
Chương 1498: Cánh Cửa Của Thế Giới Từ Trước Tới Nay Chưa Từng Mở! (1)
Chương 1499: Cánh Cửa Của Thế Giới Từ Trước Tới Nay Chưa Từng Mở! (2)
Chương 1500: Ta Còn Hận Ngươi!
Chương 1501: Tuyệt Vọng Khôi Hoàng Thành (1)
Chương 1502: Tuyệt Vọng Khôi Hoàng Thành (2)
Chương 1503: Khí Tức Của Khôi Tổ! (1)
Chương 1504: Khí Tức Của Khôi Tổ! (2)
Chương 1505: Hết Sức Căng Thẳng! (1)
Chương 1506: Hết Sức Căng Thẳng! (2)
Chương 1507: Ngạc Thủ!
Chương 1508: Bốn Đại Hung Thú! (1)
Chương 1509: Bốn Đại Hung Thú! (2)

Chương 1510: Thông Thiên Đạo Môn (1)
Chương 1511: Thông Thiên Đạo Môn (2)
Chương 1512: Một Con Mắt Tinh Uyên
Chương 1513: Trường Sinh Đăng! (1)
Chương 1514: Trường Sinh Đăng! (2)
Chương 1515: Đạo Pháp Tuyệt Luân!
Chương 1516: Đạo Môn Thứ Mười (1)
Chương 1517: Đạo Môn Thứ Mười (2)
Chương 1518: Long Trời Lở Đất! (1)
Chương 1519: Long Trời Lở Đất! (2)
Chương 1520: Bạch Tú Tài (1)
Chương 1521: Bạch Tú Tài (2)
Chương 1522: Chuyện Trong Miếu, Chuyện Người Bên Ngoài (1)
Chương 1523: Chuyện Trong Miếu, Chuyện Người Bên Ngoài (2)
Chương 1524: Đây Là Một Chút Ấm Áp!
Chương 1525: Đánh Cướp Bạch Tiểu Thuần (1)
Chương 1526: Đánh Cướp Bạch Tiểu Thuần (2)
Chương 1527: Người Quen Cũ Đầu Tiên (1)
Chương 1528: Người Quen Cũ Đầu Tiên (2)
Chương 1529: Chúc Mừng Nhạc Phụ
Chương 1530: Ý Chỉ Của Tà Hoàng (1)
Chương 1531: Ý Chỉ Của Tà Hoàng (2)
Chương 1532: Quỷ Mẫu Trấn Thủ
Chương 1533: Hy Vọng Quật Khởi (1)
Chương 1534: Hy Vọng Quật Khởi (2)
Chương 1535: Một Kiếm Ánh Sáng, Lạnh Mười Bảy Châu (1)
Chương 1536: Một Kiếm Ánh Sáng, Lạnh Mười Bảy Châu (2)
Chương 1537: Chém Đại Tôn!
Chương 1538: Chẳng Lẽ Châu Chấu Đã Tới? (1)
Chương 1539: Chẳng Lẽ Châu Chấu Đã Tới? (2)
Chương 1540: Lại Thấy Quỷ Mẫu! (1)
Chương 1541: Lại Thấy Quỷ Mẫu! (2)
Chương 1542: Chiến Đấu Kịch Liệt Với Quỷ Mẫu
Chương 1543: Chiến Thuyền Kinh Người (1)
Chương 1544: Chiến Thuyền Kinh Người (2)
Chương 1545: Làm Đại Tướng! (1)
Chương 1546: Làm Đại Tướng! (2)
Chương 1547: Mặt Quỷ Buồn (1)
Chương 1548: Mặt Quỷ Buồn (2)
Chương 1549: Phong Ấn
Chương 1550: Tỉnh Lại! (1)

Chương 1551: Tỉnh Lại! (2)
Chương 1552: Tiểu Ca Ca (1)
Chương 1553: Tiểu Ca Ca (2)
Chương 1554: Trọng Tố Đạo Tâm!
Chương 1555: Ngươi Này Chết Phụ Thân. (1)
Chương 1556: Ngươi Này Chết Phụ Thân. (2)
Chương 1557: Niệm (1)
Chương 1558: Niệm (2)
Chương 1559: Người Tới Không Có Ý Tốt
Chương 1560: Bạch Đạo Hữu, Mời! (1)
Chương 1561: Bạch Đạo Hữu, Mời! (2)
Chương 1562: Thánh Hoàng Thành (1)
Chương 1563: Thánh Hoàng Thành (2)
Chương 1564: Hoa Lệ Gặt Hái
Chương 1565: Thông Thiên Công (1)
Chương 1566: Thông Thiên Công (2)
Chương 1567: Đừng Có Trách Là Không Báo Trước (1)
Chương 1568: Đừng Có Trách Là Không Báo Trước (2)
Chương 1569: Ăn A
Chương 1570: Khinh Người Quá Đáng (1)
Chương 1571: Khinh Người Quá Đáng (2)
Chương 1572: Long Ngư Cũng Điên Cuồng (1)
Chương 1573: Long Ngư Cũng Điên Cuồng (2)
Chương 1574: Thiên Long Ngư, Theo Ta Đi
Chương 1575: Xảy Ra Chuyện Lớn. (1)
Chương 1576: Xảy Ra Chuyện Lớn. (2)
Chương 1577: Cá Của Bệ Hạ Ngài. (1)
Chương 1578: Cá Của Bệ Hạ Ngài. (2)
Chương 1579: Các Ngươi Nhất Định Sẽ Hối Hận.
Chương 1580: Giám Công Sứ (1)
Chương 1581: Giám Công Sứ (2)
Chương 1582: Liên Yến (1)
Chương 1583: Liên Yến (2)
Chương 1584: Thứ Tốt (1)
Chương 1585: Thứ Tốt (2)
Chương 1586: Nói Nhỏ Chút
Chương 1587: Tang Vật Rùa Trộm Cũng Lấy Được (1)
Chương 1588: Tang Vật Rùa Trộm Cũng Lấy Được (2)
Chương 1589: Là Bạch Tiểu Thuần Bảo Ta Làm! (1)
Chương 1590: Là Bạch Tiểu Thuần Bảo Ta Làm! (2)
Chương 1591: Còn Có Ngó Sen.

Chương 1592: Hoa Sen Ủ Rũ. (1)
Chương 1593: Hoa Sen Ủ Rũ. (2)
Chương 1594: Thiên Tôn Kiếp! (1)
Chương 1595: Thiên Tôn Kiếp! (2)
Chương 1596: Hàng Ngũ Thiên Tôn Được Thiên Hạ Biết Tới!
Chương 1597: Đạo Chủng (1)
Chương 1598: Đạo Chủng (2)
Chương 1599: Tự Nghĩ Ra Đường! (1)
Chương 1600: Tự Nghĩ Ra Đường! (2)
Chương 1601: Tuyên Cổ Quyển!
Chương 1602: Quạt Tàn Đánh! (1)
Chương 1603: Quạt Tàn Đánh! (2)
Chương 1604: Thánh Hoàng, Có Điều Thân Thể Ta Không Mấy Thoải Mái.
Chương 1605: Quạt Tàn Rơi Xuống (1)
Chương 1606: Quạt Tàn Rơi Xuống (2)
Chương 1607: Chờ Xuất Phát (1)
Chương 1608: Chờ Xuất Phát (2)
Chương 1609: Tới Đánh Ta!
Chương 1610: Khí Tức Chúa Tể! (1)
Chương 1611: Khí Tức Chúa Tể! (2)
Chương 1612: Cơ Duyên Truyền Thừa! (1)
Chương 1613: Cơ Duyên Truyền Thừa! (2)
Chương 1614: Hận Nhất Người Khác Dối Trá!
Chương 1615: Cho Cây Quạt Luyện Luyện Linh (1)
Chương 1616: Cho Cây Quạt Luyện Luyện Linh (2)
Chương 1617: Chen Vào. (1)
Chương 1618: Chen Vào. (2)
Chương 1619: Hóa Ra Ta Là Người Bảo Vệ
Chương 1620: Quảng Mục Thiên Tôn Tuyệt Vọng (1)
Chương 1621: Quảng Mục Thiên Tôn Tuyệt Vọng (2)
Chương 1622: Chui Chỗ Trống (1)
Chương 1623: Chui Chỗ Trống (2)
Chương 1624: Ta Cho Các Ngươi Thêm Thêm Giờ!
Chương 1625: Quá Lương Thiện (1)
Chương 1626: Quá Lương Thiện (2)
Chương 1627: Mời (1)
Chương 1628: Mời (2)
Chương 1629: Dám Hãm Hại Ta?
Chương 1630: Nói Rõ Chết Không Theo. (1)
Chương 1631: Nói Rõ Chết Không Theo. (2)
Chương 1632: Quảng Mục Trở Về

Chương 1633: Bạch Tiểu Thuần, Nhất Định Là Ngươi (1)
Chương 1634: Bạch Tiểu Thuần, Nhất Định Là Ngươi (2)
Chương 1635: Mười Hai Thiên Tôn (1)
Chương 1636: Mười Hai Thiên Tôn (2)
Chương 1637: Một Cái Chìa Khóa
Chương 1638: Ta Phải Khiêm Tốn (1)
Chương 1639: Ta Phải Khiêm Tốn (2)
Chương 1640: Khi Dễ Ta? (1)
Chương 1641: Khi Dễ Ta? (2)
Chương 1642: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần
Chương 1643: Tiếp Tục Giấu Mình (1)
Chương 1644: Tiếp Tục Giấu Mình (2)
Chương 1645: Khinh Người Quá Đáng
Chương 1646: Ngươi Có Đồng Ý Hay Không (1)
Chương 1647: Ngươi Có Đồng Ý Hay Không (2)
Chương 1648: Phát Điên (1)
Chương 1649: Phát Điên (2)
Chương 1650: Tiểu Thuần Lên Sân Khấu
Chương 1651: Mạnh Mẽ Bôi Đen (1)
Chương 1652: Mạnh Mẽ Bôi Đen (2)
Chương 1653: Giao Phong Cùng Thỏa Hiệp (1)
Chương 1654: Giao Phong Cùng Thỏa Hiệp (2)
Chương 1655: Gặp Lại Đại Thiên Sư
Chương 1656: Ba Kế Sách Của Thiên Sư (1)
Chương 1657: Ba Kế Sách Của Thiên Sư (2)
Chương 1658: Ngươi Muốn Cái Gì (1)
Chương 1659: Ngươi Muốn Cái Gì (2)
Chương 1660: Giới Chủ Bắc Bộ
Chương 1661: Quan Hệ Không Thể Nói Rõ Ràng. (1)
Chương 1662: Quan Hệ Không Thể Nói Rõ Ràng. (2)
Chương 1663: Cánh Cửa Tùy Ý (1)
Chương 1664: Cánh Cửa Tùy Ý (2)
Chương 1665: Sinh Tử Đạo Nguyên
Chương 1666: Ta Xin Thề Nhất Định Sẽ Giết Chết Ngươi (1)
Chương 1667: Ta Xin Thề Nhất Định Sẽ Giết Chết Ngươi (2)
Chương 1668: Hải Vân Châu Tự Trị (1)
Chương 1669: Hải Vân Châu Tự Trị (2)
Chương 1670: Một Tộc Hắc Đan
Chương 1671: Ai Là Quái Đan Lão Tổ? (1)
Chương 1672: Ai Là Quái Đan Lão Tổ? (2)
Chương 1673: Tiểu Thuần Ra Tay (1)

Chương 1674: Tiểu Thuần Ra Tay (2)
Chương 1675: Tiếp Chiêu!
Chương 1676: Chúng Ta Tạo Cái Nghiệt Gì (1)
Chương 1677: Chúng Ta Tạo Cái Nghiệt Gì (2)
Chương 1678: Ngài Đi Đi (1)
Chương 1679: Ngài Đi Đi (2)
Chương 1680: Hồn Thái Cổ
Chương 1681: Trúng. (1)
Chương 1682: Trúng. (2)
Chương 1683: Chu Đại Sư? (1)
Chương 1684: Chu Đại Sư? (2)
Chương 1685: Hù Dọa (1)
Chương 1686: Hù Dọa (2)
Chương 1687: Về Nhà
Chương 1688: Yêu Nghiệt, Các Ngươi Đi Ra (1)
Chương 1689: Yêu Nghiệt, Các Ngươi Đi Ra (2)
Chương 1690: Mị Hậu
Chương 1691: Đột Biến! (1)
Chương 1692: Đột Biến! (2)
Chương 1693: Huyền Cửu Nguy Cơ (1)
Chương 1694: Huyền Cửu Nguy Cơ (2)
Chương 1695: Thôn Trang Quỷ Dị
Chương 1696: Huyền Cửu Quận (1)
Chương 1697: Huyền Cửu Quận (2)
Chương 1698: Hố Trời
Chương 1699: Chiến Đấu Kịch Liệt (1)
Chương 1700: Chiến Đấu Kịch Liệt (2)
Chương 1701: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Điên Rồi A (1)
Chương 1702: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Điên Rồi A (2)
Chương 1703: Bạch Bàn Tử. (1)
Chương 1704: Bạch Bàn Tử. (2)
Chương 1705: Huyền Cửu Quận Bị Diệt!
Chương 1706: Thiên Tôn Trung Kỳ (1)
Chương 1707: Thiên Tôn Trung Kỳ (2)
Chương 1708: Niệm Hiện Tại
Chương 1709: Sinh Tử Hiện Tại Kinh (1)
Chương 1710: Sinh Tử Hiện Tại Kinh (2)
Chương 1711: Ngươi Dám Vơ Vét Tài Sản Của Ta? (1)
Chương 1712: Ngươi Dám Vơ Vét Tài Sản Của Ta? (2)
Chương 1713: Không Thể Trêu Vào (1)
Chương 1714: Không Thể Trêu Vào (2)

Chương 1715: Ta Phải Giết Chết Ngươi!
Chương 1716: Đê Tiện Vô Sỉ Hạ Lưu (1)
Chương 1717: Đê Tiện Vô Sỉ Hạ Lưu (2)
Chương 1718: Đại Biến Hạ Xuống
Chương 1719: Nuôi Cổ (1)
Chương 1720: Nuôi Cổ (2)
Chương 1721: Chiến Đấu Với Thông Thiên (1)
Chương 1722: Chiến Đấu Với Thông Thiên (2)
Chương 1723: Thiên Tôn Đan
Chương 1724: Tranh Đoạt (1)
Chương 1725: Tranh Đoạt (2)
Chương 1726: Phá Trận (1)
Chương 1727: Phá Trận (2)
Chương 1728: Cơ Hội Tốt!
Chương 1729: Cướp Được Vào Trong Tay (1)
Chương 1730: Cướp Được Vào Trong Tay (2)
Chương 1731: Không! (1)
Chương 1732: Không! (2)
Chương 1733: Là Hắn, Nhất Định Là Hắn
Chương 1734: Tiểu Khí Linh, Và Ta Đều? (1)
Chương 1735: Tiểu Khí Linh, Và Ta Đều? (2)
Chương 1736: Xuyt
Chương 1737: Xông Ra (1)
Chương 1738: Xông Ra (2)
Chương 1739: Ngươi Dám Động Tới Huynh Đệ Tốt Của Ta! (1)
Chương 1740: Ngươi Dám Động Tới Huynh Đệ Tốt Của Ta! (2)
Chương 1741: Đuôi
Chương 1742: Ta Ăn! (1)
Chương 1743: Ta Ăn! (2)
Chương 1744: Đại Sứ Thánh Hoàng Triều
Chương 1745: Ai Sợ Ai? (1)
Chương 1746: Ai Sợ Ai? (2)
Chương 1747: Chiến Đấu Trong Cửa Ải (1)
Chương 1748: Chiến Đấu Trong Cửa Ải (2)
Chương 1749: Gặp Lại
Chương 1750: Tuyệt Mật! (1)
Chương 1751: Tuyệt Mật! (2)
Chương 1752: Hoàng Tử Mời Tiệc (1)
Chương 1753: Hoàng Tử Mời Tiệc (2)
Chương 1754: Đại Hoàng Tử, Xin Tự Trọng!
Chương 1755: Chó Tự Do (1)

Chương 1756: Chó Tự Do (2)
Chương 1757: Phúc Lợi.
Chương 1758: Thắng Lợi Trở Về (1)
Chương 1759: Thắng Lợi Trở Về (2)
Chương 1760: Giấu Diếm Sát Cơ (1)
Chương 1761: Giấu Diếm Sát Cơ (2)
Chương 1762: Hắn Cười
Chương 1763: Truyền Thừa (1)
Chương 1764: Truyền Thừa (2)
Chương 1765: Cánh Tay Tàn Trong Tinh Không
Chương 1766: Lửa Hai Mươi Hai Màu (1)
Chương 1767: Lửa Hai Mươi Hai Màu (2)
Chương 1768: Gặp Lại Trước Gió Bão (1)
Chương 1769: Gặp Lại Trước Gió Bão (2)
Chương 1770: Khí Linh Ra Tay
Chương 1771: Ngươi Lập Lời Thề Không Đổi Họ Của Ta! (1)
Chương 1772: Ngươi Lập Lời Thề Không Đổi Họ Của Ta! (2)
Chương 1773: Ngươi Chuẩn Bị Xong Chưa? (1)
Chương 1774: Ngươi Chuẩn Bị Xong Chưa? (2)
Chương 1775: Ta Thông Qua?
Chương 1776: Nói Cho Ta Biết Ngươi Tên Gì (1)
Chương 1777: Nói Cho Ta Biết Ngươi Tên Gì (2)
Chương 1778: Cướp Đoạt
Chương 1779: Tức Giận Xông Tới! (1)
Chương 1780: Tức Giận Xông Tới! (2)
Chương 1781: Chém Thiên Tôn! (1)
Chương 1782: Chém Thiên Tôn! (2)
Chương 1783: Tức Giận Lại Hồi Sinh!
Chương 1784: Giận Dữ Xông Qua Cửa (1)
Chương 1785: Giận Dữ Xông Qua Cửa (2)
Chương 1786: Người Nào Ngăn Cản, Giết! (1)
Chương 1787: Người Nào Ngăn Cản, Giết! (2)
Chương 1788: Lần Này, Ta Nhanh Hơn Ngươi.
Chương 1789: Mạnh Mẽ Chém Đại Hoàng Tử! (1)
Chương 1790: Mạnh Mẽ Chém Đại Hoàng Tử! (2)
Chương 1791: Ngăn Cản Tà Hoàng!
Chương 1792: Đạt Được Mong Muốn (1)
Chương 1793: Đạt Được Mong Muốn (2)
Chương 1794: Thiên Tôn Hậu Kỳ (1)
Chương 1795: Thiên Tôn Hậu Kỳ (2)
Chương 1796: Một Nửa Kia Của Cây Quạt

Chương 1797: Chí Bảo Chúa Tể! (1)
Chương 1798: Chí Bảo Chúa Tể! (2)
Chương 1799: Nô Bộc Thái Cổ
Chương 1800: Tà Hoàng, Lại Như Thế Nào! (1)
Chương 1801: Tà Hoàng, Lại Như Thế Nào! (2)
Chương 1802: Tiểu Khí Linh Hiếu Kỳ (1)
Chương 1803: Tiểu Khí Linh Hiếu Kỳ (2)
Chương 1804: Trở Về!
Chương 1805: Trấn Áp! (1)
Chương 1806: Trấn Áp! (2)
Chương 1807: Tiên Vực Này Ta Muốn!
Chương 1808: Ta Muốn… Khiêu Chiến Ngươi! (1)
Chương 1809: Ta Muốn… Khiêu Chiến Ngươi! (2)
Chương 1810: Chấn Động Tà Hoàng!! (1)
Chương 1811: Chấn Động Tà Hoàng!! (2)
Chương 1812: Ánh Sáng Thái Cổ
Chương 1813: Thật Sự Không Còn (1)
Chương 1814: Thật Sự Không Còn (2)
Chương 1815: Nổi Danh Khắp Thiên Hạ
Chương 1816: Tập Trung (1)
Chương 1817: Tập Trung (2)
Chương 1818: Bạch Tiểu Thuần, Cứu Ta! (1)
Chương 1819: Bạch Tiểu Thuần, Cứu Ta! (2)
Chương 1820: Dọa Cho Ngươi Tin!
Chương 1821: Có Con Sâu (1)
Chương 1822: Có Con Sâu (2)
Chương 1823: Nguyên Điểm! (1)
Chương 1824: Nguyên Điểm! (2)
Chương 1825: Lý Thúc Cho
Chương 1826: Ủy Khuất Của Thần Toán Tử (1)
Chương 1827: Ủy Khuất Của Thần Toán Tử (2)
Chương 1828: Huyết Mạch Cường Đại
Chương 1829: Vui Quá Hóa Buồn (1)
Chương 1830: Vui Quá Hóa Buồn (2)
Chương 1831: Con Sinh Ra!
Chương 1832: Long Phượng Hiện Lên Điềm Lành (1)
Chương 1833: Long Phượng Hiện Lên Điềm Lành (2)
Chương 1834: Tên Này Như Thế Nào (1)
Chương 1835: Tên Này Như Thế Nào (2)
Chương 1836: Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh
Chương 1837: Từ Từ Cường Thịnh (1)

Chương 1838: Từ Từ Cường Thịnh (2)
Chương 1839: Bạch Tiểu Thuần Đau Đầu
Chương 1840: Phụ Thân Không Sợ (1)
Chương 1841: Phụ Thân Không Sợ (2)
Chương 1842: Tiểu Ca Ca, Cám Ơn Ngươi (1)
Chương 1843: Tiểu Ca Ca, Cám Ơn Ngươi (2)
Chương 1844: Mở Ra Cuộc Hành Trình Tinh Không!
Chương 1845: Đèn Lồng Trắng (1)
Chương 1846: Đèn Lồng Trắng (2)
Chương 1847: Thế Giới Giấy! (1)
Chương 1848: Thế Giới Giấy! (2)
Chương 1849: Giấy Bà Bà
Chương 1850: Chí Bảo Cát Chảy! (1)
Chương 1851: Chí Bảo Cát Chảy! (2)
Chương 1852: Cát Chảy Thế Giới
Chương 1853: Dẫn Ngộ (1)
Chương 1854: Dẫn Ngộ (2)
Chương 1855: Chúa Tể Viễn Cổ (1)
Chương 1856: Chúa Tể Viễn Cổ (2)
Chương 1857: Thần Thông Thứ Tư
Chương 1858: Tiên Hậu (1)
Chương 1859: Tiên Hậu (2)
Chương 1860: Táng Không
Chương 1861: Chết Không Nhắm Mắt (1)
Chương 1862: Chết Không Nhắm Mắt (2)
Chương 1863: Dung Nhập Ký Ức
Chương 1864: Một Năm Kia (1)
Chương 1865: Một Năm Kia (2)
Chương 1866: Sơn Cốc Sương Mù Màu Đen
Chương 1867: Nghịch Phàm (1)
Chương 1868: Nghịch Phàm (2)
Chương 1869: Vĩnh Hằng Có Linh (1)
Chương 1870: Vĩnh Hằng Có Linh (2)
Chương 1871: Thăng Cấp Thái Cổ!
Chương 1872: Chấp Niệm Của Đạo Trần (1)
Chương 1873: Chấp Niệm Của Đạo Trần (2)
Chương 1874: Thuyền Cô Độc Cùng Hài Cốt
Chương 1875: Tiểu Si, Muốn Nghe Nói (1)
Chương 1876: Tiểu Si, Muốn Nghe Nói (2)
Chương 1877: Nông Nổi (1)
Chương 1878: Nông Nổi (2)

Chương 1879: Thu Tiên Hậu
Chương 1880: Ta Cũng Là Vì Đệ Tử (1)
Chương 1881: Ta Cũng Là Vì Đệ Tử (2)
Chương 1882: Ác Bá
Chương 1883: Lửa Ba Mươi Màu! (1)
Chương 1884: Lửa Ba Mươi Màu! (2)
Chương 1885: Bạch Hạo Sống Lại! (1)
Chương 1886: Bạch Hạo Sống Lại! (2)
Chương 1887: Trở Về!
Chương 1888: Ngươi Muốn Xem Thử Một Chút? (1)
Chương 1889: Ngươi Muốn Xem Thử Một Chút? (2)
Chương 1890: Thái Cổ Chiến
Chương 1891: Đế Kích (1)
Chương 1892: Đế Kích (2)
Chương 1893: Ngươi Dám Mắng Ta? (1)
Chương 1894: Ngươi Dám Mắng Ta? (2)
Chương 1895: Ngã Xuống
Chương 1896: Lại Hồi Sinh Mở Ra Phong Ba! (1)
Chương 1897: Lại Hồi Sinh Mở Ra Phong Ba! (2)
Chương 1898: Chữa Trị Phong Ấn (1)
Chương 1899: Chữa Trị Phong Ấn (2)
Chương 1900: Khôi Tổ
Chương 1901: Mỹ Nam Kế (1)
Chương 1902: Mỹ Nam Kế (2)
Chương 1903: Bất Tử Quyển Thứ Sáu!
Chương 1904: Chiến Thắng Khôi Tổ! (1)
Chương 1905: Chiến Thắng Khôi Tổ! (2)
Chương 1906: Chúa Tể
Chương 1907: Biển Sao Đan Điền (1)
Chương 1908: Biển Sao Đan Điền (2)
Chương 1909: Kết Giới Vẫn Thạch (1)
Chương 1910: Kết Giới Vẫn Thạch (2)
Chương 1911: Kéo Một Cái
Chương 1912: Về Nhà (1)
Chương 1913: Về Nhà (2)
Chương 1914: Làm Bạn
Chương 1915: Xảy Ra Vấn Đề (1)
Chương 1916: Xảy Ra Vấn Đề (2)
Chương 1917: Tìm Kiếm Mẹ Vĩnh Hằng
Chương 1918: Vĩnh Hằng Điểm Cuối (1)
Chương 1919: Vĩnh Hằng Điểm Cuối (2)

Chương 1920: Tiếng Chuông Gọi Vĩnh Hằng (1)
Chương 1921: Tiếng Chuông Gọi Vĩnh Hằng (2)
Chương 1922: Thân Thể Thái Cổ!
Chương 1923: Thức Tỉnh! (1)
Chương 1924: Thức Tỉnh! (2)
Chương 1925: Ngược Lại, Cũng Là Chúa Tể!
Chương 1926: Thông Thiên Lại Hiện Ra (1)
Chương 1927: Thông Thiên Lại Hiện Ra (2)
Chương 1928: Môn Đồ Của Nghịch Phàm
Chương 1929: Gặm Một Cái. (1)
Chương 1930: Gặm Một Cái. (2)
Chương 1931: Chuyện Xưa
Chương 1932: Cuộc Sống Truyền Kỳ (1)
Chương 1933: Cuộc Sống Truyền Kỳ (2)
Chương 1934: Đạo Của Bạch Tiểu Thuần
Chương 1935: Đốm Lửa Nhỏ (1)
Chương 1936: Đốm Lửa Nhỏ (2)
Chương 1937: Thánh Hoàng Xuất Quan
Chương 1938: Tống Khuyết! (1)
Chương 1939: Tống Khuyết! (2)
Chương 1940: Kiêu Hùng
Chương 1941: Mắt Vĩnh Hằng (1)
Chương 1942: Mắt Vĩnh Hằng (2)
Chương 1943: Khổ Chiến
Chương 1944: Đáng Giá Không (1)
Chương 1945: Đáng Giá Không (2)
Chương 1946: Nghịch Phàm Thức Tỉnh! (1)
Chương 1947: Nghịch Phàm Thức Tỉnh! (2)
Chương 1948: Nửa Trụ Đạo Thân! (1)
Chương 1949: Nửa Trụ Đạo Thân! (2)
Chương 1950: Mở Mắt Ra!
Chương 1951: Nghịch Phàm Chiến (1)
Chương 1952: Nghịch Phàm Chiến (2)
Chương 1953: Chí Bảo Cát Chảy
Chương 1954: Tinh Không Là Bếp Lò (1)
Chương 1955: Tinh Không Là Bếp Lò (2)
Chương 1956: Cuộc Chiến Không Gian
Chương 1957: Cuộc Chiến Thời Gian (1)
Chương 1958: Cuộc Chiến Thời Gian (2)
Chương 1959: La Thiên Tái Tạo
Chương 1960: Vị Ương Quy! (1)

Chương 1961: Vị Ương Quy! (2)
Chương 1962: Kết Thúc? (1)
Chương 1963: Kết Thúc? (2)
Chương 1964: Bản Nguyên Vĩnh Hằng
Chương 1965: Thảm Khốc (1)
Chương 1966: Thảm Khốc (2)
Chương 1967: La Thiên Chỉ!
Chương 1968: Nghịch Vẫn (1)
Chương 1969: Nghịch Vẫn (2)
Chương 1970: La Thiên Vô Tình (1)
Chương 1971: La Thiên Vô Tình (2)
Chương 1972: Khởi Nguồn
Chương 1973: Dẫn Dắt Cùng Mở Ra (1)
Chương 1974: Dẫn Dắt Cùng Mở Ra (2)
Chương 1975: Thấy Thần
Chương 1976: Niệm Lên Thiên Kiếp Hiện (1)
Chương 1977: Niệm Lên Thiên Kiếp Hiện (2)
Chương 1978: Một Niệm, Vĩnh Hằng
Chương 1979: Bờ Bên Trái (1)
Chương 1980: Bờ Bên Trái (2)
Chương 1981: Ngọn Đèn Xanh Miếu Cổ Làm Bạn Suốt Đời + Sự Lựa Chọn Của Ngươi (Cuối Cùng)

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hắn Tên Là Bạch Tiểu Thuần

Dịch: Hàn Thiên Long

Mạo Nhi Sơn là một ngọn núi ở bên trong Đông Lâm sơn mạch. Ở dưới núi có một thôn làng, dân phong ở đây thuần phác, thường cày ruộng mà sống, đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài.

Một buổi sáng sớm...

Ở trước cổng chính của thôn trang, toàn bộ hương thân trong thôn đang đứng tiễn đưa một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi. Thiếu niên này trông gầy yếu nhưng trắng trẻo sạch sẽ, thoạt nhìn rất là nhu thuận. Y phục trên người hắn chỉ là một bộ thanh sam bình thường nhưng đã bị phai màu trở thành màu trắng, hai mắt toát lên vẻ lanh lợi, trong sáng.

Hắn tên là Bạch Tiểu Thuần.

“Các hương thân phụ lão, ta phải đi tu tiên rồi, nhưng ta không nỡ xa các ngươi”. Vẻ mặt thiếu niên tràn ngập vẻ không nỡ, bộ dáng của hắn vốn nhu thuận, lúc này thoạt nhìn lại càng trở nên chất phác.

Các vị hương thân quay mặt nhìn nhau, cũng làm ra vẻ không nỡ rời xa hắn.

“Tiểu Thuần, cha mẹ ngươi mất sớm. Ngươi là... một đứa trẻ ngoan!!! Chẳng lẽ ngươi không muốn trường sinh? Trở thành tiên nhân là có thể trường sinh, có thể sống rất lâu. Đi thôi! Chim ưng con lớn lên, sẽ có một ngày cũng phải bay đi.” Một lão giả tóc hoa râm ở trong đám người

bước ra, lúc nói đến ba chữ “đứa trẻ ngoan” thì giọng nói có chút ngập ngừng.

“Ở bên ngoài, gặp bất cứ chuyện gì ngươi đều phải kiên trì. Ra khỏi thôn rồi thì cũng đừng quay lại, bởi vì con đường của ngươi là ở phía trước!” Lão nhân hiền lành vỗ vỗ bả vai của thiếu niên.

“Trường sinh...”. Thân hình của thiếu niên rung lên. Hắn mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt kiên định.

Trong sự cổ vũ của lão giả này cùng với tất cả thôn dân có mặt, hắn nhẹ gật đầu mấy cái, liếc nhìn mọi người thật kỹ rồi quay người bước nhanh ra khỏi thôn.

Thấy thân ảnh của thiếu niên đã đi xa, mọi người trong thôn lập tức trở nên kích động. Vẻ lưu luyến trong mắt bị nỗi vui sướng thay thế. Lão giả mặt mũi tràn đầy hiền lành lúc trước giờ cũng đang run rẩy, nước mắt chảy thành dòng.

“Trời xanh có mắt, cái tên Bạch Thử Lang này, rốt cuộc cũng đi... Cuối cũng đã đi rồi! Là ai nói cho hắn biết đã nhìn thấy tiên nhân ở gần đây? Ngươi đã vì thôn mà lập được đại công đấy!"

“Tên Bạch Thử Lang này rốt cuộc đã chịu đi rồi. Đáng thương cho mấy con gà nhà ta! Chỉ vì nó sợ gà gáy sáng mà không biết đã dùng cách gì xui khiến một đám hài tử đi bắt gà, đem gà trong cả thôn ra ăn sạch sẽ...”

“Hôm nay, năm mới đến rồi!” Âm thanh hoan hô, phấn khởi vang khắp thôn nhỏ. Thậm chí có người còn lấy ra cả chiêng trống, đánh lên rất là cao hứng.

Bên ngoài thôn, Bạch Tiểu Thuần còn chưa đi xa lắm. Hắn chợt nghe thấy âm thanh khua chiêng gõ trống từ trong thôn truyền ra, còn có cả tiếng hoan hô vang dậy. Hắn dừng lại, vẻ mặt có chút cổ quái, sau đó ho

lên một tiếng, nương theo tiếng chiêng trống truyền tới, theo đường núi đi lên Mạo Nhi Sơn.

Ngọn Mạo Nhi Sơn này mặc dù không cao nhưng lại có nhiều bụi cỏ dại. Giờ là sáng sớm mà không gian vẫn tối đen, bốn bề yên tĩnh.

“Nghe Nhị Cẩu nói, mấy ngày hôm trước, lúc hắn bị một con lợn rừng đuổi theo tới chỗ này thì nhìn thấy trên bầu trời có tiên nhân bay qua…” Bạch Tiểu Thuần đi ở trên sơn đạo, trái tim đang nhảy lên thình thịch. Bỗng nhiên từ mé rừng truyền tới từng âm thanh rào rào giống như tiếng lợn rừng đang chạy. Âm thanh đến bất chợt khiến Bạch Tiểu Thuần vốn đã khẩn trương, lo lắng cảm thấy lạnh dọc cả sống lưng.

“Ai? Ai ở đó!” Tay phải hắn vội lấy từ trong bọc hành lý ra bốn cây búa, sáu lưỡi rìu. Chưa hết lo lắng, hắn lại lấy từ trong ngực ra một cây nhang màu đen, cầm chặt trong tay.

“Đừng đến đây, ngàn vạn lần đừng đến đây. Ta có búa, ta có rìu, nhang trong tay ta còn có thể triệu hoán thiên lôi, có thể dẫn tiên nhân hàng lâm. Ngươi dám đi ra, ta liền đánh chết ngươi!” Bạch Tiểu Thuần vừa run vừa hô to, kẹp chặt những thứ vũ khí kia, tranh thủ thời gian chạy theo đường núi. Dọc đường, những tiếng lách cách vang lên loạn hưởng, búa, đao bổ củi rơi xuống đầy đất.

Chắc là hắn đã quá lo lắng, vì những tiếng rào rào rất nhanh biến mất, sau đó cũng không thấy có dã thú nào chạy đến. Sắc mặt của hắn tái nhợt. Hắn lau mồ hôi lạnh, trong đầu đã có ý buông tha không tiếp tục lên núi nữa. Nhưng rồi hắn nghĩ tới cây nhang mình đang cầm trong tay, cây nhang của cha mẹ trước khi qua đời lưu lại cho hắn.

Nghe nói là do tổ tiên hắn khi xưa đã tình cờ cứu giúp một vị tiên nhân bị rơi xuống. Trước khi rời đi, vị tiên nhân đã để lại cây nhang này để báo đáp, còn nói sẽ nhận một người có huyết mạch Bạch gia làm đệ tử. Chỉ cần đốt nó lên là tiên nhân sẽ đến.

Trước đây, cây nhang này đã từng được hắn đốt lên hơn mười lần rồi nhưng cuối cùng vẫn không thấy vị tiên nhân kia đến. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần bắt đầu hoài nghi vị tiên nhân kia có đến thật hay không. Hôm nay, hắn quyết định thử thêm một lần là bởi cây nhang này cũng không còn nhiều lắm, lại nghe người trong thôn nói cách đây vài ngày đã nhìn thấy có tiên nhân bay qua chỗ này.

Hắn leo lên núi vì biết đâu, ở gần thêm một chút thì tiên nhân sẽ nhận ra cũng không chừng.

Sau một lúc do dự, Bạch Tiểu Thuần lại cắn răng tiếp tục. Cũng may là ngọn núi này cũng không cao, chẳng bao lâu sau hắn đã lên đến đỉnh núi, há miệng thở phì phò. Đứng ở trên đó, hắn quay nhìn thôn trang hiện lên thấp thoáng dưới chân núi, thần sắc có chút cảm khái rồi cúi đầu nhìn đoạn hương đen chỉ còn bằng móng tay ở trong tay.

“Ba năm rồi... Cha mẹ phù hộ cho ta, lần này nhất định phải thành công!” Bạch Tiểu Thuần hít thở sâu, cẩn thận đem hương đốt lên. Gió lớn nổi lên bốn phía, bầu trời kéo mây đen dầy đặc. Từng tia chớp lóe lên sáng lòa, sấm nổ ầm ầm bên tai Bạch Tiểu Thuần.

Âm thanh vang dội làm cho thân hình của Bạch Tiểu Thuần run lên, hắn có cảm giác như lúc nào cũng có thể bị sét đánh chết. Trong một giây lát, hắn đã muốn phun nước miếng dập tắt cây nhang nhưng lại dằn lại vì không cam lòng.

“Ba năm rồi, ta đã đốt cây nhang này mười hai lần. Đây là lần thứ mười ba, lần này nhất định phải làm được. Tiểu Thuần ta không sợ, chắc sẽ không bị đánh chết đâu...”. Bạch Tiểu Thuần nhớ tới kinh nghiệm ba năm qua, không tính lần này, mười hai lần trước hắn đốt cây nhang thì mỗi lần đều có sấm chớp nổi lên như thế này, mà tiên nhân thì không thấy đến. Hắn vốn sợ chết, mỗi lần sấm chớp nổi lên là đều phun nước miếng dập tắt. Nhắc tới cũng kỳ, cây nhang này nhìn như bất phàm, nhưng lúc hắn phun nước vào là nó tắt ngay.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang hãi hùng khiếp vía, chật vật chờ đợi trong tiếng sấm thì ở bầu trời cách đó không xa có một đạo trường hồng đang gào thét, bay đến rất nhanh.

Trong đạo trường hồng này là một nam nhân trung tuổi. Nam tử này mặc y phục hoa lệ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt nhưng thần sắc lại như phong trần mỏi mệt. Thậm chí, nếu nhìn kỹ thì có thể thấy hắn đang thực sự rất mệt mỏi.

“Ta rất muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi là cái dạng gì mà đốt một cây nhang suốt ba năm qua!”

Vừa nghĩ đến những gì mình đã trải qua trong ba năm vừa rồi, nam tử này liền nổi giận.

Ba năm trước, y phát giác có người đốt cây nhang mà mình đã cho đi lúc vẫn còn ở Ngưng Khí kỳ. Nhớ tới đoạn nhân tình ở chốn phàm trần năm đó y vội vàng bay tới.

Lần đó, theo tính toán của y thì rất nhanh sẽ tìm tới nhưng y lại không ngờ rằng, vừa mới nhận thấy mùi hương, còn chưa đi được bao xa thì cái khí tức kia đã biến mất trong nháy mắt, cắt đứt mối liên hệ. Nếu chỉ là một lần thì cũng thôi, nhưng trong ba năm qua, khí tức kia xuất hiện tới hơn mười lần làm cho y tìm kiếm nhiều lần mà lần nào cũng bị gián đoạn. Cứ tới tới lui lui như vậy, giằng co suốt ba năm...

Giờ phút này y đã thấy ngọn Mạo Nhi Sơn ở xa xa, thấy Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên đỉnh núi. Trong chớp mắt y đã bay tới đỉnh núi, sau đó vung tay, đem que hương không còn nhiều lắm kia dập tắt.

Tiếng sấm liền im bặt. Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, hắn ngẩng đầu nhìn vị trung niên đang đứng bên cạnh mình.

“Tiên nhân?” Bạch Tiểu Thuần e dè hỏi bằng giọng nói có vẻ không chắc chắn, lại lén lút với lấy một cây búa ở sau lưng.

“Bổn tọa là Lý Thanh Hậu. Ngươi là hậu nhân của Bạch gia?” Ánh mắt của tu sĩ trung niên như điện, không để ý tới cây búa ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần, mà bắt đầu đánh giá một phen. Y thấy kẻ trước mắt này lông mày xanh, đôi mắt đẹp, lờ mờ tương tự với cố nhân năm đó, tư chất cũng không tệ, vẻ phiền muộn ở trong đáy lòng cũng bớt đi một ít.

“Vãn bối đúng là hậu nhân của Bạch gia, tên là Bạch Tiểu Thuần.” Bạch Tiểu Thuần mở mắt nhìn rồi nhỏ giọng đáp. Tuy trong lòng hắn có chút sợ hãi, nhưng vẫn đứng thẳng.

“Ta hỏi ngươi, châm một cây nhang thôi, vì sao lại châm những ba năm!” Tu sĩ trung niên này nhàn nhạt mở miệng, hỏi tới vấn đề mà trong suốt ba năm qua y rất muốn biết.

Bạch Tiểu Thuần nghe thấy câu hỏi, đầu óc nhanh chóng chuyển động, sau đó làm ra bộ phiền muộn nhìn xuống thôn trang xa xa ở dưới chân núi.

“Vãn bối là một người trọng tình trọng nghĩa, không nỡ bỏ những hương thân kia. Mỗi lần ta đốt hương, bọn hắn đều không nỡ để ta rời đi. Hôm nay bọn hắn bởi vì ta rời đi mà vẫn còn bi thương đây này.”

Tu sĩ trung niên sững sờ. Cái nguyên do này lúc trước y không nghĩ tới, vẻ phiền muộn trong mắt đã mất đi thêm một ít nữa. Từ lời nói mà xem xét thì bản tính kẻ này cũng không tệ lắm. Nhưng khi y hướng ánh nhìn về phía dưới thôn, dùng thần thức đảo qua, nghe được tiếng khua chiêng gõ trống cùng với những câu hoan hô vì Bạch Thử Lang đã rời đi thì sắc mặt lại trở nên khó coi. Y cảm thấy đau đầu. Kẻ trước mắt này nhìn bề ngoài thì nhu thuận chất phác, cả người lẫn vật đều vô hại nhưng trong lòng lại chứa đầy những ý nghĩ xấu xa kỳ quái.

“Nói thật!” tu sĩ trung niên vừa trừng mắt, vừa quát lên như tiếng sấm làm Bạch Tiểu Thuần giật mình, sợ hãi tới mức thân thể run lên.

“Việc ấy cũng không trách được ta a. Cái cây nhang gì đó của ngươi, mỗi lần ta đốt lên đều kéo theo sấm sét, nhiều lần thiếu chút nữa là đánh

chết ta rồi. Ta tránh thoát mười ba lần là đã rất không dễ dàng rồi.” Bạch Tiểu Thuần ra vẻ đáng thương nói.

Tu sĩ trung niên nhìn Bạch Tiểu Thuần, im lặng một lúc.

“Ngươi đã sợ như vậy, vì sao còn dám đi đốt nhang tới hơn mười lần?“ Tu sĩ trung niên chậm rãi nói.

"Ta sợ chết! Không phải tu tiên là có thể trường sinh sao? Ta muốn trường sinh a!” Bạch Tiểu Thuần ủy khuất nói.

Tu sĩ trung niên lại im lặng. Y cảm thấy chấp niệm của kẻ này cũng đáng khen, cứ ném tới môn phái ma luyện một phen xem sao, biết đâu tính tình lại có thể thay đổi ít nhiều. Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, y liền hất tay áo quấn quanh Bạch Tiểu Thuần rồi hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía chân trời.

”Đi cùng ta.”

”Đi đâu? Bay quá cao rồi...” Bạch Tiểu Thuần thấy mình đang bay trên trời, phía dưới là vực sâu vạn trượng thì sắc mặt nó tái nhợt, quăng búa ra, gắt gao ôm chặt lấy đùi của vị tiên nhân.

Tu sĩ trung niên nhìn xuống chân của mình, bất đắc dĩ nói.

“Linh Khê Tông.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hỏa Táo Phòng

Dịch: hoangtruc

Linh Khê tông thuộc Đông Lâm châu, nằm trên một dãy núi thuộc hạ du của con sông Thông Thiên, trải rộng cả hai bờ Nam Bắc của con sông này. Tông này có lịch sử hình thành vạn năm, thế lực chấn nhiếp bốn phương.

Nơi này tổng cộng có tám tòa núi quanh năm mây mù che phủ nằm vắt ngang trên con sông Thông Thiên này. Bên bờ Bắc của con sông là bốn tòa núi cao, bờ Nam có ba tòa, còn một tòa thì lại sừng sững ngay giữa dòng sông.

Nửa phần trên của ngọn núi là tuyết phủ trắng xóa, khiến người khác không cách nào nhìn rõ được tới đỉnh. Gần nửa thân dưới của ngọn núi lại bị nước sông kim sắc khoét mòn rồi chảy xuyên qua, nhìn từ xa, ngọn núi không khác gì một tòa sơn kiều hùng vĩ.

Lúc này có một đạo cầu vồng đang bay nhanh đến bên bờ Nam của Linh Khê tông. Bên trong đạo cầu vồng kia là vị nam tử trung niên Lý Thanh Hậu mang theo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng vào trong khu vực tạp dịch tại đỉnh núi thứ ba. Bên trong đạo cầu vồng còn nghe loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần truyền ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần có cảm giác như hắn suýt chút nữa thì bị dọa chết rồi. Một đường phi hành tới đây, hắn đã thấy được vô số ngọn núi cao khiến rất nhiều lần bản thân hắn mất hắn cái cảm giác đang ôm chặt đùi của đối phương.

Bất chợt hắn thấy có chút choáng váng, lúc nhận ra thì bản thân đang đứng bên ngoài của một khu lầu các. Lúc này hắn đứng trên mặt đất nhìn thế giới xung quanh hoàn toàn khác hắn với cảnh sắc trong thôn xóm của hắn, hai chân vẫn còn chưa hết run rẩy.

Bên cạnh khu lầu các là một phiến đá lớn được dựng thẳng đứng, trên đó viết ba chữ lớn với nét bút rồng bay phượng múa

Tạp dịch khu.

Bên cạnh phiến đá là một nữ tử mặt rỗ đang ngồi, nàng vừa nhìn thấy Lý Thanh Hậu tới liền nhanh chóng đứng dậy bái kiến.

“Đưa kẻ này đến Hỏa Táo Phòng.” Lý Thanh Hậu để lại câu nói đó xong cũng không để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa mà quay người hóa thành cầu vồng bay đi xa.

Nữ tử mặt rỗ kia khi nghe được tới ba chữ Hỏa Táo phòng có chút giật mình, sau đó khẽ đưa ánh mắt liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái. Nàng đưa cho hắn một túi tạp dịch của tông môn rồi không chút biểu tình nói sơ qua một chút về công việc của hắn sau đó dẫn Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi khu vực này. Một đường đi qua, đình viện san sát, lầu các chen chúc nhau, đá xanh trải đường, mùi hoa cỏ thơm ngát khiến cho cảnh sắc nơi đây không khác gì Tiên cảnh. Nhìn thấy thế trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng chợt phấn khích, có chút mong đợi, đồng thời tâm trạng lo lắng cũng vơi đi không ít.

“Nơi tốt a, nơi này tốt hơn trong thôn nhiều a.” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra đầy vẻ chờ mong mà đi theo sau. Càng đi về phía trước, cảnh trí càng tươi đẹp, rực rỡ hơn trước, thậm chí hắn còn đi ngang qua một vài nữ tử đẹp tuyệt trần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng thêm ưa thích nơi này đến cùng cực rồi a.

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần càng thêm cao hứng hơn nữa, vì đầu cuối cùng trước mặt hắn chính là một tòa lầu các bảy tầng sáng óng ánh, trên trời còn có tiên hạc bay lượn.

“Sư tỷ, chúng ta đã đến rồi sao?” Bạch Tiểu Thuần kích động hỏi.

“Ừ, là chỗ kia.” Nét mặt nữ tử mặt rỗ không chút biểu tình, bình thản trả lời, tiện tay chỉ vào con đường nhỏ bên hông tòa các này.

Theo hướng đối phương chỉ, Bạch Tiểu Thuần lòng đầy mong chờ nhìn theo, chỉ là cả người hắn chợt cứng đờ, sau đó hắn đưa tay dụi dụi mắt rồi nhìn kỹ lại một lần nữa. Trên con đường nhỏ kia, mặt đường có chút ghồ ghề loang lổ, bốn phía tồi tàn rách nát. Một vài căn nhà tranh lụp xụp như tùy thời mà sụp đổ xuống, thậm chí còn có chút mùi lạ bốc ra từ nơi đó…

Bạch Tiểu Thuần gần như khóc không ra nước mắt, cố gắng níu kéo một tia hi vọng cuối cùng mà quay lại hỏi nữ tử mặt rỗ kia.

“Sư tỷ hình như ngươi có chút nhầm lẫn…”

"Không có." Nữ tử mặt rỗ bình thản đáp, đi thẳng tới con đường nhỏ này. Bạch Tiểu Thuần nghe xong như cản thấy tất cả những điều tốt đẹp nhất chớp mắt như sụp đổ hoàn toàn, đeo vẻ mặt đau khổ theo sau.

Đi một đoạn, hắn liền nhìn thấy cuối còn đường nhỏ này có mấy cái nồi đen to lớn đang chạy tới chạy lui. Nhìn kỹ lại thì thấy phía dưới mấy cái nồi đen kia đều có một người mập mạp, không phải là mập mạp bình thường mà là toàn thân núc ních tựa như chỉ cần chen lấn một chút thể nào cũng có thể chảy được mỡ ra ngoài. Đặc biệt là tên gia hỏa sau cùng, cả người tựa như một núi thịt di động, thậm chí nhìn hắn thôi cũng đủ khiến Bạch Tiểu Thuần lo lắng đến lúc nào đó hắn có hay không bạo tung cả người ra.

Bốn phía xung quanh những người này là mấy trăm cái tô, mà họ thì đang chuyên chú thêm nước thả gạo vào trong đám tô chén này.

Phát hiện thấy có người đến, hơn nữa còn là vị nữ tử mặt rỗ này, núi thịt kia tỏ ra vô cùng kinh hỉ mà vác theo một chiếc muôi lớn chạy đến, mặt đất chợt run rẩy, một thân thịt mỡ này cũng theo đó mà rung rung.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc cả mồm, theo bản năng mà chợt sờ soạng tìm kiếm mấy cái búa trên người.

“Sáng nay tiểu sinh đã nghe có tiếng chim Khách hót vang, nguyên lai là tỷ tỷ ngươi đến đây. Lẽ nào tỷ tỷ đã hồi tâm chuyển ý, cảm thấy ta vài phần tài năng văn chương, thừa dịp hôm nay là ngày tốt mà muốn cùng tiểu sinh kết thành đạo lữ.” Trong mắt híp của núi thịt kia sáng rỡ, vừa kích động chạy đến vừa nói.

“Ta đưa người này đến đây gia nhập vào Hỏa Táo phòng các ngươi, người cũng đã đưa đến rồi, cáo từ!” Nữ tử mặt rỗ kia vừa nhìn thấy núi thịt, sắc mặt cũng chợt khó coi, kèm thêm vài phần bực bội, đồng thời nàng cũng tranh thủ rút về.

Bạch Tiểu Thuần chợt hít vào một hơi sâu. Trên đường đi hắn cũng đã lưu ý đến nữ tử mặt rỗ này, tướng mạo nàng này quả thật là Quỷ phủ thần công, vậy mà dưới khẩu vị của đại mập mạp trước mặt lại có thể trở thành một nhan sắc hiếm có như vậy.

Bạch Tiểu Thuần còn chưa nghĩ xong thì đã nghe núi thịt kia kêu lên một tiếng rồi chợt xuất hiện trước mặt hắn, che kín hoàn toàn ánh sáng trên đầu hắn. Mà bản thân Bạch Tiểu Thuần hắn thì lại hoàn toàn lọt thỏm vào bên trong bóng râm.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn đại mập mạp to lớn trước mặt, từng múi thịt trên người y vẫn còn chưa hết rung rinh, hắn chợt khó khăn nuốt một ngụm nước miệng xuống cổ họng. Người mập như vậy hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy a.

Vẻ mặt núi thịt đầy u oán thu lại ánh mắt vốn đang nhìn theo nữ tử mặt rỗ kia. Sau đó chợt lướt qua người Bạch Tiểu Thuần.

“Ôi Ôi!!! Rõ ràng là người mới, có thể đẩy Hứa Bảo Tài đã an bài đầy đủ xuống phía sau, không đơn giản a.”

"Sư huynh, tại hạ. . . Tại hạ là Bạch Tiểu Thuần. . ." Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cả người đối phương có chút to lớn gây ra cho hắn một áp lực không nhỏ, nên bất giác theo bản năng mà lùi lại vài bước.

"Bạch Tiểu Thuần? Ừ. . . Làn da trắng, nhỏ nhắn hoạt bát, không tệ không tệ. Tên của ngươi rất hợp với khẩu vị của ta nha." Ánh mắt núi thịt chợt sáng lên, rồi hắn chụp lấy bả vai của Bạch Tiểu Thuần, chút nữa khiến cho Bạch Tiểu Thuần chợt muốn ngã ngửa ra sau.

"Không biết sư huynh đại danh là?" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong mắt có chút xem thường mà liếc nhìn qua núi thịt này. Trong lòng cũng thầm suy đoán vui đùa tên tuổi của hắn là gì.

"Ta là Trương Đại Bàn, kia là Hoàng Nhị Bàn, còn có Hắc Tam Bàn. . ." Núi thịt cười hắc hắc.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được mấy cái tên kia xong. Chỉ cảm khái người cũng như tên, cũng không còn chút ý tưởng chơi đùa nào trong lòng nữa.

"Về phần ngươi, sau này gọi là Bạch Cửu…Tiểu sư đệ, ngươi quá gầy! Cứ như vậy ra ngoài thật sự là đã ném mặt mũi của Hỏa Táo phường chúng ta đi hết rồi a. Bất quá cũng không sao, yên tâm đi, tối đa thì một năm sau là ngươi sẽ béo lên thôi, gọi ngươi là Bạch Cửu Bàn đi." Trương Đại Bàn vỗ ngực một cái, lớp mỡ trên ngực hắn nhất thời rung rung.

Nghe được ba chữ Bạch Cửu Bàn, khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần chợt đắng nghét.

"Ngươi đã là Cửu sư đệ, thì cũng không phải là người ngoài rồi. Hỏa Táo phòng chúng ta từ trước đến giờ đều có truyền thống vác nồi. Nhìn thấy cái nồi nấu này sau lưng ta không, nó chính là vương trong các loại nồi, được chế tạo từ Thiết Tinh, bên trên có khắc trận pháp Địa Hỏa. Nồi này nấu Linh mễ cho hương vị cũng vượt trội hơn hẳn so với các loại nồi thông thường. Ngươi cũng nên chọn lấy một cái đi, về sau vác theo

người, như vậy mới uy phong.” Trương Đại Bàn đưa tay vỗ vỗ chiếc nồi đen sau lưng, khoe khoang nói tiếp.

“Sư huynh, chuyện cõng nồi này, ta có thể không làm được không…” Bạch Tiểu Thuần chợt liếc mắt nhìn về cái nồi sau lưng Trương Đại Bàn, rồi chợt tưởng tượng cảm giác cõng nồi sau lưng của đám người Hỏa Táo phòng, rồi liên tưởng tới hình ảnh bản thân cõng một cái nồi đen sau lưng y như vậy thì vội vàng nói.

“Như vậy sao được, cõng nồi chính là truyền thống của Hỏa Táo phòng ta. Chỉ cần sau này tại tông môn, người khác nhìn thấy trên lưng ngươi đeo nồi đen là có thể biết ngươi là người của Hỏa Táo phòng, cũng không dám khi dễ ngươi. Hỏa Táo phòng chúng ta tuy vậy nhưng cũng rất có lai lịch đấy!” Trương Đại Bàn trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, tiếp đến hắn cũng không nói gì mà mang Bạch Tiểu Thuần đến thẳng một gian nhà cỏ phía sau. Nơi này để đầy từng chồng khoảng mấy ngàn cái nồi lớn, đa số trong đó đều có một tầng tro bụi bao phủ phía trên, hiển nhiên có lẽ nơi này đã lâu rồi không có người nào tới đây.

“Cửu sư đệ, ngươi chọn một cái đi. Chúng ta còn phải đi nấu cơm, nếu cơm mà khê thì đám đệ tử ngoại môn kia lại được thể ồn ào nữa.” Trương Đại Bàn nói một câu rồi nhanh chóng quay người đi cùng với mấy người mập mạp kia, tiếp tục vác cái nồi lên chạy tới chạy lui.

Bạch Tiểu Thuần thầm than, nhìn từng cái nồi chất bên kia, hắn cũng đang cân nhắc xem mình nên chọn cái nào. Chợt nhìn thấy trong góc phòng có một cái nồi bị đè bên dưới.

Nồi này nhìn qua cũng có chút đặc biệt, không phải hình tròn mà là hình bầu dục, nhìn thoáng qua có vẻ không giống nồi cho lắm. Ngược lại thì có phần giống cái mai rùa hơn, thậm chí hắn còn nhìn thấy có chút đường vân mờ mờ.

"Ồ?" Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần chợt sáng ngời, hắn nhanh chóng bước tới rồi ngồi xổm nhìn kỹ cái nồi này một chút. Sau đó mới lôi ra tiếp tục nhìn kỹ một lượt, ánh mắt đầy thỏa mãn.

Từ nhỏ hắn vốn đã đặc biệt ưa thích rùa đen, vì rùa đen đại biểu cho sự trường thọ. Mà sở dĩ hắn muốn tu tiên cũng chính là vì trường sinh. Hôm nay nhìn thấy cái nồi có hình dạng giống mai rùa này, hắn cảm thấy đây là một điềm tốt, đại biểu cho cát lợi.

Sau khi hắn lôi cái nồi nấu ra khỏi gian nhà này, từ phía xa Trương Đại Bàn chợt nhìn thấy bèn cầm đại muôi nhanh chóng chạy tới.

“Cửu sư đệ, ngươi thế nào mà lại chọn cái nồi này a. Cái nồi này đặt ở đây không biết bao nhiêu năm rồi nhưng không ai dám dùng tới là vì nó rất giống mai rùa. Nên cho tới giờ cũng chưa có người nào dám cõng nó trên người hết, cái này…tiểu sư đệ, ngươi chắc chắn?” Trương Đại Bàn vỗ vỗ bụng mà hảo tâm khuyên bảo.

“Chắc chắn, ta nhất định sẽ lấy cái nồi này nấu.” Bạch Tiểu Thuần càng nhìn cái nồi này càng thêm yêu thích, kiên định nói.

Trương Đại Bàn lại khuyên bảo một phen, nhưng chính mắt thấy Bạch Tiểu Thuần nhất định như vậy liền nhìn hắn có chút cổ quái, cũng không nói thêm gì nữa. Hắn bèn an bài một gian nhà cỏ tại Hỏa Táo phòng cho Bạch Tiểu Thuần xong lại tiếp tục bận rộn mà đi mất.

Lúc này, trời đã về chiều, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi bên tron gian nhà cỏ, hắn đem cái nồi hình mai rùa của mình cẩn thận nhìn kỹ thêm. Hắn phát hiện ra mặt sau của cái nồi này còn có hơn mười đường vân nữa, chẳng qua là rất mờ nhìn sơ thì không thể phát hiện ra được.

Hắn cảm thấy cái nồi này có chút bất phàm, bèn cẩn thận đặt trên bếp lò. Sau đó mới bắt đầu nhìn ngó qua gian phòng ở của mình, phòng này khá đơn sơ, chỉ có một cái giường đơn, một cái bàn, trên tường còn treo một chiếc gương đồng thường dùng hàng ngày. Ngay khi hắn đang nhìn quanh gian phòng, cái nồi hình mai rùa phía sau lưng hắn vốn không có gì lạ thường, chợt lóe lên một tia tử sắc rồi nhanh chóng biến mất!

Đối với Bạch Tiểu Thuần thì hôm này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Tuy rằng hắn đã tới thế giới tiên nhân mà hắn tha thiết được đến, nhưng

trong lòng hắn lại có chút mông lung.

Một lát sau, hắn hít sâu một hơi, trong ánh mắt đầy kì vọng.

"Ta muốn Trường Sinh!" Bạch Tiểu Thuần bèn ngồi một bên, sau đó lấy ra túi tạp dịch của tông môn mà lúc nãy nữ tử mặt rỗ đưa cho hắn.

Bên trong có một viên đan dược, một thanh mộc kiếm, một nén nhang, có thêm quần áo tạp dịch và một lệnh bài. Cuối cùng là một quyển sách bằng trúc, trên đó ghi một hàng chữ nhỏ.

"Tử Khí Ngự Đỉnh Công, Ngưng Khí Thiên."

Lúc này đã là hoàng hôn, cũng chính là lúc đám người Trương Đại Bàn của Hỏa Táo phòng bận rộn nhất. Bên gian phòng kia, Bạch Tiểu Thuần đành nhìn xem quyển sách trúc, ánh mắt đầy mong chờ. Hắn vì trường sinh mà tới đây, mà đại môn trường sinh lại đang nằm trong tay hắn. Hắn bèn hít sâu vài hơi, sau đó mới mở sách trúc mà nhìn vào bên trong.

Một lát sau, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn. Trên quyển sách bằng trúc này có vẽ ba bức tranh, dựa theo lời phía trên thì tu hành chia ra làm hai cảnh giới Ngưng khí và Trúc cơ, mà Tử Khí Ngự Đỉnh Công này được chia làm mười tầng tương ứng với mười tầng Ngưng khí.

Hơn nữa, tu đến một tầng, thì có thể khống chế ngoại vật theo ý mình. Đến tầng thứ ba trở đi có thể khống chế trọng lượng vật thể của gần một nửa cái đỉnh, đến tầng sau thì có thể khống chế trọng lượng của hơn một nửa đỉnh, đến tầng chín thì đã khống chế một cái đỉnh hoàn chỉnh, về phần đến đại viên mãn thì có thể khống chế trong lượng bằng hai cái đỉnh.

Chẳng qua công pháp trên quyển sách trúc này chỉ có ba tầng đầu, cũng không đề cập đến những tầng phía sau. Hơn nữa nếu muốn tu luyện thì phải dựa theo một loạt hô hấp và động tác đặc biệt mới có thể tu hành được Tử Khí Ngự Đỉnh Công này.

Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng, điều chỉnh hô hấp đồng thời nhắm hai mắt lại thực hiện đúng động tác như trong bức vẽ bên trong quyển sách trúc. Tuy nhiên hắn chỉ có thể kiên trì trong ba hơi thở thì cả người chợt đau nhức đến nỗi phải kêu lên một tiếng, không cách nào tiếp tục được nữa. Hơn nữa, phương thức hô hấp này khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy không đủ không khí để thở chút nào.

“Quá là khó khăn, tuy phía trên bức hình vẽ thứ nhất có nói rõ, khi tu luyện có thể cảm nhận được một tia khí ẩn ẩn lưu chuyển bên trong cơ thể. Nhưng ta ngoại trừ cảm thấy khó chịu ra thì cũng không cảm giác được gì nữa.” Bạch Tiểu Thuần có chút buồn rầu, nhưng vì trường sinh, hắn lại cắn răng thử lần nữa. Cứ trắc trở như vậy cho đến lúc chạng vạng tối, hắn vẫn không thể cảm nhận được tia khí tức nào bên trong cơ thể cả.

Hắn không biết rằng, cho dù là người có tư chất tuyệt hảo đi chăng nữa, nếu không có ngoại lực trợ giúp mà chỉ đơn thuần tu hành tầng thứ nhất của Tử Khí Ngự Đỉnh Công, cũng cần ít nhất một tháng. Mà hắn chỉ mới tu luyện có vài canh giờ, căn bản không có khả năng cảm nhận được khí tức kia.

Lúc này, cả người truyền ra từng cơn đau nhức, Bạch Tiểu Thuần bèn duỗi lưng một cái. Hắn đang định đi rửa mặt thì đột nhiên bên ngoài cửa sổ chợt truyền tới từng đợt âm thanh ồn ào. Bạch Tiểu Thuần thò đầu ra ngoài cửa sổ thì nhìn thấy một thanh niên xanh xao vàng vọt, vẻ mặt tái nhợt đứng ở bên ngoài cửa chính của gian viện Hỏa Táo phòng.

“Ai là kẻ thay thế Hứa Bảo Tài ta, cút ra đây cho ta!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sáu Câu Chân Ngôn

Dịch: Hàn Thiên Long

Bạch Tiểu Thuần thò đầu ra như vậy, gã thanh niên xanh xao vàng vọt liền lập tức nhìn thấy. Ánh mắt gã lập tức nhìn lên mặt Bạch Tiểu Thuần, khí thế rất là hung hăng

“Chính là ngươi đoạt danh ngạch của ta!”

“Không phải là ta!” Đầu Bạch Tiểu Thuần rụt lại đã không còn kịp rồi, nên liền vội giả bộ ra bộ dáng vô tội.

“Nói bậy. Ngươi gầy như vậy, đầu cũng nhỏ như vậy, rõ ràng chính là người mới tới!” Hứa Bảo Tài nắm chặt nắm đấm, nhìn hằm hằm vào Bạch Tiểu Thuần.

“Cái này thật sự là không có quan hệ với ta a.” Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đối phương tức giận như muốn phát nổ thì lập tức cảm thấy ủy khuất, nhỏ giọng nói ra.

“Ta không biết. Ba ngày sau, tại sườn núi phía nam của tông môn, ta và ngươi quyết trận tử chiến. Nếu như ngươi thắng, ngụm khí này Hứa mỗ nhịn. Còn nếu như ngươi thua thì cái danh ngạch này liền thuộc về ta.” Hứa Bảo Tài lớn tiếng nói, lấy ra một trang huyết thư từ trong lồng ngực, trực tiếp ném vào bệ cửa sổ trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Ở trên đó viết vô số chữ sát đỏ như máu rậm rạp chằng chịt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn cái trang huyết thư kia, nhìn thấy trên đó có nhiều chữ sát màu máu như vậy, chỉ cảm thấy như có sát khí đập vào

mặt, đáy lòng thấy sợ hãi. Nhất là nghe thấy đối phương nói muốn nhất quyết tử chiến thì lại càng hít vào một ngụm khí.

“Sư huynh. Đừng làm lớn chuyện a. Dùng máu của mình viết nhiều chữ như vậy... Đau nhiều lắm a.”

“Lớn chuyện? A, mấy năm nay ta ăn mặc tiết kiệm, dùng linh thạch bảy năm, bảy năm a, trọn vẹn bảy năm!! Đem nó hiếu kính cho chấp sự, lúc này mới đổi được một xuất tiến vào Hỏa Táo Phòng, lại bị ngươi một chân chen vào. Ta với ngươi không đội trời chung. Ba ngày sau, không phải ngươi chết thì chính là ta sống!” Hứa Bảo Tài cuồng loạn, nghiến răng nghiến răng nghiến lợi.

“Ta không đi.” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian lấy đầu ngón tay kẹp lấy huyết thư, ném ra ngoài cửa sổ.

“Ngươi!” Hứa Bảo Tài đang muốn nổi giận, thì chỉ cảm thấy mặt đất rung lên, ở bên cạnh mình đã có thêm ra một núi thịt. Trương Đại Bàn đã đứng ở đó chẳng biết từ bao giờ, đang lạnh nhạt dò xét Hứa Bảo Tài.

“Cửu Bàn, đi rửa bát với Nhị sư huynh của ngươi. Còn ngươi, đừng có ở chỗ này hô to gọi nhỏ nữa, qua một bên chơi đi.” Trương Đại Bàn vung tay lên, nhấc lên từng trận tiếng gió.

Sắc mặt của Hứa Bảo Tài biến đổi. Gã liên tục lùi lại phía sau vài bước, đang muốn nói thêm cái gì đó, nhưng sau khi nhìn tới Trương Đại Bàn thì lại nhịn xuống, cuối cùng đưa mắt oán độc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, lúc này mới hậm hực rời đi.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, cảm giác được ánh mắt oán độc của đối phương lúc rời đi. Để cho ổn thỏa, hắn quyết định mình tốt nhất là không nên tùy tiện ra khỏi Hỏa Táo Phòng. Cứ ở tại chỗ này, đối phương cũng không dám tiến đến.

Nhoáng một cái đã mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần dần dần đã thích ứng được với công việc của Hỏa Táo Phòng, ban đêm thì tu hành Tử Khí

Ngự Đỉnh Công. Đáng tiếc là tiến triển hơi chậm, hắn thủy chung không cách nào kiên trì quá bốn hơi thở. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất là buồn rầu.

Một đêm này, lúc hắn đang tu hành thì đột nhiên nghe được âm thanh hưng phấn của những vị sư huynh mập mạp trong Hỏa Táo Phòng ở bên ngoài.

“Đóng cửa, đóng cửa. Hoàng Nhị Bàn, nhanh đi đóng cửa!”

“Hắc Tam Bàn, nhanh đi xem xét xem bốn phía có ai nhìn lén không!”

Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Lần này hắn đã khôn ra, không nhìn từ cửa sổ nữa, mà thuận theo khe cửa nhìn lại. Chỉ thấy mấy gã mập mạp ở bên ngoài linh hoạt vô cùng, bước như bay ở trong sân, thần thần bí bí, rất là bận rộn.

Rất nhanh, cửa lớn của Hỏa Táo Phòng đã bị đóng kín, mà không biết người nào đã triển khai thủ đoạn gì, lại khiến cho bốn phía nổi lên một tầng sương mù mỏng, làm cho mấy cái thân ảnh mập mạp lại càng thêm thần bí.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hồi lâu, cho đến khi nhìn thấy mấy gã mập mạp không còn chạy tới chạy lui nữa, mà thần bí vây quanh một bụi cỏ ở trước phòng. Dù là cách làn sương mù, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ được thân ảnh uy vũ của Trương Đại Bàn, tựa như đang thấp giọng nói cái gì đó. Hắn cảm thấy những chuyện bí ẩn, mình biết ít một chút thì tốt hơn, vì vậy hắn lùi lại phía sau một chút, cố gắng làm ra tư thái mình không nhìn thấy gì.

Nhưng đúng vào lúc này thì âm thanh của Trương Đại Bàn truyền đến.

“Cửu Bàn, ngươi đã thấy rồi, còn không mau tranh thủ thời gian tới đây.” Âm thanh không tính là lớn, giống như là tận lực đè xuống.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, trên mặt lộ ra bộ dáng nhu thuận, một bộ giống như cả người lẫn vật đều vô hại, bước ra ngoài.

Vừa mới tới gần thì Trương Đại Bàn đã túm lấy, đem Bạch Tiểu Thuần dẫn tới bên cạnh. Bạch Tiểu Thuần cùng mấy người mập mạp cùng vây quanh một chỗ, lập tức liền ngửi thấy một mùi hương không giống bình thường. Khi hít vào trong lỗ mũi thì lập tức hóa thành vô số dòng nước ấm, dung nhập toàn thân.

Bạch Tiểu Thuần lại nhìn sang những người khác, đều thấy thần sắc của bọn họ lộ ra vẻ sảng khoái. Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn thấy được ở trong tay Trương Đại Bàn đang cầm một khối linh chi lớn cỡ đầu trẻ con. Khối linh chi này sáng lóng lánh, nhìn qua thì thấy cũng không phải là phàm vật.

“Cửu sư đệ, ăn một miếng đi.” Trương Đại Bàn liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, đưa linh chi ở trong tay tới, âm thanh chân chất nói.

“A?” Bạch Tiểu Thuần nhìn khối linh chi, lại nhìn mấy vị sư huynh mập ở bên cạnh. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần do dự, Trương Đại Bàn lập tức nổi giận, một bộ nếu như ngươi không ăn thì chúng ta sẽ không để yên.

Không chỉ có y là như thế mà đám người Hoàng Nhị Bàn, Hắc Tam Bàn ở bốn phía cũng đều như vậy, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống nước miếng, loại chuyện đem linh chi trân quý phi phàm giá trị xa xỉ trở thành như đùi gà đưa cho mình, lại còn buộc mình phải ăn một miếng, nếu như không ăn liền trở mặt như thế này, lúc hắn nằm mơ đã từng gặp qua, còn trong hiện thực thì vẫn còn là lần đầu tiên.

Trái tim của Bạch Tiểu Thuần nhảy lên phanh phanh, cắn răng một cái, đón lấy linh chi, cắn mạnh xuống một miếng lớn. Linh chi vừa vào miệng liền biến đổi, sau khi dung nhập toàn thân liền hóa thành từng trận

cảm giác sảng khoái còn mãnh liệt hơn so với lúc trước vô số lần, làm cho mặt Bạch Tiểu Thuần đều đã đỏ cả lên rồi.

“Tốt, ăn cái linh chi trăm năm mà Tôn trưởng lão chỉ định muốn dùng làm nước canh này, chúng ta mới thực là chính mình.” Thần sắc Trương Đại Bàn lộ ra vẻ thỏa mãn, cũng rằng rặc cắn xuống một khối nhỏ, rồi ném cho một tên mập khác. Rất nhanh, rằng rặc rằng rặc, mọi người đã đem khối linh chi này ăn hết một vòng. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thì đều lộ ra một bộ dáng tươi cười.

Bạch Tiểu Thuần ha ha cười cười, lập tức hiểu ra cái này là thông đồng làm bậy rồi. Mà mấy vị sư huynh này đều đã ăn đến thành mập như vậy rồi mà không có việc gì, có thể thấy phương pháp ăn này là khá an toàn. Khó trách gã Hứa Bảo Tài kia lại muốn hạ chiến thư cho mình, lại ghi nhiều chữ sát như vậy…

“Sư huynh, cái linh chi này ăn ngon thật. ăn vào mà toàn thân ta nóng hết cả lên, phát nhiệt rồi.” Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, trông mong nhìn về phía Trương Đại Bàn.

Trương Đại Bàn nghe được câu này thì hai mắt sáng lên, cười ha hả, vô cùng hào sảng lấy ra một khối hoàng tinh ở trong ngực, đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

“Sư đệ, hiện tại đã biết chỗ này tốt rồi chứ. Lúc trước sư huynh không có lừa ngươi a. Ăn, về sau sẽ bao ngươi ăn no!”

Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, vừa nhận lấy đã cắn xuống một miếng lớn. Vừa ăn xong, lại thấy Trương Đại Bàn lấy ra một khối địa bảo có màu vàng óng ánh, tỏa mùi thơm ra bốn phía.

Lần này không đợi Trương Đại Bàn nói, Bạch Tiểu Thuần đã vội vàng cắn xuống. Lúc miệng đầy vị chua ngọt, toàn thân sảng khoái, thì Trương Đại Bàn lại lấy tiếp ra một quả Linh quả màu đỏ. Cái Linh quả này có mùi ngọt đậm, bên trong còn có một sợi khí đang xoay tròn.

Vì vậy, trong thời gian tiếp theo, cái gì linh chi, Linh quả, địa bảo, Bạch Tiểu Thuần đều ăn một cái, mà mấy cái mập mạp cũng đều như thế. Ăn đến lúc Bạch Tiểu Thuần thấy trước mắt mê muội, giống như là say, toàn thân phát nhiệt, thậm chí đỉnh đầu đều đã có khói trắng toát ra. Hắn cảm thấy cơ thể của mình đã mập ra một vòng rồi.

Nhìn hắn không ngừng ăn, ánh mắt đám người Trương Đại Bàn lại càng thêm nhu hòa. Đến cuối cùng thì đều vỗ bụng nở nụ cười, trong tiếng cười mang theo cảm giác một bộ thông đồng làm bậy.

Bạch Tiểu Thuần say đến chóng mặt rồi. Hắn buông chân, vỗ một cái vào bụng Trương Đại Bàn, một chân đạp ở bên cạnh, cũng cười lên ha hả.

“Chỗ tạp dịch này khác những phòng khác a. Để đạt được một cái danh ngạch đệ tử ngoại môn đều đánh nhau vỡ đầu. Mà chúng ta, thì lại vì vứt bỏ một cái danh ngạch đệ tử ngoại môn mà cũng đều đánh vỡ đầu a, ai cũng không muốn đi a, người nào muốn đi làm đệ tử ngoại môn a, ở chỗ này tốt hơn.” Trương Đại Bàn nhìn Bạch Tiểu Thuần, càng cảm thấy thuận mắt, đắc ý nói. Y lại lấy ra một gốc nhân sâm, trên đầu gốc nhân sâm này có vô số đoạn râu rậm rạp chằng chịt, nhìn qua liền thấy không ít năm.

“Cửu sư đệ, tu vi của mỗi người chúng ta sớm đã đủ để trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng chúng ta giấu a. Ngươi xem, đây là một cây nhân sâm trăm năm, đệ tử ngoại môn vì ăn một miếng đều đánh vỡ đầu a. Ngươi xem ta này…” Trương Đại Bàn trực tiếp nhổ ra mấy sợi râu sâm, sau khi kẽo cà kẽo kẹt nuốt xuống, liền đem gốc nhân sâm này đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

“Sư huynh, ta đã ăn no rồi… Lần này thật sự là không ăn được…” Bạch Tiểu Thuần hai mắt mê ly. Thật sự là hắn no rồi, nhưng chính lúc hắn mở miệng, thì Trương Đại Bàn đã nhổ xuống một sợi râu, dứt khoát nhét vào trong miệng của hắn.

“Cửu sư đệ ngươi quá gầy, cứ như vậy đi ra ngoài, sẽ không có cô nương nào ở trong tông môn ưa thích, bọn họ đều ưa thích mấy sư huynh chúng ta uy vũ sung mãn như vậy đấy. Ăn… Hỏa Táo Phường chúng ta có một câu đối rất hay, gọi là ninh tại hỏa táo ngạ tử, bất khứ ngoại môn tranh phong*. Trương Đại Bàn ợ lên một cái, một bên lấy ra một chồng chén không, một bên chỉ vào ngôi nhà cỏ ở bên cạnh. Chỗ đó có treo một câu đối.

*dịch là:yên tĩnh tại lò lửa chết đói, không đi ngoại môn tranh phong.

“Đúng, đúng, tất cả chúng ta đều chết đói ở đây, ừ… Đều chết đói.” Nhìn cái câu đối này, Bạch Tiểu Thuần vỗ vỗ cái bụng, cũng đánh ợ một cái.

Đám người Trương Đại Bàn nghe vậy đều cười ha hả, cảm thấy cái Bạch Tiểu Thuần này càng lúc càng đáng yêu.

“Hôm nay cao hứng, ta nói cho Cửu sư đệ ngươi biết một cái học thức. Hỏa Táo Phòng chúng ta ăn cái gì cũng đều có chú ý đấy. Có một câu khẩu quyết, Cửu sư đệ ngươi phải nhớ kỹ. Linh Chu ăn cạnh góc, chủ cán không thể đụng vào, cắt thịt xuống ngoan đao, cạo xương lưu lại ba phần, linh cháo trộn thêm nhiều nước, quỳnh tương non nửa chén.”

“Sáu câu chân ngôn này là do bao nhiêu năm tiên liệt tiền bối tổng kết ra đấy. Ngươi chỉ cần dựa theo cái này mà ăn, thì cam đoan sẽ không xảy ra sự tình gì. Thôi được rồi, tất cả giải tán đi. Bữa ăn khuya hôm nay chấm dứt, những tên đệ tử ngoại môn kia còn đang chờ uống canh đấy.” Trương Đại Bàn vừa nói, vừa múc nước cơm ra từng cái chén một.

Bạch Tiểu Thuần mơ mơ màng màng rồi, trong đầu đều là sáu cái câu chân ngôn kia. Mắt nhìn đám người Trương Đại Bàn đang múc nước cơm, lại nhìn từng cái bát một. Sau khi ợ thêm một cái, thì ngồi xổm xuống cầm lấy một cái chén không, chăm chú nhìn một chút, rồi nhếch miệng nở nụ cười.

“Sư huynh, cái bát này không tốt lắm a.”

Đám người Trương Đại Bàn sau khi nghe thấy, thì đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Các ngươi nhìn cái bát này xem. Bát này thoạt nhìn không lớn, nhưng trên thực tế lại có thể làm giả được. Vì sao chúng ta lại không làm cho nó thoạt nhìn thì rất lớn, nhưng trên thực tế lại chứa được rất ít nhỉ? Nói thí dụ như là đem cái bát này đắp… Dày thêm một chút? Bạch Tiểu Thuần một bộ nhu thuận, cười tủm tỉm nói.

Trương Đại Bàn sửng sốt, có loại cảm giác rất giống như bị sét đánh, thân hình đầy mỡ chậm rãi rung lên, hai mắt sáng ngời. Mấy cái mập mạp khác, cũng đều hô hấp dồn dập, từng khối thân hình đầy thịt mỡ cũng đều run rẩy.

Đùng một tiếng, Trương Đại Bàn vỗ mạnh xuống đùi, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Tốt, tốt, tốt. Đây có thể chính là một ý kiến có thể lưu danh thiên cổ, tạo phúc cho vô số hậu bối Hỏa Táo Phòng ta a. Không nghĩ tới Cửu sư đệ ngươi thoạt nhìn biết điều như vậy, mà trong bụng lại rõ ràng có hàng như vậy a. Hặc hặc, ngươi trời sinh chính là người của Hỏa Táo Phòng ta!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Luyện Linh

Dịch: nguyenhien

Mọi người vui mừng nhìn Bạch Tiểu Thuần, cảm thấy tên sư đệ này không chỉ có vẻ ngoài đáng yêu, bên trong còn không ít ý tưởng xấu. Vì thế, Trương Đại Bàn đứng ra đại diện, ban thưởng cho Bạch Tiểu Thuần một hạt Linh Mễ, nhét vào tay hắn.

Bạch Tiểu Thuần cười vui vẻ, tinh thần lâng lâng. Về tới phòng, còn chưa kịp lên giường thì bao nhiêu thiên tài, địa bảo đã bộc phát tác dụng khiến hắn đầu váng mắt hoa, ngã lăn ra đất ngáy o o…

Sau một giấc sảng khoái, sáng hôm say hắn mở mắt, tinh thần phấn chấn. Cúi đầu xuống nhìn, hắn thấy toàn thân mình có một lớp chấy nhầy màu đen dính trên thân thể thì vội vàng chạy đi tắm rửa. Đám người Trương Đại Bàn đang bận rộn làm điểm tâm cho đệ tử trong tông nhìn thấy đều nở nụ cười.

“Cửu sư đệ, những thứ dơ bẩn ấy đều là tạp chất thải ra từ trong cơ thể đệ. Bỏ chúng đi rồi sau này việc tu hành sẽ thuận lợi hơn nhiều. Mấy ngày nay chúng ta chưa cần tới ngươi, qua mấy hôm nữa ngươi bắt tay vào việc cũng được.”

“Hạt Linh Mễ kia là đồ tốt đó, nhớ ăn sớm kẻo để lâu không tốt đâu.”

Bạch Tiểu Thuần vui mừng, gật đầu đồng ý. Trở về phòng mình, hắn để ý tới cái nồi hình mai rùa, sau đó dứt khoát mang nó ra ngoài lau rửa rồi mang về phòng đặt trên bếp lò. Hắn cầm hạt Linh Mễ trong tay chỉ lớn bằng ngón út, vẻ ngoài bóng loáng kèm mùi thơm tỏa ra rất dễ chịu.

“Đồ ăn của tiên nhân quả nhiên bất phàm.” Bạch Tiểu Thuần cất giọng cảm khái, sau đó lấy mấy đầu gỗ nhóm bếp. Vừa mới đốt lửa, một luồng khí cực nóng liền đập vào mặt hắn khiến mặt hắn nóng ran. Hắn vội lui về sau, vừa nhìn bếp lò vừa lẩm bẩm sự việc sao kỳ lạ.

“Ngọn lửa này không bình thường, chẳng những cháy nhanh mà nhiệt độ cũng cao hơn nhiều so với lửa trong làng.” Vừa nói, hắn vừa săm soi mấy khúc gỗ trong lò.

Đúng lúc ấy, lửa bốc lên khiến Bạch Tiểu Thuần há miệng kinh ngạc. Đường vân thứ nất trên cái nồi hình mai rùa bỗng sáng lên rực rỡ.

Sau một hồi sửng sốt, hắn vỗ vỗ đùi.

“Ta đã nói mà, đây nhất định là bảo bối. Cái nồi này so với cái nồi của đại sư huynh còn tốt hơn nhiều.” Càng ngày, Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy cái nồi này không tầm thường, vội ném hạt Linh Mễ vào trong ấy.

Hắn ngồi một bên chờ đợi. Trong lúc chờ, Bạch Tiểu Thuần lấy cuốn Tử Khí Ngự Đỉnh Công ra, dựa theo những động tác ghi lại trong đó bắt đầu hô hấp, tu luyện.

Vừa bắt tay vào tu luyện thì hắn đã mở mắt, phát hiện những tư thế này hôm qua còn rất khó với hắn, nay đã trôi chảy cực kỳ, không khó khăn chút nào. Phương pháp hô hấp cũng không còn cảm giác hít thở không thông như hôm trước mà rất thoải mái.

Thời gian trước hắn chỉ kiên trì được tối đa là ba bốn lần, hiện giờ đã qua bảy tám lần mà không thấy cảm giác đau nhức.

Nén nỗi vui mừng lại, hắn tiếp tục tu luyện cho tới lúc đã hít thở được tới ba mươi lần, thân thể mới xuất hiện cảm giác đau tức. Đột nhiên, từ trong cơ thể hắn xuất hiện một đám khí lạnh buốt, nhanh chóng di chuyển trong người hắn. Dù chưa đi hết một vòng đã tan biến mất nhưng việc ấy vẫn khiến Bạch Tiểu Thuần kích động nhảy dựng lên.

“Có khí rồi! Ha ha, có khí rồi!”

Hắn đại hỉ, đi tới đi lui khắp phòng. Nhớ lại đám thiên tài địa bảo nhét vào bụng tối hôm qua thì lại tiếc rẻ sao mình lại ăn ít thế.

“Không trách được Trương sư huynh lại bảo thà chết đói trong bếp chứ nhất định không đi ngoại môn tranh phong. Đây là chuyện tốt mà đệ tử ngoại môn không dễ có được.” Nói xong, hắn tranh thủ thời gian ngồi xuống tu luyện tiếp.

Lần này, dựa theo phương pháp hô hấp và những động tác của tầng thứ nhấtTử Khí Ngự Đỉnh Công, hắn kiên trì được tới sáu mươi hơi thở, lượng khí sinh ra trong kinh mạch cũng nhiều gấp đôi lần trước, chúng không ngừng di chuyển trong người hắn.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, Bạch Tiểu Thuần vội dựa theo bức biểu đồ thứ nhất, lặng yên suy nghĩ mấy đường lộ tuyến trong cơ thể. Khí mạch như dòng nước trong cơ thể hắn cũng di chuyển theo đường lộ tuyến hình thành trong đầu hắn. Hắn còn phát hiện ra, từ các vị trí trong thân thể mình còn có một lượng khí lạnh dù nhỏ xuất hiện, hòa cùng luồng khí như dòng nước kia khiến nó càng lúc càng lớn hơn.

Tới cuối cùng, dòng khí đã hóa thành một dòng suối nhỏ, di chuyển trọn vẹn một vòng. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động, trong đầu hắn có tiếng nổ vang.

Cảm giác nhẹ nhàng trước nay chưa từng có tràn ngập thân thể, những chất nhầy dơ bẩn không ngừng tiết ra từ các lỗ chân lông. Dòng suối khí trong cơ thể hắn không tiêu tán. Nó vẫn tồn tại, đồng thời chậm chạp di chuyển khắp toàn thân. Bạch Tiểu Thuần mở mắt, vẻ linh động trong ánh mắt đã nhiều hơn một ít. Thân thể cũng có cảm giác nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

“Khí mạch thường tại chính là biểu hiện ta đã tu thành tầng thứ nhất Tử Khí Ngự Đỉnh Công, đồng nghĩa với việc đạt tới Ngưng Khí tầng thứ

nhất rồi!” Không kìm được nỗi vui mừng, Bạch Tiểu Thuần chạy vội đi tắm rửa.

Đám người Trương Đại Bàn nhìn hắn như vậy thì đều tươi cười. Bọn họ thấy hắn tu thành tầng thứ nhất nhanh như vậy thì chỉ ngạc nhiên chứ hoàn toàn hiểu lý do vì sao.

Sau khi trở lại phòng nghỉ, Bạch Tiểu Thuần hít thở sâu mấy hơi, cầm lấy cuốn sách cẩn thận quan sát.

“Sau khi tu thành tầng thứ nhất Tử Khí Ngự Đỉnh Công thì có thể khống chế một ít vật thể. Đây chính là khả năng cách không nhiếp vật của tiên nhân a.”

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên. Dựa theo phương pháp ghi trong sách, hắn di chuyển hai tay tạo thành một ấn quyết đơn giản, sau đó chỉ về cái bàn bên cạnh. Hắn có cảm giác dòng suối nhỏ trong cơ thể như ngựa hoang thoát ra khỏi đầu ngón tay mình. Dòng suối này hình thành một sợi tơ vô hình, tiếp xúc cùng với cái bàn. Đáng tiếc, vừa mới phóng ra thì sợi tơ này run rẩy rồi vỡ vụn.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hơi tái nhợt, sau một lúc lâu mới hồi phục. Hắn cần thận suy nghĩ rồi quyết định lấy từ trong túi ra một thanh kiếm gỗ. Thanh kiếm gỗ này không biết làm từ loại gỗ gì nhưng nhẹ hơn cái bàn. Bạch Tiểu Thuần nâng tay chỉ về phía thanh kiếm.

Thanh kiếm chấn động, từ từ bay lên nhưng chỉ dâng lên được một tấc thì rơi xuống.

Bạch Tiểu Thuần không nhụt chí. Hắn tiếp tục thử lại, tinh thần còn hưng phấn hơn trước. Thanh kiếm cũng bay lên cao hơn, từ một tấc thành mười tấc, hai mươi tấc, ba mươi tấc… Tới lúc hoàng hôn buông xuống, thanh mộc kiếm đã có thể di chuyển trong không trung. Tốc độ di chuyển không nhanh nhưng không còn bị rơi như lúc đầu nữa.

“Từ nay về sau Bạch Tiểu Thuần ta đã là tiên nhân!”

Bạch Tiểu Thuần đứng đó, vẻ mặt ngạo nghễ, tay trái chắp lại đặt sau lưng, tay phải hướng về phía trước vung vẩy, thanh mộc kiếm trước mặt bay tới bay lui.

Tới lúc luồng khí trong cơ thể hắn trở nên bất ổn hắn mới thu hồi thanh kiếm. Đang muốn tiếp tục tu hành thì ngửi thấy mùi thơm từ trong nồi truyền ra. Hắn ngẩng đầu, hít sâu một hơi. Cả ngày tập trung tu hành, hắn đã quên luôn cái nồi và hạt Linh Mễ trong ấy.

Bước tới mở nắp nồi, một mùi thơm nồng nặc từ trong nồi tràn ra. Không biết vì sao, trên thân hạt Linh Mễ lại xuất hiện một đạo ngân văn chói mắt. Ngân văn này rất rõ ràng, mới nhìn dễ khiến người ta kinh hãi tinh thần nhưng theo thời gian, nó chuyển thành màu bạc. Bạch Tiểu Thuần nheo mắt suy nghĩ, sau một lúc, hắn lấy hạt Linh Mễ ra cầm trong tay, ngó nghiêng quan sát.

“Hoa văn này sao trông quen vậy…”, Bạch Tiểu Thuần lộ vẻ suy tư, cúi mắt nhìn bếp lò thì thấy nó đã tắt, gỗ trong lò cháy rụi cả, hoa văn trên thân nồi cũng trở nên ảm đạm.

Hắn chợt nhận ra, hoa văn trên hạt Linh Mễ và trên cái nồi giống nhau như đúc.

Tạm cất đi mối nghi ngờ, để cho an toàn, Bạch Tiểu Thuần chưa vội nuốt hạt Linh Mễ này mà đặt trong bao vải. Trầm ngâm một lúc, hắn bước ra khỏi phòng đi tới chỗ làm việc của đám người Trương Đại Bàn.

Nửa tháng trôi qua. Trong nửa tháng này, việc tu hành của Bạch Tiểu Thuần tiến bộ rất chậm nhưng qua tìm hiểu, hắn cũng nhận ra người khác nấu hạt Linh Mễ đều không làm xuất hiện ngân văn.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hạt Linh Mễ này có điều bất thường, mà cái nồi nấu lại càng cổ quái. Sau vài ngày, theo Hắc Tam Bàn ra ngoài mua sắm mấy thứ cần thiết, ghé qua Tứ Hải Phòng hắn mới biết, đệ tử tạp dịch cũng có thể đi tới một số địa phương như vậy.

Rời khỏi Tứ Hải Phòng, Bạch Tiểu Thuần vui mừng muốn phát điên. Hắn cố nén cho tới khi về tới phòng mình mới lấy hạt Linh Mễ ra cẩn thận quan sát ngân văn với vẻ khó tin.

“Việc tu hành của tiên nhân có ba thứ luyện không thể thiếu, theo thứ tự là luyện dược, luyện khí và…luyện Linh!” Nhớ lại những miêu tả trong điển tịch mình đã xem ở Tứ Hải Phòng, lại so sánh với ngân văn trên thân hạt Linh Mễ, Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng thấy chúng giống nhau.

“Luyện Linh!” Thật lâu sau hắn mới thở dài, thốt ra mấy từ.

Luyện Linh là cách dùng phương pháp đặc thù, cưỡng ép rót lực lượng của thiên địa vào trong vật phẩm. Việc này chẳng khác nào thế thiên hành sử, cướp đoạt lực lượng của thiên địa đẻ cường hóa vật phẩm. Bất kể là đan dược, hương dược hay pháp bảo đều có thể mang ra luyện Linh cho nên bị thiên địa bài xích, tỷ lệ thành công rất thấp. Một khi thành công, uy lực của vật phẩm đại tăng, nếu thất bại đương nhiên vật ấy sẽ thành phế phẩm.

Việc luyện Linh có thể làm nhiều lần, nếu thành công luyện Linh mười lần trên cùng một vật phẩm, vật ấy sẽ xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất. Càng là vật trân quý, sau khi luyện Linh chồng lên sẽ càng trân quý gấp bội. Chỉ có điều, việc luyện Linh chồng lên nhau như thế, càng về sau càng khó thành công. Một số đại sư luyện Linh cũng không dám thử, bởi hậu quả khi thất bại không phải ai cũng chấp nhận được.

“Mấy điển tịch ấy có nói, chí bảo hộ tông của Linh Khê Tông ta là một vật phẩm có cơ duyên lớn lao, chính là Thiên Giác Kiếm đã được luyện Linh mười lần!” Nhớ tới đó, Bạch Tiểu Thuần thấy cổ họng khô khốc, hắn vội nuốt nước bọt, vẻ mặt mê man. Hắn đưa mắt nhìn mấy chục đường vân đã ảm đạm trên cái nồi hình mai rùa kia, trái tim đập rộn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc này hắn đã chắc chắn, Linh Mễ xuất hiện linh văn là do cái nồi nấu này!

Sau một lúc do dự, Bạch Tiểu Thuần cắn răng. Nếu không biết nguyên nhân xuất hiện linh văn, hắn không thể ngủ yên. Giờ biết cái nồi này không tầm thường như thế, bí ẩn ấy càng không thể để cho người thứ hai biết được.

Chờ tới đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần mới cẩn thận đi tới bên cạnh cái nồi. Hắn cẩn thận lấy thanh mộc kiếm ra rồi ném vào trong nồi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Vạn Nhất Ném Đi Mạng Nhỏ Thì Thế Nào

Dịch: Hàn Thiên Long

Cái thanh kiếm gỗ kia rơi vào trong nồi cũng không thấy có biến hóa gì đặc biệt. Bạch Tiểu Thuần kêu khẽ một tiếng, không cam lòng mở to mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm vào thanh kiếm gỗ.

Nhưng đợi cả buổi, thủy chung vẫn không thấy có chuyện kỳ dị gì xảy ra. Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ một chút, đưa mắt nhìn đường vân ở trên Quy văn nồi, lại nhìn đám tro tàn ở trong bếp lò một chút. Như là đã nghĩ ra điều gì, hắn quay người đi về phòng. Một lát sau khi quay trở về thì trong tay đã có thêm mấy mảnh gỗ cùng loại với mấy mảnh lúc trước ở trong bếp lò.

Những mảnh gỗ này ở trong Hỏa Táo Phòng cũng không phải là vật quá tầm thường. Vừa rồi hắn phải đi tìm Trương Đại Bàn mới lấy được một ít.

Đem mấy mảnh gỗ đốt lên, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn thấy đường vân thứ nhất ở trên Quy văn nồi lại sáng lên một lần nữa. Mà cái mảnh gỗ kia cũng cháy rất nhanh, dần dần đã tắt ngúm. Lúc tâm thần của Bạch Tiểu Thuần khẽ động, thì thanh kiếm gỗ ở trong nồi đột nhiên lại phát ra ánh sáng bạc chói mắt.

Bạch Tiểu Thuần lùi lại vài bước. Không lâu sau hào quang đã biến mất, hắn lập tức cảm nhận được một cỗ lăng lệ ác liệt từ bên trong nồi truyền ra.

Hắn thở sâu, cẩn thận bước tới gần. Hắn nhìn thấy trên thanh kiếm gỗ ở trong nồi đã có thêm một đạo ngân văn chói mắt giống hệt như ở trên Linh Mễ. Đường văn này đang dần dần mờ đi, cuối cùng thì trở thành màu xám bạc!

Toàn bộ thân kiếm đã có chút khác trước, mặc dù vẫn là bằng gỗ, nhưng lại đem đến người ta loại cảm giác sắc bén của kim loại. Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn cẩn thận tiến đến đem cái thanh kiếm gỗ này lấy ra, cảm thấy nó đã nặng thêm một ít. Thậm chí lúc cầm tới gần, còn có loại cảm giác hàn mang bức người.

“Đã thành. Cái thanh kiếm gỗ này đã Luyện Linh thành công một lần.” Bạch Tiểu Thuần cuồng hỉ, cầm lấy thanh kiếm gỗ mà cảm thấy yêu thích không muốn buông tay. Hắn lại nhìn cái nồi kia một chút, suy nghĩ xem nên xử trí nó như thế nào. Cuối cùng hắn quyết định cứ để nó ở chỗ này, càng như thế lại càng không có người để ý.

Về phần Linh Mễ thì cứ ăn là được, còn thanh kiếm gỗ kia thì không thể đơn giản để cho người ta nhìn thấy. Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến việc dùng một ít thuốc nhuộm phủ lên bên trên, có lẽ có thể làm nhạt bớt đi được hào quang của Linh văn.

Nghĩ đến đây, hắn dọn dẹp lại một phen rồi đi ra khỏi phòng ốc, giả bộ như không có việc gì. Cho đến buổi đêm mấy ngày hôm sau, hắn đem một ít chất lỏng đặc biệt đã sưu tầm được ở trong mấy ngày nay bôi lên trên kiếm gỗ, khiến cho thanh kiếm gỗ này thoạt nhìn có đủ mọi loại màu sắc, lại còn rách tung tóe. Sau đó hắn lại thử điều khiển một phen, thấy Linh văn hoàn toàn chính xác là đã bị che khuất đi không ít, không còn nhìn thấy rõ ràng nữa, lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Những ngày tiếp theo, Bạch Tiểu Thuần ở trong Hỏa Táo Phòng giống như cá gặp nước, đã hòa thành một khối cùng với mấy cái sư huynh rồi. Đối với công việc trong Hỏa Táo Phòng cũng đều đã quen thuộc, nhất là việc điều tiết lửa đối với mỗi loại Linh thực khác nhau, thậm chí hắn cũng đã hiểu rõ nhất hỏa sắc, nhị hỏa sắc là như thế nào.

Lúc trước mấy cái mảnh gỗ ở dưới Hỏa Táo Phòng là Linh mộc sinh ra nhất hỏa sắc.

Đặc biệt là gần đây Trương Đại Bàn rất ưa thích Bạch Tiểu Thuần, nên cũng chiếu cố nhiều hơn. Mấy tháng sau, cũng đúng như lời mà Trương Đại Bàn đã nói, nơi đây đã làm cho Bạch Tiểu Thuần dần dần mập lên.

Hôm nay hắn đã không còn gầy còm như lúc vừa mới vào tông môn nữa, mà toàn thân đã mập lên vài vòng, lại càng thêm trắng trẻo, thoạt nhìn toát lên vẻ cả người lẫn vật đều vô hại, nghiễm nhiên đã nhích tới gần hơn tới cái tên Bạch Cửu Bàn.

Về chuyện đồ ăn, cũng đã lại trải qua thêm mấy lần. Tuy nhiên điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần buồn rầu là tuy cân nặng của hắn có tăng mạnh nhưng tu hành thì thủy chung vẫn chậm chạp. Về sau hắn dứt khoát không thèm nghĩ tới nữa, cả ngày tụ tập cùng với mấy cái sư huynh vui chơi giải trí, rất là tự tại. Cũng trong mấy tháng này, hắn cũng từ chỗ Trương Đại Bàn mà nghe được không ít chuyện trong tông môn, đã có được sự hiểu biết nhất định về Linh Khê Tông.

Hắn đã biết trong tông môn phân chia ra làm đệ tử nội môn cùng với ngoại môn, nếu tạp dịch có thể tu hành đến Ngưng Khí tầng ba thì có thể đi tới các phong để thí luyện. Nếu có thể thành công thì có thể bái nhập vào làm đệ tử ngoại môn của ngọn núi mà mình thí luyện. Cũng chỉ khi trở thành đệ tử ngoại môn thì mới xem như là đã bước chân vào cánh cửa Linh Khê Tông.

Tuy nhiên việc này giống như là cá chép vượt long môn, chỗ thí luyện của các phong mỗi tháng mở ra chỉ lấy ba thứ hạng đầu, cho nên số lượng người trở thành đệ tử ngoại môn trong một năm cũng đều cố định.

Một ngày này, đúng ra là Thất Bàn phải xuống núi mua sắm, nhưng lại bởi vì có việc đột xuất, cho nên Trương Đại Bàn đã để cho Bạch Tiểu Thuần xuống núi một phen. Bạch Tiểu Thuần có hơi do dự, hắn nghĩ đến

cũng hơn mấy tháng mà Hứa Bảo Tài không đến, nên cảm thấy không có việc gì. Nhưng vẫn cảm thấy lo lắng, vì thế mà hắn quay trở lại phòng lấy thêm bảy tám thanh dao phay, lại mặc vào năm sáu cái áo da, toàn thân đã nhanh chóng trở thành một quả bóng da.

Cảm thấy vẫn còn chưa an toàn, vì vậy hắn lại đi tìm thêm một cái nồi rắn chắc, vác nó ở trên lưng. Đến lúc này mới cảm thấy có cảm giác an toàn, lảo đảo ra khỏi Hỏa Táo Phòng, đi xuống núi.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi ở trên con đường đá xanh của tông môn, vừa quan sát những đình viện lầu các đẹp đẽ tuyệt luân ở bốn phía. Trong lòng từ từ dâng lên một cỗ cảm giác ưu việt.

“Thời gian qua thật nhanh, nhân sinh như giấc mộng. Cuộc đời Bạch Tiểu Thuần ta đến nay đã tu hành được mấy tháng, lúc quay đầu phàm trần, nhớ lại thôn xa năm đó, đã tràn đầy thổn thức.” Hắn cảm khái lầm bầm lầu bầu, chắp tay ở sau lưng, ở bên hông dắt bảy tám thanh dao phay, trên lưng đeo một cái nồi đen lớn, trên người có từng tầng áo ra, nhìn giống như một quả bóng da bị rách. Trên đường đi hắn cũng gặp không ít tạp dịch, sau khi nhìn thấy hắn cũng đều phải liếc mắt nhìn.

Nhất là mấy nữ đệ tử, sau khi nhìn thấy bộ dáng khôi hài của hắn thì đều che miệng cười khẽ. Tiếng cười nghe giống như là chuông bạc, rất là êm tai.

Khuôn mặt tròn của Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng, cảm giác mình càng lúc càng uy vũ, vội ho một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước.

Cũng không lâu lắm, Bạch Tiểu Thuần đã đi ra khỏi khu tạp dịch của đệ tam phong. Hắn chợt nhìn thấy ở phía xa xa có không ít tạp dịch đang rất hưng phấn chạy nhanh về một hướng. Chỗ đó chính là sơn đạo của đệ tam phong, là nơi mà đệ tử ngoại môn thường qua lại.

Thời gian dần trôi qua, càng có nhiều tạp dịch mang theo hưng phấn, nhộn nhịp chạy nhanh. Cảnh tượng này làm cho Bạch Tiểu Thuần sững

sờ, vội vàng túm lấy một tên thiếu niên gầy yếu đi ngang qua chỗ mình.

“Vị sư đệ này, đã xảy ra chuyện gì thế? Như thế nào đều chạy về chỗ đó?” Bạch Tiểu Thuần tò mò hỏi.

Thiếu niên này bị người tóm lấy thân thể thì lộ ra vẻ không vui. Nhưng sau khi nhìn thấy cái nồi đen to đùng ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần thì trong mắt lập tức lộ ra vẻ hâm mộ, thần sắc cũng hòa hoãn lại.

“Thì ra là sư huynh của Hỏa Táo Phòng. Ngươi cũng đi xem một chút đi, nghe nói hai thiên kiêu trong hàng đệ tử ngoại môn là Chu Hoành cùng với Trương Diệc Đức đang đấu pháp ở dưới chỗ thí luyện dưới núi. Hai người bọn hắn có ân oán riêng, nghe nói đều đã là Ngưng Khí tầng sáu rồi. Cơ hội quan sát bậc này, như thế nào cũng phải mau mau đến xem, nói không chừng có thể hiểu ra được một chút, có được thu hoạch.” Thiếu niên này sau khi giải thích thì giống như là sợ tới muộn sẽ không có chỗ trống mà ngồi, tranh thủ thời gian vội chạy về phía trước.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hiếu kỳ nên cũng đi theo dòng người mà cất bước chạy tới. Không bao lâu đã ra khỏi khu tạp dịch, đến chân núi của đệ tam phong, thấy được ở chỗ đó có một cái đài cao khổng lồ.

Cái đài cao này lớn khoảng ngàn trượng, giờ phút này đang có vô số tạp dịch chằng chịt vây quanh, thậm chí ở trên núi cũng có không ít thân ảnh ăn mặc y phục quý giá đẹp đẽ, hiển nhiên đó đều là đệ tử ngoại môn, cũng đang ở đây quan sát.

Về phần ở trên đài cao, giờ phút này đang có hai thanh niên, đều đang mặc một bộ áo bào quý giá đẹp đẽ giống nhau. Một người có một vết sẹo ở trên mặt, còn một người mặt trắng như ngọc, đang lao vào nhau, phát ra từng trận âm thanh tiếng nổ.

Bên ngoài thân thể của hai người này đều có bảo quang lập lòe. Ở trước mặt thanh niên mặt sẹo có một cây cờ nhỏ không gió tự bay, giống như đang có một bàn tay vô hình nắm lấy mà vung vẩy, tạo thành một đầu Vụ Hổ, phát ra tiếng gầm thét đinh tai nhức óc.

Mà cái thanh niên mặt trắng như ngọc kia thì thân ảnh cứ thế xuyên thẳng qua, điều khiển một thanh tiểu kiếm màu lam đang vẽ lên từng đạo Linh ngân*, cực kỳ linh hoạt gào thét mà đi.

*Linh ngân: tạm hiểu là vệt kiếm nhé.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhìn một màn này, thở sâu. Hắn cũng có thể điều khiển kiếm gỗ. Nhưng căn bản là rất khó có thể đem so sánh với thanh niên mặt trắng như ngọc này.

Nhất là hai người này trong lúc ra tay thì giống như không giữ lại quá nhiều, đằng đằng sát khí, thậm chí mấy lần còn có chút nguy hiểm. Thế cho nên trên thân thể của hai người đều có rất nhiều vết thương, mặc dù không có chỗ nào yếu hại, nhưng cũng khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tu sĩ đấu pháp, hoàn toàn bất đồng với ấn tượng về Tiên Nhân ở trong đầu hắn. Cái loại hung ác cùng với lệ khí này, khiến cho hắn hãi hùng khiếp vía.

“Tu tiên... Không phải là vì trường sinh sao. Làm sao mà cứ chém chém giết giết, vạn nhất ném đi cái mạng nhỏ thì làm thế nào...” Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống một ngụm nước bọt. Khi nhìn thấy Vụ hổ do cây cờ nhỏ của thanh niên mặt sẹo hướng về người còn lại cắn một cái, thì Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mồ hôi ở trên đầu, cảm thấy bên ngoài quá nguy hiểm, hay là vẫn nên trở về Hỏa Táo Phòng cho an toàn.

Nghĩ đến đây, hắn tranh thủ thời gian lùi về phía sau. Nhưng ngay lúc hắn lùi lại thì đồng thời có một tiếng rống to từ một nơi cách đó không xa truyền đến.

“Bạch Tiểu Thuần!”

Bạch Tiểu Thuần vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Hứa Bảo Tài, kẻ đã viết huyết thư lúc trước, đang nhe răng cười vọt tới chỗ mình. Phía trước người gã là một thanh kiếm gỗ đang phát ra hào quang bất phàm,

hiển nhiên là Ngưng Khí tầng một không thể so sánh. Lúc này nó đang vẽ thành một đạo hình cung, tràn ra Linh áp không kém, đang lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thanh kiếm gỗ lao đến thì đồng tử co rút lại, lập tức có loại cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

“Đây là muốn giết chết ta a!” Ý thức được điểm này, hắn phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, co giò bỏ chạy.

“Giết người, giết người... “Âm thanh này cực lớn, khiến cho không ít tạp dịch ở bốn phía đều nghe thấy. Nguyên một đám thi nhau kinh ngạc nhìn lại. Thậm chí ngay cả Chu Hoành cùng với Trương Diệc Đức đang đấu pháp ở trên đài cao cũng phải dừng lại một thoáng.

Ngay cả Hứa Bảo Tài cũng bị làm cho hoảng sợ. Gã rõ ràng chẳng qua là chỉ hô tên của đối phương rồi đuổi tới mà thôi, kiếm còn chưa đụng phải đối phương. Vậy mà Bạch Tiểu Thuần lại kêu lên thảm thiết, giống như là đã bị mình đâm mấy cái lỗ thủng ở trên người rồi vậy.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi có bản lĩnh thì đừng có chạy!” Sắc mặt của Hứa Bảo Tài xanh mét, hận đến ngứa răng, đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

“Ta mà có bổn sự thì đã sớm giết chết ngươi rồi. Ta còn chạy cái rắm a. Giết người, giết người!” Bạch Tiểu Thuần vừa chạy vừa kêu thảm thiết. Tốc độ rất nhanh, giống như là một con thỏ mập, đảo mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh của ngọn núi này, có một cái đình viện. Ở trong đó đang có hai tu sĩ một trung niên và một lão giả đang ngồi đối diện, đánh cờ với nhau. Người trung niên chính là Lý Thanh Hậu. Còn lão giả đối diện, đầu đầy tóc trắng, sắc mặt phơn phớt hồng, trong mắt có ánh sáng phát ra bốn phía, vừa nhìn đã thấy bất phàm. Giờ phút này, lão quét mắt nhìn xuống dưới núi rồi nở nụ cười.

“Thanh Hậu, tiểu tử mà ngươi mang về kia, cũng có chút ý tứ.”

“Đã để cho Chưởng môn phải chê cười rồi. Tính cách của kẻ này còn cần phải ma luyện nhiều hơn nữa.” Lý Thanh Hậu có chút đau đầu, sau khi đặt xuống một quân cờ thì lắc đầu nói ra.

“Mấy cái hài tử ở trong Hỏa Táo Phòng kia đều tâm cao khí ngạo. Kẻ này có thể hòa hợp được cùng với bọn hắn, quả là không đơn giản nha.” Lão giả vuốt vuốt râu, ánh mắt lộ ra vẻ cười nhạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Linh Khí Thượng Cấp

Dịch: hoangtruc

Trên Đệ tam phong, tiếng kêu thảm thiết đầy âm luật lên bổng xuống trầm của Bạch Tiểu Thuần vang lên không dứt, làm cho đám tạp dịch bên trong núi phải kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại. Có điều bọn họ chỉ nhìn thấy hình ảnh một Bạch Tiểu Thuần với bảy tám lớp áo da trên người, lưng cõng một cái nồi đen lớn, thân thể có chút béo tròn đang cắm đầu chạy trên con đường nhỏ dưới chân núi của khu tạp dịch.

Từ xa có thể không nhìn rõ được cả người Bạch Tiểu Thuần, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh một cái nồi đen to lớn như một lớp vỏ của con bọ cánh cứng nào đó đang chạy thoăn thoắt trên mặt đất.

Hơn nữa trước đó trên người hắn còn treo thêm bảy tám con dao phay, đang lúc cắm đầu chạy, tiếng dao lại va chạm vào nhau truyền ra từng tràng âm thanh leng keng.

"Giết người, cứu mạng a, ta không muốn chết a..." Bạch Tiểu Thuần vừa chạy vừa la, càng chạy càng nhanh khiến cho sắc mặt Hứa Bảo Tài tái nhợt, ánh mắt đầy lửa giận, trong lòng cũng đầy nôn nóng cùng với phẫn nộ không thôi.

Hắn một đường đuổi theo Bạch Tiểu Thuần đã thu hút rất nhiều sự chú ý của đám tạp dịch bên kia. Nên hắn cũng cảm thấy lo lắng lỡ như chấp sự cũng chú ý tới việc này, trong lòng cũng chợt hoảng hốt.

“Đừng la nữa, chết tiệt, ngươi la nhỏ chút thôi, kêu la cái gì chứ, câm miệng!!” Hứa Bảo Tài gào thét phía sau. Sau đó hắn nghiến răng nghiến

lợi đưa tay lên bấm niệm pháp quyết, mộc kiếm bên người hắn lóe lên hào quang rồi tăng tốc bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần đang ở phía trước.

Một tiếng phịch vang lên, thanh mộc kiếm đụng thẳng vào cái nồi đen phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần rồi truyền ra từng tràng âm thanh ông ông. Bạch Tiểu Thuần thì không chút tổn thương, tiếp tục chạy trốn.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần trước mắt đang cõng cái nồi đen to lớn trên lưng, nửa người đã được phủ kín không có chỗ hạ thủ. Gã không cam lòng bèn cắn răng một cái, tiếp tục đuổi theo.

Hai người một trước một sau chạy thoăn thoắt liên tục bên trong khu tạp dịch này.

“Tên này cõng nồi trên lưng, vậy mà sao còn có thể chạy nhanh đến vậy!” Hứa Bảo Tài thở hồng hộc nhìn Bạch Tiểu Thuần chạy trốn gần mất dạng. Gã càng đuổi theo thì càng cảm thấy biệt khuất, lấy tu vi Ngưng khí tầng hai, lại trổ hết tất cả khí lực cực hạn của mình ra. Vậy mà đối phương lại giống như con thỏ nhát chết bị dẫm vào đuôi, gã có đuổi thế nào cũng không cách gì bắt kịp được.

Đáng hận hơn là bản thân gã đã cực kì mệt mỏi, nhưng không hiểu đối phương làm cách nào mà tiếng kêu từ đầu tới giờ của hắn cũng không chút thay đổi, đều là như tiếng lợn bị chọc tiết đến nơi vậy!

Trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy con đường nhỏ dẫn tới Hỏa Táo phòng, chợt lộ ra sự kích động vô cùng. Cái cảm giác đã về được tới nhà khiến cho hắn xuýt chút nữa thì rơi lệ đầy mặt.

"Sư huynh cứu mạng, giết người!" Bạch Tiểu Thuần la lớn, đồng thời chạy nhanh như chớp về Hỏa Táo phòng. Bọn người Trương Đại Bàn nghe được tiếng la hét thê thảm kia liền sững sờ cả người sau đó nhanh chóng lao ra bên ngoài.

"Sư huynh cứu ta, Hứa Bảo Tài muốn giết ta, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ của ta xong đời rồi." Nói chưa dứt, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tranh thủ vọt tới nấp sau lưng Trương Đại Bàn.

"Hứa Bảo Tài?" Trương Đại Bàn nghe thấy vậy, trong mắt chợt lóe lên hung quang. Nhưng khi nhìn quanh, hắn lại không thấy được chút bóng dáng của gã kia. Mãi tới lúc hắn vừa nói xong thì bóng dáng của Hứa Bảo Tài từ phía xa xa mới xuất hiện, gã chạy tới mà thở không ra hơi.

Bạch Tiểu Thuần lúc này mới nhìn về bóng dáng của Hứa Bảo Tài, cũng rất kinh ngạc.

“Ồ, sao hắn lại chạy chậm như vậy.”

Trương Đại Bàn cúi đầu trợn trắng mắt mà nhìn Bạch Tiểu Thuần, rồi nhìn Hứa Bảo Tài còn đang thở hồn hển bên kia, khuôn mặt đầy thịt của hắn chợt thoáng chút run rẩy.

Hứa Bảo Tài vất vả lắm mới đuổi theo Bạch Tiểu Thuần tới đây, nhưng từ xa gã đã nghe được câu nói đầy kinh ngạc của Bạch Tiểu Thuần đang đứng bên Hỏa Táo phòng. Thanh âm này lọt vào tai gã, một nỗi phẫn uất từ trong lồng ngực trào dâng, cả người như muốn nổ tung ra, bèn hét lớn một tiếng rồi hất tay phải sang bên. Môc kiếm theo tay phải hắn gào thét bay ra đâm thẳng vào gốc đại thụ bên cạnh.

Phập một tiếng, đại thụ chợt rung rinh, rồi một lỗ thủng xuất hiện xuyên thấu qua thân cây.

“Bạch Tiểu Thuần, ta và ngươi thề không đội trời chung!” hai mắt Hứa Bảo Tài đỏ vằn nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần, sau đó liếc nhìn thân thể to lớn của Trương Đại Bàn kia một chút rồi mới đầy oán hận mà quay người đi.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, nhìn thân đại thụ bị đâm xuyên một lỗ, rồi lại nhìn về phía Hứa Bảo Tài đầy cuồng loạn, hắn cố

nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng, thâm tâm lại chợt dâng lên một nỗi bất an.

Trương Đại Bàn nhìn theo bóng lưng của Hứa Bảo Tài, vẻ âm lãnh trong mắt hắn chợt hiện ra, nhưng sau đó hắn chỉ quay lại vỗ vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

“Cửu sư đệ đừng sợ, mặc dù tên Hứa Bảo Tài có chút ít bối cảnh nhưng nếu hắn còn dám đến đây lần nữa. Sư huynh đệ chúng ta sẽ đánh gãy chân hắn!” Nói vậy, sau đó hắn chợt chuyển đề tài.

“Nhưng mà Cửu sư đệ ngươi dạo này cũng nên hạn chế ra khỏi cửa, ài, hạn chế ra ngoài một chút. Nhìn ngươi gầy ốm như vậy, sư huynh sẽ bồi bổ cho ngươi thật tốt, vừa hay mấy ngày nữa là tới đại thọ của Chu trưởng lão rồi.”

Bạch Tiểu Thuần không yên lòng nhưng vẫn gật nhẹ đầu, ánh mắt vẫn không rời lỗ thủng trên thân cây vừa bị Hứa Bảo Tài đâm xuyên qua.

Đến khi theo các sư huynh trở về Hỏa Táo phòng, đến gian nhà bếp của hắn, hắn bèn ngồi xuống ngẫm nghĩ đến chuyện lúc nãy, trong lòng càng thấy bất an. Nghĩ tới mộc kiếm của đối phương có thể đâm một lỗ xuyên qua thân đại thụ, nếu như cái lỗ đó ở trên người mình thì cầm chắc chết không toàn thây.

“Không được, trừ phi cả đời này ta không bước chân ra khỏi Hỏa Táo phòng, nếu không vạn nhất đi ra ngoài lại bị hắn chặn đường thì làm thế nào đây…” Nói gì đi nữa thì trong đầu Bạch Tiểu Thuần vẫn không thể quên được cái nhìn đầy oán độc của Hứa Bảo Tài trước khi bỏ đi.

“Ta tới đây vì trường sinh, không thể chết được a…” Cảm giác tâm thần bất ổn và không an toàn khiến cho hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ vằn. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, hắn bèn dứt khoát cắn răng một cái.

“Bà nội nó, liều mạng vậy. Ta mà liều lên thì không phải sợ cái gì hết!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ vằn lên. Tính tình hắn sợ chết, như

thực sự chính xác thì hắn khuyết thiếu nghiêm trọng cái cảm giác an toàn thì đúng hơn. Hôm nay lại xảy ra một màn này vô tình kích thích hắn rất nhiều, thúc đẩy toàn bộ tính cách chấp nhất của hắn bộc phát ra ngoài.

“Ta cần phải tu hành, ta cần phải mạnh mẽ hơn!” hơi thở Bạch Tiểu Thuần trở nên dồn dập. Sau khi hạ quyết tâm thì hắn nhanh chóng lôi cuốn sách trúc ghi Tử Khí Ngự Đỉnh Công ra nhìn bức vẽ thứ hai, bắt đầu điên cuồng tu hành.

Tuy rằng hắn nhát chết, nhưng vẫn có sự tàn nhẫn riêng của mình, nếu không cũng không có chuyện mỗi lần đốt nhang đều lo sợ bị sét đánh nhưng vẫn kiên trì đốt mười ba lần trong ba năm qua.

Lúc này tính tình tàn nhẫn bên trong người được khơi dậy, hắn nhanh chóng đem toàn bộ động tác trong bức vẽ thứ hai gắt gao kiên trì thực hiện, Ngày bình thường chỉ kiên trì được khoảng mười hơi thở thì lúc này đã được hắn kéo dài thành mười lăm hơi thở mới tạm dừng lại.

Rồi sau đó, mặc kệ cho cơ thể đau nhức, mồ hôi tuôn từ trán xuống như mưa, nhưng trong mắt Bạch Tiểu Thuần vẫn là vẻ tàn nhẫn không thay đổi, cho tới khi hắn kiên trì được tới hai mươi hơi thở, ba mươi hơi thở, dòng suối khí mạch trong cơ thể cũng mãnh liệt tăng lên một thành, đồng thời cũng biến thành một màu đen. Sau nửa ngày hắn mới chịu nghỉ xả hơi, nhưng thả lỏng người được một lát thì hắn lại tiếp tục tu hành.

Một đêm dài không có chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư…liên tục mười lăm ngày, Bạch Tiểu Thuần ngoại trừ ăn uống ra thì không bước chân ra khỏi phòng. Loại chuyện tu hành buồn tẻ này đối với người mới nhập môn thực sự rất khó mà kiên trì được, nhưng hắn lại không có lấy nửa điểm ý tứ từ bỏ.

Bọn người Trương Đại Bàn cũng bị cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần tu hành làm cho chấn kinh. Dù sao tu hành Tử khí Ngự đỉnh công không hề dễ dàng gì, trên lý thuyết pháp quyết này học tập cũng tương đối đơn giản, nhưng mỗi khi thực hiện một động tác trong thời gian dài thì cả cơ

thể phải chịu đựng một sự đau nhức kịch liệt khó mà tưởng tượng được, cần phải có nghị lực lớn lao mới có thể kiên trì tu hành lâu dài. Đám tạp dịch bên trong tông môn cũng thường là vài ngày mới dám tu hành một lần mà thôi.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần liên tục tu hành trong nửa thàng, đám người Trương Đại Bàn đều dồn dập đến nhìn qua hắn một phen, nhìn thấy được hình ảnh một Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn khác biệt với trong trí nhớ cách đây mấy tháng trước của bọn họ.

Quần áo trên người hắn nhăn nhúm, tóc tai bù xù, hai mắt đỏ vằn tơ máu, cả người nhìn qua vô cùng nhếch nhác nhưng vẫn hết sức chuyên chú tập trung, cho dù là phải chịu đựng thống khổ tới đâu cũng nhất định không ngừng lại.

Người hắn chợt gầy đi trông thấy, nhưng linh uy tràn ra từ trên người lại như tăng lên gấp đôi, có điều cũng chưa thể tiếp cận tới cảnh giới Ngưng Khí tầng một đại viên mãn.

Tựa như lúc này hắn đã đem toàn bộ đám mỡ tích tụ thiên tài địa bảo trên người đi luyện hóa hoàn toàn bằng một phương thức cực đoan nhất, để rồi trở thành một bộ phận của tu vi bản thân mình. Thân hình hắn cũng vì vậy mà trở nên rắn chắc hơn hắn những người bình thường.

“Cửu sư đệ, nghỉ ngơi một chút đi. Ngươi tu hành không quản ngày đêm đã nửa tháng nay rồi a.” Đám Trương Đại Bàn vội vàng khuyên bảo hắn, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy chấp nhất và kiên định của Bạch Tiểu Thuần khi ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, cái loại chấp nhất này lại khiến cho tâm thần cả đám đều chấn động.

Thời gian cũng trôi qua, mới đảo mắt mà Bạch Tiểu Thuần cũng đã tu hành được một tháng. Trong suốt một tháng này, sự điên cuồng của hắn đã khiến cho đám người Trương Đại Bàn nhìn thấy mà giật mình. Dưới suy nghĩ của Trương Đại Bàn, Bạch Tiểu Thuần không còn là tu hành nữa, mà chính là đang liều mạng a.

Thời gian kiên trì tu hành động tác của bức họa thứ hai cũng đã được Bạch Tiểu Thuần đột phá qua mốc một trăm hơi thở, nhảy vọt lên được một trăm năm mươi hơi thở. Linh khí trong cơ thể hắn không còn là một dòng suốt nhỏ, mà đã lớn hơn không ít.

Một tháng nữa lại trôi qua, cả đám người Trương Đại Bàn đều đang run rẩy hoảng sợ lo lắng rằng một ngày nào đó Bạch Tiểu Thuần sẽ đem bản thân mình dày vò đến chết. Ngay khi bọn họ có ý định lặng lẽ giải quyết tên Hứa Bảo Tài kia thì một tiếng nổ ầm vang truyền ra từ trong phòng Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu sư đệ đột phá!"

“Ngưng khí tầng hai, mặc dù trong Hỏa Táo phòng chúng ta luôn có thêm màn ăn uống bất định ngoài giờ cơm chính thống, nhưng chưa tới nửa năm đã đạt được tầng hai Ngưng khí kì cũng là rất hiếm thấy a”

“Năm đó lúc ta đến tầng hai Ngưng khí kỳ thì cũng mất một năm trời đó…” Ngay khi đám người Trương Đại Bàn đang còn cảm khái, thì cửa phòng Bạch Tiểu Thuần cũng được mở két một tiếng. Cả gương mặt Bạch Tiểu Thuần đầy mệt mỏi, toàn thân nhếch nhác, nhưng hai mắt sáng ngời cất bước đi ra ngoài.

Bọn người Trương Đại Bàn vừa muốn tiến tới hỏi han thì đã thấy cả người Bạch Tiểu Thuần nhoáng lên một cái rồi linh hoạt đáp xuống trên tường rào của mảnh sân nhỏ Hỏa Táo phong. Hắn chắp hai tay sau lưng, ngẩng đầu ngạo nghễ nhìn về xa xăm, thần sắc thâm trầm của một vị cao thủ nhân sinh đầy tịch mịch.

“Hắn làm gì lại đứng nơi đó vậy? Nhìn có chút là lạ…”

“Chẳng lẽ Tiểu sư đệ đã…tẩu hỏa nhập ma??” Đám ngươi Trương Đại Bàn chợt giương mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Trong khi mọi người còn đang bị điệu bộ của Bạch Tiểu Thuần dọa cho chấn kinh, thì bên tai chợt nghe được thanh âm của Bạch Tiểu Thuần

trên tường rào, giọng nói ra vẻ vô cùng già dặn.

“Hứa Bảo Tài kia chính là một thiên kiêu bên trong đám tạp dịch tại Linh Khê tông, hung danh hiển hách, thiên hạ không ai không biết. Kinh người hơn, tu vi gã còn đạt tới Ngưng khí tầng hai, cho dù tu vi của ta cũng đã đạt tới Ngưng khí tầng hai, tuy rằng trận chiến của ta và gã là ngang ngửa nhau, có thể danh truyền thiên hạ, oanh động tông môn nhưng nhất định sau đó sẽ là huyết nhục mơ hồ, xương gẫy gân thương….Không được, trận chiến này rất trọng yếu, ta cần phải tiếp tục tu hành thêm nữa!”

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần đầy thâm trầm nhìn xa xăm, rồi sau đó hắn hất tay áo lên, lại quay trở về gian phòng nhỏ của hắn. Tiếng cửa đóng cạch một tiếng, cả đám người Trương Đại Bàn chợt nuốt một ngụm nước miếng xuống, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta ngơ ngác. Thật lâu sau, Hắc Tam Bàn chợt hỏi vu vơ.

“Có khi nào chúng ta cho sư đệ ăn nhầm cái gì rồi không?”

“Thôi xong rồi, Linh khí dồn lên não sư đệ quá nhiều, tu đến điên rồi…chúng ta không nên trêu chọc hắn!” Trên người Hoàng Nhị Bàn chợt run lên một cái rồi khẳng định.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quy Văn Nhận Chủ

Dịch: nguyenhien

Những ngày sau đó, đám người Trượng Đại Bàn vẫn để ý tới căn nhà cỏ của Bạch Tiểu Thuần. Từ khi hắn đột phá tới Ngưng Khí tầng thứ hai, sau khi ra ngoài, lẩm bà lẩm bẩm một hồi xong là quay lại phòng ở tiếp tục tu hành.

Trong phòng, Bạch Tiểu Thuần lau mồ hôi trán. Thân thể hắn đang để trần, cố chịu đựng đau nhức, nghiến răng nghiến lợi làm theo những động tác của bức họa thứ ba.

Khí mạch trong cơ thể hắn không còn là một dòng suối mà đã trở thành một con sông nhỏ vận chuyển trong cơ thể hắn. Sau mỗi lần hoàn thành một vòng, thân thể hắn lại truyền ra những âm thanh ken két. Lúc trước hắn khá béo, giờ đã gầy đi nhiều, thậm chí còn gầy hơn lúc mới gia nhập Hỏa Táo Phòng.

Nhưng sức lực của hắn thì tăng lên nhiều. Theo quá trình tu hành, da thịt toàn thân hắn dần biến đổi, thậm chí nếu cẩn thận lắng nghe, có thể nghe thấy từng nhịp đập con tim hắn vang lên trong ốc xá.

Ngày càng có nhiều linh áp ngưng tụ trong cơ thể hắn. Cảm giác cơ thể lúc nào cũng tràn ngập lực lượng khiến Bạch Tiểu Thuần càng quyết tâm tu hành. Mấy ngày qua đi, thân thể hắn đau nhức như có kim châm khiến hắn không thể kiên trì thêm được nữa.

Hắn thở hổn hển, trong mắt vằn lên từng tia tơ máu. Tự hắn cảm thấy thân thể mình không thể kiên trì thêm được nữa. Mặc dù lúc tu hành, hắn

không ngừng hấp thu ling lực trong trời dất nhưng không đủ bù lại lượng đã tiêu hao, mà đồ ăn của Hảo Táo Phòng không phải lúc nào cũng sẵn có.

Người bình thường tu hành Tử Khí Ngự Đỉnh Công vài ngày một lần, dù chịu khó thì cũng chỉ tối đa là một ngày một lần mà thôi. Bạch Tiểu Thuần thì chẳng quản ngày đêm, lúc nào cũng chỉ biết tới tu hành khiến cho đám người Trương Đại Bàn phát hoảng. Đám đệ tử nội môn mà biết hắn đều khiếp vía.

Mặc dù tu luyện như thế nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy không được an toàn. Tính hắn vốn cầu toàn như thế, vì vậy hắn lấy hạt Linh Mễ vẫn cất dấu ra, cầm trong tay. Sau một hồi quan sát, thấy linh khí tràn ra, hắn không chần chừ nữa mà nuốt nó vào miệng.

Vừa vào trong cơ thể, hạt Linh Mễ này liền hóa thành linh khí nồng đậm hơn những hạt Linh Mễ bình thường rất nhiều. Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần phát ra tiếng nổ vang. Hắn vội vàng tranh thủ thời gian tu hành, lấy ra bức họa đồ thứ ba rồi tiến hành hô hấp theo.

Cứ như vậy, một đêm khuya nửa tháng sau, thân thể Bạch Tiểu Thuần đang ngồi yên chợt chấn động mạnh. Hắn mở mắt, phát hiện tu vi của mình đã đột phá Ngưng Khí tầng thứ hai tiến vào Ngưng Khí tầng thứ ba.

Biến hóa này làm hắn đại hỉ, vẻ mặt phấn chấn cười ha hả. Hắn nhìn thân thể mình, thấy khí mạch trong cơ thể đã hoàn toàn lột xác trở thành một dòng sông nhỏ.

Dòng sông này lưu chuyển rất nhanh trong cơ thể, nhanh hơn lúc trước rất nhiều. Thậm chí, chỉ cần hắn nghĩ ở trong đầu thôi thì dòng sông linh khí này sẽ chạy tới bất cứ vị trí nào trong cơ thể hắn.

“Ngưng Khí tầng thứ ba! Hạt Linh Mễ đã qua một lần luyện Linh quả nhiên bất phàm!”

Bạch Tiểu Thuần đứng lên, liếm liếm bờ môi, trộm nghĩ giá có thêm mấy hạt Linh Mễ như thế nữa thì tốt quá. Nhưng hắn cũng cảm nhận được kinh mạch trong cơ thể đã bành trướng. Theo giới thiệu trong cuốn sách thì thân thể cần thời gian để thích ứng, không thể tiếp tục tu hành ngay được.

Bấy giờ Bạch Tiểu Thuần mới dằn lòng, bỏ đi ý nghĩ tu hành tiếp. Hắn đi tới đi lui trong phòng, bộ dáng thỏa mãn. Được một lúc thì hắn dừng bước, hướng mắt nhìn ngoại môn qua khung cửa sổ. Trời đã khuya, dưới ánh trăng lờ mờ, hắn có thể nhìn thấy cây đại thụ bên đường nhỏ ngoài Hỏa Táo Phòng.

“Không được! Một kiếm ấy của Hứa Bảo Tài dường như không tầm thường. Theo ta tính toán thì đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba cũng chưa chắc đã an toàn!”

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày trầm tư. Hắn nhìn thanh kiếm gỗ đủ màu, rồi lại nhìn cái nồi nấu đặt trong góc phòng.

“Nếu có thể luyện Linh hai lần sẽ chắc ăn hơn.” Nghĩ vậy, hắn quyết định ra khỏi phòng, tới Hỏa Táo Phòng lấy một ít linh mộc. Sau khi chuẩn bị hoàn tất, đêm hôm ấy, Bạch Tiểu Thuần đứng cạnh miệng nồi thần bí. Hắn đốt lửa, sau khi thấy một đường đạo văn sáng lên thì vội ném thanh kiếm gỗ vào nồi.

Chờ một lúc lâu sau vẫn không thấy có phản ứng gì, Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hết nhìn hoa văn trên cái nồi lại nhìn mấy khúc gỗ đã cháy thành tro dưới đáy nồi. Sau một lúc trầm ngâm, hắn lại đi tìm linh mộc, đốt lửa lên nhưng qua mấy lần liên tục đều không thấy thanh kiếm gỗ có biến hóa gì.

“Những ngọn lửa này đều giống nhau, chẳng lẽ do nhiệt độ không đủ? Lẽ nào cần phải có ngọn lửa hai màu?” Nghĩ tới đó, Bạch Tiểu Thuần lại rời khỏi phòng. Lúc trở về, hắn cầm trong tay một mảnh gỗ màu tím. Loại gỗ này trong Hỏa Táo Phòng còn thừa không nhiều, hắn chỉ tìm được một mảnh này thôi.

Đặt mảnh gỗ xuống dưới đáy nồi, châm lửa, hỏa diễm liền bùng lên tọa thành ngọn lửa có hai màu, nhiệt lượng tỏa ra cũng lớn hơn trước rất nhiều.

Ngọn lửa này vừa xuất hiện, đường quy văn thứ hai trên thân nồi chợt sáng lên, cho tới khi ngọn lửa ảm đạm thì dường như toàn bộ hỏa lực đã bị hút đi. Không bao lâu sau, mảnh gỗ màu tím bị đốt thành tro bụi, đường quy văn thứ hai cũng trở nên sáng chói.

“Được rồi!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, vội đem thanh kiếm gỗ vất vào trong nồi. Ánh sáng màu bạc sáng lên lóng lánh, thời gian so với lần luyện Linh thứ nhất dài hơn mấy tức.

Màn sáng vừa ảm đạm đã lại sáng lên mãnh liệt. Đột nhiên, ánh sáng màu bạc này biến lớn, phóng thẳng tới người Bạch Tiểu Thuần. Tốc độ ánh sáng quá nhanh làm hắn không kịp phản ứng, chỉ thấy trước mắt hoa lên, một cỗ băng hàn không thể hình dung đã dung nhập vào trong cơ thể mà hắn không thể ngăn cản, chỉ biết trơ mắt nhìn cỗ băng hàn này đang mạnh mẽ co rút lại.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, cảm giác thấy trong cơ thể như có thứ gì đó đang bị kéo ra dung nhập vào trong miệng nồi.

Cho tới lúc này, ánh sáng màu bạc mới tiêu tán, thanh mộc kiếm càng thêm sắc bén. Thoạt nhìn, nó vẫn là một thanh kiếm rách nát mang màu sắc rực rỡ nhưng đường vân trên thân đã biến đổi. Nếu lau đi nước sơn bên ngoài, có thể thấy rõ những đường vân đang tràn ra tinh mang. Thanh mộc kiếm này đã hoàn toàn biến đổi.

Gần như cùng lúc thanh mộc kiếm xuất heinẹ, trên bầu trời bờ nam Linh Khê Tông bỗng vang lên tiếng sấm nổ ầm ầm làm chấn động vô số tu sĩ trong tông môn. Nhưng tiếng sấm này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Giữa lúc tiếng sấm còn quanh quẩn, đạo hoa văn màu bạc thứ hai đã xuất hiện trên thân kiếm, liên tục chớp động vài cái mới ảm đạm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thanh kiếm, sắc mặt âm trầm. Hắn lui về sau mấy bước, thân thể loạng choạng như sắp ngã, sau một lúc lâu mới khôi phục lại. Cảm giác vừa trải qua khiến hắn sợ hãi.

“Trong thân thể ta vừa mất đi cái gì…”

Tinh thần chấn động, Bạch Tiểu Thuần bước lui lại phía vách tường, vô tình đụng phải tấm gương. Hắn liếc nhìn qua liền lấy tay dụi mắt, cả người ngây ra như tượng gỗ.

Trong tấm gương, mái tóc hắn bỗng xuất hiện một sợi tóc trắng. Tuy bộ dáng hắn không có thay đổi gì nhưng hắn có cảm giác mình đã già đi thêm một tuổi.

“Tuổi thọ!” Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt kêu lên.

“Thì ra vừa rồi, thứ mất đi chính là tuổi thọ của ta… Ta… ta…”

Hắn muốn khóc mà không thành tiếng. Mục đích tu hành của hắn là để trường sinh, thế mà hiện giờ trường sinh chưa thấy, tuổi thọ đã mất. Việc này đả kích quá lớn với hắn.

“Lỗ vốn rồi! Không ngờ hơn nửa đời qua Bạch Tiểu Thuần ta thu xếp ổn thỏa, vậy mà cũng có lúc đi buôn lỗ vốn thế này…”

Ngơ ngác một hồi, Bạch Tiểu Thuần mới nở nụ cười khổ. Khi đã bình tĩnh lại, hắn ngẩng đầu nhìn quy văn nơi miệng nồi, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị. Hắn có cảm giác, sau khi thọ nguyên bị rút đi thì giữa hắn và cái nồi hình thành một mối liên hệ nào đó, như là… hắn có thể khống chế nó vậy.

Trong lòng hắn khẽ động, nâng tay phải lên chỉ về phía cái nồi.

Quy văn trên cái nồi lập tức lóe sáng, trong nháy mắt thu nhỏ lại rồi bay thẳng tới chỗ hắn, sau đó biến mất trong đầu ngón tay hắn. Bạch Tiểu Thuần sững người, lảo đảo bước về sau mấy bước. Hắn cúi đầu nhìn ngón tay mình, lại ngước nhìn lò lửa đang trống trơn trước mặt.

“Chuyện này… chuyện này…”

Hắn lại nâng tay phải chỉ xuống mặt đất. Phịch một tiếng vang lên, cái lò đột nhiên xuất hiện.

Sau nhiều lần thử đi thử lại, Bạch Tiểu Thuần vừa vui mừng vừa phiền muộn, cuối cùng là thở dài.

“Dù ta đã có thể thu nó vào trong cơ thể, nhưng cái giá phải trả là một năm thọ nguyên vẫn là quá lớn a!”

Giờ ngọ hôm sau, Bạch Tiểu Thuần còn đang cân nhắc làm sao để lấy lại thọ nguyên thì chợt ngẩng đầu. Hắn cảm nhận được bên ngoài Hỏa Táo Phòng đang có bảy, tám thân ảnh bay tới rất nhanh.

Lúc còn tu vi Ngưng Khí tầng thứ nhất, Bạch Tiểu Thuần không thể phát hiện ra sớm thế, nhưng hiện giờ hắn đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba, hắn cảm nhận rõ người đứng đầu bảy tám người đang bay tới chính là Hứa Bảo Tài.

Cùng lúc ấy, âm thanh phẫn nộ, tức giận của Hứa Bảo Tài vang lên.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi cậy có đám sư huynh thì Hứa Bảo Tài ta cũng có. Hôm nay, ân oán giữa ta và ngươi sẽ phải kết thúc.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ta Với Ngươi Liều Mạng!

Dịch: Hàn Thiên Long

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Hứa Bảo Tài đã tìm tới tận cửa rồi, đành phải đứng thẳng dậy.

“Đến nhanh lắm...” Ánh mắt hắn lộ ra do dự. Tuy gần nửa năm qua, hắn đã chuẩn bị mười phần, nhưng vẫn cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt. Vốn ý định của hắn, là chờ sau khi tới Ngưng Khí tầng thứ tư thì mới an toàn.

Nhưng hôm nay đối phương đã mang theo bảy tám người cùng kéo tới, Bạch Tiểu Thuần biết rõ là tránh cũng không được rồi, vì thế mà hung hăng cắn răng một cái.

“Liều mạng!” Hắn thở sâu, mặc vào bảy tám cái áo da, lại mang cái nồi dự bị để nấu Linh Mễ vác ở trên lưng. Lúc này mới khẩn trương đẩy cửa đi ra.

Gần như ngay lúc hắn đi ra thì đám người Trương Đại Bàn cũng cầm lấy dao phay, muôi lớn hùng hổ đứng ở cổng chính của Hỏa Táo Phòng, đối mặt với đám người Hứa Bảo Tài.

“Ta nói sáng nay thế nào lại nghe thấy tiếng quạ đen, thì ra là mấy thằng ranh con của Giám Sự Phòng chỉ biết bắt nạt đồng môn, lại dám đến Hỏa Táo Phòng của chúng ta giương oai!” Trương Đại Bàn hừ lạnh một tiếng, đứng ở đó như một tòa núi nhỏ, quát lên như sấm.

“Trương Đại Bàn, người khác kiêng kị Hỏa Táo Phòng ngươi, nhưng Giám Sự Phòng chúng ta thì không quan tâm. Chúng ta nhận được lời

than khóc của Hứa sư đệ, ngày hôm nay đến đây thực hiện chức trách của Giám Sự Phòng, ngươi dám phản kháng?" Bảy tám người bên cạnh Hứa Bảo Tài đều mang vẻ mặt kiêu căng, bọn họ dù cũng mặc quần áo tạp dịch, nhưng ống tay áo lại có chữ giám, đại biểu cho quyền lợi và thân phận không giống bình thường của Giám Sự Phòng bọn hắn.

Nhất là một gã đại hán lưng hùm vai gấu ở trong đó, cả người tràn ra Linh áp của Ngưng Khí tầng thứ ba, hai mắt lạnh lẽo, lạnh nhạt nhìn qua Trương Đại Bàn. Còn những người khác, gã xem như không nhìn thấy.

"Thối lắm! Đã truy sát sư đệ ta mà còn nói lý!" Trương Đại Bàn cười lạnh, tay phải vung lên. Cái nồi đen to đùng ở sau lưng y tự động bay lên, khí thế như cầu vồng, khiến cho thần sắc đám người bên cạnh gã đại hán đồng loạt biến đổi. Còn đại hán kia cũng co rụt hai mắt, vung tay bấm niệm pháp quyết. Lập tức có một cây cờ nhỏ bay ra, tản ra từng trận sương mù. Mơ hồ còn nghe được những tiếng dã thú đang gào thét ở trong đó.

Vào thời điểm nơi này đang giương cung bạt kiếm thì Hứa Bảo Tài liếc mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã đi ra khỏi căn nhà cỏ, lập tức thù mới hận cũ chực chờ tuôn ra, hét lớn một tiếng.

"Bạch Tiểu Thuần!" Hứa Bảo Tài vừa nói vừa lao ra, tay phải vung lên, cây kiếm trong tay ông lên một tiếng rồi lập tức bay ra.

Sắc mặt của đám người Trương Đại Bàn biến đổi, đang muốn ngăn cản thì gã đại hán của Giám Sự Phòng đã lập tức giễu cợt, ngăn trở.

Nhưng khi lời nói của Hứa Bảo Tài vừa mới truyền ra, thân hình cũng vừa lao ra thì Bạch Tiểu Thuần cũng đỏ mắt hô to một tiếng.

"Hứa Bảo Tài, ngươi ép người quá đáng! Ta và ngươi liều mạng!!" Trái tim Bạch Tiểu Thuần nhảy lên. Cả đời này hắn cũng chưa từng đánh nhau với ai, lại càng không cần phải nói đấu pháp cùng tu sĩ.

Giờ phút này tình thế đang vô cùng căng thẳng, hắn hô to một tiếng cũng vì để tăng thêm dũng khí, đồng thời cũng đem lực lượng Ngưng Khí tầng ba bộc phát, liều mạng dùng toàn bộ tu vi, đem tất cả linh khí toàn thân rót vào trong cây kiếm, chỉ về phía Hứa Bảo Tài.

Thanh kiếm gỗ ông lên một tiếng, hai đạo ngân văn ẩn dưới tạp sắc có chút lóe lên, khiến cho thân kiếm nháy mắt đã lớn thêm một vòng, bộc phát ra một cỗ hàn mang bức người, lao thẳng đến chỗ Hứa Bảo Tài.

Tốc độ rất nhanh, khí thế rất mạnh, khiến cho bọn Trương Đại Bàn cùng với đám người Hỏa Táo Phòng đều thất kinh. Mà khiến cho bọn hắn phải hít vào một ngụm khí, là kiếm khí sắc bén tán phát ra bên ngoài, bao phủ bốn phía, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Bọn hắn đã bỏ qua việc tranh chấp với nhau, nhao nhao nhìn lại.

Hứa Bảo Tài còn chưa kịp tới quá gần đã bị khí thế của Bạch Tiểu Thuần làm cho hoảng sợ. Bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần vào lúc này hoàn toàn không đồng nhất với trí nhớ của gã mấy tháng trước, giống như là đã là một người khác. Cái bộ dạng nghiến răng nghiến lợi dốc sức liều mạng kia khiến cho đáy lòng Hứa Bảo Tài cả kinh.

Ngay sau đó, hai mắt của gã trợn to, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Gã nhìn thấy thanh kiếm gỗ của Bạch Tiểu Thuần bay đến cực nhanh, gần như tạo thành một dải lụa màu trắng. Nhất là khí thế của thanh kiếm gỗ kia, gã chỉ thấy được trong lúc đệ tử ngoại môn đấu pháp mà thôi. Điều này khiến cho gã lập tức hoảng sợ, da đầu run lên.

Phịch một tiếng, kiếm gỗ của Bạch Tiểu Thuần đã đâm vào trên thanh kiếm của Hứa Bảo Tài, làm cho nó run lên bần bật, rõ ràng là không cách nào ngăn cản, bắt đầu vỡ vụn. Nháy mắt đã hoàn toàn bị phá hủy, trở thành vô số mảnh vỡ bắn ngược về phía sau.

Còn thanh kiếm gỗ của Bạch Tiểu Thuần thì không có nửa điểm dừng lại, vẫn tiếp tục lao nhanh đến chỗ Hứa Bảo Tài. Hứa Bảo Tài bị dọa đến hồn phi phách lạc, dùng toàn bộ khí lực mới miễn cưỡng tránh né được. Thanh kiếm gỗ đâm sượt qua, lao vào một cây đại thụ ở bên cạnh.

Oanh một tiếng, cây đại thụ kia bị phá vỡ hơn phân nửa rồi đổ xuống nhấc lên từng trận bụi đất. Đồng thời Hứa Bảo Tài cũng hét thảm một tiếng, máu tươi trên tay phải bắn ra tung tóe, sắc mặt trắng bệch nhanh chóng lùi lại phía sau.

Đây cũng là do Bạch Tiểu Thuần khống chế vật còn chưa quen thuộc, nếu không thì một kiếm kia cũng đủ để cho Hứa Bảo Tài chết không toàn thây!

"Ngưng Khí tầng ba!! Không có khả năng, điều đó là không có khả năng!" Vẻ mặt của Hứa Bảo Tài khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đã sợ hãi giống như gặp quỷ. Có thể làm cho kiếm gỗ có uy lực thế này thì ít nhất cũng phải là Ngưng khí tầng ba mới có thể làm được. Gã thế nào cũng không cách nào có thể tưởng tượng, chỉ có mấy tháng thời gian mà Bạch Tiểu Thuần này đã trở nên kinh người như thế, đã đảo ngược hoàn toàn so với những gì gã biết, khiến cho gã không cách nào có thể chấp nhận, giống như là ác mộng.

Không chỉ có gã hoảng sợ, mà giờ phút này đại hán Giám Sự Phòng cùng với đám người bên cạnh cũng đồng thời hít vào một ngụm khí, nhìn về Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

"Dùng linh hóa phong, làm cho kiếm quang tỏa ra bên ngoài, đây đã Tử Khí Ngự Đỉnh Công đã tu luyện đến cảnh giới cử trọng nhược khinh, mới có thể hình thành lên pháp thuật thần thông!" Đại hán của Giám Sự Phòng thở sâu, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đã lộ ra kiêng kị.

Bọn hắn mà còn như vậy thì lại càng không cần nói đám người Trương Đại Bàn, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thì trong thần sắc cũng tràn đầy khiếp sợ. Khi Bạch Tiểu Thuần đạt tới Ngưng Khí tầng ba, bọn họ cũng phát giác được, nhưng thanh kiếm gỗ này phát ra kiếm quang, mà lại còn lớn ra thêm một vòng đại biểu cho cảnh giới cử trọng nhược khinh, thì đây cũng mới là lần đầu bọn họ biết được.

Thậm chí ngay cả chính Bạch Tiểu Thuần cũng bị uy lực của thanh kiếm gỗ này làm cho chấn động. Hắn ngơ ngác nhìn cây đại thụ đổ

xuống, lại nhìn Hứa Bảo Tài đang tái cả mặt, lập tức ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Hứa Bảo Tài, thì ra ngươi lại yếu như vậy. Nhận lấy một kiếm của ta!” Bạch Tiểu Thuần rất hưng phấn, hắn phát hiện ra mình rõ ràng lại cường đại hơn Hứa Bảo Tài nhiều như vậy, tinh thần rất là phấn khởi, lập tức cười lên ha ha đi tới chỗ Hứa Bảo Tài.

Hứa Bảo Tài bị ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần đảo qua, thân hình lập tức run lên. Giờ phút này lại thấy Bạch Tiểu Thuần vừa cười to vừa bước đến, làm cho gã sợ hãi, vừa lăn vừa bò trốn chạy.

Nhưng gã còn chưa chạy được vài bước thì Bạch Tiểu Thuần đã đi tới rất gần rồi. Bạch Tiểu Thuần nhìn Hứa Bảo Tài, nhớ tới từng màn bị người này truy kích lúc trước cùng với khổ tu mấy ngày qua, đủ loại cay đắng hóa thành khí lực, hung hăng giơ chân lên đạp về phía Hứa Bảo Tài một cước.

“Ai bảo ngươi truy sát ta!” Tay phải Bạch Tiểu Thuần nắm lại, đánh xuống một quyền vào mắt Hứa Bảo Tài, khiến gã kêu thảm thiết ngã lăn xuống đất. Gã muốn chống cự, nhưng tu vi của gã chỉ là Ngưng Khí tầng hai, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần căn bản là không có lực phản kháng.

“Dám chọc trên đầu của ta, ta nói cho ngươi biết, ta cũng không phải ăn chay!” Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên, hung hăng đạp xuống, nghiến răng nghiến lợi, quyền đấm cước đá, làm cho Hứa Bảo Tài kêu rên liên tục.

Âm thanh bang bang truyền khắp bốn phía. Vô luận là bọn đại hán Giám Sự Phòng hay là bọn người Trương Đại Bàn, lúc này đều đã đứng ngốc tại chỗ, nhìn Hứa Bảo Tài đang bị hành hung, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần càng đánh càng hưng phấn, đáy lòng đều thấy sợ hãi.

Nước mắt của Hứa Bảo Tài cũng đã chảy xuống, trong lòng cực kỳ ủy khuất. Gã không tin nổi là chỉ mấy tháng mà Bạch Tiểu Thuần đã biến thành cường đại như thế, nhất là cái thần thông cử trọng nhược

khinh kia, không có mấy năm thành tựu hay thậm chí là nhiều hơn thì căn bản là không cách nào có được.

Theo gã thì Bạch Tiểu Thuần này rõ ràng là có bối cảnh lớn, hơn nữa ngay từ đầu đã mạnh như vậy rồi, nhưng vì tính cách hèn hạ vô sỉ nên mới làm giả ra một bộ yếu ớt như thế. Quá đáng nhất là hắn rõ ràng lại sắp đặt giống tới nỗi chính mình cũng tưởng là thật.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Bảo Tài cảm thấy đau xót, nộ khí xông lên đầu, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy Hứa Bảo Tài hôn mê, Bạch Tiểu Thuần mới vỗ vỗ quần áo, từ trên người Hứa Bảo Tài đứng lên, giơ tay phải triệu hồi kiếm gỗ quay lại, đặt ở trong ống tay áo, rồi bày ra bộ dạng cao thủ tịch mịch, cố gắng giấu đi vẻ hưng phấn kích động ở trong mắt.

Đại hán Giám Sự Phòng nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái thật sâu, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng ôm quyền.

“Bạch sư đệ che giấu thật sâu. Bội phục, bội phục.” Gã mặt không biểu tình nói ra một câu, không chút do dự quay người rời đi, cũng xách theo cả Hứa Bảo Tài đang hôn mê.

Cho tới khi tất cả đã đi rồi, đám người Trương Đại Bàn mới đi tới gần Bạch Tiểu Thuần, rất là vui vẻ nhìn về phía hắn. Bọn Giám Sự Phòng dù sao cũng là người ngoài, chỉ có bọn Trương Đại Bàn là biết rõ mấy tháng qua Bạch Tiểu Thuần đã cố gắng như thế nào, giờ phút này lại càng tin phục hắn nhiều hơn nữa.

“Tiểu tử ngươi rất được a. Không có phí công gần nửa năm liều mạng!” Trương Đại Bàn vỗ vỗ bả vai Bạch Tiểu Thuần.

“Đúng thế. Ta đã phải liều mạng chống lại nỗi sợ của chính mình a.” Bạch Tiểu Thuần đắc ý ngẩng đầu, như một con gà trống nhỏ kiêu ngạo, nhìn đám người Trương Đại Bàn cười lên ha hả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Duyên Niên Ích Thọ Đan

Dịch: hoangtruc

Thời gian như bóng câu qua cửa, chẳng mấy chốc mà một tháng nữa đã trôi qua, cơn gió từ Thông Thiên hà thổi qua Linh Khê tông cũng theo đó mà lạnh dần lên. Đến lúc nhìn thấy lá thu khẽ rơi theo gió, Bạch Tiểu Thuần mới chợt giật mình phát hiện, nguyên lai bản thân đã đến Linh Khê tông được một năm rồi.

Đối với hắn mà nói, một năm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, từ một phàm nhân trở thành một tu sĩ có tu vi Ngưng khí tầng ba, thậm chí còn có thể giải quyết xong một loạt tranh chấp bắt nguồn từ việc trở thành thành viên của Hỏa Táo phòng mà ra.

Rốt cuộc thì Hứa Bảo Tài cũng không xuất hiện trước cửa gian viện Hỏa Táo phòng nữa, thậm chí khi Bạch Tiểu Thuần xuống núi mua sắm một vài vật phẩm hao tổn của Hỏa Táo phòng cũng từng thoáng thấy bóng dáng Hứa Bảo Tài ở phía xa. Nhưng gã nhanh chóng lẩn mất, dường như gã đã triệt để sợ hãi hắn rồi.

Tuy là vậy, một tháng gần đây Bạch Tiểu Thuần thường xuyên mặt ủ mày chau, trong lòng thầm thở dài, nhưng hắn cũng không nói chuyện này với đám người Trương Đại Bàn, mà chỉ đành bất đắc dĩ chịu đựng một mình mà thôi.

"Một năm thọ nguyên a. . ." Bạch Tiểu Thuần nhìn cây đại thụ cách đó không xa, lá cây lúc này đã úa vàng rồi chợt buông nhẹ rơi theo làn gió.

“Ta cũng giống như đại thụ này vậy, lá cây kia rơi xuống cũng giống như một năm thọ nguyên của ta…” Bạch Tiểu Thuần chợt nghĩ tới đây mà trong lòng có chút thương cảm.

Một tháng nay hắn đã phí hết bao công sức nghĩ đủ mọi cách bồi bổ, nhưng một sợi tóc bạc trước trán vẫn không cách nào trở về màu đen được. Hắn cũng có bóng gió hỏi thoáng qua với đám người Trương Đại Bàn, biết được cũng có phương pháp bổ sung thọ nguyên trong giới Tu chân. Tuy nhiên cũng có một vài hạn chế kèm theo, bằng không thì cũng vô cùng hiếm có như phượng mao lân giác vậy.

Dần dần, hắn rơi vào tình trạng trà không nhớ cơm không nghĩ tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tiều tụy nhưng hắn đành từ bỏ, không thể không chấp nhận chuyện thọ nguyên của bản thân mình đã bị mất đi một năm. Vào một buổi chiều nọ, khi hắn đang trên đường ra ngoài mua sắm một vài vật phẩm cho Hỏa Táo phòng thì chợt nhìn vào tấm bia đá lớn được đặt dưới chân Đệ tam phong, hơi thở cũng có chút dồn dập.

Trên mỗi ngọn núi tại bờ Nam của Linh Khê tông đều đặt một tấm bia đá, phía trên mặt bia có viết chi chít chữ trên đó, tỏa ra hào quang sáng rỡ, thỉnh thoảng lại như một dòng nước chảy đi, một hàng chữ mới lại được thay thế.

Đây chính là nơi tiếp nhận nhiệm vụ tông môn của Linh Khê tông. Mỗi một đệ tử Linh Khê tông đều cần phải đi hoàn thành nhiệm vụ tông môn để đổi lấy Linh Thạch cần thiết cho tu hành hoặc lấy điểm cống hiến.

Đặc biệt là điểm cống hiến, có thể dùng đi nghe kinh văn, vào Thuật pháp các hoặc có thể tiến vào những địa phương tu hành đặc thù, có thể nói bất cứ chuyện gì trong tông môn đều có thể dùng điểm cống hiến trao đổi được cả. Cho nên xét về mức độ nào đó thì điểm cống hiến còn trân quý hơn cả Linh thạch.

Lúc này, bên cạnh tấm bia đá nhiệm vụ tông môn cũng đang có không ít đệ tử ngoại môn đứng nhìn, thỉnh thoảng lựa chọn được vài

nhiệm vụ khả thi thì sẽ đến bên một vị tu sĩ trung niên đang khoanh chân ngồi dưới tấm bia, cung kính nói nhỏ.

Cũng có một vài tạp dịch đang ở đó. Đệ tử ngoại môn mặc quần áo màu xanh da trời nên dựa vào y phục cũng có thể phân biệt được bọn họ với nhau.

Nhiệm vụ Linh Khê tông cần đệ tử nội môn hoàn thành thì sẽ không hiện lên trên bia đá nơi này. Còn những nhiệm vụ khác thì đệ tử ngoại môn hay tạp dịch vẫn được quyền lựa chọn thực hiện.

Cũng có một số tạp dịch tới đây có suy nghĩ thực hiện nhiệm vụ nơi này chính là bước đầu tiên để bản thân có thể vượt vũ môn.

Bạch Tiểu Thuần mất khoảng một nén nhang mà đứng nhìn, sắc mặt cũng đầy âm tình bất định nhìn chằm chằm vào một đoạn chữ đang lóe sáng trên bia đá, hắn cảm thấy có chút do dự.

"Duyên Niên Ích Thọ Đan. . . Không nghĩ được trong tông môn cũng có loại đan dược này. Nghe tên thì tựa như là một loại đan dược có thể gia tăng thọ nguyên…" Một lúc sau, Bạch Tiểu Thuần chợt thì thầm, trầm tư chút ít rồi tiến về phía tu sĩ trung niên đang khoanh chân ngồi dưới tấm bia đá kia.

Xung quanh người này cũng đang có không ít đệ tử ngoại môn, nhưng khi phát hiện Bạch Tiểu Thuần đang tiến tới thì cũng chỉ lướt qua rồi không để tâm tới hắn. Dù sao thì thân phận của bọn họ và tạp dịch cũng khác nhau, căn bản cũng không cần để mắt tới làm gì.

Đến khi bên cạnh vị tu sĩ trung niên cũng thưa người hơn, thì Bạch Tiểu Thuần bày ra một bộ dạng đầy nhu thuận, chắp tay cúi chào.

“Sư huynh, buổi trưa tốt lành.”

Tu sĩ trung niên ngẩng đầu nhìn lên Bạch Tiểu Thuần, khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

“Sư huynh, nơi này có một nhiệm vụ yêu cầu tìm kiếm vài gốc thảo dược đổi lấy một viên Duyên Niên Ích Thọ Đan, không biết Đan này có phải có hiệu dụng gia tăng thọ nguyên.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng hỏi về vấn đề thọ nguyên mà mình đang quan tâm kia.

"Duyên Niên Ích Thọ Đan. . . Ừ, đúng là có một nhiệm vụ như vậy. Mà đan dược kia cũng hoàn toàn có tác dụng kéo dài thọ nguyên. Nhưng hạn chế của đan dược này không ít, chỉ dành cho những người có tu vi dưới Ngưng khí tầng năm sử dụng, hơn nữa chỉ có hữu hiệu trong lần đầu tiên mà thôi, nuốt thêm nữa cũng không có tác dụng. Nói trân quý thì cũng trân quý, nhưng chỉ thêm một năm thọ nguyên, tính ra tác dụng cũng không lớn.” Nhìn vẻ nhu thuận của Bạch Tiểu Thuần trước mặt, tu sĩ trung niên kia cũng không khỏi nói thêm vài câu.

“Nói vậy, chẳng qua là có thể để cho những phàm nhân sắp chết trong nhà của mấy tên đệ tử sử dụng mà thôi, nhưng giá cả này lại cũng quá xa xỉ. Ngươi thật sự muốn tiếp nhận nhiệm vụ này sao?”

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn bia đá kia thêm một lần nữa, cẩn thận tính toán lại một chút rồi gật nhẹ đầu.

Tu sĩ trung niên kia bèn nâng tay chỉ về tấm bia đá, nhiệm vụ trên bia chợt đổi sang màu xám. Mà tay phải của người này lại có thêm một miếng ngọc giản, sau đó hắn ném qua cho Bạch Tiểu Thuần.

"Thanh Linh Diệp, Địa Long Quả, da Thạch Trùng, chỉ cần có một trong ba loại này thì đều có thể tới đây đổi lấy một viên Duyên Niên Ích Thọ Đan." Tu sĩ trung niên kia nhàn nhạt nói tiếp. Sau đó hắn cũng không để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa mà quay nhìn về phía một đệ tử ngoại môn bên cạnh tiếp tục giới thiệu nhiệm vụ.

Bạch Tiểu Thuần cầm miếng ngọc giản rồi rời khỏi đây, trong đầu hắn lúc này chỉ còn bốn chữ kéo dài thọ nguyên chiếm cứ, ánh mắt cũng dần lộ ra sự kiên định.

“Nhất định phải đổi được viên đan dược này bổ sung lại một năm thọ nguyên vừa bị hao tổn kia.”

Bạch Tiểu Thuần mang theo sự kiên định như vậy tới thẳng Tứ Hải phòng cung cấp một vài tư liệu cho tạp dịch trong tông. Hắn cũng đã tra cứu được một vài tư liệu về Thanh Linh diệp, là một loại thảo dược chỉ sinh trưởng tại nơi sống của Hậu Linh điểu, mà linh điểu này chỉ sống quần cư, tu vi Ngưng khí tầng hai bình thường không dễ dàng thu hoạch được nên giá cả luôn luôn đắt đỏ.

Về phần Địa Linh quả cùng với da Thạch Trùng thì hắn không nhìn thấy bất cứ ghi chép nào trong Tứ Hải phòng. Hắn sờ vào túi tiền của mình, đành cười gượng mà rời khỏi đây. Sau đó hắn cũng nghe ngóng thêm thông tin từ phía đám người Trương Đại Bàn tại Hỏa Táo phòng, nhưng cũng chưa có ai nghe tới Địa Long quả, còn da Thạch Trùng thì Hắc Tam Bàn có biết, chính là lớp da của một loại linh trùng tên là Thạch Trùng sau khi lột xác xong.

Nghe nói loại da này vô cùng cứng rắn, lại vô cùng nặng, bờ Nam bên này có rất ít nhưng bờ Bắc sông vì chủ tu công pháp ngự thú nên mới có thể sản xuất ra. Bất quá cho dù hai bờ Nam Bắc của dòng sông đều là Linh Khê tông, nhưng vì bị ngăn cách bởi ngọn sơn kiều chủ phong ở giữa nên nếu không trở thành đệ tử nội môn, thì không thể nào có tư cách bước qua sơn kiều mà đi lại hai bên bờ sông.

“Ngươi nghe ngóng mấy loại dược liệu này làm gì? Những vật này cũng không thể ăn được, hơn nữa ở phường thị dưới núi bờ Nam này cũng có giá cả cao đến không hợp thói thường đi.” Trương Đại Bàn vỗ vỗ bụng, kinh ngạc hỏi.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến hai chữ phường thị thì hai mắt chợt sáng rỡ, sau khi giải thích sơ qua một phen thì hắn lập tức đi thẳng xuống chân núi. Trong một năm lăn lộn ở Hỏa Táo phòng này, tuy số lần ra khỏi tông môn không nhiều nhưng hắn cũng có biết đôi chút về phường thị của tông môn.

Chỗ đó chủ yếu là do đám đệ tử tông môn thuộc các gia tộc tu chân mở ra. Có một số nơi là do đệ tử tông môn trực tiếp nắm giữ, cũng chỉ chuyên phục vụ cho đám đệ tử tông môn. Lâu dần thì phường thị này cũng có một quy mô đáng kể.

Dạo quanh phường thị một lượt, rồi ghé vào Thảo Dược phường, sau đó Bạch Tiểu Thuần chau mày trở về Hỏa Táo phòng, trong lòng thở dài liên tục.

“Quá đen đi, Địa Long quả kia không phải chỉ là trái cây của một loại thực vật sinh trưởng dưới lòng đất thôi hay sao, thế nào mà mắc như vậy chứ!” Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ phát hiện ra bằng vào vốn liếng của hắn căn bản cũng không cách nào đổi được một viên Duyên Niên Ích Thọ Đan.

Hắn vốn không có khái niệm nhiều đối với tiền, tiền tài bao nhiêu cũng không thể so với thọ nguyên được cả. Chẳng qua lúc này hắn có chút e dè, vì túi tiền của hắn thật sự trống rỗng. Bên phía đám sư huynh của hắn, ở cùng nhau nên hắn thừa biết đám người kia có hàng, nhưng túi tiền đều eo hẹp như nhau, so với bản thân hắn cũng không giàu có gì hơn.

Về phần Linh thực tại Hỏa Táo phòng, bọn hắn ăn vụng thì có thể không ai sờ gáy được nhưng nếu đem bán ra bên ngoài, với cái kiểu nhìn chằm chằm của Giám sự phòng, thì bọn hắn chỉ có thể ôm một bụng phẫn nộ mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có cách gì kiếm được tiền, trừ phi là đem vật phẩm Luyện linh đi bán.

Nhưng hắn cảm giác việc này cũng không ổn, chỉ còn cách liên tục suy nghĩ ngày đêm. Trong một ngày này, khi hắn đang khoanh chân tu hành bên trong gian phòng của mình thì chợt nghe được tiếng chuông ngân vang bên trong tông môn truyền tới.

Tiếng chuông ngân không lớn, cũng nhanh chóng tiêu tan đi, nhưng hai mắt Bạch Tiểu Thuần cũng mở ra. Hắn cũng không lạ lẫm gì với tiếng chuông này, từ khi bước chân vào tông môn thì hàng tháng đều nghe tiếng chuông ngân. Mà hắn cũng đã nghe từ Trương Đại Bàn mà biết được, đây chính là con đường thí luyện được mấy ngọn núi này lập ra dành cho các tạp dịch trong tông, chính là ngày giành lấy danh ngạch tấn chức lên làm đệ tử ngoại môn.

Đối với mỗi tạp dịch có mong muốn vượt Vũ môn hóa rồng trở thành đệ tử ngoại môn, điều đầu tiên chính là phải có tu vi Ngưng khí tầng ba, sau đó lựa chọn một con đường thí luyện của một trong các ngọn núi. Tuy con đường thí luyện chỉ là từng bậc thang trải dài tới đỉnh núi nhưng lại có gia trì thêm pháp lực khiến cho người khác càng bước đi lên thì càng thêm khó khăn. Nếu đi được lên tới đỉnh, thì có nghĩa là đã đạt được tư cách đệ tử ngoại môn.

Có điều danh ngạch đệ tử ngoại môn cũng có giới hạn, mỗi phong cũng chỉ tuyển chọn lấy ba vị trí đầu tiên tới đỉnh, chính là những người ưu tú nhất mà thôi. Trong khi đó tạp dịch tại Linh Khê tông lại chiếm phần lớn, riêng bờ Nam này cũng có hơn vạn người, nên tranh đoạt danh ngạch vô cùng kịch liệt.

Về phần Hỏa Táo phòng, tất nhiên mọi người đều yên tĩnh chết đói trong bếp nào muốn đi ngoại môn tranh phong. Mỗi tháng chỉ đứng nhìn xem náo nhiệt với vẻ mặt khinh thường mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, đột nhiên hắn trợn to hai mắt. Một vẻ cổ quái chợt hiện ra trong mắt hắn, sau đó nhanh chóng biến thành vẻ vui sướng. Một ý niệm trong đầu hắn chợt manh nha hình thành, hắn đứng dậy đi tới đi lui vài vòng trong phòng, sau khi phân tích tính toán tỉ mỉ cái ý niệm này, trên mặt hắn cũng hiện lên một vẻ vui mừng dào dạt.

"Có thể thành!" Hắn lập tức đẩy cửa phòng ra, hướng về đám Trương Đại Bàn đang bàn luận xem kẻ tạp dịch không may nào sẽ trở thành đệ tử ngoại môn mà la lớn lên.

“Các sư huynh, ta có một biện pháp phát tài a, kính xin các sư huynh giúp ta, chúng ta cùng nhau phát tài!” Bạch Tiểu Thuần liếm liếm môi, ánh mắt đầy trong sáng nhìn về đám người Trương Đại Bàn.

Cái bộ dạng này đám người Trương Đại Bàn cũng không có chút xa lạ, dù sao đây cũng chính là cái bộ dạng lúc Bạch Tiểu Thuần đề nghị đắp đế chén dày hơn, tạo phúc cho Hỏa Táo phòng khi trước a. Cả đám lập tức lộ ra hứng thú.

“Cửu bàn ngươi có chủ ý gì vậy? Nói thật, đám người chúng ta đều nghèo rớt mùng tơi a. Tất cả cũng do đám Giám Sự phòng chết tiệt kia cả, nếu không, bán chút vật phẩm ở Hỏa Táo phòng thì cũng đủ cho chúng ta phát tài rồi!”

Trương Đại Bàn vỗ vỗ lấy vai Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đầy mong chờ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sư Huynh Chớ Đi Vội

Dịch: nguyenhien

Đám Bàn tử ở bên cạnh nhìn không chớp mắt, trong đôi mắt nhỏ nào cũng có linh quang chớp động. Nhất là Trương Đại Bàn. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt như có lửa đốt. Bạch Tiểu Thuần vội hô lên một tiếng, trong lòng chợt thấy tự hào.

“Sư huynh, mọi người cùng xem. Mỗi tháng, dưới ba tòa sơn phong của Linh Khê Tông chúng ta đều mở thí luyện, cho mỗi đệ tử tạp dịch chúng ta một cơ hội tấn thăng đệ tử ngoại môn đúng không…”, Bạch Tiểu Thuần ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo đầy nhu thuận hỏi.

Thấy hắn nói vậy, đám người Trượng Đại Bàn đều nhẹ gật đầu.

“Có lẽ do tông môn chỉ muốn tuyển lấy những người ưu tú nhất tham gia thí luyện nên ở mỗi tòa sơn phong chỉ chọn lấy ba người tới đỉnh nhanh nhất, đúng không?” Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, ánh mắt như có lửa.

Nói tới đây, Trương Đại Bàn bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Hắc Tam Bàn cũng rơi vào tình cảnh tương tự, chỉ có đám còn lại là vẫn ngây ngây ngô ngô.

“Ý của ngươi là…”, Trương Đại Bàn nhìn Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hỏi.

“Với tu vi của các sư huynh, tính cả ta nữa thì đều có khả năng đi tới đỉnh ba ngọn núi ấy…”, Bạch Tiểu Thuần nheo mắt nhìn mấy vị sư huynh. Mỗi vị sư huynh của hắn đều đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba, còn

hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn đã sớm đạt tới tầng thứ ba đỉnh phong. Nếu không phải hai người này cố tình áp chế tu vi để người khác không chú ý thì đã sớm đột phá.

“Cho nên, mỗi lần thí luyện mở ra, chúng ta chỉ cần nhanh chóng đi lên đỉnh núi, chiếm lấy ba vị trí đầu, rồi sau đó… bán lại danh ngạch ấy cho người tới sau!” Bạch Tiểu Thuần nói nhanh, sau đó đưa mắt nhìn mọi người.

Thân thể Trương Đại Bàn chợt run lên.

“Quá độc địa rồi…”. Hắn hít vào một hơi thật sâu, hung hăng vỗ mạnh lên đùi mấy cái, ánh mắt lộ ra hào quang trước giờ chưa từng có. Phương pháp ấy không hề phức tạp, lại còn đơn giản nữa. Chẳng qua là thay đổi cách nghĩ mà thôi.

Lúc này, Trương Đại Bàn đã vui mừng tới cực điểm, tựa như hắn vừa mới mở ra cánh cửa thay đổi toàn bộ cuộc sống từ nay về sau của mình. Hắn cất tiếng cười ha hả.

“Chiêu này thật quá độc địa, ha ha…”

Hắc Tam Bàn dậm dậm chân, vẻ mặt kích động trở nên đỏ ửng.

Mấy vị sư huynh khác phản ứng không kịp, giờ mới vỡ lẽ. Tất cả đều hô hấp dồn dập, tinh thần phấn chấn, ngước nhìn Bạch Tiểu Thuần mà không nói lên lời.

“Cách này có thể làm được đó!”

“Tiên sư bà chúng nó chứ! Cái bọn Giám Sự Phong chết tiệt, hại chúng ta bao nhiêu năm qua sống trong nghèo khổ. May mà có Cửu sư đệ tới rồi. Mau làm đi!” Cả đám hưng phấn, tranh nhau bàn luận.

Sau khi đã nghiên cứu kỹ, chuẩn bị mọi thứ cho lần mở ra thí luyện tháng sau, Trương Đại Bàn cao hứng, vỗ vỗ bụng.

“Đêm nay ăn thoải mái!”

Tối đó, tiếng vui đùa ầm ĩ vang lên khắp Hỏa Táo Phòng. Một tháng sau đó, người nào trong Hỏa Táo Phòng cũng hưng phấn tinh thần, vừa tranh thủ tu luyện vừa chờ đợi tới ngày.

Rốt cuộc, ngày ấy đã đến.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi xuống ba tòa sơn phong ở bờ nam Linh Khê Tông. Nơi ấy hiện ra cảnh tượng trước nay chưa từng có. Ở lối vào thí luyện dưới mỗi ngọn núi trong ba ngọn núi bất ngờ xuất hiện ba cái nồi đen lớn. Dưới đó là một đám Bàn Tử uy vũ phi phàm, khí thế kinh người.

Bọn họ chính là chín người tới từ Hỏa Táo Phong, cũng là nhóm đầu tiên đến chỗ thí luyện dưới chan ba tòa sơn phong. Theo sự an bài từ trước, mỗi ngọn núi đều có ba người chấn giữ.

Lúc đám tạp dịch khác từ bốn phương tám hướng chạy tới, vẻ mặt hưng phấn và mong chờ, trong lòng đầy khát vọng được tấn thăng thành đệ tử ngoại môn thì đã thấy mấy người của Hảo Táo Phong có mặt ở đó.

“Hỏa Táo Phòng? Bọn hắn tới đây làm gì?”

“Suốt chín năm ta làm tạp dịch ở đây, tham gia thí luyện không dưới ba mươi lần nhưng mới là lần đầu tiên thấy người của Hỏa Táo Phòng xuất hiện nơi đây…”

Trong lúc đám đệ tử tạp dịch nhốn nháo bàn luận, mọi người đã dần biết được tin tức, dưới chân mỗi ngọn núi đề có người của Hỏa Táo Phòng.

“Chuyện lớn rồi! Người của Hỏa Táo Phòng tới để tham gia tranh đoạt danh ngạch, sao có thể như vậy…”

Đối mặt với tiếng nghị luận của mọi người, dưới chân Đệ Tam Phong, Bạch Tiểu Thuần và Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn vẫn giữ vẻ

bình thản, làm như không hề để ý tới.

Toàn bộ tâm tình của họ đã hướng về lối vào tham gia thí luyện, chỉ chờ thời khắc mở cửa. Trong đầu bọn hắn, đó không phải con đường thí luyện gì cả, nó chính là con đường Linh Thạch đang chờ mở ra trước mắt!

Nhất là Bạch Tiểu Thuần. Sắc mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, tập trung tới quên cả chớp mắt.

Rất nhanh sau đó có ba thân ảnh từ trên ba tòa sơn phong đi xuống. Tại ngọn núi của Bạch Tiểu Thuần bà hai vị sư huynh đang đứng có một vị nam tử trung tuổi, dáng vẻ tiên phong đạo cốt đi tới bên cạnh con đường thí luyện.

Ánh mắt người này đảo qua ba người tới từ Hỏa Táo Phòng với vẻ kinh ngạc.

“Mặt trời mọc ở đằng Tây rồi sao? Đám người của Hỏa Táo Phòng bình thường thà chết chứ không chịu trở thành đệ tử ngoại môn, sao giờ lại tới cả thế?”

Nam tử này nhìn qua nhìn lại mấy lần, thần sắc dần lộ ra vẻ khích lệ. Hắn phất tay áo lên, cất giọng vang khắp bốn phía.

“Thí luyện tấn chức đệ tử ngoại môn bắt đầu!”

Lời vừa truyền ra, từ trong môn chợt vang lên một tiếng chuông vang vọng. Cánh cửa đi vào còn đường thí luyện lóe lên hào quang rồi mở ra.

Ngay lập tức, Trương Đại Bàn mang vẻ mặt kiên quyết nhào lên như một cơn gió lớn, chậy thật nhanh theo những bậc thang như thể sau lưng hắn đang có hung thú đuổi rát.

Hắc Tam Bàn cũng có cùng bộ dạng, ánh mắt hung tàn như thể kẻ nào tham gia tranh đoạt với hắn chính là đang cướp lấy mạng sống của hắn. Hắn chạy sát ngay sau lưng Trương Đại Bàn.

Người thứ ba là Bạch Tiểu Thuần. Tốc độ của hắn nhanh hơn, mỗi bước chạy như là một bước tới gần đan dược kéo dài tuổi thọ. Hắn dùng hết sức chạy như điên trên đường núi.

Lúc ấy, đám đệ tử tạp dịch còn lại mới bừng tỉnh. Sắc mặt cả đám hốt hoảng, cắn răng chạy theo.

Không chỉ ở ngọn núi này, mà tại hai ngọn núi còn lại cũng diễn ra tình cảnh tương tự. Dẫn đầu đoàn người chạy lên núi đều là đám Bàn Tử của Hỏa Táo Phòng cả.

Ngọn núi thí luyện thứ ba tên là Hương Vân Phong. Trên con đường thí luyện, ba người Bạch Tiểu Thuần vượt lên dẫn đầu nhưng tốc độ mỗi lúc một chậm lại, cảm giác như có uy áp không ngừng tạo thành áp lực đề xuống người bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần vội quay người nhìn lại, phát hiện sau lưng đã có bảy, tám người theo sát. Hắn sốt ruột, cảm giác như người ta sắp đoạt lấy đan dược kéo dài tuổi thọ của hắn đên nơi.

“Lấy đan dược của ta, chính là lấy đi mạng của ta a!” Hắn hít sâu một hơi, gương mặt ửng đỏ, linh khí trong cơ thể khuếch tán ầm ầm. Rồi như con lợn rừng bị người ta giẫm phải đuôi, hắn nhảy vọt lên, tốc độ bạo tăng, vượt qua cả Trượng Đại Bàn và Hắc Tam Bàn.

Hắc Tam Bàn cũng rống lên một tiếng lớn, không biết dùng thủ đoạn gì mà tốc độ tăng lên nhanh chóng, cũng vượt qua Trương Đại Bàn, theo sát sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Thấy hai tên sư đệ đang chạy ngày một cách xa mình, Trượng Đại Bàn trợn mắt. Hắn hít sâu mấy hơi, lớp mỡ bên ngoài thân thể như bị thiêu đốt, thu nhỏ lại một vòng. Tốc độ hắn bạo tăng, nhanh chóng đuổi theo hai người Bạch Tiểu Thuần và Hắc Tam Bàn.

Ba người nối đuôi nhau chạy đi, đám đệ tử tạp dịch phía sau thấy vậy thì trợn mắt há mồm, ánh mắt tuyệt vọng nhưng không cam lòng. Từng

người đều dốc toàn lực, chạy liều mạng mà không cách nào đuổi kịp ba người Bạch Tiểu Thuần thì đều cất mồm mắng chửi.

“Chết tiệt! Bọn hắn ăn hết xuân dược hay sao mà chạy nhanh thế!”

Sau thời gian một nén nhang, người chạy đầu tiên là Bạch Tiểu Thuần đã lên tới đỉnh núi. Hắn trông thấy lối ra dành cho người trúng tuyển thành đệ tử ngoại môn.

“Chúc mừng sư…”. Trên đỉnh núi có hai đệ tử ngoại môn đang chờ, thấy Bạch Tiểu Thuần chạy tới thì mỉm cười, mở miệng muốn nói mấy lời chúc mừng nhưng còn chưa nói hết thì đã tròn mắt, ngẩn người.

Bạch Tiểu Thuần đang chạy như điên bỗng dừng lại chỉ cách lối ra có một đoạn ngắn.

Hắn ngước mắt nhìn hai đệ tử ngoại môn. Hai tên đệ tử này cũng tròn mắt nhìn hắn, chỉ thấy Bạch Tiểu Thuần mang vẻ nhu thuận, cười cười rồi quay người về sau.

“Ngừng!” Hắn quát lớn. Hai người Trượng Đại Bàn và Hắc Tam Bàn đang chạy không kịp thở vội dừng lại. Ba người vừa thở hổn hển vừa nhìn nhau, vui vẻ cười ha hả.

Hai đệ tử ngoại môn quay mặt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không biết có phải ba tên đệ tử tạp dịch này mừng quá mà hóa điên rồi không.

“Ba vị sư đệ, các ngươi là những người đầu tiên lên đến đỉnh núi. Lần thí luyện chọn danh ngạch tấn chức đệ tử ngoại môn này ba người các ngươi đã đạt được rồi.” Hai người mỉm cười bảo.

“Đệ tử ngoại môn? Ai nói chúng ta muốn trở thành đệ tử ngoại môn?” Trương Đại Bàn khoát tay, cùng Hắc Tam Bàn ngồi xuống, chặn đường tiến lên.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trước hai người, hất cằm, vẻ mặt ngạo nghễ.

“Cái gì? Không muốn trở thành đệ tử ngoại môn thì các ngươi tới chỗ này làm gì?” Hai tên đệ tử ngoại môn không vui hỏi.

Mặc kệ câu hỏi của hai tên đệ tử ấy, ba người Trương Đại Bàn ngoảnh mặt làm ngơ, mấy con mắt đều tập trung xuống con đường dưới núi.

Thời gian một nén nhang nữa trôi qua, từ trên mấy bậc thang có một đệ tử tạp dịch mang khuôn mặt ngựa vừa thở hổn hển, vừa chậm rãi bước tới. Thấy ba người Bạch Tiểu Thuần trước mặt, hắn thở dài, vẻ mặt không cam lòng. Đây là lần thứ chín hắn tham gia thí luyện này rồi, hôm nay là lần hy vọng nhiều nhất, ai ngờ lại gặp phải đám người Hỏa Táo Phòng này.

Vẻ mặt đầy bi phẫn, hắn đang muốn quay người bỏ đi thì Bạch Tiểu Thuần vội vàng đứng dậy, lớn tiếng gọi.

“Vị sư huynh này chớ đi vội. Mau tới đây! Ta vừa suy nghĩ rất lâu, quả thực không muốn rời khỏi Hỏa Táo Phòng, không muốn trở thành đệ tử ngoại môn nữa. Danh ngạch này hay là...”

Tên đệ tử tạp dịch mặt ngựa chợt sững sờ, hai mắt sáng ngời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hầu Tiểu Muội

Dịch: Hàn Thiên Long

Lúc này, phản ứng đầu tiên trong đầu của tên tạp dịch mặt ngựa sau khi nghe được lời nói của Bạch Tiểu Thuần chính là thấy được đường sống ở trong cõi chết. Nhưng ngay sau đó, lúc ánh mắt của gã nhìn vào hai tòa núi thịt có bộ dáng tươi cười nhưng không có chút ý tốt nào ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần thì lại chần chừ một chút.

“Ngươi...”

Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười, bộ dáng rất là đáng yêu, cả người lẫn vật đều vô hại, bước tới, vỗ vỗ bả vai của gã tạp dịch mặt ngựa, tươi cười chân thành nói.

“Chúc mừng sư huynh sắp trở thành đệ tử ngoại môn, từ nay về sau cá chép hóa rồng, lên nhanh như diều gặp gió, tương lai không thể hạn lượng a. Nhưng sư đệ ta đã vất vả chạy tới nơi đây rồi, sư huynh ngươi xem có nên cấp cho ta chút ít để đền bù tổn thất hay không?”

Sắc mặt của gã tạp dịch mặt ngựa trở nên khó coi, nếu đến lúc này gã còn không rõ ý tứ của đối phương thì thật sự là đã sống vô dụng bao nhiêu năm rồi. Gã liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại quay sang nhìn Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn một chút, sắc mặt âm tình bất định, đang nhanh chóng suy tính, cân nhắc được mất.

Rất nhanh, thanh niên mặt ngựa hung hăng cắn răng một cái. Nếu như buông tha cho cơ hội này thì gã hoàn toàn không cam lòng. Đợi một tháng là chuyện nhỏ, nhưng mà ai biết được sau một tháng liệu có gặp

phải cường giả khác hay không. Mà ba kẻ ở trước mắt này... Nói không chừng tháng sau vẫn còn có thể gặp.

Quan trọng nhất là gã đang rất nôn nóng muốn trở thành đệ tử ngoại môn, mà lúc này hi vọng lại đang ở ngay trước mắt, nên đánh phải nhún nhường.

“Ngươi muốn đền bù tổn thất bao nhiêu!” Gã cắn răng nói ra.

“Không nhiều không nhiều. Ta vì lần thì luyện này mà đã chuẩn bị hơn mấy tháng. Thế này đi, ngươi đưa cho ta hai mươi linh thạch là đủ rồi.” Bạch Tiểu Thuần mặt mày hớn hở, vội vàng dùng công phu sư tử ngoạm. Thanh niên mặt ngựa nghe thế thì trong lòng run lên, phất tay áo đang muốn cự tuyệt thì Bạch Tiểu Thuần lại tiếp tục mở miệng.

“Cũng không phải là sư đệ ta muốn nhiều a. Ngươi xem, chúng ta có ba người, ngươi không thể chỉ đưa cho một mình ta. Vì lần thí luyện này mà đại sư huynh cùng với tam sư huynh của ta cũng đều gầy cả đi rồi.”

Về điểm này thì Bạch Tiểu Thuần thật sự không có nói dối, đoạn đường này vì phải chạy nhanh mà Trương Đại Bàn cùng với Hắc Tam Bàn đích thật là đã gầy đi một vòng nhỏ.

Gã tạp dịch mặt ngựa đưa mắt nhìn Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn, đáy lòng mắng chửi không biết bao nhiêu câu, sau đó lại mặc cả với Bạch Tiểu Thuần một phen, cuối cùng dừng lại ở mười sáu linh thạch. Gã nhịn xuống đau lòng, ném cho Bạch Tiểu Thuần một cái túi.

“Có thể!” Giọng của gã đã khàn khàn rồi.

“Không thành vấn đề. Sư huynh ngươi đứng ở đây... Một lúc nữa có thêm hai cái nữa đến, chúng ta mở cửa một thể.” Bạch Tiểu Thuần cầm linh thạch ném về chỗ Trương Đại Bàn, vui sướng mở miệng.

Nghe thấy còn phải đợi hai người nữa, trong lòng gã tạp dịch mặt ngựa chẳng biết tại sao lại nổi lên một chút chờ mong. Đó là một loại

tâm tư phức tạp, nếu như ta đã không suôn sẻ thì ngươi cũng đừng mong được tốt.

Cùng lúc đó, hai gã đệ tử ngoại môn ở cạnh cửa ra, nhìn thấy một màn giao dịch này thì sớm đã mở to mắt, lộ ra vẻ mặt không thể nào tin.

“Các ngươi... Các ngươi đang làm gì đó, lại dám ngang nhiên buôn bán danh ngạch đệ tử ngoại môn. Thật to gan!” Hai gã ngoại môn đệ tử này lập tức nghiêm khắc gầm nhẹ.

“Hô cái gì mà hô. Chúng ta leo đến chỗ này đã mệt rồi, không muốn bò lên nữa, tặng cho đồng môn chẳng lẽ không được sao. Sư đệ đồng môn nhìn thấy chúng ta khổ cực như vậy, muốn cấp cho chúng ta một chút đền bù tổn thất không được hay sao.” Trương Đại Bàn đang vui sướng đếm linh thạch, nghe thấy vậy thì rất không vui, quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai gã đệ tử ngoại môn kia.

Những lời này của y lại khiến cho hai gã đệ tử ngoại môn im lặng, không biết nên phản bác như thế nào.

Cũng đúng vào lúc này, trên bậc thang của thí luyện lộ, có bảy tám người mặt đỏ như sung huyết đang đi lên, âm thanh thở dốc to như tiếng sấm, gắng gượng đi lên. Người đi đầu tiên là một vị đại hán hơn ba mươi tuổi, gã cởi trần, bộ dáng rất là bưu hãn, đang bước đi từng bước từng bước một. Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, liền vội vàng tiến đến.

“Vị sư huynh này, ngươi đã tới chậm một bước rồi. Tuy nhiên sư huynh của ta bỗng nhiên lại không muốn trở thành đệ tử ngoại môn. Cái danh ngạch này ngươi có muốn hay không?”

Đại hán kia ngơ ngác một chút, sau khi nghe được những lời của Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn thấy ở trên đỉnh núi có nhiều người như vậy, lập tức hiểu ra, hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi thằng ranh con này cũng dám vơ vét tài sản của lão tử, cút ngay!” Gã gầm nhẹ một tiếng, tay phải vung mạnh lên, một cỗ linh áp

của Ngưng Khí tầng ba hậu kỳ lập tức tản ra.

Bạch Tiểu Thuần lùi về phía sau một bước, hô to lên.

“Đại sư huynh!”

Gần như ngay lúc Bạch Tiểu Thuần nói ra thì lập tức có một núi thịt ầm ầm từ trên trời giáng xuống.

Sắc mặt đại hán này đại biến. Khi gã hoảng sợ nhìn lên phía trên thì đã có một tiếng nổ vang, thân hình của gã đã bị một núi thịt rắn chắc đè bẹp.

Tiếng kêu thảm thiết của đại hán này truyền ra, bị Trương Đại Bàn trực tiếp đè lên, giãy dụa cả buổi vẫn không cách nào từ bên trong núi thịt kia leo ra được. Nếu không phải thân thể của gã cường tráng thì sợ là đã sớm ngạt thở bất tỉnh rồi.

Cảnh tượng này bị bảy tám tên tạp dịch bám sát đại hán kia nhìn thấy, cả đám đều trợn mắt há mồm, lắp bắp kinh hãi.

Còn có hai tên đệ tử ngoại môn kia, lúc này cũng hít vào một ngụm khí, nhìn đại hán bị đè ở dưới thân hình Trương Đại Bàn, thân thể tựa như cũng sắp quắt lại rồi, không khỏi đồng tình.

“Đại sư huynh, có người đang nhìn đấy.” Bạch Tiểu Thuần đi tới bên cạnh Trương Đại Bàn thấp giọng mở miệng.

Đã tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần hơn một năm nên Trương Đại Bàn vừa nghe xong những lời này đã lập tức hiểu. Hắn trừng đôi mắt trâu lên, vung nắm đấm to như cái búa đập xuống thân hình của gã đại hán ở phía dưới.

“Dám ăn chùa ở trước mặt Bàn gia, ngươi to gan nhỉ!” Trương Đại Bàn đánh xuống một quyền.

“Mấy huynh đệ chúng ta vất vả khổ cực đi đến nơi đây vốn là muốn trở thành đệ tử ngoại môn. Nhưng bởi vì tạm thời không thích nên muốn ngươi đền bù một ít tổn thất cũng quá phận sao!”

“Con bà nó chứ, ngươi lại dám cự tuyệt à!” Nói xong, Trương Đại Bàn chẳng những dùng nắm đấm, mà thân hình cũng nâng lên hạ xuống, ép cho đại hán kia liên tục kêu lên thảm thiết, thiếu chút nữa thì tắt thở. Đại hán này nhìn thấy thân hình của Trương Đại Bàn lại nâng lên mà thấy sợ hãi, cố gắng giãy dụa vươn tay, giơ cao một cái túi, vội vàng nói.

“Cho ta đền bù tổn thất!”

Trương Đại Bàn dừng lại, nhanh chóng đứng dậy để cho đại hán này tin phục, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, nhìn cái túi cầm ở trong tay, không kìm được sự sung sướng mà đi đến tự mình phủi đi bụi bặm ở trên y phục của đại hán kia.

“Hặc hặc, hảo huynh đệ, sao ngươi không nói sớm. Đến đó, đứng ở đó xếp hàng chờ đợi đi, thêm một cái nữa là chúng ta sẽ mở cửa.”

Đại hán này rất ủy khuất, tức giận mà không dám nói gì, biệt khuất đi tới bên cạnh gã tạp dịch mặt ngựa, đáy lòng cực kỳ phiền muộn. Còn tên tạp dịch mặt ngựa lại thấy đáy lòng thanh thản hơn rất nhiều, cảm giác mình lúc trước làm thế là vô cùng sáng suốt.

“Đại sư huynh uy vũ!” Trên mặt Bạch Tiểu Thuần cười đến nở hoa ra rồi, nhất là khi nhìn thấy những người ở phía sau đại hán kia lúc này đã ngừng chân, bộ dáng vẫn còn đang kinh hãi thì lại càng mừng rỡ.

Trương Đại Bàn rất là đắc ý, lắc lư đi đến bên cạnh cửa ra, ngồi xuống chặn cửa.

Hai gã đệ tử ngoại môn ở bên ngoài cửa ra hai mặt nhìn nhau. Bọn hắn cảm thấy lúc trước ba tên gia hỏa này trơ trẽn vơ vét tài sản đã là quá đáng lắm rồi, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy như vậy thì thấy hình như lúc trước vẫn còn rất ôn hòa.

“Bọn hắn... Bọn hắn lại dám cưỡng đoạt!!”

“Đây chính là cướp bóc!” Hai người bốc lên lửa giận, thậm chí đáy lòng còn có ghen ghét, mơ hồ cảm thấy vì sao năm đó mình lại không nghĩ ra cái chủ ý này.

Nhưng so với bọn hắn, thì trong lòng đang có trăm mối cảm xúc ngổn ngang chính là bảy tám tên tạp dịch đi đằng sau đại hán kia. Bọn hắn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình đại hán kia bị Trương Đại Bàn đè ở dưới thân, lúc này đều đã dừng cả lại, trong mắt dần dần hiện ra tia sáng kỳ dị.

Nguyên bản là bọn họ rất khó có thể trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng trước mắt lại được kéo dài như vậy. Tựa như là... đã có cơ hội rồi.

“Chư vị sư huynh, còn có một cái danh ngạch cuối cùng thôi. Như vậy đi, các ngươi ai trả giá cao thì được!” Bạch Tiểu Thuần vô cùng tinh ranh, nhìn thấy những người kia như vậy thì lập tức mở miệng. Giọng nói của hắn truyền ra khắp bốn phía, như dẫn động suy nghĩ ở trong lòng mọi người, khiến cho những tiếng hít thở ồ ồ không ngừng nổi lên.

Vẻ kì dị trong mắt của bảy tám tên tạp dịch kia lập tức được phóng đại lên vô hạn, trong lòng không khỏi dâng lên một cái tâm tư rồi nhanh chóng trở thành ý niệm ở trong đầu.

“Ta trả mười linh thạch!”

“Mười một cái!”

“Cái danh ngạch này ta muốn rồi. Ta trả mười lăm cái linh thạch!”

Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng trả giá vang lên liên tiếp, khiến cho nơi đây dường như đã trở thành phòng đấu giá. Ba người Bạch Tiểu Thuần nghe mà càng thêm hưng phấn.

Nhưng rơi vào trong tai của hai tên đệ tử ngoại môn kia lại giống như là đổ thêm dầu vào lửa. Theo bọn hắn, vơ vét tài sản không nói, coi như là cướp bóc cũng được, nhưng rõ ràng còn dám ở chỗ này mở sàn đấu

giá. Trong đầu hai người lập tức ong ong, trong lòng như có sóng to gió lớn, cảm thấy kẻ ghê tởm nhất trong ba người này không phải là Trương Đại Bàn, mà là cái tên Bạch Tiểu Thuần thoạt nhìn hiền lành kia!

“Thật là quá đáng. Quá vô sỉ rồi!” Một người trong đó cắn răng, hai mắt đỏ lên, không biết là do ghen ghét hay là phẫn nộ, vội quay người đi xa, muốn đi bẩm báo cho chấp sự của tông môn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người vẫn tiếp tục kêu giá, nhưng hắn cảm thấy vẫn chưa đủ kịch liệt, tròng mắt đảo quanh, lại một lần nữa nói.

“Chư vị sư huynh phải nhanh lên một chút a, bằng không thì thời gian trì hoãn cũng đã lâu, những tạp dịch đồng môn khác cũng sắp bò lên rồi. Đối với bọn họ thì đây là cơ hội mà dù bán mình cũng có thể làm a.”

Lời này của hắn vừa nói ra, ở trên thí luyện lộ phía sau lưng mọi người, lập tức có một âm thanh kích động của một cô gái bỗng nhiên truyền tới.

“Hầu tiểu muội ra ra giá ba mươi linh thạch! Nhà ta là một gia tộc tu chân, linh thạch không thiếu, ai dám đoạt cùng ta!” Người nói chuyện chính là một thiếu nữ trẻ tuổi có làn da trắng nõn, dáng người xinh xắn, có mấy phần ngây thơ, lúc này đang thở hổn hển bò lên.

Trương Đại Bàn vừa nhìn thấy nữ tử trẻ tuổi này thì con mắt dựng lên, đang muốn nói gì đó nhưng lại nhịn được xuống, tuy nhiên vẫn không kìm được lòng mà liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Theo cái giá mà Hầu tiểu muội vừa kêu ra, những người đang kêu giá ở nơi đây giống như là phát nổ, giá cả lập tức tăng vọt. Cuối cùng, vị Hầu tiểu muội tự xưng là hậu nhân của một gia tộc tu chân kia đã dùng một cái giá khiến cho thanh niên mặt ngựa cùng với đại hán kia hãi hùng khiếp vía, thậm chí còn cảm thấy mình chiếm được tiện nghi lớn mua được.

Không lâu sau, Hầu tiểu muội ưỡn bộ ngực lên, mang vẻ mặt đắc ý đi ra, khinh miệt đưa mắt nhìn đám người sau lưng. Lúc này mới cùng thanh niên mặt ngựa đang cười khổ ở trong lòng cùng với đại hán tự xưng là Lang gia bước lên bậc thang cuối cùng, đi ra khỏi vùng đất thí luyện.

Phía sau bọn hắn, ba người Bạch Tiểu Thuần đang ôm quyền cúi đầu thật sâu.

“Chúc mừng ba vị đạo hữu, kể từ hôm nay cá chép hóa rồng, lên như diều gặp gió!”

Đám người tạp dịch mặt ngựa đứng ở trên đỉnh núi có chút hoảng hốt. Tuy rằng đã trở thành đệ tử ngoại môn, nhưng lại phát hiện ra mình không có bao nhiêu vui sướng như trong tưởng tượng, nghe những lời của đám người Bạch Tiểu Thuần văng vẳng ở bên tai mà tạp dịch mặt ngựa cùng với đại hán kia chỉ biết nhìn nhau mà cười khổ cảm khái.

Chỉ có người ra giá trên người Hầu tiểu muội là kích động hưng phấn không thôi, khuôn mặt trắng nõn kiều mị lúc này đã phơn phớt hồng.

“Không thể tưởng tượng được là Hầu tiểu muội ta rõ ràng lại gặp được loại chuyện tốt này.” Hầu tiểu muội đắc ý nghĩ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trên Bức Tường Rào

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Đến lúc này thì thí luyện tấn chức đệ tử ngoại môn cũng đã xong xuôi. Khi ba người Hầu tiểu muội bước chân tới đỉnh núi rồi dần khuất bóng. Trương Đại Bàn chợt nhìn vào bóng lưng của Hầu tiểu muội, rồi sờ sờ vào cái cằm ních mỡ của mình, bất giác vẻ mặt hiện lên đầy nét hứng thú sâu xa.

“Ân, trắng trắng, nho nhỏ, thuần khiết…” Nói xong lại liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần đang đứng bên cạnh.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đang dõi theo bóng lưng của Hầu tiểu muội, trong lòng cũng có đôi chút phức tạp. Nhất là sau khi nghe được mấy lời vừa rồi của Trương Đại Bàn, bắt gặp ánh mắt Trương Đại Bàn đang liếc trộm về phía mình thì nhịn không được quát to lên một tiếng.

"Đừng nhìn ta!"

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần có chút bực bội, Trương Đại Bàn vội vàng cười ha ha. Sau đó hắn nhanh tay lấy ra túi tiền đang chứa đầy Linh thạch ra rồi vội chuyển chủ đề.

"Đến đến đến, chúng ta cứ đếm linh thạch trước vậy, bây giờ phát tài lớn rồi, ha ha, biện pháp này quả thật không tệ.”

“Đếm linh thạch có gì hay chứ, đếm tới đếm lui chẳng phải cũng chỉ bằng đó thôi hay sao.” Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng.

“Cửu sư đệ ngươi không hiểu chuyện này a, xem chính là Linh Thạch, đếm được là nhân sinh." Trương Đại Bàn bất chợt hiếm khi thốt ra lời nói đầy cảm ngộ nhân sinh như vậy khiến Bạch Tiểu Thuần chợt sững người. Hắn cũng học Trương Đại Bàn đếm Linh thạch, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy quá nhàm chán bèn ném lại cho Trương Đại Bàn.

Đúng lúc này thì trên con đường thí luyện chợt sáng lên từng đợt hào quang. Tất cả mọi người cảm thấy choáng váng mặt mày, khi định thần lại thì cả bọn đã ở phía dưới chân núi rồi.

Vị tu sĩ chấp sự trung niên mở ra đường thí luyện lần này thấy ba người Bạch Tiểu Thuần đi ra thì sắc mặt cũng đầy cổ quái. Một lúc lâu sau, hắn bèn lắc lắc đầu rồi không cần để ý tới nữa. Chuyện tình liên quan đến Hỏa Táo phòng, hắn cảm thấy nên để cho tông môn an bài thì vẫn hơn.

Trong lòng ba người Bạch Tiểu Thuần có chút hồi hộp. Khi thấy không có việc gì xảy ra, cả ba người bèn nhìn nhau một cái, rồi ho khan vài tiếng, sau đó nhanh chóng lẩn đi mất. Một đường đi thẳng về Hỏa Táo phòng.

Trương Đại Bàn vẫn cứ tiếp tục đếm linh thạch, một lần rồi lại một lần nữa. Khi về đến Hỏa Táo phòng, đã thấy đám huynh đệ Bàn tử kia cũng về tới nơi, trên mặt mỗi người đều vui vẻ, đầy phi thường đắc ý.

Sau khi nhận được phần linh thạch của mình, Bạch Tiểu Thuần bèn ngồi trong gian phòng của hắn. Hắn truy cầu là trường sinh, nếu không phải vì cần phải mua thảo dược để đổi đan dược kéo dài thọ nguyên thì chắc hẳn cũng sẽ không nghĩ ra cái chủ ý kiếm Linh thạch này.

Một đêm này, tất cả đám người Hỏa Táo phòng đều không ngủ ngon giấc. Bọn Trương Đại Bàn bất chợt vì sung túc mà kích động nguyên một đêm, cả bọn đều nhớ lại tình trạng túi tiền khô quắt thời gian trước, rồi nghĩ tới tương lai tốt đẹp phía trước, sau đó lại thêm lo âu sợ hãi mà không ngủ được.

Còn Bạch Tiểu Thuần ở nơi này, vì nghĩ đến đan dược kéo dài thọ nguyên, cũng mất ngủ.

Ngày hôm sau, chuyện tình Hỏa Táo phòng ngăn cửa tại con đường thí luyện đã nhanh chóng phát tán ra ngoài. Chuyện tình được lan truyền một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng gần như tất cả tạp dịch tại bờ Nam Linh Khê tông không ai không biết chuyện này.

“Nghe nói gì chưa, Hỏa Táo phòng đã làm ra một chuyện đại sự a!”

“Chẳng lẽ bọn hắn nghèo quá đến phát điên lên rồi nên mới làm ra chuyện này. Trời ạ, mua bán danh ngạch đệ tử ngoại môn! Hơi quá đáng, nhưng mà sao lúc trước ta lại không nghĩ ra cái chủ ý này cơ chứ!”

“Trước kia ta đã nghe nói mỗi người bên trong Hỏa Táo phòng này đều rất có lai lịch, đều có liên quan tới vài người trong tông môn. Nếu không thì làm sao cả đám dám ăn chặn như vậy khiến cho bao nhiêu người tức lộn ruột lên thế chứ!” Đám người tại khu tạp dịch, bất kể phòng ban nào cũng chỉ thảo luận về chuyện tình của Hỏa Táo phòng.

Mấy ngày gần đây, Hỏa Táo phòng cũng biết điều mà trở nên điệu thấp hơn. Mọi người gần như không ra ngoài một mình. Cho đến một buổi hoàng hôn cách đó mấy ngày, khi Bạch Tiểu Thuần đang đổ nước cơm vào bên trong từng đám chén tô đế dày, thì bên con đường nhỏ dẫn tới nơi này truyền tới từng tiếng bước chân dồn dập.

“Người của Hỏa Táo phòng nhanh chóng bước ra đây. Giám Sự phòng phụng mệnh đến điều tra chuyện tình liên quan tới các ngươi tại con đường thí luyện vừa qua.” Thanh âm lạnh lẽo vừa truyền đến thì cánh cửa đại môn của Hỏa Táo phòng cũng bị một người trực tiếp dùng một cước đá văng ra.

Âm thanh loảng xoảng, đại môn bị đá tung ra, bên ngoài có khoảng mười tên đệ tử mặc quần áo tạp dịch Giám Sự phòng. Mà người đứng đầu chính là đại hán lưng hùm vai gấu từng xuất đầu giúp đỡ Hứa Bảo Tài lần trước.

“Ta nói thế nào mà sáng nay bỗng nhiên nghe tiếng quạ đen kêu réo, nguyên lai là Trần Phi ngươi lại tới đây nữa.” Trương Đại Bàn cùng với Bạch Tiểu Thuần chợt nhìn nhau rồi bày ra một bộ dạng như không có chuyện gì cả, chỉ đứng cùng với đám Bàn tử khác, bình tĩnh nhìn về đám người Giám Sự phòng đang hùng hổ kéo tới.

Trần Phi cười lạnh quét mắt nhìn lướt qua Trương Đại Bàn và Bạch Tiểu Thuần, nhưng sau đó gã có chút nhíu mày. Đám người Hỏa Táo phòng này thật sự cũng quá trấn định đi.

Trên đường đến đây, trong lòng gã cũng có chút hưng phấn, cuối cùng mới cảm giác được mình đã bắt thóp được cái đám người này. Đồng thời những tưởng có thể một đòn phá hủy cả Hỏa Táo phòng này, chấm dứt ân oán nội đấu nhiều năm dài giữa hai phòng.

“Còn ra vẻ trấn định.” Trong lòng Trần Phi chợt cười lạnh, ánh mắt đầy tàn khốc, âm trầm nói.

“Hỏa Táo phòng, Trần mỗ hỏi các ngươi. Mấy ngày trước thí luyện tấn chức đệ tử ngoại môn, chín người các người đều tham gia có đúng không?”

"Có tham gia." Trương Đại Bàn vừa cười vừa nói.

“Có tham gia là được rồi, dẫn đi.” Trần Phi cũng không nhiều lời nói nhảm nữa. Gã phất tay phải lên, hơn mười tạp dịch Giám Sự phòng sau lưng gã nhanh chóng xông lên, trong tay mỗi người đều cầm lấy xích sắt nhăm nhe trói chặt mấy người Hỏa Táo phòng lại.

Bạch Tiểu Thuần chợt như tùy ý mà cười nói.

“Giám Sự phòng lúc này chuyện gì cũng có thể quản tới nha, thậm chí còn có thể hạn chế tư cách trở thành ngoại môn đệ tử của chúng ta nữa. Thật uy phong.”

Trần Phi nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng không khỏi nhớ lại một màn sử dụng phi kiếm của hắn ngày đó, bèn phất tay ra hiệu cho đám người bên cạnh dừng lại. Gã nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, hai mắt cũng dần nheo lại.

“Bạch sư đệ nếu như đã không phục, vậy thì Trần mỗ sẽ hỏi tiếp thêm một câu nữa. Hỏa Táo phòng các ngươi đã trấn giữ cửa ra của con đường thí luyện, sau đó thản nhiên buôn bán danh ngạch ngay trước mặt mọi người. Những chuyện các ngươi đã làm kia, có dám thừa nhận hay không?”

"Đương nhiên thừa nhận, là chúng ta làm!" Bạch Tiểu Thuần với bộ dạng vô cùng nhu thuận mà thản nhiên liên tục gật đầu, thậm chí còn chỉ về phía đám người Trương Đại Bàn.

"Bọn hắn cũng làm."

“Đúng vậy, chúng ta cũng làm đó, thì thế nào!” Đám người Trương Đại Bàn cũng cười ha ha mà thừa nhận.

Một màn này khiến cho sắc mặt Trần Phi chợt biến đổi. Hắn không nghĩ tới đám người Hỏa Táo phòng lại có thể ngang nhiên thừa nhận dễ dàng như vậy. Hắn còn nghĩ phải đấu trí gian khổ một phen, mới khiến cho đám Hỏa Táo phòng kia không thể không thừa nhận mấy chuyện vừa rồi.

Nhìn thấy chuyện này có chút quỷ dị, trong lòng gã cũng ẩn ẩn có một loại cảm giác bất ổn, nên gã cũng không nhiều lời nữa mà gầm nhẹ lên.

"Tốt tốt tốt, đã thừa nhận rồi, cũng khiến cho Trần mỗ đỡ tốn sức hỏi han. Đã vậy thì hãy theo ta đến Chấp Pháp đường một chuyến, nếu có người dám phản kháng cứ căn cứ theo môn quy mà trục xuất khỏi tông môn!”

Trần Phi nói xong, cả người gã nhanh chóng vọt tới Bạch Tiểu Thuần, mà đám người phía sau gã cũng nhanh chóng lao theo.

Nhưng lúc này, tay phải Bạch Tiểu Thuần cũng chợt đưa lên bấm niệm pháp quyết, một đạo kiếm quang trong ống tay áo hắn nhanh chóng bay ra. Thanh mộc kiếm màu sắc loang lổ gào thét rồi chợt đâm xuyên qua khoảng không giữa Hỏa Táo phòng và Giám Sự phòng, kiếm mang lạnh lẽo bức người khiến cho bước chân của Trần Phi chợt khựng lại, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám phản kháng!"

“Trần sư huynh, Giám Sự phòng có tư cách thẩm vấn, nhưng tư cách bắt người ở đâu ra vậy?”

“Hừ, đám các ngươi đều đã thừa nhận vi phạm môn quy, tất nhiên ta có tư cách bắt các ngươi!”

“Không biết chúng ta phạm vào môn quy gì?” Bạch Tiểu Thuần cười tủm tỉm rồi hỏi, cả đám người Trương Đại Bàn cũng chợt nheo đôi mắt hí lại, khóe miệng nở một nụ cười lạnh mà nhìn về phía Trần Phi.

“Các ngươi ngang nhiên buôn bán danh ngạch ngoại môn, trái với môn quy thứ…Ân?” Trần Phi vốn đang hùng hổ nói, bất chợt ngắc ngứ. Sau đó sắc mặt gã nhanh chóng biến đổi, trên trán cũng dần đổ ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Gã chợt hoảng sợ phát hiện, trong môn quy cũng không có điều luật nào không cho phép người khác buôn bán danh ngạch ngoại môn trên con đường thí luyện…Dù sao cũng không có bao nhiêu người nghĩ ra được cách làm như bọn họ, mà cho dù có nghĩ ra cũng không có đủ đảm lượng thực hiện…

“Trần sư huynh thế nào lại toát đầy mồ hôi thế kia, đến cùng thì chúng ta đã vi phạm điều luật nào trong môn quy a. Truy ngược lại mà nói a, nếu như chúng ta không xúc phạm đến môn quy, thì chính là Trần

sư huynh ngươi đã lừa gạt Chấp Sự đường, lấy việc công báo tư thù mà tới đây định dùng hình riêng với chúng ta sao? Trần sư huynh, việc này chính là phạm vào quyển thứ chín môn quy, điều thứ mười một a. Căn cứ vào môn quy, trừng phạt cũng không nhẹ a!" Bạch Tiểu Thuần chợt bày ra một vẻ mặt đầy kinh ngạc, sau mỗi một câu hỏi thì thanh âm cũng càng thêm to hơn, nội tâm cũng thầm thấy sảng khoái.

"Ngươi nói bậy, ta. . ." Ngay giờ khắc này, chẳng những sắc mặt Trần Phi chợt biến đổi, mà đám tạp dịch Giám Sự phòng phía sau gã cũng ý thức được vấn đề vừa rồi, trong nháy mắt sắc mặt cả đám cũng đồng loạt biến đổi.

Lúc này Trương Đại Bàn nhe răng cười cười đồng thời nâng hai tay lên khẽ bẻ khớp tay rắc rắc vài cái. Mà mấy sư huynh Bàn tử còn lại cũng hiện đầy hung quang trong mắt, cùng đi tới phía đám người Giám Sự phòng.

"Trần Phi, chuyện ngươi phạm vào môn quy thì tất có Chấp Pháp đường xử lý. Hiện tại thì đại môn của Hỏa Táo phòng do vô số tiền nhân bỏ bao công sức ra rèn, ngươi tính bồi thường thế nào đây. Hôm nay ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo a!" Nụ cười của Trương Đại Bàn càng thêm dữ tợn, khí thế trên người hắn lúc này bỗng nhiên quật khởi.

Bọn họ đã dám đến chặn lối ra của con đường thí luyện kia, thì tất nhiên cũng đã chuẩn bị chu đáo. Từ hai tháng trước, khi Bạch Tiểu Thuần đưa ra suy nghĩ này thì bọn họ cơ hồ đã lật nát cả môn quy mới có thể làm một màn đại sự như thế.

"Đánh!" Lời của Trương Đại Bàn truyền ra, thân ảnh như núi thịt của hắn bất giác khiến cho tâm thần của đám Trần Phi run lên.

Thời gian ngắn sau đó, trong tiếng đánh nhau bình bịch hỗn loạn trên sân, Bạch Tiểu Thuần chợt nhoáng người lên, theo thói quen mà đáp xuống đoạn tường rào ở sân nhỏ. Hắn hất hai ống tay áo nhỏ lên rồi chắp tay sau lưng, dáng vẻ thâm trầm nhìn xa xăm, bày ra một điệu bộ như

một vị cao thủ chân chính đầy tịch mịch, bộ dáng như đã công thành thân lui.

“Bạch Tiểu Thuần ta ra tay chỉ loáng một cái. Giám Sự phòng đã tan thành mây khói…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngươi Cũng Tới Đi

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Tranh đấu giữa Giám Sự Phòng và Hỏa Táo Phòng diễn ra đã nhiều năm, xung đột xảy ra liên miên nhưng vẫn có chừng mực để không gây ra hậu quả nào lớn, cùng lắm là bị thương thôi.

Trận đánh liên quan tới việc tham gia thí luyện hiện giờ này cũng vậy. Thời gian đôi bên giằng co nhau cũng chỉ một nén nhang cháy. Đám Trương Đại Bàn người đấm chân đá khiến mặt mũi mấy người bên Giám Sự Phòng bầm dập, đành lấy ra mấy khối linh thạch bồi thường cái cửa bị phá hỏng, trước khi rời đi còn để lại mấy lời hung hãn.

Trần Phi quay nhìn Bạch Tiểu Thuần đứng trên bờ rào ra bộ thâm trầm mà căm hận. Hắn phát hiện ra, từ lúc Bạch Tiểu Thuần gia nhập Hỏa Táo Phòng thì đám người Hỏa Táo Phòng này ngày càng đáng ghét.

Trận chiến đôi bên cũng gây ra sự chú ý của toàn bộ đệ tử làm tạp dịch. Nhiều người biết chuyện Giám Sự Phòng không thể làm gì Hỏa Táo Phòng thì cũng giận lây nhưng vẫn có một số đệ tử tạp dịch như Hầu tiểu muội chẳng hạn, cảm thấy hành động của Hỏa Táo Phòng sẽ mang tới cơ hội cho mình.

Tháng thứ hai lại tới, thí luyện chi lộ mở ra, đám người Hỏa Táo Phòng chạy thật nhanh, sau đó ưỡn ngực vênh mặt chắn lối vào.

Những đệ tử tạp dịch tới sau nhìn bọn họ hậm hực.

“Các vị đồng môn! Nếu các vị chạy nhanh hơn chúng ta thì đâu cần phải mua danh ngạch của chúng ta? Chúng ta làm vậy cũng là vì tông

môn, giúp tông môn tìm ra người ưu tú, xứng đáng nhất mà thôi.” Trương Đại Bàn ho một tiếng, hướng về đám đệ tử tạp dịch nói. Những lời này đều là do Bạch Tiểu Thuần bảo hắn. Đám đệ tử tạp dịch nghe xong chỉ biết nghiến răng ken két.

Tới lúc tiếng chuông bắt đầu thí luyện vang lên, mấy người của Hỏa Táo Phòng và những đệ tử tạp dịch khác cùng liều mạng xông tới, dồn hết sức lực cạnh tranh mong vượt qua đối phương. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, Bạch Tiểu Thuần và hai vị sư huynh đã biến mất trước ánh mắt không cam lòng của những người còn lại. Bọn họ chỉ còn biết cười khổ, cắn răng tiếp tục leo lên phía trước.

Bởi những lời Trương Đại Bàn nói không phải là không có lý.

Sau khi thành công thêm một lần nữa, khí thế của Hỏa Táo phòng đại thịnh, làm chấn động toàn bộ khu tạp dịch. Đám đệ tử tạp dịch còn lại biến sắc nhưng mấy người kia người nào cũng to lớn, tu vi lại cao thâm nên bọn chúng chỉ giận mà không ai dám nói gì.

Cảm giác nở mày nở mặt này đã lâu rồi mấy người ở Hỏa Táo Phòng chưa được hưởng thụ. Lúc trước danh khí của Hỏa Táo Phòng ở khu tạp dịch cũng lớn, nhưng hiện giờ đã lên tới đỉnh phong rồi.

Thêm hai tháng nữa qua đi, cứ thí luyện chi lộ mở ra là mấy người trong Hỏa Táo Phòng lại vô cùng hưng phấn, vội vàng chạy đi. Đối với bọn hắn, ngày hôm ấy chính là ngày phát linh thạch.

Bạch Tiểu Thuần cũng vậy. Linh thạch của hắn ngày một nhiều, lượng dược thảo cần mua cũng không còn thiếu bao nhiêu. Tới hôm ấy, thí luyện chi lộ lại mở ra thêm một lần nữa.

Sáng sớm, Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn và mấy vị sư huynh khác rời khỏi giường cùng với Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy đi. Tới ngã rẽ, ba người Bạch Tiểu Thuần chuyển hướng lao thẳng về phía Hương Vân Sơn.

Nhưng trên đường, đám người của Giám Sự Phòng đột nhiên lại xuất hiện, chẳng cần hỏi lý do đã xông vào đanh nhau một phen. Đối phương đông người hơn nên thời gian trận chiến kéo dài hơn bình thường. Tiếng chuông bắt đầu thí luyện vang lên khiến hai mắt Trương Đại Bàn đỏ lựng.

Chính thời điểm ấy, mấy người của Giám Sự Phòng vội chạy trốn mất hút. Trương Đại Bàn tức giận, hung hăng giậm chân vì không kịp đuổi, sau đó vội cùng Bạch Tiểu Thuần và Hắc Tam Bàn chạy tới Hương Vân Sơn. Lúc tới nơi thấy nơi này vắng vẻ, ba người vội vàng chạy thẳng lên núi.

“Mấy tên Giám Sự Phòng xấu xa kia, chờ lát nữa ta xuống núi sẽ triệu tập tất cả sư đệ Hỏa Táo Phòng đi đập phá Giám Sự Phòng một phen!” Trương Đại Bàn tức giận nói, lực lượng trong cơ thể theo đó bùng phát, lượng mỡ thừa trong cơ thể bị đốt cháy, dùng mắt thường cũng có thể thấy được hắn đang gầy đi từng chút một. Tốc độ của hắn không chậm lại mà còn nhanh hơn trước.

Bạch Tiểu Thuần cũng hết sức tức giận. Hắn chỉ còn thiếu một ít linh thạch là đủ rồi. Lúc này, hắn cắn răng, tốc độ di chuyển đã rất nhanh bỗng tăng lên gấp đôi. Hắn cùng hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn sóng vai chạy, lần lượt vượt qua từng đệ tử tạp dịch một.

Tới đỉnh núi, ba người chợt biến sắc vì ở vị trí rất gần cửa ra đang có ba người đứng đó.

Người đứng gần nhất là Trần Phi, sau hắn còn hai đại hán khác, tu vi đều đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba. Vừa thấy ba người Bạch Tiểu Thuần chạy tới, ba người họ đã cất tiếng cười ha hả.

“Trương Đại Bàn, Bạch Tiểu Thuần, các ngươi tới muộn rồi. Nhưng không sao, chúng ta có danh ngạch ở đây, các ngươi có muốn hay không?”

“Hèn hạ! Vô sỉ! Tiểu nhân!” Hai mắt Trương Đại Bàn đỏ rực, hắn nghiến răng nghiến lợi sỉ vả đối phương.

“Đã không trái với môn quy, đám người Hỏa Táo Phòng các ngươi có thể làm, sao chúng ta lại không?”

“Ha ha…, chút sinh ý này từ nay đã thuộc về Giám Sự Phòng chúng ta rồi!”

Trần Phi và hai người tới từ Giám Sự Phòng giễu cợt làm mấy người Bạch Tiểu Thuần càng giận. Đối phương đã bày mưu tính kế nên lúc trước mới để đám người Giám Sự Phòng kia tới ngăn cản bọn họ.

Trương Đại Bàn gầm lên, đang muốn ra tay với đám người Trần Phi. Trong đầu hắn lúc này, đánh nhau là việc không thể tránh khỏi. Hơn nữa, chuyện này sẽ còn diễn ra bao nhiêu lần nữa hắn cũng không biết. Việc này đã cướp mất nguồn linh thạch của mấy người bọn họ, khiến lửa giận trong lòng Trương Đại Bàn dâng lên tới cực điểm.

Hắc Tam Bàn cũng đang phẫn nộ, chuẩn bị ra tay thì hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng lóe sáng. Hắn nhỏ giọng nói với hai người.

“Đại sư huynh! Chúng ta dùng sức đẩy bọn chúng lên đỉnh núi. Chúng ta chịu mất linh thạch lần này, nhưng lần sau đám Giám Sự Phòng này không thể cạnh tranh với chúng ta được nữa”.

Vừa dứt lời, Trương Đại Bàn liền sửng sốt, sau đó vui đến phát cuồng. Hắn càng khẳng định tiểu đệ Cửu bàn của hắn thật là lắm mưu nhiều kế. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, thân thể nhanh chóng lao về phía trước. Hai mắt Hắc Tam Bàn cũng sáng ngời, cười hì hì mấy tiếng rồi lắc lư thân mình, chạy theo Trương Đại Bàn.

Đường núi tổ chức thí luyện vốn không quá rộng. Hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn tập trung vào một chỗ, làm thành một bức tường tràn về phía trước. Tốc độ của hai người cực nhanh, trong nháy

mắt đã xông tới gần. Bạch Tiểu Thuần chạy sau lưng hai người, mồm không ngừng kêu gào.

Ba người Trần Phi vội vàng tìm cách đối phó, nhưng bao nhiêu tính toán cũng không lại với hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn.

Lúc này, hai người chạy thẳng tới, khí thế kinh thiên động địa tông thẳng vào người Trần Phi. Ba người Trần Phi vội nhảy lùi về sau, sắc mặt đại biến. Vẻ mặt ba người hoảng sợ, nhanh chóng nhận ra ý đồ của đám người Hỏa Táo Phòng.

Nếu ở khu vực khác, ba người Trần Phi hoàn toàn có thể tránh né, nhưng chỗ này chật hẹp, ba người phản kích không hiệu quả chút nào, tốc độ thân thể lui về sau ngày một nhanh hơn. Càng lùi lại, ba người càng sợ hãi.

Ba người bọn hắn cũng không muốn trở thành đệ tử ngoại môn sớm như vậy. Trở thành đệ tử ngoại môn thì không còn được ở lại Giám Sự Phòng nữa. Trở thành một đệ tử tầm thường thì lợi ích không thể bằng lúc còn ở Giám Sự Phòng được.

“Trương sư huynh đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói…”

Trán Trần Phi đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn vội bảo. Nhưng vừa nói được mấy từ đã bị Bạch Tiểu Thuần cắt ngang.

“Đại sư huynh xông lên! Mau đẩy bọn họ lên núi!!!”

Trương Đại Bàn nghe xong càng rống lớn, tốc độ tiếp tục tăng lên. Hắc Tam Bàn không chịu kém. Hai người song song tiến tới tạo thành từng tràng âm thanh ầm ầm như sấm nổ. Một vị đại hán chạy sau lưng Trần Phi không cách nào chống cự, trượt ra khỏi bậc thang đứng trên đỉnh núi. Hắn muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cùng lúc ấy, tên đại hán còn lại hét lên một tiếng thảm thiết, thân thể loạng choạng lui về sau, bước chân hạ xuống thì đã đứng trên đỉnh núi.

Hắn vỗ vào ngực mấy cái, vẻ mặt không cam lòng.

Người cuối cùng là Trần Phi. Mặc cho hắn chống cự, trên con đường núi nhỏ bé này hắn không thể làm gì hơn, cuối cùng cũng bị hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn húc bay lên đỉnh núi. Hắn cau mày, nhìn mấy người Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt như muốn giết người.

“Bạch Tiểu Thuần!” Người hắn hận nhất không phải là Trương Đại Bàn mà chính là Bạch Tiểu Thuần, người nghĩ ra cách làm độc địa này.

Trên đỉnh núi, hai đệ tử ngoại môn đứng đó sững sờ, trơ mắt nhìn sự việc phát sinh. Hai người chỉ ho lên vài tiếng rồi lui về sau không nói gì.

Tới gần cửa ra của con đường thí luyện, hai người Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn cất tiếng cười sảng khoái.

“Trần Phi, gặp lại ngươi sau nhé! Sau này ngươi không còn ở khu tạp dịch nữa, ta nhất định sẽ nhớ ngươi. Ta thật hâm mộ ngươi đó”. Trương Đại Bàn vỗ vỗ cái bụng đầy ngấn mỡ nói.

Ba người Trần Phi tức giận phun ra máu tươi, trong đầu chỉ muốn giết người.

“Ba vị sư huynh không cần cảm tạ. Chúc mừng các ngươi cá chép hóa rồng, trở thành đệ tử ngoại môn. Sau này sẽ thăng chức rất nhanh, sư đệ thật rất hâm mộ a.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm ra vẻ đắc ý.

Nhưng vừa dứt lời, thanh âm lạnh như băng từ trên đỉnh Hương Vân Sơn bỗng vang lên.

“Không cần phải hâm mộ, ngươi cũng tới đi.”

Âm thanh rơi vào trong tai làm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, ánh mắt sợ hãi. Một cỗ hấp lực cực lớn từ trên đỉnh núi truyền tới bao phủ lấy Bạch Tiểu Thuần, cuốn hắn bay thẳng lên trên đỉnh núi.

Bạch Tiểu Thuần kêu gào thảm thiết. Hắn ôm lấy một cành cây bên con đường thí luyện, vừa ôm vừa kêu cứu.

“Sư huynh mau cứu ta!”

Sự việc diễn ra quá đột ngột. Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn chưa kịp phản ứng gì thì “rắc” một tiếng, cành cây bị bẻ gẫy. Thân thể Bạch Tiểu Thuần như diều dứt dây, bay thẳng lên đỉnh. Cùng lúc ấy, từ trên đỉnh núi bước ra một nam tử, toàn thân mặc trường bào màu xanh nhạt. Khí thế không giận mà uy. Người này chính là…

Lý Thanh Hậu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tam Sư Huynh? Tam Sư Tỷ?

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Ba người Trần Phi nhìn thấy một màn như vậy thì lập tức thấy có chút hả hê, đều quay qua nhìn Bạch Tiểu Thuần, rất có cảm giác lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Cả hai gã đệ tử ngoại môn phụ trách nơi đây cũng lộ ra vẻ hả giận. Bọn hắn chưa từng có tâm tư như thế với bất cứ một gã tạp dịch nào.

“Ta không đi...” Thân hình Bạch Tiểu Thuần rơi xuống đất, phát ra những tiếng kêu rên thảm thiết, âm thanh lộ ra vẻ vô cùng ủy khuất, đủ khiến cho người nghe thấy phải rơi lệ.

Cùng lúc đó, ở trên thí luyện lộ, Hắc Tam Bàn và Trương Đại Bàn sau khi nhìn thấy Lý Thanh Hậu thì thân hình thoáng run lên, vội vã cúi đầu, muốn thừa dịp Lý Thanh Hậu không để ý mà trốn thoát.

“Cửu sư đệ, không phải đại sư huynh không cứu ngươi. Hương Vân chưởng tọa cũng đã xuất hiện rồi, ngươi cũng chỉ đành phải ở ngoại môn chịu khổ thôi...” Đáy lòng Trương Đại Bàn liên tục thở dài. Nhưng ngay lúc y đang cúi đầu quay lưng chuồn đi thì đột nhiên, bên tai y vang lên thanh âm của Lý Thanh Hậu.

“Còn cả hai ngươi nữa, cũng tới đó đi.” Gần như ngay khi Trương Đại Bàn vừa nghe thấy được câu nói này thì trong nháy mắt có một lực hút bỗng nhiên truyền tới, quấn quanh Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn, không để cho bọn hắn có cơ hội ôm lấy gốc cây, trực tiếp túm lên đỉnh núi.

“Ta không muốn lên núi a. Thà chết đói ở Hỏa Táo Phòng, cũng không đi tới ngoại môn tranh phong...” Trương Đại Bàn kêu lên thảm thiết, nghe còn thê thảm hơn Bạch Tiểu Thuần tới mấy lần. Bạch Tiểu Thuần nghe thấy vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu, cũng quên luôn phải tiếp tục kêu thảm thiết.

Hắc Tam Bàn không phát ra âm thanh gì, nhưng vẻ mặt lại buồn rầu, bĩu môi, yên lặng nhìn xuống dưới núi, lộ ra vẻ lưu luyến nồng đậm.

“Câm miệng!” Lý Thanh Hậu nghe thấy Trương Đại Bàn kêu thảm thiết, vẻ mặt lập tức trầm xuống.

Trong chốc lát, Bạch Tiểu Thuần đã lập tức đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, ngưng trọng đứng ở một bên. Bộ dáng ủy khuất ở trên người hắn đã không còn một tơ một hào, giống như đã thay đổi một gương mặt khác.

Trương Đại Bàn cũng sửng sốt, vội vàng đứng dậy, nhưng ủy khuất ở trong lòng lại giống như biển lớn, muốn đem chính mình nhấn chìm. Lúc trước Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết thì đối phương không thèm để ý, vì sao mình vừa mới kêu một tiếng thì đã quát tháo rồi.

“Trương Đại Hải, ngươi tới Tử Đỉnh Sơn. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử ngoại môn của Tử Đỉnh Sơn!”

“Trần Khinh Nhu, ngươi tới Thanh Phong Sơn!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi ở lại Hương Vân Sơn của ta, trở thành đệ tử ngoại môn của núi này. Đi theo ta!” Lý Thanh Hậu nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, có chút đau đầu. Y chẳng qua là bế quan một lần mà thôi, vậy mà vừa đi ra đã nghe được chuyện của bọn người Hỏa Táo Phòng. Việc này đã truyền tới tai trưởng lão trong tông rồi, nhưng mấy người kia lại xem đó như một niềm vui thú khó có được trong lúc tu hành, nên không muốn trách phạt.

Tuy nhiên Lý Thanh Hậu lại cảm thấy cứ để như vậy thì không ổn, nên y mới đi tới nơi này.

Giờ phút này y nói xong, lập tức hất tay áo lên, không để ý tới đám người Trần Phi, hướng về ngọn Hương Vân Sơn cao vút mà đi đến.

Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt đau khổ, thở dài, đang muốn nói lời từ biệt với Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn, thì chợt nhớ tới điều gì, cổ quái nhìn về phía Hắc Tam Bàn, dò hỏi một câu.

“Đại danh của tam sư huynh là Trần Khinh Nhu. Ha ha, tên rất hay, nghe như là một cái tuyệt thế mỹ nữ.”

Hắc Tam Bàn đang phiền muộn, nghe thấy vậy thì hừ một tiếng, quay người đi xuống dưới núi.

“Hắn làm sao vậy?” Bạch Tiểu Thuần nhìn sang Trương Đại Bàn hỏi.

Trương Đại Bàn cũng cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhanh chóng chuồn đi.

“Cửu sư đệ, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nói Hắc Tam Bàn là sư huynh của ngươi a. Thực ra... Nàng là sư tỷ của ngươi.” Trương Đại Bàn vội ho một tiếng, tranh thủ thời gian quay đi.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy như có ngũ lôi oanh đỉnh, toàn bộ thế giới tựa như cũng vặn vẹo rồi.

“Sư... Sư tỷ?” Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, đang muốn quay sang nhìn về phía Hắc Tam Bàn thì bên tai đã truyền đến âm thanh lạnh như băng của Lý Thanh Hậu.

“Còn lải nhải dông dài gì đó, còn không mau đuổi theo!”

Bạch Tiểu Thuần đau khổ ra mặt, vội vàng chạy nhanh vài bước, đi theo Lý Thanh Hậu. Đi được ba bước lại quay đầu nhìn xuống Hỏa Táo Phòng ở dưới núi, đáy lòng thở ngắn than dài.

Về phần thân phận của Lý Thanh Hậu, hắn đã sớm tìm hiểu, biết được ở bờ bắc của Linh Khê Tông có bốn phong, bờ nam có ba núi. Lý

Thanh Hậu chính là chưởng tòa của một trong ba tòa núi, Hương Vân Sơn, ở trong tông môn quyền cao chức trọng.

Hương Vân Sơn này thoạt nhìn không lớn, nhưng khi đi vào trong thì thấy bốn phía chim hót hoa nở, không nói tới giống như tiên cảnh, mà so với bên ngoài nhìn vào thì phải lớn hơn không chỉ gấp mấy lần.

Đỉnh núi chỗ cửa ra của thí luyện lộ chẳng qua cũng chỉ là một chi nhánh của Hương Vân Sơn mà thôi. Nếu so với toàn bộ Hương Vân Sơn thì chỗ đó chỉ có thể được coi là một ngọn đồi.

Đi sâu vào trong Hương Vân Sơn, bốn phía có mây mù lượn lờ, có cả mùi thuốc xen lẫn ở trong đó, chỉ hít vào một hơi đã khiến cho người ta cảm thấy thư thái, dường như khắp toàn thân đều thấy ấm áp. Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy thật bất phàm, liền mở miệng hút vào một ngụm lớn, dần dần tu vi Ngưng Khí tầng ba mấy tháng qua chưa từng tịnh tiến đã có tiến triển không ít.

Lý Thanh Hậu đang đi ở phía trước, mặc dù không quay đầu lại, nhưng trong mắt lại lộ ra vui vẻ, cảm thấy tốc độ tu hành của Bạch Tiểu Thuần trong hơm một năm nay khá là tốt.

“Sau khi ngươi trở thành đệ tử ngoại môn thì không thể lại tiếp tục làm bậy. Đời ta tu hành, như đi ngược dòng nước, giây phút nào cũng phải nỗ lực.” Lý Thanh Hậu nhàn nhạt mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần không dám cãi lại lời nói của đối phương, chỉ có thể bày ra bộ dáng nhu thuận, liên tục gật đầu.

“Đệ tử ngoại môn tu hành, tài nguyên của tông môn chỉ là một phần, cần phải có sự nỗ lực cùng với cơ duyên của bản thân,. Cho nên mới có rất nhiều nhiệm vụ của tông môn để cho người đi hoàn thành. Ngươi sau này cũng phải lựa chọn một vài nhiệm vụ đi tôi luyện một phen.” Lý Thanh Hậu lại nói tiếp.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó thì trong lòng khẽ động. Hắn nhớ lúc trước đọc môn quy, đã từng thấy có một quy định đối với đệ tử ngoại môn, dường như là cứ cách một đoạn thời gian thì phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ. Nếu không hoàn thành sẽ bị trách phạt, thu hồi thân phận đệ tử ngoại môn, giáng xuống làm tạp dịch.

Trong lòng của hắn lập tức kinh hỉ. Nhưng hắn vừa nghĩ tới đây thì Lý Thanh Hậu ở phía trước giống như là đã đoán ra được tâm tư của Bạch Tiểu Thuần, hờ hững nói ra một câu.

“Đừng có nghĩ tới môn quy. Người khác không hoàn thành sẽ giáng xuống trở về làm tạp dịch, còn ngươi nếu như lười biếng, ta đem ngươi trục xuất tông môn, đưa ngươi về thôn. Trăm năm sau, nếu như ta nhớ tới thì sẽ tới đốt cho ngươi một nén nhang.”

Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ. Nếu như không có được nhìn qua thế giới của tiên Nhân thì còn khá tốt, bây giờ đã nhìn thấy được những thứ này rồi, đã đi trên con đường trường sinh, nếu như bị đuổi về thôn, vậy thì ý niệm trường sinh ở trong đầu cũng bị cắt đứt. Vì vậy mà hắn vội vàng vỗ ngực một cái, cam đoan mình nhất định sẽ chủ động đi hoàn thành nhiệm vụ.

Không bao lâu, ở chỗ lưng chừng của Hương Vân Sơn, ở bên trong sương mù có một chỗ lầu các. Lầu các này không lớn nhưng nhìn lại có chút tao nhã, từ cửa sổ có thể nhìn thấy được ở bên trong có một thanh niên đang yên tĩnh ngồi đọc sách.

Phát giác ra có người đến, thanh niên này ngẩng đầu, làm ra một bộ tuấn lãng. Sau khi nhìn thấy Lý Thanh Hậu thì gã vội vàng đứng dậy, đi ra khỏi lầu các, hướng về phía Lý Thanh Hậu cúi đầu.

“Đệ tử bái kiến chưởng tọa.”

“Kẻ này là Bạch Tiểu Thuần. Ngươi dẫn hắn đi đổi sang thân phận đệ tử ngoại môn.” Lý Thanh Hậu quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái,

thân hình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo trường hồng, thẳng lên đỉnh núi.

Thấy Lý Thanh Hậu rời đi, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới nhẹ nhàng thở ra, cảm giác áp lực thoáng cái đã nhỏ đi rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy bầu trời thoáng một cái cũng càng thêm xanh thẫm rồi.

Thanh niên kia đánh giá Bạch Tiểu Thuần bài lần rồi bỗng nhiên cười cười.

“Ngươi chính là người mấy tháng nay, ngăn chặn thí luyện lộ của Hương Vân Sơn ta, buôn bán danh ngạch... Bạch Tiểu Thuần?”

“Sư huynh khen trật rồi. Loại chuyện nhỏ nhặt này, không đáng giá nhắc tới.” Bạch Tiểu Thuần cười mỉa.

Thanh niên kia thấy vậy lại càng cười lớn thêm một chút, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Y không tiếp tục nói về cái đề tài này nữa, mà mang Bạch Tiểu Thuần đi vòng quanh Hương Vân Sơn, giới thiệu cho hắn về những cảnh quan đi ngang qua.

“Hương Vân Sơn ta năm ở bờ nam của tông môn có một địa vị siêu nhiên. Bởi vì so với Thanh Phong Sơn tu kiếm, Tử Đỉnh Sơn tu thuật pháp, thì thứ mà Hương Vân Sơn ta am hiểu chính là luyện chế Linh dược.”

“Kể cả ở trong bốn đại tông môn ở trên dãy núi của Thông Thiên Hà này thì Hương Vân Sơn ta cũng có thanh danh hiển hách. Nhất là chưởng tọa đại nhân, lại càng là một trong hai vị Dược Sư ít ỏi của cả Đông Lâm châu.”

“Cho nên, trở thành đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn ta, cũng chính là đã trở thành linh đồng, cần phải học tập tri thức về dược thảo, học tập phương pháp luyện dược.” Trên đường đi, thanh niên này đã giới thiệu kỹ càng cho Bạch Tiểu Thuần, lại dẫn hắn đi nhận y phục cùng với vật phẩm của đệ tử ngoại môn, thậm chí còn có cả một cái túi trữ vật.

Tuy trong túi trữ vật này chỉ có một mảnh không gian rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thần kỳ. Sau khi thử mấy lần thì cất đi như bắt được chí bảo.

Để cho hắn cảm thấy sung sướng nhất, đó là sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, tông môn rõ ràng lại ban thưởng cho hắn hai mươi khối linh thạch, khiến cho số linh thạch cần thiết để mua dược thảo chỉ thiếu một chút nữa là đã đủ rồi.

Cho đến lúc hoàng hôn, nhờ có thanh niên này giới thiệu mà Bạch Tiểu Thuần đã tương đối hiểu rõ về tất cả các mặt của Hương Vân Sơn. Sau đó thanh niên này lại dẫn hắn tới một nơi gọi là Vạn Dược Các.

Ở chỗ này, hắn nhận được một miếng ngọc giản.

“Trong ngọc giản này có một vạn loại thảo mộc, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, mới có thể đổi được miếng ngọc giản thứ hai.”

“Bạch sư đệ, con đường tu hành dài dằng dặc, Linh Dược là trợ lực không thể thiếu. Hơn nữa nếu sau này có thể trở thành một Dược Sư thì ngươi có thể một bước lên mây.”

“Linh đồng, dược đồ, Dược Sư... Sau này Bạch sư đệ ngươi có thể đi tới một bước kia hay không, thì phải xem vận mệnh của ngươi rồi.” Thanh niên cười hiền hòa. Tới lúc chạng vạng tối, y đưa Bạch Tiểu Thuần tới một cái sân nhỏ mà tông môn an bài.

“Bạch sư đệ, ngày mai ta phải xuống núi, không thể dẫn ngươi tới Tàng Kinh Các được rồi. Sáng sớm ngày mai ngươi nhớ phải đi qua để lấy khẩu quyết mấy tầng sau của Tử Khí Ngự Đỉnh Công, mặt khác cũng có thể lựa chọn thêm một công pháp khác. Mỗi một đệ tử ngoại môn chỉ có một lần cơ hội, sau này mà muốn thêm thì phải hao tốn điểm cống hiến.”

“Ngày sau nếu có gì khó hiểu thì ngươi lúc nào cũng có thể tới tìm ta. Ta tên là Hậu Vân Phi, cảm tạ Bạch sư đệ ngày đó đã chiếu cố tới xá

muội.” Hậu Vân Phi mỉm cười, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu, rồi quay người nhẹ lướt đi.

“Hậu Vân Phi?” Bạch Tiểu Thuần đáp lễ lại, sau đó ngẩng đầu, nhìn qua bóng lưng của đối phương. Sau khi nghĩ ngợi một chút thì bỗng nhiên nhớ tới thân ảnh của một cô gái.

“Hầu tiểu muội!” Hắn trừng mắt nhìn, có cảm giác vô tâm trồng liễu mà liễu xanh um.

Hồi lâu, hắn thở sâu, quay người nhìn mảnh sân nhỏ của mình, dần dần trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn, thân ảnh ở dưới ánh trăng lúc chạng vạng tối cũng cao ngất như một ngọn núi.

“Cũng được, đệ tử ngoại môn thoạt nhìn cũng không tệ!” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, bước vào trong sân nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bất Tử Trường Sinh Công!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ánh trăng sáng vằng vặc trải dài trên Hương Vân sơn Linh Khê tông, làm mây mù nơi đây chợt tan biến đi không ít. Nhờ vậy hơn phân nửa ngọn núi chợt lộ ra ngoài, làm tăng thêm một vẻ mỹ cảnh khác lạ cho nơi này.

Gần phía rìa đứt gãy của sườn đông ngọn núi này, có một tiểu viện rộng khoảng một mẫu đất, hương hoa thảo mộc mọc bốn phía mang đến cảm giác vô cùng khác biệt. Trong tiểu viện còn có một gian nhà gỗ nhỏ, mọi thứ đồ đạc như bàn, giường gỗ trong nhà đều được làm bằng một loại gỗ có một màu tím đậm, thoang thoảng mùi đàn hương, khác xa so với khu tạp dịch.

Khuôn viên xung quanh gian nhà gỗ còn có một mảnh đất đã được khai phá thành một khu đồng ruộng, bên góc còn có một miệng giếng nhỏ. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đang đứng dưới ánh trăng, nhìn về bốn phía xung quanh, ánh mắt cũng lộ ra đầy vẻ thỏa mãn.

“Đệ tử ngoại môn cũng được Linh Khê tông thừa nhận là đệ tử, nên đãi ngộ cũng tốt hơn tạp dịch rất nhiều. Gian nhà riêng này coi như cũng không tệ chút nào. Trước kia đại sư huynh còn nói nếu trở thành đệ tử nội môn thì còn được cư trú trong động phủ, không biết động phủ thì trông như thế nào.” Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn về phía trên của đỉnh Hương Vân sơn.

Trên Hương Vân sơn này, chỉ có đệ tử nội môn mới có tư cách cư trú tại nửa ngọn núi phía trên.

Không lâu sau thì hắn thu hồi ánh mắt lại rồi bước vào gian nhà gỗ. Hắn duỗi lưng một cái rồi lấy túi Trữ vật ra vỗ nhẹ một cái, trước mặt hắn xuất hiện một lọ đan dược và một nén nhang màu xanh.

“Đồ tốt a.” Bạch Tiểu Thuần yêu thích túi Trữ vật này đến mức không muốn rời tay. Một lúc sau, hắn nhìn về lọ Đan dược cùng với nén nhang kia, trên nhãn của lọ ghi hai chữ Ngưng Linh, còn trên nén nhang màu xanh có khắc hai chữ Thăng Thanh. Lúc trước trở thành tạp dịch hắn cũng được phát mấy vật phẩm tương tự, Đan dược nuốt vào có thể gia tăng tu vi lên một ít, còn hương kia, sau khi đốt lên sẽ tỏa ra khói nhang có tác dụng tương tự như đan dược.

“Cứ nuốt vào như vậy thì có chút lãng phí. Không bằng Luyện linh xong mới sử dụng, như vậy không chừng có thể giúp tu vi đột phá được bình cảnh.” Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ chút rồi cũng quyết định. Chỉ là lúc này trước mắt hắn lại không mảnh gỗ nhóm lửa nhất sắc nào cả, nên hắn dự định ngày mai sẽ xuống núi kiếm một ít.

Nghĩ xong xuôi, Bạch Tiểu Thuần bèn khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Đối với chuyện tu luyện, Bạch Tiểu Thuần cũng chưa bao giờ lười biếng mà gián đoạn, cho dù mấy ngày gần đây tu vi của hắn tiến triển chậm chạp nhưng hắn vẫn luôn kiên trì tu hành mỗi ngày một lúc.

Hắn vì trường sinh mà tu hành. Cho nên đối với chuyện tu hành, hắn vô cùng chấp nhất.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, khi ánh bình minh rơi xuống đám sương sớm khiến từng giọt sương đều trở nên lấp lánh ánh sáng. Sau một đêm tu hành, Bạch Tiểu Thuần cũng chợt mở mắt ra, tâm thần phấn chấn. Hắn nhanh chóng mặc bộ y phục đệ tử ngoại môn rồi cất bước ra khỏi gian nhà gỗ, dựa theo vị trí mà hôm qua Hậu sư huynh đưa cho mà đi thẳng tới Tàng Kinh các.

Tàng Kinh các nằm trên một ngọn núi khác, cách nơi ở của hắn khá xa. Sau nửa canh giờ thì hắm mới nhìn thấy một tòa tháp cao cao phía

xa, hào quang lưu chuyển, còn tràn ra từng luồng uy áp bao phủ tám phương.

Trên đường đi hắn gặp không ít đệ tử ngoại môn, phần lớn bọn họ đều đi đứng vội vàng. Khi nhìn thấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần chỉ ở Ngưng Khí tầng ba thì tất cả đều bỏ qua, không chú ý tới hắn nữa.

Bạch Tiểu Thuần cũng không để tâm, chỉ là bước chân của hắn cũng thận trọng hơn mà thôi. Mấy đệ tử ngoại môn hắn gặp đọc đường đều có tu vi cao hơn hắn, thậm chí còn có vài người mang đến cho hắn một cảm giác sâu không lường được. Thường thì xung quanh những người này hay có không ít đệ tử túm tụm lại đàm luận với nhau mỗi khi hắn đi qua.

Càng tới gần Tàng Kinh các, đệ tử ngoại môn cũng càng nhiều. Bạch Tiểu Thuần đang định bước tiếp thì có một đạo cầu vồng từ ngọn núi phía xa bay tới, sau đó vòng một vòng quanh Hương Vân sơn rồi bay thẳng về phía chân trời.

Trong đạo cầu vồng kia, còn có thể nhìn thoáng thấy bóng dáng một thanh niên, dưới chân đạp một cái bánh xe bay nhanh đi.

"Là Chấp Pháp đường Tiền Đại Kim, Tiền sư huynh!"

“Tiền sư huynh vốn là đệ tử Nội môn, tham gia vào Chấp pháp đường, thanh danh cũng càng thêm hiển hách, nghe nói tu vi đã đến Ngưng khí tầng tám đại viên mãn nên có thể dùng pháp bảo phi hành trong thời gian ngắn a. Thật khiến cho người ta hâm mộ.”

Bạch Tiểu Thuần cũng hâm mộ nhìn theo đối phương cho tới lúc khuất dạng tại chân trời, lúc này trong lòng cũng đầy cảm khái.

“Đợi khi ta có thể phi hành rồi, mỗi ngày sẽ lựa lúc nhiều người nhất mà bay quanh Hương Vân sơn vài vòng!” Bạch Tiểu Thuần mang theo đầy chờ mong trong lòng mà bước xuyên qua đám người rồi đi thẳng vào trong Tàng Kinh các.

Tòa tháp này rất lớn nhưng tầng đầu tiên lại gần như trống rỗng, chỉ có một chiếc bàn dài, phía sau bàn là một lão già đang nhắm mắt khoanh chân ngồi đó. Từng đệ tử đi ngang qua lão đều đặt lệnh bài thân phận lên trên bàn, đợi lệnh bài lóe sáng lên một cái mới cung kính đi qua.

Bạch Tiểu Thuần cũng bắt chước đi tới, đem lệnh bàn đặt trên chiếc bàn dài kia, lệnh bài của hắn cũng nhanh chóng lóe sáng lên. Hắn cũng cầm lệnh bài lên rồi bước thẳng lên bậc thang theo sau một vị sư huynh nào đó. Đây là lối lên tầng hai của Tàng Kinh các.

Trên này có rất nhiều giá đỡ, bên trên đó là từng hàng ngọc giản, thỉnh thoảng cũng có một vài quyển sách bằng trúc. Mỗi vật phẩm nơi đây đều được một quầng sáng dịu nhẹ bao trùm bên ngoài, khiến cả tầng hai của Tàng Kinh các này nhìn qua trông vô cùng bất phàm.

Cách chỗ hắn đứng không xa là một cầu thang dẫn lên phía trên, Bạch Tiểu Thuần nhìn ngó xung quanh rồi bước về phía cầu thang. Ngay khi hắn muốn bước chân lên thì một màn sáng chợt xuất hiện đẩy ngược hắn trở lại.

Một thanh niên có cặp mày ngang đang đứng bên cạnh lật xem một quyển sách trúc, nhìn thấy một màn này bèn ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

“Sư huynh, tầng ba này phải có tư cách như thế nào thì mới đi lên được?” Bạch Tiểu Thuần bèn bày ra dáng điệu đầy nhu thuận, hiếu kì nhìn thanh niên lông mày ngang kia hỏi.

“Ngươi chắc là đệ tử mới tới à, nơi đó phải từ Ngưng khí tầng năm mới đi lên được.” thanh niên kia lạnh nhạt trả lời, sau đó y cũng không nói thêm nữa mà chỉ cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Thấy vậy Bạch Tiểu Thuần cũng đoán đối phương không muốn bị quấy rầy thêm nữa, bèn từ bỏ ý định thử lên tầng ba xem xét mà quyết định dạo một vòng quanh tầng hai này. Thỉnh thoảng hắn cầm miếng

ngọc giản này lên, lật giở quyển sách trúc kia xem, công pháp nào cũng khiến hắn nhìn qua đều vô cùng động tâm.

Hơn nữa trong đó cũng có một hỏa thuật pháp vô cùng không tệ.

Không lâu sau thì hắn đã tìm thấy ngọc giản của Tử Khí Ngự Đỉnh Công, có khẩu quyết cùng đồ án từ tầng thứ tư tới tầng tám bèn cầm trong tay. Sau đó hắn tiếp tục ngó nghiêng xem tiếp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng cái bên ngoài đã là hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ mới đi được khoảng bảy phần của khu vực tầng hai này, mà người xung quanh hắn cũng bắt đầu thưa thớt dần.

“Có bảy tám loại nhìn qua cũng không tệ a.” Trong lòng hắn vẫn còn đang cân nhắc nên chọn loại thuật pháp gì, bên tay hắn vô tình cầm lên một quyển sách trúc. Quyển sách này có chút tàn phá, nhưng khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thoáng qua thì chợt trợn to hai mắt, ánh nhìn đầy phấn chấn và kích động.

"Bất Tử Trường Sinh Công!"

Hắn hít sâu một hơi, nhìn qua phần giới thiệu sơ lược của công pháp này, sau khi biết đây là một môn công pháp Luyện thể, nếu luyện thành thì có thể khiến cho người ta trường sinh bất tử.

Đến đây thì hơi thở của hắn chợt trở nên dồn dập. Sau đó nhìn lại tên của môn công pháp này một lần nữa rồi hắn lập tức quyết định chọn công pháp này!

Hắn tu hành chỉ vì trường sinh, nên khi nhìn thấy công pháp này, hắn chợt cảm thấy bản thân cùng công pháp này có một nhân duyên sâu xa nào đó. Vì vậy hắn bật cười ha ha, nhanh chóng cầm quyển sách trúc đi xuống cầu thang.

Bên chiếc bàn dài trong đại sảnh lầu một, cảnh tượng lão già phía sau bàn vẫn đang nhắm mắt ngồi đó không khác gì với buổi sáng cả. Khi

Bạch Tiểu Thuần cầm ngọc giản Tử Khí ngự đỉnh công và quyển sách trúc ghi công pháp Bất tử trường sinh đặt trên bàn thì lão giả cũng chậm rãi mở mắt ra đồng thời liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một thoáng.

Cái nhìn này khiến cả người Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động. Hắn có cảm giác ánh mắt đối phương tựa như thiểm điện vậy, khiến cho người khác cảm thấy không rét mà run. Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng bày ra một bộ dạng vô cùng cung kính.

May mắn cho hắn là lão già cũng thu ánh mắt về, rồi nhìn ngọc bài thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

“Đệ tử mới tấn chức, có thể được lấy một phần trước tầng tám của Tử Khí Ngự Đỉnh công, ngoài ra còn có thể lựa chọn thêm một môn công pháp nữa.” Lão giả bình thản nói, giọng điệu khàn khàn. Có điều khi ánh mắt lão nhìn về phía quyển sách trúc có ghi Bất Tử Trường Sinh Công thì chợt khẽ cau mày.

“Công pháp này tuy miêu tả kinh người, nhưng cũng chỉ là tàn thiên. Hơn nữa độ khó trong quá trình tu hành cũng rất lớn, mức độ đau nhức kịch liệt khiến người thường khó mà chịu đựng được. Từ trước tới nay cũng rất hiếm đệ tử tông môn có thể tu hành thành công môn công pháp này, phần lớn thường là lựa chọn từ bỏ, nên công pháp này cũng đã bị bỏ quên trong Tàng Kinh các này rất lâu rồi. Ngươi nhất quyết chọn công pháp này? ” Lão giả nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Tiền bối, đệ tử thật sự muốn!” Bạch Tiểu Thuần nghe thấy lão giả nói vậy, trong lòng lại có một cảm giác như công pháp này ở đây nhiều năm như vậy chính là vì chờ đợi bản thân mình. Hơn nữa vừa nghĩ tới bốn chữ Trường sinh Bất tử, máu huyết trong người như chợt sôi sục hắn lên liền nhanh chóng trả lời.

Lão già cũng không khuyên can nhiều nữa mà nâng tay phải lên, hai miếng ngọc giản trống không lập tức bay ra, sau khi ghi chép lại liền rơi xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Rồi lão cũng không để ý tới hắn nữa mà tiếp tục khoanh chân nhắm mắt lại.

Bạch Tiểu Thuần cầm lấy ngọc giản, trong mắt đầy mong chờ mà quay người rời khỏi Tàng Kinh các, đi thẳng về tiểu viện của mình.

Về đến nơi thì sắc trời cũng đã xẩm tối, trong gian nhà gỗ, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi, hít sâu một hơi sau đó lấy ngọc giản Bất Tử Trường Sinh công ra. Rồi hắn bèn vận chuyển linh khí trong cơ thể dung nhập vào bên trong miếng ngọc giản. Trong chớp mắt, khi hai mắt hắn khép lại, trong đầu cũng hiện ra pháp quyết của công pháp này.

Sau nửa canh giờ, Bạch Tiểu Thuần mới mở mắt ra, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

Bất Tử Trường Sinh Công này đúng như những lời lão già kia nói. Đây chỉ là một tàn thiên mà thôi. Công pháp này tu hành chia làm hai bộ phận nội, ngoại. Ngoại luyện thì chia làm da, thịt và gân, còn nội luyện là xương cốt cùng với máu huyết.

Cuốn tàn thiên này cũng chỉ có pháp môn tu luyện da, mà dường như quá trình tu hành cũng gặp rất nhiều khó khăn, hơn nữa phương pháp tu hành được đề ra trong này cũng hao phí rất lớn. Tuy nhiên trong này cũng có đề cập đến một số loại bí pháp nhưng lời giới thiệu lại quá khoa trương, ví dụ như có một bí pháp được gọi là Toái Hầu Tỏa, không gì không phá được chẳng hạn.

Bạch Tiểu Thuần thoáng do dự một chút nhưng nhìn thấy bốn chữ Trường Sinh Bất Tử, trong mắt hắn dâng đầy quyết tâm. Hắn nhanh chóng đứng dậy, nâng hai tay lên, dựa theo công pháp miêu tả mà bắt đầu vỗ liên tục vào khắp các vị trí trên người.

Hắn có một sự chấp nhất vô cùng đối với trường sinh và bất tử, vượt trên người thường rất nhiều lần. do vậy mà quá trình tu hành của hắn cũng vậy, vẫn cứ cứng rắn dựa theo yêu cầu của công pháp mà vỗ liên tục lên người suốt một đêm dài.

Cho đến sáng ngày hôm sau thì toàn thân hắn ê ẩm khắp nơi như bị kim châm, đứng không được mà ngồi cũng không xong. Thậm chí cánh

tay chỉ hơi nhấc lên cũng đau nhức đến mức không thể chịu đựng nổi, nhưng hắn vẫn cắn răng làm theo hướng dẫn của công pháp, cố gắng hoạt động thân thể như bình thường.

“Ngao ngao a a trước thả lỏng sau đó căng chặt a a căng chặt sau đó lại thả lỏng.” trong đầu hắn vẫn còn nhớ như in một câu trong Bất Tử Trường sinh công, rồi hắn nhảy nhảy nhót nhót trong sân, tiếng kêu rên thảm thiết, nước mắt nước mũi đầm đìa. Cuối cùng hắn cũng dứt khoát cắn răng một cái, đem theo linh thạch rời khỏi tiểu viện mà đi xuống núi.

Hắn nghĩ nếu như muốn vận động bình thường thì dứt khoát xuống núi mua thảo dược đổi lấy đan dược kéo dài thọ nguyên, so với việc vận động ngu ngốc trong sân thì tốt hơn nhiều.

Do đó mà hôm nay trên Hương Vân sơn, không ít đệ tử ngoại môn chợt kinh ngạc không thôi khi nhìn thấy một thiếu niên trắng trẽo đang nhảy nhảy nhót nhót trên đường trông vô cùng quái dị, thỉnh thoảng cón phát ra tiếng kêu a a, từ xa vọng lại khiến không ít người phải mất hồn.

"A a a a, a a a a a a a "

Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn phải kêu la như vậy, nhưng thân thể hắn thật sự quá đau đớn. Cái loại đau đớn kịch liệt này khiến hắn cảm thấy cho dù đứng yên một chỗ cũng không khác nào tra tấn là mấy. Chỉ là khi nghĩ tới bốn chữ Trường sinh bất tử, hắn lại bất chấp tất cả mà tiếp tục cắn răng đi xuống núi đến phường thị bên ngoài tông môn.

Tại đấy, sau một hồi run rẩy cả người thì hắn cũng đã mua đủ dược thảo, sau đó hắn mua tiếp một vài mảnh gỗ nhất sắc hỏa, hắn mới mua thêm được một mảnh gỗ nhị sắc hỏa thì đã hoàn toàn rỗng túi.

Lúc này hắn mới cắn răng trở về rồi tới chỗ tiếp nhận nhiệm vụ của tông môn, hoàn thành nhiệm vụ mà hắn đã tiếp nhận khi còn là tạp dịch, đổi được viên đan dược kéo dài thọ nguyên.

Viên đan dược này nhỏ bằng đầu ngón tay cái, toàn thân màu vàng, tỏa ra từng đợt hương khí kì dị. Nhận được đan dược xong thì Bạch Tiểu Thuần cũng đã cảm thấy đau nhức khắp cả người tới nỗi không nói nổi lời nào, mồ hôi tuôn rơi từng giọt ướt đẫm cả người.

Bạch Tiểu Thuần đành liều chết cắn răng bò lên từng bậc cầu thang dẫn lên Hương Vân sơn, sau lưng hắn là từng vệt mồ hôi rơi đầy đất. Nhìn thấy hắn, các đệ tử ngoại môn trên đường không kìm được vẻ kinh ngạc, thậm chí cũng không ít người không giấu được vẻ chán ghét trên mặt, dù sao lúc này mùi mồ hôi trên người Bạch Tiểu Thuần quả thực quá mức nồng nặc đi.

Hắn cũng không biết bản thân làm thế nào mà sống sót trở về được tới tiểu viện, ngay khi bước tới khoảnh sân nhỏ, hắn liền ngã gục xuống mà đau đớn ngất đi.

Một đêm này, cho dù đang hôn mê nhưng hắn cũng vì quá đau đớn mà chợt tỉnh dậy mấy lần. Mãi cho tới rạng sáng, khi hắn mở mắt ra, thì cảm giác đau đớn trên người cũng đã hoàn toàn biến mất.

“Đây mới chỉ là một vòng tiểu tuần hoàn không hoàn chỉnh mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần nhớ lại lời hướng dẫn của Bất Tử Trường Sinh công. Phải một ngày một đêm liên tục không được hôn mê thì mới coi như hoàn thành một tiểu tuần hoàn, cần chín chín tám mươi mốt lần tiểu tuần hoàn thì mới hình thành một tiểu chu thiên. Lúc này coi như đã cải tạo được làn da, về sau làn da có được một độ mềm dai nhất định, cũng sẽ không còn phải đau nhức kịch liệt như vậy nữa.

“Nếu như công pháp này mà đơn giản, người nào cũng có thể luyện được thì chẳng phải ai cũng trường sinh được rồi sao. Đã thế ta nhất định phải tu thành pháp môn này, nhất định sau này ta sẽ được trường sinh bất tử!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đầy kiên quyết, dù sao thì chấp niệm của hắn đối với trường sinh là vô cùng mãnh liệt, đến trình độ mà người ngoài nhìn thấy cũng phải giật mình không thôi.

Nhân lúc cơ thể còn chưa đau đớn thì Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đen viên đan dược kéo dài thọ nguyên ra ngắm nghía kĩ càng, đang định nuốt xuống thì bỗng nhiên hắn như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nhìn quanh một vòng. Sau khi đã khẳng định không có người xung quanh, Bạch Tiểu Thuần bèn nhanh chóng bước vào gian nhà gỗ, tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ ra, nồi Quy văn của hắn nhanh chóng xuất hiện.

“Nuốt như vậy thì có chút thiệt thòi rồi, Luyện linh rồi mới nuốt sẽ có hiệu quả tốt hơn a.” Bạch Tiểu Thuần chợt liếm liếm bờ môi, rồi lôi ra mảnh gỗ nhị sắc hỏa đốt cháy rồi đặt phía dưới nồi Quy văn. Mảnh gỗ này lập tức bùng cháy lên rồi nháy mắt chỉ còn tàn tro, nhưng nồi Quy văn cũng chợt lóe sáng lên hai đường vân.

Hắn có chút do dự khi đặt linh dược vào trong nồi. Nhưng ngay khi linh dược vừa rơi vào trong nồi Quy văn, một ánh sáng bạc chói mắt chợt lóe lên, đã có kinh nghiệm từ trước nên Bạch Tiểu Thuần cũng không thay đổi sắc mặt, mắt cũng không chớp nhìn vào trong nồi.

Không lâu sau thì ánh sáng bạc cũng biến mất, phía trên đan dược kéo dài thọ nguyên có thêm hai đường vân màu bạc, đồng thời một mùi đan dược nồng đậm hơn trước không biết bao nhiêu lần cũng tràn ra bên ngoài, khiến cho người khác chỉ cần ngửi được một hơi đều cảm thấy tinh thần phải rung động cực độ.

“Đáng tiếc không tìm được nhiên liệu tam sắc hỏa a.” Bạch Tiểu Thuần đưa tay cầm lấy linh dược rồi ném thẳng vào miệng. Vừa vào trong miệng, linh dược này liền hóa thành một cỗ nhiệt nóng bỏng nhanh chóng khuếch tán khắp cả người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trong đầu chợt ầm vang lên một tiếng, cả người như một cái lò lửa nóng cháy, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sợi tóc bạc trước trán kia đang biến thành màu đen trở lại. Đồng thời hắn cũng cảm thấy trong cơ thể như đang được bổ sung một lượng sinh cơ tương tự vậy, thậm chí qua nửa ngày rồi mà mà cảm giác

này còn không chút giảm xuống mà có phần mãnh liệt hơn. Khiến cho hai lỗ mũi của Bạch Tiểu Thuần cũng chợt tràn ra máu tươi.

“Bổ dưỡng quá rồi!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to, vội vàng tu hành Tử Khí Ngự Đỉnh Công nhưng cũng không có bao nhiêu tác dụng, dù sao thì đan dược này bổ sung là nguyên khí chứ không phải là linh khí. Máu mũi hắn chảy ra ngày càng nhiều, nhiệt lưu trong cơ thể vẫn đang bành trướng. Cảm thấy mình như một quả bóng da căng tròn chực nổ tung, hắn lập tức hoảng hốt.

Thực ra viên đan dược này sau khi bị luyện linh hai lần thì hiệu quả đã vượt xa so với ban đầu, giá trị cũng gia tăng lên không biết bao nhiêu lần. Với tu vi Ngưng khí tầng ba của Bạch Tiểu Thuần, căn bản không thể nào thừa nhận nổi.

Nguy cơ trước mắt càng mãnh liệt, thì Bạch Tiểu Thuần lại mãnh liệt nhớ tới Bất Tử Trường Sinh Công. Hắn vội nhảy dựng lên, dồn toàn bộ sức lực lên hai bàn tay, nhanh chóng vỗ khắp người.

Thanh âm bình bịch vang lên, theo từng đợt vỗ xuống, lượng nhiệt lưu trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần mới xuất hiện cảm giác lưu thông. Bạch Tiểu Thuần cũng không dám ngừng lại, mãi cho tới hơn nửa canh giờ sau lượng nhiệt lưu trong người hắn mới tiêu tán đi. Toàn thân hắn bủn rủn rồi ngã sấp xuống, hắn thở hổn hển nhưng tinh thần thì lại vô cùng vui vẻ chưa từng có từ trước tới nay, trong mắt càng có ánh sáng chớp lóe.

“Mặc dù cũng có liên quan tới Luyện linh, nhưng căn bản là bản thân Linh dược. Linh dược này rõ ràng có thể gia tăng lượng linh khí, gia tăng thọ nguyên một cách thần kì như vậy, liệu cũng có một loại linh dược cũng có thể khiến người khác trường sinh hay không!” Càng nghĩ Bạch Tiểu Thuần càng kích động, hào quang trong ánh mắt càng sáng rực rỡ hơn.

“Hương Vân sơn chính là nơi bồi dưỡng Dược sư.”

“Ta muốn trở thành Dược sư, luyện ra được một viên trường sinh bất lão đan!” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần chợt dồn dập. Tích tắc này, trong lòng hắn đối với linh dược lại nổi lên một sự chấp nhất chưa từng có.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thận Trọng Ti Mi

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần nằm trong sân, toàn thân bủn rủn nhưng tinh thần kiên định. Hắn mơ hồ thấy làn da đã cứng rắn hơn một chút, mong muốn được trở thành dược sư càng lớn.

Nằm trong sân mất hơn nửa canh giờ, cảm giác bủn rủn mới chấm dứt. Bạch Tiểu Thuần ngồi dậy, sau đó khoanh chân lại. Hắn lấy túi trữ vật được phát sau khi trở thành đệ tử ngoại môn ra, sau đó lôi tiếp bình đan dược và dược hương ra cẩn thận quan sát.

Hắn hít thở sâu, đưa mắt nhìn xung quanh xong mới yên tâm trở lại bên trong căn nhà gỗ, lấy cái nồi ra.

“Những đan dược này, sau khi luyện Linh có thể giúp ta đột phá tầng thứ ba, đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tư. Tiếc là, nguyên liệu tạo ra ngọn lửa hai màu đắt quá. Hảo Táo Phòng tuy có nhưng ta không còn là đệ tử tạp dịch của Hỏa Táo Phòng nữa, về đó lấy thật không tiện.”

Hiện tại, Bạch Tiểu Thuần rất có hứng thú với đan dược. Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn quyết định lấy mảnh gỗ ra.

“Luyện Linh một lần cũng tốt rồi!”

Bạch Tiểu Thuần đốt mảnh gỗ, lửa từ đó bùng lên, quy văn trên cái nồi hiện ra sáng ngời. Bạch Tiểu Thuần mở bình thuốc, lần lượt lấy từng viên đan dược to bằng hẹt long nhãn ở bên trong ra luyện Linh.

Không bao lâu sau, ba viên đan dược có hoa văn màu bạc xuất hiện trong tay hắn. Sau đó, hắn cũng mang cây hương màu xanh kia ra luyện Linh. Lúc cả bốn thứ đã được luyện xong, Bạch Tiểu Thuần mới khoanh chân ngồi xuống. Hắn đưa toàn bộ ba viên đan dược tỏa hương thơm ngát ném vào trong miệng.

Sau đó, hắn bày bức vẽ Tử Khí Ngự Đỉnh Công thứ tư ra, dựa theo khẩu quyết tu hành.

Không bao lâu, linh khí quay cuồng trong cơ thể hắn, thời gian hắn có thể kiên trì cũng tăng lên. Tu vi trong cơ thể chuyển động, bắt đầu gia tăng.

Sau thời gian một nén nhang, linh khí trong cơ thể hắn đã hóa thành một dòng sông nhỏ lan tỏa ra toàn thân. Linh khí ngày một cường thịnh, hắn bắt đầu trùng kích Ngưng Khí tầng thứ tư.

“Kiên trì được một trăm tức là có thể đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tư rồi!”

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, chịu đựng đau nhức khi làm theo bức họa. Thân thể hắn uốn cong như một cây cầu, toàn thân phát ra những tiếng kêu ken két. Mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Đúng lúc ấy, linh khí trong cơ thể hắn chợt khô kiệt. Bạch Tiểu Thuần vội ngưng thần, há miệng phun ra một ngụm linh khí vào đầu cây hương xanh.

Linh khí vừa chạm vào, cây hương lập tức bùng cháy, tỏa ra từng dải khói xanh như những con rắn lục chui vào từng lỗ chân lông và thất khiếu trên người hắn. Linh khí trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần bỗng bành trướng lên gần gấp đôi.

“Uỳnh” một tiếng, từ trên người Bạch Tiểu Thuần có một làn sóng khí khuếch tán ra tận ngoài sân, hóa thành một cơn gió lớn. Bạch Tiểu Thuần vui mừng nở nụ cười.

“Ngưng Khí tầng thứ tư!”

Hắn cảm nhận được linh khí trong cơ thể mang theo sinh cơ đang cuồn cuộn chảy trong cơ thể. Toàn thân hắn nhẹ nhõm vô cùng. Hắn cúi đầu, thấy rất nhiều chất dịch màu đen đã tiết ra ngoài, bám đầy trên thân thể. Đây chính là tập chất bị cơ thể hắn đào thải.

Hắn vội chạy ra ngoài, tắm rửa sạch sẽ. Tinh thần phấn chấn vô cùng, Bạch Tiểu Thuần vung tay phải bấm niệm pháp quyết, thanh mộc kiếm (kiếm gỗ) từ trong túi trữ vật bay ra, hóa thành một luồng sáng màu hồng có tốc độ cực nhanh.

Sau vài lần thử điều khiển mộc kiếm bay qua bay lại, hắn thấy rất hài lòng. Thanh mộc kiếm này vốn đã không tầm thường, phối hợp với tu vi Ngưng Khí tầng thứ tư của hắn thì càng thêm lợi hại.

“Luyện Linh quả nhiên không tệ. Nếu có ngọn lửa ba màu thì tốt quá rồi! Đan dược luyện ra chắc sẽ còn lợi hại hơn nhiều.”

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy linh dược thật là thần kỳ. Dù đã thành đan hay chỉ là hương đều là những thứ rất cần thiết cho quá trình tu hành.

“Ta nhất định phải trở thành một vị Dược sư vĩ đại, luyện chế ra đan dược trường sinh, sau đó mang đi luyện Linh mười lần…. Không, phải luyện Linh một trăm lần!”

Ý niệm muốn trở thành một vị Dược sư của Bạch Tiểu Thuần ngày càng mãnh liệt. Nhớ tới đó, hắn vội vỗ vào túi trữ vật, từ đó lấy ra một miếng ngọc giản.

Khối ngọc giản này là lúc Hầu Vân phi dẫn hắn đi Vạn Dược Các về đưa cho. Bên trong có giới thiệu và hình dáng của một vạn loại thảo dược. Điển tịch này là vật đặc thù chỉ Hương Vân Sơn (núi Hương Vân) mới có được. Mỗi Linh đồng đều phải nắm giữ thật tốt.

Hơn nữa, một vạn chưa phải là số lượng cuối cùng. Bạch Tiểu Thuần nhớ Hầu Vân phi từng nói, sau khi nhớ kỹ một vạn loại này rồi mới có thể đi đổi sang quyển tiếp theo.

Hắn giữ vững tinh thần, vận chuyển linh khí trong cơ thể. Trong đầu hắn dần hiện lên đủ các loại thảo dược khác nhau. Càng xem hắn càng thấy mới lạ, như trước mắt hắn là cánh cửa mở ra một thế giới khác, một cuộc đời khác. Trong nhất thời, hắn còn muốn dùng đan dược kéo dài tuổi thọ để đổi lấy những thảo dược kia.

Sau khi nhìn qua một lần, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy việc ghi nhớ toàn bộ một vạn loại thảo dược này không phải là một việc khó. Hắn là ai chứ? Mục tiêu của hắn là trở thành một vị Dược sư vĩ đại nhất, người có thể luyện chế ra đan dược trường sinh bất lão.

Cho nên, cái tính cố chấp và nhiệt huyết lại bùng cháy trong đầu hắn. Không chỉ nhớ kỹ những thông tin cơ bản mà mỗi loại dược thảo hắn đều quan sát cực kỳ cẩn thận, hiểu rõ đến tận cùng mới để sang nghiên cứu loại khác.

Lúc trước, dưới áp lực mà Hứa Bảo Tài tạo ra, Bạch Tiểu Thuần đã điên cuồng lao vào tu luyện suốt nửa năm. Lúc này, vì lý tưởng của chính mình, tiềm lực của hắn lại thêm một lần bạo phát.

Mỗi gốc cây dược thảo đều được hắn nghiên cứu tỷ mỉ, tới mức nhắm mắt lại hắn cũng có thể hình dung ra chúng một cách rõ ràng. Thấy như thế còn chưa đủ, hắn rất muốn có thể trực tiếp quan sát những loại thảo dược này trong thực tế. Tiếc là hắn còn không có khả năng ấy nên đành nghiên cứu, ghi nhớ từng góc nhỏ, ghi nhớ cả gốc rễ, hoa trái từng loại…

Sau cùng, cảm thấy còn lo lắng nên hắn mang cả đến từng sợi lông trên thân, trên lá chúng ra mà săm soi, đào móc.

Một tháng trôi qua nhanh. Suốt một tháng này, mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần đều tu hành Tử Khí Ngự Đỉnh Công tầng thứ tư. Tu vi trong cơ thể đã vững chắc và mở rộng thêm được một chút. Đồng thời hắn cũng

không ngừng tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công. Hàng ngày, hắn chịu đựng đau đớn kịch liệt, chạy qua chạy lại thật nhanh, trong lúc ấy vẫn không ngừng cầm ngọc giản trên tay, ghi nhớ đủ loại dược thảo. Có rất nhiều ghi chú trong ngọc giản đã không đáp ứng đủ yêu cầu của hắn nên hắn đành tự thân tìm hiểu, nghiên cứu thêm.

Mỗi lần chạy đi chạy lại trong sân, hắn lại ngừng tại góc nhỏ bên phải một chút. Ở đó có một mảnh linh điền, nơi hắn gieo xuống mười hạt giống thảo dược.

Loại thảo dược này tên là Linh Đông Túc. Cách lúc ấy nửa tháng, hắn có ra ngoài, đứng trước tấm bia đá ghi nhiệm vụ dành cho đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn. Vất vả lắm hắn mới tìm thấy một nhiệm vụ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Hắn không dám lơ là những lời Lý Thanh Hậu đã nói. Trong mỗi nửa năm, đệ tử ngoại môn phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ theo quy định. Hắn chọn nhiệm vụ này vì điểm cống hiến nhận được không quá ít, mà nếu sản phẩm giao ra có phẩm chất tốt, hắn còn được thưởng thêm. Dù nhiệm vụ này nhìn như đơn giản nhưng lại tiêu phí rất nhiều thời gian của người nhận. Theo tính toán, cần mất ít nhất ba tháng gieo trông thì hắn mới có thể thu hoạch.

Hơn nữa, tu sĩ trồng thảo dược Linh Đông Trúc này có thể dùng linh khí trong cơ thể để thúc đẩy tốc độ sinh trưởng nhanh hơn. Bạch Tiểu Thuần không có nhiều thời gian, mang nó về là hắn ném ngay vào trong linh điền.

“Tốc độ lớn chậm quá.” Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn. Hắn đã gặp loại thảo dược này trong ngọc giản rồi nên biết, nó có yêu cầu rất cao với linh khí. Nếu mặt đất không có lượng linh khí nồng đậm thì tu sĩ phải dùng linh khí của chính mình để làm chất dinh dưỡng cho nó.

“Chắc là do linh khí trong linh điền của ta đã ít đi rất nhiều nên hạt giống Linh Đông Trúc của ta mới phát triển chậm như vậy.” Hắn ngồi xuống, vươn tay nắm lấy một vốc đất, sau đó thì thầm.

“Có cách nào để linh khí trong linh điền nồng đậm hơn không…”

Đang suy nghĩ, bỗng thần sắc hắn biến đổi, tay phải nâng lên hóa thành chỉ hướng về phía trước, cái nồi mang quy văn liền xuất hiện.

Quan sát một lúc, lại đưa mắt nhìn mảnh linh điền, hai mắt hắn lóe ra hào quang sáng ngời.

“Cái nồi này có thể luyện Linh, liệu có mang ra luyện Linh cho linh thổ được chăng?”

Nghĩ tới đó, trong lòng hắn dậy lên một nỗi hiếu kỳ. Hắn mang mấy hạt giống Linh Đông Trúc đang gieo trong đất ra, sau đó đào lấy một ít linh thổ đổ vào trong nồi. Hắn lấy ra một mảnh gỗ màu tím, bắt đầu thử nghiệm.

Ánh lửa lóe lên rất nhanh. Hoa văn trên cái nồi sáng lên, sau một lúc thì lại ảm đạm đi. Linh khí trong linh thổ trong nồi đã nồng đậm hơn rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, không ngại phiền hà đổ nó ra khỏi nồi, sau đó từng đợt từng đợt thay thế bằng những khối linh thổ khác. Hơn nửa canh giờ sau, một mảnh linh điền đã được hắn luyện Linh qua một lần.

Hiện giờ linh thổ được luyện Linh một lần, nhưng vì hắn không có đủ nguyên liệu nên quy văn trên cái nồi không thể duy trì quá dài. Mặc dù vậy, linh khí trong mảnh linh điền của hắn đã xuất hiện biến hóa rất lớn so với lúc chưa luyện Linh, trở nên đậm đặc và tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Bạch Tiểu Thuần vội mang hạt giống Linh Đông Trúc gieo xuống rồi đứng ở bên cạnh quan sát. Không lâu sau, hắn nhìn thấy một cái mầm nhỏ đã phá vỏ chui ra, tốc độ sinh trưởng rất nhanh.

Trong thoáng chốc, mầm non này đã cao tới gần ba thước. Đám đệ tử chuyên gieo trồng dược thảo trong tông mà nhìn thấy chắc sẽ đều há

mồm trợn mắt, bởi vì tu sĩ lấy linh khí bản thân tẩm bổ cũng không làm thảo dược sinh trưởng nhanh như thế được.

Thực ra, chuyện cũng không khó hiểu, bởi phóng mắt nhìn khắp cả Tu Chân giới, chưa từng có người nào mang đất đai ra để luyện Linh cả, nhất là chỉ để gieo trồng có mấy hạt Linh Đông Trúc! Dù là luyện Linh tông sư cũng không có ai rảnh rỗi đến thế. Việc ấy thực quá lãng phí.

Nhìn mấy cây Linh Đông Trúc này sinh trưởng như vậy, Bạch Tiểu Thuần mới thỏa mãn, không để ý tới chúng nữa. Hắn tiếp tục chạy quanh sân, vừa chạy vừa tìm hiểu các loại thảo mộc.

Mặt trời ngả về chiều, sắc trời dần tối, những cây Linh Đông Trúc hắn trồng đã đạt tới độ cao ba thước. Bạch Tiểu Thuần vừa quan sát vừa ngẫm nghĩ, không biết ba tháng sau thì những cây này sẽ phát triển tới mức nào…

Cùng trong đêm ngày hôm ấy, Bạch Tiểu Thuần buông ngọc giản trong tay ra. Toàn bộ một vạn loại thảo dược trong đó hắn đã ghi nhớ kỹ. Mỗi loại thảo dược đều được hắn nghiên cứu cẩn thận, thậm chí còn nhận thấy một vài chỗ mâu thuẫn trong những giảng giải được lưu ở ngọc giản này.

“Sáng sớm mai ta sẽ đi đổi lấy phần tiếp theo. Không biết Vạn Dược Các sẽ dùng cách gì để sát hạch đệ tử? Chẳng lẽ lại thi học thuộc lòng?”

Vừa mới buông lỏng tâm tư, Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy lo lắng. Hắn vội ho một tiếng, cầm lấy khối ngọc giản tiếp tục ôn tập. Hắn lo buổi khảo hạch ngày mai sẽ xảy ra bất trắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Rùa Đen Nhỏ

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi căn nhà gỗ, nhìn thấy những cây Linh Đông Trúc ở trong linh điền kia đã cao hơn nửa thân người thì rất là thỏa mãn nhẹ gật đầu. Lúc này hắn mới đi ra khỏi sân nhỏ, dọc theo đường núi đi đến Vạn Dược Các.

Bình minh ở phương xa đang hé, hào quang vạn trượng, sương mù ở trong hào quang giống như đang có cá vàng bơi lội, thoạt nhìn cực kỳ hùng vĩ. Bạch Tiểu Thuần dáng người nhẹ nhàng, một đường di không dừng lại chút nào, trên đường đi dần dần nhìn thấy được không ít đệ tử ngoại môn, nhưng không có một người nào quen biết, làm cho hắn không khỏi nhớ tới mấy vị sư huynh ở Hỏa Táo Phòng.

“Không biết đại sư huynh lúc này thế nào, cả Hắc Tam Bàn nữa...” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần có chút thổn thức. Đi được hơn nửa canh giờ, lúc mặt trời đã hoàn toàn bay lên, hắn đã nhìn thấy được mười tấm bia đá kinh người của Vạn Dược Cốc ở phía xa xa.

Mười tấm bia đá này chính là tiêu chí của Vạn Dược Cốc, mỗi một tòa đều tràn ra ánh sáng màu xanh nhạt, cao tới vài chục trượng, khí thế như cầu vồng, như mười người khổng lồ đứng ở nơi đó, uy vũ bất phàm.

Có thể nhìn thấy ở trên bia đá có một nhóm dấu vết của chữ viết, đại biểu cho bài danh từ một đến một trăm.

Nhưng ở bên trên lại không có tên gọi, mà chỉ là một đám đồ án. Từng cái đồ án đều đại biểu cho từng cái ấn ký Dược Sư ngày sau của

mỗi một thiên kiêu trong Vạn Dược Các.

Mỗi một dược sư đều có một cái ấn ký riêng thuộc về mình, nếu hài lòng với linh dược mà mình luyện chế ra thì đều khắc vào, dùng cái này để truyền lưu thiên cổ. Cho nên đối với Dược Sư thì ấn ký chính là đại biểu cho vinh quang, rất trọng yếu.

Ngày đó lúc Hầu Vân Phi mang Bạch Tiểu Thuần tới nơi này cũng đã từng giới thiệu đơn giản một phen, lần này Bạch Tiểu Thuần đi một mình tới đây, đi tới gần, hắn đã thấy được bài danh ở trên mười tấm bia đá kia.

Bắt mắt nhất, chính là bài danh đệ nhất trên tòa bia đá trước mắt hắn.

Đó là một cái Bảo Bình!

Cái Bảo Bình này, Hầu Vân Phi từng nói cho Bạch Tiểu Thuần biết, đại biểu cho...Chu Tâm Kỳ!

Cái tên này Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, lúc hắn vẫn còn là tạp dịch, vào một lần dưới đêm trăng, Trương Đại Bàn vừa ăn rễ nhân sâm, vừa cảm khái nói về Chu Tâm Kỳ này.

Nàng vốn sinh ra ở một gia đình phàm nhân, mấy năm trước bị một vị tiền bối trong tông môn phát hiện ra có tư chất kinh người nên dẫn vào tông môn. Sau khi cẩn thận xem xét tư chất, lập tức làm oanh động toàn bộ Linh Khê Tông.

Nàng có linh mạch thảo mộc hiếm thấy, chẳng những tốc độ tu hành nhanh hơn người bình thường gấp mấy lần, mà còn có tiềm lực luyện dược kinh người, cuối cùng bái nhập Hương Vân sơn, trở thành đệ tử duy nhất của chưởng tọa Lý Thanh Hậu, được xem là người kế tục Lý Thanh Hậu sau này, trở thành Dược Sư chèo chống cho tông môn trong tương lai!

Môn quy của Linh Khê Tông, bất cứ người nào dù có tư chất cao thế nào đi nữa thì cũng không thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn, cho nên

nàng cũng giống như các thiên kiêu khác của hai tòa núi bên bờ nam cũng đều phải bắt đầu từ đệ tử ngoại môn, dùng cái này để tôi luyện bản thân. Nhưng mặc dù như thế, thì tài nguyên tu hành được chu cấp vẫn dựa theo tiêu chuẩn của đệ tử nội môn.

Mà bất cứ ai cũng minh bạch, Chu Tâm Kỳ này không bao lâu sau sẽ danh chính ngôn thuận trở thành đệ tử nội môn.

Chẳng những thế, cô gái này lại còn xinh đẹp động lòng người, làm cho vô số nam đệ tử hâm mộ không thôi.

Bởi vì có những nguyên nhân này, nên nàng có thanh danh hiển hách ở trong hàng đệ tử Hương Vân sơn, không người nào là không biết. Kể cả là những đệ tử nội môn kia cũng chưa bao giờ xem nàng là ngoại môn, thậm chí những đệ tử nội môn lâu năm cũng đều rất kiêng kị.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây thì rất hiếu kỳ về Chu Tâm Kỳ này. Nhìn những bia đá kia, hắn dứt khoát đi một vòng lớn, đi nhìn từng tòa, dần dần có chút líu lưỡi.

“Chu Tâm Kỳ này cũng thật là lợi hại, mười tòa bia đá, thì tám tòa nàng là đệ nhất. Còn hai tòa còn lại thì không có tên của nàng, hắn là nàng vẫn còn chưa đi so qua!” Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, đảo qua bia đá.

Giờ phút này đệ tử ở bốn phía Dược Vạn Các dần dần đã nhiều hơn, rất nhanh đã ra vào tấp nập. Bạch Tiểu Thuần thu lại ánh mắt đang tìm kiếm chỗ có thể đổi lấy phần dược thảo thứ hai, thấy người ở đây càng lúc càng nhiều thì có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao hôm nay lại nhiều người như vậy, vì thế mà lách về phía trước. Đột nhiên hắn nghe được từng trận âm thanh xôn xao ở bốn phía như tiếng sóng đang rất nhanh truyền tới.

“Chu sư tỷ đến rồi!”

“Ha ha, tin tức truyền ra lúc trước quả nhiên là thật, những ngày này Chu sư tỷ chắc chắn sẽ tới đây, không uổng công ta đợi đã nhiều ngày.”

“Hiện giờ, thảo mộc ngũ thiên, linh thú tam thiên, Chu sư tỷ đều là đệ nhất. Lần này tất nhiên là nàng sẽ đi khiêu chiến linh thú đệ tứ thiên!”

Những âm thanh bàn tán ở bốn phía lập tức nổi lên, đám người đều chen chúc thêm một chút, làm cho Bạch Tiểu Thuần bị kẹp ở bên trong. Cũng may thân hình của hắn lúc này cũng chưa mập, chen tới chen lui, rốt cục cũng lách được ra ngoài, đến khi ngẩng đầu lên thì đã thấy được một đạo trường hồng từ đằng xa nháy mắt đã bay tới.

Đạo trường hồng kia là một lẵng hoa màu xanh, ở bên trên có một cô gái mặc y phục của đệ tử ngoại môn, tóc đen như tơ đang theo gió phất phơ, mi phượng tinh tế, đôi mắt lạnh như trăng sao, làn da đẹp hiếm thấy, dáng người nhẹ nhang, thanh nhã thoát tục.

Giờ phút này nàng đang bay tới một trong mười tòa bia đá. Trong tiếng hoan hô của đám đệ tử ngoại môn ở bốn phía, cô gái này hạ xuống đất, mắt không nhìn bốn phía, mà chỉ có mười tòa bia đá song song với căn nhà gỗ, lựa chọn một cái trong đó rồi cất bước đi vào.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới để ý thấy ở dưới mười tòa bia đá, ở bốn phía đều có một loạt căn nhà gỗ. Lúc này ngoại trừ chỗ bia đá bên ngoài mà Chu Tâm Kỳ đi tới, thì ở những căn nhà gỗ xung quanh những tấm bia đá khác cũng có không ít người đang ra ra vào vào.

“Rốt cục lại được nhìn thấy Chu sư tỷ một lần nữa, lần này Chu sư tỷ nhất định sẽ thành công đứng hạng nhất của tòa bia đá thứ chín!”

“Mục tiêu của Chu sư tỷ là mười tòa đều đứng thứ nhất mà chưa từng có ai làm được, mà cũng chỉ có nàng mới có thể làm được điều này, lần khảo hạch linh thú đệ tứ thiên này, nhất định là nàng sẽ đứng thứ nhất!” Trong lúc đám đệ tử bốn phía đang hưng phấn, Bạch Tiểu Thuần tìm ở bên cạnh một tên đệ tử ngoại môn gầy yếu vốn cũng đang hô to Chu sư

tỷ cố lên, sau đó thừa cơ hỏi thăm một phen. Đối phương dường như đang có tâm tình rất tốt, liền giải thích kỹ càng cho hắn một phen.

Bạch Tiểu Thuần đã xác định muốn lấy được phần thảo mộc thứ hai thì cần phải đi vào trong căn nhà gỗ ở dưới tấm bia đá để tiến hành khảo hạch, thành công mới có. Vì vậy hắn liền tranh thủ thời gian lách tới tòa bia đá thứ nhất. Thật vất vả mới tới gần được thì lại phát hiện ra những căn nhà gỗ ở đây đều đã đầy rồi. Đợi một hồi mới thấy có một người cúi đầu ủ rũ đi ra, hắn không chần chừ, lập tức bước tới.

Vừa mới đi vào trong căn nhà gỗ, thì những tiếng ồn ào bên ngoài như đã bị ngăn cách mà trở nên yên tĩnh phi thường. Căn nhà gỗ không lớn, ở bên trong có đặt một cái bồ đoàn, ở trước bồ đoàn có một tấm bia đá nhỏ khác.

Dựa theo những lời hỏi thăm được, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, lấy ra ngọc giản ghi chép thảo mộc đệ nhất thiên, đụng vào tấm bia đá. Cái ngọc giản này nháy mắt đã dung nhập vào, tấm bia đá khẽ chấn động, rồi có hào quang lan rộng ra ngoài.

“Vị sư huynh kia vừa mới nói, lúc này phải vẽ lên tấm bia đá đại biểu cho ấn ký Dược Sư của bản thân trong tương lai.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi một chút rồi cười lên ha hả, vẽ lên tấm bia đá một con rùa đen, hắn thích rùa đen. Con rùa đen này được vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, có chút khó coi, thế nhưng hắn lại cảm thấy rất không tồi.

ấn ký hình con rùa đen lóe lên rồi biến mất. Bạch Tiểu Thuần thở sâu, định khí ngưng thần một lát, hai mắt lộ ra tia sáng, tay phải chậm rãi nâng lên hướng về phía tấm bia đá. Lúc sắp chạm vào thì trong đầu hắn oanh lên một tiếng, mắt hoa lên, tới lúc rõ ràng thì bốn phía đã không phải là căn nhà gỗ, mà là đang ở trong một cái không gian hư ảo.

Bạch Tiểu Thuần còn chưa kịp dò xét bốn phía thì ở trước mắt của hắn đã có hào quang lóe lên. ở trước mặt hắn, trong nháy mắt bỗng xuất hiện vô số dược thảo đang ùn ùn kéo đến.

Những dược thảo này cũng không phải là nguyên vẹn mà toàn bộ đều bị tàn phá, đã bị chém nhỏ ra thành hơn mười phần, toàn bộ lẫn lộn cùng một chỗ, trải ra rậm rạp chằng chịt.

Đưa mắt nhìn thì số lượng trong chốc lát đã nhiều không đếm xuể.

Đây chính là khảo hạch khủng bố của Vạn Dược Các khiến cho vô số đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn vô cùng căm phẫn. Bao nhiêu năm rồi, vô số người ở khảo hạch này lực bất tòng tâm. Cũng bởi vì điều này mà phàm là người có tên trên bia đá, tiến vào tốp một trăm thì đều được vô số người hâm mộ, thực lòng tin phục từ đáy lòng.

Nhất là mười hạng đầu, thậm chí là vị trí đầu tiên, tên đúng như thực.

“Trong vòng một nén nhang, nhanh chóng ghép lại, dùng số lượng nguyên vẹn nhiều hay ít làm khảo hạch. Bắt đầu.” Một âm thanh lạnh như băng, giống như không tồn tại bất cứ tình cảm nào, vang lên quanh quẩn ở trong không gian hư ảo này.

“Đơn giản như vậy?” Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút khó tin, với trình độ hiểu biết về dược thảo ở trong ngọc giản của hắn, thì giờ phút này, chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra được tàn phiến tạo thành mấy trăm loại dược thảo.

Trước khi đến đây hắn đã nghĩ rất nhiều, lúc này thấy khảo hạch lại dễ dàng đến vậy, thì đáy lòng lập tức nhẹ nhàng thở ra. Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy lo lắng.

“Không được, khảo hạch đơn giản như vậy thì số lượng cần thiết để thông qua nhất định là sẽ rất cao.” Bạch Tiểu Thuần rất khẩn trương, vội vàng nắm chặt lấy thời gian, tay phải nâng lên liên tục chỉ mười cái. Từng miếng dược thảo tàn phiến bị hắn chỉ tới, đều dựa theo suy nghĩ trong đầu của hắn, nháy mắt đã ngưng tụ lại với nhau tạo thành hai gốc dược thảo.

Hai tay của hắn liên tục điểm tới gần như là không hề dừng lại. Vô số tàn phiến bay ra, ngưng tụ lại với nhau, hợp thành một gốc dược thảo. Dần dần số lượng càng lúc càng nhiều, rất nhanh đã lên tới hơn một trăm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn không chuyển mắt, tinh thần tập trung cao độ, đã quên đi tất cả sự tình ở bốn phía, trước mắt chỉ còn những thảo mộc tàn phiến này. Hai tay của hắn càng nhanh, hắn sốt ruột, lo lắng khảo hạch thất bại, cho nên giờ phút này phát ra hung ác, con mắt cũng dần dần xuất hiện tơ máu, hai tay lại càng nhanh hơn.

Một trăm gốc, hai trăm gốc, ba trăm gốc, năm trăm gốc... Một nghìn gốc!

Bạch Tiểu Thuần đầu đầy mồ hôi, thậm chí đỉnh đầu còn có cả khói trắng toát ra, hai tay càng nhanh hơn. Những thảo mộc tàn phiến kia, hắn chỉ cần liếc mắt nhìn là đã lập tức nhận ra đó là loại thảo dược nào. Bởi vì lúc hắn đọc thuộc lòng cái ngọc giản, hắn đã đem những dược thảo kia đi nghiên cứu như muốn mài thành tro rồi.

Nhưng mà không có điều kiện kia, vì vậy mà chỉ có thể quan sát được cực hạn, hiểu rõ được toàn bộ.

Cảnh tượng này nếu như bị đệ tử ở bên ngoài nhìn thấy thì nhất định là sẽ phải hít vào một ngụm khí, không cách nào tin. Bọn hắn vốn cho rằng khảo hạch này làm cho tức lộn ruột, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được,cái thực sự làm cho người ta tức lôn ruột lại chính là nghiên cứu của Bạch Tiểu Thuần đối với một vạn dược thảo ở bên trong ngọc giản.

Thời gian trôi qua, hai nghìn gốc, ba nghìn gốc...

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần ngập tràn tơ máu, hai tay của hắn đã chỉ còn có thể miễn cưỡng chuyển động theo suy nghĩ. Nếu không phải là có tu vi Ngưng Khí tầng bốn trợ giúp, sợ rằng đã không cách nào có thể nâng lên rồi.

Đã đến loại trình độ này, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết mình liệu có thể thông qua hay không, chỉ có thể hung hăng cắn răng một cái, không ngừng tiếp tục kiên trì.

Bốn ngàn gốc, năm ngàn gốc, sáu ngàn gốc, bảy ngàn gốc...

Không biết là đã trôi qua bao lâu, những dược thảo tàn phiến kia đã cũng không còn lại nhiều lắm, bỗng nhiên toàn bộ lóe lên hào quang, nháy mắt biến mất. Trước mắt hắn lại một lần nữa hoa lên, tới lúc rõ ràng thì đã về tới bên trong căn nhà gỗ. Trên tấm bia đá có xuất hiện một miếng ngọc giản, đó chính là miếng ngọc giản ghi chép dược thảo thiên thứ nhất mà hắn đem dung nhập vào lúc trước.

“Còn kém một chút, còn kém một chút nữa sao...” Trong lòng của hắn tâm thần bất định, đành nhặt lên ngọc giản cúi đầu đi ra khỏi căn nhà gỗ. Lúc ra tới bên ngoài, đã nghe thấy có vô số tiếng hoan hô.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đến căn nhà gỗ mà Chu Tâm Kỳ đi vào, nàng này cũng đi ra vào đúng lúc này. Tấm bia đá ở phía sau lưng nàng, Bảo Bình đại biểu cho tên của nàng, đã xuất hiện ở vị trí thứ nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Dẫn Dắt Bầu Không Khí!

Đó là bia đá Linh thú đệ tứ, nếu chú ý thì có thể thấy vị trí thứ nhất lúc này trên chín tấm bia đá bên kia, chỉ có một cái Bảo Bình.

Vô số âm thanh hoan hô ầm ĩ, vang vọng cả bốn phương.

“Ha ha, Chu sư tỷ thành công rồi. Ta đã nói rồi, Chu sư tỷ hiển nhiên sẽ khai sáng ra một truyền thuyết đệ nhất chưa từng có từ trước đến nay a!”

“Không hổ danh là người có tư chất linh mạch thảo mộc Chu Tâm Kỳ, tương lai nàng này không thể dự đoán được!”

“Chu sư tỷ, bọn ta trông đợi tỷ đạt được đệ nhất, mở ra tiền lệ là đệ nhất nhân trên cả mười bia đá, khiến cho đại chung của Linh Khê tông phải gõ vang rung động toàn tông môn!” Những tiếng hoan hô của đám đệ tử ngoại môn tại Vạn Dược các vang lên không ngớt. Mặc dù trong đám cũng có vài người sắc mặt cũng trở nên khó coi, lời nói đầy gay gắt nhưng đều đã bị nhấn chìm trong tiếng hoan hô đang tràn ngập khắp nơi. Trong đám đệ tử ngoại môn, Chu Tâm Kỳ hiện như mặt trời ban trưa, thậm chí nàng còn được tất cả mọi người tại Hương Vân sơn xem như là người đại diện cho ngọn phong này.

Chu Tâm Kỳ mỉm cười, cho dù ngày thường nàng vẫn lạnh như băng, nhưng được vây giữa những lời hoan hô của vô số đệ tử nơi này cũng không khỏi cảm thấy đắc ý trong lòng. Lúc này nàng cũng cười cười khiến cho âm thanh hoan hô chúc mừng của đám đệ tử xung quanh càng thêm nồng nhiệt hơn nữa.

Bạch Tiểu Thuần cũng trong đám người đầy hâm mộ nhìn Chu Tâm Kỳ, trong lòng hắn chợt thở dài ngẩng đầu nhìn về bia đá Linh thú thứ nhất. Chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt hắn chợt trợn to, sau đó mới lấy ra ngọc giản chứa phần đầu tiên của Thảo mộc nhìn kỹ lại, thì ngoài một vạn thảo mộc ban đầu trong ngọc giản thì đã có thêm thông tin của một vạn thảo mộc nữa. Hắn kinh hỉ ưỡn ngực ngẩng cao đầu, lộ ra một dáng vẻ đầy ngạo nghễ.

Lúc này hắn nhìn thấy rõ ràng, bên trên tấm bia đá thảo mộc đệ nhất thiên kia, lại có một kí hiệu rùa đen đẹp mắt, cứng cỏi đứng phía trên Bảo bình. Nhìn sao cũng cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Vốn hắn đang định rời đi, nhưng lúc này đành đứng lại bên trong đám người, đè nén lại hưng phấn trong lòng, còn đang chuẩn bị nghe tiếng hoan hô của đám người bốn phía dành cho mình. Chỉ là đợi mãi, nhưng đám người xung quanh đều đang đổ dồn sự chú ý về phía Chu Tâm Kỳ, không có ai lưu ý tới bia đá thảo mộc cả. Thậm chí Chu Tâm Kỳ phía bên kia cũng định nhanh chóng quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần chợt sốt ruột, trừng mắt nhìn về phía sau. Sau đó hắn bỗng nhiên kinh ngạc hô to lên.

“Các người xem tấm bia đá thảo mộc đệ nhất thiên bên kia, thế nào mà đứng đầu không phải là Chu sư tỷ nữa rồi. Đổi người rồi a, thật kỳ quái, cái ấn kí rùa đen đẹp mắt này là ai vẽ ra vậy a!”

Giọng hắn lanh lảnh, trong đám đông đang hân hoan vậy nhưng cũng có lực gây chú ý không ít, hơn nữa nội dung câu nói cũng quá mức rung động. Không ít người đứng bên cạnh hắn chợt vô thức mà đồng loạt quay lại nhìn, sau đó sắc mặt cả đám chợt đại biến mà truyền tới từng tràng kinh hô.

Cứ như vậy, những người nghe được tiếng kinh hô lại vô thức mà nhìn lại, rồi cả người trở nên chấn động, khuôn mặt lại lộ ra vẻ không tưởng nổi. Rất nhanh, mọi người nơi đây đều chú ý tới bia đá thảo mộc đệ nhất thiên kia.

“Đây là….đây là….tòa bia đá đệ nhất thiên kia, vậy mà có người đã vượt qua Chu sư tỷ!”

“Làm sao có thể chứ, trời ạ, thật sự có người vượt qua Chu sư tỷ. Người này là ai, mà ấn kí rùa đen này vẽ ra lại vô cùng khó coi, tên gia hỏa này rốt cuộc là ai?”

“Vậy mà lại có người có dám khiêu chiến với Chu sư tỷ về mặt tạo nghệ thảo mộc a, lớn chuyện rồi đây! Chủ sư tỷ lúc này cũng không phải mà đệ nhất chín bia nữa, mà vẫn còn là đệ nhất tám bia!”

Đám đệ tử bốn phía chợt xôn xao, đồng thời lúc này cũng nổi lên từng trận nghị luận to lớn, ầm ĩ không thua gì tiếng hoan hô lúc nãy đối với Chu Tâm Kỳ. Dù sao thì mấy chuyện này xảy ra, khiến cho người khác không chuẩn bị tâm thế, một màn ngoài ý này đã đến cực hạn chịu đựng của họ rồi.

Lúc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý đứng trong đám người nhưng lại lo lắng lúc này hắn đứng ra thừa nhận thì lại không được ổn thỏa cho lắm, vì vậy mà cứng rắn chịu đựng. Nhưng cũng thỉnh thoảng lại hô to lên vài tiếng, giọng điệu kinh ngạc của hắn bên trong đám người cũng được coi là khá nổi bật.

Thật ra chính bản thân hắn cũng không hề nghĩ được mình lại có thể giành vị trí đứng đầu.

Đúng lúc này, Chu Tâm Kỳ vốn đang định rời đi, chợt khựng người lại. Nàng có nghe được tiếng kinh hô của đám người bốn phía, lúc quay người đưa mắt phượng nhìn về phía bia đá thảo mộc đệ nhất thiên kia, thì nhìn thấy được ấn kí rùa đen đang đứng đầu trên bảng sắp xếp vị trí.

Vốn nàng đang khẽ chau mày, đôi lông mày chợt nhanh chóng giãn ra, nhưng trong lòng nàng cũng không dậy lên tiếng sóng nào cả. Nàng nhớ khi xưa đạt được vị trí đệ nhất trên bia đá là lúc mới trở thành đệ tử ngoại môn, khi đó nàng cũng không dùng toàn lực. Không nói tới bây giờ bản thân nàng hoàn toàn đã không cùng trình độ với trước kia rồi.

“Đúng vậy, trong tông môn hắn là xuất hiện được một hạt giống tốt.” Nàng bình thản nói, thanh âm rất nhỏ, đồng thời cả người nhoáng lên đã tới bia đá thảo mộc đệ nhất thiên rồi tiến vào.

Nàng suy nghĩ rất đơn giản, chỉ là bị người vượt qua một lát mà thôi, đoạt lại là được rồi.

Nàng khẽ động, khiến cho một đám đệ tử xung quanh chợt hưng phấn. Cả đám đều nhìn chăm chú không rời mắt, khi nhìn thấy Chu Tâm Kỳ bước vào căn nhà gỗ dưới tấm bia đá linh thảo đệ nhất thiên thì trong lòng cũng đầy chờ mong.

“Chu sư tỷ là muốn lấy lại vị trí đệ nhất của nàng về a. Vị sư đệ vẽ ra ấn kí rùa đen này coi như không tệ, đáng tiếc vị trí đệ nhất này chỉ có thể giữ được một nén nhang mà thôi.”

“Cũng khá rồi. Người này coi như cũng là một thiên kiêu về thảo mộc rồi, nhưng mà gặp Chu sư tỷ thì chỉ có thể coi như vận khí người này không tốt đi.”

Nghe tiếng bàn luận xung quanh mình, Bạch Tiểu Thuần chợt cảm thấy trong lòng đầy hồi hộp, cũng cảm thấy có chút không chắc chắn. Bởi vì một mặt hắn đang lo lắng chuyện vẫn còn một số thảo mộc tàn phiến còn chưa kịp tổ hợp lại hoàn chỉnh, một phần cũng do danh khí của Chu Tâm Kỳ quá lớn đi.

Thậm chí chính bản thân hắn lúc này cũng nghĩ có lẽ mình sẽ đứng vị trí thứ hai.

“Không sao cả, thứ hai thì thứ hai, nam nhân tốt không đấu đá với nữ nhân a!” Bạch Tiểu Thuần tự an ủi bản thân. Cũng muốn rời đi nhưng cuối cùng không cam lòng mà vẫn đứng tại nơi này suy tính thiệt hơn.

Một nén nhang cũng nhanh chóng qua đi, vị trí trên bia đá cũng không có biến hóa, vị trí của Bạch Tiểu Thuần vẫn là đứng đầu. Lúc này Chu Tâm Kỳ đang bước ra khỏi căn nhà gỗ, sắc mặt nàng lạnh nhạt,

trong lòng nàng có mười phần nắm chắc. Lúc này, nàng cũng đã trổ ra tám thành tạo nghệ của bản thân, tổ hợp hoàn chỉnh bốn ngàn gốc thảo dược trong một vạn gốc tàn phá bên trong.

Trong mắt nàng, như vậy là tuyệt đối vượt lên trên vị đệ tử có chút thiên phú không ai biết kia.

Nhưng trong khoảnh khắc nàng bước ra lại không nghe thấy chút âm thanh nào truyền từ bên ngoài. Nàng bèn nhìn lại, thấy sắc mặt mọi người đều cổ quái, thậm chí có không ít người lộ ra vẻ hết sức không thể tưởng tượng nổi.

Chu Tâm Kỳ sững sờ, rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tấm bia đá. Nhìn thấy ấn kí Bảo bình đại biểu của mình vẫn đang bị ấn kí rùa đen càng nhìn càng khó coi kia cưỡi lên trên.

Bốn phái chợt tĩnh lặng, tất cả mọi người đều sững người. Ngay cả bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng nhất thời sửng sốt, sau đó kinh ngạc nhìn Chu Tâm Kỳ, cảm thấy cô gái này ngoại trừ dáng vẻ xinh đẹp ra, thì dường như…không đáng sợ như trong tưởng tượng cho lắm.

Hai mắt Chu Tâm Kỳ chợt co rút lại, nhưng lại nhanh chóng trở lại như bình thường.

“Cũng có chút tư chất thảo mộc, ngược lại ta cũng có chút tò mò về người này rồi.” Nàng lại nhoáng cái quay người đi. Dưới ánh mắt của mọi người, nàng bước vào trong căn nhà gỗ sau lưng thêm lần nữa.

Lúc này thì Bạch Tiểu Thuần cũng không thể rời khỏi đây, mà đang kiễng chân đứng trong đám người chờ đợi. Những đệ tử ngoại môn khác thì lại đang không có lớn giọng bàn luận mà chỉ xì xào nói chuyện với nhau. Dù sao thì trong mắt mọi người, thật sự những chuyện kiểu này vốn chưa từng diễn ra, cả đám đều cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Thậm chí dần dần mọi người nhìn về phía ấn kì rùa đen kia, cảm thấy có một tia lực lượng thần bí nào đó xuất hiện. Mà sau một nén nhang, khi

Chu Tâm Kỳ bước ra ngoài lần nữa thì tia lực lượng thần bí này lại càng thêm mạnh mẽ.

Rùa đen…vẫn ở phía trên!

"Trời ạ, người này là ai!" Bạch Tiểu Thuần chợt mở to hai mắt, lanh lảnh hô lên một tiếng mở màn, lập tức kéo đi bầu không khí đang bị đè nén của đám đệ tử kia.

“Chu sư tỷ đã thử hai lần rồi cũng không vượt qua được nó, sao lại có thể như vậy được? Người này đến cùng có thể tổ hợp ra bao nhiêu gốc thảo dược nguyên vẹn chứ?”

“Có ai thấy được vừa rồi là vị sư huynh nào tiến vào khảo hạch không vậy?”

Mọi người yên tĩnh một hồi lâu, lúc này cũng không kém chế được nữa mà chợt ồ lên xôn xao. Chu Tâm Kỳ còn đang đứng dưới tấm bia đá cau chặt đôi mày lại. Vừa rồi nàng đã dùng toàn bộ tạo nghệ thảo mộc của mình hoàn thành sáu ngàn gốc thảo dược, nhưng cũng không nghĩ ra vậy mà vẫn còn bị đè ở phía dưới.

Hai mắt nàng chợt nheo lại, rồi hừ lạnh một tiếng. Nàng lại quay người bước vào trong căn nhà gỗ lần nữa, trong mắt lúc này đã đầy nghiêm túc.

Sau một nén nhang, nàng lại bước ra, thần sắc vô cùng ngưng trọng mà xoay người lại. Lại thêm một nén nhang trôi qua, lúc nàng đi ra, sắc mặt cũng đã tái nhợt, chỉ là gương mặt lại tràn đầy một vẻ cứng cỏi bất phục, lại tiếp tục quay người.

Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần. . .

Hơi thở của đám đệ tử xung quanh cũng chợt dồn dập theo từng lần xoay người thử lại của Chu Tâm Kỳ, càng lúc càng bùng nổ. Đến cuối cùng thì tất cả lại tĩnh lặng lại.

Bởi vì mọi chuyện đang diễn ra tại đây, cũng đại biểu cho một sự thật đáng sợ. Bọn họ không cách nào tưởng tượng được, người vẽ ra ấn kí rùa đen kia đến cùng đã hoàn thành bao nhiêu gốc thảo dược nguyên vẹn, đến nỗi khiến cho Chu Tâm Kỳ không cách nào có thể vượt qua được.

Ấn kí rùa đen, lúc này đã khắc sâu vào ấn tượng của mọi người một cách mạnh mẽ đến cực hạn.

Nhất là sau khi Chu Tâm Kỳ một lần nữa bước ra ngoài, đôi mắt xinh đẹp của nàng vậy mà đã vằn lên tia máu, đám đệ tử bốn phía cũng không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Bạch Tiểu Thuần trong đám người thì không ngừng ho khan, mà hết lần này tới lần khác lại không thể nói cho người khác biết mình chính là người đang đứng vị trí thứ nhất kia, khiến cho trong lòng hắn như có một con mèo đang gãi gãi ngứa bên trong. Hắn chỉ còn cách âm thầm sảng khoái mà thôi.

“Không được rồi, sau này phải tìm cơ hội tại nơi nào có vạn người nhìn ngắm, nói cho mọi người biết được Bạch Tiểu Thuần ta, chính là đệ nhất bia đá thảo mộc đệ nhất thiên!” Đưa mắt nhìn sắc trời đang dần tối lại, Bạch Tiểu Thuần chợt thở dài một hơi, bày ra một bộ dạng cao thủ tịch mịch.

“Bạch Tiểu Thuần ta ra tay loáng một cái, Chu Tâm Kỳ tan thành mây khói…” Hắn hất hai ống tay áo nhỏ lên, quay người ngạo nghễ bước ra khỏi đám người, rồi dần khuất xa.

Ngay khi hắn quay đi, thì Chu Tâm Kỳ đứng dưới tấm bia đá thảo mộc đệ nhất thiên lại cắn răng, lại đi vào trong căn nhà gỗ một lần nữa. Nàng rất chấp nhất…

Đến khi trăng sáng treo cao, vẻ mặt Chu Tâm Kỳ đầy mỏi mệt, nằng nhìn chằm chằm vào con rùa đen kia. Nàng tới bây giờ cũng không nghĩ tới, chỉ trong một ngày mà bản thân lại gặp những chuyện như thế này, rồi nàng mang theo trầm mặc mà đi xa.

Mọi người xung quanh lúc này mới giải tán. Chuyện tình có liên quan tới rùa đen, trong một đêm này đã nhanh chóng truyền khắp cả Hương Vân sơn.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện cũng đã kết thúc ở đây, thì ngay khi trời vừa sáng vào ngày hôm sau, đám đệ tử xung quanh Vạn Dược các lại giật mình khi thấy Chu Tâm Kỳ lại tới đây nữa. Nàng bay thẳng vào trong căn nhà gỗ dưới tấm bia thảo mộc đệ nhất thiên, sau khi thất bại lại tiếp tục tiến vào nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . . Suốt ba ngày trời, Chu Tâm Kỳ không cam tâm khiến cả đệ tử Hương Vân sơn đều đem chuyện của rùa đen thần bí ra thảo luận đến một cấp độ khó mà hình dung được.

Không ai không biết, không ai không hiểu, thậm chí chuyện này còn truyền đến tai của đám đệ tử nội môn.

Mãi đến bảy ngày sau, Chu Tâm Kỳ yên lặng đứng dưới tấm bia đá nhìn về phía rùa đen. Lần đầu tiên, trong ánh mắt nàng xuất hiện vẻ ảm đạm. Bảy tám ngày nay nàng liên tục thử nghiệm, đã dùng hết toàn lực, thậm chí phát huy hơn hẳn ngày thường, thành tích tốt nhất cũng đã đạt tới bảy tám ngàn gốc nhưng vẫn không cách nào vượt qua vị đệ tử thần bí kia.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Chu Tâm Kỳ thì thào nói nhỏ, rồi thở dài một hơi, sau đó cắn răng quay người đi, cũng không tiếp tục khiêu chiến nữa. Chỉ là cái ấn kí rùa đen kia đã khắc sâu vào trong lòng nàng, không cách nào có thể xóa nhòa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bạch Thử Lang Truyền Thuyết

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Thời gian ở Hương Vân Sơn với tư cách đệ tử ngoại môn của Bạch Tiểu Thuần vô cùng thoải mái, trừ những lúc nhớ nhung mấy món đồ ăn ngon ở Hỏa Táo Phòng ra, hắn thấy rất hài lòng với cuộc sống mới.

Tốc độ tu hành, những loài thảo mộc hắn vẫn nghiên cứu đều rất thú vị với hắn. Chỉ là có đôi khi hắn cảm thấy nhàm chán vì xung quanh không có ai quen biết, không có ai để nói chuyện.

“Cuộc đời tu sĩ luôn cô độc như vậy sao?” Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Hắn đứng trong sân ngước nhìn bầu trời, bộ dạng như ông cụ non.

Gió thu đã qua, trời phủ đầy những bông tuyết bay bay. Nhiệt độ hạ xuống, những cây Linh Đông Trúc trồng trong sân vẫn phát triển khỏe mạnh. Hiện giờ, chúng đã cao hơn người Bạch Tiểu Thuần, cành lá xanh biếc mang lại ý xuân đối lập với mùa đông đang bao trùm xung quanh.

Từ lúc Bạch Tiểu Thuần trở thành đệ nhất trên Thảo Mộc Thạch Bia, thời gian đã trôi qua hơn một tháng. Độ khó của quyển thứ hai quả thực vượt ra ngoài dự liệu của hắn, tốc độ nghiện cứu vì thế mà chậm lại. Chu Tâm Kỳ cũng không thấy quay lại thử sức ở bia đá kia nữa. Bạch Tiểu Thuần nhớ lại những cây thảo mộc còn sót lại, chưa được lắp ráp hoàn chỉnh thì có chút tiếc nuối xen lẫn áp lực.

“Ta nhất định phải dương danh, không thể để cho tiểu cô nương Chu Tâm Kỳ kia vượt xa được…”

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm. Hắn còn chưa hoàn thành tâm nguyện được đứng trước cả vạn ánh mắt của mọi người mà nhận mình là Dược sư có ấn ký là con rùa đen kia, vì thế, hắn càng cảm thấy mình phải cố gắng nhiều hơn.

Tuy tốc độ nghiên cứu Thảo Mộc Đệ Nhị Thiên chậm lại, nhưng việc tu hành Bất Tử Trường Sinh Công của hắn đã sắp đạt thành một tiểu chu thiên.

Mỗi lần hắn tu hành, cảm giác đau nhức trong cơ thể ngày một tăng. Chính vì hắn luôn cố chấp với sự trường sinh nên hắn mới có thể cắn răng, kiên trì tới bây giờ.

“Còn có ba ngày… Ba ngày nữa, theo những lời ghi trong Bất Tử Trường Sinh Công thì ta sẽ hoàn thành trọn vẹn một tiểu chu thiên rồi.”

Bạch Tiểu Thuần hít thở sâu. Hắn vừa nghiên cứu Thảo Mộc Đê Nhị Thiên, vừa chạy đi chạy lại tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công.

Ba ngày trôi qua nhanh. Hoàng hôn ngày thứ ba, tuyết rơi trắng xóa bầu trời Linh Khê Tông.

Bạch Tiểu Thuần đang chạy nhanh, bỗng thân thể hắn chấn động mạnh. Hắn dừng lại, đau nhức diễn ra suốt tám mươi một ngày qua đột nhiên biến mất. Bên trong thân thể hắn bốc lên nhiệt lượng lớn, sau đó ngưng tụ trên da làm da hắn nóng hổi như mời vừa rút ra từ trong lò.

Bỗng tuyết rơi chưa chạm vào người hắn đã bị hòa tan, sau đó hóa thành khói trắng bay lên không.

“Thành công rồi!”

Tuy miệng đắng lưỡi khô nhưng Bạch Tiểu Thuần lại vô cùng mừng rỡ. Hắn cúi nhìn thân thể mình, thấy trên da xuất hiện hào quang màu đen, hào quang này di chuyển một vòng quanh người rồi mới từ từ biến mất.

Hắn lấy ngón tay phải chọc vào làn da, cảm giác như đụng vào da trâu khiến hai mắt hắn sáng ngời. Hắn khẽ động thân thể, thấy tốc độ di chuyển đã nhanh hơn khá nhiều. “Vèo” một tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở cách đó mấy trượng.

Tốc độ này phải nhanh gấp đôi tốc độ lúc trước của hắn. Bạch Tiểu Thuần vui sướng chạy đi chạy lại, vẻ mặt thỏa mãn.

Hắn không chần chừ, tiếp tục dựa theo khẩu quyết của Bất Tử Trường Sinh Công mà tu hành. Tình cảnh hiện giờ của hắn giống như đang phải lấy thân mình để thử phương pháp hô hấp. Mỗi lần hít vào thở ra là một vòng tuần hoàn nhỏ, thực hiện liên tục chín chín tám mươi một lần như thế mới tính là hoàn thành một tiểu chu thiên.

Nếu có thể kiên trì chịu đựng đau nhức tới lúc tiểu chu thiên kết hợp lại thì sẽ đạt tới Bất Tử Bì tiểu thành!

Bạch Tiểu Thuần luyện tập hồi lâu mới từ từ tìm ra quy luật. Hắn đứng trong sân hô hấp, rất vất vả mới hoàn thành một vòng tuần hoàn nhỏ. Sau mỗi lần ấy, thân thể hắn lại gầy đi một chút, dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Cùng lúc ấy, cảm giác đói bụng lại hiện về. Bụng hắn kêu òng ọc nhưng hắn không để ý tới mà tiếp tục tiến hành hô hấp. Thời gian trôi qua, thân thể hắn ngày một gầy. Tới lúc hoàn thành lần hô hấp thứ mười lăm thì chỉ còn có da bọc xương như là tất cả dinh dưỡng đã bị hút hết. Nhưng màu da của hắn lại càng cứng rắn hơn.

Bạch Tiểu Thuần không nhịn được nữa. Hắn mở mắt, đầu óc choáng váng, hai mắt mờ mịt. Cảm giác đói khát không chịu nổi làm hắn nghĩ, giá trước mặt có một con voi lớn thì hắn cũng có thể nuốt sạch.

“Không được, ta sắp chết đói rồi!”

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt một cách khó khăn. Hắn đưa mắt nhìn khắp bốn phía nhưng không có đồ ăn gì, chỉ có cây trúc xanh mơn

mởn. Hắn không chịu nổi, chạy nhanh tới cắn một miếng lớn trên thân cây.

“Két!...”, thân trúc bị hắn bứt ra một miếng lớn, sau đó nhai trệu trạo, cố gắng nuốt xuống. Hắn biến sắc, cảm giác đắng ngắt khiến người hắn run rẩy.

“Đắng quá!...”

“Ta muốn ăn cơm…”

Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ tới Hỏa Táo Phòng. Cơn đói trong bụng đã lên đến cực hạn. Trước đây hắn chưa từng phải chịu đựng cơn đói nào như vậy. Hắn cảm thấy chóng mặt, hai mắt chuyển thành màu xanh, hô hấp dồn dập. Bỗng hắn nhao ra ngoài, chạy nhanh khỏi viện.

Trên đường núi, Bạch Tiểu Thuần chạy rất nhanh. Những đệ tử ngoại môn khác nhìn thấy hắn chạy tới, chỉ cảm thấy có một luồng gió thổi qua thì đã không nhìn thấy bóng lưng hắn đâu nữa.

Hắn chạy hết con đường nùi, tới khu tạp dịch là lao thẳng vào Hỏa Táo Phòng. Thời gian mở cửa cũng không kịp, hắn nhảy vội vào bên trong.

Bên trong Hỏa Táo Phòng, mọi người đang nấu cơm. Sau khi Trương Đại Bàn và Hắc Tam Bàn cùng rời đi, Hoàng Nhị Bàn đã trở thành người đứng đầu nơi này. Hắn đang đi tới nồi cơm thì thấy một cơn gió thổi tới, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, há miệng vục xuống miệng nồi.

“A!!!”

Hoàng Nhị Bàn kinh hoảng. Mấy Bàn tử khác cũng sửng sốt. Không kịp nói với nhau câu nào thì Bạch Tiểu Thuần đã với lấy một cái bát tô lớn, liên tục múc cơm đưa vào miệng.

Một bát, hai bát, ba bát,…

Bạch Tiểu Thuần ăn liên tục hơn một trăm bát, bụng hắn như trở thành một cái động không đáy, ăn mãi mà không thấy no.

“Đói quá! Không được, ta muốn ăn thịt!”

Bạch Tiểu Thuần như phát hỏa, đưa mắt nhìn mấy vị sư huynh mập mạp như mấy núi thịt thì không khỏi nuốt nước bọt đánh “ực” mấy tiếng.

Đám Bàn tử ở Hỏa Táo Phòng trợn mắt, há mồm nhìn Bạch Tiểu Thuần. Bọn hắn từng thấy nhiều người đói rồi, nhưng chưa thấy ai bị cơn đói hành hạ tới như vậy. Trong gian bếp này, Bạch Tiểu Thuần giống như một con quỷ chết đói.

Nhất là khi thấy Bạch Tiểu Thuần nhìn bọn mình bằng cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, Hoàng Nhị Bàn và đám sư huynh còn lại vội nhảy lùi về sau, Hoàng Nhị Bàn hét lớn.

“Cửu Bàn, trong bếp còn có Linh thực chuẩn bị cho Chu trưởng lão!”

Bạch Tiểu Thuần nghe xong, hai mắt lóe hào quang. Hắn vội vàng nhảy vào trong bếp. Đám Hoàng Nhị Bàn bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, người nào người nấy tái mét mặt mày.

“Thấy chưa? Đây chính là kết cục khi trở thành đệ tử ngoại môn. Tiểu sư đệ bị bỏ đói tới như thế kìa…”

“Đánh chết chúng ta, chúng ta cũng không trở thành đệ tử ngoại môn!” Mấy sư huynh còn lại đều hạ quyết tâm, đồng thời nhìn Bạch Tiểu Thuần bằng cái nhìn thông cảm, đồng tình.

Vào trong bếp, Bạch Tiểu Thuần vẫn đủ tỉnh táo để chỉ ăn ở những cạnh góc, không ăn toàn bộ như sáu câu chân ngôn đã nói lúc trước. Nếu hắn phá bỏ quy củ thì sẽ liên lụy tới mấy vị sư huynh kia. Loại chuyện ấy hắn không làm được.

Sau khi ăn ngấu nghiến một hồi, cảm giác đói trong bụng đã giảm đi chút ít. Lúc đó hắn mới bước ra ngoài, muốn khóc mà không thành tiếng.

Hắn cảm thấy Bất Tử Trường Sinh Công thật là đáng sợ. Hiện giờ hắn đã thấy hết đau, nhưng cơn đói vẫn đang hành hạ làm hắn phát cuồng.

“Nhị sư huynh…”, Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn Hoàng Nhị Bàn.

Thấy ánh mắt sư đệ đã trở lại bình thường, Hoàng Nhị Bàn mới bình tĩnh trở lại, đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, vỗ vỗ vào bờ vai hắn ra vẻ đồng tình.

“Tiểu sư đệ đừng lo lắng. Cùng lắm thì chúng ta chuẩn bị lại phần khác cho Chu trưởng lão là được. Thấy ngươi đói khát như vậy, phải chịu khó về đây tẩm bổ a.”

Những lời ấy khiến Bạch Tiểu Thuần cảm động. Hắn cắn răng, quyết định sau này nhất định không được trở lại đây nhiều. Một ngày nào đó, nếu hắn thực sự không nhịn được thì cái Hỏa Táo Phòng này không thể dung nổi hắn.

Sau khi chia tay đám sư huynh Hoàng Nhị Bàn, Bạch Tiểu Thuần đi bộ trên Hương Vân Sơn, cảm giác thỏa mãn phần nào đã biến mất, thay vào đó là nỗi sợ một ngày nào đó hắn sẽ thực sự chết vì đói.

“Không biết trước kia ở Linh Khê Tông đã có ai bị chết đói hay chưa? Ta không muốn trở thành người thứ nhất đâu a…”

Mặt hắn buồn rười rượi, đang nghĩ biện pháp để giải quyết vấn đề thì chợt nghe tiếng gà gáy vang lên cách đó không xa.

Vừa nghe thấy, hắn chợt dừng chân, nhìn chằm chằm về hướng có tiếng gà vang lên, cái bụng đói lại kêu lên òng ọc.

“Gà…”, quay đi quay lại không thấy ai, hắn vội nhảy vào trong bụi cỏ, trườn như mấy con chồn tiến nhanh về phía trước.

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần đang thu mình ngồi cạnh hàng rào bên ngoài nơi nuôi dưỡng Linh cầm của Hương Vân Sơn. Hắn ngồi xổm, trợn mắt nhìn đám gà đang cao ngạo đi tới đi lui bên trong. Những con

gà này có lông ba màu, cái đầu to như con nghé con. Bạch Tiểu Thuần nhìn chúng mà hai mắt sáng ngời, liên tục nuốt nước miếng.

“Thịt…”

Bạch Tiểu Thuần nói khẽ, âm thanh phát ra cùng nụ cười kỳ dị khiến người khác nghe thấy mà khiếp hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lông Gà Trên Đất

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Linh Vĩ Kê có thân hình lớn hơn so với gà nhà bình thường rất nhiều, lông vũ cứng cáp, tập tính hung mãnh, sau khi trưởng thành có thể so sánh với Ngưng Khí tầng hai.

Bởi vì thịt của nó có thể dùng để ăn, trứng có thể bồi bổ, máu và xương có thể dùng làm thuốc, nhất là cái đuôi, lại càng là nhiên liệu tam sắc hỏa hiếm thấy, khiến cho Linh Vĩ Kê được chăn nuôi rất nhiều ở cả ba tòa núi bên bờ nam của Linh Khê Tông.

Nhưng tất cả lại không thuộc quyền sở hữu của tông môn, mà là vật tư nhân của Lý Thanh Hậu và hai chưởng tọa của hai tòa núi khác, an bài đệ tử chuyên môn chăn nuôi. Ở trên Hương Vân Sơn này, có tới ba khu vực được dựng lên, sử dụng làm nơi để cho Linh Vĩ Kê sinh sôi nảy nở.

Bạch Tiểu Thuần ngồi xổm ở trong bụi cỏ, nhìn qua đám Linh Vĩ Kê kia. Lúc trước hắn ở Hỏa Táo Phòng chưa thấy qua lúc còn sống, nhưng thịt thì đã nếm qua, biết được mùi vị của nó cực kỳ ngon, cũng được nghe Trương Đại Bàn nói rằng loại gà này ưa thích ăn linh trùng.

Hồi lâu sau, thân hình của hắn nhoáng lên một cái. Hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà lựa chọn đi xuống núi, dùng linh thạch còn lại không nhiều lắm đi đổi lấy một túi linh trùng, sau đó mới trở lại sân nhỏ.

Vừa về đến nơi thì bụng hắn lại bắt đầu đói. Bạch Tiểu Thuần cố nén chóng mặt, đi lại tìm kiếm, như đang tìm vật dụng gì đó.

Không bao lâu, sau khi hắn nhìn thấy những cây Linh Đông Trúc kia thì hai mắt lập tức sáng ngời. Những cây trúc này bây giờ đã dài chừng khoảng một trượng, kích thước cũng đã to bằng nắm đấm, phát ra linh mang, thoạt nhìn rất là bất phàm.

Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian tiến lên, đi vòng quanh cây trúc nhìn vài vòng, cười lên ha hả. Hắn dựa theo những hiểu biết về thảo mộc của mình, đem một gốc Linh Đông Trúc cứng rắn nhất gỡ xuống hai đoạn.

Về việc làm thế nào để trộm gà, Bạch Tiểu Thuần đã có phương pháp đặc biệt để xử lý. Điểm quan trọng trong việc ăn trộm gà là ở một chữ trộm, làm thế nào để không bị người nào phát hiện ra, là cả một môn học vấn.

Dùng hai đoạn trúc này, hắn nhanh chóng làm ra một cái trúc ve sầu.

Vật này là lúc bé hắn học được từ cha hắn, nghe nói là một loại lợi khí gặp gà giết gà, gặp phượng giết phượng. Sau đó hắn lại dùng tơ trúc bện thành một cái dây thừng. Sau khi đã thử độ chắc chắn, hắn đem cái trúc ve sầu nối vào sợi dây thừng này, nhân dịp đang đêm tối, chạy vội ra ngoài.

“Ta muốn ăn gà!” Dọc đường đi bụng đói kêu lên òng ọc, thể nhưng hai mắt của Bạch Tiểu Thuần lại tràn đầy ánh sáng màu xanh. Loại đói đến hoa mắt này lại càng khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn, thẳng đến chỗ chăn nuôi Linh Vĩ Kê ở gần đây.

Lúc tới gần thì tốc độ của hắn chậm lại, rón ra rón rén bước tới gần hàng rào, cầm trong tay trúc ve sầu có treo linh trùng rồi dùng sức ném vào, sau đó ngồi xổm ở một bên, chịu đựng đói khát cố chờ đợi.

Ở phía xa xa bên trong có một vài căn nhà gỗ, đó là chỗ cư trú của đệ tử ngoại môn. Trong khu chăn nuôi rất lớn này có trên trăm con Linh Vĩ Kê, đại bộ phận đang đứng tại chỗ, chỉ có một vài con đang đi tới đi lui, đôi lúc lại cao ngạo ngẩng đầu, khí chất không tầm thường. Không bao

lâu, có một con Linh Vĩ Kê như đã nhận ra cái gì, quay đầu lại nhìn về một chỗ cách đó không xa, sau khi đi tới lập tức nhìn thấy linh trùng, liền trực tiếp mở to miệng mổ tới.

Ngay lúc con Linh Vĩ Kê này mổ xuống linh trùng, giống như là làm xúc động cơ quan, lập tức một cành trúc bị bẻ cong đột nhiên bắn ra, rất là xảo diệu dựng thẳng ở trong miệng của con Linh Vĩ Kê này, khiến cho cái mỏ gà bị cưỡng ép mở ra.

Con Linh Vĩ Kê này muốn phát ra thanh âm, nhưng miệng lại bị kẹt, khiến cho một điểm âm thanh cũng không được truyền ra. Nó muốn dùng sức đem cây trúc dựng ở trong miệng nghiền nát, nhưng đoạn trúc này cứng rắn vô cùng, nên tất cả đều vô dụng, đồng thời còn có một cỗ đại lực đột nhiên từ trên cây trúc truyền đến.

Mặc cho con Linh Vĩ Kê này giãy dụa thế nào, cũng rất nhanh bị ném lên không một tiếng động, thẳng tới phía sau hàng rào. Dây thừng rung lên, con Linh Vĩ Kê lập tức bị kéo bay lên, bị Bạch Tiểu Thuần chụp lấy. Tu vi Ngưng Khí tầng bốn của hắn dồn hết vào đôi tay, cộng thêm làn da cứng cỏi, khí lực rất lớn, trực tiếp bóp chặt một cái vào cổ con gà, ném vào trong túi trữ vật. Động tác cực kỳ thành thục, nhìn rất là lão luyện.

Toàn bộ quá trình dùng không đến ba mươi hơi thở. Đây cũng là do lúc chờ đợi tốn mất một ít, nếu không thì còn nhanh hơn.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất kích động, nhanh chóng trở về sân nhỏ của mình. Rất nhanh, từng trận mùi thơm tràn ra, tới lúc trời sáng, thì con gà kia đã hoàn toàn bị nhét vào trong bụng Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ còn lại lông cùng với xương gà trên đất....

Ăn xong một con Linh Vĩ Kê, cảm giác đói khát của Bạch Tiểu Thuần lập tức tiêu tán hơn phân nửa, thân thể đã được bồi bổ lại một ít, toàn thân ấm áp, khiến cho hắn cảm thấy rất là thoải mái.

Thậm chí linh khí ở bên trong thân thể cũng nhiều ra thêm một tia. Nhưng rõ ràng nhất vẫn là Trường Sinh Bất Tử công, khiến cho hắn có thể một hơi vận chuyển bảy tám lần hô hấp.

Mỗi một lần hô hấp, bên trong cơ thể của hắn đều có từng trận hơi ấm tràn ngập, ngưng tụ lại ở trên da, khiến cho làn da của hắn thoạt nhìn càng thêm cứng cỏi, tuy có ánh đen thoáng hiện lên, nhưng cẩn thận nhìn thì vẫn là trắng bóc như cũ.

“Cái Bất Tử Trường Sinh Công này, lúc đầu là đau, sau lại đói, tu hành có độ khó không nhỏ, nhưng hiệu quả cũng rất tốt.” Tay phải Bạch Tiểu Thuần nhấc lên, lấy ra thanh kiếm gỗ, cẩn thận từng li từng tí nhè nhẹ chạm vào mu bàn tay một cái.

Thanh kiếm gỗ hai lần Luyện Linh này, lúc chạm vào làn da của Bạch Tiểu Thuần, hắn rõ ràng lại cảm nhận được có một ít lực cản. Hắn không tiếp tục đâm thêm , nhưng đối với việc tu hành Bất Tử Trường Sinh Công thì càng thêm kiên định.

“Dựa theo thuyết pháp của Bất Tử Trường Sinh Công thì cái bất tử bì này chia ra làm bốn cấp độ kim, ngân, đồng, thiết. Ta bây giờ có lẽ chỉ là nhập môn, nếu như có thể hít thở đủ tám mươi mốt ngày... Thì có thể đạt tới bất tử Thiết Bì tiểu thành.” Bạch Tiểu Thuần nhìn nắm xương gà ở một bên, đối với phương pháp tu luyện thành bất tử Thiết Bì đã rõ ràng ở trong lòng.

“Cũng may là trên núi này cũng có tương đối nhiều Linh Vĩ Kê.” Bạch Tiểu Thuần cười lên ha ha, càng có hứng thú với Linh Vĩ Kê.

Hắn không biết, cái Bất Tử Trường Sinh Công này ở trong Linh Khê Tông, vạn năm qua cũng đã có không ít người tu luyện qua, trong đó hơn phân nửa là ở trước tám mươi mốt ngày khó có thể thừa nhận được cái loại tra tấn khủng bố này mà buông tha, nhưng cũng có một ít tiếp tục kiên trì. Tuy nhiên trọng điểm tu hành của công pháp này chính là hao phí tài nguyên.

Nếu như muốn tu đến Bất Tử Kim Bì, thì lượng tiêu hao là một cái giá cực kỳ khủng bố. Cho dù là cả một tông môn cũng không dễ dàng trả được. Dù sao thì với lượng tài nguyên đó mà đem đi tu hành những phương pháp luyện thể khác, thì mặc dù không có huyền diệu như Bất Tử Trường Sinh Công, nhưng lại là có lợi nhất.

Cũng bởi vì thế mới khiến cho Bất Tử Trường Sinh Công đặt ở trong Tàng Kinh Các không có người ngó ngàng.

Sau khi tu hành một phen, Bạch Tiểu Thuần đem đống xương gà kia dọn dẹp lại, đem chôn ở trong Linh Thổ. Về phần những lông gà kia cũng bị hắn ném luôn xuống dưới.

Lúc này hắn mới đi ra khỏi sân nhỏ, đi tới nơi có nhiều đệ tử ngoại môn, vảnh tai tìm hiểu tin tức. Theo kinh nghiệm của hắn năm đó, biết rõ việc ăn trộm gà này phải cách dăm ba bữa thì mới tốt.

Sau một phen tìm hiểu, hắn cũng không có nghe được sự tình liên quan tới Linh Vĩ Kê bị mất, mà ngược lại lại tình cờ biết được lông đuôi của Linh Vĩ Kê lại là nhiên liệu tam sắc hỏa.

Sau khi biết được việc này, Bạch Tiểu Thuần lập tức chạy về sân nhỏ, vội vàng đào đám lông đuôi ba màu ở trong Linh Thổ ra, cầm ở trong tay nhìn nửa ngày, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

“Khó trách Linh Vĩ Kê này lại được nuôi với số lượng lớn.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng đem lông vũ ba màu đặt ở trong túi trữ vật. Vật ấy đối với người khác thì chỉ đơn thuần là nhiên liệu tam sắc hỏa, nhưng đối với hắn thì lại đại biểu cho Luyện Linh ba lần.

Hắn không dùng ngay lập tức, ý định của hắn là sau này có được Linh Dược thì lại đem đi Luyện Linh, khiến cho hiệu quả của Linh Dược lại càng mạnh hơn nữa.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần yên tĩnh được vài ngày, lại bắt đầu đói bụng. Trong đêm khuya ngày hôm ấy, hắn để xuống ngọc giản thảo

mộc thiên thứ hai, lại sờ soạng chuồn ra. Khi trở về, ở trong túi trữ vật đã có hai con Linh Vĩ Kê.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua một tháng. Một tháng này, trong toàn Hương Vân Sơn, dần dần đã truyền ra sự tình Linh Vĩ Kê bị mất trộm.

Thậm chí Lý Thanh Hậu cũng đã biết được việc này. Dù sao trong một tháng này, tại ba khu chăn nuôi Linh Vĩ Kê, số lượng Linh Vĩ Kê bị mất đi đã tới mấy chục con, nhưng cũng không có quá mức để ý tới. Lại bởi vì y có việc phải đi ra ngoài, nên cũng không để ý đến nữa.

Buồn bực nhất chính là những đệ tử ngoại môn phụ trách chăn nuôi Linh Vĩ Kê kia. Bảy tám người này không phải đau lòng vì gà, dù sao đó cũng không phải là gà của mình, hơn nữa chưởng tọa cũng không nói gì, nhưng bọn hắn cảm thấy mất hết mặt mũi, rõ ràng có người dám ăn trộm gà ở trước mắt mình. Đối với kẻ ăn trộm gà kia đã căm ghét đến nghiến răng nghiến lợi rồi.

Nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, vô luận bọn hắn có trong coi như thế nào đi nữa thì gà vẫn không ngừng bị bắt mất. Mà điều để cho bọn hắn khó hiểu nhất đó là mỗi lần đều vô thanh vô tức mà bị bắt mất, căn bản cũng không có chút âm thanh nào truyền ra, giống như là gà này cứ tự nhiên mà biến mất.

Còn về phía Bạch Tiểu Thuần, một tháng này thân thể của hắn đã hoàn toàn khôi phục như thường, thậm chí còn mập ra thêm một vòng. Mặc cho Bất Tử Trường Sinh Công có hấp thu như thế nào thì đều có thịt gà đi bổ sung, mặt nhỏ đỏ bứng, đã khôi phục lại cuộc sống mỗi ngày đều vui.

Tâm tình đã tốt rồi, bụng cũng không còn đói nữa rồi, nên tốc độ nghiên cứu thảo mộc đệ nhị thiên của hắn cũng tăng lên không ít. Rốt cục đến ngày hôm nay, hắn đã hoàn toàn nghiên cứu thấu triệt cái thảo mộc đệ nhị thiên này. Nhất là lần trước đã có kinh nghiệm, nên lần này hắn lại càng thêm chu đáo, chẳng những là gân lá, gốc rễ, lông tơ đều

thuộc lòng. Hắn càng có nắm chắc, dù là thảo mộc có bị cắt ra làm mấy chục phần thì hắn cũng có thể ngay lập tức nhận ra.

Lúc này hắn mới ưỡn ngực ngẩng đầu, tiêu sái bước ra khỏi sân nhỏ.

“Lần này, ta muốn cho tất cả mọi người biết, ta chính là Quy gia cưỡi ở bên trên Chu Tâm Kỳ!!” Bạch Tiểu Thuần mang theo chờ mong, đi tới Vạn Dược Các.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tiểu Thuần Ca Ca.

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Len lỏi cả buổi, Bạch Tiểu Thuần mới tiến đến gần bia đá thảo mộc đệ nhị thiên, đang lúc muốn đi tới thì hắn loáng thoáng tiếng bàn luận bên tai của ba đệ tử ngoại môn trước mặt, dường như trong câu chuyện đang bàn luận liên quan đến bản thân hắn.

“Các ngươi nghe nói chưa, gần đây tông môn chúng ta lại phát sinh một chuyện lạ, có người chuyên môn ăn trộm Linh Vĩ Kê của Lý chưởng tòa, nghe nói gần đây ước tính đã mất khoảng trăm con rồi.”

“Đâu chỉ trăm con chứ, ta nghe nói toàn bộ gà của Lý chưởng tòa gần như bị trộm sạch rồi. Đến nỗi kẻ trộm kia đã bị toàn bộ đệ tử phụ trách chăn nuôi Linh Vĩ kê liên thủ truy nã, còn hung hăng muốn đem kẻ này phân thành tám phần cho gà ăn sạch mới hả!”

“Cũng quái lạ thật, Hương Vân sơn chúng ta thế nào mà gần đây toàn đi ra những chuyện hiếm thấy, trước là vụ Rùa đen thần bí, lần này lại là siêu trộm gà nữa!”

Bạch Tiểu Thuần vô thức co rụt cổ lại, cảm thấy có chút chột dạ. Không phải chỉ trộm đi mấy con gà thôi sao, thế nào mà lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy. Nhìn sự tình thế này, dường như cả tông môn đều biết chuyện rồi a.

Hơn nữa lúc này nghe được Linh Vĩ Kê thuộc sở hữu của Lý Thanh Hậu, hắn càng thêm hoảng sợ.

“Ta không có trộm nhiều như vậy a.” Bạch Tiểu Thuần chợt có cảm giác bản thân bị vu oán giá họa. Đang định cân nhắc xem nên thay đổi ấn tượng của mọi người đối với chuyện tình siêu trộm gà này như thế nào, thì đột nhiên hắn nghe được tiếng huyên náo truyền tới từ phía sau.

“Tiểu nha đầu, ngươi chen lấn cái gì, vội vàng đi đầu thai à!”

“Chen vào ngươi thì làm sao, ngươi to tát lắm sao, sợ bị chen lấn trúng ngươi thì đừng tới nơi này a. Bổn tiểu thư chen lấn vào ngươi, đó là vinh hạnh của ngươi.”

"Ngươi. . ."

Bạch Tiểu Thuần chợt cảm thấy giọng nói sau lưng truyền tới có chút quen tai nên quay người lại nhìn. Bất giác nhìn thấy một tiểu cô nương trắng trẻo mềm mại, đang chống tay lên eo, ưỡn ngực lên, vẻ mặt cao ngạo đang giằng co với một đại hán.

"Hầu Tiểu Muội?" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn.

Tiểu cô nương này chính là Hầu Tiểu Muội, nàng nghe được giọng nói kia bèn quay lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn cao ngạo chợt chuyển thành kinh hỉ.

"Tiểu Thuần ca ca, là ngươi!" Hầu tiểu muội vội uốn éo eo nhỏ chạy tới bên Bạch Tiểu Thuần, người chưa tới gần nhưng một khí tức thanh thuần nóng bỏng đã ập vào mặt.

"A, Tiểu Thuần muội muội." Bạch Tiểu Thuần nhìn thiếu nữ tràn đầy sức sống cực kì đáng yêu trước mặt mình.

“Tiểu Thuần ca ca thật xấu a, lại còn trêu chọc người ta. Người ta gọi là Hầu Tiểu Muội!” Hầu Tiểu Muội nghe được mấy lời của Bạch Tiểu Thuần, trên mặt chợt phớt hồng, ngây thơ nói.

Càng như vậy, thiếu nữ tràn trề sức sống trước mặt lại càng thêm tươi đẹp động lòng người khiến cho không ít đệ tử ngoại môn xung quanh

không khỏi sáng ngời hai mắt nhìn nàng. Mà đại hán kia, thì toàn thân chợt nổi da gà, cảm giác tiểu cô nương này biến hóa quá lớn, hỉ nộ vô thường hiếm thấy.

“Tiểu Thuần ca ca, ca ca ta xuống núi còn chưa trở về, đây là lần đầu tiên ta tới đây một mình. Muốn đổi lấy phần thứ hai của thảo mộc thì đến chỗ nào đổi à?” Hầu Tiểu Muội vội hỏi. Thật ra lần trước nàng cũng đã tới một lần, nhưng lúc đó ca ca nàng mang nàng tới, lúc này nàng còn đang chưa biết nên làm sao thì lại gặp được Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười bắt đầu giới thiệu cho Hầu Tiểu Muội một phen, miêu tả vô cùng kĩ lưỡng. Hầu Tiểu Muội thỉnh thoảng lại gật gật đầu, lúc này dường như cũng đã hiểu được đôi chút. Nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần trước mặt, càng nhìn càng thấy Bạch Tiểu Thuần sư huynh chẳng những là người tốt, mà còn hiểu biết phi thường phong phú.

Sau khi giới thiệu xong, Bạch Tiểu Thuần bèn nhìn Hầu Tiểu Muội một cái. Rồi cũng không nhịn được mà chỉ lên trên tấm bia thảo mộc đệ nhất thiên, giả một bộ dạng nói chuyện nước chảy mây trôi.

“Nhìn xem tấm bia đá kia đi, trên đó chính là tất cả những thiên kiêu của tông môn thế hệ này, tương lai của bất cứ người nào đều sẽ có thành tựu oanh động giới Tu Chân.”

“Người khác thì khỏi đề cập, ta chỉ giới thiệu cho ngươi một chút về cái tên ở vị trí thứ hai. Ngươi nhìn cái ấn kí Bảo Bình kia, đó chính là nữ nhân thiên kiêu của Hương Vân sơn chúng ta, Chu Tâm Kỳ!”

“Chu Tâm Kỳ, nguyên lai ấn kí Bảo bình này đại diện cho vị đệ tử có thảo mộc linh mạch được chưởng tọa thu làm đệ tử, đã định trước trở thành đệ tử nội môn Chu sư tỷ!” Hai mắt Hầu Tiểu Muội đột nhiên sáng ngời mà ngẩng đầu nhìn về ấn kí Bảo Bình trên bia đá đệ nhất thiên, ánh mắt đầy sùng bái. Nàng cũng đã được nghe Hầu Vân Phi nói về sự tích của Chu Tâm Kỳ nên vô cùng bội phục nàng ta, lúc này nghe được Bạch Tiểu Thuần giới thiệu thì càng thêm phấn chấn tâm thần.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ bày ra một bộ dáng vân đạm phong khinh, nhưng chờ đợi cả nửa ngày trời vẫn thấy Hầu Tiểu Muội lúc này còn đang say sưa nhìn ấn kí Bảo Bình mà không chút chú ý tới Rùa đen đang đè ở phía trên, trong lòng hắn đã ngứa ngáy khó chịu. Hắn giới thiệu dài dòng như vậy, mục đích cũng chỉ dẫn dắt chủ đề nói qua sự tích của Rùa đen kia mà thôi.

“Khục khục, Chu Tâm Kỳ này hoàn toàn chính xác phi phàm, cho nên mới có thể bài danh đệ nhị trên bia đá thảo mộc đệ nhất thiên này!” Ngay khi nhắc đến bốn chữ bài danh đệ nhị, hắn cũng còn cố tình nhấn mạnh thêm nhằm lưu ý Hầu Tiểu Muội.

Hầu Tiểu Muội chợt sững người, nhìn kỹ lại. Sau đó đôi mi thanh tú cũng chợt cau lại.

“Bài danh đệ nhị? Cái ấn kí Rùa đen phía trên thứ tự xếp hạng của Chu sư tỷ kia là ai a, vẽ cũng thật khó coi.”

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này càng thêm mất hứng. Hắn cảm thấy mình cần thiết phải thực hiện một cuộc giáo dục đặc biệt đối với Hầu Tiểu Muội trước mặt, vì vậy bèn bày ra một bộ dáng nghiêm túc, lời nói ngưng trọng sâu xa.

“Vậy là ngươi sai rồi, tiểu muội ngươi nên biết cái ấn kí Ô quy đẹp mắt này chính là đại biểu của một vị đệ tử thần bí nhất, vĩ đại nhất, siêu nhiên nhất trong tông môn ta bây giờ.”

“Tin đồn về người này có rất nhiều, mỗi lần hắn xuất hiện đều khiến cho tông môn phải xôn xao, khiến cho ánh mắt của đám đệ tử đều muốn nổ tung, để cho bao người phải chú ý, vô số người hâm mộ, lại khiến cho vô số người phải hoan hô.”

“À?” Tính cách Hầu Tiểu Muội vốn đơn thuần, lúc này nghe được một tràng dài từ Bạch Tiểu Thuần, chợt sửng sốt rồi bán tín bàn nghi.

“Ngươi cũng nên biết, hai tháng trước, người này ngang trời xuất thế phá tan cả nguyện vọng đứng đầu Cửu bia của Chu Tâm Kỳ!”

“Ngươi nên biết, người này xuất hiện trong nháy mắt đã dễ dàng phất tay lấy đi danh hiệu đệ nhất bia đá thảo mộc đệ nhất thiên.”

“Ngươi nên biết, sau khi Chu Tâm Kỳ tận mắt nhìn thấy sự việc, bèn liên tục không ngủ không nghỉ trong suốt bảy ngày liên tiếp, một lần, một lần, lại một lần nữa, rồi cuối cùng quyết định liều mạng tất cả mà khiêu chiến bài danh trên bia đá. Nhưng vẫn phải cam bái hạ phong mà chấp nhận yên vị tại vị trí thứ hai như cũ.”

“Ngươi cũng nên biết, Bạch Tiểu Thuần ta….khục khục.” Bạch Tiểu Thuần càng nói càng hưng phấn. Sau cùng hắn suýt chút nữa buột miệng nói ra việc mình chính là Quy gia vĩ đại kia, nhưng cuối cùng cũng kìm lại được. Lý tưởng của hắn là trước mặt tất cả mọi người nói ra thân phận của mình, tuyệt không phải là hé lộ chuyện này trước mặt một tiểu nha đầu mà thôi, như vậy thì quá lãng phí cảm xúc rồi.

“Là thật sao?” Đôi mắt của Hầu Tiểu Muội lúc này sáng ngời hào quang, như là ánh sao nhỏ trong đêm đen vậy, đồng thời nhìn tiểu Ô quy kia với đầy vẻ sùng bái trên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng vì hưng phấn.

“Đương nhiên là thật sự.” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lúc này chợt cảm khái, hắn cảm giác cuối cùng thì mình đã làm xong một loại chuyện tốt, đã thành công dẫn dắt một hài tử lạc lối về với chính đạo. Hắn có một loại cảm giác rất thành tựu, lúc này bèn hất tay áo nhỏ lên trên, cũng không còn để ý tới Hầu Tiểu Muội đang đắm chìm trong sùng bài mà bước về phía đệ nhị bia đá.

Bạch Tiểu Thuần lách qua đám người, chờ một hồi mới đợi đến lượt mình mà bước vào gian nhà gỗ, hắn bèn sải bước chân tiến vào, thân ảnh cũng khuất dạng.

Vẫn là gian nhà gỗ như cũ, Bạch Tiểu Thuần ngồi trước bia đá, lại lần nữa vẽ xuống ấn kí Ô quy. Rồi mắt hắn chợt hoa lên, bên tai ầm vang một tiếng sau đó xuất hiện tại không gian hư ảo quen thuộc. Lúc này không còn âm thanh lạnh như băng xuất hiện nữa mà là vô số tàn phiến thảo dược hiển lộ.

Bạch Tiểu Thuần vốn đã dự tính hết thảy trong lòng, nên lúc này hai mắt hắn sáng ngời, hai tay lướt nhanh, một gốc thảo mộc nguyên vẹn ngay lập tức xuất hiện.

Thời gian trôi qua, khi một nén nhang kết thúc thì tàn phiến thảo mộc trước mặt Bạch Tiểu Thuần cũng còn không tới năm ngàn mảnh. Thành tích này còn tốt hơn nhiều so với kết quả hắn đạt được tại bia đá thảo mộc đệ nhất thiên lần trước.

Đáng tiếc là đã hết giờ, Bạch Tiểu Thuần thấy hoa mắt, sau đó cả người hắn lại xuất hiện bên trong nhà gỗ một lần nữa. Dù vậy thì hắn vẫn có đủ mười phần tin tưởng bản thân có thể lấy được phần thông tin thảo mộc đệ tam thiên. Mang theo nội tâm đầy mong chờ, hắn quay người đẩy đại môn của gian nhà gỗ bước ra ngoài.

Nhìn vô số đệ tử ngoại môn đang đứng bên ngoài, trong đó cũng không có bao nhiêu người để ý tới sự biến hóa của thứ tự bài danh trên bia đá, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt dâng lên một niềm hào khí.

“Lúc này ta muốn toàn bộ tông môn phải rung động. Để cho tất cả mọi người đều biết Bạch Tiểu Thuần ta chính là Quy gia vĩ đại!” Thậm chí trong đầu Bạch Tiểu Thuần lúc này còn tưởng tượng ra cảnh bản thân được vạn người sùng bái, rồi còn có hình ảnh Hầu Tiểu Muội giật mình các loại nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần không nhịn được mà bật cười lên thành tiếng. Vì vậy mà hắn ngạo nghễ đưa tay phải lên cao, đang muốn hét lớn lên chủ động thông báo cho mọi người biết mình chính là Quy gia vĩ đại kia…

Nhưng vào lúc này, trong đám đệ tử ngoại môn đang xếp hàng thí luyện bên cạnh hắn chợt truyền ra một thanh âm.

“Các ngươi nói xem tên tiểu Ô quy đã đoạt đi danh tiếng của Chu sư tỷ còn dám xuất hiện không?”

“Chắc là sẽ không đâu, cái đám hâm mộ Chu sư tỷ đều đang điên lên hết rồi. Nghe nói bọn chúng đang dốc toàn lực tìm kiếm cái con tiểu Ô quy kia trên toàn bộ bờ Nam này, còn truyền lời rằng, nếu để bọn chúng tìm ra được, nhất định sẽ giày vò ngay lúc còn đang tươi sống a…”

“Ta thậm chí còn nghe nói đám đệ tử nội môn cũng tham dự vào chuyện này.”

Tay phải của Bạch Tiểu Thuần còn đang giơ lên, vừa nghe thấy mấy lời nghị luận này thì chợt hãi hùng khiếp vía, đến khi nghe được việc đến cả đám đệ tử nội môn cũng tham gia tìm kiếm mình thì trên trán cũng toát ra từng trận mồ hôi lạnh. Hắn nhanh chóng chuyển tay phải sang gãi gãi đầu, rồi giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra,sau đó nhanh chóng đặt tay xuống lại.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một nỗi tức giận, lộ ra một bộ dáng mặt ủ mày chau, thần thái đầy đau thương mà thở dài rồi nhanh chóng lẩn vào trong đám người.

“Hơi quá đáng rồi, quá khi dễ người rồi, không phải ta đã đoạt được bài danh đệ nhất hay sao, vậy mà đệ tử nội môn đều xuất động, đến mức đó sao.” Lúc này, thật sự ánh mắt của hắn cũng không có nữa điểm giả bộ nữa.

Hắn vừa mới khuất trong đám người, thì có người chợt phát hiện ra thứ tự bài danh trên bia đá vậy mà có biến hóa. Rất nhanh sau đó, từng đợt âm thanh xôn xao, rồi dần ồn ào nổi lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sư Tỷ Yên Tâm

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

“Các ngươi xem bia đá thứ hai, tiểu Ô quy (rùa đen) lại hiện ra kìa!”

“Lại xếp thứ nhất rồi! Tên tiểu Ô quy này là ai? Hắn đã đứng nhất trên hai bia rồi đấy…”

“Chu sư tỷkhông còn đứng thứ nhất trên tám bia nữa, giờ chỉ còn bảy bia đá thôi!”

Đám đệ tử ngoại môn xôn xao bàn luận, tiếng kinh hỉ vang lên không ngớt. Trong số ấy có một thiếu nữ đang nhiệt tình hoan hô.

“Tiểu Ô quy cố gắng lên!”

Thiếu nữ này chính là Hầu tiểu muội. Lúc trước, nàng bị Bạch Tiểu Thuần dụ dỗ, cuối cùng đã chuyển sang sùng bái nhân vật bí ẩn này. Hiện giờ thấy biểu tượng Ô quy lại hiện lên trên cột đá thứ hai, nàng càng sùng bái nhân vật này hơn. Trong lòng nàng, vị trí của người này đã vượt qua cả sư tỷ Chu Tâm Kỳ.

Tiếng bàn luận vang lên, người nọ nối người kia như những con sóng, chẳng mấy chốc tất cả mọi người có mặt đều biết sự việc. Danh tiếng của nhân vật bí ẩn được nâng cao. Mọi người đều cho rằng, người này có đủ tư cách khiêu chiến Chu Tâm Kỳ.

Có nhiều người còn mong chờ, một thời điểm không xa tên tiểu Ô quy kia sẽ đứng đầu cả mười bia đá, vượt qua thành tích của Chu Tâm Kỳ.

Bạch Tiểu Thuần đứng lẫn trong đám người, cảm giác phiền muộn chưa hết nhưng vẫn thấy ít nhiều đắc ý. Hắn chỉ tiếc không thể cho người khác biết thân phận thực của mình.

“Hừ! Một ngày nào đó, tại một nơi có cả vạn người chiêm ngưỡng, ta sẽ nói cho tất cả mọi người biết ta chính là Quy gia kia!” Hắn thầm nhủ trong lòng như thế.

Sau đó, dường như còn chưa đủ vừa lòng. Hắn hùa theo mọi người, âm thanh vang lên lanh lảnh.

“Trời ạ, ta bắt đầu sùng bái hắn rồi!”

“Thần tượng của ta, Quy gia vô địch!”

Giọng hắn vang lên khiến đám đệ tử đứng quanh càng trở nên náo nhiệt. Bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh. Một bóng người nhảy ra, đứng trên một căn nhà gỗ.

“Tên tiểu Ô quy chết tiệt! Ta mà biết người là ai thì nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã cướp đoạt danh tiếng của Chu sư muội!” Người cất tiếng là một thanh niên vẻ mặt âm lãnh, giọng nói lạnh lùng vang xa.

“Đúng vậy! Tên tiểu Ô quy chắc đang lẩn trốn trong đám người, ta nhất định sẽ tìm ra ngươi.”

Một âm thanh khác vang lên, sau đó xuất hiện thêm một thanh niên bay lên trên căn nhà gỗ, ánh mắt lạnh lùng quan sát xung quanh. Người này đưa mắt nhìn mọi người, trong đó có cả Bạch Tiểu Thuần. Tuy không biết chính xác Bạch Tiểu Thuần là tên Ô quy kia nhưng Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận được tia nhìn bất thiện từ mắt đối phương.

Ngay sau đó, có nhiều thân ánh như vậy không ngừng xuất hiện. Người nào cũng tản mát tu vi cường hãn. Người mạnh nhất có tu vi đạt tới Ngưng Khí tầng thứ bảy.

Những người này đều hâm mộ Chu Tâm Kỳ. Bọn họ xuất hiện khiến những tiếng nghị luận từ từ lắng dịu. Chỉ là trong lòng mọi người có chút không thoải mái, ánh mắt nhìn mấy người này với vẻ chán ghét.

Dù mọi người cũng ủng hộ Chu Tâm Kỳ, nhưng dù sao Chu Tâm Kỳ cũng chỉ là một người mà thôi. Huống hồ mọi người đều rõ, tiểu Ô quy này dựa vào thực lực và bản lãnh để vượt qua Chu Tâm Kỳ nên đa phần đều rất bội phục hắn.

Bạch Tiểu Thuần thấy bọn họ lườm nguýt, giọng điệu dữ dằn thì chột dạ. Đưa mắt nhìn xung quanh, hắn dám cá đối phương không dám đắc tội cùng lúc với nhiều người, vì thế liền ngẩng đầu, trừng mắt nhìn lại, bộ dạng như muốn liều mạng.

Bầu không khí giằng cô kéo dài một lúc, chợt có một đạo hào quang màu hồng từ xa bay tới. Trong màn sáng ấy chính là thân hình mềm mại tuyệt diễm của Chu Tâm Kỳ.

“Là Chu sư tỷ!”

“Chu sư tỷ đến rồi.”

Không khí căng thẳng tan biến. Những đệ tử ngoại môn kia chuyển sang nhìn thiếu nữ mới tới, nét mặt tươi cười.

Bảy tám người hâm mộ vừa đứng ra cũng thu liễm tu vi, thay bằng vẻ tiêu sái phong lưu, hướng về Chu Tâm Kỳ mà ôm quyền.

Lần này nàng tới đây, phần vì nghe nói tòa bia đá thứ hai có sự thay đổi, ngoài ra còn có chuyện khác nữa. Nàng liếc mắt thấy nguyên nhân sự việc mọi người đang giằng co, lại nhìn về đám người vừa mới hâm mộ mình, ánh mắt không hài lòng.

“Việc của Chu Tâm Kỳ ta còn chưa tới phiên mọi người quản hộ. Hơn nữa, Hương Vân Sơn ta có thể xuất hiện một đệ tử ưu tú là một

chuyện tốt, là điều may mắn cho tông môn ta. Các ngươi còn biểu hiện như thế nữa thì đừng có trách ta.”

Chu Tâm Kỳ cất giọng lạnh lẽo, âm thanh như kiếm sắc vang lên khiến mấy người hâm mộ nàng biến sắc, trong lòng hậm hực mà không dám mở lời.

“Vị sư đệ vượt qua ta trên hai tấm bia đá chắc cũng có mặt ở đây, nhưng ngươi đã không muốn xuất hiện thì tùy ngươi thôi.” Chu Tâm Kỳ ngẩng nhìn tấm bia đá thứ hai, trên đó có ấn ký tiểu Ô quy xếp trên tên mình, trong lòng hơi không cam chịu nhưng vẫn giữ được sự ngạo nghễ, nhàn nhạt lên tiếng.

Đám đệ tử ngoại môn nghe nàng nói vậy thì lại hoan hô rầm rộ. Mọi người đều cảm thấy đây mới chính là Chu Tâm kỳ mà họ vẫn hằng hâm mộ.

Bạch Tiểu Thuần đứng đó, thầm nghĩ đối phương quả không hổ danh là đệ tử thiên tài. Lời nói ra quả nhiên khác người. Hắn chăm chú nhìn, thấy đối phương không đánh mất ngạo khí thì cảm khái, nhưng điều khiến hắn bận tâm không phải chuyện đó, mà chính là ánh mắt mang theo sát khí của đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia.

“Hôm nay ta tới đây còn có một chuyện, hy vọng chư vị đồng môn có thể tương trợ.” Chu Tâm Kỳ bình tĩnh nhìn mọi người, rồi lên tiếng.

Vừa dứt lời, mọi người có mặt đều hào hứng, cả đám đều yên lặng lắng nghe.

“Mấy ngày nay trên Hương Vân Sơn không được an tĩnh. Gia sư Lý Thanh Hậu ra ngoài chưa về, còn Linh Vĩ Kê lại bị mất đi một lượng lớn. Có lẽ người không quan tâm tới chuyện này, nhưng ta là đệ tử của ngươi, nhất định phải lưu tâm. Hy vọng các vị đồng môn cùng cố gắng, giúp ta bắt được tên đạo tặc trộm gà này. Người nào bắt được, ta nguyện tặng lại một miếng Bảo khí ngọc bội!”

Chu Tâm Kỳ nói xong, rút từ trong người ra một miếng ngọc bội màu xanh. Miếng ngọc tỏa ra ánh sáng nhu hòa, thoạt nhìn rất không tầm thường.

“Vật này còn đủ lực phòng hộ, là ta tình cờ mà có được lúc trước.”

Đám đệ tử ngoại môn nghe xong thì đều nhìn về miếng ngọc, vẻ mặt hứng thú, nhao nhao lên tiếng hưởng ứng.

“Chu sư tỷ yên tâm, ta sẽ khiến tên đạo tặc không có chỗ mà ẩn nấp!”

“Gà của chưởng tòa mà cũng dám ăn trộm sao? Tên này thật to gan lớn mật. Việc này chúng ta nhất định sẽ lưu ý!”

Tiếng hô đảm bảo vang lên không ngớt. Ánh mắt mọi người như có lửa, giọng nói sôi sục nhiệt huyết.

Bạch Tiểu Thuần đứng trong đám người không khỏi tròn mắt. Vẻ mặt mọi người xung quanh khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Hắn thực sự không cam lòng.

Tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công khiến hắn luôn cảm thấy đói khát, chỉ nghĩ tới hắn đã thấy khó chịu, mồ hôi trán lấm tấm. Hắn suy nghĩ một hồi, chợt hai mắt sáng ngời, vỗ ngực đánh bộp một cái, sau đó cất giọng oang oang.

“Chu sư tỷ! Bạch Tiểu Thuần ta dù có lên núi đao, xuống biển lửa cũng nhất định hoàn thành việc sư tỷ giao phó, bắt lấy kẻ trộm gà kia!” Nói xong, hắn chạy vội lên đứng đầu hàng người.

Ngay lập tức, hành động của hắn thu hút ánh mắt của mọi người. Chu Tâm Kỳ cũng quay ra nhìn hắn. Thấy đồng môn ủng hộ mình như vậy, nàng không khỏi mỉm cười, khẽ gật đầu. Đang định rời đi thì âm thanh lúc trước lại vang lên.

“Chu sư tỷ, ta có một đề nghị. Sao chúng ta không lập nên một tiểu đội bắt trộm, đồng tâm hiệp lực nhất định có thể bắt được tên đạo tặc kia, giữ gìn Linh Vĩ Kê cho chưởng tòa.” Khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc, ra bộ vì nhiệm vụ này mà hắn không tiếc trả giá lớn.

Chu Tâm Kỳ khẽ giật mình. Mọi người nghe xong cũng gật gù, cho rằng ý tưởng này không tệ.

“Cũng tốt, nhưng việc quan trọng nhất đối với chúng ta vẫn là tu hành. Việc này nên để mọi người tự nguyện thì hơn.” Chu Tâm Kỳ gật đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nàng cảm thấy vị sư đệ này tuy không quen mắt nhưng bộ dáng nhu thuận, lại có vẻ thành kính với mình làm nàng có ấn tượng rất tốt. Nàng nhìn hắn mỉm cười.

“Vị sư đệ này đã nhiệt tình như vậy, hay là ngươi làm đội trưởng của tiểu đội này đi. Ta có mười dải lụa ở đây, ta sẽ đưa cho các ngươi làm dấu hiệu.” Nói xong, nàng lấy từ trong túi trữ vật ra mười dải lụa màu xanh da trời, nhẹ vung tay. Mười dải lụa này bay về phía Bạch Tiểu Thuần, rơi vào trong tay hắn.

“Sư tỷ yên tâm! Mọi chuyện đã có ta lo liệu.” Cầm mấy dải lụa trong tay, Bạch Tiểu Thuần ưỡn ngực, làm bộ như mình có thể vì chưởng tòa mà không tiếc đầu rơi máu chảy.

Chu Tâm Kỳ nhìn hắn bằng ánh mắt tán thưởng, trong lòng thầm nghĩ tông môn có một vị sư đệ tận trách như thế thật là đáng quý, sau đó nàng mới yên tâm rời đi.

Thấy Chu Tâm Kỳ nhìn Bạch Tiểu Thuần như vậy, đám người hâm mộ nàng không cam lòng, ân hận vì sao chính mình lại không nịnh nọt, lấy lòng nàng như thế.

Chu Tâm Kỳ rời đi rồi, những đệ tử làm công việc chăn nuôi Linh Vĩ Kê đứng ra cảm tạ mọi người, nhất là với Bạch Tiểu Thuần. Hắn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, lên án mạnh mẽ tên ác tặc khiến đám đệ tử không

khỏi cảm động. Cuối cùng, hắn chỉ ra mấy cái, lựa chọn mấy đệ tử có tu vi không cao cùng hắn hợp thành tiểu đội bắt trộm.

Một lát sau, trên đường trở về, Bạch Tiểu Thuần vuốt mồ hôi lạnh trên trán, thờ dài một hơi.

“Tình huống vừa rồi thật quá nguy hiểm, thiếu chút nữa là ta mất nguồn thức ăn rồi. Cũng may là Bạch Tiểu Thuần ta thông minh, lanh lợi. Hừ hừ…”

Nghĩ tới đó, hắn lại đắc ý, vừa đi vừa lẩm nhẩm hát. Về tới sân nhỏ, hắn thấy những cây Linh Đông Trúc đã cao hơn nhiều. Ngọn cây cao tới gần một trượng, thân cây to cỡ bắp chân khiến hắn kinh ngạc.

Đêm hôm ấy, mây đen giăng kín. Bạch Tiểu Thuần đang ngồi chợt mở mắt, liếm liếm bờ môi.

“Bầu trời âm u thật! Ta lại thấy đói bụng rồi…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cuồng Ma Trộm Gà

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Trời khuya, Hương Vân Sơn bị bao phủ ở trong màn đêm đen kịt, đưa tay không nhìn thấy năm ngón, bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng gió núi nức nở thổi qua. Dường như ngay cả chim thú cũng không phát ra tiếng động.

Ở trong đêm đen, Bạch Tiểu Thuần lấy ra dải lụa mà Chu Tâm Kỳ đưa cho buộc vào cánh tay, nhanh chóng đi về phía trước, theo con đường nhỏ đi thẳng tới khu chăn nuôi Linh Vĩ Kê. Bóng dáng ấy lướt đi cực nhanh, không bao lâu đã xuyên qua bụi cỏ, đi tới gần kề.

Từ xa xa đã có thể nhìn thấy những Linh Vĩ Kê kia ở trong sân, đại bộ phận đang nghỉ ngơi, chỉ lác đác vài con là đang đi lại, nhất là có một con Linh Vĩ Kê lại đang đi thẳng tới chỗ này.

Bạch Tiểu Thuần ngồi xổm ở trong bụi cỏ, liếm môi chờ đợi. Lúc con Linh Vĩ Kê kia tới gần hàng rào, hắn đang định lấy ra trúc ve sầu thì đột nhiên tâm thần khẽ động, trong mắt lộ ra cảnh giác.

Cùng lúc đó, cách đó không xa phía sau hắn bỗng nhiên có một tiếng gầm nhẹ truyền đến. Từng đạo thân ảnh nháy mắt xông ra, còn có cả mấy quả cầu lửa chói mắt được người thi triển ra, chiếu rọi tứ phương.

“Tên trộm gà chết tiệt, ngươi rốt cục đã xuất hiện rồi!”

“Ta đã chờ ở chỗ này nhiều ngày, bố trí xuống thiên la địa võng. Xem ngươi trốn như thế nào!” Tiếng hô vang lên quanh quẩn, bảy tám đạo thân ảnh trong chốc lát đã lao tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, bao vây hắn lại.

Bảy tám người này chính là những đệ tử chăn nuôi gà. Bọn hắn đã khổ công chờ đợi mấy ngày, không nghĩ rằng hôm nay lại có được thu hoạch như thế. Cả đám đều rất hăng hái, rất muốn đem tên tên trộm gà này hành quyết ngay tại chỗ.

Nhưng khi lời của bọn hắn truyền ra, thân ảnh cũng đã tới gần, Bạch Tiểu Thuần vốn cả kinh, rồi sau đó đảo tròng mắt, đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

“Câm miệng. Các ngươi nói nhỏ lại một chút!” Hắn không chút khách khí,ngôn từ chính nghĩa mở miệng, không có bất cứ né tránh nào, mà nghênh ngang đứng lên, cố ý làm lộ ra dải lụa ở trên cánh tay.

Một màn bất thình lình này làm cho bảy tám người vọt tới đều hoàn toàn sững sờ.

“Các ngươi nhìn cho rõ, ta là tiểu đội trưởng đội bắt trộm.” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, nhìn bảy tám người ở trước mặt, lộ ra vẻ mặt không vừa lòng.

Bảy tám người đệ tử này ban ngày đã gặp Bạch Tiểu Thuần, lúc này hơi cẩn thận đánh giá, lập tức do dự.

“Là Bạch sư đệ... Đã muộn như vậy rồi, ngươi còn tới nơi này làm gì?” Trong bảy tám người này, có một người đệ tử lộ ra hoài nghi, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Gã hỏi như vậy khiến mấy người khác cũng đều đem ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Chu sư tỷ đã để cho ta làm tiểu đội trưởng đội bắt trộm, thì Bạch mỗ nhất định đem hết toàn lực tới bắt tên tên trộm gà này. Cho nên đêm khuya bỏ dở tu hành đi tới nơi này thủ hộ. Nhưng bị các ngươi rống lên như vậy, đoán chừng tên trộm gà thực sự cũng bị dọa chạy rồi.” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, một bộ vì bắt trộm mà cúc cung tận tụy, tay áo nhỏ hất lên, không vui nói.

Những đệ tử nuôi gà này hai mắt nhìn nhau, không ít người còn lộ ra vẻ xấu hổ. Mà vị đt hoài nghi Bạch Tiểu Thuần sớm nhất kia, thì vẻ nghi ngờ trong mắt cũng đã ít đi hơn phân nửa, nhưng dường như vẫn còn bán tín bán nghi.

Thấy đối phương còn chưa có triệt để cởi bỏ nghi hoặc, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, không chờ đối phương hỏi tiếp, hắn đã lớn tiếng dọa người, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Khó trách Linh Vĩ Kê mất nhiều như vậy. Các ngươi quá sơ suất rồi. Các ngươi xem chỗ này, chỗ này đã bị đập hỏng cả rồi!” Bạch Tiểu Thuần chỉ vào hàng rào ở sau lưng. Chỗ đó hoàn toàn chính xác là có bị tổn hại một ít, nhưng không quá rõ ràng. Đó là do lần đầu tiên hắn trộm gà, bị con Linh Vĩ Kê kia giãy dụa làm hỏng.

Đám đệ tử chăn nuôi gà rối rít nhìn lại chỗ Bạch Tiểu Thuần vừa chỉ, nhìn kỹ, đều thấy được hàng rào bị tổn hại. Cả đám đều lắp bắp kinh hãi, những điểm nhỏ nhặt này, lúc trước quả thật là bọn hắn không quá lưu ý tới.

“Còn có con Linh Vĩ Kê kia nữa, cũng đã chạy tới rồi, các ngươi thủ hộ như thế nào vậy!” Bạch Tiểu Thuần càng thêm không vừa lòng, âm thanh lại lớn hơn một chút, làm cho cả đám đệ tử chăn nuôi gà kia nghe mà xấu hổ.

“Dựa theo quan sát của ta, khu vực này là chỗ hẻo lánh nhất, phải chú trọng thủ hộ. Nhưng ta ở đây đã nửa ngày thì các ngươi mới xuất hiện.” Bạch Tiểu Thuần càng nói càng tức giận, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Các ngươi như vậy thì làm sao mà bắt trộm được. Theo kinh nghiệm bắt trộm của ta, nếu ta đoán không nhầm thì chỗ này là chỗ mất gà nhiều nhất.” Câu nói này của hắn vừa ra khỏi miệng, đám đệ tử chăn nuôi gà đều chấn động tâm thần. Bọn hắn nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ giật mình trong mắt đối phương. Bởi vì căn cứ theo bọn hắn được biết thì đích thực nơi này là chỗ mất gà nhiều nhất.

Cho nên bọn hắn mới thủ hộ ở chỗ này, thế mà lại bị Bạch Tiểu Thuần một câu nói toạc ra, khiến cho bọn hắn khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thì trong mắt đều chậm rãi lộ ra kính nể.

Dù vị đệ tử lúc trước đã hoài nghi kia lúc này cũng cảm thấy đuối lý. Gã thấy Bạch Tiểu Thuần đã vì bọn hắn mà không tiếc thời gian tu hành tới đây bắt trộm, lại nghĩ tới nhiệt tâm nghĩa bất dung từ của Bạch Tiểu Thuần lúc ban ngày, vội vàng thở sâu, ôm quyền cúi đầu.

“Lúc trước đã đắc tội, Bạch sư đệ đừng để ở trong lòng. Đa tạ nghĩa cử của Bạch sư đệ. Chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng sửa chữa nơi này, ngày sau sẽ chú trọng canh gác nơi đây!”

Những người khác cũng đều rối rít ôm quyền, đáy lòng đều cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này có nhiệt tâm rất đáng quý, là thật lòng muốn đi trợ giúp bọn hắn. Cả đám lại càng xin lỗi về sự lỗ mãng lúc trước.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, sau đó rất là nghiêm túc cẩn thận chỉ điểm vài câu, lúc này mới cất bước rời đi. Phía sau hắn, bảy tám tên đệ tử kia lại cúi đầu một lần nữa. Khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thì đều đã bị lòng nhiệt tình của hắn làm cho cảm động.

“Bạch sư đệ là người tốt a.”

Bạch Tiểu Thuần mới vừa đi ra khỏi mảnh khu vực này, bị gió thổi qua, phát hiện ra lưng áo của mình đã ướt mồ hôi lạnh, trong lòng thầm hô thật nguy hiểm. Chỉ là bụng rất đói, vì vậy sau khi nghĩ ngợi, vẫn quyết định đi tới hai chỗ khác xem có cơ hội ra tay được không.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi ở trên đường nhỏ trong núi vừa nhìn xung quanh, vẻ mặt rất nghiêm túc, trong lòng thì đang cân nhắc xem đi tới chỗ nuôi gà kế tiếp thì làm thế nào để trộm. Gió thổi qua, dải lụa trên tay hắn bay bay, dần đi xa.

Cùng lúc đó, ở giữa không trung đen kịt, có một thân ảnh của một cô gái mà không ai phát hiện ra. Nàng đang đứng ở trên một lẵng hoa màu

xanh quan sát toàn bộ Hương Vân Sơn. Bỗng nhiên nàng giật mình, chú ý tới Bạch Tiểu Thuần đang nhìn ngó xung quanh. Thời gian dần trôi qua, vẻ tán thưởng trong mắt cô gái này càng nhiều thêm một ít.

“Vị tiểu sư đệ này, chính xác là người nhiệt tình có trách nhiệm.” Cô gái này dĩ nhiên chính là Chu Tâm Kỳ. Nàng đã đi kiểm tra tất cả các khu vực rồi. Ban đầu còn có người tuần tra, nhưng khi đêm xuống thì đại bộ phận đều lo tu hành. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần này là thực sự ra ngoài, chân thành đi bắt trộm.

“Có hắn ở đây, chắc chắn là tên trộm gà kia sẽ phải thu liễm rất nhiều.” Chu Tâm Kỳ thu hồi ánh mắt, yên tâm bay trở về động phủ.

Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần đã đi được một vòng lớn. Lúc trở về sân nhỏ của mình, hắn vỗ túi trữ vật, hai con Linh Vĩ Kê hiện ra. Hắn hặc hặc cười, nhổ lông rồi ném vào trong nồi. Rất nhanh đã có mùi thơm bay ra, Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống một ngụm nước bọt, bất chấp cả nóng, ăn như hổ đói gặm lấy gặm để.

Cuối cùng hắn ợ lên một cái, vỗ bụng nằm xuống, trên mặt lộ ra vẻ say mê.

Rất nhanh đã qua một tháng. Một tháng này, Bạch Tiểu Thuần có chút nghiêm túc, thường xuyên nhìn thấy bóng dáng nghiêm nghị của hắn ở trong đêm, qua lại từng chỗ chăn nuôi gà.

Nhưng mặc dù thế, gà vẫn thường xuyên bị mất, dường như đối phương đến vô ảnh, đi vô tung, thần bí khó lường. Những đệ tử chăn nuôi gà kia càng cảm thấy mất mặt, phát động tinh thần, nhiều lần thề nhất định phải bắt được tên trộm gà.

Lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, dường như còn tận chức tận trách hơn cả bọn hắn, gắt gao thủ hộ tại một chỗ, giống như là không bắt được tên trộm gà thì thề không bỏ qua. Thậm chí có một lần, hắn còn canh giữ tại một chỗ nuôi gà bốn ngày bốn đêm liên tiếp.

Cái loại chấp nhất này dường như đã tạo thành một sự uy hiếp mãnh liệt, khiến cho sự tình ăn trộm gà đã ít đi một tí, nhưng vẫn không triệt để biến mất. Linh Vĩ Kê của Hương Vân Sơn đã ít đi hơn phân nửa, còn lại không nhiều lắm, phần lớn là gà con chưa trưởng thành.

Đến cuối cùng, ngay cả đệ tử chăn nuôi gà cũng cảm thấy không bằng... Thường cảm khái rằng nếu tất cả đệ tử của tiểu đội bắt trộm mà đều giống như Bạch sư đệ, vậy thì nhất định là đã có thể bắt được tên trộm gà rồi.

Chu Tâm Kỳ cũng đã sốt ruột. Vào một ngày, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi khoanh chân ở một chỗ nuôi gà, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, thì có một lẵng hoa màu xanh tiến đến, Chu Tâm Kỳ xuất hiện.

“Chu sư tỷ.” Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thì lập tức đứng dậy nhu thuận bắt chuyện.

“Bạch sư đệ khổ cực rồi.” Đôi mắt dễ thương của Chu Tâm Kỳ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nở nụ cười.

Rất nhanh, những đệ tử khác ở nơi đây đều chạy đến, túm tụm xung quanh Chu Tâm Kỳ. Bạch Tiểu Thuần cũng bị vây ở bên trong.

“Những ngày này, đa tạ chư vị đồng môn đã tương trợ, việc này Chu Tâm Kỳ xin tâm lĩnh. Nhưng tên trộm gà này vẫn hung hăng càn quấy như trước. Những ngày tiếp theo, ta sẽ cùng các ngươi thủ hộ ở nơi này.” Chu Tâm Kỳ nhẹ giọng mở miệng. Sau đó lại cùng với mọi người đi kiểm tra một phen, nàng nhăn lại đôi mi thanh tú.

“Tên trộm gà này hẳn là có quan hệ với sư tôn? Nếu không thì sao mấy tòa núi khác cũng có Linh Vĩ Kê mà kẻ này lại không đi trộm, hết lần này tới lần khác lại chỉ nhìn chằm chằm vào Linh Vĩ Kê của sư tôn ta!”

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu nói này thì hai mắt sáng ngời, thiếu chút nữa thì vỗ đùi, cảm thấy đối phương nói rất là có đạo lý. Chính hắn

cũng đã suy nghĩ rất nghiêm túc về cái vấn đề này, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tử Đỉnh Sơn ở xa xa, hai mắt nheo lại, sâu bên trong dần dần phủ lên một vòng tặc quang.

Chu Tâm Kỳ đi tới nơi này, bốn phía liền có vô số người hâm mộ, khiến cho toàn bộ khu chăn nuôi Linh Vĩ Kê của Hương Vân Sơn người ta ra vào tấp nập.

Tên trộm gà dường như đã thật sự không có chỗ ra tay, khiến cho những ngày sau đó Linh Vĩ Kê, một con cũng không có mất.

Nhưng dù như vậy thì thanh danh của tên trộm gà thần bí khó lường này cũng đã được lan truyền, sớm đã được gọi là cuồng ma trộm gà, ở trong hàng đệ tử cực kỳ oanh động. Thậm chí có người còn đem gã đặt song song với Tiểu Ô Quy, trở thành hai người thần bí nhất ở Hương Vân Sơn, kể cả đệ tử ngoại môn của Thanh Phong Sơn và Tử Đỉnh Sơn cũng đều biết tới.

Thấy tên trộm gà đã biến mất, Chu Tâm Kỳ cũng vui mừng. Mặc dù vẫn không tóm được tên trộm gà, nhưng nàng nhớ tới hơn một tháng nghiêm túc này của Bạch Tiểu Thuần, nên cuối cùng vẫn phái người đem miếng ngọc bội kia tới, gọi là động viên.

Việc này rốt cục kết thúc một giai đoạn. Còn sự nghiêm túc chấp nhất của Bạch Tiểu Thuần cũng đã làm cho không ít đệ tử ngoại môn nhớ kỹ vị đồng môn trắng tinh, rất nhu thuận, lại cực kỳ nhiệt tình này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ngươi Là Ai

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Tại tiểu viện trên Hương Vân sơn, Bạch Tiểu Thuần nhìn ngọc bội trong tay, linh khí trong cơ thể vừa khẽ động thì ngọc bội chợt tỏa ra thanh quang dịu nhẹ bao phủ toàn thân.

Tay trái hắn bèn bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, mộc kiếm bay ra, sau khi vờn quanh một vòng thì lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhưng khi mộc kiếm đụng vào thanh quang thì tựa như chìm vào trong màn nước, tốc độ trở nên chậm chạp hẳn.

“Bảo bối tốt!” Bạch Tiểu Thuần thu mộc kiếm lại, nhìn ngọc bội bỗng dưng hắn có chút ngại ngùng, thì thào nói nhỏ.

“Không việc gì, không việc gì. Lý Thanh Hậu là sư phó của Chu Tâm Kỳ, cũng là người dẫn đạo của ta.Tính ra ta còn phải gọi ông ấy một tiếng thúc thúc, so ra thì ta mới là người một nhà a, còn Chu Tâm Kỳ mới chỉ tính là nửa người một nhà mà thôi.’ Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng. Sau đó hắn cất kĩ ngọc bội đi, rồi chợt duỗi người một cái.

Sau khi ăn hết phân nửa Linh Vĩ Kê của Lý Thanh Hậu thì Bất Tử Trường Sinh công của hắn cũng nhanh chóng tiến triển, lúc này coi như đã hoàn thành được bảy phần. Dù sao thì Linh Vĩ Kê là tẩm bổ nguyên khí bản thân, không phải tẩm bổ Linh khí, cho nên tu vi của hắn vẫn là Ngưng khí tầng bốn như trước, dẫu vậy tu vi hắn như được áp súc lại một lần nên cũng tinh tiến không ít.

Còn đám xương gà thì được hắn chôn trong linh thổ. Nhờ vậy mà mảnh linh thổ hiện giờ có linh khí vô cùng đậm đặc. Đám Linh Đông Trúc được gieo trồng bên trong giờ đã cao hơn hai trượng, toàn thân không còn là màu xanh biếc nữa mà đã trở thành màu đen.

Quan trọng nhất là đám Linh Vĩ tam sắc hỏa, bởi vì Bạch Tiểu Thuần dồn tâm thu thập mà đã đạt được mấy trăm cái. Nghĩ đến đám Linh Vĩ này sau khí thiêu đốt có thể phóng xuất ra ngọn lửa ba màu, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy chờ mong.

“Tu vi cũng không cần phải lo lắng nhiều. Chỉ cần có đủ đan dược, sau khi dùng tam sắc hỏa trải qua ba lần Luyện linh thì sẽ nhanh chóng tăng lên thôi. Trước tiên cần phải đạt được thành tựu Bì tiểu thành mới ổn thỏa được!” Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi. Bỗng nhiên hắn thấy đói bụng bèn nhìn về khu chăn nuôi Linh Vĩ Kê của Hương Vân sơn nhưng đành nhanh chóng thu hồi ánh mắt lại rồi nhìn về phía Tử Đỉnh sơn xa xa.

“Không biết Đại sư huynh tại Tử Đỉnh sơn sống như thế nào đây.” Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ tới một số chuyện tại Hỏa Táo phòng, càng nghĩ lại thì càng cảm thấy tưởng niệm bèn đứng dậy, nhoáng cái hắn đã đi ra khỏi tiểu viện rồi xuống núi, thẳng một đường tới Tử Đỉnh sơn.

Trong ba ngọn phong bên bờ Nam của Linh Khê tông, thì Thanh Phong sơn dùng ngự kiếm làm chủ, Hương Vân sơn am hiểu Linh dược còn Tử Đỉnh sơn thì lấy thuật pháp và Luyện linh xưng danh. Hơn nữa cột trụ công pháp của bờ Nam này, Tử Khí Ngự Đỉnh công cũng là bắt nguồn từ Tử Đỉnh sơn.

Bạch Tiểu Thuần men theo con đường mòn trên tông môn mà đi, lúc hoàng hôn xuống thì hắn cũng đã tới được dưới chân Tử Đỉnh sơn. Ngẩng đầu nhìn mây mù lượn lờ, nhìn xem mấy thân ảnh phía xa như những chấm đen nhỏ hóa thành cầu vồng lui tới trên không trung, trong lòng hắn cũng đầy cảm khái.

“Không biết lúc nào thì ta mới có thể ngự vật phi hành được. Làm được như vậy mới có thể nhìn thấy được trời đất mênh mông, mới được tính là chân chính bước vào con đường trường sinh a.” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn lên đỉnh Tử Đỉnh sơn cũng lộ ra đầy vẻ mong chờ.

Mặc dù hắn không phải là đệ tử Tử Đỉnh sơn, nhưng đệ tử ngoại môn Linh Khê tông vừa hay lại có tư cách đến bất kì ngọn phong nào. Một đường đi lên đỉnh núi, hắn cũng rất tùy ý hỏi thăm vài người gặp trên đường về nơi ở của Trương Đại Hải. Với bộ dạng nhu thuận dễ lấy hảo cảm của đối phương, không lâu sau thì hắn đã hỏi được chỗ ở của Trương Đại Hải, còn có thể từ chỉ dẫn của đối phương mà nhanh chóng đi tới nơi.

Nơi này khác xa so với chỗ ở của hắn tại Hương Vân sơn, ốc xá của Trương đại bàn quay mặt hướng về phía một ngọn núi, linh khí vô cùng nồng đậm. Phòng ốc ở nơi này cũng phân bố không nhiều lắm, hơn nữa lầu các còn được điểm xuyến bằng những ngôi sao, nhìn qua như ẩn chứa một quy luật nào đó.

Đi trong ánh hoàng hôn, bầu trời cũng đã chợt mờ ảo nhưng vẫn đủ để hắn nhìn thấy mây mù mỏng manh lượn lờ bốn phía, còn thấy được linh thực dày đặc tựa như chốn thần tiên vậy.

“Đại sư huynh vậy mà rất có lai lịch a, có thể được bố trí ở chỗ này, tốt hơn rất nhiều so với ta ở bên kia a.” Bạch Tiểu Thuần hít một ngụm linh khí vào người, có chút hâm mộ.

Sau một hồi, hắn cũng tìm đến được ốc xá của Trương đại bàn, nhìn qua mảnh sân sau đầy cỏ dại như đã rất lâu rồi chưa được cắt xén, Bạch Tiểu Thuần chợt cảm thấy có chút chột dạ bèn gõ cửa, nhưng cả nửa ngày trời cũng không có chút phản ứng gì.

“Có khi nào tìm nhầm?” Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang còn kinh ngạc, thì đại môn của ốc xá mở ra một tiếng kèn kẹt. Một thân ảnh gầy còm đang cầm kiếm trong tay, tay trái vẫn còn ánh sáng màu bạc đang

dần ảm đạm xuống, sắc mặt đầy mỏi mệt bước ra ngoài, đồng thời truyền ra một âm thanh lười nhác.

“Ai vậy?” Đang nói, thì cả thân thể gầy còm kia bất chợt chấn động khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang đứng bên khoảnh sân nhỏ. Gương mặt thân ảnh này cũng đầy kinh hỉ như vừa gặp được người thân mà nhanh chóng lao tới, vừa kéo mở hết cửa đại môn vừa cười ha hả nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Cửu sư đệ!"

"Ngươi là ai!" Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt mà lùi lại phía sau vài bước. Nhìn gia hỏa trước mắt này khá lạ lẫm, nhưng không hiểu sao vẫn cứ có cảm giác quen thuộc.

Tướng mạo người trước mặt vô cùng bình thường, thân thể gầy còm, tuy không đến mức da bọc xương nhưng cũng không khác biệt cho lắm. Mặc dù ánh mắt của người này tràn đầy thần thái, nhưng hốc mắt cũng đã lõm sâu vào bên trong, trên người tràn ra chấn động tu vi đã đến Ngưng Khí kí tầng bốn đại viên mãn.

“Cửu bàn, ta là đại bàn a.” Nhìn thấy điệu bộ của Bạch Tiểu Thuần, thanh niên gầy còm kia gần như khóc không ra nước mắt, tranh thủ giải thích. Trên mặt hắn cũng đầy vẻ bi phẫn dữ dội.

“Cửu bàn, ngươi không biết trong một năm này ta ăn bao nhiêu khổ sở, còn sư phụ đối với ta hà khắc cỡ nào đâu. Lúc vừa lên núi, bà ấy đã nói là không thích bàn tử, cứng rắn bỏ đói ta đến nửa năm trời!”

“Nửa năm a Cửu bàn, ngươi không biết trong nửa năm đó bộ dạng ta đã thành như thế nào đâu. Bộ dạng ngươi nhìn thấy lúc này là ta phải bồi bổ lại rất lâu mới được đấy.” Thanh niên gầy ốm này chính Trương đại bàn, nói tới đây gã cũng đã rơi nước mắt xuống.

Bạch Tiểu Thuần lại cẩn thận nhìn ngó vài lần, khi nghe đúng giọng nói của đối phương rồi mới dám khẳng định người trước mặt là Đại sư

huynh của hắn. Bạch Tiểu Thuần bèn hít vào một hơi dài, trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mặt với hình ảnh đã in đậm trong đầu mình như hai người hoàn toàn khác nhau.

“Huynh và sư phụ huynh có cừu oán với nhau sao?” Bạch Tiểu Thuần đầy thông cảm nhìnTrương Đại Bàn.

“Lão nương kia, ta…” Trương Đại Bàn nghiến răng nghiến lợi, có điều mới nói được vài câu liền rùng mình run rẩy, cũng không dám nói tiếp. Bèn lôi Bạch Tiểu Thuần vào trong tiểu viện.

“Cửu sư đệ, ta thật sự rất nhớ Hỏa Táo phòng a, nơi này hoàn toàn không phải là nơi để ngây người sống được đâu. Từ khi ta tới đây, cũng chưa từng được ăn no lấy một lần, một chút chất béo cũng không có, ta rất đói a.” Trương đại bàn đầy bi phẫn kéo theo Bạch Tiểu Thuần, đồng thời một hơi tố khổ suốt quãng thời gian từ khi hắn lên núi đến nay.

Bạch Tiểu Thuần nghe được khổ sở của đối phương, chợt cảm giác được bản thân hắn quyết định ăn trộm gà quả thật là một hành động sáng suốt. Nhìn thấy Trương đại bàn gầy còm thế này, Bạch Tiểu Thuần bèn thở dài một tiếng sau đó vỗ vỗ bả vai còn trơ xương của Trương đại bàn mà nói.

"Sư huynh gặp nạn, Sư đệ tất nhiên sẽ hỗ trợ. Huynh ở đây đợi ta khoảng một nén nhang.” Nói xong, cũng không quan tâm tới Trương đại bàn đang sững sờ, Bạch Tiểu Thuần quay người đi ra khỏi tiểu viện. Lúc nãy khi lên núi, hắn cũng có chú ý tới mấy vị trí chăn nuôi Linh Kê Vĩ tại Tử Đỉnh sơn, thừa dịp bên ngoài đang là đêm tối, cả người hắn nhanh chóng lẩn mất.

Trương đại bàn không hiểu gì, cũng không rõ Bạch Tiểu Thuần định làm gì nên chỉ còn cách đứng chờ hắn tại cửa. Chưa tới một nén nhang thì Bạch Tiểu Thuần đã lặng yên trở về, hai tay còn xách theo hai con Linh Vĩ Kê.

Nhìn thấy Linh Vĩ Kê, hai mắt Trương đại bàn trợn to, cũng không đợi gã nói gì, Bạch Tiểu Thuần đã nhanh chóng kéo gã vào trong tiểu viện. Rồi không để ý tới Trương đại bàn nữa, Bạch Tiểu Thuần vô cùng thuần thục lấy nồi ra, rồi đun nước làm lông, rửa sạch sau đó ném vào trong nồi. Xong xuôi mới vỗ vỗ ống tay áo, đồng thời hất cằm lên nhìn về phía Trương đại bàn.

Hơi thở của Trương đại bàn đột nhiên trở nên dồn dập, trợn mắt há mồm chỉ chỉ vào con gà trong nồi, rồi lại chỉ chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt không cách nào tin được.

"Ngươi. . . Ngươi. . . ngươi hắn là cuồng ma trộm gà Hương Vân sơn!”

Bạch Tiểu Thuần chợt cười hì hì, sao đó lại đưa tay phải nhấn một cái vào bên trên cái nồi vô cùng thuần thục, linh khí chợt tràn ra khiến cho thịt gà cũng nhanh chóng chín mềm, mùi thơm nức mũi nhanh chóng lan tỏa. Bạch Tiểu Thuần đưa tay xé một cái đùi gà đưa tới trước mặt Trương đại bàn.

"Ăn!" Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng, lộ ra một bộ dáng giống hệt như năm xưa khi hắn vừa mới tới Hỏa Táo phòng, Trương đại bàn cũng đã đưa một khối Linh chi cho hắn như vậy.

Trương đại bàn nuốt nước miếng mấy lần, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái đùi gà trước mặt, sau đó gã chụp lấy ăn như hổ đói. Rồi gã cũng không cần Bạch Tiểu Thuần nói thêm cái gì nữa mà nhanh chóng lao vọt tới nồi gà, thiếu chút nữa cắm đầu vào trong nồi mà ăn. Trong nháy mắt, hai con gà đã bị gã một hơi đánh chén sạch sẽ, thậm chí đến đám xương cũng không nỡ vứt đi mà rặc rặc cắn nát rồi nuốt xuống, cuối cùng đến nước luộc gà, gã cũng nhanh chóng húp cạn.

Lúc này gã mới vỗ vỗ lấy bụng mà nằm một bên, vẻ mặt đầy thỏa mãn nhìn qua Bạch Tiểu Thuần. Huynh đệ hai người bèn nhìn nhau, sau đó bật cười ha ha.

“Vẫn là Cửu bàn ngươi lợi hại a. Lúc ở Hỏa táo phòng, mấy cái chủ ý của ngươi đều không tệ, không nghĩ tới a, cuồng ma trộm gà tiếng tăm lừng lẫy Hương Vân sơn lại là huynh đệ của ta.” Trương đại bàn lộ ra một vẻ mặt đầy tự hào.

“Tu hành vốn là chuyện nghịch thiên. Một đời tu sĩ ta, đều là muốn tranh phong cùng với trời xanh, cùng người tranh đoạt, là tự lực cánh sinh, chuyện tình Linh Vĩ Kê nhỏ nhặt kia thì tính là cái gì chứ.” Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, cũng không che dấu vẻ mặt vui mừng đắc ý. Dù gì thân phận này hắn dấu giếm đã lâu, bây giờ lại có người để chia sẻ, lại nhìn thấy vẻ mặt của Trương đại bàn lúc này, quả thật trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng sảng khoái.

“Chỉ đáng tiếc là Linh Vĩ Kê trên Hương Vân sơn đều bị ta ăn sạch chỉ còn lại gà con, hương vị không ngon lành gì. Bằng không sư huynh đến chỗ ta, mỗi ngày ta bao huynh ăn no, nhất định khiến ngươi có thể mập mạp lại lần nữa.” Bạch Tiểu Thuần thở dài.

Trương đại bàn nghe vậy hai mắt sáng lên, sau đó vội vàng bò dậy.

"Tử Đỉnh sơn có a, tây đỉnh, nam đỉnh, rồi cạnh bắc cũng đều có, cũng có chia đệ tử coi sóc, mỗi ngày đi tuần tra hai lần, gồm có một đội bảy người!” Trương đại bàn nhanh chóng nói, cực kì tỉ mỉ chi tiết. Nói xong mới nhận ra Bạch Tiểu Thuần đang còn kinh ngạc nhìn mình bèn vội ho một tiếng.

“Sau khi nghe đồn về chuyện tình cuồng ma trộm gà, ta cũng có ý định học tập. Chỉ là đám gà kia quá tinh ranh đi, mới tới gần đã kêu ầm lên báo hại ta chẳng những không thành công mà còn suýt chút nữa thì bị bắt lại.” Trương Đại Bàn có chút xấu hổ nói.

Bạch Tiểu Thuần lập tức vui vẻ, tới gần Trương Đại Bàn, hai người thấp giọng thì thầm. Thời gian dần qua, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lấy Trúc ve sầu ra, hai mắt Trương đại bàn cũng chợt sáng lên, hơi thở dồn dập. Một lúc sau, mặt mày cả hai đều sáng rỡ, đồng thời nhìn nhau cười hắc hắc.

Lúc này bên ngoài đã là đêm khuya, tiếng cười của bọn họ vọng ra từ trong tiểu viện, nghe đặc biệt hãi người…

Bắt đầu từ hôm nay, Bạch Tiểu Thuần cũng dứt khoát ở lại nơi này cùng với Trương đại bàn. Thời gian trôi đi, Linh Vĩ Kê trên Tử Đỉnh sơn cũng bắt đầu mất dần…

Cứ mỗi đêm khuya, hai tên siêu trộm gà lại bắt đầu hoạt động, một tên trộm, còn một tên canh gác. Thời gian dần trôi qua, đám đệ tử Tử Đỉnh sơn đều ồ lên, dồn dập bàn tán.

“Nghe thấy chưa, cuồng ma trộm gà Hương Vân sơn đã nhìn chằm chằm vào Tử Đỉnh sơn chúng ta rồi!”

“Chính mắt ta nhìn thấy, cuồng ma trộm gà kia không phải chỉ một người, mà là hai người!”

Khi tin này lan truyền tới Hương Vân sơn thì toàn bộ đám đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn đều thở phào một hơi, rồi dùng ánh mắt đồng cảm nhìn về hướng Tử Đỉnh sơn.

“Tên cuồng ma trộm gà này cuối cùng cũng đã học xong cái gọi là công bằng rồi a, cuối cùng cũng không chỉ nhìn chằm chằm một mình Hương vân sơn chúng ta mà ăn trộm nữa …”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bất Tử Thiết Bì

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Một tháng sau, sự việc được lan truyền rộng rãi, tới vị chưởng tòa của Tử Đỉnh Sơn là Hứa Mị Hương cũng nghe thấy thì Bạch Tiểu Thuần và Trương Đại Bàn không thể tiếp tục tiến hành việc trộm gà ở đó nữa. Sau một hồi thảo luận, hai người quyết định đi gặp Hắc Tam Nữu.

Hai người đi Thanh Phong Sơn.

Hắc Tam Nữu đã gầy hơn trước, tuy không rõ ràng lắm nhưng thân thể cũng uyển chuyển hơn khiến hai người Bạch Tiểu Thuần và Trương Đại Bàn không khỏi ngẩn người một lúc. Khuôn mặt từng đen nhẻm của nàng cũng thay đổi, lộ ra đường nét xinh đẹp làm mê động lòng người. Có thể tin rằng, nếu cân nặng trở lại bình thường, nàng nhất định là một mỹ nữ.

Sau khi nghe hai người kể chuyện Linh Vĩ Kê, hai mắt Hắc Tam Nữu rực sáng.

Từ đó về sau, Linh Vĩ Kê trên ngọn Thanh Phong Sơn bắt đầu mất đi…

Tới thời điểm này, danh tiếng cuồng ma trộm gà đã chấn động bốn phương, đệ tử ngoại môn không có người nào không biết, đám đệ tử tạp dịch cũng không ai là không hay.

Cũng vừa hay, việc này không duy trì quá lâu. Lúc các trưởng lão bắt đầu chú ý thì tân cuồng ma trộm gà này bỗng nhiên mất tích. Chỉ là ba người Hắc Tam nữu, Trương Đại Bàn và Bạch Tiểu Thuần, người nào

trông cũng mập mạp hơn. Tuy chưa thể quay trở lại uy vũ như xưa nhưng đều thay đổi nhiều so với trước đó.

Hiện giờ, cuối cùng thì Bạch Tiểu Thuần cũng hoàn thành chín chín tám mươi mốt vòng tuần hoàn, cảm giác đói khát không còn mãnh liệt như trước. Tám mươi mốt lần tuần hoàn Bất Tử Trường Sinh Công này không được diễn ra liên tục nhưng hiệu quả đạt được không khác nhau lắm.

Ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang đứng trong sân nhỏ, khuôn mặt nghiêm trọng. Toàn thân hắn phát ra thiết sắc kèm theo hắc mang (ánh sáng màu đen) lóng lánh. Khí tức cường hãn theo da dẻ hắn truyền ra. Tám mươi một ngày đau nhức, từng ấy thời gian chịu cảnh đói khát đã hợp lại một chỗ trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, giờ bộc phát ra lực lượng kinh người.

Mỗi lần bộc phát đều ẩn chứa vô số nguyên khí dung nhập trên làn da hắn, khiến cho thiết sắc càng đậm, hắc mang hiện lên chói mắt. Độ cứng của làn da cũng tăng lên gấp đôi.

Bạch Tiểu Thuần đứng đó, nếu có ai nhìn thấy sẽ nghĩ hắn là một người sắc chứ không phải một người bình thường cấu thành từ da thịt huyết nhục nữa.

Trong đầu hắn có tiếng nổ vang liên tục. Lực lượng bộc phát xuất hiện trong cơ thể hắn đã gần hai mươi lần nhưng còn chưa có dấu hiệu dừng lại, tốc độ trùng kích còn diễn ra nhanh hơn.

Bạch Tiểu Thuần vẫn không nhúc nhích, hô hấp cũng như ngừng lại. Quan sát kỹ có thể thấy lông tóc hắn cũng đang rung động như hít thở, lực lượng trời đất đang ngưng tụ lại quanh đó.

“Sau tám mươi một lần bộc phát ta sẽ đạt tới Bất Từ Bì tiểu thành, chính thức tiến vào cảnh giới mình đồng da sắc.” Trong đầu Bạch Tiểu Thuần hiện lên khẩu quyết của Bất Tử Trường Sinh Công. Vẻ mặt hắn

kiên nghị. Cả năm qua hắn không ngừng cố gắng, dù là chịu đựng đau đớn hay đói khát, tất cả là để có ngày hôm nay.

Uỳnh!!!

Trong cơ thể hắn, nguyên khí tiếp tục trùng kích, da hắn càng thêm lóng lánh, nguyên khí liên tục thẩm tháu vào da hắn, tiến hành trui luyện.

Giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần trông giống như một thanh lợi khí sắc bén, vững chãi.

Hai mươi lần, ba mươi lần, bốn mươi tám lần…

Thời gian ba ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng đó, bên ngoài không phát ra âm thanh nào, chỉ có bản thân hắn là nghe được những thay đổi đang diễn ra trong cơ thể mình.

Từ sâu lần thứ bốn mươi chín nguyên khí bộc phát trong cơ thể hắn, lực trùng kích mỗi lần bỗng tăng lên gấp đôi. Thân thể hắn run rẩy, dùng mắt thường cũng thấy trên da hắn xuất hiện nhiều khe hở chằng chịt, cảm giác như sắp không còn nguyên vẹn nữa. Những khe hở này xuất hiện lại làm tâm tình Bạch Tiểu Thuần trầm xuống.

“Quả nhiên xuất hiện dấu hiệu ngừng lại…”

Hắn nhíu mày, trạng thái hắn đang trải qua từng được giới thiệu qua. Hiện tượng này sẽ xảy ra khi đạt tiểu thành Bất Tử Bì nhưng hiệu quả nhiều ít lại phụ thuộc vào ý chí và khả năng chịu đựng, kiên trì của người tu luyện.

Người tu hành nếu không thể kiên trì được lâu vẫn có thể đạt thành Bất Tử Bì tiểu thành nhưng có ai lại không muốn đạt được hiệu quả cao nhất?

Nếu có thể kiên trì tới tám mươi mốt lần nguyên khí bộc phát, hiệu quả đạt được mới thật là toàn mỹ, trọn vẹn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần vô cùng kiên định. Hắn nhắm mắt lại, tiếng nổ trong cơ thể hắn không ngừng vang lên.

Năm mươi lần,… sáu mươi lần,… bảy mươi lần…

Bạch Tiểu Thuần vẫn đang kiên trì chịu đựng. Da hắn đã rạn vỡ, từng đường chằng chịt lan khắp toàn thân, sau đó nối liền với nhau như hình quy văn, biểu hiện như thể da hắn sẽ tan vỡ bất cứ lúc nào.

“Còn bảy lần nữa thôi!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu, hô hấp dồn dập. Hắn cắn mạnh răng, sự điên cuồng của hắn lại thêm một lần bộc phát.

Lần thứ bảy mươi tư!...

Bảy mươi bảy!...

Bảy mươi chín lần!...

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời rống lớn, sau đó chuyển thành những tiếng rên rỉ. Thân thể hắn run lên kịch liệt. Cuối cùng cũng chịu đựng được tới lần nguyên khí bộc phát thứ tám mươi mốt.

Nguyên khí nhanh chóng dung nhập trên da hắn, làm cho làn da đang rạn nứt vẫn cứng rắn như sắt, người khác mà nhìn thấy không giật mình.

“Một lần cuối cùng này thôi…”

Bạch Tiểu Thuần không muốn từ bỏ. Lần nguyên khí bộc phát cuối cùng này, hắn mạnh mẽ giáng một quyền xuống mặt đất hình thành một cái hố sâu. Lần nguyên khí bộc phát này cuối cùng đã kết thúc, cô số nguyên khí theo đó tràn vào trong da hắn với tốc độ người thường có thể thấy được. những rạn nứt trên cơ thể hắn nhanh chóng biến mất, trả lại vẻ ngoài bóng loáng, mịn màng. Hắc quang bao quanh cũng nhanh chóng tản đi, trở lại trắng tinh như trước. Không ai có thể nhận ra, làn da nhìn như bình thường này đã đạt tới độ cứng cỏi đủ khiến người khác kinh hãi.

Bạch Tiểu Thuần hít thở thật sâu, lúc ngẩng đầu lên hắn thấy dưới chân là một cái hố lớn, lại nhìn làn da của mình, tinh thần phấn chấn. Hắn há miệng cười lớn…

Sau đó, Bạch Tiểu Thuần vung tay phải lên, một thanh mộc kiếm bay ra, hóa thành đạo ô quang đâm thẳng vào tay hắn.

Tiếng kim thiết va chạm vang lên, thanh mộc kiếm bị đẩy lùi còn da tay hắn chỉ có cảm giác như bị muỗi cắn lúc trước, không để lại bất kỳ tổn thương nào.

“Bất Tử Bì!”

Bạch Tiểu Thuần không kìm được nỗi vui mừng. Thanh mộc kiếm vừa rồi không phải là pháp bảo bình thường, nó đã được luyện Linh hai lần, dù nguyên liệu cấu thành không quá cao nhưng uy lực chắc chắn không nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần bộc phát toàn lực ra ngoài thân thể, không gian xung quanh vang lên từng tiếng oong oong…, sau đó cơ thể hắn xuất hiện cách nơi vừa đứng tới mười trượng. Tốc độ này, so với trước thì nhanh hơn không chỉ vài lần.

Đưa mắt nhìn cái hố trên mặt đất, hắn cảm thán trong lòng. Đạt tới Bất Tử Bì rồi, nếu không xứng được coi là thoát thai hoán cốt thì sự thực cũng không kèm bao nhiêu.

“Lực lượng phòng hộ này chính là thứ bảo hộ cần thiết trên con đường đạt tới trường sinh của Bạch Tiểu Thuần ta!”

Bạch Tiểu Thuần đắc ý. Hắn quan sát thân thể, tự hào nhận ra tu vi đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tư viên mãn, hơn nữa cũng không phải là tầng thứ tư viên mãn như bình thường. Phẩm chất linh khí của hắn vượt xa so với những tu sĩ bình thường khác.

Hắn rất hài lòng, chạy qua chạy lại trong sân. Một lát sau, thân thể hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt lóe ra tinh mang. Hắn nâng tay phải lên, ngón cái và ngón trỏ tạo thành một gọng kìm hướng về phía trước bóp mạnh một cái. Hai ngón tay hắn xuất hiện hắc mang lóng lánh. Phía trước mặt hắn rõ ràng không có vật gì mà chỉ là một vùng hư không nhưng sau khi hắn bóp mạnh thì hư không bỗng vang lên tiếng ken két.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút. Hắn quay người, bước nhanh tới gần một khối nham thạch gần đó. Hắc mang trên hai ngón tay lại hiện ra. Hắn bóp mạnh xuống, khối nham thạch cứng rắn bị bóp vỡ dễ dàng như đang bóp một miếng đậu hũ.

Thân thể hắn lại nhoáng lên rồi hiện ra bên cạnh mấy cây Linh Đông Trúc. Cây trúc nơi này đã cao hơn ba trượng. Hắn chọn một mấu trúc cứng rắn nhất bóp mạnh. Mấu trúc vỡ tan.

Hiệu quả đạt được khiến hắn kinh ngạc, hít sâu một hơi mới thả lỏng thân thể, cúi đầu nhìn hai ngón tay. Hắc mang trên đó đang chậm rãi tan đi.

“Đây chính là Toái Hầu Tỏa sao…”

Bạch Tiểu Thuần thì thào với chính mình. Đây là một loại bí pháp tồn tại cùng với Bất Tử Trường Sinh Công, chỉ khi đạt thành Bất Tử Bì tiểu thành mới có thể thi triển ra, nghe nói có thể bộc phát lực lượng gấp hai lần bình thường, vô cùng mạnh mẽ.

Vừa rồi Bạch Tiểu Thuần mới chỉ dùng năm phần lực lượng, hắn không tưởng tượng được nếu dùng toàn lực thì hiệu quả sẽ thế nào. Trong mắt hắn, loại bí pháp này chính là một loại bí pháp dùng để giết người. Hắn bỗng lâm vào trầm mặc. Sau một lúc, dù cảm thấy nó có chút hung tàn nhưng vẫn quyết định nghiêm túc tập luyện.

Trong tiểu viện của mình, thân thể Bạch Tiểu Thuần liên tục nhoáng lên, hắc mang trên hai ngón tay hiện ra lóng lánh, kèm theo đó là những tiếng ken két rợn người….

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã nửa tháng.

Trong thời gian này, Bạch Tiểu Thuần không bước ra ngoài sân nửa bước. Toàn thời gian hắn dùng để tu luyện nên không biết sáng sớm hôm nay Lý Thanh Hậu đã trở về tông môn, quay lại đỉnh Hương Vân Sơn.

Còn chưa kịp nghỉ ngơi, bỗng xuất hiện hai đạo trượng hồng từ hai đỉnh Tử Đỉnh Sơn và Thanh Phong Sơn cùng bay tới nơi hắn ở. Một người là lão giả tu vi đã đạt tới Trúc Cơ, từ cơ thể hắn xuất hiện một loại uy áp như một thanh kiếm sắc.

Trong đạo trường hồng thứ hai là một nữ tử thân thể tuyệt mỹ. Người này tướng mạo xinh đẹp nhưng sắc mặt lúc này có chút cổ quái, như đang dở khóc dở cười. Hai người theo nhau bay tới đỉnh núi Hương Vân Sơn.

Hai người này một người là chưởng tòa Thanh Phong Sơn, một người là chưởng tòa của Tử Đỉnh Sơn. Sau một lúc nhỏ to trao đổi với Lý Thanh Hậu mới lần lượt rời đi.

Trên đỉnh Hương Vân Sơn, Lý Thanh Hậu đang ngồi đó, xoa xoa mi tâm. Thần thức hắn quét qua ba khu chăn nuôi Linh Vĩ Kê của ba ngọn núi, phát hiện toàn bộ chỉ còn lại gà con thì nhăn mặt, dở khóc dở cười, sau đó hắn thở dài, phất tay áo lên, đứng dậy đi ra khỏi đại điện.

Nơi hắn đi tới chính là mảnh sân nhỏ trước tiểu viện của Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Linh Vĩ Kê Ăn Có Ngon Không

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần, Lý Thanh Hậu dù chưa từng tới lần nào, nhưng thủy chung vẫn nhớ ở trong lòng. Giờ phút này y đi trên con đường núi, bốn phía dần vắng vẻ, rất nhanh ở trước mặt y, đã xuất hiện một cái sân nhỏ.

Nhưng y còn chưa kịp tới gần, đã nhìn thấy một thân ảnh trắng tinh ở trên đường nhỏ, trong tay đang cầm một khối thịt đen xì, vừa đi vừa ăn, dường như rất hưng phấn, còn ngâm nga một tiểu khúc.

Sắc mặt của Lý Thanh Hậu khó coi, khối thịt mà đối phương cầm trong tay rõ ràng là đùi gà đã được che giấu, không khỏi nộ khí xông lên đầu.

“Bạch Tiểu Thuần!”

Giọng y không cao, nhưng lại giống như lôi đình nổ vang. Bạch Tiểu Thuần đang gặm xương gà, nghe được câu này thì cả người thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

“Lý chưởng tọa!” Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hít vào một hơi, vô thức đem đùi gà trong tay nhét hết vào trong miệng, làm nó phồng lên như một quả bóng, dùng sức cắn vài cái rồi cố mà nuốt xuống. Nghẹn đỏ mặt tía tai.

Trong tông môn này, người mà hắn sợ nhất chính là Lý Thanh Hậu, nhất là khi mình đã ăn của đối phương nhiều gà như vậy. Bạch Tiểu Thuần càng chột dạ, cái trán đã chảy đầy mồ hôi. Hắn dùng tay áo lau

lau qua rồi vội vã chạy tới, trên mặt bày ra bộ dáng nhu thuận, thành thành thật thật bái kiến.

“Đệ tử bái kiến chưởng tọa.”

Lý Thanh Hậu mặt không biểu tình, nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, trong lòng bay lên từng trận bất đắc dĩ. Tổ tiên Bạch Tiểu Thuần đã từng có ân với y, mà Lý Thanh Hậu lại là người xem trọng ân tình. Dù lúc này nhớ lại, năm đó chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng thủy chung không quên báo đáp.

Chưởng tọa của Thanh Phong Sơn và Tử Đỉnh Sơn cùng tới tìm y, nói về sự tình Linh Vĩ Kê. Mặc dù nó cũng không phải là linh vật gì đặc biệt đáng giá, nhưng y không thích người khác chỉ trích đệ tử của mình nên đã tự mình bồi thường một ít.

Giờ phút này nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng Lý Thanh Hậu càng nổi lên nỗi lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ngươi mới trở thành đệ tử ngoại môn được hơn nửa năm, tu vi tăng từ Ngưng Khí tầng ba tới tầng bốn rồi, hẳn là rất tự đắc có phải không.” Lý Thanh Hậu hừ lạnh một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, vội ho một tiếng, không biết nói cái gì, đành tiếp tục giữ nguyên bộ dáng nhu thuận, thầm nghĩ chỉ cần mình có thái độ tốt thì có lẽ là sẽ không có chuyện gì. Nhưng khi nghĩ đến mình vừa mới cầm ở trong tay chính là đùi Linh Vĩ Kê của đối phương thì cái trán lại một lần nữa toát mồ hôi.

“Đã có thời gian đi làm nhiều sự tình bừa bãi lôn xộn như thế, vậy thì ba tháng sau ngươi hãy tới tham gia Hương Vân Sơn tiểu bỉ** của đệ tử Ngưng Khí tầng bốn, tầng năm đi.” Nhìn bộ dạng này của Bạch Tiểu Thuần, Lý Thanh Hậu có chút đau đầu, sau khi suy tư một lát thì hờ hững nói.

Tiểu bỉ: trận thi đấu nhỏ.

Lời y vừa nói ra, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã đánh bộp một tiếng. Hắn đã từng nghe nói qua về tiểu bỉ, biết được trong cái tiểu bỉ này tuy có ban thưởng, nhưng nghe đồn là đánh nhau rất kịch liệt, hơi không cẩn thận một chút là sẽ bị thương, lập tức làm ra vẻ mặt cầu xin.

“Chưởng tọa, ta mới là Ngưng Khí tầng bốn, Ngưng Khí bắt ta đi so với bọn họ, vạn nhất bọn hắn đem ta đánh chết thì làm sao bây giờ...”

“Lần tỉ thí này Ngưng Khí phải tiến vào top năm, bằng không, ta đem ngươi...” Lý Thanh Hậu không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra nghiêm khắc. Lời còn chưa nói hết, Bạch Tiểu Thuần đã thở dài một hơi.

“Ta biết rồi, trục xuất tông môn nha...”

Lý Thanh Hậu trừng mắt, y biết rõ Bạch Tiểu Thuần này tính tình bất hảo, chỉ dùng trục xuất tông môn khiến cho hắn có cảm giác nguy cơ sợ rằng không đủ rồi. Lại nghĩ kẻ này rất sợ chết, tay áo Lý Thanh Hậu bỗng nhiên hất lên, quấn quanh Bạch Tiểu Thuần đem hắn bay ra khỏi sân nhỏ, thẳng tới đỉnh núi.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng, nhìn gương mặt không có bất kỳ biểu lộ nào mà mơ hồ có cảm giác không ổn. Ở giữa không trung, cảm nhận được gió lớn đập vào mặt, nhưng hắn còn chưa kịp nhìn rõ thì Lý Thanh Hậu đã mang hắn tới hậu sơn của Hương Vân Sơn rồi.

Nơi này có rất nhiều thảo mộc, được coi là cấm khu của Hương Vân Sơn, ngày bình thường đệ tử không cách nào tiến đến.

Vừa rơi xuống, Lý Thanh Hậu đã mang theo Bạch Tiểu Thuần hướng về một sơn cốc bay nhanh. Vừa mới đi vào nơi này, lập tức có một cỗ khí tức âm lãnh tràn ngập. Thảo mộc ở bốn phía rất tươi tốt, thậm chí khi Lý Thanh Hậu tới, những thảo mộc kia còn lay động.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập nhanh. Hắn nhìn những thảo mộc kia mà thấy có một cỗ nguy cơ xuất hiện. Lúc hắn đang định mở miệng thì đột nhiên nhìn thấy ở trong thảo mộc có một con độc xà màu đỏ chậm rãi

ngóc đầu lên, lưỡi rắn thè ra, ánh mắt lạnh như băng như đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Rắn!” Bạch Tiểu Thuần da đầu tê rần. Ngay sau đó, Bạch Tiểu Thuần đi về phía trước, sơn cốc đã hoàn toàn lộ ra trước mắt Bạch Tiểu Thuần. Hắn lập tức nhìn thấy trên khắp mặt đất của cái sơn cốc này, trong thảo mộc, trên cành cây, bất ngờ có vô số rắn rậm rạp chằng chịt.

Màu sắc rực rỡ, nhan sắc đều rất chói mắt, xem ra đều là độc xà, con nào cũng thè lưỡi ra, ánh mắt lạnh lùng.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Từ nhỏ hắn đã rất sợ rắn, nhất là khi những độc xà kia nhìn mình, rõ ràng có không ít con lộ ra muốn tấn công, há miệng lộ ra răng nanh, thậm chí còn có một vài con cũng đã bắt đầu phun nọc độc ra rồi.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần nghĩ lại, mình đã có được bất tử bì rồi a, có lẽ là những độc xà này cắn không thủng được. Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy những con rắn này dù có nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là một con gà yếu mà thôi, mình căn bản là không sợ.

Nhưng con mắt hắn xoay động, lo lắng nếu mình biểu hiện không sợ hãi, nói không chừng Lý Thanh Hậu lại mang hắn tới chỗ càng nguy hiểm hơn, vì vậy mà lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, một bộ rất là sợ hãi.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, tu vi tản ra. Những con rắn kia lập tức vặn vẹo thân hình, chậm rãi tránh đi, để lộ ra một con đường nhỏ. Ở cuối đường có một sơn động, bên trong là một mảnh đen kịt, liên tục tràn ra mùi tanh làm người ta buồn nôn.

“Lý thúc, Ngưng Khí... Cứu mạng a. Ta không có phạm môn quy a.” Bạch Tiểu Thuần lập tức run giọng. Lý Thanh Hậu mặt không biểu tình, nắm lấy Bạch Tiểu Thuần mang thẳng tới sơn động. Sau khi vào trong, y hất tay áo lên, lập tức bốn phía đã sáng lên không ít.

Bạch Tiểu Thuần lập tức liền nhìn thấy độc xà còn nhiều hơn bên ngoài, thậm chí đều to lớn hơn không ít, đang phát ra những tiếng tê tê. Âm thanh này giống như mang theo lực lượng kì dị nào đó, rõ ràng lại có thể khiến cho tâm thần người ta hoảng hốt thoáng một cái. Bạch Tiểu Thuần nghe thấy đột nhiên mở to mắt.

Một cỗ nguy cơ mãnh liệt làm cho hắn hô hấp dồn dập, mà để cho hắn kinh hãi nhất, đó là hắn phát hiện ra những độc xà này đều có lực lượng như tu vi của tu sĩ, thậm chí còn vượt xa. Hắn còn thấy một con độc xà bốn màu, lại có thể so sánh với Ngưng Khí tầng năm.

Bị con rắn này nhìn mà Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sau lưng phát lạnh, suy tính với bất tử bì của mình, thì e rằng cũng không trụ được lâu ở chỗ này. Lần này, không cần phải giả vờ nữa. Hắn thật sự sợ rồi.

“Nơi đây là vạn xà cốc, là một chỗ lấy độc của Hương Vân Sơn ta. Những con rắn này đều có kịch độc, một giọt nọc độc có thể giết được một trăm con trâu.

Tu sĩ dưới Trúc Cơ mà bị loại độc này dính vào trên người, nếu chữa trị chậm trễ cũng sẽ độc phát thân vong. Nhất là ở sâu bên trong, thậm chí còn có một con Xà vương có thể so với Ngưng Khí đại viên mãn. Bị dính một chút độc của nó thì ta cũng khó cứu.

Ngoại môn tiểu bỉ, nếu như ngươi không đạt được tốp năm. Ngươi có thể yên tâm, ta sẽ không đem ngươi trục xuất khỏi tông môn, mà sẽ để cho ngươi tới nơi này giúp ta thu độc.” Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hờ hững mở miệng.

“Cái này... Cái này.. Lý thúc ngươi yên tâm, không phải chỉ là tiểu bỉ của tông môn sao, không phải là tốp năm hay sao. Bạch Tiểu Thuần ta nhất định sẽ hoàn thành!” Bạch Tiểu Thuần miệng đắng lưỡi khô, sắc mặt trắng bệch. Nghe thấy ở sâu bên trong còn có độc xà còn đáng sợ hơn, đáy lòng hắn lập tức thề, cả đời này hắn cũng sẽ không tới nơi đây.

Nghe được Bạch Tiểu Thuần cam đoan, đáy lòng Lý Thanh Hậu đã có chút vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra vẻ gì như trước, hừ một tiếng, mang Bạch Tiểu Thuần rời khỏi nơi này, lại trở về Hương Vân Sơn. Sau đó để Bạch Tiểu Thuần ở trên đường nhỏ, quay người rời đi.

Trước khi đi, y dừng bước, không quay đầu lại, âm thanh bay qua.

“Đúng rồi, những con Linh Vĩ Kê kia ăn ngon không.”

Lý Thanh Hậu nói xong, cũng không đợi Bạch Tiểu Thuần trả lời, thân ảnh bồng bềnh đi xa.

Bạch Tiểu Thuần than thở, mặt ủ mày chau đi về sân nhỏ. Trên đường có gió thổi qua khiến thảo mộc rào rào, làm cho không khỏi nhiều lần nhớ tới những con độc xà kia.

“Lý Thanh Hậu... Rõ ràng chính là Lý Thanh Xà! Thật là quá đáng!” Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt cầu xin ngồi ở trong sân, sau đó hung hăng cắn răng một cái.

“Vạn Xà Cốc kia nhất định ta sẽ không đi, vạn nhất bị dính vào một ít độc thì cái mạng nhỏ của ta hết rồi. Đã như vậy, không phải là tốp năm sao. Liều mạng!” Bạch Tiểu Thuần lập tức quyết đoán.

“Muốn tham gia tiểu bỉ thì tu vi của ta bây giờ còn không đủ. Ta cần Linh Dược!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hung hăng nắm chặt nắm đấm, trong mắt cũng lộ ra một tia hung ác. Sau khi nhìn khắt mọi nơi, lập tức nhìn thấy được những cây Linh Đông Trúc kia.

“Sau khi hoàn thành cái nhiệm vụ Linh Đông Trúc này sẽ được ban thưởng điểm cống hiến. Dùng điểm cống hiến là có thể đổi lấy được Linh Dược. Tuy nhiên những cây trúc này của ta mới dài không đến năm trượng, không biết là có thể được hay không...” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, có chút không tin tưởng. Nhưng lại không có biện pháp nào khác, vì vậy tính toán thời gian, biết được mấy ngày sau là thời gian cố định mà tông môn giao nhiệm vụ gieo trồng linh thảo tiếp theo.

Hắn mặt ủ mày chau đợi vài ngày, rốt cục đến sáng sớm ngày thứ tư, Bạch Tiểu Thuần dậy thật sớm, đi tới bên một cây trúc, hai tay dùng sức ôm lấy một cây nhổ cả lên.

Hắn phát hiện những cây trúc này thoạt nhìn không nặng, nhưng một lần nhổ này, lại thấy mỗi một gốc đều giống như là kim thiết, nặng phi thường.

Sân nhỏ cũng chấn động một cái, sau đó mười gốc Linh Đông Trúc dài gần năm trượng, to bằng một người đã bị hắn vác ở trên vai, đi từng bước ra khỏi sân nhỏ, chuẩn bị đi giao trả nhiệm vụ.

Không gian trong túi trữ vật của hắn không lớn, không cách nào bỏ những cây trúc này vào được, chỉ có thể vác trên vai như vậy. Cũng may là bất tử Thiết Bì của Bạch Tiểu Thuần đã đạt tiểu thành, khí lực đã lớn hơn nhiều rồi, bằng không còn thật là không nhất định có thể vác được lên núi.

Vừa đi, Bạch Tiểu Thuần vừa phiền muộn. Một lúc nghĩ đến tiểu bỉ, một lúc lại nghĩ đến những con độc xà kia. Trong đầu đều tưởng tượng ra những hình ảnh xương cốt đứt gãy lúc đánh nhau.

“Bạch Tiểu Thuần ta như thế nào mệnh lại khổ như vậy a...”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cái Này.Đây Là Cây Trúc!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Mỗi một gốc trúc đều vô cùng nặng nề, trong khi Bạch Tiểu Thuần lại một hơi gánh đến mười gốc đi lên núi. Cho dù với khí lực của hắn hiện giờ thì cũng phải thở hổn hển, vì vậy mà hắn càng thêm cảm giác xót thương cho bản thân.

“Ta đến đây tu tiên là vì trường sinh. Tại sao phải đánh đánh giết giết a.”

“Mấy gốc trúc này của ta còn có thể dài thêm nữa, vậy mà bây giờ cũng đành phải đem ra đi đổi lấy điểm cống hiến…” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng ủy khuất, thở dài liên tục, rồi gánh Linh Đông Trúc tiếp tục đi thẳng lên trên núi.

Lúc này tại lầu các chuyên tiếp nhận nhiệm vụ trên Hương Vân sơn, rất nhiều đệ tử ngoại môn tập trung tại đây. Bọn họ xuất ra dược thảo do bản thân gieo trồng, bàn giao nhiệm vụ để đổi lấy điểm cống hiến.

Nơi này có trưởng lão Hương Vân sơn chuyên môn phụ trách kiểm nghiệm phẩm chất, phẩm chất khác nhau thì điểm cống hiến cũng sẽ khác nhau.

“Đúng vậy, Thủy Vụ hoa này đã có bốn cánh hoa, cấp cho ngươi phẩm chất trung đẳng.”

“Mộc Văn này nhiễm ám sắc quá nhiều, Thổ lực quá cao đã mất đi sự cân đối, không hợp cách.” Trên tảng đá lớn phía ngoài lầu các, một lão già tóc bạc sắc mặt hồng nhuận đang khoanh chân ngồi đó. Trước mặt

lão là vô số đệ tử đang xếp hàng chờ đợi, từng đám đệ tử lần lượt xuất ra linh thảo đã gieo trồng được. Sau khi lão kiểm tra xong thì một đồng tử bên người sẽ tiến hành cấp điểm cống hiến.

Giữa không trung còn có một bầy ngũ sắc Phượng hoàng ưu nhã bay lượn, mỗi con đều lớn hơn một trượng, thỉnh thoảng còn hót lên vài tiếng trong trẻo.

Bầy phượng hoàng chính là linh sủng của lão già này, mỗi lần lão tới đây vào dịp giao nhận thảo mộc, đám đệ tử ngoại môn lại được nhìn ngắm bầy phượng này từ xa, trong mắt đầy vẻ hâm mộ.

Lão già trước mắt này có tu vi tới Trúc Cơ, mặc dù trên tạo nghệ linh dược không bằng với Lý Thanh Hậu nhưng cũng là một nhân vật thanh danh hiển hách trong tông môn. Hơn nữa lão đặc biệt si mê dược đạo, cái loại si mê đến trình độ mà ngay cả Lý Thanh Hậu cũng cảm thấy không thể sánh bằng…nên từng có lời nhận định rằng, nếu như Đông Lâm châu xuất hiện một vị Dược sư thứ ba, thì nhất định người đó sẽ là Chu trưởng lão.

"Trần Tử Ngang bái kiến Chu trưởng lão." Rất nhanh, trong hàng đệ tử cũng tới lượt một vị thanh niên có tướng mạo bình thường, vẻ ngoài có chút rắn rỏi. Hắn đi đến trước mặt vị Chu trưởng lão rồi cung kính chắp tay cúi chào.

Lời thanh niên này vừa truyền ra, nghe thấy cái tên này thì không ít đệ tử ngoại môn xung quanh đều ngoái đầu nhìn lại. Cả đám đều hiếu kì nhìn xem.

“Nguyên lai là Trần Tử Ngang sư huynh a, nghe nói người này có thiên phú không tầm thường trong việc gieo trồng Linh thảo.”

“Ta còn nghe nói, từ khi trần Tử Ngang này nhập môn đến này, mỗi lần nhận nhiệm vụ gieo trồng Linh thảo, phẩm chất đạt được chưa bao giờ thấp hơn thượng phẩm, phi thường khó lường!"

Trong lúc mọi người còn đang thấp giọng bàn tán, thì sắc mặt Trần Tử Ngang đầy lạnh nhạt nhưng trong ánh mắt cũng đã hiện lên vẻ ngạo nghễ.

Chu trưởng lão nhìn về phía Trần Tử ngang, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng. Lão gần đây đặt rất nhiều chú ý vào tên đệ tử rất có thiên phú trong việc gieo trong Linh thảo này.

“Tử Ngang, hôm nay ngươi gieo trồng cái gì vậy?” Chu trưởng lão ôn hòa nói.

“Hồi bẩm Chu trưởng lão. Đệ tử lần này gieo trồng Đông Linh Trúc!” Tay phải Trần Tử Ngang cũng vung lên, bên người hắn chợt xuất hiện khoảng mười gốc Linh Đông Trúc to khoảng một cánh tay người. Mỗi gốc đều dài hơn nửa trượng, toàn thân xanh biếc, khi ánh mặt trời chiếu qua thì chợt lóe lên ánh sáng xanh nhạt chạy dài khắp thân cây.

“Trúc này lúc đầu đệ tử dùng linh tuyền để tẩy lễ, sau đó mài nhỏ Linh thạch thành đất nuôi dưỡng, mỗi ngày còn bỏ ra ít nhất ba canh giờ dùng linh khí bản thân để bồi bổ, cách ba ngày sẽ tỉa vuốt gân lá một lần. Hơn nữa còn phối hợp với sở học Cửu Thanh Huyền Pháp của đệ tử, lại thêm vào một số thảo dược khác tương trợ mới có thể trồng được như vậy!”

“Tốt, Trúc này dài nửa trượng, lại có thanh uẩn lưu chuyển đã vượt qua Thượng phẩm thông thường, có thể liệt vào thượng Thượng phẩm. Hi vọng ngươi có thể tiếp tục cố gắng hơn, nếu như trúc này dài hơn trượng thì nhất định sẽ là hàng cao cấp Linh chu rồi.” Chu trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, trong mắt càng đầy vẻ tán thưởng.

Đám đệ tử ngoại môn đang đứng xung quanh nghe được ba chữ thượng Thượng phẩm nhất thời bèn nổi lên từng tràng nghị luận xôn xao, rồi cả đám cũng dồn dập nhìn về Linh Đông Trúc trên mặt đất với đầy vẻ hâm mộ trong mắt.

Trên mặt Trần Tử Ngang đầy vui vẻ, vẻ ngạo nghễ trong mắt cũng càng thêm nồng đậm, hắn bèn ôm quyền cúi chào. Sau đó hắn bước đến đồng tử đứng cạnh định tiếp nhận điểm cống hiến thì chợt nghe được một tiếng hừ lạnh truyền đến.

"Chu trưởng lão, đệ tử Triệu Nhất Đa, cũng gieo trồng một chút Linh Đông Trúc." Theo tiếng hừ lạnh truyền tới, một thanh niên mặt dài, cặp mắt nhỏ hẹp cũng bước ra. Đồng thời hắn nhìn về phía Trần Tử Ngang một cái, đôi mắt đầy sự khinh miệt và coi thường.

Hắn vừa xuất hiện, đệ tử ngoại môn bốn phía cũng lập tức sôi nổi lên, đồng loạt nhìn ngó.

"Là Triệu Nhất Đa sư huynh, nghe nói tạo nghệ gieo trồng linh thảo của huynh ấy được đánh giá là ngang ngửa với Trần Tử Ngang!"

"Nhìn thì thấy hai người họ gần đây thường hay đối địch với nhau. Người nào cũng muốn tranh đoạt danh xưng đệ nhất gieo trồng thảo mộc a."

Sắc mặt Trần Tử Ngang đầy âm trầm nhìn về phía Triệu Nhất Đa. Ánh mắt hai người nhất thời chạm nhau, cả hai đều nhìn thấy được địch ý mãnh liệt trong mắt đối phương.

"Triệu Nhất Đa, đem Linh Đông Trúc của ngươi ra ta xem thế nào." Ngay cả Chu trưởng lão cũng có chút hứng thú. Đối với Triệu Nhất Đa trước mặt, lão cũng hân thưởng rất nhiều, lại biết được hai tiểu tử này cạnh tranh rất nhiều lần với nhau về phương diện gieo trồng thảo mộc lão cũng có chút vui vẻ. Dù sao chỉ có loại cạnh tranh như thế này mới có thể thúc đẩy cả hai cùng tiến lên được những bước đi cao hơn.

Triệu Nhất Đa hướng về Chu trưởng lão cúi đầu, sau đó mới vỗ túi trữ vật, mười gốc Linh Đông Trúc chợt xuất hiện. Gốc trúc dài chừng một trượng, thân trúc to bằng bắp đùi, màu xanh biếc trên thân cây cũng ẩn ẩn mang theo cảm giác sáng óng ánh, thậm chí còn có từng đợt Linh khí tràn qua. Nhìn thoáng qua đã thấy không hề tầm thường, hơn nữa

đem so sánh với Từ Tử Ngang vừa rồi, cao thấp chênh lệch cũng có thể thấy rõ.

Ngay khi đám trúc được đưa ra, đám đệ tử xung quanh cũng không kìm được mà xôn xao hẳn lên, dù sao thì Linh Đông Trúc dài một trượng như thế này bọn hắn cũng chỉ mới nghe qua chứ chưa từng được thấy tận mắt.

“Linh Đông Trúc dài một trượng như vậy thì phải trồng trong bao lâu chứ!”

“Loại Linh Đông Trúc này đã đạt tới trình độ tán Linh khí ra ngoài như vậy, bổn sự gieo trồng thảo mộc của Triệu sư huynh quả nhiên là đệ nhất trong giới đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn chúng ta!”

Triệu Nhất Đa nhìn thấy vẻ mặt của mọi người xung quanh như vậy bèn nở ra một nụ cười khiêu khích nhìn về phía Từ Tử Ngang.

Sắc mặt Từ Tử Ngang cũng nhất thời mà trở nên khó coi.

Hai mắt Chu trưởng lão sáng ngời, ánh mắt đầy sự tán thưởng mà nhìn những gốc trúc kia, rồi lão chợt khẽ gật đầu.

"Tốt, tốt! mặc dù hôm nay có rất nhiều đệ tử đến giao nộp Linh Đông Trúc. Nhưng ngươi là người có kết quả tốt nhất, Linh Đông Trúc dài một trượng đã đột phá Thượng phẩm, có thể liệt vào hàng cao cấp rồi. Triệu Nhất Đa ngươi rất không tệ, hi vọng ngày sau ngươi sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Trần sư đệ đây cũng cần phải học tập thêm nhiều một chút đi.” Triệu Nhất Đa liền hướng về Chu trưởng lão chắp tay chào, sau đó nhìn qua Từ Tử Ngang đầy khiêu khích.

Sắc mặt của Từ Tử Ngang càng thêm khó coi, bèn hừ lạnh một tiếng.

“Triệu sư huynh chớ nên cao hứng quá sớm. Nhờ người tương trợ thì có thể tính làm gì. Đợt gieo trồng tiếp theo, Trần mỗ nhất định mang đến Đông Linh Trúc một trượng rưỡi cho ngươi xem.”

Triệu Nhất Đa nghe vậy cười to.

“Trần sư đệ cũng không sợ gió thổi bay đầu lưỡi sao. Linh Đông Trúc rất khó sinh trưởng, lại có yêu cầu rất lớn đối với Linh khí, chúng ta là đệ tử Ngưng khí, có thể trồng được một trượng đã là cực hạn của cực hạn rồi. Một trượng rưỡi? Chỉ có trưởng lão Trúc cơ mới có thể trồng được ra, còn mức hai trượng thì, ha ha, Tiệu mỗ ở trong tông môn nhiều năm như vậy vẫn còn chưa được diện kiến qua Linh Đông Trúc hai trượng…”

Lời của Triệu Nhất Đa còn chưa nói xong thì đột nhiên trên con đường nhỏ phía sau đám người chợt truyền ra từng tràng âm thanh rầm rập, như thể đang có một vật khổng lồ nào đó đang bước từng bước tới đây. Những đệ tử ngoại môn kia đều kinh ngạc mà quay đầu nhìn lại, sau đó là hàng loạt tiếng hít sâu truyền tới.

Ngay cả Từ Tử Ngang cùng với Triệu Nhất Đa đang đối đầu nhau cũng vì vậy mà bị cắt ngang. Hai người nhíu mày, cùng nhìn qua.

Rất nhanh, một đám trúc to như thân thể người trưởng thành bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ. Đám trúc này toàn thân là một màu xanh sẫm, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy một vài điểm lấm tấm ánh tím. Khi ánh dương rọi qua, cả thân cây đều tản ra vô số màu sắc rực rỡ tươi đẹp.

Càng làm cho chúng nhân giật mình, đó là từng đợt Linh khí nồng đậm tản mát bốn phương từ những khấc trúc này tràn ra, khiến cho vô số người chợt kinh hô.

“Đây…đây là vật gì vậy!”

“Tựa như cây gỗ nào đó, nhìn thoáng qua cũng khá giống cây trúc!”

Từ Tử Ngang cùng Triệu Nhất Đa đều cau mày lại, bọn họ không nhận thức được phía trước là cây gì, nhưng nhìn sơ cũng đủ thấy vậy ấy không chút tầm thường. Mà Chu trưởng lão đang đứng một bên bỗng

nhiên trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào những khấc trúc kia, hơi thở trở nên dồn dập.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, gốc trúc vậy mà càng lúc càng dài. Cho đến khi tất cả hoàn toàn hiện ra thì đã có chiều dài tới năm trượng. Phía dưới đám thân cây là một thiếu niên gầy gò đang thở hổn hển mà vác trên vai, từng bước một đi tới.

Như một con kiến, đang khiêng một cái bánh bao…

Mỗi bước chân hắn đặt xuống đều vang lên ầm ầm. Một đường thẳng tới phía trước, các đệ tử ngoại môn bất giác đều tự động tránh qua một bên, cả đám đều hoảng sợ và không khỏi kinh hãi đối với khí lực của thiếu niên này.

Thiếu niên này chính là Bạch Tiểu Thuần. Hắn đầy phiền muộn mà đi một đường tới đây, nghĩ tới trận tiểu bỉ hung tàn, nghĩ tới Vạn xà cốc đáng sợ mà khóc không ra nước mắt, tiếp tục lê lết lên sơn đạo. Lúc này vất vả lắm hắn mới tới được đây, cũng không để ý tới mọi người xung quanh mà đi thẳng đến trước mặt Chu trưởng lão. Sau đó rầm rầm vài tiếng, hắn quăng toàn bộ đám trúc này xuống đất, rồi ngồi lên trên đám trúc mà lau mồ hôi, thở hổn hển.

“Đám cây trúc này không đặt trong Túi trữ vật được, mệt chết ta. Trưởng lão, ta đến bàn giao nhiệm vụ.” Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong thì đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, bèn nhìn lại mới phát hiện lúc này đám người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm vào đám trúc kia. Rồi hơi thở của cả đám bắt đầu trở nên nặng nề hơn.

“Cây trúc…đây thế nhưng là cây Trúc?”

“Ta đã sống tới chừng này rồi, mà còn chưa thấy qua cây trúc nào lớn như vậy, đây thật sự là thụ luôn rồi!”

Trong ánh mắt của Từ Tử Ngang và Triệu Nhất Đa cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, dường như cũng có nhận ra chút gì đó, chỉ có điều bọn

họ không cách nào tin được bèn đột ngột tới gần rồi ngồi xổm xuống nhìn thật kĩ cây trúc này lần nữa. Triệu Nhất Đa thậm chí còn run rẩy muốn cắt một đoạn rồi tách ra xem xem bên trong thế nào.

Chỉ là chưa đợi gã tách ra thì Chu trưởng lão ở một bên đã tới gần, hất tay áo lên đánh bay hai tên kia ra. Lúc này Chu trưởng lão cũng không rời mắt khỏi đám Trúc này.

"Cái này. . . Đây vậy mà đích thật là Linh Đông Trúc! !" Sau nửa ngày, Chu trưởng lão hít vào một hơi rồi nói. Thanh âm của lão truyền ra khiến cho toàn bộ đệ tử ngoại môn đều sững người, rồi sau đó nhanh chóng bộc phát ra từng tràng âm thanh xôn xao ngập trời, đầy vẻ không cách nào tin nổi.

"Linh Đông Trúc! Mấy cây đại thụ này, lại là. . . Linh Đông Trúc!"

“Sao có thể vậy được, Linh Đông Trúc sao có thể to như vậy được chứ? Trời ạ, còn là năm trượng nữa!”

“Dài tới năm trượng, kích thước to bằng thân người thường, đây… còn là cây Trúc sao?”

Thanh âm kinh hô cũng bộc phát ra, hơn nữa bởi vì bọn họ còn nhìn thấy Linh Đông Trúc của Từ Tử Ngang và Triệu Nhất Đa đang ở một bên, có thể trực quan so sánh được nên thanh âm kinh hô còn mãnh liệt vang lên hết đợt này tới đợt khác.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Áp Lực Mới Là Động Lực

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần cũng trợn mắt há mồm khi thấy mọi người thốt lên, Triệu Nhất Đa và Trần Tử Ngang quên cả đau đớn mà chạy vội lại. Mọi người xúm quanh tỉ mỉ nghiên cứu cây trúc.

Nhất là Chu trưởng lão. Lão nhìn cây trúc mà tâm tình kích động không kiềm chế được. Lão vô cùng mừng rỡ.

Vẻ điên cuồng của mọi người càng khiến Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Hắn nghĩ chắc mọi người điên cả rồi. Với hắn, đây chẳng phải chỉ là một cây cột hay sao? Hắn còn định trồng cho nó cao tới mười trượng…

“Trưởng lão…”, Bạch Tiểu Thuần bước lui mấy bước, hô lên.

“Tốt! Tốt lắm!”

Chu trưởng lão cười lớn, vuốt ve mấy cây Linh Đông Trúc, cẩn thận nhìn từng chỗ nhỏ, dường như không nghe thấy Bạch Tiểu Thuần gọi.

“Loại Linh Đông Trúc này cực kỳ hiếm thấy. Chỉ khi cao tới năm trượng mới trở thành màu xanh sẫm thế này. Tới lúc ấy, Linh Đông Trúc không chỉ là một loại dược thảo nữa, nó có thể dùng để luyện chế Linh trúc kiếm chủ, đồng thời kích phát ra một số thuật pháp đặc thù.”

“Các ngươi có ngửi thấy mùi của xương thịt không? Đó là do khi cây trúc cao tới năm trượng sẽ tỏa ra hương khí.” Chu trưởng lão kích động nói rồi hít sâu một hơi.

Vẻ mặt Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa trở nên nghiêm túc cực kỳ. Đám đệ tử có mặt quanh đó cũng đều nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Cái mùi này lúc gánh trúc đi trên đường hắn đã ngửi thấy. Nó chính là mùi của xương gà! Hắn trồng Linh Trúc trong linh điền, nơi hắn chôn xuống mấy trăm ngàn mẩu xương của Linh Vĩ Kê, toàn bộ đều đã từng qua hàm răng của hắn.

“Trưởng lão…”, Bạch Tiểu Thuần thấy đám người trước mặt như muốn điên rồi, hắn ho thêm một tiếng nữa.

Đúng lúc ấy, toàn thân Chu trưởng lão chấn động. Lão nhìn chằm chằm vào một nơi trên thân cây, ánh mắt trở nên phẫn nộ, khuôn mặt vặn vẹo.

“Chết tiệt! Chuyện gì thế này? Sao lại có vết răng cắn ở đây? Linh Đông Trúc đắng vô cùng, không thể ăn sống được. Tên quái quỷ nào lại cắn một cái, làm mất phẩm chất của nó thế này!”

Chu trưởng lão mang vẻ mặt tiếc nuối vô hạn, như vừa nhìn thấy một khối ngọc hoàn mỹ bỗng xuất hiện một vết nứt. Lão ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần.

“Không phải tại ta!” Bạch Tiểu Thuần giật thót, bước giật lùi mấy bước. Hắn chợt nhớ tới lần đói bụng, không có gì ăn, hình như hắn đã gặm một miếng trên thân cây trúc này thì phải. Chỉ là hắn không ngờ, đám người nhận nhiệm vụ lại soi xét như vậy. Không phải chỉ là một cây trúc thôi sao? Đám người này sắp điên mất rồi!

Thấy Chu trưởng lão nói vậy, mọi người có mặt đều quay đầu nhìn về phía ấy. Quả nhiên trên thân cây trúc còn có một vết răng cắn rõ ràng.

Chu trưởng lão nhìn vết cắn thật lâu, sau đó thở dài. Lão dù sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ, mặc dù si mê dược đạo nhưng không bị điều này làm cho mất tinh thần quá lâu. Bạch Tiểu Thuần có thể trông được những cây Linh Đông Trúc như thế này đã rất kinh người rồi. Cây trúc biến dị cao

lớn tới mức ấy, Chu trưởng lão chưa bao giờ thấy qua nên mới thất thố như vậy.

Lão nhìn Bạch Tiểu Thuần một lát, sau đó phất tay áo lên.

“Trúc này là thượng thượng ưu phẩm… Không đúng! Cực phẩm. Phải liệt nó vào cực phẩm! Ban thưởng một vạn điểm cống hiến!”

Lão vừa dứt lời, đám người có mặt chấn động, hô hấp dồn dập.

Bình thường, nhiêmm vụ gieo trồng như thế này, hoàn thành cũng chỉ được ban cho tối đa một trăm điểm cống hiến mà thôi. Lần này Bạch Tiểu lại được ban thưởng tới một vạn điểm cống hiến khiến cả đám ngây người. Bao nhiêu năm rồi, những thứ được liệt vào hàng cực phẩm ở Linh Khê Tông đều rất hiếm thấy.

Ít nhất, trong mấy trăm năm qua thì mấy cây trúc này là thứ đầu tiên.

Bạch Tiểu Thuần kích động, nhanh chóng đi tới bên cạnh một tiểu đồng tử, lấy lệnh bài thân phận của hắn ra, liên tục giúi giúi. Tên đồng tử chần chờ một chút, hướng mắt nhìn Chu trưởng lão đang chăm chú nghiên cứu mấy cây trúc, sau đó mới cắn răng cấp cho Bạch Tiểu Thuần đúng một vạn điểm cống hiến.

Cầm số điểm ấy xong, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng rời đi. Hắn quyết định sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa. Đám người ấy đều điên cả rồi!

Chưa đi được bao xa, tiếng Chu trưởng lão đã vang lên sau lưng hắn.

“Ngươi tên gì?”

“Ta là Bạch Tiểu Thuần, thúc thúc ta là Lý Thanh Hậu!” Bạch Tiểu Thuần đáp. Sự việc diễn ra làm hắn có chút không yên tâm, quyết định lôi cả Lý Thanh Hậu ra để phòng ngừa vạn nhất.

“Suy tư và tâm cơ không tệ. Vạn năm qua, Linh Khê Tông có rất nhiều đệ tử, mỗi người đều có những bí mật riêng, có vận mệnh riêng. Lão phu sẽ không truy vấn tới cùng. Sau này nếu ngươi lại trồng được cây trúc như vậy, lão phu sẽ thu hết. Điểm cống hiến sẽ cấp đủ khiến cho ngươi thỏa mãn.” Chu trưởng lão hơi không vui, vung tay lên, sau đó không để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa. Lão quay trở lại nghiên cứu mấy cây trúc, những đệ tử khác tới giao nhận cũng không quan tâm nữa.

Bạch Tiểu Thuần cầm lệnh bài thân phận, ánh mắt hưng phấn. Sau khi rời khỏi nơi trả nhiệm vụ, hắn đi thẳng tới Linh Dược Đường của Hương Vân Sơn. Nơi này chính là nơi để các đệ tử của tông môn trao đổi Linh dược.

Ai có Linh dược, cũng có thể tới đây bán cho tông môn để đổi lấy điểm cống hiến.

Bạch Tiểu Thuần vội chạy đến, đi tới đi lui lựa chọn khắp Linh Dược Đường. Lúc rời đi, hắn mua được một lọ đan dược thích hợp dùng cho Ngưng Khí tầng thứ năm. Giá đan dược này không rẻ. Trước lúc tới đây, Bạch Tiểu Thuần cho mình có một vạn điểm cống hiến đã là nhiều, không ngờ tới Linh Dược Đường rồi mới thấy, ở nơi này Linh dược mới là thứ đáng quý.

“Thanh Thuần Uẩn Linh Đan.” Bạch Tiểu Thuần nhìn bình thuốc trong tay mình. Bên trong bình có ba viên đan dược, để mua chúng, hắn đã phải trả hơn bốn nghìn điểm cống hiến. Nhưng những đan dược này dành cho đệ tử Ngưng Khí dùng thì rất tốt, hiệu quả phi phàm. Dược hiệu so với đan dược bình thường tốt hơn, đồng thời linh khí cũng rất tinh thuần.

Bạch Tiểu Thuần sợ nếu dừng ở Ngưng Khí tầng thứ năm thôi thì sẽ không an toàn, cho nên hắn quyết định phải đột phá tới tầng thứ năm đại viên mãn. Hắn đã từng nghĩ tới biện pháp đạt tới Ngưng Khí tầng thứ sáu để không phải tham gia trận chiến, nhưng rồi lại nghĩ, nếu làm vậy nhất định Lý Thanh Hậu sẽ đổi một phương pháp khác để trừng phạt hắn.

Những điểm cống hiến còn lại, hắn không dám lãng phí chút nào. Toàn bộ dùng để đổi lấy các phù chú phòng hộ, sau đó mới cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Nếu không phải vì thiếu điểm cống hiến thì hắn đã đổi thêm một ít pháp khí dùng cho đệ tử Ngưng Khí rồi. Hắn không có đủ nên đành chịu, sau đó quay về mảnh sân nhỏ trong khuôn viên của mình. Bạch Tiểu Thuần về phòng, khoanh chân ngồi xuống, sau đó lấy đan dược ra quan sát.

“Thời gian còn không tới ba tháng nữa, ta muốn bế quan!” Hắn cắn răng, quan sát xung quanh, sau đó tay phải nâng lên bấm pháp quyết. Cái nồi quy văn xuất hiện, hắn lại lấy ra cái đuôi của Linh Vĩ Kê, nhóm lên ngọn lửa ba màu.

Một cái đuôi thì không đủ yêu cầu của cái nồi, khi hắn dùng tới mười cái lông đuôi thì đường văn thứ ba mới sáng lên. Bạch Tiểu Thuần lần lượt luyện hóa cả ba viên đan dược. Sau đó, hắn lấy một viên Thanh Thuần Linh Uẩn Đan nuốt vào.

Đan dược vừa vào miệng là hòa tan, từng đợt Linh khí bộc phát ầm ầm. Bạch Tiểu Thuần dựa vào động tác trong Tử Khí Ngự Đỉnh Công mà hô hấp, thái độ rất chăm chú. Hắn không ngừng dẫn Linh khí chạy khắp cơ thể mình.

Mấy ngày sau, căn nhà gỗ Bạch Tiểu Thuần ở bỗng chấn động ầm ầm, bụi đất tung bay tứ phía. Một lát sau, từ trong ấy truyền ra tiếng cười của hắn.

“Ngưng Khí tầng thứ năm rồi!”

Hắn hít thở sâu, trong mắt lộ ra tinh mang. Lúc trước hắn ăn nhiều Linh Vĩ Kê nên sớm đạt tới Ngưng Khí tầng thứ tư đại viên mãn, vừa rồi nuốt thêm một viên đan dược vào, quá trình đột phá tới tầng thứ năm diễn ra rất thuận lợi.

Trên cơ thể hắn lại tiết ra chất dịch đen nhưng số lượng đã ít hơn những lần trước. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hắn không nuốt ngay thêm một viên đan dược nữa mà dùng mấy ngày để củng cố vững chắc tu vi. Sau năm ngày hắn mới nuốt viên Thanh Thuần Linh Uẩn Đan thứ hai vào. Linh khí tràn ngập trong người hắn, linh khí như con sông lớn trong cơ thể di chuyển rất nhanh làm cho tu vi của hắn lại tiến thêm một khoảng lớn.

Qua thêm mấy ngày củng cố tu vi, hắn nuốt viên đan dược cuối cùng vào, trùng kích đạt tới Ngưng Khí tầng thứ năm đại viên mãn. Đến lúc ấy, mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn đã khác trước rất nhiều. Làn da trắng hơn, tản mát khi chất đặc biệt khó diễn giải.

Thay đổi này làm Bạch Tiểu Thuần rất vui mừng. Hắn cũng hiểu, nếu là đệ tử Ngưng Khí tầng thứ tư bình thường nuốt ba viên đan dược ấy vào, cùng lắm chỉ đạt tới Ngưng Khí tầng thứ năm mà thôi, không thể đạt tới tầng thứ năm đại viên mãn như mình được. Hiện giờ hắn chỉ còn cách tầng thứ sáu một bước ngắn.

Điểm quan trọng nhất tạo nên thành quả ấy chính là cái nồi luyện Linh hình mai rùa kia. Theo quá trình tu hành của Bạch Tiểu Thuần, công hiệu của nó càng hiện ra rõ rệt. Bạch Tiểu Thuần không khỏi thắc mắc và hiếu kỳ, không biết rốt cuộc cái nồi này có lai lịch gì!

Mới nhìn thì thấy giống cái mai rùa, nhưng nhìn kỹ thì hình như không phải.

Việc quan hệ tới luyện Linh hắn cũng đã tìm hiểu kỹ. Tử Đỉnh Sơn có chuyên môn luyện Linh, sau khi trả một ít điểm cống hiến là có thể được các trưởng lão giúp luyện Linh cho. Chưởng tòa của ngọn núi này nghe đồn cũng là một đại sư trong phương diện ấy.

Vuốt ve đường vân trên mặt nồi xong, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần có một tia khác thường, sau đó hắn lắc đầu. Đã không hiểu được thì tốt nhất là không để ý tới nữa. Hắn nâng tay phải lên, trước mặt hắn xuất hiện một ngọc bội màu xanh và thanh mộc kiếm.

Hiện giờ Bạch Tiểu Thuần chỉ có pháp khí là ưu thế. Hắn cắn răng, lấy ra linh vĩ chuẩn bị mang ngọc bội và thanh mộc kiếm này luyện Linh thêm một lần.

“Không biết sau lần luyện Linh này, ngọc bội và thanh kiếm sẽ có biến đổi gì đây…”

Bạch Tiểu Thuần vung tay phải lên, ba đường quy văn rực sáng, hắn ném ngọc bội vào trong nồi. Khối ngọc tỏa ra ánh sáng lóng lánh kèm tiếng nổ như lôi đình truyền ra. Rất may, tiếng nổ không truyền đi quá xa nên không gây sự chú ý từ người khác.

Cho tới lúc ánh sáng tan biến, ngọc bội màu xanh trước mặt Bạch Tiểu Thuần đã hiện ra ba đường văn màu bạc. Hoa văn lóng lánh sau đó từ từ ảm đạm đi nhưng hắn cảm nhận rõ, khí tức của khối ngọc đã khác hoàn toàn so với lúc trước.

Hắn còn mơ hồ cảm thấy ngoài màu xanh như cũ còn có thêm một tia ánh tím như được khảm nạm thêm vào. Hình dáng của khối ngọc cũng biến đối chút ít, không tròn mà hơi dẹp.

Bạch Tiểu Thuần với lấy ngọc bội, sau khi dung nhập linh khí vào thì xung quanh hắn xuất hiện một vầng sáng màu xanh dày chừng ba thước, nhìn qua rất không tầm thường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cử Trọng Nhược Khinh

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần thử mức độ phòng hộ một cái, lập tức cười lên ha hả. Sau đó đem ánh mắt nóng bỏng nhìn về thanh kiếm của mình. Thanh kiếm này hắn có được từ lúc nhập môn, giữ cho tới bây giờ, đã trải qua hai lần Luyện Linh.

“Nhìn từ mức độ phòng hộ của cái ngọc bội, thì thanh tiểu mộc kiếm này sau lần Luyện Linh thứ ba nhất định uy lực không thể tầm thường!” Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, bắt đầu đem thanh tiểu mộc kiếm này tiến hành Luyện Linh.

Ánh bạc sáng lên lấp lánh. lúc hào quang ở trong Quy Văn nồi tiêu tán, ở trên thanh tiểu mộc kiếm trước mặt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện đạo ngân văn thứ ba chói mắt, thật lâu mới chậm rãi mờ đi. Đồng thời hình dạng của thanh kiếm này cũng theo đó mà thay đổi một ít, dài hơn so với lúc trước một chút, và đường vân nhìn kỹ thì có màu gần như hoàn toàn tím.

Thậm chí còn có từng trận mùi thơm kỳ dị tràn ra, tuy nhiên mùi thơm này rất quái lạ. Khi vừa vào trong miệng mũi, lúc đầu là hương vị ngọt ngào, nhưng rất nhanh sẽ khiến người ta tâm thần hoảng hốt.

Thân hình của Bạch Tiểu Thuần chấn động, hai mắt khôi phục lại sự tỉnh táo, giật mình nhìn thanh tiểu mộc kiếm này, rồi chậm rãi cầm lấy. Hắn lập tức phát hiện ra trọng lượng của thanh tiểu mộc kiếm này rõ ràng lại nặng hơn trước gấp mấy lần, giống như đang cầm một khối đá nặng ở trong tay.

Hai mắt của hắn lóe lên, đưa thanh tiểu mộc kiếm này lên trước mặt quan sát thật kỹ, trong mắt dần dần lộ ra suy nghĩ sâu xa.

"Chất liệu của thanh kiếm này, hắn là Trầm Vân Mộc không tính là hiếm thấy. Loại Trầm Vân Mộc này chỉ cần luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày là có thể trở thành tài liệu luyện khí, mà lại có thể luyện chế với số lượng rất nhiều ." Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, ánh mắt đảo qua hoa văn ở trên thanh tiểu mộc kiếm.

"Hoa văn màu tím. Như vậy chỉ có một giải thích, thanh kiếm này sau nhiều lần Luyện Linh đã xuất hiện dấu hiệu biến dị." Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện ra tri thức về thảo mộc mà hắn học được, về thông tin của Trầm Vân Mộc.

Hồi lâu, lúc hắn mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ một cái vào thanh tiểu mộc kiếm. Lập tức thanh kiếm này lóe lên ô quang, có thể thấy được ánh tím lập lòe ở trong đó, nháy mắt bay ra xuyên qua căn nhà gỗ, thậm chí bay vọt ra ngoài sân nhỏ tới hơn mười trượng, trực tiếp đâm vào một khối đá cực lớn.

Vô thanh vô tức, thanh tiểu mộc kiếm này đã đâm sâu vào, rõ ràng đã xuyên qua một vòng tảng đá kia, rồi lại xuyên thấu đi ra, trong nháy mắt đã về tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Thân kiếm không có chút nào tổn hại, ngược lại lại có từng trận khí tức sắc bén như ẩn như hiện.

Bạch Tiểu Thuần tinh thần phấn chấn, cẩn thận ngắm nhìn thanh tiểu mộc kiếm. Sau khi bôi lên đạo ngân văn thứ ba để che giấu thì lúc này mới đẩy cửa căn nhà gỗ. Hắn thở sâu, đang chuẩn bị lên tinh thần một phen, nhưng vừa nghĩ tới Hương Vân Sơn tiểu bỉ hơn hai tháng sau thì lại cảm thấy vẫn còn chưa ổn thỏa.

"Không được, chỉ với điểm ấy bổn sự đoán chừng vẫn còn chưa đủ. Những người kia mỗi người nhất định là vô cùng hung mãnh, ta còn phải chuẩn bị nhiều thêm một chút nữa mới tốt." Bạch Tiểu Thuần cắn răng

một cái, nhớ tới hai loại cảnh giới mà bên trong Tử Khí Ngự Đỉnh Công đã giới thiệu qua.

Cử trọng nhược khinh, cử khinh nhược trọng.

(nâng nặng như nhẹ ,nâng nhẹ như nặng)

Hai loại cảnh giới này là trong lúc tu hành Tử Khí Ngự Đỉnh Công sẽ xuất hiện phương pháp lĩnh hội, nếu có thể tu hành đến mức tận cùng, thì có thể diễn hóa ra một loại thần thông gọi là Tử Khí Hóa Đỉnh.

Ngày hôm nay, ở bờ nam của Linh Khê Tông, Tử Khí Ngự Đỉnh Công là công pháp trụ cột, hầu như ai cũng tu luyện, chẳng qua có thể tu luyện tới cảnh giới cử trọng nhược khinh thì không nhiều, cảnh giới thứ hai cử khinh nhược trọng thì lại càng ít thấy. Về phần tu luyện tới mức tận cùng, diễn hóa ra thần thông Tử Khí Hóa Đỉnh thì càng ít hơn nữa.

Mà thật sự có thể hiểu ra Tử Khí Hóa Đỉnh, thì phần lớn đều là đệ tử của Tử Đỉnh Phong.

“Cử trọng nhược khinh... Chỉ có đạt tới cảnh giới ngự vật này mới có thể khiến khả năng nắm chắc của ta được tăng lên.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến công pháp bên trong lời giới thiệu, cúi đầu nhìn xuống thanh tiểu mộc kiếm ở trong tay.

Năm đó khi hắn đánh với Hứa Bảo Tài, đã bị người của Giám Sự Phòng cùng với Hỏa Táo Phòng nhận lầm là hiểu rõ cử trọng nhược khinh. Giờ phút này nhớ lại, trong đầu Bạch Tiểu Thuần có loại mơ hồ hiểu ra lóe lên rồi biến mất.

“Sở dĩ ta bị cho rằng đã hiểu rõ cử trọng nhược khinh là vì trình độ điều khiển tiểu mộc kiếm thành thạo. Nhưng hơn phân nửa nguyên nhân ở đây là do tiểu mộc kiếm sau khi Luyện Linh thì có uy lực không tầm thường tạo thành.

Trên thực tế, cách mà ta điều khiển kiếm cũng không phải là thành thạo, càng không thể nói là cử trọng nhược khinh...” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, dứt khoát khoanh chân ngồi ở trong sân, cúi đầu nhìn tiểu mộc kiếm, hai mắt chậm rãi vô thần, nhưng dần dần đã xuất hiện tơ máu.

Một lát sau, tay phải của hắn vung mạnh, tiểu mộc kiếm cũng theo đó bay ra, hung hăng chếm một cái về phía trước. Tiếng gió gào thét, thổi bay không ít bụi đất. Lông mày Bạch Tiểu Thuần càng nhíu chặt, tay phải lại một lần nữa bấm niệm pháp quyết chỉ một cái. Lần này hắn không chỉ vào thanh kiếm, mà chỉ vào tảng đá ở bên ngoài sân nhỏ vừa mới bị tiểu mộc kiếm xuyên qua.

Dưới một cái chỉ này, tảng đá lung lay mạnh một cái, sau đó từ từ nâng lên một xích. Linh khí trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần bất ổn, oanh một tiếng, tảng đá lớn lại rơi xuống đất.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần chẳng những không chán nản, mà ngược lại hai mắt càng sáng lên. Hắn mang theo cố chấp, vận chuyển linh khí trong cơ thể, lại chỉ một cái.

Một lần, hai lần, ba lần...

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã đi qua nửa tháng. Trong nửa tháng này, hầu như mỗi giây mỗi phút Bạch Tiểu Thuần đều thử điều khiển tảng đá lớn kia. Tảng đá này cao khoảng bằng ba người, nặng không dưới bảy tám trăm cân. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần đã đạt tới Ngưng Khí tầng năm đại viên mãn, nhưng muốn hoàn toàn điều khiển được nó, tuyệt đối cũng không phải là chuyện dễ.

Đây cũng là vì tu vi trong cơ thể hắn được tinh luyện nên mới có thể đi thử, nếu đổi là Ngưng Khí tầng năm khác thì tối đa cũng chỉ làm cho tảng đá lớn này nâng lên vài tức mà thôi.

Mà lúc này, trải qua một tháng không ngừng nỗ lực, Bạch Tiểu Thuần đã phát hiện ra khó khăn lớn nhất khi điều khiển tảng đá lớn này không phải là linh khí chưa đủ, mà đang điểu khiển thì không ổn định. Thường

xuyên gặp phải trường hợp linh khí trong cơ thể rõ ràng vẫn còn, nhưng lại tự động bị gián đoạn.

“Linh khí hóa thành sợi tơ, đã bình ổn tốc độ lưu động, khiến cho sợi tơ này vĩnh viễn không ngừng, đây mới là mấu chốt để ngự vật.” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên hào quang, hai mắt tràn ngập tơ máu, khàn khàn thì thào.

Cái này cũng như người ta làm mì sợi ở phàm tục, nếu kéo với tốc độ quá nhanh thì có thể sẽ khiến cho sợi mì bị đứt, nếu quá chậm thì lại không kéo được quá dài. Nhất định phải nắm chắc một cái thốn kình mới có thể thành thạo, tùy tâm sở dục.

Mà tu sĩ ngự vật, nếu muốn đạt tới trình độ trên mức bình thường, cái cần chính là giữ được một cái thốn kình ổn định. Do đó, độ khó tự nhiên sẽ tăng thêm.

“Ta hiểu rồi. cử trọng nhược khinh, không phải là ý nghĩa mặt chữ, điều khiển vật nặng mà có cảm giác nhẹ nhàng. Đây chỉ là biểu tượng mà thôi, hàm nghĩa chân chính, không phải là điều khiển vật, mà là đối với linh khí!

Tổng lượng linh khí Ngưng Khí tầng năm của ta chính là cái chữ trọng này, mà đem nó hóa thàng một sợi tơ nho nhỏ không ngừng chính là chữ khinh. Nếu như làm được, chính là cử trọng nhược khinh, mà biểu hiện ra bên ngoài là thành thạo về tốc độ!” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra phấn chấn. Sau khi hắn đã nghĩ thông suốt cái vấn đề này liền nâng tay phải rồi vung lên. Lập tức tảng đá lớn ở xa xa kia lắc lư mãnh liệt, rồi bị nâng lên.

Giống như có một bàn tay vô hình nắm lấy tảng đá lớn này nhấc lên không rồi vù một tiếng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nó ở trên không trung một lúc rồi lại dừng lại, rơi xuống trong sân, nhấc lên bụi đất.

Bạch Tiểu Thuần không nản chí, tiếp tục nếm thử. Cho đến khi lại qua nửa tháng, hắn phát hiện dù mình có làm như thế nào, thì tựa như cũng lo làm được cho linh khí của mình luôn giữ được ổn định ở một sợi tơ không ngừng.

Đôi lúc, mặc dù thật sự làm được, nhưng vì tảng đá lớn này quá nặng, khiến cho sợi tơ linh khí bị bất ổn mà đứt ra.

Nhưng nếu điều khiển tiểu mộc kiếm thì lại không có cái vấn đề này, bởi vì nó không nặng như tảng đá lớn kia, nên trong lúc điều khiển Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hơn nữa, qua một tháng luyện tập, tốc độ cũng nhanh hơn được vài phần.

Trên thực tế, đây đã là cử trọng nhược khinh rồi, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không hài lòng. Con mắt của hắn đỏ bừng, hung hăng cắn răng một cái, sinh ra cái loại muốn chơi liều.

“Ta cũng không tin!” Tay phải Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết chỉ một cái. Tảng đá lớn này lại bay đến đỉnh đầu của hắn.

Trán Bạch Tiểu Thuần chảy ra mồ hôi lạnh, run như cầy sấy nhìn tảng đá lớn ở trên đỉnh đầu, toàn lực duy trì sợi tơ linh khí vô hình. Cái này mà đứt, tảng đá lớn liền rơi xuống, tuy không nện chết được hắn, thế nhưng sẽ rất đau.

Lần này thời gian duy trì rõ ràng đã nhiều hơn không ít. Sau nửa canh giờ, oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần phát ra tiếng kêu thảm thiết, tảng đá kia nện xuống. Thật lâu sau tảng đá lớn lắc lư, Bạch Tiểu Thuần từ trong đó bò ra.

Hắn có Bất Tử Bì phòng hộ nên không bị thương, nhưng cái loại đau này lại làm cho hắn nhe răng nhếch miệng.

Nhưng hắn mà đã liều thì lại càng hăng máu. Cứ thế không ngừng nếm thử. Lại qua một tháng, tảng đá lớn kia bắt đầu từ mỗi ngày nện xuống nhiều lần, dần dần biến thành ngày một lần. Đến cuối cùng, thậm

chí Bạch Tiểu Thuần ngẫu nhiên còn có thể làm được một ngày không thất bại.

Mà tảng đá lớn kia cũng chậm rãi bị hắn nâng lên cao hơn, lúc cao nhất đã tới hơn mười trượng. Nếu nó mà nện xuống, thì loại đau đớn kịch liệt này dù là Bạch Tiểu Thuần cũng phải tái mặt.

Thế nhưng cũng chỉ có vậy mới có thể làm cho tinh thần của hắn tập trung cao độ.

Thời gian dần qua, hắn đã làm được để cho linh khí trong cơ thể cử trọng nhược khinh, duy trì ổn định từ đầu đến cuối, không gián đoạn chút nào. Nhưng hắn thấy còn chưa đủ, vì vậy không hề khoanh chân ngồi xuống, mà vừa di động, vừa duy trì sợi tơ linh khí không gián đoạn.

Độ khó tăng thêm, khiến cho trong sân thỉnh thoảng lại có tiếng nổ lớn vang lên.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua. Vào thời điểm chỉ còn ba ngày nữa là tới Hương Vân Sơn tiểu bỉ theo như lời Lý Thanh Hậu nói, ở trong sân nhỏ của Bạch Tiểu Thuần, giữa không trung đang có một tảng đá lớn nặng chừng bảy tám trăm cân đang lơ lửng, thân ảnh của hắn thì đang di động rất nhanh. Hắn thật sự lại làm được, trong lúc không ngừng di chuyển mà vẫn điều khiển được tảng đá lớn không sứt mẻ.

Di chuyển thật lâu, thân hình Bạch Tiểu Thuần mới dừng lại, đứng ở trước căn nhà gỗ, ngửa mặt lên trời cười to, tay phải vung lên. Tảng đá lớn ở giữa không trung kia vù một tiếng bay ra khỏi sân nhỏ, bình bình ổn ổn rơi ngay tại chỗ.

Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, tiểu mộc kiếm bay ra, vẫn là một chém vô cùng đơn giản về phía trước, nhưng tốc độ lại cực nhanh, nhìn không rõ, cường hãn hơn so với lúc trước gấp mấy lần.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần tràn đầy vui mừng, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Tốc độ cực hạn, phối hợp với uy lực của cây kiếm, lập tức đã đạt đến một cái trình độ kinh người. Trong thời gian ngắn, trong sân dường như xuất hiện vô số thanh tiểu mộc kiếm, kiếm khí bay lên.

Cuối cùng hắn hất tay áo nhỏ lên, hư ảnh của tiểu mộc kiếm đều biến mất, chỉ còn lại một thanh, bay thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, biến mất ở trong túi trữ vật của hắn.

“Lần này có lẽ là có thể tiến vào năm vị trí đầu rồi a. Bạch Tiểu Thuần thở sâu, tuy rằng vẫn cảm thấy không có mười phần nắm chắc, nhưng cũng rất có khả năng rồi. Hắn chỉ có thể định khí ngưng thần ngồi xuống, giữ cho mình ở trạng thái tốt nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đến Đây Đi!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ba ngày sau, vào lúc sáng sớm.

Ngay khi mặt trời vừa ló dạng, Bạch Tiểu Thuần liền mở mắt ra. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, dù sao đối với bản thân hắn thì đây vẫn là lần đầu tham gia vào loại tỷ thí này trong tông môn.

Một trận va chạm với Hứa Bảo Tài trước kia cũng không tính là tranh đấu gì, lúc này tham gia tiểu bỉ trên Hương Vân sơn mới là chính thức đúng nghĩa là tranh chấp giữa đồng môn với nhau.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi đứng dậy. Sau khi chỉnh lý lại Túi trữ vật một chút thì hắn mang theo vẻ nghiêm nghị tiêu sái bước ra khỏi gian nhà gỗ. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn vội chạy trở về, sau đó lôi từ dưới gầm giường ra một mớ áo da mà hắn đã giữ lại từ lúc còn ở Hỏa Táo phòng, từng lớp từng lớp mặc vào người, rồi tiếp tục lấy ngọc bội ra treo ở vị trí có thể mở ra một cách thuận tay nhất.

Chẳng qua nồi Quy văn của hắn không tiện đem ra, nếu không hắn nhất định cũng sẽ khiêng ngay chiếc nồi sau lưng mình.

“Sai lầm rồi a, làm sao lại có thể quên chuẩn bị một cái nồi to chứ.” Bạch Tiểu Thuần lúc này đầy hối hận. Bởi lúc này cũng không kịp đi tìm, bèn cắn răng xoay người bước ra khỏi gian nhà gỗ này lần nữa. Hắn nhìn về mặt trời chói mắt phía xa, ánh mắt cũng lộ ra vẻ kiên định, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về phía đỉnh núi mà đi.

Mấy lớp áo da trên người làm cho thân thể hắn cũng trở nên to lớn hơn nhiều, tuy không vác theo nồi đen phía sau nhưng nhìn xa hắn cũng không khác một cái bánh ú bao nhiêu cả…gió thổi không lọt, nên mới đi được không bao lâu, trên trán Bạch Tiểu Thuần cũng nhỏ xuống từng giọt mồ hôi.

Có điều, cho dù mồ hôi trên người ra nhiều hơn nữa, hắn chắc chắn cũng sẽ không tháo một lớp áo da nào xuống. Hắn vô cùng lưu tâm tới trận tiểu bỉ kia, trong đầu cũng không ngừng hiện lên những hình ảnh tàn khốc mà hắn tự tưởng tượng ra, rồi cứ thế hắn từng bước đi theo sơn đạo lên tới đỉnh núi. Bạch Tiểu Thuần cứ mải miết đi, sương mù càng lúc càng nhiều, rồi hắn cũng chợt phát hiện thấy bản thân hắn cũng không biết mình đang đứng ở chỗ nào nữa.

“Không đúng rồi…” Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tìm người hỏi thăm một lần nữa, sau đó vội đổi phương hướng mà đi, trong lòng đập rộn chỉ lo lắng đến muộn mà lỡ chuyện.

Trên đỉnh Hương Vân sơn, có một võ trường, chính là nơi mà Hương Vân sơn tổ chức các trận tiểu bỉ. Lúc này cũng đã tập trung không ít người quan sát xung quanh, ai ai cũng đang thấp giọng thảo luận với nhau.

Thậm chí trong đám người cũng không thiếu đệ tử đã vượt qua Ngưng khí tầng năm, đang khoanh tay đứng một bên nhìn về phía sư đệ, sư muội, nhằm mục đích trợ uy cho mấy người bọn họ.

Loại tiểu bỉ dành cho các đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn kiểu này tuy không tính là đặc biệt chính quy nhưng cũng là nơi để các đệ tử ngoại môn bộc lộ tài năng của mình. Lần này có hơn hai mươi đệ tử tham dự, bọn họ đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên bốn phía của võ trường, chuyên tâm chuẩn bị kỹ lưỡng.

Tuy rằng quy tắc tham gia tiểu bỉ chỉ cần là Ngưng khí tầng ba, tầng bốn, tầng năm đều có thể tham gia, nhưng thực tế trong này không có

Ngưng khí tầng ba mà chủ yếu là Ngưng khí tầng năm, Ngưng khí tầng bốn nếu có tham gia cũng chỉ lác đác khoảng năm, sáu người mà thôi.

Trong đám có một nữ tử nổi bật, nữ tử này có dáng người cao gầy, nhìn qua đám y phục đệ tử ngoại môn có thể thấy được một cơ thể phổng phao bên trong, vóc dáng cũng rất khá, khiến cho người ta sau khi nhìn thấy thì chợt nổi lên vài tâm tư mơ mộng xa vời nào đó.

Da thịt nàng trắng như tuyết, đôi mắt dưới hàng mày liễu trong veo như nước, dung mạo cũng cực đẹp. Hơn nữa chiếc quần bên dưới áo bào tuy cũng tính là rộng rãi, nhưng vị trí mông eo lại ôm sát một cách kinh người, khiến người khác nhìn thấy không khỏi cảm giác mềm mẩy đến giật mình.

Bên cạnh nàng cũng không thiếu đệ tử ngoại môn đang chen lấn vây quanh, nhìn qua có thể hiểu nàng cũng được rất nhiều người yêu mến.

Nữ tử này tuy không sánh được với Chu Tâm Kỳ nhưng cũng khá có danh tiếng trong đám đệ tử ngoại môn, Đỗ Lăng Phỉ.

“Tiểu Bỉ lần này, lấy tu vi Ngưng khí tầng năm đại viên mãn của Đỗ sư tỷ, hẳn là vị trí đệ nhất rồi, căn bản thì cũng không có gì phải hồi hộp trông chờ nữa.”

“Cũng không nên coi thường Trần Tử Ngang sư huynh, nghe nói tháng trước tu vi người ấy đã đột phá, tuy không tới Ngưng khí tầng năm đại viên mãn nhưng cũng xấp xỉ như vậy rồi.” Trong lúc mọi người thấp giọng bàn tán, thì ở một nơi cách Đỗ Lăng Phỉ không xa có một thanh niên vẻ mặt đầy cao ngạo đang đứng đó. Người này chính là Trần Tử Ngang, vị đệ tử tại nơi giao nhận nhiệm vụ tông môn đã bị đám Trúc của Bạch Tiểu Thuần làm cho chấn động.

Nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ, trong mắt gã cũng chợt hiện lên một tia khác lạ. LòTrong lòng đang cân nhắc có lẽ bản thân không thể chiếm được vị trí thứ nhất, nhưng vị trí đệ nhị kia thì ngoài gã ra cũng không có

ai khác đoạt được, liệu có nên mượn cơ hội này đến làm quen với Đỗ Lăng Phỉ một chút hay không.

Trong lúc mọi người nơi đây đều đang hồi hộp chờ đợi, thì hai đạo cầu vồng phía xa cũng đang gào thét bay tới. Chớp mắt sau đã đến nơi, bóng dáng của Lý Thanh Hậu hiện ra, bên cạnh còn có thêm một lão giả gầy còm, màu da hơi sẫm nhưng hai mắt sáng quắc, nhìn qua cả người lão đều toát ra một vẻ rất nghiêm nghị.

Lý Thanh Hậu vừa đến, hết thảy đệ tử ngoại môn xung quanh đều cả kinh rồi vội vàng bái kiến.

"Bái kiến chưởng tòa, Tôn trưởng lão." Đám đệ tử nơi này từng người đều đang kinh ngạc không biết vì lí do gì mà Chưởng tòa lại đích thân tới đây. Dù sao thì một trận Tiểu bỉ nhỏ nhoi trong tông môn như thế này, trước nay vẫn là một mình Tôn trưởng lão chủ trì mà thôi.

Đám Đỗ Lăng Phỉ, Trần Tử Ngang cùng với đệ tử đang chờ đợi cũng đều giật mình mà cung kính bái kiến Lý Thanh Hậu.

Lý Thanh Hậu ôn hòa gật gật đầu, ánh mắt chợt lướt quá đám đệ tử bốn phía, nhưng bỗng hơi nhíu mày lại, lão không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy Lý Thanh Hậu cau mày, trong lòng đám đệ tử ngoại môn xung quanh đều chợt rơi lộp bộp một tiếng. Đến cả Đỗ Lăng Phỉ cũng chợt căng thẳng không hiểu vì lý do gì mà chưởng tòa lại không vui.

“Chưởng tòa, có thể bắt đầu chưa?” Tôn trưởng lão đang đứng cạnh Lý Thanh Hậu lúc này mới chậm rãi hỏi.

Lý Thanh Hậu đang định trả lời thì vào lúc này, có một bóng người phía xa xa nhìn thoáng qua như một quả cầu đang nhanh chóng chạy tới, vừa chạy, vừa cuống cuồng lo lắng.

"Lạc đường, sương mù quá nhiều. . ." Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng chạy tới nơi, vừa thoáng thấy Lý Thanh Hậu thì vội nói. Trong lòng hắn lúc này cũng đầy ủy khuất a, dù sao hắn cũng không quen thuộc khu vực đỉnh núi này, núi lớn như vậy, sương mù lại dày như vậy, đang lúc lòng hắn ngổn ngang suy nghĩ thì bất giác đi lầm đường lúc nào không hay.

Hắn vừa nói ra, đám đệ tử ngoại môn bốn phía không khỏi quay lại nhìn. Trong đó có vài người quen biết Bạch Tiểu Thuần nghe xong cũng không nhịn được mà cười nhẹ, còn những người không quen biết hắn thì đồng loạt cau mày, thậm chí một vài người còn có chút khinh bỉ lộ ra trong ánh mắt.

Có thể lạc đường trên Hương Vân sơn, chỉ có thể nói rõ người trước mắt ngày thường không bước chân lên tới đỉnh núi này bao giờ, căn bản là không quan tâm đến tỷ thí trong tông môn. Mà những người như vậy, đa số đều là đệ tử tầm thường hay loanh quanh tại phía sườn núi đứt gãy mà thôi.

Đỗ Lăng Phỉ cũng nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một chút rồi nhận ra hắn chính là một trong đám đệ tử vây quanh Chu Tử Kỳ đoạn thời gian trước trong tông môn. Nghe nói còn cực kỳ ra sức tìm cách rình bắt tên siêu trộm gà, đáy lòng nàng có chút xem thường mà thu ánh mắt lại, quyết định bỏ qua hắn.

Trần Tử Ngang trong đám người nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì chợt sững sờ. Sau đó hắn theo bản năng nhìn lướt qua Lý Thanh Hậu, thầm nhớ tới câu nói của Bạch Tiểu Thuần mấy tháng trước tại nơi giao nhận nhiệm vụ tông môn, lúc hắn đang chuẩn bị rời đi rằng Lý Thanh Hậu là thúc thúc của hắn. Nhất thời mới rõ ràng được nguyên nhân lúc nãy Lý Thanh Hậu cau mày, trong lòng gã chợt có chút cân nhắc lại, nếu như lát nữa gặp Bạch Tiểu Thuần thì không thể đánh đối phương quá nặng tay được.

Lý Thanh Hậu hừ lạnh một tiếng sau đó hung hăng trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần một chút, rồi quay người hướng về Tôn trưởng lão gật

đầu nhẹ.

Tôn trưởng lão có chút suy tư, lão nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút rồi cười cười, vung tay áo rộng của lão lên.

“Được rồi, tất cả đệ tử ngoại môn tham dự tiểu bỉ, đi lên đài.”

Nhìn thấy Lý Thanh Hậu trừng mắt nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần chợt cảm thấy vô cùng ủy khuất, tuy giận nhưng cũng không dám nói gì. Lúc này khi nghe được Tôn trưởng lão nói vậy bèn bước lên đài đầu tiên, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên võ đài, bày ra một bộ dạng lên núi đao xuống biển lửa, việc nghĩa không từ.

Mọi người cũng nhanh chóng lần lượt lên đài, tính cả Bạch Tiểu Thuần thì lúc này có tổng cộng hai mươi đệ tử ngoại môn tham gia.

Loại hình tiểu bỉ trong tông môn như vậy thì quy định cũng không quá mức câu thúc. Ánh mắt Tôn trưởng lão lướt qua rồi giơ tay đưa ra một cái túi vải, bên trong có những quả cầu nhỏ có đánh số để từng đệ tử ngoại môn tiến tới lấy một quả cầu cho riêng mình, lúc đó mới định ra người đối chiến.

Bạch Tiểu Thuần không tiến lên đầu tiên mà chỉ tới lúc giữa chừng mới đến lấy, hắn lấy ra quả cầu có đánh số mười một trên bề mặt.

"Được rồi, tất cả đều lui ra. Trận đầu, số một, số hai chiến!" sau khi Tôn trưởng lão nhàn nhạt mở miệng, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vã theo những người khác rời khỏi sàn võ. Chỉ còn lại hai đệ tử bắt được quả cầu mang số một và số hai ở lại trên đài, hai người chợt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn sắc bén.

Trận chiến trực tiếp cũng nhanh chóng diễn ra, tiếng ầm ầm vang vọng. Trong lúc hai người còn đang đối chiến thì Bạch Tiểu Thuần lại nhìn loạn xung quanh, trong lòng cũng thầm tính toán. Với hai mươi người tỷ thí, chỉ cần bản thân hắn thắng hai trận sẽ vững vàng có mặt trong năm vị trí đứng đầu, bèn nhìn lướt qua tìm kiếm đệ tử đã bắt được

quả cầu số mười hai. Chỉ là những người này đều cất dấu rất kín đáo khiến hắn không có cơ hội nào phát hiện ra.

Đang còn đang ủ rủ thì trận tỷ thí đầu tiên đã kết thúc, trận thứ hai cũng bắt đầu. Người xuất chiến trận này là Đỗ Lăng Phỉ, nàng này bấm niệm pháp quyết hiện ra một cánh buồm rồi dần hình thành nên một đám sương mù bao vây lấy nàng và vị đệ tử đang giao chiến kia. Vị đệ tử kia loanh quanh cả ngày cũng không xông ra được đám sương mù bèn bội phục mà chịu thua.

Trận thi đấu thứ ba, thứ tư cũng nhanh chóng đi qua, còn trận thứ năm là Trần Tử Ngang ra tay, gọn gàng nhanh chóng đem vị đệ tử Ngưng khí tầng bốn đối chiến cùng hắn đánh bại.

“Cầu mười một, cầu mười hai, xuất chiến!’ Thanh âm của Tôn trưởng lão truyền ra, Bạch Tiểu Thuần cũng hít một hơi sâu, vẻ mặt đầy nghiêm trọng bước lên đài. Sau khi đứng trên đài thì hắn cũng nhìn thấy một thanh niên cao đầy cười gằn bước ra.

"Sư đệ, gặp phải ta, coi như ngươi xui xẻo. Hiện tại chịu thua vẫn còn kịp, nếu khôngđến khi đấu pháp, thương thế tự chịu.” Thanh niên gầy ốm lạnh giọng nói.

Ngay khi hắn vừa nói xong, bên này Bạch Tiểu Thuần cũng chợt hét lớn một tiếng.

Tiếng hét mang mười phần khí thế chấn động bốn phía. Không ít đệ tử chợt kinh hãi, tâm thần của thanh niên gầy ốm cũng chợt chấn động, theo bản năng gã bèn lùi về phía sau vài bước. Nhưng khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lần nữa, gã chợt có chút sửng sốt.

Chỉ thấy sau khi Bạch Tiểu Thuần rống to lên một hơi, bèn vỗ lên ngọc bội màu xanh trên người một cái, một màn thanh quang dày đặc xuất hiện bao phủ xung quanh hắn. Hắn cảm thấy chưa yên lòng bèn lấy một lượng lớn tấm phù trong túi trữ vật ra đập toàn bộ lên người. Cứ mỗi một tấm phù hạ xuống lại lóe lên ánh sáng. Rất nhanh, trên người hắn có

hơn mười tấm phù, chẳng chịt dung hợp lại với nhau tạo thành một lực lượng phòng hộ dày hơn bốn thước. Từ xa nhìn lại một màn này khiến người khác thấy mà phát hoảng.

"Đến đây đi!" Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần từ bên trong màn sáng phòng hộ truyền ra, âm điệu hết sức buồn bực.

Thanh niên gầy ốm kia sững sờ, không chỉ có hắn mà tất cả đệ tử ngoại môn bốn phía, kể cả mấy người tham gia tỷ thí, đều trợn mắt há hốc mồm. Bọn hắn quan sát trận tiểu bỉ trong tông môn không biết bao nhiêu lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bọn hắn chứng kiến được phòng hộ của một đệ tử tới trình độ này.

Lý Thanh Hậu cũng chợt khẽ nhăn mặt lại, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Trần Tử Ngang trợn mắt há mồm. trong lòng càng thêm khẳng định Bạch Tiểu Thuần này quả thật có mối quan hệ thân thích với Lý Thanh Hậu. Còn Đỗ Lăng Phỉ chỉ hừ lạnh, trong mắt càng thêm xem thường. Trên võ đài, dưới hang trăm cặp mắt đồ dồn lại, thanh niên gầy ốm kia bèn nhắm mắt gầm nhẹ lên một tiếng, hai tay cũng đồng thời bấm quyết, một thanh mộc kiếm bay thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Si Nhục A!

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Mộc kiếm của thanh niên gầy tản ra khí thế không tầm thường, sau đó hóa thành một đạo trường hồng(hào quang màu hồng) lao thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Còn chưa chạm vào thân thể hắn, thanh kiếm đã bị màn sáng phòng hộ dày đặc trước người đánh văng.

Trong màn sáng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời. Hắn yên tâm, ho lên mấy tiếng rồi dứt khoát ngồi xuống.

Mọi người nhìn nhau, lại nhìn màn phòng hộ bên ngoài thân Bạch Tiểu Thuần một lúc mà không biết nói gì. Bọn họ đều am hiểu phòng ngự, nhưng đến mức như Bạch Tiểu Thuần đang làm thì thật đáng kinh ngạc.

Thanh niên mặt gầy biến sắc, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Hắn cắn răng, hét lớn một tiếng, tiếp tục điều khiển phi kiếm, gia tăng uy lực xông đến màn sáng.

Thanh âm va chạm không ngừng vang lên. Hết lần này đến lần khác, mỗi lần trùng kích vào màn sáng thì thanh kiếm lại bị đánh bật ra. Cuối cùng, sắc mặt thanh niên đã tái nhợt, linh khí trong cơ thể tiêu hao hơn nửa, ánh mắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Hắn đã có nhiều năm đấu pháp với người khác nhưng đây là lần đầu gặp phải một tên giống như rùa đen, đánh mãi mà không phá được phòng hộ của đối phương. Hắn không cam lòng. Trận chiến này để tranh giành vị trí thứ ba.

Thanh niên gầy này ngửa mặt lên trời hét lớn, hai mắt tràn tơ máu. Hắn căm hận nhìn Bạch Tiểu Thuần quát lên.

“Ngươi đi ra cho ta!”

“Ngươi có bản lĩnh thì vào đây!” Bạch Tiểu Thuần ngồi trong màn sáng, không hề sợ hãi quát lại.

Đám đệ tử quanh đó nhìn nhau bằng ánh mắt kỳ quái. Lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần thì dở khóc dở cười, không biết nên nói gì.

Thanh niên gầy kia đã tức đến nổi cả gân xanh, cắn răng phun ra một ngụm máu. Ngụm máu ấy dung nhập vào thanh mộc kiếm biến nó trở thành màu huyết sắc(màu đỏ như máu).

“Huyết Linh Thuật!”

“Phải dùng đến thuật pháp này chứng tỏ người này đã điên tiết lên rồi!”

Đám đệ tử đứng quanh hô lên. Cùng lúc ấy, thanh mộc kiếm dùng tốc độ rất nhanh, uy lực tăng lên gấp đôi, huyết quang tỏa ra bao trùm một khoảng lớn đang lao tới Bạch Tiểu Thuần.

Uỳnh! một tiếng, thanh kiếm xuyên qua ba, bốn màn sáng phòng hộ sau đó không thể đâm tới nữa, trên thân kiếm xuất hiện từng vết nứt.

Trong chớp mắt, tiếng ken két vang lên, thanh mộc kiếm đã vỡ vụn trước mắt Bạch Tiểu Thuần, hóa thành vô số mảnh nhỏ rơi đầy mặt đất.

Hai mắt thanh niên này mờ mịt. Hắn phun ra một ngụm máu tươi nữa, linh khí trong cơ thể khô kiệt, pháp bảo cũng không còn. Hắn lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Quan sát một màn này, sắc mặt Lý Thanh Hậu càng thêm khó coi. Tôn trưởng lão ở bên cạnh cũng chỉ biết cười khổ. Lão tiến lên xem

người thanh niên kia, thấy không có việc gì nghiêm trọng mới cho người khiêng đi, tuyên bố người thắng cuộc là Bạch Tiểu Thuần.

“Đa tạ! Đa tạ!” Hào quang xung quanh thân thể Bạch Tiểu Thuần lập tức biến mất. Thần sắc nghiêm nghị, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, làm ra bộ dáng thiên kiêu khiến thanh niên gầy kia vừa tỉnh lại đã phun ra một ngụm máu, tiếp tục ngất đi.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, ôm quyền hướng về phía Tôn trưởng lão thi lễ, sau đó phất tay áo bước xuống Diễn Võ Đài.

Sau lưng hắn, đám đệ tử ngoại môn không tham gia tỷ thí còn đỡ, vẻ mặt chỉ hiện lên nét khó hiểu, còn những đệ tử tham gia tỷ thí đều nhìn Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt vô cùng khó coi.

Những người vừa giành thắng lợi, mắt thấy thất bại của thanh niên gầy thì không thể không cảnh giác với người tên Bạch Tiểu Thuần này.

Tỷ thí tiếp tục, những trận đấu pháp của các đệ tử còn lại diễn ra nhanh chóng. Hai mươi người tham gia quyết đấu, cuối cùng chỉ còn lại mười người. Trong mười người này có Đỗ Lăng Phỉ, Trần Tử Ngang và Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đám người chiến thắng còn lại, thầm nhủ trong lòng.

“Chỉ cần thắng một trận nữa là được rồi!” Hy vọng dâng lên, tinh thần hắn phấn chấn.

“Bây giờ chọn ra top năm. Mười người các ngươi tới bốc thăm đi.” Tôn trưởng lão đảo mắt qua cả mười người, lúc nhìn tới Bạch Tiểu Thuần thì hơi dừng lại một chút.

Bạch Tiểu Thuần tiến lên trước. Dưới ánh mắt quan sát của Tôn trưởng lão, hắn lấy ra quả cầu nhỏ có ghi số 2. Sau khi nhìn thấy con số của mình, hắn quay ra nhìn những người khác.

Mọi người đều chọn xong. Tôn trưởng lão tuyên bố trận chiến giữa số một và số hai bắt đầu thì trên võ đài, ngoài Bạch Tiểu Thuần còn có một đại hán dáng người khôi ngô. Hắn cất tiếng cười ha hả sau khi biết đối thủ của mình là Bạch Tiểu Thuần.

“Người khác sợ phòng hộ của ngươi chứ Lý mỗ không quan tâm. Thứ Lý mỗ am hiểu nhất chính là phòng hộ. Để xem hai chúng ta, ai là người kiên trì tới cuối cùng.” Dứt tiếng cười, vị đại hán này nâng tay phải lên vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một tiểu thuẫn(lá chắn nhỏ) sau đó rót linh khí vào. Tấm thuẫn này bỗng biến lớn, phát ra hào quang bao phủ toàn thân hắn.

Sau đó, đại hán gầm nhẹ một tiếng, cơ bắp toàn thân cũng lớn lên, cả người hắn cao thêm vài tấc khiến mọi người chấn kinh.

“Là Đoán Thể Thuật!”

“Cái tiểu thuẫn kia quen quá. Hình như là Thần Quang Thuẫn cần chín nghìn điểm cống hiến mới đổi được đó.”

Đám người xung quanh giật mình hô lên, Bạch Tiểu Thuần đứng đó hơi nhíu mày. Ngay cả Tôn trưởng lão cũng ra vẻ tán thưởng, quay sang nói nhỏ với Lý Thanh Hậu.

“Hắn là Lý Sơn, tu vi Ngưng Khí tầng thứ năm. Được trời phú cho thần lực hơn người, tu hành Đoán Thể Thuật đã đạt tiểu thành, chẳng những khí lực to lớn mà lực phòng hộ cũng không tầm thường.”

Lý Thanh Hậu khẽ gật đầu, quét mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thấy đại hán biến đổi thân thể, lại nhìn cái tiểu thuẫn mà hắn từng nhìn thấy trong Bảo Khí Các nhưng không đủ điểm cống hiến để đổi thì nhíu mày. Đám đệ tử đứng quanh cũng cảm thấy rất hứng thú, nhất là những đệ tử than gia tỷ thí, người nào người nấy đều hả hê.

“Tên sư đệ này gặp xui rồi!”

“Hắn may mắn thắng được trận trước mà thôi. Đối thủ lần này mạnh như thế, hắn sẽ biết mình đang ở đâu.”

Trong lúc mọi người còn đang bình luận, đại hán kia đã nhe răng cười, thân thể nhoáng lên, phóng tới vị trí của Bạch Tiểu Thuần.

“Không có cách nào cả, bởi vì ta và đối thủ lúc trước của ngươi hoàn toàn khác nhau. Ta không cần lợi khí để công kích, quả đấm của ta chính là thuật pháp tấn công tốt nhất.”

Tốc độ của người này rất nhanh, thân thể di chuyển làm dấy lên một trận gió lớn, trong chớp mắt đã tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên quang mang. Hắn nâng tay phải chỉ về phía trước, mộc kiếm từ trong túi trữ vật liền bay ra, chém thẳng về phía đại hán.

Đường kiếm dồn ép không khí tán ra bốn phía, bao trùm khuôn viên mấy trượng. “Uỳnh” một tiếng đã va chạm với đại hán,.

Sắc mặt vị đại hán này đại biến, da đầu như muốn nổ tung. Hai mắt hắn co rút lại, cảm giác nguy hiểm tràn ngập. Thân thể hắn không tự chủ được phải lui về sau. Hắn hét lớn một tiếng, hai tay vung lên, nâng tấm tiểu thuẫn lên ngăn cản.

Uỳnh!

Tấm tiểu thuẫn vừa chạm vào thanh mộc kiếm đã vỡ vụn, còn thanh kiếm không dừng lại chút nào, dùng tốc độ nhanh như gió phóng tới trước mặt đại hán.

Vị đại hán hoảng sợ. Tốc độ di chuyển của hắn dù có nhanh hơn nữa cũng không thể so với tốc độ của phi kiếm. Thanh kiếm tiến sát khuôn mặt hắn làm nổi lên một tầng băng lãnh.

“Ta nhận thua!” Đại hán không chần chừ, vội hô lên.

Thanh mộc kiếm dừng ngay mi tâm đại hán, sau đó quay đầu bay về trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, trong lòng hắn cũng bị biểu hiện của thanh kiếm làm cho chấn động. Lúc trước khi luyện tập, hắn không nắm rõ uy lực chân chính của nó, bây giờ ra tay trong lúc tỷ thí với người khác hắn mới bỡ ngỡ trước uy lực mạnh mẽ của thanh kiếm. Hơn nữa, vừa rồi hắn còn chưa dùng tới thuật pháp cử trọng nhược khinh.

Hai mắt máy động, Bạch Tiểu Thuần hất cằm, chắp tay sau lưng nhìn đại hán bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Sắc mặt người này đã tái nhợt, từ hai mắt lộ ra một tia không cam lòng. Hắn đứng dậy, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm.

“Ngươi dựa vào uy lực của pháp bảo mà chiến thắng, ta không phục!” Trước khi bước xuống võ đại, vị đại hán còn lưu lại câu ấy.

Tôn trưởng lão nhìn Bạch Tiểu Thuần. Vừa rồi lão cũng bị uy lực của thanh kiếm làm cho chấn động nhẹ. Sau đó lão nhanh chóng tuyên bố người chiến thắng là Bạch Tiểu Thuần.

“Ha ha…, trận tiếp theo ta chỉ cần nhận thua là được. Mục đích của ta không phải là trường sinh hay sao? Việc chém giết dã man này không phải việc mà Bạch Tiểu Thuần ta muốn làm.” Trong lòng vui sướng, Bạch Tiểu Thuần đã hoàn thành yêu cầu của Lý Thanh Hậu, lọt vào tốp năm người rồi.

Lý Thanh Hậu cũng chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thuần. Người khác có lẽ chỉ để ý tới uy lực không tầm thường của thanh phi kiếm, nhưng thứ Lý Thanh Hậu xem không phải là thanh phi kiếm, mà chính là cách điều khiển phi kiếm rất thành thạo của đối phương.

Thấy Bạch Tiểu Thuần lại chiến thắng, mọi người có mặt không khỏi cảm khái.

“Người này thật giàu có! Thanh mộc kiếm kia rất không tầm thường, nếu ta có thanh pháp khí ấy thì nhất định cũng có thể thắng.”

“Pháp khí chỉ là ngoại vật, người này dựa vào phù chú, lại dựa vào pháp khí để chiến thắng. Bản lĩnh như thế, sau này ra ngoài chắc chắn sẽ chịu nhiều đau khổ.”

Những tranh luận này không diễn ra bao lâu thì các trận đấu pháp còn lại tiếp tục tiến hành. Cuối cùng, Đỗ Lăng Phỉ gặp đối thủ có tu vi không thấp, chiến lực cường hãn làm nàng không xuất ra phàm kỳ nữa mà lấy ra phi kiếm. Hai người đấu pháp một hồi khiến người xem bốn phía đều hoa mắt. Đột nhiên, tốc độ phi kiếm của nàng bạo tăng, xuất hiện trước mặt đối thủ trong chớp mắt.

Loại tốc độ này đã hoàn toàn vượt xa tốc độ điều khiển pháp khí của những đệ tử thông thường. Người xem xung quanh sửng sốt, sau đó như nhớ ra điều gì thì đều xôn xao.

“Chính là Cử trọng nhược khinh!”

“Đỗ Lăng Phỉ đã cảm ngộ ra cảnh giới ấy rồi sao…”

“Cử trọng nhược khinh!” Tôn trưởng lão mở lớn hai mắt, nhìn Đỗ Lăng Phỉ bằng cái nhìn vui mừng xen lẫn ngạc nhiên.

Lý Thanh Hậu chỉ khẽ gật đầu.

Trần Tử Ngang chấn động tinh thần. Mười người xếp hạng đầu nhìn thấy cũng đều như vậy. Tên đệ tử đang chiến đấu với Đỗ Lăng Phỉ chỉ biết cười khổ, ôm quyền nhận thua.

Tiếng bàn tán xôn xao lại vang lên. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần đang ngồi đó, trừng mắt nhìn.

“Loại tốc độ ấy cũng là Cử trọng nhược khinh?” Hắn hơi ngạc nhiên tự hỏi.

Đỗ Lăng Phỉ bước xuống võ đài, thần sắc ngạo nghễ. Thắng liền hai trận, dù nàng có tu vi Ngưng Khí tầng thứ năm đại viên mãn nhưng vẫn bị hao tổn Linh khí. Trận chiến vừa rồi, người đối đầu với nàng không phải là một đệ tử tầm thường. Cuối cùng nàng đành thi triển Cử trọng nhược khinh, chấp nhận tiêu hao một lượng lớn Linh khí mới có thể thủ thắng nhanh chóng như vậy.

Mục tiêu của nàng chính là vị trí thứ nhất. Sau mấy trận tỷ thí, đối thủ của nàng chắc sẽ ngày càng mạnh. Tông môn tổ chức cuộc thi đấu nhỏ thế này lại không cho đệ tử nhiều thời gian để nghỉ ngơi, nàng vội lấy đan dược ra nuốt vào, sau đó nhắm mắt vận chuyển linh khí, tranh thủ thời gian để khôi phục một chút thực lực.

Hiện giờ tốp năm đã hiện rõ. Ngoài hai người Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ còn có Trần Tử Ngang và hai người thanh niên khác, tu vi đều đạt tới Ngưng Khí tầng thứ năm.

Cả bốn người đều đang tranh thủ vận khí, hồi phục tu vi và Linh khí. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần là không tiêu hao một chút nào. Hắn điềm nhiên đứng một bên Diễn Võ Đài, cái mũi nhăn nhăn khiến cho mấy người dự thi không khỏi căm hận không đánh được cho hắn một trận.

Hắn đã tiến vào tốp năm, hoàn thành yêu cầu của Lý Thanh Hậu rồi. Trận tỷ thí tiếp thế nào hắn thực sự không để ý tới. Đang nhàn rỗi, Bạch Tiểu Thuần đảo mắt qua bốn người còn lại quan sát. Nhất là Đỗ Lăng Phỉ. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nếu tốc độ của đối phương đã là Cử trọng nhược khinh thì tốc độ của hắn còn nhanh hơn thế không ít.

“Nhưng sát khí trên người cô nàng này quá nặng. Nữ nhân gì suốt ngày chỉ thích chém giết. Hay là nữ nhân tu tiên đều không bình thường như thế? Chu Tâm Kỳ rất cao ngạo, Hầu tiểu muội cũng quá khác người.”

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, đang định thu hồi ánh mắt thì Đỗ Lăng Phỉ mở mắt, lạnh lùng nhìn hắn.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, nàng thực sự chán ghét. Hai trận chiến vừa rồi, trong mắt nàng thì đối phương đều dùng mưu lợi mà giành được chiến thắng, điều đó khiến nàng khinh miệt.

“Á à, dám trừng mắt nhìn ta hả?” Bạch Tiểu Thuần cũng không vừa, giương mắt nhìn lại. Chỉ cần không phải đánh giết đẫm máu, còn mấy chuyện hù dọa này, từ nhỏ tới giờ hắn còn chưa biết sợ ai.

Đỗ Lăng Phỉ nhíu mày. Những người hâm mộ nàng cũng đều tỏ ra bất mãn. Cả đám hung hăng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

“Bọn hắn có nhiều người thế, nam nhân không so đo với nữ nhân!” Bạch Tiểu Thuần thấy trong mắt đối phương có chiến ý ác liệt vội ho một tiếng, thu hồi ánh mắt lại.

Đúng lúc ấy, Tông trưởng lão cất tiếng, âm thanh vang vọng khắp Diễn Võ Trường.

“Được rồi, mấy trận tỷ thí đã qua, biểu hiện của các ngươi đều không tệ. Bây giờ chọn ra tốp năm, cứ như vậy bốc thăm để tìm ra đối thủ. Người nào bốc số cuối cùng thì được miễn thi đấu vòng này.

Lần này, Trần Tử Ngang là người tiến lên đầu tiên. Hắn bốc lấy một quả cầu nhỏ, trên có ghi số bốn. Theo sau là Đỗ Lăng Phỉ. Nàng tiến lên bốc được quả cầu mang số hai. Hai thanh niên còn lại lần lượt bốc được số một và số ba. Nghĩa là Bạch Tiểu Thuần không phải đứng lên bốc thăm nữa. Theo quy định, hắn chính là người được miễn thi đấu vòng này.

Bạch Tiểu Thuần vui sướng, cười lên ha hả. Hắn đứng bên cạnh Diễn Võ Đài, thảnh thơi nhìn xem bốn người Đỗ Lăng Phỉ. Hắn vốn không tính toán để lọt vào vòng trong, nhưng cũng không từ chối được miễn thi đấu, tiến vào vòng tốp ba người cuối cùng.

“Vận khí cũng là một phần của thực lực đó!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm đắc ý.

Loại vận khí này khiến người xem nhìn hắn càng thêm cổ quái. Đám đệ tử ngoại môn tỏ ra không phục, những đệ tử tham gia dự thi đã bị loại lại càng ghen ghét.

“Thằng này quá vô sỉ! Dựa vào pháp bảo để lọt vào tốp năm đã đành, lại còn được miễn thi đấu để lọt vào tốp ba nữa chứ!”

“Hắn chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất của lần tổ chức thi đấu lần này!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vận Khí Nghịch Thiên

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Chẳng những đáy lòng của mọi người bốn phía phức tạp, mà ngay đến cả Đỗ Lăng Phỉ cũng đã có ghen ghét với vận khí của Bạch Tiểu Thuần. Đám người Trần Tử Ngang cũng như thế, bốn người bọn họ tiến được vào năm vị trí đầu, mỗi một trận chiến đều có tiêu hao, nếu như lúc này mà một trong số bốn người bọn họ lấy được tư cách luân không, được nghỉ ngơi một chút thì trận chiến đằng sau tất nhiên là sẽ có ưu thế thật lớn.

Tôn trưởng lão liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, mỉm cười. Còn về phần Lý Thanh Hậu, vẻ mặt vẫn như thường.

Rất nhanh, dưới bộ dáng xem náo nhiệt của Bạch Tiểu Thuần, bốn người Đỗ Lăng Phỉ bắt đầu khai chiến. Đối thủ của Đỗ Lăng Phỉ ra tay rất sắc bén, hiển nhiên y thường xuyên ra ngoài chấp hành một số nhiệm vụ đánh giết hung thú, đã gặp qua máu tanh, vả lại cũng rất kiêng kị cử trọng nhược khinh của Đỗ Lăng Phỉ, nên trong lúc ra tay chẳng những phòng hộ toàn thân, mà tốc độ bay cũng rất nhanh.

Một trận chiến này của hai người bị người bốn phía nhìn không chuyển mắt, khi thì truyền ra từng trận kinh hô, bị màn đấu pháp hung hiểm giữa hai người làm cho kinh hãi. Chỉ là... Ở trong những tiếng kinh hô này, còn có một cái âm thanh chói tai đặc biệt rõ ràng, rất có bộ dạng dẫn dắt khí thế, tiết tấu của mọi người.

“A, hảo kiếm!”

“Một chiêu Thiên Long Tảo Vĩ này rất hay. Không sai a, quay đầu lại, mau quay đầu lại!”

“Cố gắng lên!!” Bạch Tiểu Thuần nhìn vô cùng nhập tâm, thậm chí đôi khi còn đập tay. Không phải hắn cố ý làm vậy, mà hắn thật tâm cảm thấy Đỗ Lăng Phỉ đánh trận này phi thường không tồi. Còn về phần tâm thái, hắn đã sớm không có đem mình làm người dự thi nữa rồi.

Bộ dáng kia làm cho Tôn trưởng lão cũng phải khục khục, Lý Thanh Hậu đứng ở một bên mặt không biểu tình, nhưng đáy lòng lại có chút bất đắc dĩ, dù sao thì Bạch Tiểu Thuần thật sự là đã hoàn thành yêu cầu của y.

Đỗ Lăng Phỉ lúc này đang giao chiến với kình địch, nên không rảnh phân tâm. Rốt cục sau một nén nhang chiến đấu giằng co, Đỗ Lăng Phỉ đã dùng ba lần cử trọng nhược khinh, lúc này mới thủ thắng.

Chẳng qua là linh khí ở trong cơ thể đã tiêu hao phân nửa. Sau khi nàng đầm đìa mồ hôi bước xuống diễn võ đài, đang muốn điều tức, thì lại nghe được âm thanh kinh hô của Bạch Tiểu Thuần, nghĩ tới bản thân đã phải vất vả khổ cực mới có thể tiến được vào ba thứ hạng đầu, mà đối phương lại không cần tốn chút sức lực nào cũng có thể đạt được thành tích giống như mình, đáy lòng ủy khuất, hận không thể đem đối phương hành hung một trận.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn. Hắn sớm đã phát hiện ra Đỗ Lăng Phỉ này nhìn mình không vừa mắt, giờ phút này cũng rất ủy khuất, trơ mắt nhìn đối phương. Bộ dáng này lại làm cho Đỗ Lăng Phỉ suýt nữa không nhịn được mà muốn ra tay ngay lập tức.

Còn trận chiến của Trần Tử Ngang lại tương đối nhẹ nhõm hơn một ít. Tuy thế những cũng đánh mất thời gian hơn nửa nén nhang, hao phí mất một ít linh khí, lúc này mới có thể thủ thắng.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng gã cũng có đủ loại ghen ghét và hâm mộ.

“Ba thứ hạng đầu đã xuất hiện. Ba người các ngươi đều là... thiên kiêu của ngoại môn. Cùng tiến lên đây lựa chọn sắp xếp cho vòng đấu tiếp theo, tiểu cầu số ba sẽ được tính là luân không, tự động tiến vào vòng quyết chiến.” Tôn trưởng lão vội ho một tiếng khi nói ra mấy chữ thiên kiêu này, tay phải vung lên, túi lớn lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này Trần Tử Ngang vẫn là người đầu tiên đi tới, lấy ra một cái tiểu cầu. Sau khi nhìn thấy con số trước mặt là số hai, đáy lòng gã thở dài một tiếng, đi sang một bên.

Đỗ Lăng Phỉ thở sâu, đang muốn tiến lên, bỗng nhiên bước chân dừng lại, lạnh nhạt quay sang nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Ngươi tới trước!” Nàng lạnh giọng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần đang ở một bên xem náo nhiệt, nghe được lời của Đỗ Lăng Phỉ thì cũng không có cự tuyệt, trực tiếp tiến lên vươn tay phải vào bên trong túi lớn. Giờ phút này Đỗ Lăng Phỉ đang lạnh nhạt nhìn Bạch Tiểu Thuần, chẳng những nàng như thế, mà đệ tử bốn phía đến xem cũng đều rối rít nhìn lại.

Ngay cả Tôn trưởng lão và Lý Thanh Hậu cũng đều như vậy.

Ở trước mắt bao nhiêu người, Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ. Thật sự là hắn không quan tâm bốc ra được số bao nhiêu, vì vậy mà tùy ý lấy ra một cái tiểu cầu nhìn qua, ngay cả bản thân cũng sửng sốt một chút.

Số ba.

“Cái kia, là ngươi bắt ta lấy trước đó nha.” Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, nhìn sang Đỗ Lăng Phỉ ở bên cạnh.

Ánh mắt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra hung mang, nắm chặt nắm đấm, hung hăng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, bộ ngực phập phồng mãnh liệt, chỉ cảm thấy trong người như muốn nổ tung.

Trần Tử Ngang mở to hai mắt, cả người đều ngây ngốc một chút. Y không cách nào tưởng tượng ra được người này đến cùng có vận khí lớn đến cỡ nào. Rõ ràng... Lại luân không rồi.

Đám đệ tử vây xem ở bốn phía, giờ phút này từng người một nhìn thấy tiểu cầu ở trong tay Bạch Tiểu Thuần, rút cục không đè nén đc, lập tức xôn xao đứng dậy

"Rõ ràng lại luân không rồi!"

"Hắn tên là Bạch Tiểu Thuần đúng không? Hắn... Hắn đến cùng có cái vận khí gì a? Lại luân không tới hai lần!"

"Tên gia hỏa vô sỉ này, hắn cái gì cũng không có làm, vậy mà tiến nhập vào vòng quyết chiến..."

“Loại người này mà cũng có thể đi tới được trận chung kết. Chết tiệt, nếu ta có được loại vận khí này, ta cũng có thể!” Mọi người ở bốn phía xôn xao, trong đó mất người dự thi đã bị loại, lại càng ghen ghét đến cực hạn.

Tôn trưởng lão chần chừ một chút, nhìn về phía Lý Thanh Hậu. Đáy lòng Lý Thanh Hậu thở dài một tiếng, y cũng thực sự bội phục cái vận khí của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bầu không khí ở bốn phía có chút không đúng, xấu hổ cười cười, tranh thủ thời gian nhanh như chớp chạy ra khỏi diễn võ đài, đứng ở bên ngoài cửa, bày ra vẻ mặt xin lỗi.

“Ài, vốn ý định của ta là nhận thua mà...” Bạch Tiểu Thuần nhìn tiểu cầu ở trong tay, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Lăng Phỉ thở sâu, thật lâu mới đè nén được cảm giác chua xót xuống đáy lòng, cắn răng, nhìn về phía Trần Tử Ngang. Nàng không thể không định khí ngưng thần, lúc trước nàng đã từng quan sát qua Trần Tử Ngang, biết đây là một kình địch cường hãn.

Trần Tử Ngang cười khổ, cũng thở sâu, rất nghiêm túc nhìn Đỗ Lăng Phỉ.

Hai người nhìn nhau trong mấy hơi thở, rồi nháy mắt triển khai quyết chiến. Trong khoảng thời gian ngắn, những âm thanh phanh phanh vang lên quanh quẩn khắp bốn phía. Trận chiến này có thể nói là màn đấu pháp đặc sắc nhất kể từ lúc bắt đầu tỉ thí cho đến nay. Trần Tử Ngang lại càng bạo phát ra toàn bộ thực lực, nhất là gã lấy ra mấy miếng hạt giống, ngay tại chỗ thúc hóa thành linh thực có đủ lực công kích. Loại phương thức vận dụng thảo mộc này, khiến cho hai mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng.

Mà Đỗ Lăng Phỉ ở bên này, dùng lực lượng cử trọng nhược khinh điều khiển phi kiếm gào thét bay qua. Thậm chí qua một lúc, lại lấy thêm ra một thanh kiếm nữa. Hai thanh kiếm xuyên thẳng qua, hình thành một màn xoắn giết, trong nháy mắt làm cho trận đấu pháp này đã lên tới đỉnh phong.

Hai người đều không thể giữ lại đòn sát thủ, cũng khó có thể khống chế linh khí tiêu hao, tranh đấu ngày càng ác liệt.

Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài tâm trí nhộn nhạo, trầm trồ khen ngợi không dứt.

Một trận chiến này kéo dài gần nửa canh giờ. Cuối cùng nổ vang một tiếng, Đỗ Lăng Phỉ không tiếc phế bỏ một cây kiếm, khiến cho cây kiếm này vỡ vụn, hóa thành vô số mũi nhọn, dựa vào tốc độ của cử trọng nhược khinh, trực tiếp phong bế tất cả phương hướng của Trần Tử Ngang, tạo thành tuyệt sát, dồn ép Trần Tử Ngang liên tiếp lui về phía sau, linh khí trong cơ thể khô kiệt, đành thở dài một tiếng, lựa chọn nhận thua.

Đệ tử ngoại môn ở bốn phía đều thấy một trận chiến này vô cùng thê thảm, trong mắt đồng loạt lộ ra kính nể. Với Đỗ Lăng Phỉ là khâm phục, kể cả là Trần Tử Ngang, cũng bởi vì một trận chiến này mà quật khởi.

Gã tuy thất bại, nhưng nhất định sau này danh khí sẽ được truyền ra.

Tôn trưởng lão cũng có chút thỏa mãn, nhất là đối với Đỗ Lăng Phỉ, thậm chí còn xuất hiện một tia tâm ý muốn thu làm đệ tử.

Tương tự, mặc kệ cho lần tiểu bỉ này cuối cùng như thế nào, thì cái tên Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ bị truyền ra...

Lúc âm thanh nhận thua của Trần Tử Ngang vẫn còn quanh quẩn, Đỗ Lăng Phỉ sắc mặt trắng bệch, lảo đảo đứng ở trên diễn võ đài. Linh khí của nàng cũng sắp khô kiệt, giờ phút này thở sâu, lấy ra đan dược nuốt vào. Nhưng nàng hiểu rõ có làm thế này cũng vô dụng, không bổ sung được bao nhiêu. Cái nàng cần lúc này chính là khoanh chân ngồi xuống mấy canh giờ. Dù sao thì nàng đã đấu pháp liên tục bốn lần.

Chẳng qua là quy tắc của tiểu bỉ sẽ không cho đệ tử có nhiều thời gian nghỉ ngơi như vậy. Dù sao thì đây cũng chỉ là tiểu bỉ mà thôi.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi lên đây cho ta!” Đỗ Lăng Phỉ cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra hung mang, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên ngoài. Nàng muốn thừa dịp linh khí lúc này còn chưa triệt để khô kiệt, trực tiếp giải quyết xong cái tên Bạch Tiểu Thuần chết tiệt chỉ biết dựa vào vận khí mà rõ ràng có thể cùng với mình tiến vào vòng quyết chiến này.

Lời nói của Đỗ Lăng Phỉ vừa truyền ra, mọi người ở bốn phía đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong từng ánh mắt đều lộ ra một chút hả hê. Theo bọn hắn, mặc dù Đỗ Lăng Phỉ đã mỏi mệt không chịu nổi, nhưng muốn thu thập cái tên Bạch Tiểu Thuần mưu lợi mà thắng này thì vẫn dễ dàng.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, thấy Đỗ Lăng Phỉ có chút đứng không vững thì hắn đột nhiên có cảm giác, tựa như... mình có thể giành được đệ nhất.

“Lần này, Bạch Tiểu Thuần ta rốt cuộc đã có thể dương danh lập vạn. Chờ đến khi ta đi lên, thi triển ra cử trọng nhược khinh, phải làm cho tất cả mọi người ở bốn phía kinh hô.” Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu ưỡn ngực, trong đầu đã xuất hiện một hồi hình ảnh tất cả mọi người đều giật mình, vì vậy cất bước đi lên diễn võ đài.

Nhưng nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần vừa bước lên, hai mắt Đỗ Lăng Phỉ lóe lên hàn mang, tay phải mãnh liệt bấm niệm pháp quyết chỉ một cái. Lập tức cây kiếm ở bên cạnh nàng, phóng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Khí thế lăng lệ ác liệt tràn ra rõ ràng, khiến cho bốn phía trong nháy mắt đã có cảm giác băng hàn. Hiển nhiên lúc này Đỗ Lăng Phỉ dã dùng toàn bộ linh khí đánh ra một kích toàn lực, cũng khiến cho uy lực của một kiếm này đã vượt qua bình thường.

Càng kinh người hơn, đó là thân hình của Đỗ Lăng Phỉ ở trong khoảnh khắc này cũng lao vọt ra, đuổi theo thanh phi kiếm. Sau khi chạm một cái vào chuôi kiếm, thân hình của nàng gần như đã hòa cùng một chỗ cùng với thanh phi kiếm, tuy hai mà một, trở thành nhất thể, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Oanh một tiếng. Tốc độ của phi kiếm lập tức bạo tăng, tốc độ cực nhanh, so với lúc đấu pháp cùng với Trần Tử Ngang còn nhanh hơn vài phần, nhấc lên tiếng gào thét bén nhọn, thậm chí còn giống như phá vỡ tiếng gió, hóa thành một đạo cầu vồng, nháy mắt đã tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Mọi người ở bốn phía cũng đều chấn động tâm thần, đã bị một kiếm này hấp dẫn, rối rít kinh hô.

“Nhất Kiếm Phi Tiên!”

“Đỗ sư tỷ rõ ràng đã luyện thành một thức kiếm quyết này!”

Hai mắt Tôn trưởng lão càng sáng ngời, Lý Thanh Hậu cũng khẽ gật đầu. Hai người tự nhiên nhìn ra Đỗ Lăng Phỉ thực sự không có luyện thành công pháp này, mà vào lúc này, linh khí trong cơ thể dầu hết đèn tắt cưỡng ép thi triển ra, dựa vào một luồng linh khí, miễn cưỡng phát huy ra uy lực của kiếm quyết này.

“Được ăn cả ngã về không, hiểu rõ được ý nghĩa của kiếm quyết này. Đỗ Lăng Phỉ này không tệ, thực ra nàng thích hợp với Thanh Phong Sơn hơn.” Trong mắt Lý Thanh Hậu lộ ra tán thưởng.

Giờ phút này, những đệ tử ngoại môn ở nơi đây, tất cả đều chấn động tâm thần, tựa như cảnh vật ở trước mắt đều đã mơ hồ, chit có thân ảnh Đỗ Lăng Phỉ dung hợp cùng một chỗ với phi kiếm là đặc biệt rõ ràng.

Kiếm đang gào thét, người đi theo kiếm, hóa thành một kích kinh người này. Vẻ mặt của Đỗ Lăng Phỉ mang theo mỏi mệt, nhưng trong mắt lại lộ ra sắc bén. Nàng vô cùng nắm chắc và tin tưởng, một kiếm này nhất định sẽ thắng.

Đúng lúc này, nháy mắt khi phi kiếm và Đỗ Lăng Phỉ tới gần Bạch Tiểu Thuần, hai mắt hắn co rút lại, toàn thân oanh lên một tiếng. Ngọc bội cũng tốt, phù chú cũng được, toàn bộ đều bạo phát đi ra, tạo thành từng tầng phòng hộ, thân hình thì nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng phi kiếm này hiển nhiên không phải là phàm phẩm, lại trực tiếp lọt qua từng tầng phòng hộ. Mặc dù tốc độ nhanh chóng giảm bớt, cũng không phá vỡ được màn sáng phòng hộ, nhưng lại hoàn toàn xuyên thấu, mũi kiếm đã trực tiếp đâm vào người Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng tựa hồ đã không còn dư lực nữa, lúc nó đâm vào người Bạch Tiểu Thuần thì giống như bị kẹt lại. Thân hình Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau làm cho thanh kiếm kia lay động theo. Từ quần áo bị tổn hại có thể nhìn thấy được, ở bên trong bất thình lình lại có từng tầng áo da.

Mọi người ở bốn phía nhìn thấy như vậy đều thi nhau trợn mắt há mồm, từng người hít vào một ngụm khí.

“Cái này... Bạch Tiểu Thuần này, rõ ràng trên người hắn vẫn còn có phòng hộ!”

“Gia hỏa này sợ chết tới mức nào a. Đây chỉ là một cái tiểu bỉ mà thôi, chẳng những có pháp khí, phù chú phòng hộ, trên người còn mặc thêm cả áo giáp da!!”

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ trắng bệch, nhìn đối phương lui về phía sau như con thỏ bị đạp phải đuôi. Chẳng những rất nhanh, mà phi kiếm của mình cũng cắm ở trên đó. Nàng nghiến răng bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, muốn điều khiển phi kiếm quay trở về. Nhưng linh khí của nàng vốn đã khô kiệt chỉ còn lại một tia, nên lúc này mặc cho nàng có điều khiển thế nào thì phi kiếm kia chỉ rung rung, nhưng lại không có cách nào lôi ra.

Đến cuối cùng, Đỗ Lăng Phỉ sốt ruột, một lần nữa lại vận chuyển linh khí trong cơ thể. Nhưng còn chưa kéo được phi kiếm về, thì khóe miệng đã tràn ra máu tươi, lảo đảo lùi về phía sau vài bước. Thân hình đứng không vững, ngồi xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, linh khí trong cơ thể đã triệt để khô héo.

Trong lòng nàng dâng lên vô hạn ủy khuất, nghĩ đến bản thân mình phải vất vả khổ cực cuối cùng mới tiến vào trước hai, nhưng Bạch Tiểu Thuần này lại dễ dáng, thậm chí linh khí còn không có tiêu hao, nội tâm không cam lòng, hóa thành phẫn nộ, nghiến răng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì Bạch Tiểu Thuần nhất đinh là đã bị nàng giết vô số lần. Nếu như nàng còn có khí lực, nàng thậm chí còn muốn đi lên cắn Bạch Tiểu Thuần một miếng lớn.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, cực nhanh lui về phía sau. Hắn cũng không nghĩ tới Đỗ Lăng Phỉ cuối cùng vẫn còn có một chiêu này.

Hơn nữa phòng hộ của bản thân rõ ràng lại bị đánh thủng.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ. Cũng may là ta nghĩ nhiều, mặc trên người bảy tám tấm áo da." Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, nhìn chòng chọc vào phi kiếm ở trên bờ vai. Phi kiếm này sau khi xuyên qua lớp phòng

hộ, lực lượng đã giảm, lại bị bảy tám tấm áo da ngăn lại, nên lúc cuối cùng chạm được vào thân thể hắn thì dư lực cũng không còn bao nhiêu.

Với Bất Tử Bì của hắn, thậm chí ngay cả cảm giác muỗi đốt còn không có.

Nhưng lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sợ hãi. Hắn nhìn chằm chằm vào phi kiếm ở trên bờ vai, lấy tay lôi thanh kiếm này xuống, đưa mắt nhìn Đỗ Lăng Phỉ đang thở hồng hộc gắt gao nhìn chằm chằm vào mình.

"Sư tỷ, ném loạn bảo khí là không tốt đâu. Thanh kiếm này, ngươi vứt đi phải không? Nếu ngươi vứt đi, ta đây sẽ lấy a." Bạch Tiểu Thuần vui thích đem phi kiếm ở trong tay ném vào trong túi trữ vật, sau đó lấy ra tiểu mộc kiếm, đang chuẩn bị triển khai cử trọng nhược khinh, làm cho tất cả mọi người kinh hô.

"Ngươi..." Đỗ Lăng Phỉ nhìn thấy phi kiếm của mình bị Bạch Tiểu Thuần cầm đi, ánh mắt đều đỏ lên, cả người như muốn phát cuồng, nộ khí công tâm, lại bị tức giận mà hôn mê bất tỉnh.

Trong lần tiểu bỉ này, đã có hai người bị Bạch Tiểu Thuần làm tức giận ngất đi rồi.

"Ồ, sao lại choáng luôn rồi?" Bạch Tiểu Thuần nhìn Đỗ Lăng Phỉ đã té xỉu, cầm tiểu mộc kiếm ở trong tay có chút bất đắc dĩ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đả Đảo Bạch Tiểu Thuần!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Đám đệ tử ngoại môn bốn phía, còn cả những người bị loại trong trận tỷ thí vừa rồi, tất cả dường như cùng chung địch nhân mà hướng về phía Bạch Tiểu Thuần kêu gào.

"Vô sỉ! Bạch Tiểu Thuần ngươi quá vô sỉ rồi!"

"Thủ thắng như thế, chúng ta không phục! !"

"Đả đảo Bạch Tiểu Thuần!"

Nhìn đám người đang hò hét kịch liệt, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Còn nghĩ thầm rằng cho dù lúc này hắn thi triển ra Cử trọng Nhược khinh thì cũng khó mà dẹp được lửa giận của mọi người, không khéo còn có thể phản tác dụng, khiến cho mọi người càng cảm giác mình vô sỉ…Vì vậy hắn liền tranh thủ nhìn qua Tôn trưởng lão.

"Tôn trưởng lão, ta là đệ nhất a, người nhanh tuyên bố a."

Tôn trưởng lão cười khổ, Lý Thanh Hậu đang đứng một bên cũng thở dài. Y không thể nào dự liệu được, để Bạch Tiểu Thuần tới tham dự trận tiểu bỉ lại có thể mang đến một kết quả như vậy.

"Ách. . . Thôi được, lần tiểu bì này, Bạch Tiểu Thuần, đệ nhất!" Tôn trưởng lão cười khổ lắc đầu. Lời lão vừa truyền ra, thì đám đệ tử bốn phía chợt hầm hầm nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình rất lợi hại, nhưng nhiều người như vậy…trong lòng hắn cũng đầy sợ hãi. Hắn đang muốn đi xuống diễn võ đài, tranh thủ rời khỏi cái địa phương nguy hiểm này thì Đỗ Lăng Phỉ bên kia cũng được mọi người cứu tỉnh lại. Hơi thở nàng chợt dồn đập, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm đầy giận dữ, đồng thời nàng nghiến răng nghiến lợi mà nói.

“Bạch Tiểu Thuần, trận tiểu bỉ lần này, Đỗ Lăng Phỉ ta không phục!”

“Ngươi trở thành đệ nhất, cũng là vì Đỗ Lăng Phỉ ta cấp cho ngươi vị trí đệ nhất mà thôi. Còn ngươi, cá nhân ta không phục, ngươi có dám cùng ta so đấu lại lần nữa không?”

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, bước chân cũng không dừng lại, thầm nghĩ bản thân hắn có bệnh mới đi so đấu với nữ nhân điên này lần nữa, vạn nhất đối phương lại choáng ngất nữa thì làm sao chứ.

“Ta không đấu pháp cùng ngươi, chúng ta đều là đệ tử ngoại môn, là dược đồng Hương Vân sơn. Ta với ngươi sẽ so đấu về tạo nghệ thảo mộc!” Đỗ Lăng Phỉ nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần gằn từng từ một, giọng nói mang đầy quyết tâm.

“Nếu ngươi thắng, thanh Tùng Kiếm kia ngươi có thể mang đi. Bằng không mà nói, từ hôm nay Đỗ Lăng Phỉ ta sẽ không để yên chuyện này cho ngươi đâu!”

Nghe được so đấu chỉ là tạo nghệ thảo mộc, bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Sau đó hắn quay đầu nhìn Đỗ Lăng Phỉ, thoáng có chút chần chờ.

“Bạch Tiểu Thuần, nếu trên lĩnh vực tạo nghệ thảo mộc mà ngươi có thể thắng ta, ngươi cũng có thể mang nén Lăng Vân Hương này đi!” Đỗ Lăng Phỉ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dừng bước, thấy hắn có chút do dự, thầm nghĩ sợ đối phương không có gan so đấu nên trực tiếp lấy một nén nhang màu tím xanh từ trong túi Trữ vật ra.

Nén nhang này vừa được đưa ra thì tản ra từng đợt hương khí. Mà những đệ tử ngoại môn kia khi nhìn thấy Lăng Vân hương cũng đồng loạt lộ ra ánh mắt đầy hâm mộ.

"Nhất giai Linh Dược, Lăng Vân hương. . . Trong đám Linh dược Nhất giai cũng có thứ hạng rất cao, giá trị xa xỉ, có hiệu quả đối với Ngưng khí tầng bảy trở xuống."

"Đây là Đỗ Lăng Phỉ chuẩn bị đột phá Ngưng khí tầng năm mà tốn hao một cái giá rất lớn để đổi lấy a…"

"Tạo nghệ thảo mộc của Đỗ sư tỷ ở ba bia đá đầu tiên xếp trong nhóm hai mươi hạng đầu, lần này Bạch Tiểu Thuần nhất định phải thua rồi!"

Bạch Tiểu Thuần lập tức nhận ra được Lăng Vân hương trước mặt, công hiệu của dược này đã được giới thiệu trong quyển Thảo mộc đệ tam thiên khi đề cập đến Lăng Vân Thảo. Lúc này hắn cũng đã động tâm, hơn nữa còn nghe được đám người xung quanh bàn tán về việc đối phương có mặt trong nhóm hai mươi hạng đầu trên bia đá, thì hai mắt hắn không khỏi sáng lên.

"Ngươi…ngươi thật sự nằm trong nhóm hai mươi người đứng đầu??" Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn chắc chắn một chút bèn lui vài bước ra phía sau rồi hỏi.

"Rốt cuộc thì ngươi có dám đấu hay không?" Đỗ Lăng Phỉ cắn răng nói ra.

"Ta chỉ mới học được ba thiên đầu của Thảo mộc mà thôi…" Bạch Tiểu Thuần chần chờ nói.

"Vậy so đấu với ngươi chỉ trong ba thiên đầu! Ngươi có dám không?" Đỗ Lăng Phỉ chợt cảm thấy bực bội muốn phát điên lên, bèn hét lớn.

“Đấu…ta còn có thể không đấu được sao.” Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền trả lời kèm theo một vẻ mặt khổ sở, nhưng trong lòng hắn lại đang vui cười như hoa nở, thầm cảm thấy muội tử trước mắt thật sự cũng quá khờ đi.

Mọi người nghe xong câu trả lời của Bạch Tiểu Thuần thì chợt xôn xao hẳn lên. Lúc này Đỗ Lăng Phỉ cũng thở ra một hơi, linh khí trong người nàng tuy chưa khôi phục lại nhưng thể lực cũng đã khôi phục lại không ít. Nàng bèn hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái rồi quay người bước lên vài bước, chắp tay cúi đầu hướng về phía Tôn trưởng lão.

"Đệ tử Đỗ Lăng Phỉ, mời trưởng lão chứng kiến cuộc so đấu thảo mộc lần này của đệ tử và Bạch Tiểu Thuần.”

Tôn trưởng lão càng cảm thấy Đỗ Lăng Phỉ này càng không tệ, nghe vậy cũng vuốt vuốt chòm râu rồi nói.

“Cũng tốt, hôm nay lão phu sẽ ở đây làm chứng. Nhưng nếu là so đấu tạo nghệ thảo mộc, không bằng chưởng tòa ra đề, như thế nào?” Tôn trưởng lão nhìn về phía Lý Thanh Hậu.

Lý Thanh Hậu nghe vậy bèn nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu rồi cũng gật đầu nhẹ.

Từ đó, đám đệ tử xung quanh cũng chợt hưng phấn hẳn lên, ngay cả Đỗ Lăng Phỉ cũng có chút kích động mà hướng về Lý Thanh Hậu cúi đầu thêm lần nữa.

Loại hình tỷ thí không cần phải chém chém giết giết, hơn nữa còn có thể thu được danh tiếng cũng chính là loại mà Bạch Tiểu Thuần hắn thích nhất rồi. Lúc này hắn cũng không cần phải trưng ra một bộ mặt khổ sở nữa, mà đã hất cằm lên, làm ra một cái dáng vẻ thiên kiêu đầy ngạo nghễ. Khiến cho đệ tử bốn phía nhìn thấy đều không vừa mắt, Đỗ Lăng Phỉ nhìn thấy hắn vậy cũng phải hừ lạnh một tiếng.

“Thảo mộc chi đạo, liên tục biến hóa, cho dù nội dung chỉ gói gọn trong ba Thiên đầu, nhưng cũng tồn tại vô số biến số. Hôm nay ta sẽ ra hai đạo đề, để xem trong hai người các ngươi thì ai có thể thắng được.” Lý Thanh Hậu bình thản nói, ánh mắt cũng đảo qua hai người Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ, sau đó nâng tay phải vỗ túi Trữ vật, trong tay cũng có thêm hai hạt giống.

“Trong tay ta là hai hạt hoa giống, dùng Linh khí thôi hóa phối hợp với tạo nghệ thảo mộc của các ngươi. Người nào tạo ra được nhiều Linh hoa nhất, xem như người đó chiến thắng vòng đầu tiên.” Tay phải Lý Thanh Hậu cũng nhấc lên, hai hạt hoa giống cũng được chia ra mà bay về hướng Bạch Tiểu Thuần cùng với Đỗ Lăng Phỉ.

Đỗ Lăng Phỉ bắt lấy hạt giống, đang lúc nàng còn chần chờ thì Lý Thanh Hậu lại hất ra một viên đan dược tới thẳng chỗ của Đỗ Lăng Phỉ. Sau khi nàng chụp lấy thì có chút sững sờ.

“Đan dược này có thể giúp cho tu vi của ngươi trong chốc lát được khôi phục lại.” Giọng nói bình thản của Lý Thanh Hậu truyền tới khiến Đỗ Lăng Phỉ lập tức kinh hỉ, vội cảm tạ sau đó nuốt vào. Cũng trong vài hơi thở sau đó, toàn thân nàng chợt chấn động, ánh mắt cũng lộ ra tia sáng đầy linh động, tu vi trong cơ thể cũng trong cái chớp mắt này mà được khôi phục hoàn toàn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mọi chuyện diễn ra như vậy thì trong lòng có chút bất cam, nhưng cũng không dám nói gì. Hắn nhìn vào hạt giống trong lòng bàn tay mình, không có tiến hành thôi hóa ngay mà trước tiên chỉ đưa mắt phân biệt cẩn thận.

“Nếu ngươi không nhận ra được, thì để ta nói thẳng cho ngươi biết, đây chính là hạt giống Tam Linh hoa.” Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái đầy khinh miệt. Rồi cũng không thèm để ý thêm nữa mà khép đôi mắt lại, rồi vận chuyển linh khí trong cơ thể dung nhập vào lòng bàn tay, hình thành nên một tia linh lực dũng mãnh tiến vào bên trong hạt giống.

Rất nhanh, hạt giống trong lòng bàn tay nàng cũng nảy ra một mầm xanh biếc rồi nhanh chóng sinh trưởng. Không bao lâu thì mầm này đã cao hơn một thước, rồi nở ra một đóa Linh hoa màu xanh da trời, linh thực này lại tiếp tục sinh trưởng lên nữa.

Mà lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn hạt giống, như lại như có điều suy nghĩ.

Lý Thanh Hậu một mực quan sát Bạch Tiểu Thuần, thấy vậy, trong mắt y cũng chợt phát sinh một tia kinh ngạc sâu kín mà ngoại nhân rất khó nhận ra.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang trầm tư suy nghĩ thì đám đệ tử ngoại môn xung quanh đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ, lúc này linh thực trong tay nàng cũng đã cao tới hai thước, nở ra đóa hoa thứ hai rồi.

Khi linh thực trong tay của Đỗ Lăng Phỉ nở ra đóa hoa thứ ba thì Bạch Tiểu Thuần mới thôi động linh khí trong người mà dũng mãnh tiến vào bên trong hạt giống. Nhưng linh khí này cũng không duy trì bình ổn mà liên tục đứt đoạn, thậm chí khi hạt giống đã nảy mầm, hắn còn hà ra một hơi đem mầm kia thổi bay đi.

Thời gian trôi qua khoảng một nén nhang, sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ cũng đã có chút tái nhợt, nhưng nàng vẫn hung hăng cắn răng một cái, một hơi đem linh thực này nở ra sáu đóa hoa mới nhẹ nhàng thở ra rồi đặt linh thực qua một bên, hướng về Lý Thanh Hậu cúi đầu.

“Sáu đóa Linh hoa, có thể tính là phẩm giai cao cấp, không tệ.” Lý Thanh Hậu nhẹ gật đầu.

Trong lòng Đỗ Lăng Phỉ mới cảm thấy thỏa mãn, bèn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy linh thực trong tay hắn còn chưa tới một thước thì vẻ khinh miệt trong mắt lại dâng thêm nhiều hơn nữa.

Những đệ tử ngoại môn bên kia cũng đều phấn chấn tinh thần.

“Không hổ là Đỗ sư tỷ, Lam Linh hoa có thể nở ra sau đóa đã không tầm thường rồi. Bạch Tiểu Thuần bên kia còn chưa nở ra lấy một đóa hoa, thật sự là phế vật a.”

“Loại tỷ thí thôi hóa này, đầu tiên là phải quan sát xem đây là hạt giống gì, sau đó còn phải dựa theo quy luật sinh trưởng của từng hạt giống mà tiến hành thôi hóa. Phương diện này của Đỗ sư tỷ coi như đã vô cùng tinh thông rồi.”

Đang lúc mọi người còn bàn tán, thì linh thực trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng dần cao tới một thước, ngay sau đó cũng nhanh chóng nở ra một đóa hoa nhỏ khô quắt màu xanh da trời, đem so với hoa của Đỗ Lăng Phỉ thì dường như có vẻ không có đủ dưỡng chất. Đám ngươi xung quanh còn chưa kịp cười nhạo, thì linh thực này vẫn giữ nguyên độ cao một thước nhưng đã nở ra thêm một đóa hoa nhỏ màu xanh da trời nữa, sau đó là đóa thứ ba, đóa thứ tư, đóa thứ năm, đóa thứ sáu, đóa thứ bảy…

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, linh thực trong tay Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện liên tục chín đóa hoa!

Một màn này khiến cho tâm thần toàn bộ đám người đều chấn động, đồng loạt quay nhìn lại với vẻ không tưởng tượng được.

“Lam Linh hoa mỗi thước sẽ nở một đóa hoa, sao có thể một thước nở chín đóa được!” Đỗ Lăng Phỉ cũng có chút sửng sốt, cảm thấy việc này có chút khó tin.

Chỉ là một màn này còn chưa kết thúc, ngay khi chín đóa hoa nhỏ màu xanh da trời xuất hiện, thì hai mắt Bạch Tiểu Thuần cũng chợt lóe lên. Hắn hít sâu rồi đột nhiên phun ra một hơi thở ẩn chứa linh khí bên trong, rơi vào bên trên chín đóa hoa nhỏ này. Chín đóa hoa nhất thời run lên, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy màu sắc của chín đóa hoa này nhanh chóng biến đổi, đổi sang màu xanh lá cây!

Từ lam sắc, nhưng cuối cùng sau khi trưởng thành, lại chuyển biến hoàn toàn sang thanh sắc!

“Đây…đây không phải là Lam Linh hoa!” Trong đám đệ tử xung quanh, có vài người nhanh chóng nhận ra được, chợt trợn mắt, mang theo vẻ mặt đầy rung động.

“Thanh Linh hoa, lúc còn là hạt giống thì vô cùng khó phân biệt giữa Lam Linh hoa và Thanh linh hoa, nhưng phương pháp thôi hóa lại hoàn toàn khác nhau. Nếu như dùng phương pháp thôi hóa như Lam Linh hoa thì chỉ có thể nở ra Lam Linh hoa, lãng phí hoa giống!”

Toàn bộ mọi người lúc này đều giật mình nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt không thể nào tin nổi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã mở mắt ra, cầm Thanh Linh hoa trong tay để sang một bên, cười ha hả, chắp tay sau lưng nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ.

Tạo nghệ thảo mộc của hắn thật sự đã đến một trình độ không cách nào hình dung được. Nhìn kỹ một chút thì đã nhanh chóng nhận ra sự khác biệt, loại trình độ phân biệt này đối với hắn là quá đơn giản.

Sắc mặt của Đỗ Lăng Phỉ cũng đầy biến hóa. Thậm chí nàng còn có cảm giác như vừa bị người tát một cái, cả người cũng lùi về sau, mắt nhìn về phía Lam Linh hoa, rồi lại đưa mắt nhìn về phía Thanh linh hoa của Bạch Tiểu Thuần, cảm thấy trên mặt chợt nóng bừng. Vừa rồi bản thân nàng còn cao ngạo chỉ điểm cho đối phương, nhưng chỉ trong nháy mắt lại chứng minh hết thảy mọi chuyện, chính mình vừa rồi lại làm lãng phí mất hoa giống.

“Nhất định là Bạch Tiểu Thuần này vận khí tốt, ta nhìn thì thấy là Lam Linh, nhưng hắn lại nghĩ là Thanh Linh. Đích xác chỉ có nguyên nhân này, không phải hắn có khả năng phân biệt mà nhận ra được!” Đỗ Lăng Phỉ cắn răng thầm nghĩ.

“Vòng thứ nhất, Bạch Tiểu Thuần thắng. Giống hoa này hoàn toàn chính xác là Thanh Linh mà không phải là Lam Linh. Nhìn như giống hệt nhau, nhưng đường vân lại có chút khác nhau, nếu như không tỉ mỉ nhìn thì rất khó phát hiện ra, quả thật rất dễ lẫn lộn.” Lý Thanh Hậu nhàn nhạt mở miệng, đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Sau đó y nâng tay phải vung lên, trong tay xuất hiện một gốc linh thảo.

Linh thảo này lại rất đặc biệt, có bốn màu sắc khác hẳn nhau. Chín lá cây cũng khác hẳn nhau, nở ra hai đóa hoa, một đen, một trắng, dường như hoa này như có đầy đủ linh tính mà thường xuyên va chạm vào nhau như muốn áp chế đối phương. Tuy nhìn thì như cùng là một cây, nhưng cẩn thận nhìn lại thì có thể phát hiện một số dấu vết chiết ghép.

“Vòng đầu khảo thí là thôi hóa, đợt thứ hai này sẽ lấy phân biệt làm chính đi. Gốc linh thực trong tay ta do nhiều loại linh thảo chiết ghép mà ra. Người nào trong các ngươi kể được chính xác nhiều loại hơn, thì thắng lợi.”

Lý Thanh Hậu đặt gốc linh thảo này lơ lửng trước người, đưa mắt nhìn về Bạch Tiểu Thuần như muốn xem xem tiểu hài tử ngày đó bản thân mình đưa vào tông môn, phải chăng có thể khiến cho bản thân lại tiếp tục giật mình nữa hay không.

Đỗ Lăng Phỉ cắn răng. Nàng cảm giác lúc nãy mình đã quá sơ suất nên lúc này càng thể hiện ra vẻ nghiêm túc chưa từng có, sau khi lấy ra miếng ngọc giản thì nàng bước đến bên cạnh gốc Linh thảo kia.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt lộ ra ánh nhìn đầy hứng thú, hắn cũng đi tới. Hai người nhìn ngắm thật lâu, thỉnh thoảng lấy ra ngọc giản ghi chép lại. Một lát sau, Đỗ Lăng Phỉ đưa tay di di trán, sau đó lui lại vài bước, sắc mặt đầy âm tình bất định mà nhìn qua Bạch Tiểu Thuần. Nàng vừa rồi nhìn ra được tám loại, còn những thứ khác, nàng có phân biệt thế nào đi nữa cũng không nhận ra được.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần bên kia chẳng những còn chưa dừng quan sát, mà ngược lại hai mắt hắn cũng dần sáng lên. Thậm chí còn xuýt xoa,

đảo quanh linh thảo kia vài vòng, lâu lâu còn kinh hô lên một tiếng như vừa phát hiện thêm điều kinh hỉ nào đó.

"Còn có thể như vậy?"

"Đây là. . . Có ý tứ!"

Bốn phía đều yên tĩnh nhìn Bạch Tiểu Thuần. Bọn họ cũng không tin lúc nãy Bạch Tiểu Thuần dựa vào thực lực bản thân có thể phân biệt được. Đại đa số đều cho rằng vận khí của Bạch Tiểu Thuần rất tốt, trực tiếp nhìn nhận đấy là Thanh Linh hoa rồi tiến hành thôi hóa luôn.

“Giả vờ, ngươi lại tiếp tục giả vờ.” Trong lòng Đỗ Lăng Phỉ rất không phục, càng nhìn Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy chán ghét.

Thời gian trôi qua khoảng một nén nhang, Bạch Tiểu Thuần cũng chưa dừng lại. Hắn hoàn toàn nhập tâm, quên cả tỷ thí. Loại chiết ghép linh thảo thế này dường như đã mở ra trong đầu Bạch Tiểu Thuần một cánh cửa rộng lớn đối với tạo nghệ thảo mộc. Khiến cho mấy vạn giống thảo dược trong đầu hắn đã không còn là một đám riêng rẽ, mà như bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới lưu luyến lui về phía sau. Nhưng lúc nhìn qua linh thảo, ánh mắt hắn cũng lộ ra đầy vẻ si mê và hâm mộ.

Hai người Lý Thanh Hậu cùng Tôn trưởng lão chợt nhìn nhau. Sau đó Lý Thanh Hậu bỗng nhiên mở miệng.

“Được rồi, lúc này thì hai người các ngươi cũng nêu lên linh thảo đã nhận biết được đi. Đỗ Lăng Phỉ, ngươi nói trước.”

Đỗ Lăng Phỉ cắn răng một cái, rồi lấy ra ngọc giản, bắt đầu liệt kê.

“Đệ tử chỉ nhận biết được tám loại, theo thứ tự là Thủy Thiên Văn, Hàn Nhất Căn, Địa Long quả, Thần Vụ Thảo. . . Cuối cùng thì là Hoàng Thổ Tinh!" Nói xong, Đỗ Lăng Phỉ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nàng không tin Bạch Tiểu Thuần có thể vượt qua bản thân mình, dù sao tám

loại thảo dược tuy không nhiều lắm, nhưng thực tế lại thì linh thảo bên kia được chiết ghép gần như là hoàn mỹ với độ khó cũng vô cùng lớn, nhận ra được tám loại trong đó tuyệt đối không hề ít.

“Hô, nếu như Bạch Tiểu Thuần này cũng vô sỉ nói là tám loại, thì cũng đã có ngọc giản làm bằng chứng!” Đỗ Lăng Phỉ cười lạnh thầm nghĩ.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình thì chợt hất tay áo nhỏ lên, sau đó mới xuất ra ngọc giản ghi chép linh thảo.

“Không nói tới tám loại thảo dược mà Đỗ sư tỷ vừa liệt kê ra. Trừ cái đó, thì đệ tử nhìn ra được sáu mươi bảy loại dược thảo. Đáng tiếc trong đó có tới ba mươi mốt loại đệ tử không biết, chỉ nhận ra được ba mươi sáu loại mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây thì đám đệ tử bốn phía chợt nghẹn ngào kinh hô lên.

“Sáu mươi bảy loại? Điều này sao có thể được chứ?”

“Loại phân biệt này, có thể nhận ra được tám loại đã là cực hạn rồi. Làm sao có thể nhận ra được hơn mấy chục loại chứ?”

Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm rồi chợt cười lạnh. Nàng thật sự không tin lời đối phương, cho nên đã kết luận Bạch Tiểu Thuần lúc này thật sự đã quá càn rỡ rồi.

“Vậy sao Bạch sư đệ không nói có ba vạn loại tất cả, nói vậy, ngươi đem tất cả ba thiên Thảo mộc nói ra hết một lượt không chừng cũng có thể trúng không ít a.” Đỗ Lăng Phỉ châm chọc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thảo Mộc Nghiền Ép

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Lời nói của Đỗ Lăng Phỉ khiến đệ tử xung quanh cười vang. Bọn hắn không tin, tạo nghệ về thảo mộc của Bạch Tiểu Thuần lại có thể cao hơn Đỗ Lăng Phỉ. Nhất là những điều Bạch Tiểu Thuần vừa nói càng khiến đám người ấy cho là vớ vẩn, không bao giờ xảy ra.

“Nếu Bạch Tiểu Thuần có thể chiến thắng thì tạo nghệ của hắn trong ba quyển đầu có thể so sánh với Chu sư tỷ. Điều này có thể sao?”

“Hắn làm ra vẻ huyền bí càng khiến người ta chán ghét mà thôi. Lát nữa nhất định phải vạch trần sự thực…”

Đám đệ tử nhìn nhau rồi liên tục cười cợt, buông ra những lời nhạo báng. Bạch Tiểu Thuần đứng đó, hắn nhíu mày.

“Các ngươi nói xong chưa?” Thần sắc hắn trở nên lạnh lùng. Hắn đang nổi giận thực sự. Nếu chỉ là đánh nhau thôi hắn sẽ không như thế. Nhưng hắn là người lập chí trở thành một Dược sư vĩ đại. Sự trào phúng và nghi ngờ của mọi người về phương diện thảo mộc khiến hắn cảm thấy nhục nhã.

“Các ngươi có thể nghi ngờ vận khí của ta, có thể hoài nghi pháp bảo của ta nhưng trên con đường thảo mộc, ta không có cùng cái nhìn nông cạn như các ngươi. Cái ta nhìn chính là trời đất!”

Giọng hắn vang lên, truyền ra xa cùng vẻ mặt nghiêm túc trên thân hình nhỏ nhắn đầy nghiêm túc làm toát lên khí thế kiên định, trầm ổn

như một ngọn núi. Khuôn mặt lạnh giá khiến những đệ tử có mặt vừa cười nhạo hắn sửng sốt.

Ngay cả Đỗ Lăng Phỉ cũng ngơ ngác. Nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn một người hoàn toàn khác lúc trước.

“Gốc Linh thực này gọi là Hắc Bạch Hoa, bên trong có Kim Ngân Căn, Thiên Hoàng Diệp, Thủy La Thảo, Cửu Địa Quả, Loa Văn Nhục, Biên Vân Hoa, Tâm Phong Hành, Hàm Dương Quả,…”

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, tay áo hất lên. Lúc này, hắn không còn mang vẻ nhu thuận như trước, thay vào đó là cảm giác hắn đang hận, và những người trước mặt hắn là những kẻ đáng hận. Hắn chắp tay sau lưng, nhìn đám người bằng ánh mắt lạnh lùng. Ánh mắt hắn lần lượt đảo qua bốn phía. Thời gian qua đi, từ trên người hắn toát ra một cỗ khí thế không nói lên lời.

Càng nói, đám người đứng quanh càng chấn động mạnh, vẻ mặt kinh ngạc khó tin nổi.

Nhất là Đỗ Lăng Phỉ. Nàng cau mày, cẩn thận quan sát Linh thực. Theo lời Bạch Tiểu Thuần, những loại dược thảo kia nàng cũng biết. Tất cả đều có trong ghi chép về thảo mộc của ba quyển đầu nhưng trước đó nàng hoàn toàn không nhìn ra được.

“Xem như ngươi là người đã thuộc làu nội dung ba quyển đầu rồi vậy. Được rồi, những loại thảo dược ngươi kể ra đúng là nhiều hơn ta. Nếu ngươi có thể nói một lần nội dung của ba quyển đầu mà không sai một loại, ta có thua cũng tâm phục khẩu phục.” Đỗ Lăng Phỉ hừ lạnh một tiếng. Trong lòng nàng vẫn chưa tin Bạch Tiểu Thuần có thể làm được việc đó.

“Không sai! Nếu ngươi có bản lĩnh nói ra tất cả các loại thảo dược trong ba quyển đầu, ngươi chính là người chiến thắng!”

“Đừng cố làm ra vẻ huyền bí. Cái gì là chúng ta kiến thức nông cạn? Cái gì là ngươi chỉ nhìn trời cao đất dày? Ta thấy ngươi mới là kẻ nông cạn. Nếu không nhận ra thì mau thừa nhận đi, đừng giả thần giả quỷ cho người khác khinh thường!”

Đám đệ tử xung quanh mỉa mai, thay nhau lên tiếng.

Bạch Tiểu Thuần đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Đỗ Lăng Phỉ, lại nhìn mọi người. Bỗng hắn nở nụ cười, sau đó lạnh nhạt nói.

“Bách Thảo Căn, sinh trưởng ba mươi năm thì ra trăm lá. Lấy kinh mạch của nó sấy khô, lấp vào Linh thủy chiết ở phía trên lá Thiên Hoang có thể tạo ra điểm lấm chấm chỗ này.” Vừa nói, tay phải Bạch Tiểu Thuần vừa chỉ vào một điểm trên Linh thực, ở nơi đó lộ ra những điểm lấm tấm rất nhỏ.

“Lá Thiên Hoang dung hợp cùng với Cửu Diệp hóa thành một lá, thôn phệ Bạch Chước Hoa thể hiện ở chỗ này…”

“Bạch Chước Hoa dưới trăm năm thì không trổ hoa, sau trăm năm sẽ trổ hoa, nở trong thời gian rất ngắn. Trong thời gian trăm nhịp thở phải chiết lấy Tứ Diệp Tham Thượng, tẩm bổ bằng lá Thiên Hoang sẽ thành một đóa hoa màu trắng chính là Bạch Chước!”

“Tứ Diệp Tham dùng Linh hỏa sưởi ấm làm cho lá héo rũ, tinh hoa dung nhập tham thể, có thể khiến Bình Bối Tử phát dục, dung hợp thành một!”

“Bình Bối Tử….”

Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh nói ra từng câu, sau đó chỉ rõ dấu vết khiến hắn phát hiện ra trên thân Linh thực. Hắn trình bày cẩn thận, ngay cả phương pháp làm sao để phát hiện cũng nói ra. Mọi người có mặt bắt đầu chuyển từ trào phúng sang kinh ngạc. Sắc mặt người nào người nấy biến đổi liên tục, hoa hấp trở nên dồn dập. Cuối cùng, tất cả đệ tử ngoại

môn đều mang vẻ mặt không thể nào tin nổi. Có người còn hoảng sợ, lắp bắp.

“Sao có thể như vậy!”

“Trời ạ, việc này không thể xảy ra được!”

Từng câu từng câu thốt ra từ miệng Bạch Tiểu Thuần vang vọng, như một bàn tay vô hình tát vào mặt những người từng khinh thị hắn. Mọi người ở đây đều là dược dồng, lúc trước chẳng ai nhìn ra những điều ẩn dấu trên Linh thực, bây giờ được Bạch Tiểu Thuần chỉ ra, không ai là không ồ lên thừa nhận.

Từng lời của Bạch Tiểu Thuần đều chuẩn xác, không hề sai sót. Hắn chỉ có một mình nhưng đã làm rung động toàn bộ đệ tử ngoại môn ở nơi này.

“Tạo nghệ về thảo mộc của tên Bạch Tiểu Thuần này đã đạt tới trình độ kinh người rồi!” Tinh thần bọn họ chấn động mạnh, trong đầu như có tiếng sấm nổ vang. Lúc trước bọn hắn cười nhạo, bây giờ sắc mặt cả đám đỏ bừng xấu hổ.

Điều khiến bọn hắn hoảng sợ hơn là phương pháp suy diễn ngược của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ từ biểu hiện trên Linh thực, hắn suy ra phương pháp tiến hành. Loại suy luận này cần người ta phải có trình độ vô cùng cao mới có thể làm được.

“Việc này…., cách suy luận này… Kiến thức về thảo mộc của hắn sao có thể đạt tới trình độ này…”

“Hắn mới chỉ là một tên dược đồng, sao có thể dùng cách suy diễn ấy để biết được cách chưởng tòa tạo ra Linh thực. Chuyện này… chuyện này…” Tôn trưởng lão mở to mắt, nét mặt không thể tin nổi.

Hai mắt Lý Thanh Hậu sáng rực. Biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần cũng làm hắn không thể tin được.

Trong thời gian ngắn, sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ đã tái nhợt, thân thể lảo đảo lui về sau mấy bước. Nghe xong những gì Bạch Tiểu Thuần nói, tạo nghệ về thảo mộc của đối phương đã làm nàng hiểu ra, thậm chí tinh thần nàng còn hoảng hốt không ít lần. Cảm giác khó chịu trong cơ thể đã lên tới cực hạn.

Bạch Tiểu Thuần đang đứng đó, chỉ dùng lời nói, không cần pháp bảo lại khiến nàng không thể chống đỡ. Nàng chỉ thấy đầu óc nổ vang như có sấm chớp. Nàng liên tục bước lui về sau, sắc mặt ngày một tái nhợt.

“Hỏa Bán Hạ, Cửu Viêm Thiên làm cho linh châu chiếu sáng mãi trong trời đất, sau khi dung nhập vào Bán Hạ Quả sẽ sinh ra Hắc Đầu Hoa. Đó là loại thảo dược cuối cùng ta có thể nhìn ra được.”

Sau thời gian một nửa nén hương nữa, Bạch Tiểu Thuần nói xong câu cuối cùng thì đưa ánh mắt như có điện nhìn Đỗ Lăng Phỉ và mọi người có mặt.

“Đỗ sư tỷ, các vị đồng môn! Con đường thảo mộc bác đại tinh thâm, không có điểm cuối. Không hiểu được điều ấy thì tạo nghệ thảo mộc của các ngươi sẽ chỉ dừng ở đây mà thôi. Các ngươi đã yêu cầu ta kể ra toàn bộ các loại thảo mộc có trong ba quyển đầu, việc ấy có gì là khó!” Bạch Tiểu Thuần hất cằm, phất tay áo sau đó bắt đầu đọc thuộc lòng.

“Linh Đông Trúc…”

“Địa Long Quả…”

“Thủy Mặc Căn…”

Hắn lạnh nhạt cất lời, từng câu tiếp nối không dừng. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có giọng hắn vang lên quanh quẩn như biến thành một bàn tay khác, tiếp tục tát lên những khuôn mặt quanh đây đã từng cười nhạo mình.

Dần dần, từng người có mặt không nhịn được, lần lượt có nhiều người đã lấy ra ngọc giản để so sánh với những điều Bạch Tiểu Thuần đang nói. Thời gian qua đi, thân thể đám ấy ngày một run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ càng đậm.

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ chuyển thành trắng bệch, lảo đảo lui về sau như đang nhìn thấy quỷ.

Lúc trước nàng buông lời mỉa mai vì thực tế nàng còn chưa từng thấy người nào có thể đọc thuộc lòng toàn bộ ba vạn thảo mộc như thế. Chuyện ấy với nàng là không thể xảy ra. Nếu có, tạo nghệ của người ấy thật quá nghịch thiên rồi.

Thời gian trôi qua, sau một canh giờ, toàn bộ mọi người có mặt đã lấy ngọc giản ra để đối chiếu. Tới lúc Bạch Tiểu Thuần nói xong loại dược thảo cuối cùng thì ai cũng câm nín như đã chết, sau đó tiếng xôn xao lần lượt vang lên ngày một lớn.

“Trời ạ! Một loại cũng không sai. Tất cả đều chính xác. Chuyện này thực sự đã xảy ra!”

“Toàn bộ ba vạn loại dược thảo… Trình độ hiểu biết về thảo mộc của hắn đã đạt tới trình độ này rồi ư? Thứ hạng của hắn trên Thảo Mộc Bia là bao nhiêu?”

“Tạo nghệ về thảo mộc của Đỗ Lăng Phỉ mà so với người này, có khác nào lấy trứng mà so với đá?”

Tiếng thảo luận vang lên xôn xao. Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng thấy đắng chát. Dù lúc hai người đánh nhau nàng cũng không có cảm giác ấy, nhưng dưới màn thể hiện hiểu biết về thảo mộc này, nàng đã hoàn toàn bị đối phương nghiền nát.

Nàng không thể nghĩ, một tên có vận khí nghịch thiên, có pháp bảo lợi hại lại có trình độ cao đến thế trên thảo mộc chi đạo. Điều này đả

kích nàng quá lớn. Nàng cười thảm, ném Lăng Vân Hương ra rồi quay người rời đi, không dừng lại nửa bước. Nàng không chịu nổi nữa.

Đỗ Lăng Phỉ rời đi rồi, đám đệ tử ngoại môn cũng xấu hổ, thay nhau ôm quyền hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, sau đó nhanh chóng rời đi. Trong lòng mỗi người còn chưa hết rung động.

Trên Diễn Võ Trường chỉ còn lại có Bạch Tiểu Thuần. Hắn đứng đó, ho lên một tiếng, cảm thấy hình như mình đã gây ra chuyện lớn mất rồi. Hắn tranh thủ thời gian nhặt Lăng Vân Hương lên, quay đầu cẩn thận nhìn Lý Thanh Hậu.

“Đệ tử… đi trước!” Nói xong, hắn vội lui về sau rồi chạy mất dạng.

Tôn trưởng lão nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần xa dần, ánh mắt chưa hết rung động.

Chưởng tòa, kẻ này thật… bất phàm!” Lão nhẹ giọng nói.

Lý Thanh Hậu ngửa mặt lên trời cười lớn. Tiếng cười thoải mái vô cùng, sau đó hất tay áo đi về hướng đỉnh núi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lại Thấy Hứa Bảo Tài

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Nửa tháng sau, sự tình Bạch Tiểu Thuần nghiền ép Đỗ Lăng Phỉ vào lúc cuối cùng ở trong tiểu bỉ đã bị những đệ tử kia truyền ra ngoài, nhấc lên một lớp oanh động ở trong tông môn.

Thế nên mỗi lần Bạch Tiểu Thuần ra ngoài, đệ tử ngoại môn gặp được đều mỉm cười chào hỏi. Điều đó khiến cho Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy mình tựa như cũng được coi là một người có danh tiếng rồi, vì vậy mà rất thích đi ra ngoài, mỗi lần gặp được một tên đệ tử ngoại môn đều chủ động tiến lên bắt chuyện, sau đó chờ lúc đối phương hỏi mình là ai, thì cố kìm nén đắc ý nói ra tên của mình.

Loại cuộc sống nhàn nhã này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất là sung sướng. Viên thuốc của Đỗ Lăng Phỉ cũng đã bị hắn Luyện Linh ba lượt rồi nuốt xuống, đem tu vi thuận lợi đột phá từ Ngưng Khí tầng năm đại viên mãn tới Ngưng Khí tầng sáu.

Thuật pháp cử trọng nhược khinh, dưới sự tập luyện của Bạch Tiểu Thuần, cũng càng thêm tinh túy. Thậm chí hắn đã bắt đầu nghiên cứu cảnh giới thứ hai của Tử Khí Ngự Đỉnh Công, cử khinh nhược trọng.

Thoạt nhìn thì dường như cũng không khó, nhưng trên thực tế Bạch Tiểu Thuần đã thử rất nhiều, vẫn thủy chung chưa nhập môn.

Một ngày này, lúc hắn đang khoanh chân ngồi trong sân tập luyện cử khinh nhược trọng, thì thần sắc khẽ động. Hắn thu hồi kiếm gỗ, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sân nhỏ. Không bao lâu, có tiếng đập cửa truyền đến.

“Bạch sư huynh có ở đấy không?” Ngoài cửa truyền tới một thanh âm mà Bạch Tiểu Thuần nghe có chút quen tai. Hắn hơi kinh ngạc, chỗ tiểu viện này của hắn, ngày bình thường có rất ít người đến. Lúc này hắn nâng tay phải chỉ vào cánh cửa. Cánh cửa cót két một tiếng rồi tự động mở ra, để lộ ra một thanh niên gầy còm đang đứng ở bên ngoài.

Thanh niên này mặc trang phục của đệ tử ngoại môn, khi cửa vừa mở, lập tức vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, hướng vào trong sân nhỏ ôm quyền cúi đầu thật sâu.

“Hứa Bảo Tài, bái kiến Bạch sư huynh.”

“Là ngươi?” Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình. Người đứng ở ngoài cửa, chính là Hứa Bảo Tài, người mà lúc Bạch Tiểu Thuần còn ở Hỏa Táo Phòng đã từng xảy ra tranh chấp. Hứa Bảo Tài này tu vi đã là Ngưng Khí tầng ba rồi, bây giờ đã trở thành đệ tử ngoại môn.

“Sao, đã trở thành đệ tử ngoại môn rồi, vẫn còn không phục, lại muốn đánh với ta một lần nữa sao?” Bạch Tiểu Thuần quét qua, thấy tu vi của đối phương chỉ là Ngưng Khí tầng ba thì lập tức yên lòng, vẻ mặt bày ra một bộ nghiêm túc.

Hứa Bảo Tài nghe thấy vậy liền vội vàng lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, lại hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu một lần nữa.

“Trước kia là ta không hiểu chuyện, Bạch sư huynh đừng mỉa mai ta nữa. Lần này là Hứa mỗ đến bồi tội với Bạch sư huynh, hóa giải sự tình năm đó.” Vẻ mặt Hứa Bảo Tài mang theo chân thành. Gã thật sự là muốn đến hóa giải, dù sao bây giờ đều đã trở thành đệ tử ngoại môn, đối với những chuyện đã qua, cũng thấy không còn quá quan trọng nữa rồi.

Quan trọng nhất là bây giờ Bạch Tiểu Thuần ở Hương Vân Sơn cũng được coi như là người có danh tiếng, mà Hứa Bảo Tài cũng lựa chọn trở thành đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn, tự nhiên là không muốn vì những chuyện trước kia mà mang đến những phiền toái không cần thiết, nên lúc này mới tới đây.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, nhớ lại lúc trước, lại không khỏi nhớ tới Hỏa Táo Phòng. Giờ phút này Hứa Bảo Tài này cũng coi như là cố nhân rồi, vì vậy đứng dậy mời Hứa Bảo Tài đi vào trong sân nhỏ. Hai người cùng một chỗ, cảm khái một phen.

“Lại nói tiếp, lúc ấy ta cũng không hiểu ngươi vì sao lại viết nhiều chữ Sát màu máu như vậy. Sau này thì hiểu rồi, nhưng vẫn thấy tò mò, ngươi dùng máu ghi ra nhiều chữ như vậy, thật sự là không đau sao?” Bạch Tiểu Thuần hỏi một câu. Hắn vẫn luôn không thể quên được cái trang huyết sát chiến thư kia của đối phương.

Hứa Bảo Tài mặt đỏ rần. Lúc này gã nhớ về ngày đó cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, xấu hổ lảng đi chủ đề khác.

“Bạch sư huynh, ngươi phải cẩn thận những người ở Giám Sự Phòng kia. Khi trước ta có nghe nói, bọn người Trần Phi bị ngươi đẩy lên núi lúc trước, thủy chung vẫn luôn ghi hận ở trong lòng.”

“Trần Phi?” Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác, trong đầu hiện ra vị đại hán lưng hùm vai gấu của Giám Sự Phòng kia.

“Hắn bây giờ có tu vi gì?” Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng hỏi.

“Nghe nói đã là Ngưng Khí tầng bốn đại viên mãn.” Hứa Bảo Tài vội nói. Gã nói cho Bạch Tiểu Thuần những điều này cũng chỉ muốn chứng tỏ mình trong sạch để hóa giải ân oán.

Bạch Tiểu Thuần nghe thấy mới có Ngưng khí tầng bốn thì lập tức yên lòng, bày ra một bộ phong khinh vân đạm.

Hứa Bảo Tài cũng không tiếp tục nhiều lời, mà cùng Bạch Tiểu Thuần nói chuyện trong tông môn. Qua một lúc, Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra Hứa Bảo Tài này rõ ràng còn biết nhiều hơn cả mình. Dường như chuyện lớn chuyện nhỏ cả bờ nam của Linh Khê Tông này gã đều rõ như lòng bàn tay. Thậm chí cả một số chuyện bí ẩn cũng đều nói say sưa, đặc

biệt là đối với một số tin đồn về một số đệ tử, lại càng miêu tả rất là sống động, giống như là tận mắt nhìn thấy vậy.

“Bạch sư huynh, lại nói ở Linh Khê tông ta, có năm đại mỹ nữ. Năm người này, bất kỳ một ai cũng đều có dung nhan tuyệt sắc. Đời tu sĩ chúng ta, nếu có được một thì cuộc đời này không uổng.”

Bạch Tiểu Thuần nghe mà thấy vô cùng hứng thú, thúc giục Hứa Bảo Tài nói thêm nhiều hơn nữa.

Hứa Bảo Tài nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần có vẻ thích thú, mà gã đích thực cũng ưa thích tìm hiểu tin tức, vì vậy mà mặt mày hớn hở nói tiếp.

“Năm đại mỹ nữ này, nếu đơn thuần nói về tướng mạo thì đều ngang sức cân tài, đều sàn sàn nhau, nhưng về địa vị thì lại không giống nhau. Xếp đầu tiên, là Hứa Mị Nương Hứa sư cô của Tử Đỉnh Sơn, thật là sắc nước hương trời, tuyệt thế xinh đẹp... Đúng rồi, nàng là sư tôn của Trương Đại Bàn đó.”

“À?” Lần này thì Bạch Tiểu Thuần thật sự chấn kinh rồi. Hắn đã từng nghe Trương Đại Bàn nói qua về sư tôn của mình mấy lần, mỗi lần mở miệng là một lần lão yêu bà, nhất là khi Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến lúc mình nhìn thấy Trương Đại Bàn, sở dĩ y biến thành gầy, là vì lão yêu bà kia không thích người béo.

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần không khỏi sinh ra một ít liên tưởng kỳ quái, vội ho một tiếng, tranh thủ thời gian thu hồi suy nghĩ lại. Hắn cảm thấy cứ nghĩ tiếp như vậy, quá nguy hiểm.

“Ở trên Hương Vân Sơn ta cũng có hai vị, theo thứ tự là Chu Tâm Kỳ sư tỷ và Đỗ Lăng Phỉ sư tỷ.” Hứa Bảo Tài chậm rãi nói. Sau khi nói về Chu Tâm Kỳ thì lại nói về thiên kiêu.

“Bạch sư huynh ngươi nên biết, ở bờ nam Linh Khê Tông ta có tam đại thiên kiêu. Đầu tiên là Chu Tâm Kỳ của Hương Vân Sơn ta, còn có Tử Đỉnh Sơn Lữ Thiên Lỗi, người cuối cùng... Là Thanh Phong Sơn

Thượng Quan Thiên Hữu! Nói về ba người này, mỗi một người đều là thiên kiêu tuyệt thế!" Hai mắt Hứa Bảo Tài lộ ra hâm mộ.

"Lợi hại như vậy, cũng không phải vẫn là ngoại môn hay sao, cũng giống ta thôi." Bạch Tiểu Thuần nhếch miệng lên. Thượng Quan Thiên Hữu cùng với Lữ Thiên Lỗi hắn không biết, nhưng mà Chu Tâm Kỳ thì hắn đã tiếp xúc qua. Miếng ngọc bội ở trong túi áo chính là của Chu Tâm Kỳ đưa cho.

Hứa Bảo Tài ho khan một tiếng, đáy lòng xem thường, nhưng cũng không dám làm thấp đi Bạch Tiểu Thuần, vì vậy cười khổ mở miệng.

"Bạch sư huynh, ba người này là bởi vì môn quy quy định rằng bất cứ đệ tử nào cũng đều phải đi lên từ ngoại môn, nếu không bọn hắn đã sớm là nội môn rồi. Nhưng mà mặc dù như thế, thì ba người này ở từng ngọn núi của riêng mình đều xứng đáng là đệ nhất trong đệ tử ngoại môn. Mà ngay cả đệ tử nội môn cũng đều kiêng kị bọn họ. Bởi vì chỉ cần ba người này đạt đến tu vi cần thiết là sẽ trở thành đệ tử ngoại môn, liền nhất định là nhân tài kiệt xuất! Đối với bọn họ mà nói, nội môn cũng chỉ là ván cầu, mục tiêu của bọn hắn là trở thành đệ tử truyền thừa của Linh Khê Tông ta!"

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn có chút không phục.

"Trong đó Chu Tâm Kỳ là thảo mộc linh mạch, ngày sau nhất định là sẽ kế thừa y bát của Lý chưởng tọa, trở thành một vị dược sư khác của Linh Khê Tông ta. Còn Lữ Thiên Lỗi kia, người này khi xưa nhà nghèo, khô gầy như que củi, nhưng lại có được Lôi linh mạch hiếm thấy, ở trên Tử Đỉnh Sơn tu thành lôi đạo thuật pháp. Chính miệng chưởng môn đã từng nói qua, kẻ này sau này nhất định không tầm thường!"

"A." Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc. Hắn lúc này không phải là người mới bắt đầu tu hành, đối với tu chân giới cũng hiểu rõ không ít, nghe thấy ba chữ Lôi linh mạch kia, đều cảm thấy có chút ghen ghét rồi. Loại linh mạch này có thể khiến cho uy lực của thuật pháp bạo tăng, mà tu hành lại ít khi gặp phải bình cảnh.

“Còn có vị Thượng Quan Thiên Hữu kia lại càng khó lường. Người này có được Kiếm Linh chi thể, thậm chí nghe đồn hắn là vị đại năng Kiếm Tu nào đó chuyển thế. Bởi vì nguyên nhân nào đó, trời xanh thấy có lỗi, cho nên cả đời có vô số ân phúc. Ba tuổi đi đường nhặt được thượng cổ tàn kiếm, bảy tuổi có một con Xích Vân Thú non từ trên trời rơi xuống nhận hắn làm chủ, mười ba tuổi đạt được kim quang hộ thể, cho nên mới có tên là Thiên Hữu. Sự xuất hiện của hắn còn oanh động cả Thái Thượng trưởng lão của tông môn.” Hứa Bảo Tài nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rốt cục đã xuất hiện biểu lộ như người bình thường khi biết rõ những sự tình này thì mới nói ra người thứ ba.

“Trời xanh áy náy!! Ba tuổi... Cái này là cái vận khí gì a, cái gì... Vẫn là đại năng chuyển thế sao? Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hít vào một hơi, thần sắc lộ ra vẻ tức giận. Đáy lòng hắn hạ quyết tâm, quyết không đi trêu chọc gã Thượng Quan Thiên Hữu mà ngay cả ông trời cũng phải áy náy này.

“Ba người này đều nhất định có thể Trúc Cơ. Bạch sư huynh, đời ta tu sĩ, từ tạp dịch trở thành đệ tử ngoại môn, đều nói là cá chép hóa rồng, nhưng trên thực tế, Ngưng Khí đột phá bước vào Trúc Cơ mới thực sự là cá chép hóa rồng, từ nay về sau cấp độ sinh mệnh khác biệt, như là rút đi phàm tục, chân chính đi vào tiên lộ, thọ nguyên thoáng cái đã gia tăng một trăm năm.” Hứa Bảo Tài nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần càng thêm giật mình thì đáy lòng thỏa mãn, nhưng khi nói tới Trúc Cơ lại than nhẹ một tiếng.

Gã thì đang thở dài, nhưng Bạch Tiểu Thuần sau khi nghe được thọ nguyên gia tăng một trăm năm thì trong mắt lập tức lộ ra hào quang mãnh liệt mà cả non nửa đời người chưa từng xuất hiện qua, thậm chí thân hình hắn còn run rẩy thoáng một phát, hai mắt đỏ bừng, chỉ cảm thấy trong đầu ù ù, chụp lấy cánh tay của Hứa Bảo Tài.

“Ngươi vừa mới nói, sau khi Trúc Cơ thì có thể gia tăng một trăm năm thọ nguyên?”

Hứa Bảo Tài sững sờ, nhìn thấy hai mắt Bạch Tiểu Thuần lúc này đều là tơ máu thì có chút sợ hãi, vội vàng gật đầu.

Hô hấp của Bạch Tiểu Thuần nháy mắt dồn dập cả lên, lập tức đi tới đi lui ở trong tiểu viện, hai tay vung vẩy giống như đang cầm lấy cái gì, trong mắt sáng lên, bộ dáng giống như điên dại, trong miệng thì thào nói nhỏ, cũng có lúc lại phát ra tiếng cười hãi người.

Hứa Bảo Tài lại càng sợ rồi. Gã không biết Bạch Tiểu Thuần bị làm sao, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, vội vàng đứng dậy cáo từ. Bạch Tiểu Thuần không có để ý tới, cả người giống như đã bị điên rồi.

Hứa Bảo Tài thở sâu, cảm thấy bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần càng đáng sợ hơn rồi, vì vậy mà nhanh chóng rời khỏi.

Một nén nhang sau, Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù, đột nhiên dừng lại, thở ra một hơi thật sâu, ngửa mặt lên trời cười to.

“Một trăm năm a! Trúc Cơ, ta nhất định phải Trúc Cơ!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tiểu Ô Quy Xưng Bá!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Sau khi khát vọng đối với Trúc cơ được Hứa Bảo Tài vô tình khơi gợi lên, vài ngày sau đó Bạch Tiểu Thuần bắt đầu lục tục ra vô Tàng Kinh các rất nhiều lần. Thậm chí hắn còn cất công đi Thần Võ điện nữa.

Thần Võ điện là nơi chuyên môn giảng giải phần lớn những thường thức trong giới tu chân. Nên đối với Trúc cơ, nơi đây cũng miêu tả tương đối kĩ càng. Khi nhìn thấy những thông tin được viết trong đó không sai biệt lắm với lời Hứa Bảo Tài nói thì cả tâm thần Bạch Tiểu Thuần như bùng cháy lên.

Hắn cảm nhận, chỉ cần có thể Trúc cơ được, thì có nghĩa là bản thân đã bước được một bước dài trên con đường trường sinh phía trước.

Nhất là khi hắn biết được, Trúc cơ cũng có ba phương thức đạt được, hơn nữa thọ nguyên gia tăng lên cũng hoàn toàn khác nhau thì càng thêm kích động. Sau khi liên tục tra cứu thông tin mấy ngày liên tục thì coi như hắn đã hiểu ra nhiều điều về Trúc cơ.

"Thiên Địa Nhân, ba loại Trúc Cơ. . ."

"Nhân Đạo Trúc Cơ, cần phục dụng Trúc Cơ Đan. Tỷ lệ không lớn nhưng nếu có thể thành công thì sẽ tăng thêm trăm năm thọ nguyên."

"Địa Đạo Trúc Cơ, dung nhập địa mạch chi khí, khi thành tựu thì lực lượng kinh thiên. Tỷ lệ thành công nhỏ hơn, chỉ khi nào thành công thì thọ nguyên sẽ gia tăng thêm hai trăm năm!"

"Cuối cùng chính là trong truyền thuyết. . . Thiên Đạo Trúc Cơ, hiếm thấy đến cực điểm, có thể ngộ nhưng không thể cầu, nhưng một khi có cơ duyên Trúc Cơ thành công, tức thì sẽ tăng thêm năm trăm năm thọ nguyên!" Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu cẩn thận, cảm thấy Thiên Đạo Trúc Cơ mờ mịt không thể cầu, còn Địa Đạo Trúc Cơ thì cũng cần có địa phương đặc biệt có địa mạch chi khí thì mới có thể được.

Như vậy, chỉ còn lại phương pháp đơn giản nhất, chính là Nhân Đạo Trúc Cơ, phương pháp này chỉ cần có Trúc Cơ Đan.

“Hiện tại coi như ta đã lên kế hoạch về tương lai xong xuôi cả rồi. Cũng cần phải chuẩn bị tất cả sao cho ổn thỏa, hơn nữa cũng nhất định phải có Trúc cơ đan…” Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi rồi đặt ngọc giản xuống, hai mắt cũng đã sáng ngời.

“Giá trị Trúc cơ đan cũng vô cùng đắt đỏ, hơn nữa vì phòng ngừa rủi ro, ta cần phải chuẩn bị nhiều Trúc cơ đan một chút, nếu vậy….phương pháp tốt nhất tự nhiên là bản thân mình có thể luyện chế ra được!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng chợt lóe sáng lên. Vốn hắn từng lập chí trở thành một dược sư vĩ đại có thể luyện chế ra được Trường sinh đan, nên hắn càng thêm chấp nhất đối với lý tưởng này.

"Dược đồng, Dược đồ, Dược Sư. . . Hiện tại ta đã là Dược đồng, muốn trở thành Dược đồ chân chính luyện đan dược thì cần phải tham gia khảo hạch tấn chức…khảo hạch này chỉ cần nắm vững năm thiên Thảo mộc là được, nhưng ta cảm thấy vậy thì không ổn thỏa lắm. Ta cần phải nắm vững năm thiên Linh thú trong lòng bàn tay thì mới có thể ổn thỏa mọi việc được a.” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ kiên định, bèn lấy ra ngọc giản chứa quyển Thảo mộc đệ tam thiên. Sau khi cẩn thận nhìn kỹ một lần nữa, chắc chắn bản thân đã nhớ kĩ lưỡng rồi mới lập tức đúng dậy đi ra bên ngoài.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn liền chạy ngược trở lại, sau khi trầm tư một lát thì hắn bèn lôi một mớ quần áo ra cải biến trang phục một phen. Lúc này hắn mới tạm yên lòng mà nhanh chóng đi ra ngoài.

"Những tên hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia thật là đáng giận, còn truyền lời ra bên ngoài muốn đem phân ta ra thành tám khối…làm hại ta không thể không điệu thấp được.” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy bất cam.

“Hừ, đợi sau này ta Trúc cơ rồi, có thể đứng trước mặt của vạn người mà nói cho tất cả biết, Bạch Tiểu Thuần ta chính là Quy gia, đến lúc đó để xem còn tên nào dám phân thây ta ra không!” Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một chút về chênh lệch giữa bản thân và đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ xong, mới phát hạ lời thề.

Vạn Dược các gần đây càng thêm tấp nập đệ tử. Chỗ này không chỉ có đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn, mà còn có đệ tử bên Thanh Phong sơn và Tử Đỉnh sơn có khát khao tri thức về thảo mộc đều có mặt tại nơi này.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đang chui lủi bên trong đám người, thừa dịp đám người bốn phía xung quanh không ai chú ý tới bên nhanh chóng đi vào gian nhà gỗ dưới tấm bia đá thảo mộc Đệ tam thiên. Một lát sau thì hắn đẩy cửa bước ra, rồi nhanh chóng dung nhập vào bên trong đám người này.

Trong lòng hắn vốn muốn rời khỏi đây, nhưng rốt cuộc kềm chế không được mà đứng đó chờ đợi. Cũng không bao lâu, chợt một giọng nói kinh ngạc hô lên, mọi người nơi đây lại thấy được bên trên tấm bia đá thảo mộc thứ ba, đã xuất hiện ấn kí Ô Quy cưỡi lên trên ấn kí Bảo Bình rồi.

Bạch Tiểu Thuần âm thầm đắc ý, trong lúc mọi người đang kinh hô thì cũng nhịn không được mà bày ra một bộ dạng kinh ngạc giật mình mà kêu gào lên vài tiếng. Nhưng đám hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia nhanh chóng xuất hiện với bộ dạng hung thần ác sát khiến Bạch Tiểu Thuần đứng đó chỉ có thể nắm chặt nắm đấm lại mà thôi.

“Chính mấy tên kia hại cho ta phải điệu thấp như thế này đây.” Bạch Tiểu Thuần tức giận trừng đám người kia một cái rồi cũng tranh thủ rời

khỏi đây.

Bắt đầu từ ngày đó, những tin tức có liên quan tới tiểu Ô Quy cũng nhanh chóng xuất hiện lại rồi truyền khắp cả ngoại môn Hương Vân sơn. Mỗi người đều bàn tán chút chuyện về vấn đề này, dù sao thì chuyện tình ấn kí tiểu Ô Quy trên tấm bia đá kia cũng là chuyện tình nổi bật nhất trong cả năm gần đây a.

Nhưng tiếng bàn tán vừa mới lắng xuống, thì đúng ngày này tháng sau, đệ tử tại Vạn Dược các lại đột nhiên nhìn thấy ấn kí tiểu Ô quy lại xuất hiện trên bia đá thảo mộc Đệ tứ thiên. Vẫn là hình ảnh cũ, ấn kí tiểu Ô Quy vẫn là cưỡi lên trên ấn kí Bảo Bình, trở thành đệ nhất.

Nhất thời xôn xao!

“Tiểu Ô quy này đã là đệ nhất bốn bia đá rồi, cũng sắp vượt qua Chu Tâm Kỳ sư tỷ rồi a!”

“Hắn đã bốn bia, mà Chu Tâm Kỳ sư tỷ là năm bia. Rốt cuộc tiểu Ô Quy này là ai được chứ…” Bạch Tiểu Thuần trong đám người chợt hét ầm lên, trong lòng thầm sảng khoái vô cùng. Nhưng khi nhìn thấy đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ như phát cuồng kéo đến thì hắn vội ho lên một tiếng, mang theo nỗi niềm bất cam mà cúi đầu che giấu đi.

Mấy ngày sau, Chu Tâm Kỳ cũng xuất hiện tại Vạn Dược các, nàng nhìn qua bốn tấm bia đá kia, trên mặt cũng đầy vẻ ngưng trọng. Rồi bước vào gian nhà dưới bia đá thứ mười, lúc đi ra, vị trí đệ nhất trên bia đá thứ mười đã bị nàng chiếm lấy.

Đến lúc này thì tất cả đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn đều nhìn chằm chằm vào Vạn Dược các, Chu Tâm Kỳ sáu bia, còn tiểu Ô Quy bốn bia đá…

Bọn hắn còn đang suy đoán phải chăng tháng sau tiểu Ô Quy kia sẽ xuất hiện lần nữa, cùng sánh vai đệ nhất năm bia đá với Chu Tâm Kỳ.

Thậm chí đám đệ tử ngoại môn còn bắt đầu đặt cược xem tiểu Ô Quy có thể đứng đầu năm bia đá được hay không. Đến cả những trưởng lão Hương Vân sơn cũng bắt đầu lưu ý việc này.

Bạch Tiểu Thuần cũng bộc phát máu điên, cứ mỗi lần đoạt được vị trí đệ nhất, lấy được ngọc giản thì lại tiếp tục ngày đêm nghiên cứu. Hơn nữa vì oán hận những tên hâm mộ Chu Tâm kỳ, mà mỗi lần đoạt được vị trí đệ nhất, hắn lại bắt đầu hòa vào trong đám người mà hò hét kinh hô một phen, biểu hiện ra một vẻ đầy sùng bái đối với tiểu Ô Quy.

Thời gian dần qua, đám người nơi này cũng xuất hiện không ít người sùng bái tiểu Ô Quy. Đương nhiên chuyện này cũng có công lao không nhỏ của Bạch Tiểu Thuần, hắn gần như không buông tha bất kì cơ hội nào có thể tuyên truyền cho tiểu Ô Quy, như chỗ Hầu Tiểu Muội, nàng này bây giờ đã sùng bái tiểu Ô Quy đến cực hạn rồi.

Rốt cuộc cũng đã trôi qua một tháng, một ngày trời trong nắng ấm, ấn kí Bảo Bình trên tòa bia đá Thảo mộc đệ ngũ thiên đột nhiên lóe lên rồi rơi xuống một bậc. Phía trên ấn kí Bảo Bình, con tiểu Ô Quy lại xuất hiện lần nữa.

Lúc này, toàn bộ đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn đều oanh động, vô số người phải chạy đến tận nơi để xem như thế nào. Thậm chí trong sinh hoạt hàng ngày sau đó, chuyện tình tiểu Ô Quy cũng trở thành chủ đề đàm luận chính trong đám đệ tử.

“Tạo nghệ thảo mộc của tiểu Ô Quy này nhất định đã đến một trình độ không cách gì hình dung được, mới có thể biểu hiện kinh người như vậy.”

“Lợi hại, tiểu Ô Quy này cuối cùng cũng ngang ngửa với Chu sư tỷ rồi a…”

Trong đám người này, cũng không phải là không có người suy đoán đối phương là Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ trong lúc phát cuồng, cũng nhất định không bỏ sót bất kì mục tiêu

khả nghi nào. Dĩ nhiên Bạch Tiểu Thuần cũng nằm trong chú ý trọng điểm của bọn họ.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm bất cam, nhưng vì trừ bỏ hiềm nghi của đám kia, cũng đành giả bộ than thở rồi đi vào đệ tứ bia đá một chuyến trước ánh nhìn của tất cả mọi người. Hắn ở bên trong đó ngẩn người một chút, thầm phát thệ sau này nhất định phải làm cho mấy người kia thật đẹp mặt một chút, rồi mới bước ra ngoài.

Nhiều lần như vậy, dần dần đám người hâm mộ kia cũng chuyển mục tiêu chú ý sang người khác. Dù sao mấy chuyện này không có chứng cứ thì rất khó tìm ra được đáp án.

Nhưng bọn họ vẫn không quên truyền ra mấy lời hung ác cho tất cả mọi người đều nghe thấy. Rằng lúc này nếu như tìm ra được kẻ nào là tiểu Ô Quy, cũng không phanh thây hắn ra thành tám miếng nữa, mà chính xác là sẽ chặt hắn ra thành tám mươi miếng!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, thầm liên tưởng tới hình ảnh bản thân bị chặt thành tám mươi miếng như thế nào, không ngừng run rẩy một hồi. Nhưng điều này cũng khiến cho máu điên của hắn lại nổi lên, bèn cắn răng một cái.

"Không phải là các ngươi không cao hứng sao. Ta càng phải lấy đệ nhất, cho các ngươi càng thêm mất hứng.” Bạch Tiểu Thuần cắn răng nhìn đám hâm mộ kia từ xa, trực tiếp dùng loại phương thức này hành động.

Một tháng sau. Tòa bia đá thứ sáu, tiểu Ô quy đệ nhất!

Lại một tháng, tòa bia đá thứ bảy, tiểu Ô quy đệ nhất lần nữa!

Ngay khi hắn đứng đầu toàn bộ bảy bia đá, thì bốn phía Vạn Dược các, tiếng hoan hô đầy mãnh liệt cũng bộc phát.

“Đứng đầu bảy bia đá. Tiểu Ô quy cố gắng lên,khai sáng ra cái truyền kì đệ nhất toàn bộ mười bia đá mà Chu sư tỷ còn chưa đạt được!”

“Haha, ta xem trọng tiểu Ô Quy này, nhất định hắn có thể đạt được!”

Trong lúc vô số người không ngừng hoan hô, thì có hơn mười tên thanh niên với sắc mặt đầy âm trầm, hơn nữa bên trong đám đó cũng có không ít đệ tử nội môn cũng mang theo ánh mắt đầy âm lạnh nhìn lại. Một tên trong số đó có khuôn mặt đầy vết rỗ, mặc trường bào đệ tử nội môn với ánh nhìn đầy lăng lệ ác liệt.

“Chư vị sư đệ, nếu trong các người có ai biết được tên tiểu Ô Quy này là kẻ nào, nói cho Tiền mỗ, Tiền mỗ hứa hẹn một phần nhân tình.” Thanh niên mặt rỗ này bỗng nhiên lớn giọng, thanh âm mang theo phần nào chấn động thoáng cái đã đè ép tất cả mọi người xuống.

Không ít người đưa mắt nhìn về người thanh niên mặt rỗ này, khi nhận ra thân phận của gã thì vội vàng nhìn tránh đi, nhưng cũng có không ít người lộ ra ánh mắt đầy phẫn nộ nhưng cũng không dám nhiều lời…

“Là đệ tử nội môn gia nhập Chấp Pháp đường Tiền Đại Kim, Tiền sư huynh…”

“Nghe nói người này đều đang đeo đuổi cả hai người Chu Tâm Kỳ và Đỗ Lăng Phỉ a…”

Bạch Tiểu Thuần còn đang trong đám người này, khi nhìn thấy một màn này thì cùng với vài người gần đó đều trào dâng phẫn nộ mà nhìn gã thanh niên mặt rỗ kia. Về đến tiểu viện, khi nghĩ tới đối phương thì trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại bất giác nổi lên đầy phẫn hận.

“Dù sao thì ngươi cũng không thể tìm được ta, ta cứ hết lần này tới lần khác đấu với các ngươi đấy!” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, năm quyển Linh thú, hắn lại càng thêm chấp nhất mà nghiên cứu thấu triệt. Hiểu biết về những tài liệu có thể luyện chế Linh dược trong cơ thể của

những Linh thú kia khiến cho tạo nghệ thảo mộc của hắn tinh tiến thêm không ít.

Hơn nữa, sau khi kết hợp lại với nhau, rồi suy luận thêm, tạo nghệ thảo mộc của Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng tăng lên.

Một tháng sau, tòa bia đá thứ tám, ấn kí tiểu Ô Quy đã thay thế ấn kí Bảo Bình, chiếm vị trí đệ nhất!

Sau một tháng nữa, tòa bia đá thứ chín, tiểu Ô Quy lại đệ nhất lần nữa!

Đến bây giờ, cửu bia đệ nhất!

Việc này khiến cho đám đệ tử ngoại môn tại Vạn Dược các hoàn toàn sôi sục hẳn lên. Thanh âm dồn dập đầy phấn chấn, kêu gào tiểu Ô Quy giành lấy đệ nhất toàn bộ mười bia đá càng ngày càng nhiều.

Cho dù là những têm hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia cũng không cách nào ngăn cản được, chỉ đành trơ mắt nhìn danh vọng của tiểu Ô Quy ngày càng tăng vọt lên, vượt qua cả Chu Tâm Kỳ.

Rốt cuộc thì tại tháng cuối cùng này, Bạch Tiểu Thuần cũng đã đợi đến buổi trưa, khi mà đám đệ tử tập trung tại Vạn Dược các nhiều nhất, mới cải trang một phen, sắc mặt đầy kiên nghị bước đến. Thừa dịp mọi người không chú ý, hắn xếp hàng chờ đợi một lát rồi lặng lẽ bước vào căn nhà gỗ dưới chân bia đá thứ mười.

Trong chớp mắt bước vào, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi bên trong căn nhà gỗ này, nâng tay phải lên. Cũng như khi trước, trong đầu hắn chợt ầm vang lên một tiếng, rồi xuất hiện trong hư vô quen thuộc.

Hắn nhìn vào hơn một trăm vạn tàn phiến Thảo mộc và Linh thú trước mặt. Trong mắt đầy chấp nhất. Hai tay hắn chợt hoa lên bay múa, rồi bắt đầu tiến hành khảo hạch. Trong nháy mắt, một gốc dược thảo và tài liệu linh thú nguyên vẹn cũng đã được hắn tổ hợp xong.

Một ngàn, năm ngàn, một vạn. . .

Ba vạn, năm vạn, tám vạn. . .

Đây chính là khảo hạch khó khăn nhất mà hắn từng trải qua. Dần dần trán hắn cũng toát đầy mồ hôi, hai mắt tràn tơ máu, cả ngươi như điên cuồng mà quên hết thảy, chỉ đắm chìm vào bên trong quá trình tổ hợp Thảo mộc và Linh thú. Thậm chí mười đầu ngón tay đều đau đớn như kim châm, đầu óc đau nhức như con sông lớn ngược biển vậy, nhưng hắn vẫn cứ cắn răng kiên trì.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi khảo hạch của bia đá thứ mười chấm dứt thì tay phải của Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy tổ hợp xong gốc thảo mộc cuối cùng. Cả người hắn mệt lả, trước mắt hắn cũng chợt mờ ảo, khi cảnh vật rõ ràng lại thì hắn đã đứng trong căn nhà gỗ.

Hơi thở hắn hổn hển nhưng trong mắt lại đầy thỏa mãn, lau đi mồ hôi, rồi hắn đưa tay nắm chặt lại thành nắm đấm lại, ánh mắt cũng đầy phấn chấn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cử Khinh Nhược Trọng

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Đệ nhất trên cả mười bia!

Ba ngọn núi ở bờ Nam của Linh Khê Tông hoàn toàn chấn động.

Khắp trong ngoài Vạn Dược Các đều vang lên tiếng bàn tán huyên náo. Có rất nhiều người theo nhau đi vào trong Các để xem cái tên tiểu Ô quy đang đứng đầu toàn bộ mười bia đá, nhìn thấy rồi, người nào cũng hô hấp dồn dập.

“Đệ nhất cả mười tấm bia đá! Tên tiểu Ô quy ấy đã thực sự làm được!”

“Lần đầu tiên Linh Khê Tông ta xuất hiện việc này. Cả ngàn năm trước cũng chưa từng xảy ra. Thật không ngờ, lúc còn sinh thời ta lại được tận mắt chứng kiến…”

Tiếng kinh hô vang lên liên tục. Thực ra, kết quả này đã nằm trong sự suy đoán của nhiều người, nhưng khi nó thực sự xảy ra vẫn khiến tất cả rung động. Ba tháng cuối cùng, mỗi tháng tên tiểu Ô quy đó lại đoạt lấy vị trí thứ nhất của một bia đá. Tốc độ ấy khiến không ai có thể bình tĩnh được.

“Tên tiểu Ô quy này rốt cuộc là ai? Mới nửa năm trôi qua, hắn bắt đầu khi chỉ đứng thứ nhất của ba tấm bia đá, sau đó đi liền một mạch đạt được kết quả như hôm nay. Thanh danh hắn đã chấn động mọi nơi rồi!”

“Tạo nghệ về thảo mộc của hắn đã vượt qua Chu Tâm Kỳ. Ngoài trừ Chu sư tỷ ra, Hương Vân Sơn chúng ta có hy vọng sản sinh ra một vị Dược sư nữa rồi!”

Cùng lúc ấy, khi tiểu Ô quy đứng thứ nhất trên tấm bia đá thứ mười, cả mười tấm bia đều chấn động, từ đó truyền ra từng tiếng nổ vang. Những tiếng nổ này hợp lại với nhau tiến lên đỉnh núi Hương Vân.

Âm thanh vang lên như có thân cây lớn va vào dược đỉnh, truyền ra thanh âm trầm đục quanh quẩn cả ngọn núi, vang vọng khắp bờ nam Linh Khê Tông. Thậm chí còn có mùi hương dược khuyếch tán bao phủ bốn phương tám hướng như màn sương mù nồng đậm bao phủ cả Hương Vân Sơn mà dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Trên đỉnh Hương Vân Sơn, trong động phủ của mình, Chu trưởng lão chính là người dùng Linh thực để nuôi nấng Ngũ Thải Linh Cầm trân quý kia, khi nghe thanh âm vang lên thì ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

“Hương Vân Đỉnh phát ra âm thanh?” Lão dùng thần thức tản ra, ngay lập tức phát hiện được biến hóa trên mười tấm bia đá. Thần sắc lão khẽ động, sau đó đạp không bay đi.

Ngay sau đó, thân ảnh Tôn trưởng lão cũng xuất hiện cùng toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ. Những người này đều bị âm thanh của Hương Vân Đỉnh phát ra hấp dẫn tới đây, sắc mặt người nào cũng vui mừng, kinh ngạc.

Người xuất hiện cuối cùng là Lý Thanh Hậu. Lúc trước hắn đang tĩnh tọa, sau khi nghe tiếng chuông thì thần sắc biến hóa, lập tức hóa thành một đạo trường hồng bay thẳng tới Vạn Dược Các.

Âm thanh của cái đỉnh vang lên quanh quẩn cũng làm tinh thần đám đệ tử nội môn và ngoại môn đều chấn động, mọi người nhanh chóng ra ngoài nhìn về hướng có Vạn Dược Các.

“Đó là… âm thanh của Hương Vân Đỉnh trên Hương Vân Sơn chúng ta!”

“Trong Vạn Dược Các có người đại thành trên cả mười tấm bia đá rồi! Việc này, trong cả ngàn năm qua tông môn chúng ta mới xuất hiện đấy…”

Trên Thanh Phong Sơn và Tử Đỉnh Sơn, mọi người cũng bị chấn động tương tự. Trương Đại Bàn đang cúi thấp đầu, nghe nữ tử có bộ dáng dinh đẹp tuyệt mỹ răn dạy. Nữ tử này chính là lão yêu bà mà hắn than thở với Bạch Tiểu Thuần lúc trước. Khi nghe thấy âm thanh của Hương Vân Đỉnh vang lên, thần sắc nàng khẽ động, ngẩng đầu quay nhìn về hướng đó. Trương Đại Bàn thấy vậy cũng giương vẻ mặt ngây ngốc lên nhìn mà không hiểu có chuyện gì.

“Hương Vân Đỉnh phát ra âm thanh, chắc là trong hàng ngũ đệ tử có người đó tham gia khảo hạch đã đạt tới trình độ hoàn mỹ?”

Cùng lúc ấy, trên đỉnh Thanh Phong, chưởng tòa và các chưởng lão cũng đang tập trung lắng nghe.

Thời gian dần qua, người tới bên ngoài Vạn Dược Các của Hương Vân Sơn càng nhiều.

Bạch Tiểu Thuần đứng trong đám người, nghe tiếng bàn tán xôn xao vang lên bốn phía. Lần đầu tiên hắn không hùa vào mà trong lòng bỗng nổi lên một cảm xúc khó tả. Hắn đứng lặng yên, nét mặt tươi cười. Nụ cười không có vẻ ngạo nghễ hay đắc ý, chỉ có sự thuần phác và vui vẻ.

Hơn một năm qua, từ lúc bắt đầu khảo hạch trên tấm bia đá thứ nhất cho tới khi đạt thành kỳ tích đứng đầu cả mười tấm bia, thu hoạch lớn nhất của hắn là những hiểu biết về thảo mộc, Linh thú,… Những tri thức một Linh đồng cần phải biết, hắn đã nắm chắc trong tâm.

Có thể nói, hắn đã tạo ra cho mình một trụ cột căn cơ cực vững chắc. Hơn một năm qua, không từ ngày hay đêm, hắn luôn kiên trì nghiên cứu thảo mộc, nghiên cứu Linh thú. Kết quả thu được làm hắn thổn thức, thầm cảm khái.

Phóng mắt nhìn khắp cả Linh Khê Tông, dù là đệ tử nội môn cũng không có người nào có trụ cột căn cơ vững như Bạch Tiểu Thuần. Điều này khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, rất nhiều đạo trường hồng (hào quang màu hồng) theo nhau bay tới, sau đó lộ ra từng thân ảnh tản mát tu vi kinh người. Cả Chu trưởng lão, Tôn trưởng lão và Lý Thanh Hậu đều có mặt.

Bọn họ nhìn những tấm bia đá, nhìn cái tên tiểu Ô quy đồng loạt đứng ở vị trí thứ nhất bằng ánh mắt sáng ngời. Nhất là Lý Thanh Hậu. Hắn sững sờ nhìn cái đồ án mang hình một tiểu Ô quy một lúc lâu, thần sắc cổ quái rồi chợt cười lên ha hả. Hắn đảo mắt qua đám đệ tử phía dưới, lúc thấy Bạch Tiểu Thuần thì hai mắt ánh lên một tia tán thưởng.

Lúc sau, hắn phất tay áo lên, rời đi trong tiếng cười thoải mái còn lưu lại. Hắn nhìn là đoán ra, tiểu Ô quy này chính là Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi những vị trưởng bối đều rời đi, đệ tử nội môn xuất hiện ngày một nhiều. Nhìn thấy biểu tượng tiểu Ô quy trên mấy tấm bia đá, trong lòng họ đều kinh hãi. Bọn họ đi lên từ đệ tử ngoại môn nên đều biết những tấm bia đá trong Vạn Dược Các này. Chỉ có đệ tử ngoại môn mới được vào tham gia khảo hạch. Cho nên, độ khó để đạt được như thế thật khó mà hình dung ra được.

Chỉ là đệ tử ngoại môn mà đã làm được như vậy, đúng là thiên tài…”

“Hừ, chúng ta là Dược đồ, việc quan trọng là phải luyện chế ra được Linh dược. Tạo nghệ thảo mộc có cao hơn nữa mà không luyện ra được Linh dược thì cũng vô dụng mà thôi…”

Trong đám đệ tử, có người tán tụng, có người lộ vẻ khinh thường. Dù thế nào, cái biểu tượng tiểu Ô quy này đã khắc sâu vào trong trí nhớ của từng người. Thậm chí, có người còn cảm thấy kiêng kỵ.

Chưa biết thành tựu luyện dược ngày sau của đối phương thế nào, nhưng có được trụ cột căn cơ vững như thế, con đường trở thành Dược

đồ của người này sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tiếng thảo luận xôn xao vẫn còn chưa dứt thì Chu Tâm Kỳ xuất hiện. nàng đứng trên lam lăng, nhìn biểu tượng Ô quy trên mười tấm bia đá. Tới lúc ấy, mọi người có mặt mới an tĩnh lại, đưa mắt nhìn về phía nàng.

Cảm giác bị vượt qua trên cả mười tấm bia đá khiến nàng thấy không cam lòng. Trước đây, cảm giác này chỉ có nàng mang lại cho người khác, hôm nay bản thân nàng là người trải nghiệm khiến tâm tư nàng lâm vào trầm mặc.

“Rốt cuộc ngươi là ai…”

Chu Tâm Kỳ cắn răng. Mặc dù không cam lòng, nhưng nàng đã nhiều lần tranh đấu và thất bại. Điều đó làm nàng hiểu được, tạo nghệ về thảo mộc của người thần bí kia đã thật sự vượt qua nàng. Nàng cảm thấy mình khó mà vượt qua được. Sau một hồi trầm mặc, cái tên tiểu Ô quy này đã ghi sâu vào tận đáy lòng nàng.

“Trên phương diện thảo mộc, đúng là ngươi đã mạnh hơn ta. Chờ sau khi trở thành Dược đồ, trên con đường luyện dược, ta không tin ngươi sẽ lại vượt qua được ta!”

Chủ Tâm Kỳ hít thở sâu, thần sắc bình tĩnh trở lại. Nàng đã tham gia khảo hạch, tất nhiên là được thăng làm Dược đồ. Sau khi quay người nhìn mấy tấm bia đá, nàng dứt khoát rời đi.

“Đây mới chỉ là bước đầu tiên trên con đường trở thành một Dược sư vĩ đại của ta mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần đứng trong đám người, nhìn mười ngọn bia đá thêm một lần rồi cũng dứt khoát rời đi.

Chấn động từ việc này còn kéo dài tới mấy tháng sau. Nhiều người vẫn đàm luận không ngừng, nhất là khi đi qua Vạn Dược Các và nhìn thấy biểu tượng tiểu Ô quy kia.

Trong lúc mọi người đang bàn tán đủ điều về mình, về cái tên tiểu Ô quy thì Bạch Tiểu Thuần đang ở trong sân nhỏ của mình, điều khiển một mảnh lá cây trước mặt.

Hơn nửa năm trước, hắn đã tiến hành nghiên cứu cảnh giới Cử khinh nhược trọng nhưng không sao nhập môn. Bây giờ sự việc tại Vạn Dược Các đã qua đi, đám đệ tử nội môn hâm mộ Chu Tâm Kỳ vẫn không ngừng tìm kiếm hắn. Trong lòng hắn cảm thấy không yên, dứt khoát quên đi hư danh mà tập trung vào nghiên cứu Cử khinh nhược trọng.

“Cử trọng nhược khinh là tốc độ, Cử khinh nhược trọng là một loại phương pháp khống chế!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ trầm tư. Đây chính là cảm ngộ trong mấy ngày qua của hắn.

“Hoặc là có thể nói, loại khống chế này chính là một loại sức bật của linh khí trong cơ thể.” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng. Hiện giờ hắn đã đạt tới Ngưng Khí tầng thứ sáu, Linh khí trong cơ thể như con sông lớn, đủ để duy trì cảnh giới Cử trọng nhược khinh một lúc lâu, từ đó phát huy tốc độ kinh người.

Sau khi hiểu ra, biết được cái gọi là cảnh giới trên thực tế chính là một loại pháp môn vận dụng Linh khí trong cơ thể, như là một mảnh lá nhỏ chỉ có thể treo một mảnh gỗ nhỏ, nhưng nếu xé nhỏ chiếc lá rồi bện chúng lại với nhau thì có thể nhấc được một vật nặng hơn nhiều.

Cùng một loại chất liệu nhưng phương thức tổ hợp lại khác nhau, cho nên phát huy ra sức mạnh cũng khác nhau.

Đến Cử khinh nhược trọng cũng vậy. Đó là một loại pháp môn, nếu nắm được nó thì hắn đã chính thức bước vào cảnh giới ấy.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ thật lâu, phất tay khiến một chiếc la mảnh bay lơ lửng tới trước mặt hắn. Hắn liên tục thử nghiệm, cái lá cây này lúc thì bay đi với tốc độ cực nhanh, khi lại chậm chạp như bị một tòa núi đè nén xuống.

Một lần không được thì mười lần. Mười lần không được thì trăm lần. Trăm lần không được thì hắn sẽ làm cả ngàn vạn lần.

Bạch Tiểu Thuần không biết mình đã làm thử bao nhiêu lần. Trong mảnh sân nhỏ của hắn, toàn bộ lá cây đã không còn nguyên vẹn. Vì vậy hắn ra ngoài, cho tới khi lá cây hoa cỏ trên cả Hương Vân Sơn đã bị hắn mang ra thử nghiệm thì một ngày, vào lúc hoàng hôn…

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động. Hắn bấm niệm pháp quyết. Mảnh lá liễu trước mặt hắn nhìn như bay bỗng nhưng lúc rơi xuống lại có cảm giác như cả một tòa núi nện xuống.

“Uỳnh” một tiếng, mặt sân nhỏ chấn động như thế cái lá này nặng cả ngàn cân.

“Thành công rồi!”

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu nhưng thần sắc lại hưng phấn. Hắn đứng dậy, tay phải hất lên, mộc kiếm theo đó bay ra trở thành một đạo hắc tuyến bay ra xa. Tốc độ của nó nhanh hơn, uy lực mạnh hơn lúc trước không dưới hai lần. Lúc bay đi, không gian vang lên tiếng xé gió bén nhọn.

Ngọn núi đá lớn ở xa xa nổ vang, sau đó sụp đổ thành năm bảy phần.

Uy lực này không phải là uy lực mà tu ti Ngưng Khí tầng thứ sáu có thể so sánh được. Dẫu có là tu sĩ có tu vi tầng thứ bảy, thứ tám thấy nó cũng phải chấn động tinh thần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tử Khí Hóa Đỉnh

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần rất hưng phấn, đứng dậy hoạt động thân thể thoáng một phát, rồi lại điều khiển tiểu mộc kiếm bay qua bay lại ở bên trong tiểu viện, khi thì rất nhanh gào thét đi xa, khi thì bỗng nhiên dừng lại, nặng tựa ngàn cân.

Toàn bộ mộc kiếm lên tục thay đổi, rất nhanh đã tạo thành từng trận kiếm khí bay tứ tán, giống như bỗng nhiên nhấc lên gió lớn, làm cho Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động.

Một lát sau, tay phải của hắn hất lên, tiểu mộc kiếm nháy mắt biến mất, trở về lòng bàn tay của hắn. Nó thoạt nhìn có đủ mọi loại màu sắc, rất không bắt mắt, nhưng trên thực tế, thanh tiểu mộc kiếm này đã trải qua ba lượt Luyện Linh, đã xuất hiện biến hóa bất đồng về bản chất.

“Nếu như có thể nắm giữ đồng thời cả cử trọng nhược khinh và cử khinh ngược trọng, kết hợp lại với nhau, thì có thể ngưng tụ ra... Một cái thần thông duy nhất trong Tử Khí Ngự Đỉnh Công!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt lộ ra chờ mong.

“Tử Khí Hóa Đỉnh!” Bạch Tiểu Thuần thu lại mộc kiếm, nhắm mắt đứng ở giữa sân. Hồi lâu sau, tay phải của hắn đột nhiên nâng lên, hướng về giữa không trung chỉ một cái. Linh khí ở trong cơ thể vốn là không thể nhìn thấy được, lại lóe lên rồi xuất hiện ở khoảng không trước mặt hắn. Nếu nhìn kỹ, linh khí như những sợi tơ, đang nhanh chóng phác họa ra hình dạng một cái đỉnh.

Dường như đang có một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, khiến cho cái đỉnh này nhanh chóng thành hình.

Cùng lúc đó, từ trên cái đỉnh này bất ngờ khuếch tán ra từng trận uy áp kinh người. Linh áp này còn cường hãn hơn so với phi kiếm lúc trước.

Mà sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng tái nhợt, linh khí trong cơ thể đang gấp rút tiêu hao. Cho tới khí đã mất đi gần tám thành, thì cái đỉnh kia mới hoàn toàn thành hình, tản mát ra linh áp càng mãnh liệt hơn. Khi Bạch Tiểu Thuần chỉ về phía trước, cái đỉnh này lập tức xông ra, hung hăng đập xuống.

Nháy mắt khi chạm vào mặt đất, cái đỉnh này vỡ trước, bộc phát ra lượng lớn linh khí.

Âm thanh nổ vang càng mạnh hơn, thậm chí đã truyền ra khắp bốn phía, mặt đất trong phạm vi trăm trượng lập tức xuất hiện âm thanh ken két, nháy mắt xuất hiện từng đạo khe hở.

Cũng may là Hương Vân Sơn này có trận pháp thủ hộ, nên những khe hở kia rất nhanh đã khôi phục lại. Nhưng lực chấn động vẫn làm cho không ít đệ tử ngoại môn nghe được, rối rít kinh ngạc.

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Hắn cũng không nghĩ tới cái Tử Khí Hóa Đỉnh này lại cường hãn như thế. Một kích này, thậm chí còn cho hắn cảm giác dù là chính mình cũng không có cách nào đối kháng.

“Tử Khí Hóa Đỉnh, không hổ là thần thông duy nhất mà cần phải hiểu ra được cả cử trọng nhược khinh cùng với cử khinh nhược trọng mới có thể thi triển ra được ở trong Tử Khí Ngự Đỉnh Công.” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hào quang sáng ngời, nhưng rất nhanh lại nhíu mày. Thần thông này tuy mạnh, nhưng tiêu hao lại thực sự quá lớn.

Bạch Tiểu Thuần không biết, trên thực tế hắn chỉ tiêu hao mất tám thành là bởi vì linh khí của hắn tinh thuần. Nếu đổi là đệ tử khác, thì cho dù có hiểu ra được cái thần thông này, nhưng nếu trước Ngưng khí tầng

tám thì rất khó có thể thi triển ra, linh khí sẽ bị tiêu hao không còn. Chỉ có sau khi đạt tới Ngưng khí tầng chín mới có thể chân chính triển khai, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ.

"Ở trong Tử Khí Ngự Đỉnh Công có giới thiệu về cái thần thông này, chia ra làm thượng trung hạ tam phẩm. Giờ phút này cái đỉnh mà ta ngưng tụ ra chỉ là hạ phẩm mà thôi, nếu đến trung phẩm thì có thể ngưng tụ ra hai cái đỉnh, mà đến thượng phẩm thì chẳng những xuất hiện ba cái, mà còn có thể dung hợp lại cùng với nhau, tạo thành một cái đại đỉnh!" Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, sau đó khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp. Đến khi trăng sáng đã treo cao, hắn mở mắt ra, trong mắt lộ ra tia sáng, tu vi ở trong cơ thể đã khôi phục gần như hoàn toàn.

"Một thức thần thông này có thể trở thành đòn sát thủ của ta rồi. Nói như vậy, nếu những người hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia mà chọc giận ta, ta liền nện cho bọn hắn thoáng một phát." Bạch Tiểu Thuần vừa mới cảm thấy yên tâm, nhưng lại nghĩ tới vị đệ tử nội môn họ Tiền kia thì lông mày lại một lần nữa nhăn lại.

"Có thể trở thành đệ tử nội môn, ít nhất cũng phải là Ngưng khí tầng tám trở lên..." Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy lo lắng, trầm tư nhìn qua làn da của mình. Hai mắt hắn lóe lên, đứng dậy đi nhanh về phía trước vài bước, ngón cái cùng với ngón trỏ lóe lên hắc mang, nháy mắt chụp về phía bên cạnh một cái.

Trong hư không truyền đến một cái âm thanh ken két, thậm chí có cảm giác sắp vỡ. Lực lượng một cái chụp này của Bạch Tiểu Thuần, giống như là sức mạnh vô địch. Hắn nhìn về phía hai ngón tay của mình, chần chừ một lúc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

"Đây là sát chiêu... Dùng để bảo vệ tính mạng." Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, cảm thấy loại sát chiêu bảo vệ tính mạng này uy lực càng lớn thì càng tốt. Chỉ là đối với Bất Tử Trường Sinh Công, Bạch Tiểu Thuần thật sự là thấy sợ.

Lúc trước, sau khi Bất Tử Thiết Bì luyện thành, hắn cũng đã thử tiếp tục tu hành Bất Tử Trường Sinh Công. Nhưng mới chỉ tu luyện một cái thì cảm giác đói bụng lại một lần nữa xuất hiện.

Mà ở bờ nam của Linh Khê Tông vào lúc này, Linh Vĩ Kê chỉ còn lại gà con, đích xác là không ăn được rồi. Nếu chỉ dựa vào linh thực thường ngày, Bạch Tiểu Thuần rất khẳng định, mình nhất định sẽ chết đói.

Hắn cũng đã đi tìm loại Linh Thú khác có thể ăn được ở khắp núi, nhưng từ khi thanh danh cuồng mà trộm gà lan rộng ra, thì ở cả ba ngọn núi của bờ nam, vốn cũng không có mấy chỗ chăn nuôi Linh Thú, đã phòng hộ cực kỳ nghiêm mật.

Bạch Tiểu Thuần cũng phát sầu rồi. Giờ phút này lại nghĩ tới vấn đề này, lập tức mặt ủ mày chau. Lúc hắn đang suy nghĩ xem có biện pháp nào giải quyết vấn đề đói khát, bỗng nhiên nghĩ tới viên đan dược kéo dài tuổi thọ lúc trước.

“Đúng rồi...” Bạch Tiểu Thuần con mắt sáng ngời. Linh Dược có rất nhiều loại, không chỉ có loại gia tăng tu vi mà còn có thể bổ sung được nguyên khí. Mà sau khi Bạch Tiểu Thuần luyện thành Bất Tử Thiết Bì, cũng đã phát hiện ra, tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, thật ra chính là cần nguyên khí.

“Hiện tại thảo mộc tạo nghệ của ta đã đại thành, mặc dù không đi tấn chức, nhưng hoàn toàn có thể luyện dược được cho bản thân rồi. Mà dù những thành phẩm Linh Dược ở trong tông môn có giá trị xa xỉ, nhưng ở trên mặt thảo mộc thì lại rẻ hơn nhiều.” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy đó là một biện pháp.

“Nói như vậy, ta nên sớm tiếp xúc với luyện dược, đợi lúc khảo hạch tấn chức sau đó cũng sẽ nắm chắc hơn nhiều, ngày sau luyện chế ra Trúc Cơ Đan cũng càng nhẹ nhõm.” Bạch Tiểu Thuần lập tức đã có quyết định, chống cằm suy tư. Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, thân hình của hắn trực tiếp nhảy lên.

“Luyện dược thì cần phải có đan phương. Cái này cũng đơn giản, không cần tấn chức Dược Đồ cũng có thể có được. Ở trong phường thị ở dưới núi, sê có bán một ít đan phương rải rác.” Bạch Tiểu Thuần sờ lên túi. Sau khi hắn tới Hương Vân Sơn thì gần như không có chỗ tiêu tiền. Thân là đệ tử ngoại môn mỗi tháng cũng có thể được nhận một ít linh thạch, bây giờ tích cóp cũng được kha khá.

Đối với những vật ngoài thân này, Bạch Tiểu Thuần cho tới bây giờ đều chưa từng để ý. Giờ phút này chạy vội, theo đường nhỏ đi xuống Hương Vân Sơn.

Kể từ sau khi tới Hương Vân Sơn cho tới giờ, đây là lần thứ hai Bạch Tiểu Thuần xuống núi. Lần đầu tiên là năm đó xuống núi mua dược thảo để đổi lấy linh dược. Giờ phút này, gần như ngay lúc hắn vừa mới rời khỏi Hương Vân Sơn thì lập tức ở trên Thanh Phong Sơn, liền có hai đạo thân ảnh lao thẳng tới một chỗ sân nhỏ.

“Trần sư huynh có ở đấy không?”

“Trần sư huynh, Bạch Tiểu Thuần xuống núi rồi!” Hai đạo thân ảnh này đều rất cường tráng, tu vi không tầm thường, đều đã là Ngưng Khí tầng bốn. Giờ phút này, trong mắt hai người có hưng phấn, tiến vào bên trong tiểu viện, liếc mắt đã nhìn thấy một đại hán đang ngồi khoanh chân ở trong sân.

Đại hán này có thân thể càng thêm khôi ngô, lưng hùm vai gấu, nghe thấy vậy thì hai mắt mở ra, có tinh mang nhàn nhạt hiện ra.

“Bạch Tiểu Thuần? Hắn rốt cục đã xuống núi rồi sao?” Đại hán này nhe răng cười, bỗng nhiên đứng dậy, cả người giống như một tòa núi nhỏ, khí thế không tầm thường, lại có tu vi Ngưng Khí tầng năm hóa thành linh áp tản ra.

Gã chính là Giám Sự Phòng Trần Phi năm đó.

Năm đó ba người bọn hắn ở Giám Sự Phòng rất tốt, gần như là muốn cái gì có cái đó, chẳng những có tạp dịch phục vụ, mà còn có thể ăn bớt được linh thạch. Nhưng không có nghĩ rằng lại bị bọn người Bạch Tiểu Thuần cưỡng ép đẩy lên núi, trở thành đệ tử ngoại môn. Thời gian khổ cực hai năm qua, khiến cho bọn hắn càng hận bọn Bạch Tiểu Thuần thấu xương.

Bọn hắn cảm nhận được Trương Đại Bàn không dễ chọc, Hắc Tam Bàn lại càng khó chơi, chỉ có Bạch Tiểu Thuần này, mặc dù lúc trước có thực lực không tầm thường, nhưng chung quy vẫn cảm giác là yếu nhất. Bọn hắn vốn muốn tìm một cơ hội để báo thù, nhưng Bạch Tiểu Thuần gần như không ra khỏi tông môn. Trần Phi mặc dù có chút địa vị, nhưng cũng không dám vi phạm môn quy.

Dù sao chỗ dựa lớn nhất của gã cũng chỉ là một người anh họ là đệ tử nội môn mà thôi. Mà ngày thường cũng không để tâm tới gã quá nhiều, chiếu cố lúc còn là tạp dịch đã là cực hạn.

Cho nên gã thủy chung vẫn đợi tới lúc Bạch Tiểu Thuần ra ngoài. Một lần đợi này chính là hai năm, lúc này rốt cục đã chờ tới được. Mà Trần Phi cũng rất tự tin, thời gian gần đây tu vi của gã đã đột phá lên Ngưng Khí tầng năm, cũng đã tìm hiểu thoáng qua tu vi của Bạch Tiểu Thuần, biết được đối phương giành được hạng nhất ở trong tiểu bỉ, nhưng lại là mưu lợi mà thắng.

“Năm đó bị hắn hù dọa, còn thật cho là hắn đã hiểu rõ cử trọng nhược khinh. Hô, làm cho chúng ta phải trở thành đệ tử ngoại môn, cơn tức này, lần này phải nhổ ra!” Ánh mắt Trần Phi lộ ra vẻ tàn khốc. Gã cũng không có ý định giết chết Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại hạ quyết tâm, phải làm cho đối phương xương gãy gân thương, ít nhất phải nằm một năm mới được.

Mà loại chuyện này, mặc dù tông môn sẽ vẫn truy cứu, nhưng một là chỉ cần không bị bắt tại chỗ, hai là không xuất hiện tử vong, ba là Trần

Phi hắn cũng có lai lịch, có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

“Tài nghệ không bằng người, không oán được chúng ta!” Thân hình Trần Phi nhoáng lên một cái, thẳng đến dưới núi, hai người phía sau hắn cũng đi theo. Ba người rất nhanh đã xuống núi, tìm được một chỗ hẻo lánh trên đường từ phường thị trở về tông môn, phục sẵn ở chỗ này.

Phường thị cũng không lớn, Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này không lâu lắm đã tìm được hai phần tán phương nhất giai, một cái là bổ sung linh khí, một cái tẩm bổ nguyên khí. Loại phương thuốc tẩm bổ nguyên khí này rất hiếm thấy loại cao giai, nhưng cấp thấp thì lại có không ít, phần lớn là dành cho phàm nhân phục dụng để cường thân kiện thể.

Đối với người khác thì không cần, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại như nhặt được trân bảo. Hắn có Quy Văn nồi, đan dược tầm thường sau khi được Luyện Linh ba lượt thì hiệu quả lập tức bất đồng.

Sau đó hắn dùng số linh thạch còn lại mua sắm nhiều phần thảo dược để luyện chế linh dược. Bạch Tiểu Thuần vui sướng vỗ túi trữ vật, ngâm nga tiểu khúc rồi rời khỏi phường thị, đi trên con đường nhỏ trở về tông môn, trong đầu tưởng tượng ra viễn cảnh mình luyện dược thành công, lại càng thêm vui vẻ.

Nhưng khi hắn đi được ở trên con đường nhỏ không được bao lâu, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, bước chân ngừng lại. Sau khi đạt tới Ngưng Khí tầng sáu, cảm giác nhạy cảm của hắn tốt hơn rất nhiều, lập tức phát hiện ra ở phía trước có ba người đang hô hấp. Ba người này ẩn nấp ở trong bụi cỏ, đang nhìn mình, tim đập hơi nhanh một chút.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dừng lại, ba người Trần Phi bỗng nhiên xông ra, đứng ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch Tiểu Thuần, ân oán năm đó, hôm nay cũng nên kết thúc rồi!” Trần Phi nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong lòng đã quyết

định, nhe răng cười mở miệng. Hai người ở phía sau gã cũng nhe răng cười, rất nhanh tản ra, hình thành xu thế bao vây.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nghiền Ép

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Trần Phi?” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt đảo qua Trần Phi cùng với hai tên đang bao vây mình ở đằng sau. Khi phát giác được tu vi của đám người này thì hắn cũng bình tĩnh lại.

“Bạch Tiểu Thuần, cho dù lúc này ngươi có quỳ xuống cầu xin tha thứ thì cũng đã quá muộn rồi. Chủ ý lúc trước của ngươi hại báo hại chúng ta đây phải làm đệ tử ngoại môn, Trần Phi ta chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi!” Trần Phi cười to,vung tay phải lên, tu vi Ngưng khí tầng năm cũng ầm ầm bộc phát. Khí thế mạnh mẽ tràn dâng bốn phía cuốn bay không ít lá cây, nhìn qua không chút tầm thường.

“Sau khi Trần Phi ta tiến vào ngoại môn, thì phải tận dụng tất cả thời gian tập trung vào tu hành, cuối cùng thì cũng đạt được tới Ngưng khí tầng năm. Bạch Tiểu Thuần, hôm nay ta công khai nói cho ngươi biết, ta chính là muốn khi dễ ngươi, muốn cho ngươi phải xương gẫy gân thương!”

Trần Phi phát ra tiếng cười đầy hung hăng càn quấy cùng đắc ý, đồng thời đưa tay phải lên bấm niệm pháp quyết. Một tiếng ông vang lên, rồi thanh phi kiếm màu xanh dài khoảng nửa xích mang đầy nét cổ xưa, thậm chí còn tràn ra một chút khí tức tang thương yếu ớt, nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Hai tên phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng nhe răng cười, đồng loạt tản ra tu vi, còn trong tay cũng xuất hiện phi kiếm của riêng mình.

Khi ba tên này quyết định bao vây, ba đánh một như vậy thì bọn hắn tin tưởng tuyệt đối rằng sẽ nghiền nát Bạch Tiểu Thuần. Nhất là bây giờ bọn hắn đã có kiến thức hơn hẳn trước kia, sớm phân tích ra được Bạch Tiểu Thuần cũng không hoàn toàn nắm giữ được pháp quyết Cử trọng nhược khinh.

“Ngươi đã một mực không xuống núi thì thôi, nếu đã xuống núi, ra khỏi tông môn, thì ta sẽ cho ngươi biết được sai lầm mà ngươi đã phạm vào khi đó, bây giờ phải trả một cái giá lớn đến như thế nào!” Nói xong mấy câu này, nhất thời Trần Phi có cảm giác ấm ức ứ đọng trong lồng ngực từ rất lâu về trước như được giải tỏa hơn phân nửa.

“Ba người các ngươi chặn đường ta ở đây, không lo phạm vào môn quy sao?” Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Trần Phi, chợt tò mò hỏi.

“Môn quy? Ha ha, nơi này đã ở bên ngoài tông môn, huống hồ tài nghệ ngươi không bằng người, xương gẫy gân thương thì sao có thể trách người khác được. Cùng lắm thì khi quay về, chúng ta cúi đầu xin lỗi thì coi như xong chuyện!” Trần Phi cười cười đầy đắc ý. Gã tưởng tượng sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần sẽ trở nên vô cùng khó coi, thậm chí gã còn chuẩn bị thêm vài câu trào phúng tiếp theo nữa.

Nhưng gã nhanh chóng cảm thấy có chút không thích hợp. Biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần quá trấn định đi, đối mặt với ba người vậy công nhưng sắc mặt hắn cũng không chút biến đổi như gã đã nghĩ. Hơn nữa lại còn biểu lộ vẻ mặt cổ quái rồi sau đó bày ra một tư thái cao thủ mà ngạo nghễ mở miệng nói một câu.

"Nguyên lai là như vậy a, ta đây an tâm rồi."

Hai mắt Trần Phi chợt co rút lại, càng cảm thấy có điều bất thường nhưng lúc này gã không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa, bèn gầm nhẹ một tiếng.

“Ra tay!” Vừa nói xong, gã nhanh chóng bám niệm pháp quyết điều khiển phi kiếm lao thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Mà hai người sau lưng

Bạch Tiểu Thuần cũng vội bấm niệm pháp quyết điều khiển phi kiếm của mình xông ra.

Nhìn ba thanh phi kiếm đang bay tới gần, trên mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra nét tươi cười. Hắn không cần lấy ra pháp bảo của mình, chỉ rút chân lùi cả người về phía sau. Ba người Trần Phi chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần liền đột nhiên biến mất.

Lúc xuất hiện lại thì hắn đã đứng bên trái của tên đại hán Ngưng khí tầng bốn kia. Tên đại hán này đột nhiên trợn to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị nắm tay phải của Bạch Tiểu Thuần đánh xuống một quyền.

Một quyền này quá nhanh, rơi thẳng xuống bụng của tên đại hán này, chỉ ầm một tiếng, người gã run rẩy rồi phun ra một ngụm máu tươi. Cả người tên đại hán lúc này gập hẳn lại, rồi như bị một lực lượng vô cùng khủng bố đập vào mà bay ngược lại phía sau, đâm thẳng vào gốc đại thụ bên cạnh.

Cả đại thụ đều rung rung vài cái, tên đại hán này lại phun ra máu tươi thêm lần nữa rồi ngất xỉu.

Tình cảnh biến hóa quá nhanh, khiến cho đại hán Ngưng khí tầng bốn còn lại lúc này nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy hoảng sợ. Đầu óc gã ầm vang như có vô số sấm chớp oanh tạc, gã nằm mơ cũng không nghĩ đến Bạch Tiểu Thuần này…rõ ràng có tốc độ nhanh đến như vậy, lực lượng cường đại đến trình độ đáng sợ như vậy.

Sắc mặt Trần Phi đột nhiên biến đổi, gã bèn hít vào một hơi, cả người cũng vô thức lùi lại phía sau mà nhìn về Bạch Tiểu Thuần, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin.

"Ngươi. . ."

"Quá yếu." Bạch Tiểu Thuần bày ra một bộ dáng cao nhân. Dường như cảm thấy thật cô độc trong thiên hạ, không tìm thấy đối thủ, vừa cảm

khái vừa bước chân xuống, đi thẳng tới đại hán Ngưng khí tầng bốn trước mặt.

Đại hán này rống lên một tiếng điên cuồng, tu vi toàn thân cũng bộc phát, thôi động thanh phi kiếm bay thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là tốc độ của Bạch Tiểu Thuần còn nhanh hơn, sau khi hắn tu hành Bất tử Trường sinh công tới cảnh giới Bất tử Thiết bì thì thân thể và tốc độ của Bạch Tiểu Thuần đã vô cùng kinh người, lúc này hắn nhoáng người một cái đã tránh được phi kiếm. Rồi vẫn cảnh tượng cũ, nắm tay phải nâng lên, hạ xuống một quyền.

Ầm lên một tiếng, đại hán kia kêu lên thê lương thảm thiết. Gã bèn phun ra máu tươi rồi cả người cũng bị hất bay đi. Có điều phía sau gã không có đại thụ ngăn cản nên bay ngược ra sau khoảng mười trượng mới rớt xuống mặt đất, lục phủ ngũ tạng đều đảo lộn. Gã không đứng dậy nổi nữa mà gần như hấp hối nằm bẹp tại đó.

"Quá yếu." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nhìn về phíaTrần Phi đang run rẩy cả hai chân.

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Đầu óc Trần Phi ông ông, cả người đầy choáng váng. Gã không cách nào tưởng tượng được một khắc trước vẫn còn cảm thấy thắng lợi nắm chắc trong tay, một cái chớp mắt sau lại phát hiện được Bạch Tiểu Thuần này rõ ràng như biến thân, lực lượng có thể sánh ngang với một đầu hung thú.

Chỉ hai quyền, cứng rắn đánh cho hai người kia đến hôn mê bất tỉnh khiến gã khó mà ước tính được phần khí lực này cần phải lớn đến mức độ bao nhiêu. Gã vô thức mà nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ, rồi đột nhiên lùi lại phía sau. Căn bản lúc này gã không còn chút tâm tư chiến đấu nào cả, trong đầu gã cũng chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là bỏ trốn!

Chỉ là không đợi gã lùi ra xa thì tốc độ của Bạch Tiểu Thuần đã nhanh chóng vọt tăng đuổi theo. Tay phải vẫn là đưa lên một quyền, trong nháy mắt quyền này rơi xuống, trên người Trần Phi lại đột nhiên

lóe lên một tia sáng rồi một cái tiểu thuẫn xuất hiện, cản lấy nắm tay đang đánh xuống của Bạch Tiểu Thuần.

Ấm một tiếng, Bạch Tiểu Thuần kêu nhẹ lên, cả người chợt khựng lại, mà tiểu thuẫn kia cũng run rẩy, linh khí chợt ảm đạm xuống, rồi bị một quyền này trực tiếp đánh bay đi.

Trần Phi bị hù mất hồn mất vía. Gã tốn hao không ít điểm cống hiến mới mua được cái tiểu thuẫn này, cho dù là Ngưng khí tầng sáu cũng không dễ dàng phá vỡ được nó, vậy mà chỉ một quyền của Bạch Tiểu Thuần cũng đã chặt đứt mối liên hệ của bản thân với tiểu thuẫn.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi. . . Ngươi đừng khinh người quá đáng! !" Trần Phi hoảng sợ, kêu lên đầy thê lương.

"Hừ, ta công khai nói cho ngươi biết, hôm nay ta chính là muốn khi dễ ngươi, đánh cho ngươi phải xương gãy gân thương!" Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vui như hoa nở. Nhìn thấy đối phương sợ hãi trước mắt quả nhiên là sự tình sảng khoái của bản thân, tới giờ hắn cũng chưa từng vuột mất cơ hội như thế này. Vì vậy sau khi nhại lại lời của đối phương khi nãy, hắn đột nhiên bộc phát ra lực lượng tu vi Ngưng khí tầng sáu, khiến cho cuồng phong trào dâng bốn phía, tóc hắn tung bay lên, khí thế kinh người.

"Ngưng Khí tầng sáu. . ." Tròng mắt của Trần Phi suýt rơi ra ngoài, da đầu run lên. Lúc gã lảo đảo lùi lại thì Bạch Tiểu Thuần đã đuổi đến nơi, một lần nữa đánh xuống một quyền, không còn thuẫn để cản lại nữa nên quyền này rơi thẳng xuống người Trần Phi.

Toàn thân gã run lên, phun ra máu tươi, cả người bị cuốn bay lên kèm thêm cả tiếng kêu thảm thiết. Tuy nhiên, dù sao gã cũng thuộc thể loại lưng hùm vai gấu, hơn nữa tu vi đã tới Ngưng khí tầng năm nên cũng không thể ngất xỉu được bèn toàn lực chạy trốn. Giờ phút này trong lòng hắn đã đắng chát đến cực hạn, còn thầm hận bản thân tại sao lại có thể chọn lựa một nơi cách tông môn…một khoảng cách xa thế này chứ.

Mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần như một đầu hung thú đang đánh tới lần nữa, Trần Phi phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi không sợ trái với môn quy! !"

"Môn quy? Ha ha, nơi này đã là bên ngoài tông môn, huống hồ ngươi tài nghệ không bằng người, xương gãy gân thương cũng không thể trách người khác được. Cùng lắm thì khi quay lại, ta đành nói lời xin lỗi coi như là đã xong!" Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nhại lại lời đối phương xong lại tiến tới đá ra thêm một cước.

Một cước này, trực tiếp đá bay Trần Phi lên trên không trung. Ánh mắt Trần Phi đầy vẻ tuyệt vọng, kêu la thảm thiết, nhưng không đợi gã rơi xuống đất, Bạch Tiểu Thuần lại vọt tới tay đấm chân đá.

Trần Phi sợ hãi, liên tục kêu la thảm thiết. Đến cuối cùng cả người gã sưng phù lên, tiếng kêu la cũng dần yếu bớt.

Lúc này, toàn thân gã đều xương gãy gân thương, sắc mặt ảm đạm, mà gã cũng hoàn toàn mất đi cảm giác, chỉ là khi nhìn đến Bạch Tiểu Thuần trước mặt, ánh mắt đã đầy vẻ sợ hãi đến cùng cực.

Dưới ánh mắt của gã, Bạch Tiểu Thuần trắng trẻo, có chút nhỏ nhắn kia căn bản chính là một đầu hung thú đội lốt người. Nhất là Bạch Tiểu Thuần này từ đầu đến cuối vẫn còn chưa xuất ra bất cứ pháp bảo nào, chỉ đơn thuần dùng thân thể cường hãn và tốc độ nhanh đến kinh người mà trực tiếp nghiền ép bọn hắn.

Hai tên đại hán Ngưng khí tầng bốn phía xa lúc này cũng đã tỉnh lại, trơ mắt nhìn một màn này mà cảm thấy da đầu tê dại, hãi hùng khiếp vía, đều tranh thủ tiếp tục giả bộ ngất xỉu, chỉ lo lắng lỡ đâu Bạch Tiểu Thuần chú ý mà không đám động đậy chút nào.

Nhìn thấy Trần Phi gần như hấp hối, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không còn thú vị nữa bèn thu hồi lại Linh khí. Trong nỗi sợ hãi của ba người, hắn lục qua túi trữ vật của cả ba một lần, đoạt lấy tất cả vật phẩm

bên trong, thậm chí tiểu thuẫn kia hắn cũng cầm luôn. Lúc này mới khe khẽ hát một khúc nhạc nhỏ mà men theo sơn đạo trở về tông môn.

“Chết tiệt, là tên nào nói cho ta biết tên Bạch Tiểu Thuần này mưu lợi chiến thắng tại tiểu bỉ trên Hương Vân sơn!” Nhìn bóng lưng dần khuất dạng của Bạch Tiểu Thuần, Trần Phi khóc không ra nước mắt. Nếu hắn sớm biết Bạch Tiểu Thuần khủng bố như vậy, có đánh chết hắn cũng không chạy đi tìm Bạch Tiểu Thuần gây phiền toái.

Mà hai đại hán Ngưng khí tầng bốn bên kia vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt cầu xin nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, lộ ra sợ hãi mãnh liệt.

"Trần sư huynh, làm sao bây giờ. . . Nếu không chúng ta đừng trêu chọc tới hắn nữa. Hòa giải đi, ta nghe nói Hứa Bảo Tài cũng đã đến tìm hắn hòa giải rồi.” Hai người đưa mắt nhìn Trần Phi.

Sâu trong lòng Trần Phi cũng đầy đắng chát, sau khi trầm mặc một chút thì hắn cắn răng nói.

“Ta tất nhiên là muốn báo thù, nhưng không đánh lại thì làm sao bây giờ…việc này để ta suy nghĩ kỹ đã…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Truy Cầu Cực Hạn

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Khe khẽ tiểu khúc, Bạch Tiểu Thuần mang theo một tâm trạng khoan khoái về tông môn. Trở lại tiểu viện của mình, hắn còn một phen cảm khái.

"Tu tiên là vì trường sinh, còn những người này a, luôn chém chém giết giết, như là trong đầu có bệnh."

Trong sân, Bạch Tiểu Thuần xem xét ba túi Trữ vật của đám Trần Phi kia một chút. Nói chung ba tên này cũng không tính là giàu có gì, túi tiền khô quắt, thu hoạch của Bạch Tiểu Thuần không lớn nhưng hắn cũng không để ý nhiều lắm. Sau đó hắn mới lấy ra những thảo dược mới mua được, cầm trong tay quan sát tỉ mỉ từng gốc một vô cùng nghiêm túc.

Mặc dù cơ sở thảo mộc của hắn khá vững chắc, nhưng bản thân lại không có nhiều cơ hội tiếp xúc trực tiếp với thảo dược. Lúc này, quá trình quan sát cùng với những tri thức thảo dược trong đầu hắn lúc này cũng dần được kết hợp lại, thậm chí thi thoảng hắn còn nhẹ nhàng tách từng gốc thảo dược ra tỉ mỉ xem xét toàn bộ kết cấu bên trong.

Sau khi xác minh từng gốc xong. Bạch Tiểu Thuần như có chút suy nghĩ, sau đó hắn lại lôi hai đan phương mua được, chỉ lướt qua cái đan phương Bổ Linh đan rồi chủ yếu tập trung vào phương thuốc có thể trợ giúp luyện thân cường thể.

"Trường thọ hương. . ." Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Phương thuốc này không cần nhiều thảo dược, chỉ khoảng bảy loại mà thôi. Mà

phương pháp phối hợp cũng khá đơn giản, chủ yếu là vận dụng nguyên lý tương sinh tương khắc kích phát dược lực của bảy loại thảo dược này thành bột phấn rồi ngưng tụ thành hương.

Chỉ là bên trong có hai loại có chứa chút độc tính, nhưng không tính là kịch độc cùng lắm cũng chỉ làm cho tu sĩ đau bụng kéo dài khoảng nửa tháng mà thôi. Còn đối với phàm nhân thì có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

“Dược thảo trong thiên địa này có vô số, có thể trực tiếp phục dụng, có loại luyện thành đan thì sẽ có hiệu quả tốt hơn, cũng không thiếu loại vì độc tính mà chỉ có thể luyện thành hương mà thôi.’ Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm suy nghĩ, trong lúc đó cũng đã đem cả đám dược thảo luyện chế Trường Thọ hương quan sát kỹ lưỡng, đến khi hiểu thấu đáo bảy loại dược thảo này mới thôi.

“Vẫn còn chưa ổn thỏa cho lắm, trọng điểm của luyện dược chính là tỷ lệ thành công. Cho dù là nhất giai Linh dược đơn giản, nhưng vẫn tồn tại tỷ lệ thất bại rất cao.”

“Bản thân ta cũng chỉ có mười phần thảodược để luyện chế mà thôi, không thể lãng phí.” Tính cách Bạch Tiểu Thuần vốn cẩn thận, hết thảy đều cầu ổn thỏa, cho dù lúc nãy hắn đã tỉ mỉ học thuộc lòng thảo mộc rồi. Nhưng hắn vẫn là không lập tức luyện chế mà lại tiếp tục nghiên cứu phương thuốc.

Thời gian trôi qua từng ngày, khi ngày thứ bảy trôi qua thì hắn đã hoàn toàn hiểu rõ phương thuốc, bèn nhắm mắt lại liên tục phân tích suy diễn trong đầu. Đến khi hoàng hôn buông xuống, hắn mới mở mắt ra, sau đó lại ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp tục lấy phương thuốc Bổ Linh đan nghiên cứu thêm một lần nữa.

Đến nửa tháng sau, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đã giăng đầy tơ máu, hai phương thuốc cùng với tất cả dược thảo này hắn cũng đã thấu hiểu hoàn toàn. Lúc này hắn mới trầm ngâm trong chốc lát rồi đứng dậy, rời khỏi tiểu viện.

Luyện dược cần Đan lô, chỉ là giá cả Đan lô khá xa xỉ, khả năng của Bạch Tiểu Thuần bây giờ là không thể mua nổi đấy. Cũng may là trong tông môn còn trang bị Luyện Dược các chuyên môn trợ giúp cho các đệ tử luyện dược, chỉ cần tiêu tốn một khoản điểm cống hiến không nhiều lắm thì có thể luyện dược ở bên trong.

Luyện Dược các nằm phía đông Hương Vân sơn, cách không quá xa tiểu viện của Bạch Tiểu Thuần. Ngày thường nơi đây cũng không tấp nập người giống Vạn Dược các, mà tương đối yên tĩnh. Dù sao thì những người có tư cách luyện dược trên Hương Vân sơn này thì phần lớn đều có Đan lô riêng của mình, nên không cần phải tới đây.

Ở đây chỉ cần nộp vào một số điểm cống hiến nhất định sẽ đổi được một tháng sử dụng phòng luyện đan. Bạch Tiểu Thuần đi đến đây. Nơi này có khoảng một trăm gian phòng được phân cách riêng biệt với nhau, bốn phía mỗi gian phòng đều có phong ấn trận pháp đảm bảo cho người luyện dược sẽ không bị quấy rầy bởi bất kì chuyện gì từ bên ngoài.

Sau khi đổi điểm lấy mộc bài, Bạch Tiểu Thuần đi đến gian phòng số mười ba. Ánh mắt hắn lướt qua một lượt, nhìn gian phòng cũng không lớn, bốn phía trống trải, chỉ có một Đan lô ở trung tâm phòng, dưới đan lô vẫn còn có hỏa diễm đang âm ỉ cháy.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, mắt nhìn về Đan lô phía trước rồi tỉ mỉ quan sát một chút, sau đó lại quan sát hỏa diễm bên dưới, thử thúc dục Linh khí thì hỏa diễm chợt bùng lên mạnh mẽ khiến cho nhiệt độ của căn phòng phút chốc tăng cao lên, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy Đan lô đổi sang một màu ửng đỏ.

Liên tục thử nhiều lần, với cảnh giới có thể ngưng tụ ra Tử khí hóa đỉnh, Bạch Tiểu Thuần rất nhanh đã trở nên quen thuộc với việc khống chế độ mạnh yếu của hỏa diễm. Sau khi cảm thấy có thể điều khiển linh hoạt rồi, hắn vỗ túi trữ vật lấy thảo dược ra.

“Hiện tại thì Trường Thọ hương là vô cùng trọng yếu đối với ta, không thể cứ vậy mà luyện chế được. Trước tiên cần phải quen thuộc thủ

pháp luyện chế rồi mới có thể tiến hành luyện dược. Vậy thì nên tập tành luyện chế Bổ Linh đan trước cho tốt đã, đan dược Nhất giai này rất thích hợp cho cảnh giới từ Ngưng khí tầng năm trở xuống.” Bạch Tiểu Thuần đã có quyết đoán, thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Ngẫm nghĩ lại tất cả thông tin trong đầu hắn về Bổ Linh đan thêm lần nữa mới bắt đầu luyện dược.

Hắn lấy một gốc thảo dược cần thiết trong Bổ Linh Đan ra, đưa tay phải vung lên, toàn bộ gốc thảo dược này, cả thân và lá cây đều rơi xuống. Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy nghiêm túc, linh khí trong cơ thể tràn ra, hình thành một cỗ lực lượng hung hăng vặn một cái. Những phiến lá kia bị bóp nát rỉ ra chín giọt dịch nhỏ rơi vào trong Đan lô.

Phừng một tiếng, một đoàn sương mù màu xanh chợt bốc lên bên trong Đan lô. Tinh thần Bạch Tiểu Thuần tập trung cao độ. Ngay khi sương mù xanh này vừa xuất hiện thì hai tay hắn cũng nhanh chóng lột lấy gân thân của gốc thảo dược trong tay rồi ném vào Đan lô, thỉnh thoảng hắn còn lưu tâm khống chế hỏa diễm khiến sương mù bốc lên càng thêm dày đặc.

Nhưng đám sương này hết lần này tới lần khác không tản ra ngoài mà vẫn ngưng tụ một chỗ mà không ngừng cuồn cuộn. Rồi Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lấy ra gốc dược thảo thứ hai, tiến hành thôi hóa trong tay khiến gốc thảo dược này nở hoa, hắn ngắt lấy cánh hoa ném vào Đan lô.

Thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cũng đã hoàn toàn nhập tâm luyện chế, liên tục xuất ra thảo dược mãi cho tới khi đã bỏ xuống hết tám loại thì trong mắt hắn cũng lóe sáng ngời rồi nhìn chằm chằm vào lò đan. Sau đó hắn lo điều chỉnh cải biến nhiệt độ, dưới tinh thần tập trung cao độ đó, mồ hôi trên trán hắn cũng phải rớt xuống từng giọt từng giọt.

Một lúc lâu sau, một tiếng nổ rầm rĩ từ trong Đan lô vang ra, cùng lúc đó sương mù cháy đen cũng tản ra bên ngoài. Cho dù nhanh chóng được trận pháp trong phòng hút đi hết nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn bị sặc khói đến ho khan một tràng dài, sắc mặt khó coi nhìn những cặn đen trong đáy lò, hắn nhíu mày lại.

“Thất bại rồi…” Bạch Tiểu Thuần bèn ngồi xuống chống cằm, ánh mắt đầy suy tư, rồi hắn không tiếp tục luyện đan nữa mà cẩn thận nhớ tới từng chi tiết trong quá trình luyện dược. Tính cách của hắn vô cùng cẩn thận, cho nên cho dù là học thảo dược hay luyện dược thì vẫn là truy cầu đảm bảo.

Một cái suy tưởng này của hắn kéo dài ba ngày, trong ba ngày này, hắn đem từng chi tiết trong quá trình luyện dược suy đi nghĩ lại không dưới một ngàn lần, tìm ra không dưới năm mươi chỗ có vấn đề. Lúc này hắn mới hít sâu một hơi, nghỉ ngơi một chút rồi lại khai lò tiếp.

Thời gian luyện đan tiếp theo thực sự cũng không kéo dài, hai canh giờ sau, Đan lô lại vang lên một tiếng nổ vang, rồi sương mù lại tản ra như trước, cặn bã đen lắng sót lại dưới đáy lò như tình cảnh đầu tiên.

Tính cách chấp nhất của Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa trỗi dậy. Hắn lục lọi cặn bã bên trong đan lô rồi tỉ mỉ nghiên cứu, kết hợp với quá trình luyện dược trong đầu hắn, lại nghiên cứu phương thuốc, nghiên cứu thảo mộc lại. Sau mười ngày miệt mài nghiên cứu, hắn mới tiếp tục khai luyện lò đan thứ ba với đôi mắt đầy vằn máu.

Chỉ là đệ tam lô này, quá trình luyện chế cũng tương đối ổn định, nhưng ngay khi chuẩn bị thành đan thì lại lần nữa vỡ vụn ra, Đan lô lại nổ vang lên. Bạch Tiểu Thuần chợt nhảy dựng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào cặn đen trong lò đan rồi trầm mặc thật lâu, sau đó ngồi bên cạnh nhắm mắt lại trầm tư suy nghĩ.

Lần suy tư này của hắn cũng khoảng chừng nửa tháng nữa, cho đến khi thời gian luyện đan ở nơi này gần chấm dứt hắn mới mở mắt ra, cắn răng khai đệ tứ lô.

Cuối cùng, trước khi phòng đan hết hiệu lực, thì lần luyện thứ tư này của hắn đã thất bại.

Một màn này nếu như những Dược đồ khác nhìn thấy được nhất định cảm thấy không thể tin nổi. Thời gian một tháng, nếu là người khác thì

có thể luyện chế ít nhất cũng mấy chục lô đan dược, vô luận thế nào thì cũng sẽ đạt được thành quả.

Cho dù luyện ra được một viên đan dược thì cũng được tính là thu hoạch.

Bởi vì trong mắt mọi người, luyện dược là một quá trình phi thường khó khăn, nếu không thì vì cớ gì mà toàn bộ Đông Lâm châu này cũng chỉ có hai vị Dược sư chân chính mà thôi.

Mặc dù chỉ là Dược đồ cũng không có nhiều người, đại bộ phận người trong đó cả đời cũng không có hi vọng tiến giai trở thành Dược sư.

Nhưng thực ra, nguyên nhân chủ yếu của toàn bộ việc này, chính là… không có đủ tài nguyên để có thể cung cấp đủ cho Dược đồ phát triển thêm. Nếu tài nguyên đầy đủ, có thể không ngừng luyện chế đan dược rèn luyện tay nghề, không nói đến trở thành Dược sư nhưng chắc chắn tỷ lệ tăng tiến cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cho nên dưới nhận định của mọi người, thì chỉ có không ngừng luyện tập, gia tăng sự thuần thục mới là cách làm duy nhất để tăng tỷ lệ luyện dược thành công!

Cho nên mọi người truy cầu, cũng chính là loại thuần thục này!

Chỉ có thể thuần thục, thì mới có thể khiến bản thân nắm chắc việc gia tăng tỷ lệ thành công lên. Dược đồ bình thường đều cảm thấy chuyện luyện đan mà thất bại là vô cùng bình thường. Sau khi tổng kết kinh nghiệm lại tiếp tục luyện chế, rồi từ từ sẽ đề cao lên. Hơn nữa loại đan dược tầm thường, dược liệu không quá đắt này cũng chính là mục tiêu thường xuyên luyện tập.

Nhưng mà đối với Bạch Tiểu Thuần, cho dù đường đi của hắn cũng giống mọi người, nhưng tốc độ lại chậm chạp rất nhiều. Mỗi một lần thất bại, hắn lại liên tục phân tích quá trình luyện đan vô số lần, rồi liên tục suy diễn.

Chuyện này chủ yếu có liên quan rất lớn tới tính cách của hắn. Tính tình hắn cẩn thận, càng thêm thận trọng. Loại thận trọng này hắn chỉ thể hiện được một phần trong quá trình học tập thảo dược. Chỉ sau khi luyện dược, cái tính cách này của hắn như được phóng đại lên vô số lần, chiếm lấy toàn bộ tâm tính của hắn.

Bởi vì thận trọng, nên sau khi thất bại hắn phát giác ra nhiều vấn đề hơn hắn so với người khác. Thậm chí không chỉ là hơn một chút vấn đề, mà bởi vì hắn muốn tìm hiểu nhiều hơn, chi tiết hơn nữa nên cho dù là những nơi người khác thấy không có vấn đề gì nhưng hắn vẫn là cảm thấy không đúng.

Bởi vì cẩn thận, nên cho dù là một vấn đề rất nhỏ, hắn đều phải giải quyết xong thì mới có thể tiếp tục luyện đan. Cho nên thời gian suy nghĩ của hắn, có thể luyện đan được vô số lần rồi.

Một tháng chấm dứt, tóc tai Bạch Tiểu Thuần lúc này bù xù, trên mặt xám xịt, mỏi mệt bước ra khỏi Luyện Dược các trở về tiểu viện của mình. Sau đó hắn trầm mặc suy tư thật lâu, trong đầu hắn không ngừng nhớ lại.

“Còn chín vấn đề nữa, chỉ khi nào chín chỗ này được giải quyết xong thì mới có thể tiếp tục luyện được.” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, ngồi trong sân nhắm mắt suy tư, trong đầu liên tục phân tích, thỉnh thoảng còn xuất ra thảo dược rồi tỉ mỉ quan sát.

Cho đến nửa tháng sau, hắn đột nhiên đi ra ngoài, hao tốn điểm cống hiến tiến vào trong Luyện Dược các thêm lần nữa.

Lần thứ năm. . . Thất bại!

Hắn lại dùng bảy ngày phân tích nguyên nhân, tìm kiếm vấn đề xảy ra rồi tìm cách giải quyết, sau đó lại luyện chế.

Lần thứ sáu. . . Thất bại!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đã đỏ vằn, hao phí hơn hai mươi ngày suy tư, rốt cuộc khi thấy hoàn toàn không còn khúc mắc nữa hắn mới khai mở lò đan thứ bảy.

Một canh giờ trôi qua, tiếng nổ vang cũng không xuất hiện, rồi từng đợt đan hương ập vào mặt hắn khiến cho Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn. Khi nhìn hai viên đan dược màu xanh bên trong đan lô, hắn thở phào một hơi. Rốt cuộc lần khai mở Đan lô thứ bảy, hắn đã thành công!

Lần luyện chế tiếp theo, lần thứ tám…thành công, tạo thành ba viên đan dược!

Lần thứ chín. . . Thành công, ra năm viên đan!

Lần thứ mười. . . Vẫn thành công như trước. Đan dược xuất hiện trong lần này chỉ có một viên duy nhất, không phải màu xanh mà là màu đen, không tràn ra bất kì hương khí gì, mà còn nghe thấy, một mùi lạ…

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần còn đang kinh ngạc thì toàn bộ Luyện Đan các chợt nổi lên xao động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hiệu Quả Của Luyện Linh

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Ở Hương Vân Sơn không có chuột, nơi tu hành loại này, trừ phi Linh thú là chuột, bằng không cũng không có khả năng tồn tại, nhưng trong núi lại có không ít kiến.

Những con kiến này vốn là những sinh vật tự nhiên, ngày bình thường sống ở trong một số khe núi, cũng không làm cho người ta chán ghét, giống như vốn là một bộ phận ở trong núi, vì vậy cũng không làm cho người ta để ý.

Nhưng hôm nay, tại bốn phía Luyện Đan Các, gã đệ tử thủ hộ ở chỗ này toàn thân chấn động, đột nhiên đứng dậy. Gã phát hiện ra, trên mặt đất nháy mắt đã xuất hiện vô số con kiến. Những con kiến này đang bò thẳng đến Luyện Dược Các.

“Cái này... Đây là có chuyện gì!” Gã đệ tử thủ hộ tại Luyện Dược Các hít vào một hơi, nhìn đàn kiến đông nghịt kia mà cảm thấy da đầu run lên.

Cùng lúc đó, tại rất nhiều căn phòng ở trong Luyện Dược Các, không ít đệ tử đang luyện đan, tất cả đều kinh hô lên, đồng thời có những âm thanh phá đan ầm ầm truyền ra.

Lại càng có nhiều kiến nữa gáo thét bò tới. Mặc dù có trận pháp, những những phòng luyện đan này vốn là ở trong núi, những con kiến kia cứ theo từng khe hở mà chui ra.

Thẳng đến một hướng.

Phương hướng này chính là gian phòng của Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này hắn đang hiếu kỳ cầm lấy miếng đan dược màu đen. Còn đang kinh ngạc thì đã nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến từng trận oanh minh. Cùng lúc đó, trên mặt đất trong gian phòng của hắn, đột nhiên xuất hiện vô số con kiến.

Những con kiến này giống như bị điên rồi, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Hương Vân Sơn rõ ràng còn gặp họa kiến!!" Bạch Tiểu Thuần đột nhiên nhảy lên, cảm thấy toàn thân đều đã nổi da gà rồi. Nhưng khi hắn nhảy lên, rõ ràng lại có một vài con kiến cũng nhảy dựng lên, lao tới viên đan dược màu đen ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần da đầu run lên, nhìn thấy một màn này thì mặc kệ là có dùng hay không dùng, vội vàng cầm viên đan dược ở trong tay ném ra ngoài. Gần như ngay lúc viên đan dược vừa bị ném ra trong nháy mắt, những con kiến kia lại điên cuồng thay đổi phương hướng, lao tới chỗ viên đan dược.

Lúc viên đan dược rơi xuống đất, trong chớp mắt đã có vô số con kiến bu quan nó, rất nhanh tạo thành một khối cầu lớn. Nhìn cảnh tượng này mà sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, thần sắc hoảng sợ.

Rất nhanh, những con kiến tạo thành khối cầu lớn này liền rơi xuống giống như sụp đổ, vô số những con kiến chui vào biến mất trong khe hở. Còn viên thuốc kia, một chút cũng không còn.

Trong toàn bộ Luyện Dược Các, nháy mắt lại không còn một con kiến nào xuất hiện. Chúng đến nhanh, biến mất cũng nhanh, việc này dù khiến cho những đệ tử luyện đan kia buồn bực, nhưng lại không có cách nào. Mà gã đệ tử thủ hộ ở nơi đây thấy không tổn thất gì, mặc dù tò mò, nhưng cũng không báo cáo.

Dù sao cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần thấy được những con kiến kia điên cuồng, còn người khác nhìn thấy, chỉ là có quá nhiều con kiến đi

ngang qua mà thôi.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sợ hãi, lúc vừa nãy mình luyện đan dường như là không có vấn đề gì, chẳng qua là mình thật sự là quá thận trọng rồi. Ở trên thủ pháp luyện chế, dù là đã thành công rồi, vẫn muốn còn phải tốt hơn. Hắn nhớ mang máng, hình như lần cuối cùng luyện Bổ Linh Đan, đã điều chỉnh tỉ lệ phối hợp thoáng một phát.

“Hắn là viên Bổ Linh Đan ta luyện chế cuối cùng kia cũng là vật đại bổ với những con kiến kia?” Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, cảm thấy mình dường như rất lợi hại, chẳng những có thể luyện chế ra đan dược người ăn được, mà ngay cả đan dược dành cho kiến cũng có thể luyện chế.

Lúc hắn ra khỏi phòng, thấy những đệ tử luyện đan ở bốn phía cũng đi ra, nguyên một đám đang buồn bực than phiền. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút xấu hổ, liền vội cúi đầu, tranh thủ thời gian rời đi.

Vài ngày sau, Bạch Tiểu Thuần thấy Luyện Dược Các không có tin đồn gì truyền ra, lúc này mới tới nơi này một lần nữa. Sau khi nộp điểm cống hiến, lại chọn một cái phòng khác, tiếp tục luyện dược.

Lần này, hắn bắt đầu luyện chế Trường Thọ Hương.

Mặc dù luyện hương cùng vớ luyện đan trên cơ bản là giống nhau, nhưng trên thủ pháp cũng có một vài chỗ khác biệt. Dù sao một cái là để ăn, còn một cái là đốt lên để hít thở, nhất là lúc cuối cùng thành dược, một cái là đan, nhưng một cái lại ngưng tụ thành một khối hương.

Đã có lần kinh nghiệm đầu tiên, lúc Bạch Tiểu Thuần luyện chế Trường Thọ Hương này luôn giữ cẩn thận cùng với cẩn thận, cuối cùng dùng gần hai tháng, với mười phần tài liệu, thành công được bảy phần.

Lúc này hắn mới thỏa mãn cầm trong tay bảy phần Trường Thọ Hương rời đi. Bạch Tiểu Thuần về tới căn nhà gỗ của hắn, sau khi lục tục Luyện Linh ba lượt, thì bảy phần Trường Thọ Hương này màu sắc dĩ

nhiên đã chuyển sang màu tím sậm, bên trên có ba đạo linh văn dù hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ. Mà rõ ràng, cái Trường Thọ Hương này cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Trường Thọ Hương ở trong tay, như có điều suy nghĩ. Giờ phút này hắn không còn ngây thơ với Linh Dược như lúc trước nữa. Từ khi luyện chế Linh Dược, hắn dần dần đã hiểu rõ rất nhiều, biết sau khi luyện chế ra bất cứ một loại Linh Dược nào, thì đại bộ phận đều tồn tại tạp chất. Những tạp chất này không thể hấp thu, nhưng lại rất khó tách ra, khi nuốt vào thì sẽ tích tụ ở trong người, dần dần hóa thành cái gọi là dược độc.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho không ít trưởng bối ở trong tông môn có chút do dự khi cho môn hạ đệ tử nuốt vào đan dược. Trên lý thuyết, thì một lượng dược độc nhất định sẽ bị loại bỏ ra bên ngoài cơ thể, nhưng nếu nuốt vào nhiều đan dược, thì như vậy dược độc cũng tự nhiên càng nhiều, dần dần tích tụ, sẽ trở ngại cho sự tu hành sau này.

Cho nên căn cứ vào tạp chất trong Linh Dược nhiều hay ít, mà đem Linh Dược chia ra làm sáu cấp độ.

“Hạ, trung, thượng, giai, ưu, cực...” Bạch Tiểu Thuần nhìn qua Trường Thọ Hương ở trong tay, thì thào nói nhỏ. Tạp chất chiếm chín thành trở nên là độc đan, bất nhập phẩm. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không không người nào sẽ ăn.

Giai: tốt(phẩm cấp tốt)

Nếu tạp chất chiếm trên dưới tám thành, thì được xưng là hạ phẩm, loại linh dược này là nhiều nhất. Còn tạp chất chiếm trên dưới tám thành thì được gọi là trung phẩm, loại Linh Dược này đã không thấy nhiều rồi, chỉ có Dược Sư chân chính mới có thể luyện chế ra.

Đến khi tạp chất chỉ còn lại bốn thành, thì là thượng phẩm, lại càng hiếm thấy. Tạp chất chỉ có hai thành là giai phẩm, cùng với chỉ có một

thành tạp chất là ưu phẩm, chỉ ngẫu nhiên xuất hiện ở một vài đấu giá hội cỡ lớn mà thôi.

Còn cực phẩm Linh Dược không có chút tạp chất nào kia, thì chỉ có trong truyền thuyết.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Trường Thọ Hương. Lúc trước hắn mang Linh Dược đi Luyện Linh không biết, lúc này cẩn thận quan sát, lập tức phát hiện ra Linh Dược được Luyện Linh, không giống với pháp bảo trực tiếp đề cao uy lực, mà là... Thay đổi chất lượng của Linh Dược!

Giờ phút này Trường Thọ Hương ở trong tay hắn chỉ có bốn thành tạp chất, chính là giai phẩm!

Phát hiện này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất phấn khởi. Hắn trầm ngâm một lát, sau đó đi tới Tử Đỉnh Sơn một chuyến, không phải đi tìm Trương Đại Bàn, mà là đi tới Luyện Linh Đường, nơi mà cả bờ nam Linh Khê Tông chỉ có Tử Đỉnh Sơn mới có!

Môn hạ đệ tử có thể ở chỗ này dùng điểm cống hiến để cho trưởng lão của Luyện Linh Đường trợ giúp Luyện Linh. Mặc dù tỉ lệ thất bại không nhỏ, nhưng vẫn có không ít đệ tử hứng thú với nơi này.

Ở Luyện Linh Đường này, Bạch Tiểu Thuần đứng quan sát một phen, lại tìm người để hỏi thăm. Đến lúc rời đi hắn đã xác định, Linh Dược được Luyện Linh, đích thật là có công hiệu loại trừ tạp chất.

Lúc trở lại Hương Vân Sơn một lần nữa, Bạch Tiểu Thuần cao hứng nhìn Linh Dược mà mình luyện chế ra, đốt lên một cây rồi hít sâu một cái, lập tức cảm nhận được trong cơ thể có cảm giác ăn no căng. Mà từng luồng hương khí dung nhập vào toàn thân, lại khiến cho toàn thân trên dưới đều cảm thấy ấm áp. Nếu như sinh mệnh là một ngọn lửa, thì như vậy lúc này, hắn có cảm giác ngọn lửa này được cho thêm vào một đoạn củi nhỏ, dồi dào thêm một ít.

Vì vậy hắn vừa ngửi Trường Thọ Hương, vừa tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công. Chỉ cần xuất hiện cảm giác đói khát, hắn lại hít sâu một cái, loại cảm giác này sẽ tản đi rất nhiều.

Bảy phần Trường Thọ Hương chèo chống cho Bạch Tiểu Thuần tu hành Bất Tử Trường Sinh Công được nửa tháng. Nửa tháng sau, hắn cảm nhận được Bất Tử Thiết Bì rõ ràng lại càng thêm cứng cỏi, thân thể càng mạnh thêm nữa.

Bạch Tiểu Thuần rất hăng hái, sửa sang lại túi trữ vật thoáng một phát, rồi lập tức đi xuống phường thị dưới núi, ở chỗ này bán đi những vật phẩm của đám người Trần Phi, rồi lại mua thêm mấy chục phần tài liệu luyện chế Trường Thọ Hương, lại luyện dược một lần nữa.

Xác suất luyện chế Trường Thọ Hương thành công của hắn, dưới sự cẩn thận cùng thân trọng, liên tục được đề cao, đã tăng từ bảy thành rồi lên đến tám thành. Cuối cùng, lại giữ được ở mức mười thành.

Nhưng mà Bạch Tiểu Thuần vẫn còn có chút không vừa ý. Bởi vì mặc dù xác suất thành công đã được đề cao lên tới mười thành, nhưng Linh Dược luyện chế ra lại đều là hạ phẩm mà thôi.

Nhưng việc này trong thời gian ngắn rất khó có thể tăng lên, hắn cũng chỉ có thể dùng Luyện Linh để loại trừ tạp chất. Mỗi ngày tu hành, hắn thỉnh thoảng lại lấy ra Trường Thọ Hương, hít mạnh vào một ngụm. Loại cảm giác này, khiến cho hắn cảm thấy toàn bộ trời đất đều là khoái nhạc.

Cứ thế tu hành, Bất Tử Trường Sinh Công của hắn ngày càng tăng, thậm chí tu vi cũng được đề cao, dần dần tiếp cận Ngưng Khí tầng sáu đại viên mãn.

Mà tiến bộ nhanh nhất chính là Bất Tử Trường Sinh Công, chỉ còn kém một chút là đã có thể đạt tới Bất Tử Thiết Bì đại thành. Mức độ cứng cỏi toàn thân đã vượt qua lúc trước quá nhiều, lúc thi triển Toái Hậu Tỏa, hai ngón tay màu đen cũng đều đậm thêm một ít.

Nhưng đến lúc này thì công hiệu của Trường Thọ Hương đã từ từ giảm bớt, cho đến cuối cùng, hiệu quả đã không còn lại bao nhiêu. Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể thở dài, hắn biết đây là do hấp thu cùng một loại Linh Dược quá nhiều, cơ thể đã nhờn thuốc, cho nên mới mất đi tác dụng.

Muốn tiếp tục tu hành, thì nhất định phải đổi sang một loại Linh Dược tốt hơn Trường Thọ Hương thì mới được. Nhưng đan phương của loại Linh Dược này được khống chế rất chặt chẽ, trong phường thị không có bán. Muốn có được, chỉ có thể tấn thăng làm Dược Đồ, sau đó dùng điểm cống hiến đi đổi.

Hoặc là đi tới một ít phường thị lớn hơn, nhưng những phường thị kia lại cách tông môn rất xa. Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ, trong mắt dần lộ ra quyết đoán.

“Đi tấn chức Dược Đồ!”

Hắn nghĩ với kinh nghiệm luyện dược của bản thân, phối hợp với thảo mộc tạo nghệ, thì tấn chức Dược Đồ cũng không phải là vấn đề quá lớn. Nhưng vì để chắc chắn, trong mấy ngày sau đó, hắn đi mua vài loại tán phương khác, mỗi một loại đều luyện chế hai, ba lần, tổng kết thất bại, dần dần trong lòng rất nắm chắc, mới đi Dược Sư Điện ghi danh xin tấn chức.

Loại khảo hạch tấn chức này sẽ không mở ra cho một người, chỉ khi nào nhân số tương đối nhiều mới có thể tiến hành. Lại đợi mất một tháng, ngày hôm nay khi Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ về một vấn đề trong việc luyện chế Linh Dược, thì bỗng nhiên lệnh bài thân phận ở trong túi trữ vật chấn động. Lúc lấy ra, có một âm thanh già nua vang lên quanh quẩn ở trong đầu hắn.

“Sáng sớm ngày mai, trước Dược Sư Điện, bắt đầu khảo hạch tấn chức Dược Đồ.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Khảo Hạch Tấn Chức

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Dược Sư Các nằm phía nam của Hương Vân sơn, bốn phía cây xanh phủ kín, có một con đường nhỏ uốn lượn nối thông với chủ sơn Hương Vân sơn. Nơi này ngày thường không có khảo hạch tấn chức thì gần như không ai lai vãng, may ra những lúc khảo hạch tấn chức thì mới thấy người xôm tụ mà thôi.

Bởi vì lúc khảo hạch, ngoại trừ những người tham gia, còn có bằng hữu tới cổ vũ. Hoặc giả là những người mong muốn tham gia nhưng lại chưa nắm chắc, hi vọng có thể quan sát thêm vài lần để đúc kết được kinh nghiệm.

Nhìn từ xa, Dược Sư các có hình dáng tựa như một người đang khoanh chân ngồi, phía trước người đó còn có một Đan lô cực lớn. Chỉ là bên dưới Đan lô này lại trống rỗng như được ai đó khoét một cái động lớn có thể cho người đi qua, dẫn thẳng tới quảng trường trước Các này.

Lúc này trên quảng trường còn được đặt hai mươi Đan lô giống nhau như đúc, bên cạnh đặt một cái túi, trong đó là những thảo dược cần thiết cho quá trình luyện dược.

Sáng sớm này, vì lo lắng lại lạc đường nên Bạch Tiểu Thuần đã đến nơi này từ lúc vô cùng sớm, nhưng khi đến đây rồi hắn mới phát hiện có một số người còn đến sớm hơn cả hắn. Xung quanh có hơn mười người tụ tập tốp năm tốp ba đang thấp giọng bàn luận với nhau, còn vài người tính cách có vẻ quái gở thì chỉ khoanh chân ngồi một mình.

Hiển nhiên Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn ngây ngốc người vì chờ đợi như vậy, nên ánh mắt cũng lướt qua đám người một lượt, lại gặp được Hứa Bảo Tài. Vừa hay Hứa Bảo Tài cũng nhìn thấy hắn bèn vội vàng chắp tay, tiến tới tán nhảm đủ chuyện với nhau, cũng chỉ là những tin tức về đám đệ tử trong tông môn mà Hứa Bảo Tài gần đây nghe ngóng được.

“Bạch sư huynh, ngươi nghe này, nửa năm trước ba người Trần Phi đang lúc ra ngoài thì không biết đối đầu với ai mà bị đánh gần như không ra hình người. Bây giờ vẫn còn đang nằm dưỡng thương đây. Nhưng mà không biết vì sao mà ba người hết lần này tới lần khác lại không nói cho mọi người biết là bị ai đánh ra như vậy.” Hứa Bảo Tài vừa kể, vừa dò xét Bạch Tiểu Thuần một phen.

Bạch Tiểu Thuần bèn phá lên cười ha ha, đang định nói khoác vài câu thì chợt tiếng nghị luận trong đám người bất giác xôn xao hẳn lên, hơn nữa hắn còn có cảm giác như bị người khác nhìn chằm chằm vội nghiêng đầu nhìn lại. Thì thấy một thiếu nữ đang bước đi trên con đường nhỏ tới đây.

Nữ tử này mặc trường bào đệ tử ngoại môn, nhưng vẫn là không thể che dấu hết dáng người phổng phao, eo mảnh như liễu, những đường cong vòng cung trên dáng người hiện ra mỹ diệu tuyệt luân như được phác họa mà ra. Nhất là cặp đùi săn chắc kia, còn có bờ mông bó sát, khiến cho nàng càng đến gần càng khiến con mắt người khác thêm mòn mỏi.

Gương mặt nàng này càng thêm xinh đẹp động lòng người, da thịt trắng muốt như tuyết lại có cảm giác vô cùng mịn màng, cả người nàng đều phát tán ra tầng tầng hấp dẫn trí mạng đối với đám nam nhân đệ tử.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nghe thấy không ít tiếng nuốt nước bọt từ mấy người bên cạnh, nhất là Hứa Bảo Tài còn hơn thế nữa, lúc này nhìn gã đầy hèn mọn.

"Là Đỗ Lăng Phỉ Đỗ sư tỷ. . . Chính là một trong năm đại mỹ nữ tại bờ Nam này a. Nàng chính là tiên tử trong tâm tưởng của ta…A, nàng đang nhìn về hướng ta!" Hứa Bảo Tài liếm liếm bờ môi, trong mắt lộ ra vẻ si mê, đang thấp giọng mở miệng nói thì bỗng nhiên kích động lên.

"Nàng này là đang nhìn ta!" Bạch Tiểu Thuần khinh bỉ nói.

Chỉ là sau khi Đỗ Lăng Phỉ đi đến đây, trong mắt phượng đột nhiên nhiều hơn một tia sát khí, rồi hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái. Đối với tạo nghệ thảo mộc của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù nàng thực lòng tin phục đối phương, nhưng lại luôn có một cảm giác chán ghét không nói nên lời với người này nên hừ nhẹ một tiếng rồi đi qua bên kia.

Bộ dạng Hứa Bảo Tài lúc này dường như đã bị thất hồn lạc phách, ánh mắt chỉ dán vào người Đỗ Lăng Phỉ, cũng không chú ý đến vẻ xem thường của Bạch Tiểu Thuần, ánh nhìn si mê càng đậm.

"Đỗ Lăng Phỉ này vậy mà cũng tới khảo hạch…" Bạch Tiểu Thuần nhìn về hai mươi Đan lô phía xa xa trên quảng trường. Nhưng sau đó tâm thần hắn cũng bình ổn lại.

"Không có việc gì, dù sao ta cũng không phải đi so đấu cùng nàng ta. Đây chỉ là khảo hạch của tông môn, cũng không tuyển ra đệ nhất, bất luận kẻ nào chỉ cần hợp cách đều có thể tấn chức thành công." Không lâu sau thì Trần Tử Ngang cũng xuất hiện. Y có chút chần chờkhi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhưng cũng hướng về hắn mỉm cười rồi lên tiếng chào hỏi. Saukhi Bạch Tiểu Thuần cũng cười chắp tay đáp lễ lại thì y cũng bước qua một bên, khoanh chân ngồi xuống chờ đợi.

Lần này còn có Triệu Nhất Đa cũng tới đây, kẻ này Bạch Tiểu Thuần cũng từng gặp tại nơi giao nhận nhiệm vụ của tông môn. Thời gian dần qua, nơi này cũng càng thêm đông đúc người.

Một lát sau thì đại môn của Dược Sư Các cũng kèn kẹt mở ra, một lão già từ bên trong bước ra. Lão già này có mái tóc bạc trắng, ánh mắt thâm

trầm, ngay trong nháy mắt đó, đám người bốn phía cũng chợt yên tĩnh lại.

Sắc mặt của lão già vô cùng bình thản, lão chắp tay sau lưng từng bước đi tới rồi đứng trên quảng trường, nhìn về đám ngoại môn phía xa. Sau một lúc thì lão mới gật nhẹ đầu rồi chậm rãi mở miệng.

"Lão phu họ Từ, chủ trì khảo hạch linh đồng tấn chức dược đồ ngày hôm nay."

"Khảo hạch lần này bao gồm là hai phần, phân biệt thảo mộc và luyện dược. Người nào đi qua được cửa này, thì cũng có nghĩa thông qua tư cách thảo mộc." Dường như trưởng lão họ Từ này cũng không muốn nhiều lời, nhàn nhạt nói hai câu xong thì nhắm mắt lại, không để ý tới ai nữa.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, hắn không có ý định bước lên đài đầu tiên. Rất nhanh,có một thanh niên bước ra từ trong đám người. Người này mặt dài, tướng mạo bình thường, nhìn về phía lão giả họ Từ rồi chắp tay cúi chào, bước ra đầu tiên, đi thẳng tới cái cổng tò vò bên dưới Đan lô.

Ngay khi y bước vào trong hang động này, thì có một đạo hào quang xuất hiện trong nháy mắt bao phủ cả người y. Nhưng hào quang cũng biến mất nhanh chóng, còn Đan lô thì chấn động mạnh một cái, truyền ra năm tiếng rầm rĩ.

"Năm thanh âm, đại biểu cho trình độ tạo nghệ thảo mộc lên tới toàn bộ năm thiên Thảo mộc…" Hứa Bảo Tài không hổ là bách sự thông, lúc này cũng quay lại nói khẽ với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt mà nhìn. Trước khi tới đây hắn cũng không biết khảo hạch là như thế nào, nên khi nghe vậy bèn hiếu kì xem xét Đan lô bằng đá trước mặt một chút. Dường như hắn cảm thấy vật này hắn là có mối liên hệ nào đó với đám bia đá bên Vạn Dược Các.

“Việc này phải xử lý thế nào đây…những gia hỏa hâm mộ Chu Tâm Kỳ còn đang lật tung cả núi tìm tung tích ta…” Bạch Tiểu Thuần có chút chần chờ.

Rất nhanh, mọi người cũng lục tục kéo nhau đi ra, phần lớn đều là năm tiếng vang. Khi có một người đi vào trong cổng tò vò truyền ra được bốn tiếng vang thì Từ trưởng lão bên kia mới hất tay áo lên đẩy vị đệ tử kia lùi xuống.

“Từ trưởng lão, trước kia không phải chỉ cần đạt được bốn thiên thảo mộc là có thể tham gia khảo hạch sao.” Tên đệ tử bị đẩy lùi này chợt biến sắc, cũng tranh thủ hỏi lại.

“Quy củ sửa lại, năm thiên mới có thể được.”

"Chuyện này. . ." Người thanh niên này có chút ngây ngốc, vẻ mặt đắng chát chắp tay cúi chào, cũng không dám nói thêm gì mà đành rời đi.

Đám đệ tử bốn phía đều nhìn sang, không ít người nhỏ giọng bàn tán. Hứa Bảo Tài cũng ra vẻ ngạc nhiên, sau đó gã tranh thủ lôi ra một cái bàn nhỏ, rồi ngồi xuống ghi ghi chép chép. Bạch Tiểu Thuần nhìn thoáng qua thấy trên đó ghi chi chít chữ viết cực nhỏ, chủ yếu là những chuyện lớn nhỏ trong tông môn, cũng không khỏi lộ ra vẻ kính nể đối với sự nghiêm túc này của Hứa Bảo Tài.

Đúng lúc này, Triệu Nhất Đa đứng lên, sau khi bước vào trong cổng tò vò thì tiếng vang ầm ĩ cũng nổi lên, ngân liên tục sáu tiếng. Từ trưởng lão lúc này cũng mở mắt ra nhìn. Sau khi cúi chào xong thì Triệu Nhất Đa chắp tay bước ra khỏi hang động.

Hai mắt Trần Tử Ngang cũng lóe lên, trước giờ gã vốn không hòa thuận với Triệu Nhất Đa, nên lúc này cũng hừ lạnh lên một tiếng rồi bước vào trong cổng, bên trong cũng ngân lên sáu tiếng.

Nhìn thoáng qua Triệu Nhất Đa đang nhìn gã đầy gay gắt, Trần Tử Ngang cũng tiến tới khoanh chân ngồi xuống một chỗ Đan lô.

Nhìn thấy hai người ngân vang được sáu tiếng, mọi người đều dồn dập nhìn qua đầy hâm mộ. Cùng lúc đó thì ánh mắt Đỗ Lăng Phỉ cũng lóe sáng lên, nàng đứng dậy bước tới cổng tò vò, sau đó cũng vang lên sáu tiếng. Đám người xung quanh càng thêm hâm mộ mà nhìn lại.

“Trần Tử Ngang, Triệu Nhất Đa, còn thêm Đỗ Lăng Phỉ này nữa, ba người bọn họ trong đám đệ tử ngoại môn quả nhiên là những nhân tài kiệt xuất, nắm giữ hoàn toàn năm thiên Thảo mộc, còn thêm nắm vững cả đệ nhất thiên Linh thú nữa. Lần khảo hạch này, gần như chắc chắn bảy tám phần là bọn bọ có thể tấn chức dược đồ rồi.”

“Những lần khảo hạch tấn chức dược đồ trước kia, chỉ cần trên phương diện luyện dược biểu hiện không quá kém thì tuyệt đại đa số những người có trình độ tạo nghệ tạo mộc đến sáu bia đá đều tấn chức thành công a.”

Ngay khi đám người còn đang bàn luận xôn xao thì Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hắn bất chấp đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia, đang muốn bước ra thì đột nhiên có một thân ảnh trên con đường nhỏ phía xa nhanh chóng tiến tới. Thân ảnh này là một nam tử trung niên, kẻ này đầu bù tóc rối nhưng ánh mắt lại đầy thần thái sáng ngời, người còn chưa tới nhưng giọng nói đã vang vọng bốn phía.

“Hàn Kiến Nghiệp ta bế quan bảy năm nay, cuối cùng tạo nghệ thảo dược cũng đại thành. Lần này xuất quan, chẳng những ta muốn tấn chức dược đồ mà còn muốn trở thành đệ nhất dược đồ trong lần khảo hạch tấn chức này!” Giọng nói mang đầy kiêu ngạo của gã còn vang vọng thì thân ảnh gã cũng lóe lên, rối vọt tới thẳng đến cổng tò vò bên dưới Đan lô.

Từ trưởng lão cũng không lưu tâm nhiều mà vẫn nhắm hai mắt như lúc đầu. Chỉ là đám người bốn phía khi nghe đến cái tên Hàn Kiến Nghiệp thì chợt giật mình lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hàn Kiến Nghiệp, là ai a, chưa từng nghe qua cái tên này."

"Nhìn tuổi của hắn, hắn là đệ tử ngoại môn bảy tám năm trước rồi . . muốn trở thành đệ nhất trong trận khảo hạch lúc này sao, cái này cũng quá khó đi."

Ngay lúc thái độ của đám người xung quanh đang còn nghi ngờ thì Hàn Kiến Nghiệp đã bước tới cổng tò vò. Đột nhiên lúc này bên trong Đan lô nổi lên tám tiếng vang liên tiếp.

Hai mắt Từ trưởng lão trong khoảnh khắc này cũng chợt mở ra, nhìn về phía nam tử trung niên kia đầy nét tươi cười trên mặt, trong ánh mắt lão còn có thêm nét tán thưởng.

"Năm thiên Thảo mộc, ba thiên Linh thú, không tệ!"

Hàn Kiến Nghiệp phấn chấn tinh thần, bèn hướng về phía Từ trưởng lão cúi đầu chào, rồi quay người nhìn về phía đám người Đỗ Lăng Phỉ đầy vẻ ngạo nghễ. Sau đó gã hất ống tay áo lên, lựa chọn một Đan lô có vị trí trung tâm rồi đầy tự tin mà khoanh chân ngồi xuống.

Đến lúc này mọi người mới dồn dập hít sâu, truyền ra tiếng kinh hô.

"Tám tiếng vang, đây chính là đạt được đại thành về Thảo mộc, sau đó nắm vững ba thiên Linh thú nữa mới xuất hiện a!"

"Người này vừa nói muốn trở thành đệ nhất dược đồ, chuyện này không phải là không có khả năng!"

Bạch Tiểu Thuần đang ở trong đám người, nhìn thấy vậy cũng không chút cảm giác gì, chỉ là sau khi hắn nhìn thấy người người bốn phía đều kinh hô thì bất giác cảm thấy có chút khó hiểu.

"Không phải chỉ tới ba quyển Linh thú thôi sao, những người này thế nào mà lại hô to gọi nhỏ như vậy chứ?" Hắn kinh ngạc hỏi Hứa Bảo Tài. Theo như hắn nhớ, thì cũng có hơn một ngàn người đã xông qua được bia đá Linh thú Đệ tam thiên, coi như là bia đá thứ mười cũng có đến mấy trăm người xông qua rồi.

Hứa Bảo Tài liếc mắt nhìn, trong lòng đầy xem thường, nhưng khi đối mặt với Bạch Tiểu Thuần thì gã cũng không biểu lộ nhiều, chỉ ho khan một cái rồi mới mở miệng giải thích.

“Bạch sư huynh, là do ngươi không hiểu rồi, năm thiên Linh thảo đại thành đã là một chuyện khó, xông qua mấy thiên Linh thú các là chuyện thêm khó khăn. Đạt đến sáu thiên đã khiến cho người khác hâm mộ, người nào đạt được đến tám thiên tất nhiên khiến cho người khác phải kinh hô rồi. Ngươi cho rằng ai cũng là tuyệt thế thiên tài như Chu Tâm Kỳ, tiểu Ô Quy kia sao, không nói đến hai người bọn họ, phóng nhãn nhìn khắp hơn một ngàn đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn, số người xông qua năm thiên Thảo mộc, năm thiên Linh thú cũng chưa đủ năm mươi vị a!”

“Mà năm mươi vị này, người nào không phải là Long Phượng trong đám người chứ. Ngươi đừng nhìn thấy danh sách trên bia đá Vạn Dược các có nhiều ngươi như vậy, thực tế cũng chính là danh sách cả ngàn năm qua. Trong đó cũng không thiếu người có danh tự được lưu trên đó nay đã trở thành đệ tử nội môn rồi!”

“Hơn nữa loại khảo hạch tấn chức này, người thường đạt tới năm thiên thì sẽ tham gia, nhưng người này đợi đạt đến tám mới chịu tham dự, hiển nhiên là theo như lời gã nói, gã muốn đạt được đệ nhất dược đồ, lấy năm ngàn điểm cống hiến.” Trong lời nói của Hứa Bảo Tài cũng có chút ít xem thường, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không để tâm tới chuyện này. Hắn còn đang vui thích hỏi thêm Hứa Bảo Tài một câu nữa.

“Mới rồi ngươi nói Chu Tâm Kỳ và tiểu Ô Quy là tuyệt thế thiên kiêu, lợi hại vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, tiểu Ô Quy kia còn kinh người hơn, đã khai sáng ra kỉ lục đệ nhất mười bia đá trong ngàn năm nay. Bạch sư huynh, ta thật lòng khuyên ngươi không nên theo đuổi xa vời như vậy a.” Nói đến đây, đáy lòng Hứa Bảo Tài càng thêm xem thường. Nhưng Bạch Tiểu Thuần

chỉ ha ha cười cười, càng nhìn càng thấy Hứa Bảo Tài trước mặt vô cùng thuận mắt, bèn vỗ vỗ bả vai hắn rồi bước ra.

Hứa Bảo Tài sững sờ nhìn Bạch Tiểu Thuần hướng về phía cổng tò vò mà bước tới. Cho dù trong lòng có kinh ngạc, nhưng cũng không nhiều lắm, dù sao thì Bạch Tiểu Thuần cũng có chút danh khí về tạo nghệ thảo mộc, đã từng chiến thắng Đỗ Lăng Phỉ nên hắn tới tham dự khảo hạch này cũng là chuyện tình hợp lý.

Chỉ là ngày sau đó, Hứa Bảo Tài trợn tròn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần bước vào trong cổng tò vò, hào quang lóe lên rồi sau đó truyền tới từng tiếng ngân vang ngập trời.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. . . tiếng thứ sáu, rồibảy tiếng, tám tiếng!

Toàn bộ đám người bốn phía chợt yên tĩnh, nhưng tiếng ngân vang vẫn chưa chịu dừng lại mà tiếp tục truyền ra thanh âm thứ chín, cho đến. . . tiếng thứ mười!

Ầm!

Ngay khi tiếng thứ mười ngân lên, hai mắt Từ trưởng đột nhiên mở lớn, ánh mắt sáng ngời chưa từng có, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Cho dù là lão, nhìn thấy một màn này cũng cảm thấy giật mình.

Dù sao thì hơn một ngàn đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn nơi này, những người có thể đạt được thành tựu mười thiên Thảo mộc, Linh thú cũng không nhiều lắm, mà những người này cũng đều đã sớm tham gia khảo hách tấn chức hết rồi. Người có thể kiên nhẫn đợi đến lúc đại thành cả Thảo mộc và Linh thú như vậy mới đến khảo hạch, thì hôm nay lão mới gặp được.

Cho dù là Chu Tâm Kỳ, sau khi xông qua bia đá thứ chín thì cũng đã tham gia vào khảo hạch tấn chức rồi.

Đỗ Lăng Phỉ mở to mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần đang còn đứng bên trong cổng tò vò. Mặc dù nàng biết tạo nghệ thảo mộc của Bạch Tiểu Thuần cao hơn bản thân mình, nhưng không cách nào tưởng tượng được khoảng cách chênh lệch không phải chỉ một đoạn nhỏ, mà là đã đến một trình độ kinh người, Thảo mộc đại thành, Linh thú đại thành.

Đầu nàng chợt cảm thấy ong ong lên, cả người đều ngây ra. Trong đầu bất chợt hiện ra hình ảnh Bạch Tiểu Thuần lúc thi đấu tiểu bỉ vừa rồi, khi bản thân mình yêu cầu so đấu tạo nghệ thảo mộc. Lúc đó, bộ dáng đối phương còn ra vẻ cẩn thận từng li từng tí hỏi thứ hạng của mình với tâm thần bất an, còn có cái bộ dạng Bạch Tiểu Thuần mặt ủ mày chau lúc đồng ý so đấu.

“Bạch, Tiểu, Thuần!!” Đỗ Lăng Phỉ hung hăng cắn răng. Lúc này nàng nới hiểu ra, khi đó là lúc trong lòng đối phương đang tươi cười nở hoa.

Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa cùng hít sâu vào một hơi, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy rung động và ngây ngốc.

Vị Hàn Kiến Nghiệp bế quan nhiều năm bên kia, cũng run rẩy cả người, gắt gao nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, trong đầu ong lên như có sóng lớn quay cuồng. Lúc này gã đã coi Bạch Tiểu Thuần như là đại địch đời này của mình.

“Tấn chức dược đồ trọng điểm là luyện dược. Người này tuy mạnh nhưng ta không tin hắn có thể so kè với ta về luyện dược được. Ta vì muốn đứng đầu khảo hạch này mà đã bế quan bảy năm a!”

Cùng lúc đó, đám đệ tử ngoại môn bốn phía đều hít vào một hơi. Tiếng kinh hô truyền ra so với lúc nãy càng xôn xao ầm ĩ hơn. Thậm chí không ít người còn nghẹn ngào.

"Rốt cuộc. . . Mười thanh âm.Chẳng phải như vậy nghĩa là hắn đã xông qua năm thiên Linh thú tại Vạn Dược Các sao. Toàn bộ đệ tử ngoại

môn Hương Vân sơn, có thể làm được như vậy cũng không đến năm mươi người!”

“Tên này cũng quá mức nhẫn nại đi, xông qua hết cả mười bia đá Vạn Dược Các mới chịu tới tham dự khảo hạch tấn chức!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Rất Chậm. Rất Chậm

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Chẳng lẽ... Hắn chính là Tiểu Ô Quy!!” Mọi người xôn xao.

So với tất cả mọi người, kinh hãi nhất là Hứa Bảo Tài. Gã ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, tròng mắt có cảm giác như muốn lòi ra. Lúc mới rồi đáy lòng gã vẫn còn xem thường Bạch Tiểu Thuần không lấy Linh Thú đệ tam thiên là chuyện quan trọng, giờ phút này nhìn lại, hoàn toàn chính xác là Bạch Tiểu Thuần có lẽ không xem nó ra gì...

“Thảo mộc đại thành, Linh Thú đại thành... Bạch Tiểu Thuần này, hắn rõ ràng là đang trêu chọc ta a!! Nhưng điều này cũng thật không thể tin nổi, hắn mới nhập môn có vài năm thôi... Chẳng lẽ hắn là Tiểu Ô Quy?” Hứa Bảo Tài thở sâu, vội vàng lấy ra một cái bàn nhỏ, đem toàn bộ ghi chép lại, đáy lòng cảm thấy trong tối tăm có may mắn là mình và đối phương đã hóa giải ân oán, cũng may là lúc mới rồi không có đem sự khinh thường nói ra rõ ràng.

Ngay trong lúc tất cả mọi người còn đang khiếp sợ, Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi cổng tò vò, thở dài. Trên thực tế nếu như có thể không hiển lộ ra tạo nghệ thảo mộc, Linh Thú mười tòa bia đá là tốt nhất. Hắn không muốn lộ ra như vậy, dù sao thì trong số những người hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia còn có cả đệ tử nội môn.

Nhưng hôm nay hết cách rồi, hắn cũng không thể bởi vì vậy mà không đi tấn chức. Giờ phút này mặc dù có bất đắc dĩ, nhưng thấy được vẻ mặt của mọi người ở bốn phía, cũng nghe được những lời nói của bọn

họ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng nhịn không được mà dâng lên cảm động.

“Đều là một chút đồng môn tốt a, nếu tất cả mọi người đều như vậy thì tốt rồi.” Bạch Tiểu Thuần cảm khái, đi ra cửa động, ở trong con mắt chăm chú nhìn của mọi người, lựa chọn ngồi xuống cạnh một lò đan.

Từ trưởng lão nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, như nghĩ ra điều gì, khóe miệng khẽ lộ ra nét tươi cười, nhưng rất nhanh đã biến mất, một lần nữa bình thường trở lại, hờ hững mở miệng.

“Ở cái túi trước mặt các ngươi có mười phần dược thảo, có thể luyện mười lần nhất giai Linh Dược, Mặc Linh Hương!”

“Dựa vào tỉ lệ thành công làm căn cứ khảo hạch, cứ hai lần là hợp cách. Người nhiều nhất... Được ban thưởng năm ngàn điểm cống hiến. Bắt đầu.”

Nháy mắt khi lời nói của Từ trưởng lão vừa truyền ra, đám đệ tử ngoại môn ở bốn phía đang xem lần khảo hạch này như thế nào, đều chấn động tâm thần.

“Lần này rõ ràng khảo hạch chính là Mặc Linh Hương!”

“Mặc Linh Hương này mặc dù không phải là Linh Dược luyện chế khó khăn nhất ở trong nhất giai, thế nhưng cũng có độ khó không nhỏ... Không giống như là loại Linh Dược Ngưng Linh Hương mà rất nhiều dược đồng đều sớm tập luyện qua.”

“Hô, càng như thế lại càng khảo nghiệm được tư chất luyện dược của mỗi người. Các ngươi không nhìn ra sao, khi trước thảo mộc đệ tứ thiên biến thành đệ ngũ thiên, bây giờ độ khó của Linh Dược cũng gia tăng, đoán chừng sau này sẽ càng ngày càng khó.”

Trong lúc mọi người bốn phía đang thấp giọng đàm luận, thì đám người đang ngồi ở trước lò đan trên quảng trường chờ đợi khảo hạch đều

ngưng trọng. Dù không ít người sau khi nghe thấy Mặc Linh Hương đều kêu khổ ở trong lòng, nhưng lại không được phép phân tâm, rối rít mở túi ra, kiểm tra dược thảo.

Bạch Tiểu Thuần lúc trước từng nghe Hứa Bảo Tài nói qua về chuyện năm ngàn điểm cống hiến, lúc này sau khi nghe được lời nói của Từ trưởng lão, thì càng động tâm. Điểm cống hiến của hắn còn lại cũng không nhiều lắm, mà sau này vô luận là dùng để đổi đan phương hay là dùng mua sắm dược thảo cũng đều cần điểm cống hiến.

“Nếu có thể lấy được năm ngàn điểm cống hiến này sẽ giúp ta giảm bớt được rất nhiều chuyện, không cần lại phải hao tổn tâm tư đi kiếm lấy.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, mở ra cái túi ở trước mặt. Ở bên trong ngoại trừ có mười phần dược thảo ra thì còn có một cái ngọc giản. Hắn cầm nó ở trong tay xem xét, chính là đan phương của Mặc Linh Hương.

Bạch Tiểu Thuần không có lập tức luyện dược mà định khí ngưng thần một lát, nghiên cứu đan phương thật cẩn thận.

Tốc độ nghiên cứu của hắn rất chậm. Cái này liên quan đến thói quen luyện dược của hắn, cho dù chỉ là một cái vấn đề nhỏ, hắn cũng cần phải hoàn toàn cởi bỏ được mới cảm thấy ổn thỏa.

Một lần nghiên cứu như vậy, chính là một cơ hội.

Trong vòng một canh giờ, bọn người Đố Lăng Phỉ đã sớm kiểm tra xong thảo mộc, đã bắt đầu luyện dược rồi, thậm chí thao tác còn có chút nhanh chóng, lò đan thứ nhất đều đã luyện chế được hơn phân nửa.

Đưa mắt nhìn toàn bộ quảng trường, ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra thì những người khác đều đang luyện dược, chỉ có Bạch Tiểu Thuần là đang cầm ngọc giản suy tư. Cảnh tượng quái dị này khiến cho Hứa Bảo Tài cùng với những đệ tử ngoại môn kia đều rối rít kinh ngạc.

Đúng lúc này, lò Linh Dược đầu tiên đã lục tục xuất hiện kết quả, từng trận âm thanh trầm muộn truyền ra. Không tính Bạch Tiểu Thuần, mười tám người tham gia khảo hạch lần này, đại bộ phận đều trầm mặc, lò đan ở trong tay bọn hắn đang có từng luồng khói đen bay lên, lò thứ nhất đã thất bại.

Duy chỉ có Hàn Kiến Nghiệp ngửa mặt lên trời cười to, lúc lò đan trước mặt gã chấn động, thì có dược hương tràn ra. Ở đáy lò đan, bất ngờ xuất hiện một khối Mặc Linh Hương lớn chừng ba thốn.

Đám đệ tử ngoại môn đến xem lập tức nhìn lại.

“Lò thứ nhất rõ ràng đã được rồi!”

“Hàn Kiến Nghiệp này, ở trên luyện dược cũng có chỗ độc đáo.”

Trên mặt Hàn Kiến Nghiệp lộ ra vẻ phấn chấn, ngạo nghễ nhìn thoáng qua những người khảo hạch khác ở bốn phía. Nhất là lúc nhìn tới Bạch Tiểu Thuần, thấy Bạch Tiểu Thuần còn đang nghiên cứu đan phương, thì trong mắt gã lộ ra khinh thường, cúi đầu lấy phần thảo mộc thứ hai, lại bắt đầu luyện dược.

Sắc mặt đám người Đỗ Lăng Phỉ đều có chút khó coi, lại cắn răng tiếp tục luyện chế.

Lúc thời gian trôi qua hết hai canh giờ, lò Linh Dược thứ hai của mọi người lại lục tục ra lò, những tiếng trầm muộn lại một lần nữa truyền ra. Lần này... Tất cả mọi người, lại không có một ai thành công, toàn bộ thất bại.

Cũng chính vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần rốt cục đã buông ngọc giản xuống. Trong đầu hắn đã hoàn toàn hiểu rõ về đan phương của cái Mặc Linh Hương này. Nhưng khi tất cả mọi người cho rằng hắn đã bắt đầu luyện dược, thì nguyên một đám lại ngạc nhiên phát hiện, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng lại lấy ra một cây Linh Dược, nghiên cứu ngay tại chỗ. Bộ dáng rất nghiêm túc, cực kỳ chuyên chú.

“Bạch Tiểu Thuần này đang làm cái gì thế? Hắn nghiên cứu đan phương hai canh giờ thì cũng thôi, còn thảo mộc có cái gì có thể nghiên cứu hay sao?”

“Coi như là kiểm tra thì cũng không cần phải chậm như vậy đi...”

Hứa Bảo Tài cũng mở to mắt, cảm thấy thật không thể tin được, lại nhìn những người khác, cũng đã bắt đầu luyện lò thứ ba rồi.

Trong lúc mọi người đang khó hiểu, thì canh giờ thứ ba cũng đã tới. Lần này mười tám người tham gia khảo hạch lại một lần nữa toàn bộ đều thất bại. Sau đó, canh giờ thứ tư, rồi canh giờ thứ năm chấm dứt, có bốn người đã thành công luyện chế ra Mặc Linh Hương. Đố Lăng Phỉ, Trần Tử Ngang, Triệu Nhất Đa đều có ở trong đó, luyện chế thành công ra khối Mặc Linh Hương đầu tiên.

Khi dược hương khuếch tán, Hàn Kiến Nghiệp đắc ý cười to. Gã là người đầu tiên luyện chế ra được hai khối Mặc Linh Hương. Giờ phút này gã nhìn xem bốn phía, thần sắc càng thêm kiêu căng, đối với Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm khinh miệt.

Mà giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đang nghiên cứu loại thảo mộc thứ tư, thậm chí thỉnh thoảng còn xé ra một chút để quan sát. Chẳng những mọi người ở bốn phía càng thêm kinh ngạc, mà ngay cả Từ trưởng lão cũng phải nhìn hắn tới vài lần.

Thời gian lại nhanh chóng trôi qua, canh giờ thứ sáu rất nhanh đã tới. Lò Linh Dược thứ sáu này, tất cả những người khác đều thất bại, chỉ có Hàn Kiến Nghiệp là thành công.

Giờ phút này, mọi người ở bốn phía đều xôn xao, dù là Từ trưởng lão, cũng khẽ gật đầu.

“Hàn Kiến Nghiệp này đã luyện ra được ba khối, những người khác mới được có một khối!”

“Lần khảo hạch trước, thành công hai thành là hợp cách, bốn thành là thiên kiêu. Hàn Kiến Nghiệp này còn có mấy lần nữa, chỉ cần thành công thêm một khối thì chính là thiên kiêu!”

Trong lúc mọi người ở bốn phía đang xôn xao bàn tán, hai mắt Hàn Kiến Nghiệp lộ ra vẻ tự tin mãnh liệt. Gã thì thào nói nhỏ.

“Ta nhất định có thể luyện chế ra khối Mặc Linh Hương thứ tư, trở thành thiên kiêu, đoạt lấy đệ nhất!” Gã hất tay áo lên, hăng hái mở ra lò thứ bảy.

Sắc mặt Đố Lăng Phỉ tái nhợt, hung hăng cắn răng một cái, cùng với những người khác, đều mở ra lò thứ bảy.

Nháy mắt, canh giờ thứ bảy đã chấm dứt, sắc mặt Đố Lăng Phỉ lộ ra vẻ vui mừng. Lò đan ở trước mặt nàng, bất ngờ có dược hương tràn ra, còn ở bên cạnh không ít người có khói đen của phế dược bay lên. Lò đan thứ bảy này, rõ ràng chỉ có một mình nàng thành công!

“Hợp cách rồi, ta có thể tấn chức rồi. Nhưng chỉ vẻn vẹn hợp cách thôi thì còn chưa đủ!” Đỗ Lăng Phỉ kìm nén kích động, thở sâu, trong vẻ mặt tái nhợt của Hàn Kiến Nghiệp, lại tiếp tục luyện chế.

Canh giờ thứ tám nháy mắt đã đến. Lần này khi những tiếng oanh minh lục tục truyền ra, tất cả mọi người, lại một lần nữa... Toàn bộ thất bại!

Đến tận lúc này, mười chín người tham gia khảo hạch, Hàn Kiến Nghiệp thành công ba lần, Đố Lăng Phỉ thành công hai lần, Trần Tử Ngang cùng với Triệu Nhất Đa thành công một lần, những người khác... Toàn bộ chưa có thành công một lần nào.

Còn Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này đang nghiên cứu một cây thảo dược cuối cùng.

“Lần khảo hạch này có độ khó quá lớn...”

Đám đệ tử ngoại môn đến xem cũng đều cảm nhận được bầu không khí hồi hộp. Hầu như trước mắt tất cả những người tham gia khảo hạch lúc này chỉ còn lại có hai phần tài liệu. Ngoại trừ Đố Lăng Phỉ và Hàn Kiến Nghiệp đã chắc chắn hợp cách ra, Trần Tử Ngang cùng với Triệu Nhất Đa, nếu như hai lần sau mà đều không thành công thì như vậy lần khảo hạch này sẽ thất bại.

So với bốn người bọn hắn thì hơn mười người khác lại càng đắng chát. Bởi vì bày ra trước mặt bọn họ chỉ còn có một lần. Lần thứ chín nếu như thất bại thì cũng không cần phải đi tiến hành lần thứ mười nữa, mà Từ trưởng lão cũng sẽ không để cho bọn hắn lãng phí thảo mộc như vậy.

Một khi lò thứ chín thất bại, tức là khảo hạch... Thất bại!

Tất cả mọi người nơi đây đều đang hồi hộp và bất an, bọn hắn dùng tất cả tinh thần, đi mở lò đan thứ chín... Bất kỳ một khâu nào cũng được mọi người phi thường ngưng trọng. Người hợp cách thì hi vọng đạt được thành tích tốt hơn, còn người chưa hợp cách thì muốn ra sức đánh cược một lần.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần... là vẫn ngồi một chỗ cầm cây dược thảo cuối cùng, giống như là đang gặp vấn đề gì đó khó khăn, cau mày minh tư khổ tưởng. Hắn bây giờ.... đã bị những người khác trực tiếp không thèm để ý đến.

Cái canh giờ thứ chín này dường như trôi qua rất chậm. Trong khi mọi người ở chỗ này đang chờ đợi, thì canh giờ thứ chín cũng nháy mắt đã chấm dứt. Một tiếng nổ vang truyền ra. Đó là một đệ tử từ đầu đến cuối vẫn không có một lần thành công, sắc mặt của gã trong nháy mắt biến thành tái nhợt, cười thảm một tiếng, đứng dậy hướng về Từ trưởng lão cúi đầu, rồi ảm đạm rời đi.

Mọi người ở bốn phía trầm mặc. Thời gian dần qua, những tiếng oanh minh cũng lục tục vang lên. Nguyên một đám đệ tử yên lặng đứng dậy,

rời khỏi quảng trường. Trên quảng trường chỉ còn lại lò đan của sáu người, vẫn còn đang luyện dược.

Không bao lâu, lò đan của sáu người này một lần nữa truyền ra tiếng nổ vang. Chỉ có một lò đan tràn ra dược hương, đó là lò đan của Triệu Nhất Đa.

Triệu Nhất Đa hung hăng nắm chặt nắm đấm thoáng một phát, hô hấp dồn dập. Cặp mắt của gã đỏ lên, trong lòng đã kích động đến cực hạn. Gã rốt cục đã hoàn thành yêu cầu của khảo hạch, thành công hai lần, dĩ nhiên hợp cách!

Có người mừng thì cũng có người lo. Trong năm người thất bại, có hai đệ tử lúc trước không có thành công cười thảm, than nhẹ một tiếng, rồi đứng dậy rời khỏi quảng trường.

Trần Tử Ngang cảm thấy toàn thân bị kích thích. Gã gắt gao nhìn chằm chằm vào Triệu Nhất Đa, đáy lòng đắng chát, hô hấp dồn dập, thu hồi ánh mắt, nhìn phần dược thảo cuối cùng mà tròng mắt đều đã đỏ lên.

Đố Lăng Phỉ nhíu mày, nhắm mắt suy tư. Còn Hàn Kiến Nghiệp là người chịu áp lực nhỏ nhất, nhưng gã không cam lòng dừng lại ở tỉ lệ thành công ba thành. Gã muốn đột phá, muốn trở thành thiên kiêu.

“Một lò cuối cùng!” Bốn người đồng loạt hít vào một hơi. Giờ phút này có thể ở lại trên quảng trường chỉ còn lại có năm người, Hàn Kiến Nghiệp, Đố Lăng Phỉ, Triệu Nhất Đa, Trần Tử Ngang, còn có... Bạch Tiểu Thuần.

Ba người trước đã hợp cách, Trần Tử Ngang chỉ còn có một cơ hội. Mà Bạch Tiểu Thuần... mọi người chỉ nhìn thoáng qua rồi lại không thèm để ý đến. Thậm chí bọn hắn còn hoài nghi lần này Bạch Tiểu Thuần đến đây, nghiên cứu đan phương cùng với thảo mộc mà phải dùng tới chín canh giờ, thậm chí còn chưa chấm dứt... Chẳng lẽ là đến góp náo nhiệt?

Ở trên quảng trường, bốn người Đố Lăng Phỉ mang theo nghiêm túc trước nay chưa từng có, vạn phần ngưng trọng mở ra lò đan thứ mười bắt đầu luyện chế. Trong sự chăm chú theo dõi của mọi người, canh giờ thứ mười, thật chậm rãi trôi qua.

Oanh một tiếng, lò đan trước mặt Triệu Nhất Đa bay lên khói đen. Gã thở sâu, mặc dù thất bại nhưng đã hợp cách.

Nhưng trong nháy mắt khi Triệu Nhất Đa thất bại thì lò đan ở trước mặt Trần Tử Ngang lại xuất hiện dược hương. Chẳng những gã như thế mà lò đan của Đố Lăng Phỉ , còn có lò đan của Hàn Kiến Nghiệp đều xuất hiện dược hương!

Dược hương nháy mắt khếch tán, ba người đều lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng, toàn bộ thành công!

“Ta thành công rồi. Bốn khối Mặc Linh Hương, ta là đệ nhất!” Hàn Kiến Nghiệp đột nhiên đứng dậy, kích động cười to. Đố Lăng Phỉ cũng nhẹ nhàng thở ra, mặc dù nàng không có đạt đến thiên kiêu, nhưng thành công ba lượt cũng là kinh người rồi.

Trần Tử Ngang thậm chí còn có cảm giác giống như là khởi tử hồi sinh, cũng cười to.

Giờ phút này, người bốn phía sau một lúc lâu bị đè nén, cũng theo đó mà bộc phát.

“Lần khảo hạch này quá khó. Dưới độ khí này mà Hàn Kiến Nghiệp kia có thể thành công được bốn lần. Người này hoàn toàn chính xác có thể xưng là thiên kiêu!”

“Đố Lăng Phỉ thành công được ba lượt, Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa đều là hai lần... Nhưng đều đã phù hợp với điều kiện tấn chức. Nếu không phải lần này độ khó tăng lên thì đoán chừng ba người này cũng có thể đạt được xác suất thành công bốn thành!”

Tất cả mọi người đều đang đàm luận, trong đó cũng có cả thân nhân bạn bè của đám người Đố Lăng Phỉ. Từ trưởng lão cũng khẽ gật đầu, nhất là khi nhìn về phía Hàn Kiến Nghiệp thì trong mắt còn lộ ra tán thưởng. Nhưng khi lão đang muốn tuyên bố kết quả thì đột nhiên, Bạch Tiểu Thuần động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Trời Đã Sáng Rồi

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Hắn đã nghiên cứu xong một gốc thảo mộc cuối cùng, sau khi giải quyết xong một vấn đề khó khăn nhất, cũng không có để ý tới những tiếng hoan hô ở bốn phía. Trong chớp mắt khi hắn cầm lấy ngọc giản ghi lại đan phương lúc trước kia, liền đắm chìm ở trong dược đạo, toàn thân đã rơi vào một loại trạng thái vong ngã.

Trừ phi là thiên lôi cuồn cuộn, nếu không, tất cả mọi sự nhốn nháo ở bên ngoài cũng đều không thể làm cho hắn phân tâm mảy may, cũng không có chú ý tới những người khác đã chấm dứt luyện đan rồi.

Hắn khẽ động, lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, kể cả Hứa Bảo Tài. Cả đám thần sắc cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần, đều có cảm giác dường như quan niệm về thời gian của Bạch Tiểu Thuần này không đồng nhất với tất cả mọi người.

“Bạch Tiểu Thuần này quá chậm đi. Người khác đều đã luyện xong, hắn giờ mới bắt đầu. Lần khảo hạch này có lẽ cũng đã xong rồi đi?”

“Ân? Dường như là ta không có nghe nói... Khảo hạch tấn chức Dược Đồ có hạn chế thời gian...” Trong lúc bàn tán, không biết cuối cùng là ai đã nói ra một câu. Mọi người lập tức sửng sốt một chút, đều nhìn về phía Từ trưởng lão.

Từ trưởng lão cũng do dự. Khảo hạch tấn chức Dược Đồ đích thực là không có hạn chế thời gian, vì thế mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn Bạch Tiểu Thuần bắt đầu luyện dược.

Hàn Kiến Nghiệp không có chút áp lực nào, cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường. Gã vốn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần là một cái kình địch, nhưng sau lần khảo hạch này, gã không tin là Bạch Tiểu Thuần có thể vượt qua được bản thân.

Đỗ Lăng Phỉ nhíu mày, nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần thế nào cũng đều cảm thấy không vừa mắt.

Động tác của Bạch Tiểu Thuần rất nhanh, trong mắt lộ ra tia sáng, toàn bộ thế giới ở trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại lò đan ở trước mắt. Từng gốc dược thảo ở trong tay của hắn nhanh chóng bị cải biến, hoặc là ép thành nước, hoặc là hóa thành bột phấn. Sau khi tất cả rơi vào trong lò đan, tay phải của hắn bấm niệm pháp quyết hướng về phía lò đan chỉ một cái. Lập tức địa hỏa ở bên dưới lò đan nháy mắt bùng cháy.

Rất nhanh đã qua một canh giờ. Trong nháy mắt, một mùi dược hương nồng đậm từ bên trong lò đan trực tiếp tràn ra. Tay phải của Bạch Tiểu Thuần cách không chụp một cái, lập tức một khối Mặc Linh Hương lớn chừng bốn tấc bay ra, bị hắn cầm ở trong tay, nhìn đi nhìn lại, lại cau mày.

Giờ phút này, thần sắc của tất cả mọi người ở bốn phía đều trở nên ngưng trọng, trong mắt Từ trưởng lão còn có hào quang chớp động. Nhưng trong khi mọi người đang chờ Bạch Tiểu Thuần mở lò đan thứ hai, thì dần dần lại phát hiện ra, Bạch Tiểu Thuần cầm khối Mặc Linh Hương kia ở trong tay, rõ ràng... Lại đang nghiên cứu.

“Hắn muốn làm gì?”

“Đã thành công rồi, tại sao lại không khai lò đan thứ hai a.” Tất cả mọi người ở bốn phía đều sửng sốt.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đang nhìn qua Mặc Linh Hương ở trong tay, đáy lòng cảm thấy không hài lòng. Mặc dù thành, nhưng dựa theo dự liệu của hắn thì phải lớn bảy tấc mới đúng.

“Xảy ra vấn đề ở chỗ nào đây?” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm. Một lần suy tư này... Chính là ba canh giờ.

Khi mọi người ở bốn phía đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn nữa, thì ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra hào quang, lại lấy ra thảo mộc, một lần nữa luyện dược. Mọi người ở bốn phía đều thi nhau chấn động, rối rít nhìn lại.

Vẫn như cũ là rất lâu sau đó, dược hương còn nồng đậm hơn so với lúc nãy bỗng nhiên tỏa ra. Trong lò đan, xuất hiện một khối Mặc Linh Hương lớn năm tấc.

Thần sắc của Đỗ Lăng Phỉ thay đổi. Trần Tử Ngang cùng với Triệu Nhất Đa cũng thi nhau giật mình. Hai mắt Hàn Kiến Nghiệp lóe lên, nhìn thì như bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang rất khẩn trương.

Bọn hắn hồi hộp, không phải bởi vì Bạch Tiểu Thuần thành công hai lần, mà là... liên tục thành công!

Trong lúc mọi người đang thi nhau giật mình, Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên. Phần thảo dược thứ ba bay ra, ánh mắt ngưng trọng, trực tiếp tiến hành mở lò đan thứ ba. Những đệ tử ngoại môn ở bốn phía lập tức dõi nhìn.

Sau một lúc yên tĩnh, đột nhiên, lò đan chấn động mãnh liệt, một cỗ dược hương còn nồng đậm hơn nữa, cuồn cuộn khuếch tán ra ngoài. Ở bên trong lò đan, một khối Mặc Linh Hương lớn chừng sáu tấc, bỗng nhiên xuất hiện!

“Liên tục ba lần. Điều này... làm sao có thể!!”

“Bạch Tiểu Thuần này, hắn sao có thể làm được. Hắn là lúc trước hắn đã từng luyện chế qua Mặc Linh Hương!” Mọi người ở bốn phía lập tức kinh hô. Loại liên tục thành công như thế này, ở trong mắt của tất cả mọi người, đều là không thể tin được.

Hô hấp của Đỗ Lăng Phỉ dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cũng đang nhấc lên sóng cồn. Còn Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa thì đã trực tiếp ngây ngốc rồi.

“Liên tục ba lần... Nhất định là hắn rất quen thuộc Mặc Linh Hương, hơn nữa vận khí lại vô cùng tốt. Lần sau hắn nhất định thất bại!” Hàn Kiến Nghiệp nắm chặt nắm đấm. Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần thành công thêm một lần thứ tư là sẽ vượt qua những người khác, đạt tới mức độ của Hàn Kiến Nghiệp. Trong lòng của mọi người cũng đều rất tò mò, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi.

“Bạch Tiểu Thuần này cũng quá chậm. Chỉ là nhất giai Linh dược, thế nào mà hắn lại suy nghĩ lâu như vậy!”

Nhất là Đỗ Lăng Phỉ cùng với Hàn Kiến Nghiệp, lại càng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, không muốn rời đi.

Đúng lúc này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, mặt mày hớn hở, hai tay vung lên, lấy ra thảo mộc, mở lò đan thứ bốn. Giờ phút này, mọi người ở bốn phía đều chấn động tinh thần, ngay ngắn nhìn lại.

Một lúc lâu sau, âm thanh nổ vang truyền ra, không phải là âm thanh thất bại, mà bởi vì dược hương quá nồng, tràn ngập khắp lò đan rồi lan ra ngoài tạo thành tiếng vang. Trong chớp mắt, dược hương lại càng thêm nồng đậm, trong chớp mắt đã lan ra tứ tán. Trong lò đan, bất ngờ xuất hiện một khối Mặc Linh Hương lớn bảy tấc.

Lò đan thứ tư, lại thành công!

Mọi người bốn phía lập tức xôn xao.

“Liên tục bốn lần!”

“Loại chuyện này, rõ ràng lại có thể xảy ra... Bạch Tiểu Thuần này cuối cùng thì hắn có thể thành công mấy lần!”

“Hai lần là hợp cách, bốn lần là thiên kiêu. Ta nhớ rõ Chu Tâm Kỳ Chu sư tỷ, lúc ấy tấn chức là bảy lần!” Trong khi mọi người bốn phía kinh hô, thì sắc mặt của Đỗ Lăng Phỉ khó coi. Dù nàng đã biết thảo mộc tạo nghệ của Bạch Tiểu Thuần hơn xa bản thân, nhưng lúc này nhìn thấy về mặt luyện dược đối phương cũng có khoảng cách lớn như thế so với mình, thì đáy lòng nàng rất phức tạp.

Ngay cả Hàn Kiến Nghiệp lúc này cũng đã nghiến răng nghiến lợi, hung hăng nắm chặt nắm đấm, thân hình đều đã run rẩy. Gã không muốn tin tưởng, nhưng cảnh tượng ở trước mắt lại khiến cho gã không cách nào làm như không nhìn thấy.

“Bốn lần. Bốn lần chính là cực hạn của hắn rồi. Nhất định toàn bộ những lần sau của hắn sẽ thất bại!”

Khi tất cả mọi người đều bị oanh động, càng dâng lên mong chờ xác suất thành công sau đó của Bạch Tiểu Thuần, thì bọn hắn bất đắc dĩ lại phát hiện ra, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng lại cầm Mặc Linh Hương, bắt đầu suy tư.

“Thằng này, tại sao lại đi nghiên cứu rồi!” Dù cho bất đắc dĩ, nhưng lúc này mọi người sao có thể rời đi, chỉ có thể nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, mong sao lần này hắn nghiên cứu ngắn đi một chút.

Thời gian trôi qua, tám canh giờ sau, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt của hắn đã xuất hiện một ít tơ máu. Lần luyện dược thứ tư lúc trước, người bên ngoài không biết, nhưng hắn lại hiểu được, chỉ thiếu một chút là đã thất bại.

“Mặc Linh Hương này so với Linh Dược lúc trước mà ta luyện chế khó khăn hơn rất nhiều.” Tính cách Bạch Tiểu Thuần thích ổn thỏa, lại càng thận trọng, cẩn thận nhớ lại từng màn luyện đan lúc trước để tìm ra chỗ xảy ra vấn đề. Cho đến khi xác định không có bỏ sót qua bất kỳ cái gì, lúc này mới mở lò đan thứ năm.

Về phần lời nói của mọi người, hắn ngoảnh mặt làm ngơ. Một khi đã luyện dược, hắn chấp nhất vượt quá mức tưởng tượng, cho dù người bên ngoài có nói nhiều hơn nữa, nhưng nếu như không nắm chắc thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không đơn giản luyện chế.

Giờ phút này lò đan thứ năm mở ra, đám người bốn phía đã chịu đựng từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, đại bộ phận đều đã mệt mỏi không chịu nổi, lúc này lại hăng hái tinh thần, thi nhau nhìn lại.

Rất nhanh, một tiếng vang thật lớn vang lên quanh quẩn, dược hương bỗng nhiên lan rộng ra bốn phía. Chỉ mới ngửi thấy dược hương, mà trong lòng tất cả mọi người tim đã đập mạnh một cái!

Lò thứ năm, thành công!

Hàn Kiến Nghiệp ngơ ngác ngồi ở một chỗ, trong lòng dâng lên vô tận đắng chát, sau nửa ngày mới thở dài một tiếng, yên lặng ngồi im.

Lần này không để cho mọi người ở bốn phía phải chờ lâu, Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, tiếp tục luyện chế lò thứ sáu.

Không bao lâu, lại có tiếng nổ mạnh, hương khí lại càng tản ra cường liệt. Lò thứ sáu, thành công!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, không dừng lại, mà lấy ra dược thảo, bắt đầu luyện chế lò thứ bảy. Nhưng nháy mắt khi lò thứ bảy này sắp hoàn thành, thì đột nhiên, có một tia mùi khét truyền ra, mặc dù rất ít, chỉ có Bạch Tiểu Thuần có thể ngửi thấy được, nhưng lại làm cho lòng hắn đánh bộp một tiếng.

Tay phải của hắn bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, lập tức nhiệt độ của địa hỏa giảm xuống. Cuối cùng lò thứ bảy, miễn cưỡng lại thành công!

Chỉ là Mặc Linh Hương xuất hiện chỉ lớn có ba tấc, hơn nữa tạp chất lại rất nhiều, chỉ kém một chút là rơi xuống hạ phẩm, trở thành độc

hương. Nhưng mặc dù như thế, thì ở trong mắt mọi người, vẫn là thành công!

Đến giờ phút này thì tinh thần của mọi người ở bốn phía đã triệt để bị kích thích, nguyên một đám hô hấp dồn dập. Nhất là Hứa Bảo Tài, ở trong mắt lại càng mang theo vẻ không thể tin được.

“Bảy lần thành công... Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần này thực sự đã làm được bảy lần!”

“Giống như là Chu Tâm Kỳ sư tỷ! Ta nhớ được hình như chỉ có trong truyền thuyết năm đó có một vị gọi là Vương Thanh Sơn sư huynh là làm được tám lần. Người này bây giờ đã là đệ tử truyền thừa cao cao tại thượng!”

“Còn chín lần... Trước nay chưa từng có, còn không có người nào thành công qua!”

Trong lúc mọi người đang xôn xao, Bạch Tiểu Thuần lại trầm mặc, nhìn chằm chằm vào lò đan. Cặp mắt của hắn chậm rãi xuất hiện tơ máu. Hắn đã sớm không có để ý tới khảo hạch nữa rồi, mà đã đắm chìm vào bên trong luyện dược. Đối với lần trước suýt thất bại, hắn suy nghĩ rất nhiều, lại lấy ra dược thảo để quan sát thêm một lần nữa, chậm rãi tìm ra nguyên nhân.

“Là do loại linh thực tên là Mặc Thủy Quả này, mực tố ẩn chứa ở bên trong mỗi quả là khác nhau...” Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào Mặc Thủy Quả ở trong tay, trong đầu liên tục phân tích cùng với suy diễn.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người ở bốn phía nguyên một đám nhìn bộ dáng trầm tư của Bạch Tiểu Thuần đều nở nụ cười khổ. Mặc dù hưng phấn, nhưng mỗi lần Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ trước khi luyện dược, thật sự là chậm tới mức làm cho người ta tức lộn ruột.

Nhưng bọn hắn lại không muốn cứ như vậy mà rời đi, nên nguyên một đám đều dứt khoát khoanh chân ngồi xuống chờ đợi Bạch Tiểu Thuần. Còn có một vài người quá mệt mỏi mà trực tiếp dựa vào bên trên một mặt đá, rõ ràng lại nằm ngủ.

Từ trưởng lão sắc mặt cổ quái, ho khan một tiếng, cũng khoanh chân ngồi xuống.

Đỗ Lăng Phỉ, Hàn Kiến Nghiệp, đương nhiên cũng không muốn rời đi, nhưng bị Bạch Tiểu Thuần làm cho cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hai mắt đều đã hồng, nên lúc này không thể không ngồi xuống.

Bốn phía từ từ trở nên yên tĩnh. Không bao lâu thậm chí còn có những tiếng khò khè truyền ra, nhưng cũng có một vài người cố chịu đựng, thủy chung vẫn nhìn Bạch Tiểu Thuần. Hứa Bảo Tài chính là một trong số đó.

Sau mấy canh giờ, có người đã tỉnh, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rõ ràng vẫn còn đang suy tư thì không khỏi cảm khái.

“Hắn rõ ràng vẫn còn nghiên cứu?”

“Trời đều đã sáng rồi...”

Rốt cuộc, sau hơn mười canh giờ, hai mắt Bạch Tiểu Thuần ngập tràn tơ máu, đột nhiên ngẩng đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Giết Chết Ngươi Không Khó!

Dịch: Hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Hơi thở Bạch Tiểu Thuần trở nên dồn dập, hắn đã sớm rơi vào trạng thái vong ngã, hoàn toàn không để ý bản thân đã thành công bao nhiêu lần, cũng không để ý kết quả khảo hạch lần này. Hai mắt hắn đỏ vằn đầy tơ máu, trong đầu lúc này cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là làm sao để lần khai lò tiếp theo có thể nắm chắc mười phần thành công.

Không nắm chắc được, tuyệt đối sẽ không khai lò!

Tính cách hắn ưa thích ổn thỏa, ở phương diện luyện dược còn được phát huy tới cùng cực.

Trong suốt quá trình suy nghĩ, hắn phát hiện ra cho dù bản thân có nghĩ biện pháp nào đi nữa cũng không thể giải quyết được vấn đề, trừ phi có thể cố định được mặc tố trong Mặc Linh quả. Điều đó tuy không tính là cải biến dược phương nhưng cũng là một loại điều chỉnh rất nhỏ. Bạch Tiểu Thuần trầm mặc trong chốc lát rồi cũng quyết đoán.

“May ra phải thoát ra khỏi dược phương mà điều chỉnh chút ít vậy!” Vừa nói, hắn lập tức bóp nát Mặc Linh quả trong tay.

Một tiếng rắc rắc vang lên, vô số giọt chất lỏng rơi xuống nhưng không rớt vào trong Đan lô, mà dựa vào khống chế của Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ lại ngay giữa không trung. Rồi dựa theo nồng độ cần thiết mới dung hợp lại với nhau. Người khác nhìn một màn này quá lắm cũng chỉ thấy kinh ngạc mà thôi, thậm chí bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không

cảm thấy hành động này có gì đặc biệt. Hắn chỉ cảm thấy cần phải làm như vậy thì vấn đề mới được xử lý ổn thỏa.

Nhưng Từ trưởng lão lúc này lại mở mắt ra nhìn, sự khiếp sợ sâu trong ánh mắt cũng dần lộ ra. Cho dù Bạch Tiểu Thuần luyện đan liên tục thành công bảy lần cũng chỉ khiến lão cảm thấy kinh ngạc mà thôi. Nhưng một màn này khi lão chứng kiến, lại mang tới một sự kinh ngạc vượt hơn hắn lúc nãy.

“Bạch Tiểu Thuần này không ngờ lại đi thử nghiệm điều chỉnh dược phương, quả nhiên không tầm thường. Khó trách vài tháng trước khi ra ngoài, chưởng tòa đã căn dặn phải chú ý tới kẻ này!” Từ trưởng lão như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, tay phải Bạch Tiểu Thuần đột nhiên vung vẩy, sau khi đem toàn bộ Mặc tố dư thừa loại bỏ hết chỉ còn lại một chút dịch khoảng bằng móng tay thì mới ném vào trong Đan lô. Hắn mới tiếp tục lấy ra thảo dược khác lần lượt cho vào, khai ra Đan lô thứ tám!

Dưới mắt thường cũng có thể nhìn thấy Đan lô chợt đổi sang màu đỏ, thậm chí khoảng gần hai nén nhang, tổng thời gian luyện hóa còn chưa tới một canh giờ thì toàn thân Đan lô đột nhiên chấn động, dược hương tràn ra, lô thứ tám thành công!

Từ trưởng lão liếc mắt nhìn vào trong Đan lô, không ngờ bên trong có một khối dài khoảng gần mười tấc…Mặc Linh hương, mang một màu đen ánh tím!

“Gần tới Trung phẩm!” Ánh mắt Từ trưởng lão cũng lộ ra vẻ ngoài dự đoán.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra được một vài điểm khác biệt trong quá trình luyện chế Mặc Linh hương lần này, vẻ mặt hắn có chút hoảng hốt. Thời khắc này hắn đột nhiên minh bạch, vì sao tất cả Mặc Linh hương lúc trước hắn luyện chế ra lại chỉ là Hạ phẩm.

“Dược phương cũng không phải cố định…Cần phải căn cứ vào quá trình luyện chế thực tế mới luyện ra được…Linh dược Trung phẩm trở lên!” Bạch Tiểu Thuần chợt có một cảm giác như như tầm nhìn được mở ra, sáng sủa hơn hẳn. Tâm thần hắn có chút phấn chần, không chờ cho đám đông xung quanh xôn xao bàn tán đã phất tay khai mở lô thứ chín!

Hơi thở của mọi người bất giác trở nên dồn dập, cũng không ai nói chuyện với ai nữa, bọn họ đã hoàn toàn bị rung động. Tuy thâm tâm bọn họ vẫn có chút mong chờ, nhưng tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liên tục luyện thành công tám lần thì cũng đều thấy khó mà tin nổi.

Thành tích này chẳng những đã vượt qua Chu Tâm Kỳ, mà đã ngang ngửa với vị đệ tử truyền thừa Vương Thanh Sơn rồi!

Không đợi tâm thần mọi người ở đây khôi phục rung động trở lại. Tốc độ luyện dược của Bạch Tiểu Thuần đã nhanh hơn không ít. Chỉ một nén nhang sau, Đan lô lại chấn động ầm ầm, hương khí còn nồng đậm mãnh liệt, Lô thứ chín…lại thành công!

“Chuyện này chưa từng xảy ra a!”

“Chưa từng có người nào có thể vượt qua chín lần, hơn nữa đây còn là Mặc Linh hương, cho dù mỗi lần Bạch Tiểu Thuần suy tư kéo dài dằng dặc khiến cho người người đều tức lộn ruột, nhưng…tỷ lệ thành công của hắn lại khiến cho cho người ta phải giật mình kinh hãi!”

Trong đầu Hứa Bảo Tài ong ong liên tục, hoàn toàn kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng. Đầu óc của Đỗ Lăng Phỉ cũng dâng trào cuộn sóng không ngừng, nàng không khỏi nghĩ tới tràng cảnh đối phương nói ra từng loại thảo mộc chiết ghép trong trận Tiểu bỉ khi trước.

Ngược lại thì Hàn Kiến Nghiệp lại thở hắt ra, tuy có chút đắng chát nhưng lại không còn điên cuồng nữa. Nếu Bạch Tiểu Thuần chỉ là có hơi chênh lệch một chút so với gã thì gã còn có thể đọ sức tiếp. Nhưng hôm nay, gã tâm phục…

“Còn lại lần cuối cùng, Bạch sư huynh đã khai sáng ra một cái truyền kì chưa từng có người làm được. Đến cùng thì hắn có thể…khai sáng thêm cái kì tích kia hay không!”

“Thật đáng giá a, cho dù phải nhịn ở đây vài ngày tính ra cũng rất đáng giá!”

Trong chớp mắt, tất cả mọi người đều tập trung nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Thuần. Hơi thở của bọn họ dồn dập, ánh mắt đầy mong chờ mãnh liệt, dù là Từ trưởng lão cũng không dời mắt khỏi hắn, trong lòng cũng đầy khiếp sợ.

Rất nhanh sau đó, Bạch Tiểu Thuần cũng chợt động, sắc mặt đầy ngưng trọng bắt đầu lấy ra phần tài liệu cuối cùng. Sau khi chỉnh lý từng gốc thảo dược với thời gian khác nhau rồi phối hợp lại, ném vào trong Đan lô. Hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết thôi động địa hỏa.

Lúc này thời gian dần trôi qua, xung quanh cũng bất chợt yên tĩnh đến mức mọi người còn có thể nghe được tiếng tim mình đập đều đặn. Tình cảnh chờ đợi như vậy, tới một nén nhang sau…

Một tiếng nổ vang dữ dội xuất hiện, bên trong Đan Lô không tản ra sương mù thất bại khi luyện đan, nhưng cũng không có bất kì Đan hương nào tản ra, khiến đám người xung quanh cũng nổi lên đầy tâm tư.

“Thất bại rồi sao?” Hứa Bảo Tài cảm thấy môi khô miệng đắng lại.

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt một chút, nhưng trong lòng hắn lại hiện lên một vài suy đoán, hai mắt cũng dần sáng lên.

Lúc này, mọi người chợt nhìn thấy bên trong Đan lô vậy mà xuất hiện ánh sáng bảy màu rực rỡ từ trong khẽ hở mà lóe ra. Từ trưởng lão đột nhiên tiến lên xem xét, chỉ nhìn thấy trong Đan lô ánh tím kia vậy mà có một khúc Mặc Linh hương chừng một tấc, ánh mắt nhất thời lộ ra một tia vui vẻ!

"Trung phẩm!"

Từ trưởng lão cười to đồng thời hất tay áo lên thu tất cả Đan lô cùng với túi dược thảo, còn cả những Mặc Linh hương vừa được luyện chế ra chỉ trong cái phất tay áo này.

“Khảo hạch lần này, Bạch Tiểu Thuần, Hàn Kiến Nghiệp, Đỗ Lăng Phỉ, Trần Tử Ngang, Triệu Nhất Đa, năm người các người thành công tấn chức Dược đồ. Bạch Tiểu Thuần. . . Đệ nhất, lấy được năm ngàn điểm cống hiến!"

Lão vừa nói ra, thì mọi người xung quanh cũng chợt xôn xao ầm ĩ lên, thanh âm bàn luyện huyên náo khắp phương.

“Mười lần, toàn bộ mười lần đều thành công!”

“Không chỉ thế, lần cuối lại luyện ra được …Trung phẩm. Thân là Dược đồ vậy mà có thể luyện ra được Trung phẩm Linh dược!”

Không chỉ có Hứa Bảo Tài, Đỗ Lăng Phỉ hay Hàn Kiến Nghiệp, tất cả mọi người đều rung động chưa từng có.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút bất đắc dĩ. Hắn còn chưa cẩn thận quan sát Trung phẩm Linh dược duy nhất mà mình vừa luyện chế được. Lúc này lại bị Từ trường lão lấy đi mất, trong lòng hắn tràn dâng đầy bất mãn, nhưng nhìn đối phương bên kia hắn lại cảm thấy mình vô phương biểu hiện ra bên ngoài.

Bạch Tiểu Thuần bèn thở dài, lúc này hắn đã mệt mỏi đến không thể chịu nổi bèn bước xuống quảng trường. Một đường đi tới, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn đầy cuồng nhiệt và kính nể. Bọn hắn cũng biết, mười lần luyện chế thành công của Bạch Tiểu Thuần, tuyệt đối không phải nhờ may mắn, mà những lần suy tư kia của hắn người khác cũng càng không thể làm được nổi.

“Chúc mừng Bạch sư huynh đã lập được kì tích, thành tựu chưa từng có!”

"Bạch sư huynh, tiểu muội có chút khó hiểu ở thảo mộc, chẳng hay huynh có thể giúp đỡ cho tiểu muội một chút…”

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới trợn trừng mắt, hắn quá tập trung tinh thần trong quá trình luyện đan, khi nhìn thấy phản ứng của mọi người lúc này mới biết được mình có thể làm náo chuyện lớn rồi. Nhưng nhìn thấy đồng môn xung quanh nhiệt tình như vậy thì hắn cũng không khỏi cảm động mà vội vàng chắp tay cúi đầu chào mọi người.

Lúc này trong lòng hắn cũng đầy vui vẻ, dù sao chuyện tình tiểu Ô Quy lúc trước hắn không có cơ hội giương danh trước sự chú mục của vạn chúng, bây giờ coi như được bù đắp lại chút ít cảm giác được tâng bốc đó.

Thậm chí đối với nữ đệ tử nhờ hắn hỗ trợ chút ít, Bạch Tiểu Thuần không chút do dự đồng ý. Hắn còn bất chợt nhắc nhở một số đệ tử gọi hắn là Bạch sư huynh rằng tên mình là Bạch Tiểu Thuần, đề phòng đối phương không biết tới.

Đang lúc đắc ý thì hắn chợt cảm nhận trong đám thanh niên có người hung hăng nhìn chằm chằm mình. Bạch Tiểu Thuần liếc một cái đã nhận ra đối phương chính là một kẻ trong đám hâm mộ Chu Tâm Kỳ, thấy sắc mặt gã đầy bất thiện vội tranh thủ lách người ra ngoài rồi nhanh chóng rời khỏi.

Một đường rảo bước về tới tiểu viện, vào trong căn nhà gỗ thì Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy đầu óc choáng váng mỏi mệt. Mấy ngày luyện dược vừa rồi khiến tâm thần hắn tiêu hao không ít, bèn ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc thẳng đến hai ngày.

Đến trưa ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần cũng mở mắt ra, cảm giác mệt mỏi đờ đẫn nhanh chóng bị rũ hết khỏi người. Hắn thở dài khi nhớ tới khối trung phẩm Linh dược duy nhất mình luyện ra đã bị Từ trưởng lão cầm đi, khi kiểm tra lệnh bài thân phận thấy có thêm năm ngàn điểm cống hiến mới cảm thấy có chút an ủi.

Có điểm cống hiến rồi, Bạch Tiểu Thuần lại chuẩn bị tiếp tục luyện dược để tu hành Bất tử Trường Sinh công, vì vậy hắn tính toán đi ra ngoài một chuyến, thu mua bảy tám dược phương, lựa thêm một loại bổ sung nguyên khí, rồi chuẩn bị thêm một lượng lớn thảo dược nữa.

Mọi chuyện nhanh gọn vô cùng. Nhưng khiến cho hắn hãi hùng khiếp vía chính là trên đường đi, một vài người nhìn thấy hắn chợt biến sắc mặt lại, thậm chí có một kẻ trong đám người hâm mộ Chu Tâm Kỳ còn nhìn hắn cười lạnh rồi lấy ra ngọc giản như đang truyền âm.

Bạch Tiểu Thuần vội khẩn trương, sau khi chẩn bị xong xuôi thảo dược cũng không về tiểu viện mà đi thẳng tới Luyện Dược các, dùng toàn bộ điểm cống hiến còn lại mua luôn một năm sử dụng rồi chui vào bên trong.

“Làn này chủ quan quá rồi…hừ, chờ ta đi ra, sau khi Bất Tử Thiết bì của ta đại thành, bọn chúng dám đến gây chuyện với ta, tới một tên ta bóp một tên, tới mười tên…ta sẽ đi tìm chưởng tòa!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng. Hắn đã quyết định ở luôn bên trong Luyện Dược các mà không bước ra nữa, rồi bắt đầu luyện dược.

Hắn có thể đoán được trong hai ngày mình lăn ra ngủ kia, chuyện liên quan tới việc hắn tấn chức Dược đồ hắn cũng đã dần lan truyền ra khắp nơi, thậm chí không bao lâu hắn là đã tới mọi ngóc ngách của Hương Vân sơn rồi.

Mà thực tế cũng gần giống như vậy, trong tông môn lúc này cũng không thiếu người hoài nghi Bạch Tiểu Thuần…chính là tiểu Ô Quy!

Bằng không thì làm sao có chuyện trùng hợp như vậy, đều là Thảo mộc, Linh thú đại thành, nhất là chuyện Bạch Tiểu Thuần luyện ra được trung phẩm Linh dược, còn luyện dược thành công toàn bộ mười lần.

Những kẻ hâm mộ Chu Tâm Kỳ kia càng thêm xuất động, thậm chí đám người hâm mộ Đỗ Lăng Phỉ cũng tham gia vào, nhưng bọn hắn không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại cảnh giác đến như vậy, cư nhiên không trở về tiểu viện mà lưu lại Luyện Dược các. Khi bọn hắn cho người tìm hiểu, thì biết được Bạch Tiểu Thuần vậy mà mua luôn một năm thời gian luyện dược bên trong, thì lại càng thêm tức giận bừng bừng.

Có điều bọn hắn cũng không có gan xông vào Luyện Dược các, hơn nữa cũng có chút cố kỵ thân phận Bạch Tiểu Thuần, chỉ có thể tróc nã hắn rồi hung hăng dạy dỗ thu thập một phen mà thôi. Dù gì những chuyện nhỏ nhặt này thì tông môn cũng sẽ không quản, tài nghệ không bằng người thì không thể trách người khác được.

Nhìn thấy không còn cách nào khác, đám người này đành ôm theo oán hận mà bỏ đi. Chỉ là trong đám người lại có một tên thanh niên mặt rỗ, nhìn Luyện Dược các đầy lạnh lẽo, khóe miệng cũng dần nhếch lên đầy âm lãnh.

“Cho dù có trốn ở chỗ này, ta lại không có biện pháp lôi ngươi ra hay sao chứ? Đánh biểu đệ Trần Phi của ta thì cũng thôi đi, còn dám khi dễ Chu sư muội mà ta yêu thích, lại khi dễ Đỗ sư muội, người mà ta yêu thích nhất. Ngay cả người mà ta vừa mới nhìn trúng gần đây là Hầu sư muội cũng đều luôn miệng nhắc đến ngươi. Bạch Tiểu Thuần, cho dù người có chút ít tư chất thảo mộc, nhưng ta muốn ngươi chết cũng không có gì khó khăn!” Trong lòng kẻ này cười lạnh một tiếng, gã chính là tên đệ tử nội môn họ Tiền, Tiền Đại Kim!

Bạch Tiểu Thuần lúc này trong phòng Luyện Dược các lại rất nhàn nhã tự tại. Mỗi ngày hắn luyện dược, nếu không thì tu hành Bất tử

Trường Sinh công. Ngày ngày trôi qua, Bất tử Trường Sinh công của hắn cũng có tiến triển rõ rệt.

Làn da toàn thân càng thêm cứng cỏi, tốc độ và lực lượng cũng vượt trội hơn lúc trước.

“Hai ngày nữa, Bất tử Thiết bì của ta sẽ hoàn toàn đại thành!” Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, ánh mắt dâng lên đầy mong chờ.

Nhưng hoàng hôn hôm này, đột nhiên lại có một đạo thanh quang từ nơi giao nhận nhiệm vụ tông môn bay tới thẳng đến Linh Dược các, ánh sáng này không gây ảnh hưởng tới màn phòng hộ lầu các này mà nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong phòng.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, nhìn kỹ, đó là một miếng lệnh bài!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhiệm Vụ Từ Chấp Pháp Đường

Dịch: Hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Lệnh bài đen nhánh, chỉ duy nhất ở chính giữa lệnh bài có gồ lên một chữ “Pháp”, khiến người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy một khí thế sát phạt nghiêm nghị.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang sửng sốt thì một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên truyền từ bên trong lệnh bài, vang khắp cả gian phòng.

"Đệ tử ngoại môn Bạch Tiểu Thuần, qua điều tra của Chấp Pháp Đường, ngươi nhập môn đã được mấy năm nhưng chỉ hoàn thành một nhiệm vụ gieo trồng linh thực cho tông môn, xúc phạm môn quy. Do vậy, cưỡng ép tham gia nhiệm vụ bên ngoài tông môn vào ba ngày sau, không được quyền từ chối!”

Giọng điệu đầy lạnh lẽo truyền ra từng trận băng hàn, như muốn tỏ rõ nếu Bạch Tiểu Thuần dám cự tuyệt nhiệm vụ lần này, thì chắc chắn sẽ phải lãnh chịu trách phạt của Chấp Pháp Đường bọn họ!

"Chấp Pháp Đường!" Hai mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trừng lớn, trong lòng cũng giật thót lại. Lệnh bài kia sau khi truyền xong tin tức thì cũng hóa thành một đạo hắc mang biến mất không còn dấu vết.

Bốn phía chợt yên tĩnh, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng liên tục biến hóa. Hắn lấy lệnh bài thân phận ra thì phát hiện bên trong đã mạnh mẽ xuất hiện một nhiệm vụ cụ thể, muốn chính bản thân phải hoàn thành.

Quả thật hắn sơ sót mất chuyện mỗi năm cần phải hoàn thành một nhiệm vụ cho tông môn, nhưng đột nhiên lệnh bài Chấp Pháp đường xuất hiện khiến Bạch Tiểu Thuần nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Hắn trầm mặc trong chốc lát rồi rời khỏi phòng luyện dược, đi ra khỏi Luyện Dược các rồi thẳng lên đỉnh núi.

“Việc này không thích hợp, đến cùng thì vẫn cảm giác sau lưng rét lạnh…ta lên núi đã nhiều năm nay nhưng cũng chưa từng chủ động diện kiến chưởng tòa, lần này nên đi bái kiến một chút, tiện thể hỏi luôn rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.” Một đường ôm đầy tâm sự nặng nề, nhưng khi hắn lên được đến đỉnh núi hỏi thăm đạo đồng Lý Thanh Hậu một chút mới biết mấy tháng trước y đã đi ra ngoài, đến bây giờ cũng chưa quay về.

Bạch Tiểu Thuần chỉ còn nước kêu khổ trong lòng, đáy lòng đầy bất an quay về, nhưng cũng không về Luyện Dược các ngay mà quyết định đi tìm Hứa Bảo Tài. Dù sao tên này tự xưng Bách sự thông, Bạch Tiểu Thuần nghĩ có thể từ chỗ đối phương mà tìm ra chút manh mối nào đó.

Hứa Bảo Tài cũng là đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn nên cũng cư trú trên một tiểu viện ở mặt khác của ngọn núi. Một đường bay nhanh đi, tới khi hoàng hôn buông xuống, sắc trời trở nên tối lại, trên đường chỉ còn lác đác vài bóng người thì Bạch Tiểu Thuần cũng đã tới được tiểu viện của Hứa Bảo Tài.

Nơi này không yên tĩnh như tiểu viện của Bạch Tiểu Thuần mà nằm liền kề với khoảng bảy, tám tiểu viện khác. Trong đêm nhìn vào, những tiểu viện này đều có ánh nến le lói tràn ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, không gõ cửa mà nhoáng người một cái bay thẳng vào bên trong, nhìn thấy Hứa Bảo Tài đang cúi đầu ghi ghi chép chép gì đó trên một cái bàn nhỏ.

"Hứa Bảo Tài." Bạch Tiểu Thuần thấp giọng gọi nhỏ. Hắn vừa gọi thì Hứa Bảo Tài càng thêm giật mình hoảng sợ, ngẩng phắt đầu lên nhận ra Bạch Tiểu Thuần mới chợt phản ứng kịp.

“Bạch sư huynh.” Hứa Bảo Tài đầy kinh ngạc, tranh thủ đứng dậy mời Bạch Tiểu Thuần bước vào bên trong gian nhà.

“Không phải Bạch sư huynh bế quan tại Luyện Dược các hay sao? Thế nào mà lại tới tiểu viện của ta thế này?” Hứa Bảo Tài tò mò hỏi.

“Hứa Bảo Tài, ngươi biết được bao nhiêu về Chấp Pháp đường?” Bạch Tiểu Thuần lập tức hỏi.

“Chấp Pháp đường? Chia là hai đường Nam, Bắc, mỗi đường có quyền giám sát tất cả các đệ tử ngoại môn và tạp dịch tại mỗi khu tương ứng. Nhưng mà bình thường không hay ra mặt, trừ phi là những trường hợp vi phạm môn quy thật nghiêm trọng.” Hứa Bảo Tài cũng cảm thấy có điều bất thường, nhìn thấy vẻ mặt đầy âm trầm của Bạch Tiểu Thuần, hắn vội vàng trả lời.

“Thỉnh thoảng mới ra mặt mà thôi, mà quyền lợi của bọn họ rất lớn, không nói tới việc cưỡng ép áp đặt một vài sự tình, còn có thể trực tiếp truy sát đối với những phản đồ chạy trốn ở tông môn. Nói ra thì, Chấp Pháp Đường là một thanh đao, được treo sẵn trên đầu mỗi đệ tử ngoại môn khiến cho không có bất kì đệ tử ngoại môn nào dám xúc phạm vào môn quy.”

“Một khi xúc phạm vào môn quy, bị Chấp Pháp Đường nhìn vào chằm chằm thì cho dù không chết, cũng phải bị róc xuống một lớp da a…”

“Tuy quyền lợi đặc thù của Chấp Pháp Đường không nhỏ, nhưng cũng có rất nhiều hạn chế. Chỉ cần ngươi không xúc phạm vào môn quy thì cũng không cần phải để ý đến Chấp Pháp Đường làm gì.” Hứa Bảo Tài nói rất kỹ càng, đem toàn bộ tin tức về Chấp Pháp Đường mà hắn biết được nói cho Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí sau khi nói xong, gã còn đề cập đến một vài trường hợp đệ tử bị Chấp Pháp Đường nhìn chằm chằm vào, đến cuối cùng thê thảm thế nào cũng nói qua một lượt cho Bạch Tiểu Thuần nghe.

“Năm trăm năm trước, Linh Khê tông ta xuất hiện một tên phản đồ bị Chấp Pháp Đường truy sát bảy ngày bảy đêm liền, thân hồn đều câu diệt.

“Ba trăm năm trước có một đệ tử ngoại môn phạm vào một lỗi nặng, Chấp Pháp Đường đã để cho hắn một cơ hội, nhưng lại không chút hối cải. Kết quả bị Chấp Pháp Đường bẩm báo tông môn, bị trách phạt tại Hắc Phong khẩu, ngày đêm chịu liệt phong cắt xé, mà hình phạt này vẫn còn kéo dài đến ngày nay.”

“Một trăm năm trước, xung quanh sơn đạo xuất hiện phản loạn, Chấp Pháp Đường cũng cảnh cáo nhưng đối phương không biết hối cải nên đã xuất động. Ngoại trừ phàm nhân ra, toàn bộ tu sĩ xung quanh sơn đạo đều bị diệt sát hoàn toàn, oanh động bốn phương.”

Bạch Tiểu Thuần càng nghe càng trở nên khó coi, trong lòng liên tục giật thon thót.

“Ý của ngươi muốn nói, Chấp Pháp Đường hành sự, đầu tiên là cảnh cáo, nếu như không hối cải thì sẽ nghiêm trị?”

“Đúng vậy a, đây chính là một trong những hạn chế của Chấp Pháp Đường, bằng không thì chẳng phải quyền lợi của Chấp Pháp Đường là vô biên hay sao chứ.” Hứa Bảo Tài nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái. Trong lòng gã cũng thầm đoán được đối phương có lẽ cũng bị Chấp Pháp Đường để mắt tới. Nhưng dù sao chuyện này cũng quá mẫn cảm, Hứa Bảo Tài cũng phải bo bo giữ mình cho kĩ, nói chút ít tin tức thì không sao, nhưng cũng không dám tham dự vào quá nhiều.

Cuối cùng, khi Bạch Tiểu Thuần gần đi, Hứa Bảo Tài cũng chần chờ chút ít, lại nghĩ tới tạo nghệ thảo mộc của Bạch Tiểu Thuần mà thấp giọng hướng về hắn nói một câu.

“Bạch sư huynh, ngươi có lẽ cũng nghe đến đệ tử nội môn Thanh Phong sơn…Tiền Đại Kim? Hắn chính là anh họ của Trần Phi, cũng là một thành viên của Chấp Pháp Đường.”

Sau một nén nhanh thì Bạch Tiểu Thuần cũng rời đi, bước trên đường mòn nhỏ trong tông môn, nhìn ánh trăng trên bầu trời, Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ đến câu nói kia của Hứa Bảo Tài sau đó lần lượt xác minh những hiểu biết của bản thân. Sau khi đã khẳng định đúng sự thật bèn thở dài một tiếng.

“Trong tông môn ta không đắc tội với ai a. Nếu có cũng tính chỉ có Trần Phi, rồi thêm đám người hâm mộ Chu Tâm kỳ nữa mà thôi…Tiền Đại Kim, Tiền Đại Kim!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng. Sau khi về tới Luyện Dược các, bèn khoanh chân ngồi trong phòng nhìn vào Đan lô trước mặt, sau đó hắn khẽ nhăn mặt một cái.

“ Cũng đã minh bạch một chút rồi, nguyên do vì ta không hoàn thành nhiệm vụ hàng năm mà nên chuyện. Nhưng chuyện tình bậc này, nếu như không có người tra xét tìm hiểu thì cũng không tính là đại sự gì, dù sao thì không có khả năng chỉ sót mình ta không hoàn thành nhiệm vụ. Tên Tiền Đại Kim kia thân là một thành viên trong Chấp Pháp Đường, hắn đây là việc công báo tư thù rồi!” Bạch Tiểu Thuần trầm mặc suy nghĩ đến nửa ngày, trong mắt cũng đã vằn tơ máu.

“Nếu như ta chấp hành nhiệm vụ, người này hắn sẽ có hành động nào đó trên đường đi, nếu không cũng sẽ không hao phí tâm tư nhiều như vậy. Cho dù thế, dù sao thì việc này cũng là giấu diếm, hắn sao dám để cho tông môn biết được, nên nhìn chung mà nói thì hắn ở trong tình thế bị động.”

“Nhưng nếu ta không để ý tới, như vậy thì sẽ theo đúng ý nguyện của hắn, hắn không còn bị động nữa mà dựa vào thân phận Chấp Pháp Đường sẽ chủ động trách phạt ta!”

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một hồi lâu, trái cũng không được, phải cũng không được, hắn đành lấy lệnh bài thân phận ra xem xét một chút

về nhiệm vụ bị cưỡng chế lần này. Rất nhanh, hắn đã thấy dược một cái tên khá là quen thuộc.

"Hầu Vân Phi?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Nhớ lại thời điểm mới trở thành đệ tử ngoại môn, là Hầu Vân Phi đã mang theo hắn giới thiệu kĩ càng tông môn một phen. Sau khi nhìn xem thì hắn lại tiếp tục nhắm mắt suy nghĩ.

Nhiệm vụ này không khó. Mấy năm trước Hầu Vân Phi tiếp nhận một nhiệm vụ, chấp hành ở bên ngoài. Mỗi tháng cố định hắn đều truyền tin tức về trong tông môn, đây cũng là việc cần phải làm của mỗi đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ trường kì.

Nhưng mãi đến hai tháng trước, đã hoàn toàn mất liên hệ, mà cũng không có tin tức truyền về.

Nên mới có nhiệm vụ xuất động ba đệ tử ngoại môn đi điều tra sự việc, nhưng yêu cầu cũng không cần phải tìm được toàn bộ manh mối.

Loại nhiệm vụ này tính ra cũng rất thông thường trong tông môn. Chỉ cần sưu tầm chút ít tin tức, điều tra thoáng qua một lần, tìm ra một vài manh mối là đủ, rồi sau đó quay về trình tông môn. Chuyện tiếp theo tông môn sẽ tự xử lý.

Huống chi mất tích lần này chỉ là một đệ tử ngoại môn, đối với tông môn cũng không phải là chuyện tình lớn. Nhưng dù sao cũng là đệ tử tông môn, đối với chuyện mất tích cũng cần phải xử lý một chút.

Nên mới có nhiệm vụ lần này.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó mới cắn răng.

“Nhiệm vụ này, phải đi!” Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt gấp gáp, hai mắt đỏ lên rồi lập tức tiến hành luyện đan. Hắn dự định cần phải đạt được Bất tử Thiết Bì đại thành ngay trước khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Hai ngày sau, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chợt nổ vang, làn da trên cơ thể hắn chấn động không ngừng. Trong tích tắc trở nên đen kịt toàn bộ, nhưng sau đó làn da cũng khôi phục lại nhanh chóng như bình thường. Chỉ là nếu nhìn kĩ lại, thì có thể thấy một tia màu đỏ chợt lóe lên trên làn da rồi biến mất.

“Màu đen là Thiết, Màu đỏ là đồng!”

Bạch Tiểu Thuần ấn một cái lên da mình, lại truyền ra từng tràng thanh âm kim loại va chạm, bèn đứng dậy một cái, tốc độ cực nhanh vượt trội hắn lúc trước.

Sau đó hắn thử nghiệm lực lượng bản thân một chút, cả người chợt nhảy lên, ngón trỏ và ngón cái mạnh mẽ bóp một cái triển khai ra Toái Hậu Tỏa. Hư không không còn truyền ra thanh âm ken két, mà là tiếng nổ vang rầm rĩ, tuy âm thanh này không lớn nhưng Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận được uy lực Toái Hậu Tỏa của bản thân không chỉ tăng lên gấp đôi.

"Bất Tử Thiết Bì, đại thành!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, xem ra hắn đã có chút nắm chắc hơn một chút về chuyện ra ngoài làm nhiệm vụ tông môn lần này.

“Đáng tiếc là bây giờ ta chỉ có thể luyện ra nhất giai Linh dược phù hợp cho cảnh giới Ngưng khí tầng năm trở xuống, cho dù thêm Luyện linh nữa thì hiệu quả phục dụng cũng không cao lắm.” Bạch Tiểu Thuần đứng trong phòng thầm cảm thấy có chút đáng tiếc, chỉ là thời gian gấp gáp, hắn cũng không cách nào luyện chế ra được Nhị giai Linh dược thích hợp cho Ngưng khí tầng tám trở xuống.

“Sáng sớm mai, phải đi ra ngoài rồi…” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy hồi hộp. Từ khi hắn bái nhập Linh Khê tông đến nay, đây chính là lần ra ngoài chân chính của hắn. Chỉ là trong lòng cảm thấy có chút không an toàn, bèn đem tấm thuẫn đoạt được của Trần Phi luyện linh ba lần, thậm chí hắn còn chưa thấy ổn thỏa lắm bèn lấy mấy món áo da từng mặc trong trận Tiểu bỉ đem Luyện linh vài lượt.

Cuối cùng hắn nghĩ ngợi một chút, rồi suốt đêm đó chạy đi tìm Trường Đại Bàn mượn cái nồi đen lớn có Địa hỏa trận pháp mang theo. Nhưng hắn vẫn còn chưa yên lòng, chỉ là không còn thêm cách nào nữa bèn mặt ủ mày chau ngồi ở trong tiểu viện chờ tới hừng đông mà không quay về Luyện Dược các nữa.

“Tiền Đại Kim, chờ đến khi ta Trúc cơ rồi, ta nhất định phải cho ngươi thật đẹp mặt!” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng khẩn trương, hai mắt cũng dần đỏ lên. Hắn sợ chết a, hắn cũng không phải là gà mờ vừa mới bước chân vào tông môn mà đã hiểu chút ít nhất định đối với Tu Chân giới này rồi.

Một đêm nghĩ ngợi miên man. . . Dần dần, trời đã sáng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tiểu Thuần Ra Tông Môn

Dịch: Hàn Thiên Long- nhóm dịch: HTP

Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được lệnh bài thân phận chấn động. Hắn đứng ở trong sân nhỏ của mình, quay đầu nhìn thoáng qua căn nhà đã cư ngụ hơn hai năm qua, thở dài một tiếng.

“Việc này nhất định phải chú ý cẩn thận, cũng không thể đem cái mạng nhỏ vứt bỏ đi được...” Bạch Tiểu Thuần mặt ủ mày chau, mặc vào bảy tám tấm áo da, lại đem chiếc nồi đen lớn của Trương Đại Bàn cõng ở trên lưng. Hắn vốn nhỏ gầy, lúc này mặc một bộ trang phục như vậy, nhìn như một quả bóng.

Mang theo tâm sự dày đặc, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Hương Vân Sơn, đi về sơn môn phía bờ nam. Trên đường đi không ít đệ tử ngoại môn nhìn thấy hắn, đều bị bộ trang phục của Bạch Tiểu Thuần làm cho sửng sốt.

Bạch Tiểu Thuần mặt như đưa đám, nếu gặp phải người quen thì vẫy vẫy tay từ biệt, dần dần đi tới bên cạnh sơn môn của bờ nam. Vừa mới tới gần, hắn đã nhìn thấy ở chỗ này có hai người. Trong đó có một thanh niên đang khoanh chân ngồi, người còn lại là một cô gái. Nhìn bóng lưng, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút quen mắt. Cô gái này đang không kiên nhẫn đi tới đi lui ở bên cạnh sơn môn.

“Đỗ Lăng Phỉ?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

Giờ phút này Đỗ Lăng Phỉ cũng đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nàng cũng sửng sốt một chút. Nhất là sau khi Bạch Tiểu Thuần mặc một bộ trang phục như vậy thì nhíu mày.

“Người đứng đầu trong nhiệm vụ điều tra Hầu sư huynh mất tích là ngươi?”

“Là ta a. Thật là xảo hợp a...” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, ánh mắt giống như tùy ý quét về phía thanh niên ở bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ. Gã thanh niên này mặt không biểu tình, nhưng vừa rồi trên mặt lại tràn ra một chút sát khí. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía gã, thì gã cũng mở mắt ra, giống như cười mà không phải cười nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẽ động, trước khi đến hắn dĩ nhiên là đã phân tích qua, trong nhiệm vụ lần này, Tiền Đại Kim sẽ hành động như thế nào. Trong đó, đơn giản nhất đúng là tìm một đồng môn cũng chấp hành cái nhiệm vụ này, sau khi rời xa tông môn, ra tay ở trong bóng tối. Như vậy liền có thể thần không biết quỷ không hay.

Giờ phút này, vô luận là Đỗ Lăng Phỉ hay là gã thanh niên kia, thì đáy lòng của Bạch Tiểu Thuần đều có hoài nghi, nhưng tự nhiên là hắn sẽ không để lộ ra ngoài, thậm chí còn hướng về phía thanh niên kia cười ngây ngô.

“Tại hạ là Bạch Tiểu Thuần, không biết sư huynh là...”

“Thanh Phong Sơn, Phùng Viêm.” Thanh niên này cũng nở nụ cười, chậm rãi mở miệng.

“Thì ra là Phùng sư huynh. Phùng sư huynh nhìn liền thấy tuyệt đối không phải thế hệ tầm thường. Ta lần đầu tiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, mong Phùng sư huynh dìu dắt một hai.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng ôm quyền, phát hiện ra tu vi của đối phương là Ngưng khí tầng bảy.

“Dễ nói, dễ nói.” Trong mắt Phùng Viêm có một chút khinh miệt không thể nhìn thấy khẽ quét qua. Sở dĩ gã tham gia nhiệm vụ này là bởi vì đệ tử nội môn Tiền Đại Kim đã hứa cho gã món lợi lớn, khiến cho gã cực kỳ động tâm. Lúc này mới đồng ý trong lúc chấp hành nhiệm vụ này, lừa giết Bạch Tiểu Thuần.

Việc này đối với gã mà nói rất đơn giản, thậm chí không cần bản thân gã phải trực tiếp ra tay, mà chỉ cần làm ra một chút ngáng chân, là đã có thể làm cho Bạch Tiểu Thuần này ngoài ý muốn mà bỏ mình.

Duy nhất cần phải chú ý đó là không được để cho Đỗ Lăng Phỉ nhìn thấy. Nhưng theo gã thấy, thì nhiệm vụ lần này đã có cả Đỗ Lăng Phỉ, thì hiển nhiên cũng là do Tiền Đại Kim thôi động.

Đỗ Lăng Phỉ nhíu mày, nàng không ngờ lần này ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, rõ ràng lại đụng phải cùng một chỗ với tên gia hỏa làm cho mình chán ghét trước mắt này. Nhiệm vụ lần này cũng không phải là do người khác áp đặt cho nàng, mà là do nàng chủ động nhận lấy. Dù sao loại nhiệm vụ này tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng tổng thể thì vẫn đơn giản, mà điểm cống hiến thì lại rất nhiều.

Mà nàng đã kẹt ở Ngưng khí tầng năm đại viên mãn đã rất lâu rồi, nên muốn đạt được đủ điểm cống hiến để đổi lấy Lăng Vân Hương đột phá. Nghĩ tới Lăng Vân Hương, nàng lại càng chán ghét Bạch Tiểu Thuần.

“Nhát như chuột!” Đỗ Lăng Phỉ nhìn thấy bộ dạng kia của Bạch Tiểu Thuần thì đáy lòng càng thêm chán ghét. Nhất là đối phương toàn thân trên dưới nhìn giống như một quả bóng, đã thế còn đeo một cái nồi đen lớn, nhìn thế nào cũng thấy một cái bộ dáng sợ chết đến cực hạn rồi.

Giờ phút này nàng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa, mà hướng về phía Phùng Viêm ôm quyền.

“Phùng sư huynh, người đã đủ rồi. Xin mời lấy ra Phong Hành Phàm, sớm hoàn thành nhiệm vụ, cũng mau chóng trở lại.”

Phùng Viêm mỉm cười, tay phải vỗ túi trữ vật. Lập tức một đạo ánh sáng trắng bay ra, đón gió mà lớn dần, rất nhanh liền hóa thành một chiếc thuyền màu trắng dài hai trượng ở giữa không trung.

Từng trận linh lực chấn động từ trên chiếc thuyền này truyền ra, tạo thành uy áp, nhìn có chút bất phàm.

“Phùng sư huynh, đây là cái gì?” Bạch Tiểu Thuần sau khi nghe thấy có tiếng xì xì thì bắt đầu đánh giá. Vật ấy vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, nhất là nhìn cái thuyền lơ lửng ở giữa không trung này có vẻ là vật có thể cưỡi được, lại càng cảm thấy bất phàm.

Trong mắt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra vẻ khinh miệt, còn Phùng Viêm thì cười cười.

“Vật ấy chính là Phong Hành Phàm. Chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nếu phải đi tới địa phương xa xôi thì tông môn sẽ cho chúng ta thuê loại thuyền này. Nó không cần tiêu hao quá nhiều linh lực cũng có thể điều khiển, sử dụng rất thuận tiện, chỉ là tiêu hao linh thạch rất lớn.” Phùng Viêm nói xong thì thân hình nhảy lên, rơi vào bên trong thuyền.

Đỗ Lăng Phỉ theo sát ngay phía sau, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng nhảy lên. Cái thuyền này không lớn, không gian bên trong cũng không nhiều, nhưng dung nạp ba người thì vẫn dư xài. Bạch Tiểu Thuần ngồi ở sau cùng, sờ sờ chỗ này, nhìn ngó bên kia, càng cảm thấy vật này không tệ.

“Đợi sau này ta cũng làm một chiếc.” Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm.

“Ngươi có đem mình bán đi cũng mua không nổi!” Đỗ Lăng Phỉ nhìn bộ dáng nhà quê của Bạch Tiểu Thuần thì mở miệng mỉa mai.

Bạch Tiểu Thuần ghé mắt đánh giá Đỗ Lăng Phỉ, nghe thấy vậy thì nhẹ gật đầu.

“Nếu đem ngươi bán đi thì đoán chừng có thể mua được.”

“Ngươi!” Đỗ Lăng Phỉ mắt phượng lườm nguýt, đang muốn mở miệng, thì Phong Hành Phàm dưới sự điều khiển của Phùng Viêm, vù một tiếng đã hóa thành một đạo trường hồng, bay thẳng đến chân trời xa.

Tốc độ của nó rất nhanh, nhấc lên tiếng gió rít, nhưng lại có một tầng màn sáng bay lên, ngăn cản gió lớn, khiến cho ba người Bạch Tiểu Thuần ở trong thuyền, mặc dù có thể nghe được tiếng gió ở bên ngoài, những cũng sẽ không có cảm giác không khỏe.

Từ xa nhìn lại, chiếc thuyền dần dần biến mất ở chân trời.

Cùng luc đó ở trong Dược Sư Điện trên Hương Vân Sơn, vị Từ trưởng lão phụ trách khảo hạch tấn chức dược đồ kia đang cầm ở trong tay một miếng ngọc giản, lông mày thoáng nhíu lại một phát.

“Chấp Pháp đường lại vượt qua Hương Vân Sơn ta, cưỡng ép Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ?” Từ trưởng lão nhìn kỹ ngọc giản, một lúc lâu sau lông mày buông ra. Lão thấy nhiệm vụ này cũng đơn giản, tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng không gây nguy hiểm tới tính mạng.

“Kẻ này lười biếng quen rồi, hơi trừng phạt một chút cũng có thể.” Từ trưởng lão nhớ tới những lời nhắc nhở cùng với tính cách của Bạch Tiểu Thuần theo như lời của Lý Thanh Hậu trước khi đi, vì vậy để ngọc giản xuống không để ý tới nữa, tiếp tục luyện dược.

Cùng thời gian đó, ở trên Thanh Phong Sơn, trong chỗ ở của đệ tử nội môn, bên ngoài một động phủ, Tiền Đại Kim đứng ở nơi đó, nhìn chiếc thuyền đi xa, trên mặt lộ vẻ âm lãnh.

“Dùng tu vi của Phùng Viêm, ở trong bóng tối lừa giết Bạch Tiểu Thuần này thì dễ như trở bàn tay. Bạch Tiểu Thuần... Thảo mộc tạo nghệ của ngươi không tệ. Đáng tiếc, ngươi không có khả năng trưởng thành. Lần này, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Sâu trong mắt Tiền Đại Kim hiển hiện nhàn nhạt âm hàn, mỉm cười, quay người trở về động phủ.

Trời xanh như rửa, xanh biếc vạn dặm. Ở trên chiếc thuyền này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù hồi hộp, nhưng sau khi nhìn thấy mặt đất ở dưới chân biến thành nhỏ bé thì vẫn không nhịn được phấn chấn tinh thần.

Hắn thò đầu nhìn xuống phía dưới, có thể nhìn thấy từng tòa núi giống như kiếm, một mảnh sơn mạch dài hẹp giống như rồng. Đặc biệt là hắn còn thấy được một... Con sông lớn long trời lở đất!

“Thông Thiên Hà...” Bạch Tiểu Thuần thở sâu. Sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, hắn đã lật xem rất nhiều tư liệu, biết rõ toàn bộ tu chân giới, trên thực tế là đều dựa vào dòng Thông Thiên Hà để tu hành.

Dòng sông này là chỗ căn nguyên của tất cả linh khí.

Cho nên phàm là tông môn thì đều được thành lập ở những nơi gần Thông Thiên Hà. Càng gần thượng du thì linh khí lại càng nồng đậm.

Chỗ của Linh Khê Tông cũng chỉ có thể được coi là vùng trung du mà thôi, nhưng mặc dù như thế, cũng đã có thể sừng sững vạn năm không ngã. Bạch Tiểu Thuần thấy ở trong tư liệu đã từng nói, Linh Khê Tông vạn năm trước không phải là ở chỗ này, mà ở hạ du, là do có một vị lão tổ khó lường mạnh mẽ giết ra vô số tông môn cùng với gia tộc tu chân ở dưới hạ du, nhận được sự tán đồng của thượng tông, lúc này mới có được tư cách mở tông môn ở vùng trung du.

“Nghe nói trình độ cường đại của những tông môn ở thượng du của Thông Thiên Hà, thì mấy cái Linh Khê Tông cũng không thể so sánh. Mà ở đầu nguồn, thì truyền thuyết... lại càng là một cái tông môn kinh khủng hơn nữa.” Bạch Tiểu Thuần đè xuống kích động ở trong lòng. Lần ra ngoài này, trong lòng hắn rất là cảnh giác.

Dòng Thông Thiên Hà này ở phía dưới cách đó không xa. Nước sông có màu vàng, giống như biển liên tục cuồn cuộn chảy xuôi. Bên kia sông, có bốn tòa núi cao ngút trời, linh khí kinh người.

“Chỗ đó là bờ bắc của Linh Khê Tông rồi.” Bạch Tiểu Thuần nhìn bốn tòa núi của bờ bắc, cũng thấy được ngọn núi chính của Linh Khê Tông, tòa núi này kéo dài qua Thông Thiên Hà, hình thành một cây cầu bằng núi!

“Chủng Đạo Sơn!” Lúc trước khi Bạch Tiểu Thuần bị Lý Thanh Hậu mang đến đã từng nhìn thấy những thứ này, chỉ là lúc đó hắn vẫn còn là phàm nhân, mà bây giờ đã là đệ tử ngoại môn, một lần nữa nhìn lại, cảm thụ đã hoàn toàn bất đồng.

Chiếc thuyền bay nhanh, dần dần đã rời xa tông môn, dọc theo dòng Thông Thiên Hà cuồn cuộn chảy, thẳng tới hạ du.

“Đỗ sư muội, Bạch sư đệ. Chắc hẳn là các ngươi cũng đều biết nhiệm vụ lần này, nơi mà chúng ta phải đi là Lạc Tinh sơn mạch ở hạ du của Thông Thiên Hà. Lần cuối cùng Hầu sư đệ truyền tin chính là ở chỗ này. Lạc Tinh sơn mạch này thuộc về vùng biên giới của Linh Khê Tông ta rồi, ở bên kia sơn mạch chính là phạm vi của Huyết Khê Tông.” Phùng Viêm hờ hững mở miệng, âm thanh bị tiếng gió xen lẫn có chút mơ hồ không rõ.

“Việc này có lẽ sẽ có những nguy hiểm nhất định, nhưng mà chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, đều đã chuẩn bị tâm lý, cho nên chỉ cần cẩn thận một chút thì cũng sẽ không có trở ngại gì.”

“Chỉ là nơi mà chúng ta muốn đi quá xa, linh thạch tiêu hao không nhỏ, cho nên phần lớn thời gian hay là vẫn nên đi bộ đi. Một số nơi khó vượt qua thì lại dùng cái thuyền này.” Phùng Viêm nói xong, ở sâu trong mắt có hàn mang lóe lên, rồi nhắm mắt ngồi xuống ở phía trước.

Đỗ Lăng Phỉ không muốn để ý tới Bạch Tiểu Thuần, cũng dựa vào bên cạnh đó thổ nạp.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút cảnh giác, mặc dù khoanh chân ngồi xuống, nhưng trong lòng thì vẫn luôn cân nhắc xem hai người ở trước mắt kia, đến cùng ai mới là người mà Tiền Đại Kim phái tới.

“Khả năng là Đỗ Lăng Phỉ rất nhỏ... Như vậy Phùng Viêm này, tám chín phần mười chính là hắn rồi!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thế Giới Bên Ngoài

Dịch: Hàn Thiên Long- nhóm dịch: HTP

Một ngày sau, cũng là lúc khối linh thạch thứ nhất ở trong thuyền tiêu hao hết, Phùng Viêm thu hồi Phong Hành Phàm. Ba người cùng đáp xuống một ngọn núi. Giờ phút này là hoàng hôn, có thể nhìn thấy ráng chiều đang rơi xuống ở phía chân trời xa, mặt đất dần dần đen kịt.

Ở dưới núi là một mảnh rừng rậm, thỉnh thoảng có tiếng chim thú truyền ra, bốn phía có rất nhiều hơi ẩm.

“Đi qua cánh rừng rậm này thì chúng ta sẽ nghỉ ngơi. Các ngươi cảm thấy thế nào.” Phùng Viêm nhàn nhạt mở miệng, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ và Bạch Tiểu Thuần.

“Trời tối rồi, trong cánh rừng này nói không chừng còn có chút hung thú, hay là chúng ta dùng Phong Hành Phàm bay qua đi.” Bạch Tiểu Thuần đề nghị.

"Cần nghỉ ngơi thì chính là nghỉ ngơi, một mảnh rừng rậm mà thôi". Đỗ Lăng Phỉ hừ lạnh một tiếng. Nàng không ưa nhìn cái bộ dạng sợ chết này của Bạch Tiểu Thuần, thân thể nhoáng lên một cái, đi lên đầu tiên.

Sâu trong mắt Phùng Viêm cũng có khinh miệt lóe lên, nhưng biểu hiện lại là hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cười cười, cũng chạy vội xuống dưới núi.

Bạch Tiểu Thuần cau mày. Thấy hai người như thế, hắn đành thở dài, càng cảnh giác đi theo hai người bước xuống núi, nhảy vào trong rừng rậm.

Ở trong rừng càng thêm ẩm ướt, thậm chí đôi lúc còn có thể nhìn thấy vài đầm lầy, thỉnh thoảng có các loại chim thú qua lại. Nhưng ba người đều là tu sĩ Ngưng Khí, thân thể linh hoạt, tốc độ cũng không chậm, liên tục xuyên qua, dần dần hướng về chỗ sâu bên trong đi về phía trước.

Thời gian trôi qua, sắc trời chậm rãi tối dần. Lúc trăng sáng treo cao thì ba người đã đi được non nửa, trên đường đi cũng không gặp phải hung thú gì, rất thuận lợi. Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần đi ở sau cùng, dường như chỉ hơi có chút động tĩnh là đã nhảy dựng lên, trong lòng càng thêm xem thường.

“Coi chừng!” Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở miệng, bước chân dừng lại, thần sắc lộ ra bất an.

Đỗ Lăng Phỉ cười lạnh, đang muốn mỉa mai.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên ở bốn phía có từng trận gió lớn quét tới, trong tiếng gió còn mang theo cả mùi tanh. Đỗ Lăng Phỉ biến sắc, ngẩng đầu lên thì lập tức ở giữa rừng rậm xa xa, xuất hiện vô số ánh mắt.

Những con mắt kia đều có màu đỏ thẫm, gần như ngay khi ba người vừa thấy những con mắt này, thì nháy mắt đã có từng trận âm thanh vỗ cánh truyền ra. Từng con dơi to bằng lòng bàn tay, nhưng lại có hai đầu, bay ra thành đàn.

“Song Thủ Bức, trên nanh vuốt của bọn chúng có kịch độc, dung huyết phong hậu!”

“Tách ra mau. Tập trung ở đỉnh núi phía bên kia rừng rậm.” Phùng Viêm biến sắc, lập tức kinh hô, thân hình nhoáng một cái đã thay đổi phương hướng, tốc độ thoáng một cái cũng bộc phát.

Hai mắt Đỗ Lăng Phỉ cũng co rút lại, phất tay lên. Lập tức ở trước người xuất hiện một lá bùa, chậm rãi bùng cháy, tràn ra ánh sáng màu xanh lam, hóa thành một màn sáng bao phủ toàn thân. Tốc độ của nàng

cũng tăng lên, vội vã thay đổi phương hướng tách ra. Lúc quay đầu lại, nàng sửng sốt một chút, phát hiện ra Bạch Tiểu Thuần vốn dĩ nên ở cuối cùng, thì giờ phút này đã không còn bóng dáng.

Bạch Tiểu Thuần, từ lúc tiếng gió vừa xuất hiện, đã sớm lui về phía sau. Tính cách của hắn ưa thích ổn thỏa, lại càng đặt cẩn thận lên đầu, cho nên đối với nguy hiểm, hắn có được sự nhạy cảm vượt quá người bình thường.

Giờ phút này, những con dơi tiến đến kia, ông một tiếng, lại chia làm ba cỗ, phân biệt đuổi theo ba người.

Ở trong rừng, khóe miệng Phùng Viêm lộ ra cười lạnh, nhanh chóng đem một đoạn hương ở trong tay cất đi. Sở dĩ những con dơi này xuất hiện chính là do cây hương này gây ra. Mà ngay cả việc lựa chọn dừng lại ở chỗ này, đi xuyên qua rừng rậm, cũng chính bởi vì trong một lần gã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đã phát giác ra được, ở trong cái mảnh rừng này có loại dơi hai đầu này.

“Bất cứ một con nào, đều có tu vi không kém gì Ngưng Khí tầng ba. Bạch Tiểu Thuần, ngươi không nên oán ta. Là có người muốn ngươi phải chết.” Phùng Viêm cười nhạt một tiếng, vỗ túi trữ vật, lấy ra một mảnh gỗ màu đen thổi một chút. Mảnh gỗ này bùng cháy, tỏa ra khói đen. Lập tức những con dơi đang đuổi theo gã ở phía sau kia, nguyên một đám phát ra những tiếng rít bén nhọn, dường như có chút chán ghét cái loại khói này, lập tức tản ra.

Phùng Viêm cười cười, rất nhẹ nhàng đi về phía trước, dần dần biến mất.

Trong rừng, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần rất nhanh. Ở phía sau, những con dơi kia đang gào thét đuổi theo. Nhưng mặc cho những con dơi này tăng tốc như thế nào, thì thủy chung cũng không đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần. Cũng không lâu lắm, đã bị Bạch Tiểu Thuần triệt để kéo dài khoảng cách, thỉnh thoảng có ánh kiếm lóe lên, lật tức liền có một con dơi phát ra âm thanh bén nhọn rồi rơi xuống.

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục chạy chậm một đoạn, sau một nén nhang thì dừng lại, đưa mắt nhìn sau lưng, lông mày nhăn lại.

“Những con dơi này kỳ quặc a.” Bạch Tiểu Thuần vừa suy tư vừa đi quay lại con đường cũ, nhặt lên một con dơi bị hắn dùng phi kiếm giết chết. Sau khi cẩn thận quan sát, hai mắt bỗng sáng ngời.

“Đây không phải là Song Thủ Bức, đây là Tử Văn Bức. Mặc dù đều có độc, nhưng răng nanh của nó lại là tài liệu chủ yếu để luyện chế nhị giai Linh Dược Nhiên Huyết hương!”

“Ở trong tông môn, loại tài liệu này cần năm mươi điểm cống hiến mới có thể đổi được một phần.” Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hỉ. Đây là nội dung trong Linh thú đệ ngũ thiên, người có thể nhận ra không nhiều lắm.

Lòng hắn động rồi, vội vàng đi sưu tập thi thể con dơi, cũng không lâu lắm đã tìm được hơn mười con. Sau khi đều nhổ ra hết răng nanh, hắn có chút động tâm.

“Hình như mấy con dơi này rất yếu...” Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, bên ngoài thân thể xuất hiện một màn sáng phòng hộ, bắt đầu tìm tòi ở trong rừng. Rất nhanh đã có một đám Tử Văn Bức phát hiện ra hắn, gào thét bay đến.

Tay phải Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, tốc độ của phi kiếm nháy mắt bạo tăng, lao thẳng tới đám dơi kia. Tốc độ của nó quá nhanh, những con dơi kia còn chưa kịp tới gần, đã rít lên những tiếng kêu thê lương, đều bị xuyên thấu rơi xuống. Mặc dù có mấy con tới được gần, nhưng khi vừa đâm vào màn sáng phòng hộ bên ngoài thân thể của Bạch Tiểu Thuần đã bị bắn lên rất cao.

Bạch Tiểu Thuần tiến lên thu hồi lại toàn bộ, phát hiện là thực sự không có bất kỳ nguy hiểm gì thì càng thêm yên tâm, lại ngẩng đầu ưỡn ngực, tiếp tục tìm kiếm.

Cứ như vậy, một hắn ở trong rừng liên tục tìm kiếm, số lượng răng nanh thu được cũng ngày càng nhiều...

Hai canh giờ sau, Phùng Viêm đã đi ra khỏi mảnh rừng rậm này, đi tới ngọn núi đã hẹn trước, khoanh chân ngồi xuống, khóe miệng khẽ mỉm cười, yên lặng chờ đợi.

Lại qua một canh giờ nữa, Đỗ Lăng Phỉ toàn thân chật vật xông ra. Trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn thoáng qua mảnh rừng rậm đen kịt, vội vã rời đi. Sau khi tới được đỉnh núi, nhìn thấy được Phùng Viêm, nhưng quét mắt nhìn qua lại không thấy Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch Tiểu Thuần còn chưa tới sao?” Nàng hỏi một câu.

“Bạch sư đệ tự cầu nhiều phúc thôi. Đáng tiếc Song Thủ Bức này ở trong bóng tối vô cùng linh hoạt, chúng ta nếu như lại xông vào, sợ rằng bản thân cũng khó bảo toàn.” Phùng Viêm than nhẹ một tiếng, cười khổ lắc đầu. Vì để cho giống thật một ít, gã dứt khoát không nghỉ ngơi, mà bày ra bộ dạng khẩn trương lo lắng, nhìn vào mảnh rừng rậm không chuyển mắt.

Đỗ Lăng Phỉ trầm mặc. Mặc dù nàng chán ghét Bạch Tiểu Thuần, nhưng còn chưa tới mức hi vọng Bạch Tiểu Thuần chết, dù sao cũng là đồng môn với nhau. Giờ phút này nàng cũng khoanh chân ngồi xuống, đưa mắt nhìn rừng rậm phía xa xa. Hồi lâu sau, than nhẹ một tiếng.

Thời gian trôi qua, rất nhanh trời đã sáng.

Đợi suốt một đêm, Đỗ Lăng Phỉ thủy chung vẫn không thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, đáy lòng ít nhiều đã có một ít dự cảm.

“Đến giờ vẫn còn chưa đi ra, Bạch Tiểu Thuần sợ là... lành ít dữ nhiều rồi.”

“Đều tại ta. Nếu ta không đưa ra chủ ý đi qua cái mảnh rừng rậm này, thì Bạch sư đệ cũng sẽ không... Ai!” Phùng Viêm đứng dậy. Một đêm

không nghỉ, ở trong mắt gã đã có tơ máu, thần sắc lộ ra vẻ bi phẫn, nhìn qua rừng rậm.

“Phùng sư huynh không nên tự trách. Chúng ta cũng không có nghĩ rằng nơi đây lại có Song Thủ Bức. Có lẽ Bạch Tiểu Thuần vẫn còn chưa có chết, mà dù nếu thật đã chết rồi, chúng ta thân là đồng môn, thì cũng phải mang thi thể của hắn đem đi!” Đáy lòng Đỗ Lăng Phỉ có chút phức tạp, nàng cũng không biết đó là cái cảm xúc gì. Nhớ tới bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù nàng vẫn thấy chán ghét, nhưng có nhiều hơn đó là không đành lòng, dù sao thì giữa hai người cũng không có cừu hận gì quá sâu.

“Đỗ sư muội nói phải, vô luận thế nào, chúng ta cũng không thể buông tha được.” Phùng Viêm thở sâu, ngưng trọng nhẹ gật đầu, định cùng Đỗ Lăng Phỉ xuống núi tìm kiếm.

Nhưng đúng vào lúc này, bọn hắn lập tức nhìn thấy ở trong rừng, Bạch Tiểu Thuần ngáp một cái, lảo đảo đi ra, thậm chí lúc đi ra còn duỗi lưng một cái.

Đỗ Lăng Phỉ mở to mắt, còn Phùng Viêm ở bên cạnh thì trong mắt lại càng lộ ra vẻ không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhõm dần dần đi tới.

Nhất là bộ dáng của đối phương, cảm giác giống như là ngủ một giấc rất ngon, tinh thần rất phấn chấn, mà hai người bọn họ thì một đêm không nghỉ, ngược lại lại có chút mỏi mệt.

Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần đi tới trên núi, sau khi nhìn thấy hai người liền vội vàng chạy tới chào hỏi.

“Sớm a. Phùng sư huynh, Đỗ sư tỷ, trong cánh rừng này thật là đáng sợ, cái mạng nhỏ của ta thiếu chút nữa thì hết rồi.” Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn chính xác là nghỉ ngơi vô cùng tốt. Hắn đem tất cả dơi ở trong rừng hầu như giết chết, chẳng những thu hoạch được rất lớn, cuối cùng còn vào bên trong động dơi, sung sướng ngủ một giấc.

Sâu trong mắt Phùng Viêm lóe lên hàn mang, nhưng biểu hiện ra ngoài lại là vui sướng.

“Bạch sư đệ không có chuyện gì là tốt rồi. Chúng ta đã lo lắng suốt một đêm.”

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, nhìn thì như thường, nhưng sâu trong mắt của hắn cũng tương tự lóe lên hàn mang.

Không lâu sau, ba người tiếp tục đi, không có cưỡi thuyền. Sau khi qua việc lần này, Bạch Tiểu Thuần đề nghị ban đêm thì dùng thuyền phi hành, còn ban ngày thì đi bộ. Đỗ Lăng Phỉ không phản đối gì, còn Phùng Viêm hơi suy nghĩ một chút rồi cũng nhẹ gật đầu.

Ba người chậm rãi đi xa, dọc theo Thông Thiên Hà, bay nhanh về phía hạ du.

Thời gian chậm rãi đi qua, rất nhanh đã một tháng.

Một tháng này, là quãng đường dài nhất mà non nửa đời người của Bạch Tiểu Thuần đi qua. Hắn thấy được một tòa rồi lại một tòa núi lớn, thấy được một mảnh rồi lại một mảnh rừng rậm, bốn phía hoang tàn vắng vẻ, toàn bộ trời đất giống như là man hoang.

Một lần, lúc ba người bọn họ đang chạy đi thì đột nhiên mặt đất run rẩy. Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ phát hiện, ở một mảnh sơn mạch phía xa, rõ ràng có một người khổng lồ toàn thân có vô số lông lá, chậm rãi bước từng bước một. Mỗi một lần bước chân của người khổng lồ này rơi xuống, mặt đất đều chấn động.

Người khổng lồ như thế này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi.

Còn có một lần ở trong đêm, bọn hắn đang ở trên thuyền phi hành, đột nhiên ở phía xa sấm chớp nổ vang. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy một con... chim lớn chừng Hương Vân Sơn đang gào thét bay qua, trên người

có vô số tia sét chạy qua chạy lại, ở trong đêm thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Mà làm cho Bạch Tiểu Thuần khắc sâu nhất, là vào một ngày, bọn hắn thấy được Thông Thiên Hà

Ở bên cạnh bờ có một con hung thú bốn chân ngắn nhỏ, nhưng cái đầu lại như một ngọn tiểu sơn, bị một con cá sấu màu vàng lớn chừng vạn trượng từ bên trong Thông Thiên Hà lao ra, một ngụm thôn phệ con hung thú này. Ánh mắt của nó lạnh như băng, còn nhìn thoáng qua ba người Bạch Tiểu Thuần bị một màn này làm cho hoảng sợ ở phía xa xa.

Chỉ một cái nhìn đã khiến cho trong đầu ba người ù ù, khóe miệng tràn ra máu tươi. Đầu đau như muốn nứt mất mấy ngày, mới miễn cưỡng khôi phục.

“Thật là đáng sợ. Bên ngoài thật đáng sợ!” Bạch Tiểu Thuần toàn thân run rẩy, liên tiếp thầm thì rất lâu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lạc Trần Gia Tộc

Dịch: Hàn Thiên Long- nhóm dịch: HTP

Cho dù Phùng Viêm đã nhiều lần làm nhiệm vụ ở bên ngoài, nhưng vẫn chưa từng có lần nào đi xa như lần này. Sau khi nhìn thấy từng màn lại từng màn, da đầu của gã cũng phải run lên, lại không cần phải nói tới Đỗ Lăng Phỉ nữa.

Cũng may tất cả những sinh vật hung hãn như vậy mà bọn hắn gặp được ở trên đường đi cũng đều không có khởi xướng bất luận công kích gì, tối đa cũng chỉ là liếc mắt nhìn mà thôi. Dường như ở trên người của bọn họ có cái khí tức gì đó, nên cũng không làm cho những sinh vật này thấy phản cảm.

Bạch Tiểu Thuần đoán có lẽ là bởi vì bọn họ là đệ tử của 4, mà những nơi đó... trong phạm vi vô tận xung quanh, dù sao thì cũng thuộc về thế lực của 4.

Cứ như vậy, ba người liên tục đi về phía trước trong kinh hãi, mỗi một tháng cũng sẽ cố định thời gian truyền tin về cho tông môn biết vị trí. Cho đến hai tháng sau, rốt cục cũng đã đi tới biên giới của Linh Khê Tông, Lạc Tinh sơn mạch.

Trên đường, Phùng Viêm không phải là không muốn lại ra tay trong bóng tối, nhưng đủ loại rung động ở trên đoạn đường này đã khiến cho gã rối hết cả đầu rồi, cả ngày đều kinh hồn táng đảm, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần cũng có chút cẩn thận, luôn đi gần Đỗ Lăng Phỉ, làm cho gã có quá nhiều cố kỵ mà không tìm thấy được cơ hội để ra tay, vì vậy mà vẫn luôn ẩn nhẫn.

Giờ phút này đã đến Lạc Tinh sơn mạch, lúc Phùng Viêm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ở trong mắt có âm mang hiện lên mà người ngoài không phát giác ra.

“Đây là quyết tâm muốn giết chết ta a... Bao nhiêu thù a.” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần phát sầu. Hắn cẩn thận nhanh nhạy nên đối với tâm tư của Phùng Viêm đã rõ như lòng bàn tay.

Lạc Tinh sơn mạch là một mảnh đất có núi non ngang dọc trải khắp bắc nam, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối, trông giống như là một đầu long xà nằm sấp, tựa như đem mặt đất phân cách.

Thậm chí nhìn về phía xa xa, dường như bầu trời ở bên kia sơn mạch không lớn bằng ở nơi đây, mơ hồ xuất hiện màu huyết sắc.

Trong truyền thuyết, ở không biết bao nhiêu năm về trước, có một ngôi sao từ trên trời rơi xuống nơi đây, khiến cho mặt đất sụp xuống, nhưng lại có một bộ phận cao lồi lên, lúc này mới tạo nên một mảnh sơn mạch này.

Ở trong đó tràn ngập rừng rậm, rất nhiều hung thú, nhưng lại có các loại thảo mộc quý hiếm, khiến cho nơi này mặc dù tràn ngập nguy cơ, nhưng vẫn luôn sẽ có tu sĩ mạo hiểm xâm nhập.

“Nơi này chính là Lạc Tinh sơn mạch rồi.” Đỗ Lăng Phỉ chậm rãi mở miệng. Đoạn đường này làm cho nàng cảm thấy rất mỏi mệt, giờ phút này cuối cùng đã tới được chỗ cần đến, nên đáy lòng nàng cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Lần cuối cùng mà Hầu sư đệ liên hệ với tông môn, để lại dấu hiệu chính là ở khu vực này.” Phùng Viêm vỗ túi trữ vật, trong tay có thêm một cái pháp khí nhìn giống như la bàn.

Trên pháp khí này có một cây châm, lúc này đang nhanh chóng chuyển động.

“Dựa theo quy định của tông môn, đệ tử đi ra ngoài mỗi tháng thì đều phải đem vị trí truyền về cho tông môn. Cái Linh Khê bàn này có thể giúp chúng ta tìm được chỗ mà Hầu sư đệ truyền về phương vị một lần cuối cùng.” Gã đang nói thì cây kim ở trên la bàn đột nhiên dừng lại, chỉ về một hướng.

“Tìm được rồi!” Thân hình của Phùng Viêm nhoáng lên một cái lao về phía trước. Thần sắc của Đỗ Lăng Phỉ cũng khẽ động, đi theo.

Bạch Tiểu Thuần nhìn qua mảnh Lạc Tinh sơn mạch ở trước mắt này. Nơi đây thảo mộc mọc thành rừng, vô biên vô hạn, giống như một cánh rừng bao la bạt ngàn, thỉnh thoảng lại có âm thanh chim thú truyền ra, thầm chí còn có thể nghe được loáng thoáng những tiếng gầm nhẹ của một ít hung thú ở sâu bên trong.

Vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng, kích phát màn sáng phòng hộ của ngọc bội. Sau khi đảm bảo dù có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì thì bản thân cũng sẽ phát hiện ra đầu tiên, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một đi về phía trước, giữ một khoảng cách nhất định với Phùng Viêm.

Phùng Viêm cùng với Đỗ Lăng Phỉ đi ở phía trước không có lúc nào dừng lại, bay nhanh ở trong Lạc Tinh sơn mạch, dần dần đi sâu vào trong một mảnh sơn cốc. Nơi đây có rất nhiều cây cối, mà xem ra thì những cây này cũng đã sống không ít năm rồi, nhìn qua giống như một con mãng xà, thường cứ cách một đoạn lại có một cái u lồi lên, nếu là ban đêm, thì tất sẽ làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Một lúc lâu sau, ba người dừng lại ở một chỗ sâu trong sơn cốc này. Phùng Viêm cúi đầu nhìn xuống là bàn ở trong tay, kim đồng hồ ở bên trên rõ ràng đang chỉ vào một cây đại thụ ro bằng mười người ôm.

“Bạch sư đệ, ngươi đi thăm dò một chút xem.” Phùng Viêm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, chỉ vào cây đại thụ này.

Bạch Tiểu Thuần do dự một chút, cẩn thận xem xét gốc đại thụ này. Sau khi xác định không có gì đáng ngại, tay phải ấn một cái lên ngọc bội,

lập tức màn sáng màu xanh bao trùm toàn thân lại càng nồng đậm thêm một tý. Thậm chí còn lấy thêm ra một ít phù chỉ dán lên trên thân thể, lúc này mới chậm rãi bước tới gần cây đại thụ kia.

“Sợ chết như vậy, còn đi tu hành làm gì!” Đỗ Lăng Phỉ hừ lạnh một tiếng. Nàng vốn chán ghét Bạch Tiểu Thuần, suốt dọc đường mặc dù nàng cũng nhiều lần mạo hiểm, nhưng biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần này, mỗi một lần đều giống như sợ chết đến cực hạn rồi. Bây giờ đã đến được chỗ cần tìm, lại vẫn là như thế, khiến cho nàng càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian để ý tới Đỗ Lăng Phỉ. Sau khi cẩn thận tới gần gốc đại thụ này, hắn lấy ra một thanh phi kiếm gõ gõ vào vỏ cây, thấy được một chỗ dường như mới mọc ra. Sau khi rạch phá thì phát hiện ra ở bên trong có cất giấu một miếng ngọc giản.

Sau khi đem cái ngọc giản này cầm lấy, Bạch Tiểu Thuần dùng thần thức quét qua, sắc mặt khẽ biến, ném nó cho Phùng Viêm.

Trong ngọc giản chỉ có một câu không đầu không đuôi.

“Ta điều tra ra được một vài manh mối khác, phải đi tới Lạc Trần gia tộc xác minh...”

Phùng Viêm xem xong, nhíu mày, lại đem ngọc giản ném cho Đỗ Lăng Phỉ. Đỗ Lăng Phỉ xem xong, cũng nhíu mày, trầm ngâm.

Lạc Trần gia tộc... Sau một lúc lâu, Đỗ Lăng Phỉ thì thào nói nhỏ, quay đầu nhìn vào nơi sâu hơn nữa trong Lạc Tinh sơn mạch.

Lạc Tinh sơn mạch rất lớn, tài nguyên lại rất nhiều. Một nơi như vậy, lại thuộc về phạm vi của Linh Khê Tông, vả lại cũng là chỗ giao giới với Huyết Khê Tông, nên Linh Khê Tông tự nhiên là phải an bài người tới thủ hộ. Cái gia tộc thủ hộ này, chính là... Lạc Trần gia tộc.

Lạc Trần gia tộc có không ít tộc nhân, trú đóng ở Lạc Tinh sơn mạch này đã nghìn năm. Mỗi một thời đại đều có lão tổ Trúc Cơ tồn tại, vô luận là chấn nhiếp hay thủ hộ đều đã đầy đủ.

Thậm chí trong nhiệm vụ lần này còn nói rõ, nếu ba người Bạch Tiểu Thuần gặp phải nguy hiểm thì có thể liên hệ với Lạc Trần gia tộc.

Nhưng giờ phút này ngọc giản của Hầu Vân Phi rõ ràng lại chỉ hướng về Lạc Trần gia tộc. Hơn nữa, dường như là... Trong lúc y đi tới Lạc Trần gia tộc để xác minh một vài sự tình, thì từ đó về sau mất tích.

“Các ngươi cảm thấy thế nào, chúng ta có nên đi tới cái Lạc Trần gia tộc này nhìn một cái hay không?” Ánh mắt của Phùng Viêm giống như tùy ý quét qua Bạch Tiểu Thuần một cái, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ.

“Phùng sư huynh, Đỗ sư tỷ, tìm được miếng ngọc giản này thì nhiệm vụ của chúng ta coi như là đã hoàn thành rồi... An toàn làm chủ, hà tất phải vẽ vời cho thêm chuyện.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng mở miệng, ánh mắt nhìn bốn phía. Nơi đây làm cho hắn cảm thấy có chút áp lực.

Đỗ Lăng Phỉ có chút do dự. Nếu cứ như vậy mà trở về, nàng nghĩ điểm cống hiến chỉ có thể đạt được cơ bản. Nhưng nếu điều tra ra thêm được một chút manh mối nữa, thì điểm cống hiến cũng sẽ nhiều thêm.

Phùng Viêm thấy Đỗ Lăng Phỉ do dự, khẽ chau mày. Nếu cứ như vậy mà trở về, gã lo rằng sẽ không tìm được cơ hội giết chết Bạch Tiểu Thuần, vì vậy mà bình tĩnh mở miệng.

“Ý của ta là phải đi tới Lạc Trần gia tộc này nhìn một cái. Đã tới đây rồi, dù như thế nào cũng không thể cứ rời đi như vậy được. Phải hỏi rõ ràng xem Hầu sư đệ đến cùng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Huống hồ nói không chừng lại có thể nhờ người của Lạc Trần gia tộc trợ giúp tìm kiếm. Nói như vậy, điểm cống hiến mà chúng ta đạt được cũng sẽ nhiều hơn không ít”.

“Huống hồ... Việc này chỉ cần chúng ta không tiến vào chỗ sâu trong Lạc Tinh sơn mạch, chỉ ở chỗ mép ngoài thì cũng sẽ không có cái nguy hiểm gì. Mà cái Lạc Trần gia tộc kia, hừ, tất cả các gia tộc tu chân ở trong phạm vi của Linh Khê Tông ta, ở trong huyết mạch của bọn hắn đều có ấn ký của Linh Khê Tông, đời đời kiếp kiếp đều không thể phản bội, làm sao dám vô lễ với chúng ta.” Phùng Viêm từ tốn nói ra, nói xong thì nhìn qua Đỗ Lăng Phỉ.

Đỗ Lăng Phỉ nhẹ gật đầu, đáy lòng cảm thấy lời nói của Phùng Viêm rất có đạo lý.

“Được. Chúng ta sẽ đi tới cái Lạc Trần gia tộc này nhìn một lần. Nói không chừng là Hầu sư huynh sau khi rời khỏi Lạc Trần gia tộc mới mất tích ngoài ý muốn.”

Thấy Đỗ Lăng Phỉ đồng ý, Phùng Viêm cười cười, nhìn Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt, sâu trong mắt có băng hàn nhàn nhạt hiện lên.

“Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, cần gì phải phức tạp như thế?” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày.

“Nếu ngươi sợ chết thì đừng đi theo là được rồi.” Đỗ Lăng Phỉ không để ý đến Bạch Tiểu Thuần, quay người, nhoáng một cái đi về phía trước.

“Bạch sư đệ, nhiệm vụ lần này là do Phùng mỗ phụ trách. Ba người chúng ta cùng tiến cùng lui, nếu ngươi không đi, sau này trở về tông môn, sẽ làm cho ta gặp khó.” Phùng Viêm giống như cười mà không phải cười nhìn Bạch Tiểu Thuần, rồi cũng bước về phía trước. Gã tin rằng Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ đi theo, bằng không, có Đỗ Lăng Phỉ làm chứng, mình nói hắn bỏ bê nhiệm vụ thì chỉ cần riêng một cửa của Chấp Pháp đường đã đủ gây khó dễ cho hắn rồi.

Sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần âm u, máu huyết cũng chảy nhanh, khi nhìn về bóng lưng của Phùng Viêm thì trong mắt dần dần xuất hiện tơ máu. Mặc dù hắn sợ chết, thế nhưng dần dần cũng đã hiểu ra, bây giờ chỉ

có bản thân mình đảo khách thành chủ, giải quyết gã Phùng Viêm này trước mới là phương pháp xử lý ổn thỏa nhất.

“Phùng Viêm, đây là ngươi bức ta!” Bạch Tiểu Thuần đứng ở đó trầm mặc mấy hơi thở, cuối cùng cúi đầu, nhoáng một cái liền xông ra ngoài, đi theo sau Phùng Viêm và Đỗ Lăng Phỉ. Ba người dần dần biến mất ở trong rừng.

Hai canh giờ sau, ba người đi không ngừng nghỉ. Sắc trời đã là hoàng hôn, ánh trời chiều phía xa xa dần xuống, trong rừng cũng chầm chậm tối đen.

“Đến rồi!” Phùng Viêm bỗng nhiên mở miệng. Bước chân của ba người dừng lại, khi ngẩng đầu lên thì đều thấy được ở trước mặt, cây cối thưa thớt, trên mặt đất có không ít đá xanh, trải ra một khu vực.

Ở trong khu vực này có mấy cái Tứ Hợp Viện, tạo thàng một tòa nhà không nhỏ, thoạt nhìn có thể để cho mấy trăm người cư trú. Chỉ là lúc này là hoàng hôn, vốn nên là thời điểm náo nhiệt nhất ở bên trong một giá tộc. Nhưng hết lần này tới lần khác, ở trong tòa nhà này lại là một mảnh đen kịt, yên tĩnh im ắng, giống như hòa vào màn đêm, để cho người ta một loại cảm giác hoang vu.

Ở trước cổng chính có treo hai cái đèn lồng đang phát ra ánh sáng mờ mờ. Bốn phía không có gió, nhưng hai cái đèn lồng này lại nhẹ lắc lư, khiến cho hai con sư tử đá ở ngay dưới hai cái đèn lồng này có vẻ âm u bất định.

Cảnh tượng này khiến cho sắc mặt của Phùng Viêm và Đỗ Lăng Phỉ đều biến đổi.

Về phần Bạch Tiểu Thuần, nháy mắt khi hắn vừa nhìn thấy tòa nhà này thì đáy lòng đột nhiên dâng lên cảm giác nguy cơ. Dường như mỗi khối huyết nhục toàn thân đều đang hướng tới hắn mà hò hét.

“Có chút không đúng...” Trong lòng Phùng Viêm cũng đánh bộp một tiếng.

Nhưng gã còn chưa nói xong thì đột nhiên, két kẹt một tiếng, đại môn của tòa nhà chậm rãi mở ra. Một cỗ gió lạnh thổi đến. Trong lúc mơ hồ, hình như có một thân ảnh, vô thanh vô tức xuất hiện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đình Viện Quỷ Dị

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi đại môn của tòa nhà mở ra, ba người Đỗ Lăng Phỉ đầy cảnh giác nhìn lại, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương bèn xuất ra một bó phù lục dán khắp người, thanh âm phù lục lốp bốp đầy ồn ào.

Thân ảnh kia xuất hiện đứng trên đại môn, tay cầm một chiếc đèn lồng, cả người như dung hợp lại cùng với bóng tối nơi này, ánh mắt đầy âm u nhìn về phía ba người.

Trong ánh sáng đèn lồng mờ ảo, ba người lờ mờ nhận ra trước mặt là một người thanh niên với ánh mắt đầy bình thản, sắc mặt tái nhợt như không có chút huyết sắc, toàn thân mặc một trường bào màu xanh.

Thấy có người xuất hiện, Phùng Viêm và Đỗ Lăng Phỉ đều thở ra một hơi nhẹ nhàng, cái cảm giác âm trầm phủ đầy nơi này vẫn còn nhưng dường như đã phai nhạt đi rất nhiều.

“Đạo hữu, ba người chúng ta là đệ tử Linh Khê tông, lần này bái phỏng là vì một chuyện quan trọng cần tìm hiểu.” Phùng Viêm chắp tay nói.

Lúc này Đỗ Lăng Phỉ mới chợt nhìn thấy tầng tầng màn phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần, bất giác cau mày lại.

Bạch Tiểu Thuần cũng không hơi sức đâu mà để ý đến thái độ của Đỗ Lăng Phỉ, không hiểu sao tòa nhà này, và cả người thanh niên đi ra kia đều mang lại cho Bạch Tiểu Thuần một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

“Hóa ra là các đạo hữu Linh Khê tông, như vậy thì mời vào trong nói chuyện…” Thanh niên ôn hòa nói. Ngay sau đó, tay cầm lồng đèn cũng chợt lắc lư, bên trong ánh sáng lờ mờ kia, gương mặt y cũng chợt sáng chợt tối bất định, nói xong thì y cũng lùi lại vài bước rồi quay người đi vào.

Đại môn được mở rộng ra như đang chờ ba người Bạch Tiểu Thuần bước vào.

Phùng Viêm có chút chần chừ nhưng cũng bước đi đầu tiên, Đỗ Lăng Phỉ đi theo sau, còn Bạch Tiểu Thuần thì nhìn khắp xung quanh một lượt, sau đó cũng cắn răng cẩn thận từng li từng tí theo sau, tiến vào bên trong tòa nhà.

Bọn hắn vừa tiến vào, thì cạch một tiếng, cửa đại môn cũng được đóng kín lại. Hai chiếc đèn lồng càng thêm lắc lư, mà hai mắt của hai con sư tử đá bên dưới cũng đột nhiên chuyển động, rồi từ từ chuyển sang một màu huyết sắc.

Trong tòa nhà, trên con đường nhỏ lát đá xanh, xung quanh còn có non bộ, thảo mộc nhưng cho dù dưới ánh trăng, những hình ảnh này vẫn mông lung. Chỉ có chiếc đèn lồng trong tay người thanh niên phía trước còn tỏa ra ánh sáng leo lắt, đong đưa theo từng bước chân của y.

Bốn người bước trên con đường lát đá xanh này mà đi, xung quanh cũng đầy yên tĩnh. Dường như nơi này cùng với bên ngoài như là hai thế giới hoàn toàn tách biệt với nhau vậy.

Lúc này, bên phải của mọi người cũng có mấy gốc cây ăn quả, có rất nhiều trái cây màu hồng. Trong tòa đình viện này không có gió, nhưng không hiểu sao đám trái cây này vẫn cứ đong đưa, còn phát ra âm thanh soàn soạt.

Đỗ Lăng Phỉ và Phùng Viêm đầy cảnh giác, mà Bạch Tiểu Thuần đi sau cùng liên tục nhìn quanh bốn phía, hơn nữa đám trái cây đang đong đưa kia còn mang đến cho hắn cảm giác rất quỷ dị.

Thời gian dần qua, hắn còn ngửi thấy một mùi máu tươi tràn ra, cho dù mùi này rất nhạt nhưng thật sự chính xác có mùi này.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần giật thót một cái, lúc hắn đang định mở miệng nói.

Đột nhiên, đám trái cây trên mấy gốc cây ăn quả chợt rụng lộp bộp xuống đất rồi lăn ra xa. Mặt ngoài của mỗi trái cây đều có một gương mặt trẻ em tươi cười như có người cố tình vẽ lên vậy. Đám trái cây này còn hướng về đám Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười.

“Nha nha nha, mọi người khỏe.”

Trên người bọn chúng còn mọc ra thêm tay chân nữa. Nguyên một đám khua khua cánh tay, nhanh chóng chạy về hướng đám người Bạch Tiểu Thuần, vây quanh lấy đám người Đỗ Lăng Phỉ, Phùng Viêm cùng Bạch Tiểu Thuần đang còn đầy biến hóa trên mặt. Thậm chí bọn chúng lúc này còn phát ra tiếng cười vui sướng.

“Cô cô nói, phải nghe lời, không được khóc, chỉ được cười, trái cây chín mọng là tuyệt vời nhất!” Đám trái cây này chạy vòng vòng quanh ba người Bạch Tiểu Thuần, thanh âm dễ nghe truyền ra.

Khi chúng tới gần, một hương vị ngọt ngào ập vào mặt ba người, nhưng hương vị ngọt ngào trên mũi này lại khiến cho mọi người gần như nôn thốc nôn tháo cả lục phủ ngũ tạng ra.

Có mấy trái cây còn chạy tới trước mặt người thanh niên kia, nhưng người này nghoảnh mặt làm ngơ, một cước mang đám trái cây này giẫm nát dưới chân. Thế nhưng đám trái cây sau khi bị giẫm nát vẫn bò lên như cũ, rồi tiếp tục giữ vẻ tươi cười đó mà hát bài ca dao mang giai điệu kì quái kia.

“Cái thứ quỷ quái gì thế này?” Trong mắt Phùng Viêm chợt lóe lên, gã hất tay áo tạo ra một cơn gió quét qua đám trái cây kia. Không ít trái

cây bị hất lên, rơi xuống vỡ nát ra, nhưng chúng nó vẫn cứ đứng dậy rồi tiếp tục vui cười chạy vòng quanh mọi người như trước.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần lúc này nổi đầy da gà, bèn mở ra toàn bộ màn sáng phòng hộ bao bọc lấy bên ngoài cơ thể hắn.

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ tái nhợt lại, nhìn những đám trái cây đang cầm tay nhau ca hát kia làm nàng thêm hoảng sợ, bèn nén cảm giác buồn nôn trong lòng xuống, cắn răng lại, mắt phượng cũng lộ ra một vẻ đầy tàn khốc. Nàng đang định đưa tay bấm niệm một đoạn pháp quyết, thì đám trái cây này đột nhiên lộ ra một vẻ vô cùng sợ hãi.

“Cô cô đến rồi!!” Chúng nhanh chóng chạy ngược trở lại bên đám cây ăn quả, nhảy trở lại vị trí của riêng mình trên cây, khuôn mặt tươi cười cũng biến mất, chỉ còn lại một đám trái cây bình thường như cũ.

“Đây là một loại linh quả mà lão tổ chúng ta lấy về từ sâu bên trong Lạc Tinh sơn mạch. Đại khái thì chúng nó rất ưa thích ca hát, ba vị đạo hữu thấy bọn chúng hát như thế nào?” Thanh niên Lạc Trần gia vẫn đang đi về phía trước, cũng không quay đầu nhìn lại mà đột ngột hỏi một câu.

Sắc mặt Phùng Viêm và Đỗ Lăng Phỉ đều trở nên khó coi, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cất bước tiến lên phía trước.

Bạch Tiểu Thuần ở phía sau, sâu trong lòng chợt dâng lên một trận lạnh lẽo. Đang lúc bước tiếp về phía trước, hắn chợt phát hiện ra, dường như tiếng bước chân ở nơi này…nhiều hơn một tiếng!

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp….

Không biết chuyện này khi nào thì đã bắt đầu, nhưng tiếng bước chân bây giờ, không còn là bốn người, mà là…của năm người!

Có lẽ là ngay từ đầu khi bọn họ vừa mới bước chân vào tòa nhà, tiếng bước chân này đã đi theo họ nhưng vì bị đám trái cây kia hấp dẫn mà không ai chú ý tới. Nhưng lúc này yên tĩnh lại nên nghe được rất rõ.

Bạch Tiểu Thuần nghe ngóng cẩn thận, rồi cả người run lên bần bật. Hắn phát hiện, cái bước chân nhiều thêm này là ở ngay sau lưng hắn. Thậm chí hắn còn cảm thấy sau cổ mình lạnh lẽo, tựa như có ai đó đang thở sát phía sau mình.

“Các ngươi…có nghe thấy, tiếng bước chân…nhiều hơn một tiếng!” Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn bộ tóc gáy dựng đứng lên. Phùng Viêm đang đi phía trước cũng chợt biến sắc mặt lại, gã cũng đã nghe được tiếng bước chân nhiều thêm một người kia.

Đồng tử mắt của Đỗ Lăng Phỉ cũng chợt co rút lại, hơi thở đầy gấp gáp.

Bước chân của ba người đều dừng lại, cùng lúc đó, tiếng bước chân kia cũng chợt biến mất.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy sợ hãi, nhưng cũng cắn răng quay đầu nhìn lại. Vừa quay đầu, thì hắn đột nhiên nhìn thấy một nữ tử áo đỏ đang đứng ngay sau lưng hắn!

Nữ tử này mặc một bộ đồ đỏ bay phất phơ, gương mặt xám như tro, nụ cười đầy xảo trá nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, đôi môi nàng này cũng khẽ nhúc nhích như đang định nói gì đó.

“Lửa còn thiếu, giúp ta một chút.”

Một màn này xảy ra đột ngột, cũng đủ làm cho Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên, đồng thời thét lên một tiếng thê lương. Nhưng ngay khi hắn lùi lại, trong nháy mắt đó nữ tử kia cũng hóa thành một tia sáng đỏ chớp lóe lên rồi biến mất.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên tái mét, hắn nhìn lại nhưng xung quanh lại không có gì nữa…chỉ còn tiếng thét của hắn vọng lại, vang khắp bốn phía.

Đỗ Lăng Phỉ và Phùng Viêm bị hắn hù đến chấn động cả tâm thần, đồng loạt nhìn quanh. Cho dù hai người không nhìn thấy bóng dáng nào cả nhưng cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Đúng lúc này lại có giọng hát của một nữ tử loáng thoáng truyền tới giữa bốn phía không gian đình viện đen kịt và yên tĩnh này. Giọng hát như có như không, như một khúc hát ru dỗ dành cho trẻ ngủ, nhưng giữa không gian yên tĩnh như vậy lại không khỏi khiến người khác tê dại cả da đầu.

“Hài tử ngoan, nhanh ngủ, gió nhẹ thổi tới khiến cho lửa lay động mà thôi, không cần cản, cũng đừng kêu la…”

“Giả thần giả quỷ!” Phùng Viêm đầy khẩn trương, đưa tay bấm niệm pháp quyết, một thanh phi kiếm xuất hiện vờn quanh.

Vừa lúc đó, người thanh niên đang cầm lồng đèn đi phía trước chợt quay người lại. Lồng đèn trên tay gã sáng le lói, nhìn qua cả người hắn như mờ mờ ảo ảo.

“Thế nào lại không đi? Tới đây, tới đây a.” Trên mặt người thanh niên này đầy nét tươi cười, nhưng nụ cười nhìn đầy quỷ dị.

“Chắc là chúng ta sẽ không đi vào nữa, lần này chúng ta đến đây để điều tra sự việc một vị đồng môn bị mất tích. Không biết đạo hữu có nhớ, khoảng năm tháng trước có gặp vị đồng môn của chúng ta đến đây hay không?” Phùng Viêm hít sâu một hơi rồi hỏi thẳng, trong mắt đầy vẻ lăng lệ ác liệt.

Đỗ Lăng Phỉ cũng đã lấy ra pháp khí từ trước, lúc này cũng tập trung tinh thần cao độ.

“Không có.” Thanh niên cầm lồng đèn kia nhẹ giọng trả lời. Thanh âm cũng chợt mơ hồ bất định, dường như đã cùng với giọng ca kia dung hợp lại thành một.

“Tộc nhân gia tộc đạo hữu, như thế nào lại không ở đây?” Đỗ Lăng Phỉ đột nhiên hỏi.

“Có việc ra ngoài rồi, các ngươi đã hỏi xong chưa?” Vẻ tươi cười trên mặt của thanh niên kia càng nhiều, thậm chí khóe miệng cũng cong lên vô cùng mất cân đối.

“Đã xong, vậy chúng ta cáo từ.” Phùng Viêm cũng nhanh chóng trả lời rồi lùi nhanh lại, đồng thời Đỗ Lăng Phỉ cũng nhanh chóng lùi về phía sau. Còn Bạch Tiểu Thuần thì đã nhanh chóng thụt lùi lại trước cả hai người kia.

“Các ngươi đã không muốn vào, vậy thì đành lưu lại nơi này luôn đi…Ở chỗ này, cùng với chúng ta…” Tiếng cười của thanh niên này truyền ra, mà khóe miệng của gã lại như bị xé rách thành một đường dài như muốn chia đôi cả cái đầu của gã ra!

Đèn lồng trong tay gã cũng đột nhiên biến thành màu xanh lá, khiến toàn bộ tòa nhà này càng thêm u tối, lờ mờ hơn. Cả người gã trong lúc vừa nói ra, vừa bay thẳng tới chỗ của Phùng Viêm.

Phùng Viêm biến sắc, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, thanh phi kiếm cũng gào thét bay đi. Nhưng gã thanh niên này cũng không có vẻ né tránh, mà tùy ý để thanh kiếm đâm xuyên qua cơ thể mình, đồng thời gã mang theo nụ cười đầy quỷ dị lao đến, quai hàm đang treo trên mặt cũng đáng thẳng về Phùng Viêm.

Hơi thở của Phùng Viêm đầy gấp gáp, cả người liên tục lùi về phía sau. Sau đó, gã cắn răng lấy ra một viên đan dược màu đen ném thẳng xuống mặt đất. Một tiếng nổ vang rền, đan dược kia ngay khi va chạm với mặt đất thì đã trực tiếp nổ tung lên.

Phùng Viêm đánh tới thẳng hướng thanh niên kia, nên gã bị lực trùng kích trực tiếp lên người mà bật lui lại. Trên người gã xuất hiện vô số chỗ bị tổn thương, nhưng dường như gã không biết đau đớn mà vẫn cười quỷ

dị như trước, rồi như một cánh diều lượn vòng theo gió mà tiếp tục đánh tới.

Ở chỗ mà đan dược đen đó oanh kích xuống, lại xuất hiện vô số đường vân đan xen chằng chịt lẫn nhau. Những đường vân đó như được tạo thành từ những sợi tử khí, đang nhanh chóng đan xen như muốn khép kín lại.

“Nơi này có Trận pháp, là Âm Minh trận!” Sau khi Phùng Viêm nhìn thấy những đường vân kia thì nghẹn ngào kinh hô lên.

Mà lúc đó, đám đá xanh dưới chân Đỗ Lăng Phỉ cũng bắt đầu chuyển động, một đôi mắt xuất hiện, rồi dần sinh ra hai cánh tay khô gầy như que củi, giống như một thây khô. Nhìn kỹ lại thì có thể thấy được một vật nào đó hình sợi tơ dài hẹp đang chui tới chui lui bên dưới… chụp lấy chân của Đỗ Lăng Phỉ.

“Ngươi giẫm lên làm chúng ta đau quá…”

“Đến đây, đến đây, đến đây ở chung với chúng ta luôn đi…” Trong đám đá lát xanh kia, một giọng nói đầy lạnh lẽo, khiến người khác nghe được rõ ý câu trên đều phải chấn động tâm thần.

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ đầy tái nhợt, nhanh chóng đưa tay bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ. Một cây tiểu kì trong túi trữ vật của nàng chợt bay ra, tạo thành hai vòng sương mù quấn quanh thân bảo vệ cho nàng, rồi một thanh phi kiếm cũng gào thét lao ra, ánh kiếm sáng rực chặt đứt lìa cánh tay đang tóm chặt chân nàng, rồi nàng cũng nhanh chóng lùi lại phía sau.

Còn về phần Bạch Tiểu Thuần, ngay chớp mắt này, bên tai hắn đột nhiên vang lên giọng hát của nữ tử kia!

“Không cần cản, cũng đừng kêu la…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phùng Sư Huynh Là Người Tốt A

Dịch: Hàn Thiên Long- nhóm dịch: HTP

Da đầu Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung, hai mắt đỏ thẫm, hét lớn một tiếng. Lượng lớn bùa chú được hắn lấy ra đặt ở trên người. Oanh oanh oanh, thân hình của hắn trong nháy mắt bạo tăng, cao hơn khoảng chừng nửa trượng.

Nháy mắt khi màn sáng này vừa xuất hiện, cô gái mặc áo hồng lúc trước, từ trong bóng tối vọt ngay tới bên cạnh người Bạch Tiểu Thuần, đánh vào màn sáng.

Đùng một tiếng, cô gái này bước vào bên trong màn sáng được ba thước, nhưng lại bị ngăn cản, không cách nào có thể tiếp tục. Cô gái này phát ra âm thanh bén nhọn, âm thanh này có được lực xuyên thấu, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đinh tai nhức óc, thần trí có chút mơ hồ.

Hắn hoảng sợ hung hăng cắn đầu lưỡi. Khi vừa mới thanh tỉnh, đã nhìn thấy vô số giáp xác trùng màu đỏ, từ bốn phương tám hướng định chui vào bên trong màn sáng phòng hộ.

Nhưng tầng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần quá dầy rồi. Những giáp xác trùng màu đỏ kia dùng toàn lực cũng không thể xuyên qua được bảy tấc phòng hộ cuối cùng này, bị bắn mạnh trở ra. Sau khi ngưng tụ lại cùng một chỗ ở giữa không trung, thình lình lại tạo thành thân hình của cô gái áo hồng.

Ả nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, cười lên khanh khách một tiếng, lại một lần nữa đánh tới.

Cùng lúc đó, bốn phía truyền đến từng trận tiếng rít. Chỉ thấy những hòn non bộ kia nhúc nhích từng cái một đứng lên, trở thành người đá. Mà những cây ăn quả kia cũng lắc lư mọc ra tay chân, rút ra khỏi mặt đất, cất bước đi nhanh, từ bốn phía hiện ra, phóng tới chỗ ba người. Nhất là những trái cây ở trên đó, giờ phút này mỗi một cái lại một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, tiếp tục hát đồng dao.

Trong đó có một gốc cây ăn quả cách Bạch Tiểu Thuần rất gần, giờ phút này đang theo sát sau lưng cô gái áo hồng lao đến chỗ hắn.

“Khôi lỗi!” Đỗ Lăng Phỉ kinh hô.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Loại nguy hiểm như thế này, từ bé đến giờ hắn chưa từng gặp qua. Giờ phút này hai mắt hắn đều đã đỏ, nhìn thấy cô gái kia lại lao tới đây, hắn vội vàng bấm niệm pháp quyết, dùng toàn bộ linh khí, chỉ về phía cô gái kia một cái.

Trong nháy mắt, phi kiếm của hắn bay ra, tốc độ nhanh như một tia chớp màu đen, nhấc lên cuồng phong. Oanh một tiếng, đã trực tiếp xuyên qua đầu lâu của cô gái này.

Cô gái kia phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể hóa thành vô số giáp xác trùng rơi xuống. Những con giáp xác trùng kia giãy dụa, trong lúc rơi xuống thì đều thi nhau vỡ vụn.

Lực lượng của mộc kiếm vẫn chưa tiêu tán, đây là do Bạch Tiểu Thuần dưới nguy cơ đã dùng một kích toàn lực. Sau khi nó xuyên qua đầu của cô gái kia, lại lao thẳng đến Quả Thụ Nhân ở đằng sau.

Nháy mắt đã lao đến, thân hình của Quả Thụ Nhân này vừa dừng lại thì cái đầu đã trực tiếp nổ tung, dùng mắt thường cũng có thể thấy được những trái cây ở trên đó từng cái một đang khô quắt lại. Nhưng cho đến khi chết, vẫn còn vui sướng ca hát như lúc trước.

Cảnh tượng này làm cho đáy lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm sợ hãi. Cũng may là lực lượng của mộc kiếm cũng lớn, lúc này nó vẫn còn đang

bay nhanh, rồi trực tiếp đâm vào vách tường. Tiếng nổ vang lên ngập trời, vách tường vỡ vụn. Một cái lỗ thủng cực lớn xuất hiện. Có thể nhìn thấy được có rất nhiều đường vân đang bay múa, trông như một mảnh râu dài hẹp, giống như muốn một lần nữa bện lại.

“Lao ra!” Đỗ Lăng Phỉ gấp giọng mở miệng. Thân hình nhoáng lên một cái, lao thẳng tới chỗ lỗ hổng kia. Nhưng Phùng Viêm đứng cách cái lỗ hổng này gần nhất, gã cố nhịn đau lòng lấy ra một quả đan dược màu đen ném về phía trước mặt thanh niên mà gã đang giao thủ. Tiếng nổ vang lên quanh quẩn, lực trùng kích khuếch tán. Gã mượn lực lao ra, thẳng đến chỗ lỗ hổng.

Vù một tiếng, Phùng Viêm đã lao tới bên cạnh lỗ hổng. Gã đang định lao ra thì bỗng nhiên sắc mặt biến đổi. Chỉ thấy hai đầu sư tử đá cực lớn thình lình từ bên ngoài lỗ hổng vọt vào, ngửa mặt lên trời rống một cái. Một con lao tới chỗ Phùng Viêm, còn một con phóng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Hai con sư tử đá này, thình lình chính là hai con thạch sư thủ hộ ở bên ngoài đại môn!

“Các ngươi không đi được. Linh Khê Tông... đều đáng chết!” Thanh niên giao thủ với Phùng Viêm, giờ phút này cười vang, thân hình nhoáng một cái, lại tiếp tục cuốn lấy Phùng Viêm.

Nhìn thấy lỗ hổng kia đang nhanh chóng khép lại, Phùng Viêm hét lớn một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết. Lập tức bên ngoài thân thể của gã xuất hiện mấy cái hỏa cầu lớn bằng đầu người, tỏa ra nhiệt độ rất cao, hướng về bốn phía oanh nổ, hình thành sóng lửa lan ra tứ tán.

Con sư tử đá kia cũng bị bức lui về phía sau một ít, còn thanh niên của Lạc Trần gia tộc thì biến sắc. Còn có hai cây Quả Thụ nhân đều bị đánh lên trên thân thể, một cái trực tiếp nổ tung. Còn một cái khác thì lúc lùi lại, đã bị Đỗ Lăng Phỉ dùng một kiếm đánh toái diệt thân hình.

Âm thanh oanh oanh vang lên quanh quẩn. Từ trên thân của hai Quả Thụ Nhân này tràn ra lượng lớn chất lỏng màu xanh lá. Ở trong cơ thể của bọn nó rõ ràng lại lộ ra một thân ảnh toàn thân gầy còm đang hấp hối, giống như đã bị rút đi hơn phân nửa sinh cơ.

Một người ở trong đó thì đang hôn mê, còn một người khác thì miễn cưỡng mở mắt ra. Khi nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ thì lộ ra vẻ kích động.

“Hầu sư huynh!” Đỗ Lăng Phỉ kinh hô. Nàng nhận ra đối phương là Hầu Vân Phi thì tiến lên dùng một tay nâng y dậy.

“Lạc Trần gia tộc làm phản. Nhanh chạy đi, truyền tin về cho tông môn!!” Hầu Vân Phi suy yếu, tóm được cánh tay của Đỗ Lăng Phỉ, lập tức đem một tia linh lực cuối cùng ở trong cơ thể rót vào.

Đỗ Lăng Phỉ đem linh khí mãnh liệt bao trùm toàn thân, cắn răng, dìu Hầu Vân Phi lao ra, tốc độ bạo tăng, thẳng đến chỗ lỗ hổng.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn qua, lập tức nhận ra người này lại là Hầu Vân Phi. Thân hình của hắn nhoáng một cái, tránh né con sư tử đá, phóng tới lỗ hổng.

Giờ phút này ba người đều đang bay nhanh. Đỗ Lăng Phỉ cách lỗ hổng gần nhất, còn Phùng Viêm và Bạch Tiểu Thuần ở phía sau, cách đó không xa. Nhưng rõ ràng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần là nhanh nhất, thậm chí còn sắp nhích gần tới chỗ Đỗ Lăng Phỉ.

Sắc mặt của Phùng Viêm trắng bệch, pháp thuật hỏa cầu kia đối với gã mà nói tiêu hao rất lớn, lúc này sau khi để ý thấy tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt gã lóe lên âm lãnh, tay phải nâng lên, lại có một quả đan dược màu đen nữa xuất hiện.

“Đỗ sư muội đi mau, đem tin tức mang về cho tông môn. Ta giúp ngươi một tay!” Gã vừa nói vừa đem viên đan dược màu đen quăng mạnh ra, vị trí chính là khoảng không giữa Đỗ Lăng Phỉ và Bạch Tiểu Thuần.

Oanh một tiếng, viên đan dược này bỗng nhiên nổ tung, hình thành nên lực trùng kích, làm cho tốc độ của Đỗ Lăng Phỉ lại nhanh hơn một chút, cả thân hình bật lên, phịch một tiếng đâm vào lỗ hổng giống như dung nhập vào mặt nước, xông ra ngoài.

Nhưng còn Bạch Tiểu Thuần ở nơi đây thì lại bị cái lực trùng kích này ngăn cản. thân hình vừa thoáng dừng lại một cái, lập tức đã bị một đầu sư tử đá ngăn lại. Tròng mắt của Bạch Tiểu Thuần đều đã đỏ lên.

“Phùng Viêm!” Khi Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ thì bốn phía có tiếng gió rít lên, con sư tử bằng đá kia đã trực tiếp đánh tới. Bạch Tiểu Thuần đang muốn né tránh, nhưng lại có ba gốc Thụ Nhân Quả cũng đã tới gần. Bốn đầu khôi lỗi cùng liên thủ, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có cách nào né tránh, trực tiếp đánh lên trên người của hắn.

Phịch một tiếng, màn sáng phòng hộ toàn thân của Bạch Tiểu Thuần sau khi chớp động vài cái lập tức tan vỡ. Thậm chí ngay cả ánh sáng màu xanh của cái ngọc bội cũng ảm đạm rồi vỡ vụn. Tuy rằng đã triệt tiêu được hơn phân nửa ngoại lực, nhưng đầu sư tử đá kia bất phàm, dư lực vẫn rơi vào trên ngực của Bạch Tiểu Thuần.

Lực lượng cực lớn đánh vào khiến cho thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động, bị đánh bay ra ngoài.

“Bạch sư đệ...” Phùng Viêm nhìn thấy một màn này thì khoé miệng cuời lạnh, nhưng trong miệng lại truyền ra âm thanh vô cùng đau đớn, tốc độ cũng không hề giảm, nháy mắt đã tới gần lỗ hổng. Nửa người gã đã dung nhập được vào bên trong, sắp lao được ra. Nhưng đúng vào lúc này, gã thanh niên của Hầu Vân Phi kia bỗng phát ra một âm thanh bén nhọn, thân hình nháy mắt vỡ vụn, hoá thành vô số khối thịt lao thẳng đến Phùng Viêm.

Trong tích tắc khi Phùng Viêm xông ra, những khối huyết nhục này bỗng nhiên tới gần, trực tiếp quấn quanh thân thể của gã rồi kéo mạnh một cái.

Phùng Viêm gào lên, lại một lần nữa bị kéo ra xa lỗ hổng, mà giờ phút này, lỗ hổng đã không còn rộng nhiều lắm.

Gã lo lắng hung hăng cắn răng một cái, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, rơi lên trên phi kiếm của mình, khiến cho thanh phi kiếm nháy mắt đã biến thành màu đỏ thẫm, nhưng không chém tới ai, mà oanh một tiếng vỡ vụn, hoá thành vô số toái nhận, lao thẳng tới chính gã.

Gã chính là dùng loại phương thức gần như tự mình hại mình này để cho vô số toái nhận xuyên qua. Trong lúc làm cho bản thân mình bị thương thì đồng thời cũng đem những huyết nhục đang quấn quanh trên người mình kia cắt đứt!

Thân thể được buông lỏng, toàn thân Phùng Viêm có vô số miệng vết thương, huyết nhục mơ hồ, khiến cho gã choáng váng. Nhưng cũng may là những mảnh toái nhận kia dưới sự khống chế của gã đã tránh được những chỗ yếu hại. Giờ phút này gã nghiến răng, nhoáng một cái lao tới chỗ lỗ hổng.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần bị con sư tử đá kia một tát đánh lên trên ngực, thân hình lùi lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Nhưng tiếng kêu thảm thiết này vừa mới truyền ra đã im bặt, Bạch Tiểu Thuần giật mình trừng mắt cúi đầu nhìn xuống lồng ngực của mình, thấy quần áo mặc dù bị tổn hại, thậm chí những cái áo da kia cũng đều vỡ vụn không ít, nhưng... Mình lại không có cảm giác đau đớn.

Hắn kinh ngạc, nhanh chóng kiểm tra một chút, đã xác định.. Từ lúc đánh nhau cho tới bây giờ, nhìn thì như hung hiểm, nhưng trên thực tế... Toàn thân trên dưới của hắn ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có.

Một tát của con sư tử đá kia, tuy đập bay hắn, nhưng lại không có cảm giác gì.

Trong lúc hắn còn đang kinh hỉ thì mấy gốc Thụ Nhân Quả đuổi theo kia đã đánh một quyền lên sau lưng hắn. Thân hình Bạch Tiểu Thuần lao

về phía trước, nhưng lại phát hiện ra vẫn không có cảm giác gì, lập tức ngửa mặt lên trời cười to.

“Thì ra ta lại mạnh như vậy. Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, vậy ta còn sợ cái gì a.” Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, lúc này lại càng tin tưởng mười phần, triển khai tốc độ. Vèo một tiếng, thẳng đến chỗ lỗ hổng. Tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn nhiều, trong nháy mắt đã xuất hiện ở lỗ hổng.

Giờ phút này Phùng Viêm đã chui được nửa người ra ngoài, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh nên gã căn bản là không có phát hiện ra. Theo gã, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần bị mấy con khôi lỗi kia oanh kích, đã sớm chết rồi.

Nhìn thấy Phùng Viêm sắp đi, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra một vòng hận ý. Tay phải của hắn vung mạnh lên, tóm được bả vai của Phùng Viêm, hung hăng kéo một cái.

“Rột cuộc đã có thể đi ra!” Giờ phút này Phùng Viêm còn đang kinh hỉ. Nhưng chỉ giây lát thì bả vai đau đớn, gã còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị một cỗ đại lực, vù một tiếng kéo về bên trong lỗ hổng.

“Không!!” Phùng Viêm gào lên. Gã còn chưa thấy rõ ràng vì sao mình lại bị lôi trở lại thì túi trữ vật đã rớt ra, sau đó cả người bị cỗ đại lực này hung hăng hất lên, thân hình trực tiếp văng đi thật xa.

Lúc này gã mới nhìn thấy thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần ở lỗ hổng.

“Bạch Tiểu Thuần!” Hai mắt Phùng Viêm đỏ thẫm, nhưng ngay sau đó đã bị hai con sư tử đá vây quanh. Trong tiếng nổ vang, tiếng kêu thảm thiết của gã vang lên quanh quẩn.

“Phùng sư huynh!!” Bạch Tiểu Thuần phát ra âm thanh vô cùng đau đớn, thân hình nhoáng một cái bước vào bên trong lỗ hổng. Khi lỗ hổng sắp khép lại, cả thân hình chui ra ngoài.

Nháy mắt khi hắn vừa chui ra, lỗ hổng này đã trực tiếp co lại.

Lối ra, đã không còn là ở bên trong viện tử của Lạc Trần gia tộc, mà là ở bên ngoài cửa lớn. Đỗ Lăng Phỉ sau khi chạy ra thì không dám đứng lại ở đó mà đứng ở bìa rừng phía xa xa lo lắng chờ đợi, thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía. Giờ phút này nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đi ra, đang muốn gọi thì đã thấy Bạch Tiểu Thuần phát ra âm thanh thê lương, ánh mắt đỏ bừng.

“Phùng sư huynh!! Ngươi vì cứu ta, chẳng những đưa cho ta túi trữ vật, mà bản thân còn đi ngăn cản những khôi lỗi kia. Phùng sư huynh!”

“Bạch Tiểu Thuần, chúng ta đi mau!” Nghe được những lời của Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ đáy lòng bi thương. Nhìn thấy lỗ hổng đã biến mất, Bạch Tiểu Thuần lại đang ở chỗ này bi phẫn gần chết, liền vội vàng hô.

Bạch Tiểu Thuần mang theo nước mắt, vội vàng chạy tới, cùng với Đỗ Lăng Phỉ dìu Hầu Vân Phi chạy thẳng tới rừng rậm.

“Phùng sư huynh là người tốt a...” Bạch Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi, bất chợt quay đầu lại.

Đỗ Lăng Phỉ đắng chát, nàng không nghĩ nhiệm vụ lần này rõ ràng lại hung hiểm tới mức độ này. Nghĩ lúc trước nếu như nghe theo lời của Bạch Tiểu Thuần, không đi đến Lạc Trần gia tộc này thì có lẽ Phùng Viêm sẽ không phải chết.

Nhất là nhìn thấy bộ dạng bi ai hận không thể đấm ngực kia của Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng nàng lại càng khó mà bỏ qua, than nhẹ một tiếng.

“Bạch sư đệ, chúng ta mau chóng chạy trốn. Lạc Trần gia tộc làm phản, bọn hắn sẽ không để cho chúng ta truyền tin tức về cho tông môn đâu. Vừa nãy ta cũng đã thử, nơi đây đã bị ngăn cản hết mọi chấn động... Ngọc giản truyền âm đã không dùng được rồi.” Đỗ Lăng Phỉ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nói ra không được trơn tru.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động, lập tức ý thức được nguy hiểm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lạc Trần Làm Phản

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Cùng lúc đó, bên dưới lòng đất chỗ đình viện của gia tộc Lạc Trần, không ngờ lại có một tòa cung điện khổng lồ tọa lạc tại đây, còn có thêm một huyết hồ chứa đầy hài cốt bên trong.

Xung quanh bốn phía đều là trận pháp sáng rực, vô số tộc nhân của Lạc Trần gia tộc, bất kể nam, nữ, già trẻ đều đang quỳ gối bên trên từng tiếp điểm của trận pháp vốn chằng chịt đan xen với nhau này.

Tất cả bọn họ đều trầm mặc, tay phải buông thõng để mặc cho máu tươi trong người chảy xuống rồi dần thấm vào bên trong tiết điểm kia, rồi tất cả máu huyết của toàn tộc nhân lại được tụ tập, ngưng tụ trong huyết hồ ở trung tâm.

Trung tâm huyết hồ là một lão giả tóc bạc trắng đang khoanh chân ngồi, thần sắc lão giả không giận mà uy, theo nhịp hô hấp của lão mà huyết hồ trung tâm lại như sôi trào lên.

Lúc này lão đột ngột mở hai mắt ra, lộ ra màu huyết quang nhàn nhạt bên trong.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói đầy lạnh lẽo của lão vang lên vọng khắp cả tòa cung điện dưới lòng đất.

Một thanh niên trong vòng tộc nhân ngồi gần lão nhất nhanh chóng nhẹ giọng trả lời.

“Lão tổ, có ba tên đệ tử ngoại môn Linh Khê tông đến đây, bọn hắn đến quá đột ngột làm văn bối không kịp trở tay. Vì lo lắng ảnh hưởng đến đại sự của tộc ta nên văn bối định dùng Khôi lỗi thế thân bên ngoài, rồi vận dùng trận pháp cùng với đám khôi lỗi khác diệt sát ba người, đáng tiếc…Văn bối vô dụng, chỉ có thể diệt sát được một người, hai người kia đã trốn thoát, mà tên đệ tử bị bắt lần trước cũng…được cứu đi.” Người thanh niên này chính là kẻ vừa cùng ba người Bạch Tiểu Thuần trải qua một trận chém giết vừa rồi.

Trong lòng gã cũng đầy phiền muộn, thông thường đệ tử Linh Khê tông mất liên lạc thì cần phải nửa năm sau mới khẳng định được đã mất tích, lúc đó mới an bài đệ tử tiến hành tìm hiểu. Như vậy, phải mất gần chín tháng sau mới có thể lần tới Lạc Tinh sơn mạch được.

Nhưng lúc này chỉ mới qua bốn tháng, vậy mà đệ tử Linh Khê tông lại đến nơi. Đừng nói gã, cả gia tộc Lạc Trần cũng không nghĩ tới việc này, dù sao người mất tích là một đệ tử ngoại môn, mà cả gia tộc Lạc Trần trước giờ chưa từng để lộ một chút ít dấu hiệu nào ra ngoài cả. Theo đạo lý mà nói, thì bọn họ không thể nào tới đây nhanh như vậy được.

Hơn nữa, nếu như Hầu Văn Phi không tra ra bí mật của gia tộc Lạc Trần thì bọn họ cũng không muốn bắt y lại như vậy. Vốn kế hoạch của bọn họ cũng chỉ cần nửa năm nữa là hoàn thành, lúc đó gia tộc có thể thoát khỏi khống chế của Linh Khê tông, thoải mái vẫy vùng giữa trời cao biển rộng này!

Nhưng lúc này còn cần thêm một tháng nữa…

“Hai tên đệ tử ngoại môn…Hừ, lão phu đã mở ra trận pháp phong ấn bốn phía. Ngươi an bài người nhanh chóng truy sát bọn chúng, chỉ cần thêm một tháng nữa…mọi chuyện đều ổn thỏa!” Lão giả nhàn nhạt nói, cũng không quá để tâm vào chuyện này mà lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Gã thanh niên nghe vậy bèn hít sâu một hơi, gật nhẹ đầu.

Không lâu sau thì có bảy thân ảnh từ bên trong đình viện Lạc Trần gia tộc bước ra ngoài. Người đi đầu chính là gã thanh niên kia, tu vi chân chính của gã lúc này được hiển lộ, là Ngưng khí tầng tám.

Sáu người khác, người yếu nhất cũng là Ngưng khí tầng sáu, còn có hai người là Ngưng khí tầng bảy.

“Bọn hắn chưa trốn xa được đâu, đuổi theo!” Bảy người này chợt nhoáng lên, cả đám đều lộ ra sát ý mà lao thẳng vào trong rừng rậm.

Trong rừng, Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ cùng dìu theo Hầu Vân Phi đang hôn mê bay nhanh về phía trước. Hắn cũng đã thử lấy ra Phi Hành chu nhưng trận pháp nơi đây không những ngăn cách tin tức truyền về, mà còn khiến cho phi thuyền không thể nào vận chuyển được.

Chuyện này càng khiến cho sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ thêm khó coi.

Một đường trầm mặc, cả hai người vẫn cứ cắn răng dìu theo Hầu Vân Phi mà chạy băng băng.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái mét lại, lúc này quả thật hắn cảm giác được nguy cơ đã lên tới cực hạn rồi. Từng tấc huyết nhục trên người hắn lúc này đều gào thét, thậm chí còn truyền tới lời kêu gọi mãnh liệt, kêu gọi hắn nhất định phải chạy thật nhanh!

Chỉ cần chạy chậm chút, cầm chắc sẽ phải chết tại đây!

Cái nguy cơ tử vong này còn mãnh liệt hơn vô số lần nguy cơ mà Phùng Viêm mang tới cho hắn. Dù sao Phùng Viêm tuy tính toán ra tay nhưng vẫn còn rất nhiều cố kị, chỉ dám giết hại hắn trong tối mà thôi.

Chỉ cần hắn đủ cảnh giác, tuy không dám nói có thể tránh được toàn bộ nhưng cũng có thể né được hơn phân nửa, thậm chí có thể tìm được cơ hội phản kích lại.

Nhưng chuyện trước mắt…Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới cái tin tức mà bọn hắn nắm giữ thì trong lòng run rẩy, trán cũng toát mồ hôi lạnh. Loại tin tức liên quan đến chuyện phản loạn của một gia tộc tu chân thế này, đừng nói là gia tộc Lạc Trần, coi như đổi lại là Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng không chút do dự mà tiến hành truy sát.

Đối phương nhất định sẽ không tiếc một cái giá lớn nào cũng sẽ đem nhóm mình diệt khẩu hoàn toàn.

Không phải chí là ra tay trong tối, mà sẽ nhanh chóng dùng khí thế mãnh liệt như lôi đình trực tiếp diệt sát.

Thậm chí, bọn hắn cũng không có khả năng chạy được quá xa. Nói không chừng tộc nhân Lạc Trần gia tộc cũng đang nhanh chóng truy kích sau lưng.

“Chấp Pháp Đường chết tiệt kia, nhiệm vụ này…nhiệm vụ này căn bản đệ tử ngoại môn không có khả năng thực hiện được!” Vừa nghĩ tới gia tộc Lạc Trần còn có một vị lão tổ Trúc cơ, Bạch Tiểu Thuần càng thêm run rẩy khắp cả người.

“Trúc cơ a…Ngưng khí mà so sánh với cường giả Trúc cơ, thì cũng không khác chênh lệch giữa phàm nhân và Ngưng khí bao nhiêu a…” Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương, hai mắt cũng đỏ vằn lên.

“Ta tu hành….là vì trường sinh a…” Lúc này Bạch Tiểu Thuần gần như khóc không ra nước mắt, nhìn lại Hầu Vân Phi, hắn lại không thể chỉ vì muốn chạy nhanh hơn mà bỏ mặc y được. Loại chuyện này nói sao thì hắn cũng không thể làm được đấy.

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ tái mét, tu vi nàng yếu nhất, linh khí trong cơ thể cũng không khôi phục được chút nào, Lúc này trong lòng dâng tràn cảm giác đắng chát, nàng thừa biết lúc này đã là cửu tử nhất sinh, không, khả năng lớn là thập tử vô sinh. Nếu lúc này Phùng Viêm còn sống, với tu vi Ngưng khí tầng bảy, nếu như lão tổ Trúc cơ của đối phương không xuất động thì bọn họ còn có sức để mà liều mạng.

Nhưng Phùng Viêm đã chết, bản thân nàng chỉ có tu vi Ngưng khí tầng năm mãi vẫn chưa đột phá được, mà Bạch Tiểu Thuần thì…đối với một kẻ nhát chết như vậy, Đỗ Lăng Phỉ không có chút trông cậy vào được.

“Không thể tưởng tượng được, lần đầu tiên ra ngoài làm nhiệm vụ, vậy mà đã phải chịu chết ở đây.” Đỗ Lăng Phỉ cười thảm, nhưng nàng vẫn cứ cắn răng mà chạy. Không đến đường cùng, nàng tuyệt đối không từ bỏ mạng mình như vậy. Lúc này nàng đưa tay vỗ túi Trữ vật lấy ra đan dược nuốt vào trong miệng, khi nhìn thấy sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần cũng đang tái mét, nàng than nhẹ một tiếng. Nàng không có chút ý tứ khinh miệt gì Bạch Tiểu Thuần nữa cả, bèn lấy ra một bình đan dược ném qua cho hắn.

“Bạch sư đệ, chú ý thời điểm mà bổ sung linh khí cho bản thân.”

Bạch Tiểu Thuần sững người, nhận lấy bình đan rồi trầm mặc mở bình lấy ra một viên đan dược nuốt vào. Nhưng dường như nhớ ra gì đó, sau đó hắn thò tay vào túi Trữ vật của Phùng Viêm lôi ra thêm hai bình đan dược,

“Phùng sư huynh cũng có đan dược.” Hắn nói xong bèn đưa cho Đỗ Lăng Phỉ một nửa.

Đỗ Lăng Phỉ cũng lặng yên nhận lấy. Tốc độ của hai người không đổi mà vẫn cứ bay nhanh đi, qua một lúc thì hai người cũng đã tới nơi mà lúc trước phát hiện được ngọc giản của Hầu Vân Phi. Nhìn gốc đại thụ này, trong lòng Đỗ Lăng Phỉ thầm thở dài một tiếng.

Chỉ là lúc này có hối hận cũng không ích gì, hai người nhanh chóng dìu Hầu Vân Phi mà chạy. Thời gian càng trôi qua, tốc độ của Đỗ Lăng Phỉ cũng càng chậm lại, Bạch Tiểu Thuần sốt ruột đành nắm lấy tay Đỗ Lăng Phỉ, mang theo cả nàng và Hầu Vân Phi chạy như điên.

Đỗ Lăng Phỉ cũng đã sớm phát hiện được tốc độ của Bạch Tiểu Thuần vẫn nhanh như cũ. Khi bị hắn chụp lấy cánh tay, nàng vô thức tính

hất ra, nhưng khi nhìn thấy gương mặt Bạch Tiểu Thuần tái mét, ánh mắt đầy sợ hãi bèn thở dài trong lòng. Đành để mặc cho Bạch Tiểu Thuần kéo lấy cánh tay nàng cùng nhau chạy tới trước.

Đúng lúc này thì cả người Hầu Vân Phi cũng chợt run lên rồi mở mắt ra, trong mắt đầy vẻ mỏi mệt.

“Bạch sư đệ, không ngờ từ biệt mấy năm, ta và ngươi lại gặp nhau ở chỗ này.” Hầu Vân Phi cười gượng nhìn Bạch Tiểu Thuần đang dìu mình cùng với Đỗ Lăng Phỉ.

Đỗ Lăng Phỉ thấy Hầu Vân Phi đã tỉnh vội vàng đưa đan dược cho y.

“Hầu sư huynh…” Bạch Tiểu Thuần nhìn Hầu Vân Phi, cũng chợt thở dài.

“Chúng ta vẫn còn hi vọng. Vì tư lợi mà Lạc Trần gia tộc đã bất chấp mà bắt giết phàm nhân lấy xương thay máu. Còn vị lão tổ Trúc cơ kia phải chủ trì Nghịch huyết đại pháp nên cũng không có khả năng đuổi theo, không những thế, toàn bộ gia tộc Lạc Trần bây giờ cũng đang ở trong trận pháp. Cho nên…cũng sẽ không có quá nhiều người truy sát chúng ta!”

“Mặc dù ở nơi này chúng ta không có khả năng truyền tin tức về tông môn, nhưng chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi nhất định nào đó, thì chắc chắn truyền tin về được!”

“Loại đại sự này, chỉ cần tông môn biết được có một gia tộc phản loạn, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mà đến đây!” Hầu Vân Phi cười cười, cầm đan dược mà Đỗ Lăng Phỉ đưa cho nuốt vào. Sau đó mắt y chợt lóe sáng, cũng không để cho Bạch Tiểu Thuần dìu nữa mà gắng gượng chạy theo hai người.

Từ đó, tốc độ của ba người cũng nhanh thêm một chút, dần dần cũng thấy được ngoài rìa của Lạc Tinh sơn mạch. Không lâu sau thì ba người

đã chạy được tới đây, Đỗ Lăng Phỉ lập tức xuất ra ngọc giản liên hệ về tông môn, chỉ là sắc mặt nàng càng thêm tái lại mà đắng chát lắc đầu.

“Vẫn chưa được…”

Sâu trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhói lên một cái, còn Hầu Vân Phi cũng trầm mặc lại.

Ba người không nói thêm gì nữa mà buồn bực tiếp tục bước tiếp. Chỉ là lúc này, đột nhiên phía sau bọn họ vang lên từng tiếng rít truyền tới, ngay khi sắc mặt bọn họ chưa kịp biến hóa thì đã thấy được bảy thân ảnh trong âm thanh vù vù từ một hướng khác trong khu rừng rậm xông đến.

Người đi đầu chính là gã thanh niên có tu vi Ngưng khí tầng tám kia, hắn liếc mắt nhìn thoáng quá ba người Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lóe lên đầy sát cơ.

“Lúc trước ta từng nói, các ngươi…trốn không thoát! Nhớ kỹ, người giết các ngươi, là Trần Việt!”

“Giết bọn chúng đi.” Đam tộc nhân gia tộc Lạc Trần lấp tự lấy ra pháp khí riêng, ánh mắt của cả đám lạnh như băng rồi bỗng nhiên vọt tới.

Sắc mặt ba người Bạch Tiểu Thuần cũng đại biến, dốc sức cắn răng đẩy nhanh tốc độ.

Trần Việt cười lạnh, rồi gã hất tay áo lên, một cái đầu lâu màu tím xuất hiện nhanh chóng bạo tăng kích thước tới nửa trượng, phát ra từng tràng cười rặc rặc mà lao thẳng tới ba người Bạch Tiểu Thuần với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt đầu lâu đã tiến đến gần, dưới một chỉ điểm ra của Trần Việt, đầu lâu tự động nổ tung lên.

Ầm một tiếng, một lực trùng kích ập thẳng vào, đem tách ba người ra, từ đó khiến cho cả Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi bị chững lại. Lập tức bị đám tộc nhân Lạc Trần vây kín.

Vốn tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, lúc trước còn phải kèm thêm hai người Đỗ, Hầu. Bây giờ bị tách ra, hắn cũng không nghĩ nhiều mà triển khai toàn lực, bạo tăng tốc độ lên nhanh chóng. Đám tộc nhân Lạc Trần còn chưa kịp bao vây lại thì hắn đã vọt ra ngoài hơn mười trượng, thậm chí nhìn lại còn thấy tốc độ của hắn lại tiếp tục tăng lên nữa.

Nhìn tốc độ của hắn vọt tăng lên như vậy, không chỉ riêng tên tu sĩ Ngưng khí tầng tám Trần Việt, mà cả đám tộc nhân Lạc Trần cũng đều sửng sốt một trận.

“Ngược lại vậy mà chạy rất nhanh, trước tiên giết hai tên này sau đó đuổi theo tên kia!” Trần Việt nhàn nhạt nói. Lúc gã phất tay xuống, sát khí cũng nổi lên ngập trời ập thẳng vào hai người Đỗ, Hầu.

Một tiếng nổ vang lên, Đỗ Lăng Phỉ phun ra máu tươi, tuy vẫn gắng gượng chống đỡ nhưng cả người nàng loang lổ đầy máu, lại bị đám người vây chặt, trong lòng nàng vốn đã biết hắn phải chết không còn nghi ngờ. Nhưng nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần đã dần khuất xa, nàng vẫn không nhịn được mà bật lên tiếng cười thảm.

Nàng sớm biết việc Bạch Tiểu Thuần nhát chết, cho dù trong lòng không tránh được cảm giác phức tạp, nhưng cảm giác đắng chát và tuyệt vọng lại càng thêm nhiều hơn nữa.

“Bạch sư đệ, hi vọng ngươi có thể chạy thoát…” Đỗ Lăng Phỉ đưa tay bấm niệm pháp quyết, thanh phi kiếm dùng một tốc độ cử trọng nhược khinh gào thét bay tới đối kháng lần nữa cùng với đám người trước mặt. Nàng lại phun ra máu tươi, cả người lúc này cũng đã lung lay đứng không vững.

Hầu Vân Phi cũng cười thảm, nhưng ánh mắt y vẫn sáng ngời. Y gầm nhẹ lên một tiếng, cho dù Linh khí trong người gần như đã khô kiệt nhưng y vẫn nhất định không buông xuôi. Thậm chí y còn cắn răng lại, cho dù là chết nhưng cũng quyết tranh thủ lôi kéo đối phương đồng quy vu tận, mặt khác như vậy cũng có thể tranh thủ cho Bạch Tiểu Thuần thêm nhiều thời gian hơn một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Dũng Khí

Dịch: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, trong lòng run rẩy. Toàn thân hắn tràn ngập cảm giác nguy hiểm đã khiến hắn tâm thần bất định, hiện giờ lại thêm cảm giác sinh tử lúc nào cũng có thể xảy ra khiến hắn càng lo sợ.

Trước đây hắn chưa từng sợ hãi như vậy. Dù là lúc nghe tiếng sấm trên đỉnh núi khi đi kiếm tiên nhân hay lúc bị Lý Thanh Hậu ép mang tới Vạn Xà cốc. Trên đường tới đây thực thi nhiệm vụ, hắn gặp rất nhiều các loại sinh vật cường hãn cũng không làm hắn run rẩy đến thế.

Những lúc ấy, tuy trong lòng có hồi hộp lo lắng nhưng hắn biết chắc mình sẽ không chết!

Hiện giờ, hắn có cảm giác, hắn sẽ chết thật sự!

Trong lúc trốn chạy, hắn mới để ý thấy quanh mình không có một ai. Bạch Tiểu Thuần sửng sốt quay đầu lại. Ở phía xa ngoài trăm trượng, hai người Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi đang bị bảy người của gia tộc Lạc Trần vây công.

Hắn thấy Đỗ Lăng Phỉ bụm miệng phun ra một ngụm máu tươi. Không chỉ hắn, là ai chứng kiến lúc này đều có thể thấy hai người ấy sẽ không trụ lại được bao lâu nữa, lúc nào cũng có thể bị chém giết, khí tuyệt bỏ mình.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần vội dừng lại. Hắn nhìn những gì đang xảy ra, thân thể đã run lại càng rung động, trong hai mắt tràn đầy tơ máu.

Hắn tự thấy từ sâu trong linh hồn, trong thân thể đang có những tiếng nói gào thét muốn dùng toàn lực mà bỏ chạy. Hắn tin rằng, với tốc độ của mình, lại có hai người kia ngăn cản tộc nhân của Lạc Trần gia tộc thì khả năng hắn chạy thoát là rất lớn.

Nếu có thể chạy thoát rồi, vừa giữ được mạng để tu hành, truy cầu đạt tới lý tưởng của hắn là trường sinh bất tử, lại vừa được tông môn ban thưởng.

Chỉ là…, nếu cư như thế mà rời đi, hình ảnh hai người Đỗ, Hầu sẽ khiến hắn day dứt cả đời. Trong tâm hắn như đang phân tách thành hai người, hai ý thức riêng biệt. Một người kếu gào hắn chạy trốn để giữ mạng, người còn lại trách hắn nếu bỏ mặc đồng môn thì cả đời sẽ không được yên thân.

Hắn hô hấp dồn dập, sau đó phát ra một tiếng gầm nhẹ. Gân xanh trên trán hắn nổi phồng, thân thể run lên. Lúc này, hắn không suy nghĩ quá nhiều, cũng không màng tới hậu quả, hắn chỉ nắm chặt nắm đấm. Bạch Tiểu Thuần biết rõ một điều…

“Bạch Tiểu Thuần ta dù sợ chết nhưng không thể cứ thế bỏ đi được!”

Đột nhiên, hắn vỗ mạnh vào ngực, tơ máu trong hai mắt càng nhiều. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào như lôi đình (sấm chớp), sau đó cả người xông thẳng về phía hai người Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi.

Tốc độ của hắn rất nhanh, lúc di chuyển tạo nên tiếng gió gào thét truyền khắp bốn phương. Thân thể Hầu Vân Phi run rẩy. Hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt không rõ là đang kinh ngạc hay vui mừng. Hắn nở nụ cười, ánh mắt trở nên quyết đoán. Không chú tâm phòng hộ mà thi triển toàn lực tấn công đám tộc nhân của Lạc Trần gia tộc.

Cùng lúc ấy, Đỗ Lăng Phỉ bị một kiếm thiếu chút nữa xuyên thấu thân thể, máu tươi tràn ra đầy miệng cũng nghe thấy tiếng gào. Hai mắt nàng đỏ thẫm không khác gì Bạch Tiểu Thuần đang từ xa lao tới.

Ca người nàng như bị lôi đình oanh kích. Nàng giật mình, nước mắt không kìm được chảy xuôi xuống hai má. Trong lòng nàng vừa có cảm giác kích động, lại có cả cảm động không tin nổi.

Nàng biết Bạch Tiểu Thuần là người sợ chết, bây giờ thấy đối phương đang lao tới, hai mắt đỏ ngàu, thân thể run rẩy, nàng không biết đối phương phải cần tới bao nhiêu dũng khí mới có thể lựa chọn ở lại, mới không chạy trốn một mình…

“Đi mau lên, tên ngốc kia! Ngươi đừng tới đây chịu chết!” Đỗ Lăng Phỉ vừa lau nước mắt vừa la lớn với Bạch Tiểu Thuần, do vậy không để ý một tên đệ tử Ngưng Khí tầng thứ sáu của Lạc Trần gia tộc đang tung một chưởng vào lưng mình.

“Rầm” một tiếng vang lên, Đỗ Lăng Phỉ phun ra máu tươi, mọi thứ trước mặt trở nên mơ hồ, thân thể nàng bị hất tung lên. Cách đó không xa, một thanh phi kiếm được một tộc nhân Lạc Trần gia tộc khác điều khiển đang gào thét đâm về phía đầu nàng.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Thuần càng hét lớn, tốc độ thân thể vốn đã đạt tới cực hạn lại bất ngờ tăng lên. “Uỳnh” một tiếng, toàn thân hắn xuyên phá bầu trời tạo thành một đạo trường hồng (hào quang màu hồng) xuất hiện phía trước Đỗ Lăng Phỉ, ôm lấy nàng, đồng thời tay còn lại tạo thành nắm quyền đánh tới thanh phi kiếm đang lao đến.

Ầm!!!

Thanh phi kiếm run rẩy, sau đó bị lực lượng đầu quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh văng lên cao.

Điều này làm đám tộc nhân của Lạc Trần gia tộc chấn động. Hai mắt Trần Việt lóe lên, lộ ra một tia giật mình nhưng nhanh chóng bị thay thế bằng sát ý.

“Tốt! Lại thêm một gia hỏa thâm tàng bất lộ. Ta nên chú ý tới ngươi sớm hơn mới phải. Không cần để ý tới hai người kia nữa, các ngươi mau

giết tên này đi.” Dứt lời, sát ý liền tràn ngập trong mắt đám tộc nhân còn lại, cả đám nhanh chóng lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Đỗ Lăng Phỉ ngây người, chưa kịp phản ứng gì thì Bạch Tiểu Thuần đã để nàng sang một bên, thân thể hắn nhoáng lên, sau đó lao về phía đối phương.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đã đỏ như máu. Lúc này hắn không còn nghĩ tới tử vong, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm là phải cứu được hai người Đỗ, Hầu. Muốn làm vậy, chỉ có cách giết chết tất cả mấy người trước mắt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã tới gần một tộc nhân có tu vi Ngưng Khí tầng thứ sáu. Người này vội bấm niệm pháp quyết, xuất ra một cái tiểu chùy tỏa hào quang đập về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Cút!” Bạch Tiểu Thuần rống lớn, tay phải mạnh mẽ nâng lên, bàn tay đập mạnh vào cái chùy nhỏ khiến nó run rẩy. Lúc va chạm, hào quang trên thân chùy tắt ngúm, sau đó bị đánh văng ra.

Tên tộc nhân thấy vậy thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thần sắc hoảng sợ. Hắn đang muốn lui về sau thì tay phải đối phương đã bấm pháp quyết, sau đó hắn thấy thanh mộc kiếm xuất hiện, dùng tốc độ nhanh như thiểm điện đâm về phía mi tâm mình.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thanh mộc kiếm xuyên thấu qua mi tâm tên tộc nhân này, sau đó mang theo máu tươi ngoặt một đường trên không rồi lao thẳng tới một tên khác.

Cùng lúc ấy, thân ảnh của tộc nhân có tu vi Ngưng Khí tầng thứ bảy lóe sáng. Hắn bấm pháp quyết, bốn phía xuất hiện sương mù bao trùm thân thể hắn rồi bay nhanh tới gần Bạch Tiểu Thuần. Hắn muốn đánh lén đối phương, nhưng thân thể Bạch Tiểu Thuần đang run rẩy, chợt tay trái hắn duỗi ra, ngón trỏ và ngón đều lóe lên hắc mang (ánh sáng màu đen) xuyên thấu qua màn sương mù phòng hộ tiến vào trong.

Toái Hậu Tỏa!

“Rắc!” một tiếng, tên tộc nhân Ngưng Khí tầng thứ bảy này mở toa mắt, lúc sương mù tan đi, hắn thấy một cánh tay đang bóp chặt lấy cổ mình. Thanh âm vang lên, cổ hắn đã bị đứt lìa.

Sự việc diễn tiến quá nhanh, từ lúc Bạch Tiểu Thuần vọt tới cho tới lúc kết thúc chỉ kéo dài vài hô hấp. Trong thời gian ấy, đã có hai tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc bị hắn giết chết.

Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi thấy vậy đều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt trợn ngược, thần sắc rung động trước nay chưa từng có.

Đỗ Lăng Phỉ đã hoàn toàn ngây dại. Bạch Tiểu Thuần ở trước mắt nàng hoàn toàn khác so với lúc trước. Hô hấp nàng trở nên dồn dập. Nàng không thể tên người trước mắt mình đây chính là sư đệ vốn luôn sợ chết và nhút nhát.

Lúc ấy, mấy tên tộc nhân khác cũng đã đồng loạt đánh tới. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến chúng kinh hãi, không chần chừ xuất ra đòn tấn công mạnh nhất của mình. Giữa không trung, có một thanh phi kiếm không ngàng gào thét, một viên châu và một tiểu đỉnh đồng loạt tấn công về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ba người không nói không rằng, cùng nhau liên thủ tấn công.

Trong ba người này, có hai người đạt tới Ngưng Khí tầng thứ sáu, một người đã tới tầng thứ bảy. Người nào cũng ra tay tàn nhẫn, không tiếc bất cứ giá nào để đuổi giết đối phương.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra những tia máu khi ba người này lại gần. Lúc đối phương đã tiến sát, cả người Bạch Tiểu Thuần co lại giống một quả bóng tròn, sau lưng chụp lên cái nồi đen lớn mà lúc đi đường Đỗ Lăng Phỉ vẫn thấy buồn cười. Cái nồi che phủ toàn thân hắn ở bên trong.

Một tiếng nổ long trời vang lên. Pháp khí là cái tiểu đỉnh của tên tộc nhân Ngưng Khí tầng thứ bảy đập mạnh lên cái nồi khiến nó run rẩy, xuất hiện rất nhiều khe nứt nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị phá hủy. Ngay sau đó, viên châu cũng tới gần, va mạnh vào mặt ngoài cái nồi. Cái nồi không chịu nổi, nổ tung thành vô số mảnh nhỏ màu đen. Thân ảnh Bạch Tiểu Thuần lựa thế xông ra, lao thẳng về tên tộc nhân có tu vi tầng thứ bảy kia.

Tên tộc nhân này biến sắc, muốn lui về sau nhưng đã muộn. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh. Toàn thân hắn hóa thành một màn sáng, kéo theo những tiếng nổ vang đâm thẳng vào người tên tộc nhân này.

Trên người tên này có chí bảo phòng ngự cũng không thể ngăn cản được. Tiếng xương vỡ vang lên liên tiếp. Bạch Tiểu Thuần túm lấy người đối phương, sau đó dùng đầu mình tiếp tục đập mạnh.

Rầm! Rầm! Rầm!

“Không!” Tên tộc nhân này phun ra mấy ngụm máu tươi, ánh mắt tuyệt vọng không làm sao thoát ra được.

Hai tên tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ sáu bị một màn này hù dọa, run rẩy tới tận đáy lòng. Một người vừa run vừa cố gắng điều khiển phi kiếm đâm về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không để thanh phi kiếm đó vào mắt, tiếp tục tấn công đối phương trong tay mình.

Lúc thanh phi kiếm tới gần rồi đâm vào người hắn, kết quả xảy ra khiến mọi người có mặt kinh hãi. Thanh phi kiếm không gây ra chút tổn hại nào tới làn da Bạch Tiểu Thuần, sau khi ca chạm liền bắn ngược về sau. Cùng lúc ấy, Bạch Tiểu Thuần hét lớn, dồn hết sức đập lên người tên tộc nhân Ngưng Khí tầng thứ bảy trong tay mình. Tên này gào thét thảm thiết, sau đó tắt lịm, khí tuyệt bỏ mình.

Hai tên tộc nhân Ngưng Khí tầng thứ sáu tới gần Bạch Tiểu Thuần thì thấy đối phương tóc tai rối bù, hai mắt đỏ như hung thú khiến da đầu chúng run lên. Lúc Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ, cả hai người không tự chủ được, vội lui lại phía sau.

Ở cách đó không xa, Trần Việt chấn động, trong óc nổ vang, vẻ mặt không thể tin được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đạo Nghĩa Trong Lòng

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Nhìn thấy hai tên tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu muốn chạy trốn, Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết chỉ một cái. Tiểu mộc kiếm rít lên, lập tức xẹt qua trên cổ của một tên tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu.

Cho đến lúc chết, trong mắt tên tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu này vẫn còn mang theo hoảng sợ cùng với sợ hãi trước nay chưa từng có.

Bọn hắn vốn phải là người đuổi giết, nhưng lúc này... Lại ngược lại, đã trở thành kẻ bị săn giết!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn, Bạch Tiểu Thuần đã giết chết bốn người!

Tên tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu cuối cùng trong đám vừa mới liên thủ vây công Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này sắc mặt tái nhợt, liều mạng rút lui, trái tim thì đang nhảy lên bang bang, thân thể đều đang run rẩy. Gã không cách nào tưởng tượng được, cái tên đệ tử Linh Khê Tông nhỏ gầy, trắng tinh ở trước mắt này, rõ ràng... lại khủng bố như thế.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hung mang, đang muốn truy kích. Nhưng đúng vào lúc này, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác nguy cơ.

Cùng lúc đó, âm thanh gấp gáp của Đỗ Lăng Phỉ cũng ngay tức khắc truyền đến.

“Coi chừng!”

Thân hình Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lùi về phía sau. Khi hắn vừa lùi lại trong nháy mắt, thì một cái đầu lâu màu tím lớn khoảng một trượng, tốc độ cực nhanh, ngay lập tức đã xuất hiện ở chỗ hắn vừa đứng, bỗng nhiên tự bạo.

Oanh một tiếng, lực tự bạo nhấc lên trùng kích, khiến cho thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động. Bất Tử Thiết Bì của hắn, lần đầu tiên cảm nhận được đau đớn, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân hình liên tục lui về phía sau.

Ra tay, chính là gã Trần Việt Ngưng Khí tầng tám.

Sắc mặt của gã khó coi, mang theo ngưng trọng. Sau khi cứu tộc nhân của mình, thân hình gã nhoáng lên một cái lao thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần. Hai gã tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu, lúc này cũng cắn răng một cái theo sau.

Ba người thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Hầu Vân Phi giãy dụa muốn đi trợ giúp, nhưng y vốn đã suy yếu, lúc trước giao chiến đã dùng hết một tia linh khí cuối cùng, giờ phút này khóe miệng tràn ra máu tươi, không cách nào xuất chiến.

Đỗ Lăng Phỉ cũng trọng thương ở trên người, giờ phút này đang lo lắng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Tất cả địch ý, tất cả thành kiến ở trong lòng về Bạch Tiểu Thuần lúc trước, đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, một lần nữa lại tràn ra máu tươi, thân thể lảo đảo sắp ngã, tốc độ cũng đã chậm lại. Ba người Trần Việt nhìn thấy thế, lại càng đuổi theo đến gần.

Nhưng nháy mắt khi ba người vừa đến gần, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên hung mang. Lúc trước hắn bị thuật pháp của Trần Việt oanh kích, dù Bất Tử Thiết Bì không có cách nào ngăn cản được toàn bộ, nhưng cũng làm tiêu tán đi hơn phân nửa, nhìn thì như suy yếu. Thậm chí máu tươi ở trên khóe miệng, tất cả đều là do hắn tận lực làm giả.

Giờ phút này tốc độ của hắn thoáng một cái bạo tăng, không phải là rút lui, mà dùng loại tốc độ tăng vọt ở trong nháy mắt này, trực tiếp lao vào đám người Trần Việt. Mục tiêu của hắn... chính là hai gã tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu kia.

Trần Việt biến sắc, đang định ngăn cản, thì bỗng nhiên có tiếng rít vòng qua vòng lại. Mộc kiếm của Bạch Tiểu Thuần đã bay tới gần chỗ của gã. Trần Việt bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, lập tức ở trước người xuất hiện một cái đầu lâu, nổ tung nhưng vẫn không cách nào có thể ngăn trở Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt gã lộ ra tàn khốc, tay áo hất lên. Lập tức một cái đèn lồng xuất hiện, trực tiếp hóa thành một cái hỏa cầu, vù một tiếng lao tới Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, hai gã tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu hoảng sợ kinh hô, cấp tốc lui về phía sau. Nhưng thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần tựa như tia chớp, toàn diện bộc phát, bay nhanh đuổi theo một người. Lúc tay phải nâng lên thì ở ngón trỏ và ngón cái có hắc mang óng ánh, hướng tới trước mặt một tên tộc nhân Trần gia, hung hăng bóp một cái.

Toái Hậu Tỏa!

Răng rắc một tiếng, tên tộc nhân Trần gia kêu lên thảm thiết, cái cổ đã bị Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ vặn đứt. Hỏa cầu sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng đã tới gần, nhiệt độ cao khuếch tán. Hắn không kịp né tránh, oanh một tiếng, hỏa cầu đã trực tiếp rơi vào thân hình của hắn.

Lúc bộc phát, có cả một biển lửa bao phủ toàn thân Bạch Tiểu Thuần. Cảnh tượng này khiến cho Đỗ Lăng Phỉ cùng với Hầu Vân Phi đều phải kinh hô.

“Bạch Tiểu Thuần!!”

Vẻ mặt của gã tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu đứng ở cách đó không xa lộ ra kinh hỉ. Gã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bị ngọn lửa thôn phệ thì

lập tức cười to.

Nhưng vào lúc này, ở trong biển lửa có một thân ảnh bỗng nhiên xông ra. Tốc độ cực nhanh, chỉ một chớp mắt đã đến ngay trước mặt gã tộc nhân Ngưng Khí tầng sáu đang cười to. Khi người này mở to mắt, đang muốn lùi lại, thì đã bị Bạch Tiểu Thuần đá cho một cước, làm cho đầu lún vào trong thân thể, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể truyền ra được, trực tiếp diệt vong.

Làm xong toàn bộ những điều này, Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, trong mắt của hắn lại càng thêm nhiều tơ máu, làn da toàn thân trên dưới xuất hiện nhiều chỗ bị bỏng, khoé miệng tràn ra máu tươi. Lúc ngẩng đầu, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào một tên tộc nhân cuối cùng của Trần gia ở nơi đây... Trần Việt.

Trần Việt bị nhìn chằm chằm vào thì thấy hơi sợ. gã có tu vi Ngưng Khí tầng tám, ở trong cả gia tộc cũng được coi như là một thiên kiêu, mặc dù không bằng thiếu tộc trưởng, nhưng ở trong tộc cũng được lão tổ thưởng thức, ngày bình thường gã lại ở trong Lạc Tinh sơn mạch chém giết hung thú, trải qua mấy lần sinh tử tôi luyện, chiến lực của bản thân cũng không tầm thường.

đối với đệ tử của Linh Khê Tông, gã không xem vào mắt, cho dù thân phận hay là địa vị của đối phương cao hơn mình, nhưng dạo gần đây gã cho rằng, những tu sĩ ở trong tông môn kia đều là những đóa hoa bị nuôi nhốt, mặc dù có thần thông bất phàm, nhưng lúc sinh tử chém giết thì tuyệt đối không bằng bản thân.

Nhưng trước mắt, gã từ chỗ Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được sự sợ hãi. Nhất là ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần vào lúc này, thậm chí còn đáng sợ hơn so với những hung thú mà gã đã gặp phải ở trong Lạc Tinh sơn mạch.

Trong ánh mắt kia ẩn chứa hung tàn, giống như muốn đem gã nuốt sống, khiến cho đáy lòng Trần Việt bay lên hàn ý.

nhất là khi nghĩ đến đối phương chỉ trong thời gian rất ngắn đã giết chết sáu người, loại thủ đoạn này khiến cho tâm thần của gã bị rung chuyển mãnh liệt. Mà điều càng làm cho gã cảm thấy không cách nào tin, đó là gã dĩ nhiên là nhìn ra, tu vi của đối phương... rõ ràng chỉ là Ngưng Khí tầng sáu đại viên mãn.

“Khí lực của hắn qua lớn, tốc độ lại cực nhanh. Người này đã tu luyện một loại thuật pháp luyện thể nào đó, hơn nữa đã tu luyện tới một trình độ nhất định rồi, cho nên mới có thể một kích tất sát!”

“Đặc biệt là phòng hộ của hắn, thật đáng sợ!”

“Mặc dù hắn không có thuật pháp gì, nhưng hắn điều khiển phi kiếm tuyệt đối không tầm thường

Chẳng những tốc độ vượt quá tưởng tượng, mà lực lượng mỗi một kiếm đều rất kinh người. Ngay cả thanh mộc kiếm kia cũng không phải chuyện đùa, phẩm giai cực cao, cho nên mới có thể thuấn sát Ngưng Khí tầng sáu!”

“Loại nhận vật này, nhất định là thiên kiêu nổi danh của Linh Khê Tông, nhưng vì sao trước nay ta chưa từng nghe thấy tên của hắn, Bạch Tiểu Thuần!” Trần Việt kinh ngạc, đồng thời cũng dâng lên chiến ý càng cường liệt. Tay phải của gã vung lên, lập tức ở trước người xuất hiện ba cái đầu lâu được làm từ ngọc thạch to bằng nắm tay.

Thần sắc của gã ngưng trọng, nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

“Lúc trước là ta xem thường ngươi, bây giờ thì hết rồi. Liền xem thuật pháp của Linh Khê Tông ngươi lợi hại, hay là Trần gia Lệ Quỷ sát đạo ta sắc bén!”

Lời vừa nói ra, Trần Việt bấm niệm pháp quyết. Lập tức ba cái đầu lâu ở xung quanh hắn giống như là sống lại, phát ra tiếng gầm nhẹ, liên tục tăng lên kích cỡ, cho đến khi đạt tới một trượng, thì lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Hô hấp của Bạch Tiểu Thuần dồn dập. Giờ phút này đầu hắn hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ suy nghĩ gì, đã sớm quên đi tử vong, mà chỉ còn xúc động muốn tiêu diệt đối phương.

Nhìn thấy những đầu lâu kia tiến đến, tay phải của hắn đột nhiên bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước. Tiểu mộc kiếm bay ra, đồng thời còn có thêm hai thanh phi kiếm nháy mắt xuất hiện. Hắn điều khiển cả ba thanh phi kiếm, hóa thành lượng lớn ánh kiếm, cùng với thân thể trực tiếp xông ra.

Lại càng có một tấm chắn nhỏ vờn quanh bốn phía quanh thân thể, tràn ra bảo quang.

Trong chốc lát, phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần đã cùng với những cái đầu lâu kia đụng chạm cùng một chỗ. Những âm thanh ầm ầm vang lên quanh quẩn, hắn cùng với Trần Việt, tốc độ cực nhanh, kịch chiến.

Trần Việt có tu vi Ngưng Khí tầng tám, hơn xa Bạch Tiểu Thuần, nhưng ở trên khí lực và phòng hộ thì lại không bằng. Hai người giao chiến nhấc lên tiếng nổ mạnh, ở trong thời gian ngắn lại sàn sàn nhau!

Cảnh tượng này khiến cho đáy lòng Đỗ Lăng Phỉ dậy sóng. Nàng nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm cả vào trong da thịt mà cũng không cảm thấy đau.

Cái bóng dáng đáng giận của Bạch Tiểu Thuần ở trong tiểu bỉ đã không còn, mà chiếm lấy, là Bạch Tiểu Thuần toàn thân lúc này giống như thiết huyết, đang giao chiến cùng với Lạc Trần gia tộc Trần Việt!

“Ta lúc trước đã trách lầm hắn... Đây mới thực sự là Bạch Tiểu Thuần...”

“Đích thật là hắn sợ chết, nhưng hắn lại có thể quay đầu lại cùng với người liều mạng chém giết. Dũng khí mà hắn cần, lớn hơn người bình thường vô số lần...” Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt chậm rãi nhiều thêm ra thần thái.

“Dù hắn sợ hãi tử vong, nhưng có thể ở trong lòng lại có sự kiên định của hắn, có đạo nghĩa của hắn, sẽ không bởi vì sợ hãi tử vong mà bỏ rơi bè bạn...”

Không bao lâu, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên. Ba thanh phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần, lúc này đã toái diệt mất hai thanh, chỉ còn lại duy nhất mộc kiếm. Mà ba cái đầu lâu kia, giờ phút này cũng vô cùng ảm đạm, linh ý bị thương, bay trở về bên người Trần Việt.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần thừa cơ đánh tới, Trần Việt phun ra máu tươi, không kịp tránh né, đã bị Toái Hậu Tỏa của Bạch Tiểu Thuần bóp trên cánh tay. Răng rắc một tiếng, xương cốt ở trên cánh tay trái của gã trực tiếp đứt gãy. Nhưng mặc dù như thế, trong miệng gã lại bay ra một thanh tiểu kiếm, trực tiếp đâm vào bả vai của Bạch Tiểu Thuần, sâu tới một tấc!

“Bạch Tiểu Thuần, hôm nay không phải ngươi chết thì chính là ta vong!” Nếu đổi là lúc khác thì Trần Việt đã sớm bỏ chiến rồi. Nhưng hôm nay có liên quan đến đại sự của toàn gia tộc, gã nhất định phải giết Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này hắn phun ra một ngụm tinh huyết, trong nháy mắt đã bị ba cái đầu lâu kia tham lam thôn phệ.

“Lệ Quỷ tranh sát!” Trần Việt gầm nhẹ, triển khai bí pháp. Trong hốc mắt của ba cái đầu lâu ở trước mặt gã đột nhiên lộ ra u mang, lại lao thẳng tới Trần Việt, điên cuồng cắn xé. Trong chớp mắt đã cắn nuốt không ít huyết nhục trên cơ thể của Trần Việt, rồi chui vào trong thân thể gã.

Cảnh tưởng quỷ dị này, khiến cho Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi nhìn mà phải hít vào một hơi. Cùng lúc đó, Trần Việt phát ra một tiếng gào thét thê lương, thân thể run rẩy, biểu lộ dữ tợn, ở bên ngoài thân thể xuất hiện lượng lớn khí đen, hóa thành một con Lệ Quỷ cao hơn một trượng!

“Chết!” Giọng nói của gã lành lạnh, nâng tay hướng về phía Bạch Tiểu Thuần nhấn mạnh một cái.

“Là ngươi chết!” Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, hai tay bấm niệm pháp quyết chỉ vào giữa không trung. Lập tức linh khí ở trong cơ thể hắn bỗng nhiên tuôn ra như ngựa hoang thoát cương, phác họa ra hình dạng của một chiếc đỉnh cực lớn ở giữa không trung.

Chính là...

Tử Khí Hóa Đỉnh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thiếu Chủ Trần Hằng

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Tử khí hóa đỉnh!” Hầu Vân Phi cùng Đỗ Lăng Phỉ đồng loạt thốt lên kinh ngạc, thần sắc cả hai đầy vẻ rung động mãnh liệt.

Đặc biệt là Đỗ Lăng Phỉ, bản thân nàng nắm được Cử trọng nhược khinh nên có thể biết rõ cảnh giới Tử khí hóa đỉnh này khó đến mức độ như thế nào. Cho dù là cả bờ Nam, kể cả tính luôn Tử Đỉnh sơn thì chắc chắn cũng không có bao nhiêu người nắm giữ được thần thông này.

Một tiếng nổ vang, đại đỉnh va chạm thẳng vào Lệ quỷ, cả mặt đất đều trở nên chấn động. Lệ quỷ kêu gào đầy thảm thiết rồi cả thân thể nhanh chóng sụp đổ xuống, hóa thành một đám hắc khí tản ra xung quanh, để lộ ra thân ảnh Trần Việt đang hấp hối.

Trần Việt phun ra máu tươi, cả người rơi rầm xuống mặt đất. Gã nhìn đại đỉnh đang dần tiêu tán trên không trung, sắc mặt đầy đắng chát thì thào nhỏ.

“Tử Khí…hóa đỉnh…” Nói xong gã gắng gượng nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một cái rồi cứng đờ người, tuyệt khí bỏ mình. Lúc nãy gã thi triển ra bí pháp vốn đã gây ra thương tổn cho bản thân, rồi còn bị Tử khí hóa đỉnh phá đi thần thông, đến cả Lệ quỷ do bản thân nuôi dưỡng ra cũng bị toái diệt nên gã sao có thể sống sót được.

Cho đến khi chết, gã vẫn trợn trừng mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Trần Việt tử vong, cả người cũng chợt thả lỏng xuống, lúc này linh khí trong cơ thể hắn đã hoàn toàn cạn kiệt, đầu óc choáng váng. Như một trái bóng da đã bị xì hơi, hắn đứng đó run rẩy, cả người loạng choạng như sắp ngã xuống, sắc mặt cũng trở nên ảm đạm. Mãi cho đến lúc này hắn còn chưa dám tin bản thân vậy mà có thể giết chết một lúc hết cả đám người.

Nhớ lại mọi chuyện vừa mới xảy ra, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trong miệng ngòn ngọt, rồi trào ra máu tươi thêm lần nữa.

"Ta đổ máu…ta…thiếu chút nữa thì đã bị giết chết!!!" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn bộ cơ thể đều đau đớn, hơn nữa vết thương tại bả vai còn mang đến cho hắn cảm giác đau đớn không cách nào có thể gắng gượng được, rất nhiều chỗ trên da hắn cũng bị đốt cháy. Cái loại đau đớn âm ỉ này khiến Bạch Tiểu Thuần nhớ lại từng tràng chiến đấu khi trước, nghĩ đến lại run rẩy cả người.

"Ta…sao ta lại quay trở lại chứ….Vừa rồi chỉ cần không cẩn thận một chút, nói không chừng mạng nhỏ này cũng phải bỏ lại…Gần non nửa đời Bạch Tiểu Thuần ta đều ổn thỏa, thế nào mà lúc nãy lại xúc động như vậy chứ…" Bạch Tiểu Thuần nghĩ lại lúc nãy mà thấy sợ hãi, cảm thấy đầy hối hận. Bỗng nhiên lúc này lại có một cảm giác đàn hồi kinh người, rồi một thân thể lồi lõm hoàn mỹ, mang theo cả mùi thơm xử nữ mềm mại nhào vào trong ngực hắn, chính lại là Đỗ Lăng Phỉ!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, nhưng ngay sau đó biểu lộ đầy trang nghiêm, một phen ôm lấy Đỗ Lăng Phỉ, nhẹ giọng nói.

"Đỗ sư tỷ đừng sợ, có Bạch Tiểu Thuần ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng không thể làm tổn thương ngươi được đâu!" Nói xong, bàn tay của hắn bất tri bất giác cũng đặt ngay xuống cái chỗ đang cong lên kia…

"Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi…" Đỗ Lăng Phỉ kích động đến rơi nước mắt, còn chưa kịp phản ứng gì thì bất giác mới nhận ra bản thân lại đang dựa vào trong ngực Bạch Tiểu Thuần, cũng nhận ra được một bàn tay còn đang sờ soạng phía sau mình. Mặt nàng bất giác nóng bừng lên,

nhanh chóng bước lùi về phía sau vài bước, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy giận dữ.

Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng, trong lòng vẫn còn đầy dư vị, thầm nghĩ quả nhiên Đỗ Lăng Phỉ không hổ danh là một trong năm đại mỹ nhân bờ Nam này, nội dáng người này cũng đủ để ngạo thị thiên hạ rồi a.

Lúc này sắc mặt Hầu Vân Phi cũng đầy cổ quái, y vội ho một tiếng rồi cười cười nhìn Bạch Tiểu Thuần,

“Bạch sư đệ, mấy chuyện này đợi sau này có thêm thời gian thì hãy tính tiếp vậy. Bên phía gia tộc Lạc Trần nhất định còn có thể xuất động thêm một đám người nữa truy sát chúng ta, không chừng lúc này chính là người mạnh nhất, chỉ đứng sau lão tổ Trúc cơ kia tới đây a. Chúng ta nên tranh thủ thời gian chạy trốn thật nhanh.”

Bạch Tiểu Thuần nghe xong lập tức run lên. Mấy người vừa rồi là hắn phải liều hết thảy mới giành được thắng lợi. Vừa nghĩ tới chuyện đối phương còn có thể xuất động thêm nhiều cường giả giống như Trần Việt vừa rồi, hắn chợt run rẩy, sắc mặt đầy ảm đạm mà nhìn dáo dác khắp xung quanh, rồi nhanh chóng rụt cổ gật gật đầu liên hồi.

“Đúng đúng đúng, đi nhanh, chúng ta phải tranh thủ thời gian chạy trốn!” Vừa nói xong, hắn nhanh chân chạy đi trước. Bộ dạng sợ chết này hoàn toàn trái ngược với cái bộ dạng thiết huyết vừa rồi, nhưng Đỗ Lăng Phỉ cũng không còn cảm thấy chán ghét nữa, mà còn thấy có chút đáng yêu. Lúc này cũng vội vàng chạy theo, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lại nghĩ tới một màn chiến đấu điên cuồng của đối phương vì cứu mình vừa rồi, trong mắt nàng càng thêm nhu hòa.

Hầu Vân Phi lắc đầu, tiến tới lấy toàn bộ túi trữ vật trên người đám tộc nhân của gia tộc Lạc Trần, đuổi theo đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch sư đệ, chiến lợi phẩm của ngươi này.”

Bạch Tiểu Thuần cũng không kịp nhìn kỹ mà gom hết vào trong ngực áo. Lúc này hắn cũng không thể kềm chế được bản thân đang run rẩy, chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn, đó chính là phải chạy trối chết.

Tại Lạc Tinh sơn mạch, bên trong cung điện dưới mặt đất, ngay khi Bạch Tiểu Thuần đánh chết tên tộc nhân đầu tiên của gia tộc Lạc Trần, thì trong số những tiết điểm của trận pháp xung quanh huyết hồ bỗng nhiên có một tiết điểm nổ ầm một tiếng, rồi trực tiếp vỡ nát ra, huyết dịch bên trong tiết điểm cũng khô héo đi.

Một màn này khiến cho đám tộc nhân đồng loạt sững sờ, chỉ là bọn họ còn chưa kịp phản ứng, thì sau đó đến lượt cái tiết điểm thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm…

Trong tiếng nổ vang liên tiếp, toàn bộ các tiết điểm kia cũng lần lượt vỡ nát ra.

Chuyện xảy ra khiến cho toàn bộ tộc nhân Lạc Trần đều giật mình biến sắc, thậm chí lão tổ gia tộc Lạc Trần đang bên trong huyết hồ cũng chậm rãi mở mắt ra.

“Trần Việt…vậy mà cũng có thể bị chém giết!”

“Chết hết rồi, bảy người ra ngoài, vậy mà đều bị chết hết!”

“Sao có thể như vậy được chứ, bảy người bọn hắn chỉ truy sát hai tên đệ tử ngoại môn mà thôi. Chẳng lẽ Linh Khê tông đã biết chuyện của chúng ta mà phái tu sĩ Trúc cơ tới đây!” Cả đám tộc nhân Lạc Trần bốn phía nhất thời không còn kìm chế được nữa mà chợt xôn xao hẳn lên, thậm chí có không ít người lộ ra vẻ sợ hãi trên mặt.

“Ồn ào!” Ngay khi bọn hắn còn đang kinh hô lên, thì một giọng nói già nua mà lạnh như băng từ lão giả bên trong Huyết hồ truyền tới, thanh âm như tiếng Thiên lôi ầm ầm vang lên trong tâm thần của tất cả mọi người, khiến cho cơ thể mọi người run lên. Nguyên một đám mới bắt đầu yên lặng lại, tâm thần bất ổn nhìn về phía lão tổ gia tộc mình.

“Nghịch thiên cải mệnh, khu trừ ấn kí trong huyết mạch vốn chính là cơ hội ngàn năm có một của tộc ta. Một khi đã quyết định, thì không được phép suy nghĩ lung tung. Nếu như có tu sĩ Trúc cơ bước vào trong trận pháp của lão phu thì ta sẽ phát giác ra đầu tiên. Bây giờ…còn không có tu sĩ Trúc cơ đến, cũng không có tin tức gì truyền ra ngoài được, các ngươi nhắng cái gì?” Lão giả chậm rãi nói. Sắc mặt lão cũng đầy khó coi, nếu không phải bản thân lão bắt buộc chủ trì trận pháp trọng yếu này, không cách gì đi ra ngoài được thì lão đã nhanh chóng đi ra diệt sát đám Bạch Tiểu Thuần từ lâu rồi.

Một khi lão ra ngoài, rời khỏi cái Nghịch huyết trận pháp nhằm đưa gia tộc thoát khỏi sự khống chế của Linh Khê tông, thì chắc chắn sẽ phải thất bại trong gang tấc. Thậm chí còn phải chịu cắn trả ngược trở lại, lão có thể gắng gượng sống sót, nhưng tất cả tộc nhân nhất định trong nháy mắt đó sẽ bị nghịch chuyển huyết dịch đến chết.

“Không nhất định là tu sĩ Trúc cơ mới giết ngược được toàn bộ đám người Trần Việt, có thể trong hai tên đệ tử ngoại môn kia có kẻ đã che dấu tu vi, cũng có thể có trọng bảo trên người!”

“Cho dù có che dấu tu vi thì tối đa cũng chỉ là Ngưng khí tầng tám mà thôi, còn nếu như có trọng bảo đến mức đó…uy lực của trọng bảo càng lớn, hạn chế khi tu sĩ Ngưng khí thi triển ngày càng nhiều.”

“Hằng!” Ánh mắt lão giả chợt lóe sáng, đưa tay phải vỗ lên một chỗ của huyết hồ cạnh mình. Huyết hồ lập tức trở nên cuộn trào, rồi một thanh niên mặc huyết bào cũng chậm rãi bay lên từ trong hồ này.

Bộ dáng vị này vô cùng tuấn mỹ, gương mặt đầy góc cạnh. Lúc này gã đột nhiên mở hai mắt, một màu huyết quang nhàn nhạn tản ra, khí thế của gã cũng trong chớp mắt này tăng vọt lên. Xung quanh người gã, lúc này còn có thêm chín Lệ quỷ huyết sắc mờ ảo đang hướng về bốn phía gầm rú đầy dữ tợn.

Ngay khi nhìn thấy gã thanh niên này xuất hiện, đám tộc nhân bốn phía đều phấn chấn hẳn lên, đồng thời đồng loạt cúi đầu bái kiến gã.

“Hằng, ngươi thân là thiếu chủ gia tộc Lạc Trần ta, ngoại trừ lão phu thì ngươi cũng là người có tu vi mạnh nhất, đã là Ngưng khí tầng chín … đủ để đảm nhiệm được chuyện lần này. Ngươi mang theo chín người cùng ra ngoài…truy sát toàn bộ ba tên đệ tử ngoại môn Linh Khê tông!” Lão giả nhìn về gã thanh niên, ánh mắt lộ ra vẻ hiền lành và thưởng thức hiếm có, cả giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn không ít.

“Bọn hắn còn chưa chết, thì ta sẽ không trở về.” Ánh mắt gã thanh niên lạnh buốt, nghe vậy bèn gật nhẹ đầu. Rồi cả người gã bật lên, chín hư ảnh huyết sắc xung quanh gã chợt biến thành huyết vụ bên dưới chân, nhìn gã như đang cưỡi mây lướt gió bay ra khỏi huyết hồ rồi lơ lửng giữa không trung. Sau khi gã chỉ tay chọn lấy chín tộc nhân trong gia tộc, thì mười người cũng nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, bên trong đình viện của gia tộc Lạc Trần, mười thân ảnh gào thét lao ra. Gã thanh niên tên là Trần Hằng kia phất tay lên, dưới chân mỗi người đều xuất hiện một đám huyết vụ, nhanh chóng mang theo toàn bộ mọi người cùng phi hành.

Tốc độ đám người cực nhanh, vượt trội hẳn so với tốc độ chạy băng băng trên mặt đất. Trong nháy mắt đó, bọn hắn nhanh chóng dựa theo chỉ dẫn của huyết mạch, gào thét hướng về phía đám người Trần Việt tử vong mà đi.

Mười người này, ngoại trừ Trần Hằng có tu vi Ngưng khí tầng chín, thì người yếu nhất cũng có tu vi Ngưng khí tầng bảy, trong đó còn có năm người có tu vi ngang bằng với Trần Việt là Ngưng khí tầng tám.

Đây chính là đội hình mạnh nhất mà gia tộc Lạc Trần có thể xuất động ra được.

Một nén nhang sau, mười người Trần Hằng đã nhanh chóng gào thét chạy ra khỏi rừng rậm của Lạc Tinh sơn mạch. Lúc này, bọn hắn đang đứng tại nơi bảy người Trần Việt đã tử vong.

Nhìn những thi thể kia, ngoại trừ Trần Hằng, thì tất cả mọi người đều giật mình mà biến đổi sắc mặt.

Sắc mặt Trần Hằng đầy lạnh giá xem xét những thi thể trên mặt đất, khi nhìn thấy mấy thi thể tộc nhân bị bẻ gãy cổ, trong mắt gã lộ ra u quang nhàn nhạt.

“Tu sĩ Luyện thể!”

Rồi gã chợt nhoáng người lên, đến cạnh thi thể của Trần Việt. Sau mấy hơi thở cúi đầu xem xét, gã bỗng nhiên có chút suy nghĩ, sau đó đưa tay phải lên nhấn xuống mặt đất một cái rồi khép chặt hai mắt lại. Rất nhanh sau đó, hai mắt gã cũng mở ra.

“Có ý tứ, đúng là chấn động của Tử khí hóa đỉnh còn sót lại…”

“Đây là một tên tu sĩ tu đồng thời tu luyện pháp thể, lực lượng thân thể cường hãn, uy lực thuật pháp lại kinh người, khó trách có thể chém giết được đám người Trần Việt.”

“Tên này hẳn là một trong những thiên kiêu của Linh Khê tông đây, là Thượng Quan Thiên Hữu? Hay là Lữ Thiên Lỗi? Trong mắt Trần Hằng chợt hiện lên ánh hung tàn, mà bên trong ánh sáng lóe lên đó là một cỗ chiến ý nồng đậm.

“Các ngươi nhanh chóng tản ra tìm kiếm khắp nơi, nếu có phát hiện gì cần phải phát ra tín hiệu ngay lập tức!” Trần Hằng đứng dậy, giọng nói đầy băng hàn. Một đám chín người kia nhanh chóng cúi đầu đồng ý, đồng thời mỗi người cũng tách ra tìm kiếm toàn lực.

“Phạm vi trận pháp này rất lớn, nếu không mất nửa tháng thì sẽ không cách nào ra khỏi nơi này được. Các ngươi…trốn không thoát!” Trần Hằng hừ lạnh, cũng chọn cho mình một hướng rồi bay nhanh đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nương Tựa Lẫn Nhau

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Giờ phút này đã là hoàng hôn của ngày hôm sau, ba người Bạch Tiểu Thuần đang vội vã bay nhanh, thỉnh thoảng lại lấy ra ngọc giản thử truyền tin, nhưng thủy chung vẫn không có cách nào liên hệ được với tông môn, dù rất nóng vội, nhưng lại không có cách nào.

Cũng may đan dược có đủ, ở trong tui trữ vật của bay người Lạc Trần gia tộc bị Bạch Tiểu Thuần giết chết cũng có một ít, mặc dù không bằng của Linh Khê Tông, nhưng vào lúc này thì vẫn còn tốt hơn là không có.

Dưới sự trợ giúp của đan dược, Đỗ Lăng Phỉ cùng với Hầu Vân Phi giữ vững tinh thần, đè xuống thương thế, cùng với Bạch Tiểu Thuần ở trong bóng đêm đi về phía trước.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần run như cầy sấy, bất luận gió thổi cỏ lay gì đều khiến hắn ra một đầu đầy mồ hôi lạnh, tinh thần luôn bị kéo căng, hai mắt lại càng nhiều tơ máu. Nhất là đau đớn ở trên thân thể, thỉnh thoảng lại khiến cho hắn nhe răng nhếch miệng.

Cái đau đớn này không phải là không thể nhịn được, so sánh với lúc hắn tu hành Bất Tử Trường Sinh Công còn xa xa không bằng. chỉ là đau đớn của Bất Tử Trường Sinh Công là do tu hành, nhưng hôm nay, trên người hắn có rất nhiều chỗ huyết nhục mơ hồ, hắn lo lắng thương thế chuyển biến xấu, sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nên không khỏi mặt ủ mày chau.

Nếu đổi là ngày thường thì nhất định là Đỗ Lăng Phỉ sẽ thấy khinh bỉ, cũng càng xem thường Bạch Tiểu Thuần, nhưng lúc này thái độ của nàng đã hoàn toàn nghịch chuyển, trong mắt lộ ra nhu hòa, liên tục ở bên cạnh an ủi Bạch Tiểu Thuần.

“Không có chuyện gì đâu, Bạch sư đệ đừng sợ. Chút tổn thương ấy thoạt nhìn thì nghiêm trọng, nhưng thực ra không tổn thương tới tính mạng đâu.”

“Ngươi đừng nhúc nhích, ta bôi cho ngươi một ít thuốc mỡ...”

Nhìn bộ dạng nhe răng nhếch miệng của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù đang ở trong nguy cơ, nhưng Đỗ Lăng Phỉ vẫn che miệng cười khẽ. Trong nụ cười mang theo một tia suy nghĩ không nói rõ.

Nàng biết Bạch Tiểu Thuần sợ chết. Nhưng càng biết rõ điều ấy thì nàng lại càng bị sự trở về lucc trước của Bạch Tiểu Thuần làm rung động tâm thần. Nàng cảm thấy ở trên người Bạch Tiểu Thuần ở trước mắt này, có một loại dũng khí vượt xa người khác.

Loại dũng khí này đã ngưng tụ ra một cái thân ảnh đầy thiết huyết mà nàng khó có thể quên.

Dưới sự an ủi của Đỗ Lăng Phỉ, đáy lòng Bạch Tiểu Thuần không nhịn được đắc ý, thầm nghĩ mình dốc sức liều mạng một lần dường như cũng không tệ lắm, rõ ràng lại được Đỗ Lăng Phỉ tiểu mỹ nhân này chăm sóc ôn nhu như vậy.

Hầu Vân Phi nhìn chuyện này, trong mắt cũng thấy vui vẻ. Ở trong cuộc trốn chạy này, bọn hắn khó mà có được một tia ôn hòa, nhất là cảm giác sống nương tựa lẫn nhau này, càng làm cho mối quan hệ giữa ba người thêm phần gắn bó.

“Nếu chúng ta có thể trở về tông môn. Bạch sư đệ, Đỗ sư muội, ân này, cả đời không quên!” Hầu Vân Phi ngưng trọng nói.

“Nếu có thể trở về tông môn...” Trong mắt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra vẻ mong ước, nhưng rất nhanh lại than nhẹ một tiếng, nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, đáy lòng đắng chát. Nàng hiểu rõ, lần này khả năng ba người mình có thể sống sót trở về là... cực kỳ nhỏ bé.

Bạch Tiểu Thuần cũng trầm mặc.

Thời gian trôi qua, nhoáng một cái đã trôi qua hai ngày. Ba người gần như không có nghỉ ngơi bất kỳ lúc nào, toàn lực bay nhanh, trên đường cũng nhiều lần lấy ra ngọc giản thử truyền về tin tức, nhưng thủy chung vẫn thất bại.

Thương thế của Hầu Vân Phi đã nặng thêm, sắc mặt của Đỗ Lăng Phỉ cũng dần dần tái nhợt. Mỏi mệt cùng với thương thế, khiến cho tinh thần của hai người rệu rã.

“Đáng tiếc là chúng ta không thể nào ẩn núp, phải nhanh truyền tin tức về cho tông môn. Dựa theo tính toán của ta, thì cái nghi thức kia của Lạc Trần gia tộc cũng đã sắp hoàn thành. Một khi hoàn thành... vị lão tổ Trúc Cơ kia sẽ đích thân xuất hiện, dù chúng ta có trốn kỹ, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.” Hầu Vân Phi than nhẹ, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ nói ra.

Đúng lúc này, vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên biến đổi, kéo Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi đến bên một khe núi, đột nhiên ngồi xổm xuống.

Sắc mặt hai người biến hóa, lập tức im lặng.

Cũng không lâu lắm, bỗng nhiên, ở trên bầu trời có một đạo trường hồng gào thét bay qua. Đạo trường hồng kia là một mảnh huyết vụ, ở trong đó là một gã tộc nhân Lạc Trần gia tộc Ngưng Khí tầng tám đang cúi đầu dò xét mọi nơi. Bởi vì lúc vừa nãy Bạch Tiểu Thuần kịp thời né tránh, nên tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc này cũng không dừng lại ở đây quá lâu, bay về phía xa xa.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần nhảy lên phanh phanh, nhìn thân ảnh của đối phương đi xa, trong mắt lại nhiều thêm tơ máu. Nhưng hắn biết là mình không thể ra tay, trừ phi là có thể thuấn sát người này, nếu không thì sợ rằng không được bao lâu, sẽ càng có nhiều tộc nhân Lạc Trần gia tộc xuất hiện.

“Bọn hắn đuổi theo tới...” Đáy lòng Đỗ Lăng Phỉ than nhẹ, nhìn Bạch Tiểu Thuần, do dự một chút. Nàng đang định nói cái gì đó thì đã bị Bạch Tiểu Thuần kéo về phía trước bay nhanh.

Dọc đường, cả ba người càng thêm trầm mặc, bốn phía trời đất dường như đều có áp lực, khiến cho lòng người dâng lên cảm giác bất an. Dường như bóng ma tử vong càng lúc càng lớn, muốn đem cả ba người đè sập.

“Chúng ta vẫn còn hi vọng!” Hầu Vân Phi bỗng nhiên lên tiếng.

“Lão tổ của Lạc Trần gia tộc kia chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, tuy cường đại vượt xa chúng ta, nhưng trận pháp của hắn không có khả năng là vô biên vô hạn. Lão tổ của Hầu gia ta cũng là tu sĩ Trúc Cơ, ta đã từng may mắn nhìn thấy lão nhân gia ông ta bố trí một cái trận pháp, có thể bao trùm phạm vi ngàn dặm. Điều này còn cần phải đi lạc ấn một số tiết điểm từ trước mới có thể.”

“Ý của Hầu sư huynh là dù lão tổ của Lạc Trần gia tộc này có chuẩn bị từ trước, thì cũng không vượt qua phạm vi vạn dặm quá nhiều!” Trong mắt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra hào quang, lập tức nói ra.

“Không sai, cho nên chúng ta cách Lạc Trần gia tộc càng xa, thì cơ hội sử dụng ngọc giản truyền tin để liên hệ với tông môn càng lớn. Chỉ cần đem tin tức truyền về được cho tông môn thì chúng ta sẽ được cứu!” Hầu Vân Phi chắc chắn nói.

“Phạm vi vạn dặm. Dựa theo tốc độ của chúng ta, thì còn cần khoảng sáu ngày...” Bạch Tiểu Thuần thì thào, cắn răng, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi bọn hắn trốn trốn tránh tránh, liên tục mấy lần bắt gặp bóng dáng tộc nhân Lạc Trần gia tộc, mỗi một lần đều nhờ Bạch Tiểu Thuần có nhạy cảm đặc thù với nguy cơ mà tránh đi được.

Nhưng loại tập trung tinh thần cao độ này, hơn nữa lại không ngừng nghỉ chạy vội, khiến cho hai người Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi ngày càng mệt mỏi, sắc mặt cũng từ từ tái nhợt.

Mà thương thế của Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi cũng ngày càng trầm trọng, tốc độ dần dần chậm chạp. Đến cuối cùng, gần như là Bạch Tiểu Thuần một người kéo lấy hai người bọn họ về phía trước.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần càng thêm cẩn thận. Tính cách hắn ưa thích ổn thỏa, tâm tư nhanh nhạy, lại rất nhạy cảm với nguy hiểm, nên dưới sự cảnh giác của hắn, ba người liên tiếp sống qua ba ngày.

Ba ngày này, ba người trốn trốn tránh tránh, Bạch Tiểu Thuần đã mệt mỏi không chịu nổi, thần sắc tiều tụy. Lúc tiến vào một sơn cốc, còn chưa chạy được vài bước, tâm thần Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên nhảy lên, lập tức mang hai người Đỗ, Hầu trốn sau một tảng đá lớn. Nhưng chỉ sau một thoáng, có tiếng gào thét từ trên bầu trời nháy mắt truyền đến, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên đẩy hai người, thân thể cấp tốc lui về phía sau.

Oanh một tiếng, một đạo ánh trắng từ giữa không trung rơi xuống, trực tiếp đánh lên tảng đá kia làm nó sụp đổ tứ tán. Hầu Vân Phi phun ra máu tươi, khóe miệng Đỗ Lăng Phỉ cũng có máu tươi tràn ra. Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trên bầu trời truyền đến.

“Thì ra các ngươi trốn ở chỗ này!”

Chỉ thấy một tên đệ tử Ngưng Khí tầng bảy đang đứng ở trên huyết vụ, tay trái cầm một tấm gương, lúc này tay phải đang vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản, đang định truyền tin.

“Không thể để cho hắn truyền tin!” Hầu Vân Phi gấp gáp, Đỗ Lăng Phỉ sắc mặt tái nhợt, đang định miễn cưỡng thi triển phi kiếm.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thuần sắc mặt tái nhợt đang lui về phía sau, thân thể run rẩy, tròng mắt đỏ lên, hung hăng cắn răng một cái. Khi thân hình đang lui về phía sau thì bỗng nhiên đạp mạnh một cái, đùi phải của hắn run run, ngưng tụ toàn bộ khí huyết. Oanh một tiếng, mặt đất phía sau hắn vỡ vụn, thân hình hắn đột nhiên bật khỏi mặt đất, cả người bay vọt lên, tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo trường hồng.

Ở trong khoảnh khắc tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc kia đang muốn truyền tin, Bạch Tiểu Thuần đã vù một tiếng, trực tiếp nhảy vọt trước mặt người này. Gã tộc nhân Lạc Trần gia tộc này biến sắc, không kịp truyền tin, lập tức lui về phía sau, bấm niệm pháp quyết. Tấm gương ở trên tay trãi của gã đột nhiên lóe lên hào quang, bay ra mấy đạo ánh sáng trắng, phóng tới Bạch Tiểu Thuần.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hung mang, lại không có chút nào né tránh, mặc kệ cho mấy đạo ánh sáng tránh kia đánh lên trên người, thân hình vọt tới trước. Trong nháy mắt, khi tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc kia còn đang hoảng sợ, hắn đã đến ngay bên cạnh, hai ngón tay lóe lên hắc mang, trực tiếp chụp vào cổ của gã, hung hăng bóp mạnh.

Toái Hậu Tỏa!

Răng rắc một tiếng, tên tộc nhân Ngưng Khí tầng bảy này mở to mắt, trong miện phun ra máu tươi, khí tuyệt bỏ mình. Cho đến lúc chết, gã vẫn chưa kịp truyền tin.

Giờ phút này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần cũng có máu tươi tràn ra, một phát đoạt lấy túi trữ vật của đối phương rồi trở về bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ. Thân hình của hắn lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống, cắn thoáng vào đầu lưỡi một cái để giữ vững tinh thần.

“Đi!” Hắn kéo Đỗ Lăng Phỉ cùng với Hầu Vân Phi.

“Thả ta ra!” Hầu Vân Phi bỗng nhiên mở miệng.

“Hai người các ngươi đi đi, như vậy tốc độ của các ngươi sẽ nhanh hơn không ít.” Hầu Vân Phi nhìn Bạch Tiểu Thuần và Hầu Vân Phi, quyết đoán nói.

“Bạch sư đệ, một mình ngươi...” Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu. Những lời này của Hầu Vân Phi, mấy ngày trước nàng đã định nói rồi, lúc này đang muốn mở miệng.

“Câm miệng! Ta sợ chết như vậy mà còn dốc sức liều mạng. Các ngươi không thể làm cho ta công cốc dốc sức liều mạng. Đi thì cùng đi!” Bạch Tiểu Thuần gào lên, cắt ngang lời nói của Hầu Vân Phi và Đỗ Lăng Phỉ, tiếp tục lôi Hầu Vân Phi cùng với Đỗ Lăng Phỉ, đột nhiên xông ra. Hai người trầm mặc, không nói nữa, nhưng cảm giác cảm động này đã in thật sâu ở tận đáy lòng.

Bạch Tiểu Thuần càng thêm cẩn thận, liên tục cải biến phương hướng, mấy lần đã tránh được sự đuổi giết của Lạc Trần gia tộc. Lại ba ngày nữa trôi qua, lúc hoàng hôn, trên bầu trời có tia chớp xẹt qua, mây đen tràn ngập. Dần dần nước mưa đổ xuống, hạt mưa to như hạt đậu rơi vung vãi trên mặt đất, khiến cho toàn bộ đất trời đều truyền đến những âm thanh ào ào.

Lại càng có hơi lạnh tràn ra. Thân hình của Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi run lên, bị khí lạnh này đánh vào, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Bạch Tiểu Thuần rất nôn nóng, biết hai người không chịu được hơi lạnh, vì vậy mà đã tìm được một sơn động, đốt lửa lên.

Sau khi ngăn chặn ánh lửa không lộ ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, nhìn qua hai người Đỗ Lăng Phỉ.

Đống lửa phát ra âm thanh bùng cháy, tràn ra hơi ấm, dần dần xua đi rét lạnh ở bên ngoài. Sắc mặt của Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi dần dần khôi phục được một ít, nhưng vẫn còn tái nhợt.

Ở trong sơn động này, ba người trầm mặc không nói, đều nhìn vào đống lửa, trong lòng mỗi người đều dâng lên mỏi mệt.

“Còn có ba ngày nữa là chúng ta có thể chạy ra ngoài vạn dặm. Ha ha, chờ chúng ta trở về tông môn, lập được đại công này, các ngươi nói xem tông môn sẽ ban thưởng cho chúng ta như thế nào?” Bạch Tiểu Thuần ha ha cười, phá vỡ trầm mặc.

Đỗ Lăng Phỉ nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt nhu hòa.

Hầu Vân Phi muốn cười, nhưng lúc vừa mở to miệng, lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân thể lung lay sắp đổ.

Mấy ngày hôm nay chạy trối chết, đan dược đều đã dùng hết rồi.

Bạch Tiểu Thuần lập tức đứng lên, vừa muốn đi qua xem xét thì bỗng nhiên thần sắc của hắn biến đổi, tay áo đột nhiên hất lên, chắn trước hai người. Những hòn đá ngăn ở cửa động để chặn lại ánh lửa kia, lúc này đang bị người ở bên ngoài dùng đại lực, trực tiếp oanh mở!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Chúng Ta Đều Phải Sống Sót!

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Tiếng nổ mạnh vang lên quanh quẩn. Những hòn đá bắn ra bị Bạch Tiểu Thuần đánh văng ra, khí lạnh từ bên ngoài dũng mãnh ùa vào làm cho đống lửa lay động. Nhờ có ánh lửa, có thể nhìn thấy được ở bên ngoài sơn động, đang có một đại hán.

Đại hán này cực kỳ khôi ngô, đang cầm một cây trường thương ở trong tay, ánh mắt lộ ra hàn mang, một thân tu vi j tầng tám, bộ dáng thoạt nhìn còn cường hãn hơn so với gã Trần Việt kia một ít.

“Thiếu chủ phán đoán rất chính xác, ngày mưa rét như thế này, các ngươi có thương thế trên người, không chịu nổi hơi lạnh, chắc chắn là sẽ tránh né. Trần mỗ liên tục tìm kiếm trên trăm tòa núi, quả nhiên đã tìm được các ngươi.”

Gần như ngay khi đại hán này vừa mở miệng, thì thân hình của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên xông ra. Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ hung tàn, trong nháy mắt liền đã giao thủ với đại hán này. Âm thanh rầm rầm quanh quẩn, gã đại hán này nhìn thì giống như cuồng ngạo, nhưng ở bên trong lại luôn luôn cảnh giác, căn bản là không có đi vào bên trong sơn động, thân thể lập tức lui về phía sau.

Trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần liền đuổi theo ra khỏi sơn động, ở trong cơn giông kéo đến, ở trong những giọt mưa rơi vãi, liên tục giao thủ cùng với đại hán này.

Nhưng rõ ràng, đại hán này căn bản là không công kích mà chỉ toàn lực phòng hộ. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy vậy, trong lòng đánh bộp một tiếng, biết là không ổn, cắn răng, không tiếc bị tổn thương, điên cuồng lao qua chém giết.

Gió lạnh thổi tới, dập tắt đống lửa ở trong sơn động. Hầu Vân Phi giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lại một lần nữa phun ra máu tươi. Đỗ Lăng Phỉ cắn răng, miễn cưỡng điều khiển phi kiếm, đứng dậy đuổi theo ra ngoài, đứng ở bên ngoài sơn động bấm niệm pháp quyết, trợ giúp cho Bạch Tiểu Thuần đang kịch chiến với gã đại hán này.

Một lát sau, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra ở trong đêm giông bão. Ngực của đại hán kia đã bị một thanh mộc kiếm xuyên thấu. Còn về phần thanh trường thương ở trong tay gã, trước khi chết, cũng đã đam vào đùi phải của Bạch Tiểu Thuần, dù không xuyên qua, nhưng cũng đâm vào non nửa.

“Các ngươi trốn không thoát, Thiếu chủ sẽ đến rất nhanh thôi!” Gã đại hán gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong miệng ộc ra máu tươi, nghiêng đầu một cái, khí tuyệt bỏ mình.

Sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, thân thể run rẩy. Bởi vì để nhanh chóng săn giết được người này, mà hắn đã không tiếc tổn thương để đổi giết. Giờ phút này đùi phải đang truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt, lúc cúi đầu xuống, mưa rơi lên trên người làm toàn thân hắn ướt sũng, máu loãng nhuộm đỏ cả mặt đất dưới chân. Cả nửa người của hắn đều đã rét lạnh rồi.

Đỗ Lăng Phỉ lảo đảo chạy tới, nhìn thấy đùi của Bạch Tiểu Thuần, nước mắt nàng chảy xuống, đi tới bên cạnh hắn, giúp hắn chậm rãi rút thanh trường thương kia ra.

Quá trình này giống như là đang xé rách huyết nhục xương cốt. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhưng lại không kêu lên một tiếng. Lời nói của đối phương trước khi chết, còn có thời gian bị kéo dài, khiến cho tâm của hắn đã sớm trầm xuống thật sâu.

Hắn thậm chí còn cảm nhận được tiếng gió chấn động ở bốn phía. Hắn hiểu được, lần đuổi giết này, tất cả tộc nhân của Lạc Trần gia tộc đều sẽ xuất hiện.

Không bao lâu, Đỗ Lăng Phỉ đã nâng Bạch Tiểu Thuần trở về tới trong sơn động. Thanh trường thương kia bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi. Trong sơn động, Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, đùi phải của hắn rất đau, nhưng cũng may là không bị tổn thương đến xương cốt, giờ phút này đã được băng bó. Mặc dù có ảnh hưởng, nhưng lúc này nguy cơ sinh tử ở trước mắt, nên cũng coi như là không có gì.

“Chúng ta đi ngay bây giờ, Lạc Trần gia tộc tùy thời sẽ đến!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, đứng dậy.

Lại nhìn Hầu Vân Phi, lúc này đã hấp hối. Mấy ngày giày vò, thương thế của y đã không áp chế nổi rồi. Đỗ Lăng Phỉ cả người tiều tụy, kinh mạch của nàng dưới đoạn đường này đã đứt mất đi một tí, lúc trước nàng trợ giúp Bạch Tiểu Thuần là nàng cắn răng run rẩy mới làm được. Giờ phút này nàng ngẩng đầu, ngóng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Dưới bóng đêm, hai con ngươi của nàng rất đẹp, có một loại thần thái đặc thù.

“Bạch sư đệ...”

“Không cần lo chúng ta, tốc độ của ngươi nhanh hơn. Một mình ngươi... Đi thôi!!” Đỗ Lăng Phỉ ôn nhu mở miệng. Hầu Vân Phi ở bên cạnh cũng giãy dụa ngồi dậy, mỏi mệt nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, nhẹ gật đầu.

“Còn có ba ngày nữa là chúng ta có thể chạy ra ngoài vạn dặm. Các ngươi đừng...” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng, nhưng lời còn chưa nói xong, đã bị Hầu Vân Phi suy yêu cắt ngang.

“Bạch sư đệ, sau khi ngươi chạy đi, truyền tin về cho tông môn, thì ta cùng với Đỗ sư muội có lẽ còn có một tia sinh cơ...”

Bạch Tiểu Thuần cười thảm, loại nói dối thế này, hắn cũng không phải là trẻ con ba tuổi, sao có thể tin. Hắn rất rõ ràng, chờ sau khi mình chạy đi, đợi lúc tông môn đến được nơi này, dù có nhanh hơn nữa... Hầu Vân Phi cùng với Đỗ Lăng Phỉ, cũng đều phải chết không thể nghi ngờ.

“Cũng được. Ta chết đi, ngươi có thể đi rồi.” Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần như muốn cự tuyệt, Hầu Vân Phi bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên, mắt nhìn chút linh khí còn lại không nhiều lắm của Hầu Vân Phi chấn động toàn thân, như muốn tự bạo kinh mạch.

“Bạch sư đệ, ngươi đi, hay là không đi!!” Hầu Vân Phi bình tĩnh nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bi ai ***, thân hình lui ra phía sau vài bước, nhìn qua Hầu Vân Phi cùng Đỗ Lăng Phỉ. Hắn đã đắng chát phức tạp đến cực hạn rồi.

“Nếu như... Còn có hi vọng. Nếu như... Còn có kiếp sau, ta hi vọng lại có thể có cơ hội quen biết ngươi một lần nữa... Bạch sư đệ... Sống sót!” Đỗ Lăng Phỉ vuốt xuống mất sợi tóc bị gió lạnh thổi bay ở trước mặt, đem nó đặt ở vành tai. Giờ phút này, khuôn mặt thanh tú dù có tái nhợt, nhưng lại có vẻ xinh đẹp khác so với lúc trước, ngước nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng thì thào.

Hai chữ sống sót kia vừa truyền ra trong nháy mắt, thân hình Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt chấn động, giống như bị một cây trọng chùy đập vào ngực, khiến cho ngực hắn cảm thấy nhói đau. Hắn kinh ngạc nhìn qua Đỗ Lăng Phỉ, nhìn qua Hầu Vân Phi, trầm mặc. Sau một lúc lâu, hắn cũng không biết là mình đã suy nghĩ cái gì, không nói một lời, thân thể bỗng nhiên lùi lại phía sau, biến mất trước mặt hai người, đi ra khỏi sơn động, ở trong giông bão, trực tiếp bay vọt vào không trung.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, đáy lòng Hầu Vân Phi buông lỏng. Đỗ Lăng Phỉ yên lặng ngóng nhìn, trong mắt lộ ra chúc phúc cùng với ly

biệt. Nàng thật sự hi vọng.... Thời gian có thể quay lại, trở lại lúc nàng gặp Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên, như vậy, nàng có thể lại một lần nữa... Quen biết Bạch Tiểu Thuần.

Bốn phía yên tĩnh. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, Hầu Vân Phi cùng với Đỗ Lăng Phỉ, đang nhìn Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Chỉ thấy Bạch Tiểu Thuần đứng ở giữa không trung, tu vi của hắn ở trong khoảnh khắc này ầm ầm bộc phát. Linh khí trong cơ thể liên tục phóng xuất ra ngoài, hướng về bốn phía mà khuếch tán, khiến cho ngay cả màn mưa cũng đều bị vặn vẹo.

Giống như là một bó đuốc hừng hực cháy ở trong đêm tối, mà ngay cả mưa lạnh cũng không thể đem hắn giội tắt, dù ở rất xa cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Trên bầu trời sấm chớp nổ vang, tất cả tộc nhân Lạc Trần gia tộc từ bốn phương đang phóng tới, toàn bộ đều phát hiện ra.

Đặc biệt là Trần Hằng, ánh mắt lại càng lóe sáng. Giờ phút này, tất cả mọi người đều bị Bạch Tiểu Thuần hấp dẫn.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái, bỗng nhiên hướng về phía xa xa bay đi. Lúc bay vọt qua ngọn núi có sơn động, bên tai Đỗ Lăng Phỉ cùng với Hầu Vân Phi vang lên âm thanh trầm thấp mang theo kiên quyết của Bạch Tiểu Thuần.

“Ta dẫn bọn hắn đi. Các ngươi tìm cơ hội... Đi mau!”

Nước mắt Đỗ Lăng Phỉ chảy xuống, đáy lòng nàng lúc này đang có sóng lớn ngập trời, còn Hầu Vân Phi thì cả thể xác và tinh thần đều đang rung động.

Cùng lúc đó, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, bộc phát ra toàn lực, hướng về một hướng khác, gào thét bay đi.

“Đều chết hết, đều chết hết rồi, Lạc Trần gia tộc, ta không diệt được gia tộc của các ngươi, nhưng lkt nhất định sẽ đến nơi đây diệt toàn tộc của các ngươi!” Bạch Tiểu Thuần vừa chạy vội, vừa phát ra tiếng cười thảm thê lương. Âm thanh điên cuồng, ở trong giây phút này bỗng nhiên truyền ra. Phương hướng mà hắn xông đi, thoạt nhìn thì dường như cũng có thể chạy ra khỏi phạm vi vạn dặm. Mà bộ dạng của hắn khiến cho người ta có cảm giác rằng đồng bạn đều đã chết cả rồi, nên mới trở nên cuồng loạn, cho dù bản thân mình có chết cũng phải lao ra truyền tin tức, để báo thù cho đồng bạn.

Một màn này, khiến cho Trần Hằng biến sắc. Dù gã biết có lẽ là có gian trá, nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, gã không dám đem vận mệnh của cả gia tộc đi đánh bạc.

“Trước hết dùng toàn lực săn giết người này, còn đồng bọn của hắn, cứ cho là không chết thì nhất định cũng trọng thương. Giết kẻ này sau đó lại đi tìm!” Tất cả đám người bộc phát ra toàn bộ tốc độ, rầm rầm ở trong mưa gió sấm chớp hướng về Bạch Tiểu Thuần mà đuổi giết.

Mưa gió sấm chớp, thiên địa sấm sét nổ vang. Một lát sau, ở trong sơn động đen kịt, Đỗ Lăng Phỉ hung hăng cắn răng một cái, lau đi nước mắt, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết mãnh liệt.

Nang biết rõ cách duy nhất cứu được Bạch Tiểu Thuần là tự mình phải xông ra được khỏi cái phạm vi này, đem tin tức truyền lại về cho tông môn.

Giờ phút này nàng nhìn về phía Hầu Vân Phi, ở trong mắt của Hầu Vân Phi cũng đang lộ ra vẻ kiên định.

“Không cần dìu ta. Chúng ta chia ra làm hai đường, vô luận là ai xông ra trước đều phải lập tức truyền tin để cho tông môn tới cứu Bạch sư đệ!” Hầu Vân Phi đã quyết định, dù bản thân có chết, chỉ cần còn một hơi thở cuối cùng, cũng phải lao ra, để cho tông môn tới cứu Bạch Tiểu Thuần.

Hai người thở sâu, đội mưa xông ra, ở bên ngoài sơn động chia làm hai ngả, hướng về phía xa xa liều hết tất cả chạy vội. Cơ thể của bọn họ đều đã tới cực hạn, nhưng ý chí của bọn họ, vào giờ phút này thì dường như đã vượt qua giới hạn của thân thể, trở thành một cỗ chấp nhất mãnh liệt.

Tiếng sấm vang rền, tia chớp xẹt qua. Bạch Tiểu Thuần lúc này đang dùng toàn lực chạy như điên, đùi phải của hắn sớm đã mất đi cảm giác. Giờ phút này ánh mắt hắn đỏ bừng, nguy cơ tử vong tràn ngập toàn thân.

Hắn sợ hãi, hắn sợ chết, hắn cảm thấy tử vong đang nhanh chóng đuổi kịp bản thân, muốn đem mình kéo xuống vực sâu.

Hắn không biết hành động lúc vừa rồi của mình có phải là xúc động hay không, cũng không biết mình phải chăng là sẽ hối hận. Dù sao mục đích tu tiên của hắn là vì trường sinh. Nhưng cái này hắn không có đáp án.

Thậm chí dọc theo con đường này, đáy lòng của hắn cũng đang có một cái thanh âm tự nói với bản thân... Chạy trốn một mình đi....

Chỉ là hắn không thể quên mấy ngày này sống nương tựa vào nhau, đồng sinh cộng tử. Không thể quên ở trong đầu, Hầu Vân Phi lấy cái chết để áp chế bản thân, ép buộc mình chạy trốn để tránh khỏi cái chết. Không thể quên nét tươi cười xinh đẹp hơn hắn ngày thường ở trên gương mặt tái nhợt của Đỗ Lăng Phỉ kia.

Giữa sợ chết cùng với tình nghĩa, hắn lựa chọn cái sau!

“Đỗ sư tỷ, Hầu sư huynh, chúng ta đều phải sống sót!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, liều mạng chạy vội.

“Lạc Trần gia tộc, các ngươi đuổi tận giết tuyệt như thế, vậy thì cứ tới đi!!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hung mang, tựa như một con dã thú ở trong tuyệt cảnh duỗi ra móng sắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ngoan Cố Chống Cự!

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Đêm mưa, sấm sét ầm ầm, tia chớp đan xen chớp lóe ngang dọc bầu trời khiến khung cảnh nơi này lúc lóe sáng, lúc tối, tiếng sấm ì ùng, từng hạt mưa lớn như hạt đậu liên tiếp rơi đầy trên mặt đất thành từng tràng âm thanh rào rào.

Từ xa nhìn lại, trời đất lúc này như hoàn toàn bao phủ trong màn mưa, như một phiến mờ ảo đầy xơ xác và tiêu điều đến khôn cùng.

Trên mặt đất, cả người Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hai mắt vằn đỏ đang rướn hết sức lực mà chạy đi, vội vàng hướng thẳng về phía trước. Thỉnh thoảng lại hung hăng đạp xuống đất rồi nhảy lên như một mũi tên sắc bén rời khỏi cung rồi xé gió lao đi.

“Sống sót, chúng ta đều phải…sống sót!” Bạch Tiểu Thuần run rẩy, miệng hắn liên tục lẩm bẩm câu này, trong đầu thì luôn hiện lên hình ảnh của Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi.

Bóng đen tử vong buông xuống như dung hòa vào làm một với màn mưa này, khiến bốn phía như càng thêm băng hàn.

Xung quanh hắn, có tám thân ảnh đang ở vị trí khác nhau cũng nhanh chóng truy kích lại. Còn có thêm Trần Hằng, lúc này vì gã đang ở khoảng cách xa nhất so với mọi người, nhưng tốc độ gã lại cực nhanh, từ phương xa kia hóa thành một đạo cầu vồng xuyên thẳng qua màn mưa. Gã càng lúc càng bay nhanh, khiến cho màn mưa cũng phát ra từng tràng thanh âm ào ào mỗi khi gã lướt qua.

“Ngươi trốn không thoát, không có kẻ nào chạy ra được trận pháp do lão tổ gia tộc Lạc Trần ta bố trí!”Trong mắt Trần Hằng chợt lóe lên đầy sát cơ.

Đoạn đường đuổi giết ba người đối phương, cho dù là hắn cũng không nghĩ tới, mấy tên đệ tử ngoại môn Linh Khê tông vậy mà có thể chạy trốn tới mức độ này, đến lúc này chỉ còn vài ngày nữa là bọn hắn đã chạy ra khỏi phạm vi trận pháp của lão tổ rồi. Hơn nữa cái tên đang bị bọn hắn truy sát lại có tu vi không hề tầm thường, không nói tới chuyện giết ngược lại hết đám người Trần Việt, mà đoạn đường này hắn còn diệt sát thêm vài tên tộc nhân Lạc Trần gia trong đợt truy sát tiếp theo này.

Điều này càng khiến gã thêm khẳng định, đối phương nhất định là một trong hai người thanh danh hiển hách nhất bờ Nam Linh Khê tông này, là Thượng Quan Thiên Hữu, hoặc là Lữ Thiên Lỗi mà thôi. Vì dù sao nơi này vẫn nằm trong phạm vi khống chế của bờ Nam Linh Khê tông, tình huống bình thường thì những người bên bờ Bắc cũng sẽ không xuất hiện.

“Thiên kiêu Linh Khê tông…” Sát cơ trong mắt Trần Hằng càng thêm mãnh liệt, thậm chí bên trong còn ẩn ẩn thêm chút hưng phấn.

Sấm sét nổ vang, Bạch Tiểu Thuần cắn răng bay nhanh, hơi thở đầy gấp gáp, linh khí trong cơ thể hắn cũng tiêu hao nhanh chóng. Lúc này, trời đất đã trở thành một phiến mơ hồ, như một hung thú Viễn cổ đang há to miệng rộng mà che đậy toàn bộ trời xanh bốn phía lại.

Đột nhiên, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt đỏ ngầu đầy hung hãn nhìn về một hướng phía trước. Rồi màn mưa phía trước cách hắn mười trượng đột nhiên chấn động, rồi một lực lượng mạnh mẽ khiến cho hàng loạt hạt mưa vỡ nát tung tóe ra, ập đến thẳng vào mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bên kia màn mưa, một thân ảnh tộc nhân Lạc Trần đầu tiên đã xuất hiện chặn đường Bạch Tiểu Thuần!

Là một tên nam tử trung niên có một vết sẹo dài trên mặt, nhìn qua đầy vẻ hung ác, tu vi Ngưng khí tầng bảy Đại viên mãn. Lúc này gã cất bước tiến đến, cây búa khổng lổ trong tay phải theo sát người mang đến một hồi gió lớn thổi đến. Ngay khi tới gần thì gã thét dài, nghiêng mặt đưa hai tay cầm lấy búa hung hăng chém xuống!

"Cút về cho ta!" Thanh âm của tên nam tử này ầm ầm như sấm động, vang vọng bốn phía.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ngầu, cả người cũng không chút dừng lại, ngay khi búa của đối phương giáng xuống, tay trái hắn đã biến thành màu đen, trong nháy mắt đó trực tiếp đụng thẳng vào búa kia.

Ầm một tiếng, tay trái Bạch Tiểu Thuần nắm lấy lưỡi búa, lực đạo to lớn khiến cho nước mưa tung tóe văng ra khắp xung quanh.

Cảm giác đau nhức kịch liệt truyền tới, máu tươi rớt ra, nhờ có Bất tử Thiết bì cường hãn được Bạch Tiểu Thuần triển khai toàn lực, mà bàn tay hắn tuy tràn ra máu tươi, nhưng cũng không hề bị đứt gãy.

Nam tử trung niên cau mày, dùng sức kéo một cái. Nhưng nắm tay của Bạch Tiểu Thuần tựa như kìm sắt vẫn nắm chặt lấy lưỡi búa, cái vận sức kéo lưỡi búa về của gã này cũng không mảy may rung chuyển được.

Một màn này khiến nam tử trung niên kia chợt biến sắc, lúc gã ngẩng đầu lên nhìn lại đã thấy đôi mắt đầy điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần đang nhích đến gần mình!

Loại điên cuồng này, gã chưa từng nhìn thấy trên người của ai khác, mà chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt quen thuộc đó trong trên những hung thú đang trong tuyệt cảnh ở Lạc Tinh sơn mạch mà thôi!

Một màn này khiến cho gã nam tử trung niên giật thót mình lại. Trong nháy mắt, gã bèn xuất ra mấy đạo sáng phòng hộ khắp toàn thân từ trên xuống dưới, hai tay cũng không chút do dự buông cây búa ra, cả người lùi nhanh lại phía sau.

Gã nhanh, nhưng Bạch Tiểu Thuần…còn nhanh hơn!

Tay trái Bạch Tiểu Thuần vừa chế trụ cái búa đó, tay phải hắn cũng bắt đầu chuyển sang màu đen, ngay khi ánh chớp vừa xẹt ngang qua bầu trời, thì tay phải đen kịt của hắn cũng đã xuất hiện trước mặt tên nam tử trung niên này.

Nháy mắt đã tới gần rồi xuyên thấu qua màn sáng phòng ngự bên ngoài thân thể của gã nam tử trung niên, thanh âm két két vang lên, màn sáng phòng hộ kia vỡ vụn ra từng cái một, tay phải Bạch Tiểu Thuần với khí thế như chẻ tre nháy mắt như xuyên thấu hết thảy. Mà ngay thời khắc này, dường như Bạch Tiểu Thuần lại ở vào trong một loại trạng thái cực hạn, khiến cho Toái Hầu Tỏa của hắn như có khác biệt lớn so với bình thường.

Vậy mà…có một hấp lực bạo phát ra từ trong lòng bàn tay hắn. Khiến tên nam tử trung niên đang lùi ra sau, đột nhiên khựng lại. Ngay khi gã còn chưa kịp phản ứng lại, thì thế giới trước mắt gã cũng đã bị bàn tay màu đen của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn thay thế!

Ầm một tiếng, tay phải Bạch Tiểu Thuần trực tiếp nắm vào trên cổ của tên nam tử trung niên kia, gương mặt đầy tàn nhẫn mạnh mẽ bóp một cái!

Rặc một tiếng!

Ánh mắt tên nam tử trung niên này lộ ra một vẻ không cách nào tin được, máu tươi trong miệng tràn ra, thậm chí gã còn không kịp kêu lên một tiếng nào. Toàn bộ xương cốt trên cổ gã đã bị bóp nát, đầu gã vì vậy mà rơi thẳng xuống dưới đất, tắt thở bỏ mình!

Cho đến lúc gần chết đi, hai mắt của gã vẫn đầy vẻ hoảng sợ. Gã biết rõ đối phương cường hãn, ngay từ đầu cũng có chuẩn bị đầy đủ, xuất thủ cũng không vì truy sát đối phương mà chỉ muốn cầm chân hắn nhằm kéo dài thời gian. Gã hoàn toàn không nghĩ tới tên đệ tử ngoại môn Linh Khê tông nhỏ gầy vậy mà lại cường hãn đến trình độ này.

Ngay khi nam tử trung niên này vừa tử vong, thì hai đạo thân ảnh phía xa xa cũng đang dốc hết tốc lực mà đến đây. Trong đó có một người có tu vi ngang bằng với Trần Việt, Ngưng khí tầng tám.

“Trần Trung!” Nhìn thấy tên nam tử trung niên này tử vong, hai người kia nhất thời đau buồn mà gầm lên.

“Đây là các ngươi bức ta đó!” Tay phải của Bạch Tiểu Thuần hất ra, ném thi thể của tên nam tử này xuống đất. Lúc này hơi thở hắn dồn dập, cả người nhoáng lên nhanh chóng đổi hướng chạy như điên mất hút. Toàn thân hắn run rẩy, chỉ là trong đôi mắt hắn lúc này là một vẻ hung bạo còn mãnh liệt hơn cả lúc trước.

Hắn thừa hiểu bản thân không thể bị cản trở mà dừng lại được. Hơn nữa ý định của hắn là đánh lạc hướng đám tộc nhân gia tộc Lạc Trần, nên hắn nhanh chóng đổi hướng chạy đến một mảnh sơn mạch liên miên trùng điệp không dứt phía xa xa kia.

Rặng núi này không nằm trong ranh giới địa đồ nên cũng không có tên, chỉ là nằm dọc theo phiến sơn mạch không thuộc về Lạc Tinh sơn mạch, thậm chí sơn mạch này càng thêm trùng điệp núi non. Mà kinh người hơn, là mưa tại nơi này dường như trút xuống nhiều hơn hắn, sấm sét phần lớn cũng sẽ được ngưng tụ xuống nơi này.

Ngẩng đầu nhìn lên còn có thể thấy được vô số tia chớp liên tiếp nhau bổ xuống hình thành nên những quả cầu lôi đình mà ầm ầm nổ tung trong màn mưa.

Thở hắt ra một hơi, Bạch Tiểu Thuần lại cắm đầu chạy tiếp. Phía sau hắn là hai tên tộc nhân gia tộc Lạc Trần đang truy đuổi gắt gao, thậm chí bốn phía lúc này đều có thể nhìn thấy đám tộc nhân Lạc Trần gia tộc đang từ xa xa mà đổ dồn về đây.

Hơn nữa còn có một đạo cầu vồng, là Trần Hằng, đang lao nhanh tới đây.

Đám tộc nhân Lạc Trần gia tộc càng tới gần, thì khoảng cách giữa Bạch Tiểu Thuần và khu rừng rậm dãy sơn mạch này càng gần lại. Lúc này, còn khoảng mười trượng nữa, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng đã ướt nhẹp, hắn mạnh mẽ đạp xuống mặt đất lấy đà rồi tung người lên, nhìn qua như đang chuẩn bị nhảy vào rừng rậm trong sơn mạch này.

“Ngăn hắn lại!” Trần Hằng còn đang ở phía xa thét ra thanh âm vang vọng.

Đúng lúc này, thì hai tên tộc nhân gia tộc Lạc Trần đang đứng gần Bạch Tiểu Thuần nhất, trong đó có một tên Ngưng khí tầng tám vội gầm nhẹ lên, nắm lấy tên Ngưng khí tầng bảy còn lại, hai người nhìn nhau, rồi lập tức nhận ra suy nghĩ của đối phương. Thân thể tên Ngưng khí tầng bảy nhanh chóng co người lại như một quả bóng, rồi bị tên Ngưng khí tầng tám kia mạnh mẽ quăng mạnh tới phía trước.

Rầm một tiếng, thời khắc này gã như ngưng tụ ra toàn bộ lực lượng tu vi rồi bộc phát ra, tốc độ thân thể của tên tộc nhân Ngưng khí tầng bảy đang co lại như quả bóng kia nhanh chóng bạo tăng, trong tiếng gào thét đó đã nhanh chóng xuyên thẳng qua màn mưa, chớp mắt đã đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần.

Nháy mắt đã lao tới gần, tu vi của tên tộc nhân Ngưng khí tầng bảy được triển khai mà tiến đến truy kích Bạch Tiểu Thuần. Tiếng nổ lớn vang rền, cả người Bạch Tiểu Thuần dừng lại, rồi hắn quay người bấm niệm pháp quyết điều khiển thanh mộc kiếm gào thét lao tới tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc này. Có điều, tên này dường như không còn để ý tới sinh tử của mình nữa mà tùy ý để cho thanh mộc kiếm xuyên qua người, ngay khi sắp chết, khóe miệng y còn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cả người y chợt vang lên một tiếng rồi nổ tung, hóa thành vô số huyết nhục rồi dần hiển lộ thành một sợi dây thừng bằng huyết nhục muốn quấn quanh người Bạch Tiểu Thuần lại.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi, cả người lùi về phía sau. Nhưng ngay khi hắn đang phân tâm lùi lại thì một tiếng rít xé gió từ sau lưng

hắn truyền đến, là một mũi tên!

Là từ tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám bắn ra, thanh đại cung đang cầm trên tay gã vẫn còn đang rung rung chấn động.

Căn đúng ngay thời điểm mấu chốt khi Bạch Tiểu Thuần không cách nào né tránh được, thế cục từ sự phối hợp cực kì tài tình với tên tộc nhân Ngưng khí tầng bảy không tiếc tử vong lúc nãy mà hình thành!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chợt lóe sáng nhìn một màn nguy cơ trước mắt, cả người hắn như bị cưỡng ép dừng lại rồi như chủ động mà tiến đến mũi tên xé gió kia.

Một tiếng phập vang lên, mũi tên xé gió này nhanh chóng lao tới cắm thẳng trên người Bạch Tiểu Thuần, cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới khiến sắc mặt hắn tái mét lại.

Ngay lúc mũi tên này xuyên qua vai phải của hắn, lại như bị xương cốt trong người hắn kẹp chặt mà kẹt lại không xuyên thấu qua được. Chất liệu của mũi tên không tầm thường, lực đạo to lớn từ một tên Ngưng khí tầng tám bắn ra, lại bị xương cốt kẹp chặt lại, do vậy mà cả người Bạch Tiểu Thuần bị hất thẳng ra, nhờ vậy tránh được sợi dây thừng bằng huyết nhục kia quấn quanh người!

Phập một tiếng!

Mũi tên nhọn mang theo cả thân thể Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ đâm thẳng vào một gốc đại thụ ngay sát rìa của khu rừng rậm này, dính thẳng cả người Bạch Tiểu Thuần bên trên thân cây!

Mà tên tộc nhân Lạc Trần bắn ra mũi tên cách đó không xa lộ ra ánh mắt vui mừng, cả người gã nhoáng một cái nhanh chóng tới gần Bạch Tiểu Thuần, đồng thời tay phải giương cung lên sẵn sàng bắn ra mũi tên thứ hai diệt sát Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn nếu tình thế có xảy ra biến hóa!

Xa xa, những tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc khác đều lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn, cả đám đồng loạt gào thét mà lao đến. Nhưng lúc này, Trần Hằng đang cấp tốc tiến đến chợt biến sắc mặt lại.

“Coi chừng!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ta Sống Ngươi Chết

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi Trần Hằng vừa vang lên tiếng cảnh báo, thì Bạch Tiểu Thuần còn đang bị đóng đinh trên cây đại thụ kia lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ hung lệ. Hắn đưa tay trái lên nắm chặt lấy đuôi mũi tên còn đăng găm trên vai phải mình, cũng không để ý móc ngược của đầu mũi tên mà dùng sức dứt khoát rút mũi tên ra khỏi người.

Một vòi máu bắn ra, kèm theo vài mẩu thịt còn bám trên đầu mũi tên, cả người Bạch Tiểu Thuần đau đớn mà run rẩy mãnh liệt, nhưng hắn không chút chần chừ mà bộc phát hết sức lực ngưng tụ Cử trọng nhược khinh của công pháp Tử Khí Ngự Đỉnh công bên trong. Rồi phóng thẳng về phía tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám của gia tộc Lạc Trần kia.

Tiếng rít xé gió mới vừa truyền ra thì mũi tên đã dùng một tốc độ nhanh chóng gào thét mà vọt thẳng vào tên tộc nhân Lạc Trần tu vi Ngưng khí tầng tám này.

Dưới tác động của Cử trọng nhược khinh, mũi tên nhẹ này bỗng trở nên nặng nề tựa như một ngọn núi cao.

Cùng lúc đó, cả người Bạch Tiểu Thuần cũng rớt xuống, hai tay hắn cũng đồng thời bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, thanh phi kiếm cũng gào thét bay tới, hình thành một trận thế song sát, sát khí ngập trời nổi lên. Cùng với đám gia tộc Lạc Trần này chém giết mấy ngày nay, kinh nghiệm chiến đầu của hắn cũng cấp tốc tăng trưởng với một tốc độ đáng sợ mà ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra. Dường như ẩn sâu bên trong bản chất con người hắn đã tồn tại sẵn một loại thiên phú chiến

đấu mà ngày thường không hiển lộ ra. Bây giờ chịu sự kích thích liên tục của sinh tử mà hoàn toàn bạo phát ra ngoài.

Tên tộc nhân gia tộc Lạc Trần vốn còn đang định bắn ra mũi tên thứ hai, lúc này cũng phải biến đổi sắc mặt. Gã không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại có thể ngoan lạt đến như vậy, thậm chí nghĩ lại thì rất có khả năng lúc nãy Bạch Tiểu Thuần chịu trúng một tên, cũng chỉ là vì tránh bị trói buộc thân thể rồi nhanh chóng phản kích lại với tốc độ này, đây mới chính là mục đích thật sự của Bạch Tiểu Thuần.

Cả người gã mạnh mẽ lùi về phía sau, dù sao thì với một tộc nhân có tu vi Ngưng khí tám tầng đại viên mãn, gã quanh năm giao chiến với hung thú bên trong Lạc Tinh sơn mạch, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Lúc này cho dù gã đã mất đi chủ động, trong nguy cơ như vậy nhưng ngay khi lùi lại, gã không triển khai phòng ngự ngay, mà dùng thời gian quý giá lúc này…đem một cung tên mới kéo được một nửa kia, kéo ra hoàn toàn!

“Ngươi đỡ hay không đỡ!” Gã gầm nhẹ lên, đồng thời mũi tên thứ hai cũng gào thét lao về phía trước, thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Ánh mắt gã đầy vẻ dữ tợn.

Gã suy đoán Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ dùng phi kiếm chắn đỡ lại. Như vậy, thế song sát này của hắn cũng sẽ bị hóa giải, gã từ bị động cũng chuyển thành chủ động.

Nhưng lúc này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ vằn, hắn quyết định không cho đối phương một chút cơ hội nào. Vì một khi bị quấn lấy, nhất định những người khác sẽ tới gần, đến khi đó bản thân hắn chết chắc không phải nghi ngờ.

Hắn cắn răng một cái, không điều khiển phi kiếm ngăn cản lại mà tùy ý cho mũi tên kia tới gần rồi xuyên thấu qua bụng hắn. Mà mũi tên của hắn lại bộc phát ra một lực lượng to lớn đâm mạnh vào ngực của tên tộc nhân Lạc Trần này. Màu tươi phun ra, tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám kêu lên thê lương, đồng thời mượn lực này định lùi người về phía sau.

Nhưng lúc này, thanh mộc kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần như đã quen gặt lấy sinh mạng mà quấn quanh cổ của đối phương một cái. Trong chớp mắt, đầu lâu kia rơi xuống.

Hoàn thành xong mọi việc, Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra một ngụm máu tươi nhưng hắn cũng không dừng lại mà quay người phóng thẳng vào rừng rậm phía sau, nhanh chóng khuất dạng trong khu rừng.

Trong mười hơi thở sau, từng đạo thân ảnh tộc nhân Lạc Trần từ bốn phía cũng vù vù lao đến nơi này. Từng người trong đám đều kinh hãi, một màn vừa rồi bọn hắn cũng tận mắt nhìn thấy, sự tàn nhẫn của Bạch Tiểu Thuần, lấy tổn thương đổi giết, nhìn thấy mà giật mình.

Thiếu chủ Lạc Trần, Trần Hằng cũng nhoáng người đi, xuất hiện ngay rìa khu rừng rậm.

Gã nhìn qua thân thể không đầu của tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám, lại nhìn về phía sợi dây thừng bằng huyết nhục của tên còn lại, chợt trầm mặc, nhưng ánh mắt lại lộ ra sát cơ càng thêm mãnh liệt.

“Trần Phong, Trần Cổ, hai người các ngươi tranh thủ tìm kiếm mấy tên kia phòng ngừa kẻ này dùng kế điệu hổ ly sơn, còn những người khác…cùng đi vào với ta. Không lấy được đầu kẻ này, tuyệt không quay trở lại!” Tay áo Trần Hằng hất lên, đặt chân vào khu rừng đầu tiên, sau lưng gã là năm tên tộc nhân gia tộc, trong đó có ba tên Ngưng khí tầng tám, hai tên Ngưng khí tầng bảy.

Hai tên Ngưng khí tầng bảy tuân theo mệnh lệnh của Trần Hằng mà quay ngược lại hướng khác tìm kiếm, còn ba tên Ngưng khí tầng tám sát khí ngưng đầy trong ánh mắt mà theo sau Trần Hằng tiến vào trong rừng rậm.

Sâu trong rừng của sơn mạch vô danh, Bạch Tiểu Thuần đang đầu váng mắt hoa, thương thế trên bả vai, bụng và đùi phải đều rất nghiêm trọng. Trong đêm mưa này, hàn khí xâm nhập vào người khiến cho thân thể hắn vốn đã run run lại càng thêm run rẩy không ngừng.

“Sắp chết rồi sao…” Bạch Tiểu Thuần cười thảm. Nhìn thấy vô số thương thế trên người mình, cái loại đau đớn thấu xương này khiến cho nước mắt hắn như chực trào ra.

Trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh bệnh tật trước khi chết của cha mẹ, bản thân nhìn thi thể dần dần lạnh băng của bọn họ mà dâng lên sợ hãi trong lòng.

Có lẽ, là từ khi đó, hắn bắt đầu đặc biệt sợ chết.

“Ta còn muốn sống!” Bạch Tiểu Thuần đưa tay trái quệt đi chút nước trào ra trên khóe mắt. Hắn hung hăng cắn hai hàm răng gần đơ cứng vì lạnh lại, cứ cắm đầu mà chạy đi trong khu rừng này. Hắn không biết mình ở đâu, cũng không biết tiếp theo mình sẽ đi đến chỗ nào, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý niệm mãnh liệt.

“Sống sót!”

Sợ hãi tử vong lúc này lại trở thành một động lực kích phát ra lực lượng mạnh mẽ vô cùng, giúp Bạch Tiểu Thuần gắng gượng chạy nhanh về phía trước trong màn đêm đầy mưa gió nơi đây.

Thậm chí hắn còn chậm rãi phát hiện ra, trải qua mấy lần sinh tử chiến vừa rồi, tu vi của hắn đã xuất hiện dấu hiệu buông lỏng xuống. Tựa như khoảng cách để tu vi đột phá Ngưng khí tầng sáu cũng không còn bao xa nữa.

Thời gian dần qua, mặt trời cũng đã ló dạng phía xa nơi chân trời, từng chùm ánh nắng xuyên qua đám lá, rơi xuống những hạt mưa rừng, chiếu xạ ra ánh sáng lấp lánh tuyệt đẹp, chẳng qua cơn mưa trong khu rừng vẫn không có dấu hiệu tạnh lại.

Sau lưng Bạch Tiểu Thuần, bốn người Trần Hằng trong khu rừng cũng nhanh chóng dốc sức đuổi theo. Sắc mặt Trần Hằng càng ngày càng khó coi, tốc độ đối phương quá nhanh, dù thân mang trọng thương nhưng nhóm người bọn họ vẫn không cách nào đuổi kịp. Thậm chí sau một đêm

truy đuổi, dấu vết phương hướng của đối phương cũng có chút không rõ ràng rồi.

Cơn mưa dông đã tẩy đi gần hết các dấu vết còn sót lại, cho dù bọn hắn đều ở trong gia tộc tu chân tại Lạc Tinh sơn mạch này, quanh năm giao tiếp cùng với đám hung thú, dưới cơn mưa to này cũng không thể nhìn ra được tung tích nào nữa.

“Tản ra tìm kiếm, người này đã trọng thương rồi, không trốn đi xa được đâu. Ba người các ngươi giữ khoảng cách trong vòng một trăm trượng với nhau. Phát hiện ra người này, không được khai chiến mà lùi ngay về phía sau truyền tin cho ta!” Trần Hằng nghiến răng nói từng chữ một. Ba tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám nghe được có chút chần chừ trong lòng nhưng cũng đồng loạt gật đầu rồi nhanh chóng tản ra.

Thời gian trôi qua, sau một ngày, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đầy mỏi mệt, lúc này Bạch Tiểu Thuần đã tới giới hạn của mình lâu rồi, nếu không phải do khát vọng sống sót mãnh liệt mà gắng gượng thì hắn đã sớm gục ngã xuống.

Đôi môi hắn khô nứt, sắc mặt tiều tụy, tốc độ chạy cũng chậm lại. Sau khi đi tiếp khoảng một nén nhang thì bỗng nhiên hắn chợt biến sắc, mãnh liệt nhìn về phía bên phải. Một đạo thân ảnh cũng vọt ra, không phải phóng tới hắn mà quay ngược lại về phía sau mà bỏ chạy.

Tên này chính là thanh niên mặt dài, là một trong ba tên tộc nhân Lạc Trần có tu vi Ngưng khí tầng tám, gã lùi về phía sau, tay phải đồng thời bóp mạnh lên miếng ngọc giản trong tay. Tin tức cũng lập tức được truyền ra ngoài.

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần trầm xuống, cả người nhanh chóng vọt lên, hướng về một chỗ sâu trong rừng rậm rồi bay nhanh.

Sắc mặt người thanh niên mặt dài kia cũng biến hóa. Trong lòng hắn khá kiêng kị Bạch Tiểu Thuần nên đang chần chừ có nên truy kích hay

không thì nhìn thấy hai thân ảnh cách mình hơn hai trăm trượng đang gấp rút chạy đến bèn lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hai người đang tới cũng có tu vi Ngưng khí tầng tám, mà phía xa xa, một đạo cầu vồng hiện ra, chính là Trần Hằng!

Ba người kia dùng tốc độ nhanh chóng gào thét tiến về nơi này. Áng chừng với tốc độ của bọn họ, thì khoảng mười hơi thở là hai tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám tới nơi, còn Trần Hằng tối đa cũng chỉ khoảng hai mươi hơi thở là xuất hiện.

Thấy vậy tên thanh niên mặt dài này cười lớn, trở nên quyết đoán, bộc phát tu vi ầm ầm, hơn nữa còn có thêm một phòng hộ ánh sáng cực lớn ở bên ngoài. Gã vỗ lấy túi Trữ vật, lấy ra thanh đại kiếm cầm trong tay.

Thanh đại kiếm này dài khoảng bảy thước, nhìn qua có phong cách cổ xưa, được tên thanh niên này cầm trong tay, vung ra rạch phá bốn phía trông vô cùng sắc bén. Sát cơ trong mắt gã cũng lóe lên rồi nhe răng cười cười, đồng thời triển khai tốc độ cao nhất hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mà truy kích.

“Thiên kiêu Linh Khê tông, giết chết ngươi hắn có thể khiến cho người ta vô cùng sung sướng a, so với giết những tán tu kia thì càng có cảm giác thành tựu hơn xa!” Tiếng cười của thanh niên mặt dài truyền ra, trường kiếm trong tay cũng trảm xuống một nhát, lập tức hiện ra một đạo kiếm quang vạch phá bốn phương, còn kèm theo tiếng gió rít lên. Tay trái gã bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ về phía trước, một hỏa cầu bằng nắm tay cũng lập tức xuất hiện lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ầm một tiếng, cho dù đang là cơn mưa dông nhưng khi hỏa cầu này nổ tung, khí nóng vẫn lan ra trùng kích bốn phía. Cả người Bạch Tiểu Thuần cũng dừng lại, khi quay đầu lại, trong ánh mắt hắn cũng đầy sát cơ. Hắn hiểu rõ, nếu không nhanh chóng giải quyết đối phương thì bản thân không cách nào tiếp tục chạy trốn được.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa quay người lại, thì tên thanh niên mặt dài chợt lùi nhanh lại, trong mắt vẫn đầy vẻ mỉa mai. Gã tuyệt đối không cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội đến gần, bởi gã chỉ có một mục đích duy nhất, đó chính là cầm chân Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nắm chặt nắm tay lại quay người tiếp tục chạy đi, nhưng rất nhanh sau đó, tên thanh niên mặt dài lại quấy nhiễu quấn lấy hắn. Sau mấy hơi thở nữa, thì hai tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám cũng đã tới gần, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, tu vi hai gã đều toàn lực bộc phát mà tiến thẳng tới.

Cùng lúc đó, tên thanh niên mặt dài cũng cười lớn một tiếng, cũng không tránh né nữa mà triển khai toàn bộ tốc độ cùng với hai người kia, tạo thành ba hướng khác nhau mà lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ba tên Ngưng khí tầng tám, cùng lúc kích sát xuống. Trong lòng Trần Hằng đang lao tới từ phía xa xa cũng có chút thả lỏng, vì gã biết rõ, cho dù đối phương có giở thủ đoạn gì đi chăng nữa cũng chết chắc không còn phải nghi ngờ gì nữa.

“Đáng tiếc, ngươi không có khả năng trưởng thành.” Trần Hằng nhàn nhạt nói. Nhưng chớp mắt sau, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Phía xa, khi ba đạo thân ảnh gào thét triển khai riêng thần thông thuật pháp riêng của mỗi người mà đánh tới, Bạch Tiểu Thuần bèn đưa tay phải bấm niếm pháp quyết điểm lên, thanh phi kiếm gào thét lao thẳng về hướng một người trong đó. Đồng thời hắn nắm tay phải lại xuất một quyền thẳng về một người khác.

Tiếng nổ mạnh vang lên, khi thanh phi kiếm của hắn bị ngăn cản lại, thì một quyền của hắn cũng đã rơi xuống khiến cho khóe miệng của tên tộc nhân Ngưng khí tầng tám kia tràn ra máu tươi, cả người cũng bị bức lùi về phía sau. Mà bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra máu tươi, thương thế cũ cũng rách toạc ra, nhưng hắn còn chưa kịp lùi lại thì tên thanh niên mặt dài đã lao tới gần, trường kiếm trong tay tràn ra tia sáng sắc bén cũng đâm tới.

Nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể miễn cưỡng lách người tránh bị đâm vào tim, cũng vì thế mà thanh trường kiếm kia xuyên thấu qua cả lồng ngực của hắn. Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cho mồ hôi toàn thân Bạch Tiểu Thuần không khống chế được mà toát ra đầm đìa, cả người run lên. Tên thanh niên mặt dài kia truyền ra một tràng cười, đang muốn tiến tới rút lấy thanh kiếm về, thì đột nhiên Bạch Tiểu Thuần nắm chặt lại thanh trường kiếm trước ngực, để rồi mặc kệ thanh kiếm vẫn còn cắm lút cán trên người mình mà mạnh mẽ lao về phía trước.

Coi như là đánh đổi, cả người hắn xuất hiện ngay trước mặt thanh niên mặt dài kia. Ngay lúc gã còn đang sững người, rồi chợt hoảng sợ, da đầu gã run lên trước nguy cơ sinh tử đang bao trùm như vậy. Đúng lúc gã đang định buông tay cầm kiếm mà lùi lại phía sau, thì tay phải của Bạch Tiểu Thuần đã lóe lên hắc mang, một phát túm được cần cổ của thanh niên mặt dài này.

“Ngươi…” Tên thanh niên mặt dài trợn to mắt, nhưng còn chưa kịp nói xong…

Rặc rặc một tiếng!

Trực tiếp bóp nát!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Sinh Tử Kịch Chiến

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Chuyện này xảy ra quá nhanh, chỉ trong điện quang hỏa thạch, ba tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám của Lạc Trần gia tộc đã lập tức tử vong một người, hai người khác hít vào một hơi, nhưng giờ phút này không kịp nghĩ nhiều, thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi, thân hình run rẩy lùi lại, trực tiếp đụng vào một cây đại thụ ở sau lưng. Lúc thanh trường kiếm ở bụng bị đụng mạnh vào thì tay phải của hắn chụp lấy thanh kiếm này, đột nhiên lôi ra, hướng về phía một người ở trong đó quét ngang một kiếm. Nhưng đối phương đã tránh đi được, đồng thời tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám khác cũng đã tới gần, tay phải bấm niệm pháp quyết, bộc phát ra một cỗ đại lực.

Oanh một tiếng, thân hình Bạch Tiểu Thuần bay lên giữa không trung. Hắn phun ra máu tươi, y phục toàn thân đã trở thành huyết sắc. Hai tên tộc nhân Lạc Trần gia tộc kia cũng đồng thời đuổi theo. Mắt thấy nguy cơ sinh tử, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không tuyệt vọng, ý chí muốn sống mãnh liệt, làm cho hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, bấm niệm pháp quyết. Một thanh trường thương, một cây búa lớn xuất hiện, đồng thời còn có hai thanh phi kiếm bị Bạch Tiểu Thuần lấy ra.

Dùng Tử Khí Ngự Đỉnh Công của hắn, hung hăng bắn mạnh ra phía ngoài.

Sắc mặt của hai gã tộc nhân Lạc Trần gia tộc biến hóa, lập tức thi triển thuật pháp, hóa thành vô số khói đen để ngăn cản. Tiếng nổ lớn

vang vọng, lực trùng kích khuếch tán, những pháp khí kia đều rơi vãi tứ phương, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần không ngừng tràn ra máu tươi, lảo đảo lui về phía sau.

“Nên kết thúc rồi!” Hai tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám lại vọt tới lần thứ ba. Lần này tốc độ cũng nhanh hơn, lực lượng tu vi cũng bộc phát tới cực hạn, trong nháy mắt đã tới gần, muốn săn giết Bạch Tiểu Thuần.

“Sống sót, ta phải sống sót!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ điên cuồng, linh khí ở trong cơ thể đã như dầu hết đèn tắt. Hắn phát ra một tiếng gào rú khàn khàn, những linh lực yếu ớt được tích lũy ở trong vô số sợi kinh mạch rất nhỏ, ở trong vô số huyết nhục xương cốt trong cơ thể hắn những năm gần đây, giống như trăm sông đổ về biển, toàn diện bộc phát.

Ầm ầm ầm!

Những linh khí trong kinh mạch rất nhỏ này, lúc trước trong nhiều lần chiến đấu sinh tử, cũng đã mở rộng. Giờ phút này trong lúc nguy cấp, rốt cục đã thức tỉnh toàn bộ, nhất thời hướng về kinh mạch trụ cột của Bạch Tiểu Thuần dũng mãnh tiến vào. Trong chớp mắt đã hội tụ thành một con sông lớn, chảy khắp toàn thân. Từng trận âm thanh đùng đùng giống như tiếng trống vang vọng, một đường thế như trẻ che, đem không ít kinh mạch đều trùng kích mở rộng.

Cùng lúc đó, một cỗ chấn động tu vi Ngưng Khí tầng bảy ở trên người Bạch Tiểu Thuần, bỗng nhiên tràn ra.

Hai tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám phát giác ra được chấn động tu vi Ngưng Khí tầng bảy trên người Bạch Tiểu Thuần thì sắc mặt đại biến, thậm chí trong mắt còn có hoảng sợ cùng với không cách nào tin.

“Trong chiến đấu đột phá!”

“Cái này... Điều này sao có thể!!” Khi hai người còn đang hoảng sợ, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu. Trong mắt hắn lộ ra tinh mang, cỗ linh lực nhiều thêm này, tuy không cách nào giảm bớt đi thương thế của Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại khiến cho trạng thái dầu hết đèn tắt của hắn một lần nữa tỏa ra sinh cơ.

Thân hình của hắn chớp mắt xông ra, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt một người. Trong tiếng kinh hô của gã tộc nhân Lạc Trần gia tộc, toàn bộ tay phải của hắn đen kịt, đột nhiên thi triển Toái Hậu Tỏa.

Răng rắc một tiếng, gã tộc nhân Ngưng Khí tầng tám này, căn bản là không cách nào né tránh, thân thể không thể không chế đưa đến tay phải của Bạch Tiểu Thuần, giống như chủ động đưa tới vậy, bị Bạch Tiểu Thuần bóp một phát nát cổ.

Người còn lại, lúc này da đầu run lên, khi thấy Bạch Tiểu Thuần nhìn mình, thì lập tức phát ra âm thanh thảm thiết, thân hình đột nhiên lui về phía sau. Trong mắt gã lộ ra sợ hãi mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần đã làm cho gã bị chấn nhiếp tâm thần.

“Thiếu chủ cứu ta!!” Lúc lùi về phía sau, gã tộc nhân Ngưng Khí tầng tám cuối cùng này, phát ra âm thanh khẩn trương.

Giờ phút này, Trần Hằng đã cách nơi đây không đến ba mươi trượng, gã nhìn thấy cảnh tượng diễn ra ở trước mắt, gào lên.

“Ngươi muốn chết!!”

Bạch Tiểu Thuần cũng không nhìn Trần Hằng lấy một cái, tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ một chỉ. Lập tức những pháp khí rơi vãi ở bốn phía kia, lúc này tất cả đều rung lên, phát ra những âm thanh vù vù mãnh liệt, giống như hưởng ứng sự kêu gọi của Bạch Tiểu Thuần.

Nháy mắt, tất cả đã bay lên, tốc độ cực nhanh, vượt xa lúc trước quá nhiều. Trong một cái đã tiến thẳng đến phía Trần Hằng, đi ngăn cản bước chân của gã.

Những âm thanh bang bang vang vọng. Bị những pháp khí kia ngăn cản, mặc dù Trần Hằng có tu vi là Ngưng Khí tầng chín, cũng không thể đánh nát tất cả trong nháy mắt, bị ngăn trở thoáng một phát.

Trong lúc Trần Hằng đang bị ngăn cản, thì đồng thời thân hình của Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái bay ra, tới gần gã tộc nhân Ngưng Khí tầng tám đang bỏ chạy kia, ý muốn giết người tràn ngập trong mắt, đánh ra một quyền.

Oanh một tiếng, tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám này phun ra máu tươi. Gã đang muốn tiếp tục lui lại phía sau, nhưng lại không nhìn thấy tay trái của Bạch Tiểu Thuần đã sớm bấm niệm pháp quyết. Một thanh mộc kiếm vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám này, trong chớp mắt đã lao đến, nháy mắt xuyên thấu qua đầu lâu của tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám này, mang theo máu tươi, xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Tên tộc nhân Ngưng Khí tầng tám kia mở to mắt, ngơ ngác nhìn toàn bộ thế giới, thân hình phịc một tiếng, rơi xuống mặt đất, co rúm vài cái, miệng không ngừng tràn ra máu tươi, tắt thở bỏ mình.

Làm xong những điều này, thân hình Bạch Tiểu Thuần lảo đảo một cái. Tuy hắn đột phá tu vi, nhưng một loạt săn giết lúc mới rồi đã làm tu vi tiêu hao không còn. Giờ phút này, khóe miệng tràn ra máu tươi không dứt, thân hình hắn đột nhiên lui về phía sau, lại một lần nữa trốn vào trong rừng.

Hắn biết rõ, giờ phút này tuy đối phương chỉ còn lại một người cuối cùng, nhưng người này cũng chính là người mạnh nhất. Bạch Tiểu Thuần đã sớm cảm thụ được, tên kia có tu vi là Ngưng Khí tầng chín.

“Ngưng Khí tầng chín...” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần đắng chát, nhưng ý chí muốn sống mãnh liệt, khiến cho lòng hắn có huyết hỏa bùng cháy. Hắn hiểu được, lúc này, không phải đối phương chết, chính là mình chết!

Không có cái lựa chọn thứ ba.

Gần như ngay khi hắn vừa lui về phía sau, Trần Hằng phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, huyết vụ toàn thân ầm ầm khuếch tán ra phía bên ngoài. Giờ phút này, những pháp khí kia đều run rẩy, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, rồi nhanh chóng sụp đổ. Trần Hằng nháy mắt bay ra, hô hấp của gã dồn dập, nhìn thi thể của ba tên tộc nhân ở bốn phía, lại phát ra tiếng gào rú càng thêm phẫn nộ. Hai mắt cũng đã đỏ lên, hướng về chỗ Bạch Tiểu Thuần rời đi, cấp tốc đuổi theo.

Hai người, một trốn một đuổi, càng chạy càng xa ở trong sơn mạch vô danh. Trên bầu trời sấm sét nổ vang, tuy là ban ngày, nhưng lại không nhìn rõ tia chớp, tuy nhiên mưa thì lại càng lúc càng lớn.

“Ngươi là Thượng Quan Thiên Hữu, hay Lữ Thiên Lỗi!!” Âm thanh mang theo sát ý của Trần Hằng truyền ra, đồng thời bấm niệm pháp quyết. Lập tức ở bốn phía có chín đạo huyết vụ, giống như chín đầu huyết mãng, không ngừng xuyên qua phía trước, thỉnh thoảng phun ra huyết quang, thẳng hướng Bạch Tiểu Thuần.

“Ta là ông nội của ngươi!” Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, nhưng linh giác nhạy cảm, nên nhiều lần tránh đi. Nhìn thấy tên thiếu chủ của Lạc Trần gia tộc kia càng lúc càng gần, thân hình run run của Bạch Tiểu Thuần nhảy lên, bày ra bộ dáng muốn lao nhanh về phía trước. Trần Hằng ở phía sau hắn cũng đột nhiên muốn nhảy lên, thì Bạch Tiểu Thuần lại đạp một cước lên cây đại thụ ở phía trước.

Cây đại thụ này lung lay dữ dội. Thân hình của Bạch Tiểu Thuần cũng mượn nhờ cỗ lực lượng này mà bỗng nhiên bắn lên, ở giữa không trung chợt xoay người, lao thẳng đến Trần Hằng đang truy kích ở sau lưng.

“Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay ngươi nhất định phải chết!” Trong mắt Trần Hằng lóe lên sát khí, tay phải bấm niệm pháp quyết rồi đột nhiên vung lên. Chín đầu huyết mãng ở bốn phía, mở ra cái miệng rộng, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần thôn phệ.

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng, gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết. Linh khí không còn nhiều lắm ở trong cơ thể tràn ra. Lập tức một cái đỉnh màu tím bỗng nhiên xuất hiện, đem thân thể của hắn bao phủ ở bên trong, tùy ý để cho chín đầu huyết mãng kia tới thôn phệ, tốc độ không có nửa điểm chậm lại, thẳng hướng Trần Hằng mà đánh tới.

“Chút tài mọn!” Trần Hằng cười lạnh, bấm niệm pháp quyết. Chín đầu huyết mãng kia nháy mắt hóa thành sương mù, trong nháy mắt ngưng tụ lại một chỗ, thình lình tạo thành một cái đầu lâu màu huyết sắc, trôi nổi ở trên đỉnh đầu, trực tiếp đụng vào cái Tử Đỉnh kia.

Âm thanh ầm ầm vang lên ngập trời, Tử Đỉnh run rẩy, ken két một tiếng rồi lập tức vỡ vụn, cuối cùng trực tiếp nổ tung. Còn cái đầu lâu huyết vụ kia, mặc dù bị tiêu tán hơn phân nửa, nhưng lại vẫn còn.

Gần như nháy mắt khi vừa va chạm, đại đỉnh tan vỡ, Bạch Tiểu Thuần đã xông ngay ra ngoài, nháy mắt xuyên qua đại đỉnh vỡ vụn, lao thẳng đến phía dưới sương mù.

Cùng lúc đó, ở trong sương mù, hai mắt Trần Hằng lóe lên. Nháy mắt khi sương mù nhạt dần, thân hình của gã ở trong huyết vụ đột nhiên lao lên, đồng thời tay phải bấm niệm pháp quyết. Toàn bộ tay phải của gã bị sương mù quấn quanh, huyễn hóa ra một cái mặt quỷ dữ tợn ở trong lòng bàn tay.

Ngay khi gã vừa xông ra, thì gã đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt.

Ánh mắt của hai người nhìn nhau, rồi trực tiếp lao vào cùng một chỗ. Một cái là nắm đấm, một cái là thủ chưởng. Một cái là Bất Tử Thiết Bì bộc phát ra hắc mang lóng lánh, một cái là mặt quỷ dữ tợn, thuật pháp yêu dị.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, toàn thân truyền ra âm thanh đùng đùng, cả người như diều đứt dây

bay ngược về phía sau, trên đường đụng gãy rất nhiều cành cây.

Về phần Trần Hằng thì chỉ chấn động thân hình, sắc mặt tái nhợt, khí huyết ở trong cơ thể quay cuồng. Gã cũng rất kinh hãi trước lực lượng to lớn của Bạch Tiểu Thuần, lúc này thân hình nhoáng một cái bay ra, nháy mắt đuổi theo Bạch Tiểu Thuần. Lúc tay phải của gã nâng lên, sương mù ầm ầm khuếch tán ra xung quanh, bao trùm phạm vi mười trượng, hình thành một cái mặt người cực lớn, hòa cùng với gã, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần lao tới trấn áp.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hung ác khi bị dồn đến cận kề cái chết. Thân hình ở giữa không trung hung hăng uốn éo, khi quay người thì tay phải đột nhiên nâng lên, chỉ một cái về phía Trần Hằng. Dưới một chỉ này, Tử Khí Ngự Đỉnh Công của hắn đột nhiên bộc phát.

Không phải đi điều khiển vật thể, mà là điều khiển thân thể của Trần Hằng. Loại cách dùng này, Trần Hằng chưa bao giờ nghe qua. Gã lập tức cảm thụ được một cỗ đại lực đang bao phủ ở bốn phía, giống như có một bàn tay vô hình bắt được thân thể của mình.

Trần Hằng cười lạnh, tu vi đột nhiên khuếch tán. Mặt người huyết sắc ở sau lưng đột nhien gầm nhẹ một tiếng. Âm thanh ken két vang vọng, linh khí của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bị chặt đứt. Nhưng thân thể của Trần Hằng cũng bởi vì điều này mà có chút dừng lại.

Nháy mắt khi gã dừng lại, mộc kiếm đã gào thét bay tới. Đồng thời thân hình Bạch Tiểu Thuần cũng đột nhiên xông ra, không tiếc trả một cái giá lớn, vận chuyển Bất Tử Thiết Bì toàn thân, gào thét lao tới.

“Nực cười!” Trần Hằng vung tay áo lên. Mặt người huyết sắc ở sau lưng gã xuyên qua thân thể, hướng về phía dưới đụng chạm cùng với mộc kiếm. Mộc kiếm run rẩy, nhưng lại không có sụp đổ, mà xuyên qua mặt người huyết sắc này, đánh ra một cái lỗ hổng.

Thân hình của Bạch Tiểu Thuần theo lỗ hổng, dựa vào Bất Tử Thiết Bì, liều mạng bị thương mà xông ra. Hai mắt Trần Hằng lóe lên, tay phải

lại bấm niệm pháp quyết chỉ một cái.

Lập tức có một đạo huyết quanh hình cung giống như một thanh loan đao xuất hiện, thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Trong chốc lát, đạo huyết quanh hình cung này đã trực tiếp đánh lên trên người Bạch Tiểu Thuần, khiến cho ổ bụng của hắn huyết nhục mơ hồ. Nhưng nắm đấm ngưng tụ tu vi toàn thân của hắn cũng đồng thời đánh xuống.

Lúc âm thanh nổ vang truyền ra, thân hình Trần Hằng chấn động, lui về phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt đi một ít. Nhưng công kích của Bạch Tiểu Thuần vẫn còn chưa chấm dứt, tốc độ của hắn vào lúc này gần như tăng lên gấp bội, như không muốn sống... Toàn diện bộc phát.

Oanh oanh oanh oanh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Kích Tuyệt Mệnh

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, lúc này đang vòng quanh Trần Hằng, căn bản là không để cho gã có bất cứ cơ hội phản ứng nào. Từng quyền từng quyền, từng cước từng cước, tạo thành một mảnh gió lớn.

Sắc mặt của Trần Hằng khó coi, bấm niệm pháp quyết hình thành màn sáng phòng hộ toàn thân, lại càng có lượng lớn sương mù tản ra, cùng với Bạch Tiểu Thuần ở bên trong khu rừng rậm này, ở trong giông bão, không ngừng giao chiến, hợp thành một chuỗi âm thanh nổ vang.

Càng đánh, Trần Hằng lại càng kinh hãi. Lúc trước gã đã đưa ra đánh giá cực cao đối với tên đệ tử ngoại môn Linh Khê Tông ở trước mắt này, nhưng lúc này tự thân cảm thụ, thì đã hiểu ra mình vẫn còn đánh giá thấp đối phương.

Có thể liên tục đuổi giết hơn mười tên tộc nhân, không chút khó khăn diệt sát Ngưng Khí tầng tám. Loại bổn sự này, tuyệt đối không phải đệ tử Ngưng Khí bình thường có thể làm được. Mặc dù Linh Khê Tông là đại tông môn, tài nguyên tu luyện so với gia tộc tu chân ở bên ngoài tốt hơn rất nhiều, nhưng cũng không thể có chênh lệch lớn như vậy được.

“Nhục thể của hắn quá cứng cỏi. Đây là cái thuật pháp luyện thể gì, rõ ràng lại có thể đạt tới được trình độ như vậy. Mà tốc độ cùng với khí lực của hắn cũng đều là nhờ luyện thể mà đạt được!” Trần Hằng vung tay áo lên, sương mù ở bên ngoài thân thể đột nhiên khuếch tán, muốn đem Bạch Tiểu Thuần bức ra ngoài. Nhưng Bạch Tiểu Thuần không để ý

đến thương thế, lại một lần nữa xông lên. Trong tiếng nổ vang, sắc mặt của Trần Hằng càng thêm tái nhợt.

“Cái đáng sợ nhất của hắn là khả năng khôi phục lực lượng! Nếu như tu vi của hắn đạt đến Ngưng Khí tầng tám... Vậy thì ta không phải là đối thủ của hắn!!” Trần Hằng không có cách nào tưởng tượng ra được, một người đã bị thương nhiều như vậy, mà rõ ràng vẫn còn có thể có loại sức bật này. Nên biết rằng nếu những thương thế kia đổi cho bất kỳ ai, thì giờ phút này đoán chừng là đã sớm ngất đi rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Bạch Tiểu Thuần tuy đã là dầu hết đèn tắt, lại vẫn có thể kiên trì.

“Tốc chiến tốc thắng, sớm giết kẻ này, tránh cho phức tạp!” Trong mắt Trần Hằng lóe lên hàn mang. Nhưng vào lúc này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên chớp động, thân hình đột nhiên lui về phía sau, lúc đưa tay bấm niệm pháp quyết, Tử Khí Hóa Đỉnh lại một lần nữa xuất hiện. Trong tiếng nổ vang, cái đỉnh cực lớn này thẳng đến Trần Hằng mà lao tới.

Hai mắt cảu Trần Hằng nheo lại, tất cả sương mù bên ngoài thân thể bỗng nhiên ngưng tụ, hóa thành một cái bàn tay khổng lồ, hướng về phía cự đỉnh ngăn cản. Nháy mắt khi hai bên đụng chạm vào nhau, đại đỉnh lại không có chút lực lượng nào, vừa đụng đã vỡ.

Trần Hằng nhìn thấy như thế, biết rõ là đã mắc lừa, nhưng thần sắc lại không có gì thay đổi, chỉ là trong mắt lại lăng lệ ác liệt.

“Hồng Ma!” Gã hờ hững mở miệng. Trong chớp mắt, toàn thân trên dưới xuất hiện một lượng lớn huyết sắc, cả người biến thành một người da hồng.

Gần như nháy mắt khi gã trở thành người da hồng, thì chân trái của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp vẽ ra một cái nửa vòng tròn, hướng về phía Trần Hằng đánh tới, nhấc lên tiếng gió phá không, đã dùng toàn lực.

Trần Hằng cười lạnh, nháy mắt khi chân trái của Bạch Tiểu Thuần tiến đến, tay phải của gã vung mạnh lên một cái, trực tiếp va chạm với chân trái của Bạch Tiểu Thuần.

Oanh!

Tiếng nổ lớn như sấm rền cuồn cuộn truyền ra, trong đó lại càng có âm thanh ken két vang vọng. Bạch Tiểu Thuần đau đến chảy cả nước mắt, thân hình bỗng nhiên lùi về phía sau. Hắn mở to mắt nhìn Trần Hằng, đáy lòng đánh bộp một tiếng.

“Lực lượng của thằng này như thế nào thoáng một cái đã lớn như vậy rồi. Hồng Ma phát đại, toàn thân biến thành màu hồng, lại khiến cho hắn lợi hại như vậy sao!!” Bạch Tiểu Thuần đau nhức đến phát run. Chân trái của hắn lúc này đã vặn vẹo, tuy không rách da, nhưng huyết nhục đã bị nghiền nát, xương cốt đứt gãy. Giờ phút này hắn mở to miệng thở dốc, suốt đoạn đường này hắn đã mệt mỏi không chịu nổi, thương thế càng lúc càng nặng. Rất nhiều lần Bạch Tiểu Thuần đều cảm giác mình sắp không xong, nhưng lại phát hiện ra thân thể của mình liên tục khôi phục rất nhanh. Hắn cũng cực kỳ kinh ngạc, dường như thương thế đều sẽ từ từ khỏi hắn. Theo hắn thấy, có lẽ đây chính là tác dụng của Bất Tử Trường Sinh Công.

Còn Trần Hằng bên kia, tay phải của gã nhìn giống như bình thường, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy tay của gã đang run rẩy. Làn da ở bên ngoài đỏ hơn, mà ở bên trong, thì xương cốt tràn ngập khe hở.

“Ngươi có thuật pháp luyện thể thì Lạc Trần gia tộc ta cũng có!” Thân hình Trần Hằng xông về phía trước với tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả Bạch Tiểu Thuần, giống như lúc này gã đã thay đổi là một người khác, khí lực lớn vô cùng.

Hai người ở trong chớp mắt lại một lần nữa kịch chiến ở trong khu rừng này.

Âm thanh ầm ầm vang vọng. Trong lúc ác chiến này, đùi phải của Bạch Tiểu Thuần đã bị thương , chân trái lại vỡ vụn, thân hình bất ổn, liên tiếp lui về phía sau. Cái loại nguy cơ tử vong này càng ngày càng mãnh liệt. Mà Trần Hằng ở trước mắt này cũng là địch nhân mạnh nhất mà Bạch Tiểu Thuần gặp phải từ trước cho đến nay.

Trước nguy cơ, trong mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu, tay phải đột nhiên nâng lên. Cả bàn tay đen kịt, triển khai lực lượng Toái Hậu Tỏa, giống như một tia chớp đen, thẳng đến cổ Trần Hằng.

Trong mắt Trần Hằng lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Một chiêu này lúc trước gã đã từng gặp nên đã sớm đề phòng. Giờ phút này toàn thân lóe lên ánh hồng, khi tay phải của Bạch Tiểu Thuần tới gần trong nháy mắt, gã liền chụp lấy tay phải của Bạch Tiểu Thuần, hung hăng bóp mạnh một cái. Răng rắc một tiếng, toàn bộ xương cốt cánh tay phải của Bạch Tiểu Thuần lập tức vỡ vụn.

Một màn này lại khiến cho Trần Hằng nhíu mày. Gã không nghĩ là sẽ đơn giản như vậy. Nhưng ngay sau đó, trong lòng gã liền chấn động, nhớ tới thủ đoạn tàn nhẫn dùng thương đổi giết của đối phương lúc trước, nên lúc này lập tức lui về phía sau, cái cổ lại càng hướng về phía sau mà uốn éo.

Cùng lúc đó, tay trái của Bạch Tiểu Thuần mang theo hắc mang, bỗng nhiên tới gần, sượt qua cái cổ của Trần Hằng, nhưng không dừng lại mà là chụp vào bờ vai của Trần Hằng.

Lực lượng Toái Hậu Tỏa bộc phát, răng rắc một tiếng.

Sắc mặt Trần Hằng lập tức tái nhợt, mồ hôi chảy xuống. Xương cốt ở trên bả vai bên trái toàn bộ vỡ vụn. Cái loại đau đớn kịch liệt này, khiến cho Trần Hằng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Toàn thân gã lấp lánh ánh hồng, truyền ra một cỗ đại lực, một phát chụp vào tay trái của Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần muốn rụt tay

lại, nhưng tốc độ của Trần Hằng lúc này cũng cực nhanh, một cái đã nắm được bàn tay của Bạch Tiểu Thuần.

“Chết!” Con mắt gã tràn ngập tơ máu, vừa gầm nhẹ vừa bấm niệm pháp quyết, định chỉ vào mi tâm của Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần hiện lên vẻ tàn nhẫn, thân hình đột nhiên run lên. Răng rắc một tiếng, mặc kệ cho ngón tay trên bàn tay trái đứt gãy, xoay ngược thân thể, khiến cho đùi phải nhấc lên âm thanh phá không. Oanh một tiếng thúc lên trên người Trần Hằng.

Trần Hằng phun ra máu tươi, thân thể lùi lại, không thể không buông bàn tay của Bạch Tiểu Thuần ra, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất nhanh đã lui về phía sau.

Một lần lùi này đã kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra khoảng tầm mười trượng. Hai tay Bạch Tiểu Thuần đã bị phế, toàn bộ cánh tay phải vỡ vụn, cánh tay trái tuy còn có thể nâng lên, nhưng ngón tay đều đã vặn vẹo, không cách nào thi triển được Toái Hậu Tỏa.

Đặc biệt là hai chân của hắn, giờ phút này lại càng run rẩy. Chân trái đã hoàn toàn biến dạng, đùi phải tràn ngập máu tươi. Một cước vừa mới rồi, khiến cho thương thế trên đùi phải của hắn lại càng thêm nghiêm trọng.

Giờ phút này thân hình hắn đứng không vững, chỉ có thể tựa vào một cây đại thụ, hung hăng cắn đầu lưỡi để cố nén cho mình không hôn mê. Hắn đã đến cực hạn rồi. Giờ phút này, toàn thân trên dưới chỉ có thể cử động cánh tay trái, những chỗ khác đều đã tê liệt, nhưng vẫn cố bày ra bộ dáng vẫn còn có thể tái chiến.

Về phần Trần Hằng, giờ phút này hai mắt gã đỏ thẫm, bả vai trái đã triệt để vỡ vụn, tay trái không cách nào nâng lên, dĩ nhiên là đã bị phế bỏ. Mà ở bụng lại càng có mấy đoạn xương bị đứt gãy, khiến cho máu tươi ở trên khóe miệng không ngừng tràn ra.

“Ta xem thường ngươi rồi!” Trần Hằng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, khàn khàn mở miệng. Gã không nghĩ tới, dùng tu vi của mình mà săn giết một tên Bạch Tiểu Thuần đã trọng thương này, lại khó khăn đến vậy. Luyện thể thuật của đối phương, theo gã thấy thì gần như là Bất Tử Bí Pháp, bị thương như thế mà vẫn không chết.

Về phần gã, cơ hồ cũng đều đã thi triển ra tất cả thuật pháp, ngay cả Hồng Ma bí pháp cũng đã triển khai.

“Nhưng, trận đấu pháp này, cũng nên kết thúc rồi!” Trần Hằng thở sâu, màu hồng trên khắp toàn thân ở trong chớp mắt giống như là hóa thành khí, bay lên theo thân thể, rồi ngưng tụ lại thành từng trận huyết vụ ở giữa không trung. Mà làn da trên thân thể của gã cũng rất nhanh khôi phục lại thành bình thường, toàn thân dường như đã yếu đi không ít. Trận chiến sinh tử này, coi như là Trần Hằng cũng cảm thấy khó khăn, kẻ ở trước mắt có khát vọng muốn sống quá mạnh mẽ, nhất là lực lượng khôi phục lại càng kinh người, mà cái loại dùng thương đổi giết này, lại khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Hồng Ma bí pháp, Huyết Đao... Trảm!” Trần Hằng cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi. Trong nháy mắt, máu tươi kia đã hóa thành huyết vụ, dung nhập với sương mù ở xung quanh gã. Sương mù lập tức cuộn trào, trong chớp mắt hóa thành một thanh huyết sắc trường đao!

Thanh đao này hư ảo, lớn chừng hơn một trượng, ở trong đó thình lình biến ảo ra vô số gương mặt, đang phát ra những tiếng kêu gào thống khổ. Theo một chỉ của Trần Hằng, thanh huyết sắc trường đao này lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần!

Sau khi thi triển bí pháp này, toàn thân Trần Hằng một lần nữa suy yếu, dựa vào một cây đại thụ ở bên cạnh, sắc mặt tái nhợt, tóc cũng xám đi một chút.

“Chết đi!” Gã nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Một cố nguy cơ mãnh liệt chưa từng có ầm ầm bộc phát ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, thậm chí hắn còn có dự cảm rất mãnh liệt rằng dù cho mình có né tránh như thế nào đi nữa thì cũng không thể tránh đi, giống như đã bị tỏa định ở trong u minh.

Thậm chí mặt đất ở phía trước hắn lúc này cũng đã bị nứt ra một đạo lỗ hổng, cây đại thụ ở phía sau hắn trong nháy mắt đã héo rũ. Thanh huyết sắc trường đao kia đã... trực tiếp chém xuống!

Thân hình Bạch Tiểu Thuần run rẩy, đồng tử co rút lại. Hắn không muốn chết, nhưng khả năng hồi phục của Bất Tử Trường Sinh Công ở trước mắt cũng khó có thể nghịch chuyển càn khôn. Giờ phút này khi thân hình đang run rẩy, nhìn thấy thanh trường đao kia đã tiến đến, bỗng nhiên trong đầu hắn như có linh quang lóe lên. Hắn không do dự chút nào, lập tức nâng tay trái vung về phía trước một cái. Lập tức có một đạo ô quang từ trong thân thể của hắn bỗng nhiên bay ra, trong nháy mắt biến lớn, ngăn cản ở trước người của hắn, hóa thành một cái... nồi lớn!

Chính là Quy Văn nồi!

Trong chớp mắt khi cái nồi lớn xuất hiện, thanh huyết sắc trường đao kia trực tiếp chém lên trên đó. Âm thanh kinh thiên đinh tai nhức óc truyền ra, thanh huyết sắc trường đao kia run rẩy, lại... vỡ vụn thành từng khúc. Phịch một tiếng, hóa thành vô số mảnh vụn.

Về phần Quy Văn nồi, thì ngay cả một vết rạn rất nhỏ cũng không có, mà chỉ bị cỗ đại lực đánh vào, hóa thành một đạo ô quang, biến mất trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

“Không có khả năng!!” Thân hình Trần Hằng run lên, máu tươi phun ra một ngụm lớn. Gã không cách nào tin được cảnh tượng này. Gã thi triển bí pháp này vốn đã suy yếu, giờ phút này công pháp bị phá, trong cơ thể bị cắn trả, làm cho linh lực lập tức khô kiệt, trước mắt đều đã lờ mờ rồi.

“Cái đó là... Cái kia là cái gì!!”

“Đó là Quy gia ngươi!” Bạch Tiểu Thuần tìm được đường sống trong chỗ chết, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân hình đứng không vững, trượt dọc theo cây đại thụ ngồi phịch xuống. Hắn nở nụ cười, tiếng cười mang theo thê thảm.

“Đáng tiếc, không có vũ khí rồi...” Hắn cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể đang nhanh chóng ảm đạm. Tất cả mọi thứ ở trước mắt đều đã mơ hồ. Hắn muốn triệu hoán mộc kiếm, nhưng lại không có khí lực. Muốn triệu hoán Quy Văn nồi, lại phát hiện ra ngay cả triệu hoán linh khí cũng không được, lại không cần phải nói mở ra túi trữ vật rồi.

“Mặc kệ ngươi có cái bí mật gì, sau khi chết thì tất cả sẽ là của ta.” Trần Hằng thở hồng hộc, cũng tương tự đã là dầu hết đèn tắt, nhưng xét cho cùng thì vẫn khá hơn Bạch Tiểu Thuần một chút. Gã nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, sau khi trầm mặc mấy hơi, thì miễn cưỡng ngồi thẳng dậy, lấy từ bên trong túi trữ vật ra một thanh trường kiếm, đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn gã, trầm mặc không nói, trong mắt lộ ra mờ mịt. Hắn nghĩ tới thôn, nghĩ tới Đại Bàn, nghĩ tới Lý Thanh Hậu, nghĩ tới Linh Khê Tông, còn có rất nhiều thân ảnh khác, Đỗ Lăng Phỉ, Hầu Vân Phi, Hầu Tiểu Muội...

Trần Hằng đi từng bước một tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu nhìn xuống Bạch Tiểu Thuần toàn thân đang tràn ngập tử khí. Gã nhìn ra được toàn thân trên dưới của Bạch Tiểu Thuần đã bị phế đi, ngay cả túi trữ vật đều không thể mở ra, linh khí trong cơ thể đã héo rũ.

“Nhớ kỹ tên của ta. Người giết ngươi... Lạc Trần gia tộc, Trần Hằng.” Trần Hằng chậm rãi nâng lên thanh kiếm ở trong tay. Ngày bình thường gã chỉ cần phất tay áo là kiếm đã có thể bay ra, nhưng lúc này cầm ở trong tay lại cảm thấy nặng.

“Giết chết một thiên kiêu, loại cảm giác này phi thường tốt.” Trần Hằng cố gắng chịu đựng cảm giác mệt mỏi muốn hôn mê, trong mắt lộ ra

vẻ hung tàn, tay phải cầm trường kiếm, hung hăng cắm xuống ổ bụng của Bạch Tiểu Thuần..

Nhưng trong khoảnh khắc khi gã đam tới, cánh tay trái mà Bạch Tiểu Thuần còn hoạt động được, trong giây lát hướng về phía mặt đất chọc mạnh xuống một cái. Răng rắc một tiếng, xương cốt lập tức vỡ vụn, một đoạn xương trắng sắc bén xuyên thấu qua làn da, thò ra chừng ba tấc.

Thân hình của hắn vào giờ phút này bỗng nhiên vọt lên, cánh tay trái vung vẩy, tốc độ cực nhanh, bộc phát ra một tia khí lực cuối cùng của sinh mệnh. Ngay lúc trường kiếm đâm vào bụng của bản thân, thì cánh tay của hắn cũng đã rơi lên trên cái cổ của Trần Hằng. Xương trắng trục tiếp đâm vào một bên cổ họng của Trần Hằng.

Làm xong điều này, thân hình Bạch Tiểu Thuần đổ xuống, hơi thở mỏng manh, đã triệt để hôn mê.

Thân hình Trần Hằng chấn động. Toàn bộ cái này quá nhanh, nhanh đến nỗi gã không có bất kỳ chuẩn bị gì, nhanh đến nỗi thân hình mỏi mệt lúc này của gã căn bản là không có cách nào tránh đi. Trong miệng, trên cổ, phun ra lượng lớn máu tươi, nhuộm hồng cả mặt đất bốn phía. Trần Hằng muốn bịt lại, nhưng lại không ngăn được máu tươi phun ra. Gã kinh ngạc nhìn xương trắng trên cánh tay nhuốm máu của Bạch Tiểu Thuần, gã cảm thấy hoang đường, cảm thấy thật không thể tin được. Trong mắt gã lộ ra không cam lòng, tương lai của gã, truy cầu của gã, tất cả mọi thứ của gã, tại thời khắc này, hóa thành một tiếng cười thảm.

“Một kích tuyệt mệnh sao...” Trần Hằng lảo đảo lui về phía sau vài bước, chậm rãi ngã xuống, tắt thở bỏ mình. Cho đến lúc chết, cặp mắt của gã vẫn còn mở to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Dao Mổ Trâu Giết Gà

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Sâu trong rừng rậm trên sơn mạch vô danh, cơn giông không biết từ lúc nào đã yếu đi, đến lúc hoàng hôn thì tạnh hẳn. Xa xa chỉ có ánh hoàng hôn ảm đạm, nhưng còn có thể lờ mờ nhìn thấy một chiếc cầu vồng không trọn vẹn.

Tựa như theo hoàng hôn rơi xuống, cái cầu vồng này cũng dần theo trôi qua mà phá thành những mảnh nhỏ.

Trong rừng rất yên tĩnh, ngay cả mùi máu tươi cũng đã tiêu tán, chỉ có những thi thể ở trên đường đi, minh chứng cho nơi này, đã từng xảy ra một trận huyết sát kịch liệt.

Trần Hằng ngã xuống ở trên mặt đất, cho đến lúc chết, ở trong mắt gã tựa như vẫn còn có một cỗ ý chí còn tồn tại, có không cam lòng, có không thể tưởng tượng nổi.

Ở bên cạnh thi thể của gã, Bạch Tiểu Thuần vẫn nằm im không nhúc nhích. Nếu như tính mạng của hắn là một đoàn lửa, thì giờ phút này đoàn lửa này đã tắt đi hơn chín thành, chỉ còn lại một ngọn lửa giãy dụa cầu sinh.

Hồi lâu, từ đằng xa có tiếng bước chân truyền đến, giẫm lên lá rụng ở trong nước bùn, từng bước một tới gần. Cho đến khi đứng trước mặt Trần Hằng thì tiếng bước chân biến mất.

Dó là một lão giả mặc một bộ trường bào màu đen, một đầu tóc trắng tung bay, trên mặt có rất nhiều nếp nhăn. Trên người có một cỗ khí tức

tuế nguyệt tang thương nồng đậm không thể che giấu. Dường như lão đã sống ở trong cái phiến thiên địa này quá lâu, quá lâu rồi, thậm chí cái khí tức tang thương này đã hóa thành tử khí, bao phủ tứ phương.

“Chấp niệm ngưng hồn... Đã chết rồi mà hồn không tiêu tan, có thể chịu được một lát.” Khi âm thanh khàn khàn, mang theo vẻ mờ mịt vang lên quanh quẩn bốn phía, thì ở trên mi tâm của Trần Hằng đột nhiên tách ra một đạo khe hở, một tia khí màu xanh bay ra, ngưng tụ thành một cái ảnh hồn lớn bằng lòng bàn tay ở giữa không trung.

Chính là Trần Hằng, tuy nhiên trong con mắt lại lộ ra mờ mịt, dường như đã mất đi tất cả thần trí, lạnh run.

Lão giả hất tay áo lên chỉ một cái, lập tức hồn của Trần Hằng bay ra, dung nhập vào bên trong ngón tay của lão, biến mất không thấy gì nữa.

Lão giả thần bí này sau khi lấy đi hồn của Trần Hằng thì yên lặng quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thần sắc có chút phức tạp, dần dần trong mắt lộ ra hồi ức.

“Không nghĩ tới, lại thấy được... Bất Tử Trường Sinh Công...” Hai mắt của lão giả nhắm nghiền, sau nửa ngày thì than nhẹ một tiếng. Tiếng thở dài này tựa như làm cho hư vô bốn phía bị thay đổi, khiến cho thời gian ở trong mảnh khu vực này trôi qua khác với ngày thường, giống như ngăn cách cùng với thế giới.

Vô số cỏ cây lay động, trong chớp mắt giống như đã mất đi, hóa thành bụi bặm.

Thi thể của Trần Hằng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy được đang héo rũ. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở đã trở thành hài cốt, rồi hóa thành bụi bặm, dung nhập trong nước bùn.

Duy chỉ có Bạch Tiểu Thuần. hắn chẳng những không bị mục nát, mà ngược lại lại có đại lượng sinh cơ vô hình tiến đến, dung nhập vào bên trong cơ thể của hắn, nhanh chóng chữa trị thân thể bị trọng thương.

Lão giả từ từ nhắm hai mắt, đứng ở nơi đó như một pho tượng, vẫn không nhúc nhích. Nếu như xem xét kỹ càng trên thân thể của lão, thì tựa như... Không có khí tức, không có sinh cơ, toàn bộ thân hình dường như không tồn tại ở trong cái mảnh thế giới này, như một đám tàn hồn không muốn vãng sinh.

Cùng lúc đó, nháy mắt khi Trần Hằng tử vong, ở chỗ Lạc Trần gia tộc trong Lạc Tinh sơn mạch, Lạc Trần lão tổ mãnh liệt mở mắt ra, trong lòng bay lên từng trận cảm giác bất an. Ánh mắt lão đảo qua tộc nhân ở bốn phía, cho dù thấy mười một tộc nhân phái ra đã tử vong không ít, nhưng hồn bài của Trần Hằng vẫn còn như trước, lúc này đáy lòng mới an ổn lại một chút.

“Bất quá chỉ là ba tên đệ tử ngoại môn mà thôi, làm sao lại lâu như vậy... Hơn nữa lại chết không ít tộc nhân, tuy nhiên lấy tu vi của Hằng nhi thì không ngại, hoặc có lẽ bây giờ Hằng nhi đã đánh chết ba tên tiểu bối kia, đang trên đường trở về rồi.” Lúc Lạc Trần lão tổ trầm ngâm, cái loại cảm giác bất an này vẫn còn tồn tại. Hai mắt lão lóe lên, lại phái thêm mấy tên tộc nhân Ngưng Khí tầng bảy đi ra ngoài dò xét.

Làm xong những việc này, trong mắt lão lộ ra ánh sáng mãnh liệt, thở sâu.

“Cho dù như thế nào, chỉ còn có một ngày là Nghịch Huyết đại pháp sẽ có thể thành công!” Lạc Trần lão tổ cắn răng một cái, đem tất cả suy nghĩ bất an đè xuống. Lão biết bản thân đã không còn đường lui, cũng không có cái lực chọn nào khác, chỉ cần cố gắng nhịn thêm một ngày... Tất cả đã đủ!

Cũng trong thời điểm này, trong một mảnh sơn cốc cách phạm vi trận pháp của Lạc Trần lão tổ không đến mười dặm, Hầu Vân Phi sắc mặt trắng bệch, không cách nào tiếp tục đi về phía trước, cả người phun ra máu tươi, cười thảm ngã xuống.

“Bạch sư đệ... Thực xin lỗi, không thể cứu ngươi...” Y trước khi hôn mê vẫn gắt gao nắm chặt nắm đấm, trong lòng tràn đầy bi thương cùng

với bất lực.

Ở một hướng khác, Đỗ Lăng Phỉ tóc tai bù xù, cả thân hình đã tiều tụy đến cực hạn. Kinh mach toàn thân nàng đã đứt bảy tám phần, bộ dang thoạt nhìn đã hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ xinh đẹp ngày xưa.

Cặp mắt của nàng trống rỗng, như là cái xác không hồn, toàn bộ đều dựa vào một cỗ ý chí kinh người chèo chống, đang lảo đảo bay nhanh. Trong tay nàng đang cầm một cái ngọc giản, giờ phút này trong đầu chỉ có một cái ý niệm mãnh liệt.

Lao ra, truyền tin về cho tông môn, cứu... Bạch Tiểu Thuần.

Từng bước một, ngã sấp xuống thì lại đứng lên, dù y phục toàn thân đã tổn hại không ít, dù là máu tươi đều đã khô héo, dù trước mắt nàng đã sớm mơ hồ, nhưng nàng vẫn... kiên trì chạy vội về phía trước.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Đỗ Lăng Phỉ đã sớm quên mất thương thế ở trên cơ thể, quên mất tính mạng của mình. Nàng không biết đã đi bao lâu rồi, cho đến lúc phóng ra được một bước này, toàn thân nàng run lên bần bật, cảm giác giống như đi ra từ mặt nước vậy, khiến cho hai tròng mắt vô thần, trong tích tắc lại xuất hiện thần thái mãnh liệt.

“Đi ra rồi sao...” Đôi môi Đỗ Lăng Phỉ đã khô nứt, giờ phút này run rẩy nắm ngọc giản ở trong tay. Cái ngọc giản mà trong nửa tháng nay thủy chung vẫn không có động tĩnh, vào giờ phút này lại chấn động mạnh một cái, tựa như một cái thông đạo vô hình, xuyên qua hết thảy không gian, đem nàng cùng với tông môn... Nối lại cùng một chỗ.

“Lạc Trần gia tộc làm phản, Phùng sư huynh chết trận, Hầu sư huynh sinh tử không rõ, Bạch sư đệ vì cứu chúng ta mà dẫn đi địch nhân, đang bị đuổi giết. Cầu tông môn... Nhanh chóng cứu viện.” Sau khi Đỗ Lăng Phỉ truyền được tin tức về, cả người thoáng một cái đã tê liệt, ngồi xuống, quay đầu nhìn qua mảnh thiên địa ở sau lưng, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Nàng không quên thân ảnh thiết huyết của Bạch Tiểu Thuần lúc trở về, không thể quên Bạch Tiểu Thuần bi tráng lao ra dẫn tộc nhân Lạc Trần gia tộc rời đi, cũng không thể quên đủ loại sự tình suốt đoạn đường này.

“Bạch sư đệ, Hầu sư huynh... Sống sót...” Đỗ Lăng Phỉ khóc, nước mắt không ngừng chảy xuống, toàn thân cũng không còn chống đỡ nổi nữa, hôn mê.

Gần như ngay khi Đỗ Lăng Phỉ truyền tin về cho tông môn, ở Linh Khê Tông, tại bờ nam Hương Vân Sơn nhiệm vụ các, ở nơi đây phi thường náo nhiệt, có không ít đệ tử ngoại môn lui tới. Tại chỗ sâu bên trong tòa nhà, một người trung niên nam tử mặc đạo bào đang sửa sang lại nhiệm vụ của tông môn. Trước mặt y có mấy ngàn miếng ngọc giản, phàm là đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ thì ngọc giản ở nơi đây đều có ghi chép.

Đột nhiên, một miếng ngọc giản ở trong đó lóe lên hào quang. Sắc mặt của trung niên nam tử này như thường, phất tay đem miếng ngọc giản bay tới. Sau khi thần thức của y đảo qua thì hai mắt bỗng nhiên mở to, đứng bật dậy.

“Lạc Trần gia tộc làm phản!” Hô hấp của y dồn dập. Việc này quá lớn, mặc kệ là thật hay giả thì y cũng cần phải lập tức báo cáo lại. Loại chuyện này nếu như có người dám đè xuống thì như vậy chính là tội lớn. Trung niên nam tử không dám trì hoãn, lập tức lấy ra một quả ngọc giản màu tím ở trên người, vội vã truyền tin.

Phần tin tức tình báo này trực tiếp được đưa đến Chấp Pháp đường. Tiền Đại Kim mặc dù là người của Chấp Pháp Đường, nhưng địa vị của gã thấp kém, việc này cũng vượt xa khả năng gã có thể đụng chạm. Sau khi toàn bộ Chấp Pháp Đường nhận được phần tình báo này thì lập tức tìm tòi tin tức. Tại thời khắc này, cái Chấp Pháp Đường cảnh vệ Linh Khê Tông này, bạo phát ra hiệu suất kinh người.

Chẳng qua là mất một nén nhanh, liền lập tức xác nhận phần tin tức tình báo này là thật.

Rất nhanh, toàn bộ bờ nam truyền ra từng trận âm thanh trống trận, quanh quẩn bát phương. Tất cả đệ tử của bờ nam sửng sốt một chút, những đệ tử ngoại môn kia không biết được cái trống trận này là cái gì, nhưng những đệ tử nội môn của ba phong, vô luận là người nào, nháy mắt khi nghe được tiếng trống trận này thì thần sắc đều đại biến, mãnh liệt ngẩng đầu.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Trống trận đánh lên, không thấy máu, không diệt tộc, Linh Khê không về! Trời ạ...”

Trong lúc tất cả mọi người ở nơi này đang kinh hãi, thì đột nhiên, một cái âm thanh già nua mà lành lạnh, bỗng nhiên truyền ra khắp bờ nam Linh Khê Tông.

“Lão phu Chấp Pháp Đường Âu Dương Kiệt, tất cả đệ tử nội môn của bờ nam tam sơn, toàn bộ hủy bỏ tất cả nhiệm vụ, tất cả hoạt động, tất cả bế quan. Hạn cho hai mươi hơi thở tiến vào tập kết trong sơn môn!

Không được sai sót!”

Khi lời nói truyền ra, tất cả đệ tử nội môn của Thanh Phong Sơn, Hương Vân Sơn, Tử Đỉnh Sơn, vô luận là đang làm chuyện gì, toàn bộ đều run lên, không chút chần chừ nào, cấp tốc lao ra.

Mặc dù là có đang làm chuyện gì lớn hơn nữa, lúc này cũng không dám trì hoãn chút nào. Bởi vì cái tên Âu Dương Kiệt, đại biểu cho trưởng lão của Chấp Pháp Đường, đồng thời cũng đại biểu cho... lãnh khốc vô tình!

Lão còn có một cái đạo hiệu là Sài đạo nhân. Một khi lão xuất hiện, như vậy chứng tỏ đã xảy ra một sự tình nào đó khiến cho tông môn giận

dữ, cần... giết người, cần... diệt tộc!

Oanh oanh oanh. Vô số thân ảnh gào thét thẳng đến sơn môn. Đưa mắt nhìn đi, toàn bộ bờ nam có khoảng chừng hai ngàn người, những người này ngày bình thường nhìn không thấy mấy vị, nhưng hôm nay lại xuất hiện toàn bộ, khiến cho tất cả đệ tử ngoại môn đều bị rung động.

Lại càng có một đám đệ tử ăn mặc áo dài màu đen của Chấp Pháp Đường, ước chừng khoảng mấy trăm người lao ra đầu tiên. Đứng đầu là một lão giả, lão giả này một đầu tóc đỏ tung bay, toàn thân tràn ngập sát khí. Lão chính là Âu Dương Kiệt.

Giờ phút này ở bốn phía xung quanh sơn môn, có chừng hai ngàn người, thần sắc cả đám đều hết sức nghiêm túc.

“Lạc Trần gia tộc làm phản, phụng mệnh chưởng môn, đem tộc này... Chó gà không tha, toàn bộ giết chết. Mời Chủng Đạo truyền tổng.” Âu Dương Kiệt hất tay áo lên, lập tức ở trên chính giữa ngọn Chủng Đạo Sơn của Linh Khê Tông rung mạnh một cái, bộc phát ra mấy cột sáng.

Mấy cột sáng này hóa thành một cái truyền tổng trận cực lớn ở giữa không trung, bỗng nhiên giáng xuống, bao phủ hơn hai ngàn đệ tử trong ngoài sơn môn. Sắp bắt đầu truyền tổng.

Tất cả đệ tử ngoại môn của bờ nam, lúc này đều hít vào một ngụm khí. Nhìn cảnh tượng này, trong lòng bọn hắn nhanh chóng bay lên cảm giác tự hào mãnh liệt đối với tông môn.

Lạc Trần gia tộc đối với Linh Khê Tông thì chỉ là một cái tiểu gia tộc mà thôi, chỉ có một vị tu sĩ Trúc Cơ. Nhưng hôm nay, Linh Khê Tông lại vì mấy đệ tử ngoại môn, xuất động tới hơn hai ngàn người, lại càng có thiết huyết Âu Dương Kiệt xuất hiện. Điều này, hiển nhiên là vì... uy hiếp!

Uy hiếp tất cả các gia tộc tu chân trong phạm vi thuộc Linh Khê Tông. Đây không phải là giết gà lại dùng dao mổ trâu, mà đây là nhất

định phải dùng dao mổ trâu để giết gà!

Mà cho dù chỉ vì mấy tên đệ tử ngoại môn như vậy, cũng có thể không tiếc đại giới xuất động ra lực lượng như thế. Đối với các đệ tử, cái loại nhận thức này, đã mãnh liệt tới cực hạn.

Linh Khê Tông vạn năm không ngã, từ một tông môn hơi nhỏ từng bước một đi được tới bây giờ, tự nhiên là có chỗ kinh người!

Đúng lúc này, đột nhiên, trong đại điện trên đỉnh Hương Vân Sơn, sắc mặt Lý Thanh Hậu xanh mét, thân ảnh nổ vang bay ra. Một cỗ sát khí ngập trời, từ trên người y bộc phát đi ra, tạo thành cuồng phong nổ vang bốn phương, lao thẳng đến trận pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nghiền Ép Lạc Trần

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Chớp mắt, Lý Thanh Hậu đã tới gần, bước vào bên trong trận pháp. Sắc mặt y lúc này đầy âm trầm, cả người như một thanh đao sắc bén rời khỏi vỏ, sát khí ngút trời.

Âu Dương Kiệt liếc mắt nhìn qua Lý Thanh Hậu, hai mắt cũng có rút lại. Trong ba vị chưởng tọa ở bờ Nam Linh Khê tông, lão đặc biệt lưu tâm đến Lý Thanh Hậu, bởi vì ý chí của y cũng chính là ý chí của toàn bộ bờ Nam Linh Khê tông này.

Bởi vì ngoại trừ thân phận Dược sư, thì thiên tư của Lý Thanh Hậu cũng vô cùng cao đến cực kỳ hiếm gặp. Mới có trăm năm tu đạo nhưng tu vi của y đã là Trúc cơ Hậu kỳ, thậm chí còn có thể vinh dự trở thành một trong những người có khả năng đột phá Trúc cơ bước vào Kim đan trong tông môn.

“Nghe nói trong bốn đệ tử ngoại môn kia, có một người có chút quan hệ với Lý Thanh Hậu…” Trong lúc Âu Dương Kiệt còn đang suy nghĩ thì bốn phía trận pháp đã nổ vang, tỏa ra hào quanh sáng chói. Trong chớp mắt đó, một tiếng nổ ầm vang, cả lão và Lý Thanh Hậu, còn thêm hai ngàn đệ tử nơi này đều trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Lúc trước, ba người Bạch Tiểu Thuần cần phải mất mấy tháng mới có thể đi tới nơi này, nhưng dưới trận pháp truyền tống của Linh Khê tông thì chỉ mất vài hơi thở, mọi người đã đến nơi.

Tiếng vang ầm ầm như sấm sét oanh kích xuống, ngay vị trí phía trên nơi Đỗ Lăng Phỉ đang còn hôn mê, toàn bộ bầu trời chợt trở nên âm u, tầng tầng mây như bị một đôi tay vô hình trực tiếp xé rách. Rồi trong tiếng nổ ngập trời đó, hình ảnh một trận pháp to lớn cũng xuất hiện.

Mãnh liệt rơi ầm ầm xuống rồi được khắc thẳng lên trên mặt đất, khiến cho trăm dặm xung quanh nơi này chợt run rẩy chấn động rồi như bốc cháy lên hỏa diễm, sau đó một khe nứt dài xuất hiện đan xen vào nhau như khắc thành một cái ấn kí trận pháp.

Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, hết thảy cây cỏ, hết thảy núi đá, thậm chí kể cả một ngọn núi cũng trong chớp mắt này mà tan thành tro bụi, tiêu tán mất tăm tích. Lực lượng bá đạo của trận pháp khi phủ xuống đã hoàn toàn hủy diệt hết tất cả tồn tại nơi này.

Chỉ duy nhất vị trí của Đỗ Lăng Phỉ khi trận pháp được phủ xuống là nhận được bảo hộ, khiến cho nàng không chịu chút tổn thương nào cả. Trận pháp đã xuất hiện, dưới chấn động của mặt đất, từng đạo thân ảnh cũng nhanh chóng từ mờ ảo mà trở nên rõ ràng.

Rất nhanh, hơn hai ngàn đệ tử nội môn Linh Khê tông đã xuất hiện toàn bộ nơi này. Trên người bọn họ vẫn còn lưu lại lực lượng ấn kí của truyền tống có thể giúp họ truyền tống được thêm lần nữa. Âu Dương Kiệt và Lý Thanh Hậu bước nhanh ra, đến thẳng chỗ Đỗ Lăng Phỉ đang còn hôn mê. Lúc này cũng đã có vài nữ đệ tử đến bên, khoác lên người nàng thêm chút y phục rồi đưa Linh khí tẩm bổ vào trong người nàng. Một lát sau Đỗ Lăng Phỉ cũng chậm rãi mở mắt ra, thần sắc nàng vốn đang hoảng hốt nhưng khi thấy được mọi người trong tông môn thì nàng bật khóc, cảm giác kích động cũng nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

Hơn nữa, bản thân nàng là đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn, khi nhìn thấy được chưởng tọa Hương Vân sơn Lý Thanh Hậu thì nước mắt lại rơi xuống như mưa, vốn còn đang được các đồng môn dìu đỡ dậy, nàng vội vàng nói.

“Chưởng tọa, cứu Bạch sư đệ…” Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ trắng bệch, giọng nói đầy cầu khẩn.

“Bạch Tiểu Thuần làm sao rồi!” Lý Thanh Hậu bước ra phía trước, nháy mắt đã hiện ra trước mặt Đỗ Lăng Phỉ. Y nén lại phẫn nộ và lo lắng trong mắt mà gấp giọng hỏi lại.

“Bạch sư đệ…vì hắn muốn cứu đệ tử cùng với Hầu Vân Phi sư huynh, một mình dẫn dụ đám tộc nhân Lạc Trần gia tộc đang truy sát đi…” Giọng Đỗ Lăng Phỉ lại thút thít đầy nỉ non, đem toàn bộ sự tình của Bạch Tiểu Thuần suốt một đường chạy trốn kể ra.

Hơn hai ngàn đệ tử bốn phía tuy vẫn còn chưa biết đến Bạch Tiểu Thuần, nhưng sau khi nghe qua lời Đỗ Lăng Phỉ kể lại, thần sắc của cả bọn đều vô cùng rung động. Cả một quá trình đầy thê thảm khiến bọn họ không khỏi hít sâu vào một hơi lạnh.

Phùng Viêm vì bảo hộ đồng môn mà chết trận, Hầu Vân Phi và Đỗ Lăng Phỉ cùng nhau liều mạng chạy trốn, mà Lạc Trần gia tộc lại phái ra hai nhóm người truy sát, xuất động cả Ngưng khí tầng tám và Ngưng khí tầng chín…

Truy sát như vậy, nếu như đổi lại là đệ tử nội môn khác, cho dù là có một thân một mình hắn cũng phải cửu tử nhất sinh.

Hơn nữa trong lời kể lại của Đỗ Lăng Phỉ, hành động của Bạch Tiểu Thuần lại đầy tình nghĩa, thậm chí như của một nhân vật thiên kiêu.

Hắn vốn có thể một mình chạy thoát, nhưng vẫn quay lại cứu đồng môn, vượt cấp đánh chết mấy tên cường địch, một đường bôn ba mang theo hai đồng môn trọng thương cường ngạnh chạy trốn suốt nửa tháng trời, chạy qua hơn gần vạn dặm đường.

Cuối cùng lại quyết định hi sinh vì nghĩa, dẫn dụ cường địch đi nhằm lưu lại cho đồng môn hi vọng sống sót. Nhờ vậy mà Đỗ Lăng Phỉ mới có

thể truyền tin về tông môn, bằng không mà nói thì tông môn vẫn còn chưa biết chuyện Lạc Trần gia tộc làm phản.

Thấm thoắt, thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần trong lòng đám đệ tử nội môn trở nên rõ ràng hơn cả, đấy là một hình ảnh tràn đầy tình nghĩa, một thân ảnh to lớn vô cùng, như một trang hảo hán anh hùng thiết huyết vậy.

Mà tâm thần của đám người Chấp Pháp đường đều đồng loạt chấn động, trong đó Tiền Đại Kim lại có chút ngây ngốc. Bản thân gã không cách nào có thể đem hình ảnh của Bạch Tiểu Thuần gộp chung lại với hình ảnh của cái người trong lời kể của Đỗ Lăng Phỉ. Lúc trước gã đã nhất thời ầm thầm thúc đẩy vài chuyện không hay ho kia, trong lòng cũng lo lắng tông môn sẽ điều tra ra sự tình, tuy trong lòng gã cũng không chắc chắn Bạch Tiểu Thuần chính là tiểu Ô Quy, nhưng gã vốn là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, hay đố kị nên thà giết lầm chứ quyết không buông tha. Khi nghe tin Phùng Viêm đã chết thì trong lòng cũng thở phào ra một hơi nhẹ nhõm, như vậy thì sự việc lần này hẳn là thần không biết quỷ không hay.

Còn một người khác cũng nhất thời thở dài ra một hơi, chính là vị thiết huyết vô tình Âu Dương Kiệt, còn có danh xưng là Sài đạo nhân. Trong mắt lão cũng lộ ra một vẻ kính trọng, lấy tu vi của gã dĩ nhiên liếc mắt cũng biết những lời của Đỗ Lăng Phỉ đều là sự thật, thậm chí có khi nàng còn chưa kể hết tất cả tình huống đã xảy ra.

“Một vị đệ tử như vậy, Linh Khê tông ta quyết không cho phép hắn vẫn lạc tại đây!” Tay áo Âu Dương Kiệt hất lên trên không, nhanh chóng an bày mấy trăm đệ tử nội môn toàn lực tìm kiếm cho ra tung tích của Bạch Tiểu Thuần và Hầu Vân Phi.

Lý Thanh Hậu đầy trầm mặc, chậm rãi ngẩng đầu, mắt y cũng có chút đỏ lại, trong lòng cũng đầy đắng chát. Hành động của Bạch Tiểu Thuần khiến cho y cảm giác được quả nhiên mình không nhìn nhầm đứa trẻ kia, nhưng y hiểu rõ được, dưới hoàn cảnh như vậy, khả năng sống sót của Bạch Tiểu Thuần…là cực kì nhỏ bé.

“Ngươi là do ta mang lên núi đấy…” Toàn thân Lý Thanh Hậu bộc phát ra sát khí ầm ầm, cả người bước một bước về phía trước, toàn thân lóe sáng lên, mượn nhờ toàn bộ lực lượng truyền tống còn sót lại trên người mọi người, cả người y cũng chợt trở nên mơ hồ rồi hướng thẳng tới phía Lạc Trần gia tộc.

Âu Dương Kiệt cũng than nhẹ trong lòng, nghe những lời Đỗ Lăng Phỉ nói, trong lòng lão cũng hiểu rõ khả năng Bạch Tiểu Thuần lành ít dữ nhiều. Lúc này cả người lão cũng nhoáng lên một cái, mang theo hai ngàn đệ tử còn lại tiếp tục truyền tống đi.

Tiếng nổ ngập trời vang khắp bốn phía, Lý Thanh Hậu cùng với Âu Dương Kiệt mang theo hai ngàn đệ tử trong chớp mắt này cũng xuất hiện ngay phía trên không trung của đình viện gia tộc Lạc Trần tại dãy Lạc Tinh sơn mạch này.

Lúc này, tầng mây trên không trung trong nháy mắt cũng vỡ nát ra thành một lực lượng trùng kích quét ngang ra bốn phía xung quanh, lực lượng thiên địa cũng bộc phát ra. Ngay khi trong đình viện truyền ra vô số tiếng kinh hô thì hình ảnh của trận pháp cũng buông thẳng xuống tòa nhà Lạc Trần gia tộc.

Ầm ầm ầm!

Trận pháp phủ xuống khắc sâu vào mặt đất, đá xanh lát trên bề mặt trạch viện Lạc Trần gia tộc cũng trong tích tắc đó mà tan vỡ chỉ còn lại tro bụi, còn tòa nhà cũng chợt lay động rồi sụp thẳng xuống.

Từng tiếng gào thét trong đình viện truyền ra, rồi từng đạo thân ảnh nhanh chóng bay ra mang theo phẫn nộ, mang theo tuyệt vọng mà gào thét đầy thê lương.

Hai con sư tử đá trước cửa cùng với đám cây ăn quả trong sân vườn cũng lập tức hóa thành khôi lỗi hướng về bốn phía mà đánh giết. Nhưng Lý Thanh Hậu bước ra đầu tiên, hất tay áo quét qua, hai con sư tử đá vỡ ầm một tiếng mà tan nát, còn đám cây ăn quả chợt run rẩy, đám trái cây

nhanh chóng rơi rớt xuống mặt đất chạy trốn nhưng đều bị đám đệ tử giết chết hết.

Tiếng nổ vang liên tục, nơi này đã bị đám đệ tử Linh Khê tông vây kín, diệt sạch mà tiến vào.

Cả người Lý Thanh Hậu nhanh chóng bay đến đống phế tích của đình viện Lạc Trần gia tộc, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, một đoàn hỏa diễm màu xanh xuất hiện, ào ạt lan ra xung quanh. Tóc của y tung bay trong gió, một lực lượng kinh thiên động địa cũng ầm ầm bộc phát ra.

Biển lửa nhanh chóng lan rộng ra bốn phía, trùng kích lên đống phế tích đình viện, cuốn bay tất cả đi, mà từng tên tộc nhân đang vọt lên kia cũng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả người bị thiêu đốt, trong nháy mắt bị diệt sạch sẽ.

Chân phải Lý Thanh Hậu nâng lên rồi dẫm mạnh xuống mặt đất, đại địa dưới chân y nhanh chóng vỡ nát ra, rồi một khe nứt to lớn xuất hiện như bị cứng rắn xé mở, lộ ra một cung điện dưới lòng đất.

Ngay khi tòa cung điện này hiện ra, thì một mảnh Huyết hồ bỗng nhiên bị cuốn lên, cả người của lão tổ gia tộc Lạc Trần cũng nháy mắt vọt ra.

Sau khi nhìn thấy Lý Thanh Hậu, thần sắc lão đầy tuyệt vọng. Trận pháp sắp sửa hoàn thành ngay trước mắt vậy mà đột nhiên Linh Khê tông lại tiến đến, nếu như là người khác thì lão có thể dựa vào một số chuẩn bị mà quần nhau một trận, nhưng lần này đến đây lại là Lý Thanh Hậu cùng với Âu Dương Kiệt!

Cả người lão nhanh chóng lùi lại, trong miệng phát ra âm thanh đầy thê lương và bi ai.

“Trốn, chạy được bao nhiêu người thì hay bấy nhiêu!”

Đám tộc nhân Lạc Trần bên trong cung điện dưới lòng đất đều run rẩy, rất nhanh hướng về bốn phía chạy trốn. Nhưng toàn bộ tám hướng nơi này đã bị vây kín, ngay khi Âu Dương Kiệt với sắc mặt không biểu tình phất tay áo lên, toàn bộ đệ tử nội môn lúc này cũng bắt đầy càn quét tàn sát tất cả.

Hai mắt Lý Thanh Hậu nhìn chằm chằm vào đám nước của huyết hồ xung quanh người lão tổ Lạc Trần gia tộc, sắc mặt y cũng chợt biến. Không chỉ có y, khi Âu Dương Kiệt nhìn đến mảnh Huyết hồ này cũng lộ ra vẻ tức giận khôn cùng.

“Tàn sát người phàm tục đến như vậy, tộc ngươi không diệt, thiên lý khó dung tha!” Tay áo của Lý Thanh Hậu hất lên, biển lửa bốn phía lúc này cũng bộc phát lên.

Cùng lúc đó, thanh âm thê lương từ bốn phía không ngừng truyền ra, toàn bộ đệ tử nội môn Linh Khê tông vây quét lúc này không còn gọi là giết chóc nữa, mà chính là nghiền ép!

Hai ngàn người, giết chết mấy trăm người.

Nhìn thấy từng tộc nhân tử vong, toàn bộ con cháu trực hệ của bản thân và cả những tộc nhân huyết mạch dòng khác đều dưới sự càn quét của Linh Khê tông diệt xuống mà chết thảm, lão tổ Lạc Trần lạnh lẽo ngẩng đầu lên trời gào thét rồi nhanh chóng lùi nhanh về phía sau.

Nhưng trong nháy mắt khi lão lùi lại, một tiếng nổ vang truyền ra, biển lửa từ tám hướng cuồn cuộn lao tới với tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh bạo phô thiên cái địa, trực tiếp bao phủ lấy toàn bộ cả người lão. Sắc mặt Lý Thanh Hậu đầy âm lãnh, đưa tay phải lên mạnh mẽ bóp chặt lại.

Ầm!

Lạc Trần lão tổ kêu lên đầy thê lương thảm thiết, cả người bị hỏa diễm bao phủ, trong nháy mắt toàn bộ huyết nhục của lão đầy mơ hồ rồi

tất cả hóa thành tro bụi, rốt cuộc lại bị Lý Thanh Hậu…một chiêu giết chết!

Một màn này làm cho toàn bộ đệ tử nội môn đều hít vào một hơi lạnh, Âu Dương Kiệt cũng phải trợn to hai mắt đầy mãnh liệt nhìn về phía Lý Thanh Hậu, trong lòng lão cũng rung động vô cùng.

Lý Thanh Hậu đứng giữa không trung, một lúc sau lại vung tay hất lên, biển lửa xung quanh y lại bộc phát ra thêm lần nữa đem toàn bộ tộc nhân Lạc Trần thiêu đốt hoàn toàn. Sau đó y nhìn về phương xa, thần sắc sa sút, than nhẹ lên một tiếng.

“Bạch Tiểu Thuần, Lý Thanh Hậu ta…xin lỗi Bạch gia các người!” Y đắng chát đi thẳng về hướng xa xa. Y không an tâm để người khác tìm Bạch Tiểu Thuần mà phải tự mình tìm tòi thêm một lần nữa, cho dù lúc này khả năng sống của hắn chỉ có một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Nhìn theo Lý Thanh Hậu đi xa, biển lửa sau lưng vẫn còn ngập trời, đám đệ tử nội môn bốn phía đều dần bùng lên nhiệt huyết cùng với phấn chấn. Tông môn càng cường đại thì tương lai của bọn họ cũng càng thêm huy hoàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tinh Thần Và Tang Lễ

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Phân tán ra, toàn lực tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần. Người nào tìm thấy, lão phu sẽ đích thân ban thưởng điểm cống hiến cho người đó, dọc đường phát hiện được tộc nhân Lạc Trần bên ngoài thì giết chết toàn bộ!” Âu Dương Kiệt thu lại ánh mắt đang dõi theo bóng lưng của Lý Thanh Hậu, chậm rãi nói. Đám đệ tử sau đó cũng nhanh chóng tỏa ra bốn phía.

Trong vòng vạn dặm này, hơn hai ngàn người liên tục tìm kiếm trong suốt một tháng trời.

Một tháng này, cơ hồ khắp mọi nơi trong vòng vạn dặm đều bị moi móc lên tìm kiếm, nhưng đáng tiếc không người nào phát hiện được tung tích của Bạch Tiểu Thuần cả. Có điều dọc đường đi, những thi thể đám tộc nhân Lạc Trần bị Bạch Tiểu Thuần đánh chết lần lượt bị phát hiện khiến đám đệ tử nội môn càng thêm rung động.

Những tộc nhân Lạc Trần kia, thông thường đều trong tình trạng một kích mất mạng, điều này khiến cho mọi người đều cảm thấy khó mà tưởng tượng được, một đệ tử ngoại môn Ngưng khí tầng sáu rốt cuộc làm thế nào được từng ấy chuyện.

Tiền Đại Kim cũng hít vào một hơi lạnh, gã đột nhiên cảm giác được Bạch Tiểu Thuần này nếu chết đi mới thật sự là tốt nhất. Nếu hắn còn sống, dám chắc gã không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa gã còn nhìn thấy Lý Thanh Hậu vô cùng phẫn nộ đến như vậy, trong lòng cũng vì vậy mà thấp thỏm lo lắng đến cực hạn, âm thầm kêu khổ không thôi.

“Chết tiệt, ngươi đã có bối cảnh như thế này, sao không sớm nói ra chứ? Ngươi nói ra, ta cũng không có gan chọc giận ngươi a!”

Hơn nữa, khi bọn hắn nhìn thấy thi thể của ba tên tộc nhân Lạc Trần Ngưng khí tầng tám trong rừng rậm của dãy sơn mạch vô danh kia, nhìn nơi đó vô cùng thê thảm, bọn họ cũng có thể mường tượng ra được tình huống lúc đó, tâm thần của cả bọn đều chấn động mãnh liệt.

Tìm kiếm hơn một tháng ròng rã, cuối cùng mọi người đều có thể hiểu được, Bạch Tiểu Thuần…hắn là đã chết rồi. Hắn tử vong hắn là trong khu rừng rậm của sơn mạch vô danh này, nơi này có không ít hung thú, có quá nhiều lí do giải thích cho việc một người tử vong tại đây nhưng không thể nào tìm thấy xác được.

Hơn nữa, từ trong miệng của hai tên tộc nhân còn lại bị Trần Hằng phái đi tìm kiếm chỗ xung quanh, biết được người truy sát Bạch Tiểu Thuần lại có khả năng là thiếu chủ Trần Hằng có tu vi Ngưng khí tầng chín, thì bọn hắn cũng đã nghĩ rằng, Bạch Tiểu Thuần…thật sự đã chết rồi!

Sau một tháng, mọi người cũng kết thúc việc tìm kiếm mà quay về tông môn. Hầu Vân Phi cũng đã được tìm thấy, thương thế trên người y rất nặng nhưng nhờ tông môn toàn lực cứu chữa nên cũng không đáng ngại cho lắm.

Lần này y và Đỗ Lăng Phỉ đã lập được công lao không nhỏ cho tông môn, nhưng trong lòng của cả hai không chút vui sướng mà chỉ có bi ai, chỉ có những hồi tưởng mà thôi.

Hai người bọn họ cũng không muốn quay về, nhưng dù sao vết thương trên người quá nặng nên bắt buộc phải trở về. Còn Lý Thanh Hậu vẫn ở lại, một thân một mình đi vào dãy sơn mạch vô danh này tìm tòi trọn vẹn hai tháng trời, ngoại trừ một số ít khu vực không thể bước vào thì hầu như y đã đi khắp dãy sơn mạch này. Nhưng quỷ dị là vẫn không thể tìm thấy tung tích của Bạch Tiểu Thuần, dường như Bạch Tiểu Thuần

và khu rừng rậm này tuy cùng thuộc về một chỗ nhưng tựa như đang ở trong hai thế giới khác hẳn nhau vậy.

“Nếu ta không mang ngươi lên núi…” Lý Thanh Hậu nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang ở Mạo Nhi sơn, cái bộ dáng sợ chết đối với sấm sét kia, lại nhớ lại cảnh bản thân mang theo đối phương kêu la thảm thiết lúc đi vào trong Vạn Xà cốc, rồi đến trận Tiểu bỉ trong tông môn, còn có từng màn đệ nhất mười bia đá kia nữa.

Trong trầm mặc, y thở dài một tiếng, cả người như già đi, rồi thu hồi lại từng mảnh y phục rơi rớt nhuộm đầy máu mà y đã tìm được trong suốt đoạn đường này.

Cuối cùng Lý Thanh Hậu cũng yên lặng nhẹ bước ra khỏi khu rừng rậm, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía xa xa mà đi.

Trận phản loạn của gia tộc Lạc Trần cũng chấm dứt tại đây. Linh Khê tông lấy thủ đoạn lôi đình trực tiếp diệt sạch phản loạn tạo thành tiếng vang oanh động bốn phía, khiến cho toàn bộ tông môn chiếm cứ Tứ đại châu phía đông tu chân giới, cùng với các gia tộc tu chân ở phía đông của hạ du Thông Thiên hà càng thêm kiêng kị đối với Linh Khê tông, một trong bốn đại tông môn ở Hạ du phía Đông, độc chiếm Đông Lâm châu này.

Mà nguyên do gia tộc Lạc Trần làm phản, dưới sự truy xét của Linh Khê tông cũng đã tìm ra rất nhiều manh mối, chuyện về ấn kí trong huyết mạch chỉ là một lý do mà thôi. Nhưng vì những nguyên nhân phía sau sâu xa hơn, sau khi tổng hợp mọi manh mối lại thì liên quan quá lớn khiến Linh Khê tông không khỏi chấn kinh.

Một khi việc này Linh Khê tông không kịp ngăn cản được, như vậy có thể kéo theo toàn bộ đều biến loạn. Như việc gia tộc Lạc Trần nếu như thành công, thì tất cả các gia tộc tu chân trong khu vực của Linh Khê tông nghe được tin tức đều sẽ lập tức hành động mà lần lượt phản loạn. Nếu trong thời điểm đó mà có thêm địch nhân xâm lấn, ngược lại rất có

thể khiến cho tông môn phải gánh chịu tổn thất vô cùng thảm trọng, thậm chí không chừng có thể khiến tông môn lung lay bất ổn.

Cho nên, công lao của ba người Đỗ Lăng Phỉ lúc này là rất trọng yếu, đặc biệt là hành động của Bạch Tiểu Thuần. Nếu không có hắn xả thân vì nghĩa, tin tức này cũng khó có khả năng mà truyền về kịp thời được như vậy.

Thực ra, hành động của Bạch Tiểu Thuần trong sự kiện lần này khiến cho rất nhiều người động lòng. Dù sao trong giới tu chân này, người ích kỷ rất nhiều, như Bạch Tiểu Thuần có thể không bỏ rơi đồng môn mà chạy trốn một mình, thậm chí còn vì cứu đồng môn mà liều mình dẫn dụ địch nhân là vô cùng hiếm có. Một đệ tử như vậy vẫn lạc làm cho cả Chưởng môn lẫn các trưởng lão trong tông môn đều hết sức tiếc nuối trong lòng.

Sự tình lần này liên lụy phía sau rất lớn, hơn nữa sau khi có thêm nhiều manh mối bị điều tra ra, khiến cho Linh Khê tông trầm mặc. Vì một nguyên nhân nào đó mà bọn họ cũng không tiếp tục điều tra thêm nữa, nhưng toàn bộ tu sĩ Trúc cơ trong tông môn lại trở nên cảnh giác hơn hẳn ngày thường rất nhiều.

Dường như…một hồi mưa gió sắp đến!

Sau khi bảy vị chưởng tọa hai bờ Nam Bắc, trong đó có cả Chưởng môn và tất cả các trưởng lão tiến hành gặp gỡ và phân tích một hồi, thì tất cả cả mọi người đều đã đạt thành nhất trí.

Đỗ Lăng Phỉ, Hầu Vân Phi, còn có Phùng Viêm đã chết, đã lập ra công lao lớn. Đặc biệt là Bạch Tiểu Thuần…hắn coi như đã lập được đại công!

“Trước khi một hồi gió mưa kéo tới, còn cần hơn nữa…một tinh thần tồn tại, đó là tinh thần mà cả Linh Khê tông chúng ta từ vạn năm đến này không thay đổi. Bạch Tiểu Thuần phải dùng tính mạng lập nên đại công như vậy, chúng ta phải nhớ ơn mà cử hành tang lễ cho hắn, phàm là

những đệ tử có cống hiến cho tông môn, thì tông môn vĩnh viễn không quên!” Chưởng môn Linh Khê tông, Trịnh Viễn Đông đã nói ra một câu cuối.

Từ đó, tuy rằng nguyên do sâu xa khiến gia tộc Lạc Trần làm phản, Linh Khê tông cũng không theo đuổi điều tra tiếp, nhưng cũng nhân cơ hội này mà tuyên truyền mạnh mẽ, dốc sức cổ vũ cho hành động vĩ đại của Bạch Tiểu Thuần vì đại nghĩa tông môn, xả thân cứu đồng môn.

Sự tích của hắn được truyền ra khắp tông môn, khiến cho tất cả đệ tử các phong ở cả hai bờ Nam, Bắc đều biết đến Bạch Tiểu Thuần, biết được chuyện Bạch Tiểu Thuần vì cứu đồng môn mà có thể dễ dàng hi sinh hết tất cả mọi chuyện.

Tông môn vì một đệ tử có tình có nghĩa như vậy cũng tuyệt đối không để người khác thất vọng. Trong khi chỉ cần một mình Lý Thanh Hậu có thể diệt sạch cả gia tộc, nhưng vẫn xuất động hai ngàn đệ tử nội môn bờ Nam đến, thanh thế quy mô, dùng dao mổ trâu mà giết gà.

Việc này khiến cho toàn bộ đệ tử trong tông môn đều nhớ đến cái tên Bạch Tiểu Thuần này, đồng thời cũng vô cùng cảm động, cho dù sự tình này tông môn do cố tình làm ra, nhưng…cái loại cố tình làm ra này của tông môn, cũng khiến cho đám đệ tử đều ao ước được như vậy.

Đây chính là truyền thống của Linh Khê tông, là truyền thống không thay đổi trong suốt vạn năm qua!

Động đến đệ tử ta, không tiếc đại giới, cho dù khoảng cách xa thế nào cũng nhất định truy sát!

Bất kì đệ tử Linh Khê tông nào đi ra ngoài, hắn cũng sẽ không cô độc một mình, mà chỉ cần Linh Khê tông còn tồn tại thì phía sau luôn có tông môn vĩnh viễn hậu thuẫn cho hắn.

Cái truyền thống này bây giờ lại hóa thành cảm giác được thừa nhận cường liệt, khiến cho các đệ tử đều nguyện ý vì tông môn mà có thể trả

giá hết thảy, thậm chí cả tính mạng của mình để có thể bảo vệ tông môn, bảo vệ nhà của mình.

Đây chính là Linh Khê tông…một vạn năm trước, chỉ là một tông môn bé nhỏ không đến mười người.

Đối với chuyện sinh tử của Bạch Tiểu Thuần, Chưởng môn lúc này cũng đã ra mặt mời một vị thái thượng trưởng lão am hiểu suy diễn Thiên cơ trong tông môn tự mình thi pháp. Đáng tiếc sau khi triển khai thiên cơ chi thuật lại không cách nào phát hiện được dấu vết tồn tại của Bạch Tiểu Thuần trên thế gian này, mà chỉ nhìn thấy một cỗ tử khí dày đặc. Lúc này mới chính thức xác nhận, Bạch Tiểu Thuần…đã vì tông môn mà chết trận.

Mấy ngày sau, một buổi sáng sớm, mưa dầm trút xuống liên miên không dứt, từng tiếng chuông mang theo bi ai ngân lên vang vọng khắp toàn Linh Khê tông, vô số đệ tử mặc trường bào đen yên lặng bước ra khỏi chỗ ở riêng của mình, sắc mặt đầy đau thương dần dần tập trung tại sườn núi Hương Vân sơn.

Nơi đó, có một tòa bia mộ, trên bia có khắc một bức họa của Bạch Tiểu Thuần, trong bức họa đó hắn cười rất vui vẻ.

Trương Đại Bàn kinh ngạc đứng trong đám người, nhìn từng người từng người tập trung lại đây, rồi nhìn ngôi mộ có tên Bạch Tiểu Thuần trên tấm bia. Mưa rơi xuống người gã, làm ướt nhẹp cả quần áo gã, gã khóc. Gã nhớ tới từng tràng cảnh cùng với Bạch Tiểu Thuần, cùng nhau ăn vụng linh châu, cùng nhau tươi cười vui vẻ, cùng nhau buôn bán danh ngạch đệ tử ngoại môn, cùng ăn trộm gà…

“Cửu Bàn…” Thần sắc của Trương Đại Bàn đầy hồi tưởng, trong lòng đầy trống trải, cảm giác thương tâm khiến cả thế giới này như trở nên u ám hẳn ra.

Mà mấy huynh đệ Bàn tử Hỏa Táo phòng, có cả Hắc Tam bàn đều đầy khổ sở bi thương, nước mắt đầm đìa.

Còn có Hứa Bảo Tài, Trần Tử Ngang, Triệu Nhất Đa, còn thêm Từ trưởng lão, Chu trưởng lão, tất cả những người quen biết với Bạch Tiểu Thuần từ khi hắn đặt chân vào tông môn đều có mặt tại đây, sắc mặt đầy đau thương.

Chu Tâm Kỳ cũng tới, nàng lặng yên nhìn qua Bia mộ, khi nghe được sự tình của Bạch Tiểu Thuần, hình ảnh nàng nghĩ đến đầu tiên là sự nhiệt tâm tìm kiếm Linh Vỹ kê năm đó của hắn.

Hầu Vân Phi bị Hầu Tiểu Muội bám chặt lấy, đứng trong đám người, nắm tay y cũng nắm chặt lại, cả người y run rẩy, thần sắc đầy bi ai.

“Bạch sư đệ…” Hầu Vân Phi cười thảm. Sau khi y trở về tông môn, thường lấy rượu sống qua ngày, trong đầu vĩnh viễn không quên được thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần lúc dẫn dụ cường địch đi.

Đám người tới các ngày càng nhiều, giữa sườn núi Hương Vân sơn lúc này đều đã chật ních các đệ tử. Mỗi người đến đây đều trầm mặc nhìn về bia mộ.

Đỗ Lăng Phỉ đứng phía trước, sắc mặt tái nhợt, mưa rơi rớt trên mặt nàng, cũng không rõ là nước mưa hay là nước mắt nàng tuôn rơi. Sắc mặt nàng lúc này có chút hoảng hốt, dung nhan vốn xinh đẹp của nàng càng thêm đẹp thê lương hơn.

“Rõ ràng ngươi có thể sống sót…ta sống, ngươi thì lại ra đi…”

Đỗ Lăng Phỉ càng thêm bi thương. Mấy ngày này, cả người nàng càng thêm tiều tụy, mỗi lần nằm mơ, nàng đều thấy được thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, cái thân ảnh đầy thiết huyết kia trở về rồi chợt quay người bỏ đi khiến cho lòng nàng đau như cắt, nước mắt tuôn rơi càng thêm nhiều.

Tiếng chuông bi ai ngân vang truyền ra, vang vọng thật lâu không tiêu tán đi, trong tiếng chuông vọng lại còn có rất nhiều đạo cầu vồng chậm rãi từ xa tiến tới, là chưởng tọa của bảy phong, tất cả trưởng lão

của tông môn, còn có cả Chưởng môn cũng tới. Mọi người đều mặc trường bào đen, khi đến trước bia mộ, từng người đều nhìn qua, vẻ mặt đầy thương tiếc.

Sâu trong lòng Lý Thanh Hậu đầy đắng chát, tự trách mình thật lâu.

“Bạch Tiểu Thuần, đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn Linh Khê tông, dược đạo kiêu dương, đạo đồ thiên kiêu. Trong trận chiến tại Lạc Trần gia tộc đã đánh chết rất nhiều phản nghịch Lạc Trần, vì đồng môn xả thân, vì tông môn thủ nghĩa, hắn đã dùng tính mạng của mình lập nên cống hiến vô cùng to lớn cho tông môn. Các đệ tử Linh Khê tông ta luôn vĩnh viễn khắc ghi việc này!” Chưởng môn chậm rãi nói, thanh âm vang lên truyền khắp bốn phương.

Giọng của lão đầy bi ai truyền ra, Đỗ Lăng Phỉ nghe đến đây thì không kìm chế nổi mà nước mắt tuôn xuống như mưa, Hầu Vân Phi, Trương Đại Bàn và một vài người khác trong lúc này cũng đều rơi nước mắt.

“Hôm nay đặc biệt truy phong Bạch Tiểu Thuần, đệ tử quang vinh của Linh Khê tông ta!” Giọng nói của Chưởng môn lại vang lên, khiến cho tâm thần mọi người đến chấn động. Bốn chữ đệ tử quang vinh này, rung chuyển tất cả mọi người.

Đệ tử quanh vinh, chính là vinh dự chí cao vô thượng của cả Linh Khê tông, là một cái danh xưng duy nhất mang đầy hàm nghĩa đặc thù, địa vị tôn cao vượt trội hơn hẳn nội môn. Ngang bằng với danh sách truyền thừa, một bên là dành kẻ đã chết, được vinh quang cao nhất, một bên dành cho người còn sống, được truyền thừa mạnh nhất.

Trong cả vạn năm này, Linh Khê tông cũng chỉ có vỏn vẹn chín người đạt được danh hiệu đệ tử Vinh quang, từng người đều đã vì tông môn lập được đại công to lớn mà chết trận, rồi được truy phong. Hôm nay, lại xuất hiện người thứ mười.

Không ai ở nơi này cảm thấy việc này không ổn thỏa cả, bởi vì hết thảy cũng là do Bạch Tiểu Thuần đánh đổi sinh mệnh của mình để đạt được.

“Từ lúc Bạch Tiểu Thuần vào tông môn đến khi hi sinh, đều không có sư tôn. Đứa trẻ có thể dùng tính mệnh của mình lập được đại công cho tông môn như vậy, chúng ta không cho phép hắn cô độc lạnh lẽo tại Âm Minh kia, hôm nay Sư tôn đã mất của lão phu, Linh La chân nhân, thu Bạch Tiểu Thuần làm đệ tử. Như vậy dưới Âm Minh kia, hắn vẫn có thể truy cầu Đại Đạo.” Trong lúc Chưởng môn vẫn còn đang đau thương nói, thì Lý Thanh Hậu cũng khẽ gật đầu nhìn về phía bia mộ, trong mắt đầy bi thương.

“Tất cả mọi người…mặc niệm!” Hai mắt Chưởng môn nhắm chặt lại, hướng về phía bia một chậm rãi cúi đầu. Đám đệ tử bốn phía cũng trong thời khắc này đồng loạt cúi đầu xuống.

Sau mấy hơi thở, lúc mặc niệm cũng chấm dứt, Đỗ Lăng Phỉ đau đớn bật khóc không nên lời.

Ngay lúc mọi người còn đang mặc niệm, thì tại một nơi trong khu rừng của dãy sơn mạch vô danh, lông mi trên mắt Bạch Tiểu Thuần run lên, rồi chậm rãi mở ra, sau đó hắn hắt hơi một cái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Người Thủ Mộ

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Sau một cái hắt hơi, Bạch Tiểu Thuần cũng chợt tỉnh lại. Vốn ý thức hắn vẫn còn chìm trong trạng thái trước khi trọng thương mà hôn mê, nên khi vừa tỉnh lại hắn cũng theo bản năng mà ôm tay trái kêu gào thảm thiết. Chỉ là tiếng gào thảm này vừa mới truyền ra được một nửa thì chợt ngắc ngứ lại, hắn kinh ngạc nhìn xuống cánh tay trái của mình, rồi nhìn thân thể của mình, sờ soạng nơi này, nắn nắn nơi kia, thậm chí còn vén cả y phục lên mà nhìn cái bụng nhỏ trắng trắng mềm mềm của mình.

“Ồ? Thế nào mà không còn chút vết thương nào rồi?” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ sợ hãi. Hắn nhớ lại lời kể của một vị lão nhân trong thôn, nói rằng người chết rồi thì hồn sẽ tiến vào Âm Minh địa phủ, hôm nay trên người mình không có lấy một vết thương, rõ ràng là mình bây giờ chỉ còn lại linh hồn mà thôi…Hắn run rẩy ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, nhận ra nơi này như một mảnh đất chết, cỏ cây trên mặt đất cũng héo rũ, mà thi thể Trần Hằng cũng không còn nữa.

Nhìn ra phía xa xa, bốn phía đều bị sương mù bao phủ, chỉ có thể nhìn được một vài khu vực mà thôi, còn những nơi khác thì trở nên mơ hồ mờ ảo. Tầng tầng khí tức tử vong tràn ngập khắp bốn phía khiến người khác có cảm giác băng hàn khắp toàn thân.

“Xong rồi, xong rồi…non nửa đời người của ta đều ổn thỏa cả, vậy mà lần này lại đem mạng nhỏ của mình vứt bỏ đi…” Bạch Tiểu Thuần càng thêm chắc chắn. Cả người hắn ngơ ngẩn như mất hồn, vẻ mặt buồn rười rượi rên lên một tiếng.

“Ta còn chưa cho Đỗ Lăng Phỉ cơ hội lấy thân báo đáp a…Còn lời hứa mà Hầu sư huynh hứa với ta…Còn chưa có ai biết ta chính là Quy gia, Linh Vĩ kê ta còn chưa ăn đủ, ta…ta còn chưa trường sinh…” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy bi thương, nước mắt lưng tròng.

Nhưng ngay lúc hắn còn đang rên rỉ bi thương, thì đột nhiên…sau lưng hắn truyền tới một tiếng ho khan.

Tiếng ho khan này xuất hiện quá đột ngột, dọa cho Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên. Bạch Tiểu Thuần vội bò nhanh về phía trước rồi lăn người quay lại nhìn về phía sau, trong tay đã xuất hiện thêm một thanh mộc kiếm.

“Là ai?” Bạch Tiểu Thuần vội hỏi. Thì chợt nhìn thấy ngay chỗ của mình lúc nãy, có một lão giả mặc trường bào đen, nhìn qua như một cương thi đang đứng ở nơi đó, lão đầy u ám mà nhìn mình.

Luồng tử khí lan tràn toàn thân lão đặc biệt rõ ràng nhất, sắc mặt lão giả này cũng trắng bợt đầy những vết nhăn, nhìn như lão vừa chui ra từ phần mộ nào đó, hơn nữa phối hợp với khí tức quỷ dị bốn phía nơi này tạo ra một cảm giác vô cùng kinh người.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rõ ràng, cả người hắn cũng thoáng cái mà nổi đầy da gà, trong đầu hiện lên vô số truyền thuyết về yêu ma quỷ quái lấy mạng người. Nhưng rất nhanh, hắn nhớ ra mình cũng đã chết rồi, vì vậy cũng nhanh chóng trấn định lại, bèn hất cằm hừ lạnh một tiếng, rồi từ từ đứng dậy.

“Được rồi, ngươi là quỷ, ta cũng là quỷ. Dù sao ta cũng đã chết rồi, tất cả mọi người đều là quỷ, ai sợ ai chứ.” Bạch Tiểu Thuần bèn bước đến trước mặt lão giả, sau khi đi vòng quanh lão giả áo đen một vòng, bèn xì xì vài tiếng.

“Ngươi hắn là Quỷ hồn của cái dãy sơn mạch vô danh này đi. Chớ có khẩn trương, ta chỉ là đi ngang qua rồi ngẫu nhiên chết ở đây mà thôi, một lát nữa cũng sẽ đi. Ài, không biết biến thành quỷ rồi có thể tiếp tục

tu hành trường sinh, trở thành một Trường sinh quỷ được hay không đây.” Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, tâm trạng bất giác lại dâng lên đầy bi thương bèn thở dài.

Lão giả áo đen nhíu mày, nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi mở miệng hỏi.

“Ngươi muốn chết đến như vậy sao?”

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, trong giây lát hắn như nghĩ tới điều gì đó bèn vội vàng cắn mạnh đầu lưỡi. Khi thấy cảm giác đau đớn truyền đến, Bạch Tiểu Thuần không cách nào tin được bèn cắn thêm một lần nữa, lần này hắn đau đến mức rớt nước mắt xuống, nhưng sắc mặt hắn lại vui mừng khôn xiết, bèn khoa chân múa tay đầy vui sướng, giơ thẳng tay lên trời mà rống to.

“Ta không chết!!! Ha ha, Bạch Tiểu Thuần ta tu vi cái thế, vô địch thiên hạ, làm sao có thể chết được!” Bạch Tiểu Thuần kích động nắm lấy tay lão già trước mặt. Nhưng trong nháy mắt đó, tay hắn chợt xuyên qua thân thể đối phương mà không thể nắm giữ được, thậm chí lúc xuyên qua người lão, hắn còn cảm nhận được một luồng âm lãnh nồng đậm.

“Ách…” Cả người Bạch Tiểu Thuần cứng đờ lại, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lão giả. Rồi con ngươi trong mắt hắn chợt giãn nở ra, hắn kêu thét lên đầy thê lương thảm thiết, cả người cũng mãnh liệt lùi nhanh lại phía sau.

“Quỷ a!!” Vừa rồi hắn cứ nghĩ mình chết rồi nên không có vấn đề gì. Nhưng lúc này hắn thật sự sợ hãi, mấy chuyện xưa về Lệ quỷ lấy mạng người lại lũ lượt tràn về trong đầu hắn.

Hắn lùi mãi cho tới khi đến sát rìa của vùng sương mù kia, chỗ đó bỗng nhiên lại xuất hiện một tầng ngăn cách vô hình khiến cho Bạch Tiểu Thuần không cách nào lao ra ngoài được. Hắn bèn dựa sát vào vách ngăn này, rồi run rẩy cầm lấy thanh mộc kiếm trong tay, hai mắt như lồi ra, từng ý niệm trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng đành nhìn lão giả với một bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Lão gia gia người còn có tâm nguyện gì chưa làm xong. Bạch Tiểu Thuần ta nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành…”

Sắc mặt lão giả áo đen đầy cổ quái nhìn kỹ Bạch Tiểu Thuần thêm lần nữa. Lão cảm thấy kẻ trước mặt cùng với một màn kiên cường lúc trước lão thấy được như không phải là một người, dần dần trong mắt cũng lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

“Có lẽ, chỉ có loại người có tính cách như lựa chọn tu hành Bất Tử Trường sinh công…” Lão giả nhẹ giọng thì thào, trong lòng cảm thấy thoải mái mà lắc đầu cười cười, rồi quay người lơ lửng đi về phía xa.

“Bất Tử Trường sinh công, chia làm Bất Tử quyển và Trường sinh quyển, trong đó Bất tử có năm quyển, Trường sinh có năm quyển… Ngươi đang tu hành là Bất tử quyển thứ nhất, cũng được truyền lưu rộng rãi nhất là Bất Tử bì. Hôm nay Thiết bì đại thành, Đồng bì tiểu thành!” lão giả áo đen dần đi xa, nhưng giọng nói của lão như mơ mơ hồ hồ truyền đến, loáng thoáng bên tai Bạch Tiểu Thuần.

“Bất tử quyển, đột phá Ngũ đại xiềng xích ràng buộc sinh mệnh. Trường sinh quyển, phá giải Ngũ đại phong ấn vĩnh hằng!”

“Lo mà tu luyện cho tốt vào, nếu như có thể đạt đến trình độ Bất tử Kim bì thì coi như ngươi có thể đụng chạm được vào tầng xiềng xích ràng buộc thứ nhất. Có thể đột phá xiềng xích ràng buộc được hay không thì đành trông chờ vào vận mệnh của ngươi rồi.”

“Gặp nhau là hữu duyên, tặng ngươi viên đan dược có thể giúp Bất tử bì của ngươi có chút đột phá, Đồng bì đại thành. Tặng cho ngươi miếng ngọc giản có ghi chép Bất tử…đệ nhị quyển, Bất tử Kim cương!

Bất tử Trường sinh công a, công pháp này…siêu phàm!” Lão giả đã đi xa, thân ảnh cũng trở nên mờ ảo nhưng thanh âm vẫn loáng thoáng truyền lại, sau đó có hai đạo cầu vồng nháy mắt đã bay tới lơ lửng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, ngơ ngác nhìn bóng lưng lão giả đi xa. Lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, sở dĩ bản thân không chết, sở dĩ thương thế trên người khôi phục lại, hết thảy đều do đối phương ra tay cứu giúp.

Mà nguyên nhân…do bản thân mình có tu hành Bất tử Trường sinh công.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần vô cùng sợ chết, nhưng hắn rất trọng ân tình. Hắn thừa biết thương thế trên người mình là cửu tử nhất sinh. Lúc này cả người chợt chấn động, hắn hít sâu vào một hơi, sau đó hướng về phía lão giả rời đi mà quỳ mạnh xuống bái lạy.

“Đa tạ ân cứu mạng và truyền công pháp của tiền bối, thỉnh tiền bối cho biết tục danh…” Bạch Tiểu Thuần vội la lớn.

“Lão phu… người thủ mộ.” Lão giả cũng đã dung nhập hoàn toàn vào thiên địa, âm thanh mỏng manh, mang theo tang thương, mang theo hồi ức như từ vô số tuế nguyệt trước đó, như có như không mà truyền lại.

Chính trong lúc này, vách ngăn vô hình với tầng sương mù kia cũng phát ra âm thanh ken két rồi trong nháy mắt vỡ tan thành những mảnh nhỏ tiêu tán đi mất. Khiến không gian phong bế này liên thông lại với thế giới bên ngoài lần nữa. Một cơn gió thoảng qua thổi tung mái tóc Bạch Tiểu Thuần lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, trầm mặc thật lâu.

“Bất tử Trường sinh công….Ngũ đại xiềng xích ràng buộc sinh mệnh, Ngũ đại phong ấn vĩnh hằng?” Hắn nhẹ giọng thì thào, đây là những chuyện hắn chưa từng nghe thấy.

Sau nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần thở dài rồi nhìn đan dược cùng với miếng ngọc giản đang lơ lửng trước mặt. Hắn đưa tay cầm lấy ngọc giản rồi đưa thần thức quét qua, bên trong quả nhiên có ghi chép nội dung của Bất tử đệ nhị quyển.

Sau khi thu hồi ngọc giản lại, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cũng rơi xuống viên đan dược. Cho dù hắn đã trở thành Dược đồ nhưng cũng vẫn không nhìn ra được phẩm giai của viên đan dược này. Sau khi cẩn thận quan sát đan dược trong tay một chút, vốn tính cách cẩn thận, trong mắt cũng đầy suy tư. Nhưng hắn hiểu rõ, nếu vị tiền bối áo đen kia muốn hại mình thì có rất nhiều biện pháp, vì vậy đan dược này chỉ có ích lợi cho hắn, không hề có tai hại.

Sau khi trầm ngâm nhìn ngó kĩ lưỡng, hắn bèn đem cất đan dược này lại rồi cả người nhoáng cái bay thẳng ra bên ngoài. Một đường nhìn rừng rậm xung quanh, trong lòng hắn đầy cảm khái, nghĩ lại lúc trước kịch chiến cùng với đám tộc nhân gia tộc Lạc Trần, cái loại hung hiểm này nghĩ đến hắn vẫn còn cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

“Không biết Đỗ sư tỷ và Hầu sư huynh thế nào rồi…có chạy được hay không…” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, cũng không lấy ngọc giản ra thử liên hệ về tông môn. Hăn lo ngại nếu Lạc Trần gia tộc không bị diệt, thì khi ngọc giản chấn động có thể sẽ tạo ra đôi chút phiền toái. Lúc này bèn sờ vào Túi trữ vật, lấy Phong Hành chu của Phùng Viêm ra, hắn thi triển một chút thì phát hiện ra thuyền này có thể sử dụng được.

Hai mắt hắn cũng lộ ra vui mừng, trong lòng đã có suy đoán nên cũng không vội vàng rời đi mà tìm một sơn động trong dãy sơn mạch này nghỉ ngơi chút ít. Rồi hắn lấy nồi Quy văn ra, đem đan dược lão giả đưa cho luyện linh qua một lượt.

Rất nhanh, đan dược chợt có ánh sáng bạc lóe lên, bên trên là ba đạo Linh văn. Cầm lấy đan dược, trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra vẻ quyết đoán nuốt vào miệng, ngay trong nháy mắt, cơ thể của hắn nổ vang lên rồi một đoàn hỏa diễm bộc phát hóa thành một luồng sinh cơ Nguyên khí không cách nào hình dung được mà nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

Cả người hắn run rẩy nhưng vẫn cắn răng kiên trì vận chuyển Bất tử Trường sinh công trùng kích trong cơ thể. Thời gian dần trôi qua, làn da

trên người hắn không còn là màu đen mà đã trở thành màu đồng, màu đồng này càng lúc càng đậm rồi cuối cùng hắn như trở thành một người bằng đồng.

Lực lượng trong cơ thể vẫn bạo tăng, cảm giác cường đại sâu trong lòng hắn vẫn tiếp tục dâng tràn.

Nhưng lúc này, dược hiệu vẫn còn chưa hết, sau khi đan dược bị Bạch Tiểu Thuần luyện linh ba lần thì đã đạt đến phẩm chất kinh người. Ngay khi làn da hắn hoàn toàn biến thành màu đồng, thì cả người cũng chợt run lên bần bật rồi nổi lên âm thanh ken két bên tai như có tiếng đồ vật gì đó vỡ nát ra.

Thời khắc này, làn da của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện vết nứt, rồi vết nứt ngày càng nhiều chằng chịt đan xen khắp cơ thể hắn. Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền tới nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn nhẫn nại chịu đựng. Dần dần, trong khe nứt kia lại có tia sáng màu bạc xuất hiện.

Bất tử bì, chia làm bốn cấp độ, Thiết, Đồng, Ngân, Kim!

Đến lão giả áo đen kia cũng không dự liệu được, viên đan dược lão đưa cho Bạch Tiểu Thuần sau khi được hắn luyện linh qua thì đã thúc đẩy Bất tử bì của hắn đột phá Đồng bì. Sau đó lại tiếp tục đột phá thêm lần nữa.

Tiếng nổ ầm ầm trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần vang lên, sau khi liên tục gắng gượng mấy ngày, da của hắn lại nứt toác ra thêm. Đến cuối cùng, giống như hắn bắt đầu lột da, rồi dần bị bong tróc ra, mỗi một mảng da rơi xuống lại lộ ra một màu bạc trong lớp da trên người.

Khi ngày thứ mười trôi qua, miếng da cuối cùng trên người hắn vỡ vụn ra rồi rơi xuống, từ đầu đến chân Bạch Tiểu Thuần đều tràn ra ánh sáng bạc. Chẳng qua màu bạc có hơi nhạt, nhưng lúc hắn mở mắt ra, trong mắt hắn cũng đã có tia sáng bạc lóe lên.

Cả người hắn nhoáng lên một cái, tốc độ cực nhanh nhấc lên tiếng xé gió kinh người. So với lúc trước, tốc độ của hắn ít nhất cũng phải nhanh gấp hai lần khi trước.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vui sướng, tay phải hắn nắm chặt lại hướng thẳng về phía núi đá trước mặt. Ầm một tiếng vang lên, vách núi đá kia vậy mà lại tan nát trong nháy mắt, cũng không chỉ nát thành khối đá nhỏ, mà hoàn toàn đã nát bấy ra.

Loại lực lượng này, là cường đại hơn lúc trước đến mấy lần.

Bạch Tiểu Thuần đầy kích động, hắn hít sâu một hơi. Lúc này hắn có lòng tin, nếu phải chiến với Trần Hằng thêm lần nữa, bản thân tuyệt đối sẽ không thê thảm đến mức như vậy.

Mà sau khi thử nghiệm, trình độ phòng hộ thân thể của hắn càng thêm kinh người. Toàn thân Bất tử Ngân bì khiến cho thanh mộc kiếm được luyện linh ba lượt cũng không thể làm hắn bị thương tổn chút nào cả.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi nhìn toàn thân sau khi vận chuyển Bất tử Trường sinh công xong xuôi, cả người cũng nhanh chóng khôi phục về bộ dạng trắng trẻo như cũ. Hắn bèn thay đổi lại y phục, triển khai tốc độ nhanh nhất mà lao thẳng về phía xa, vẻ mặt đầy đắc ý.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vì Tông Môn Xông Pha Khói Lửa

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bên trong khu rừng, Bạch Tiểu Thuần không ngừng đi về phía trước, dần dần hắn cũng phát hiện ra một vài dấu vết còn sót lại, suy đoán trong lòng hắn càng thêm chắc chắn. Đến khi ra khỏi dãy sơn mạch, hắn bèn tăng hết tốc lực mà đi, sau mấy ngày thì đã trở lại Lạc Tinh sơn mạch, nhìn thấy gia tộc Lạc Trần nay đã thành một mảnh phế tích.

“Xem chừng Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi đã truyền tin tức thành công về tông môn rồi.” Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ đến thảm cảnh lúc trước, trong lòng không tránh khỏi một tràng thổn thức. Một lúc lâu sau hắn bèn quay người, nhảy lên Phong Hành chu, rồi khoanh chân ngồi xuống điều khiển Phong Hành chu bay đi.

Tiếng vù vù vang lên, phi thuyền này nhanh chóng hóa thành một đạo cầu vồng đi thẳng về phía xa.

“Quay về tông môn thôi.” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đầy mong chờ. Nghĩ đến việc bản thân đã lập được công lao to lớn như vậy cho tông môn, lần này trở về hắn sẽ được ban thưởng không ít.

Nghĩ tới đây hắn càng thêm hưng phấn, rồi sau đó hắn nhìn lại túi Trữ vật. Đoạn đường đi này hắn cũng tranh thủ sắp xếp lại một chút, bên trong túi trữ vật từ trên người đám tộc nhân Lạc Trần gia tộc kia có không ít vật phẩm, còn có thêm cả Linh thạch nữa.

Hơn nữa, bên trong túi trữ vật của một tên tộc nhân nào đó mà hắn không nhớ còn có một Hạt giống lớn bằng nắm tay, nhìn như một trái tim

còn đang đập thình thịch như ẩn chứa sinh mạng bên trong đó vậy, chỉ có điều khí tức tựa như ngày càng thêm yếu ớt.

Khi phát hiện ra vật này, với tạo nghệ thảo mộc của hắn mà phải mất nữa ngày mới giật mình nhận ra được đây chính là một loại trái cây gần như chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. La loại trái cây cực kì trân quý, có tên là Dục Thú chủng!

Nghe nói loại trái cây này sau khi hấp thu tinh hoa Linh thú thì có thể tự động thai nghén mà nhân giống ra. Đối với những hung thú cường hãn đến cực điểm nhưng lại vô cùng khó sinh sản ra đời sau mà nói thì Dục Thú chủng chính là vô giá.

Hơn nữa, một số tu sĩ có Linh thú cường đại bên người thì cũng luôn mong muốn có được thêm hậu duệ của Linh thú này, tiếc là những loài này thường chỉ đơn độc tồn tại, nên giá trị của Dục Linh Thú trong những trường hợp này được thể hiện lại càng thêm trân quý.

Tuy loại chủng vật trân quý này không biết vì sao có thể lọt vào trong tay của tên tộc nhân Lạc Trần nào đó đã đuổi giết bản thân mình, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng có thể khẳng định người này hẳn phải đạt được đại cơ duyên nào đó. Điều này cũng dễ hiểu, vì dù sao Lạc Trần gia tộc cũng nằm trong Lạc Tinh sơn mạch, mà sơn mạch này lại….luôn luôn đầy thần bí.

Cho dù là bản thân hắn thì cũng phải nghiềm ngẫm rất lâu mới nhận ra được vật này, hắn tên tộc nhân Lạc Trần đạt được Dục Thú chủng kia cũng không nhận ra được, nên việc bảo tồn vật phẩm này cũng không phù hợp chút nào.

Vì vậy mà trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần còn tìm kiếm thêm một vài mảnh gỗ có Linh khí, đóng thành một cái hộp gỗ rồi đặt Dục Thú chủng vào bên trong. Lúc này thì những dao động sinh mệnh của Dục Thú chủng mới từ từ ổn định lại.

Sau khi cất hộp gỗ này đi, Bạch Tiểu Thuần mới thở ra một hơi rồi tiếp tục điều khiển Phong Hành chu gào thét bay đi. Dựa theo đường cũ mà một đường thẳng tiến trở về, khoảng cách tới Linh Khê tông càng lúc càng gần lại.

Một tháng thoáng chốc cũng trôi qua, trước kia lúc mới ra ngoài, vì không có nhiều Linh thạch nên ba người bọn họ chỉ dám dùng Phi Hành chu bay đi vào ban đêm, còn bây giờ túi tiền của Bạch Tiểu Thuần không thiếu Linh thạch nên hắn cũng không quan tâm tới chuyện hao phí khi vận hành Phi Hành chu. Do vậy mà chỉ mất một tháng hắn đã nhìn thấy bờ Nam sơn môn Linh Khê tông phía xa rồi.

“Lần này ra ngoài, đi đi về về cũng mất hơn nửa năm, cuối cùng cũng đã trở về.” Bạch Tiểu Thuần cũng đứng dậy, mái tóc tung bay bày ra một bộ dạng cao thủ tuyệt thế. Nhưng sau đó hắn đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cảm thấy có chút không ổn thỏa lắm, bèn tranh thủ lấy ra trường bào đệ tử ngoại môn vốn đã rách te tua trong trận huyết chiến với gia tộc Lạc Trần khi trước mặc vào.

Rồi lại bày ra một bộ dạng vì tông môn mà chết không sờn, vẻ ngoài đầy thê thảm đến vô cùng, cộng thêm bộ trường bào rách tươm, loang lổ đầy vết máu, mới nhìn qua cũng biết hắn vừa trải qua một phen nguy cơ sinh tử.

Lúc này hắn mới có chút hài lòng điều khiển Phong Hành chu thẳng tiến về phía trước. Có điều khi tiến vào gần sơn môn, đang muốn đi xuyên vào thì đột nhiên có một màn chắn vô hình xuất hiện đẩy Phi Hành chu của hắn bật ra ngoài.

“A?” Cả người Bạch Tiểu Thuần chợt chao đảo, thiếu chút nữa té xuống.

Cùng lúc đó một đạo cầu vồng từ trong sơn môn phía Nam này bay đến, là người thanh niên với sắc mặt lạnh nhạt, bình thản bước ra ngoài nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Đạo hữu là người phương nào? Không biết đến Linh Khê tông ta có chuyện gì không” Người thanh niên này vừa nói xong thì cũng nhíu mày lại. Gã nhìn Phong Hành chu trước mặt, rồi nhìn một chút về trường bào trên người Bạch Tiểu Thuần.

“Sử dụng Phong Hành chu của Linh Khê tông ta, ăn mặc trường bào đệ tử ngoại môn mà lại bị đại trận sơn môn ngăn lại bên ngoài này! Ngươi là ai?” Vẻ lạnh lẽo trong mắt người thanh niên này tràn ra. Đồng thời tay phải gã cũng bấm niệm pháp quyết, tản ra tu vi Ngưng khí tầng tám.

“Vị sư huynh này, thế này là thế nào? Sao ta lại không tiến vào tông môn được vậy, ta là đệ tử ngoại môn Hương Vân sơn Bạch Tiểu Thuần a.” Bạch Tiểu Thuần vội lùi ra sau vài bước, nhìn mọi chuyện đang diễn ra, hắn nhất thời cảm thấy tình huống hiện tại có chút không rõ ràng lắm, vội vàng nói.

Người thanh niên trước mặt cau mày, đang muốn nói gì đó thì chợt sững người lại.

“Ngươi là Bạch Tiểu Thuần?” Gã cẩn thận nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một phát, càng nhìn càng cảm thấy có chút quen mắt. Dù sao thì gã cũng đã tham dự tang lễ của Bạch Tiểu Thuần, đã từng nhìn qua bức họa Bạch Tiểu Thuần trên bia mộ. Lúc này cả người gã chợt chấn động, hơn nữa nhìn vết máu loang lổ trên y phục Bạch Tiểu Thuần còn làm cho gã hít vào một hơi lạnh.

“Ngươi…không phải ngươi đã chết rồi sao?”

“Ta không có chết a.” Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác một chút. Sắc mặt người thanh niên bên kia cũng chợt phấn chấn hẳn lên, nhanh chóng lấy ra ngọc giản truyền tin tức về tông môn.

Tin tức Bạch Tiểu Thuần trở về nhanh chóng lan truyền khắp tông môn. Trên Hương Vân sơn lúc này, Lý Thanh Hậu đang bế quan, đột

nhiên mãnh liệt mở hai mắt ra, cả người y run lên, rồi đột ngột bước ra ngoài.

Cùng lúc đó, tin tức này nhanh chóng được truyền tới chỗ của chưởng môn. Vị chưởng môn Linh Khê tông chợt sững sờ, thần thức cũng nhanh chóng đảo qua một vòng bờ Nam sơn môn, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, lão có chút kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng cảm thấy vui vẻ, rồi thông cáo tin tức ra toàn bộ tông môn.

Cũng chỉ vài hơi thở, trong tông môn truyền ra từng tràng âm thanh không thể tin tưởng được, thanh âm này ồn ào đến mức bên ngoài tông môn còn có thể loáng thoáng nghe thấy được. Cùng lúc đó tiếng chuông trong tông môn cũng được ngân lên vang vọng.

“Bạch Tiểu Thuần? Không phải hắn đã chết rồi sao? Sao lại còn sống trở về?”

Ngay sau đó, vô số thân ảnh gào thét bay ra từ trong tông môn, mà đi đầu là Hầu Vân Phi. Y nhanh chóng lao ra ngoài, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt y lộ ra không cách nào tin được. Tuy rằng y một mực không muốn tin Bạch Tiểu Thuần đã chết, nhưng bản thân đã trải qua trận truy sát của gia tộc Lạc Trần, trong lòng cũng thừa hiểu không có đệ tử nào có thể sống sót được trong tràng đuổi giết đó được.

Lúc này cả người y kích động đến rơi nước mắt xuống.

“Bạch sư đệ!” Y cười to, cả người cũng nháy mắt đó mà lao đến ôm lấy cổ Bạch Tiểu Thuần, tâm tình kích động đến mức không thốt nên lời.

“Hầu sư huynh…” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn y. Lúc này coi như hắn cũng mơ hồ hiểu ra, tông môn đã coi như mình chết rồi nên nhìn thấy Hầu Vân Phi không chút ngại ngần như vậy thì hắn cũng cảm thấy cao hứng.

“Đi, chúng ta về tông môn!” Hầu Vân Phi kích động kéo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng vào trong sơn môn. Được y dẫn vào, Bạch Tiểu Thuần

cũng thuận lợi bước vào sơn môn, mà người thanh niên phía sau hắn cũng bước theo sau, ánh mắt gã nhìn về Bạch Tiểu Thuần đầy rung động. Bản thân gã cũng tham dự vào quá trình diệt tuyệt Lạc Trần gia tộc, đã từng nhìn thấy chiến trường thảm liệt trong rừng cùng với đám thi thể tộc nhân Lạc Trần kia, việc Bạch Tiểu Thuần còn sống trở về đã khiến gã cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa bước chân vào sơn môn, trong nháy mắt đó có rất rất nhiều thân ảnh từ bốn phương tám hướng nhanh chóng ùa về phía hắn.

“Cửu bàn!” Trương Đại bàn, Hắc Tam bàn, cùng với những sư huynh Bàn tử ở khu Tạp dịch đều run rẩy cả người. Cả đám vây quanh, mà Trương Đại bàn thì nhanh chóng lao đến ôm chặt lấy Bạch Tiểu Thuần, nước mắt y cũng bắt đầu rơi xuống.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy cảm động, hắn nhìn đám người đang vây quanh, đột nhiên cảm thấy hết thảy những sự việc lúc trước bản thân phải trải qua đều đáng giá đấy.

Lúc này một đạo cầu vồng tiến tới, bên trong cầu vồng là Lý Thanh Hậu. Y cũng có chút không tin tưởng mà nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong ngực y lúc này vẫn còn giữ một cái túi, bên trong chứa đầy những mảnh y phục đẫm máu của Bạch Tiểu Thuần.

Trong tất cả mọi người, có thể nói y là người rõ ràng hơn ai hết những nguy cơ chí mạng mà Bạch Tiểu Thuần gặp phải.

“Bái kiến chưởng tòa!” Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiến đến, hướng về Lý Thanh Hậu cúi đầu xuống.

“Còn sống là tốt rồi! Còn sống là tốt rồi!” Ngày thường Lý Thanh Hậu trầm ổn là thế, nhưng lúc này y lại cảm thấy run rẩy, đưa tay phải xoa đầu Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt cũng đầy kích động.

“Đây là nhà của ta, đệ tử nguyện vì tông môn mà sẵn sàng xông pha khói lửa!” Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, ưỡn lấy ngực lớn tiếng đáp. Đồng thời hắn còn cố ý hất ống tay áo lên, để lộ ra những dấu vết rách rưới loang lổ trên y phục.

Không ngừng có thêm người từ ba ngọn phong trên bờ Nam này tiến đến, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhìn những vết máu loang lổ trên thân hắn đều rung động cả tâm thần.

Nhất là lúc này, những lời của Bạch Tiểu Thuần thốt ra, càng như truyền vang ra bốn phía khiến cho mọi người nghe được đều chấn động tâm thần. Ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cũng đều cảm thấy… người này mới thật sự là thiên kiêu của tông môn.

Người đến càng ngày càng nhiều hơn, rồi một âm thanh nữ tử bật khóc vang lên từ đằng xa, chính là Đỗ Lăng Phỉ. Trong mấy ngày này nàng đều lấy nước mắt rửa mặt, cả người cũng vô cùng tiều tụy, khi nghe mọi người truyền tai nhau Bạch Tiểu Thuần đã trở về, tâm thần nàng cũng mờ mịt mà quay người chạy tới đây.

Nhìn thấy được bóng dáng Bạch Tiểu Thuần, nước mắt nàng lại tuôn rơi lã chã. Rồi nàng tiến đến ôm lấy cổ Bạch Tiểu Thuần, vừa khóc vừa cười, mang đầy cảm giác mê mang như không dám tin những hình ảnh trước mắt là hoàn toàn chân thực vậy. Khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng.

Bàn tay hắn như có ý thức nhếch lên trên sờ soạng chút gì đó, nhưng nghĩ tới vây quanh hắn có nhiều người vậy nên đành dằn lòng nhịn xuống.

“Đỗ sư tỷ, ta đã nói rồi, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần ta còn một hơi thở thì tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị chút tổn thương nào a,” Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt nói, cằm hất lên, một bộ dáng ngạo thị thiên hạ, nói ra một câu cực kì buồn nôn.

Nhưng hết lần này đến lần khác, khi Đỗ Lăng Phỉ nghe thấy mấy lời này, cả người như mềm nhũn ra, những thâm tình cất giấu thật sâu bên trong hai mắt kia như hóa thành mật ngọt đậm đặc vậy.

Những thân ảnh của Chấp Pháp đường cũng nhanh chóng xuất hiện, người đứng đầu là Âu Dương Kiệt. Khi nhìn Bạch Tiểu Thuần, lão bất giác cảm thấy có chút kinh hãi, nhưng sâu trong mắt cũng đầy vẻ hứng thú nồng đậm. Hơn nữa, nhìn bộ y phục trên người cùng với câu nói vừa rồi của Bạch Tiểu Thuần đối với Lý Thanh Hậu khiến cho lão cũng âm thầm gật đầu.

“Bạch Tiểu Thuần, lão phu là Chấp Pháp đường Âu Dương Kiệt.”

Bạch Tiểu Thuần nghe được ba chữ Chấp Pháp đường, bỗng nhiên trong lòng run lên. Có điều sau khi nghĩ đến bản thân vừa lập được đại công, hắn lại ưỡn ngực lên, chắp tay hướng về Âu Dương Kiệt cúi chào.

“Chuyện tình có liên quan tới gia tộc Lạc Trần lần này, ngươi đi theo lão phu đến gặp chưởng môn.” Trên mặt Âu Dương Kiệt lúc này hiện lên vẻ tươi cười hiếm thấy, đưa tay phải hướng về Bạch Tiểu Thuần điểm một chỉ. Dưới chân Bạch Tiểu Thuần lập tức xuất hiện một đám Linh vụ, nâng theo cả người hắn bay về phía xa xa mà đi.

Trong mắt Lý Thanh Hậu cũng đầy vẻ vui mừng, rồi hóa thành cầu vồng cùng đi mất.

Còn về những đệ tử khác, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, cả đám cũng dần nổi lên từng tràng bàn luận xôn xao, có sợ hãi, có thán phục, chẳng qua tin tức Bạch Tiểu Thuần chưa chết lại được truyền ra với tốc độ nhanh chóng đến kinh người nhất.

Cuối cùng toàn bộ Linh Khê tông đều nghe được tin tức này, có người vui mừng nhưng cũng có người đầy âu sầu. Mà lúc này, Tiền Đại Kim đang run rẩy cả người ngồi trong động phủ, thần sắc đầy lo lắng sợ hãi.

“Chết tiệt! Làm thế nào mà hắn không chết!! Đuổi giết thê thảm nguy hiểm như vậy, sao lại không chết được chứ!”

“Có lẽ hắn không biết được ta an bài hắn thực hiện nhiệm vụ lần này…Đúng, hắn là hắn không biết…” Sắc mặt củaTiền Đại Kim đầy âm tình bất động. Cuối cùng gã chỉ còn cách thở dài, lo được lo mất không yên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sư Huynh, Sư Phó Ta Đâu

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Linh Khê tông có tám ngọn núi, bốn ngọn bên bờ Bắc, ba ngọn bên bờ Nam, còn trung tâm…chính là ngọn chủ sơn, cũng là nơi tập trung lực lượng hạch tâm của Linh Khê tông.

Ngày thường chưởng môn Linh Khê tông Trịnh Viễn Đông vẫn hay xử lý hết thảy sự tình của tông môn tại đây.

Lúc này, theo tiếng chuông ngân vang vọng, tất cả những chưởng tòa của các ngọn núi hai bờ Nam Bắc đều đích thân đến đây, ngồi ngay ngắn trên đại điện, còn chưởng môn thì đang ngồi trên vị trí chủ tọa chính giữa điện.

Không lâu sau thì Lý Thanh Hậu cùng với Âu Dương Kiệt mang theo Bạch Tiểu Thuần đến bên ngoài đại điện. Bọn họ bước vào bên trong, còn Bạch Tiểu Thuần thì đứng chờ ở ngoài.

Bên ngoài đại điện lúc này còn có bốn đệ tử chia làm hai bên thủ hộ nơi này. Cả đám cũng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy tò mò.

Bạch Tiểu Thuần hướng về bốn người cười cười. Đây là lần đâu tiên hắn tới nơi này, bèn nhìn quanh một vòng, linh khi nơi này nồng đậm, hương hoa thảo mộc thơm ngát như Tiên cảnh, hơn nữa nơi này không hề có bất kì âm thanh ầm ĩ hỗn tạp nào mà lại rất yên tĩnh. Về điểm này thì Hương Vân Sơn khác xa rất lớn, không cách nào có thể so sánh được.

Dù sao thì nơi này cũng là trọng địa của tông môn, bất kì đệ tử nào đến đây đều là cẩn thận từng li từng tí, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại như

không chịu chút áp lực nào, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường mà đứng đó.

Một màn này làm cho bốn đệ tử bên kia cũng đầy cảm khái, thầm nghĩ không hổ là nhân vật có thể lập được đại công như vậy cho tông môn. Cái khí thế thong dong kia của hắn, người bình thường không thể nào có được a.

Thực ra, đúng là Bạch Tiểu Thuần rất nhát chết, nhưng hắn nghĩ đến chuyện bản thân đã lập nhiều công lao đến vậy, nên hắn tuyệt đối không có khả năng chết ở đây, hiển nhiên không có bất kì sợ hãi nào cả. Hắn còn đang ngẩng đầu ưỡn ngực, trong đầu có chút mong chờ không biết bản thân sẽ nhận được ban thưởng như thế nào.

“Với công lao của ta, thế nào cũng sẽ cho ta một viên đan dược gia tăng thọ nguyên trăm năm đi, rồi cho thêm một trăm vạn điểm cống hiến, rồi cho ta thêm một tòa động phủ tốt nhất, cũng không thiếu thân phận nội môn đệ tử kia đi, ha ha.” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hưng phấn, nhưng đợi cả buổi vẫn không thấy trong đại điện gọi hắn vào.

Bạch Tiểu Thuần có chút kinh ngạc nhưng vẫn chờ thật lâu. Một hơi kéo dài cả ngày trời mới nghe được một giọng nói đầy bất đắc dĩ trong đại điện truyền ra.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi vào đây.”

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động, hắn hít sâu một hơi, bày ra một bộ dạng vì tông môn mà xông pha khói lửa bước nhanh vào đại điện. Vừa bước vào, hắn nhanh chóng chắp tay cúi đầu chào.

“Đệ tử Hương Vân sơn Bạch Tiểu Thuần, bái kiến chưởng môn, bái kiến các vị tiền bối.”

Sau khi cúi chào, Bạch Tiểu Thuần bèn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ngay giữa đại điện là một lão già, thần sắc không giận mà uy, mặc một thân áo bào trắng, tu vi thâm sâu không thể lường được.

Xung quanh lão có tám người nữa, sáu nam hai nữ, trong đó cũng có cả Lý Thanh Hậu và Âu Dương Kiệt. Lúc này tất cả mọi người khi thấy Bạch Tiểu Thuần còn sống trở về đều kinh ngạc nhìn hắn, đồng thời cũng thầm đánh giá hắn một chút.

Còn đối với bộ y phục mà Bạch Tiểu Thuần đang mặc trên người. Bọn họ có nhìn qua vài lần, lấy ánh mắt của bọn họ thì cũng có thể nhận ra những chỗ rách toác nham nhở trên y phục là do trải qua chiến đấu thảm thiết mà lưu lại chứ tuyệt không thể cố ý xé rách được như vậy.

Bộ dáng Bạch Tiểu Thuần lúc này đầy thuần khiết, nhìn qua rất nhu thuận nghe lời, thái độ không kiêu ngạo, không hèn mọn, thần sắc lại thong dong.

Thấy vậy, tuy thần sắc mọi người như thường nhưng trong lòng lại có ấn tượng khá tốt đối với hắn. Chẳng qua trong lòng vẫn cảm thấy có chút cổ quái đấy.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi nói kĩ lại từ đầu đến cuối tình huống nhiệm vụ trong chuyến đi đến Lạc Trần gia tộc lần này.” Lý Thanh Hậu nhìn Bạch Tiểu Thuần, ôn hòa nói.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên nghiêm túc, ôn tồn đem toàn bộ sự việc suốt dọc đường nói một lượt từ đầu đến đuôi mọi chuyện, nhưng hắn không đề cập tới lão giả áo đen, dù sao thì đây cũng là bí mật của riêng hắn.

Ngoại trừ việc đó, thì khi nói đến chuyện Phùng Viêm hi sinh hay nói đến những khó khăn dọc đường, hắn đều lanh trí không đề cập đến công lao của mình chút nào mà chủ yếu chỉ nói đến nghĩa khí của Phùng Viêm, Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi mà thôi.

“Đều là do ta vô dụng, Phùng sư huynh cũng vì cứu ta mới chết, đều do ta a…”

Hắn càng như thế, thì ánh mắt đầy vẻ tán thưởng của đám người Chưởng môn càng nhiều, có điều những người này tu hành lâu năm, tâm tư đều là lão yêu, thông qua bộ y phục mà Bạch Tiểu Thuần mặc trên người lúc này cũng có thể nhìn ra được phần nào tính cách của hắn. Tuy thế, nhưng mấy người này vẫn rất thưởng thức đối với hắn.

“Sau khi hôn mê, tỉnh dậy thì khỏi hắn?” Chưởng môn cười cười, cũng không để tâm nhiều tới lời giải thích của Bạch Tiểu Thuần. Dù sao mỗi đệ tử cũng đều có chút ít bí mật riêng, chỉ cần trung thành với tông môn là đủ, nếu như nhất định tìm cách khống chế hoàn toàn mấy trường hợp này thì hắn nhiên nội bộ tông môn sẽ nhanh chóng lục đục.

“Bạch Tiểu Thuần, phần thưởng của ngươi cũng đã được tông môn ban tặng mấy tháng trước rồi. Ngươi chính là … Quang vinh đệ tử của Linh Khê tông chúng ta!” Lúc chưởng môn nói ra bốn chữ Quang vinh đệ tử, bất giác trong lòng lão cũng nổi lên một trận kì quái. Đây cũng là lần đầu tiên lão chứng kiến được Quang vinh đệ tử còn sống sờ sờ thế này.

Lúc nãy bọn họ cũng đã thảo luận rất nhiều bên trong đại điện này, cả đám đều cảm thấy rất khó xử. Dù sao thân phận Quang vinh đệ tử là quá trọng yếu, trước kia chỉ dành tặng cho người đã chết trận, chưa từng có người sống nào được nhận danh hiệu đó. Nhưng hôm nay, Bạch Tiểu Thuần lại vui tươi xuất hiện trước mặt thế này...

Do vậy mà khi nghe tin tức Bạch Tiểu Thuần còn sống, thì mọi người đều sửng sốt một trận.

Hơn nữa, cái thân phận này cũng không thể thu hồi lại được, tang lễ đã tổ chức xong xuôi, công lao thì vẫn còn đó. Điều này khiến cho cả đám đều phát sầu, nên mới có chuyện Bạch Tiểu Thuần đứng trước đại điện mà chờ đợi cả buổi trời.

Sau khi thương nghị, bởi cũng không có biện pháp cải biến nào tốt hơn, mọi người chỉ đành dựa theo môn quy mà tiếp tục để cho Bạch Tiểu Thuần giữ cái thân phận này.

“Quang vinh đệ tử?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Tới bây giờ hắn còn chưa từng nghe thấy cái danh xưng như vậy qua. Hơn nữa, đứng đợi thêm cả buổi nữa, hắn trơ mắt nhìn Chưởng môn và đám tiền bối trước mặt đều làm ra một cái vẻ mặt đầy cổ quái nhưng lại không có ai đề cập đến chuyện ban thưởng tiếp theo, nhịn không được hắn bèn hỏi.

“Không còn…gì khác?” Bạch Tiểu Thuần hỏi.

“Không còn.” Chưởng môn cuối cùng cũng gượng cười đáp.

Bạch Tiểu Thuần lập tức trở nên nóng nảy, đang muốn mở miệng nói một chút về đạo lý này nọ, nói đến việc một đường đi kia mình vất vả như thế nào, cửu tử nhất sinh ra sao thì Lý Thanh Hậu bên kia chợt ho lên một tiếng. Tính tình Bạch Tiểu Thuần thế nào, y hiểu rõ trong lòng bàn tay.

“Còn không mau cảm tạ Chưởng môn, cái danh xưng Quang vinh đệ tử này, tính đến nay toàn bộ Linh Khê tông cũng mới xuất hiện mười người cả thảy. Mà ngươi là người đầu tiên trong ngàn năm trở lại đây, cũng chính là người duy nhất có danh xưng này.

Thân làm Quang vinh đệ tử, chính là áp đảo đệ tử nội môn, là chí cao vinh quang của Linh Khê tông. Do vậy mà huyết mạch hậu nhân của ngươi cũng sẽ được hưởng dụng toàn bộ tài nguyên của tông môn, sinh ra đã trở thành đệ tử nội môn. Hơn nữa huyết mạch gia tộc của ngươi cũng sẽ được Linh Khê tông che chở vĩnh viễn!

Cửu đại gia tộc trong Linh Khê tông ta cũng chính là những vinh quang gia tộc. Đây chính là khai sinh nên một cái thân phận chói lọi huy hoàng.” Lý Thanh Hậu giải thích thêm.

Bạch Tiểu Thuần được nghe giải thích xong xuôi thì mặt mày chợt ủ rũ, khí thế trên người thoáng cái ỉu xìu lại, đưa ra một cái vẻ mặt đáng thương nhìn Lý Thanh Hậu, rồi lại nhìn qua Chưởng môn.

Hắn cũng không biết mình nên nói gì nữa. Rõ ràng thân phận của Quang vinh đệ tử này hắn cũng đã hiểu rõ, nhìn qua rất không tồi, nhưng thực tế tất cả đều là chuẩn bị cho người đã chết cả. Những phần thưởng được ban ra cũng chỉ là lưu cho hậu nhân, nhưng hắn là đang còn sống sờ sờ…Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới đầy bi thương phát hiện ra, bản thân mình lúc này lại luân lạc tới tình cảnh như người cha đang ganh tỵ với chính nhi nữ của mình a.

“Tạ…Chưởng môn…” Vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, uể oải yếu ớt nói.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể xưng hô lão phu là Chưởng môn sư huynh.” Chưởng môn Trịnh Viễn Đông vội ho lên một tiếng, trong lòng đầy khó chịu không biết để đâu cho hết. Lúc trước lão đồng ý để Bạch Tiểu Thuần bái sư, là vì cho rằng Bạch Tiểu Thuần đã hi sinh, nhưng hôm nay đối phương lại còn sống trở về, lại tưởng tượng bản thân lớn tuổi như vậy rồi mà cùng một tiểu tử không đến hai mươi tuổi xưng huynh gọi đệ, trong lòng liên tục than thở không thôi.

“A?” Bạch Tiểu Thuần trợn to hai mắt, lúc này tâm tình hắn biến động quá lớn. Lúc tiến vào đại điện, trong lòng đầy kỳ vọng, nhưng rồi sự thật lại quá tàn khốc, tâm tình hắn thoáng chốc mà rớt xuống đáy vực. Nhưng ngay sau đó, lại xuất hiện cái loại biến hóa này.

“Xem xét công lao của ngươi, hơn nữa ngươi cũng không có sư tôn, vì vậy nên lão phu làm chủ cho ngươi bái sư tôn lão phu làm sư phụ. Vì vậy nên từ nay ta sẽ là sư huynh của ngươi.” Trong lòng của Chưởng môn càng lúc càng không được tự nhiên.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, trong mắt cũng đầy vẻ kích động. Hắn cảm thấy tông môn đối xử với mình thật tốt, vừa nghĩ tới vị sư tôn kia của Chưởng môn hắn nhất định phải là cấp bậc Thái thượng trưởng lão trong tông môn, hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, hai mắt sáng rỡ.

“Thế này thì từ nay ai còn dám khi dễ ta nữa a, lão sư phụ ta lợi hại như vậy, ha ha!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vui mừng khôn xiết, vội

vàng chắp tay cúi đầu thật sâu.

“Đa tạ chưởng môn sư huynh. Sư huynh, sư phụ chúng ta đâu rồi, ta cũng muốn thăm hỏi lão nhân gia người một chút.” Bạch Tiểu Thuần đầy mong chờ, vui mừng hỏi.

“Không cần vội, bức họa lão nhân gia người trước khi tọa hóa vẫn còn được đặt tại hậu sơn để cúng bái. Ta đã an bài người đi chuẩn bị, sau đó sẽ đưa ngươi qua đó.” Thần sắc Chưởng môn có chút cổ quái, sau đó mới mở miệng nói.

“Tọa hóa…cúng bái ở hậu sơn…” Cả người Bạch Tiểu Thuần lúc này như bị sét đánh ngang tai. Hắn đứng đó, trong đầu chỉ còn vang vọng mấy chữ này, sau nửa ngày hắn mới phản ứng được…hóa ra bản thân mình đã bái vị sư phụ…đã quy khư từ lâu.

“Ta…” Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy giận sôi máu, trong đầu ù ù đi. Tâm trạng của hắn lại một lần nữa rớt thẳng xuống vực thẳm, khóc không ra nước mắt. Thậm chí hắn còn không nhớ tới việc mình rời khỏi đó như thế nào, một đường mất hồn mất vía ngơ ngẩn đi theo Chưởng môn ra hậu sơn, sau khi bái bức họa kia làm sư phụ thì mờ mờ mịt mịt ra khỏi ngọn chủ phong, đi về tới Hương Vân sơn.

Ở Hương Vân sơn, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, cả đám đệ tử đều nhao nhao tới bái kiến hắn, ánh mắt đầy vẻ hiếu kì. Thậm chí có kẻ hảo tâm nào đó còn mang Bạch Tiểu Thuần đang đầy mờ mịt đi nhìn qua bia mộ của hắn.

Nhìn bia mộ trước mặt, Bạch Tiểu Thuần chợt cảm thấy tối sầm lại.

“Ta…ta đã bái một bức họa làm sư phụ…” Bạch Tiểu Thuần cũng không biết mình làm thế nào trở về được tiểu viện của mình, rồi ngồi ngơ ngác trước gian nhà gỗ. Sau đó hắn mới đầy bi phẫn mà đứng dậy.

Mấy này tiếp theo, hắn đều mặt mày ủ rũ ngồi ngơ ngơ ở đây. Mãi cho tới nửa tháng sau, hắn mới từ trong đả kích này khôi phục lại.

Khi hắn đầy đau thương thở dài, nhẹ bước ra khỏi tiểu viện, chuẩn bị đi tìm Trương Đại Bàn ôn chuyện. Mới vừa bước chân ra thì gặp một tên đệ tử ngoại môn, sau khi nhìn thấy hắn thì gã bất giác chắp tay cúi chào thật sâu.

“Bái kiến Bạch sư thúc.”

Bạch Tiểu Thuần bước đi được vài bước thì bất chợt khựng người lại, hai mắt lóe sáng, bèn đưa tay túm tên đệ tử ngoại môn kia lại.

“Ngươi vừa gọi ta là gì?”

“Bạch sư thúc a, người là sư đệ của Chưởng môn, đệ tử…tất nhiên đệ tử phải gọi người là Bạch sư thúc a.” Tên đệ tử ngoại môn kia bất giác sững sờ, tranh thủ nói tiếp.

Bạch Tiểu Thuần buông tay ra, hào quang trong mắt trở nên sáng rực lên, tim hắn đập thình thịch, lúc này hắn mới phát hiện ra thân phận hắn lúc này cũng không quá tồi tệ, bối phận hắn lớn đến dọa người a…

Hắn liếm liếm lấy môi, chợt cười to, tiếng cười vang vọng dọa cho vị đệ tử ngoại môn kia phải lùi về phía sau, ngơ ngác không hiểu Bạch Tiểu Thuần chợt phát điên vì chuyện gì.

Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thu lại tiếng cười, rồi ho khan một cái, bày ra một bộ dáng tiền bối, hướng về đối phương khẽ gật đầu. Rồi hắn không hề đi tìm Trương Đại Bàn nữa, mang theo một lòng đầy mong chờ mà đi về khu vực giao nhận nhiệm vụ của tông môn.

Bởi vì… nơi đó là nhiều người nhất.

Cùng lúc đó, trên Hương Vân sơn, Lý Thanh Hậu vừa trở về thì lập tức bế quan. Y khoanh chân ngồi trong chỗ bế quan này, trầm tư thật lâu sau đó hất ống tay áo lên, sắc mặt đầy ngưng trọng bắt đầu luyện đan.

“Tính cách đứa nhỏ Tiểu Thuần này vốn bất hảo, cần phải chuẩn bị cho hắn một kiện Pháp bảo bảo vệ tính mạng mới được. Đáng tiếc ta

không am hiểu luyện khí, đành luyện một lò Cửu Tuyệt đan, qua Đan Khê tông trao đổi vậy…Loại pháp bảo chuẩn bị cho đệ tử Ngưng khí thế này, nhìn qua có thể thấy là vì cho đám con cháu hậu nhân, Đan Khê tông chắc chắn sẽ dùng công phu sư tử ngoạm rồi đây.” Lý Thanh Hậu lắc đầu, cũng không để ý thêm nữa. Cho dù có là y đi chăng nữa thì Cửu Tuyệt đan vẫn cần phải trả giá bằng tâm huyết rất lớn mới có thể luyện chế ra được, nhưng khi nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần vừa trải qua một trận cửu tử nhất sinh như vậy, y liền nhanh chóng Ngưng thần, chuẩn bị khai lò.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Đám Sư Điệt, Đừng Chạy!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần là một người cực giỏi về việc phát hiện ra niềm vui thú từ bất cứ chuyện gì...

Giờ phút này hắn liền phát hiện ra niềm vui thú khi mình là sư đệ của chưởng môn, vì vậy mà cao hứng bừng bừng, nghênh ngang đi trên sơn đạo trong tông môn, nhìn từ xa đã thấy được chỗ nhận nhiệm vụ.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, sửa sang lại y phục thoáng qua một chút, bày ra bộ dạng tiền bối, cái cằm nhỏ hất lên, chắp tay sau lưng chậm rãi đi tới gần.

Chỗ nhiệm vụ, người người ra vào tấp nập, là nơi náo nhiệt nhất ở Hương Vân Sơn. Nơi này mỗi ngày đều có rất nhiều đệ tử ngoại môn vào vào ra ra, từ đằng xa đã nghe được tiếng người huyên náo.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần đã đi tới chỗ nhiệm vụ. Hắn đứng ở nơi đó, trên mặt lộ ra nụ cười mà hắn tự cho là hiền lành, nhìn về phía những đệ tử ngoại môn kia.

Gần như ngay khi hắn vừa mới xuất hiện thì lập tức đã có người phát giác ra, nhất là đám đệ tử ngoại môn ở ngay trước hắn, vốn là đang thảo luận về nhiệm vụ nhận được, nhưng khi ánh mắt quét qua Bạch Tiểu Thuần thì đều sửng sốt một chút.

“Là Bạch... sư thúc. Bái kiến Bạch sư thúc.”

“Bái kiến Bạch sư thúc!”

Bọn hắn vội vàng hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền. Lời nói truyền ra làm cho càng nhiều người thấy được Bạch Tiểu Thuần, vì vậy mà rất nhanh, gần như tất cả đệ tử ngoại môn ở nơi đây đều lục tục đi tới bái kiến Bạch Tiểu Thuần.

“Mọi người vất vả rồi.” Bạch Tiểu Thuần nghe một câu Bạch sư thúc kia mà mở cờ trong bụng, vì vậy mà hướng về phía mọi người mỉm cười chào hỏi, chắp tay sau lưng, đi thẳng về phía trước.

Về phần những đệ tử ngoại môn ở bốn phía kia, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thì đều lộ ra vẻ hâm mộ, thấp giọng bàn tán với nhau.

“Bạch sư thúc, đó là sư đệ của chưởng môn nha...”

Đặc biệt là mấy chấp sự ở phòng nhiệm vụ này, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cũng đều vội vàng đứng dậy, nhất thời bái kiến, khiến cho toàn bộ phòng nhiệm vụ đều ngừng hoạt động. Cảnh tượng này làm cho Bạch Tiểu Thuần lại càng kích động rồi.

“Các ngươi cứ tiếp tục, không cần phải để ý tới ta. Ta hôm nay thay chưởng môn sư huynh tới nhìn xem đệ tử ngoại môn của Linh Khê Tông ta một cái.” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần đang nhanh cười như nở hoa rồi. Hắn vừa nói như vậy, lập tức đám đệ tử ngoại môn ở bốn phía lại một lần nữa bái kiến một phen. Mà ngay cả mấy trưởng lão của phòng nhiệm vụ, cũng đều đi ra ngoài, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu.

Nhưng hết lần này đến lần khác... Mặc dù Bạch Tiểu Thuần nói không muốn mọi người để ý đến hắn, nhưng hắn lại không có rời khỏi nơi này, mà đi lại ở trong đám người, gặp ai cũng mỉm cười gật đầu. Những nơi hắn đi qua, ba chữ Bạch sư thúc kia, không ngừng từ miệng của từng tên đệ tử ngoại môn truyền ra. Thậm chí có người còn nói tới hơn mười lượt...

Thời gian dần trôi qua, thần sắc mọi người đều có chút cổ quái, nhìn ra được cái tên Bạch Tiểu Thuần này đi tới nơi đây, chính là muốn nghe người ta gọi hắn là Bạch sư thúc... Bạch Tiểu Thuần thấy tốt thì nhận,

hướng về phía mọi người phất tay, nghênh ngang rời khỏi. Phòng nhiệm vụ lúc này mới lại một lần nữa khôi phục hoạt động.

“Cái thân phận này lợi hại a.” Con mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, cho tới tận lúc trưa, điều này vẫn làm cho hắn cảm thấy sung sướng cả về thể xác lẫn tinh thần, mà trọng yếu hơn là hắn phát hiện ra cái thân phận này có chỗ không giống như người thường.

“Đệ tử quang vinh, sư đệ chưởng môn, cái thân phận này, chẳng phải nói lên từ nay về sau ở trong tông môn, không có ai dám trêu chọc ta nữa rồi?” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền cười lên ha ha, vội vàng chạy tới Vạn Dược các.

Vạn Dược các... cũng có nhiều người.

Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần đã đi tới Vạn Dược các. Nhìn qua mười ngọn bia đá, bên tai nghe từng tiếng xưng hô Bạch sư thúc, Bạch Tiểu Thuần rất là thổn thức. Hắn lề mề ở chỗ này cả buổi, đến khi thần sắc của mọi người dần dần trở nên cổ quái, hắn mới lưu luyến rời khỏi. Mặc dù đã là hoàng hôn, nhưng hắn lại không biết mỏi mệt, đi tới chỗ ở của phần đông đệ tử ngoại môn.

Hứa Bảo Tài vừa mới bước ra ngoài, liền nhìn thấy ngay Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt, vội vàng ôm quyền bái kiến.

“Thì ra là Tiểu Bảo a, tu vi của ngươi từ lúc ta rời đi nửa năm trước so với bây giờ cũng không có cái biến hóa gì. Không thể như thế, phải siêng năng tu hành.” Bạch Tiểu Thuần vỗ vôc bả vai của Hứa Bảo Tài, làm ra vẻ mở miệng.

Hứa Bảo Tài sửng sốt một chút, trợn mắt nhìn. Nghe thấy Bạch Tiểu Thuần gọi Tiểu Bảo như thế này, đáy lòng của gã run lên. Hắn đã lớn như vậy, chỉ có cha gã là gọi như thế, người bên ngoài còn chưa có ai gọi thế cả. Giờ phút này trong lòng không được tự nhiên, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Ta...À, bổn tọa!” Bạch Tiểu Thuần chợt phát hiện, với thân phận của mình thì không thể dùng cái chữ “ta” này rồi, vì vậy nghĩ đến xưng hô ngày bình thường của Lý Thanh Hậu, mà đổi thành “bổn tọa”.

“”Bổn tọa không quen nơi này. Tiểu Bảo, ngươi dẫn bổn tọa đi làm quen nơi này một chút.” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, bàn tay nhỏ bé chắp ở sao lưng, hất cằm lên.

Hứa Bảo Tài bất đắc dĩ, đành vội vàng mang Bạch Tiểu Thuần đi dạo ở nơi này.

Khi đám đệ tử ngoại môn quay trở lại, bọn hắn nguyên một đám kinh ngạc phát hiện, rõ ràng lại thấy Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí nơi này có không ít người khi ở phòng nhiệm vụ cùng với Vạn Dược các lúc ban ngày, đều đã đụng phải Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, không thể không bái kiến một lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần lại thêm một lần cảm nhận được thân phận huy hoàng, nhìn đám đệ tử ngoại môn bái kiến, mà mở cờ trong bụng. Cho đến lúc đêm khuya, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Trên đường đi ngang qua nơi chăn nuôi Linh Vĩ Kê, hắn tiện đường liền đi tới. Không lâu sau, từng trận âm thành bái kiến Bạch sư thúc lại một lần nữa truyền ra. Lúc hắn rời khỏi, ở trong tay còn mang theo hai con Linh Vĩ Kê.

“Đây chính là chỗ tốt của thân phận a. Trước kia ta ăn gà cần phải đi trộm, bây giờ thì trực tiếp lấy đi. Hừ hừ, chưởng môn là sư huynh của ta, ai dám chọc.” Bạch Tiểu Thuần một đường ngâm nga tiểu khúc, dương dương đắc ý đi về chỗ ở.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời vừa mọc, Bạch Tiểu Thuần tinh thần vô cùng phấn chấn bò dậy, sửa sang lại y phục thoáng một phát, đứng trước gương đồng bay ra rất nhiều bộ dáng. Cho đến khi lựa chọn được một cái tư thế mà hắn cảm thấy phù hợp với thân phận nhất thì mới đi ra ngoài.

Hắn nghiễm nhiên đem loại chuyện này, trở thành...sự nghiệp...

Lần này hắn không có đi tới chỗ phòng nhiệm vụ nữa, mà là đi tới những nơi có nhiều người khác của Hương Vân Sơn, thậm chí còn đi xem một hồi Hương Vân Sơn tiểu bỉ...

Cả ngày này, hắn đã nghe được vô số tiếng xưng hô Bạch sư thúc. Bạch Tiểu Thuần có một loại cảm giác như đắc đạo thành tiên, vẻ mặt rất hưng phấn. Vì vậy mà... Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Hắn liên tiếp đi bộ như thế trong hơn mười ngày. Đến cuối cùng, gần như toàn bộ đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn ít nhất mỗi người đều đã xưng hô qua mấy mươi lần Bạch sư thúc. Mọi người đối với Bạch Tiểu Thuần đã muốn phát điên rồi. Gọi một đứa bé là sư thúc một lần thì cũng thôi, nhưng nhiều lần thì bọn hắn càng ngày càng buồn bực.

Cuộc sống như vậy, Bạch Tiểu Thuần mỗi ngày qua đều thấy phi thường phong phú. Hắn thực tế rất ưa thích gặp được người quen, mỗi lần gặp được đều tiến lên chào hỏi...

“Nhất Đa sư điệt, ngươi đừng đi a, đã lâu rồi không gặp.” Một ngày này, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Triệu Nhất Đa, con mắt lập tức sáng ngời tiến đến kéo đối phương lại. Triệu Nhất Đa nghe thấy bốn chữ “Nhất Đa sư điệt” này thì da mặt khẽ nhăn một cái.

“Bạch sư thúc, chúng ta... mấy ngày nay đã gặp nhau nhiều lắm rồi...”

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, vội ho một tiếng. Hắn đang định mở miệng thì chợt phát hiện cách đó không xa có bóng người, mà sau khi nhìn thấy mình thì lại lập tức quay người muốn đi.

“Ồ, đây không phải là Trần Tử Ngang sư điệt hay sao. Đã lâu không gặp a.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng buông tha Triệu Nhất Đa, vội vàng ngăn Trần Tử Ngang lại, vẻ mặt lộ ra vui sướng.

Trần Tử Ngang đều muốn nhanh phát điên rồi. Những ngày này, gần như mỗi ngày gã đều gặp Bạch Tiểu Thuần ít nhất ba lần trở lên... Theo gã biết, toàn bộ Hương Vân Sơn, phàm là những người quen biết Bạch Tiểu Thuần cũng đều giống như mình. Còn có một gia hỏa không may ưa thích tự xưng là Lang gia, nghe nói mỗi ngày ít nhất còn gặp phải Bạch Tiểu Thuần vài chục lần...

“Bạch sư thúc, cái kia... Ta còn có việc, ta đi trước một bước.” Trần Tử Ngang gần như là trốn chạy để khỏi chết, vội vã né ra.

Hơn mười ngày sau, đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn, gần như khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đều giả bộ như không nhìn thấy được. Chuyện này làm cho Bạch Tiểu Thuần thấy không vui, vì thế mà càng thêm chủ động.

“Ai nha, bổn tọa nhìn ngươi thế nào lại thấy quen mắt như vậy. Tới đây, ngươi nhắc lại cho ta thoáng một phát, chúng ta có phải là đã gặp qua hay không a.” Bạch Tiểu Thuần tóm được một người lúc trước hâm mộ Chu Tâm Kỳ. Gã đệ tử ngoại môn này mặt như đưa đám, bị Bạch Tiểu Thuần kéo đến một bên tâm sự trong suốt một nén nhang. Cho đến khi gã đệ tử này liên tục nói ra hơn ba mươi lần Bạch sư thúc, Bạch Tiểu Thuần mới cảm thấy thỏa mãn mà để cho gã đệ tử này mặt ủ mày chau rời đi.

Nhưng đây cũng không phải là biện pháp. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rất nhiều người đều muốn trốn mình, thì cảm thấy có lẽ mình càng phải chủ động hơn một ít. Vì vậy trong những ngày sau đó, hắn đều ho khan một tiếng nhắc nhở đối phương rằng mình đang có mặt.

Chỉ là hiệu quả lại khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút khổ sở. Cũng may là ở Hương Vân Sơn này, ngoại trừ Đỗ Lăng Phỉ ra thì còn có một nữ hài mà Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phi thường đáng yêu.

Nàng là Hầu Tiểu Muội. Hầu Tiểu Muội này hầu như mỗi ngày đều chủ động xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, không cần Bạch Tiểu

Thuần phải ho khan, đã nhảy loi choi lên, dùng âm thanh ngọt xớt đuổi theo Bạch Tiểu Thuần hô sư thúc.

Nhìn những đệ tử ngoại môn khác đều ê ẩm trong lòng, Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm vui vẻ đắc ý. Hơn nữa Hầu Tiểu Muội này đã từng được Bạch Tiểu Thuần dạy dỗ, cực kỳ sùng bái Tiểu Ô Quy thần bí khó lường ở trong tông môn. Có một lần, khi nàng đi theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần, còn hỏi thoáng một phát cách nhìn của Bạch Tiểu Thuần đối với Tiểu Ô Quy.

“Tiểu Ô Quy? Đó là một người thần bí khó lường, thiên tư tuyệt luân. Người này giống như là mây trắng ở trên bầu trời xanh, sẽ để cho tất cả mọi người nhìn lên!” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, tự kiêu nói, thật vất vả mới đè xuống được xúc động muốn nói cho Hầu Tiểu Muội mình chính là Tiểu Ô Quy. Hắn hạ quyết tâm, phải tìm một thời điểm mà vạn người chú ý, nói cho Hầu Tiểu Muội biết thân phận vĩ đại của mình.

“Ta cũng cảm thấy như thế, ta đã nói qua với thật nhiều người, Tiểu Ô Quy là nhân vật không màng danh lợi, truy cầu cực hạn của dược đạo, phong khinh vân đạm, giống như là mây trắng trên bầu trời vậy.” Hầu Tiểu Muội nghe thấy vậy thì hai mắt lóe sáng.

Ở trong tông môn, đã từng có một đoạn thời gian ngắn, có người đồn rằng Bạch Tiểu Thuần chính là Tiểu Ô Quy. Nhưng thuyết pháp này rất nhanh đã bị mọi người phủ nhận. Dù sao trong lòng mỗi người đều có một cái Tiểu Ô Quy tự tưởng tượng ra, nhưng vô luận có suy nghĩ thế nào, thì tựa như cũng không thể hoàn toàn xếp chồng lên với Bạch Tiểu Thuần được. Dù sao trên mười tòa bia đá thảo mộc, linh thú đều không ghi chép tên, mà chỉ là ký hiệu dược đạo của riêng mỗi người, nên cũng rất khó phân biệt ra.

Bạch Tiểu Thuần nghe Hầu Tiểu Muội nói như vậy, cũng không quá chú ý, lại mang tâm tư đặt lên người Chu Tâm Kỳ, một trong ngũ đại mỹ nữ của bờ nam.

“Không biết lúc thiên kiêu Chu Tâm Kỳ cao ngạo gọi ta là Bạch sư thúc thì sẽ có cái bộ dạng gì.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức hưng phấn, vì vậy mà mỗi ngày đều trọng điểm tìm kiếm Chu Tâm Kỳ.

Công phu không phụ lòng người, cho đến một lần, hắn đã thấy được Chu Tâm Kỳ đạp trên lẵng hoa màu xanh, bay ngang qua ở trên bầu trời.

“Tâm Kỳ nữ sư điệt!!” Bạch Tiểu Thuần vội vàng hô to.

Sắc mặt của Chu Tâm Kỳ ở trên lẵng hoa màu xanh nháy mắt trở nên khó coi. Nàng cũng nghe nói đến sự tình của Bạch Tiểu Thuần trong một tháng nay, biết rõ đệ tử ngoại môn của Hương Vân Sơn trong mấy ngày này đều là nói về chuyện bạch sắc biến. Giờ phút này mấy chữ “Tâm Kỳ nữ sư điệt” lọt vào trong tay, khiến cho nàng cảm thấy toàn thân đều nổi da gà cả lên rồi, vội vàng giả bộ như không nghe thấy, gia tốc đi về phía trước. Nhưng nàng lại không có thể nghĩ rằng... Bạch Tiểu Thuần lại cố chấp chạy nhanh ở trên mặt đất.

“Tâm Kỳ nữ sư điệt, đến đây, đến đây, cùng sư thúc ta nói chuyện nhân sinh đi.” Bạch Tiểu Thuần cao hứng bừng bừng. Hắn đã tìm Chu Tâm Kỳ rất lâu rồi, hôm nay rốt cục đã gặp được, sao có thể buông tha.

Chu Tâm Kỳ cắn răng một cái, tăng tốc bay nhanh. Rất nhanh đã bay ra khỏi Hương Vân Sơn, lúc này mới tránh được Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn bóng dáng của Chu Tâm Kỳ ở xa xa, thở dài, cảm thấy đáng tiếc.

“Không có việc gì, không phải chỉ là biết bay hay sao. Sau này ta cũng có thể bay, là lại có cơ hội để cho ngươi gọi Bạch sư thúc.” Bạch Tiểu Thuần buồn bực. Nhìn thấy sắc trời đã tối, quay người đi tìm Đỗ Lăng Phỉ.

Đỗ Lăng Phỉ vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, liền che miệng cười khẽ.

“Bạch sư thúc, Bạch sư thúc, Bạch sư thúc...”

Bạch Tiểu Thuần lập tức cao hứng, càng nhìn càng thấy Đỗ Lăng Phỉ đáng yêu. Chỉ là không được vài ngày, bởi vì công lao mà Đỗ Lăng Phỉ lập được trước đó, nên được một vị trưởng lão thu làm đệ tử, được an bài đi đến Đông Lâm thành làm chấp sự của Linh Khê Tông. Chuyện này đối với Đỗ Lăng Phỉ mà nói chính là một cơ hội cực tốt, chỉ cần ở Đông Lâm thành mấy năm là có thể đạt được đủ tư cách, cộng thêm với công lao có được thì thậm chí có thể trực tiếp tấn chức nội môn.

Mà nàng ở Đông Lâm thành cũng sẽ có quyền lợi rất lớn, sẽ nhận được tài nguyên tu hành tốt hơn ở trong tông môn rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tiếc nuối. Sau khi tiễn biệt Đỗ Lăng Phỉ, lại tiếp tục đi tìm niềm vui ở trong Hương Vân Sơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua. Lại thêm một tháng, toàn bộ Hương Vân Sơn, cái từ Bạch sư thúc này đã trở thành một cái cấm kị, làm cho tất cả mọi người khi nghĩ tới, thì đều liên tục cười khổ.

Cũng may vào thời điểm này, Bạch Tiểu Thuần cũng biết tiếp tục làm như vậy là không được.

“Bạch Tiểu Thuần ta là sư đệ của chưởng môn Linh Khê Tông, là sư thúc của tất cả đệ tử. Cũng không phải là chỉ của Hương Vân Sơn nhất mạch, không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia. Ta có lẽ lên đi tới những phong khác đi dạo.” Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, hiên ngang lẫm liệt, đi tới Tử Đỉnh Sơn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Bạch Tiểu Thuần, Thiếu Chủ Bảo Ngươi Tới

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Một tháng sau, đệ tử ngoại môn trên Tử Đỉnh Sơn đều muốn điên rồi. Một tháng này, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, đã khiến cho bọn họ biết cái gì gọi là đem chuyện làm sư thúc trở thành sự nghiệp.

Bọn hắn phát hiện, vô luận là ở bất kỳ chỗ nào, chỉ cần là ở trên Tử Đỉnh Sơn thì đều sẽ thấy một tên thiếu niên trắng tinh, thân hình có chút nhỏ gầy, trên mặt lộ ra đắc ý muốn che giấu, nhưng lại không che giấu được, đi lại nghênh ngang. Gặp người liền ho khan một tiếng, nếu có người không biết hắn, thì hắn còn chủ động đi giới thiệu về bản thân.

Ba chữ Bạch sư thúc kia bọn hắn đều đã nói đến sắp rách cả miệng, nhưng hết lần này đến lần khác... Bọn hắn không có biện pháp. Bạch Tiểu Thuần là sư đệ của chưởng môn, bối phận vượt qua tất cả đệ tử. Nếu như có đệ tử nào dám bất kính với hắn, thì như vậy cũng chính là xúc phạm môn quy.

Cuối cùng, cũng may là mọi người tìm được Trương Đại Bàn, để cho Trương Đại Bàn ra mặt khuyên bảo. Đến lúc này mới tiễn đưa được Bạch Tiểu Thuần giống như tổ tông này đi, đi tới... Thanh Phong Sơn.

Lại qua một tháng, đệ tử của Thanh Phong Sơn... Cũng đều điên rồi.

Nhất là ba người Trần Phi, ở trong một tháng này lại càng thất hồn lạc phách. Bạch Tiểu Thuần ở trên Thanh Phong Sơn, thường xuyên xuất hiện tại trước cửa của bọn hắn, mỗi một lần nếu như ba người Trần Phi không liên tục hô lên trăm lần Bạch sư thúc, thì còn chưa xong.

Thậm chí dưới sự bới móc của Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần ba người Trần Phi có nửa điểm không cung kính, là hắn lại bày ra bộ dạng đi tới Chấp Pháp đường bẩm báo, khiến cho ba người Trần Phi kinh hãi lạnh mình, cả ngày cẩn thận từng li từng tí. Cuối cùng gần như là khóc lóc kể lể cầu khẩn, nói ra Tiền Đại Kim, lại bị tra tấn đến không thành hình người. Đến lúc này Bạch Tiểu Thuần mới buông tha cho bọn hắn, than thở đi ra khỏi Thanh Phong Sơn, chính hắn cũng có chút tự trách mình.

“Đệ tử ngoại môn đều biết ta, nhưng đệ tử nội môn thì còn chưa có người thấy qua a. Nhất là tên Tiền Đại Kim kia, thực cho là ta đã quên rồi hay sao?” Bạch Tiểu Thuần cân nhắc nửa ngày, nhẹ gật đầu thật sâu, cảm thấy cuộc sống sau này lại có thêm niềm vui thú, vội đi tìm đệ tử nội môn.

Một đoạn thời gian sau đó, trên cả ba ngọn núi vẫn còn bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần qua lại, nhưng phần lớn là ở khu vực cư trú của đệ tử nội môn. Lấy thân phận của hắn, hầu như mọi nơi của Linh Khê Tông hắn đều có thể tiến vào.

Chẳng qua là rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần đã không còn hứng thú. Những đệ tử nội môn kia phần lớn là bế quan, suốt mấy tháng hắn cũng không thấy có bao nhiêu thân ảnh. Nhất là Tiền Đại Kim, vô số trận pháp ở bên ngoài động phủ đều mở hết cả ra, bị dọa không dám bước ra khỏi cửa. Bạch Tiểu Thuần đứng chặn ở cửa ra của Tiền Đại Kim liên tiếp một tháng, mà cũng không thấy mặt đối phương, dù có kêu gọi đầu hàng như thế nào cũng không thấy gã trả lời.

“Ta cũng không tin!” Bạch Tiểu Thuần đứng ở cửa ra vào của Tiền Đại Kim, ý định oanh mở trận pháp. Nhưng trận pháp của động phủ đệ tử nội môn, đơn giản là rất khó cưỡng ép mở ra. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy không được, liền muốn đi tìm thêm người tới đây, hợp sức oanh mở động phủ của Tiền Đại Kim.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai đạo thân ảnh từ đằng xa đang rất nhanh tiến đến. Đó là hai tên đệ tử nội môn, một cao một thấp. Sau khi

tới gần, bọn hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, cũng không có bái kiến, mà bình tĩnh mở miệng.

“Bạch sư thúc, sự tình liên quan đến Tiền Đại Kim, có thể cho thiếu chủ nhà ta một cái mặt mũi mà buông tha được không?”

“Thiếu chủ nhà ta là Thượng Quan Thiên Hữu.” Gã đệ tử nội môn cao hơn, còn cố ý cường điệu một câu.

Thượng Quan Thiên Hữu, là tam đại thiên kiêu đứng đầu cả ba ngọn núi của bờ nam!

Thậm chí có thể nói là tư chất ngàn năm cả bờ nam Linh Khê Tông đều hiếm thấy. Mặc dù là đệ tử ngoại môn, nhưng ngày sau nhất định trở thành tu sĩ Trúc Cơ, khiến cho không ít trưởng lão trong tông môn, đều đối xử với Thượng Quan Thiên Hữu này khác biệt so với người khác. Đặc biệt là khi người này được xem là hi vọng có thể áp qua bờ bắc của cả bờ nam, nên lại càng được đại lực bồi dưỡng.

Mà tùy tùng của Thượng Quan Thiên Hữu này ở trên Thanh Phong Sơn lại càng có rất nhiều.

Thần sắc của Bạch Tiểu Thuần vẫn như thường. Nếu đổi lại là trước kia thì hắn sẽ thấy sợ, nhưng mặc dù hắn sợ chết, thì cũng không có nghĩa là nhát gan. Chỉ cần sự tình không liên quan đến tử vong thì lá gan của hắn rất lớn.

Hôm nay thân phận của hắn, đã để cho ở trong tông môn, hầu như không thể phát sinh ra sự tình tử vong. Giờ phút này hắn khinh miệt nhìn về phía hai người đang nói chuyện, mỉm cười.

“Trông thấy bổn tọa, mà rõ ràng còn không bái kiến. Lá gan của hai người các ngươi không nhỏ, là ai cho phép các ngươi kiêu ngạo như thế. Mắt không có tôn trưởng, chính là cái Thượng Quan Thiên Hữu kia?” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, hờ hững mở miệng.

Lời hắn vừa nói ra, sắc mặt của hai gã đệ tử nội môn này lập tức biến hóa. Trong đó, người đệ tử nội môn cao, trong mắt lập tức lộ ra lăng lệ ác liệt.

“Bạch sư thúc nói năng nên cẩn thận một chút.”

Gã vừa nói đến đây, còn chưa kịp nói tiếp, thì bóng dáng Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt đã biến mất trong nháy mắt. Lúc gã đệ tử nội môn cao này còn đang sững sờ, thì đã có cuồng phong đập vào mặt. Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở trước mặt gã.

Tốc độ cực nhanh, tuyệt đối không phải là bọn hắn có thể thấy rõ. Thậm chí hai người còn chưa kịp phản ứng, tay phải của Bạch Tiểu Thuần đã nhấc lên, một cái tát nhấc lên âm thanh như tiếng sét phá không đã rơi lên trên mặt gã đệ tử nội môn cao này.

Áo bào của gã đệ tử nội môn cao này lập tức tràn ra màn sáng phòng hộ. Đây là một trong những pháp khí của đệ tử nội môn. Nhưng gần như ngay khi màn sáng này dựng lên, vừa mới va chạm với bàn tay của Bạch Tiểu Thuần, thì nháy mắt đã tan vỡ chia năm xẻ bảy, mà cũng không có cách nào ngăn cản chút nào, tùy ý để bàn tay của Bạch Tiểu Thuần, ẩn chứa lực lượng lớn như một ngọn núi lửa, bỗng nhiên rơi xuống.

Oanh một tiếng, trong mắt gã đệ tử nội môn kia tràn ngập ánh sao, trong đầu ù ù, chỉ cảm thấy giống như bị một ngọn núi hung hăng đụng phải. Gã phun ra một ngụm máu tươi, thân hình như diều đứt dây bị ném mạnh ra bên ngoài, trực tiếp bay ra bên ngoài hơn mười trượng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có, trực tiếp hôn mê.

Việc này xảy ra quá bất ngờ. Gã đệ tử nội môn lùn đứng ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, trong đầu ù ù, theo bản năng lùi lại về phía sau. Nhìn gã đồng bạn bị một cái tát của Bạch Tiểu Thuần đánh cho hôn mê, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, gã hít vào một ngụm khí, dùng sức nuốt xuống một ngụm nước bọt.

“Ngươi... Ngươi...” Gã chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, thân hình run rẩy, trong đầu phát mộng. Gã chẳng thể nào ngờ, lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần lại có thể rợn người như vậy.

Phải biết rằng đây chính là Ngưng Khí tầng tám a.

“Trưởng bối là người mà một tên đệ tử nội môn như ngươi có thể chỉ vào như thế sao.” Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn về gã đệ tử nội môn lùn kia, vừa nói vừa đi về phía trước.

Gã đệ tử nội môn lùn này phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình mãnh liệt lùi về phía sau. Nhưng gã còn chưa kịp đi được bao xa, thì đã nghe tiếng gió gào thét. Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt đã tới gần, một lần nữa một cái tát vù vù đánh tới.

Đúng lúc này, một âm thanh mang theo âm lãnh, bỗng nhiên từ dưới núi truyền đến.

“Dừng tay!” Lúc âm thanh này truyền ra, đã có một thân ảnh cấp tốc lao đến.

Bạch Tiểu Thuần cũng không thèm liếc nhìn, bàn tay đánh xuống nhanh hơn. Oanh một tiếng, vô số mảnh răng của gã đệ tử nội môn lùn bay ra, máu tươi phun, cả người uốn éo, trực tiếp bay ra xa, ngã xuống hôn mê.

Làm xong những điều này, Bạch Tiểu Thuần mới hất bàn tay bé nhỏ lên, ngẩng đầu nhìn thân ảnh từ dưới núi đang cấp tốc tới gần. Đây là một trung niên nam tử, có tu vi Ngưng Khí tầng chín, ngang với Trần Hằng.

Gã nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, phẫn nộ cười rộ lên.

“Ngươi không nghe thấy lời ta vừa nói sao. Chết tiệt, Bạch Tiểu Thuần, ngươi...”

“Vị sư điệt này, ngươi cũng muốn ăn một cái tát?” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, mỉm cười mở miệng. Lúc trước hai người, cộng thêm với kẻ trước mắt này, Bạch Tiểu Thuần liếc thấy bọn hắn căn bản là không có chút tôn kính nào đối với mình. Thậm chí bên trong còn mang theo khinh miệt, giống như là cao cao tại thượng vậy. Hắn rất là phản cảm với những đệ tử nội môn như vậy.

Lời hắn vừa nói ra, sắc mặt trung niên nam tử này âm tình bất định, két một tiếng dừng lại. Lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần làm cho lòng gã kinh sợ, vừa rồi cũng thấy khó thở. Giờ phút này nhớ lại, gã lập tức thở sâu, hơn nữa với thân phận của Bạch Tiểu Thuần, thì tất cả những hành động lúc trước của hắn, coi như là Chấp Pháp đường cũng đều không nói được cái gì.

“Bạch Tiểu Thuần, thiếu chủ nhà ta cho phép ngươi tới bái kiến.” Trung niên nam tử này nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Sau nửa ngày mới thở sâu, cưỡng ép đè xuống lửa giận, nói ra mục đích đến lần này của gã. Đó là gã nhận lệnh của Thượng Quan Thiên Hữu, đến đây bảo Bạch Tiểu Thuần đi qua.

Theo gã thấy thì thiếu chủ nhà mình có chút chuyện bé xé ra to rồi. Bạch Tiểu Thuần này chẳng qua là một gã đệ tử may mắn lập công, là một nhân vật giống như tiểu nhân mà thôi, giết được mấy cái tộc nhân yếu ớt của một gia tộc tu chân. Nếu vận khí không tốt, thì cũng không có khả năng được tông môn tuyên dương như thế. Thật sự không đáng để thiếu chủ, người mà sẽ thăng chức rất nhanh, thậm chí còn có một tia hy vọng Kết Đan phải phái người tới truyền lời.

Dù chẳng qua là bảo tên Bạch Tiểu Thuần này đến bái kiên, nhưng theo gã trung niên nam tử này cũng là làm mất thân phận.

“Một tên đệ tử ngoại môn, cứ coi như là thiên kiêu thì như thế nào, bắt ta phải đi gặp sao? Hắn là hắn phải tới gặp ta!” Từ trong chuyện này, Bạch Tiểu Thuần liền rõ ràng cảm nhận được sự cao ngạo đến từ Thượng Quan Thiên Hữu kia. Lấy thân phận của mình, đối phương không tự

mình đến thì cũng thôi, không tự mình đưa tin còn chưa nói, rõ ràng còn bảo mình qua bái kiến.

Tay áo hắn hất lên, một cỗ gió lớn thổi qua. Trong mắt gã trung niên nam tử lập tức lộ ra lửa giận.

“Bạch Tiểu Thuần, thiếu chủ nhà ta bảo ngươi tới bái kiến là đã cho ngươi thiên đại mặt mũi. Bao nhiêu người muốn đi bái kiến mà còn không có cơ hội. Ngươi...” Gã vừa nói đến đây, thì thần sắc bỗng biến đổi, mãnh liệt lùi về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước. Thân hình Bạch Tiểu Thuần nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt gã, vẫn là một cái tát âm ầm giáng xuống.

“Ngươi dám!!” Tu vi Ngưng khí của gã trung niên nam tử lập tức toàn diện bộc phát. Khi gã bấm niệm pháp quyết, liền có từng đạo phong nhận biến ảo ra, ngăn cản ở trước người. Nhưng khi những phong nhận này vừa xuất hiện, thì nháy mắt đã có âm thanh nổ vang ngập trời. Những phong nhận kia, dưới bàn tay thế như trẻ che của Bạch Tiểu Thuần đã vỡ vụn toàn bộ, không ngăn cản được chút nào.

Bàn tay của Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt đã đánh vỡ tất cả chướng ngại, rơi lên trên mặt trung niên nam tử này.

Oanh một tiếng. Tiếng kêu thảm thiết truyền ra. Thân hình gã trung niên nam tử này bị ném ra bên ngoài tới hơn mười trượng mới miễn cưỡng dừng lại được.

“Ngay cả Trần Hằng còn không bằng, khó trách nhận kẻ khác làm chủ. Cút!” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, kiêu ngạo hừ một tiếng.

Gã trung niên nam tử hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần, thân thể run lên. Má trái của gã đã sưng lên, mang theo máu tươi tràn qua kẽ răng, cấp tốc lui về phía sau.

Cho đến khi đối phương đã đi xa, Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn qua động phủ của Tiền Đại Kim, hai mắt nheo lại. Hắn sợ chết, cho nên

đối với bất luận kẻ nào có ý đồ muốn giết mình, cho tới giờ đều là có thù tất báo.

Dù cho Tiền Đại Kim này có tới tìm Thượng Quan Thiên Hữu, thì Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ không bỏ qua việc này. Mấy ngày nay, nhìn hắn giống như tùy tiện ở trong tông môn, nhưng trên thực tế đã sớm điều tra về Tiền Đại Kim.

“Cho rằng trốn ở bên trong là ta không có biện pháp sao?” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, quay người rời đi. Lấy thân phận của hắn bây giờ, cũng không lâu lắm, liền có một ngọc giản nhiệm vụ từ Chấp Pháp đường bay ra, xuyên qua động phủ của Tiền Đại Kim, xuất hiện ở trước mặt gã.

Cũng giống như Bạch Tiểu Thuần lúc trước, đều là cưỡng chế an bài nhiệm vụ nguy hiểm. Tiền Đại Kim đắng chát hồi lâu, nhưng cũng không thể không ra ngoài chấp hành... Trong đầu cũng có ý nghĩ ra ngoài để tránh họa.

Nhưng gã xem thường Bạch Tiểu Thuần có thù tất báo. Nhiệm vụ như vậy, hắn đã vì Tiền Đại Kim mà an bài hơn mười cái, vả lại cũng âm thầm liên hệ với Hầu Vân Phi. Hầu gia là một gia tộc tu chân có lão tổ Trúc Cơ, nội tình thâm sâu, lại cực kỳ coi trọng Bạch Tiểu Thuần. Hơn nữa Hầu Vân Phi và Hầu Tiểu Muội cũng là minh hữu của hắn.

Do đó tự nhiên sẽ tương trợ việc này, cam đoan có thể khiến cho Tiền Đại Kim trong khi chấp hành nhiệm vụ lần này, vẫn lạc ngoài ý muốn.

Về sự tình Tiền Đại Kim, không phải là Chấp Pháp đường không biết rõ. Bất quá chỉ là lúc ấy Bạch Tiểu Thuần dù sao cũng đã chết, vả lại việc này cũng không thích hợp truyền ra, nên cũng không có lập tức truy cứu, nhưng cũng đã có hồ sơ ghi chép lại.

Hôm nay Bạch Tiểu Thuần trở về, muốn phải xử lý, thì Chấp Pháp đường cũng không có chút ngăn cản, mơ hồ còn có vẻ như mắc nợ. Vì vậy tùy ý Bạch Tiểu Thuần động thủ, thậm chí ở bên trong nội bộ, cũng đã đem Tiền Đại Kim liệt vào bên trong danh sách tử vong rồi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Này, Lý Sư Huynh

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trên một khu vực gần đỉnh Thanh Phong sơn, có một con đường mòn nho nhỏ, cuối con đường có một hồ nước bên trong đang có hàng đàn cá vàng bơi lặn.

Cạnh hồ nước là một tòa động phủ, độc môn độc viện khiến cho cảnh sắc nơi này rất u tĩnh, Linh khí cũng nồng đậm hơn xa những chỗ ở của các đệ tử đồng môn khác.

Lúc này có một người thanh niên đang ngồi bên cạnh hồ, một thân mặc trường bào đệ tử nội môn, dáng dấp tuấn mỹ, mái tóc đen dài phủ thẳng xuống vai, nhìn vào cảm giác thông tuệ anh tuấn vô cùng.

Người này có làn da trắng nõn, có thể khiến cho các nữ đệ tử nhìn thấy không khỏi cảm thấy thua kém…Nhất là đôi mắt hắn, tuy vẫn là một đôi mắt phương nhưng lại có tia sáng ẩn trong ánh mắt, thỉnh thoảng lóe sáng khiến cho khí chất người này trở nên cực kỳ đặc biệt.

Tay phải của y đang cầm vài con cá nhỏ, lâu lâu lại ném xuống hồ nước phía trước, rồi bị những con cá màu vàng kim phía dưới nhanh chóng lao tới cắn xé nuốt mất.

Lúc này, tên nam tử trung niên bị Bạch Tiểu Thuần tát một cái kia đang men theo con đường nhỏ này tiến đến, gương mặt gã vẫn còn xanh đen tiến đến. Nhưng ngay khi đến gần, thì gã không khỏi rảo bước chậm lại, thần sắc lộ ra vẻ cung kính tiến đến trước mặt người thanh niên kia chắp tay cúi đầu chào.

"Bái kiến Thiếu chủ."

“Thiếu chủ, tên Bạch Tiểu Thuần kia quả nhiên thật không biết điều, ta đã nói rất rõ ràng là kêu hắn đến đây bái kiến. Thế nhưng người này lại vô cùng ngang ngược, còn ỷ vào thân phận mà kiêu ngạo cực kỳ.” Nam tử trung niên kia nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nếu thế thì thôi vậy, một tiểu nhân vật, ta cũng chỉ là nhất thời cao hứng mới kêu hắn đến đây bái kiến.” Người thanh niên kia không ngẩng đầu lên, cũng không chút để tâm mà chỉ nhàn nhạt nói.

“Thiếu chủ nói rất đúng, chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi. Quang vinh đệ tử cũng chỉ là cho người chết, còn về phần sư đệ Chưởng môn sao, thân phận này cũng thật sự quá buồn cười đi, bái một người chết làm sư phụ.” Nam tử trung niên này gật đầu rồi cười lạnh. Bỗng nhiên tâm thần gã run lên, nhận ra người thanh niên trước mặt này đã ngẩng đầu lên nhìn gã đầy lạnh lẽo.

“Thiếu…thiếu chủ…” Nam tử trung niên này chợt cảm thấy sợ hãi.

“Hắn là tiểu nhân vật, có thể không cần để ý. Nhưng sư tôn của Chưởng môn, cũng đã từng là lão tổ của tông môn, ngươi sao có thể xưng hô như vậy được. Đến hàn đàm tự phạt vả miệng trong ba tháng.” Người thanh niên thu lại ánh mắt, tiếp tục cho đàn cá vàng trong hồ ăn.

Trong lòng nam tử trung niên kia chợt run rẩy, vội vàng gật đầu rồi tranh thủ cáo lui.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện với Tiền Đại Kim, Bạch Tiểu Thuần trở về Hương Vân sơn, còn chuyện dây dưa với tên Thượng Quan Thiên Hữu kia thì hắn cũng không chút để tâm. Hắn lập được đại công trên người, trừ phi có chuyện phản bội tông môn, còn không thì tính mạng hắn tuyệt đối sẽ không bị uy hiếp gì.

Chẳng qua, bản thân mình chính là sư thúc, nhưng gần như tất cả mọi người đều dần tìm cách né tránh hắn nên dạo này hắn còn chưa hưởng

thụ thêm cái cảm giác được xưng hô như vậy mà có chút cảm khái trong lòng. Cho đến một ngày hắn vô tình đi ngang qua Giảng Kinh điện, bỗng nhiên hắn phấn chấn hẳn lên.

Hắn phát hiện ra, chỉ cần mình đến đây thì sẽ lập tức được ban thưởng ghế ngồi, cùng ngồi chung chỗ với trưởng lão giảng thuật kinh văn nơi này, nhìn qua hết tất thảy đệ tử bên dưới.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trải nghiệm loại chuyện này qua một lần liền lập tức cảm thấy vô cùng ưa thích, vì vậy hắn càng thêm thường xuyên lui tới từng Giảng kinh điện của tất cả các ngọn núi nơi này.

Thậm chí khi ngồi trên đó, thỉnh thoảng hắn còn mỉm cười gật gật đầu nhìn về đám đệ tử phía dưới, trong mắt giống hệt như ánh mắt của vị trưởng lão Trúc cơ bên cạnh, đều lộ ra một vẻ tán thưởng vui vẻ.

Một màn này chẳng những khiến cho các trưởng lão Trúc cơ ngồi cạnh hắn dở khóc dở cười, mà trong lòng đám đệ tử bên dưới cũng phiền muộn đến cực hạn. Cả đám đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần với đầy vẻ oán hận, nhưng cũng chắc có cách nào giải quyết được.

Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần cũng tìm được nhiều cách mới mẻ nhằm khoe khoang về thân phận liên quan với Chưởng môn sư huynh, hắn thường xuyên xuất hiện bên cạnh các tu sĩ Trúc cơ trong tông môn, mỗi lần đều được hưởng thụ đãi ngộ tương tự vậy.

Khi nhìn thấy tu sĩ Trúc cơ nào, hắn cũng lập tức tiến đến mau mắn xưng hô sư huynh sư tỷ vô cùng nhu thuận, những tu sĩ Trúc cơ kia mỗi người cũng đều không nói thêm gì được. Có điều, chuyện này xảy ra quá nhiều lần khiến cho mấy người bọn họ khó tránh khỏi vẻ cổ quái trên mặt, mà cả đám đệ tử bên cạnh đều rơi vào đường cùng đành tiếp tục tiến lên xưng hô một tiếng Bạch sư thúc mà thôi.

Loại trạng thái này kéo dài một thời gian, cho đến một ngày Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Lý Thanh Hậu, cũng không nhịn được mà thân thiết gọi một tiếng.

“Này, Lý sư huynh.”

Thần sắc Lý Thanh Hậu lúc này có chút tiều tụy, đến hôm nay y cuối cùng mới có thể luyện được Cửu Tuyệt đan, lúc này đang định đi ra ngoài thì nghe vậy chợt sững người. Sau khi nhìn quanh, mới phát hiện ra được là Bạch Tiểu Thuần, da mặt y chợt nhăn lại một cái, dù sao mấy ngày này tuy luyện đan, nhưng mấy chuyện có liên quan đến Bạch Tiểu Thuần cũng có nghe được mà cảm thấy nhức đầu. Lúc này, lại thấy Bạch Tiểu Thuần trước mắt dám xưng hô như thế với bản thân, Lý Thanh Hậu bèn trừng mắt lên.

Bạch Tiểu Thuần vừa gọi xong, thì bản thân đã cảm thấy có chút hối hận. Lúc này nhìn thấy Lý Thanh Hậu trừng mắt lên, hắn lập tức hít vào một hơi lạnh, dù sao thì trong tông môn này, người hắn sợ nhất không ai khác chính là Lý Thanh Hậu đấy.

"Lý thúc... Ta... Ta sai rồi." Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên vô cùng đáng thương, run run mở miệng nói.

Lý Thanh Hậu nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, trong lòng tràn lên từng tràng bất đắc dĩ, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thêm lần nữa. Sau đó y đem toàn bộ những chuyện gần đây của Bạch Tiểu Thuần ra khiển trách một phen.

“Ta định đi ra ngoài một chuyến, nhanh thì mấy tháng, chậm thì khoảng một năm. Mấy ngày nay ngươi chớ có ham chơi nữa, siêng năng tu hành mới là chính đạo.” Lý Thanh Hậu lại dặn dò vài câu mới quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần thở phào một hơi, nhìn theo bóng lưng của Lý Thanh Hậu, trong mắt hắn tuy có sợ hãi đấy, nhưng còn có đầy vẻ cung kính đối với trưởng bối của mình. Hắn cũng có nghe Đỗ Lăng Phỉ kể lại, sau khi bản thân mất tích thì Lý Thanh Hậu đã một mình tìm kiếm hắn suốt hai tháng ròng, lúc về còn cầm theo vài mảnh quần áo rách nát của hắn mà thường xuyên tự trách mình.

Loại ấm áp này, cả đời Bạch Tiểu Thuần, từ sau khi cha mẹ bệnh chết thì hắn rất ít khi cảm nhận được. Cho nên, trong lòng hắn sớm không biết từ lúc nào đã xem Lý Thanh Hậu là thân nhân của mình rồi.

Bị Lý Thanh Hậu răn dạy một trận, Bạch Tiểu Thuần cũng yên tĩnh được nửa tháng, không còn tìm gặp người khác rồi ho khan nữa. Chẳng qua khi đi qua động phủ của Chu Tâm Kỳ, hắn vẫn còn để tâm đến chuyện toàn bộ tông môn này, trong những người quen của hắn thì Chu Tâm Kỳ còn chưa có gọi hắn một tiếng Bạch sư thúc rồi.

Mấy ngày nữa trôi qua, hắn lại nhìn thấy Chu Tâm Kỳ, vẫn là hình ảnh đạp lên tấm lụa xanh cấp tốc đi nhanh. Mà Bạch Tiểu Thuần không cách nào phi hành được đành nhìn theo bóng dáng đối phương đi xa, trong lòng ôm đầy phiền muộn.

“Pháp khí có thể để đệ tử Ngưng khí phi hành được, trong tông môn cũng rất ít người có. Trừ phi là đặc thù công pháp như Trần Hằng chẳng hạn, bằng không thì phải dựa hoàn toàn vào pháp khí kia rồi.”

“Không công bằng a, những Pháp khí này chẳng phải đều do sư phó cấp cho hay sao, ta…sư phó của ta…” Bạch Tiểu Thuần liên tục thở dài. Sau khi bước đi vài bước, hắn chợt khựng người lại, ánh mắt chớp nháy vài cái rồi quay người đi thẳng lên Chủng đạo sơn.

Với thân phận là sư đệ của Chưởng môn, hắn không gặp chút trở ngại nào mà đi vào bên trên, rồi nhanh chóng đến đỉnh núi, tiếng vào đại điện nơi ở của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông.

"Chưởng môn sư huynh, Chưởng môn thân sư huynh! !"

“Đệ muốn đến thắp nén hương cho sư phó!” Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi đến, hô lớn một tiếng. Trịnh Viễn Đông đang khoanh chân ngồi trong đại điện bèn mở mắt ra, thở dài.

Mấy ngày nay có rất nhiều người tìm tới lão kể tội hành động của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng lão bởi vậy mà cũng đầy hối hận. Nhưng

ván đã đóng thuyền, lão cũng không có cách nào thay đổi được, đành phải giả bộ như không thấy, dù sao thì ngoài cái hứng thú tệ hại này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có làm ra bất kì cái hành động ác ý hại người nào, vậy nên cũng có thể chấp nhận được.

Lúc này khi nghe thấy Bạch Tiểu Thuần hô to, Trịnh Viễn Đông bèn chậm rãi đi ra rồi ho khan lên một tiếng. Sắc mặt đầy nghiêm nghị.

“Được rồi, ta nghe thấy rồi…”

“Sư đệ bái kiến Chưởng môn sư huynh.” Bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần lập tức đầy nhu thuận, khi nhìn thấy Trịnh Viễn Đông thì vội vàng chắp tay cúi đầu chào.

Nhìn bộ dáng nhu thuận này của Bạch Tiểu Thuần, Trịnh Viễn Đông lại bất giác thở dài thêm lần nữa, tính tới hôm nay lão cũng đã chân chính hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần này rồi. Lão bèn lắc đầu cười khổ rồi mang Bạch Tiểu Thuần đi về cấm địa ở hậu sơn.

Trong một động phủ nơi hậu sơn, có một bức họa được treo trên vách động, trên đó là một nam tử trung niên, gương mặt hơi mỉm cười, ánh mắt nhìn về xa xăm. Toàn bộ bức họa tràn ra một loại khí tức rất đặc biệt khiến cho người trong bức họa như là chưa chết, mà trông rất sống động.

Dưới bức họa là một cái bàn thờ, bên trên được bày biện linh quả và nhang đèn, cả động phủ nhìn qua vô cùng thanh nhã nhưng lại đầy cảm giác trang nghiêm.

Bạch Tiểu Thuần vừa bước vào động phủ, đã lập tức đi thẳng tới bức họa, rồi bịch một cái quỳ xuống phía dưới bức họa, thần sắc đầy cung kính mà dập đầu bái lạy chín cái.

“Sư phó, đệ tử thỉnh an người.” Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía bức họa sư phó, ánh mắt đầy vẻ thành kính.

Trịnh Viễn Đông ở bên cạnh cũng thầm gật đầu, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này tuy bất hảo nhưng tâm tư thành kính trung hiếu vẫn là có đầy đủ. Bằng vào lịch duyệt của lão có thể nhìn ra được thần tình thành kính trên mặt Bạch Tiểu Thuần là thật sự chứ không có chút nào là giả bộ bày vẽ ra đấy.

Nhưng ngay sau đó…Bạch Tiểu Thuần lại mở miệng nói tiếp.

“Sư phó, đồ nhi rất khốn khổ a, ta không biết phi hành…đệ tử khác thì đều được sư phó của bọn họ cấp cho Pháp bảo, còn cho cả vật bảo vệ tính mạng, chỉ có ta là không có…”

“Sư phó a, đồ nhi cũng không quan tâm nhiều đến ngoại vật kia, chỉ cần có thể thắp hương cho người là đồ nhi mãn nguyện rồi. Nói không chừng sư phó trên trời có linh thiêng, có thể biến ra pháp bảo báo mộng mà cấp cho đồ nhi…”

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói những lời này, Trịnh Viễn Đông mãnh liệt mà trợn tròn mắt.

“Sư phó, lúc trước đồ nhi vì bảo vệ tông môn, vì truyền thừa ngàn năm của tông môn không đứt đoạn, vì đại nghĩa tông môn mà chịu truy sát một đường, cửu tử nhất sinh, toàn bộ pháp bảo trên người cũng vì lúc đó mà tan nát hết rồi. Bây giờ về được đến tông môn cũng chỉ còn hai bàn tay trắng, túi khô quắt, tất cả vật phẩm cũng không còn, ngay cả tạp dịch cũng không bằng nữa …”

“Sư phó, người không cần phải áp lực, cũng không có chuyện gì đâu. Dù là đồ nhi không có Pháp bảo hộ thân, không có Pháp khí phi hành, nhưng cũng quyết vì tông môn mà xông pha khói lửa, vì việc nghĩa quyết không chối từ! Chẳng qua, vạn nhất nếu như có đoạn thời gian ta không còn tới thắp hương cho lão nhân gia người nữa, tức là cũng có nghĩa là do ta không có pháp bảo hộ mệnh, không có pháp khí phi hành nên chạy trốn không nhanh, mạng nhỏ bị đánh mất…Đến lúc đó tự ta sẽ đi tìm người, cùng lão nhân gia người gặp nhau ở dưới đó.” Bạch Tiểu Thuần

vừa nói, vừa nghiêng đầu nhìn qua vị sư huynh Chưởng môn đang ở sau lưng.

Gương mặt Trịnh Viễn Đông co rúm lại, lão thật sự bị Bạch Tiểu Thuần làm cho hoảng sợ ngây người. Dù cho lão có tu hành nhiều năm như vậy rồi, nhưng đúng là lần đầu tiên gặp được một đệ tử hiếm thấy như Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này trong lòng lão cũng đầy gượng gạo, lại ngẩng đầu nhìn về bức họa sư tôn, chợt nhớ tới rất nhiều hồi ức xưa cũ. Đặc biệt là nhớ tới bản thân lần đầu tiên bái nhập môn hạ sư tôn, sư phó cũng đã cấp cho mình một ít pháp khí hộ thân.

Nghĩ tới đây, Trịnh Viễn Đông chợt thở dài nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt cũng dần dần nhu hòa lại.

Không lâu sau, Bạch Tiểu Thuần cùng theo Trịnh Viễn Đông đi ra khỏi động phủ. Một đường đi, hắn trơ mắt nhìn theo Trịnh Viễn Đông, mãi khi tới bên ngoài đại điện của Chủng Đạo sơn, Trịnh Viễn Đông chợt ngừng bước mà quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Sau đó lão vung tay phải lên, trong tay lão xuất hiện hai đoàn sáng một vàng một trắng.

Đoàn sáng màu vàng chính là một thanh phi kiếm có thể nắm gọn trong lòng bàn tay, ngay khi xuất hiện lại khiến cho không gian bốn phía nhất thời vặn vẹo, nhiệt độ cực nóng cũng tràn ra ngoài, nhìn qua bất phàm. Trên thân kiếm còn có một chút phù văn phức tạp đầy khó hiểu thỉnh thoảng lóe sáng sặc sỡ, mỗi lần chớp lóe lên ánh sáng lại khiến cho hư vô bốn phía hiện ra thêm một lần chấn động nhỏ.

Về đoàn sáng màu trắng, chính là một tấm thuẫn nhỏ cũng nắm gọn trong lòng bàn tay, toàn thân trong suốt như bạch ngọc, phía trên bề mặt có chạm trổ hình tiên hạc nhìn rất sống động, thỉnh thoảng trên tiểu thuẫn bạch ngọc này còn tràn ra từng đợt cảm giác ấm áp.

Vừa nhìn thấy hai vật phẩm này, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy bất phàm, ánh mắt hắn sáng rỡ, hơi thở dồn dập, nhưng hắn nhanh chóng nhìn thấy có chút khác biệt, đó là trên bề mặt của Kiếm và thuẫn đều có ba đạo ngân văn hiện lên rất rõ ràng.

“Kim Ô kiếm, trong kiếm này có phong ấn một con Kim Ô, mang lực lượng thiêu đốt của hỏa diễm, Kim Ô huyễn hóa ra có tu vi ngang với bản thân người đang sử dụng. Kiếm này có sở trường phi hành, uy lực phát huy cao nhất tới Trúc cơ sơ kì, nhưng lực lượng khi bạo liệt thì còn lớn hơn nhiều lần.”

“Thần Hạc thuẫn, là Pháp khí phòng hộ ngưng tụ một linh hồn của Tiên hạc bên trong, có thể ngăn cản cho ngươi một kích của tu sĩ Trúc cơ trở xuống khi nguy cơ sinh tử.”

“Hai vật phẩm này đều được ta đưa đến Đại sư luyện linh ba lượt, nhưng đáng tiếc là không dám tiếp tục luyện linh nữa. Năm đó, ta nhập môn, sư tôn đã cấp cho ta vật phẩm này, hôm nay ta thay mặt sư tôn cấp lại cho ngươi.” Trịnh Viễn Đông nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đầy ôn hòa, còn thêm cả ánh nhìn đầy động viên.

"Tạ sư tôn, tạ Chưởng môn thân sư huynh!" Bạch Tiểu Thuần đầy kích động, vôi vàng tiếp, yêu thích không nỡ rời tay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hạt Giống Quang Vinh Còn Sống

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bởi vì có nỗi Quy văn, mà Bạch Tiểu Thuần có chút lưu tâm đối với Luyện linh, cũng sớm biết trong tông môn có Tử Đỉnh sơn với vị trưởng lão Trúc cơ nổi danh am hiểu Luyện linh.

Chỉ cần có đệ tử trong tông môn tới chỗ của lão, giao nộp một số điểm cống hiến nhất định thì sẽ được vị trưởng lão kia ra tay tương trợ. Một hai lần thì sẽ hoàn hảo thành công, trên hai lần thì tỷ lệ cũng sẽ giảm xuống.

Nhìn thấy bản thân hai pháp bảo này đều ẩn chứa Luyện linh ba lượt, như vậy cũng tiết kiệm Tam sắc hỏa cho Bạch Tiểu Thuần, hơn nữa hắn cũng không cần phải tận lực che giấu không dám thi triển trước mặt người khác nữa.

Trở về Hương Vân sơn, Bạch Tiểu Thuần tiến hành luyện tập Kim Ô kiếm và Thần Hạc thuẫn cho thuần thục, Kim Ô Kiếm kia sau khi dung nhập Linh lực của Bạch Tiểu Thuần vào thì nhanh chóng tản ra một luồng nhiệt cực kì nóng cháy.

“Đây mới chính là bảo bối a!” Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, rồi đưa tay bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước, âm thanh vang lên một tiếng truyền ra, Kim Ô kiếm hóa thành một đạo ánh sáng lóe lên nháy mắt đã lao đi xa, một đường đi còn tản ra hơi nóng cháy cực kì khiến bốn phía không gian xung quanh đều vặn vẹo lại.

Bạch Tiểu Thuần bấm quyết thêm lần nữa, linh lực trong cơ thể lại ồ ạt tràn vào trong kiếm, hào quang từ Kim Ô kiếm nhanh chóng mở rộng ra gấp mấy lần, rồi huyễn hóa ra thành một con Kim Ô mờ ảo.

Tuy hình dạng Kim Ô còn mờ ảo, chỉ có hình dáng bên ngoài, nhưng ngay khi nó xuất hiện thì một uy áp mạnh mẽ cũng tản ra xung quanh, khiến cho nhiệt độ xung quanh lại tăng vọt lên. Thậm chí chỉ với uy áp này, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng đã đầy chấn động không thôi.

Hơi thở hắn trở nên dồn dập, nhìn chằm chằm vào Kim Ô kiếm, ánh sáng trong mắt ngày càng lóe sáng rỡ. Cuối cùng trở thành vô cùng cao hứng, hắn bèn bật cười ha hả.

“Thanh kiếm này còn tốt hơn thanh Tiểu mộc kiếm của ta rất nhiều a. Có sư phó thật là tốt a.” Cả người Bạch Tiểu Thuần cũng nhoáng lên một cái, nhanh chóng nhảy thẳng lên thanh kiếm, đạp lên trên hư ảnh Kim Ô huyễn hóa ra kia.

Mặc dù hư ảnh Kim Ô này còn mờ ảo, nhưng Bạch Tiểu Thuần đạp lên lại giống như đạp trên đất bằng vậy. Hơn nữa, kiếm này do Linh lực của bản thân hắn thôi phát, nên có cảm giác như đây là một phần thân thể của bản thân hắn vậy.

Hắn đạp lên Kim Ô, sau đó điểm chỉ một cái, cả người gào thét lao đi trên không trung, vòng quanh Hương Vân sơn một vòng lớn. Tốc độ kiếm bay vốn rất nhanh, nhưng khi bay ngang qua những nơi có nhiều người tụ tập thì bất giác hắn cũng giảm tốc độ lại, ngẩng đầu ưỡn ngực, tạo ra từng tràng kinh hô vang lên. Lúc này hắn mới đắc ý gia tăng tốc độ lên mà phóng đi.

“Bạch Tiểu Thuần ta rốt cuộc cũng có thể phi hành a!” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn. Trong lòng hắn vui vẻ đầy sung sướng rời khỏi Vạn Dược các. Hắn còn đang định chuyển hướng vòng qua mấy ngọn núi khác nữa thì đột nhiên, Kim Ô dưới chân hắn chợt ảm đạm xuống rồi biến mất. Kim Ô kiếm bỗng nhiên rơi xuống, thân thể Bạch

Tiểu Thuần theo đó mà lảo đảo, bị dọa phải hét lên một tiếng, mà cả người cũng rớt xuống dưới.

Cũng may bên dưới không phải là vực sâu, mà chỉ là con đường nhỏ của tông môn mà thôi. Hắn đành tự thân phi hành gượng lại, lúc này mới có thể đứng vững mà đáp xuống. Rồi đưa mắt nhìn về phía sườn của Hương Vân sơn bên kia, ước lượng được khoảng cách xuống tới chân núi là cả một đoạn lớn, rồi tự hỏi bản thân hắn có Bất Tử bì thế này, nếu rơi xuống có thể ngã chết hay không…sắc mặt hắn vậy mà chợt tái đi.

“Quá nguy hiểm!” Cả người Bạch Tiểu Thuần chợt run rẩy. Sau đó hắn mới nhặt thanh Kim Ô kiếm lên, cảm nhận được Linh lực trong cơ thể tiêu hao hầu như không còn, coi như hắn cũng có thể suy đoán được nguyên do vừa nãy hắn suýt rớt xuống đất.

Ngự kiếm phi hành đối với tu sĩ Ngưng khí mà nói thì tiêu hao linh lực quá lớn, nếu như đổi lại là một đệ tử Ngưng khí tầng bảy, đảm bảo người này không thể gắng gượng nổi mười mấy hơi thở phi hành mà không dừng lại. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần với Linh lực trong cơ thể được tinh luyện nhiều lần cũng không kiên trì quá một trăm hơi thở.

Lo lắng bị ngã chết, Bạch Tiểu Thuần cũng không dám thử nghiệm tiếp mà chỉ nhìn ngó xung quanh xem có người nào nhìn thấy một màn chật vật vừa rồi của mình hay không. Lập tức hắn phát hiện cách đó không xa có một tên đại hán đang ngơ ngác nhìn mình, miệng há to như bị một màn vừa rồi dọa đến kinh hãi.

“Ây, đây không phải là Lang sư điệt hay sao.” Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn đối phương, trừng mắt lên một cái rồi cũng tranh thủ tới gần gã.

Đại hán kia lúc này mới có chút phản ứng, chỉ là khi nghe đến ba tiếng Lang sư điệt kia, cả người chợt run lên một cái, vẻ mặt như đưa đám mà chắp tay cúi chào.

“Đệ tử Lưu Nhị Cẩu, bái kiến Bạch sư thúc…ta, chỗ ta vừa rồi không nhìn thấy cái gì cả.” Tên Lưu Nhị Cẩu này chính là gia hỏa tự xưng là

Lang gia mà Hỏa Táo Phòng khi xưa đã bán danh ngạch đệ tử ngoại môn cho.

Bạch Tiểu Thuần hừ hừ vài tiếng, hù dọa một phen, khẳng định Lưu Nhị Cẩu sẽ không tiết lộ việc này ra ngoài mới vỗ vỗ lấy bả vai gã, hứa hẹn một vài chỗ tốt rồi mới rời đi.

Lưu Nhị Cẩu đưa tay quẹt mớ mồ hôi toát ra đầy trán, sau đó cũng tranh thủ rời khỏi nơi này.

Một đường đi, Bạch Tiểu Thuần cũng thầm hô mình may mắn, tình cảnh xấu hổ vừa rồi chỉ có Lưu Nhị Cẩu vô tình nhìn thấy mà thôi. Giả dụ như ngay giữa lúc đang náo động Vạn Dược Các mà rơi xuống, thì hẳn tên tuổi anh hùng của bản thân cả đời này cũng triệt để bị hủy hoại đi mất…

“Ài, làm người, cũng không nên quá nổi danh, nổi danh cũng là một loại phiền não a.” Bạch Tiểu Thuần đầy cảm khái thốt lên, sau đó chắp tay sau lưng đi về tiểu viện của mình.

Sau một hồi do dự, trong mắt hắn cũng hiện lên quyết đoán.

“Không được. Vẫn phải nên tu luyện. Nói cách khác, bay không được bao lâu chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất ngày sau chạy trối chết, cuối cùng bản thân không bị địch nhân truy sát mà bản thân bị té mà chết thì quá là oan uổng đi.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, lại đưa mắt nhìn Kim Ô Kiếm cùng với Thần Hạc thuẫn.

“Hơn nữa ta cũng nên lo nghĩ cho việc sau này một chút. Hai kiện pháp bảo này cũng nên che đậy một chút mới thỏa đáng, như vậy người khác chỉ nghĩ đây là sở thích của ta, về sau ta có lấy ra thêm Pháp bảo Luyện linh cũng sẽ không gây ra chú ý quá nhiều.” Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút. Sau đó hắn nhanh chóng lôi ra những chất lỏng xanh xanh đỏ đỏ mà hắn luôn chuẩn bị sẵn mà bôi lên trên bề mặt Kim Ô Kiếm và Thần Hạc thuẫn lại.

Sau đó hắn còn phủ lên trên đó vài đạo linh văn đầy ảm đạm, mới đưa lên ngắm nghía, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

“Đợi sau này tạo nghệ dược đạo của ta tăng lên, có thể tự mình luyện chế ra một vài linh dịch bôi lên, như vậy mới càng thêm nắm chắc.” Tính cách Bạch Tiểu Thuần vốn cẩn thận. Cho dù hôm nay hắn có thêm cái thân phận sư đệ của Chưởng môn, có thể hoành hành bốn phương, nhưng dù sao hắn cũng cần nắm chắc một sợi dây nào đó đảm bảo cho sự việc không xảy ra chuyện gì quá giới hạn được.

“Đáng tiếc là ta chưa đủ tu vi a, lần trước Chu Tâm Kỳ kia cũng có tu vi Ngưng khí tầng tám, tu vi tăng lên thì thời gian ngự kiếm phi hành cũng được lâu dài hơn a.” Bạch Tiểu Thuần cũng đã quyết đoán. Sau sự kiện của Lạc Trần gia tộc, hắn cảm nhận sâu sắc sự tàn khốc của Tu chân giới, hiểu tốc độ chạy trối chết nhanh hay chậm cũng chính là vấn đề mấu chốt.

Nếu lúc đó hắn có thể ngự kiếm phi hành thì cho dù là mang theo Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi thì Lạc Trần gia tộc muốn đuổi kịp cũng không hề dễ dàng như vậy.

“Vẫn là nên luyện đan.” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng đầy kiên định. Lấy thân phận của hắn, về phương diện thảo mộc, không có chuyện tông môn không có ràng buộc cung cấp thảo mộc cho hắn, nhưng mấy đan phương thì hiển nhiên hắn không cần phải tiêu phí điểm cống hiến gì cả. Vì vậy, cuộc sống trong toàn bộ Hương Vân sơn lại trở nên an tĩnh lại, lúc này cũng rất khó…mà gặp được bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn mang theo một lượng lớn đan phương, cùng với toàn bộ vật phẩm và Linh thạch thu hoạch được từ Lạc Trần gia tộc đổi lấy không ít dược thảo tại phường thị dưới chân núi rồi đi đến Luyện Dược các, bắt đầu tiến hành bế quan luyện dược.

Thời gian nhoáng một cái, khi Bạch Tiểu Thuần trở lại thì cũng đã trôi qua nửa năm rồi. Trong nửa năm này, toàn bộ bờ Nam vốn đã quen chuyện đàm luận những chuyện biến hóa không ngớt trong tông môn,

nay lại đột nhiên trở nên an tĩnh khiến một số người có chút không quen cho lắm.

Đồng thời, thân phận Quang Vinh đệ tử của Bạch Tiểu Thuần trong nửa năm này đã dần lan tràn từ toàn bộ tông môn ra khắp toàn bộ Đông Lâm Châu này.

Đông Lâm Châu có một lượng lớn gia tộc tu chân, những gia tộc này thường là có liên quan lớn đến Linh Khê Tông, như Hầu gia, Lạc Trần gia, cũng là một trong số đó.

Đối với đệ tử Linh Khê tông mà nói, Quang Vinh đệ tử tuy là danh xưng cực cao, nhưng trong lòng bọn họ lại không bằng cái danh xưng sư đệ của Chưởng môn.

Nhưng đối với những gia tộc tu chân kia mà nói thì lại ngược lại, bọn họ coi trọng Quang vinh đệ tử đến trình độ vượt xa so với danh xưng sư đệ của Chưởng môn. Có thể nói một tên sư đệ Chưởng môn bọn họ không thèm để ý, nhưng một Quang Vinh đệ tử lại khiến cho toàn bộ gia tộc tu chân đều trở nên điên cuồng.

Sau khi bọn hắn biết được Bạch Tiểu Thuần là Quang vinh đệ tử, trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ lão tổ trong các gia tộc tu chân đều trở nên vô cùng kích động. Trong mắt bọn họ, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng hoàn toàn là một ngọn núi vàng, là một hạt giống Quang vinh còn sống.

Vô luận là gia tộc tu chân nào, chỉ cần là thông gia với Bạch Tiểu Thuần, chờ đợi huyết mạch hậu nhân của hắn ra đời, thì tương lại của đứa bé này cũng phong quang vô hạn. Hơn nữa gia tộc được sinh sôi nảy nở ra sau này cũng được Linh Khê tông nâng đỡ mà cũng sẽ trở nên huy hoàng.

Như vậy, gia tộc phụ tá đấy cũng sẽ nhanh chóng phát triển lên như diều gặp gió, cá chép vượt long môn.

Phải biết rằng Linh Khê tông cho tới hôm nay cũng chỉ có chín Quang vinh gia tộc mà thôi. Chín gia tộc này còn có một chút ảnh hưởng đến quyết sách này nọ của tông môn, tuy là không đáng kể nhưng cũng đã thể hiện được mức độ trọng yếu thế nào.

Thuộc về một cái thế lực khổng lồ như vậy khiến cho các gia tộc tu chân khác đều kiêng kị đồng thời cũng hâm mộ đến cực hạn. Nhưng trước đây bọn họ cũng vô vọng thay đổi mấy chuyện này, cũng không thể phá vỡ được, chỉ đành đưa tộc nhân của gia tộc mình bái nhập vào Linh Khê tông. Tranh thủ vì tông môn lập công lúc sinh thời, mà có thể đạt được thân phận Quang vinh đệ tử.

Nhưng hôm nay…Bạch Tiểu Thuần xuất hiện.

Tuyệt hơn cả, là hắn không thuộc bề bất cứ gia tộc tu chân nào, mà đến từ phàm tục. Và lại…hắn còn chưa có đạo lữ, đây cũng chính là chiêu bài Vinh quang gia tộc hiển hiện rõ ràng nhất ra đó, khiến cho tất cả các gia tộc tu chân trên toàn bộ Đông Lâm châu đều kích động cả lên.

“Nhanh chóng đem tộc nữ tướng mạo đẹp nhất Chu gia ta, tất cả cùng đưa theo, đi theo lão phu, đến bái kiến Bạch đạo hữu!”

“Phỉ nhi, ngươi chính là minh châu của Triệu gia ta, nhất định phải hết sức nịnh nọt Bạch Tiểu Thuần kia. Chỉ cần hắn có thể nhìn đến chúng ta, thì coi như nguy cơ của Triệu gia cũng lập tức được hóa giải!”

“Nữ tử Tôn gia ta tuy không xuất chúng gì, nhưng chúng ta có tài nguyên. Chuẩn bị cho lão phu một phần hậu lễ thật nặng, đi bái kiến Bạch đạo hữu!”

Gần như tất cả các gia tộc tu chân lúc này bắt đầu chuyển mình, rồi tung ra hết tất cả các thủ đoạn, thậm chí còn âm thầm phát động tộc nhân trong tông môn đi tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần. Mà bên bờ Bắc, cũng bắt đầu chuyển động, trong một khoảng thời gian ngắn này, tên tuổi của Bạch Tiểu Thuần gần như đã được truyền ra khắp Đông Lâm châu.

Hầu gia, cũng tương tự vậy.

“Vân Phi, quan hệ giữa ngươi và Bạch Tiểu Thuần cũng không tầm thường, việc này…ngươi phải trợ giúp gia tộc a. Mà muội muội ngươi bên kia, ta xem ra là trong lòng nó cũng sớm hướng về phía Bạch Tiểu Thuần kia rồi, ngươi tìm cơ hội tác hợp thêm một chút là được.” Lão tổ Hầu gia, là một nam tử trung niên, cũng đã triệu Hầu Vân Phi và Hầu Tiểu Muội về, bắt đầu nói vài lời hàm nghĩa sâu xa.

Hầu Tiểu Muội nghe được, mặt chợt đỏ bừng lên, hờn dỗi một tiếng rồi nhanh chóng chạy mất.

Trong lòng Hầu Vân Phi lại có chút sầu lo, cũng đành gượng gạo gật đầu đáp ứng.

Mấy ngày sau, những người của các gia tộc tu chân cũng lần lượt tới nơi, tụ tập bên ngoài Tiểu viện của Bạch Tiểu Thuần trên Hương Vân sơn. Một số người tin tức nhanh nhạy hơn thì dứt khoát đứng chờ bên ngoài Luyện Dược Các, mong ngóng đến lúc Bạch Tiểu Thuần xuất quan đi ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sư Môn Có Quy Định

Dịch: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Vài ngày sau, ở bên trong phòng luyện đan của Bạch Tiểu Thuần, có một tiếng nổ vang truyền ra, Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ rũ bước ra ngoài.

“Kinh nghiệm luyện chế nhất giai đan dược đã không sai biệt lắm, nhưng nhị giai đan dược tại sao lại khó như vậy...” Giọng nói buồn bã của Bạch Tiểu Thuần vang lên. Mấy ngày nay, hắn ngoại trừ tu hành thì chính là luyện dược. Thảo mộc ở trong túi đã hao phí gần như không còn. Hắn vốn định thử luyện chế nhị giai linh dược, nhưng lại phát hiện ra độ khó tăng lên gấp đôi, coi như là hắn có tâm tư rất tỉ mỉ thì cũng không ngừng thất bại.

Mỗi một lần đều phát hiện ra rất nhiều vấn đề, mà càng về sau thì lại càng xuất hiện nhiều vấn đề hơn nữa.

Giờ phút này hắn than thở đi ra khỏi Luyện Dược các, khi ngẩng đầu lên thì lập tức nhìn thấy ở bên ngoài Luyện dược các lúc này đang có không ít người đang khoanh chân ngồi. Những người này đứng tốp năm tốp ba với nhau, có khoảng hơn mười người, mà phần lớn đều là nữ tử trẻ tuổi lạ mặt.

Có mập có gầy, ganh đua sắc đẹp, các loại bộ dáng đều có. Một đám nữ tử oanh oanh yến yến. Sau khi vừa mới nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đôi mắt đẹp đều lập tức sáng lên.

Bên cạnh các nàng đều có trưởng bối đi kèm. Những trưởng bối này sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cũng đều kinh hỉ, vội vàng đứng dậy, cả đám người vù vù ào ào, thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

“Dừng lại. Các ngươi... muốn làm gì?” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, có chút cảm thấy không rõ ra làm sao, theo bản năng lùi lại vài bước.

“Bạch đạo hữu, lão phu là Triệu Thiên Hải. Triệu Nhất Đa là cháu của ta. Hặc hặc, Bạch đạo hữu thiếu niên anh hùng, quả nhiên là tuấn tú lịch sự!”

“Bạch đạo hữu là nhân trung long phượng a, oai hùng phi phàm. Nhìn qua chính là côn bằng ở trong mây, tương lai không thể hạn lượng. Khục khục, lão phu là Tôn Vân Sơn, những nàng này đều là tộc nữ của Tôn gia ta. Bên cạnh đạo hữu có thiếu một ít thị nữ để sai khiến hay không?”

“Bạch đạo hữu, lão phu là Chu Thiên. Ta vừa nhìn thấy Bạch đạo hữu đã cảm thấy khí khái hào hùng đập vào mặt, giống như cảm thấy bá chủ tương lai của tu chân giới đông mạch ta. Chúng ta mới quen mà như đã thân a. Ngươi xem những nữ tử bên cạnh ta thế nào, các nàng mỗi người đều là minh châu quý giá của Chu gia ta...”

Vô số âm thanh, cái sau theo cái trước truyền ra. Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, lại một lần nữa lùi về phía sau, thật lâu sau mới nghe ra, những người này là đến đưa tặng tộc nữ...

Hắn không biết nguyên nhân vì sao. Nhìn thấy những cô gái này đều có chút xinh đẹp, nhất là cũng không thiếu người phù hợp với thẩm mỹ của Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này đều tự nhiên mà dâng tặng cho mình, bộ dạng tựa như nếu mình không muốn, thì sẽ không cho bọn hắn mặt mũi, làm cho Bạch Tiểu Thuần càng thêm cảnh giác.

Nhưng hắn cũng là người khéo đưa đẩy. Giờ phút này trên mặt không lộ ra suy nghĩ ở trong lòng, mà lộ ra vẻ tươi cười, nói cười vài câu với

từng người chịu trách nhiệm tiến đến của mỗi gia tộc, tranh thủ thời gian dứt ra.

Hắn còn chưa kịp quay lại chỗ ở. Dọc theo con đường này lại gặp không ít người ngăn cản đường đi của hắn. Từng người đều nói ra những lời không khác nhau nhiều lắm, đưa tiễn tộc nữ, tống xuất tài nguyên, đưa ra vô số chỗ tốt.

“Xảy ra đại sự gì! Chẳng lẽ bọn hắn điều tra ra tổ tiên ta có vị tiên nhân khó lường gì dó? Chẳng lẽ nói Bạch Tiểu Thuần ta không phải là kẻ phàm tục bình thường. Ta... Bạch Tiểu Thuần ta vậy mà cũng là một người có thiên đại lai lịch? Trời ạ, việc này chính ta cũng không biết!” Bạch Tiểu Thuần dần dần kinh hãi rồi, nghĩ ngợi lung tung một đường chạy vội. Lúc về tới chỗ ở, lại bị một đám người của các gia tộc tu chân đang đợi ở chỗ này vây quanh. Cả đám đều lộ ra ánh mắt khát vọng, tựa như chỉ cần Bạch Tiểu Thuần gật đầu thì muốn cái gì cũng đều được!

Nhất là những cô gái kia, từng cái đều là như thế này, toàn bộ đều vây quanh lấy Bạch Tiểu Thuần, nhìn nhau như kẻ thù, ngươi đẩy ta một cái, ta xô ngươi một chút.

Nhìn thấy thế, da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, bị vây lại ở bên trong, bốn phía vô luận là đụng vào bên nào cũng đều là mềm nhũn cả. Thậm chí hắn cảm giác y phục của mình đều đang bị kéo ra hết cả rồi. Đúng vào lúc hắn đang hãi hùng khiếp vía, thì có một tiếng hừ lạnh từ đằng xa truyền đến. Chỉ thấy Hầu tiểu muội, tròng mắt trợn trừng, gương mặt sưng xỉa, thở phì phì tiến đến, đang cấu xé một nữ tử.

“Tránh ra, tránh ra.”

“Các ngươi làm cái gì đó. Nơi này là Hương Vân Sơn Linh Khê Tông, các ngươi những muội muội này, còn biết e dè nữa hay không. Đều tránh ra, còn ngươi nữa, cả người đều gầy như cây đậu, đến xem náo nhiệt làm cái gì. Cả ngươi nữa, béo như heo nái vậy, tránh ra!!” Giọng nói của Hầu tiểu muội mang theo tức giận, tiến lên đem tất cả những cô gái đang vờn quanh Bạch Tiểu Thuần đều đẩy cả ra.

Nàng là đang tức giận đấy, rõ ràng là bé nhỏ, nhưng tựa như lại có vô tận khí lực. Ở trong cuộc xung đột này, những cô gái kia lập tức mặc kệ, thi nhau mở miệng. Hầu tiểu muội hai tay chống nạnh, bộ dạng cay độc, lời nói chanh chua, khắp nơi công kích chỗ yếu hại.

Bạch Tiểu Thuần thừa cơ tranh thủ thời gian trốn về trong sân, cúi đầu xuống mới hoảng sợ phát hiện y phục của mình rõ ràng đã nới lỏng cả ra rồi.

“Thật là đáng sợ!” Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa. Hầu tiểu muội đang đứng ở cửa ra vào, đang khẩu chiến với một bầy nữ tử, một mình đối kháng với hơn mười người.

Đến cuối cùng, những người phụ trách của những gia tộc tu chân kia nhìn không nổi nữa, từng người một tiến lên khuyên bảo mọi người đi ra. Lúc gần đi còn hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền, nói ngày khác lại tới bái phỏng.

Cho đến tận lúc hoàng hôn, ngoài cửa mới yên tĩnh trở lại. Nhưng từ xa nhìn lại, cũng thấy có không ít người của các gia tộc tu chân trực tiếp khoanh chân ngồi xuống chờ đợi ở đằng xa.

Những gia tộc tu chân có thể đến được chỗ này thì đều có phương thức, thủ đoạn của chính mình. Có thể lưu lại được ở chỗ này, sẽ không có người nào tới đuổi đi.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nhất định là có đại sự gì xảy ra. Thấy ngoài cửa đã yên tĩnh, hắn nắm lấy một tay Hầu tiểu muội kéo đến.

Hầu tiểu muội đối với người ngoài là đanh đá vô cùng, nhưng giờ phút này bị Bạch Tiểu Thuần nắm tay như thế thì khuôn mặt lập tức đỏ rần, chỉ cảm thấy cái đầu nhỏ choáng váng, vô cùng nhu thuận thuận theo ý của Bạch Tiểu Thuần, bị hắn kéo tới bên người.

“Tiểu... Tiểu Thuần ca ca, ở đây có nhiều người, ngươi muốn làm gì...” Hầu tiểu muội thấp giọng, âm thanh nhẹ nhàng mềm nhũn như muỗi kêu.

“A?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Hắn nhìn thấy bộ dáng của Hầu tiểu muội như vậy thì lập tức kinh ngạc, vỗ một cái vào gương mặt của Hầu tiểu muội. Thấy Hầu tiểu muội vẫn còn chưa bình thường, vì vậy lại vỗ thêm một cái.

“Ngươi làm sao vậy?”

Hầu tiểu muội bừng tỉnh, lập tức xấu hổ đá một cước, biết mình lúc vừa rồi đã hiểu lầm. Nàng ném cho Bạch Tiểu Thuần một miếng ngọc giản, rồi vội vàng cúi đầu chạy ra ngoài.

Thấy Hầu tiểu muội chạy đi, Bạch Tiểu Thuần có chút không hiểu ra làm sao. Hắn đưa mắt nhìn ngọc giản mà Hầu tiểu muội lưu lại, sau khi đem linh thức đảo qua, thì hai mắt trợn to, lại cẩn thận xem lại. Sau nửa ngày, hắn đứng ở trong sân, hít vào một hơi.

“Vinh quang gia tộc...”

Ngọc giản này là Hầu Vân Phi bảo Hầu tiểu muội đưa tới. Có vài lời gã thật sự không biết làm thế nào mở miệng, vì vậy mà đem tiền căn hậu quả cái thân phận vinh quang đệ tử của Bạch Tiểu Thuần mang tới hấp dẫn cho những gia tộc tu chân như thế nào toàn bộ nói ra. Cuối cùng còn mờ mịt nói ra một câu, Hầu gia bọn hắn cũng có khát khao rất lớn với hậu nhân mang huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần, hi vọng.... Hậu nhân này có thể mang một nửa huyết mạch của Hầu gia.

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới bộ dáng của Hầu tiểu muội lúc trước, vì vậy sờ sờ cái cằm, ánh mắt chậm rãi lộ ra hào quang. Sự chú ý của hắn không phải tập trung vào Hầu tiểu muội, mà nghĩ tới việc này đối với mình chính là một thiên đại hảo sự!

“Không nghĩ đến a... Ta cứ tưởng rằng ban thưởng lần này đều là thứ vô dụng, chỉ có thân phận sư đệ của chưởng môn là sẽ khiến ta ở trong tông môn có thể ngạo thị quần hùng. Không nghĩ tới cái thân phận đệ tử vinh quang không thèm để trong lòng này, rõ ràng ở bên ngoài tông môn lại chí cao vô thượng như thế!” Bạch Tiểu Thuần liếm môi, trái tim phanh phanh nhảy lên.

“Tùy ý lựa chọn đạo lữ, dâng tặng toàn bộ tài nguyên... Có hi vọng Trường Sinh a!” Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, hào quang trong mắt càng sáng hơn. Hắn vốn đang buồn rầu về việc luyện chế nhị giai linh dược tiêu hao quá lớn, bản thân vô lực chống đỡ nổi. Mà trước mắt lại có nhiều người tranh nhau đi tặng người, muốn vật gì là cho vật ấy.

“Đáng tiếc a. Nếu toàn bộ đều có thể được thì tốt rồi...” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, bỗng nhiên trong đầu lóe lên linh quang.

“Đúng vậy, vì cái gì mà không thể lấy hết toàn bộ đây!” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, trở lại vào trong phòng. Một đêm này hắn không nghỉ ngơi, mà đều đang suy nghĩ về việc này. Đến sáng sớm ngày hôm sau, tinh thần của hắn vô cùng phấn chấn, vội vàng rời khỏi giường. Đến lúc đẩy cửa chính đi ra ngoài sân, đã thấy người của các gia tộc tu chân đang chờ đợi ngoài cửa từ sớm.

“Bạch đạo hữu...”

“Bái kiến Bạch đạo hữu. Tại hạ thay mặt lão tổ đến đây thăm hỏi...”

Mọi người thi nhau mở miệng, âm thanh vô số. Bạch Tiểu Thuần hất cằm, vung tay áo nhỏ lên.

“Được rồi, từng nhà tiến đến, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói.” Bạch Tiểu Thuần cười tủm tỉm mở miệng, tùy ý chỉ vào một nhà. Lập tức gã phụ trách của gia tộc tu chân kia kinh hỉ, mang theo tộc nữ ở bên cạnh, vội vàng tiến đến.

Không bao lâu, gã mang theo những tộc nữ kia rời đi, lúc gần đi thần sắc có chút lo được lo mất. Những gia tộc tu chân khác ở bốn phía thấy vậy thì đều rất lo lắng, vì vậy mà từng người đều lập tức truyền lại tin tức về cho gia tộc.

Cứ như vậy, lại có một nhà đi vào. Thời gian dần qua, một nhà rồi lại đến một nhà. Cho đến khi qua một ngày, Bạch Tiểu Thuần một hơi đã tiếp hơn mười gia tộc tu chân.

Một cái tộc nữ hắn cũng không có muốn, cũng không cự tuyệt bất cứ nhà nào, mà đều nói mà mình còn phải cân nhắc, việc này quá lớn, hắn cần phải suy nghĩ thêm. Về phần những cái gọi là lễ gặp mặt kia, hắn cũng đều cự tuyệt.

“Bạch Tiểu Thuần ta đi đến là chính, ngồi là thẳng. Nếu như chưa quyết định có quan hệ thông gia với quý tộc hay không, thì thật sự là không tốt để thu những lễ vật này.” Đối với từng cái gia tộc đến bái phỏng, Bạch Tiểu Thuần đều trả lời như vậy.

Nhưng hắn càng nói như vậy, thì lại càng không có gia tộc tu chân nào ngu xuẩn mà thật sự cầm lễ vật về. Vì vậy mà cả đám đều khách khí đứng lên, đều nói nếu không thể thành thân gia thì sau này cũng là bằng hữu. Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới miễn cưỡng mà nhận lấy.

Những gia tộc tu chân này cũng không phải là kẻ ngu dốt, cũng nhìn ra được suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần qua lời nói của hắn. Trên thực tế là đợi sau khi xem qua tất cả các nhà rồi mới lựa chọn một nhà thích hợp nhất.

Tuy nhiên việc này vốn cũng nằm trong dự liệu. Bọn hắn không sợ tặng lễ, sợ chính là Bạch Tiểu Thuần không có cái tâm tư lựa chọn đạo lữ này. Vì vậy, vào ngày hôm sau, người chẳng những tới không ít đi, mà ngược lại còn nhiều thêm. Thậm chí còn có không ít gia tộc tu chân, đều đã đưa ra tộc nữ của gia tộc, nói không cần nhất định phải thành đạo lữ, dù làm một thị nữ làm ấm giường cũng có thể được, chỉ cần có huyết mạch được Bạch Tiểu Thuần thừa nhận là được.

Mà những gia tộc đến bái phỏng Bạch Tiểu Thuần, từng nhà đều ganh đua so sánh với nhau. Một phần lễ gặp mặt kia, Bạch Tiểu Thuần thu lấy mà kinh hãi lạnh mình. Đến cuối cùng, coi như là hắn muốn cự tuyệt, thì đối phương còn cho rằng hắn xem thường gia tộc của bọn họ.

“Được rồi, ta nhận... Nhận còn không được sao.” Bạch Tiểu Thuần liên tiếp nhận quà trong bảy tám ngày, chính mình cũng đã quen với việc mỗi sáng sớm mở cửa liền thấy hình ảnh một đám người đang đứng ở đó chờ đợi.

Cho đến khi ba ngày đi qua, vào lúc sáng sớm, khi Bạch Tiểu Thuần vừa mới mở cửa, chính hắn cũng thấy sửng sốt. Ngoài cửa một người đều không còn...Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, thì cũng là như thế.

Chỉ có mấy con chim phượng ngũ sắc đang ưu nhã bay lươn ở phía xa xa. Những con chim phượng này đều là sủng vật mà Chu trưởng lão yêu quý, thường ngày vẫn thường vờn quanh Hương Vân Sơn, nhất là vào lúc sáng sớm sẽ bay múa thành bầy, rất là xinh đẹp, làm cho không ít đệ tử nhìn thấy thì đều hâm mộ.

Bạch Tiểu Thuần dụi dụi con mắt, cảm thấy cách mình mở cửa không đúng, vì vậy lại mở lại một lần nữa, nhưng vẫn là như thế. Đến lúc này hắn mới giật mình tỉnh lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, vội vàng đi ra, nhờ Hầu Vân Phi đi nghe ngóng, đã nhận được đáp án.

“Đêm qua chưởng môn truyền xuống pháp chỉ. Hắn lấy thân phận là sư huynh của ngươi thông cáo cho tất cả các gia tộc tu chân... Nói sư môn có quy định, trong vòng trăm năm không được lựa chọn đạo lữ. Vì vậy... Mọi người bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể rời đi.” Hầu Vân Phi thở dài, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, trong lòng rất là ủy khuất.

“Đây là đoạn ta tài lộ, hủy ta nhân duyên a...”

Hầu Vân Phi dở khóc dở cười. Sau đó giống như là nhớ ra cái gì, thần sắc bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, chậm rãi mở miệng.

“Tiểu Thuần, ta nghe bằng hữu ở Thanh Phong Sơn nói ngươi cùng với Thượng Quan Thiên Hữu đã xảy ra một ít mâu thuẫn? Tiền Đại Kim thì không sao, tông môn cũng sẽ chấp nhận xử lý, nhưng Thượng Quan Thiên Hữu người này không đơn giản!”

“Có cái gì không đơn giản? Vai vế của hắn lớn hơn ta sao?” Hôm nay Bạch Tiểu Thuần đã ở Linh Khê Tông nhiều năm, hắn đã hiểu phương thức bồi dưỡng đệ tử của tông môn rồi. Đó là đại phương hướng, cổ vũ đệ tử trợ giúp, cạnh tranh với nhau, nhưng nghiêm cấm tàn sát đồng môn. Có môn quy với tư cách là quy tắc quản lý chung, tất cả trưởng lão các phong cùng với các vị chưởng tọa hiệp trợ quản lý, càng có Chấp Pháp đường dùng để răn đe, chưởng môn khống chế toàn cục.

Mà cả hai bờ nam bắc của Linh Khê Tông gộp vào cùng một chỗ thì có tới hơn mười vạn người, nên tự nhiên là không cách nào làm đươc tỉ mỉ tới từng chỗ nhỏ được. Đệ tử đánh nhau xung đột, thậm chí cũng không thiếu kẻ sinh ra tâm tư không đứng đắn, căn bản là không cách nào quản được. Nhưng thưởng phạt phân minh, nếu có kẻ nào làm quá giới hạn thì sẽ bị trách phạt cực nghiêm!

Bạch Tiểu Thuần đã vì tông môn lập được nhiều đại công, cộng thêm với thảo mộc tạo nghệ cùng với chiến lực cường hãn. Những thứ này tự nhiên tông môn biết rõ, cũng rất xem trọng, nhưng cũng sẽ không mỗi ngày ở bên cạnh hắn mà chiếu cố giống như người hầu, thậm chí có người khiêu khích hắn, đều lập tức nhảy ra ngăn cản... Bất cứ một người đệ tử nào cũng đều không có đãi ngộ như vậy. Dù là Thượng Quan Thiên Hữu hay là Bạch Tiểu Thuần, cũng đều như thế.

Vì vậy Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cái tên Thượng Quan Thiên Hữu mà mình chưa thấy qua kia, mặc dù cực kỳ cuồng vọng, cũng là thiên kiêu có danh tiếng khá lớn. Thậm chí lúc này gã là đệ tử ngoại môn mà

lại có đệ tử nội môn cam tâm tình nguyện gọi gã là thiếu chủ. Nhưng hắn vẫn còn không để ý tới.

Hầu Vân Phi trầm ngâm một chút rồi tiếp tục nói.

“Thượng Quan Thiên Hữu này có chí khí rộng lớn, mục tiêu là có một ngày tiến vào trong danh sách truyền thừa trong truyền thuyết, vì vậy mà thủy chung vẫn áp chế tu vi không đột phá, muốn đợi đến lúc thí luyện đặc biệt ở trong nội môn và ngoại môn giữa thiên kiêu Ngưng Khí tầng tám của cả hai bờ nam bắc, lấy thân phận đệ nhất tiến vào nội môn, khiến cho ngày sau càng có hi vọng tiến vào danh sách truyền thừa. Bằng không mà nói, hắn đã sớm có thể đi thỉnh tiến hành thí luyện tấn chức nội môn rồi. Dù sao đã đạt đến Ngưng Khí tầng tám, đa phần là có thể thành công hoàn thành thí luyện trở thành đệ tử nội môn.”

“Như thế nào đều muốn trở thành danh sách truyền thừa? Ta nghe Hứa Bảo Tài nói, Chu Tâm Kỳ, Lữ Thiên lỗi cũng có truy cầu như vậy.” Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình.

“Danh sách truyền thừa mặc dù có cùng cấp bậc với đệ tử vinh quang của ngươi, nhưng lại là một cái hệ thống khác của Linh Khê Tông ta. Linh Khê Tông khác với những tông môn khác, có hai hệ thống, một cái là quản lý trông coi tông môn, còn một cái khác là vì đề cao địa vị của tông môn mà không ngừng nỗ lực tích lũy!

Dưới Ngưng Khí tầng ba là tạp dịch, dưới Ngưng Khí tầng tám là đệ tử ngoại môn. Khi đến Ngưng Khí tầng tám thì có thể đi thỉnh thí luyện, sau khi thành công thì tấn chức lên đệ tử nội môn.

Nếu có thể Trúc Cơ... Tức thì trở thành trưởng lão, thậm chí còn có hi vọng trở thành chưởng tọa của tất cả các ngọn núi. Nếu như sau hai giáp mà có thể đột phá thành cường giả Kim Đan thì chính là Thái Thượng trưởng lão, thủ hộ, quản lý tông môn. Mà những thứ này đều là bộ hệ thống thứ nhất.

Còn có hệ thống thứ hai, chính là danh sách truyền thừa!

Chỉ có một phương pháp tiến vào bên trong danh sách truyền thừa... Đó là trong hai giáp đột phá thành Kim Đan, liền có thể được liệt vào trong đó, từ nay về sau địa vị siêu nhiên, đột phá vị trí ở trong tông môn, lại càng đạt được tài nguyên khổng lồ...chính là nội tình chính thức! Nếu có thể là đệ nhất nhân trong thiên kiêu chiến, vậy thì càng có trợ giúp đối với việc ngày sau tiến vào danh sách truyền thừa. Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng trong môn quy có nói!

Chẳng qua là trở thành Kim Đan trong hai giáp thật sự là quá khó khăn... Ở trong thế hệ trước, người có hi vọng nhất chính là chưởng tọa Lý Thanh Hậu. Vì vậy lão nhân gia người mới được tông môn cực kỳ trọng thị!" Trong mắt Hầu Vân Phi lộ ra chờ mong. Bởi vì gã là tộc nhân của gia tộc tu chân nên mới biết được tin tức, nói ra cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe nói về danh sách truyền thừa. Lời nói này cũng làm cho hắn có thể hiểu biết rõ ràng thêm về tông môn. Sau khi rời đi một lúc lâu, hắn vẫn còn suy nghĩ về cái vấn đề này.

"Danh sách truyền thừa sao?"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Là Ai Làm!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần cảm khái rời khỏi chỗ ở của Hầu Vân Phi, đi về tới sân nhỏ của mình. Hắn nhìn lên bầu trời, nhìn xuống mặt đất, trước hết suy nghĩ một chút về danh sách truyền thừa, sau đó lại nghĩ tới những gia tộc tu chân kia, cảm thấy chưởng môn sư huynh thật là bá đạo. Nhưng nghĩ lại kỹ lại thì... Tựa như bởi vì như vậy, tuy mình không cách nào tiếp tục thu lễ, nhưng những cái đã nhận được kia, cũng không cần phải trả lại rồi.

“Đúng vậy, đừng có oán trách ta nha, đây là pháp chỉ của chưởng môn sư huynh!” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây thì cảm thấy được an ủi chút ít. Sau đó hắn sửa sang lại những quà tặng mà mình nhận được trong những ngày này, xuống núi đổi lấy lượng lớn dược thảo cần thiết để luyện chế nhị giai Linh Dược, đi tới Luyện Dược Các, bắt đầu tu hành cùng với luyện dược.

Trên thực tế, sự tình có liên quan tới Bạch Tiểu Thuần cùng những gia tộc tu chân kia, lúc đầu Trịnh Viễn Đông cũng không nghĩ ra. Nhưng lão thật sự bị làm cho chấn động. Chín đệ tử vinh quang trước Bạch Tiểu Thuần đều đã được truy phong rồi, hoàn toàn chính xác là đều đã chết trận, cũng đều là tộc nhân của một gia tộc tu chân. Dù cho không lưu lại con nối dõi, nhưng cũng còn đồng tộc chí thân, cho nên không sinh ra cái vấn đề như hiện nay, đều thuận lý thành chương, trở thành gia tộc vinh quang.

Mà tông môn cũng sẽ toàn lực che chở, trọng điểm tài bồi cho những gia tộc này.

Nhưng hôm nay, Bạch Tiểu Thuần là đệ tử vinh quang còn sống. Sự đáng sợ của cái thân phận này khi vừa mới bắt đầu còn chưa thể hiện ra, nhưng theo thời gian trôi qua, sau nửa năm truyền rộng ra bên ngoài, rất nhiều người, kể cả Trịnh Viễn Đông đều không để ý tới một cái hạt giống vinh quang còn sống đối với các gia tộc tu chân kia có sức hấp dẫn mãnh liệt như thế nào.

Lúc vô số gia tộc tu chân tìm đến, Trịnh Viễn Đông cũng chỉ nhìn xem thế nào. Theo lão thấy thì Bạch Tiểu Thuần lựa chọn bất kỳ một nhà nào cũng đều được cả, chẳng qua là lão không nghĩ tới, những cái gia tộc tu chân kia dưới tình huống sư nhiều mà cháo chỉ có một, rõ ràng lại cam tâm tình nguyện dâng tộc nữ làm thị nữ, chỉ muốn một cái hậu nhân có mang huyết mạch.

Lão có thể tưởng tượng, một khi Bạch Tiểu Thuần không có đủ định lực mà đồng ý, như vậy... Không đến bao nhiêu năm, nói không chừng chỉ vài chục năm là đã xuất hiện trên trăm tên hậu nhân mang huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần. Dựa theo quy định của tông môn, toàn bộ hậu nhân đời thứ nhất của đệ tử vinh quang đều là đệ tử nội môn, tạm thời cần một người có năng lực lớn hơn ở trong tông môn tới bồi dưỡng, tạm thời... Mà tiếp theo, mấy chục mấy trăm người này không ngừng mà khai chi tán diệp, sẽ xuất hiện mấy chục, mấy trăm cái gia tộc vinh quang. Sợ rằng sau mấy trăm năm, Linh Khê Tông sẽ đều là Bạch gia cả rồi... Cái hậu quả kia quá nghiêm trọng.

Tạm thời... Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sống a. Chỉ cần hắn không ngừng làm cho đời sau của mình xuất hiện, như vậy thì tông môn vĩnh viễn cũng sẽ không chấm dứt cái trận ác mộng này.

Vì việc này, Bạch Tiểu Thuần đã tổ chức trưởng lão hội suốt cả đêm, thậm chí còn bẩm báo lên cả Thái Thượng trưởng lão. Mọi người đều nhất trí quyết định, trong vòng trăm năm, Bạch Tiểu Thuần không được có bất luận đạo lữ nào. Việc này tuy bá đạo, nhưng Trịnh Viễn Đông cũng không có biện pháp, lão không dám đi đánh bạc với định lực của

Bạch Tiểu Thuần, đành chờ mong trăm năm sau khi Bạch Tiểu Thuần trưởng thành, sẽ chín chắn hơn.

Thời gian nhoáng một cái đã qua một năm.

Một năm này, Bạch Tiểu Thuần gần như là mất tích ở bờ nam, rất ít người nhìn thấy hắn. Tất cả thời gian của hắn đều được đặt lên luyện dược cùng với tu hành. Ở lỳ trong Luyện Dược Các, quyết tâm luyện chế nhị giai Linh Dược.

Tu vi bất tri bất giác cũng chậm rãi tăng lên một ít, đã đạt đến Ngưng Khí tầng bảy trung kỳ. Mà lần này, dưới sự đau khổ nỗ lực của hắn, từng cái vấn trong quá trình luyện chế nhị giai Linh Dược đã dần dần được giải quyết.

Trên thực tế, nếu đổi thành Dược Đồ khác thì sớm đã tự nhận là có thể luyện chế ra nhị giai Linh Dược rồi, nhưng hắn lại có một loại gần như là cố chấp, nếu như không giải quyết được hết các vấn đề phát sinh thì tuyệt đối sẽ không mở lô tiếp theo.

Rốt cuộc hôm nay, sau một năm, sau khi hắn có cảm giác mình ngoại trừ vấn đề tạm thời của các loại nhị giai linh dược khác, thì về mặt cơ bản đã không còn bất cứ vấn đề gì, rốt cuộc mở ra thêm một lò.

“Tử Khí Thăng Linh Đan!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo tơ máu. Viên nhị giai đan dược thích hợp với Ngưng Khí dưới tầng tám này đúng là thứ mà hôm nay hắn cần phải có. Giờ phút này hắn lấy ra các loại thảo mộc có hình dáng khác nhau, sửa sang kỹ càng lại rồi không ngừng ném vào trong lò đan.

Một bên khống chế địa hỏa, lại vừa quan sát lò đan, thỉnh thoảng lại đưa linh khí vào trong đó. Cho đến ba canh giờ sau, toàn bộ lò đan chấn động mãnh liệt, một cỗ dược hương lập tức tràn ra. Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, vội vàng đứng dậy đi tới bên cạnh vỗ vào lò đan. Lập tức có ba miếng đan dược màu đỏ tức khắc bay ra.

“Đã thành!” Bạch Tiểu Thuần rất phấn khởi, một phát bắt được ba viên đan dược này, lúc nhìn lại lại ngơ ngác một chút, kêu khẽ lên một tiếng, đồng thời quan sát cẩn thận lại một phen.

“Không sai a, dựa theo đan phương miêu tả thì Tử Khí Thăng Linh Đan phải là màu tím a. Như thế nào ta luyện ra lại có màu đỏ?” Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, đưa đến trước mũi ngửi thoáng một cái. Mùi thuốc nồng đậm có ẩn chứa linh khí, nhưng mơ hồ lại có một tia mùi lạ. Tạm thời do màu sắc không đúng nên hắn cũng không dám thử nuốt vào.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, cẩn thận nhớ lại quá trình luyện chế lúc trước. Cho đến một lúc lâu sau, hai mắt của hắn mãnh liệt mở ra, nở nụ cười khổ.

“Là lúc cho Mã Não vào, đã cho nhiều hơn một chút, làm nhiễm sang các thảo dược khác, nên tạo thành một ít biến hóa kỳ dị.” Bạch Tiểu Thuần đem ba miếng đan dược màu đỏ để sang một bên, lại luyện chế một lần nữa.

Lần này, khi lò đan chấn động, dược hương bay ra. Một viên đan dược màu tím xuất hiện. Bạch Tiểu Thuần sau khi cẩn thận phân biệt thì sắc mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Vì vậy mà hắn lại khai lò, liên tiếp luyện chế trong mấy ngày, tổng cộng luyện ra được hơn mười hạt Tử Khí Thăng Linh Đan, đến lúc này mới mệt mỏi ngồi ở một bên. Lúc nghỉ ngơi, hắn lại lấy ra ba viên Tử Khí Thăng Linh Đan màu đỏ kia, trong mắt có chút chần chừ, cảm thấy ném đi thì đáng tiếc, dù sao giá trị của mỗi một viên Tử Khí Thăng Linh Đan cũng không thấp, lúc này thảo mộc của hắn cũng đã tiêu hao gần như không còn rồi.

“Dựa theo luyện dược thuyết pháp, chỉ cần thành đan thì đã được coi là Linh Dược. Miếng Tử Khí Thăng Linh Đan màu đỏ này, bởi vì Mã Não nhiều một chút nên màu sắc bị cả biến, không biết là công hiệu thì như thế nào.” Bạch Tiểu Thuần do dự, tay trái vỗ túi trữ vật. Lập tức trong tay xuất hiện một cây châm.

Cây châm này màu xanh, làm bằng trúc.

Đây là vật cần phải có khi luyện dược mà Bạch Tiểu Thuần đổi được ở trong tông môn, có thể phán đoán một cách đơn giản xem Linh Dược có độc hay không. Hắn đem trúc châm chậm rãi đam vào bên trong viên đan dược màu đỏ, một lúc lâu sau lấy ra. Cây trúc châm vẫn như bình thường, không biến thành màu đen.

“Không có độc!” Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn cẩn thận không đem nó phục dụng, mà mang tất cả đan dược, đi ra khỏi Linh Dược. Giờ phút này là sáng sớm, hắn đi ở trên đường nhỏ trong tông môn.

Trên bầu trời, có một bầy chim phượng ngũ sắc đang ưu nhã bay lượn, phát ra từng trận âm thanh thanh thúy. Bạch Tiểu Thuần không để ý tới những con chim phượng kia, mà đi tới chỗ nuôi dưỡng Linh Vĩ Kê lấy về một con. Sau khi trở về tới sân nhỏ, hắn lấy ra viên đan dược màu đỏ, quăng về phía trước, đặt ở mặt đất ngay trước mặt con Linh Vĩ Kê.

Con Linh Vĩ Kê nguyên bản đang ỉu xìu, nhưng khi vừa nhìn thấy viên đan dược màu đỏ này thì thân hình lập tức run rẩy, đứng bật dậy, không chút chần chừ, hướng về phía viên đan dược mà mổ một cái.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ở trên bầu trời có một tiếng kêu to bỗng nhiên truyền đến, cuồng phong quét ngang. Con Linh Vĩ Kê kia chưa kịp mổ tới viên đan dược, đã bị cơn gió lớn này thổi bay sang một bên rồi.

Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau. Lúc nhìn lại, chỉ thấy những con chim phượng ngũ sắc vốn đang bay lượn ở trên bầu trời kia, giờ phút này từng con đều nhìn chằm chằm, bay thẳng tới nơi này, trên đường rõ ràng còn tranh giành đấu đá lẫn nhau. Rất nhanh đã có một con chim trống tráng kiện hơn một chút, áp đảo qua đám đồng bạn, nháy mắt đã bay đến, mổ ngay một cái vào viên đan dược rồi mãnh liệt nuốt xuống.

Sau khi nó ăn xong thì dường như còn khinh miệt nhìn thoáng qua con Linh Vĩ Kê ở một bên, rồi mới ưu nhã bay lên. Bạch Tiểu Thuần dở khóc dở cười, nhưng ngay sau đó, tròng mắt của hắn liền trợn lên, ngơ ngác nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy ở trên không trung, con chim phượng ưu nhã bay ra kia, thân hình đột nhiên run lên, lại gào khóc hét ầm lên, con mắt trực tiếp liền đỏ, vô số tơ máu lan rộng ra, bộ lông toàn thân dựng đứng, giống như ở trong thân thể có một đoàn lửa muốn bạo phát đi ra.

Càng kinh người hơn, đó là con chim phượng trống này, cơ bắp toàn thân rõ ràng lại phồng lên, phát ra âm thanh ken két, cơ thể phình lên phải gấp đôi so với lúc trước. Nhất là hai cái móng vuốt ở chỗ lông vũ trên bụng, vào giờ phút này, rõ ràng lại xuất hiện một cây côn cứng rắn...

Cái con chim phượng đực này, ánh mắt đều không được bình thường, mãnh liệt nhìn về phía những con chim phượng khác ở bốn phía.

Những con chim phượng ở bốn phía đều run rẩy, đang định bay đi tứ tán, thì con chim phượng đực kia giống như là phát cuồng, lập tức nhào tới. Ngay say đó có tiếng chim hót thê lương bỗng nhiên truyền ra.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt ha mồm, hít vào một ngụm khí. Hắn đứng ở trong sân ngơ ngác nhìn cảnh tượng ở trên bầu trời. Hắn tận mắt nhìn thấy, con chim phượng có thân thể bành trướng kia, rõ ràng lại đem những con chim phượng khác, toàn bộ... đều chà đạp một phen. Cuối cùng, ánh mắt vẫn đỏ như trước, toàn thân như bốc hỏa, bay thẳng tới chỗ hắn.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa vội vã lui về phía sau, thiếu chút nữa thì hú lên.

Cũng may hắn phát hiện ra con chim phượng này không phải phóng tới chỗ mình, mà là tóm lấy cái con Linh Vĩ Kê kia...

Thật lâu sau, Bạch Tiểu Thuần nhìn con chim phượng đực kia gào thét kêu to, một đường bay về phía đỉnh núi. Lúc này, hắn mới lau lau mồ hôi lạnh ở trên cái trán.

“Thật là đáng sợ... Đây là đan dược gì!!” Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn hai hạt đan dược còn sót lại, cảm thấy trong lòng phát run. Hắn đoán hai viên đan dược này, hắn là có hiệu quả cùng lại với phát tình đan. Hơn nữa... Cái hiệu quả này còn tốt hơn so với loại bình thường.

Ngày hôm nay, đối với chúng đệ tử Hương Vân Sơn, là một ngày cả đời khó quên.

Bởi vì tất cả chim ở trên Hương Vân Sơn, bất kể là chim gì, toàn bộ đêug bị một con chim phượng phát cuồng của Chu trưởng lão chà đạp rồi... Ở trước mặt vô số đệ tử, bọn hắn tận mắt nhìn thấy một con chim phát ra tiếng kêu thảm thiết, không ngừng muốn chạy thoát ra khỏi ma chưởng, nhưng khí lực lại không lớn bằng chim phượng của Chu trưởng lão, không thể tránh thoát khỏi độc thủ.

Con vạn ác chim phượng kia thậm chí cả Linh Vĩ Kê cũng không buông tha, lại càng không cần phải nói tới những đồng loại của nó được Chu trưởng lão nuôi dưỡng rồi. Toàn bộ trên dưới ngọn núi, chỉ cần có cánh...Ở trong ngày hôm nay, đều giống như là ác mộng.

Tất cả đệ tử đều đang bàn tán, nhìn sự tình vừa phát sinh kia mà mỗi người đều run sợ. Ngay cả Tử Đỉnh Sơn cùng với Thanh Phong Sơn cũng đã nghe được tin tức này rồi, thậm chí còn có không ít người tò mò đến đây quan sát.

“Nghe gì chưa? Hương Vân Sơn Chu trưởng lão nuôi ra một con chim phượng điên rồi, gặp chim là chơi a...”

“Ta thấy tận mắt. Con chim phượng kia quá hung tàn rồi, cả chim sẻ đi ngang qua cũng không buông tha...”

“Đến cùng thì Chu trưởng lão đã làm trò gì a, rõ ràng lại chiều chuông con chim phượng này như vậy...”

“Làm cho người ta tức lộn ruột a. Ta còn nhìn thấy con chim phượng kia hình như đã hưng phấn tới cực hạn rồi. Có con chim bị nó chơi một lần rồi lại một lần, thật thảm a!”

Bạch Tiểu Thuần đi ở trong tông môn, đã nghe thấy được vô số người đang thấp giọng xì xào, trong lòng của hắn run run, tâm hắn hư nhược rồi a.

“Đây không thể oán ta nha, thật sự là không trách ta được... Ta vốn là định cho Linh Vĩ Kê ăn... Là con chim kia tự nó đến cướp!” Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, tranh thủ thời gian đi tới Linh Dược, nghĩ việc này có lẽ cũng không có ai biết rõ.

Ở trong Linh Dược, hắn thở dài, lấy ra hai quả đan dược màu đỏ kia, như nghĩ tới điều gì.

“Viên đan dược này lại có thể lợi hại như thế, nói không chừng lại có thể trở thành một đòn sát thủ của ta... Sau này mà gặp hung thú thì sẽ không phải sợ nữa rồi.”

“Nếu như muốn nó thành đòn sát thủ, như vậy còn cần phải luyện chế ra một quả đan dược có thể phát ra khí tức giống cái mãnh liệt để phối hợp cùng mới được.” Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng thoáng một phát hình ảnh ở trong đầu. Hai viên đan dược phối hợp, gặp phải hung thú liền ném ra, rồi lại mang miếng còn lại ném ở một chỗ khác là có thể dẫn được hung thú rời đi.

Hắn vì vậy mà động tâm rồi. Hắn cũng không có đan phương của loại đan dược này, đành phải tự mình minh tư khổ tưởng, đem tri thức thảo mộc hiển hiện ở trong đầu, tra tìm từng cái một, chuẩn bị tự mình sáng tạo ra một cái đan phương.

Ngay vào thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang ở trong Linh Dược suy nghĩ sáng tạo ra một cái đan phương, thì ở trên đỉnh Hương Vân Sơn, Chu trưởng lão vừa ra ngoài trở về, ngơ ngác nhìn tuyệt đại đa số chim phượng ở trước mặt đều ỉu xìu, mà cách đó không xa, cái con chim phượng đực kia đang dán mình lên trên thân một con Linh Vĩ Kê, không ngừng gào khóc kêu to.

Chu trưởng lão chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang, toàn thân run rẩy, dường như cả thiên địa đều đang xoay tròn, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa.

“Là ai làm!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thì Ra Là Bạch Tiểu Thuần

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Giọng nói của Chu trưởng lão truyền ra quanh quẩn khắp toàn bộ Hương Vân Sơn. Sau khi vô số đệ tử nghe thấy thì thần sắc đều trở nên cổ quái. Chuyện đã xảy ra ở Hương Vân Sơn ngày hôm nay đã làm cho tất cả mọi người chấn kinh rồi...

Các trưởng lão khác của Hương Vân Sơn cũng đều nhìn thấy mà giật mình, chẳng qua con chim phượng kia là sủng vật mà Chu trưởng lão yêu quý, nên những người khác cũng không tiện cưỡng ép ngăn cản, vạn nhất làm con chim phượng phát cuồng đó bị thương thì sẽ làm cho Chu trưởng lão không vui.

Mà quan trọng nhất là... Toàn bộ Hương Vân Sơn, chỉ có một người nuôi chim là Chu trưởng lão. Vì vậy vô luận nói thế nào cũng đều là chuyện trong nhà của Chu trưởng lão, người ngoài không tiện nhúng tay vào.

Về phần Linh Vĩ Kê... Lý Thanh Hậu đi ra ngoài, Chu Tâm Kỳ thân làm đệ tử có muốn quản cũng hữu tâm vô lực. Nhất là con chim phượng đực kia quá cường hãn, lúc ban ngày nàng đứng ở xa nhìn thấy qua, xấu hổ mặt đỏ bừng, làm sao dám tiến đến.

Giờ phút này, thân hình Chu trưởng lão không thể khống chế được đang không ngừng run rẩy. Lão đau lòng nhìn con chim phượng vẫn còn đang gào khóc kêu to kia, lại nhìn bầy chim ở bốn phía uể oải không còn sức sống, khóc không ra nước mắt.

“Lão phu nhất định sẽ tra ra, rút cuộc là ai đã làm chuyện này!!” Dùng dược đạo tạo nghệ của Chu trưởng lão, lão liếc mắt là thấy chim phượng của mình bị người ta hạ dược rồi.

Bạch Tiểu Thuần trốn ở trong Luyện Dược Các, cho dù nơi đây đã có khả năng ngăn cách âm thanh với bên ngoài, nhưng dưới sự phẫn nộ của Chu trưởng lão, âm thanh gào thét của lão có lực xuyên thấu quá mạnh. Mặc dù ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần cũng loáng thoáng nghe thấy.

Da đầu hắn run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất. Hắn thật sự cảm thấy oan uổng...

Trước mắt hắn cũng chỉ có thể kỳ vọng chuyện này không có chút kẽ hở, Chu trưởng lão tìm không ra được mình... Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ rũ, rồi lại suy tư về cách phối hợp luyện chế cái viên động dục đan kia, khiến cho hiệu quả của đan dược tốt hơn.

Liên tiếp mấy ngày nghiên cứu, hắn cũng nhiều lần đi ra ngoài mua sắm dược thảo cần thiết, còn dùng điểm cống hiến đổi lấy một chút vật phẩm rất khó mua được ở bên ngoài, không ngừng thử nghiệm ở bên trong Luyện Dược Các.

Âm thanh đổ vỡ bạo liệt thường xuyên truyền ra, nói theo một cách khác, đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần đi sáng tạo ra một cái phương thuốc hoàn chỉnh. Lúc thí luyện Dược Đồ lúc trước, mặc dù hắn đã hiểu ra, nhưng chỉ là một thay đổi rất nhỏ.

Không giống như bây giờ là hoàn toàn sáng tạo ra mà không có cơ sở, độ khó to lớn, không thể so sánh. Nếu là đổi lấy dược đạo tạo nghệ của Bạch Tiểu Thuần lúc tấn chức Dược Đồ thì hắn không làm được điều này. Nhưng hôm nay sau hơn một năm nghiên cứu dược đạo, hắn đã có thể đi nếm thử một chút.

Mặc dù vẫn còn khó khăn, nhưng con đường mà hắn đang đi bây giờ cũng không phải là những Dược Đồ khác nghĩ ra được, mà là con đường lớn mà chỉ có Dược Sư mới có thể đi tìm tòi.

Thời gian nhoáng cái đã trôi qua nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần vẫn ở trong Luyện Dược Các, đắm chìm bên trong sáng tạo ra đan phương mới, không ngừng thử nghiệm, cũng đã có một chút ý tưởng.

Vào lúc thần sắc hắn phấn khởi mở lò, thì ở trên Hương Vân Sơn, trên mặt Chu trưởng lão lộ ra vẻ đau lòng đang cho một con chim phượng ỉu xìu trước mặt ăn.

“An tâm tu dưỡng, tất cả mọi chuyện ngươi làm lúc trước cũng đều không phải là mong muốn của ngươi, không phải là lỗi của ngươi. Chờ đến khi ngươi khỏe lại, mang lão phu đi tìm người đã hạ dược ngươi. Dù bất kể là ai, lão phu cũng phải khiến cho hắn phải trả giá thật nhiều!!” Vẻ mặt Chu trưởng lão lộ ra hung ý. Nửa tháng nay, lão đã điều tra toàn bộ Hương Vân Sơn, thậm chí ngay cả hai ngọn núi khác của bờ nam lão cũng đều đã tra xét.

Nhưng vẫn không có tìm ra được bất luận dấu vết gì để lại. Phương pháp duy nhất trước mắt, chính là chờ con chim phượng này sau khi tu dưỡng một đoạn thời gian, rồi tự mình mang lão đi tìm.

Đồng thời lão cũng phát hiện ra, nửa tháng này, toàn bộ Hương Vân Sơn... Lại không có bất kỳ một cánh chim nào qua lại. Tựa như sau thảm án xảy ra nửa tháng trước, thì nơi đây đã trở thành cấm khu của tất cả chim...

Dường như ở giữa không trung vẫn còn tản mát ra một cỗ khí tức kinh người, làm cho tất cả chim khi thấy đều biến sắc, sao dám tiến đến. Coi như là những con Linh Vĩ Kê kia, cũng cả ngày run rẩy, thất hồn lạc phách. Những tên đệ tử nuôi dưỡng Linh Vĩ Kê, từng tên một mặt buồn rười rượi, dám hận mà không dám nói.

Thời gian dần qua, sau khi việc này phát sinh, ở trên Hương Vân Sơn chậm rãi xuất hiện một loạt tin đồn...

“Còn nhớ con chim nửa tháng trước không? Ta nghe được một tin, nói con chim kia ăn đan dược của Chu trưởng lão nên mới trở thành như

thế... Chỉ là không biết, Chu trưởng lão tuổi đã lớn như vậy, vì sao còn luyện chế loại đan dược này...”

“Phù... Nhỏ giọng một chút. Biết vì sao Chu trưởng lão ưa thích những con chim phượng kia không... Cái này có bí mật cực kỳ bi thảm a, Chu trưởng lão cả đời không có đạo lữ, khục khục... Ngươi hiểu chưa!”

“Trời ạ, điên rồi a. Chẳng lẽ những con chim kia vì không chịu được Chu trưởng lão trường kỳ tra tấn, cho nên mới nổi điên!!”

Tin đồn này càng truyền càng phóng đại. Đến cuối cùng, hầu như phần lớn đệ tử Hương Vân Sơn đều nghe nói, hơn nữa lúc mỗi người nói cho người khác, đều không tự chủ được mà sinh ra một chút suy nghĩ ảo tưởng. Vì vậy sau khi lan ra, đủ loại truyền thuyết xuất hiện.

Chu trưởng lão nghe được việc này thì tức giận thiếu chút nữa thì phun ra máu tươi, cố tình giải thích. Nhưng khi từng người nhìn thấy lão thì vẻ mặt rõ ràng đều biến hóa, khiến cho lão có giải thích như thế nào cũng không được tác dụng gì. Ngoài mặt thì kính sợ cúi đầu, nhưng âm thầm đồn đại thì lại càng nhiều...

Cho đến khi lại qua nửa tháng. Ngày hôm nay, Chu trưởng lão toàn thân sát khí ngập trời, thần sắc dữ tợn chưa từng có. Tay phải lão vung lên, lập tức con chim phượng đực đã được nghỉ ngơi một tháng kia bỗng nhiên bay ra. Cái đầu của nó đã lấy lại được bộ dạng cường tráng, thậm chí khí tức rõ ràng còn cường đại hơn một ít, hiển nhiên là trong họa được phúc...

Lúc đầu Chu trưởng lão thấy như vậy thì đáy lòng cũng thoáng dễ chịu đi một chút, nhưng sự bực bội trong lòng lão thì vẫn không giảm bớt. Nghĩ tới một tháng này, vô số đệ tử trong tông môn khi nhìn thấy mình thì đều lộ ra bộ dạng sợ hãi, còn có những người cùng thế hệ ở trước mặt mình ho khan lộ ra bộ dạng cổ quái. Đặc biệt là những lời đồn đại kia làm cho Chu trưởng lão giận sôi lên. Giờ phút này lão mang theo chim phượng, lập tức bay ra.

“Đi tìm cho ta, tìm người nào đã hạ dược ngươi!!” Chu trưởng lão nghiến răng nghiến lợi.

Chim phượng phát ra một tiếng kêu rất to, nhanh chóng bay về phía trước. Chu trưởng lão đi theo ở phía sau, sát khí toàn thân ngày càng đậm, đưa tới sự chú ý của không ít đệ tử Hương Vân Sơn, thậm chí còn có một vài đệ tử thích hóng chuyện, đi theo ở xa xa.

Rất nhanh, chỉ thấy con chim phượng đực kia bay thẳng đến chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần. Sau khi tới nơi, nó lượn vòng ở giữa không trung, nghiêng đầu nhìn về phía Chu trưởng lão, trong mắt lộ ra ủy khuất, phát ra từng trận âm thanh tê minh, tựa như đang nói với Chu trưởng lão rằng nó bị hạ dược là ở chỗ này.

Cảnh tượng này lập tức bị những đệ tử theo sau nhìn thấy, từng tên đều mở to mắt. Lúc đầu là sửng sốt, đến khi ý thức được đây là động phủ của người nào thì trong nháy mắt, thần sắc của tất cả lại càng thêm cổ quái.

“Nơi đây... Hình như là nhà của Bạch sư thúc.”

“Đích xác là của Bạch sư thúc...”

“Khục khục, việc này nếu là người khác làm ra thì ta cũng không tin. Nhưng nếu là Bạch sư thúc thì... hợp tình hợp lý nha!”

Chu trưởng lão đứng ở giữa không trung, toàn thân run rẩy, tròng mắt đều đã đỏ rồi, hung hăng cắn răng một cái.

“Bạch Tiểu Thuần!!” Lão rốt cuộc đã tìm ra tên đầu sỏ, giờ phút này thần thức quét qua,sau khi phát hiện ở bên trong không có ai thì lập tức vung tay phải lên, lấy ra ngọc giản dựa vào quyền hạn của bản thân để điều tra.

Rất nhanh, lão đã tra ra Bạch Tiểu Thuần đang ở Luyện Dược Các.

Chu trưởng lão ngày thường vốn là một người ôn hòa, nhưng lúc này trên mặt lại nhe răng cười, gào thét mang theo chim phượng bay thẳng đến Luyện Dược Các. Đệ tử Hương Vân Sơn ở bốn phía, từng tên một đều lập tức phấn khởi, tranh thủ thời gian gọi hảo hữu đến, nháy mắt đã đem tin tức này truyền ra khắp Hương Vân Sơn.

“Tới mau, đã tìm được kẻ đứng sau màn hạ độc thủ làm cho cái con chim kia phát rồ rồi!”

“Là Bạch sư thúc làm!!”

Vô số đệ tử ngoại môn, thậm chí còn có một vài đệ tử nội môn, sau khi nghe được tin tức này thì từng người đều lập tức chấn động toàn thân, vẻ mặt lộ ra hưng phấn, vội vàng lao ra.

Lúc trước Bạch Tiểu Thuần tra tấn bọn họ, giờ phút này đã hóa thành kích thích. Tra tấn càng thống khổ thì kích thích lại càng mãnh liệt. Trần Tử Ngang nháy mắt lao ra, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú. Triệu Nhất Đa cũng nhanh chóng chạy vội, hai người nhìn nhau, đều buông xuống gai mắt với nhau, giờ phút này đều toàn tâm toàn ý đi xem Bạch Tiểu Thuần gặp nạn.

Trong đám người, còn có một đại hán chảy xuống nước mắt. Gã chính là tu sĩ tự xưng là Lang gia Lưu Nhị Cẩu, lúc này gã thật sự vô cùng muốn giơ thẳng tay lên trời mà hét lớn một tiếng: “Báo ứng a!”

Khi toàn bộ Hương Vân Sơn nơi này đều xuất động, thì đồng thời ở trong Luyện Dược Các, thần sắc của Bạch Tiểu Thuần cũng đang kích động. Hắn nhìn lên lò đan đang chấn động ở trước mặt, một cỗ mùi thơm nồng nặc tràn ra. Ở bên trong lò đan xuất hiện mấy viên đan dược màu trắng.

Những viên đan dược này không có tên, cũng không thể nuốt vào, chỉ hơi dụng lực một chút là sẽ vỡ vụn thành tro bụi. Nó chỉ có một tác dụng... sinh ra xúc động hấp dẫn với hung thú giống đực.

Cái này Bạch Tiểu Thuần đã dùng hơn mười loại dược thảo có thể sinh ra kích thích, thậm chí còn không tiếc đại giới, đổi lấy một ít tài liệu linh thú của bờ bắc, hao phí rất nhiều mới luyện thành công ra cái này.

Về phần hiệu quả mạnh hay yếu thì hắn cũng không đặc biệt rõ ràng, nhưng trong lòng hắn cũng có một chút suy đoán, cảm thấy nó cũng sẽ không quá kém. Thậm chí vì lo hiệu quả không tố mà hắn còn cho thêm vào số lượng gấp mấy lần, thậm chí mỗi một loại dược thảo đều bị hắn đem đi luyện linh sau đó mới luyện dược.

Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần mang theo chờ mong, nhìn mấy viên đan dược màu trắng ở trong tay, trong đầu đang mường tượng ra cảnh viên đan dược này phối hợp với phát tình đan, trong miệng không khỏi cười lên ha hả.

“Gọi nó là Tố Thư Hương Đan là được rồi, tên rất hay. Còn viên đan dược màu đỏ lúc trước thì gọi là Thúc Tình Đan!” Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch Tiểu Thuần dứt khoát đem mấy viên đan dược này đều luyện linh ba lượt.

Kể từ đó, đan dược này lập tức đã không giống như lúc đầu, không còn là hạ phẩm, mà đã đạt đến giai phẩm!!

Bạch Tiểu Thuần tưởng tưởng ra dược hiệu mà hai mắt càng sáng lên.

“Hừ hừ, mặc kệ là hung thú gì, về sau nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ta, ta sẽ khiến nó bổ nhào sang hướng nào thì nó sẽ phải bổ nhào sang hướng đó!” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, thu hồi lại đan dược, cảm thấy rất thỏa mãn, đang định đi bộ ra ngoài. Nhưng khi hắn vừa mới đi ra Luyện Dược Các.

Đúng lúc này...

Một tiếng gầm giận dữ từ giữa không trung bỗng nhiên truyền đến.

“Bạch Tiểu Thuần!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ta Oan Uổng A!

Dịch giả: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Tiếng gào thét chấn động đất trời khiến cây cối nghiên ngả, lá cây rơi xào xạo, gió lớn thổi lá cây tạo thành vòng xoáy tung lên bốn phương.

Bạch Tiểu Thuần nghe tiếng thét xong thì cả người giật thót. Hắn ngẩng dầu, liếc mắt thấy Chu trưởng lão tóc trắng mọc đầy đầu đang nổi gân xanh lao tới rất nhanh.

Chu trưởng lão trông như hung thần, bộ dáng không khác gì con chim phượng cách đó một tháng.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi hại chim Phượng của lão phu, hôm nay, Lý Thanh Hậu có tới đây lão phu cũng phải giáo huấn ngươi một trận!” Lão gào lên, âm thanh như tiếng sấm quay cuồng. Bàn tay lão hóa thành trảo hướng về Bạch Tiểu Thuần bổ tới.

Một trảo của Chu trưởng lão khiến đáy lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, thầm than trong lòng, đồng thời da toàn thân hắn lóe lên ánh bạc. Bên ngoài thân thể hắn lóe lên ánh sáng màu trắng, Thần Hạc Thuẫn xuất hiện chắn trước người. Từ xa nhìn lại, chiếc thuẫn trông như một cái vỏ trứng gà.

“Giết người! Giết người!”

Trong lúc hào quang không ngừng lóe sáng, Bạch Tiểu Thuần lấy hết sức gào thét, sau đó bất chấp uy áp tạo ra bởi Chu trưởng lão, hắn lao nhanh về phía trước.

Chu trưởng lão khẽ kêu lên. Dù lão không xuất toàn lực nhưng lão vốn là tu sĩ Trúc Cơ, dù chỉ dùng một phần lực lượng thì tu sĩ Ngưng Khí bình thường cũng khó lòng cự lại. Lão thấy ánh sáng phòng hộ sáng lên quanh người Bạch Tiểu Thuần thì lại hét lên một lần nữa.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi đừng tưởng ta không biết. Từ khi ngươi tiến vào Hỏa Táo Phòng thì đã trở thành tai họa cho lão phu rồi. Nhân sâm của lão phu bị các ngươi vặt hết râu, chén đĩa bị các ngươi cải tạo cho đáy thật dày. Hiện giờ chim Phượng của ta cũng bị ngươi hạ dược! Hôm nay, lão phu cho ngươi biết, vùng đất tôn nghiêm này không phải chỗ cho ngươi tác oai tác quái!”

Thân thể Chu trưởng lão nhoáng lên, nhanh chóng đuổi theo Bạch Tiểu Thuần. Sự việc diễn ra ở Hỏa Táo Phòng, đám trưởng lão như hắn đều biết cả.

“Ngươi không thể trách ta được. Chính là con chim của ngươi tới cướp đan dược của ta, ta không có hại ngươi.” Bạch Tiểu Thuần vô cùng đau khổ, hướng ánh mắt sợ hãi nhìn Chu trưởng lão đang hùng hổ lao tới. Tu vi vị trưởng lão này sâu không lường được. Hắn chỉ còn biết dùng hết sức mà chạy. Thân hình hắn hóa thành một đạo tàn ảnh lao đi không ngừng.

Giữa không trung, con chim Phượng nghe tiếng Bạch Tiểu Thuần thì lông vũ dựng cả lên, từ miệng phát ra tiếng kêu thê lương. Hai cánh nó đập đập, rồi liên tục chỉ vào Bạch Tiểu Thuần. Nếu có thể nói tiếng người, nó đã hét to cho tất cả mọi người biết chính là Bạch Tiểu Thuần đã cho nó ăn đan dược, không phải nó cướp đoạt.

“Ngươi… ngươi…”, Bạch Tiểu Thuần nhìn con chim đang không ngừng vu khống bản thân thì phiền muộn tới cùng cực. Hắn không thể nghĩ, cả đời mình thông minh là thế, giờ lại bị một con chim hãm hại thành ra thế này.

Hắn ân hận, trừng mắt nhìn con chim trên cao, thầm nghĩ đợi chuyện này qua đi, hắn nhất định phải làm cho nó đẹp mặt mới được. Dù đối

phương là chim đực, hắn cũng phải tìm một con cường tráng hơn để ngược đãi nó.

“Còn dám nói dối!” Chu trưởng lão tăng tốc bay tới. Lão vung tay áo lên, một cỗ lực lượng cường đại cách không mà đánh tới trên người Bạch Tiểu Thuần nhưng chỉ khiến hắn lảo đảo mấy bước mà không bị thương gì, còn lợi dụng lực lượng ấy để chạy nhanh hơn.

Chuyện này khiến hai mắt Chu trưởng lão mở lớn kinh ngạc. Nếu đổi lại là một tên đệ tử ngoại môn khác, kẻ đó nhất định đã ngã xuống không chạy nổi, còn tên Bạch Tiểu Thuần này lại không việc gì cả.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang vô cùng hoảng sợ. Đòn tấn công vừa rồi khiến hắn đau nhức không thôi, trong lòng run rẩy, ánh mắt nhìn Chu trưởng lão đang bay tới thì vội lấy Kim Ô kiếm ra, linh lực trong cơ thể bộc phát. Kim Ô kiếm hóa thành một đạo hào quang màu hồng đỡ Bạch Tiểu Thuần lao thẳng lên không.

Chu trưởng lão hừ lạnh, cả người lẫn chim cùng bay theo truy kích.

Đám đệ tử Hương Vân sơn đang theo dõi, thấy bạch Tiểu Thuần lieu mạng trốn chạy như điên thì ánh mắt hả hê, trong lòng sảng khoái vô cùng.

Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa tươi cười như hoa. Ngay cả Lưu Nhị tự xưng là lang gia cũng rơi nước mắt.

“Trời xanh thật là có mắt!”

Trên không, Bạch Tiểu Thuần vừa bay vừa hét lên thảm thiết, tiếng hét vang vọng đủ khiến cho tất cả mọi người cùng nghe thấy.

“Chu trưởng lão, chim của ngươi nói xạo! Điều ta nói mới là sự thực. Chim của ngươi giả bộ đấy!” Hắn muốn khóc mà không ra nước mắt, chân đạp lên Kim Ô kiếm, ra sức bay về phía trước.

“Câm miệng!” Chu trưởng lão thấy Bạch Tiểu Thuần một câu chim của ngươi, hai tiếng chim của ngươi thì thần sắc cổ quái, vừa xấu hổ hét lên. Lão bấm niệm pháp quyết, một đạo chỉ phong bay ra lao thẳng về phía đối phương.

“Ta nói thật đó. Con chim của ngươi vu khống ta!” Bạch Tiểu Thuần muốn giải thích nhưng lại nghe tiếng gió thét gào, chỉ phong đang phóng tới rất nhanh làm hắn run rẩy tận đáy lòng. Tốc độ trốn chạy vốn đã nhanh, nay lại tăng vọt, vừa kịp tránh được chỉ phong kia. Chỉ phong đánh trúng một bên sườn núi làm ngọn núi xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

“Ta là sự đệ của chưởng môn, sư phụ của ta chính là Linh La chân nhân!” Bạch Tiểu Thuần nhìn cái lỗ nhỏ trên sườn núi mà da đầu run lên, vội vàng hô lớn.

“Là ai cũng vô dụng!” Chu trưởng lão nhíu mày. Với thân phận của hắn, hiện giờ truy kích Bạch Tiểu Thuần thế này đúng là hơi quá phận. Nhưng trong lòng lão thật sự đang tức giận. Nhất là lão thực sự chưa đụng được tới người Bạch Tiểu Thuần mà đối phương cứ la hét như chuột bị giẫm phải đuôi khiến lão càng bực.

Trên ngọn Hương Vân sơn, Hứa Bảo Tài ngẩng đầu nhìn những gì đang diễn ra, thần sắc phức tạp. Hắn không lo cho Bạch Tiểu Thuần, ngược lại còn rất thông cảm cho Chu trưởng lão. Trong đầu hắn đang nhớ lại những chuyện cũ.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi mau đứng lại cho ta!” Chu trưởng lão tăng tốc, trong chớp mắt đã tới gần. Con chim Phượng đắc ý kêu to, thỉnh thoảng còn dùng cánh chỉ chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Ta là vinh quang đệ tử! Ta đã vì tông môn mà chảy máu, lập được công lao…” Bạch Tiểu Thuần liên tục kêu lên trong lúc vẫn liều mạng chạy như điên. Tiếng kêu của hắn vang khắp bốn phương, ngay cả người của Thanh Phong sơn và Tử Đỉnh sơn cũng nghe thấy. Có nhiều người nhận ra Bạch Tiểu Thuần đang bị đuổi theo, ánh mắt cổ quái, sau đó không nhịn được mà bật tiếng cười khì khì.

“Quang vinh đệ tử là dành cho người chết. Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi danh xứng với thực!” Chủ trưởng lão không có ý đánh giết Bạch Tiểu Thuần, lão chỉ định hung hăng giáo huấn đối phương một phen. Cùng với tiếng hù họa, lão nâng tay phải về phía trước, gió lơn theo đó nổi lên hình thành một vòng xoáy nhỏ bao quanh Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy , lại thấy gió xoáy bao phủ toàn thân thì càng kêu lên thảm thiết. Linh lực toàn thân hóa thành một tia ý thức dung nhập vào trong Kim Ô kiếm, khiến cho màu vàng trên thân kiếm phát ra càng sáng, nhanh chóng đưa hắn thoát ra khỏi vùng gió xoáy. Sau khi đến khoảng giữa Thanh Phong sơn và Chủng Đạo sơn thì hào quang ảm đạm rồi rơi xuống.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần lóe lên ánh sáng màu bạc, vừa la hét vừa chạy thật nhanh. Hắn biết hiện giờ Lý Thanh Hậu không có mặt trong tông môn, chỗ dựa duy nhất có thể cứu hắn chính là chưởng môn sư huynh nên hắn chạy một mạch hướng tới Chủng Đạo sơn.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần mấy lần chạy trốn khỏi uy áp của mình thì Chu trưởng lão không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ tên Bạch Tiểu Thuần này có thể còn sống trở về từ gia tộc Lạc Trần quả nhiên là có chỗ hơn người. Nhưng hiện giờ người xem bốn phía quá nhiều, lão không thể không lấy chút thể diện. Thẹn quá hóa giận, tu vi toàn thân lão tản ra, một lần nữa đuổi theo đối phương.

“Chưởng môn sư huynh mau cứu ta!” Bạch Tiểu Thuần kêu lớn, tốc độ chạy lại nhanh hơn. Vừa kêu, hắn vừa tránh khỏi sự truy đuổi của Chu trưởng lão. Thân thể hắn rất linh hoạt, lúc nhảy chỗ nọ, khi trốn chỗ kia như con lươn làm Chu trưởng lão không tài nào bắt được.

Thực tế thì nếu thi triển công pháp đặc thù của tu sĩ Trúc Cơ, Chu trưởng lão muốn bắt được Bạch Tiểu Thuần không phải là việc khó. Chỉ là lão muốn giáo huấn đối phương một phen, nếu thi triển những thần thông kia, nếu không nắm giữ lực đạo tốt, sợ là không giữ được cái mạng nhỏ của đối phương.

Mặc dù vậy, lão chưa từng động tới Bạch Tiểu Thuần mà hắn luôn làm ra bộ dạng thê thảm khiến lão tức giận. Tay phải bấm pháp quyết, hướng lên không trung chỉ một chỉ. Bầu trời kéo mây đen cuồn cuộn, sấm nổ vang lừng. Một đạo thiểm điện ầm ầm hiện ra, đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn lên. Hắn thấy đạo thiểm điện (sét) đánh xuống mang lực lượng kinh người thì khiếp hãi. Đạo thiểm điện khiến hắn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt. Đầu óc hắn trống rỗng, hai mắt đỏ hồng, hai tay đột nhiên bấm pháp quyết, hướng lên không chỉ một chỉ. Từ trên đỉnh đầu hắn tử khí biến ảo tiến thẳng về phía đạo thiểm điện.

Chu trưởng lão chấn động. Lão vốn chỉ muốn hù dọa đối phương, đạo thiểm điện ấy nhìn như muốn công kích Bạch Tiểu Thuần nhưng thực tế sẽ đánh vào một địa điểm bên cạnh đối phương mà thôi. Thế mà đổi phương phản kháng làm lão muốn thu hồi lực lượng mà không kịp.

Tử khí từ trên người Bạch Tiểu Thuần bay ra ca chạm cùng với đạo thiểm điện ở giữa không trung, mập mờ như có một cái đỉnh màu tím hiện ra va chạm cùng với thiểm điện. Tiếng nổ vang trời tạo thành chấn động lan ra bốn phương tám hướng. Tử vụ (màn sương màu tím) sụp đổ, đạo thiểm đinệ cũng ảm đạm, mặc dù tiếp tục đánh xuống nhưng lực đạo đã giảm mất phân nửa.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt. Hắn tiếp tục kêu gào thảm thiết, đồng thời không ngừng chạy thật nhanh.

“Sư huynh mau cứu ta! Sư tôn mau cứu ta! Lão nhân gia ở trên trời có linh thiêng mau cứu mạng ta!!!”

Chu trưởng lão chợt dừng lại, nhìn không trung lại nhìn Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt khiếp sợ. Đạo thiểm điện vừa rồi, dù lão đã rút đi phân nửa lực đạo thì lực lượng còn lại đủ đẻ đánh trọng thương một tu sĩ Ngưng Khí. Thế mà tên Bạch Tiểu Thuần này lại chỉ biến sắc, vẻ mặt tái nhợt, khí huyết có chút đảo lộn chứ không hề bị thương tổn gì.

“Cái đó là… Tử khí hóa đỉnh! Lúc trước Đỗ Lăng Phỉ và Hầu Vân Phi từng nói qua, Bạch Tiểu Thuần đã hiểu ra Tử khí hóa đỉnh. Uy lực nó tạo ra đã vượt quá năng lực của tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ bảy rồi. Quả nhiên, hắn có đủ lực lượng để chiến đấu với tu sĩ Ngưng Khí tầng thứ chín thật.”

Ánh mắt là ánh mắt của một người vừa nhìn thấy việc nằm ngoài dự đoán của mình xảy ra. Bạch Tiểu Thuần là một đệ tử thiên tài như thế, nỗi tức giận trong lòng lão đã vơi đi rất nhiều. Chỉ là hiện giờ, đối phương vẫn không ngừng gào thét tới chói tay khiến lão dở khóc dở cười. Vừa hừ lạnh một tiếng, lão lại tiếp tục đuổi theo.

“Dù có chuyện của chim Phượng hay không, tính cách tên Bạch Tiểu Thuần này vốn bất hảo, ta mượn cơ hội này để hù dọa, bắt hắn phải thu liễm một chút cũng tốt.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Ngưng Khí Tầng Tám

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Vốn là cả đám tu sĩ Trúc cơ trên ba ngọn núi còn đang cười ha hả nhìn Bạch Tiểu Thuần bị truy đuổi như vậy, bọn họ cũng thừa hiểu Chu trưởng lão chẳng qua chỉ hù dọa một chút mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lại dám đối kháng với tia chớp, cả đám chợt biến sắc mặt định lao ra cản lại, nhưng khi nhìn lại thì thấy Bạch Tiểu Thuần lại chẳng có chuyện gì cả.

Trong ánh mắt mọi người đều lóe lên tia sáng kì dị.

“Kẻ này không tầm thường!”

“Có thể còn sống trở về trong trận truy sát của gia tộc Lạc Trần, Bạch Tiểu Thuần hiển nhiên cũng có chỗ kinh người.”

“Là một hạt giống tốt, tuy là không so được với Thượng Quan Thiên Hữu, nhưng tính ra lại ngang ngửa với Lữ Thiên Lỗi, Chu Tâm Kỳ rồi!”

Trong lúc mọi người còn đang tán đồng với nhau, thì trên Chủng Đạo sơn, ánh mắt của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng sáng ngời. Một màn vừa rồi lão cũng tận mắt nhìn thấy tất cả, mà thực ra ngay khi Bạch Tiểu Thuần la lên thì lão đã dùng thần thức đảo qua một vòng rồi.

Biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần làm cho lão vô cùng kinh ngạc, tuy nhiên lão cũng định để xem cuối cùng thì tiềm lực của Bạch Tiểu Thuần đến bao nhiêu nên không có ý định ra tay ngăn cản lại. Lúc này lão khẽ gật đầu, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, cả người cũng nhoáng một cái mà xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần đang điên cuồng chạy trối chết.

“Chưởng môn thân sư huynh cứu mạng, Chu trưởng lão muốn giết ta. Cái mạng nhỏ của ta xém chút nữa phải ném đi rồi a!!!” Thoáng thấy Trịnh Viễn Đông, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tranh thủ chạy đến trốn ngay sau lưng, đưa ánh mắt đầy đáng thương mà nhìn lão.

Trịnh Viễn Đông vội ho khan lên một tiếng. Nhìn bộ dạng đáng thương của Bạch Tiểu Thuần như vậy, trong lòng lão cười khổ không thôi rồi ngẩng đầu lên. Lúc này Chu trưởng lão cũng đã đuổi đến, hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đó mới chắp tay bái kiến Trịnh Viễn Đông.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, dù sao cũng đều là lão hồ ly, ngay lập tức hiểu rõ tâm tư của đối phương. Chuyện chim Phượng là chuyện nhỏ, làm cho Bạch Tiểu Thuần trong tông môn này có thêm một người để sợ hãi kiêng kị mới là chuyện lớn.

Bằng không mà nói, chỉ có một mình Lý Thanh Hậu, trùng hợp vào lúc y đi ra ngoài thì quả thật trong tông môn này không có ai khuất phục được Bạch Tiểu Thuần đấy. Dù sao thì hắn có đại công lao trên người, là Quang vinh đệ tử, lại còn là sư đệ của Chưởng môn.

Cho dù là Chưởng môn Trịnh Viễn Đông đến giáo huấn, có quá mức một chút, không chừng Bạch Tiểu Thuần lại chạy đến trước bức họa khóc lóc kể khổ.

“Thỉnh Chưởng môn không cần phải quản tới việc này, xin giao lại Bạch Tiểu Thuần cho ta!” Chu trưởng lão nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, vẻ hung tàn hiện ra trên mặt, nghiến răng cười lạnh một cái.

“Chim của ngươi…” Da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, đang định giải thích.

Chu trưởng lão vừa nghe được ba tiếng kia thì da mặt cũng chợt đen lại, Bạch Tiểu Thuần vội nín thinh lại mà ủy khuất nhìn qua Trịnh Viễn Đông.

“Sư huynh, ta vì tông môn mà đổ máu, ta vì tông môn mà lập được đại công…”

Da mặt Trịnh Viễn Đông chợt co rúm lại, vội ho khan lên một tiếng.

“Chu trưởng lão, việc này đến đây coi như xong đi. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần có chút không tốt, nhưng dù sao bản tính của lương thiện. Như vậy đi, nếu như lần sau hắn còn gây thêm chuyện gì nữa, lão phu tuyệt đối sẽ không ngăn cản mà nhất định sẽ xử lý, thế nào?”

Chu trưởng lão cũng cố làm ra một bộ dạng không cam lòng mà gật nhẹ đầu, sau đó cáo từ mà rời đi. Trước khi đi còn hung hăng trừng mắt nhìm Bạch Tiểu Thuần một cái.

Bạch Tiểu Thuần thở dài một hơi, đứng dậy nhưng trên mặt lại hiện lên chút nghi hoặc. Hắn vốn thông minh, chẳng qua lúc nãy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, bây giờ thì coi như hắn cũng đã kịp phản ứng lại, cảm thấy dường như có chút không đúng lắm…chẳng qua lại không dám khẳng định mà nhìn về phía Chưởng môn. Lúc này thì Chưởng môn cũng nhàn nhạt nói tiếp.

“Mấy con chim Phượng kia, chính là do đạo lữ của Chu trưởng lão nuôi dưỡng đấy. Trong một trận chiến dịch, vì cứu lão mà vị đạo lữ kia đã vẫn lạc, còn Chu trưởng lão thì cửu tử nhất sinh, vừa chịu nỗi đau mất đi người yêu mà tâm thần bị thương tổn, thần trí đôi khi có chút điên cuồng.

Ngoại nhân chỉ nhìn thấy lão si mê thảo mộc mà không biết nếu như lão không si mê, sẽ không thể nào áp chế được sát tâm điên cuồng nổi lên, chỉ đành mượn nhờ si mà trì hoãn lại tổn thương tâm thần kia.

Vì vậy ngươi không nên đi trêu chọc lão, một khi lão đã nổi điên ta e khó mà cứu ngươi kịp lúc được.” Nói tới đây Trịnh Viễn Đông bèn nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong mấy chuyện này, cũng cảm thấy Chu trưởng lão kia có chút đáng thương, nhưng sau đó lại cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, tranh thủ gật đầu mà ủy khuất đáp lời.

“Thật sự ta không có hạ dược, là chim của lão…Chim lão nuôi vu khống ta.”

“Mọi chuyện đều có nhân quả, bất kể thế nào thì nếu nguyên do từ người thì cũng đừng nên tìm hiểu chân tướng mọi chuyện làm gì.” Trịnh Viễn Đông vỗ vỗ lấy vai Bạch Tiểu Thuần rồi quay người thản nhiên rời đi.

Bạch Tiểu Thuần than thở, cảm giác bản thân cũng quá xui xẻo đi, thầm nghĩ sau này nếu gặp Chu trưởng lão đành phải vòng tránh đi là được. Lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đi về Hương Vân Sơn, tranh thủ chạy về tiểu viện đóng cửa không ra ngoài nữa.

Về phần con chim dám vu khống cho bản thân, hắn suy nghĩ một chút, lại lo lắng kích thích Chu trưởng lão nên đành nghiến răng bỏ qua ý tưởng trả thù.

“Nam nhân tốt ai lại đi đấu với chim chứ!” Bạch Tiểu Thuần tự an ủi mình rồi ngồi trong căn nhà gỗ. Sau đó hắn lấy mười viên Tử Khí thăng Linh đan vừa luyện chế ra, rồi nghĩ lại lúc ban ngày khi Chu trưởng lão ra tay, ánh mắt đầy hâm mộ.

“Tu sĩ Trúc cơ thật lợi hại, thiếu chút nữa đánh ta tới hộc máu, cũng may mà ta có Bất Tử Bì.” Bạch Tiểu Thuần có chút cảm khái nói. Rồi nhìn nhìn những viên Tử Khí Thăng Linh đan này, lại nhìn ngó kiểm tra xung quanh một chút, sau khi chắc chắn an toàn rồi hắn bèn lấy nồi Quy Văn ra bắt đầu luyện linh.

Rất nhanh, hắn đã đem toàn bộ đan dược luyện linh ba lượt. Nhìn những đường ngân văn mờ mờ trên viên đan dược, Bạch Tiểu Thuần chợt thở dài.

“Nếu như có tứ sắc hỏa thì tốt rồi.” Hắn cũng từng âm thầm tìm hiểu về tài liệu Tứ sắc hỏa nên cũng biết trong tông môn không phải là không có, nhưng rất hiếm, hơn nữa cũng cần có điểm cống hiến rất nhiều. Dù sao thì cũng có một số ít trường hợp luyện dược cần phải hành hỏa theo một số phương pháp đặc thù, nên Tứ sắc hỏa cũng cực kì không tầm thường.

Về phần phường thị dưới núi ngày thường cũng không có khả năng bán ra. May ra thì trong đấu giá hội được tổ chức hàng năm, mới ngẫu nhiên xuất hiện tài liệu Tứ sắc hỏa, nhưng cũng rất ít gặp.

“Linh Vĩ cũng không còn nhiều rồi.” Bạch Tiểu Thuần kiểm tra đám tài liệu Linh Vĩ một chút, sau đó bắt đầu nuốt một viên Tử khí Thăng Linh đan vào rồi bắt đầu tu hành.

Ngày lại ngày trôi qua, mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần đều tu hành, từng viên Tử Khí Thăng Linh đan cũng lần lượt bị hắn nuốt vào, tu vi của hắn cũng nhanh chóng tăng lên cao. Ngay khi đan dược vừa hết, vào đêm khuya này, tầng mây phủ dày đặc trên bầu trời che lấp cả ánh trăng sáng, trong căn nhà gỗ, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện từng tiếng nổ vang mạnh mẽ, thanh âm này không truyền ra ngoài nhưng lại vang khắp toàn cơ thể hắn.

Toàn thân hắn chấn động, nguồn linh lực trong chớp mắt này cũng hội tụ tại vô số điểm bên trong cơ thể tạo thành một con sông lớn, như một con rồng chạy khắp toàn thân, oanh mở vô số kinh mạch trong người hắn.

Khi một vòng lưu chuyển tuần hoàn nguyên vẹn được chấm dứt, linh lực trong cơ thể hắn cũng bành trướng lên nhiều hơn hắn so với lúc trước. Từng đợt chất bẩn trong cơ thể hắn cũng tràn ra từ các lỗ chân lông, rồi một cảm giác nhẹ nhàng khiến cho cả người hắn đầy sảng khoái xuất hiện. Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động, hai mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt sáng ngời như một đốm sáng chói lọi đầy bắt mắt trong đêm tối.

“Ngưng khí tầng tám!” Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, đứng giữa sân mà vươn duỗi người. Hắn gia nhập Linh Khê Tông đã được mấy năm, thân thể rắn chắc hơn không ít, có điều tóc hắn lại không dài ra nhiều, điều này cũng khiến hắn có chút buồn bực.

Chẳng qua lần này vẻ ngoài của hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn gầy gò nhỏ nhắn, có chút trắng trẻo.

“Ngưng Khí tầng tám rồ thì sau này ta ngự vật cũng mạnh hơn rất nhiều rồi.” Tay phải Bạch Tiểu Thuần đưa lên điểm một chỉ vào tảng đá lớn phía xa, hòn đá này trong nháy mắt đã bay lên, rồi dựa vào tâm niệm của Bạch Tiểu Thuần, lúc nhanh lúc chậm, rất nhanh mà chuyển hóa qua lại giữa Cử trọng Nhược khinh và Cử khinh Nhược trọng.

“Bất quá thứ mà ta cảm thấy hứng thú nhất đấy, là trong trận chiến với Trần Hằng lúc trước, vô tình triển khai đươc…Ngự nhân đại pháp!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng ngời, đáng tiếc là dù thành công triển khai được một lần nhưng dù sao người và vật cũng khác nhau nên mãi mà hắn vẫn không nắm được mấu chốt việc này. Hồi lâu sau, hắn bèn đem chuyện này để lại trong lòng.

“Trong Tử Khí Ngự Đỉnh công pháp từng nói, nếu như tu tới tầng tám, có thể ngưng tụ ra được trung phẩm Tử khí hóa đỉnh với uy lực lớn hơn rất nhiều.” Bạch Tiểu Thuần đứng trong sân, trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đưa hai tay bấm niệm pháp quyết chỉ về phía trước.

Trong nháy mắt, một đoàn Tử khí nhè nhẹ xuất hiện, sau hai hơi thở thì đã ngưng tụ thành một cái Tử đỉnh trước mặt hắn.

Thời gian ngưng tụ ra đỉnh nhanh gấp đôi so với trước.

Hơn nữa đại đỉnh này không giống lúc trước kia, không còn mờ ảo mà đã rõ ràng, thậm chí những phù văn bên trên bề mặt đỉnh cũng hiện ra rất rõ ràng.

Một uy áp kinh người từ đại đỉnh tản ra xung quang, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra một tia sáng kì lạ. Bản thân hắn cũng cảm thấy đỉnh này rất bất phàm.

“Uy lực so với lúc trước cũng tăng lên rất nhiều!”

Lúc này Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận tu vi trong cơ thể một thoáng, nếu như lúc trước hắn phóng thích ra một lần Tử khí hóa đỉnh, linh lực trong cơ thể cũng tiêu hao đi mất một nửa, phải cần một khoảng thời gian nữa mới có thể tiếp tục thi triển lại.

Nhưng trước mắt, hắn phát hiện linh khí trong cơ thể mình vẫn còn hơn bảy thành.

“Có thể thi triển ra ba lần!” Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ. Sau khi Tử đỉnh tiêu tán bèn lấy ra Kim Ô kiếm hóa thành kim quang bay ra Hương Vân sơn, đến bên ngoài sơn môn.

Ra đến khu rừng rậm bên ngoài thì trên bầu trời cũng chợt có từng tiếng sấm sét trầm đục truyền ra, mưa to cũng có dấu hiệu kéo đến. Bạch Tiểu Thuần nhìn cảnh sắc bầu trời biến hóa nhanh chóng như vậy cảm thấy có chút nguy hiểm, vì vậy bèn tranh thủ đứng giữa không trung bấm niệm pháp quyết. Tử đỉnh lại xuất hiện sau đó hắn điểm một chỉ xuống một núi đá cách đó không xa, Tử đình vù vù lao đi, rồi hung hăng đập xuống.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, mặt đất chấn động mạnh, vô số chim muông giật mình dáo dác, mặt đất lúc này xuất hiện một cái hố sâu, bên rìa hố còn có nhiều khe nứt đan xen lan tràn ra tới chu vi khoảng mười trượng.

“Mạnh như vậy!!” Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Hắn suy tính một chút, với bản thân Bất tử Ngân bì cùng với Tử khí hóa đỉnh hiện giờ, nếu như cùng Trần Hằng giao chiến, đoán chừng hắn cũng không mất nhiều công sức mà có thể trực tiếp giết chết gã.

“Thôi bỏ qua đi…” Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút. Cảm thấy mấy chuyện vượt cấp chém giết như vậy quả thật rất không an toàn, hắn thật sự không muốn tiếp tục làm như vậy. Dù sao trước kia đã từng liều mạng một lần, mạng nhỏ thiếu chút nữa là bị mất đi, cho nên hắn cảm thấy địch nhân của mình vẫn nên nằm trong khoảng từ Ngưng khí tầng bảy trở xuống là ổn thỏa nhất.

“Bạch Tiểu Thuần ta chỉ trong nháy mắt, cường địch từ Ngưng khí tầng một đến Ngưng khí tầng bảy, tan thành mây khói.” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ hất ống tay áo nhỏ lên, thầm có chút tiếc nuối không có bờ tường rào, chỉ đành đứng tạm trên Kim Ô kiếm, hất cằm lên nhìn mây đen đầy trời. Bày ra một bộ dạng cao thủ tịch mịch, hắn giữ nguyên tư thế đó mà quay người điều khiển Kim Ô kiếm bay về tông môn.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên…bên trong tầng mây có vô số tia chớp bị Kim Ô kiếm trong không trung hấp dẫn tới, hóa thành từng mảnh hẹp dài như những con ngân xà trong nháy mắt lao thẳng tới Bạch Tiểu Thuần…

Bạch Tiểu Thuần lập tức trợn trừng mắt.

Không bao lâu, xa xa truyền đến từng tiếng sấm chớp, xen lẫn là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đấu Giá Hội

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần khập khiễng lê lết về tới Hương Vân sơn, tóc tai rối bù, trên mặt còn vài chỗ cháy đen, lòng còn mang đầy sợ hãi mà lết vào tiểu viện. Đồng thời, trong đầu của hắn còn nghĩ tới vô số tia chớp đuổi theo lúc nãy mà run rẩy trong lòng, lập tức phát thệ nhất định không bao giờ ngự kiếm phi hành trong ngày mưa dông nữa.

Rõ ràng đây không phải là phi hành cái gì cả, mà là chơi đùa với tính mạng!

Trong gian nhà gỗ, Bạch Tiểu Thuần không ngừng lầm bầm xỉ vả mình không ngớt, mãi một lúc sau tâm thần mới bình tĩnh lại rồi khoanh chân ngồi trên giường. Nhìn mưa gió lướt qua cửa sổ, tu vi trong cơ thể hắn cũng bắt đầu lưu chuyển một vòng toàn thân.

“Linh dược cấp hai, thích hợp cho Ngưng khí tầng tám trở xuống, nếu còn muốn tu vi tăng lên thì chỉ còn cách luyện chế ra linh dược cấp ba” Bạch Tiểu Thuần đưa tay chống cằm đầy trầm ngâm.

“Linh dược cấp ba có độ khó rất cao nên cần phải luyện chế linh dược cấp hai thuần thục mới có thể ổn thỏa chuyện luyện chế được. Bằng không mà nói, căn cơ bất ổn, khả năng thành công cũng không cao.” Bạch Tiểu Thuần mở túi trữ vật ra nhìn chút tích cóp của bản thân rồi thở dài. Trước kia hắn dựa vào thân phận Quang vinh đệ tử mà thu được không ít lễ vật.

Chẳng qua mấy ngày luyện dược vừa rồi lại hao phí một cách kinh khủng. Cho dù hắn có thói quen rất tiết kiệm nhưng tích góp trước đây cũng đã giảm đi rất nhiều.

“Cứ như vậy không được rồi, vậy thì đến khi nào mới hoàn thành được chứ.” Bạch Tiểu Thuần cúi đầu suy nghĩ đầy trầm tư.

“Tính ra bây giờ ta cũng đã là Dược đồ rất lợi hại rồi, ta có thể bán đan dược bản thân mình luyện ra được nha.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây bèn lập tức hưng phấn. Đợi đến sáng sớm mai, khi trời tạnh mưa thì hắn cũng lập tức rời tiểu viện mà đi tìm hiểu phường thị dưới chân núi một vòng. Sau khi biết được giá cả đan dược rồi, hắn bèn mua một lượng lớn thảo dược, thậm chí còn lấy điểm cống hiến trong tông môn để đổi thêm.

Rồi hắn trở về Luyện Dược Các, bắt đầu luyện dược.

Dù cho giá cả đan dược cấp hai cao hơn nhiều nhưng hắn vẫn không có ý định luyện chế loại đan dược này, bởi vì tiêu hao trong quá trình luyện chế không nhỏ, mà hắn cũng thừa biết thói quen bản thân mỗi khi luyện dược tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Cho nên hắn chỉ chủ yếu lựa chọn luyện đan dược cấp một mà hắn thuần thục nhất. Sau mấy ngày hắn đã luyện ra được ba loại đan dược với hơn tám chín viên mỗi loại, còn thêm hai cây linh hương nữa, rồi mới đi xuống phường thị dưới núi.

Quy mô của phường thị ở bờ Nam Linh Khê Tông không tính là lớn. Ngoại trừ một số gian hàng do trưởng bối tông môn và một số ít đệ tử nội môn có thực lực mở ra, thì phần lớn những gian hàng còn lại do các gia tông tu chân ở Đông Lâm Châu chưởng quản.

Nơi này cũng giống như một cái trấn nhỏ, nhưng vì đệ tử ngoại môn ba ngọn núi bờ Nam Linh Khê Tông thường xuyên ra vào nên chỗ này tương đối náo nhiệt. Bạch Tiểu Thuần đã tới nơi này nhiều lần, cũng đã quen thuộc mà tiêu sái đi khắp phường thị. Sau đó hắn bước vào trong

một cửa tiệm bán thuốc, vội ho lên một tiếng, tiểu nhị trong tiệm bán thuốc nhanh chóng tiến tới.

“Gọi chưởng quầy của các ngươi tới đây, ngoại trừ mua thảo dược thì ta còn bán ra một ít đan dược nữa.” Bạch Tiểu Thuần ngồi trên ghế, cười tủm tỉm.

Không lâu sau thì có một nam tử trung niên mặc trường bào tím bước nhanh tới, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lộ ra một bộ dáng đầy tươi cười.

“Bạch đạo hữu, tại hạ là Tôn Trần, sớm đã được nghe rất nhiều sự tích huy hoàng của Bạch đạo hữu. Lúc nãy vì lo mình quấy rầy đạo hữu nên không chủ động đến tiếp, chớ trách chớ trách." Nam tử trung niên này tươi cười đầy chân thành, ngồi cạnh Bạch Tiểu Thuần, chắp tay nói. Đối với Bạch Tiểu Thuần nơi đây, gã không dám đắc tội tới, dù sao địa vị của đối phương trong tông môn rất cao, nhất là cái thân phận Quang vinh đệ tử kia khiến cho cả gia tộc hắn cũng đều muốn bợ đỡ nịnh nọt cho dù Chưởng môn có ra cái ước hẹn trăm năm sau kia.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cùng nam tử trung niên này nói chuyện khách sáo một phen mới lấy ra ba bình đan dược cùng với hai nén nhang kia ra đặt lên trên bàn.

“Tôn đạo hữu xem xét rồi ra giá đi.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên.

Tôn Trần mỉm cười đón lấy đan dược này, sau khi xem xét từng thứ một thì thần sắc gã cũng lộ ra một vẻ ngạc nhiên. Tuy những đan dược cấp một này chỉ là hạ phẩm, tạp chất chiếm tới tám phần mốt, tám phần hai nhưng đã gần tới trung phẩm, không như những đan dược hạ phẩm mà bọn họ hay thu mua được, tạp chất bên trong thường là tám phần bốn, tám phần năm.

“Bạch huynh Dược đạo tinh xảo, toàn bộ thứ này Tôn gia ta đều mua, Như vậy đi, định giá là một trăm hai mươi Linh Thạch, như thế nào?" Tôn Trần ngẩng đầu nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, hai mắt sáng ngời.

Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hỉ, một viên Linh dược tương đương với bốn khối Linh thạch, mức giá này coi như là cao nhất cho các loại đan dược cấp một rồi.

Mà thực ra, phí tổn để luyện chế một viên Linh dược này cũng chỉ khoảng một khối rưỡi linh thạch mà thôi.

Mang theo tâm tình vui sướng, Bạch Tiểu Thuần lại tiếp tục kết giao với Tôn Trần một phen, Tôn Trần cũng cố tình lấy lòng nên hai người trò chuyện cũng thật vui vẻ. Đến cuối cùng còn ước định, đan dược sau này đưa tới, Bạch Tiểu Thuần cũng không cần lấy Linh thạch nữa mà toàn bộ quy đổi thành thảo dược cùng cấp, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Thời gian mấy tháng cũng nhanh chóng trôi đi, Bạch Tiểu Thuần ngoại trừ đem bán Linh dược cấp một luyện chế ra đổi lấy phần lớn dược thảo, còn đang không ngừng luyện chế các loại Linh dược cấp hai.

Càng ngày hắn luyện chế càng thêm thuần thục Linh dược cấp hai.

Đồng thời mối quan hệ hợp tác với tiệm bán thuốc Tôn gia ngày càng được củng cố. Hầu như toàn bộ đan dược của hắn đều được tiệm thuốc này thu mua. Hôm nay cũng như mọi khi, Bạch Tiểu Thuần lại đến cửa tiệm Tôn gia bán đan dược, sau khi xuất ra vài bình đan dược đổi lấy thảo dược xong xuôi, trong lúc chuyện phiếm với Tôn Trần, gã bèn cảm khái nói vài câu.

“Bạch huynh, với tạo nghệ luyện dược của ngươi sao không luyện thêm một ít đan dược cấp hai đi. Ba tháng sau có Bách gia đấu giá hội mấy năm mới tổ chức một lần, nếu Bạch huynh có thể luyện chế ra Linh dược cấp hai kịp lúc thì Tôn mỗ sẽ an bài người đấu giá hộ ngươi, giá cả đảm bảo cao hơn không ít.” Tôn Trần nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, tiếp xúc mấy tháng này, gã phát hiện tính cách Bạch Tiểu Thuần phi thường cởi mở, lại khéo đưa đẩy nên kết giao với nhau rất thoải mái, vì vậy bèn đề nghị.

Bạch Tiểu Thuần cũng có nghe nói về Bách gia đấu gia hội, là do một trăm gia tộc tu chân trong Đông Lâm Châu này liên hợp mà tổ chức ra hội đấu giá. Tổ chức lần lượt tại ba địa phương, mở đầu tại phường thị bờ Bắc, sau đó đến phường thị bờ Nam và cuối cùng là tại Đông Lâm thành nơi tập trung tu sĩ nhiều nhất Đông Lâm Châu này.

Trong mấy năm Bạch Tiểu Thuần ở Linh Khê Tông, đấu giá này cũng tổ chức một lần nhưng lúc đó hắn mới trở thành đệ tử ngoại môn, còn đang lén lút ăn vụng Linh Vĩ kê mà không có chút hứng thú với đấu giá hội.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút động tâm bèn hỏi thăm một chút về thời gian đấu giá hội tổ chức tại bờ Nam này, sau đó mới cáo từ Tôn Trần trở về Luyện Dược Các. Sau đó hắn khoanh chân ngồi suy nghĩ, rồi cũng đưa ra quyết định.

“Tôn Trần nói cũng có lý. Cùng hắn buôn bán nhỏ lẻ kia, thì chi bằng nhân cơ hội này bán lấy giá cả cao cao một chút, có thể đổi được vài loại thảo mộc trân quý hơn a.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ vậy, trong đầu cũng hiện lên vài loại Linh dược cấp hai, nhưng cuối cùng hắn lựa chọn…loại đan dược hắn thuần thục nhất, Tử Khí thăng Linh đan.

Ngay khi đã hạ quyết tâm, Bạch Tiểu Thuần bèn bế quan trong Luyện Dược Các luyện chế Tử Khí Thăng Linh đan. Thời gian bất giác cũng nhanh chóng trôi qua được hai tháng, Bạch Tiểu Thuần hao phí mất bảy tám phần thảo mộc đổi được mới luyện chế ra được ba bình Tử Khí thăng Linh đan, mỗi bình mười viên đan dược.

Hơn nữa trong đó còn có một viên tuy có kích thước tương tự, nhưng lại không cùng màu tím nhạt như những viên đan dược kia, lại mang màu tím đậm, dược hương không tản ra nồng đậm mà như nội liễm vào bên trong.

Lúc luyện chế ra viên đan dược này, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rất rõ Đan lô chấn động khác hẳn bình thường, thậm chí địa hỏa cũng bùng lên mãnh liệt hơn hẳn.

Lúc này nhìn lại viên đan dược màu tím đậm trong tay, ánh mắt hắn đầy đắc ý và kích động.

“Trung phẩm!! Bạch Tiểu Thuần ta cuối cùng cũng đã luyện chế được một viên Trung phẩm Linh dược rồi a!!!”

“Trung phẩm linh dược, trong đấu giá hội tuy cũng được chú ý nhưng khó đạt được hiệu quả oanh động, tính ra còn thua kém một chút…Dù sao đấu giá hội này mấy năm tổ chức một lần, kì trân dị bảo cũng không thiếu.” Bạch Tiểu Thuần suy tư chốc lát, rồi cắn răng lấy nồi Quy văn ra bắt đầu luyện linh.

Sau ba lượt, ánh sáng bạc lóe lên, Linh dược không còn là trung phẩm nữa mà đã đột phá lên phẩm chất cao cấp, trở thành…ưu phẩm!

Loại ưu phẩm này đã đủ khiến người người kinh động, tạp chất chỉ còn hơn một thành mà thôi.

Nhìn viên Tử Khí thăng Linh đan ưu phẩm trong tay, thần sắc Bạch Tiểu Thuần đầy thỏa mãn. Đan dược này gần như trở thành màu đen, mặc dù ba đạo linh văn trên viên đan còn ảm đạm nhưng nhìn qua vẫn thấy rõ ràng, người khác nhìn thoáng qua cũng đã thấy đan dược này phim phàm.

Nhìn đan dược, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cảm giác mình lại tìm ra được một phương thức khác khiến cho danh truyền khắp thiên hạ, bèn đắc ý cười ha ha. Sau đó mới lấy ra một con dao nhỏ khắc xuống viên đan dược này một cái…ấn kí tiểu Ô Quy đẹp mắt.

“Quy gia tái xuất giang hồ!” Bạch Tiểu Thuần phấn chấn đứng dậy, ánh mắt đầy mong chờ.

Bạch Tiểu Thuần bèn cầm theo đan dược đi xuống núi. Sau một lúc lâu thì hắn trở về, tinh thần đầy phấn chấn, vẻ mặt đầy đắc ý, trong đầu hắn nhớ lại hình ảnh giật mình của Tôn Trần khi nhìn thấy bản thân lấy ra ba bình Tử Khí Thăng Linh đan. Còn thêm hình ảnh cắm đối phương

gần rơi xuống đất khi nhìn thấy viên Linh dược ưu phẩm được luyện linh ba lần kia, dáng vẻ đầy rung động đến trợn mắt há hốc mồm.

“Chờ đến trận đấu giá tháng sau a.” Bạch Tiểu Thuần nhìn khối Ngọc bài trong tay, đây chính là ngọc bài tư cách tham dự đấu giá hội. Có vật này mới có thể tham gia vào đấu giá hội đấy.

Trong mấy ngày nay, đấu giá hội cũng dần trở thành chủ đề được mọi người bàn tán nhiều nhất trong tông môn. Mà bản thân tất cả các đệ tử ba ngọn núi bờ Nam này cũng đã âm thầm chuẩn bị đấu giá riêng phần mình với ý định định chờ thời vận trong cuộc đấu giá. Vì vậy mà phường thị dưới chân núi cũng trở nên kém náo nhiệt đi nhiều.

“Ta nghe tộc huynh trong gia tộc ở bờ Bắc có nói qua, trong đấu giá hội tổ chức bên bờ Bắc còn xuất hiện Hoàng Tuyền hỏa! Đây chính là vật trong truyền thuyết đấy a, cho dù chỉ là một ngọn lửa nhưng chính là dị bảo đấy, sau cùng được một vị đệ tử bỏ ra một số tiền lớn mua đi.”

“Đấu giá hội do trăm gia tộc tu chân tổ chức lần này có không ít kì trân dị bảo. Mà đan dược lại càng là kinh người, dù sao thì cũng sắp bắt đầu đến trận chiến thiên kiêu ngoại môn hai bờ Nam Bắc nửa giáp được tổ chức một lần rồi.”

“Đúng là nguyên nhân này a. Trận chiến thiên kiêu ngoại môn hai bờ Nam Bắc là một việc trọng đại của tông môn ta. Đáng hận là bao nhiêu năm rồi mà thứ hạng trong mười hạng đầu của bờ Nam ta vẫn cứ không bằng bờ Bắc! Không biết mười hạng đầu được lựa chọn ra của bờ Nam ta lần này có thể rửa sạch được hổ thẹn những lần trước hay không!”

Một tháng sau, chuyện tình có liên quan tới Đấu giá hội càng được chúng đệ tử thảo luận rầm rộ trong tông môn. Bạch Tiểu Thuần cũng nghe được không ít tin tức, nhất là trận chiến của thiên kiêu ngoại môn hai bờ Nam Bắc, có điều tuy nghe thấy nhưng hắn lại không hề lưu tâm đến.

Một tháng trôi qua, sáng sớm này khi Bạch Tiểu Thuần còn đang tĩnh tọa thì đột nhiên mở hai mắt ra, tay phải vỗ túi trữ vật, trong tay xuất hiện miếng ngọc giản đang lóe sáng.

“Đấu giá hội chuẩn bị bắt đầu.” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy mong chờ. Nhanh chóng chạy ra khỏi tiểu viện rồi xuống dưới núi. Trên đường đi, hắn nhìn thấy rất nhiều thân ảnh đệ tử ngoại môn cũng đang đi xuống, rồi nhìn thấy từng đạo cầu vồng gào thét bay qua.

Lúc đó Bạch Tiểu Thuần mới vỗ trán một cái, mới nhớ ra là mình cũng có thể phi hành bèn tranh thủ bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ, Kim Ô kiếm xuất hiện. Hắn bèn đạo lên Kim Ô, hóa thành một đạo kim quang phóng lên trời, nhanh chóng mất hút.

Rất nhanh, hắn đã đến phường thị, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước vào phòng đấu giá.

Phòng đấu giá rất lớn, chỉ riêng đại sảnh đã có gần một ngàn chỗ ngồi, phía sau còn thêm một khu vực khá lớn nữa không sắp xếp chỗ ngồi nhưng người người tấp nập nhộn nhịp. Mà về phần Bạch Tiểu Thuần, vừa mới bước vào thì hắn đã được Tôn Trần đợi sẵn nơi đó đón tiếp, sau khi đi vào một lối khác tiến vào lầu hai, vào một gian phòng riêng biệt thì Tôn Trần mới cáo lui.

Gian phòng này không lớn nhìn thẳng vào trung tâm phòng đấu giá, còn có ban công ở phía trước, bên dưới là phòng đấu giá. Ở chỗ này có thể nhìn thấy rõ ràng vật phẩm trên bàn đấu giá.

Tình cảnh náo nhiệt như vậy là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, lúc này hắn cũng không giống như những tu sĩ Trúc cơ không muốn lộ diện trong những gian phòng khác, mà còn cố tình thò nửa người ra khỏi ban công. Rồi như sợ không ai nhận ra mình, hắn còn không ngừng ho khan.

Dần dần, trong đám người phía dưới cũng có một số người nhận ra Bạch Tiểu Thuần, thần sắc mỗi người đầy cổ quái rồi cũng nhao nhao

thu ánh mắt lại.

Chẳng qua nơi này có quá nhiều người, dẫu Bạch Tiểu Thuần có tiếp tục ho khan hoài đi nữa thì thanh âm cũng không truyền đi xa được. Nhưng hắn cũng có thể nhìn thấy Hầu Tiểu Muội ở phía xa, còn thấy đám người Chu Tâm Kỳ, nhưng khoảng cách xa như vậy nên mấy người này cũng không chú ý tới chỗ hắn được.

Bạch Tiểu Thuần kêu gọi cả buổi, cuối cùng đành phiền muộn mà mất đi hứng thú. Dù sao thì thò nửa người ra ngoài lâu như vậy cũng rất mệt mỏi…hơn nữa hắn còn lo lắng vạn nhất không cẩn thận té xuống dưới…Sợ là không đến ngày hôm sau thì toàn bộ người bờ Nam này đều biết chuyện rồi a.

Người tới đây càng ngày càng nhiều, khoảng nửa canh giờ sau thì một tiếng chuông trong trẻo ngân lên. Bốn phía xung quanh cũng yên tĩnh lại, toàn bộ ánh mắt trong chớp mắt đều tập trung nhìn về đài đấu giá trước mặt.

Một nam tử trung niên mặt áo bào xanh mỉm cười bước ra, đứng đó chắp tay hướng về mọi người bốn phía xung quanh chào.

"Tại hạ Tiền Tụng, hắn là có rất nhiều đạo hữu nơi này nhận ra Tiền mỗ. Đấu giá hội lần này, Tiền mỗ sẽ chủ trì, quy củ vẫn như trước, người nào trả giá cao thì được.” Lời nói của y rất đơn giản, sau khi nói xong liền vung tay phải lên, trên đài đấu giá đột nhiên hiện ra một cánh cổng ánh sáng.

Một nữ tử trẻ tuổi bước ra, trên tay bưng một cái khay, bên trên có rất nhiều khối sắt sắp xếp loạn xạ không theo quy tắc tạo thành một khối lớn.

Rồi hào quang chợt lóe lên phát tán ra ánh sáng năm màu rực rỡ, ánh mắt của mấy ngàn người phía dưới cũng sáng ngời, còn lộ ra đầy kinh hỉ.

Bạch Tiểu Thuần cũng cẩn thận nhìn nhìn, không nhận ra được đây là vật gì, nhưng nhìn thấy vẻ kinh hỉ trên gương mặt những người khác thì hắn đoán đây hẳn là một kiện vật phẩm khó lường nào đó.

“Kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất, Kim Tinh thiết, thấp nhất là ba trăm Linh thạch, mỗi lần ra giá không ít hơn năm mươi Linh thạch!” Tiền Tụng nói rất bình thường, nhưng khí tức tu vi Trúc Cơ tràn ra đã đẩy thanh âm của y vang khắp cả phòng đấu giá.

“Ba trăm năm mươi Linh thạch!” Rất nhanh đã có người ra giá.

“Bốn trăm!” Ngay sau đó, lập tức có người đấu giá tiếp, rồi giá cả nhanh chóng tăng nhanh tới bảy trăm Linh thạch, được một vị đệ tử Tử Đỉnh sơn mua đi.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, hắn nhìn cái khối sắt kia mà nghĩ mãi cũng không hiểu vật ấy vì sao lại lên tới bảy trăm Linh thạch.Đồng thời hắn cũng phát hiện, trong đấu giá phòng còn có trận pháp khiến cho âm thanh người ra giá được khuếch đại lên không ít.

“Một khối sắt nát vụn mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần có chút mệt mỏi mà ngồi bên cạnh theo dõi.

Nhưng rất nhanh, từng kiện, từng kiện vật phẩm đấu giá lần lượt được mua đi. Còn có một khối sừng rồng Lục sắc như bị thiên lôi đánh qua, dường như còn có thể thấy được một chút tia điện hình cung yếu ớt lóe lên, được mua với giá tám nghìn Linh thạch khiến Bạch Tiểu Thuần phải cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Khi đấu giá được tiến hành hơn nửa canh giờ, thì thanh âm của Tiền Tụng lại vang lên.

“Đấu giá lần này, là một lọ Linh dược cấp hai, Tử Khí Thăng Linh Đan, tổng cộng mười hạt, phẩm chất gần đến trung phẩm, tạp chất được khống chế trong khoảng tám thành mốt. Giá thấp nhất là một trăm Linh thạch, mỗi lần ra giá không ít hơn mười viên.”

Nghe đến đây, tinh thần Bạch Tiểu Thuần cũng đầy phấn chấn, tranh thủ nhìn ngó qua một lượt, trong lòng cũng có chút lo được lo mất, còn hận tất cả mọi người không thể ra giá.

Nhưng không biết vì sao mà không khí bên trong có chút lạnh nhạt, trong lòng Bạch Tiểu Thuần giật thót một cái, đợi một lúc lâu sau mới có người ra giá.

"Một trăm mười Linh Thạch." Người ra giá lần này là một đệ tử ngoại môn, lần này cũng chính là toàn bộ tích góp của gã, nói xong cũng đầy hồi hộp mà nhìn mọi người xung quanh.

Bạch Tiểu Thuần thì lại càng thêm khẩn trương, thành phẩm của lọ Tử Khí Thăng Linh Đan, chừng năm mươi Linh Thạch, nếu đem bán ở phường thị cũng có thể bán được khoảng chừng một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi Linh thạch.

Lúc này vẻ mặt hắn buồn như đưa đám, có chút há hốc mồn đầy ngốc trệ.

Cũng may ngay khi Tiền Tụng chuẩn bị chốt giá thì lại có thêm người nâng giá, cuối cùng sau vài lần nâng lẻ tẻ vụn vặt cũng được một trăm tám mươi linh thạch.

"Một trăm tám mươi Linh Thạch cũng không tệ rồi, so với tại phường thị nhiều hơn hai mươi Linh thạch a." Bạch Tiểu Thuần lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lau đi mồ hôi trán rồi tự an ủi mình. Thực ra giá tiền này là không thấp, nhưng so sánh tương đối với những vật phẩm trân quý lúc nãy thì lại quá chênh lệch đi.

Bình linh dược thứ hai của Bạch Tiểu Thuần cũng được bán đi, giá cả cũng cao hơn một chút, được hai trăm Linh thạch khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút kinh hỉ.

Ngay khi bình đan dược thứ ba của hắn được đưa ra đấu giá, bầu không khí trong đám đệ tử Ngưng khí cũng được đẩy lên cao, giá cả

được đưa ra cũng tăng lên nhiều. Cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần đầy vui mừng phát hiện ra bình Linh dược thứ ba vậy mà được bán tới hai trăm ba mươi Linh thạch.

"Hơn bảy trăm Linh Thạch, không hổ là đấu giá hội a, đủ rồi đủ rồi, những Linh thạch này đủ cho ta luyện chế Linh dược cấp ba rồi.” Bạch Tiểu Thuần vốn là một người rất dễ thỏa mãn. Mặc dù lúc trước hắn đầy phiền muộn đấy, nhưng cũng không để lâu trong lòng, lúc này hắn đang đầy vui sướng mà mong chờ Viên Linh dược ưu phẩm kia xuất hiện.

“Coi như là viên Linh dược ưu phẩm của ta, có thể bán đi…được ba trăm Linh thạch?” Bạch Tiểu Thuần có chút chần chừ, dù sao hắn cũng không nắm chắc lắm.

“Hai trăm cũng được!” Hắn gật nhẹ đầu.

Sau một hồi Bạch Tiểu Thuần chờ đợi thì cũng đã tới trưa, mà thần sắc Tiền Tụng trên đài đấu giá cũng xuất hiện một vẻ khá cổ quái hiếm thấy. Nhìn mọi người xung quanh, y chợt ho lên một tiếng.

“Vật phẩm đấu giá kế tiếp mà Tiễn mỗ xuất ra, rất có ý tứ…Đây là một viên Linh dược cấp hai, cũng là Tử Khí Thăng Linh đan, nhưng…có chút không giống nhau cho lắm.”

Bạch Tiểu Thuần lập tức khẩn trương, tâm thần bồn chồn đứng bên ban công, trong lòng suy tới tính lui vô cùng mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Bọn Họ Đang Nói Ta Sao

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Mọi người ở bên trong phòng đấu giá sau khi nghe được những lời của Tiền Tụng thì cả đám đều lộ ra hứng thú, đồng thời đều nhìn lại.

Duy chỉ có phần lớn những đệ tử nội môn tu vi đã vượt qua Ngưng Khí tầng tám là không để ý đến. Một số đang nói chuyện với nhau, còn một số thì nhắm mắt dưỡng thần.

“Trước tiên mọi người có thể nhìn viên thuốc này một chút, sau đó Tiền mỗ sẽ nói ra giá cả.” Thần sắc của Tiền Tụng càng thêm cổ quái, vội ho một tiếng. Sau đó, từ bên trong cánh cổng ánh sáng bên cạnh gã, lập tức có một cô gái trẻ tuổi bê một cái hộp gỗ đi ra.

Mọi người ở bốn phía càng thêm hứng thú, thi nhau thăm dò xem thế nào, rất muốn biết rốt cục là một viên Linh Dược có dạng gì mà rõ ràng lại có thể làm cho Tiền Tụng có thần sắc như thế.

Bạch Tiểu Thuần càng hồi hộp, hô hấp dồn dập, nhìn lên đài đấu giá. Cô gái trẻ tuổi kia chậm rãi giơ cái hộp lên, đem một viên đan dược màu tím sậm ở bên trong lấy ra.

Hai tay nàng trắng nõn, đối lập với viên đan dược này, lập tức khiến cho nó nhìn càng thêm rõ ràng. Thậm chí khi ánh sáng chiếu xuống, còn có thể nhìn thấy rõ ràng ba đạo ngân văn lóng lánh, cùng với... Một con Tiểu Ô Quy bị khắc ở bên cạnh linh văn.

Giờ phút này, vô số người đang ngóng nhìn. Thời gian dần qua, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Nhưng rất nhanh, từng trận âm thanh xôn xao

bỗng nhiên truyền ra.

“Luyện Linh ba lần! Trời ạ, ta không phải là nhìn lầm đi!”

“Điên rồi a. Rõ ràng lại đem một viên nhị giai đan dược Luyện Linh ba lượt! Mà lại đều thành công!!”

“Việc này cũng quá điên cuồng đi, lại đem Linh Dược Luyện Linh!!”

Độ cao của âm thanh mãnh liệt khuếch tán. Tất cả đệ tử ngoại môn đều đã hoảng sợ. Những âm thanh xôn xao, trong tích tắc đã truyền khắp toàn bộ phòng đấu giá.

“Chết tiệt, đứa nào làm, lại phá sản như thế!”

“Luyện Linh ba lần. Cái này phải có sở thích rất lớn mới có ý tưởng biến thái như vậy!!”

Nhất là những đệ tử nội môn vốn không có tiền để đấu giá, cũng đều kinh ngạc, đồng thời nhìn lại. Sau khi nhìn thấy được ba đạo ngân văn ở trên đan dược, thì từng cái một đều trợn trừng mắt, hít vào một hơi. Thậm chí còn có một vài người trực tiếp đứng lên, trợn mắt há mồm.

Phải biết rằng xác xuất thành công Luyện Linh không cao. Một lần hoàn hảo, hai lần thì kém đi một chút, còn về phần ba lần... Vậy thì phải xem vận khí rồi. Coi như là đại sư cũng không dám khẳng định ba lần thành công.

Trong Linh Khê Tông, có rất nhiều người khi Luyện Linh lần thứ ba, pháp bảo toái diệt, đau lòng cực kỳ khủng khiếp. Thế cho nên đối với Luyện Linh, vừa là yêu lại vừa là hận, nếu người nào có thể thành công thì nhất định sẽ đưa tới vô số hâm mộ.

mà nếu như một kiện pháp bảo được Luyện Linh ba lần thì như vậy uy lực của nó sẽ lớn hơn rất nhiều, đủ để làm cho tâm thần người khác rung động, bị vô số người khát vọng truy cầu. Vậy mà hôm nay... Bọn hắn rõ ràng đã thấy được một quả đan dược Luyện Linh ba lượt!

Hơn nữa lại chỉ là một viên nhị giai đan dược!

Cái loại cảm giác này, giống như là một cái đồ án xinh đẹp, nếu như sinh trưởng ở trên người một đầu hồ điệp thì được xem là đẹp mắt vừa lòng, vô cùng tuyệt mỹ. Nhưng nếu sinh trưởng ở trên thân một con heo... Vậy thì quá lãng phí!!

Ánh mắt của bọn hắn phức tạp, trong lòng dâng lên đủ loại suy nghĩ, thậm chí còn có tên nắm chặt nắm đấm, mặt mày tím tái khua lên. Nhất là những đệ tử nội môn của Tử Đỉnh Sơn kia, sở học của bọn hắn chính là Luyện Linh, nên giờ phút này lại càng vô cùng đau đớn.

“Có vận khí như thế mà rõ ràng đi Luyện Linh dan dược, lại còn mang đến nơi này khoe khoang nữa. Chết tiệt, ta nếu như có được loại vận khí này, thì chính là một kiện trọng bảo được Luyện Linh ba lượt a!!”

Thậm chí thần sắc của những tu sĩ Trúc Cơ ở bên trong tầng lầu cũng trở nên cổ quái, cũng bị đại thủ bút của đan dược này làm cho giật mình.

Bạch Tiểu Thuần ở trên ban công thấy được một màn như vậy thì hít vào một ngụm khí, có chút kinh hãi. Hắn ngơ ngác nhìn mọi người từng cái đều đang xúc động phẫn nộ đỏ mặt tía tai, cảm thấy mình hình như... có chút làm hơi quá, vội vàng bày ra bộ dạng đáy lòng căm phẫn, chỉ vào viên đan dược ở trên đài đấu giá, gầm nhẹ rất là phẫn nộ.

“Phá sản a, quá phá sản rồi!”

Tôn Trần ở phía xa, giờ phút này đang cười khổ. Lúc trước khi gã nhận được viên đan dược này thì cũng có cái loại cảm giác như thế, bây giờ chợt nhìn thấy bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần ở trên ban công, thì sửng sốt một chút, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh...

Đúng lúc này, ở trong đám người ở gần đài đấu giá, có người tinh mắt nhìn thấy ở trên viên đan dược trong tay cô gái trẻ tuổi kia, có một cái đồ án Tiểu Ô Quy.

“Ồ? Cái hình vẽ Tiểu Ô Quy này thế nào nhìn có chút quen mắt...” Lời gã vừa nói ra, mọi người ở bốn phía đều rối rít nhìn lại. Vừa rồi bọn hắn đều bị ba đạo ngân văn hấp dẫn, nên không có chú ý qua những chỗ khác, giờ phút này nhìn qua như vậy, lập tức nhìn thấy được đồ án Tiểu Ô Quy.

“Tiểu Ô Quy này... Ta nhớ ra rồi. Đây không phải là Tiểu Ô Quy đứng đầu mười tòa bia đá của Hương Vân Sơn Vạn Dược Các hay sao!!”

“Giống như đúc, thần vận đều giống hệt. Đây là... Đều do một người vẽ!”

“Chẳng lẽ người luyện chế viên thuốc này, hơn nữa còn phát rồ đi Luyện Linh ba lượt lại chính là vị thiên kiêu Tiểu Ô Quy thần bí khó lường của Hương Vân Sơn kia!”

Lập tức mọi người ở bốn phía càng thêm xôn xao. Nơi đây đều là đệ tử của Linh Khê Tông, đệ tử Hương Vân Sơn cũng có không ít. Giờ phút này sau khi toàn bộ chú ý tới Tiểu Ô Quy, thì lập tức kinh hô.

Dần dần càng có nhiều người đều thấy được đồ án Tiểu Ô Quy. Cả đám đều hít vào một hơi, vô số người còn trực tiếp đứng lên. Phải biết rằng Hương Vân Sơn Tiểu Ô Quy, mặc dù mai danh ẩn tích đã lâu, nhưng thanh danh hiển hách đã sớm truyền khắp tông môn, thường xuyên bị mọi người suy đoán xem đối phương rốt cục là người nào.

Đáng tiếc đến hôm nay vẫn không có đáp án. Đối phương quá thần bí, thần bí tới trình độ không ai có thể biết, mà lại ít khi xuất hiện. Dường như tính cách lãnh đạm, không thèm để ý đến tất cả mọi chuyện bên ngoài.

Hôm nay, hắn rõ ràng... lại xuất hiện!

Hơn nữa vừa mới xuất hiện, chính là dùng phương thức này làm rung động phòng đấu giá, rung động tất cả mọi người.

Chu Tâm Kỳ cũng ở trong đám người, giờ phút này hai mắt lộ ra tinh mang, nhìn chằm chằm vào viên đan dược, bộ ngực phập phồng, tâm tình biến hóa mãnh liệt.

“Rốt cuộc ngươi đã xuất hiện, thiên kiêu như ngươi, không có khả năng sẽ biến mất trong biển người. Ngươi giỏi che giấu, bất động thanh sắc, nhưng thiên phú của ngươi đã quyết định rồi. Vô luận ngươi có che giấu như thế nào cũng đều sẽ phải hiện thân. Ta nhất định sẽ tìm được ngươi!” Chu Tâm Kỳ thở sâu. Nàng đã âm thầm tìm kiếm Tiểu Ô Quy thật lâu rồi, đã từng hoài nghi Bạch Tiểu Thuần, nhưng rất nhanh đã phủ nhận. Trong lòng nàng, đã đem Tiểu Ô Quy buộc vòng lên một thân ảnh, đó là một người tỉnh táo cố chấp, sẽ không vì thanh danh làm cho mệt mỏi, là một người không màng danh lợi.

Trên thực tế đó cũng không phải ý nghĩ của một mình Chu Tâm Kỳ, mà hầu hết mọi người đều nhận thức như vậy, ngay cả Hầu tiểu muội cũng cho là như thế. Cái này chủ yếu là do Bạch Tiểu Thuần phóng đại Tiểu Ô Quy mà tạo thành.

Thậm chí mọi người còn phân tích vì sao đối phương lại vẽ con rùa đen, và đáp án dĩ nhiên là người này tính cách lãnh đạm, nhưng lại có chí lớn, lấy con rùa đen để ví von đan dược của hắn có thể vạn năm trường tồn.

Hầu tiểu muội đứng ở cách đó không xa, giờ phút này hai mắt mở to, lộ ra vô cùng sùng bái. Bởi vì bị Bạch Tiểu Thuần dạy dỗ, nên bây giờ nàng đã là người sùng bái Tiểu Ô Quy nhất ở trong tông môn, thậm chí nàng còn phát động không ít đồng môn cùng hợp lại một chỗ, tạo thành một cái Tiểu Ô Quy liên minh.

“A, là Tiểu Ô Quy!” Hầu tiểu muội thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, kinh hỉ chỉ vào bàn đấu giá.

Âm thanh xôn xao, bởi vì Tiểu Ô Quy xuất hiện mà lập tức oanh động. Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này lại không còn là chất vấn,

hay tức giận mắng nữa, mà tất cả sau khi nghĩ tới điều gì, đều chấn động tâm thần.

“Đây là biểu hiện truy cầu cực hạn của hắn!”

“Người này là thiên kiêu, tính cách cao ngạo. Luyện Linh đan dược không phải là vì mua bán, mà là vì sự tinh túy của dược đạo, vì kiếm tìm, vì cố chấp!”

Ngay cả những đệ tử nội môn vô cùng đau đớn lúc trước kia, lúc này cũng hai mặt nhìn nhau, dồn dập thở sâu, ngưng trọng nhìn qua viên thuốc đó. Giờ phút này đã không còn có ai cho rằng đối phương là đang khoe khoang Luyện Linh ba lần nữa.

“Thì ra là vị thiên kiêu này. Ta hiểu rồi, người này không phải là phát rồ, cũng không phải vì buôn bán. Người này có chí lớn, đây là biểu hiện của cố chấp, cố chấp với đan dược của chính mình, muốn phẩm chất phải đạt đến tận cùng!”

“Rất lợi hại, cũng rất kinh người. Loại cố chấp với hoàn mỹ đan dược này, loại nghị lực này rất đáng để cho mọi người chúng ta học tập!”

“Luyện Linh ba lần, có thể tăng lên ba phẩm chất. Nói cách khác... Bản thân viên thuốc này chính là trung phẩm, không hổ là Tiểu Ô Quy, luyện dược tạo nghệ đã vượt xa chúng ta!”

“Viên thuốc này đáng để lưu niệm, ta xác định muốn có rồi!!” Trong mắt của từng tên đệ tử nội môn kia lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Viên đan dược này không thích hợp để cho bọn hắn nuốt vào, nhưng lại làm cho bọn họ cảm nhận được từ trên đó một cỗ tinh thần.

Tựa như bọn hắn nhìn đan dược cũng như nhìn thấy được một thân ảnh thiên kiêu không màng danh lợi, một lòng mang chấp niệm truy cầu dược đạo cực hạn.

Nhìn thấy mọi người ở bốn phía cải biến, Bạch Tiểu Thuần vốn đang theo cùng với mọi người một lòng căm phẫn, giờ phút này tay đang giơ lên, mở to mắt, ng8 ngác nhìn xuống. Nghe thấy lời của bọn hắn, mặt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên đỏ rần.

“Bọn hắn...Bọn hắn đang nói ta sao...” Bạch Tiểu Thuần kích động run rẩy. Chính hắn cũng không phát hiện ra, mình vốn lại ưu tú đến vậy. Giờ phút này hắn như bừng tỉnh đại ngộ, rất muốn hét lớn lên một tiếng, nói với tất cả mọi người, mình chính là cái tên Quy gia danh chấn thiên hạ kia!

Đúng lúc này, Tiền Tụng đứng ở trên đài đấu giá ho khan một tiếng, trong mắt lộ ra một vòng vui vẻ.

“Nếu như tất cả mọi người đã nhìn ra, như vậy viên đan dược có ý nghĩa tượng trưng này, giá thấp nhất năm trăm linh thạch, mỗi lần ra giá không thấp hơn năm mươi linh thạch!”

Phương thức đấu giá này làm cho Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí. Đây đã là một cái giá trên trời, tuyệt đại đa số đệ tử ngoại môn căn bản là mua không nổi. Nhưng ngay sau đó, Bạch Tiểu Thuần lập tức trợn mắt há mồm.

“Sáu trăm linh thạch!”

“Bảy trăm linh thạch. Ở trên viên thuốc này có ẩn chứa tinh thần dược đạo, ta nhất định phải có!”

“Tám trăm, người nào dám tranh giành cùng với ta!” Những đệ tử nội môn kia lập tức ra giá, âm thanh vang lên khắp bốn phía, trong thời gian ngắn ngủi đã làm cho nơi đây nhen nhóm sôi trào.

Rất nhiều âm thanh ra giá không ngừng truyền ra, rất nhanh đã đẩy lên tới một ngàn năm trăm linh thạch.Bạch Tiểu Thuần miệng đắng lưỡi khô, hô hấp của hắn dồn dập, không cách nào tin vào tất cả những điều này.

“Điên rồi, đều điên cả rồi... Lại điên thêm một chút nữa đi... Cố gắng lên!! Các ngươi đều như vậy mới tốt chứ!” Bạch Tiểu Thuần kích động mở miệng.

“Một ngàn tám trăm linh thạch.” Chu Tâm Kỳ ở trong đám đông bỗng nhiên mở miệng. Âm thanh truyền ra lập tức làm cho vô số người nhìn lại, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vã nhìn lại, cho Chu Tâm Kỳ cố gắng lên.

Giá cả cỡ này đã là cực hạn đối với đám đệ tử nội môn. Từng người, cho dù không cam lòng, nhưng lại chỉ có thể thở dài. Dù sao người nói ra cái giá tiền này chính là Chu Tâm Kỳ, mà bản thân nàng chính là thiên kiêu dược đạo, nàng đã lộ ra quyết tâm mua viên đan này, tất cả mọi người đều là đồng môn, cũng không tiện tiếp tục tranh đoạt.

Bạch Tiểu Thuần cũng phi thường hài lòng với cái giá này rồi. Hắn hận không thể chạy tới thay Tiền Tụng chốt giá. Nhưng nháy mắt, khi mọi người ở bốn phía không tiếp tục ra giá nữa, thì đột nhiên, một cái âm thanh thiếu nữ, mang theo kiêu ngạo cùng với không phục, mang theo một cỗ kình phong cay xè, bỗng nhiên truyền ra.

“Hầu tiểu muội ta là gia tộc tu chân đấy. Ta trả ba ngàn linh thạch!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tiểu Thuần, Chúng Ta Tin Tưởng!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, trong đầu đã bị ba nghìn linh thạch lấp đầy... Ánh mắt của hắn sáng lên nhìn Hầu tiểu muội, giờ phút này hắn thật muốn đi lên ôm cổ Hầu tiểu muội biết bao, cho nàng ba nghìn ngón tay cái.

Nói cho nàng biết, ngươi như vậy mới là tốt!

Mọi người ở bên trong phòng đấu giá, đối với cái giá được đẩy lên cao như thế, đều xôn xao. Sau khi âm thanh của Hầu tiểu muội truyền ra, cả đám đều ngây ngốc một chút, đồng loạt cùng nhìn về phía Hầu tiểu muội, thấy được một thiếu nữ đang đứng bóp cái eo nhỏ, bộ ngực nổi lên, trắng trắng mềm mềm, trông rất xinh xắn, thần sắc đắc ý, giống như là một cây ớt nhỏ.

Nàng hất cằm lên nhìn Chu Tâm Kỳ, bộ dáng ta là gia tộc tu chân ta chả sợ người nào, ta rất có tiền, chẳng những không làm cho người ta thấy phản cảm mà ngược lại lại càng cảm thấy Hầu tiểu muội này thật đáng yêu.

Không ít người lộ ra vui vẻ, còn có một chút lại càng lộ ra kinh diễm.

“Ba nghìn một trăm linh thạch!” Chu Tâm Kỳ vẫn bình tĩnh mở miệng, vẻ mặt đã lạnh xuống.

“Tiểu Ô Quy rất quan trọng với ta, phàm là đan dược của Tiểu Ô Quy thì Hầu tiểu muội ta sẽ không tiếc đại giới, phải mua bằng được. Hừ hừ, ta ra bốn nghìn linh thạch, ta là gia tộc tu chân đấy, có rất nhiều linh

thạch!” Nàng lại cường điệu thêm một câu phía sau. Hầu Vân Phi đứng ngay bên cạnh lúc này cúi đầu, vẻ mặt lúng túng, đáy lòng cũng đang phát sầu. Muội muội này của hắn, không biết vì sao mấy năm nay lại sùng bái cái tên Tiểu Ô Quy kia tới mức cuồng nhiệt...

Những người hâm mộ Chu Tâm Kỳ ở bốn phía đều có chút không nhịn được, không ít người thi nhau mở miệng, nói Hầu tiểu muội vì một viên nhị giai Linh Dược mà lại đưa ra cái giá như thế, thật sự là phá sản.

“Bổn tiểu thư có linh thạch, ngươi cắn ta a?” Hầu tiểu muội nghe được mấy cái lời này thì lập tức không vui, bộ ngực nhỏ ưỡn lên, chống nạnh, chanh chua phản bác.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên ban công nhìn một màn này, càng có cảm giác lúc trước mình đem Hầu tiểu muội từ đường nghiêng dẫn về chính đạo là chính xác cỡ nào.

Chu Tâm Kỳ nhíu mày. Nàng không có nhiều linh thạch như vậy, sau nửa ngày trầm mặc, đành than nhẹ một tiếng, chỉ có thể buông tha.

Hầu tiểu muội thấy Chu Tâm Kỳ không ra giá nữa thì lập tức kinh hỉ. Trên thực tế nàng cũng chỉ giả bộ ra khí thế như thế, một lượng linh thạch lớn như vậy, nàng tự nhiên là không có. Tuy nhiên lúc này nàng đã cố ý nói ra như thế ở trước mặt nhiều người như vậy, lão tổ cũng không thể không đi thừa nhận.

Cuối cùng, trong sự đắc ý của Hầu tiểu muội, viên đan dược Luyện Linh ba lượt này đã bị nàng thành công mua đi.

Đằng sau phòng đấu giá, có mấy lão tổ của các gia tộc tu chân chịu trách nhiệm phòng hộ nơi đây, một trung niên nam tử ở trong đó vội ho một tiếng, hướng về mấy người xung quanh cười khổ.

“Cái kia... Tôn nữ của ta tính cách bất hảo, làm cho mọi người chê cười.” Y nói xong, cười khổ xuất ra linh thạch tương ứng đặt ở một bên.

“Thật trẻ con!” Mọi người hặc hặc cười cười.

Ngày đấu giá đầu tiên chấm dứt, bình thường một lần đấu giá như thế này đều kéo dài mấy ngày. Bạch Tiểu Thuần không có ý định tiếp tục ở lại, đan dược của hắn đều đã bán hết sạch rồi, giờ phút này tâm tình phấn khởi đi nhanh ra ngoài. Lúc đi ra đến cửa, hắn đứng ở nơi đó, đứng nhìn đám người đang tuôn ra từ trong phòng đấu giá.

Những người này đều là đệ tử ở trong tông môn, từng người đều đang kích động bàn tán về viên Tử Khí Thăng Linh Đan vừa rồi.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần đã nhìn thấy được Chu Tâm Kỳ, ở trong mắt lộ ra cổ vũ cùng thưởng thức, giống như là đang khuyên đối phương không nên nhụt chí. Hắn đang định tiến đến thì Chu Tâm Kỳ đã bị ánh mắt của hắn làm cho sững sờ, vội vàng tránh đi, không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần đã hóa thành cầu vồng bay xa.

Lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang phiền muộn, thì sau lưng bỗng nhiên truyền đến một cái âm thanh kinh hỉ.

“Tiểu Thuần ca ca!” Hầu tiểu muội vẻ mặt sung sướng, hoạt bát rẽ từ trong đám người đi ra, lắc lắc cái eo nhỏ đi đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Hầu Vân Phi đi sau lưng nàng, lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, cũng lộ ra bộ dáng tươi cười.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt nhìn về phía thân ảnh của Chu Tâm Kỳ, trong mắt lộ ra tán thưởng nhìn về phía Hầu tiểu muội, bày ra bộ dáng tiền bối, vỗ xuống đầu của Hầu tiểu muội.

“Tiểu Thuần muội muội, không tệ. Sau này mua đồ phải có khí phách như vậy!”

Hầu tiểu muội lập tức đỏ mặt, sau đó nhớ ra cái gì, cao hứng lấy ra viên Tử Khí Thăng Linh Đan kia.

“Tiểu Thuần ca ca ngươi mau nhìn, đây là đan dược do Tiểu Ô Quy luyện chế a. Ta mua được, ngươi có muốn không, ta tặng nó cho ngươi. Không phải lúc trước ngươi nói ngươi sùng bái nhất là Tiểu Ô Quy hay sao, ta cố ý mua cho ngươi đó.” Trong mắt nàng lộ ra thần thái khiến người ta tâm động, đem đan dược đặt ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong, dường như thế giới trong mắt nàng lúc này chỉ có Bạch Tiểu Thuần.

Hầu Vân Phi ở bên cạnh thấy vậy, ánh mắt trở nên nhu hòa, mỉm cười không nói.

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, không nghĩ tới mục đích nàng mua đan dược thì ra là bởi vì chính mình. Hắn lập tức cảm động, nhưng thấy ở bốn phía có không ít người, vì vậy thở sâu, lộ ra vẻ nghiêm nghị.

“Tiểu muội, ta muốn nói cho ngươi biết một cái thiên đại bí mật!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra kiên định, lúc nói còn thản nhiên dựng lên bộ dạng cao thủ cô đơn lạnh lẽo.

Hắn đã có thể có được năng lực biến hóa ra bộ dáng như vậy bất cứ lúc nào.

Hầu tiểu muội sững sờ, Hầu Vân Phi ở bên cạnh cũng kinh ngạc một cái, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Bí mật gì?” Hầu tiểu muội biểu lộ ra vẻ lắng nghe, tò mò hỏi.

Bạch Tiểu Thuần dùng sức ho khan một tiếng, nâng lên cái cằm nhỏ, tay áo hất lên.

“Ta, Bạch Tiểu Thuần, chính là cái người danh chấn thiên hạ, thần bí khó lường, kinh thiên địa khiếp quỷ thần... Quy gia... Vĩ đại!!”Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Sau khi nói ra những lời này, trong lòng của hắn đều là cảm khái. Những lời này, hắn đã giấu ở trong miệng mấy năm nay rồi, rốt cuộc giờ phút này đã có thể nói ra, hơn nữa lại còn nói

ra trước mặt người sùng bái bản thân nhất là Hầu tiểu muội, đặc biệt là bốn phía còn có không ít người. Đây mới là vạn người nhìn chăm chú.

Quan trọng nhất là, hắn cho rằng không thể để cho người sùng bái mình mãi mãi không biết, thì ra người mình thần tượng lại ở ngay bên cạnh! Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn trời quang mây trắng, bộ dạng ngạo nghễ, lỗ tai đang dựng lên, chờ đợi Hầu tiểu muội cùng với mọi người bốn phía kinh hô.

Đáy lòng hắn đã nghĩ kỹ, một khi có tiếng kinh hô thì mình nên nói cái gì.

Nhưng hắn đợi cả buổi cũng không có âm thanh truyền đến, bốn phía thoáng một cái đã yên tĩnh. Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, nhịn không được thu hồi ánh mắt nhìn lên mây trắng trên bầu trời, liếc về phía Hầu Vân Phi và Hầu tiểu muội.

Hầu tiểu muội ngây người, Hầu Vân Phi cũng ngây người. Bọn hắn đều ngây ngốc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Những đệ tử đi ra khỏi phòng đấu giá ở bốn phía, cũng đều có thần sắc cổ quái.

“Tiểu Ô Quy là người không màng danh lợi, giống như mây trắng ở trên bầu trời. Bạch sư thúc rõ ràng lại tự xưng là Tiểu Ô Quy? Ha ha... Thôi đi, thôi đi.”

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lập tức trở nên khó coi, đang định giải thích.

“Tiểu Thuần, ngươi không sao chứ?” Hầu Vân Phi có chút lo lắng, sờ soạng đầu của Bạch Tiểu Thuần.

“Thật sự là ta mà!” Bạch Tiểu Thuần sốt ruột nói.

“A? Tốt tốt, là ngươi, là ngươi...” Hầu Vân Phi thần sắc cổ quái, vội vàng gật đầu.

“Tiểu Thuần ca ca, trước kia ngươi nói với ta, Tiểu Ô Quy giống như mây trắng trên bầu trời, không màng danh lợi... Kỳ thật ở trong lòng ta, ngươi và Tiểu Ô Quy đều quan trọng như nhau, ngươi không cần giả mạo Tiểu Ô Quy...” Hầu tiểu muội âm u nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhẹ nhàng nói.

“Ta thật sự...” Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, Hầu Vân Phi ở bên cạnh vẻ mặt nghiêm nghị, giữ chặt cánh tay Bạch Tiểu Thuần.

“Tiểu Thuần, chúng ta tin tưởng!”

“Ta thực...” Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, vừa mở miệng thì thần sắc của Hầu Vân Phi lại càng thêm nghiêm túc.

“Tiểu Thuần, chúng ta thật sự tin tưởng!”

“Ta...” Bạch Tiểu Thuần trong mắt mờ mịt, chỉ cảm thấy mất hết can đảm, giải thích thế nào cũng không giải thích được. Lý tưởng cùng với hiện thực chênh lệch quá xa, khiến cho hắn thất hồn lạc phách xoay người, lảo đảo đi về phía xa, không biết thế nào trở lại tông môn.

Đứng ở trong sân, hắn ngơ ngác nhìn bầu trời, thần sắc lộ ra bi ai.

“Ta thật sự là Quy gia a...” Hắn cảm thấy ủy khuất, cảm thấy giấc mộng của mình, muốn ở trong vạn người nhìn chăm chú mà nói ra thân phận hào hùng của mình, giờ phút này đã hoàn toàn tan vỡ.

Mà hết lần này tới lần khác, hắn cũng đã tìm ra chỗ xảy ra vấn đề. Đó là mấy năm gần đây mình đem Tiểu Ô Quy nói khoác lên quá cao... Thế cho nên ở trong suy nghĩ của tất cả mọi người, hình tượng Tiểu Ô Quy đã là cao ngạo phi phàm.

Nói đúng hơn, dưới sự nỗ lực không ngừng của hắn cùng với Hầu tiểu muội, Tiểu Ô Quy đã bị thần thành hóa...

Sau một lúc lâu, hắn không cam lòng, đi tìm Hứa Bảo Tài, đứng ở trước mặt gã, nghiêm túc nói ra thân phận của mình. Hứa Bảo Tài ngây

người... Liên tục gật đầu nói ta tin rồi.

Bạch Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi, về tới trong sân, lại ngẩn người.

Cho đến mây ngày sau, Tôn Trần tới bái phỏng. Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hỉ, cảm giác như mình đã bắt được hi vọng, vì Tôn Trần biết rõ viên đan dược kia là do mình đưa ra.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng, thì Tôn Trần sau khi đưa ra đầy đủ linh thạch, liền hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu thật sâu, thần sắc nghiêm nghị, mang theo cả ngưng trọng.

“Bạch huynh, lúc trước không biết viên thuốc đó là do thiên kiêu của quý tông luyện ra. Việc này gia tổ cũng giật mình. Ở tông môn bây giờ, có thể liên hệ với vị thiên kiêu kia, chắc cũng chỉ có Bạch huynh rồi, bằng không thì ngươi cũng sẽ không có đan dược của vị thiên kiêu này.”

“Kính xin Bạch huynh chuyển lời cho vị thiên kiêu kia, Tôn gia ta đề nghị có thể kết giao với hắn trong thời gian dài, ngày sau nếu có đan dược cần xử lý, chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó!”

“Kính xin Bạch huynh nhất định phải chuyển lời tới vị thiên kiêu này. Ta biết người này không màng danh lợi, không thích náo nhiệt, giống như mây trắng trên bầu trời, theo đuổi cực hạn của dược đạo. Nhân vật bực này, sau này nhất định một bước lên trời, Tôn gia ta nguyện vì hắn xử lý phàm trần tục sự.” Tôn Trần ôm quyền cúi đầu thật sâu. Đến khi gã ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch Tiểu Thuần trong mắt mờ mịt, gã chờ một lát vẫn không thấy Bạch Tiểu Thuần hoàn hồn, chần chừ một chút rồi ôm quyền lần thứ hai, cáo từ rời đi.

Đáy lòng gã vẫn còn cảm khái. Bạch Tiểu Thuần quả nhiên là có địa vị phi phàm ở Linh Khê Tông, đến cả vị thiên kiêu thần bí không người nào không biết kia rõ ràng cũng có giao tình với hắn.

Trong đầu gã căn bản là không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần là Tiểu Ô Quy, tính cách chênh lệch quá lớn. Đối với sự tình Tiểu Ô Quy, chẳng

những đệ tử của Linh Khê Tông biết được, mà các gia tộc tu chân bên ngoài cũng sớm đã biết. Tất cả sau khi điều tra, đều kết luận tính cách của hắn gần như là nhất trí với suy nghĩ của Chu Tâm Kỳ.

Cho đến khi trăng sáng lên cao, Bạch Tiểu Thuần mới khôi phục lại tinh thần, thở dài. Thân hình của hắn nhoáng một cái nhảy lên, đứng lên trên cây trúc ở trong sân nhỏ, chắp bàn tay nhỏ bé ở sau lưng, nhìn lên trên bầu trời sao. Gió núi thổi qua làm mái tóc đen của hắn bay lên, lay động y phục phát ra âm thanh ù ù.

“Không nghĩ tới thực chất bên trong của ta, rõ ràng lại là không màng danh lợi, phiêu dật như mây ở trên bầu trời. Ài, đều tại ta ngày thường che giấu quá tốt. Có đôi khi, ưu tú cũng là một loại cô đơn lạnh lẽo.” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, dưới ánh trăng, thân ảnh của hắn thật sự đem đến cảm giác cao thủ tịch mịch.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thiên Phú Của Trương Đại Bàn

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Đã có đầy đủ linh thạch, Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn lại suy nghĩ về sự tình Tiểu Ô Quy nữa rồi. Lòng của hắn đã bị tổn thương thành cái tổ ong, chỉ có thể ở trong Luyện dược các, đắm chìm trong luyện dược mới dần dần khôi phục.

Thời gian dần trôi qua, nhị giai Linh Dược được dưới sự dày công tôi luyện của Bạch Tiểu Thuần, xác suất thành công đã tăng lên tới một cái trình độ kinh người. Hắn bây giờ đã bắt đầu nếm thử luyện chế tam giai Linh Dược.

Kể từ khi hắn luyện chế tam giai Linh Dược, ở trong Luyện Dược Các thường xuyên có âm thanh nổ vang truyền ra. Thậm chí có một lần, không biết vì nguyện nhân gì mà lò đan còn bị nổ bay lên, loảng xoảng một cái làm vỡ một bên tường.

Những thứ này còn chưa coi vào đâu, còn có một lần lại tuôn ra khói đặc. Khói này rất quỷ dị, ngay cả trận pháp cũng không thể ngăn cản được, trong chớp mắt đã bao phủ hơn phân nửa Luyện Dược Các, khiến cho rất nhiều người đang luyện dược ở nơi đây, từng người vừa ho khan vừa tức giận mắng chửi, rối rít chạy ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần cũng kinh ngạc chạy theo ra ngoài. Cuối cùng mọi người cũng không tra ra được ai là đầu sỏ gây lên.

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần ủy khuất. Sau khi do dự một chút, đành cẩn thận từng li từng tí luyện chế tam giai Linh Dược. Càng về sau, thần

sắc của chính hắn cũng trở nên cổ quái. Hắn phát hiện ra mình chung quy vẫn là luyện chế ra một ít Linh Dược kỳ lạ quý hiếm cổ quái, hình như từ lần đầu tiên luyện đan đã xuất hiện cái dấu hiệu này, lần đó đã đưa tới vô số kiến bò đến, còn cả cái động dục đan kia nữa...

Hắn mơ hồ cảm thấy, mình luyện chế ra đan dược quái dị làm cho chính mình cũng phải sợ hãi.

“Chẳng lẽ bởi vì ta không muốn dùng đan phương cố định để luyện dược, mà có liên quan tới mỗi lần chế thuốc, đều dựa theo ý muốn của mình mà cải biến sao? Hay bởi vì ta có thiên phú đặc biệt, đã khiến cho lão thiên ghen ghét, nên tìm mọi cách gây khó dễ cho ta?” Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần đang nhìn mười miếng đan dược màu sắc rực rỡ ở trước mắt, mặt mày ủ rũ.

Những đan dược này có loại hình tròn, có cái thì hình vuông, còn có một chút không ra hình thù giống như là bùn nặn vào cùng một chỗ. Nhìn qua thì thấy cũng không phải là Linh Dược bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi viên đều có dược hương tràn ra...

Chẳng qua có cho Bạch Tiểu Thuần một trăm lá gan hắn cũng không dám tự mình nuốt vào. Có quỷ mới biết những viên đan dược này sẽ xuất hiện cái dược hiệu không tưởng gì.

“Cái ta theo đuổi chính là cực hạn của dược đạo, giống như mây trắng ở trên bầu trời, mịt mờ không dấu vết, không màng danh lợi. Mà trên con đường truy tìm dược đạo nhất định là sẽ nhấp nhô. Ta không sợ nhấp nhô, phải kiên định mà đi tiếp. Đây mới là ta, không phải là Bạch Tiểu Thuần.” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trên mặt dần dần hiện ra vẻ cố chấp, biểu lộ giống như là tử vì đạo, đem những viên đan dược này cất đi rồi lại tiếp tục luyện chế.

Một lần này chính là hơn nửa năm. Đến cuối cùng, Luyện Dược Các hầu như không còn có mấy người có thể tiếp tục luyện dược được nữa rồi. Nơi đây thật sự quá nguy hiểm, thậm chí gian phòng của Bạch Tiểu Thuần, một lần bị lò đan nổ oanh trúng, đã nứt ra một đạo khe hở. Bạch

Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi bồi thường một ít linh thạch, bị khách khí mời ra khỏi Luyện Dược Các.

Hắn đang muốn bày ra thân phận sư đệ chưởng môn để lý luận, lại phát hiện ra bên trong ngọc giản truyền âm có lời nhắn của Trương Đại Bàn, nói đang ở bên ngoài chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần, hỏi hắn đã đi đâu.

Bạch Tiểu Thuần thấy Trương Đại Bàn đến, lúc này mới buông tha Luyện Dược Các, cảm khái đi trên con đường nhỏ của Hương Vân Sơn.

“Truy cầu dược đạo cực han nhất định là sẽ nhấp nhô. Bạch Tiểu Thuần ta là mây trắng ở trên bầu trời, tuyệt đối sẽ không vì thế mà bị khuất phục!” Bạch Tiểu Thuần ưỡn ngực ngẩng đầu, thong dong đi tới, lại phát hiện ra có chút không đúng. Bây giờ đang là buổi trưa, nếu như ngày thường, thì lúc này là thời điểm náo nhiệt nhất ở trong tông môn, nhưng trước mắt Hương Vân Sơn lại yên tĩnh rất nhiều. Đưa mắt nhìn đi thì đệ tử Ngưng Khí tầng sáu một cái cũng không có, phần lớn là dưới Ngưng Khí tầng sáu đang qua lại.

Khi Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc về tới chỗ ở, đã nhìn thấy từ xa có một thanh niên cao gầy đang đi đi lại lại ở bên ngoài tòa nhà của mình, bộ dạng dường như rất phấn khởi.

Người này chính là Trương Đại Bàn sau khi đã bị gầy đi rồi.

“Đại sư huynh.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy tới, hô to một tiếng.

“Cửu sư đệ!” Trương Đại Bàn lập tức xoay người, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì hặc hặc cười. Đối với thân phận sư đệ chưởng môn của Bạch Tiểu Thuần, Trương Đại Bàn không thèm để ý, trong mắt y, Bạch Tiểu Thuần chính là tiểu sư đệ của mình.

Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần đã dẫn y đi vào trong sân nhỏ. Hai người ngồi ở trong sân, sau khi nói qua về tình hình gần đây của nhau, Bạch Tiểu Thuần tò mò mở miệng.

“Đại sư huynh, ngươi rất ít khi đến chỗ của ta, hôm nay vì sao lại tới? Có chuyện gì cần Bạch Tiểu Thuần ta làm, ngươi cứ nói là được.” Đối với Trương Đại Bàn, Bạch Tiểu Thuần thật sự đã xem y giống như là ca ca của mình. Mỗi lần nhớ lại từng cảnh tượng ở Hỏa Táo Phòng lúc trước, Bạch Tiểu Thuần đều thấy ấm áp vô cùng.

Trương Đại Bàn vội ho một tiếng, vẻ mặt không che giấu được đắc ý cùng với kích động, liếc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Y vỗ ngực một cái, mặc dù từ âm thanh đùng đùng khi vỗ vào thịt mỡ khi còn ở Hỏa Táo Phòng biến thành âm thanh đập xương cốt phanh phanh, nhưng khí thế cũng ở trong một cái chớp mắt này mà lập tức dâng lên.

“Cửu sư đệ, ta nói cho ngươi biết một cái thiên đại bí mật!”

Bạch Tiểu Thuần nghe xong hai chữ bí mật này thì lập tức mở to mắt, tranh thủ thời gian lắng nghe, mơ hồ cảm thấy những lời này có chút quen tai.

“Sau này Trương Đại Bàn ta ở Linh Khê Tông, nhất định là sẽ thanh danh hiển hách, không người không biết, thậm chí còn có không ít đệ tử tới nịnh bợ, cho dù là trưởng bối Trúc Cơ, nói không chừng cũng phải khách khí với ta.” Trương Đại Bàn ngạo nghễ mở miệng.

“A? Xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi cũng là Tiểu Ô Quy sao?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

“Tiểu Ô Quy cái gì, Cửu sư đệ, ngươi biết sư phụ ta chưởng tọa của Tử Đỉnh Sơn Hứa Mị Nương chứ?” Vẻ mặt của Trương Đại Bàn hưng phấn, liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau khi thở sâu một hơi thì trầm giọng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần gật đầu, việc này hắn biết, cũng biết rõ sở dĩ Trương Đại Bàn biến thành gầy cũng là bởi vì sư phụ của y không thích béo, thậm chí bởi vì vậy mà hắn còn sinh ra một vài ý nghĩ cổ quái.

“Biết sư phụ ta am hiểu nhất là cái gì không? Luyện Linh! Biết ta học được cái gì từ chỗ sư phụ của ta không? Luyện Linh!”

“Hặc hặc, Trương Đại Bàn ta được trời ưu ái cho thiên phú Luyện Linh. Thiên phú này cao tới nỗi sư phụ ta cũng phải khen không dứt miệng, thậm chí còn vô cùng kinh ngạc. Hôm nay chính miệng nàng nói với ta, không bao nhiêu năm, ta sẽ trở thành Luyện Linh đệ nhất đại sư của Linh Khê Tông chúng ta!” Trương Đại Bàn đứng thẳng dậy, kích động ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bộc phát ra khí thế, giống như trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

“Luyện Linh?” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, nhìn thấy bộ dáng uy vũ bất phàm của Trương Đại Bàn vào lúc này, liền vội vàng bày ra bộ dạng sùng bái, kinh hô lên.

Thấy Bạch Tiểu Thuần phối hợp như thế, Trương Đại Bàn càng thêm cao hứng, vỗ vỗ bả vai của Bạch Tiểu Thuần.

“Cửu sư đệ, sau này người khác tìm ta Luyện Linh, ta nhìn không vừa mắt liền không luyện cho hắn, mà nhìn thuận mắt cũng phải dùng một cái giá thật đắt mới được. Tuy nhiên ngươi và Tam Bàn, còn có những người khác của Hỏa Táo Phòng chúng ta nữa, các ngươi chỉ cần chuẩn bị tài liệu sẵn sàng, ta chắc chắn sẽ luyện tốt cho các ngươi!” Trương Đại Bàn rất hăm hở. Mấy ngày nay, từ sau khi y tiến vào Tử Đỉnh Sơn, lúc nào cũng thấy áp lực mà buồn rầu, lúc này phát hiện ra mình có thiên phú Luyện Linh, y lập tức cuồng hỉ, điều nghĩ đến đầu tiên chính là đi tìm Bạch Tiểu Thuần.

“Sư huynh uy vũ!” Bạch Tiểu Thuần lộ ra bộ dáng cuồng hỉ, hô lên.

“Tới đây, tới đây, ngươi tùy tiện đưa cho ta một vật, sư huynh đang ở nhà của ngươi, liền luyện cho ngươi một lần. Ngươi cầm lấy cái món vũ khí này thì trong lần tư cách chiến mấy tháng sau, nhất định là sẽ được liệt vào mười thứ hạng đầu của bờ nam ta, đại biểu cho bờ nam cùng với bờ bắc tiến hành thiên kiêu chiến!” Trương Đại Bàn cao hứng, lớn tiếng nói.

“Ách...” Bạch Tiểu Thuần trờn mắt nhìn, nhìn thấy Trương Đại Bàn phấn khởi như vậy, đành dứt khoát lấy ra từ trong túi trữ vật một thanh phi kiếm bình thường. Kiếm như thế này hắn có vài cái, giờ phút này mang theo chờ mong đưa tới.

Trương Đại Bàn cầm phi kiếm, thở sâu, vỗ túi trữ vật. Từ trong túi trữ vật lại bay ra hơn mười khối khoáng thạch, bị y điều khiển, cùng với phi kiếm gắn lại với nhau.

Hai mắt của y khép kín, một lát sau tu vi toàn thân ầm ầm bộc phát. Tu vi của y mặc dù không bằng Bạch Tiểu Thuần, nhưng bộ dáng xem ra cũng đã đến Ngưng Khí tầng sáu đại viên mãn. Giờ phút này mái tóc bay lên, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn thấy tay trái của Trương Đại Bàn, ở giây phút này đang có những tia sáng màu trắng tản mát ra mãnh liệt.

Khi những tia sáng này lóe lên, bốn phía lập tức xuất hiện gió lớn, mơ hồ giống như là đã thay đổi sự chấn động của linh khí bốn phía, lại càng có một tia linh khí từ bốn phía đột nhiên vọt tới những khoáng thạch kia, rồi giống như là bay ngang qua, phóng tới tay trái của Trương Đại Bàn. Mà những khoáng thạch kia cũng nhanh chóng hòa tan, trong chớp mắt đã ít hơn phân nửa.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lấp lánh hào quang. Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến người khác Luyện Linh, so với hắn dùng nồi Quy Văn thì hoàn toàn bất đồng. Tựa như là bản thân Luyện Linh sư đi câu thông với thiên địa, đưa tới lực lượng cuồng bạo căng đầy, sau khi thông qua những khoáng thạch kia chuyển hóa, mới biến thành ôn hòa.

Rất nhanh, thân hình của Trương Đại Bàn run lên, kéo dài trọn vẹn nửa nén hương. Y thở sâu, hai mắt mãnh liệt mở ra, tia sáng trắng ở tay trái phát ra chói mắt, thuận theo thân kiếm mà quét qua.

“Khai Linh!”

Dường như hư vô bốn phía đều bị chấn động một cái, tia sáng trắng nháy mắt bay ra từ tray trái của Trương Đại Bàn, hóa thành vô số sợi tơ

chui vào bên trong phi kiếm.. Trong chớp mắt, thanh phi kiếm này đã biến thành màu bạc.

Một màn này quá mức kinh người. Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí, tâm thần thật sự bị chấn động.

Hồi lâu, Trương Đại Bàn thở hồng hộc, đem thanh phi kiếm màu bạc ở trong tay cho Bạch Tiểu Thuần.

“Cầm lấy, hiện tại thanh phi kiếm này đã mở linh, ngươi đem linh lực trong cơ thể tiến vào thử linh, nhất định sẽ thành công xuất hiện ngân văn!” Trương Đại Bàn lau xuống mồ hôi trên trán, tràn đầy tự tin lớn tiếng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần đón lấy phi kiếm, tâm tình kích động, đem linh khí trong cơ thể mãnh liệt tràn ra, dung nhập vào bên trong phi kiếm. Nhưng nháy mắt khi linh lực dung hợp với phi kiếm, lập tức có âm thanh ken két truyền ra. Tia sáng trắng trên thanh phi kiếm này nháy mắt ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Mà trên thanh phi kiếm này lại xuất hiện từng đạo vết nứt, giống như không chịu nổi lực lượng của thiên địa, khí tức mất hết, hoàn toàn biến thành sắt vụn.

“A?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ, Trương Đại Bàn cũng ngây ngốc một chút. Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đang định nói thanh kiếm này của mình có chất lượng không tốt, thì Trương Đại Bàn đã cầm thanh phi kiếm lên, tròng mắt trợn trừng, hô hấp dồn dập cẩn thận xem xét. Một lát sau thì hung hăng giậm chân một cái.

“Mới vừa rồi là ta sơ sót, không khống chế tốt lượng tinh thiết hòa tan, dẫn đến lực lượng thiên địa cuồng bạo nhiều hơn một tí. Không có việc gì, Cửu sư đệ ngươi lại cho ta một thanh phi kiếm, ta luyện lại một lần nữa cho ngươi!” Trương Đại Bàn cố chấp nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đều đã có tơ máu.

Bạch Tiểu Thuần không đành lòng, vì vậy lại một lần nữa lấy ra phi kiếm. Trương Đại Bàn thở sâu, lần này thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Một lát sau, thanh phi kiếm thứ hai này cũng tràn đầy tia sáng trắng, Trương Đại Bàn đưa nó cho Bạch Tiểu Thuần.

“Nếu không... Đại sư huynh tự ngươi thử qua một chút?” Bạch Tiểu Thuần do dự mở miệng.

“Luật thép đầu tiên của Luyện Linh là bất luận vật phẩm Luyện Linh nào, trừ phi là vật của bản thân Luyện Linh sư, nếu không tuyệt đối không thể thay người thử linh! Đây là luật thép không thể xúc phạm. Một khi vi phạm thì ngày sau sẽ đưa tới vô số phiền toái.” Trương Đại Bàn nghiêm túc nói.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy bộ dạng cố chấp của Trương Đại Bàn lúc này thì vội vàng đón lấy phi kiếm. Hắn thật sự hi vọng là có thể thành công, bằng không sẽ là một sự đả kích thật sự không nhỏ đối với Trương Đại Bàn.

Trong lúc trầm ngâm, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở miệng.

“Cái kia... Đại sư huynh, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta trở về phòng thử. Ta nghĩ lúc vừa rồi có thể là do ta quá khẩn trương.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Niệm Linh Cổ Pháp

Dịch giả: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Trong lòng Trương Đại Bàn cũng sốt ruột, sau khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói thì thấy cũng phải, vì vậy vội vàng gật đầu đồng ý.

“Đúng đung! Sư tôn ta cũng nói, có thất bại nhất định sẽ có thành công. Cửu sư đệ, ngươi màu về phòng thử Linh đi.” Trương Đại Bàn ho khan, ra vẻ trấn định bảo.

Bạch Tiểu Thuần quay người đi nhanh. Về tới phòng, hắn liếc nhìn phi kiếm trong tay, nhíu mày lo lắng kết quả không như ý sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Trương Đại Bàn. Hắn không bỏ thời gian thử mà bấm niệm pháp quyết, lấy nồi quy văn ra ngay lập tức.

“Đại sư huynh đã chịu nhiều áp lực, bây giờ vất vả lắm mới lấy lại được niềm tin, không thể để huynh ấy lại thất vọng rời đi được.” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, lấy ra nhất sắc hỏa (lửa một màu), cầm thanh kiếm không thử linh ném thẳng vào trong nồi.

Tia sáng trắng lóe lên một lần nữa, sau đó hắn thu nồi quy văn lại, cầm thanh phi kiếm màu bạc, nghiến nghiến hàm răng. Linh khí trong cơ thể ầm ầm tuôn ra dung nhập vào trong thanh kiếm. Tia sáng trắng nhanh chóng ro rút lại, cuối cùng tạo thành một đạo quang văn màu trắng.

“Thành công rồi!” Bạch Tiểu Thuần vui mừng. Hắn không để ý thanh phi kiếm được Trương Đại Bàn luyện Linh thành công hay là do mình, vội vàng mở cưa bước ra.

“Đại sư huynh, thanh công rồi. Ngươi thật lợi hại!”

Trong sân, Trương Đại Bàn lo lắng, tinh thần khẩn trương khiến khuôn mặt cũng trở nên cứng nhắc. Sau khi thấy Bạch Tiểu Thuần thì toàn thân run lên. Lúc nhìn thấy ngân quang văn trên phi kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn vỗ mạnh vào đùi, sau đó giơ lên trời cười lớn.

“Thế nào, thế nào!”

“Ta đã nói trước rồi mà. Là do lúc trước không khống chế tốt lực lượng mà thôi. Tại Tử Đỉnh Sơn đã thành công ba món vũ khí rồi, ngay cả sư phụ cũng nói ra co thiên phú cực cao. Cửu sư đệ, lần này thành công rồi!” Trương Đại Bàn vô cùng kích động, cầm phi kiếm Bạch Tiểu Thuần đưa cho, hớn hở ngắm nghía.

Bạch Tiểu Thuần đứng một bên, ánh mắt vui mừng. Thấy Trương Đại Bàn phấn khởi như thế, hắn cũng hít một hơi thật sâu, nhìn Trương Đại Bàn đang vung tay nói lớn.

“Hôm nay sư huynh thật cao hứng, ta sẽ luyện Linh thêm một lần cho ngươi.”

“Đại sư huynh, hay là để tới lần sau đi…”, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không ổn. Trong trí nhớ của hắn, đối với việc luyện linh, tông môn có rất nhiều điều kiêng kỵ.

“Không sao.” Trương Đại Bàn không giai thích, cầm lấy thanh phi kiếm với tinh thần phấn chấn, bắt tay ngay vào việc luyện Linh.

Lần luyện Linh thứ hai này khó khăn hơn nhiều so với lần trước. Khoáng thạch đều bị hắn dùng hết, thân thể cũng run rẩy, liên tục nuốt đan dược vào người mới miễn cưỡng huy động lực lượng thiên địa dung nhập vào trong thân kiếm. Tới lúc thanh kiếm tỏa ra hào quang sáng lóng lánh, Trương Đại Ban mệt mỏi ngồi xuống đất, thở hổn hển. Ánh mắt hắn lộ ra một tia hưng phấn, vội đưa thanh kiếm cho sư đệ.

“Ngươi thử lại lần nữa xem!”

Bạch Tiểu Thuần gật đầu, nhận lấy thanh kiếm, muốn thử Linh ngay tại chỗ thì Trương Đại Bàn cầm tay hắn, nghiêm túc dặn dò.

“Đừng thử ở chỗ này. Ta nói cho Cửu sư đệ biết, việc thử Linh quan trọng nhất là cảm giác. Lúc cảm giác tốt sẽ như có thần trợ lực vậy. Ngươi đã từng thử thành công ở trong phong, vậy hãy quay về phòng mà thử đi.”

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cảm thấy sư huynh rất am hiểu về việc luyện Linh nên nghiêm túc gật đầu, chạy trở lại trong phòng. Hắn thầm nghĩ.

“Nói không chừng, sư huynh thực rất lợi hại trong việc luyện Linh này. Vừa rồi nếu ra không dùng nồi quy văn cũng có thể thành công.” Hắn nghĩ tới đó, lại liếc nhìn phi kiếm trong tay, dứt khoát không dùng tới nồi quy văn. Linh lực trong cơ thể tan ra mãnh liệt sau đó dung nhập vào trong thân kiếm.

Trong chớp mắt, tia sáng trắng lại lóe lên nhưng nhanh chóng ảm đạm. Trên thân kiếm xuất hiện từng vết rạn, trở thành một phế phẩm.

Vẻ mặt hắn buồn bã, đang chưa biết làm sao thì bên ngoài, Trương Đại Bàn sốt ruột không đợi được đã hỏi vọng vào.

“Cửu sư đệ, ta vừa nhìn thấy có tia sáng trắng, không biết là có thành công hay không?”

“Chuyện ấy… ta còn chưa thử qua. Bây giờ sẽ thử ngay đây…” Bạch Tiểu Thuần vội đáp.

Trong sân, Trương Đại Bàn trở nên trầm mặc, thần sắc có chút chua chát. Hắn không phải kẻ ngốc, sao lại không hiểu ý tứ từ trong lời nói của sư đệ mình. Huống gì vừa rồi Bạch Tiểu Thuần tiến vào nhà gỗ, hắn thực sự đã nhìn thấy tia sáng trắng lóe lên.

Sau khi than nhẹ một tiếng, hắn biết Bạch Tiểu Thuần không muốn làm mình thất vọng mà thôi. Trương Đại Bàn quay vê hướng nhà gỗ lên tiếng.

“Cửu sư đệ, sư huynh biết ngươi đã thử rồi. Không có chuyện gì đâu, ta… đi trước đây.” Vừa mới hưng phấn chưa bao lâu, hiện giờ việc luyện Linh không thành cũng tạo thành đả kích không nhỏ cho hắn.

Hắn biết mình có chút lỗ mãng. Sự phụ hắn từng nói, luyện Linh là một thuật pháp huyền diệu. Thuật pháp này không ai có thể khẳng định thành công toàn phần. Nhưng tu chân giới cũng ghi nhận một việc kỳ lạ. Người có thể thành công thì tỷ lệ thành công lại rất cao, còn đã thất bại, thật khó để thành công dù chỉ một vài lần.

Việc này diễn tả thành lời có chút khó khăn, nhưng kết quả thực tế bị ảnh hưởng lớn bởi một loại lực lượng của niệm, một loại lực lượng rất huyền diệu. Người nào càng tự tin, khả năng thành công càng cao.

Vì vậy, trong thế giới luyện Linh, có hai loại phương pháp tu hành. Một loại là chính thống, luyện Linh Sư chỉ phị trách việc luyện Linh mà không trực tiếp thử Linh, hơn nữa sau khi giao vật phẩm cho người nhờ luyện thì sẽ yêu cầu người đó không được thử Linh ngay trươc măt mình.

Dù là thành công hay thất bại cũng sẽ không ảnh hưởng tới tâm tính của luyện Linh Sư. Sau khi giao vật phẩm cho người chủ vật phẩm rồi, luyện Linh Sư sẽ quên việc ấy đi, giữ cho tâm tình ở vào trạng thái bình tĩnh.

Ngoài phương pháp ấy ra còn có một phương pháp tu hành cực đoan gọi là Niệm Linh Cổ Pháp, cầm chú ý tới phương pháp Niệm lực khó hiểu, bắt buôc luyện Linh Sư phải tận mắt thấy được kết quả. Nếu thành công, khả năng luyên Linh sẽ càng cao tới kinh người. Chỉ là phương pháp này khá cực đoan. Một khi thất bại quá nhiều, nhất định sẽ ảnh hưởng to lớn tới tinh thần, thậm chí có thể mất đi thiên phú, cả đời không dám nói tới việc luyện Linh này nữa.

Dẫu vậy, vẫn có không ít người dùng tới phương pháp này. Sư tôn của Trương Đại Bàn là Hứa Mị Nương cũng thừa nhận, người tu hành phương pháp luyện Linh cực đoan này có thể nghịch thiên mà thành công một số lần thì sự tự tin về Niệm lực của người này sẽ tăng cao, trên con đường luyện Linh nhất định sẽ vang danh bốn bể.

Chí bảo trân tông của Linh Khê Tông là thanh Thiên Giác Kiếm đươc luyện Linh mười lần, cách đây vạn năm năm được luyện ra bởi một vị luyện Linh Sư như thế.

Trương Đại Bàn cảm thấy chua xót nhưng hắn hiểu, Tử Đỉnh Sơn nhất mạch bọn hắn tu hành phương pháp là chính thống. Bản thân hắn vì quá kích động mà dẫn tới sai lầm này, nếu không thể tĩnh tâm thì không biết tới bao giờ mới khôi phục tinh thần được.

Ở trong phòng, Bạch Tiểu Thuần thấy bóng lưng sư huynh xa dần, cắn răng mạnh một cái. Hắn không muốn Trương Đại Bàn phải thất vọng lớn như vậy, liền lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh phi kiếm giống với thanh phi kiếm vừa rồi, sau đó lấy nồi quy văn ra nhanh chóng tiến hành luyện Linh hai lần.

Trương Đại Bàn đang buồn khổ, chuẩn bị đẩy cửa bước ra ngoài khoảnh sân thì sau lưng truyền tới âm thanh vui mừng của Bạch Tiểu Thuần.

“Đại sư huynh, thành công rồi!” Cánh cửa nhà gỗ bị đẩy mạnh ra. Bạch Tiểu Thuần cầm lấy thanh phi kiếm có hai đạo ngân văn mừng rỡ chạy ra ngoài.

“Thành công rồi sao?” Toàn thân Trương Đại Bàn chấn động mạnh. Hắn vội xoay người, thấy thanh phi kiếm trong tay sư đệ thì vẻ mặt không tin nổi, tinh thần kích động.

“Ha ha…, Trương Đại Bàn ta đúng là một thiên tài luyện Linh rồi. Ta đã luyên Linh thành công hai lần. Đúng là hai lần! Ta rõ ràng đã thành công hai lần!”

Trương Đại Bàn ôm cổ Bạch Tiểu Thuần, vui mừng suýt rơi cả nước mắt. Tư chất tu hành của hắn vốn bình thường, nếu không phải tổ tiên có chút quan hệ với sư tôn hắn thì hắn khó mà tiến vào Linh Khê Tông tu hành như thế này được.

Lúc còn ở Hỏa Táo Phòng, dùng bao nhiêu thiên tài địa bảo mới đạt tới Ngưng Khí tầng thứ ba đại viên mãn. Sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, không còn những thiên tài địa bảo kia nữa, tốc độ tu hành của hắn càng chậm. Mắt thấy Hắc Tam Bàn dần vượt qua mình, lại thấy Bạch Tiểu Thuần tiến bộ thần tốc, mặc dù thật lòng chúc phúc cho huynh đệ nhưng trong lòng hắn, niềm tin cũng bị sứt mẻ không ít.

Hôm nay, biết bản thân có thiên phú về luyện Linh khiến hắn vui sướng vô cùng. Niềm vui mà người ngoài khó có thể tưởng tượng ra được. Hắn cảm thấy mình là người hữu dụng. Không giấu nỗi động, hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, trong lòng tràn đầy tin tưởng vào bản thân, mơ hồ cmả thấy có một tia lực lượng kỳ dị ngưng tụ lại. Tia lực lượng này chính là hình thức ban đầu của Niệm lực.

Con đường luyện Linh cực đoan, càng thành công, càng tự tin thì Niệm lực càng mạnh, thành công càng lớn!

Có lẽ, ai không sợ thất bại, tin rằng mình có thể làm được thì sẽ hình thành thứ Niệm lực huyền diệu khó giải thích kia.

Trương Đại Bàn mang theo phấn khởi rời đi. Bạch Tiểu Thuần đưa tiễn một đoạn, sau đó quay về trong sân. Hắn không biết mình làm như vậy là đúng hay sai, nhưng thấy Trương Đại Bàn vui vẻ như vậy, hắn tin mình đã làm đúng.

Mấy ngày sau, từ chỗ Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần biết được nguyên nhân vì sao Hương Vân Sơn lại thưa thớt người như vậy. Bởi vì hầu như tất cả đệ tử ngoại môn, chỉ cần có tu vi từ Ngưng Khí tầng thứ sáu trở nên đều bế quan với ý đồ muốn đột phá tới tầng thứ tám, khát vọng tham dự thiên kiêu chiến mà cứ sáu năm mới tổ chức một lần kia.

Thiên kiêu chiến diễn ra giữa các đệ tử thiên tài hai bên bờ sông sẽ diễn ra sau ba tháng nữa. Trận chiến này được cả Linh Khê Tông chú ý. Các gia tộc tu chân và những tông môn nhỏ trong phạm vi Đông Lâm châu đều rất coi trọng dịp này.

Trận chiến này sẽ lựa chọn ra mười thứ hạng đầu để tấn chức nội môn, nhưng cả danh khí và trình độ đều bất đồng với những đệ tử nội môn bình thường khác.

Cứ ba mươi năm một lần, những đệ tử thiên tài đứng trong mười thứ hạng đầu đều trở thành nhân tài kiệt xuất trong cả thế hệ ở tông môn, danh chấn bát phương. Những tông môn khác cùng cấp với Linh Khê Tông đều chú ý tới.

Đệ tử lọt vào tốp mười người đứng đầu thiên kiêu chiến đều được tông môn khen thưởng. Đặc biệt là người về nhất, nghe nói sẽ được thưởng điểm cống hiến lên tới hơn mười vạn, lại càng không nói tới những thiên tài địa bảo khác, thậm chí còn được một lần cơ hội tiến vào Bí Cảnh của tông môn.

Những điều ấy khiến rất nhiều người động tâm.

Đối với danh sách tuyển chọn truyền thừa thần bí khó lường thì những đệ tử đứng trong tốp mười người cũng được đánh giá rất cao. Trước khi tiến hành thiên kiêu chiến sẽ tiến hành tư cách chiến. Mỗi bờ sông đều tự mình cử hành để lựa chọn ra mười người mạnh nhất, đại diện tham dự thiên kiêu chiến kia.

Lần này, tu vi đệ tử bị giới hạn tại Ngưng Khí tầng thứ tám. Chỉ những đệ tử ngưng khí tầng thứ tám mới được tham dự. Muốn trở thành đệ tử nội môn, có hai yêu cầu phải đạt được. Một là đạt tới Ngưng Khí tám tầng, yêu cầu còn lại là thông qua thí luyện. Các loại thí luyện tấn chức bình thường vẫn diễn ra, tư cách chiến trước mỗi lần thiên kiêu chiến cũng được liệt vào loại thí luyện như vậy.

Loại thí luyện này cũng được các đệ tử trong tông môn gọi là thí luyện mạnh nhất, cũng là thí luyện quan trong sau cùng. Vì vậy có không ít đệ tử ngoại môn không tấn chức nội môn theo cách thông thường mà đợi thời gian, tham gia tư cách chiến, đạt lấy một trong mười vị trí đầu là có thể tấn chức nội môn, lại được tham gia thiên kiêu chiến giữa hai bờ sông.

Những người như Thượng Quan Thiên Hữu, Lữ Thiên Lỗi, Chu Tâm Kỳ đều mang suy nghĩ này, muốn trở thành một trong mười người đứng đầu, cùng khai chiến với đệ tử thiên kiêu của bờ bắc. Sau khi trở thành đệ tử nội môn, mục tiêu tiếp theo là sau một số năm sẽ có cơ hội bước vào danh sách đệ tử truyền thừa của Linh Khê Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thiên Kiêu Bờ Nam

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Một ngàn năm nay, bờ Nam luôn luôn bị bờ Bắc chèn ép.Mỗi lần đến trận chiến thiên kiêu ngoại môn, đệ tử bờ Bắc đã chiếm hơn phân nửa mười vị trí đầu, việc này khiến cho bờ Nam không thể ngóc mặt lên được. Còn vị trí thứ nhất càng không cần bàn tới, ngàn năm qua luôn là nằm trong tay bờ Bắc đấy.

Trong này, nguyên nhân chính là bờ Bắc có bốn ngọn núi tồn tại trong khi bờ Nam chỉ có ba ngọn. Nhưng một ngàn năm trước, địa vị ba ngọn núi bờ Nam này lại hoàn toàn trái ngược với bây giờ, cho dù luyện linh hay luyện dược cũng đều là trụ cột trong tông môn, không người nào dám coi thường, còn kiếm tu Thanh Phong sơn được xưng là chiến lực mạnh nhất trong các ngọn núi của Linh Khê Tông.

Nhưng ngày nay, vì vài nguyên nhân mà vị thế lại hoàn toàn nghịch chuyển, vị thế bờ Bắc tăng cao, mỗi lần thắng lợi còn dành thêm nhiều tài nguyên lớn khiến cho sức chiến đấu tổng thể càng mạnh. Hơn nữa phương pháp tu hành của bờ Bắc và bờ Nam cũng hoàn toàn khác hẳn nhau càng khiến cho tông môn bên ngoài cùng với đám gia tộc tu chân khi nhận định về Linh Khê Tông đều cho rằng bờ Bắc mạnh mẽ như đóng vai trò chủ đạo.

Linh Khê Tông, bờ Nam ngự vật, bờ Bắc ngự thú!

Cũng giống như sở học nhập môn của Bạch Tiểu Thuần chính là Tử Khí Ngự Đỉnh công, còn nhập môn của bờ Bắc hẳn nhiên là Thông Thiên Ngự Tượng công!

Vì lẽ đó mà Vạn Dược Các tại Hương Vân sơn không chỉ có ngũ thiên thảo mộc, mà còn có ngũ thiên Linh thú!

Nhưng trong ngàn năm đối chiến giữa hai bờ Nam Bắc, bờ Nam liên tục thất bại.Đặc biệt là lần cách đây nửa giáp trước, trong mười vị trí đầu tiên chỉ có một đệ tử bờ Nam duy nhất lọt vào được khiến cho toàn bộ chưởng lão và ba vị chưởng tòa bờ Nam dồn dập phẫn nộ.Đành phải tự mình ra mặt, mới xuất hiện được ba người Thượng Quan Thiên Hữu thiên kiêu như vậy.

Thượng Quan Thiên Hữu, Lữ Thiên Lỗi và Chu Tâm Kỳ chính là đòn sát thủ mà bờ Nam chuẩn bị lần này. Ba người đều được ba vị chưởng tòa thu làm đệ tử, dốc lòng bồi dưỡng, tu vi lúc này chỉ mới Ngưng khí tầng tám nhưng chiến lực có thể chiến thắng không ít đệ tử nội môn.

Mà Thượng Quan Thiên Hữu càng thêm kinh người, am hiểu Hư Không chi pháp, được nhận định là đệ nhất ngoại môn thiên kiêu bờ Nam.

Lữ Thiên Lỗi am hiểu Lôi đạo cũng không tầm thường, lôi pháp kinh người đến cả sư tôn gã là Hứa Mị Nương cũng tán thán không ngớt. Còn dám khẳng định Lữ Thiên Lỗi nhất định chiếm được một vị trí trong danh sách mười vị thiên kiêu đứng đầu hai bờ Nam Bắc lần này.

Về phần Chu Tâm Kỳ, bình thường nàng này thường hiển lộ tạo nghệ về dược thảo của mình, nhưng pháp thuật của nàng là do một thân Lý Thanh Hậu truyền dạy, cường hãn không kém.

Những chuyện này Bạch Tiểu Thuần biết được từ Hứa Bảo Tài, nghe được trong lòng cũng có chút bất cam, cảm thấy bờ Bắc quả thực quá khi dễ người khác.

“Chờ sau này ta Trúc cơ, sau đó qua bên đám đệ tử ngoại môn bờ Bắc một chuyến, xử lý sạch sẽ cái uy phong của bọn họ!” trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy hào hùng ngạo nghễ. Nhưng cái danh xưng tư cách bờ

Nam chiến hay là tư cách Thiên kiêu chiến thì hắn lại không có chút hứng thú nào cả.

Loại chuyện tình đánh đánh giết giết, Bạch Tiểu Thuần không cảm thấy phù hợp với thân phận mình. Hắn là Quang vinh đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn, bối phận của hắn không giống với đám người kia, cho nên Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không nên đi tranh đoạt cùng đám văn bối.

“Vạn nhất tranh đoạt không nổi thì làm sao đây chứ?Như vậy không khiến cho Chưởng môn sư huynh mất hết mặt mũi sao, tốt hơn là ta không nên đi.”Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng, cảm thấy bản thân vì chưởng môn sư huynh, vì tông môn mà hi sinh như vậy, hắn có thể đến thắp cho sư tôn nén nhang kể khổ một chút được rồi.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như vậy quá tuyệt diệu rồi, nên cũng không coi chuyện này có gì to tát nữa. Trong hai tháng tiếp theo này, hắn đều đi tìm Trương Đại Bàn, để cho gã luyện linh. Mỗi lần cũng không ở trước mặt Trương Đại Bàn mà thử nghiệm, mà lại tiếp tục tự mình dùng nồi Quy Văn luyện lại một lần, sau đó tỏ vẻ kích động và mừng rỡ như điên trước mặt Trương Đại Bàn.

Lúc đầu Trương Đại Bàn rất kinh ngạc, nhưng dần sau đó, từ kinh hỉ dần chuyển sang đắc ý. Lâu dần thành quen, chính bản thân gã còn chắc chắn nhận định bản thân chính là thiên tài Luyện linh.

Dưới sự tự tin mãnh liệt này, mà phương pháp luyện linh của gã cũng hình thành niệm lực càng ngày càng mạnh mẽ.

Sau một tháng thời gian trôi qua, trước ba ngày cử hành cuộc chiến thì Bạch Tiểu Thuần cũng nhận được thông báo từ tông môn yêu cầu tất cả đệ tử có tu vi Ngưng khí tầng tám trở lên đều phải tham gia cuộc chiến tranh đoạt tư cách, không có ngoại lệ nào hết.

Bạch Tiểu Thuần nhìn lướt qua tin tức trên ngọc giản rồi ngáp một cái, cũng không chú ý tới mà cứ tiếp tục luyện đan.

Mãi cho đến ba ngày sau, ngay sáng sớm, tiếng chuông vang vọng khắp bờ Nam, hắn mới lảo đảo tiến vào trong sơn môn. Nhìn lượng lớn đệ tử ngoại môn mang theo vẻ mặt đầy nghiêm nghị đi đến, hắn bèn xốc lại tinh thần rồi theo đoàn người đi lên.

Không lâu lắm thì hắn đến một vùng sơn cốc ở bờ Nam ba ngọn núi này, bên trong rất rộng được lát bằng bạch ngọc, hình thành một quảng trường rộng lớn, xung quanh còn có từng cột trụ chạm khắc hình rồng uốn quanh, khí thế kinh thiên.

Ở giữa mỗi hai cột trụ khắc hình rồng là một pho tượng, tất cả đều là hung thú trông rất sống động tràn ra từng đợt khí tức hung sát lan khắp tám hướng, khiến toàn bộ sơn cốc đều phủ đầy khí tức nghiêm nghị nặng nề.

Xung quanh nơi này là vách núi, một đài cao được nhô ra ngoài, trên đài cao đó có mấy chục chỗ ngồi. Không chỉ có ba vị chưởng tòa Lý Thanh Hậu, Hứa Mị Nương kia ngồi trên đó, mà ngay cả Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng tới tham dự.

Trận chiến tranh giành tư cách hai bờ Nam Bắc không cử hành cùng một thời điểm, bờ Nam tổ chức trước, sau đó tới bờ Bắc. Do vậy mà bản thân Chưởng môn Linh Khê Tông cũng không thể hiện ra sự thiên vị bất kì bờ nào trong tông, lúc này đến tham dự bên bờ Nam thì sau đó sẽ tham dự trận tranh đoạt tại bờ Bắc.

Lúc nàyba người Lý Thanh Hậu cùng ngồi cạnh mà mỉm cười chuyện phiếm với Chưởng môn.

Ngay sau ba vị Chưởng tòa là các vị trưởng lão của ba ngọn núi, Chu trưởng lão cũng có mặt trong đó, từng người đều đang nhắm mắt dưỡng thần, hoặc cũng có vài người thấp giọng chuyện trò bàn luận với nhau,cũng có người thì đảo mắt nhìn qua đám đệ tử không ngừng tiến tới nơi này.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy lười biếng đi lẫn trong đoàn đệ tử, khi tới quảng trường thì hắn đứng một bên có chút hiếu kì nhìn quanh bốn phía. Hắn chưa từng tới đây lần nào, do vậy những pho tượng kia khiến cho hắn hiếu kì không ít, còn chạy tới nhìn ngắm tỉ mỉ, thậm chí còn phát ra từng tiếng chậc chậc trong miệng.

“Những hung thú này dường như đang còn sống vậy, thú vị.”Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy một sợi lông thú trên pho tượng như xiêu xiêu trong gió, khiến cho hắn cảm thấy khó mà tin được.

Đang lúc này, thì từng tiếng kinh ngạc từ trong đám người đột nhiên truyền ra.

"Chu sư tỷ đến!"

“Tu vi của Chu sư tỷ đã đến Ngưng khí tầng tám từ lâu, lần này trong mười vị trí đứng đầu nhất định là có nàng.Thậm chí với khả năng của nàng, ba vị trí đầu vẫn cứ ổn thỏa!”

Lúc này thì một tấm lụa xanh lóe lên từ phía chân trời, chớp mắt đã đến gần, hóa thành thân ảnh của Chu Tâm Kỳ. Đầu tiên, nàng chắp tay hướng về đài cao cúi chào, sau đó mới đi tới một bên nhắm mắt dưỡng thần. Nhìn nàng lúc này đầy bình thản, nhưng trong lòng lại đang đầy khẩn trương, tu hành nhiều năm như vậy, lần nàynàng là bắt buộc phải lấy được tư cách chiến.

Trên đài cao, Lý Thanh Hậu nhìn về phía Chu Tâm Kỳ, khẽ mỉm cười, trong mắt đầy tán thưởng.

“Thanh Hậu,Chu Tâm Kỳ này không chỉ tạo nghệ thỏa mộc không tầm thường, thuật pháp cũng đến trình độ kinh người, hắn lần này có thể làm cho bờ Nam các người rạng rỡ.” Trịnh Viễn Đông cười nói.

“Chưởng môn quá khen rồi, đồ nhi này của ta vẫn cần phải tôi luyện nhiều. Bất quá tâm tính nàng so với cùng thế hệ thì xác thực hiếm thấy, là một tài năng đáng để bồi dưỡng.” Lý Thanh Hậu khiêm nhường đáp.

Trong khi đám người trong quảng trường bốn phía đều đang đổ dồn ánh mắt đầy hâm mộ và ao ước về phía Chu Tâm Kỳ, thì Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn lướt qua nàng rồi khẽ ho khan một tiếng, cũng bày ra một cái dáng dấp tương tự như Lý Thanh Hậu, chắp tay nhỏ sau lưng, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Tiếng nghị luận bàn tán về Chu Tâm Kỳ còn chưa dứt thì đoàn người lại ồ lên thêm lần nữa. Tất cả mọi người lại nhìn lên trên bầu trời, chỉ thấy lôi đình nổ vang, từng tia chớp lóe lên như những con ngân xà tán loạn, rồi một thiếu niên áo xanh, vẻ mặt đầy cao ngạo đạp lên một tia lôi điện trong chớp mắt tiến về đây.

Phía sau gã, vô số tia chớp tán loạn khắp nơi, sấm sét nổ ầm ĩ, khí thế cường hãn vượt hẳn Chu Tâm Kỳ. Khi gã bước vào quảng trường, phạm vi mười trượng xung quanh hắn bất giác đã hình thành nên một mảnh lôi trì với một lượng lớn ánh sáng lôi điện khuếch tán ra xung quanh.

Trên người gã còn có tia chớp hình cung vờn quanh.

"Là Tử Đỉnh sơn Lữ Thiên Lỗi!Lữ sư huynh có Lôi mạch hiếm thấy.Sau khi nhập môn thì hắn luôn luôn bế quan, lúc này nhìn thấy lại đầy phi phàm!”

“Lữ Thiên Lỗi này quả thật không tầm thường, hắn tu hành công pháp gì mà có thể điều khiển lôi đình đến trình độ như vậy chứ!” trong khi đám người bốn phía còn đang ngơ ngác thì Lữ Thiên Lỗi đã mang vẻ mặt đầy kiêu ngạo hướng về đài cao cúi chào rồi xoay người bước qua một bên. Trong mắt gã, toàn bộ đệ tử ngoại môn trên quảng trường này, chỉ có Chu Tâm Kỳ có thể trở thành kình địch duy nhất của gã mà thôi, còn những người khác thì gã không cần để vào trong mắt.

Trên đài cao, Hứa Mị Nương cười khẽ, hai mắt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

“Chưởng môn, đệ tử này của ta tu hành Cực Đạo Ngự Lôi pháp, người thấy hắn thế nào.”

“Đã có hai phần Lôi ý, Với Ngưng khí tầng tám, thì trình độ này của hắn có thể nói là thiên kiêu chỉ dưới Trúc cơ mà thôi.”Sắc mặt Trịnh Viễn Đông có hơi thay đổi, nhìn Lữ Thiên Lỗi vài lần.

Đang lúc này thì vị Chưởng tòa khô gầy Thanh Phong sơn, lão giả khiến cho người khác lúc nào cũng có cảm giác đầy sắc bén chợt ngẩng đầu lên, nhìn về nơi xa xăm, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười.

Vẻ mặt của Trịnh Viễn Đông cũng chợt tập trung, ngẩng đầu nhìn lên, mà hết thảy trưởng lão cũng đều nhìn về phương xa xa kia.

Một đạo kiếm quang…từ trên vô tận tầng mây trong thiên địa nhấc lên rồi ầm ầm lao đến, khí thế vô cùng mạnh mẽ, càng khiến cho tầng mây cũng trở nên cuồn cuộn. Mơ hồ như có thể thấy được một thanh cổ kiếm, như vẽ nên một vệt cầu vồng thanh sắc trong nháy mắt phá tan hết thảy cản trở, xuyên thẳng qua hư vô mà lao thẳng đến đây.

Kiếm này đầy vẻ cổ xưa, làm bằng Thanh Đồng, mang theo tuế nguyệt chi ý mà đến, nhìn qua cực kì bất phàm.

Trên thanh phi kiếm là một người thanh niên mặc một thân trường bào đệ tử ngoại môn đang đứng trên đó, mái tóc đen tung bay, dáng vẻ thông tuệ anh tuấn đến mức tận cùng. Lúc này gã chắp tay sau lưng, khí thế kinh người, bên ngoài thân thể gã còn có một màn sáng màu vàng nhạt, đặc biệt vệt cầu vồng xanh phía sau gã lúc này lại hóa thành từng đóa sen xanh như hình thành dị tượng.

Còn có một con thú đầu rồng thân cá to khoảng ba trượng theo sau, bơi lội bốn phía như đem toàn bộ bầu trời hóa thành biển lớn, mà những chỗ nó đi qua, lại như có nước mưa rơi xuống.

Hắn chưa tới gần thì cơn gió mưa kia đã thổi qua quảng trường, toàn bộ đám đệ tử ngoại môn khi ngẩng đầu nhìn lên, thấy cảnh này cũng đều trợn mặt há hốc mồm.

"Là thượng quan Đại sư huynh!"

“Đệ nhất thiên kiêu ngoại môn bờ Nam, Thượng Quan Thiên Hữu!"

“Nghe đồn hắn có Kiếm linh thân, là thân thể một đại năng kiếm tu chuyển thế, vì một số nguyên nhân nào đó mà trời xanh thấy hổ thẹn, nên phúc phận đời này nhiều vô số, ba tuổi nhặt được Thượng cổ tàn kiếm, bảy tuổi thì một con Xích Vân thú con từ trên trời hạ xuống nhận hắn làm chủ, mười ba tuổi thì có kim quang hộ thể, nên tên được lấy là Thiên Hữu!”

Hai mắt Chu Tâm Kỳ mở to nhìn lên bầu trời, khuôn mặt đầy nghiêm túc.

Lữ Thiên Lỗi phía xa cũng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt cũng chớp lóe đầy tia chớp, lôi điện hình cung quanh thân cũng chớp giật chuyển động khắp người, khí thế tràn ra, ánh mắt đầy khiêu khích.

"Thượng Quan Thiên Hữu, bái kiến chưởng môn, sư tôn, hai vị chưởng toà, chư vị trưởng lão." Cầu vồng đến nơi, Thượng Quan Thiên Hữu chắp tay hướng về đài cao cúi chào, sau đó hờ hững bay xuống, mỉm cười gật đầu với đám đệ tử ngoại môn bốn phía.

Ánh mắt gã đầy ôn hòa, khi hướng về phía đám đệ tử gật đầu cũng được vô số người cúi đầu chào lại, cũng không thiếu nữ đệ tử nhìn về phía Thượng Quan Thiên Hữu đầy ngượng ngùng.

" Được, được, được!" Trên đài cao,ánh mắt Chưởng môn Trịnh Viễn Đông lộ ra tia sáng ngời, cười to.

“Mới Ngưng khí tầng tám đã cảm ngộ được cảnh giới Kiếm Khí hóa liên. Thượng Quan Thiên Hữu này có phải là vị đại năng nào chuyển thế hay không, cho dù nắm giữ nắm giữa Kiếm linh thân thể, thì dưới Trúc cơ có thể làm được điều này vẫn là vô cùng hiếm thấy!”

“Bờ Nam các ngươi lần này, vậy mà đã khiến cho lão phu phải kinh ngạc!”Trịnh Viễn Đông nhìn về phía vị Chưởng tòa Thanh Phong sơn, cười ha hả.

Ba người Lý Thanh Hậu đều lộ ra một nụ cười, mà những trưởng lão phía sau từng người cũng đều tươi cười như thể hiện đầy đủ tâm ý muốn cùng Bờ Bắc rửa sạch nhục nhã trước kia.

Trịnh Viễn Đông đang định nói tiếp, thì chợt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang đứng bên cạnh pho tượng trên quảng trường phía dưới, hai tay chắp sau lưng bày ra một bộ dáng tiền bối.

“Bạch Tiểu Thuần này…thật còn làm bộ làm tịch đấy!”Trịnh Viễn Đông lặng yên mỉm cười.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mời Chu Trưởng Lão Xuất Mã

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trịnh Viễn Đông không thể không chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, dù sao trong lúc tất cả mọi người dưới này đều xôn xao thì Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ đứng cạnh pho tượng, bày ra cái dáng điệu tiền bối khiến cho cái khí chất trên người hắn hoàn toàn khác biệt hắn với mọi người.

“Đứa nhỏ Bạch Tiểu Thuần này cũng đã đến Ngưng khí tầng tám rồi, hơn nữa hắn cũng đã từng cửu tử nhất sinh trong trận chiến Lạc Trần gia tộc.Ta xem ra hôm nay kẻ này hắn có thể nằm trong mười thứ hạng đầu tiên, không chừng còn có hi vọng tranh đoạt vị trí năm thứ hạng đầu cũng nên.”Một vị Trưởng lão trên đài cao chợt mỉm cười nói.

“Không sai, kẻ này tạo nghệ thảo mộc không tầm thường, một thân luyện thể lại càng kinh người, nói không chừng trong trận chiến tranh đoạt này có thể trở thành Hắc mã.”

Nghe mọi người nói vậy, Lý Thanh Hậu và Trịnh Viễn Đông đều cảm thấy da mặt có chút sáng láng, hai người cùng cười ha hả.

“Đứa nhỏ này lại không giống người khác cho lắm, tín niệm của hắn rất mạnh, nếu so sánh thì vượt xa đám người cùng trang lứa.Năm đó lúc ta dẫn hắn lên núi từng hỏi vì sao hắn muốn tu hành, hắn trả lời ta là vì hắn muốn Trường sinh.”Lý Thanh Hậu cười mỉm nói. Lúc y nhìn về Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, y cũng đã đổi lấy pháp bảo hộ thân cho Bạch Tiểu Thuần rồi, chuẩn bị đợi trận chiến tranh đoạt tư cách bờ Nam này kết thúc sẽ đưa cho hắn.

“Mọi người vẫn là không nên khen ngợi hắn.Đứa nhỏ này tuy là sư đệ của ta, nhưng mà Thanh Hậu cũng hiểu rõ, tính cách kẻ này bất hảo, còn cần rèn luyện nhiều.Bất quá tâm tính hắn thuần lương, tính cách không phách lối kiêu ngạo, cũng rất đáng khen.”Chưởng môn cũng cười cười.Mặc dù nói vậy, nhưng mọi người xung quanh vẫn nhìn ra được ý tứ mong chờ của Trịnh Viễn Đông.

Ngay khi mọi người còn đang chuyện trò trên đài cao, thì Bạch Tiểu Thuần lúc này đang đứng cạnh pho tượng dưới quảng trường, nhìn qua Lữ Thiên Lỗi cao ngạo vô cùng, nhìn Thượng Quan Thiên Hữu khiến cho vô số đệ tử hâm mộ phải hú hét, hắn cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Toàn thân Lữ Thiên Lỗi đều đầy tia chớp, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thì nhớ tới một màn sét đánh mấy bữa trước mà da đầu run lên. Thượng Quan Thiên Hữu đầy phúc trạch với thanh cổ kiếm không chút tầm thường, toàn thân tàn ra khí thế động trời càng khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi lạnh.

Hắn cảm thấy hai người kia thật sự cũng quá cường hãn rồi.

Chỉ là khi nghĩ tới thân phận mình, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng ho khan lên một lần nữa, rồi mỉm cười gật gật đầu, trong mắt đầy tán thưởng.

“Thiên kiêu càng nhiều, chứng tỏ Linh Khê Tông ta càng cường đại. Ta là Quang Vinh đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn, không thể lại đi so cao thấp với đám tiểu bối này. Bọn họ là tương lai của tông môn, ta không thể khi dễ bọn họ được.Ừm, nếu như so thì cũng nên đợi những Thiên kiêu này tiến vào nội môn tông môn rồi mới tính!”Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm xong, cũng lộ ra một bộ dáng vui mừng.

Người tới càng ngày càng nhiều, những đệ tử ngoại môn là Ngưng khí tầng tám thì đều bẻ ngón tay rặc rặc, một số đệ tử có tu vi chưa tới, nhưng trận chiến tranh đoạt tư cách là một sự kiện trọng đại nên bọn hắn cũng muốn đến quan sát ít nhiều.

Toàn bộ ba ngọn núi bờ Nam lúc này có chừng hơn một ngàn đệ tử ngoại môn Ngưng khí tầng tám đều tập trung toàn bộ bên trong sơn cốc này.Trong đó cũng không thiếu người Bạch Tiểu Thuần còn chưa từng nhìn thấy qua, dù sao thì không phải ai cũng ưa thích náo nhiệt, cũng có một số người yêu thích cô độc.Tuy là vậy nhưng những người này tu hành, cũng là muốn nhân sự kiện trọng đại như hôm nay để bỗng chốc mà trở nên nổi tiếng.

Bốn phía xung quanh còn có thêm nhiều đệ tử ngoại môn nữa, tu vi những người này vốn không có tư cách tham gia vào trận chiến tranh đoạt này, nên chẳng qua đến đây nhằm quan sát trận chiến. Từng người cũng đầy mong chờ nhìn hơn một ngàn đệ tử Ngưng khí tầng tám, trong lòng mọi người đều đang chờ mong biểu hiện của từng người, đến cùng thì vị nào có thể bước vào một trăm người đứng đầu, lại còn có thể bước vào trong danh sách mười thứ hạng đầu tiên.

Về ba thứ hạng đầu, tất cả mọi người không chút băn khoăn mà suy đoán nhất định sẽ là Thượng Quan Thiên Hữu, Lữ Thiên Lỗi cùng với Chu Tâm Kỳ, thậm chí thứ tự bài danh cũng là như vậy.

Thời gian dần qua, hơn một ngàn đệ tử ngoại môn Ngưng khí tầng tám cũng dần yên tĩnh lại, mà đám đệ tử quan sát xung quanh cũng yên tĩnh hết. Một bầu không khí áp lực cũng dần bao trùm nơi này, bởi vì hoàn cảnh tác động mà khí tức khắc nghiệt của nơi này lại mạnh mẽ hơn.

Dường như đè ép mọi người không thở nổi, trong lòng dần khẩn trương.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc phát hiện, chính mình vậy mà cũng có chút khẩn trương. Hắn tự nghĩ chính bản thân mình cũng không có ý định so kè gì cả, bèn lắc lư thả lỏng người lại.

Đúng lúc này, giọng nói của Lý Thanh Hậu trên đài cao bỗng nhiên truyền ra, vang vọng tám phương.

“Hai bờ Nam Bắc, đại bỉ cũng sắp tới!”

“Trong các ngươi, có những người chỉ luôn ở một chỗ, cũng không muốn cho người khác biết thực lực chân chính của mình. Lúc này đây chính là cơ hội cho các ngươi hiển lộ bản thân, không nên lo lắng vì tu vi tăng lên quá nhanh, hoặc là có đại tạo hóa đặc thù sẽ khơi dậy lòng tham của trưởng bốitông môn. Tu hành là chuyện riêng, mỗi người đều có bí mật, Linh Khê Tông ta suốt một vạn năm phát triển từ một tông môn nhỏ đến bây giờ cũng không phải ngẫu nhiên mà thành.Từng đệ tử có tạo hóa riêng của mình, ngươi đạt được chính là số mệnh của ngươi đã định trước như vậy!”

“Trong các ngươi, còn có một vài người được gọi là Thiên Kiêu, chẳng qua là có thể dựa vào thiên phú mà thôi. Không thiếu người có thiên phú tốt cuối cũng vẫn phải thất bại, cho nên hôm nay chính là cơ hội để các ngươi chứng minh một chút, các ngươi có đúng với danh xưng mà người khác gọi hay không, thật sự đúng với cái danh xưng… Thiên kiêu hay không!” Thanh âm trầm thấp của Lý Thanh Hậu truyền ra, càng thêm sôi sục, như hòa cùng vào ý tứ khắc nghiệt sẵn có nơi này, khiến cho hơi thở của mọi người trong sơn cốc đều trở nên dồn dập.

Nhất là một số người có bí mật riêng mình, ánh mắt chớt lóe sáng.

Thậm chí đám người Lữ Thiên Lỗi cũng đều lần lượt ngẩng đầu, chiến ý bùng phát.

“Trận chiến tranh đoạt tư cách lúc này, một trăm người đứng đầu sẽ tấn chức lên làm đệ tử nội môn, mười thứ hạng đầu sẽ đại diện bờ Nam tham dự đại bỉ, đây là việc trọng đại nửa giáp một lần, cũng là cơ hội chỉ có nửa giáp mới có một lần để cho các đệ tử bờ Bắc nhớ kỹ các ngươi!” Lý Thanh Hậu hất tay áo lên, Thiên Địa nổ vang, ba ngọn núi bờ Nam lúc này đồng loạt bạo phát ra một cột sáng phóng thẳng lên trời.

Kinh Thiên động Địa, thương khung quay cuồng, dường như lúc này có một đôi bàn tay to lớn vô hình xe rách hư vô, khiến cho một bên cửa ra vào sơn cốc chợt huyễn hóa ra một cây cầu!

Cây cầu này mang phong cách cổ xưa đầy tang thương, dường như đã tồn tại qua vô số tuế nguyệt, phía trên từng viên đá lát trên cây cầu này đều được khắc lên những hoa văn cổ xưa lấp lánh.

Chiều rộng cây cầu chừng trăm trượng, nhìn không tới phần cuối. Cứ như vậy, cây cầu đột nhiên hiện ra, sừng sững giữa thiên địa, mà tòa sơn cốc to lớn này, lúc này lại như một cánh cửa ra vào cây cầu kia mà thôi.

“Cầu này tên là Linh Khê kiều, chính là một kiện chí bảo của Linh Khê Tông ta.Hôm nay đem ra làm nơi thí luyện cho các ngươi.Tất cả những đệ tử Ngưng khí tầng tám trở lên, sau chín tiếng chuông vang lên thì bước vào cây cầu này!” Người nói không còn là Lý Thanh Hậu nữa, mà là Hứa Mị Nương đang đứng trên đài cao, dáng điệu tuyệt mỹ, gương mặt nàng đầy nghiêm nghị. Nàng đứng nơi đó, y sam phất phới, tóc dài tung bay, nhìn qua không hề giống một nữ tử nhân gian, mà như một vị Tiên Tử.

“Người nào tới cuối cây cầu nhanh nhất, chính là đệ nhất.Từ đó tính tiếp mà lựa ra mười thứ hạng đầu, một trăm thứ hạng đầu!” Lời Hứa Mị Nương vang lên, tâm thần đám đệ tử bốn phía cũng theo đó mà kích động, từng người đều nhìn về phía cầu kiều này.

Loại phương pháp tỷ thí này chính là tổng hợp tất cả các tố chất, hơn nữa quy tắc cũng không phải là không cho mọi người đánh nhau. Nói cách khác chỉ là không cần chết người, bất cứ phương pháp gì,chỉ cần có thể đến cuối bên kia cây cầu nhanh nhất, thì chính là đệ nhất!

Hơn nữa cũng có thể tưởng tượng bên trên cây cầu cũng sẽ có những trở ngại xuất hiện, thậm chí vận khí cũng có thể trở thành một loại thực lực.

Ngay khi hơi thở của tất cả trở nên dồn dập, hai mắt lóe sáng, tu vi trong cơ thể cũng được vận chuyển sẵn sàng, thì Bạch Tiểu Thuần lại ngáp dài một cái. Ngay chính khoảnh khắc này, tiếng chuông ngân truyền ra.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... bốn tiếng, năm tiếng, sáu tiếng ...

Mỗi tiếng chuông ngân này truyền ra như vang vọng trong tâm thần mọi người, khiến cho tâm thần tất cả những đệ tử tham gia trận tranh đoạt tư cách này đều dậy sóng, tu vi trong cơ thể được vận chuyểnMột tiếng chuông ngân này truyền ra như vang vọng trong tâm thần mọi người, khiến cho tâm thần tất cả những đệ tử tham gia trận tranh đoạt tư cách này đều dậy sóng, tu vi trong cơ thể được vận chuyển càng lúc càng nhanh, tất cả khí thế đều đang được áp súc lại.

Tiếng thứ bảy, tiếng thứ tám…ngay khi thanh âm thứ chín vang lên, trong nháy mắt đó tiếng nổ ầm âm ngập trời vang lên. Hơn một ngàn đệ tử Ngưng khí tầng tám, từng người đều ầm ầm bộc phát ra tu vi trong cơ thể, rồi cả thân thể như tên rời cung mà lao vụt ra!

Hơn một ngàn người lao đi, trong số đó cũng có không ít người phi hành mà hướng thẳng lên cây cầu. trong chớp mắt đã có người bước chân lên cầu, vội vã phóng đi. Tốc độ của Thượng Quan Thiên Hữu là nhanh nhất, phi kiếm dưới chân gã gáo thét, toàn bộ người cũng hóa thành đạo cầu vồng màu xanh, vọt đi đầu!

Phía sau hắn là Lữ Thiên Lỗi, toàn thân hắn là điện quang chớp lóe như đaangcó một lực lượng lôi kéo đi,tốc độ cực nhanh gần bằng với Thượng Quan Thiên Hữu, ánh mắt gã cũng lộ ra sắc đỏ ngầu mà gầm nhẹ vọt tiếp.

Người thứ ba chính là Chu Tâm Kỳ, dải lụa lam dưới chân nàng nhanh chóng rung rung mà lao nhanh về phía trước.

Phía sau còn có mấy người tương đối lạ mặt, hiển nhiên là một số đệ tử ngày thường vốn che dấu tu vi như trong lời Lý Thanh Hậu nói lúc nãy. Cơ hội lúc này cũng khiến bọn hắn không thể che dấu tu vi nữa mà toàn lực bộc phát, thoáng cái kéo giãn khoảng cách với đám người phía sau một đoạn, thậm chí còn nhìn ra được bọn hắn vẫn còn dư lực.

Đệ tử bốn phía lúc này đều trợn ton mắt, tâm thần chấn động mà đồng loạt nhìn lại.

Nhưng ngay lúc vạn chúng còn đang chăm chú nhìn vào, mọi người như điên cuồng từ trên quảng trường lao ra, rất nhanh chĩ còn trơ lại Bạch Tiểu Thuần đứng lẻ loi chỗ đó.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn, ngay khi tiếng chuông thứ chín ngân lên, chỉ trong chớp mắt, hắn liền cảm nhận được một cơn cuồng phong quét ngang qua. Nhìn lại thì bốn phía xung quanh đã không còn ai, trước mặt hắn là một ngàn người đang lao nhanh lên cầu đá, cảnh tượng vô cùng hoành tráng khiến cho hắn đứng sau tán thưởng không thôi.

“Cố lên!”Bạch Tiểu Thuần trên quảng trường hô lớn, cả người nhoáng cái cũng chạy chầm chậm lên cầu đá. Hắn đã hạ quyết tâm, trận chiến tranh đoạt tư cách lần này bản thân chỉ cần tham dự, không cần phải đi đoạt thứ hạng trong mười hạng đầu, hay trăm hạng đầu mà làm gì.

“Nghe nói bên Bờ Bắc kia toàn là một đám dữ tợn lão luyện, có đần mới đi đấu đá cùng với họ.”Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý, bày ra một bộ dạng rất đáng ăn đòn. Về phần chuyện tấn chức lên đệ tử nội môn, tất nhiên hắn không xem là gì, hắn cảm thấy bản thân mình là Quang vinh đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn, ai thèm quan tâm tới thân phận đệ tử nội môn chứ.

Nên lúc này hắn vừa nhìn ngắm phong cảnh, thỉnh thoảng còn reo hò cổ vũ, quả thật tạo thành một cảnh tượng vô cùng đối lập với những người trên cầu kiều kia.

Đám đệ tử bốn phía đứng xem nhìn thấy vậy cũng đều choáng váng cả mặt mày, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, còn gương mặt thì đồng loạt hiện lên một vẻ cổ quái.

Trên đài cao, gân xanh trên trán Lý Thanh Hậu cũng nổi lên, y nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, cảm thấy một cơn tức giận bốc thẳng lên

tới đỉnh đầu.

Hứa Mị Nương cùng với vị Chưởng tòa Thanh Phong sơn kia cũng sửng sốt, hai người đều nhìn nhau rồi cười khổ. Về phần những vị trưởng lão kia cũng đều trợn mắt, không hề tưởng tượng được trận chiến tranh giành tư cách, vậy mà lại xuất hiện chuyện tình như vậy.

Nếu là đệ tử khác thì cũng thôi đi, bọn hắn còn có thể răn dạy, nhưng thân phận Bạch Tiểu Thuần cũng quá đặc thù. Vì vậy mà từng người cũng chỉ còn cách nhìn qua Lý Thanh Hậu và Trịnh Viễn Đông.

Trịnh Viễn Đông lúc này đau nhức cả đầu óc, càng thêm xấu hổ, cảm thấy thật quá mất mặt đi…lúc này lão cũng vội ho lên một tiếng, liếc nhìn qua Chu trưởng lão đang ngồi bên cạnh.

“Chu trưởng lão, chuyện tiếp theo, chuyện gì lão phu cũng không nhìn thấy chuyện gì hết, con chim Phượng kia của ngươi quả thật rất đáng thương a.”

Chu trưởng lão nghe vậy bỗng chợt hiểu, bèn đứng dậy bày ra một bộ mặt đầy âm trầm.Cả người lão cũng bay ra, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần trên cầu đá hét lớn lên.

“Bạch Tiểu Thuần, hôm nay cũng không có ai cứu được ngươi đâu. Sau khi lão phu bắt được ngươi rồi, nhất định sẽ cho ngươi tự mình trải nghiệm qua cái cảm giác đau khổ của chim Phượng của lão phu ngày đó!!”Lão nói xong, cả người như một con chim lớn lao thẳng tới cây cầu đá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bộc Phát Khó Thể Tin!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần nghe được tiếng gầm giận dữ như vậy thì lại càng hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, liếc mắt đã thấy được Chu trưởng lão bộ dáng xung phong liều chết lao đến. Ánh mắt của hắn trợn trừng, chỉ cảm thấy hồn phi phách tán.

Nhất là bộ dáng hung thần ác sát của Chu trưởng lão, mấy lời mà lão rống ra mặc dù không phải là muốn mạng của Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại khiến cho hắn tự mình cảm nhận được sự đau khổ của con chim phượng kia. Loại chuyện này, Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới chuyện con chim phượng kia hầu như cả ngày đều đem chim ở Hương Vân Sơn chơi một cái, ngay cả Linh Vĩ Kê cũng không buông tha, hắn liền có cảm giác sợ nổi cả da gà.

Trong đầu hắn không khỏi có chút suy nghĩ ảo tưởng, đem chim phượng thay thế bằng bộ dáng của mình. Đồng tử của hắn mãnh liệt bành trướng, cả người run rẩy, quay đầu cấp tốc chạy vội.

Mặc dù hắn không nhát gan, mặc dù chỉ sợ chết, nhưng... Giờ phút này hắn đột nhiên hiểu ra, trên thực tế ở trên thế giới này còn có những chuyện so với chết còn kinh khủng hơn, ví dụ như mình biến thành chim phượng...

“Sư huynh cứu ta, ta không muốn là chim!” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Trịnh Viễn Đông đứng ở trên đài cao vội ho một tiếng, giả vờ như không nghe thấy.

Dưới sự kích thích mãnh liệt này, Bạch Tiểu Thuần liên tục kêu thảm, tốc độ thoáng một cái bộc phát, oanh một tiếng trực tiếp chạy vội, gần như là xuất hiện tàn ảnh, trong chớp mắt đã đuổi theo ngay sau đám đệ tử đang chạy ở đằng trước. Những đệ tử này chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua bên người, giật mình ngẩng đầu lên thì chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Bạch Tiểu Thuần ở phía xa xa.

“Cái này... Đây là cái tốc độ gì!” Tất cả bọn hắn đều hoảng sợ, nhưng ngay sau đó, bọn hắn lại nhìn thấy thân ảnh của Chu trưởng lão, cũng đang gào thét bay qua, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cấp tốc đuổi theo.

Cảnh tượng này, lập tức khiến cho những đệ tử này đều hít vào một ngụm khí.

Những đệ tử ngoại môn đứng ở bên ngoài cầu đá quan sát cũng đều mở to mắt, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Bạch Tiểu Thuần này rõ ràng lại nhanh như vậy!”

“Xem ra bị đuổi giết có hiệu quả thật sự không phải bình thường...”

Trong lúc mọi người đang xôn xao, thì Bạch Tiểu Thuần lại đang khóc không ra nước mắt. Hắn ủy khuất đã đến cực hạn, giờ phút này đang liều mạng chạy như điên, rất nhanh đã vượt qua một tên lại một tên đệ tử. Những tên đệ tử bị hắn vượt qua đều hít vào một ngụm khí, không cách nào tin vào tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn có một tên không phục, cũng nghiến răng chạy như điên, nhưng cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng xa.

“Chết tiệt, hắn như thế nào lại giống như con chuột bị giẫm phải đuôi vậy!”

Giờ phút này, đám đệ tử ở trong lẫn ở bên ngoài, tất cả đều bị tốc độ của Bạch Tiểu Thuần làm cho rung động. Ngay cả đám người chưởng môn ở trên đài cao cũng phải trợn mắt há mồm, giờ khắc này đều bị tốc độ của Bạch Tiểu Thuần làm cho giật mình.

“Ách... Chính là chưởng môn cao minh!” Lý Thanh Hậu cười khổ, hướng về phía Trịnh Viễn Đông nói.

Hứa Mị Nương cùng với lão giả của Thanh Phong Sơn, thần sắc cũng đều cổ quái. Đám trưởng lão ở bốn phía, từng người đều không nhịn được mà cười thành tiếng.

“Kẻ này bất hảo... Chỉ có thể dùng loại phương pháp này rồi.” Trịnh Viễn Đông vội ho một tiếng.

Cùng lúc đó, nhìn Bạch Tiểu Thuần chạy vội, mọi người ở bên ngoài cầu đá dần dần càng xôn xao.

“Hắn đã vượt qua một nửa rồi, cứ tiếp tục vượt qua như vậy, hắn nhất định có thể sẽ tiến vào một trăm thứ hạng đầu!”

“Bạch sư thúc cố gắng lên...” Còn có những tiếng cười reo hò khen hay.

Đúng lúc này, ở trên cầu đá đột nhiên chấn động, bất ngờ huyễn hóa ra từng đám khôi lỗi. Những con khôi lỗi này hai mắt lóe lên, gầm nhẹ, hướng về những đệ tử xông qua cầu lao tới.

Thượng Quan Thiên Hữu đi ở phía trước nhất thần sắc vẫn như thường, kiếm ở trong tay quét qua. Lập tức đám khôi lỗi ở bốn phía ầm ầm tan vỡ, tốc độ không giảm bớt nửa điểm, tiếp tục giữ vững vị trí thứ nhất.

Phía sau gã là Lữ Thiên Lỗi, Chu Tâm Kỳ, còn có ba đến năm tên đệ tử ẩn giấu thực lực giờ này mới bộc phát ra. Tất cả đều rất nhẹ nhàng, một đường chém giết khôi lỗi, tiếp tục tiến lên.

Bốn phía Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện những con khôi lỗi này. Hắn sốt ruột a, nhìn thấy những con khôi lỗi này tới gần, khi hắn đang định ra tay thì bỗng nhiên sau lưng cuồng phong gào thét, Chu trưởng lão đã đuổi theo tới rồi.

“Bạch Tiểu Thuần, lão phu đổi ý rồi. Sau khi bắt được ngươi, sẽ không cho ngươi tự mình nếm thử cảm giác của chim phượng, mà sẽ cho ngươi đi nhận thức sự đau khổ của những con chim khác ngày đó!” Chu trưởng lão phát ra âm thanh kiệt kiệt. Vì muốn kích phát ra tiềm lực của Bạch Tiểu Thuần, chính lão cũng thực sự liều mạng...

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này, chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân oanh lên một tiếng, tuôn ngược vào trong đầu. Trước mắt hắn đều biến thành màu đen rồi, có chút không kịp phản ứng. Đến khi hắn ý thức được hàm nghĩa của những lời nói này, hắn nghĩ tới những con chim bị chơi một cách thê thảm kia, nghĩ tới những con Linh Vĩ Kê kêu rên, cuối cùng thì nghĩ đến con chim phượng đực có thân hình cường tráng kia... Hắn phát hiện ra cuộc đời sau này của mình sẽ vô cùng thê thảm, hét lên thê lương.

“Cứu mạng a, ta không muốn bị chơi a...”

Giờ phút này, sự sợ hãi của hắn thậm chí còn đã vượt qua cả lúc bị Lạc Trần gia tộc đuổi giết. Hắn đã lớn như vậy rồi, cho tới bây giờ còn chưa trải qua kích thích như vậy. Giờ phút này hắn vừa thét lên vừa run rẩy toàn thân. Bỗng nhiên có một tia sáng trắng xuất hiện, chớp mắt bao phủ toàn bộ cơ thể của hắn, khiến cho thân hình hắn đã trở thành ngân quang.

Tốc độ của hắn vào lúc này lại càng như là đã đột phá giới hạn nào đó, nháy mắt khi Chu trưởng lão chộp tới, oanh một tiếng, toàn thân như một con heo rừng, mãnh liệt lao ra.

Oanh oanh oanh!

Tốc độ này quá nhanh, vô số khôi lỗi vừa mới tới gần đã bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đánh bay. Hắn một đường chạy như điên, làm vô số khôi lỗi bị đụng bay lên, cả thân hình hóa thành một đạo chỉ dài, vội vã chạy đi.

Nhìn từ đằng xa, không thấy được thân ảnh của hắn, mà chỉ có thể nhìn thấy vô số khôi lỗi không ngừng bay ra.

Tốc độ này so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh đã vượt qua trước bốn trăm, ba trăm thứ hạng đầu, trước hai trăm, cho đến... Trước một trăm!

Quá nhanh!

Một đường nổ vang ngập trời, vô số đệ tử bị hắn vượt qua. Cả đám đều ngây người, hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như bạo long đi xa. Bạch Tiểu Thuần vừa thét lên, vừa chạy vội, tròng mắt đều đã đỏ. Hắn thề, quyết không thể để cho Chu trưởng lão bắt được mình.

Giờ phút này hắn sớm đã quên đang ở trong thí luyện, trước mắt hắn cũng không có cái thứ tự gì gì đó, mà trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chạy chạy và chạy... Lao ra khỏi cây cầu kia!

Thậm chí có đệ tử ở phía trước làm hắn cảm thấy vướng bận, một phát túm lấy ném sang một bên, cả người chạy vội, nhấc lên tiếng nổ vang ở dọc đường.

Đám đệ tử ở bên ngoài cây cầu đá, cũng có người đứng ở trên đỉnh núi nhìn ra xa, sau khi thấy được một màn như vậy thì đều hít vào một hơi, lộ ra vẻ rung động.

“Hắn... Hắn còn là con người sao!!”

“Đây đâu phải là người, đây rõ ràng là một đầu dã trư hung bạo!!”

Chu trưởng lão ngơ ngác nhìn về phía trước. Bạch Tiểu Thuần căn bản là cũng không đi né tránh khôi lỗi mà hoàn toàn dựa vào thân thể

trực tiếp đánh bay. Lão cũng hít vào một hơi, cảm giác mình vừa rồi... có phải là đã kích thích đối phương hơi quá hay không.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần dường như là không có cực hạn, vốn đã nhanh đến không cách nào có thể hình dung, mà vẫn còn đang tăng tốc. Tiếng nổ vang lên quanh quẩn, tiếng xé gió kinh thiên động địa, phía trước hắn đã không còn khôi lỗi nữa rồi, nhưng lại xuất hiện lần lượt từng cái lưới lớn. Những tấm lưới này thình lình biến ảo ra, ngăn cản đường đi trước mặt mọi người.

Chẳng qua là những tấm lưới này vừa mới xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đã bị hắn đụng vào thủng ra một cái động lớn, âm thanh phanh phanh quanh quẩn, lại không cách nào có thể ngăn cản được hắn một chút nào.

Tựa như dưới tốc độ cực hạn này, thì thân thể của hắn đã trở thành một thanh lợi khí sắc bén nhất!

Ngay sau đó, mặt đất lại xuất hiện phập phồng, giống như là đầm lầy, thậm chí còn xuất hiện cả vòng xoáy. Chỉ cần bị vòng xoáy bao phủ, thì sẽ rất khó mà lao ra. Không ít người tốc độ đã bị hạn chế ở chỗ này.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần căn bản là cũng không chú ý tới những thứ này. Vèo một tiếng, thân hình của hắn đã vụt qua nhanh như tên bắn. Dù không ngừng có vòng xoáy xuất hiện ở xung quanh hắn, nhưng cũng không cách nào làm cho tốc độ của hắn giảm bớt, trực tiếp mang theo cả những vòng xoáy kia đi về phía trước.

Rất nhanh, hắn đã vượt qua trước tám mươi, năm mươi, ba mươi thứ hạng đầu. Rồi tiến vào mười thứ hạng đầu...

Cảnh tượng này khiến cho Chu trưởng lão cũng phải thở dài, lại càng không cần phải nói những đệ tử đến xem kia. Trong khoảnh khắc này, hầu như ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ lên thân hình của Bạch Tiểu Thuần, còn về phần đám người Thượng Quan Thiên Hữu, đều không có đệ tử nào thèm xem.

Ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, có một thanh niên đầu trọc. Trong mắt gã mang theo vẻ âm lãnh, gã đã che giấu chiến lực nhiều năm, ngày bình thường không tiếp xúc với người ngoài, hôm nay mới lộ ra thực lực, là muốn cho ba người được gọi là ba đại thiên kiêu kia minh bạch, cái gì gọi là sơn ngoại hữu sơn.

Toàn thân gã lấp lánh hào quang, ở bên người đang có ba hạt châu cấp tốc bay múa, một đường thế như trẻ che. Bên ngoài thân thể của gã đang có hơn mười cái vòng xoáy, nhưng dưới sự bộc phát của gã, những vòng xoáy này tuy đã làm tốc độ bị hạn chế không nhỏ, nhưng gã biết, chỉ cần lao ra khỏi khu vực này thì vòng xoáy sẽ biến mất.

“Càng là cường giả, thì khi tiến vào nơi đây số lượng vòng xoáy quấn quanh sẽ lại càng nhiều. Không biết mấy người ở phía trước kia thế nào, ta ở đây có hơn mười đạo vòng xoáy, đã là kinh người rồi.” Gã đệ tử đầu trọc này ngạo nghễ tự nói. Chợt nghe thấy tiếng xé gió ở sau lưng, gã sửng sốt một chút, cho rằng mình nghe nhầm. Ở chỗ này, làm sao có thể có tiếng xé gió...

Nhưng gã còn chưa kịp quay đầu lại, thì đã cảm thấy cuồng phong từ phía sau thổi qua. Ngay sau đó, gã liền thấy được một đạo thân ảnh, ở bên cạnh mình cấp tốc lao ra. Bốn phía xung quanh thân ảnh kia, lại có trên trăm cái vòng xoáy đang vờn quanh!

Tròng mắt của gã thiếu chút nữa là rớt ra ngoài, hoảng sợ nhìn thân ảnh bị hơn một trăm vòng xoáy vờn quanh, thế nhưng tốc độ lại không chậm lại một chút nào. Gã cảm giác mình nhìn lầm rồi, vì vậy mà dùng sức dụi dụi hai mắt rồi lại nhìn lên, chỉ thấy đối phương đã đi xa, còn lại chỉ là bóng lưng.

“Không có khả năng!!” Thanh niên đầu trọc này nghẹn ngào.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, vừa chạy vừa kêu thảm thiết. Sau khi hắn lao ra khỏi khu vực này, thì hơn trăm cái vòng xoáy ở bên ngoài thân thể cũng lập tức biến mất. Tốc độ của hắn nhanh hơn, trực tiếp chạy vội, dọc đường lại vượt qua mấy người. Những người này đều là những đệ tử tiến

vòa mười thứ hạng đầu, bọn hắn ở trước trận chiến này đều có được tạo hóa của riêng mình, che giấu thực lực, giờ phút này muốn cất tiếng làm cho ai lấy đều kinh ngạc. Nhưng hôm nay từng người khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, thì đều không thể tin như nhìn thấy quái vật vậy, thi nhau hoảng sợ.

Chu Tâm Kỳ cắn chặt hàm răng trắng ngà. Mảnh khu vực nàng đang ở này lại có sự khác biệt, bốn phía đang giáng xuống uy áp vô tận, dường như là muốn đem nơi này đóng băng, khiến cho tốc độ của nàng không khỏi chậm lại.

Nhưng lúc nàng đang khó khăn tìm chỗ xung yếu để tiến ra khỏi khu vực này, thì bỗng nhiên phía sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh ken két. Chu Tâm Kỳ sững sờ quay đầu, trong nháy mắt tròng mắt co rút lại, lộ ra vẻ không thể nào tin.

Oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp xông qua ngay bên cạnh nàng. Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, một đường đánh tới khiến cho âm thanh ken két truyền ra, có từng đạo khe hở hiện ra từ trong hư vô, rõ ràng... lại bị hắn trực tiếp đụng nát!

“Bạch Tiểu Thuần!”

“Không có khả năng!” Chu Tâm Kỳ mở to mắt, cảm nhận được kết giới ở bốn phía tan vỡ sau khi Bạch Tiểu Thuần xông qua. Nàng nhìn qua bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần ở phía trước, cả người giống như bị thiên lôi oanh kích, trợn mắt há mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hắn Là. Đệ Nhất!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Vào lúc Chu Tâm Kỳ đang hoảng sợ, thì phía sau nàng một lần nữa lại có tiếng gió truyền đến. Chu trưởng lão cất bước đi nhanh, nở nụ cười, lúc đi ngang qua bên cạnh Chu Tâm Kỳ còn hướng về phía nàng nhẹ gật đầu.

Đồng thời, dùng cái bộ dạng mỉm cười này, lại truyền ra âm thanh giống như hung thần ác sát.

“Bạch Tiểu Thuần, lão phu lại cải biến chủ ý rồi. Sau khi bắt được ngươi, trước tiên sẽ bỏ đói một tháng, sau đó nhốt ngươi cùng với đám chim phượng, còn giam cùng với số lượng lớn hung thú nữa!”

Chu Tâm Kỳ có chút ngây ngốc. Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần ở phía trước truyền đến âm thanh thê lương thảm thiết.

“Lý thúc cứu mạng, Chưởng môn thân sư huynh cứu mạng, sư tôn cứu mạng a. Ta không muốn nhịn đói, không muốn giam cùng một chỗ với chim phượng, hung thú a...” Bạch Tiểu Thuần run rẩy, lúc này hắn đã sợ hãi đến cực hạn, đầy trong đầu đều là những hình ảnh mà Chu trưởng lão nói ra, càng nghĩ lại càng run rẩy, vừa kêu thảm thiết vừa chạy nhanh hơn. Oanh một tiếng đã trực tiếp lao ra, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Phía trước hắn, Lữ Thiên Lỗi toàn thân hóa thành một đạo thiểm điện, bay nhanh đi về phía trước. Đoạn đường này lúc đầu rất nhẹ nhàng, nhưng dần dần lại khó khăn lên, nhất là khu vực trước mắt gã, tràn đầy

phong nhận. Những phong nhận này cực kỳ sắc bén, chỉ cần tốc độ của gã nhanh hơn một chút là lập tức giống như biến thành nam châm, sẽ đem những phong nhận kia toàn bộ hút đến.

Gã tận mắt nhìn thấy một con khôi lỗi bị bản thân ném ra, bởi vì tốc độ quá nhanh mà nháy mắt đã bị những phong nhận kia trực tiếp làm cho chia năm xẻ bảy. Gã nhìn mà sắc mặt đại biến, lúc này không thể không giảm bớt tốc độ. Sau nửa ngày mới tìm được một cái tốc độ chuẩn, giữ vững tốc độ đó mà đi về phía trước.

Phía trước gã, đã nhìn không thấy bóng dáng của Thượng Quan Thiên Hữu. Thượng Quan Thiên Hữu kia có tư chất tuyệt thế, lúc đi qua mảnh khu vực mà Lữ Thiên Lỗi đang ở, lại hóa thành hư vô, xuyên thẳng qua, không làm cho bất cứ mảnh phong nhận nào chú ý, khiến cho Lữ Thiên Lỗi vốn có chênh lệch không lớn với Thượng Quan Thiên Hữu đầy lòng oán hận.

“Không phải là có được pháp thuật không gian hay sao, có gì đặc biệt hơn người đâu. Chờ ta đi qua khỏi nơi đây, đệ nhất... Nhất định là ta!” Lữ Thiên Lỗi thở sâu. Giờ phút này gã đã không để Chu Tâm Kỳ vào trong mắt, gã cho rằng chỉ còn duy nhất Thượng Quan Thiên Hữu là có thể tranh giành vị trí đệ nhất với mình.

Nhưng khi gã dừng chân thở ra một hơi, chậm rãi thong dong ở trong mảnh khu vực này, chuẩn bị lao ra để sau đó một bước lên trời, thì đột nhiên ở phía sau gã có cuồng phong nổ vang mà đến.

Tiếng gió quá lớn, khiến cho những cái phong nhận đang trôi nổi ở bốn phía kia, từng cái một đều rung rung. Lữ Thiên Lỗi nhìn mà chấn động, nhưng ngay sau đó liền kinh hỉ đứng lên.

“Hặc hặc, đích thị là Chu Tâm Kỳ đuổi tới. Con nhỏ ngốc này, nàng tiến vào nơi đây tốc độ càng nhanh thì sẽ hấp dẫn phong nhận càng nhiều, mà ta cũng có thể nhân cái cơ hội này mà nhanh chóng lao ra!” Lữ Thiên Lỗi vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy ở sau lưng có một cái thân ảnh nhỏ gầy giống như là bôn lôi, nháy mắt đã vọt vào cái mảnh khu vực

phong nhận này, lại trực tiếp lao qua ba thành phạm vi, cách chỗ Lữ Thiên Lỗi đang đứng không đến ngàn trượng.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, khiến cho phong nhận ở bốn phía trong chớp mắt nhất tề hướng về phía thân ảnh ấy mà gào thét. Phong nhận quá nhiều, vô tận phong nhận ở bên trong phạm vi mấy ngàn trượng đều phá không mà đi. Trong khoảnh khắc, gần như đã tạo thành một cái vòi rồng phong nhận.

“Không phải là Chu Tâm Kỳ? Nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi, bất quá cũng là một tên đầu đất, tự mình muốn chết!” Lữ Thiên Lỗi vốn bị tốc độ của Bạch Tiểu Thuần làm cho rung động mà hít vào một ngụm khí, nhưng sau đó liền mừng thầm.

“Tu hành là phải dựa vào cái đầu!” Lữ Thiên Lỗi cười to, nhìn thấy phần lớn phong nhận đã bị hấp dẫn qua bên đó, trong cơ thể gã tia chớp tràn ra, mãnh liệt bộc phát ra tốc độ, thẳng đến chỗ lối ra.

Nhưng nháy mắt khi gã vừa mới bắt đầu tăng tốc, thì ở phía sau gã nổ vang ngập trời, âm thanh thảm thiết kinh thiên động địa của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, thân ảnh của hắn căn bản là không dừng lại chút nào, càng lúc càng nhanh, oanh một tiếng xông tới.

Số lượng phong nhận ở bốn phía đã nhiều vô số, toàn bộ đều đâm lên trên người Bạch Tiểu Thuần, nhưng toàn thân hắn có tia sáng trắng lóe lên. Những phong nhận mà Lữ Thiên Lỗi nhìn kinh hãi này, sau khi đụng phải thân thể của Bạch Tiểu Thuần, thì toàn bộ đều lập tức tan vỡ.

Vô số phong nhận sau khi tan vỡ, lại lập tức ngưng tụ lại. Khi tiếng nổ mạnh truyền ra khắp bốn phương, thân hình Bạch Tiểu Thuần vèo một tiếng, trực tiếp bay ngang qua Lữ Thiên Lỗi mà đi.

Mà phía sau hắn, những phong nhận ngưng tụ lại một lần nữa kia, mang theo không cam lòng, cấp tốc đuổi theo.

Lữ Thiên Lỗi sửng sốt một chút, tròng mắt đều sắp rớt ra ngoài, chỉ cảm thấy da đầu run lên, trong óc ù ù.

“Không có khả năng!!” Khi gã còn đang hoảng sợ nghẹn ngào, thì lại nhìn thấy tận mắt vô số phong nhận đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, lại... Không đuổi theo nữa, bởi vì trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần đã chạy ra khỏi cái mảnh khu vực phong nhận này rồi.

Phong nhận không cách nào đuổi theo ra được, truyền ra tiếng rít gào giận dữ ở biên giới, hình như đã chú ý tới Lữ Thiên Lỗi.

“Không... Không!!” Trong lòng Lữ Thiên Lỗi đánh bộp một tiếng, vội vội vàng vàng muốn dừng lại tốc độ của mình, nhưng thân ảnh gã đã hóa thành tia chớp, cứ coi như là lập tức dừng lại thì cùng vẫn làm cho những cái phong nhận đang không biết làm thế nào Bạch Tiểu Thuần kia, trong nháy mắt đánh tới.

Rất nhanh, tiếng kêu thê lương thảm thiết bỗng nhiên truyền ra.

Bạch Tiểu Thuần đang chạy ở đằng trước, lờ mờ cũng nghe được tiếng kêu thảm thiết này. Hắn rất là kinh ngạc, nhưng lúc này không có thời gian mà quay đầu lại, dường như Chu trưởng lão đã gào thét tới ở sau lưng rồi. Bạch Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi, bi ai nghiến răng, lại một lần nữa oanh oanh lao đi.

Trong khu vực phong nhận, cũng may là có Chu trưởng lão đuổi theo ngang qua, cứu được Lữ Thiên Lỗi bị vô số phong nhận vây quanh. Y phục toàn thân gã đã bị cắt thành một mảnh dài hẹp, chật vật thê thảm đã đến cực hạn. Nếu không, đoán chừng gã nhất định phải buông tha cho lần tỉ thí này.

“Bạch Tiểu Thuần!” Ánh mắt Lữ Thiên Lỗi đều đã đỏ. Lúc này gã cũng đã nhận ra được Bạch Tiểu Thuần, gào thét thê lương!

Bạch Tiểu Thuần không biết mình trong lúc vô tình, lại làm cho một người hận mình thấu xương. Hắn lúc này đang chạy vội, lại xông qua

thêm một khu vực không người. Cho đến khi qua nửa nén hương, hắn đã nhìn thấy được đầu cuối ở phía xa xa.

“Rốt cuộc sắp ra ngoài rồi!” Bạch Tiểu Thuần kích động. Hắn không có chú ý tới ở gần chỗ đầu cuối lúc này có một thân ảnh đang khó khăn bước đi từng bước một.

Thượng Quan Thiên Hữu hô hấp dồn dập. Đoạn đường này đối với gã mà nói, đều rất nhẹ nhàng. Duy chỉ có một khu vực gần cuối này là làm cho gã cảm nhận được khó khăn.

“Nơi đây lại là cấm linh trọng áp!” Trong mắt gã lộ ra lăng lệ ác liệt. Nơi đây linh lực bị giam cầm, lại càng có uy áp mãnh liệt hàng lâm, trên người giống như là đang cõng một ngọn núi. Mà càng kinh người hơn, đó là mỗi lần gã bước đi ra một bước, thì tựa như trên người cũng có nhiều hơn một ngọn núi. Rõ ràng chỉ là khoảng cách một trăm bước chân, nhưng lại làm cho gã toàn thân run rẩy, đã sắp tới cực hạn rồi.

Nhất là càng đi gần tới đầu cuối thì áp lực lại càng lớn, núi cõng trên lưng cũng càng nhiều. Giờ phút này gã cách lối ra nhìn như chỉ có mười một bước, nhưng gã biết, độ khó của mười một bước này, trước nay chưa từng có.

Thượng Quan Thiên Hữu thở sâu, trong mắt lộ ra kiên định.

“Đệ nhất tư cách chiến vốn là thuộc về ta. Mục tiêu của ta là nam bắc hai bờ thiên kiêu chiến, lấy thân phận đệ nhất thiên kiêu chiến bước vào nội môn, một vài năm sau bước vào danh sách truyền thừa của Linh Khê Tông!” Thượng Quan Thiên Hữu cắn răng một cái, đang định bước một bước về phía trước, bỗng nhiên hình như nhận ra điều gì, liền quay đầu nhìn lại phía sau lưng, lập tức thấy được Bạch Tiểu Thuần.

“Là hắn...” Đối với Bạch Tiểu Thuần, bờ nam hầu như không ai không biết, kể cả là chưa gặp, thì cũng đã đi tham gia tang lễ, thấy được bức họa của hắn. Thượng Quan Thiên Hữu có chút kinh ngạc, gã vốn tưởng đằng sau mình phải là Lữ Thiên Lỗi mới đúng.

“Xem ra ta đã quá kỳ vọng vào Lữ Thiên Lỗi rồi, cũng đồng dạng là phế vật.” Thượng Quan Thiên Hữu thu hồi ánh mắt. Gã cũng chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, lựa chọn bỏ qua Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng gã, gã với Bạch Tiểu Thuần không phải là người ở cùng cấp độ. Giờ phút này, sau khi bước ra một bước, toàn thân Thượng Quan Thiên Hữu run lên, cắn chặt hàm răng, xương cốt toàn thân đều đã phát ra âm thanh ken két.

Gần như đồng thời với lúc Thượng Quan Thiên Hữu bước ra một bước này, Bạch Tiểu Thuần chạy như bay mà đến. Bước đầu tiên, hắn không có cảm giác gì. Bước thứ hai, bước thứ ba, bước thứ tư...

Cho đến khi hắn liên tiếp đi nhanh năm mươi bước thì thân thể mới dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một chút.

“Có chuyện gì xảy ra, cảm giác giống như thân thể nặng thêm một chút.”

Cũng chính vào lúc này, thân hình Thượng Quan Thiên Hữu run lên, rốt cuộc một bước này đã rơi xuống. Gã đứng vững ở bước thứ chín mươi, toàn thân như muốn hư thoát, thở hồng hộc, nhưng thần sắc lại mang theo thỏa mãn. Gã quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức thấy Bạch Tiểu Thuần đã đi vào được năm mươi bước.

Ánh mắt gã đã thẳng tắp.

“Hắn... Hắn đi thế nào mà nhanh như vậy!” Trong mắt Thượng Quan Thiên Hữu lộ ra vẻ giật mình, nhưng ngay sau đó gã liền cắn răng một cái.

“Hắn là tu sĩ luyện thể, vì vậy mà lúc mới bắt đầu mới nhanh hơn một chút, tuy nhiên càng về sau lại càng khó khăn, hắn...” Ý nghĩ trong lòng Thượng Quan Thiên Hữu còn chưa hết, thì toàn thân đã run lên, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần rõ ràng lại đang nhanh chóng hướng về phía mình chạy tới.

“Chạy... Hắn... Hắn đang chạy?” Thượng Quan Thiên Hữu mở to mắt, sững sờ nhìn Bạch Tiểu Thuần đang chạy nhanh. Rất nhanh, rõ ràng đã đến trước mặt của mình.

“Này, ngươi đi thế nào mà chậm vậy?” Bạch Tiểu Thuần vừa nói vừa quay đầu nhìn lại phía sau lưng. Hắn không thấy được Chu trưởng lão đuổi theo, vì vậy đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, tò mò mở miệng.

“Ngươi... Ngươi không cảm thấy trên người có rất nhiều ngọn núi sao?” Thượng Quan Thiên Hữu mí mắt vẫn đang nhảy, cả người có chút bối rối, hỏi ra một câu theo bản năng.

“Rất nhiều núi à? Ồ, có một chút, nhưng không có cảm giác gì a.” Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Hắn còn nhảy nhảy vài cái làm Thượng Quan Thiên Hữu ánh mắt trợn trừng lên như mắt trâu, hít vào một hơi, vẻ mặt không thể nào tin.

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn muốn tiếp tục nhảy nữa, nhưng chợt nhìn thấy thân ảnh của Chu trưởng lão đuổi tới đằng xa, lại một lần nữa thét lên, thân hình mãnh liệt lao ra. Trong nháy mắt đã vượt qu khoảng cách mười bước, trực tiếp chạy ra khỏi cây cổ cầu này... Nháy mắt khi vừa lao ra, tốc độ của hắn lại càng nhanh hơn một ít, trong tích tắc đã bỏ chạy không còn bóng dáng.

Gần như ngay khi Bạch Tiểu Thuần chạy mất tăm, Chu trưởng lão ở đằng sau, bước chân thoáng dừng lại. Lão cũng đều ngây người, liên tục cười khổ.

“Tên Bạch Tiểu Thuần này, hắn... rõ ràng giành được đệ nhất?”

Cùng lúc đó, đám người Trịnh Viễn Đông và Lý Thanh Hậu ở trên đài cao cũng đứng hết cả lên, thần sắc từng người đều cổ quái. Đám trưởng lão ỏ bốn phía kia cũng đều không thể tưởng tượng nổi. Cho dù lúc Bạch Tiểu Thuần vượt qua Chu Tâm Kỳ và Lữ Thiên Lỗi, bọn họ mơ hồ cũng có chuẩn bị tâm lý, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, vẫn thấy

tâm thần chấn động. Nhất là một cửa cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng lại xông qua nhẹ nhõm như thế.

“Hắn là... Đệ nhất?” Lý Thanh Hậu thì thào.

Ngay sau đó, những đệ tử đến xem ở bên ngoài, cũng đều nhìn thấy được một màn này. Lập tức trong sơn cốc chợt nhấc lên những âm thanh xôn xao nổ vang.

“Bạch Tiểu Thuần... Hắn đã vượt qua Chu Tâm Kỳ, Lữ Thiên Lỗi, Thượng Quan Thiên Hữu. Hắn là đệ nhất!”

“Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần này rõ ràng cũng có thể là đệ nhất!”

“Bạch Tiểu Thuần có thể đứng thứ nhất, Chu trưởng lão có tác dụng rất trọng yếu a. Nếu đổi là người khác bị đuổi giết như vậy, sợ rằng cũng đều có thể xuất ra khí lực liều mạng!”

Sắc mặt Thượng Quan Thiên Hữu thoáng cái trắng bệch, trong đầu ông lên một tiếng, trước mắt đã biến thành màu đen, giống như đang có thiên lôi cuồn cuộn.

Gã nhìn qua bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, nhìn đối phương ở ngay trước mặt mình đi qua cái cầu đá này. Thân thể của gã dần dần càng thêm run rẩy.

“Bạch Tiểu Thuần!” Ánh mắt Thượng Quan Thiên Hữu đỏ bừng. Niềm kiêu ngạo của gã, tự ái của gã, hết thảy hết thảy, vào giờ phút này, gã chỉ cảm thấy toàn bộ như đã bị Bạch Tiểu Thuần dẫm nát dưới chân. Nhất là khi nghĩ đến lúc vừa rồi đối phương còn hỏi mình vì sao lại đi chậm như vậy.

Khí huyết toàn thân Thượng Quan Thiên Hữu dũng mãnh xông lên đầu, bên ngoài thân thể bộc phát ra kiếm khí, đỏ mắt, không thèm để ý đi nhanh về phía trước. Khi gã đi hết toàn bộ khoảng cách mười bước, thì phun ra một ngụm máu tươi.

“Bạch Tiểu Thuần, Thượng Quan Thiên Hữu ta không có thua. Lần này... Ta không phục. Trong thiên kiêu chiến, ta sẽ cho ngươi biết, trong đệ tử ngoại môn, không người nào có thể... Hơn ta!!” Gã nghiến răng, nhìn chằm chằm vào hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi, ánh mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Lại Là Cái Kiểu Này

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần một đường kinh hãi lạnh mình, bay rất nhanh, trực tiếp chạy thẳng xuống núi. Thậm chí còn chạy ra hẳn ngoài tông môn, đi lòng vòng rất lâu ở trong phường thị bên ngoài sơn môn Linh Khê Tông.

“Làm sao bây giờ.” Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ rũ. Đáy lòng hắn cực kỳ ủy khuất, nghĩ tới việc con chim kia rõ ràng là nó tự mình tới cướp đan dược, nhưng bây giờ mình có nói như thế nào cũng không giải thích rõ ràng được, mà Chu trưởng lão cũng không nói đạo lý...

“Bất quá, hình như ta là... đệ nhất?” Đúng lúc Bạch Tiểu Thuần đang phát sầu thì chợt nhớ tới cái gì, sửng sốt một chút.

“Ai nha, lấy thân phận sư đệ chưởng môn của ta, vốn không nên tranh đoạt cùng với những tên vãn bối kia.” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đáy lòng hơi hơi có chút đắc ý nhỏ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình giành được danh hiệu đệ nhất, là phải đi tiến hành thiên kiêu chiến với bờ Bắc, vì vậy lại buồn bực.

Hắn đi lòng vòng ở trong phường thị rất lâu. Đến lúc đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần nghĩ mình cũng không thể không quay về, vì vậy mà lấy ra ngọc giản, truyền âm cho Hứa Bảo Tài.

Hắn kêu Hứa Bảo Tài đến bên ngoài tiểu viện của mình nhìn xem Chu trưởng lão có đứng chặn ở đó hay không.

Sau một lúc lâu, sau khi nhận được ngọc giản truyền âm trở lại của Hứa Bảo Tài thì lúc này hắn mới thoáng yên tâm một chút, cẩn thận từng

li từng tí quay trở lại sơn môn, vội vàng đi lên Hương Vân Sơn. Từ rất xa, hắn nhìn thấy bên ngoài tiểu viện chỉ có bóng dáng của một mình Hứa Bảo Tài, sau đó còn cẩn thận quan sát nửa ngày, lúc này mới đi nhanh tới gần.

Hứa Bảo Tài vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì trong mắt lập tức lộ ra kích động. Gã đang muốn nói chuyện, đã bị Bạch Tiểu Thuần kéo đi vào trong sân.

“Bạch sư thúc yên tâm, Chu trưởng lão đã bị chưởng môn gọi đi rồi...” Hứa Bảo Tài vội mở miệng. Gã nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

“Lúc ở Hỏa Táo Phòng, hắn đã thâm tàng bất lộ, thậm chí còn nghĩ ra chuyện buôn bán danh ngạch đệ tử ngoại môn. Sau khi trở thành đệ tử ngoại môn, lại càng giành được vị trí thứ nhất ở trong tiểu bỉ, gây ra oanh động trong phạm vi nhỏ. Kinh người nhất, là sự tình Lạc Trần gia tộc, hắn rõ ràng lại còn sống trở về, thân phận vinh quang đệ tử, sư đệ chưởng môn tôn quý. Hôm nay lại giành được đệ nhất tư cách chiến. Bạch Tiểu Thuần này... Ngày sau nhất định là nhân vật giống như đỉnh núi cao!”

Hứa Bảo Tài tận mắt nhìn thấy quá trình Bạch Tiểu Thuần đã vượt qua tất cả mọi người, trở thành đệ nhất, đã bị rung động hơn nửa ngày. Trong lòng gã đã xem Bạch Tiểu Thuần trở thành một người kinh diễm tuyệt luân, nhất là khi hồi tưởng lại từng hồi chuyện cũ, thì lại càng phát ra sùng kính, lập tức ôm quyền cúi đầu thật sâu.

“Chúc mừng Bạch sư thúc trở thành đệ nhất nhân tư cách chiến của bờ Nam ta!”

Bạch Tiểu Thuần nhìn khắp mọi nơi ở trong sân, đáy lòng thở phào một hơi, ngẩng đầu liếc nhìn về hướng ngọn núi có động phủ của Chu trưởng lão, âm thầm thề, chờ sau khi mình tới Trúc Cơ, nhất định phải đem con chim vu hãm bản thân kia hầm cách thủy ăn tươi!

Giờ phút này nghe được câu nói của Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần lập tức quay đầu nhìn về phía gã, ho lên một tiếng.

“Bổn tọa là nhân vật không màng danh lợi, giống như mây trắng ở trên bầu trời, vốn không muốn cùng những tên vãn bối kia tranh giành cái hư danh này. Không biết vì sao Chu trưởng lão lại xuất hiện không đúng lúc.” Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng, bày ra bộ dạng cao nhân tiền bối, giống như đang cảm khái.

Nếu đổi là ngày thường mà Bạch Tiểu Thuần nói như vậy, cho dù Hứa Bảo Tài có không dám biểu hiện ra cái biểu lộ gì, thì chắc chắn trong lòng nhất định là sẽ khinh bỉ đấy. Nhưng trước mắt, Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt gã đã là thiên kiêu trong thiên kiêu, giờ phút này vội vàng mở miệng.

“Bạch sư thúc luôn ít xuất hiện, nhưng thiên kiêu giống như là Bạch sư thúc ngươi, dù có ít xuất hiện, ở trong phút lơ đãng phất tay cũng sẽ tản mát ra hào quang làm cho người khác phải nhìn chăm chú!”

Bạch Tiểu Thuần nghe được những lời này mà như mở cờ trong bụng, bề ngoài vẫn tỏ ra e dè, nhưng đáy lòng lại ước gì Hứa Bảo Tài nói thêm vài lời như thế nữa. Vì thế mà nhìn về phía Hứa Bảo Tài, thần sắc lộ ra vẻ tán thưởng cùng với cổ vũ.

Hứa Bảo Tài cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần đang cổ vũ thì lại càng thêm kích động mở miệng.

“Lần này Bạch sư thúc đại biểu cho bờ Nam chúng ta cùng với bờ Bắc tiến hành thiên kiêu chiến, nhất định là sẽ xua tan đi yếu nhược của bờ Nam chúng ta nhiều năm qua, nhất định sẽ làm cho bờ Bắc kia rung động!

“Ngũ đại thiên kiêu gì gì đó của bờ Bắc kia, nghe đồn là mạnh nhất dưới Trúc Cơ, mỗi một người đều là hung thần ác sát, rất là kiêu ngạo. Lần này phải để cho bọn họ minh bạch, thiên kiêu chính thức, là bờ Nam ta, là Hương Vân Sơn!” Hứa Bảo Tài phấn khởi không thôi.

“Ngũ đại thiên kiêu?” Thần sắc bên ngoài của Bạch Tiểu Thuần vẫn như thường, nhưng trong lòng lại nhảy dựng lên rồi.

“Đúng vậy a. Bờ Bắc có ngũ đại thiên kiêu, một trong số đó Lạc Nhật Phong Bắc Hàn Liệt. Người này tu hành chính là Lạc Nhật Quyết, một trong thập đại bí pháp của Linh Khê Tông ta, lại có một đầu hung thú dạ hành hiếm thấy, hung mãnh dữ tợn, lực lớn vô cùng, xé xác người sống. Một người một thú đã từng trực tiếp giết chết cường địch Ngưng Khí tầng chín! Được gọi là ngoại môn đệ nhất nhân của Lạc Nhật Phong!”

“Xé xác người sống?” Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

“Cái này cũng chưa tính là cái gì, còn có một người, là Khung Đính Phong Hứa Tung. Người này trời sinh có được thông thần thể, năm đó khi hắn bái nhập sơn môn, chưởng tọa của Khung Đính Phong đã phải dùng một cái giá lớn làm đại giới mới thu được người này làm đệ tử, đối với khả năng khống chế hung thú đã dày công tôi luyện đến cảnh giới khủng bố. Nghe đồn hắn có thể điều khiển năm đầu hung thú cùng một lúc, có một tên tán tu Ngưng Khí trêu chọc hắn, bị hắn đuổi giết ba tháng, cuối cùng điều khiển năm con hung thú, đem đối phương nuốt sống ba ngày, cuối cùng chỉ còn lại xương cốt!”

“Chỉ còn lại xương cốt?!” Bạch Tiểu Thuần chấn động.

“Còn có người còn hung tàn hơn so với hắn. Thiên kiêu thứ ba, thứ tư kia là hai huynh muội, đều đến từ Diên Vĩ Phong. Nữ tên là Công Tôn Uyển Nhi, tướng mạo tuyệt mỹ, am hiểu ác điểu, cùng Chu Tâm Kỳ ước chiến bất phân thắng bại!

Nam tên là Công Tôn Vân, am hiểu thao túng cổ trùng, thích mặc hắc bào, dùng bản thân để nuôi dưỡng linh trùng. Nghe nói ở trong cơ thể hắn đều là trứng côn trùng, cực kỳ quỷ dị. Người đối địch với hắn, thường thường lúc cuối toàn thân bò đầy sâu độc, chui vào trong cơ thể thôn phệ huyết nhục, vô cùng thống khổ. Nếu như phản ứng chậm một chút thì sẽ bị cắn cho sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng chẳng còn!”

“Xương cốt đều không còn?!” Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí, sau khi tưởng tượng ra hình ảnh ở trong đầu, chỉ cảm thấy da đầu run lên.

“Người cuối cùng... Nghe nói là người thần bí nhất trong ngũ đại thiên kiêu của bờ Bắc. Người này vô danh, được chưởng tọa của Quỷ Nha Phong mang về từ hai mươi năm về trước, thân thế thần bí, được đặt tên là Quỷ Nha. Hắn đến từ Quỷ Nha Phong, am hiểu thuật pháp quỷ đạo, tu hành một trong thập đại bí pháp của Linh Khê Tông ta, nghe đồn có tiếng là khó khăn nhất ở trong Thủy Trạch Quốc... Quỷ dạ hành! Nghe nói đã đến trình độ bách quỷ rồi. Có người nói, hắn là đệ nhất thiên kiêu của bờ Bắc...” Hứa Bảo Tài đem hết những gì mình biết toàn bộ nói ra cho Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần nghe xong thì trong lòng chấn động mãnh liệt.

Hắn phát hiện, hình như cả đám thiên kiêu của bờ Bắc này còn hung dữ hơn bờ Nam rất nhiều. Tuy rằng bờ Bắc lấy điều khiển linh thú làm chủ đạo, nên khó tránh khỏi việc tiếp xúc với máu tanh, nhưng sự chênh lệch này cũng không khỏi là quá lớn.

“Bờ Nam chúng ta, bao nhiêu năm rồi vẫn luôn bị bờ Bắc áp một đầu. Mỗi một lần thiên kiêu chiến đều thất bại, thậm chí lần vừa rồi, nghe nói trong mười thứ hạng đầu thì chín vị đều là của bờ Bắc. Việc này là sỉ nhục, chúng ta...” Hứa Bảo Tài đang sục sôi nói, chợt thấy vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần có chút không thích hợp, ngơ ngác một chút, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch sư thúc, ngươi làm sao vậy?”

Bạch Tiểu Thuần vội vàng nâng cái cằm nhỏ lên, chính khí run run mở miệng.

“Ta thân là một thành viên của bờ Nam, nghe nói bờ Nam ta như thế nên đáy lòng xúc động mà phẫn nộ!”

“Bạch sư thúc không cần phải xúc động. Lần này có Bạch sư thúc ra mặt, chắc chắn sẽ làm cho cái bờ Bắc kia biết rõ, bờ Nam ta lợi hại như thế nào!” Hứa Bảo Tài nắm chặt nắm đấm, phấn khởi nói ra.

“Bờ Bắc tính là cái gì. Bạch Tiểu Thuần ta chỉ cần phất tay là bọn chúng tan thành mây khói.” Bạch Tiểu Thuần bị tâng bốc lên, có chút xuống không được. Giờ phút này cánh tay mạnh mẽ giơ cao, cái cằm hất lên, ngạo nghễ mở miệng.

Hứa Bảo Tài kích động, lại nói thêm vài câu. Cuối cùng mang theo cuồng nhiệt, cáo từ rời đi.

Giờ phút này trong đêm khuya, trong sân chỉ còn một mình Bạch Tiểu Thuần. Hắn nhớ lại năm người mà Hứa Bảo Tài nói ra lúc trước, gió núi thổi qua, chỉ cảm thấy sau lưng là một mảnh lạnh lẽo.

“Bờ Bắc đều là một đám người gì gì a, nuôi thú vật này, nuôi trùng này, nuôi quỷ này... Nghe bộ dạng đều rất đáng sợ...” Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, lúc quay trở về trong căn nhà gỗ, ở trong đầu vẫn còn hiển hiện những lời Hứa Bảo Tài giới thiệu về bờ Bắc.

“Chu trưởng lão kia nhất định là cố ý!” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cuối cùng đã hoàn toàn suy nghĩ thông suốt.

“Ta cả đời này, chán ghét nhất chính là cùng với người ta so lợi hại đánh đánh giết giết!” Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm ở trong lòng, lần thiên kiêu chiến này, người khác có nói cái gì cũng không đi.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, không đợi Bạch Tiểu Thuần kịp nghĩ ra cái biện pháp gì để không phải tham gia lần thiên kiêu chiến này, thì đã có một đạo ngọc giản mang theo pháp lệnh từ trên Hương Vân Sơn truyền xuống, hóa thành một đạo hắc quang, bay vào bên trong căn nhà gỗ của Bạch Tiểu Thuần, rồi bỗng nhiên tản ra, phát ra âm thanh của Lý Thanh Hậu.

“Bạch Tiểu Thuần, bờ Nam đệ nhất tư cách chiến, nửa tháng sau cùng với chín người khác, cùng nhau tham gia thiên kiêu chiến giữa đệ tử ngoại môn hai bờ Nam Bắc! Không thể không tham gia, nếu không ném vào Vạn Xà Cốc!”

“Lại là cái kiểu này...” Bạch Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi, nghe được lời nói của Lý Thanh Hậu ở trong pháp lệnh, hắn cảm giác mình đã bị Chu trưởng lão lừa rồi.

Khi giọng nói của Lý Thanh Hậu ở bên trong pháp lệnh tiêu tán, thì có hào quang lóe lên. Ngọc giản biến mất, một cái vòng tay đột nhiên xuất hiện, rơi xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cầm lấy vòng tay nhìn kỹ một chút, đem linh lực dung nhập vào trong đó. Lập tức cái vòng tay này hóa thành chất lỏng màu đen, nháy mắt bao phủ cánh tay phải của Bạch Tiểu Thuần, rồi tiếp tục lan tràn ra, khuếch tán toàn thân.

Cùng lúc đó, bên tai Bạch Tiểu Thuần cũng truyền đến phương pháp vật ấy mà Lý Thanh Hậu lưu lại, hơn nữa còn nói rõ rằng, cái vòng tay này có thể chống cự được một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ!

Bạch Tiểu Thuần chấn động toàn thân. Giờ phút này hắn không phải là người của mới bước vào tông môn, biết rất rõ giá trị của một vật hộ thân như vậy. Cái vòng tay này so với Thần Hạc Thuẫn mà chưởng môn cấp cho mình còn trân quý hơn quá nhiều. Hắn không khỏi ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh Hương Vân Sơn.

Cho dù Lý Thanh Hậu không có miêu tả vật ấy quá nhiều, nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được từ trên cái vòng tay này, chính là ấm áp thật sâu. Hắn nhớ tới lần tiểu bỉ lần trước, nhớ tới sự kỳ vọng của Lý Thanh Hậu.

Trầm mặc một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, trong mắt đã có kiên định.

“Lần thiên kiêu chiến này, ta tham gia!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngoại Môn Thiên Kiêu Chiến Hai Bờ Nam Bắc

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Từng ngày chậm rãi trôi qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ bế quan trong tiểu viện, không ló mặt ra ngoài. Mãi cho tới mười ngày sau, khi tiếng chuông ngân vang trên toàn bộ tông môn thì ngọc giản của hắn cũng truyền ra một hồi dao động.

Ngoại môn thiên kiêu chiến hai bờ Nam Bắc, cách trận chiến tranh đoạt tư cách tại bờ Nam mười ngày sau, sẽ chính thức được cử hành!

Cứ mỗi ba mươi năm thì trận ngoại môn thiên kiêu chiến hai bờ Nam Bắc lại được tổ chức một lần, được tổ chức trên Chủng Đạo sơn. Hôm nay, tiếng chuông trên Chủng Đạo sơn lại lần nữa ngân vang khắp Linh Khê tông, vô số đệ tử ngoại môn cũng nhanh chóng chạy tới ngọn núi này.

Thường ngày chuyện giao lưu tin tức giữa hai bờ Nam Bắc cũng rất ít, chỉ có đệ tử nội môn mới có quyền tiến vào khu vực của hai bên, mà đệ tử ngoại môn thì không có được tư cách này. Chỉ duy nhất ngày hôm nay, Chủng Đạo Sơn mới tiến hành mở cửa cho các đệ tử ngoại môn tùy ý tiến vào quan sát cuộc chiến, do vậy không chỉ có đám đệ tử bờ Nam, mà cả bờ Bắc đều hết sức phấn chấn, nhanh chóng chạy vội vào tìm cho mình vị trí thuận lợi nhất để có thể quan sát cuộc chiến thiên kiêu này.

"Hôm nay bờ Nam chúng ta, nhất định phải rửa sạch sỉ nhục lần trước!"

"Khiến cho bờ Bắc biết được, bờ Nam chúng ta, đã vượt trội so với trước kia, lúc này chính thức bước vào huy hoàng!"

Trong khi tất cả đệ tử ngoại môn bờ Nam đều hết sức hưng phấn, đám đệ tử thuộc bốn ngọn núi bờ Bắc đã bay nhanh đến Chủng Đạo sơn, thanh âm ngạo nghễ cũng truyền ra từng tràng liên hồi.

Cùng lúc đó, Lữ Thiên Lỗi ở Tử Đỉnh Sơn ngẩng mặt lên trời gầm nhẹ, toàn thân lấp lóe lôi quang bay nhanh đi trong tiếng hoan hô cổ vũ rợp trời của vô số đệ tử.

Chu Tâm Kỳ lúc này cũng đã bay ra. Hôm nay, tam đại thiên kiêu bờ Nam đều bày ra một vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Ngay lúc này thì Bạch Tiểu Thuần bên trong gian nhà cũng ngẩng đầu lên, hai mắt có chút vằn đỏ. Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

"Đã đến giờ rồi...Chiến sỹ xuất chiến, tất có chiến bào!" Hắn chậm rãi đứng dậy đưa tay phải vỗ vào túi trữ vật, rồi bảy tám kiện áo da cũng nhanh chóng xuất hiện. Đám áo da của hắn trước kia đã tan nát trong trận chiến gia tộc Lạc Trần rồi, mấy kiện này là tích cóp chuẩn bị của hắn trong vài năm gần đây, chất lượng rất tốt, bền chặt hơn không ít.

Vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc mặc từng tấm áo da vào người, sau đó vung tay áo lên.

"Tráng sĩ xuất chiến, tất có bối giáp!" Theo đó, tay áo Bạch Tiểu Thuần cũng vung lên, trong túi trữ vật cũng lập tức bay ra một cái nồi lớn. Năm đó, nồi lớn của Trương Đại Bàn cũng bị vỡ nát trong trận chiến gia tộc Lạc Trần, cái nồi này cũng là do Bạch Tiểu Thuần trở lại tông môn bắt đầu chuẩn bị lại lần nữa. Lúc này, ánh mắt hắn đầy ngưng trọng mà đeo chiếc nồi to này sau lưng.

"Tráng sĩ xuất chiến, tất có pháp bảo!" Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ tự nói tiếp, bàn tay lại vung vẩy, tiểu mộc kiếm bay ra, được hắn đeo ngay

trên thắt lưng, Kim Ô kiếm bay ra cũng được treo lên một bên nữa, rồi ba thanh phi kiếm lại tiếp tục bay ra rồi đều được treo trên người. Sau đó hắn lại lôi Thần Hạc Thuẫn ra, để ngay vào vị trí thuận tiện với tay lấy nhất.

Dường như hắn vẫn còn cảm thấy lo lắng bèn lấy chiếc vòng tay Lý Thanh Hậu đưa cho hắn đeo vào. Lúc này mới hất cằm lên, cả người cũng lộ ra một vẻ đầy bi tráng, trong tiếng chân bước đi bình bịch, hắn đi ra khỏi cửa lớn của căn nhà gỗ.

Đứng trước cửa nhà gỗ, khi nghe thấy tiếng chuông ngân vang khắp tông môn, hắn đang định tiếp tục đi thẳng, bỗng nhiên như chợt nhớ ra còn thiếu thiếu vật gì đó, bèn đưa tay vỗ túi trữ vật lấy ra một thanh trường thương nắm trong tay.

Hứng lấy cơn gió thổi tới, Bạch Tiểu Thuần vung tay áo nhỏ lên, bước ra sân.

Nhìn từ xa, toàn thân Bạch Tiểu Thuần phình ra như một khối cầu, lưng đeo nồi lớn, tay cầm trường thương, lúc bước đi lại có năm sáu thanh phi kiếm được buộc trên người va chạm vào nhau, phát ra từng tràng âm thanh leng keng leng keng, mái tóc hắn lại bay phất phơ trong gió, khí thế ngất trời.

Những nơi hắn bước qua, toàn bộ đệ tử ngoại môn Hương Vân Sơn khi nhìn thấy đều chấn động cả tâm thần, tất cả đều bị bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần lúc này hoàn toàn làm cho kinh sợ rồi.

Tiếng chuông vang vọng không dứt, còn liên tục truyền ra ngày càng mạnh mẽ, vang khắp cả Linh Khê tông, gợi lên trong lòng của đám đệ tử Linh Khê Tông vô vàn cảm xúc, mà một số đệ tử nội môn Linh Khê tông cũng theo đó mà bay về phía Chủng Đạo sơn.

Bạch Tiểu Thuần bước nhanh hơn, phía sau hắn dần dần hội tụ lại một đám lớn đệ tử ngoại môn, có cả Hứa Bảo Tài trong đó, lúc này cả đám không ngừng truyền ra từng tràng âm thanh hoan hô cổ vũ.

"Bạch sư thúc khí thế mãnh liệt, oai hùng cái thế!"

"Tất thắng, Tất thắng!" Những người này đều là những đệ tử ngoại môn xem trọng Bạch Tiểu Thuần, lúc này cả bọn đều đang đi theo sau hắn, toàn lực ủng hộ. Bên trong đám còn có Hầu Tiểu Muội, không những thế thanh âm của nàng này cũng nổi bật, rõ ràng hơn hắn trong đám.

Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn thoáng qua đám người, trong lòng hắn có chút cảm động. Hắn hướng về bọn họ gật gật đầu, cảm thấy bọn họ đã yêu quý mình đến vậy thì nhất định bản thân cũng phải ráng tranh giành một lần cho thỏa...

Nghĩ vậy, hắn bèn hất cằm lên, ngạo nghễ từng bước đi trước, dần dần cũng đã đến Chủng Đạo sơn. Đập vào trong mắt hắn ngay khi tới đây chính là một chiến đài thật lớn.

Bốn phía xung quanh chiến đài đều có ánh sáng trận pháp tản ra bao phủ lấy toàn bộ phạm vi đài. Xa xa nơi Chủng Đạo sơn còn có một căn lầu gác cao cao nhô lên, lúc này không thiếu trưởng lão lần lượt tiến đến nơi này.

Đệ tử ngoại môn cũng dần tiến vào lấp đầy hai bên chiến đài phía dưới, cả đám thường tụ tập cùng một chỗ với nhau, nhân số hai bên cũng có ít nhất trên vài vạn người.

Mặt phía Bắc của chiến đài tập trung các đệ tử ngoại môn bờ Bắc, khí thế bên này sôi trào đầy nhiệt huyết, hơn nữa mỗi đệ tử bên này đều mang theo ít nhất một hung thú bên người nên so chỉnh thể thì khí thế gần như vượt trội hơn hắn đệ tử bờ Nam.

Mà bộ dạng đám hung thú này cũng rất khác nhau, có điều tất cả đều lộ ra ánh mắt hung tàn, nhìn qua không dễ đối phó. Đặc biệt là khoảng bảy, tám người dẫn đầu, có nam, có nữ, sắc mặt đều lạnh băng, khí thế trên người đầy cường hãn.

Bắt mắt nhất trong đó là hai người, một là nữ tử với tướng mạo tuyệt mỹ, mặc một thân váy áo màu tím, bên cạnh nàng là một con Phượng bảy màu cùng loại với mấy con Phượng mà Chu trưởng lão đang nuôi dưỡng, nhưng nhìn qua có vẻ cao quý hơn hẳn. Với ánh mắt sáng như điện, nàng dùng một loại tư thái như của một người trên cao nhìn xuống mà lướt qua tất cả mọi người một lượt.

Người thành niên còn lại mặc một thân trường bào màu lam, tóc xõa tung bay, vẻ ngoài tuấn lãng phi phàm, giữa trán vị này còn có một ấn kí Thái Dương vô cùng nổi bật,

Dưới chân y là một con thú to lớn, nhìn từ xa thì có thể nhận ra là một con chó lớn với bộ lông đen tuyền, nanh vuốt sắc bén, ánh mắt của nó thỉnh thoảng còn lóe lên ánh sáng vàng.

Răng nanh con thú này còn lộ hẳn ra ngoài mang theo cảm giác đầy hung tàn. Tuy rằng nó đang nằm sấp nhưng cũng đã cao gần bằng thân người bình thường, nếu đứng lên thì hẳn nó cũng cao chừng hai người. Hình dáng như thế khiến người khác có thể dễ dàng tưởng tượng ra lực lượng của thân thể Đại cẩu này mà không ngừng run rẩy hoảng sợ.

Người thanh niên có ấn kí Thái Dương giữa trán kia, chính là một trong ngũ đại thiên kiêu của Bờ Bắc, Bắc Hàn Liệt, mà đầu đại cẩu bên cạnh y cũng có tiếng tăm lừng lẫy bờ Bắc, chính là...Dạ Hành thú!

Ngoại trừ hai người này, thì bờ Bắc còn vài đệ tử đứng phía trước cũng mang theo khí thế kinh người, có một vị toàn thân mặc áo đen, gương mặt cũng che kín chỉ lộ ra hai mắt màu nâu lạnh như băng, nhìn kỹ còn có thể thấy bên trong hai mắt gã lại có đầy Cổ trùng chui tới chui lui!

Một màn này khiến cho cả đám đệ tử ngoại môn bờ Nam nhao nhao kinh hãi!

Lúc này tất cả đệ tử ngoại môn bờ Bắc đều mang đầy ý khinh miệt mà nhìn về phía Nam của chiến đài trước mặt, nơi đó... tập trung các đệ

tử ngoại môn bờ Nam!

"Bờ Nam hôm nay cũng sẽ nhận thất bại như trước đây mà thôi, trong đám này lọt vào mắt ta cũng chỉ có ba người Thượng Quan Thiên Hữu, Lữ Thiên Lỗi và Chu Tâm Kỳ."

"Nghe nói bờ Nam còn xuất hiện một người đạt được đệ nhất tư cách chiến, còn là Quang Vinh đệ tử, sư đệ của Chưởng môn?"

"Cho dù là ai thì cũng vô dụng thôi, Bờ Bắc ta đã định trước là mạnh nhất rồi!"

Trong lúc đám đệ tử bờ Bắc còn đang bàn luận xôn xao với nhau thì bên phía nam của chiến đài, các đệ tử ngoại môn bờ Nam cũng đang không ngừng so sánh không thua kém gì so với đám đệ tử bờ Bắc.

"Một đám gia hỏa bạo ngược man rợ chỉ biết nuôi dưỡng hung thú, hôm nay chính là ngày bờ Nam chúng ta rửa sạch hổ thẹn trước kia!"

"Thua dưới tay bọn hắn, thật sự quá mất mặt đi!"

Đứng phía trước đám đệ tử ngoại môn bờ Nam là chín người, trong đó có Thượng Quan Thiên Hữu, Lữ Thiên Lỗi và Chu Tâm Kỳ cùng sáu người khác, tất cả mọi người đều nghiêm nghị. Dường như trong vẻ nghiêm nghị đó, là ẩn chứa cả sự đối chiến bằng ánh mắt đầy quyết liệt giữa từng vị thiên kiêu hai bờ Nam Bắc.

Trong tình cảnh chém giết như muốn xảy ra thì Bạch Tiểu Thuần cũng vừa đến nơi.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa tới, chẳng những đám người Thượng Quan Thiên Hữu nhìn về phía hắn, mà tất cả đệ tử ngoại môn bờ Nam đều nhìn về phía hắn, trong ánh mắt mỗi người đều những suy nghĩ phức tạp. Vô hình, những lời nghị luận xôn xao ban nãy cũng yếu đi rất nhiều.

Thượng Quan Thiên Hữu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong lòng y đầy phức tạp và bất cam, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Lữ Thiên Lỗi cũng không phục, gã hung hăng trợn trừng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lôi điện toàn thân cũng chợt phát ra âm thanh lốp bốp liên tiếp không dứt.

Chu Tâm Kỳ cũng trầm mặc. Nhưng lúc này nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo đánh giá cẩn thận như đang muốn xem thử bên dưới cái thân thể trắng trẻo gầy gò này đến cùng là tồn tại cái dạng lực lượng gì.

Thậm chí lúc này mọi người bên bờ Bắc cũng không khỏi nhìn Bạch Tiểu Thuần chăm chú một chút. Dù gì danh tự của Bạch Tiểu Thuần cũng rất lạ lẫm, hơn nữa cả đám cũng đã bị phục trang trên người hắn làm cho chấn động. Sau đó cả bọn đồng loạt hiện lên đầy vẻ khinh thường trên mặt.

Nhất là những vị thiên kiêu bờ Bắc, vẻ khinh thường càng nồng đậm trong mắt.

Phát hiện thấy bản thân mình được quá nhiều người nhìn ngó, Bạch Tiểu Thuần có chút thẹn thùng bèn ho khan lên một tiếng, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, cầm trường thương, thẳng người bước tới phía đám người rồi nhiễm nhiên đứng bên cạnh Chu Tâm Kỳ.

Phát hiện hai bên đang khai chiến bằng ánh mắt, tâm thần hắn lập tức hưng phấn.

"Đối mắt chiến, là việc mà ta am hiểu nhất!" Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hung hăng nhìn về phía những đệ tử bờ Bắc bên kia đài chiến, biểu lộ vô cùng nghiêm túc.

Đúng lúc này, một cơn gió xuất hiện thổi tung mái tóc hắn lên, cả người hắn phối hợp với trường thương trong tay khiến cho khí thế cũng chợt tăng lên không ít.

Thời gian trôi qua, số đệ tử hai bên đến quan sát không ngừng tăng lên, chẳng mấy chốc mà nơi này đã tấp nập người. Ngoại trừ đài chiến

trung tâm, tất cả khu vực xung quanh đã bị các đệ tử lấp đầy.

Toàn bộ thiên kiêu bờ Bắc đã tề tựu đông đủ, người cuối cùng đến đây lại là một thanh niên mặc trường bào đen, tướng mạo bình thường, gương mặt trắng nhợt không chút huyết sắc. Gã bước về phía trước, đứng yên lặng nhắm hai mắt lại như không chút hứng thú đối với mọi việc xung quanh, chỉ là ngay khi gã nhắm mắt lại thì không gian xung quanh gã cũng chợt vặn vẹo như cất giấu vô số Lệ quỷ bên trong đang muốn trùng kích chỗ xung yếu từ Âm Minh mà lao ra, hàng lâm xuống nhân gian.

Đúng lúc này, từng đạo cầu vồng từ hai bờ Nam Bắc cũng gào thét hướng thẳng đến đây, trong đó bao gồm bảy vị Chưởng tòa cùng với các trưởng lão đều lần lượt xuất hiện trên đài cao phía bên trên.

Cũng có cả Chu trưởng lão, mà con chim Phượng vu oan giá họa Bạch Tiểu Thuần đang đứng cạnh lão cũng xoay tới xoay lui nhìn nhìn ngó ngó, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đưa ánh mắt đầy cao ngạo ngẩng lên nhìn hắn.

Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng đã xuất hiện trên đài cao, khi nhìn thấy mọi người đều đã có mặt đông đủ thì lão bèn đưa mắt nhìn về phía đệ tử hai bờ Nam Bắc phía dưới rồi nói.

"Trận tư cách chiến ngoại môn hai bờ Nam Bắc, lần trước bờ Bắc chiến thắng nên có được toàn bộ mười hai người có tư cách tham gia Thiên Kiêu chiến lần này."

"Bờ Nam thất bại, nên tham chiến chỉ dựa vào mười người."

"Tổng cộng có hai mươi hai người, dùng rút thăm quyết định đối thủ. Lựa chọn ra mười đệ tử ngoại môn, tuyển ra…vị trí đệ nhất đệ tử ngoại môn!"

"Đồng môn luận bàn, không được phép tận lực giết người. Mỗi vòng đấu có khoảng thời gian ba nén hương để nghỉ ngơi khôi phục, nếu một

bên đã nhận thua thì đối phương cũng không được phép tiếp tục ra tay. Lần thi đấu này là do Chấp Pháp đường Trưởng lão Âu Dương Kiệt chủ trì."

"Các ngươi hãy cố gắng biểu hiện cho tốt, bốn vị Thái Thượng Trưởng lão Linh Khê tông ta cũng sẽ dùng thần thức theo dõi trận chiến này...Vậy thì, trận Thiên Kiêu chiến ngoại môn hai bờ Nam Bắc...Bắt đầu!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Bờ Bắc Cường Hãn

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi lời nói của Trịnh Viễn Đông vừa được truyền ra, trong lòng tất cả các đệ tử hai bờ Nam Bắc đều chấn động, rồi như vô ý mà đồng loạt đưa mắt nhìn về lầu các trên cao kia.

Ngay khi bọn họ đưa mắt nhìn lên, một bốn đạo thần niệm long trời lở đất cũng đột ngột từ trên đỉnh Tử Đỉnh sơn, tận sâu bên trong phiến cấm địa đầy tuyết trắng xuất hiện, lướt quá tất cả mọi người.

Bốn đạo thần thức quét qua, cả người của đám đệ tử ngoại môn, kể cả Bạch Tiểu Thuần đều run lên. Một loại cảm giác như áp chế tuyệt đối xuất hiện, dường như chỉ một ánh mắt của đối phương cũng có thể khiến mọi người thần hình câu diệt.

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần, mà Thượng Quan Thiên Hữu, còn có cả những thiên kiêu bờ Bắc đều run rẩy cả người trong phút chốc, nhưng sau đó rất nhanh, ánh mắt những người này lại lộ ra vẻ đầy kích động và phấn chấn.

Thái Thượng Trưởng lão cũng đang quan sát trận chiến. Loại chuyện này khiến cho hơi thở của tất cả đệ tử đạt được tư cách chiến đều trở nên gấp gáp, ánh mắt cũng sáng ngời.

“Nếu có thể khiến Thái Thượng trưởng lão chú ý, thu nhận làm đệ tử kí danh…”

“Trận chiến này nhất định phải toàn lực ứng phó!” Ngay lúc này, sát khí từ trên người từng đệ tử ngoại môn sẽ xuất chiến cũng lần lượt bộc

phát ra.

Nơi này chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần đang trừng mắt nhìn.

“Thái Thượng trưởng lão, là cùng cấp bậc với sư phụ ta? Vậy là sư thúc ta a…” Bạch Tiểu Thuần chợt đắc ý, cảm thấy thân phận của mình thật sự cũng quá cao đi. Hắn còn dự định đợi đến khi trận Thiên kiêu chiến này kết thúc, có lẽ bản thân nên đi bái phỏng bốn vị sư thúc một thoáng.

Ngay thời điểm này thì Chưởng môn Trịnh Viễn Đông trên đài cao cũng vung tay áo lên, một đoàn sáng hình cầu nhanh chóng xuất hiện rồi bay xuống chiến đài bên dưới. Rồi quang cầu hóa thành hai mươi hai phần với màu sắc lóng ánh, lần lượt bay về phía mọi người hai bờ Nam Bắc. Từng khỏa ánh sáng nhỏ kia lần lượt bị đám người Bạch Tiểu Thuần bắt lấy, đều riêng phần mình cúi đầu nhìn vào.

"Mười một?" Sau khi liếc nhìn, Bạch Tiểu Thuần bèn định nhìn lén người khác đôi chút, mới phát hiện đám người Thượng Quan Thiên Hữu đều giấu diếm kỹ càng, quyết không dễ dàng để người khác nhìn thấy được.

“Trận đầu tiên, hai người cầm cầu số một, số hai, tiến lên chiến đài!” Trên đài cao, một giọng nói không còn là của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông nữa, mà mang đầy âm lãnh truyền xuống của Chấp Pháp Đường Âu Dương Kiệt,

Khi lời của lão truyền ra thì một đệ tử bên bờ Bắc bay ra, người này có dáng người cao gầy, vẻ mặt lạnh nhạt cao ngạo. Vừa xuất trường, bờ Bắc đã truyền tới không ít tiếng hoan hô cổ vũ, tuy người này không phải là một trong ngũ đại thiên kiêu của Bờ Bắc những hiển nhiên cũng là một vị thiên kiêu.

"Bờ Bắc, Lưu Vân!" Người thanh niên cao gầy này lên đến chiến đài, bèn ngạo nghễ nói. Mà bên phía bờ Nam, cả người Thượng Quan Thiên Hữu cũng chớp mắt bước ra, đứng trên chiến đài.

"Bờ Nam, Thượng Quan Thiên Hữu!" Gã đứng đó, thần sắc đầy lạnh lùng, cả người thẳng tắp như một thanh kiếm sắc bén. Lời gã truyền ra khiến cho nhiệt độ bốn phía như hạ xuống.

Ngay khi biết Thượng Quan Thiên Hữu xuất chiến, tất cả đệ tử ngoại môn bờ Nam đều bộc phát từng trận hoan hô kinh người như trợ uy cùng gã.

Vẻ mặt thanh niên cao gầy bên kia chợt biến sắc hẳn. Y không nghĩ tới vừa mới trận đầu tiên xuất trường vậy mà đụng ngay trúng vị thiên kiêu thanh danh hiển hách bờ Nam này, vẻ mặt y đầy khó coi. Sau khi hít sâu một hơi, y nhanh chóng phất tay áo, hư không bốn phía quanh y chợt vặn vẹo rồi một con mãng xà cực lớn cũng theo luồng gió tanh mà xuất hiện, thân thể nó uốn éo thành xà trận, dựng lên cao hơn một trượng.

Nhưng ngay khi thanh niên cao gầy vừa triệu hồi hung thú, chưa tiếp tục hành động thì Thượng Quan Thiên Hữu với gương mặt không chút biểu tình mà bước ra một bước, cả người gã trong nháy mắt này chợt biến mất, lúc xuất hiện thì đã ở ngay sau lưng thanh niên cao gầy kia, đồng thời gã vung tay phải lên, một thanh phi kiếm cũng đã xuất hiện ngay cổ của người này.

"Ngươi thua."

Một cơn lạnh lẽo chạy dọc toàn thân thanh niên cao gầy, thần sắc y đầy hoảng sợ. Rồi y cũng khó khăn mà quay lại nhìn Thượng Quan Thiên Hữu một cái, ánh mắt đầy vẻ không tin tưởng nổi, y biết bản thân có lẽ không địch lại đối phương nhưng cũng không nghĩ ra mình có thể thua nhanh chóng đến như vậy. Hồi lâu sau, y đành đắng chát cúi đầu, thu hồi cự mãng rồi đi xuống chiến đài.

"Trận đầu chiến thắng, ha ha, Bờ Nam chúng ta đợt này nhất định thắng rồi!”

“Thượng Quan sư huynh chuyến này không chừng còn có thể tranh đoạt vị trí đệ nhất một lần a!”

Bờ Nam lập tức ào lên âm thanh hoan hô đầy phấn chấn, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng mở to hai mắt nhìn xem. Thân pháp của Thượng Quan Thiên Hữu quả nhiên phi thường lợi hại, hắn cũng không nhìn thấy rõ thân pháp của gã mà chỉ khi gã hành động rồi mới cảm nhận được.

Lúc này bên phía Thượng Quan Thiên Hữu còn có thêm hai đạo thần thức của hai vị Thái Thượng trưởng lão cũng tập trung chú ý trọng điểm về phía gã.

Cùng lúc đó, toàn bộ đệ tử bờ Bắc cũng chợt xôn xao hẳn lên.

“Thuấn di? Không có khả năng!!! Hắn có tu vi gì chứ, cái này không phải thuấn di!”

“Đây là hư không chi pháp, người này…người này không hổ là đệ nhất thiên kiêu bờ Nam, tu vi Ngưng Khí vậy mà có thể có được thần thông hư không!”

Toàn bộ thiên kiêu bờ Bắc xuất chiến trong lần này đều biến sắc, ánh mắt Bắc Hàn Liệt lóe lên đầy tia ngưng trọng, Công Tôn huynh muội, Hứa Tung cũng tương tự vậy, đáy lòng cả đám cũng chợt chùng xuống.

Chỉ duy nhất thanh niên áo bào đen Quỷ Nha kia là vẫn nhắm hai mắt như cũ, chưa từng mở mắt ra.

“Trận thứ hai!” Ngay trong lúc thanh âm hoan hô ầm ĩ của đám đệ tử ngày càng sôi nổi hơn thì giọng nói đầy âm lãnh của Âu Dương Kiệt cũng truyền ra, trực tiếp cắt đứt dòng nghị luận của mọi người.

Bên trong đám thiên kiêu bờ Bắc, một vị đệ tử với thân hình hơi béo lùn nhoáng người đi lên chiến đài. Nét mặt gã tươi cười đầy chân thành, nụ cười tủm tỉm trên mặt khiến gã càng thêm vô hại.

"Bờ Bắc, Từ Tung." Gã cười ngây ngô hướng về phía một vị đệ tử bờ Nam đang bước lên đài chiến, khách khí giới thiệu.

Người bước ra chiến đài bên phía bờ Nam lần này cũng không phải là đám người Lữ Thiên Lôi mà là một vị đệ tử trước kia đã ẩn tàng tu vi, chỉ trong trận tư cách chiến mới bộc phát ra thực lực. Sắc mặt thanh niên mặt ngựa này đầy khó coi, bởi vì y nhận biết được đối thủ của mình vậy mà lại là một trong năm ngũ đại thiên kiêu bờ Bắc.

"Bờ Nam, Chu Phong!" Gã thanh niên bèn thở dài một hơi sau đó trầm giọng đáp lời, đồng thời y nhanh chóng đưa hai tay bấm niệm pháp quyết, một thanh phi kiếm chợt xuất hiện. Có điều y vẫn còn chưa chỉ hướng thanh phi kiếm lao đến Từ Tung thì đã nhìn thấy trong ánh mắt gã đầy vẻ mỉa mai lóe lên, gã nâng tay phải cách không nhấn xuống phía dưới một cái.

Ầm một tiếng, ngay trên khoảng không ở đỉnh đầu Chu Phong, một vết nứt rắc rắc xuất hiện rồi một con cự thú Kình Ngư hiện ra, dùng tốc độ sét đánh mà một ngụm nuốt luôn cả người Trần Phong vào miệng.

Thanh phi kiếm bị cắt đứt Linh lực đột ngột, bèn rơi ầm một tiếng xuống mặt đất.

“Cùng đệ tử Khung Đính Sơn ta giao chiến mà lại không chú ý tới trên không trung. Thật khiến người khác vừa mừng vừa nản a.” Từ Tung cười cười, quay người đi xuống chiến đài, tay phải gã vung ra sau lưng, Cự thú kia bèn mở miệng phun ra Trần Phong đang còn hôn mê ngay trước mặt đám đệ tử bờ Nam.

Sắc mặt của cả đám đệ tử bờ Nam đều trở nên khó coi, cũng không thiếu người hít vào một hơi lạnh. Cho dù là đám người Lữ Thiên Lôi thì tâm thần cũng thoáng chấn động.

Ngược lại, tiếng hoan hô cổ vũ của đám người bờ Bắc lại nổi lên kinh thiên.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên, hắn cảm nhận những thủ đoạn này của bờ Bắc thực sự đáng sợ, trình độ điều khiển hung thú tới một mức độ khủng bố rồi.

Rất nhanh, trận chiến thứ ba bắt đầu, bên phía bờ Bắc là một trong ngũ đại thiên kiêu Thượng Quan Uyển Nhi. Khi nhìn thấy bên phía bờ Nam không phải Chu Tâm Kỳ mà là một đệ tử khác thì thần sắc nàng này có chút thất vọng, như không còn hứng thú mà phất tay, con chim Phượng bảy màu đi theo nàng lúc này phun ra một ngụm sương mù bảy màu.

Vị đệ tử Bờ Nam kia khi bị ngụm sương bảy màu này phả vào mặt thì chợt như choáng váng đầu óc, rồi một mình tự gào thét trên chiến đài như đang cùng địch nhân vô hình mà người khác không cách nào nhìn thấy được mà tiến hành một trận chém giết. Sau cùng vị này hư thoát lực, kiệt sức mà té xỉu.

Từ đầu đến cuối, Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vung tay lên một cái vậy mà nhẹ nhàng chiến thắng rồi lướt nhẹ xuống chiến đài. Mọi người bên Bờ Nam lại lần nữa lâm vào trong trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía đệ tử bờ Bắc đã đầy kiêng kị, mà trong lòng cũng dần nổi lên cảm giác vô lực.

“Thiên kiêu, cũng chỉ có thiên kiêu mới có tư cách chiến với nhau!” Lúc này, đám đệ tử ngoại môn bờ Nam mang toàn bộ hi vọng nhìn về phía đám người Thượng Quan Thiên Hữu, cũng không ít đệ tử nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng thực ra trong lòng hắn cũng đã bị Thượng Quan Uyển Nhi dọa dẫm không hề nhẹ.

"Tiểu nương tử này, thế nào mà so ra còn lợi hại hơn cả Chu Tâm Kỳ thế kia.” Bạch Tiểu Thuần khó khăn nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng.

Trận chiến thứ tư cũng được triển khai, lần này Lữ Thiên Lỗi toàn thân lượn lờ đầy lôi quang trong nháy mắt đã lao lên chiến đài. Mà vị áo đen bờ Bắc bên kia vẫn đang nhắm mắt từ đầu tới lúc này cũng chậm rãi mở hai mắt, thần sắc đầy bình tĩnh bước từng bước lên chiến đài.

Có điều quỷ dị là khi gã bước lên, không một tiếng hoan hô cổ vũ từ trong đám đệ tử bờ Bắc truyền ra, thay vào đó là sắc mặt của mọi người đều trở nên biến hóa. Thậm chí cho dù là đám người ngũ đại thiên kiêu Bắc Hàn Liệt bên bờ Bắc cũng đều hít sâu vào một hơi.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người bên bờ Nam đều kinh ngạc, Lữ Thiên Lỗi cũng đưa mắt nhìn người thanh niên áo đen này chằm chằm, sắc mặt đầy nghiêm túc.

"Bờ Bắc, Quỷ Nha." Người thanh niên mặc áo bào đen đứng trên chiến đài, chậm rãi nói. Vẻ mặt không chút biến hóa, tựa như lời gã nói ra cũng không mang chút cảm xúc gì.

"Bờ Nam, Lữ Thiên Lỗi!" Lữ Thiên Lỗi hít sâu. Lúc này, y đã biết rõ đối phương chính là đệ nhất thiên kiêu bờ Bắc, ánh mắt cũng dần lộ ra chiến ý mãnh liệt.

“Ta không quan tâm cái giá phải trả để chiến thắng người này thế nào, cho dù có hao tổn lớn tới mức không tiếp tục tái chiến được nữa thì coi như ta cũng xứng đáng là đệ nhất!” Chiến ý tràn ngập trong mắt Lữ Thiên Lôi, đồng thời y gầm nhẹ lên một tiếng, lôi đình nổ vang khắp toàn thân, vô số ánh chớp ầm ầm đánh xuống. Lấy y là trung tâm, toàn bộ chu vi mười trượng xung quanh đã biến thành lôi trì.

Nhưng lúc này, Quỷ Nha lại vô cùng bình tĩnh nâng tay phải hướng lên trên không trung điểm ra một chỉ. Một chỉ xuất hiện, mây mù trên bầu trời cuồn cuộn, vô số mây đen đột ngột xuất hiện rồi nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau. Cảnh tượng trước mắt khiến cho mọi người phải ngẩng đầu nhìn ngó kỹ lưỡng, sắc mặt của tất cả đám đệ tử bờ Bắc đều biến sắc, không ít người còn lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Lữ Thiên Lỗi gầm nhẹ một tiếng, cả người đột nhiên xông ra kéo theo lôi đình tràn ngập bốn phía hướng thẳng đến Quỷ Nha.

Sắc mặt Quỷ Nha vẫn không chút biểu tình như trước, thậm chí gã còn nhắm nghiền hai mắt đứng tại nơi đó.

"Ngươi muốn chết!" Lữ Thiên Lỗi cảm giác như bản thân bị lăng nhục nặng nề, y là thiên kiêu, tự tôn cao vời. Lúc này, y bèn gầm lên giận dữ, sấm sét quanh người như mở rộng phạm vi ảnh hưởng chưa từng có, khí thế đẩy lên mạnh mẽ.

Chỉ là y còn chưa tới gần Quỷ Nha, thì trên bầu trời bỗng nhiên nổ ầm vang lên một tiếng, mây đen tựa như bị cưỡng ép mà xé rách ra. Một Quỷ Trảo khổng lồ màu đen, to lớn như cột chống trời, trong nháy mắt đó đã theo tầng mây thò ra, dùng một tốc độ cực nhanh hàng lâm thẳng xuống mặt đất, hướng về Lữ Thiên Lôi mà ầm ầm ép xuống.

Chưa tới gần, nhưng cả người Lữ Thiên Lỗi đã run lên rồi phun ra máu tươi. Toàn bộ sấm sét bên ngoài thân thể y phát ra từng tiếng nổ vang chống cự lại nhưng lại bị sụp đổ nhanh chóng. Thậm chí mặt đất dưới chân y cũng trong cái chớp mắt này mà phát ra tiếng két két, rồi xuất hiện đổ nát vỡ vụn.

Cả người y không ngừng tuôn trào ra máu tươi, tiếng gào rú truyền ra ngoài, thất khiếu trào máu mà gắng gượng chống lại. Có điều tất cả chỉ còn lại tuyệt vọng, thế giới trong mắt Lữ Thiên Lỗi lúc này phút chốc trở nên đen kịt lại.

"Không!!!"

Ngay khi Quỷ Trảo xuất hiện, tất cả các đệ tử ngoại môn bờ Bắc và Bờ Nam cũng không khác gì nhau, đều sinh ra cảm xúc hoảng sợ không cách nào khống chế nổi. Thậm chí trong sự sợ hãi đó, linh khí trong cơ thể lại như bị áp chế xuống, thậm chí còn có cảm giác như linh hồn của bản thân như chịu sự cưỡng chế mà bị rút ra ngoài.

Trên đài cao, sắc mặt của đám người Chưởng môn cũng đều biến đổi.

“Quỷ Dạ Hành, mấy ngàn năm nay chưa có người tu thành, vậy mà kẻ này lại tu luyện tới trình độ này!”

“Không tốt!” Tử Đỉnh sơn Hứa Mị Nương chợt biến sắc mặt, cả người đột nhiên lao ra bay thẳng tới chiến đài. Ngay khi tới gần, nàng bèn nâng tay phải hướng về phía Quỷ Trảo kia vung lên, một tiếng nổ vang lên, Quỷ Trảo bị nhấc lên đến giữa không trung nhưng vẫn còn chưa bị sụp đổ.

Lữ Thiên Lôi phun ra đầy máu tươi rồi nhanh chóng hôn mê. Nếu như vừa rồi Hứa Mị Nương đến chậm một chút thì lúc này cũng nhất định gã đã tan xương nát thịt, thần hình câu diệt.

Tâm thần Hứa Mị Nương chùng xuống, lạnh lẽo nhìn qua Quỷ Nha.

“Tuổi còn nhỏ, tuy có thiên tư như tâm địa lại có thể ác độc đến vậy, trước mặt chúng ta vậy mà dám can đảm tàn sát đồng môn, ngươi muốn chết phải không!”

Quỷ Nha trầm mặc, gương mặt biểu lộ đầy vẻ kỳ quái. Dường như gã cũng không biết lúc này mình nên thể hiện cảm xúc gì trên mặt mới phải.

“Ta không nghĩ tới, hắn lại yếu đến như vậy.” Quỷ Nha ngẩng đầu nhìn Hứa Mị Nương, rất bình tĩnh nói, để lại một cảm giác rất chân thành cho người đối diện. Nói xong hắn quay người đi xuống chiến đài.

Hứa Mị Nương cau mày, ngẩng đầu nhìn về phía đài cao bên kia, dường như có chút cố kị gì đó bèn hừ lạnh một tiếng, sau đó ôm lấy Lữ Thiên Lỗi rời đi. Lúc này thì Lữ Thiên Lôi cũng không còn khả năng tham chiến nữa, thậm chí với thương thế nghiêm trọng như vậy, sợ là gã cũng khó mà khôi phục lại được trong một thời gian ngắn tới.

Bờ Bắc trầm mặc, bờ Nam cũng trở nên trầm mặc.

Chỉ có duy nhất thân ảnh Quỷ Nha như mang theo vô tận cô độc, yên lặng trở về vị trí cũ, tiếp tục đứng đó nhắm hai mắt lại.

Hồi lâu sau, Bờ Bắc cũng khôi phục lại, tiếng hoan hô cũng dần nổi lên.

“Bờ Nam không còn ai, kể cả thiên kiêu cũng không phải là đối thủ nữa rồi, lúc này các ngươi nhất định phải thua!”

“Thất bại ba trận rồi, coi như dựa vào vận khí thắng được trận đầu thì những trận sau các ngươi cũng chỉ còn cách chịu thua liên tục mà thôi.”

Nghe những lời nhạo báng của đệ tử Bờ Bắc, mọi người bên bờ Nam đều lộ ra một vẻ đắng chát trên mặt. Bờ Bắc quả thực…quá mạnh mẽ.

Bờ Nam chỉ có chiến thắng được trận đầu tiên, ba trận sau đó bại toàn bộ. Thiên kiêu Lữ Thiên Lỗi suýt chết trận, một màn này khiến cho Bờ Nam gần như tuyệt vọng đối với mong muốn rửa sạch được nỗi xấu hổ đợt thiên kiêu chiến lần trước.

Thượng Quan Thiên Hữu nhìn chằm chằm vào Quỷ Nha, trong lòng gã chấn động mạnh mẽ chưa từng có, bởi vì gã phát hiện ra chính bản thân mình khi nhìn thấy một màn vừa rồi, trong chớp mắt cũng chợt cảm thấy sợ hãi.

Chẳng những là gã, mà tất cả thiên kiêu bờ Nam, kể cả Chu Tâm Kỳ đều rung động cả tâm thần. Bờ Bắc…lúc này chỉ cần một mình Quỷ Nha cũng có thể quét ngang cả thế hệ đệ tử bờ Nam rồi.

“Đây không còn là trình độ Ngưng Khí rồi…Ngay cả một kích của Chưởng tòa cũng không thể diệt được Quỷ Trảo kia. Đây là…trong thập đại bí thuật của Linh Khê tông, chỉ có hai loại được xưng tụng là tuyệt học…Quỷ Dạ Hành?”

“Có thể sánh ngang với Quỷ Dạ Hành, chỉ có…Thủy Trạch Quốc Độ!”

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng. Trận chiến vừa rồi cũng khiến cho tâm thần hắn chấn động mãnh liệt, mức độ cường đại của Quỷ Nha đủ khiến hắn hãi hùng khiếp vía.

Trận chiến thứ năm cũng nhanh chóng diễn ra, người đi ra ở bên phía bờ Bắc lại khiến cho chúng đệ tử bờ Nam lại cảm thấy đầy đắng chát. Đối phương lại chính là một trong ngũ đại thiên kiêu bờ Bắc, khiến cho không ít người kinh hãi…Công Tôn Vân.

Gã mặc áo bào đen, có điều trong đôi mắt ánh vàng kia của gã lại lúc nhúc cổ trùng lui tới. Sau nửa ngày thì một vị đệ tử bờ Nam mới gắng gượng bước lên chiến đài. Y vừa đi lên, cũng không đợi hai bên chào hỏi giới thiệu, ánh mắt Công Tôn Vân lộ ra vẻ lạnh lẽo, tay áo gã vung lên. Bên trong ống tay áo gã là vô số đám côn trùng màu đen mang theo thanh âm vù vù ngập trời mà lao thẳng tới vị đệ tử xuất chiến Bờ Nam bên kia.

Cho dù vị này phản kháng giãy dụa thế nào, thì cũng chỉ vô vọng mà thôi. Toàn thân của y nhanh chóng bị đám côn trùng đen phủ kín, tất cả phòng hộ đều không có chút tác dụng, người ngoài nhìn vào không khỏi giật mình kinh hãi, cho dù bản thân những đệ tử bờ Bắc cũng cảm thấy không chút thích ứng với tràng cảnh chiến đấu như vậy.

“Nhận thua!!!” Vị đệ tử xuất chiến bên phía bờ Nam nôn nóng mở miệng nói. Y cảm nhận rất rõ đám côn trùng đang phủ lên trên người mình lúc này, chỉ cần một ý niệm của đối phương trong đầu cũng có thể cắn nuốt gã hoàn toàn trong nháy mắt.

Trong mắt Công Tôn Vân đầy vẻ mỉa mai, quay người đi xuống chiến đài, đám côn trùng đen như một đợt thủy triều cũng tràn xuống mặt đất rồi rất nhanh chóng bò lên trên người Công Tôn Vân, rồi biến mất trong ống tay áo gã.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tràng cảnh này mà da đầu run lên. Không những hắn, mà trong lòng đám người Chu Tâm Kỳ, Thượng Quan Thiên Hữu cũng chợt chùng xuống.

“Trận này chúng ta thua…”

“Bờ Bắc…quá mạnh mẽ!”

Cùng lúc đó, thêm một trận thắng lại khiến cho khí thế bờ Bắc dâng lên ngập trời.

“Lúc nãy đã nói rồi, các ngươi chỉ có một trận thắng duy nhất, còn lại toàn bại trận mà thôi!”

“Bờ Nam? Chỉ là trò cười mà thôi, vĩnh viễn đều bị bờ Bắc chúng ta đè ép đi!”

“Ba mươi năm trước, bờ Nam có một người tiến vào vị trí mười hạng đầu. Lần này…các ngươi không người nào vào được!” Thanh âm của đám đệ tử bờ Bắc truyền ra khắp bốn phía, mọi người bên phía Bờ Nam vốn định lên tiếng phản bác nhưng lại không thốt nên lời. Nguyên một đám đều cảm thấy uất nghẹn đến cực hạn.

“Trận thứ sáu, người giữ cầu số mười một, mười hai, bước lên chiến đài!” Giọng nói của Âu Dương Kiệt truyền ra ngay sau khi Công Tôn Vân vừa rời khỏi.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, rồi ngẩng đầu lên. Hắn đang cầm trong tay, quả cầu số mười một.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ngươi Nhận Thua Đi

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên, thì một trong năm ngũ đại thiên kiêu bờ Bắc, Bắc Hàn Liệt bỗng nhiên chợt mỉm cười, gã vốn tuấn lãng, lúc này mỉm cười như vậy khiến cho không ít nữ đệ tử bờ Nam lộ ra ánh nhìn khác lạ trong mắt.

Gã tươi cười vỗ nhẹ lấy Dạ Hành Thú với bộ dáng dữ tợn hung ác đang nằm sấp bên cạnh rồi bước về phía trước. Mà Dạ Hành Thú kia cũng nhoáng một cái, ánh mắt lóe lên u quang mà đứng dậy.

Ngay khi đại cẩu này vừa đứng lên, không ít đệ tử bờ Nam nhìn thấy không kìm được tiếng kinh hô.

Lúc đứng dậy thân thể Dạ Hành Thú cao hơn một trượng, toàn thân cứng rắn như ẩn chứa một lực lượng vô cùng lớn bên trong, cái đầu to lớn, hàm răng há ra để nhiễu từng dòng nước dãi chảy xuống qua khóe miệng, bộ lông đen xù nhìn qua càng thêm hung mãnh.

Hơn nữa, bốn chân của nó còn to hơn cả bắp đùi người bình thường, dọc chân còn lộ ra một cây gai xương. Nó nhún người một cái liền nhảy thẳng lên trên chiến đài rồi ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng.

Một tiếng rống này tựa như hóa thành sóng âm quay cuồng tám hướng khiến cho không ít hung thú bên cạnh mỗi đệ tử bở Bắc đều không ngừng run rẩy, như chúng nó đang bái kiến Vương giả của loài mà không dám ngẩng đầu lên.

Bắc Hàn Liệt mang theo vẻ tươi cười đi lên chiến đài, ánh mắt lướt qua đám người bờ Nam.

“Bờ Bắc, Bắc Hàn Liệt, không biết là vị đồng môn nào đối chiến cùng ta?”

Lời hắn truyền ra, con Đại Cẩu bên cạnh không ngừng nhiễu nước dãi xuống chợt lóe lên tia hung tàn sắc lạnh trong ánh mặt, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy hàm răng của nó dài ra không ít. Nhìn thấy hung thú như vậy, bất kì kẻ nào cũng đều mất đi chiến ý, hơn nữa lúc này nhìn qua con hung thú này còn thè lưỡi dài ra đầy vẻ hung tàn vô cùng rõ ràng.

Nhìn người bên mình vẫn còn chưa xuất chiến, đám đệ tử bờ Nam cũng chợt trầm mặc. Lúc này Bạch Tiểu Thuần bên trong đám đệ tử bờ Nam nhìn nhìn Bắc Hàn Liệt, lại nhìn con Đại cẩu kia chút ít, hai mắt xoay tròn, thần sắc cũng chợt cổ quái, rồi hắn ho nhẹ một tiếng, ngạo nghễ bước ra.

Hắn bước ra, toàn bộ ánh mắt đệ tử bờ Nam cũng chợt nhìn về phía hắn đầy vẻ chờ mong. Mà con Dạ Hành Thú to lớn lúc này đã đưa hai mắt u tối lập lòe nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần nơi này.

Bạch Tiểu Thuần bày ra cái bộ dáng cao thủ, cằm hất về phía trước, bước lên chiến đài. Xa xa trên bầu trời, dường như con chim của Chu trưởng lão cũng đang tập trung chú ý tới Bạch Tiểu Thuần.

"Bờ Nam, Bạch Tiểu Thuần!" Lên đài chiến đấu, Bạch Tiểu Thuần vừa mới nói xong thì Dạ Hành Thú cũng đột nhiên gầm nhẹ lên một tiếng, ánh mắt hung tàn như hóa thành sát khí mà nuốt chửng lấy hắn.

“Bạch Tiểu Thuần? Nghe nói ngươi chính là đệ nhất Tư cách chiến bờ Nam?” Ánh mắt Bắc Hàn Liệt nhìn qua trang phục trên người Bạch Tiểu Thuần, không chút che giấu vẻ cười nhạo trong mắt.

“Ngươi là Bắc Hàn Liệt đúng không? Ta cho ngươi một cơ hội nhận thua!” Thấy con Đại Cẩu đang hung hăng nhìn mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy nhưng hắn vẫn cố gắng duy trì cái bộ dáng cao thủ kiêu ngạo như mây trắng trên bầu trời của mình.

"Nhận thua?" Bắc Hàn Liệt nghe vậy sững sờ. Sau đó gã ngẩng đầu cười lớn như thể vừa nghe được một chuyện gì đó vô cùng buồn cười, trong ánh mắt cũng dần nổi lên sát khí.

“Có ý tứ, nhiều năm như vậy, chỉ có ngươi là đệ tử ngoại môn duy nhất dám nói vậy với ta.” Bắc Hàn Liệt nâng tay phải lên, đang muốn bấm niệm pháp quyết điều khiển Dạ Hành Thú.

“Bắc Hàn Liệt, đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi nhận thua. Bạch Tiểu Thuần ta một khi ra tay, bản thân ta cũng cảm thấy sợ hãi đấy, ta khuyên ngươi…Tốt hơn hết là đùng để ta phải ra tay thì hơn.” Bạch Tiểu Thuần than nhẹ, dường như là một tuyệt thế cao thủ tịch mịch khắp thiên hạ, nhìn về phía Bắc Hàn Liệt lộ ra đầy vẻ thông cảm.

Thời điểm này toàn bộ đệ tử bờ Nam đều trợn to mắt, bọn hắn nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, rồi nhìn lại Bắc Hàn Liệt một chút, hơn nữa còn lưu ý thêm cả con Đại Cẩu hung tàn kia. Nhìn thế nào thì khi so sánh hai bên, rõ ràng thanh thế Bắc Hàn Liệt là mạnh mẽ hơn hẳn không thể nghi ngờ.

Chỉ là mấy câu mà Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lại khiến sâu trong lòng mọi người không tự chủ dâng lên một chút hi vọng, chỉ là nghĩ tới mấy chuyện xấu của Bạch Tiểu Thuần lúc trước, tất cả đám đệ tử bờ Nam chợt lâm vào tình cảnh lo lắng suy tính thiệt hơn.

Mà bên phía bờ Bắc lúc này cười vang lên, tiếng cười nhạo càng thêm liên tục không dứt.

“Tên này ngốc sao? Bắc Hàn sư huynh chính là một trong ngũ đại thiên kiêu bờ Bắc, cho dù không bằng Quỷ Nha, nhưng chính Quỷ Nha

sư huynh còn phải thừa nhận thực lực của Bắc Hàn sư huynh. Tên Bạch Tiểu Thuần này là ai a, vậy mà dám kiêu ngạo như vậy chứ!”

“Chẳng những thực lực của Bắc Hàn sư huynh cường đại, mà đầu Dạ Hành Thú của hắn đến cả Liên trưởng lão cũng phải cảm thán không dứt a. Đây chính là Vương giả trong đám thú vật, thân thể cường hãn, lực lượng lớn vô cùng, chỉ một tiếng gầm nhẹ bình thường cũng đã có thể chấn nhiếp tâm thần. Mà Bạch Tiểu Thuần này…gầy gò nhỏ nhắn, đoán chừng chỉ một ngụm của nó cũng đủ cắn đứt cả một mảng lớn trên người hắn rồi a.”

"Bắc Hàn sư huynh, tất thắng!"

Bắc Hàn Liệt cảm thấy như bị Bạch Tiểu Thuần chọc cười, hai mắt lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, cũng đã quyết định nhất định phải để cho tên Bạch Tiểu Thuần này một trận da thịt bong tróc, tuy không chết nhưng phải rớt lại lớp da thịt xuống mới thôi, đồng thời gã bấm niệm pháp quyết định ra tay.

“Thật sự một khi ta ra tay, bản thân cũng cảm thấy sợ hãi.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, nói xong cũng đưa tay phải vỗ túi trữ vật cầm ra hai viên đan dược trong tay.

Ngay lúc đó, Bắc Hàn Liệt chợt nhếch miệng cười, hai tay bấm quyết điểm ra một chỉ, đầu Dạ Hành Thú vốn đang không còn kiên nhẫn lập tức gầm lên một tiếng rồi lao thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

Mà cả người Bắc Hàn Liệt cũng nhoáng lên một cái, tốc độ bay nhanh lên, ấn kí mặt trời trên trán chợt tản ra hào quang rồi gã cũng tiến tới Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt khi một người một thú vọt tới, tốc độ cả người Bạch Tiểu Thuần chợt vọt tăng, hắn nhảy lên đồng thời ném thẳng một viên đan dược tới Dạ Hành Thú.

Vẻ hung tợn trong mắt Dạ Hành Thú lóe lên, nó gầm nhẹ, vốn có thể nhanh nhẹn tránh đi nhưng chợt cả người nó khựng lại, biểu lộ trên mặt có chút biến hóa rồi không chút tránh né mà đem đan dược kia một ngụm nuốt xuống.

Sau khi nuốt đan dược này, toàn thân Đại Cẩu chợt run rẩy, hai mắt ngập tràn tơ máu, khắp người cũng tràn ra tiếng nổ vang. Cả người nó vốn to lớn cứng cỏi, lúc này lại phình lớn lên, chớp mắt kích cỡ đã tăng lên gấp đôi.

Gai xương nơi chân xuất hiện nhiều hơn, hàm răng dài thêm!

Nước dãi của nó nhiễu xuống ròng ròng. Đặc biệt giữa hai chân nó rút cuộc lại xuất hiện một cây côn…đột nhiên dựng lên!

Trong chớp mắt, cả người nó đầy dữ tợn vô cùng đến một mức độ khó có thể hình dung được.

Ánh mắt của nó trở nên đỏ sẫm, hơi thở hồng hộc, thần trí cũng gần như mơ hồ mà đưa hai móng cào cào lấy mặt đất, đầu ngửa lên trời gào rú long trời lở đất, tiếng gào rú cổ quái truyền khắp bốn phía khiến đám đệ tử đứng bên ngoài quan sát đều hít sâu vào một hơi lạnh.

“Đây là…đan dược gì vậy???”

“Không đúng, thế nào mà ta lại cảm thấy bộ dạng con đại cẩu này có chút quen mắt…” Một đệ tử bờ Nam lên tiếng kinh hô.

Mà bên đám đệ tử phía bờ Bắc đang trợn mắt nhìn cảnh tượng Dạ Hành Thú kia sau khi nuốt lấy đan dược thì trở nên biến hóa hẳn. Bọn chúng cảm thấy khí thế của Đại Cẩu này đã bạo tăng đến một trình độ khủng bố, không những khiến cho thân thể thêm cường hãn mà còn thêm chút điên cuồng, cả bọn đều trở nên kinh hỉ.

“Đan dược này không ngờ còn có hiệu quả đến vậy!”

“Có thể khiến cho hung thú phát cuồng!!!”

Một màn này khiến không ít người xung quanh giật mình, ngay cả Bắc Hàn Liệt cũng có chút sửng sốt không hiểu rõ tình huống đến cùng là thế nào. Chỉ là cảm giác Dạ Hành Thú cường hãn rất nhiều, nhưng không biết vì sao gã luôn có cảm giác có chút không ổn."

"Khuyên ngươi thêm một câu nữa, nhận thua đi!" Bạch Tiểu Thuần hất cằm, lạnh nhạt nói.

"Vốn trận này chỉ định chặt đứt của ngươi một tay mà thôi. Không ngờ ngươi còn giả thần giả quỷ, trận này ta sẽ chặt đứt tứ chi của nhà ngươi vậy!" Sát khí dâng đầy trong mắt Bắc Hàn Liệt, thiên kiêu chiến tuy không được ảnh hưởng tới tính mạng nhưng chuyện xương gẫy gân thương thì khó mà tránh được. Gã vừa nói xong thì cả người cũng đột nhiên xông thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, vung tay phải lên. Thư Hương Đan hắn luyện chế ra cũng nhanh chóng bay thẳng về phía Bắc Hàn Liệt.

Ném ra đan dược, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cũng vọt tăng, hắn cũng tranh thủ lùi sâu về sát mép chiến đài. Đứng nơi đó hồi hộp chú ý nhìn Bắc Hàn Liệt.

Hai mắt Bắc Hàn Liệt co rút lại, đang định né tránh, nhưng đan dược này vậy mà tự động nổ tung ra hóa thành một đám bột phấn bao trùm lấy bốn phía. Mặc kệ Bắc Hàn Liệt có trốn tránh thế nào thì cũng dính được chút ít trên người gã.

Tưởng đã bị lây dính độc đan khiến gã biến sắc mặt lùi về phía sau rồi tranh thủ kiểm tra lại. Nhưng gã lại không phát hiện ra được điều gì bất thường, ngược lại mùi của đan dược này lại rất dễ ngửi.

Gã nhíu mày, cảm thấy rất cổ quái bèn nhanh chóng muốn tốc chiến tốc thắng trận này, thì chợt nghe thấy tiếng gầm nhẹ bên người truyền tới, khi gã liếc xéo qua nhìn lại thì sắc mặt cũng đại biến.

Lúc này Dạ Hành Thú đang kêu gào to đằng kia đột nhiên quay đầu lại, hơi thở nó hổn hển, ánh mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm không dứt vào Bắc Hàn Liệt.

Bắc Hàn Liệt bị nó nhìn vậy thì chợt cảm thấy hãi hùng hết hồn hết vía, đang định tiến hành điều khiển nó thì bất chợt Dạ Hành Thú gầm lên rồi nhanh như chớp lao thẳng tới gã. Tốc độ nó quá nhanh nên Bắc Hàn Liệt cũng không kịp né tránh, trực tiếp bị Dạ Hành Thú đè ngược lên phía trên.

"Chết tiệt, ngươi điên rồi! ! Ngươi muốn làm gì!" Sắc mặt Bắc Hàn Liệt đầy âm trầm, vừa gào thét thì đã bị Dạ Hành Thú đè chặt lấy phía sau lưng, lực lượng của Dạ Hành Thú là vô cùng to lớn, lại đang cảnh điên cuồng nên Bắc Hàn Liệt không cách nào nhúc nhích được. Một dự cảm không lành hiện lên khiến cho sắc mặt Bắc Hàn Liệt trong nháy mắt tái nhợt lại.

Giờ khắc này, đám đệ tử ngoại môn bốn phía cũng không tự chủ mà tiến lại gần chiến đài hơn một chút, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này đang diễn ra. Ngay cả những Chưởng tòa và các vị trưởng lão trên đài cao cũng phải nhìn sang, mà thần thức của các vị Thái Thượng trưởng lão cũng tập trung chú ý vào nơi này.

Ngay sau đó, mọi người đều hít vào một hơi lạnh trong người, thậm chí đầy hoảng sợ nhìn vào một màn trước mắt…tiếng kêu thảm thiết thê lương của Bắc Hàn Liệt đột nhiên xuất hiện!

"Không. . . Không. . . Ngươi! ! A! ! !" Bắc Hàn Liệt kêu lên long trời lở đất, biểu lộ của gã đầy thống khổ, ánh mắt đầy mờ mịt dường như không dám tin tưởng toàn bộ sự việc này vậy mà lại phát sinh, cả người run rẩy, thanh âm thê lương đến cực hạn.

“Trời ạ!!! Đây là đan dược gì chứ, không phải là phát cuồng, mà là… phát tình a!!!”

"Cái này. . . Cái này. . ."

“Bắc sư huynh rõ ràng lại bị chiến thú của mình…làm rồi?” Toàn bộ đệ tử bờ Bắc đều chấn động xôn xao, cả đám không cách nào tin nổi. Thậm chí hơn một nửa đệ tử trong đó, hơi thở dồn dập, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ và rung động chưa từng có.

Lúc này Bắc Hàn Liệt đã giãy dụa đến điên cuồng, tiếng kêu thảm thiết của gã không ngừng truyền ra đầy thê lương. Một màn long trời lở đất này đã khai sáng ra một con đường mới mà Linh Khê tông chưa có ai đặt chân đến.

Coi như lúc này Quỷ Nha cũng phải sửng sốt mà trợn tròn hai mắt nhìn, cả người gã cũng chợt run run, hai mắt hắn xoay chuyển lộ ra một vẻ không thể tin tưởng được.

Đầu óc toàn bộ đệ tử bờ Nam cũng bị nổ vang, trong đầu trống rỗng. Thượng Quan Thiên Hữu mê muội, cảm thấy toàn bộ thế giới này tựa như không hề tốt lành gì cả. Mà mặt mày của Chu Tâm Kỳ trong nháy mắt đó cũng đỏ bừng lên.

Bạch Tiểu Thuần đúng trên chiến đài cũng đang hãi hùng khiếp vía. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn thử nghiệm Phát tình đan trong quá trình đấu pháp đấy. Không nghĩ lại có thể xảy ra một màn kinh người đến như vậy…Lúc này nhìn qua Bắc Hàn Liệt đầy thê thảm trên đất, hắn không đành lòng bèn thở dài nói.

“Ta đã nói, một khi ra tay bản thân ta cũng cảm thấy sợ hãi, cũng khuyên bảo ngươi rất nhiều lần. Vậy mà ngươi…chấp mê bất ngộ a.” Bạch Tiểu Thuần không đành lòng, thể hiện ra mình rất vô tội.

“Bạch Tiểu Thuần!!!” Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ trên không trung truyền tới vang vọng. Sư tôn Bắc Hàn Liệt mang theo sát khí ngập trời mà đến, tay áo quay cuồng đưa ra hất đầu Dạ Hành Thú còn đang trên người Bắc Hàn Liệt bay ra thật xa, một tay lão chụp lấy Bắc Hàn Liệt không còn chút mặt mũi nhìn người khác, thậm chí còn mang theo cảm giác như không chân thật kia. Chính bản thân lão cũng

không muốn dừng lại ở nơi này lâu hơn một chút nào hết, trừng mắt giận dữ nhìn qua Bạch Tiểu Thuần rồi tranh thủ rời đi.

Lúc này Bắc Hàn Liệt rơi vào tình trạng cả thân thể và tâm thần đều bị thương tổn khốn khổ trọng điệp lên nhau, gã chỉ còn cách nhắm mắt lại, không thể không chìm vào hôn mê, cũng không biết bản thân gã sau này làm thế nào có thể nhìn mặt người khác được nữa. Cái loại thống khổ này khiến cho gã có cảm giác dường như tất cả chỉ là một hồi ác mộng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kẻ Thù Của Bờ Bắc

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Thầy trò hai người Bắc Hàn Liệt rời đi, đám đệ tử ở bên chiến đài giữa hai bờ Nam Bắc, giờ phút này đều trợn mắt há mồm, trong đầu từng người đều ù ù, không biết nên nói cái gì, trong đầu đều là một màn hình ảnh cái con Đại Cẩu kia bò lên trên người Bắc Hàn Liệt...

Không chỉ có bọn hắn lúc này đang bối rối, mà ngay cả chưởng môn cùng với chưởng tọa của tất cả các ngọn núi ở trên đài cao, và cả những trưởng lão kia, từng người lúc này đều giống như choáng váng, ngơ ngác nhìn xuống Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt vô tội đang đứng ở trên chiến đài.

Chu trưởng lão cũng ở trong đó, thân hình của lão run rẩy, tròng mắt đã phồng cả lên, ánh mắt phức tạp... Ngay cả con chim phượng ở giữa không trung kia, giờ phút này cũng kêu lên vài tiếng, bộ dáng rất muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng lúc trước nó không có vu oan cho Bạch Tiểu Thuần.

Hồi lâu, bờ Nam truyền ra vô số âm thanh hít thở. Tất cả đệ tử ngoại môn của bờ Nam, ở trong khoảnh khắc này, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đều lộ ra vẻ cổ quái cùng líu lưỡi.

Tất cả nữ đệ tử, từng người mặt đỏ bừng, vẻ mặt khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đều đã cổ quái đến cực hạn, cũng có không ít người trực tiếp hứ lên một tiếng rồi đi ra ngoài.

Nhưng so với các nàng, những người cảm thông nhất vẫn là những nam đệ tử kia. Ở trong khoảnh khắc này, hầu như tất cả mọi người theo

bản năng đều quắp chân lại, cảm thấy trên trán có mồ hôi lạnh, thậm chí trong lòng đều đồng tình với Bắc Hàn Liệt rồi.

“Bạch... Bạch sư thúc... Thần nhân!! Bắc Hàn Liệt kia... Đoán chừng cả đời này đều sẽ lưu lại oán hận...”

“Ngàn vạn lần không thể trêu chọc Bạch sư thúc. Hắn... Hắn thật sự là quá tà môn rồi!”

“Đan dược này không phải là miếng mà con chim phượng của Chu trưởng lão nuốt vào hay sao? Viên thuốc này có thể làm cho hung thú động dục... Ta thật sự không cách nào tưởng tượng ra được, đến cùng Bạch sư thúc căn cứ vào nguyên nhân gì để... luyện chế ra viên thuốc này!”

Rất nhanh, phía bờ Nam đã bộc phát ra âm thanh xôn xao. Mặc kệ là Bạch Tiểu Thuần đã dùng thù đoạn gì, dù sao cũng đại biểu cho bờ Nam giành chiến thắng. Phải biết rừng từ lúc bắt đầu thiên kiêu chiến đến nay, đây là lần thứ hai bờ Nam giành được chiến thắng. Điều này làm cho tất cả đệ tử của bờ Nam thấy không được tự nhiên, nhưng đồng thời cũng đều vì Bạch Tiểu Thuần mà hoan hô reo hò khen hay.

Thượng Quan Thiên Hữu lau xuống mồ hôi lạnh, cho dù lúc trước gã có xem thường như thế nào, nhưng lúc này khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cũng đều hít vào một ngụm khí. Gã nghĩ tới cảnh tượng thê thảm của Bắc Hàn Liệt lúc trước, suy nghĩ nếu đổi lại là mình... Gã không dám nghĩ tiếp nữa rồi.

Chu Tâm Kỳ sớm đã sớm trống mắt líu lưỡi, trong đầu ong ong.

Nhưng ngay sau đó, âm thanh xôn xao mãnh liệt, giống như là lôi đình giáng xuống, từ trong đám đệ tử của bờ Bắc bạo phát đi ra. Loại xôn xao này, loại nổ vang này, trước đó chưa từng có. Cho dù là lúc trước bờ Bắc có thắng liên tiếp nhiều trận, khí thế như cầu vồng, cũng còn xa mới bằng được bây giờ.

“Điên rồi!! Đó là cái đan dược gì, chết tiệt, loại đan dược này làm sao lại có thể tồn tại ở trên thế gian. Phải tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần, diệt sạch đan dược này.

“Trời ạ, Bắc sư huynh rõ ràng bị hung thú của hắn chộp cho một cái. Cái này... Cái này...”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần, hắn đã làm ra nỗi sỉ nhục lớn nhất trong vô số năm qua của bờ Bắc chúng ta! Cái loại đan dược này phải bị liệt vào cấm dược, phàm là có được đều phải bị triệt để diệt sạch!!” Đệ tử của bờ bắc, cho dù là những đệ tử nội môn đến đây xem, ở trong khoảnh khắc này, cũng đều điên cuồng, hai mắt đỏ bừng, gào rú ngập trời.

Bọn hắn không cách nào không điên cuồng, nam đệ tử của bờ nam còn thấy cảm động lây, thậm chí đồng tình đáng thương cho Bắc Hàn Liệt. Nhưng đối với bờ bắc, bọn họ mới thật sự là đồng cảm a... Bọn hắn mỗi một người đều có chiến thú của riêng mình, thậm chí giờ phút này, ở bên trong sự phẫn nộ điên cuồng gào rú, mỗi người bọn hắn theo bản năng đều nhìn thoáng qua chiến thú ở bên cạnh, nhớ tới Bắc Hàn Liệt, lập tức cảm thấy cả người cũng đều không tốt rồi...

Vì vậy mà bọn hắn lại càng gào rú điên cuồng hơn, càng thêm nhiều người hò hét, dựng lên động trời.

“Kẻ thù của bờ bắc, Bạch Tiểu Thuần!!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần. Người này nếu như còn thì bờ bắc vĩnh viễn bị sỉ nhục!!”

“Chết tiệt, ta muốn giết hắn, ta muốn tiêu diệt hắn. Hắn làm cho bờ bắc chúng ta tồn tại bóng ma vĩnh hằng!!” Có thể tưởng tượng, từ nay về sau, mỗi người khi nhìn thấy chiến thú của chính mình, đều không nhịn được mà nhớ tới sự thê thảm của Bắc Hàn Liệt.

Công Tôn huynh muội, giờ phút này cũng hít vào một ngụm khí, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đã lộ ra kiêng kị trước đó chưa từng có,

càng có lửa giận ngập trời. Bị thương là Bắc Hàn Liệt, nhưng loại bị thương này, mang đến là sỉ nhục của cả bờ bắc.

Còn có Từ Tung, thân hình hơi mập của gã lúc này đang run lên, thần sắc phẫn nộ. Mặc dù gã và Bắc Hàn Liệt nhìn nhau không vừa mắt, nhưng lúc này đáy lòng của gã đang vô cùng đồng tình. Thậm chí sâu trong sự đồng tình này, còn có cả sợ hãi.

“Bắc Hàn Liệt chỉ có một con hung thú... Ta... Ta có năm con...” Nghĩ tới đây, Từ Tung sắp khóc rồi, nghiến răng nghiến lợi, đỏ mắt chửi bới Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là Quỷ Nha mặc áo đen, lúc này thân hình cũng khẽ chấn động, trong mắt lộ ra ngưng trọng, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy mình giống như đã chọc phải tổ ong vò vẽ, đưa tới phản ứng lớn như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình là người vô tội, vì vậy hắn đứng ở trên đài, hướng về phía những đệ tử của bờ bắc đang phẫn nộ kia, vội vàng giải thích một câu.

“Không trách được ta a. Lúc vừa rồi khi ta lên sàn đấu đã nhắc nhở Bắc Hàn Liệt rồi, kêu hắn nhận thua, nhưng hắn không nghe a. Ta đã nói rồi... Một khi ta ra tay, chính mình cũng sợ hãi.” Bạch Tiểu Thuần thật sự cảm thấy rất ủy khuất, nhưng hắn lại không giải thích được cho tốt, giải thích như vậy giống như là đổ thêm dầu vào lửa...

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi rõ ràng lại gọi là Bạch Tiểu Thuần. Chết tiệt, ngươi một chút cũng không tinh khiết!!”

“Đồ vô sỉ, hèn hạ đến cực điểm, ngươi lại còn đến nhục nhã chúng ta!!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần!!”

Đám đệ tử bờ bắc điên rồi. Từng người đều đỏ mắt, toàn bộ bước lên phía trước vài bước. Mấy vạn người đồng thời đi về phía trước, giống

như là muốn xông lên trên chiến đài bắt lấy Bạch Tiểu Thuần.

Cảnh tượng này lập tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, vội vàng lui về phía sau, bước nhanh nhích tới gần bờ nam. Hắn thở dài, cái cằm nhỏ vênh lên, hất tay áo nhỏ, bày ra bộ dáng cao thủ tịch mịch.

“Ta vốn thuần lương, không biết vì sao thế nhân lại vu oan. Mà thôi, mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần than nhẹ, vội vàng nhảy xuống chiến đài. Phía sau hắn, vô số người của bờ bắc đang cường liệt gào thét. Một ánh mắt kia, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần đã chết nhiều tới mấy vạn lần rồi.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, về tới chỗ mọi người của bờ nam. Đệ tử của bờ nam thần sắc đều cổ quái, bọn họ thật sự cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần có được lực hấp dẫn sự phẫn nộ khủng bố đến cỡ nào.

Giờ phút này, tất cả mọi người của bờ bắc, địch nhân của bọn hắn đã không còn là bờ nam nữa rồi, mà địch nhân của bọn hắn chỉ có một, đó chính là Bạch Tiểu Thuần kia!

Thậm chí có thể tưởng tượng, lần này coi như là bờ bắc thật sự giành được thắng lợi, nhưng có một màn kia của Bắc Hàn Liệt, bờ bắc thắng cũng là thua...

Phía trên đài cao, chưởng môn sắc mặt lúng túng, cúi đầu hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần ở phía dưới, đáy lòng nổi lên từng trận cảm giác vô lực. Lão cảm thấy, hình như chỉ cần chỗ mà Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, vô luận là sự tình nghiêm túc cỡ nào, cuối cùng cũng đều thay đổi mùi vị... Về phần năm chưởng tọa còn lại lúc này, ba người của bờ bắc đều không biết nên lộ ra cái biểu lộ gì, cả đời này bọn hắn cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy...

Sắc mặt của Lý Thanh Hậu lúc xanh lúc hồng, trong mắt cũng có mờ mịt. Cảnh tượng lúc vừa rồi quá rung động, thế cho nên bốn vị Thái Thượng trưởng lão ở trên đỉnh Chủng Đạo Sơn kia, lúc này thần thức

cũng khẽ nhúc nhích, phân không rõ tâm tình lúc này đang lên xuống như thế nào.

Nhìn thấy bờ bắc phẫn nộ, cục diện có vẻ như sắp không khống chế nổi, giọng nói của Âu Dương Liệt bỗng nhiên từ trên không truyền đến. Khi âm thanh xuất hiện, còn có một cỗ đại lực đánh lên trên chiến đài, khiến cho những đệ tử bờ bắc đi tới gần kia đều bị đẩy cả ra.

“Trận chiến thứ bảy, bắt đầu!” Âu Dương Liệt cũng đành chịu. Sau khi lão nói ra, ở trong mấy người có được tư cách xuất chiến của bờ bắc, lập tức có một người lao ra. Đây là một đại hán, tròng mắt của gã đỏ bừng, sau khi lên chiến đại thì lập tức rống lên.

“Bạch Tiểu Thuần, ta muốn hướng ngươi khiêu chiến!”

“Chờ ngươi tiến vào được mười thứ hạng đầu, thì có tư cách chiến với ta một trận.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, bày ra bộ dáng cao thủ, hờ hững mở miệng. Đại hán của bờ bắc kia gầm nhẹ, hai mắt tràn ngập tơ máu. Cùng lúc đó, một đệ tử đạt được tư cách chiến của bờ nam đứng bên cạnh Thượng Quan Thiên Hữu, cắn răng đi ra, bước lên chiến đài.

Một trận chiến này, tiếng nổ vang lên không ngừng. bờ bắc điên rồi... Nhất là đại hán này, là người đầu tiên xuất chiến sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện. Tất cả phẫn nộ đối với Bạch Tiểu Thuần đều bị phát tiết ra, khiến cho tên đệ tử của bờ nam liên tiếp bại lui, không thể không nhận thua.

Từ đó về sau, trận chiến thứ tám, trận thứ chín... Đệ tử của bờ bắc giống như hăng tiết gà, cả đám đều sát khí ngập trời, lên chiến đài là ra tay điên cuồng. Trong lòng mỗi người bọn hắn đều mắc nghẹn một hơi, muốn tiến vào mười thứ hạng đầu, muốn cùng Bạch Tiểu Thuần đánh một trận chiến, xóa sạch đi sỉ nhục!

“Nhất định phải thắng, sau đó trong trận chiến trước mười bắt lấy Bạch Tiểu Thuần, để cho hắn cũng phải bị nếm thử một chút, bị chiến thú bổ nhào là thê thảm thế nào!”

“Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lão tử thà vi phạm môn quy cũng phải phế hắn đi!”

“Giết hắn, sư tôn cũng sẽ không xử phạt quá nặng. Bởi vì vô luận là ai diệt được tên Bạch Tiểu Thuần này, thì chính là anh hùng của bờ bắc!” Những gã đệ tử xuất chiến, mỗi một người đều xuất ra tất cả thủ đoạn, trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra chiến ý ngập trời.

Về phần trận chiến thứ mười, bởi vì bờ bắc có nhiều hơn hai người, vì vậy trận chiến này là bờ bắc chiến với nhau, mặc dù cũng kịch liệt, nhưng rõ ràng lại hòa hoãn hơn rất nhiều.

Rất nhanh, vòng thứ nhất này chỉ còn một trận chiến cuối cùng. Chu Tâm Kỳ thở sâu, dưới chân lấp lánh ánh sáng tím, bồng bềnh rơi lên chiến đài, cùng với một người đệ tử có được tư cách chiến cuối cùng của bờ bắc, bắt đầu khai chiến.

Trận chiến này không có kinh tâm động phách. Chu Tâm Kỳ dù sao cũng là một trong những thiên kiêu, còn gã đệ tử của bờ bắc, dù có chỗ không tầm thường, nhưng so với Chu Tâm Kỳ thì vẫn còn kém hơn không ít. Hai người ra tay, chỉ trong thời gian mười hơi thở, tên đệ tử của bờ bắc kia đã phun ra máu tươi, không cam lòng nhận thua.

Chu Tâm Kỳ chiến thắng, lạnh nhạt trở về. Bờ nam lập tức bộc phát ra những tiếng hoan hô mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần nghe những tiếng hoan hô này mà trong lòng có chút chua xót, thầm nghĩ mình cũng thắng a, vì sao không có được hoan hô nhiều như Chu Tâm Kỳ.

Đến đây, vòng thứ nhất ngoại môn hai bờ nam bắc thiên kiêu chiến chấm dứt, còn sót lại mười một người, trong đó bờ bắc có tám người, bờ nam chỉ có vẻn vẹn ba người!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Bờ Bắc Điên Cuồng

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Vòng thứ nhất chấm dứt, ngay sau đó là thời gian ba đốt hương để nghỉ ngơi. Giờ phút này, toàn bộ các đệ tử của bờ Bắc đều hung hăng, gắt gao nhìn chằm chằm vào bờ Nam, nhìn chằm chằm vào... Bạch Tiểu Thuần!

Bọn hắn đang đợi vòng thứ hai bắt đầu, muốn dùng thủ đoạn của mình để đánh đập Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí lúc này tất cả mọi người đã không còn chú ý tới thắng hay thua nữa rồi, giờ phút này bọn họ chỉ để ý tới một điều duy nhất, đó là phải làm như thế nào để huyết tẩy được sỉ nhục lúc trước!

“Bạch Tiểu Thuần, vòng thứ hai này, nhất định sẽ khiến cho ngươi biết, ngươi mang đến sỉ nhục cho bờ Bắc ta, chúng ta phải khiến ngươi trả một cái giá vô cùng đắt!”

“Loại người này phải bị một đám chiến thú phốc thì mới giải được hận. Vòng thứ hai này, phải làm cho hắn bi thống cả đời!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần, đả đảo đồ vô sỉ kia!”

Âm thanh của bờ Bắc truyền ra, bọn hắn muốn làm cho Bạch Tiểu Thuần mất tinh thần. Giờ phút này ánh mắt của tất cả đều ngưng tụ lên tám người xuất chiến. Tám người giành được chiến thắng này, ngoại trừ Quỷ Nha nhắm nghiền hai mắt ra, thì bảy người khác đều đang xoa tay xoàn xoạt.

Bọn hắn biết mình đang đại biểu cho ý chí của các đệ tử bờ Bắc, giờ phút này nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đều có ánh sáng mãnh liệt, trong lòng mỗi người đều đang phân tích, đang suy tư tình tiết trận chiến ấy của Bạch Tiểu Thuần, dần dần riêng phần mình đều nắm chắc trong lòng, đã tìm ra được phương pháp có thể khắc chế.

“Bạch Tiểu Thuần này chẳng qua là có đan dược mà thôi, chỉ cần không để cho hắn có cơ hội lấy ra đan dược là đã đủ rồi!”

“Dùng đan dược thắng được mà thôi, không có đan dược thì diệt hắn dễ dàng. Vòng thứ hai này, hắn tất bại, hơn nữa còn bại rất thê thảm!”

“Quá đáng!” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần tràn đầy ủy khuất. Hắn cảm thấy bờ Bắc quá khi dễ người, không phải là mình thắng có một trận sao, thế nào lại hung tàn như vậy... Hắn muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lo mình vừa nói, đối phương bên kia sẽ lại phản kích.

Trong lúc bờ Bắc đang sục sôi thì đồng thời bờ Nam cũng phát ra âm thanh không cam lòng, chậm rãi nhấc lên khí thế. Đúng lúc này, âm thanh của Âu Dương Kiệt bỗng nhiên truyền ra.

“Ba đốt hương đã qua, bắt đầu vòng thứ hai thiên kiêu chiến, lựa chọn ra sáu người!”

“Trong mười một người các ngươi, sẽ có một người luân không, trực tiếp tiến vào vòng sáu người. Mười người còn lại theo trình tự rút thăm được, hai người thành một cặp quyết đấu!” Khi âm thanh của Âu Dương Kiệt vang lên quanh quẩn, thì đột nhiên, ở bên trên chiến đài bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng. Đạo ánh sáng này tạo thành một quả cầu lớn chừng nửa trượng. Lúc nó nổi lên, hạt châu trong tay mười một người của hai bờ Nam Bắc, tính cả của Bạch Tiểu Thuần, lúc này giống như đang nhận được sự triệu hoán nào đó, nháy mắt rời tay, bay thẳng tới chỗ quả cầu rồi dung nhập vào trong đó.

Có thể nhìn thấy rất rõ ràng, những hạt châu này sau khi dung nhập vào bên trong quả cầu thì những con số phía được đánh dấu ở trên đó lần

lượt bị thay thế thành các con số từ một cho đến mười, còn có một hạt châu thì để trống.

Mười một hạt châu không ngừng xoay tròn, càng lúc càng nhanh, cho đến khi không còn nhìn thấy rõ thì quả cầu này bắt đầu mơ hồ.

“Dùng huyền thuật bí pháp, che đậy thiên cơ, cầu chính là một cái công bằng công chính. Coi như là lão phu cũng không cách nào có thể quấy nhiễu những hạt châu ở bên trong quả cầu này. Vì vậy các ngươi cứ yên tâm, tất cả nhận lấy, chọn ra số thứ tự của bản thân mình.” Lúc âm thanh của Âu Dương Kiệt vang vọng, Từ Tung của bờ bắc, hung hăng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, cười lạnh nói.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi hãy cầu nguyện cho vòng này không đụng phải Hứa mỗ, nếu không, ngươi cứ xác định trước là sẽ vô cùng sầu thảm!” Gã nói xong liền đưa tay chọn lấy một hạt châu, cầm ở trong tay.

“Mặc kệ là ngươi gặp người nào, vòng thứ hai này, ngươi đều nhất định phải thua, hơn nữa còn rất thê thảm!” Một gã thiên kiêu của bờ Bắc, nghiến răng lạnh giọng mở miệng. Tất cả mọi người đều nâng tay phải lên, hướng về quả cầu ở phía xa xa chụp một cái. Bạch Tiểu Thuần cũng ở trong số đó, mang theo ủy khuất chộp tới.

Trong nháy mắt đã có mười hạt châu cấp tốc bay ra, phân biệt hướng về từng người.

“Ta số ba!”

“Ta số bảy!”

“Ta số một!” Từng gã đệ tử của bờ Bắc, sau khi bắt được hạt châu đều lập tức mở miệng nói ra số thứ tự của bản thân mình. Theo từng cái thứ tự được nói ra, khí thế rất nhanh quật khởi. Mỗi người bọn hắn sau khi nói ra, đều hung tàn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Quỷ Nha cúi đầu nhìn hạt châu ở trong tay, cũng lạnh nhạt mở miệng.

“Số chín!”

Rất nhanh, tất cả đệ tử của bờ Bắc ở bên ngoài chiến đài ngạc nhiên phát hiện, tám thiên kiêu của bờ Bắc bọn họ, rõ ràng lại không có một ai rút được luân không. Mười con số, giờ phút này chỉ còn thiếu số bốn và số mười, từng người lập tức khẩn trương lên, nhìn về phía bờ Nam.

“Ta số bốn!” Thượng Quan Thiên Hữu hờ hững mở miệng.

“Số mười!” Sắc mặt Chu Tâm Kỳ có chút khó coi, lúc nói ra thì nhìn thoáng qua Quỷ Nha ở bên bờ Bắc.

Lúc này, không tính Bạch Tiểu Thuần, sau khi tất cả mọi người nói ra số thứ tự, từng người bên bờ Nam đều lộ ra thần sắc quỷ dị, nhất là những đệ tử Hương Vân Sơn đã từng chứng kiến Bạch Tiểu Thuần thi đấu trong tiểu bỉ của đệ tử ngoại môn lúc trước, cả đám đều mở to mắt.

“Không thể nào...” Bọn hắn có chút không cách nào tin.

Nhưng có người còn không cách nào tin hơn cả bọn hắn, đó chính là những người lúc trước xoa tay xoàn soạt, muốn giáo huấn Bạch Tiểu Thuần, cả đám đều trợn tròn mắt. Trong nháy mắt, vô số ánh mắt ở nơi đây, đều nhất loạt ngưng tụ lên trên người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt không che giấu được đắc ý. Hắn lúc vừa nãy đã nhìn thấy trên hạt châu mà mình bắt được rõ ràng không có số, hắn còn cho là mình nhìn lầm rồi, khi cẩn thận nhìn lại lần nữa mới chắc chắn. Giờ phút này thấy tất cả mọi người ở bốn phía đang nhìn mình, đây chính là cái loại cảm giác vạn người nhìn chăm chú, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nhân sinh cô đơn lạnh lẽo... Vì vậy mà hất tay áo nhỏ lên, bày ra bố dáng cao thủ cao ngạo, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trống không chẳng có mây trắng, trong miệng hờ hững nói, truyền ra âm thanh u buồn.

“Xấu hổ, ta luân không rồi. Muốn đánh với ta thì các ngươi phải tiếp tục cố gắng lên!”

Khi lời nói của hắn truyền ra, bốn phía xuất hiện vài hơi thở yên tĩnh ngắn ngủi. Ngay sau đó, ở chỗ bờ Bắc bỗng nhiên truyền ra vô số tiếng gào thét cùng với xôn xao.

“Không có khả năng. Chết tiệt, rõ ràng là luân không! Tại sao hắn lại luân không! Tên vô sỉ Bạch Tiểu Thuần này, tại sao lại là hắn!”

“Hắn đây là cái vận khí gì. Mười một người cùng chọn mà hắn rõ ràng còn có thể luân không! Loại người này, thế mà lại có được vận khí như thế. Thật là không có thiên lý!”

“Ta không chịu nổi, quá là khoe mẽ rồi, ta muốn diệt hắn!!”

Đệ tử ngoại môn của bờ Bắc vốn định lúc này sẽ huyết tẩy hổ thẹn lúc trước, nhưng lại phát hiện ra hắn được luân không, từng người thiếu chút nữa là phun ra một cục máu. Việc này lập tức bộc phát, tạo thành vô biên vô hạn gào thét, khiến cho cả đám thiên kiêu xuất chiến của bờ Bắc đều giống như là đấm vào bị bông. Loại cảm giác này, khiến cho trong lòng đám người Từ Tung thấy cực kỳ biệt khuất, Khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà đem hắn phân thây.

Ngay cả đám người bờ Nam thần sắc cũng đều cổ quái, nói không ra lời. Bọn hắn sớm đã nhìn ra cái tâm muốn chiến với Bạch Tiểu Thuần của bờ Bắc là vô cùng mãnh liệt. Nhưng biến hóa lúc này, dù có muốn cũng không được, nên có thể thấy bờ Bắc dĩ nhiên là phiền muộn ngập trời.

“Cái này thì đã tính là cái gì. Thời điểm Bạch sư thúc tham gia tiểu bỉ... Còn luân không hai lần đấy!” Có đệ tử của Hương Vân Sơn không nhịn được nhỏ giọng nói ra. Người bên cạnh sau khi nghe được đều mở to mắt, lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Trước kia cũng từng luân không rồi? Vận khí của Bạch Tiểu Thuần... Thật không cách nào hình dung rồi!”

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, lại bày ra bộ dáng cao thủ tịch mịch như lúc trước, ánh mắt đảo qua bờ Bắc, nhẹ nhàng lắc đầu, bộ dạng giống như rất lấy làm tiếc, khiến cho bờ Bắc đã triệt để phát cuồng.

Nhưng có phát cuống như thế nào thì cũng không có cách, ở trong sự biệt khuất này, vòng thứ hai thiên kiêu chiến, đã bắt đầu.

Chỉ là không có Bạch Tiểu Thuần, nên hình như tất cả đều không có hứng thú nữa rồi. Nhất là trong mười người, thì bờ Nam chỉ có hai người, cũng liền đại biểu cho có ba trận trong đó, là bờ Bắc quân ta đánh quân mình.

Trận đầu tiên của vòng hai chính là như thế. Sau khi Công Tôn Uyển Nhi cùng với một đệ tử khác của bờ Bắc lọt vào tốp mười đi lên chiến đài, căn bản là không muốn ra tay, gã đệ tử của bờ Bắc sau khi thất bại xuống đài, nhìn về bờ Nam đều rất phức tạp.

Cũng may trận thứ hai, đến phiên Thượng Quan Thiên Hữu xuất chiến. Nhưng vận khí của gã vô cùng tốt, đối thủ không phải là tứ đại thiên kiêu của bờ Bắc, mà là một gã đệ tử khác. Trận chiến này Thượng Quan Thiên Hữu không cần tốn nhiều sức, thắng rất đơn giản, khiến cho mọi người bờ Nam nhẹ nhàng thở ra. Tối thiểu thì... Cũng thắng một trận.

Nhưng ngay sau đó, trận thứ ba, trận thứ tư, đều là bờ Bắc người một nhà tranh đoạt. Mặc dù cũng kích liệt, nhưng cảm giác cái loại thiên kiêu chiến không có quan hệ tới bờ Nam này, khiến cho bờ Nam đắng chát trầm mặc.

Cho đến trận chiến cuối cùng, Chu Tâm Kỳ thần sắc ngưng trọng nhẹ nhàng tiến ra, bờ Nam mới vén lên tiếng hoan hô. Nhưng tất cả đệ tử của bờ Nam, cũng đều nhìn ra một trận chiến này là không tốt.

Bởi vì đối thủ của Chu Tâm Kỳ...Là Quỷ Nha. kinh khủng nhất của bờ Bắc. Chỉ một kích, gần như đã giết chết Lữ Thiên Lỗi.

“Ngươi cùng với gia hỏa dùng lôi lúc trước, ai mạnh hơn?” Trên chiến đài, Quỷ Nha nhìn qua Chu Tâm Kỳ, chăm chú hỏi.

“Lữ sư huynh hơi mạnh hơn một ít.” Chu Tâm Kỳ không cho rằng đối phương đây là đang nhục nhã bản thân, cũng trả lời rất nghiêm túc.

“Như vậy... Lúc trước ta dùng bảy thành lực lượng, lần này ra dùng bốn thành là được rồi, chắc có lẽ không giết ngươi.” Quỷ Nha thì thào. Lúc âm thanh truyền ra, người nghe được ở bốn phía đều đắng chát. Bọn hắn tin tưởng Quỷ Nha mặc dù nói rất chân thật, nhưng loại chân thật này, lại làm cho người ta tuyệt vọng.

Chu Tâm Kỳ thở sâu, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết. Lập tức bên ngoài thân thể có vô số ánh sáng màu lam bay múa, tạo thành vô số dải lụa màu xanh ở bốn phía, rồi hợp thành một đóa hoa màu xanh lam. Hoa này vừa ra, lập tức tỏa ra từng trận hấp lực!

“Bách Biến Thảo Mộc Quyết!” Mọi người của bờ Nam lập tức nhận ra thuật pháp này, đều chấn động tâm thần. Bách Biến Thảo Mộc Quyết này mặc dù không bằng Quỷ dạ hành của Thủy Trạch Quốc, nhưng cũng là một trong thập đại bí pháp.

Điểm đáng chú ý ở trong bí pháp này là huyễn hóa ra thảo mộc để đối địch, có rất nhiều biến hóa, quỷ dị khó lường. Nếu ở trong tay Lý Thanh Hậu, thậm chí còn có thể đem phạm vi trăm dặm biến thành thế giới thảo mộc hư ảo. Đến cuối cùng lại càng có thể tấn thăng làm bí thuật chính thức... Thảo Mộc Giai Binh!

Sắc mặt của Chu Tâm Kỳ trắng bệch. Thi triển bí pháp này đối với nàng mà nói cũng là tiêu hao không nhỏ. Nàng biết mình không phải là đối thủ, nhưng trong thế giới của nàng, không có bốn chữ chủ động nhận thua này.

Nàng phất tay, lập tức đóa hoa màu lam này chấn động, thẳng đến chỗ Quỷ Nha, đóa hoa lại càng mở ra, giống như muốn thôn phệ.

Khí thế nhấc lên, nhìn qua cũng không tầm thường. Ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần nhìn chăm chú, cũng cảm thấy có hứng thú với thuật pháp của Chu Tâm Kỳ. Nhưng vào lúc này, Quỷ Nha ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh, tay phải nâng lên, vẫn là chỉ tay một cái.

Không phải chỉ lên trời, mà chỉ về hướng Chu Tâm Kỳ. Ngay sau đó, khoảng không phía bên phải của gã đột nhiên truyền ra tiếng nổ, lại có một cái quỷ trảo màu đen cực lớn trực tiếp huyễn hóa ra, một quyền đánh xuống!

Nắm đấm này rất lớn, chiếm một nửa chiến đài, bao trùm hơn phân nửa thế giới trong mắt mọi người. Một quyền đánh lên đóa hoa màu lam. Đóa hoa này lập tức run rẩy, trong nháy mắt đã tan vỡ thành tro bụi. Mà quỷ trảo kia vẫn không có chút nào dừng lại, thế như chẻ tre, xuất hiện ở trước mặt của Chu Tâm Kỳ, rồi trực tiếp rơi xuống.

Tiếng nổ mạnh ngập trời, Chu Tâm Kỳ phun ra máu tươi, thân hình cuốn ngược về đằng sau, bay ra khỏi chiến đài, sau khi rơi xuống không ngừng lùi lại phía sau, liên tục phun ra bảy tám ngụm máu tươi, lúc này mới đứng vững. Sắc mặt của nàng trắng bệch, ngẩng đầu nhìn Quỷ Nha đang quay người đi về hướng bờ Bắc, trong mắt lộ ra vẻ quật cường.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp không ngừng truyền ra...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Công Tôn Uyển Nhi Tuyệt Vọng

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Qúa... Quá mạnh!”

“Quỷ Nha này, sợ rằng ngay cả đệ tử nội môn cũng có thể trực tiếp nghiền ép, chân chính là đệ nhất nhân dưới Trúc Cơ!”

“Loại Ngưng Khí có chiến lực đỉnh phong này, nhất định là đã đụng chạm đến cảnh giới niệm, nhất định là như vậy. Chỉ có thể có cái niệm thần bí khó dò kia, mới có thể có được loại lực lượng kinh khủng này!” Dù là bờ Nam, hay là bờ Bắc, sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, đều thấp giọng truyền ra tiếng nghị luận.

Dường như vào thời điểm này không ai dám lớn tiếng mở miệng. Cả đám thiên kiêu của bờ Bắc đều phức tạp, dù là ai cũng đều không muốn ở trong thời đại của mình xuất hiện cường giả như thế này. Bên bờ Nam, Thượng Quan Thiên Hữu trầm mặc, tim của gã đã không còn bình tĩnh, cảm giác như Quỷ Nha này đánh bại thiên kiêu, giống như là thiên kiêu đánh bại đệ tử tầm thường.

Rất hiển nhiên, giữa Quỷ Nha cùng với thiên kiêu, căn bản là không cùng một cấp độ.

Bạch Tiểu Thuần cũng thấy hoảng sợ run rẩy. Đối phương chỉ mới ra tay có hai lần, nhưng mỗi lần đều làm cho tất cả mọi người rung động.

Giờ phút này đã lựa chọn ra được tốp sáu, bờ Bắc có bốn người, bờ Nam có hai người, theo thứ tự là Thượng Quan Thiên Hữu, Bạch Tiểu Thuần, Quỷ Nha, Công Tôn huynh muội cùng với Từ Tung.

Lúc này, những đệ tử đã từng biết rõ về thiên kiêu chiến đều hiểu, vòng thứ ba tiếp theo cũng chính là một vòng cuối cùng. Ở vòng này, tất cả mọi người tiến vào tốp sáu đều phải lần lượt giao chiến với từng đối thủ, căn cứ vào số chiến thắng mà lựa chọn ra thứ tự.

Nếu có thể toàn thắng cả năm trận thì dĩ nhiên chính là đệ nhất!

Ngàn năm qua, mỗi một lần đều là bên trong bờ Bắc xuất hiện dạng đệ tử quét ngang hết thảy này, lấy được vòng nguyệt quế. Lần này, đệ tử ngoại môn của bờ Bắc đều hiểu, Quỷ Nha... Chính là loại người này, hơn nữa so với những người trước thì còn cường đại hơn rất nhiều.

bờ Nam trầm mặc. Nếu không có Quỷ Nha, thì bọn hắn cảm thấy Thượng Quan Thiên Hữu vẫn còn có hi vọng, nhưng lúc này nhìn lại, Thượng Quan Thiên Hữu rất khó có thể đi tranh vị trí thứ nhất.

“Thứ hai cũng được...” Đám đệ tử của bờ Nam đều cảm thán, cũng có không ít ánh mắt rơi lên trên người Bạch Tiểu Thuần. Với Bạch Tiểu Thuần, mỗi người bọn họ đều không biết nói ra cảm giác gì, thậm chí dù cho bọn hắn có suy nghĩ như thế nào cũng đều không có ấn tượng Bạch Tiểu Thuần ra tay, dường như từ lúc hắn bắt đầu gia nhập sơn môn, còn chưa có đánh nhau cùng với bất cứ người nào.

Ấn tượng duy nhất, là hắn ở trong sự truy sát của Lạc Trần gia tộc mà còn sống trở về. Trừ đó ra, liền không có...

Trong trầm mặc, đáy lòng không ít người đã buông tha. Bọn hắn biết, lần này bờ Nam lại thua, thua tổng số người trong tốp mười, cũng thua vị trí thứ nhất.

So với bờ Nam, giờ phút này đám đệ tử ngoại môn của bờ Bắc đều phấn chấn, trong mắt lộ ra chờ mong, lại càng có cả hung tàn. Bọn hắn đều nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

“Hắn là quy tắc sẽ không thay đổi. Lần này, Bạch Tiểu Thuần nhất định thê thảm!”

“Không sai. Dựa theo quy tắc thì hắn phải chiến cùng với tất cả mọi người. Nói cách khác... Bờ Bắc ta có bốn vị thiên kiêu, mỗi một người đều có thể hung hăng chà đạp hắn một phen, phát tiết nỗi nhục mà người này đã đem đến cho bờ Bắc chúng ta!”

Chẳng những đám đệ tử bình thường của bờ Bắc nghĩ như vậy, mà Từ Tung cùng với Công Tôn cũng đều đang cười lạnh. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đã nhất định phải có.

Bạch Tiểu Thuần co rụt cái đầu lại, đáy lòng cảm khái.

“Tu tiên là vì trường sinh, vì cái gì cứ chém chém giết giết...” Hắn rất là bất đắc dĩ, thấy toàn bộ đệ tử của bờ Bắc đều hằm hằm nhìn vào mình, thì thổn thức lắc đầu. Đúng lúc này, âm thanh của Âu Dương Kiệt bỗng nhiên truyền ra.

“Vòng thứ ba thiên kiêu chiến, quy tắc vẫn như cũ, lấy số lần thắng lợi mà tính. Trận đầu tiên, Thượng Quan Thiên Hữu, Từ Tung lên đài, tiếp theo là Quỷ Nha và Công Tôn Vân, Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi cuối cùng, đồng thời cùng triển khai!”

Lúc lời nói của lão vang lên quanh quẩn, thì có một vệt sáng từ bên trên rơi thẳng xuống chiến đài, trong chốc lát đã đem cái chiến đài này chia ra làm ba khu vực, giữa các khu vực đều tồn tại phong ấn ngăn cách.

Hai mắt Thượng Quan Thiên Hữu bỗng nhiên lộ ra tia sáng, thân thể nháy mắt xông lên khu vực chiến đài thứ nhất. Gần như ngay khi gã vừa xuất hiện, thì đồng thời Hứa Tung của bờ Bắc cũng đồng dạng bay ra. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ ngưng trọng của đối phương.

Hai người cũng không có nói nhảm, vừa nhìn nhau trong nháy mắt, Từ Tung đã lập tức phất tay. Bốn phía lập tức có tiếng hung thú gầm thét truyền ra, ba con hung thú bộ dáng khác nhau xuất hiện, nhưng đều dữ tợn vô cùng, xông thẳng đến chỗ Thượng Quan Thiên Hữu. Đồng thời, ở

trên khoảng không phía trên Thượng Quan Thiên Hữu, trong nháy mắt xuất hiện một cái miệng cá kình cực lớn, bỗng nhiên hướng về phía gã mà thôn phệ.

Mà ở dưới chân gã, mặt đất lại càng phát ra âm thanh ken két. Từng đầu xúc tu chui ra, quấn quanh lao tới.

Cùng lúc đó, Quỷ Nha chậm rãi đi ra. Công Tôn Vân ở bên cạnh trầm mặc, cổ trùng ở trong mắt giống như là đang chấn động. Gã biết Quỷ Nha cường hãn, nhưng gã không muốn nhận thua, trong mắt lập tức lộ ra tia sáng.

“Cho dù ngươi có lợi hại hơn nữa, ta cũng muốn chiến một trận!” Gã thở sâu, áo bào tung bay, cùng bước lên khu vực chiến đài thứ hai với Quỷ Nha.

Công Tôn Uyển Nhi hừ lạnh, cũng đi ra, trừng mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không sợ nhất chính là cái này, vì thế mà cũng hung hăng trợn mắt nhìn lại. Hai người cứ trừng mắt nhìn nhau như vậy, bước lên khu vực chiến đài thứ ba.

Gần như ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa bước lên chiến đài, đám đệ tử ngoại môn của bờ Bắc lập tức truyền ra tiếng rống, không chú ý tới trận chiến của hai khu vực khác, mà tất cả đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mỗi người đều mang theo phẫn nộ.

“Công Tôn sư tỷ, diệt tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết này!”

“Giết hắn!” Từng trận tiếng rống vang lên quanh quẩn. Trong mắt Công Tôn Uyển Nhi lóe lên hàn mang, không triệu hồi ra Thất Thải Điểu Phượng của nàng, mà tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ một cái vào mi tâm. Lập tức bên ngoài thân thể của nàng xuất hiện hào quang bảy màu, lại càng có hàn khí lạnh lẽo khuếch tán ra, khiến cho mặt đất cũng đều có sương.

“Ngươi nhận thua đi. Một khi ta đã ra tay, chính mình cũng sợ hãi.” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, ra vẻ tốt bụng mở miệng.

Câu này của hắn vừa nói ra khỏi miệng, trong đầu Công Tôn Uyển Nhi không khỏi hiện lên cảnh tượng kia của Bắc Hàn Liệt, lập tức sắc mặt đỏ bừng, nổi lên sát khí.

“Im miệng. Ngươi tên đăng đồ tử này, lần này nhất định phải làm cho ngươi trả giá đắt!” Nàng nói xong, tay phải bỗng nhiên vung lên. Một đạo băng nhận nháy mắt xuất hiện, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt vô tội. Hắn chẳng qua là hảo tâm nói một câu, cũng không biết vì sao lại biến thành đăng đồ tử rồi. Giờ phút này đành thở dài, tay phải vỗ túi trữ vật, lập tức có vô số phù chú xuất hiện, được hắn dán lên trên người rất là thành thạo.

Những tiếng ầm ầm nháy mắt xuất hiện, từng đạo màn sáng phòng hộ dày tới hơn một trượng, đủ mọi màu sắc. Kinh người hơn, cái này vẫn còn chưa hết, Bạch Tiểu Thuần lấy ra Thần Hạc Thuẫn. Lập tức tấm lá chắn này lóe lên ánh sáng, vờn quanh bốn phía Bạch Tiểu Thuần, lại tăng thêm một màn ánh sáng.

Còn có cái vòng tay mà Lý Thanh Hậu đưa tặng ở trên cổ tay của hắn, vào giây phút này cũng được kích phát, trực tiếp lan tràn ra khắp toàn thân, khiến cho cả thân hình của hắn đều đã biến thành màu đen.

Phối hợp với cái nồi đen to đùng ở phía sau, giờ phút này... Bạch Tiểu Thuần đã làm cho tất cả mọi người đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Mà hết lần này tới lần khác, lúc Bạch Tiểu Thuần lấy ra những thứ này đều vô cùng nhanh chóng và thành thạo, khiến cho người ta chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra, hắn thường xuyên làm như vậy...

Các đệ tử của bờ Bắc, tất cả đều trợn to mắt, ngơ ngác nhìn đạo băng nhận kia sau khi đụng phải màn sáng phòng hộ ở trên người Bạch Tiểu Thuần, thì tầng tầng suy yếu. Đến cuối cùng, phịch một tiếng sụp đổ.

Mà Bạch Tiểu Thuần ở bên trong màn sáng phòng hộ, lông tóc chẳng tổn hao gì.

Nếu chỉ vẻn vẹn có vậy thì cũng thôi, nhưng tất cả đệ tử của bờ Bắc đều tức giận nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong màn sáng, thế mà đứng chắp tay sau lưng, cằm thì hất lên, ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời, bày ra bộ dáng của một cao thủ.

“Quá yếu, ta từ trước tới giờ giao thủ, còn chưa có người nào đánh tan được tầng phòng hộ của ta.” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, tiếp tục chắp tay sau lưng, hờ hững mở miệng.

Công Tôn Uyển Nhi tròng mắt đều sắp lồi ra ngoài, cả người đều ngây ngốc một chút. Nàng đã đấu pháp cùng với người khác quá nhiều lần, không phải là không gặp người am hiểu phòng hộ, nhưng nếu so với cái dạng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Nàng nhìn thấy có ít nhất vài chục tầng sáng phòng hộ như vậy, nhìn thấy bên trong là Thần Hạc Thuẫn, nhìn thấy trên người Bạch Tiểu Thuần là đồ vật màu đen, lại thấy được ở sau lưng hắn là cái nồi lớn, thậm chí nàng còn lờ mờ nhìn thấy trên người Bạch Tiểu Thuần, hình như còn mặc rất nhiều áo da.

Nàng cảm thấy toàn thân không khỏe rồi, thần sắc đều hoảng hốt một chút.

“Vô sỉ! Đã nhiều phù chú phòng hộ như thế, lại còn có pháp bảo phòng hộ. Đáng chết, đây là thiên kiêu chiến, không phải là so ai có nhiều tài nguyên hơn!”

“Công Tôn sư tỷ nhất định phải giết hắn. Ta muốn nổ, ta nhìn thấy tên Bạch Tiểu Thuần này là liền muốn đi đánh hắn!”

bờ Bắc thì gầm thét, đồng thời bờ Nam cũng đều trợn to mắt, nhưng một vài đệ tử Hương Vân Sơn ở trong đó, thì lúc này trong lòng lại cảm

khái rất nhiều. Nhất là một đại hán ở trong đó, sau khi nhìn thấy cảnh này, thì trong mắt chảy ra một ít nước mắt. Gã vạn phần thông cảm cho bờ Bắc, bởi vì chính hắn là người năm đó ở trong tiểu bỉ, bị màn sáng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần tra tấn tới thoát lực.

Mà ngay cả đám người chưởng môn ở trên đài cao cũng đều không nói, hai mặt nhìn nhau, thi nhau cười khổ.

Khu vực chiến đài thứ ba, Công Tôn Uyển Nhi cắn răng, hai tay bấm niệm pháp quyết. Lập tức bốn phía xung quanh nàng có lượng lớn băng nhận xuất hiện, tạo thành một cái vòng xoáy, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Những tiếng ầm ầm nhấc lên ngập trời, những băng nhận kia cực kỳ sắc bén, oanh mở từng tầng lại từng tầng phòng hộ. Nhưng oanh mở ra được không ít, thì Thần Hạc Thuẫn lóe lên, lập tức liền đã hóa giả toàn bộ.

“Vẫn quá yếu.” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng. Trong lòng của hắn đã cười đến nở hoa rồi, rất có một loại cảm giác tự hào mình là cường giả.

Cảnh tượng này làm cho đám người bờ Bắc càng thêm gầm thét, nếu không phải là không dám xúc phạm môn quy, sợ rằng tất cả mọi người đều có xúc động muốn xuất thủ cùng một chỗ mà ngược sát Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Công Tôn Uyển Nhi tràn ngập sát khí, lại cắn răng xuất thủ. Lần này lại có càng nhiều băng nhận xuất hiện, thậm chí nàng còn không có kết thúc, từ đầu đến cuối duy trì trận pháp, khiến cho băng nhận liên miên bất tận, thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, khí thế kinh người, rất là kinh khủng. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, màn sáng phòng hộ xung quanh hắn sau khi giữ vững được vài hơi thở thì lập tức sụp đổ. Thần Hạc Thuẫn cấp tốc vận chuyển, chớp mắt đã phòng hộ nghiêm mặt. Lúc này mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng thở ra, lại lần nữa hất cằm lên, đang định mở miệng.

Công Tôn Uyển Nhi tóc tai bù xù, rít lên một tiếng, toàn thân truyền ra tiếng oanh minh, khóe miệng tràn ra máu tươi. Ở vị trí mi tâm thình lình xuất hiện một cái huyết sắc Băng Hoa, bốn chu thiên địa chi lực, ầm vang vọt tới, khí thế phi phàm.

Cùng lúc đó, bờ Bắc truyền ra tiếng reo hò kinh thiên động địa, không ít người còn phấn chấn cuồng rống.

“Là Huyết Băng Hoa của Công Tôn sư tỷ!”

“Huyết Băng Hoa này là đòn sát thủ của Công Tôn sư tỷ, ngay cả Ngưng Khí chín tầng cũng không thể ngăn cản. Bạch Tiểu Thuần này dù phòng hộ có nhiều hơn, cũng đã định là thất bại!”

Băng Hoa này cấp tốc bay ra, tản mát ra từng trận khí tức kinh khủng, làm nhiệt độ xung quanh thay đổi, trong nháy mắt bay tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, thế như chẻ tre. Những màn sáng phòng hộ kia toàn bộ sụp đổ, Thần Hạc Thuẫn đang định ngăn cản, thì cái huyết sắc băng hoa này đã chia ra làm hai phần. Một phần bị ngăn cản, còn một phần vặn vẹo giữa không trung, rồi xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hung hăng khắc lên lồng ngực của hắn.

Phịch một tiếng, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc cúi đầu, cảm giác giống như bị một quả cầu tuyết đanh một cái, nhẹ nhàng lắc một cái. Đến khi hắn ngẩng đầu, nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi tóc tai bù xù, đang trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi từ từ đánh a, ta xem chỗ khác tranh tài một chút.” Bạch Tiểu Thuần nói xong thì quay người, nhìn về phía khu vực thứ nhất cùng với khu vực thứ hai, quan sát có tư có vị, thậm chí thỉnh thoảng còn hô to ủng hộ. Bộ dáng kia, nhìn thế nào, cũng thấy cần phải bị ăn đòn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đan Này Đối Với Người Cũng Có Tác Dụng

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Ở trong khu vực thứ hai, giờ phút này Quỷ Nha đã thu lại hai ngón tay chìa ra. Đối phó với những người khác, gã chỉ cần một chỉ, nhưng Công Tôn Vân ở trước mặt lại có thể chống cự được chỉ thứ nhất của gã.

Giờ phút này Công Tôn Vân sắc mặt tái nhợt, đang lùi về phía sau rất nhanh, đắng chát nhận thua, chống cự được chỉ thứ nhất đã là cực hạn. Gã không thể bị thương quá nặng, mặc dù hắn không tranh được vị trí thứ nhất, nhưng cũng muốn đi tranh vị trí thứ hai.

Công Tôn Vân hướng về phía Quỷ Nha ôm quyền rồi bước xuống chiến đài, quay đầu nhìn sang chỗ của Công Tôn Uyển Nhi, gã nhíu mày.

Quỷ Nha vẻ mặt bình tĩnh, cũng đã rời khỏi chiến đài. Trước khi rời đi cũng quét mắt nhìn sang bên Bạch Tiểu Thuần, sau khi nhìn thấy những tầng phòng hộ kia của Bạch Tiểu Thuần, ở trong mắt gã bỗng có ánh sáng kỳ lạ nhàn nhạt lộ ra.

Đệ tử của bờ Nam ở bên ngoài chiến đài đều cúi đầu... Chính bọn hắn cũng cảm thấy hổ thẹn, triệt để thông cảm cho bờ Bắc.

Đệ tử bờ Bắc điên rồi...

Công Tôn Uyển Nhi cũng phát điên rồi, nàng vừa hét lên vừa đánh về phía Bạch Tiểu Thuần. Dùng tất cả mọi phương pháp, vô số thuật pháp thần thông đều đã đánh ra, nhưng vẫn không cách nào phá vỡ được phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần.

Nhất là một tầng cuối cùng, cái vòng tay màu đen hóa thành chất lỏng bao trùm toàn thân kia. Đây chính là vật bảo vệ tính mạng có thể ngăn cản được một kích của tu sĩ Trúc Cơ. Cho đến một nén nhang sau, Công Tôn Uyển Nhi phun ra một ngụm máu tươi, cả người hư thoát rơi xuống, ánh mắt vô thần nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra tuyệt vọng.

Nàng đang định liều mạng triệu hoán chim phượng đi ra, nhưng Bạch Tiểu Thuần ngó sang nàng một cái, trong tay xuất hiện một viên đan dược, ném qua ném lại ở trong lòng bàn tay...

Công Tôn Uyển Nhi tức giận, gắt gao nắm chặt nắm đấm.

“Nhận thua!!” Nàng biệt khuất mở miệng, trong mắt lộ ra vẻ không phục mãnh liệt.

“Đa tạ, đa tạ. Vẫn là ngươi hiểu rõ đại nghĩa, không có bức ta ra tay!” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần rất vui vẻ, nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại bày ra tư thái của cao nhân, ôm quyền hờ hững mở miệng.

Câu này nói ra, mỗi một đệ tử của bờ Nam đều chảy ra nước mắt. Công Tôn Uyển Nhi lại càng tức giận đến nỗi toàn thân phát run, cắn răng rời đi.

Cũng đúng vào lúc này, trận chiến giữa Thượng Quan Thiên Hữu và Từ Tung cũng đã đến hồi kết thúc. Một kiếm của Thượng Quan Thiên Hữu rơi xuống, phát ra ánh sáng kinh thiên. Sau khi hào quang tiêu tán, năm con hung thú ở trước mặt Từ Tung toàn bộ đều uể oải, mà ngay cả gã cũng loạng choạng lùi về phía sau vài bước, ánh mắt nhìn về phía Thượng Quan Thiên Hữu đã lộ ra kính nể.

“Kiếm Linh thân thể quả nhiên là phi phàm!” Khóe miệng của gã tràn ra máu tươi, sau khi chậm rãi nói ra, liền quay người đi xuống chiến đài.

Thượng Quan Thiên Hữu trầm mặc, ánh mắt rơi vào chỗ Quỷ Nha, lóe lên tia sáng. Gã biết rõ, ở chỗ này, đối thủ của mình chỉ có Quỷ Nha!

“Chắc là hắn cũng giống như ta, cảm thấy phải khai chiến với những người khác đều rất là nhàm chán.” Thượng Quan Thiên Hữu thu hồi phi kiếm, ánh mắt quét qua Bạch Tiểu Thuần một cái, khi nhìn thấy phòng hộ trên người hắn thì trong mắt lộ ra khinh miệt, đi xuống dưới chiến đài. Nghênh đón gã, là vô số tiếng hoan hô của bờ Nam.

Trong tiếng hoan hô này, Bạch Tiểu Thuần cũng ngạo nghễ trở về.

Trận đầu tiên của vòng thứ ba, sáu người giao chiến, người thắng là Quỷ Nha, Thượng Quan Thiên Hữu và Bạch Tiểu Thuần, còn kẻ bại là Từ Tung và Công Tôn huynh muội.

Bờ Bắc cũng không có chú ý quá nhiều đến chiến thắng của Thượng Quan Thiên Hữu cùng với Quỷ Nha. Giờ phút này bọn hắn đã bị Bạch Tiểu Thuần ba phen mấy bận sỉ nhục, đã giận điên lên rồi.

Bạch Tiểu Thuần đã thành công... Dẫn dắt tiết tấu của trận thiên kiêu chiến này, thậm chí còn tạo thành ảnh hưởng to lớn, khó có thể tính ra...

Đệ tử ngoại môn của bờ Bắc, nguyên một đám đỏ mắt, nắm chặt nắm đấm, gắt gao nhìn hằm hằm vào Bạch Tiểu Thuần. Bị mấy vạn người nhìn chăm chú như vậy, làm cho Bạch Tiểu Thuần chột dạ sờ lên cái mũi, giả vờ như không nhìn thấy.

Công Tôn Uyển Nhi tức giận toàn thân phát run, Công Tôn Vân thì đang đứng ở bên cạnh thấp giọng khuyên bảo. Đến lúc này nàng mới cắn răng ngồi xuống, khôi phục linh lực. Những người khác cũng đều nắm chặt thời gian để cho bản thân hồi phục.

Thời gian ba nén hương để nghỉ ngơi đã qua đi, trận thứ hai của vòng thi đấu thứ ba, chính thức bắt đầu!

Trong khu vực thứ nhất, đối thủ của Quỷ Nha biến thành Công Tôn Uyển Nhi. Công Tôn Uyển Nhi đắng chát, mặt không biểu tình nhìn qua Quỷ Nha. Nàng không có ra tay mà lựa chọn nhận thua. Nàng không thể

lại bị thương, bằng không mà nói, mấy trận sau đó của nàng sẽ cực kỳ không dễ dàng.

Công Tôn Uyển Nhi nhận thua, Quỷ Nha trực tiếp giành thắng lợi.

Cùng lúc đó, khu vực thứ hai đang truyền ra những tiếng đấu pháp nổ vang, Thượng Quan Thiên Hữu đối chiến Công Tôn Vân. Công Tôn Vân lúc trước có thể chống cự lại được một chỉ trong tay Quỷ Nha, lúc này tay áo vung lên, toàn thân trên dưới có vô số cổ trùng bay ra, ùn ùn kéo thẳng đến chỗ Thượng Quan Thiên Hữu.

Thần sắc Thượng Quan Thiên Hữu có chút ngưng trọng, tay phải nâng lên, lập tức có một thanh phi kiếm vù vù bay ra, kiếm khí tung hoành.

Trận chiến này, vốn phải được vạn người nhìn chăm chú. Nhưng bây giờ... Bất kể là bờ Nam hay là bờ Bắc, gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi vào trong khu vực thứ ba.

Ở chỗ đó, Bạch Tiểu Thuần mang bộ mặt ngạo nghễ bước lên chiến đài, đối thủ ở trước mặt hắn, là Từ Tung!

Từ Tung nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, khóe miệng lộ ra cười lạnh.

“Am hiểu đan dược, am hiểu phòng hộ hay sao? Nhưng lần này ngươi gặp ta, nhất đinh ngươi sẽ cực kỳ thê thảm!” Vừa nói, tay phải của Từ Tung đã lập tức vung lên. Khoảng không bốn phía truyền ra âm thanh ken két, lại có ba đầu hung thú đột nhiên xuất hiện. Ba con hung thú này, một con là một đầu đại tinh tinh thân thể lớn chừng hơn một trượng, một con khác là một đầu mãnh hổ, còn con cuối cùng... Là một con dơi cực lớn có cánh ở sau lưng.

Ba đầu hung thú này vừa mới xuất hiện, đã bộc phát ra khí thế hung ác ngập trời, khí thế kinh thiên, mỗi một con thình lình đều tỏa ra uy áp của Ngưng Khí tầng chín.

“Bạch Tiểu Thuần, xem phòng hộ của ngươi có thể chịu được ba đầu chiến thú này của ta không ngừng oanh kích hay không!” Từ Tung nhe răng cười, đang định ra tay.

“Ngươi nhận thua đi.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, tay phải nâng lên, lấy ra Phát Tình đan, thông cảm nhìn về phía Từ Tung.

“Lại là những lời này!”

“Diệt Bạch Tiểu Thuần đi!” Nháy mắt khi lời nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, đệ tử của bờ Bắc đều gào thét.

Từ Tung nhìn qua đan dược ở trong tay Bạch Tiểu Thuần, ngửa mặt lên trời cười to, thần sắc lộ ra khinh miệt, càng có vô cùng đắc ý.

“Sớm biết ngươi sẽ lấy ra cái đan dược vô sỉ này. Nhưng mà ngươi thật sự cho rằng Từ mỗ không có bất kỳ chuẩn bị gì sao? Ba đầu chiến thú này của ta, là cố tình lưu lại vì ngươi, chúng đều là thú cái!” Từ Tung phi thường đắc ý. Đây mới là điều mà hắn nắm chắc nhất, hắn có lòng tin, lần này nhất định phải vì bờ Bắc mà xả giận.

Đệ tử của bờ Bắc nghe được lời nói như thế đều vô cùng phấn chấn, không ngừng hoan hô, ủng hộ cho Từ Tung.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đánh bộp một tiếng, con mắt chuyển động cực nhanh, thần sắc vẫn như thường, vẫn là vẻ thông cảm ở trong mắt, hờ hững nói ra một câu.

“Đan dược này của ta, dùng được với thú, cũng dùng được với người.” Bạch Tiểu Thuần mở miệng hù dọa xong, quay sang nhìn Từ Tung một cái, lại vừa ngắm nghía ba con thú cái bên người Từ Tung.

Lời hắn vừa nói ra, chỗ đám đệ tử bờ Bắc nháy mắt là một mảnh tĩnh lặng, từng người đều có chút ngây ngốc, sau đó trong đầu đều không tự chủ được tưởng tượng ra cái màn hình ảnh kia. Cái hình ảnh kia quá thê mỹ, khiến cho tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Từ Tung mở to mắt, trong đầu oanh lên một tiếng, như có thiên lôi oanh kích. Sắc mặt của gã tái nhợt, nhớ tới Bắc Hàn Liệt, nhớ tới Công Tôn Uyển Nhi, lại nghĩ nếu như lời Bạch Tiểu Thuần nói là sự thật, như vậy một khi mình chạm vào đan dược mà phát tình... Gã dùng lực nuốt xuống một ngụm nước bọt, vô thức nhìn về ba đầu chiến thú ở bên cạnh, cả người đều phát run. Cùng lúc đó, ba con chiến thú này hình như là có linh trí, rõ ràng cũng run run nhìn sang Từ Tung ở bên cạnh.

Từ Tung không do dự một chút nào, trong nháy mắt đã thu lại ba đầu chiến thú. Gã không dám đánh bạc a, cho dù gã cảm thấy lời nói của Bạch Tiểu Thuần có chín thành là nói dối, nhưng gã cũng không dám mang cái loại sự tình này đi đánh bạc.

Ngay lúc Từ Tung đem những chiến thú kia thu hồi, tâm thần vẫn còn đang chấn động, Bạch Tiểu Thuần liền tiến về phía trước một bước bước tới, toàn thân lấp lánh hào quang, mở ra phòng hộ, cả người nện bước đi nhanh, trực tiếp tới gần, tay phải đột nhiên vung về phía trước.

Dưới cái vung tay này, một cỗ đại lực lan ra. Từ Tung cường hãn ở chỗ gã có thể khống chế được nhiều chiến thú. Giờ phút này chiến thú không dám lấy ra, thực lực thoáng cái đã yếu đi hơn phân nửa, căn bản là không có cách nào chống cự, trực tiếp bị Bạch Tiểu Thuần đánh bay, phun ra máu tươi, loạng choạng lùi về phía sau. Biệt khuất và phẫn nộ cùng tới, gã phát ra một tiếng gào rú thê lương, nắm tay nhận thua.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, vội ho một tiếng, sau khi ôm quyền thì nghênh ngang rời đi. Phía sau hắn, rất nhanh truyền đến vô số tiếng gào thét cùng điên cuồng.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi ngươi ngươi...”

“Đan dược chết tiệt kia, phải bị tuyệt diệt!”

“Trời ạ, ai đem tên Bạch Tiểu Thuần hèn hạ này tiêu diệt, ta trả mười viên linh thạch!”

“Ta trả mười năm viên linh thạch, tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần!” Bờ Bắc điên rồi, vô số người mở miệng, số linh thạch tính gộp lại rất nhanh đã nhiều lên đến mấy vạn. Mọi người bên bờ Nam thấy mà sững sờ, đều hướng về Bạch Tiểu Thuần nơi đây, lộ ra kính nể chưa từng có.

Loại công nhiên treo thưởng này, khiến cho sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần cũng phải thay đổi, vội vàng bước nhanh vài bước nhảy xuống chiến đài, cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nhất là sau khi hắn thấy số linh thạch treo thưởng này rõ ràng đã lên tới hơn hai vạn, lòng hắn run lên.

“Các ngươi không nói đạo lý a. Mỗi lần Bạch Tiểu Thuần ta xuất chiến thì đều khuyên nhủ đối phương nhận thua trước!” Bạch Tiểu Thuần sốt ruột rồi, lại giải thích một câu.

Câu giải thích này lại càng làm cho bờ Bắc phát cuồng, trực tiếp đem linh thạch góp vào lên tới ba vạn rồi. Con chim phượng ở trên bầu trời kia, vẻ mặt có chút hả hê, không ngừng kêu to ở giữa không trung, đáy lòng oán hận nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí không ít trưởng lão ở trên đài cao cũng đã đều lộ ra hứng thú.

“Ta là đệ tử vinh quang, ta là sư đệ của chưởng môn. Ai dám treo thưởng ta, ta bảo sư tôn đem hắn trục xuất khỏi tông môn!” Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy như thế, da đầu run lên, xé họng uy hiếp.

Vì vậy... Bờ Bắc càng điên cuồng. Không biết ai là người đầu tiên không nhịn được, trức tiếp lấy phi kiếm ném ra, bay tới màn ngăn cách của chiến đài. Vì vậy vô số đệ tử của bờ Bắc, hầu như toàn bộ đều lấy ra pháp bảo, chiến thú bên người lại càng gào rú, giống như muốn bộc phát.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa sợ nhanh chóng lùi lại phía sau. Cũng may, vào lúc này, những trưởng bối của tông môn ở trên đài cao kia thực sự là nhìn không được rồi, đánh xuống một đạo ánh sáng ngăn cản bờ Bắc.

Cùng lúc đó, trận chiến giữa Thượng Quan Thiên Hữu và Công Tôn Vân cũng đã đến hồi kết thúc, Thượng Quan Thiên Hữu dùng tới ba thanh phi kiếm, Công Tôn Vân cũng dùng ra tất cả vốn liếng, cuối cùng ảm đạm nhận thua, trận chiến chấm dứt.

Thượng Quan Thiên Hữu có chút thở dốc, sự cường hãn của Công Tôn Vân khiến cho gã không khỏi không nghiêm túc. Giờ phút này khi gã đi xuống chiến đài, nhìn thấy bờ Bắc điên cuồng thì nhíu mày nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, trong mắt lộ ra khinh miệt cùng với khinh thường, thậm chí đáy lòng còn có chút ghen ghét.

“Dựa vào một viên đan dược cùng với phòng hộ mà rõ ràng cũng đi được cùng ta tới một bước này, hừ!” Thượng Quan Thiên Hữu quay đầu nhắm mắt, khoanh chân ngồi thổ nạp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Bạch Sư Thúc! Chúng Ta Là Người Một Nhà!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Trận thiên kiêu chiến này... Ài!” Trên đài cao, chưởng môn Trịnh Viễn Đông bất đắc dĩ lắc đầu, mấy vị chưởng tòa bên cạnh lão cùng đều lắc đầu cười khổ.

Bọn họ đều hiểu, trận thiên kiêu chiến này lẽ ra phải nghiêm túc, nhưng giờ phút này đã hoàn toàn thay đổi mùi vị... Vốn là rất tốt đấy, nhưng bởi vì có thêm ra một tên Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp trở nên thúi hoắc rồi.

“Bạch Tiểu Thuần này... Tên của hắn rất tốt, nhưng thật sự một chút thuần khiết cũng không có a.” Chu trưởng lão cười khổ nhìn Bạch Tiểu Thuần đang trốn trong đám người ở phía dưới, lại thoáng nhìn vô số đệ tử của bờ Bắc đang điên cuồng.

“Không liên quan. Bạch Tiểu Thuần này bất hảo như vậy, đã thành kẻ thù của đệ tử bờ Bắc, vậy thì sau này tìm một cơ hội ném hắn tới bờ Bắc đi, có lẽ có thể yên tĩnh được không ít.” Người vừa nói là một bà lão chưởng tòa của bờ Bắc Diên Vĩ Phong, vẻ ngoài đang cười nhưng trong lòng lại không cười nói ra.

Thần sắc của mọi người đều khẽ động, như đang suy nghĩ điều gì. Duy chỉ có Lý Thanh Hậu là quét ánh mắt đồng tình nhìn sang chưởng tòa của Diên Vĩ Phong, y quá hiểu Bạch Tiểu Thuần nên có thể rất chắc chắn nếu đem Bạch Tiểu Thuần ném sang bờ Bắc, như vậy đoán chừng kẻ xui xẻo tuyệt đối không phải là Bạch Tiểu Thuần...

Trong lúc tất cả mọi người ở nơi này đang ngẫm nghĩ thì trận thứ ba của vòng thứ ba đã bắt đầu.

Quỷ Nha đối chiến Từ Tung, Thượng Quan Thiên Hữu đối chiến Công Tôn Uyển Nhi. Hai trận chiến này căn bản là cũng không có gì đáng xem, với sự cường hãn của Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu đã biểu hiện ra lúc trước thì có thể chiến thắng dễ dàng.

Các đệ tử của hai bờ Nam Bắc, thậm chí cả đám người chưởng môn, đều đem toàn bộ ánh mắt đặt ở khu vực thứ ba. Nhìn Công Tôn Vân là người tiến lên trước, khí thế toàn thân bùng phát, tràn ngập vẻ lạnh lùng, rồi nhìn xem Bạch Tiểu Thuần bày ra tư thái của cao thủ từ phía xa, đi lên chiến đài.

Lúc này bờ Bắc không giận dữ rống lên nữa, nhưng từng cái ánh mắt muốn giết người, ngưng tụ mấy vạn sát khí đã rơi lên trên người Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn đầy hãi hùng khiếp vía.

“Ngươi nhận thua đi.” Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhìn Công Tôn Vân, trong tay nắm Phát Tình Đan, vội mở miệng.

Công Tôn Vân lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét, tay áo hất lên. Lập tức từ bên trong ống tay áo của gã có vô số bọ cánh cứng màu đen nháy mắt bay ra, thậm chí từ bên trong y phục của gã, cũng có rất nhiều con rết màu đỏ bò ra dọc theo thân thể, trong nháy mắt đã bao phủ khắp mặt đất xung quanh gã.

Đám con cổ trùng rậm rạp lúc nhúc kia, đủ để làm cho người ta thấy mà giật mình.

“Những cổ trùng này của ta, mặc dù cũng có đực có cái nhưng không phải là thú vật, đan dược của ngươi đối với chúng vô dụng.” Công Tôn Vân bình tĩnh mở miệng. Gã không để cho Bạch Tiểu Thuần tiếp tục nói chuyện, tâm niệm vừa động, lập tức cổ trùng ở bốn phía phát ra tiếng kêu chói tai, trong nháy mắt lao ra, giống như một biển cổ trùng, thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Những con rết ở dưới mặt đất cũng nhanh chóng bò tới gần, mà đám bọ cánh cứng màu đen kia toàn bộ đều bay lên đầy phô thiên cái địa.

Biển trùng này, mỗi một con cổ trùng bên trong đó đều có được lực công kích nhất định, màn sáng phòng hộ mặc dù có thể chống cự lại được một con, nhưng kiêng kị nhất chính là loại công kích dày đặc này. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng được, nếu đối mặt với Công Tôn Vân thì phòng hộ của hắn căn bản là cũng không có được bao nhiêu ưu thế.

“Công Tôn Vân, ngươi đừng ép ta, tranh thủ thời gian nhận thua đi. Ta thật sự không muốn tiếp tục ra tay, ta mà ra tay, ngươi... sẽ liền bị phế đi!” Sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, lui vội về phía sau, vội vàng hô to.

“Vậy cứ nhìn xem, là huyết nhục của ngươi bị cắn nuốt sạch sẽ trước, hay là ta bị phế đi như lời của ngươi.” Công Tôn Vân cười lạnh, vẻ khinh miệt trong mắt càng nhiều. Gã phất tay, lập tức trên người của gã càng có nhiều thêm cổ trùng tuôn ra.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người của bờ Nam nhìn mà run lên, khi nhìn về phía Công Tôn Vân đều hoảng sợ tận đáy lòng, đã ghi khắc sự cường hãn của Công Tôn Vân. Người này chẳng những am hiểu về cổ trùng, mà thuật pháp cũng rất kinh người, có thể chống cự lại được một chỉ của Quỷ Nha, thậm chí Thượng Quan Thiên Hữu đánh với gã cũng đã phải xuất ra ba kiếm, hơn nữa cũng phải tiêu hao cũng không ít.

Mọi người bên bờ Bắc nhìn thấy vậy, từng người đều lập tức phấn khởi, toàn bộ kích động cả lên.

“Công Tôn sư huynh vậy mới tốt chứ, diệt Bạch Tiểu Thuần!”

“Hặc hặc, Bạch Tiểu Thuần, lần này xem ngươi chống cự như thế nào. Cứ chờ xem, những con côn trùng kia rất nhanh sẽ chui vào trong cơ thể ngươi, thôn phệ huyết nhục của ngươi!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Vô số đệ tử của bờ Bắc sục sôi, vô số chiến thú ở bên cạnh họ dường như cũng cảm nhận được sự hưng phấn của chủ nhân, thi nhau gào thét.

Trong chớp mắt, những con bọ cánh cứng màu đen kia đã nhào tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, phủ trùm lên trên màn sáng phòng hộ, không ngừng cắn xé. Mắt thường cũng có thể thấy được màn sáng phòng hộ đang cấp tốc ảm đạm.

Những con rết màu đỏ cũng theo đó mà đến, từ dưới mặt đất nhảy lên, khiến cho màn sáng phòng hộ càng ảm đạm nhanh hơn. Thậm chí những con rết này còn rất quỷ dị, rõ ràng có không ít con rất nhanh đã chui vào bên trong màn sáng.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, hai mắt đều đã đỏ. Hắn hét lớn một tiếng.

“Công Tôn Vân, đây là ngươi bức ta!” Bạch Tiểu Thuần cũng là bất đắc dĩ, hắn vốn không muốn dùng đòn sát thủ, nhưng bây giờ hết cách rồi, chỉ có thể thở dài, đáy lòng dâng lên cảm giác vô tội, màn sáng phòng hộ toàn thân chấn động mãnh liệt, đem không ít cổ trùng đang bám ở phía trên hất văng ra. Khi mà chúng đang định vọt tới, hắn đem Phát Tình đan ở tay phải, đột nhiên ném mạnh về chỗ đám đệ tử của bờ Bắc.

Vèo một tiếng, tốc độ của viên đan dược này cực nhanh, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bay đến khoảng không chỗ đệ tử bờ Bắc. Cả đám đệ tử kia đều sửng sốt ngẩng đầu nhìn lên, đồng thời bên tai truyền đến một tiếng gầm nhẹ của Bạch Tiểu Thuần.

“Bạo!”

Oanh một tiếng, viên Phát Tình đan kia trong nháy mắt đã nổ tung, hóa thành vô số tro bụi, lan rộng ra bốn phía, trực tiếp bao phủ hơn một nửa khu vực đệ tử bờ Bắc.

Công Tôn Vân mở to mắt, lộ ra vẻ giật mình.

Bạch Tiểu Thuần thật sự không biết viên thuốc này có tác dụng với người hay không, hắn luyện chế ra quá nhiều đan dược quái dị, mà chính mình thì cũng không dám thử viên nào. Nhưng hắn biết viên Phát Tình đan này đối với hung thú có kích thích mãnh liệt cỡ nào.

Trong chớp mắt, cả đám chiến thú trong khu vực mà Phát Tình đan bao phủ đều trở nên phát cuồng mà ngửa mặt lên trời gào rú, thân thể phình to lên, tròng mắt đỏ bừng, hô hấp ồ ồ. Lập tức khiến chủ nhân của bọn chúng phát ra tiếng kinh hô, cấp tốc lùi về phía sau.

Tiếng xôn xao bộc phát, tất cả đệ tử bờ Bắc ở trong khu vực này, từng người lùi ra phía sau như điên, rất nhanh khiến cho khu vực này không còn có ai nữa, chỉ còn những hung thú đang đứng đó gào rú, nhìn loạn khắp nơi như đang tìm kiếm mục tiêu. Tất cả đệ tử bờ Bắc đều xôn xao, mấy vạn người lập tức thành một mảnh tán loạn.

“Bạch Tiểu Thuần!” Gần như toàn bộ đệ tử của bờ Bắc đều phát ra âm thanh bén nhọn, long trời lở đất. Trán của Công Tôn Vân toát ra mồ hôi lạnh dù thể chất của gã chưa từng đổ mồ hôi kể từ sau khi tu hành cổ trùng.

Nhưng trước mắt, hô hấp của gã dồn dập, nhìn Bạch Tiểu Thuần cách đó không xa lại lấy thêm một viên đan dược cầm ở trong tay. Hơn nữa, những con hung thú kia sau khi thấy đan dược xuất hiện đều lập tức xao động, điều này khiến cho Công Tôn Vân lập tức nghĩ tới viên đan dược vỡ vụn ở trên người Bắc Hàn Liệt.

“Ngươi...”

Một cỗ cảm giác không ổn mãnh liệt lập tức hiện ra trong lòng Công Tôn Vân, lòng gã đang run rẩy, trong đầu hiện ra vô số hình ảnh. Giờ phút này gã cấp tốc lùi lại phía sau, thậm chí hai chân đều đã run lên. Gã có thể tưởng tượng, một khi Bạch Tiểu Thuần đem viên đan dược kia

ném tới chỗ mình, như vậy một cái chớp mắt... Mình sẽ bị rất nhiều chiến thú trực tiếp nhào lên.

“Đây là ngươi bức ta, ta cũng không muốn a.” Bạch Tiểu Thuần mặt như đưa đám, thở dài, định ném viên đan dược ở trong tay ra.

“Ta nhận thua!!” Công Tôn Vân phát ra âm thanh mà cả đời này gã chưa từng nói. Sắc mặt gã trắng bệch, thân hình lui về phía sau giống như đang chạy trối chết, tranh thủ thời gian vọt tới đám người, như là bị chấn kinh quá độ, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đã mang theo sợ hãi trước nay chưa từng có.

“À?” Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, nhìn Công Tôn Vân giờ phút này đã thất hồn lạc phách trốn trong đám người, lại quay sang nhìn một chút những con chiến thú đang phát cuồng kia, hắn cảm thấy có chút không ổn rồi.

Nhất là giờ phút này lại có mấy con chiến thú đang rống lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào viên đan dược trong tay Bạch Tiểu Thuần,rồi bắt đầu bước tới gần. Trán của Bạch Tiểu Thuần cũng đổ đầy mồ hôi, vội vàng hướng ánh mắt về phía đám đệ tử bờ Bắc.

Lại xôn xao thoáng một phát, chỗ hắn nhìn tới, cả đám đệ tử bờ Bắc đều hãi hùng khiếp vía, cũng không dám mở miệng gào thét Bạch Tiểu Thuần nữa, trong nháy mắt liền tản ra tứ tán.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột rồi a, lại nhìn qua chỗ khác. Kết quả, phàm là những chỗ mà ánh mắt của hắn đảo qua, mọi người nháy mắt đều tản ra, từng trận lộn xộn, còn có tiếng chen chúc kêu thảm thiết nối liền không dứt.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần sốt ruột quay đầu nhìn đám đệ tử bờ Nam.

Trong nháy mắt... Tất cả mọi người của bờ Nam da đầu đều run lên, vội lui về phía sau. Nháy mắt đã lui lại hơn mười trượng.

“Bạch sư thúc, chúng ta là người một nhà! Người một nhà a!” Cũng không ít người vội vàng hô to.

Ngay cả sắc mặt của Quỷ Nha cùng với Thượng Quan Thiên Hữu cũng đại biến, lúc này cấp tốc lùi lại phía sau.

Rống!

Những con chiến thú đang phát cuồng kia, lúc này lại có thêm không ít con tiến gần lên phía trước, tròng mắt cả đám đỏ thẫm, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mà mồ hôi trên trán lại đổ xuống càng nhiều.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Ta đã kêu các ngươi nhận thua, một khi ta ra tay chính mình cũng sợ hãi!” Bạch Tiểu Thuần bày ra bộ dáng người vô tội, cắn răng nhìn về phía bờ Bắc.

“Vừa rồi kẻ nào nói muốn treo thưởng ta!”

Mọi người bờ Bắc nháy mắt cúi đầu, không một ai dám nhìn Bạch Tiểu Thuần, mỗi một kẻ tim đều đang run rẩy cả lên.

Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy. Hắn cảm giác mình chính là một người thiện lương, không thể đem viên đan dược trong tay tùy tiện ném ra. Đúng lúc đang phát sầu, lại thấy những con chiến thú kia càng lúc càng táo bạo, bỗng nhiên ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần liếc qua thì nhìn thấy được con chim phượng của Chu trưởng lão vẫn còn đang đắc ý ở trên bầu trời.

Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp đem viên đan dược ở trong tay ném nhanh về phía con chim phượng kia. Viên thuốc hóa thành một đạo trường hồng, thẳng đến chỗ con chim phượng của Chu trưởng lão.

Con chim phượng này đang có chút hả hê, không hề lưu ý đan dược bay tới. Lúc nó phát hiện ra, lông cánh toàn thân đều dựng lên, kêu lên

đầy thê lương thảm thiết, đang định né tránh, nhưng phịch một tiếng, đan dược đã nổ tung, vô số bột phấn dính lên trên người.

Con chim phượng có chút ngây ngốc. Ngay sau đó, đám chiến thú ở phía dưới lập tức phát cuồng gào rú, tất cả đều dùng ánh mắt hừng hực, như muốn đánh thốc phóng lên bầu trời, đuổi theo con chim phượng.

Ngay cả đám người chưởng môn ở trên đài cao cũng đều hít vào một hơi, toàn bộ đứng sát ra mép ngoài, trợn mắt há hốc mồm.

“Ra tay với người xem ở bên ngoài, cái này... Trái với quy định đi à nha?” Không biết là vị trưởng lão nào vô thức mở miệng, nhưng lại phát hiện ra những người khác đều không có chú ý đến điều này. Nhất là ba vị chưởng tòa còn lại của bờ Bắc, ánh mắt đều lộ ra vẻ bất ngờ. Chỗ bọn hắn đang nhìn, là một con chiến thú trong rất nhiều chiến thú đang ở trong cái mảnh khu vực kỳ ảo kia.

Đó là một con chiến thú giống con nai, lúc này cũng đang gào rú, rõ ràng là đã động dục mà đang hướng về phía chim phượng ở trên bầu trời gào thét.

“Lúc trước ta còn tưởng rằng viên đan dược này dù có chút hiệu quả cũng chỉ ảnh hưởng tới tam giai huyết mạch... Không ngờ, ngay cả nhị giai huyết mạch cũng có tác dụng!”

“Viên đan dược này... Đối với bờ Bắc ta có tác dụng rất lớn!” Thân hình ba chưởng tọa của bờ Bắc chấn động, trong mắt lộ ra kích động. Bà lão kia lại càng nâng tay lên, chỉ một cái về phía con chim phượng.

Trong chốc lát, thân hình con chim phượng run rẩy, bị một cỗ đại lực bao phủ, đưa đến trên đài cao, rồi bị đặt ở trước mặt của bã lão kia. Cùng lúc đó, cả đám chiến thú ở phía dưới đều gào rú, lại có một vài con trực tiếp hướng về chỗ đài cao bay lên.

Bà lão hừ lạnh một tiếng, quét mắt xuống. Những con hung thú kia rên lên một tiếng, bị một cỗ đại lực quét ngang, tất cả bị cuốn lên không

sót con nào, thân hình bị thu nhỏ lại, đảo mắt đã chui vào trong ống tay áo của bà lão kia.

Bà lão nhìn qua con chim phượng vẻ mặt thê thảm, nhưng lại không dám gào rú. Sau khi xem xét kỹ càng, trong mắt lộ ra kinh hỉ, lập tức câu thông cùng với mấy vị chưởng tọa khác.

Chu trưởng lão đứng ở bên cạnh, sắc mặt đã trờ nên xanh đen rồi...

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy không có việc gì nữa rồi thì đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn đang định lùi ra phía sau, thì bỗng nhiên, những tên đệ tử của bờ Bắc sau khi bị uy hiếp, lại bộc phát ra gào thét còn mãnh liệt hơn so với lúc này vô số lần.

“Bạch Tiểu Thuần, ta muốn giết ngươi!”

“Bạch Tiểu Thuần, bờ Bắc chúng ta cùng ngươi không đội trời chung!!”

“Tên trời đánh Bạch Tiểu Thuần!!” Vô số người trán nổi gân xanh, thi nhau gào thét. Bạch Tiểu Thuần bỗng quay người, tay phải nâng lên lấy ra một miếng đan dược bình thường giơ lên cao, cắm hất lên.

Trong nháy mắt... toàn bộ đệ tử bờ Bắc run lên, lập tức im tiếng.

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo nhỏ lên, cười hắc hắc, đem viên đan dược ném vào trong miệng, rồi bước nhanh xuống đài. Ngay sau đó, phía sau hắn... Âm thanh phẫn nộ của bờ Bắc lập tức phát ra long trời lở đất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Kiếm, Không Phải Dùng Như Thế Này!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Bạch sư thúc... Đúng là thần nhân!”

“Bạch sư thúc là đang muốn ở trên con đường đối địch với bờ Bắc nhịp nhàng đi đến cùng...” Mọi người của bờ Nam, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đều lộ ra kính nể. Đáy lòng của bọn họ đều thực lòng tin phục tận đáy lòng rồi.

Thậm chí không ít người còn cảm thấy may mắn, cũng may mà họa tinh như Bạch Tiểu Thuần không phải là người bờ Bắc, nếu không, bọn hắn thật không cách nào tưởng tượng lúc này bờ Nam sẽ phải nhận lấy bi thương tới cỡ nào.

“Bờ Nam chúng ta chỉ cần có một Bạch sư thúc là được rồi. Một mình hắn đã có thể làm cho cả bờ Bắc điên cuồng.” Ngày hôm nay, Hứa Bảo Tài đã nhiều lần trợn tròn con mắt, nhưng lúc này gã lại chợt phát hiện, sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần... vĩnh viễn không có phần cuối.

Nhưng bất kể thế nào, lần thiên kiêu chiến này dù mùi vị đã thay đổi nhưng cũng vẫn phải tiếp tục tiến hành. Ngay trong lúc bờ Nam đang kính nể, bờ Bắc lại đang điên cuồng, trận thứ tư của vòng thứ ba đã bắt đầu.

Thượng Quan Thiên Hữu, Quỷ Nha cùng với Bạch Tiểu Thuần, ba người đều đã thắng liên tiếp ba trận, nên lúc này bọn hắn không cần phải lên đài, tiếp tục tiến hành chính là tranh đoạt vị trí thứ bốn, năm, sáu.

Công Tôn huynh muội cùng với Từ Tung đã nhanh chóng đi lên chiến đài, lục tục triển khai quyết đấu. Cuối cùng Công Tôn Vân thắng Công Tôn Uyển Nhi, lại đánh bại Từ Tung, không cần tiếp tục tỉ thí nữa, là người đầu tiên xuống đài, tổng bài danh xếp thứ tư.

Từ Tung cho dù không bằng Công Tôn Vân, nhưng lại giành được thắng lợi trong trận chiến với Công Tôn Uyển Nhi rồi rời khỏi chiến đài, tổng bài danh xếp vị trí thứ năm.

Còn Công Tôn Uyển Nhi, năm trận đều thua, bài danh vị trí thứ sáu.

Ngay sau đó, chính là tranh đoạt vị trí tốp ba thiên kiêu chiến. Đệ tử của hai bờ Nam Bắc đều chú ý xem Bạch Tiểu Thuần, Thượng Quan Thiên Hữu ,Quỷ Nha ba người cuối cùng sẽ có bài danh như thế nào.

Chỉ là mỗi lần mọi người của bờ Bắc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đều nổi cơn giận dữ. Bọn họ thật sự tán thành Quỷ Nha cùng với Thượng Quan Thiên Hữu, nhưng Bạch Tiểu Thuần, hắn vô sỉ, hắn hèn hạ, cũng đã được bờ Bắc tán thành rồi.

Giờ phút này tất cả hi vọng của bờ Bắc đều đặt vào Quỷ Nha. Theo bọn hắn, Bạch Tiểu Thuần dù cho có âm mưu thủ đoạn gì thì khi đối mặt với lực lượng tuyệt đối, cũng đều bị đánh bại dễ như trở bàn tay.

“Trận thứ nhất, Bạch Tiểu Thuần ,Thượng Quan Thiên Hữu!” Giọng nói của Âu Dương Kiệt dường như cũng bởi vì có sự xuất hiện của Bạch Tiểu Thuần mà đã mất đi âm lãnh, mang theo một tia cảm khái.

Thượng Quan Thiên Hữu đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên tàn khốc, cảnh tượng bị Bạch Tiểu Thuần vượt qua trong lần tư cách chiến lúc trước hiện ra ở trong đầu. Trong mắt gã lộ ra băng lãnh, cất bước đi lên chiến đài, gió núi thổi tới làm mái tóc dài của gã tung bay, khiến Thượng Quan Thiên Hữu giờ phút này thoạt nhìn đầy tuấn lãng phi phàm, như một thanh bảo kiếm làm cho vô số đệ tử lộ ra vẻ say mê.

Nhưng mọi người của bờ Nam cũng không dám ủng hộ. Dù sao Bạch Tiểu Thuần cũng là người của bờ Nam, huống hồ thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần quá nhiều. Bọn hắn lo lắng một khi ủng hộ sẽ bị Bạch Tiểu Thuần nhớ kỹ, nguyên một đám chỉ có thể nín nhịn.

Ngược lại, bờ Bắc lúc này rõ ràng lại đang cổ vũ cho Thượng Quan Thiên Hữu. Những tiếng hoan hô này làm cho Thượng Quan Thiên Hữu thấy không được tự nhiên. Gã biết không phải bờ Bắc vì mình, mà chính vì Bạch Tiểu Thuần nên mới hoan hô. Nói cách khác, dù đối chiến với Bạch Tiểu Thuần là một con heo thì bờ Bắc cũng đều vì cái đầu heo đấy mà ủng hộ. Nghĩ như vậy, nên đáy lòng Thượng Quan Thiên Hữu đối với Bạch Tiểu Thuần càng thêm không vui.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đi lên chiến đài. Hắn nhìn Thượng Quan Thiên Hữu, tay áo nhỏ vung lên, vẻ mặt lộ ra tươi cười.

“Mà thôi mà thôi, chúng ta đều là...” Hắn còn chưa kịp nói xong, trong mắt Thượng Quan Thiên Hữu đã bắn ra tia sáng lạnh, tay phải nâng lên chỉ một cái. Lập tức từ bên cạnh gã có một thanh phi kiếm phát ra tiếng xé gió bén nhọn, nháy mắt bay ra, như một đạo thiểm điện. Oanh một tiếng đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, một đường thế như chẻ tre, tốc độ quá nhanh, nháy mắt đã đến gần Bạch Tiểu Thuần không đến bảy thước!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nháy mắt co rút lại, thân hình đột nhiên hạ thấp xuống. Một đạo kiếm khí gào thét sượt qua đỉnh đầu của hắn, thậm chí còn chém đứt một lọn tóc, bay xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

“Tu sĩ đấu pháp, chỉ tranh sớm chiều, cho dù ngươi không tránh né một kiếm này, ta cũng sẽ không lấy tính mạng của ngươi. Ngươi tính tình bất hảo, thiếu khuyết giáo dục, nếu cha mẹ người chưa dạy bảo cho ngươi, như vậy ta tới dạy cho ngươi một bài học. Sau này phải nhớ kỹ điều này, đừng có dùng những đường ngang ngõ tắt kia, làm bờ Nam chúng ta mất mặt.” Thượng Quan Thiên Hữu hờ hững mở miệng. Phi kiếm của gã nháy mắt trở về, phiêu phù ở trước mặt gã.

Bờ Bắc yên tĩnh thoáng một cái, rồi nháy mắt phát ra những tiếng hoan hô. Chỉ là chỗ bờ Nam, cả đám lại đều đang trầm mặc, khi nhìn về phía Thượng Quan Thiên Hữu đều lộ ra vẻ không vừa lòng. Dù là những người lúc trước tâng bốc Thượng Quan Thiên Hữu cũng đều nhíu mày.

Với Bạch Tiểu Thuần, bọn hắn không có cảm giác chán ghét. Theo bọn hắn thấy, Bạch Tiểu Thuần dù bất hảo, nhưng lại không quá phận, dù làm cho người ta bất đắc dĩ, nhưng lại sinh ra yêu thích ở đáy lòng. Cho dù bờ Bắc hận hắn thấu xương, nhưng đối với bờ Nam, Bạch Tiểu Thuần là đại diện cho bờ Nam xuất chiến, tất cả mọi thứ của hắn đều là vinh quang của bờ Nam.

Thậm chí mỗi người đều nhìn ra, lúc mới rồi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, rõ ràng là định nhận thua, hiển nhiên là không muốn cùng Thượng Quan Thiên Hữu tự giết lẫn nhau. Nhưng ý nghĩa quan trọng nhất, là muốn giúp cho Thượng Quan Thiên Hữu tiết kiệm linh lực, tranh thủ lớn nhất giành phần thắng trong trận chiến với Quỷ Nha.

Thượng Quan Thiên Hữu không có khả năng nghe không hiểu, nhưng rõ ràng còn muốn ra tay, hơn nữa gần như là đánh lén. Thậm chí còn mở miệng giáo huấn, làm nhục cha mẹ. Loại hành vi này khiến cho rất nhiều người của bờ Nam, khinh thường!

Bạch Tiểu Thuần ngồi xổm, kinh ngạc nhìn lọn tóc bay xuống trước mặt. Nụ cười trên mặt tắt ngấm, đứng dậy ngẩng đầu nhìn qua Thượng Quan Thiên Hữu. Những lời giáo huấn của đối phương vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Ngươi là thiên kiêu, xem thường ta, không có vấn đề gì. Ta cũng không quan tâm cái nhìn của người khác.” Bạch Tiểu Thuần trầm giọng mở miệng. Giờ phút này cả người hắn dường như đã không còn giống với ngày bình thường.

“Ngươi đánh lén ta, thì cũng thôi. Ta tu hành là vì trường sinh, vốn không thích chém chém giết giết.” Tay phải Bạch Tiểu Thuần nâng lên, một phát giật xuống những phù chú ảm đạm ở trên người ném sang bên

cạnh. Trong khoảnh khắc này, trên người hắn mơ hồ có một tia thiết huyết đang dần dần bay lên.

Trong đám người của bờ Nam, hai mắt Hầu Vân Phi ngưng trọng, thân hình không khống chế nổi xúc động. Nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này,trong đầu y lại có cái loại cảm giác quen thuộc lúc ở Lạc Trần gia tộc năm đó xuất hiện!

“Nhưng ngươi có tư cách gì... Thay cha mẹ của ta giáo huấn ta!!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tơ máu. Cha mẹ hắn mất sớm, điều này đã ảnh hưởng rất lớn tới hắn, thậm chí sở dĩ hắn muốn trường sinh cũng có quan hệ rất lớn với việc này.

Tính cách của hắn lạc quan, đó là do hắn tận lực bày ra từ lúc nhỏ. Nếu như hắn không lạc quan, một đứa trẻ tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình bệnh tật mà chết đi, ở cùng một phòng với thi thể của cha mẹ mấy ngày. Hắn không muốn tin tưởng, hắn gào khóc hô hào phụ thân, mẫu thân. Cho đến khi thi thể bốc mùi, bị hương thân mai táng. Hắn ngây người thật lâu, thật lâu, thậm chí có một đoạn thời gian hắn còn thích tự nói chuyện với chính mình... Hài tử như thế sau này lớn lên, thì cả đời này đều âm u.

Hắn dùng cười thay khóc, đem nỗi nhớ hóa thành tín niệm với trường sinh. Hắn vĩnh viễn nhớ rõ lời nói mang theo quyến luyến của cha mẹ trước khi chết, bảo mình phải sống cho thật tốt.

Hắn bất hảo, nhưng rất có chừng mực, rất nhiều chuyện không phải là do hắn cố ý, đáy lòng hắn thủy chung vẫn thiện lương.

Hắn sợ chết, thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác nhu nhược, nhưng lúc bàn bè hắn đối mặt với nguy cơ thì tình cảm có thể chiến thắng tử vong, hắn có thể rống giận, run rẩy quay đầu liều chết một trận chiến.

Hắn làm việc quái gở, thế nhưng hắn trọng tình. Trương Đại Bàn, Lý Thanh Hậu, Hầu Vân Phi, Đỗ Lăng Phỉ, Hầu tiểu muội, chưởng môn

Trịnh Viễn Đông, tất cả đều tốt với hắn, cả đời này hắn đều khắc ghi.

“Ngươi có tư cách gì!” Thân hình Bạch Tiểu Thuần oanh một tiếng trực tiếp lao ra, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã xuất hiện ở trước mặt Thượng Quan Thiên Hữu. Hai mắt Thượng Quan Thiên Hữu đột nhiên co rụt lại, tóc gáy toàn thân dựng lên. Nhưng gã còn chưa kịp phản ứng thì nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần, mang theo ánh sáng bạc đã đánh xuống.

Oanh một tiếng, tầng sang phòng hộ trên người xuất hiện, nhưng màn sáng phòng hộ này căn bản là không ngăn cản được chút nào, trong nháy mắt đã sụp đổ. Nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần thuận thế như trẻ che, trực tiếp rơi xuống. Trước mặt Thượng Quan Thiên Hữu lại có một lá chắn nhỏ rất nhanh xuất hiện.

Oanh một tiếng, tấm lá chắn nhỏ này run rẩy, lại bị một quyền của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đánh bay, đâm thẳng vào bụng của Thượng Quan Thiên Hữu.

Thượng Quan Thiên Hữu phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị đại lực đánh lui, loạng choạng lùi lại phía sau hơn mười bước, lại phun ra máu tươi một lần nữa, vẻ mặt lộ ra vẻ không thể nào tin.

“Đây chính là thiên kiêu sao?” Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng. Giờ phút này hắn không hất cằm lên, này ra bộ dạng cao thủ tịch mịch, nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này hắn lại làm cho tất cả mọi người có cảm giác giống như mặt trời sáng chói. Bờ Nam truyền ra vô số tiếng hít thở, toàn bộ bờ Bắc rung động.

Trong mắt Quỷ Nha hiện ra tia sáng. Vẻ mặt của đám người chưởng môn trên đài cao đều biến hóa, sắc mặt ngưng trọng.

“Bạch Tiểu Thuần!” Thượng Quan Thiên Hữu cảm nhận được sự nhục nhã, giận dữ gầm lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết. Lập tức bên ngoài thân thể của gã xuất hiện năm thanh phi kiếm, từng cái đều

tràn ra kiếm khí kinh thiên, dưới sự điều khiển của Thượng Quan Thiên Hữu Kiếm Linh thân thể, gào thét lao thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, long trời lở đất, giống như đã hóa thành năm đầu kiếm long lớn nửa trượng, dài hơn mười trượng. Có cái mạnh mẽ đâm tới, có cái vẽ lên một hình cung, nổ vang mà đi. Thậm chí chiến đài còn xuất hiện từng đạo vết nứt. Khí thế như vậy, một kiếm có thể chém giết đệ tử bình thường, hai kiếm có thể tiêu diệt những kiêu tử khác, thiên kiêu như Công Tôn Vân cũng phải dưới ba kiếm nhận thua. Mà giờ phút này, năm thanh kiếm đều xuất hiện, trong thời gian ngắn, kiếm khí tung hoành khắp toàn bộ chiến đài.

“Ta không biết kiếm pháp, cũng không có Kiếm Linh thân thể, nhưng trong mắt ta, kiếm... không phải dùng như vậy!” Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh mở miệng, tay phải nâng lên chỉ một cái. Lập tức Kim Ô Kiếm hóa thành một đạo kim quang, nháy mắt bay ra, ở trước mặt hắn, chém xuống một kiếm về phía trước!

Bất luận ngươi ba kiếm hay năm kiếm, ta chỉ cần một kiếm!

Một kiếm này chém xuống, truyền ra tiếng nổ ngập trời, tạo thành một đạo kiếm khí phong bạo!

Một kiếm này chém xuống, có được cử trọng nhược khinh, lại ẩn chứa cả cử khinh nhược trọng!

Một kiếm này chém xuống, linh lực trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần phát huy hoàn toàn không có nửa điểm lãng phí!

Hắn hoàn toàn chính xác không biết dùng kiếm, nhưng hắn hiểu Tử Khí Ngự Đỉnh, hiểu được cử trọng nhược khinh, cử khinh nhược trọng, hiểu được một mảnh lá cây nối lại với nhau không nâng được một cái cây quá nặng, nhưng nếu đem lá cây xếp cùng một chỗ thì có thể treo được một hòn đá. Đem lá cây xé thành một mảnh dài hẹp bện lại cùng một chỗ thì có thể còn treo được khối đá càng lớn hơn!

Cái mà hắn hiểu rõ chính là phương pháp vận dụng linh lực!

Nhất pháp thông, không nói là thông vạn pháp, nhưng ở Ngưng Khí... phối hợp với Bất Tử Ngân Bì, hắn đã là vô địch!

Oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, rung chuyển bát phương. Lúc vô số đá vụn trên chiến đài bay lên, Bạch Tiểu Thuần chém xuống một kiếm, tạo thành phong bạo, trực tiếp va chạm với năm đạo kiếm long của Thượng Quan Thiên Hữu. Toàn bộ năm đạo kiếm long kia đều vặn vẹo, trong tiếng bang bang vỡ vụn, toàn bộ nổ tung, mà một kiếm phong bạo của Bạch Tiểu Thuần lại mạnh mẽ đâm tới trước mặt Thượng Quan Thiên Hữu, trực tiếp bộc phát.

Gió nhấc lên thổi tung mái tóc dài của Bạch Tiểu Thuần. Hắn đứng trên chiến đài, vẻ mặt bình tĩnh, không chắp tay sau lưng, không vung tay áo nhỏ. Nhưng loại bình tĩnh này, dưới phong bạo kiếm khí phụ trợ, đã trở thành một hình ảnh vĩnh hằng, khắc sâu trong nội tâm đệ tử hai bờ Nam Bắc.

“Hắn thật sự là... Bạch Tiểu Thuần sao?” Giờ phút này, trong lòng mỗi người đều ầm ầm chấn động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chiến Quỷ Nha

Dịch giả: nguyenhien - nhóm dịch: HTP

Cả bờ Nam khiếp sợ. Những đệ tử từng biết qua Bạch Tiểu Thuần lúc trước bỗng có cảm giác Bạch Tiểu Thuần trước mặt cực kỳ lạ lẫm, hoàn toàn khác so với người vẫn bắt bọn hắn gọi là Bạch sư thúc ti tiện, khiến người khác muốn đáng cho hắn một trận trước kia.

Từ bờ Bắc truyền tới rất nhiều tiếng hít thở dồn dập. Tất cả đệ tử bờ Bắc đều ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng mỗi người đều có kinh ngạc vô cùng. Trước đây, trong mắt họ, Bạch Tiểu Thuần nhờ vô sỉ mà chiến thắng mấy trận nhưng hiện giờ, tất cả đều sửng sốt, hít vào mấy ngụm khí lạnh.

Trên sân thượng, hai mắt Trịnh Viễn Đông lộ ra kỳ mang. Các chưởng tọa của mấy ngọn núi ở bên cạnh cũng ngưng trọng. Ánh mắt Lý Thanh Hậu có một tia vui vẻ. Hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần vừa có cảm giác tự hào, lại thấy thật ấm áp.

Những trưởng lão còn lại đều trở nên nghiêm trọng.

Giữa không trung, Thượng Quan Thiên Hữu phun máu tươi, trong mắt ánh lên một tia mờ mịt. Hắn không tin nổi là mình lại thua, hơn nữa là hắn đã thua bởi vì xem thường đối phương. Điều này là một sự sỉ nhục lớn đối với hắn, hơn cả vết thương hắn đang mang. Hắn không cam lòng. Tự mắt thấy thân thể mình đang rơi ra khỏi đài chiến đâu, hắn gào lên mấy tiếng thê lương.

“Bạch Tiểu Thuần, trận chiến của chúng ta còn chưa kết thúc!”

Nói xong, hắn cắn lưỡi phun ra một búng máu tươi, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tóc hắn đã héo rũ đi một ít. Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết rất nhanh, toàn thân run rẩy. Từ vị trí thiên linh tuôn ra một luồng sáng màu đỏ (huyết quang).

Huyết quang ngập trời, sau đó hóa thành một thanh huyết kiếm!

“Là Bản Mệnh Kiếm trong Thập đại bí pháp!” Có rất nhiều người ngay lập tức nhận ra, hô lên thất thanh.

“Địa sát trận!” Thượng Quan Thiên Hữu liều lĩnh bấm niệm pháp quyết, hướng về Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái. Thanh huyết kiếm nổ vang, hóa thành vô số sợi tơ máu đan xen tạo thành một trương võng kiếm bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Những nơi nó đi qua truyền ra tiếng xé gió bén nhọn, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại chỉ ngẩng đầu, nâng tay phải lên chỉ một cái.

Một chỉ này khiến hư vô phía trước hắn trở nên vặn vẹo. Một cái tử đỉnh khổng lồ bỗng xuất hiện, ngưng tụ rất thật, thậm chí đồ án phía trên hiện ra rất rõ ràng như một cái đỉnh thực thụ, không giống chút nào với một cái đỉnh được huyễn hóa ra.

“Tử khí hóa đỉnh! Trời ạ…!”

“Quá chân thực rồi! Đây không phải là Tử khí hóa đỉnh bình thường mà đã đạt tới giai đoạn thứ hai rồi.” Đệ tử của bờ Nam kinh hãi hô lên, nhất là những đệ tử tới từ Tử Đỉnh Phong, thần sắc càng sửng sốt.

Đệ tử bờ Bắc đứng đó cũng nhốn nháo, tất cả đều hít vào khí lạnh. Trong mắt bọn họ, cái tử đỉnh va chạm với huyết sắc kiếm trận tạo thành tiếng nổ đinh tai nhức óc. Thượng Quan Thiên Hữu phun ra một ngụm máu lớn, cười thảm một tiếng sau đó bị cuốn văng ra ngoài.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn như thường. Hắn đứng trên chiến đài, đang nhìn đại đỉnh dần tiêu tán trên bầu trời thì từ trong đám người của

bờ Bắc, Quỷ Nha bước ra, ánh mắt chứa đầy dị mang, nhanh chóng bay lên chiến đài.

“Thượng Quan Thiên Hữu đã không còn lực tái chiến, như vậy càng bớt đi rườm rà. Ngươi tới cùng ta đánh một trận đi!”

Vừa nói xong, toàn thân Quỷ Nha bay lên từng trận hắc vụ (sương mù màu đen) vờn quanh bốn phía. Đám hắc vụ hóa thành rất nhiều Lệ quỷ gào rú mà bay hướng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Mỗi Lệ quỷ đều mang bộ dạng dữ tợn, tóc tai bù xù, toàn thân da xanh, còn có những thi hài đã mục nát không biết bao nhiêu năm rồi, mang theo đầu lâu của chính mình lao tới, khung cảnh cực kỳ đáng sợ.

Toàn bộ đài chiến đấu bị bao phủ bởi Tử khí khiến cho đệ tử hai bờ sông cảm thấy lạnh lẽo tận đáy lòng.

Cùng lúc đó, từ trong đám đệ tử có nhiều thân ảnh bay ra, thần sắc ngưng trọng. Bọn họ không phải đệ tử ngoại môn mà là đệ tử nội môn. Bọn họ xuất hiện là vì trận Thiên kiêu chiến cuối cùng này.

Trên đỉnh Chủng Đạo Sơn, bốn vị Thái thượng trưởng lão cũng dùng thần thức quét qua, ngưng tụ trên đài chiến đấu để theo dõi.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều tập trung về trận chiến này!

Bạch Tiểu Thuần quay người, chăm chú nhìn Quỷ Nha. Thần sắc của hắn trở nên ngưng trọng. Lần Thiên kiêu chiến này, Quỷ Nha xuất thủ mấy lần, thực lực thể hiện ra quả thực quá kinh người. Gần như chỉ một kích đã suýt giết chết Lữ Thiên Lỗi, hơn nữa đối phương mới chỉ dùng tới bảy thành lực lượng. Nếu bộc phát ra hết, sức mạnh ấy khó mà tưởng tượng được.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn Quỷ Nha, con mắt Quỷ Nha lóe lên u mang (tia sáng âm u), tay phải hắn nâng lên chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Cùng lúc ấy, đất trời nổ vang, bên người Quỷ Nha bỗng xuất hiện

một Quỷ trảo khổng lồ to bằng nửa đài chiến đấu, kéo theo tiếng xé gió và khí thế kinh người lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ của nó cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới gần. Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên rồi nắm thật chặt, toàn thân phát ra ngân quang lóng lánh, hướng về Quỷ trảo mà đánh ra một quyền.

Từ xa nhìn lại, thân thể Bạch Tiểu Thuần nhỏ bé, so sánh với Quỷ trảo to lớn kinh người thì không thấm vào đâu nhưng quả đấm của hắn đụng cham với móng vuốt trong nháy phát thì phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc.

Uỳnh! Uỳnh uỳnh!...

Âm thanh như sấm cuồn cuộn truyền ra khắp bốn phía khiến đệ tử ngoại môn hai bên đài chiến đấu vội rút lui, thần sắc hoảng sợ. Có không ít người vị chấn động khiến cho đầu váng mắt hoa.

Lực lượng lớn tuôn ra từ giữa nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần cùng va chạm với móng vuốt Quỷ trảo tạo nên những âm thanh ken két, sau đó Quỷ trảo xuất hiện từng khe nứt rồi dần dần lan ra khắp toàn bộ. Trong nháy mắt sau đó, Quỷ trảo khổng lồ bị vỡ thành năm bảy mảnh.

Rất nhiều sương mù màu đen tản ra bốn phương tám hướng. Cả đài chiến đấu chấn động, trong mắt Quỷ Nha lóe lên tinh mang, thân thể chấn động lùi ra sau một bước, sau đó mạnh mẽ đạp xuống một cước.

Mặt đất dưới chân Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một vùng rạn nứt lớn. Hắn đứng đối diện với Quỷ Nha, sắc mặt lúc này hơi phớt hồng, thân thể cũng bị bức lui về sau một bước, tay phải lóe lên ngân quang lóng lánh nhưng nhìn kỹ sẽ thấy bàn tay đang run rẩy khe khẽ.

Đệ tử ở xung quanh sau khi nhìn thấy một màn đối chiến vừa rồi thì đều hít vào mấy ngụm khí lạnh. Dù là bờ Bắc hay bờ Nam, toàn bộ đều kinh hãi, sau đó xôn xao nghị luận.

“Cái này… Bạch Tiểu Thuần mạnh như vậy sao?”

“Hắn ngang sức với sư huynh Quỷ Nha? Ta nhớ ra rồi. Năm đó Lạc Trần gia tộc làm phản, hắn vượt cấp giết địch, từ trong cửu tử nhất sinh trở về, cứ tưởng rằng chỉ là chuyện truyền miệng khoa trương mà thôi. Hiện giờ xem ra…”

“Lần đầu tiên ta được thấy có đệ tử có thể ngạnh kháng một trảo của Quỷ Nha đấy!”

Những đệ tử nội môn đều kinh hãi giống nhau. Bọn hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đó lại quay nhìn Quỷ Nha. Trong lòng mỗi người đều dậy sóng, lại có cả cảm giác chua chát. Loại đệ tử ngoại môn như thế này thật khiến bọn họ hoảng sợ. Trong mắt bọn hắn, chiến lực này không phải đệ tử ngoại môn có thể có được. Hai người này đều là yêu nghiệt! nhiều năm qua chưa từng có loại yêu nghiệt như thế này xuất hiện, mà giờ đây cùng lúc có tới hai người….

Trên sân thượng, hai mắt chưởng môn lộ ra một tia vui mừng đại hỷ. Đám trưởng lão của Linh Khê Tông đứng quanh không khỏi sửng sốt.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Tay phải của hắn cảm thấy nhức mỏi, tuy rất nhanh phục hồi lại nhưng đủ khiến hắn nhận ra, Quỷ Nha trước mắt mình xứng là một kình địch.

“Có thể ngạnh kháng ngón tay thứ nhất ngưng tụ năm thành lực lượng của ta, so với những người khác thì ngươi mạnh hơn nhiều. như vậy là ta có thể yên tâm xuất ra tám thành lực lượng rồi.”

Quỷ Nha nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra hào quang thể hiện rõ sự hào hứng, giống như mừng rỡ. Tay phải hắn bấm niệm pháp quyết, sau đó hướng về Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái.

Vừa dứt lời, đỉnh đầu Bạch Tiểu Thuần có mây mù vờn quanh, hắc khí ngưng tụ thành một Quỷ trảo như muốn xé rách không gian. Quỷ trảo

này so với Quỷ trảo lúc trước suýt chút nữa đánh chết Lữ Thiên Lỗi thì vừa thô vừa to hơn, lại mang theo lực lượng kinh người.

Uỳnh! một tiếng, Quỷ trảo thế như thái sơn áp đỉnh xông về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bỗng ngẩng đầu, tay phải nắm tay. Lúc Quỷ trảo phủ xuống, thân thể hắn đột ngột từ dưới đất phi lên hóa thành một đạo cầu vồng. Hắn chủ động xuất kích, tới gần Quỷ trảo mới xuất ra một quyền.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần tỏa ra những tia sáng màu trắng như muốn rung chuyển bầu trời. Thân thể đạt tới Bất Tử Bì của hắn bộc phát lực lượng mãnh liệt, quyền đầu xuất ra va chạm với Quỷ trảo khiến nó run rẩy, sau đó bắt đầu xuất hiện những khe nứt.

Sắc mặt Quỷ Nha đại biến, hắn dùng ngón tay thứ ba, thứ tư, thứ năm thay nhau bấm niệm pháp quyết. Trong chớp mắt, bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thêm ba Quỷ trảo đồng thời đánh về phía hắn.

Nói ra thì chậm, nhưng thực tế, những việc này diễn ra với một tốc độ rất nhanh. Mắt thấy cả bốn Quỷ trảo cùng xông tới Bạch Tiểu Thuần, đám đệ tử ngoại môn kinh hãi kêu lên, tâm thần những đệ tử nội môn cũng chấn động theo.

Trên sân thượng, đám người chưởng môn nhao nhao đứng dậy. Hai mắt Lý Thanh Hậu lóe lên tinh mang nhưng nhanh chóng đè nén ý muốn đi cứu người xuống.

Tiếng nổ ngập trời, điện quang hỏa thạch tản ra bốn phía. Bốn Quỷ trảo đồng thời đánh lên thân thể Bạch Tiểu Thuần. Đài chiến đấu vỡ vụn, vô số toái thạch (đã vỡ) bị nhấc lên tạo thành màn sương mù tràn ngập khiến cho không gian nơi Bạch Tiểu Thuần đứng trở thành một mảnh mơ hồ.

Trong lúc ấy, một thân ảnh nhanh như ánh chớp từ bên trong màn sương mù ấy lao ra, xông thẳng về phía Quỷ Nha.

“Toái Hậu Tỏa!” Thanh âm trầm thấp vang lên. Trong lúc ánh mắt mọi người bị bao phủ bởi những tia sáng trắng, hai ngón tay ngưng tụ gần như toàn bộ những tia sáng bạc trắng này đột ngột xuất hiện trước mặt Quỷ Nha, tạo nên một cỗ nguy cơ sống chết mà lần đầu tiên hắn cảm nhận được khiến Quỷ Nha gầm nhẹ, thân thể trong sương mù bộc phát toàn bộ lực lượng, đồng thời xung quanh thân thể hắn xuất hiện màn sáng phòng hộ trong lúc nhanh chóng lui về phía sau.

Cũng lúc ấy, một cỗ hấp lực (lực hút) từ trong hai ngón tay Bạch Tiểu Thuần phát ra khiến thân thể Quỷ Nha không những không lùi được về phía sau mà còn bị hút lại gần hơn.

Màn sáng phòng hộ hắn phát ra va chạm với hai ngón tay Bạch Tiểu Thuần thì trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích, toàn bộ tan vỡ. Mặc cho hắn chống cự như thế nào đi nữa, thậm chí còn huy động thêm ba tiểu thuẫn (lá chắn) tỏa ra tia sáng chắn trước người nhưng lúc va chạm với ngón tay của Bạch Tiểu Thuần, các tiểu thuẫn này nhanh chóng bị chấn nát.

Không thể ngăn cản!

Mắt thấy hai ngón tay Bạch Tiểu Thuần xuyên qua hết thảy, thế như chẻ tre xuất hiện trước mặt, Quỷ Nha phát ra một tiếng kêu thê lương. Tóc của hắn có ba phần bỗng trở thành màu trắng, thân thể trở nên mơ hồ khiến song chỉ của Bạch Tiểu Thuần xuyên thấu nhưng lại không bắt được.

Uỳnh một tiếng! Không gian trống không bị hai ngón tay Bạch Tiểu Thuần bóp tới truyền ra từng tiếng nổ đùng đùng và tiếng không khí bị bóp nghẹt. Ở cách xa vị trí của Bạch Tiểu Thuần, thân ảnh Quỷ Nha xuất hiện, phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt có thêm một số nếp nhăn.

“Có thể bắt ta phải dùng tới phương pháp bảo vệ tính mạng như vậy, xem ra ta đã coi thường Bạch Tiểu Thuần ngươi rồi!”

Quỷ Nha thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn không có sợ hãi, ngược lại còn lộ ra chiến ý mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần vừa mới nắm chắc đã có cảm giác hoảng sợ, không biết đối phương dùng thần thông gì mà bạo phát ra chiến lực vượt quá Ngưng Khí Kỳ như vậy.

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần trào ra máu tươi. Hắn đứng đó, sau lưng hắn là cái nồi đã vỡ nát, áo quần trên thân bị hỏng nhiều chỗ, toàn thân vẫn đứng vững nhưng khí tức đã hỗn loạn hơn trước nhiều.

Lúc trước đối chọi với năm ngón tay của Quỷ Nha, tuy có thể ngạnh kháng nhưng quả thực rất khó khăn. Nếu Bạch Tiểu Thuần không đạt tới Bất Tử Bì ngân sắc, sợ là hắn đã thua rồi.

Đáng tiếc, một kích phản công lại bị đối phương tránh được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Ta Chính Là Trương Đại Bàn!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Lúc này, toàn bộ đám đệ tử bốn phía đều trở nên mụ mị đầu óc, ngơ ngác nhìn hai người trên chiến đài. Tâm thần của mỗi người lúc này đều dâng lên sóng gió ngập trời.

Mọi người bên phía bờ Nam đầy hốt hoảng, lúc này rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được nguyên do Bạch Tiểu Thuần có thể sống sót trong trận truy sát của gia tộc Lạc Trần lúc trước, cũng hiểu lý do vì sao hắn có thể được phong tặng danh hiệu Quang Vinh đệ tử!

“Nguyên lai…hắn mạnh như vậy!!!” Lúc này, toàn bộ nội tâm của các đệ tử bờ Nam đều rung động không ngừng.

Mà trong lòng đám đệ tử bờ Bắc cũng đã phức tạp đến cực hạn.

Trên đài cao, rất nhiều trưởng bối Linh Khê Tông đều lộ ra ánh mắt đầy bất ngờ. Lúc này, bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh toàn thân tràn ngập ngân quang cùng một kích kinh diễm tuyệt luân vừa rồi của hắn.

"Là Bất Tử Trường Sinh Công, đã đến trình độ Ngân bì!"

“Một kích cuối cùng kia, chính là…Toái Hậu Tỏa!”

“Không nghĩ tới, Bất Tử Trường Sinh Công gần như không ai có thể tu hành được, vậy mà người này lại tu thành! Đáng tiếc, cho dù uy lực của Bất Tử Trường Sinh Công không tầm thường, lai lịch đầy thần bí

nhưng cũng chỉ là tàn quyển…” Đám người bất giác thở dài, rồi đành than thở.

“Thật đáng mong chờ, hi vọng vài năm sau một trong hai người bọn họ có thể bước vào Danh sách Truyền thừa!” Chưởng môn than nhẹ. Lão cũng biết đây là mong chờ xa xôi, Danh sách truyền thừa quá khó khăn. Nghĩ tới đây, lão không khỏi nhìn về phía Lý Thanh Hậu.

“Trong hai giáp, nếu có thể bước vào Kim đan thì có thể trở thành Danh sách truyền thừa. Thế hệ này của chúng ta…chỉ có Lý Thanh Hậu là có hi vọng.”

Cùng lúc đó, trên chiến đài Quỷ Nha đã vung tay phải lên, một đạo thanh quang bay ra hóa thành một cây cờ cán xanh lớn, bị cắm mạnh xuống mặt đất trước mặt.

Gã khoanh chân ngồi xuống, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy chiến ý dạt dào.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi xứng đáng để ta cởi bỏ phong ấn!”

“Tầng phong ấn thứ nhất, khai!” Gã đột nhiên hét lên, tay phải bấm niệm pháp quyết hướng về giữa trán điểm một chỉ. Một tiếng vù vù vang lên, cả người gã lúc này đầy run rẩy, từng tia khí đen trên người gã điên cuồng chui ra ngoài. Rồi thân hình gã đột nhiên phình to gấp đôi, một khí tức cường hãn xuất hiện, mạnh mẽ bộc phát ra ngoài.

Khí tức này, đã là cực hạn của cảnh giới Ngưng khí.

“Chỉ thứ sáu!”

“Chỉ thứ tám!”

“Chỉ thứ mười!” Quỷ Nha gầm nhẹ, rồi bấm niệm pháp quyết hướng tới Bạch Tiểu Thuần điểm ra một chỉ, liên tục triển khai ra Ngũ chỉ, bất luận chỉ nào đều mạnh mẽ hơn hẳn trước kia. Lúc này toàn bộ Chỉ đều được triển khai, thiên địa chấn động, một Quỷ Trảo cực lớn mang theo

khí thế ầm ầm từ trên trời giáng xuống, từ xa cũng có thể nhìn thấy được Quỷ Trảo này đang ầm vang mà tiến thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

“Đây…đây còn là thuật pháp Ngưng khí sao? Đây rõ ràng là thần thông Trúc cơ!”

“Dẫu sao đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy đệ tử Ngưng khí có thể triển khai thuật pháp kinh thiên như vậy a!”

“Chỉ có bí thuật mới có thể làm ra thanh thế như vậy, Linh Khê Tông thập đại bí thuật, mỗi loại cũng có tiểu thành tại Ngưng Khí a!!” Đệ tử xung quanh bốn phía đều hít vào một hơi lạnh đầy hoảng sợ.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần có rút lại, lúc này Quỷ Nha đã gây ra một áp lực cực lớn về phía hắn, vượt trội so với lúc trước. Chỉ là mức độ vẫn chưa bằng trận chiến cuối cùng của hắn và thiếu chủ Trần Hằng tại Lạc Trần gia tộc được.

Dù sao đây cũng không phải là sinh tử giao phong, mà tình cảnh lúc đó lại chính là…một sống một chết!

Cho dù có như thế, cho dù không phải sinh tử chiến nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn thua, nếu như không có cơ hội cũng đành, nhưng hôm nay đã có cơ hội thế này thì hắn cũng muốn vị trí đệ nhất đấy!

Không phải vì hư danh, chỉ vì muốn Lý Thanh Hậu nhìn về phía bản thân, trong ánh mắt đầy vui vẻ mà thôi.

Như vậy là đủ rồi!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần bắt đầu trở nên đỏ vằn, hắn vung tay áo lên bấm niệm pháp quyết. Linh lực trong cơ thể nhanh chóng khuếch tán, rồi một Tử đỉnh xuất hiện, một đỉnh, ba đỉnh…năm đỉnh!

Trong chớp mắt, năm Tử Đỉnh được biến ảo ra hướng thẳng đến năm Quỷ Trảo bên kia mà phóng tới. Cùng lúc đó, Kim Ô kiếm của hắn bỗng

nhiên bay ra hóa thành một đạo kim quang, bên trong còn có thể thấy được bóng dáng mơ hồ của Kim Ô, thanh âm kiếm phát ra đầy âm thanh chói tai xông thẳng đến Quỷ Nha!

Cả người Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng xông tới, hắn không để ý tới năm Quỷ Trảo kia mà triển khai ra tốc độ nhanh nhất tới gần Quỷ Nha.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng lan tỏa, năm Tử Đỉnh va chạm thẳng với năm Ngũ Trảo, toàn bộ vỡ nát sụp đổ xuống, năm Quỷ Trảo cũng trở nên mờ ảo đi, khí thế sụt giảm chỉ còn một nửa, chỉ là tốc độ vẫn như cũ mà đuổi theo Bạch Tiểu Thuần rồi trực tiếp ập thẳng đến người hắn. Nhưng lúc này, bên ngoài thân thể của Bạch Tiểu Thuần truyền ra một tiếng Hạc kêu, rồi Thần Hạc Thuẫn xuất hiện.

Một thân ảnh Tiên Hạc cực lớn được huyễn hóa ra bao phủ lấy Bạch Tiểu Thuần vào bên trong. Rồi một tiếng nổ ngập trời truyền đến, năm Ngũ Trảo đụng độ với Thần Hạc Thuẫn, tiếng ken két vang lên, năm Ngũ Trảo càng thêm ảm đạm, thậm chí đã có dấu hiệu tan vỡ, chỉ là Tiên Hạc cũng phát ra một tiếng gào thét rồi tiêu tán, hóa thành Tiểu thuẫn trở lại mà không còn tiếp tục ngăn cản được nữa.

Năm Ngũ Trảo kia đã không còn bất kì ngăn trở bèn đập thẳng lên người Bạch Tiểu Thuần, nhưng ngay khi va chạm thì trên người Bạch Tiểu Thuần lại phát ra hắc quang sáng lóng lánh bao trùm toàn thân hắn. Đây chính là vật bảo mệnh mà Lý Thanh Hậu đưa cho.

Năm Ngũ Trảo đụng chạm vào màn sáng đen này cũng không còn gắng gượng được nữa mà vang lên một tiếng đinh tai nhức óc rồi hoàn toàn sụp đổ. Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra một ngụm máu tươi, hắc quang toàn thân tiêu tán đi. Có điều, ngoại trừ mất đi một ngụm máu tươi kia, lông tóc toàn thân hắn lại không chút hao tổn, ánh mắt hắn lóe sáng, mang theo Kim Ô kiếm lao thẳng đến cách Quỷ Nha chỉ còn khoảng năm trượng.

Tốc độ của Kim Ô kiếm còn nhanh hơn, cách Quỷ Nha còn không đến một trượng.

Sắc mặt Quỷ Nha chợt biến hóa, gã nhanh chóng bắt lấy đại Phiên cán xanh, rướn người nhảy qua một bên, Kim Ô kiếm cũng vừa lúc đó bay sượt qua bả vai gã. Tuy gã cũng đã miễn cưỡng tránh được, nhưng vẫn bị kiếm rạch một vết thương, máu tươi tràn ra. Quỷ Nha bất chấp đau nhức mãnh liệt mà vung vẩy đại phiên trong tay, búi tóc tung bay, hai mắt lộ ra tia máu.

“Phong ấn thứ hai, khai!”

"Thập Quỷ. . . Dạ hành!" Gã vung vẩy cây cờ cán xanh trong tay. Lập tức từ trong lá cờ này truyền ra từng tiếng gáo rú khiến cho tâm thần người khác chợt lung lay rung động, trong giây lát đó, hai cái Quỷ Thủ phủ đầy vảy từ bên trong lá cờ nhô lên rồi xé mở chui ra. Tiếp đến là một cái đầu quỷ một sừng đầy dữ tợn xuất hiện, phía sau nó là một Lệ quỷ toàn thân xanh lè cũng đang nhe răng cười chuẩn bị chui ra.

Bầu trời lúc này như trở nên tối sầm đi, một mảng mây đen che kín lấy bầu trời khiến cho ánh sáng trên chiến đài đầy ảm đạm, tình cảnh lúc này gần như trở thành đêm đen.

Có tất cả mười Lệ quỷ bất ngờ chui ra từ bên trong lá cờ này, từng con đều bộc phát ra khí tức Ngưng Khí đại viên mãn ập thẳng vào mặt Bạch Tiểu Thuần. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng biến đổi, đầy hãi hùng khiếp vía, cho dù hắn có lợi hại cỡ nào cũng không có khả năng đối kháng với mười Lệ Quỷ có lực lượng Đại viên mãn một lúc được.

Lúc này Quỷ Nha thở nhẹ ra một hơi, phong ấn thứ hai của gã không cách nào giải khai trong thời gian dài được. Nhìn Thập Quỷ xuất hiện trước mắt, trong lòng gã biết bản thân mình nhất định thắng lợi.

Với Thập Quỷ sau lưng, gã đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy lạnh lẽo, thoáng lóe lên một tia sáng.

Hai người đấu pháp lúc này tựa như Long tranh Hổ đấu, khiến cho mọi người quan sát xung quanh không ngừng kinh hô. Lúc này, nhìn

thấy lực lượng Quỷ Nha đầy cường đại như vậy, đệ tử Bờ Bắc dồn dập phấn chấn, còn đệ tử bờ Nam lại đầy lo lắng.

Cả người Bạch Tiểu Thuần không ngừng lùi về phía sau, nếu như bị mười Lệ Quỷ có tu vi đầy mạnh mẽ này quấn lấy, cho dù hắn có Kim Ô kiếm ngăn cản cũng khó mà thoát khỏi được.

"Thập Quỷ dạ hành. . ." Nguy cơ trước mắt, bất chợt Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn mảng mấy đen bao phủ lấy bầu trời như trở thành đêm đen kia. Ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên, rồi đưa tay phải bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, Kim Ô kiếm lập tức bay thẳng lên tầng mây trên bầu trời, như muốn phá tan tầng mây đen này, khiến đài chiến không còn là đêm đen nữa.

Quỷ Nha nhướng mày, tốc độ phản ứng của Bạch Tiểu Thuần quả nhiên rất nhanh nhạy. Thần thông này của gã tuy mạnh mẽ, nhưng thi triển thích hợp nhất trong đêm đen, lúc đêm tối thì sẽ không có sơ hở, nhưng nếu như vào ban ngày…Trừ phi là cảnh giới Bách quỷ dạ hành, bằng không mà nói thì tất có điểm sơ hở.

“Tầng mây đen che phủ này không tầm thường, chỉ có bảo vật Luyện linh mới có thể khắc chế một chút, nhưng cũng sẽ bị giữ lại bên trong, coi như Bạch Tiểu Thuần kia có tìm được sơ hở thì với lực lượng của hắn cũng khó mà xé mở được!” Trong lòng Quỷ Nha chợt cười lạnh.

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên, Kim Ô kiếm bay thẳng vào mảng mây đen, lóe lên hào quang khiến cho tầng mây mỏng manh đi một chút. Chỉ là tầng mây này cũng đầy quỷ dị, vậy mà giữ luôn thanh kiếm ở bên trong, khiến thanh kiếm không cách nào phá hư được nữa.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, cả ngươi lùi lại sau đó tiếp tục lôi ra thêm một thanh phi kiếm được Luyện linh hai lượt, điều khiển thanh kiếm bay lên thẳng đám mây đen, lại tiếp tục nổ vang lên một tiếng, tầng mây chợt mỏng đi, nhưng thanh phi kiếm cũng bị giữ lấy ở phía trên.

Nhưng Quỷ Nha bên kia chợt sững người.

"Lại một thanh Luyện Linh chi bảo…"

Ngay sau đó, còn không đợi Quỷ Nha phản ứng, Bạch Tiểu Thuần phát hiện thấy phương pháp này có chút hữu dụng bèn một hơi lôi ra bảy tám thanh phi kiếm, điểu khiển toàn bộ bay thẳng lên bầu trời. Trong đó còn có bốn thanh phi kiếm tỏa ra Ngân quang lóng lánh, đều được Luyện linh hai lượt lao thẳng vào trong tầng mây. Mấy thanh phi kiếm không được Luyện linh nhanh chóng mất hiệu lực, nhưng bốn thanh phi kiếm kia bay vào trong tầng mây, phát ra tiếng nổ vang vọng, tầng mây cũng trở nên mỏng manh hơn rất nhiều, thậm chí có chỗ còn để cho ánh mặt trời lọt xuống bên dưới khiến đám Lệ Quỷ gào thét thảm thiết, vội vàng tránh né.

Tròng mắt của Quỷ Nha như muốn rớt xuống đất, định lực như gã cũng phải thốt ra đầy kinh ngạc.

“Cái này…nhiều như vậy!!! Chết tiệt, chắn chắn hắn đã không còn nữa đi!”

Không những là gã, mà cả đám đệ tử ngoại môn hai bờ Nam Bắc đều trợn to mắt, không cách nào tin tưởng được mà phát ra tiếng kinh hô.

“Trời ạ! Tên Bạch Tiểu Thuần này làm sao lại có nhiều vật phẩm Luyện Linh đến như vậy chứ!”

“Đệ tử bình thường đạt được một thanh cũng đã khó khăn lắm rồi, làm sao mà hắn…có nhiều như vậy chứ, là ai luyện cho hắn!”

Trong lúc đám người đầy kinh ngạc không thôi, thì Trương Đại Bàn đang đứng trong đám đệ tử bờ Nam, bởi vì y đứng phía sau, mà phía trước lại phủ đầy người đến cổ vũ nên cũng không khiến bất kì người nào chú ý đến.

Đến lúc này, y nhìn thấy những phi kiếm kia của Bạch Tiểu Thuần, lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt đầy ngạo nghễ, trong lòng càng thêm kiêu ngạo.

“Những vật này, đều là do Trương Đại Bàn ta luyện đấy!”

Ngay khi Quỷ Nha cho rằng Bạch Tiểu Thuần không còn vật phẩm Luyện linh nào nữa thì cũng là lúc Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hỉ phát hiện ra chuyện vật phẩm Luyện linh có thể khắc chế mây mù, bèn lập tức cười ha hả.

Không ngờ hắn lại lấy thêm hai thanh phi kiếm lóe lên Ngân quang, vẫn là vật phẩm Luyện linh, bay thẳng tới tầng mây.

“Không có khả năng!” Quỷ Nha hoảng sợ nghẹn ngào.

Ầm một tiếng, mây đen trên bầu trời lúc này bị tám thanh phi kiếm Luyện linh oanh kích, rốt cuộc không cách nào thừa nhận được nữa mà trở nên tán loạn, ánh mặt trời cũng bắt đầu chiếu xuống. Mười Lệ Quỷ kêu lên thảm thiết nhanh chóng lui trở về lá cờ, không dám xuất hiện.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cười to, cả người vọt tới thẳng đến Quỷ Nha, hai ngón tay tỏa ra Ngân quang lóng lánh ngưng tụ Toái Hậu Tỏa.

Sắc mặt Quỷ Nha đầy khó coi, gã đang tính phản kích thì bất chợt phun ra một ngụm máu tươi, cả người run rẩy. Di chứng lần mở ra phong ấn thứ hai này đã xuất hiện, ánh mắt gã đầy vẻ bất cam, cả người nhanh chóng lùi lại phía sau.

"Nhận thua!" Gã cắn răng nói. Trạng thái hiện giờ của gã tuyệt đối không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng gã cũng không phục. Nếu như lúc nãy, Bạch Tiểu Thuần không có nhiều bảo vậy luyện linh như vậy, người thắng nhất định phải là gã.

Hoặc giả lúc này là đêm tối, gã cũng nhất định sẽ chiến thắng!

Ngay khi gã nhận thua, toàn bộ mọi người bên bờ Nam chợt sững sờ, sau đó đầy kích động mà hoan hô.

“Thắng, bờ Nam chúng ta thắng rồi!”

“Ha ha, Đệ nhất là của chúng ta, chúng ta có hai vị trong ba người đứng đầu a!!!”

“Rửa sạch được nỗi hổ thẹn trước kia rồi, Bạch sư thúc vô địch!!” Tiếng hoan hô của bờ Nam kinh thiên, còn một đám người bên bờ Bắc lại đầy đắng chát trong lòng, cả đám trầm mặc lại. Bọn hắn cũng nhận ra, không phải là Quỷ Nha không mạnh, mà là Bạch Tiểu Thuần kia…có quá nhiều bảo vật.

“Bạch Tiểu Thuần, bảo vật Luyện linh của ngươi vì sao lại nhiều đến như vậy!” Hai mắt Quỷ Nha nhìn Bạch Tiểu Thuần, gã cũng muốn biết lý do mình thua trận này.

“Sư huynh của ta, Trương Đại Bàn, là nghìn năm…không đúng, là thiên tài Luyện linh vạn năm hiếm thấy, bảo bối của ta đều là do một tay hắn luyện ra. Muốn trách, ngươi nên tự trách bản thân không có một vị thiên tài Luyện linh sư huynh như vậy,” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ trả lời. Mọi người bên bờ Nam nghe được đều kinh hô, cả Tử Đỉnh sơn càng thêm xôn xao.

“Trương Đại Bàn? Thần nhân như vậy rốt cuộc là ai?”

"Trương Đại Bàn, hắn. . . hắn là Tử Đỉnh sơn chúng ta đó a!"

“Hắn là đệ tử của Chưởng tòa…Trời ạ, ngày thường hắn rất kín tiếng, không nghĩ ra lại lợi hại đến như vậy!!!”

Trương Đại Bàn đầy phấn chấn, nhảy cao lên, hắng giọng một cái rồi ngửa mặt rống to.

"Ta chính là Trương Đại Bàn!!! Tất cả phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần, đều là ta luyện!!!" Hắn kích động không gì sánh được, tiếng hô lên rất lớn truyền khắp bốn phía, khiến cả mấy người Chưởng môn trên đài cao cũng đầy hiếu kì nhìn sang.

Ngay khi mọi người còn đang xôn xao rung động, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn nhìn, hất cằm lên, vung tay áo nhỏ bày ra một bộ dáng tuyệt thế cao thủ, quay người đi về Chiến đài.

“Ai, nhân sinh tịch mịch, Bạch Tiểu Thuần ta phất tay một cái, tất cả thiên kiêu trong thiên kiêu chiến đều tan thành mây khói…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Long Tượng Hóa Hải Kinh

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trận thiên kiêu chiến này, lại thành toàn Trương Đại Bàn…thậm chí đám người Chưởng môn nhìn về phía y cũng mang đầy vẻ hiếu kỳ. Nhất là Chưởng môn, sau khi nhìn thoáng qua y thì cả người lão bất giác chấn động.

“Niệm lực!!!” Thần sắc lão đầy ngưng trọng, vừa nói ra thì toàn bộ chúng trưởng lão và Chưởng tòa đang ở bốn phía chợt thất kinh, khi nhìn kỹ lại thì ánh mắt của mọi người đều trở nên sáng ngời.

Hứa Mị Nương đã mang Lữ Thiên Lỗi đi chữa thương chưa về, nếu không thì lúc này nàng nhất định cũng thể hiện ra một vẻ không thể tin nổi trên mặt.

“Đứa nhỏ mập mạp này đã được Mị Nương sư muội đưa về trên núi từ khi còn bé, cuối cùng đã có tiền đồ rồi. Luyện linh dưỡng niệm, Niệm mạnh Linh mạnh. Kẻ này sau này nên được bồi dưỡng trọng điểm!” Chưởng môn mừng rỡ, chậm rãi nói.

“Lại nói, nha đầu Khinh Nhu kia cũng không tệ, tuy không bằng Thiên Hữu nhưng bản thân cũng có cơ duyên riêng. Nàng ta có đặc thù duyên pháp với Hộ Sơn kiếm Thanh Phong Sơn, bây giờ đang tập trung cảm ngộ tại Thanh Phong động. Nếu như thành công, tương lai Thanh Phong sơn cũng có thể có thêm một Kiếm Linh Thủ Hộ giả!” Chưởng tòa Thanh Phong sơn mỉm cười tiếp lời.

Ngay khi một bên bờ Nam của chiến đài ngập chìm trong tiếng hoan hô thì thì bờ Bắc lúc này đầy trầm mặc, trận thiên kiêu chiến đến lúc này cuối cùng đã kết thúc, Chưởng môn cũng đã tuyên bố kết quả.

Bạch Tiểu Thuần, trở thành Đệ nhất ngoại môn Thiên kiêu chiến Hai bờ Nam Bắc! Dùng thân phận này tấn chức lên đệ tử nội môn!

Ban thưởng đi Chủng Đạo sơn Thiên Giác Các, có tư cách lựa chọn một một kiện Ngưng Khí chí bảo!

Đồng thời, ban thưởng một lần cơ duyên cảm ngộ thần thông tại Linh Khê Tông bí cảnh! Nhưng cơ duyên này dùng lúc Ngưng Khí có chút lãng phí, có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất thì nhất định có thể Trúc cơ, cho nên cơ duyên đó lúc Trúc cơ sử dụng mới mang lại hiệu quả cảm ngộ tốt nhất.

Cuối cùng còn khen thưởng thêm một vạn Linh thạch!

Cùng lúc đó, Trịnh Viễn Đông còn đặc biệt khen thưởng mười đệ tử đứng đầu, khen thưởng danh xưng Thiên kiêu, tấn chức đệ tử nội môn. Sau đó, mọi người cũng dần rời đi.

Bờ Bắc ảm đạm, bờ Nam đầy phấn chấn, những vị thiên kiêu kia càng đầy phức tạp, ánh mắt Quỷ Nha dán chặt vào bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, thở dài, vẫn cảm thấy không phục như trước mà quay người rời đi.

Những thiên kiêu bờ Bắc khác như Công Tôn huynh muội cũng đều nắm chặt tay lại, kể cả Từ Tung cũng không ngoại lệ, nguyên một đám đều quyết định sau khi trở về núi thì sẽ lập tức bế quan!

Đến mức như Chu Tâm Kỳ, cũng cảm thấy như không quá chân thật, nàng nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt có chút hoảng hốt. So với chuyện của nàng, thì người cảm thấy chuyện này hoàn toàn không chút chân thực chính là Thượng Quan Thiên Hữu.

Cả người gã bất chợt đầy ảm đạm, xung quanh hầu như không có ai nhìn đến gã. Việc gã chủ động đánh lén đã trở thành một sự sỉ nhục vĩnh viễn lưu trong lòng của mọi người ở Bờ Nam này.

Cười thảm một tiếng, Thượng Quan Thiên Hữu hung hăng nắm chặt tay lại.

“Lúc này mới chỉ Ngưng Khí mà thôi, Trúc Cơ…ta nhất định sẽ là người đầu tiên Trúc Cơ, vượt qua Bạch Tiểu Thuần, vượt qua Quỷ Nha!” Mang theo chấp nhất, Thượng Quan Thiên Hữu kiên cường với niềm kiêu ngạo của mình mà hóa thành cầu vồng đi xa.

Thời gian dần qua, toàn bộ người nơi này cũng đã tản đi hết. Thiên kiêu chiến đã chấm dứt, thế nhưng ảnh hưởng của tràng chiến trận này mới chỉ vừa bắt đầu lan tỏa.

Từ thời khắc này, cái tên Bạch Tiểu Thuần đã được truyền khắp hai bờ Nam Bắc. Nhất là bờ Bắc, tên của hắn không ai không biết, nhưng lại trở thành một từ cấm kị!

Đó chính là kẻ thù chung của toàn bờ Bắc, là tên vô sỉ đã sỉ nhục toàn bộ bờ Bắc!

Nhất là Bắc Hàn Liệt, sau khi gã được sư tôn mang về núi thì lập tức bế quan, cũng không còn mặt mũi mà nhìn người. Đến mức con Đại Cẩu kia cũng bị hắn giải khai khế ước, trực tiếp ném vào bờ Bắc, vứt bỏ hoàn toàn quyền sở hữu.

Tuy đầu Dạ Hành Thú này không hề tầm thường nhưng cũng không ai dám điều khiển, chính vì vậy mà Đại cẩu kia dần trở thành một con Dã Cẩu, thỉnh thoảng cũng có thể vô tình nhìn thấy thân ảnh của nó tại bốn ngọn núi bờ Bắc này…

Vô số đệ tử bờ Bắc đều điên cuồng tu hành, cả đám đang hăng hái thì bị nghẹn khuất lại như vậy khiến cho tất cả đều phát thệ, nhất định một

ngày nào đó phải để cho Bạch Tiểu Thuần phải trả giá thật lớn, huyết tẩy sỉ nhục!

Thậm chí bờ Bắc lúc này còn hình thành nên một tổ chức tự phát được gọi là Diệt Thuần Liên Minh, sứ mạng của tổ chức này chính là tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần!

Còn về phần Trương Đại Bàn, cũng vì thiên kiêu chiến mà danh khí hoàn toàn được lưu truyền ra ngoài, khúc đối chiến cuối cùng giữa Quỷ Nha và Bạch Tiểu Thuần, bảy tám bảo vật Luyện linh được đem ra quá chân thực đến rung động lòng người.

Cho nên Trương Đại Bàn bỗng chốc trở thành thiên kiêu mới của Tử Đỉnh Sơn. Rất nhiều người đã đến bái phỏng, hi vọng có thể đạt được tình bằng hữu với Trương Đại Bàn, để hắn Luyện linh cho mình.

Trương Đại Bàn cũng phi thường đắc ý, thế nhưng lại dè dặt, cũng không phải người nào cũng Luyện linh cho. Hắn càng như thế, càng được người khác xem trọng, đến ngay cả Hứa Mị Nương cũng triệu kiến Trương Đại Bàn đi qua xem xét một vài nghi vấn. Nàng cũng đầy bất ngờ, nhất là khi nhìn thấy Niệm lực tồn tại trên người Trương Đại Bàn!

Cuối cùng đành nghiêm cấm Trương Đại Bàn Luyện linh cho người khác, thậm chí còn nói, trừ phi y Luyện thành công bảo vật luyện linh năm lượt cho Bạch Tiểu Thuần, nếu không thì y không được phép Luyện linh cho người khác.

Chuyện này khiến Trương Đại Bàn đầy kinh ngạc, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

“Luyện linh vô cùng thần bí. Có lẽ giữa hài tử Bạch Tiểu Thuần kia và Trương Đại Bàn có mối liên hệ thâm sâu nào đó…hỗ trợ lẫn nhau, lại giúp nhau đại thành!” Hứa Mị Nương nhìn Trương Đại Bàn rời đi, trong lòng có chút suy nghĩ nhưng cũng không truy hỏi kỹ lưỡng. Dù sao tôn chỉ của Linh Khê Tông chính là mặc kệ đệ tử có duyên pháp riêng của bản thân, không được tham lam, nếu không chính là xúc phạm tới gốc rễ

của tông môn, sẽ phải chịu trách phạt rất nặng. Hơn nữa thân phận của Bạch Tiểu Thuần không tầm thường, cho dù là nàng cũng không có biện pháp tùy ý gây khó dễ đấy.

Linh Khê Tông vạn năm không suy, càng ngày càng lớn mạnh, cũng do điều Thiết luật này là một trong những nguyên nhân trọng điểm hình thành.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nhận y phục và lệnh bài của đệ tử nội môn, rồi theo Từ trưởng lão phụ trách nội môn Hương Vân Sơn hướng dẫn, hắn thu xếp lại hành lý rồi rời khỏi tiểu viện nơi hắn cư ngụ mấy năm qua.

Đệ tử nội môn, được ở tại động phủ có Linh Khí đậm đặc!

Cái gọi là Động phủ, chính là Động thiên chi Phủ, bên trong có Càn Khôn. Bạch Tiểu Thuần vốn là đệ nhất Thiên kiêu chiến, lựa chọn động phủ, hắn tất nhiên lựa Động phủ tốt nhất. Phía sau Hương Vân Sơn, nơi cuối con đường nhỏ dẫn lên núi, một động phủ u nhã tĩnh mịch nhưng lại có Linh khí nồng đậm.

Trong Động phủ có năm gian phòng nhỏ, trên đỉnh phòng đều có khảm Dạ Minh Châu tỏa ra hào quang. Hơn nữa ở ngoài đại sảnh còn có một con suối nhỏ nước chảy róc rách, đồng thời rất ấm áp, tạo thành một hồ nước nóng nhỏ khoảng mười trượng, bên trong còn có vài con cá nhỏ thích ứng điều kiện nước này đang bơi lội.

Toàn bộ động phủ tuy đơn giản nhưng cũng rất được chăm chút, phòng Luyện dược, Bế quan thất, Linh thực khu, Thí Pháp địa, đều hoàn toàn đầy đủ.

Thậm chí còn có thêm hai Khôi lỗi tu vi Ngưng khí năm tầng chuyên phụ trách sinh hoạt hàng ngày cho Bạch Tiểu Thuần. Mỗi gian phòng nhỏ trong động phủ cũng có trận pháp riêng, trận pháp đại sảnh một khi được mở ra thì mỏm đá phía trên chợt như hư ảo mà lộ ra bầu trời, ban đêm có thể nhìn thấy ánh trăng, ánh sao bên ngoài. Toàn bộ động phủ

còn có thêm một đại trận, một khi mở ra, cho dù là tu sĩ Trúc cơ cũng khó mà phá vỡ trong nhất thời nửa khắc được.

Nhìn thấy vậy Bạch Tiểu Thuần đầy thỏa mãn, trong lòng đầy kinh hỉ. So sánh với nơi này, tiểu viện của hắn lúc trước quá thật quá đơn sơ, hắn đầy cao hứng mà tiễn Từ trưởng lão. Trước khi đi, Từ Trưởng lão còn dặn dò Bạch Tiểu Thuần đến linh các nội môn lựa lấy một môn công pháp mà Lý Thanh Hậu đã chỉ định, sau đó mới rời đi.

“Đáng tiếc là Đỗ Lăng Phỉ không ở trong tông môn, nếu không cùng ngâm trong bồn tắm này thì thật là tốt biết bao a.” Bạch Tiểu Thuần chợt cảm khái. Nghĩ tới Hầu Tiểu Muội chợt cảm thấy vui vẻ, thầm hạ quyết tâm tìm cơ hội mang Hầu Tiểu Muội đến đây một chuyến, cùng nhau tắm suối nước nóng chỗ này rồi nhìn trời sao đêm.

“Ta là một người có lý tưởng, có lẽ nên để cả hai người Hầu Tiểu Muội và cả Đỗ Lăng Phỉ cùng ngâm trong bồn tắm này mới phải a.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi, sâu sắc tự nhận thấy ý nghĩ của mình lúc trước quả thực quá chân thực nhỏ bé rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi động phủ, bước trên con đường nhỏ đi ra thì phát hiện ra cách động phủ mình không xa còn có một tòa động phủ nữa.

Hai động phủ cách nhau cũng chỉ khoảng mười trượng, cửa động gần như đối diện nhau. Lúc này trận pháp trên động phủ kia cũng mở ra, xem ra cũng có người cư trú nơi này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy khá ngạc nhiên bèn nhìn thêm vài lần, sau đó mới thu lại ánh mắt mà bước đi.

Bạch Tiểu Thuần tiêu sái một đường đi tới lưng chừng ngọn núi, nơi này hầu như không có đệ tử ngoại môn mà chỉ lác đác vài đệ tử nội môn mà thôi.

Nhân số cũng không nhiều, chủ yếu là bế quan, hoặc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Mặc dù vậy, cũng không chút ảnh hưởng tới việc Bạch Tiểu Thuần chủ động ho khan trước mặt đám người bọn họ, bày ra một

bộ dáng đầy khen thưởng. Sau khi đối phương hết sững người thì cũng cúi chào xưng hô một tiếng Bạch sư thúc.

Cứ một đường đi như vậy, trong tiếng kêu gọi Bạch sư thúc khiến tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, nghênh ngang đi vào trong Hương Vân sơn nội môn linh các, nơi mà đệ tử nội môn học tập các loại công pháp.

Mỗi đệ tử mới tấn chức lên đệ tử nội môn đều có thể đến đây lựa chọn một môn công pháp mà không phải trả phí tổn. Bạch Tiểu Thuần vừa mới tới đã được các đệ tử phụ trách Linh các tranh thủ đứng dậy bái kiến, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới vui mừng vỗ vỗ vai của đối phương, rồi mới lựa chọn.

"Thiên Địa trảm?"

"Thủy Hỏa chân ý!"

"Cửu Thiên Diệt Địa Quyết?"

Nhìn tới nhìn lui nửa ngày, công pháp nhiều đến mức hoa cả mắt nhưng hắn cũng chưa biết nên chọn cái gì, dường như bộ nào tu luyện cũng rất lợi hại. Cuối cùng hắn cũng thấy được bộ công pháp mà theo như lời Từ trưởng lão, đó là Lý Thanh Hậu chỉ định cho bản thân hắn tu hành.

"Long Tượng hóa hải kinh?" Bạch Tiểu Thuần cầm một miếng ngọc giản, dung nhập Linh lực nhìn vào. Rồi nhanh chóng trợn to hai mắt, lời nói đầu của Long Tượng hóa hải kinh này khiến cho da đầu của Bạch Tiểu Thuần như muốn vỡ ra.

“Con người đều có gông cùm xiềng xích. Bất luận là tu vi hay thân thể đều tồn tại sinh mệnh bổn nguyên, không thể nào có thể đột phá được gông cùm xiềng xích…lão phu sáng tạo ra công pháp này thích hợp cho Ngưng Khí tu hành, dù cho không thể phá được gông cùm xiềng xích nhưng cũng có thể chạm đến ngưỡng cảm ngộ được!”

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi sâu, hắn đột nhiên nhớ tới lời vị lão nhân thủ mộ mặc áo bào đen đã từng cứu mình một mạng năm đó từng nói tới.

“Năm quyển Bất Tử có thể đột phá được Ngũ đại xiềng xích, năm quyển Trường Sinh có thể phá giải Ngũ đại phong ấn vĩnh hằng!”

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy Long Tượng Hóa Hải Kinh quả nhiên không tầm thường bèn nhìn lại kỹ lưỡng lần nữa, rồi hắn dần nhíu mày. Hắn phát hiện ra công pháp này nhìn qua cũng không có lực lượng long trời lở đất, thậm chí so với những thuật pháp kinh người mà lúc nãy Bạch Tiểu Thuần có nhìn qua thì có uy lực cũng không bằng, nhưng lại là công pháp hoàn mỹ nối tiếp với Tử Khí Ngự Đỉnh công, hơn nữa còn có thể đề thăng tỷ lệ Trúc cơ thành công!

Đối với Trúc cơ, nhiều năm trước Bạch Tiểu Thuần đã coi đây là mơ ước tha thiết của mình. Lúc này nghĩ đến, trái tim trong lồng ngực hắn cũng trở nên đập loạn liên hồi.

Long Tượng Hóa Hải Kinh này chỉ có ba tầng phân biệt, tương đương với Ngưng Khí tầng chín, Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn và tầng cuối cùng là…Trúc cơ!

Luyện tới tận cùng, thân thể có được lực lượng Long Tượng, Linh lực trong cơ thể cũng tràn đầy như biển cả, cái quan trọng nhất chính là có được trụ cột thâm hậu không gì sánh được. Sau khi Trúc cơ thì đối với bất kì thần thông công pháp nào đều có thể dung hợp mà không xuất hiện bài xích hoặc đi nhầm đường.

Có thể nói tuy bình thường nhưng thực chất là không hề tầm thường!

“Vậy lựa lấy công pháp này vậy!” Bạch Tiểu Thuần lập tức quyết đoán. Không kể là trong lời nói đầu đề cấp tới gong cùm xiềng xích, hay là đề cao tỷ lệ Trúc cơ thành công, vấn đề gì cũng khiến Bạch Tiểu Thuần động tâm. Hắn cầm Long Tượng Hóa Hải Kinh bước ra phí Nội

mội linh các, sau khi đổi xong công pháp này thì hắn cũng đi về động phủ của mình.

Nhìn thấy đả tới động phủ của mình, bất chợt Bạch Tiểu Thuần đưa mắt nhìn sang động phủ đối diện, đúng lúc này đại môn động phủ cũng được mở ra, rồi một thân ảnh nữ tử bước ra ngoài. Nhìn thấy thân ảnh này, Bạch Tiểu Thuần vốn đang định bước vào động phủ chợt khựng người dừng lại.

“Ồ? Tâm Kỳ sư điệt!!!” Bạch Tiểu Thuần lập tức đầy kinh hỉ, trong thiên kiêu chiến, Chu Tâm Kỳ đứng cách hắn khá xa nên không có cơ hội nghe đối phương gọi mình một tiếng sư thúc. Lúc này nhận thấy Chu Tâm Kỳ vậy mà làm hàng xóm của mình, hắn lập tức cao hứng không thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tìm Tới Tận Cửa

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Sắc mặt Chu Tâm Kỳ đầy khó coi, nàng không nghĩ tới động phủ đích thân mình chọn lựa vậy mà lại ngay cạnh động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Lúc trước còn ở ngoại môn, nàng cũng đã biết được cái sở thích muốn mọi người xưng hô một tiếng Bạch sư thúc của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên nên mỗi lần như vậy nàng đều nhanh chóng tránh đi.

Không ngờ, lại bị chặn ngay ở cửa động này.

"Bạch…sư thúc!" Chu Tâm Kỳ thở dài, thản nhiên chào hỏi. Rồi nàng cũng không liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần lần nào nữa mà thản nhiên quay người, đạp lên tấm lụa xanh, váy dài phấp phới tung bay như càng làm nổi bật lên dung nhan tuyệt mỹ của mình, nhìn thoáng qua không khác gì một vị tiên tử cả. Ngày thường, Chu Tâm Kỳ cũng thường xuyên dùng cách này đuổi khéo những người hâm mộ xung quanh, lần nào cũng phát huy tác dụng cả. Loại thái độ tách biệt trên người nàng tạo ra một loại cảm giác xa cách đối với người khác, khiến bọn họ không cách nào thân cận được với nàng.

Thế nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần lại rất cao hứng, hắn chắp tay nhỏ sau lưng, lộ ra một tư thái tiền bối đầy tán thưởng mà nhìn Chu Tâm Kỳ. Dường như hắn không để ý đến thái độ của nàng chút nào, mà chỉ cần một câu Bạch sư thúc mà thôi.

Đến khi Chu Tâm Kỳ đã đi xa, Bạch Tiểu Thuần mới hài lòng quay người về động phủ. Hắn cảm thấy hôm nay vừa hoàn thành xong một

nhiệm vụ đầy quan trọng, hơn nữa mong muốn của hắn rốt cuộc cũng đã đạt được rồi. Trong động phủ, hắn đem Long Tượng Hóa Hải Kinh ra nghiên cứu, càng nhìn càng nghĩ tới sự cường hãn của Quỷ Nha trong trận thiên kiêu chiến, vẻ mặt hắn cũng dần trở nên đầy nghiêm túc.

“Quỷ Nha kia không biết tu thành thế nào mà có thể lợi hại đến như vậy… mấy đầu Lệ Quỷ kia hắn cũng tương tự như Ngự thú , nếu như ta cũng có một đầu hung thú thì tốt rồi.” Bạch Tiểu Thuần nhớ lại một trận chiến kia, trong lòng cũng còn sợ hãi. Nghĩ vậy, hắn cũng có chút động lòng, rồi lôi từ trong túi Trữ vật ra một cái hộp gỗ.

“Dục Thú Chủng…về sau có cơ hội qua bờ Bắc, có lẽ…có có thể đạt được một đầu hung thú thuộc về riêng mình đấy. Cũng không phải không có khả năng đầu hung thú này là do chính ta sáng tạo ra!” Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến tác dụng thần kỳ của Dục Thú Chủng, tim đập thình thịch. Một lúc lâu sau hắn mới dằn lòng xuống mà cất hộp gỗ đi.

Sau khi trầm ngâm một lát, hắn lắc lắc đầu.

“Chuyện tình chém chém giết giết, ta thật sự thấy phiền chán. Phải nhanh chóng đề thăng đến Ngưng Khí đại viên mãn, như vậy mới có thể sớm Trúc cơ a.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, bèn dựa theo nội dung Long Tượng Hóa Hải Kinh mà bắt đầu tu hành.

Long Tượng Hóa Hải kinh này tuy là tiếp nối với Tử Khí Ngự Đỉnh công nhưng phương thức tu hành lại khác hẳn nhau. Không phải bày ra các loại tư thế, mà là có ba bức họa đồ, bức họa đồ đầu tiên là một pho Cự tượng Viễn cổ, khí thế hào hùng, dường như có cả lực lượng khai sơn, có thể rung chuyển thiên địa, loại lực lượng cực hạn của nhục thân khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhìn qua không khỏi chấn động thân thể. Dường như tất cả huyết nhục trong cơ thể hắn dựa vào bức họa đồ này mà trở nên chấn động, như đang ăn khớp với một quy luật đặc thù nào đó.

Bức họa đồ thứ hai là một bức Thanh Long uốn lượn như ẩn như hiện trong mây mù. Bạch Tiểu Thuần vừa mới nhìn vào tức thì như trong đầu

bị lạc ấn, không tự chủ mà huyễn hóa ra bức họa đồ này bên trong. Chỉ là dường như vừa mới hình thành, chưa tới một hơi thở nữa thì trong đầu hắn nổ vang một tiếng, linh lực đột nhiên không còn khống chế được nữa mà bị khuếch tán ra toàn thân, truyền tới từng trận đau đớn. Bạch Tiểu Thuần đột nhiên tỉnh táo lại, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Đây là phương pháp tu hành gì vậy chứ!” Bạch Tiểu Thuần hít sâu, không dám nhìn đến bức họa đồ thứ ba nữa mà bắt đầu nghiên cứu khẩu quyết và nội dung của Long Tượng Hóa Hải Kinh một cách kỹ lưỡng.

Sau nửa ngày, hắn ngẩng đầu, trong mắt đầy suy tư, rồi dần dần như chợt nghĩ ra, như được minh ngộ.

“Quan tưởng tu hành!” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ.

Loại phương pháp tu hành này rất huyền diệu, dựa theo từng giai đoạn khác nhau mà tiến hành quan sát họa đồ khác nhau, nhờ đó mà thành tự thân tu hành. Có thể hình dung, trên ba bức họa đồ kia nhất định chứa một lực lượng thiên địa thần bí nào đó, khiến người đó nhìn vào có thể ảnh hưởng tới chính bản thân mình.

Đối với đệ tử mới vừa nhập môn mà nói, loại phương pháp này thật sự cũng không thích hợp tu hành, nếu như cố tình cưỡng ép tu luyện có thể gặp phải phản phệ. Chỉ đến Ngưng khí tầng tám trở lên, trong thể nội tồn tại không ít Linh lực mới có thể tu hành loại phương pháp này.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn tuân thủ, cũng không có mơ tưởng xa vời mà chỉ tập trung nhìn bức họa đồ thứ nhất. Quan tưởng một lúc thì cả thân thể hắn run rẩy, khí huyết lưu chuyển mạnh mẽ, dường như ẩn ẩn bên trong còn phù hợp với đặc tính của Bất Tử Bì khiến toàn thân hắn lóng lánh đầy Ngân quang. Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần có một loại cảm giác, dường như Long Tượng Hóa Hải Kinh này còn có thể phối hợp với Bất tử Bì, khiến cho uy lực càng thêm tăng mạnh.

Thời gian trôi qua, nhanh chóng đã tới nửa tháng, trong thời gian này, Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng khai lò Luyện dược, một mặt thì tu luyện

Long Tượng Hóa Hải Kinh, một mặt luyện chế Linh dược khiến tu vi bản thân cũng chậm rãi tăng trưởng. Đồng thời Bất tử Bì của hắn cũng ngày càng đậm màu Ngân quang, trình độ tinh tiến không ít.

Cùng lúc tu hành Long Tượng Hóa Hải Kinh, hắn phát hiện ra tuy bản thân không tu luyện Tử Khí Ngự Đỉnh công, nhưng thần thông Tử Khí hóa Đỉnh bỗng nhiên lại thành thạo vượt bậc.

Hiện tượng lần này khiến Bạch Tiểu Thuần rất giật mình. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn ẩn ẩn như phát hiện được đáp án.

“Long Tượng Hóa Hải, là một môn công pháp phụ trợ, dung hòa cực mạnh, có thể khiến cho uy lực thần thông thuật pháp gia tăng mạnh. Về phần lời mở đầu trong quyển này nói tới gông cùm xiềng xích…” Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ. Sau một lúc thì hắn nâng tay phải điểm một chỉ về phía trước, hư vô trước mặt hắn lập tức chấn động, một Tử Đỉnh bỗng nhiên xuất hiện.

Sinh động như thật, chẳng những Tử Đỉnh to lớn hơn lúc trước, uy áp cũng mãnh liệt hơn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn có loại cảm giác chỉ cần một ý niệm của bản thân, có thể khiến Tử Đỉnh to lớn này tiêu tán hóa thành Linh lực trở lại trong cơ thể của mình.

Suy nghĩ của hắn khẽ động, đại Đỉnh biến mất, một đoàn linh khí ập vào mặt, rồi nhập vào trong người, bổ sung toàn bộ tiêu hao mà vừa rồi hắn thi triển thần thông này.

Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hỉ, loại thành thạo có thể thu phát tùy ý thế này, chính là đặc thù sau khi Tử Khí Hóa Đỉnh đại thành.

“Có Long Tượng Hóa Hải Kinh phụ trợ, đại pháp Ngự Nhân mà ta từng nghĩ ra có lẽ có hi vọng rồi!” Bạch Tiểu Thuần đang đầy cao hứng thì chợt vẻ mặt hắn khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía Đại môn của động phủ rồi đưa tay bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, Đại môn trở trên mờ dần rồi trong suốt, hắn có thể nhìn thấy rõ thiên địa bên ngoài.

Lúc này là hoàng hôn, chợt có mấy trăm đạo thân ảnh từ phía xa gào thét bay tới, trong đó có hơn mười người tốc độ nhanh nhất đã đến bên ngoài động phủ Bạch Tiểu Thuần.

Trong đám này có một thanh niên có vẻ ngoài tuấn lãng, nhưng sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ vằn tia máu, cả người như trở nên điên cuồng, tựa như chỉ cần có người nào đụng phải thì gã sẽ lập tức trở nên đầy cuồng loạn.

Bạch Tiểu Thuần nhận ra gã thanh niên này, chính là… đệ tử bờ Bắc, Bắc Hàn Liệt!

Hơn mười người bên cạnh gã đều có tu vi vượt qua Ngưng khí tầng chín bình thường, trong đó có mười người còn có tu vi Ngưng khí đại viên mãn. Về phần hơn trăm người phía sau gã, bất kì người nào cũng đều là tu vi Ngưng khí tầng chín cả!

Hơn nữa bên cạnh Bắc Hàn Liệt còn có một vị đại hán với thân hình to lớn, cả người tựa như một ngọn núi nhỏ, tướng mạo có mấy phần giống với Bắc Hàn Liệt, tóc dài tung bay. Gã đứng đó, không nói gì, khí thế trên người lộ ra để cho Bạch Tiểu Thuần thầm giật mình trong lòng.

Cái khí tức kia không phải một Ngưng khí cảnh giới có được, thậm chí suy xét kỹ thì có thể nhìn thấy bốn phía xung quanh người này có một vòng xoáy vô hình, khiến tất cả lực lượng thiên địa tám hướng đều tập trung ngưng tụ trên người gã.

“Trên trăm đệ tử nội môn Ngưng khí tầng chín, tầng mười!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to, da đầu có chút tê dại, đồng thời tranh thủ bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, toàn bộ trận pháp trong động phủ của hắn đều được mở ra toàn diện.

Một trăm người này, chính là đệ tử nội môn bờ Bắc, chính xác hơn, là đến từ Lạc Nhật Phong. Bây giờ đến đây, chính là vì muốn báo thù cho sư đệ Bắc Hàn Liệt của bọn họ.

Hơn một trăm người cùng xuất động đưa tới sự chú ý của đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn. Chu Tâm Kỳ là người đầu tiên bước ra khỏi động phủ, cùng lúc đó không ít đệ tử nội môn Hương Vân Sơn nhanh chóng bay ra, vây quanh lấy hơn một trăm người này lại. Vừa bao vây lại, thì mọi người cũng chợt nhận ra vị đại hán bên cạnh Bắc Hàn Liệt lúc này, bèn kinh hô nghẹn ngào.

“Linh khí thành dòng xoáy, đây chính là đã vượt qua cảnh giới Ngưng khí, bước vào khoảng giữa gần Trúc cơ, là dấu hiệu nửa bước Trúc cơ!”

“Là đệ nhất thiên kiêu Lạc Nhật Phong, Bắc Hàn Phong!”

Ngay khi đám người bốn phía kinh hô lên, Bạch Tiểu Thuần thông qua trận pháp trong động phủ cũng nghe thấy được thanh âm bên ngoài, hai mắt trợn to lên.

“Chư vị đồng môn, Bờ Nam chiến thắng Thiên kiêu chiến vừa rồi, không có gì đáng chê trách, Bắc Hàn chúc mừng. Hôm nay tới đây không liên quan tới hai bờ Nam Bắc, mà chỉ là ân oán riêng của nhà Bắc Hàn ta mà thôi. Bạch Tiểu Thuần kia hèn hạ vô sỉ, làm hại tộc đệ ta ôm hận cả đời, ta thân là huynh trưởng sao có thể nhịn xuống được!”

“Lần này đến đây là vì tộc đệ của ta, vì một cái công đạo!” Lời Bắc Hàn Phong truyền ra, còn không đợi đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn xung quanh đáp lại, gã mạnh mẽ nhìn về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi cút ra đây cho ta!"

Bắc Hàn Liệt đứng bên cạnh, hai mắt đỏ lên, ẩn ẩn còn có nước mắt, gã cuồng loạn hướng về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần mà rống to.

"Bạch Tiểu Thuần, cút ra đây!"

Ngay khi hai huynh đệ Bắc Hàn mở miệng thét lớn, thì thanh âm của Bạch Tiểu Thuần trong động phủ cũng truyền ra đầy ủy khuất.

“Các ngươi quả thật không nói đạo lý a. Lúc đó ta đã nói ngươi nên nhận thua, ngươi không nên oán ta, lúc đầu Đại Cẩu kia bổ nhào vào ngươi, ta còn định tách các ngươi ra a.”

“Câm miệng, Bạch Tiểu Thuần, ngươi đi ra, Bắc Hàn Liệt ta và ngươi không đội trời chung!!!” Bắc Hàn Liệt rống giận. Gã cảm giác Bạch Tiểu Thuần cố tình khơi lại vết thương của bản thân, lúc này gã như điên cuồng xông đến, oanh kích lên trận pháp của động phủ Bạch Tiểu Thuần như muốn trút tất cả mọi oán khí trong thời gian ngắn này phát tiết ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vậy sợ mất hồn vía. Chỉ là sau khi phát hiện được trận pháp chỉ có chút rung chuyển, không có dấu hiệu bị phá mới có thể yên lòng lại, thầm hạ quyết tâm không bước ra ngoài. Hắn nhìn Bắc Hàn Liệt đang phát cuồng bèn thở dài, tiếp tục thuyết phục.

“Bắc Hàn Liệt, kì thực cũng đâu có gì chứ, ngươi cứ nghĩ như vậy a, đầu Đại cẩu kia và ngươi có quan hệ mật thiết dạng này, nói không chừng nhân họa đắc phúc. Ngự thú chi pháp của ngươi nhất định sẽ trở nên lợi hại hơn a.” Bạch Tiểu Thuần thật tâm muốn thuyết phục, an ủi đối phương. Nhưng thà là hắn không an ủi, vừa nói ra mấy lời này, Bắc Hàn Liệt trực tiếp bùng nổ mà rống giận ngập trời.

Ngay cả sắc mặt của Bắc Hàn Phong cũng trở nên đầy âm trầm, một bước đi đến động phủ của Bạch Tiểu Thuần mà oanh kích xuống. Trận pháp rung chuyển khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần đầy chấn động không thôi.

“Dừng tay!” Đến lúc này, thì đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn cũng không nhìn vừa mắt được. Bọn họ không quen thân với Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng lúc này Lạc Nhật Phong lại kéo đến đánh tới cửa, nếu cứ trơ mắt nhìn bọn họ xuất thủ thì hẳn thanh danh của đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn cũng mất sạch ở Linh Khê Tông này.

Ngay khi đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn xông ra muốn ngăn cản thì hơn một trăm người đi theo huynh đệ Bắc Hàn lúc này cũng tản ra, đồng loạt ngăn cản lại. Giữa hai bên không xảy ra sinh tử đấu, mà mục đích của đám người này cũng chỉ ngăn cản đám đệ tử nội môn Hương Vân Sơn trong thời gian ngắn, khiến bọn họ không thể quấy nhiễu Bắc Hàn Phong.

Loại chuyện này là tư đấu giữa hai ngọn núi, chính là một chuyện xúc phạm môn quy, chỉ là Bắc Hàn Phong không thèm để ý tới. Dù sao thì Bắc Hàn gia tộc cũng chính là một Quang Vinh gia tộc, chỉ cần không giết người thì tội cũng không tính là lớn.

Kiếm nổ ầm vang, trận pháp tại động phủ Bạch Tiểu Thuần lập tức vặn vẹo, cường lực rung động càng lúc càng lớn. Nhưng dù sao động phủ này cũng không tầm thường, lúc đầu Bạch Tiểu Thuần còn đầy khẩn trương nhưng sau khi nhìn ngó một chút, thấy vẫn như cũ không ảnh hưởng gì bèn thở nhẹ ra một hơi.

Trong lòng hắn đầy thiện lương a, hắn cũng cảm thấy không cố ý bèn lần nữa tiếp tục giải thích.

“Việc này không nên oán ta, nếu không ngươi đem đầu Đại Cẩu kia đi nấu ăn đi. Ngươi ăn nó, thì cũng chính là muốn nói cho người khác biết Bắc Hàn Liệt ngươi oai hùng bất phàm, ai dám nhào vào ngươi, ngươi liền ăn kẻ đó” Bạch Tiểu Thuần nói nói, cảm giác hình như mình có hơi chệch đường bèn định nói vòng về, thì Bắc Hàn Liệt ngoài cửa động đã giận dữ đến mức phun ra một ngụm máu lớn, tóc tai bù xù, thét lên một tiếng đầy thê lương rồi ngất đi, cắm đầu đâm thẳng xuống trận pháp bên dưới.

Một màn này khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng chợt hãi hùng khiếp vía.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Còn Không Hướng Bạch Sư Thúc Của Ngươi Nhận Lỗi

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần càng thêm ủy khuất, hắn đã sớm phát hiện ra, thường thì mỗi lần mà mình muốn giải thích, thì cuối cùng không hiểu vì sao đều biến khéo thành vụng.

Đây cũng không phải là bản ý của hắn a, hắn cũng không muốn...

Huynh trưởng của Bắc Hàn Liệt cũng bị lời giải thích của Bạch Tiểu Thuần làm cho tức điên. Sau khi thở sâu một hơi, tay phải của gã ở trong khoảnh khắc này lại xuất hiện từng quầng sáng màu đen. Trong chớp mắt, ở trong lòng bàn tay của gã lại xuất hiện một cái loan nguyệt màu đen!

Giống như là mặt trăng sau buổi chiều tà, nhưng mặt trăng này lại có màu đen, đang phát ra từng trận khí tức làm cho tâm thần người ta chấn động sợ hãi, trực tiếp hướng về trận pháp động phủ của Bạch Tiểu Thuần mà nhấn tới.

Oanh một tiếng, toàn bộ động phủ rung lên tới mấy lần, trận pháp bên ngoài động phủ vặn vẹo mãnh liệt, thậm chí một vài chỗ còn xuất hiện dấu hiệu muốn vỡ vụn. Nhưng cuối cùng... Vẫn không sụp đổ, thậm chí trong chớp mắt đã khôi phục lại như thường.

Cảnh tượng này, dù là Bắc Hàn Phong cũng phải trợn mắt há mồm. Trận pháp của động phủ này quá mạnh, khiến cho gã cảm thấy cực kỳ

đau đầu. Giờ phút này gã hung hăng cắn răng một cái, đang định tiếp tục ra tay.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh từ bầu trời phía xa bỗng nhiên truyền đến.

“Bắc Hàn Phong, ngươi đang làm gì? Còn không dừng tay!” Âm thanh này như là sấm rền, trực tiếp nổ tung ngay bên người Bắc Hàn Phong, oanh minh bát phương, đồng thời cũng làm Bắc Hàn Liệt rung động mà không còn phát điên nữa rồi, trong lòng sợ hãi vội vàng lùi lại phía sau.

Sắc mặt của mỗi một tên đệ tử nội môn Lạc Nhật Phong đều biến hóa, đồng thời dừng tay mà lui ra phía sau. Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy có sáu đạo cầu vồng đang bay nhanh từ phía Chủng Đạo Sơn xa xa, nháy mắt đã tới gần.

Người hô lên một câu kia chính là một nam tử trung niên ở trong đó. Người này mặc trường bào màu đen, khuôn mặt chữ điền, đang trợn mắt, cả người phát ra một cỗ khí tức hủy diệt.

“Sư tôn...” Bắc Hàn Liệt cùng với Bắc Hàn Phong bị tiếng gầm của nam tử trung niên này dọa đến tâm thần run rẩy, vội vàng tới bái kiến. Những đệ tử nội môn khác của Lạc Nhật Phong cũng đều run rẩy, rối rít cúi đầu.

“Bái kiến chưởng tọa!”

Nam tử trung niên này chính là sư tôn của Bắc Hàn Liệt, cũng chính là vị chưởng tọa đã hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi ôm Bắc Hàn Liệt rời đi lúc ở thiên kiêu chiến.

“Đồ bất thành khí, ném đi hết cả mặt mũi, còn chưa cút sang một bên, lát nữa lão phu sẽ thu thập các ngươi!”

“Còn các ngươi nữa, sau khi trở về mỗi người bế quan ba năm, nhận làm trừng phạt!” Nam tử trung niên cả giận nói. Huynh đệ Bắc Hàn Phong hai người tâm thần run rẩy, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bọn hắn mặc dù vi phạm môn quy đi tới đây, nhưng sư tôn đối với bọn hắn luôn luôn hiền lành, lẽ ra không nên tức giận như thế a. Dù sao ngày đó sư tôn cũng rất tức giận tên Bạch Tiểu Thuần này.

Huynh đệ Bắc Hàn Liệt hai người mơ hồ cảm thấy đã có sự tình gì đó mà mình không biết xảy ra, đáy lòng cảm thấy không ổn. Lúc lùi ra sau lại thấp thỏm nhìn về phía sư tôn ở trên bầu trời. Bọn hắn vừa nhìn đã thấy tê cả da đầu, bên cạnh chưởng tọa của Lạc Nhật Phong, theo thứ tự là ba vị chưởng tọa khác của bờ Bắc, nhất là bà lão chưởng tọa Diên Vĩ Phong, vẻ mặt lại càng bất thiện, lạnh mắt nhìn những đệ tử của Lạc Nhật Phong kia.

Ngoại trừ bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc, ở trong đó còn có chưởng môn Trịnh Viễn Đông, còn có một người thần sắc lạnh nhạt, giống như không thèm để ý tới tranh chấp của đám đệ tử phía dưới một chút nào, y là... chưởng tọa của Hương Vân Sơn, Lý Thanh Hậu.

Tình huống này chẳng những làm cho những đệ tử của Lạc Nhật Phong cảm thấy không ổn, mà đệ tử nội môn của Hương Vân Sơn cũng đều thấy kinh ngạc, đều cảm thấy việc này có chút quỷ dị... Phải biết rằng bờ Bắc luôn luôn cuồng ngạo, việc như ngày hôm nay trước kia cũng đã từng xảy ra mấy lần, mỗi lần đều là bờ Bắc bên kia chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì.

Nhưng hôm nay lại cư nhiên mắng mỏ giận dữ như thế, cực kỳ hiếm thấy.

Ngay cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong động phủ cũng đều ngơ ngác một chút, hiếu kỳ nhìn đám người ở bên ngoài động phủ.

Ở giữa không trung, bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc sau khi nhìn nhau một chút, bà lão của Diên Vĩ Phong liền ho một tiếng, nhìn về phía Lý Thanh Hậu.

“Lý chưởng tọa, dựa theo thương nghị của chúng ta lúc trước, ngươi xem...”

“Nếu không có chuyện rắc rối lúc vừa rồi thì cũng thôi, bây giờ ta cũng thấy khó, tự các ngươi nói đi.” Lý Thanh Hậu lắc đầu, hờ hững nói, ánh mắt quét xuống động phủ của Bạch Tiểu Thuần ở phía dưới, trong mắt có một vệt tiếu ý.

“Cái này...” Bà lão kia chần chừ một lát, có chút đau đầu nhìn về phía nam tử trung niên của Lạc Nhật Phong. Đáy lòng chưởng tọa Lạc Nhật Phong thở dài, biết phiền phức là do đệ tử của mình đưa tới thì chỉ có thể tự mình đến giải quyết, vì thế bày ra bộ mặt tươi cười, nhìn về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

“Tiểu Thuần sư đệ...” Sau khi y mở miệng nói ra bốn chữ này, chính y cũng cảm thấy phi thường khó chịu, cả người cũng không tốt, nhưng lại không có cách nào khác. Bốn ngọn núi của bờ Bắc sau khi thương nghị, đều cực kỳ xem trọng phát tình đan của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí cũng đều đã nghiên cứu những con chiến thú kia, đưa đến kết luận dù là nhất giai huyết mạch cũng đều có thể bị ảnh hưởng.

Điều này làm cho bọn hắn điên cuồng, đan dược này đối với bờ Bắc mà nói, chính là thánh vật. Phải biết rằng có rất nhiều chiến thú hung hãn, bởi vì các loại nguyên nhân mà rất khó lưu lại hậu đại, thậm chí những con nhất giai huyết mạch kia, thường thường phải mấy chục tới mấy trăm năm mới có một lần phát dục, đây cũng là một trong mấy vấn đề làm bờ Bắc đau đầu nhất suốt bao nhiêu năm qua.

Nhất là trước mắt, một trong hai tôn thánh thú của Lạc Nhật Phong là Bích Nhãn Minh Nguyệt Hầu đã sắp đoạn tuyệt thọ nguyên, nhưng lại không có huyết mạch lưu lại, lửa sém lông mày.

Nhưng bây giờ, đan dược của Bạch Tiểu Thuần cư nhiên lại nghịch thiên như thế, khiến cho bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc rơi vào tình thế bắt buộc. Chỉ là bọn họ đã tra tìm vô số tư liệu, nhưng cũng không tìm được ghi chép có liên quan tới viên đan dược này. Cuối cùng bọn hắn

không thể không khẳng định, đây là một viên đan dược... do Bạch Tiểu Thuần tự mình sáng tạo!

Lúc này mới đi tìm chưởng môn, tìm Lý Thanh Hậu, muốn phải có.

Nếu đổi lại là đệ tử khác, dù có là đệ tử nội môn, thì bọn hắn chỉ cần nói một câu là việc này rất đơn giản. Thậm chí có quá nhiều cách có thể làm cho tên đệ tử này phải ngoan ngoãn giao nộp đan phương, nhưng Bạch Tiểu Thuần thì lại không giống... Hắn là quang vinh đệ tử, là sư đệ của chưởng môn. Thân phận như vậy, làm cho bọn hắn chỉ có thể nghĩ ra cách đi đổi, không cách nào dùng những phương pháp khác mà lấy được.

Thậm chí còn cần Bạch Tiểu Thuần đồng ý mới được, không thể ép buộc... Nguyên bản dưới sự điều tiết của chưởng môn, bọn họ đã đạt thành một vài điều kiện với Lý Thanh Hậu, nhưng bọn hắn còn chưa kịp thương lượng xong đã nghe nói đệ tử của Lạc Nhật Phong kéo tới gây sự với Bạch Tiểu Thuần, lập tức làm cho bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc này nổi giận.

Bọn hắn sợ đệ tử của Lạc Nhật Phong không biết chừng mực, đắc tội với Bạch Tiểu Thuần, khiến cho việc đổi lấy đan dược càng khó khăn.

Lúc này mới có một màn chưởng tọa Lạc Nhật Phong giận dữ mắng mỏ như vừa rồi.

“Tiểu Thuần sư đệ, mời đi ra nói chuyện.” Chưởng tọa Lạc Nhật Phong cố gắng bày ra bộ dáng hòa ái dễ gần, giọng nói cũng nhu hòa đi rất nhiều. Lời này vừa nói ra, tất cả đệ tử Lạc Nhật Phong ở bốn phía đều run lên, huynh đệ Bắc Hàn Phong hai người lại càng trợn to mắt, ngây ra như phỗng.

Ở trong động phủ, con mắt Bạch Tiểu Thuần đảo quanh, kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên ngoài. Hắn cảm thấy rất không thích hợp, lại thấy được ánh mắt của Lý Thanh Hậu lúc trước, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng lại có vô số suy đoán.

“Những đệ tử kia của ngươi quá hung dữ, muốn đánh chết ta. Cái mạng nhỏ của ra thiếu chút là không còn, ta cũng không dám ra ngoài...” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ, ngoài miệng thì ủy khuất mở miệng, nói ra.

Lời nói của hắn điềm đạm đáng yêu, sau khi truyền ra, huynh đệ Bắc Hàn Phong hai người chỉ cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh, những đệ tử Lạc Nhật Phong khác ở bốn phía thần sắc cũng đều đại biến. Bọn hắn đương nhiên là nhìn ra được mức độ coi trọng Bạch Tiểu Thuần của bốn vị chưởng tọa bờ Bắc, cái kia gần như là nịnh nọt, mà lúc này Bạch Tiểu Thuần mở miệng như thế thì bọn hắn có thể tưởng tượng ra được.

Lý Thanh Hậu cùng với Trịnh Viễn Đông, da mặt bắt đầu có chút co rúm lại. Chưởng tọa Lạc Nhật Phong bỗng nhiên quay đầu, hung hăng nhìn đám đệ tử kia, gầm nhẹ lên một tiếng.

“Còn không nhanh hướng Bạch sư thúc của các ngươi nhận lỗi!”

Những đệ tử của Lạc Nhật Phong kia, từng tên mang vẻ mặt cầu xin, vội vàng ôm quyền hướng về phía động phủ nhận lỗi.

Bắc Hàn Liệt bi phẫn muốn chết, nhưng khi nhìn đến ánh mắt nghiêm khắc của sư tôn, gã đánh ủy khuất cúi đầu xuống, ôm quyền hướng về phía động phủ.

“Bạch sư thúc... Ta... Ta... Ta sai rồi!!”

Bắc Hàn Phong trầm mặc, trong mắt có giãy dụa ngẩng đầu nhìn về phía sư tôn. Sau khi nhìn thấy ánh mắt của sư tôn càng thêm hung ác, đáy lòng gã run lên, trán nổi gân xanh, nhưng lại không thể không ôm quyền nhận lỗi.

Cả người gã đều run rẩy, ánh mắt nhìn về động phủ mang theo lửa giận ngập trời.

“Tiểu Thuần sư đệ, ngươi xem có được không?” Chưởng tọa của Lạc Nhật Phong vội vã mở miệng, cố gắng làm cho mình càng thêm hòa ái dễ gần thêm một chút.

Sau một lúc lâu, trận pháp của động phủ xuất hiện một khe hở, Bạch Tiểu Thuần chui đầu ra, tranh thủ thời gian nhìn thoáng qua khắp mọi nơi, lúc này mới vội ho lên một tiếng, nghênh ngang đi ra, cằm nhỏ vênh lên, một bộ chỉ cao khí ngang.

“Được rồi, được rồi, ta thân là trưởng bối, cũng không so đo với những sư điệt bình thường này.” Bạch Tiểu Thuần rất là rộng lượng hất tay áo nhỏ lên.

Bắc Hàn Liệt đứng ở trước mặt hắn trong mắt tràn ngập tơ máu, cả người run rẩy, hận không thể đi lên đánh một quyền vào mặt Bạch Tiểu Thuần. Nhưng gã cũng không dám làm như thế, huynh trưởng của hắn là Bắc Hàn Phong cũng đang cảm thấy trời đất xoay tròn, cái loại cảm giác biệt khuất này làm cho gã phát cuồng.

Ánh mắt của hai người làm cho Bạch Tiểu Thuần tức giận. Hắn hung hăng trợn mắt nhìn qua, trong lòng thầm nghĩ, lúc này thì ai sợ ai a, so ánh mắt với nhau, Bạch Tiểu Thuần ta đời này cho đến giờ còn chưa có sợ qua người khác.

“Tiểu Thuần, viên đan dược có thể làm cho chiến thú phát tình kia của ngươi, là do ngươi tự mình sáng chế?” Chưởng tọa của Lạc Nhật Phong thở sâu, ôn nhu hỏi.

Câu này của y vừa ra khỏi miệng, bà lão cùng với hai chưởng tọa khác của bờ Bắc đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong. Huynh đệ Bắc Hàn Phong hai người chỉ cảm thấy trong đầu ong lên một tiếng, triệt để minh bạch nhân quả. Hai người đắng chát, lại càng thêm căm hận Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, trong lòng đã hiểu rõ nguyên nhân, vỗ ngực một cái, ngẩng đầu ngạo nghễ gật đầu.

“Không sai, đan dược vĩ đại kia, chính là bí phương độc môn của Bạch Tiểu Thuần ta, người ngoài ai cũng luyện không ra, chỉ là tự bản thân ta là có thể luyện chế!”

Đáy lòng bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc lập tức vui mừng, nhưng vẻ mặt lại không để lộ ra quá nhiều, trung niên nam tử của Lạc Nhật Phong mỉm cười, gật đầu mở miệng.

“Tiểu Thuần sư đệ tuổi còn trẻ như vậy đã tự mình sáng tạo ra đan phương, không hổ là thiên kiêu. Đan phương của viên đan dược này đối với Linh Khê Tông ta cực kỳ trọng yếu, lão phu xuất ra mười vạn điểm cống hiến để đổi lấy đan phương này của ngươi, có được không? Tiểu Thuần sư đệ, ngươi đem đan phương này đổi cho tông môn, là đại sự tạo phúc cho cả tông môn. Ngươi thân là quang vinh đệ tử, tông môn chính là nhà của ngươi a.” Trung niên nam tử của Lạc Nhật Phong thân thiện dụ dỗ.

“Được!” Bạch Tiểu Thuần lập tức mở miệng, rất có bộ dáng ta vì tông môn xông pha khói lửa, thậm chí còn trực tiếp nói ra đan phương, làm cho bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc lập tức kinh hỉ.

“Đan phương là Minh Quyết Tử, Bồ Mộc Hoa, Linh Đông Trúc, còn có... A, còn có cái gì nhỉ, sao lại không nghĩ ra. Không phải là vừa rồi sau khi bị người làm cho kinh hãi đã quên mất rồi?” Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, minh tư khổ tưởng.

Khóe miệng Lý Thanh Hậu lộ ra vẻ tươi cười, Trịnh Viễn Đông thì có chút bất đắc dĩ. Bốn chưởng tọa của bờ Bắc mỗi người đều đã thành tinh, há có thể không nhìn ra được nguyên nhân, đều thi nhau cười khổ. Chưởng tọa của Lạc Nhật Phong căn răng một cái, đem ánh mắt bất thiện nhìn về đám đệ tử Lạc Nhật Phong ở phía dưới.

Tất cả đệ tử của Lạc Nhật Phong, tính cả huynh đệ Bắc Hàn Phong hai người, bị ánh mắt của y đảo qua thì cả người đều lập tức run lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Nguyên Từ Châu Và Thủy Trạch Quốc Độ

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Chưởng tọa Lạc Nhật Phong hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, lập tức có một cỗ đại lực ầm ầm rơi xuống. Những đệ tử Lạc Nhật Phong ở nơi đây đều toàn thân run rẩy, mỗi người giống như bị sơn loan áp đỉnh, đáy lòng đều kêu khổ, liên tục kêu rên.

Nhất là huynh đệ Bắc Hàn Liệt hai người, ở dưới uy áp này lại càng đau khổ, tu vi ở trong cơ thể, đáy lòng căm ghét Bạch Tiểu Thuần lại càng cường liệt, nhưng lại không dám lộ ra mảy may.

“Các ngươi còn chưa cút về bờ Bắc, mỗi người đều bế quan mười năm, không được ra ngoài!” Chưởng tọa Lạc Nhật Phong mặc dù ra tay, nhưng những người này dù sao cũng là đệ tử Lạc Nhật Phong của y, y nhìn thì như nghiêm khắc, nhưng thực ra cũng có bao che. Giờ phút này y vừa nói vừa vung tay áo, một cơn giớ lớn đảo qua, trực tiếp vòng quanh hơn một trăm đệ tử của Lạc Nhật Phong ở nơi đây, quăng về phía phương xa.

Đến lúc này y mới lần nữa nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trên mặt bày ra bộ dáng tươi cười, gằn từng chữ một.

“Tiểu Thuần, bây giờ ngươi đã có thể nghĩ ra a?”

Bạch Tiểu Thuần biết mình không thể làm quá mức, hắn làm người biết được nặng nhẹ, biết kết quả lúc này đã là tốt nhất rồi, nghe thấy vậy thì vội ho một tiếng, trong lòng rất là đắc ý.

“Ha ha, sư huynh không cần phải làm như thế, Bạch Tiểu Thuần ta là vinh quang đệ tử, là sư đệ của chưởng môn, những sư chất tiểu bối này mặc dù hồ nháo, nhưng ta sao lại đi chấp nhặt với bọn hắn, đều là một đám tiểu hài tử ngang bướng mà thôi.” Bạch Tiểu Thuần bày ra bộ dáng mọi người đều là cùng thế hệ. Đáy lòng chưởng tọa Lạc Nhật Phong cười khổ, Trịnh Viễn Đông ở bên cạnh cũng vội ho một tiếng, đáy lòng không biết bao nhiêu lần đã hối hận về quyết định ban đầu.

Bạch Tiểu Thuần giả vờ như không nhìn thấy, vỗ ngực một cái, đè xuống đắc ý ở trong lòng, đang muốn nói ra phần còn lại của đan phương.

Nhưng vào lúc này, Lý Thanh Hậu bỗng ho khan một tiếng.

“Đối với Dược Sư, mỗi Linh Dược do mình tự sáng tạo ra, đan phương đều cực kỳ trân quý, nếu bờ Bắc muốn đan phương, không biết muốn dùng cái gì để đổi.”

Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt im lặng đứng ở một bên, mở to mắt nhìn bốn chưởng tọa của bờ Bắc.

Bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc đưa mắt nhìn nhau, tay phải của bà lão chưởng tọa Diên Vĩ Phong lấy ra từ trong tay áo một hạt châu.

Hạt châu này có màu xanh, bên trong giống như là có một đoàn khí đang lưu chuyển, thậm chí còn tràn ngập từng trận lực từ làm bốn phía xuất hiện từng tầng chấn động.

“Cái này là Nguyên Từ châu, được lấy từ tâm hạch của Nguyên Từ Cự Nhân, có được một tia nguyên từ lực, tự nó thi triển có thể làm ảnh hưởng tới khả năng chuyển động của pháp bảo trong phạm vi nhất định. Đối với tu sĩ Trúc Cơ cũng là một bảo vật không tầm thường, dùng tu vi Ngưng Khí thi triển có lẽ có chút miễn cưỡng, tuy nhiên ở trong Thiên Kiêu Các có một cặp cánh linh từ, phối hợp với nhau có thể trở thành đòn sát thủ của tu sĩ Ngưng Khí, tốc độ tăng lên rất nhanh, dù tu sĩ Trúc Cơ có muốn đuổi theo, sợ rằng cũng rất đau đầu!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi đạt được đệ nhất trong thiên kiêu chiến, có một lần tư cách tiến vào Thiên Kiêu các lựa chọn bảo vật, cánh Linh Từ ta đã mang đến cho ngươi, dùng hạt châu này để đổi lấy đan phương!” Bà lão vừa nói vừa vung tay phải lên, trong tay lại có thêm một đôi cánh màu xanh, cùng một chỗ với hạt châu kia bay về phía Bạch Tiểu Thuần, trôi lững lờ ở trước mặt hắn.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, tốc độ của hắn dù cũng không tầm thường, nhưng nếu tu sĩ Trúc Cơ thật sự muốn đuổi theo thì vẫn còn chưa đủ. Nhưng bây giờ, hắn nhìn qua Nguyên Từ châu và cánh Linh Từ ở trước mặt, lập tức cảm nhận được hai pháp bảo này sau khi kết hợp lại với nhau thì có thể bộc phát ra tốc độ cực hạn. Loại bảo vật có thể bảo mệnh này, làm cho hắn lập tức thấy động tâm.

“Hơn nữa, nếu như ngươi có đầy đủ cơ duyên, nói không chừng có thể cảm ngộ được nguyên từ lực, cảm ngộ ra Dẫn Xích bí pháp, một trong thập đại bí thuật của Linh Khê Tông ta!” Bà lão bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì lại không, hờ hững mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, đang định đồng ý, nhưng lại cố nhịn, liếc mắt nhìn Lý Thanh Hậu, chờ Lý Thanh Hậu quyết định. Bạch Tiểu Thuần đã sớm coi Lý Thanh Hậu là thân nhân, loại chuyện này, hắn sẽ nghe theo ý của Lý Thanh Hậu, cho dù Lý Thanh Hậu bắt hắn phải dâng ra đan phương, đối với hắn cũng không có vấn đề gì lớn.

Đó chẳng qua chỉ là một cái đan phương mà thôi, đối với bờ Bắc thì đó là thánh vật, nhưng đối với hắn mà nói, trong túi trữ vật của hắn bây giờ số lượng quái đan không biết tác dụng vẫn còn không ít, giờ phút này cũng đã hạ quyết tâm, khi trở về nhất định phải lần lượt thử một chút, xem những quái đan này có cất giấu tác dụng kỳ diệu như thế nào.

Lý Thanh Hậu quét mắt nhìn Nguyên Từ châu và cánh Linh Từ, lại nhìn về phía bốn chưởng tọa của bờ Bắc, cuối cùng ánh mắt rơi lên trên người của bà lão kia, trong mắt lóe lên, bỗng nhiên nói.

“Cộng thêm Thủy Trạch Quốc Độ, một trong thập đại bí pháp mà bờ Bắc các ngươi truyền thừa!”

Lý Thanh Hậu vừa nói ra, mí mắt của chưởng môn Trịnh Viễn Đông nhảy lên một cái.

“Không có khả năng!” Chưởng tọa Lạc Nhật Phong nghe Lý Thanh Hậu mở rộng miệng, lập tức cả giận nói. Chẳng những y không đồng ý, mà lão giả chưởng tọa Khung Đính Phong cũng lập tức trừng mắt lên.

“Lý hắc tử, ngươi đừng có quá mức, Thủy Trạch Quốc Độ là bí pháp truyền thừa của bờ Bắc chúng ta, là một trong thập đại bí pháp của Linh Khê Tông, cùng với Quỷ Dạ Hành xếp ngang hàng là bí thuật đệ nhất, tuyệt đối không có khả năng cho bờ Nam các ngươi!”

Bạch Tiểu Thuần đứng ở phía dưới xem náo nhiệt, chợt nghe thấy chưởng tọa của Khung Đính Phong thế mà gọi Lý Thanh Hậu là Lý hắc tử, làm hắn sửng sốt một chút.

“Buồn cười, một ngàn năm trước, Quỷ Dạ Hành còn là bí pháp truyền thừa của Tử Đỉnh Sơn, cũng bị bờ Bắc các ngươi làm giao dịch giống như vậy mang đi, sao hôm nay bờ Nam chúng ta muốn đổi bí pháp truyền thừa của các ngươi lại không được!” Lý Thanh Hậu hất tay áo lên, cười lạnh mở miệng.

Mấy chưởng tọa của bờ Bắc nhất thời đều nghẹn lời.

Chưởng tọa Quỷ Nha Phong, là một người toàn thân có chút mơ hồ, bộ dáng mơ hồ có chút không nhìn rõ, giờ phút này thâm sâu thở dài.

“Quỷ Dạ Hành vốn là thích hợp với Quỷ Nha Phong chúng ta. Thôi, đây là chuyện cũ năm xưa, không nói đến nữa, nhưng đây là Thủy Trạch Quốc Độ, bao nhiêu năm rồi, bờ Bắc chúng ta ngoại trừ Thiên Dực lão tổ tám ngàn năm trước, dù cũng có một số người luyện thành, nhưng cuối cùng hình thành đều là chi linh vô dụng. Bí pháp này rất khó khăn, Lý chưởng tòa ngươi sao lại làm khó chúng ta.”

“Không có Thủy Trạch Quốc Độ, không đổi đan phương.” Lý Thanh Hậu chém đinh chặt sắt.

Bạch Tiểu Thuần ở phía dưới, nhìn những người ở phía trên đang tranh chấp Thủy Trạch Quốc Độ, đáy lòng rất kinh ngạc. Hắn cảm thấy điều kiện lúc trước đã rất tốt rồi, giờ phút này đáy lòng rất là buồn bực, đối với Thủy Trạch Quốc Độ cũng có chú ý, đồng thời cũng có thêm hiểu biết mới về Lý Thanh Hậu, thầm nghĩ đừng nhìn chưởng tọa thường ngày nghiêm túc như vậy, lại có thể gõ lên đòn trúc. Đây thật sự là tấm gương cho chúng ta a, hắn là bởi vì điều này, nên y mới bị gọi là Lý hắc tử?

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần khi nhìn về phía Lý Thanh Hậu, ở trong mắt đã có sùng bái.

Bốn chưởng tọa của bờ Bắc trầm ngâm, truyền âm trao đổi với nhau. Sau một lúc lâu, vẫn là lựa chọn đồng ý. Dù sao bí pháp truyền thừa tuy trọng yếu, nhưng lúc này ở trước mắt lại là viên đan dược trân quý kia.

Rất nhanh, dưới sự ra hiệu của Lý Thanh Hậu, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đem đan phương của phát tình đan nói ra hoàn chỉnh. Đan phương của viên thuốc này đặc thù, có mấy vị chưởng tọa ở chỗ này, bốn phía sớm đã bị phong ấn, khiến cho đan phương Bạch Tiểu Thuần nói ra, chỉ có mấy người bọn họ là có thể nghe được.

Sau khi lấy được đan phương, bốn chưởng tọa của bờ Bắc cùng nhau nghiên cứu một lát. Sau khi cả bốn người đều đã gật đầu, một cái ngọc giản màu xanh lam từ trong tay bà lão của Diên Vĩ Phong bay ra, thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

“Thủy Trạch Quốc Độ, đứng đầu thập đại bí pháp. Thần thông này cần quan sát bách thú, hình thành bản mệnh chi linh, vô trung sinh hữu, dùng thủy trạch hóa hình, phủ xuống thế gian hình thành quốc độ.”

“Linh Khê Tông vạn năm qua, trừ Thiên Dực lão tổ năm đó ngưng tụ ra một tôn Thiên Dực thú, tung hoành bát phương, thì sau này còn có

một số người tư chất kinh diễm đã tu thành, nhưng bản mệnh chi linh đều là những vật phàm tục."

"Phương pháp này đến cuối cùng có thể xuất hiện bản mệnh chi linh gì, đều căn cứ vào tâm tính của người tu luyện, hiểu rõ linh thú mà định ra. Một trăm người tu hành Thủy Trạch Quốc Độ thì xuất hiện chính là một trăm chủng loại bản mệnh chi linh khác biệt, có thể mạnh, có thể yếu. Thiên Dực lão tổ xuất hiện chính là Thiên Dực thú cường hãn vô biên, nhưng có người xuất hiện chỉ là một con thỏ, một số rắn rết mà thôi."

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi tuy là đệ tử của bờ Nam, tuy hai bờ Nam Bắc của Linh Khê Tông ta nhìn như cạnh tranh, nhưng cuối cũng vẫn là một nhà. Ta hi vọng ngươi cuối cùng có thể tu thành, huyễn hóa ra bản mệnh chi linh thuộc về ngươi." Bà lão nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi nói ra. Mặc dù bà ta mở miệng nói như thế, nhưng vô luận là bà ta, hay là ba chưởng tọa khác, đều không cho rằng Bạch Tiểu Thuần có thể đem Thủy Trạch Quốc Độ tu luyện đến đại thành.

Bởi vì Thủy Trạch Quốc Độ cần phải quan sát vô số linh thú, mà về điểm này thì bờ Nam không có đủ.

Giao dịch hoàn thành, bốn chưởng tọa của bờ Bắc cùng với Trịnh Viễn Đông rời đi, chỉ còn Lý Thanh Hậu ở lại. Khi y nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt có ẩn giấu nhu hòa, nhưng cũng rất nghiêm khắc.

Khiển trách Bạch Tiểu Thuần, để cho hắn không vì đạt được đệ nhất thiên kiêu chiến mà kiêu ngạo, lại càng chỉ điểm cho Bạch Tiểu Thuần một số chỗ không hiểu về mặt tu vi, cuối cùng còn đem cách sử dụng của cái vòng tay kia và một số chỗ đặc thù của Nguyên Từ châu chỉ rõ một cách kỹ càng.

"Nguyên Từ châu cùng với cánh Linh Từ có tác dụng rất lớn đối với ngươi, phải làm quen cho thuần thục. Còn có Thủy Trạch Quốc Độ kia, nó so với Thảo Mộc Giai Binh của Hương Vân Sơn chúng ta còn huyền diệu hơn. Còn có Long Tượng Hóa Hải Kinh, công pháp này là do đệ

nhất lão tổ, người đã đem Linh Khê Tông ta từ hạng chót của Thông Thiên Hà giết tới hạ du, khai tông lập phái sáng tạo ra, ngươi phải quan sát nhiều hơn nữa, sau này lúc ta truyền thụ cho ngươi Thảo Mộc Giai Binh, dùng công pháp này thôi động, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.” Lý Thanh Hậu lại dặn dò một phen, đến lúc này mới rời đi.

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần cảm động, hướng về phía Lý Thanh Hậu ôm quyền cúi đầu thật sâu, nhịn không được hỏi một câu.

“Lý thúc, bọn họ vì sao lại bảo ngươi là Lý hắc tử? Thật quá đáng!” Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ nhìn về phía Lý Thanh Hậu.

Bước chân của Lý Thanh Hậu ở giữa không trung ngừng lại, sắc mặt tối sầm, quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút.

“Chuyện của người lớn, ngươi không cần quá để ý tới. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, Dược Sư chúng ta, dược đạo trân quý, sao có thể tùy tiện đem cho người ta!” Nói xong, Lý Thanh Hậu quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, trong mắt càng thêm khâm phục, thầm nghĩ tám chín phần mười, là do đan dược của Lý Thanh Hậu khiến cho không ít người cảm thấy đau lòng tâm đen.

Sau khi đưa tiễn Lý Thanh Hậu, hắn về tới động phủ, nhớ tới lai lịch của Long Tượng Hóa Hải Kinh mà Lý Thanh Hậu vừa mới nói, đáy lòng rất là kính nể vị đệ nhất lão tổ kia.

“Lời mở đầu của vị đệ nhất lão tổ có nhắc tới gông cùm xiềng xích, đến cùng thì cái gì là gông cùm xiềng xích?” Bạch Tiểu Thuần trầm tư một lát, mơ hồ có chút kiến giải, nhưng lại không cách nào chứng thực, lắc đầu đặt xuống đáy lòng, sau đó nhìn về phía Nguyên Từ châu ở trong tay, dựa theo cách mà Lý Thanh Hậu đã chỉ dạy, một ngụm nuốt vào.

Hạt châu này vừa vào tới miệng liền hóa thành một đoàn khí, dung nhập vào bên trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, xoay quanh ở đan điền, không có khó chịu gì. Bạch Tiểu Thuần cảm thụ một lát, phát hiện thân

thể của mình hình như nhẹ hơn một chút, thử di chuyển một phen, lập tức phát giác ra tốc độ nhanh hơn ngày thường, giống như là có một mối liên hệ kỳ dị nào đó cùng với thiên địa này.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất thần kỳ, lại cầm lấy cánh Linh Từ. Đây là một đôi cánh màu xanh, mỏng như cánh ve, mơ hồ trong suốt. Bạch Tiểu Thuần há mồm phun ra một luồng linh khí, đem cái cánh này lập tức luyện hóa. Một nén nhang về sau, hai mắt của hắn lóe lên, cánh Linh Từ ở trong tay biến mất, lúc xuất hiện đã ở sau lưng của hắn.

Một loại cảm giác máu tan vào trong nước, giống như đôi cánh Linh Từ kia đã trở thành một bộ phận ở trên người hắn, có thể điều khiển tự nhiên như cánh tay. Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, tâm niệm vừa động, đôi cánh ở sau lưng bỗng nhiên vỗ nhẹ.

Trong nháy mắt, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã hóa thành tàn ảnh, đập thẳng đến vách đá ở phía xa xa, làm Bạch Tiểu Thuần bị hù hét lên một tiếng, vội vàng dừng lại, nhưng lại không khống chế được tốt, cả người trực tiếp đâm thẳng vào vách đá.

Phịch một tiếng, toàn bộ động phủ đều bị chấn động một cái, nhưng da thịt Bạch Tiểu Thuần quá cứng, nên trong lúc va chạm lại trực tiếp dính vào trên vách đá, một lúc lâu mới rơi xuống bịch một tiếng, phát ra tiếng kêu rên.

Bạch Tiểu Thuần nhe răng nhếch miệng, sau khi đứng dậy vẫn còn sợ hãi đưa mắt nhìn vách đá bị lún vào một cái hố, không dám thử ở trong động phủ nữa. Sau khi ra ngoài, một lần nữa lấy dũng khí, vỗ cái cánh ở sau lưng, trong nháy mắt bay thẳng đến nơi xa.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần đã quen thuộc với tốc độ mà cái cánh này bộc phát ra, trong lòng rất là đắc ý, có loại cảm giác vô địch thiên hạ rồi.

“Ha ha, Bạch Tiểu Thuần ta có được tốc độ này, sau này Chu trưởng lão đừng hòng đuổi theo ta!” Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to,

thân hình lóe lên, ở giữa không trung lượn vòng vài cái, trở về tới động phủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Có Ai Ở Đây Không

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Thời gian thoáng cái đã trôi qua mấy tháng, lúc này Bạch Tiểu Thuần đã vô cùng quen thuộc với khu vực của đệ tử nội môn trên Hương Vân Sơn, do vậy mà cái cảm giác mới mẻ khi vừa trở thành đệ tử nội môn cũng đã vơi bớt đi nhiều.

Phần lớn thời gian của hắn là ở trong động phủ, có khi là tu hành, cũng có khi luyện chế linh dược tại phòng luyện dược, Phát Tình đan cũng được hắn luyện chế ra không ít.

Cuộc sống như vậy khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ, vì với hắn mà nói, tu hành là vì trường sinh, tu vi của mình càng cao thì thọ nguyên đạt được cũng càng thêm nhiều.

Mà luyện chế linh dược chính là niềm hứng thú của hắn. Lý tưởng của hắn là sẽ luyện chế ra Trường Sinh Bất Tử đan, đây là một khát vọng vĩ đại của hắn, thúc đẩy hắn không ngừng mà luyện chế Linh dược. Có điều sự thật lại tàn khốc là sau mấy tháng thực hiện như vậy thì lúc này hắn đau buồn phát hiện ra, bản thân mình đã không còn thảo dược rồi.

Dù là có trong tay một vạn Linh thạch được ban thưởng cho đệ nhất Thiên Kiêu chiến, nhưng tài liệu cần thiết để luyện chế đan dược cấp ba thì không thể mua được, cho dù là ủy thác những gia tộc tu chân kia thì giá tiền phải trả cũng rất cao.

Mà phương pháp tốt nhất chính là có đầy đủ điểm cống hiến, trao đổi với tông môn.

“Điểm cống hiến…” Bạch Tiểu Thuần ngồi trong động phủ, mặt ủ mày chau, điểm cống hiến chính là thứ hắn thiếu thốn nhất. Lúc này hắn chợt do dự một phen, rồi dứt khoát đi ra khỏi động phủ, đến Nhâm vụ, nơi giao nhận nhiệm vụ cho đệ tử nội môn tại bên dưới bia đá nhiệm vụ.

Bởi vì đệ tử nội môn không nhiều nên nơi này không tấp nập người ra vào như khu giao nhận nhiệm vụ của đệ tử ngoại môn, phần lớn những người khác đến rồi đi cũng rất vội vàng, tựa như thời gian là vô cùng quý giá. Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã lảo đảo đi đến, đứng nơi đó nhìn vào tấm bia đá nhiệm vụ mà chọn lấy một cái.

“Nguy hiểm không cần lấy!”

“Điểm cống hiến thấp, không lấy!”

“Lâu dài cũng không thể nhận…” Bạch Tiểu Thuần thì thầm nói nhỏ. Cuối cùng ánh mắt hắn rơi đến nhiệm vụ ở trên cùng. Nhiệm vụ này do trưởng lão tông môn ban bố ra, cần nội hạch của Ký Diệt Thú, giá cả một viên nội hạch đổi được một ngàn điểm cống hiến.

Hơn nữa địa điểm có Ký Diệt Thú là nằm trong dãy sơn mạch hoang vu cách Linh Khê tông không xa. Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm trong chốc lát, loại Ký Diệt Thú này cũng được giới thiệu tại Đệ tứ Linh Thú quyển, chính xác mà nói thì nó cũng không phải là một loại hung thú gì cả mà chỉ là một sinh mệnh kỳ lạ dựa vào kí sinh mà tồn tại.

Nó chọn ký sinh trên người một vài loại hung thú, khiến cho hung thú kia mọc ra thêm một cái đầu nữa. Đến khi cái đầu này hoàn toàn thành hình thì hung thú cũng héo rũ mà chết, Ký Diệt Thú thành thục hóa thành Cửu Nhật Điểu.

Kì lạ chính là trong giai đoạn ký sinh, con thú này có giá trị dược dụng rất lớn, nhưng khi thành thục, phá sọ mà ra trở thành Cửu Nhật Điểu thì toàn thân từ trên xuống dưới lại không có giá trị gì đáng kể. Thậm chí Cửu Nhật Điểu này cũng chỉ sống được trong chín ngày, sứ

mạng tồn tại duy nhất của nó chính là trước khi tử vong, nó lại tìm được một đầu hung thú khác mà tiếp tục kí sinh.

Cũng tương tự như Luân hồi…

Loại Kí Diệt Thú này, nói theo một cách nào đó thì cũng chính là một vật vĩnh sinh đầy hi hữu, vẫn cứ luôn tồn tại trong vô tận luân hồi.

Trước kia, Bạch Tiểu Thuần nhớ kỹ đệ tứ thiên Linh thú quyển cũng chính là do ấn tượng sâu sắc với Ký Diệt Thú này.

“Cái khó của nhiệm vụ này là phải tìm kiếm Ký Diệt Thú trong sơn mạch có phạm vi quá lớn. Mỗi một người tìm kiếm như vậy thì vô cùng phiền phức, hao phí rất nhiều thời gian, vì thế cho nên mới có điểm công hiến cao đến như vậy.”

Bạch Tiểu Thuần tra xét dãy sơn mạch hoang vu một chút, biết rõ mặc dù phạm vi sơn mạch rất lớn nhưng hung thú chủ yếu lại dưới Trúc cơ, rất hiếm thấy được hung thú có trình độ Trúc cơ.

Suy tư một lát, Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận nhiệm vụ này. Hắn cũng không lập tức xuất phát mà trở lại động phủ, thu xếp mọi thứ một phen rồi mới ra ngoài, đạp lên Kim Ô Kiếm mà cấp tốc bay xa.

Sơn mạch hoang vu cách Linh Khê tông không xa, với tốc độ của Bạch Tiểu Thuần thì chỉ cần phi hành trong khoảng một ngày là đến nơi. Có điều tu vi của hắn không đủ, nên khi thì phi hành, khi thì chạy nhanh dưới mặt đất. Cứ như vậy, cuối cùng sau ba bốn ngày thì hắn cũng đã tới được dãy sơn mạch hoang vu này.

Nơi đây hùng vĩ, từ xa nhìn qua những sườn núi uốn lượn như trải dài không có điểm cuối, chỉ thấy một mảng cây cối xanh tươi phủ kín tạo thành khu rừng rậm rạp, thỉnh thoảng còn có tiếng chim thú kêu vang truyền ra.

Bạch Tiểu Thuần cũng không lập tức tìm Ký Diệt Thú, mà đi dạo một vòng tại dãy sơn mạch hoang vu. Mãi đến nửa tháng sau, hắn tìm thấy được một sơn cốc trong sơn mạch hoang vu, nơi này như là cửa rừng của khu rừng rậm kia đấy. Bạch Tiểu Thuần ngồi trên cây đại thụ trong sơn cốc, nhìn toàn bộ khu vực sơn cốc trước mặt, ánh mắt cũng dần lộ ra vẻ linh động.

“Dùng phương pháp bình thường mà làm thì quá hao phí thời gian, hơn nữa như vậy cũng chính là thuần túy chỉ dựa vào vận may. Nói không chừng, vận khí tốt thì có thể tìm được một viên nội hạch, không tốt hắn cả tháng cũng khó mà gặp một viên đấy.”

“Lúc này chính là lúc mà trí tuệ của Bạch Tiểu Thuần ta được thể hiện ra đấy.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, cả người nhoáng một cái chợt đi về phía xa.

Ngày hôm sau, Bạch Tiểu Thuần đứng tại một nơi trên đỉnh núi, phân biệt phương hướng một chút, đang định lấy Phát Tình đan ra thì chợt nhớ đến chuyện gì đó, bèn chạy khắp bốn phía mà hô hoán.

“Có ai không a? Ở đây có đồng môn Linh Khê tông nào không a?” Tiếng la chói tai của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp bốn phía, tựa như đang kêu cứu.

Xa xa, có một thân ảnh đang giao chiến với một đầu hung thú. Vẻ mặt người này đầy lạnh lùng kiêu ngạo, mặc trường bào đệ tử nội môn Linh Khê Tông, gã cũng có nghe tiếng Bạch Tiểu Thuần la lên từ nơi xa xa, trong mắt đầy vẻ khinh miệt.

“Lại thêm một đệ tử không biết tự lượng sức, tu vi không đủ mà còn dám tới đây. Lúc này kêu cứu thì có thể làm được gì chứ, trong sơn mạch hoang vu này, chỉ có cường giả mới có thể đến đây mà thôi.” Thần sắc gã đầy khinh thường, căn bản cũng không có lấy cái suy nghĩ có nên đi cứu viện hay không nữa. Trong tông môn luôn khuyến khích mọi người đoàn kết với nhau nhưng dù sao vẫn không tránh khỏi có một vài người có thiên tính bạc bẽo, lạnh nhạt đấy.

Bạch Tiểu Thuần hô hoán cả buổi cũng không thấy có người trả lời, nên hắn mới yên tâm mà ném ra một đám Phát Tình Đan. Trong tiếng rầm rầm kia, toàn bộ đan dược này nổ tung, hóa thành bột phấn hòa trong gió đi xa.

Thời gian dần qua, toàn bộ hung thú của cả một khu vực này, bất luận đang làm gì, khi ngửi thấy bột phấn theo gió thổi tới thì cả người chúng nó đều run rẩy, hai mắt đỏ lên, hơi thở phì phò rồi dần dần truyền ra tiếng gào rú liên hồi.

Tiếng gào rú vang vọng, sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được thì đập đôi cánh sau lưng một cái mà lao thẳng về phía xa.

Ngay sau lưng, tại một khu vực mà hắn không chú ý tới, tên đệ tử vẫn còn vẻ khinh miệt trên mặt, đột nhiên có một cơn gió thổi qua, con hung thú đang đánh giết gã bỗng nhiên chấn động, rồi hai mắt nó chợt đỏ lên, phát ra tiếng gào đầy điên cuồng. Thậm chí nó còn liều lĩnh lao vào tên đệ tử nội môn kia khiến gã đầy kinh hoảng mà tranh thủ tránh đi.

Nhưng ngay khi gã vừa tránh đi, thì toàn bộ đám hung thú trong khu vực này đều gào rú lên. Một đám lao ra ngoài, ánh mắt đỏ lên, toàn bộ trở nên nóng nảy khiến gã thanh niên này đầy hoảng sợ, nhanh chóng chạy trối chết. Sau lưng gã là một lượng lớn hung thú gào rú đuổi theo, hù dọa gã vội vàng kêu lên ra cầu cứu.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần đã đi xa, không nghe thấy rồi…

Sau ba canh giờ, tại một chỗ đầu ngọn gió, Bạch Tiểu Thuần lại hô hoán lên lần nữa rồi chờ đợi một chút, không thấy có người đáp lại, hắn mới ném ra rất nhiều Phát Tình đan nữa.

Rất nhanh, tiếng gào thét trong khu vực này cũng dần truyền ra.

Bạch Tiểu Thuần không dừng lại. Hai ngày sau, hắn lấy sơn cốc kia làm trung tâm, tất cả những nơi xung quanh phạm vi này đều bị hắn ném ra thanh đan. Lúc này, nguyên một mảng khu vực lớn liên tiếp nhau đều

bị bột phấn thanh đan bao phủ tám hướng, tất cả hung thú trong này đều trở nên phát cuồng, tiếng gào rú càng thêm mãnh liệt hơn, thậm chí còn thêm nóng nảy, hung hăng hơn.

Trong lúc tình thế sắp không khống chế được thì Bạch Tiểu Thuần đã nhanh chóng trở về trong sơn cốc rồi. Ở nơi này, hai mắt hắn cũng chợt sáng lên, vung vẩy Kim Ô Kiếm quét thành một con đường, rồi lấy ra rất nhiều Thư Hương Đan, cẩn thận ở chỗ này bóp nát ra. Dần dần, hương khí nơi này đã trở nên nồng đậm.

Bạch Tiểu Thuần rất cẩn thận, hắn cẩn thận từng li từng tí mà tránh né, rồi nhanh chóng lùi về phía sau, thậm chí hắn còn thay một bộ quần áo khác. Sau khi chắc chắn bản thân không dính chút bột phấn Thư Hương Đan nào nữa thì mới trốn trong sơn cốc, cúi đầu nhìn về con đường nhỏ trước mặt.

“Hung thú ngoan ngoan…đến nhanh một chút!” Bạch Tiểu Thuần khe khẽ hát vang một khúc hát, vẻ mặt đầy hưng phấn chờ đợi.

Thời gian trôi qua, mùi hương Thư Hương Đan cũng dần lan ra. Dần dần, tất cả hung thú trong cả mảnh khu vực lớn này bị kích thích bởi Phát Tình đan, vốn đang phát cuồng, lúc này ngửi thấy mùi Thư Hương đan mà đồng loạt gào rú ngập trời rồi hướng về sơn cốc vội vàng lao đến. Rất nhanh, càng ngày càng có nhiều hung thú chạy như điên mà đến, tựa như thú triều, khiến cho mặt đất phải rung chuyển.

Sau một lúc lâu, một đợt hung thú đầu tiên kéo đến, Bạch Tiểu Thuần lập tức đứng thẳng người, ngưng thần nhìn về phía dưới. Trong chớp mắt, một lượng lớn hung thú khác nhau đang cấp tốc chạy như bay trên con đường nhỏ này mà tiến đến đây, tiếng gào rú ngập trời. Bạch Tiểu Thuần trợn tròn cả hai mắt nhìn vô số hung thú phía dưới, hai mắt lóe lên, tay phải bấm quyết điểm một chỉ, Kim Ô Kiếm lập tức bay ra đến thẳng một con Hổ trong đó.

Phần lưng con Hổ này đột nhiên lại có thêm một cái đầu thứ hai nữa. Kim Quang lóe lên, cái đầu này lập tức nổ tung, một viên nội hạch bay ra

bị Bạch Tiểu Thuần khống chế chụp lấy, ném vào trong túi trữ vật. Kim quang lại tiếp tục bay lượn thẳng đến một con hung thú có hai đầu mà đi.

Đợt thú triều này kéo dài chừng một canh giờ khiến cả sơ cốc đều rung chuyển, như sắp bị đám thú kia va đập tan nát. Mặt mày Bạch Tiểu Thuần đầy hớn hở, không ngừng điểu khiển phi kiếm lóe sáng. Đến khi thú triều tiêu tán, hắn vui mừng khôn xiết phát hiện ra, vậy mà mình đã thu thập được mười viên nôi hạch Ký Diệt Thú.

“Vẫn cứ là Bạch Tiểu Thuần ta thông minh a.” Bạch Tiểu Thuần đắc ý nhìn nội hạch Ký Diệt Thú trong túi trữ vật của mình. Rồi hắn nhoáng người bay ra khỏi mảng khu vực này, đi tới khu vực kế tiếp.

Đến khi Bạch Tiểu Thuần đã đi khỏi đây thật lâu, thì trong khu rừng ở khu vực này, có một thanh niên với quần áo toàn thân rách rưới, bộ dạng đầy thê thảm, gắng gượng bước đi từng bước đầy gian nan. Gã khóc không ra nước mắt, hai mắt mờ mịt, nhìn qua mơ hồ có chút giống với Bắc Hàn Liệt...

“Cái sơn mạch hoang vu này làm sao vậy…cái phiến thế giới này làm sao vậy…Hung thú tại đây không ăn người nữa, mà là…ta…ta…” Nước mắt gã cũng đã cạn hết, mất hồn mất vía.

Cứ như vậy, khoảng thời gian này cứ trôi đi từng ngày, Bạch Tiểu Thuần dựa vào Phát Tình đan mà hoành hành gần như toàn bộ sơn mạch hoang vu này. Những nơi hắn đi qua, vô số hung thú điên cuồng, mà mỗi lần hắn ném đan dược ra thì cũng đều từng hô hoán vài tiếng để dò hỏi xem bốn phía xung quanh có người hay không.

Cũng nhiều lần, có đệ tử đáp lại ngay lập tức. Những lần này, Bạch Tiểu Thuần đều mang đầy áy náy nói cho đối phương biết kế hoạch của mình, rồi tiễn đưa một viên nội hạch với tư cách là tạ lễ, khích lệ người này rời khỏi đây, đồng thời cũng hi vọng người đó nói cho những đồng môn khác, tranh thủ vài ngày này mà rời đi. Bản thân hắn còn đưa ra thêm một viên nội hạch để cảm ơn. Phần lớn các đệ tử nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đều lập tức nhận ra hắn, đến khi nghe được kế hoạch của

Bạch Tiểu Thuần xong thì thân thể của mỗi người đều run lên, rồi tranh thủ chạy vội ra khỏi đây.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ta Muốn Vì Tông Môn Mà Cống Hiến!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trong dãy núi hoang vu này, cũng có đệ tử Linh Khê Tông không nhiều, chỉ khoảng mười mấy người mà thôi. Dù sao đối với đệ tử nội môn mà nói, nơi này tuy là hiếm có hung thú Trúc cơ xuất hiện nhưng cũng có những nguy hiểm nhất định.

Cho nên chỉ những kẻ tự cho rằng bản thân rất mạnh mẽ mới đi tới nơi này.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần kêu gào liên tục như vậy, những đệ tử này hầu như đều nghe thấy, đa số trong đó được Bạch Tiểu Thuần thuyết phục, sẽ cầm theo tạ lễ đầy áy náy của Bạch Tiểu Thuần mà rời đi. Nhưng vẫn có một vài người vốn tính tình lạnh lẽo, tưởng rằng Bạch Tiểu Thuần cầu cứu nên mang theo vẻ mặt đầy khinh thường và khinh miệt mà không thèm để ý tới lời hô hoán của hắn, giả bộ không nghe thấy. Thậm chí một vài kẻ trong lòng còn mong chờ hắn bị diệt vong, sau đó đi lấy túi Trữ vật của đối phương.

Do vậy mà bọn họ vẫn cứ như cũ độc lai độc vãng ở nơi này, lúc đầu bọn họ vẫn còn chưa có cảm giác gì, nhưng cũng nhanh chóng phát hiện ra đám hung thú nơi này có chút không đúng, tập tính của từng con đều như thay đổi mà trở nên đầy táo bạo, điên cuồng.

Thượng Quan Thiên Hữu cũng ở trong dãy núi hoang vu này, gã cũng có nghe tới thanh âm hô hoán của Bạch Tiểu Thuần nhưng hai mắt gã chỉ lóe lên rồi không để ý nữa. Gã nhận nhiệm vụ tìm kiếm Ký Diệt Thú như Bạch Tiểu Thuần, lúc này gã đang vô cùng kinh hãi nhìn thấy một con

Gấu to lớn ngang với Ngưng Khí kỳ tầng sáu đang ôm một gốc đại thụ, không ngừng va chạm…

Cũng không phải là lần đầu gã nhìn thấy cảnh tượng này. Trên đường đi, gã đã từng nhìn thấy một con thỏ còn dám chạy đến tập kích chính mình, vẻ điên cuồng trong mắt nó khiến gã cảm thấy có chút gì đó rất quen thuộc, đồng thời cũng khiến da đầu bản thân đầy tê dại.

“Không thích hợp, dãy núi hoang vu này hẳn đã xảy ra biến cố gì đó!!!” Thượng Quan Thiên Hữu trợn mắt há mồm. Lập tức gã nghĩ tới Phát Tình đan của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng run lên bần bật.

Lúc này, trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần đã có hơn ba mươi viên nội hạch của Ký Diệt Thú, hắn mang đầy phấn chấn mà rắc bột phấn Phát Tình đan ra ngoài. Cho đến khoảng nửa tháng sau, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc phát hiện được một nơi giao hội giữa hai dãy núi hình thành chữ bát (八), nơi này lại có một cái động gió rất lớn nữa.

Hầu như gió từ bốn phía thổi tới đều sẽ hội tụ tại nơi này, rồi từ nới này lại khuếch tán ra toàn bộ nửa dãy núi hoang vu còn lại. Dựa theo phán đoán của Bạch Tiểu Thuần thì sau ba ngày, gió mới có thể thổi hết đến một nửa dãy núi hoang vu này. Đứng tại động gió kia, Bạch Tiểu Thuần cũng phải cần khí lực rất lớn mới giữ vững người mà không bị thổi bay đi, hơn nữa cũng là do hắn không tới quá gần đấy.

Đầu tóc tung bay, nhìn lấy phía đầu gió, hắn đầy kích động.

“Nơi này chính là nơi tuyệt hảo nhất đấy!!! Hơn nữa trong vùng này hẳn là không còn đồng môn nào nữa, ta có thể yên tâm to gan thu hoạch rồi a!” Bạch Tiểu Thuần hưng phấn. Vì không muốn gây tai họa cho đồng môn mà mấy ngày nay hắn đã đưa tiễn hơn mười nội hạch đi, nhưng hắn cũng không chút đau lòng vì dù sao thì cũng đã nắm chắc mình sẽ thu hoạch lại được rất nhiều. Lúc này hắn như đã cảm thấy vô số điểm cống hiến đầy mơ hồ đang bay vào trong túi mình.

Hắn hít sâu một hơi rồi lôi toàn bộ Phát Tình đan trong túi trữ vật ra rồi bóp nát hướng theo đầu gió mà phát tán đi, gió thổi qua nơi này, cuốn lấy toàn bộ bột phấn rồi lập tức khuếch tán đến hơn phân nửa dãy núi hoang vu.

Bạch Tiểu Thuần đứng trên đỉnh núi, ánh mắt ngạo nghễ nhìn vào đám rừng cây trước mặt, một cảm giác cao thủ thản nhiên trào dâng.

“Bạch Tiểu Thuần ta vì muốn tạo phúc cho dãy núi hoang vu này, không dễ dàng a. Bao nhiêu năm sau, dãy núi này có thêm rất nhiều hung thú cũng là toàn bộ công lao của ta.”

Trong lúc hắn đang đầy cảm khái, thì một tiếng gào thét từ trong rừng truyền đến, ngay đó là vô số tiếng gào thét vang vọng, rồi tiếng gào thét kia càng ngày càng nhiều, không ngừng lan truyền đi. Sau một ngày, hai phần khu vực dãy núi hoang vu đều chìm trong tiếng rống kinh người, ba ngày sau, nửa phiến núi rừng hoang vu này, hoàn toàn lâm vào điên cuồng!

Trong lúc nửa dãy núi hoang vu kia chìm vào trong điên cuồng, thì Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng bay ra, cứ mỗi khoảng khu vực lại ném ra hơn phân nửa Thư Hương đan nhằm dẫn tất cả hung thú tới khu vực này để thu hoạch nội hạch Ký Diệt Thú.

Suốt đoạn đường này hắn phi thường thỏa mãn, bởi vì hắn không chỉ thu hoạch nội hạch mà còn có cảm giác thỏa mãn vì tạo được phúc cho toàn bộ dãy núi hoang vu này. Nhất là khi hắn nhìn thấy những hung thú kia đang động dục, bắt đầu dốc lòng lao đầu vào nhau, loại cảm giác tạo được phúc càng thêm mạnh mẽ.

“Ta là một người tốt, về sau tất cả hung thú ở dãy núi này đều sẽ cảm kích ta.” Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng bay đi, lại thuận tay ném một đống lớn Thư Hương đan ra.

Trong dãy núi, một vài đệ tử Linh Khê Tông trước kia không để ý tới lời hô hoán ầm ĩ của Bạch Tiểu Thuần, lúc này cả đám đang trợn mắt há

hốc mồm. Bọn họ nhìn thấy từng đám hung thú xung quanh đều hoàn toàn phát cuồng, nhất là những đầu hung thú kia không ngừng nghỉ lao đầu vào nhau khiến cho tất cả đều trợn mắt kinh ngạc không thôi.

“Đây…đây là có chuyện gì???”

“Cảnh tượng này thế nào mà quen thuộc vậy chứ.” Mấy đệ tử này hoàn toàn kinh hãi, nhao nhao hoảng hốt trốn chạy, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

"Bạch Tiểu Thuần!!!" Thượng Quan Thiên Hữu cũng không còn lo đánh giết hung thú nữa mà nhanh chóng chạy vội ra xa. Gã cảm thấy nơi này quá kinh khủng đi, hơn nữa hình ảnh một màn kia của Bắc Hàn Liệt lúc này hiện lên rõ ràng trong đầu khiến sắc mặt gã tái nhợt, cả ngươi run rẩy.

Nhưng mỗi người bọn hắn đều đang ở rất sâu trong dãy núi hoang, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này cũng không hề dễ dàng như vậy. Hơn nữa lúc này trong dãy núi hoang vu, toàn bộ hung thú đều đang phát cuồng như vậy thì quả thật vô cùng gian nan.

Bạch Tiểu Thuần một đường đi đầy vui sướng, nhanh chóng đi nhanh, thỉnh thoảng lại ném ra Phát Tình đan dẫn một lượng lớn hung thú tới thu hoạch nội hạch. Cho tới nửa tháng sau, khi hắn rời khỏi dãy núi hoang vu này, trong túi Trữ vật của hắn đã có hơn hai trăm nội hạch Ký Diệt Thú.

Bạch Tiểu Thuần đầy thỏa mãn mà ra khỏi dãy núi hoang vu về thẳng tông môn.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi được mấy ngày thì đám người Thượng Quan Thiên Hữu cũng lần lượt đi ra ngoài. Mỗi người trong bọn đều mang theo sắc mặt đau đớn, tóc tai bù xù, phi thường chật vật, hơn nữa phần lớn trong đám đều là mang theo ánh mắt đầy mờ mịt, đi ra được dãy núi bèn ngẩng đầu lên trời mà gào thét lên đầy thê lương.

Về phần bọn hắn trong dãy núi hoang vu đó đã xảy ra chuyện gì …thì đã trở thành một bí ẩn vĩnh hằng.

Một đường Bạch Tiểu Thuần đi nhanh, manh theo đầy phấn chấn trở lại tông môn, rồi nhanh chóng đến chỗ nhiệm vụ. Đệ tử phụ trách Nhâm vụ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần một hơi lấy ra hơn hai trăm miếng nội hạch Ký Diệt Thú thì tròng mắt cũng suýt rơi xuống đất, không cách nào tin nổi, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng từng cái một thì hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Hắn phụ trách nơi nhiệm vụ này nhiều năm như vậy, nhiệm vụ Ký Diệt Thú thường xuyên được đưa ra, nhưng người mang về nhiều nhất cũng chỉ là mười mấy miếng nội hạch mà thôi, mà cũng đã hao phí khoảng một năm trời.

Mà Bạch Tiểu Thuần nơi này, đi mất mấy tháng, khi trở về vậy mà cầm nhiều đến như vậy.

“Không hổ là sư đệ của Chưởng môn, Quang Vinh đệ tử, Đệ nhất Thiên kiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!” Đệ tử nội môn này trợn mắt há mồm, đầy cung kính đối với Bạch Tiểu Thuần. Sau khi kiểm kê xong thì Bạch Tiểu Thuần cầm theo hai mươi vạn điểm cống hiến, cố gắng bày ra một bộ dáng vân đạm phong khinh mà đi, chỉ là cái vẻ đầy đắc ý của hắn lại căn bản không cách nào che giấu được.

Việc này đã oanh động bờ Nam, một lần đạt được hai mươi vạn điểm cống hiến. Bất kì người nào nghe được cũng không cách nào tin, chỉ là từ khi nghe được những đệ tử mà Bạch Tiểu Thuần từng khuyên can rời đi trong dãy núi hoang vu vô danh kia đều cười khổ kể lại nguyên nhân, thì mỗi đệ tử tại ba ngọn núi bờ Nam khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, tâm thần đều run lên.

“Đây chính là một kẻ vô cùng hung ác!”

“Quá điên cuồng, hắn vậy mà phát tán Phát Tình đan cả nửa dãy núi hoang vu!”

“Trong khoảng thời gian tới, nơi đó không thể đi được.”

Trong lúc mọi người còn đang bàn luận xôn xao, thì Thượng Quan Thiên Hữu cùng vài tên đệ tử khác cũng chật vật lần lượt trở về. Bản thân Thượng Quan Thiên Hữu đã biết nguyên nhân từ Bạch Tiểu Thuần rồi thì còn đỡ một ít, nhưng những người khác bây giờ mới hiểu ra, mỗi người đều gào thét thảm thiết cơ hồ như bị cắt tiết. Có điều bọn họ lại không thể làm gì Bạch Tiểu Thuần, vì dù sao tên kia cũng đã hô hào ầm ĩ, bọn họ nghe được nên trong lòng đầy hối hận, nếu như lúc ấy đáp lại một tiếng thì hắn sẽ không thê thảm đến như vậy.

Sau khi thu hoạch được trong lần nhiệm vụ này, Bạch Tiểu Thuần nổi lên hứng thú nồng đậm. Thế là thân ảnh của hắn thường xuyên ẩn hiện tại Nhâm vụ, mỗi lần đều lựa chọn loại nhiệm vụ thu thập này, hoặc là những vật có liên quan tới đám hung thú.

Dường như hắn đã lên cơn nghiện, mỗi lần nhận nhiệm vụ đều luyện chế đan dược, sau đó lập tức đi ra ngoài. Mỗi lần như thế đều sẽ có một vài đệ tử phát cuồng lên, cho dù là người tham gia thực hiện nhiệm vụ hay không thực hiện nhiệm vụ, chỉ cần là nơi Bạch Tiểu Thuần đi qua, thì người khác trong khoảng thời gian ngắn cũng đừng nghĩ tới chuyện đi đến đó.

Quá nguy hiểm…

Vân Đoan Sơn Mạch, Hàn Lâm Sơn Mạch, Cảnh Phong Sơn Mạch, Nguyên Đông Sơn Mạch…

Trong vòng một năm sau đó, Bạch Tiểu Thuần hóa thành Nhiệm vụ Cuồng ma, quét qua toàn bộ nhiệm vụ có liên quan tới hung thú trong Nhâm vụ. Mỗi lần nhiệm vụ, hắn đều thu hoạch được cực lớn, lần lượt oanh động Nhâm vụ, đồng thời cũng làm cho vô số đệ tử nội môn phát điên.

Thậm chí sau khi nhiệm vụ liên quan tới hung thú tại Hương Vân Sơn đã hết, Bạch Tiểu Thuần bèn đi Thanh Phong Sơn, Tử Đỉnh Sơn, cướp

đoạt tất cả nhiệm vu có liên qua tới hung thú. Chuyến đi này của hắn đã khiến tất cả đệ tử của Thanh Phong sơn và Tử Đỉnh sơn biết thế nào là danh hào Nhiệm vụ Cuồng ma.

Cuối cùng, đệ tử nội môn bờ Nam tuyệt vọng phát hiện ra, tất cả những dãy núi phụ cận tông môn đều không có nơi nào có thể đi đến được, trong đó tràn ngập vô số hung thú đang trong thời điểm động dục.

Rơi vào đường cùng, mấy trăm đệ tử nội môn Tam sơn đều tập hợp lại, cùng nhau gửi thư lên tông môn, yêu cầu tông môn miễn đi tư cách nhiệm vụ của Bạch Tiểu Thuần…

Việc này Lý Thanh Hậu cũng không có tư cách can thiệp, dù sao cũng khó có được cơ hội khiến Bạch Tiểu Thuần đầy nhiệt tâm hoàn thành nhiệm vụ tông môn như vậy. Sau cùng, Chưởng môn cũng phải đau đầu, lão phát hiện từ khi Bạch Tiểu Thuần bước vào tông môn, thường là cách một đoạn thời gian thì bản thân lại phải đau đầu vì hắn một lần. Đến nay, mỗi lần nghe đến cái tên Bạch Tiểu Thuần này, trong lòng lão liền vô thức mà thầm than thở.

“Hắn không nghiêm túc còn tốt, như thế này thật sự…thật sự là…ài, cái tên Bạch Tiểu Thuần này, gia hỏa này ở bất kì nơi nào cũng có thể nhấc lên mưa gió ở nơi đó!”

“Không phải hắn muốn đi luyện đan sao, đi luyện đan đi, xuất ra điểm cống hiến tông môn vậy, chỉ mong hắn có thể yên tĩnh một chút.”

Mắt thấy chồng thư của đám đệ tử nội môn từ mấy trăm đã lên tới hơn một ngàn, Chưởng môn đành cắn răng một cái. Sau khi cùng Lý Thanh Hậu thương nghị xong, lão bèn miễn trừ tư cách nhiệm vụ cho Bạch Tiểu Thuần mười năm.

Hắn chính là trường hợp duy nhất trong cả tông môn này trong vòng mười năm không cần phải hoàn thành bất kì nhiệm vụ gì cả. Hơn nữa, mỗi tháng hắn cũng vẫn sẽ nhận được một số điểm cống hiến không ít.

Bạch Tiểu Thuần đầy ủy khuất, khi hắn đang đến Nhâm vụ nhìn kỹ được một nhiệm vụ, đang chuẩn bị đón nhận thì biết được chuyện này, hắn cũng trợn tròn mắt lên.

“Dựa vào cái gì? Ta muốn vì tông môn mà cống hiến, ta muốn nỗ lực vì tông môn, các ngươi hơi quá đáng!” Bạch Tiểu Thuần giận dữ nói. Dưới ánh mắt như đầy kính sợ thần nhân của đệ tử phụ trách Nhâm vụ, Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, cuối cùng bất đắc dĩ nâng cằm, hất tay áo nhỏ lên.

“Bạch Tiểu Thuần ta ra tay, trong nháy mắt, Nhâm vụ tan thành mây khói.” Hắn lắc đầu thở dài, thân ảnh lộ ra đầy tịch mịch, u buồn rời đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ta Cam Đoan.

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần mang theo âu sầu và ủy khuất trở về động phủ, hắn ở đó than ngắn thở dài, cuối cùng đành cảm khái nói.

“Một người nếu như quá ưu tú cũng không phải là chuyện tốt. Như chính bản thân ta vậy, cả tông môn đều lo lắng mà miễn trừ cho ta mười năm nhiệm vụ, mỗi tháng chỉ trả cho ta điểm cống hiến.” Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phát sầu khổ, cảm thấy bản thân mình thật sự quá ưu tú đi, cũng không biết nên làm gì tiếp theo nữa…

“Thôi thôi, đã không cho ta chấp hành nhiệm vụ, vậy thì ta đành luyện dược vậy. Nguyên bản chấp hành nhiệm vụ cũng là vì kiếm điểm cống hiến a.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, bất giác cảm thấy như mình có phần nào đó vì tông môn mà hi sinh bản thân vậy, rồi hắn đi vào phòng luyện dược.

“Cần phải nắm giữ hết các phương pháp luyện chế linh dược cấp ba!” Bước vào phòng luyện dược, vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên nghiêm túc lại.

Thời gian trôi qua đã nửa năm.

Nửa năm này, ngoại trừ khoảng thời gian cố định tu hành thì Bạch Tiểu Thuần đều ở trong phòng luyện dược luyện đan. Nếu thiếu vật gì thì sẽ dùng điểm cống hiến đổi lấy, cả người hắn dần dần có chút điên cuồng, dáng vẻ như nếu không nắm giữ thuần thục tất cả các phương pháp luyện chế linh dược cấp ba thì nhất quyết không bỏ cuộc.

Mà trong tông môn, từ khi Bạch Tiểu Thuần không còn chấp hành các loại nhiệm vụ thì tình trạng bình thường cũng dần được khôi phục lại. Sâu trong lòng tất cả mọi người đều thở phào một hơi. Nhất là Chưởng môn Trịnh Viễn Đông, rốt cuộc cũng cảm thấy thanh tĩnh rất nhiều, còn cảm thấy bản thân mình miễn trừ cho Bạch Tiểu Thuần mười năm thực hiện nhiệm vụ quả nhiên là một quyết định phi thường chính xác.

Chẳng những lão cảm thấy như vậy, mà Lý Thanh Hậu cùng với các vị Chưởng tòa, trưởng lão tại bờ Nam cũng dần cảm thấy yên lòng. Thậm chí trong một lần hội nghị thường kỳ giữa tam Sơn, đám người Trúc Cơ này còn nhắc đến Bạch Tiểu Thuần.

“Đứa nhỏ Bạch Tiểu Thuần này gần đây chủ yếu đều luyện dược, trong tông môn cũng vì thế mà được khôi phục như thường rồi.”

“Luyện dược là chuyện tốt. Cứ để hắn luyện đi, Luyện dược là an toàn nhất, sẽ không gây ảnh hưởng đến người khác.” Cả đám người đều đồng loạt mỉm cười, đối với sự yên tĩnh nửa năm qua, quả thật rất cảm khái.

Chỉ là đám người này còn chưa kịp cảm khái được bao lâu thì vài ngày sau, một tiếng nổ rung trời truyền khắp Hương Vân Sơn, là từ trong động phủ Bạch Tiểu Thuần truyền ra, nổ vang tám hướng, khiến cả đám đệ tử nội môn bị giật mình mà bừng tỉnh. Thậm chí đám đệ tử ngoại môn cũng bị dọa chấn động cả tâm thần.

"Chuyện gì xảy ra!"

“Trời ạ, lẽ nào có người tấn công Linh Khê Tông chúng ta???”

Ngay trong lúc mọi người còn đang xôn xao thì Bạch Tiểu Thuần ho khan từ trong phòng luyện dược ở động phủ chạy ra ngoài. Gương mặt đen kịt, nước mắt nước mũi tèm lem, chạy thẳng tới dòng suối nhanh chóng rửa ráy một phen, sau đó mới cau mày leo ra.

“Vậy mà nổ sao?” Hắn cảm thấy rất khó hiểu. Đan lô trong động phủ tuy là vật dụng thông thường của đệ tử nội môn, nhưng cách thức chế tạo thì cũng giống hệt như trong Luyện Dược Các. Nói như vậy, nếu như Linh dược có hư hỏng thì Đan lô cũng sẽ không thể phát nổ được.

Chỉ là vừa rồi Đan lô vậy mà nổ tung, thậm chí còn khiến cho trận pháp của động phủ cũng bị kích phát ra.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần ngổn ngang trăm mối mà không có lời giải, chỉ đang trầm ngâm rồi thở dài, sau đó hắn bắt đầu tu luyện Long Tượng Hóa hải Kinh. Sau mấy ngày này, tu vi của hắn chỉ còn kém một tia nữa là có thể đột phá rồi.

Bạch Tiểu Thuần cũng không sốt ruột, tu hành Long Tượng Hóa Hải Kinh xong, hắn lại nuốt linh dược gia tăng nguyên khí vào, rồi bắt đầu vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công, toàn thân càng thêm sáng chói ngân quang, thậm chí nếu nếu nhìn kỹ thì dường như sắp hình thành nên được một tia sáng vàng kim.

Mãi cho tới trưa, Bạch Tiểu Thuần mới thở ra một hơi, thu công pháp, đứng trong động phủ, hai mắt khép lại rồi nâng hai tay lên, trong thể nội vận chuyển khẩu quyết Thủy Trạch Quốc Độ. Sau nửa nén nhang thì hắn mở hai mắt ra, hướng về phía trước hét lớn một tiếng.

Một khí thế kinh người từ trên người hắn tản ra, dường như cảnh vật xung quanh như biến đổi đi, như xuất hiện thêm nhiều hơi nước hơn. Nhưng hiện tượng này cũng chỉ kéo dài khoảng một hơi thở, rồi tất cả lại nhanh chóng tiêu tán đi mất.

Bạch Tiểu Thuần có chút kiệt sức, lau mồ hôi, Thủy Trạch Quốc Độ này ngày nào hắn cũng luyện tập, nhưng dường như mãi tới bây giờ vẫn chỉ thi triển ra vỏn vẹn một tia khí thế thế này mà thôi.

“Còn phải tiếp tục cố gắng a.” Bạch Tiểu Thuần nghỉ ngơi một lát. Kết thúc khoảng thời gian tu hành cố định ngày hôm nay, hắn lại tiếp tục

nghĩ tới sự tình Đan lô phát nổ vừa rồi. Nửa năm nay hắn luôn luyện chế linh dược cấp ba, tuy có thành công nhưng đa số lại là thất bại.

Việc này khiến cho hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ. Lúc này hắn trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, dường như đã tìm ra được nguyên nhân khiến cho Đan lô phát nổ.

“Là do dược lực trở nên gay gắt mà bất ổn, tạo thành bộc phát?” Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ. Sau đó hắn lập tức ra ngoài, dùng điểm cống hiến đổi lấy Đan lô khác rồi quay về tiếp tục Luyện dược.

Mà đám người trên Hương Vân Sơn cũng dần biết dược tiếng nổ ầm vang vừa rồi là từ động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Từng đám người đầy vẻ cổ quái trên mặt, tuy không biết làm sao mà thành tiếng nổ đó nhưng cũng có thể tạm chấp nhận vậy.

Nhưng là…mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần tập trung tinh thần toàn lực điều khiển linh dược trong Đan lô tại phòng luyện dược ở động phủ, thế nhưng độ khó của Linh dược cấp ba là quá lớn, những người khác luyện chế dựa vào kinh nghiệm và vận khí, luyện mười lần thành công ba lần đã là tạo nghệ cực cao rồi. Chỉ là Bạch Tiểu Thuần đeo đuổi cực hạn, nếu không giải quyết vấn đề quyết sẽ không bỏ qua, nên hắn đều truy tìm từng chi tiết nhỏ, thậm chí còn thí nghiệm cả những chi tiết rất tầm thường nên thường sẽ xảy ra xung đột.

Ngay lúc này, hai mắt hắn đột nhiên trợn to, hắn cảm nhận được Linh dược trong Đan lô dường như không còn bị khống chế được nữa, mà Đan lô cũng bắt đầu nứt ra ken két. Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, một đôi cánh chợt xuất hiện sau lưng rồi trong nháy mắt hắn đã chạy ra khỏi phòng luyện dược.

Ngay khi hắn vừa rời đi, thì một tiếng nổ còn to lớn hơn đợt trước ầm vang ngập trời truyền ra.

Toàn bộ mọi người trên Hương Vân Sơn xôn xao hắn lên, không dễ dàng gì mà đè nén xuống được. Chỉ là ba ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần

bên trong phòng luyện dược lại rít gào lên, rồi cấp tốc chạy vọt ra, sau đó là tiếng nổ vang ngập trời xuất hiện, càng thêm kinh người hơn hẳn.

Bảy ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần đang lúc luyện đan chợt kinh hồn bạt vía mà trợn mắt há mồm, triển khai tốc độ nhanh nhất vọt chạy đi. Phía sau lưng hắn, một tiếng nổ vang thứ tư đầy đinh tai nhức óc, toàn bộ phòng luyện dược cũng sụp đổ gần một nửa.

Lần này Hương Vân Sơn hoàn toàn chấn động, tất cả đệ tử đều đỏ ngầu hai mắt, từng người bắt đầu tìm hiểu, rồi cũng biết chuyện Bạch Tiểu Thuần trong quá trình luyện đan mà làm ra. Chỉ là bọn hắn nghĩ mãi cũng không rõ, đến cùng là hắn luyện đan thế nào mà lại có thể tạo thành tiếng nổ vang đến mức độ này.

“Ta đã hỏi Linh Dược Đường. Mấy ngày nay Bạch Tiểu Thuần cũng đã đổi đến bảy tám Đan lô rồi!”

“Tiếng nổ kia chính là âm thanh Đan lô bị nổ tung đấy, Bạch Tiểu Thuần đây là định luyện chế đan dược gì chứ, chết tiệt, hắn cũng không sợ bản thân sẽ bị nổ chết hay sao chứ!” Trong tiếng tức giận của mọi người, Tiếng nổ ầm vang…cũng không có kết thúc, mà còn lần lượt truyền ra.

Trong vòng một tháng, trong động phủ của Bạch Tiểu Thuần truyền ra khoảng chừng bảy lần tiếng nổ vang kinh thiên. Mỗi lần đều mạnh mẽ hơn lần trước, nhất là lần cuối cùng nhất, toàn bộ Hương Vân Sơn cũng bị rung chuyển một cái, Động phủ của Bạch Tiểu Thuần cũng thiếu chút nữa là bị nổ tan nát.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần bị hù như vậy mà chạy ra ngoài, thì tất cả đệ tử nội môn và ngoại môn Hương Vân Sơn đều trở nên phát điên. Một tháng nay, bọn họ không dám tĩnh tâm tu hành, mỗi một lần tu hành đều bị làm cho bừng tỉnh khiến cho tim đập loạn xạ, xuất hiện dấu hiệu hoảng hốt, khiến bọn họ như bị tra tấn, ánh mắt đỏ vằn, cả đám đều sắp không khống chế nổi lửa giận của mình rồi.

Mà dường như trận pháp cách âm cũng không hiệu quả đối với loại âm thanh này, khiến các đệ tử đều nổi lên lửa giận ngập trời. Thậm chí các trưởng lão cũng đầy kinh hãi, đối với việc Bạch Tiểu Thuần làm sao tạo thành mọi chuyện thế này cũng là không tưởng tượng ra được đấy.

"Đây chính là thanh âm Đan lô nổ tung tạo thành, là Bạch Tiểu Thuần đang luyện dược sao? Hắn…hắn đang luyện đan gì vậy?"

Không có kết thúc, đến tháng thứ hai, tiếng nổ càng lớn hơn, ầm vang không ngừng, liên tiếp truyền ra hơn mười tiếng. Cơ hồ cứ hai ngày, nhất định sẽ có một lần đấy. Đến khi đệ tử Hương Vân Sơn đều không chịu đựng được nữa, tất cả như phát cuồng lên, đồng loạt kéo đến tận cửa động phủ Bạch Tiểu Thuần truyền ra đấy tiếng rống giận.

Bạch Tiểu Thuần đầy ủy khuất nhanh chóng chạy ra giải thích. Khi nhìn thấy hơn ngàn đệ tử ngoài cửa động phủ, sắc mặt hắn chợt tái lại, rồi gắng sức vỗ ngực, cam đoan tuyệt đối sẽ không có lần sau thì mới khiến đám người kia nguôi ngoai xuống.

Vất vả lắm mới tiễn đám người kia đi được, vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám bước vào động phủ, nhìn phòng luyện dược bị sụp đổ hơn phân nửa, hắn đành than thở rồi bước vào, lấy thêm một Đan lô mới ra rồi đứng đó ngẩn người.

Sau mấy ngày, hắn đội nhiên vỗ đùi, hai mắt sáng lên.

"Đúng rồi, nhất định nguyên nhân chính là Đan lô không có ổn định!" Nghĩ tới đây, hắn liền phấn chấn hẳn lên, bắt đầu thử nghiệm tiếp…Đêm khuya vào ngày thứ ba, tất cả mọi người trên Hương Vân Sơn lại được nghe một tiếng…nổ vang kinh thiên động địa.

Một đệ tử nội môn bị giật mình suýt nữa sụp đổ, tóc tài bù xù xông ra, gào thét thảm thiết.

"Bạch Tiểu Thuần, cho dù ngươi là thiên kiêu, thì ta cũng phải đánh ngươi!"

Không chỉ có y, mà rất nhanh, trong đêm khuya này, dường như tất cả đệ tử đều xông đến, thậm chí ngay cả Chu Tâm Kỳ cũng đầy mệt mỏi mà đi thẳng tới động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Nhìn vẻ mặt cười cười đầy áy náy cam đoan liên tục của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng bọn họ đầy bất đắc dĩ. Thái độ Bạch Tiểu Thuần quá tốt như vậy khiến bọn họ cũng không biết làm sao cho phải, nếu thái độ không tốt còn dễ nói, cùng lắm là đánh lớn một trận, nhưng lúc này…chỉ đành cắn răng mà chấp nhận.

Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi trở về động phủ, khóc không ra nước mắt, hắn cảm thấy kiên trì với lý tưởng bản thân quả nhiên là một việc khó khăn trùng trùng.

"Bạch Tiểu Thuần ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!" Hắn căn răng một cái, tiếp tục lấy ra Đan lô, nhìn chằm chằm vào đó. Lần trầm ngâm này của hắn kéo dài khoảng nửa tháng, hắn đã xem xét kĩ lại tất cả các vấn đề qua một lượt, thậm chí còn suy nghĩ kỹ từng chi tiết nhỏ nhất.

"Địa hỏa, nhất định nguyên nhân chính là địa hỏa!" Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hắn đầy tơ máu lại tiếp tục luyện chế… Sau năm ngày, vào sáng sớm, một tiếng nổ vang khiến Lý Thanh Hậu phải trợn mắt há hốc mồm, thậm chí Tử Đỉnh Sơn và Thanh Phong Sơn đều nghe thấy tiếng vang từ bên trong Hương Vân Sơn vọng tới.

Mấy đệ tử nội môn ở gần động phủ của Bạch Tiểu Thuần đều bị tiếng nổ vang này chấn cho choáng váng. Nhất là Chu Tâm Kỳ, nàng gần như phát điên lên, mấy con chim của Chu trưởng lão rít gào lên, bị hù đến nỗi lông vũ trên người rơi rụng không ít. Đám Linh Vĩ Kê run rẩy, từng con đều sùi bọt mép, đệ tử nội môn cũng bị chấn đến hoa mắt váng đầu…

Trận pháp trong động phủ của Bạch Tiểu Thuần lúc này đều bị kích hoạt toàn bộ, một cỗ địa hỏa bộc phát vang dội, thậm chí đến cả Hương Vân Sơn đại trận cũng bị dẫn động. Ngay khi Bạch Tiểu Thuần còn đang lê lết leo ra ngoài, thì toàn thân hắn cũng đã ám khói đen kịt, chỉ là trong mắt hắn đầy kích động bởi hắn cuối cùng đã tìm được nguyên nhân.

“Không phải do Địa hỏa chủ động dẫn phát, mà là Linh dược tương sinh tương khắc đưa tới vô tận biến hóa mới xuất hiện những chuyện này. Linh dược cấp ba…cần chú trọng tới thuyết pháp tương sinh tương khắc!”

Rất nhanh, từ những trưởng lão Hương Vân Sơn cho đến đám đệ tử ngoại môn đều đồng loạt được điều động, trùng trùng điệp điệp đi thẳng tới hướng Bạch Tiểu Thuần, trong tay mỗi người đều cầm theo một tảng đá. Bị hơn vạn người đầy giận dữ nhìn đến như vậy, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên sự thấp thỏm, bèn hung hăng vỗ ngực một cái.

“Ta cam đoan…” Hắn còn chưa dứt lời, thì không ít người trong hơn một vạn người tại đây lập tức cầm tảng đá ném thẳng ra. Dù sao cũng là đồng môn, tuy không thể đấu pháp ở đây được, nhưng ném đá thì vẫn chấp nhận được đấy…

“Cam đoan cái đầu ngươi!!!” Vô số tảng đá mang theo thanh âm phẫn nộ ầm ầm mà lao đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Động Vật Đại Vượt Ngục!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần nhìn một đám tảng đá đầy phô thiên cái địa lao đến, trong trong run lên, lập tức chạy vào trong động phủ. Trận pháp lay động, cản hơn vạn tảng đá lại, vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần như đưa đám. Lúc này hắn cũng biết bản thân đã chọc giận rất nhiều người, nhưng mà hắn cũng rất oan ức a, thật tình hắn cũng không cố ý.

“Ta cam đoan, đây chính là một lần cuối cùng, ta chắc chắn!” Hắn tranh thủ mở miệng giải thích tiếp.

Chờ đám người bên ngoài phát tiết lửa giận xong, Bạch Tiểu Thuần mới hết lời giải thích, mọi người mới đồng loạt mang theo cơn giận đã nguôi ngoai kia mà rời đi.

Bạch Tiểu Thuần than thở không thôi, hắn sửa sang lại động phủ đã bị vỡ vụn vài phần, rồi lại đến bên phòng luyện dược, ngồi xuống suy tư. Nhớ lại chuyện tình vừa mới phát hiện ra, một hồi lâu hắn lại cắn răng một cái, thận trọng lấy ra Đan lô cuối cùng, dựa theo phân tích của bản thân mà đi luyện chế Linh dược.

Trọng điểm của hắn lúc này chính là dựa trên sự tương sinh tương khắc của thảo dược. Sau mấy này, dược hương cũng lan truyền ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần rơi lệ đầy mặt. Hắn phấn chấn hét lớn lên một tiếng, rốt cuộc hắn cũng đã thành công khắc phục được vấn đề Đan lô nổ tung vô cùng nghiêm trọng, đồng thời còn bước đầu hiểu rõ thêm về những biến hóa tương sinh tương khắc.

“Thành thạo luyện chế Linh dược cấp ba, ở trong tầm tay!” Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn. Từ lúc này, hắn lại lần nữa đắm chìm trong luyện đan, hoàn toàn lâm vào tình cảnh quên mình.

Dần dần, đệ tử Hương Vân Sơn cũng không còn nghe thấy tiếng Đan lô nổ ầm vang như trước nữa. Tất cả cũng dần yên lòng lại, cuộc sống tại Hương Vân Sơn dường như lại trở về an tĩnh như trước.

Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra cho dù bản thân đã giải quyết được vấn đề Đan lô, thế nhưng trong quá trình luyện chế Linh dược cấp ba, xác suất thành công vẫn không tăng cao lên được. Hơn nữa, đến cuối cùng hắn lại luyện chế ra đủ loại Quái đan.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần cũng không còn xem nhẹ mấy viên Quái đan này như trước kia nữa, mỗi lần luyện ra lại cảm giác như mỗi viên đều cất giấu một bí mật nào đó bên trong, nói không chừng có thể có Linh dược thần kỳ nào đó xuất hiện trong danh sách Quái dược này.

“Cần phải thử nghiệm một chút để xem những đan dược này có tác dụng gì.” Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng lẩm bẩm. Rồi hắn lập tức đi ra khỏi động phủ, xuống phường thị dưới chân núi mua không ít thú nhỏ đem về, còn dùng điểm cống hiến đổi thêm vài thứ ở tông môn.

Hắn đem nhốt một đám lại bên trong động phủ, lần thứ hai bắt đầu tiến hành dùng thú để thí nghiệm. Thậm chí hắn còn mang đầy mong chờ trong lòng mà lấy ra một miếng ngọc giản trống để ghi chép từng thí nghiệm một.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi rồi lấy một con thỏ ra, lựa ra một viên đan dược đen tuyền trong đám Quái đan này, ném cho con thỏ.

Con thỏ ngửi ngửi, rồi một ngụm ăn vào. Sau khi nuốt xong, đột nhiên thân thể nó run rẩy, hai chân đạp đạp một chút rồi cả người nó phù phù một tiếng mà ngã sấp xuống, không động đậy.

"Chết rồi?" Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, sau đó nhanh chóng đến quan sát mới thở phào phát hiện con thỏ không chết, mà chỉ là hiệu quả đan dược này quá lớn, linh khí dồn dập trùng kích khiến cho con thỏ này hôn mê mà thôi.

Mãi tới hơn hai canh giờ thì con thỏ này mới tỉnh lại, có điều nó lại đứng thẳng hai chân như người thường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần khẽ di lên một tiếng. Ngay sau đó, con thỏ cũng khẽ di lên một tiếng khiến Bạch Tiểu Thuần giật nảy người.

"Ngươi biết nói chuyện?"

"Ngươi biết nói chuyện?" Con thỏ cũng lộ ra dáng vẻ giật nảy người, nhại lại theo.

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy phấn chấn, đi vài vòng quanh con thỏ, con thỏ cũng lộ vẻ phần chấn, cũng đi vòng quanh Bạch Tiểu Thuần vài vòng. Một người một thỏ trong động phủ tạo thành một tình cảnh đầy quỷ dị.

“Ha ha, dan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.”

Con thỏ cũng cười ha hả nhại theo lời Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút quái dị bèn dứt khoát mở một căn phòng trong động phủ rồi ném con thỏ vào trong.

“Thôi được, ngươi đã có linh trí rồi, ngay sau nếu tu hành có thành tựu nhớ rõ về đây báo ân này cho ta. Trước mắt cứ giam ngươi vào trong a, chờ sau này ta mang các ngươi phóng sinh ở bên ngoài tông môn.”

Ném con thỏ vào, Bạch Tiểu Thuần cũng không cần để ý tới nữa mà bắt đầu tiến hành thực nghiệm một lượt. Lần này hắn chọn lấy một con khỉ, lựa một viên đan dược màu vàng, ném cho con khỉ ăn. Mới đầu nó

làm ngơ như không thấy, sau đó mới nhìn kỹ đan dược một chút rồi cầm lên, đưa lên miệng gặm gặm, rơi ra không ít mảnh vỡ nhưng đại bộ phận đan dược đều bị nó ăn hết.

Sau khi ăn xong, con khỉ cũng không có gì thay đổi, chỉ hình như có một cỗ âm phong chợt lùa qua rồi nhanh chóng biến mất. Bạch Tiểu Thuần hiếu kì chộp lấy con khỉ này loay hoay xem xét một phen, nhưng con khỉ chỉ như bị choáng váng ngây ngốc một chút, khi hắn xác nhận con khỉ này không có thay đổi gì thì thở dài ném vào trong thạch thất.

Mấy ngày này, Bạch Tiểu Thuần lần lượt thí nghiệm, một đám thỏ ăn xong đan dược, hai mắt chúng nó càng thêm đỏ tươi, đồng thời phát ra tiếng gầm nhẹ, từng con nhảy dựng lên như muốn cắn lấy Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần rất kinh ngạc, một bên ghi ghi chép chép, một bên đem mấy con thỏ này ném vào thạch thất, nhìn bọn chúng cắn xé lẫn nhau nhưng tuyệt nhiên lại không đổ một chút máu nào.

Bạch Tiểu Thuần còn mua được mấy con vịt nữa, sau khi ăn đan dược, thì chúng nó run rẩy, cánh của mỗi con đều trở nên to rộng ra, rồi bay lên trong động phủ. Hơn nữa thần sắc của từng con cũng đầy cảm giác ưu nhã, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng phải trợn mắt há mồm kinh ngạc, đối với đám Quái đan này của mình càng có thêm nhiều hứng thú hơn nữa.

Thời gian trôi qua cũng đã hơn nửa tháng, mấy ngày này Bạch Tiểu Thuần chỉ chuyên tâm thí nghiệm đan dược trên thú vật, rồi ghi chép từng cái một. Thỉnh thoảng, trong động phủ của hắn lại truyền ra tiếng cười đầy điên cuồng.

Mấy ngày sau, mấy con gà nhà bình thường ăn đan dược của hắn vào, cả thân thể nhanh chóng phình to ra gần bằng hình thể của con voi. Mà Bạch Tiểu Thuần đối với sự thần kỳ của đan dược càng thêm khắc sâu, tinh thần vô cùng phấn chấn, tiếp tục lấy Quái đan ra thử nghiệm.

Dần dần, trong thạch thất của hắn, có những con thú nhỏ, xuất hiện mấy con cóc có đầy con mắt trên thân thể, những con cóc này không ngừng kêu to, mỗi lần kêu thì ánh mắt trên toàn thân nó lại chớp động một lần.

Còn có một con hổ được Bạch Tiểu Thuần bỏ Linh thạch ra mua, sau khi ăn đan dược rồi thì mọc ra tám cái đầu nữa cùng mọc chung một chỗ, trở thành một con hổ chín đầu, mỗi lần nó rống lên, chín đầu đều rống to một lúc đầy uy phong.

Còn có một đám chim bay bình thường, không có biến hóa đặc thù gì mà chỉ không ngừng tiêu chảy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thí nghiệm của Bạch Tiểu Thuần cũng chưa từng chấm dứt, hắn còn có ý định đem toàn bộ Quái đan ra tìm hiểu tác dụng. Thậm chí có một bầy khỉ sau khi ăn đan dược của hắn xong, thì cả đám trở chứng động kinh mà không ngừng run rẩy.

Còn thêm một đám mèo suốt ngày nấc cục, nhưng tiếng nấc lại như tiếng sấm khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầy kinh ngạc, hắn cũng không biết đến cùng mình luyện chế Quái đan gì nữa. Khoa trương hơn, có một đám ngỗng sau khi ăn đan dược xong thì tròng mắt trở nên trắng dã nhìn rất khiếp sợ, hơn nữa hết lần này tới lần khác đều rất trung thành, như một đám chó chủ động trông coi động phủ cho Bạch Tiểu Thuần.

Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần còn mang cá trong suối đem thí nghiệm, một đám cá kia trở nên phát cuồng mà chen lấn nhau nhảy ra ngoài. Mỗi con đều mọc chân, đi tới đi lui trong động phủ của hắn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đám cá này có chút kinh ngạc mà trợn tròn mắt, hắn bèn ném toàn bộ vào trong thạch thất. Lúc này, gian thạch thất kia của Bạch Tiểu Thuần đã trở thành một thế giới đầy cổ quái.

Trong này, có một con khỉ ở một chỗ trên cao chống cằm, ngẩn người như đang trầm tư suy nghĩ, một bầy khỉ ở dưới mắc chứng động kinh

không ngừng run rẩy, một đám thỏ với con mắt đỏ tươi đang đánh nhau cùng với đám gà có kích cỡ to ngang ngửa con voi.

Bên cạnh là một đám cóc có rất nhiều con mắt đang nhìn cảnh náo nhiệt này. Còn có một con thỏ đang ở bên cạnh không ngừng học tập các loại dáng điệu, không ngừng khoa chân múa tay, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng "A?" "Ngươi biết nói chuyện?" "Ha ha, dan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện." chỉ biết ba câu đấy.

Giữa không trung còn có một đám vịt đầy ưu nhã bay tới bay lui, một đám chim bay lượn, phút chốc phân chim lại không ngừng rơi xuống đầy mặt đất, toàn thân con Hổ chín đầu cũng dính toàn phân chim, không ngừng rống giận. Bên cạnh con Hổ là đám cá mọc chân vây quanh không ngừng chạy tới chạy lui, mà sau lưng đám cá là đám mèo hay nấc cục đang không ngừng đuổi sau bọn chúng.

Ngay vị trí cửa vào, là mấy con ngỗng đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn hết thảy, đầy bộ dáng của một thủ vệ.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn gian phòng. Lúc này hắn mới chỉ thử nghiệm một phần trong đám Quái đan mà thôi, trong túi Trữ vật của hắn còn nhiều nữa, hắn vẫn muốn tiếp tục thí nghiệm nhưng đã không còn thú nhỏ nữa.

"Dược đạo quá thần kỳ." Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Rồi thu ánh mắt đầy kiên định về, như muốn đem tất cả Quái đan thí nghiệm cho xong, thế là hắn rời khỏi động phủ, xuống phường thị dưới núi tiếp tục mua thêm một đám thú nhỏ.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa đi ra khỏi động phủ, đột nhiên trong thạch thất, đối tượng thí nghiệm thứ hai của Bạch Tiểu Thuần từ đầu đến cuối vốn không có biến hóa gì, chỉ là một con khỉ thích ngẩn người trầm tư đột nhiên xoay tròn hai mắt. Rồi nó cúi đầu xuống nhìn đại môn động phủ, trong mắt lộ ra đầy vẻ của bậc trí giả, cả người nó

nhoáng lên đến thẳng cửa thạch thất. Rất nhanh, cửa thạch thất được mở ra!

Ngay sau đó, đại môn động phủ của Bạch Tiểu Thuần dưới sự loay hoay của con khỉ, vậy mà cũng được mở ra!

Ánh nắng bên ngoài rơi xuống, trong nháy mắt lúc con khỉ xông ra ngoài, đám gà, vịt, cá, mèo lúc này có chút ngây ngốc, rồi một đám động vật bị Bạch Tiểu Thuần bắt nhốt này toàn bộ đồng loạt vượt ngục mà xông ra ngoài.

Lúc này Chu Tâm Kỳ vừa mới bước ra khỏi động phủ, nàng vừa ra tới cửa thì nhìn thấy một đám vịt con kêu lên cạc cạc, đầy ưu nhã bay trên bầu trời. Chu Tâm Kỳ sững người, nhìn kỹ vài lần, vốn nàng đã đem năm quyển Linh Thú thuộc nằm lòng, vậy mà lại không hề nhận ra được đám vịt đang bay trước mặt thuộc giống loài gì.

"Đây là vật gì?" Ngay lúc Chu Tâm Kỳ thì thào nói nhỏ thì bỗng nhiên nhìn thấy mấy con gà to như con voi đang chạy bên người, trên thân gà còn có một con thỏ đang gầm nhẹ.

"A?"

"Ngươi biết nói chuyện?"

“Ha ha, đan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần ta thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.”

Chu Tâm Kỳ trợn to mắt, nửa ngày còn chưa kịp phản ứng, trợn mắt hốc mồm, thậm chí còn có loại cảm giác đang nhìn thấy ảo ảnh .

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Con Thỏ Điên Cuồng!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Lúc này Hứa Bảo Tài cùng một số đệ tử ngoại môn đang tiến hành khảo hạch tấn thăng dược đồ, Từ trưởng lão đứng một bên quan sát. Vốn sự tình rất nghiêm túc, thế nhưng ngay lúc này lại có một đám chim bay ngang qua bầu trời, thanh âm phốc phốc liên tục… trong nháy mắt đó vô số phân chim rơi rớt xuống như mưa, Hứa Bảo Tài cũng vậy, mà đám đệ tử tham gia tấn thăng, còn có đám người bốn phía đến quan sát, thậm chí là cả trên tóc Từ trưởng lão nữa, tất cả đều dính đầy phân chim…

Tất cả mọi người đều ngây người, theo bản năng ngẩng đầu lên thì thấy đám chim kia đang không ngừng rơi vãi vô số phân chim, rồi không ngừng đi xa…

“Đám chim này…có chút lạ lẫm…”

“Đáng chết, thế nào mà bọn chúng, thế mà…thế mà không ngừng tiêu chảy!!!” Toàn bộ đám đệ tử cũng đều kinh hô lên, mà Từ trưởng lão cũng có chút ngây người, bất chợt sắc mặt cũng thay đổi.

Lúc này tại một nơi trên sơn đạo, Trần Tử Ngang và Triệu Nhất Đa đang nhìn nhau hầm hầm.

“Hôm này, hai chúng ta nơi đây, nên quyết ra…” Mâu thuẫn giữa hai người từ lúc là tạp dịch đã xuất hiện, càng lúc càng kịch liệt hơn. Ánh mắt nhìn nhau đầy tàn nhẫn, nhưng bọn họ còn chưa kịp nói xong thì trên mặt đất khoảng giữa hai người chợt nổi lên một đám bụi đất, rồi một đám cá mọc chân đang vội vàng chạy ngang qua.

Hai người này còn đang sững sờ thì lại thấy tiếp thêm mấy con mèo không ngừng nấc lên những tiếng sấm động đang nhanh chóng đuổi theo đám cá kia. Một màn này khiến cho hai người trợn mắt há mồm, có một loại cảm giác không thật, thậm chí còn quên cả sự đối địch vừa rồi mà trợn mắt nhìn nhau.

“Đây là…ngươi có vừa nhìn thấy đám cá mọc chân không?” Triệu Nhất Đa cảm thấy như mình vừa bị ảo giác, bèn theo bản năng hỏi một câu.

“Ta còn nhìn thấy một đám mèo nấc ra tiếng sấm động…” Trần Tử Ngang ngơ ngác đáp lời.

Lúc này cũng có không ít tiếng hét kinh ngạc vang lên từ trong đám đệ tử ngoại môn nơi sườn núi, một đám thỏ mắt đỏ đang hướng về bọn hắn mà táp tới, cho dù có bị ngăn cản lại thì đám thỏ vẫn cứ hung hăng như thế, hai hàm răng còn nghiến kèn kẹt nghe mà khiến người khác giật mình.

Hơn nữa còn có một con thỏ, đang ngồi trên lưng một con gà khổng lổ, không ngừng nói luyên thuyên.

“A?”

"Ngươi biết nói chuyện?"

“Ha ha, đan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần ta thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.”

Toàn bộ Hương Vân Sơn ngay trong giờ khắc này, điên cuồng…vô số người nghe được câu này, trong nháy mắt liền hiểu ra, nguyên do của mọi chuyện là từ Bạch Tiểu Thuần mà ra!

Tại khu vực đệ tử nội môn, mấy con cóc đang nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, đám đệ tử nội môn nhìn thấy bọn chúng đều trợn mắt há hốc

mồm, mấy con mắt trên lưng của bọn chúng nói sao thì cũng vô cùng kinh người.

Còn một con hổ chín đầu, mạnh mẽ đâm thẳng vào trong tông môn, không ngừng gào rống. Trong một ngày này, toàn bộ Hương Vân Sơn hoàn toàn hỗn loạn, vô số người bị chấn động không ngừng lao ra ngoài.

Còn có một con khỉ…làm thế nào mà bò lên nóc lầu các của Lý Thanh Hậu, đứng ngay ở điểm cao nhất của Hương Vân Sơn. Nó ngồi đó, nhìn Hứa Mị Nương vừa rời đi sau khi ôn chuyện xong với Lý Thanh Hậu, nó cúi đầu chống cằm đầy trầm tư…

Sắc mặt Lý Thanh Hậu tái xanh, đứng bên ngoài lầu các ngẩng đầu nhìn con khỉ kia. Y đang muốn nổi giận thì chợt một tiếng phốc vang lên, vô số bãi phân chim từ trên trời rơi xuống không ngừng khiến y ngây cả người.

Hương Vân Sơn, đã cực kì lâu…không có chuyện náo nhiệt như vậy. Vô số đệ tử ngoại môn, còn thêm đệ tử nội môn đều bị xuất động. Đám thú nhỏ kia không tạo nên ảnh hưởng gì đối với bọn hắn, chỉ có đám chim không ngừng tiêu chảy đang bay trên kia mà thôi, cũng không cách nào tưởng tượng nổi thân thể chúng nó nhỏ như vậy mà lại có thể chứa nhiều phân chim đến thế…

Còn có con thỏ kia, lúc đầu chỉ biết ba câu nói, nhưng dần dần, nó càng ngày càng nói nhiều, học càng thêm nhiều động tác. Cuối cùng, ngay cả thanh âm của nó cũng trở nên cực lớn, gần như gào thét xé họng.

"Trời ạ, đây là cái gì!"

“Ngươi thấy gì không, con thỏ còn biết nói chuyện!”

“Bạch Tiểu Thuần, đây nhất định lại là do ngươi làm ra!”

“Ta nói nhỏ cho ngươi biết a, hôm qua ta nhìn thấy Chu trưởng lão cùng với chim phượng của lão đó, còn trong một căn phòng, còn có âm

thanh cổ quái trong đó truyền ra…”

“Chu Tâm Kỳ sư tỷ, còn có Đỗ Lăng Phỉ sư tỷ, dù cho Bạch Tiểu Thuần có ngăn cản, Hứa Bảo Tài ta nhất định cũng sẽ đoạt được các người!”

“Hầu Vân Phi sư huynh thật là xấu xa, không được nha…a…đây là cái gì, ta nhìn thấy mấy con khỉ này vậy mà không ngừng run rẩy đấy!”

“Mị Hương sư muội, không phải Lý Thanh Hậu ta bạc tình bạc nghĩa. Đợi tu vi ta đột phá, bước vào Kim Đan, nhất định sẽ kết đạo lữ cùng nàng!”

“Ha ha, đan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần ta thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.” Con thỏ này không ngừng chạy, lời nó nói càng ngày càng thêm nhiều. Mà lỗ tai nó hết lần này đến lần khác đều rất linh, chỉ cần nghe được lẻn lặp lại nói ra như đúc. Dần dần, sắc mặt không ít người đều đại biến, bởi vì con thỏ đáng chết này có lỗ tai quá thính, cơ hồ như đem toàn bộ bí mật của đám đệ tử nói ra hết, còn chỉ mặt gọi tên.

Trong đó có không ít chuyện tình khiến người khác nghe được đều không thể tưởng tượng nổi, nhất là một đoạn chuyện kia của Lý Thanh Hậu…Vốn là chuyện này chưa bao giờ được nghe nói đến, khiến cho tất cả mọi người đều chấn động, không ít trưởng lão cũng trợn tròn cả hai mắt.

Hứa Bảo Tài sợ ngây người, Hầu Vân Phi trợn tròn mắt, còn cả người Lý Thanh Hậu thì run lên bần bật.

Đúng lúc này thì Bạch Tiểu Thuần từ phường thị trở về. Hắn thắng lợi về đây, mang theo thêm rất nhiều thú nhỏ, ánh mắt đầy mong chờ, lần này hắn dự định đem toàn bộ Quái đan thí nghiệm hoàn tất. Nhưng vừa mới đặt chân tới Hương Vân Sơn, còn chưa đi được mấy bước, một loạt phân chim dội xuống, Bạch Tiểu Thuần vội vàng né tránh mà ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Nhìn thấy đám chim bay qua.

“A, có chút quen mắt…” Hắn còn đang kinh ngạc thì bụi cỏ bên cạnh đột nhiên lay động sột soạt, rồi một đám cá mọc chân chạy vội qua, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, ngay sau đó là một đám mèo nấc lên đầy tiếng sấm, lại chạy nhanh theo sau. Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần như muốn rớt ra ngoài, sau đó…còn có một bầy khỉ không ngừng run rẩy cả người, còn phun đầy bọt mép mà chạy tới rồi lướt ngang qua người hắn.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, trợn mắt há hốc mồm, tóc gáy dựng đứng lên, toàn thân lạnh lẽo.

“Cái này…cái này…không thể thế a!” Hơi thở hắn đầy dồn dập, vội vàng xuất ra Kim Ô Kiếm, rồi bay lên. Đôi cánh sau lưng hiện ra, hắn hô lên một tiếng rồi nhanh chóng bay thẳng lên Hương Vân Sơn.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần thấy tất cả thú nhỏ, thậm chí trên đường trở về, hắn bắt gặp không ít ánh mắt đầy vẻ cổ quái của đám người phía dưới khiến hắn đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía không thôi. Về tới động phủ, hắn phát hiện đại môn động phủ mở to, bên trong trống rỗng chỉ còn mấy con ngỗng như thủ vệ đứng ngơ ngác ở đó.

“Làm sao bọn chúng chạy ra được chứ!” Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, đanh định tra xét thì hắn chợt quay phắt đầu lại, thấy một con thỏ đang chạy nhanh qua. Hắn đang định tiến đến vồ lấy con thỏ thì chẳng biết vì sao mà tốc độ của nó vọt tăng, nhanh chóng biến mất tăm. Bạch Tiểu Thuần nhìn vậy thì có chút ngây người, vừa lúc đó thì hắn nghe được tiếng rống giận của Lý Thanh Hậu truyền ra từ trên đỉnh Hương Vân Sơn.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi tự mình xử lý cho gọn gàng lại, còn một con thú còn chưa xử lý xong, một bãi phân chim còn chưa giội sạch thì ta sẽ mang ngươi đi Vạn Xà Cốc! Nhất là cái con thỏ đáng ghét kia, làm cho nó im miệng lại!”

Nghe được ba chữ Vạn Xà Cốc, Bạch Tiểu Thuần cho dù có đoạt được vị trí đệ nhất thiên kiêu chiến, Bất tử da Ngân Bì đại thành thì vẫn cứ như trước run lên một cái. Bóng ma Vạn Xà Côc trong lòng hắn quả thật rất lớn, lúc này hắn đưa vẻ mặt như đưa đám theo bản năng mà ngẩng đầu, sau đó tròng mắt hắn suýt chút nữa cũng rơi ra ngoài.

Hắn nhìn thấy trên đỉnh của lầu các kia, là một con khỉ đang chống cằm ngồi đó, lộ ra đầy vẻ trầm tư.

Bạch Tiểu Thuần suýt khóc, hắn nhanh chóng bay lên đỉnh núi, cả người nhảy lên thẳng đến con khỉ kia. Con khỉ nghiêng nghiêng đầu liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, trong mắt lộ ra đầy vẻ cảm khái, dường như vừa hưởng thụ được một chút tự do khó có được. Bạch Tiểu Thuần nhìn vậy có chút sửng sốt, đưa tay vồ một cái rồi nắm con khỉ trong tay, ném vào trong túi Trữ vật.

Lúc này hắn mới thận trọng rời đi. Một đường bôn ba tại Hương Vân Sơn, trong ánh mắt đầy cổ quái của vô số đệ tử, vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, đưa tay một phát bắt lấy con hổ chín đầu, rồi lại bắt lấy đám cóc đầy con mắt trên lưng mà nhanh chóng rời đi.

Rất nhanh, gà to như voi, đám cá mọc chân, mèo nấc ra tiếng sấm, đều bị Bạch Tiểu Thuần lần lượt bắt đi. Rồi hắn nhanh chóng bay trên bầu trời, vài cái quơ tay là dễ dàng bắt được đám vịt bay lượn mang đi.

Về phần đám khỉ động kinh kia cũng bị Bạch Tiểu Thuần ném vào trong túi trữ vật. Lăn lộn cả ngày trời, khó khăn nhất là đám chim tiêu chảy không ngừng, hắn phí rất nhiều khí lực mới bắt hết được một đám chúng nó. Cho đến khi đêm xuống, hắn đếm tới đếm lui mà vẫn không thấy được con thỏ đầy bép xép kia.

Tìm rất lâu, Bạch Tiểu Thuần uể oải phát hiện ra là con thỏ kia hắn đã trốn đến nơi nào đó kín đáo đến mức hắn không tìm thấy được.

“Ài….” Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, nhìn Hương Vân Sơn đầy phân chim, cùng đường, hắn dùng cả đêm mới quét sạch sẽ đám

phân chim kia. Đến khi mặt trời vừa mọc, thì hắn cũng lê lấy cái thân thể đầy mệt mỏi về tới động phủ, rồi lăn ra ngủ một giấc dài.

Sáng sớm, đám đệ tử Hương Vân Sơn nhìn sơn môn rực rỡ mà không ngừng nhớ lại mọi chuyện hôm qua, đối với đan dược của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã cực kì khắc sâu ấn tượng. Hầu như tất cả mọi người đều bị dính qua phân chim, trong lòng đầy tức giận, nhưng cũng đành hết cách, dù sao bọn họ cũng thấy Bạch Tiểu Thuần lần này không phải cố ý gây ra.

Có thể hết lần này tới lần khác gây chuyện nhưng đều là không cố ý khiến trong lòng tất cả mọi người đều đầy bi thiết, đối với sự kinh khủng của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ được cảm thụ một cách trực tiếp nhất đấy!

Ngủ một giấc tới trưa, Bạch Tiểu Thuần mới tỉnh dậy, hắn cũng không dám tiếp tục thí nghiệm quái đan nữa mà đi khỏi sơn môn, đến một vùng hoang dã, tìm được một mảnh đất đầy an toàn mới mở túi trữ vật đem tất cả thú nhỏ thả ra.

"Các ngươi tự do..." Bạch Tiểu Thuần nhìn đám thú nhỏ đó, cười khổ nói.

Những con thú chưa kịp nuốt Quái đan trong nháy mắt liền chạy tứ tán đi, còn đám thú đã từng nuốt Quái đan rồi thì đồng loạt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nhìn qua bọn chúng, Bạch Tiểu Thuần lại lấy ra không ít đan dược trong túi trữ vật.

“Ăn mấy viên đan dược này, không chừng các ngươi cũng có thể có khả năng tu hành, sau này đừng gây chuyện nữa, lần này các ngươi hại ta thật thảm a.” Mỗi một con thú nhỏ, Bạch Tiểu Thuần đều cho một viên đan dược, cuối cùng vung tay lên, quay người định rời khỏi đây thì con hổ chín đầu kia chợt gầm to lên một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn nó, Con hổ chín đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lóe lên ánh sáng kì dị như muốn nhớ kỹ lấy hình

ảnh Bạch Tiểu Thuần, sau đó mới quay người nhoáng một cái mà chạy về phía xa.

Những con vịt trên bầu trời, còn đám chim bay, đám cá trên mặt đất, mèo nấc ra tiếng sấm, thậm chí còn mấy con ngỗng thủ vệ, mấy con cóc đầy mắt trên lưng, đám khỉ động kinh đều như con hổ chín đầu kia, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy kì dị rồi mới lập tức giải tán.

Mà rời đi cuối cùng là con khỉ hay trầm tư kia, nó nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong ánh mắt đầy vẻ trí tuệ, dường như Bạch Tiểu Thuần còn cảm nhận được một cảm giác đầy tang thương.

Nó liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần thật lâu, sau đó quay người đi xa.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, một khắc này hắn có một cảm giác rất mãnh liệt, cái con khỉ này như trở thành một bậc lão nhân đầy cơ trí, ánh mắt lộ đầy vẻ tang thương kia khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không nhìn lầm đâu đấy.

Hắn trầm mặc lấy ngọc giản ra, tìm ghi chép về đan dược mà con khỉ kia nuốt vào. Vốn trước đây bị hắn ghi là Phế linh dược, nhưng lúc này lại trở thành một cái được hắn ghi chép là trọng điểm.

“Viên đan dược kia…có chỗ dược liệu ta không hiểu rõ!” Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ. Nhìn những thân ảnh đang rời đi khắp nơi kia, ánh mắt hắn lộ ra đầy vẻ chúc phúc. Đám thú nhỏ này thay đổi là do hắn, từ sâu trong lòng hắn vẫn mong bọn chúng có thể sống sót, vui vẻ mà sống đấy.

Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần quay người, khẽ vỗ cánh sau lưng, nhanh chóng trở về.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thiên Lôi Tẩy Dược Đại Pháp

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần mang đầy thương cảm mà trở về Hương Vân Sơn, hắn cũng không dám tiếp tục thí nghiệm đám Quái đan còn thừa lại trong túi trữ vật nữa. Hơn nữa, lúc này đi về Hương Vân Sơn, tất cả đệ tử trên đường gặp hắn đều nhìn với ánh mắt đầy quái dị, có hung ác, còn có thêm phẫn nộ.

“Kiên trì với lý tưởng vĩ đại của mình sao lại có thể khó khăn đến như vậy chứ, cũng không nên oán ta a, chính là Lý thúc nói ta phải tự thân nghiên cứu đấy.” Bạch Tiểu Thuần đầy cảm khái, bước chân chậm rãi đi về tới động phủ, rồi ngồi nơi này ngẩn người nhìn bầu trời xa xăm.

Hơn nửa năm trước, có vài vấn đề nan giải phát sinh trong lúc luyện dược, hắn từng đi tìm Lý Thanh Hậu hỏi. Sau khi nghe được Bạch Tiểu Thuần hỏi về mấy vấn đề kia, Lý Thanh Hậu cũng rất kinh ngạc, loại nghiên cứu dược đạo đến mức độ này, y cũng thấy được một dược sư bình thường cũng khó mà làm được.

Nhớ tới thành tích của Bạch Tiểu Thuần trên bia đá Thảo mộc, Lý Thanh Hậu đầy chờ mong đối với dược đạo của hắn. Mỗi người đều có những lý giải về dược đạo khác hắn nhau, Bạch Tiểu Thuần có chấp nhất như vậy khiến Lý Thanh Hậu rất vui mừng, cũng không trực tiếp nói đáp án cho hắn mà cổ vỗ hắn thường xuyên thử nghiệm nhiều hơn, bởi vì chỉ có bản thân thử nghiệm đan dược của chính mình mới có thể thu hoạch được dược đạo chân chính của bản thân. Nếu như còn gò ép theo khuôn phép thì vĩnh viễn sẽ không thể nào khai mở ra lĩnh vực dược đạo đại sư

của mình được đấy, dù sao thì nguồn gốc của Đan phương cũng là do rất nhiều đời thử nghiệm mới ra được!

“Không được, ta có lý tưởng, có mơ ước, Lý thúc nói rất đúng, chỉ có bản thân mình tự đạt được thì mới chân chính thuộc về mình. Cho dù có gian khổ cũng phải cố gắng chịu đựng mà vượt qua!” Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần lại cắn răng, tuy hắn không dám thử nghiệm Quái đan nữa nhưng lại càng thêm chấp nhất với dược đạo hơn nữa.

“Ta nhất định phải trở thành một dược sư vĩ đại!” Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, dứt khoát đi thẳng đến phòng luyện dược, rồi lại lần nữa điên cuồng mà chìm đắm trong luyện đan, hoàn toàn quên đi mọi chuyện bên ngoài.

Thời gian cũng đảo mắt mà trôi qua mấy tháng rồi, Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi nắm giữ phương pháp luyện chế đan dược cấp ba càng thêm nhuần nhuyễn, lần lượt giải quyết từng vấn đề này đến vấn đề khác. Linh dược cấp ba trong tay hắn cũng không còn nhiều khó khăn nữa.

Nhưng một vấn đề khó khăn lớn hơn lại dần xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ phát hiện, cho dù hắn có thuần thục luyện chế đan dược cấp ba đến thế nào thì xác suất thành công cũng không tăng lên. Bình thường mà nói, thì mười lần luyện đan, hắn chỉ thành công năm lần, một lần trong năm lần kia chính là hình thành nên Quái đan mà bản thân vô pháp nhận biết được, bốn lần còn lại sẽ hình thành nên Độc đan với tạp chất chiếm gần mười thành bên trong.

Bạch Tiểu Thuần phát điên lên, hắn cũng thử đem Độc đan này đi Luyện linh, nhưng hiệu quả Luyện linh lại rất kém, chỉ khi nào xuống đến hạ phẩm thì mới có thể luyện linh gia tăng phẩm chất cao hơn được mà thôi.

Hắn lại có một loại rất chấp nhất mà chính bản thân cũng không nhận ra. Trong tính cách của hắn hình như có một loại triệu chứng mãnh liệt, không hài lòng được thì hắn vẫn cứ đứng ngồi không yên.

“Tạp chất, làm sao mới có thể loại trừ được tạp chất!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ vằn lên, nhìn chòng chọc vào một lượng lớn Độc đan trước mặt, ngày đêm khổ sở suy nghĩ. Hán cũng từng nghĩ tới chuyện hỏi Lý Thanh Hậu, nhưng lại nghĩ tới y từng cổ vũ mình cần tự suy nghĩ, nghiên cứu, hắn lại cắn răng thêm lần nữa mà lâm vào điên cuồng.

Thời gian trôi qua khiến mọi người cảm giác được Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng chịu yên tĩnh một chút, không có tiếng nổ ầm vang, không còn thú nhỏ quấy rối đầy núi, loại tháng ngày yên tĩnh này khiến cho rất nhiều người có chút không quen.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, một tháng sau, vào đêm khuya ngày hôm nay, tóc tai Bạch Tiểu Thuần lại đầy bù xù đang đứng cạnh đan lô, cả người dường như phát điên mà không ngừng bấm niệm pháp quyết điều khiển hỏa diễm, không ngừng ném thảo dược vào trong Đan lô, hai mắt đầy tơ máu.

“Thành, cuối cùng cũng sắp thành, lần này ta đã giải quyết tất cả vấn đề, càng thêm sáng tạo vào bên trong, gia nhập Lôi Công Đằng, còn cho thêm Dẫn Lôi Hoa vào, rồi Khô Mộc Xuân, Âm Dương Thảo. Ta tự sáng kiến ra phương pháp đặc thù tẩy rửa tạp chất bên trong, nhất định sẽ thành công, đây chính là Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp do chính bản thân Bạch Tiểu Thuần ta sáng tạo ra đấy!” Hắn đang đầy phấn chấn thì đan lô trước mặt cũng chợt chấn động mạnh một cái, dược hương nhanh chóng xuất hiện. Nhưng ngay khi dược hương vừa tỏa ra, thì đột nhiên, trên bầu trời đêm của Hương Vân Sơn lúc này đang còn trong veo không có chút gợn mây, trăng sáng treo cao.

Nhưng đột nhiên một tầng mây dày đặc trong nháy mắt chợt xuất hiện, rồi một tia chớp vang dội từ trên cao đánh xuống, trận pháp động phủ cũng phải chấn động, còn có không ít tia chớp lọt vào trong trận pháp đánh xuống đan lô.

Trong động phủ lúc này đầy tia chớp, còn Bạch Tiểu Thuần thì cười đầy điên cuồng mà tránh đi từ trước, khi mà tia chớp biến mất thì hắn

mới hưng phấn chạy đến cạnh đan lô rồi nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy trong Đan lô không có đan dược nữa, chỉ còn một ít cặn bã màu đen, còn thêm khói đen đang bốc lên.

“Để nhiều Dẫn Lôi hoa quá rồi!” Tóc tai Bạch Tiểu Thuần đầy bù xù như một tên điên cuồng nghiên cứu học thuật, hung hăng vò đầu bứt tóc một hồi rồi xuất ra thảo dược bắt đầu điều phối.

Cùng lúc đó, không ít đệ tử Hương Vân Sơn nhìn thấy đạo tia chớp kia, cả đám đều trợn tròn mắt phát hiện ra nơi mà đạo tia chớp kia bổ xuống, lại chính là động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

“Chẳng lẽ đến ông trời cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần đây không vừa mắt sao?”

“Nhất định là vậy, Trời xanh có mắt, định hạ xuống một đạo sấm sét đánh chết hắn a.”

Trong lúc mọi người còn đang ngổn ngang các loại suy nghĩ trong lòng, thậm chí có không ít người còn đang cười trên nỗi đau của người khác, thì các trưởng lão trên Hương Vân Sơn cũng đã chú ý tới đạo sét này, tất cả đều kinh ngạc.

“Xem như là Lý chưởng tòa luyện dược cũng không dẫn tới Lôi đình, trong truyền thuyết cũng chỉ có đan dược cấp bảy trở lên mới xuất hiện Lôi kiếp, Bạch Tiểu Thuần này đang làm gì vậy?”

Một buổi trưa ba ngày sau, tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần lại vang khắp động phủ. Hắn nhìn chằm chằm vào đan lô, hoa tay bấm niệm pháp quyết, tản ra linh lực bạo phát ra hỏa diễm, rồi hắn hét lớn một tiếng, hai tay vỗ mạnh lên trên đan lô.

"Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp!"

Đan lô chấn động, trong nháy mắt đó, trên đỉnh Hương Vân Sơn đột nhiên ngưng tụ vô số tầng mây, rồi một tia sét ầm vang lao xuống đánh

thẳng vào động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Lần này vô sô đệ tử đều nhìn thấy được tia chớp này, tất cả đều thất kinh, sấm sét bên tai còn vang vọng, nhìn thấy động phủ của Bạch Tiểu Thuần rung lên một cái.

Trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần đấy phấn chấn đến bên Đan lô, nhìn vào cũng không thấy đan dược bên trong mà chỉ có cặn thuốc và đám khói đen bốc lên. Chỉ là hắn mới hít vào một hơi thì cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lúc hắn lùi lại cũng không phát hiện ra, trong miệng hắn vậy mà còn sùi ra bọt mép.

“Cho nhiều Lôi Công Đằng vào quá rồi!” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, rồi phù phù một tiếng ngã nhào xuống. Sau ba canh giờ, hắn mới tỉnh táo lại, nhanh chóng nhả hết khí hít phải, sai đó nuốt vài viên đan dược. Sau đó hắn lại ngẩng đầu lên rồi tiếp tục Luyện dược.

Khoảng thời gian sau, sấm sét ngày càng nhiều, càng ngày càng thêm dày đặc. các đệ tử Hương Vân Sơn thường xuyên nhìn thấy sấm sét từ trên trời đánh thẳng xuống động phủ của Bạch Tiểu Thuần, mọi người dần dần cũng trợn mắt há hốc mồm đầy kinh ngạc, các trưởng lão thường xuyên lưu tâm đến việc này cũng kinh hãi không thôi.

Bọn họ không khỏi nghi ngờ nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì không chừng Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ bị sét đánh chết.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần sợ chết như vậy nhưng hết lần này đến lần khác dưới trạng thái luyện dược điên cuồng cũng không màng tới tử vong, đắm chìm trong dược đạo, không ngừng cải biến Đan phương, điều chỉnh các phối hợp nhằm khiến cho Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp có thể có hiệu dụng.

"Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp!"

Ầm!

"Đáng chết, Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp!"

Ầm!

Trận pháp phòng ngự trong động phủ của Bạch Tiểu Thuần lúc này đã mất đi tác dụng, thanh âm chói tai của hắn thường xuyên từ trong động phủ truyền ra. Sau khi mọi người nghe được hàng loạt thanh âm của hắn thì cũng hiểu được không sai lệch nhiều lắm, sở dĩ có sấm sét như vậy, là bởi vì Bạch Tiểu Thuần đang phát minh ra một loại cách thức tẩy đi tạp chất dược đạo nào đó.

Thậm chí không ít trưởng lão còn cảm thấy hứng thú mà chú ý đến Bạch Tiểu Thuần. Lần này, cho dù sấm sét cuồn cuộn nhưng không có ai ngăn cản hắn cả.

Ngay cả Lý Thanh Hậu đối với ý tưởng sáng tạo này của Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy đầy vui mừng, thỉnh thoảng cũng có chú ý hắn một chút.

Chẳng qua là…tiệc vui chóng tàn, sau khi Bạch Tiểu Thuần phối hợp hơn một trăm lần vẫn chưa tạo thành tỷ lệ phối hợp hoàn hảo, thế là hắn bắt đầu gia tăng thêm các loại thảo dược khác. Cũng không biết là do tác dụng của loại thảo dược nào, mà một chiều hoàng hôn trong mấy ngày sau, tiếng Bạch Tiểu Thuần vừa hô hào lên thì sấm sét tràn ngập trên bầu trời. Không còn là một đạo lôi đình như lúc trước, mà là mấy chục đạo sét đang không ngừng lượn lờ, rồi toàn bộ đánh xuống.

Quỷ dị hơn nữa, mấy chục đạo này, chỉ có một đạo đánh xuống động phủ của Bạch Tiểu Thuần, còn mấy đạo khác lại tán loạn khắp nơi trên Hương Vân Sơn.

Ầm ầm ầm ầm!

Một lượng lớn sấm sét oanh tạc như vậy khiến không ít người kêu lên thảm thiết. Trong nhất thời, Hương Vân Sơn lại chấn động thêm một lần nữa, động phủ của Chu Tâm Kỳ cũng bị trúng một đạo nhưng được trận

pháp ngăn cản lại. Nhìn thấy không có gì đáng ngại, Chu Tâm Kỳ liếc nhìn về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần đầy hung ác, nhưng đành đè nén cơn giận này xuống.

Lý Thanh Hậu cùng với đám trưởng lão Hương Vân Sơn đành đi xuống trấn an đám đệ tử, dù sao thì sự chấp nhất trong dược đạo của Bạch Tiểu Thuần cũng khiến bọn họ đầy tán thưởng.

Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần đã gần như điên dại, một lúc lau sau, một đám mây đen bao phủ, rồi lần này là gần một trăm tia sấm sét kéo đến, toàn bộ đánh thẳng xuống Hương Vân Sơn.

Tiếng vang ngập trời nổi lên, nhiều đệ tử nhìn lên trên bầu trời rồi nhanh chóng lao thẳng về chỗ ở của mình, không dám ra ngoài. Lý Thanh Hậu cùng với các trưởng lão khác đều ngây người.

Nhìn thấy gần trăm tia chớp đánh xuống, phần lớn khu vực trên Hương Vân Sơn đều bị rung chuyền, mà động phủ của Chu Tâm Kỳ lại ở gần động phủ Bạch Tiểu Thuần nhất nên lại có thêm sáu bảy đạo sấm sét đánh vào chỗ của nàng, động phủ của Chu Tâm Kỳ chấn động mạnh mẽ, trận pháp cũng vặn vẹo.

Cũng không có chấm hết, mà nửa nén nhang sau đó, trong tiếng kinh hô xôn xao đầy mãnh liệt của vô số đệ tử, lúc này trên bầu trời, từng tầng mây dày đặc, to lớn, trong đó còn có mấy trăm đạo sấm sét chớp lóe.

Tất cả đánh thẳng xuống Hương Vân Sơn, từng tòa động phủ đều rung chuyển, không ít nơi còn trực tiếp nổ tung, động phủ của Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng như muốn bị sụp đổ, chỉ còn gắng gượng chèo chống mà thôi.

Động phủ của Chu Tâm Kỳ vậy mà lại hút tới hơn năm mươi đạo sấm sét, lần lượt oanh tạc cơ hồ như thiên kiếp hàng lâm trực tiếp đem động phủ của nàng đánh tới, sụp đổ nổ tung.

Sắc mặt Chu Tâm Kỳ tái nhợt, nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Nàng ngơ ngác nhìn động phủ của mình đã bị san thành bình địa, bèn kêu lên đầy thê lương.

"Bạch Tiểu Thuần!!!’

Còn thêm một số động phủ của các đệ tử nội môn khác, cũng bị sấm sét đánh tan vỡ, từng người đều chạy ra ngoài mà rống giận kinh thiên, bọn họ đang định chạy đến tính sổ với Bạch Tiểu Thuần thì đột nhiên, mây đen trên bầu trời lại cuồn cuộn, mức độ cực kì dày đặc, tạo thành một uy áp bao phủ lấy toàn bộ mặt đất. Trong lòng Chu Tâm Kỳ run lên, vẻ mặt biến đổi đầy kinh hãi. Mấy đệ tử nội môn đang tính tìm Bạch Tiểu Thuần gây phiền toái, nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há mồm, tâm thần đầy chấn động.

Đến cả chưởng tòa Thanh Phong sơn và Tử Đỉnh Sơn cũng phải chú ý đến nơi này, nhìn thấy tầng tầng mây kia thì trợn to hai mắt, thậm chí chưởng môn Trịnh Viễn Đông từ xa xa nhìn xem một chút cũng chợt tê dại cả da đầu.

Trong tầng mây dày đặc kia, là hơn ngàn đạo sấm sét!!!

“Đây là….đây là muốn diệt Hương Vân Sơn a!!!”

"Bạch Tiểu Thuần! !"

“Trời ạ, hắn đang làm cái gì vậy, làm sao hắn làm được như vậy chứ? Thế mà….thế mà nhiều đạo sấm sét đến như vậy!!!”

"Địch tập! Địch tập!!!" Vô số người ở cả nội ngoại môn Hương Vân Sơn đều hoảng sợ kinh hô lên.

Trên Hương Vân Sơn, toàn bộ đệ tử đều run rẩy, kể cả đệ tử ngoại môn và nội môn lúc này đều có chung một loại cảm giác mãnh liệt, đó chính là nguy cơ sinh tử!

"Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp!" Bạch Tiểu Thuần sớm đã trở nên vong ngã, không chút chú ý gì tới mọi chuyện bên ngoài. Lúc này hai mắt hắn đỏ vằn lên, nhìn đan lô trước mặt rồi rống to lên, đồng thời nâng hai tay vỗ mạnh lên Đan lô.

Ầm!!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Trương Đại Bàn Đầy Nghĩa Khí!!!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Nhìn thấy một màn này, Lý Thanh Hậu cũng phải trợn mắt há mồm, y cũng không kịp ngăn cản mà nhanh chóng đưa tay phải bấm niệm pháp quyết, điểm một chỉ hướng về không trung. Trong nháy mắt, một màn sáng mãnh liệt xuất hiện bao phủ lấy toàn bộ Hương Vân Sơn, màn sáng ngũ sắc đó cực kỳ tươi đẹp lộng lẫy.

Cùng lúc đó, một ngàn đạo sấm sét trong tầng mây trên bầu trời cũng thi nhau phủ xuống Hương Vân Sơn, bị màn sáng ngăn cản nên toàn bộ đánh thẳng lên màn sáng. Tiếng nổ vang ngập trời, ầm vang liên tục không ngừng, màn sáng lóe lên liên tục hóa giải đi.

Một mực kéo dài hơn ba mươi hơi thở, khi đạo sấm sét cuối cùng bị hóa giải thì màn sáng cũng tiêu tán đi. Các đệ tử Hương Vân Sơn lúc này còn đang không ngừng run rẩy, bọn họ vừa có một loại nguy cơ đầy mãnh liệt. Lúc này mỗi người đều chậm rãi trở nên đỏ ngầu cả hai mắt, cùng nhau nhìn về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch Tiểu Thuần!!!” Vô số người gào thét kinh thiên, cũng không biết ai là người đầu tiên xông tới, nhưng mọi người cũng rất nhanh đồng loạt phóng tới động phủ của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí cả những trưởng lão và Lý Thanh Hậu cũng hóa thành cầu vồng mà nhanh chóng bay tới gần.

Bên trong động phủ đang lung lay gần đổ sập xuống, Bạch Tiểu Thuần còn đang chăm chú nhìn Đan lô chằm chằm, hắn có chút kinh ngạc khi không thấy sấm sét đánh xuống bèn phân thần ra bên ngoài một

chút. Lập tức hắn nghe thấy tiếng gào thét vang vọng đinh tai nhức óc, còn mãnh liệt hơn tiếng sấm vô số lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa tái nhợt mặt mày, nhảy dựng lên một cái. Lúc này hắn mới chú ý động phủ của mình đều đang nhanh chóng sụp đổ, bèn tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.Vừa mới chạy ra, thì phía sau hắn vang lên một tiếng rầm, bởi vì quá nhiều người tới nới này, tạo thành một chấn động không nhỏ khiến động phủ của hắn không còn gắng gượng nổi nữa mà lập tức đổ sụp xuống.

Cả người Bạch Tiểu Thuần trở nên choáng váng, bụi đất bốn phía mịt mù. Hắn hoảng sợ phát hiện ra, bốn phía xung quanh hắn đều là vô biên vô hạn đệ tử Hương Vân Sơn đang hằm hằm nhìn hắn.

“Chuyện này…” Bạch Tiểu Thuần vừa muốn giải thích, thì Chu Tâm Kỳ trong đám người hét lên đầy thê lương.

“Bạch Tiểu Thuần, bồi thường động phủ cho ta!!!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần!!!”

“Đáng chết, động phủ của ta cũng bị ngươi hủy rồi!!”

“Quá đáng, ngươi căn bản không phải là luyện đan, đầu tiên là làm nổ Đan lô, sau là đủ loại thú nhỏ quỷ dị, tiếp đến lúc này là sấm sét, ngươi…ngươi….ngươi…” Vô số người rống giận nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong long mỗi người đều phẫn nộ kinh thiên, hai năm nay bọn họ bị tra tấn đến gần phát điên lên rồi…

Bạch Tiểu Thuần đầy ấm ức, hắn thật sự là luyện đan, chỉ là nhìn động phủ của Chu Tâm Kỳ cách đó không xa đã bị san thành bình địa, trong lòng hắn cũng đầy áy náy.

Hầu Tiểu Muội và Hầu Vân Phi cũng ở trong đám người, lúc này vẻ mặt hai người bọn họ cũng đầy bất đắc dĩ. Hầu Tiểu Muội vốn nghiêng về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc này cắn răng đi định giải thích với đám

người xung quanh giùm hắn, nhưng đã bị Hầu Vân Phi hoảng hồn bịt chặt miệng lại. Lúc này, không khéo rất dễ khiến càng nhiều người phẫn nộ hơn a…

Đám đệ tử Hương Vân Sơn đều đồng lòng hạ quyết tâm quyết không để cho Bạch Tiểu Thuần tiếp tục luyện đan. Bằng không mà nói mỗi ngày bọn họ đều không có cảm giác an toàn đấy, nhất là khi nhớ đến một tràng sấm sét trước đó khiến cho cả bọn không kìm được mà còn rống lên đầy mãnh liệt hơn.

Thế cục trước mắt nhìn qua đã dần mất khống chế, thì đúng lúc các trưởng lão Hương Vân Sơn cũng hóa thành cầu vồng đến đây, thậm chí thân ảnh của Lý Thanh Hậu cũng đã xuất hiện giữa không trung, lúc này đám đệ tử Hương Vân Sơn mới yên tĩnh trở lại. Nhưng cả đám đều lộ ra vẻ đáng thương mà nhìn Lý Thanh Hậu, trong mắt đầy hi vọng mong chờ Lý Thanh Hậu có thể làm chủ cho bọn họ.

Lý Thanh Hậu cực kỳ đau đầu, y hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái. Dẫn Thiên lôi đánh xuống cũng không phải là việc khó, vốn Lôi đình trên bầu trời có thuộc tính Dương, chỉ cần dùng biến hóa của thảo mộc hình thành nên khí tức thuộc tính Âm thì có thể dẫn phát Lôi đình xuống, chỉ là số lượng sấm sét bị hắn dẫn xuống nhiều như vậy cũng khiến Lý Thanh Hậu có chút kinh hãi. Thực ra, thì Lý Thanh Hậu cũng có chút hiểu ra, chuyện này cũng có liên quan đến bản thân Hương Vân Sơn đấy, bởi vì Hương Vân Sơn vốn là ẩn chứa Âm khí.

Bất quá đám đệ tử không phát hiện ra mà thôi, còn hành động vừa rồi của Bạch Tiểu Thuần chỉ như là một cái kíp nổ.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy áy náy đối với mọi người, đồng thời hắn cũng cảm thấy có chút oan uổng, đành trơ mắt nhìn Lý Thanh Hậu.

“Bạch Tiểu Thuần, về sau ngươi muốn luyện dược, cũng không được luyện ở Hương Vân Sơn, ra ngoài luyện!” Lý Thanh Hậu bất đắc dĩ mở miệng.

“Đúng, ra ngoài luyện, không thể luyện dược tại Hương Vân Sơn được!”

“Hắn đâu phải là luyện dược, hắn là đang luyện chúng ta a!!!”

“Không sai, nếu như hắn cứ luyện như vậy, ngày nào đó hắn hủy luôn cả Hương Vân Sơn ta cũng không thấy kỳ quái!” Đệ tử bốn phía đều nhao nhao kích động, cảm thấy Lý Thanh Hậu quả thật quá sáng suốt.

“Ta…” Bạch Tiểu Thuần đang muốn giải thích thì Lý Thanh Hậu đã hất tay áo lên.

“Quyết định như vậy đi, tất cả giải tán!” Y nói xong lại trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Bạch Tiểu Thuần đành ngậm miệng lại, vẻ mặt như đưa đám, trong lòng đầy khổ sở, cảm thấy như mình vừa làm cho Lý Thanh Hậu phải thất vọng.

Đám người bốn phía thấy Lý Thanh Hậu làm chủ như vậy rồi, cả đám mới trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái mới dần tiêu tán đi. Đến khi tất cả mọi nơi đều trống không người, thì Lý Thanh Hậu đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần mới thở dài một tiếng.

“Đem Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp của ngươi, trình bày cho ta xem.”

Bạch Tiểu Thuần lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra thần thái đầy mãnh liệt, nhanh chóng đem đại pháp do mình sáng tạo ra này nói kỹ càng qua một lượt. Càng nói, mặt mày hắn cũng càng trở nên phấn chấn, sau nửa này mới kết thúc rồi mang theo đầy mong chờ nhìn về phía Lý Thanh Hậu.

Lý Thanh Hậu như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu.

“Dược đạo vô tận, không có người nào dám nói bản thân đã đi đến tận cùng của con đường này. Trên con đường này, bất cứ sự việc nào cũng có khả năng cả. Phương pháp ngươi vừa nói, cũng đã có nhiều

người thử nghiệm qua, đều đã thất bại vì lực lượng lôi đình là quá lớn, khó mà điều khiển được. Mặc dù có hiệu quả nhất định, nhưng lại quá cương đi."

"Phương pháp này, chờ cho tu vi của ngươi ngày sau cao thêm một chút, ít nhất cũng là Trúc cơ thì mới nên tiếp tục thử nghiệm, hiện tại không nên dùng." Lý Thanh Hậu không đành lòng ngăn cản đối với chấp nhất về dược đạo của Bạch Tiểu Thuần, đành uyển chuyển nói. Y nói xong, trong mắt còn lộ ra đầy vẻ cổ vũ, vỗ vỗ lấy bả vai Bạch Tiểu Thuần rồi mới rời đi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, ngồi ngẩn người ở đó một lúc. Đối với việc làm cho không ít động phủ sụp đổ, hắn cũng đầy áy náy. Lúc này hắn thở dài, trong lòng đang nghĩ tới việc cùng lắm là mình nghe theo Lý Thanh Hậu, trước mắt không luyện Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp nữa.

"Ta đổi sang nghiên cứu phương hướng khác, dùng phương pháp khác loại trừ tạp chất, loại này sẽ không có Lôi đình, cũng không ảnh hưởng được tới người khác. Thế nhưng đi nơi nào luyện a?" Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi, nhìn về phía Tử Đỉnh Sơn xa xa, hai mắt chợt sáng lên.

Nhân tiện sắc trời còn chưa tối, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng sửa sang lại vẻ ngoài, quay đầu nhìn động phủ đã sụp đổ, ánh mắt hắn đầy kiên quyết.

"Vì truy cầu dược đạo, vì luyện ra Trường Sinh Bất Tử đan!" Bạch Tiểu Thuần dứt khoát quay người đi xuống Hương Vân Sơn, thẳng đến Tử Đỉnh Sơn.

Đối với Tử Đỉnh Sơn, Bạch Tiểu Thuần chính là thông thuộc mọi đường ngang ngõ tắt nơi này đấy. Dù sao lúc trước hắn cùng với Trương Đại Bàn vì tìm kiếm Linh Vĩ Kê mà cả hai đã đi khắp hơn phân nửa Tử Đỉnh Sơn, hơn nữa vì ưa thích người khác gọi mình là Sư thúc nên bản thân hắn cũng đã vòng vo rất nhiều lần tại nơi này.

Lúc này, hắn đang ở trên Tử Đỉnh Sơn, cảm thụ xung quanh đầy yên tĩnh, không thấy được đệ tử Tử Đỉnh Sơn nóng nảy như đệ tử Hương Vân Sơn, thậm chí một vài người nhìn thấy hắn còn đi chào hỏi khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầy bùi ngùi thổn thức.

Hắn đầy mỉm cười mà đi thẳng tới chỗ Trương Đại Bàn ở. Trương Đại Bàn còn chưa thành đệ tử nội môn nên vẫn ở chỗ cũ, Bạch Tiểu Thuần xe nhẹ đường quen mà đi thẳng đến, khi hoàng hôn xuống thì hắn đã đứng trước chỗ ở của Trương Đại Bàn rồi.

Thấy Bạch Tiểu Thuần đến, Trương Đại Bàn đầy tươi cười, hai người ngồi trong tiểu viện, Trương Đại Bàn đắc ý không ngừng khoe khoang luyện linh chi pháp của bản thân. Y còn báo cho Bạch Tiểu Thuần biết bản thân lúc này trên Tử Đỉnh Sơn đã là đại danh đỉnh đỉnh, không ai không biết chuyện y là một thiên tài luyện linh.

Bạch Tiểu Thuần bèn tâng bốc vài câu, Trương Đại Bàn càng nghe càng vui vẻ, Bạch Tiểu Thuần bèn ho lên một tiếng.

“Đại sư huynh, có một chuyện cần thương lượng một chút được không.”

“Nói!” Trương Đại Bàn vung tay, làm ra một bộ dạng đầy khẳng khái hào sảng.

“Huynh có thể giúp ta tìm một chỗ trên Tử Đỉnh Sơn, để ta có thể luyện dược ở đây được không.” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ nói, hai mắt mở to nhìn Trương Đại Bàn.

“Luyện dược? Ngươi cũng là đệ tử nội môn, trong động phủ hắn cũng phải có phòng luyện dược chứ. Đúng rồi, đoạn đầu tháng này ta bế quan, trước đó từng bị đánh động bởi tiếng sét bên Hương Vân Sơn ngươi, bên đó đã xảy ra chuyện gì rồi?” Bàn tử đầy kinh ngạc, hắn bế quan hơn nửa năm, nên không hiểu rõ nhiều chuyện bên ngoài, hơn nữa những chuyện tình của Hương Vân Sơn, do khác biệt sơn môn nên Tử Đỉnh Sơn có thể biết một ít nhưng cũng không thể nào biết cụ thể được.

“Chuyện này…là do ta luyện đan không cẩn thận, dẫn tới sấm sét, đem động phủ của mình bị đánh phá.” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám nói.

“A?” Trương Đại Bàn trợn to mắt, có chút do dự.

“Nhưng mà đại sư huynh yên tâm, ta có thể thề, ta luyện dược tại nơi này, tuyệt đối sẽ không xuất hiện sấm sét đấy. Huynh yên tâm, Bạch Tiểu Thuần ta nói lời giữ lời, hơn nữa ta cũng đã luyện thành linh dược cấp ba, sau này ta sẽ tặng huynh một bình linh dược cấp ba.” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ giải thích, đồng thời vỗ ngực một cái, đưa ra lời thề cam đoan đầy sắt đá.

Trương Đại Bàn rất động tâm đối với linh dược cấp ba, dù gì thì loại đan dược này trong phường thị có giá cả rất khoa trương đấy. Hơn nữa, Trương Đại Bàn cũng không cách nào từ chối được yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần, lúc này lại nghe Bạch Tiểu Thuần cam đoan, y ngẫm nghĩ một chút rồi cười ha ha.

“Một chuyện nhỏ mà thôi, tuy chỗ ta không có nơi luyện dược nhưng ta cũng có quen biết với sư huynh quản lý động phủ, cho hắn chút chỗ tốt để hắn lén cho ta mượn tạm một động phủ của đệ tử nội môn cũng không vấn đề gì, bất quá thời gian dài thì có chút phiền phức.”

“Không dài không dài, ít thì mấy tháng, mà nhiều nhất chỉ nửa năm!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, lập tức trở nên phấn chấn.

Trương Đại Bàn gật nhẹ đầu, để Bạch Tiểu Thuần chờ nơi này, còn y quay người đi ra khỏi chỗ ở. Sau một nén nhang thì y trở về, vẻ mặt đầy đắc ý, trong tay cầm theo một tấm lệnh bài.

“Thành! Tuy là không phải động phủ đặc biệt tốt gì, nhưng có phòng luyện dược, hơn nữa cũng không cách xa chỗ ở của ta là bao, để ta dẫn ngươi đi.”

Bạch Tiểu Thuần hoan hô, rồi tâng bốc Trương Đại Bàn vài câu khiến y đầy cao hứng, sau khi đưa Bạch Tiểu Thuần đến động phủ kia mới rời đi.

Động phủ này quả thật rất đơn sơ, không đáng để so sánh với động phủ của Bạch Tiểu Thuần tại Hương Vân Sơn, nhỏ hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần có phòng luyện dược như vậy là đủ với Bạch Tiểu Thuần rồi.

Hắn hài lòng ngồi trong phòng luyện dược, thở phào một hơi.

“Còn có đại sư huynh có nghĩa khí!”

Bạch Tiểu Thuần rất cảm động, bèn nghĩ nhất định bản thân không thể thử nghiệm luyện chế Thiên Lôi Tẩy Dược đại pháp, cũng sẽ không dùng thú nhỏ thí nghiệm Quái đan. Còn về phần Đan lô nổ tung thì Bạch Tiểu Thuần đã có thể tránh được rồi. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy từ lúc này trở đi bản thân mình hắn là luyện dược cũng sẽ không xảy ra vấn đề khác nữa rồi.

“Bắt đầu nghiên cứu cách thức loại trừ tư chất!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần trầm xuống, hắn lấy linh thảo ra, ánh mắt đầy vẻ suy tư, não bộ không ngừng phân tích thơi diễn, dần dần lại chìm đắm vào trong đan đạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Mưa Nhỏ Trên Tử Đỉnh Sơn.

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ở trên Tử Đỉnh Sơn một tháng, nhưng Bạch Tiểu Thuần mượn động phủ rồi cũng rất an tĩnh, không chút ảnh hưởng nào tới các đệ tử Tử Đỉnh Sơn cả. Trương Đại Bàn cũng cảm thấy rất yên lòng, thỉnh thoảng y có tới động phủ, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang luyện đan ở đó, cũng dần dần ít lui tới hơn.

Ước chừng…một tháng sau.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát sáng, nhìn đan dược trước mặt. Sau khi nhìn ngó đầy kĩ lưỡng thì hắn chợt cười ha hả, vẻ mặt đầy phấn chấn. Một tháng qua, hắn khai ra bốn lò đan, mỗi lần đều thử tìm phương pháp loại bỏ tạp chất mới, cuối cùng thì hắn cũng đã tìm ra hướng đi mới.

“Dựa vào ngoại lực lôi đình loại trừ tạp chất là một cách làm, tương tự, hòa tan tạp chất từ bên trong linh dược cũng là một phương pháp thuyết phục a!”

“Bạch Tiểu Thuần ta thật sự là một thiên tài, ha ha, ta đã biết làm thế nào rồi. Ta cần nguyên lý thảo dược tương sinh tương khắc, trong lúc luyện linh đồng thời dựa vào tương sinh tương khắc tạo thành lực lượng đốt cháy tạp chất trong linh dược, bức những tạp chất kia ra. Nói như vậy, cuối cùng hình thành sẽ là đan dược mà không còn là Độc đan nữa!” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng là phấn chấn, hắn hít sâu một hơi rồi bắt đầu khai lô.

Từng gốc thảo dược được hắn thu thập rồi ném vào bên trong đan lô, đồng thời dựa theo suy nghĩ của mình mà không ngừng gia nhập thêm một số loại thảo dược không cần thiết trong quá trình luyện chế linh dược, cũng không ngừng ghi chép lại.

Bốn này sau, lần thứ hai hắn không ngừng đắm chìm trong điên cuồng, hắn không ngừng chuyển động vòng quanh Đan lô, thỉnh thoảng lại điều chỉnh lửa, rồi gia nhập thêm linh dược, sau đó căn cứ vào những tình huống khác nhau mà không ngừng pha loãng, hoặc thêm lượng vào.

Dần dần, trong một đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầy phấn chấn nhìn về phía Đan lô. Lúc này bên trong đang truyền ra từng tiếng vang lốp bốp, Đan lô run rẩy kinh người, rồi một luồng khói đen bốc lên, khói đen kinh người như mang theo chất độc. Bạch Tiểu Thuần bèn vung tay áo, vội vàng hướng đám khói này bay ra ngoài động phủ, một nửa đám khói này bay bên không trung, còn hơn một nữa ở lại bên trong tầng mây trên bầu trời Tử Đỉnh Sơn, chỉ còn sót lại một chút thì lại im hơi lặng tiếng tung bay hướng về phía Thanh Phong sơn.

Đến lúc không còn khói đen trong động phủ nữa, Bạch Tiểu Thuần mới vội đến cúi đầu nhìn vào Đan lô. Bên trong đó xuất hiện một viên đan dược, hắn bèn cầm lên xem xét một chút, tuy vẫn là Độc đan như cũ nhưng tạp chất hơn chín thành. So với tạp chất mười thành như trước kia thì đã ít hơn một điểm, trở thành chín thành tám chín mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần cao hứng cảm thấy phương hướng của mình lúc này là hoàn toàn chính xác, tiếp theo cần làm là không ngừng thử nghiệm để tìm ra hương pháp phối hợp tốt nhất.

“Ha ha, lần này ta luyện dược gây ra động tĩnh rất nhỏ, không có sét đánh, không có nổ vang, cũng không có ảnh hưởng đến người khác nữa.” Bạch Tiểu Thuần rất vui vẻ, hắn thật sự không muốn vì mình luyện đan mà khiến các đệ tử khác phải nổi giận.

Lúc này hắn cảm thấy rất mỹ mãn, bèn khoanh chân ngồi một bên tĩnh tọa sau đó hoàn thành tu luyện mỗi ngày của mình, chính là sau khi

luyện Long Tượng Hóa Hải Kinh và Bất Tử Trường Sinh công xong thì lại thi triển Thủy Trạch Quốc Độ.

Sau khi kết thúc thì hắn lại đến Đan lô bên cạnh, bắt đầu luyện dược.

Lần này hắn rất siêng năng, gần như mỗi ngày đều luyện bốn năm lò đan, mỗi một lần đều có khói đen bốc lên rồi bị Bạch Tiểu Thuần hất ra ngoài động phủ, bay bồng bềnh trên bầu trời.

Đến lúc này đã là sau mười ngày, hắn kinh hỉ phát hiện ra, bốn lần độc đan trong mười lần luyện dược, tạp chất lần thứ hai cũng thấp xuống, lúc này chỉ còn chín thành bảy tám. So với mười thành lúc trước thì đã giảm bớt được rất nhiều.

Không những thế, năm lần thành công trong mười lần kia, tạp chất cũng đã giảm bớt. Dường như nếu tiếp tục như vậy thì dần dần hắn cũng sẽ luyện ra được Linh dươc cấp ba trung phẩm.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy cuồng nhiệt, không để ý đến mọi chuyện bên ngoài. Lúc này hắn cũng không khác gì bế quan cả, bắt đầu điên cuồng luyện dược, không ngừng ghi chép, không ngừng thay đổi, mỗi lần hắn khai ra hơn bảy tám lò đan. Mỗi ngày đều có đám khói đen không ngừng bay ra từ trong động phủ của hắn, lơ lửng bay vào trong không trung. Nửa tháng nữa trôi qua, hắn kích động phát hiện tạp chất trong độc đan đã hạ xuống còn chín thành năm.

Sau hai tháng Bạch Tiểu Thuần ở trên Tử Đỉnh Sơn, rất nhiều người bên Hương Vân Sơn đều cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ không biết Bạch Tiểu Thuần đi đâu nhưng cũng đồng loạt mà hưởng thụ lại cuộc sống đầy an tĩnh vừa được khôi phục của Hương Vân Sơn.

Ngoài Trương Đại Bàn thì không một đệ tử Tử Đỉnh Sơn nào biết Bạch Tiểu Thuần đang luyện dược trên Tử Đỉnh Sơn cả. Mà những chuyện liên quan tới việc Bạch Tiểu Thuần luyện đan trên Hương Vân Sơn cũng dần dần được truyền ra, khiến cho mọi người đầy kinh hãi. Lúc này Trương Đại Bàn cũng run lên cầm cập.

Y không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại gây nên một tràng phong ba ồn ào náo nhiệt như vậy trên Hương Vân Sơn. Tuy hắn có khẩn trương, nhưng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đầy an tĩnh nơi đó, không gây nên bất cứ động tĩnh gì thì trong lòng cũng chậm rãi yên ổn trở lại.

Thời gian qua đi, lại một tháng trôi qua, Bạch Tiểu Thuần tính ra đã luyện dược kéo dài suốt ba tháng ròng. Trong động phủ của hắn, khói đen càng lúc càng nhiều, thậm chí còn khiến cho đệ tử Tử Đỉnh Sơn phải chú ý tới, nhưng cũng không nghĩ nhiều…

Trong lòng Trương Đại Bàn càng thêm an tâm, chỉ là gần đây y cũng có chút phiền não, chính là chuyện Tử Đỉnh Sơn bắt đầu có những cơn mưa rất kỳ quái, chỉ xuất hiện ở Tử Đỉnh Sơn mà không có ở nơi khác.

Mà mưa này lại có chút dơ bẩn, rơi xuống người sẽ tạo thành những vệt bùn, rồi dần dần các đệ tử Tử Đỉnh Sơn cũng phát hiện có chút không thích hợp. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã luyện dược tới điên cuồng…mỗi ngày hắn khai mở vô số lò đan, vượt qua hơn mười lăm lần.

Gần như không ngơi nghỉ, cả người hắn đầy tiều tụy. Mà tạp chất trong độc đan của hắn cũng giảm xuống một cách thần tốc, lúc này trình độ đã đến chín thành hai ba.

“Mấy tháng nữa, ta tin rằng có thể hạ thấp tạp chất từ chín thành trở xuống, có thể được gọi là hạ phẩm linh dược!” Bạch Tiểu Thuần kích động hét lớn, lại tiếp tục chìm đắm trong luyện dược. Mà trên Tử Đỉnh Sơn cũng dần dần có thêm nhiều tiếng kinh hô xôn xao đột nhiên truyền ra.

Lúc này Trương Đại Bàn đang bước trên con đường nhỏ của Tử Đỉnh Sơn, bỗng y nhận ra trời dần dần mưa to hơn. Thậm chí khi mưa này rơi xuống, hắn còn ngửi thấy mùi chua, sau đó hai mắt y chợt trợn to ra. Mưa này không gây tổn hại gì đến thân thể, thế nhưng mà quần áo của y…sau khi bị ướt nhẹp thì nhìn bằng mắt thường cũng thấy như…bi hòa tan.

Chỉ là tiếng kinh hô không ngừng phát ra trên con đường này, Trương Đại Bàn không cách nào tin mà nhìn qua toàn bộ Tử Đỉnh Sơn, nhìn thấy quần áo tất cả các đệ tử đều bị tổn hại. Hễ bị mưa xối lên người, quần áo đều bị hòa tan thần tốc, thậm chí có vài người xui xẻo, quần áo toàn thân đều bị hòa tan hết mà hét lên đầy thê lương.

"Trời ạ, đây là... Đây là có chuyện gì!!!"

"Quần áo của ta!!!"

“Đây là mưa gì thế này, chua chua, cho dù không gây hại cho người, nhưng có thể ăn mòn quần áo!”

“Đáng chết, màn sáng phòng hộ đều vô dụng!” Trong khoảnh khắc này, toàn bộ Tử Đỉnh Sơn như điên lên rồi. Trừ phi lập tức trốn vào chỗ trú mưa ngay, bằng không thì cho dù có đổi y phục cũng sẽ bị hòa tan trong nháy mắt.

Phóng mắt nhìn khắp Tử Đỉnh Sơn, lúc này đã hoàn toàn hỗn loạn, chỉ có những đệ tử nội môn lão làng thì mới mừng phát điên lên, cả đời bọn họ đều chưa từng gặp được những loại chuyện này a. Còn những nữ đệ tử kia càng không ngừng thét lên đầy chói tai.

Ngay cả những trưởng lão Tử Đỉnh Sơn cũng đều ngây người ra. Thậm chí có một vài trưởng lão đang giảng giải thuật pháp bên ngoài, bị nước mưa rơi rớt xuống, ngay lập tức cả người chợt cảm thấy mát lạnh…

Cùng lúc đó, không ít người nhận thấy động phủ của Bạch Tiểu Thuần không ngừng có khói đen bốc lên trên trời, rồi cơn mưa ăn mòn này lại không ngừng lớn hơn nữa.

Thậm chí khi khói đen này xuất hiện, có một đệ tử nội môn với quần áo trên người vừa đủ để miễn cưỡng che thân, vẻ mặt đầy hoang mang đang cấp tốc phi hành, nhưng lại đâm đầu thẳng vào bên trong vùng khói đen này.

Lúc đi ra, toàn thân của gã hoàn toàn không có chút dấu hiệu của quần áo…vị đệ tử nội môn này có chút ngây người, rồi phát ra âm thanh đầy thê lương, toàn thân bộc phát ra sấm sét hình thành lôi quang che đậy quanh người rồi nhanh chóng thay quần áo, nhưng vậy mà vẫn còn tiếp tục bị ăn mòn.

“Sao lại thế này, ai ở trong động phủ này, đi ra cho ta!” Vị nội mộn đệ tử này….chính là Lữ Thiên Lỗi.

Trong khoảnh khắc này, những người khác cũng nhìn ra được vấn đề xảy ra ở đâu, ào ào rống lên đầy giận dữ.

“Đáng chết, là ở đâu!!! Ta đã sớm thấy không thích hợp. Động phủ này vốn là không có người ở, nhưng mấy tháng nay không ngừng xuất hiện khói đen!”

“Khói đen này, chính là đầu sỏ gây ra, mấy tháng nay nó bay lên không trung ảnh hưởng tới khí hậu, nên lúc này mới có loại mưa chua chua này rơi xuống đây!!!”

Ngay khi mọi người đang phẫn nộ xôn xao, thì Trương Đại Bàn đang trú dưới mái hiên ngơ ngác nhìn thấy tất cả, đầu óc y quay cuồng, nhìn cơn mưa này, y bất giác hiểu được cảm nhận của Hương Vân Sơn…

Mà trên đỉnh núi, chưởng tòa Tử Đỉnh Sơn Hứa Mị Nương lúc này chỉ còn biết giương mắt nhìn, nàng đứng trong lầu các này mà không dám ra ngoài, đồng thời giơ ra một ngón tay phải điểm lên trên bầu trời.Trong nháy mắt này, trên Tử Đỉnh Sơn đã xuất hiện một màn sáng trận pháp, màn sáng này xuất hiện đã cản trở được mưa từ bên ngoài rơi xuống.

Nhưng rõ ràng, cho dù là màn sáng này cũng bị cơn mưa thần tốc ăn mòn.

Nhờ vào cơ hội ngắn ngủi không còn mưa nữa, tất cả đệ tử Tử Đỉnh Sơn nhanh chóng thay đổi y phục. Mỗi người đều tức giận ngập trời, tràn

ngập sát cơ mà lao đến chỗ động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, không ít đệ tử Hương Vân Sơn nhìn thấy màn sáng phòng hộ của Tử Đỉnh Sơn, cũng nhìn thấy cơn mưa trên Tử Đỉnh Sơn mà đồng loạt kinh ngạc.

"Tử Đỉnh sơn làm sao vậy?"

Bọn họ còn đang kinh ngạc, thì đột nhiên vô số giọng nói chợt đồng thanh vang lên, hóa thành một tiếng rống giận kinh thiên động địa từ Tử Đỉnh Sơn truyền ra ngoài.

“Bạch Tiểu Thuần!!!”

Âm thanh này truyền khắp bốn phía, dường như cả Tử Đỉnh Sơn đều rung chuyển một cái, mà tâm thần của tất cả đệ tử Hương Vân Sơn đều run lên, trong đầu mọi người nháy mắt đó mà hiểu ra tất cả.

"Bạch Tiểu Thuần luyện dược ở Tử Đỉnh sơn!"

“Nhất định là vậy rồi, Chưởng tòa không cho hắn luyện dược ở Hương Vân Sơn, thế là hắn đi Tử Đỉnh Sơn!!!”

Trong lúc đệ tử Tử Đỉnh Sơn đang phát điên lên, thì Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng rồi vội chạy ra ngoài. Hắn bị dọa khiến trong lòng đầy run rẩy, đồng thời cũng đầy tủi thân. Vừa rồi hắn đang kích động luyện đan, đột nhiên động phủ bị vô số thuật pháp oanh kích đấy, khi hắn giật mình ngẩng đầu lên thì đã thấy vô số người khắp bốn phía đang trợn mắt nhìn hắn.

Nhất là Lữ Thiên Lỗi, toàn thân tràn ngập tia chớp mà lao vọt đến hắn đầu tiên.

Dọa cho Bạch Tiểu Thuần hiện ra đôi cánh sau lưng rồi nhanh chóng lao ra. Trong lúc hắn đang chạy trối chết thì tiếng phẫn nộ từ đám người phía sau hắn vang lên không ngừng, một vạn đệ tử Tử Đỉnh Sơn đầy phẫn nộ mà truy đuổi theo sau.

Trương Đại Bàn ở trên núi xa xa nhìn thấy một màn này, vội nuốt nước bọt xuống cổ họng, rồi khẩn trương làm như không thấy. Đồng thời y thầm hạ quyết tâm tuyệt đối không để cho người khác biết chính mình đồng ý cho Bạch Tiểu Thuần đến đây luyện dược, thậm chí còn giúp hắn tìm động phủ này.

Trong lúc đám đệ tử Tử Đỉnh Sơn đang truy đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, thì đột nhiên….

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sung Quân Vạn Xà Cốc

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Không có ai biết, khói đen bay ra khi Bạch Tiểu Thuần luyện dược ở trên Tử Đỉnh Sơn, tuy hơn phân nửa đã lưu lại ở trên tầng mây giữa không trung của Tử Đỉnh Sơn, nhưng vẫn có một phần bởi vì hướng gió mà trôi dạt đến giữa không trung của Thanh Phong Sơn.

Nhất thời nửa điểm thì không tính là gì, từ từ cũng sẽ tiêu tán, sẽ không hình thành nên ảnh hưởng, nhưng tích lũy kéo dài nhiều ngày, khiến cho mưa axit sau khi rơi xuống Tử Đỉnh Sơn thì ở Thanh Phong Sơn cũng thế, giống như là bị dẫn động.

Giờ khắc này, ở trên Thanh Phong Sơn, có không ít đệ tử vốn là đang xem náo nhiệt, đối với những gì mà Hương Vân Sơn và Tử Đỉnh Sơn gặp phải, bọn hắn rất kinh hãi, nhưng đồng thời cũng có chút cười trên nỗi đau của người khác. Tuy nhiên đáy lòng của mỗi người đều đã có dự định, từ hôm nay trở đi, phải nghiêm phòng Bạch Tiểu Thuần tiến vào Thanh Phong Sơn.

Thậm chí một số hảo hữu của Hắc Tam Bàn cũng đều thi nhau đi khuyên bảo nàng.

Nhưng vào lúc này, từng giọt nước mưa từ trên không trung Thanh Phong Sơn rơi xuống. Khi đám người sững sờ ngẩng đầu, thì mỗi người đều hoảng sợ phát hiện, ở giữa không trung của Thanh Phong Sơn, thế mà cũng xuất hiện mây đen.

Mặc dù không dày đặc bằng Tử Đỉnh Sơn, nhưng giọt mưa rơi xuống cũng là mưa axit giống như vậy, có thể ăn mòn quần áo. Rất nhanh, trên Thanh Phong Sơn truyền ra từng trận xôn xao và kinh hô.

Lại càng có những tiếng thét lên quanh quẩn, khiến cho Thanh Phong Sơn nháy mắt xuất hiện vô số kiếm quang, lao thẳng đến Tử Đỉnh Sơn, lao tới Bạch Tiểu Thuần lúc này đang bị một đám đệ tử Tử Đỉnh Sơn truy sát.

“Bạch Tiểu Thuần!”

“Đáng chết, hắn là Bạch Tiểu Thuần cũng đã âm thầm tới Thanh Phong Sơn của chúng ta!”

“Nhất định là như vậy, cái tên tà dược cuồng ma này, nhất định là hắn cũng đã từng vụng trộm tới Thanh Phong Sơn của chúng ta tiến hành luyện dược!!”

Đệ tử Thanh Phong Sơn điên rồi, không ít người y phục toàn thân đã nhanh chóng biến mất, vội vàng thau bộ mới, nhưng lại không có bao nhiêu tác dụng. Toàn bộ Thanh Phong Sơn lập tức đại loạn, từng người rống lên giận dữ, cùng với đệ tử Tử Đỉnh Sơn chung một mối thù, cùng truy sát Bạch Tiểu Thuần.

Thượng Quan Thiên Hữu cũng ở trong đám người, y phục của gã vẫn được coi là hoàn chỉnh, thế nhưng lúc này sát ý lại mạnh hơn. Gã rốt cuộc đã tìm được cơ hội để báo thù cho những đau khổ của mình ở sơn mạch hoang vu.

Tiếng ầm ầm vang lên quanh quẩn, tiếng Bạch Tiểu Thuần thét lên truyền ra. Hắn trợn tròn mắt, đệ tử Tử Đỉnh Sơn truy sát mình thì cũng thôi đi, vì sao mà đệ tử Thanh Phong Sơn cũng tới.

Nhất là sau khi nghe được đệ tử Thanh Phong Sơn nói ra những lời kia, đáy lòng Bạch Tiểu Thuần lại càng ủy khuất đến cực hạn.

“Ta thực sự không có đi Thanh Phong Sơn a!!”

“Ngươi nói láo!” Thanh Phong Sơn có trên vạn đệ tử, giờ phút này phần lớn đều đã xông ra, còn có một số đạp lên phi kiếm ở giữa không trung, nhanh chóng tiến đến, sau khi nghe được những lời nói của Bạch Tiểu Thuần thì lập tức rống giận.

Lại càng có nhiều kiếm quang gào thét tới gần Bạch Tiểu Thuần. Còn có đệ tử của Tử Đỉnh Sơn, từng thuật pháp khuếch tán, làm cho Bạch Tiểu Thuần bị dọa sợ hét ầm lên.

“Ta đã từng vì tông môn chảy máu!”

Oanh! Đệ tử Tử Đỉnh Sơn đã xuất thủ, khiến Bạch Tiểu Thuần bị dọa liều mạng phi nước đại.

“A, a, ra là vinh quang đệ tử!!”

Ầm ầm! Vô số kiếm quang của đệ tử Thanh Phong Sơn bay ra, đôi cánh sau lưng Bạch Tiểu Thuần vỗ nhanh, cái trán đều đã chảy ra mồ hôi lạnh.

“Ta là sư đệ của chưởng môn!” Hắn bỗng nhiên rống to.

“Kể cả ngươi có là con ruột của chưởng môn thì hôm nay cũng phải thu thập ngươi!!” Đệ tử hai núi trước sau hội tụ, không biết là ai giận dữ rống lên, đưa tới sự hưởng ứng của vô số ngươi, tiếp tục truy sát.

“Các ngươi không nói đạo lý! Giết người rồi, giết người rồi!!” Bạch Tiểu Thuần tê cả da đầu, hắn cảm thấy những người này đều điên cả rồi, mình chẳng qua chỉ là luyện dược mà thôi, làm gì mà đến mức này sao.

Hắn giờ phút này mặt như đưa đám, triển khai toàn bộ tốc độ, trong nháy mắt đã bỏ chạy thẳng về Hương Vân Sơn. Hắn lúc này mới cảm nhận được, đệ tử của Hương Vân Sơn vẫn là nhu hòa hơn một chút, nơi đó mới là nhà của mình a.

Đám người kia một mực truy sát Bạch Tiểu Thuần đến Hương Vân Sơn, từng người trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như con chuột bị giẫm phải đuôi chạy mất tăm, thi nhau rống giận để phát tiết, thậm chí còn có một số người dưới sự xúc động lại xông lên Hương Vân Sơn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh mang theo tức giận bỗng nhiên từ trên đỉnh Hương Vân Sơn truyền ra, giống như lôi đình khuếch tán bát phương.

“Các ngươi quay trở về! Cút!”

Lời nói tụ lại một chỗ giống như là thiên lôi oanh minh. Những đệ tử xông lên Hương Vân Sơn, từng người đều phun ra máu tươi, lại càng có một cỗ đại lực lan rộng khiến cho đám đệ tử ở bốn phía phải lui lại, rối rít hãi nhiên, lúc này cũng đều đã tỉnh táo trở lại. Từng người hai mặt nhìn nhau, biết mình lúc vừa rồi đã quá xúc động rồi, vội vàng ôm quyền cúi đầu, tranh thủ thời gian lùi lại.

Một trận bát nháo như thế, lúc này mới dần dần tản đi.

Bạch Tiểu Thuần ở bên trên Hương Vân Sơn nhìn thấy cảnh này thì lập tức cảm động. Hắn có cảm giác giống như là trẻ con đánh nhau không lại được trưởng bối trong nhà của mình ra mặt đánh cho đối phương một trận.

“Đúng, các ngươi quay trở về a, nhất là Thanh Phong Sơn các ngươi!” Bạch Tiểu Thuần kích động, nhảy dựng lên hươ tay mú chân, đang muốn nói cho đám người Thanh Phong Sơn là mình không có luyện dược ở chỗ bọn họ, thì bỗng nhiên có một cỗ uy áp phủ xuống. Thân ảnh của Lý Thanh Hậu đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt tái nhợt, tay áo hất lên. Thân hình Bạch Tiểu Thuần không thể khống chế bay ra, trực tiếp bị Lý Thanh Hậu tóm ở đằng sau gáy.

“Lý thúc, ta thực sự không có đi Thanh Phong Sơn a!!” Lời nói của Bạch Tiểu Thuần im bặt mà dừng lại, đáy lòng run lên, vội vàng mở

miệng. Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã bị Lý Thanh Hậu trực tiếp mang theo bay lên.

Ở nơi xa, vô số đệ tử của hai núi đang rời đi, nhìn thấy cảnh này thì đáy lòng đều cuồng hỉ. Đệ tử Hương Vân Sơn cũng đều ngẩng đầu, vẻ mặt của mỗi người đều cổ quái, trong lòng thở dài một hơi.

“Bạch Tiểu Thuần này xui xẻo rồi!”

“Đưa tới lửa giận của chưởng tọa, Bạch Tiểu Thuần thảm rồi!”

“Nào chỉ gây nên lửa giận của chưởng tọa, lần này toàn bộ bờ Nam đều muốn điên rồi.” Trong khi vô số người ở đây đang thấy vui sướng ở trong lòng, thì Bạch Tiểu Thuần bị hù sắc mặt trắng bệch. Hắn phát hiện, hướng mà Lý Thanh Hậu đang mang mình đi, lại chính là...

“Vạn Xà cốc!! Lý thúc, ta sai rồi!” Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, lập tức thét lên.

Rất nhanh, Lý Thanh Hậu đã mang theo Bạch Tiểu Thuần đi tới Vạn Xà Cốc ở hậu sơn Hương Vân Sơn trong sự kêu rên của hắn. Vừa mới vào, vô số độc xa đã ngóc đầu lên, phát ra âm thanh tê tê, cũng có không ít con phun ra nọc độc.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa tới thân thể phát run, nhất là khi hắn phát hiện ra Lý Thanh Hậu thế mà lại mang mình đến thẳng hang động ở trong Vạn Xà Cốc, cả người Bạch Tiểu Thuần đều run lên.

“Ta chẳng qua là muốn luyện dược thôi a, ta cũng không phải là cố ý...”

“Lý thúc ngươi nghe ta giải thích, ngươi xem, đó là ta làm theo yêu cầu của ngươi, ta không có ở Hương Vân Sơn luyện dược a. Ta...” Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, vội vàng giải thích, nhưng hắn giải thích như thế lại làm cho sắc mặt của Lý Thanh Hậu càng đen hơn, lập tức tăng tốc, nháy mắt đã bay vào trong hang động.

Bốn phía là một màu đen kịt, nhưng rất nhanh liền có từng cặp ánh mắt lạnh như băng nháy mắt xuất hiện, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần và Lý Thanh Hậu. Nhất là trong đó có không ít khí tức, với tu vi của Bạch Tiểu Thuần lúc này thì cảm thụ của hắn so với lúc trước còn rõ ràng hơn.

Hắn hoảng sợ phát hiện, sự đáng sợ của nơi này so với nhận định của chính mình còn mãnh liệt hơn gấp mấy lần.

Nhất là hắn nắm giữ linh thú ngũ thiên, giờ phút này ánh mắt quét qua. Nơi này mặc dù đen kịt, nhưng linh lực của hắn lưu chuyển, vẫn có thể nhìn rõ được một ít, nhận ra được những con rắn này, trong đầu hiện ra tất cả thông tin về rắn.

“Tam Bộ Xà!”

“Thần Mục Mãng!!”

“Đây là Kim Ngân Trùng Xà!” Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Dựa theo linh thú ngũ thiên ghi chép thì những con độc xà này đều vô cùng cường đại, thậm chí tu sĩ Trúc Cơ nếu như xử lý chậm trễ thì cũng đều bị độc chết.

Cho đến khi nửa nén nhang đi qua, Lý Thanh Hậu mang theo Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở chỗ sâu trong hang rắn này. Nơi này là một mảnh đất trống trải, bốn phía có vô số rắn phát ra tiếng tê minh, còn có bảy tám con lại tản mát ra lực lượng tu vi có thể so sánh với Ngưng Khí tầng thứ tám, con mắt đều là màu đỏ, trong miệng nhỏ xuống nọc độc, khiến cho mặt đất trở nên mấp mô, nhìn thấy mà giật mình.

Cách đó không xa có một gian nhà đá, bốn phía dường như có một số trận pháp, khiến cho trong phạm vi mười trượng xung quanh không có con rắn nào tới gần. Nhưng dù không tới được gần, thì bọn chúng vẫn vây quanh lít nha lít nhít ở bốn phía, cũng đủ để Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Vù một tiếng, Lý Thanh Hậu hất tay áo lên, trực tiếp đem Bạch Tiểu Thuần từ bên ngoài ném vào trong thạch thất.

“Không phải là ngươi muốn luyện đan sao, ở chỗ này mà luyện đi. Nơi này có địa hỏa, ở trong thạch thất có lò đan. Ở chỗ này, ngươi sẽ không quấy nhiễu những đệ tử khác.” Lý Thanh Hậu hừ lạnh một tiếng, rồi lại ném cho Bạch Tiểu Thuần một cái túi đựng đồ.

“Trong này có đầy đủ thảo dược cùng với thức ăn, ngươi ở chỗ này vừa tốt lại vừa yên tĩnh. Chờ đến lúc nào tính tình của ngươi trầm ổn, ta lại đến dẫn ngươi ra ngoài.” Lý Thanh Hậu hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, rồi cúi đầu nhìn trận pháp ở xung quanh. Sau khi xác định trận pháp không có vấn đề gì mới quay người rời đi. Y cũng là bất đắc dĩ mới phải làm ra hạ sách này, muốn dùng một lần duy nhất đem Bạch Tiểu Thuần mài giũa một phen.

Nhưng trong lòng y cũng có lo lắng, cho nên mới chú ý tới những trận pháp đó. Sau khi xác định nó vẫn như bình thường mới yên tâm rời đi. Với hiểu biết của y về Bạch Tiểu Thuần, thì đối phương tuyệt đối là sẽ không bước ra khỏi trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần mặt như đưa đám nhìn Lý Thanh Hậu bay đi. Những con rắn ở xung quanh không có uy áp của Lý Thanh Hậu lập tức nhúc nhích, đem chỗ thạch thất Bạch Tiểu Thuần đang ở bao vây tầng tầng lớp lớp, từng con đều lộ ra răng nanh, thậm chí không ít con còn có ý đồ lao vào trong trận pháp, nọc độc phun ra gần như tràn ngập khắp bốn phía.

Ở phía xa hơn là mấy đầu rắn độc Ngưng Khí tầng tám, cả đám đều lạnh nhạt nhìn Bạch Tiểu Thuần, bộ dạng giống như muốn nuốt lấy hắn, khiến cho hô hấp của Bạch Tiểu Thuần trở lên dồn dập.

“Đây là Huyết Thần Xà, có thể so sánh với Ngưng Khí tầng tám, một giọt nọc độc có thể độc chết vạn người!”

Càng làm cho hắn kinh hãi, là hắn lại rõ ràng cảm nhận được trong cái xà động không biết lớn bao nhiêu này còn có ba đạo khí tức có thể so sánh với Ngưng Khí tầng chín, thậm chí còn có hai đạo ba động Ngưng Khí đại viên mãn.

Loại chấn động này không phải là do tu sĩ tràn ra, mà hiển nhiên là độc xà ở nơi đây.

Nhất là hắn còn mơ hồ cảm nhận được, hình như còn có một cỗ dao động càng mịt mờ làm cho đáy lòng hắn run rẩy, mang theo hung tàn, giống như đang ở trong bóng tối nhìn vào mình chằm chằm.

Thời gian trôi qua, rất nhanh sắc trời bên ngoài đã tối dần, Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, than thở.

“Làm sao bây giờ...”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Chạm Đến Gông Cùm Xiềng Xích

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Đêm khuya, bên ngoài trăng sáng đã lên cao, trong động phủ là một màu đen kịt. Bạch Tiểu Thuần lắng nghe bốn phía vô số tiếng xào xạc, chỉ cảm thấy sợ đến nổi da gà, vội vàng quay vào trong thạch thất.

Thạch ốc rất nhỏ, trên mặt đất có địa hỏa trận, trong đó để một cái lò đan, ngoài ra không có gì khác.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, mở ra địa hỏa trận. Ánh lửa tràn ra khiến cho hắn cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Tính cách của hắn gặp sao thì yên vậy, lúc này tuy thấy kinh khủng, nhưng lại không thể đi thích ứng, thế là mở ra túi trữ vật mà Lý Thanh Hậu đưa cho, lập tức trợn to mắt.

Bên trong túi trữ vật có rất nhiều dược thảo, thậm chí còn có một ít là những dược thảo ở trong tông môn cần điểm cống hiến rất cao mới có thể đổi lấy, thậm chí còn có một vài cọng Bạch Tiểu Thuần chỉ nghe nói qua ở trong thảo mộc ngũ thiên, ở trong tông môn cũng không có cung cấp.

Về phần những dược thảo khác thì nhiều vô số kể, nếu như dùng tiết kiệm, thì chẳng những đủ để cho Bạch Tiểu Thuần luyện chế tam giai linh dược, mà thậm chí tứ giai cũng có thể.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác chính mình cũng hưng phấn một cái, mở lò đan, bắt đầu luyện dược. Chỉ có như thể mới có thể làm cho hắn quên đi hoàn cảnh bốn phía. Hắn vẫn còn chưa nghiên cứu xong, nên lần này

quyết định ở nơi đây, đem hàm lượng tam giai độc đan hạ thấp xuống trong vòng dưới chín thành.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua ba tháng. Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù, đã rơi vào trạng thái vong ngã, không ngừng luyện đan. Từng luồng khói lan ra, những thứ này ra ngoài có thể tạo thành mưa axit, nhưng ở trong xà động lại trở thành thức ăn ưa thích của đám rắn độc, từng con đều tranh nhau chen lấn hấp thu phun ra nuốt vào, phát ra âm thanh tê minh chói tai.

Bạch Tiểu Thuần không có đi chú ý đến những thứ này, hắn luyện dược đã đến thời khắc mấu chốt. Hắn đã đem hàm lượng độc ở trong đan dược khống chế đến chín thành mốt, chín thành hai, chỉ kém một chút là đã thành công.

Trong mắt hắn mang theo tơ máu, lại càng điên cuồng luyện dược. Đảo mắt đã ba tháng trôi qua.

Hắn đã cư ngụ ở trong xà động này nửa năm. Trong nửa năm này, hắn ngoại trừ luyện đan thì là tu hành, mỗi ngày đều sẽ triển khai Thủy Trạch Quốc Độ, tạo nên uy áp mãnh liệt. Đáng tiếc là từ đầu tới cuối vẫn không huyễn hóa ra được bất luận bản mệnh chi linh gì.

Mà dường như Bạch Tiểu Thuần cũng đã quen thuộc một số độc xà ở bốn phía, thậm chí có những lúc suy tư mà ngẫu nhiên đi ra khỏi thạch thất, đi dạo ở bên trong trận pháp. Vào lúc đó, từng con độc xà đều lộ ra âm lãnh, chỉ chờ Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi trận pháp một bước là sẽ lập tức phóng đi.

Lý Thanh Hậu cũng âm thầm đến mấy lần, cho đến khi xác định Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này không có vấn đề gì thì trong lòng mới chính thức buông lỏng.

Mà bờ Nam ở bên ngoài, theo nửa năm Bạch Tiểu Thuần biến mất này, đã chân chính được yên bình. Không có lôi đình, không có sương

độc, không có mưa axit, hưởng thụ được sự yên tĩnh không dễ gì có được.

Thỉnh thoảng cũng sẽ có người nhớ tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng sau khi nghe nói Bạch Tiểu Thuần bị Lý Thanh Hậu ném vào Vạn Xà Cốc thì tất cả đều cảm khái. Thậm chí nếu như có người sắp vi phạm môn quy, đều sẽ nhớ tới Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn dùng đó để khuyên bảo.

“Làm người không nên giống như Bạch Tiểu Thuần!”

“Việc này không thể làm, dù là Bạch Tiểu Thuần làm như vậy cũng sẽ bị trách phạt, ngươi vẫn nên nghĩ lại.”

Thời gian trôi qua, lại thêm nửa năm đi qua. Bạch Tiểu Thuần biến mất đã được thời gian một năm, ngay cả Trịnh Viễn Đông cũng thấy cảm khái.

“Bạch Tiểu Thuần này, đem hắn đến Vạn Xà Cốc là phi thường chính xác. Nơi đó đều là rắn, hắn cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến người khác.”

Nhưng, vô luận là Trịnh Viễn Đông, hay Lý Thanh Hậu, hoặc là đệ tử của tam sơn, bọn họ hiển nhiên... Đều đã đánh giá thấp Bạch Tiểu Thuần...

Một ngày này, Bạch Tiểu Thuần đang ở trong thạch thất, lại luyện thành một lò đan mà không còn có khói đen xuất hiện. Rốt cuộc thì đan dược ở trong lò đan đã không còn là độc đan, mà là hạ phẩm, tạp chất chỉ có tám thành tám, tám thành chín!

Mặc dù là hạ phẩm trong hạ phẩm, nhưng so với độc đan hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, ngửa mặt lên trời cười to, lại tiếp tục thử khai lò them mấy lần. Cuối cùng hắn đã hoàn toàn xác định, với tam giai

linh dược thì rốt cục mình đã làm được... Mười lần luyện dược thì mười lần thành công!

Đối với cơ sở của tam giai Linh Dược hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay, cho dù là một chút ít tam giai Linh Dược chưa từng luyện qua, thì cũng chỉ cần sau khi giải quyết được một chút vấn đề đơn giản là lại có thể tăng xác xuất thành công lên tới hoàn mỹ như trước.

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn xông ra bên ngoài thạch thất. Tiếng cười không ngừng vang lên, lại càng mang theo một cỗ tự hào. Vì ngày hôm nay, hắn đã phải bỏ ra đại giới quá nhiều, lại càng bỏ ra không ít thời gian.

Thậm chí chính mình cũng vì thế mà bị ném tới nơi này. Nhưng khoảnh khắc khi vừa thành công, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tất cả những thứ này đều đáng giá!

Hắn thở sâu, tay áo nhỏ hất lên, ngạo thị...bầy rắn.

“Tiếp theo là phải tu hành, Ngưng Khí tầng chín, còn có Bất Tử Kim Bì nữa!!” Bạch Tiểu Thuần đắc ý quay người trở lại thạch thất, sau đó bắt đầu luyện đan.

Thậm chí hắn còn lấy ra nồi Quy Văn, đem đan dược mỗi lần luyện chế ra Luyện Linh sau đó lập tức nuốt vào.

Tu vi của hắn càng ngày càng tăng. Vốn là Ngưng Khí tầng tám đại viên mãn, khoảng cách đột phá chỉ kém có một tia, thì sau một tháng hắn khoanh chân ngồi tĩnh tọa, ở trong não hải hiện ra một tôn chiến tượng to lớn, tu vi trong cơ thể toàn diện bộc phát, giống như trăm sông hợp thành biển. Trong cơ thể hắn, linh lực oanh minh, mơ hồ như đã trở thành biển cả.

Nhìn kỹ thì biển cả này có hình dạng là rồng, giống như ở trong cơ thể hắn có một con rồng xuất hiện, du tẩu khắp kinh mạch toàn thân.

Nhục thể của hắn truyền ra âm thanh ken két, phía sau xuất hiện một hư ảnh cự tượng.

Toàn thân cự tượng kia đầy lông, tựa như đang ngửa mặt lên trời gào thét, chân trước nâng lên, hung hăng đạp mạnh xuống phía dưới. Mặt đất vẫn như bình thường, nhưng lại có một cỗ gợn sóng không nhìn thấy bỗng nhiên lan rộng, khiến cho đám độc xà ở bốn phía chấn động, mà bảy tám con Huyết Thần Xà ở nơi xa, ở trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, lân phiến toàn thân dựng thẳng lên, bỗng nhiên bạnh đầu trở thành hình tam giác.

Long Tượng Hóa Hải Kinh, sau khi Bạch Tiểu Thuần quan sát cự tượng trong biển linh khí mênh mông trong cơ thể, cứ như vậy mà tự nhiên đột phá tầng thứ nhất, tu vi từ Ngưng Khí tầng tám kéo lên, đạt đến Ngưng Khí tầng thứ chín.

Lực lượng thân thể của hắn vào lúc này cũng được kéo lên, khí huyết vận chuyển ở trong cơ thể. Thân hình của hắn tựa như bành trướng lên, huyết nhục toàn thân nhảy lên. Bên trong mỗi một tấc huyết nhục đều đang sinh ra lực lượng kinh người.

Dường như đang cùng với Bất Tử Trường Sinh Công của hắn hòa lại cùng với nhau, khiến cho làn da của Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh bạc lấp lánh. Dưới sự hỗ trợ cho nhau, giống như là xuất hiện biến dị. Lực lượng thân thể giống như đụng chạm đến một loại gông cùm xiềng xích nào đó, đạt đến một loại cực hạn mà con người dường như không thể đột phá!

Não hải oanh minh một tiếng, như vạn chủng tề động. Giống như một cái bình nhỏ ở bên trong nước, sau khi được đổ đầy thì vẫn còn nước chảy vào, khiến cho bản thân cái bình bị rung chuyển, lại xuất hiện từng đạo vết nứt!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra. Nháy mắt, ở trong hắn lại lộ ra một vòng ánh sáng lăng lệ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này, nếu như có đệ tử Ngưng Khí ở chỗ này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, như vậy thì ngoại trừ một số người đặc biệt, còn lại đều sẽ thấy chấn động mãnh liệt ở trong lòng. Mặc dù không bằng uy áp của tu sĩ Trúc Cơ, nhưng vẫn làm cho người ta run rẩy, ở sâu trong nội tâm dâng lên ý muốn cúi đầu.

Giống như áp chế cảnh giới sinh mệnh!

“Người có gông cùm xiềng xích, vô luận là tu vi hay nhục thân, đều tồn tại bản nguyên của sinh mệnh không thể đột phá gông cùm xiềng xích... Đây là lời mở đầu của Long Tượng Hóa Hải Kinh. Thì ra... Đây chính là gông cùm xiếng xích!”

“Long Tượng Hóa Hải Kinh... Tượng lực dụ thể, nhưng lại làm cho người ta tu hành lực lượng thân thể đạt tới đỉnh phong. Long lực dụ linh, khiến cho tu vi bản thân đạt tới cực hạn của Ngưng Khí. Đây là tác dụng của tầng thứ nhất và tầng thứ hai, nhưng chỉ là đỉnh phong cực hạn, mà không phải là đụng chạm đến gông cùm xiếng xích. Sau đó tu hành tầng thứ ba, long tượng dung hợp, khiến cho cả hai một lần nữa kéo lên, đều đạt tới cảnh giới chạm đến gông cùm xiềng xích, lại mượn nhờ sự trợ giúp của Thiên Địa mạch, hoặc là lực lượng của Trúc Cơ Đan, nhất cử đột phá, hình thành khí hải, thành tựu... Trúc Cơ!” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ.

“Cho nên không phải bất cứ ai cũng có thể tu hành Long Tượng Hóa Hải Kinh này, chỉ có người đồng thời tu hành Luyện Thể, Luyện Khí mới có thể ở Ngưng Khí tầng tám hoàn mỹ tu hành Long Tượng Hóa Hải Kinh.”

“Bất Tử Trường Sinh Công tuy là tàn quyển, chỉ có Bất Tử Da, nhưng một vị tiền bối thần bí ta gặp năm đó đã từng nói, sau khi đạt đến Bất Tử Kim Bì là ta sẽ có thể chạm đến tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất. Mà có thể đột phá được hay không thì phải xem vận mệnh của ta.”

“Phải đến bây giờ ta mới cảm nhận được cái gọi là ... Gông cùm xiềng xích!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng mãnh liệt,

dường như cái thạch thất đen kịt này, vào lúc này cũng đều sáng lên một cái.

“Đệ nhất lão tổ sáng tạo ra Long Tượng Hóa Hải Kinh, tu đến tận cùng mới có thể khiến cho long tượng dung hợp, chạm đến gông cùm xiềng xích. Nhưng vẻn vẹn cũng chỉ là chạm đến, đây là cực hạn.”

“Mà Bất Tử quyển thứ nhất, Bất Tử Kim Bì đã có thể chạm đến gông cùm xiềng xích. Nhưng đây không phải là cực hạn, cực hạn phải đi đột phá. Cũng chỉ có đột phá mới có thể tiếp tục tu hành Bất Tử quyển thứ hai, Bất Tử Kim Cương!”

“Nhưng ta bây giờ, Long Tượng Hóa Hải Kinh mới tu thành tầng thứ nhất, Bất Tử Da cũng chỉ là Ngân Bì đỉnh phong. Nhưng hai cái này hỗ trợ cho nhau lại khiến cho ta sớm đã...Đụng chạm đến gông cùm xiềng xích!” Hô hấp của Bạch Tiểu Thuần trở nên dồn dập.

“Như vậy hai cái công pháp này, bất kỳ cái nào đột phá, là ta... Đã đột phá tầng thứ nhất của gông cùm xiềng xích!” Bạch Tiểu Thuần kích động, thậm chí sau khi hắn tỉ mỉ suy nghĩ lại lại phát hiện thêm được một cái vấn đề làm hắn càng thêm hưng phấn.

“Nếu như phán đoán của ta là chính xác, như vậy sau khi cũng đột phá Bất Tử Kim Bì và Long Tượng Hóa Hải Kinh tầng thứ ba, thì nhục thể của ta sẽ đạt tới cái trình độ nào?”

Bạch Tiểu Thuần không có đáp an, nhưng hắn lại mãnh liệt mong chờ. Giờ phút này hắn thở sâu, lấy ra đan dược gia tăng nguyên khí, bắt đầu tu hành Bất Tử Trường Sinh Công.

Ánh bạc lấp lánh. Bên trong cơ thể của hắn lại mơ hồ xuất hiện tơ vàng. Mặc dù rất nhạt, nhưng lại đại biểu cho Bất Tử Trường Sinh Công của Bạch Tiểu Thuần có hi vọng đạt tới cảnh giới Kim Bì.

Một nén nhang sau Bạch Tiểu Thuần kết thúc tu hành, phấn chấn đi ra bên ngoài thạch thất, nhìn bốn phía hang động. Hắn theo bản năng bày

ra bộ dáng cao thủ, tay áo nhỏ hất lên, ngạo nghễ nói nhỏ.

“Ta đã là Ngưng Khí tầng chín, chờ đến khi mở ra gông cùm xiềng xích tầng thứ nhất, như vậy phóng nhãn nhìn khắp thiên hạ, ở trong Ngưng Khí tầng tám ai là đối thủ của ta!”

Lúc Bạch Tiểu Thuần đang cảm khái thổn thức, thì đám độc xà lít nha lít nhít ở bốn phía, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thì đều nhúc nhích, không ít con phát ra tiếng tê minh, phun ra nọc độc.

Nhất là bảy tám con Huyết Thần Xà có thể so với Ngưng Khí tầng tám ở phía xa, trong nháy mắt bắn lên, cạch một tiếng đâm vào màn sáng trận pháp thình lình xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bị bắn trở về.

Bạch Tiểu Thuần giật nảy mình, nhìn hằm hằm vào những con độc xà đã đánh gãy tâm trạng thổn thức của mình, nhìn từng con hai mắt băng lãnh đang không ngừng phun ra nọc độc, Bạch Tiểu Thuần tức giận.

“Các ngươi thật sự cho rằng Bạch gia gia của các ngươi không có cách nào bắt được các ngươi đúng không. Đừng ép ta, các ngươi...” Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, lại có một đám rắn nhảy lên. Âm thanh cạch cạch liên tiếp quanh quẩn ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

“Tốt. Đây là các ngươi bức ta đó!” Bạch Tiểu Thuần rống giận, quay người về thẳng trong thạch thất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Mấy con rắn này thật sự quá ghê tởm đi, không đáng yêu chút nào!’ Bạch Tiểu Thuần tức giận, khoanh chân ngồi trước Đan lô, ngạo nghễ hừ lạnh lên một tiếng.

“Bạch Tiểu Thuần ta hôm này đã luyện ra được đan dược cấp ba thuần thục, chỉ mấy con tiểu xà này, ta còn không thu thập được các ngươi hay sao!”

“Không phải các ngươi yêu thích phun nọc độc hay sao? Không phải các ngươi luôn yêu thích nhe răng sao? Hừ hừ, ta sẽ luyện ra một viên đan dược khiến tất cả các ngươi đều phải câm miệng lại!” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, cả người tràn dâng đầy ý chí hiên ngang, bắt đầu suy nghĩ dược phương.

“Khiến đám rắn này câm miệng thì cần phải có được đan dược có tính dính mạnh, dạng như vậy mới có thể dán chắc được...” Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, rồi tiếp tục đắm chìm vào trong những suy nghĩ lựa chọn phối hợp dược thảo.

Bảy ngày trôi qua rất nhanh chóng, Bạch Tiểu Thuần gần như điên cuồng, vô số thảo dược trong túi Trữ vật đều bị hắn mang từng gốc một ra nghiên cứu kỹ lưỡng rồi mới tuyển chọn ra được. Cuối cùng hắn cũng lựa ra được bay mươi bảy l oại thảo dược.

Mấy loại thảo dược này, toàn bộ đều có phương pháp luyện chế đặc thù, sau đó có thể biến hóa thành những vật chất có tính dính cực mạnh.

Bạch Tiểu Thuần còn chưa hài lòng, bèn dựa theo phương pháp tương sinh tương khắc bắt đầu điều phối, với ý đồ sáng tạo ra một loại đan dược có tính chất dính chắc cao hơn nữa.

Một tháng sau, đầu tóc hắn bù xù, đan lô trước mặt tràn ra một lượng lớn khói đen, trong đó còn có không ít cặn dược. Một tháng qua, đây chính là thất bại thứ mười của Bạch Tiểu Thuần. Hắn cau mày lại, khi nghe được tiếng rắn độc phì phèo bên ngoài, tâm tư muốn đi thu thập cái đám này trong hắn các dâng trào mạnh mẽ.

“Có lẽ phương hướng suy nghĩ của ta không đúng, ta đang làm là muốn dùng ngoại lực gia tăng tính dính chắc. Mặc dù có dựa theo nguyên lý tương sinh tương khắc, nhưng ta linh cảm nếu có thể nghiên cứu thêm thể nội của đám rắn này, hắn sẽ khiến Linh dược càng thêm hiệu quả hơn nhiều.” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm trong chốc lát rồi quay người ra khỏi thạch thất. Sau đó hắn đi tới đi lui trong trận pháp, rồi lựa đúng thời cơ nhanh chóng duỗi tay phải ra với một tốc độ nhanh như chớp, không đợi đám rắn phản ứng đã bắt được một con rắn có năm mắt đang lượn lờ gần trận pháp.

Vừa chụp lấy xong thì hắn nhanh chóng lùi ngay lại, ngay khi hắn vừa rút tay về thì vô số nọc rắn, cùng với những thân ảnh của đám rắn lóe lên, gào thét tới vị trí đó.

Bạch Tiểu Thuần lúc này đang đắm chìm trong quá trình nghiên cứu dược đạo, cũng không nhìn ngó mà vẫn bóp con rắn năm mắt đang vặn vẹo trong tay, quay người đi thẳng vào trong thạch thất. Rất nhanh, trong thạch thất lại truyền ra tiếng cười đầy điên cuồng khiến người khác phải rùng mình.

Con rắn năm mắt kia vốn có tu vi Ngưng khí tầng ba nhưng trong tay Bạch Tiểu Thuần lúc này lại yếu ớt chẳng khác gì một con Linh Vĩ Kê cả, chỉ một lát sau đã bị hắn nhanh chóng moi móc toàn bộ thân thể, kể cả xương cốt máu huyết cũng được Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu từng ly từng tí một, trực tiếp phân tích ra.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy trầm tư, tinh thần chấn động, lập tức khai mở Đan lô, lại phối hợp cải biến thảo dược, tiếp tục luyện chế tiếp.

Một ngày sau, Đan lô chấn động, khói đen cuồn cuộn, Bạch Tiểu Thuần ho sặc sụa nhưng hắn lại bị chấp nhất kích thích, ngày đêm suy nghĩ khổ sở. Thậm chí hắn còn mạo hiểm đi ra ngoài bắt thêm một con rắn nữa, lại tiếp tục moi móc mà quan sát.

Ba ngày sau, khói đen vẫn truyền ra như cũ khiến Bạch Tiểu Thuần phát điên lên, hắn đành gào to một tiếng sau đó đỏ vằn hai mắt mà lao vào nghiên cứu tiếp.

Một tháng trôi qua, dường như Bạch Tiểu Thuần cũng đã quên mất ý định ban đầu của mình, lúc này hắn chìm trong quá trình sáng tạo Đan phương, không ngừng luyện chế, không ngừng đưa tay nhanh như chớp qua khỏi trận pháp bắt thêm vài con rắn, thậm chí động tác tay lúc này cũng trở nên vô cùng thuần thục.

Một tháng này, vì bị Bạch Tiểu Thuần bắt mất mấy chục con rắn mà bầy rắn bên ngoài trận pháp đều coi Bạch Tiểu Thuần như tử thù, từng giây từng khắc đều nhìn chằm chằm, tiếng phì phèo không ngừng rít lên, nọc độc phun ra đầy trời. Vài con có thể so với Ngưng khí tầng tám còn thường xuyên va đập vào trận pháp như muốn phá vỡ trận pháp này mà nuốt sống Bạch Tiểu Thuần.

“Không được, không được, vẫn không được!” Bạch Tiểu Thuần ở bên trong thạch thất. Hắn luyện chế độc đan khiến cho đám rắn bên ngoài im miệng cũng đã được hơn hai tháng, thất bại hơn trăm lần nhưng lại không thành công được lấy một lần.

Sáng tạo ra dược phương đầy gian nan, lúc này hắn càng thêm khắc sâu điều đó, hiểu rất rõ đấy, nhưng hắn không hề có ý định từ bỏ mà càng thêm điên cuồng nghiên cứu. Đến khi đã qua hai tháng, thất bại thêm mấy trăm lần nữa, hắn cuối cùng cũng thành công. Nhưng khi nhìn một viên đan dược màu đen mà mình luyện chế ra được, Bạch Tiểu Thuần lại có chút bất mãn.

“Làm sao mà chỉ có một viên...”

“Rắn nơi này nhiều như vậy, nếu như ta chỉ khiến một con im miệng thì cũng vô dụng thôi.” Bạch Tiểu Thuần đưa tay cật lực vò lấy tóc tai một hồi, hai mắt đỏ vằn tơ máu mà nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay.

“Cần lan truyền, tốt nhất là một con rắn nuốt đan dược vào sau đó tràn ra một loại khí tức nào đó dẫn động con rắn khác, bệnh truyền… bệnh? Đúng, chính là bệnh, ta sáng tạo ra dược phương này chính là biến thành một dịch bệnh lan truyền!!!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng ngời, hơi thở dồn dập, hắn dường như cảm thấy hình như mình đã nắm được điểm mấu chốt rồi.

Hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên nở nụ cười, nụ cười vang vọng khắp cả xà động, chứa đầy vẻ khiếp người. Nếu như có người ở đây nhìn thấy trạng thái này của Bạch Tiểu Thuần hắn cũng sẽ trợn mắt há mồm, nhất định thề sẽ không bao giờ trêu chọc Bạch Tiểu Thuần lúc hắn đang ở trạng thái đắm chìm trong luyện dược như lúc này.

Lúc này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần tản mát ra một loại khí tức đầy tà ác nào đó.

Có được linh cảm mới, Bạch Tiểu Thuần lại đắm chìm trong luyện dược lần nữa. Hắn lấy tất cả thảo dược ra, phối hợp từng cái với nhau, từng cái một tương sinh tương khắc, rồi điều chỉnh từng cái chút một, số lần bắt rắn độc cũng thường xuyên hơn, mà cũng hung hiểm hơn nhiều hơn. Thế nhưng dường như hắn đang ở trong tình trạng hồn lìa khỏi xác, cũng không chút chú ý tới tình huống này, chỉ một lòng chấp nhất với sáng tạo ra dược phương mà thôi.

Thời gian lại cứ tiếp tục trôi qua, một tháng, hai tháng, ba tháng, bốn tháng.

Rất nhanh, từ khi Bạch Tiểu Thuần bắt đầu quyết định sáng tạo ra dược phương mới đến nay cũng đã nửa năm. Trong nửa năm này, hắn

thất bại không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng, một ngày này, tóc tai hắn đầy bù xù, cả người lôi thôi lếch thếch, trên mặt đầy vết đen bẩn thỉu, chỉ duy nhất hai mắt đỏ vằn kia là lộ ra kích động mãnh liệt mà nhìn Đan lô trước mặt.

“Thành rồi, hahaha, gần thành công rồi.” Trong lúc Bạch Tiểu Thuần phấn chấn hô nhẹ lên thì Đan lô khẽ chấn động. Nhìn thấy linh dược tự mình sáng tạo ra, là tâm huyết hơn nửa năm của hắn sắp sửa thành công ngưng tụ, Bạch Tiểu Thuần không khỏi trào dâng niềm hưng phấn.

“Lý thanh xà, Lý hắc tử, dám đem Bạch gia nhà ngươi ném đến đây, thật sự cho rằng Bạch gia không thể đối phó được đám tiểu xà này hay sao chứ, chờ ta luyện ra bảo đan, xem ta thu thập đám tiểu xà này thế nào. Hừ hừ, nói không chừng sau này Bạch Tiểu Thuần ta có thể hiệu lệnh bầy rắn, phong vân một cõi!” Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to khoác lác. Nhưng đột nhiên tâm thần hắn khẽ động, có một loại cảm giác như có ánh mắt nào đó đang nhìn hắn chăm chú bèn sửng sốt quay đầu lại nhìn về phía đại môn của thạch thất.

Nhìn lại một cái, cả người hắn chợt có chút ngây ngốc.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh đại môn lại có thêm một thân ảnh. Thân ảnh kia không cao, đứng thẳng nơi đó, hai cái chân trước màu trắng cong cong trước người, một đôi tai dài dựng thẳng đứng, sau lưng nó có một cái đuôi to tròn bằng nắm tay còn hơi rung nhẹ.

Hai mắt đỏ, cái miệng nhỏ nhắn nhô hai cái răng cửa ra ngoài, lúc này nó đang ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt này, thời gian dường như ngưng lại, Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, rồi đột nhiên hét lớn lên.

“Ngươi vậy mà lại ở đây!!!” Thân ảnh này, chính là con thỏ bép xép gây ra hàng loạt chuyện lộn xộn trên Hương Vân Sơn, nhưng Bạch Tiểu Thuần lục lọi khắp mọi nơi vẫn không tìm ra được!

Theo tiếng rống to của Bạch Tiểu Thuần, con thỏ vậy mà cũng học theo dáng vẻ của Bạch Tiểu Thuần, hướng về phía hắn rống to một tiếng.

“Ngươi vậy mà lại ở đây!!!” Con thỏ trợn to mắt, cả người cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, đồng thời trong miệng của nó cũng tuôn ra một tràng giọng nói.

"Trời ạ, đây là cái gì!"

“Ngươi thấy gì không, con thỏ còn biết nói chuyện!”

“Bạch Tiểu Thuần, đây nhất định lại là do ngươi làm ra!”

“Ta nói nhỏ cho ngươi biết a, hôm qua ta nhìn thấy Chu trưởng lão cùng với chim phượng của lão đó, còn trong một căn phòng, còn có âm thanh cổ quái trong đó truyền ra…”

“Chu Tâm Kỳ sư tỷ, còn có Đỗ Lăng Phỉ sư tỷ, dù cho Bạch Tiểu Thuần có ngăn cản, Hứa Bảo Tài ta nhất định cũng sẽ đoạt được các người!”

“Hầu Vân Phi sư huynh thật là xấu xa, không được nha…a…đây là cái gì, ta nhìn thấy mấy con khỉ này vậy mà không ngừng run rẩy đấy!”

“Mị Hương sư muội, không phải Lý Thanh Hậu ta bạc tình bạc nghĩa. Đợi tu vi ta đột phá, bước vào Kim Đan, nhất định sẽ kết đạo lữ cùng nàng!”

“Ha ha, đan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần ta thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.”

“Lý thanh xà, Lý hắc tử, dám đem Bạch gia nhà ngươi ném đến đây, thật sự cho rằng Bạch gia không thể đối phó được đám tiểu xà này hay sao chứ, chờ ta luyện ra bảo đan, xem ta thu thập đám tiểu xà này thế nào. Hừ hừ, nói không chừng sau này Bạch Tiểu Thuần ta có thể hiệu lệnh bầy rắn, phong vân một cõi! Ha ha ha ha!” Trong miệng con thỏ tuôn ra đủ loại giọng nói, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã chạy ra

khỏi thạch thất. Bạch Tiểu Thuần như muốn điên lên, nhất là câu sau cùng nó nói ra khiến Bạch Tiểu Thuần trợn tròn hai mắt, nổi giận gầm lên rồi đuổi theo ra thạch thất.

Chỉ là tốc độ của con thỏ quá nhanh, ngay khi Bạch Tiểu Thuần đuổi theo nó ra khỏi thạch thất thì nó vèo một cái xông ra khỏi trận pháp. Tiếng bầy rắn trong động rít lên vang vọng, vô số nọc độc phun ra, con thỏ lại linh hoạt đến không tưởng, có thể tránh né được toàn bộ. Thậm chí một đám rắn nhào vào cắn nó nhưng toàn bộ đều cắn hụt, mà con thỏ thì như một làn khói mà chạy mất dạng.

Xa xa, còn nghe được thanh âm của nó nhại lại các giọng người, vẫn còn vang vọng khắp cả động phủ.

Bạch Tiểu Thuần muốn sụp đổ, hắn không dám đuổi theo ra ngoài, tốc độ của hắn cho dù có nhanh nhưng cũng không thể nào linh hoạt bằng con thỏ, đành trơ mắt nhìn nó chạy mất mà khóc không ra nước mắt. Hắn nghĩ đến sở thích của con thỏ đó, nghĩ đến cái thanh âm xé họng kia của nó đã cảm thân toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Hắn lo lắng con thỏ này lại chạy ra ngoài nói lung tung, nếu như Lý Thanh Hậu mà nghe được, Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng bản thân sẽ phải thê thảm hơn rất nhiều.

“Đáng chết, đây là con thỏ gì vậy!!!” Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại bi ai nhớ lại, chính bản thân hắn cũng không biết con thỏ này là cái gì nữa. Bởi vì con thỏ này hoàn toàn là do chính bản thân hắn sáng tạo ra.

Cái loại cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình khiến Bạch Tiểu Thuần như muốn phát điên, tâm thần đầy bất định. Bèn tranh thủ hướng về phía con thỏ chạy trốn mà rống to.

"Lý chưởng tòa anh minh thần võ, vô địch thiên hạ, là thân nhân thân thuộc nhất của ta!"

"Lý thúc,Bạch Tiểu Thuần ta nhất định hết sức cố gắng, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

“Tính cách Bạch Tiểu Thuần ta ngang bướng, đáng bị trừng phạt ở đây, hàng ngày minh ngộ, đa tạ chưởng tòa đại nhân!” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy đưa đám, không ngừng nói to với ý đồ để cho con thỏ nghe được mấy câu này mà nhại lại theo.

Sau nửa ngày, Đan lô trong thạch thất phía sau hắn chợt chấn động, dược hương tràn ra ngoài. Lúc này, mặt mày Bạch Tiểu Thuần đầy ủ ê, trong lòng đem con thỏ kia nguyền rủa tơi bời hoa lá, rồi than thở trở về thạch thất. Hắn mở Đan lô ra, nhìn vào trong thì có một viên Đan dược hai màu trắng đen đan xen, tản ra từng đợt ánh sáng đầy kì dị.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đại Sự Xảy Ra…

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Linh dược cấp ba này còn mang đến một cảm giác rất mông lung, thậm chí phẩm chất cũng kinh người, không phải Hạ phẩm mà đã đạt tới Trung phẩm. Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hỉ, sự phiền muộn đối với con thỏ kia cũng bị đè nén xuống, hắn cầm đan dược này trong tay.

Càng nhìn càng thấy hưng phấn, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hai mắt chớp động.

“Đây chính là một viên linh dược có thể cải biến cả vận mệnh của Vạn Xà Cốc này, có thể khiến tất cả đám rắn câm miệng lại hết!” Bạch Tiểu Thuần cười ngạo nghễ. Chỉ là bất giác nhớ tới con thỏ kia, trong lòng hắn lại run lên, đang lúc do dự thì hắn bỗng nhiên nghe thấy tiếng rít lên chói tai của đám rắn ngoài kia, còn có tiếng đập vào trận pháp rầm rầm truyền tới.

“Ồn ào!” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, trong lòng đầy hung ác. Lập tức hắn lấy nồi Quy Văn ra, cũng không phải Luyện linh hai lượt cho Đan dược này nữa, mà hắn lấy tất cả Linh Vĩ vốn còn thừa không nhiều lắm ra, tiến hành Luyện linh ba lượt.

Ngân quang lóe sáng, sau khi được Luyện Linh ba lượt thì lượng tạp chất trong đan dược cũng được cấp tốc giảm xuống, vọt tăng từ Trung phẩm lên đến Ưu phẩm!

Bạch Tiểu Thuần cầm đan dược đi ra khỏi thạch thất, đứng ở phía trong trận pháp nhìn vô số rắn bên ngoài đang hướng về phía mình phun

ra nọc độc, rồi nhìn từng bóng đen đang lắc lư, va đập liên hồi vào trận pháp.

“Nửa năm trước, Bạch gia nhà ngươi đã từng nói, nhất định sẽ cho các ngươi biết rõ sự lợi hại của ta. Nhớ kỹ, tất cả mọi chuyện là do các ngươi bức ta đó!” Tay phải Bạch Tiểu Thuần đột nhiên vung lên, đan dược này lập tức bay nhanh ra ngoài trận pháp, rơi vào bên trong bầy rắn.

Bạch Tiểu Thuần còn cố ý bỏ thêm một giọt máu tươi của mình vào trong đan dược này, khiến cho viên đan vừa rơi xuống đã có vô số rắn phóng tới, chen lấn tranh giành nhau nuốt lấy. Rất nhanh, một con Hoa Nhãn Xà tương đương với tu vi Ngưng khí tầng bốn đã nuốt đan dược này vào trong miệng, cả người nó chấn động mạnh lên một cái, hai mắt cũng lộ ra ánh sáng kì lạ.

Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn nhìn theo, nhưng lúc này đột nhiên có một con Huyết Thần Xà Ngưng khí tầng tám mạnh mẽ vọt tới, tung hoành khắp phía khiến không ít rắn xung quanh đều be bét máu thịt, rồi Huyết Thần Xà kia một ngụm nuốt thẳng Hoa Nhãn Xà vào trong bụng.

Bạch Tiểu Thuần trợn to hai mắt, tranh thủ nhìn về phía con Huyết Thần Xà. Nhưng nó chỉ liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy lạnh nhạt, cả người cũng chậm rãi trườn đi đến một khối đá phía xa, rồi cuộn người lại.

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương, từ từ chờ đợi. Sau một nén nhang thì cả người Huyết Thần Rắn kia đột nhiên chấn động, dường như nó muốn mở to miệng mà rít lên. Nhưng mà rõ ràng, trong lúc nó há to miệng thì bên trong miệng nó có chứa vô số chất dịch sền sệt, kéo ra rất nhiều sợi tơ như dính lấy từ trong miệng nó, khiến cho nó há miệng thôi cũng rất khó khăn.

Bạch Tiểu Thuần nhận thấy đã có hữu hiệu, lập tức đầy hả hê, chờ đợi linh dược phát huy tác dụng.

Một nén nhang trôi qua, chất dịch sền sệt trong miệng của Huyết Thần Xà ngày càng nhiều, miệng nó cũng không há ra được nữa, hai mắt lồi lên, vốn dĩ mắt nó trước kia đầy băng lãnh, nhưng lúc này lại lồi lên như mắt cá vàng, trong ánh mắt đầy vẻ mờ mịt. Nhìn bộ dạng nó lúc này đã không còn chút hung ác nào, mà còn có vẻ đáng yêu nữa.

Rất nhanh, lại có từng tiếng động phịch phịch từ trong thể nội của Huyết Thần Xà truyền ra. Phía sau nó, lại giống như đánh rắm, xả ra một đám khí có màu hồng nhạt, rồi từ từ ngưng tụ nhiều lại hình thành nên một đám sương mù khuếch tán ra bốn phía.

Tiếng phịch phịch vang lên không ngừng, mà đám khí Huyết Thần Xà kia xả ra dường như không có giới hạn, khi thấy Huyết Thần Xà thải ra đám khí đã kéo dài liên tục nguyên cả một ngày thì Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn và kích động.

Toàn bộ huyệt động này, ngoại trừ trong trận pháp thì khắp nơi đã tràn ngập sương mù hồng nhạt. Sau khi những sương mù này bị đám rắn hít vào, thì dần dần trong miệng chúng nó cũng xuất hiện chất dịch sền sệt, hai mắt lồi ra, rồi cũng bắt đầu xả khí ra bên ngoài.

Tiếng phịch phịch kia lúc này dần cũng như tiếng sấm rền vang từ trong huyệt động không ngừng truyền ra, cùng với sự khuếch tán của sương mù, bầy rắn trong huyệt động cũng dần lâm vào tình cảnh tương tự.

Thậm chí ngay cả ánh mắt ở nơi sâu thẳm bên trong hang động khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầy sợ hãi cũng tan rã đi mất, thay vào đó là âm thanh phịch phịch vang lên mạnh mẽ hơn.

Mấy ngày sau, khi toàn bộ đám sương mù tiêu tán hết thì Bạch Tiểu Thuần đứng trong trận pháp, đưa mắt nhìn vào trong động rắn, hoàn toàn chìm vào yên tĩnh, không có tiếng rắn rít lên, không có nọc độc. Miệng của toàn bộ bầy rắn đều bị dính cứng ngắc lại, hai mắt lồi ra đầy vẻ mờ mịt.

Đứng trong trận pháp, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt cười lớn, sau một hồi lâu mới đắc ý hất cằm lên, lộ ra một vẻ cao thủ tịch mịch đầy u buồn, hất tay áo nhỏ lên.

“Bạch Tiểu Thuần ta trong nháy mắt, tất cả bầy rắn trong Vạn Xà Cốc đều im miệng, viên linh dược có ý nghĩa đánh dấu sự kiện này, Bạch Tiểu Thuần ta đặt tên là…Bế Chủy Đan!

Hắn mang theo bộ dạng cao thủ tịch mịch kia bước ra khỏi trận pháp, đi lại bên trong bầy rắn, nhìn đám rắn đầy đáng yêu bốn phía xung quanh, trong lòng hắn tươi cười như hoa nở. Ngay khi cảm giác cao thủ tịch mịch của hắn đang ở mức độ cao nhất thì đột nhiên, cách hắn không xa lại có một con rắn, toàn thân hiện ra hồng mang, dường như trong người nó như bị biến dị mà tỏa ra nhiệt độ rất cao, lại cực kì hung hăng tông mạnh vào bốn phía xung quanh.

Miệng nó bị dán kín lại, nó cũng không cách nào rít gào lên được nên càng thêm điên cuồng. Dường như nó không biết đau đớn là gì, cả người nó nhanh chóng be bét đầy máu thịt, nhưng vẫn cứ tiếp tục va đập như thế.

Bạch Tiểu Thuần giật thót mình định ngăn cản lại, nhưng hắn lại phát hiện cái con rắn này cứ như điên cuồng mà tiếp tục va đập. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chợt biến đổi, hắn nhanh chóng rợn cả tóc gáy khi phát hiện ra được tất cả đám rắn lúc này đều trở nên hung bạo, cả người phát ra nhiệt độ cao, vặn vẹo thân thể đến điên cuồng va đập mãnh liệt vào xung quanh.

Mà đầu Huyết Thần xà bên kia, thân thể của nó như to khỏe hơn, cũng chợt nhoáng người lên va đập như vậy.

Sâu trong huyệt động cũng truyền tới một tiếng ầm vang, ngay sau đó, toàn bộ bầy rắn trong xà động này như trở nên hung bạo hơn hẳn. Chúng nó điên cuồng vặn vẹo thân thể, không ít con còn bắn người lên tông thẳng vào các vách đá.

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn hai mắt, tranh thủ lùi sâu vào trong trận pháp. Ngay lúc hắn vừa lùi vào trong trận pháp thì hơn một nửa đám rắn trong số này hướng về trận pháp đánh tới khiến cho trận pháp lay động. Bạch Tiểu Thuần nhìn đám rắn bốn phía xung quanh như chìm trong điên cuồng mà da đầu tê dại cả lên.

“Hỏng rồi, hỏng rồi, bầy rắn này điên rồi, nếu cứ va đập như thế, hắn sẽ xảy ra chuyện lớn!” Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương, nguyên bản ý nghĩ của hắn chỉ khiến cho đám rắn này im miệng lại, thật sự không nghĩ tới có thể mang đến tác dụng phụ kiểu này. Rồi hắn vừa nghĩ tới khi Lý Thanh Hậu biết chuyện bầy rắn xảy ra tình huống như vậy nhất định sẽ rất tức giận, trong lòng run lên.

Bạch Tiểu Thuần đầy lo lắng, bèn tranh thủ chạy vào thạch thất khai mở Đan lô. Hắn lấy một lượng lớn thảo dược ra, định luyện đan lần nữa nhằm cứu vãn lại mọi chuyện. Lúc này Bạch Tiểu Thuần không còn chút đắc ý nào nữa, trái lại vẻ mặt hắn như đưa đám, kinh hồn bạt vía. Mấy ngày sau, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy tơ máu, tóc tai bù xù xông ra thạch thất.

Trong tay hắn cầm thêm ba viên đan dược, là kết quả của ba ngày không ngủ không nghỉ, tranh thủ thời gian luyện chế nhằm có thể tạm cứu vãn thế cục lúc này. Theo ý nghĩ của hắn, đan này có thể xoa dịu đám rắn hung bạo này một chút, sau đó hắn sẽ tranh thủ thời gian nhiều hơn để luyện chế giải dược hoàn toàn.

Vừa mới bước ra khỏi thạch thất, Bạch Tiểu Thuần đã bị một màn trước mắt dọa sững sờ. Toàn bộ bầy rắn nơi này đều trở nên điên cuồng, không ngừng mà va đập khiến vách đá bốn phía xuất hiện vô số vết lõm to nhỏ, còn bầy rắn thì có không ít con be bét đầy máu thịt mà cứ va đập không ngừng.

Bạch Tiểu Thuần xém khóc rồi, hắn lập tức ném đan dược ra. Ba viên đan dược rơi xuống không trung rồi nổ tung, hóa thành vô số sương mù lan rộng ra xung quanh bao phủ toàn bộ bầy rắn vào bên trong, cả đám

cũng chợt an tĩnh lại, không còn hung tợn, thậm chí có thể nhìn thấy thân thể của bọn chúng cũng nhanh chóng được khôi phục lại.

Mấy ngày sau, toàn bộ đám rắn trong xà động cũng không còn hung tợn nữa mà đã khôi phục được yên tĩnh lại như trước, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hù chết Bạch gia nhà ngươi, còn tưởng sẽ nảy sinh ra đại sự đấy, hừ hừ, dùng tạo nghệ của Bạch gia, mấy chuyện này thì tính làm gì!” Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý, đang định đi vào tiếp tục luyện chế giải dược thì đột nhiên bước chân hắn run lên, rồi hắn nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng mà chật vật nhìn qua một con rắn cách đó không xa.

Đầu Hoa Nhãn Xà đó đã nhanh chóng khôi phục được thương thế trên người, thế nhưng thân thể nó lúc này lại bộc phát ra một khí tức kinh người. Cái khí tức này cực mạnh, không phải là ba động của tu vi mà chỉ đơn thuần là lực lượng nhục thân mà thôi, cả người nó chỉ mới siết nhẹ một chút mà đã cứng rắn bóp vụn cả một tảng đá lớn.

Một màn này khiến mí mắt của Bạch Tiểu Thuần không khỏi giật giật, Hoa Nhãn Xà có số lượng không ít trong huyệt động này, tuy nọc độc kinh người nhưng thân thể lại rất yếu đuối, không thể nào có khí lực lớn như vậy. Nhưng sự việc này lại trực tiếp phát sinh rõ ràng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập, mãnh liệt nhìn mấy con rắn khác, dần dần, trán hắn toát ra từng giọt mồ hôi lạnh mà kêu lên đầy nghẹn ngào.

“Làm sao có thể!”

Hắn thấy được lực lượng nhục thân của tất cả bầy rắn bên trong huyệt động này đều bạo tăng chỉ trong chớp mắt. Mặc dù chúng nó không còn hung bạo nữa, nhưng chỉ cần cử động nhẹ, mặt đất cũng run lên, vô số nham thạch sụp đổ vỡ vụn. Mỗi con rắn trước mặt vậy mà như hóa thành

một cái roi trong tay bậc đại năng nào đó, có thể đập tan nát tất cả chướng ngại ngăn cản trước mặt.

Lực lượng của cả đám lúc này đều biến lớn vô cùng, nhục thân cường hãn, lúc này tiếng ầm vang bắt đầu nổi lên bốn phía, có không ít con còn ngóc đầu lên nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần rồi vọt thẳng đến hắn.

Trận pháp vốn đủ khả năng ngăn cản được, thế nhưng lúc này lại đang lay động dữ dội, thanh âm ken két truyền ra, thậm chí còn xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn. Một khi trận pháp bị phá vỡ, Bạch Tiểu Thuần cũng không cách nào tưởng tượng ra bản thân mình làm cách nào đối phó với một đám rắn với lực lượng cường đại như vậy nữa.

Lực lượng nhục thần của đầu Huyết Thần Xà có thể so với Ngưng khí tầng tám kia còn cường hãn hơn hẳn so với đám rắn khác, cũng đang va đập liên hồi vào trận pháp. Mà từ phía xa xa, một cái đầu rắn vô cùng to lớn, chừng hơn một trượng từ trong một cái thông đạo từ từ thò ra ngoài, hai mắt lồi ra nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ một cái đầu đã to hơn một trượng, có thể tưởng tượng được thân thể của con quái vật khổng lồ này nhất định cực kì to lớn. Bạch Tiểu Thuần bị hù dọa một màn vậy liền hét lên một tiếng. Hắn biết lúc này mình gặp rắc rối rồi, bèn cấp tốc quay vào trong thạch thất, mở ra Đan lô, tranh thủ tận dụng thời gian cứu vãn lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Lý Thanh Hậu Đã Hiểu.

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Làm sao mà lại thành ra như vậy…” Bạch Tiểu Thuần suýt khóc, cũng không kịp lau đi mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán, trong lúc trận pháp còn đang ầm vang thì hắn tiếp tục cắn răng luyện dược.

Hắn cũng không muốn gặp rắc rối a, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình thật sự rất oan uổng. Dự tính ban đầu của hắn chỉ là khiến đám rắn này im miệng mà thôi…

Hắn cảm thấy đây chỉ là một suy nghĩ vô cùng đơn giản. Cũng không nghĩ tới, mặc dù hắn có thể khiến đám rắn này im miệng nhưng lại khiến chúng nó nổi lên hung tợn…

Nhìn thấy tình thế không ổn, ý nghĩ đầu tiên của hắn là cứu vãn vấn đề, thế nên mới luyện chế giải dược tạm thời. Quả thật cũng khiến đám rắn này hết hung tợn, nhưng không nghĩ là lại khiến nhục thân của đám rắn này biến dị, lực lượng đột biến vô cùng lớn, thậm chí trận pháp của mình nhìn qua cũng có vẻ không còn chống chọi lại được lâu nữa.

Bạch Tiểu Thuần kinh hồn bạt vía, lúc này hai mắt đỏ lừ, lại tiếp tục cứu chữa, lần này nếu như có thể khôi phục mọi chuyện như lúc ban đầu, có thể cả ngày nghe tiếng rắn rít phì phèo hắn cũng chấp nhận hết.

Hai ngày sau, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi thạch thất, trận pháp trước mắt đầy tiếng ầm vang không ngớt, dưới âm thanh ken két truyền ra, vô số vết nứt lan dần ra xung quanh. Nhìn đám rắn không ngừng tông kịch liệt vào, thấy trận pháp khó mà gắng gượng nổi, hơi thở Bạch Tiểu

Thuần cũng trở nên gấp gáp, đột nhiên từ trong thạch thất chạy ra, trong tay hắn cầm theo hai viên đan dược.

“Lần này nhất định sẽ vãn hồi thành công!!! Vạn Xà Cốc, khôi phục như xưa nào!” Bạch Tiểu Thuần hét lớn lên. Mấy ngày nay hắn phải chịu đựng áp lực quá lớn, vẻ mặt hắn như vận còn hốt hoảng, hung hăng quăng viên đan dược trong tay ra phía ngoài. Âm thanh phanh phanh vang lên, đan dược lập tức nổ tung tạo thành một đám sương mù xanh nhanh chóng khuếch tán về bốn phía.

Sau khi tiếp xúc với đám sương mù, toàn thân mấy con rắn đang vây quanh trận pháp chợt run rẩy, sau đó cả đám đều rớt xuống đất. Từng con đều trườn trên mặt đất, toàn thân bủn rủn như đã tiêu tán hoàn toàn lực lượng nhục thân trong cơ thể.

Theo sự lan tỏa ra của đám sương mù, toàn bộ bầy rắn trong động phủ đều rơi vào tình trạng y như vậy, đầu Huyết Thần Xà cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy tình thế đã được khống chế trước mặt, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi, đối với dược đạo, hắn vốn có lòng kính sợ, nhưng trong lòng hắn hôm này còn có nhiều hơn nữa, đó là cảm giác tự hào khi có thể nắm được mọi chuyện trong tay.

“Cuối cùng cũng…” Bạch Tiểu Thuần thở phào. Đang lúc thì thào nói nhỏ, chưa kịp nói xong thì đột nhiên cả người hắn nhảy dựng lên, đưa tay chỉ về con Tam Đinh Xà phía trước, ánh mắt đầy kinh hãi cùng với không cách nào tin được, càng là không thể tưởng tượng ra nổi.

“Chuyện này…chuyện này…”

Con Đinh Tam Xà kia vậy mà lúc này lại vặn vẹo thân thể, giữa trán nó đột nhiên gồ lên, rồi có thể nhìn thấy một cái sừng mọc ra từ chỗ đó!

“Con rắn mọc sừng!’ Bạch Tiểu Thuần thất thanh, đầu óc như dậy sóng mà ong ong lên. Tất cả bầy rắn nơi này vậy mà bắt đầu vặn vẹo

mãnh liệt, nếu như có thể gào thét được thì hắn lúc này âm thanh gào thét của bọn chúng hắn là kinh thiên.

Rất nhanh, toàn bộ rắn quanh đây đều mọc sừng! Thậm chí trình độ cường hãn của thân thể chúng cũng không ngừng tăng lên.

Nếu như chỉ mọc thêm một cái sừng thì cũng không nói làm gì, có điều lúc này chúng nó đột nhiên trở nên hung tợn. Dường như đan dược áp chế tính cách hung bạo của bầy rắn đã không cách nào có tác dụng nữa. Lúc này toàn bộ bầy rắn như điên cuồng vặn vẹo mà chạy tứ tán về phía vách đá xung quanh mà đi, cứ tông thẳng vào, thậm chí không ít con gặp hang hốc thì ngay lập tức chui vào bên trong.

Nếu như nó quá lớn so với cửa hang, thì thân thể cũng sẽ tự động thu nhỏ lại một chút.

Mấy đầu Huyết Thần Xà bên kia cũng không ngoại lệ, thậm chí cái đầu rắn gần một trượng phía xa xa kia vậy mà lúc này đột nhiên lay động, một cái sừng thật dài trên đỉnh đầu đột nhiên mọc ra, tuy rằng cái sừng này nhìn qua cũng không sắc bén nhưng vô số rắn mọc sừng như vậy cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm như muốn phát điên lên. Khi hắn thử nghiệm một chút, còn phát hiện thêm bầy rắn này thế mà lại đao thương bất nhập.

Sau khi đám rắn trong xà động này nổi điên lên mà va đập ở đây xong, thì lại tản hết ra. Mỗi con như phát cuồng, cứ nhìn thấy hang hốc là chui vào, nếu không có hang hốc thì sẽ lại sử dụng cái sừng như có lực lượng thần kỳ nào đó trên đỉnh đầu, có thể giúp bọn chúng đào ra một cái thông đạo, từ toàn bộ từ Vạn Xà Cốc này xông ra bên ngoài!

Mặc dù Vạn Xà Cốc nằm trong sơn cốc phía sau Hương Vân Sơn, chỉ là đám rắn hung tợn này lao ra cũng không có mục đích mà tứ tán khắp nơi, còn có không ít con trực tiếp đào hang dưới lòng đất mà đi, tới Tử Đỉnh Sơn, Thanh Phong Sơn.

Cò sót lại khoảng ba thành, là lao thẳng về hướng Hương Vân Sơn.

Có thể tưởng tượng lúc này bên trong các ngọn núi ở Tam sơn, có vô số con rắn bị dính chặt miệng lại đang đào từng cái hang, điên cuồng đánh phá đất đá mà lao đi với tốc độ cực nhanh, cứ thấy hang hốc liền chui vào, lan ra khắp toàn bộ ba ngọn núi phía Nam.

Phù phù!!!

Bạch Tiểu Thuần ngồi bệt xuống dưới đất, nhìn khoảng trống rỗng tuếch trước mắt.

“Lần này….xong đời rồi…”

Rất nhanh, bầy rắn bò theo khe hở của những tảng đá ở ba ngọn núi bờ Nam này mà chui ra khắp nơi trên mặt đất. Một đám rắn có sừng trên đầu, hai mắt lồi to, điên cuồng vặn vẹo, cứ hễ gặp hang hốc là chui vào khiến cho tất cả đệ tử Tam sơn bờ Nam đều sợ sững người. Toàn bộ bờ Nam vốn được yên tĩnh trong mấy năm, một ngày này lại bạo phát ra tiếng bàn tán xôn xao và tiếng kinh hô đã lâu chưa xuất hiện lại, còn thêm cả tiếng rống giận thất thanh nữa.

Trên Thanh Phong Sơn, bên ngoài Kiếm Linh Đường đang có hơn một ngàn đệ tử vây quanh reo hò, quan sát hai đệ tử đấu pháp trên chiến đài trong một trận tiểu bỉ. Một người trong đó đã chiếm được thượng phong, đang chuẩn bị giành lấy thắng lợi thì đột nhiên trên mặt đất ở chiến đài vậy mà xuất hiện một cái sừng mạnh mẽ trồi lên, rồi một con Hoa Nhãn Xà chui ra. Trong lúc đám người bốn phía còn đang sửng sốt thì con Hoa Nhãn Xà với cái miệng không cách nào há ra được lại đột nhiên chui vào trong ống quần của vị đệ tử đang chiếm được ưu thế kia.

Vị đệ tử này rít gào, cả người chợt nhảy lên, ngay lúc đó đám người bốn phía cũng đột nhiên hét rầm lên. Trong tiếng xôn xao đó, vô số rắn có sừng trên đầu cũng từ mặt đất chui lên, thấy hang hốc…liền chui vào.

“Đây là cái gì??? Vậy mà đánh không được!”

“Trời ạ, những con rắn này…những con rắn này từ đâu tới mà đều mọc sừng thế này!”

“Đáng chết, sao lại thế này, đây là chuyện gì chứ! Pháp bảo của ta đánh lên người mà còn không cách nào phá vỡ phòng hộ của nó a!”

Cùng lúc đó, trên đỉnh Thanh Phong Sơn, nơi cư ngụ của đệ tử nội môn, tại một động phủ kia, một đệ tử nội môn lão làng đang khoanh chân ngồi đả tọa. Đột nhiên, mắt hắn trợn to, lộ ra một vẻ không cách gì tin tưởng được, sau đó…một tiếng kêu đau đớn thảm thiết truyền ra.

“A, đây là vật gì???”

“Rắn!!! Rắn chui từ dưới lòng đất ra!!!”

Tiếng kêu thảm thiết như vậy lần lượt truyền ra từ rất nhiều động phủ, trong động phủ của Thượng Quan Thiên Hữu, cũng có âm thanh đây thê lương truyền ra. Trong đó còn có thêm sự điên cuồng, tựa như đưa tới một vết sẹo nào đó trong lòng gã, trở thành tiếng rống to mãnh liệt nhất nơi đây.

Nơi cư ngụ của đệ tử ngoại môn, ngay lúc này, vô số người nhìn thấy bốn phía xung quanh đầy những đám rắn chực chui vào trong hang hốc mà đầy hoảng sợ kinh hô lên. Ngay cả các trưởng lão Thanh Phong Sơn cũng sợ ngây người, thậm chí vị lão giả Chưởng tòa Thanh Phong Sơn cũng bay ra, mang theo ánh mắt đầy kinh hãi nhìn toàn bộ Thanh Phong Sơn lúc này xuất hiện đầy rắn mọc sừng trên đầu.

Tử Đỉnh Sơn cũng như vậy, vô số đệ tử rống giận, ánh sáng thuật pháp lóe lên khắp bốn phía. Chỉ là bầy rắn này không chút để ý tới, vẫn cứ đào hang động như trước…

Toàn thân Lữ Thiên Lỗi tràn ngập lôi quang, đồng thời gào thét rống giận, kéo một con rắn có sừng từ trong đũng quần của mình ra, muốn một phát bóp chết nhưng lại phát hiện mình thế mà không thể bóp nát được nó.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, đáng chết, bầy rắn này làm sao mà nhiều đến thế này?”

“Không thích hợp, chuyện này không thích hợp!”

Rất nhanh, tiếng rống trên Tử Đỉnh Sơn đã đầy kinh thiên động địa. Còn trên Thanh Phong Sơn, cả người Hứa Mị Nương tràn ngập lửa giận, tiếng quát chói tai truyền khắp bốn phía.

“Tra, tra rõ cho ta, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì!!!”

Tương tự, tiếng gào thét trên Hương Vân Sơn lúc này cũng ngập trời, Hứa Bảo Tài kêu thảm cấp tốc chạy đi. Chu Tâm Kỳ trợn to mắt lộ ra đầy vẻ kinh hãi, bay vòng vòng trên cao, trong lòng còn sợ hãi run rẩy.

Hầu Tiểu Muội và Hầu Vân Phi cấp tốc chạy ra, còn thêm nhiều đệ tử khác nữa. Lúc này, lửa giận của tất cả mọi người đã tới mức độ khó mà hình dung được. Trong nhất thời, tất cả các thuật pháp mạnh nhất cũng đều được thi triển ra tới mức tận cùng. Trùng hợp là Hương Vân Sơn vốn lấy thảo mộc thành danh, lúc này không ít đệ tử đều lôi đan dược ra, những đan dược này tuy có hiệu quả bình thường nhưng cũng đủ khiến không ít rắn mọc sừng tránh đi.

Thế là càng có nhiều rắn mọc sừng vì trốn tránh mà lại tiếp tục đào hang đi qua Thanh Phong Sơn, Tử Đỉnh Sơn…

“Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, đáng chết, sao lại như thế này chứ!”

“Đây là nhân họa hay là Thiên tai vậy, từ khi Bạch Tiểu Thuần bị trừng phạt đi Vạn Xà Cốc thì bờ Nam ta luôn luôn yên tĩnh, làm sao… hả? Vạn Xà Cốc!!! Bạch Tiểu Thuần tại Vạn Xà Cốc!!!”

Ngay trong lúc mọi người như mơ hồ có chút phản ứng thì đột nhiên một con thỏ không biết từ đâu chạy ra rồi chợt dựng hai tai lên, dáng vẻ tựa như nghe ngóng đã lâu, lúc này nó bèn gào thét cổ họng, chạy xuyên

qua Tam sơn bờ Nam này. Hết lần này tới lần khác truyền ra thanh âm cực lớn, vang khắp bốn phía.

“Trời ạ, cái mông của ta!”

“Đáng chết, ta đánh chết con rắn này!!!”

“A a a, Hứa Bảo Tài ta sau này làm sao có thể nhìn mặt người a!!!”

“Ngươi con rắn vạn ác này, đi ra cho ta, ta là đệ tử nội môn a, ta là thiên kiêu Thanh Phong Sơn, Thượng Quan Thiên Hữu ta và ngươi từ nay không đội trời chung…”

“Con rắn tốt a, nếu như Lữ Thiên Lỗi ta có thể biến thành rắn, như vậy ta sẽ…hắc hắc…”

“Lý thanh xà, Lý hắc tử, dám đem Bạch gia nhà ngươi ném đến đây, thật sự cho rằng Bạch gia không thể đối phó được đám tiểu xà này hay sao chứ, chờ ta luyện ra bảo đan, xem ta thu thập đám tiểu xà này thế nào. Hừ hừ, nói không chừng sau này Bạch Tiểu Thuần ta có thể hiệu lệnh bầy rắn, phong vân một cõi! Ha ha ha ha!” Trong miệng còn thỏ tuôn ra đủ loại giọng nói, tốc độ cực nhanh, chạy khắp cả Tam sơn. Nghe được câu sau cùng của nó, toàn bộ đệ tử đều điên cuồng lên rồi.

“Bạch Tiểu Thuần!”

“Tên trời đánh Bạch Tiểu Thuần a!”

“Hóa ra là do hắn làm, là do hắn hiệu lệnh đám rắn này đến báo thù chúng ta!!!”

Lúc này, Thượng Quan Thiên Hữu và Lữ Thiên Lỗi đồng loạt gào thét kinh thiên động địa. Khoảnh khắc này, toàn bộ Tam sơn đều phát điên lên, mức độ hoàn toàn trội hẳn so với trận mưa axit lúc trước…

Lý Thanh Hậu ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, trong mắt y đầy mờ mịt, trong đầu hiện ra từng tràng cảnh từ khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào

tông môn.

Lúc hắn còn là tạp dịch, buôn bán danh ngạch ngoại môn, khiến cho vô số người trào dâng lửa giận, Tạp dịch khu loạn cả lên, đều do hắn gây họa.

Hắn trở thành đệ tử ngoại môn thì Linh Vĩ Kê thảm rồi, Chim của Chu trưởng lão thảm rồi, vô số đệ tử thảm rồi, toàn bộ Hương Vân Sơn đều bị hắn gây họa.

Sau khi hắn trở thành đệ tử nội môn, Sấm sét oanh kích, gà bay chó chạy, vô số thú nhỏ quái dị chạy loạn khắp sơn môn, rồi còn trận mưa axit…có thể nói Tam sơn đều bị hắn gây họa.

Chỉ là thế nào Lý Thanh Hậu cũng không thể nghĩ tới, chính mình ném Bạch Tiểu Thuần tới Vạn Xà Cốc, thế mà Bạch Tiểu Thuần lại càng khoa trương hơn…Ngay cả rắn, hắn cũng không buông tha, thế mà gây tai họa cho toàn bộ Vạn Xà Cốc, lan tràn tới cả bờ Nam.

Ngay lúc này, Lý Thanh Hậu chợt nhớ tới năm đó lúc y mang theo Bạch Tiểu Thuần lên núi, phần đông thôn dân trong thôn xóm dưới chân núi lại rơi dòng lệ nóng, khua chiêng gõ trống hoan hô…

Y bỗng nhiên, đã hiểu vì sao người trong thôn kích động…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Không! Đừng Truyền Đi!!!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Vạn Xà Cốc lúc này không còn một con rắn, chỉ có Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác đứng trong trận pháp, nhìn bốn phía trống vắng, cả người hắn run lên bần bật. Đột nhiên sơn cốc ầm vang lên một tiếng, vô số đất đá rơi xuống, Bạch Tiểu Thuần bèn thét lên chói tai rồi lao nhanh ra, chạy thẳng ra khỏi miệng cốc.

Da đầu hắn như tê dại, trong lòng run rẩy, hắn biết rõ lần này gây ra họa lớn rồi. Vừa nghĩ tới toàn bộ bầy rắn trong Vạn Xà Cốc lúc này đã chạy loạn ra ngoài hết, hắn cảm thấy lòng dạ phát run lên.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi….” Bạch Tiểu Thuần sắp khóc, tranh thủ chạy ra khỏi Vạn Xà Cốc. Vừa mới đi ra thì đã nghe thấy vô số tiếng rống giận từ Tam sơn bờ Nam truyền đến, dường như trong số những thanh âm đó còn nghe được loáng thoáng có tên mình.

Bạch Tiểu Thuần dùng sức vò tóc đầu bứt tóc một hồi, hắn cảm thấy mình phi thường vô tội, oan uổng ghê gớm.

“Thực ra ta không cố ý a…ta chỉ là…chỉ là muốn mấy con rắn đó trở nên đáng yêu hơn một chút mà thôi.” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, một đường đi đầy hãi hùng khiếp vía. Nếu có thể dịch dung được, hắn là lúc này hắn không chút do dự mà cải biến dung mạo của mình, chỉ lo sợ người khác có thể nhận ra mình mà thôi.

“Làm sao bây giờ…làm sao bây giờ…không còn cách nào cả, chỉ có thể tạm thời trốn tránh trong động phủ sư tôn một chút vậy. Ở đó hắn sẽ

không có ai tìm thấy ta được.” Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm rồi cắn răng một cái, hắn lấy một bộ y phục trong túi Trữ vật của mình ra, tranh thủ trùm lên trên đầu. Hai cánh sau lưng chợt vỗ lấy rồi liều mạng xuất ra toàn bộ tốc độ, bay thẳng đến Chủng Đạo Sơn.

Lúc này Tam sơn đại loạn, tiếng gào thét liên tục trong mấy ngày trời. Còn bản thân Bạch Tiểu Thuần thì đầy hồi hận, những năm này tại tông môn hắn quá nổi tiếng đến mức ai cũng có thể nhận ra. Hắn chỉ còn cách che kín mặt, cúi đầu nhanh chóng tiến lên, chẳng những một đường đi đem toàn bộ tốc độ triển khai đến cực hạn, mà chỉ cần có chút động tĩnh gió thổi cỏ lay là hắn lập tức né tránh đi.

Cũng may lúc này đại loạn, mọi người cũng không có thời gian rảnh chú ý chuyện người khác, tất cả đều đang lo lắng né tránh đám rắn mọc sừng. Một đường đi, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đám người rống giận mà tâm can run lẩy bẩy, thừa dịp loạn lạc hắn chạy vội lên Chủng Đạo Sơn. Sau khi đến nơi hắn mới thở phào một hơi, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà quay đầu nhìn lại phía sau, rồi lại tiếp tục cúi đầu đi thẳng ra phía sau Chủng Đạo Sơn, đến động phủ nơi sư tôn hắn tọa hóa.

Nơi này là cấm địa đối với người khác, nhưng với Bạch Tiểu Thuần mà nói thì chính là xe nhẹ đường quen, hắn chạy nhanh như chớp vào nơi này. Trước chân dung sư tôn, Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống, khóc không ra nước mắt.

“Sư tôn, ta thực không cố ý, người cũng biết, Tiểu Thuần là người tốt.” Bạch Tiểu Thuần làm ra một bộ dạng đầy đáng thương nhìn bức chân dung sư tôn đang mỉm cười đầy tiên phong đạo cốt.

Cùng lúc đó, tất cả các trưởng lão bờ Nam đều được xuất động. Lý Thanh Hậu, Hứa Mị Nương, còn có cả vị lão giả Chưởng tòa Thanh Phong Sơn cũng xuất hiện, tập hợp lực lượng của mọi người mới bắt đi được toàn bộ đám rắn mọc sừng kia, nhờ vậy mà Tam sơn cũng chậm rãi không còn náo loạn vì tai họa của đám rắn này nữa.

Trong lúc các tu sĩ Trúc cơ đang khống chế đám rắn, thì mấy vạn đệ tử Tam sơn trùng trùng điệp điệp đều đang phát cuồng xông vào Vạn Xà Cốc. Nhưng chỉ nhìn thấy Vạn Xà Cốc bị sụp đổ mà không tìm thấy tung tích của Bạch Tiểu Thuần, lúc này toàn bộ bờ Nam mới bắt đầu tiến hành tìm kiếm.

Hành vi tự phát này lại được tất cả đệ tử bờ Nam thống nhất hành động. Cũng may Bạch Tiểu Thuần phản ứng nhanh nhạy, mà chạy cũng nhanh, bằng không chỉ cần chậm chân một chút thì nhất định hắn sẽ bị ngăn cản lại rồi.

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần!!!”

“Còn con thỏ bép xép kia cũng phải bị diệt đi!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần, đả đảo thỏ mách lẻo!”

Sau mấy canh giờ tìm tòi, cơ hồ lật tung tất cả mọi chỗ lên nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra được Bạch Tiểu Thuần, tròng mắt của các đệ tử đều đỏ vằn lên. Thậm chí có không ít người còn ra ngoài tông môn tìm kiếm, một vài người nóng nảy còn toàn lực gào thét.

“Bạch Tiểu Thuần, chúng ta nhất định sẽ tìm ra ngươi!”

“Coi như ngươi trốn tới chân trời góc biển, chúng ta cũng nhất định tìm ra ngươi!”

“Đáng chết, đến cùng thì hắn trốn ở đâu chứ?” Vô số người gào thét, thanh âm truyền khắp bốn phía, đến cả Bạch Tiểu Thuần đang ở tại Chủng Đạo Sơn còn nghe được loáng thoáng, trong lòng run rẩy.

“Ta cũng oan uổng a, tất cả đều do con thỏ đáng chết kia. Ta, ta…ta cũng không muốn như vậy a.” Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương, không ngừng thở dài. Chờ thật lâu, khi âm thanh bên ngoài đã vơi bớt một chút, hắn mới ngẩng đầu nhìn chân dung sư tôn, trong lòng cầu khẩn.

“Sư tôn, lão nhân gia ngài phù hộ ta, không để cho đám người xấu kia tìm ra ta.” Bạch Tiểu Thuần vội vàng dập đầu. Một lúc lâu sau, hắn thỉnh thoảng có chút khẩn trương nhìn về phía cửa động. Sau khi nghe thấy âm thanh bên ngoài càng lúc càng yếu ớt thì hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Cũng may Bạch Tiểu Thuần ta thông minh, trốn trong thạch động của sư tôn. Mấy người kia thế nào cũng không nghĩ tới ta lại ở đây.”

“Chỉ là đây cũng không phải là biện pháp a. Chung quy thì vẫn phải đi ra ngoài…làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…” Đang lúc Bạch Tiểu Thuần đầy đau đầu thì thào, thì đột nhiên cảm thấy như có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú. Hắn sững sờ nghiêng đầu qua, đột nhiên tại vị trí cửa động lúc này là…con thỏ bép xép xuất quỷ nhập thần, đang dựng thẳng tai đứng đấy nhìn mình.

Trong nháy mắt, khi nhìn thấy con thỏ này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to ra. Hắn không cách nào tưởng tượng được con thỏ lại xuất quỷ nhập thần đến trình độ này, đến cả cấm địa cũng có thể đi vào được. Ngay sau đó, Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ đến mấy lời mà bản thân vừa mới lẩm bẩm lúc nãy, lông tóc toàn thân dựng đứng lên rồi phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Không! Đừng truyền đi "

Con thỏ nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi chợt vèo một cái, lập tức mất tăm mất tích. Xa xa, thanh âm nó đang xé họng gào thét truyền ra, ngoại trừ mấy câu kia thì lúc này còn tăng thêm một vài câu nói nữa.

“Sư tôn, lão nhân gia ngài phù hộ ta, không để cho đám người xấu kia tìm ra ta.”

“Cũng may Bạch Tiểu Thuần ta thông minh, trốn trong thạch động của sư tôn. Mấy người kia thế nào cũng không nghĩ tới ta lại ở đây.”

“Chỉ là đây cũng không phải là biện pháp a. Chung quy thì vẫn phải đi ra ngoài…làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…”

"Không! Đừng truyền đi "

Bạch Tiểu Thuần có một cảm giác như bị sét đánh ngang người, ngơ ngác nhìn con thỏ vọt đi xa, bên tai còn văng vẳng tiếng gào như xé cổ của nó. Trong đầu hắn ong ong, cả người đều choáng váng.

“Con thỏ đáng chết, ta muốn lột da lăng trì ngươi!” Bạch Tiểu Thuần bi phẫn muốn chết, khóc không ra nước mắt, rống giận đầy thê lương.

Lúc này, tất cả đệ tử bờ Nam đều lùng sục mọi nơi mà không tìm được chút tung tích của Bạch Tiểu Thuần, mỗi người đều đang áp chế phẫn nộ của mình mà cố gắng suy đoán xem Bạch Tiểu Thuần có thể đến đâu được.

“Bạch Tiểu Thuần kia là trốn ở đây vậy chứ? Chúng ta còn kiểm tra cả sơn môn nhưng không có ghi chép nào cho thấy hắn đi ra ngoài, tức là hắn nhất định vẫn còn đang trốn ở bờ Nam này.”

“Hương Vân Sơn, Thanh Phong Sơn, Tử Đỉnh Sơn, chúng ta đều đã tìm kiếm hết, lục tung tất cả khu vực, tất cả tòa lầu các, tất cả các động phủ lên rồi!”

“Đến Tạp dịch khu cũng bị lục soát qua nhiều lần rồi. Chẳng lẽ tên Bạch Tiểu Thuần này có thể chui được vào trong khe đá nào đó!”

Trong lúc bọn họ còn đang ráng sức đè nén lửa giận vì mãi vẫn còn chưa tìm ra tông tích của Bạch Tiểu Thuần. Đột nhiên thanh âm như xé họng của con thỏ vang lên, theo một đường nó vọt chạy qua mà truyền khắp bốn hướng, nhất là câu cuối cùng của nó lộ ra đầy tuyệt vọng thê lương.

“Không, đừng truyền đi.”

Tất cả mọi người nghe được đều sững người, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đều lóe sáng ngập trời. Nhất là đám người Thượng Quan Thiên Hữu và Lữ Thiên Lỗi, đều nắm chặt nắm tay lại, tiếng ầm vang xôn xao bùng lên. Tất cả mọi người lúc này đều ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Con thỏ này được lắm!!!”

“Mặc dù chuyện xấu của con thỏ bép xép này đầy rẫy ra đấy, nhưng cuối cùng nó cũng làm được một chuyện tốt!”

“Thôi được, hôm nay sẽ không làm thịt con thỏ bép xép này, cứ làm thịt tên Bạch Tiểu Thuần đã…”

Rất nhanh, mấy vạn người cùng nhau kéo lên Chủng Đạo Sơn, từng người một đều bẻ tay răng rắc, sát khí bừng bừng, ầm ầm mà kéo đến.

Trong thạch động, lúc này trình độ thù hận của Bạch Tiểu Thuần đối với con thỏ đã vượt trội hẳn so với con chim của Chu trưởng lão rất nhiều, cả người hắn run rẩy, da đầu tê dại, tranh thủ trốn trong thạch đá.

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi…” Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ ê nhìn bức họa của sư tôn, rồi bi phẫn đứng dậy.

“Sư tôn, lão nhân gia ngài giúp ta một chút a, nhanh nhanh phủ hồn quang xuống đây thôi, nếu không Quang Vinh đệ tử ta vì tông môn đổ máu thế mà bị người ta đánh chết a!!” Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang tuyệt vọng thì đột nhiên hai mắt chợt xoay chuyển, ánh mắt nhìn bức họa rồi đột nhiên lóe sáng, đắc ý vỗ đùi.

“Ha ha, đa tạ sư tôn nhắc nhở, đệ tử đã hiểu!”

Cùng lúc đó, Chưởng môn Trịnh Viễn Đông đang ở trong đại điện trên Chủng Đạo Sơn, tất cả chưởng tòa Tam sơn và các vị trưởng lão đều đang tập trung nơi đây. Mọi người đều đưa ánh mắt đầy ngưng trọng mà nhìn về phía Trịnh Viễn Đông.

Họ đã đến đây từ một canh giờ trước, tất cả đều hướng về Chưởng môn Trịnh Viễn Đông mà bày tỏ ý kiến của bản thân đối với Bạch Tiểu Thuần.

“Kính xin Chưởng môn nghĩ lại, Bạch…Bạch sư đệ thiên tư hơn người, ở bờ Nam chúng ta quả thật mai một nhân tài a.”

“Đúng vậy a, Bạch sư đệ tuy là sư đệ của Chưởng môn, nhưng chúng ta là đồng môn cũng không có gì tị nạnh cả. Loại tu sĩ thiên tài này phải nên ở nơi đầy đủ ưu thế như ở bờ Bắc thì mới có thể phát huy được thiên phú kinh người của Bạch sư đệ a.”

Ngoại trừ ba vị Chưởng tòa Tam sơn, thì gần như tất cà các trưởng lão đều tranh nhau mà nói.

Trịnh Viễn Đông cảm thấy vô cùng đau đầu. Hai năm nay vất vả lắm lão mới thấy Linh Khê Tông yên tĩnh trở lại, không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại dày vò ra thêm chuyện này nữa. Bạo động của Vạn Xà Cốc lần này, cho dù là Trịnh Viễn Đông khi nhìn thấy mọi thứ sụp đổ trước mắt cũng không khỏi giật mình. Đối với lực gây họa của Bạch Tiểu Thuần thì lão cũng đã triệt để tin phục rồi.

Trong lòng lão cũng sớm quyết định nhân vật như vậy thì cứ nên tiếp tục lưu lại bờ Nam. Dù sao hắn vốn là đệ tử bờ Nam, bờ Nam đã đi đến mức độ này rồi, dù có gây họa thêm nữa thì tình trạng cũng không thể khốc liệt hơn được bao nhiêu. Không nên ném hắn đến bờ Bắc, nếu không ngày sau Bạch Tiểu Thuần gây họa thì lúc đó hắn là cả Chưởng tòa và trưởng lão của hai bờ Nam Bắc đều đến tìm mình hết.

“Bạch sư đệ tuy ngang bướng nhưng hắn là Quang Vinh đệ tử đó, khụ khụ. Hắn còn nhỏ, nên ở lại bờ Nam đi, lão phu rất tin tưởng vào bờ Nam.” Trịnh Viễn Đông vội ho lên một tiếng rồi đáp nhanh.

“Thỉnh Chưởng môn khai ân!” Chu trưởng lão trong đám người bước ra. Hai mắt lão ửng đỏ nhìn lấy Trịnh Viễn Đông.

“Chưởng môn, đứa nhỏ Tiểu Thuần này tu hành Thủy Trạch Quốc độ, người cũng biết công pháp này rồi, nên để hắn đến bờ Bắc quan sát bách thú. Hơn nữa, vạn năm qua cũng không có nhiều người luyện thành công pháp này, nhưng tự ta quan sát thì thấy Bạch Tiểu Thuần hắn cũng đã nhập môn rồi, chỉ còn thiếu Bản mệnh chi linh, cho nên là…nên để hắn đến bờ Bắc đi.” Lý Thanh Hậu chắp tay cúi đầu, cảm khái nói.

“Đúng vậy a, Chưởng môn, Bạch Tiểu Thuần này tu hành Thủy Trạch Quốc độ, là nhân vật thiên kiêu, nên được mở mang tầm mắt. Nhìn khắp lịch sử Linh Khê Tông ta, đây là chuyện không dễ có được a!”

“Chưởng môn, người không nên làm lỡ dở Bạch sư đệ, chuyện này chính là tổn thất vạn năm của tông môn a!” Lão giả Chưởng tòa Thanh Phong sơn vội tiếp lời. Đám trưởng lão bốn phía vội vàng tiếp tục thuyết phục ngay sau đó.

Nhìn đám người một mực khăng khăng như vậy, coi như là Trịnh Viễn Đông cũng không thể khư khư cố chấp mãi được. Sau khi chần chừ một chút, lão bèn cười khổ nhìn đám người này, vốn đang nghĩ cách uyển chuyển từ chối thì đột nhiên có tiếng đệ tử đầy hoảng hốt từ bên ngoài truyền vào.

“Chưởng môn, xảy ra chuyện lớn rồi…Bạch sư thúc ở trong thạch động lão tổ…hắn…hắn…”

Cả đám sững người, nhao nhao tản ra thần thức về phía Thạch động. Sau khi nhìn thấy rõ mọi chuyện, vẻ mặt của mọi người đều hiện lên đầy cổ quái. Trịnh Viễn Đông có một cảm giác không ổn bèn quét thần thức qua, sau khi nhìn vào trong thạch động của sư tôn, hai mắt lão trợn to, tròng mắt xém chút nữa là rơi ra ngoài, cả người run lên, lửa giận trong người cũng bùng lên.

“Cái thằng ranh con này. Được, chuyện các ngươi vừa nói, lão phu đồng ý. Đưa hắn tới bờ Bắc!!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Thủy Tổ Kinh Hiện

Dịch giả: trongkimtrn

Chủng Đạo sơn, bên ngoài động phủ sư tôn Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này đang có mấy vạn đệ tử vây quanh, từng người một nhìn chằm chằm vào bên trong. Dù cho nơi này là cấm địa nhưng tất cả bọn họ cũng bất chấp mà cứ nhao nhao xông vào.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi đi ra cho ta!"

"Đi ra!"

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi tội ác đa đoan, hôm nay nếu ông Trời không trừng phạt ngươi thì chúng ta tới trừng phạt ngươi!" Mọi người cùng tiến vào cấm địa, toàn bộ cùng nhìn về tòa thạch động trong cấm địa này, chỗ này đúng là nơi mà sư tôn Bạch Tiểu Thuần tọa hóa.

Nhưng trong nháy mắt khi lời bọn họ truyền đến, thì đột nhiên có một tiếng quát lớn từ trong động phủ truyền ra:

"Om sòm!"

Thanh âm này rất lớn, đây là do Bạch Tiểu Thuần dùng toàn bộ tu vi ngưng tụ và dồn hết khí lực mà hô lên, tiếng vang quanh quẩn bốn phương tám hướng, như là tiếng sấm sét nổ ầm vang, trực tiếp át đi hết thảy tiếng hô hào của mọi người nơi đây.

Cùng lúc đó, thân ảnh nhỏ gầy của Bạch Tiểu Thuần mang thần sắc cực kỳ nghiêm nghị, chậm rãi từ trong thạch động đi ra ngoài.

Trong nháy mắt khi thấy hắn bước ra khỏi thạch động, hầu như tất cả đệ tử của ba ngọn núi đều mãnh liệt nâng tay tên, trong tay của bọn hắn đều đang cầm hòn đá, từng người một mang theo sự tức giận. Nhưng khi bọn họ chuẩn bị ném về phía Bạch Tiểu Thuần thì tay phải của hắn Bạch Tiểu Thuần nâng lên, 'Ào Ào' một tiếng động vang lên, có một bức họa xuất hiện trong tay hắn, trong nháy mắt nó mở ra che chắn trước người hắn.

Hình ảnh trên bức họa đó, đúng là sư tôn của hắn... Cũng là sư tôn của Trịnh Viễn Đông, là một vị lão tổ của Linh Khê Tông.

"Lớn mật!" Bạch Tiểu Thuần cũng rất khẩn trương, thanh âm cũng biến đổi rồi, vội vàng quát lớn.

"Ai dám hủy bức họa sư tôn của ta, thì Bạch Tiểu Thuần ta và Chưởng môn sư huynh sẽ cùng với kẻ đó liều mạng!" Bạch Tiểu Thuần gào thét, giơ lên bức họa lên trước mặt mà núp ở phía sau. Tất cả các đệ tử tại đây thấy tình hình như vậy, toàn bộ thân thể cũng cứng đờ, mỗi một người đều hít vào thật sâu, hòn đá ở trong tay cũng không dám tùy ý ném tới.

Bức họa kia, là lão tổ đời thứ nhất, là sư tôn của Chưởng môn, nếu nó bị bọn hắn làm hư, bọn họ có thể tưởng tượng ra lửa giận của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông sẽ như thế nào, dù cho tất cả chưởng tọa các ngọn núi cũng không thể ngăn đỡ đấy.

"Vô sỉ! Ngươi đúng là một kẻ quá vô sỉ!" Mọi người ai cũng biệt khuất, cả đám đều muốn phát điên lên, nhao nhao kêu gào chửi bới, nhưng bọ họ cũng không dám động thủ lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần nhận thấy biện pháp này hữu hiệu, trong đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa giơ cao bức họa vừa trơ mắt nhìn mọi người.

"Mọi người hãy nghe ta nói, ta thật sự không cố ý mà, ta..."

"Ngươi ngươi ngươi, ngươi mỗi lần đều nói mình không phải cố ý, sét đánh Hương Vân Sơn, ngươi nói không cố ý, mưa a xít trên Tử Đỉnh Sơn và cả Thanh Phong sơn, ngươi cũng nói bản thân không cố ý, hiện tại ngươi vẫn còn nói mình không cố ý nữa à!"

"Các người hơi quá đáng rồi nha!" Bạch Tiểu Thuần không giải thích thì còn tốt, nhưng khi hắn giải thích như vậy, tâm tình mọi người lại bị kích động có xu hướng không khống chế nổi, cho nên đã hù cho Bạch Tiểu Thuần phải vội vàng giơ cao bức họa lên.

"Sư tôn của ta vừa mới báo mộng, lão nhân gia người nói rằng, các người hãy tha thứ cho ta lúc này! Ta cũng cam đoan, đây là lần cuối cùng, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo nữa..." Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng mở miệng cam đoan, đáy lòng hắn thì rất khẩn trương, đồng thời còn có sự áy náy sâu sắc.

"Ta chịu không được rồi. .., ta muốn đến gần hắn!"

"Coi như hắn là con của Chưởng môn, ta vẫn muốn đánh cho hắn một trận!"

"Đánh đập Bạch Tiểu Thuần!" Sau khi nghe thấy lời nói vô sỉ của Bạch Tiểu Thuần về việc sư tôn hắn báo mộng, tất cả mọi người sắp giận điên lên rồi. Tuy nhiên, ngay đúng lúc này, có mấy thần thức của Trúc Cơ tu sĩ bỗng nhiên đảo qua nơi này.

Tiếp ngay sau đó, lần lượt từng thân ảnh tiến lên Chủng Đạo sơn, cấp tôc mà bay đến, chỉ trong nháy mắt đã hàng lâm ở nơi này. Những thân ảnh này có hơn mười người, trong đó có các trưởng lão ở các núi, có chưởng tọa, cả Trịnh Viễn Đông cũng ở trong số đó, toàn bộ đều xuất hiện.

Nhìn xem tình cảnh bốn phía, Trịnh Viễn Đông hét lên như là tiếng Thiên lôi oanh phá ra bốn phía:

"Tất cả các ngươi phải lập tức rời khỏi đây cho lão phu! !"

Thanh âm này cuồn cuộn, đinh tai nhức óc, khiến cho mọi người ở nơi này nhao nhao run sợ, kể cả bọn người Thượng Quan Thiên Hữu cũng phải run rẩy trong lòng, từng người một tranh thủ thời gian mà cúi đầu, sau đó nhao nhao lui về phía sau.

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Khi hắn chuẩn bị nói gì đó thì Trịnh Viễn Đông đã hung hăng trừng mắt liếc nhìn về phía hắn và nói:

"Bạch Tiểu Thuần, lão phu thân là sư huynh của ngươi, người khác không đánh được ngươi thì ta đến đánh ngươi!" Lão vừa nói xong thì đi thẳng đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Đầu của Bạch Tiểu Thuần muốn nổ tung, hắn đang định giơ lên bức họa của sư tôn, kết quả Trịnh Viễn Đông hất tay lên, bức họa này lập tức rời tay hắn bay về phía Trịnh Viễn Đông.

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, cái cánh sau lưng hắn xòe ra, cấp tốc bay vọt ra, tranh thủ thời gian liền muốn chạy trốn. Nhưng hắn còn chưa kịp bay ra xa thì trên mông đít phát ra một tiếng "Đùng", hắn đã bị Trịnh Viễn Đông cách không cho một vỗ vào mông mà rơi xuống.

Cảm giác nóng rát truyền đến làm cho Bạch Tiểu Thuần kêu la thảm thiết, hắn bụm lấy bờ mông vẻ mặt buồn rười rượi và hét lớn.

"Lý thúc cứu ta, sư huynh muốn giết người đây này!"

Mí mắt Lý Thanh Hậu giật một cái, giả bộ như không nghe thấy gì. Cơn tức của Trịnh Viễn Đông vẫn không giảm đi, vì Bạch Tiểu Thuần dám lấy ra bức họa sư tôn mà giận sôi lên, lại thêm một cước đá tới hắn.

Bạch Tiểu Thuần lại kêu lên thảm thiết, rên rỉ không ngừng.

"Sư tôn cứu mạng, sư tôn cứu mạng đồ nhi!"

Mọi người ở bốn phía tận mắt thấy Trịnh Viễn Đông đuổi đánh Bạch Tiểu Thuần, từng người một ai ai cũng xem như mình được giải mối hận, thần sắc tất cả các trưởng lão đều cổ quái, thi nhau ho khan.

"Đây là sự tình nhất mạch của Chưởng môn nha..."

"Không sai, không sai, ta còn có một lô đan dược chưa luyện xong, xin cáo từ trước vậy!" Những trưởng lão này mang theo tâm tình vui vẻ nhìn xem cảnh Trịnh Viễn Đông cùng với Bạch Tiểu Thuần ở nơi xa, sau đó từng người một lần lượt chậm rãi tản ra.

Cuối cùng, ở giữa không trung chỉ còn Lý Thanh Hậu và Hứa Mị Hương mà thôi. Lý Thanh Hậu nhìn thân ảnh Bạch Tiểu Thuần ở nơi xa, thần sắc lão cũng có chút cảm khái, trong đồng tử của lão cũng ánh lên nét mong đợi đối với Bạch Tiểu Thuần trong tương lai.

"Trong lòng đứa nhỏ này đã xem huynh như phụ thân rồi, huynh cam lòng đưa nó ném tới bờ bắc sao?" Hứa Mị Hương nhìn qua Lý Thanh Hậu, trong mắt lộ ra vẻ thâm tình, nhẹ giọng mở miệng.

"Những việc mà Tiểu Thuần làm, trên thực tế cũng không có ảnh hưởng gì lớn, bản tính của nó cũng coi như là tốt. Vả lại, muội có thể nhìn ra nơi đáy lòng của nó đối với những sự tình đó cũng có áy náy... Thế nên cũng không cần đưa nó đến bờ bắc mà."

Lý Thanh Hậu thu hồi ánh mắt, nhìn vào Hứa Mị Hương, lắc đầu cười cười.

"Những lời huynh nói với Chưởng môn kia là ý tưởng chân thật trong nội tâm mà. Thật ra từ lúc muốn có Thủy Trạch Quốc Độ từ mấy người ở bờ bắc, huynh đã có ý nghĩ này. Tư chất của Bạch Tiểu Thuần cũng không tầm thường, nếu có thể tập hợp tinh hoa của hai bờ Nam Bắc, nhất là việc tu thành Thủy Trạch Quốc Độ, thì tương lai của hắn sẽ rất tốt. Vả lại, vài năm tới tu vi của hắn đạt tới Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn, như vậy thì... Hắn có thể kịp tham dự vào Vẫn Kiếm thâm uyên rồi, ở trong đó hắn có thể đi tranh đoạt cơ duyên cho bản thân mình." Lý Thanh Hậu nhẹ giọng giải đáp.

"Vẫn Kiếm Thâm Uyên? Ở hạ du phía ĐôngThông Thiên Hà, là một trong ba đại thánh địa Trúc Cơ cùng thuộc sở hữu của cả bốn đại tông

môn... Thậm chí trong truyền thuyết có nói đến việc tồn tại một tia thiên mạch chi khí. Mỗi một lần nó mở ra, những đệ tử Ngưng khí tầng mười thuộc bốn đại tông môn mạnh nhất ở hạ du Đông Mạch đại châu: Huyết Khê Tông, Đan Khê Tông, Huyền Khê Tông cùng với Linh Khê Tông chúng ta, đều sẽ huyết chiến tranh đoạt nó..." Hứa Mị Hương thở sâu, lộ ra vẻ giật mình.

"Là cần tranh đoạt đến đổ máu thí mạng đấy... Nếu nó không học được Thủy Trạch Quốc Độ, huynh sẽ không để cho nó đi, còn nếu nó tu luyện thành thì nhất định nó phải đi. Tu hành là một con đường tàn khốc tranh đấu với trời, nó phải học cách đi đối mặt mà không phải là tránh né." Lý Thanh Hậu than nhẹ, quay người rời đi cùng với Hứa Mị Hương.

Ngày hôm nay, tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần vang vọng quanh quẩn khắp tông môn. Trịnh Viễn Đông quyết tâm muốn giáo huấn Bạch Tiểu Thuần, không phải dùng tư cách Chưởng môn mà là lấy thân phận một người sư huynh để dạy bảo sư đệ.

Mãi cho đến tận đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần với mặt mũi bầm dập, vẻ mặt buồn rười rượi, đi theo sau lưng Trịnh Viễn Đông mà về tới động phủ sư tôn.

"Quỳ xuống, mau nhận sai trước sư tôn!" Trịnh Viễn Đông vừa trừng mắt thì Bạch Tiểu Thuần liền bị hù dọa cũng tranh thủ thời gian quỳ bịch một tiếng, quỳ gối trước bức họa.

"Sư tôn, đồ nhi sai rồi..." Bạch Tiểu Thuần cảm giác toàn thân đều sưng tấy lên, nhất là bờ mông của hắn tựa hồ cũng nhanh sắp nở hoa rồi.

"Sư tôn, người thấy không, đồ nhi bị biến thành bộ dạng thảm hại như vậy, lão nhân người nhất định rất là đau lòng phải không? Đồ nhi đã nói rõ ràng với sư huynh rằng, ngài hôm nay từng báo mộng cho ta, đã tha cho con rồi, nhưng mà huynh ấy lại không tin nha..."

"Sư tôn, như vậy đi, đêm nay người cũng báo mộng cho sư huynh, nói cho huynh ấy một tiếng..." Bạch Tiểu Thuần với khuôn mặt ủ rũ, thì

thào nói nhỏ, Trịnh Viễn Đông ở một bên cũng dở khóc dở cười. Lão mặc dù không ngừng đánh Bạch Tiểu Thuần một trận, thế nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần da dày thịt béo cũng lắp bắp kinh hãi, tay của lão giờ phút này còn cảm giác đau đớn mơ hồ đây.

"Quỳ ở đây ba tháng cho ta, đây là trừng phạt chuyện ngươi gây hỗn loạn tại Vạn Xà Cốc!" Trịnh Viễn Đông hừ lạnh một tiếng quát bảo. Lão nhất định phải làm như vậy, đây là cho các đệ tử Tam Sơn nhìn vào, tuy nhiên tay áo lão cũng nhoáng lên một cái, một viên thuốc rớt xuống, lão giả bộ như không thấy mà quay người rời khỏi đây.

Mắt thấy Trịnh Viễn Đông đã rời đi, Bạch Tiểu Thuần lập tức kêu rên. Hắn đang muốn tố khổ với sư tôn thì lập tức quay đầu nhìn về phía bốn phía, sau khi đã xác định cái con thỏ lẻo mép xuất quỷ nhập thần kia không có ở chỗ này, hắn mới bắt đầu tỏ ra ủy khuất trước bức họa sư tôn.

"Sư tôn, con thật thê thảm a..."

"Sư huynh hắn đánh con... mông con đau quá, người xem ngươi xem đi, khắp người con cũng sưng vù lên rồi này!"

"Con oan uổng a, con thật sự không cố ý... Con cũng không... Hả?" Bạch Tiểu Thuần nói đến chỗ này, chợt thấy trên mặt đất có một viên thuốc, là viên thuốc mà Trịnh Viễn Đông cố ý làm rớt trước đó, Bạch Tiểu Thuần liền cầm lên nhìn.

"Đây là Tam giai thượng phẩm Dưỡng Uẩn Đan!"

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lập tức sáng rực, nhìn nhìn ra ngoài sơn động, rồi ngồi sang một bên, cảm thấy nhàm chán, vì vậy nuốt luôn đan dược mà bắt đầu chuyên chú tu hành.

Mà giờ này khắc này, tất cả đệ tử Linh Khê Tông, và bao gồm các đại chưởng tọa đều không có phát hiện ra một chuyện, trong một cái chớp mắt này, ở phía sau Chủng Đạo sơn, rõ ràng là một vùng đất trống trải thì đột nhiên toàn bộ thiên địa nơi này bị bóp méo một cái.

Cái vặn vẹo này diễn ra quá nhanh, trong nháy mắt nó liền biến mất. Nhưng cũng cái chớp mắt này, trong mơ hồ tựa như có thể chứng kiến, ở cái địa phương vặn vẹo đó, ở phía sau núi này dường như... Còn có một ngọn núi khác!

Đây là... ngọn núi thứ chín của Linh Khê Tông, Chưởng môn tuy biết sự tồn tại của ngọn núi này, nhưng cũng không có phát hiện sự vặn vẹo khác thường vào lúc này.

Ngọn núi thứ chín của Linh Khê Tông là một tòa núi đen kịt, yên tĩnh vô cùng, dù cho là cỏ cây ở cũng đều có màu đen. Ở đây vào giờ phút này, nơi cao nhất ngọn núi, trên một cây đào màu đen có một con khỉ đang lặng yên ngồi đó, nó ở trên cây đào mà nhìn ra xa, trong mắt nó lộ ra vẻ phức tạp và hồi ức.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần có ở chỗ này thì hắn có thể nhận ra cái con khỉ này... Chính là con khỉ trước đây, sau khi nó ăn quái dị đan đều ưa thích suy tư.

Một hồi lâu sau, cái con khỉ này than nhẹ một tiếng mở miệng nói:

"Nếu như đã đến, hà tất còn ẩn nấp làm gì!"

Khi lời nói của nó truyền ra thì hư vô ở phía sau nó đột nhiên vặn vẹo, một lão già cao lớn mặc trường bào màu tím như bước ra từ cánh cửa hư vô đã bị xé mở. Lão giả này nhìn như một lão nhân bình thường, giống như một chút tu vi lực lượng cũng không có, nhưng cảm giác lão mang đến cho người khác dù lão chỉ cần đứng ở nơi đó như là Chí Tôn vậy!

Lúc đi đến bên cạnh con khỉ, thần sắc lão giả này kinh nghi bất định, mi tâm đột nhiên xuất hiện một đạo khe hở, thình lình xuất hiện con mắt thứ ba, nhìn về phía con khỉ kia.

"Ngươi là..."

"Không nhận ra sao, đồ nhi của ta, hoặc có lẽ nên xưng hô con là lão tổ Linh Khê Tông đời thứ nhất nhỉ?" Hầu tử quay đầu, nhìn về phía lão giả, trong mắt của nó lại lộ ra sự tang thương của năm tháng.

Tâm thần lão giả chấn động mãnh liệt, đồng tử hai mắt cũng co rút lại, thanh âm hít thở bỗng trở nên rõ ràng, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi.

"Không có khả năng, ngươi... Người đã chết rồi, người làm sao có thể trở về đây được!" Lão giả thình lình xuất hiện này chính là vị lão tổ đời thứ nhất giúp cho Linh Khê Tông trở thành một trong bốn đại tông môn!

Lão không cách nào tin vào sự tình trước mắt được. Lúc này, lấy thân phận, tu vi cùng với định lực của lão cũng phải đều hít vào thật sâu. Nhưng hết lần này tới lần khác, trong cảm thụ của lão, đối phương đích xác chính là sư tôn thần bí đã chết cách đây đã vạn năm trước của mình, cái cảm thụ này đến từ Linh Hồn, tuyệt đối là không sai được.

Con khỉ trầm mặc, nhìn về Chủng Đạo sơn nơi xa xa, tựa hồ nó nhìn thấu hết thảy mọi sự xả ra trên Chủng Đạo sơn, nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần bây giờ đang tĩnh tọa trong một cái động phủ. Không có một ai chú ý tới, trong ánh mắt thâm sâu của con khỉ này cất giấu một tia... Kính sợ hiếm thấy.

"Lão phu cũng không biết là tại sao bản thân có thể trở về đây, có lẽ là do đan dược của đứa nhỏ Bạch Tiểu Thuần kia, cũng có lẽ là... do một tồn tại nơi sâu xa nào đó khiến cho lão phu... trở về."

"Cùng trở về đây, cũng không chỉ một mình lão phu thôi đâu!"

Lão giả vận áo bào tím hô hấp dồn dập, thuận theo ánh mắt của con khỉ mà nhìn Chủng Đạo sơn, thấy nơi mà Bạch Tiểu Thuần đang ở đó.

"Chỉ là một đệ tử Ngưng Khí cảnh thì làm sao có thể làm được điều này!" Lão giả khó có thể tin tưởng vào chuyện này, nhưng hết thảy mọi việc ở trước mắt, lại khiến cho lão không thể không tin.

"Hàn Tông! Còn nhớ rõ vì sao năm đó vi sư đặt cái tên này cho con không? Còn nhớ rõ năm đó vì sao sư phụ Nghịch Thiên Cải Mệnh, để con có thể vạn năm trường tồn không? Trả lời ta!" Ánh mắt của con khỉ bỗng nhiên lộ ra vẻ lặng lẽ, hùng hổ dọa người, mà hư vô ở bốn phía ngay tại lúc này hình như có Thiên Lôi cuồn cuộn. Nhưng mọi chuyện chỉ diễn ra trong vòng mười trượng xung quanh hai người, mà tất cả những dị tượng này thì không một ai có thể phát hiện, ngay cả mấy vị lão tổ khác cư ngụ trên Đệ Cửu sơn này cũng không phát giác một chút gì.

Thân thể của lão giả mặc áo bào tím Hàn Tông, cũng là lão tổ đời thứ nhất Linh Khê Tông, run lên bần bật. Trí nhớ từ vạn năm trước, cho dù năm tháng đã quá lâu rồi, nhưng nó vẫn như trước còn tồn tại trong đáy lòng lão. Lão mặc dù đã là lão tổ một tông, nhưng khi đứng trước mặt sư tôn của mình thì lão cũng trở về khoảng thời gian khi còn là một thiếu niên, thân thể lão đứng thẳng, khuôn mặt già nua cũng đỏ ửng lên, giống như một lão binh, lớn tiếng gầm lên:

"Nhớ kỹ, bởi vì sứ mạng của con, là thủ hộ Chân Linh, dẫn dắt Linh Khê Tông từ tông môn cỡ trung đông mạch Thông Thiên Hà trở thành thượng du tông môn. Trở về phía Bắc Thông Thiên hà, diệt Cửu Thiên Vân Lôi tông ở thượng du phía Bắc Thông Thiên Hà. Trở lại Tổ Địa, tái hiện lại huy hoàng trước kia của Hàn Môn chúng ta!"

"Con còn nhớ rõ về Tổ Địa, còn nhớ rõ Chân Linh? Như vậy thì con hãy đi xem phù văn Hương Vân Sơn một lần đi!" Ánh mắt con khỉ lộ ra vẻ thâm sâu, nhàn nhạt mở miệng, Hàn Tông lập tức nhìn về phía Hương Vân Sơn.

Liếc mắt nhìn qua, lão nhíu nhíu mày. Ở trong mắt lão, toàn bộ tám ngọn núi Linh Khê Tông, từng ngọn núi ở nội môn, đều tồn tại một phù văn phức tạp đến cực hạn, đây cũng là mạch máu của Linh Khê Tông, trình độ trọng yếu của nó khó có thể hình dung.

Nhìn về Hương Vân Sơn phù văn ở nơi xa, lão vẫn chưa nhìn ra chút manh mối nào.

Mắt thấy Hàn Tông như thế, con khỉ than nhẹ một tiếng, trong mắt nó càng tăng thêm vẻ tang thương.

"Con nhìn không ra sao... Xem ra, thời gian lão phu trở về lúc này có lẽ đã chậm rồi. Trước khi lão phu trở về, có người đã hiểu rõ thấu đáo trận pháp này, kẻ đó đã bí mật tùy ý làm ra vài chuyện nhỏ, thoáng cải biến thảo mộc nơi này, như vậy có thể... cải biến trận pháp này."

"Thượng Cổ phù văn ở dưới Hương Vân Sơn đã bị cải biến, lão phu cũng khó có thể cưỡng ép nghịch chuyển lại, chỉ có thể dùng một tia lực lượng cuối cùng trở về đây, mượn nhờ tay của đứa bé Bạch Tiểu Thuần kia, lại dẫn động Linh xà mới khôi phục lại như trước đây."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hàn Môn Dược Quyến!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Phá hỏng phù văn Hương Vân Sơn, chỗ khó chính là tính toán kỹ một điểm sao cho ngươi không phát hiện ra là đã bị thay đổi. Mà muốn ra tay, chỉ cần cách thức hợp lý, thì dù một tên đệ tử Ngưng Khí, chỉ cần đến Hương Vân Sơn, tốn một chút thời gian, cũng có thể chậm rãi hoàn thành. Lần phá hư này đã xong được một đoạn thời gian rồi! Bờ Nam có nội gian!” Lão hầu trầm giọng mở miệng.

Ánh mắt Hàn Tông lộ ra hàn mang. Lão hiểu, phá hỏng thì dễ dàng, mà chữa trị thì mới khó khăn. Giống như một cái bình hoa, một đứa trẻ con giơ lên cũng có thể đánh nát, mà muốn chữa, thì cần một đại sư. Cho nên không thể so sánh nổi!”

“Nội gian...” Trong lúc trầm ngâm, tay phải của Hàn Tông lập tức nâng lên, hướng về phía Chủng Đạo Sơn chụp một cái. Một lát sau, một cái ngọc giản phá không mà đến rơi vào trong tay của lão. Bên trong có ghi chép tất cả mọi chuyện liên quan đến tông môn trong nửa giáp tuế nguyệt. Lão nhìn qua một vòng, cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong tông môn, tất cả những chuyện đều được ghi chép, bao gồm thiên lôi, bao gồm mưa axit, gồm cả Vạn Xà Cốc cùng với đủ loại đan dược quái dị mà hắn luyện ra.

Sau khi nhìn thì vẻ mặt của Hàn Tông dần dần trở nên cổ quái. Lão thấy Bạch Tiểu Thuần là một cái tai họa của tông môn. Nhưng rất nhanh, hai mắt lão bỗng nhiên lóe lên.

“Hình như tiểu oa này luyện đan có mang theo tà tính...”

“Dược đạo có ngàn vạn đường, mỗi người đều sẽ không giống nhau, có lẽ Bạch Tiểu Thuần này... Thôi, đưa đan phương Nghịch Hà Đan, còn có cả Hàn Môn Dược Quyển cho hắn đi. Có lẽ, ở trong tay hắn, tương lai có thể luyện ra được Nghịch Hà Đan...” Lão hầu nhẹ giọng thì thào.

Hai mắt Hàn Tông nheo lại. Nghịch Hà Đan, vạn năm qua cả Linh Khê Tông không có người nào có thể luyện thành. Thậm chí Linh Khê Tông còn tìm đến Đan Khê Tông, nguyện ý bỏ ra một cái gia cực lớn để cho Đan Khê Tông luyện chế. Nhưng kể cả là Đan Khê Tông cũng đều khó mà luyện thành.

Nghịch Hà Đan này đã trở thành truyền thuyết. Nếu không phải là ở Linh Khê Tông đến giờ vẫn có một hạt, thì Hàn Tông cũng sẽ cho rằng đây là Linh Dược không thể nào luyện ra. Mà tác dụng duy nhất của viên thuốc này là làm tỉnh lại Chân Linh! Để cho Chân Linh tỉnh lại thời gian mười hơi thở!

Mà Hàn Môn Dược Quyển kia lại càng là một trong tam đại truyền thừa căn bản của Hàn Môn Linh Đạo năm đó. Ở trên đó có ghi chép thông thiên dược đạo, nghe đồn đến từ thế giới thiên ngoại.

“Luyện đan mang theo tà tính, mà bản thân Nghịch Hà Đan đã là đan dược tà môn, có lẽ không hẳn là không có khả năng!” Hàn Tông trầm ngâm rồi nhẹ gật đầu, lại hỏi.

“Sư tôn, tu vi của lão nhân gia ngài...”

“Khó mà khôi phục, cần phải có thời gian. Nhưng đã trở về, ta dù sao cũng phải kiên trì thêm một số năm. Ta muốn nhìn tận mắt Cửu Thiên Vân Lôi Tông diệt vong!” Ánh mắt lão hầu lộ ra thù hận. Năm đó toàn tông bị hủy diệt, chỉ có lão cùng với một ít người chạy ra, đi qua khu vực cấm linh, cửu tử nhất sinh mới chạy tới được đông mạch hạng bét, đến lúc này mới dùng chút hơi tàn mà mọc rễ.

“Đồ nhi, trở về không chỉ có một mình ta. Những lão gia hỏa kia có lẽ cũng đã lần lượt trở về. Lão phu không biết đây là vì cái gì, nhưng ta

thấy đây có lẽ là một cái dấu hiệu của một đại thế sắp mở ra."

Lão hầu than nhẹ, Hàn Tông trầm mặc, dù đã già nua, nhưng trong mắt lão vẫn chậm rãi ngưng tụ ra tinh mang, lại càng có chấp nhất.

Thời gian trôi qua, một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần ở trong động phủ đã kết thúc tu hành, có chút không biết sau khi rời khỏi đây sẽ như thế nào, sầu mi khổ kiểm thân thở. Nhưng hắn ở chỗ này lại không thể đi ra ngoài, chỉ có thể tiếp tục đả tọa thổ nạp.

Một ngày này, hắn vừa mới kết thúc tu hành, hai mắt mở ra, còn chưa kịp thở dài như những ngày bình thường, thì bỗng nhiên sững sờ. Hắn nhìn thấy ở trên mặt đất trước mặt không biết từ lúc nào, thế mà có thêm một cái ngọc giản cùng với một quyển sách tre.

Hai thứ này đều rất cũ kỹ, giống như đã tồn tại qua rất nhiều tuế nguyệt rồi, thậm chí lúc nhìn vào còn có thể cảm nhận được vẻ tang thương.

"A?" Bạch Tiểu Thuần sửng sốt một chút, nhìn thoáng qua bốn phía, rồi hồ nghi cầm ngọc giản lên, đem linh lực dung nhập vào trong đó xem xét. Rất nhanh, hắn đã trợn to mắt lên.

"Nghịch Hà Đan? Không cần bất cứ thảo mộc gì, mà dùng nước của Thông Thiên Hà để luyện đan. Đây là cái đan dược gì, nhìn có vẻ hình như rất lợi hại. Nước của Thông Thiên Hà thế mà còn có thể luyện đan?" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, lại nhìn kỹ cách thức luyện chế một chút, lập tức trợn mắt há mồm.

"Quá tà môn, lại dùng thân thể làm lò đan..." Khi hắn vừa nhìn về phía quyển sách trúc kia, rất nhanh con mắt đã trợn càng lớn hơn.

"Hàn Môn Dược Quyển?"

"Trường sinh bất lão Hàn Môn khởi, vĩnh thế bất diệt luân hồi lạc!" Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Sau khi mở quyển sách trúc này ra,

hắn không nhìn thấy được cụ thể, mà hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy câu mở đầu. Nhưng một câu nói kia lại làm cho cả người hắn đều điên rồi.

“Hắn là quyển sách thuốc này có thể luyện chế ra đan dược trường sinh bất lão. A a a a!” Bạch Tiểu Thuần hét ầm lên. Toàn thân hắn run rẩy, hai mắt xuất hiện tơ máu, lộ ra vẻ kích động như nhặt được chí bảo.

“Nhất định là chưởng môn sư huynh nhìn thấy ta cố gắng tu hành như vậy nên mới ban thưởng cho ta hai thứ này. Chưởng môn sư huynh quá tốt rồi. Nghịch Hà Đan sao, chuyện nhỏ, chờ tới sau khi ta lợi hại sẽ luyện ra cho chưởng môn sư huynh một nghìn hạt.” Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, tranh thủ thời gian nghiên cứu Hàn Môn Dược Quyển. Mặc dù rất nhiều nội dung hắn không nhìn được, nhưng chấp nhất thì vẫn không giảm.

Nhất là cây trúc làm nên Hàn Môn Dược Quyển này, Bạch Tiểu Thuần sau khi nghiên cứu mới phát hiện, mặc dù nó không chịu rời ra, nhưng từ vẻ tang thương tràn ra thì hình như đã tồn tại vạn năm trở nên.

Hắn không cách nào tưởng tượng đây là cây trúc gì mà có thể tồn tại vạn năm. Hơn nữa lại rõ ràng có từng trận mùi hương thơm ngát tràn ra, sau khi dung nhập vào trong cơ thể lại khiến cho tu vi vận chuyển nhanh hơn không ít.

Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm phấn chấn, lại một lần nữa xác định đây không phải là bảo bối tầm thường, đáy lòng cũng xuất hiện một chút hoài nghi, cảm thấy hắn là mình tu hành mấy ngày này thực sự đã làm cho chưởng môn cảm động? Hay là sư tôn ở trong u minh có linh thiêng, ban thưởng cho mình?

“Khả năng này cũng không lớn a...” Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, rồi cắn răng một cái, dứt khoát không để ý đến nữa. Dù sao bảo bối đã cầm vào tay thì liền là của mình.

Hắn không có chú ý tới, giờ phút này ở chỗ sâu trong động phủ, đang có một con khỉ đứng đó nhìn hắn, trong mắt ẩn giấu kính sợ cùng với nghi hoặc.

“Đến cũng thì hắn làm được bằng cách nào, thật chẳng lẽ là có tồn tại nào đó ở trong u minh, mượn nhờ tay hắn để cho ta trở về...”

Hồi lâu, lão hầu quay người đi vào bên trong vách đá, thuận theo vách đá đi thẳng tới dưới Chủng Đạo Sơn, đi thẳng tới tận sâu trong lòng đất.

Ở chỗ này có một địa quật cực lớn, bên trong rót vào nước Thông Thiên Hà màu vàng. Ở bốn phía nơi này có một cái trận pháp, trận pháp này chính là hạch tâm của toàn bộ Linh Khê Tông.

Mà tác dụng của trận pháp này không phải là trấn áp, mà là thủ hộ.

Ở trung tâm dòng nước màu vàng, có một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài này không bị đậy lại, có thể nhìn thấy ở bên trong có một thây khô của một bé gái.

Nữ hài kia tuy là thây khô, nhưng lại tồn tại một tia sinh cơ. Cảm giác tuế nguyệt tang thương ở trên người nàng lại càng đậm, càng đậm...

Thời gian nhoáng một cái, lại hai tháng trôi qua.

Bạch Tiểu Thuần thủy chung vẫn không nhìn thấu được Hàn Môn Dược Quyển. Mặc dù hắn không cam tâm, nhưng chỉ có thể từ bỏ. Hắn nghĩ, chờ đến khi mình luyện dược lợi hại hơn thì có lẽ có thể xem được.

Giờ phút này, kỳ hạn trách phạt đã hết, Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài hang đá. Tinh thần của hắn sung mãn, tu vi có chút tịnh tiến. Rất nhanh, hắn đã biết được mình sắp bị đưa đi tới bờ Bắc để quan sát bách thú, để Thủy Trạch Quốc Độ càng sâu sắc hơn nữa.

“Bờ Bắc...” Bạch Tiểu Thuần sững sờ đưa mắt nhìn về phía bờ Bắc, nghĩ đến thời điểm thiên kiêu chiến, mình đã bị gọi là kẻ thù của bờ Bắc, thế là có chút do dự.

“Đã qua lâu như vậy rồi, chắc là cũng đã quên mất rồi đi.” Bạch Tiểu Thuần không chắc chắn thì thào nói nhỏ. Nhưng hắn lại không có cách, đây là thông báo của tông môn. Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, sau đó trong mắt chậm rãi lộ ra chờ mong. Thứ hắn mong chờ là Dục Thú Chủng ở trong túi trữ vật, nghĩ có lẽ mình có khả năng sẽ có được một tôn hung thú, vì thế cảm thấy việc đi tới bờ Bắc cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Hắn đi về tới Hương Vân Sơn, từ bên trong động phủ sụp đổ sửa sang lại hành trang. Ba ngày sau, ở bên trên Chủng Đạo Sơn, tất cả trưởng lão, chưởng tòa, đệ tử nội môn, còn có rất nhiều đệ tử ngoại môn của bờ Nam đều vì hắn mà đến tiễn biệt.

Lần tiễn biệt này là tự phát. Gần như toàn bộ đệ tử đều đến nơi này. Bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần, muốn tận mắt xác định Bạch Tiểu Thuần tiến vào bờ Bắc mới có thể yên tâm.

Nhìn thấy nhiều người đến đưa tiễn mình như vậy, Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh chưởng môn phi thường cảm động, hướng về phía mọi người vẫy vẫy tay.

“Chư vị đồng môn, ta phải đi bờ Bắc rồi. Nhưng ta không nỡ bỏ bọn các ngươi a, ta không nỡ rời xa bờ Nam, không nỡ rời xa một ngọn cây cọng cỏ của nơi này.”

Mọi người nghe được câu này thì sắc mặt của cả đám đều trở nên cổ quái. Dù sao cũng là đưa tiễn rất nghiêm túc, mà chưởng môn cùng với chưởng tọa của tất cả các núi đều đang ở đây, cho nên những đệ tử này dù thường ngày rất căm tức Bạch Tiểu Thuần thì lúc này đều bày ra vẻ lưu luyến.

“Bạch sư đệ, thiên tư của ngươi không tầm thường, mà Thủy Trạch Quốc Độ lại càng đã có chút thông suốt, đã có được khí thế. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến việc sáng tạo một cái kỳ tích, đem Thủy Trạch Quốc Độ tu thành hay sao. Bờ Bắc có tài nguyên vượt qua bờ Nam ta, ngươi ở nơi đó tiếp tục tu hành sẽ khiến cho tương lai của ngươi tốt đẹp hơn, thậm chí hi vọng Trúc Cơ cũng sẽ lớn hơn rất nhiều. Sau khi Trúc Cơ, thọ nguyên có thể tăng thêm a.” Chu trưởng lão từ trong đám người đi ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trên mặt lộ ra hiền từ, chậm rãi nói.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động, Trúc Cơ cùng với thọ nguyên gia tăng, khiến cho ánh mắt của hắn xuất hiện tia sáng.

“Đi đi thôi, quay người đi hướng bờ Bắc đi. Nhớ kỹ, tu sĩ chúng ta phải thẳng tiến không lùi, sau khi rời đi cũng không nên quay đầu lại lưu luyến, một đường thẳng tiến!”

“Đúng vậy a Bạch sư thúc. Đi thôi, ngươi có lý tưởng rộng lớn, chỉ có bờ Bắc mới có thể cho ngươi mộng tưởng bay lượn trên bầu trời!”

“Bạch sư thúc, không cần lưu luyến nơi này, đi tới bờ Bắc rồi cũng không cần quay lại. Con đường của ngươi ở phía trước a.” Đám người rối rít mở miệng. Bạch Tiểu Thuần nghe được lời nói của mọi người, trong mắt lộ ra cảm động.

Giờ phút này hắn thở sâu, hướng về phía mọi người ôm quyền cúi đầu thật sâu, đến khi quay người lại, ở bên trong vẻ mặt cổ quái của chưởng môn, hai người thuận theo Chủng Đạo Sơn, đi tới bờ Bắc...

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đi rồi, vẻ hiền lành trên mặt Chu trưởng lão nháy mắt đã hóa thành kích động. Những tên đệ tử ở bốn phía, từng người lại càng hưng phấn, thậm chí có không ít người ở trong vui sướng đã chảy nước mắt.

“Trời xanh có mắt a, cuối cùng thì Bạch Tiểu Thuần này cũng đã đi!!”

“Ha ha ha ha, chưởng môn khai ân, chưởng tọa anh minh, thiên đạo cuối cùng cũng có công bằng. Mùa xuân của bờ Nam ta đã đến rồi!!”

“Là thật sao, Bạch Tiểu Thuần thế mà thật sự đã đi. Ta thật không thể tin được đây là sự thật!” Vô số người kích động reo hò, thậm chí còn có người lấy ra chiên trống, cao hứng gõ lên.

Phía bắc của Chủng Đạo Sơn, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần đang đi sau chưởng môn, nghe được tiếng chiêng trống vang trời ở phía sau lưng, hắn vội ho một tiếng, vẻ mặt trở nên cổ quái, mở hồ cảm thấy một màn này có chút quen thuộc, trên mặt lộ ra cảm khái.

“Chưởng môn sư huynh ngươi có nghe thấy không, bờ Nam cũng không nỡ rời xa ta a. Bởi vì ta rời đi mà bọn họ đều đã bi thương thành cái dạng này.”

Trịnh Viễn Đông ngây ngốc một chút, chỉ có thể ngẩng đầu yên lặng nhìn lên bầu trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Không Được Chào Đón

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Linh Khê Tông có tám ngọn núi, ngoại trừ Chủng Đạo Sơn ở giữa ra thì bờ Nam có ba tòa, bờ Bắc có bốn tòa, theo thứ tự là Lạc Nhật Phong, Khung Đính Phong, Diên Vĩ Phong và Quỷ Nha Phong.

Số lượng đệ tử đông đảo, bờ Nam không thể so sánh được. Bất kỳ một ngọn núi nào cũng đều nắm chắc có trên vạn đệ tử ngoại môn, còn về phần đệ tử nội môn cũng có hơn ngàn người.

Thực lực tổng thể vượt qua khoảng hai lần bờ Nam. Cũng chính vì thế mà bờ Bắc càng phát ra cường thế, mơ hồ đã trở thành chủ đạo của Linh Khê Tông.

Mà bầu không khí chỉnh thể của bờ Bắc cũng khác so với bờ Nam. Hầu như mỗi người ở nơi này đều có được chiến thú, hơn nữa những chiến thú này quá nhiều, khiến cho ở bờ Bắc thường xuyên có thể nghe được tiếng chim thú gào thét.

Tựa như toàn bộ bờ Bắc đều tràn ngập một loại cảm giác man hoang, người người hung hãn. Ở trên bầu trời, cũng có thể nhìn thấy các loại hung cầm bay múa, ngẫu nhiên còn có thể chứng kiến bóng dáng bốn tôn thủ hộ thú của bờ Bắc, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Giờ phút này, chưởng môn Trịnh Viễn Đông đang mang Bạch Tiểu Thuần đi tới bờ Bắc. Bạch Tiểu Thuần đến lập tức đưa tới sự chú ý của đệ tử bờ Bắc. Thậm chí rất nhiều người liếc mắt một cái đã nhận ra đây là kẻ thù của bờ Bắc trong trận thiên kiêu chiến năm đó.

Ngay cả chưởng tọa của bốn tòa núi cũng đến cung nghênh chưởng môn. Mọi người ở trong đại điện của Quỷ Nha Phong trao đổi, còn Bạch Tiểu Thuần đứng chờ ở bên ngoài. Sự tình có quan hệ tới việc Bạch Tiểu Thuần đi tới bờ Bắc tu hành đã bị tất cả mọi người biết được, phi tốc truyền ra, chỉ mất thời gian nửa nén hương, hầu như toàn bộ đệ tử nội môn và ngoại môn của bờ Bắc đã đều biết được.

“Nghe được gì chưa, cái tên vạn ác Bạch Tiểu Thuần kia đến bờ Bắc chúng ta!!”

“Bạch Tiểu Thuần? Kẻ thù của bờ Bắc, hắn lại dám đến bờ Bắc. Ha ha, đây là chuyện tốt, thiên đại hảo sự!!”

“Tuy nhiên ta có nghe nói, đó là bởi vì hắn ở bờ Nam gây ra bạo loạn Vạn Xà Cốc. Nghe nói kẻ này có năng lực thần kỳ, đi đến chỗ nào là làm cho chỗ đó phát điên, không biết là thật hay giả.”

“Cứ cho là hắn thật sự có bản lĩnh này thì cũng vô dụng. Ở bờ Bắc của chúng ta, hắn có là long cũng phải hóa thành trùng, là hổ cũng phải biến thành miêu. Lần thiên kiêu chiến năm đó, hắn đã mang tới sỉ nhục chưa từng có cho bờ Bắc chúng ta. Lần này ông trời có mắt, chưởng môn thế mà lại để cho hắn tới đây, nhất định phải làm cho Bạch Tiểu Thuần này biết được hậu quả khi trêu chọc chúng ta!”

Sau khi tin tức này được truyền ra, tất cả đệ tử của tứ phong bờ Bắc đều reo hò, xoa tay cười hắc hắc, từng người đều nhìn về phía đỉnh Quỷ Nha Phong, lộ ra vẻ bất thiện.

Bọn họ đã chuẩn bị xong, muốn làm cho Bạch Tiểu Thuần ở bờ Bắc nửa bước cũng khó đi, phải ăn nhiều đau khổ.

Nhất là những người đã tham gia thiên kiêu chiến. Công Tôn huynh muội, Từ Tung... lại càng phấn chấn không thôi. Sau thiên kiêu chiến, bọn họ đều riêng phần mình bế quan, toàn lực tu hành. Bây giờ mỗi người so sánh với lúc thiên kiêu chiến thì đã cường hãn hơn không ít.

Mà giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đang đứng ở bên ngoài đại điện của Quỷ Nha Phong, ngẩng đầu nhìn lên vô số phi cầm ở trên bầu trời. Trong đó có một con chim phượng bảy màu, rất là kinh nhân. Những nơi nó đi qua, giống như vạn chim triều bái, ưu nhã lượn vòng quanh bờ Bắc, sau đó chậm rãi bay về phía đỉnh Diên Vĩ Phong, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc đó Bạch Tiểu Thuần mới thu hồi ánh mắt, rất tò mò với sự thần kỳ của bờ Bắc. Bên cạnh hắn là bốn tên đệ tử Quỷ Nha Phong, lúc này đang dùng ánh mắt âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Ở trong mắt có chán ghét, lại càng có cả tức giận, hiển nhiên là cực kỳ không chào đón Bạch Tiểu Thuần đến nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần ngáp một cái, dụi dụi con mắt. Sau khi phát giác ra bốn tên đệ tử Quỷ Nha Phong cứ nhìn mình chằm chằm như thế, vì vậy hảo tâm mở miệng.

“Này, bốn vị sư chất, các ngươi cứ nhìn ta không chớp mắt như vậy, ta sẽ rất ngượng ngùng..” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, muốn làm cho bầu không khí hòa hoãn một chút, thầm nghĩ dù sao sau này mình cũng sẽ phải ở lại bờ Bắc một thời gian ngắn.

Nhưng hắn vừa nói xong thì trong mắt bốn tên đệ tử canh gác bên ngoài đại điện Quỷ Nha Phong lại càng bén nhọn hơn, như là bốn thanh phi kiếm vô hình đâm về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Ách, tất cả mọi người đều là đồng môn, các ngươi cứ như vậy là không tốt. Tới đây, ta kể chuyện cười cho các ngươi nghe. Trước đây...” Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ, nhưng hắn cảm thấy mình là trưởng bối, thế nên cười ha ha một tiếng, lại tiếp tục mở miệng. Nhưng hắn còn chưa nói xong, lại phát hiện ra ánh mắt của bốn tên đệ tử Quỷ Nha Phong nhìn về phía mình càng dọa người hơn.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình đã dùng sự cố gắng lớn nhất để đi hòa hoãn mối quan hệ, nhưng đối phương vẫn cứ nhìn mình lom lom

như thế, trong lòng không khỏi chột dạ.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đệ tử Quỷ Nha Phong đều nghe nói Bạch Tiểu Thuần kẻ thù của bờ Bắc đến, thế là rất nhiều người đều vội vã chạy tới nơi này, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì thù mới hận cũ xông lên đầu, lập tức hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mà gào thét.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám đến bờ Bắc. Lần này phải làm cho ngươi biết cái giá khi đắc tội bờ Bắc chúng ta!”

“Đáng chết, ta vừa nhìn thấy hắn là lại nghĩ đến sự thê thảm của Bắc Hàn Liệt sư huynh!”

“Đả đảo Bạch Tiểu Thuần!” Khi đám người kia kêu gào, Bạch Tiểu Thuần vội vàng lui ra phía sau. Hắn cảm thấy những người này ỷ vào người đông thế mạnh, rất quá phận, mà mình lại thế đơn lực bạc. Đúng vào lúc hắn đang do dự, thì ở trong đại điện bỗng nhiên truyền ra một tiếng hừ lạnh.

“Tất cả ồn ào cái gì!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi vào đây.”

Theo lời nói vang lên, đám người đều rối rít ngừng mắng chửi, nhưng trong mắt mỗi người lại đều hiện lên vẻ băng hàn, làm Bạch Tiểu Thuần thấy mà đáy lòng run rẩy. Nhưng hắn cảm thấy mình không thể để bị áp chế như thế, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn lại đám người kia một chút, bày ra bộ dáng ngạo nghễ, vội vàng bước nhanh vào trong đại điện.

Ở bên trong, chưởng môn Trịnh Viễn Đông ngồi ở vị trí chủ vị, bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc đều ở bên cạnh, vẻ mặt cổ quái. Nhất là Trịnh Viễn Đông, đáy lòng lại càng thở dài. Lão thật sự là đã chịu thua Bạch Tiểu Thuần, mới tới đây được bao lâu a, thế mà kém một chút đã làm cho đám đệ tử bên ngoài bạo loạn rồi.

“Bạch Tiểu Thuần, lão phu đã thương nghị với bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc, an bài ngươi tới Bách Thú Viện làm chấp sự. Ngươi ở nơi đó trông coi bách thú, đồng thời cũng quan sát một phen, tranh thủ sớm ngưng tụ ra bản mệnh chi linh của Thủy Trạch Quốc Độ.”

“Bách Thú Viện không thuộc bất cứ một ngọn núi nào, mà nằm bên cạnh hậu sơn của Cổ Thú Thâm Uyên. Ngươi ở đây không thể tiếp tục ngang bướng, phải chăm chỉ tu hành, trân quý một lần cơ hội duy nhất này!” Chưởng môn tình ý sâu xa nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, lại quay sang nhìn bốn vị chưởng tọa ở bên cạnh.

“Tên sư đệ ngang bướng này của ta, nếu có chỗ nào đắc tội, bốn vị đạo hữu cứ chú ý giáo huấn là được.”

Bốn vị chưởng tọa của bờ Bắc đều mỉm cười, cùng chưởng môn khách sáo một phen. Lúc này Trịnh Viễn Đông mới rời khỏi bờ Bắc, trở về Chủng Đạo Sơn. Bên trong đại điện chỉ còn lại Bạch Tiểu Thuần và bốn vị chưởng tọa.

Bốn vị chưởng tọa này đều đánh giá Bạch Tiểu Thuần một phen, trong mắt bà lão Diên Vĩ Phong lộ ra vẻ lăng lệ.

“Bạch Tiểu Thuần, bờ Bắc rất khác so với bờ Nam. Quy củ chính là nguyên tắc của bờ Bắc. Những kẻ làm hỏng quy củ sẽ bị nghiêm trị! Ví dụ như sự việc Vạn Xà Cốc, nếu đổi là bờ Bắc thì bây giờ ngươi đã bị dán dưới Chủng Đạo Sơn, trên Thông Thiên Hà rồi. Phạt ngươi mười năm vẫn xem như là còn nhẹ.” Bà lão nói xong, ném cho Bạch Tiểu Thuần cái ngọc bội, bên trong có ghi chép môn quy của bờ Bắc.

Bạch Tiểu Thuần đáy lòng khẩn trương, vội vàng lộ ra dáng vẻ nhu thuận, liên tục gật đầu.

Bốn vị chưởng tọa nhìn nhau một cái, cũng không để ý nữa, sau khi an bài một tên đệ tử nội môn Quỷ Nha Phong mang Bạch Tiểu Thuần tới Bách Thú Viện thì đều riêng mình rời đi.

Tên đệ tử nội môn Quỷ Nha Phong mang Bạch Tiểu Thuần tới Bách Thú Viện là một gã thanh niên mặt dài, trên mặt còn có một số chỗ bị rỗ, nhìn rất là khiếp người. Gã lạnh lùng liếc Bạch Tiểu Thuần một cái, đi ở phía trước không nói một lời.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, đi theo ở phía sau. Dọc đường đi, không ít người đều đem ánh mắt ngưng tụ lên trên người Bạch Tiểu Thuần, rất là bất thiện, thậm chí ngay cả đám đệ tử ngoại môn, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cũng mang theo địch ý.

Loại cảm giác giống như mình biến thành dị loại này, cộng với lời nói của bà lão ở trong đại điện, làm cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, vô hạn nhớ nhung những ngày tháng ở bờ Nam. Cũng chỉ mất thời gian nửa nén hương, hai người đã đi tới hậu sơn, tới bên cạnh một sơn cốc.

Nơi đây có một khu vực lớn bị trận pháp phong ấn, đưa mắt nhìn đi chỉ thấy cây cối tươi tốt, mơ hồ có tiếng hung thú gào thét truyền ra. Càng kinh người hơn, là ở sâu trong rừng cây ở nơi này, dường như còn ẩn giấu một cái vực sâu, có từng trận dao động quanh quẩn, giống như có thể làm cho hư vô bị vặn vẹo.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt một cái về phía xa, hai mắt có chút co rụt lại. Khi ánh mắt thu lại, liền nhìn thấy ở cách đó không xa có một tòa nhà lẻ loi trơ trọi, phía trước có một tấm bia đá. Giờ phút này đang có một tên đệ tử nội môn gầy còm đang đứng ở đó, chờ chuyển giao.

Tên thanh niên mặt dài từ đầu đến cuối không nói với Bạch Tiểu Thuần câu nào. Khi tới đây, gã mở miệng nói vài câu đơn giản bàn giao về việc Bạch Tiểu Thuần tới đây tiếp nhận chức vụ với tên đệ tử ở trước tòa nhà. Tên đệ tử nội môn gầy còm quét mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, trong mắt lộ ra vẻ không vui, rất là không muốn ném một cái ngọc giản ra.

“Tại hạ là Tôn Văn, ngọc giản này có thể cảm nhận được vị trí của chín trăm tám mươi một đầu hung thú ở nơi đây. Đám hung thú này, mỗi một con đều là tài nguyên trân quý của bờ Bắc ta, nếu như xuất hiện tổn

thất, tông môn trách phạt xuống, thì chính ngươi phải chịu trách nhiệm.” Tôn Vân hờ hững nói xong, thì cùng tên thanh niên mặt dài rời đi.

Thái độ ác liệt của đối phương làm Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng, cũng không có để ý tới, mà đưa mắt nhìn tòa nhà này, đị dạo quanh một vòng. Hắn phát hiện chỗ này mặc dù không bằng động phủ đã sụp đổ của mình ở Hương Vân Sơn, thế nhưng so với chỗ ở của đệ tử ngoại môn thì tốt hơn quá nhiều, vì thế trong lòng cũng tạm hài lòng.

“Lão thái bà kia nói bờ Bắc chú trong quy củ, hắn là có rất nhiều môn quy không giống bờ Nam? Không được, ta phải nghiên cứu môn quy của bờ Bắc một chút, không thể không cẩn thận mà phạm sai lầm.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Mùa Xuân, Ta Chôn Dục Thú Chủng Xuống!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Bạch Tiểu Thuần ta đến bờ Bắc là để học tập, cho nên sau này phải khiêm tốn lại!” Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Sau khi hạ quyết tâm thì hắn đưa mắt nhìn miếng ngọc giản trong tay rồi truyền linh lực vào, trong đầu hắn lập tức xuất hiện một ngàn điểm sáng, thể hiện vị trí của mỗi đầu hung thú nơi này.

“Chăn nuôi đám hung thú này…” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, cho dù là nội dung trong năm thiên Linh Thú quyển hay trong trận Thiên Kiêu chiến với các đệ tử bờ Bắc cũng đều khiến cho hắn có rất nhiều hứng thú với đám hung thú bờ Bắc.

Nhìn sắc trời còn khá lâu mới tới hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần vội vàng ra khỏi căn lầu các mà bắt đầu đi loanh quanh trong khu rừng này. Bây giờ là mùa xuân, thực vật xanh tươi, gió xuân mơn man, chim hót hoa nở. Dựa theo chỉ dẫn trong ngọc giản, Bạch Tiểu Thuần đã tìm thấy được một con hung thú.

“Thiên Thông Thú!”

“Thủy Quyển Long??? Nội tạng của nó được luyện chế ra linh dược cấp bốn!”

“Đây là…Vân Vụ Điêu? Tốc độ thật nhanh, bộ lông của nó có thể chế tạo ra pháp khí phòng hộ.” Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng hưng phấn. Thậm chí lúc này mặt mày hắn cũng đầy hớn hở, nội dung năm thiên trong Linh Thú quyển đang hiện lên trong đầu hắn đầy sinh động.

Sau khi kết hợp lý luận và thực tế thì trình độ nắm chắc năm quyển Linh Thú quyển của hắn lại được đề cao lên một cách thần tốc.

Một đường không ngừng quan sát, hắn nhìn thấy một con khỉ cao chừng hai trượng, thấy cự hùng đang hòa lẫn vào trong cảnh vật bốn phía, còn thấy một con mãnh hổ có cánh dài. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy được một con tê tê to chừng hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh, gào thét đi ngang qua nơi hắn đứng không xa.

Đám hung thú này vẫn còn nguyên hung tính, bọn chúng đều lộ ra vẻ như muốn công kích lấy hắn khi thấy sự hiện diện của hắn tại khu rừng này. Nhưng khi bọn chúng phát hiện ra khí tức ngọc giản Bạch Tiểu Thuần cầm trong tay, từng con trở nên uể oải mà không còn để ý tới nữa.

Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn nhìn đám hung thú này. Hơn nữa, khi hắn nhận ra bản thân cầm ngọc giản trong tay sẽ không khiến đám hung thú này chán ghét thì muốn đi đến gần, nhưng khi gần tới thì những hung thú này lại trở nên bực bội đứng dậy.

Bạch Tiểu Thuần dường như có chút suy nghĩ, hắn cũng không mạnh bạo mà đến gần nữa. Đến khi hoàng hôn buông xuống thì hắn đã quay về tới lầu các rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, hắn dậy rất sớm rồi dựa trên đánh dấu trong ngọc giản mà vội vàng chạy vào trong rừng, tiếp tục quan sát. Thời gian chậm rãi trôi qua, Bạch Tiểu Thuần ở bờ Bắc này đã được nửa tháng.

Nửa tháng này, hắn chưa từng rời khỏi Bách Thú Viện. Cho dù đám đệ tử ngoài kia có muốn tìm hắn gây phiền phức đến đâu đi nữa cũng không có cớ nào cả.

Mà nửa tháng này Bạch Tiểu Thuần cũng có thu hoạch cực kỳ phong phú. Mỗi ngày hắn đều rất phấn chấn, sau khi xác minh qua từng con thú trong năm thiên Linh Thú quyển, hắn chợt phát hiện thấy trước kia bản thân luyện dược quả thật có chỗ hạn hẹp.

“Trước kia ta luyện dược chỉ trú trọng vào thảo mộc mà xem nhẹ vật liệu linh thú. Thật ra khi kết hợp với nhau thì sẽ tạo ra rất nhiều biến hóa, tương sinh tương khắc, như vậy rất tốt.” Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn. Cả người hắn chợt nhoáng lên, đang định tăng tốc lướt đi trong khu rừng này thì chợt dừng bước. Hắn nhìn thấy một con Phi Hổ đang gục ở một chỗ mà thở hổn hển, một chân bê bết máu thịt, dường như nó đã bị thương trong lúc đi săn.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiến đến gần. Con Phi Hổ kia ngẩng đầu gầm nhẹ khi bị Bạch Tiểu Thuần một phát giữ chặt lấy người nó. Nhưng cho dù nó có giãy dụa thế nào thì cũng không thể nào thoát khỏi lực lượng thân thể kinh người của Bạch Tiểu Thuần lúc này.

“Đừng nhúc nhích, ta giúp ngươi băng bó vết thương một chút.” Bạch Tiểu Thuần nhìn con Phi Hổ đang vùng vẫy phía dưới, vừa nói vừa thần tốc xử lý vết thương cho nó, lại rắc thêm một chút bột thuốc vào vết thương, xong xuôi mới buông lỏng tay ra.

Con Phi Hổ nhanh chóng bay thẳng lên không trung rồi dừng lại, quay đầu gào thét nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Dường như nó có chút sững sờ, nó nhìn cái chân đang bị thương của mình, rồi lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, lúc này mới quay người bay đi xa.

Bạch Tiểu Thuần cũng không để tâm mà lại tiếp tục đi về một hướng khác.

Sau khi kết thúc một ngày quan sát, hắn về tới lầu các thì trời bên ngoài cũng dần tối muộn. Bạch Tiểu Thuần mới lấy một chiếc hộp gỗ từ trong túi Trữ vật ra.

Sau khi mở ra, trong hộp gỗ là một hạt giống bằng nắm tay, bên trong nó lại tràn ngập sinh cơ, giống như một trái tim. Thậm chí, mơ hồ còn có thể thấy được vật này đang đập.

“Dục Thú Chủng!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lúc này chợt lóe sáng. Vật này hắn thu được từ trong tay một tộc nhân Lạc Trần trong sự kiện

Lạc Trần gia tộc làm phản lúc trước, cũng biết được vật này dường như đã thất truyền trong giới tu chân hiện nay.

Mấy năm nay, hắn không ngừng tìm tòi được một vài tư liệu, cũng biết được trong năm thiên Linh Thú Quyể nói không sai. Loại này có thể hấp thu tinh hoa hung thú, rồi tự động thai nghén huyết mạch truyền thừa của hung thú đó.

Trước kia, lúc còn ở bờ Nam, Bạch Tiểu Thuần cũng đã mong muốn có được chiến thú của riêng mình nhưng lại không có điều kiện thực hiện. Lúc này hắn đang ở bờ Bắc, coi như đã có đầy đủ điều kiện rồi.

“Một Dục Thú Chủng có thể thai nghén ra được một ấu thú. Nếu như chỉ là một hung thú bình thường thì không phù hợp với thân phận Quang Vinh đệ tử, sư đệ của Chưởng môn như ta. Ta muốn đem trồng loại Dục Thú Chủng này thật tốt, chờ sau khi nó nở hoa thì sẽ thu thập tinh hoa của tất cả các hung thú dũng mãnh. Dùng cách này thai nghén ra một con…chiến thú cực mạnh…tập hợp tất cả ưu điểm của vạn thú, trước nay chưa ai từng có!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lúc này lộ ra tia sáng mạnh mẽ. Hắn hăng hái hít sâu một hơi rồi cầm hộp gỗ đi ra phía sau lầu các.

Nơi này có một khu vực nằm trong phạm vi trận pháp của lầu các, nửa tháng này đã được Bạch Tiểu Thuần vun đắp nên, trở thành một nơi trồng linh dược của riêng hắn.

Hắn cẩn thận đem Dục Thú Chủng đặt xuống dưới. Bởi vì hắn có kỳ vọng rất lớn vào vật này, nên dứt khoát đem toàn bộ linh thổ nơi này Luyện linh ba lượt mới yên tâm.

“Dựa theo bản ghi chép trong năm thiên Linh Thú quyển, thời gian Dục Thú Chủng sinh trưởng cũng không lâu lắm…” Bạch Tiểu Thuần càng thêm mong đợi mà đứng đây quan sát thật lâu, mãi tới khi bóng đêm phủ xuống thì hắn mới rời đi. Nhưng hắn lại nhanh chóng chạy trở lại, chắc chắn nơi này thật sự nằm trong phạm vi trận pháp mới yên lòng về lầu các trở lại.

Một đêm này, hắn cũng không sao nghỉ ngơi được mà thường xuyên chạy đến quan sát nơi trồng trọt Dục Thú Chủng.

Mãi cho đến khi qua nửa tháng, hắn mới từ từ đè nén lòng mong chờ của mình xuống mà bắt đầu đắm chìm trong một ngàn hung thú ở khu rừng này. Mỗi ngày, ngoại trừ những lúc tu hành và nghiên cứu môn quy, thời gian còn lại của hắn đa số là vào trong rừng quan sát từng con hung thú.

Thỉnh thoảng cũng có một vài đệ tử bờ Bắc đến Bách Thú Viện này, đứng dưới tấm bia đá trước lầu các, tự động trả điểm cống hiến rồi quan sát bách thú, hoặc cũng thử nghiệm kí kết khế ước với hung thú trở thành chiến thú của mình.

Tuy nhiên, khu vực sân sau đã trở thành khu vực bảo vệ trọng điểm của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí hắn còn điều chỉnh lại tâm trận pháp nên không phải bận tâm nhiều, cũng không cần lo lắng sẽ bị phá hỏng mất.

Thời gian trôi đi, cuộc sống yên lặng như vậy cũng đã trôi qua được nửa năm.

Nửa năm qua, Bạch Tiểu Thuần không bước ra ngoài lần nào. Cả ngày hắn đều ở trong khu rừng này làm bạn với đám hung thú, không ít hung thú nơi này từng được hắn chữa thương. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn sáng tạo ra một loại đan dược đơn giản, sau khi nuốt đan này vào thì có tác dụng làm cho khí huyết của hung thú vận chuyển nhanh hơn.

Dưới sự chăm sóc của Bạch Tiểu Thuần và với những viên đan dược này, mối quan hệ của hắn với hầu hết hung thú trong khu rừng đều rất tốt. Những hung thú kia dần tiếp nhận Bạch Tiểu Thuần, cũng để cho hắn đến gần thân thể của mình mà quan sát kỹ lưỡng. Thậm chí còn có một ít hung thú, ngoại trừ không có khế ước ra, thì chúng tuân theo lời Bạch Tiểu Thuần đến nỗi không có gì khác biệt với đám chiến thú cả.

Một ngày này, trong lúc Bạch Tiểu Thuần tản bộ trong khu rừng thì có ba đệ tử bờ Bắc tiến đến tấm bia đá trước lầu các của Bách Thú Viện, rồi tự động mua lấy tư cách ở lại đây ba ngày rồi bước vào khu rừng.

Một người trong số đó là đã từng là chấp sự khoảng thời gian nửa năm trở về trước, rồi mới được chuyển giao lại cho Bạch Tiểu Thuần, là đệ tử nội môn Tôn Văn.

Theo sau gã là hai đệ tử ngoại môn, một nam một nữ. Nam thanh niên kia thấp người, vẻ mặt còn đầy ngây thơ. Còn nàng kia thì có tuổi tác cũng không lớn lắm, dáng người thon thả, vẻ ngoài duyên dáng, ánh mắt mang đầy vẻ tò mò và phấn chấn mà nhìn quanh bốn phía.

“Đa tạ Tôn sư huynh, lần này nhờ có sư huynh ở đây thì khả năng chúng ta nắm chắc thu được chiến thú cũng tăng hơn rất nhiều.” Nữ tử hưng phấn nói. Đồng thời nhìn về phía Tôn Văn đầy vẻ sùng bái trong ánh mắt.

“Đúng a, Tôn sư huynh tuy là đệ tử nội môn nhưng cũng đã là Chấp sự của Bách Thú Viện này mấy năm, hiểu rõ tất cả hung thú trong này như lòng bàn tay. Thậm chí đám hung thú nơi này còn nhớ rõ Tôn sư huynh.” Thiếu nhiên thấp người kia cũng đầy hưng phấn nói.

“Cũng không khoa trương như vậy đâu, tuy nhiên Tôn mỗ cũng có thể ra lệnh cho không ít hung thú trong này, một lát nữa các ngươi nhìn trúng con nào thì nói ta…ta tới trấn an chúng, như vậy các ngươi cũng không cần tốn nhiều sức lực.

Tuy nhiên nhớ kỹ, nơi này có mười hung thú tình tình đầy hung bạo, như Thiên Hỏa Hùng, Dạ Hành Viên, Xích Phi Hổ, còn có con Thiết Giáp Sơn Thú cực kỳ hung tàn. Thậm chí cho dù ngươi có được tư cách ở lại đây thì cũng nên cẩn thận, nhớ kĩ không được trêu chọc đến chúng.” Tôn Văn có chút đắc ý, đồng thời ánh mắt cũng lướt một vòng trên người nữ đệ tử kia, trong lòng có chút nóng lên, đáy lòng chợt động đậy.

Việc béo bở trong Bách Thú Viện có rất nhiều, mà chủ yếu nhất là lợi dụng chức vị giúp đỡ người khác nhanh chóng tìm ra được hung thú đặc biệt, rồi dựa vào uy áp trong ngọc giản khiến người đang kí kết khế ước với hung thú được dễ dàng hơn không ít.

Nếu được thì gã cũng không muốn rời khỏi nơi này. Nhưng mệnh lệnh của tông môn khiến gã không thể không chuyển giao cho Bạch Tiểu Thuần, trong lòng vốn đã có bất mãn. Lúc này gã mang theo hai người phía sau đi vào trong khu rừng này, dọc đường gặp không ít hung thú, hiển nhiên là một số còn nhận ra Tôn Văn nên khi nhìn thấy gã, dưới sự triệu hoán của gã thì đều tiến đến gần.

“Con Hươu này thì thế nào?”

“Đây là Phi Vân Thử, có thể ở trong sáu trăm chiến thú đứng đầu, muốn hay không?”

“Vận khí các ngươi không tệ, đây là Liệt Nha Mã, xếp trong ba trăm thứ hạng đầu. Năm đó khi lần đầu tiên ta thấy nó thì nó còn chưa lớn như vậy.”

“Ồ, kia là Phi Hỏa Điệp, ha ha, loại bướm này cũng nằm trong ba trăm thứ hạng đầu, có Mê huyễn pháp, muốn hay không?” Hai đệ tử theo sau Tôn Văn suốt đoạn đường này đã đầy tôn sùng gã đến cuồng nhiệt. Có rất nhiều hung thú ở đây sau khi nhìn thấy Tôn Văn đều dừng lại, bộ dạng như xuôi theo để mặc cho người khác kí kết khế ước.

Vị nam đệ tử ngoại môn kia đầy phấn khởi mà chọn con Liệt Nha Mã, còn nàng kia sau khi chần chờ, cuối cùng lại lựa chọn bỏ qua Phi Hỏa Điệp mà mang ánh mắt đầy mong đợi. Hẳn nhiên là nàng còn mong chờ thế nữa.

“Tôn sư huynh, có loại nào trong hai trăm thứ hạng đầu tiên?” Ánh mặt nữ tử đầy vẻ sùng kính.

“Không nên mơ tưởng xa vời như vậy, bất kì chiến thú nào trong hai trăm hạng đầu đều rất khó thần phục, cho dù ta đã nắm giữ Chấp sự nơi này mấy năm cũng khó mà ra lệnh được bọn chúng. Còn chấp sự mới tới kia đoán chừng còn không đạt tới ba thành bản lĩnh của ta. Phóng mắt nhìn toàn bộ tông môn, không có đệ tử Ngưng khí nào làm được đấy, các ngươi không nên nghĩ Ngự thú vật đơn giản như vậy. Những nguy cơ tồn tại này, các ngươi…” Tôn Văn nghiêm túc, đang định nói tiếp thì đột nhiên nữ đệ tử kia mở to mắt đầy vẻ kích động chỉ về phía núi đá trước mắt.

“Tôn sư huynh, ngươi mau nhìn kìa, ở bên kia có một con Phi Hổ!!!” Nữ tử này đầy hưng phấn. Có Tôn Văn bên cạnh, nàng cảm thấy nơi này không gì không thể làm được. Trong lúc đầy kinh hỉ, nàng đã vô thức bấm niệm pháp quyết, một lực lượng Ngự Thú lực đặc hữu của bờ Bắc bay thẳng đến Phi Hổ kia.

Tôn Văn mãnh liệt quay người lại nhìn về phía đá núi phía xa kia, thấy một con Phi Hổ với đôi cánh dài đang nằm dài đó, đầy lãnh đạm nhìn ba người với ánh mắt băng lạnh.

“Xích Phi Hổ! Chết tiệt, đây không phải là địa phương mà nó hay xuất hiện a, đây chính là một trong Thập Đại chiến thú!” Hai mắt Tôn Văn trợn tròn. Sau khi nhận ra nữ tử bên cạnh mình vậy mà dám thử ngự con thú này, tâm thần gã run lên đồng thời nhanh chóng kéo hai người lùi về phía sau. Một đường đi nhìn gã đầy oai phong là thế, nhưng thực ra những nơi mà gã đưa hai người này đến cũng chỉ là những khu vực có chiến thú hiền hòa. Dù sao thì tông môn vẫn luôn duy trì hung tính của bọn chúng nên chỉ bảo vệ và dưỡng một cách đại khái mà thôi, do đó mà nơi này vẫn tính là nguy hiểm đối với đệ tử ngoại môn đấy. Cho nên mỗi khi đệ tử nội môn đi vào thì luôn có đệ tử nội môn đi theo.

Nhưng lúc này, Phi Hổ kia chợt gầm nhẹ rồi đứng dậy, tiếng gầm to truyền ra chấn động cả không trung, Ngự thú lực rơi trên người nó lập tức tan vỡ, hai mắt nó chuyển sang màu đỏ rồi đột nhiên vọt thẳng tới ba người.

“”Không tốt!!!” Tôn Văn hoảng hốt. Lúc này Phi Hổ đã nhấc lên cuồng phong dữ dội, khí thế có thể so với Ngưng khí tầng chín khiến hai đệ tử ngoại môn kia ngây ngốc, cả người run rẩy không ngừng. Tôn Văn cắn răng một cái, đang định lấy ngọc giản cầu cứu.

Đúng lúc này, một giọng nói đầy ngạc nhiên từ đằng xa truyền tới.

“Ồ Tiểu Phi, đừng nghịch ngợm nữa, nằm xuống!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Khiêu Chiến Bạch Tiểu Thuần!

Dịch giả: Sun_Fly

Thanh âm truyền đến, Phi hổ vốn cả người tràn đầy khí thế đột ngột dừng lại, lập tức từ trên bầu trời hạ xuống nằm trên mặt đất. Thậm chí cái đuôi của nó còn đang ngoe nguẩy mạnh mẽ nhấc lên không ít bụi đất lá rụng, cái đầu to lớn ngẩng cao, lưỡi thè ra, nhu thuận nhìn về một bóng dáng khổng lồ đang tiến tới từ đằng xa kia.

Bóng dáng kia hiện rõ là một đầu Xuyên Sơn Giáp cao to đến hơn mười trượng, toàn thân đầy khí tức hung tàn, con mắt xanh lục đầy lạnh lẽo đang từng bước đi tới.

Mọi việc diễn ra quá nhanh,Tôn Văn ngây ngẩn cả người, hai tên đệ tử ngoại môn phía sau gã hít vào một hơi lạnh, trợn mắt há mồm nhìn mọi chuyện.

Nử đệ tử kia hết sức bối rối, thái độ nghịch chuyển của Phi Hổ, rồi Xuyên Sơn Giáp tiến tới đây khiến cho nàng đều có một cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Nàng không cách nào hình dung được Phi hổ khiến cho Tôn sư huynh tràn đầy hoảng sợ kia, lại có thể vì một câu nói mà nằm ngay xuống, còn lộ ra cái dáng vẻ đầy nhu thuận. So sánh với cái dáng vẻ hung tàn lúc nãy thì sự biến hóa lớn đó khiến cho người khác không khỏi hốt hoảng.

“Thập đại chiến thú?!”. Tên đệ tử đứng sau Tôn Văn ngẩng đầu, phát hiện bóng dáng to lớn đang tiến lại gần thì trợn mắt há mồm, có chút không thể tin tưởng thì thào trong miệng.

“Thiết giáp…Sơn thú!”. Tôn Văn chật vật nhìn qua Xuyên Sơn Giáp cực lớn kia, vẻn vẹn chỉ một chút uy áp, liền khiến cõi lòng gã tràn đầy kinh hãi. Nhất là khi hắn nhìn rõ cái thân ảnh nhỏ gầy trên lưng Xuyên Sơn Giáp, tức thì trong đầu như có tiếng sấm nổ, hắn nghẹn ngào mở miệng: “Là ngươi!”

Người ngồi trên cái lưng to lớn của Xuyên Sơn Giáp chính là Bạch Tiểu Thuần, hắn đứng lên, nhảy xuống bên người Phi Hổ, vỗ một cái lên cái đầu to đang đưa qua của nó. “Ngươi ah, lại đi hù dọa người!”

Bạch Tiểu Thuần rất tức giận. Phi Hổ mở to mắt nhìn nhìn Bạch Tiểu Thuần, đầu cúi xuống cọ cọ lên chân hắn. Nhìn bộ dáng của Phi Hổ khiến Tôn Văn cảm thấy tựa như trời đất quay cuồng, tròng mắt hai tên ngoại môn đệ tử muốn rơi ra ngoài.

“Thành thật xin lỗi, tiểu Phi trên thực tế không hề có ác ý, nó chỉ là tương đối nghịch ngợm một chút, lại rất thích hù dọa… Tiểu Phi, còn không nhanh đi xin lỗi người ta!”. Bạch Tiểu Thuần cho Phi Hổ một cước.

Thần sắc Phi Hổ có chút ủy khuất, nghiêng đầu nhìn về phía ba người Tôn Văn gầm nhẹ một tiếng, tiếng gầm tuy nhỏ nhưng lại như tiếng sấm, chấn ba người Tôn Văn run lên cầm cập.

“Các người đến chọn chiến thú ah??!”. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua ba người, nhận ra Tôn Văn nhưng lại giả vờ không biết, mở miệng cười.

“Chúng ta…chúng ta là tới chọn chiến thú”. Nữ ngoại môn đệ tử dùng sức nuốt nước bọt, tranh thủ thời gian trả lời. Lúc nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lộ ra chút sợ sệt, chiến thú khiến cho đám Tôn sư huynh hoảng sợ lại nhu thuận nằm dưới chân đối phương như một con chó con. Một màn này thật sự quá kinh người.

"Thôi được, đã gặp chính là có duyên, ta giúp các người một tay". Đối với việc này, Bạch Tiểu Thuần luôn luôn nhiệt tâm phi thường. Hắn

vội vàng ho một tiếng, ngẩng đầu hú một tiếng.

Tiếng hú quanh quẩn trong không trung, rất nhanh, bốn phía mặt đất chấn động mạnh. Một đạo thân ảnh cấp tốc tiến đến, xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Bóng dáng hiện ra là một đầu đại tinh tinh, nó hưng phấn hướng về phía Bạch Tiểu Thuần nhếch miệng, hai tay đấm ngực bùm bùm không ngừng kêu to.

"Tiểu Hầu, đứng sang một bên, ngươi không thích hợp với họ". Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, đại tinh tinh với bộ mặt đưa đám chạy sang một bên. Cả người Tôn Văn run rẩy. Gã nhận ra, đây chính là một trong thập đại chiến thú- hung tàn chiến thú Dạ Hành Viên, năm đó gã từng thấy tận mắt một con Dạ Hành Viên trực tiếp vặn gãy đầu một con Thủy Mộc sư, rất ư là tàn bạo.

Nhưng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đầu tinh tinh này lại trở nên nhu thuận biết nghe lời, Tôn Văn có một loại cảm giác như đang mơ. Cùng lúc đó, một đầu cự hùng mạnh mẽ đâm tới, lúc tiến đến gần Bạch Tiểu Thuận liền đứng thẳng hai chân, không ngừng uốn éo cái mông.

"Tiểu hùng nghe lời,có người ngoài ở đây, đừng nhảy". Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu. Cự hùng liền nghiêng đầu hung ác nhìn lấy ba người Tôn Văn, gầm nhẹ một tiếng.

"Trời..trời ơi…Thiên Hỏa Hùng, là Thiên Hỏa Hùng. Nó rõ ràng còn đang khiêu vũ...". Trong mắt Tôn Văn mơ hồ, trong đầu nhấc lên sóng lớn. Hắn đã như thế, hai tên ngoại môn đệ tử càng thêm rung động, nhưng rất nhanh, rung động của bọn họ liền mãnh liệt tăng lên gấp mười lần, hóa thành sợ hãi trước đó chưa từng có.

Bốn phía mặt đất chấn động dữ dội, từng tôn hung thú lần lượt xuất hiện. Đến cuối cùng, tạo thành ba tầng trong ngoài vây kín, có đến mấy trăm đầu chiến thú. Cả đám đều là yêu thú vô cùng hung tàn nhưng lúc này lại mang bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn mà ba người chưa bao giờ thấy trước đây.

Dưới uy áp của mấy trăm đầu hung thú, cho dù Tôn Văn là nội môn đệ tử, hai chân gã cũng trở nên mềm nhũn. Sắc mặt hai tên ngoại môn đệ tử càng thêm tái nhợt, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến tâm thần bọn họ run rẩy không cách nào kiềm chế.

"Chọn một con đi !". Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, ra vẻ thâm trầm mở miệng.Đầu óc Tôn Văn đầy mơ hồ. Hắn không cách cách nào tưởng tượng, làm thế nào mà Bạch Tiểu Thuần có thể làm được. Vẻn vẹn chỉ có nửa năm, lại có thể khiến cho tất cả hung thú ở đây nghe lời như thế.

Lại nghĩ tới mấy năm mình ở nơi này, lòng hắn tràn ngập cảm giác đắng chát, loại chênh lệch rõ ràng này, đừng nói là hắn, ngay đến hai tên ngoại môn đệ tử đứng phía sau cũng hối hận đến phát điên.

Cặp mắt Tôn Văn đầy phức tạp nhìn đến những đầu chiến thú kia, trong lòng đắng chát còn hơn cả ngậm Hoàng Liên. Hắn hận chính mình vì sao trước đó lại lựa chọn qua loa một đầu chiến thú, nếu là có thể chờ một chút, gặp được vị sư huynh thần kỳ này, mình cũng sẽ có một phen tạo hóa kinh người như vậy. Nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi.

Cả người nữ đệ tử ngoại môn kia run rẩy, có chút không dám tin tưởng, vội vàng chỉ về phía một đầu đại điêu toàn thân đen óng. Đầu đại điêu tê minh một tiếng, bản tính hung tàn dưới cái nhìn chăm chú của Bạch Tiểu Thuần liền tiêu tán, mặc cho ngự thú lực của nữ đệ tử hòa tan vào thân thể, chậm rãi ký kết khế ước. Sau khi ký kết xong, đầu đại điêu bay lên, lượn vòng trên không.

Bạch Tiểu Thuần cười cười, vung tay lên, lập tức chiến thú xung quanh giải tán, hắn nhảy lên trên lưng Xuyên Sơn Giáp, đầu Xuyên Sơn Giáp gầm nhẹ một tiếng, quay lưng lại bỏ đi.

Nữ tử khó mà tin được chính mình lại thành công, giờ phút này nhìn bóng lưng phía xa của Bạch Tiểu Thuần, nàng cao giọng: "Sư huynh, có thể nói cho ta biết tên ngươi được không ?!".

Bạch Tiểu Thuần đứng trên lưng Xuyên Sơn Giáp nghe được câu này, đáy lòng đắc ý, từ từ nâng lên cằm nhỏ, toàn thân trên dưới xuất hiện bộ dáng cô đơn lạnh lẽo đầy u buồn của một tuyệt đại cao thủ, tay áo nhỏ rất tự nhiên hất lên. "Ta tên là Bạch…Tiểu…Thuần !".

Thanh âm trầm thấp theo gió phiêu lãng, hai tay chắp sau lưng, đứng trên Xuyên Sơn Giáp, trường bào lay động, sợi tóc tung bay, cảm giác u buồn trên thân, trải qua nỗ lực nhiều năm nay tôi luyện, đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, khó phân biệt thực giả.

Bộ dáng như vậy, lập tức khắc sâu ấn tượng trong lòng nữ đệ tử kia....

"Bạch Tiểu Thuần ?? Danh tự thật có chút quen tai...". Tên nam đệ tử đứng bên sửng sốt một chút, chốc lát sau liền trợn to mắt, thần sắc khó tin.

"Bờ Bắc công địch !!"

Nữ đệ tử cũng ngây ngốc một hồi liền trợn mắt há mồm, cũng nhớ tới cái tên Bạch Tiểu Thuần này, nhưng lại không cách nào đem thân ảnh trong truyền thuyết Bờ Bắc công địch cùng thân ảnh u buồn phía trước trùng lên nhau.

Ba người đều rất mơ hồ, yên lặng rời đi Bách Thú Viện.

Trong rừng, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trên lưng Xuyên Sơn Giáp, phát hiện sau lưng không ai chú ý mình, liền bỏ đi bộ dáng cao thủ cô đơn lạnh lẽo, rất là đắc ý hát vang, nhìn thấy thú nhỏ liền ném ra một viên thuốc.

Nửa năm qua, lí do mà đám hung thú nơi đây đối với hắn vô cùng nhu thuận, ngoại trừ tình cảm chân thật xuất phát từ đáy lòng Bạch Tiểu Thuần ra còn có công lao của những viên đan dược này. Những đầu hung thú nơi đây đều nhờ đan dược hắn cho mà tiềm lực tăng cao, nên lẽ tất nhiên bọn chúng đối với hắn tràn đầy hảo cảm , thân cận.

Đương nhiên cũng không phải tất cả đều như thế, vẫn có một ít đối với hắn thủy chung mang theo vẻ cảnh giác. Bất quá hắn không để tâm đến, nửa năm nay ở tại Bách Thú Viện hắn vô cùng vui vẻ. Nhất là Dục Thú Chủng phía sau hậu viện, lúc này cũng đã bắt đầu nảy mầm khiến cho tâm tình Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động.

Mà chuyện tốt đến không ngừng, trong nửa năm này, nhờ quan sát bách thú, Bạch Tiểu Thuần phát hiện bản thân tu luyện Thủy Trạch Quốc Độ đã tạo ra khí thế mạnh hơn một chút, tuy rằng Bản Mệnh Linh còn chưa xuất hiện, nhưng nhiều hơn một tia hung tàn. Cứ tiếp tục tu hành Thủy Trạch Quốc độ như thế, Bản Mệnh chi linh nhất định sẽ xuất hiện. Hắn rất ngạc nhiên, không biết bản mệnh chi linh của mình sẽ là bộ dáng gì ?!!

Hắn càng thêm mong chờ bí thuật được coi là mạnh nhất có thể đặt ngang hàng với Quỷ Dạ Hành của Quỷ Nha như Thủy Trạch Quốc Độ, liệu bản thân tu luyện đến tận cùng thì có thể có chiến lực cường đại đến mức nào.

Ở bên trong tu hành cùng chờ mong, một tháng đi qua. Bạch Tiểu Thuần đã tiến vào Bờ Bắc được nửa năm, hắn mặc dù cảm giác mình rất điệu thấp, rất ít xuất hiện, nhưng trên thực tế, chuyện những hung thú đối với hắn nhu thuận nghe lời trong Bách Thú Viện, đã từ miệng rất nhiều đệ tử đến thu phục chiến thú truyền ra.

Rất nhanh, không ít người trong tông môn nghe đến chuyện này, thậm chí chuyện về Bạch Tiểu Thuần trong nửa năm qua gần như đã trở thành chủ đề bàn luận chính của đám đệ tử bờ Bắc. Hành động của hắn tại Thiên Kiêu Chiến khiến cho tất cả mọi người đều nghiến răng nghiến lợi. Mỗi một lần nghĩ đến, đều liên tưởng tới Bắc Hàn Liệt, khiến cho trong lòng nhiều người như vướng phải một cây gai, lúc nhìn tới chiến thú của mình, nhành gai ấy như biến thành những ám ảnh không cách nào có thể xóa bỏ được.

Bắc Hàn Liệt từ lần đó trở về đã bế quan trong động phủ không bước ra ngoài, ngày hôm nay rốt cuộc gã cũng mở mắt ra,nắm tay siết chặt bóp nát miếng ngọc giản. Nửa năm trước gã cũng đã nhận được truyền âm báo tin Bạch Tiểu Thuần đã đến nơi này.

"Bạch Tiểu Thuần, nỗi sỉ nhục của Bắc Hàn Liệt ta, hôm nay ta sẽ triệt để tẩy sạch, ngươi quả thật rất mạnh, nhưng mấy năm nay Bắc Hàn Liệt ta tiến thêm được một bước, hơn nữa lại là một bước nhảy vọt. Ta rốt cuộc đem Lạc Nhật Quyết tu luyện đến tầng thứ ba, dưới Trúc Cơ ta là vô địch !".

Bắc Hàn Liệt đứng dậy, toàn thân tu vi Ngưng Khí tầng thứ chín ầm ầm bộc phát, khí thế truyền khắp bốn phía. Những năm này, sau khi bị đã kích mãnh liệt, hắn trở nên điên cuồng tu hành.

"Bạch Tiểu Thuần !". Bắc Hàn Liệt ngửa mặt lên trời rống to, trực tiếp lao ra động phủ, một đường khí thế cuồn cuộn, dẫn đến vô số người chú ý, nhất là Công Tôn huynh muội, Từ Tung lại càng thêm chăm chú.

"Mạnh như vậy! Hắn dĩ nhiên mang Lạc Nhật Quyết luyện đến tầng thứ ba !Đây là chuyện mà cả ngàn năm qua chưa ai làm được ah!... Chẳng qua hắn tiến bộ, nhưng chúng ta cũng có tiến bộ, so ra thì không biết là hắn có mạnh hơn chúng ta hay không đây."

"Đổi lại bất kì ai gặp đả kích lớn như thế, mỗi ngày bị dằn vặt trong thống khổ, đều sẽ điên cuồng như thế !!".

Trong lúc những thiên kiêu này đang kinh hãi, Bắc Hàn Liệt dã hóa thành một đạo cầu vồng, bắn thẳng đến thí luyện đài nổi danh tại trung tâm Bờ Bắc. Thí luyện đài này, chuẩn xác mà nói là một pho tượng hung thú với vuốt phải đưa lên. Pho tượng cao ước chừng hơn mười trượng, bộ dáng dữ tợn, tràn ra chiến ý mãnh liệt, xa xa trông nó như một đầu Cự Ngạc đang đứng yên, toàn thân phủ đầy lân phiến, phần lưng mọc dài ba hàng cốt thứ, kinh người nhất là vuốt của nó chiếm đến nửa người. Trong đó vuốt trái của nó đã phong hóa, mà vuốt phải nâng lên như muốn rạch phá thương khung.Đài thí luyện thì nằm trong lòng tay phải của nó!

Pho tượng này được Linh Khê Tông phát hiện ra bên dưới Vực sâu Cổ thú từ hơn bốn ngàn năm trước, phải trả một cái giá rất lớn mới đem được về đây, trở thành Đài thí luyện của bờ Bắc.

Giờ phút này, Bắc Hàn Liệt đứng trên thí luyện đài, trong mắt lộ ra chiến ý mãnh liệt, rống lớn một tiếng. "Ta xuất ra toàn bộ điểm cống hiến, tổng cộng ba vạn bảy ngàn điểm, ta muốn khiêu chiến Bạch...Tiểu.. Thuần !!!!"

Vừa dứt lời, toàn bộ thí luyện đài nổ vang, không gian bốn phía vặn vẹo, huyễn hóa ra một con hạc giấy. Hạc giấy cấp tốc bay đi, bay thẳng đến Bách Thú Viện !

Bờ Bắc thí luyện đài, danh khí to lớn, truyền khắp Linh Khê tông, thậm chí bờ Nam cũng có nghe nói qua. Thí luyện đài có một quy tắc, người khiêu chiến chỉ cần xuất ra điểm cống hiến, có thể hướng bất kì người nào ở Bờ Bắc khiêu chiến, sẽ có một con hạc giấy xuất hiện, bay về phía người bị khiêu chiến.

Khiêu chiến có thời hạn là nửa năm, người ‘được’ khiêu chiến trong nửa năm có thể tùy thời tiếp nhận. Một khi tiếp nhận khiêu chiến, thì trận chiến sẽ bị cưỡng chế tiến hành ngay lập tức, thắng có thể đạt được điểm cống hiến mà người khiêu chiến đã đặt, thua thì điểm cống hiến của mình cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Người ‘được’ khiêu chiến cũng có thể chọn không chấp nhận khiêu chiến, hoặc không tiếp thu khiêu chiến, sau nửa năm khiêu chiến sẽ bị hủy, mất hiệu lực. Điểm cống hiến sẽ trả về cho người khiêu chiến. Trong nửa năm,người khiêu chiến không thể tự ý hủy lời khiêu chiến đã phát ra của mình.

Quy tắc này đối vớingười khiêu chiến mà nói, rất là bị động, nhưng càng như thế mới càng công bằng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hạc Giấy Bay Đầy Trời…

Dịch giả: Sun_Fly

Tin tức Bắc Hàn Liệt thần công đại thành, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần tại đài thí luyện được truyền ra, tất cả đệ tử bờ Bắc liền nhao nhao chạy đến quan sát. Dần dần người tới càng ngày càng nhiều, xung quanh đài thí luyện toàn người với người.

Bắc Hàn Liệt ngạo nghễ đứng trên đài thí luyện, trong cơ thể hắn có một cỗ nhiệt huyết đang thiêu đốt. Lần này,hắn muốn báo thù, hắn muốn rửa sạch mọi sỉ nhục. Hắn muốn cho tất cả mọi người ở bờ Bắc này biết, Bắc Hàn Liệt hắn vẫn là thiên kiêu!

“Ta ngã xuống từ chỗ nào, liền đứng lên từ chỗ đó. Bạch Tiểu Thuần, ngươi chính là đá kê chân cho ta!” Trong mắt Bắc Hàn Liệt hiện lên vẻ điên cuồng. Hắn đã đợi ngày này lâu lắm rồi, giờ khắc này, hắn tràn đầy tin tưởng, với Lạc Nhật Quyết hắn có thể chiến thắng Bạch Tiểu Thuần!

Mặc dù hắn đã nghe nói đến cuộc chiến của Bạch Tiểu Thuần và Quỷ Nha, nhưng hắn vẫn có lòng tin như cũ, trước thắng Bạch Tiểu Thuần, sau lại thắng Quỷ Nha. Không vì điều gì khác, chỉ vì sự phấn đấu điên cuồng mấy năm qua của hắn.

“Bạch Tiểu Thuần, xuất hiện đi!” Bắc Hàn Liệt máu huyết cuồn cuộn, ngửa mặt lên trời rống, dẫn tới bốn phía vô số người kinh hô. Khí thế mãnh liệt tản ra tạo thành vòng xoáy, khuếch tán bốn phương.

“Bắc Hàn sư huynh, đánh ngã Bạch Tiểu Thuần đi!”

“Haha, chúng ta cũng đợi ngày này rất lâu, rất lâu rồi!”

…

Trong lúc mọi người còn đang hô hào, thì Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trên lưng Xuyên Sơn Giáp, miệng ngân nga một khúc hát, đi dạo trong khu rừng. Đột nhiên, một đạo cầu vồng gào thét tiến lại, nhấc lên một mảnh huyết quang. Mơ hồ tràn ngập một cỗ sát khí kích phát nhiệt huyết cùng chiến ý ẩn sâu trong lòng người. Bạch Tiểu Thuần tim đập mạnh, nhìn đạo huyết quang vừa xuất hiện trước mặt hắn, hóa thành một con hạc giấy.

“Đệ tử nội môn Bạch Tiểu Thuần. Đệ tử bờ Bắc Bắc Hàn Liệt, ngưng khí tầng chín, lấy ba vạn bảy nghìn điểm cống hiến, hướng ngươi khiêu chiến, thời gian hạn định nửa năm. Nếu như ngươi thắng, có thể lấy toàn bộ điểm cống hiến. Nếu như ngươi bại, căn cứ quy tắc của đài thí luyện, ngươi không có tổn thất.” Thanh âm không hề có cảm xúc từ trong hạc giấy truyền ra, quanh quẩn bốn phía, kích phát nhiệt huyết cùng chiến ý càng thêm cường liệt.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to, trái tim kiềm không được đập liên hồi. Dưới sự ảnh hưởng từ thanh âm kia, trong lòng hắn như có tiếng thúc dục.

Chiến! Chiến! Chiến!

“Chiến cái rắm!" Bạch Tiểu Thuần đấm ngực một cái, đánh tan tâm tình do cái thanh âm kia ảnh hưởng. Hắn mấy ngày nay cũng có nghiên cứu qua môn quy của bờ Bắc, nên cũng không xa lạ gì cái quy tắc của đài thí luyện này.

“Bạch Tiểu Thuần ta là thân phận gì?! Ta đường đường là một vinh quang đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn. Cái loại sự tình chém chém giết giết này ta lười để ý!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần liếc con hạc giấy một cái, ho khan một tiếng, tay áo nhỏ hất lên một cơn gió nhẹ cuốn hạc giấy tới nơi xa.

Hắn khẽ hát, bày ra dáng ta đây không có việc gì, ngồi trên lưng Xuyên Sơn Giáp, tiếp tục đi xa.

Nửa canh giờ trôi qua, đám người bốn phía đài thí luyện hơi kinh ngạc, thanh âm reo hò cũng nhỏ đi rất nhiều.

Thêm một lúc lâu, không ít người thấp giọng nghị luận, Bắc Hàn Liệt đứng trên đài thí luyện thân thể kịch liệt run rẩy.

“Đừng nói cái tên Bạch Tiểu Thuần kia tránh chiến rồi ak? Không thể nào đi… hắn đường đường là đệ nhất Thiên Kiêu Chiến ak, hắn…hắn… Chẳng lẽ hắn không thèm để ý đến thanh danh một chút nào ư?”

“Chắc có lẽ không, bất kỳ một thiên kiêu nào, sau khi bị khiêu chiến thì đều đáp ứng. Còn không thì cũng đưa ra thời gian giao chiến khác, tên Bạch Tiểu Thuần này làm sao một điểm phản ứng đều không có?!”

Sau hai canh giờ, mặt trời lặn, hoàng hôn buông xuống, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn “bặt vô âm tích”. Cả đám đệ tử đều ngây cả người.

“Chết tiệt, ta biết ngay sẽ như thế này. Cái tên Bạch Tiểu Thuần hạ lưu vô sỉ này thế nhưng lại tránh chiến!!!”

“Thật quá đáng. Hắn bây giờ là đại biểu cho bờ Nam, thật làm cho bờ Nam mất mặt a!!!”

Đám đệ tử bốn phía nghị luận. Bắc Hàn Liệt gắt gao nhìn về phương hướng Bách Thú Viện. Gã thật không ngờ, Bạch Tiểu Thuần lại tránh chiến. Gã không cam tâm. Bạch Tiểu Thuần thân là đệ nhất Thiên Kiêu chiến. Đổi ngược lại gã là đệ nhất thiên kiêu chiến, có người khiêu chiến thì tuyệt đối gã sẽ không tránh chiến !!!”

“Ngươi nhất định sẽ xuất chiến!!” Bắc Hàn Liệt cắn răng đứng tại đó. Thân ảnh lộ ra một cỗ chấp nhất, khiến cho đệ tử bốn phía đều chấn động trong lòng.

Qua hồi lâu, một đạo cầu vồng từ trong đám người bay ra, hóa thành một bóng người bay thẳng đến đài thí luyện. Lúc này mọi người đồng loạt nhìn lại, lập tức nhận ra, người đến cũng là một vị thiên kiêu như Bắc Hàn Liệt, là bờ Bắc Từ Tung!

Vẻ mặt Từ Tung nghiêm túc đứng trên đài thí luyện. Hắn nhớ tới một màn Bạch Tiểu Thuần đối chiến với Quỷ Nha tại Thiên Kiêu Chiến, lúc đó, bọn hắn đều nhìn ra, Quỷ Nha không phải bại bởi Bạch Tiểu Thuần, mà là bại bởi tự thân gã không chống nổi. Quả thật Bạch Tiểu Thuần cực kỳ mạnh, điểm này Từ Tung thừa nhận. Nhưng những năm qua…gã cũng mạnh lên. So với lúc tại Thiên Kiêu chiến hắn đã mạnh hơn rất nhiều. Cũng bởi vậy,gã tự cho là mình có tư cách cùng Bạch Tiểu Thuần đấu một trận. Hắn cao giọng tuyên bố.

"Hôm nay, Từ Tung ta hưởng ứng theo chiến ý của Bắc Hàn Liệt, cũng đến khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần."

“ Từ Tung, đệ tử Bờ Bắc, xuất ra hai vạn điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!” Hắn vừa dứt lời, đám đông bốn phía còn đang yên tĩnh liền bộc phát.

“Từ Tung sư huynh rõ ràng cũng khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

“Từ Tung sư huynh vậy mới tốt chứ!”

Quang mang trên đài thí luyện chợt lóe, con hạc giấy thứ hai ngưng tụ, bay hướng Bách Thú Viện.

Bắc Hàn Liệt cảm động, nhìn về phía Từ Tung. Hai người mắt đối mắt, đều thấy được lẫn nhau sự quyết tâm khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần, cùng nhau cười ha hả.

Đúng lúc này, lại có một bóng người phóng thẳng lên đài. Thân ảnh hiện ra là một nữ tử, Công Tôn Uyển Nhi.

“Ta, Công Tôn Uyển Nhi, Xuất ra hai vạn điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

Không đợi đám người kịp xôn xao, đạo thân ảnh thứ tư bỗng nhiên xuất hiện trên đài.

“Ta, Công Tôn Vân, xuất ra hai vạn điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

Trong những năm này, Công Tôn huynh muội cũng đồng dạng có tiến bộ lớn. Ngày hôm nay đều ở chỗ này khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần.

Theo lời nói truyền ra, quang mang trên đài thí luyện cấp tốc lóe sáng, hóa thành hai con hạc giấy, vạch phá bầu trời, cùng nhau bay về phía Bách Thú Viện.

"Ta cảm thấy nhiệt huyết đang sôi trào a, đây mới chính là Thiên Kiêu bờ Bắc chúng ta chứ!"

“Thiên kiêu vô địch! Thiên kiêu vô địch!”

“Hặc hặc, tên Bạch Tiểu Thuần kia nhất định là sợ choáng váng. Được rồi, ta cũng muốn khiêu chiến hắn. Dù ta có thua thì cũng chỉ mất một chút điểm cống hiến. Ta muốn cho hắn thấy bờ Bắc chúng ta đoàn kết như thế nào, mạnh mẽ như thế nào!”

Tại lúc mọi người còn đang phấn khích, từng đạo thân ảnh từ bốn phía phóng lên đài thí luyện.

“Ta Trần Hạo, muốn cùng Công Tôn sư huynh cùng chung hoạn nạn, xuất ra bảy trăm điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

“Từ Tung sư huynh có ân với ta. Ta Tôn Long Thành cũng theo huynh ấy, xuất ra năm trăm điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

“Ta Chu Phương, xuất ra bốn trăm điểm cống hiến, khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

Vào giờ khắc này, toàn Bờ Bắc đều oanh động. Trong rừng Bách Thú Viện, Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm nhìn từng con từng con hạc giấy hướng bản thân phóng tới, dừng ngay trước mặt, cái thanh âm không cảm xúc ấy vang lên liên tục.

“Ách!! Cái này hơi quá đi…” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, đang định ném ba con Hạc giấy xuống thì lại nhìn thấy phía xa nơi chân trời kia, năm sáu con Hạc đang nối đuôi nhau bay đến khiến hắn cũng phải hít vào một hơi lạnh.

Từng con hạc giấy đều mang theo một cỗ chiến ý tác động tới Bạch Tiểu Thuần, khiến lòng hắn cũng sinh ra một cỗ chiến ý mạnh mẽ, khó có thể tĩnh tâm. Bạch Tiểu Thuần từ bỏ việc đi dạo, tranh thủ thời gian xoay lưng, trở về lầu các.

Trên đường, hắn lại gặp hơn mười đầu hạc giấy phóng tới bên người, thanh âm truyền ra.

Từng lời khiêu chiến vang lên, kích thích tâm thần Bạch Tiểu Thuần, làm hắn muốn phát điên, ngửa đầu gầm rống một tiếng.

“AAAAA.....Các ngươi khinh người quá đáng. Nhiều người khiêu chiến ta như vậy, mỗi người đều là Ngưng Khí tầng tám trở lên, muốn làm gì đây?!...Không được, ta phải khiêm tốn, phải khiêm tốn!” Bạch Tiểu Thuần vừa tiến vào trong các, liền mở ra đại trận, ngăn cách mấy đầu hạc giấy ở phía ngoài, lúc này mới ngạo nghễ khoanh chân ngồi xuống.

“Tại bờ Bắc, ta nhất định phải điệu thấp. Tuyệt đối không để bọn hắn thực hiện được mong muốn. Hừ hừ…” Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Khoanh chân ngồi tĩnh tọa, chậm rãi quên chuyện này.

Một đêm trôi qua, tại đài thí luyện, từ lúc bọn Bắc Hàn Liệt dẫn đầu khiêu chiến, liền liên tục không dứt người tiến lên khiêu chiến. Thậm chí tại trong tông môn nổi lên một cơn bão khiêu chiến. Trong đó có nhiều người vì nịnh nọt đám thiên kiêu, có đám vì hâm mộ Công Tôn Uyển Nhi,…Nhưng nhiều nhất là thành phần náo nhiệt, tham gia khiêu chiến nhưng lại không xuất ra bao nhiêu điểm cống hiến.

Tại sáng sớm ngày thứ hai, lúc Bạch Tiểu Thuần kết thúc tu hành, đẩy cửa phòng ra, trong nháy mắt, vô số thanh âm khiêu chiến bộc phát, phảng phất như thiên lôi thét gào, đánh cho cả người Bạch Tiểu Thuần trở nên bối rối, qua thật lâu hắn mới đè xuống được cỗ chiến ý cuồn cuộn trong lòng. Hắn mở to mắt, ngơ ngác nhìn cả trăm con hạc giấy trước cửa, hít vài ngụm lãnh khí.

“Cái đám đệ tử bờ Bắc này cũng quá điên cuồng đi…” Da đầu Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tê dại, tranh thủ thời gian đóng cửa, không dám đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ ba, hắn nghĩ, có lẽ những tên kia sẽ yên tĩnh lại rồi đi, bèn mở cửa phòng ra. Nhưng lúc này, hắn chỉ cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh. Trước mắt là một ngọn núi chừng hơn ba trăm đầu hạc giấy chất thành đống, rậm rạp chằng chịt bên ngoài lầu các.

Từng đầu hạc giấy đại biểu một phần khiêu chiến…

Bạch Tiểu Thuần vội ho khan một tiếng, đóng cửa. Hắn chợt phát hiện, cái đám người Bờ Bắc này điên hết rồi!

“Ai…có đôi khi, ưu tú cũng là một sai lầm. Bạch Tiểu Thuần a Bạch Tiểu Thuần, cái sai của ngươi là quá ưu tú rồi…” Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt buồn rười rượi, ngẩn người ngồi. Hắn ngẫm nghĩ một lúc lâu, dứt khoát tu hành Thủy Trạch quốc độ.

Bảy ngày kế tiếp, mỗi sáng sớm Bạch Tiểu Thuần đẩy cửa ra, liền thấy mấy trăm con hạc giấy rơi xuống. Lâu dần liền trở thành thói quen. Bên ngoài lầu các, số hạc giấy đã tích lũy đến hai nghìn con.

Đám đệ tử mỗi lần tiến vào Bách Thú Viện đều bắt gặp những con hạc giấy rơi đầy trên đất.

Trong bảy ngày này, vì sự kiện Bắc Hàn Liệt khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần, mà toàn bộ thiên kiêu bờ Bắc đều hưởng ứng, dấy lên một hồi phong ba bão táp. Đến cuối cùng, cơ hồ có bốn thành đệ tử nội môn đều hướng Bạch Tiểu Thuần khiêu chiến. Tuy điểm cống hiến những người này xuất ra chỉ chiếm một phần nhỏ trong tổng điểm của mình, không điên cuồng như Bắc Hàn Liệt, nhưng tính gộp lại cũng là một con số kinh người, vả lại việc này quá mức oanh động, liền đến những trưởng lão cùng chưởng tọa sơn phong cũng bị kinh động.

Đài thí luyện này được dựng nên đã hơn bốn ngàn năm, thế nhưng lại chưa từng có lần nào...lại gây ra oanh động và có quy mô như hiện tại.

Gần hai nghìn đệ tử nội môn khiêu chiến, hơn nữa lại khiêu chiến cùng một người...

Việc này căn bản là không cách nào khống chế, phảng phất trở thành một trào lưu, khiến có bờ Bắc trong khoảng thời gian này trở nên điên cuồng.

“Tin tức mới nhất, hôm nay lại có hơn ba trăm đệ tử nội môn khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần tại đài thí luyện!”

“Hặc hặc, ta khẳng định cái tên Bạch Tiểu Thuần này đã sợ chết khiếp. Lần này hắn hẳn phải biết bờ bắc chúng ta cường hãn và đoàn kết như thế nào!”

“Hãy đợi đấy,ta bây giờ cũng phải đi khiêu chiến tên Bạch Tiểu Thuần đây!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Trận Chiến Này, Ta Tiếp Nhận!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi bờ Bắc coi chuyện khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần là một hành động vĩ đại, thì loại chuyện quá mức oanh động này cũng dần được lan truyền tới bờ Nam. Đám đệ tử bờ Nam đều đồng loạt nhìn nhau rồi mang theo ánh mắt đầy cảm thông mà ngóng nhìn qua bờ Bắc, cũng không phải cảm thông cho Bạch Tiểu Thuần, mà chính là cảm thông với đám đệ tử bờ Bắc.

“Các ngươi còn chưa biết hắn rồi.”

“Chờ đi, không lâu sau thì các ngươi sẽ biết Bạch Tiểu Thuần đáng sợ tới cỡ nào.”

Thời gian trôi qua, đến ngày thứ mười thì tổng số đệ tử nội môn khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần đã vượt qua hai ngàn người, lúc này đã là hai ngàn ba trăm người, hơn nữa số lượng người càng ngày lại càng tăng lên.

Dường như chỉ cần là đệ tử nội môn bờ Bắc, nếu như ngươi không đi khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần, không kích phát một con hạc giấy thì sẽ vô cùng mất mặt, lại còn bị người khác khinh bỉ trong lòng.

Sau khi tập tục này xuất hiện thì số người khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm nhiều.

“Ha ha, hôm nay ta có chút dư giả, lấy mười điểm cống hiến đi khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!”

“Hừ hừ, Chu Vân Thông ta đã phát khiêu chiến với tên công địch bờ Bắc kia ba ngày trước, đáng tiếc con gà nhép kia lại không dám ứng chiến!”

Ngày thứ mười ba, đệ tử nội môn khiêu chiến với Bạch Tiểu Thuần đã vượt quá ba ngàn người, oanh động toàn bộ bờ Bắc. Cho dù là ở bất kỳ nơi nào thì mọi người cũng chỉ thảo luận về chuyện khiêu chiến với Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Chỉ vì một người mà hình thành nên một cơn lốc liên tù tì thế này cũng là chuyện trước nay chưa từng có. Mỗi ngày đều có đến mấy vạn người tập trung bốn phía xung quanh chiến đài, nhìn từng đệ tử nội môn ngạo nghễ bước vào, phát ra khiêu chiến hình thành một con hạc giấy đều reo hò cổ vũ, về phần điểm cống hiến phát ra là bao nhiêu thì cũng không còn ai quan tâm nữa.

Mà người khiêu chiến đầu tiên là Bắc Hàn Liệt cũng tuyệt đối không nghĩ sự tình sẽ phát triển theo hướng này. Hiện tại, danh khí của gã rất lớn, sớm vượt xa so với lúc trước, thậm chí bởi vì nguyên nhân mang thân phận người bị hại mà gã hiện giờ được vạn người chú mục ở bờ Bắc này.

Đến ngày thứ mười bảy, số lượng đệ tử nội môn khiêu chiến với Bạch Tiểu Thuần cũng đã vượt qua con số bốn ngàn người, hình thành nên một trận phong bạo ở bờ bắc, quét ngang toàn bộ Linh Khê Tông.

Tựa như lúc này không còn là khiêu chiến nữa, mà đã trở thành một loại biểu tượng, điểm cống hiến xuất ra ít nhiều cũng không ai quan tâm, thậm chí có người chỉ xuất ra một con số mà thôi, nhưng nhất định phải tham gia vào sự kiện náo nhiệt này.

“Bạch Tiểu Thuần sợ rồi, hắn không dám khai chiến cùng với bờ Bắc chúng ta!”

“Ha ha, coi như hắn có mạnh hơn nữa cũng phải quỳ gối dưới sự đoàn kết của đệ tử bờ Bắc chúng ta mà thôi!”

“Ý chí bờ Bắc, chí cao vô thượng!”

Chẳng những bốn vị Chưởng tòa của Tứ phong trợn mắt líu lưỡi, cả Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng trợn mắt há hốc mồm. Thậm chí chuyện này còn thu hút cả sự chú ý của Thái thượng trưởng lão Linh Khê Tông nữa, dù sao loại chuyện như vậy cũng chưa từng phát sinh qua.

Lúc này bờ Bắc lại đầy phấn chấn, số lượng đệ tử nội môn phát ra khiêu chiến đã đạt tới đỉnh điểm, lúc này có không ít người ngày ngày tới Bách Thú Viện, nhìn từng con Hạc giấy không ngừng bay tới mà truyền ra đầy tiếng reo hò.

Cho đến ngày thứ hai mươi, gần như tám chín thành đệ tử nội môn đều phát khiêu chiến, đến cuối cùng việc này mới tạm lắng lại một chút. Nhưng sáng sớm ngày sau, có một đại hán ngoại môn đứng trong đám người xung quanh chiến đài, tim gã đập thình thịch. Gã nhìn thấy rất nhiều đệ tử nội môn phát khiêu chiến cho Bạch Tiểu Thuần, rồi nhận lấy sự reo hò hoan hô bốn phía, trong lòng cũng có chút hưng phấn. Gã thầm nghĩ trước mình cũng đã có hơn bốn ngàn thư khiêu chiến, Bạch Tiểu Thuần có lựa chọn như thế nào thì hắn cũng không để mắt đến điểm cống hiến mà mình đề xuất ra đấy, dù gì thì người ta cũng là Đệ nhất Thiên kiêu chiến.

Có thể khiêu chiến Đệ nhất Thiên kiêu chiến, mà người ta tránh không chiến. Loại chuyện này nghĩ đến cũng thấy vui vẻ, chưa kể sau này gã cũng có vốn liếng để khoác lác rằng bản thân đã từng khiêu chiến với Bạch Tiểu Thuần, nhưng đối phương không đánh mà chạy.

Nghĩ tới đây, vị đại hán ngoại môn này lập tức cảm thấy phấn chấn, kích động. Bèn dùng tu vi Ngưng khí tầng bốn, là đệ tử ngoại môn đầu tiên dám ngạo thị quần hùng mà xông ra, trở thành người đầu tiên bước lên thí luyện đài đầu tiên trong ngày hôm nay, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Lưu Đại Bưu ta dùng một trăm điểm cống hiến, khiêu chiến công địch bờ Bắc, Bạch Tiểu Thuần!” Tiếng cười của Lưu Đại Bưu truyền ra,

gã chắp tay sau lưng ngạo nghễ nhìn Bách Thú Viện.

“Bạch Tiểu Thuần, nhận được chiến thư của Bưu gia ta, ngươi là đệ tử nội môn, dám chiến một trận cùng với Lưu Đại Bưu ta hay không?”

Người này xuất hiện khiến đám người xung quanh chợt yên tĩnh lại. Phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là Lưu Đại Bưu này đã bị choáng đầu rồi, Bạch Tiểu Thuần đáng giận thế nào thì vẫn là Đệ nhất Thiên kiêu chiến, không phải là người mà một đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến đấy. Chỉ là sau đó bọn hắn có chút tỉnh ngộ, rõ ràng Lưu Đại Bưu này nhìn trúng thời cơ, là một phương pháp giương danh rất tốt a. Thế là ánh mắt mỗi người đều sáng rỡ lên.

Nghĩ tới bản thân chỉ là đệ tử ngoại môn đi khiêu chiến đệ tử nội môn, nhưng đối phương tránh chiến quả là một chuyện tình đầy phong quang, nghĩ vậy thôi cũng đã khiến cho mỗi người đều như bùng phát lên.

Thanh âm khiêu chiến đầy ngạo nghễ cũng nhao nhao được truyền ra, như muốn tham gia vào tràng sự việc đánh dẹp công dịch bờ Bắc đầy trọng đại này.

Ngay lúc Lưu Đại Bưu đang đầy đắc ý ngạo nghễ, thì Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân ngồi trong lầu các của Bách Thú Viện cũng đứng dậy, thở dài rồi đẩy cửa bước ra.

Hai mươi ngày nay, mỗi lần mở cửa hắn đều đau đầu, không mở không được bởi vì nếu Hạc giấy tích lũy quá nhiều, chiến ý mạnh mẽ đến mức Bạch Tiểu Thuần sẽ không chịu đựng nổi. Nên cứ sáng sớm, chuyện đầu tiên hắn làm chính là mở cửa phòng ra.

Mỗi lần mở cửa lại có đến mấy trăm con Hạc giấy phát ra vô số thanh âm khiêu chiến, thậm chí sáng hôm qua hắn cũng lưu tâm đếm một chút thì phát hiện đã có hơn bốn ngàn Hạc giấy, tầng tầng lớp lớp phủ đầy đất.

Lần này đẩy cửa phòng ra, đang lúc hắn còn kinh hỉ vì chỉ có mấy chục con Hạc giấy, đột nhiên trên bầu trời phía xa xa kia, một ngàn con Hạc Giấy đang gào thét mang theo chiến ý như muốn dời non lấp bể, rồi bộc phát mãnh liệt trước mặt Bạch Tiểu Thuần, thậm chí vùi lấp hắn vào bên trong.

Hơn một ngàn con Hạc giấy mang theo chiến ý mãnh liệt bao trùm lấy hắn mà lao xuống, cả đám này trực tiếp chôn vùi cái thân thể gầy gò của hắn xuống bên dưới.

Không lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới giãy dụa bò ra ngoài, nhìn mấy con Hạc giấy này cả người hắn đều choáng váng, nửa ngày trời hắn ngây ngốc như thể đại não của hắn không đủ dùng, không còn hoạt động chút nào.

Trong tay hắn vẫn đang cầm một con Hạc giấy bay đến đầu tiên trong đám này, thanh âm không chút cảm xúc còn đang vang vọng bên tai hắn.

“Đệ tử nội môn Bạch Tiểu Thuần, đệ tử ngoại môn bờ Bắc Lưu Đại Bưu, Ngưng khí tầng bốn, dùng một trăm điểm cống hiến muốn hướng về ngươi khiêu chiến.”

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào con Hạc giấy này, nhất là khi nghe được bốn chữ Ngưng khí tầng bốn thì hai mắt sáng ngời, lập tức tức giận.

“Bờ Bắc thật quá khinh người, Bạch Tiểu Thuần ta đã muốn điệu thấp, nhưng không thể nào điệu thấp được thì cũng thôi vậy. Bắc Hàn Liệt chơi xấu, còn nói là bế quan mười năm, nhưng đã nhanh chóng đi ra như vậy cũng thôi đi, đệ tử nội môn khiêu chiến ta có thể nhịn được, nhưng đệ tử ngoại môn cũng khiêu chiến, không thể nhịn. Ta sẽ tiếp nhận khiêu chiến này, Lưu Đại Bưu? Ngưng khí tầng bốn, là hắn!” Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong lòng đầy cảm khái, nếu như không phải lạc ấn Bách Thú Viện khó mà mang được ra ngoài, mà hắn thì không biết Thông Thiên Ngự Thú công thì hắn đã nghĩ đến chuyện đem gần ngàn hung thú trong này đi ra ngoài, quét ngang qua khiêu chiến trận!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mang đầy tiếc nuối, hất cằm lên, hướng về Hạc giấy nói.

“Trận chiến này, ta tiếp nhận. Lập tức khai chiến!”

Cùng lúc đó, Lưu Đại Bưu chắp tay đứng trên thí luyện đài, hưởng thụ lấy cảm giác được vạn chúng chú mục, cảm xúc dâng trào.

“Bạch Tiểu Thuần, Bưu gia nhà ngươi đợi ngươi thêm mười hơi thở, tên thái điểu ngươi, tên gà nhép ngươi, đến cùng thì ngươi có dám tiếp nhận khiêu chiến của Bưu gia hay không!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi ra đây cho ta!” Cả người Lưu Đại Bưu đầy hưng phấn, gào thét xé họng. Gã càng như vậy thì người xung quanh càng thêm xôn xao.

Mà Lưu Đại Bưu càng lúc càng hưng phấn. Cho tới lúc này, gã cũng chưa từng nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần sẽ tiếp nhận khiêu chiến của gã. Vì gã thấy Bạch Tiểu Thuần đã tránh chiến hai mươi ngày nay, cho dù tiếp nhận chiến đấu thì cũng sẽ tiếp những đệ tử nội môn kia, không thể nào vô sỉ tới nỗi tiếp nhận khiêu chiến của mình, dù sao… thì hắn cũng là Đệ nhất Thiên kiêu chiến a.

Nghĩ vậy, Lưu Đại Bưu càng đắc ý hơn, cảm thấy đây thực sự là một cơ hội náo động rất tốt. Gã còn tưởng tượng ngày sau, trong đám đệ tử ngoại môn không ai là không biết đến chính mình đấy, thậm chí còn có mấy sư muội mà mình vừa mắt nói không chừng cũng vì một màn anh hùng của mình lúc này, trong lòng dâng lên niềm hâm mộ.

“Bạch Tiểu Thuần, chỉ còn ba hơi thở, thống khoái, có dám chiến một trận với Bưu gia ngươi hay không?” Lưu Đại Bưu lại hét lên thêm lần nữa, tiếng cười vang vọng, cảm thấy trong người đầy sáng khoái, đang tính bước xuống chiến đài.

Nhưng vào lúc này…

Đột nhiên, một màn sáng chợt xuất hiện cản lấy Lưu Đại Bưu khiến gã không thể rời đi được. Sự xuất hiện của màn sáng này khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngày sau đó là một thanh âm không chút cảm xúc gì vang vọng trên thí luyện đài.

“Đệ tử nội môn Bạch Tiểu Thuần, bị người khiêu chiến. Tiếp nhận khiêu chiến với người đề xuất, đệ tử ngoại môn Lưu Kim Bưu. Trận chiến lập tức bắt đầu!”

Trong nháy mắt, ánh sáng truyền tống chợt lóe lên, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần mượn nhờ lực lượng của Hạc giấy cũng xuất hiện trên thí luyện đài. Lập tức khiến cho mấy vạn đệ tử bờ Bắc có mặt bốn phía xung quanh đều ngơ ngác, choáng váng cả đầu óc. Đứng trên chiến đài này cùng với hắn chính là gã đại hán ngoại môn Lưu Kim Bưu.

Trong chốc lát, bốn phía như hoàn toàn tĩnh lặng. Vạn người nơi này có cả đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn, nhưng cho dù là ai đi nữa, thì lúc này cũng bối rối, ngây như phỗng nhìn Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên thí luyện đài.

Bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần…vậy mà lại tiếp nhận khiêu chiến. Tiếp nhận cũng không sao, nhưng hắn tiếp nhận… lại là khiêu chiến của đệ tử ngoại môn Ngưng khí tầng bốn.

Loại vô sỉ đến trình độ đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người, khiến bọn hắn lúc này đầy bối rối, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

"Ngươi chính là Lưu Đại Bưu?" Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, ngưng trọng mở miệng.

Tay chân Lưu Đại Bưu mềm nhũn, nước mắt nhanh chóng chảy dài, cả người hoàn toàn choáng váng, ánh mắt mờ mịt, cảm thấy tất cả như đang nằm mơ vậy. Chẳng qua là gã chỉ muốn thừa cơ hội này, làm ra một

lần náo động nhằm khoe khoang mà thôi, có thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại tiếp chiến!!!

Hắn không tiếp nhận đệ tử nội môn, không tiếp đệ tử ngoại môn cường đại mà lại tiếp nhận chiến thư của mình.

“Ta…ta…” Cả người Lưu Đại Bưu run rẩy không ngừng, nói lắp ba lắp bắp. Không chờ gã nói xong, Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, rồi nhàn nhạt nói.

“Ngươi nhận thua đi, một khi ta động thủ, bản thân ta cũng phải sợ hãi.”

Câu nói này tới tai của Lưu Đại Bưu lại như trở thành lôi đình, khiến đầu óc của gã nhanh chóng hiện lên từng chuyện tình liên quan tới Bạch Tiểu Thuần mà gã từng được nghe kể. Nhất là sự thê thảm của Bắc Hàn Liệt, khiến Lưu Đại Bưu theo bản năng mà kẹp chặt lấy hai chân, bị hù đến mức mất hồn mất vía, sắp khóc tới nơi đồng thời gã hét rầm lên.

"Ta nhận thua!!!"

Ầm một tiếng, Lưu Đại Bưu nhận thua thì màn sáng cũng biến mất, Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ đứng trên thí luyện đài, mà bên trong ngọc bài thân phận của hắn cũng tự động tăng lên một trăm điểm cống hiến.

“Nhân sinh tịch…” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ lên, đang muốn than nhẹ thì tất cả mọi người xung quanh đều điên cuồng đến cực hạn mà rống giận. Tiếng gào thét mãnh liệt truyền ra, lúc này vang vọng khắp cả bờ Bắc, thậm chí bờ Nam còn nghe được loáng thoáng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chiến!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Vô sỉ! Vậy mà vẫn còn người vô sỉ như vậy trên thế gian này!!!”

“Trời ạ, từng này tuổi rồi mà ta còn chưa thấy gia hỏa nào vô sỉ như vậy. Không được, ta không chịu được, ta muốn bóp chết hắn!!!”

“Đừng cản ta, Bạch Tiểu Thuần này quá đáng hận, sao hắn có thể vô sỉ đến loại cảnh giới này!!!”

Đám người bốn phía dường như đã phát điên, từng người một đều rống giận kinh thiên. Thậm chí có rất nhiều người đỏ ngầu cả hai mắt, nhất là khi nhìn thấy Lưu Đại Bưu chạy trở lại, chân tay gã run rẩy, tròng mắt ngấn nước khiến người khác nhìn vào không khỏi đau lòng đồng cảm.

“Quá đáng, đệ tử nội môn không tiếp, mà lại tiếp chiến với đệ tử ngoại môn. Bạch Tiểu Thuần ngươi muốn chọn quả hồng mềm mà bóp thì cũng được đi, nhưng cũng không thể chọn quả mềm nhũn như thế a!!!”

“Đến chiến với ta a, Trần Ngạo ta đã khiêu chiến với ngươi trong ngày đầu tiên đấy, đến a!!!” Những đệ tử nội môn kia cũng giận điên lên, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Nơi xa, Công Tôn huynh muội và Từ Tung cũng nhanh chóng chạy đến đây, sau khi biết nguyên nhân thì cả bọn trợn mắt há mồm đầy kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng chuyển sang giận dữ mắng mỏ.

Nhất là Bắc Hàn Liệt, gã nhanh chóng tiến đến gần, rồi ngửa mặt lên trời gào to.

“Bạch Tiểu Thuần, ta muốn khiêu chiến với ngươi!!!”

Những tiếng gào thét này hòa vào nhau còn ầm vang hơn cả lôi đình, truyền ra khắp cả Tứ sơn khiến tất cả đệ tử ngoại môn đều phải kinh hãi mà lao thẳng về nơi này, mà hai mắt của tất cả đệ tử nội môn cũng đều trợn to, cấp tốc tiến đến đây.

Loại chuyện này, bao nhiêu năm qua cũng chưa từng xuất hiện ở bờ Bắc. Hầu như tất cả các đệ từ đều giận điên lên, khiến Chưởng tòa của Tứ sơn cũng đều phải trợn mắt há mồm, thậm chí phần lớn các trưởng lão khi chớp mắt tiến đến nơi này, ở trên không trung nhìn thấy một màn này cũng phải trợn to hai mắt.

Chỉ là hết lần này đến lần khác bọn họ ngẫm nghĩ hết thảy mọi chuyện cũng không thấy Bạch Tiểu Thuần đã làm gì xúc phạm đến môn quy cả. Nhất là bà lão kia càng thêm trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên thí luyện đài, hắn thật sự không hề xúc phạm đến bất cứ môn quy gì. Tất cả mọi chuyện hắn làm, đều chiếu theo quy tắc…

Nhìn thấy Hạc giấy từ bốn phía bay đến càng ngày càng nhiều, đám người bốn phía cũng đang tràn dâng lửa giận ngập trời, Bạch Tiểu Thuần cũng nổi giận. Hắn rất vô tội, hắn kiên định cho rằng bản thân không hề làm sai chuyện gì, không hề trái môn quy, cũng không phải hắn đi khiêu chiến với người khác, mà chính người khác khiêu chiến hắn a.

Chẳng qua hắn chỉ tiếp chiến mà thôi….

Lúc này, nghe thấy tất cả mọi người đều kêu gào đòi chiến với mình, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt hét lớn.

“Các ngươi thật sự quá khinh người đi. Được, được, được, đây là do các ngươi bức ta đó!” Bạch Tiểu Thuần hầm hầm nhìn đám người, đồng

thời vung tay phải lên, âm thanh ào ào truyền ra. Đột nhiên hơn năm ngàn con Hạc giấy từ trong túi Trữ vật của hắn xuất hiện, là tất cả chiến thư mà mấy ngày nay hắn nhận được, trong đó còn có hơn một ngàn chiến thư là hắn vừa mới nhận được trước khi đến đây…

Đám người bốn phía chợt yên tĩnh lại, mỗi người đều nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, đám đệ tử nội môn thì bẻ khớp tay rắc rắc, chuẩn bị tùy thời xuất chiến. Còn đệ tử ngoại môn cũng bị lửa giận dâng trào, trong đó có hơn một ngàn đệ tử vì bị kích thích nên đã theo Lưu Đại Bưu phát ra khiêu chiến thì lại đang phẫn nộ, nhưng tâm thần còn có chút không yên.

Ngày khi đám người còn đang giương mắt chờ đợi, thì trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy phẫn nộ mà đão mắt nhìn qua đám Hạc giấy, lựa ra một tên đệ tử ngoại môn Ngưng khí tầng năm trong đó. Trực tiếp cầm lấy, ngạo nghễ mở lời.

“Đến ngươi, ta tiến nhận khiêu chiến của ngươi!”

Lời Bạch Tiểu Thuần vừa truyền ra, thì một thân ảnh đệ tử ngoại môn ở trong đám người xung quanh lúc này chợt biến mất, gã bị tự động truyền tống đến thí luyện đài. Đệ tử ngoại môn này chỉ là một gã thiếu niên, lúc này đang run rẩy, nước mắt như muốn rớt xuống, liên tục lùi ra sau.

"Ta.. ta nhận thua! !"

Đám người bốn phía lại ngây ngốc thêm lần nữa. Vô số người cảm thấy trước mặt chợt tối sầm lại. Bọn họ phát hiện ra, vĩnh viễn không nên cố gắng đoán được giới hạn vô sỉ cuối cùng nhất của Bạch Tiểu Thuần…

“A a a, ta muốn giết hắn! Bạch Tiểu Thuần, lần này ngươi không ra khỏi nơi này được đâu. Trừ phi ngươi tiếp chiến hết tất cả mọi người, bằng không mà nói việc này không xong được đâu!”

“Loại vô sỉ này..ta…ta cũng không biết nên nói cái gì nữa!”

“Ông trời ơi, hạ một đạo tiên lôi đánh chết hắn đi a!”

Nhìn thấy đám người xung quanh càng thêm điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần càng thêm phẫn nộ, trong lòng cũng nổi nóng lên.

“Bạch Tiểu Thuần ta lẻ loi cô độc một mình từ bờ Nam đi vào bờ Bắc này, luôn một mực điệu thấp mà đối nhân xử thế, cũng không đắc tội với ai. Các ngươi lại cứ bức ép ta, ta liều mạng với các ngươi!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ngầu, hắn lại cắn răng một cái, lấy ra một con hạc giấy của một đệ tử Ngưng khí tầng năm nữa.

Bá một tiếng, một đệ tử ngoại môn lại xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cả người gã như muốn sụp đổ, tranh thủ hô to lên nhận thua. Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, lại lấy ra một con Hạc nữa.

Rất nhanh, trong tiếng tức giận gào rống càng ngày càng lớn của đám người xung quanh, Bạch Tiểu Thuần lần lượt tiếp nhận khiêu chiến của từng tên đệ tử ngoại môn. Toàn bộ đám đệ tử ngoại môn đều run rẩy tay chân, có điều theo quy tắc đặt ra thì người đề xuất không có quyền hủy bỏ khiêu chiến, chỉ có thể mang theo nước mắt mà nhanh chóng nhận thua, trơ mắt nhìn điểm cống hiến của mình rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi nhận thua trở về, đám người này còn rống giận điên cuồng vượt trội hắn trong đám người nơi đây, một mặt là do phẫn nộ đối với hành vi của Bạch Tiểu Thuần, mặt khác chính là vì điểm cống hiến mà đau lòng.

Điểm cống hiến của Bạch Tiểu Thuần nơi này lại gia tăng với một tốc độ khủng khiếp, tăng nhanh đến trình độ điên cuồng. Cuối cùng, chính bản thân hắn nhìn lại cũng phải giật mình. Mà khoảng thời gian này lại là một trường hạo kiếp đối với một ngàn đệ tử ngoại môn vì xúc động mà khiêu chiến với Bạch Tiểu Thuần…

Trong trường hạo kiếp này, Bạch Tiểu Thuần như hóa thân thành một đại ma đầu thu gặt lấy điểm cống hiến. Bạch Tiểu Thuần cũng nổi lên

ngoan lệ, hắn cứng rắn dùng ba ngày trời mới có thể hoàn toàn tiếp chiến hết hơn một ngàn đệ tử ngoại môn.

Cho dù là không phải đấu pháp lấy một lần, nhưng không ngừng lấy Hạc giấy ra cũng khiến cánh tay của Bạch Tiểu Thuần mỏi nhừ.

Mà đệ tử bốn phía bờ Bắc cũng đầy điên cuồng, cho dù cả cuống họng đều trở nên khàn đặc nhưng vẫn mãnh liệt như cũ, càng ngày càng thêm chấn động tâm thần. Thậm chí, Chấp Pháp Đường không thể không xuất hiện vây quanh bốn phía, từng người đều nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy bất đắc dĩ, đồng thời cũng đầy cảnh giác lo lắng đệ tử bờ Bắc có thể gây nên một cuộc bao loạn trước giờ chưa từng có.

Chưởng tòa Tứ sơn cũng giật mình nhìn cảnh tượng này mà không dám rời đi, đồng loạt đứng trên không trung nhằm tạo ra chấn nhiếp. Bốn người nhìn ngó lẫn nhau, đều nhìn thấy bất đắc dĩ và rung động trong mắt đối phương.

“Bạch Tiểu Thuần này, khó trách bờ Nam lại đem hắn đến bên này!!!”

“Một mình hắn, có thể hủy diệt cả một tông môn a!!!”

“Hắn lại một mực chưa từng xúc phạm đến môn quy.”

Sau ba ngày, Bạch Tiểu Thuần lắc lắc cánh tay, rồi hừ lạnh một tiếng mà đứng trên thí luyện đại. Coi như hắn đã tiếp chiến xong tất cả đệ tử ngoại môn, hắn cũng nhìn ra mấy vạn người trước mắt cũng không để hắn cứ vậy mà dễ dàng rời đi được.

“Đã như vậy, cũng đừng nên trách ta.” Bạch Tiểu Thuần trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười cười. Lúc này trên người hắn cũng không còn thận trọng như lúc trước nữa, mà đã xuất hiện vẻ thiết huyết như trong trận chiến với gia tộc Lạc Trần lúc xưa!

Trong ánh mắt đỏ ngầu đầy điên cuồng của đám người phía dưới, hắn đã bắt đầu tiếp nhận khiêu chiến từ một đệ tử nội môn.

Lúc này mọi người đầy chăm chú nhìn lên thí luyện đài. Rất nhanh, một bóng người xuất hiện, là một thanh niên cao gầy, vừa xuất hiện gã liền ngửa mặt lên trời cười to.

“Bạch Tiểu Thuần, hôm nay ta…”

Ầm!

Thanh niên cao gầy còn chưa nói xong thì Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện trước mặt gã. Một quyền rơi xuống, gã thanh niên cao gầy này chỉ đành trợn to hai mắt, cả người chấn bay lên, đâm thẳng vào màn sáng phòng hộ rồi ngất đi.

Toàn bộ đám người phía dưới đều trợn mắt há mồm, còn Bạch Tiểu Thuần thì đầy bình thản tiếp tục lấy ra Hạc giấy khiêu chiến của đệ tử nội môn thứ hai. Vị đệ tử nội môn thứ hai đó nhanh chóng bị Bạch Tiểu Thuần đánh một quyền ngất xỉu chỉ trong chớp mắt, sau đó Bạch Tiểu Thuần lại tiếp tục lấy ra cái thứ ba…

Trong một ngày, hắn tiếp nhận khiêu chiến tổng cộng một trăm con Hạc giấy của đệ tử nội môn, tất cả đều có tu vi Ngưng khí tầng tám, nhưng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bất kì kẻ nào cũng chỉ khiến hắn xuất ra một quyền duy nhất mà thôi.

Đến khi hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần cũng kết thúc việc chọn lựa mà khoanh chân ngồi xuống đả tọa trên thí luyện đài. Ánh mắt đám người vây quanh hắn lúc này mang đầy tức giận, nếu Bạch Tiểu Thuần dám có dũng khí rời đi thì hắn bọn họ sẽ xuất toàn lực ngăn cản lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, vẻ mặt như thường. Hắn tiếp tục lấy Hạc giấy ra tiếp nhận khiêu chiến, vẫn một trăm người, cũng vẫn là mỗi người một quyền!

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm…

Ròng rã hai mươi ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đã tiếp nhận khiêu chiến của hai ngàn đệ tử nội môn, toàn bộ đều là Ngưng khí tầng tám, toàn bộ đều là một quyền đấm tới.

Không một ai có tư cách để hắn ra quyền thứ hai.

Một màn này cũng tạo ra một uy hiếp nhất định nhưng cũng không khiến đám đệ tử bờ Bắc trầm mặc lại được, tất cả bọn họ vẫn cứ trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần như cũ. Chỉ là Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ tiếp nhận khiêu chiến, hai mươi ngày nữa lại trôi qua.

Hai mươi ngày này, không chỉ có đệ tử Ngưng khí tầng tám, mà còn xuất hiện không ít Ngưng khí tầng chín. Nhưng mọi ngươi nhanh chóng trở nên kinh hãi phát hiện ra, Bạch Tiểu Thuần cường hãn đến mức cho dù là Ngưng khí tầng chín thì chỉ dưới hai quyền của hắn, nhất định bị đánh ngất xỉu.

Thậm chí có một số người còn phải phun ra máu tươi.

Một màn này lập tức rung chuyển toàn bộ đám đệ tử bờ Bắc, khiến bọn họ dần trầm mặc lại. Đến khi Công Tôn huynh muội và Từ Tung, còn có Bắc Hàn Liệt xuất chiến, cho dù là Tứ đại thiên kiêu nhưng trước mặt Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ chịu được vẻn vẹn mười quyền mà thôi.

Bắc Hàn Liệt không cách nào tin được, Lạc Nhật bí quyết của gã, trước mặt Bạch Tiểu Thuần lại không chịu nổi một kích!

Công Tôn huynh muội hoàn toàn kinh hãi. Vốn dĩ bọn họ cho rằng tốc độ phát triển của mình sau Thiên kiêu chiến đã rất nhanh, nhưng lúc này lại phát hiện so với bọn họ, Bạch Tiểu Thuần còn trưởng thành với tốc độ nhanh hơn rất nhiều!

Từ Tung đầy đắng chát nhìn Bạch Tiểu Thuần, gã như thấy được một tên Quỷ Nha khác vậy, cái loại mạnh mẽ đến kinh khủng này khiến tất cả

mọi người cùng thế hệ phải tuyệt vọng.

Mười quyền, đánh giết hết thảy. Dù sao lực lượng nhục thân của Bạch Tiểu Thuần cũng đã chạm đến ngưỡng gông cùm xiềng xích tầng thứ nhất của cơ thể, đây chính là cảnh giới sau khi Bất Tử Kim Bì đại thành và Long Tượng Hóa Hải Kinh đạt đến tâm cảnh đỉnh phong.

Loại cường hãn này, dưới Trúc cơ, là chân chính vô địch.

Ngay khoảnh khắc Tứ đại thiên kiêu chiến bại, tất cả đệ tử bờ Bắc ở bốn phía xung quanh đều trầm mặc, lúc này bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy phức tạp chưa từng có. Dần dần, tuy là bọn hắn vẫn cứ phẫn nộ như trước, nhưng lại…tâm phục khẩu phục!

Tu chân giới kính trọng cường giả. Bạch Tiểu Thuần dùng thực lực đầy kinh khủng khiến cho người ta phải tuyệt vọng, thế nhưng lúc này, hắn cũng đã hoàn toàn chinh phục được tất cả đệ tử bờ Bắc!

Tuy vẫn là công địch, nhưng lại khiến cho người khác phải tranh đua, công địch mà người ta hi vọng có thể vượt qua!

Không biết là ai động trước, nhưng bên ngoài thí luyện đài rất nhanh, đã được đám người tách ra một con đường đi thông tới hướng Bách Thú Viện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Ngự Nhân Đại Pháp

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần không tiếp tục so đấu nữa, thuận theo con đường mà đệ tử bờ Bắc tạo thành kia, hắn mang theo vẻ mặt ưu buồn và bất đắc dĩ, lắc nhẹ đầu rồi chậm rãi đi ra.

Trong ánh mắt đầy phức tạp của vô số đệ tử bờ Bắc, thân ảnh hắn dần đi xa, đến khi đã đi xa rồi Bạch Tiểu Thuần mới cảm khái thở dài, hất tay áo nhỏ lên, thì thào nói thầm.

“Đều là do ta, hắn là nên xuất hiện ít lại, ài” Hắn rất thổn thức, trong lòng đầy đắc ý và phấn chấn nhưng vẻ ngoài mặt hắn luôn giữ hình ảnh đầy u buồn và tịch mịch, khiến cho bóng lưng lúc bước đi cũng đầy đìu hiu.

Từng đệ tử bờ Bắc nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, lòng đầy phức tạp, không biết tâm tình lúc này là như thế nào nữa. Cả Công Tôn huynh muội, Từ Tung và Bắc Hàn liệt đều cảm thấy không cam lòng, còn có cả cảm giác đầy bất lực nữa.

Cái cảm giác mình đã rất cố gắng để đuổi theo, vốn cho rằng đã đuổi kịp, thế nhưng lúc này lại phát hiện ra bản thân còn bị kéo dài khoảng cách ra xa hơn lúc trước nữa khiến bọn hắn đầy trầm mặc.

“Có lẽ nhiều năm sau, giữa hắn và Quỷ Nha sẽ có một người xuất hiện trong danh sách truyền thừa!” Từ Tung than thầm trong lòng một tiếng, trong lòng Công Tôn huynh muội cũng đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Chỉ có Bắc Hàn Liệt nơi này, cả người đang run rẩy, gã nắm chặt bàn tay lại. Gã không hề từ bỏ, cũng không muốn từ bỏ, nghĩ tới tình cảnh thê thảm trong trận Thiên Kiêu Chiến, gã như cảm thấy bị một ngọn roi vô hình nào đó quất thẳng lên người mình.

Trong lúc gã đang cắn răng lại, thì có một bàn tay đặt trên vai gã, bàn tay của huynh trưởng Bắc Hàn Phong, là Lạc Nhật Phong đệ nhất thiên kiêu. Y tới đây đã lâu, trong đám Hạc giấy mà Bạch Tiểu Thuần quyết định không tiếp chiến nữa cũng có một con Hạc giấy của y.

Tận mắt nhìn thấy sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần hơn một tháng vừa qua, chính bản thân Bắc Hàn Phong cũng hiểu bản thân… tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, dù y đã là Ngưng khí tầng mười.

Với lực lượng nhục thân kinh khủng cùng với tốc độ nhanh đến không tưởng, tất cả đều bị Bạch Tiểu Thuần đối phó dễ như trở bàn tay.

“Ca…” Bắc Hàn Liệt nhìn huynh trưởng của mình.

“Tư chất ngươi còn tốt hơn ta, cố gắng tu hành vào. Thất bại nhất thời thì không tính là gì cả, có không ít tiền bối trong danh sách truyền thừa cũng không chút nổi bật khi còn ở Ngưng khí và Trúc cơ, sau này hậu tích bạc phát lại vượt trội hơn hẳn những người đã từng được gọi là Thiên kiêu cùng lứa với bọn họ đấy thôi.” Bắc Hàn Phong khích lệ. Lời này y nói cho đệ đệ của mình, nhũng cũng chính là đang tự nói với bản thân đấy.

Bắc Hàn Liệt trầm mặc một chút sau đó liên tục gật nhẹ đầu.

“Sau này không nên đi trêu chọc đến Bạch Tiểu Thuần nữa. Cho dù hắn đã từng đáng giận đến thế nào thì lúc này hắn cũng đáng được tôn trọng. Đồng thời cách hành xử của người này cũng đáng để ngươi phải học tập, biết chừng mực, lại hiểu tiến thoái, không bị hư ảo mê hoặc, không bị tiền tài làm động tâm, luôn một lòng kiên trì mà sống. Người này... rất đáng sợ.” Bắc Hàn Phong nhẹ giọng nói nhỏ.

Chẳng những là y, mà hơn hai ngàn đệ tử nội môn cuối cùng bị Bạch Tiểu Thuần bỏ qua, không tiếp tục ứng chiến nữa cũng đều cảm khái như vậy trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần làm người khôn khéo, lần này là do bờ Bắc chủ động khiêu chiến, nhưng hắn cũng không cố tình cưỡng chế tiếp tục tiếp chiến chính là vì giữ lại mặt mũi cho bờ Bắc, giữ lại mặt mũi cho hơn hai ngàn đệ tử nội môn này.

Dù sao cứ tiếp tục tiếp chiến cũng không còn ý nghĩa gì nữa, mà điểm cống hiến của hắn đã tích lũy tới mức độ cực kỳ khủng bố. Chuyện trước mắt cứ nên khỏi đề cập đến nữa, mà chờ tới nửa năm sau khiêu chiến mất hiệu lực thì mới là phương pháp tốt nhất đấy.

Chẳng những có thể giữ thể diện cho bờ Bắc, mà còn giảm bớt địch ý không cần thiết cho mình nữa.

Đán đệ tử bờ Bắc lúc này đều trầm mặc không nói thêm gì. Người hiểu chuyện không ít, càng biết rõ thì cũng đành thở dài mà dâng lên sự kính trọng đối với Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt của bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đang ở trên không trung cũng đầy ngưng trọng.

“Bạch Tiểu Thuần lúc này còn cường hãn hơn thời điểm Thiên Kiêu chiến rất nhiều...”

“Đứa nhỏ Quỷ Nha kia vẫn một mực bế quan chuẩn bị cho Trúc Cơ. Không biết trong hai người, ai mới chính là đệ tử mạnh nhất thế hệ này, vài năm sau thì kẻ nào có thể tiến vào danh sách truyền thừa, trở thành một phần nội tình của Linh Khê Tông ta.”

“Tiến vào danh sách truyền thừa thật sự quá khó khăn, trong hai giáp không trở thành Kim Đan thì không được truyền thừa. Cho dù sau hai giáp tiến vào được Kim Đan thì cũng chỉ trở thành Thái Thượng trưởng lão. Quỷ Nha hay Bạch Tiểu Thuần cũng đều được, con đường của bọn

chúng còn rất dài…Nếu như thật sự có một ngày bọn chúng có thể vượt trên tất cả chúng ta mà tiến vào danh sách truyền thừa thì sẽ được phép tiến vào nơi có nội tình thâm sâu nhất của Linh Khê tông ta, Linh Khê bí cảnh, chẳng những khi đó được Thái Thượng trưởng lão truyền pháp, không chừng nếu có cơ duyên còn may mắn gặp được Linh Khê lão tổ!!!"

"Từ trước đến này, danh sách truyền thừa bên trong Linh Khê bí cảnh cũng không tới hai mươi người, đây mới chính là hạt giống truyền thừa bất diệt của Linh Khê tông ta a. Bất kì một người nào đều được Linh Khê Tông ta không ngừng hỗ trợ và hậu thuẫn…Chúng ta đã vô vọng rồi, chỉ có thể trở thành thủ sơn Chưởng tòa mà thôi, mà Lý Thanh Hậu…hắn là có hi vọng lớn nhất!"

Bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đều nhìn nhau đầy cảm khái, từ Bạch Tiểu Thuần mà không khỏi liên tưởng đến Lý Thanh Hậu.

Một hồi lâu sau, đám người cũng dần tản đi hết. Một đoạn thời gian tiếp theo của toàn bộ bờ Bắc, kể cả nội môn và ngoại môn đều hoàn toàn yên tĩnh lại. Lúc này, sự đáng sợ của các đệ tử bờ Bắc cũng được thể hiện ra, tất cả các đệ tử đều bắt đầu tu hành đến điên cuồng.

Có lẽ bọn họ không còn coi Bạch Tiểu Thuần là địch nhân nữa, nhưng lại coi hắn như một đối tượng mà bản thân mong muốn vượt qua. Loại lực lượng bộc phát này khiến cho bốn vị Chưởng tòa tứ sơn đều vô cùng kinh hỉ.

Thời gian trôi qua, chớp mắt cũng đã hết nửa năm.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ ở bên trong Bách Thú Viện như cũ mà không hề bước ra ngoài, cả ngày hắn chỉ tu hành Long Tượng hóa Hải Kinh, hoặc luyện tập Thủy Trạch Quốc độ, phần lớn thời gian còn lại là hắn tiến hành quan sát tất cả hung thú nơi đây.

Dưới sự cố gắng không ngừng của Bạch Tiểu Thuần, cho dù tính cách của bọn chúng có hiền lành ngoan ngoãn hay đầy hung tợn thì cũng

dần tràn đầy thân hòa đối với hắn. Mà vì hắn tản bộ rất nhiều lần trong khu rừng này, đã trở nên đầy quen thuộc với từng ngóc ngách ở đây rồi.

Nhất là nơi thâm sâu trong khu rừng này, có một khe núi, bên trong đen kịt, đứng phía xa còn có thể nhìn thấy vô số hắc khí tràn ra, chính là Cổ thú Thâm uyên trứ danh của Bờ Bắc.

Nghe đồn nơi này có thể thông đến Cửu U, kết nối với một Bí cảnh có vô số hung thú. Năm đó khi lão tổ Linh Khê Tông phát hiện ra nơi này đã phải hao tốn một cái giá cực lớn mới tạm thời phong ấn lại, trở thành một trong những nội tình của tông môn, cũng chính là nơi sản sinh ra phần lớn hung thú cần thiết trong quá trình tu hành của các đệ tử bờ bắc.

Bất quá lai lịch của Bí cảnh này vô cùng khó lường, cho dù cả vạn năm nhưng Linh Khê Tông cũng chỉ thăm dò được một phần nhỏ, mà lực lượng phong ấn này mấy trăm năm lại phải được tiến hành một lần. Chỉ như vậy nhưng Bí cảnh này cũng đã mang tới vô số tài nguyên, cũng là một nguyên nhân chính giúp bờ Bắc dần quật khởi như ngày nay.

Hơn nữa, Cổ Thú thâm uyên này cũng chính là địa phương nghỉ lại của Thiên Giác Mặc Long, là Thần Thú hộ tông của Linh Khê Tông, mà bản thân nó cũng chính là một bộ phận phong ấn của nơi này.

Thanh Thiên Giác Kiếm được Luyện Linh chín lượt, là bảo vật trấn tông của Linh Khê Tông cũng được luyện chế từ sừng của con thú này trong một lần nó lột da năm xưa mà thành.

Tu vi của con thú này cũng cực kỳ kinh khủng, Trịnh Viễn Đông đứng trước mặt con thú này cũng phải xưng một tiếng lão tiền bối. Thậm chí năm đó Linh Khê Tông từ mạt lưu tiến vào hạ du, lấy được tư cách khai tông lập phái ở chỗ này cũng không thể bỏ qua được công lao theo sát Linh Khê lão tổ của Thiên Giác Mặc Long này.

Bạch Tiểu Thuần từng vài lần thăm dò bên ngoài khe núi Cổ Thú thâm uyên, nhưng cũng chỉ là đứng ngoài nhìn vào mà thôi. Còn lịch sử

của nơi này và Thiên Giác Mặc Long kia thì hắn hiểu rõ từ trong ngọc giản môn quy ở bờ Bắc.

Sau khi ném vào trong khe núi một nắm lớn đan dược theo thói quen, thì Bạch Tiểu Thuần cũng hắng giọng một tiếng rồi kêu lên.

“Thiên Giác tiền bối, vãn bối Bạch Tiểu Thuần, lại tới đây nữa, muốn dùng chút Địa Hỏa mạch tại nơi này. Phí tổn hay quy củ gì đó thì vãn bối dùng đan dược thay thế a.” Bạch Tiểu Thuần ném nắm đan dược ra xong, cũng không quan tâm có tiếng trả lời hay không mà chạy tới thạch động hắn tạo thành trong một khe núi.

Từ khi tới khu rừng của Bách Thú Viện, Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng phát hiện ra dấu vết của Địa Hỏa mạch ở nơi đây, thế là hắn đào ra hang đá này. Quả nhiên tìm được Địa Hỏa mạch, nơi này cũng trở thành phòng luyện đan của hắn tại bờ Bắc, mà đan dược cho hung thú ăn cũng là được luyện chế ở nơi này mà ra.

Chẳng qua khi hắn xem xét lại trong ngọc giản môn quy, cũng có đề cập đến lịch sử của nơi này, nên Bạch Tiểu Thuần cũng vì phòng ngừa rủi ro mà mỗi lần tới đây đều hướng về khe núi ném ra một lượng lớn linh dược làm phí tổn.

Mặc dù sau khi ném đan dược vào trong khe núi cũng không có âm thanh gì khác, cũng không có biến hóa gì xảy ra, nên dần dần Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý tới nữa. Chỉ là thói quen này thì hắn vẫn cứ giữ lại như vậy.

Một tháng lại trôi qua, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi thạch động, hai mắt của hắn chớp lóe ánh sáng, vẻ mặt đầy đắc ý, trong mắt còn đầy hưng phấn.

Lần luyện dược này rất thuận lợi, linh dược cấp ba vào tay của hắn cũng đã trở nên xuất thần nhập hóa. Tu vi của bản thân cũng không còn chậm rãi tăng lên nữa, mà lúc này đã nhảy lên đến trình độ Ngưng khí tầng chín đại viên mãn rồi.

“Ha ha, không lâu nữa thì ta có thể bước vào Ngưng khí tầng mười, sau đó có thể chuẩn bị Trúc cơ được rồi!” Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn. Trong nửa năm qua, Bất Tử Ngân bì của hắn cũng đã có tinh tiến hơn.

Cảm thấy tu vi của mình không tầm thường nữa, Bạch Tiểu Thuần bèn thử thi triển ra Tử Khí Hóa Đỉnh, từng Tử đỉnh lần lượt xuất hiện. Bạch Tiểu Thuần đầy ngạc nhiên phát hiện ra thần thông này của hắn đã đến trình độ thu phát tùy tâm rồi.

Trong lúc vui sướng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn đang nghĩ tới một thuật pháp coi như tự mình sáng tạo ra luôn khiến hắn suy tư trong những năm này.

“Ngự nhân đại pháp!” Có lẽ do trong cuộc chiến với gia tộc Lạc Trần năm đó, trong bước ngoặt nguy hiểm kia hắn đã dùng phương pháp này ngự Trần Hằng, khiến một màn này lưu lại trong đầu hắn ấn tượng rất sâu. Lúc này hắn đầy kích động.

Mặc dù lúc này không có tu sĩ nào bên cạnh cho hắn thử nghiệm, thế nhưng nơi đây là Bách Thú Viện với lượng lớn hung thú. Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây thì lập tức kích động, vội vàng chạy ra ngoài khu rừng tìm lấy hung thú, rồi sau đó lập tức thi triển Ngự Nhân Đại Pháp.

Mấy ngày sau, toàn bộ khu rừng cũng loạn cả lên, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ phát hiện Ngự Nhân Đại Pháp của mình vẫn không cách nào hoàn toàn điều khiển được đối với hung thú có thân thể quá lớn hoặc tu vi cao thâm. Chỉ có thể miễn cưỡng khống chế đám hung thú có thân thể nhỏ gầy, tu vi Ngưng khí tầng năm trở xuống mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đầy phiền muộn, có chút không tin tưởng lắm. Hắn bèn tổng kết phương pháp rồi tiếp tục suy nghĩ về Ngự Nhân Đại Pháp, dường như hắn mơ hồ cảm thấy loại thuật pháp này dựa vào linh lực của mình đi điều khiển đối phương, đè ép ý chí của đối phương, nhưng lại luôn luôn khuyết thiếu cái gì đó.

Nếu như có thể tìm được chỗ khuyết thiếu kia, thì hắn sẽ thành công!

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần đang luyện tập Ngự Nhân Đại Pháp ở nơi này, thì trong Cổ thú thâm uyên, có một đôi mắt màu xanh lam không biết đã mở ra từ khi nào, lúc này đang nhìn lấy Bạch Tiểu Thuần trong khu rừng thi triển Ngự Nhân Đại Pháp. Sâu trong con mắt đó, còn ẩn giấu ngạc nhiên.

“Năm đó Hàn Tông lão quái cũng từng có ý nghĩ Ngự Nhân này.” Trong Cổ Thú thâm uyên đột nhiên truyền ra một giọng nói nhỏ đầy tang thương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Dạ Hành Thú Năm Đó…

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Khoảng thời gian sau này, thần thông được Bạch Tiểu Thuần gọi là Ngự Nhân Đại Pháp đã trở thành trò chơi mới của đám hung thú, thân thể bọn nó thường xuyên đầy quái lạ mà bay bổng lên, sau đó lại rơi xuống.

Thỉnh thoảng, hai chân bọn chúng lại đột nhiên dựng thẳng đứng lên. Đám hung thú này chẳng những không sợ hãi mà còn cảm thấy rất hứng thú. Đến sau này, đám hung thú nhỏ gầy nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lập tức chạy tới, hi vọng Bạch Tiểu Thuần mang chúng nó đi chơi đùa.

Mà những hung thú có thân thể to lớn như hung thú Phi Hổ thì thường xuyên nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đứng cạnh nó, không ngừng duỗi ngón tay, miệng còn lẩm bẩm. Nhưng thường rất nhanh sau đó, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu thở dài, bộ dạng rất buồn bực yên lặng rời đi. Đến khi hắn đã đi xa rồi, những hung thú có thân thể khổng lồ này còn rất kinh ngạc, không biết Bạch Tiểu Thuần đang làm gì.

Mãi một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần không thể không tạm thời từ bỏ Ngự Nhân Đại Pháp.

“Thuật pháp này một khi tu thành nhất định kinh thiên động địa. Trước tiên ta cứ tạm chậm rãi lại, đợi mạnh lên thêm một chút nữa nhất định sẽ tu thành!” Bạch Tiểu Thuần có chút không cam tâm, nhưng thử nghiệm liên tục một tháng trời không chút khởi sắc, hắn cũng không khỏi cảm khái đứng dậy, chậm rãi nén lòng lại. Đang định tu hành Thủy

Trạch Quốc Độ thì bất chợt vô tình nhìn nhìn đôi cánh của mình một chút.

“Lúc lão thái bà bờ Bắc đưa cho ta hạt Nguyên Từ Châu và đôi cánh này có nói, trong này ẩn chứa Dẫn Xích bí pháp...” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, cầm lấy đôi cánh lên trước mặt mà xem xét, bắt đầu nghiên cứu. Nhưng mấy ngày sau, hắn bèn thở dài, chỉ đành đem chôn vấn đề này sâu trong lòng, tạm gác lại sau này.

Đến lúc này, hắn mới hoàn toàn tập trung tinh thần, toàn lực tu hành Thủy Trạch Quốc Độ.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cũng đã ở bờ Bắc được hai năm trời. Gốc Dục Thú Chủng ở hậu viện của hắn cũng đã cao hơn một trượng, tiếc là vẫn còn chưa nở hoa. Chẳng qua dựa theo phán đoán của Bạch Tiểu Thuần thì thời điểm nở hoa cũng cách không xa nữa.

Dưới sự tu hành không ngừng của Bạch Tiểu Thuần, khí thế thi triển Thủy Trạch Quốc Độ cũng ngày càng mạnh, mỗi lần thi triển đều có tiếng nổ ầm vang, rồi một lực lượng dường như không thuộc về thế giới này như hàng lâm xuống, bao phủ lấy bốn phía.

Toàn bộ hơn chín trăm hung thú trong Bách Thú Viện cũng đã được Bạch Tiểu Thuần quan sát hoàn toàn, hắn đều rõ mỗi con hung thú như lòng bàn tay, nhưng hết lần này tới lần khác Bản Mệnh chi linh của hắn vẫn không thể hình thành.

“Chẳng lẽ ta quan sát chưa đủ hung thú sao? Hắn là nên đi quan sát thêm một vài hung thú mạnh hơn nữa mới được.” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn về Cổ Thú thâm uyên. Hắn có chút chần chừ vì nơi đó quá nguy hiểm, sau khi nghĩ ngợi thì hai mắt hắn sáng ngời, rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về bốn ngọn núi ở bờ Bắc.

“Bốn ngọn núi bờ Bắc đều có Linh thú hộ sơn!”

Bờ Bắc có bốn ngọn núi, trên mỗi ngọn núi đếu có một hung thú cường hãn làm Linh thú hộ sơn, cho dù không bằng Thiên Giác Mặc Long kia nhưng cũng rất không tầm thường.

Cách vài ngày, bọn chúng sẽ ngẫu nhiên ra ngoài một lần, hoặc là bay lượn tại không trung, có khi là ngửa mặt lên trời gào rú rung chuyển bốn phương, những lúc này sẽ khiến đám đệ tử chú ý và hâm mộ vô cùng.

Trong thời gian ở bờ Bắc, Bạch Tiểu Thuần cũng nhiều lần nhìn thấy Thất thải Phượng hoàng của Diên Vĩ Phong khiến cho hắn ấn tượng rất sâu.

Sau khi hạ quyết tâm thì Bạch Tiểu Thuần cũng rời khỏi Bách Thú Viện. Lúc đi ngang qua thí luyện đài, tuy không phải là lần đầu tiên nhưng khi hắn bất giác đưa mắt nhìn qua pho tượng hung thú này, mỗi lần đều có một loại cảm giác không thể miêu tả được dâng lên trong lòng, mà hiện tượng này thì bất cứ đệ tử nào cũng gặp cả.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng cẩn thận quan sát qua một lần nhưng lại không thu hoạch được gì cả. Dần dần cũng không quan tâm nữa, nhưng lúc hắn đi ngang qua, vẫn là theo bản năng nhìn lướt qua đấy.

Hắn thu hồi ánh mắt lại, ý định đầu tiên của hắn là đi qua Diên Vĩ Phong. Đang lúc còn mang đầy băn khoăn đi trên đường, bỗng nhiên tâm thần hắn chợt cảnh giác, Nguyên Từ Sí sau lưng nháy mắt xuất hiện, cả người hắn vèo lên một cái rồi bất chợt mạnh mẽ xuất hiện trước đó mấy trượng.

Ngày khi Bạch Tiểu Thuần vừa mới nháy mắt tránh khỏi chỗ đó, thì đã có một cái bóng đen lao đến, một tiếng rặc vang lên, thanh âm như dùng răng cắn hết sức về phía trước khiến người nghe thấy đều kinh hãi.

Tiếng động này không nhỏ, hơn nữa còn dẫn động không khí phát ra âm bạo, khiến người ta có thể tưởng tượng được muốn làm ra như vậy cần có sức mạnh lớn tới đâu, hận ý phải sâu đến thế nào mới có thể dùng răng cắn mà phát ra khí thế kinh người thế kia.

Bóng đen kia chính là một con đại hắc cẩu, cả người nó lớn hơn một trượng, to lớn như một con nghé. Có điều toàn thân nó lại gầy còm, lông lá rối bù như một con chó hoang.

Lúc này, vẻ mặt nó đầy dữ tợn mà nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, một lượng lớn nước dãi chãy ròng ròng trong kẽ răng của nó rớt xuống, ánh mắt đỏ lừ như mang theo đầy vẻ điên cuồng.

Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hãi, cả người toát đầy mồ hôi lạnh. Khi hắn quay đầu lại thì nhìn thấy đại hắc cẩu này, hắn có chút sững người rồi lập tức nhận ra.

“Đây không phải là Dạ Hành Thú của Bắc Hàn Liệt hay sao? Ngươi…” Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong thì đầu đại cẩu kia vèo lên một cái, cấp tốc chạy mất. Như thể một kích đột ngột của nó không trúng, thì sẽ ngay lập tức bỏ trốn ngàn dặm.

Bạch Tiểu Thuần có chút choáng váng, lúc này không ít đệ tử bờ Bắc cũng nhao nhao nhận ra con đại cẩu, từng người trợn mắt há mồm mà thấp giọng bàn luận.

“Con Dạ Hành Thú của Bắc Hàn sư huynh quả thật quá đáng thương. Bắc Hàn sư huynh không muốn có nó nên những người khác cũng không dám tiếp cận. Các trưởng lão cũng đều cảm thấy nó rất đáng thương…”

“Đúng vậy a, từ sau chuyện đó thì con Dạ Hành Thú này thường xuyên đi lại ở bờ Bắc chúng ta, thậm chí có lần ta còn nhìn thấy nó đang ngồi trên một sườn núi nhỏ, ngẩng đầu nhìn trời đêm mang đầy phiền muộn như con người vậy.”

“Đáng thương a, khó trách chuyện nó định đánh lén Bạch Tiểu Thuần…”

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, nghe đến mấy câu sau thì trong lòng hắn cũng có chút áy náy. Nhìn phương hướng đại cẩu kia chạy mất

dạng, Bạch Tiểu Thuần cũng quyết định không truy cứu chuyện con hắc cẩu này định đánh lén mình lúc nãy nữa.

“Ta cũng không còn cách nào khác a. Lúc đó ta xuất chiến, đã nói Bắc Hàn Liệt nhận thua đi, vì chính ta một khi xuất thủ thì bản thân cũng phải cảm thấy sợ hãi.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, quay người tiếp tục đi lên Diên Vĩ Phong.

Với thân phận Quang Vinh đệ tử của hắn, cho dù là đang ở bờ Bắc thì cũng có thể thoái mải đi qua rất nhiều khu vực. Hắn đầy thận trọng tiến đến hậu sơn Diên Vĩ Phong, cũng không đến gần động cư trú gần đỉnh núi mà lại tìm một chỗ đá núi phía xa, khoanh chân ngồi đó, yên lặng chờ đợi.

Chờ đợi ròng rã ba ngày, đến sáng sớm ngày thứ ba, đột nhiên một tiếng chim phượng hót lên như muốn xé rách cả mây đen trên bầu trời bao la, từng đợt sáng bảy màu từ bên trong động cư trú lấp lóe, Thất Thải Phượng Hoàng đầy ưu nhã bay ra, vươn cánh giữa không trung. Nhìn ánh nắng mai rơi xuống người nó, phản xạ ra từng trận ánh sáng bảy màu lấp lánh khiến tâm thần Bạch Tiểu Thuần đầy chấn động, hắn mơ hồ cảm nhận dường như trong thể nội của Thất Thải Phượng Hoàng này như đang tồn tại một lực lượng đầy đáng sợ, một khi bộc phát thì cho dù là Bất Tử Ngân Bì đại thành của hắn cũng không có khả năng mà chống lại được.

Hắn chăm chú nhìn ngắm, tựa như đem cả thân ảnh của Thất Thải Phượng Hoàng lạc ấn vào sâu trong lòng, không ngừng quan sát kỹ lưỡng. Sau một nén nhang thì Thất Thải Phượng Hoàng mới quay trở về động cư trú của nó, cũng không liếc Bạch Tiểu Thuần lấy một cái.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhắm mắt lại phác họa hình ảnh của Thất Thải Phượng Hoàng trong não bộ rồi lại tiếp tục chờ đợi. Sau năm ngày nữa, vẫn còn là lúc sáng sớm, Thất Thải Phượng Hoàng lại xuất hiện thêm lần nữa.

Thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đã ở trên đỉnh Diên Vĩ Phong quan sát đã mấy tháng, thỉnh thoảng mới về Bách Thú Viện một lần, sau đó vội vàng quay trở lại.

Đám đệ tử Diên Vĩ Phong khi nghe nói đến chuyện này đều rất kinh ngạc, nhưng cũng không để tâm. Chỉ có một vài đệ tử nội môn là như có chút suy nghĩ, trong lòng nổi lên suy đoán.

Lại một tháng nữa trôi qua, Bạch Tiểu Thuần quan sát chim Phượng này đã đến một trình độ tỉ mỉ. Đến lúc này hắn mới đứng dậy mà rời đi, đến Lạc Nhật Phong.

Linh thú hộ sơn của Lạc Nhật Phong là một con Tam Nhãn Ô Nha, người nó lớn chừng hai trượng, quanh người nó có từng sợi tơ đen khiến cho cả không gian xung quanh vặn vẹo lại. Nhưng thời gian nó xuất hiện lại không nhiều, một tháng chỉ khoảng một hai lần mà thôi.

Mỗi lần nó ra ngoài, chẳng những mang theo tốc độ cực nhanh mà có kéo theo vô số tia chớp liên tục. Mà nó chỉ thường qua lại vào ban đêm, ban ngày tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Trong đêm đen, Bạch Tiểu Thuần hết sức chăm chú mới quan sát được Tam Nhãn Ô Nha. Cuối cùng, sau ba tháng, nhìn tổng cộng năm lần, mỗi lần hắn đều không rời mắt đắm chìm trong quá trình quan sát. Bản mệnh chi linh của hắn cũng dần có dấu hiệu hình thành càng thêm rõ ràng hơn.

Linh thú hộ sơn của Khung Đính Phong không phải là Phi cầm, mà là một con thằn lằn rất lớn, động tác của nó rất chậm chạp nhưng khí thế nhấc lên lại mạnh mẽ vô cùng. Mà nó cũng rất phù hợp với việc quan sát của Bạch Tiểu Thuần, vì mỗi lần ra khỏi hang động, nó đều chỉ đứng yên không chút nhúc nhích trên một khối đá cao nhất Khung Đính Phong mà nhìn về bầu trời phía xa xa mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đứng nhìn từ xa, không ngừng quan sát. Sau mấy tháng thì trình độ tỉ mỉ trong quá trình quan sát con Thằn lằn này đã vượt

xa khỏi lúc hắn nhìn Thất Thải Phượng Hoàng và Tam Nhãn Ô Nha.

Về phần Linh thú hộ sơn của Quỷ Nha Phong lại càng kì dị hơn, không thể gọi là linh thú nữa, mà là một con Sơn quỷ. Đây dường như là tập hợp của vô số hung thú vào một thể, ngưng tụ sơn mạch thành linh, sau đó ra đời ý thức, được gọi là Sơn Quỷ.

Nó có thân ảnh hình con người, toàn thân mọc đầy lông lá màu đen, đôi mắt người, từ trán trở lên lại như một cái miệng sói ngoác rộng, đỉnh đầu mọc ra hai sừng vặn vẹo, nửa người trên mọc đầy vẩy rắn, ở chỗ ngực lại nhô ra một cái đầu hổ, sau lưng còn có một cái đuôi dài.

Tay nó luôn cầm một cái cốt xoa tối đen, mỗi lần nó xuất hiện, bầu trời cũng đầy mây mù dầy đặc che phủ kín nhật nguyệt. Trong không gian một màu đen kịt đó, đôi mắt nó xuất hiện như lóe lên u quang.

Nhìn qua, Bạch Tiểu Thuần kinh hãi mất hồn mất vía. Hắn cảm nhận được đối phương biết được sự có mặt của hắn, nhưng hai bên cách biệt quá to lớn, căn bản nó cũng không cần để ý đến hắn mà chỉ đứng trên đỉnh núi, ngửa mặt nhìn trời gầm gừ nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào.

Nó gầm gừ khiến cho đất đá của Quỷ Nha Phong đều run nhè nhẹ. Hồi lâu sau, Sơn Quỷ trở về huyệt động thì đất đá này mới được khôi phục như bình thường.

Thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đắm chìm trong quá trình quan sát, không ngừng lui tới bốn ngọn núi bờ Bắc này. Trong đầu hắn, cảm giác Bản mệnh chi linh gần xuất hiện ngày càng mãnh liệt, có điều vẫn bị kẹt tại tầng ngăn cách nào đó, không cách nào đột phá qua được.

Dần dần, tất cả đệ tử bờ Bắc đều biết chuyện Bạch Tiểu Thuần đang quan sát Linh thú hộ sơn, có người không quan tâm, nhưng những đệ tử nội môn như Từ Tung, Bắc Hàn Liệt sau khi suy đoán thì trong lòng cũng giật thót lại.

“Hắn là đang tu hành Thủy Trạch Quốc Độ!” Không ít đệ từ nội môn bờ Bắc đoán ra được chuyện này, vì chỉ có tu hành Thủy Trạch Quốc Độ mới cần phải quan sát hung thú trong khoảng thời gian dài như vậy mà thôi.

“Thủy Trạch Quốc Độ, cùng với Quỷ Dạ Hành là những bí pháp cấp cao nổi danh tại Linh Khê Tông…chỉ là người tu hành khác nhau thì hiệu quả cũng khác nhau, có người cực mạnh mẽ, nhưng có người lại cực yếu.”

“Bạch Tiểu Thuần còn đang quan sát hung thú tức là Bản mệnh chi linh của hắn còn chưa hình thành.”

“Không biết Bản mệnh chi linh của hắn là gì…”

Trong lúc tất cả đệ tử của bờ Bắc còn đang suy đoán thì Bạch Tiểu Thuần quan sát bốn linh thú hộ sơn của Tứ sơn cũng đã được một năm.

Thật ra, trong một năm nay, không chỉ có những đệ tử nội môn chú ý hắn mà ngay cả Chưởng môn và Chưởng tòa bốn ngọn núi, cả Lý Thanh Hậu cũng đều âm thầm chú ý tới tiến độ tu luyện Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần.

Bọn họ cũng rất kinh ngạc, theo lý mà nói thì quan sát hung thú trong Bách Thú Viện cũng đã đủ hình thành Bản Mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ, nhưng Bạch Tiểu Thuần nơi này lại còn chưa đủ. Coi như không đủ thì tăng thêm quan sát bốn Linh thú hộ sơn của Tứ sơn thì hắn cũng có thể rồi, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ một mực chưa ngưng tụ ra được.

“Thế nào mà Bản mệnh chi linh của Bạch Tiểu Thuần lại khó hình thành đến vậy!”

“Bản mệnh chi linh tùy từng người mà cũng khác nhau. Dựa theo thế giới nội tâm tiềm ẩn sâu trong mỗi người mà huyễn hóa thành một loại linh đầy thần bí khó lường…”

“Bản mệnh chi linh của Bạch Tiểu Thuần, sẽ là gì chứ…”

Trong sự chú ý của mọi người, Bạch Tiểu Thuần cũng đã quan sát xong bốn Linh thú hộ sơn của tứ sơn, đang mờ mịt rời đi. Hắn phát hiện, cho dù có quan sát thế nào cũng vô dụng, rõ ràng có cảm giác mãnh liệt như tùy thời có thể hình thành nên bản mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ, nhưng vẫn thiếu một chút nữa mới có thể đột phá được.

Một điểm này thôi, nhưng lại dường như to lớn vô cùng.

Bạch Tiểu Thuần đầy mê man bước đi, hắn không biết mình nên làm thế nào, đành chỉ trầm mặc bước đi ở bờ Bắc này. Nhưng lúc hắn vừa đi ngang qua thí luyện đài, theo bản năng nhìn về pho tượng hung thú ở đài thí luyện này.

Hắn cũng đã nhìn pho tượng này rất nhiều lần rồi, mỗi lần cũng đều có một loại cảm giác khó hình dung được, lại khó mà hiểu ra được. Nhưng trong chớp mắt này, chỉ một nháy mắt, bước chân hắn chợt khựng lại, cả người run lên, ánh mắt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Hậu Tích Bạc Phát!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Lúc trước hắn nhìn pho tượng này, chẳng qua chỉ cảm thấy nó có một cỗ khí thế, có thể dẫn dắt ra chiến ý hiên ngang, chẳng qua là quá thâm sâu, khiến hắn không nói nên đó là cảm giác gì.

Nhưng bây giờ , không biết có phải là do một năm nay hắn liên tục quan sát thủ hộ thú của bốn tòa sơn phong, lại đắm chìm trong việc bản mệnh chi linh tùy thời có phải đột phá, mà khi hắn hướng về pho tượng kia, lại dùng phương thức như khi quan sát chiến thú. Không phải là nhìn pho tượng kia, mà là đi nhìn mảnh lân phiến ở trên người nó.

Miếng lân phiến này nhìn rất bình thường, giống như được khắc lên, nhưng nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn thấy nó, thì trong đầu của hắn, cảm giác bản mệnh chi linh sắp sinh ra nháy mắt lại cuộn trào, vô cùng mãnh liệt.

Cùng lúc đó, hình như hắn nghe thấy một tiếng gào thét giống như đến từ viễn cổ.

Hắn không biết chuyện này có phải là ảo giác hay không. Khi hắn đang muốn nhìn thật cẩn thận thì tất cả lại biến mất trong nháy mắt. Ngay sau đó, cảm giác bản mệnh chi linh sắp sinh ra ở trong đầu cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Hô hấp của Bạch Tiểu Thuần dồn dập, đột nhiên tiến đến, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống ở dưới pho tượng này. Hắn ngẩng đầu, nhìn lên

không chớp mắt. Hắn mơ hồ cảm thấy, một màn mà mình cảm nhận được trong lúc vô tình kia cũng không phải là ảo giác.

“Pho tượng kia... Có gì đó cổ quái!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, nhìn không ngừng một chút nào. Không phải nhìn tổng thể, mà hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào một mảnh có vô số lân phiến ở bên trong.

Nhưng hết lần này cho tới lần khác, Bạch Tiểu Thuần lại phát hiện mình rất khó ghi nhớ được miếng lân phiến nhìn như đơn giản này vào trong đầu. Đây là một tình huống rất quỷ dị, có thể nhìn thấy, nhưng lại không nhớ được.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới hoàng hôn. Đài thí luyện này nằm ở dải đất trung tâm của bờ Bắc, thường xuyên có đệ tử xuất hiện ở xung quanh. Bọn hắn đều nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang ngồi ở chỗ đó nhìn chòng chọc vào pho tượng. Tất cả đều rất kinh ngạc, nhưng cũng không có ai dừng lại, mà thu hồi ánh mắt rời đi.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, khi những tên đệ tử nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ngày hôm qua đi ngang qua đài thí luyện, thế mà lại một lần nữa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần. Tựa như suốt một đêm này, Bạch Tiểu Thuần căn bản là cũng không có rời đi, mà từ đầu đến cuối vẫn duy trì một cái trạng thái như thế này, thậm chí hai mắt còn đỏ ngầu vẫn nhìn chằm chằm vào pho tượng, khiến càng nhiều người kinh ngạc.

Bạch Tiểu Thuần biết, hắn chỉ có thể mượn nhờ pho tượng kia để đột phá, trừ đó ra thì không còn cách khác. Bản mệnh chi linh của Thủy Trạch Quốc Độ, hắn cảm thấy cái gì mình có thể làm thì đều đã làm rồi, quan sát Bách Thú Viện, quan sát tứ đại thủ hộ thú, thậm chí chiến thú của đệ tử bờ Bắc hắn cũng đã bí mật quan sát không ít.

Nhưng bản mệnh chi linh của Thủy Trạch Quốc Độ kia lại chưa từng xuất hiện. Nếu như không có một chút dấu hiệu nào thì cũng thôi, có lẽ Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ không ở đây mà lãng phí thời gian, nhưng hết lần này tới lần khác, bản mệnh chi linh lại có vẻ như tùy thời có thể sinh

ra, giống như là có thể cảm nhận được, nhưng lại không nhìn thấy, gần trong gang tấc, nhưng hết lần này tới lần khác lại xa tận chân trời.

Loại cảm giác không trên không dưới kia làm cho Bạch Tiểu Thuần rất khó chịu. Lúc này hắn rốt cuộc đã nắm được một tia thời cơ, phần kiên nhẫn trong tính cách của hắn, lập tức bạo phát ra.

Giống như là hắn chấp nhất khi luyện dược, bây giờ Bạch Tiểu Thuần ngồi ở trước mặt pho tượng, bắt đầu một dạng chấp nhất. Dù là một đêm đã trôi qua, dù hai mắt đều đã đỏ, dù không còn xuất hiện hiện tượng giống như hôm qua lần thứ hai, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không từ bỏ.

Thậm chí hắn mơ hồ có cảm giác mãnh liệt rằng, nếu như lần này mà từ bỏ, như vậy thì Thủy Trạch Quốc Độ... Có lẽ cả đời này cũng sẽ không thể sinh ra bản mệnh chi linh. Mà lần cơ hội này nếu như hắn nắm bắt được, thì như vậy, bản mệnh chi linh của Thủy Trạch Quốc Độ sẽ phá kén mà ra!

“Ta cũng không tin!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, một lần nữa lại bắt đầu ngóng nhìn, tỉ mỉ quan sát mảnh lân giáp kia, không ngừng phác họa ở trong đầu.

Thậm chí hắn đã đặt mình trong trạng thái vô thức, phong bế thính giác, khứu giác cùng các giác quan của mình, toàn bộ lực chú ý đều đặt vào trong mắt. Thời gian ngày lại qua ngày, khi sáng sớm ngày thứ tư phủ xuống, rất nhiều đệ tử của bờ Bắc đều bị Bạch Tiểu Thuần nơi này làm cho giật mình, dần dần bắt đấu đám luận.

“Bạch Tiểu Thuần ở dưới pho tượng bên đài thí luyện đã bốn ngày... Hắn đang làm cái gì? Quan sát pho tượng đài thí luyện?”

“Cái pho tượng đài thí luyện kia hoàn toàn chính xác là rất kỳ dị. Ta nghe nói rất nhiều người đã từng quan sát qua, muốn thu hoạch được chút gì đó, nhưng cho tới giờ, ngoại trừ Quỷ Nha đại sư huynh, còn chưa có ai thành công qua!”

Khi mà một phần đệ tử bờ Bắc đang bàn tán với nhau, thì đệ tử nội môn của bờ Bắc cũng đều chú ý tới tất cả ở nơi đây. Không ít người còn cố ý chạy đến nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy cái trạng thái điên dại kia thì đáy lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

“Thì ra chỉ là đang thử quan sát ghi nhớ, mà không phải chân chính minh ngộ. Ta đã nói rồi, pho tượng đài thí luyện này, mặc dù có ẩn chứa bí mật, nhưng không phải là ai cũng có thể minh ngộ.”

“Ta đã xem qua một chút điển tịch, từ khi pho tượng kia được tông môn mang về từ Cổ Thú Thâm Uyên bốn ngàn năm về trước, sau đó dựng ở nơi này, không biết là trưởng bối có ai minh ngộ được hay không, nhưng trong hàng đệ tử... Trước Quỷ Nha, thì không có ai minh ngộ được.”

“Pho tượng kia chúng ta cũng đều đã thử qua, cuối cùng đều không thể không từ bỏ, cái gì cũng không cảm giác được. Trừ phi là như Quỷ Nha, nhờ quan sát nó mà tiến vào cảnh giới ngộ định trong truyền thuyết, bằng không, có quá nhiều người đã từng thử qua, có người mười ngày, có người mười lăm ngày, mà tối đa là hai mươi ngày, thân thể sẽ suy kiệt mà hôn mê.”

Bắc Hàn Liệt cũng với Công Tôn huynh muội, còn có cả Từ Tung và không ít thiên kiêu nội môn, lúc này nhận ra Bạch Tiểu Thuần chỉ là quan sát mà không phải ngộ định thì đáy lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Thậm chí bốn vị chưởng tọa của tứ phong cũng đều chú ý tới Bạch Tiểu Thuần ở dưới pho tượng, đều lộ ra chờ mong.

“Không biết Bạch Tiểu Thuần này có thể giống như Quỷ Nha hay không, có thể thu hoạch được gì đó ở trên pho tượng kia.”

“Điều này cần cơ duyên, ngộ tính và cố gắng, thiếu một thứ cũng không được. Giống như Trương Lăng loạn vẽ, có người nhìn vào thì chỉ thấy là loạn, có người nhìn thấy là không có trật tự, mà một số người lại

mơ hồ nhìn thấy hình ảnh khác dưới đống lộn xộn, cũng có rất rất ít người nhìn thấy... Khác tất cả mọi người."

Bạch Tiểu Thuần thật sự là đang quan sát, mà không phải là chân chính ngộ định. Cặp mắt của hắn tràn ngập tơ máu, mảnh lân phiến kia ở trong mắt hắn tựa như đã được phóng đại vô số lần, thay thế toàn bộ thế giới. Dường như hắn thấy được ở trong mảnh lân phiến này là một mảnh thiên địa, thấy được vô số phù du tồn tại. Những thứ kia là cái gì hắn không nói ra được, thậm chí rất có thể chỉ là ảo giác do hoa mắt. Nhưng Bạch Tiểu Thuần không thèm để ý tới những thứ này, ý nghĩ duy nhất của hắn, chính là nhớ kỹ hình dạng của miếng lân phiến này vào trong đầu, phác họa ra được nó.

Hắn không biết mình đã thử bao nhiêu lần, có lẽ là một ngàn, có lẽ là một vạn lần, hoặc có lẽ là nhiều hơn. Thậm chí tinh khí thần toàn thân của hắn cũng đều chậm rãi suy kiệt, nhưng vẫn đều thất bại.

Mà thời gian cũng đang từ từ trôi qua. Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy... Cho đến khi mười ngày đi qua. Tựa như quan sát pho tượng kia sẽ làm cho nguyên khí tiêu hao rất lớn, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã khô héo đi mất một vòng, những vẫn còn đang kiên trì như trước,

Dần dần, khi mười chín ngày trôi qua, đám người Bắc Hàn Liệt cũng đều triệt để yên lòng. Bọn hắn nhìn ra, trạng thái của Bạch Tiểu Thuần nhiều nhất là sẽ kiên trì thêm được một ngày, sẽ vì nguyên khí suy yếu mà hôn mê.

"Trước kia, Quỷ Nha đã dùng thời gian mười lăm ngày, cuối cùng bước được vào bên trong cảnh giới ngộ định trong truyền thuyết, ngộ định hai mươi bảy ngày thì thức tỉnh. Quỷ Dạ Hành của hắn có thể đạt tới tiểu thành, cũng có liên quan cực lớn tới lần ngộ định kia!"

"Bạch Tiểu Thuần này đã tiêu hao mười chín ngày mà vẫn không có ngộ định. Bất luận tu vi của hắn như thế nào, xét trên điểm này, hắn không bằng Quỷ Nha."

“Pho tượng kia thần bí khó lường, trước đó đã có rất nhiều người đều đã thử qua. Nếu lần đầu tiên mà không thành, thì những lần sau lại càng khó. Ngày mai là hắn sẽ hôn mê, cho dù sau khi tỉnh dậy có bổ sung nguyên khí trở lại thì cũng không còn cơ hội.”

Chẳng những đám người Bắc Hàn Liệt cho là như vậy, mà ngay cả tứ đại chưởng tọa cũng đều thì nhau thở dài, cảm thấy đáng tiếc.

Thời gian dần trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đã quan sát pho tượng được mười chín ngày, mặt trời đã lặn. Khi ánh nắng ban mai của ngày thứ hai mươi rơi xuống, khi hầu hết mọi người đều cho rằng Bạch Tiểu Thuần sẽ hôn mê, thì dưới ánh mắt của bọn hắn, dần dần hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi mà kinh hô. Ngày thứ hai mươi, đi qua.

Bạch Tiểu Thuần thế mà không có hôn mê, mà thân hình chỉ lại khô héo đi thêm một vòng. Nhưng hắn vẫn còn đang kiên trì.

Ngày hai mươi mốt, ngày hai mươi hai, ngày thứ hai mươi ba... Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng có nhiều người giật mình. Cho đến khi ngày thứ ba mươi trôi qua, thì tứ đại chưởng tọa cũng đều rung động.

“Bạch Tiểu Thuần này nguyên khí nồng đậm thế mà đạt đến tình trạng này!”

“Đệ tử bình thường nhiều nhất là mười ngày, đệ tử luyện thể nhiều nhất là mười lăm ngày. Xem như thiên kiêu như Quỷ Nha cũng nhiều nhất được hai mươi ngày, nếu như không thể tiến vào cảnh giới ngộ định thì sẽ tổn thương nguyên khí mà hôn mê. Nhưng Bạch Tiểu Thuần này... Hắn lại có thể kiên trì được lâu như vậy!”

“Nhưng điều này thì làm được cái gì? Dù lâu hơn, nhưng nếu vô pháp ngộ định thì cũng đều là công dã tràng.”

Đám người Bắc Hàn Liệt cũng kinh hãi. Giờ phút này, bọn hắn xem như mới chân chính minh bạch, lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần đạt đến loại trình độ gì. Nhưng trong lòng bọn hắn cũng có cảm thán. Dù

sao cũng không thể ngộ định, thì thời gian dài bao nhiêu cũng đều vô dụng.

Rất nhanh, lại qua mười ngày. Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang đắm chìm như trước, trong đầu của hắn đã không biết bao nhiêu lần thử phác họa mảnh lân phiến. Có lẽ là năm vạn lần, có lẽ là mười vạn lần, có lẽ nhiều hơn, những vẫn là thất bại.

Cho đến khi ngày thứ năm mươi, ngày thứ sáu mươi đi qua, vô số người bị Bạch Tiểu Thuần làm cho rung động. Bọn hắn không thể tin được nguyên khí của Bạch Tiểu Thuần đến cùng thì sâu bao nhiêu. Loại kiên trì này đã vượt quá sự tưởng tượng của họ. Nếu như không có đầy đủ lực lượng thân thể, thì nhất định không làm được.

Rốt cuộc, vào ngày thứ bảy mươi, thân hình Bạch Tiểu Thuần run lên, rõ ràng đã gầy đi, tựa như nguyên khí cùng với nhục thân của hắn cũng đều đã đến cực hạn.

Hắn ở chỗ này sớm đã bị mọi người chú ý. Khi thân hình của hắn run rẩy thì lập tức đưa tới sự chú ý của rất nhiều người.

“Phải kết thúc. Trong mấy ngày này, hắn sẽ phải hôn mê.”

“Không có ngộ định, cuối cùng là công dã tràng.”

Nhưng khi phần lớn mọi mười đều có phán đoán như thế, thì trong nháy mắt, vào hoàng hôn của ngày thứ bảy mươi, khi ánh mặt trời ở nơi xa chiếu xuống, hào quang phát ra khiến cho chân trời trở thành màu da cam thì...

Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lộ ra... mờ mịt.

Ngay trong lúc mờ mịt này, thì hai mắt của hắn lại chậm rãi khép kín!

Nháy mắt khi nó đóng lại, ở trong đầu của hắn, một mảnh lân phiến hoàn chỉnh... Trong vô số lần nếm thử, rốt cuộc đã bị phác họa ra!

Nháy mắt khi mảnh lân phiến này xuất hiện, não hải Bạch Tiểu Thuần truyền đến tiếng oanh minh như tiếng sấm. Hắn hít vào một hơi dài, khí tức biến mất trong nháy mắt, giống như là chỉ còn lại thể xác, bước vào cảnh giới... Ngộ định trong truyền thuyết!

Trong khoảnh khắc này, toàn bộ đám người chú ý tới nơi này, hai mắt đều co rụt lại. Thật sự là quá bất ngờ, khiến cho người ta khó mà tin tưởng.

Bạch Tiểu Thuần bước vào ngộ định không phải là trùng hợp, lại càng không phải là đã định trước, mà là do sự cố gắng của bản thân hắn!

Hắn có được cơ duyên đản sinh ra bản mệnh chi linh của Thủy Trạch Quốc Độ, có được ngộ tính nhất định, mà quan trọng hơn là cố gắng mà hắn đã bỏ ra vượt qua tất cả mọi người!

Ngộ tính của hắn có lẽ không bằng Quỷ Nha, nhưng hắn đã bỏ ra thời gian nhiều hơn Quỷ Nha gấp năm lần. Sở dĩ hắn có được lượng thời gian này là bởi vì nhục thân và nguyên khí mênh mông của hắn. Mà sở dĩ nhục thân và nguyên khí của hắn cường hãn, là bởi vì hắn tu hành Bất Tử Trường Sinh Công, trong những năm này đã cố gắng và tích lũy!

Tất cả những điều này, mới là nguyên nhân lớn nhất mà hắn có thể bước vào ngộ định!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Hồn Phù Hư Vô

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Ngộ định là một loại cảnh giới, hay nói chính xác hơn là một loại trạng thái, giống như hồn dung thiên địa, tồn tại cùng với thế giới, đi cảm ngộ quy luật của thiên địa, mịnh ngộ pháp tắc của vạn vật.

Cho dù là phàm nhân cũng có khả năng trong lúc vô tình mà ngộ định, tuy nhiên tỉ lệ này là vô cùng nhỏ nhoi, nhưng không thể nói là không có, chỉ là hầu như không tồn tại. Thậm chí tu sĩ Ngưng Khí muốn ngộ định cũng đều vô cùng gian nan, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một người, làm cho vô số người khác rung động.

Chỉ có những vị đại năng có tu vi cao thâm kia mới có thể ngẫu nhiên chìm đắm vào trong ngộ định, di minh ngộ biến hóa của thiên địa, đi cảm ngộ thương khung đại đạo.

Linh Khê Tông, suốt ngàn năm qua, ở bên trong hàng đệ tử, chỉ có hai người có thể bước vào ngộ định. Một người là Quỷ Nha, thiên tư của gã đích thật là kinh diễm tuyệt luân, sợ rằng ngay cả Thượng Quan Thiên Hữu cũng phải kém hơn một chút.

Mà một người khác, chính là người trước mắt đã cố gắng bảy mươi ngày ở dưới pho tượng, Bạch Tiểu Thuần!

Giờ phút này, tất cả đệ tử của bờ Bắc ở bốn phía đều trợn mắt há mồm, truyền ra âm thanh xôn xao khó có thể tin.

“Bạch Tiểu Thuần... Hắn... Ngộ định?! Tiếp theo Quỷ Nha đại sư huynh, hắn là người thứ hai ngộ định!”

“Hừ, ngộ định của hắn sao có thể so sánh cùng với Quỷ Nha đại sư huynh. Quỷ Nha đại sư huynh chỉ cần dùng mười lăm ngày, mà Bạch Tiểu Thuần lại dùng tới bảy mươi ngày!”

“Không thể nói như vậy được, cho dù có nói cho ta chỉ cần kiên trì bảy mươi ngày là có thể ngộ định, thì chúng ta cũng vô pháp kiên trì được bảy mươi ngày a. Đây là cố gắng của bản thân Bạch Tiểu Thuần!”

Trong đám người, có kinh hô, cũng có phức tạp, còn lại một số người là không cam lòng, vẻ ghen ghét lộ rõ ra ở trên mặt, hơn nữa còn tràn ngập khinh bỉ. Nhưng vô luận như thế nào, thì tuyệt đại đa số đệ tử đều cảm nhận được sự kiên trì cùng với cố gắng của Bạch Tiểu Thuần, vô cùng hâm mộ trước sự kiên định của Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, ở trên bầu trời có sáu đạo cầu vồng nháy mắt gào thét bay đến. Người nhanh nhất lại không phải là tứ đại chưởng tọa của bờ Bắc, mà là... bờ Nam, Lý Thanh Hậu!

Hiển nhiên là y sớm đã nhìn chăm chăm vào nơi này, giờ phút này, gần như là nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần bước vào ngộ định, thì thân ảnh của y đã đột nhiên xuất hiện, tay phải nâng lên hướng về phía đài thí luyện chỉ một cái. Lập tức có một màn sáng nháy mắt buông xuống, đem Bạch Tiểu Thuần bao phủ ở bên trong, khiến cho người bên ngoài không cách nào có thể bước vào nơi này mảy may.

Cũng chính vào lúc này, tứ đại chưởng tọa cùng với chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng vừa tới đến nơi.

“Phong tỏa tứ phương đài thí luyện, trước khi Bạch Tiểu Thuần còn chưa thức tỉnh thì nơi đây không được mở ra!” Bà lão Diên Vĩ Phong nhìn thoáng qua Lý Thanh Hậu, rồi đảo mắt nhìn qua bốn phía, đè xuống sự kinh ngạc ở trong lòng với việc Bạch Tiểu Thuần có thể ngộ định, trầm giọng nói.

“Bất kỳ người nào quấy nhiễu Bạch Tiểu Thuần ngộ định đều liệt vào tội phản tông mà xử lý! Chấp Pháp Đường rất nhanh sẽ tới để thủ hộ nơi

đây!” Trịnh Viễn Đông đột ngột ngắt lời, truyền ra âm thanh vang khắp bốn phía. Đám đệ tử ngoại môn ở nơi đây sau khi nghe được đều rối rít cúi đầu, hướng về phía sáu người ở trên bầu trời mà bái kiến.

Rất nhanh, có khoảng hơn mười đệ tử của Chấp Pháp Đường đã được điều động đi tới bên cạnh pho tượng, khoanh chân ngồi ở bốn phía, đem Bạch Tiểu Thuần bao phủ ở bên trong, hộ pháp cho hắn.

Cũng ở trong thời điểm này, sự tình Bạch Tiểu Thuần bước vào ngộ định rốt cuộc cũng từ trong miệng những đệ tử ngoại môn này truyền ra, dần dần cả bờ Bắc đều biết. Đám người Bắc Hàn Liệt lại càng giật nảy mình, dồn dập đi ra khỏi động phủ, chạy đến nơi đây.

Từ xa, bọn hắn đã thấy được Bạch Tiểu Thuần đang được Chấp Pháp Đường bảo vệ, trong lòng mỗi người đều nói không nên lời là đang suy nghĩ cái gì.

“Hắn... Thế mà ngộ định...”

“Bảy mươi ngày, kiên trì suốt bảy mươi ngày!”

“Chẳng lẽ chênh lệch giữa chúng ta và hắn lại lớn như vậy sao. Ta không phục!” Bắc Hàn Liệt, Công Tôn huynh muội, còn có Từ Tung, còn có những thiên kiêu nội môn khác, giờ phút này trong lòng mỗi người đều đang rất phức tạp.

Giữa không trung, tứ đại chưởng tọa của bờ Bắc cũng đều riêng phần mình quan sát Bạch Tiểu Thuần ngồi nhắm mắt, lâm vào trạng thái ngộ định, khí tức toàn thân đã hoàn toàn biến mất mà thi nhau cảm thán.

“Không nghĩ tới, hắn thật sự đã thành công.”

“Kẻ này tích lũy quá sâu. Thành công của hắn, không phải là ngẫu nhiên.”

“Không biết hắn có thể ngộ định mấy ngày. Lần ấy Quỷ Nha ngộ định là hai mươi bảy ngày.” Khi bốn vị chưởng tọa đang cảm khái, thì

Trịnh Viễn Đông trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, cười lên ha ha một tiếng, cảm thấy mình thay sư tôn nhận người sư đệ Bạch Tiểu Thuần này, sư tôn hẳn là sẽ hài lòng.

Trên mặt Lý Thanh Hậu cũng mang theo nụ cười, trong mắt có tán thưởng, lại càng có vui mừng.

Dù sao nơi này cũng là Linh Khê Tông, có Chấp Pháp Đường ở đây, có trận pháp phòng hộ do Lý Thanh Hậu tự mình bố trí, trừ khi có cường giả Kim Đan tiến đến, bằng không, không có khả năng oanh mở phòng hộ trong thời gian ngắn mà quấy nhiễu Bạch Tiểu Thuần ngộ định.

Mà nếu như cường giả Kim Đan thật sự dám xuất hiện, thì như vậy ở trong Linh Khê Tông, chắc hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Sáu người đương nhiên là yên tâm, sau khi nhìn thêm một lúc nữa, mới tự mình rời đi.

Đệ tử của bờ Bắc ở bốn phía đều cảm khái, ánh mắt rơi lên trên người Bạch Tiểu Thuần đang được Chấp Pháp Đường bảo vệ, đáy lòng đều thi nhau suy đoán xem Bạch Tiểu Thuần đến cùng... có thể kiên trì ngộ định được bao nhiêu lâu.

“Dùng thời gian gấp năm lần thành công bước vào ngộ định, ta đoán thời gian mà hắn ngộ định có lẽ cũng chỉ bằng hai thành của Quỷ Nha đại sư huynh, cũng chỉ được năm, sáu ngày mà thôi.”

“Không nhiều hơn bảy ngày!”

Trong đám người có tiếng hừ lạnh truyền ra. Bờ Bắc có quá nhiều người, mà Bạch Tiểu Thuần lại là kẻ thù của bờ Bắc, tuy lúc trước có người đối với sự cường hãn của hắn mà kính trọng, nhưng vẫn có không ít người đáy lòng còn tồn tại địch ý, thậm chí cũng có một vài kẻ ghen ghét.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã trôi qua ba ngày. Ba ngày qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn không nhúc nhích, nhưng cơ thể của hắn đã không tiếp tục tiêu hao nguyên khí nữa, thậm chí còn đang từ từ khôi phục.

Duy chỉ có khí tức trên người của hắn, kể từ giây phút bắt đầu ngộ định kia là biến mất không thấy gì nữa, giống như hồn đã không còn ở trong cơ thể, mà dung nhập vào trong trời đất, đi vào trong hư vô.

Vào ba ngày trước, vào khoảnh khắc vừa nhắm mắt lại, vẻ mờ mịt trong mắt hắn là biểu hiện của tinh thần. Cả người hắn đích thật là mờ mịt, không còn khái niệm thời gian, cũng không biết là đã trôi qua bao nhiêu lâu. Hắn chỉ nhớ rõ, nháy mắt khi phiến lân giáp kia rốt cục đã bị phác họa ra ở trong đầu, thì pho tượng ở trước mắt hắn giống như là đã sống lại, mang theo khí tức của man hoang. Thân hình của nó đứng dậy, dùng vuốt phải đi xé mở ra một cái thế giới.

Tựa như là thật sự xé mở hư vô. Mà ý thức của hắn cũng bị mảnh hư vô này hút đi, xuất hiện ở bên trong một thế giới hư ảo. Hắn mang theo vẻ mờ mịt, não hải hoàn toàn trống rỗng, đã quên mất mình là ai, quên mất mình vì sao lại đến đây, mà chỉ phiêu đãng ở trong cái thế giới hư ảo này.

Cho đến khi hắn nhìn thấy được trong thế giới hư ảo này có một cái thân ảnh khổng lồ xuất hiện. Thân ảnh này to lớn khó mà hình dung, so với nó, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy dường như mình dù ngay cả là một miếng lân phiến nhỏ cũng không bằng.

Cái thân ảnh kinh người này, bất ngờ lại chính là một con cự thú giống như cá sấu do pho tượng kia ngưng tụ ra.

Nó đang sống lại ở trong thế giới hư ảo, ngẩng đầu hướng về phía thương khung, hướng về phía bầu trời, hướng về một cái thân ảnh không nhìn thấy, giống như một cái sinh mệnh không tồn tại, giơ lên móng phải, đột nhiên vồ một cái.

Giống như là khai thiên tích địa. Tiếng oanh minh ngập trời vang lên quanh quẩn. Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn con cự thú, kinh ngạc nhìn một trảo xé mở thương khung kia, não hải ù ù, toàn bộ suy nghĩ đều là một trảo này.

Thậm chí nếu như lúc này Bạch Tiểu Thuần nhớ được mình là ai, vậy thì hắn sẽ lập tức phát hiện, một trảo này... Lại có mấy phần tương tự với lúc Quỷ Nha thi triển Quỷ Dạ Hành.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang ở bên trong cái thế giới hư ảo này, thì ở bên ngoài, thời gian đang nhanh chóng trôi qua, đã vượt qua thời gian năm sáu ngày mà đại đa số đệ tử của bờ Bắc phán đoán, đạt đến mười ngày.

Mười ngày này, đệ tử bờ Bắc đều sẽ đi đến xung quanh đài thí luyện, nhìn xem Bạch Tiểu Thuần. Nhất là đám đệ tử nội môn, cũng có không ít người còn dứt khoát lựa chọn khoanh chân ngồi xuống ở bốn phía.

Đám người Bắc Hàn Liệt cũng nằm trong số đó.

Bọn hắn trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần bước vào ngộ định ngày thứ mười, trong lòng mỗi người đều trầm mặc phức tạp. Mà so với sự trầm mặc của đệ tử nội môn, thì đám đệ tử ngoại môn lại truyền ra từng trận âm thanh xôn xao.

“Lại đạt đến mười ngày!”

“Tuy nhiên muốn vượt qua được hai mươi bảy ngày của Quỷ Nha đại sư huynh là không thể nào!”

Trong khi những đệ tử ngoại môn này thi nhau đàm luận, thì thời gian lại tiếp tục trôi qua. Ngày thứ mười một, mười hai, mười ba... Từ từ cho đến hai mươi ngày!

Bờ Bắc đã hoàn toàn chấn động. Lần này, tất cả đệ tử ngoại môn đều đã bị Bạch Tiểu Thuần làm cho rung động, tất cả đều mãnh liệt chú ý tới

chỗ này. Bọn hắn muốn biết, Bạch Tiểu Thuần... Có thể đạt tới hai mươi bảy ngày như Quỷ Nha.

“Tuyệt đối không có khả năng!!”

“Hắn dùng thời gian gấp năm lần Quỷ Nha đại sư huynh mới có thể ngộ định, có thể thấy được tư chất không bằng Quỷ Nha đại sư huynh, cho nên hắn tuyệt đối không có khả năng vượt qua!”

Những âm thanh như vậy có rất nhiều. Cho dù là đệ tử nội môn, cũng có một số người cho rằng là sẽ như thế. Nhưng dần dần, khi ngày thứ hai mươi hai, rồi ngày thứ hai mươi lăm đến, những âm thanh này đều biến mất, hóa thành hãi nhiên và rung động mà trầm mặc.

Vào hoàng hôn ngày thứ hai mươi sáu, trong sự rung động của vô số người, thì ở giữa không trung đài thí luyện, có một đạo trường hồng màu đen bay tới, hóa thành một người thanh niên mặc áo đen.

Chính là Quỷ Nha!

Gã vốn đang bế quan làm chuẩn bị cuối cùng cho Trúc Cơ, nhưng lại được đồng môn truyền âm, biết được sự tình Bạch Tiểu Thuần nên lúc này mới xuất quan đến xem.

Trong hàng đệ tử toàn lkt, chỉ có Bạch Tiểu Thuần mới có thể làm cho gã chú ý. Giờ phút này, gã vừa mới xuất hiện đã ngay lập tức bị đám đệ tử bốn phía nhận ra. Những đệ tử này, vô luận là nội môn hay ngoại môn, từng người đều lộ ra vẻ kính sợ, thậm chí còn có cả sợ hãi, liên tục ôm quyền bái kiến.

“Bái kiến Quỷ Nha đại sư huynh.”

Cho dù là đám người Bắc Hàn Liệt cũng đều thi nhau bái kiến. Những âm thanh này hòa vào nhau, quanh quẩn tứ phương, nhưng Quỷ Nha lại giống như là không nghe thấy, ngoảnh mặt làm ngơ. Trong mắt gã, chỉ có một người là Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt Quỷ Nha dần dần lộ ra ánh sáng kỳ dị.

“Ta bắt đầu quan sát từ thú trảo sắc bén, sau khi phác họa trong đầu thì tiến vào ngộ định, cuối cùng ở bên trong cái thế giới hư ảo, lạc đường ở bên trong một trảo kinh thiên động địa của cổ thú kia, khó mà đi ra. Đến khi kết thúc ngộ định, cũng không nhìn thấy cái cổ thú kia phải chăng còn có biến hóa gì khác nữa.”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng đã ngộ định, không biết ngươi có thể đi ra từ một trảo kia hay không...”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Linh Tỉnh

Dịch giả: trongkimtrn

Trong trời đất hư ảo, Bạch Tiểu Thuần và toàn bộ thế giới này, đều bị một vuốt của cổ hú hoàn toàn xé thành từng mảnh nhỏ, thức của hắn dường như cũng chịu ảnh hưởng, trong óc truyền ra cảm giác bị nghiền nát.

Theo sự nghiền nát này, theo thời gian dần trôi qua xuất hiện dấu hiệu tiêu tán. Lúc này Bạch Tiểu Thuần còn mờ mịt chưa phát giác ra rằng, một vuốt kia đã xé mở trời xanh, khiến cho toàn thân của hắn hoàn toàn bị rung động.

Hắn không cách nào nghĩ ra đây là loại lực lượng gì? Theo bản năng trong lòng, hắn rất khát vọng có được loại lực lượng này, có được lực lượng vô địch Khai Thiên Tích Địa này. Thậm chí tất cả ý thức của hắn cho dù bị nghiền nát và đang tiêu tán, cũng muốn dùng hết sức lực mà hấp thu, cảm ngộ, hết thảy chỉ với một mục đích là đạt được lực lượng đó.

Càng khát khao như vậy thì ý thức của hắn càng tiêu tán nhanh hơn. Nhưng lúc tiêu tán mất hai thành ý thức, thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh một cái, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Trong ý thức mơ hồ, hắn bỗng nhớ tới một chuyện, trầm mê vào một trảo này, tựa hồ không phải là mục đích của mình khi đến đây.

Ý niệm trong đầu này càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, ý niệm đó đã thay thế khát vọng của hắn đối với lực lượng một trảo này. Điều này dẫn đến ý thức của hắn đang bị nghiền nát tiêu tán cũng chậm

rãi dừng lại, những mảnh vỡ bị phá nát thành từng mảnh nhỏ trước kia, trong thời khắc này dường như cũng nghịch chuyển, chúng một lần nữa gắn kết lại với nhau.

Ở bên trong hư ảo, con hung thú khổng lồ kia lại xuất hiện một lần nữa. Nhưng lúc này nó không giương vuốt nữa, mà cái đuôi sau lưng của nó giống như một cây roi quét ngang thiên địa như long trời lở đất. Một cái quất đuôi này phát thanh âm nổ ầm vang cứ như thể cả thế giới đều muốn bạo tạc nổ tung.

Lúc này, ý thức của Bạch Tiểu Thuần đang ở bên trong thế giới bị thiên băng địa liệt đó, cho nên ý thức của hắn thêm một lần nữa mất phương hướng và bị hút vào.

Còn ở bên ngoài, theo bóng đêm phủ xuống ngày thứ hai mươi sáu từ lúc Bạch Tiểu Thuần ngộ định, thời gian tiếp tục trôi qua, ngày thứ hai mươi bảy, từ sáng sớm đến trưa, đến hoàng hôn rồi đến lúc nửa đêm.

Bốn phía chỗ Đài thí luyện nơi mà Bạch Tiểu Thuần ngộ định, có rất nhiều đệ tử bờ bắc đang tề tụ lại đây. Thân sắc từng người một trong bọn họ đều biến hóa, đến phút cuối cùng, ai nấy cũng đều mở to mắt không dám tin.

Bắc Hàn Liệt cũng tốt, anh em nhà Công Tôn cũng được, còn có Từ Tung, và còn có những thiên kiêu nội môn kia. Lúc này, tinh thần của bọn hắn đều đang nhấc lên sóng to gió lớn.

"Hắn vượt qua... Hai mươi bảy ngày, vượt qua cả đại sư huynh Quỷ Nha!"

"Trời ạ, cái tên Bạch Tiểu Thuần vậy mà có thể ngộ định đến mức độ như vậy!"

"Hắn còn có thể ngộ định thêm bao lâu nữa đây? Ba mươi ngày? Ba mươi lăm ngày hoặc là... Bốn mươi ngày!"

Sau giây phút áp lực và yên tĩnh, rất nhiều người phát ra tiếng kinh hô kịch liệt và xôn xao, từng người một đều nhìn đến Bạch Tiểu Thuần, kẻ mà lúc này ngay cả một chút khí tức đều không có, cả đám bọn họ đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng sự kinh hãi của bọn họ lúc này hiển nhiên là quá sớm.

Thời gian tiếp tục trôi đi, ngày thứ ba mươi, ngày thứ ba mươi ba, ba mươi bảy... Đến thời gian ngày thứ bốn mươi, toàn bộ đệ tử bờ bắc đều ngây người.

Không chỉ có đám bọn họ ngây người, các chưởng tọa của bốn ngọn núi lớn cũng phải hít thở sâu. Mỗi một ngày tăng thêm khi đang ngộ định mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, ở trong tình trạng ngộ định đó, một ngày có thể so sánh mấy năm bình thường thậm chí là lâu hơn.

Quỷ Nha trầm mặc, nhưng trong mắt của hắn cũng lộ ra hào quang cả kinh người, hắn nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, hắn muốn biết rốt cuộc Bạch Tiểu Thuần... đã nhìn thấy cái gì!

"Hắn nhất định thoát khỏi việc mất phương hướng từ một trảo kia, như vậy kế tiếp hắn đã thấy cái gì?"

Bên trong thế giới hư ảo, ý thức Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn cũng không biết bản thân đã mất phương hướng bởi lực lượng một cái quật đuôi của cổ thú trong bao lâu nữa, ý thức của hắn đang tiêu tán cực nhanh. Nhưng cái ý niệm trong đầu kia, dưới tình trạng ý thức tiêu tán như vậy, vẫn như trước không ngừng sinh sôi, lực lượng cuồng bạo của cái quật đuôi... Đồng dạng cũng không phải là mục đích của hắn khi đến đây.

"Cái này cũng không phải!" Hắn thì thào nói nhỏ.

Thanh âm này phát ra chỉ trong một chớp mắt, ý thức của hắn dừng tan vỡ. Sau khi không còn một chút dấu hiệu tiêu tán gì nữa, con cổ thú cực lớn lại đột nhiên mở cái miệng rộng, lực lượng lộ ra so với móng

vuốt và so với cái quật đuôi càng thêm kinh khủng... Răng của nó cực kỳ sắc bén!

Sự sắp xếp của hàm răng kia, ẩn chứa trong đó là sát khí ngập trời như muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ, dường như nó có thể cắn xé hết thảy mọi vật tồn tại. Bị một cái táp này, toàn bộ thế giới trở nên một mảnh đen kịt, một lần nữa vỡ tan ra.

"Không phải! Lực lượng cái táp này giống như trước cũng không phải là mục đích mà ta muốn khi tới đây!" thanh âm thì thào của Bạch Tiểu Thuần vang vọng quanh quẩn bốn phía nơi này, càng ngày càng mãnh liệt.

"Mục đích của ta là quan sát con cổ thú này, là vì muốn đản sinh ra... Một Bản Mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ!"

"Điều ta muốn, không phải là lực lượng một trảo, một cái quật đuôi hay lực lượng hàm răng của cổ thú. Điều ta muốn... Là đem toàn bộ con cổ thú này cẩn thận quan sát, một mực khắc ghi vào trong óc của ta, dựa vào đó mà mở ra Bản Mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ của ta!"

"Mà chúng nó (mấy cái trảo, quật với táp ấy) cũng không trở thành bổn mạng chi linh của ta, mà là dung nhập vào, trở thành một bộ phận của Bản Mệnh chi linh!"

"Cái này, mới chính là mục đích... Mà ta muốn đạt được khi tới đây đấy!" Tiếng nói của Bạch Tiểu Thuần không còn thì thào nữa, mà như là đang gào thét. Ở trong thế giới hư ảo, khi mà tiếng nói này oanh oanh nổ bung ra, không ngừng khuếch tán về bốn phía thì ý thức của hắn đột nhiên cuốn lại với nhau, hóa thành một con đường ánh sáng bắn thẳng đến con cự thú ở đằng xa kia.

Tốc độ của nó cực nhanh, khó có thể dùng từ ngữ để hình dung, chỉ trong chớp mắt đã lập tức tới gần con cự thú. Oanh một tiếng nổ vang lên. Ý thức ttrong một cái chớp mắt này, khi đụng chạm với con cự thú đó thì liền sáp nhập vào trong cơ thể của nó và khuếch tán ra bên ngoài.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần kịch liệt cuồn cuộn, hắn có một cảm giác mãnh liệt rằng, bản thân hắn bây giờ... Dường như đang biến thành đầu cự thú này!

Trong qúa trình biến thành cự thú này, hắn thực sự đang lý giải nghiên cứu về con cự thú này. Hắn cũng không dùng phương thức cụ thể nào, Điều này có thể ví như là quan sát, thậm chí cái này đã không còn ở mức độ quan sát nữa, nó đã vượt qua sự cực hạn của việc quan sát tỉ mỉ mà đạt đến trình độ... Nhất thể tương liên không thể tách rời rồi.

Tinh thần ý thức của Bạch Tiểu Thuần cấp tốc lưu chuyển, không ngừng dung nhập vào toàn thân cổ thú, lý giải, phân tích, nắm bắt, quan sát, và... Khống chế!

Bắt đầu từ huyết nhục,rồi đến lân phiến, sau đó là đến gai xương, móng vuốt sắc bén, hàm răng, cốt cách, thậm chí cả nội tạng... Bạch Tiểu Thuần không có khái niệm thời gian, hắn dùng tất cả ý thức của mình để nhanh chóng hiểu rõ triệt để các bộ phận trên người cổ thú.

Cho đến khi ý thức của Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh một cái, rốt cuộc ý thức tràn ngập toàn bộ thân hình cổ thú, lúc này, hắn tựa như đã trở thành một con cổ thú thật sự.

Ngửa mặt lên trời gầm rống một tiếng, dường như cả thế giới này đều đang run rẩy. Nhưng cũng ngay lúc đó, cái bộ phận trên toàn thân cổ thú bất chợt vặn vẹo mãnh liệt, huyết nhục dùng một phương thức thần kỳ huyễn hoặc khó hiểu mà nhanh chóng cải biến, rõ ràng hóa thành một con Tam Nhãn Hắc Ô Nha*!

* Quạ đen ba mắt

Thân thể con Hắc Ô Nha rất khổng lồ, nó cấp tốc phi hành trong thế giới hư ảo này. Trong con mắt cua nó lại lộ ra ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, Cũng trong chớp mắt, Hắc Ô Nha một lần nữa vặn vẹo hóa thành một con chim phượng bảy màu.

Rồi sau đó nó lại tiếp tục biến thành Cự Tích, thậm chí ngay cả Quỷ Nha Phong Sơn Quỷ do ý muốn của Bạch Tiểu Thuần cũng có thể biến hóa ra.Còn chưa chấm dứt, ngay sau đó, trong Bách Thú Viện, gần nghìn con hung thú, chỉ trong mỗi một một cái chớp mắt, toàn bộ theo ý tthức của Bạch Tiểu Thuần mà không ngừng biến hóa.

Phi hổ, Xuyên Sơn Giáp, Cự Hùng, Linh Lộc,... Tất cả những hung thú mà hắn biết, toàn bộ đều được biến hóa ra liên tiếp không ngừng, kể cả những con hung thú mà Bạch Tiểu Thuần đã vụng trộm quan sát từ bờ bắc cũng được hắn biến thành.

Cho đến khi có một tiếng nổ lớn vang lên, những thú dữ kia cũng biến mất. Lúc này, ý thức của Bạch Tiểu Thuần hóa thành một đoàn sương mù cuồn cuộn không ngừng, tựa như ẩn chứa ở trong đó là một "Linh" rất khủng bố chuẩn bị sinh ra đời vậy.

Đó là Bản Mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần.

Cũng không rõ "linh" ở bên trong đến cùng là cái hình dạng gì, thậm chí ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không thể nhìn rõ nó, tựa hồ... "Linh" này có hình thể còn chưa hoàn chỉnh (= Linh này chưa thành hình).

Nhưng dù chưa có hình thể hoàn chỉnh, thời khắc này nó cũng đã phóng ra khí thế kinh người. Dù nó còn mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy một con quái vật khổng lồ trong lớp sương mù, từng đám gai xương kinh thiên động địa. Nó còn mang theo một loại uy áp rất khó diễn tả, theo sương mù cuồn cuộn nó đang không ngừng ngưng tụ thành hình.

Đúng lúc đó, ý thức của Bạch Tiểu Thuần cũng không chống đỡ nổi nữa mà bắt đầu tiêu tán nhanh chóng: Một thành, hai thành, ba thành... đảo mắt một cái liền tiêu tán năm thành!

Theo sự tiêu tán ý thức, toàn bộ thế giới hư ảo cũng bắt đầu run rẩy, Bản Mệnh chi linh trong đang chuẩn bị sinh ra trong lớp sương mù rõ ràng cũng xuất hiện dấu hiệu tiêu tán đi.

"Nhanh một chút, nhanh hơn một chút nữa, trước khi ý thức của ta tiêu tán thì Bản Mệnh chi linh... Hãy thức tỉnh đi!"

Ý thức tinh thần của Bạch Tiểu Thuần gào rú, sự việc diễn ra quá nhanh, bốn phía vang lên tiếng nổ ngập trời, ý thức của hắn lúc này càng tiêu tán nhanh hơn: Sáu, bảy, tám... rồi chín thành!

Thế giới hư ảo bỗng xuất hiện từng đường nứt, nó bắt đầu tan vỡ và hóa thành gió bão quét ngang bát phương, đồng thời nó cũng kia bao phủ lớp sương mù. Ở nơi này, trong nháy mắt lúc mà ý thức Bạch Tiểu Thuần tiêu tán đã đến mười thành, rốt cuộc hắn phát ra một tiếng gào thét lo lắng.

Oanh!

Thế giới vỡ tan đi, nhưng cũng trong khoảng khắc nó tan vỡ, trong lớp sương mù đang tiêu tán đi, có một đôi mắt màu đỏ bỗng nhiên mở ra!

Bản Mệnh chi linh đã tỉnh !

Thế giới bên ngoài, sau khi Bạch Tiểu Thuần ngộ định vượt qua bốn mươi ngày, còn đang không ngừng tăng thêm, năm mươi ngày, sáu mươi ngày, bảy mươi ngày, tám mươi ngày, chín mười ngày... Một trăm ngày!

Trong khoảng thời gian tăng thêm này, toàn bộ đệ tử bờ bắc đều cảm thấy thật khủng bố.

"Một trăm ngày, hơn ba tháng, Bạch Tiểu Thuần. . . Hắn lại vẫn tiếp tục ngộ định!"

"Có khi nào hắn đã chết rồi không...?"

"Thật quá dọa người mà, cả đời này của ta còn chưa thấy qua sự tình như vậy!"

Ngoại môn sợ hãi, nội môn rung động. Trong đầu đám người Bắc Hàn Liệt như có Thiên Lôi đang nổ tung. Việc này cũng chưa chấm dứt

tại đây: Một trăm mười ngày, một trăm hai mươi ngày, cho đến buổi trưa ngày thứ một trăm ba mươi mốt, nơi bờ bắc Đài Thí Luyện, thân thể Bạch Tiểu Thuần đột nhiên run lên bần bật.

Cái run lên này, khiến tất cả mọi người xung quanh lập tức chứng kiến. Sau khi dụi dụi con mắt nhìn đến, tất cả bọn họ lại chứng kiến thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy một lần nữa, ngay tức khắc từng tràng tiếng kinh hô vang lên.

Trong chớp mắt khi những tiếng hô này vang lên quanh quẩn thì hai mắt của Bạch Tiểu Thuần... bỗng nhiên mở ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Một Cây Gai Xương!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy mờ mịt, dù ý thức hắn đã trở về nhưng dường như vẫn còn chưa khôi phục lại từ trong ngộ định ở thế giới hư ảo kia. Lúc này hắn mang theo đầy mê mang tựa như thế giới trước mắt hắn lúc này là mơ hồ.

Đám đệ tử Chấp Pháp Đường xung quanh cũng đồng loạt cảm ứng được mà ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Lúc này còn có thêm đệ tử ngoại môn ở đây luôn chú ý động tĩnh cũng trợn to mắt mà không ngừng kinh hô.

“Một trăm ba mươi ngày!”

“Hắn dùng thời gian dài gấp năm lần Quỷ Nha sư huynh mới tiến vào ngộ định được, nhưng mà thời gian ngộ định của hắn cũng gấp năm lần thời gian của Quỷ Nha sư huynh!”

Đám đệ tử ngoại môn bốn phía chợt xôn xao rồi đồng loạt lấy ngọc giản ra, dùng tốc độ nhanh nhất truyền thông tin Bạch Tiểu Thuần đã thức tỉnh ra bên ngoài. Tin tức này như cuồng phong quét ngang toàn bộ bờ Bắc, mỗi đệ tử khi nghe tin này rồi thì trong lòng đều chấn động mà lao thẳng tới Thí luyện đài.

Đúng lúc này, thì Bạch Tiểu Thuần đang ngồi dưới pho tượng thí luyện đài, hai mắt đầy vẻ mờ mịt, tay phải cũng được nâng lên chậm rãi, không tự chủ hướng về phía trước vung nhẹ ra, trong miệng nỉ non.

“Thủy Trạch…”

Thanh âm này rất nhỏ đến nỗi ngoại nhân cũng khó mà nghe thấy, nhưng thanh âm trong miệng Bạch Tiểu Thuần phát ra lại như vang vọng trong tâm thần hắn, rồi một tiếng ầm vang đầy kinh thiên động địa, như thiên lôi phủ xuống truyền ra đầy dữ dội.

Ầm ầm ầm!!!

Ba tiếng vang tựa như tiếng sấm kinh người truyền đến khiến trong lòng của tất cả mọi ngươi chấn động mãnh liệt. Trong tiếng sấm này, một đám hơi nước dày đặc chợt xuất hiện rồi khuếch tán ra xung quanh.

Ba trượng, mười trượng, hai mươi trượng, năm mươi trượng, một trăm trượng…cho đến hai trăm trượng!

Trong nháy mắt, phạm vi hai trăm trượng xung quanh Bạch Tiểu Thuần đã bị hơi nước vô tận bao phủ, hết thảy cảnh vật bên trong đều trở nên mờ ảo. Đồng thời có một lực đẩy mạnh mẽ xuất hiện đẩy thẳng thân thể của tất cả các đệ tử, kể cả đệ tử Chấp Pháp Đường đều đang kinh ngạc há hốc mồm, ra khỏi phạm vi này.

Lực đẩy kia cực lớn, khiến các đệ tử trong vòng hai trăm trượng này không cách gì có thể chống cự lại được, tất cả đều phải lùi lại. Trong chớp mắt, phạm vi hai trăm trượng xung quanh Bạch Tiểu Thuần đã không còn một bóng người.

Hơi nước mờ ảo dẫn động cả tầng mây trên bầu trời, lực lượng thiên địa bốn phía như bị cải biến mà tạo thành một vòng xoáy khổng lồ từ từ chuyển động trên bầu trời. Nhìn cảnh tượng này, tâm thần các đệ tử đột nhiên run rẩy mà nghĩ đến thời điểm mà Quỷ Nha thi triển ra Quỷ Dạ Hành, cũng là một Quỷ Trảo từ trên bầu trời phủ xuống.

Cái bí pháp không phải đệ tử Ngưng khí có thể thi triển ra được khiến tất cả các đệ tử bờ Bắc đều tôn kính Quỷ Nha, đồng thời cũng đầy sợ hãi đối với gã. Nhưng cảnh tượng trước mắt…khiến bọn họ cũng có cảm giác như vậy trên người Bạch Tiểu Thuần, có khi còn thêm nhiều hơn hẳn đấy!

Trong lúc bọn họ đang hít lấy từng ngụm hơi lạnh, thì rất đông đệ tử cũng lần lượt có mặt tại nơi này. Trong đó có rất nhiều đệ tử nội môn, đám người Bắc Hàn Liệt, Công Tôn huynh muội, Từ Tung cũng đều có mặt.

Nhìn thấy vòng xoáy trên bầu trời, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt bọn họ cũng đầy biến hóa.

"Thủy Trạch Quốc độ!"

“Hắn hắn đã tu thành, chỉ là không biết Bản mệnh chi linh là gì…”

Thân ảnh của Quỷ Nha cũng xuất hiện giữa không trung, gã nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, chiến ý cũng chợt dâng lên trong ánh mắt nhưng lại bị đè nén lại.

Ngay khi từng đệ tử còn đang chìm trong rung động, thì Chưởng tòa tứ sơn bờ Bắc, còn có Lý Thanh Hậu cũng đều xuất hiện, đang đầy mong ngóng mà nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần bên dưới pho tượng.

“Lão Phu rất mong chờ, Bản Mệnh chi linh của Bạch Tiểu Thuần!”

“Chỉ mới triển khai Thủy Trạch đã có khí thế như vậy rời, đến cùng là cái gì đây…”

Hai mắt Lý Thanh Hậu đầy vẻ kinh hỉ, y nhìn Bạch Tiểu Thuần vừa mới thức tỉnh trong Ngộ định, lúc này trong lòng y cũng đầy mong chờ.

Dưới ánh mắt đầy mong chờ của mọi người, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt vẫn cứ mờ mịt như cũ, tay phải nâng lên cũng dần buông xuống!

“…Quốc Độ!”

Trong nháy mắt khi tay phải hắn buông xuống, dưới sự ngóng nhìn đến nín thở của mọi người xung quanh, một khí tức không miêu tả được

từ trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần tràn ra, trong chớp mắt bao phủ tám hướng.

Trong vòng hai trăm trượng, toàn bộ cảnh vật bên trong trở nên mờ ảo như không còn nhìn thấy rõ nữa, chỉ còn hình ảnh hơi nước dầy đặc đến cực hạn hình thành nên một cái đầm nước!

Mặt nước bên trong đầm này truyền ra một tiếng thú rống kì dị, tựa như chính là tập hợp của vô số âm thanhhung thú ngưng tụ lại một thể, rồi sau đó hóa thành một tiếng gào thét cực kỳ đặc biệt.

Rống!!!

Thanh âm đó truyền ra, rung chuyển cả bầu trời, chấn kinh mặt đất, khiến trong lòng tất cả mọi người xung quanh, cho dù có tu vì gì đi chăng nữa, sau khi nghe được đều giật mình, đồng thời không khống chế nổi mà dâng lên một cảm giác bị đè nén khác nhau.

Ngay khi tiếng gào rống truyền ra, toàn bộ các chiến thú của đệ tử bờ Bắc đều trở nên bạo động, từng con ngẩng đầu gào thét lên, thậm chí có một số còn bạo phát ra tính công kích. Toàn bộ các chiến thú, đều đại loạn.

Bên trong Bách Thú Viện, gần một ngàn hung thú cũng đồng loạt gào rú lên. Rất nhanh, vô số hung thú trong toàn bộ bờ Bắc đều gầm rống, phô thiên cái địa truyền khắp bốn phương, khiến tất các các đệ tử bờ Bắc đều run sợ.

“Bản Mệnh chi linh Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần đến cùng là gì vậy!!!

“Trời ạ, sao lại như vậy được chứ!” Tất cả đám đệ tử bờ Bắc đều đang toàn lực trấn an chiến thú bên người. Sắc mặt của tất cả mọi người đều đại biến, lộ ra vẻ kinh hãi, mà đám chiến thú bên người của đệ tử nội môn có huyết giai khác nhau nên trấn an bọn chúng càng thêm gian nan hơn, cả đám chiến thú đó như trở nên phát cuồng lên.

Ngay khi mọi người đang còn đi trấn an đám hung thú không ngừng gào rống này thì….

Đầm nước hơn hai trăm trượng kia đột nhiên vặn vẹo lay động, mặt nước trong đầm dường như đã trở thành cửa vào thông tới một không gian kì dị nào đó. Lúc này đang có một hung thú vẫn còn chưa nhìn rõ được đang giãy giụa như muốn phá vỡ cánh cửa này từ không gian kì dị kia đi ra bên ngoài.

Ngay sau đó, hơi nước chợt chấn động cuồn cuộn, một ngọn núi khổng lồ từ bên trong Đầm nước này mạnh mẽ đột phá rồi trồi lên!

Càng nhìn ngọn núi này thì càng cảm thấy đầy kinh hãi, bởi vì ngọn núi trồi lên trên mặt nước trong đầm chỉ là một cái đỉnh của ngọn núi khổng lồ mà thôi, hắn ngọn núi trước mặt thực sự…càng thêm to lớn!

Thậm chí khi nhìn kĩ hơn, da đầu của tất cả mọi người lúc này đều tê dại đi, bởi vì trước mặt bọn họ, căn bản không phải ngọn núi gì cả, mà chỉ là một cái…xương gai nhọn!

“Xương gai, trời ạ, kia chỉ là một cái xương gai nhọn!”

“Xương gai nhọn đã tới hai trăm trượng, rốt cuộc thân thể con thú này lớn đến đâu chứ? Bản mệnh chi linh này có hình dáng thế nào vậy!”

Trong lúc mọi người còn đang kinh hô thì một khí thế kinh thiên động địa như một trùng kích vô hình từ trong đầm nước bạo phát ra bên ngoài. Đám đệ tử bờ Bắc lúc này cũng không còn trấn an được chiến thú của mình nữa, toàn bộ chúng nó lúc này gào thét ầm lên, rồi từng con nhanh chóng nằm rạp hết xuống đất!

"Không có khả năng!!!"

“Sao lại như vậy được!!” Ngay trong lúc phần đông đệ tử còn đang kinh hãi thất thanh thì đám chiến thú bờ Bắc lúc này đang run rẩy nằm

rạp xuống hết. Mà lúc này lại có thêm bốn thanh âm như cảm nhận thấy uy hiếp mà gào thét lên từ bốn đỉnh núi truyền ra.

Thất Thải Phượng Hoàng nháy mắt đã lao vọt ra rồi đứng giữa không trung nhìn ngọn núi bên trong Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, đầy vẻ cảnh giác. Tam Nhãn Ô Nha cũng ngay đó mà cấp tốc tiến đến.

Ngay khi bọn chúng vừa đến, thì con Thằn lằn khổng lồ cũng đột nhiên xuất hiện, hướng về phía ngọn núi trong Thủy Trạch Quốc độ gầm nhẹ.

Sơn Quỷ ở Quỷ Nha Phong cũng hàng lâm, cốt xoa trong tay lay động, toàn thân cuồn cuộn hắc khí, vẻ mặt đầy khẩn trương. Thậm chí nếu nhìn kỹ trong mắt đám Linh thú hộ sơn này, người ta còn nhìn thấy sâu trong ánh mắt bọn chúng còn có vẻ kính sợ nữa!

Mà lúc này, nơi Cổ Thú thâm uyên sâu trong Bách Thú Viện, trong không gian đen kịt đó đột nhiên xuất hiện một đôi mắt to lớn, lộ ra đầy vẻ lăng lệ và ngưng trọng như phá vỡ hư vô, xuyên qua tầng ngăn cách mờ ảo kia mà nhìn về Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần.

Nó chính là thủ tông Thần Thú của Linh Khê Tông, Thiên Giác Mặc Long!

Bản mệnh chi linh nơi đó của Bạch Tiểu Thuần, vậy mà khiến nó ở đây phải dâng lên sự ngưng trọng.

Toàn bộ bờ Bắc hoàn toàn chấn động, trưởng lão bốn ngọn núi đều kinh hãi cùng nhau xông đến. Mà trong lúc này, có mấy ánh mắt mang theo vô thượng uy nghiêm từ Chủng Đạo Sơn cũng tập trung nhìn về phía này.

Hơi thở của bốn vị Chưởng tòa bốn ngọn núi cũng trở nên dồn dập, da đầu cũng có chút tê dại.

“Rốt cuộc đây là dạng Bản mệnh chi linh gì chứ?”

“Chưa từng thấy qua!”

“Loại uy lực này không phải là trình độ Ngưng khí có thể nắm giữ được đấy, so ra còn vượt trội hơn cả Quỷ Nha!”

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, ngọn núi khổng lồ bên trong Thủy Trạch Quốc Độ lại chậm rãi chìm xuống. Dường như phạm vi hai trăm trượng của Thủy Trạch Quốc Độc là quá nhỏ, Bản mệnh chi linh của Bạch Tiểu Thuần không cách nào hoàn toàn hàng lâm được. Sau khi chìm hẳn xuống thì Đầm nước cũng tan vỡ thành những mảnh nhỏ rồi từ từ tiêu tán đi.

Hình ảnh Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi đó cũng từ từ hiện rõ, sắc mặt hắn tái nhợt, lúc này cũng đã tỉnh táo lại. Hai mắt hắn không còn mờ mịt nữa mà đang trợn to lên đầy vẻ chấn kinh, hiển nhiên là bản thân hắn cũng bị gai xương bên trong Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện dọa cho kinh sợ.

Thủy Trạch Quốc Độ tiêu tán đi, đám chiến thú xung quanh cũng dần khôi phục lại. Chỉ là những chủ nhân của chúng, đám đệ tử bờ Bắc đều như nổ tung, ong ong cả đầu óc, sau sự yên tĩnh ngắn ngủi là một trận xôn xao bùng phát lên.

“Ta…ta không nhìn lầm a…”

“Đây là Thủy Trạch Quốc Độ sao?”

“Bản mệnh chi linh của Bạch Tiểu Thuần, lại mới chỉ lộ lên một cái xương gai nhọn…”

“Cái khí thế đầy kinh thiên động địa khi nãy lại đến từ…một tu sĩ Ngưng khí giống như chúng ta sao? Ài…Hắn mà là người bờ Bắc chúng ta thì tốt biết mấy.”

Trong tiếng nghị luận xôn xao này, bốn vị chưởng tòa tứ sơn nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Lý Thanh Hậu cũng đang kinh ngạc không kém.

“Hậu sinh khả úy…ta thật sự tò mò, đến cùng thì bản mệnh chi linh của hắn là gì?”

“Thủy Trạch Quốc Độ trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn có thể phóng xuất ra được hết uy năng!!!”

“Bản mệnh chi linh của hắn mới chỉ lộ ra một cái gai xương nhọn là vì tu vi của hắn không đủ, đầm nước chỉ có phạm vi hai trăm trượng. Sau này tu vi hắn tinh tiến, nếu như có thể bước vào Kim Đan…Thi triển ra được ngàn dặm phạm vi Thủy Trạch Quốc Độ, thì Bản mệnh chi linh của hắn hắn có thể hoàn toàn hàng lâm xuống.”

“Nếu như thật sự có ngày đó…Một khi hắn thi triển Thủy Trạch Quốc độ, thì đồng bậc tuyệt đối không có mấy cường giả ngang hắn được!”

Lý Thanh Hậu vì Bạch Tiểu Thuần mà vui mừng, còn có chút hãnh diện. Y cũng không để cho Bạch Tiểu Thuần biết mình đến đây, lúc này mang theo tâm tình thư thái, vui vẻ và kích động quay người rời đi. Y lúc này cũng muốn chuẩn bị thật tốt, tranh thủ trong mười năm tới thử trùng kích lên Kim Đan cảnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Dục Thú Nở Hoa

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Chính bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không biết Bản Mệnh chi linh của mình có hình dáng ra sao nữa, hắn cũng nhận ra được tu vi bản thân không đủ, phạm vi hai trăm trượng Thủy Trạch Quốc Độ mở ra không thể chứa được cả thân thể của Bản mệnh chi linh.

Nhưng hắn cũng không để tâm nhiều tới chuyện này. Dù sao hình thành được Bản Mệnh chi linh cũng đã chỉ ra cho hắn thấy, bản thân tu hành Thủy Trạch Quốc Độ mấy năm nay không bị thất bại đấy. Thậm chí trong lòng hắn cũng có chút mong chờ đối với Bản Mệnh chi linh của mình.

Lúc này nghe được đám người xung quanh bàn luận xôn xao, Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, có chút đắc ý.

“Ài, đau đầu chết mất! Cho dù ta đi tới đâu cũng có người reo hò, nhưng thật ra ta chỉ muốn là một người khiêm tốn thôi a. Thôi, mà thôi vậy, chuyện đám đệ tử này khi dễ ta lúc trước, ta không so đo nữa.” Bạch Tiểu Thuần đang định đứng dậy thì cả đầu óc đều cảm thấy choáng vàng, rồi một cơn đói cồn cào xuất hiện, trong nháy mắt khiến cho toàn thân hắn lúc này như vô lực, không còn sức đứng dậy nổi nữa.

Hắn bèn tranh thủ xuất ra đan dược rồi nuốt vào, đến khi đan dược được hòa tan đi vào thể nội thì hắn mới cảm thấy khá hơn một chút, có thể đứng dậy được.

Dưới ánh mắt đầy phức tạp của đám đệ tử bờ Bắc, tuy vẫn còn suy yếu nhưng khi ngẩng đầu lên, Bạch Tiểu Thuần vẫn không quên lộ ra cái bộ dáng cao thủ đầy tịch mịch, khuôn mặt tái nhợt như mang theo một khí chất đặc thù cũng đột nhiên xuất hiện, rồi hắn chậm rãi rời đi.

Đến khi hắn đi xa rồi thì đám đệ tử bờ Bắc mới thở dài một tiếng. Bọn họ không nói rõ được cảm giác đối với Bạch Tiểu Thuần trong lòng lúc này là gì, lúc đầu là công địch, sau đó là hơn một tháng tiếp chiến liên tục trên thí luyện đài, sau đó là ngộ định vượt trội hơn cả Quỷ Nha, rồi đến Thủy Trạch Quốc Độ kia đầy kinh thiên động địa.

Trong lòng tất cả đều thừa nhận Bạch Tiểu Thuần đích thật là thiên kiêu. Chỉ là hết lần này tới lần khác, hắn lại không giống như những thiên kiêu khác, mỗi lần gặp hắn đều khiến bọn họ không nhịn được mà muốn đánh cho hắn một trận. Đây chính là cảm giác chân thật phát ra từ đáy lòng mỗi người, không có chút liên quan với thực lực bản thân hắn đấy.

Từ khi Bạch Tiểu Thuần tới bờ Bắc, nơi này không được chút yên tĩnh nào. Luôn luôn có chuyện phát sinh xung quanh hắn, khiến trong lòng mọi người lúc này không khỏi cảm thán.

Đám đệ tử nội môn lại càng cảm khái hơn nhiều, Bạch Tiểu Thuần bước vào Ngộ định thông qua thời gian dài gấp năm lần Quỷ Nha khiến cho bọn họ thấy được, ngộ tính của Bạch Tiểu Thuần chính xác hoàn toàn không bằng Quỷ Nha.

Thậm chí có lẽ cũng không hơn kém bọn họ là bao, nhưng hơn bảy mươi này quan sát đầy điên cuồng cũng khiến tất cả mọi người thấy được sự chấp nhất của Bạch Tiểu Thuần ẩn sâu trong người hắn, mới khiến hắn nỗ lực ngộ định trong thời gian dài đến vậy.

Bắc Hàn Liệt trầm mặc, nhìn theo bóng lưng phía xa xa của Bạch Tiểu Thuần, gã quay người trở về động phủ. Gã muốn tiếp tục bế quan trùng kích Ngưng khí tầng mười, chuẩn bị cho Trúc cơ sau này.

“Là do ta còn chưa đủ chấp nhất và cố gắng hay sao? Bạch Tiểu Thuần, sớm muộn gì ta cũng sẽ vượt qua được ngươi!”

Công Tôn huynh muội, Từ Tung cùng với đám đệ tử nội môn đều hít sâu một hơi lại. Bọn họ biết Bạch Tiểu Thuần cường đại, biết mình chênh lệch, nhưng càng như vậy thì bọn họ càng có thêm một loại kích động không cam tâm nhưng vẫn phải bị đè nén xuống. Tất cả đều mang theo kiên quyết, mang theo quyết đoán mà lựa chọn như Bắc Hàn Liệt, rồi rời khỏi nơi này.

“Cần cù bù khả năng, Bạch Tiểu Thuần có thể làm được thì chúng ta cũng có thể làm được!”

Rất nhanh, đám người bờ Bắc cũng tản ra. Chỉ còn lại Quỷ Nha vẫn còn đang ngồi giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần rời đi, gã muốn biết sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Thú Trảo thì còn nhìn thấy cái gì nữa.

Không phải là muốn nghe đáp án, mà gã muốn tận mắt nhìn thấy, có như vậy thì Quỷ Dạ Hành của gã mới có thể lại đột phá thêm lần nữa.

“Trừ phi có thể tiến vào trong trí nhớ của hắn, thì ta mới có thể thấy được hình ảnh muốn thấy đấy.” Quỷ Nha vô cùng ngưng trọng suy nghĩ tới tính khả thi của việc này, nhưng sau nữa ngày thì gã lắc đầu.

“Hắn lúc này, ta không thể nắm chắc được. Nhưng sau khi Trúc cơ…” Trong mắt Quỷ Nha lúc này chợt lóe lên một vẻ đầy sâu xa.

“Tính toàn thời gian một chút, theo lời sư tôn thì gần đến thời điểm ba Thánh địa Trúc cơ thuộc sở hữu chung của tông môn bốn đại châu ở phía Đông hạ du Thông Thiên Hà mở ra rồi. Mà Vẫn Kiếm thâm uyên trong đó…cũng sẽ mở ra. Địa mạch Trúc cơ dẫn động triều tịch, với bí pháp của ta thì hắn sẽ dẫn động được tám lần, tám lần triều tịch Địa mạch Trúc cơ thì hết thảy đều có thể giải quyết một cách đơn giản.” Quỷ Nha nhẹ gật đầu rồi quay người, bước đi xa.

Một đường đi, Bạch Tiểu Thuần đều bảo trì bộ dáng cao thủ kia cho tới khi vừa bước vào Bách Thú Viện, cả người hắn cũng được buông lỏng xuống, rồi uể oải lê lết tới căn lầu các. Sau đó hắn ngã lăn ra, đầy mệt mỏi ngủ luôn trên mặt đất.

Ngủ một lèo kéo dài ba ngày trời, hắn mới khôi phục được một nửa. Điều dưỡng liên tục hơn một tháng trời, hắn mới khôi phục được trạng thái như lúc đầu. Hắn ngạc nhiên phát hiện ra tu vi của mình đã tinh tiến tới Ngưng khí tầng chín đỉnh phong, chỉ cần đả tọa không tới nửa tháng nữa thì hắn sẽ đột phá Ngưng khí tầng mười mà không cần phải dùng đan dược hỗ trợ nào cả.

Ngoài ra, hắn còn phát hiện bản thân thao túng Linh lực cũng không giống với trước kia mà càng thêm linh hoạt. Thậm chí hắn còn có thể không chế Linh lực di chuyển chính xác trong thể nội mà không có chút cảm giác trì trệ nào.

Khiến hắn vui mừng khôn xiết, chính là kinh mạch trong cơ thể hắn to và chắc hơn hắn so với trước kia. Còn Bất tử Ngân bì được vận chuyển thì phát sinh ra nhiều tia sáng vàng kim hơn mấy tháng trước rất nhiều.

“Tất cả phương diện đều tăng lên a.” Tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, nhanh chóng đi vào trong khu rừng quan sát đám hung thú đã mấy tháng chưa gặp một phen, sau đó nhìn ngó Dục Thú Chủng lúc này đã sinh ra một nụ hoa rất lớn, cao tới hơn hai trượng sau hậu viện.

Thời gian Bạch Tiểu Thuần gieo trồng Dục Thú Chủng tới nay cũng không ngắn, Linh thổ cũng được hắn Luyện linh qua ba lượt. Thậm chí cứ tới một thời gian cố định, Bạch Tiểu Thuần lại còn vung vẩy bột phấn của một số loại linh dược phụ trợ sinh trưởng lên mảnh Linh thổ này nữa.

Nơi đây có trận pháp bao phủ, lại nằm phía sau hậu viện nên căn bản cũng không ai chú ý tới.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ngó kỹ lưỡng một chút rồi ngạc nhiên phát hiện ra, Dục Thú Chủng này sắp thành thục rồi.

“Tối đa một tháng nữa là thành!” Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, đầy phần chấn. Hắn dứt khoát lưu lại bên cạnh nơi này, vừa thổ nạp tu hành, vừa có thể quan sát được Dục Thú Chủng.

Mười ngày nhanh chóng đi qua, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình đã sắp đột phá, mà Dục Thú Chủng càng khiến cho hắn đầy phấn chấn. Nửa tháng qua, Dục Thú Chủng vẫn chỉ cao hơn hai trượng như cũ, nhưng nụ hoa kia lại không ngừng sinh trưởng với một tốc độ nhanh đến kinh người, lúc này đã to đến hơn nửa trượng rồi.

Nụ hoa nặng đến nỗi cành cũng cong xuống dưới, rất nhiều cánh hoa cúp gấp lại ở phía trên, nên có thể tưởng tượng được khi hoa nở ra thì hắn phạm vi bao trùm còn lớn hơn.

Còn có thêm từng tia hương khí bắt đầu chậm rãi tản ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần kích động, hít sâu vào một hơi sau đó lại tiếp tục đả tọa. Một chiều hoàng hôn ba ngày sau, thể nội của hắn truyền ra thanh âm phanh phanh, cả người run lên bần bật, không ít tạp chất dơ bẩn màu đen tiết ra ngoài qua lỗ chân lông, rồi linh lực trong cơ thể hắn tựa như vạn mã lao nhanh tràn ra khắp toàn thân.

Linh lực tràn trề này cuối cùng như hội tụ lại một chỗ trở thành một con sông lớn cuộn trào linh lực, sau đó hóa thành một đầu Cự Long truyền ra tiếng gầm thét.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động, hình ảnh Long Tượng chợt được huyễn hóa ra phía sau lưng hắn rồi nhanh chóng biến đổi. Đột nhiên Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, ánh mắt sáng như điện, thể nội ầm vang lên một tiếng như Sấm động mà chỉ duy nhất hắn nghe thấy, người ngoài không hay biết được.

"Long Tượng hóa Hải Kinh tầng thứ hai!"

"Ngưng khí tầng mười!"

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, cảm nhận linh lực tràn trề trong thể nội, nhiều gấp đôi so với lúc hắn Ngưng khí tầng chín. Hắn đứng dậy thử nghiệm linh lực biến hóa một chút, tay bấm niệm pháp quyết, một Tử Đỉnh màu tím xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn điểm ra một chỉ, lập tức một Tử Đỉnh nữa lại xuất hiện bên cạnh Tử Đỉnh vừa rồi, rồi sau đó lại thêm một Đỉnh nữa, ba Đỉnh là cực hạn vờn quanh Bạch Tiểu Thuần. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, cả người nhoáng cái bay ra, Kim Ô Kiếm trong tay cũng hất lên, hỏa diễm tản ra, trong phương viên ba trượng lúc này như trở thành Hỏa ngục.

Còn có thêm một con Kim Ô Hỏa từ bên trong, dục hỏa mà sinh, tràn ra uy áp mạnh mẽ.

Nụ cười trên mặt Bạch Tiểu Thuần càng nhiều, tay vung lên, tất cả thuật pháp cũng biến mất. Hắn thở nhẹ ra một hơi, cảm thấy mình như đã chân chính trở thành một cao thủ.

“Trúc cơ…đã rất gần. Đợi đến khi ta Ngưng khí tầng mười Đại viên mãn, có thể thử đột phá lên Trúc cơ!” Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới Trúc cơ thì thọ nguyên được gia tăng lên, liền trở nên kích động.

Hắn nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ cả người, rồi dùng nửa ngày để thích ứng với lượng linh lực dồi dào khi tu vi được gia tăng. Lúc này hắn mới sáng láng tinh thần mà trở về hậu viện, khoanh chân ngồi trước Dục Thú Chủng.

“Tu vi đột phá, hiện giờ chỉ còn chuyện Dục Thú Chủng mà thôi.”

“Ha ha, mộng tưởng của ta cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi.”

“Bản mệnh chi linh dù sao cũng là hư ảo, là do bí thuật hình thành. Không giống như Dục Thú Chủng, có thể thai nghén ra một loại chiến

thú chân chính đấy.”

“Ta muốn bồi dưỡng ra một con…tập hợp tất cả những ưu điểm mạnh nhất của tất cả các chiến thú. Nếu như vậy thì mục đích tu hành tại bờ Bắc của ta cũng hoàn thành toàn bộ rồi!” Ngày này Bạch Tiểu Thuần đã chờ đợi rất lâu. Lúc này hắn bèn đè nén kích động mà thủ hộ Dục Thú Chủng.

Rất nhanh cũng đã hơn mười ngày nữa trôi qua, Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, ngơ ngác nhìn Dục Thú Chủng lúc này đã không còn thân cành gì cả, chỉ còn trơ lại một cái nụ hoa cực lớn mà thôi. Dù sao thì hắn cũng chỉ thông qua tư liệu mà nhận biết được Dục Thú Chủng, còn gieo trồng thì đây là lần đầu tiên nên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Bảy ngày trước đó, Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương nhìn thân cành Dục Thú Chủng không cách nào chèo chống nổi nụ hoa thì thân cành vậy mà bắt đầu biến hóa, dần hòa hợp vào trong nụ hoa. Mà nụ hoa lúc này nhìn qua như từ dưới đất mà mọc lên vậy, càng ngày càng lớn hơn.

Lúc này nó đã to khoảng sáu trượng, bộ dạng như một cái bánh bao khổng lồ…

Bạch Tiểu Thuần nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng rồi lùi lại phía sau mấy bước, tiếp tục thủ hộ. Ba ngày sau, một mùi thơm nồng nặc chợt lan tỏa ra xung quanh, Bạch Tiểu Thuần vội mở mắt ra, nhìn trước mặt mình lúc này đã là một “cái bánh bao” to khoảng chín trượng.

Miệng của bánh bao có một khe hở chừng nắm tay, hương khí nơi này cũng là tràn ra từ khe hở đó.

“Linh hương nồng nặc, Dục Thú xuất hiện khe nứt. Trong tư liệu ghi chép lại thì lúc này chính là thời điểm chín muồi của Dục Thú Chủng, có thể tiến hành dục thú!” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ đứng dậy, đi vòng quanh nhìn Dục Thú Chủng một chút, hai mắt sáng lên. Sau khi hắn nghĩ

ngợi bèn lập tức ra ngoài, một lúc lâu sau thì trở về, đi theo sau hắn là con Phi Hổ.

Vốn Phi Hổ đang đầy tò mò nhìn quanh bốn phía, nhưng ngay khi đi theo Bạch Tiểu Thuần đến hậu viện. Đột nhiên người nó run lên bần bật, hai mắt lúc này lóe sáng đầy mãnh liệt, nó như nhìn thấy được con thú cái, gầm lên một tiếng rồi xông thẳng vào trong Dục Thú hoa.

Ngay khi nó vừa lại gần Dục Thú hoa, thì miệng của hoa này đột nhiên mở rộng ra, trong chớp mắt như nuốt chửng cả Phi Hổ vào bên trong.

Bạch Tiểu Thuần còn đang suy nghĩ không hiểu hoa này sinh ra hung thú như thế nào thì đột nhiên thấy được cảnh này bèn trợn to mắt mà lao đến. Mặc dù không thấy rõ thân ảnh của Phi Hổ bên trong nụ hoa như thế nào, nhưng hắn không thấy dấu vết động đậy của Phi Hổ bên trong đóa hoa thì mới tạm yên lòng lại, bèn hiếu kì đứng bên cạnh chờ đợi.

Ròng rã một canh giờ, nụ hoa mới bung ra, con Phi Hổ cũng bò ra ngoài, bốn chân nó có chút run rẩy, nhưng ánh mắt đầy say mê, còn ra vẻ như muốn đi vào lại nữa. Nhưng nó bị Bạch Tiểu Thuần một phát túm lấy, đem ra ngoài Bách Thú Viện.

Khi trở về, là một đầu Cự Hùng đi theo sau hắn. Rất nhanh, hai mắt Cự Hùng trợn tròn, hét lớn một tiếng rồi phóng tới Dục Thú hoa…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hết Thảy Vì Phụng Hiến

Dịch giả: Sun_Fly

Bạch Tiểu Thuần đứng bên ngoài viện tử, hai tay chắp sau lưng nhìn đầu đại hùng mang theo vẻ say mê rời đi. Nhìn dáng vẻ quyến luyến, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại của Đại Hùng, hắn rất là cảm khái, cảm thấy như mình vừa làm được một việc tốt.

Bởi thế, suốt nửa tháng tiếp theo, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài, đều tinh tế tuyển chọn một con thú rồi mang về. Mỗi lần đều nhìn những con thú kia bị Dục Thú Hoa nuốt, rồi lại nhìn chúng nó say mê trong đó không chịu rời đi. Nửa tháng qua đi, toàn bộ hung thú nằm trong top hai trăm đầu bảng hắn đều đã chọn hết...

Ngoài hai trăm đầu thú trên ra, trừ phi là một ít đầu hung thú đặc biệt, thì hắn không chọn nữa.

Mục đích cuối cùng của hắn là tạo ra một đầu chiến thú mạnh nhất. Thế nên hắn chỉ chọn những đầu hùng mạnh nhất, hoặc những loại có tiềm lực cực lớn.

Thậm chí đến cuối cùng, tất cả những đầu hung thú từng phụng hiến cho Dục Thú Hoa đều tụ tập trước trận pháp bên ngoài lầu các của Bạch Tiểu Thuần. Mỗi lần thấy Bạch Tiểu Thuần đi ra, cả đám đều gào lên ầm ĩ, hận không thể có cơ hội lại đi vào một lần nữa.

“Không được, phụng hiến một lần là đủ rồi. Nhiều nữa sẽ tổn hại đến thân thể các ngươi.” Bạch Tiểu Thuần cứng rắn cự tuyệt.Lại qua tiếp vài ngày, ngay cả Xuyên Sơn Giáp khổng lồ kia cũng đã phụng hiến xong.

Bạch Tiểu Thuần bi ai phát hiện, trong Bách Thú Viện đã không còn thú để chọn.

Bạch Tiểu Thuần trở nên sốt ruột, bởi vì hắn biết sinh kỳ của Dục Thú hoa không dài, một khi để qua khoảng thời gian này, nó sẽ bắt đầu thai nghén.

“Không được a, chỉ những đầu hung thú này thì chưa đủ để bồi dưỡng ra được chiến thú mạnh nhất!” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, liền rời Bách Thú Viện đi vòng quanh bờ Bắc. Thời điểm hắn quan sát bách thú, hắn cũng để ý đến đám chiến thú của mấy tên đệ tử, không nói biết đến toàn bộ, nhưng cũng đại khái có ấn tượng, biết rõ chiến thú của ai mạnh, của ai có tiềm lực lớn.

“Ta nhớ hình như một nữ đệ tử ngoại môn có chiến thú là một đầu khổng tước thì phải? Tiềm lực cũng rất lớn, chắc được chứ nhỉ???” Bạch Tiểu Thuần vội vàng đi đến nơi ở của nữ đệ tử kia.

Chờ ở nơi đó cả buổi, mới thấy được bóng dáng vị nữ đệ tử khá nổi tiếng, cỏ vẻ ngoài khá xinh đẹp trở về. Lập tức, trên mặt Bạch Tiểu Thuần nở một nụ cười mà hắn tự nhận là ấm áp nhất, bước mau tới trước, uyển chuyển biểu đạt hắn nguyện ý dùng điểm cống hiến đổi lấy Khổng Tước phối hợp với hắn làm một ít việc gọi là phụng hiến. Ngoại trừ chuyện Dục Thú hoa hắn chưa nói ra, những việc còn lại hắn đều nói rất kỹ càng.

Thậm chí hắn vì lo lắng đối phương cụ tuyệt, Bạch Tiểu Thuần còn giải thích thêm.

“Ngươi yên tâm, thời điểm phụng hiến tuyệt không tổn thương tới chiến thú. Có lẽ ngươi không biết, cái đám hung thú trong Bách THú viện sau khi phụng hiến đều rất say mê, muốn có lần tiếp theo nhưng ta lo chúng nguyên khí đại thương nên đều cự tuyệt.”

Nữ đệ tử kia mới đầu còn không hiểu hắn nói gì,không biết phụng hiến kia là ý gì. Nhưng sau khi nghe xong liền trợn trừng hai con mắt,

ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuầntrước mặt, cuối cùng trong mắt đầy sợ hãi.

“Ngươi…ngươi…cái tên dâm tặc này!!” Nàng thật không biết nên nói cái gì, giậm chân một cái, tranh thủ thời gian cách Bạch Tiểu Thuần càng xa càng tốt.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt một chút, có chút ủy khuất.

“Ta chỉ là mượn chiến thú ngươi dùng một chút thôi nha, không đồng ý thì thôi, rõ ràng còn mắng ta dâm tặc. Bạch Tiểu Thuần ta không phải là dâm tặc!” Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực rời đi. Cứ thế liên tiếp mấy ngày, hắn tìm đến hơn trăm người nhưng không một ai đồng ý. Thậm chí không ít người, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy quỷ dị.

Bạch Tiểu Thuần thở dài nghĩ thầm, nếu như tất cả mọi người đều không đồng ý thì thôi đi. Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể lấy lui cầu tiến, dùng cái đám hung thú còn lại trong Bách Thú viện thôi.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần muốn buông tha, trong tông môn lại truyền ra một tin đồn, rất nhiều đệ tử lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần, đều hiện lên vẻ cổ quái, chụm đầu ghé tai nhau nghị luận.

Nghe nói gì chưa?? Bạch Tiểu Thuần có một cái ham mê đặc biệt…”

“Mấy ngày nay, hắn gặp người nào đều xin mượn chiến thú của họ, nói cái gì mà phụng hiến…Ngươi không hiểu hàm nghĩa của phụng hiến là gì à?Đến đến đến, ta giải thích cho ngươi!”

“…Lại là ý tứ như vậy? Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần hắn lại cùng thú… Trời ạ, đây không phải sự thật đi?!”

Những tin đồn này không biết phát ra từ đâu, phảng phất như tất cả oán khí, ác ý, vô lực đối với Bạch Tiểu Thuần của đám đệ tử bờ Bắc từ trước giờ đều ẩn chứa trong này. Tin đồn càng truyền càng mãnh liệt, đến cuối cùng, thậm chí cũng thay đổi cả nội dung. Hết lần này đến lần khác,

đệ tử bờ Bắc đối với cái này cực kỳ hứng thú, tốc độ truyền bá nhanh cực kỳ, chỉ mấy ngày sau, hầu như tất cả đệ tử đều nghe nói việc này.

‘‘Có biết vì cái gì mà Bạch Tiểu Thuần vào bờ Bắc không ? Chính là bởi vì hắn có ham mê đặc thù đối với hung thú a...’’

‘‘Ta rốt cuộc hiểu rõ, vì sao hắn có thể nghiên cứu ra Phát Tình đan ! Nguyên lai là vì cái lí do này !!! Vì hắn cần, cho nên nghiên cứu chế tạo thôi...’’

‘‘Thiên kiêu đều khác người a, ta chỉ hơi tò mò, hình như mục tiêu của hắn không phải là mẫu thú, mà là công thú thì phải ??’’

‘‘Trời ạ, cái này ngươi cũng nghĩ được !Suỵt...chúng ta nhỏ giọng một chút, ta mơ hồ đoán được chút ít nguyên nhân...’’

.

..

...

Lúc Bạch Tiểu Thuần nghe đến những tin đồn này, cả người như bị sét đánh. Khoa trương nhất, là một lần hắn bắt gặp một nữ đệ tử tản bộ dưới hoàng hôn với một đầu Bích Nhãn Hắc Miêu, vì tò mò nên hắn nhìn nhiều một chút, nữ đệ tử kia liền hét toáng lên, ôm lấy chiến thú xoay người bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần choáng váng, phi thường ủy khuất. Hắn muốn đi giải thích, nhưng phát hiện những người này sau khi nghe mình giải thích xong, từng người đều như bừng tỉnh đại ngộ, nhưng hết lần này tới lần khác lại âm thầm tung tin đồn càng nhiều !’’

‘‘Các ngươi quá khinh người rồi !!’’ Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

‘‘Bạch Tiểu Thuần ta khó khăn biết bao a! Ta một người lẻ loi hiu quạnh tiến vào bờ Bắc tu hành, một mực cẩn thận từng li từng tí, ai cũng

không dám đắc tội, làm người luôn cụp cái đuôi lại, các ngươi rõ ràng còn khi dễ ta như vậy! Còn vu oan cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần ánh mắt đỏ bừng, cắn răng gằn từng chữ.

"Đây là các ngươi bức ta, đã vu oan ta như vậy, những đầu chiến thú kia ta sẽ tự mình bắt lấy!" Đang lúc Bạch Tiểu Thuần bị lửa giận thiêu đốt, thì bỗng dưng sau lưng truyền đến tiếng gió. Hắn lập tức quay đầu lại, phát hiện sau lưng mình không có gì, chỉ có cây đại thụ cách đó không xa đang lắc lư vài cái.

Ngay sau đó, ngay lúc Bạch Tiểu Thuần xoay đầu lại thì một đạo hắc ảnh, vọt tới hắn bằng tốc độ cực nhanh, hướng dưới bụng hắn vọt tới (cắn một phát là hơi thốn ^^)…Hung hăng cắn mạnh một cái như muốn cắn xuống một miếng thịt trên người hắn.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần đã là ngưng khí tầng thứ mười, đặc biệt là sau lần ngộ định đó, toàn thân giác quan đề cao, ý thức trở nên linh mẫn hơn. Vừa phát hiện sự tình không đúng, mãnh liệt lui về sau.

"Cạch…" một tiếng, trong nháy mắt khi hắn lui về sau, một cái miệng to lớn đầy răng nhọn hoắt, cách Bạch Tiểu Thuần chỉ có nửa trượng. Một cái cắn kia rơi vào khoảng không, lực lượng quá lớn, nhấc lên một cơn âm bạo, mang theo vô tận hận ý.

Bóng đen này đúng là đầu Đại Hắc Cẩu kia. Hôm nay đêm tối, tốc độ của nó so với ban ngày nhanh hơn rất nhiều. Mắt thấy lần thứ hai đánh lén Bạch Tiểu Thuần không thành công, đầu Đại cẩu không chút do dự, lập tức quay người bỏ chạy.

"Lại là ngươi!!" Da đầu Bạch Tiểu Thuần tê rần, mồ hôi lạnh chảy đầy người, chỉ thấy dọc sóng lưng có luồng khí lạnh chạy dài. Vừa rồi nếu hắn tránh chậm một chút thôi, cũng sẽ bị đầu cẩu kia trực tiếp cắn trên người mình.

Nghĩ đến hậu quả khi bị cắn, tâm thần Bạch Tiểu Thuần run rẩy không dứt. Hắn không dám dùng Bất Tử Trường Sinh công đi đánh

bạc…

“Đại Hắc Cẩu chết tiệt! Suýt chút nữa liền diệt đi một cái vinh quang gia tộc rồi!!” Mắt thấy đầu hắc cẩu kia chạy trốn, lập tức Bạch Tiểu Thuần lửa giận ngập trời.

“Khinh người quá đáng, đám đệ tử bờ Bắc khi dễ ta cũng thôi đi, ngay cả đầu đại cẩu ngươi cũng khinh ta! Lần đầu thấy ngươi đáng thương nên ta tha cho, lần này ngươi đừng hòng trốn!” Bạch Tiểu Thuần gào thét, sau lưng xuất hiện đôi cánh, thân thể nhoáng một cái, tốc độ bạo tăng, lập tức đuổi theo.

Bầu trời tối đen. Bạch Tiểu Thuần đã đuổi theo được nửa canh giờ. Nhưng đầu Đại Hắc Cầu kia tốc độ rất nhanh, lại quen thuộc địa hình nơi đây khiến hắn không thể nào đuổi kịp. Hắn vốn đang tức giận, lại bị đầu hắc cẩu này đánh lén, cộng thêm giờ phút này biết mình đuổi không kịp, lập tức khiến hắn như phát điên.

Đầu Đại Hắc Cẩu này đã được hắn xếp vào vị trí thứ hai trên bảng cừu hận trong lòng hắn. Vị trí thứ ba chính là con chim của Chu trưởng lão…về phần vị trí thứ nhất đương nhiên không con nào khác ngoài con thỏ hay mách lẽo kia rồi.

“Dù đuổi đến chân trời góc biển, ta cũng quyết bắt được ngươi!!” Toàn thân Bạch Tiểu Thuần bắn ra ngân quang mãnh liệt, Bất Tử Trường Sinh công được hắn thúc đẩy đến cực hạn. Đôi cánh sao lưng vừa vỗ, từng trận Nguyên Từ Chi Lực xuất hiện, tốc độ bạo tăng gấp hai.

Oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần hóa thành một đạo tàn ảnh kéo gần khoảng cách lại.Đại Hắc Cẩu phốc một tiếng, muốn chui vào cửa động gần đó. Thân cẩu mới chui vào được một nửa, Bạch Tiểu Thuần đã tới gần, phóng tới trước, hai tay ôm chặt.

Trong nháy mắt hắn chộp tới, hai con mắt Đại Hắc Cẩu đỏ bừng, hung hăng quay đầu, không để ý tới nguy hiểm bản thân, trực tiếp cắn tới phía dưới bụng Bạch Tiểu Thuần.

Thời điểm Đại Cẩu này đánh lén còn không thành công thì đừng nói chi là giờ phút này Bạch Tiểu Thuần đang nộ khí ngập trời. Không đợi Đại Hắc cẩu cắn tới, liền ô ngao một tiếng,.. Bạch Tiểu Thuần liền một tay bắt trên cổ nó, trực tiếp xách lên.

Mặc cho Đại Hắc cẩu giãy giụa như thế nào, tay của hắn cứ như một cái kìm sắt, khiến cho nó không thể nào thoát thân.

“Hừ…Cho ngươi biết sự lợi hại của ta!!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng trở về Bách Thú viện, vừa đi vừa cân nhắc làm thế nào trừng phạt con chó này, lúc về đến viện, quét mắt qua Dục THú hoa, hắn liền có một chủ ý. Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, ném đại cẩu về phía trước, trong nháy mắt liền bị Dục Thú hoa nuốt chửng.

Sau một lúc lâu,Dục Thú hoa khẽ buông, Đại Hắc Cẩu bò ra, ánh mắt của nó trừ điên cuồng cùng hận ý lại có thêm chút ít vẻ kỳ quái. Khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nó vẫn muốn xông tới hung hăng cán xé nữa… Bạch Tiểu Thuần không nói nhiều, lại xách nó lên ném trở lại.

Lại một canh giờ qua đi,Dục Thú hoa buông ra, Đại Hắc cẩu xuất hiện, ánh mắt vẫn điên cuồng, lại bị Bạch Tiểu Thuần ném trở lại.

Lại như thế thêm bốn lần, lúc Đại Hắc cẩu bò ra lần nữa, bốn chân đều mềm nhũn, gục tại chỗ thở hồng hộc.

“Có sợ không!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng.

“Lại đến chọc ta, ta…” không đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong, Đại Hắc cẩu liền ngẩng đầu, dùng sức xông lại cắn Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần muốn nổi điên, lại ném Đại Hắc cẩu vào trong Dục Thú hoa thêm mấy lần, tính thêm năm lần trước nữa là chín lần.

Sau chín lần, thân hình Đại Hắc cẩu gầy đi hẳn một vòng.Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần lại muốn bắt nó ném đi, Đại Hắc cẩu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, suy yếu giãy giụa khiến Bạch Tiểu Thuần cũng mềm lòng.

“Biết sợ rồi sao? Sau này đừng chọc tới ta, thời điểm Thiên Kiêu Chiến ta thực không có biện pháp nào khác a…” Bạch Tiểu Thuần cảnh cáo một phen, liền đem Đại Hắc cẩu quẳng ra lầu các. Đại Hắc cẩu dùng chút thể lực còn thừa lại lết đi xa xa, lúc đến một chỗ khuất, nó ngừng lại, ánh mắt tràn đầy mê mang. Mơ hồ trong đấy còn có chút dư vị…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bản Nguyên Phản Tổ Chi Huyết

Dịch giả: Sun_Fly

Dõi theo thân ảnh khuất dần của Đại Hắc Cẩu, Bạch Tiểu Thuần chìm trong suy nghĩ. Vừa rồi hắn cũng để ý thấy được, thân hình Đại Hắc Cẩu chậm rãi gầy đi một vòng lớn. Một màn này làm cho hiểu biết của Bạch Tiểu Thuần về Dục Thú hoa dục hóa sinh mệnh thêm chút ít, hắn lại nghĩ đến hương thơm lúc hoa nở.

Bên trong Dục Thú hoa này tồn tại một cỗ khí tức tác động đến thần trí hung thú, tạo nên những ảo cảnh, mỗi loài hung thú khác nhau sẽ có ảo cảnh khác nhau. Ảo cảnh tác động lên hung thú, lúc chúng khí huyết tràn đầy, liền rút ra một tia sinh mệnh bản nguyên phản tổ chi huyết để dục hóa, vì vậy Đại Hắc cẩu mới trở nên gầy gò…Bất luận thế nào, mục đích của nó là khiến cho tất cả hung thú trong ảo cảnh mất đi sức chống cự.

“Không hổ là Dục Thú chủng đã gần tuyệt chủng…Nói theo cách khác, sự tồn tại của nó, áp đảo trên tất cả hung thú !” Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, dần dần hiểu ra.

Giống như khi muỗi hút máu, chúng truyền một chất gây cảm giác tê liệt, lúc Dục Thú hoa này hút lấy bản nguyên phản tổ chi huyết thì truyền chất gây sung sướng.

Ngày ngày trôi qua. Bảy ngày sau, mắt thấy thời kỳ nở hoa của Dục Thú hoa gần hết, nếu vẫn không có thêm hung thú nào có bản nguyên phản tổ chi huyết hùng mạnh, liền lãng phí đi Dục Thú Chủng trân quý này.

Bạch Tiểu Thuần lại nghĩ tới nỗi hàm oan mà bờ Bắc vu hãm cho mình, thế là cắn răng một cái, ngay đêm hôm đó, nguyệt hắc phong cao, hắn lặng yên không tiếng động rời đi Bách Thú Viện.

"Đã thật lâu không có làm loại chuyện như thế này rồi. Tuy rằng với thân phận của ta là ra loại sự tình này có hơi mất thể diện…nhưng ta cũng hết cách a!!" Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng. Hắn bay tới bay lui tại bờ Bắc, thẳng tới nóc của một tòa nhà, sử dụng tốc độ nhanh nhất phóng vào trong. Trong ngôi nhà này có một đầu Khổng Tước xinh đẹp đang nghỉ ngơi, không hề phát hiện nguy hiểm đang rình rập nó, liền có một bàn tay nắm ở trên cổ.

Đầu Khổng Tước giãy giụa, nhưng thân thể bị một cỗ lực cường đại lôi dậy, mảy may không phát ra một tiếng động gì, thân thể liền mềm nhũn không cách nào giãy giụa nữa, chỉ có thể mặc cho Bạch Tiểu Thuần xách đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn nhìn xung quanh đầy cảnh giác. Lúc phát hiện không ai chú ý liền phóng người tới địa phương tiếp theo. Rất nhanh, trong tay hắn ngoài Khổng Tước kia còn có thêm một đầu Thanh Mãng. Hắn lại bắn về một phía khác, tiếp tục công việc của mình.

Nửa canh giờ sau, Bạch Tiểu Thuần mới một nắng hai sương trở lại Bách Thú Viện, trên tay trái hắn xách một đầu Khổng Tước, tay phải cầm lấy đầu Dạ Báo, dưới nách kẹp đầu Bạch Hầu, trên thân quấn lấy một đầu Thanh Mãng, trên mặt tràn đầy kích động.

"Thu hoạch lớn a!" Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn. Hắn biết thời gian cấp bách, thế là hắn tiến thẳng ra hậu viện, đem những đầu chiến thú này trói lại, lập tức trước ném đầu Khổng Tước vào Dục Thú Hoa.

Mắt nhìn Dục Thú Hoa nuốt lấy đầu Khổng Tước, Bạch Tiểu Thuần ở một bên phấn khởi chờ đợi. Không đợi lâu, Khổng Tước liền bị phun ra, trong mắt không phải là say mê đơn thuần nữa, mà là đắm chìm trong những hồi ức tốt đẹp ấy, hiển nhiên ảo cảnh của nó không giống với đám hung thú khác. Không đợi nó kịp phản ứng, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ

thời gian vồ tới, lại đem đầu Thanh Mãng ném qua, sau đó tranh thủ thời gian, mang theo đầu Khổng Tước về chỗ chủ nhân nó.

Lần này Khổng Tước không hề phát ra một tiếng động nào, cũng không giãy giụa nữa, thậm chí, tại thời điểm Bạch Tiểu Thuần ra đi, nó còn nịnh nọt cọ xát Bạch Tiểu Thuần một cái, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong, phảng phất như hi vọng Bạch Tiểu Thuần lần tới mang nó đi nữa.

“Bị rút lấy một tia sinh mệnh Bản Nguyên phản tổ chi huyết thì không có ảnh hưởng gì, nhưng nhiều hơn nữa đối với ngươi không tốt. Nghe lời đi, đúng rồi…đừng có nói chuyện này cho chủ nhân ngươi a”. Bạch Tiểu Thuần áp chế thanh âm đến mức nhỏ nhất nghiêm túc dặn dò, lập tức rời đi.

Một đêm này đã giày vò Bạch Tiểu Thuần muốn chết. Đưa tiễn Thanh Mãng, đưa tiễn Bạch Hầu, rồi Dạ Báo, tận lúc trời sáng hắn mới xong việc, dù là hắn cũng cảm thấy mệt mỏi. Vừa nghĩ tới những đầu chiến thú kia đều lộ ra vẻ không muốn và đầy mê luyến, Bạch Tiểu Thuần liền cảm thấy mình đã làm một chuyện tốt.

Nhất là nhìn thấy Dục Thú Hoa khỏe mạnh, hắn càng thỏa mãn.

“Làm việc này, khiến cho đám chiến thú thỏa mãn, Dục Thú hoa hài lòng, ta cũng mãn ý. Cái này nói rõ, ta thật sự đang làm chuyện tốt a!” ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần rất là cao hứng. Thời điểm ánh nắng phủ xuống, hắn đón gió, hất cái cằm nhỏ lên, tiếp tục ra ngoài.

Liên tiếp mấy ngày, hắn đã sớm quen việc dễ làm rồi. Mặc kệ đệ tử nội môn hay ngoại môn, đều là mục tiêu của hắn. Mỗi đêm đều tối đa bốn đầu chiến thú, nhiều hơn nữa hắn cũng không kịp đưa chúng trở về trước hừng đông.

Bạch Tiểu Thuần làm chuyện này rất cẩn thận, lại do tu vi của hắn cao thâm, tốc độ lại cực nhanh, nên những ngày này từ đầu đến cuối không có vấn đề gì xảy ra. Duy chỉ có thời điểm ban ngày, lúc đám chiến

thú được phụng hiến trong âm thầm kia nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lập tức vui vẻ, muốn tiến lên nịnh nọt hắn.

Đám đệ tử, chủ nhân của chúng đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn chiến thú của mình lúc trước còn lộ vẻ bất thiện với Bạch Tiểu Thuần, lúc này rõ ràng lại đưa ra bộ mặt nịnh nọt, nhao nhao kinh ngạc. Cả đám lập tức câu thông với chiến thú của mình, nhưng lại chẳng có đầu nào hồi đáp lại.

Nửa tháng qua đi, tại hậu viện, Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý nhìn Dục Thú Hoa dựa theo kế hoạch của mình không ngừng thu được bản nguyên phản tổ chi huyết, đầu chiến thú mạnh nhất cũng đang ổn định phát triển. Thế là mỗi khi đêm về, Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm ra sức.

Khuya hôm nay, mây đen phủ đầy trời, che kín cả ánh trăng, mặt đất tối đen, Bạch Tiểu Thuần trên tay xách một con nhím, trên vai khiêng một đầu hung ngưu. Đem hai con chế ngự, không cho chúng nó phát ra một chút âm thanh nào, liền lặng yên tiến đến một tòa nhà khác.

“Bích Nhãn Hắc Miêu…” Bạch Tiểu Thuần mắt lộ kỳ quang. Hắn từ đầu đến cuối vẫn thèm thuồng đầu chiến thú này, giờ phút này đang muốn hành động. Đột nhiên, trong bóng tối, một đôi mắt xanh xuất hiện, một tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng mèo kêu vang lên rất rõ ràng trong không gian yên tĩnh này.

“Cảnh giác như vậy!” Bạch Tiểu Thuần lắp bắp kinh ngạc. Tiếng mèo kêu truyền khắp bốn phía, không ít người bừng tỉnh. Bạch Tiểu Thuần tranh thủ lui về sau một chút, nhưng vào lúc này, đầu Bích Nhãn Hắc Miêu kia lại vọt thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, như muốn ngăn trở kẻ kia đào tẩu.

Nhất là trong ánh mắt đầy nhân tính hóa của nó, còn lộ ra vẻ trào phúng mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần giận giữ, nếu đổi lại lúc khác, hắn thu thập con hắc miêu này rất dễ dàng, nhưng bây giờ hắn lo sợ bị phát hiện, liền triển

khai cặp cánh sau lưng một cái, bày tốc độ cao nhất chạy trốn. Hắn chân trước vừa đi, thì từng thân ảnh từ bốn phía xuất hiện.

Tiếng mèo kia mang theo lực lượng truyền khắp cả bờ Bắc, hắn một đường chật vật, thật vất vả mới tránh thoát được đám đệ tử bờ Bắc, trở lại đường nhỏ tại Bách Thú Viện. Bạch Tiểu Thuần thầm hận đầu Hắc Miêu kia đến nghiến răng nghiến lợi.

“Phải nghĩ biện pháp khác, đầu Hắc Miêu kia quá cảnh giác rồi!”. Đang lúc Bạch Tiểu Thuần đau đầu, thần sắc khẽ động, thân thể cấp tốc tránh đi, một đại hắc ảnh từ bên cạnh lướt qua thật nhanh, âm thanh cắn mạnh truyền ra.

“Lại là ngươi!!” Bạch Tiểu Thuần đang rất bực tức, giờ phút này nhìn thấy bóng đen vừa lướt qua kia là đầu Đại Hắc Cẩu liền lập tức nổi điên.

Hai lần trước, Đại Hắc Cẩu đánh lén một kích không trúng lập tức bỏ chạy, nhưng lúc này nó lại không rời đi, lại mang theo vẻ điên cuồng cùng hung tàn, thêm cả hận ý, một lần nữa vọt tới.

Lấy sự linh hoạt cùng tốc độ đặc trưng của Dạ Hành Thú, Bạch Tiểu Thuần phải dốc toàn lực, mất thêm một khoảng thời gian mới có thể bắt lấy nó, nhưng bây giờ nó không chạy, rất nhanh liền bị Bạch Tiểu Thuần chế ngự.

“Đêm nay còn thiếu một đầu, liền lấy ngươi thay thế!” Bạch Tiểu Thuần oán hận nói. Hắn liền xách theo Đại Hắc Cẩu đang giãy giụa về viện. Đầu tiên để Hung Ngưu cùng con nhím đi phụng hiến, cuối cùng mới đưa đầu đại cẩu vẫn đang cự lực giãy giụa vào trong Dục Thú Hoa.

Sau khi đem con nhím kia cùng đầu Hung Ngưu trở về, hắn dành thời gian một ngày này, hung ác cho đầu đại cẩu phụng hiến mười lăm lần, cho Đại Hắc Cẩu một cái giáo huấn khó quên.

Đợi đến thời điểm Đại Hắc Cẩu gần hấp hối, Bạch Tiểu Thuần mới hung hăng ném nó ra ngoài.

“Lần sau nếu ngươi lại dám đánh lén ta, ta liền biến ngươi thành con chó khô!” Bạch Tiểu Thuần cả giận nói. Đầu Đại Hắc Cẩu gian nan bò dậy, tranh thủ thời gian chui vào trong rừng, chờ tới lúc không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nữa, nó ghé vào chỗ tối, lè lưỡi liếm bờ môi, sâu trong mắt hiện vẻ say mê.

Lại mấy ngày qua đi, vẫn như thường lệ, đêm khuya Bạch Tiểu Thuần hành động. Bất qua đối với sự cảnh giác của Bích Nhãn Hắc Miêu, Bạch Tiểu Thuần rất đau đầu. Hắn muốn mạnh mẽ bắt lấy, nhưng lại bất hạnh phát hiện đầu Hắc Miêu này lại trốn bên trong phòng chủ nhân nó không đi ra.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, chỉ có thể không cam lòng mà buông tha, tiếp tục tuyển chọn các chiến thú khác, nhưng trong lòng hắn thủy chung vẫn không bỏ được. Khuya hôm nay, sau khi hắn đem một đầu Thiềm Thử trả về chủ nhân nó, trên đường trở lại, bỗng nhiên dừng lại, một đạo hắc ảnh từ bên cạnh hắn sượt qua, âm thanh quen thuộc lần nữa truyền đến.

Như những lần trước vẫn la Đại Hắc Cẩu, tinh thần phấn chấn đứng nơi đó, không hề chạy trốn, mà lại hung ác nhe răng, một bộ dáng lại muốn vọt tới.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt hốc mồm, rung động trước sự chấp nhất của Đại Hắc Cẩu, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy cổ quái. Trước đó Bạch Tiểu Thuần khổng nghĩ nhiều, nhưng giờ nghĩ kỹ lại, Đại Hắc Cẩu không hề chạy trốn, hoàn toàn buông tha cho tốc độ của mình, thậm chí lần đánh lén vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác tựa hồ chỉ có bộ dáng, lực cắn yếu đi, không còn hung tàn như mấy lần trước.

“Chẳng lẽ ngươi đang cố ý?!” Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc hỏi.

Nguyên bản Đại Hắc Cẩu đang muốn lao ra, nhưng lại nghe được câu này, liền ngừng lại, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, không hề gầm rống, cũng không nhe răng, không xông tới, cứ như thế mà nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thần sắc cổ quái, không thèm để ý đến Đại Hắc Cẩu, lách qua nó rồi bay nhanh. Đầu Đại Hắc Cẩu rõ ràng đi theo sau, một đường theo Bạch Tiểu Thuần về tới lầu các, vào trong sân viện.

Vừa về đến nơi, cái đuôi Đại Hắc Cẩu kích động lắc tới lắc lui, phóng tới gần Dục Thú Hoa, vậy mà…tự mình nhảy vào.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy muốn lồi con mắt, thần sắc càng thêm cổ quái. Nhất là sau khi hắn nhìn thấy Đại Hắc Cẩu phụng hiến xong, vừa bò ra không rời đi mà lại nhảy vào trở lại, tới tới lui lui, cho đến hoàng hôn ngày hôm sau, rõ ràng đầu đại cẩu này phụng hiến bảy tám lần.

“Cái này…cái này…nhiều sinh mệnh bản nguyên phản tổ chi huyết như thế, ngươi không muốn sống nữa à?? Chết tiệt, rốt cuộc ngươi tiến vào ảo cảnh gì ???” Bạch Tiểu Thuần hít vào ngụm khẩu khí, một phát chụp lại đầu Đại Hắc Cẩu đang muốn tiếp tục lao vào Dục Thú Hoa, tranh thủ thời gian ném ra ngoài. Vốn đang định uy hiếp một chút, chợt nội tâm khẽ nhúc nhích, Bạch Tiểu Thuần xoay chuyển lời nói dụ dỗ.

“Ta biết rõ ngươi có thể nghe hiểu những gì ta nói…nói cho ngươi biết, lần sau nếu như ngươi muốn phụng hiến tiếp, đừng lại đánh lén ta. Chỉ cần ngươi bắt đầu Bích Nhãn Hắc Miêu lại đây, ta liền cho phép ngươi lại phụng hiến thêm lần nữa!”

Chính lúc Đại Hắc Cẩu khập khiễng tính rời đi, nghe đến đó liền dừng bước chân lại, quay đầu ngó Bạch Tiểu Thuần một cái, rồi quay đầu lại chạy đi.

Khuya mấy hôm sau, đang lúc Bạch Tiểu Thuần muốn ra ngoài tìm vài đầu chiến thú về, đột nhiên, từ bên ngoài lầu các truyền đến tiếng chó sủa quen thuộc…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tiểu Bất Điểm, Đừng Thử

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần đi ra xem, thì thấy ở bên ngoài trận pháp, con đại hắc cẩu kia đang nghênh ngang đắc ý đứng ở nơi đó. Bên dưới móng vuốt, chính là con Bích Nhãn Hắc Miêu cực kỳ cảnh giác kia, chỉ bất quá là bây giờ con mèo đen này đang rất uể oải, mặt ủ mày chau.

Đại hắc cẩu vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lại càng đắc ý hơn, bắt đầu lớn tiếng sủa. Bạch Tiểu Thuần lập tức mở trận pháp. Trận pháp này vừa mới mở, con đại hắc cẩu nháy mắt đã vọt vào, lao thẳng tới chỗ Dục Thú Hoa.

Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc một chút,cảm thấy huyễn cảnh mà đại hắc cẩu này thấy, nhất định là không tầm thường.

“Thật sự là không muốn sống nữa sao!” Bạch Tiểu Thuần thở dài, đi tới trước mặt Bích Nhãn Hắc Miêu, thấy con mèo đen này chỉ bị kiệt sức một chút, không có vấn đề gì, lúc này mới cầm nó mang tới hậu viện.

Chờ tới hơn nửa ngày... Cho đến khi đại hắc cẩu nhảy vào trong Dục Thú Hoa lần thứ mười, thì bị Bạch Tiểu Thuần tóm lấy ném ra ngoài. Giờ phút này hắn vô cùng lo lắng, sợ đại hắc cẩu này nếu như cứ nhiều lần đưa ra sinh mệnh bản nguyên phản tổ chi huyết như thế, thì kế hoạch chiến thú mạnh nhất của mình, có lẽ cuối cùng Dục Thú Chủng được sinh ra... Chính là một con tiểu hắc cẩu.

Nghĩ tới loại khả năng này làm Bạch Tiểu Thuần lập tức khẩn trương, trong lòng hạ quyết tâm quyết không để cho đại hắc cẩu này tiếp tục

dâng hiến nữa, nhanh chóng đem Bích Nhãn Hắc Miêu ở trong tay ném vào bên trong Dục Thú Hoa.

Nửa tháng sau đó, con đại hắc cẩu kia tự hiểu quy củ, vì vậy mà cứ cách một ngày lại kéo đến một con chiến thú rất là uể oải tới, sủa to vài tiếng, chờ sau khi Bạch Tiểu Thuần mở cửa là lập tức xông vào rất là thành thạo.

Mà mỗi lần, Bạch Tiểu Thuần đều muốn cự tuyệt đại hắc cẩu, nhưng mỗi lần nhìn thấy chiến thú mà đại hắc cẩu mang tới, thì tâm thần lại chấn động.

“Con đại hắc cẩu này giỏi thật. Nó làm sao biết là ta muốn đi bắt những con thú này. Cần phải biết là những con thú này đều bị chủ nhân trông coi rất kỹ, hoặc là được đặt ở trong túi nuôi thú, hoặc là ở trong động phủ nội môn.” Bạch Tiểu Thuần thật sự không có cách nào cự tuyệt. Đại hắc cẩu này tựa như nắm bắt được tâm lý của Bạch Tiểu Thuần, nên mỗi lần mang tới đều là chiến thú khiến cho Bạch Tiểu Thuần phải động tâm. Thậm chí có một lần, thế mà ngay cả chiến thú của một vị trưởng lão Lạc Nhật Phong cũng bị nó kéo tới.

“Đáng chết, nếu nói như vậy, thì đại hắc cẩu này đã âm thầm theo ta không biết bao nhiêu lâu...” Bạch Tiểu Thuần rất nhanh đã hiểu ra vấn đề, rất hiển nhiên, chỉ có một khả năng này.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, nghiêng mắt nhìn đại hắc cẩu không nhúc nhích ở bên trong Dục Thú Hoa, cảm thấy con Dạ Hành Thú này chẳng những phi thường thông minh, mà thực lực lại cường hãn, nhất là tốc độ, nếu không, cũng không có khả năng đánh bại những con chiến thú này mà kéo tới đây.

“Thôi thôi, đây cũng là một tên đáng thương. Dù sao lúc trước ta cũng làm nó bị liên lụy, nếu mỗi lần nó đều mang đến loại chiến thú này, thì để cho nó dâng hiến thêm mấy lần cũng được. Chỉ là ta không muốn nó tiếp tục cũng là muốn tốt cho nó.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, không

tiếp tục để ý tới đại hắc cẩu nữa, tròng mắt xoay chuyển, nhìn về phía tứ đại sơn phong.

“Ta cần chiến thú cường đại hơn... Tứ đại hộ sơn thú, hắn là tốt nhất.” Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, lập tức rời khỏi lầu các, đi tới thạch động luyện đan ở trong Cổ Thú Thâm Uyên.

Đồng thời, trong khoảng thời gian này, không ít đệ tử của bờ Bắc đều cảm thấy có gì đó không thích hợp, đã nhận ra được chiến thú của mình đều xuất hiện những hành động cổ quái, thường xuyên kêu to ở trong đêm, giống như là đang kêu gọi.

Nhất là con Bích Nhãn Hắc Miêu kia, âm thanh lại càng sắc nhọn, trong mắt thi thoảng lại lộ ra hồi ức, giống như là ở bên trong huyễn cảnh kia, nó trở thành vua của bách thú, chí cao vô thượng, ngay cả âm thanh cũng mang theo bá khí, truyền ra khắp bốn phía. Chủ nhân của con mèo đen này lại càng lo lắng, không biết chiến thú của mình bị làm sao.

Mà những chuyện như vậy, thì ra ở trong tông môn lại có rất nhiều...

Dần dần, đa phần đệ tử bờ Bắc bắt đầu đi tìm kiếm nguyên nhân...

Mấy ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần từ trong hang luyện dược đi ra, hài lòng cầm không ít đan dược dẫn dụ hung thú trong tay. Chờ tới khi màn đêm giáng xuống, hắn vội vã ra ngoài, đầu tiên là đi tới Diên Vĩ Phong. Sau khi đi tới đỉnh núi, trong lòng hắn có chút khẩn trương, hướng về chỗ hang động của con chim phượng bảy màu, nghĩ sẽ nịnh nọt nó một chút, vì thế ném một viên tam giai Linh Dược vào.

Nhưng viên đan dược này vừa ném ra đã ngay lập tức bị bắn ngược trở về, còn đập vào ngực của Bạch Tiểu Thuần, cường lực rất lớn. Cũng may Bạch Tiểu Thuần da dày thịt béo nên chỉ hơi thay đổi sắc mặt, lùi lại về phía sau mấy bước. Từ bên trong cái hang động đen kịt, con chim phượng bảy màu kia chậm rãi đưa cái đầu thò ra ngoài, kiêu căng nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, trong mắt lộ ra khinh miệt.

Không phải nó khinh miệt Bạch Tiểu Thuần, mà là khinh thường hành động hắn ném ra đan dược.

Giống như là đang nói cho Bạch Tiểu Thuần biết, nó tuyệt đối không ăn đan dược do người là đưa cho.

Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, vội ho một tiếng.

“Phượng Điểu tiền bối, viên đan dược này ăn ngon lắm... Ngươi không thích cũng không sao, đi theo ta đi, ta dẫn ngươi tới một nơi rất tốt, nơi đó có thể giúp ngươi thực hiện được tất cả mộng tưởng.” Bạch Tiểu Thuần lộ ra bộ dáng nhu thuận. Trong lúc hắn còn đang giải thích thì con chim phượng kia bỗng nhiên vung cánh lên. Một cơn gió lớn đảo qua làm cho Bạch Tiểu Thuần không ngừng lùi lại, chỉ thiếu chút nữa là rớt xuống vách núi, khiến hắn bị dọa đến tâm can run lên, vội vội vàng vàng tránh đi.

Con chim phượng bảy màu kia lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như là đang cảnh cáo, rồi mới chậm rãi trở về trong hang động.

“Thôi thôi, con chim phượng bảy màu này tính tình quá tự đại, ta đi tới Lạc Nhật Phong nhìn xem con Tam Nhãn Ô Nha kia xem. Hắn là tính tình nó không có quá tự đại như vậy đi.” Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu, hạ quyết tâm, ngay trong đêm đi tới Lạc Nhật Phong, đứng ở trước cửa hang của con Tam Nhãn Ô Nha kia, lại tiếp tục thử.

Thế nhưng chỉ mất thời gian nửa nén hương, Bạch Tiểu Thuần da đầu tê dại, cấp tốc bỏ chạy, phía sau hắn hắc mang lập lòe. Con Tam Nhãn Ô Nha kia đang nhanh chóng đuổi theo, giống như xua đuổi Bạch Tiểu Thuần xuống núi. Đến lúc này mới mang theo ngạo nghễ, quay người bay trở về.

“Ta hận nhất là chim. Hừ, tính tình của chim đều là tự đại. Chim của Chu trưởng lão lại còn biết vu oan cả cho người.” Bạch Tiểu Thuần cảm

thấy rất ủy khuất. Hắn cảm thấy mình có hảo ý tặng đan dược, nhưng những con chim này lại khi dễ mình như thế.

Nhưng vì muốn bồi dưỡng ra chiến thú mạnh nhất, Bạch Tiểu Thuần không cam tâm, vì thế ánh mắt lại rơi lên trên Khung Đính Phong, lộ ra vẻ chờ mong.

“Con thằn lằn lớn kia, xem ra chính là rất đàng hoàng, hơn nữa cái bụng lại lớn như vậy, hẳn là rất tham ăn... Nói không chừng có hi vọng a.” Bạch Tiểu Thuần lập tức phấn chấn, nhanh chóng đi đến Khung Đính Phong, nhưng cũng rất nhanh đã mang theo vẻ mặt cầu xin quay trở về, quần áo đều bị tàn phá.

Con thằn lằn kia cũng không để ý tới viên đan dược mà Bạch Tiểu Thuần ném qua, thậm chí do sốt ruột mà Bạch Tiểu Thuần còn ném tới mấy hạt, vậy mà cái vọt thẳng ra về phía Bạch Tiểu Thuần lại chính là một trảo.

Làm Bạch Tiểu Thuần bị hù phải trốn vội, quần áo đều bị móng vuốt của con đại thằn lằn cào một cái, mặc dù không làm thân thể bị thương, nhưng y phục lại bị tàn phá không chịu nổi.

Về phần đại hộ sơn thú cuối cùng, Quỷ Nha Phong Sơn Quỷ, Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc lâu, cuối cùng hung hăng giậm chân một cái, vào trong đêm một ngày sau đó, cũng lại chạy như bay. Con Sơn Quỷ kia ngược lại lại có tính tình tốt nhất, nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Tiểu Thuần, như không thấy hắn tồn tại, cũng không thèm nhìn đan dược mà Bạch Tiểu Thuần ném qua.

Bạch Tiểu Thuần đợi cả nửa đêm cũng không thấy có hiệu quả gì, ngày thứ hai lại đi. Liên tiếp ba ngày, cuối cùng chỉ có thể mang vẻ mặt cầu xin từ bỏ.

“Bốn đại hộ sơn thú này, con nào cũng khinh người!” Bạch Tiểu Thuần than thở, ở bên ngoài lầu các sầu mi khổ kiểm. Toàn bộ bờ Bắc, ngoại trừ một vài chiến thú Bạch Tiểu Thuần không thể trêu chọc, hoặc

là bị nhốt trong túi nuôi thú không được chủ nhân lấy ra, thì những con chiến thú khác, phàm là có giá trị thì hầu như đều đã dâng hiến qua. Về phần những chiến thú của các trưởng lão kia, có đại hắc cẩu ở đây, cũng đều lần lượt bị nó kéo tới.

Nhưng chỗ bốn đại hộ sơn thú, Bạch Tiểu Thuần lần lượt thất bại, làm cho hắn cực kỳ uể oải. Nhất là thời kỳ nở hoa của Dục Thú Hoa đã đi qua được hơn phân nửa, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất sốt ruột.

“Ta muốn ra chiến thú, là mạnh nhất trước nay chưa từng có. Nếu tứ đại hộ sơn thú không đồng ý thì ta liền đi tìm chiến thú so với chúng nó còn lợi hại hơn. Trong khắp tông môn, lợi hại hơn so với chúng nó... Hả?” Bạch Tiểu Thuần đang thì thào nói nhỏ, bỗng nhiên thân hình chấn động, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt sáng lên, nhìn về phía Cổ Thú Thâm Uyên.

“Lợi hại hơn so với hộ sơn thú, đương nhiên là... Hộ tông thần thú a!”

“Thiên Giác Mặc Long... Nếu như ta có thể khiến nó đến dâng hiến một cái, vậy thì cái gì cũng đủ!!” Bạch Tiểu Thuần lập tức hưng phấn, hô hấp dồn dập, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ.

“Nói gì thì nói, ta cùng với hộ tông thần thú cũng coi như là có chút giao tình. Từ lúc ta tới đây, mỗi lần qua chỗ kia luyện dược, đều sẽ ném vào thâm uyên một chút... Mà Thiên Giác Mặc Long lão nhân gia nó, mặc dù ta chưa từng nhìn thấy, nhưng nó lại không có không cho ta luyện dược ở trong đó. Điều này nói rõ là... Nó tán đồng ta!” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, càng thêm kích động. Sau khi sửa sang lại túi trữ vật một chút, hắn thở sâu, tay áo nhỏ hất lên, đi thẳng tới 6.

Xe nhẹ đường quen, vì để bồi dưỡng ra chiến thú mạnh nhất, Bạch Tiểu Thuần cũng đã liều mạng, phi tốc đi đến. Ở miệng cái khe 6 này, hắn nhìn thấy phía dưới là một mảnh đen kịt, giống như là có khói đen che phủ. Thậm chí khi đứng ở chỗ này, hắn đều cảm thấy tứ chi đều lạnh,

giống như là đang có từng trận khí lạnh đang không ngừng bay lên từ dưới vực sâu.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần có chút phát run, hắn sợ mình sẽ rơi xuống, vì thế vội vàng lùi lại phía sau mấy bước. Sau khi nhìn lại vực sâu một chút, hắn cắn răng, lấy ra một viên đan dược ném xuống phía dưới.

“Thiên Giác tiền bối, vãn bối la Bạch Tiểu Thuần a. Ngài nhớ kỹ lại đi, mấy năm nay ta đều đưa đan dược cho ngài. Việc này, ngài thử nếm xem viên đan dược này có hương vị thế nào.” Bạch Tiểu Thuần khẩn trương mở miệng. Hắn chờ nửa ngày thấy không có phản ứng gì, nghĩ nhiều khả năng là Thiên Giác Mặc Long

có khẩu vị khác biệt, vì thế lại ném ra một viên tam giai linh dược.

Rất nhanh, hắn đã ném ra bảy tám hạt khác nhau, đáy lòng có chút như đưa đám. Cuối cùng dứt khoát đem mấy hạt Phát Tình Đan ở trong tay áo ném cả xuống dưới, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

“Chẳng lẽ trời xanh đã định, không cho Bạch Tiểu Thuần bồi dưỡng ra chiến thú mạnh nhất...” Bạch Tiểu Thuần thỏ dài một tiếng, thất lạc đang muốn rời đi. Nhưng vào lúc này, đột nhiên, sương mù màu đen ở dưới vực sâu bỗng nhiên cuộn trào. Cùng lúc đó, có một âm thanh tang thương từ dưới vực sâu này, bỗng nhiên truyền ra.

“Tiểu bất điểm, đừng thử... Hảo ý của ngươi ta xin ghi nhận... Nhưng ta từ ba ngàn năm trước đã không được... Nếu như ngươi có thể làm cho bản nguyên của ta từ trong khô héo sôi trào, dù chỉ sôi trào trong nháy mắt, thì điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi!”

“A?” Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, hô hấp dồn dập, bỗng nhiên quay người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Âm Hồn Bất Tán

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Trong sương mù cuồn cuộn dưới vực sâu lộ ra một đôi mắt. Con mắt này có rất nhiều màu sắc biến hóa, dừng lại lâu nhất chính là màu đỏ tím. Giờ phút này đang ngóng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Vẻn vẹn chỉ có con mắt đã không chênh lệch bao nhiêu với thân thể của Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần thấy mà trợn mắt há mồm. Hắn không biết thân thể của Thiên Giác Mặc Long này cụ thể lớn bao nhiêu. Hắn còn mơ hồ nhìn thấy cả sừng rồng ở trong sương mù.

Giờ phút này, hắn cẩn thận xác định vừa rồi đích thật là Thiên Giác Mặc Long đang nói chuyện, lập tức kích động. Hắn ngẫm nghĩ, rồi cắn răng một cái.

“Tiền bối yên tâm, ta sẽ cố gắng!” Bạch Tiểu Thuần quay người, ánh mắt lộ ra chấp nhất. Đây là hi vọng cuối cùng của hắn. Nếu như có thể làm cho con Thiên Giác Mặc Long này đến dâng hiến một lần, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chiến thú mạnh nhất của mình sẽ hoàn mỹ.

“Bản nguyên khô héo mà muốn sôi trào thì cần phải có kích thích mãnh liệt. Loại kích thích này... Không có gì hữu hiệu hơn so với Phát Tình Đan!” Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, bay ra khỏi Bách Thú Viện, thẳng đến Chủng Đạo Sơn. Dựa vào thân phận của hắn, còn có lượng lớn điểm cống hiến, đổi lấy đại lượng dược thảo.

Những dược thảo này cơ hồ tiêu tốn hết hơn phân nửa điểm cống hiến của hắn. Thậm chí một cái túi trữ vật còn chứa không nổi, hắn phải dùng

tới bảy cái túi trữ vật mới có thể chứa được toàn bộ. Tên đệ tử phụ trách hối đoái dược thảo nhìn mà trợn mắt há mồm. Gã đã phụ trách nơi này nhiều năm, đây là lần đầu tiên thấy có người kinh thiên động địa như vậy.

Đương nhiên là gã nhận ra Bạch Tiểu Thuần. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đã đi rồi mà tên đệ tử này vẫn còn trợn mắt há mồm, đã xem Bạch Tiểu Thuần là thần nhân.

Mà Bạch Tiểu Thuần, sau khi đổi được đại lượng dược thảo, về tới Bách Thú Viện, trong nháy mắt bắt đầu toàn lực luyện dược. Ánh mắt của hắn tràn ngập tơ máu, đã lâm vào trong điên cuồng.

“Ta phải luyện chế ra một viên... Siêu cấp Phát Tình Đan!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng. Hắn phải làm cho dược hiệu tăng mạnh, sửa chữa lại đan phương, tranh thủ để cho dược hiệu có thể tăng lên gấp trăm lần, nghìn lần.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua bảy ngày. Trong bảy ngày này, Bạch Tiểu Thuần không hề nghỉ ngơi, toàn thân tóc tai bì xù, hoàn toàn đắm chìm trong việc luyện dược. Ngẫu nhiên con đại hắc cẩu kia sẽ kéo theo chiến thú chạy tới, thì mỗi lần Bạch Tiểu Thuần cũng đều không nhịn được mà ném cho nó một cái ngọc giản chỉ có thể mở ra trận pháp một lần.

Đại hắc cẩu rất thông minh, vừa ngậm ngọc giản vừa kéo chiến thú vào trong lầu các, tựa như lo lắng nếu như không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà Bạch Tiểu Thuần đã nói thì sau này sẽ không còn có cơ hội mà tới nơi này, vì thế không những nó dâng hiến, mà còn kéo theo cả chiến thú dâng hiến theo. Nó căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần phải để ý tới, chỉ là Bạch Tiểu Thuần không có ở nơi này, cho nên đại đa số thời điểm, đại hắc cẩu kia dâng hiến, đều không hạn chế số lần...

Cùng lúc đó, đệ tử bờ Bắc cũng dần dần phát điên. Bọn hắn phát hiện ra chiến thú của mình lại đột nhiên mất tích. Chờ tới khi tìm được thì thần sắc mỗi con đều khác nhau, có ngạo nghễ như mình là chủ nhân của

thế giới, có nóng nảy đằng đằng sát khí, có say mê mang theo dư vị vô biên. Đủ loại thần sắc, đủ kiểu thần tình, mặc kệ cho chủ nhân có câu thông như thế nào cũng không tìm ra được đáp án.

Theo dạng chiến thú thế này tăng nhiều, thậm chí còn có một số chiến thú, giống như đã từng bị chủ nhân chèn ép quá mức, ngày bình thường không dám phản kháng, nhưng ở bên trong huyễn cảnh hiển nhiên là đã đắm chìm trong mộng tưởng mình biến thành chủ nhân ở trong thế giới đó, vì thế sau khi trở về, một số con không khống chế được, lại một lần nữa bày ra khí thế... Toàn bộ bờ Bắc đều loạn.

“Đến cùng là như thế nào!!”

“Nhất định là có vấn đề. Tra, nhất định phải tra ra!!”

Loại tình huống này, ngay cả trưởng lão của bờ Bắc cũng đều phát hiện ra chiến thú bên cạnh có lúc như thế. Đệ tử bờ Bắc đều đại phát động, bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân.

Lại qua ba ngay, Bạch Tiểu Thuần cả người đều đã điên dại. Hắn bây giờ không sợ trời không sợ đất, thậm chí còn chạy tới mép vực sâu, yêu cầu Thiên Giác Mặc Long đưa cho một giọt máu.

Nếu đổi vào lúc khác, Bạch Tiểu Thuần tuyệt đối sẽ không làm chuyện nguy hiểm như vậy. Nhưng hôm nay hắn đã lâm vào trạng thái điên dại, căn bản là sẽ không có cân nhắc xem là sẽ xuất hiện hậu quả gì.

Thậm chí sau khi thấy trong vực sâu trầm mặc một thời gian ngắn, Bạch Tiểu Thuần còn không nhịn được mà thúc giục. Rất nhanh, vậy mà thật sự có một đám máu đen bay ra, bị Bạch Tiểu Thuần thu vào trong một cái bình nhỏ, sau đó vội vàng trở về hang đá, đem nó gia nhập vào trong linh dược, tiếp tục luyện chế.

Sau năm ngày, liên tục trong thời gian nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần không ngủ không nghỉ điên cuồng luyện dược. Rốt cuộc, vào hoàng hôn một ngày này, một viên siêu cấp đan dược đã được luyện chế ra.

Tiếng oanh minh vang lên quanh quẩn. Bạch Tiểu Thuần nhìn viên đan dược lớn bằng khoảng cái đầu ở trước mắt, ngửa mặt lên trời cười to. Đan dược này chẳng những lớn, mà dược hiệu cũng đạt tới mười phần.

Đặc biệt là khi nó vừa được luyện ra một cái chớp mắt, dược hương lan rộng ra khắp bốn phía. Ở trong hang đá, con đại hắc cẩu kia đáng kéo một chiến thú chạy tới, sau khi ngửi được mùi hương này thì thân hình run lên bần bật, hú lên ngao ô một tiếng, con mắt đỏ ngầu, quay người bay thẳng ra khỏi Bách Thú Viện, không biết là đi nơi nào...

Mà trong rừng cây của Bách thú Viện, vào lúc này, bởi vì khí tức này lan ra mà cũng truyền ra vô số tiếng gào thét xao động.

Bạch Tiểu Thuần thấy chỉ vẻn vẹn có khi tức mà đã có được hiệu quả như thế thì tiếng cười lại càng to thêm, vô cùng phấn chấn. Hắn cảm thấy thế vẫn còn chưa đủ, vì để nắm chắc hơn, hắn nhìn xung quanh, rồi cầm viên đan dược phi tốc rời đi.

Tìm tới một nơi không có ai chú ý tới, đến lúc đó mới lấy nồi Quy Văn ra, bắt đầu Luyện Linh, trực tiếp Luyện Linh ba lần, khiến cho viên siêu cấp đan dược khổng lồ chưa từng có khắp tu chân giới này trở thành ưu giai!

“Viên đan dược này nhất định có thể thành công. Nếu vẫn không thành, Bạch Tiểu Thuần ta từ nay về sau không luyện đan!” Bạch Tiểu Thuần hăng hái, cực kỳ tự tin, mang theo đan dược đi tới khe núi bên cạnh Cổ Thú Thâm Uyên, ném xuống phía dưới.

Đan dược rơi vào bên trong màn sương màu đen, biến mất không thấy gì nữa. Bạch Tiểu Thuần đứng ở mép vực sâu chậm rãi chờ đợi. Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua nửa canh giờ, dù Bạch Tiểu Thuần có tự tin đi chăng nữa, thì cũng đều thấy khẩn trương.

“Không thể nào, đây chính là dược hiệu gấp ngàn lần!” Lại thêm nửa canh giờ, cái trán Bạch Tiểu Thuần đã toát mồ hôi. Đúng lúc hắn đang lo lắng, thì bỗng nhiên, sương mù dưới vực sâu cuộn trào mãnh liệt, có

từng trận gào thét kinh thiên bỗng nhiên truyền ra, càng có cuồng phong quét ngang bốn phía. Bạch Tiểu Thuần liên tiếp lùi lại phía sau, khi nhìn về chỗ đó, thì một tiếng oanh minh từ trong vực sâu vang lên trùng thiên.

Những sương mù kia tạo thành một cái cột khí cự đại, bốn phía có vô số sợi tơ màu đen vờn quanh, khiến cho giữa không trung xuất hiện vặn vẹo. Cùng lúc đó, một cái âm thanh kinh ngạc xen lẫn vui mừng bỗng nhiên truyền ra khắp tư phương.

“Rốt cục, ta... Một lần nữa lại cảm nhận được bản nguyên chi huyết sôi trào!!” Khi âm thanh này xuất hiện, cây cột bằng sương mù kia bỗng nhiên sụp đổ, hướng về bốn phía mà lan rộng. Từ trong vực sâu có một cái móng vuốt cực lớn vươn ra, oanh một tiếng, bám vào vách núi bên ngoài vực sâu, làm cho mặt đất run lên một cái.

Cái móng vuốt này đen vô cùng, lân phiến ở trên đó đều lớn bằng một người, vo cùng sắc bén, lộ ra hào quang, lại càng mang theo một cỗ khí thế làm cho người ta run rẩy.

Cùng lúc đó, một cái đầu khổng lồ giống như một tòa núi chậm rãi nhô ra. Đó là một con Cự Long màu đen, đỉnh đầu của nó thình lình lại có một cái sừng. Nó vừa xuất hiện, cả trời đất dường như cũng có chút mơ hồ.

Đặc biệt là con mắt của Cự Long này, vậy mà không phải chỉ lớn có một trượng, mà sau khi nó mở ra hoàn toàn thì lại càng thêm khổng lồ. Trên người nó lộ ra vô tận tang thương, nhất là ở bốn phía xung quanh cái đầu, có thể nhìn thấy vô số vết thương đã khép lại. Có thể tưởng tượng, con Cự Long này nhất định là đã từng chém giết vô số năm.

Giờ phút này mặc dù nó đã già, thế nhưng khí thế vẫn không giảm đi, mà ngược lại còn mạnh hơn. Lúc này nó ngẩng đầu lên trời thét dài, khiến cho toàn bộ hung thú ở trong cánh rừng đều run rẩy phủ phục, một cử động nhỏ cũng không dám.

Bạch Tiểu Thuần dùng sức nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhìn con Cự Long vô cùng to lớn đến khó có thể hình dung ở trước mặt. Nhất là thân hình đối phương mới chỉ nhô ra có non nửa, rõ ràng vẫn còn nửa già đang ở dưới vực sâu. Hai chân Bạch Tiểu Thuần đều đã mềm nhũn, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng oanh minh.

Đúng lúc này, con Cự Long kia bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cái đầu khổng lồ nháy mắt hạ xuống, xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy áp lực quá lớn. Cái đầu của đối phương giống như đã thay thế bầu trời, khiến cho Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, vội vàng hô to.

“Thiên Giác tiền bối, ta là Bạch Tiểu Thuần a. Ngươi nhớ kỹ ta xem, cái viên đan dược kia là do ta luyện, luyện mất nửa tháng đấy. Thiếu một chút là đem cái mạng nhỏ cũng hao tổn không còn mới có thể luyện thành.”

Thiên Giác Mặc Long lên tiếng, giống như là đang cười. Thế nhưng tiếng cười này vẫn làm Bạch Tiểu Thuần rùng mình.

Lần này, không đợi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, thân hình Thiên Giác Mặc Long nháy mắt đã thu nhỏ này, dưới sự chứng kiến tận mắt của Bạch Tiểu Thuần, từ thân hình khổng lồ, biến thành một con thằn lằn màu đen lớn khoảng ba trượng.

Thậm chí nghĩ kỹ lại thì thấy nó có chút tương tự với con thằn lằn trên Khung Đính Phong.

Con thằn lằn này đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, móng vuốt ấn xuống mặt đất. Trong nháy mắt bốn phía đã trở nên vặn vẹo, đến khi Bạch Tiểu Thuần một lần nữa nhìn thấy rõ ràng, thì mới hoảng sợ phát hiện, mình thế mà đã trở về tới lầu các bên cạnh viện tử.

“Quả nhiên là Dục Thú Chủng, ngay khi nó vừa được trồng xuống, thì ta đã cảm nhận được khí tức của nó... Lấy ảo nhập thần, lấy thần tỉnh bản nguyên, lấy bản nguyên ngưng tụ phản tổ chi huyết. Huyết mạch của ta có thể thông qua nó mà có thể tiếp tục truyền thừa.” Thiên Giác Mặc Long giống như đang cảm khái, không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, mà nhoáng một cái đi tới gần Dục Thú Hoa. Bông hoa này run rẩy, bỗng nhiên mở ra, hướng về Thiên Giác Mặc Long nuốt một cái.

Thiên Giác Mặc Long không chống cự, mang theo vẻ chờ mong, trực tiếp bị nuốt đi vào.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng đứng ở một bên, nhìn vào trong Dục Thú Hoa. Không biết là Thiên Giác Mặc Long đã đắm chìm bên trong huyễn cảnh gì, nhưng cũng không giống với những con thú khác nằm im không nhúc nhích, mà lại truyền ra những tiếng gào thét buồn buồn.

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc, hắn cảm thấy lần này mình đã làm lớn chuyện rồi. Hắn rất lo Dục Thú Hoa của mình sẽ không chịu nổi sự kinh khủng của Thiên Giác Mặc Long.

Dưới sự cầu nguyện của hắn, hai canh giờ sau, Thiên Giác Mặc Long bay ra, thần sắc nghiêm nghị, sau khi trầm ngâm một lát, không ngờ lại tiếp tục lao vào.

Thời gian trôi qua, chín ngày sau, Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn Thiên Giác Mặc Long, thế mà lại vượt xa đại hắc cẩu, liên tiếp dâng hiến hơn năm mươi lần, lúc này mới mang theo cảm khái bay ra.

“Huyễn cảnh tuy tốt, nhưng chung quy cũng chỉ là chuyện cũ... Tiểu bất điếm, ngươi rất không tệ, sau này nếu có chuyện gì cứ đến tìm ta. Chỉ cần không phải là sự tình gì quá lớn, ta đều có thể giúp ngươi.” Con hộ tông thần thú của Linh Khê Tông này, âm thanh giống như chuông lớn, rất là thưởng thức nói với Bạch Tiểu Thuần, đang định rời đi.

Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút. Hắn cảm thấy mình lần này thật sự là đã giúp tông môn làm ra một cái thiên đại hảo sự. Vì thế hắn vội

vàng mở miệng.

“Thiên Giác tiền bối, người có thể đem tứ đại chiến thú hộ sơn gọi tới được không, để cho bọn chúng cũng dâng hiến một lần. Còn có cả chiến thú của mấy chưởng tọa...” Bạch Tiểu Thuần chờ mong nhìn về phía Thiên Giác Mặc Long.

“Mấy tiểu bất điếm kia à. Chuyện nhỏ!” Thiên Giác Mặc Long nhếch miệng cười một tiếng, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu hút nhẹ một cái. Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thiên địa đều bị bóp méo một cái. Trong chốc lát, chim phượng bảy màu, Tam Nhãn Ô Nha, Sơn Quỷ, còn có cả con thằn lằn của Khung Đính Phong nháy mắt đều đã xuất hiện ở trước mặt Thiên Giác Mặc Long. Sau lưng bọn chúng là chiến thú của mấy vị chưởng tọa.

Những con chiến thú này sau khi xuất hiện thì đều run rẩy. Tam Nhãn Ô Nha cùng với chim phượng bảy màu run rẩy, trong mắt lộ ra sợ hãi. Còn Sơn Quỷ thì cũng run run, nằm rạp xuống mặt đất.

Về phần con thằn lằn của Khung Đính Phong kia, thì hai chân lại càng mềm nhũn, nằm bẹp xuống. Còn về phần mấy con chiến thú của các vị chưởng tọa, lại càng không chịu nổi.

Bạch Tiểu Thuần cuồng hỉ, nhìn những con chiến thú đã từng không có ai sánh nổi ở trước mắt giờ phút này đều ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Thiên Giác Mặc Long, từng con lần lượt nhảy vào bên trong Dục Thú Hoa. Cho đến sáng sớm ngày hôm sau, mỗi một con đều mang thần sắc kinh ngạc khác nhau rời đi. Thiên Giác Mặc Long cũng rời đi, trước khi đi còn tán thưởng liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Hắn phấn khích nhìn Dục Thú Hoa lúc này đang từ từ thu nạp, không hề phóng xuất ra khí tức, mà đã bắt đầu muốn thai nghén ra chiến thú, trong lòng tràn đầy vui sướng, lại càng có cả kiêu ngạo. Hắn cũng nghe nói đám đệ tử bờ Bắc đang điều tra nguyên nhân chiến thú xao động, lại càng thấy đắc ý hơn.

“Chiến thú mạnh nhất của Bạch Tiểu Thuần ta sắp ra đời. Hừ hừ, đám đệ tử bờ Bắc, các ngươi hãy run rẩy đi! Chiến thú mạnh nhất của ta đây, ta đã nghĩ cho nó một cái tên rất hay rồi. Nó gọi là Thiết Đản.”

“Các ngươi không cho ta mượn chiến thú thì cũng thôi, lại còn vu oan cho Bạch Tiểu Thuần ta. Chờ đến khi các ngươi điều tra ra nguyên nhân chiến thú xao động, biết được chiến thú của các ngươi đều đã từng ở chỗ này dâng hiến , thì Bạch Tiểu Thuần ta đã trở lại bờ Nam rồi... ha ha ha ha ha.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm , tay áo nhỏ hất lên, bày ra bộ dáng cao thủ, trên mặt không thể che giấu được đắc ý.

Nhưng khi mà Bạch Tiểu Thuần đang vô cùng vui sướng đắc ý thì đột nhiên, hắn cảm thấy hình như đang có một đạo ánh mắt rơi lên trên người mình. Hắn kinh ngạc nghiêng đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy ở cách đó không xa, bên cạnh lầu các, không biết từ lúc nào, xuất hiện một... con thỏ đang dựng thẳng lỗ tai, xuất quỷ nhập thần!

“Ngươi ngươi... Ngươi cái con thỏ bép xép chết bầm này, tại sao lại ở chỗ này!!” Bạch Tiểu Thuần ngây người, phát ra một tiếng hét thảm.

“Ngươi ngươi... Ngươi cái con thỏ bép xép chết bầm này, tại sao lại ở chỗ này!!” Cái con thỏ kia cũng ngây người, phát ra một tiếng hét thảm, cấp tốc bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, đại hắc cẩu so với nó cũng phải kém, nháy mắt đã biến mất không thấy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Bờ Bắc Đại Bộc Phát

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

"A a, đừng nói ra!!!" Đã biết sở thích của con thỏ này, nên Bạch Tiểu Thuần vô cùng gấp gáp, nháy mắt đã phóng vọt ra, đôi cánh sau lưng nhanh chóng xuất hiện, định đuổi theo nó.

Có điều tốc độ con thỏ này lại quá nhanh, hắn chỉ nghe được thanh âm của nó từ nơi xa xa vọng lại.

"A a, đừng nói ra!!!"

Đuổi theo nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng phát hiện bản thân đã Ngưng khí tầng mười thế nhưng…không thể đuổi kịp con thỏ kia. Tốc độ của nó quá nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, như có thần linh phụ trợ vậy.

“Xong, xong rồi…” Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc nhìn con thỏ phóng mất dạng trong chớp mắt mà cả người run rẩy. Lúc này, hắn như thể bị sét đánh ngang người, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới con thỏ lẻo mép như cơn ác mộng của hắn vậy mà cũng đi tới bờ Bắc này.

“Vừa rồi ta đã nói gì vậy, con thỏ kia nghe được bao nhiêu đây…” Bạch Tiểu Thuần dùng hết sức vò đầu bứt tóc một hồi, suýt khóc. Cái con thỏ lẻo mép xuất quỷ nhập thần này khiến Bạch Tiểu Thuần như muốn phát điên lên. Hắn cảm thấy nếu cứ như vậy mãi, hắn sau này nhất định sẽ bị bóng ma tâm lý, thậm chí không chừng sau này sẽ cứ mãi trầm mặc mất.

Hắn từng hối hận không chỉ một lần chuyện tại sao lại cho con thỏ ăn Quái đan, sáng tạo ra một con thỏ lẻo mép để cho hắn phải luôn nghiến răng nghiến lợi như vậy.

“Con thỏ đang chết kia… chắc là nó không nghe thấy. Nhất định là không nghe thấy, nếu không trước khi chạy đi nó đã bắt đầu mách lẻo rồi mới phải!” tâm thần Bạch Tiểu Thuần lo lắng không yên, khóc không ra nước mắt. Lúc này hắn đành ủ ê mặt mày tự an ủi chính mình, cũng không còn cách nào khác, bắt không được con thỏ lẻo mép đó, đối phương cũng giống như một cái Đan lô tùy thời có thể nổ tung, một khi nổ tung, hắn sẽ là kinh thiên động địa.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương quay trở lại lầu các, tranh thủ thu xếp hành lý, chuẩn bị tất cả để có thể tùy thời mà rời khỏi bờ Bắc, trở về bờ Nam. Hắn nhìn Dục Thú hoa đầy lo lắng.

“Còn ba ngày nữa là có thể sinh ra một chiến thú cường đại nhất, ba ngày!!!” Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần cũng đỏ lên. Đang lúc lo lắng chờ đợi thì Đại Hắc cẩu lại kéo theo một chiến thú tới, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ cản lại rồi rất nghiêm túc khuyên bào Đại hắc cẩu đừng tới đây phụng hiến nữa, cũng không cần chiến thú nữa.

Đại hắc cẩu lập tức không vui, bèn nhe nanh hướng về Bạch Tiểu Thuần, dáng vẻ đầy hung hãn. Bạch Tiểu Thuần thấy vậy đột nhiên cũng hơi động lòng, bèn ho một tiếng.

“Cũng không phải là không thể…thế này, bờ Bắc này có một con thỏ xuất quỷ nhập thần, ưa thích mách lẻo, ngươi đi bắt nó về đây!”

Đại hắc cẩu lộ ra vẻ nghi hoặc, Bạch Tiểu Thuần đành vừa nói vừa khoa tay lại một lần nữa. Cuối cùng, dường như nó đã hiểu bèn quay người nhoáng cái đi mất, hóa thành một đạo hắc ảnh phóng tới nơi xa.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo bóng dáng Đại Hắc cẩu đi xa, ánh mắt đầy mong chờ.

“Cố gắng lên, nếu ngươi có thể bắt được con thỏ kia, ta sẽ liều mạng hết thảy đi tìm một hạt Dục Thú Chủng nữa giúp ngươi!” Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới sự kinh khủng của con thỏ lẻo mép, lại thở dài, rồi quay về viện đầy lo lắng mà chờ đợi.

Rồi một ngày nữa nhanh chóng trôi qua.

Trong một ngày này, Bạch Tiểu Thuần luôn dựng thẳng hai tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Nhìn thấy đám đệ tử bờ Bắc mấy ngày này được phát động tìm kiếm nguyên nhân khiến đám chiến thú biến hóa, mà phía Bạch Tiểu Thuần lại là nơi trong điểm nghi ngờ, thậm chí có không ít người còn đến nơi này nhìn ngó qua một lượt. Cũng may là Bạch Tiểu Thuần che dấu kĩ, Dục Thú Chủng tại hậu viện, nếu không đến gần thì cũng không thể nào phát hiện ra được.

Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần chủ yếu ra ngoài vào đêm khuya, tốc độ lại cực nhanh nên không bị lộ sơ hở. Cho nên mặc dù hoài nghi hắn nhưng không có chứng cứ, cuối cùng những đệ tử kia chỉ đành rời đi.

Thế nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm khẩn trương. Qua thêm một ngày nữa, bờ Bắc cũng một mực không tìm ra được nguyên nhân khiến đám chiến thú biến hóa như vậy nên càng điều tra thêm kỹ lưỡng hơn. Nhất là khi đám chiến thú càng xao động liên tục như vậy, khiến thanh âm giận dữ và kinh hô không ngừng được truyền ra.

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

“Không phải có trận ôn dịch nào đó chứ? Cũng không giống a, làm gì có trận ôn dịch kiểu như vậy!”

“Không thích hợp, quá không thích hợp!”

Bờ Bắc nhiễu loạn cũng dần lan truyền ra, rất nhiều đệ tử ngoại môn tham dự vào, toàn bộ đệ tử nội môn cũng xuất động, thậm chí chưởng tòa cũng xuất hiện. Cuối cùng, khi Dục Thú hoa còn nửa ngày nữa thì kết

quả, quá trình tận lực điều tra của tông môn cũng phát hiện ra được một manh mối.

“Con Dạ Hành thú đã từng thuộc về Bắc Hàn Liệt!”

“Mấy ngày nay, con thú này đều âm thầm xuất hiện, rồi nhanh chóng bắt một con chiến thú lôi đi, tuy không biết đi đâu nhưng lúc nó đem chiến thú trở về thì thần sắc của chúng nó cũng rất khác nhau.”

“Đi tìm con thú kia!”

Lúc này, từng tên đệ tử đều nổi lên lửa giận phừng phừng, đồng loạt xuất động khắp các ngọn núi. Toàn bộ bờ Bắc đều tiến hành truy lùng, với cường độ như vậy thì bọn hắn nhanh chóng phát hiện được con Đại hắc cẩu phía sau núi. Đồng thời, bọn họ cũng nhìn thấy một con thỏ.

Tốc độ của con thỏ cực nhanh, đang rất vội vàng mà chạy. Sau lưng nó là con Đại hắc cẩu đang toàn lực đuổi theo, dưới mắt đám người này, một chó một thỏ vậy mà đang cấp tốc chạy loạn.

Nếu thế thì cũng thôi đi, rất nhanh, vẻ mặt các đệ tử đều biến sắc khi đột nhiên nghe thấy giọng nói của con thỏ đang bị đuổi bắt truyền ra một loạt.

“Mị Hương sư muội, ta lấy thân phận chưởng tòa Quỷ Nha Phong mà thề, tuyệt đối sẽ không để Lý Thanh Hậu đoạt được nàng đấy!

“Tông trưởng lão, ngươi thật là xấu…”

“Ha ha, đan dược này không tệ. Bạch Tiểu Thuần ta thật sự quá lợi hại đi, đến con thỏ này vậy mà cũng biết nói chuyện.”

“Chiến thú mạnh nhất của Bạch Tiểu Thuần ta đã sắp ra đời. Hừ hừ, các đệ tử bờ Bắc, các ngươi run sợ đi! Các đệ tử bờ Bắc, các ngươi run sợ đi!”

“Các ngươi không cho ta mượn thú cũng thôi đi, còn nói xấu Bạch Tiểu Thuần ta. Chờ tới khi các ngươi điều tra ra được nguyên nhân đám chiến thú xao động, biết được đám chiến thú của các ngươi đều đã từng ở chỗ ta phụng hiến sinh mệnh bản nguyên thì Bạch Tiểu Thuần ta đã trở lại bờ Nam rồi a, ha ha ha ha ha.”

Theo sau con thỏ đang chạy vội, từng lời nói đầy âm sắc như thật truyền ra khiến tất cả đệ tử truy đuổi đến nơi này đều trợn tròn hai mắt. Lúc đầu bọn họ còn có chút choáng váng mặt mày, chỉ là sau khi nghe được câu cuối cùng, tất cả mọi người đã hoàn toàn hiểu rõ, cái con thỏ cực kỳ quỷ dị trước mặt chính là do Bạch Tiểu Thuần sáng tạo ra, lại rất thích mách lẻo!

Đến khi con thỏ nói xong hết, thì thân thể của toàn bộ đám đệ tử bờ Bắc đều chấn động mãnh liệt, cả đám trợn tròn hai mắt, hơi thở dồn dập nhìn con thỏ vừa chạy trốn khỏi đại hắc cẩu, vừa luôn miệng hô hào, vừa cấp tốc đi xa.

“Phụng hiến sinh mệnh bản nguyên?”

“Tìm được nguyên nhân chiến thú xao động thì Bạch Tiểu Thuần cũng đã rời khỏi bờ Bắc từ lâu?”

“Bạch Tiểu Thuần!!!” Toàn bộ đệ tử bờ Bắc đều gào rống lên. Nhất là những người có chiến thú xao động trong mấy ngày nay, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo, triển khai toàn bộ tốc độ, ầm ầm kinh thiên động địa xông thẳng đến Bách Thú Viện.

Từng lời của con thỏ trong lúc nó đang chạy loạn không ngừng truyền ra. Rất nhanh, thanh âm cũng dần lan truyền khắp mọi nơi ở bờ Bắc, tất cả đệ tử bờ Bắc đều nghe thấy. Từng người trợn tròn mắt, rồi từng đợt rống giận nhanh chóng truyền ra đầy kinh thiên động địa khắp cả bờ Bắc.

"Bạch Tiểu Thuần! !"

"Nguyên lai là do hắn làm!!! Hắn còn muốn trốn về bờ Nam?"

"Đả đảo Bạch Tiểu Thuần! !"

Tất cả đệ tử bờ Bắc đều trở nên điên cuồng, cả đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, còn có phần lớn các trưởng lão cũng xuất hiện, đều lao thẳng đến Bách Thú Viện.

Cùng lúc đó, tại một nơi trong bờ Bắc, con thỏ xuất quỷ nhập thần đã cắt đuôi được Đại hắc cẩu, nó đang vọt phóng đi thì đột nhiên khựng người lại. Trước mặt nó lúc này vô thanh vô tức lại xuất hiện một con khỉ già, sắc mặt đầy ngưng trọng nhìn lấy con thỏ, toàn thân nó tản ra khí tức tang thương, đồng thời còn có cả sát ý.

“Thỏ, rốt cuộc ngươi là ai?”

Thần sắc con thỏ trong nháy mắt chợt ngưng trọng, quan sát con khỉ già, trên người cũng tản ra khí tức tang thương và sát ý, nghiêm túc nói.

“Thỏ, rốt cuộc ngươi là ai?”

Vẻ tàn khốc trong mắt con khỉ chớt lóe lên, lao thẳng tới con thỏ. Ánh mắt con thỏ cũng lóe lên vẻ tàn khốc rồi nhanh chóng chạy trốn, một thỏ một khỉ, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Bạch Tiểu Thuần đang khẩn trương chờ đợi bên trong Bách Thú Viện, chỉ còn chưa tới hai canh giờ nữa là chiến thú mạnh mẽ nhất của hắn sẽ được sinh ra. Nhưng lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến từng âm thanh nổ vang, theo đó là từng đạo thân ảnh mang theo vẻ phẫn nộ cấp tốc lao tới.

“Bạch Tiểu Thuần!!!” Tất cả đệ tử bờ Bắc đều mang theo lửa giận, trong nháy mắt đã tiến gần tới đây. Khi thấy bọn họ đánh vỡ các trận pháp, âm thanh nổ tung kinh thiên, trận pháp lầu các rung chuyển, Bạch Tiểu Thuần trợn to hai mắt, trong lòng giật thót lại.

“Các ngươi định làm gì vậy??? Ta là Quang vinh đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn, ta…”

“Ngươi là ai cũng vô dụng thôi!!!” Đệ tử bờ Bắc lúc này đầy kích động, người đông thế mạnh, bèn hét lớn lên rồi tiếp tục đánh vào trận pháp. Rất nhanh, trận pháp lầu các truyền ra thanh âm nứt vỡ ken két, với sự oanh kích của đám người này thì hắn sẽ nhanh chóng vỡ nát.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần đầy tê dại, hắn phát hiện đệ tử bờ Bắc quả thật quá hung tàn. Bờ Nam chẳng qua chỉ ném đá tảng nhưng bọn họ lại ra tay thật sự, với tình cảnh này chỉ cần mỗi người bọn họ dùng một ngón tay thôi cũng dư sức đâm mình thành thịt nát rồi.

“Giết người!!!” Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết rồi vội lùi về phía sau. Trong lòng hắn lúc này dâng đầy oan ức, đám đệ tử bờ Bắc qua coi thường người đi, đầu tiên là khiêu khích, sau đó là nói xấu, lúc trước bản thân hắn cũng chỉ bắt đám chiến thú phụng hiến một chút mà thôi, kết quả là cả đám lại muốn giết chết mình.

Ngay khi hắn vừa lùi lại thì trận pháp cũng nổ ầm một tiếng rồi sụp đổ. Mấy vạn đệ tử bờ Bắc bên ngoài đầy phẫn nộ, đang muốn xông vào thì đột nhiên có bốn tiếng hừ lạnh từ trên bầu trời truyền tới. Bốn vị Chưởng tòa trong nháy mắt đã hàng lâm, ngăn cảm đám đệ tử đang phát cuồng này.

Bà lão Diên Vĩ Phong quét mắt qua đám đệ tử bờ Bắc một cái.

“Chưởng tòa, chúng ta…” Có đệ tử không phục, đang định mở miệng kêu oan.

“Câm miệng, các ngươi vây công Bách Thú Viện thế này, còn ra cái thể thống gì?” bà lão Diên Vĩ Phong quát lên, thanh âm như sấm khiến các đệ tử chấn động, mọi người cũng lo lắng không yên.

“Đúng, các ngươi vây công Bách Thú Viện thế này, thật quá đáng quá rồi!!!” Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm, cũng đứng một bên đầy

nghiêm túc tiếp lời.

“Ngươi cũng câm miệng!” Bà lão quay đầu hung hăng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Đang định nói tiếp thì chợt bà mở to hai mắt nhìn về phía Dục Thú hoa ở hậu viện, hít vào một hơi lạnh. Ba Chưởng tòa khác cũng run rẩy cả người, đồng loạt nhìn về phía Dục Thú hoa, lập tức thất thanh.

"Dục Thú Chủng!!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Đều Đã Tới

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Lập tức bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đều phóng thẳng đến Dục Chủng hoa, sau khi tới gần thì hơi thở mỗi người đều trở nên dồn dập, tâm thần run rẩy như thấy được tuyệt thế trân bảo. Thậm chí mấy nếp nhăn trên gương mặt của bà lão Diên Vĩ Phong như muốn giãn hết ra….

Mà ba Chưởng tòa kia cũng kích động không thôi. Lúc bọn họ đưa tay chạm đến Dục Thú hoa này, trong lòng mỗi người đều không ngừng rung động tựa như đang gặp được Thánh vật, dường như trong mắt họ lúc này chỉ còn duy nhất Dục Thú hoa, ngoài ra không còn thứ gì khác nữa.

Đám đệ tử bốn phía đều trợn tròn mắt ngạc nhiên. Phần lớn trong đám người đều chưa từng nghe nói đến Dục Thú Chủng, lúc này nhìn bộ dáng của bốn vị Chưởng tòa như vậy thì đều rất kinh hãi.

Nhưng vẫn có một số người bên trong đám đệ tử nội môn cũng chậm rãi nhận ra, nhất là khi nghe được tiếng hô thất thanh của bốn vị Chưởng tòa thì đầu óc cũng chấn động mãnh liệt, tâm thần dậy sóng mà kinh hô lên.

“Dục Thú chủng!!! Trời ạ, vậy mà thật sự tồn tại Dục Thú chủng!”

“Đó là Thánh vật trong truyền thuyết, là vật hi hữu trên thế gian a!!!”

“Ta cũng chỉ là nghe nói qua trên điển tịch, loại thực vật đặc thù này vốn đã thất truyền từ thời Thượng cổ, thế nào mà lại có ở nơi này!!!”

Thanh âm càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thì mấy vạn người nơi này cũng dần hiểu rõ về loại thực vật có kích thước to lớn lại khá xấu xí trước mặt, vậy mà có giá trị to lớn không cách nào tưởng tượng được. Tất cả đều dần dần kinh ngạc, đồng loạt nhìn về Dục Thú hoa, thậm chí quên cả gây sự với Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí, thanh âm xôn xao quá lớn khiến vị lão giả Quỷ Nha Phong trong bốn vị Chưởng tòa phải đột nhiên quay đầu hại, hung hăng đảo mắt qua đám đệ tử một vòng. Cặp mắt xanh biếc của lão nhìn qua khiến mọi người đều rùng mình mà lập tức yên lặng.

Bạch Tiểu Thuần đứng một bên, hất cằm lên, chắp tay sau lưng, bộ dạng cao thủ đầy tịch mịch, nhưng trong lòng đầy vui vẻ.

“Hừ, hừ, hắn là bọn họ đã biết vì sao Bạch Tiểu Thuần ta để cho đám chiến thú đó phụng hiến rồi a, ta đây chính là vì Dục Thú Chủng!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn, chỉ là vẻ mặt hắn vẫn thể hiện ra một vẻ tịch mịch. Hắn còn đang âm thầm đắc ý, thì vẻ mặt bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn bên kia không ngừng biến hóa, khi thì say mê, khi thì nghiến răng lại, cuối cùng chủ yếu là nghiến răng nghiến lợi, rồi bà lão kia đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Bạch Tiểu Thuần!” Bà lão đầy tiếc nuối, hai mắt đỏ ngầu hung hăng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

“Ngươi có biết không vậy? Đây là một đóa Dục Thú hoa trân quý cỡ nào chứ, ngươi có biết Dục Thú Chủng gần như đã tuyệt diệt rồi hay không! Ngươi có biết, Dục Thú Chủng này đại biểu cho cái gì hay không?” Bà lão này gần như phát điên lên. Lòng bà cũng đang rỉ máu, nếu như Dục Thú Chủng này vào trong tay bà thì tình thế đã không giống như thế này rồi.

“Biết a!” Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn biết Dục Thú Chủng này quý giá nên mới dám cả gan chọc bờ Bắc loạn cả lên như thế này.

Chẳng những chỉ một mình bà lão Diên Vĩ Phong đầy tiếc nuối, mà ba vị Chưởng tòa còn lại cũng lần lượt ngẩng đầu nhìn lên, lòng đau như cắt, giá trị của Dục Thú Chủng là không cách nào tưởng tượng được, mà đối với bọn hắn thì càng là chí bảo vô thượng. Lúc này tất cả đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy thất vọng.

“Thiên tài địa bảo như thế này mà ngươi lại trồng ở đây, thậm chí cũng đã thai nghén xong rồi, chỉ còn chờ sinh ra một con thú!”

“Ngươi ngươi ngươi…Bạch Tiểu Thuần, ta biết ngươi tìm rất nhiều chiến thú đến đây nên mới khiến tất cả chiến thú của tông môn xao động, thế nhưng như vậy cũng có tác dụng gì, nhiều chiến thú đến mấy thì cũng chỉ là huyết mạch cấp thấp mà thôi!!!

Ngươi có biết nếu cấp Dục Thú Chủng này cho Bích Hải Thú của Tôn trưởng lão, như vậy có thể sinh ra một con thú tam giai huyết mạch a!!! Nhưng nhìn đi, chậm rồi, đã chậm rồi…” Bà lão cơ hồ như đang gào thét rống giận, đối với Bạch Tiểu Thuần cực kì thất vọng.

“Bích Hải Thú của Tôn trưởng lão cũng đã đến đây phụng hiến qua rồi.” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, rồi vội ho một tiếng.

“Ngươi…a?” Thân thể bà lão run lên, còn đang muốn gầm thét thì chợt sững người lại. Mà ba vị Chưởng tòa bên cạnh cũng có chút sửng sốt, chợt đưa mắt nhìn về phía lão giả đang đứng ngoài rìa đám người tới đây, người này chính là vị Tôn trưởng lão. Bản thân lão cũng rất kinh ngạc, lần này lão cùng đám người đến đây cũng không phải vì phát hiện chiến thú của mình bị xao động, mà chỉ biết chiến thú của đám môn hạ đệ tử xảy ra vấn đề mà thôi. Lúc này đột nhiên lại biết chuyện Bích Hải Thú của mình vậy mà cũng tới đây, lão có chút bối rối.

Bà lão chần chừ một chút rồi tiếp tục nhìn Bạch Tiểu Thuần hằm hằm.

“Xem như là có Bích Hải Thú của Tôn trưởng lão đi, thì vẫn tính là lãng phí. Nếu như cho đầu Thanh Thiên Mãng của Trần trưởng lão, mặc

dù cũng là tam giai huyết mạch nhưng nó có khả năng hóa long, cũng chỉ có đầu Thanh Thiên…” Bà lão còn chưa nói xong thì Bạch Tiểu Thuần có chút ngại ngùng, vội vàng đáp lời.

“Đầu Thanh Thiên Mãng kia cũng đã đến đây phụng hiến rồi.”

Hai mắt bà lão trợn to, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, mà Trần trưởng lão trong đám người cũng trợn mắt há mồm, vội vàng quay lại nhìn vào Thú đại của mình. Một con tiểu xà màu xanh thò đầu ra, nhìn về phía Dục Thú hoa đầy vẻ say mê.

“Thanh Thiên Mãng của Trần trưởng lão còn tráng niên, không cần Dục Thú Chủng cũng được, nhưng Bạch Tiểu Thuần, Dục Thú Chủng kia thật sự rất thích hợp cho con Dạ Xoa này của lão phu, nếu như ngươi…” Lão giả Chưởng tòa Quỷ Nha Phong lúc này cũng đầy tức giận nói.

“Cái kia…Ngô Chưởng tòa, Dạ Xoa Thú của người…cũng phụng hiến qua rồi.” Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy hung ác của Chưởng tòa Quỷ Nha Phong bèn rối rít trả lời.

Lần này chẳng những Chưởng tòa Quỷ Nha Phong trợn mắt há mồm, mà các đệ tử bốn phía xung quanh nghe được hắn nói vậy, sắc mặt cũng đại biến.

Trong lúc Chưởng tòa Quỷ Nha Phong còn đang chấn động toàn thân, thì bà lão bên cạnh, cùng với các vị Chưởng tòa Lạc Nhật Phong, Khung Đính Phong đang định mở miệng thì Bạch Tiểu Thuần vội lùi về sau mấy bước, sau đó mới thận trọng nói tiếp.

“Của các ngươi, cũng đều đã tới đây phụng hiến hết rồi…”

Mấy lời hắn vừa thốt ra, bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đều như bị sét đánh ngang người. Vậy mà chính bọn họ còn không biết chiến thú của mình cũng bị âm thầm mang đến đây. Cùng lúc đó, mấy vạn đệ tử đến đây khi nghe thấy Bạch Tiểu Thuần và bốn vị Chưởng tọa đối thoại với

nhau thì không khỏi trợn mắt há mồm, cuối cùng cũng không áp chế nổi mà bộc phát ra đầy kinh hô.

“Trời ạ, đến cùng thì có bao nhiêu hung thú đến đây phụng hiến qua rồi???”

“Bạch Tiểu Thuần này, hắn…thậm chí mấy chiến thú của các vị Chưởng tòa hắn cũng không buông tha!”

“Phát điên mất!”

Trong lúc đám người tại đây còn đang xôn xao thì Bạch Tiểu Thuần cũng đầy thấp thỏm mà lùi ra sau vài bước, rồi trơ mắt nhìn sắc mặt bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đầy khó coi bên kia. Một lúc lâu sau, bà lão Diên Vĩ Phong hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch Tiểu Thuần, chúng ta quả thật coi thường ngươi rồi. Ngươi đã có biện pháp âm thầm đem bốn chiến thú của chúng ta đi, thì sao không đem Thất Thải Phượng Hoàng của Diên Vĩ Phong đến phụng hiến luôn a? Chiến thú của chúng ta cũng chỉ tam giai, còn Thất Thải Phượng Hoàng kia nói thế nào thì cũng là tứ giai, tứ giai huyết mạch mới không tính là lãng…” Bà lão còn chưa nói xong, đột nhiên nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần cẩn thận từng li từng tí như muốn nói nhưng lại thôi, trong lòng bà giật thót lại.

“Ngươi…ngươi không phải…”

“Thất Thải Phượng Hoàng kia, cũng đã phụng hiến rồi.” Bạch Tiểu Thuần có chút ủy khuất đáp lời.

“Tam Nhãn Mặc Ô ở Khung Đính Phong ta…”

“Phụng hiến, còn có Tích Dịch tại Khung Đính Phong, Sơn Quỷ ở Quỷ Nha Phong…đều đến phụng hiến qua rồi.” Bạch Tiểu Thuần kiên trì trả lời. Bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn nghe thấy đều trợn mắt há mồm kinh ngạc, lộ ra vẻ không cách nào tin được. Rồi từng người một lấy ra ngọc

giản, dùng phương thức đặc thù riêng mà lập tức câu thông với linh thú hộ sơn của riêng sơn phong mình, sau một lúc lâu thì tất cả đều nhận được đáp án xác nhận chuyện này từ nơi của mấy Linh thú hộ sơn đó. Dù Tứ đại Linh thú hộ sơn không dám nói ra Thiên Giác Mặc Long, bốn người kia không biết có chuyện này nhưng cũng đã há hốc mồm nhìn Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Toàn bộ đệ tử bờ Bắc bốn phía cũng đều trợn mắt há hốc mồm mà kinh hãi. Bắc Hàn Liệt run rẩy mà phát giác ra Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng cường hãn. Đầu óc của Từ Tung ong ong lên, Tứ đại Linh thú hộ sơn kinh khủng đến thế nào gã cũng biết đấy, chỉ là gã không cách nào tưởng tượng Bạch Tiểu Thuần có thể dùng biện pháp gì để Tứ đại Linh thú hộ sơn kia cam nguyện đến nơi đây phụng hiến.

Bà lão Diên Vĩ Phong có chút phát điên, bà vốn là muốn giáo huấn Bạch Tiểu Thuần một chút. Thế nhưng nói một hồi lại phát hiện mình không còn lời nào để nói được nữa, hắn biết Dục Thú Chủng trân quý đấy, hơn nữa còn đem cả Linh thú hộ sơn đến nữa khiến cho bà không cách nào nói thêm được gì. Mà thật ra, có thể vặn vẹo đến mức độ này cũng đã không phải dễ dàng rồi.

Chỉ là trước mặt nhiều đệ từ như vậy lại bị Bạch Tiểu Thuần cự lại đến mức á khẩu không nói thêm được gì khiến cho bà nổi nóng, hất tay áo lên, rồi lập tức quát to.

“Vẫn là lãng phí đấy, Bạch Tiểu Thuần, nếu như Dục Thú Chủng này ngươi đưa cho Thái Thượng trưởng lão, thậm chí có thể kinh động lão tổ, để lão tổ hạ một đạo chỉ an bài Thần thú hộ tông Thiên Giác Mặc Long tiền bối dùng Dục Thú Chủng lưu lại đời sau. Như vậy mới không tính là lãng phí, đó mới là…” Bà lão càng nói càng phẫn nộ đầy tiếc nuối. Thế nhưng đang nói, đột nhiên khựng lại, đờ đẫn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang tính nói gì đó lại thôi, trong lòng cũng kêu lộp bộp một tiếng.

Không những trong lòng bà lão giật thót lại, mà toàn bộ ba vị Chưởng tòa bên cạnh nàng khi nhìn thấy biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần, đều trợn mắt há mồm.

“Cái này…không cần phải làm phiền lão tổ hạ một đạo pháp chỉ, Thiên Giác Mặc Long tiền bối cũng đã đến đây ba ngày trước, lão nhân gia người rất vui vẻ, phụng hiến hơn năm mươi lần…” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, thấp giọng đáp.

Nháy mắt, bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch. . .

Bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn ngây người, toàn bộ trưởng lão xung quanh ngây người, đám đệ tử cũng ngây người. Toàn bộ mọi người đều kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, tâm thần mỗi người như có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đúng lúc này, đột nhiên gốc Dục Thú hoa kia đột nhiên héo rũ, rồi từng tầng cánh hoa cũng tách ra, một khí tức sinh mệnh không ngừng dâng lên từ trong Dục Thú hoa, khí tức này càng ngày càng mạnh hơn. Cuối cùng, toàn bộ tâm thần của tất cả mọi người, của bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn, trưởng lão, đệ tử đều nổ vang, tất cả đều lo lắng chú ý đến Dục Thú hoa.

Trong chớp mắt đó, tứ đại Linh thú hộ sơn chợt chấn động, cùng nhau ngẩng đầu lên, chúng nó như cảm thấy huyết mạch đã được kéo dài xuống dưới. Còn có không ít chiến thú bờ Bắc cũng cảm nhận được huyết mạch của mình trong chớp mắt này.

Nhất là trong Cổ Thú thâm uyên, hai mắt Thiên Giác Mặc Long đột nhiên mở ra, ngóng nhìn về phía Bách Thú Viện, ánh mắt lộ ra vẻ mong chờ mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần cũng đầy khẩn trương, tranh thủ chạy đến bên cạnh Dục Thú hoa, lo lắng suy tính mà chờ đợi. Hơi thở bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn bên cạnh cũng đầy dồn dập, đồng loạt nhìn vào.

Từ từ, Dục Thú hoa không ngừng khô héo đi, mà khí tức sinh mệnh bên trong cũng càng ngày càng mạnh. Cuối cùng, dường như muốn xông ra ngoài, trên bầu trời cũng xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ ầm ầm chuyển động. Dường như mơ hồ còn có một đôi mắt trên trời cao đang nhìn xuống mặt đất này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Chiến Thú Của Ta!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Giờ khắc này, gần như toàn bộ bờ Bắc đều chú tâm đến nơi này, thậm chí còn có vài ánh mắt từ Chủng Đạo Sơn tập trung ở đây.

"Đây là... Hả?"

Dường như có một tiếng kêu nhỏ vang lên mơ hồ, rồi đột nhiên vòng xoáy trên bầu trời chuyển sang màu đỏ, rất nhanh sau đó, cả vùng trời cũng đều chuyển thành màu đỏ.

Đúng lúc này thì chợt có một tiếng kêu đầy thê lương truyền ra từ trong Dục Thú hoa. Ngay sau đó, cái khí tức đầy cường hãn kia đột nhiên nghịch chuyển mà giảm mạnh xuống, trong giây lát khí tức này đã rơi xuống mức cùng kiệt, thay vào đó là một cỗ tử khí xuất hiện.

Dường như là bị chết yểu, chưa được sinh ra thì đã gần tử vong. Cả người Bạch Tiểu Thuần run rẩy, mà bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn cũng giật mình.

“Đây là huyết mạch hỗn tạp, biểu hiện ý chí không cách nào khống chế thân thể!

“Chết tiệt, ta biết ngay là có thể như vậy mà!!!”

“Con thú này lại không cách nào ra đời được…” Trong lúc Bốn vị Chưởng tào Tứ sơn đang kinh hô lên, thì thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, mắt nhìn chằm chằm vào Dục Thú hoa. Hắn có thể cảm nhận được một sinh mệnh bên trong Dục Thú hoa như muốn buông xuống nhưng cứ

một mực không cách nào thành công mà sắp phải đi đến tử vong. Chỉ trong vài hơi thở, tử khí nồng đậm đã lan tràn ra bốn phía xung quanh.

Đúng lúc này, đột nhiên một thân ảnh mờ ảo vô thanh vô tức xuất hiện ngay giữa không trung phía trên Dục Thú hoa. Tuy hình dáng cụ thể không ai nhìn ra được, nhưng có thể nhân định là một vị lão nhân mặc một thân trường bào trắng, cả người như không chút khí tức nào, cứ bình tĩnh mà xuất hiện như vậy.

Tu vi...sâu không lường được!

Sự xuất hiện của lão khiến bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn chấn động trong lòng. Đám đệ tử bờ Bắc tuy chưa từng nhìn thấy lão giả này nhưng về phần bốn vị Chưởng tòa, sau một chút sững người thì sắc mặt cả bốn đều hoàn toàn biến đổi, lập tức quỳ xuống bái lạy.

“Lão tổ đời thứ ba…”

Đám đệ tử vừa nghe được những lời này, trong khoảng khắc đó đầu óc của cả bọn như nổ vang, từng người vội vàng run rẩy quỳ xuống bái lạy.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã choáng váng, không còn chú ý tới sự xuất hiện của thân ảnh kia. Trong mắt của hắn chỉ còn có Dục Thú hoa đang khô héo và sinh mệnh bên trong đó, tim hắn run rẩy, tròng mắt đầy nước mắt.

Bạch y lão giả yên lặng nhìn Dục Thú hoa, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ rồi một cỗ sinh cơ tràn vào. Nhưng cỗ sinh cơ đó cũng tiêu tán đi rất nhanh, khí tức tử vong lại càng nồng đậm hơn.

Bạch y lão giả có chút suy tư, rồi đột ngột đưa mắt nhìn về phía Cổ Thú thâm uyên.

Trong Cổ Thú thâm uyên, Thiên Giác Mặc Long đột nhiên há to miệng, một giọt máu vàng óng lập tức bay ra. Thân thể nó thoáng già

nua thêm một chút, nhưng ánh mắt nhìn về phía Dục Thú hoa phía xa xa kia đầy khẩn trương và kỳ vọng.

Giọt máu huyết màu vàng óng như rạch xé bầu trời tạo thành một cầu vồng kim sắc lao thẳng tới đây, rơi xuống Dục Thú Hoa. Cùng lúc đó, Bạch y lão giả than nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, tầng mây trên bầu trời cuồn cuộn dậy sóng. Tựa như đang có một lực lượng vô thượng ngưng tụ trong tay của lão giả, hóa thành một phù văn xuyên thấu vào bên trong Dục Thú hoa, rồi dung hòa vào giọt máu vàng kim kia đi vào bên trong.

“Huyết mạch hỗn tạp, cửu tử nhất sinh. Lão phu chỉ có thể buộc mệnh cửu thiên cho nó, còn có thể sống sót giãy dụa trong Dục Thú hoa ra ngoài được hay không, thì phải dựa vào ý chí của con thú này. Đáng tiếc cho một đầu…Linh thú tiềm chất ngũ giai.” Lão giả than nhẹ, xem như bản thân lão cũng không có biện pháp nghịch thiên cải mệnh. Có thể sống sót hay không đành trông chờ vào tạo hóa của con thú này.

Mang theo tiếc nuối, lão nghiêng đầu nhìn qua Bạch Tiểu Thuần đang ngây ngốc tại đó, ánh mắt lộ ra thương cảm, tay áo lão hất lên, thân ảnh mơ hồ rồi hóa thành từng điểm sáng tiêu tán đi.

Đến khi lão giả rời đi thì bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn mới chậm rãi đứng dậy. Cả bốn mang theo kính sợ nhìn về phía vị lão giả kia rời đi, rồi mới cúi đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang ngẩn người cạnh Dục Thú hoa.

Trong mắt từng người đều hiện lên vẻ không đành lòng. Cho dù là ai đi nữa, nếu như đã bỏ công sức cố gắng đến nhường này nhưng chiến thú cuối cùng không cách nào ra đời được, nhất định cũng sẽ rất khổ sở. Hơn nữa đây còn là Dục Thú Chủng hiện giờ gần như đã tuyệt chủng tại Tu chân giới.

Bốn vị Chưởng tòa than nhẹ, bực bội đối với Bạch Tiểu Thuần cũng tiêu tan, rồi cũng rời khỏi đây. Đám đệ tử bờ Bắc nhìn thấy một màn biến hóa nghịch chuyển này cũng không cách nào có thể gây sự với Bạch

Tiểu Thuần ở thời điểm này được nữa, cho dù trong lòng một vài người vẫn còn không ít oán khí nhưng vẫn trầm mặc mà dần dần tản đi.

Rất nhanh, hoàng hôn buông xuống, bốn phía lầu các Bách Thú Viện lúc này chỉ còn một mình Bạch Tiểu Thuần cứ ngồi nơi đó, ngơ ngác nhìn Dục Thú hoa. Hoa này tuy đã khô héo phân nửa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một cơ thể gầy yếu đang cố gắng giãy dụa, như đang hướng đến sinh mệnh mà khiêu chiến.

Nước mắt Bạch Tiểu Thuần cũng nhẹ rơi xuống. Hắn chậm rãi bước lên trước, yên lặng ngồi đó, vuốt ve Dục Thú hoa.

Hắn rất khổ sở, vẻ mặt đầy bi thương như không muốn tiếp nhận cái sự thật như vậy. Trong suy nghĩ của hắn lúc này, không phải là chiến thú cường đại nhất gì gì nữa, mà đơn thuần hắn chỉ hi vọng tiểu sinh mệnh này có thể sống sót, cho dù nó không có tư chất gì đi nữa cũng được.

Đây là sinh mệnh do hắn bồi dưỡng, cái loại cảm giác khi nhìn thấy đối phương chết đi trước mắt khiến lòng hắn đau đớn như dao cắt. Nhưng hết lần này tới lần khác, Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách gì để giúp nó, cho dù hiện tại hắn đã là Ngưng Khí tầng mười nhưng cũng chỉ đầy bất lực như cũ. Cái loại bất lực này khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ngột ngạt khó tả.

Màn đêm buông xuống, một cảm giác ngạt thở và bất lực chỉ đành trơ mắt nhìn một sinh mệnh biến mất khiến Bạch Tiểu Thuần run rẩy sợ hãi. Hắn nhớ tới năm đó lúc còn ở trong thôn, cha mẹ trước khi lâm bệnh mà chết đã từng nắm lấy tay mình, nói với mình… sống sót.

Hai chữ này như tồn tại vĩnh hằng trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

"Sống sót... Nhất định phải sống sót..."

“Thiết Đản, không được chết…” Nước mắt Bạch Tiểu Thuần rơi xuống, hắn nhẹ giọng nỉ non, vuốt ve lấy Dục Thú hoa bên trên cái thân

thể tiểu thú nhỏ bé nhô ra ấy, nói hắn đã đặt tên cho nó rồi. Tiểu thú như cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần mà chợt nhúc nhích.

“Phải kiên trì, ngươi còn chưa được nhìn thấy cái thế giới này, ngươi còn chưa nhìn thấy ta. Ngày sau ta còn muốn dẫn theo ngươi rong ruổi khắp Tu chân giới…”

“Kiên trì!” Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng lẩm bẩm với ngữ khí đầy kiên định. Nói một đêm dài, không ngừng vuốt ve lấy Dục Thú hoa nơi mà phần thân thể tiểu thú nhô ra, dùng thật tâm của hắn, dùng khả năng duy nhất mà hắn có thể làm được là bồi bạn bên cạnh, mà cổ vũ, mà van nài.

Đến hừng đông, đến trưa, rồi hoàng hôn, trăng treo cao…

Ngày đầu tiên cũng trôi qua rất nhanh, tiểu thú bên trong Dục Thú hoa giãy dụa yếu hơn một chút, nhưng dường như nó không hề từ bỏ mà vẫn đang nỗ lực khống chế lấy cái thân thể như muốn sụp đổ vì huyết mạch hỗn tạp.

Cả ngày này, Bạch Tiểu Thuần cũng quên đi hết thảy mọi chuyện xung quanh, trong mắt hắn chỉ còn tiểu thú trong Dục Thú hoa. Hắn nhẹ giọng thì thào, dùng thanh âm nhu hòa nhất trấn an, dùng tấm lòng của hắn không ngừng cổ vũ. Hắn không ngừng nói chuyện, thậm chí còn thử truyền Linh lực của mình vào bên trong Dục Thú hoa dù biết cách này vô dụng, nhưng vẫn cứ tiếp tục làm vậy.

Dần dần, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Bạch Tiểu Thuần không ngủ không nghỉ, hai mắt hắn đầy tơ máu, linh lực trong cơ thể không ngừng phóng xuất ra ngoài nên cũng đã sớm khô kiệt, mỗi lần Linh lực mới sản sinh ra thì hắn lại dung nhập toàn bộ vào bên trong Dục Thú hoa.

Linh lực kia là mang theo lời chúc phúc của hắn, mang theo thương xót của hắn, còn cả sự cổ vũ trấn an của hắn nữa. Trong bốn ngày này, hắn luôn nói chuyện, luôn cổ vũ, mỗi lần tiểu thú giãy dụa kịch liệt, như

cảm nhận được đau đớn mà truyền ra thanh âm thút thít khẽ khàng thì Bạch Tiểu Thuần lại trấn an, để cho nó cảm nhận được ấm áp rồi dần bình tĩnh trở lại. Thế nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng tuyệt vọng phát hiện khí tức của nó càng ngày càng yếu ớt, mà cảm giác tử vong thì lại càng ngày càng mãnh liệt.

“Thiết Đản, ngươi biết không, lúc ta còn nhỏ, cha mẹ ta vẫn còn, ta cũng không có sợ chết như vậy…cũng không biết cái gì là chết.”

“Chờ ngươi khỏe lại, ta dẫn ngươi đi gặp Lý thúc thúc, thúc ấy đối xử với ta rất tốt, tựa như phụ thân…” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, nói về quá khứ của mình, nói về mọi chuyện trong thôn và trong tông môn của mình.

Đêm khuya ngày thứ tư, cả Tứ đại hộ sơn Linh thú hay Thiên Giác Mặc Long nơi thâm uyên cũng từ từ thu hồi ánh mắt của mình, mang đầy thở dài, không còn quan tâm tới nơi này nữa. Nhưng vẫn có một con Đại hắc cẩu trong đêm này còn yên lặng đi tới Bách Thú Viện, sau khi tới hậu viện thì hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mà đến, rồi ghé cạnh Dục Thú hoa, ánh mắt đầy bi ai nhìn vào sinh mệnh bên trong hoa rồi nhẹ nhàng liếm láp.

Lại qua thêm một ngày nữa, đến hoàng hôn ngày thứ năm thì Bạch Tiểu Thuần đã mệt mỏ không chịu nổi. Năm ngày này với hắn mà nói thì không khác gì năm tháng luyện dược ròng rã không ngủ không nghỉ vậy. Nhưng hắn không muốn từ bỏ, hắn vẫn cứ cổ vũ như trước, không ngừng nói đi nói lại, không ngừng trấn an nhưng tiểu thú giãy giụa ngày càng yếu ớt. Đến đêm khuya ngày thứ năm, tiểu thú đột nhiên giãy giụa mãnh liệt vài lần, những lần giãy tiếp theo đều trở nên chậm chạp, tựa như còn mang theo từng đợt run rẩy, rồi dần dần nó như bất động. Khí tức tử vong từ trong Dục Thú hoa đã tràn ngập khắp nơi, bao phủ lấy cả Bạch Tiểu Thuần và Dạ Hành Thú.

“Sống sót! Ngươi phải sống sót!” Bạch Tiểu Thuần chụp lấy thân thể tiểu thú bên dưới Dục Thú hoa, mang theo hai mắt đẫm lệ mà rống gào.

“Lạc Trần gia tộc truy sát ta, hơn mười người đều muốn giết ta, nhưng ta vẫn còn sống, ta lấy thương đổi giết. Ta đã từng bẻ gãy lấy xương cốt của mình mà chống lại vận mệnh, ngươi cũng phải như vậy, phải sống!!! Phải sống sót!!!”

Bạch Tiểu Thuần rống to, hắn không ngừng phóng xuất linh lực của mình ra, không ngừng cổ vũ, thậm chí còn gào thét lên. Tiểu thú vốn đang bất động thân thể, rồi cũng dần dần run rẩy, rồi dần bắt đầu giãy dụa. cái giãy dụa này càng ngày càng mãnh liệt hơn, tựa như dục vọng cầu sinh của nó theo từng lời nói của Bạch Tiểu Thuần mà được kích phát mạnh mẽ.

“Triển khai toàn bộ lực lượng cầu sinh của ngươi, khống chế thân thể của ngươi mà lao ra ngoài này!” Bạch Tiểu Thuần lau nước mắt, gào lớn.

Tiểu thú bên trong Dục Thú hoa càng cố gắng giãy dụa, phát ra thanh âm ô ô. Mỗi lần giãy dụa khiến cả người nó đau nhức kịch liệt đến run rẩy cả người, thế nhưng nó không còn từ bỏ, tựa như lúc này có một ý chí cực kỳ mãnh liệt chống đỡ cho nó. Dường như lực lượng cầu sinh vượt trội này đã trở thành toàn bộ sinh mệnh của nó.

“Ngươi chính là chiến thú cường hãn nhất, ngươi là đồng bạn cả đời này của Bạch Tiểu Thuần ta, ta sáng tạo ra ngươi, ta bồi dưỡng ngươi, ta không cho phép ngươi chết!!!” Thanh âm của Bạch Tiểu Thuần đã trở nên khàn khàn mang theo đầy điên cuồng.

Từng lời hắn nói ra khiến cho tiểu thú được hắn khích lệ năm ngày ròng rã này cũng không còn phát ra thanh âm ô ô nữa, mà là truyền ra tiếng gầm rú thét gào. Tuy rằng thanh âm rất yếu ớt, nhưng đó chính là tiếng gầm thét, mà sinh mệnh vốn ảm đạm của nó trong thời khắc này đột nhiên lóe sáng lập lòe, tựa như bị thiêu đốt mà không ngừng bộc phát, không ngừng dâng tràn lên. Tầng mây lại lần nữa xuất hiện trên bầu trời, rồi ầm ầm chuyển động như cái ý chí đang gắng gượng chèo chống trong lòng nó lúc này, một lần nữa khiến nó lại hướng về Vận mệnh khiêu chiến.

Cái chấn động này đã dẫn tới sự chú ý của toàn bờ Bắc, không ít các đệ tử bừng tỉnh, bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn cũng đồng thời giật mình mà lao thẳng tới nơi Bạch Tiểu Thuần ở Bách Thú Viện. Còn có rất nhiều đệ tử biến sắc mặt, tranh thủ xông ra, rồi từ bốn phương tám hướng đều đi về phía Bách Thú Viện. Lúc này khí tức sinh mệnh trong Dục Thú hoa lại ngập trời, dẫn động thương khung, khiến tầng mây phía trên chuyển động càng thêm kịch liệt.

Bốn Linh thú hộ sơn, Thiên Giác nơi thâm uyên, từng ánh mắt nơi Chủng Đạo Sơn, còn có cả hư ảnh không người phát giác của Bạch y lão giả lại xuất hiện lần nữa.

Đúng lúc này, ngay khi ngày thứ năm vừa qua, vừa bước sang ngày thứ sáu thì tiếng gào thét kinh thiên động địa bên trong Dục Thú hoa cũng truyền ra. Một cỗ trùng kích khuếch tán khiến Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi không chịu nổi bị đẩy lùi ngược về phía sau, tựa người vào vách tường bên cạnh, Dạ Hành Thú cũng bị đẩy lùi lại.

Ầm một tiếng, Dục Thú hoa trực tiếp vỡ vụn ra, một móng vuốt tiểu thú đột nhiên duỗi ra. Cái móng vuốt này vô cùng sắc bén, tựa như có thể rạch xé hư vô, thậm chí trên móng của nó còn như ẩn hiện hỏa diễm khiến người khác nhìn thấy đều chấn động tâm thần, nhìn mà kinh hãi.

Cùng lúc này, móng vuốt cũng hướng về bốn phía xé mở ra, rồi… một cái đầu tiểu thú cũng lộ ra!!!

Giống như ngựa, giống như chó, giống như rắn mối, giống như cá sấu, giống như rồng!

Đỉnh đầu có một cái sừng, một dải lông trắng trải dài trên lưng, trên người có vảy đen, răng sắc nhọn, hai mắt nhắm nghiền lại.

“Đây là…” Hai mắt của lão giả Bạch y đang lơ lửng trên không trung lóe lên ánh sáng kì lạ, lập tức động tâm. Lão không nghĩ tới tiểu gia hỏa này vậy mà lại có thể sống sót, hơn nữa nhìn bộ dạng này thì hẳn nó có tiềm lực vô tận, thậm chí có thể tiến giai huyết mạch!

Ngay lúc này, tại Cổ Thú thâm uyên, Thiên Giác Mặc Long cũng đột nhiên mở mắt ra, bốn Linh thú hộ sơn cũng chấn động, toàn bộ chiến thú toàn bờ Bắc đều run rẩy.

Đám người bốn phía truyền ra tiếng kinh hô. Bất kì người nào cũng có thể nhìn ra được tiểu thú này…nhất định siêu phàm!

Bốn vị Chưởng tòa Tứ sơn đều trợn mắt há mồm, ánh mắt lóe lên sáng ngời.

“Xuất sinh đã có thể nắm giữ thuật pháp, hỏa diễm trên móng vuốt kia chứng minh nó là…lục giai huyết mạch. Trời ạ, Linh Khê Tông ta lại có thể xuất hiện Linh thú lục giai huyết mạch!!!”

“Tương lai nó nhất định chính là Linh thú hộ tông của bờ Bắc ta!!!”

“Ha ha ha, Bờ Bắc chúng ta cuối cùng cũng đã ra đời một Linh thú lục giai, vượt trội hơn cả Thiên Giác Mặc Long!”

Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà muốn vọt lên, đến gần nhìn cho rõ. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đang dựa vào tường, thân ảnh của hắn bị đám người kia che đi. Nhưng hắn cũng không để tâm, chỉ đang cười mà thôi, là vui vẻ cười vì Thiết Đản, cũng là vui vẻ cười cho chính mình.

“Còn sống là tốt…”

Sau khi cái đầu của tiểu thú lộ ra, thì hai mắt của nó cũng cố hết sức mở ra, trừng mắt nhìn. Hai con mắt nó rất lớn, nhìn qua vô cùng đáng yêu, còn lộ ra ánh sáng đen đầy linh động nhìn bốn phía như đang tìm kiếm gì đó.

Động tác đầu tiên của nó khi thò đầu ra ngoài mang ý nghĩa cực lớn. Người khác có thể không biết nhưng bạch y lão giả giữa không trung chợt chấn động tâm thần.

Bị đám người bốn phía che kín, dường như tiểu thú không tìm thấy cái thân ảnh nó mong ngóng kia, thần sắc đầy lo lắng, nóng nảy, ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ mà phát ra từng tràng gầm gừ nhẹ.

Đang lúc này…

"Thiết Đản..." Bạch Tiểu Thuần dựa vào vách tường, gắng sức lê cái thân thể đầy mỏi mệt nhưng còn có cả kích động và vui sướng, thuận theo khe hở trong đám người mà nhìn về phía tiểu thú, nhẹ giọng gọi.

Hắn vừa mới gọi đến, tiểu thú không còn giận dữ nữa, thân thể nó run lên. Trong nháy mắt, nó quay đầu lại, con mắt sáng ngời, cũng từ trong khe hở của đám người xung quanh, nó nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần. Nhìn thấy hắn, ánh mắt nó từ từ nhu hòa lại, từ từ lộ ra vẻ kinh hỉ tựa như đã tìm thấy được thân nhân.

Nó tìm được rồi!

Tựa như…nó có thể gắng gượng mà không ngừng giãy dụa, dùng ý chí liều lĩnh cuối cùng cũng chính là vì nó muốn xông ra khỏi Dục Thú hoa, muốn mở mắt ra, nhìn một lần người mang cho mình cảm giác ấm áp, khích lệ mình, an ủi mình. Dù là nhìn một chút thôi thì đối với nó cũng đã đủ rồi!

Loại tâm tình này hình thành nên một ý chí, vượt trên cả cầu sinh!

Thời gian, tựa như lúc này chợt dừng lại. Đối với Thiết Đản mà nói thì trong cái chớp mắt này, mặc kệ cái thế giới xa lạ này có bao nhiêu người xa lạ ngăn cản trước mặt nó, nhưng khi Bạch Tiểu Thuần vừa mới mở miệng gọi mình thì tất cả cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn có duy nhất Bạch Tiểu Thuần, là tất cả đối với mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Sở Thích Của Thiết Đản

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Hồi lâu sau, bạch y lão giả trên không trung than nhẹ lên một tiếng. Lão hiểu được, cả đời con thú này cũng không cách nào chấp nhận người khác là chủ nữa, cho dù có bị cưỡng ép nhận chủ thì trong huyết mạch của nó vẫn sẽ dựa dẫm vào Bạch Tiểu Thuần, cũng chính là trở ngại lớn nhất của người khác.

Có thể nói, trên thế gian này, chủ nhân của nó vĩnh viễn chỉ có duy nhất…Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù một ngày nào đó Bạch Tiểu Thuần có chết đi, thì con thú này cũng sẽ không quên có một người được gọi là Bạch Tiểu Thuần.

Giữa bọn hắn không có khế ước, nhưng loại quan hệ tương hỗ này lại càng kiên cố hơn so với bất kì khế ước nào. Bạch y lão giả lắc đầu, nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một chút, lão cũng hiểu đây là Bạch Tiểu Thuần xứng đáng được đấy. Đây là chiến thú hắn sáng tạo ra, trong những ngày chiến thú này trải qua tình cảnh nguy cấp nhất thì cũng hắn không ngừng cổ vũ bầu bạn bên cạnh nó.

“Có lẽ chỉ có đứa nhỏ với tấm lòng son này, không đặt nặng hiệu quả và lợi ích, trong lòng đơn thuần chỉ mong mỏi cho con thú này sống sót, mới có thể khiến chiến thú Lục giai huyết mạch này thật lòng tán đồng và cảm động được.”

“Hi vọng…đứa nhỏ này, có thể giữ tấm lòng son này cả đời, không bởi vì những biến cố, không bởi vì năm tháng mà thay đổi lòng mình.”

Bạch y lão giả quay người, lặng yên rời đi, bóng lưng lão có chút đìu hiu tựa như nhớ lại bản thân mình cực kỳ lâu về trước, khi vừa mới bắt đầu tu hành cũng đầy ngây ngô và chân chất.

Bên ngoài lầu các, đám người cũng nhao nhao rời đi, chỉ là mấy nữ đệ tử thì đầy lưu luyến không muốn rời. Ngay khi tiểu thú vừa xuất hiện, cặp mắt nó to tròn, bộ dạng đáng yêu khiến mấy nữ đệ tử lập tức yêu thích, nhưng hết lần này tới lần khác tiểu thú lại không liếc nhìn các nàng một chút nào.

Bốn vị Chưởng tòa Tứ phong nhìn thấy tiểu thú ra đời cũng đầy hâm mộ nhưng cũng đành cảm khái rời đi. Dần dần Bách Thú Viện cũng khôi phục được vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại Bạch Tiểu Thuần và tiểu thú, còn có thêm con Đại hắc cẩu vừa bị lực xung kích đẩy lùi ra xa.

Bạch Tiểu Thuần cười rất vui vẻ, vỗ vỗ đầu tiểu thú. Con thú này có thân ngựa, đầu rồng, vảy rắn, móng vuốt tê tê, kinh người hơn, răng nó vậy mà lóe lên ánh sáng bảy màu.

Mà sừng nhọn trên đỉnh đầu lại giống sừng của Thiên Giác Mặc Long, vô cùng sắc bén.

Cẩn thận xem xét thì có thể nhìn thấy có rất nhiều đặc điểm của các chiến thú khác trên người nó. Dường như giống với suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần lúc đầu, ngưng tụ ưu điểm của vô số chiến thú, tạo thành một…sinh mệnh độc nhất vô nhị, trước nay chưa từng có trong phiến thiên địa này.

“Từ nay về sau, ngươi chính là chiến thú của Bạch Tiểu Thuần ta. Yên tâm, ta sẽ dẫn ngươi rong ruổi khắp Tu chân giới!” Tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần vang vọng xung quanh, vỗ vỗ đầu Thiết Đản. Còn Thiết Đản thì dụi vào người của Bạch Tiểu Thuần, hai mắt mở to cực kỷ đáng yêu.

Đại Hắc cẩu nhìn qua cũng rất phấn chấn, tranh thủ chạy tới. Nó vẫn còn đề phòng Bạch Tiểu Thuần, cừu hận cũng không quên nhưng khi

nhìn về phía Thiết Đản, ánh mắt lộ ra sợ hãi nhưng cũng đầy vẻ thủ hộ.

Thiết Đản hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Đại hắc cẩu, cũng không bài xích nó.

Thời gian trôi qua, hết một tháng rồi lại một tháng nữa, Bạch Tiểu Thuần thường xuyên mang Thiết Đản đi ra khỏi Bách Thú Viện, tản bộ khắp bờ Bắc. Hắn đi trước, Thiết Đản theo sát phía sau đầy tò mò nhìn quanh bốn phía.

Phía xa xa, Đại hắc cẩu âm thầm theo dõi tựa như đang thủ hộ Thiết Đản.

Trên đường đi, tất cả các đệ tử nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nháy mắt liền rời mắt xuống Thiết Đản, có ngạc nhiên, có phức tạp, có hâm mộ, cũng có không ít nữ đệ tử nhìn hai mắt mở to, bộ dạng đầy đáng yêu của Thiết Đản mà đem lòng yêu thích cực kỳ.

Thiết Đản có chút sợ hãi bèn tiến sát vào Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt đầy đắc ý.

“Thiết Đản nhà ta người gặp người thích, điểm này rất giống ta a.” Hắn có chút cao hứng khi nghĩ đến, vội ho một tiếng rồi chuyên chú mang theo Thiết Đản lai vãng nơi nào có nhiều người. Những nơi đi qua thường hấp dẫn vô số ánh mắt của các đệ tử khiến tâm tình Bạch Tiểu Thuần cũng ngày càng vui mừng như hoa nở trong lòng, nâng cằm kiêu ngạo mà đi, liên tiếp mấy ngày liền đều mang theo Thiết Đản thông thuộc hết mọi ngóc ngách trên bờ Bắc này.

Dần dần, Thiết Đản cũng không còn cảm thấy sợ nữa, nó còn nhảy lọc cọc đi theo Bạch Tiểu Thuần, cái cằm cũng hất lên tựa như bắt chước dáng điệu của Bạch Tiểu Thuần, mang theo đầy ngạo nghễ, thậm chí còn có chút diễu võ giương oai nữa. Tựa như chỉ cần ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần thì cả trời đất nó cũng không sợ hãi gì cả.

Khi đám đệ tử xung quanh nhìn thấy bộ dáng kia của nó thì đều kinh hãi. Nhưng tính tình Thiết Đản này cũng khá là quái dị, khi phát hiện có người nhìn mình, nếu tâm tình tốt thì còn chủ động chạy đến cọ cọ, còn nếu tâm tình không tốt thì liền nhe răng nhếch miệng, bày ra một bộ dạng hung dữ, gầm gừ nhẹ trong miệng.

Một tháng này, thân thể Thiết Đản lớn rất chậm, dường như còn không lớn lên bao nhiêu nhưng trong mấy ngày này tốc độ, lực lượng cùng với lực cắn của nó được biểu lộ ra khiến tất cà những người từng nhìn thấy đều phải kinh sợ.

Về tốc độ, nó đã không phân cao thấp với Đại hắc cẩu rồi. Về sức mạnh, nó có thể đánh lui được đầu tê tê hơn mười trượng trong Bách Thú Viện. Mà độ thông minh của nó cũng cực kỳ kinh người, có thể ngang với một đứa trẻ mười mấy tuổi rồi. Thậm chí một vài mặt nào đó, nó còn có vẻ thông minh hơn cả một đứa trẻ mười mấy tuổi nữa.

Khiến Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên nhất chính là trình độ điều khiển hỏa diễm của nó. Hỏa diễm dưới bốn móng của nó càng ngày càng nhiều, có thể thu phát tùy ý, mỗi lần nó chạy vội tưởng chừng như đạp lên lửa mà phóng đi, hơn nữa lửa này lại có màu đen tựa như từ U Minh mà đến vậy.

Đủ loại kì dị như thế, lại thêm bộ dạng của nó vô cùng đáng yêu, hai mắt mở to luôn thể hiện ra một vẻ thuần khiết khiến rất nhiều trưởng lão bờ Bắc, kể cả bốn vị Chưởng tòa Tứ phong cũng cực kỳ sủng ái. Do vậy mà họ thường xuyên xuất ra đồ ăn và một số linh dược có lợi với chiến thú đưa cho Thiết Đản.

Chẳng qua, Thiết Đản càng lớn thì Bạch Tiểu Thuần cũng dần phát hiện ra một số điều không thích hợp lắm. Thiết Đản này tựa hồ…có chút cổ quái trong tính cách…

Lúc này, trước mặt Bạch Tiểu Thuần là Từ Tung đang cau mày nhìn Thiết Đản trước mặt mình không ngừng gầm gừ, lân phiến toàn thân dựng thẳng lên, hỏa diễm đen dưới bốn chân không ngừng tản ra, trong

lòng gã đầy kinh ngạc. Vừa rồi gã đi ngang qua, chỉ nhìn kỹ nó vài lần mà thôi, không nghĩ tới tính tình Thiết Đản lại bạo phát mà vọt thẳng tới mình, bộ dáng như muốn cắn lấy mình vậy.

“Bạch Tiểu Thuần, cái con thú này của ngươi…” Trong lòng Từ Tung không vui, nhưng nghĩ tới chiến thú này được rất nhiều trưởng lão và Chưởng tòa sủng ái nên lùi lại vài bước nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Gã còn chưa nói xong thì Công Tôn Uyển Nhi từ nơi xa nhẹ nhàng đi ngang qua, nàng này vừa lướt mắt nhìn qua thì hai mắt Thiết Đản đang giương nanh múa vuốt trước mặt Từ Tung lập tức sáng ngời lên, rồi mở to ra, dáng vẻ trong nháy mắt đột nhiên đầy đáng yêu mà lao vọt về phía Công Tôn Uyển Nhi.

Vừa chạy lên trước, đuôi của nó cũng đung đưa qua lại như một con chó con, tiếng kêu đầy dịu dàng ngoan ngoãn rồi cọ qua cọ lại trên chân của Công Tôn Uyển Nhi. Công Tôn Uyển Nhi lập tức mỉm cười, ngồi xuống ôm lấy Thiết Đản vào lòng, hai mắt nó sáng lên, không ngừng cọ cọ vào người khiến Côn Tôn Uyển Nhi đầy yêu kiều không ngừng mỉm cười. Còn nó thì nghiêng nghiêng người lộ ra cái đầu nhỏ đầy vẻ hưởng thụ.

Một màn này khiến tròng mắt của Từ Tung như muốn rớt xuống đất, còn Bạch Tiểu Thuần thì cười khổ. Nửa tháng trước hắn cũng bắt đầu phát giác được chuyện không bình thường này, Thiết Đản chỉ cần thấy nam đệ tử thì lập tức nhe răng nhếch miệng, còn nếu gặp nữ đệ tử liền chuyển sang bộ dạng khả ái, chỉ mong ngóng đối phương ôm nó vào trong ngực.

Ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không biết vì sao nó thành ra thế này, chỉ đàng đổ tội cho huyết mạch trong người Thiết Đản, không biết là di truyền từ con thú nào cái ham mê đặc thù này nữa.

Tình huống ngày càng nghiêm trọng tới nỗi Thiết Đản càng ngày càng khoa trương hơn. Cái loại đãi ngộ khác biệt giữa nam nữ đệ tử như vậy khiến cho từng nam đệ tử bờ Bắc đều không thể nói gì được nữa, có

không ít người còn ghen tị với Thiết Đản, còn hơn phân nửa nữ đệ tử bờ Bắc thì đã đều bị nó cọ cọ vào người rồi…

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng khi Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bế quan trùng kích Ngưng khí tầng mười đại viên mãn, thì sở thích của Thiết Đản cũng nhanh chóng biến đổi. Theo sau Đại hắc cẩu, hai con thường xuyên ghé vào nhìn trộm các nử đệ tử tắm bờ Bắc tắm rửa.

Đại hắc cẩu chỉ nhìn mấy lần rồi thôi, nó cũng không có hứng thú nhưng Thiết Đản càng nhìn càng nghiện, thậm chí nó còn nhanh chóng tổng kết quy luật tắm rửa của từng nữ đệ tử. Ngày nào nó cũng mang theo vẻ mặt đầy phấn chấn đi ra khỏi Bách Thú Viện, đi từ lúc sáng sớm nhưng là đến khi trời không tối thì tuyệt đối nó vẫn còn chưa trở về.

Một ngày dài này, nó có thể nhìn được rất nhiều nữ đệ tử tắm rửa…

Mấy chuyện này Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý lắm, hắn đang toàn lực bế quan, tu vi cũng ngày càng tăng lên.

Một tháng nữa trôi qua, Thiết Đản lại càng thêm trầm trọng hơn, ngoại trừ việc ưa thích cọ qua cọ lại trong ngực nữ đệ tử, ngoại trừ ưa thích nhìn trộm nữ đệ tử tắm rửa thì nó lại có thêm một cái ham mê mới…Mỗi lần nhìn trộm đối phương tắm thì nó đều tha cái yếm của đối phương, lén lút đem giấu đi…giấu tại một nơi mà nó cảm thấy an toàn nhất.

Rất nhanh, nữ đệ tử bờ Bắc cũng phát hiện ra yếm của các nàng không ngừng bị mất trộm, loại tình huống này không ngờ xảy ra với hầu hết các nữ đệ tử.

Mà bởi vì tốc độ của Thiết Đản cực nhanh, lại có thêm Đại hắc cẩu canh gác nên cho dù trộm yếm cả tháng trời nhưng cũng một mực không lộ chút sơ hở nào, hơn nữa bộ dạng của nó rất khả ái nên không khiến nữ đệ tử nào nghi ngờ nó cả.

“Bở Bắc chúng ta không ngờ lại lòi ra một tên ****, tên này chuyên môn trộm yếm của nữ đệ tử!”

“Đáng chết, ta nhất định phải tìm ra cái tên *** này, Tôn sư muội vậy mà đã bị mất đến bảy cái yếm rồi!!!”

“Ta đã điều tra một chút, tính sơ sơ cũng bị mất chừng mấy ngàn cái yếm rồi. Nhất định tên đó có đam mê quái dị như thế này thì sẽ không hủy, mà chỉ giấu đi. Tìm, chúng ta phải tìm cho ra.”

Sự kiện trộm yếm này càng ngày càng nghiêm trọng. Dần dần tất cả các nữ đệ tử đều liên hợp lại, từng người đều phẫn nộ sôi gan, không ngừng tìm kiếm. Thậm chí còn mượn một con chiến Thử của trưởng lão Khung Đính Phong trợ giúp tìm kiếm. Rất nhiều nam đệ tử trong lòng đầy căm phẫn cũng hợp sức tìm kiếm.

Sau khi lục soát rất nhiều khu vực trong bốn tòa sơn phong nhưng lại không thu hoạch được kết quả gì, đột nhiên có người đề xuất Bách Thú Viện…

Thế là rất nhanh, những nữ đệ tử này bèn xông vào Bách Thú Viện.

Mà lúc này, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong lầu các, chăm chú đả tọa cảm thụ tu vi gia tăng lên, trong lòng đắc ý.

Dạng nhân vật chính như Bạch Tiểu Thuần, Nhĩ Căn thật sự cũng chưa từng xây dựng qua, thật lòng mà nói thì việc này quả thật rất khó khăn. Vì dù gì ta cũng thuộc dạng người nghiêm túc chứ không phải chỉ là “giả bộ” nghiêm túc, mong mọi người hiểu được…ta chính là dạng người như vậy.

Khụ khụ, cho nên xây dựng dạng nhân vật như Bạch Tiểu Thuần này rất có tính thử thách, còn có phần lãnh khốc nữa…Sau khi ta chọn lựa Tô

Minh mờ mịt, rồi thử thách với nhân vật Mạnh Hạo tham tài, thì lúc này ta lại thử nghiệm với nhân vật Bạch Tiểu Thuần.

Bốn quyển sách với bốn nhân vật chính có cá tính khác nhau, tuy nhìn thì không có gì nhưng đối với một tác giả mà nói thì đây chính là con đường mà tuyệt đại đa số người khác không dám đi đấy!

Ta luôn một mực cố gắng đột phá bản thân, cải biến chính mình. Có người nói Nhĩ Căn thay đổi rồi, không còn chăm chút nữa rồi. Nếu như ta không chăm chút, thì nhân vật chính của Cầu Ma, sẽ gọi là ***, nhân vật chính của Ngã Dục Phong Thiên, sẽ gọi là ***, nhân vật chính của Nhất Niệm Vĩnh Hằng, cũng sẽ gọi là ***!

Nhưng các người cũng nên hiểu, thường thì nhân vật chính trong tác phẩm đầu tiên mới thật sự là tinh thần của tác giả đấy, *** lạnh lùng cao ngạo, mới chính là bản chất của ta, khụ khụ…

Cuối cùng, Nhất Niệm Vĩnh Hằng vào VIP, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lúc này đang mở to nhìn các vị huynh đệ tỷ muội, kêu gọi Nguyệt phiếu nha

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Không Phải Ta Làm Nha

Dịch giả: tiểu miêu tử

Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài các lâu truyền đến từng trận thanh âm xôn xao, Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình đứng dậy mở đại môn, lập tức hắn liền chứng kiến phía bên ngoài trận pháp tụ tập lượng lớn các đệ tử bờ bắc.

“Các ngươi làm cái gì thế!”

Bạch Tiểu Thuần biến sắc lập tức lui về sau vài bước, trong đầu nhanh chóng chuyển động suy nghĩ lại hành động mấy ngày nay, nhưng mà nghĩ cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình đã làm gì mà lại làm chấn động đệ tử bờ bắc.

Mặc dù không nghĩ ra là rốt cuộc mình đã làm gì, Bạch Tiểu Thuần vẫn trở lên khẩn trương, hiện tại cứ đứng há miệng như thế, đám đệ tử bên ngoài trận pháp lập tức trở lên nhao nhao nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Bạch sư thúc, kính xin mở trận pháp ra để chúng ta vào tìm kiếm một phen!”

“Cũng không phải là chỉ tìm nơi đây, toàn bộ bờ bắc những nơi có thể tìm thì chúng ta đã tìm rồi.”

“Một tháng nay ở bờ bắc xuất hiện một tên đại dâm tặc, phần lớn nữ đệ tử đều bị trộm mất áo yếm, Bạch Tiểu Thuần, nếu như người không chột dạ thì hãy mở trận pháp ra, để cho chúng ta tìm kiếm một lát!”

“Hừ, kể cả có giấu kỹ trong túi trữ vật thì bọn ta cũng có biện pháp tìm ra!”

Bạch Tiểu Thuần nghe thế thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, lập tức tức giận chắp tay sau lưng nhìn những đệ tử bờ bắc ở trước mặt.

“Hồ đồ, ta là Vinh Quang Đệ Tử, ta là sư đệ của Chưởng Tọa, việc này không phải là ta làm!” Bạch Tiểu Thuần hắn là người có đạo lý, làm sao có thể bỏ qua, giờ này ngẩng cao mặt giận dữ nhìn mọi người.

“Nhất định là ngươi, dõi mắt toàn bộ bờ bắc, có thể làm việc này chỉ có thể là ngươi!”

“Không sai, tên Bạch Tiểu Thuần này đáng khi nhất, lúc trước hắn có thể giấu diếm tất cả trộm đi chiến thú của chúng ta để đem đi phụng hiến, đây là minh chứng rõ nhất, hắn rõ ràng có năng lực như thế, có thể trộm đi áo yếm mà không làm cho các sư muội sư tỷ phát hiện ra!”

Mắt thấy mọi người bốn phía nhao nhao mở miệng, Bạch Tiểu Thuần cười lạnh một tiếng, tay áo hất lên, lập tức trận pháp bỗng nhiên mở ra.

“Thôi được, ta để cho các ngươi vào lục soát vậy, nếu như một lát nữa ngược lại các ngươi không tìm thấy gì, vậy thì đối với ta nói rõ thế nào a!” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần bình thản, lúc này hắn là cây ngay không sợ chết đứng, một điểm cũng không hề lo lắng.

Bộ dáng của hắn như vậy lập tức làm cho mọi người chần chờ, nguyên bản bọn hắn cũng không có chứng cứ, hiện tại lại thấy Bạch Tiểu Thuần rõ ràng đã mở ra trận pháp, nguyên một đám hai mắt nhìn nhau, rất nhanh sau đó đám nữ đệ tử bị mất trộm yếm liền cắn răng một cái bước vào phía trong trận pháp, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền một cái, đang muốn tìm kiếm một phen thì một con sóc lông màu đỏ từ trong túi của một nữ đệ tử bỗng nhảy ra.

Con sóc này vừa mới xuất hiện liền kêu lên một tiếng, sau đó phi thẳng về phía trước, mọi người bốn phía sửng sốt, toàn bộ sắc mặt đại

biến, mấy ngày nay bọn hắn đi tìm kiếm đám áo yếm bị mất đều mang theo chiến thử đặc thù này, con chuột này có chỗ kỳ dị, khứu giác của nó cực kỳ nhạy bén, trong khoảng cách nhất định những vật phẩm mà nó đã từng ngửi qua kể cả có đặt trong túi trữ vật thì nó cũng có thể cảm thụ được.

Nguyên bản mọi người đang có chút đuối lý, nhưng hiện tại mọi người đều mở to mắt nhao nhao nhảy vào trong trận pháp, Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, đầu óc có chút mờ mịt kinh ngạc chạy đuổi theo, theo đến gần kề các lâu, nháy mắt lúc đại môn mở ra, ào một tiếng, vô số các loại áo yếm đủ sắc màu lập tức rơi ra, chi chít chằng chịt, phóng nhãn nhìn ra không dưới mấy nghìn cái...

“Bạch Tiểu Thuần!!! Ngươi còn dám nói là không phải ngươi làm!”

“Quả nhiên là ngươi!”

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi ngươi ngươi... ngươi lại có thể vô sỉ như vậy!!!” Mọi người bốn phía đồng loạt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đám nam đệ tử lại càng nộ hỏa thao thiên, nhao nhao mắng nhiếc.

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi thật sâu, thân thể run rẩy mãnh liệt kêu lên một tiếng thét.

“Không có khả năng!!!” Lời của hắn truyền ra, từng đạo ánh mắt giết người của đám nữ đệ tử xung quanh lập tức rơi lên người Bạch Tiểu Thuần, da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, tranh thủ giải thích.

“Thật là không phải do ta làm mà, ta không biết a...” Hắn nuốt nước bọt một cái, lui về sau vài bước, trong lòng ủy khuất không thể tả, mãi vẫn chưa tả được, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, những nữ đệ tử xung quanh, nguyên một đám nhìn Bạch Tiểu Thuần hằm hằ, thậm chí có một ít đã bắt đầu bấm niệm pháp quyết đang muốn đồng loạt ra tay.

“Chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy!!!” Bạch Tiểu Thuần muốn phát điên, mấy hôm nay hắn bế quan đắm chìm trong tu hành, căn bản không hề rời khỏi các lâu, cũng không có chú ý đến gian phòng bên cạnh, giờ phút này đang lo lắng thì bỗng nhiên từ bên ngoài Bách Thú Viện, thân ảnh Thiết Đản xuất hiện, trong miệng nó ngậm một chiếc áo yếm màu đỏ thắm, thần sắc tràn đầy vẻ say mê chạy tới rất nhanh.

Nhưng mà không đợi tiến vào trong trận pháp thì Thiết Đản liền ngừng bước, ngơ ngác nhìn mọi người tứ phía, chiếc áo yếm màu đỏ trong miệng nó cũng rớt xuống.

Theo chiếc áo yếm màu đỏ trong miệng nó rơi xuống, vô số ánh mắt bốn phía nháy mắt đã rơi lên thân Thiết Đản.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Thiết Đản, lập tức đau đầu, có thể tùy ý ra vào các lâu vác về nhiều áo yếm như thế, mặc dù Bạch Tiểu Thuần bế quan không lưu ý đến nhưng cũng không thể nào là do người ngoài làm được.

Coi như là Đại Hắc Cẩu cũng không thể tùy ý ra vào trận pháp của các lâu, có thể làm được việc này chỉ có thể là... Thiết Đản!

Thiết Đản lập tức run rẩy, nó không sợ hãi lửa giận của mọi người xung quanh, nó sợ nhất chính là Bạch Tiểu Thuần không vui, giờ phút này giống như muốn khóc nằm rạp xuống mặt đất, cúi đầu phát ra thanh âm ô ô.

Mọi người bốn phía nguyên một đám phát ra thần sắc cổ quái, nhất là những nữ đệ tử kia càng lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tin được, bên ngoài các lâu rơi vào trạng thái hoàn toàn yên tĩnh.

Một lát lâu sau có một nữ đệ tử truyền ra thanh âm thì thào.

“Không thể nào là Thiết Đản làm, Thiết Đản rất ngoan, rất biết nghe lời a, là do ngươi đầu độc nó, dụ dỗ nó làm vậy!”

“Là Bạch Tiểu Thuần, hắn là chủ nhân của Thiết Đản!”

Đến cuối cùng những nữ đệ tử kia hầu như đều cho là như vậy, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần càng thêm phẫn nộ, cái này không phải là không có người biết chuyện, chẳng qua biểu hiện hằng ngày của Thiết Đản thực sự rất đáng yêu, nhất là thần sắc ánh mắt của nó càng là bộ dáng sợ hãi, lập tức liền chiếm được sự đồng tình.

Chỉ có điều việc này quá mức quỷ dị, tuy là mở miệng nói như thế nhưng cũng không còn ồn ào nữa, đều là hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhao nhao rời đi.

Rất nhanh sau đó nơi đây lại trở lên yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần thở sâu ngẩng đầu nhìn trời, hắn khóc không ra nước mắt, trong mắt lộ vẻ mê mang, Thiết Đản biết mình đã làm sai liền tranh thủ thời gian đi đến dưới chân Bạch Tiểu Thuần cọ qua cọ lại.

“Thiết Đản... bình thường ngươi rất thông minh, sao mà bây giờ ngươi lại đần như thế này a, ngươi ngươi ngươi... ngươi trộm những cái áo yếm kia thì thôi đi, ngươi cũng không thể bịp ta a, ta sáng tạo ra ngươi, có nói ta là cha ngươi cũng được, ngươi không thể đào hố chôn sống chính cha mình a.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, vẻ mặt buồn rười rười ngồi xổm xuống vỗ đầu Thiết Đản.

“Về sau nhớ rõ a, không thể đào hố chôn sống người một nhà... những cái áo yếm kia, ngươi giấu chỗ nào không giấu lại đi giấu ở trong nhà mình... ngươi a, phải thông minh lên một chút chứ, làm việc trước đó thì không sao, bây giờ bại lộ rồi thì phải làm sao bây giờ.” Thiết Đản cúi đầu bắt đầu ô ô, giống như biết mình sai rồi.

Bạch Tiểu Thuần chứng kiến bộ dáng nó như vậy cũng mềm lòng, không tiếp tục răn dạy nữa, quay người trở lại các lâu, buồn rầu ngồi xuống tiếp tục tu hành.

Trong sân, Thiết Đản nằm ở đó lại ô ô lên vài tiếng, trong mắt lộ ra vẻ hung hăng nghiêng đầu nhìn về phía đám đệ tử bờ bắc đang rời đi.

Đêm khuya nó lặng lẽ chui ra ngoài, thân thể nhoáng một cái biến mất trong màn đêm, đi về phía bờ bắc.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời vừa mới tờ mờ sáng bỗng nhiên từ chỗ những đệ tử bờ bắc đột nhiên truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.

“Chết tiệt, là ai, là ai dám ăn vụng linh đan chiến thú của ta, đó là linh đan chuẩn bị cho chiến thú của ta tiến giai a, ta vất vả lắm mới đổi được đấy!”

Tiếng kêu thảm tiết này vừa mới truyền ra, lại rất nhanh sau đó có thêm tiếng kêu thảm thiết giống thể, rõ ràng quanh quẩn không ngừng.

“A, Vạn Linh Thảo của ta, ta dưỡng đã năm năm a, sao lại chỉ còn lại có cái rễ thế này, không có, cũng không có,... đều bị gặm nát hết cả rồi.”

“Có kẻ trộm, thật quá đáng, động phủ của ta toàn là lương thực chuẩn bị cho chiến thú a, đều mất cả rồi, đó là lương thực trong ba năm tới a!!!”

“Trời ạ, hôm qua ta vừa mới vất vả mượn được tam giai Huyết Thú Cốt từ Lý trưởng lão a, vốn định quan sát biến hóa huyết mạch trong đó, không thấy, rõ ràng không thấy đâu nữa!!!”

Vô luận là ngoại môn hay là nội môn, thanh âm như thế càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng có mấy trăm người cùng gào thét, không có ai là ngoại lệ, tất cả đều là đệ tử nam, hơn nữa cũng đều là đám đệ tử hôm qua đi đến các lâu của Bạch Tiểu Thuần.

Đám đệ tử này đau lòng rống to, nhao nhao lao ra, bọn hắn lập tức thấy được Thiết Đản miệng đang ngậm một khúc xương màu đỏ máu, vừa chạy vừa cắn răng rắc.

Trong đám người truyền ra tiếng kêu thê thảm, một đệ tử tóc tai bù xù, hai mắt đỏ lừ lao ra như điên, nước mắt chảy ròng ròng.

“Đừng cắn, đó là tam giai Huyết Thú Cốt ta mượn của Lý trưởng lão a, aa, đừng cắn mà...”

Răng rắc, răng rắc.

Thiết Đản ngạo nghễ ngẩng cao đầu, thân thể lóe lên một cái tránh thoát đám đệ tử, chạy phía xa tiếp tục gặm, rất nhanh sau đó, cục xương kia vốn đang lành lặn đều đã bị nó cắn thành mấy mảnh nuốt vào, tên đệ tử tóc tai bù xù kia chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, vừa nghĩ tới chính mình sau đó không thể trả lại đoạn xương đó, sẽ phải hứng chịu lửa giân của Lý trưởng lão, hắn liền bắt đầu điên cuồng rống to, phóng tới chỗ Thiết Đản.

Không chỉ có hắn như thế, mấy trăm người này toàn bộ đều lửa giận bốc lên đuổi giết Thiết Đản, nhưng mà tốc độ của bọn hắn còn chưa đủ, trơ mắt nhìn Thiết Đản chạy vội, rõ ràng chạy về phía Diên Vĩ Phong, mọi người đuổi giết theo qua, một tiếng hừ lạnh mang theo vẻ không vui truyền đến như thiên lôi oanh mở.

“Các ngươi còn ra cái thể thống cống rãnh gì nữa không, nhiều người như vậy lại đi hù dọa Thiết Đản lanh lợi như thế, xem ra các ngươi đang rảnh rỗi quá nhỉ!” Theo thanh âm truyền đến, chưởng tòa Diên Vĩ Phong chậm rãi đi ra, bà lão lạnh nhạt nhìn qua mấy trăm tên đệ tử trước mặt.

Đám đệ tử này lập tức run rẩy, đứng ngay ngắn bái kiến bà lão, sau lưng bà lão, Thiết Đản đang mở to mắt nhu thuận đi theo sau, lại còn cọ qua cọ lại chân bà lão, bộ dáng cực kỳ đáng yêu giống như đang nịnh nọt vậy.

Một màn này làm cho đám đệ tử trong lòng gào thét, nhưng mà cũng không dám mở miệng, hận ý đối với Thiết Đản đã ngập trời.

“Không phải chỉ là ăn một chút đồ của các ngươi thôi sao, có một tí chuyện thôi mà, nó đã ăn bao nhiêu thì bổn tọa bồi thường hết, tất cả giải tán đi, lần sau đừng có khi dễ Thiết Đản!” Bà lão hung hăng trợn mắt nhìn mọi người, lúc cúi đầu thì thần sắc lập tức trở lên nhu hòa hiền lành, sờ sờ đầu Thiết Đản, Thiết Đản lại càng thêm nhu thuận, lại còn lè lưỡi ra liếm giống như một chú chó con.

Đám đệ tử bốn phía trong lòng cắn chặt răng, lại càng thêm ủy khuất, bọn hắn cảm thấy không phải là mình đang khi dễ Thiết Đản, mà chính là Thiết Đản đang khi dễ bọn hắn thì đúng hơn.

Mắt thấy chưởng tòa Diên Vĩ Phong thiên vị như thế, bọn hắn cũng không có biện pháp, chỉ có thể đè nén nộ khí rời đi, không dám tiếp tục tìm Thiết Đản gây phiền toái nữa, nhao nhao đem lửa giận đổ lên đầu Bạch Tiểu Thuần.

“Đều do Bạch Tiểu Thuần, chính là hắn sáng tạo ra con chiến thú đáng giận này!”

“Con chiến thú này đúng là quá ghê tởm, háo sắc, trộm áo yếm, lại còn ăn vụng, hết lần này tới lần khác những nữ đệ tử kia, lại còn có cả chưởng tòa trưởng lão, cả đám đều đối tốt với nó cực kỳ khủng khiếp!”

Bạch Tiểu Thuần giờ này đang ngồi tĩnh tọa trong các lâu, bỗng nhiên hắn liên tục hắt hơi mấy cái, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn bốn phía, sau đó tiếp tục thổ nạp, tu vi của hắn cách Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn càng ngày càng gần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Trúc Cơ Thánh Địa!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Lại một tháng trôi qua, hành vi của Thiết Đản càng trầm trọng hơn. Phàm là những tên nam đệ tử đã từng trêu chọc Bạch Tiểu Thuần, cả đám đều muốn điên rồi, nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Lúc này, cuối cùng thì tu vi của Bạch Tiểu Thuần đã đạt tới Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn, đã tới cực hạn, tựa như đụng phải một tầng ngăn cách, khó mà tinh tiến.

“Chỉ có Trúc Cơ!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong. Trúc Cơ chia ra làm Phàm Mạch, Địa Mạch, cùng với Thiên Mạch trong truyền thuyết. Thọ nguyên tăng thêm cũng hoàn toàn khác biệt, lần lượt là một trăm năm, hai trăm năm và năm trăm năm.

Đối với Thiên Mạch Trúc Cơ, Bạch Tiểu Thuần không có nghĩ tới, đó là chuyện quá mờ mịt. Toàn bộ Linh Khê Tông suốt vạn năm qua cũng chỉ xuất hiện vài người có thể Thiên Mạch Trúc Cơ, đều là những người có được cơ duyên lớn lao, mới có thể có được Thiên Mạch khí, nhờ vào đó mà Trúc Cơ.

“Bình thường mà nói thì Phàm Mạch có khá nhiều, chỉ cần có Trúc Cơ Đan. Mà Địa Mạch Trúc Cơ thì cần phải có Địa Mạch khí... Hơn nữa Địa Mạch Trúc Cơ cũng có mạnh yếu, còn phải xem lúc Trúc Cơ có thể tiếp nhận mấy lần Linh Hải triều tịch ở trong cơ thể! Ít nhất là một lần, nhiều nhất là chín lần!”

“Còn cả lực lượng thân thể của ta, đã đụng chạm tới tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất. Vô luận là đột phá đến Bất Tử Kim Bì hay là mượn nhờ Long Tượng Hóa Hải Kinh mà Trúc Cơ thành công, thì hắn là có thể đột phá được gông cùm xiềng xích. Mà nếu đồng thời cùng đột phá, thì nói không chừng còn có thể lợi hại hơn!” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm. Hắn nhớ rõ, ở trong tông môn có thể dùng điểm cống hiến để đổi lấy Trúc Cơ Đan, mặc dù rất nhiều nhưng với thân gia của Bạch Tiểu Thuần thì vẫn có thể đổi lấy được. Chỉ là hắn có chút không cam tâm, dù sao thì Phàm Mạch Trúc Cơ cũng chỉ có thể gia tăng một trăm năm thọ nguyên.

Khi còn đang xoắn xuýt, Bạch Tiểu Thuần lấy ra ngọc giản truyền âm, ngẫm nghĩ rồi truyền cho Lý Thanh Hậu một đạo tin tức, hỏi về sự tình Địa Mạch khí.

Rất nhanh, ngọc giản đã tràn ra ánh sáng nhu hòa, Lý Thanh Hậu đã hồi âm. Bạch Tiểu Thuần lập tức đem linh lực dung nhập vào trong đó, ngay tức khắc, trong đầu có hắn đã vang lên âm thanh trầm thấp của Lý Thanh Hậu.

“Vốn ta cũng định sắp tới sẽ nói với ngươi, ba tháng sau, bờ Bắc chọn ra một trăm năm mươi người, bờ Nam chọn ra một trăm người, đều là đệ tử nội môn Ngưng Khí tầng mười đến tập hợp ở đại điện Chủng Đạo Sơn.”

“Tam đại Trúc Cơ thánh địa sắp mở ra, ngươi đi tới Vẫn Kiếm Thâm Uyên, cùng với tất cả mọi người cùng tranh đoạt Địa Mạch khí, nhờ đó mà Địa Mạch Trúc Cơ. Một khi thành công thì có thể tăng thêm hai trăm năm thọ nguyên. Ước muốn trường sinh của ngươi sẽ bước ra một bước dài!”

Thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động, hô hấp dồn dập, nhìn vào ngọc giản.

“Địa Mạch Trúc Cơ, nếu có thể thành công thì có thể gia tăng hai trăm năm thọ nguyên!!” Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra khát vọng, nhưng rất nhanh lại do dự một chút.

“Tranh đoạt với người khác, tất sẽ có chém giết...”

“Nhưng đó là hai trăm năm a!” Bạch Tiểu Thuần giãy dụa thật lâu, chấp niệm trường sinh hoàn toàn bộc phát, con mắt cũng đỏ cả lên.

Rất nhanh, tin tức có liên quan đến việc tam đại thánh địa Trúc Cơ sắp mở ra đã chậm rãi truyền ra khắp hai bờ Nam Bắc. Rất nhiều thiên kiêu đều đã sớm biết về chuyện này giống như Bạch Tiểu Thuần.

Tam đại thánh đại Trúc Cơ này theo thứ tự là Vẫn Kiếm Thâm Uyên, Nhất U Bí Cảnh và Thượng Cổ Linh Quật, cứ sáu mươi năm lại mở ra một lần. Lúc này đã sắp đến lúc mở ra.

Ba khu vực này đều là khu vực tài nguyên chiến lược, cũng không phải của riêng Linh Khê Tông độc chiếm, mà là của bốn tông môn mạnh nhất của tu chân giới hạ du đông mạch, bao gồm cả Linh Khê Tông cùng nắm giữ. Mỗi một lần mở ra, tứ đại tông môn đều sẽ phái đệ tử tới tranh đoạt.

Trong đó lấy Vẫn Kiếm Thâm Uyên đứng đầu, Nhất U Bí Cảnh và Thượng Cổ Linh Quật đứng sau. Sở dĩ như thế là bởi vì trong truyền thuyết, ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên có ẩn giấu một tia Thiên Mạch khí.

Truyền thuyết này đã có từ rất lâu, nhưng kể từ khi Vẫn Kiếm Thâm Uyên được phát hiện ra cho đến bây giờ, cũng chưa thấy người nào thu được Thiên Mạch khí. Mà ngay cả Địa Mạch, mỗi một lần bốn tông có mấy trăm người đi vào, nhưng người thành công cũng không nhiều hơn mấy chục người.

Có thể nói rằng, tranh đoạt Địa Mạch tràn đầy huyết tinh, cạnh tranh mà sinh tồn!

“Ở bên trong nhất định là một phen gió tanh mưa máu. Tranh đoạt tư cách Địa Mạch Trúc Cơ, mỗi lần đều có rất nhiều người chết... Ta nghe nói đây cũng là một lần tranh đấu của tứ đại tông môn, càng nhiều người

thành công Địa Mạch Trúc Cơ, thì lần tiếp theo mở ra số người tiến vào lại càng nhiều."

"Ta không cam tâm a. Giữa Phàm Mạch và Địa Mạch có chênh lệch cực lớn. Địa Mạch Trúc Cơ có thể nghiền ép Phàm Mạch, căn bản là không cùng một cấp độ."

Những lời bàn tán liên quan đến tam đại thánh địa Trúc Cơ rất nhanh đã lan rộng khắp hai bờ Nam Bắc. Tất cả đệ tử nội môn, phàm là đạt đến Ngưng Khí tầng mười, đều động tâm thình thịch với tin tức này.

Nhưng cũng có một số người lại phân vân khi nghe đồn về sự huyết tinh trong đó, thà rằng lựa chọn Phàm Mạch Trúc Cơ an toàn hơn, cũng không ham một trăm năm thọ nguyên nhiều thêm cùng với tương lai huy hoàng nghiền ép Phàm Mạch kia.

Ba tháng sau, vào sáng sớm, khi tiếng chuông Chủng Đạo Sơn ngân vang quanh quẩn toàn bộ tông môn. Dưới tiếng chuông uy nghiêm kia, bảy vị chưởng tọa của bảy ngọn núi hai bờ Nam Bắc, tất cả đều bay lên không trung, thần sắc nghiêm túc. Phía sau bọn hắn đều có mấy chục đệ tử đi theo, thẳng đến Chủng Đạo Sơn.

Giờ phút này, trong toàn tông môn, tất cả đệ tử đều ngẩng đầu nhìn lên những thân ảnh ở trên bầu trời này. Bất cứ một người đệ tử nào ở trong đó, cũng là người rất nổi danh.

Ở bên bờ Bắc, Bắc Hàn Liệt, Từ Tung, Công Tôn Uyển Nhi, Bắc Hàn Phong, Công Tông Vân, còn có Quỷ Nha trên dưới toàn thân tràn ngập hắc vụ đi trước nhất tất cả mọi người...

Bờ Nam cũng như vậy. Toàn bộ đệ tử của Thanh Phong Sơn, Hương Vân Sơn, Tử Đỉnh Sơn đều ngẩng đầu. Hứa Bảo Tài kích động, hưng phấn ghi chép lại cảnh tượng mà mình đang thấy vào quyển sách nhỏ ở trong tay.

Thượng Quan Thiên Hữu so với lúc trước đã mạnh hơn, cả người như một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, tản mát ra hào quang chói mắt. Còn có Chu Tâm Kỳ, toàn thân tràn ngập ánh sáng màu lam, tựa như có sinh cơ nồng đậm đang khuếch tán.

Còn có Lữ Thiên Lỗi như một tia chớp muốn phá vỡ thương khung, và cả một số đệ tử nội môn lâu năm. Giờ phút này, cả đám đều mang vẻ mặt nghiêm nghị, đi theo ba vị chưởng tọa, nhanh chóng tiến lên,

“Bờ Bắc một trăm năm mươi người, bờ Nam một trăm người. Không biết lần này, có bao nhiêu người trong số bọn họ có thể thành công từ trong chém giết với tam đại tông khác mà quật khởi, thành công Địa Mạch Trúc Cơ! Lại có bao nhiêu người, vĩnh viễn không có cách nào trở về... Con đường tu hành, chính là một con đường mạnh được yếu thua tàn khốc.”

“Ta nghe trưởng bối của gia tộc nói, mỗi một lần tam đại thánh địa Trúc Cơ mở ra đều là gió tanh mưa máu. Hình như Trúc Cơ đã không phải là mục đích chủ yếu, mà điểm quan trọng nhất chính là diệt sát người của các tông môn khác. Đây là một lần chiến tranh của tứ đại tông môn trong mỗi sáu mươi năm!”

“Vậy tại sao còn bắt những thiên kiêu này đi chịu chết? Mặc dù không thể Địa Mạch Trúc Cơ, nhưng Phàm Mạch Trúc Cơ lại càng yên ổn. Mặc dù yếu đi nhiều, nhưng sẽ không chết nhiều như vậy...”

“Hừ, một đời yếu, đời đời yếu. Nếu quả thật làm như vậy thì Linh Khê Tông sớm muộn cũng sẽ diệt vong!”

“Đối với bất kỳ một tông môn nào trong tứ đại tông môn, trừ phi cho rằng đệ tử nào không thể Địa Mạch Trúc Cơ, nếu không, phàm là có hi vọng thì đều không tránh được phải chiến. Bằng không, chẳng những thế hệ đệ tử này yếu đi, mà đối với việc khống chế phạm vi thế lực cùng với lực uy hiếp bên ngoài sẽ hạ thấp rất nhiều, sẽ gây ra những phiền toái không cần thiết!”

“Ví như Đan Khê Tông, đã từng liên tiếp ba lần tránh chiến, chiến lực của tông môn hạ xuống trên phạm vi lớn, các thế lực ở trong phạm vi đã áp sát tới gần, xuất hiện xu thế đàn sói xâu xé. Chỉ Linh Khê Tông ta, đã giành được hai thành tài nguyên từ bên trong phạm vi của Đan Khê Tông. Lúc này Đan Khê Tông mới bất đắc dĩ phải gia nhập vào, dùng tử vong để đổi lấy đệ tử Địa Mạch Trúc Cơ, đến lúc đó mới miễn cưỡng duy trì được cục diện.”

Trưởng lão hai bờ Nam Bắc, cùng với một vài đệ tử lâu năm, giờ phút này đều đang bàn tán xôn xao.

Cùng lúc đó, đệ tử hai bờ Nam Bắc rất nhanh đã bay tới bên ngoài đại điện Chủng Đạo Sơn. Từng người đều đứng dưới sự dẫn dắt của chưởng tọa, thần sắc ngưng trọng, càng có sát ý tràn ngập.

Bọn họ đều biết, nơi mình sắp đi tới, là cơ duyên cùng với máu tanh cùng tồn tại!

Giờ phút này, cả đám đều đang dò xét lẫn nhau. Nhưng rât nhanh, liền có không ít người kinh ngạc. Bọn hắn phát hiện ở trong đám người xung quanh, thiếu mất một người.

“Bạch Tiểu Thuần sao lại không đến?”

Chẳng những bọn hắn kinh ngạc, mà bảy vị chưởng tọa hai bờ Nam Bắc cũng đều trầm ngâm, nhìn về hướng Bách Thú Viện. Lý Thanh Hậu đứng ở nơi đó, vẻ mặt vẫn như thường. Y tin mình sẽ không nhìn lầm Bạch Tiểu Thuần, mặc dù Bạch Tiểu Thuần có chút ngang bướng, mặc dù hắn sợ chết, nhưng chấp niệm trường sinh của hắn tuyệt đối không phải chỉ là một chút ít.

Giờ khắc này, ở bên trong Bách Thú Viện, Bạch Tiểu Thuần nghe thấy tiếng chuông vang lên thì trầm mặc rất lâu. Cho tới một lúc lâu sau, hắn hung hăng cắn răng một cái. Suốt ba tháng qua, hắn đã toàn lực tu hành, lại càng dùng rất nhiều điểm cống hiến đổi lấy hơn một ngàn tấm phù lục, đem mình vũ trang tới tận răng, cũng có ý định đột phá hoàn

toàn Bất Tử Ngân Bì. Dù không thành công, thế nhưng cũng đã tịnh tiến không ít.

Giờ phút này hắn mang theo hành lý đã được chỉnh lý, cự tuyệt mang theo Thiết Đản cùng đi, một thân một mình đạp lên trên Kim Ô Kiếm bay ra, thẳng đến Chủng Đạo Sơn. Dọc đường còn ghé qua Linh Thạch Các một chuyến, dùng lượng lớn điểm cống hiến, đổi lấy Địa Hỏa Tinh, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Trong ánh mắt của hắn có tơ máu. Ba tháng nay, dù hắn đã sớm có quyết định. Nhưng hắn làm việc cẩn trọng, cho nên đã đi tra cứu rất nhiều điển tịch, biết được mỗi một lần tam đại thánh địa Trúc Cơ mở ra thì sẽ hung tàn và máu tanh như thế nào, cũng càng biết được tam đại thánh địa Trúc Cơ này mở ra, đối với tông môn cũng chính là một lần phô bày ra lực lượng cùng với sự uy hiếp đối với bên ngoài.

Càng hiểu rõ, thì tâm hắn lại càng rung động, nhất là có một lần vào tám trăm năm trước, thế mà trong số đệ tử Linh Khê Tông tiến vào tam đại thành địa Trúc Cơ, lại chỉ có không đến mười người còn sống trở về. Mức độ khốc liệt làm Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mà giật mình.

Cũng may sự tình thảm liệt như vậy chỉ xuất hiện có một lần, đã có ghi chép nói rõ ra. Đó là vì lần mở ra tám trăm năm trước kia, trong Huyết Khê Tông có một thiên kiêu kinh khủng, vô biên tuyệt đại Vô Cực Tử, nghiền ép hết thảy, quét ngang bát phương. Không chỉ có Linh Khê Tông chịu tổn thất to lớn, mà ba tông môn khác cũng đều giống như thế. Cũng chính bởi vì một lần gần như diệt tuyệt áp chế một đời đệ tử của ba tông tám trăm năm trước, mới khiến cho Huyết Khê Tông có thể vượt qua Huyền Khê Tông, trở thành đứng đầu tứ đại tông.

Còn Vô Cực Tử kia, bây giờ đã là Huyết Khê Tông Vô Cực chân nhân.

Mà những lần khác, mỗi lần khi tam đại thánh địa Trúc Cơ mở ra thì tử vong cũng không có nhiều như thế, nhiều nhất cũng chỉ là một nửa mà

thôi. Cho dù không cách nào thành công Địa Mạch Trúc Cơ, thì chỉ cần cẩn thận chú ý một chút cũng có thể bảo vệ được tính mạng.

Nhưng coi như tỉ lệ tử vong là một nửa, cũng vẫn làm cho đáy lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn rất muốn cự tuyệt lần cơ hội này, dùng Trúc Cơ Đan ngưng tụ Phàm Mạch Trúc Cơ, gia tăng một trăm năm thọ nguyên là được rồi.

Nhưng mộng tưởng của hắn không phải chỉ là vẻn vẹn gia tăng một trăm năm thọ nguyên, mà là ... Trường sinh!!

“Không phải ta vì sống lâu thêm một trăm năm, ta muốn trường sinh!” Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần càng đỏ. Mấy ngày này, sau khi hắn tra xét điển tịch kỹ càng, thì càng hiểu rõ về Trúc Cơ. Từ bên trong những điển tịch kia hắn đã thấy được, từ xưa đến nay, không có người nào Phàm Mạch Trúc Cơ mà có thể tu thành Kim Đan.

Muốn tu thành Kim Đan, thì nhất định phải là Địa Mạch Trúc Cơ!

Mà nếu có thể bước vào Kim Đan, dù là Kim Đan tầng thấp nhất, thì thọ nguyên tăng thêm cũng vượt xa Trúc Cơ. Dùng cái này làm điểm tựa, tu vi càng cao thì trường sinh lại càng có hi vọng.

“Ta có thể né tránh lần này, nhưng một trăm năm sau... Ta lấy cái gì tránh né tử vong. Đến lúc đó, ta liệu sẽ không hối hận năm đó không đi Địa Mạch Trúc Cơ không?” Ba tháng qua, Bạch Tiểu Thuần một lần lại một lần tự hỏi mình cái vấn đề này. Đến cuối cùng, trong mắt của hắn càng nhiều tơ máu, cả người giống như là điên dại, cắn răng, triệt để hạ quyết tâm.

“Tất cả, cũng vì trường sinh!!” Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ một tiếng, đạp lên Kim Ô Kiếm, hóa thành một đạo cầu vồng, thẳng đến Chủng Đạo Sơn. Tốc độ cực nhanh, khi mà đệ tử hai bờ Nam Bắc vừa mới tụ tập ở đại điện Chủng Đạo Sơn không lâu, thì thân ảnh của hắn nháy mắt đã tiến đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Vẫn Kiếm Thâm Uyên

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần đến, lập tức đưa tới sự chú ý của hơn hai trăm đệ tử nội môn ở bên ngoài đại điện, toàn bộ đều nhìn về phía hắn. Thượng Quan Thiên Hữu, Chu Tâm Kỳ, Lữ Thiên Lỗi, Bắc Hàn Liệt, Từ Tung, Công Tôn Uyển Nhi, Công Tôn Vân, Hầu Vân Phi. . . Còn có Quỷ Nha!

Trong mắt Lý Thanh Hậu chậm rãi xuất hiện tiếu ý, còn có cả cổ vũ.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiến đến trước mặt Lý Thanh Hậu, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

“Đứng ở sau lưng bản tọa.” Lý Thanh Hậu thấy được tơ máu ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, biết hắn đã phải giãy dụa. Quyết định này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, là tương đối khó khăn.

Bạch Tiểu Thuần động thân, bước nhanh đi đến sau lưng Lý Thanh Hậu. Đứng ở nơi đó, hắn thấy được Hầu Vân Phi. Hiển nhiên là trong những ngày mình ở trong bờ Bắc, thì Hầu Vân Phi đã đi tham gia thí luyện, trở thành đệ tử nội môn. Thậm chí dưới sự trợ giúp có gia tộc, mà tu vi đã phi tốc tăng lên, đạt đến Ngưng Khí tầng mười.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt Hầu Vân Phi lộ ra cổ vũ. Bạch Tiểu Thuần yên lặng gật đầu. Giờ phút này có nhiều người, nên hai người không tiện nói chuyện với nhau. Đúng vào lúc này, cánh cửa đại điện từ từ mở ra.

Giọng nói già nua của Trịnh Viễn Đông cũng theo đó mà chầm chậm truyền ra từ bên trong đại điện.

“Thượng Cổ Linh Quật không rõ thời gian hình thành là khi nào. Lúc còn chưa có Nhất U Bí Cảnh, thì đó là một chỗ duy nhất ở tu chân giới đông mạch hạ du ngưng tụ ra Địa Mạch. Ở xung quanh Linh Quật đã từng xảy ra vô số lần chiến tranh, cuối cùng bị tam đại tông môn nắm giữ. Sau khi Linh Khê Tông ta quật khởi, liền biến thành tứ đại tông cùng nắm giữ!”

“Nhất U Bí Cảnh, vạn năm trước đột nhiên xuất hiện ở bên trong U Lâm châu. Ở bên trong là một vùng phế tích, hoang tàn vắng vẻ, nhưng lại có Địa Mạch Sát thú. Sự xuất hiện của nó cũng đưa tới chiến tranh. Cuối cùng bị tứ đại tông môn chiếm giữ, trở thành thánh địa Trúc Cơ thứ hai.”

“Vẫn Kiếm Thâm Uyên, năm ngàn năm trước, có một thanh đại kiếm không cách nào hình dung đến từ thiên ngoại. Nó lớn hơn cả trăm cái Linh Khê Tông, ẩn chứa lực lượng làm cho tất cả mọi người đều thấy kinh khủng, xuyên thấu qua thiên khung, đâm xuống Tất Phương Sơn. Kiếm khí xuyên qua u minh, Địa Mạch khí dung nhập vào trong thân kiếm.

Khiến cho khu vực bên trong thân kiếm, cùng với hai khu vực kia tạo thành một mảnh thánh địa Trúc Cơ khác, sinh ra vô số Địa Mạch Sát thú. Giết chết bọn chúng có thể thu hoạch được số lượng Địa Mạch khí khác nhau. Thu thập đầy dủ Địa Mạch khí có thể ngưng tụ được khí dẫn Địa Mạch, làm rung chuyển Địa Mạch khí ở trong thánh địa!”

“Căn cứ vào sự phán đoán của tứ đại thượng tổ sau khi đã dò xét, ở bên trong Vẫn Kiếm có khả năng tồn tại một tia Thiên Mạch khí, bởi vì nó rơi xuống từ thiên ngoại. Như vậy có một chút cơ hội, khi đang rơi xuống đã hấp thu được khí tức thiên đạo!

Mà Thiên Mạch Trúc Cơ, cũng được gọi là Thiên Đạo Trúc Cơ!” Trịnh Viễn Đông nói đến đây thì ngừng lại một chút, ngẩng đầu, ánh mắt như điện quét qua tất cả mọi người.

“Con đường tu hành, càng chạy lại càng hẹp, chỉ có thể đạp lên trên vô số thi thể của địch nhân, thì ngươi mới có thể chạm đến... Vô thượng đại đạo kia!”

“Lần thí luyện Trúc Cơ này... Ta yêu cầu các ngươi, dùng hết khả năng đi diệt sát những đệ tủ của ba tông khác. Đây là thí luyện, cũng là một lần chiến tranh của bốn tông, lại càng liên quan đến một lần vận mệnh của Linh Khê Tông ta. Chờ đến sau khi các ngươi trở về, ta sẽ nói cho các ngươi biết nhân quả!”

“Tương tự, ta tin rằng đệ tử của ba tông kia cũng sẽ dùng hết khả năng đi diệt sát những người tông khác. Thánh địa Trúc Cơ, không phải là ai cũng có được cơ duyên Trúc Cơ, tài nguyên có hạn. Đây chính là đại đạo tranh phong!” Trịnh Viễn Đông hất tay áo lên, âm thanh như thiên lôi, oanh minh bát phương. Hơn hai trăm đệ tử ở nơi đây, toàn bộ đều gầm nhẹ một tiếng.

Âm thanh như sấm, khí thế rung trời!

“Lần thí luyện Trúc Cơ này, do ba người chưởng tọa Diên Vĩ Phong, chưởng tọa Tử Đỉnh Sơn, trưởng lão Chấp Pháp Đường Âu Dương Kiệt dẫn đội. Các ngươi đã được an bài tốt nhất, Vẫn Kiếm Thâm Uyên một trăm người, Nhất U và Linh Quật bảy mươi lăm người. Mở Linh Khê đại trận, tiến về tam đại thánh địa Trúc Cơ!”

Rất nhanh, những tiếng oanh minh càng thêm mãnh liệt. Trong chớp mắt, bóng dáng của hơn hai trăm người ở trong trận pháp đã trở nên mơ hồ, nháy mắt biến mất. Ở bên ngoài trận pháp, Lý Thanh Hậu yên lặng dõi mắt ngóng nhìn, trong mắt mang theo mong chờ và lo lắng, tựa như đang nhìn một con chim ưng non đang giương cánh, cho dù phía dưới là vực sâu vạn trượng, nhưng ở nơi phương xa lại là hồng nhật mạn thiên.

Tất Phương Sơn ở bên trong Chính Công Châu, đã từng có thế sánh vai so cùng với thương khung, vượt xa bất cứ một ngọn núi nào của Linh Khê Tông, có thể so được với toàn bộ phạm vi Linh Khê Tông.

Nhưng bây giờ sớm đã thay đổi, một nửa ngọn núi này đã không còn nhìn thấy nữa. Tính cả một nửa ngọn núi còn lại trên mặt đất, thì đưa mắt nhìn toàn bộ phạm vi vô tận của Chính Công Châu, chỉ thấy một mảnh vỡ vụn không còn một ngọn cỏ, lan tràn gần nửa châu.

Ở noi đây, người thường không thể sinh tồn, hung thú cũng khó mà còn sống, cho dù là tu sĩ, nếu như ở nơi này quá lâu thì cũng sẽ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, khi chết thân thể sẽ nổ tung, tản ra từng đạo kiếm khí.

Nguyên nhân của tất cả những điều này chính là do thanh đại kiếm từ thiên ngoại rơi xuống kia. Thanh kiếm này có dáng vẻ cổ xưa, cắm nghiêng ở trước Tất Phương Sơn, hơn một nửa thân kiếm đã đâm sâu vào lòng đất. Trên đó có rất nhiều vết nứt, vết hẹp nhất cũng vài trượng, còn lớn nhất là một cái khe rộng tới hơn mười trượng, bên trong là một màu đen kịt, bốc lên từng trận hàn khí.

Bốn phía có màn sáng phòng hộ bao phủ, đem phong ấn tất cả lối vào.

Thanh kiếm này quá lớn, chỉ nhìn thân kiếm cùng với chuôi kiếm ở trên mặt đất đã vượt xa Tất Phương Sơn rất rất nhiều, thậm chí nếu so sánh cùng với thanh kiếm này, thì như là bàn tay so với sâu kiến.

Mà ngọn Tất Phương Sơn này, nếu như so sánh với tu sĩ, thì dường như nó lại trở thành bàn tay, mà tu sĩ đứng trên đỉnh núi lại trở thành sâu kiến...

Giờ phút này ở bên trên Tất Phương Sơn có hai tông môn đã tới trước, chiếm cứ hai khu vực riêng biệt. Một bên có tám mươi người, còn bên kia là một trăm người. Tu sĩ Trúc Cơ dẫn đội của mỗi bên đang hời hợt trò chuyện với nhau, mà đám đệ tử họ mang tới ở phía sau, thì mỗi người đều đang dò xét lẫn nhau, lộ ra vẻ bất thiện.

Trong đó, tám mươi tên đệ tử chiếm cứ khu vực bên trái, y phục đều màu trắng. Ở ống tay áo của mỗi người đều có một cái ấn ký đan dược.

Thậm chí còn có thể cảm nhận được từng trận dược hương ở trên người bọn hắn.

Bọn hắn là Đan Khê Tông!

Mà một trăm tên tu sĩ Ngưng Khí đứng đối diện thì mặc y phục màu xanh đậm, trong cơ thể mỗi người đều đang tràn ra dao động tu vi không tầm thường. Thậm chí nếu cẩn thận xem xét, thì có thể thấy được không ít người ở trong đó, thân thể đều tồn tại hư ảnh mơ hồ, rất là quỷ dị.

Bọn hắn là Huyền Khê Tông!

Trong lúc đệ tử hai tông này đang dò xét lẫn nhau, thì đột nhiên, tầng mây trên bầu trời bỗng cuồn cuộn, có vô số phù văn lập lòe, khi thì hóa thành tử đỉnh, khi thì có kiếm quang, đến cuối cùng thì giống như có một đầu Mặc Long đang bay lượn, hướng về phía đại địa mà gầm thét.

Người dẫn đội của Đan Khê Tông là một nữ tử trung niên, ánh mắt của nàng lóe lên tia sáng, ngước nhìn bầu trời, nhẹ giọng thì thào.

“Linh Khê Tông đến rồi.”

Tu sĩ dẫn đội của Huyền Khê Tông là một lão giả, trên mặt có rất nhiều mụn nhọt, nhìn rất là âm trầm, hai mắt đang dựng thẳng, mỗi khi chớp mắt đều khiến cho người ta có cảm giác quỷ dị. Giờ phút này lão cũng đang ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào trận pháp của Linh Khê Tông ở trên tầng mây.

Rất nhanh, có một đạo ánh sáng chói mắt từ trên không trung giáng xuống, trực tiếp rơi lên trên một khu vực trống trải của Tất Phương Sơn. Một trăm thân ảnh mơ hồ dần dần rõ ràng. Khi thân ảnh của Âu Dương Kiệt xuất hiện, thì sắc mặt của nữ tử Đan Khê Tông và lão giả Huyền Khê Tông đều lập tức biến đổi.

“Sài Đạo Nhân!”

“Hải đạo hữu, Lâm đạo hữu, đã lâu không gặp.” Âu Dương Kiệt khàn khàn cười, chờ đến khi đám đệ tử được truyền tống tới đều đã thích ứng, lúc này mới vung tay lên, đem trận pháp phòng hộ tản ra, đi ra đầu tiên.

Khi lão đang cùng với hai tu sĩ Trúc Cơ kia ôn chuyện, thì Bạch Tiểu Thuần đang dùng sức lau trán, có chút mê muội quan sát bốn phía. Hắn ngay lập tức đã bị thanh đại kiếm vô cùng khổng lồ kia hấp dẫn. Khi ngẩng đầu, hắn lại càng nhìn không thấy điểm cuối của thanh kiếm này, chỉ có thể nhìn thấy được vô số mây mù đang lượn lờ, cực kỳ kinh người.

Bốn phía cũng truyền tới những âm thanh hít thở và kinh hô. Đệ tử của Linh Khê Tông cũng bị thanh đại kiếm này làm cho rung động.

Nghe được những tiếng kinh hô ở bốn phía, Bạch Tiểu Thuần mới phát hiện ra nhân số xung quanh không đúng. Lúc trước truyền tống là hơn hai trăm người, nhưng giờ này ở nơi đây, tính cả mình trong đó thì vừa đúng một trăm người.

Chu Tâm Kỳ không ở đây, Lữ Thiên Lỗi cũng thế, tuy nhiên Thượng Quan Thiên Hữu và Quỷ Nha, còn có Bắc Hàn Liệt, Công Tôn Uyển Nhi cùng với Hầu Vân Phi đều ở trong đám người, giờ phút này cũng đang bị thanh đại kiếm kia làm cho rung động.

Nhưng rất nhanh, mọi người liền thu hồi ánh mắt, đến khi mỗi người ngồi xuống khoanh chân tĩnh tọa, thì trong tay đều xuất hiện một cái ngọc giản, vừa ngưng thần đem linh lực dung nhập vào trong đó, vừa nhìn về phía đệ tử Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông.

Đệ tử của hai tông này cũng đều đem ánh mắt ngưng tụ tới, còn có một số lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là người của hai tông nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thì vẻ mặt lại khác nhau. Bên Đan Khê Tông là giật mình cùng với một tia không phục, còn Huyền Khê Tông lại là khinh miệt.

Khi Bạch Tiểu Thuần còn đang kinh ngạc, thì Hầu Vân Phi đã đi tới bên cạnh hắn, đưa ra một cái ngọc giản, nói khẽ.

“Ngươi tới muộn, trước lúc ngươi đến thì ba vị chưởng tọa cùng với Âu Dương chưởng lão đều đã nói qua về sự thảm liệt của lần này, yêu cầu mọi người dùng hết khả năng bảo vệ tính mạng và diệt sát những đệ tử của các tông khác, cũng phát cho mỗi người một cái ngọc giản. Bên trong có giới thiệu về Vẫn Kiếm Thâm Uyên và thông tin về đệ tử của các tông khác. Theo ta nghĩ thì đối phương cũng có tin tức của chúng ta.”

Bạch Tiểu Thuần vội vàng cầm qua ngọc giản, sau khi đem linh lực dung nhập vào thì lập tức thấy được giới thiệu kỹ càng về Vẫn Kiếm Thâm Uyên.

Vẫn Kiếm Thâm Uyên còn được gọi là Vẫn Kiếm thế giới, mấy ngàn năm trước phủ xuống, đâm xuyên vào đại địa, một nửa lộ ra bên ngoài. Ở bên trong thân kiếm tạo thành một cái thế giới, kéo dài hướng xuống phía dưới. Càng sâu xuống dưới thì Địa Mạch thú lại càng mạnh, Địa Mạch khí ẩn chứa trong đó cũng lại càng nhiều.

Lối vào tiến đến Vẫn Kiếm thế giới là một cái cửa không trọn vẹn sâu dưới mặt đất mấy chục trượng.

Ở bên trong thế giới này, ngoại trừ Địa Mạch Sát thú do Địa Mạch khí ngưng tụ ra, thì còn tồn tại cả sát hồn. Dựa theo sự phỏng đoán, thì đó đều là những người bị thanh kiếm này diệt sát năm đó, lại bị Địa Mạch khí trùng kích mà huyễn hóa ra. Mặc dù không có được chiến lực như lúc còn sống, nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm. Cũng may là bọn chúng không có linh trí, không chủ động tấn công.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đến đây thì thở sâu, cực kỳ lưu ý về sát hồn. Hắn thấy loại sinh vật này cũng không khác gì Lệ Quỷ.

Đồng thời, ở bên trong ngọc giản cũng giới thiệu kỹ càng về Địa Mạch khí. Địa Mạch chia ra làm hai bộ phận, một phần đến từ Sát thú,

sau khi giết chúng thì sẽ có một chút Địa Mạch khí tràn ra, có thể dung nhập vào trong bình, tích lũy thành một phần Địa Mạch khí dẫn, giống như là chìa khóa. Còn một bộ phận Địa Mạch khí còn lại thì chiếm số lượng nhiều hơn chín thành, tản ra trong khoảng không của toàn bộ thế giới, không thể trực tiếp thu hoạch được, mà chỉ có thể dùng khí dẫn mà triệu hoán!

Số lượng Địa Mạch khí có hạn, khi Trúc Cơ, căn cứ vào tư chất và cơ duyên của từng người mà trong cơ thể sẽ tiếp nhận một lần Linh Hải triều tịch trở nên. Mà lúc đó, sẽ cần phải có lượng lớn Địa Mạch khí chèo chống, cho nên càng sớm Trúc Cơ thì ưu thế lại càng lớn. Mỗi một người thành công, thì Địa Mạch khí ở trong Vẫn Kiếm thế giới lại giảm bớt đi một chút. Nếu bình thường, dưới tình huống không xuất hiện đệ tử kinh diễm tuyệt luân tám lần triều tịch, thì Địa Mạch khí ở trong Vẫn Kiếm thế giới có thể đủ để cho khoảng ba mươi người thành công.

Cho nên, càng sớm Trúc Cơ càng tốt. Nếu như chậm, thì xem như có ngưng tụ ra được Địa Mạch khí dẫn, thì bởi vì khi triều tịch không có đủ Địa Mạch khí, mà không cách nào thành công Trúc Cơ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Thiên Kiêu Các Tông Môn!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Xem hết giới thiệu về Vẫn Kiếm Thâm uyên, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nơi đó quả thật quá nguy hiểm. Đang lúc mặt mày đầy ủ rủ, hắn đành nhìn tiếp mấy thông tin có liên quan tới ba tông kia, còn có cả chân dùng kèm theo, hắn bèn vội ngẩng đầu lên tìm kiếm và đối chiếu lại một lượt tất cả đệ tử thuộc Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông.

Hơn nữa, những đệ tử được trọng điểm giới thiệu cũng được hắn quan sát cực kỳ kỹ lưỡng, rồi dần dần cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

“Đan Khê Tông Triệu Nhu, am hiểu huyễn thể, nghi ngờ có huyễn thể, từng cùng lúc ra tay với ba tu sĩ cùng giai, cuối cùng ba người tự giết lẫn nhau mà chết! Lợi hại như vậy, so ra cũng không kém cạnh với huyễn thuật của Công Tôn Uyển Nhi a.” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn lén qua. Hắn lập tức thấy được một nữ đệ tử trẻ tuổi trong Đan Khê Tông, tướng mạo tuyệt mỹ, làn da bên ngoài đầy mịn màng, lúc này nàng ta đang đối mắt nhìn vào Công Tôn Uyển Nhi, ánh mắt lập lòe lóe sáng. Hóa ra là hai người này tại đây đã bí mật đọ sức với nhau.

“Huyền Khê Tông Lôi Sơn, tu sĩ luyện thể, một thân Lôi Hỏa huyền thân, lực lượng vô cùng lớn, thuật pháp tinh xảo. Đã từng dưới truy sát của Trúc cơ mà cường ngạnh chạy trốn bảy ngày ròng rã mà không chết, nghi có Hỏa linh thể, khả năng khôi phục vượt trội so với người khác.” Bạch Tiểu Thuần nhìn đến đây cũng tranh thủ liếc mắt nhìn về phía Huyết Khê Tông, lập tức đã tìm được Lôi Sơn. Tên đó là một đại hán toàn thân tráng kiện đang khoanh chân ngồi, thân thể như có Lôi Hỏa lượn lờ xung quanh, khí thế kinh người. Dường như gã phát hiện được

ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mà hướng về phía hắn cười cười một tiếng dầy dữ tợn, ánh mắt đầy sát cơ.

“Địch nhân của hắn phải là Lữ Thiên Lỗi mới đúng a, đều là mấy kẻ chơi Lôi cả.” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thu hồi lại ánh mắt, tiếp tục nhìn vào ngọc giản.

“Đan Khê Tông Phương Lâm, chính là đệ nhất thiên kiêu của tông này. Cách đây nửa năm về trước, gã không nổi danh, nhưng nửa năm sau này đột nhiên quật khởi, am hiểu độc đạo, sát phạt quyết đoán, tu thành Thiên địa Lô đỉnh. Thực lực vượt trội hắn Ngưng khí đỉnh phong, khó ước định chính xác, chỉ có hai trận chiến tham khảo, một trận đánh giết bảy tu sĩ phản loạn tu vi Ngưng khí đại viên mãn, toàn thân không chút hao tổn, một trận khác có thể diệt được phòng hộ chi bảo của Trúc cơ, đánh giết mật tử bên ngoài của tông môn chúng ta.” Bạch Tiểu Thuần trợn to hai mắt, nhanh chóng tìm kiếm đối phương, thấy được một thiếu niên với thần sắc không chút biến đổi.

“Huyền Khê Tông Cửu Đảo, đệ nhất thiên kiêu, là người đầu tiên trong ba ngàn năm nay ở Huyền Khê Tông luyện thành Mẫn Diệt Tuyệt sinh công. Nghe đồn công pháp này có thể làm tiêu biến đi hết thảy sinh mệnh, những nơi đi qua, tất cả đều tiêu tán, nếu như có thể ngưng tụ ra được Mẫn Diệt văn thì có khả năng chiến một trận ngang ngửa với Phàm đạo Trúc cơ!” Bạch Tiểu Thuần tê dại cả da đầu, tranh thủ ngẩng đầu tìm kiếm thì nhìn thấy được một thanh niên mặt mày lạnh lùng. Không biết có phải do ảo giác hay không, nhưng Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trên ngươi đối phương có từng đạo đạo phù văn chạy dọc, tựa như còn liên kết với nhau thành một sợi xích sắt.

Chỉ nhìn thoáng qua mà Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hai mắt có chút đau nhức, thế giới trước mặt như trở nên tối sầm lại. Hắn bèn tranh thủ thu hồi ánh mắt lại, bản thân cảm giác đối phương quá kinh khủng. Lúc nhìn về ngọc giản, Bạch Tiểu Thuần chợt phát hiện, đệ tử Đan Khê Tông được giới thiệu cặn kẽ nhất, Huyết Khê Tông cũng có thể coi là toàn

diện, thế nhưng thông tin từ Huyết Khê Tông cũng chỉ có hai người mà thôi.

“Huyết Khê Tông Hứa Tiểu Sơn, tư chất bình thường, là huyết mạch đơn truyền của nhất đại lão tổ Huyết Khê Tông, địa vị siêu nhiên, tính cách hoàn khố, pháp bảo vô số!”

“Huyết Khê Tông Tống Khuyết, đệ nhất thiên kiêu, được xưng là Tiểu Vô Cực, có khí thế như Vô Cực Tử tám trăm năm trước, công pháp không rõ. Chỉ có một trận chiến nghịch thiên, dùng tu vi Ngưng khí diệt sát tu sĩ Trúc Cơ, sáng lập ra truyền kì chưa từng có. Đối với đệ tử Ngưng khí mà nói thì người này cực kỳ nguy hiểm, diệt sát gã sẽ lập được đại công!” Phần tư liệu thứ nhất của Huyết Khê Tông Bạch Tiểu Thuần thấy cũng bình thường, hắn không quá để ý. Thế nhưng khi hắn nhìn thấy phần tư liệu thứ hai thì trực tiếp hít vào một hơi lạnh mà trợn mắt há hốc mồm.

“Giết…giết Trúc cơ?” Tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng đều rung động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Trong lòng hắn hạ quyết tâm, mãnh nhân như vậy thì hắn là đối thủ của Quỷ Nha rồi, cái mạng nhỏ của mình cũng không thể ném ở đây được.

Hắn phát hiện lần này đám người bốn tông đều thật đáng sợ, phải thật lâu sau hắn mới miễn cưỡng tiếp nhận đám tư liệu không thể tưởng tượng nổi này, rồi đột nhiên hắn hơi động lòng.

“Không biết trong ngọc giản của ba tông kia có tư liệu về ta hay không? Không biết sẽ giới thiệu ta như thế nào?” Bạch Tiểu Thuần lập tức hiếu kỳ. Ngay khi lòng hiếu kỳ của hắn càng ngày càng mãnh liệt đến mức hắn còn có suy nghĩ đi tìm đệ tử hiền hòa nào đó của hai tông nói chuyện phiếm một chút, có thể trao đổi tư liệu được hay không. Đột nhiên, một uy áp từ trên không truyền đến.

Toàn bộ bầu trời như chuyển sang màu huyết sắc, Huyết Khê Tông… hàng lâm!

Không giống với truyền tống đại trận của Linh Khê Tông, Huyết Khê Tông xuất hiện tại Tất Phương Sơn này dựa vào một bàn tay huyết sắc to lớn. Bàn tay huyết sắc to lớn này như bao trùm hơn nửa bầu trời, phủ lấy ánh sáng mặt trời, nhuộm đỏ toàn bộ tầng mây trên bầu trời này.

Lúc này, trong lòng bàn tay huyết sắc kia đột nhiên xuất hiện một con mắt cực lớn rồi chậm rãi mở ra, trong mắt còn có cả tơ máu mang đầy vẻ băng lãnh và quỷ dị. Nhưng khi nó chớp một cái, toàn bộ Tất Phương Sơn đều chấn động, rồi hơn một trăm thân ảnh chợt xuất hiện trong một khu vực trống trải giữa ba tông môn, thân ảnh những người này cũng dần trở nên rõ ràng.

Khi mà mấy thân ảnh này càng rõ ràng hơn, thì uy áp từ không trung tản ra càng lớn, tựa như nếu lúc này có người nào can đảm thừa dịp này đánh lén, thì bàn tay trên không trung này sẽ bày ra một lực lượng diệt thế phủ xuống diệt sát hoàn toàn người này.

Thiên địa chấn động, nhân số Huyết Khê Tông lúc này lại nhiều hơn hẳn ba tông môn kia, chừng một trăm hai mươi mốt người. Coi như trừ người dẫn đoàn là cường giả Trúc cơ thì vừa vặn có một trăm hai mươi người.

Những đệ tử Huyết Khê Tông đều mặc trường bào đỏ, sắc mặt lạnh như băng, còn đầy vẻ khát máu. Lúc cả đám nhìn sang ba tông môn khác, tựa như là bầy sói nhìn thấy dê vậy.

Cái loại cảm giác này khiến bất kì đệ tử Huyết Khê Tông nào cũng đầy hung tàn, sát khí trên người bọn họ tản ra cũng cực kì mãnh liệt. Mà giữa bọn họ như không hề tín nhiệm nhau, ngay khi xuất hiện thì cũng lập tức tản ra, mỗi người đều giữ một khoảng cách nhất định rồi khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Toàn bộ đệ tử Đan Khê Tông đều chấn động, chỉ có Triệu Nhu và Phương Lâm còn lóe lên tia sáng trong mắt, đầy vẻ cảnh giác.

Huyền Khê Tông cũng vậy, ngoại trừ mấy thiên kiêu vang danh trông tông môn thì những đệ tử khác đều động loạt run sợ, đều bị sát khí từ các đệ tử Huyết Khê Tông uy hiếp.

Trong Linh Khê Tông cũng truyền đến từng tiếng hít sâu, Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt nhìn về phía Huyết Khê Tông, nhớ tới mấy lời giới thiệu về Huyết Khê Tông bên trong ngọc giản.

Môn quy của Huyết Khê Tông hoàn toàn khác hẳn với Linh Khê Tông, ý tứ của bọn họ chính là mạnh được yếu thua, thậm chí đồng môn cũng có thể tùy thời chém giết lẫn nhau, gần như là Ma Tông. Cho nên, đệ tử có thể trưởng thành ở môi trường này phần lớn đều là loại người hung ác, tàn nhẫn.

“Đây là Ma Tông a…đồng môn thế nhưng cũng có thể trắng trợn chém giết lẫn nhau, thật là đáng sợ. Vẫn là Linh Khê Tông chúng ta tốt a.” Bạch Tiểu Thuần nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng, càng thêm lưu tâm tới đám người Huyết Khê Tông kia. Rồi hắn cũng tranh thủ tìm kiếm hai người được giới thiệu bên trong ngọc giản.

Trọng điểm chú ý của hắn chính là vị thiên kiêu Huyết Khê Tông nghịch thiên từng diệt sát tu sĩ Trúc Cơ, Tống Khuyết. Mặc kệ gã dùng phương thức gì để diệt sát, nhưng có thể làm được như vậy thì cũng đã đủ để chứng minh sự kinh khủng của gã rồi.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất nhanh chóng phát hiện ra được Tống Khuyết, là một thanh niên có gương mặt bình thường, toàn thân đầy lạnh lùng, áo bào trên người gã không phải màu đỏ đơn thuần giống người khác, mà mang màu đỏ tím. Phạm vi mấy trượng quanh nơi gã đang ngồi tĩnh tọa, không có bất cứ bóng dáng người nào bén mảng ở gần.

Sát khí trên người gã mãnh liệt vượt xa mấy đệ tử khác, đến trình độ như thực chất. Khiến người ngoài khi nhìn vào sẽ thấy hư vô xung quanh gã gần như có chút biến đổi.

Khoảnh khắc Bạch Tiểu Thuần nhìn gã, thì Tống Khuyết cũng đồng thời nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, có vẻ như gã đang tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần vậy. Ngay khi ánh mắt hai ngươi giao nhau, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy cuồng loạn, loại cảm giác này như đưa hắn trở về tới sơn mạch vô danh năm xưa, thời điểm diễn ra một trận tàn sát giữa hắn và Trần Hằng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Nhất Định Là Cố Ý

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt lại, sau đó hắn nhìn về phía đám người khác, rồi cũng nhìn thấy Hứa Tiểu Sơn trong ngọc giản giới thiệu.

Hứa Tiểu Sơn này thật ra rất dễ nhận được, bề ngoài tuấn lãng, vẻ mặt có chút đắc ý, luôn hất cằm lên mà nhìn người tựa như không có vật hay người nào xứng đáng để gã nhìn vào vậy. Hơn nữa bộ dạng quần là áo lượt vô cùng dễ khiến người khác chú ý.

Bên cạnh gã còn có thêm hai nữ đệ tử rất xinh đẹp.

Một người trong đó được gã choàng tay qua vai ôm lấy, còn một người thì ngồi cạnh, đang bóc trái cây tươi đút vào miệng gã.

Nhìn một màn này, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút hâm mộ. Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng dần phát hiện ra, đám đệ tử Huyết Khê Tông cũng giống với Tống Khuyết, phần lớn ánh mắt bên đó như có như không mà rơi vào trên người hắn.

Khác hẳn với ánh mắt không phục của Đan Khê Tông, khinh miệt của Huyền Khê Tông, ánh mắt của đám đệ tử Huyết Khê Tông lại khiến cho hắn cảm giác có chút không đúng, bản thân chợt nổi lên hiếu kì mãnh liệt đối với ngọc giản tư liệu giới thiệu đệ tử các tông môn trong tay đệ tử Huyết Khê Tông.

Dẫn đội Huyết Khê Tông là một lão giả mặc trường bào màu đỏ thẫm, sắc mặt trắng nõn, lưng hơi còng, hai mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Lúc lão đảo mắt nhìn qua mọi người, thì thè lưỡi liếm liếm môi.

Đầu lưỡi của lão lại không hề giống người thường mà lại chẻ đôi ngay phần đầu lưỡi, nhìn qua không khác gì lưỡi rắn khiến da đầu đám đệ tử run lên.

Âu Dương Kiệt và tu sĩ họ Hải, tu sĩ họ Lâm cũng không nói chuyện với nhau, mà đồng loạt nhìn về phía Huyết Khê Tông. Khi nhìn thấy lão giả lưỡi rắn của Huyền Khê Tông, thì sắc mặt hai tu sĩ họ Hải, tu sĩ họ Lâm đều đai biến mà hít vào một hơi lạnh, thậm chí sắc mặt của Âu Dương Kiệt cũng đầy ngưng trọng.

“Xà Lân Tử, Huyết Khê Tông ngươi đến trễ.” Đột nhiên Âu Dương Kiệt mở miệng, thanh âm có chút bất thiện.

“Hắc hắc, không phải lão hủ tới trễ, mà là tam tông các ngươi đến sớm.” Lão giả lưỡi rắn nhếch mí mắt lên, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười đáp lời, ánh mắt đầy sát ý nhìn qua Âu Dương Kiệt.

Ánh mắt hai người như ẩn chứa thần thông Đồng thuật, trong lúc ánh mắt giao nhau thì lập tức triển khai ra. Dường như có tiếng nổ vang không phát ra tiếng giữa hai người, rồi Âu Dương Kiệt kêu lên một tiếng đầy buồn bực, sắc mặt có chút tái lại, tay áo hất lên rồi lùi ra sau vài bước, đứng trước đám người Linh Khê Tông.

Mà hai mắt lão giả lưỡi rắn Huyết Khê Tông cũng lóe lên, huyết khí trong người cũng quay cuồng mà lùi ra sau nửa bước. Lão ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên kì dị.

“Âu Dương lão nhi, nhiều năm không gặp không ngờ tu vi cũng tinh tiến không ít. Mà thôi, chúng ta còn nhiều thời gian để ôn chuyện, nếu Huyết Khê Tông ta đã đến rồi thì cũng nên sớm mở ra Vẫn Kiếm thâm uyên, tiến hành thí luyện!” Nói xong, lão giả lưỡi rắn cũng vung tay phải lên, một mảnh vỡ ngọc bội bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Hai người Lâm, Hải cũng nhìn nhau, mỗi người đều lấy ra một mảnh vỡ ngọc bội, lần lượt ném ra. Sau khi Âu Dương Kiệt phất tay áo ném mảnh vỡ ngọc bội thứ tư ra, lập tức bốn miếng ngọc bội này nối lại với nhau giữa không trung, dần hợp nhất lại thành một miếng ngọc bội nguyên vẹn.

Ánh sáng chói lóa, tại một nơi trên mặt đất cạnh Vẫn Kiếm, màn sáng phòng hộ chậm rãi tách ra một khe hở. Nhìn bộ dáng này thì chỉ chừng nửa nén nhang nữa, cửa vào cũng sẽ được hình thành.

Một màn này thu hút sự chú ý của hầu hết tất cả các tu sĩ Ngưng khí. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, thì giọng nói của Âu Dương Kiệt đã vang bên tai tất cả đệ tử Linh Khê Tông.

“Tổng cộng có hơn bốn mươi chỗ, là cửa vào Vẫn Kiếm thế giới. Mỗi cửa vào tối đa không quá mười người, mà trận đánh đầu tiên thường là tranh đấu tại cửa vào, chuyện mai phục bên trong cửa vào cũng thường hay xảy ra. Các ngươi cần phải cố gắng liên thủ với nhau, bản thân mình cũng phải nắm chắc!”

“Nhớ kỹ lời dặn lúc trước của ta, gặp mấy đệ tử tông môn khác, không được mềm lòng. Nếu như không ảnh hưởng đến tính mạng mình, có thể giết liền giết, nhanh chóng thu thập Địa Mạch khí vào trong Đạo bình, ngưng tụ được Địa mạch khí dẫn, rung chuyển Địa mạch khí của toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới!”

Trong lúc Âu Dương Kiệt đang thấp giọng nói rõ với đám đệ tử, thì Trúc cơ dẫn đội của tam tông bên kia cũng hướng về phía đám đệ tử mình mà nói mấy điều tương tự vậy.

Tay phải Âu Dương Kiệt vung lên, một trăm bình nhỏ màu lam lập tức bay đến trước mặt mỗi người một cái.

"Đây chính là Đạo Bình!" Đúng lúc này, tại màn sáng xung quanh Vẫn Kiếm, nơi cái khe nứt phía trên mặt đất này, chợt nổ vang lên một

tiếng. Màn sáng nhanh chóng bị xé mở tạo thành một khe hở rộng chừng ba trượng.

Tiến vào khe hở này có thể men theo rất nhiều khe nứt trên mặt đất để thâm nhập vào Thâm uyên. Trong Thâm uyên cũng có thể nhìn thấy rất nhiều lỗ hổng của Vẫn Kiếm, từ bất kì lỗ hổng nào cũng có thể đi vào thế giới Kiếm.

“Tứ đại tông kềm chế nhau, còn có tầng trên các lão tổ giằng co cho nên Trúc cơ không thể bước vào. Nhưng các ngươi cũng không thể ở nơi này quá lâu, thánh địa chỉ mở ra có thể duy trì trong ba tháng. Sau ba tháng, cho dù có thành công hay thất bại cũng phải đi ra, ngoài này đã có lão phu tiếp dẫn các ngươi.”

“Mặt khác, mặc dù các ngươi khó có khả năng gặp một số chuyện tình cực đoan nhưng tất cả các đời đệ tử tiến vào đây đều được thông báo. Việc này liên quan tới năm đó tứ đại thượng tổ đã bố trí bên trong bốn Truyền tống trận, khi có tình huống cực đoan xuất hiện mà không có lực lượng đối kháng được, thì trận pháp sẽ tự động dẫn động, dựa theo công pháp sở tu khác nhau của các ngươi mà truyền tống mỗi người đều trở về tông môn của mình. Cho dù có sai sót thì cũng được truyền tống đến châu trực thuộc tông môn đó.”

“Không thể đối kháng không bao gồm chuyện giữa đệ tử Tứ đại tông môn xảy ra chém giết toàn bộ! Cuối cùng, mặc kệ Địa mạch Trúc cơ có thành công hay không, lão phu đều hi vọng các ngươi…sống sót đi ra!” Ánh mắt Âu Dương Kiệt đảo qua đám người, khuôn mặt lão luôn luôn là một vẻ lạnh như băng nhưng lúc này lại lộ ra nhu hòa hiếm thấy, trong ánh mắt còn đầy vẻ cổ vũ. Đặc biệt ánh mắt lão nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần và Quỷ Nha còn đầy vẻ mong chờ.

Lúc này, nhìn thấy cửa vào được mở ra, đám đệ tử Huyết Khê Tông trong nháy mắt đã bay ra, thẳng đến cửa vào.

Trong Linh Khê Tông, Quỷ Nha là người đầu tiên xông ra, sau đó là Thượng Quan Thiên Hữu, từng thiên kiêu trong tông từng bước mà đi

nhanh.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất móc bảy tám kiện áo da trong túi Trữ Vật ra, vừa bay vừa mặc, đồng thời lấy ra một cái nồi đen lớn đeo sau lưng. Ánh mắt hắn đầy kiên định, đè nén run sợ, cắn răng bước qua cửa vào. Hắn cũng không đơn độc đi vào, mà là đi sau lưng một đám không ít đệ tử Linh Khê Tông cùng nhau bước vào.

Rất nhanh, đệ tử tứ tông đều lần lượt bước vào trong khe hổng, rồi biến mất không còn dấu vết. Âu Dương Kiệt và lão giả lưỡi rắn, còn có hai vị tu sĩ họ Hải và họ Lâm đều nhìn nhau một chút rồi cũng không nói thêm gì nửa, chỉ riêng mình khoanh chân ngồi đợi tại vị trí cửa vào. Đồng thời bọn họ cũng đầy cảnh giác lẫn nhau, cùng thủ hộ và yên lặng chờ đợi tại nơi này.

Vết nứt dưới mặt đất xung quanh Vẫn Kiếm rất nhiều, lớn nhỏ không đồng đều. Cũng không phải tất cả đệ tử Linh Khê Tông đều chọn cùng đi chung với nhau, ví dụ như bọn người Quỷ Nha, như Bắc Hàn Liệt, còn có Công Tôn Uyển Nhi đều đơn độc riêng mình mà đi.

Mặc khác, hai bờ Nam Bắc cũng chia thành hai nhóm, lựa chọn những vết nứt khác nhau mà tiến vào. Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông cũng tương tự vậy, chỉ riêng các đệ tử Huyết Khê Tông vốn không có sự tín nhiệm nhau nên phần lớn đều lựa chọn đơn độc mà đi, cho dù có liên thủ với nhau thì nhiều nhất cũng chỉ có một nhóm ba người mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần lưng đeo nồi đen, vẻ mặt đầy cảnh giác và khẩn trương đi sau lưng đám đệ tử bờ Nam. Vừa tiến vào Thâm uyên, hắn liền có cảm giác xung quanh lạnh lẽo như muốn đóng băng, từng trận hàn khí không ngừng tràn lên từ dưới vực sâu, như muốn nhập vào thể nội mà đi vào, đóng băng lấy khí huyết. Chỉ là da của hắn quá dày, nên hàn khí này có vẻ như không chui lọt vào được…

Càng xuống phía dưới, hàn khí càng dày, cũng may bởi vì này không cách quá xa mặt đất nên khi đám người này vận chuyển tu vi thì hàn khí

đều bị bức ra hết, nhìn chung không đáng ngại.

Chẳng qua khi đám đệ tử bờ Nam nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần vậy mà đi theo sau lưng đám bọn họ thì đều cảm thấy đầy kinh ngạc trong lòng. Nhưng rất nhanh, cả đám liền trở nên kinh hỉ, có Bạch Tiểu Thuần tại đây, bọn họ cảm thấy an toàn hơn không ít. Tuy bọn họ đều Ngưng khí tầng mười, ngạo khí mỗi người cũng không ít, thế nhưng cho dù có cảm nhận về Bạch Tiểu Thuần thế nào thì bọn họ vẫn phải chịu phục về trình độ cường hãn của Bạch Tiểu Thuần đấy.

Lúc này cả đám đều tách rời khỏi đội hình mà vờn quanh Bạch Tiểu Thuần, chắp tay chào hỏi.

"Bái kiến Bạch sư thúc!"

“Bạch sư thúc chính khí lẫm liệt a, không giống như bọn người Thượng Quan Thiên Hữu tự mình đi mất mà cùng đi chúng với chúng ta a.”

“Đây mới chính là Thiên kiêu bờ Nam nha, Bạch sư thúc, ta là Chu Hữu Đạo, còn nhớ ta không, đám mưa axit khi đó của người hại ta thật thảm…”

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đám người tản ra, rồi đẩy mình lên vị trí đầu tiên lập tức giật mình. Thực ra là hắn định cậy người đông thế mạnh, mà bản thân mình theo sau hắn sẽ ổn thỏa một chút. Nhưng khi nghe đám người nói vậy, hắn bèn trừng mắt nhìn rồi ho vội lên một tiếng, hất cằm lên, bày ra bộ dáng tiền bối.

“Ha ha, các ngươi không cần phải lo lắng, có bản tọa ở đây, ai dám tìm chúng ta phiền phức!”

Đám người nhao nhao vui sướng mà vây quanh Bạch Tiểu Thuần đi tới phía trước. Vẻ mặt của tên đệ tử nội môn Chu Hữu Đạo còn đầy tươi cười không ngớt.

Hầu Vân Phi đi bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nhìn vào trang bị trên người hắn, lại nhìn cái vẻ mặt tiền bối của hắn, bất giác y cũng phì cười. Phảng phất như nhớ tới một trận chiến tại Lạc Trần gia tộc năm xưa.

“Tiểu Thuần, cố lên, nhất định phải thành công Địa mạch Trúc cơ!” Hầu Vân Phi thấp giọng khích lệ.

“Ta cũng muốn a, ngươi nói xem mấy ngươi này có phải cố ý hay không…Ta vốn định nương nhờ phía sau họ, làm sao mà biến thành bọn họ đi theo sau lưng ta đây.” Bạch Tiểu Thuần thừa dịp không ai chúy ý tới, mang cái vẻ mặt đầy đưa đám mà vội nói với Hầu Vân Phi.

Vẻ mặt Hầu Vân Phi đầy cổ quái, ho khan một tiếng. Y đột nhiên cảm giác được Bạch Tiểu Thuần ở nơi nào, cho dù nơi đó có nghiêm túc đến mấy, hay là địa phương nguy hiểm đến thế nào đi nữa thì nơi đó cũng trong nháy mắt mà biến thành đầy cổ quái và vui vẻ…

“Được rồi được rồi, ai bảo ta là Quang vinh đệ tử, là sư đệ của Chưởng môn chứ. Lúc trước luyện đan ở bờ Nam đã liên lụy đến bọn hắn, Bạch Tiểu Thuần ta là người giảng đạo lý đấy!” Bạch Tiểu Thuần tự an ủi bản thân, uỡn ngực, lộ ra một vẻ cao thủ. Nhưng trong lòng hắn cũng đầy khẩn trương, thận trọng tiến lên.

Trong khe nứt này, có những đệ tử tông môn khác, có đơn độc, có tốp năm tốp ba đấy, nhưng nhìn thấy đội ngũ hơn mười người này đều nhao nhao tránh đi, không dám trêu chọc vào. Cho dù cảm thấy thực lực bản thân không tầm thường thì cũng chỉ lóe ra vẻ lạnh lẽo trong mắt, rồi cũng không dừng lại mà vội rời đi.

Rất nhanh, trước mặt mọi người đã xuất hiện một lỗ hổng thân kiếm, còn có hai đạo cầu vồng đang hướng về nơi này, khoảng cách cũng không còn xa nữa.

Bạch Tiểu Thuần không động đậy, mấy chục đệ tử Linh Khê Tông xung quanh hắn đều mang theo ánh mắt bất thiện, toàn bộ bấm niệm pháp quyết, phóng một lượng lớn thuật pháp ầm ầm mà lao đi.

Hai tu sĩ bên trong đạo cầu vồng kia đến từ Huyết Khê Tông, sắc mặt hai người biến đổi, lập tức nghịch chuyển thân thể mà tranh thủ tránh thoát. Thế nhưng thuật pháp bốn phía phóng tới quá nhiều, bọn họ cũng chỉ tránh được một số, số còn lại vẫn đánh thẳng lên người mà phun ra máu tươi. Hai ngươi này cấp tốc lui lại, hung hăng nhìn về phía đám người Linh Khê Tông.

Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ. Hắn phát hiện ra quả nhiên nhiều người thì lực lượng cũng lớn, có thể dễ dàng thu được một lỗ hổng trong thân kiếm. Chỉ là do hạn chế thân phận mà hắn không bước vào, mà đành nhường người khác đi vào trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Bạch Gia Liều Mạng Với Ngươi!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Về phần có mai phục hay không, thì việc này không có cách, chỉ có thể dựa vào chính mình, ngọc giản cũng không có cách nào truyền về lại tin tức. Tuy nhiên nếu như nhiều người cùng tông cùng tiến vào một lần, như vậy chỉ cần không phải là mai phục cực kỳ hung tàn, thì cũng không có gì đáng ngại.

Sau khi bốn người đã tiến vào trong lỗ hổng này, Hầu Vân Phi cũng lựa chọn bước vào. Trước khi vào, y nói với Bạch Tiểu Thuần, nếu như lần này y có chuyện gì không hay xảy ra, thì hi vọng Bạch Tiểu Thuần chiếu cố cho tộc đệ Hầu Vân Thanh của y một chút. Hầu Vân Thanh là người tiếp theo Hầu Vân Phi được Hầu gia coi trọng nhất, gã cũng chưa gia nhập Linh Khê Tông, mà vẫn còn đang tu hành ở trong gia tộc.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng an ủi, bảo Hầu Vân Phi không nên bi quan, lại vụng trộm đưa cho y một nắm phù lục. Hầu Vân Phi bị một nắm phù lục này làm cho kinh động, khi nhìn thấy số lượng, thì lập tức trợn mắt há mồm, trong lòng rất cảm động, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu, rồi ngưng trọng bước vào.

Khi bóng dáng của y biến mất thì lỗ hổng cũng từ từ nhạt dần, không có cách nào tiến vào. Lúc này đám người mới tiếp tục phi nhanh về phía dưới, mặc dù Bạch Tiểu Thuần lo lắng cho Hầu Vân Phi, nhưng cẩn thận suy nghĩ thì năm người tiến vào một lỗ hổng chắc là không ngại, vì vậy tiếp tục mang theo đám người tiến lên.

Thời gian một nén nhang, bọn hắn nói cười cùng với nhau, nói về những chuyện đã xảy ra khi Bạch Tiểu Thuần còn ở bờ Nam, nói về tương lai sau này cùng với lý tưởng của mình. Đến khi Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, nói cho mọi người biết giấc mộng của mình là trường sinh thì mọi người đều nở nụ cười. Chu Hữu Đạo ở bên cạnh lại càng nói to rằng giấc mộng của mình là trở thành lão tổ Linh Khê Tông.

Tựa như con đường 5 tàn khốc này, vào giờ phút này đã dễ dàng đi rất nhiều. Dưới sự dẫn đầu của Bạch Tiểu Thuần, đám người một đường nghiền ép, chỉ cần thấy được lỗ hổng là toàn bộ đều trực tiếp tới đoạt. Mà giọng nói của Bạch Tiểu Thuần, thì không ngừng quanh quẩn ở trong vực sâu này.

“Đánh cho ta!”

“Nơi này là của chúng ta!”

“Tránh ra, tránh ra, nơi này là của chúng ta!”

“Ôi a, lại dám trừng mắt nhìn ta, đánh cho ta!”

Đoạn đường ầm vang này, những đệ tử Linh Khê tông ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần càng ngày lại càng ít. Mỗi một người trước khi bước vào bên trong lỗ hổng đều rất cảm kích Bạch Tiểu Thuần. Mà loại cảm giác phất tay này, nhất hô bách ứng, liền có từng đệ tử xung quanh xuất thủ, cũng làm cho Bạch Tiểu Thuần rất là kích động.

“Đây chính là cảm giác thiên kiêu a, khó trách nhiều người muốn cố gắng trở thành thiên kiêu như vậy.” Khi Bạch Tiểu Thuần đang cảm khái, thì bỗng nhiên ở vị trí thân kiếm phía trước lại đang có hơn mười người đang tranh cướp với nhau. Ở nơi đó rõ ràng lại có tới ba lỗ hổng, chỉ bất quá là bốn phía xung quanh ba lỗ hổng này đều có đệ tử của Huyết Khê Tông. Sáu người này rất cường hãn, lại có thể ngăn trở tám chín người ở bốn phía có ý đồ xâm nhập.

Trong lúc cả đám đang giằng co chưa đâu vào đâu, thì hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng sáng lên. Phía sau hắn lúc này chỉ còn lại hơn mười đệ tử Linh Khê Tông, cũng đều rất phấn chấn, Bạch Tiểu Thuần vừa rống to một tiếng, đám người đã nhanh chóng phóng đi.

“Nơi này là của chúng ta!”

Sáu tên đệ tử Huyết Khê Tông kia là đang chấp hành nhiệm vụ của tông môn, thủ vững nơi này đã lâu, giờ phút này đều đã có chút mệt mỏi. Bây giờ nhìn thấy Linh Khê Tông có tới hơn mười người thì tất cả đều biến sắc, không chút chần chừ, nháy mắt khi bọn người Bạch Tiểu Thuần vừa đến, liền trực tiếp chui vào bên trong lỗ hổng, biến mất không thấy gì nữa.

Đám đệ tử Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông ở bốn phía đang muốn phóng đi, thì đã bị từng trận thần thông thuật pháp đánh tới. Khi nhìn lại thì đã thấy bên ngoài ba lỗ hổng kia đã bị bọn người Bạch Tiểu Thuần trực tiếp chiếm cứ.

“Hừ hừ, ngoan ngoãn tránh ra. Hôm nay Bạch gia nhà các ngươi cao hứng, sẽ không làm khó bọn các ngươi.” Bạch Tiểu Thuần cậy bên mình đông người, ngạo nghễ mở miệng.

“Lại là hắn!!”

“Người này tên là Bạch Tiểu Thuần, hắn quá ghê tởm, suốt đoạn đường này hắn đã dẫn người đoạt của ta ba lần!”

“Đáng chết, hắn cũng đoạt ta hai lần, bằng không thì ta đã sớm tiến vào bên trong Vẫn Kiếm thế giới!”

Bọn hắn thuộc tông môn khác nhau nên khó mà liên thủ, huống hồ trước mắt coi như có liên thủ thì cũng không nhiều người bằng Linh Khê Tông. Vì thế đành bất đắc dĩ mang theo nộ hỏa, nhìn đệ tử Linh Khê Tông từng cái từng cái biến mất vào trong ba lỗ hổng.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng thỏa mãn. Hắn nhìn lỗ hổng thứ nhất ảm đạm sau khi có năm người tiến vào, lại nhìn lỗ hổng thứ hai sau khi có ba người tiến vào thì ảm đạm. Hắn cảm thấy mình đã vì tông môn làm ra được một thiên đại hảo sự.

Giờ phút này hắn vội ho một tiếng, cảm thấy đã có thể công thành lui thân rồi, vì vậy cùng với năm tên đệ tử Linh Khê Tông còn lại tiến tới gần đạo lỗ hổng thứ ba. Đám người Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông ở bốn phía hai mắt sáng lên, nhưng cũng biết giờ này xem như có ra tay ngăn cản thì cũng đã muộn.

Cho dù sau khi đám người Linh Khê Tông tiến vào, lỗ hổng không ảm đạm, vẫn có thể tiến vào, thì bọn hắn cũng không dám bước vào, vì lo lắng bên trong có mai phục.

Bọn hắn đang muốn tán đi, tranh thủ thời gian tìm kiếm lỗ hổng kế tiếp, thì đúng vào lúc này, đột nhiên, hai mắt đám người này bỗng nhiên sáng lên, thậm chí còn có chút sửng sốt, trong mắt lộ ra sát khí.

Ở trong mắt của bọn hắn, sau khi tên đệ tử thứ năm của Linh Khê Tông là Chu Hữu Đạo tiến vào, khi Bạch Tiểu Thuần vừa có ý định muốn tiến vào, thì đột nhiên... ảm đạm!

“Không thể a!!”

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt, bị cứng rắn ép ra ngoài. Hắn nuốt xuống một ngụm nước bọt, vội vàng quay đầu, nhìn thấy đám đệ tử ở bốn phía, trong mắt mang theo bất thiện, đang chậm rãi tới gần.

Mỗi một tên đều là Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn, mỗi một tên đều là hạng người thiên kiêu được đồng môn biết rõ, thậm chí còn ngưỡng vọng ở trong tông môn của mình. Cho dù không bằng loại đệ tử làm cho người ta tuyệt vọng kia, thế nhưng cũng đều là những người có thiên tư không tầm thường.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng tiến vào đi, nhanh lên, tranh thủ thời gian mà đi vào.”

“Đúng vậy a, nếu ngươi không tiến vào thì chúng ta đến giúp ngươi, đem ngươi cắt ra, nói không chừng có thể tiến vào.”

“Ha ha, báo ứng a, lúc trước ngươi dẫn người tới đoạt ta ba lần. Lần này, ta xem ngươi bây giờ làm thế nào!” Đám người cười lạnh, đằng đằng sát khí. Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành kẻ thù của bọn hắn.

Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí. Nháy mắt khi đám người này vừa ra tay, tay phải của hắn bỗng nhiên đụng vào túi trữ vật một cái, lập tức lấy ra một nắm lớn phù lục , ngay tức khắc hung hăng vỗ lên ngực. Ánh sáng nháy mắt tỏa ra sáng ngời, rất nhanh đã trở nên chói mắt. Ở trong phạm vi hai mươi trượng xung quanh Bạch Tiểu Thuần, thình lình tất cả đều đã trở thành thế giới ánh sáng!

Lại càng có những âm thanh bang bang liên tiếp truyền ra, những âm thanh này càng lúc càng dày đặc, cho đến khi gần như là đinh tai nhức óc.

Tám chín người ở bốn phía mở to mắt, trong óc ù ù, không cách nào tin nhìn Bạch Tiểu Thuần ở trước mắt. Nhìn bên trong hai mươi trượng xung quanh hắn, ngũ quang thập sắc, có khoảng trên trăm tầng sáng phòng hộ. Da đầu mỗi người bọn hắn đều run lên, tựa như gần nửa đời người này, đều chưa từng thấy qua cảnh tượng nào như thế.

“Cái này... Cái này là bao nhiêu phù lục phòng ngự?”

“Trời ạ, đến cùng thì gia hỏa này giàu có đến thế nào. Đáng chết, màn sáng phòng hộ này, đừng nói là chúng ta, xem như là có nhiều người thêm gấp mấy lần, thì nhất thời nửa khắc cũng đều không đánh vỡ được!” Tâm thần những đệ tử này đều chấn động mãnh liệt, đã bị Bạch Tiểu Thuần làm cho triệt để rung động. Giờ phút này khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thì trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, chắp tay sau lưng, cái cằm nâng lên, nhưng thần sắc lại có chút u buồn, giống như cao thủ cô đơn lạnh lẽo...

“Các ngươi quá khi dễ người. Đến đây, Bạch gia gia nhà các ngươi liều mạng với các ngươi!” Bạch Tiểu Thuần rống to, bộ dáng muốn liều mạng.

Khi Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, Nguyên Từ Sí ở bên trong cái nồi đen lớn sau lưng của hắn vẫy mạnh một cái, thân thể của hắn bỗng nhiên tăng tốc, lập tức lao ra, trực tiếp đâm vào một tên thanh niên Huyền Khê Tông.

Chính xác thì không có trực tiếp đụng vào, mà là tên thanh niên Huyền Khê Tông đâm vào màn sáng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần, ở bên ngoài hai mươi trượng kêu thảm một tiếng, thân hình trực tiếp bị đánh bay ra tận phía xa, rất vất vả mới có thể dừng lại. Gã nhìn màn sáng phòng hộ rất dày ở trên người Bạch Tiểu Thuần một chút, thần sắc có chút phức tạp, sau đó thở dài một tiếng, quay người nhanh chóng đi xa.

Gã biệt khuất a, nhưng cũng không có biện pháp... Gã không cho rằng mình có đủ bản lĩnh có thể đánh này màn sáng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần, so sánh với việc lãng phí pháp lực, không bằng sớm tiến vào bên trong Vẫn Kiếm thế giới hơn một chút.

Đám người ở bốn phía nhìn thấy cảnh này mà tâm thần rung động, biết căn bản là không làm gì được Bạch Tiểu Thuần, trong lòng đều phiền muộn, trong nháy mắt đã tản ra, triển khai tốc độ cao nhất, định rời đi.

Dù sao trước mắt còn chưa có tiến vào bên trong lỗ hổng, bọn hắn cũng không muốn liều mạng với Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này.

“Không được chạy, quyết chiến đến hừng đông!”

“Các ngươi khinh người quá đáng, quay trở lại cho ta!” Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền ra. Đám người kia đều rất đau đầu, lại càng rời đi nhanh hơn.

Rất nhanh, bốn phía đã trống không, Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt nhìn, đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu tám chín ngươi này mà đồng loạt ra tay, thì coi như là hắn cũng phải lãng phí mất một chút thời gian, mà trước mắt Địa Mạch 5 mới là quan trọng nhất.

Hắn thu lại những lá bùa phòng hộ ở bên ngoài, những tấm phù lục này đã bị thiêu đốt non nửa, những vẫn còn có thể sử dụng được.

Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, lại bày ra bộ dáng cao thủ cô đơn lạnh lẽo, hất tay áo nhỏ lên.

“Bạch Tiểu Thuần ta cũng không phải là ăn chay!”

Thân hình của hắn nhoáng một cái, nhanh chóng thẳng tiến về phía dưới, dọc đường thân hình nhảy nhót, không ngừng tìm kiếm lỗ hổng của đại kiếm ở những vách đá nhô ra và những khe hở.

Về phần tốc độ tiến vào bên trong Vẫn Kiếm thế giới, cũng có lợi và hại.

Nếu nhanh tiến vào bên trong Vẫn Kiếm thế giới, thì có thể sớm ở bên trong diệt sát Địa Mạch Sát thú, thu được Địa Mạch khí. Nhưng cũng có cái hại rất nghiêm trọng, dù sao ở trong Vẫn Kiếm thế giới này, càng xuống phía dưới thì Địa Mạch khí ẩn chứa trong Địa Mạch Sát thú lại càng nhiều. Thường thường thì giết một con Sát thú ở phía dưới sẽ đạt được Địa Mạch khí bằng với mấy chục con ở phía trên.

Mà muốn ngưng tụ ra Địa Mạch khí dẫn, thì lượng Địa Mạch khí cần thiết cũng rất khổng lồ.

Đồng thời, Vẫn Kiếm thế giới cũng có phạm vi quá lớn, lại càng có Sát Hồn tồn tại, nhiều khi cần phải tránh đi, cho nên nếu như ở bên trong

chạy đi, thì tốc độ không nhanh bằng ở bên ngoài thân kiếm.

Chỉ có điều ở bên ngoài thân kiếm, càng sâu xuống phía dưới thì băng hàn càng mãnh liệt. Thậm chí đến một phạm vi nhất định, đã không phải là nơi mà Ngưng Khí có thể tiến vào. Ngược lại ở bên trong thân kiếm, sẽ được thân kiếm bảo vệ, nên không phải băn khoăn về điều này. Cho nên tiến vào sớm hay không, còn cần phải căn cứ vào thực lực cá nhân, khó có thể phán đoán là tốt hay xấu.

Đối với hàn khí ở nơi này, Bạch Tiểu Thuần có được khả năng chống chịu nhất định. Hắn nghĩ nếu như lúc trước đã không thể tiến vào, vậy thì cũng không cần phải nóng vội làm gì, hắn định đi tới khu vực cực hạn mà mình có thể, rồi từ chỗ ấy chọn ra một đạo lỗ hổng, liền có thể đi trước rất nhiều người khác.

Thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần bay nhanh, bốn phía sớm đã không còn bóng người. Bất tri bất giác, hắn đã vượt qua khu vực cực hạn mà tu sĩ Ngưng Khí có thể bước vào. Hàn khí ở xung quanh càng lúc càng nồng đậm, ngay cả hắn cũng cảm nhận được thân thể khó chịu, tứ chi đang từ từ cứng ngắc. Nếu cứ tiếp tục như thế thì sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Lúc này hắn mới thở sâu, cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Cái thâm uyên này tựa như không có điểm cuối, đen kịt một màu.

“Nhiều nhất là trầm xuống thêm một trăm trượng...” Bạch Tiểu Thuần thử dùng phù lục để chống cự lại hàn khí, sau khi phát giác ra không có tác dụng thì lắc đầu, bắt đầu tìm kiếm lỗ hổng trên đại kiếm. Nhưng không lâu sau, khi mà thân hình của hắn đã trầm xuống được hơn ba mươi trượng, thì bỗng nhiên, thân hình Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên dừng lại, mơ hồ nhìn thấy ở cách đó không xa, dường như đang có một bóng người ở bên cạnh đại kiếm.

Người này cũng lập tức phát hiện ra Bạch Tiểu Thuần, ngay tức khắc nhìn lại. Ánh mắt hai người nhìn nhau qua làn sương lạnh, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhận ra được cái người có ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn này.

“Huyết Khê Tông. Tống Khuyết!”

“Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tất Tru!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp vỡ cả ra rồi, kẻ ở trước mắt thế mà có thể giết được cả tu sĩ Trúc Cơ, khai sáng ra kỳ tích nghịch thiên trước nay chưa từng có. Theo Bạch Tiểu Thuần nghĩ, thì đối phương phải tiến vào Vẫn Kiếm thế giới rồi mới đúng, làm sao mà vẫn còn ở vực sâu bên ngoài thân kiếm, hơn nữa thế mà cũng đi tới khu vực sâu như vậy.

Đặc biệt là khi bị đối phương nhìn, Bạch Tiểu Thuần lập tức có một loại nguy cơ mãnh liệt, cảm nhận được một cỗ sát khí đang tràn ra từ trên người đối phương. Dường như chỉ cần mình khẽ động, thì khí tức lập tức sẽ dẫn động, trong nháy mắt bộc phát.

Tống Khuyết cũng kinh hãi, gã không nghĩ tới lại có người thứ hai cũng có thể tới được nơi đây. Nên biết rằng mức độ nồng đậm của hàn khí ở nơi này đã vượt xa cực hạn của Ngưng Khí. Coi như là thiên kiêu cũng rất khó tiến đến, thế nhưng Bạch Tiểu Thuần này lại hoàn toàn không tổn hao gì, hoạt động vẫn rất tự nhiên.

Giờ phút này khi đang nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt Tống Khuyết lại càng thêm ngưng trọng. Sau khi nhớ tới miêu tả về Bạch Tiểu Thuần ở trong ngọc giản của tông môn, thì ánh mắt của gã có chút trầm xuống.

Hai người trầm mặc, ai cũng không động đậy. Trong cảm nhận của Tống Khuyết, vào giờ phút này Bạch Tiểu Thuần rất thần bí khó lường, mặc dù không xuất hiện sát cơ, nhưng trực giác của gã nói cho gã biết rằng, một khi mình ra tay, sợ là... giữa hai người tất sẽ phải có một người chết, mà gã cũng không hoàn toàn chắc chắn, người còn sống sẽ là mình.

Sau một lúc lâu, Tống Khuyết bỗng nhiên mở miệng.

“Phía dưới hai mươi trượng, có một lỗ hổng.”

Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, cố nhịn không để tim đập nhanh, chậm rãi trầm xuống. Hắn không biết, khi hắn trầm xuống, càng tới gần Tống Khuyết thì nhịp tim của Tống Khuyết cũng đập nhanh hơn, nhìn chằm chằm vào thân thể của Bạch Tiểu Thuần, chuẩn bị đầy đủ một khi đối phương xuất thủ, thì mình liền phản kích.

Cho đến lúc khoảng cách với Tống Khuyết chỉ còn có mấy trượng, con mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng quét qua. Thân hình Tống Khuyết bỗng nhiên nhúc nhích, đem một khu vực ở phía sau lưng che lại, trong mắt lộ ra lăng lệ.

“Lén lén lút lút, nhất định không làm cái chuyện tốt gì...” Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần thì thầm, thận trọng trầm xuống, cho tới khi đạt đến hai mươi trượng, quả nhiên thấy được một lỗ hổng. Sau khi quan sát kỹ càng, xác định không có vấn đề gì, thì lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bước vào bên trong lỗ hổng.

Tống Khuyết cũng giống như vậy, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nghĩ tới miêu tả về Bạch Tiểu Thuần ở trong ngọc giản của tông môn, thì không dám chủ quan. Gã chờ cho đến khi Bạch Tiểu Thuần biến mất trong lỗ hổng, lúc này mới triệt để yên tâm, trong mắt lộ ra tàn nhẫn. Từ khi gã đạt được tu vi Ngưng Khí tầng sáu cho tới giờ, còn chưa có khi nào phải cẩn thận như hôm nay, lại còn chủ động nói cho đối phương biết vị trí lỗ hổng.

“Bạch Tiểu Thuần này dù không tầm thường, nhưng chờ sau khi kế hoạch của ta hoàn thành, thì giết hắn như nghiền chết con sâu cái kiến...” Ánh mắt Tống Khuyết lộ ra ý muốn giết người, đến khi quay người nhìn về phía thân kiếm ở sau lưng, thì sát ý trong mắt đã hóa thành lửa nóng, lại càng có cả điên cuồng.

“Vô Cực tiền bối phân tích quả nhiên không sai, chỗ này chính là một cái tiết điểm...”

Thế giới bên trong thân kiếm, Bạch Tiểu Thuần vừa mới bước vào lỗ hổng, thì thấy giống như là đi xuyên qua một tầng mặt nước, xuất hiện ở trong một mảnh thế giới đen trắng.

Bầu trời màu trắng, mặt đất màu đen. Giống như toàn bộ thế giới chính là một bức tranh thủy mặc.

Có thể nhìn thấy núi non chập chùng, dòng sông màu đen đang yên lặng chảy xuôi. Ở phía xa hơn, hình như trên bầu trời có hai con mắt đặt song song với nhau, giống như sao trời, chậm rãi nhấp nháy.

Mà kinh người nhất là toàn bộ thế giới này đều nghiêng. Khi Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đây, liền cảm thấy cái thế giới này giống như là một cái dốc núi.

Rất lâu hắn mới thích ứng được với cái loại quái dị này,

“Đây rốt cuộc là cái thanh kiếm gì, vậy mà bên trong có thể sinh ra một thế giới. Mặc dù tương đối nhỏ so với thế giới thật sự, nhưng thật không thể tưởng tượng nổi.” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, nhìn quanh bốn phía. Nơi đây không có bất kỳ thân ảnh nào, dựa theo phán đoán của hắn, vị trí này mặc dù không phải là chỗ sâu nhất, nhưng đối với những đệ tử của bốn tông đã sớm tiến vào kia, thì cũng đã là chỗ sâu rồi.

Bạch Tiểu Thuần suy tư một lát, mang theo cảnh giác bước nhanh về phía dưới, rời khỏi vị trí cửa vào. Sau nửa nén hương, khi hắn bay ngang qua một tòa núi nhỏ, thì thần sắc bỗng nhiên khẽ động, tay phải nâng lên trong nháy mắt, hai ngón tay tràn ra ánh sáng bạc chói mắt, bỗng nhiên bóp một cái vào chỗ ngay bên cạnh thân thể.

Khoảng không bên cạnh hắn vặn vẹo, một con hắc xà to bằng đầu ngón tay thình lình xuất hiện, nhưng giống như là chủ động lao vào trong tay Bạch Tiểu Thuần, bị hắn banh rộng cái miệng rắn.

Con rắn nhỏ kia phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, phá vỡ sự yên tĩnh ở nơi này. Thân hình nó uốn éo, trong nháy mắt đã quấn chặt quanh cánh tay Bạch Tiểu Thuần.

Lực lượng lớn đến mức Bạch Tiểu Thuần cũng rất ngạc nhiên. Nếu không phải là nhục thể của hắn cường hãn đến mức chạm đến tầng gông cùm xiềng xích sinh mệnh thứ nhất, thì sợ là con rắn nhỏ này đã trốn thoát.

Giờ phút này hắn dùng hai ngón tay ra sức bóp mạnh. Răng rắc một tiếng, trực tiếp đem cái đầu rắn bóp nát. Con rắn nhỏ không giãy dụa nữa, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thân hình của nó đang hóa thành một sợi khí màu xám bên trong thế giới đen trắng này, chỉ khoảng một cây nhang, lượn lờ mà không tiêu tan.

“Đây chính là Địa Mạch khí...” Bạch Tiểu Thuần lập tức lấy đạo bình, sau đó mở ra đem một sợi Địa Mạch khí này thu vào, cầm trong tay lắc lắc. Hắn phát hiện ra một sợi Địa Mạch khí này đã hóa thành một giọt nước màu xám ở trong đạo bình.

“Muốn đầy bình, có vẻ cần khoảng hơn một ngàn giọt...” Bạch Tiểu Thuần có chút líu lưỡi, nhìn lên phía trên một chút. Hắn cảm thấy nếu bây giờ ở đây, cần phải diệt sát hơn một ngàn con Sát thú như thế này, thì như vậy sợ rằng ở khu vực phía trên sẽ còn phải giết càng nhiều, có lẽ lên tới vạn con cũng không chừng.

“Phải nhanh hơn một chút, tranh thủ ngưng tụ ra 4.” Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian tăng tốc tiến lên tìm kiếm 6. Sau ba ngày, Bạch Tiểu Thuần nhìn bên trong đạo bình đã tích lũy được trên dưới ba mươi giọt chất lỏng màu xám, nhíu mày.

Ba ngày nay, hắn đã giết mấy chục con 6 mới thu được chút chất lỏng màu xám tro này. Hắn cảm thấy tốc độ thế này là quá chậm.

“Dựa theo tốc độ này thì phải hơn hai tháng ta mới có thể ngưng tụ ra 4.” Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, cảm thấy vẫn phải đi tới chỗ càng

sâu hơn mới được, vì vậy thân hình nhoáng lên một cái, nhanh chóng tiến lên. Một lúc lâu sau đó, bước chân của hắn bỗng nhiên dừng lại. Ở cách đó không xa phía trước hắn, có hai cỗ thi thể.

Đây là lần đầu tiên trong suốt ba ngày qua, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy người khác. Hiển nhiên là đối phương sau khi tiến vào nơi này, liền cấp tốc phi hành, hoặc là có được cơ duyên đặc thù, mới có thể đi ở phía trước Bạch Tiểu Thuần.

Một người trong đó mặc y phục của Linh Khê Tông, là một đệ tử nội môn của bờ Nam. Một thi thể khác thì mặc y phục Đan Khê Tông. Hai người giống như là đồng quy vu tận, trong tay tên đệ tử Đan Khê Tông kia vẫn còn cầm đạo bình.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tên đệ tử bờ Nam đã tử vong kia. Người này hắn biết, hắn nhớ rất rõ đối phương là đệ tử nội môn của Tử Đỉnh Sơn, Chu Hữu Đạo, cũng là một trong năm người tiến vào đạo lỗ hổng thứ ba lúc cuối cùng, cũng rất nhiệt tình gọi mình là Bạch sư thúc, cùng mình ở vực sâu bên ngoài thân kiếm, một đường nghiền ép kịch chiến với các tông khác, không ngờ lại chết ở nơi đây.

Đó là một loại cảm giác rất khó hình dung. Mấy ngày trước vẫn còn nói cười với nhau, đến lúc gặp nhau lần nữa, đã là sinh tử vĩnh cách. Tựa như thế giới này đã bị tử vong bao phủ, hóa thành từng trận áp lực, nhắc nhở cho Bạch Tiểu Thuần biết, nơi đây tràn đầy nguy cơ tử vong, chỉ cần hơi sơ ý một chút là sẽ mất mạng. Thậm chí dù đã chết, vẫn còn bị người dùng để bố trí cạm bẫy.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tức giận. Hắn nắm chặt nắm đấm, trừ Phùng Viêm năm đó ra, đây chân chính là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đồng môn tử vong. Trong lòng hắn khó nén được bi thương, hắn nhớ rõ đối phương đã từng nói, mộng tưởng của gã là trở thành lão tổ của Linh Khê Tông.

“Tu tiên là vì muốn sống tốt hơn, là vì mộng tưởng, nhưng vì cái gì lại cứ chém giết. Đây là cái giá phải trả sao...” Bạch Tiểu Thuần trầm

mặc. Hắn liếc mắt là đã nhìn ra đây là một cái bẫy, nhưng vẫn lựa chọn đi tới.

Nháy mắt khi hắn vừa đi tới gần hai cỗ thi thể này, thì đột nhiên, mặt đất bốn phía bỗng truyền đến từng trận oanh minh, giống như là có đan dược nổ tung ở bốn phía, tạo thành một mảnh sương mù. Sương mù này mang theo kịch độc, đang lan thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, ở trong mảnh sương mù này lại càng có một thanh phi kiếm nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã lao tới gần. Trên phi kiếm có một con bọ cạp hư ảo quấn quanh, phát ra từng trận tiếng rít thê lương, giống như là tiếng kiếm minh.

Ở một hướng khác, lại có mấy viên bạo đan có ẩn chứa lực lượng không tầm thường, mang theo tiếng xé gió, bỗng nhiên phóng tới,

Trái có phi kiếm, phải có bạo đan, bốn phía lại càng có trận pháp bằng độc vụ. Một cái sát cục như thế, nếu như người tầm thường bước vào, thì hắn phải chết không nghi ngờ.

“Chết!” Một tiếng hừ lạnh từ trong sương mù truyền ra. Bạch Tiểu Thuần dồn khí vào đan điền, sắc mặt âm trầm, sự kìm nén ở trong lòng như núi lửa bộc phát.

“Là ngươi chết!” Âm thanh của hắn như thiên lôi oanh minh, lại càng nhấc lên cuồng phong vô tận, bỗng nhiên hướng về bốn phía như bài sơn đảo hải.

Tóc hắn bay lên, trong mắt mang theo sát ý, khí thế kinh thiên.

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần giống như thiên lôi, mang theo bi ai ở trong lòng, mang theo tức giận truyền ra. Khắp bát phương, tiếng nổ vang lên ngập trời, hình thành lực trùng kích, trực tiếp đem màn sương độc ở bốn phía đẩy ra, cuồn cuộn cuốn về bốn phía.

Trong chớp mắt, màn sương độc này đã bị cứng rắn đẩy ra ngoài mười trượng, làm lộ ra trước mắt Bạch Tiểu Thuần phi kiếm và bạo đan ở hai bên, đồng thời còn có hai tên đệ tử một nam một nữ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ của Đan Khê Tông.

Con bọ cạp ở trên phi kiếm phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, giống như là mực nước bị một bàn tay lớn xóa đi. Trên thân kiếm truyền ra âm thanh ken két, đã mất đi linh lực, trực tiếp ảm đạm, bị cuốn về nơi xa.

Mà mấy viên bạo đan kia, mặc dù lúc này đã nổ tung, nhưng lực lượng ẩn chứa ở bên trong lại như bị áp chế, không có cách nào hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mà phát tiết, mà lại bạo phát ra toàn bộ lực lượng ra một hướng khác.

Vào giờ phút này, tựa như trời đất cũng xuất hiện mơ hồ. Trên người Bạch Tiểu Thuần lại càng có khí thế kinh nhân ầm ầm khuếch tán. Thân ảnh của hắn, tựa như cũng đã bắt đầu to lớn, âm thanh của hắn vào giờ phút này, quanh quẩn tứ phương.

“Kẻ giết đệ tử Linh Khê Tông ta, xa tới đâu cũng giết!”

Từng chữ như sấm, chữ chữ sát nhân!

Lực trùng kích ở bốn phía càng mãnh liệt hơn, cuồng phong đã cuồng bạo đến cực hạn. Đó có lẽ không chỉ là gió, mà còn có sát ý của Bạch Tiểu Thuần, còn có khí thế của bản thân Bạch Tiểu Thuần sau khi minh ngộ Thủy Trạch Quốc độ hình thành bản mệnh chi linh.

Khí thế kia như một cái đại thủ, bài sơn đảo hải!

Thậm chí ở bốn phía còn hình thành từng trận hơi nước, giống như Thủy Trạch Quốc Độ muốn hàng lâm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Cường Hãn

Dịch: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Toàn bộ tóc tai của hai tên đệ tử Đan Khê Tông tung lên, quần áo tán loạn, sắc mặt tái nhợt, thậm chí trên người bọn họ cũng có dấu vét lõm sâu vào trong. Hai người này cơ hồ như mất hồn mất vía mà hoảng sợ cực độ, thân thể trong cơn cuồng phong lúc này tựa như con thuyền cô độc đang lênh đênh trong sóng dữ. Trong nháy mắt đó cả người bọn họ không tự chủ được mà bị một lực lượng dời núi lấp bể đẩy lùi về hai phía, cũng không nhịn được mà phun ra máu tươi.

Nữ tử kia còn thê thảm hơn, thân thể nàng ta run lên bần bật, thất khiếu trào máu. Trong lúc nàng ta bị đẩy lùi về phía sau, dường như không thể gắng gượng chống được cái khí thế đang đè ép xuống được nữa bèn kêu lên một tiếng đầy thê lương thảm thiết, tròng mắt nàng ta nổ tung, đầu cũng nổ tung, rồi cả thân thể cũng nổ tung lên!

Cả người, trực tiếp hóa thành huyết vụ, bị cuốn ra xa.

“Không!!!” Toàn thân nam đệ tử kia tứa đầy máu, cả người gã chấn động không cách nào hình dung được, tựa như trong chớp mắt này thế giới trước mắt gã chợt tối sầm lại. Gã kêu lên đầy thê lương, có nằm mơ gã cũng không nghĩ tới bản thân mình vậy mà lại trêu chọc đến một kẻ nghịch thiên đến không cách nào tưởng tượng tới nổi.

Loại khí thế này, uy áp như thế này gã cũng chỉ gặp qua trên người mấy trưởng bối trong tông môn mình. Còn về đệ tử Ngưng khí, thì cả đời này gã cũng chưa từng nhìn thấy qua, xem như là người mạnh nhất tông môn Phương Lâm cũng không có được!

“Tư liệu sai, tư liệu của tông môn về hắn, hoàn toàn sai rồi!!!”

"Đừng giết ta, ta..." Trong lúc tâm thần nam đệ tử này gần như sụp đổ, gã bắt đầu run rẩy khóc lóc cầu xin tha mạng. Gã không muốn chết, gã hoảng sợ kinh hãi. Chỉ là còn không để gã nói xong, cả người Bạch Tiểu Thuần đã bước tới một bước, tốc độ nhanh chóng, nháy mắt đã tới gần rồi đưa tay phải chụp thẳng lấy cổ của nam thanh niên Đan Khê Tông đầy máu huyết khắp người này.

“Chu sư điệt kia của ta cũng không muốn chết a, ta, cũng không muốn giết người.” Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Hắn không phải là một người lương thiện gì cả, lòng của hắn, cũng chỉ hướng về Linh Khê Tông.

Mặc kệ nguyên nhân của chuyện này là gì, hắn đều hướng về Linh Khê Tông. Bởi vì, đó là nhà của hắn a!

Lúc này, hắn đưa tay phải hung hăng bóp chặt một cái, rắc một tiếng, trực tiếp bóp nát cổ của thanh niên Đan Khê Tông kia. Tròng mắt gã trợn lên, hai chân đạp đạp vài cái rồi tuyệt khí bỏ mình!

Bốn phía cũng dần yên tĩnh lại, Bạch Tiểu Thuần cũng buông lỏng tay ra, hắn tới cạnh thi thể đệ tử bờ Nam, than nhẹ một tiếng.

“Chu Hữu Đạo, ta sẽ đưa ngươi trở về tông môn.” Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng nói. Sau khi lấy đạo bình thì hắn đặt thi thể của Chu Hữu Đạo vào trong túi Trữ Vật, cũng không đụng đến vật phẩm nào khác nữa.

Về phần mấy tên đệ tử Đan Khê Tông, thì hắn vơ vét toàn bộ. Sau khi rời xa khỏi chỗ này, hắn gộp chung đạo bình của bốn người lại, tổng lượng của bốn người này so ra cũng bằng lượng của một mình Bạch Tiểu Thuần lúc trước. Nên cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng đã được nửa thành.

Bạch Tiểu Thuần rốt cục cùng nhìn thấy được phần thông tin giới thiệu về hắn trong ngọc giản của đám đệ tử Đan Khê Tông.

“Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần, nghi ngờ là dược đạo kì tài, nghi ngờ chính là Tiểu Ô quy dược đồ của Linh Khê Tông, công pháp không rõ, chiến lực mơ hồ, lúc mạnh lúc yếu, hoài nghi có bảo vật trong người, nghi Quỷ Nha ẩn tàng, cho nên hắn mới đạt được Đệ nhất thiên kiêu chiến. So với chiến lực mơ hồ thì dược đạo người này đáng quan tâm hơn. Gặp người này, hai người cùng tiến hành vây công.”

Bạch Tiểu Thuần không biết tư liệu này làm sao tới được tay Đan Khê Tông, thế nhưng sau khi đọc được những tư liệu này thì hắn càng thêm hiếu kỳ phần muốn biết phần tư liệu trong tay Huyền Khê Tông và Huyết Khê Tông hơn. Tuy nhiên hắn cũng không dừng lại ở nơi này mà quay người rời đi xa.

Khi hắn rời đi được hai canh giờ, thì một thiếu niên có gương mặt không chút biểu tình cũng chậm rãi đi tới, chính là Đệ nhất thiên kiêu Đan Khê Tông Phương Lâm. Khi y nhìn thấy khu vực này, hai mắt chợt lóe lên, cẩn thận xem xét.

Không lâu sau thì y đứng trước vị trí mà Bạch Tiểu Thuần đã gầm nhẹ lên, hai mắt nhắm nghiền lại tựa như đang hiểu ra. Rất nhanh, sắc mặt y biến đổi, lúc y mở mắt ra thì hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Thật mạnh!”

“Là ai…Tống Khuyết, Quỷ Nha hay Cửu Đảo?” Phương Lâm thở dài một hơi, chiến ý trong mắt cũng chậm rãi xuất hiện. Sau đó y nhìn quanh bốn phía, rồi dừng lại nhìn một phương hướng thật lâu, hướng này chính là nơi mà trước đó Bạch Tiểu Thuần rời đi. Phương Lâm trầm ngâm, hai mắt lóe sáng, rồi đổi sang hướng khác mà đi. Hiện tại, y không muốn gặp phải đối phương.

Sau hai canh giờ nữa, nơi này lại có một thân ảnh xuất hiện, là một đại hán có Lôi Hỏa vờn quanh người, thân thể cao lớn. Y đứng đây nhìn một hồi lâu, ánh mắt cũng lóe ra tia sáng, lồng ngực phập phồng.

“Không phải Tống Khuyết, cũng không phải là Cửu Đảo, chẳng lẽ là Quỷ Nha? Chết tiệt, bất kì kẻ nào trong ba tên kia, ta cũng đều không muốn trêu chọc đến!” Đại hán này chính là Huyền Khê Tông Lôi Sơn. Y nhìn quanh bốn phía, sau nửa ngày chần chừ thì y cũng không biết được cái người lộ ra khí thế kinh khủng ở nơi này đi hướng nào, đành cắn răng lựa chọn lấy một hướng rồi nhanh chóng đi mất. Hướng y lựa chọn, lại chính là hướng mà Bạch Tiểu Thuần rời đi khỏi đây.

Rất nhanh, đã ba ngày trôi qua, cũng có nhiều người lần lượt đi ngang qua nơi này, có người nhìn ra được vài dấu vết thì kinh hãi không thôi, một số người không phát giác ra thì vẫn cứ nhanh chóng bước qua.

Đến chiều ngày thứ ba, khi Tống Khuyết chậm rãi tới nơi này, bước chân gã chợt dừng lại. Tuy dấu vết nơi này tiêu tán gần phân nửa, nhưng gã cũng lập tức phát hiện nơi này có chút không thích hợp, bèn ngồi xổm người, đưa tay phải ấn xuống mặt đất. Sau nửa ngày thì trong ánh mắt gã có tia sáng lóe lên.

“Cái khí thế này…không phải Cửu Đảo, cũng không phải Phương Lâm, càng không phải là Quỷ Nha, như vậy nhất định chính là... Bạch Tiểu Thuần!"

Hai mắt của Tống Khuyết chợt nheo lại, rồi nhanh chóng nhoáng người một cái đã bay nhanh về phía xa.

Trong ba ngày này, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần đi trong cái thế giới thân kiếm cũng rất nhanh, chỉ cần gặp Địa mạch sát thú là lập tức xuất thủ, thu thập Địa Mạch khí.

Dịch lỏng màu xám trong Đạo bình cũng dần được tích lũy, nhưng để hình thành Địa Mạch khí dẫn vẫn còn khá lâu nữa. Tuy rằng diệt sát một đầu Sát thú trong này thu được nhiều Địa mạch khí hơn trước kia, nhưng lại không phải lúc nào cũng có thể gặp được Sát thú đấy. Phần lớn thời gian hao phí, cũng chính là trong quá trình tìm kiếm chúng trên đường đi.

Hơn nữa, Địa mạch sát thú nơi này cũng dường như đã ở trong khoảng giữa chân thực và hư ảo, có thể dung nhập vào trong hư vô nên hành tung vô cùng quỷ dị. Thậm chí mỗi lần chúng xuất thủ cũng xuất quỷ nhập thần, nếu Bạch Tiểu Thuần không có giác quan nhạy bén thì rất khó phát hiện ra được.

Đám Địa mạch Sát thú này chỉ có thể ở gần lúc chúng từ trong hư vô ngưng tụ ra thân thể thì mới phát hiện ra được. Nếu không tới gần thì cũng không thể nào nhận ra được sự tồn tại của chúng.

“Phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp hấp dẫn Địa Mạch sát thú ở đây dẫn tới cùng một chỗ mới là cách tốt nhất. Nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng quá chậm đi, cho dù có đánh giết đám đệ tử tông môn khác để thu hoạch lấy Địa mạch khí thì cũng quá chậm.” Bạch Tiểu Thuần đang trầm ngâm thì cả người chợt khựng lại. Vù một cái, tại một chỗ trống trải trước mặt hắn, đột nhiên xuất hiện một cái trảo đầy vẩy, nó vồ hụt vào khoảng không, bèn nhanh chóng rụt lại. Nhưng tay phải Bạch Tiểu Thuần đã mạnh mẽ đưa lên, một phát bắt được thú trảo này.

Hắn hung hăng kéo ngược ra ngoài. Roạt một tiếng, thanh âm như tiếng một tấm gương vỡ vụn vang lên, một con Viên hầu Địa mạch sát thú cao hơn một trượng bị Bạch Tiểu Thuần lôi thẳng từ trong hư vô ra ngoài.

Viên Hầu này không có lông tóc, toàn thân đều phủ đầy vảy đen. Lúc này nó bị Bạch Tiểu Thuần kéo ra từ trong hư vô, bèn gầm nhẹ lên, ánh mắt đầy hung tàn nhưng lại không có quá nhiều thần trí. Cả người nó bật lên như muốn lao đến đánh thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần. Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, rồi nháy mắt đó nhanh chóng nâng tay trái lên bóp lấy cổ của Viên hầu, hắn không bóp gãy như bình thường mà lại cẩn thận nhìn ngó, ánh mắt lóe sáng đầy kì dị.

“Nếu có thể sáng tạo ra một loại Linh dược có thể hấp dẫn được đám sát thú kéo đến…là có thể giải quyết được tất cả vấn đề. Có thể giúp ta hoàn thành việc thu thập Địa Mạch khí dẫn với tốc độ nhanh nhất, tốc độ

này…so với giết người khác để đoạt lấy còn nhanh hơn nữa.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hai mắt sáng rỡ. Hắn nhìn quanh bốn phía một chút rồi mang theo con Viên Hầu còn đang giãy dụa phía sau, đi thẳng tới một sơn cốc trước mặt.

Trong sơn cốc này, hắn tìm được một nơi kín đáo, rồi nhìn về phía Sát thú trong tay. Ánh mắt hắn khiến cả con sát thú không có quá nhiều thần trí, bản tính đầy hung tàn cũng phải run lên một cái, cái ánh mắt vô cùng sắc bén như xuyên thấu cả thân thể của sát thú để nhìn vào tất cả kết cấu bên trong cơ thể nó.

Cũng không phải là Bạch Tiểu Thuần có thể làm được như vậy, nhưng lúc này hắn đã xem Sát thú trong tay trở thành đối tượng nghiên cứu như khi hắn nghiên cứu đám rắn trong Vạn Xà Cốc năm đó. Muốn sáng tạo ra linh dược đặc biệt hữu hiệu đối với một loại hung thú nào đó thì nhất định phải có lý giải sâu sắc đối với tất cả mọi thứ liên quan đến thân thể con hung thú loại này.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy nhiệt huyết, tay phải vỗ lấy túi Trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện một thanh phi kiếm, vẻ mặt đầy si mê rạch nhẹ lên ngực con Sát thú rồi nhanh chóng mổ xẻ ra, bắt đầu nghiên cứu.

Một ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mang theo đôi mắt đỏ vằn đầy tơ máu, trầm ngâm rồi rời đi.

“Kết cấu bên trong không khác biệt gì nhiều với hung thú, có lục phủ ngũ tạng, có huyết dịch…Chỉ là trong chớp mắt khi chúng tử vong thì mọi thứ đều tiêu tán đi, hóa thành Địa Mạch khí.”

“Trong thể nội của Địa mạch sát thú là không có đồ ăn, nhưng không có đồ ăn…thì bọn chúng ăn cái gì?” Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đầy trầm ngâm, thì lại rất nhanh chóng bắt được một đầu Sát thú mà tiếp tục nghiên cứu nữa.

Mấy ngày gần đây, cho dù nơi này đã là nửa bên dưới của thế giới thân kiếm này, nhưng ngày càng có nhiều đệ tử Tứ tông xuất hiện. Trong lúc những đệ tử này còn đang tập trung giết người đoạt Đạo bình hoặc đánh giết Sát thú mà bay nhanh qua, thì Bạch Tiểu Thuần đã nghiên cứu hơn mười con Sát thú. Dần dần, tơ máu trong mắt hắn càng nhiều, tóc tai rối bù, nhìn qua tựa hồ như có chút điên cuồng.

"Con mắt bị thoái hóa, khứu giác không còn linh hoạt, nhưng các giác quan khác vẫn linh mẫn…làm thế nào bọn chúng dung nhập vào trong hư vô? Làm thế nào chúng được huyễn hóa ra từ trong Địa mạch khí này? Mà vì sao lại muốn diệt sát tu sĩ?" Bạch Tiểu Thuần đang đắm chìm vào trong trạng thái luyện dược. Lúc này hắn đang thì thào nói nhỏ một vài vấn đề đang nghĩ đến. Đám Địa Mạch sát thú mà dọc đường hắn gặp phải đều chủ động xuất thủ đánh giết lấy hắn, vẻ khát máu lộ ra cực kì rõ ràng.

"Hả?" Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên. Hắn cảm thấy dường như mình vừa bắt được trọng điểm gì đó. Lúc này hắn đột nhiên ngẩng đầu, cấp tốc tiến đến, hắn đang muốn tìm kiếm một con Sát thú để nghiệm chứng suy đoán của mình.

Không lâu sau, trước mặt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên có một con Cự Hùng cao khoảng ba trượng, toàn thân bao phủ vảy đen đầy hung tàn, đem một trong năm người đang vây công nó một ngụm nuốt xuống.

Đám người vây công con thú này mặc huyết sắc trường bào, đều là đệ tử của Huyết Khê Tông. Lúc này, mỗi người đều đang ngập tràn sát ý, cho dù đồng bạn tử vong nhưng cũng không chút để ý mà vẫn cứ liên tục vây giết như cũ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy từ phía xa xa, hai mắt sáng lên. Cả người hắn hóa thành cầu vồng trong nháy mắt đã tới gần đây, ngay khi đám đệ tử Huyết Khê Tông đang muốn tiếp tục xuất thủ lần nữa thì thân ảnh hắn đã hiện ra trước mắt đám người rồi trực tiếp đưa tay phải lên ấn một cái về phía Cự Hùng.

Mấy tên đệ tử Huyết Khê Tông chợt sững người, bọn họ không nhận ra Bạch Tiểu Thuần ngay tức khắc nhưng có thể nhìn thấy áo bào đại biểu của Linh Khê Tông trên người hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, còn có chút châm biếm. Bọn họ đã giao chiến với Cự Hùng này lâu ngày, biết rõ Địa Mạch sát thú này có đặc thù, là lực lượng nhục thân kinh khủng đến kinh người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Quái Đan Xuất Thế!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Không biết sống chết!”

“Linh Khê Tông đều là một đám tự đại. Đây chính là một con Sát thú trung giai a, vượt xa Sát thú đê giai. Người này tự muốn chết!” Bốn tên đệ tử Huyết Khê Tông ở xung quanh đều cười lạnh. Bọn hắn có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng tiếp theo, là tên đệ tử Linh Khê Tông này, tất sẽ bị con Sát thú kia xé xác.

Nhưng ngay khi bốn người này vừa mới cười lạnh, thì đột nhiên, toàn bộ thân hình tất cả bốn người bọn hắn đều chấn động mạnh một cái, trợn to mắt, lộ ra vẻ hoảng sợ cùng không cách nào tin.

Bọn hắn nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù, tay phải lập tức nâng lên nhấn xuống cự hùng một cái. Con Cự Hùng này gào thét, phát ra từng trận âm thanh gào rú, cái đầu hất mạnh lên, giống như là muốn trực tiếp va chạm với cánh tay của Bạch Tiểu Thuần, muốn đem cánh tay và cả thân thể của hắn đánh vỡ thành thịt nát.

Nhưng khi nó vừa chạm vào cánh tay Bạch Tiểu Thuần, thì thân hình con Cự Hùng này giống như là bị một ngọn núi ầm ầm đè xuống, lại không có bất kỳ sức phản kháng nào. Oanh một tiếng, bị tay phải của Bạch Tiểu Thuần đè vào cổ, ấn xuống mặt đất.

Mặt đất cũng truyền ra tiếng vang, xuất hiện chấn động cùng với gợn sóng. Đám đệ tử Huyết Khê Tông ở bốn phía đều trợn mắt há mồm, khó mà tin được tất cả những điều mà mình nhìn thấy.

“Cái này...”

“Điều này sao có thể!!”

“Khí lực của hắn lại lớn đến như vậy!”

Bốn người nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhưng cứ như vậy mà rời đi thì lại không cam lòng, ánh mắt nhìn lướt qua nhau, có chút do dự. Trong khoảnh khắc khi mà bọn hắn còn đang phân vân, thì cử động của Bạch Tiểu Thuần lại khiến cho tâm thần của bốn người, một lần nữa rung động.

Bạch Tiểu Thuần căn bản là không để ý đến bốn tên đệ tử Huyết Khê Tông ở bên cạnh. Giờ phút này hắn đã hoàn toàn đắm chìm ở trong nghiên cứu. Tay trái nhấc lên, mang theo một thanh phi kiếm, thế mà ở ngay trước mắt bốn tên đệ tử Huyết Khê Tông, trực tiếp rạch phá cánh tay của con Sát thú, giống như lúc bình thường vẫn làm, gẩy ra sau đó cẩn thận xem xét.

Máu tươi tràn ra, hóa thành từng trận Địa Mạch khí. Khi con Sát thú kia kêu lên thảm thiết, thì Bạch Tiểu Thuần giống như là cảm thấy ồn ào, liền tiện tay cắt luôn cái cổ. Đến khi âm thanh đã im bặt, bốn tên đệ tử Huyết Khê Tông ở xung quanh lập tức dựng thẳng con mắt, thân hình run rẩy, đồng loạt lùi lại về phía sau. Khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đã lộ ra kinh sợ.

Bạch Tiểu Thuần không có chút cảm giác nào, rất nhanh, chỉ trong thời gian nửa nén hương, con Sát thú nguyên vẹn kia đã bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp phân thây, trở thành từng khối vụn. Mặc dù nó đang nhanh chóng tiêu tan, nhưng từng ấy cảnh tượng, lại khiến cho da đầu của bốn tên đệ tử Huyết Khê Tông như muốn nổ tung.

“Hắn... Hắn cùng với Sát thú có thù hay sao, hay là mỗi khi gặp địch thủ thì chỉ thích như vậy? Trời ạ, so với Huyết Khê Tông chúng ta thì hắn còn kinh khủng hơn!”

“Nhất định là ham mê đặc biệt...”

“Hắn là... Hắn là Bạch Tiểu Thuần!!” Một người trong đó, sau khi lấy ra ngọc giản để nhận biết thì sắc mặt đại biến. Ba chữ Bạch Tiểu Thuần vừa buột ra khỏi miệng, ba người khác đều trợn mắt há mồm, không còn bất cứ chần chừ gì, vội vã lùi lại, trong nháy mắt đã liều mạng bỏ trốn mất dạng.

Một lúc lâu sau, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra kích động. Hắn thở sâu, phấn khởi đứng dậy đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn giơ tay lên vung vẩy.

“Ta hiểu rồi, những con Sát thú này nhìn thì giống như hung thú, nhưng bản chất thì lại khác biệt. Linh khí chính là vật đại bổ đối với chúng nó, giống như là Địa Mạch khí có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ vậy! Cho nên tên đệ tử bị nuốt vào kia lại biến mất không thấy gì nữa, đã bị thôn phệ trong nháy mắt...”

“Ha ha, đan dược của ta nhất định là có thể luyện thành!” Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Đến khi quay sang nhìn bốn phía thì đáy lòng hắn có chút kinh ngạc. Hắn nhớ rõ vừa rồi ở chỗ này hình như còn có một vài người khác, thế mà giờ phút này một người cũng không có.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, thân hình nhoáng một cái bay thẳng đến nơi xa. Sau khi tìm được một cái sơn động thì lập tức lấy ra Địa Hỏa, bắt đầu luyện dược. Trong đầu hắn có một cái đan phương do hắn tự sáng tạo ra. Giờ phút này hắn dựa theo đan phương, dựa theo sự hiểu biết về Sát thú của hắn trong mấy ngày nay, bắt đầu luyện đan.

Ngoại trừ dược thảo ra thì hắn còn cho vào thêm một chút máu của mình, thậm chí thấy thế vẫn còn chưa đủ, lại cho thêm một vài vật tương sinh tương khắc, dựa theo sự lý giải của hắn, cuối cùng phối hợp ra.

Khi lần luyện dược này tiến hành được hai canh giờ, trong lò luyện đan bỗng truyền ra tiếng nổ vang oanh minh. Sau khi dần tiêu tán thì có

một viên đan dược xuất hiện. Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đem viên đan dược cầm lên, ra ngoài tìm kiếm Sát thú. Không bao lâu hắn đã tìm được một con, đem nó làm thí nghiệm. Nhưng khi phát hiện ra viên đan dược này không gây ra bất kỳ sự hấp dẫn nào đối với Sát thú, thì hắn lập tức thất vọng.

"Không đúng, đến cùng thì đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào?" Bạch Tiểu Thuần minh tư khổ tưởng. Trong những ngày sau đó lại một lần nữa đắm chìm trong việc tìm kiếm Sát thú, nghiên cứu Sát thú. Rất nhanh, thời gian Vẫn Kiếm Thâm Uyên mở ra đã vượt qua hai mươi ngày.

Trong hai mươi ngày này, hầu như tuyệt đại đa số đệ tử của bốn tông đều đi tới chỗ sâu trong Vẫn Kiếm thế giới, ở trong các khu vực khác nhau đánh giết Sát thú, đồng thời cũng tranh đoạt chém giết lẫn nhau.

Đệ tử Huyết Khê Tông có thực lực mạnh nhất, hung ác nhất. Huyền Khê Tông và Linh Khê Tông có thực lực ngang nhau, còn Đan Khê Tông có ít người nhất, cũng là yếu nhất.

Tương tự như vậy, các thiên kiêu có trong tư liệu ghi chép của tứ đại tông cũng đều phát sinh qua tranh đấu. Trận chiến nổi danh nhất là trận chiến giữa Quỷ Nha với Cửu Đảo của Huyền Khê Tông. Trận chiến này diễn ra ròng rã suốt thời gian một ngày, oanh minh bát phương, kinh thiên động địa. Đến cuối cùng Cửu Đảo trọng thương chạy trốn, Quỷ Nha một trận chiến lên đỉnh, được coi là người có thể chiến một trận với Tống Khuyết.

Đồng thời, Công Tôn Uyển Nhi và Triệu Nhu cũng tiến hành mấy lần chém giết, đều có thắng có bại, nhưng đều không thể đem đối phương diệt sát.

Mà Thượng Quan Thiên Hữu cũng ở trong lần thí luyện Vẫn Kiếm Thâm Uyên này đại phóng hào quang. Trong một lần khi gã đang đánh giết Sát thú thì gặp được đệ nhất thiên kiêu của Đan Khê Tông Phương Lâm. Hai người thực lực ngang nhau, khó phân thắng bại.

Còn Huyết Khê Tông Tống Khuyết, xuất quỷ nhập thần, không hề ra tay, cũng có rất ít người nhìn thấy gã. Nhưng một người khác của Huyết Khê Tông trong tư liệu của Linh Khê Tông là Hứa Tiểu Sơn, ở trong Vấn Kiếm thế giới này cũng đã phóng ra danh khí cực lớn.

Pháp bảo của người này nhiều đến mức làm cho người ta tức điên. Mỗi một lần ra tay, cơ hồ là pháp khí đầy trời, làm cho người đối chiến nhìn thấy mà tê cả da đầu.

Mà người được khen ngợi là hắc mã trong hàng đệ tử của bốn tông lần này, chính là... Linh Khê Tông Bắc Hàn Liệt. Trong tư liệu của ba tông môn khác, hầu như không có bao nhiêu giới thiệu về người này, chỉ được xem là thiên kiêu bình thường mà thôi. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, vào mấy ngày trước, khi gã và Huyền Khê Tông Lôi Sơn gặp nhau, hai người đã triển khai đại chiến.

Trận chiến này gã lại cùng với Lôi Sơn bất phân thắng bại, danh khí lập tức truyền khắp tứ phương. Nên biết rằng Lôi Sơn là thiên kiêu đứng thứ hai của Huyền Khê Tông, trừ Cửu Đảo ra, thì đệ tử của Huyền Khê Tông trong thế hệ này, người có thể chiến với gã một trận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà Bắc Hàn Liệt trước đó chỉ là thiên kiêu của Linh Khê Tông lại có thể làm được điều này, làm cho rất nhiều người giật mình.

Ngoại trừ những cường giả trong thiên kiêu này va chạm mà cùng tỏa sáng ra, thì trong hơn hai mươi ngày này, những đệ tủ khác cũng đều chém giết lẫn nhau một cách thảm liệt. Mỗi ngày đều có người chết, lại càng có một số người vận khí không tốt gặp phải Sát Hồn ở nơi đây, bị hút thành thây khô.

Tương tự như vậy, ở trong cuộc chém giết kịch liệt cùng tranh đoạt Địa Mạch khí này, trong tay mỗi đệ tử còn sống sót đều gom góp được Địa Mạch khí khác nhau. Đến cuối cùng, bởi vì Địa Mạch Sát thú phải đến gần mới lộ ra cho nên rất khó tìm, cho nên chân chính chém giết, bây giờ mới chậm rãi bắt đầu!

Vô luận là liên thủ hay bẫy rập, hoặc là tấn công, tất cả các loại thủ đoạn đều được mang ra sử dụng. Bên trong toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới lúc này đã nhanh chóng bắt đầu đại loạn.

Mỗi người đều giống như đỏ mắt, đánh giết đich nhân, cướp đoạt Địa Mạch khí, dùng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ ra Địa Mạch khí dẫn. Tất cả đều không muốn trở thành một nhóm cuối cùng, mà đều muốn trở thành nhóm đầu tiên!

Trong lúc này, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nhận ra trong toàn bộ thế giới đang ngập tràn sát khí. Bóng dáng của hắn xuất hiện với số lần không nhiều, phần lớn thời gian là nghiên cứu và luyện dược. Nhưng trong một vài lần ra ngoài này, hắn đã thấy được mười bảy cỗ thi thể đệ tử Linh Khê Tông.

Mỗi lần gặp được thi thể như thế nà, hắn đều lặng lẽ đem thi thể thu lại. Hắn muốn đưa bọn họ về tông môn.

Cho dù là lúc ra ngoài tìm kiếm Sát thú, Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ triển khai toàn bộ tốc độ, thường khi ra tay chính là lôi đình, trực tiếp bắt lấy một đầu Sát thú, sau đó kéo đi nghiên cứu, rồi lại tiếp tục luyện dược.

Cho đến nay, hắn đã thất bại mấy chục lần, có lần nhiều nhất là một ngày thất bại tới năm, sáu lần. Nhưng càng thất bại thì Bạch Tiểu Thuần lại càng không từ bỏ. Hắn đã hiểu rõ thân thể Sát thú như lòng bàn tay, đối với kết cấu của Sát thú cũng đã biết rõ ở trong lòng. Thậm chí có một lần hắn rơi vào trong trạng thái điên cuồng còn tự mình lĩnh hội xem một con Sát thú đánh giết tu sĩ như thế nào.

Hắn cảm nhận được đây không phải là một loại đánh giết về mặt thân thể, mà là thôn phệ sinh cơ. Những kinh nghiệm mà hắn tích lũy được trong những ngày này toàn bộ bộc phát, lựa chọn một cái sơn động vắng vẻ, bắt đầu luyện chế.

Lần này hắn luyện dược dài tới năm ngày. Trong năm ngày này hắn không ra ngoài một bước, cũng thất bại mấy chục lần. Rốt cuộc vào

hoàng hôn ngày thứ năm, khi bầu trời đang là một mảnh lờ mờ, rất nhiều chỗ trong toàn bộ thế giới còn đang chém giết lẫn nhau, thì lò đan trước mặt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ kinh lôi. Tiếng nổ này thậm chí còn truyền khắp một nửa Vẫn Kiếm thế giới.

Ầm ầm ầm ầm!

Âm thanh này không ngừng quanh quẩn, giống như thiên lôi nổ vang khai thiên tích địa. Thậm chí ở giữa không trung bên ngoài động phủ của Bạch Tiểu Thuần còn xuất hiện một mảnh mây đen dày đặc đang cuộn trào mãnh liệt. Mơ hồ còn nhìn thấy được ở bên trong mây đen còn có từng tia khí trắng lượn lờ!

Vào lúc này, ở trong một nửa Vẫn Kiếm thế giới, tất cả đệ tử của các tông đều có chút sửng sốt, đồng loạt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang ở.

Quỷ Nha đang bay nhanh, sau khi nghe được âm thanh này thì hai mắt lóe lên.

Ở một chỗ khác, Tống Khuyết đang đứng trước một vách đá không có chút bắt mắt cẩn thận quan sát, khi nghe được âm thanh này cũng sửng sốt một chút.

“Đây là cái động tĩnh gì?”

“Chí bảo xuất thế a!!” Huyết Khê Tông Hứa Tiểu Sơn, lúc này tròng mắt đã bắt đầu trợn trừng, hô hấp dồn dập, tăng tốc bay nhanh.

Còn có Huyền Khê Tông Lôi Sơn, gã cách nơi này không phải là quá xa. Hiển nhiên là gã cũng có tâm tư giống như Hứa Tiểu Sơn, giờ phút này trong mắt lộ ra hưng phấn và tò mò, tốc độ càng nhanh thêm.

Tiếng sấm cùng với dị tượng này không chỉ hấp dẫn tu sĩ, mà còn có cả... Sát thú!

Lại càng có...Sát Hồn... thần bí khó lường, vô cùng quỷ dị!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Ca Ca, Chơi Với Ta Đi

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Vô số khu vực bên trong Vẫn Kiếm thế giới này cũng nhanh chóng mà vặn vẹo. Tựa như có vô số đầu sát thú đang ngủ say trong hư vô, chớp mắt này như bị Thiên lôi thức tỉnh, hoặc cũng có thể là do trong u tối đó cảm nhận được linh dược của Bạch Tiểu Thuần, mà đồng loạt chấn động rồi mở mắt ra.

Có một số địa phương nơi đám Sát thú thức tỉnh là ở gần đệ tử Tứ tông, còn lại đa số đám Sát thú thức tỉnh chủ yếu là ở những nơi không có tu sĩ xung quanh, nhưng tất cả lúc này đều dùng hai mắt đầy dữ tợn nhìn về phương hướng của Bạch Tiểu Thuần, trong ánh mắt đầy vẻ tham lam và điên cuồng, dường như còn kèm theo cả tiếng gầm gừ gào rú.

Ngay sau đó, hư vô ở nhiều nơi như hình thành ba động gợn sóng, rồi tất cả sát thú ở thế giới Kiếm này đều đồng loạt xuất động, xuyên thẳng qua hư không mà bay nhanh đến.

Chỉ là…so với sự kinh người của đám sát thú, thì bên trong nửa thế giới kiếm này còn có một số khu vực mà đám sát thú còn không dám xuất hiện, từng thân ảnh ở những khu vực này cũng chậm rãi lần lượt ngưng tụ trong hư vô.

Có nam có nữ, có già có trẻ, trong đó nhỏ nhất là một tiểu nữ hài mặc quần áo màu trắng, ôm trong tay một con gấu nhỏ màu máu không có da lông, đang mờ mịt phiêu phù. Còn có thêm một vài hung thú phiêu phù chưa từng thấy qua tại Thông Thiên đại lục này.

Bọn chúng…là Sát hồn!

Là những sinh mệnh mà vị chủ nhân nắm giữ thanh thiên ngoại đại kiếm đã tiêu diệt trong vô tận năm tháng trước, những tử hồn này lại được Địa mạch trong này diễn biến ra!

Quỷ dị vô biên, thần bí khó lường, có thể khẳng định…những Sát hồn này khi còn sống tuyệt đối không phải là tồn tại trong Thông Thiên đại lục. Bọn chúng, có thể đến từ Thiên ngoại vĩnh hằng trong truyền thuyết!

Những thân ảnh này phân tán rải rác tại các khu vực vắng vẻ trong Vẫn Kiếm thế giới. Địa bàn của bọn chúng chính là cấm khu của sát thú, không có bất kì sát thú nào dám can đảm bén mảng đến gần.

Những thân ảnh này cũng bắt đầu chậm rãi từ trong khu vực của mình mà bước ra khỏi hư vô, có người ăn vận trang phục cổ xưa, có người mặc chiến giáp, có người thân thể mọc đầy vảy, bộ dáng khác nhau, thân thể đôi khi cũng không trọn vẹn, có mất đi cánh tay hoặc chỉ còn lại nửa cái đầu, còn có kẻ thì bị thủng một lỗ lớn nơi vùng bụng, bên trong tràn ra từng trận khói đen liên tục không ngừng.

Mỗi sát hồn đều manh theo vẻ mờ mịt, bọn chúng không có thần trí, không có kí ức. Những nơi bọn chúng đi qua, tất cả Sát thú đều run rẩy mà để mặc chúng trôi qua, nếu không may để đám Sát hồn này đụng phải thân thể thì đám Sát thú cũng lập tức toái diệt mà tiêu tán đi.

Những Sát hồn có bộ dáng của hung thú càng thêm quỷ dị, như được chắp vá mà thành!

Đám Sát hồn này phủ xuống, xuyên thẳng qua hư vô, dùng một tốc độ nhanh chóng đến khó hình dung được, xuyên qua tất cả các ngăn trở của không gian mà tiến đến một nơi…Chính là nơi ở của Bạch Tiểu Thuần!

Số lượng đông đúc từ bốn phương tám hướng ào ào đổ tới!

Trên đường đi, khi đám đệ tử Tứ tông phát hiện ra có chút không thích hợp, thì bọn họ đã nhìn thấy hư vô bốn phía vặn vẹo, rồi từng hư ảnh sát thú như ẩn như hiện. Vốn bọn họ đang đầy kinh hỉ muốn chạy đến chém giết thì nhanh chóng tê dại cả da đầu, hoảng hốt phát hiện ra, sát thú nơi này nhiều vô kể.

Thành đàn mà đi, tựa như Sát thú triều!

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Trời ạ, Sát thú này rất khó tìm, thế nào mà lúc này lại chạy ra ngoài, số lượng lại khổng lồ đến như vậy chứ!”

“Nhất định đã có biến cố gì xảy ra. Chết tiệt, mấy cái kia là…Sát hồn, đó là những Sát hồn!” Đám đệ tử Tứ tông trong nửa Vẫn Kiếm thế giới này đều kinh hô, tiếng kinh hô này nhanh chóng trở nên vang vọng không ngớt. Mà khi bọn họ nhìn thấy trong đám Sát thú lại có thêm Sát hồn thì từng người đều trợn mắt há mồm, tranh thủ thời gian mà vội bỏ chạy.

Đối với sự kinh khủng của Sát hồn, lời căn dặn đám đệ tử của trưởng lão Tứ đại tông đều y hệt nhau. Sát hồn…là tồn tại đặc hữu của Vẫn Kiếm Thâm uyên, tuyệt đối không được trêu chọc, gặp phải thì lập tức tránh đi!

“Đến cả đám Sát hồn cũng bị hấp dẫn đến, bên hướng kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta nên cách xa phía sau, đi theo nhìn xem một chút!” Đám đệ tử Tứ tông bốn phía đều trở nên đầy nghi hoặc, hoặc là một nhóm tốp năm tốp ba, hoặc là chỉ một mình đều bị đám Sát thú triều này làm rung động, đồng loạt hít sâu một hơi rồi âm thầm theo dõi.

Lúc này, toàn bộ một nửa Vẫn Kiếm thế giới đều bị chấn động bởi chín tiếng Thiên lôi của Linh dược Bạch Tiểu Thuần tạo thành trước khi xuất thế mà lần lượt kéo đến.

Trong sơn động, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều trở nên gầy gò trông thấy, tóc tai bù xù, nhìn chằm chằm vào Đan lô trước mặt. Mỗi lần một tiếng ầm vang truyền ra, thì Đan lô lại nhiều thêm một vết nứt.

Đến tiếng thứ chín truyền ra, thì Đan lô chợt run rẩy rồi đột nhiên nổ tung, toàn bộ Đan lô bị chia năm xẻ bảy vỡ tan. Ngay khi Đan lô nổ tung thì có bốn đoàn sáng đen trong chớp mắt đó vọt bay ra.

Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị từ trước, hất tay áo lên bộc phát toàn bộ lực lượng Tử Khí Ngự Đỉnh công, gần như khống chế nguyên cả một khu vực, bao phủ lấy bốn phía, rồi áp thẳng xuống bốn viên linh dược đang định bỏ chạy kia, sau đó mới đưa tay chụp lấy.

“Muốn chạy?” Bạch Tiểu Thuần đắc ý hừ một tiếng. Hắn cúi đầu nhìn bốn viên đan dược trong tay, ánh mắt đầy nhiệt huyết, tranh thủ chạy ra khỏi sơn động tìm Sát thú để thử nghiệm hiệu quả của đan dược.

Nhưng ngay khi vừa bước ra khỏi sơn động, thì đột nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khẽ động, cả người vội lùi ra sau nửa bước. Ngay khoảnh khắc hắn vừa lùi lại, thì một con bọ cạp màu đen từ hư vô đột nhiên xuất hiện tại vị trí đó, đuôi bọ cạp còn gào thét đánh tới.

Một kích không trúng, đầu bọ cạp màu đen từ trong hư vô biến ảo ra lộ đầy vẻ điên cuồng và tham lam trong mắt, nhìn chằm chằm bốn viên đan dược trên tay Bạch Tiểu Thuần rồi nháy mắt vọt đến tiếp.

Khí thế hung mãnh không giống như sát thú cấp thấp, mà gần giống như con Cự hùng trung giai.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, nhanh như chớp vung tay trái ra, tốc độ còn vượt qua cả con bọ cạp mà chụp lấy đuôi của nó, hung hăng quay một vòng rồi hướng về phía vách đá bên cạnh nện xuống. Linh lực trong người hắn lúc đó cũng nhanh chóng phát tán ra đánh thẳng vào thể nội của bọ cạp, đem mấy chỗ yếu ớt nhất trong cơ thể nó đánh nát ra. Con bọ cạp này vùng vẫy một lúc rồi thân thể mềm nhũn, nhanh chóng mơ hồ rồi hóa thành Địa Mạch khí, bị Bạch Tiểu Thuần thu hồi lại.

Nếu đổi lại là mấy tu sĩ bình thường khác, cho dù đã nghe qua đề điểm của tông môn nhưng khi đối phó với một con sát thú trung giai không tầm thường thế này, cũng khó mà đơn giản diệt sát nó như vậy được. Chẳng qua đối với Bạch Tiểu Thuần đã nghiên cứu trên mấy chục, thậm chí gần một trăm con Sát thú mà nói, chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái thì hắn có thể dễ dàng tìm được mấy chỗ yếu nhược của Sát thú, diệt sát rất dễ dàng.

“Vừa xuất ra Đan dược có thể thu hút sự chú ý của sát thú. Ha ha, đan dược của Bạch Tiểu Thuần ta đích thật đã thành công rồi.” Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn, càng có cảm giác đắc ý mãnh liệt. Vốn hắn còn đang suy nghĩ có nên đem bốn viên Đan dược này Luyện linh thêm hay không thì hư vô xung quanh hắn đã xuất hiện từng đợt từng đợt gợn sóng có thể nhìn rõ bằng mắt thường được. Phóng mắt nhìn xa hơn, thì đợt gợn sóng càng nhiều và đầy mãnh liệt, thậm còn thấy từng thân ảnh Sát thú như ẩn như hiện mà xuất hiện.

“Nhiều vậy sao, đủ rồi đủ rồi. Ha ha, cứ thế này thì Bạch Tiểu Thuần ta hắn sẽ là người đầu tiên Trúc cơ!”

Nhìn thấy đám sát thú này, Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động mà khoa chân múa tay. Hắn đang định ra tay hốt trọn một mẻ thì đột nhiên biến sắc mặt, hai mắt trợn to lên. Hắn nhìn thấy ở phía xa xa, đột ngột có một thân ảnh chỉ còn một nửa cái đầu, mặc một thân trường bào màu xám, một con mắt còn lại lộ vẻ mờ mịt trôi nổi mà đến. Lúc thân ảnh kia xuyên qua hư vô, cái đầu nó khẽ nhúc nhích, ánh mắt mờ mịt khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại xuất hiện chút ít thần thái lay động trong đó.

Lay động này, như ẩn chứa khát vọng, trong nháy mắt nó tập trung vào Bạch Tiểu Thuần. Hay nói chính xác là tập trung vào Đan dược trong tay Bạch Tiểu Thuần, cấp tốc lao đến.

Đám sát thú xung quanh khi nhìn thấy thân ảnh này xuất hiện đột nhiên trở nên run rẩy, không dám nhúc nhích. Nó nhanh chóng vọt tới,

đụng chạm vào bảy tám con Sát thú, thân thể bọn chúng trực tiếp tan vỡ, tiêu tán đi, đến tiếng kêu thảm cũng không truyền ra ngoài.

"Sát hồn? Làm sao mà còn đưa tới Sát hồn nữa vậy. Cũng may chỉ có một…a?" Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng chợt biến, lời hắn còn chưa vọt ra khỏi miệng thì phía xa lại đột nhiên hiện ra thêm một thân ảnh Sát hồn nữa. Thân ảnh này không có hai tay, tóc tai bù xù, trên người là một bộ chiến giáp rách nát đang nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đầy khao khát, cấp tốc bay tới.

Chưa hết, cách đó xa hơn, một thân ảnh lão giả với một lỗ thủng vô cùng lớn ở ngay giữa bụng cũng huyễn hóa ra từ trong hư vô, từng bước một đi tới.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại đi, trợn mắt há mồm mà nhìn, hắn đang muốn lùi lại thì kinh hãi phát hiện, Sát hồn nơi này tuyệt không phải năm ba cái, mà là…một đám!!!

Đưa mắt nhìn khắp bốn phía, lúc này hư vô lại đang vặn vẹo, từng thân ảnh sát hồn đang lần lượt tiến đến. Trên người mỗi Sát hồn đều mang theo ánh mắt đầy khát vọng khiến sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, cảm giác tưởng chừng như bị ăn tươi nuốt sống lấy vậy.

"Tại sao lại thành như vậy chứ!" Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, rồi cả người cũng lập tức lùi lại. Hắn cũng không muốn đối diện với mấy Sát hồn cùng một lúc thế này. Trong Vẫn Kiếm thế giới, đừng nói là tu sĩ Ngưng khí, cho dù có là trưởng bối tông môn cũng có khả năng phải vẫn lạc rất lớn trong tay Sát hồn đấy.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần lùi lại, thì những Sát hồn đó đột nhiên ngẩng đầu lên, không ít Sát hồn đột nhiên gào thét chói tai. Tiếng gào thét mang theo chấn nhiếp khiến đám Sát thú xung quanh càng thêm run rẩy, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động, thần trí như mờ mịt mà lảo đảo cả người. Cùng lúc đó hắn cảm giác não bộ của mình như bị một trọng Chùy đập thẳng vào, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Bạch Tiểu Thuần bị hù cho run rẩy cả người, hắn hét lớn một tiếng rồi cắn đầu

lưỡi, mượn đau đớn truyền đến khiến đầu óc có chút thanh tỉnh lại, nhanh chóng tăng tốc chạy trốn.

Mồ hôi lạnh trên người hắn chảy ròng ròng, đôi cánh sau lưng khuất trong cái nồi đen kia vung vẩy đến cực hạn, tốc độ hắn vọt tăng chỉ để lại tàn ảnh, còn người đã lao đi xa. Tuy là tốc độ hắn nhanh, nhưng tốc độ đám Sát hồn du tẩu trong hư vô lại càng nhanh hơn.

Trong chớp mắt, toàn bộ mấy chục Sát hồn ở bốn phía không ngừng lơ lửng hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, khoảng cách càng ngày càng gần…

Bên trong đám sát hồn đó còn có mấy cái thân ảnh với tốc độ cực nhanh, ngoại trừ thân ảnh Sát hồn với nửa cái đầu xuất hiện đầu tiên, thì còn có một tiểu nữ hài mặc đồ trắng. Nữ hài này không phát ra bất kì thanh âm nào, sắc mặt lạnh như băng, chỉ là trong ánh mắt mờ mịt kia lại có thêm một khát vọng mãnh liệt.

Có không ít đệ tử Tứ tông đi theo sau cách một khoảng xa xa, từng người nhìn thấy một màn này đều tê dại cả da đầu. Thậm chí có không ít đệ tử Linh Khê Tông đầy lo lắng, có ý định dẫn dụ lôi kéo một ít Sát hồn đi, nhưng căn bản những sát hồn này không để ý đến bất kì người nào khác mà chỉ tập trung đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

"Giết người! !" Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết, nhanh chóng chạy trối chết, nước mắt tuôn trào. Hắn không nghĩ tới bản thân mình chẳng qua chỉ luyện ra một ít đan dược lấp dẫn Sát Thú, thế nào mà lại dây dưa tới cả đám Sát hồn này.

“Chết tiệt, nhất định lúc nãy luyện dược ta tính toán sai chỗ nào rồi, lại luyện ra Quái Đan nữa!” Bạch Tiểu Thuần đầy bi ai, nhìn thấy đám Sát hồn điên cuồng đuổi theo càng ngày càng gần. Bạch Tiểu Thuần bèn cắn răng, chịu đựng đau lòng mà lấy ra một viên đan dược trong bốn viên đan ném mạnh ra xa.

Ngay khi đan dược này được ném ra thì đám sát hồn này cũng dừng lại, toàn bộ ngẩng đầu lên, gần như tất cả đều chuyển hướng phóng thẳng đến đan dược. Bạch Tiểu Thuần chạy một đoạn nữa cách khá xa mới nén kinh hoảng mà quay đầu lại nhìn.

Trong mắt hắn là cảnh tượng đông đảo Sát hồn tranh nhau viên đan dược mình vừa ném ra. Đột nhiên tiểu nữ hài mặc đồ trắng kia vọt tăng tốc độ tới cực hạn, trực tiếp cướp lấy đan dược rồi một ngụm nuốt xuống.

Ngay khi vừa nuốt viên đan dược này vào, vẻ mờ mịt trong hai mắt nữ hài đột nhiên tiêu tán đi không ít, một tia u mang chợt lóe lên, vẻ mặt cũng càng thêm lạnh như băng, nhìn kỹ lại thì tựa hồ như nàng này đã linh động hơn một chút!

Phía xa đó, tiểu nữ hài quay đầu, giao mắt với Bạch Tiểu Thuần.

Trong lúc hai ánh mắt giao nhau, da đầu Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung lên, đồng thời bên tai truyền đến một giọng nói yếu ớt đầy quỷ dị.

"Ca ca, chơi với ta đi. . ." Thanh âm này xuất hiện khiến tóc gáy toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều dựng lên, cũng không quay đầu lại nữa mà dùng tốc độ cao nhất vọt đi xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Chỉ Xem Bạch Sư Thúc Có Nghĩ Tới Hay Không

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Thế này mà còn là Sát hồn sao, rõ ràng là Lệ Quỷ mà!” Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, nhanh chóng bỏ chạy, trong lòng đầy run rẩy. Vừa rồi hắn mới chỉ giao ánh mắt với tiểu nữ hài kia một cái, trong chớp mắt đó thôi mà hắn đã cảm nhận được một nguy cơ sinh tử, cảm giác vô cùng mãnh liệt, dường như khiến mỗi tấc máu thịt trên người hắn phải gào thét lên.

Hắn có loại dự cảm, nếu mình chạy trốn chậm hơn, cầm chắc phải chết ở đó!

Cản giác tử vong khiến thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hơi thở dồn dập, tơ máu xuất hiện trong mắt. Lúc này, tốc độ hắn cực nhanh chạy vội về phía sâu bên trong thế giới Kiếm.

Sau một ngày trời, thường xuyên vừa chạy vừa quay đầu quan sát, khi xác định không còn Sát hồn đuổi theo nữa, nhất là tiểu nữ hài kia sẽ không xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần mới thở phào ra một hơi dài.

“Tiểu nữ hài áo trắng kia có chút không thích hợp! Vốn lúc đầu nàng này không có gì khác với Sát hồn khác, nhưng sau khi nuốt đan dược kia thì toàn bộ khí tức cũng thay đổi!” Bạch Tiểu Thuần nhớ lại tình cảnh một ngày trước, trong lòng hắn còn kinh hãi.

“Đến cùng thì ta luyện sai ở chỗ nào chứ…” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, hắn cũng định bụng từ bỏ nhưng khi nghĩ tới đan dược kia hoàn toàn đúng là có thể hấp dẫn được đám Sát thú thì lại

không nỡ. Lúc này hắn cắn răng một cái, lại lựa chọn tiếp tục thêm lần nữa, bèn vừa tìm kiếm Sát thú, vừa tiến hành nghiên cứu dược phương của mình. Sau ba ngày nữa, rốt cuộc hắn cũng đã hoàn thành cải tiến xong dược phương, rồi quyết tâm cao độ lắm mới khai lò thêm lần nữa, luyện thêm một lò đan dược.

Lần này không có sấm sét, không có dị biến, lúc dược hương tản ra thì Bạch Tiểu Thuần lại luyện ra được bốn viên tử sắc đan dược. Cầm đan dược, hắn thận trọng ra ngoài thử nghiệm sau khi đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi chuyện, chỉ cần Sát hồn xuất hiện là hắn có thể lập tức bỏ chạy.

Rất nhanh, hư không bốn phía dao động, từng đầu sát thú bị hấp dẫn tới. Bạch Tiểu Thuần cũng không dám lập tức ra tay mà cẩn thận lùi ra phía sau quan sát kỹ lưỡng lấy bốn phía xung quanh.

Đến khi số lượng Sát thú bị hấp dẫn đến đây đã hơn hai mươi con nhưng vẫn không thấy Sát hồn xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần mới thở phào một hơi mà đầy phấn chấn và kích động.

“Thành công!” Bạch Tiểu Thuần cười to, sau đó lấy phù lục ra dán lên người, ánh sáng phòng hộ tràn khắp toàn thân. Hắn bèn nhanh chóng lao tới đám Sát thú, tốc độ cực nhanh, da dày thịt béo, kiếm gỗ trong tay hóa thành cầu vồng không ngừng xuyên thẳng qua, trực tiếp khai chiến với hơn hai mươi Sát thú này.

Từng đầu Sát thú tử vong, trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng vui mừng như điên, từng đạo Địa mạch khí nhanh chóng đi đến dung nhập vào trong Đạo bình. Địa mạch dịch màu xám trong Đạo bình lúc này không ngừng gia tăng lên.

Một lúc lâu sau. Khi toàn bộ đám sát thú xung quanh đều bị diệt sát hoàn toàn thì hắn nhìn Đạo bình trong tay đầy sung sướng trong lòng. Chỉ một thời gian ngắn như vậy mà đã ngang với thu hoạch của hắn trong mấy ngày bình thường.

Hắn hít sâu một hơi, thu hồi đan dược rồi chuyển sang một hướng khác mà đi, rồi lại tiếp túc lấy đan dược ra rồi đầy kỳ vọng mà chờ đợi. Rất nhanh, từng đầu sát thú xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần cười to rồi nhanh chóng xuất thủ.

Thời gian trôi qua, dưới sự trợ giúp của đan dược, dịch lỏng màu xám trong Đạo bình của Bạch Tiểu Thuần ngày càng tăng lên. Loại tốc độ thu thập này vô cùng kinh người, sau mấy ngày nữa, thì Bạch Tiểu Thuần đã trở thành ngươi đầu tiên tiến vào nơi này trọn vẹn một tháng đã tích lũy được gần tám thành Địa mạch khí trong đạo bình.

“Còn gần hai thành nữa.” Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động. Hắn không biết những người khác thu thập được đến đâu nhưng vẫn cảm thấy hắn là sẽ không có bao nhiêu người nhiều Địa mạch khí hơn hắn đấy.

Chẳng qua tính cách hắn luôn muốn ổn thỏa mọi chuyện, nên lúc này hạ quyết tâm một hơi thu thập đủ mười thành!

“Ta cần thêm nhiều Sát thú!” Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, cắn răng phóng tới một chỗ sâu trong thế giới Kiếm. Cuối cùng hắn tìm được một khu vực thông suốt với bốn phía, sau đó Bạch Tiểu Thuần một hơi lấy ra hai viên đan dược, vì muốn hấp dẫn thêm nhiều Sát thú mà lần này hắn quyết định bóp nát đan dược rồi phát tán ra bốn phía.

Hư vô từ nơi xa nhanh chóng vặn vẹo, từng đầu Sát thú gào thét lao đến. Bạch Tiểu Thuần lập tức xuất thủ, tiếng nổ ầm vang bốn phía, Sát thú chết đi hóa thành từng tia Địa mạch vờn quanh bên ngoài thân thể hắn rồi dung nhập vào Đạo bình.

Địa phương Bạch Tiểu Thuần bóp nát đan dược tuy không phải là nơi sâu nhất trong thế giới Kiếm nhưng cũng gần sát với chỗ sâu nhất này, cho nên số lượng Sát thú nơi này rất nhiều. Nếu như cứ thế tìm kiếm, thường thì đầu sát thú ngủ say, chỉ khi đến gần thì chúng mới xuất hiện, nhưng lúc này là từng con tự động thức tỉnh, không ngừng tiến đến đây.

Dần dần, Sát thú nơi này không còn là mấy chục con nữa mà đã lên tới gần trăm con, thậm chí đa số chúng đều là Trung giai sát thú, ngẫu nhiên còn xuất hiện một vài Cao giai sát thú. Dạng sát thú này, thường thì phải cần mấy thiên kiêu liên hợp lại mới có thể diệt sát được một con đơn độc.

Cứ lần lượt kéo đến, số lượng Sát thú mà Bạch Tiểu Thuần giết chết không thể nào bằng lượng Sát thú tăng lên. Dần dần, xung quanh hắn đã có khoảng hơn hai trăm đầu Sát thú, số lượng còn đang không ngừng tăng lên nữa. Đây quả thật là một số lượng sát thú khiến bất kì người nào nhìn thấy cũng phải trở nên điên cuồng.

Rồi đệ tử Tứ tông cũng lần lượt chú ý tới phía này mà đuổi tới đây, bắt đầu săn giết xung quanh. Hơn nữa còn có một thiếu niên vốn chỉ đi ngang qua nơi này, sau khi nhìn thấy đám Sát thú thì dừng bước, cẩn thận nhìn lướt qua tất cả mọi người. Sau đó gã cũng thu hồi lại ánh mắt mà nhảy vào bên trong bầy Sát thú, lập tức xuất thủ.

Thiếu niên này ra tay tàn nhẫn, sự xuất hiện của gã khiến cho đám đệ từ Đan Khê Tông đồng loạt phấn chấn. Bạch Tiểu Thuần từ phía xa nhìn lại, lập tức nhận ra người này chính là đệ nhất thiên kiêu Đan Khê Tông Phương Lâm!

Chính mình dẫn Sát thú tới, vậy mà lại bị người khác đoạt giết lấy khiến Bạch Tiểu Thuần có chút không cam tâm. Thế nhưng nghĩ tới bản thân khó lòng giết đám Sát thú này trong khoảng thời gian ngắn, hắn đành hừ lạnh một tiếng, cũng không để tâm thêm nữa.

Dần dần, đến khi đám đệ tử Tứ tông đạt đến bốn mươi người thì mới cân bằng được với số lượng Sát thú gia tăng nơi này. Tất cả mọi người đầy cuồng hỉ, không ngừng liên thủ với nhau diệt sát Sát thú.

Hơn nữa, trong đám này cũng có đệ tử Linh Khê Tông, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì nhao nhao tới gần, dưới sự chiếu cố của hắn thì mọi người cũng có thu hoạch không ít.

Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn nhìn Địa mạch dịch trong Đạo bình lúc này đã đến chín thành, chỉ còn diệt thêm một ít Sát thú nữa là có thể hóa thành Địa mạch khí dẫn. Nhưng lúc này, phía xa xa đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo cầu vồng gào thét mà lướt tới.

Thân ảnh bên trong mấy đạo cầu vồng này đều mặc cùng một loại sắc phục, toàn bộ đều là đệ tử của Huyền Khê Tông. Đi đầu đám người này chính là đại hán có Lôi điện vờn quanh thân, khí thế đầy kinh người.

Sự xuất hiện của y khiến sắc mặt của từng đệ tử tại nơi này đều biến hóa. Chỉ có Phương Lâm là không thèm quay đầu nhìn lại mà vẫn cứ tiếp tục chém giết Sát thú bốn phía xung quanh gã.

"Lôi Sơn!"

“Đệ nhị Thiên kiêu Huyền Khê Tông Lôi Sơn. Chết tiệt, một mình hắn xuất hiện thì cũng được đi, thế nào mà còn mang theo nhiều người như vậy chứ!”

Trong lúc sắc mặt đám người đều biến hóa, thì Lôi Sơn nhìn thấy nhiều Sát thú như vậy cũng cuồng hỉ không thôi. Trên đường đi y gặp được mấy người đồng tông, nghe nói nơi này có Sát thú triều đầy kì quái bèn chạy đến.

“Ta chỉ còn thiếu hơn bốn thành nữa là có thể hình thành một phần Địa Mạch khí dẫn, giết tất cả Sát thú nơi này hắn có thể hoàn thành!” Lôi Sơn bèn ngửa mặt lên trời cười lớn. Đám đệ tử Huyền Khê Tông bên cạnh y thấy vậy liền hiểu được ý nghĩa là gì, một thanh niên mặt dài lúc này cười hắc hắc bước ra phía trước, nhìn về khu vực này mà cất giọng đầy lạnh lẽo.

“Những ai không phải đệ tử Huyền Khê Tông, cút hết ngay lập tức. Nơi này là thuộc về Huyền Khê Tông chúng ta!” Gã vừa nói ra, tất cả các đệ tử nơi này đều trừng mắt nhìn chằm chằm. Mà những đệ tử Huyền Khê Tông đến đây từ trước thì đều nở nụ cười, nhanh chóng tiến lại gần

với Lôi Sơn, tụ họp lại cùng nhau tạo thành một nhóm có nhân số lên đến hơn ba mươi người.

Hơn ba mươi người này, lại có Lôi Sơn đứng đầu lập tức cường hành xua đuổi tất cả mọi người, nếu như có người phản kháng lập tức bị Lôi Sơn dẫn người diệt sát. Nhất thời, nơi này đại loạn cả lên.

“Trong mười hơi thở, để Đạo bình của các ngươi lại, tất cả cút hết khỏi đây!”

“Không đồng ý, thì lưu lại mạng của các ngươi cũng được vậy.” Ánh mắt của từng người trong đám đệ tử Huyền Khê Tông đều chớp động. Tám, chín đệ tử Huyết Khê Tông nhìn nhau rồi lập tức lùi lại, hướng về phía xa mà đi mất.

Phần lớn đệ tử Huyết Khê Tông chủ yếu là đơn độc tựa như Cô Lang, cho dù là Lôi Sơn cũng không muốn chèn ép quá mức mà tùy ý để đám người đó rời đi.

Đan Khê Tông đầy bất đắc dĩ tránh lui. Lôi Sơn có chút chần chừ, y cũng nhìn thấy Phương Lâm trong đám Sát thú. Đối với Phương Lâm. Y cũng không muốn trêu chọc vào, y hoài nghi chiến trường kinh khủng nửa tháng trước chính là do Phương Lâm chiến đấu với người nào đó làm ra.

Mà khi nhìn thấy chiến trường đó y cảm thấy đầy kinh hãi, lúc này đành chần chờ để mặc cho đệ tử Đan Khê Tông rời đi, còn về phần Phương Lâm bên kia thì y hạ quyết tâm sẽ không xung đột với nhau.

Nhìn thấy đám đệ tử Huyết Khê Tông và Đan Khê Tông cũng rời đi, đám đệ tử Linh Khê Tông bèn nhao nhao nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đầy tức giận, nhưng nhân số của đối phương quá nhiều, trong khi bên mình cũng chỉ có không đến mười người. Một khi tranh chấp, hắn sẽ không có việc gì nhưng người khác nhất định tử thương thảm trọng.

“Chúng ta đi. Không phải chỉ là một Sát thú triều thôi sao, một hồi nữa sư thúc lại chuẩn bị cho các ngươi một cái khác!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, đang định rời khỏi đây. Nhưng lúc này Lôi Sơn ở phía xa nhìn qua đám người Bạch Tiểu Thuần, chợt cười lớn.

Từng người Huyết Khê Tông đều hung tàn, nên y cũng không làm khó, Đan Khê Tông có Phương Lâm tại đây nên y cũng không muốn trêu chọc. Còn Linh Khê Tông, ánh mắt Lôi Sơn quét qua chỉ nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần nơi này, còn những người khác chỉ là đệ tử bình thường mà thôi. Hơn nữa khi nghĩ đến ngọc giản tư liệu giới thiệu về Bạch Tiểu Thuần của tông môn, ánh mắt Lôi Sơn đầy vẻ khinh miệt.

“Người của Linh Khê Tông, có thể đi, nhưng để Đạo bình của các ngươi lại! Bằng không thì một tên trong các ngươi cũng đừng hòng rời khỏi đây được!” Ánh mắt Lôi Sơn lóe lên sát cơ. Sắc mặt đám đệ tử Linh Khê Tông biến hóa, còn Bạch Tiểu Thuần càng thêm phẫn nộ.

“Cướp Sát thú của ta, còn muốn đoạt Đạo bình của ta. Các ngươi qua khinh người!”

“Đúng là khinh thường các ngươi đấy. Muốn trách nên trách đám các ngươi không có cường giả ở đây.” Lôi Sơn hừ lạnh, cả người nhoáng lên lao đến đám người Linh Khê Tông, đám đệ tử Huyền Khê Tông cũng đều nhếch miệng cười cười, từ bốn phía xung quanh lao đến.

"Bạch sư thúc!"

"Chúng ta làm sao bây giờ, Bạch sư thúc!" Từng đám đệ tử Linh Khê Tông đều đầy lo lắng. Trong lúc đó, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cũng đỏ lên, tay phải của hắn đột nhiên nhấc lên, một viên đan dược màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, chính là Đan dược hấp dẫn Sát hồn.

“Sau khi ta ném đan dược ra, các ngươi…” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ vằn, nghiêm nghị nói. Nhưng ngay lúc đó, tất cả đệ tử Linh Khê Tông nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lấy đan dược ra, từng người đều trợn mắt há mồm, sắc mặt so với khi nhìn thấy Huyền Khê Tông kéo đến còn kinh

khủng hơn. Căn bản là không cần đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong mà cũng nhau triển khai ra tốc độ cực hạn của mình, tốc độ bạo phát đến chưa từng có, nhanh chóng bay lùi lại chạy trốn.

“Đó là…Phát Tình Đan trong lời đồn?”

“Trời ạ, còn có tác dụng với cả đám Sát thú này nữa!”

“Bạch sư thúc là thần nhân a. Có tác dụng với Sát thú hay không, chỉ cần là Bạch sư thúc có muốn hay không thôi…Đi nhanh lên, chậm chân là nguy hiểm!!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ca Ca Có Việc. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Mấy tên đệ tử Linh Khê Tông đều sợ mất mật, nháy mắt đã chạy xa. Dưới sự uy hiếp của đan dược Bạch Tiểu Thuần, cho dù là đệ tử Huyền Khê Tông muốn ngăn cản cũng không thể nào bắt được cái tốc độ bạo phát ra của bọn họ.

Nhìn thấy mấy tên đồng môn nháy mắt đã chạy trốn thật xa, Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt một chút. Hắn còn tự hỏi có khi nào là mình cầm nhầm đan dược nên cúi đầu xuống nhìn lại, sau khi xác định không vấn đề gì thì mới vội ho lên một tiếng. Hắn rống to lên rồi ném đan dược thẳng lên không trung, ầm một tiếng nổ vang, từng trận khói đen hình thành rồi nhanh chóng lan ra bốn phía.

Lôi Sơn nhíu mày, đám đệ tử Huyền Khê Tông vì lo lắng có độc nên cũng nhanh chóng tránh đi. Còn khi đám Sát thú đang tứ tán bốn phía ở nơi này ngửi thấy mùi đan dược hóa thành khói đen tản ra, hai mắt chợt lộ ra đầy cuồng nhiệt, phát ra tiếng gào thét kinh người.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lôi Sơn như điện nhìn xuyên qua đám khói đen, thấy Bạch Tiểu Thuần sau khi ném ra viên đan dược thì nhanh chóng bỏ chạy, bèn hừ lạnh một tiếng.

“Muốn đi? Để Đạo bình của ngươi ở lại!” Tay áo Lôi Sơn hất lên, Lôi điện vờn quanh y ầm vang rồi phóng ra bốn phía nổ tung lên. Sau khi đẩy toàn bộ khói đen tiêu tán đi thì cả người y cũng xông thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ của y quá nhanh, Lôi điện bên ngoài thân thể lập lòe, hỏa diễm dưới chân xuất hiện, lao vọt về phía trước. Trong nháy mắt đã tiến lại gần hắn, đồng thời y đưa tay phải điểm một chỉ về phía trước. Bầu trời ầm vang, một biển lửa đột nhiên được biến ảo, rồi tạo thành một bức tường lửa chắn ngang trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bên trong bức tường lửa còn phóng ra từng đạo tia chớp lao thẳng tới hắn.

Mấy đệ tử Huyền Khê Tông nhìn thấy cảnh này, ánh mắt mỗi người đều đầy vẻ mỉa mai. Trong mắt bọn họ, Bạch Tiểu Thuần muốn chạy trốn trước mặt Lôi Sơn, chẳng khác gì người si nói mộng cả.

“Năm đó Lôi Sơn sư huynh bị một tán tu Trúc Cơ truy sát bảy ngày còn cường ngạnh chạy thoát được. Phương diện tốc độ của huynh ấy còn khiến cả Cửu Đảo sư huynh phải tán thán không thôi a.”

“Hơn nữa, Lôi Hỏa pháp của Lôi Sơn sư huynh đã đến trình độ cực hạn, người bình thường tuyệt đối còn không phải là đối thủ. Bạch Tiểu Thuần này thật sự muốn đi tìm chết mà!”

Trong lúc đám đệ tử Huyền Khê Tông còn mải trào phúng thì trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy lo lắng. Hắn không biết lúc nào thì Sát hồn sẽ bị hấp dẫn tới đây, cho nên chỉ có thể rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Lúc này thấy trước mặt bị ngăn cản, hai mắt hắn lóe sáng, đột nhiên vọt lên rồi cứng rắn tông thẳng vào đám tia chớp đó.

Rầm rầm rầm!

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần tông thẳng vào đám tia chớp, bằng mắt thường cũng thấy tất cả tia chớp đều nháy mắt tan vỡ hóa thành vô số tia điện hình cung tứ tán khắp nơi. Cả người Bạch Tiểu Thuần cũng không chút ngừng lại mà tiếp tục tông thẳng vào bức tường lửa trước mặt. Tiếng vang ngập trời, bức tường lửa sụp đổ, còn Bạch Tiểu Thuần trực tiếp xuyên thẳng qua.

"Không thể nào!"

Hai mắt Lôi Sơn trợn to, há hốc mồm, vẻ mặt đầy kinh hãi không cách nào tin được. Y hiểu rõ thuật pháp của bản thân, y có lòng tin ngoại trừ Cửu Đảo, Phương Lâm, Quỷ Nha và Tống Khuyết ra thì các đệ tử Ngưng khí khác đối diện với Lôi Hỏa pháp của y, không chết cũng phải trọng thương.

Thế nhưng Bạch Tiểu Thuần cứ như vậy trực tiếp tông thẳng vào.

"Người này…" Hơi thở Lôi Sơn chợt dồn dập. Đang lúc y còn đầy kinh hãi thì toàn thân đột nhiên ớn lạnh, một cảm giác nguy cơ đầy mãnh liệt không cách nào hình dung được trong nháy mắt tràn đến. Y đột nhiên quay đầu lại, lập tức nhìn thấy hư vô giữa không trung phía xa vặn vẹo không ngừng, rồi một thân ảnh Sát hồn đột ngột xuất hiện bên trong hư vô vặn vẹo đó, mang theo khát vọng mãnh liệt lao nhanh đến đây.

"Sát hồn!" Lôi Sơn trợn mắt há mồm đang định lùi ra phía sau, nhưng ngay sau đó suýt nữa cả người y hồn bay phách lạc mất.

"Nhiều đến vậy!!! Trời ạ!!!" Y lập tức nhìn thấy Sát hồn xuất hiện ở nơi này không còn là năm ba cái nữa, mà là mấy chục. Thậm chí nhìn mấy nơi vặn vẹo xuất hiện càng lúc càng nhiều trong hư không phía xa, có thể phán đoán sơ lược số lượng chừng cũng hơn một trăm.

Bên trong đám Sát hồn này còn có một tiểu nữ hài mặc một bộ đồ trắng, ôm một con gấu nhỏ trong tay, mặt lạnh như băng, ánh mắt đầy âm u. Nàng này không biểu lộ chút gì cả, nhưng hết lần này đến lần khác, bên tai của Lôi Sơn và mấy chục đệ tử Huyền Khê Tông lại vang lên tiếng cười khanh khách.

Tiếng cười quỷ dị đầy âm khí khiến tâm thần người nghe đều phải run rẩy, cho dù là Phương Lâm đang tung hoành trong đám Sát thú cũng phải trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng lùi lại.

Mà Bạch Tiểu Thuần đang cấp tốc chạy như bay phía xa, khi nghe thấy tiếng cười này cũng tê dại cả da đầu, hai cái cánh khuất trong cái nồi đen sau lưng bộc phát ra tốc độ cực hạn, gào thét bay xa.

“Hừ, cho các ngươi đoạt Sát thú của ta, Sát thú của Bạch gia ta há có thể dễ dàng cướp đoạt như vậy chứ!” Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, tốc độ càng bạo tăng nhanh hơn.

Lôi Sơn khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ, sắc mặt tái nhợt, không quản đến đồng môn trong đám Sát thú nữa mà cấp tốc lùi lại.

Đúng lúc này, thân thể tiểu nữ hài áo trắng nhoáng một cái, vọt qua mặt tên Sát hồn đến đây sớm nhất, trở thành người đầu tiên đến khu vực đan dược nổ tung này. Sau khi đến đây, nàng này khẽ hút một cái, toàn bộ khói đen bốn phía trở nên cuồn cuộn, rồi hóa thành bảy luồng khói đen nhanh chóng chui vào trong thất khiếu của nữ hài này.

Cùng lúc đó, đám Sát thú xung quanh cũng dần run rẩy cả thân thể rồi sụp đổ xuống, tan thành tro bụi, thân thể của mấy chục đệ tử Huyền Khê Tông cũng không thể khống chế được mà run lên bần bật, từng luồng khí trắng từ thất khiếu đám người này chui ra, rồi nhanh chóng hòa vào luồng khói đen mà bị nữ hài hút đi.

"Ca ca, các ngươi chơi với ta đi. . ." Vẻ mặt của tiểu nữ hài này không còn lạnh như băng nữa mà biến đổi đầy quỷ dị. Khóe miệng nàng ta giật một cái như đang cười, có điều nụ cười này đầy kinh khủng khiến tâm thần của các tu sĩ nhìn thấy đều bị chấn động mãnh liệt.

Thanh âm của nàng ta như từ trong hư vô truyền đến, vô cùng âm trầm vang vọng tám hướng. Những đệ tử Huyền Khê Tông xung quanh tựa như bị rút hết hồn phách, thân thể đám người này trở nên khô gầy đi trông thấy, tựa như đã mất đi hồn phách, chỉ còn lại thân thể biết cử động, cứng ngắc đi tới bên người tiểu nữ hài, khoa chân múa tay như đang cùng nàng chơi đùa…

Thân thể khô héo, tứ chi cứng ngắc, múa may quỷ dị…cảnh tượng ấy khiến Lôi Sơn và Phương Lâm phía xa nhìn thấy mà mặt mày tái nhợt lại, kinh hãi lạnh mình, hoảng sợ đến cực hạn rồi quay người điên cuồng chạy trốn.

“Đây là Sát hồn gì chứ?”

“Tư liệu trong tông môn không có ghi chép qua cái dạng Sát hồn này, thế mà có thể nói chuyện được, điều này không có khả năng a!”

Lôi Sơn run rẩy, Phương Lâm cũng đầy run rẩy, hai người chạy về hai hướng khác nhau, thậm chí còn không tiếc dùng công pháp bảo mệnh, chỉ mong có thể đẩy nhanh tốc độ hơn nữa.

Đám Sát hồn xung quanh tiểu nữ hài không hút được khói đen đan dược nơi này, đồng loạt tĩnh lặng lại rồi nhanh chóng lộ ra vẻ mờ mịt như cũ, đành trôi nổi đi đi lại lại.

Chỉ có tiểu nữ hài kia vẫn còn đứng trong đám Sát hồn, hai con mắt đen kịt đầy quỷ dị chậm rãi ngẩng đầu lên. Nàng ta không nhìn về phía Lôi Sơn hay hướng Phương Lâm bỏ chạy, mà lại như nhìn xa xăm, hướng về nơi Bạch Tiểu Thuần chạy trốn, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, nở ra một nụ cười như có như không. Sau một lúc thì nàng này nhoáng người lên, bay thẳng về hướng Lôi Sơn vừa bỏ trốn.

Sâu trong Vẫn Kiếm thế giới, Bạch Tiểu Thuần liên tục phi hành không ngừng nghỉ suốt hai ngày. Lúc này hắn mới ngừng lại, hắn thật sự kinh hãi đối với tiểu nữ hài áo trắng trong đám Sát hồn kia. Nhưng khi nghĩ đến Địa mạch khí của mình đã gom góp được hơn chín phần, chẳng mấy chốc sẽ ngưng tụ ra Địa Mạch khí dẫn thì lại cảm thấy phấn chấn, bèn lôi đan được ra hấp dẫn đám Sát thú trong phạm vi nhỏ, lại tiếp tục thu thập Địa mạch khí.

Hai ngày sau, tại một khu vực khác, hắn đang không ngừng chém giết mấy chục con Sát thú hấp dẫn đến đây. Cuối cùng Đạo bình của hắn cũng đã chứa đầy Địa Mạch dịch, chất dịch lỏng màu xám trong nháy mắt chợt sôi trào lên, rồi ngưng kết lại. Rất nhanh, Đạo bình truyền ra thanh âm ken két, rồi vỡ nát ra.

Theo đó, một tinh thạch màu xám xuất hiện trong tay Bạch Tiểu Thuần. Nắm chặt tinh thạch này, Bạch Tiểu Thuần cảm giác được lúc

này bản thân và cái thế giới này dường như có một tia liên hệ, mà tinh thạch lại như chiếc chìa khóa ở giữa hắn và cái thế giới này vậy.

“Thành công!” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập. Hắn có cảm giác đầy mãnh liệt, rằng chỉ cần đại lượng Linh lực bản thân dung nhập vào thì có thể tiến hành Trúc Cơ. Lúc này hắn hít sâu một hơi, biết mình không thể quá sơ sài mà cần phải tìm một nơi tương đối an toàn mới tiến hành Trúc Cơ, bằng không mà nói, một khi bị quấy nhiễu thì hắn sẽ phải ôm hận cả đời.

"Trúc Cơ, Trúc Cơ, ha ha!" Bạch Tiểu Thuần đè nén hưng phấn lại. Hắn đang định tìm một nơi an toàn thì đột nhiên cảm giác được một cơn gió lạnh thổi đến sau gáy, Bạch Tiểu Thuần sững người, theo bản năng quay đầu lại thì phát hiện được không biết từ bao giờ, ngay sát sau lưng mình lại có…một khuôn mặt!

Là một khuôn mặt đầy quỷ dị, khóe miệng nhếch lên một nụ cười… của tiểu nữ hài!

Bốn phía xung quanh chợt tĩnh lặng…hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên trợn to, tóc gáy toàn thân dựng đứng, Sinh Mệnh Hỏa trong người lay động, tất cả trực giác đều như nói với chính bản thân hắn, tiểu nữ hài trước mắt này vô cùng nguy hiểm!

"Ca ca, ngươi chơi với ta đi."

Giọng nói nàng này đầy âm trầm, khi thốt lên khiến bốn phía xung quanh như muốn đóng băng lại. Cũng trong khoảnh khắc này, Bạch Tiểu Thuần chú ý tới con gấu nhỏ màu máu không có da lông mà tiểu nữ hài này ôm trong ngực …

Nhìn kỹ lại, thì tâm thần Bạch Tiểu Thuần như nổ vang lên, đây đâu phải là con gấu nhỏ gì đó, mà đó là…một thân thể tu sĩ bị lột da, co rút lại. Nhìn kỹ, thì rõ ràng đó chính là tên tu sĩ trước đó còn muốn chặn Bạch Tiểu Thuần lại, Lôi Sơn!

Đường đường là đệ nhị thiên kiêu Huyền Khê Tông, vậy mà lúc này lại bị tiểu nữ hài ôm trong ngực. Mà tên Lôi Sơn này lại không chết, chỉ như bị cắt mất đầu lưỡi nên không thể phát ra bất kì âm thanh nào, chỉ có thể không ngừng run rẩy vì đau đớn.

Bạch Tiểu Thuần môi khô miệng đắng, đột ngột lùi lại, toàn thân run rẩy, thậm chí còn đầy kinh hoảng. Hơn nữa khi nghĩ đến chuyện đối phương đã ở sau lưng hắn rất lâu rồi mà từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra, hắn càng thêm run rẩy.

"Ca ca có việc…nên là, ngươi đi tìm người khác chơi đi…có người được gọi là Tống Khuyết, còn có người được gọi là Cửu Đảo. Đúng rồi, còn có người được gọi là Phương Lâm, ngươi cũng từng gặp qua đấy. Ngươi…ngươi đi tìm bọn họ mà chơi đi.” Bạch Tiểu Thuần suýt khóc. Hắn nhanh chóng lùi ra sau thì phát hiện tiểu nữ hài này nhìn hắn cười cười, nhanh chóng đến gần rồi khẽ hút lấy một cái.

Một cái hút khẽ này lại khiến cho đầu óc Bạch Tiểu Thuần chợt ô...ô...n…g lên một cái. Tất cả sinh cơ trong người hắn rục rịch lay chuyển như muốn lao ra khỏi người. Nếu là người khác, hắn lúc này sinh cơ đã rời khỏi cơ thể rồi.

Chỉ là nhục thân Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ, tại thời khắc này, ngân quang từ Bất Tử Trường Sinh công đột nhiên tràn ra mới miễn cưỡng chống cự lại được. Bạch Tiểu Thuần phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, trong lúc sinh tử ấy hắn bèn lập tức lấy ra viên Quái đan thứ ba, ném mạnh ra phía xa.

Ngay khi đan dược bay ra, hai mắt tiểu nữ hài lóe lên u quang, tựa như rất vui vẻ. Nàng ta cũng không còn để ý đến Bạch Tiểu Thuần nữa mà nhoáng cái lao thẳng đến chỗ viên đan dược.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, nhân cơ hội này liều chết bộc phát tất cả tốc độ, gào thét lao đi xa.

Tiểu nữ hài này cũng không đuổi theo hắn, mà cầm đan dược bỏ vào miệng, con ngươi càng thêm đen kịt, nở ra một nụ cười đầy quỷ dị mà nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang chạy trốn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Dám Đấu Cùng Ta!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Một lúc lấu sau, Bạch Tiểu Thuần mang theo đau khổ chạy vội. Hắn cảm thấy mình quá thê thảm, rõ ràng là lúc này đã có được Địa Mạch khí dẫn, muốn tìm một nơi an toàn nhưng lại bị tiểu nữ hài kia đuổi kịp,

Vừa mới nghĩ tới sự hung hiểm và nguy cơ lúc mới rồi Bạch Tiểu Thuần liền run sợ. Giờ phút này sắc trời đã dần tối, bốn phía không nhìn thấy thân ảnh, Bạch Tiểu Thuần đã tìm được một sơn động, vừa thở hồng hộc ngồi xuống, lại vừa cảnh giác nhìn xem bốn phía. Sơn động này hắn cảm thấy coi như cũng có thể là một chỗ ẩn nấp, khi còn đang phân vân xem có hay không chọn nơi này để Trúc Cơ, thì bỗng nhiên trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện vặn vẹo.

Chút vặn vẹo này chỉ diễn ra trong chớp mắt đã khôi phục, không biết là do thế giới này vặn vẹo hay là do mắt hắn tự vặn vẹo. Tóm lại, sau khi nó khôi phục lại, thì trước mặt hắn vô thanh vô tức xuất hiện một bóng người.

Chính là tiểu nữ hài mặc áo trắng kia, hai con mắt màu đen đang nhìn chòng chọc vào mình.

“Ca ca, ngươi không được đi, chơi với ta...”

Bạch Tiểu Thuần muốn hỏng mất rồi, tròng mắt của hắn đỏ bừng, hai tay bấm niệm phá quyết đem linh lực tản ra hóa thành chiếc đỉnh lớn màu tím, oanh một tiếng đánh về phía trước.

Lúc mặt đất rung chuyển thì thân hình của hắn nhảy lên một cái. Đến khi cúi đầu nhìn lại thì Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra căn bản là cũng không có bóng dáng của tiểu nữ hài kia. Tất cả mọi thứ trước đó hình như đều là ảo giác của mình.

"Đáng chết!" Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi. Hắn phát hiện ra không thích hợp, cũng đoán được là có lẽ tiểu nữ hài quỷ dị kia đã hạ thuật pháp gì đó lên người mình.

Không có tâm trạng nghỉ ngơi, Bạch Tiểu Thuần lại cắn răng tiếp tục tiến lên, chỉ có thể rời xa nơi này. Lại qua một canh giờ nữa, từ xa hắn đã nhìn thấy được có ba gã tu sĩ đang chém giết lẫn nhau. Nhưng khi Bạch Tiểu Thuần vừa mới tới gần thì bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Một giây trước hắn thấy ở phía trước ba người vẫn còn trống trải, không có thân ảnh nào khác, nhưng bây giờ lại thấy tiểu nữ hài kia đang quỷ dị đứng ở bên cạnh ba người, hướng về phía mình mỉm cười. Chỉ bất quá là nụ cười này càng lúc càng lớn, đến cuối cùng lại bất ngờ hóa thành một cái miệng lớn đánh về phía mình.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp vỡ, tu vi tản ra khắp toàn thân, tay phải nắm chặt đem Bất Tử Trường Sinh Công bộc phát, đánh ra một quyền. Mặt đất chấn động, tiểu nữ hài đã biến mất. Ba tên tu sĩ đứng cách đó không xa kia lúc này đều hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần. Bọn hắn tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần sau khi xuất hiện thì giống như là đang phát cuồng, thế mà đánh một quyền vào núi đá.

Ba người trợn mắt há mồm nhìn cái núi đá kia hóa thành tro bụi, lập tức tránh đi.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, cắn răng nhìn bốn phía, tiếp tục đi xa.

Rất nhanh đã qua hai ngày, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đã mệt mỏi không chịu nổi. Trong hai ngày này, đã quá nhiều lần hắn nhìn thấy được tiểu nữ hài áo trắng, thậm chí ngay cả lúc mình ngồi xuống cũng thấy được thân ảnh của đối phương.

Loại trạng thái này càng lúc càng nghiêm trọng, lúc đầu còn cách nhau một canh giờ, nhưng bây giờ gần như là cứ ba trăm hơi thở là sẽ phát tác một lần, căn bản là không có cách nào Trúc Cơ.

Mà trong hai ngày này, Bạch Tiểu Thuần cũng gặp được một vài đệ tử của bốn tông, thậm chí đệ tử của Linh Khê Tông hắn cũng đã gặp được, nhưng không có một ai có thể nhìn thấy tiểu nữ hài áo trắng. Trong mắt của bọn hắn, Bạch Tiểu Thuần chỉ có một thân một mình.

Ngay vào lúc hoàng hôn của ngày thứ hai này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu. Hắn cảm nhận được rất rõ ràng, thân thể của mình ở bên trong sự mỏi mệt này tựa như khó có thể giữ chặt được, lại xuất hiện dấu hiệu muốn phiêu tán đi, thậm chí đầu óc cũng đã có chút hỗn loạn.

“Lần phát tác tiếp theo cũng sắp đến rồi...” Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, dứt khoát không tiến lên nữa, mà nắm chặt nắm đấm ngồi xuống trên một tảng đá lớn. Trên người hắn vẫn còn một viên quái đan, nhưng hắn không dám ném ra tiếp. Hắn có một loại trực giác rằng sở dĩ mình không chết là bởi vì trong tay mình vẫn còn viên đan dược này.

Một khi ném nó ra, bị tiểu nữ hài kia thu được, thì như vậy rất có thể mình... sẽ có kết quả không khác Lôi Sơn là bao nhiêu. Sự tình lần này cũng đã gõ cho hắn một cái cảnh báo mà trước nay chưa từng có, đó là... Đan dược không thể tùy tiện đi luyện.

“Loại sự tình giống như thật mà không phải thật, giống như ảo mà không phải ảo này có thể xem thành một loại độc. Chỉ cần tìm được biện pháp giải độc là có thể khỏi hẳn!”

Trong khi Bạch Tiểu Thuần đang trầm ngâm, thì đột nhiên ở nơi xa có một đạo trường hồng gào thét bay qua. Vốn chỉ là đi ngang qua, nhưng khi tới gần chỗ Bạch Tiểu Thuần thì lại đột nhiên dừng lại.

“A?” Đây là một gã thanh niên có bộ dáng hoàn khố của Huyết Khê Tông. Giờ phút này khi gã nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thì trong mắt

đã lộ ra lửa nóng. Trong tay gã có cầm một cái la bàn, cây kim của cái la bàn này khi chỉ về hướng Bạch Tiểu Thuần thì lập tức phát ra ánh sáng chói mắt.

“Ngươi thế mà đã tìm được đầy đủ Địa Mạch khí, tạo thành Địa Mạch khí dẫn... Cũng quá nhanh đi!”

“Ha ha, đây là số mệnh đã định a. Lần này Hứa Tiểu Sơn ta nhất định là có thể danh chấn tứ tông, trở thành người đầu tiên Trúc Cơ!” Thanh niên này chính là Huyết Yêu Tông Hứa Tiểu Sơn. Giờ phút này gã đang kích động nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút.

“Đừng có làm phiền ta, qua một bên chơi đi!” Bạch Tiểu Thuần đang phiền muộn. Hắn đang tính toán thời gian, chỉ còn có mười mấy hơi thở nửa là đến thời gian phát tác lần tiếp theo.

“Ta biết ngươi. Ngươi tên là Bạch Tiểu Thuần, ở trong Linh Khê Tông của các ngươi được khen là đòn sát thủ. Đáng tiếc tình trạng hiện giờ của ngươi lại suy yếu đến như thế. Ngọn lửa sinh mệnh của ngươi đã ảm đạm, lúc nào cũng thể đến dập tắt. Cơ hội của Hứa Tiểu Sơn ta tới rồi a!”

“Bạch Tiểu Thuần, trên người ngươi có một viên Địa Mạch kết tinh. Chúng ta thương lượng một chút, ngươi cho ta mượn chơi đùa có được không.” Trong mắt Hứa Tiểu Sơn lộ ra vẻ tham lam, ngửa mặt lên trời cười to, thân thể nhoáng lên một cái, đưa tay bấm niệm pháp quyết. Lập tức xung quanh gã rõ ràng xuất hiện bảy tám loại pháp khí. Mỗi một cái đều phát ra ánh sáng sắc bén, lộ ra khí thế bất phàm, dưới sự điều khiển của gã, bay thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Hứa Tiểu Sơn, đang định xuất thủ. Nhưng đúng vào lúc này, trước mắt hắn bỗng nhiên vặn vẹo, thân ảnh của tiểu nữ hài áo trắng lại một lần nữa xuất hiện. Nàng ta đang đứng bên cạnh Hứa Tiểu Sơn, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mỉm cười đầy quỷ dị, vẻ tươi cười càng lúc càng phóng đại, đến cuối cùng hóa

thành một cái miệng lớn, mắt thấy nó đã sắp nhào về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng vào lúc này, Hứa Tiểu Sơn đột nhiên hét ầm lên, rõ ràng lại đột ngột lùi về phía sau. Gã nhìn vào chỗ trống không ở bên cạnh, trong mắt lộ ra hoảng sợ, thân hình run rẩy mãnh liệt.

“Sát Hồn có thần trí. Trời ạ, nơi này làm sao có thể có Sát Hồn có thần trí tồn tại, không phải bọn chúng đều bị diệt rồi sao? Đáng chết, ngươi rõ ràng lại bị Sát Hồn thế này để mắt tới. Khó trách ngươi lại suy yếu đến như vậy, đây là nguyền rủa a. Ngươi nhất định phải chết!” Hứa Tiểu Sơn trợn mắt há mồm, nhanh chóng lui lại, đến khi lùi ra hẳn phía sau thì lấy ra một viên Cổ Ngọc.

Bên trên Cổ Ngọc này có một chỗ màu nâu, giống như là bị máu tươi thấm vào. Nó vừa được lấy ra, Cổ Ngọc rõ ràng lại nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhanh chóng lùi lại.

Bạch Tiểu Thuần ở phía dưới lúc này hai mắt bỗng nhiên trợn to, hô hấp dồn dập.

“Ngươi có thể thấy nàng? Bảo vật trong tay ngươi là cái gì!” Trong thế giới của hắn, hắn thấy tiểu nữ hài áo trắng sau khi bị Hứa Tiểu Sơn phát hiện ra thì quay sang nhìn Hứa Tiểu Sơn một chút. Nhưng ngay sau đó, khi Hứa Tiểu Sơn lấy ra Cổ Ngọc, thì thần sắc của nàng ta rõ ràng lại biến đổi, trong nháy mắt đã lui lại.

Hứa Tiểu Sơn căn bản là cũng không trả lời, quay người muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng gã còn chưa chạy được bao xa thì thân hình Bạch Tiểu Thuần nháy mắt đã phóng lên, cái cánh sau lưng vỗ một cái, cả người oanh một tiếng, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hứa Tiểu Sơn, nâng tay phải đánh xuống một quyền.

“Hứa Tiểu Sơn, chúng ta thương lượng một chút, ngươi đem cái Cổ Ngọc này cho ta mượn chơi đùa.”

“Ta không cướp của ngươi là đã không tệ rồi, ngươi còn dám tới cướp của ta. Ngươi đã bị nguyền rủa, cách cái chết không xa, còn dám cùng ta động thủ!” Hứa Tiểu Sơn biến sắc, bấm niệm pháp quyết. Lập tức ở bốn phía có bảy tám món pháp bảo hiện ra, bỗng nhiên đánh trả.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần thoáng hiện ra ánh sáng bạc, một quyền đánh xuống, trực tiếp đánh vào Hứa Tiểu Sơn cùng với bảy tám món pháp bảo của gã.

Tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa. Bảy tám món pháp bảo kia đều run lên, phát ra âm thanh ken két rồi sụp đổ. Bạch Tiểu Thuần hóa thành cuồng phong, nháy mắt đã tiến đến.

Hứa Tiểu Sơn giật mình, vẻ mặt trở nên dữ tợn. Gã vung mạnh tay phải lên, lập tức chuỗi hạt châu ở trên cổ tay bay ra, thình lình hóa thành mười tám thi nhân. Mỗi một con đều có thể so sánh với Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn, đồng loạt ra tay.

Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên gặp phải loại thuật pháp điều khiển thi thể này. Hắn phát hiện ở trên người những thi thể kia đều có lông màu xám, mà ở chỗ chân lông thì lại có màu đen, giống như đang dần chuyển sang màu đen.

Cả đám đều cực kỳ không tầm thường.

Trong tiếng nổ vang, nồi sắt ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần sụp đổ, nhưng thân thể của hắn lại không bị tổn thương mảy may. Ngược lại, khi hai tay của hắn vung lên, lại có một cỗ lực lượng điểu khiển kinh người bộc phát, bao trùm lên bốn phía, điều khiển những thi nhân kia, khiến cho thân hình của bọn nó run lên, không có cách nào động đậy mà chỉ có thể phát ra những âm thanh ken két.

Hứa Tiểu Sơn kêu khẽ một tiếng, nhưng hai tay lại không có dừng lại. Tay trái của gã vung lên, lập tức có chín cái quan tài bằng đồng xanh bay ra, rồi ngay tức khắc biến lớn, ụp xuống phía Bạch Tiểu Thuần. Tay phải

của gã hất lên, một cái hồ lô xuất hiện, phun ra đất cát cuồn cuộn tứ phương, thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Mà tóc trên đầu gã cũng hất lên, mấy cái chuông nhỏ treo trên đó cũng thoát ra, tạo thành từng đạo hư ảnh, trùng sát Bạch Tiểu Thuần.

Càng kinh người hơn, đó là gã đột nhiên há to miệng, từ trong đó có một cây quạt màu máu bay ra. Khi cây quạt này phe phẩy, lập tức huyết vụ cuốn lên đầy trời, giống như tạo thành một cái trận pháp. Từ trong huyết vụ có những tiếng gầm gừ truyền ra, hóa thành vô số bàn tay sắc nhọn, từ bốn phương tám hướng, chụp đến Bạch Tiểu Thuần.

“Hứa Tiểu Sơn ta có pháp bảo, có thi nhân. Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám đấu cùng ta sao?!” Hứa Tiểu Sơn đắc ý cười to, vỗ túi trữ vật. Lập tức lại có hơn hai mươi kiện pháp bảo bay ra, mỗi cái đều có phẩm chất vô cùng tốt. Còn có cả một bình đan dược bị gã nuốt hết cả vào, đem lượng linh khí vừa bị hao phù bù đắp lại. Nếu như có người thứ ba ở đây, thì nhất định sẽ bị một trận chiến này làm cho hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, Bạch Tiểu Thuần đang bị rất nhiều pháp bảo vây công, bỗng nhiên ở ngoài cơ thể của hắn xuất hiện một con tiên hạc, hóa thành tấm chắn vờn quanh. Mà trên người hắn lại càng có hắc mang lóe lên, bao trùm toàn thân.

Đồng thời, hắn vỗ mạnh một cái vào túi trữ vật, lập tức ở trong tay xuất hiện mấy trăm tấm phù lục rồi đem dán hết cả lên trên thân. Oanh một tiếng, từng tầng từng tầng màn sáng phòng hộ cùng nhau bộc phát. Trong chớp mắt đã có mấy trăm tầng màn sáng dày chừng hơn năm mươi trượng, khí thế cực kỳ kinh thiên.

“Trên người Bạch Tiểu Thuần ta có chính là phù lục phòng hộ. Những thứ kia của ngươi chỉ là pháp bảo, dám đấu cùng ta sao?” Lúc âm thanh ngạo nghễ của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, đám thi nhân ở bốn phía liền bị bốc lên, ba ngàn đất cát không cách nào tiến vào được quá nhiều, bị kẹt lại ở bên trong, còn có không ít bị bắn văng ra ngoài. Mà

chín cái quan tài bằng đồng xanh kia, khi rơi xuống cũng giống như vậy, cứng rắn bị ngăn cản ở bên ngoài.

Cho dù là Hứa Tiểu Sơn, cũng thiếu chút nữa là rớt tròng mắt ra ngoài. Gã ngơ ngác nhìn một màn này, cả người đều phát mộng. Gã đánh nhau với người khác luôn là dựa vào lượng pháp bảo đông đảo và thi nhân, nhưng đây là lần đầu tiên gã gặp được người tương xứng với mình như Bạch Tiểu Thuần này.

Mặc dù không phải là pháp bảo, nhưng giá trị của mấy trăm tấm phù lục kia khiến cho Hứa Tiểu Sơn nhìn thấy mà giật mình.

“Trong tư liệu có nói tên Bạch Tiểu Thuần này rất thần bí cường hãn, nhưng cũng không có nói hắn có tiền như vậy a!!” Hứa Tiểu Sơn cười khổ. Gã biết rõ mình đáng sợ, tự nhiên cũng biết rõ sự đáng sợ của loại người giống như mình. Nhất là phù lục nhiều như vậy cũng làm cho gã nóng mắt, dù sao pháp bảo cần phải có linh lực bổ sung, mà phù lục thì lại cần cực ít, cái hao phí phần lớn là lực lượng của bản thân phù lục.

Có giá trị không nhỏ, mà thời gian sử dụng lại có hạn chế, nên ngay cả Hứa Tiểu Sơn cũng cảm thấy xa xỉ.

Giờ phút này gã đang trợn mắt nhìn. Đối với Bạch Tiểu Thuần, gã cũng rất bái phục, cảm thấy rất giống mình, thậm chí trong lòng còn có một tia cùng chung chí hướng. Sau khi ngẫm nghĩ, liền trực tiếp đem cái Cổ Ngọc kia ném cho Bạch Tiểu Thuần.

“Đáng chết, Hứa Tiểu Sơn ta còn chưa có phục qua người nào. Bạch Tiểu Thuần ngươi tính là một người. Nếu ngươi cần cái này, cho ngươi thì không có khả năng, nhưng cho ngươi mượn chơi thì không thành vấn đề!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ngươi Vô Si! Ngươi Mới Vô Si!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Sau khi ném xong Cổ Ngọc, Hứa Tiểu Sơn quay người, nhoáng một cái đã đi xa, trong lòng thề sau khi trở lại tông môn, nhất định phải tìm cha mình đòi nhiều thêm một chút tài nguyên, về sau lúc ra khỏi cửa, trước tiên dùng phù lục, sau đó lại dùng pháp bảo. Cái dạng náo động như thế này mới có thể phách lối.

Tính gã hoàn khố, không có quan niệm tông môn là bao nhiêu, cảm thấy thuận mắt liền kết giao làm bằng hữu, không vừa mắt liền đánh cho một trận. Ví như Bạch Tiểu Thuần này, gã miễn cưỡng cảm thấy thuận mắt.

Đương nhiên nếu Bạch Tiểu Thuần thua thì gã sẽ không chút do dự cướp đi Địa Mạch khí dẫn. giờ phút này nếu như đã đánh không lại, vậy thì ý nghĩ của gã là phải âm thầm hố một phen.

Nhưng gã còn chưa kịp đi xa thì phía sau đã truyền đến âm thanh của Bạch Tiểu Thuần.

“Chờ chút, Bạch Tiểu Thuần ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi. Ngươi cho ta mượn bảo bối này, ta cũng sẽ đưa cho ngươi hai cái.” Bạch Tiểu Thuần cầm lấy Cổ Ngọc, lập tức toàn thân thấy sảng khoái, những mỏi mệt trước đó đã bị quét sạch sành sanh. Đầu óc cũng minh mẫn hơn rất nhiều, giống như lúc trước là ở dưới đáy nước, hô hấp cũng khó khăn, mà bây giờ tất cả đã khôi phục như bình thường.

Nhưng hắn cảm thấy gã Hứa Tiểu Sơn này quá tùy tiện đưa Cổ Ngọc cho mình. Bạch Tiểu Thuần nghĩ có lẽ là có lừa dối, vì thế lập tức vỗ túi trữ vật lấy ra hai thanh phi kiếm đã Luyện Linh hai lần, âm thầm cọ cọ một viên quái đan. Sau khi đem một tia khí tức quái đan dính vào đó mới ném ra.

“Vật không đáng giá, ngươi cầm lấy chơi đi.”

Hai thanh phi kiếm Luyện Linh hai lần bay thẳng đến chỗ Hứa Tiểu Sơn. Hứa Tiểu Sơn sau khi nhận được thì nhìn thoáng qua, con mắt lập tức trợn to, có chút ngây ngốc.

“Luyện Linh hai lần? Cứ như vậy tiện tay cho ta? Để cho ta cầm chơi... Lại còn cho ta hai thanh!” Hứa Tiểu Sơn nuốt xuống một ngụm nước bọt, trong mắt gã Luyện Linh hai lần cũng không phải là cái gì vô giá, nhưng ở trong Ngưng Khí cũng gặp được không nhiều. Mà quan trọng nhất chính là cái thái độ tùy ý kia của Bạch Tiểu Thuần, giống như là ném một vật bình thường cho mình. Điều này lập tức làm cho Hứa Tiểu Sơn có suy đoán mới về tài lực của Bạch Tiểu Thuần.

Gã lại càng cảm thấy mình vừa mới học được một chiêu, loại tùy tiện ném pháp bảo đã Luyện Linh này mới là phương thức náo động tốt nhất. Nghĩ tới đây, gã có chút chần chừ, cẩn thận nhìn lại Bạch Tiểu Thuần một lần nữa. Lần này gã thật sự cảm thấy Bạch Tiểu Thuần rất là thuận mắt, vì vậy thở dài một tiếng.

“Thôi thôi, Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã đối xử với ta như vậy thì Hứa Tiểu Sơn ta cũng không nên đi hố ngươi. Cái ngọc bội kia nếu chỉ có riêng nó thì tuy có chút tác dụng, nhưng chỉ được trong thời gian ngắn, qua một nén nhang sẽ mất đi hiệu lực, mà còn phản tác dụng.” Hứa Tiểu Sơn thở dài, tay áo hất lên, lại ném thêm cho Bạch Tiểu Thuần một cái ngọc bội nữa.

“Hai cái dùng chung với nhau mới có thể xua đuổi nguyền rủa của Sát Hồn lâu dài được.”

Bạch Tiểu Thuần nhận lấy cái ngọc bội thứ hai. Nghe được những lời của Hứa Tiểu Sơn, hắn híp mắt, trong lòng cảm thấy tên Hứa Tiểu Sơn này thật sự là quá âm hiểm. Nhìn thấy đối phương quay người muốn rời đi, trong lòng của hắn cảm thấy đối phương cuối cùng vẫn là một người tốt, vì vậy mà cắn răng một cái, gọi Hứa Tiểu Sơn một tiếng.

“Chờ chút, Hứa Tiểu Sơn. Thôi thôi, nếu ngươi đã như thế với ta, Bạch Tiểu Thuần ta cũng không nên hố ngươi. Ngươi mang hai thanh phi kiếm kia lại cho ta, ta đổi cho ngươi hai cái khác.”

Bước chân của Hứa Tiểu Sơn dừng lại, hai mắt bỗng nhiên trợn lên, lập tức lấy hai thanh phi kiếm kia ra. Sau khi quan sát cẩn thận một chút thì cũng không thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không dám tiếp tục cầm, vội vàng ném cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nhận lấy phi kiếm, đổi hai cái khác cho Hứa Tiểu Sơn.

Sắc mặt Hứa Tiểu Sơn trở nên cổ quái, ngó nhìn Bạch Tiểu Thuần. Mặc dù gã không biết hai thanh phi kiếm kia có vấn đề gì, nhưng có thể tưởng tượng ra được. Nếu Bạch Tiểu Thuần không nói cho mình, thì kết quả của mình nhất định sẽ rất thảm...

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhìn, chạm vào ánh mắt của Hứa Tiểu Sơn.

Sau nửa ngày, Hứa Tiểu Sơn thở dài một tiếng. Khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt gã đã lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Đầu tiên gã thấy Bạch Tiểu Thuần là miễn cưỡng thuận mắt, sau đó là thật sự thuận mắt, còn bây giờ là... phi thường thuận mắt.

“Có thể gặp được một gia hỏa có tính cách tương đồng thật không dễ dàng. Bạch Tiểu Thuần, thôi thôi, thực ra hai cái ngọc bội kia còn cần phải có một đoạn khẩu quyết mới có thể chân chính dẫn động. Nếu không, thì sẽ tạo thành cột sáng. Mặc dù có thể tránh né được Sát Hồn, nhưng lâu dài sẽ biến mất, đồng thời phong ấn tu vi bản thân ít nhất một

tháng trở lên. Một tháng này, cái gì ngươi cũng không làm được.” Hứa Tiểu Sơn cười khổ, lấy ra một cái ngọc giản ném cho Bạch Tiểu Thuần.

“Ngươi quá độc ác!!” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Điều này có nghĩa là nếu hắn sử dụng ngọc bội trước khi Trúc Cơ thì bản thân sẽ bị phong ấn, sẽ tốn thời gian. Sợ rằng một tháng sau coi như phong ấn có được giải thì cũng đã mất đi cơ hội Trúc Cơ.

“Ngươi cũng vậy! Tuy nhiên ta là người của hkt, còn ngươi là lkt, chúng ta vốn là đối lập.” Hứa Tiểu Sơn vội ho một tiếng. Lần này thật sự là gã không có nửa điểm che giấu. Gã rất ít khi gặp phải loại chuyện giống như thế này, mà gặp được dạng người như Bạch Tiểu Thuần thế này cũng là lần đầu tiên.

“Được rồi, nếu ngươi đã chân thành với ta như thế thì Bạch Tiểu Thuần ta cũng không thể lại hố ngươi. Pháp bảo ngươi đã dùng lúc đánh nhau với ta lúc mới rồi nhớ kỹ đừng có dùng lại, ở trên đó đều đã bị ta động tay động chân, lây dính một chút dược hương, có thể hấp dẫn Sát Hồn tiến đến. Y phục tốt nhất cũng nên đổi một bộ.” Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy không có ý tứ, cúi đầu nhắc nhở một câu.

“Ngươi, ngươi!! Vô sỉ!!” Hứa Tiểu Sơn trợn to mắt, vội vàng kiểm tra lại túi trữ vật và quần áo. Sau một lúc lâu gã mới nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, cắn răng mở miệng.

“Ngươi cũng vậy!” Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu trừng mắt trả lời.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, rất nhanh đều nở nụ cười. Hứa Tiểu Sơn tươi cười, nghiêm túc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Hi vọng sau này còn có thể gặp nhau.” Nói xong, gã quay người, nhoáng một cái đi xa.

Ở nơi xa, Hứa Tiểu Sơn vừa chạy vội vừa thay đổi y phục, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Gã cảm thấy Bạch Tiểu Thuần quá âm hiểm, &&&có thể

so được với mình. Dạng người này, sau này khi tiếp xúc phải thường xuyên lưu ý.

Bạch Tiểu Thuần cũng cảm khái, cảm thấy Hứa Tiểu Sơn tuy là đệ tử hkt nhưng là một người có thể kết giao bằng hữu.

“Tuy nhiên người này quá giảo hoạt, không có thật thà như Bạch Tiểu Thuần ta. Sau này tiếp xúc với hắn phải lưu ý một chút. Ai, ta làm người chính là quá thật thà.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, tay áo nhỏ hất lên, quay người bay nhanh.

Sau khi cẩn thận hai miếng ngọc bội kia, Bạch Tiểu Thuần dựa theo khẩu quyết trong ngọc giản, bắt đầu thúc giục lực lượng của ngọc bội. Lập tức xung quanh hắn có một màn sáng mơ hồ xuất hiện.

Màn sáng này lóe lên rồi biến mất, nhìn bằng mắt thường không thấy, mà thần thức cũng không cách nào phát giác, nhưng ở trong mắt Sát Hồn, thì tầng phòng hộ bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần này giống như là cấm địa.

Sau ba canh giờ, tiểu nữ hài áo trắng xuất hiện mấy lần, nhưng mỗi một lần khi tới gần Bạch Tiểu Thuần thì đều lập tức bị bắn ra, thần sắc dần dần trở nên vặn vẹo, phát ra âm thanh thê lương, thế nhưng vẫn vô hiệu với Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này nàng ta mới không cam lòng tiêu tán trong hư vô. Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, biết ngọc bội này có tác dụng. Hắn lập tức tìm kiếm một khu vực vắng vẻ, lựa chọn chìm xuống một hồ nước, ở dưới đó đào ra một cái động phủ, khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi xác định lại một lần nữa rằng ngọc bội có thể xua tan được Sát Hồn, Bạch Tiểu Thuần mới lấy ra Địa Mạch khí dẫn.

“Địa Mạch Trúc Cơ... Tuy rằng muộn mất mấy ngày, nhưng ta vẫn là người đầu tiên!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra chờ mong, nắm chặt

Địa Mạch khí dẫn được ngưng tụ thành tinh thạch màu xám ở trong tay. Linh lực Ngưng Khí tầng mười đại viên mãn ở trong cơ thể ầm ầm bạo phát, sau khi hoàn thành một chu thiên, giống như vạn mã bôn đằng, lao thẳng tới viên tinh thạch màu xám ở trong tay.

Viên tinh thạch này giống như là một cái động không đáy. Linh lực của Bạch Tiểu Thuần tràn vào lập tức bị nó hấp thu. Sau khi hấp thu, viên tinh thạch này tràn ra hào quang màu xám, càng lúc càng sáng tỏ. Đến cuối cùng lại truyền ra tiếng vang ầm ầm.

Trong tiếng nổ này, viên tinh thạch giống như bị thiêu đốt, hóa thành từng tia khí xám, thuận theo thất khiếu của Bạch Tiểu Thuần mà chui vào trong cơ thể. Sau thời gian hơn ba mươi hơi thở, viên tinh thạch này chấn động rồi hoàn toàn biến mất. Đại lượng khí xám, toàn bộ đều chui vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần hiện ra màu đỏ. Khí xám chui vào trong cơ thể, tan vào trong kinh mạch, du tẩu khắp toàn thân. Một loại cảm giác bị xé rách lan ra, loại cảm giác đau đớn kịch liệt này giống như đoàn khí xám kia đã hóa thành thực chất, trở thành xích sắt, cọ xát vào huyết nhục ở trong thân thể.

Sự đau đớn này làm cho hắn run rẩy, nhưng so sánh cùng với việc tu hành Bất Tử Trường Sinh Công thì rõ ràng là yếu hơn rất nhiều. Bạch Tiểu Thuần ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, cắn răng kiên trì. Đến khi tia khí xám cuối cùng chui vào trong cơ thể, đoàn khí xám ở trong cơ thể của hắn rốt cuộc đã nối đuôi nhau, tạo thành một vòng tròn.

Nháy mắt khi vòng tròn này vừa được hình thành, trong đầu Bạch Tiểu Thuần lập tức vang lên tiếng nổ ngập trời, lay hồn chấn phách.

Tu vi toàn thân hắn tạo thành Linh Hà lập tức sôi trào, nổ vang trên từng vị trí trên thân thể, toàn bộ vận chuyển. Nhìn thì giống như một mảnh tán loạn, nhưng thật ra nếu cẩn thận quan sát, thì có thể thấy những linh lực này đang muốn hình thành một vòng xoáy.

Vòng xoáy này chính là triều tịch!

Cũng là chỗ mấu chốt của Địa Mạch Trúc Cơ!

Linh lực thành suối, ngưng tụ triều tịch, hóa khí thành dịch, trúc Địa Mạch đạo cơ, chặt đứt phàm tục!

“Triều tịch!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, toàn thân nổi lên gân xanh, phát ra một tiếng gào thét khàn khàn trong run rẩy.

Rầm rầm rầm!

Dưới tiếng gào thét này, vòng xoáy ở trong cơ thể hắn đột nhiên gia tăng, như tạo thành một cái lỗ đen, trong nháy mắt đã đem tất cả Địa Mạch khí trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần hút đến, mà những thứ này còn chưa đủ một phần trong một ngàn.

Mặc dù như thế, nhưng chỉ cần vòng xoáy được hình thành là có thể có được tư cách đi hấp thu lượng Địa Mạch khí mênh mông mà cái Vẫn Kiếm thế giới này đã tích lũy suốt sáu mươi năm tuế nguyệt!

Trong chốc lát, lực hút này xuyên qua thân thể Bạch Tiểu Thuần, bao phủ toàn bộ động phủ, khiến cho từng tia Địa Mạch khí xuất hiện ở trên vách đá của động phủ, lao thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Cái lực hút này vẫn còn lan rộng. Rất nhanh, toàn bộ hồ nước đã sôi trào lên, rất nhiều Địa Mạch khí cuồn cuộn ngưng tụ. Mà lực hút này vẫn còn đang mở rộng, không ngừng tản ra. Toàn bộ thương khung Vẫn Kiếm thế giới lập tức cuồn cuộn, vô số Địa Mạch khí được huyễn hóa ra, hướng về vị trí Bạch Tiểu Thuần đang ở, phong vân dũng động!

Giờ phút này, tất cả đệ tử của bốn tông ở trong Vẫn Kiếm thế giới đều ngẩng đầu. Mỗi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, có giật mình, có rung động, có phức tạp, có cả không cách nào tin.

“Triều tịch, trời ạ. Đây là triều tịch Địa Mạch Trúc Cơ!!”

“Là ai? Lúc này mới có một tháng mấy ngày, thế mà đã ngưng tụ được Địa Mạch khí dẫn, bắt đầu Địa Mạch Trúc Cơ!”

“Là Tống Khuyết? Quỷ Nha? Cửu Đảo? Hay là Phương Lâm!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Triều Tịch, Bắt Đầu!

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Bây giờ hồ nước chỗ Bạch Tiểu Thuần đang sôi trào cuồn cuộn, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ. Vòng xoáy này không ngừng chuyển động, kéo đến thương khung khí, đại địa khí, giờ phút này vô tận địa mạch khí cũng dung nhập, khiến cho vòng xoáy này càng thêm lớn, cuối cùng trực tiếp hóa thành một vòi rồng kết nối với bầu trời!

Xa xa nhìn lại, vòi rồng này khí thế kinh người, đủ khiến tất cả tu sĩ thấy được phải trợn mắt há mồm, bị rung động.

Phần đầu kết nối với bầu trời lúc này cũng xuất hiện một vòng xoáy y hệt, mà chuyển động của vòng xoáy này chính là điển hình của hiện tượng triều tịch!

"Là Bạch Tiểu Thuần!" Trên bầu trời không xa chỗ trúc cơ của Bạch Tiểu Thuần, Hứa Tiểu Sơn dừng bước nhìn địa mạch khí từ bốn phương trời đang cuồn cuộn mà đến, nhìn trời đất tràn đầy loại khí mà chỉ triều tịch mới có thể dẫn động, hắn thở sâu, tinh mang trong mắt lóe lên.

"Gia hỏa Bạch Tiểu Thuần này, quả nhiên là người đầu tiên thu được địa mạch khí dẫn."

"Là ai!" Bên trong Vẫn Kiếm Thế Giới, sắc mặt Thượng Quan Thiên Hữu âm trầm. Chín thanh phi kiếm quanh người tạo thành một kiếm trận, giờ phút này tay phải gã bấm niệm pháp quyết, trỏ một cái, lập tức chín thanh phi kiếm xuyên thẳng, hình thành thế tuyệt sát*, trực tiếp giết chết

một Sát Thú cấp cao, gã không thèm để ý tới địa mạch khí to bằng ngón tay đang dung nhập vào đạo bình, mà chỉ ngẩng đầu nhìn về phương xa.

*giết tận

Phương hướng gã dõi tới, giờ phút này trời cao cuồn cuộn, vô số địa mạch khí hiện lên, lao nhanh mà đến.

"Đáng chết, nếu không phải trận chiến giữa ta với Phương Lâm làm cả hai đều bị thương, nhất định tốc độ có thể nhanh hơn một chút!" Mắt Thượng Quan Thiên Hữu đỏ lên, gã nhìn vào đạo bình lúc này đã được tám phần có dư, sau khi nghiến răng, gã chợt xoay người, không đi tìm Sát Thú nữa, mà đi tìm đệ tử ba tông khác.

Có kẻ nhanh như vậy liền trúc cơ, sự kích thích đó khiến Thượng Quan Thiên Hữu muốn giết người rồi!

Cùng lúc, ở một phương hướng khác, Đan Khê Tông Phương Lâm lặng lẽ xuất hiện, phất tay, một đệ tử Huyền Khê Tông đằng trước gã trợn to mắt, đầu lâu trực tiếp nổ tung. Phương Lâm bình tĩnh lấy đạo bình của người này, ngẩng đầu nhìn bầu trời đang phun trào địa mạch khí, trong mắt gã lộ ra tinh mang.

"Ta tận mắt thấy Lôi Sơn bị Sát Hồn bắt đi, giết mấy kẻ lén lút bám theo, cướp được đạo bình của Lôi Sơn, vậy mà người này còn nhanh hơn cả ta. . ." Phương Lâm cúi đầu nhìn thoáng qua đạo bình của bản thân, lúc này đạo bình của gã đã gần đầy chất lỏng màu xám. Mắt gã lóe lên tinh mang, thân thể lướt một cái, bay nhanh đi xa. Gã muốn chọn một chỗ để trúc cơ.

Cùng lúc đó, ở một khu vực khác, Huyền Khê Tông Đệ Nhất Thiên Kiêu Cửu Đảo thở gấp, hai tay đầy máu tươi, quanh gã có bảy tám cái xác, gã thực sự dùng sức của một người để giết chết bảy tám người.

"Còn thiếu chút nữa là đủ rồi!"

Ngoại trừ mấy vị thiên kiêu ngay ở tông môn của mình đã làm rất nhiều đệ tử tuyệt vọng, lúc này trong Vẫn Kiếm Thế Giới cũng có một số người nhờ sự kích thích này mà tăng tốc .

Mà phương pháp tăng tốc duy nhất chính là. . . Giết chóc!

Trong lúc nhất thời, cả Vẫn Kiếm Thế Giới bởi vì Bạch Tiểu Thuần dẫn động triều tịch, lập tức tần suất giết chóc càng thêm nhiều. Thậm chí một ít cảnh chém giết đã xảy ra giữa người cùng tông với nhau.

Mà số người trong Vẫn Kiếm Thế Giới cũng đột nhiên giảm bớt, dường như mỗi một khắc đều có người chết thảm.

Tổng số bốn trăm người, lúc này còn lại miễn cưỡng được một nửa.

Máu tươi nhuộm lên toàn thân Hầu Vân Phi, tóc tai hắn bù xù, trong Vẫn Kiếm Thế Giới hắn không phải thiên kiêu làm người khác tuyệt vọng, hắn chỉ là thế hệ bình thường, nhưng sự tàn nhẫn của hắn lại không ít. Một tháng này, đệ tử ba tông khác chết trong tay hắn đã vượt qua mười người.

Hơn nữa hắn phối hợp với người cùng tông đánh chết Sát Thú, lúc này đã ngưng tụ được hơn bảy thành. Nhìn phương xa đang cuồn cuộn địa mạch khí, Hầu Vân Phi hít sâu.

"Tiểu Thuần, là ngươi sao. . . Nhất định phải Trúc Cơ thành công, ta cũng sẽ cố gắng!" Hầu Vân Phi vội vã quay người lướt đi.

Bắc Hàn Liệt đang ở đoạn giữa của Vẫn Kiếm Thế Giới, toàn thân hắn tỏa ra hung sát. Bên trong Vẫn Kiếm Thế Giới, sau khi đánh một trận với Lôi Sơn thì thanh danh của hắn đã hiển hách, trận chiến kinh thiên động địa ấy làm không ít người bị rung động.

Mặc dù bất phân thắng bại, nhưng đối với Bắc Hàn Liệt thì tên tuổi của hắn, khí thế của hắn đã quật khởi. Lúc này hắn đã trở thành hắc mã

trong đệ tử bốn tông, ngang hàng với mấy tu sĩ đột nhiên bộc phát của ba tông còn lại, được xem là tu sĩ làm hầu hết đệ tử phải tuyệt vọng.

Không ai biết để đạt được vinh quang này Bắc Hàn Liệt đã phải chịu nhiều cay đắng và trả giá lớn cỡ nào. Có thể nói, nếu như không có Bạch Tiểu Thuần thì tuyệt đối sẽ không có được Bắc Hàn Liệt ngày hôm nay.

"Nhất định ta phải địa mạch Trúc Cơ, rửa sạch sỉ nhục!" Nội tâm Bắc Hàn Liệt thét gào, liều chết lao đi, tiếp tục lựa chọn mục tiêu để đánh chết.

Tới lúc này, đệ tử bốn tông có thể còn sống ở nơi đây cũng không phải kẻ yếu, từng người đều có thủ đoạn của riêng mình, đánh chết được nhau càng ngày càng khó.

Sâu trong Vẫn Kiếm Thế Giới, sương mù tràn ngập, Sát Thú tương đối nhiều, mà tu sĩ ở trong đó cũng nhiều nhất. Giờ phút này có hai bóng người đang truy đuổi chém giết với nhau.

Nhìn kỹ thì đây là hai nữ tử, chính là Công Tôn Uyển Nhi và Đan Khê Tông Triệu Nhu, bây giờ hai nữ tử tuyệt đẹp này đều rất chật vật, trên người ngập tràn sát khí, đây đã là lần giao chiến thứ bảy của hai nàng.

Một tháng qua, hai nàng chỉ cần gặp nhau là sẽ ra tay ngay lập tức, giữa hai người dường như có chút ân oán riêng, nhưng cả hai đều không làm gì được đối phương, mà cũng không muốn đối phương có được địa mạch khí, nên cứ giằng co như vậy.

"Công Tôn Uyển Nhi, đạo bình của mỗi người chúng ta đều đã có một nửa, lần này giữa chúng ta chỉ một kẻ có thể sống, người nào còn sống liền có thể tích đủ một phần!" Sát cơ trong mắt Triệu Nhu lóe lên, lại phóng tới Công Tôn Uyển Nhi.

Sắc mặt Công Tôn Uyển Nhi trắng bệch, con chim phượng bên người nàng cũng đang trọng thương hấp hối. Lúc này nàng cắn răng phản kích

lần nữa, cuộc chiến của hai người nhìn như đấu pháp bình thường, nhưng thực tế trong mắt mỗi người đều có vô tận ảo cảnh đang va chạm với nhau.

Hơi sơ sẩy một chút là sẽ chết ngay lập tức.

Bầu trời cuồn cuộn, mặt đất nổ vang. Ngay khi tất cả mọi người bị kích thích bởi địa mạch trúc cơ của Bạch Tiểu Thuần, thì hắn lại càng hoảng sợ, hắn có thể cảm nhận được địa mạch khí xung quanh đang ầm ầm mà đến, tác động tám hướng, thậm chí không cần nhìn hắn cũng có thể cảm thấy lúc này ở trên hồ nước nhất định đã xuất hiện một vòng xoáy như cái phễu khổng lồ.

"Nếu bây giờ có người đến quấy nhiễu. . ." Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, sợ đến mức cả đầu toát mồ hôi lạnh. Trước khi trúc cơ hắn cũng đã chuẩn bị chút phòng hộ, nhưng bây giờ lại cảm thấy chưa đủ rồi.

Giờ phút này hắn nghiến răng, vòng xoáy trong người nhanh chóng chuyển động. Ngay lúc vô số địa mạch khí vọt đến, tay phải hắn miễn cưỡng nâng lên vỗ vào túi trữ vật, lập tức hơn một nghìn phù lục* đều bay hết ra, lơ lửng ở bốn phía.

*bùa chú

Chúng chưa được mở, nhưng chỉ cần một ý nghĩ trong đầu Bạch Tiểu Thuần, chúng sẽ mở ra trong nháy mắt.

Thần Hạc Thuẫn bay ra, trôi nổi giữa không trung, duy trì trạng thái có thể phát động mọi lúc. Ngay lập tức toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng được bao trùm bởi món bảo vật phòng hộ mà Lý Thanh Hậu cho hắn, ẩn dưới làn da Bất Tử Ngân Bì.

Làm xong những việc này, Bạch Tiểu Thuần không bận tâm quá nhiều nữa. Hắn cắn răng, nội tâm gào thét, vòng xoáy trong cơ thể ầm ầm gia tốc chuyển động, địa mạch khí xung quanh bị kéo mạnh tới, trực tiếp tràn vào cơ thể. Nhưng nó không dung hợp mà lại quấn lấy linh lực,

chạy cùng một lúc, khiến vòng xoáy kia càng ngày càng mạnh, rung chuyển thân hình, dưới sự run rẩy liên tục, cũng làm lực lượng của vòng xoáy trong cơ thể hắn lực càng ngày càng mạnh.

Cái gọi là triều tịch, chính là dẫn địa mạch khí dung nhập vào linh lực bản thân, hóa thành vòng xoáy bộc phát trong cơ thể, rèn luyện máu thịt, rèn luyện kinh mạch, rèn luyện linh hồn, rèn luyện mọi thứ. . .

Một phần linh lực, trăm phần địa mạch khí!

Dưới sự bộc phát này, khí hóa thành dịch, Khí Hải biến thành. . . Linh Hải!

Mà Linh Hải, còn có một xưng hô khác, chính là Đạo Cơ!

Một lần triều tịch, chính là một tầng Linh Hải, một tầng Đạo Cơ. Chín lần triều tịch, chính là chín tầng Linh Hải, chín tầng Đạo Cơ! Mỗi một tầng, đều phải lớn gấp mấy lần so với tầng trước, như một cái tháp lộn ngược!

Thời gian dần trôi, qua một canh giờ, ở trên hồ nước ở chỗ Bạch Tiểu Thuần, vòng xoáy càng thêm lớn, kinh thiên động địa, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên phát ra một tiếng gầm nhẹ, dường như tiếng rống khuếch tán theo vòng xoáy, ngay lúc nổ vang như thiên lôi, vòng xoáy trong cơ thể hắn cuối cùng cũng hoàn mỹ, sau một canh giờ, đã tạo thành vòng triều tịch thứ nhất!

Nháy mắt khi vòng triều tịch thứ nhất hoàn chỉnh, vòng xoáy trong cơ thể hắn, đột nhiên co rút.

Men theo tất cả kinh mạch, địa mạch khí và linh lực tạo thành vòng xoáy này, dưới sự co rút của nó, như được nén liên tục, cơ thể Bạch Tiểu Thuần truyền ra âm thanh ken két, vòng xoáy rất nhanh đã bị nén thành một điểm đen, tức khắc khi điểm đen này được hình thành, tiếng nổ rung trời, bộc phát mãnh liệt, hướng về kinh mạch, hướng về máu thịt toàn thân, hướng về linh hồn, bỗng nhiên khuếch tán.

"Triều tịch, bắt đầu!"

Ầm ầm ầm!

Đầu Bạch Tiểu Thuần như có sấm chớp không ngớt, dưới sự khuếch tán của loại "khí dịch" do địa mạch khí dung hợp với linh lực, hắn phát ra tiếng gào thét, kinh mạch trong người nháy mắt đã được mở rộng gấp đôi, máu thịt cũng tốt, xương cốt cũng được, còn có linh hồn, đều ở giờ phút này, như bị cưỡng ép kéo căng ra.

Hơn nữa vào lúc này, lợi dụng sự bộc phát của triều tịch, địa mạch khí rốt cuộc đã dung hợp với linh lực trong cơ thể, tạo thành linh dịch, linh dịch này chạy khắp người, xông vào vào đan điền Khí Hải, giống giọt dầu đang sôi, trực tiếp nổ tung, tựa như khai thiên tích địa!

Bạch Tiểu Thuần chấn động toàn thân, giờ phút này đan điền tan vỡ ra, chia năm xẻ bảy, tạo thành vô số mảnh vụn, lại lần nữa ngưng tụ ở một chỗ, trực tiếp biến ra một mảnh biển!

Đạo Cơ sản sinh, Linh Hải hình thành!

Ngay lúc tuôn trào khắp cơ thể nó đã sửa đổi tất cả kinh mạch, hơn nữa còn rung chuyển linh hồn, như chặt đứt phàm tục!

Chẳng qua mảnh biển này rất nhỏ, thoạt nhìn thì chỉ có phạm vi trăm trượng, trong đó có một cái đỉnh màu tím, cái đỉnh này được tạo thành bởi vô số phù văn, đang bay lên từ trong Linh Hải, mang theo một luồng khí thế quật khởi, khiến tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng nhờ vậy mà đột phá Ngưng Khí, bất quá vẫn chưa chấm dứt trúc cơ, cho nên đang súc thế tích lũy, chờ một khắc khi lần triều tịch cuối cùng chấm dứt, hậu tích bạc phát*!

*tích nhiều rồi mới phát ra

Mà thứ quyết định số lần triều tịch của một người nhiều hay ít, chính là công pháp tu hành ở cảnh giới Ngưng Khí cùng với tư chất mỗi người!

Công pháp là mấu chốt để dẫn động triều tịch, mà tư chất thì như căn cơ, quyết định liệu có thể tiếp nhận lực lượng triều tịch đưa tới hay không, tư chất càng mạnh thì số lần tiếp nhận được càng nhiều, tư chất tầm thường, cho dù tu hành công pháp vô song cũng khó có thể tiếp nhận nhiều lần triều tịch, cưỡng ép tiến hành chỉ khiến đạo cơ tan vỡ mà chết.

Tương tự, công pháp tầm thường, tư chất cao hơn cũng vô dụng, cũng chỉ có thể nuối tiếc thôi.

Vì vậy công pháp cần phải phối hợp với tư chất, thiếu một thứ cũng không được!

Tầng thứ nhất của Bạch Tiểu Thuần chính là cái đỉnh nằm trong Linh Hải, đại biểu cho thứ mà hắn tu hành đầu tiên, Tử Khí Ngự Đỉnh Công!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Đại Đạo Tranh Phong!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Công pháp có thể hình thành triều tịch không hạn chế về số lượng, nhưng trải qua bao nhiêu năm từ xưa đến nay, người ta đã tổng kết được ba quy luật. Thứ nhất, công pháp có thể hình thành Triều tịch phải nắm giữ tới trình độ nhập vi, nếu không thì tuyệt đối không thể đạt được.

Chỉ là tu hành bất cứ một môn công pháp nào, có thể đạt đến trình độ nhập vi đều tuyệt đối không hề đơn giản, cần phải trải qua cả một quá trình kinh lịch không ít.

Quy luật thứ hai, là dựa theo số lần dẫn phát triều tịch để phán định. Công pháp ngang nhau về số lần triều tịch cũng chỉ có một công pháp hữu hiệu, các công pháp kia có nhiều hơn nữa cũng không hình thành thêm được triều tịch trong Linh Hải. Bắt buộc công pháp thâm sâu hơn thì mới có thể khiến triều tịch tăng thêm nữa.

Mà quy luật thứ ba, đó là Triều tịch càng về sau thì càng khó hình thành. Yêu cầu cũng càng khó khăn hơn.

Ở bất kì tông môn nào, loại công pháp có thể giúp đệ tử sau khi dẫn động được năm lần Triều tịch, còn có thể gắng gượng dẫn động đến lần Triều tịch thứ sáu đều là tồn tại cực hiến, thường được xưng là bí thuật, cũng là lực lượng nội tình của tất cả các tông môn.

Cho nên Triều tịch này, thực ra cũng là một hình thức phân phối công pháp, cũng là biểu hiện của lực lượng nội tình tông môn. Như bản thân Linh Khê Tông, Tử Khí Ngự Đỉnh Công ở bờ Nam hay Thông Thiên

Ngự Tượng Công ở bờ Bắc cũng tương tự vậy, trừ phi có thể tu đến cảnh giới Tử Khí Hóa Đỉnh hay Thông thiên Tượng thể, còn không thì cũng chỉ hình thành lần triều tịch thứ nhất mà thôi.

Chỉ đến cảnh giới Tử Khí Hóa Đỉnh hay Thông thiên Tượng Thể mới có thể dẫn động được lần triều tịch thứ hai. Hơn nữa hai công pháp này là chủ tu của Tử Đỉnh sơn ở bờ Nam và Lạc Nhật Phong ở bờ Bắc, nên đệ tử riêng hai sơn phong này hiển nhiên có được bí pháp có thể khiến hai loại công pháp này dẫn động được Triều tịch lần thứ ba tới Triều tịch lần thứ năm. Nhưng bởi vậy, công pháp để bọn họ dẫn động Triều tịch lần thứ sáu đòi hỏi cũng khắt khe hơn. Công pháp loại này trong Linh Khê Tông trân quý tựa như phượng mao lân giác nên đành từ bỏ, mà đổi sang tu hành bí thuật.

Đối với các đệ tử sơn phong khác, sau khi tu hành đến Ngưng khí tầng tám công pháp này. Bước vào đệ tử nội môn bắt buộc phải đổi sang công pháp khác, mục đích chính là để chuẩn bị thêm nhiều lần Triều tịch sau này.

Lựa chọn loại công pháp nối tiếp cực kỳ quan trọng, vì đây chính là mấu chốt quyết định xem đệ tử Linh Khê Tông có thể dẫn động bao nhiêu lần Triều tịch trong quá trình Trúc Cơ.

Nói như vậy, công pháp tu luyện tối thiểu nhất cũng có thể dẫn động hai lần Triều tịch, còn nhiều hơn thì là ba lần Triều tịch. Nhưng mỗi loại công pháp cũng có thể xảy ra tình huống cực đoan, vẫn có khả năng hình thành nên lần Triều tịch thứ tư.

Cho nên, đệ tử tu luyện ở cấp độ này, yếu nhất trong Địa Mạch Trúc cơ cũng có thể hình thành ba lần triều tịch. Nếu gặp tình huống cực đoan, đệ tử cường hãn có thể hình thành sáu lần Triều tịch. Chỉ là Linh Khê Tông từ xưa đến nay, có thể thông qua công pháp thứ hai này đẩy Triều tịch dẫn động đến lần thứ sáu cũng chỉ có chín vị đệ tử làm được mà thôi, mỗi một người đều là một nhân vật kinh diễm tuyệt luân của thời đại đó.

Mà phần phía sau của hai công pháp này lại mạnh mẽ hơn công pháp khuyết thiếu, nên bọn họ cũng không cách nào tu luyện them công pháp khác nhằm hình thành Triều tịch nữa, chỉ đành lựa chọn tu hành bí thuật. Chính vì vậy nên mới có Linh Khê Tông thập đại bí thuật.

Thập đại bí thuật, mỗi một bí thuật đều có thể khiến bất kì đệ tử tu hành có thành tựu sau lần Triều tịch thứ năm vẫn có thể hình thành thêm một lần Triều tịch nữa. Mà trong đó có hai bí thuật là Quỷ Dạ Hành và Thủy Trạch Quốc Độ còn là tuyệt đỉnh bí pháp đầy hi hữu, có thể giúp đệ tử tu hành bí thuật này sau khi hoàn thành lần Triều tịch thứ sáu vẫn có thể mạnh mẽ hình thêm hai lần Triều tịch nữa.

Tính toán kỹ, thì đệ tử Linh Khê Tông, nếu như người có tư chất tuyệt hảo hoàn toàn có khả năng đạt đến tám lần Triều tịch! Yếu, thì cũng đạt tới bốn lần!

Đây cũng chính là nội tình của Linh Khê Tông, mà ba tông khác cũng không thua kém bao nhiêu, tất cả vẫn phải nhìn xem trong lứa đệ tử của mình, ai có thể đi đến mức cực hạn được.

Về phần chín lần Triều tịch thì đã trở thành Địa mạch đỉnh phong trong truyền thuyết. đừng nói đến Linh Khê Tông, mà tổng tất cả tứ đại môn phái, trong một vạn năm qua cũng chỉ có duy nhất một người làm được.

Người này chính là Vô Cực Tử của Huyết Khê Tông tám trăm năm về trước.

Địa Mạch đỉnh phong chính là biểu hiện thực lực cực hạn của bản thân, tuy là xa vời không thể chạm tới nhưng tốt xấu gì vẫn là một mục tiêu rõ ràng. Còn Thiên Mạch mặc dù vượt trội so với Địa Mạch nhưng lại liên quan nhiều đến vận khí, có thể ngộ nhưng không thể cầu, hư vô mờ mịt, không có phương hướng để đi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hai mắt hắn lóe sáng. Chuyện tình liên quan tới Triều tịch hắn đã rõ ràng tất cả. Lúc này hắn

cũng cảm nhận được khí hải trong thể nội cũng đã tan vỡ, tầng Linh hải thứ nhất được hình thành, nếu như lúc này hắn từ bỏ việc dẫn động triều tịch lần nữa thì lập tức sẽ Trúc cơ Địa mạch thành công.

Cho dù cũng có thể gia tăng thọ nguyên lên hai trăm năm nhưng đây chính là cảnh giới yếu nhất của Địa mạch Trúc cơ. Đi đến đây rồi thì Bạch Tiểu Thuần cũng tuyệt không cam lòng yếu kém như vậy, quy tắc Tu chân giới mạnh được yếu thua, mặc kệ có chấp nhận hay không thì hắn cũng thừa biết bản thân khó mà tránh khỏi những quy tắc đó.

Chém chém giết giết, nhiều khi không phải mình nguyện ý, mà là không thể không chiến!

"Tử Khí Ngự Đỉnh Công, dựa vào mức độ thi triển Tử Khí Hóa đỉnh của ta, hắn lúc này cũng có thể dẫn động lần Triều tịch thứ hai!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, Linh hải trong thể nội xoay tròn, Địa mạch khí bốn phía lại bị dẫn động một lần nữa, âm thanh ầm ầm truyền khắp bốn phía, cuồn cuộn tiến đến, hình thành vòng xoáy thứ hai trong thể nội của hắn.

Bên trên hồ nước, tiếng nổ vang càng lớn, trên bầu trời lúc này cũng đã xuất hiện ra hình dáng vòng xoáy thứ hai. Vòng xoáy này to lớn hơn hắn vòng xoáy thứ nhất, cực kì dễ nhìn thấy khiến không ít người ngẩng đầu nhìn lên.

"Lần Triều tịch thứ hai, những người có thể đến đây thì ít nhất cũng dẫn động ba bốn lần Triều tịch, mỗi một lần sau đều lớn hơn lần trước mấy lần. Mà Địa mạch khí cũng là cần một số lượng lớn gấp nhiều lần!"

"Chết tiệt, người này Trúc cơ quá nhanh, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ e là Địa Mạch khí ở nơi này không ngừng giảm bớt, sợ là đến phiên chúng ta Trúc cơ thì không còn đủ nữa!"

Ngay khi đám tu sĩ trong Vẫn Kiếm thế giới này còn đang sốt ruột thì đột nhiên từ một hướng khác lại truyền lên một tiếng nổ rung trời. Đang lúc ầm vang như vậy thì một hướng khác nữa, ở giữa một vùng núi, lại

đột nhiên xuất hiện một vòi rồng giữa không trung, kết nối với bầu trời tạo thành một vòng xoáy khổng lồ cũng ầm ầm hiện ra!

Vòng xoáy này vừa xuất hiện đã dẫn động bốn phương, cưỡng ép rút lấy Địa mạch khí, cùng với Bạch Tiểu Thuần bên này tồn tại song song giữa thế giới này, cùng nhau chia đều Địa Mạch khí.

Lúc này, một động phủ trong dãy núi kia, hai mắt Phương Lâm đầy chấp nhấp, dưới một tiếng gầm nhẹ, y bắt đầu ngưng tụ lần triều tịch thứ nhất.

Một màn này khiến đám người chứng kiến đều kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới vừa mới xuất hiện một vòng xoáy xong, thì lại xuất hiện thêm một vòng xoáy ngay sau đó nữa như vậy.

Mang đầy lo lắng, hai mắt đám người này đều đỏ lên, tranh thủ thời gian bắt đầu triển khai chém giết cướp đoạt Địa Mạch khí.

Không phải là không có người nghĩ đến chuyện đến giết hai người đang Trúc Cơ kia, thế nhưng đám người này vẫn còn chưa tuyệt vọng đến mức đó, nên đương nhiên cũng vì vậy mà cũng không muốn hao phí thời gian làm những loại chuyện này.

Một lúc lâu sau, vị trí của Phương Lâm lại ầm vang lên một tiếng, lần Triều tịch đầu tiên đã kết thúc, bắt đầu xuất hiện lần Triều tịch thứ hai. Chưa tới một canh giờ sau, hồ nước chỗ Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung lên, lần Triều tịch thứ hai của hắn cũng kết thúc.

Lúc này Linh hải trong cơ thể hắn đột nhiên lớn gấp đôi so lúc trước. Khí thế trong thể nội đầy mạnh mẽ, nổi bật trong cái thế giới này như một bó đuốc cháy sáng trong đêm tối, vô cùng dễ nhận ra.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn cảm nhận được Tử Khí Ngự Đỉnh Công đã đến cực hạn, khó mà hình thành nên được lần Triều tịch thứ ba. Khi hắn nhắm mắt lại nhìn vào trong thể nội, hai tầng Linh Hải trong

người đã có một đại đỉnh màu tím sừng sững đứng đó, tràn ra vô thượng uy áp.

“Lần Triều tịch thứ ba, cần có…Long Tượng Hóa Hải Kinh!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, trong thể nội chợt truyền ra tiếng long rống tượng gào, thanh âm lan truyền ra khỏi hồ nước vang vọng khắp bốn phương. Trên bầu trời lúc này, xuất hiện vòng xoáy thứ ba!

Vòng xoáy thứ ba xuất hiện trong cơ thể hắn, truyền ra hấp lực mạnh mẽ vượt trội so với hai vòng xoáy trước, rồi đột nhiên tản ra, quét ngang thế giới này. Cỗ hấp lực tựa như cá kình hút nước, đem phần lớn Địa mạch khí trong thế giới này mà hút lấy.

Nhìn kỹ có thể thấy trong vòng xoáy thứ ba này, đột nhiên còn có một con Cự Long uốn lượn với khí thế kinh thiên. Đám đệ tử tại phiến thế giới này cũng nhanh chóng phát hiện ra được Cự Long này.

“Đây là công pháp gì vậy?”

"Long Tượng Hóa Hải Kinh, người đầu tiên Trúc cơ vậy mà lại đến từ Linh Khê Tông!!!”

“Trời ạ, lại đến từ Linh Khê Tông. Người này là ai, Quỷ Nha? Hay là Thượng Quan Thiên Hữu?”

“Là Bạch Tiểu Thuần???” Đám đệ tử Tứ tông nhìn thấy cảnh này đều đồng loạt kinh hãi. Chỉ là so với ba tông kia, đám đệ tử Linh Khê Tông lại đầy phấn chấn.

Thượng Quan Thiên Hữu đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đỏ lên. Y nhìn chằm chằm vào đầu Cự Long trong vòng xoáy thứ ba trên không trung phía xa kia.

"Không phải Quỷ Nha, đây là. . . Bạch Tiểu Thuần!!!" Thượng Quan Thiên Hữu nghiến chặt răng lại, hai mắt đỏ lừ, chợt quay người đi. Khí tức sát phạt trên người y cũng chợt nồng đậm lên.

Qua một canh giờ nữa, phía Phương Lâm bên kia cũng hoàn thành xong lần Triều tịch thứ hai, bên trong vòng xoáy hình thành dữ dội kia là một Dược đỉnh to lớn, đỉnh này hình tròn, có bốn chân, toàn thân bằng đồng, điêu khắc Nhật Nguyệt Tinh không, bầu trời và mặt đất, ẩn chứa vô tận tang thương. Ngay khi đỉnh này vừa xuất hiện, đã như muốn luyện hóa cả thiên địa này.

Chính là Thiên địa Lô đỉnh!

Ngay khi Lô đỉnh này xuất hiện, thì tất cả mọi người cũng xác nhận được danh tính của người Trúc Cơ thứ hai.

"Đan Khê tông Phương Lâm!!!"

Đúng lúc này, đột nhiên tại một phía khác, một vòng xoáy thứ ba được phóng lên trên cao, kết nối với trời xanh hình thành một vòng xoáy khổng lồ ầm ầm xuất hiện.

Người Trúc cơ thứ ba, xuất hiện!

Vừa xuất hiện, thì vòng xoáy kia đã đổi thành một màu máu huyết. Nhìn kỹ thì thấy được phía trên đó còn có một gương mặt mơ hồ, mà vẻ ngoài lại chính là Tống Khuyết!

“Trời ạm, là Huyết Khê Tông Tống Khuyết!!!”

“Quả nhiên không hổ là người có thể diệt sát Trúc cơ, công pháp đầu tiên hình thành Triều tịch lại có thể xuất hiện dị tượng. Chuyện này, ta nghe nói tám trăm năm trước Vô Cực Tử cũng như vậy a.”

“Chẳng lẽ…Tống Khuyết này là muốn bắt chước Vô Cực Tử, hoàn thành chín lần Triều tịch Địa Mạch đỉnh phong!”

Lúc này, ba vòng xoáy còn đang trnh đoạt Địa Mạch khí trong phiến thế giới này khiến Địa Mạch khí nơi này không ngừng giảm mạnh xuống, vẻ hoang mang lo lắng của mọi người tràn ra, thì đột nhiên…

Vòng xoáy thứ tư tại một chỗ sâu bên trong Vẫn Kiếm thế giới chợt xuất hiện đầy kinh thiên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Đột Phá Đệ Nhất Gông Cùm Xiềng Xích!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bên dưới vòng xoáy thứ tư là một bình nguyên, lúc này trên bình nguyên có một tòa đại trận tràn ra ánh sáng trận pháp phòng hộ sáng chói, bên trong trận pháp này là một đệ tử Ngưng khí đang khoanh chân ngồi.

Người này mặc trường bào đệ tử Huyền Khê Tông, là một thanh niên có vẻ ngoài lạnh lùng, lúc thổ nạp trên người gã tràn ra một lượng lớn phù văn di chuyển dọc trên người. Những phù văn này đều ẩn chứa lực lượng hủy diệt lại liên kết với nhau tạo thành một sợi dây xích cấp tốc vây quanh gã.

Hư vô bốn phía xung quanh người thanh niên này vặn vẹo, truyền ra từng đợt lực lượng diệt tuyệt, chính là …biểu hiện của Mẫn Diệt Tuyệt Sinh công!

Người này chính là đệ nhất thiên kiêu của Huyền Khê Tông, cũng chính là người đầu tiên tu thành Mẫn Diệt Tuyệt Sinh Công của Huyền Khê Tông, Cửu Đảo. Mà uy lực của Mẫn Diệt này, chính là tiêu diệt hết thảy sinh mệnh, những nơi đi qua, mọi vật tiêu tán, hơn nữa còn có thể ngưng tụ được Mẫn Diệp Văn. Thậm chí còn có tư liệu ghi chép, gã vậy mà ngang ngửa trong một trận chiến với Phàm đạo Trúc cơ.

“Quỷ Nha, trận chiến lúc trước bất phân thắng bại. Vậy thì đợi ta Trúc cơ xong sẽ đánh với ngươi một trận nữa. Nhất định ta sẽ đem đệ nhất thiên kiêu của Linh Khê Tông, hoàn toàn giết chết!” Sát ý trong mắt Cửu Đảo lóe lên. Gã hít sâu rồi đưa hai tay bấm niệm pháp quyết vung

mạnh ra, thể nội gã lập tức xuất hiện một hấp lực ngưng tụ thành vòng xoáy, kết nối với bầu trời, khiến không trung lúc này lại xuất hiện thêm một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy này ầm ầm chuyển động, một lượng lớn Địa Mạch khí đột nhiên tràn tới.

Thời khắc này, bốn vòng xoáy trên không trung tại bốn phía khác nhau, đồng loạt chuyển động, cùng nhau phân chia Vẫn Kiếm thế giới.

Đệ tử Tứ tông khác trong Vẫn Kiếm thế giới càng thêm lo lắng. Nhìn thấy bốn người tiến hành Trúc Cơ, nhìn lực lượng Địa Mạch khí trong phiến thế giới này không ngừng giảm bớt, bọn họ biết Địa Mạch khí ít ỏi, nếu bản thân không nắm chắc thời gian thì Trúc cơ càng thêm vô vọng. Đến lúc đó bọn họ sẽ chỉ còn là lá xanh làm nền cho kẻ khác mà thôi.

Giết chóc càng thêm hung tàn, lúc này, số lượng tử vong trong Vẫn Kiếm thế giới càng lúc càng nhiều.

Rất nhanh, trong lúc mọi người còn đang điên cuồng đỏ mắt chém giết, thì tại hồ nước nơi ở của Bạch Tiểu Thuần, nổ vang lên kinh thiên, lần Triều Tịch thứ ba của hắn cũng kết thúc.

Trên bầu trời, Cự Long gầm rống, bên trong hồ, phía trên tầng Linh hải thứ hai trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần đột nhiên lại xuất hiện một tầng Linh Hải thứ ba càng thêm to lớn hơn hắn.

“Long lực kết thúc, lúc này là Tượng lực!” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập, hai mắt đỏ lên, gầm nhẹ một tiếng. Bên ngoài thân thể hắn đột nhiên huyễn hóa ra một con Cự Tượng, trọng điệp với thân thể của hắn rồi hung hăng đạp mạnh xuống mặt đất.

Rầm!!!

Vòng xoáy thứ tư trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện, so với ba tầng đầu tiên thì càng thêm kinh người. Cùng lúc đó, ba tầng vòng xoáy lúc nãy trên bầu trời cũng dần yên ổn lại, đột nhiên xuất hiện thêm một vòng xoáy thứ tư đầy to lớn!

Bên trong vòng xoáy, thân ảnh của Cự Tượng hiện ra rất rõ ràng, dường như đang gầm thét, dẫn động vòng xoáy cấp tốc chuyển động.

Một lúc lâu sau, Phương Lâm cũng theo sát phía sau. Vòng xoáy Triều Tịch thứ tư của gã đã xuất hiện, mà Tống Khuyết và Cửu Đảo bên kia cũng nhanh chóng kết thúc lần Triều Tịch thứ ba, một lúc lâu sau đã bắt đầu ngưng tụ ra lần Triều Tịch thứ tư!

Mà Tống Khuyết bên kia càng thêm kinh diễm tuyệt luân, giữa trán của khuôn mặt to lớn đột nhiên lại xuất hiện một hình ảnh Huyết nguyệt, tốc độ hấp thụ Địa Mạch khí lại càng thêm vượt bậc so với mấy người khác, nhìn qua vô cùng rõ ràng.

“Tống Khuyết này mới đạt tới lần Triều Tịch thứ tư, vậy mà có thể tạo ra được hấp lực khủng bố đến như vậy!”

“Chết tiệt, hắn đang định bắt chước Vô Cực Tử, muốn đạt Địa Mạch đỉnh phong, hoàn thành chín lần Triều Tịch hay sao chứ!”

“Không tốt, một khi xuất hiện một người đạt tám lần Triều Tịch, vậy thì sẽ hấp thụ một lượng Địa Mạch khí khổng lồ khiến người sau càng khó thành công hơn. Nhất định phải nhanh chóng ngưng tụ ra Địa Mạch khí dẫn a!”

Ngay khi tất cả mọi người đều cảm thấy sốt ruột, thì sau mười sáu canh giờ kể từ lúc Bạch Tiểu Thuần Trúc cơ đến lúc này, trên bầu trời… lại xuất hiện một luồng vòi rồng thứ năm!

Rầm rầm rầm!

Ngay khi luồng vòi rồng thứ năm này đụng chạm với bầu trời, một vòng xoáy nhanh chóng được tạo thành rồi khuếch tán ra ngoài. Bên dưới vòng xoáy là một đám hắc vụ nồng đậm, bên trong hắc vụ là Quỷ Nha.

Năm vòng xoáy xoay tròn trên không trung khiến tất cả mọi người nhìn lên đều ngưỡng mộ. Thời gian trôi qua không lâu khi nhìn thấy lần Triều Tịch thứ ba xuất hiện sau khi kết thúc hai lần Triều Tịch đầu tiên, thân phận Quỷ Nha cũng được mọi người nhận ra, trong lần Triều Tịch thứ ba này, trên bầu trời xuất hiện con Sơn Quỷ to lớn.

"Quỷ Nha! Linh Khê tông Quỷ Nha!"

"Hắn tu hành chính là Sơn Quỷ Loạn thần pháp!"

"Bạch Tiểu Thuần, Phương Lâm, Tống Khuyết, Cửu Đảo, Quỷ Nha!"

Đến lúc này, trong đám chúng tu Tứ tông đã xuất hiện năm người mạnh nhất, phân chia đối chọi trực tiếp với nhau! Bọn họ, có thể được xem như là nhóm người Trúc cơ đầu tiên.

Bạch Tiểu Thuần nhanh nhất, lần Triều Tịch thứ tư cũng đã hoàn thành gần một nửa, tiếp theo là Phương Lâm, lần Triều Tịch thứ tư của gã chậm hơn Bạch Tiểu Thuần một canh giờ. Tiếp đến là Tống Khuyết và Cửu Đảo, chậm hơn Bạch Tiểu Thuần hai canh giờ.

Cuối cùng là Quỷ Nha, chậm hơn mười canh giờ!

Lúc này, vòng xoáy thứ tư trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền ra từng trận hấp lực hấp thu lấy một lượng lớn Địa Mạch khí. Lực lượng Cự tượng được bộc phát thôi động nhục thể của hắn, không ngừng trùng kích…tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất trong Ngũ đại gông cùm xiềng xích ràng buộc sinh mệnh.

Mỗi lần trùng kích lại khiến cả thân thể hắn run rẩy. Vốn những người tu hành Long Tượng Hóa Hải Kinh chỉ có thể đạt tới cực hạn là

chạm đến gông cùm xiềng xích, nhưng Bạch Tiểu Thuần nơi này lại còn có Bất Tử Trường Sinh Công, khiến bản thân hắn lúc trước đã đạt đến mức độ chạm tới gông cùm xiềng xích. Do vậy mà trùng kích trước mắt, đó chính là muốn…đột phá!"

Đột phá tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất!

"Mượn nhờ lực lượng đại thành, mượn nhờ Địa Mạch khí, trong lần Triều Tịch thứ tư này đột phá tầng gông cùm xiềng xích sinh mệnh thứ nhất!" Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ngầu lên, gầm nhẹ một tiếng rồi lại trùng kích thêm lần nữa.

Trong đầu hắn vang vọng thanh âm như sấm động, mỗi lần trùng kích, thanh âm lại mạnh mẽ hơn khiến toàn thân hắn như muốn vỡ vụn ra, nhưng hắn vẫn cứ gắng gượng mà chịu đựng. Cho đến khi trôi qua thêm mấy canh giờ nữa, trước mắt chỉ còn khoảng bốn canh giờ là tới thời gian hoàn thành lần Triều Tịch thứ tư, thể nội Bạch Tiểu Thuần bèn dẫn theo lực lượng Triều Tịch đến trùng kích càng thêm điên cuồng và cuồng bạo hơn.

Rầm rầm rầm!

Khóe miệng hắn tràn ra tiên huyết, thân thể cũng xuất hiện vết rách, trùng kích tầng gông cùm xiềng xích sinh mệnh thứ nhất còn gian nan hơn Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng rất nhiều. Cho dù hắn đã mượn nhờ lực lượng Địa Mạch khí nồng đậm trong quá trình hình thành Triều Tịch, thì trùng kích trăm ngàn lần rồi nhưng vẫn cứ không cách nào đột phá được.

Loại tạo hóa mượn nhờ đến Địa Mạch khí tiến hành đột phá gông cùm xiềng xích sinh mệnh tầng thứ nhất là chuyện tình vạn năm khó gặp được. Dù sao thì cũng chưa từng có ai như Bạch Tiểu Thuần, mới lúc này đã sớm có thể đụng chạm được đến gông cùm xiềng xích rồi.

"Nhất định có thể đột phá được!" Bạch Tiểu Thuần cắn răng, mạnh mẽ hấp thụ thêm càng nhiều Địa Mạch khí hơn nữa, nhưng lần này hắn

không tiếp tục trùng kích mà không ngừng súc thế.

Không ngừng súc thế, tích lũy liên tục bốn canh giờ, ngay khi lần Triều Tịch thứ tư chuẩn bị kết thúc thì ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chợt sáng lên như điện.

"Phá cho ta!" Hắn hét lớn một tiếng, Triều Tịch kinh khủng được tích lũy liên tục bốn canh giờ trong thể nội trực tiếp nổ tung, ầm vang khắp nơi rồi khuếch tán ra khắp toàn thân như một cây Cự mộc. Mà thân thể hắn như vách ngăn cách, Cự mộc này đang không ngừng oanh kích thẳng vào vách ngăn ấy.

Một lần, hai lần, ba lần…cứ từng lần từng lần oanh kích trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, khiến tầng ngăn cách này xuất hiện vết nứt vỡ. Lần oanh kích cuối cùng, ẩn chứa tất cả lực lượng của lần Triều Tịch thứ tư rơi xuống, vách ngăn cách này cuối cùng cũng run rẩy, phát ra thanh âm ken két như muốn vỡ vụn.

Cũng chính thời điểm này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên, có cảm giác rất mãnh liệt. Hắn cảm nhận được trên người mình lúc này như tồn tại năm ngọn núi lớn!

Mà chân của năm ngọn núi này, là ở bên trong thân thể của hắn, xuất hiện trên người hắn, áp xuống khiến cho người ta không thể thở nổi. Chỉ có điều hết lần này tới lần khác, không cách nào có thể cảm nhận được, chỉ duy nhất trong thời khắc này hắn mới cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

Hắn có một loại xúc động mãnh liệt như muốn phá bỏ năm ngọn núi này, để thân thể không còn bị áp chế nữa!

“Năm ngọn núi này, chính là ngũ đại gông cùm xiềng xích sinh mệnh!” Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời thét lớn, một tiếng ầm vang từ trong thể nội hắn đầy kinh thiên động địa, trong khoảnh khắc này chân ngọn núi thứ nhất cắm sâu trong thể nội hình thành nên gông cùm xiềng xích, dưới sự cuồng bạo của lực lượng Triều Tịch bỗng nhiên…sụp đổ!

Ngay khi sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, tất cả kinh mạch, huyết nhục trong cơ thể tựa như trong nháy mắt đột nhiên vỡ nát ra, rồi lại ngưng tụ lần nữa.

Theo sự sụp đổ đó, cả người hắn run rẩy, một khí tức siêu phàm thoát tục như được sinh ra từ trong huyết nhục của hắn tràn ra khắp toàn thân. Loại cảm giác tựa như thế giới lúc này đã biến đổi hoàn toàn khác hắn với lúc trước.

Tựa như màu sắc đa dạng hơn, thần thái cũng nhiều hơn không ít, mà trọng yếu nhất là cảm thụ, hắn lập tức cảm thấy…cả người tựa như nhẹ nhõm hơn hắn.

Tựa như trên người đang phải cõng lấy năm ngọn đại sơn không nhìn thấy được. Nhưng trong chớp mắt này, một ngọn núi trong năm ngọn đó…chia năm xẻ bảy mà sụp đổ.

Tầng gông cùm xiềng xích Sinh mệnh thứ nhất, bỗng nhiên, đột phá!

Trong khoảnh khắc đột phá này, lực lượng nhục thân của Bạch Tiểu Thuần bắt đầu điên cuồng tăng mạnh, vượt trội hắn so với lực lượng nhục thân cực hạn mà tu sĩ Ngưng khí có thể đạt được, trực tiếp đạt tới lực lượng nhục thân cấp độ Trúc cơ!

Tất cả huyết nhục, tất cả kinh mạch, tất cả xương cốt, tại thời khắc này, toàn bộđều phi phàm.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời thét dài. Tiếng thét truyền ra, hồ nước ầm vang, vòng xoáy tầng Triều Tịch thứ tư của hắn trên bầu trời chậm rãi dừng lại. Mà vòng xoáy Triều Tịch thứ năm cũng bắt đầu thuận thế mà xuất hiện!

Bên trong vòng xoáy thứ năm, đột nhiên xuất hiện một ngọn núi sụp đổ!

Lần Triều Tịch thứ năm này không phải do Long Tượng Hóa Hải Kinh dẫn động, mà ngọn núi này cũng không phải do công pháp Long Tượng Hóa Hải Kinh hình thành. Đây là Triều Tịch lần thứ năm…do Bạch Tiểu Thuần đột phá gông cùm xiềng xích sinh mệnh tầng thứ nhất mà đột nhiên đưa tới!

Cùng lúc đó, lần Triều Tịch thứ tư của đám người Phương Lâm, Tống Khuyết, Cửu Đảo cũng gần đến bước cuối cùng. Mà Quỷ Nha lúc này cũng đã xong ba lần Triều Tịch đầu tiên, vừa mới khai mở ra lần Triều Tịch thứ tư.

Sau hơn mười canh giờ giết chóc cướp đoạt, lúc này trong đám đệ tử Tứ tông cũng đã xuất hiện thêm tu sĩ ngưng tụ ra Địa Mạch khí dẫn, trở thành nhóm thứ hai.

Người đầu tiên của nhóm thứ hai là Thượng Quan Thiên Hữu, y vừa tạo thành vòng xoáy của mình thì cùng thời gian đó, vòng xoáy của Hứa Tiểu Sơn cũng xuất hiện trên bầu trời.

Người tiếp theo sau, là…Bắc Hàn Liệt!

Đây chính là hắc mã được vinh danh trong đám Thiên kiêu lần này, lần này y cũng theo sát hai người Thượng Quan Thiên Hữu và Hứa Tiểu Sơn, khai mở ra vòng xoáy Địa mạch của mình, chuyển động trên bầu trời.

Người cuối cùng…là Đan Khê Tông Triệu Nhu!

Nàng này đang khoanh chân ngồi trong một sơn cốc. Trước mặt là thân thể không chút sinh cơ, thất khiếu chảy máu, vẻ mặt hoàn toàn biến đổi của Công Tôn Uyển Nhi.

Công Tôn Uyển Nhi đã chết, chỉ là thi thể của nàng lại đang nhúc nhích tuy còn rất cứng ngắc, lại có từng trận khí độc tràn ra từ trong cơ thể nàng. Nếu như nhìn kỹ, có thể nhìn thấy vô số trùng độc, rết độc bò lúc nhúc bên trong thất khiếu của nàng, còn nếu có cường giả ở đây thì

có thể nhìn ra được, não bộ của Công Tôn Uyển Nhi đã hoàn toàn trống rỗng, mà chỉ có một người với khuôn mặt nhện đang ở trong đó điều khiến lấy thi thể của nàng.

Biến Công Tôn Uyển Nhi lúc này, thành một độc nhân khôi lỗi!

“Công Tôn Uyển Nhi, ngươi chính là độc khôi đầu tiên mà ta luyện ra. Không nên gấp gáp, rất nhanh, ca ca ngươi chính là người thứ hai!” Hai mắt Triệu Nhu lộ ra vẻ tàn nhẫn và oán hận, rồi nàng ta nhắm hai mắt lại. Vòng xoáy trên bầu trời ầm ầm chuyển động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Muốn Giết Ta?

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bên trong Vẫn Kiếm thế giới này, nhìn chín vòng xoáy đang đồng thời tồn tại trên bầu trời, mỗi một người nơi này đều cảm thấy hi vọng trong lòng càng thêm ít đi. Bất kì một thánh địa Trúc cơ nào cũng đều có một số lượng Địa mạch khí có hạn, không cách nào đáp ứng đủ nhu cầu Trúc cơ thành công cho tất cả các tu sĩ được.

Số lượng này không cố định mà còn thay đổi, một khi có người xuất hiện tám lần Triều tịch, hút đi nhiều Địa mạch khí thì sẽ khiến Địa mạch khí của toàn phiến thế giới này giảm mạnh. Việc này khiến rất nhiều người khác không thể không chấm dứt Triều tịch của mình, lựa chọn kết thúc.

Điều này còn chưa phải kinh khủng nhất…kinh khủng nhất, chính là xuất hiện một thiên kiêu cự phách có thể dẫn động chín lần Triều tịch. Một khi người này xuất hiện, trong quá trình Triều tịch, nếu có thể chống đỡ lại sự quấy nhiễu và phá hư của ba tông môn khác, thậm chí là từ tông môn của mình, trở thành Địa mạch Trúc cơ đỉnh phong, khi đó nhất định người đó sẽ tiến hành diệt sát tất cả người ở các tông môn khác, thậm chí là diệt cả những người đồng tông tham gia quấy nhiễu phá hư chín lần Triều tịch của hắn!

Chuyện như vậy, tám trăm năm trước đã từng xảy ra. Chính là lần mà Vô Cực Tử điên cuồng khiến Đan Khê Tông toàn diệt, Huyền Khê Tông và Linh Khê Tông còn sót lại vài người trong Vẫn Kiếm Thâm uyên, thậm chí chính tại Huyết Khê Tông cũng dưới sự điên cuồng của y mà không ít người bị giết.

Thời khắc này, trong những đệ tử Tứ tông vẫn còn chưa ngưng tụ ra Địa mạch khí, có những người cam chịu vận mệnh nhưng cũng có những người lâm vào tình trạng điên cuồng chém giết, không từ thủ đoạn nào, thậm chí đánh lén đồng tông cũng liên tục phát sinh.

Tất cả, cũng chỉ vì muốn thu hoạch được Địa mạch khí dẫn, ngưng tụ ra Địa mạch Trúc cơ.

Thời gian trôi qua, khi nhóm người thứ hai Trúc cơ gồm Thượng Quan Thiên Hữu, Bắc Hàn Liệt, và Triệu Nhu cũng lần lượt hoàn thành ba lần Triều tịch thì Quỷ Nha cũng đã kết thúc lần Triều tịch thứ tư của mình, bắt đầu mở ra lần Triều tịch thứ năm.

Mà Tống Khuyết và Cửu Đảo cũng đang ở trong quá trình Triều tịch lần thứ năm, đã tiến hành được hơn một nửa.

Về phần Bạch Tiểu Thuần…Hắn là người nhanh nhất, lúc này cũng đã sắp kết thúc vòng Triều tịch thứ năm. Bên trong vòng xoáy đang chuyển động, một lượng lớn Địa mạch khí tràn vào, tầng Linh Hải thứ năm cũng đang nhanh chóng ngưng tụ lại phía trên bốn tầng Linh Hải trong cơ thể hắn.

Rất nhanh, hai canh giờ sau, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động, vòng xoáy thứ năm trong thể nội hắn đột nhiên khuếch tán ra, lực lượng triều tịch bộc phát khiến tầng Linh Hải thứ năm trong Đan điền của hắn hoàn toàn được xuất hiện. Lần Triều tịch thứ năm của hắn cuối cùng cũng kết thúc.

“Vẫn còn lần thứ sáu!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy chấp nhất, đã đến mức này rồi thì hắn cũng không muốn từ bỏ. Hắn muốn biết cực hạn của mình đến cùng là tới đâu, rốt cuộc thì hắn có thể hình thành được… mấy lần Triều tịch!

“Tử Khí Ngự Đỉnh, tạo thành lần Triều tịch thứ nhất cho ta, Tử Khí Hóa Đỉnh mở ra cho ta lần Triều tịch thứ hai. Mà Long lực và Tượng lực lần lượt mở ra lần Triều tịch thứ ba và lần thứ tư!”

“Đáng lẽ lần Triều tịch kế tiếp phải là Hóa Hải chi pháp, nhưng vì ta đột phá tầng gông cùm xiềng xích sinh mệnh thứ nhất nên đã tự động tạo thành lần Triều tịch thứ năm. Như vậy, hắn là Hóa Hải chi pháp có thể tiếp tục thôi động, hình thành nên lần Triều tịch thứ sáu!” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần đầy dồn dập, thể nội cũng bộc phát toàn bộ lực lượng của Long Tượng Hóa Hải Kinh. Ngay thời khắc Long lực và Tượng lực dung hợp lại, đã tạo thành lực lượng Hóa Hải!

Cái gọi là Hóa Hải, chính là biến đổi Linh Hải, trở thành Đạo cơ!

Theo quá trình vận chuyển, bầu trời phía trên Bạch Tiểu Thuần lập tức vang lên tiếng nổ lớn, vòng xoáy Triều tịch thứ sáu đột nhiên xuất hiện. Bên trong vòng xoáy này, là một mảnh biển cả cuồn cuộn sóng.

Tuy ra cảnh tượng nhìn qua đầy hùng vĩ, nhưng lại có chút bất ổn, tốc độ hấp thu Địa Mạch khí cũng chậm hơn một chút. Bạch Tiểu Thuần vốn còn có bí pháp Thủy Trạch Quốc Độ, thế nhưng hiện tại lực lượng Hóa Hải có khả năng hình thành triều tịch, thì hắn cũng không muốn lãng phí mà dùng đến bí pháp này.

Đám tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng này thì đều thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Lần Triều tịch thứ sáu của Bạch Tiểu Thuần nhìn như đã có vẻ bất ổn, xem ra đây đã là cực hạn của hắn rồi. Đoán chừng hắn có thể kiên trì lâu đến như vậy hắn là do trước kia đã triển khai bí thuật ra, ngọn núi sụp đổ trong lần Triều tịch thứ năm đoán chừng chính là bí thuật!”

“Sáu lần Triều tịch đã là không tầm thường rồi, vượt quá sáu lần tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản!”

Cùng lúc đó, Phương Lâm và Cửu Đảo cũng thầm thở phào một hơi, trong lúc bọn họ Trúc cơ tại đây thì vẫn cảnh giác quan sát bốn phía, vừa là đề phòng, vừa cảm nhận mấy người khác nữa.

“Bạch Tiểu Thuần đã đi đến phần cuối rồi, không đáng để lo.”

Chỉ có Quỷ Nha là nhíu mày lại, gã cảm thấy không thích hợp vì còn chưa nhìn thấy bí thuật của Bạch Tiểu Thuần. Còn có thêm Tống Khuyết cũng chớp động hai mắt như có điều suy nghĩ.

Thời gian trôi qua, lần Triều tịch thứ sáu của Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ hấp thụ Địa Mạch khí mà dần bình ổn xuống, mặc dù không bị sụp đổ nhưng khí thế lại không bằng những lần trước.

Dần dần, cũng có thêm vài người tạo thành Địa Mạch khí dẫn, rồi ngưng tụ ra vòng xoáy Triều tịch. Hầu Vân Phi cũng là một trong số đó.

Hơn ba mươi canh giờ trôi qua, lần Triều tịch thứ sáu của Bạch Tiểu Thuần cũng kết thúc, khi phần lớn tất cả tu sĩ bên này đều cho rằng quá trình Trúc cơ của Bạch Tiểu Thuần đến đây đã kết thúc rồi thì…

Dưới hồ nước, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong động phủ, hai mắt sáng rực, khi lần Triều tịch khuếch tán tạo thành tầng Linh Hải thứ sáu trong thể nội, hắn hít sâu rồi đột nhiên nâng hai tay lên vung ra bốn phía.

"Bí thuật. . . Thủy Trạch Quốc độ!"

Trong nháy mắt đó, một luồng hơi nước bắt đầu xuất hiện bên trong động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Hơi nước càng lúc càng dày đặc, rồi tràn ra cả bên ngoài động phủ, dung nhập vào trong hồ nước khiến hồ nước này không ngừng cuộn trào, dưới mắt thường cũng có thể thấy hồ này đang không ngừng mở rộng ra.

Hồ nước cứ thế mà thoáng cái đã tăng lên rất nhiều, chỉ trong mấy hơi thở đã rộng gấp mấy lần lúc trước, không còn là hồ nước nữa mà đã trở thành một phiến biển hồ.

Cùng lúc đó, cho dù vòng xoáy Triều tịch thứ sáu đã tĩnh lặng lại trên bầu trời nhưng lại không có dấu hiệu tiêu tán đi. Ngược lại, lại cho người ta cái cảm giác như đang dồn nén súc thế lực lượng.

Thậm chí…toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới trong thời khắc này như đang bị đè nén một chút lại. Đám người nơi này đều nhao nhao kinh ngạc, cả đám người Cửu Đảo cũng đang kinh hãi, đột nhiên…

Kinh biến, nổi lên!!!

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, nâng hai tay hung hăng vung lên. Dưới cái vung tay này, hồ nước nổi lên sóng lớn ngập trời, tiếng vang ầm ầm truyền khắp bốn phương. Trên không trung, sáu vòng xoáy đang đứng yên phía trên đột nhiên vặn vẹo, rồi điên cuồng xoay tròn. Trong tiếng kinh hô của vô số người, xuất hiện…vòng xoáy thứ bảy!

Chưa ngừng lại, ngay khi vòng xoáy thứ bảy xuất hiện, hư vô phía trên đó đột nhiên vặn vẹo, vô số mây mù xoay tròn rồi lại tiếp tục hình thành nên vòng xoáy thứ tám!

Hai vòng xoáy thứ bảy và thứ tám vậy mà lại đồng thời xuất hiện. Một màn này được hình thành trong nháy mắt, như sấm động cuồn cuộn, nổ vang khắp tâm thần của tất cả các tu sĩ chứng kiến được cảnh tượng này.

“Không có khả năng!!! Lần Triều tịch thứ năm lúc nãy của hắn rõ ràng đã vận dụng bí thuật!”

"Bí thuật, đây là bí thuật. Trời ạ, lần trước Bạch Tiểu Thuần còn chưa sử dụng tới bí thuật!! !"

“Đồng thời xuất hiện một lúc hai tầng vòng xoáy, đây là…là tuyệt đỉnh bí thuật của Linh Khê Tông, Thủy Trạch Quốc Độ hay là Quỷ Dạ Hành???”

Ngay khi đám người còn đang kinh hô, thì đột nhiên có người kịp phản ứng mà gào thét lên thất thanh.

“Tám lần, hắn muốn hình thành tám lần Triều tịch. Một khi hắn thành công thì đại lượng Địa Mạch khí ở nơi này sẽ bị hắn hấp thụ đi hết!!!”

“Ngăn cản hắn!”

Trong nháy mắt, ngay khi thanh âm này còn vang vọng thì toàn bộ bầu trời đột nhiên chấn động ầm ầm, theo sự chuyển động của vòng xoáy thứ bảy và thứ tám, một hấp lực khổng lồ đầy kinh người gấp mấy chục lần so với trước đó ầm ầm bộc phát. Hấp lực này mãnh liệt đến khó mà hình dung được, trong nháy mắt bộc phát ra như một lỗ đen điên cuồng hút lấy lực lượng Địa Mạch khí ở nơi này.

Thậm chí vòng xoáy của mấy người khác cũng chịu ảnh hưởng nặng nề mà bắt đầu vặn vẹo, chuyển động chậm chạp hẳn.

“Đệ tử Đan Khê Tông nghe lệnh, kích sát Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản hắn hình thành Triều tịch thứ tám này!!! Tất cả đệ tử tuân theo lệnh ta, trở lại tông môn, Phương Lâm ta không tiếc giá lớn nào thu thập Trúc cơ đan cho các người, đảm bảo cho các ngươi cả đời này phú quý!” Đúng lúc này, Phương Lâm đang khoanh chân bên dưới vòng xoáy chợt mở hai mắt ra, giọng nói nương theo vòng xoáy trên không trung mà truyền vang ra khắp bốn phương.

Cùng lúc đó, Cửu Đảo trong trận pháp cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên sát cơ.

“Đệ tử Huyền Khê Tông nghe lệnh, diệt sát Bạch Tiểu Thuần. Giết người này, có thể khiến Địa mạch khí tản ra trở về lại với thế giới này, đối với ta hay với các ngươi đều là chuyện có lợi lớn!”

Ngay khi giọng nói của Cửu Đảo truyền ra, thì Tống Khuyết cũng mở mắt, sau khi trầm ngâm một chút thì gã bỗng lên tiếng.

“Đệ tử Huyết Khê Tông nghe lệnh, giết Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản hắn tiếp tục triều tịch!”

Hầu Vân Phi lo lắng, nhưng lúc này y cũng đang Trúc Cơ, không có cách nào xuất thủ được cả.

Hai mắt Thượng Quan Thiên Hữu lóe lên, rồi cười lạnh. Y cũng vừa mới bị Bạch Tiểu Thuần làm cho kinh động, nhất là khi hắn đồng thời mở ra hai lần Triều tịch thứ bảy và thứ tám khiến y trợn mắt há hốc mồm, nhưng lúc này mới yên tâm được.

“Là chính ngươi muốn chết, không thể trách người khác được.” Hai mắt Thượng Quan Thiên Hữu nhắm lại, tiếp tục dẫn động Triều tịch.

Quỷ Nha trầm mặc, ánh mắt lóe sáng. Đối với Bạch Tiểu Thuần, y không có ác cảm gì cả, nhưng lúc này cho dù y có muốn đến trợ giúp hắn thì cũng vô lực.

Bắc Hàn Liệt chần chừ, y cũng không biết mình có cảm giác gì đối với Bạch Tiểu Thuần, nói hận cũng có, sát tâm cũng có, nhưng thời gian trôi qua, y cảm giác không muốn Bạch Tiểu Thuần chết trong tay người khác, mà muốn tự tay đánh bại hắn.

"Hèn hạ!" Bắc Hàn Liệt cắn răng, bỗng nhiên gầm nhẹ, thanh âm truyền ra vòng xoáy. Mặc dù y không cách nào trợ giúp hắn, nhưng nếu như không lên tiếng thì y không làm được.

Từng đệ nhất thiên kiêu của mỗi tông đều đưa ra mệnh lệnh, thanh âm từ bên trong vòng xoáy truyền ra vang khắp bốn phía, tất cả đệ tử tam tông bên trong Vẫn Kiếm thế giới này nghe được đều đỏ ngầu cả hai mắt lên.

“Giết Bạch Tiểu Thuần, hắn mà chết thì Địa Mạch khí của hắn sẽ tản ra, chúng ta càng có thêm nhiều khả năng thành công hơn!”

“Đúng, Tống Khuyết cũng được, Cửu Đảo cũng được, kể cả Phương Lâm cũng thế, đều không dễ trêu chọc. Mà Bạch Tiểu Thuần trong tư liệu của tông môn thì không tính là mạnh nhất, có thể kích sát!”

“Chẳng qua, tư liệu của Bạch Tiểu Thuần tại tam tông có chút không giống nhau lắm…Không cần quan tâm nhiều như vậy, bây giờ không giết người này, chúng ta cũng không có hi vọng Trúc Cơ!”

“Hắn không có tư cách đạt được tám lần Triều tịch!”

Từng tên đệ tử đỏ ngầu hai mắt của tam tông từ bốn phương tám hướng đồng loạt lao thẳng tới vị trí hồ nước. Đám đệ tử Linh Khê Tông đầy lo lắng, cũng muốn đi ngăn cản nhưng nhân số Linh Khê Tông lại quá ít so với tổng số người bên tam tông kia.

Bọn họ chỉ có thể ngăn cản một phần nhỏ, còn lại phần lớn đệ tử tam tông đã triển khai tốc độ cao nhất phóng tới nơi ở của Bạch Tiểu Thuần. Rất nhanh bọn họ đã đến cạnh biển hồ này.

Đúng lúc này, bên trong động phủ ở hồ nước, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng lên, hai mắt hắn mở ra, lộ ra đầy tơ máu.

"Muốn giết ta? !"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Nghịch Thế Mà Lên!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ lăng lệ, nhưng cũng lo lắng trong lòng. Hắn sớm phát hiện ra bản thân trong quá trình Trúc Cơ không cách nào cử động được, trừ phi vứt bỏ lần Triều tịch thứ bảy, thứ tám này, kết thúc quá trình Trúc Cơ, bằng không mà nói thì khó mà phản kháng được cả đám người đầy sát ý thế này.

“Tống Khuyết, Cửu Đảo, Phương Lâm, các ngươi quá hèn hạ!”

“Thấy tốc độ thu hoạch Địa mạch khí không bằng ta, bèn hiệu triệu đệ tử đồng môn đến quấy nhiễu ta!”

“Chờ ta Trúc cơ thành công nhất định sẽ cho các ngươi biết lợi hại!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, trong lòng phẫn hận. Hắn biết, nguy cơ trước mắt nếu không cẩn thận thì chắc chắn sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, bởi vì những người này không chỉ định ngăn cản mình tiếp tục Trúc Cơ, mà còn muốn tiêu diệt mình, cướp đoạt lấy Địa mạch khí ngưng tụ thành Linh Hải trong cơ thể mình nữa.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy dữ tợn, còn thêm điên cuồng, như được bộc phát ra trong nguy cơ sinh tử. Thời khắc này, hắn có một loại cảm giác như bản thân trở về Lạc Trần sơn mạch, đang trong quá trình chạy trốn khỏi truy sát của đám người đó.

Tiếng nổ ầm vang, bên ngoài hồ nước là vài chục tu sĩ Tam tông đang tiến đến. Từng kẻ trong đám đều lao thẳng xuống hồ, đi đến động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Ngay khi bọn hắn vừa tới gần, thì Bạch Tiểu

Thuần chợt động tâm niệm, hai trăm tấm phù lục trong hơn một ngàn phù lục được hắn bố trí từ trước trong động phủ lập tức được thiêu đốt mà bộc phát ra.

Một màn sáng phòng hộ nhanh chóng được tạo thành với phạm vi vài chục trượng, rồi cấp tốc khuếch tán ra phía ngoài động phủ, quấy động hồ nước sôi sục, ngăn cản tất cả đám người kéo đến ở bên ngoài màn sáng.

“Đây là phòng hộ do phù lục hóa thành, mỗi một tấm phù lục đều có giá trị không nhỏ. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã lấy ra dùng thì hắn đã là thủ đoạn sau cùng của hắn, phá hủy hết liền có thể tiến vào động phủ của Bạch Tiểu Thuần!”

“Giết Bạch Tiểu Thuần, để Địa Mạch khí trong cơ thể hắn lại trở về thế giới này lần nữa, đối lấy cơ duyên Trúc cơ cho chúng ta!”

Rất nhanh, tiếng oanh kích kinh thiên động địa truyền đến. Dưới sự oanh kích tàn bạo không ngừng nghỉ vào màn sáng của mấy chục thiên kiêu tam tông, khiến từng tầng từng tầng màn sáng phòng hộ không ngừng vặn vẹo, cứ một lúc lại có thêm một tầng bị vỡ vụn.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hai vòng xoáy thứ bảy và thứ tám trong thể nội cấp tốc xoay tròn, khiến vòng xoáy trên không trung ầm ầm chuyển động liên tục, một lượng lớn Địa mạch khí lại bị điên cuồng hút đi.

Đến khi màn sáng của hai trăm tấm phù lục bị phá hủy hết một nửa thì tại khu vực của Phương Lâm, mặc dù vòng xoáy của gã bị áp chế nhưng vẫn cứ hoàn thành xong Triều tịch, rồi đột nhiên xuất hiện vòng Triều tịch thứ bảy.

Sau gã, là Cửu Đảo cũng đã khai mở vòng Triều tịch thứ bảy.

Cách không lâu sau, vòng Triều tịch thứ bảy của Tống Khuyết cũng đã ầm ầm xuất hiện.

Thời gian Quỷ Nha Trúc cơ chậm hơn Bạch Tiểu Thuần mười một canh giờ nên y mới tiến hành vòng Triều tịch thứ sáu được hơn phân nửa.

Mặc dù như vậy, nhưng gộp chung tất cả bọn họ một chỗ, cũng chỉ miễn cưỡng so được với tốc độ hấp thụ Địa mạch khí của Bạch Tiểu Thuần lúc này.

Có thể nhìn thấy rõ ràng lượng Địa Mạch khí tại Vẫn Kiếm thế giới này đang giảm bớt đi trông thấy, điều này khiến đám đệ tử Tam tông càng thêm lo lắng mà quyết định tiến hành diệt sát Bạch Tiểu Thuần. Dù sao thì nhìn qua thế cục lúc này cũng thấy rõ, một nửa lượng Địa Mạch khí bị mất đi là do Bạch Tiểu Thuần cướp đoạt đi. Chỉ cần giết Bạch Tiểu Thuần, thì mọi chuyện đều có thể hòa hoãn đi không ít.

Ngày càng có nhiều đệ tử tam tông đánh tới, hồ nước sụp đổ, vô số nước trong hồ tứ tán khắp nơi, màn sáng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần cũng bị phá hủy với tốc độ nhanh hơn. Trước mắt thấy chỉ còn lại mấy tầng phòng hộ, gần một trăm người nơi này đều nhao nhao phấn chấn.

“Cố gắng hết sức lên, đánh mở phòng hộ!”

“Nhanh, Lực lượng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần đến đây là hết rồi!”

Chỉ là khi mọi người như nhìn thấy được hi vọng thì trong động phủ, hai mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động. Ngay trong nháy mắt khi mấy tầng phòng hộ vừa vỡ vụn thì lập tức có hơn bốn trăm tấm phù lục trong hơn ngàn tấm phù của hắn lại đột nhiên được thiêu đốt lên.

Bốn trăm tầng phòng hộ tạo thành màn sáng trong chớp mắt được thiêu đốt, độ dày lên tới trăm trượng bộc phát vang dội, tản ra phía ngoài khiến gần trăm đệ tử tam tông đều kinh hãi.

“Chết tiệt, thế nào mà vẫn còn vậy!!!”

“Bạch Tiểu Thuần này đến cùng là có bao nhiêu phù lục vậy!!!”

“Ta cũng không tin, nhất định đây là thủ đoạn cuối cùng của hắn rồi!”

Tiếng nổ vang vọng, gần trăm tên đệ tử Tam tông đỏ mắt oanh kích càng thêm mãnh liệt. Từng tầng từng tầng phòng hộ của màn sáng cứ vỡ vụn ra, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần càng thêm đỏ thẫm, càng tăng tốc độ vận chuyển của vòng xoáy trong thể nội, điên cuồng hấp thu Địa mạch khí.

“Nhanh, nhanh thêm một chút nữa!” Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ lên. Thời gian trôi qua, nhìn bốn trăm tấm phù lục chỉ còn lại hơn một trăm tấm, mà nhìn qua thì vẫn còn đang tiếp tục bị phá hủy nữa, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, thét dài một tiếng.

Trong tiếng gào thét đó, vòng xoáy thứ bảy trong thể nội của hắn rốt cục cũng hóa thành Triều tịch, bộc phát khắp toàn thân, rồi ngưng tụ tại Đan điền hình thành nên tầng Linh hải thứ bảy.

Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận rất rõ ràng tầng Linh hải thứ bảy dồi dào trong thể nội, tu vi mạnh hơn một phần nữa. Đồng thời vòng xoáy Triều tịch thứ tám lúc này cũng lại tiếp tục tăng tốc.

Chính thời điểm này, bên trong Vẫn Kiếm thế giới, vòng xoáy Triều tịch thứ bảy của Phương Lâm cũng đột nhiên kết thúc, có điều lại không cách nào hình thành được lần Triều tịch thứ tám. Cả người Phương Lâm lúc này run rẩy, có thể người ngoài không nhìn ra được nhưng gã lại biết rõ, vòng xoáy Triều tịch thứ bảy của mình thật ra cũng chưa hoàn thành.

Địa mạch khí nơi này đã bị Bạch Tiểu Thuần hút đi một nửa, mà nội tình của Phương Lâm lại không như những người khác, nếu cấp bậc Triều tịch thấp thì cần không nhiều lượng Địa mạch khí cho lắm, nhưng lần Triều tịch thứ bảy của gã lại cần một lượng Địa mạch khí rất lớn. Hắn không đoạt nổi của người khác thì chỉ có thể khô héo đi mà thôi.

"Bạch Tiểu Thuần!!!" Trong mắt Phương Lâm tràn ra sát cơ ngập trời, cho dù gã không cam tâm nhưng cũng chỉ đành trơ mắt nhìn Triều tịch kết thúc, nhìn tầng Linh Hải thứ bảy không hoàn chỉnh trong thể nội từ từ ngưng kết, bèn cắn răng lựa chọn hoàn thành Trúc cơ.

Vòng xoáy trên không trung của Phương Lâm đang dần ảm đạm, không còn hấp thu Địa mạch khí nữa, theo đó mà toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới dường như cũng dịu xuống một chút.

Không bao lâu, vòng Triều tịch thứ bảy của Tống Khuyết và Cửu Đảo cuối cùng cũng được hoàn chỉnh. Trong tình cảnh đầy gian nan này, bọn hắn không do dự mà thi triển tất cả nội tình và bí pháp của riêng mình, trùng kích lần Triều tịch thứ tám.

Thanh âm chuyển động của vòng xoáy truyền khắp cả phiến thế giới, bầu trời phía trên bọn họ cũng dần dần hiển lộ ra vòng xoáy Triều tịch như lung lay sắp sụp đổ.

Có điều vòng xoáy Triều tịch phía trên Tống Khuyết và Cửu Đảo tựa như tùy thời có thể sụp đổ. Dường như tổng lượng Địa mạch khí tại cái thế giới này rất khó chèo chống được mấy vòng xoáy Triều tịch tám tầng như lúc này.

Hai người đều cố gắng kiên trì, nhằm có thể tiếp tục Triều tịch của mình càng ổn định, càng lâu dài hơn!

“Ta nhất định có thể Triều tịch tám lần!” Cửu Đảo thét gào.

“Mục tiêu của ta, không phải tám lần, mà là chín lần!” Trong mắt Tống Khuyết tràn ra đầy tơ máu, hai tay gã bấm niệm pháp quyết nhấn vào ngực mình một cái. Toàn bộ thân thể gã đột nhiên khô quắt lại, nhưng trong lúc khô quắt này lại xuất hiện một lực lượng kì dị bộc phát từ trong thể nội ra, dung nhập vào vòng xoáy Triều tịch thứ tám khiến tốc độ chuyển động của vòng xoáy như bị kích thích mà đột nhiên tăng tốc độ.

Vòng xoáy trong thể nội gia tốc ảnh hưởng đến chuyển động của vòng xoáy trên bầu trời. Hơn nữa, lần bộc phát này ép thẳng lên tốc độ chuyển động của vòng xoáy Cửu Đảo, mạnh mẽ đè ép lại khiến Cửu Đảo truyền ra một tiếng kêu đầy thê lương. Gã nhìn thấy vòng xoáy của mình bị ảnh hưởng do sự bộc phát của Tống Khuyết mà mắt đầu khô héo đi.

“Ta còn có hi vọng!” Cửu Đảo trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra một ngụm tiên huyết. Máu huyết của hắn hóa trộn vào phù văn, rồi gã ấn lên người mình một cái. Cùng lúc đó, toàn bộ phù văn liên kết thành sợi xích trên người gã đột nhiên lóe sáng, khiến tốc độ vòng xoáy trong cơ thể lập tức tăng tốc, nhìn qua có thể thấy gã đã sắp đuổi kịp được Tống Khuyết.

Nhưng đúng lúc này…lần Triều tịch thứ bảy của Quỷ Nha cũng kết thức. Y bắt đầu trùng kích lần Triều tịch thứ tám, sự xuất hiện của y khiến Cửu Đảo vốn đang lung lay sắp đổ tuyệt vọng gào thét lên.

Vòng xoáy của Cửu Đảo, chấn động vang dội, rồi ngừng xoay tròn lại!

“Không!!!” Cửu Đảo đắng chát. Hai mắt gã đầy vẻ điên cuồng, thế nhưng không còn cách nào khác, lần Triều tịch thứ tám này cũa gã…thất bại.

Gã thất bại, nối tiếp theo phía sau Phương Lâm, cả hai đều kết thúc quá trình thu hoạch Địa Mạch khí khiến áp lực của toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới trở nên giảm xuống rất nhiều. Thiếu đi hai vòng xoáy Triều tịch hấp thu, lần Triều tịch thứ tám của Tống Khuyết đột nhiên tràn lên mạnh mẽ rồi dần ổn định lại.

Mà Quỷ Nha bên kia cũng nhân cơ hội này mà hiển lộ, cho dù nhìn qua như lung lay muốn sụp đổ nhưng lại vẫn có thể kiên trì được lâu hơn.

Bạch Tiểu Thuần nơi này cũng thu được lợi, tốc độ càng nhanh.

Lúc này, tình thế cũng đã rõ ràng hơn không ít, còn ba người Triều tịch tám lần, lần lượt là Bạch Tiểu Thuần, Tống Khuyết và Quỷ Nha !

Hai người thất bại là Phương Lâm, Cửu Đảo !

Mà đám Thượng Quan Thiên Hữu, Bắc Hàn Liệt, Triệu Nhu và Hứa Tiểu Sơn, là nhóm Địa mạch Trúc cơ thứ hai. Thế nhưng do nhóm Trúc Cơ đầu tiên hút đi quá nhiều Địa mạch khí, bọn họ căn bản không bằng nên tốc độ cũng chậm lại, lúc này mới tiến đến lần Triều tịch thứ tư.

Hầu Vân Phi và mấy thiên kiêu tam tông khác là nhóm người Trúc cơ thứ ba, lúc này mới vừa ngưng tụ xong lần Triều tịch thứ hai. Đối với Hầu Vân Phi mà nói, với tư chất của hắn cho dù Địa mạch Trúc cơ với một lần Triều tịch cũng đã là thu hoạch cực lớn rồi.

Ngoại trừ những người này, thì còn có hơn mười người cũng đều ngưng tụ ra được Địa mạch khí dẫn, nhưng bọn họ lại tuyệt vọng phát hiện, dưới sự phân chia của đám người kia, bọn họ vậy mà không thể nào hình thành nên đượclần Triều tịch thứ nhất nữa.

Mà nhiều nhất…là đệ tử không ngưng tụ ra Địa mạch khí dẫn. Trong tuyệt vọng, sát ý trong mắt của bọn họ càng thêm mãnh liệt, chia ra nhìn qua ba vị trí hình thành nên tám vòng xoáy Triều tịch trên không trung.

“Quỷ Nha vừa mới khai mở tám lần Triều tịch, chính bản thân cũng đều bất ổn, Địa mạch khí trong cơ thể hắn cho dù không ít nhưng cũng không bằng Tống Khuyết và Bạch Tiểu Thuần !”

“Tống Khuyết thanh danh hiển hách, sát khí cực lớn lại còn là người của Huyết Khê Tông…không dễ dàng trêu chọc. Huống hồ Địa mạch khí của hắn, cũng không nhiều bằng Bạch Tiểu Thuần…”

“Bạch Tiểu Thuần bên kia đang bị không ít người vây công. Hắn đang đứng trước nguy cơ, thừa dịp này lấy mạng hắn, quần công diệt sát, để Địa Mạch khí của hắn quay trở về thế giới này!” Trong quá trình cân

nhắc, tuyệt đại đa số đệ tử vậy mà lại lựa chọn hướng của Bạch Tiểu Thuần mà đồng loạt xông tới.

Cũng chính lúc này, quá trình Trúc cơ của Phương Lâm cũng kết thúc, Linh Hải trong thể nội được củng cố vững chắc. Khu vực phía gã lúc này truyền ra tiếng nổ vang, rồi người cả đột nhiên bay ra, một uy áp Trúc Cơ cuồn cuộn ầm ầm khuếch tán ra tám hướng.

Tóc gã tung bay, toàn thân dấy lên từng trận phong bạo, sau lưng là một hư ảnh Lô đỉnh Thiên địa phụ trợ cho Phương Lâm, áp đảo toàn bộ Ngưng khí.

Gã chính là người đầu tiên hoàn thành Trúc cơ, khoảng thời gian này cũng chính là người cường đại nhất phiến thế giới này!

“Nếu như ta chỉ Triều tịch bảy lần, thì các ngươi cũng đừng mong có thể Triều tịch tám lần thành công!” Sát cơ trong mắt Phương Lâm lóe lên nhìn về phía Tống Khuyết, Quỷ Nha và Bạch Tiểu Thuần. Đột nhiên gã nhoáng người lên, như sấm sét rạch ngang không trung mà phóng thẳng đến phía Bạch Tiểu Thuần.

“Trước tiên là giết ngươi, hút lấy Địa mạch khí của ngươi, lần Triều tịch thứ tám của ta không phải là không có khả năng!!!”

Địa Mạch Trúc cơ, lực lượng Triều tịch trước tám lần mà bị gián đoạn phải chấp nhận Trúc cơ. Trong thời gian ngắn khi Đạo cơ vẫn còn chưa hoàn toàn vững chắc, có thể vẫn tiếp tục lại được, chẳng qua cần có gấp đôi lượng Địa mạch khí, độ khó rất lớn.

Mà một khi khai mở Triều tịch thứ chín thì độ khó lại tăng thêm nữa. Trừ phi tử vong, ngoài ra không cách nào tự mình gián đoạn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Linh Khê Tông, Bảo Vệ Bạch Tiểu Thuần!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi Phương Lâm phóng tới phía Bạch Tiểu Thuần thì vị trí của Cửu Đảo cũng đồng thời truyền ra tiếng vang, thân ảnh của gã như Ma thần, chậm rãi bay lên không trung.

Tóc gã tung bay, phù văn lập lòe toàn thân cũng rõ ràng hơn, những phù văn này không còn là sợi xích quấn quanh thân thể gã nữa mà đã tản ra, vờn quanh bốn phía cách gã khoảng hơn mười trượng. Tất cả phù văn này đều có màu đen, lực lượng diệt tuyệt sinh cơ không ngừng bộc phát ra bốn phía, một cỗ hủy diệt cũng lập lòe trong ánh mắt gã.

Khí thế của gã, còn mạnh hơn Phương Lâm một bậc!

“Phương Lâm đi giết Bạch Tiểu Thuần, còn ta tới giết Quỷ Nha, nếu không phải vì đánh với ngươi một trận làm chậm trễ thời gian thì ta sao có thể trở thành người Trúc cơ thứ tư. Ta hiện tại không cách nào đạt tám lần Triều tịch, Quỷ Nha, giết ngươi sau đó hấp thu Địa khí của ngươi, có lẽ ta còn có khả năng thành công!” Cửu Đảo ngửa mặt lên trời gầm lên, thanh âm lộ đầy hận ý. So với Bạch Tiểu Thuần, thì gã càng hận Quỷ Nha hơn, gã bị ảnh hưởng bởi một kích cuối cùng kia mà thất bại cũng là vì Quỷ Nha đột khởi mà ra.

Về phần Tống Khuyết bên kia, gã cũng hận, cũng không có ý định buông tha y. Nhưng trước mắt chỉ có thể lựa chọn một người, thì gã liền chọn lấy Quỷ Nha.

Cả người gã nhoáng lên, uy áp Trúc cơ đầy kinh khủng tản mát ra, nhắm thẳng phía Quỷ Nha, rồi bay lên không trung.

“Cửu Đảo và Phương Lâm đã không có tư cách đuổi kịp ta. Chỉ còn có Bạch Tiểu Thuần và Quỷ Nha…Lúc này hai người kia đều bị quấy nhiễu, đây chính là cơ hội của ta!” Nhìn tình hình trước mắt, trong lòng Tống Khuyết thở nhẹ ra, giờ phút này gã cũng toàn lực vận chuyển vòng xoáy thứ tám.

Nước trong lòng hồ lúc này đã biến mất từ lâu, nơi này chỉ còn trơ trọi lại một cái hố to, khiến động phủ của Bạch Tiểu Thuần cũng bị lộ ra ngoài. Màn sáng phòng hộ lúc này vặn vẹo, hơn ba trăm đệ tử tam tông bốn phía xung quanh đang không ngừng oanh kích xuống. Tầng phòng hộ nơi này còn lại không đến một trăm tầng nữa, thì đột nhiên thân ảnh của Phương Lâm từ nơi xa như sấm sét lao thẳng xuống nơi này.

Tốc độ nhanh chóng, nháy mắt đã tới gần. Gã cũng không dừng lại mà nhấc tay phải lên, Thiên Địa Lô đỉnh sau lưng được huyễn hóa ra đột nhiên phình to ra, rồi hướng về màn sáng hung hăng đập xuống.

“Vỡ cho ta!”

Một tiếng ầm vang, khiến hơn trăm người bốn phía đều đinh tai nhức óc, kinh hãi lùi lại phía sau. Thậm chí có không ít người bị chấn động mà phun ra máu tươi. Tất cả đều quay qua nhìn Phương Lâm lúc này đã hoàn thành xong quá trình Trúc Cơ.

Uy lực của Thiên địa Lô đỉnh trong thời khắc này được bộc lộ kinh diễm tuyệt luân. Dưới một kích này, hơn một trăm tầng sáng phòng hộ đều sụp đổ toàn bộ, trực tiếp vỡ nát.

“Bạch Tiểu Thuần!!!” sát cơ trong mắt Phương Lâm lóe lên, gã đang định bước động phủ thì trong chớp mắt này, Bạch Tiểu Thuần trong động phủ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ thẫm.

“Phương Lâm!” Ngay khi Phương Lâm vừa đi tới, Bạch Tiểu Thuần đã kích phát toàn bộ sáu trăm tấm phù lục cuối cùng.

Thanh âm phanh phanh trong nháy mắt truyền ra khắp bốn phía, hơn sáu trăm tầng phòng hộ đã xuất hiện cản trở Phương Lâm ngay tại bên ngoài.

“Chết tiệt, thế nào mà còn có phù lục!!!” Phương Lâm cau mày, gã vừa mới Trúc cơ, còn chưa hoàn toàn thích ứng được, trong thời gian ngắn khó mà phát huy được toàn bộ chiến lực.

Mà đệ tử tam tông ở bốn phía thì đang trợn to mắt, cả đám đồng loạt há hốc mồm đầy kinh ngạc. Bọn họ đã hoàn toàn bị tài lực của Bạch Tiểu Thuần rung động rồi. Giá trị của phù lục thế nào, bọn họ biết rõ, lúc này tính sơ một chút đã phát hiện số lượng phù lục Bạch Tiểu Thuần xuất ra đã hơn một ngàn tấm, mỗi người đều kinh hãi.

“Hắn…đến cùng thì hắn có đến bao nhiêu tấm phù lục?”

“Chết tiệt, phòng hộ của người khác trong lúc Trúc cơ là trận pháp, hoặc là thuật pháp, thế nhưng hắn sử dụng toàn bộ đều là phù lục!”

“Phù lục có nhiều cũng vô dụng, ngươi đừng hòng mơ tưởng có thể thành công tám lần Triều tịch!” Hai mắt Phương Lâm lóe lên, tiếp tục ra tay.

Tiếng nổ vang vọng, Bạch Tiểu Thuần trong động phủ đầy lo lắng, còn có cả phẫn nộ.

Hắn biết, nếu không có Phương Lâm còn đỡ, nếu như Phương Lâm đã Trúc cơ thành công mà đến đây chiến, thì phòng hộ này không thể ngăn cản được quá lâu.

“Hắn vừa mới Trúc Cơ, hắn còn chưa thích ứng được, đây chính là cơ hội!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, cố gắng gò ép bản thân phớt lờ tất cả

tiếng oanh kích bên ngoài, đắm chìm hoàn toàn vào việc tăng tốc chuyển động của vòng xoáy trong thể nội.

Vòng xoáy thứ tám trong thể nội hắn càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, mà màn sáng phòng hộ dưới sự ra tay của Phương Lâm và oanh kích của hơn trăm người bốn phía cũng dần sụp đổ từng tầng từng tầng một. Thời gian dần trôi qua, khi màn sáng phòng hộ chỉ còn gần một nửa, Phương Lâm đang đầy sốt ruột thì đột nhiên biến đổi sắc mặt.

“Không tốt!”

Đúng lúc này, vòng xoáy thứ tám trong thể nội Bạch Tiểu Thuần, đột nhiên dừng lại.

Lần Triều tịch thứ tám…thành công!

Rồi mạnh mẽ khuếch tán trùng kích khắp toàn thân hắn, bên trên bảy tầng Linh Hải trong thể nội của hắn đột nhiên xuất hiện tầng Linh Hải thứ tám. Đồng thời, vòng xoáy thứ tám trên không trung cũng dần yên ổn lại, mà vòng xoáy thứ chín như muốn xuất hiện.

“Lần Triều tịch thứ chín của ta, chính là…Bất Tử Trường sinh Công!” Vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần đầy điên cuồng. Lần này, hắn cố gắng hết sức liều mạng vận chuyển Bất Tử Trường sinh Công, ngân quang lượn lờ toàn thân, còn có thêm kim quang nhàn nhạt xuất hiện.

Theo quá trình vận chuyển, vòng xoáy Triều tịch thứ chín trên bầu trời, ầm ầm…rồi đột nhiên xuất hiện!

Ngay khi vừa xuất hiện, đôi mắt hắn bỗng nhiên trở nên nặng nề như không thể nào gắng gượng mà mở ra được, chỉ có thể từ từ nhắm mắt lại, toàn thân hắn trong cái chớp mắt này như được bộc phát ra!

Toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới, tất cả mọi người, cho dù có đang làm gì, tâm thần của tất cả đều đồng loạt chấn động mà trợn mắt há hốc mồm.

"Chín lần. . . Triều tịch. . ."

“Vậy mà…thật sự xuất hiện chín lần Triều tịch!”

“Lần trước xuất hiện chuyện này, đã là tám trăm năm trước, trời ạ…”

Bên ngoài động phủ của Bạch Tiểu Thuần, Phương Lâm trừng to mắt, cả người run rẩy, ánh mắt càng thêm đỏ lừ. Gã không thể nào chấp nhận được chuyện sau khi mình đạt được bảy lần Triều tịch, vậy mà có người có thể xuất hiện chín lần.

Cửu Đảo đang oanh kích khu vực của Quỷ Nha, khoảnh khắc này cả người gã đột nhiên run lên, rồi ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Bạch Tiểu Thuần, hơi thở trở nên dồn dập.

“Linh Khê Tông…chín lần Triều tịch. Quyết không thể để chín lần Triều tịch xuất hiện thêm lần nữa!” Cửu Đảo lập tức từ bỏ ân oán riêng giữa gã và Quỷ Nha, mà đột nhiên bay nhanh, lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, hơi thở của Tống Khuyết cũng đầy dồn dập, nhưng chiến ý trong mắt lại dào dạt. Lần Triều tịch thứ tám của gã bị ảnh hưởng bởi lần Triều tịch thứ chín của Bạch Tiểu Thuần mà lúc này đã có dấu hiệu sụp đổ. Thần sắc gã đầy quyết đoán, đưa hai tay bấm niệm pháp quyết, hung hăng vỗ xuống mặt đất. Ầm một tiếng, chín khu vực tại trong ngoài phiến Vẫn Kiếm thế giới này đồng loạt truyền ra thanh âm ken két rất nhỏ. Dường như làm tiêu hao phiến thế giới này, cưỡng ép rút ra thêm một tia Địa mạch khí, dùng phương pháp đặc thù mà dung nhập vào bản thân, khiến lần Triều tịch thứ tám của gã dần ổn định lại.

Quỷ Nha trầm mặc, cảm nhận được Cửu Đảo đi xa. Vẻ mặt y có chút sa sút, còn có cả không cam tâm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Y đã cảm nhận được lần Triều tịch thứ tám của mình vốn đã lung lay sắp sụp, khi mảnh thế giới này xuất hiện lần Triều tịch thứ chín thì đã bắt đầu sụp đổ.

Lúc này Thượng Quan Thiên Hữu đang ngưng tụ ra lần Triều tịch thứ năm. Tất cả niềm tin, tất cả kiêu ngạo của y tại thời khắc này, cảm nhận

được lần Triều tịch thứ chín của Bạch Tiểu Thuần thì đều hoàn toàn sụp đổ hết.

“Một tên tạp chủng không cha không mẹ dạy dỗ, chỉ biết làm chuyện quái dị, đầy mất mặt xấu hổ, vậy mà cũng có thể Triều tịch chín lần, thật là chuyện cười trong thiên hạ!” Thượng Quan Thiên Hữu phá lên cười đầy thê lương.

Bắc Hàn Liệt đắng chát, nắm chặt tay. Y lại lần nữa cảm thấy đầy thất bại trước Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng y chưa từng khuất phục hay từ bỏ. Lúc này cũng vậy, y cắn chặt răng, tín niệm muốn vượt qua Bạch Tiểu Thuần lại càng kiên định hơn.

Ngay trong khoảnh khắc tất cả mọi người bên trong Vẫn Kiếm thế giới này đang chìm trong trầm mặc, thì thanh âm của Cửu Đảo, Phương Lâm đã vang vọng khắp bốn phía.

“Ta tin rằng tam tông quyết không cho phép xuất hiện thêm một trường hợp chín lần Triều tịch xảy ra nữa, các ngươi cũng đã biết nên làm gì rồi!”

“Giết Bạch Tiểu Thuần, ngăn chặn chín lần Triều tịch, khiến Địa mạch khí quay ngược trở về. Huyền Khê Tông, Đan Khê Tông, Huyết Khê Tông, lúc này các ngươi chưa xuất thủ thì còn chờ đến khi nào nữa!!!”

Giọng nói của Tống Khuyết cũng đầy âm lãnh vang lên.

“Kích sát, Bạch Tiểu Thuần!”

Thậm chí không cần ba người kia lên tiếng, giờ khắc này, tất cả mọi người đã Trúc cơ hay chưa Trúc cơ bên trong Vẫn Kiếm Thâm uyên này đều đã bắt đầu chuyển động. Tất cả từ bốn phương tám hướng, phóng tới phía Bạch Tiểu Thuần, sát ý ngút trời.

“Tiểu Thuần, tại Lạc Trần gia tộc, là ngươi bảo vệ ta. Lần này, đến lượt ta bảo vệ ngươi!” Hầu Vân Phi mỉm cười, nụ cười rất vui vẻ. Lần Triều tịch thứ ba của y đã kết thúc, y lập tức dứt khoát từ bỏ lần Triều tịch thứ tư đang được triển khai một nửa của mình, để nó khô héo xuống, lựa chọn lập tức Trúc cơ.

Y biết, lúc này Bạch Tiểu Thuần chắc chắn là mục tiêu công kích, lại cũng chính là thời điểm suy yếu nhất của hắn. Y muốn đi…bảo vệ Bạch Tiểu Thuần!

“Đệ tử Linh Khê Tông, ta là Hầu Vân Phi, ta tự mình kết thúc Trúc Cơ vì muốn hộ pháp cho Bạch Tiểu Thuần, các người có ai cùng đi chung với ta!” Thanh âm Hầu Vân Phi truyền ra, Triều tịch trong người y cứ thế trong chớp mắt mà kết thúc.

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, từng giọng nói của đệ tử Linh Khê Tông lần lượt gào thét truyền đến.

“Bạch sư thúc bảo vệ ta tiến vào trong mảnh thế giới này, lúc này ta đi hộ pháp!”

“Bạch Tiểu Thuần mặc dù bất hảo, nhưng chúng ta vẫn là đồng môn!”

“Chín lần Triều tịch, chính là dấu hiệu quật khởi của Linh Khê Tông ta. Ai muốn giết Bạch sư thúc, ta tuyệt đối không đồng ý!” Thanh âm không ngừng truyền ra. Đại đa số đệ tử Linh Khê Tông nơi đây đều cắn răng xông ra, tiến về phía Bạch Tiểu Thuần.

Quỷ Nha gắng gượng đầy gian nan đến lần Triều tịch thứ tám, nhưng lúc này cũng đang chậm rãi ảm đạm xuống, Triều tịch thất bại. Y trầm mặc không để ý tới chuyện tình của Bạch Tiểu Thuần bên kia nữa, là lại lựa chọn…đi quấy nhiễu Tống Khuyết. Về phần Bạch Tiểu Thuần bên kia thành công hay thất bại, không có quan hệ đến y.

Bắc Hàn Liệt gầm nhẹ một tiếng, lúc này y cũng đè nén lòng căm giận đối với Bạch Tiểu Thuần xuống, kết thúc Triều tịch của mình, để lần Triều tịch thứ năm khô héo mà lựa chọn Trúc Cơ. Y muốn ra ngoài, hộ pháp cho Bạch Tiểu Thuần.

"Ta không phải là vì ngươi, ta là vì Linh Khê tông!" Bắc Hàn Liệt gào to rồi xông ra.

Còn thêm mấy đệ tử Linh Khê Tông đang trong quá trình Triều tịch cũng đều trầm mặc, rồi đồng loạt cắn răng, kết thúc Triều tịch mà tiến đến.

Rất nhanh, toàn bộ Linh Khê Tông, ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần thì còn duy trì Triều tịch…chỉ còn một người duy nhất, đó là Thượng Quan Thiên Hữu!

Y căn bản không để ý đến mọi chuyện bên ngoài. Lúc này, hai mắt y đỏ vằn, cố gắng duy trì lấy lần Triều tịch thứ năm đầy yếu ớt của mình.

Chém giết trên đường hướng về phía động phủ của Bạch Tiểu Thuần đã bắt đầu được tiến hành, chém giết kịch liệt hơn nữa là ở bên ngoài động phủ của hắn. Nhân số đệ tử Linh Khê Tông không nhiều, chỉ khoảng mấy chục người, trong khi địch nhân của bọn họ lại hơn trăm người.

Thời gian trôi qua, chém giết càng trở nên kịch liệt, dưới sự vây công của Phương Lâm và Cửu Đảo, Hầu Vân Phi đã bị thương đầy người, Bắc Hàn Liệt cũng tương tự vậy. Tất cả các đệ tử Linh Khê Tông liên tục bại lui, phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần cũng không ngừng giảm bớt.

Bạch Tiểu Thuần trong động phủ cảm nhận được tất cả mọi chuyện, thân thể hắn run rẩy, muốn tự mình kết thúc nhưng lại phát hiện lần Triều tịch thứ chín sau khi hình thành, chính bản thân mình cũng không khống chế được, cũng không cách nào tự kết thúc được. Thậm chí lúc này thân thể hắn cũng không nhúc nhích, mí mắt cũng không mở lên được.

Dù sao đây là lần Triều tịch thứ chính, là Địa mạch đỉnh phong!

Muốn kết thúc, cũng chỉ có ba cách, Địa mạch Trúc cơ thành công sẽ tự động kết thúc, hoặc là Địa mạch khí trong Vẫn Kiếm thế giới này không đủ, Triều tịch khô héo mà kết thúc. Biện pháp cuối cùng, chính là có người nào đó bên cạnh hắn, đem hắn diệt sát đi.

Dưới hai mí mắt nhắm lại của Bạch Tiểu Thuần, chính là con mắt đỏ sẫm, hắn cảm nhận được đồng môn vì chính mình mà liều mạng, cảm nhận được thân ảnh của bọn hắn đầy uể oải rồi phun ra máu tươi. Trong lòng hắn như bị cắn xé, truyền ra tiếng gào thét, phát ra tiếng kêu gào. Hắn muốn mở to mắt ra, muốn kết thúc lần Triều tịch này nhưng lại không cách nào làm được.

“Lần Triều tịch thứ chín, thành hay bại, nhanh kết thúc cho ta, a… a…!!!” Tiếng kêu gào ầm ĩ trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhưng lại không cách nào truyền ra bên ngoài được, chỉ có toàn thân hắn dường như đang run rẩy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Bất Tử Kim Bì!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Đối với người khác, đây chính là Triều tịch Địa mạch đỉnh phong hiếm thấy. Mấy ngàn năm này, cũng chỉ có Huyết Khê Tông Vô Cực Tử vào tám trăm năm trước thành công khai mở ra chín lần Triều tịch.

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, đây không chỉ là Triều tịch Địa mạch đỉnh phong, mà còn là một lần nhảy vọt của Bất Tử Trường Sinh Công!

Quá trình từ Bất tử Ngân bì, bước sang Bất tử Kim bì!

Cả người hắn bây giờ, cho dù đã bị màu đen từ pháp bảo bảo mệnh mà Lý Thanh Hậu đưa cho bao trùm, nhưng vẫn không ngăn được làn da toàn thân của Bạch Tiểu Thuần dần dần phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt.

Bất Tử Trường sinh Công, Bất tử quyển tầng thứ nhất, tại thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần sắp tu luyện thành công!

Gông cùm xiêng xích sinh mệnh tầng thứ nhất, hắn đã đột phá qua. Loại chuyện này tuy rằng là hiếm có sau rất nhiều năm, nhưng không phải là chưa từng có người làm được, dù sao thì mục đích của Bất Tử quyển thứ nhất của Bất Tử Trường sinh Công cũng là dùng để đột phá gông cùm xiềng xích.

Chỉ là…Bạch Tiểu Thuần chính là người đầu tiên, sau khi đột phá gông cùm xiềng xích thì lại cố gắng tiến lên thêm một bước. Sau khi đột phá, lại mạnh mẽ tiến thẳng lên nữa!

Ngũ đại gông cùm xiềng xích sinh mệnh, giữa từng tầng một lại không có quá nhiều liên quan với nhau, đều chỉ đơn độc tồn tại. Như một cái vòng tròn có kích thước cố định từ ban đầu, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, vòng tròn cố định trên người Bạch Tiểu Thuần, trong sự mạnh mẽ tiến lên của hắn mà đột nhiên phình to ra!

Kinh thiên động địa!

Tiếng nổ ầm ĩ vang dội bên trong cơ thể hắn, ánh sáng màu vàng kim xuất hiện trên làn da hắn càng ngày càng nhiều, Bất Tử Trường Sinh Công cũng được toàn lực vận chuyển. Hơn nữa, vì từng trải qua đột phá gông cùm xiềng xích sinh mệnh khiến lần Triều tịch thứ chín trong cơ thể hắn chuyển động với tốc độ nhanh gấp không biết bao nhiêu lần. Từ đó dẫn dắt vòng xoáy Triều tịch thứ chín trên bầu trời, để vòng xoáy trong quá trình này gia tốc mãnh liệt, hút vào một lượng Địa mạch khí càng thêm kinh người.

Lại như hình thành nên một vòng tuần hoàn, càng nhiều Địa mạch khí lại khiến tầng Linh Hải thứ chín trong thể nội của hắn tăng tốc, khiến Bất tử Kim bì càng thêm nhiều, rồi vận tốc chuyển động của vòng xoáy Triều tịch lại được gia tăng lên nhanh hơn nữa.

Trong chớp mắt, vòng tuần hoàn này dường như không có tận cùng, càng lúc càng nhanh.

Trong khi tốc độ của Bạch Tiểu Thuần đang ngày càng tăng thêm, thì Tống Khuyết gần như dùng hết tất cả các thủ đoạn tiêu hao, thi triển bí pháp Huyết Khê Tông, mượn nhờ trận pháp tiết điểm mà gã đã bố trí lúc trước rút Địa mạch khí đi ra, tăng thêm tốc độ.

Đối với người khác mà nói, thời gian Triều tịch là cố định, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần và Tống Khuyết lúc này, cái khái niệm cố định này đã hoàn toàn bị bẻ gãy. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần có đầy đủ Địa mạch khí thì hút được trong nháy mắt hay hút lấy trong một tháng trời cũng không có gì khác biệt.

Đúng lúc này, khu vực của Tống Khuyết truyền ra tiếng nổ vang ngập trời. Cho dù Quỷ Nha đã công kích bốn phía với ý đồ quấy nhiễu gã, thì vòng xoáy Triều tịch thứ tám của gã vẫn cứ thành công như trước!

Trong nháy mắt, Triều tịch lần thứ tám trong thể nội gã bộc phát, trong chỗ bế quan, Tống Khuyết lộ ra ánh mắt đầy điên cuồng và kích động.

“Lần Triều tịch thứ chín, khai mở!”

Theo tiếng gầm nhẹ, Quỷ Nha đang ở bên ngoài nơi bế quan của Tống Khuyết chợt biến sắc. Trên bầu trời lúc này, phía trên tám vòng xoáy Triều tịch của Tống Khuyết, đột nhiên xuất hiện…vòng xoáy thứ chín.

Một bầu trời không thể đồng thời có hai mặt trời, thế nhưng trong khoảnh khắc này, bầu trời của phiến Vẫn Kiếm thế giới này đồng thời tồn tại hai vòng xoáy Triều tịch chín tầng, nhìn qua mà giật mình, tâm thần chấn động.

Tất cả mọi người bên trong Vẫn Kiếm thế giới này đều chấn động. Mà mấy đệ tử khác, trong đó có Thượng Quan Thiên Hữu vẫn còn có ý đồ duy trì Triều tịch đã khai mở của mình, trong cái chớp mắt này, sắc mặt toàn bộ trở nên tái nhợt và tuyệt vọng nhìn Triều tịch của mình không bị khống chế mà khô héo rồi kết thúc.

Căn bản là không cách nào có thể sánh với hai vòng xoáy Triều tịch chín tầng như vương giả trên bầu trời kia, càng là không cách gì có thể hấp thu thêm Địa Mạch khí khi mà hai vòng xoáy Triều tịch chín tầng xuất hiện được.

“Ta không cam tâm a!” Thượng Quan Thiên Hữu nghiến chặt răng lại, điên cuồng gào thét, Triều tịch của y đành phải bỏ dở tại lần thứ năm. Sau khi lựa chọn Trúc Cơ xong, sát cơ ngập trời trong mắt y, đồng thời y có vô tận bạo ngược trong người cần phát tiết ra. Chẳng qua nơi này có

quá nhiều người, y không thể lựa chọn Bạch Tiểu Thuần, đành giống như Quỷ Nha, lựa chọn Tống Khuyết.

Lúc này, sau khi Trúc cơ hoàn thành thì y gào thét xông ra, lao thẳng về phía khu vực của Tống Khuyết.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi đi chết đi. Tống Khuyết, ngươi cũng đi chết đi!” Trong lòng y rống giận, bộc phát ra toàn lực tốc độ của Trúc cơ.

Còn có Triệu Nhu lúc này cũng đầy đắng chát không thể không từ bỏ năm lần Triều tịch. Cũng có năm lần Triều tịch như nhau còn có Hứa Tiểu Sơn nữa.

Mà mấy người khác, không giống nhau mà có hai ba lần Triều tịch.

Toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới lúc này, vẫn còn trong quá trình Địa Mạch Trúc cơ cũng chỉ còn có Bạch Tiểu Thuần và Tống Khuyết!

Nhóm đệ tử cuối cùng với Triều tịch khô héo cũng mang đầy tức giận và phẫn hận, hoặc lựa chọn Bạch Tiểu Thuần, hoặc lựa chọn Tống Khuyết. Nhưng nhìn chung thì phía Bạch Tiểu Thuần cũng bị bọn họ nhìn trúng nhiều hơn một chút, dù sao thì cũng là cái đạo lý đánh kẻ ngã ngựa, mà trong mắt mọi người thì Bạch Tiểu Thuần bên này đúng là đang tràn ngập nguy cơ.

Đan Khê Tông Triệu Nhu cũng lựa chọn kích sát Bạch Tiểu Thuần. Có điều khi nàng này kết thúc Triều tịch, thì đột nhiên phát hiện ra độc thi Khôi lỗi Công Tôn Uyển Nhi mà mình luyện, đặt ở đây nhằm thủ hộ bản thân, thế mà…lại biến mất.

Không chút tăm tích, không có bất kì dấu vết nào, ngay cả cảm ứng cũng như tiêu thất mất. Một màn này khiến trong lòng Triệu Nhu chấn động, không dám nghĩ sâu xa hơn, chỉ mang theo ngạc nhiên nghi ngờ mà chạy vội về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Nhanh một chút nữa!" Trong hai mắt đang nhắm lại của Bạch Tiểu Thuần đã tràn ngập tơ máu. Hắn rất sốt ruột, muốn nhanh hơn nữa. Hắn không thể để cho đồng môn ngoài động phủ, vì bảo vệ chính mình mà phải đánh đổi cả mạng sống.

Đúng lúc này, động phủ đột nhiên chấn động, tựa như đất rung núi chuyển, nơi ở của Bạch Tiểu Thuần bị một lực lượng to lớn trực tiếp oanh mở, màn sáng phòng hộ do phù lục tạo thành cũng nhanh chóng chia năm xẻ bảy tan vỡ.

Dưới sự vây công của nhiều người như vậy, phù lục của Bạch Tiểu Thuần có thể kiên trì tới bây giờ cũng đủ để vượt qua tất cả các trận pháp và chuẩn bị phòng hộ của các thiên kiêu khác rồi. Nhưng đến lúc này, vẫn phải bị tan vỡ.

Trận pháp sụp đổ, đám đệ tử tam tông trực tiếp tràn vào trong động phủ của Bạch Tiểu Thuần, mỗi người đều triển khai ra thần thông đánh thẳng về phía hắn.

Cũng may Phương Lâm và Cửu Đảo bị Hầu Vân Phi và Bắc Hàn Liệt cầm chân, không cách nào dứt ra được, lại có thêm hai đệ tử Địa Mạch Trúc cơ Linh Khê Tông khác cùng vây công, nên lúc này bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có đa số là đệ tử Ngưng khí mà thôi.

Nhân số đám người kia tuy nhiều, thuật pháp cũng không ít, nhưng ngay khi đánh đến Bạch Tiểu Thuần thì lại bị Thần Hạc Thuẫn bên người hắn cấp tốc ngăn cản lại.

Chỉ là thực lực Hầu Vân Phi và Bắc Hàn Liệt khi còn là Ngưng khí đã không cách nào sánh ngang với Phương Lâm và Cửu Đảo, nên Trúc cơ cũng không thể bằng được. Cho dù đã dựa vào nhân số mà vây công, lấy kềm chế là chính, nhưng vẫn liên tục rơi vào tình thế hung hiểm mà bị trọng thương. Nhưng dù có phun ra máu tươi thì Hầu Vân Phi vẫn cứ điên cuồng xông lên ngăn cản như cũ.

Bắc Hàn Liệt chần chừ một chút, khóe miệng y cùng tràn ra đầy máu tươi, thương thế trong người rất nặng bèn hơi lùi lại phía sau. Y đã hết sức giúp đỡ, nhưng không muốn vì Bạch Tiểu Thuần nơi này mà phải đánh đổi cả tính mạng mình. Lúc này khi y nhìn thấy động phủ đã sụp đổ, thì cảm thấy đại thế đã mất bèn lập tức lùi lại.

Phương Lâm cũng không tiếp tục truy sát, nháy mắt đó gã lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, cùng với đám đệ tử Ngưng khí với ý định đánh vỡ Thần Hạc Thuẫn bên ngoài thân thể của Bạch Tiểu Thuần!

“Muốn chết!!!” Sát cơ trong mắt Cửu Đảo lóe lên. Gã Trúc cơ chưa lâu, vì lo lắng Đạo cơ bất ổn nên không dám vận dụng quá nhiều tu vi. Nhưng Hầu Vân Phi trước mắt lại như không thèm để ý đến Đạo cơ có bất ổn hay sụp đổ hay không, mà cứ điên cuồng ra tay mới khiến gã bị kềm chế đến mức này.

Lúc này, gã gầm nhẹ lên, trong lòng cũng đã nổi nóng, lực lượng Mẫn Diệt bộc phát, xung quanh gã hình thành nên một mảnh Diệt Tuyệt đột nhiên khuếch tán đánh thẳng lên người Hầu Vân Phi vốn không kịp né tránh.

Hầu Vân Phi phun ra máu tươi, cả người bị cuốn ngược ra phía sau, xương cốt vỡ vụn ra không ít, máu tươi trong người không kềm được mà trào ra ngoài miệng. Y muốn gắng gượng đứng dậy như không sao làm được, chỉ đành bi ai nằm đó, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần nơi xa, nhưng không nhìn thấy được thân ảnh của hắn mà chỉ thấy hơn trăm người đang vây công.

"Tiểu thuần, đều tại ta vô dụng. . ."

Về phần những đệ tử Linh Khê Tông khác cũng đều đang trọng thương. Cũng may, tất cả đám đệ tử tam tông lúc này đang phải tranh thủ thời gian diệt sát Bạch Tiểu Thuần nên cũng không có ý tử chiến với đám đệ tử Linh Khê Tông.

Dù sao thì tất cả các đệ tử tam tông lúc này đều muốn là người đầu tiên diệt sát Bạch Tiểu Thuần. Vì là người càng gần hắn, thì khi Bạch Tiểu Thuần tử vong, càng hấp thu được Địa mạch khí bộc phát ra nhiều hơn.

Đám đệ tử Linh Khê Tông gần như đã cạn kiệt sức lực, không còn đủ chiến lực nữa đành đắng chát và đầy bi thương nhìn Bạch Tiểu Thuần đang bị hơn trăm người vây công.

Tiếng vang kinh thiên, Phương Lâm và Cửu Đảo vốn là Thiên kiêu, lại là Địa mạch Trúc cơ bảy lần Triều tịch, mang theo hơn một trăm đệ tử Ngưng khí oanh kích xuống. Thần Hạc Thuẫn bên ngoài thân thể Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng xuất hiện vết nứt.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi chết đi!!!”

“Đem Địa Mạch khí của ngươi quay ngược lại thế giới này, Phương mỗ không cách nào tiếp tục Triều tịch nhưng lại có thể khiến đám đệ tử Đan Khê Tông ta có thêm Địa Mạch Trúc cơ!”

“Bạch Tiểu Thuần, quyết không cho phép ngươi thành công ngưng tụ!” Đám người bốn phía gào thét đồng loạt ra tay, Thần Hạc Thuẫn nổ vang một tiếng, rồi sụp đổ vỡ tan.

Ngay khi pháp bảo của Chưởng môn sư huynh đưa cho Bạch Tiểu Thuần bị vỡ nát, thì đột nhiên có tiếng Hạc hót lên, Thần Hạc hồn đột nhiên lao ra bao phủ lấy Bạch Tiểu Thuần, tiếp tục ngăn cản đám người bốn phía.

Nhưng rất nhanh cũng ảm đạm xuống. Ngay khi Thần Hạc hồn ảm đạm đi thì một nhóm đệ tử tam tông Triều tịch héo rũ đợt cuối cùng, cũng xuất hiện ở nơi này rồi gia nhập vào cuộc vây công. Những người này dù sao cũng là Địa mạch Trúc cơ, nhiều nhất là năm lần Triều tịch, ít nhất là một lần Triều tịch, sự xuất hiện của bọn hắn với chỉ vẻn vẹn một lần ra tay đã khiến Thần Hạc kia kêu lên một tiếng rồi trực tiếp tán loạn.

Nhất là Đan Khê Tông Triệu Nhu, xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn. Giờ khắc Thần Hạc tan vỡ, trong chớp mắt đó đã điểm ra một chỉ, định xuyển thủng mi tâm của Bạch Tiểu Thuần.

“Coi như chín lần Triều tịch của ngươi bị gián đoạn, chỉ còn lại Trúc Cơ tám lần Triều tịch cũng khó mà thoát chết được, Linh Khê Tông… đều đáng chết!” Dung nhan tuyệt mỹ của Triệu Nhu lúc này lại đầy vẻ oán độc, nháy mắt nữa là sẽ đụng đến mi tâm của Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ là hình ảnh đầu của Bạch Tiểu Thuần phải nổ tung lên như trong tưởng tượng của nàng lại chưa từng xuất hiện, mà lại bị một cỗ đại lực bỗng nhiên bắn ra, phải lùi ra sau mấy trượng. Những công kích của người khác cũng lần lượt rơi xuống người Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ vang ngập trời, làn da đen khắp toàn thân Bạch Tiểu Thuần lúc này đột nhiên tràn ra hắc mang, ngăn cản lấy toàn bộ.

“Chết tiệt, hắn vẫn còn phòng hộ!”

“Bạch Tiểu Thuần chuẩn bị phòng hộ này, thâm hậu như vậy hắn là hắn nhất định chắc chắn bản thân mình có thể Triều tịch chín lần, biết sẽ khiến nhiều người phẫn hận nên mới chuẩn bị nhiều như vậy!”

“Bao nhiêu nữa cũng vô dụng thôi. Hắn nuốt vào bao nhiêu Địa Mạch khí thì hôm nay phải nhả ra bấy nhiêu đấy!”

Thuật pháp khuếch tán, bảy tám tu sĩ Trúc cơ đồng loạt ra tay, hơn trăm đệ tử Ngưng khí toàn lực oanh kích. Cho dù là pháp bảo bảo mệnh mà Lý Thanh Hậu đưa cho Bạch Tiểu Thuần, thì cũng nhanh chóng vặn vẹo, trụ vững được ít lâu rồi một tiếng “Két” vang lên, bị đánh vỡ tan, lại hóa thành chiếc vòng trên cổ tay Bạch Tiểu Thuần. Trên vòng lúc này cũng đã có mấy vết rạn, nếu không phải những người vừa mới Trúc cơ này không dám xuất toàn lực, vì sợ rơi vào tính toán của người khác thì sợ là chiếc vòng này sẽ hoàn toàn vỡ nát rồi.

Ngay khi hắc mang tiêu tán đi, đã lộ ra Bạch Tiểu Thuần với toàn thân từ trên xuống dưới được bao trùm bởi ánh vàng kim vô tận!

Tựa như Kim Thân!

“Giết!!!” Ánh mắt Triệu Nhu lộ ra vẻ khuây khỏa, trong nháy mắt đã lướt tới gần, ngón trỏ nâng lên. Đang lúc muốn tiếp tục một chỉ xuyên thấu qua mi tâm Bạch Tiểu Thuần, thì ngay lúc đó, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở ra!

Đó là một đôi mắt…tựa như của dã thú, mang theo vô tận điên cuồng, càng theo đó là vẻ giận dữ ngút trời. Giờ khắc này, tựa như toàn bộ thế giới chợt đông cứng lại!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Trảm Thiên Kiêu!

Dịch giả: chickel

Tại thời khắc Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn thấy được vẻ dữ tơn của Cửu Đảo, sự tàn nhẫn của Phương Lâm, thấy được hành động của những tu sĩ Trúc Cơ kia, gồm cả ngón trỏ của Triệu Nhu trước mắt đang vươn lên cách mi tâm của hắn chỉ còn một tấc, lúc này dung nhan tuyệt mỹ của ả đã biến thành vẻ oán độc.

Vạn vật như dừng lại trước mắt hắn, tất cả như đều trở nên chậm chạp. Chậm đến mức hắn cảm thụ được rõ ràng vòng triều tịch thứ chín của bản thân, tất nhiên lúc này đã chấm dứt, đang khuếch tán trong cơ thể, ngưng tụ thanh Linh Hải thứ chín trong đan điền.

Chín tần Linh Hải, mỗi tầng đều tràn đầy, tỏa ra Linh lực vô tận, đang dũng mãnh chảy khắp toàn thân, đồng thời chín tần Linh Hải đang nhanh chong ngưng kết, cùng cùng hình thành ….Đạo cơ!

Những người này không biết rằng, tại thời khắc hoàn thành, địa mạch đỉnh phong, chín tầng triều tịch, không giống những Địa mạch Trúc Cơ khác cần một chút thời để hoàn thiện, mà là …hoàn thiện trong nháy mắt.

Khi hoàn thiện trúc cơ, một cảm giác cường đại chưa từng có lan tràn trong cả thể xác và linh hồn Bạch Tiểu Thuần, Linh lực của hắn chưa tùng khổng lồ như vậy, Nguyên khí của hắn chưa bao giờ tràn trề như thế, hắn cảm nhận được cơ thể đang tản mát ra sức sống vô hạn khủng bố, đó là biểu hiện thọ nguyên tăng lên. Đồng dạng, hắn cũng cảm nhận

được Bất Tử Bì của bản thân đột phá từ Bất Tử Ngân Bì thành Bất Tử Kim Bì.

Sức mạnh của tất cả phương vị trên thân đều đọt nhiên tăng mạnh, toàn bộ đều cường hãn, mang đến cảm giác sinh mệnh ở cấp độ khác với thường nhân, từ nay về sau hắn đã không còn là phàm nhân, mà đã chân chính trở thành kẻ siêu phàm thoát tục….là tu sĩ!

Nhưng!....Cái giá phải trả cũng thật đắt! Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu không sống ngu chết, hiểu rằng mạnh được yếu thua, thấy được con đường để có được trường sinh, dù hắn không thích đánh đánh giết giết, nhưng con đường này quá chật hẹp, hắn nguyện ý đi cùng người khác, nhưng qua nhiều người lại không muốn hắn đi cùng.

Hắn càng thấm thía rằng, nhiều khi, không phải là người muốn đi giết người, mà là người khác muốn giết ngươi, lúc đó, hoặc là người nhắm mắt chờ chết, hoặc là …Phải căm phẫn mà rút đao!

Hắn thấy được bốn phía bên ngoài động phủ đã tan nát, thấy được những đệ tửu Linh Khê Tông đã trọng thương, khóe miệng Hầu Vân Phi đang rỉ máu không chịu được nữa mà hôn mê.

Hắn cảm động, thậm chí khóe mắt đã ươn ướt, đó là đồng môn của hắn, giống như là người nhà vậy, từng đệ tử Linh Khê Tông, hắn đều quen biết. Hắn thấy được thi thể của đồng môn, thâm tâm hắn đau đớn, giống như cảnh Chu Hữu Đạo tử vong, ánh mắt mắt đỏ lên phẫn nộ.

Đó là vô hạn phẫn nộ!

Hắn phẫn nộ vì bị mọi người vây công, phẫn nộ vì đẹ tử Linh Khê Tông vì hắn và tử thương, phẫn nộ vì hắn rõ ràng thấy mình khong trêu chọc những người này, nhưng bọn hắn lại muốn mạng của mình.

"Ta tu hành vì Trường Sinh, không muốn đánh đánh giết giết, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không giết người!” Trong giây lát ánh mắt Bạch

Tiểu Thuần trở thành huyết sắc, trong mắt hắn cả thế giới thành màu máu, toàn thế giới trở nên chậm chạp đã chấm dứt.

“Đồng môn Linh Khê Tông, vì bảo vệ ta mà chiến, Bạch Tiểu Thuần ta cũng có thể vì họ Trúc Cơ mà chiến!”

"Địa mạch Trúc Cơ... Ta muốn toàn bộ đồng môn ở đây đều Địa mạch Trúc Cơ!”. Nội tâm Bạch Tiểu Thuần phẫn nộ ngập trời, khi hắn nói xong lời thế, coi bốn phía hết thảy đều bình thường, Triễu Nhu trước mắt vẫn tàn nhẫn như thế, ngón trỏ sẽ xuyên qua mi tâm Bạch Tiểu Thuần nhưng đột ngột dừng lại, không thể tiến thêm chút nào, không biết tay phải Bạch Tiểu Thuần nâng lên từ lúc nào, nhanh đén mức Triệu Nhu không thể cảm nhận được, khẽ khàng bắt được cánh tay của ả?

"Không! !" Triệu Nhu kinh sợ, muốn tự đoạn tay để lui ra sau.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên sát cơ, nắm chặt, vang lên những tiếng rắc rắc, Triệu Nhu hét thảm một tiếng, cả cánh tay nát vụn, đồng thời Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, nước lên một bước, cả người đụng vào thân thể Triệu Nhu, lập tức phát ra những âm thanh ken két, ngực Triệu Nhu bị lõm xuống, phát ra tiếng thét thê lương, phun ra máu tươi, ngay khi muốn đào tẩu thì toàn thân vang lên oanh, toàn thân tan vỡ.

Trong nháy mắt khi đạo cơ trong cơ thể ả tan vỡ, do vừa mới Trúc Cơ, địa mạch chi khí chưa được củng cố, nên khi ả chết đi, đại lượng địa mạch chi khi cũng thoát ra khi cơ thể tan vỡ, bị Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, dồn hết về phía các đệ tử Linh Kê Tông.

Mọi thứ chỉ phát sinh trong nhát mắt, tóc Bạch Tiểu Thuần phất lên, không dừn lại động tác chút nào bước ra ngoài, xuất hiện trước mắt một đệ tử hai lần triều tịch của Huyết Khê Tông, tốc độ quá nhanh, tên đệ tử này còn chưa kịp phát hiện, tay phải Bạch Tiểu Thuần đã nâng lên, khẽ đưa về phía cổ họng rồi bóp mạnh.Vang lên âm thanh răng rắc rồi vỡ vụn!

Vung mạnh thân thể tên đệ tử kia, ném về phía các đệ tử Linh Khê Tông, giống như lúc trước khi thân thể tan vỡ, đại lượng địa mạch chi khí bộc phát.

Bạch Tiểu Thuần lại bước tới lần nữa, đã xuát hiệt trước mặt một đệ tử khác ba lần triều tịch Trúc Cơ của Huyền Khê Tông, nện xuống một quyền, thân thể tên tử này phình to ra, ầm ầm tan vỡ.

Không hề dừng lại, Bạch Tiểu Thuần bước tiếp bước thứ ba, xuất hiện trước một đệ tử một lần triều tịch của Đan Khê Tông, khí tức của Thủy Trạch Quốc Độ hơi tràn ra, chỉ là khí tức, liến khiến tên đệ tử này hai mắt tràn ngập tơ máu, trực tiếp nổ tung, ngay sau đó, cả đầu cũng tan nát.

Thân thể của hai kẻ này cũng bị vứt lên, đại lượng địa mạch chi khí tràn ra được cuốn về phía đệ tử Linh Khê Tông.

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới dừng chân, từ lúc hắn đánh chết Triệu Nhu bây giờ, thời gian chỉ trong nháy mắt!

Khi hắn đứng lại, bốn phía mới phát những âm thanh kinh hô, mọi người đang liều chết xông đến, từng người đều hoảng sợ khi chứng kiến, Bạch Tiểu Thuần vốn khoanh chân ngồi, biến mất, luc xuất hiện thì ngay trước măt mọi người.

Trong nháy mắt, toàn thân Triệu Nhu tan vỡ, thân thể ba tu sĩ Trúc Cơ của Đan Khê Tông, Huyền Khê Tông, Huyết Khê Tông đều tan vỡ, cũng tại thời khắc này, nồng đậm địa mạch chi khí bộc phát, khiến toàn bộ đệ tử Linh Khê Tong sững sờ.

“Chư vị đồng môn Linh Khê Tông, lập tức địa mạch Trúc Cơ, ta sẽ hộ pháp cho các ngươi!” Thanh âm của Bạch Tiểu Thuần truyền ra cuồn cuộn như thiên lôi, lập tức tất cả đệ tử Linh Khê Tông khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu địa mạch chi khí.

Loại địa mạch chi khí tràn ra từ cơ thể của tu sĩ Trúc Cơ, có thể trực tiếp hấp thu để trúc cơ mà không cần địa mạch khí dẫn.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến đầu óc của những người khác ở bốn phía vang lên ông ông, da đầu run lên, khi những thanh âm hít vào truyền ra, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt truyền ra từ trên thân Bạch Tiểu Thuần.

Tròng mắt Cửu Đảo như muốn lồi ra, không thể nào tin. Toàn thân Phương Lâm run lên bần bật, trong nháy mắt huyết nhục toàn thân đều như muốn nhắc nhở gã, Bạch Tiểu Thuần trước mặt đáng sợ đến không thể hình dung.“Không thể nào!”

Trong nháy mắt, những người ở đây đều bị một màn này làm cho hoảng sợ, mắt Bạch Tiểu Thuần hiện lên sát cơ, lần nữa động thủ, hắn bước ra một bước, đã xuất hiện trước mặt Cửu Đảo, nện xuống một quyền.

Cơ thể Cửu Đảo truyền ra một tiếng nổ mạnh, phu ra máu tươi, gã phát ra một tiếng bén nhọn, dồn tất cả lực lượng sinh mệnh, bộc phát tất cả, đấu cùng Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt gã trắng bệnh, không một chút chần chờ, lui gấp về sau, bay nhanh bỏ chạy.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, trong cơ thể tên Cửu Đảo này có một lực lượng sinh cơ kỳ dị, vừa rồi đã trung lực lượng sinh cơ cùng mình đấu một chiêu, mặc dug không bằng bản thân, nhưng cũng rất mạnh mẽ!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái, không có truy kích, mà xuất hiện trước mặt Phương Lâm, hai ngón tay phải kẹp thẳng tới yết hầu.

Mặc Phương Lâm ngăn cản thế nào, mặc gã thi triển thuật pháp hay pháp bảo, tại thời khắc này đều tan vỡ trước song chỉ của Bạch Tiểu Thuần, song chỉ của Bạch Tiểu Thuần thế như chẻ tre, dễ dàng kẹp lấy cổ Phương Lâm rồi bóp mạnh!

Toái Hầu Tỏa!

Rắc rắc, Phương Lâm mở to mắt, khi mau tươi tràn ra, bảy tầng đạo cơ trong cơ thể gã sụp đổ trong nháy mắt, tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, thân thể bị ném ra ngoài, ầm ầm tan vỡ trước mặt các đệ tử Linh Khê Tông, hóa thành địa mạch chi khí nồng đậm gấp mấy trục lần, khiến cho n hững đệ tử Linh Khê Tông đều run rẩy, hấp thu một cách điên cuồng.

“Lại yếu hơn Cửu Đảo nhiều như thế?” Bạch Tiểu Thuần đánh chết Phương Lâm, ánh mắt hắn lóe lên.

Nhưng ngay lúc này, một hồn hỏa màu đen xuất hiện từ cơ thể tan vỡ của Phương Lâm, ý đồ đào tẩu, nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần một bước tiến đến, túm lấy.

Một khuôn mặt lộ ra từ trong hồn hảo kia, nhưng lại không phải gương mặt của Phương Lâm, mà à một gương mặt nửa đen nửa trắng, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, nống nở nụ cười quỷ dị.

“Được đấy, cái hồn hảo này của ta lại gặp được một người cùng thế hệ có chút ý tứ như ngươi, chết cũng không uổng, sau này chúng ta còn cơ hội gặp lại đấy!”

Lời vừa nói xong, hồn hỏa tự tiêu tán, người ngoài không hề nhìn thấy một màn này, ngay cả giọng nói cũng là truyền trực tiếp vào tâm thân của Bạch Tiểu Thuần.

"Giả thần giả quỷ!" Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh.

Đến lúc này, mọi người khắp bốn phía mới hoàn toàn phản ứng kịp, từng kẻ kêu lên thê lương thảm thiết, cấp tốc lui ra sau, sợ đến hồn phi phách tán, ý đồ đào tẩu.

Với bọn hắn, lúc này Bạch Tiểu Thuần chính là Ma Thần!

"Triệu Nhu chết rồi, Phương Lâm chết rồi, Cửu Đảo trọng thương đào tẩu!"

"Trời ạ, đây là... đây là là địa mạch đỉnh phong sao!"

"Tám trăm năm trước Vô Cực Tử Huyết Khê Tông chính là địa mạch đỉnh phong, lần đó toàn bộ đệ tử tam tông trong Vân Kiếm thâm uyên, gần như diệt sạch."

Khi những tiếng kêu thê lương truyền ra, hơn trăm người ở bốn phía, từng kẻ đều điên cuồng như nhau, dốc sức liều mạng đào tẩu, tâm thần chúng run rẩy, đã bị sự khủng bố của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp hoàn toàn.

Cùng lúc đó, đệ tử Linh Khê Tông đều run rẩy, mỗi người đều kích động, Bắc Hàn Liệt hít thở dồn dập, nhìn Bạch Tiểu Thuần khiến nội tâm hắn càng phức tạp, nhưng sự cứng cỏi trong nội tâm vẫn như trước không giảm, quyết tâm vượt qua Bạch Tiểu Thuần càng lớn thêm.

Bạch Tiểu Thuần không có đuổi theo, thân thể hắn nhoáng một cái, đã xuất hiện bên người Hầu Vân Phi, tay phải nâng lên vỗ mạnh một cái, đại lượng địa mạch chi khí bị cuốn đến dung nhập vào cơ thể Hầu Vân Phi, vì để chữa trị đạo cơ của Hầu Vân Phi đã bị héo rũ vì bị gián đoạn lúc trước, sau khi hấp thu địa mạch chi khí, lúc này lại xuất hiện dấu hiệu triều tịch.

Hầu Vân Phi tỉnh lại, nhìn Bạch Tiểu Thuần mỉm cười.

Bạch Tiểu Thuần cảm kích nhìn đồng môn Linh Khê Tông, hắn thấy mọi người ở bốn phía đang khoanh chân ngồi trúc cơ, hắn nhận ra tất cả không có ai có thể ba lần triều tịch, tối đa cũng chỉ một hai lần, dù có Bạch Tiểu Thuần trợ giúp nhưng địa mạch chi khí chia cho tất cả mọi người, vẫn là quá ít.

Dù như vậy, cũng đã khiến tất cả mọi người cảm động.

“Xem ra địa mạch chi khí không đủ rồi..” Bạch Tiểu Thuần muốn giúp Hầu Vân Phi tăng tốc độ hấp thu địa mạch chi khí, nhưng nơi này không có nhiều, hắn ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía bầu trời ở nơi xa, chỉ nơi đó còn có triều tịch.

Đó là Đệ Cửu triều tịch của Tống Khuyết!

“Lúc trước người khiến người khác tới giết ta, năng cản ta chín lần triều tịch, không đáp lại ngươi thì không phải là phong cách làm việc của Bạch Tiểu Thuần ta! Ngăn cản triều tịch của ngươi sẽ giúp Hầu đại ca có thê địa mạch chi khí!” Mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên hàn quang, nhưng hơi chần chừ, ở đây có không ít đồng môn, đang cần hắn hộ pháp.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi đi đi, ta và ngươi tuy có ân oán riêng, nhưng ta cũng không muốn Huyết Khê Tông xuất hiện một Vô Cực Tử thứ hai, ngươi cứ đi ngăn cản Tống Khuyết, ta sẽ thủ hộ đồng môn!” Bắc Hàn Liệt hít mạnh, bỗng mở miệng, hắn cũng cảm nhận được vòng triều tịch tiếp tho của bản thân đã tắt, cũng bắt đầu có dấu hiệu khởi động lại.

Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn Bắc Hàn Liệt thật sâu, nội tâm hắn có áy náy, cũng có cảm khái, hắn cúi đầu ôm quyền thật sâu, quay người hóa thành cầu vồng, đạp không mà đi, thẳng đến … Tống Khuyết!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Phế Triều Tịch Của Ngươi

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Giờ phút này trận pháp ở chỗ Tống Khuyết đang bị Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu liên thủ oanh kích, thanh âm truyền ra làm bốn phía chấn động, trận pháp kia đã vỡ vụn từng tầng, nhưng vẫn còn có thể tiếp tục chống đỡ.

Trên trời, vòng xoáy triều tịch thứ chín của Tống Khuyết đang gia tốc chuyển động, hấp thu địa mạch chi khí không còn thừa nhiều lắm trong Vẫn Kiếm Thế Giới.

Bên dưới bờ mi đang nhắm của Tống Khuyết, đôi mắt gã đỏ bừng, cùng lúc tiêu hao thân thể thì gã cũng hấp thụ toàn bộ tiết điểm lúc trước mình bố trí, hiển nhiên là trừ tiêu hao bản thân, gã còn tiêu hao cả Vẫn Kiếm Thế Giới.

Trong quá trình này, mấy tiết điểm mà người khác không chú ý, dần dần xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, nhất là chỗ bên ngoài vực sâu lúc trước Bạch Tiểu Thuần gặp Tống Khuyết, vết nứt càng nhiều, lan tràn ra, khiến thanh Thiên Ngoại đại kiếm này, xuất hiện dấu hiệu muốn chia năm xẻ bảy.

Hết lần này tới lần khác cái dấu hiệu này cực kỳ quỷ dị, kể cả bốn người Âu Dương Kiệt bên ngoài núi Tất Phương, cũng không phát hiện được.

"Nhanh lên một chút!" Tống Khuyết hò hét trong lòng, hai tay duy trì động tác ấn xuống đất, tóc bay lên, địa mạch chi khí càng bị rút nhiều,

dung nhập vào vòng xoáy triều tịch của gã, khiến vòng xoáy này như muốn triệt để hoàn thành, oanh động toàn bộ thế giới, bầu trời càng ngày càng mỏng manh.

Thậm chí trong chuyển động này, những người khác không cảm giác được, chỉ khoanh chân ngồi ở chỗ của gã mới có thể cảm thấy, ở phần cuối của cái vòng xoáy trên trời kia, dường như có một tia ... khí tức yếu đến mức gần như không thể phát hiện...!

Thứ đó khác hẳn với địa mạch chi khí, khí tức kinh người này hoàn toàn áp đảo bên trên!

Khí tức này, chỉ ngồi ở vị trí hiện tại của gã, mới có thể phát hiện, mà vị trí này cực kỳ đặc thù, nó đúng là chỗ của cái tiết điểm cuối cùng trong Vẫn Kiếm Thế Giới, Tống Khuyết sở dĩ chọn Trúc Cơ ở đây, chính là bởi vì nguyên do này!

Bây giờ Tống Khuyết đã cảm nhận được một tia khí tức đó ở trên trời, lòng hắn kích động, hắn chờ đến ngày này lâu lắm rồi.

"Địa mạch đỉnh phong đã là cái gì, đây chỉ là bước đầu tiên của Tống Khuyết ta mà thôi, ta muốn, phải... là Thiên đạo Trúc Cơ, chỉ có như vậy, sau khi ta trở lại tông môn, mới có lực lượng đủ mạnh để tranh đoạt thân phận Huyết Tử Trung Phong với dì nhỏ Tống Quân Uyển của ta và tên Huyết Mai chết tiệt kia, trở thành người áp đảo Đại trưởng lão, một trong tứ đại Huyết Tử!" Nội tâm Tống Khuyết phấn khởi.

Mỗi đời Huyết Tử, địa vị đều ngang với chưởng môn Huyết Khê Tông, đi đến đỉnh phong nhất định, nếu lại tiến thêm một bước, liền có thể vào Tổ Phong, địa vị tối cao.

Nhưng trong nháy mắt khi vòng triều tịch thứ chín của Tống Khuyết sắp hoàn thành, đột nhiên, một vệt cầu vồng từ không trung gào thét mà đến, bên trong cầu vồng chính là Bạch Tiểu Thuần, mắt hắn ngập tràn màu máu, toàn thân sát khí ngập trời, mỗi lần đôi cánh sau lưng hắn vỗ, tốc độ sẽ vọt tăng rất nhiều.

Tốc độ của hắn lúc này, dưới sự tuôn trào lực lượng của địa mạch chín lần đỉnh phong, nhanh hơn rất nhiều so với khi còn Ngưng Khí, thậm chí không cách nào so sánh, lập tức liền tới, nháy mắt đã xuất hiện bên ngoài trận pháp của Tống Khuyết.

Hắn vừa tới gần, một luồng uy áp kinh người đã bạo phát ra từ thân thể Bạch Tiểu Thuần, tạo thành lực áp chế làm hai mắt Quỷ Nha co rút lại, gã lo lắng đạo cơ trong người bất ổn, nên lúc trước ra tay vẫn có điểm lưu lại, bây giờ chứng kiến uy áp của Bạch Tiểu Thuần, y hừ lạnh một tiếng, không muốn đụng chạm, hơi lùi về phía sau.

Thượng Quan Thiên Hữu ở bên cạnh, không bằng Quỷ Nha, dưới uy áp này, thân thể không chịu nổi, dù sao hắn cũng chỉ là năm vòng triều tịch, lúc này không thể không lui, cười thảm một tiếng, ý nghĩ bất cam trong đáy lòng, đã tràn ngập toàn thân.

Gã thấy Bạch Tiểu Thuần như mặt trời sáng chói đi đến từng bước một, loại uy áp này, làm thân thể hắn run rẩy, tu vi cũng có chút bất ổn, đây là áp chế tự nhiên giữa địa mạch đỉnh phong với những địa mạch giả* khác.

*người nắm giữ địa mạch

"Tống Khuyết!" Thanh âm của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên truyền ra, đánh vào Tống Khuyết đang ở trong trận pháp, thân thể Tống Khuyết chấn động, mắt gã không thể mở ra, song một loại nguy cơ mãnh liệt, vẫn làm nội tâm gã rơi lộp bộp, gã điên cuồng tăng tốc triều tịch một lần nữa, ý đồ muốn chấm dứt thật nhanh.

Nhưng thanh âm của Bạch Tiểu Thuần giống như thiên lôi, ngay lúc truyền vào trận pháp, bỗng nhiên nổ vang, khiến cho trận pháp run rẩy, mà thân thể Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt khi bước chân hạ xuống, đã trực tiếp đạp ở trong trận pháp.

Một bước hạ xuống, mặt đất nổ vang, trận pháp phát ra âm thanh ken két, vỡ vụn hơn nửa, Thượng Quan Thiên Hữu ở bên cạnh nội tâm run

rẩy, chiến ý trong mắt Quỷ Nha bốc lên, thật lâu mới đè được xuống.

"Ngươi đã muốn quấy nhiễu chín vòng triều tịch của ta, thì làm sao ta có thể để chín vòng triều của ngươi thành công!" Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải, cả người lấp loáng ánh kim, dưới sự bộc phát toàn bộ của Bất Tử Kim Bì, lực lượng thể xác của hắn triệt để bùng nổ, một quyền rơi xuống.

Trận pháp lay động, trong tiếng nổ lại tan vỡ lần nữa, Bạch Tiểu Thuần bước chân liên tục, bay vọt về phía trước, một quyền, một quyền, lại một quyền!

Tổng cộng bốn quyền, mỗi một quyền đều là toàn lực của Bất Tử Kim Bì, mỗi một quyền đều là sự bộc phát sau khi hắn đột phá gông cùm xiềng xích sinh mệnh tầng thứ nhất, mỗi một quyền đều mang theo sự tức giận của hắn, trong nháy mắt khi cả bốn quyền đều rơi xuống, trận pháp bảo vệ Tống Khuyết, ầm ầm tan vỡ.

Lộ ra kẻ đang khoanh chân ngồi trong trận pháp, không cách nào nhúc nhích- Tống Khuyết.

Bạch Tiểu Thuần không dừng lại chút nào, một bước đi tới, tay áo bên phải hất lên, lập tức phía trên Tống Khuyết bỗng dưng lại xuất hiện tử khí, thình lình hóa thành một cái tử đỉnh lớn chừng mấy trượng cực kỳ chân thật, ở trên điêu khắc đồ án phù văn và chim thú rõ ràng, tràn ra hào quang, thậm chí dưới sự thôi thúc của Bạch Tiểu Thuần, những phù văn này đều huyễn hóa ra, những chim thú kia cũng hóa thành hư ảnh, cùng lúc vờn quanh tử đỉnh...

Cái tử đỉnh này, ầm ầm đập xuống Tống Khuyết.

"Ngươi không thể tự chấm dứt lần triều tịch thứ chín của mình, ta liền tới giúp ngươi!" Đồng thời tay phải Bạch Tiểu Thuần ấn xuống một cái, trời xanh biến hóa, mặt đất nổ vang, tử đỉnh mang theo lực vạn quân* trực tiếp rơi xuống.

*đơn vị đo lường thời xưa, 1 quân=30 cân

Tiếng nổ vang trời, bên ngoài thân thể Tống Khuyết tràn ra ánh sáng phòng hộ, ý đồ ngăn cản, nhưng chỉ tích tắc khi tầng sáng phòng hộ này va chạm với tử đỉnh, nó lập tức tan vỡ, sau đó còn có một lượng lớn pháp bảo phòng hộ bay ra, vẫn bị phá một cách đơn giản, khiến cho tử đỉnh, trực tiếp đập lên người Tống Khuyết.

Tống Khuyết rú lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, mắt gã mở mạnh ra, vốn cho rằng vòng triều tịch thứ chín trong cơ thể đã sắp hoàn thành, giờ phút này, lại bị Bạch Tiểu Thuần ngang nhiên cắt đứt, ảnh hưởng trực tiếp đến căn cơ, trong đan điền của gã, đạo cơ tầng thứ chín chưa được ngưng kết đã vỡ vụn từng mảnh.

Tại thời điểm vỡ vụn, địa mạch chi khí được hình thành bởi vòng triều tịch thứ chín không cách nào lưu lại cơ thể Tống Khuyết, liên tục khuếch tán từ trong người gã, bóp méo bốn phía, vốn phải biến mất ra xung quanh, dung nhập vào thế giới, như là trở về thiên địa.

Nhưng chẳng biết vì sao, dưới sự nỗ lực Tống Khuyết, gã đã đem địa mạch chi khí trong cơ thể, ngưng tụ đến một chỗ, hóa thành một cột sáng xông thẳng lên trời, làm như vậy, càng khiến địa mạch chi khí tăng tốc độ quay về thế giới.

Mà trên bầu trời, vòng xoáy thứ chín của gã, giờ phút này cũng ngừng xoay tròn, mắt thường có thể thấy nó bắt đầu sụp đổ.

Trong Vẫn Kiếm Thế Giới, đệ tử bốn tông thấy được một màn này, toàn bộ đều hoảng sợ, từng người một hét lên kinh ngạc.

"Tống Khuyết đã thất bại! !"

"Hắn bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp cắt đứt lần triều tịch thứ chín!"

"Trời ạ, việc này đã vượt qua thù sinh tử, đó là mối hận hủy đạo! !"

Cảm xúc của tất cả mọi người chấn động mạnh mẽ, Hứa Tiểu Sơn ở phương xa đang gấp rút chạy nhanh tới, lúc này bước chân ngừng lại, thở dài, không tiếp tục đến gần.

Chỗ xa hơn, Cửu Đảo lau đi máu tươi ở khóe miệng, đang dốc sức tu hành, giờ phút này có điểm cảm thấy, lại đột nhiên mở mắt, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

"Bạch Tiểu Thuần... Ở nơi này, đã vô địch! !"

Quỷ Nha nắm chặt nắm đấm, gã vốn là một người không có quá nhiều cảm xúc, nhưng tại chớp mắt này, cảm xúc không ngừng sinh sôi trong lòng gã, không nói ra được đây là cảm giác gì.

Mà Thượng Quan Thiên Hữu thì hít vào một hơi, giống như bị một con rắn độc cắn xé trong lòng, loại điên cuồng này, khiến sự ganh ghét của y đối với Bạch Tiểu Thuần, đã đến mức cực hận.

"Bạch Tiểu Thuần, nếu không có ngươi, tất cả mọi thứ lúc này, hẳn là của Thượng Quan Thiên Hữu ta đấy! !"

Trong lúc tất cả mọi người ở đây đều bị chấn động, thân thể Tống Khuyết cũng cấp tốc lui về phía sau, gã phun ra máu tươi, ánh mắt đỏ thẫm, tóc tai bù xù, ánh mắt kia phảng phất muốn cắn người, phát ra tiếng gào rú đã thê lương đến cực hạn.

"Bạch Tiểu Thuần! !"

Lần triều tịch thứ chín của gã đã thất bại, hiện tại chỉ có tám lần triều tịch đang ngưng kết rất nhanh trong người, lúc gã lùi về phía sau, một luồng tu vi Trúc Cơ không ngừng mà bạo phát, vượt xa trước đó, càng ngày càng mạnh.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, thân thể lao ra trong nháy mắt, trực tiếp nhấc lên âm thanh phá không, lúc xuất hiện đã ở trước mặt

Tống Khuyết, toàn thân hắn lấp loáng ánh kim, hai ngón tay phải nhanh như chớp hướng thẳng đến yết hầu Tống Khuyết.

Toái Hầu Tỏa!

Trong tích tắc khi va chạm với thân thể Tống Khuyết, hai tay Tống Khuyết bấm niệm pháp quyết, mở mạnh miệng, lập tức một quả cầu máu phun ra từ miệng gã, quả cầu máu này chỉ có kích thước bằng cái móng tay, nhưng nháy mắt khi nó xuất hiện, cho dù lúc này Bạch Tiểu Thuần đã đạt đến địa mạch đỉnh phong Trúc Cơ cũng cảm nhận được một sự nguy hiểm mãnh liệt.

Linh lực ẩn chứa trong quả cầu máu kia, gần như khủng bố!

Nhưng giữa lúc nguy hiểm này, hết lần này tới lần khác hắn lại có một tia quen thuộc, loại cảm giác này Bạch Tiểu Thuần mới gặp lần đầu, hắn cũng không biết là vì cái gì.

Trong nháy mắt, hai ngón tay hắn liền đụng vào quả cầu máu này, tiếng nổ rung trời, giữa Bạch Tiểu Thuần và Tống Khuyết bỗng nhiên bộc phát một đợt trùng kích kinh thiên động địa.

Theo sau vụ nổ, cuồng phong gào thét, lực trùng kích quét ngang bốn phía, thời điểm Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu lui nhanh về phía sau, toàn bộ mặt đất như bị một bàn tay vô hình trực tiếp san bằng.

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi, thân thể đạp lui về sau, tâm thần chấn động mạnh, với Bất Tử Kim Bì của hắn, vậy mà dưới sự bộc phát của quả cầu máu bé bằng cái móng tay, cũng bị chấn thương, mặc dù thương thế không nặng, nhưng cũng làm Bạch Tiểu Thuần rung động thật mạnh.

Tích tắc khi vừa tiếp xúc với quả cầu máu kia, cái cảm giác quen thuộc trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm mạnh mẽ, chẳng qua hắn suy đoán như thế nào cũng không thể tìm được nguồn gốc của sự quen thuộc đó.

"Tại sao lại quen thuộc! ! Quả cầu máu này rút cuộc là cái gì!"

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tống Khuyết, giờ phút này Tống Khuyết đã liên tục phun ra bốn ngụm máu tươi, ngực lõm lại, thân thể như cánh diều đứt dây bỗng nhiên bị cuốn ngược, thương thế của gã quá nặng so với Bạch Tiểu Thuần.

Dù sao lúc trước lần triều tịch thứ chín của gã cũng bị cắt đứt, sau khi tu vi trong cơ thể không ngừng ngưng kết, nội tình bản thân gã hiện tại lại ít hơn một bậc so với Bạch Tiểu Thuần, cho nên dù quả cầu máu kia do gã kích phát, gã vẫn bị cắn trả.

Nhưng ánh mắt gã vẫn điên cuồng như trước, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần càng thêm dữ tợn.

Bạch Tiểu Thuần đang muốn vọt lên, nhưng đúng lúc này, Tống Khuyết không chút dừng lại, chợt xoay người bỏ chạy thật nhanh, giữa lúc chạy trốn, trong tay gã còn xuất hiện một miếng Truyền Tống Ngọc Phù vô cùng trân quý, hung hăng bóp nát, chỉ chốc lát, người hắn được lực lượng Truyền Tống vây quanh, nháy mắt đã biến mất.

Khi xuất hiện, đã ở bên ngoài mấy trăm dặm, lại tăng tốc lần nữa, bay nhanh ra xa.

"Hy vọng hắn không phát hiện, chết tiệt, hắn đến quá nhanh, chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa a... Nhưng cũng không liên quan, mặc dù ta không đạt đến địa mạch đỉnh phong, cũng vẫn có biện pháp vượt qua Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần ta thành công, nhất định sẽ giết hắn!" Tống Khuyết nghiến răng, nhấc tay phải lên, một cái la bàn xuất hiện trong tay, cái la bàn này có chín điểm sáng long lanh, dường như đối ứng với chín tiết điểm hắn đã bố trí ở thế giới này lúc trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thiên Mạch Chi Khí

Dịch giả: kurama

Thấy Tống Khuyết có trong tay Truyền Tống Ngọc Phù trân quý vô cùng, Bạch Tiểu Thuần ánh mắt sáng lên. Hắn dõi theo phương hướng mà Tống Khuyết truyền tống, mơ hồ cảm nhận được vị trí truyền tống, ngay lúc đang muốn đuổi theo, bỗng nhiên hắn khựng lại cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Mặt đất lúc này đã bị san bằng vì huyết cầu nổ tung trước đó.

"Có gì đó không phải a!" Bạch Tiểu Thuần nghi hoặc.

"Tống Khuyết đã có Truyền Tống Ngọc Phù, theo lý mà nói, sau khi bị ta chặt đứt lần triều tịch thứ chín, lẽ ra hắn phải lập tức truyền tống mới phải. Dù gì thì ta cũng đã hoàn thành Trúc Cơ chín lần Triều Tịch, còn hắn thì bị cắt đứt nữa chừng, Triều Tịch trong cơ thể đang tan vỡ. Ngay thời điểm đó, đối với hắn thật sự bất lợi. Vậy mà hắn lại quyết định không lập tức truyền tống, lại còn không ngại chịu trọng thương nhất quyết dùng huyết cầu đối kháng cùng ta. Bây giờ nhìn lại, chuyện này lại giống như là... hắn muốn xóa dấu vết trên mặt đất?" Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ thì càng thấy khả nghi, hắn hồi tưởng lại những hành động của Tống Khuyết khi đó, chỉ phút chốc sau, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng.

"Sau khi bị ta cắt ngang Triều Tịch, hắn không chỉ làm một chuyện mà là hai. Khi ấy, trong cơ thể hắn Triều Tịch thứ chín bị vỡ vụn, Địa Mạch chi khí bị tán loạn, đây là chuyện bình thường. Chỗ khác thường là hắn lại ngưng tụ Địa Mạch chi khí hóa thành cột sáng hất ngược lại trời cao, đẩy nhanh việc trả Địa Mạch lại bầu trời. Thoạt nhìn thì hai chuyện

này như không có gì, nhưng suy xét cẩn thận thì có vấn đề lớn! Hắn đang giấu giếm chuyện gì đó."

"Thứ che dấu ở đây hắn có liên quan đến bầu trời hoặc trận pháp trên mặt đất. Rốt cuộc thì hắn muốn ẩn dấu cái gì đây? Nếu ta có thể so chiếu thực trạng bây giờ với trước đây chắc có thể đoán ra được." Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn trời cao. Giờ phút này, vì chín vòng xoáy chồng chất của Triều Tịch đã không còn nữa và cũng vì Địa Mạch chi khí đã được Tống Khuyết trực tiếp trả lại trời cao, mặc dù bốn phía còn vài tiểu tuyền qua, nhưng bầu trời bây giờ rõ ràng lại dày đặc hơn trước đây khá nhiều.

"Trước đây, bầu trời vì có chín vòng xoáy Triều Tịch và do sự biến mất của đại lượng Địa Mạch chi khí mà mỏng manh hơn bây giờ nhiều..." Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng. Sau khi nhận ra chỗ bất đồng, hắn lại cúi đầu nhìn mặt đất.

Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu ở gần đó theo dõi Bạch Tiểu Thuần. Quỷ Nha thì nghi hoặc còn Thượng Quan Thiên Hữu chỉ cười nhạt trong lòng rồi quay người bỏ đi. Bạch Tiểu Thuần không chú ý đến Thượng Quan Thiên Hữu mà chỉ chăm chú nhìn khắp bốn phía mặt đất.

"Nơi đây kỳ thật không thích hợp để Trúc Cơ, vậy mà Tống Khuyết lại quyết định chọn nơi này, về sau lại xóa đi mọi dấu vết." Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, đi tới đi lui, mỗi một bước lại ngẩn nhìn trời cao.

Lập tức, hắn liền bước đến ngay chỗ Tống Khuyết xếp bằng trước đó, ngẩng đầu nhìn trời cao. Ngay khi định bước đi một bước thì hắn bỗng khựng lại, thần sắc biến đổi, nhìn chằm chằm lên trời. Bầu trời vẫn như thế, dày đặc mịt mờ, chỉ là ngay một sát na đó, không biết có phải là do ảo giác hay không nhưng dựa vào Địa Mạch đỉnh phong chín vòng Triều Tịch trong cơ thể mà Bạch Tiểu Thuần lại cảm giác trên trời cao có một tia... uy áp khiến lòng hắn kinh hãi. Mà cái uy áp này lại khiến hắn dâng lên một thứ khát vọng mãnh liệt, tựa hồ như cùng với chín tầng Linh hải trong cơ thể có một liên hệ nào đó.

"Cái này là..." Bạch Tiểu Thuần cơ hồ không tin nổi, thân thể hắn run rẩy, hô hấp dồn dập. Hắn vội vã phóng lên, cấp tốc bay thẳng đến một phương xa.

Quỷ Nha nhíu mày, khi thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn trầm ngâm rồi bước đến chỗ Bạch Tiểu Thuần vừa đứng, ngẩng đầu nhìn trời cao, nhưng chẳng thấy có gì khác lạ. Để có thể phát hiện được sự dị thường kia, hoặc cần phải như Tống Khuyết vốn có trong tay pháp bảo đặc thù nào đó cùng với sự chuẩn bị một số lớn tiết điểm, hoặc phải là người chín lần Triều Tịch, Địa Mạch đỉnh phong. Đặc biệt là Địa Mạch đỉnh phong càng có thể cảm nhận rõ ràng hơn. Sau một lúc, Quỷ Nha lắc đầu bỏ đi chỗ khác.

Không bao lâu sau, Bạch Tiểu Thuần đã quay trở lại, thần sắc hắn trông rất kích động. Hầu Vân Phi theo sát sau lưng. Hầu Vân Phi vốn đang tái Triều Tịch thì bị Bạch Tiểu Thuần gọi tới đây.

"Hầu đại ca, hãy ngưng tụ Triều Tịch ở chổ này nha. Ta sẽ giúp ngươi gia tăng tốc độ. Ta nghi ngờ, trên cao không chỗ này có chút khí tức đặc thù!" Bạch Tiểu Thuần vui vẻ nói. Hầu Vân Phi chỉ cười cười không có hỏi han gì thêm, hắn tuyệt đối tin tưởng Bạch Tiểu Thuần. Hầu Vân Phi xếp bằng ngồi ngay chỗ Bạch Tiểu Thuần yêu cầu, nhắm mắt bắt đầu ngưng tụ triều tịch.

Bạch Tiểu Thuần đến bên cạnh Hầu Vân Phi, giơ tay án ngay sau lưng hắn rồi ngầm vận chín tầng Linh hải trong cơ thể, ứng hợp với Hầu Vân Phi nhằm gia tốc sự vận chuyển Triều tịch. Chỉ phút chốc, vòng Triều Tịch thứ tư của Hầu Vân Phi đã xuất hiện, tạo thành vòng xoáy thẳng lên trời cao, thu hút Địa Mạch chi khí từ bốn phía oanh động cuốn lại.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy quá chậm, hắn vận chuyển toàn thân tu vi, đem vào lực lượng triều tịch Địa Mạch đỉnh phong của mình thúc đẩy vào người Hầu Vân Phi khiến cho vòng triều tịch liên tiếp thứ năm thứ sáu lập tức ầm ầm xuất hiện.

Chuyện này, chỉ có Bạch Tiểu Thuần là có thể làm, người khác không làm được. Đây là lực lượng đặc thù của Địa Mạch đỉnh phong. Chỉ là nó có chỗ giới hạn, giúp một người thì còn được, chứ là giúp cho hai người sẽ khiến cho tình trạng Địa Mạch đỉnh phong của Bạch Tiểu Thuần giảm xuống. Ngay từ đầu chủ ý của Bạch Tiểu Thuần chính là thu hút bớt sự nồng đậm của Địa Mạch chi khí ở chỗ này, đồng thời cũng dùng nó để giúp đỡ Hàn Vân Phi.

Hầu Vân Phi chấn động tâm thần, hắn biết rõ lúc này chính là cơ duyên mà trước đây bản thân không dám trông mong. Ba vòng triều tịch thứ tư, thứ năm, thứ sáu đồng loạt triển khai tạo nên một hấp lực khiến Địa Mạch chi khí từ bốn phương trời bị điên cuồng hấp thu đi.

"Tiểu Thuần..." Hầu Vân Phi cảm động nhìn Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần mỉm cười.

"Chẳng qua là, huynh đệ chúng ta trợ giúp lẫn nhau mà thôi. Ta cũng cần Địa Mạch chi khí nơi đây bị tiêu tán bớt để ta có thể dễ dàng thấy rõ một số chuyện." Bạch Tiểu Thuần sợ Hầu Vân Phi lo nghĩ đại ân khó báo, vì vậy thốt lời xoa dịu. Tuy nhiên Hầu Vân Phi vẫn hiểu rằng, mặc dù sự thật là như thế nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng vì hắn Hầu Văn Phi mà giúp cho cơ duyên này. Thật không uổng công trước đây hắn đã sẵn sàng trả giá sinh mệnh để thủ hộ cho Bạch Tiểu Thuần. Tuy Bạch Tiểu Thuần cũng muốn giúp Hầu Vân Phi đạt đến bảy lần triều tịch, nhưng đây đã là cực hạn của Hầu Vân Phi, khó có thể làm hơn.

Giờ khắc này, ba vòng triều tịch đồng thời chuyển vận, cuối cùng cũng khiến trời cao mỏng manh đi. Ngay lúc này, Bạch Tiểu Thuần liền cảm nhận được ở nơi thăm thẳm trên không có một tia khí tức như có như không đang dần dần... giáng xuống.

Khí tức này, tràn ngập tính thần thánh, cơ hồ như Thiên Đạo chi nhãn đang từ từ mở ra, khiến cho toàn bộ trời đất run rẩy. Bạch Tiểu Thuần sau khi xác định rõ ràng thì thân thể hắn cũng run lên, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

"Thiên... Thiên Mạch Chi Khí!"

"Quả nhiên như chưởng môn nói, trong cái thế giới Vẫn Kiếm này, đúng là có ẩn giấu một tia Thiên Mạch chi khí duy nhất, có thể giúp người phục dụng đạt được Thiên Đạo Trúc Cơ."

"Thiên Đạo Trúc Cơ... có thể gia tăng thọ nguyên năm trăm năm!" Bạch Tiểu Thuần như bị sét đánh trúng, hắn toàn thân huyết nhục giờ khắc này run rẩy đầy kích động.

Cùng lúc đó, ở ngoài mấy trăm dặm, Tống Khuyết đang xếp bằng trong một sơn cốc, không ngừng thao tác một la bàn trong tay lo việc chuẩn bị. Bỗng nhiên, thần sắc hắn biến đổi, vội vã ngẩng đầu nhìn về chỗ của Bạch Tiểu Thuần, thấy được mây trời nơi đó đang mỏng đi nhanh chóng. Mắt hắn trợn tròn, trong óc như vang động một tiếng "Ô..ô...ông" cảnh báo.

"Không xong!" Tống Khuyết kinh hoảng đến phát điên. Tia Thiên Mạch chi khí kia vốn đã được Huyết Khê Tông nghiên cứu bao nhiêu năm, qua nhiều thế hệ đúc kết, mãi đến khi Vô Cực Tử năm đó đạt được Trúc Cơ Địa Mạch đỉnh phong thì mới được hoàn thiện. Hơn nữa, suốt mấy nghìn năm qua, tông môn phải hao phí rất nhiều tài nguyên để thôi diễn tính toán mới có thể tìm được phương pháp dẫn động nó. Đến thế hệ này, Tống Khuyết vì là một trong vài đệ tử mà tông môn coi trọng nhất, lại thêm hắn Tống gia đã bỏ ra một đại giới khó tưởng, mới có thể đem những hiểu biết kia từ trong tay Vô Cực Tử về cho hắn. Hơn nữa, để có được cơ hội hiện tại, Tống Khuyết cũng đã chuẩn bị rất nhiều, kể cả việc hao phí nhiều thời gian để mở ra mấy tiết điểm, tất cả những chuyện này đều vì để dẫn động tia Thiên Mạch chi khí kia giáng xuống.

Nguyên bản theo kế hoạch, ở vị trí tiết điểm mà hắn Trúc Cơ, ngay thời điểm hắn chấm dứt chín lần Triều tịch, dựa vào lực lượng của chín lần Triều tịch để dẫn động, cũng như dựa và La bàn để phụ trợ, hắn có thể dẫn dắt Thiên Mạch chi khí dung nhập cơ thể và trở thành Thiên Đạo Trúc Cơ.

Chẳng dè hắn bị Bạch Tiểu Thuần cắt ngang, buộc phải xóa đi dấu vết mà chạy trốn. Khi đến chỗ này, vốn là một vị trí tiết điểm khác gần nhất với tiết điểm kia, hắn vốn định sử dụng La bàn để dẫn dắt tia Thiên Mạch chi khí kia từ nơi ẩn nấp ban đầu, chậm rãi di dời đến đây.

Thật không ngờ, Bạch Tiểu Thuần đã phát hiện ra manh mối, lại có thể dẫn động khiến tia Thiên Mạch chi khí kia bắt đầu có dấu hiệu hàng lâm. Tuy hiện tại chỉ mình hắn và Bạch Tiểu Thuần mới có thể cảm nhận được, nhưng e là chăng bao lâu nữa, vào thời điểm giáng trần, toàn bộ tu sĩ trong Vẫn Kiếm thế giới đều sẽ phát hiện ra.

"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!" Tống Khuyết gần như điên cuồng, vò đầu bức tóc.

"Không thể tiếp tục chuẩn bị nữa, cũng không thể tiếp tục chờ đợi. Hết thảy đều đã muộn, xem ra tia Thiên Mạch Chi Khí kia đã bắt đầu hàng lâm. Dù việc dẫn động quá sớm sẽ khiến mọi người chú ý, nhưng ta không cần biết. Cần nhanh chóng thừa dịp tia Thiên Mạch chi khí kia còn chưa hoàn toàn lựa chọn địa điểm hàng lâm mà phải cứng rắn dẫn tới đây!" Tống Khuyết nổi điên, cắn chót lưỡi phun máu lên La bàn, hai tay bấm niệm pháp quyết, hướng La bàn nhấn mạnh, đồng thời gầm lớn.

"Thiên Mạch Chi Khí, hàng lâm nơi đây!" Trong nháy mắt, từ La bàn bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh thiên động địa, trực tiếp đánh thẳng lên thiên không, xuyên qua hư vô, kết nối với tia Thiên Mạch Chi Khí kia, tạo thành hấp dẫn.

Tia Thiên Mạch chi khí này vốn dĩ đang từ từ chậm rãi trầm xuống, nhưng ngay lúc này đột nhiên chấn động mãnh liệt, rồi lập tức giáng xuống, xuất hiện giữa trời cao.

Chỉ trong tích tắc, toàn bộ trời đất lập tức bị phủ lên một màu vàng óng, quang mang chớp chớp chiếu rọi khắp tám phương, mà ngay chính giữa quang mang là một đám khí tức trông như vầng Thái Dương.

Đó là một tia kim sắc khí tức, chí cao vô thượng, thiên đạo chi uy, vạn chúng ngóng nhìn.

Đó là trong cả Vẫn Kiếm thế giới, độc nhất vô nhị!

Đó là trong cả tu chân giới, số lượng cũng có hạn, kinh diễm tuyệt luân vạn năm hiếm thấy.

Đó là... năm trăm năm thọ nguyên được gia tăng, đè bẹp toàn diện Địa Mạch đỉnh phong Trúc Cơ.

Nó ngưng tụ thành thực chất, hóa thành một làn khói màu vàng kim. Ngay khi nó xuất hiện giữa trời cao, một cỗ mênh mông Thiên Đạo chi ý, trong phút chốc đã cuồn cuộn lan truyền khắp toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới.

Những nơi mà cỗ thiên đạo này quét qua, tất cả tu sĩ đều chấn động tâm thần mãnh liệt, chấn động một loại cố chấp như từ bản năng sinh mệnh, một loại truy cầu thoát tục siêu phàm, một loại chấn động như đến từ chỗ sâu trong huyết mạch của tất cả tu sĩ... và sinh ra khát vọng cực độ.

Thứ khát vọng này vượt xa khỏi lý trí khiến cho người ta điên cuồng.

"Thiên... Thiên Mạch Chi Khí!"

"Đây là... Thiên Mạch!"

"Nó là của ta!"

Trong chớp mắt, hầu như tất cả tu sĩ đều gào thét, cả những người mà trước đó chưa từng lộ ra vẻ kích động giờ cũng trở nên điên cuồng. Cửu Đảo dù vẫn còn đang chữa thương nhưng thân thể run rẩy dữ dội, gào rống.

"Thiên Mạch Chi Khí!"

Quỷ Nha, Thượng Quan Thiên Hữu... dù là tu sĩ đã Trúc Cơ hay chưa Trúc Cơ đều lập tức đỏ mắt, trở nên điên cuồng triệt để. Từ bốn phương tám hướng, toàn bộ lao ra.

Tựa hồ trong giờ khắc này, dù là đồng môn với nhau, họ cũng sẵn sàng chém giết!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Người Tranh Ta Đoạt

Dịch giả: nhatchimai0000

Với tuyệt đại đa số tu sĩ, nếu đụng Thiên Mạch chi khí thì chỉ có tranh đoạt không có đồng môn.

Đây chính là Thiên Mạch chi khí, dù đã Trúc cơ hay chưa, chỉ cần có nó là có thể tiến hành Thiên Đạo Trúc Cơ.

Bởi, mức yếu nhất Thiên Đạo Trúc Cơ cũng đủ để áp đảo đỉnh của đỉnh Địa Mạch, đó chính là cơ hội một bước lên trời với các tu sĩ đó!

Nếu Tống Khuyết mà đoạt được, với Địa mạch Triều Tịch lần thứ tám mà hoàn thành Thiên Đạo dù chưa thể tới mức mạnh nhất Thiên Đạo thì cũng đã tiệm cận rồi, đủ để quét ngang Bát Hoang.

Bạch Tiểu Thuần mà đoạt được thì cũng có thể như vậy. Hắn mà có thành tựu này thì ... Ở Hạ du Đông mạch Thông Thiên Hà đã bao nhiêu năm trôi qua cũng chưa từng có ... Thiên Đạo Trúc Cơ Địa mạch Triều Tịch lần thứ chín!

Đó chính là Thiên Đạo Trúc Cơ mạnh nhất rồi!

Điểm dụ hoặc lớn nhất với Bạch Tiểu Thuần không phải mạnh hay yếu mà ở chỗ thọ nguyên tăng lên năm trăm năm. Trúc Cơ Phàm đạo là một trăm năm, Trúc Cơ Địa mạch là hai trăm năm, Thiên Đạo Trúc Cơ ... tới tận năm trăm năm!

Năm trăm năm, cũng chẳng nhiều nhặn mấy. Trong lịch sử mấy nghìn năm thậm chí vạn năm Tu Chân giới thì thời gian này không dài nhưng

với phàm nhân thì đó là quãng thời gian đủ cho mười thế hệ phát triển. Đó là cơ duyên trong ước mơ của Bạch Tiểu Thuần.

Thế bảo sao hắn không điên cuồng!

Không chỉ mình hắn điên mà tất cả những người ở đây đều điên cả. Chỉ vài tu sĩ cá biệt có những nguyên cớ nào đó lại đang trùng kích Triều Tịch mới né được chấn động trong lòng. Hầu Vân Phi chính là một người như vậy, là đệ tử Linh Khê Tông đang ngưng tụ Địa mạch chi khí, đành than nhẹ mà buông bỏ.

Còn những người khác thì sao buông bỏ được đây!

Lập tức, hơn trăm ngươi còn lại đều sôi lên, gào rú ầm ĩ lao thẳng lên trời cao, phi thẳng tới một tia Thiên Mạch chi khí vàng kim hàng lâm.

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần nhanh nhất, mắt hắn đỏ sòng sọc, lúc lao tới lại vỗ ngực. Từng luồng từng luồng khí màu đen từ cổ tay chui ra, chúng ngưng tụ trước ngực, hóa thành hạt châu đen sì. Đó là Pháp bảo bảo vệ tính mạng mà Lý Thanh Hậu đưa cho hắn. Lại đặt lên vai Hầu Vân Phi, hạt châu tan ra rồi trùm hết toàn thân Hầu Vân Phi, thủ hộ hắn đang Trúc Cơ. Đột nhiên Bạch Tiểu Thuần rời khỏi mặt đất, bay vọt lên trời.

"Thiên Mạch chi khí là của ta!" Bạch Tiểu Thuần gào lên, lúc này hắn đã nổi điên, trong đầu chỉ còn một ý niệm ... cướp lấy Thiên Mạch chi khí, bất kể đó là ai cũng không cho phép tranh đoạt cả.

Bởi Thiên Mạch chi khí chính là mạng sống của hắn!

"Đoạt Thiên Mạch chính là cướp thọ nguyên của ta!" Tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, vừa lao lên trời đã dẫn đầu đoàn người tiếp cận Thiên Mạch chi khí, với tay bắt lấy.

Nhưng lúc hắn tóm được Thiên Mạch chi khí thì Tống Khuyết ngồi trong động phủ phía xa, chiếc la bàn trong tay y bỗng lóng lánh sáng chói lên làm ảnh hưởng tới Thiên Mạch chi khí.

Điều này làm cho Thiên Mạch chi khí trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng bị cái kia hấp thu. Nó bỗng phân liệt, chui ra khỏi tay Bạch Tiểu Thuần hóa thành hai nửa. Một nửa chạy về trước, một nửa thay đổi phương hướng, vọt về phía Tống Khuyết.

Bạch Tiểu Thuần đỏ cả mắt, hắn không để ý đến một nửa Thiên Mạch chi khí đổi hướng mà đang nhìn theo phân nửa chúng đang vọt về trước, gấp gáp theo sau muốn bắt lấy.

Đúng lúc này, Quỷ Nha cách đó không xa bỗng ngửa cổ lên trời rống lên, quỷ khí bốc lên ngập trời, toàn diện bộc phát. Nó không tiếc giá nào mà nổ tung khiến sương mù trở nên nồng nặc, từ bên trong vọng ra thanh âm quỷ khốc kêu gào, từng quỷ thủ lẫn theo sát khí từ trong sương mù thò ra.

Thời điểm nảy ra ý đồ ngăn cản Tống Khuyết, muốn làm tan vỡ trận pháp, Quỷ Nha lo ngại đạo cơ bất ổn không dốc toàn lực nhưng giờ đây, nó chả quan tâm tới việc đạo cơ có ổn định hay không mà vận hết sức lực, chiến lực bỗng bay vọt.

"Cút đi!" Quỷ Nha gào thét, quỷ khí quay cuồng mở rộng vô biên, vọt lên trời cao tranh đoạt, muốn cướp được Thiên Mạch trước Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt, cả hai đụng nhau giữa không trung, Quỷ Nha đã ra sát chiêu, Thiên địa nổ tung, trong sương mù thình lình xuất hiện mười con quỷ thủ cực lớn, con nào con nấy ẩn chứa Trúc Cơ chi lực. Trong tiếng nổ kinh thiên chúng gào thét bay về phía Bạch Tiểu Thuần, không chút lưu tình.

"Ngươi bảo ai cút!" Tốc độ Bạch Tiểu Thuần tăng lên, tay áo hất lên, phía trước hắn nổ vang, tử khí giàn dụa hóa thành một cái đỉnh to đùng bay vọt tới mười con Quỷ Thủ mà đập. Lực Địa Mạch chín lần triều tịch bộc phát ra hết lại được Tử Đỉnh gia trì khiến cho uy thế Tử Đỉnh càng thêm khủng bố.

Thanh âm ầm ầm vang vọng khắp trời, mười con Quỷ Thủ của Quỷ Nha tan vỡ, mỗi thứ một ngả. Quỷ Nha phun ra máu tươi, nó bị một luồng đại lực đánh lui về sau. Lúc này toàn thân Bạch Tiểu Thuần kim quang chớp lóe như một Chiến tiên. Thoạt nhìn uy thế đường đường nhưng thực tế khí huyết trong người đang cuộn trào dữ dội.

Quỷ Nha đã bảy lần Triều Tịch đó, chỉ kém hắn có hai lần thôi, mà trong lúc Ngưng Khí thì khá sàn sàn như nhau may mà Bạch Tiểu Thuần đã thoát xiềng xích gông cùm tầng thứ nhất nên mới có thể trấn áp được.

Vừa bức lùi Quỷ Nha, hắn nhoáng lên bắt lại tia Thiên Mạch chi khí. Đúng thời điểm đó một thanh âm chứa oán khí gầm lên.

"Bạch Tiểu Thuần!" Tiếng gào như sát bên tại, một đạo kiếm quang kinh người như một chiếc cầu vồng phá không lao thẳng tới.

Trong kiếm quang là Thượng Quan Thiên Hữu. Giờ khắc này gã chẳng quan tâm đến đạo cơ của mình nữa. Gã thi triển bí pháp, không tiếc rẻ mà vận phong ấn Luân hồi nào đó trong cơ thể để hóa thành một kiếm tràn đầy sát khí như thế, một kiếm đâm tới Bạch Tiểu Thuần như muốn khai thiên, vùn vụt đâm tới.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, một kiếm của Thượng Quan Thiên Hữu khiến hắn cảm nhận được nguy hiểm, trong nháy máy tiếp xúc kiếm khí, mắt Bạch Tiểu Thuần bắn tinh mang, bàn tay bấm niệm pháp quyết vung vẩy sang hai bên thực nhanh. Thình lình trong người bay ra hư ảnh cự long, đầu rồng lắc lư gào thét trước ngực rồi phóng thẳng đến chiêu kiếm.

Cùng lúc đó, một đầu cự tượng ở phía sau hắn cũng biến ảo gào rú, nhấc chân đạp thật mạnh về phía Thượng Quan Thiên Hữu.

Đây là Long Tượng Hóa Hải Kinh, sau khi tu luyện tới đại thành, mỗi lúc vận thần thông thì lập tức cùng xuất hiện.

Thanh âm vang lên đinh tai nhức óc, Bạch Tiểu Thuần ngừng lại, trước mắt hắn cự long bị chém nhỏ, cự tượng tan vỡ. Một luồng đại lực trùng kích tới khiến kim quang chớp lóe liên hồi, mãi một lúc mới áp chế được.

Về phía Thượng Quan Thiên Hữu thì máu không ngừng trào ra, tinh thần uể oải, lảo đảo giật lùi. Dường như một kiếm này khiến y tiêu hao rất nhiều.

Trì hoãn một lúc như thế làm cho Thiên Mạch chi khí dãn xa khoảng cách. Từ bốn phía đã có hơn mười tên đệ tử tam tông lao tới, chúng chém giết lẫn nhau tranh đoạt.

Quỷ Nha không nhắm vào Bạch Tiểu Thuần nữa mà đuổi theo Thiên Mạch chi khí bỏ chạy, Thượng Quan Thiên Hữu cắn răng ra chiêu xong cũng nhanh chóng đuổi.

Con mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, đôi cánh sau lung vỗ ầm ầm lập tức xuyên thẳng hư vô, vượt qua Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu, đuổi kịp đám người. Tay áo phất lên, một luồng đại lực bộc phát, hình thành sóng trùng kích cuốn mở bốn phía khiến đám người phải lùi ra sau không ngừng. Hắn thò tay phải ra ... tóm gọn tia Thiên Mạch chi khí.

Bây giờ hắn có kinh nghiệm rồi, bóp chặt một phát làm Thiên Mạch chi khí dung nhập vào ngón tay. Ngón tay trỏ bên phải trở nên nồng nặc Thiên Mạch khí tức.

Đám người tứ phía thấy Bạch Tiểu Thuần đoạt được Thiên Mạch chi khí thì bốc sát cơ ngập trời.

"Hắn không thể hấp thu ngay đâu, chặt ngón tay nó, cướp Thiên Mạch!"

"Giết nó đi!"

Hơn mười tên tu sĩ tam tông ở bốn phía điên cuồng ra tay. Chúng có không ít Trúc Cơ. Tiếng nổ vang lừng bốn phương, đệ tử Huyết Khê tông có thuật pháp quỷ dị, một tên phóng xuất ác hồn như Ma đầu phi tới tưởng thôn phệ Bạch Tiểu Thuần.

Tên Huyết Khê đệ tử khác thì tự thị thân thể cực kỳ cường hãn, lúc xuống tay, sau lưng có một hư ảnh đại thủ hiện ra. Cảm giác quen thuộc hiển hiện trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần. Hắn chẳng kịp nghĩ nhiều, bốn mặt hơn mười người vây công, sát cơ ngập trời.

Dù hắn có sợ chết nhưng một màn ở Lạc Trần Sơn mạch khiến hắn hiểu rằng phương pháp bất tử chính là giết những kẻ muốn giết mình.

Giờ đây, không phải ngươi chết thì ta vong. Với Thiên Mạch chi khí chỉ có cơ duyên không còn đạo lý!

"Các ngươi ... phải chết!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên. Ngoại trừ lúc phẫn nộ mà giết người lúc vừa mới Trúc Cơ thành công ra, ở Vẫn Kiếm thâm uyên thủy chung không muốn giết nhiều người. Dù đệ tử Tam tông, hắn cũng không có ý giết hại.

Nhưng giờ đây ... hắn muốn đại khai sát giới!

Thanh âm vang vọng dội tứ bề, Bạch Tiểu Thuần vận Bất tử kim bì tới cực hạn.

Ầm, thần thông sinh ra ngạnh kháng hết tất cả. Khí huyết toàn thân cuộn lên, miệng tràn máu tươi, tốc độ cực nhanh, tàn ảnh xuất hiện, liên tiếp xuất hơn mười quyền, mỗi người một cú.

Ầm ầm ầm!

Quyền quyền có lẫn sát cơ, một quyền đột phá xiềng xích nhân thể. Một quyền Địa mạch đỉnh phong hóa thành phong bạo huyết sắc. Tiếng nổ ngập trời, hơn mười tên đệ tử tam tông bốn phía bị quyền này đánh rơi toàn bộ, cơ thể run rẩy, trực tiếp nổ tung thành huyết vụ.

Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu nhìn thấy quyền như thế, sắc mặt biến hóa, không thể không lui.

Có một tên đệ tử hkt trước lúc thân thể vỡ nát đã thi triển một loại thần thông lạ, trước khi cơ thể lạc hồn phách thành xác chết thì trong nháy mắt tử vong, mơ hồ hiện một mặt nạ, dường như định chạy trốn thì bị Bạch Tiểu Thuần phát hiện, một trảo tóm gọn. Sau khi nắn bóp thì hắn thấy không thể nào giết chết ngay, lập tức quyết đoán dung nhập tu vi phong ấn rồi ném vào trong túi trữ vật.

Lúc hắn xoay người, hơn mười tên ở bốn phía bị diệt sạch sẽ, cách đó không xa tu sĩ tam tông đỏ mắt xông tới. Một thân ảnh nhanh chóng vượt lên phóng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, để lại Thiên Mạch chi khí!" người tới là Hứa Tiểu Sơn. Ánh mắt hắn trở nên phức tạp nhưng vẫn phất tay như trước. Bốn phía vọng lại tiếng uỳnh uỳnh rầm rầm. Chín quan tài đá thật lớn hiện ra, phía trên có phong ấn chỉ có tu vi Trúc Cơ mới kích hoạt khai mở được. Tử khí trào ra ngoài. Hứa Tiểu Sơn đã Trúc cơ rồi. Quan tài đá thình lình mở ra, chín con Cương thi lông lá đen ngòm xuất hiện.

Con nào con nấy đều có khí tức Trúc Cơ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Vậy Thì Làm Sao

Dịch giả: nhatchimai0000

Trước đây Bạch Tiểu Thuần đã từng giao chiến với Huyết Khê tông đã biết rằng pháp thuật Huyết Khê tông giống như tên gọi, hệt như ma đạo. Liên hệ với giới thiệu về Huyết Khê tông của Linh Khê tông thì thấy nó mô tả thật chính xác, chả chút bôi nhọ nào. Đúng thế pháp thuật Huyết Khê tông đích xác là đầy quỷ dị.

Dù là tay tu sĩ luyện thể Huyết Khê tông xuất hiện sau lưng - khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất rất quen hay là tay điều khiển con Ma đầu hoặc giả luyện thi chi pháp của Hứa Tiểu Sơn, hết thảy đều có sát khí nồng nặc.

Lúc này, Hứa Tiểu Sơn lại đến. Gã chỉ thẳng mặt Bạch Tiểu Thuần. Chín con Hắc mao cương thi ở bốn phía nhảy tưng tưng như chín ngôi sao băng oanh kích thẳng tới.

Tử khí ngập trời lẫn với vô số tiếng gào rú thê lương làm dậy lên sát khí vô biên phong tỏa tám phía như muốn phong ấn Bạch Tiểu Thuần.

Mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, cơ thể lao lên, kim quang chớp lóe, hai ngón tay bên trái xuất ra như chớp. Trong nháy mắt đã tóm cổ một con Hắc mao cương thi. Bàn tay vận lực.

Rắc rắc, cái đầu con Hắc mao cương thi ngẹo đi nhưng nó chưa chết, một quyền đấm ra. Bạch Tiểu Thuần nhoáng cái né được, tóc tai bù xù, tay trái khẽ nâng rồi nhấn mạnh xuống dưới.

Cú nhấn này là bộc phát khí lực của Địa mạch chín lần Triều tịch. Nó hình thành một cơn gió lốc khuếch tán ra bốn phía Long Tượng chi lực. Cơn lốc này bức lui cả chín con Hắc mao cương thi. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, thân hình vọt lên, xông ra khỏi vòng vây, xuất hiện ngay trước mặt Hứa Tiểu Sơn.

Tròng mắt Hứa Tiểu Sơn rụt lại, một quyền Bạch Tiểu Thuần đã tới rồi. Tiếng nổ vang lên, Hứa Tiểu Sơn phun ra máu, phía trước chớp giật hiện ra rất nhiều pháp bảo phòng hộ. Gã đã dính chút thương tích bởi đại lực từ tay Bạch Tiểu Thuần, văng ra hơn trăm trượng.

Đồng thời, Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu đã liên thủ xông tới.

Bạch Tiểu Thuần không dừng, quay người chạy với tốc độ cao nhất. Quỷ Nha không tệ, Hứa Tiểu Sơn tàm tạm, lại thêm Thượng Quan Thiên Hữu liên thủ thì khó mà đánh đấm gì được, vả lại hắn cũng chẳng muốn xuất sát chiêu với ba người này.

Vốn định bỏ chạy nhưng lúc này đệ tử Tam tông ở khắp bốn phía. Những người này dù khát vọng Thiên Mạch chi khí nhưng nhìn thấy đã vào tay Bạch Tiểu Thuần vả lại thấy hắn cường hãn đến thế nên không ai dám riêng mình ra tay chặn lại. Họ ỷ vào thế đông chỉ muốn làm giảm tốc độ của hắn để ba tên Quỷ Nha, Hứa Tiểu Sơn và Thượng Quan Thiên Hữu kịp đuổi tới.

Nếu được thế thì không hắn họ không còn cơ hội đoạt Thiên mạch chi khí!

Trong đám đông có không ít đệ tử Huyết Khê tông, trong cơ thể có trọng ảnh nên khi ra tay lập tức xuất hiện hư huyễn chi thân ra ngoài, có mạnh có yếu, có xa có gần. Những hư ảnh này bay tới ngăn Bạch Tiểu Thuần lại.

Đệ tử dkt cũng thi triển thủ đoạn ra. Tầng tầng độc dược, tạc đan thi nhau bắn tới.

Trong thời gian ngắn, bốn phía Bạch Tiểu Thuần đầy những thuật pháp khuếch tán ra, những tiếng nổ ầm ầm không ngừng. Bị vây công, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần âm trầm hẳn. Dù có bất tử kim bì chăng nữa thì bị vây khốn thế này cũng làm cho hắn đau đầu nhức óc.

"Các ngươi muốn chết hả!" Sát cơ lóe lên trong mắt Bạch Tiểu Thuần, cơ thể co lại hóa thành đạo cầu vồng xẹt qua màn thuật pháp độc đan tứ phía, đâm thẳng vào các đệ tử Huyết Khê tông không tránh kịp. Những đệ tử bị va phải phun máu, bắn ngược lại, chết đương trường.

Phòng tuyến chặn được xuất hiện lỗ hổng, Bạch Tiểu Thuần tăng tốc lên. Đột nhiên ngay đằng trước có tiếng gầm nhẹ.

"Bạch Tiểu Thuần, bỏ Thiên Mạch Chi Khí xuống, dù ta và ngươi là đồng môn nhưng vẫn phải đoạt lại!" Thanh âm vừa truyền tới, thân ảnh Bắc Hàn Liệt từng bước nện xuống, tay phải vung lên, Liệt Dương ở phía sau dần dần dâng cao. Liệt Dương nhanh chóng chuyển sang màu đen phỏng theo Lạc Nhật bỗng hàng lâm.

"Bắc Hàn Liệt!" Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Lúc Bắc Hàn Liệt tới thì một đạo cầu vòng từ xa nương gió vượt sóng tới gần, một luồng tuyệt sinh chi lực khuếch tán ra, đúng là Cửu Đảo.

Gã không tận dụng thời gian chữa thương nữa, dù Bạch Tiểu Thuần cường hãn siêu phàm thế mà cũng muốn góp mặt tranh đoạt.

Gã xuất thủ đồng thời với Bắc Hàn Liệt, phù văn hóa phong bạo, Thái Dương chuyển sang màu đen rồi nổ tung ngay phía trước Bạch Tiểu Thuần.

Lực lượng khuếch tán tám phía cản Bạch Tiểu Thuần lại. Sau đó đó Quỷ Nha, Hứa Tiểu Sơn, Thượng Quan Thiên Hữu đuổi phía sau cũng đã tới hình thành nên màn năm người vây khốn Bạch Tiểu Thuần.

Năm người này, ai cũng là loại thiên kiêu, là kiêu tử nắm nhiều thiên tuyệt hơn xa đám tầm thường. Họ liên thủ với nhau, khí thế động trời.

Đệ tử các tông môn khác thấy thế thì như được thắp lên hy vọng. Cả thảy hơn trăm người tầng tầng vây quanh như định liên thủ giết chết Bạch Tiểu Thuần cướp đoạt Thiên Mạch Chi Khí.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi mạnh đấy nhưng đấu được lại tất cả mọi người chăng, giao Thiên Mạch Chi Khí ra đi!"

"Bạch Tiểu Thuần, Thiên đạo trúc cơ rất quan trọng, nếu là ngươi thì hẳn sẽ cướp đoạt thôi. Lúc này chúng ta không phải đồng môn, chỉ có theo ý trời thôi!"

"Đưa Thiên Mạch Chi Khí đây!"

Thanh âm bốn phía vọng tới. Quỷ Nha nhoáng lên, khí thế bộc phát, tu vi vận lên, bản thân hóa thành một ngón tay quỷ. Chỉ một ngón tay thế mà to hơn cả quỷ thủ, che nửa bầu trời ập xuống Bạch Tiểu Thuần. Tiếng động ầm ầm, khí thế mạnh mẽ, không thể hạn định.

Sát cơ mãnh liệt trong mắt Thượng Quan Thiên Hữu. Từ các lỗ chân lông trên khắp người hắn đều bạo phát kiếm khí. Quanh hắn ngưng tụ khí huyết, hồn phách nhập cả lại hóa thành đại kiếm động trời chém xuống.

Hứa Tiểu Sơn hét lớn, mi tâm vỡ ra một khe hở. Một đạo huyết quang bay ra hóa thành Hắc mao cương thi. Con cương thi này rất cổ xưa, khi xuất hiện khiến tử khí vặn vẹo. Móng tay nó sắc bén, hàm răng đáng sợ vồ tới.

Chưa hết, Bắc Hàn Liệt cắn răng, nhắm nghiền cặp mắt. Hắc hỏa từ trong người tràn ra, không ngừng khuếch tán, thình lình lấy bản thân hóa thành một vầng thái dương đen sì bay lên, tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Còn Cửu Đảo thì kêu to, hai tay bấm niệm pháp quyết thực nhanh lắm tạo vô số phù văn. Những phù văn này cái nào cái nấy ẩn chứa tuyệt sinh chi lực kinh khủng. Chúng ngưng tụ phía trước gã thành một đám tơ mỏng.

Cẩn thận nhìn kỹ tơ mỏng này thì thấy nó được tạo thành bởi các phù văn, dường như cso thể phân cách hết thảy mọi thú. Khi nó hiện ra, sắc mặt Cửu Đảo tái nhợt, màu tươi trào ra. Người ngợm thoáng cái già đi như dùng sinh mệnh đắp đổi.

Ngũ đại thiên kiêu đồng thời xuất thủ!

Bốn phía là những đệ tử Ngưng Khí, họ cùng lúc đánh ra những thuật pháp mạnh nhất. Các loại thần thông với đủ loại màu sắc tràn ngập thiên địa, như những cơn sóng ầm ầm đánh tới Bạch Tiểu Thuần.

Nguy cơ mãnh liệt như thế làm Bạch Tiểu Thuần thở gấp gáp. Thiên Mạch Chi Khí trong ngón tay bỗng tan ra một nửa, theo kinh mạch tới linh hải chín tầng ở đan điền. Nếu hắn cưỡng ép nó ra thì sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Huống hồ, chẳng ai muốn Thiên Mạch Chi Khí vừa vào tay lại bỏ. Phía trước thì ... ngũ đại thiên kiêu liên thủ ...

Sẽ ra sao đây!

Tinh mang trong mắt lóe lên, Bạch Tiểu Thuần thở sâu. Trong lúc thuật pháp thần thông ầm ầm ở tứ phía thì hắn lại nhắm nghiền, hai tay vươn lên trời, miệng thì thào bốn chữ.

"Thủy Trạch, Quốc Độ!"

Với tu vi Trúc cơ lại triển khai nguyên vẹn Thủy Trạch Quốc Độ. Đây chính là lần đầu tiên của hắn.

Hắn vừa thốt lên thì trong vòng vạn trượng bỗng trở lên mông lung, trong nháy mắt thiên địa biến mất, hóa thành đầm nước. Hơi nước vô tận khuếch tán ra làm ướt quần áo tóc tai tất cả, cải biến thế giới.

Một luồng khí tức cường hãn không thể hình dung ra nổi từ trong Thủy Trạch Quốc Độ điên cuồng sinh sôi tựa như vượt khỏi Trúc cơ sơ kỳ mà tiếp cận Trúc cơ trung kỳ.

Đây là thuật pháp đột phá tu vi hạn mức cao nhất, là bí thuật đấy!

Bí thuật có mạnh có yếu, dù Thủy Trạch Quốc Độ tề danh với Quỷ Dạ Hành, Thủy Trạch Quốc Độ được vận bởi Bạch Tiểu Thuần đã đạt Địa mạch đỉnh phong, bởi hắn từng cảm ngộ Bản mệnh chi linh, bởi hắn đã đột phá Sinh mệnh tầng thứ nhất Chất cốc, đủ loại duyên cớ khiến chiêu này vượt hơn Quỷ Dạ Hành!

Bây giờ, Thiên Băng Địa Liệt!

Tất cả tu sĩ và ngũ đại Thiên Kiêu bốn phía đều biến sắc. Thuật pháp bọn họ đã bị áp chế, có dấu hiện tan vỡ.

"Không thể để hắn tiếp tục!"

"Ra tay đi!" Mọi người kinh hô, thuật pháp ngũ đại Thiên kiêu vận lên nhanh hơn. Giữa những tiếng nổ, nhìn rõ là sẽ trúng Bạch Tiểu Thuần, thế mà, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần đương nhắm chặt mắt lại mở to ra.

Trong lúc mở, một ngọn núi khổng lồ kinh thiên động địa từ dưới chân hắn, dưới đầm nước vạn trượng ầm ầm phóng lên, trực tiếp thay đổi thế giới, sừng sững giữa thiên địa.

Ngọn núi quá lớn, trong chớp mắt hiện ra có khí tức cuồng bạo, ầm ầm tản ra bốn phía thế bài sơn đảo hải. Uy áp trời giáng liên tiếp đè xuống khiến mọi người há hốc, choáng váng.

Như thể đè nghiến hết thảy mọi thứ tồn tại trên đời.

Thuật pháp của ngũ đại Thiên kiêu bỗng dừng rồi tan tành như chả có gì cả.

Thần thông ngũ đại thiên kiêu tan vỡ, ai nấy miệng phun máu tươi, thần sắc hoảng hốt, thân hình không không chế nổi bị luồng đại lực ném bay ra ngoài. Các đệ tử ngưng khí bốn phía thét lên thê lương. Dưới uy áp đè nghiến đó, từng cơ thể tan vỡ thành những đóa hoa huyết sắc.

Đảm liệt hồn phi, hình thần câu diệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tranh Đoạt Thiên Mạch!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Đó là một con cự thú khó có thể hình dung!

Thậm chí không ai có thể nhìn thấy được bộ dáng của con thú này. Cái mà bọn họ thấy, chỉ là một cái xương gai như muốn phá tan không trung ở bên trong phạm vi vạn trượng này!

Thậm chí kinh khủng hơn, là ngay cả điểm gốc của cái xương gai này bọn họ cũng đều không nhìn thấy. Tựa như phạm vi vạn trượng cũng không đủ để đem nó hoàn chỉnh bao trùm.

Khó có thể tưởng tượng ra được đầy rốt cuộc là... dạng cự thú gì!

“Chuyện này... Đây là Thủy Trạch Quốc Độ?!”

“Không có khả năng!!!”

“Thủy Trạch Quốc Độ đúng là bí pháp của Linh Khê Tông, nhưng Bạch Tiểu Thuần này thi triển cũng không tránh khỏi làm cho người ta quá chấn kinh đi!!” Tâm thần ngũ đại thiên kiêu nổ vang. Quỷ Nha và Bắc Hàn Liệt còn đỡ một chút vì bọn hắn đã có chuẩn bị, nhưng cho dù là có chuẩn bị thì giờ phút này vẫn hoảng sợ không thôi.

Lại càng không cần phải nói Cửu Đảo và Hứa Tiểu Sơn, hai người bọn họ chưa từng thấy qua cảnh tượng này. Lần đầu tiên nhìn thấy, da đầu đều tê dại, hồn phi phách tán.

Mà không thể chấp nhận được sự thật này nhất chính là Thượng Quan Thiên Hữu. Gã tóc tai bù xù, máu tươi không ngừng tràn ra, cả người ngây như phỗng. Gã một vạn lần không muốn thừa nhận, nhưng hôm nay lại không thể không thừa nhận... Sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần đã vượt qua mình rất nhiều.

“Thiên kiêu chiến năm đó, chúng ta còn chênh lệch không nhiều như vậy. Thế mà bây giờ đã tới mức độ như vậy rồi...”

Giờ phút này, thương khung thất sắc, đại địa oanh minh.

Trong phạm vi vạn trượng của toàn bộ đầm nước, chỉ có duy nhất một cái xương gai giống như một ngọn núi lớn kia. Tất cả tu sĩ so sánh với nó chính là sâu kiến, mà Bạch Tiểu Thuần dường như đã trở thành Kình Thiên tiên ở trong cái đầm nước này.

Những tiếng oanh minh rung chuyển cửu thiên, khuếch tán cửu địa!

Ở cách nơi này một khoảng, Tống Khuyết đang hấp thu một tia Thiên Mạch khí mà gã lấy được. Trong lòng gã lúc này cũng đanh cực kỳ rung động. Lúc trước gã đem Thiên Mạch khí dẫn xuống, đem nó bộc phát sớm cũng chính là để cho Bạch Tiểu Thuần cùng với tất cả mọi người tranh đoạt, mà gã có thể làm ngư ông đắc lợi. Nhưng bây giờ, những ba động truyền đến từ vị trí của Bạch Tiểu Thuần làm cho gã cũng phải trợn mắt há mồm.

“Đáng chết, chấn động này...” Tống Khuyết cố nén kinh hãi, tăng thêm tốc độ hấp thu.

Bốn phía Bạch Tiểu Thuần, ở trong tích tắc này, sát lục vô số!

Từ trước tới giờ hắn còn chưa từng giết chóc như thế. Trong mắt hắn lộ ra hung mang, thân hình của hắn đang run lên nhè nhẹ, tim của hắn cũng đang phát run giống như vậy. Đây là biểu hiện tự phát của hắn, cho dù lúc này hắn đã là Địa Mạch chín lần đỉnh phong nhưng vẫn sợ chết như trước, đối với sự tình chém chém giết giết, lại càng bất đắc dĩ.

Nhất là khi lúc này có nhiều người muốn cướp đoạt Thiên Mạch khí của hắn như vậy. Đây chính là đang đoạt mệnh của hắn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không thể không liều mạng.

Thủy Trạch Quốc Độ ầm vang mà ra, ngũ đại thiên kiêu phun ra máu tươi lùi lại. Thần sắc mỗi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ, mà tuyệt đại đa số những đệ tử Ngưng Khí ở bốn phía kia, thân hình đều sụp đổ trở thành huyết hoa, trong chớp mắt khi tử vong, nở rộ sắc màu, trở về với hư vô.

“Người này hung tàn vô tận, hắn sao có thể là người của Linh Khê Tông. Hắn đây rõ ràng còn tàn bạo hơn cả Huyết Khê Tông!”

“Quá hung ác. Một kích này... Trực tiếp làm ngũ đại thiên kiêu trọng thương, diệt sát mấy chục Ngưng Khí!” Hơn mười người ở phía xa đang muốn đến gần, lúc này đột nhiên dừng lại. Sắc mặt của mỗi tên đều trắng bệch, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, như là nhìn thấy sát ma, hô hấp dồn dập, tựa như đang ở trong sự điên cuồng mà tỉnh lại. Mỗi một người giống như bị một chậu nước đá giội lên trên đầu, toàn bộ thân thể từ trong ra ngoài đều trở nên băng hàn, cùng nhau lùi lại.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần nhoáng lên một cái, nháy mắt đã đi xa. Đám người Quỷ Nha sắc mặt trắng bệch, nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần rời đi, nhưng lại không dám đuổi theo.

Giờ phút này nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, rõ ràng là vì Thiên Mạch khí xuất hiện mà bản thân không áp chế nổi, loại khát vọng ở sâu trong linh hồn dẫn tới điên cuồng kia khiến cho năm người bọn hắn đến giờ vẫn còn sợ hãi. Lúc này mới suy nghĩ được, rằng coi như thật sự có cướp được, thì chắc gì đã có thể giữ...

Ở nơi xa, Bạch Tiểu Thuần bay ra không lâu, thân hình của hắn run rẩy mãnh liệt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Mặc dù hắn là Địa Mạch Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng đối mặt với ngũ đại thiên kiêu và những Ngưng Khí kia vây công, cho dù vẫn nghiền ép được bọn hắn, nhưng vẫn bị thụ thương.

Nếu không có Bất Tử Kim Bì thì sợ rằng thương thế của hắn sẽ càng nặng, cũng may là sau khi Bất Tử Trường Sinh Công đạt tới Bất Tử Kim Bì, thì ngoại trừ lực lượng phòng hộ cường hãn, khả năng hồi phục cũng đã vượt xa người thường quá nhiều. Giờ phút này, thương thế ở trong cơ thể của hắn đang nhanh chóng khôi phục lại như cũ.

“Người cuối cùng, chính là Tống Khuyết!”

“Một phần nhỏ Thiên Mạch khí bị phân ra kia, nhất định là đã bị Tống Khuyết cướp đi. Hắn... Đang ở hướng kia!” Màu đỏ trong mắt Bạch Tiểu Thuần đã lan rộng. Giờ phút này, Thiên Mạch khí mà hắn lấy được đã dung nhập vào Linh Hải rất nhiều, khí tức toàn thân hắn cũng đã từ từ cải biến.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rất rõ ràng, phần Thiên Mạch khí mà mình đạt được còn chưa đủ chèo chống cho mình Thiên Đạo Trúc Cơ, mà cũng ở thời khắc này, hắn cảm nhận được rất rõ, ở một chỗ phía trước đang có một phần Thiên Mạch khí khác, giống như minh hỏa ở trong đêm tối, đặc biệt rõ ràng.

“Thiên Mạch khí bị phân liệt, Tống Khuyết đã sớm có chuẩn bị, rất có khả năng là do hắn tạo thành!”

Bạch Tiểu Thuần cấp tốc tiến lên, không dừng lại bất kỳ một lúc nào, thẳng về phía trước.

Giờ phút này, bên trong toàn bộ vktu, đã từng có bốn trăm người tiến đến, nhưng bây giờ gộp vào một chỗ chỉ còn không đến sáu mươi người, trong đó hơn phân nửa là đệ tử Linh Khê Tông.

Đan Khê Tông gần như toàn diệt, còn lại không đến năm người. Huyền Khê Tông cũng chỉ còn lại khoảng mười người. Huyết Khê Tông tuy còn nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ là mười mấy người mà thôi.

Mà đệ tử của Linh Khê Tông, dù lúc trước có tử thương thảm liệt, nhưng kể từ khi Bạch Tiểu Thuần xuất quan thì đã không còn tử vong,

cho dù là những người trước đó từng tham dự vây công Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ bị Bạch Tiểu Thuần đánh bị thương mà không giết, lúc này còn hơn ba mươi người.

Đối với Vẫn Kiếm thế giới, loại thảm thiết tới mức độ này chỉ có thế hệ Huyết Khê Tông Vô Cực Tử tám trăm năm trước mới xuất hiện qua!

Mà bây giờ lại một lần nữa xuất hiện trên người Bạch Tiểu Thuần.

Thương khung oanh minh. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang bay nhanh tới nơi ở của Tống Khuyết, thì Tống Khuyết đang ở trong một cái động phủ tạm thời, tóc tay bù xù, hai tay đặt lên la bàn ở trước mặt. Từng tia Thiên Mạch khí đang từ bên trong la bàn dâng lên, chui vào thất khiếu của gã, không ngừng dung hợp với tầng Linh Hải thứ tám ở trong cơ thể gã.

Nhưng Tống Khuyết hiểu, loại dung hợp này không có cách nào vững chắc, một khi trọng thương là lại từ bên trong cơ thể chui ra. Mà muốn vững chắc, trừ việc cần có thời gian, thì quan trọng nhất là cần một bộ phận Thiên Mạch khí khác.

Để cho nó ngưng tụ thành một phần hoàn chỉnh, mới có thể để cho một người Thiên Đạo Trúc Cơ.

“Bạch Tiểu Thuần!” Đến khi một tia Thiên Mạch khí cuối cùng được hấp thu hoàn tất, Tống Khuyết ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra điên cuồng. Đúng lúc này, ở trên bầu trời có một đạo trường hồng gào thét mà đến. Nó còn chưa tới gần thì người ở bên trong đạo cầu vồng này đã ngưng tụ ra một chiếc đại đỉnh màu tím, huyễn hóa ở bên trên động phủ của Tống Khuyết, hung hăng đập xuống.

Tiếng nổ vang lên đinh tai nhức óc. Lúc động phủ sụp đổ, Tống Khuyết rống lên một tiếng rung trời, trong chớp mắt đã xông ra, trực tiếp va chạm với Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung.

Hai người đều không thể tránh lui, cũng không cách nào tránh chiến. Bởi vì cả hai đều muốn đánh ra lượng Thiên Mạch khí cần thiết ở trong cơ thể của đối phương. Giờ phút này vừa mới ra tay, đã là đòn sát thủ.

"Người này nhất định có rất nhiều chuẩn bị. Ta cần một cơ hội, dùng một kích đánh ra tất cả Thiên Mạch khí ở trên người hắn. Nếu không cứ đánh lâu, có khả năng sẽ sinh biến!" Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nghĩ, ra tay càng nhanh.

Tống Khuyết vung tay phải bấm niệm pháp quyết, thường thường cứ mỗi một chỉ là trên người Bạch Tiểu Thuần lại có một cái huyết ấn xuất hiện, trong chớp mắt đã nổ tung. Mà càng xuất thủ, thì trong cơ thể gã lại sinh ra vô số huyết khí. Những huyết khí này chậm rãi ngưng tụ ra một mũi kiếm màu máu ở sau lưng gã, mà vẫn còn dài ra.

Còn khi Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, tử đỉnh nổ vang, lại càng có hư ảnh Long Tượng huyễn hóa ở bốn phía. Lực lượng thân thể của hắn khiến cho mỗi quyền mỗi cước đều có được lực lượng bài sơn đảo hải.

Kim Ô Kiếm, Tiểu Mộc Kiếm bay múa ở xung quanh, nhấc lên từng trận xé gió, xuyên thẳng qua vô tận.

Nhất là những đường linh văn ở trên hai thanh kiếm ba lần Luyện Linh này lại đang không ngừng lập lòe, khiến cho kiếm khí kinh thiên. Bên trên Tiểu Mộc Kiếm tràn ra đại lượng khí đen, còn ở trên Kim Ô Kiếm, bởi vì Bạch Tiểu Thuần đã là Trúc Cơ, khiến cho Kim Ô huyễn hóa, hỏa điểu tê minh, uy lực đại tăng.

Trong khoảng thời gian rất ngắn, hai người đã kịch chiến hơn trăm lần ở giữa không trung, càng đánh lại càng ác liệt. Tống Khuyết vốn cũng không tầm thường, gã cũng là Địa Mạch tám lần triều tịch, khi ra tay phong lôi cuồn cuộn.

Mà Bạch Tiểu Thuần tương tự như vậy cũng rất bất phàm, bất tử kim thân, đột phá tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất, Địa Mạch chín lần triều

tịch, khiến cho hắn áp đảo ở bên trên Tống Khuyết. Tuy có thương thế làm ảnh hưởng tới chiến lực, nhưng Tống Khuyết cũng bị thương. Lúc hai người đánh giết, trên cơ thể mỗi người đều có từng tia Thiên Mạch khí bị bức văng ra, nhanh chóng bị đối phương hút đi.

Nhưng xét trên tổng thể thì Tống Khuyết bị bức văng ra nhiều hơn, còn Bạch Tiểu Thuần ít hơn một chút. Thường thường là ngươi hút ta ba thành, ta hút ngươi năm thành.

Cứ tranh đoạt hấp thu lẫn nhau như thế, dần dần Bạch Tiểu Thuần thu được càng lúc càng nhiều.

Đồng thời thần thông của hai người cũng liên tiếp xuất hiện, Tống Khuyết mặc dù ở vào thế hạ phong, nhưng huyết khí trên người gã tràn ra càng lúc càng nhiều, chậm rãi ngưng tụ ra một thanh huyết kiếm khổng lồ ở sau lưng. Thanh huyết kiếm này mang đến cho Bạch Tiểu Thuần một cỗ cảm giác nguy cơ, nhưng hắn lại làm cho hào quang của Bất Tử Kim Bì dần dần ảm đam, lộ ra dấu hiệu giống như là khó mà chống đỡ được,

Tâm cơ của Tống Khuyết, từ chuyện lúc trước Bạch Tiểu Thuần cũng có thể nhìn ra được một hai, hơn nữa đối phương biết rõ là yếu hơn mình mà vẫn muốn tranh đoạt, trừ điên cuồng ra thì nhất định còn có đòn sát thủ.

Dù sao... đây là thiên kiêu mạnh nhất của Huyết Khê Tông, danh chấn tam đại tông môn khác, cho dù Huyết Khê Tông có giấu đi thiên kiêu khác có thể ngang hàng với gã, dù bị đẩy ra mặt ngoài, nhưng cũng không phải là hạng người tầm thường.

Tống Khuyết thấy không ổn, trong mắt lộ ra điên cuồng, đột nhiên há miệng phun ra một cái huyết cầu. Huyết cầu này vừa mới xuất hiện thì Bạch Tiểu Thuần sớm có chuẩn bị nên nháy mắt đã lui lại. Sau khi hắn vừa lui ra phía sau một cái chớp mắt, huyết cầu này lập tức nổ tung, hóa thành lực lượng cực kỳ kinh khủng, oanh minh tứ phía.

Thương khung dường như cũng run rẩy một cái, mà mặt đất thì lại càng có cuồng phong quét ngang. Lực trùng kích tản ra, khiến cho khuôn viên trăm trượng gần như biến thành một vùng đất khô cằn. Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi, thân hình lùi lại về phía sau. Tống Khuyết cũng phun ra máu tươi, nhưng sau khi thở sâu, cả người trực tiếp héo rũ, mượn nhờ lực héo rũ này khiến cho thương thế cấp tốc phục hồi. Thần sắc gã mang theo dữ tợn, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần bước tới một bước.

“Chết!!” Lời nói vừa truyền ra, trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần đưa tay phải chộp tới sau lưng một trảo, bắt lấy huyết kiếm do huyết khi vừa ngưng tụ lại, nắm chặt chuôi kiếm, hóa thành một đạo huyết quang hình bán nguyệt, hung hăng chém xuống một chém về phía Bạch Tiểu Thuần!

Đây mới là đòn sát thủ của gã.

Huyết Khê Tông, Trung Phong bí thuật, Huyết Sát Giới!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thiên Đạo Trúc Cơ!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Huyết Sát Giới là thuật pháp truyền thừa của Huyết Khê Tông Trung Phong, chỉ có đệ tử Trung Phong mới có thể tu hành, mà trên nguyên tắc thì chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể thi triển được. Tống Khuyết khi còn là Ngưng Khí đã có thể gượng ép thi triển được một hai. Lúc này gã đã là Địa Mạch Trúc Cơ, rốt cuộc đã có thể đem nó triển khai ra.

Dù chỉ có một thức đầu tiên, nhưng trong khoảnh khắc rút kiếm chém xuống, thương khung giống như bị một đạo kiếm quang huyết sắc chia cắt. Ánh kiếm màu đỏ ngòm này đã thay thế tất cả, trở thành thứ duy nhất trong thiên địa, bỗng nhiên giáng xuống thẳng chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí nhìn kỹ thì Huyết Kiếm này rõ ràng chính là một đạo kiếm khí. Kiếm khí như cầu vồng, những nơi nó đi qua giống như là có thể chặt đứt được tất cả tồn tại. Trong khoảnh khắc khi nó va chạm với Tiểu Mộc Kiếm của Bạch Tiểu Thuần, thanh kiếm gỗ trực tiếp chia năm xẻ bảy, cho dù đã được Luyện Linh ba lần, chất liệu đã được cải biến, nhưng lúc này vẫn sụp đổ nổ tung.

Mà Kim Ô Kiếm, bởi vì nó có chất liệu tốt hơn, mà sau khi Luyện Linh ba lượt thì có dị biến, thế nên khi va chạm với kiếm khí này, tuy bị bắn văng ra, ảm đạm đi không ít, nhưng lại không bị hư hao quá nhiều.

Tống Khuyết gào thét, trong mắt mang theo điên cuồng cùng với lòng tin mãnh liệt. Trận chiến đầu tiên của gã và Bạch Tiểu Thuần, gã chưa hề

dùng tới Nghịch Huyết Kiếm Thức này, mà cũng vì với tu vi của gã lúc này cũng chỉ có thể thi triển ra một kiếm!

Đây là đòn sát thủ mạnh nhất của gã. Để đảm bảo cho một kiếm này không có vấn đề, gã thậm chí đã không tiếc sử dụng chí bảo cuối cùng là huyết cầu, đầu tiên là làm Bạch Tiểu Thuần trọng thương, sau đó triển khai Nghịch Huyết Kiếm Thức.

Vì cái gì, chính là để đảm bảo vạn vô nhất thất!

“Hoặc là đưa cho ta Thiên Mạch, hoặc là chết!”

Tu sĩ quyết đấu, tuy bày mưu tính kế với nhau là trọng yếu, nhưng cũng không cần phải quá sức tưởng tượng, chỉ cần vào thời điểm thích hợp làm cho đối phương suy yếu, đồng thời khiến cho lực lượng của mình bộc phát hoàn mỹ hơn, vậy là đủ!

Mà Tống Khuyết lại càng tự tin vào bí pháp khôi phục của mình, khiến cho thương thế của gã ở trong một thời gian ngắn hoàn toàn khỏi hẳn, khôi phục dược mười thành chiến lực. Gã tin tưởng, mình đã chuẩn bị tất cả những thứ này rồi, nhất định là không có vấn đề gì.

Nhưng khi một kiếm này vừa chém xuống, trong mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng có vẻ kỳ quái gì đó lóe lên, giống như có chút hơi kinh ngạc với Huyết Kiếm này, nhưng hiển nhiên là lúc này không có thời gian mà suy nghĩ nhiều. Kim quang hơi ảm đạm toàn thân hắn lúc này đột nhiên toàn diện bộc phát, tay phải nhanh như chớp giật nâng lên, hai ngón tay chĩa ra, thẳng đến cổ họng của Tống Khuyết.

Giống như muốn cùng Tống Khuyết đồng quy vu tận!

Tống Khuyết biến sắc, nhưng rất nhanh đã lộ ra vẻ dữ tợn. Gã thế mà lại không né tránh, mà tốc độ lại càng nhanh hơn, Huyết Kiếm nháy mắt đã rơi lên vai Bạch Tiểu Thuần, hung hăng chém xuống một chém, đồng thời hai ngón tay của Bạch Tiểu Thuần cũng hung hăng bóp mạnh ở trên cổ họng của Tống Khuyết.

Răng rắc một tiếng, thế nhưng cổ họng Tống Khuyết lại mơ hồ, xuất hiện huyết ảnh trọng điệp, khiến cho một kích này của Bạch Tiểu Thuần lại chụp vào khoảng không. Nhưng tương tự như vậy, một kiếm kia của Tống Khuyết nhìn thì như chém vào bờ vai của Bạch Tiểu Thuần, nhưng kim quang toàn thân hắn đột nhiên bạo phát ra, Bất Tử Kim Bì toàn diện ngưng tụ, lại cứng rắn chống lại được, khiến cho một kiếm kia không chém nổi xuống. Giống như... Đã mất đi hiệu quả vốn có, mà lại giống như... uy lực đã giảm bớt, như là Bạch Tiểu Thuần có được lực kháng cự tự nhiên vậy!

Tống Khuyết và Bạch Tiểu Thuần đồng thời cùng biến sắc, nhưng hai người không chần chờ chút nào, sau khi cùng phát giác ra đối phương đều đã có chuẩn bị liền lập tức thi triển ra thuật pháp tiếp theo.

“Nghịch Huyết Ấn!” Tống Khuyết gầm nhẹ, Huyết Kiếm ở trong tay nháy mắt đã sụp đổ, hóa thành vô số ấn ký màu máu, trực tiếp bao trùm toàn thân Bạch Tiểu Thuần rồi cùng nhau sụp đổ nổ tung.

Cùng lúc đó, Toái Hầu Tỏa của Bạch Tiểu Thuần đột nhiên thay đổi, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết hướng về phía Tống Khuyết chỉ một chỉ. Dưới một chỉ này, Tử Khí Ngự Đỉnh Công hoàn toàn bộc phát, không phải là Tử Khí Hóa Đỉnh, không phải cử trọng nhược khinh, mà là... thuật pháp Bạch Tiểu Thuần đã từng thử nhiều lần, cho đến tận bây giờ vẫn không có buông tha... Ngự Nhân Đại Pháp!

Lúc còn ở bờ Bắc, Ngự Nhân Đại Pháp này chưa lúc nào làm cho Bạch Tiểu Thuần hài lòng. Nó chỉ có thể làm cho thân hình những con chiến thú kia xuất hiện một chút ngoài ý muốn, khó mà điều khiển tự nhiên.

Nhưng lúc này, cái mà Bạch Tiểu Thuần muốn không phải là điều khiển tự nhiên, mà là một cái ngoài ý muốn!

Lực điều khiển vô hình tản ra, khiến cho Tống Khuyết sau khi tránh đi được kích thứ nhất thì tứ chi xuất hiện dấu hiệu mất cân bằng, nửa người dưới đột nhiên hướng về phía trước giống như là bị người đột

nhiên từ phía sau đẩy một cái, thân hình lảo đảo như muốn ngã sấp xuống. Sắc mặt gã lập tức thay đổi, bơi vì thân thể đã bị ảnh hưởng như thế thì nhất định phải phòng thủ, mặc dù không còn là cổ họng nữa, nhưng lại biến thành... Đan điền!

Tất cả những điều này nói thì dài dòng, nhưng trên thực tế lại chỉ xảy ra trong điện quang hỏa thạch. Những tiếng nổ vang ngập trời nháy mắt vang lên. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần có huyết ấn nổ tung, từng tầng từng tầng sụp đổ, khiến cho hắn phun ra mấy ngụm máu tươi. Nhưng tương tự như vậy, dưới một trảo của hắn, Toái Hầu Tỏa lại được thi triển, chụp vào đan điền của Tống Khuyết.

Tống Khuyết hồn phi phách tán. Sự quan trọng của đan điền, mặc dù không phải là chỗ trí mạng, nhưng lại là vị trí chứa Linh Hải, là chỗ có Thiên Mạch khí. Giờ phút này gã đang muốn nghịch chuyển, thế nhưng bên trong Toái Hầu Tỏa của Bạch Tiểu Thuần lại bỗng nhiên xuất hiện lực hút, giống như là trước đó vẫn một mực áp chế, bây giờ mới bạo phát ra.

Mượn nhờ lực hút này mà Toái Hầu Tỏa của Bạch Tiểu Thuần đã trực tiếp xuyên qua được phần bụng của Tống Khuyết, chạm vào đến huyết nhục ở bên trong, tiến vào chỗ Linh Hải.

Trong tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần dùng Toái Hầu Tỏa đang định bóp một cái. Một khi bị bóp như thế, Linh Hải của Tống Khuyết sẽ lập tức sụp đổ.

Nếu đổi lại là người khác, thì ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy, căn bản là không cách nào suy nghĩ được quá nhiều và tự vệ, kết quả nhất định sẽ là Linh Hải toái diệt. Nhưng Tống Khuyết... Thân là đệ nhất thiên kiêu được bày ra của Huyết Khê Tông, gã thật sự là không tầm thường!

Gã lại ở trong bước ngoặt nguy hiểm này, phi thường quyết đoán, trực tiếp đem Thiên Mạch khí ở trong cơ thể đánh vào tay phải Bạch Tiểu Thuần đang định vươn tới đan điền của mình

Mượn nhờ Thiên Mạch khí oanh kích, tạo thành một cỗ đại lực. Vùng đan điền của gã trực tiếp nổ tung, tầng Linh Hải thứ tám rung chuyển, phát ra âm thanh ken két, khiến cho tầng Linh Hải thứ tám xuất hiện rất nhiều vết nứt. Nhưng tương tự như vậy, mượn nhờ cỗ lực lượng bạo tạc này mà cứng rắn đem cánh tay của Bạch Tiểu Thuần oanh mở ra khỏi thân thể mình!

Dù phải từ bỏ Thiên Mạch khí, dù Linh Hải trong cơ thể có rất nhiều vết nứt, nhưng dẫu sao vẫn còn không có sụp đổ. Sắc mặt Tống Khuyết trắng bệch, phun ra máu tươi, cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng đi xa.

Mà ở trong lúc chạy trốn, gã lại cố gắng chịu đựng sự đau đớn kịch liệt cùng với suy yếu, hung hăng bóp nát một cái ngọc giản. Nháy mắt khi cái ngọc giản này bị bóp nát, thì những tiết điểm mà lúc trước gã đã bố trí ở trongVẫn Kiếm thế giới, lập tức... Vỡ vụn!

Những vết nứt nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ thân kiếm. Vốn Tống Khuyết không làm được đến mức này, thế nhưng Thiên Mạch khí là chỗ mấu chốt giữ cho đại kiếm này bất hủ, mà bây giờ Thiên Mạch khí đã biến mất, lực lượng bất diệt đã tiêu tán. Nó vốn đã lung lay sắp đổ, lúc này lại cộng thêm với trận pháp tiết điểm đặc biệt của Huyết Khê Tông đồng thời sụp đổ, dẫn động thân kiếm tự nhiên mà sụp đổ!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Giờ phút này ở trên tay phải của hắn đang cầm một bộ phận còn lại của Thiên Mạch khí, tất cả đang nhanh chóng dung nhập vào trong bàn tay của mình, nháy mắt đã chui vào trong cơ thể, tiến vào dung hợp cùng với một bộ phận Thiên Mạch khí khác ở trong đan điền. Toàn bộ Linh Hải của hắn lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Khí tức Thiên Đạo phóng lên tới tận trời, tràn ngập sự thần thánh, giống như bài sơn hải đảo lan ra toàn bộ thế giới, khiến cho những đệ tử của bốn tông còn sót lại ở nới đây đều cảm thụ được. Khi từng người

hoảng sợ nhìn lại, lập tức nhìn thấy được từ hướng truyền ra khí tức này, rõ ràng lại có một khuôn mặt to lớn xuất hiện ở giữa thiên địa.

Gương mặt kia... Rõ ràng chính là khuôn mặt của Bạch Tiểu Thuần!

“Bạch Tiểu Thuần... Thiên Đạo Trúc Cơ!”

Tống Khuyết ở phía xa, trong lúc vừa phun ra máu tươi vừa phi nhanh cũng nhìn thấy được cảnh tượng này. Bước chân của gã ngừng lại, ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần do khí tức Thiên Đạo hình thành này, hai mắt đỏ ngầu, hai bàn tay nắm chặt đến mức móng tay cắm cả vào trong thịt. Máu tươi tí tách chảy xuống mà gã cũng không phát hiện ra.

“Bạch! Tiểu! Thuần!”

Ở trong sự rung động và phức tạp của đám người ở bốn phía, lúc này, ở trong đan điền của Bạch Tiểu Thuần đã có Thiên Mạch khí nồng đậm vô biên. Tầng Linh Hải thứ chín của hắn bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang dần dần biến thành màu vàng. Nhìn tốc độ kia thì đoán chừng nhiều nhất là ba đến năm ngày là sẽ hoàn thành. Mà sau khi Linh Hải hoàn toàn triệt để biến thành màu vàng, là sẽ đại biểu cho... Bạch Tiểu Thuần hoàn thành...

Thiên Đạo Trúc Cơ!

Tu vi của hắn, tiềm lực của hắn, tuổi thọ của hắn ở trong khoảnh khắc này ầm ầm được kéo lên. Cái loại cảm giác như đang cùng với thiên địa chân chính bên ngoài Vẫn Kiếm thế giới xuất hiện cảm ứng này, làm cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Ở trong một cái chớp mắt này, hắn dường như mơ hồ cảm nhận được, ở trên vùng trời càng xa xôi, tựa như... Còn có một tầng thiên địa khác, nơi đó tràn đầy tang thương, tràn đầy viễn cổ!

Cảm giác này trong nháy mắt đã biến mất. Bạch Tiểu Thuần kinh nghi bất định, có ý muốn đuổi bắt Tống Khuyết, nhân lúc gã đang suy

yếu mà chém giết. Nhưng Tống Khuyết lúc gần đi đã bóp nát ngọc giản làm cho tiết điểm bị vỡ vụn, khiến cho toàn bộ Vẫn Kiếm thế giới bị ảnh hưởng. Giờ phút này, sự ảnh hưởng đã từ thân kiếm quét tới bên trong kiếm!

Trên bầu trời truyền đến những tiếng nổ ken két, mà mỗi tiếng đều giống như thiên lôi gào thét. Từng khe nứt to lớn nháy mắt lan ra khắp toàn bộ bầu trời của Vẫn Kiếm thế giới. Mà mặt đất cũng tương tự như vậy, trong chớp mắt, núi cao sụp đổ, bình nguyên nâng lên, xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, từng vết nứt lan tràn khắp mặt đất.

Tựa hồ toàn bộ thế giới này sắp sửa sụp đổ!

“Không tốt, chuyện này là thế nào!”

“Trời ạ, hắn là cái Vẫn Kiếm thế giới này muốn sụp đổ!!” Trong lúc toàn bộ đệ tử ở nơi đây đang hoảng sợ, thì ở bên ngoài Vẫn Kiếm Thâm Uyên, Xà Lân Tử, Âu Dương Kiệt cùng với hai trưởng lão của Huyền, Đan hai tông vốn đang tĩnh tọa chờ đợi. Thời gian thánh địa đóng lại còn khoảng một tháng nữa. Nhưng vào khoảnh khắc này, sắc mặt bốn người đồng thời đại biến, cùng nhìn về phía đại kiếm.

Trên thân kiếm tràn ngập vô số vết nứt, trong nháy mắt đã rạn vỡ.

“Chuyện gì đã xảy ra!”

“Vẫn Kiếm muốn sụp đổ!!”

“Đáng chết, chúng ta cùng nhau xông vào!” Bốn người đều biến sắc, trong lòng kinh nghi, không biết là ở bên trong đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho thanh đại kiếm này sụp đổ!

Bọn hắn định tiến vào Vẫn Kiếm thế giới, nhưng lại bị bài xích ở bên ngoài.

“Năm đó khi phát hiện ra chỗ này, vì để phòng ngừa vạn nhất mà bốn vị lão tổ đã bố trí truyền tổng trận của các tông ở trong thân kiếm, chỉ khi

nào thế giới sụp đổ mới có thể dẫn động. Bởi vì bị sự sụp đổ làm ảnh hưởng, nên có lẽ không cách nào đem truyền tổng chuẩn xác về tận tông môn, nhưng cũng có thể đem đệ tử truyền tổng tới gần dó... Hắn là không vấn đề gì.” Sắc mặt bốn người biến hóa, trong lòng tuy lo lắng nhưng vẫn nhớ tới được điểm này.

Cùng lúc đó, bên trong Vẫn Kiếm thế giới, khi thiên địa vỡ vụn, liền có bốn cái trận pháp khổng lồ xuất hiện ở trong mảnh thế giới này. Một cỗ lực lượng truyền tổng từ bên trong trận pháp trực tiếp tràn ra, trong nháy mắt quét ngang toàn bộ thế giới, bao trùm lấy các đệ tử.

Căn cứ theo công pháp căn bản mà từng đệ tử tu luyện mà phân biệt khí tức, triển khai truyền tổng!

Trong tiếng nổ vang, từng đệ tử của bốn tông ở nơi đây đều bị ánh sáng truyền tổng bao phủ, trong nháy mắt đã biến mất. Bạch Tiểu Thuần cũng ở trong đó, nhìn thiên địa biến hóa, hắn nghĩ tới lời Âu Dương Kiệt trưởng lão nói là không thể đối kháng.

Trong chớp mắt, trước mắt đã trở nên đen kịt, lực lượng truyền tổng xuất hiện xung quanh hắn, đã thấy là phải bị truyền tổng đi. Đột nhiên, có một cánh tay nhỏ từ trong hư vô chợt vươn ra, muốn chụp một cái về phía Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản hắn rời đi.

“Ca ca, ở lại với ta đi...”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Cửu U Quỷ Vực

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần tê dại cả da đầu, đột nhiên trợn tròn mắt. Phía sau bàn tay nhỏ tái nhợt kia là tiểu nữ hài áo trắng, khuôn mặt tựa như cười mà không phải cười đầy quỷ dị và dữ tợn.

Hơn nữa mái tóc đen lại tán loạn che kín nửa khuôn mặt khiến nữ hài này càng thêm khủng bố. Trên cánh tay nhỏ này còn tản ra từng luồng tử khí, hóa thành từng con rắn nhỏ dài như muốn chui vào thất khiếu và mấy lỗ chân lông trên người Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng ngay khi vừa đụng chạm vào hắn, khí tức chín tầng Thiên đạo Linh hải trong cơ thể hắn đột nhiên tràn ra, khiến tất cả tử khí liền tan vỡ ra. Những con rắn độc này rít gào đầy thảm thiết rồi bị tiêu tán đi, cánh tay nhỏ trong chớp mắt trở nên khô héo, lộ ra làn da chết với đầy máu mủ còn nhỏ giọt xuống đầy kinh người.

Trong nháy mắt lùi lại đấy, một tiếng gào thét không cam lòng từ hư vô cũng truyền ra.

Cùng lúc đó, lực lượng truyền tống xung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng được bộc phát, thân ảnh của hắn biến mất trong Vẫn Kiếm thế giới này.

Sau khi tất cả mọi người biến mất, Vẫn Kiếm thế giới vẫn cứ tiếp tục sụp đổ xuống. Nhưng đột nhiên từ trong không trung, rồi từ trong mấy khe nứt trên mặt đất tràn ra một lượng lớn sương mù mờ mịt, sương mù màu xám này trong chớp mắt đã bao phủ toàn bộ phiến thế giới. Tử khí

bộc phát, vạn vật mục nát, thậm chí bao trùm cả bốn Truyền tống trận sử dụng một lần vốn làm lối thoát khẩn cấp kia, khiến chúng nhanh chóng biến thành phế tích mục nát.

Toàn bộ thế giới này trong tích tắc…như trở thành Quỷ vực. Ngay sau đó, từng tiếng gào thét đột ngột từ trong sương mù truyền ra, tiếng gào thét chấn động tâm thần. Dường như tất cả các Sát hồn nơi này không còn mờ mịt như trước nữa, mà đã xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh.

Đại kiếm, quỷ dị là không còn tiếp tục sụp đổ!

Bên ngoài đại kiếm, bốn người Âu Dương Kiệt tận mắt chứng kiến thân kiếm ngừng vỡ vụn lại, nhưng lại có một lượng lớn hắc khí tràn ra ngoài, bốn người đưa mắt nhìn nhau đầy kinh hãi. Rồi từng người nhanh chóng bay ra, cố gắng tìm cách vào trong đó lần nữa, lần này cũng đã thuận lợi bước vào, nhưng bốn người lại bị biến hóa của thế giới này chấn kinh.

Hơn nữa, còn nhận ra có một khí tức đầy thần thánh sót lại trong phiến thế giới này.

“Khí tức này…”

“Thiên mạch khí!!! Đây chính là Thiên mạch khí!!!” Vẻ mặt bốn người trong nháy mắt đều đầy chấn động mãnh liệt. Đột nhiên, một giọng nói của nữ tử đầy lạnh lẽo, từ trong sương mù…mang theo tàn nhẫn truyền khắp thiên địa.

“Thiên Mạch khí đã bị đệ tử các ngươi hút đi. Như vậy từ nay về sau, nơi này sẽ được gọi là…Cửu U Quỷ vực. Các ngươi thông báo cho tất cả bên ngoài biết, ngày sau không được bước vào đây nửa bước, nếu trái lời đồ sát toàn tông!”

Thanh âm này truyền ra, tâm thần đám người Âu Dương Kiệt như nổ vang, từng người đều phun ra máu tươi, vẻ mặt đầy kinh hãi. Thanh âm

bên tai như sấm động cuồn cuộn, cả người như không khống chế được mà cuốn ngược ra sao, bị hất thẳng ra khỏi phiến thế giới này.

"Sát linh!!!" Bốn người Âu Dương Kiệt la lên thất thanh. Uy áp mà bọn họ cảm nhận được ở nơi này vượt trên cả Nguyên Anh, thân thể mỗi người đều run lên, trong lòng trào lên sóng gió ngập trời. Sau khi ra ngoài, mỗi người đều cấp tốc chạy về, đem tin tức này nhanh chóng truyền về tông môn.

"Vẫn Kiếm thế giới vậy mà lại hóa thành Cửu U Quỷ vực. Bên trong đó xuất hiện một…Sát hồn sau khi thức tỉnh, hóa thành Sát linh!!!"

"Thiên mạch khí bị hút đi? Là ai, đến cùng là đệ tử tứ tông nào hút đi Thiên mạch khí. Điều này có nghĩa là…Thiên đạo Trúc cơ!"

Ngay khi bốn người hãi hùng khiếp vía cấp tốc chạy đi xa, thì bên trong sương mù của phiến thế giới đã từng là Vẫn Kiếm thế giới, nay trở thành Cửu U Quỷ vực, một tiểu nữ hài áo trắng ôm trong ngực Lôi Sơn đã không còn lớp da, cả người bị co rút lại, thu lại ánh nhìn hướng lên bầu trời. Bốn phía xung quanh nàng này, có hàng ngàn hàng vạn Sát hồn, từng cái…đang quỳ lạy nàng!

Lặng ngắt như tờ!

Chỉ có hai mắt Lôi Sơn vẫn còn mang đầy sợ hãi và thống khổ, dường như đã hoảng sợ đến cực hạn.

Thêm nữa, bên người nữ hài này, là một nữ tử trẻ tuổi, hai mắt vô thần, như một khôi lỗi. Người này chính là….Công Tôn Uyển Nhi.

Độc trên người nàng đã biến mất, những độc trùng không còn nữa, mà thân ảnh con nhện mặt người trong não bộ của nàng này cũng hóa thành một đoàn sương mù. Thân thể nàng từ trong ra ngoài đều rực rỡ hẳn lên, rất sạch sẽ gọn gàng…

“Tiểu ca ca, ngươi không chơi với ta…Nhưng cũng không sao, rất nhanh thôi, ra sẽ ra ngoài tìm ngươi. Để ngươi xem xem bộ y phục mới này của ta có xinh đẹp hay không.” Tiểu nữ hài cười khanh khách, ánh mắt liếc qua nhìn Công Tôn Uyển Nhi bên cạnh, thanh âm lạnh lẽo vô cùng quỷ dị.

Vẫn Kiếm thế giới đổi lại thành Cửu U Quỷ vực là một việc đại sự đối với toàn bộ Đông mạch hạ du Tu chân giới. Có nghĩa là từ nay về sau nơi này sẽ không còn là thánh địa Trúc cơ nữa, mà đã trở thành hung Vực!

Thậm chí trong đó còn xuất hiện một Sát hồn sau khi thức tỉnh, hình thành nên Sát Linh vô cùng kinh khủng hơn nhiều với đầy đủ cả thần trí. Việc đại sự này khiến tâm thần bốn trưởng lão Tứ tông chạy được ra ngoài đều bị chấn động mãnh liệt.

Mọi việc đã đến nước này rồi cũng khó mà thay đổi được, mặc dù ảnh hưởng không nhỏ, và cũng chính là tổn thất chung của cả Tứ tông. Thế nhưng khiến trong lòng bọn họ thực sự chấn động chính là lời nói cuối cùng của nữ tử kia khiến bọn họ phát giác ra…Thiên mạch khí!

Thiên mạch khí, đại biểu chính là Thiên đạo Trúc cơ.

“Đến cùng là ai…Đệ tử của tông môn nào thu được Thiên Mạch khí!”

“Chết tiệt, nếu như tam tông kia xuất hiện cái dạng đệ tử Thiên đạo Trúc cơ này, nhất định phải giết chết ngay lúc còn nhỏ yếu. Bằng không mà nói, một khi người này Kết Đan, thì khó mà có thể ngăn cản được hắn tiến một bước lên trời!”

“Nhất định là Huyết Khê tông ta, ha ha, Sau Vô Cực Tử, Huyết Khê Tông ta lại xuất hiện một kẻ…khiến cho tất cả tu sĩ cùng thế hệ của tam tông kia phải tuyệt vọng!”

Bốn trưởng lão tứ tông đều triển khai tốc độ cao nhất của mình, trong nháy mắt đã đi xa. Đồng thời bọn họ cũng nhanh chóng xuất ra ngọc giản, dùng tốc độ nhanh nhất truyền hai thông tin này về tông môn.

Cùng lúc đó là cố gắng liên hệ với đám đệ tử được truyền tống ra ngoài, với ý định truyền âm hỏi thông tin chính xác. Có điều lại phát hiện những đệ tử bị truyền tống ra ngoài vì chịu ảnh hưởng của không gian ba động nên trong thời gian ngắn khó mà liên hệ được.

Bốn người đầy lo lắng, còn thông tin bọn họ truyền về tông môn cũng khiến toàn bộ Huyết Khê Tông, Huyền Khê Tông, Đan Khê Tông và Linh Khê Tông rung động, thậm chí còn kinh động đến lão tổ Tứ tông. Một lượng lớn các trưởng lão và hộ pháp trưởng lão Trúc cơ, cả Thái thượng Trưởng lão cũng được xuất động, toàn lực tìm kiếm trong toàn bộ phạm vi bốn phía xung quanh tông môn.

Chỉ cần tìm được một đệ tử của mình, là lập tức biết được, rốt cuộc bên trong Vẫn Kiếm thế giới đã xảy ra chuyện gì. Mà trọng yếu nhất, chính là ai thu được…Thiên Mạch khí!

Trong Linh Khê Tông, lão tổ đời thứ nhất tự mình hạ xuống phong mệnh, trong một ngày này có vô số đệ tử nội môn, trưởng lão Trúc cơ đồng thời bay ra khỏi tông môn, tìm kiếm khắp nơi. Toàn bộ hai bờ Nam Bắc đều được phát động, thậm chí đệ tử ngoại môn cũng tản ra tìm kiếm, nhiệm vụ của bọn họ chính là tìm kiếm đệ tử được truyền tống trở về từ trong Vẫn Kiếm Thâm uyên.

Chỉ cần có người tìm ra, phải lập tức bẩm báo về tông môn.

Đệ tử đầu tiên được tìm thấy, không phải là đệ tử Linh Khê Tông có số lượng Truyền tống về nhiều nhất, mà là chỉ năm người còn lại của Đan Khê Tông!

Bên trong Vẫn Kiếm thế giới, Đan Khê Tông có tổng cộng tám mươi người, tử vong vượt qua chín thành. Có thể do vận khí đến chậm, mà lúc này năm đệ tử này lại được truyền về thẳng ngay phía ngoài sơn môn.

Lúc Chưởng môn và các trưởng lão Đan Khê Tông đồng loạt tiến đến, thì đám đệ tử Đan Khê Tông vì trải qua truyền tống mà đã vô cùng suy yếu, hơi thở yếu ớt, được đồng tông nhanh chóng đến đỡ lấy, dung nhập Linh lực vào người mới có thể gắng gượng nói được. Cả người bọn hắn run rẩy, ánh mắt đầy kinh hãi, thanh âm suy yếu mang đầy hoảng sợ.

“Đều chết hết rồi, Phương Lâm đại sư huynh chết rồi, Triệu Nhu sư tỷ cũng đã chết, tất cả đều bị tên phi nhân tính Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần diệt sát!!!”

“Bạch Tiểu Thuần…Địa mạch chín lần Triều tịch. Cuối cùng tranh đoạt Thiên Mạch khí với Tống Khuyết thành công...Thiên đạo Trúc cơ!!!”

Thanh âm đệ tử này vang lên, khiến tất cả trưởng lão và đệ tử Đan Khê Tông xung quanh, kể cả Chưởng môn đều chấn động tâm thần, hơi thở của mỗi người đều trở nên dồn dập, hai mắt trợn to không cách nào tin tưởng được.

"Thiên Đạo. . . Trúc Cơ?!"

"Bạch Tiểu Thuần? Linh Khê tông?!"

“Lập tức truyền tin cho tất cả các Ám tử trong phạm vi Linh Khê Tông, điều động toàn bộ, trước khi Linh Khê Tông tìm được Bạch Tiểu Thuần, không tiếc phải trả giá thế nào cũng phải diệt sát!!!” Hai mắt chưởng môn Đan Khê Tông lóe lên đầy lạnh lẽo ra lệnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Cải Trang Vi Hành. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ngay khi Đan Khê Tông phát động toàn bộ Ám tử với ý định tìm được Bạch Tiểu Thuần trước, bằng mọi giá phải diệt sát hắn. Thì ba tông môn khác cũng phái ra đại lượng đệ tử, bắt đầu tìm kiếm tất cả các đệ tử xung quanh phạm vi tông môn của mình.

Cũng chính lúc này, Đông Lâm châu, tại một nơi gần Đông Lâm thành, trong một vùng rừng núi tràn ngập cây cối và đại thụ. Đột nhiên, hư vô bên cạnh một gốc đại thụ chợt vặn vẹo, truyền ra từng đợt chấn động truyền tống nhỏ, rồi thân ảnh Bạch Tiểu Thuần từ bên trong lảo đảo chạy ra ngoài.

Vừa mới xuất hiện, hắn đã không nhịn được mà ngồi chồm hổm xuống đất không ngừng nôn thốc nôn tháo.

“Đây là truyền tống kiểu gì vậy, cái mạng nhỏ của ta xém chút là không còn trong truyền tống này rồi a…” Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng nhợt, thở hồng hộc.

Hắn không biết rằng truyền tống trước kia là được mở ra trong trạng thái bảo vệ nhằm giảm bớt lực lượng truyền tống, nhưng lúc này Vãn Kiếm thâm uyên sụp đổ, truyền tống được toàn lực triển khai. Năm xưa tứ tông tại ba đại thánh địa đều là bố trí như vậy, muốn tức tốc thoát khỏi nguy hiểm thì đương nhiên sẽ không cân nhắc đến việc tốn nhiều thời gian để hình thành bảo hộ làm gì.

Loại cưỡng ép truyền tống này, với ý chí người thường thì khả năng lớn là trực tiếp lâm vào hôn mê.

Sau khi nôn ra một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần mới cảm thấy khôi phục được đôi chút, nhưng vẫn thấy hoa mắt chóng mặt như trước, bèn dựa vào đại thụ bên cạnh, nhìn quanh bốn phía. Hắn vẫn chưa xác định được bản thân đang ở nơi nào, chỉ là dựa vào lời Âu Dương trưởng lão nói lúc trước, hắn hiểu truyền tống kia được mở ra hắn là vì có chuyện không thể đối kháng được xuất hiện.

"Nói như vậy, hắn lúc này ta đã về tới Đông Lâm châu?" Bạch Tiểu Thuần di di trán, nỗi khiếp sợ trong lòng vẫn còn nguyên vẹn. Nghĩ tới cánh tay nhỏ bé và cái giọng nói quỷ dị trong lúc mình truyền tống đi, hắn bỗng rùng mình một cái, thầm hạ quyết tâm cả đời này tuyệt đối không quay lại Vẫn Kiếm thâm uyên.

Lúc này hắn thở hổn hển, tìm một gốc cây rồi ngồi xuống, nhìn quần áo rách nát trên người không còn chút hình dáng phục trang của đệ tử nội môn Linh Khê Tông, dường như bộ dạng bản thân bây giờ khá là chật vật, trên mặt còn vương cả vết máu nữa. Thế nhưng khi hắn muốn đổi bộ khác thì lại phát hiện ra mình không hề chuẩn bị quần áo thay đổi trong túi Trữ vật.

"Bên trong Vẫn Kiếm thâm uyên, quá hung tàn…" Bạch Tiểu Thuần nghĩ lại từng màn xảy ra trong Vẫn Kiếm thâm uyên, cảm thấy da đầu tê dại đi. Nhất là khi nghĩ đến cảnh đám người kia đầy điên cuồng muốn diệt sát mình, đến trận chiến cuối cùng với Tống Khuyết đầy tàn nhẫn và hung mãnh, Bạch Tiểu Thuần thở dài.

"Tu hành, sao cứ phải chém chém, giết giết…" Cảm khái xong, hắn bèn cảm thụ tu vi một chút, nhìn thấy Linh Hải trong thể nội tràn trề đang không ngừng hóa thành màu vàng, lúc này cũng đã hoàn thành khoảng ba phần mười.

"Ha ha, Thiên đạo Trúc cơ!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, quên đi hung hiểm bên trong Vẫn Kiếm thế giới. Hơn nữa, khi nghĩ đến thọ

nguyên được gia tăng lên năm trăm năm, hắn không ngừng kích động, hai mắt sáng ngời, tay áo nhỏ hất lên, cằm nâng cao mà ngạo nghễ cảm thán.

“Bạch Tiểu Thuần ta quả nhiên là tuyệt đại thiên kiêu, ha ha, ha ha…”

“Phải rời khỏi nơi này, xem xét xung quanh xem nơi này là địa phương nào.” Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng. Hắn phát hiện tu vi của bản thân lúc này vẫn như thường, thậm chí còn có cảm giác mỗi lúc tu vi lại được tăng cao thêm, có điều khí tức trên người thì càng lúc lại càng yếu đi, tựa như uy áp khí tức vô ý tràn ra từ thể nội đang được Linh hải Thiên đạo Trúc cơ không ngừng co rút lại.

Như là nội liễm cùng với lột xác.

Nhìn qua từ bên ngoài thì khí tức trên người hắn chỉ tương đương với dáng vẻ Ngưng khí tầng chín, còn đang không ngừng giảm xuống. Dựa theo tính toán của Bạch Tiểu Thuần, đến khi khí tức tu vi của bản thân ở bên ngoài biến mất, tựa như một phàm nhân, như được áp súc đến cực hạn thì cuối cùng Thiên đạo Trúc cơ của bản thân mới được hình thành, từ đó mới hình thành một lần bộc phát khai thiên tích địa.

“Đoán chừng một vài ngày nữa là có thể hoàn thành.” Bạch Tiểu Thuần cao hứng, vì tu vi của hắn vẫn như cũ nên cũng không để ý đến sự biến hóa của khí tức nữa. Lúc này hắn xuất ra ngọc giản, định truyền âm về tông môn thì phát hiện truyền tống lực vẫn còn sót lại trong ngọc giản đang đầy hỗn loạn, cho dù lực lượng này đang dần tiêu tán đi nhưng đoán chừng hắn vẫn còn chưa dùng đến được trong thời gian ngắn tới.

Hắn có chút đau đầu mà cất ngọc giản đi, cả người nhoáng lên, lập tức bay đi, hóa thành một vệt cầu vồng giữa không trung mà đi thẳng về nơi xa.

Không bao lâu, với tu vi lực lượng lúc này của Bạch Tiểu Thuần, tốc độ phi hành của hắn được bạo tăng lên, dần dần bay ra khỏi dãy sơn

mạch. Có thể thấy được một tòa thành đầy hùng vĩ ở phía xa, sừng sững giữa dãy sơn mạch.

Tòa thành này bao phủ toàn một màu xanh, bốn phía tường thành cao vút, được xây bằng đá xanh. Dường như mỗi viên gạch xanh này đều được khắc phù văn lên trên tạo thành vô số phù văn, khiến tường thành như trở thành một trận pháp lớn đầy oai nghiêm hùng vĩ.

Trận pháp hình thành nên cột sáng tùy lúc mà phóng thẳng lên không trung như kết nối với bầu trời, tạo thành một vòng xoáy màu xanh khổng lồ chuyển động chậm rãi phía trên thành trì, thỉnh thoảng còn xẹt qua một vài tia chớp, nhìn vô cùng hùng vĩ.

Dưới này còn tồn tại một áp chế khiến tu sĩ có tu vi nhất định trở xuống, sẽ bị cấm không ở nơi này.

Thành trì vô cùng to lớn này có quy mô đủ để chứa được ngàn vạn người, cửa thành bốn phía không ngừng có một lượng lớn người ra ra vào vào, cực kì náo nhiệt.

Trước cửa thành đặt một bia đá sừng sững, cao ngang với tường thành, trên đó là ba chữ rồng bay phượng múa.

"Đông Lâm thành!" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sau đó hai mắt bỗng nhiên sáng lên.

Nơi này, chính là một trong những khu vực của Linh Khê Tông, đệ nhất đại thành!

Bên trong phạm vị Đông Lâm châu, có mười đại gia tộc tu chân phụ thuộc vào Linh Khê Tông, cùng nhau chấp chưởng nơi này, thế lực tồn tại vạn năm, trong thành không những có rất nhiều tu sĩ mà còn có vô số phàm nhân.

Ngoại trừ mười gia tộc tu chân cùng chấp chưởng, Linh Khê Tông còn phái đệ tử đại biểu môn phái với tư cách là sứ giả tọa trấn nơi này,

cân bằng thế lực mười đại gia tộc tu chân.

Đỗ Lăng Phỉ, mấy năm trước được phái đến nơi này làm sứ giả. Tuy nàng chỉ có tu vi Ngưng khí nhưng thực ra trong thành này vẫn có trưởng lão Trúc cơ của Linh Khê Tông tọa trấn, chẳng qua này thường sẽ không xuất đầu, mà mọi chuyện đều do Đỗ Lăng Phỉ xử lý.

Nhiệm vụ của Đỗ Lăng Phỉ, là cân bằng mười đại gia tộc này.

“Năm đó khi ta trở về tông môn không lâu thì Đỗ sư tỷ đã được an bài đến nơi này làm sứ giả, đã rất lâu chưa gặp rồi…” Nhớ đến bộ dáng vừa giận vừa thẹn thùng của Đỗ Lăng Phỉ, trong lòng của Bạch Tiểu Thuần chợt nóng lên.

“Không được, ta nên cải trang vi hành, điều tra một chút xem tiểu Đỗ Đỗ mấy năm này có tìm đến tên nào khác sau lưng ta hay không.” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy giảo hoạt, tranh thủ bay nhanh đến Đông Lâm thành.

Vừa tới gần, hắn nhanh chóng cảm nhận được uy áp cấm không.

“Thật là, ta là Quang Vinh đệ tử, là sư đệ của chưởng môn, Đông Lâm thành là của Linh Khê Tông, thì cũng không phải là của ta sao, thế mà còn cấm không với ta.” Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm đáp xuống mặt đất, rồi chạy vội tới gần cửa thành. Nhìn thấy không ít người xếp hàng, hắn cũng không tiện chen ngang mà đứng đợi ở phía sau. Sau nửa ngày chờ, hắn mới tâm không cam tình không nguyện mà nộp ra Linh thạch, tiến nhập vào Đông Lâm thành.

Không có ai kiểm tra cả, chỉ cần nhận Linh thạch là đủ, dường như đủ tự tin là không có ai dám sinh sự ở nơi này cả.

“Đông Lâm thành này quy củ thật lớn a, phải nộp Linh thạch mới được vào thành đấy!” Bạch Tiểu Thuần rất bất mãn. Chỉ là nghĩ đến thân phận lúc này của mình, cảm thấy đi so đo mấy chuyện này có chút mất

mặt, bèn ho lên một tiếng, chắp tay sau lưng nghênh ngang bước vào, nhìn quanh vô số kiến trúc trong thành này.

Vừa nhìn đến, Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc cả mồm, mắt tròn xoe.

Nơi này quá lớn, đá xanh lát đường, mỗi viên đá xanh nơi đây đều tràn ra Linh khí, kiến trúc hai bên càng thêm nguy nga lộng lẫy, chạm long trổ phượng, khí thế bất phàm.

Bảo châu, Linh thạch, pháp quang lóe sáng như điểm xuyết thêm cho vẻ đẹp của kiến trúc bốn phía, bầu không khí xa hoa tráng lệ như đập thẳng vào mặt Bạch Tiểu Thuần.

"Đây…nơi đây…." Bạch Tiểu Thuần nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng. Nhìn vẻ hoa lệ bốn phía, ngựa xe dập dìu như nước, hối hả xuôi ngược, người người đông đúc chen lấn, hắn cảm thấy như mình vừa đi vào một thế giới khác.

Hầu như đa số người nơi này đều mặc tơ lụa, lướt đi trong gió, dù là tu vi thế nào thì đều mang theo một khí thế ngạo nghễ. Cho dù là phàm nhân, dường như cũng rất hòa hợp với tu sĩ, không có chút nào cảm giác kính sợ tu sĩ gì cả.

Bạch Tiểu Thuần hít vào liên tục, bước đi trên đường không ngừng xuýt xoa kinh hô. Trong lòng hắn phập phồng liên tục, dù sao thì từ nhỏ hắn đã lớn lên trong thôn, ra thôn thì vào tông môn, cho nên tới bây giờ hắn cũng chưa từng nhìn thấy thành trì đầy kinh người như thế này.

Nhìn điệu bộ của hắn, không ít tu sĩ đang lui tới trên đường lộ ra vẻ khinh miệt trong mắt như nhìn một tên nhà quê, nhưng cũng không ít người nhìn quần áo rách nát trên người hắn, thậm chí trên đó vẫn còn nguyên vét máu loang lổ cũng đoán biết hắn không dễ trêu chọc mà lập tức tránh đi.

“Ta không biết là nơi này lại tốt đến vậy!” Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng cảm thấy thích thú. Hắn đầy cảm khái, nếu sớm biết nơi đây xa hoa thế này thì nói gì hắn cũng phải làm vài chuyện tại tông môn, an bài mình đến nơi này hưởng thụ một chút.

Đang thầm cảm khái, thì hắn đi ngang qua một căn lầu các, bước chân chợt khựng lại, mắt nhìn chằm chằm vào từng chiếc áo bào được treo trong cửa hiệu. Áo bào với đủ loại màu sắc, nhiều trang trí khác nhau, thêu thùa đẹp mắt, mỗi một chiếc đều được xử lý vô cùng tinh xảo kể cả ở những chi tiết nhỏ nhất.

Cảm giác của Bạch Tiểu Thuần chính là bất luận một bộ quần áo nào cũng đều đẹp hơn áo bào của tông môn mình rất rất nhiều, mắt hắn chợt sáng lên rồi lập tức bước vào cửa hiệu.

Bên trong này cũng có vài người đang lựa chọn quần áo. Bạch Tiểu Thuần vừa mới bước vào, những người này đều liếc qua nhìn, trong lòng đầy khinh thường khi thấy quần áo rách rưới trên người Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng trên người hắn lúc này lại tản ra khí tức Ngưng khí tầng bảy nên cả đám đều thu ánh mắt lại.

Nhưng có một thanh niên mặc hoa bào khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần chợt sửng sốt một chút, rồi y vờ như tùy ý cúi đầu xuống mà giấu đi ánh mắt vừa mới lóe lên tia nhìn kì lạ.

Cùng lúc đó, một tiểu nhị tươi cười bước về phía Bạch Tiểu Thuần, ân cần giới thiệu cho hắn.

“Đây chính là Thiên Long bào, dùng da của Thiên Thủy Mãng ngâm trong chín chín tám mốt loại thảo dược, sau đó mời đại sư thêu lên, uẩn tàng trận pháp, hơn nữa còn chống lại được một số loại thuật pháp Thủy thuộc tính nhất định!”

“Còn có Thiên Diệp bào, dùng một ngàn loại linh diệp dệt thành, rồi dùng bí pháp chế tác. Mặc lên người, hàng ngày đều có thể ngửi được

hương thơm thảo mộc, lâu ngày như vậy thì tác dụng cũng không thua kém gì như với Linh dược.”

"Còn có cái này. . ."

Bạch Tiểu Thuần liên tục gật gật đầu, sờ sờ nắn nắn, yêu thích không nỡ rời tay. Lúc này người thanh niên mặc Hoa bào lúc nãy đã ngẩng đầu lên, nở ra nụ cười đầy ấm áp trên mặt, hướng về Bạch Tiểu Thuần mà đi tới rồi chắp tay chào.

“Vị huynh đài này, ta có lễ.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Hầu Mỗ Chưa Bao Giờ Nói Dối

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía thanh niên.

"Tại hạ Hầu Vân Thanh, cửa hàng này đều là của ta, dáng vẻ huynh đài bất phàm, nhìn qua đã thấy như nhân trung long phượng. Huynh đài vừa ý bộ nào, Hầu mỗ nguyện tặng cho huynh đài xem như kết giao được một người bằng hữu.” Nụ cười trên mặt Hầu Vân Thanh rất chân thành tựa như gió xuân, lời nói đầy khách khí.

“Thật sao?” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt ngạc nhiên, nhìn qua Hầu Vân Thanh.

“Đương nhiên là thật rồi, Hầu mỗ chưa bao giờ nói dối đấy.” Hầu Vân Thanh vội đáp lời.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha. Loại chuyện tốt đưa đến tận cửa thế này, hắn chưa bao giờ có chuyện từ chối qua, hai mắt lóe sáng, không chút khách khí mà chọn lấy bộ Thiên Long bào.

Tiểu nhị bên kia có chút ngây ngốc nhìn về phía Hầu Vân Thanh, thấy y mỉm cười gật nhẹ đầu bèn mang theo vẻ mặt không thể tin nổi mà đưa Thiên Long bào đến. Bạch Tiểu Thuần vỗ xuống một cái, mặc vào người, lập tức khí thế trên người hắn trở nên khác hẳn với lúc trước.

“Thiên Long bào này được mặc trên người huynh đài, hoàn toàn vừa vặn cứ như dành riêng cho huynh vậy, nhãn lực của huynh đài thật tốt!” Hầu Vân Thanh cười ha ha một tiếng.

“Ngươi cũng thấy như vậy sao?” Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ mà sờ sờ lên quần áo, bộ dạng rất hài lòng, trong lòng thầm cảm khái y phục lúc còn ở tông môn của mình quá đơn giản rồi. So ra thì hắn cảm thấy mình yêu quý nơi phồn hoa này hơn.

Hầu Vân Thanh không nghĩ Bạch Tiểu Thuần sẽ nói như vậy, nên y cũng không biết nên tiếp lời thế nào, đành ho vội một tiếng đổi chủ đề.

“Huynh đài, đêm nay trong Đông Lâm thành ta mở một buổi yến tiệc nhằm thết đãi vị sứ giả Linh Khê Tông Đỗ Lăng Phỉ đã hoàn thành xong nhiệm vụ, sắp sửa trở về tông môn. Nếu huynh đài không có việc gì, chi bằng cùng Hầu mỗ tới đó xem náo nhiệt?”

Bạch Tiểu Thuần như cười mà không phải cười mà liếc nhìn Hầu Vân Thanh một cái, sau khi suy nghĩ một chút liền vui vẻ đồng ý.

Hầu Vân Thanh biết mình có chút đường đột, thế nhưng cơ hội này khó mà có được, hơn nữa cũng sẽ trôi qua rất nhanh chóng, cũng không có thời gian dặn dò gì cửa hiệu mà cười cười theo Bạch Tiểu Thuần rời khỏi đây, dẫn đường đi về phía trước.

Phía sau y còn có thêm bảy tám hộ vệ, tu vi Ngưng khí tầng năm, tuy là Tán tu nhưng cũng đều am hiểu chém giết, ẩn ẩn còn có sát khí trên người.

“Nói ra thì vị sứ giả Linh Khê Tông Đỗ Lăng Phỉ này thật sự là một nữ nhân tuyệt sắc Thiên tiên, chẳng những tu vi cao thâm mà dung nhan còn tuyệt thế. Nhìn khắp Đông Lâm Châu cũng đủ để liệt vào trong danh sách mười nữ tử bậc nhất. Mấy năm nay nàng làm sứ giả, cân bằng các gia tộc tu chân, lúc đầu còn trúc trắc nhưng sau đó nhanh chóng thành thạo, thủ đoạn khéo léo.” Trên đường, Hầu Vân Thanh liếc trộm Bạch Tiểu Thuần một cái.

“Lợi hại vậy sao?” Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần được nghe nói đến chuyện tình của Đỗ Lăng Phỉ tại Đông Lâm Thành này, cảm thấy rất hứng thú.

“Vô cùng lợi hại! Toàn bộ Đông Lâm Châu, rất nhiều gia tộc tu chân, ít nhiều cũng có mấy vị kiêu tử đều mong muốn được nàng ưu ái, thế nhưng theo Hầu mỗ, không có người nào có thể xứng với nàng, thậm chí trong Linh Khê Tông cũng không có nhiều đệ tử xứng đấy. Thật ra, nếu có thì cũng chỉ duy nhất một người!” Hầu Vân Thanh cảm khái.

“Ai vậy?” Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, trợn mắt nhìn rồi hỏi tiếp.

“Người kia, là tuyệt thế thiên kiêu vạn năm khó có được của Linh Khê Tông, Quang Vinh đệ tử, sư đệ của Chưởng môn, danh chấn hai bờ Nam Bắc, là mục tiêu của vô số đệ tử…Bạch Tiểu Thuần!” Vẻ mặt của Hầu Vân Thanh đầy sùng bái, tựa như kích động đến không thể đè nén được. Mấy hộ về phía sau y đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, bọn họ đi theo Hầu Vân Thanh bao nhiêu năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương lại có kiểu nói chuyện như vậy, không nhịn được mà nhìn Bạch Tiểu Thuần vài lần, trong lòng kinh ngạc không thôi.

“Bạch Tiểu Thuần này, quả nhiên rất không tầm thường.” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Nhưng trong lúc mở miệng đồng ý, thì vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười quét qua Hầu Vân Thanh một chút.

Nhưng không biết là Hầu Vân Thanh không chú ý tới hay giả bộ không nhìn thấy mà vẫn cứ tiếp tục kích động nói tiếp.

“Nào chỉ không tầm thường, đó là thiên chi kiêu tử, là một nhân vật cự phách, là đạo lữ lý tưởng của tất cả nữ đệ tử Linh Khê Tông, là hình tượng bạn thân của tất cả các nam đệ tử, là báu vật của toàn bộ Linh Khê Tông a. Ta nghe nói hắn cùng với rất nhiều người đã tiến vào thánh địa Trúc Cơ, lúc trở về hắn nhất định là Địa mạch Trúc cơ.

Loại nhân vật này tựa như ánh trăng trên trời cao, chỉ có thể khiến người ta ngưỡng vọng. Đáng tiếc tư chất Hầu Vân Thanh ta không tốt, nếu không nhất định tìm gặp hắn, cam tâm tình nguyện cực khổ cả đời này dốc sức trâu ngựa cho hắn a.”

Bạch Tiểu Thuần đi bên cạnh nghe mãi, coi như bản thân hắn mà cũng phải có chút đỏ mặt, nhưng nhìn Hầu Vân Thanh không ngừng kích động, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng đầy cảm khái không nỡ cắt ngang lời y mà tùy ý để đối phương tiếp tục nói, trong mắt cũng lộ ra đầy vẻ cổ vũ thêm.

Một đoạn đường tới yến tiệc này, Hầu Vân Thanh mồm mép không ngừng, luôn miệng khua môi múa mép mà tâng bốc lấy Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần. Đến cuối cùng, chính bản thân y cũng cạn kiệt từ ngữ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy khích lệ của Bạch Tiểu Thuần, y đành cắn răng một cái, tiếp tục vắt kiệt đầu óc mà vơ vét tất cả từ ngữ. Một đường không ngừng không nghỉ kiểu này đã tạo thành một sự mỏi mệt mà người khác không cách nào biết được…

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần cùng với Hầu Vân Thanh đến yến tiệc, thì Linh Khê Tông đã phái một lượng lớn đệ tử, kể cả đám trưởng lão cũng được xuất động, đi đến khắp cả Đông Lâm châu, cấp tốc tìm kiếm đệ tử được truyền tống trở về nhằm nắm được tình huống bên trong Vẫn Kiếm thâm uyên.

Lúc này, một đệ tử nội môn của tông cũng đã tìm thấy được người đầu tiên tại một nơi ngoài rìa khu rừng rậm. Người này trong lúc bị truyền tống trở về thì đã hôn mê, được mọi người lập tức cứu tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên của vị Trúc cơ đệ tử đi vào Vẫn Kiếm thâm uyên đã khiến tất cả đệ tử nội môn cứu viện quanh hắn đều kinh hãi.

“Bạch Tiểu Thuần sư thúc, Thiên đạo Trúc cơ!!!”

Câu nói này như tiếng sấm oanh kích vào tâm thần của tất cả mọi người, toàn bộ đám đệ tử nội môn lúc này đều kinh ngạc trợn mắt há mồm. Sự việc này quá lớn, bọn họ không chút chậm trễ mà truyền toàn bộ tin tức này về tông môn ngay lập tức.

Rất nhanh, những đệ tử bị truyền tống trở ra đều được tìm thấy, từng tin tức được truyền về tông môn. Từng thông tin được truyền về, đều là cùng một chuyện!

Bạch Tiểu Thuần, Thiên Đạo Trúc Cơ!

Tại Vẫn Kiếm thế giới, Bạch Tiểu Thuần khiến toàn bộ đám người tam tông đều phải tuyệt vọng, chém giết Đan Khê Tông Triệu Nhu, diệt sát Đan Khê Tông Phương Lâm, trọng thương Cửu Đảo, tranh đoạt thành công Thiên mạch khí với Tống Khuyết, tấn thăng Thiên đạo Trúc Cơ!

Thậm chí, có người còn nói Huyền Khê Tông Lôi Sơn cũng bị Bạch Tiểu Thuần diệt sát.

Đủ loại thông tin khiến toàn bộ Linh Khê Tông phải oanh động. Tất cả trưởng lão, bảy đại Chưởng tòa, còn cả Chưởng môn đều chấn động, sau đó là đầy vui mừng. Lúc trước bọn họ đều suy tính không biết là đệ tử tông phái nào trở thành Thiên đạo Trúc cơ, nhưng trong lòng cũng đoán Thiên Đạo Trúc cơ này khả năng lớn sẽ là đệ tử Huyết Khê Tông.

Thậm chí bọn họ còn an bài Ám tử trong đó, tiến hành diệt sát đệ tử Huyết Khê Tông.

Nhưng lúc này, tất cả đều chấn động phát hiện, hóa ra Thiên đạo Trúc cơ…lại chính là đệ tử Linh Khê Tông bọn họ, còn là…Bạch Tiểu Thuần!

Điều này khiến Lý Thanh Hậu và Chưởng môn vui mừng không ngớt, đồng thời cũng oanh động cả những Thái thượng trưởng lão, tất cả tông môn lại lần nữa được xuất động, nhanh chóng tràn ra khắp bốn phía. Mục đích lần này, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất!

“Tìm được Bạch Tiểu Thuần, lập tức truyền âm về. Toàn lực bảo vệ, hộ tống hắn về tông!”

Đồng thời, Linh Khê Tông cũng tiến hành kiểm soát chặt chẽ những người khả nghi trong phạm vi tông môn đoạn thời gian này. Bọn họ cũng

tin tưởng, khi tam tông kia nhận được tin tức cũng sẽ không tiếc mọi giá mà diệt sát Bạch Tiểu Thuần trong thời điểm này!

Các gia tộc tu chân trong phạm vi của Linh Khê Tông, vốn có quan hệ dây mơ rễ má không ít nên cũng khó mà giấu diếm được bọn họ, tin tức vừa đến được Linh Khê Tông thì bọn họ cũng đồng thời thu được manh mối. Từng lão tổ của gia tộc đều chấn động tới cực hạn, hai mắt đỏ ngầu, ra lệnh tất cả các tộc nhân nhanh chóng tản ra tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần.

Bọn họ biết, Bạch Tiểu Thuần truyền tống trở về, có thể xuất hiện tại bất kì địa phương nào trong toàn bộ Đông Lâm Châu này.

Nếu vận khí của gia tộc mình tốt, tìm thấy Bạch Tiểu Thuần trước. Chỉ cần thỉnh đối phương đến gia tộc mình ngồi chơi một chút cũng đã là một thiên đại vinh quang. Bởi vì, đây chính là Thiên đạo Trúc cơ a.

Thậm chí tộc nhân gia tộc mình có thể được chỉ điểm một hai, còn nếu như trở thành bằng hữu thì lại là chuyện cực tốt rồi.

Còn có khả năng nhỏ nhoi nữa, đó là trong lúc mời được Bạch Tiểu Thuần về, nếu như hắn nhìn trúng được một tộc nữ nào đó, trở thành đạo lữ của hắn. Thì cho dù Chưởng môn có ngăn cản cũng vô dụng.

“Tất cả mọi người đều ra ngoài tìm kiếm cho lão phu, nói không chừng Bạch Tiểu Thuần là bị truyền tống đến chỗ chúng ta đấy!”

Ngay trong lúc phần lớn các gia tộc tu chân đều đang điều động tộc nhân ra ngoài tìm kiếm hắn, thì Bạch Tiểu Thuần đã cùng Hầu Vân Thanh tới được nơi tổ chức yến hội.

Nơi này là một tòa nhà rất lớn khoảng chừng mười mẫu đất, vách tường cao bao quanh, bên trong có thể nhìn thấy cây xanh, giả sơn, còn có rất nhiều đình viện nhỏ, nhìn qua rất có khí thế. Hơn nữa, trong sân lại có một tòa lầu các ba tầng như một cung điện nguy nga, được trạm long trổ phượng đầy trang nhã nhưng lại ẩn chứa quý khí.

Tiếng người huyên náo, người hầu lui tới tấp nập, bưng bê rượu ngon và hoa quả tươi cung kính hầu hạ bên từng vị khách quý với trang phục lộng lẫy trên người.

Trên sân bây giờ có hơn trăm vị khách, nam có nữ có, già có trẻ có, có vài người ngồi đơn độc một chỗ, nhưng cũng có tốp năm tốp ba cười đùa vui vẻ.

Cổng tòa nhà này có mấy người thị vệ đứng gác, còn có một vị quản gia trung niên, cười cười mời từng vị khách vào trong, thông thường những người lạ mặt thì cũng chỉ cần cầm thiệp mời đến ghi danh rồi đi vào trong.

Hầu Vân Thanh vừa mới tới thì đã được vị quản gia ở cổng cung kính tiếp đón, rồi dẫn đường vào trạch viện bên trong. Bạch Tiểu Thuần đi cạnh Hầu Vân Thanh, nhìn yến tiệc trước mặt, đây là lần đầu tiên hắn tham gia yến tiệc nên cảm thấy quả thật rất mới lạ.

Vừa mới vào, thì đã có một đại hán cách bọn họ không xa đang ôm theo một nữ tử bên người đi tới phía Hầu Vân Thanh. Người này mặc trường bào tím, diện mạo bất phàm, tinh thần hưng phấn, mười ngón tay đều đeo Trữ vật giới chỉ, trên người còn có bảy tám miếng ngọc bội, đầy đủ dáng vẻ của một Cự phú.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Lăng Phỉ Tiên Tử

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Nữ tử kia trang điểm nhẹ, nhìn qua cũng có phần thanh thuần, thế nhưng vẻ mặt lại đầy phong trần làm che lấp nét thoát tục vốn có. Nhìn qua thì nàng này cũng có thể nói là cực đẹp.

“Vân Thanh sư huynh, Lý mỗ chờ ngươi lâu rồi. Đến đến đến, ngồi đây.” Đại hán này tươi cười, vẻ mặt đắc ý lôi kéo Hầu Vân Thanh đến thẳng một bàn trà. Hầu Vân Thanh đầy áy náy liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý tới, đại hán kia lúc này mới để ý đến Bạch Tiểu Thuần, tiếng cười vẫn như thường.

“Vị huynh đài này có vẻ lạ mặt a, bất quá đến đây đã là khách, lại là bạn của Vân Thanh, cũng coi như là bạn của Lý Hữu Đạo ta. Lần này Lý gia ta tổ chức yến tiệc là vì Lăng Phỉ sứ giả, bởi quá vội vàng mà có chút đơn giàn, có chỗ nào không chu toàn mong mọi người đừng chê cười.” Vẻ mặt của đại hán càng đắc ý, cũng không cần giải thích gì cả mà đã lôi kéo Hầu Vân Thanh và Bạch Tiểu Thuần đến ngồi vào một bàn trà đang còn trống. Lúc ngồi xuống, nữ tử kia đầy nhu thuận mà ngồi cạnh Lý Hữu Đạo tựa như chim non nép vào người.

“Thật ra bởi quá gấp gáp, chỉ chuẩn bị loại rượi được chưng cất bằng nhất giai thượng phẩm Linh dược, nếu như thời gian chuẩn bị nhiều hơn một chút, hẳn Lý gia ta có thể lấy ra loại rượu chưng cất bằng Nhị giai thượng phẩm Linh dược.” Đại hán áo bào tím thở dài, thế nhưng vẻ mặt lại đầy đắc ý không chút che giấu. Hắn và Hầu Vân Thanh ám đấu với

nhau nhiều năm nay, lần này cuối cùng cũng tìm được cơ hội áp chế đối phương.

“Hữu Đạo, ngươi không cần nói vậy, loại rượu chưng cất bằng Nhất giai thượng phẩm Linh dược này, toàn bộ Đông Lâm Châu cũng không có được mấy gia tộc có thể xuất ra nhiều như vậy mà chiêu đãi khách, một chén nhỏ này cũng có thể bán được trăm Linh thạch đấy a.” Nữ tử bên cạnh Lý Hữu Đạo tranh thủ nói thêm vào, giọng nói đầy mê hoặc. Nàng biết tâm tư của Lý Hữu Đạo, nên lúc này tranh thủ tâng bốc lên khiến trong lòng gã đầy thoải mái.

“Mấy trăm Linh thạch thì tính làm gì chứ, chỉ là một chút rượu mà thôi. Tới tới tới, Vân Thanh huynh, còn vị huynh đệ này nữa, nếm thử chút rượu này đi, nói sao thì rượu này cũng không có nhiều ở Đông Lâm Thành này a.” Lý Hữu Đạo đầy sảng khoái hất tay lên, một người hầu bên cạnh vội rót đầy rượu cho Hầu Vân Thanh và Bạch Tiểu Thuần.

Hầu Vân Thanh có chút lúng túng, rượu này ít nhất cũng là Nhất giai thượng phẩm linh dược chưng cất ra, cho dù của cải nhà y không ít nhưng cũng chỉ được uống qua một lần. Lúc này y có chút chần chừ, rồi sau đó mới cười khổ một tiếng, nhấp vào một ngụm.

Bạch Tiểu Thuần có chút hiếu kỳ bèn bưng chén lên ngửi một cái, cảm thấy cũng không tốt gì cả, tạp chất không ít.

Nhìn vẻ mặt Hầu Vân Thanh như vậy, trong lòng Từ Hữu Đạo đầy đắc ý, thế nhưng khi nhìn thấy biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng gã không vui. Gã quét mắt qua Bạch Tiểu Thuần một cái, lòng thầm hạ quyết tâm, lần này không chỉ áp chế Hầu Vân Thanh, mà còn muốn áp chế cả tên bằng hữu của hắn nữa.

“Vị huynh đệ kia hẳn là không hài lòng? Yên tâm, lần này Lý gia ta vì Lăng Phỉ tiên tử bày yến tiệc này, cho dù có gấp gáp nhưng cùng có được một vài vật phẩm hiếm thấy. Ta có nghe nói Lăng Phỉ tiên tử thường hay nhớ về Linh Khê Tông, cho nên Lý gia ta lần này hao tốn

một cái giá rất lớn mà chuẩn bị Linh Vĩ Kê, coi như an ủi nỗi niềm nhớ nhà của nàng.”

“Người đâu, đem Linh Vĩ Kê lên!” Lý Hữu Đạo cười cười rồi nói, tay vung lên. Đám người hầu sau lưng nhanh chóng đem lên một cái đĩa lớn, trong đĩa, đột nhiên bày ra là một con…Linh Vĩ Kê được quay chín!

Đĩa màu vàng kim, nhìn vô cùng xa hoa, mà cái đuôi tam sắc cũng được khéo léo đặt lên rìa đĩa như tô điểm thêm cho con Linh Vĩ Kê được quay chín vàng rộm, nhìn qua đầy phi phàm. Vừa mang lên, một mùi thơm nồng đậm lan tỏa, khiến không ít người xung quanh nhìn thấy mà giật mình.

“Linh Vĩ Kê? Lý gia quả nhiên bạo tay!”

“Mỗi bàn một con Linh Vĩ Kê, nhìn qua thì hẳn là không phải được nuôi ở chỗ khác…mà là ở nơi đó!”

“Không phải chỉ là Linh Vĩ Kê thôi sao?” Ngay khi đám người bốn phía đầy kinh hô, thì Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn, kinh ngạc với phản ứng của đám người.

Hắn vừa nói ra, hai mắt của vị nữ tử cạnh Từ Hữu Đạo lộ ra đầy vẻ châm biếm và khinh miệt.

“Vị bằng hữu của Vân Thanh công tử này, khẩu khí cũng thật lớn, không phải chỉ là Linh Vĩ Kê thôi sao. Nói như là ngươi đã từng ăn rất nhiều rồi.”

Lý Hữu Đạo đầy nghiêm nghị nhìn thoáng qua nữ tử bên người, thế nhưng trong lòng gã cũng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này thật sự là quá khoe khoang, trong lòng không vui nhưng cũng hờ hững giới thiệu tiếp.

“Vị bằng hữu này của Vân Thanh huynh sợ là không biết, Linh Vĩ Kê này cũng không tầm thường, không phải do Lý gia ta nuôi được, mà đến từ…Linh Khê Tông!”

“Chính xác mà nói, là đến từ bờ Nam Linh Khê Tông!” Lý Hữu Đạo hờ hững mở miệng. Khi thanh âm của gã truyền ra, không ít người xung quanh cũng nghe được, truyền ra từng tiếng hít lạnh.

Hầu Vân Thanh cũng trợn mắt há mồm, lần này y cũng bị sự bạo tay của Lý Hữu Đạo mà rung động.

Nhìn qua vẻ mặt của Hầu Vân Thanh và mọi người, Lý Hữu Đạo cảm thấy rất hài lòng, càng thêm đắc ý nói tiếp.

“Linh Vĩ Kê Bờ Nam Linh Khê Tông tuyệt đối không tầm thường. Là vì năm đó Cuồng Ma trộm gà xuất hiện khiến số lượng giảm mạnh, cho nên bây giờ bất luận con nào ở trong đấu giá hội đều có giá cả kinh người. Hơn nữa nơi này có đặc điểm phân biệt riêng, xương cốt màu xanh, ba đuôi như mắt khác biệt hẳn với mấy nơi khác.”

“Đáng hận là cái tên Cuồng Ma trộm gà kia lại điên cuồng trộm đi phần lớn Linh Vĩ Kê, khiến Linh Vĩ Kê ở bờ Nam gần như bị tuyệt chủng!” Lý Hữu Đạo đầy tiếc nuối mà nói, giận dữ mắng mỏ Cuồng Ma trộm gà. Nữ tử bên cạnh gã cũng mắng mỏ theo, thậm chí dần dần, đám khách bốn phía xung quanh gã cũng cảm thấy tiếc nuối theo.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đám người xung quanh đều trở nên giận dữ mà mắng mỏ Cuồng Ma trộm gà thì đành ho một tiếng, cũng không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, đột nhiên thanh âm đám người xung quanh chợt ngừng lại. Một nữ tử được đám người vây quanh đang chậm rãi tiến lại gần đây, nàng mặc một chiếc váy trắng dài, như một đóa hoa sen nở rộ, làn da trên người đầy mịn màng, búi tóc cài một cây Trâm có treo một hạt Minh châu, theo bước chân của nàng mà Minh châu cũng nhẹ nhàng lay động lóe lên ánh sáng chói mắt, nhìn qua làm càng nổi bật thêm dung nhan tuyệt mỹ.

Một gương mặt xinh đẹp khiến cho tim người khác không khỏi đập rộn xuất hiện, mày nhíu lại như mang theo đầy tâm sự, chỉ gượng cười

rồi thấp giọng nói vài câu với mấy vị tuấn kiệt của các gia tộc tu chân bên cạnh.

Mấy vị tuấn kiệt đó vô cùng cẩn trọng, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra đầy nhiệt huyết và tâm ý, đến người qua đường cũng nhìn ra được.

Nữ tử này, chính là. . . Đỗ Lăng Phỉ.

Nàng vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm của cả nơi này. Thậm chí, lúc bước đi tới trước, một loại khí thế trên người như khiến người khác không tự chủ mà phải cúi đầu trước mặt nàng.

Dù là bị đám người ngăn cách, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng liếc nhìn thấy được Đỗ Lăng Phỉ. Thần sắc hắn có chút hốt hoảng, hai người đã mấy năm không gặp, lúc này nhìn lại thì Đỗ Lăng Phỉ dường như trưởng thành hơn nhiều. So với Đỗ Lăng Phỉ trước kia, nàng xinh đẹp hơn rất nhiều, hơn nữa trên người dường như còn ẩn ẩn có thêm quý khí, như bởi vì ở vị thế khống chế kia mà dưỡng ra cái loại khí chất này.

So với cái hình ảnh đầy ngang ngược trước kia trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần, với cái hình dáng đầy quyến rũ này lại hoàn toàn khác nhau. Chỉ là hình ảnh Đỗ Lăng Phỉ trong mắt Bạch Tiểu Thuần dần rõ ràng hơn, rồi hai hình ảnh ấy từ từ chồng vào nhau.

Bạch Tiểu Thuần đang trưởng thành, Đỗ Lăng Phỉ cũng đang trưởng thành, dùng thủ đoạn và sự khéo léo của nàng mà cân bằng mười đại gia tộc tu chân trong Đông Lâm thành này, mọi chuyện như vậy trong mắt người ngoài không cách nào có thể tưởng tượng được đấy.

"Lăng Phỉ tiên tử. . ." Hai mắt Lý Hữu Đạo đầy vẻ si mê. Lần đầu tiên gã gặp Đỗ Lăng Phỉ đã bị nàng thu hút, nhưng cũng không nhiều. Chẳng qua sau khi Đỗ Lăng Phỉ dần thể hiện ra thủ đoạn khéo léo của mình, cân bằng các gia tộc tu chân, thậm chí khiến các gia tộc tu chân này đều phải coi trọng thì cái loại khí chất này trên người nàng mới khiến Lý Hữu Đạo si mê.

Nữ tử bên cạnh gã lúc này cũng phải có loại cảm giác đầy tự ti mặc cảm khi nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ, nhìn nàng bằng bản thân một mình mình mà áp chế toàn trường bèn cúi đầu xuống.

“Năm đó Lăng Phỉ tiên tử lẻ loi một thân một mình đi đến Đông Lâm Thành, ta còn nhớ là đã nhiều lần thấy nàng thường hay ngóng nhìn về phía Linh Khê Tông…có điều chẳng ai ngờ là nàng lại có thể làm tốt công việc nơi này như vậy. Trong tất cả các đời sứ giả, cũng không có ai như nàng có thể cân bằng khéo léo đến mức độ khó mà tin nổi!” Hầu Vân Thanh thấp giọng kể.

“Thậm chí ta còn nghe nói mấy vị lão tổ trong các gia tộc đều rất coi trọng nữ tử này, bởi như vậy nên Linh Khê Tông mới tiếp tục để nàng làm nhiệm vụ sứ giả đến hôm nay.”

Ngay trong lúc Lý Hữu Đạo đầy si mê, Hầu Vân Thanh đang thì thào, Đỗ Lăng Phỉ vừa dứt chuyện với mấy người bên cạnh mà tiến bước về phía trước, đột nhiên bước chân nàng khựng lại. Trong nháy mắt đó, ánh mắt của nàng xuyên qua đám người, rơi vào bàn trà bốn người Lý Hữu Đạo đang ngồi.

Hai mắt nàng trợn tròn, cả người run lên như khó mà tin được, dường như mọi người xung quanh lúc này chợt biến mất. Trong thế giới trước mắt nàng, chỉ còn một thân ảnh kia.

Hơi thở Đỗ Lăng Phỉ đầy dồn dập, đi thẳng đến nơi này. Đám người xung quanh chợt giật mình mà cùng nhìn lại, Lý Đạo Hữu cũng không cách nào tin được mà đột ngột đứng dậy, cả người gã run rẩy.

“Nàng…vậy mà nàng lại đi tới chỗ ta!!!” Lý Hữu Đạo kích động, não bộ ù ù, máu huyết toàn thân vận chuyển cao độ, vẻ mặt vui mừng như điên mà không cách nào khống chế được. Gã lập tức bước nhanh tới mấy bước.

"Lăng Phỉ tiên tử. . ." Lý Hữu Đạo đang muốn nói gì đó, thế nhưng lời chưa nói xong, Đỗ Lăng Phỉ lại không nhìn gã lấy một lần mà đi

ngang qua cạnh gã. Cả người Lý Hữu Đạo như trời trồng, ngây ngốc đứng đó rồi cứng ngắc quay đầu lại, thì thấy được Đỗ Lăng Phỉ đi tới trước bàn trà, thế nhưng trong mắt nàng lúc này chỉ có một người.

“Bạch Tiểu Thuần…ngươi đã đến đây rồi…” Vào lúc này, nàng quyến rũ đến động lòng, xinh đẹp vô cùng, tựa như là trăng sáng trên bầu trời đêm khiến người khác nhìn thấy không khỏi nhịn được mà tim đập thình thịch.

Ngay khi danh tự của Bạch Tiểu Thuần vang lên. Trong nháy mắt, vốn yến tiệc đang ồn ào bất chợt chấn động…

Bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng, nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đều bị cái tên trong miệng Đỗ Lăng Phỉ thốt ra làm cho chấn kinh. Từng người đưa mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần này, bọn họ đã từng nghe nói qua, là Quang Vinh đệ tử của Linh Khê Tông, là sư đệ của Chưởng môn, gần đây nhất nghe nói hắn đi đến Thánh địa Trúc cơ.

“Ta đến rồi.” Bạch Tiểu Thuần cười cười, nhớ tới Lạc Trần sơn mạch, nhớ tới bên trong hang đá, bên ngọn lửa kia, tới khuôn tái nhợt nhưng đầy xinh đẹp.

Hầu Vân Thanh bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra vẻ giật mình kinh ngạc, còn khoa trương đến mức lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã sấp xuống, bộ dạng không cách nào tin nổi mà chỉ vào Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi. . . Ngươi là Bạch Tiểu Thuần!!!"

Chính lúc này, đột nhiên ngọc giản truyền âm của gia tộc trong Trữ vật phẩm của tộc nhân các gia tộc tu chân ở yến tiệc này liên tục được truyền tới.

Sau khi mấy người này xem xét từng truyền âm của mình, tâm thần bọn họ dậy lên sóng gió còn mạnh mẽ gấp vạn lần so với lúc nãy, tất cả

đều thở hổn hển nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong đầu họ, là tiếng sấm nổ vang ngập trời.

Ngọc giản của tất cả mọi người nơi này, đều truyền đến cùng một chuyện.

“Bạch Tiểu Thuần, Thiên đạo Trúc cơ. Tất cả tộc nhân ra ngoài gặp được Bạch Tiểu Thuần phải đặc biệt cung kính, lập tức thông báo cho gia tộc, có thể lập được đại công!!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Ám Sát Bạch Tiểu Thuần!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Đứng trước ánh mắt giật mình mang theo cuồng nhiệt ở bên trong của tất cả tộc nhân các gia tộc tu chân ở bốn phía, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình lúc này nhất định là quang huy vạn trượng. Mà Hầu Vân Thanh kia cũng bày ra vẻ mặt giật mình, tựa như là đến lúc này mới biết đồng bạn mà mình mang tới lại là Bạch Tiểu Thuần danh chấn Đông Lâm Thành, làm cho Bạch Tiểu Thuần thấy khinh thường ở trong lòng, nhưng đồng thời cũng mừng thầm.

“Đừng có giả vờ. Anh trai Hầu Vân Phi của ngươi đã sớm nói qua về ta cho ngươi rồi.” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, vỗ xuống bả vai của Hầu Vân Thanh.

Hầu Vân Thanh có chút lúng túng đứng dậy. Thực ra lúc ở trong cửa hàng, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên, bởi vì gã là người của Hầu gia, mức độ lưu ý Bạch Tiểu Thuần vượt xa các gia tộc khác, nên một chút đã nhận ra.

Hắn biết tộc huynh và tộc muội của mình có quan hệ rất tốt với Bạch Tiểu Thuần này nên có ý muốn kết giao, nhưng lại không tìm thấy phương pháp. Vì vậy mà lúc vừa rồi nảy ra sáng kiến, nghĩ muốn vuốt mông ngựa một nhân vật lớn như Bạch Tiểu Thuần thì không thể quá trực tiếp, cần phải đi đánh vào khía cạnh. Những lời như vậy nhất định là sẽ làm đối phương thấy rất dễ chịu, cũng sẽ có hảo cảm với mình.

Vì vậy mới có một màn dọc theo con đường này... Còn việc bị Bạch Tiểu Thuần nhận ra thân phận thì việc này Hầu Vân Thanh cũng đã có

chuẩn bị. Dù sao thần sắc giống như cười mà không phải cười của Bạch Tiểu Thuần ở trên đường đi khiến cho gã cũng đoán được, là đối phương ngầm hiểu với nhau mà thôi. Nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc gã giả bộ hồ đồ, tiếp tục vuốt mông ngựa.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Đỗ Lăng Phỉ, ánh mắt hai người nhìn nhau. Tuy nhiên thời khắc ôn chuyện này rất nhanh đã bị tộc nhân của các gia tộc tu chân ở bốn phía chen chúc tiến đến đánh gãy. Những tộc nhân của các gia tộc tu chân này, mỗi một người đều cung kính ghê gớm, cùng nhau đến bái kiến, trong mắt vô cùng cuồng nhiệt.

Đỗ Lăng Phỉ đứng ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nhìn những tộc nhân của các gia tộc tu chân kia đang tâng bốc hắn. Nhất là khi nhìn thấy bộ dáng vắt tay sau lưng không thể che giấu được đắc ý kia của Bạch Tiểu Thuần, thì trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, trong mắt chậm rãi hiện ra từng chuyện ở Lạc Trần sơn mạch năm đó.

Nhưng rất nhanh, ở trong mắt nàng có một tia phức tạp lập tức trôi qua, trong lòng than nhẹ một tiếng. Nhưng nháy mắt khi nàng thở dài, thì bỗng nhiên vẻ mặt của Đỗ Lăng Phỉ biến đổi, bước lên một bước, trực tiếp đứng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Gần như ngay sau khi nàng đi ra thì Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện được. Lúc hắn ngẩng đầu, thì ở xa xa giữa không trung lúc này thình lình lại có ba đạo trường hồng, dùng tốc độ như bôn lôi, oanh minh đánh tới.

Bên trong ba đạo trường hồng này là ba tu sĩ, hai nam một nữ. Trong mắt ba người mang theo ý muốn giết người, tu vi tản ra, thình lình toàn bộ đều là tu sĩ Trúc Cơ, tốc độ rất nhanh, nháy mắt đã tới gần.

“Bạch Tiểu Thuần, nhận lấy cái chết!” Ba người xếp thành hình tam giác, trong chớp mắt tiến đến, đồng loạt xuất thủ. Trong nháy mắt uy áp ngưng tụ khắp bốn phương, một cỗ lực lượng hủy diệt bộc phát ra, lại càng có sương độc ngưng tụ, tạo thành mây đen, bỗng nhiên đè xuống chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bên trong mây đen kia còn có một thanh phi kiếm, một cái trống nhỏ và một thanh chiến phủ. Ba kiện pháp bảo tràn ra khí tức sắc bén, thẳng hướng Bạch Tiểu Thuần.

Những tộc nhân của các gia tộc tu chân ở bốn phía kia, tất cả đều hoảng sợ. Mỗi người đều run rẩy hoảng hồn, mà khi cảm nhận được tu vi Trúc Cơ của ba người này thì đều nghẹn ngào kinh hô.

“Trúc Cơ!!”

Sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt đã biến hóa, một giây trước là phi thường đắc ý, thì một chớp mắt sau đã bị một cỗ thiết huyết thay thế. Tất cả lỗ chân lông toàn thân hắn đều đã mở ra, một cỗ nguy cơ nháy mắt lan ra khắp toàn thân. Hai mắt hắn bỗng nhiên trợn to, dường như đã về tới Vẫn Kiếm thế giới, về tới Lạc Trần sơn mạch.

“Các ngươi... Muốn giết ta?” Ánh sáng trong mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên sáng rõ. Đối mặt với ba thích khách này liên thủ, Bạch Tiểu Thuần có thể né tránh, nhưng những người vô tội ở bốn phía này lại không tránh khỏi. Mà theo Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ cũng khó có thể tránh đi. Dù sao những người này đều là Ngưng khí, mà ba tên thích khách này...

Là Trúc Cơ!

Mặc dù chỉ là Phàm Đạo Trúc Cơ, nhưng dù sao vẫn là Trúc Cơ, mà bộ dáng đều là tu vi Trúc Cơ sơ kỳ đại viên mãn!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt đã tràn ngập tơ máu. Hắn không né tránh, mà giống như ơ Lạc Trần sơn mạch năm đó, đứng ở trước người Đỗ Lăng Phỉ. Khi tay phải của hắn nâng lên, ánh sáng Bất Tử Kim Bì nháy mắt phát ra chói mắt, cả người hắn đã trở thành màu vàng, lực lượng chín tầng Linh Hải Thiên Đạo Trúc Cơ ở trong cơ thể toàn diện bộc phát, ầm ầm khuếch tán khắp toàn thân, khiến cho thân thể của hắn, tựa như bắt đầu trở lên vô cùng to lớn!

Dường như đang có một hư ảnh bàn tay cự đại ngưng tụ ra ở trước mặt hắn. Bàn tay kia cũng có màu vàng, chắn ngang ở phía trước!

Dùng lực lượng một người, ngăn cản ba Phàm Đạo Trúc Cơ liên thủ!

Đỗ Lăng Phỉ kinh ngạc nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, nhìn hắn gần như là theo bản năng lựa chọn đứng trước người mình, nhìn bóng lưng của hắn. Dường như lúc này, tất cả thế giới đều đã biến mất, từng chuyện ở Lạc Trần sơn mạch cùng với tất cả mọi thứ trước mắt đang xếp chồng lại với nhau.

Trong mắt nàng có phức tạp, không có chú ý tới tay phải trong tay áo của mình lúc này đã xuất hiện một chút mơ hồ. Chỉ là cái mơ hồ này rất nhanh đã khôi phục, vẫn là trắng nõn.

Tất cả những điều này nói thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt. Gần như ngay khi Bạch Tiểu Thuần xuất thù thì đồng thời, một tiếng nổ ngập trời vang lên quanh quẩn. Hợp lực của ba tên thích khách tạo thành mây đen, giống như thái sơn áp đỉnh, trực tiếp giáng xuống.

Tiếng nổ truyền ra. Thân hình Bạch Tiểu Thuần chấn động, mặt đất ở dưới chân nứt toác. Tất cả mọi người ở phạm vi mười trượng xung quanh hắn đều bị chấn động, cũng có không ít người phun ra máu tươi. Mặc dù bị thương, nhưng vẫn chưa có tử vong.

Mà Đỗ Lăng Phỉ, thì đã được Bạch Tiểu Thuần bảo hộ, lông tóc không tổn hao gì. Chỉ là ngoại trừ mười trượng xung quanh Bạch Tiểu Thuần, thì các khu vực khác, lúc này vô số bàn trà, giả sơn, cây cảnh đều sụp đổ chia năm xẻ bảy.

Mà đám mây đen kia, lúc này cũng đụng chạm với bàn tay Bạch Tiểu Thuần mà sụp đổ. Phi kiếm, trống nhỏ cùng với chiến phủ ở trong đó đều bị cuốn ngược.

Ba người kia thấy Bạch Tiểu Thuần dùng một chưởng đã ngăn cản được, thì sắc mặt đều biến hóa, đang định tiếp tục ra tay. Nhưng đúng lúc này, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần mang theo phẫn nộ, bỗng nhiên quanh quẩn.

“Các ngươi muốn chết!” Thân hình Bạch Tiểu Thuần chớp mắt xông ra, lao thẳng đến ba người.

Một nam tử ở trong ba người lập tức biến sắc, đang muốn lùi lại, nhưng đã chậm. Thân ảnh Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt gã, hai ngón tay nâng lên, lực lượng Toái Hầu Tỏa bộc phát, trực tiếp xuất hiện ở trên cổ họng gã, bóp mạnh một cái.

Xoạt xoạt một tiếng, nam tử này trợn to mắt, phun ra máu tươi, yết hầu vỡ vụn. Đồng thời thân thể bị Bạch Tiểu Thuần hất văng lên, ném ra sau lưng ngăn cản hai người khác đang nhân cơ hội này thi triển phi kiếm cùng chiến phủ.

Tiếng ầm ầm truyền ra. Thi thể nam tử trung niên này lập tức chia năm xẻ bảy, huyết nhục nổ tung. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần quay người, ánh mắt xuyên qua huyết vụ, cả người nhìn vô cùng dữ tợn, lại càng có một cỗ sát khí kinh người ở trên người hắn ầm ầm bộc phát.

Sát khí này là sau sự kiện Lạc Trần sơn mạch xuất hiện một tia, sau đó ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên giết chóc vô số mà cuối cùng hình thành nên... Sát ý!

Hai tên tu sĩ Trúc Cơ một nam một nữ kia lúc này đã tê cả da đầu, trợn mắt há mồm. Sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

“Đây chính là Thiên Đạo Trúc Cơ...” Trong lòng hai người đắng chát, nhìn nhau một cái, trong nháy mắt đã lùi lại. Nếu đã không có cách nào diệt sát được Bạch Tiểu Thuần, thì suy nghĩ của bọn hắn lúc này chính là rút khỏi nơi đây. Nhưng Bạch Tiểu Thuần sao có thể để cho bọn hắn rời đi.

Gần như ngay khi hai người này muốn chạy trốn thì trong mắt Bạch Tiểu Thuần tơ máu lại càng nhiều, thân hình nhoáng lên một cái, tốc độ của Trúc Cơ toàn diện bộc phát, lại càng có lực lượng của Thủy Trạch Quốc Độ ầm vang ở trong cơ thể. Trong nháy mắt, bầu trời bốn phía tối sầm lại, một cỗ uy áp kinh người đột nhiên giáng lâm, khiến cho hai người đang muốn trốn đi kia phải phát ra tiếng kinh hô.

Tiếng kinh hô này vừa mới truyền ra, hai cánh sau lưng Bạch Tiểu Thuần lập tức oanh một tiếng, tốc độ nhanh đến mức hóa thành tàn ảnh, ngay lập tức đã xuất hiện trước mặt một tên nam tử khác. Sắc mặt nam tử này đại biến, có ý muốn ngăn cản, nhưng tốc độ của gã có nhanh cũng không nhanh bằng một quyền đã hoàn toàn đột phá tầng gông cùm xiềng xích sinh mệnh thứ nhất.

Một quyền này trực tiếp nhấc lên vô tận âm bạo, giống như thiên lôi quay cuồng, nháy mắt đã rơi xuống, trực tiếp đánh vào ngực nam tử này. Toàn thân gã nam tử này run lên, dường như đang có một cỗ đại lực ở trong cơ thể bộc phát ra ngoài. Hai mắt gã trực tiếp nổ tung, lục phủ ngũ tạng cùng với tất cả xương cốt, huyết nhục, ở trong chớp mắt này, cùng nhau nổ tung, hóa thành thịt nát.

Mà tên thích khác cuối cùng là cô gái kia, giờ phút này phát ra một tiếng thét đầy sợ hãi, cấp tốc lùi lại. Khi ả đã lùi được ngoài trăm trượng, đang định chạy trốn, thì Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên quay đầu, tay phải nâng lên, đột nhiên chỉ một chỉ.

“Tử Khí, Hóa Đỉnh!”

Trong chớp mắt khi lời nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, bốn phía xung quanh cô gái kia đột nhiên xuất hiện vô số tử khí. Những tử khí này bỗng nhiên ngưng tụ, lấy cô gái kia làm trung tâm, bao phủ ở bên trong một cái Tử Đỉnh cự đại.

Tay phải Bạch Tiểu Thuần bóp mạnh!

Cái Tử Đỉnh này vừa mới xuất hiện đã đột nhiên vỡ vụn, trực tiếp sụp đổ. Cùng sụp đổ, còn có cô gái bị nó bao phủ ở bên trong kia!

Hình thần câu diệt!

Bốn phía lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt lộ ra tôn kính cùng với hoảng sợ. Bọn hắn mặc dù biết Thiên Đạo Trúc Cơ cường hãn, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, ba tu sĩ Trúc Cơ liên thủ, chẳng những không cách nào diệt sát được Bạch Tiểu Thuần, mà thậm chí còn bị hắn lật ngược, trực tiếp thuấn sát!

Ngay trong lúc mọi người còn đang hít vào một ngụm khí, thì Đỗ Lăng Phỉ sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên mở miệng.

“Vì sao ba người này xuất hiện mà trận pháp của Đông Lâm Thành không mở ra. Bắt đầu từ gia tộc phụ trách trận pháp điều tra xuống cho ta. Nói cho gia tộc kia, lúc này ta vẫn là sứ giả của tòa thành này. Chuyện này, ta muốn không chỉ là một cái công đạo!”

“Tất cả gia tộc tu chân ở nơi đây lập tức tìm kiếm toàn thành, nghiêm ngặt kiểm tra. Thích khác vô cùng có khả năng không chỉ là ba người này, mà còn có những người khác!”

Cùng lúc đó, trên bầu trời xa xa, từng đạo trường hồng gào thét bay đến. Rất nhanh, từ chỗ tộc nhân biết được Bạch Tiểu Thuần đang ở chỗ này, những lão tổ cùng với những người phụ trách của các gia tộc tu chân kia lập tức tiến đên.

Sau khi đến chỗ này, những lão giả của các gia tộc tu chân kia lập tức nhìn thấy được vết máu ở nơi đây, sắc mặt đều đại biến. Bọn họ lại nghe được lời nói của Đỗ Lăng Phỉ, từng người lập tức đằng đằng sát khí, mà một lão tổ của một gia tộc tu chân ở trong đó thì sắc mặt lập tức tái nhợt. Tháng này, đúng là do gia tộc của bọn họ phụ trách trận pháp.

“Bạch đạo hữu, Đỗ tiên tử, việc này Lý mỗ nhất định tra ra, tuyệt đối không nhân nhượng. Lý gia ta tuyệt đối trung thành với Linh Khê Tông,

nhật nguyệt chứng giám!!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Bạch Tiểu Thuần! Thật Xin Lỗi!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Một đêm này, toàn bộ Đông Lâm Thành đã được giới nghiêm, toàn bộ các gia tộc tu chân được điều động, nghiêm mật truy tìm, đồng thời Bạch Tiểu Thuần cùng với Đỗ Lăng Phỉ cũng đã rời khỏi Đông Lâm Thành.

Theo như giải thích của Đỗ Lăng Phỉ thì do nhiệm kỳ của nàng sắp kết thúc, nên coi như có trở về tông môn sớm thì cũng không có vấn đề gì, vì vậy bồi tiếp Bạch Tiểu Thuần cùng một chỗ trở lại tông môn.

Bầu trời đêm, tinh tú lốm đốm đầy trời, trăng sáng treo cao. Bạch Tiểu Thuần cùng với Đỗ Lăng Phỉ ngồi ở trên một đỉnh núi, nhìn lên trăng sao ở trên bầu trời. Ánh trăng chiếu xuống khiến cho gương mặt xinh đẹp của Đỗ Lăng Phỉ trở nên đặc biệt mỹ lệ. Nàng mỉm cười nhìn Bạch Tiểu Thuần, nghe Bạch Tiểu Thuần kể về những chuyện đã xảy ra với hắn trong những năm hai người không gặp nhau.

“Tiểu Đỗ Đỗ, ngươi không biết, những người của bờ Nam kia vậy mà cầm đá ném ta, đánh ta đau quá...”

“Những con rắn ở Vạn Xà Cốc kia cũng không phải là ta cố ý a. Chẳng qua là ta muốn làm cho bọn chúng biến thành đáng yêu hơn một chút...”

“Còn có con thỏ đáng chết kia, Tiểu Đỗ Đỗ ngươi sau khi trở lại tông môn nếu như nhìn thấy thì nhất định phải nói cho ta biết!”

“Nhưng kẻ ở bờ Bắc kia quá khi dễ người. Nhớ ngày đó mình ta lẻ loi hiu quạnh đi tới bờ Bắc, ai cũng không dám đắc tội, phải co lại mà đối nhân xử thế. Thế nhưng mà bọn hắn còn không buông tha ta...” Bạch Tiểu Thuần kể về những chuyện cũ đã xảy ra ở Linh Khê Tông, Đỗ Lăng Phỉ ở bên cạnh khi thì ôn nhu an ủi, khi thì che miệng cười khẽ, trong mắt vừa vặn lộ ra sùng bái và ngạc nhiên, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng nói hăng say.

Chỉ bất quá Đỗ Lăng Phỉ đã nhiều lần kháng nghị với cái xưng hô Tiểu Đỗ Đỗ này, nhưng lại không có tác dụng. Nàng càng kháng nghị thì Bạch Tiểu Thuần lại càng gọi như thế.

“Tiểu Đỗ Đỗ, Tiểu Đỗ Đỗ, Tiểu Đỗ Đỗ...”

Đỗ Lăng Phỉ vỗ nhẹ cái trán, bất đắc dĩ thở dài.

Cho tới lúc đêm khuya. Hai người tìm được một cái động phủ ở trên đỉnh núi này. Ở bên trong động phủ, khi mà Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống thì đột nhiên có một cỗ gió nhẹ thổi tới. Nhưng quỷ dị là ngọn gió này nhẹ nhàng thổi lên sợi tóc của cả Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không nhìn thấy được chút nào.

Đỗ Lăng Phỉ mở mắt ra, nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh, trầm mặc một hồi lâu, trong mắt lộ ra phức tạp và phiền muộn. Khi đi ra ngoài động phủ, nàng ngẩng đầu nhìn hừng đông ở phía xa xa. Gió thổi bay lọn tóc của nàng, Đỗ Lăng Phỉ nâng tay phải lên, theo bản năng muốn đem mấy sợi tóc vén qua sau tai.

Nhưng nháy mắt khi hai tay của nàng chạm vào tóc, những sợi tóc kia rõ ràng lại xuyên qua ngón tay của nàng, lơ lửng mà qua. Đỗ Lăng Phỉ yên lặng nhìn xem ngón trỏ lúc này đã mơ hồ, vẻ phức tạp trong mắt lộ ra càng nhiều. Đỗ Lăng Phỉ dùng sức nắm tay lại, vẻ mơ hồ trên ngón tay nháy mắt đã biến mất. Nàng kéo sợi tóc, nhẹ giọng thì thào.

“Thời gian, không còn nhiều...”

Hồi lâu, Đỗ Lăng Phỉ mang theo phiền muộn quay trở lại động phủ. Nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhu thuận ngồi xuống bên cạnh hắn, tựa vào bờ vai của hắn, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười phát ra từ nội tâm.

Thời gian đảo mắt đã trôi qua ba ngày. Đối với Bạch Tiểu Thuần thì ba ngày không tính là cái gì, hắn tưởng tượng ra cảnh sau khi quay trở lại tông môn, Thiên Đạo Trúc Cơ của mình nhất định là có thể làm cho vạn người nhìn chăm chú. Mỗi một lần nghĩ tới đều vô cùng phấn chấn, chỉ hận không thể lập tức quay về.

Còn Đỗ Lăng Phỉ thì hình như muốn làm cho cuộc hành trình này chậm lại một chút, nhưng khi nhìn thấy vẻ hưng phấn của Bạch Tiểu Thuần, nàng chỉ mỉm cười yên lặng. Sau ba ngày, nhờ có Bạch Tiểu Thuần tu vi Trúc Cơ chống đỡ mà khoảng cách giữa bọn họ và Linh Khê Tông đã càng lúc càng gần.

Vào đêm khuya của ngày thứ ba, khi mà khoảng cách Linh Khê Tông chỉ còn một ngày đi đường, Đỗ Lăng Phỉ đưa ra ý muốn nghỉ ngơi một chút. Hai người tìm được một động phủ ở trong một ngọn núi. Ở trong này, Bạch Tiểu Thuần nói về những nguy hiểm mà mình trải qua ở trong Vẫn Kiếm thế giới, nói mãi, hắn cảm thấy có chút buồn ngủ, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ngọn lửa ở trong động phủ phát ra âm thanh tí tách. Ánh lửa chiếu rọi động phủ lúc sáng lúc tối. Bầu trời ở bên ngoài là một màu đen kịt, rất yên tĩnh.

Đỗ Lăng Phỉ nhìn ánh lửa. Hồi lâu, nàng quay đầu ngóng nhìn Bạch Tiểu Thuần đang ngủ say, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, lại càng có hồi ức, mà không để ý tới vào lúc này, thân thể nàng đã bắt đầu mơ hồ.

Sau một lúc lâu, Đỗ Lăng Phỉ than nhẹ. Sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái thật sâu, nàng run run đứng dậy, lại quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần một lần nữa. Nhìn hắn lúc ngủ say mà khóe miệng vẫn còn mang theo vẻ tươi cười, giống như đang gặp giấc mộng đẹp gì đó.

Nàng đi tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một cái. Đến khi quay người, thần sắc mang theo kiến quyết và quyết đoán, đi ra khỏi động phủ.

Nháy mắt khi nàng vừa đi ra khỏi động phủ, khoảng không ở bên ngoài động phủ lập tức vặn vẹo, có chín đạo hư ảnh mơ hồ xuất hiện. Bất cứ một cái nào trong chín đạo hư ảnh này đều thần bí khó lường, vô cùng quỷ dị. Thậm chí khi bọn hắn xuất hiện còn khiến cho hư vô bị ảnh hưởng mà biến hóa.

Nhưng giờ phút này, chín hư ảnh thần bí quỷ dị kia thế mà lại đang hướng về phía Đỗ Lăng Phỉ cúi đầu thật sâu, giống như là tôi tớ, cực kỳ cung kính.

“Tiểu tổ, sự tình ngài nhắn nhủ đã được hoàn thành. Tất cả mười một người đều ở chỗ này.” Một cái bóng đen ở trong đó phát ra âm thanh khàn khàn, giống như từ vô số năm tháng trước truyền đến. Khi lão phất tay, bên người bất ngờ xuất hiện mười một cái đầu lâu. Trên gương mặt của mười một cái đầu lâu này đều lộ ra sợ hãi trước đó chưa từng có, giống như chớp mắt trước khi tử vong đã thấy được hình ảnh không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin đến cỡ nào.

Bọn hắn chính là tất cả ám tử không rõ lai lịch ở bên trong Đông Lâm Thành, đều tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Bạch Tiểu Thuần.

Đỗ Lăng Phỉ không để ý đến mấy cái đầu lâu và chín hư ảnh ở bốn phía kia. Nàng quay người nhìn Bạch Tiểu Thuần đang ngủ say ở trong động phủ, rất lâu. Nàng nhẹ giọng thì thào.

“Tất cả những gì ở Linh Khê Tông đều là hư ảo, duy chỉ có sự tình ngoài ý muốn ở Lạc Trần sơn mạch kia là chân thật.”

“Ta đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại không có vui vẻ, mà chỉ có sự áy náy đối với ngươi... Bạch Tiểu Thuần, thật xin lỗi.” Dường như trong mắt Đỗ Lăng Phỉ có nước mắt chảy xuống. Nhưng khi những giọt nước

mắt này rơi xuống khỏi gương mặt lại trở thành tro bụi, hoàn toàn tiêu biến.

“Tiểu tổ, lão tổ vì ngài mà tạo nên khối phàm thân này, không cách nào duy trì được quá lâu. Người sai bảo chúng ta đến đây là vì tiếp dẫn ngài. Phải chăng đã nên trở về?” Một người đứng ở chính giữa trong chín hư ảnh thần bí ở bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ cung kính mở miệng, giọng nói phiêu hốt bất định, bóp méo bốn phương.

Đỗ Lăng Phỉ trầm mặc, lại nhìn thoáng qua Bạch Tiểu Thuần đang ngủ say một lần nữa. Nàng khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi. Khi quay người thì thân hình đã chậm rãi tiêu tán, cuối cùng hóa thành một sợi khói xanh, biến mất cùng với chín hư ảnh kia...

Mà mười một cái đầu lâu kia, khi bọn hắn biến mất thì cũng đồng thời hóa thành tro bụi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu xuống đại địa, rọi vào bên trong động phủ, cũng là lúc Bạch Tiểu Thuần mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Tiểu Đỗ Đỗ, ta muốn uống nước...” Bạch Tiểu Thuần ngáp một cái, đáy lòng cũng có chút kinh ngạc. Kể từ khi tu hành cho đến nay, hắn cũng rất ít khi đi ngủ, lại càng không cần phải nói laai như lần này. Lúc này hắn vuốt mắt, khi đứng dậy thì đã không thấy được Đỗ Lăng Phỉ.

Bạch Tiểu Thuần không quá để ý, bước ra ngoài động phủ đón ánh nắng, duỗi lưng một cái.

“Nhất định là trong khoảng thời gian này quá mệt mỏi, vì vậy mà ngủ thiếp đi. Tuy nhiên một giấc ngủ này cũng thật ngon a.” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, chỉ cảm thấy tinh lực vô cùng dồi dào, giống như là khắp toàn thân từ trong ra ngoài đều lộ ra vô tận sinh cơ. Mà chín tầng Linh Hải ở trong cơ thể hắn lúc này cũng đã hoàn toàn biến thành màu vàng, ngưng tụ thành Thiên Đạo Trúc Cơ.

Khí tức của hắn không còn nội liễm mà đã có thể thu phát tùy ý. Linh lực trong cơ thể cực kỳ hùng hậu. Tựa như mỗi lần hít thở đều có thể nghe được bên trong cơ thể truyền ra âm thanh kinh đào hải lãng.

Cái loại cảm giác này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đã rất lâu không có được thư thái như vậy rồi. Hắn dứt khoát ngồi xuống ở bên cạnh, làm quen với Thiên Đạo Trúc Cơ có chứa một tia khí tức Thiên Đạo ở trong cơ thể, đồng thời cũng đợi Đỗ Lăng Phỉ trở về.

Nhưng một lúc lâu sau, Đỗ Lăng Phỉ thế mà vẫn không trở về. Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, đáy lòng có chút lo lắng.

“Sao mà vẫn không trở về?” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, lấy ra ngọc giản truyền âm cho Đỗ Lăng Phỉ, nhưng lại giống như đá chìm đáy biển, không có chút nào đáp lại.

“Không đúng!” Bạch Tiểu Thuần lập tức đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm bốn phía. Nhưng cho đến tận lúc hoàng hôn, hắn đã tìm mọi chỗ khắp bốn phía mà vẫn không tìm được bất cứ một cái dấu vết gì để lại... Đỗ Lăng Phỉ, dường như đột nhiên... biến mất!

Bạch Tiểu Thuần lại càng sốt ruột, trong lòng thấp thỏm, đồng thời lại càng có một ít dự cảm chẳng lành. Sắc mặt của hắn trắng bệch, trong mắt lộ ra tơ máu, lại tiếp tục tìm kiếm.

“Tiểu Đỗ Đỗ, ngươi ở đâu!”

“Đỗ Lăng Phỉ, ngươi đi đâu rồi!!”

“Đỗ Lăng Phỉ...” Bạch Tiểu Thuần liên tục tìm kiếm suốt bốn ngày. Trong bốn ngày này, hắn đã tìm khắp toàn bộ khu vực bốn phía xung quanh, cho đến khi tóc tai bù xù, vô cùng tiều tụy, cũng vẫn không tìm được Đỗ Lăng Phỉ.

“Tiểu Đỗ Đỗ, ta đã làm điều gì sai a. Ngươi không cần phải né tránh ta, ngươi nói cho ta biết!”

“Đỗ Lăng Phỉ, ngươi ra đây!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Bạch Tiểu Thuần giống như phát điên. Hô hấp của hắn dồn dập, cuối cùng trở về bên trong động phủ, cẩn thận tìm kiếm từ đầu đến cuối, thế nhưng vẫn không thu được gì.

Chẳng biết tại sao, tim của hắn lại đau nhói, giống như bị xé rách. Loại cảm giác trống vắng này hắn chưa từng có. Hắn nắm lấy ngực, sắc mặt trắng bệch, cẩn thận hồi tưởng lại. Khi nhớ tới chuyện mình vô duyên vô cớ ngủ say thì tim hắn cũng dần dần trầm xuống, trong mắt lộ ra mờ mịt.

Thậm chí rất lâu mà Bạch Tiểu Thuần còn không có trở về, khiến cho tông môn phải phái người đi tiếp ứng. Hầu Vân Phi dẫn đội, còn có cả đệ tử hai bờ Nam Bắc. Thậm chí cả Lý Thanh Hậu cũng đến.

Khi bọn hắn tìm được Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy chỉ là một thân ảnh đang ngồi ở bên ngoài động phủ, con mắt đỏ hồng, thần sắc tiều tụy, cả người đã gầy hốc hác đi, bộ dạng ngây ngẩn giống như điên rồ.

“Tiểu Thuần, ngươi sao thế!” Đây là lần đầu tiên Lý Thanh Hậu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần có bộ dáng như vậy, lập tức đau lòng, bước nhanh đến hỏi.

Thân hình Bạch Tiểu Thuần run lên, nhưng trong mắt vẫn là mờ mịt, quay đầu nhìn Lý Thanh Hậu ở trước mặt, thì thào nói nhỏ.

“Lý thúc, Đỗ Lăng Phỉ... biến mất rồi.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cái Thế Giới Này

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Mấy ngày sau thì đám người Linh Khê Tông đã hộ tống Bạch Tiểu Thuần về tới tông môn. Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần luôn trầm mặc, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phương hướng động phủ hai người ở lại trước khi Đỗ Lăng Phỉ mất tích.

Mấy ngày này, dưới mệnh lệnh của Lý Thanh Hậu, Linh Khê Tông đã phát động toàn bộ gia tộc tu chân toàn lực tìm kiếm Đỗ Lăng Phỉ, thế nhưng lại không thu được chút manh mối nào. Đỗ Lăng Phỉ tựa như bốc hơi… biến mất.

Loại chuyện không bình thường này khiến cho cả cao tầng Linh Khê Tông đều ngưng trọng.

Do Đỗ Lăng Phỉ mất tích mà Bạch Tiểu Thuần trở về tông môn cũng không vì Thiên đạo Trúc cơ mà vui mừng, dù cho tông môn đã cử hành một buổi lễ thật long trọng, dù là tên của hắn đã truyền khắp toàn bộ tu chân giới nơi hạ du Đông mạch này, nhất là chuyện giết chóc tranh đoạt Thiên mạch chi khí tại Vẫn Kiếm thế giới của hắn còn lấn át cả Vô Cực Tử tám trăm năm trước.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần cũng không thể phấn khởi như lúc trước được.

Dù cho hắn nhận được ban thưởng rất lớn, dù toàn bộ đệ tử Linh Khê Tông đều lộ ra vẻ tôn kính khi nhìn hắn, thậm chí đến Thái thượng

trưởng lão và mấy vị lão tổ cũng cực kỳ coi trọng hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn cứ cảm thấy… đầy mất mát.

Trong buổi lễ long trọng tại tông môn, khi Bạch Tiểu Thuần lấy túi Trữ vật, đưa tất cả thi thể của đệ tử Linh Khê Tông đã tử vong mà hắn tìm thấy trong Vẫn Kiếm thế giới ra ngoài, cả tông môn hoàn toàn yên tĩnh lại. Khoảnh khắc này, cả Chưởng môn, Chưởng tòa, thậm chí ánh mắt của Thái Thượng trưởng lão từ Chủng đạo sơn cũng trở nên ảm đạm xuống.

Sau buổi lễ long trọng này, Bạch Tiểu Thuần trong mắt mọi người trở nên an tĩnh hơn rất nhiều. Dường như hắn đã quên đi khoe khoang, quên đi đắc ý, thậm chí hắn thường xuyên ưa thích ngồi một mình tại Hương Vân Sơn, vẻ mặt đầy mê man.

Bộ dạng này của Bạch Tiểu Thuần khiến rất nhiều người cảm thấy lạ lẫm, những đệ tử có quan hệ không tệ với hắn nhìn thấy sự lạ lẫm đó mà không khỏi đau lòng.

Thiết Đản từ bờ Bắc chạy tới, hình như nó cảm nhận được tâm tình sa sút của Bạch Tiểu Thuần bèn nằm cạnh, yên lặng làm bạn với hắn.

Trương Đại Bàn thường xuyên đến, mỗi lần nhìn dáng vẻ của Bạch Tiểu Thuần như vậy y cũng không biết nói gì với hắn, chỉ thở dài đứng cạnh. Hầu Vân Phi cũng tới, cùng trầm mặc một lúc cùng hắn.

Hầu Tiểu Muội cũng thường xuyên tới đây, an ủi Bạch Tiểu Thuần, đồng thời cũng nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần rằng Đỗ Lăng Phỉ không còn nhưng vẫn còn Hầu Tiểu Muội nàng đây.

“Tiểu Thuần ca ca, Hầu Tiểu Muội ta sẽ không mất tích đấy…”

Hứa Bảo Tài cũng tới, mang theo rất nhiều tin đồn, như chuyện Công Tôn Uyển Nhi mất tích nhưng hồn đăng lại không bị tắt, khiến Công Tôn Vân nổi điên đi tìm…Thậm chí Hứa Bảo Tài còn thu thập tất cả thông

tin từ các đệ tử trở về từ ba thánh địa Trúc cơ, sắp xếp lại tất cả thông tin tương đối ra một danh sách Thiên kiêu tứ đại tông.

“Bạch sư thúc, lần trước ngươi đến Vẫn Kiếm thế giới, nên ngươi không biết chuyện tại Linh Quật thánh địa, Đan Khê Tông lại xuất hiện ra một tuyệt thế Thiên kiêu ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Người này tên là Lâm Mộ, Mộ trong phần mộ. Gã vậy mà tu thành Đan Khê Tông đệ nhất đại pháp, Cổ Đan Chủng Đạo Quyết! Mãi sau cùng mọi người mới phát hiện được có không ít đệ tử Đan Khê Tông bị gã lén gieo Chủng Đạo xuống, dùng cách này đạt được đến tám lần Địa mạch Trúc cơ. Lần này gã cũng chính là Hắc mã chân chính của Đan Khê Tông a!”

“Trong Nhất U bí cảnh lại xuất hiện một Thiên kiêu kinh người hơn nữa, bây giờ danh khí to lớn gần bằng Bạch sư thúc ngươi. Người này là nữ tử đến từ Huyết Khê Tông, luôn đeo một chiếc mặt nạ có đóa hoa mai bên trên. Nàng ta gần như quét ngang Nhất U bí cảnh, cũng chính là người thứ hai sau Vô Cực Tử mở ra chín lần Địa Mạch đỉnh phong ở Huyết Khê Tông, giết người vô số, cực kỳ lãnh khốc, bị đặt danh hiệu là Huyết Mai ma nữ!”

“Nói ra thì tứ đại tông môn dũng đều ẩn giấu trước lần Trúc Cơ thánh địa này, nên lần này Hắc mã cũng liên tiếp xuất hiện. Đoán chừng Bạch sư thúc ngươi cũng được tam đại tông môn kia coi là hắc mã a, lại còn lại mạnh mẽ nhất…Thiên đạo Trúc cơ!

“Lần này Linh Khê Tông ta, tiếng tăm rực rỡ!”

“Còn có Quỷ Nha, trước khi gã bế quan đã đến cấm địa tuyển chọn Truyền thừa, có hơn hai mươi cửa động truyền thừa đồng loạt sáng lên, gây chấn động cả tông môn.” Hứa Bảo Tài tin tức nhanh nhạy, gã không ngừng kể ra khiến Bạch Tiểu Thuần cũng dần biết được sự tình ở bên Nhất U bí cảnh và Linh Quật bí cảnh.

Cho dù không thảm liệt như Vẫn Kiếm thế giới, nhưng vẫn đầy hung tàn, tử thương cũng rất nhiều.

Từ Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần hắn cũng biết được tin tức của đám đệ tử Linh Khê Tông Địa Mạch Trúc cơ thành công trong hai bí cảnh kia. Bọn người Lữ Thiên Lỗi, Chu Tâm Kỳ, Công Tôn Vân, Từ Tung đều thành công Địa Mạch Trúc cơ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ sáu lần Triều tịch mà thôi. Phần lớn mấy người này cũng bỏ qua chuyện nhận chức vụ sau khi Trúc cơ thành công mà nhất quyết tu hành, quyết định bế quan, hiển nhiên là cố gắng nhắm tới Danh sách truyền thừa.

Thông qua Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần cũng biết đến chuyện Quỷ Nha và Thượng Quan Thiên Hữu quyết định bế quan, còn Bắc Hàn Liệt lúc này rất được coi trọng, vạn chúng chú mục, còn Hầu Vân Phi cũng được một vị Thái thượng trưởng lão đích thân thu nhận làm đệ tử.

Tất cả mọi người đều có cơ duyên riêng, một số đệ tử được Bạch Tiểu Thuần giúp đỡ mà đạt được Địa mạch Trúc cơ, tuy không được Thái thượng trưởng lão thu làm thân truyền nhưng phần lớn cũng có được thân phận là đệ tử kí danh. Thậm chí một số người lại được tấn chức lên làm tân trưởng lão tại các tòa sơn phong hai bờ Nam Bắc, bắt đầu tham dự quản lý tông môn.

Lần này số người thành công Địa mạch Trúc cơ ở Linh Khê Tông hoàn toàn vượt trội so với tam tông kia, đã mang đến cho tông môn một nhóm lực lượng trung kiên mới. Những tu sĩ Địa mạch Trúc cơ này góp phần làm cho lực lượng trình độ Trúc cơ tại tông môn cũng được tăng lên rất nhiều.

Mà Bạch Tiểu Thuần nơi này, vì Thiên Đạo Trúc cơ nên đã được cả tông môn coi là…chuẩn danh sách Truyền thừa!

Chỉ là mấy ngày này tâm tình của Bạch Tiểu Thuần không phấn khởi, cảm xúc khó mà khôi phục lại được. Hơn nửa tháng trôi qua, Chưởng môn Trịnh Viễn Đông chậm rãi đi tới động phủ của Bạch Tiểu Thuần,

nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đầy suy sụp và ưu tư, lão ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Tiểu Thuần, lúc người đi Vẫn Kiếm thâm uyên, lão tổ đời thứ nhất từng truyền xuống pháp chỉ…Hương Vân Sơn có một tên gian tế!” Trịnh Viễn Đông vừa nói ra thì toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động. Hắn không phải là một kẻ ngu ngốc, hắn rất thông minh, hơn nửa tháng này hồi tưởng lại hắn cũng phát hiện được vài điểm đáng ngờ, dọc đường đi nhìn qua Đỗ Lăng Phỉ như bình thường thế nhưng vẻ mặt lại đầy phức tạp. Lúc này nghĩ lại…Bạch Tiểu Thuần sao có thể không hiểu.

Hắn cũng nhớ lại trước đêm mà Đỗ Lăng Phỉ mất tích, chính đối phương là người đề nghị nghỉ ngơi một đêm.

Tất cả mọi chuyện, đều biểu lộ một chuyện…Đỗ Lăng Phỉ, vô cùng có khả năng là nàng tự bỏ đi.

Về phần vì sao nàng lại rời đi, thì Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn nghĩ sâu đến lý do ẩn giấu trong đó nữa, trong lòng hắn ít nhiều gì cũng đã có đáp án.

Ánh mắt Trịnh Viễn Đông rơi trên người Bạch Tiểu Thuần, lão cũng không tiếp tục đề tài này. Có một số chuyện, lão cần để cho Bạch Tiểu Thuần phải tự mình hiểu ra, nếu như nhiều lời thì lại phản tác dụng.

Lão cũng tin rằng, câu nói vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần cũng đã hiểu.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi biết lí do gì mà Lạc Trần gia tộc làm phản không?” Trịnh Viễn Đông trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi, đồng thời chuyển hướng đề tài, khơi gợi lên sự uy hiếp chân chính trong lòng Bạch Tiểu Thuần suốt nửa tháng vừa qua. Bởi vì những điểm đáng ngờ đó, vì Đỗ Lăng Phỉ rời đi, vì trong lòng Bạch Tiểu Thuần không muốn suy đoán sâu xa hơn nữa nên hắn đầy mờ mịt đối với chuyện tình ở Lạc Trần sơn mạch. Lúc này nghe được mấy lời này của Trịnh Viễn Đông, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu nhìn lão, coi như cố tình không nghĩ

đến Đỗ Lăng Phỉ, chỉ riêng chuyện cửu tử nhất sinh thảm liệt tại gia tộc Lạc Trần đã khiến cả đời Bạch Tiểu Thuần khó mà có thể quên được.

Hắn theo bản năng mà sờ lên cánh tay mình, là chỗ lộ ra mảnh xương năm đó. Tuy lúc này đã lành lặn nhưng mỗi lần chạm tới, trong đầu hắn không tự chủ mà hiện lên một màn gai xương này xuyên qua cổ của thiếu chủ Lạc Trần gia tộc Trần Hằng.

Nguyên nhân Lạc Trần gia tộc làm phản, nhìn qua thì tựa như muốn thoát khỏi khống chế của Linh Khê Tông, thậm chí không tiếc tàn sát phàm nhân, hoán huyết nghịch chuyển. Nhưng chuyện này nhất định còn có nguyên nhân sâu xa hơn, bằng không mà nói Lạc Trần gia tộc tuyệt đối không có gan làm chuyện này. Hạ du đông mạch tu chân giới, nói lớn thì rất lớn, nhưng bảo nhỏ thì cũng rất nhỏ.

Phản bội Linh Khê Tông, coi như Lạc Trần gia tộc nghịch chuyển huyết mạch thành công thì ngày sau cũng khó mà bình an.

Những năm qua Bạch Tiểu Thuần cũng từng nghĩ đến vấn đề này, thế nhưng tông môn lại một mực áp chế chuyện này xuống, đem toàn bộ dấu vết che giấu lại, không công bố ra ngoài.

Mặc dù là thế, nhưng những năm sau, tu sĩ Trúc cơ trong tông môn cũng tấp nập ra ngoài khiến Bạch Tiểu Thuần nhìn ra một vài vấn đề. Lúc này nghe được mấy lời Trịnh Viễn Đông nói ra, hơi thở của hắn có chút dồn dập.

“Ngươi là Thiên đạo Trúc cơ, là chuẩn danh sách truyền thừa, cũng chính là báu vật và là niềm kiêu ngạo của Linh Khê Tông ta. Ngươi có tư cách biết…một số bí mật mà đệ tử khác không biết. Ta sẽ giải thích cho ngươi bốn vấn đề nghi hoặc.” Trịnh Viễn Đông nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, rồi trầm giọng nói tiếp, vẻ mặt đầy nghiêm nghị khiến cả bầu không khí xung quanh cũng đầy áp lực.

“Vấn đề thứ nhất, ngươi biết cái thế giới này có dáng vẻ thế nào chứ?” Trịnh Viễn Đông ngẩng đầu, ánh mặt lộ ra vẻ mờ mịt, giọng nói

đầy phiêu diêu.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn thông qua không ít điển tịch có thể hiểu một chút về thế giới này, chỉ là vẫn thấy mờ mịt không rõ ràng cho lắm, lúc này nghiêm túc lắng nghe.

“Thế giới này của chúng ta, to lớn vô cùng. Trung tâm nhất của thế giới chính là một biển cả bao la, biển này có màu vàng kim, bọt nước ngập trời. Truyền thuyết nói rằng trung tâm của biển này, có một hòn đảo chính là lối vào thông với bầu trời.

Cho nên biển này được gọi là Thông Thiên Hải, mà thế giới của chúng ta, được gọi là Thông Thiên Giới, cũng chính là Thông Thiên đại địa! Đã bao nhiêu năm nay, có vô số bậc đại năng muốn vượt qua mảnh biển này để tiến vào hòn đảo, thế nhưng tới nay vẫn chưa có người nào thành công.”

“Bốn phía Thông Thiên Hải có bốn nhánh sông rộng lớn, lan tràn ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Cũng không biết là bốn sông đổ ra biển, hay biển này tản ra bốn sông. Bốn con sông rộng lớn này được gọi là Thông Thiên Đông mạch, Bắc mạch, Nam mạch, Tây mạch."

“Thượng du bốn con sông chảy dài bất tận, đều có phân nhánh riêng, trùng hợp là đều phân thành bốn phân mạch. Những phân mạch này chính là trung du của con sông, mà mỗi phân mạch lại tiếp tục lan tràn xuống phía dưới, phân nhánh tiếp thành bốn chi mạch. Những chi mạch này chính là hạ du.

Dưới các chi mạch nữa, là vô số mạt du.”

“Ngươi có thể xem như Thông Thiên Hải như một cây đại thụ. Đây, chính là toàn bộ thế giới, Đông Tây Nam Bắc đều như thế.” Ánh mắt Trịnh Viễn Đông đầy lăng lệ, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, lời nói của Trịnh Viễn Đông tựa như sấm sét oanh mở thế giới của hắn, xua đi tất cả những mờ mịt. Một

thế giới hoàn chỉnh như hiện ra trong lòng hắn.

“Vấn đề thứ hai, có biết vì sao Tứ đại tông môn tại Đông mạch hạ du Tu chân giới, đều có một chữ “Khê” hay không? Linh Khê tông, Huyết Khê tông, Huyền Khê tông, Đan Khê tông!" Trịnh Viễn Đông mỉm cười, năm xưa khi lần đầu tiên lão biết đến cái thế giới này, cũng rung động tựa như Bạch Tiểu Thuần bây giờ vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Tinh Không Đạo Cực Tông

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Đông Tây Nam Bắc, bốn giao giới giữa biển và con sông rộng lớn này được gọi là khu vực Thượng du. Mỗi khu vực đều có truyền thừa riêng từ không biết bao nhiêu vạn năm trước, một tay che trời, tựa như là cổ lão tông môn tồn tại cùng với thế giới này. Bốn Cổ tông này đều trải khắp cả vùng thượng du dọc theo con sông chủ mạch, bọn họ chính là bốn quái vật khổng lồ của thế giới này.

Tứ đại cổ tông đều có thế lực riêng mình khống chế lấy bốn nhánh phân mạch bên dưới, bên dưới mỗi phân mạch hà lưu này lại có bốn chi mạch khê lưu, dưới mỗi dòng chi mạch lại là vô số mạt lưu.”

“Thượng du chủ mạch Cổ tông tại Đông mạch Tu chân giới ta, là….Tinh Không Đạo Cực Tông!”

“Nơi đó cách Linh Khê Tông chúng ta cực kỳ xa côi, xa đến mức một tu sĩ Trúc cơ có phi hành cả đời cũng không thể đến nơi được…”

“Phía dưới tông này, chiếm cứ tứ đại phân mạch hà lưu chính là Tinh Hà Viện, Không Hà Viện, Đạo Hà Viện, Cực Hà Viên, Tứ đại phân viện thuộc về Tinh Không Đạo Cực Tông.”

“Bên dưới mỗi Tứ đại phân viện này đều có bốn chi mạch khê lưu. Linh Khê Tông ta chính là ở tại chi mạch khê lưu thứ hai lệ thuộc vào Không Hà Viện, Huyết Khê Tông là chi mạch thứ nhất, Đan Khê Tông là chi mạch thứ ba, Huyền Khê Tông là chi mạch thứ tư. Không Hà Viện chính là thượng tông của cả Tứ đại tông môn chúng ta, còn thượng tông

của Không Hà Viện chính là một trong bốn Thượng du Cổ tông, Tinh Không Đạo Cực Tông.” Lời nói của Trịnh Viễn Đông như sấm động bên tai, khiến Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, hơi thở dồn dập, tin tức này so với giới thiệu về thế giới lúc này còn kinh người hơn.

"Tinh Không Đạo Cực Tông. . . Không Hà Viện. . ." Bạch Tiểu Thuần thì thào, tâm thần rung động.

“Vấn đề thứ ba, có biết vì sao tất cả tông môn trong thế giới này đều được xây dựng ngay cạnh Thông Thiên Hà không? Cho dù là mạt lưu, nhưng cũng phải cố gắng đến gần Thông Thiên Hà?” Trịnh Viễn Đông nói tiếp, như phóng thích tiếp một đạo sấm sét thứ ba.

“Thông Thiên giới này rất rất rộng lớn…Không nói là vô biên vô hạn, thế nhưng cũng rất ít người có thể đi đến được tận cùng, nhưng phiến thế giới này lại rất quỷ dị, nơi này…hoàn toàn không có Linh khí!”

“Không có…Linh khí? Làm sao như thế được?” Trịnh Viễn Đông vừa nói ra, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại chấn động thêm lần nữa.

“Toàn bộ thế giới này không có Linh khí, hoặc nên nói, phiến thiên địa này không sinh ra một chút Linh khí nào cả mà lại sản sinh ra một lực lượng vẩn đục là kịch độc đối với tu sĩ, nhưng lại đầy bổ dưỡng đối với đám hung thú.”

“Dường như những ghi chép từ kí lục và lịch sử còn lại tới nay, cũng chính là như thế này…Sở dĩ tu sĩ chúng ta tu hành được, cũng chính là nhờ…Thông Thiên Hải!’

“Trong toàn bộ thế giới này, Thông Thiên Hải chính là nơi có linh khí kinh người nhất, dường như mỗi giọt nước biển nơi đó đều chứa vô tận Linh khí. Mà biển này chảy qua bốn con sông rộng lớn, phân mạch thành các dòng sông, thành các nhánh suối, mạt lưu…Chỉ cần nơi nào có Thông Thiên Hà, nơi đó có Linh khí!

“Càng đến gần Thông Thiên Hải, Linh khí càng dày đặc, càng đến gần Thông Thiên Hà, Linh khí càng dày đặc. Cho nên thượng du cực mạnh, trung du cường hãn, hạ du không tầm thường, mạt lưu cũng có hi vọng.

Còn như…càng cách xa Thông Thiên Hà, Linh khí càng mỏng manh, đến tận cùng sẽ có một mảnh cấm địa rộng lớn không có Linh Khí…Cho dù Thông Thiên Hải vươn ra khắp bốn phương, thế nhưng cũng có khoảng một nửa thế giới này, những nơi xen kẽ giữa những dòng chảy không hề có Linh khí!

“Đây cũng chính là sự bảo hộ gián tiếp, toàn bộ thế lực của hai Cổ tông khó mà xảy ra chinh chiến được, vì độ khó là cực lớn. Thế nên chiến tranh phần lớn là do tranh đoạt tài nguyên giữa nội bộ mạch sông tạo thành.” Trịnh Viễn Đông nói tới đây thì dừng lại một chút, nhìn Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn bị chấn động, rồi tiếp tục nói tiếp.

"Vấn đề thứ tư, Lạc Trần gia tộc, vì sao làm phản!"

"Huyết Khê tông, Linh Khê tông, Huyền Khê tông, Đan Khê tông, đều là chi mạch của Không Hà Viện, chúng ta đều mong có một ngày… có thể đề thăng địa vị tông môn lên cao hơn, trở thành tông môn ở phân mạch hà lưu!”

“Đây là mộng tưởng của lão tổ, cũng là mục tiêu để Linh Khê Tông không ngừng tích lũy và cố gắng trong vạn năm qua. Danh sách truyền thừa cũng vì mục tiêu này mà được thiết lập!”

“Cách đây vài năm trước, mục tiêu này vậy mà lại gặp được một thời cơ mà vạn năm khó gặp một lần!”

“Vì vài nguyên nhân nào đó mà Không Hà Viện đã chọc giận Cổ tông, bị Tinh Không Đạo Cực Tông trừng phạt, gần như phải diệt môn, lão tổ tử vong, nội tình sụp đổ, suy yếu đến mức chưa từng có. Thậm chí có thể bị thay thế đi, coi như vì vậy mà dư ra một cái danh ngạch!”

“Một tông khác…có thể được thay thế vào đó. Mà Tinh Không Đạo Cực Tông lại không chỉ định bất kỳ một Khê tông nào kế nhiệm. Cho nên tứ tông Huyết, Linh, Huyền, Đan cũng đều có khả năng như nhau. Do vậy mà muốn tranh đoạt, huyết chiến với nhau, muốn giết từ trong tam tông mà đi ra, trở thành cường đại nhất, để có thể tấn thăng lên phân mạch!”

“Đứng sau lưng Lạc Trần gia tộc là người nào không quan trọng, là Huyết Khê Tông cũng được, Huyền Khê Tông cũng được, Đan Khê Tông cũng không vấn đề gì. Bởi vì các bên…đều là đối thủ, nhưng cũng có thể là liên minh!

Có người có ý đồ nuôi cá tại Linh Khê Tông ta, thì Linh Khê Tông ta cũng có cá nuôi được tại phạm vi thế lực của tam tông kia.” Trịnh Viễn Đông mỉm cười, pha lẫn sự rét lạnh trong đó. Bộ dáng lão đạo ôn hòa, cân bằng hai bờ Nam Bắc, được người người tôn kính chỉ là biểu hiện của lão ở nội bộ tông môn mà thôi, đối nội như gió xuân, nhưng đối ngoại lão luôn luôn sát phạt quyết đoán, thậm chí còn có phần lãnh khốc hơn cả Sài đạo nhân Âu Dương Kiệt.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vốn đã bị đáp án của bốn vấn đề vừa rồi khơi dậy lên sóng gió ngập trời, lúc này hắn đã hoàn toàn mờ mịt rồi.

“Bạch Tiểu Thuần, ngươi biết vì sao hòn đảo giữa Thông Thiên Hải vốn là cửa vào thông đến Bầu trời, lại có rất nhiều người đều muốn tiến vào đó bằng được chứ?” Trịnh Viễn Đông nhìn thấy suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần đã bị chuyển dời ra khỏi sự tình của Đỗ Lăng Phỉ bèn mỉm cười, chuẩn bị hạ xuống thêm một liều thuốc cực mạnh nữa!

“Trong truyền thuyết, đi qua được cửa vào Bầu trời, thì có thể được…Vĩnh hằng! Cũng chính là…Trường sinh!” Trịnh Viễn Đông liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, rồi chậm rãi tiếp tục.

Nghe xong câu này, da đầu Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung, hai mắt đờ ra, cả người run rẩy mãnh liệt, trong khoảnh khắc đó, hơi thở của hắn chợt nổi lên dồn dập. Cả đời này hắn cũng chưa lúc nào có bộ dạng

như bây giờ, não bộ tưởng chừng như muốn nổ tung, tràn ngập điên cuồng, trong đầu đầy ắp hai chữ Trường sinh.

“Mà muốn Trường sinh thì cần phải có thực lực mới đi tới được Bầu trời. Ngươi còn nhỏ, con đường phía trước còn rất dài, không nên vì phong cảnh ven đường nhất thời mà bị quyến luyến. Hãy cứ đi đi, để rồi sau này…không oán không hối!

“Bốn miếng ngọc giản này, một cái chính là lệnh bài biểu thị thân phận trưởng lão từ giờ trở đi của ngươi. Một cái chính là động phủ mới của ngươi tại Chủng Đạo Sơn, một cái là tín vật để ngươi đến Tổ cấm chi địa lựa chọn Truyền thừa sau khi Trúc cơ, còn cái cuối cùng là chìa khóa mở ra Bí cảnh mà ngươi đạt được lúc đệ nhất thiên kiêu chiến.” Trịnh Viễn Đông buông bốn miếng ngọc giản xuống, nhìn dáng vẻ kích động của Bạch Tiểu Thuần, lão yên tâm rời đi. Sau khi lão bước ra khỏi động phủ, thì đã nhìn thấy Lý Thanh Hậu đang đứng đợi ở cách đó không xa bèn gật nhẹ đầu với y.

Nét mặt Lý Thanh Hậu lộ ra vẻ tươi cười, tựa như vừa thở phào nhẹ nhõm.

“Đa tạ Chưởng môn, đã như vậy thì ta cũng yên tâm mà đi bế quan rồi!”

“Thanh Hậu không cần phải vậy, hắn cũng là sư đệ của ta. Hi vọng khi ngươi xuất quan, Linh Khê Tông chúng ta…lại có thêm một vị trong Danh sách truyền thừa!” Trịnh Viễn Đông nhìn Lý Thanh Hậu, trong lòng cũng có chút hâm mộ. Bản thân lão không có khả năng trở thành Danh sách Truyền thừa mà sau này hắn là ở vị trí Thái Thượng Trưởng lão.

Lý Thanh Hậu chắp tay cúi đầu, nhìn về phía động phủ Bạch Tiểu Thuần một chút rồi cùng Trịnh Viễn Đông nhẹ lướt đi.

Bạch Tiểu Thuần đang ở trong động phủ, hơi thở dồn dập, thậm chí Trịnh Viễn Đông rời đi lúc nào hắn cũng không hay. Lúc này đầu óc hắn

đang dậy sóng ngập trời, mãi đến đêm khuya hắn mới đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên sáng ngời.

“Ta muốn, Trường sinh!!!” Hắn bèn đặt chuyện tình của Đỗ Lăng Phỉ chôn thật sâu trong đáy lòng rồi tiếp tục bước tiếp. Thứ khiến hắn có thể tiếp tục bước đi, ngoại trừ hình ảnh của thế giới bên ngoài này, thì quan trọng nhất chính là sự chấp nhất đối với Trường sinh của hắn!

Hắn nhìn bốn ngọc giản trước mặt, rồi cầm một miếng lên!

Sau khi xem xét một chút, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy mong chờ.

“Còn có Bất Tử Quyển quyển thứ hai của Bất Tử Trường Sinh Công…Bất Tử Kim Cương. Bây giờ ta có thể tu luyện được rồi.” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm chốc lát, nghĩ tới Bất tử Quyển thứ hai mà năm đó vị lão nhân thủ mộ đã cho hắn.

Quyển thứ hai này Bạch Tiểu Thuần đã từng nghiên cứu qua, chia làm ba tầng. So sánh ra thì càng cường hãn so với Bất tử Bì, một khi tu thành tầng thứ nhất có thể đạt được bí pháp còn kinh khủng hơn cả Toái Hầu Tỏa.

"Hám Sơn Chàng!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi. Trải qua một đêm dài không có chuyện gì, sáng sớm ngày thứ hai, hắn bước chân ra khỏi động phủ, nhìn ánh nắng mặt trời, lại nhìn về phía xa xăm. Hắn không quên chuyện mất tích của Đỗ Lăng Phỉ, mà chỉ chôn sâu vào trong đáy lòng mình.

“Bạch Tiểu Thuần ta, đã trở lại rồi đây!” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ, cằm hất lên, hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến Chủng Đạo Sơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Xin Bạch Sư Huynh Tự Trọng!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần một lần nữa phấn chấn trở lại, ở Hương Vân Sơn hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía Chủng Đạo Sơn. Dựa theo môn quy của Linh Khê Tông, thì sau khi Trúc Cơ, đã không còn là đệ tử nữa, mà là trưởng lão.

Những trưởng lão như vậy, nếu là người có tư chất tầm thường, thì sẽ được tông môn an bài cho chức vị, phụ trách một số việc ở bảy tòa sơn phong của hai bờ Nam Bắc. Lúc Bạch Tiểu Thuần vẫn là đệ tử ngoại môn, ở trên Hương Vân Sơn nhìn thấy Chu trưởng lão, chính là loại người này.

Mà những người vốn là thiên kiêu thì dĩ nhiên là dốc toàn lực, hướng về phía danh sách truyền thừa mà rảo bước. Bọn họ cũng không ở ngọn núi cũ của mình, mà tập trung ở trên Chủng Đạo Sơn.

Một số năm sau, trong số những người này có lẽ sẽ xuất hiện một cái danh sách truyền thừa. Nhưng tuyệt đại đa số, là trăm năm sau sẽ ảm đạm mà lựa chọn trở thành chưởng tọa của tất cả các ngọn núi, cả cuộc đời này có lẽ cũng không có cách nào trở thành Kim Đan. Mà cho dù có được cơ duyên xảo hợp bước vào Kim Đan, thì cũng bởi vì đã vượt quá hai giáp mà chỉ có thể được xếp vào hàng ngũ Thái Thượng trưởng lão.

Cũng có người cá biệt, bản thân có được tài năng phi phàm mới có thể được sớm ban cho chức vị chưởng tọa, vừa tu hành, vừa chấp chưởng một ngọn núi. Ví như Lý Thanh Hậu vậy, thậm chí còn không ảnh hưởng

tới việc y bế quan trùng kích Kim Đan cảnh trước hai giáp tuế nguyệt một chút nào.

Đưa mắt nhìn khắp Linh Khê Tông, tu sĩ Trúc Cơ nhìn như chỉ có hơn trăm người, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều Trúc Cơ ở trên Chủng Đạo Sơn.

Cũng chỉ có trở thành Trúc Cơ thì mới được ban cho một tòa động phủ ở trên Chủng Đạo Sơn. Đây là biểu trưng cho địa vị, cũng là tiêu chí về thực lực.

Mặc dù phần lớn những động phủ này là ở nửa dưới Chủng Đạo Sơn, nhưng dù như thế thì mức độ nồng đậm của linh khí ở nơi này cũng không phải là bảy tòa sơn phong khác có thể so sánh.

Mà ở nửa trên ngọn núi, thì là chỗ ở của Thái Thượng trưởng lão và trưởng môn.

Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Trúc Cơ, ở trong Linh Khê Tông có địa vị cực cao, lại càng được lão tổ coi trọng. Động phủ Trúc Cơ của hắn được an bài ở giữa sườn núi, cùng một cấp độ với những tu sĩ Trúc Cơ lâu năm kia.

Dù có người không phục với đãi ngộ như vậy, nhưng lại không có cách nào. Thiên Đạo Trúc Cơ... khiến cho Bạch Tiểu Thuần giống như là một ngôi sao mới nổi ở trong Linh Khê Tông, chú mục bát phương.

Chủng Đạo Sơn rất lớn, Bạch Tiểu Thuần năm đó thân là sư đệ của chưởng môn, là đệ tử nội môn mới có được tư cách tới đây. Nhưng khó mà được nhìn thấy rất nhiều những nơi cấm địa. Nhưng dù là như thế thì Chủng Đạo Sơn ở trong ấn tượng của hắn cũng cực kỳ mênh mông.

Giờ đây sau khi đã Trúc Cơ lại đến đây lần nữa, đưa mắt nhìn lại, sự to lớn của ngọn Chủng Đạo Sơn này nếu như so sánh cùng với bảy ngọn núi ở bốn phía, thì giống như là người trưởng thành so với thiếu niên.

Trên đường đi, những đệ tử nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đều lộ ra vẻ cung kính, không ngừng bái kiến. Nguyên bản là Bạch Tiểu Thuần định bay nhanh ở giữa không trung, nhưng khi nhìn thấy được một màn này thì vội ho một tiếng, cố ý giảm tốc độ, chắp tay sau lưng, trên mặt bày ra vẻ hòa ái của trưởng bối, thi thoảng lại gật đầu, trong mắt lộ ra thưởng thức.

Hắn không có bộ dạng này còn tốt, khi vừa lộ ra dáng vẻ này, thì những đệ tử nhìn thấy hắn đều có thần sắc cổ quái, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ đã xảy ra.

Trên Thanh Phong Sơn, giờ phút này có một vị trưởng lão đang giảng giải kiếm pháp cho mười tên đệ tử ngoại môn, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung thì cảm khái mở miệng.

“Các ngươi ngẩng đầu nhìn xem, vị tu sĩ đạp trong kim quang kia chính là người mà lúc trước ta đã nói cho các ngươi, tuyệt đại thiên kiêu của Linh Khê Tông ta, Bạch Tiểu Thuần!”

Đám đệ tử ngoại môn ở bốn phía rối rít giật mình ngẩng đầu, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ỏ giữa không trung thì trong mắt mỗi người đều lộ ra cuồng nhiệt.

“Hắn chính là Bạch sư thúc?!”

“Bạch sư thúc uy vũ bất phàm, lại càng là Thiên Đạo Trúc Cơ. Nghe nói một thế hệ đệ tử kia đã bị hào quang của một mình hắn che kín.”

“Bạch sư thúc ở trong thế hệ kia rất không tầm thường. Ta nghe nói Quỷ Nha sư bá, Chu Tâm Kỳ sư bá, Thượng Quan Thiên Hữu sư bá, Bắc Hàn Liệt sư bá, bất kỳ một ai ở trong quá khứ cũng đều là cự phách kiêu tử. Nhưng bất hạnh, chính là bọn hắn sinh ra cùng thời với Bạch sư thúc.”

Những đệ tử ngoại môn này đều là những người vừa mới vào tông môn không lâu, tu vi đều là khoảng Ngưng Khí tầng ba, tầng năm. Bọn

hắn mặc dù đã được nghe nói qua rất nhiều lời đồn về Bạch Tiểu Thuần, cái gì mưa axit a, lôi đình a, vạn xà a, cảm thấy có chút khoa trương. Nếu mà so sánh, thì bọn hắn cho rằng sự tình Thiên Đạo Trúc Cơ truyền ra khắp tông môn trong khoảng thời gian gần đây mới là chân thật nhất.

Bạch Tiểu Thuần đang bay qua ở giữa không trung, thấy được cảnh tượng này ở Thanh Phong Sơn, lại cảm nhận được từng tia cuồng nhiệt ở trong những ánh mắt kia. Hắn rất cảm động, hắn cảm thấy mặc dù mình đã là Trúc Cơ, nhưng lại không thể lãnh đạm, lại càng không thể để những tiểu bối sùng bái mình cảm thấy mình giống như mây trắng ở trên bầu trời, cao cao tại thượng.

Vì vậy hắn vội ho một tiếng, dứt khoát thay đổi phương hướng, nhoáng một cái tiến đến Thanh Phong Sơn, nháy mắt đã đáp xuống trước mặt đám đệ tử ngoại môn kia.

Vị trưởng lão ở Thanh Phong Sơn vội vàng đứng lên, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần bái kiến. Những đệ tử ngoại môn ở bốn phía cũng đều cuồng hỉ, thi nhau bái kiến.

“Bái kiến Bạch sư thúc!”

“Bạch sư thúc, ngươi chính là mục tiêu của ta!”

“Bạch sư thúc, ta thích ngươi!” Trong những đệ tử ngoại môn này, còn có một số nữ đệ tử, cả đám đều rất tươi trẻ, lúc này khuôn mặt đều đang ửng đỏ vì kích động.

Bạch Tiểu Thuần cũng kích động. Nhìn những đệ tử này, trong lòng hắn càng cảm động. Hắn cảm thấy tất cả những gì mình đã bỏ ra vì tông môn đều đáng giá. Ánh mắt của những tiểu bối này chính là phần thưởng tốt nhất, vì vậy nụ cười ở trên mặt lại càng thêm hòa ái, thỉnh thoảng còn hướng về đám người gật đầu, chỉ điểm một chút.

“Tu hành cho tốt.”

“Cố lên, ta xem trọng các ngươi.”

“Yêu thích Bạch sư thúc? Khụ khụ, vậy thì ngươi càng phải cố gắng tu hành. Phải nhớ kỹ, tất cả đều có khả năng.” Bạch Tiểu Thuần rất có kiên nhẫn, mỗi một đệ tử hắn đều nói chuyện vài câu. Nhìn những đệ tử này kích động kêu gọi mình, Bạch Tiểu Thuần rất là cảm khái, thế là lại dứt khoát chỉ điểm một phen, sau đó ngẫm nghĩ, lại chỉ điểm một phen...

Cho đến khi chỉ điểm hơn mười lần, hết lần này tới lần khác, mỗi lần chỉ điểm đều là đem những lời trước đó lặp lại một lần. Dần dần, những đệ tử ngoại môn ở bốn phía có chút trợn tròn mắt. Mỗi người bọn hắn đều đã gọi Bạch sư thúc đến mấy chục lần, dần dần cũng đều cảm thấy không thích hợp.

Mà ngay cả vị trưởng lão kia cũng dở khóc dở cười, nhớ lại năm đó khi mình còn là đệ tử nội môn, đã bị Bạch Tiểu Thuần làm cho không ngừng phải gọi Bạch sư thúc...

Cho đến tận buổi trưa, Bạch Tiểu Thuần mới hài lòng rời đi. Nhưng hắn không có lập tức đi Chủng Đạo Sơn, mà mang theo cảm động đi tới Tử Đỉnh Sơn, Hương Vân Sơn. Ở trong vô số lần reo hò kia, Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, càng thêm cảm động, lại đi tới bốn tòa núi của bờ Bắc...

Cho đến đêm khuya, toàn bộ đệ tử ngoại môn của Linh Khê Tông đều dần dần thấy cổ quái, Bạch Tiểu Thuần mới nhớ đến chính sự, vội ho một tiếng, đi đến Chủng Đạo Sơn.

Động phủ ở giữa sườn núi của Chủng Đạo Sơn cực kỳ rộng rãi, vô luận là trận pháp hay là bài trí bên trong đều hơn xa so với động phủ của đệ tử Ngưng Khí kỳ, nhất là mức độ nồng đậm của linh khí lại càng kinh người.

Mặc dù không có suối nước nóng, nhưng ở bên ngoài động phủ lại có một cái hồ nhân tạo, có mây mù lượn lờ, nhìn như là tiên cảnh.

Bốn phía chim hót hoa nở, thậm chí nếu cần, còn có thể lựa chọn đệ tử ngoại môn tới đây làm đồng tử trông coi động phủ. Toàn bộ động phủ từ trong ra ngoài, giống như là một cái thế giới tư nhân. Bạch Tiểu Thuần ngồi ở cạnh hồ nước, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, có chút hài lòng.

“Bạch Tiểu Thuần ta rốt cuộc đã Trúc Cơ!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu. Hắn thông qua ngọc giản đã biết được mình lúc này thậm chí đã có được tư cách thu đệ tử, hắn nghĩ sau này có thể thu mấy đệ tử chơi chơi...

Tin Bạch Tiểu Thuần vào Chủng Đạo Sơn rất nhanh đã truyền ra. Mấy ngày sau, động phủ của hắn gần như bị đạp phá. Rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ trên Chủng Đạo Sơn đều thi nhau đến bái kiến, muốn xem Thiên Đạo Trúc Cơ đến cùng có cái gì phi phàm.’

Nếu là bái kiến thì đương nhiên sẽ không phải tay không. Thế là rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần liền vui mừng không thôi, thu lễ đến nỗi tay cũng đều mỏi, nụ cười trên mặt không dừng lại lúc nào, nói cười cùng với những người đến.

Nhất là những tu sĩ Trúc Cơ đã từng nhận đại ân của Bạch Tiểu Thuần ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên kia, lại càng vô cùng cảm kích.

Cho đến nửa tháng sau, hắn mới dần thu xếp lại. Bạch Tiểu Thuần cũng thu lại tâm chơi đùa, trong đầu của hắn từ đầu đến cuối vẫn quanh quẩn lời nói của sư huynh Trịnh Viễn Đông, nói về hòn đảo ở trong Thông Thiên Hải, từ nơi đó trùng thiên, bước vào thương khung là có thể có được trường sinh.

“Muốn đi tới Thông Thiên Hải thì nhất định phải có đầy đủ tu vi. Ta cần phải nỗ lực tu hành!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt lộ ra kiên định. Vào sáng sớm ngày hôm sau, đi tới Tổ Cấm ở Chủng Đạo Sơn. Hắn muốn lựa chọn công pháp tu hành của Trúc Cơ.

Tổ Cấm nằm ở bên trong ngọn Chủng Đạo Sơn, chỉ có lối vào. Sau khi tiến vào thì ở bên trong lại có trên trăm nhánh thông đạo, mà mỗi

một nhánh thông đạo đều đại biểu cho một cái truyền thừa.

Bình thường mà nói khi cầm tín vật tiến vào, đến lúc bóp tín vật thì cửa động truyền thừa sẽ tràn ra ánh sáng chỉ dẫn..

Nơi đây cực kỳ thần kỳ. Từng có tin đồn nói rằng, chẳng những nơi này là đệ tử lựa chọn truyền thừa, mà cũng là truyền thừa lựa chọn đệ tử.

Chỉ bất quá là tình huống truyền thừa lựa chọn đệ tử không thấy nhiều mà thôi. Bạch Tiểu Thuần lúc trước có nghe Hứa Bảo Tài nói qua, cách đây không lâu, lúc Quỷ Nha tới đây lựa chọn công pháp, từng khiến cho hơn hai mươi cái truyền thừa đồng thời cùng lựa chọn.

“Có gì đặc biệt hơn người đâu. Hơn hai mươi cái truyền thừa lựa chọn hắn thì sao, ta vẫn là Thiên Đạo Trúc Cơ cơ mà.” Bạch Tiểu Thuần có chút không phục, đi về hướng Tổ Cấm.

Nơi đây, không phải là người có tín vật thì không thể đi vào. Đây là môn quy, cũng là thiết luật. Nếu không có tín vật mà bước vào nơi đây, thì trong khoảnh khắc sẽ bị trận pháp của Tổ Cấm trực tiếp tiêu diệt.

Cho nên thường ngày không cần có người thủ hộ gì đặc biệt. Lúc Bạch Tiểu Thuần đến, không thấy bên ngoài có người. Hắn chần chừ một chút, rồi mới đi vào trong thông đạo. Rất nhanh liền đi tới một cái động thiên, thấy được trên trăm cái cửa hang ở trước mặt.

Những cửa hang này nhìn như bình thường, nhưng khi Bạch Tiểu Thuần đến đây liền hiểu được, chỉ khi mình bóp ngọc giản thì mới có một cửa hang tràn ra ánh sáng, chỉ dẫn mình tiến vào.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần quét qua, đang muốn dựa vào ngọc giản chỉ dẫn để cảm nhận cửa hang mình phải đi, thì đột nhiên, ở trong một hang động phía trước, có một cô gái đi ra.

Cô gái này chính là Chu Tâm Kỳ, nàng cũng đến đây nhận lấy công pháp Trúc Cơ. Giờ phút này nàng đã có được thu hoạch, đang muốn rời

đi thì nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

“A? Tâm Kỳ sư chất!” Bạch Tiểu Thuần tròn mắt nhìn, hô lên một tiếng.

Mí mắt Chu Tâm Kỳ nhảy lên một cái, thở sâu, sau đó bình tĩnh nhìn Bạch Tiểu Thuần.

“Bái kiến Bạch sư huynh, kính xin Bạch sư huynh tự trọng.”

“A?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ, đến lúc này mới nhớ ra, sau khi Trúc Cơ thì đối phương đã có bối phận ngang hàng với mình. Hắn đột nhiên cảm giác mình lỗ vốn. Nhiều năm như vậy, mà từ đầu đến cuối mình cũng không thể khiến cho đối phương gọi mình vài tiếng sư thúc như ý nguyện...

Vì vậy nản lòng thoái chí, bóp ngọc giản trong tay. Lập tức hơn một trăm đầu thông đạo này, bất ngờ xảy ra chuyện!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Truyền Thừa Ẩn Tàng Duy Nhất!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần bóp ngọc giản trong tay, đem linh lực dung nhập vào, thì nháy mắt trên trăm cái cửa hang này, thế mà... Tất cả đều bộc phát ra hào quang sáng chói.

Ánh sáng lóa mắt, lại càng có cả những tiếng nổ vang quanh quẩn. Hơn một trăm cái cửa hang, giống như hơn một trăm nguồn sáng, nháy mắt đã đem cái động thiên này chiếu rọi vô cùng sáng tỏ.

Cảnh tượng này khiến cho Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Mà Chu Tâm Kỳ ở bên cạnh lại càng trợn mắt há mồm, lộ ra vẻ không thể nào tin, thậm chí còn có cả hoảng sợ.

“Điều này... Điều này sao có thể!!” Chu Tâm Kỳ la lên thất thanh.

Hơn một trăm cửa hang, đại biểu cho hơn một trăm cái truyền thừa. Vậy mà giờ phút này hơn một trăm cái truyền thừa đều vì Bạch Tiểu Thuần mà mở ra đại môn. Điều này cho thấy, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần nguyện ý thì hắn có thể đi lựa chọn bất kỳ một cái truyền thừa nào.

Cảnh tượng này quá mức kinh người. Chu Tâm Kỳ cả người đều phát mộng. Lúc trước nàng tới đây cũng chỉ có một cái cửa hang chớp lóe mà thôi. Mà xem như Quỷ Nha đã làm cho tông môn oanh động, cũng chỉ có vẻn vẹn hơn hai mươi cái cửa hang phát sáng.

Nhưng lúc này, Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại như thế...

Mà càng khiến cho Chu Tâm Kỳ kinh tâm, đó là nàng rất nhanh đã phát hiện ra, hơn một trăm cái cửa hang này phát sáng còn chưa tính, vậy mà giờ phút này còn tranh nhau tràn ra từng trận lực hút, giống như là muốn hút Bạch Tiểu Thuần đi vào.

Loại tình huông này khiến cho trong đầu Chu Tâm Kỳ nổ vang. Nàng ngơ ngác nhìn tất cả những điều này, tựa như hơn một trăm cái động khẩu truyền thứa lúc này đã biến thành hơn một trăm lão quái, muốn đoạt lấy đoạt để Bạch Tiểu Thuần...

Bạch Tiểu Thuần cũng trợn tròn cả mắt. Cùng lúc đó ở trên Chủng Đạo Sơn, tất cả các vị Thái Thượng trưởng lão cũng đều hoảng sợ khi cảm nhận được một màn này. Đồng thời ngay cả mấy vị lão tổ của Linh Khê Tông cũng đều phát hiện ra, người nào người ấy trợn to mắt.

“Coi như là Thiên Đạo Trúc Cơ thì cũng không được như thế a...”

“Có thể làm cho tất cả truyền thừa đều như thế, đã nói rõ lên một điều rằng nội tình của Bạch Tiểu Thuần lúc còn là Ngưng Khí đã sâu đến mức không thể tưởng tượng được!”

Cũng vào thời khắc này, khi Chủng Đạo Sơn bộc phát ra trên trăm cột sáng, phóng tới tận vân tiêu, làm cho các đệ tử bị oanh động. Đối với chuyện này bọn hắn không xa lạ gì, một tháng trước cũng đã từng xuất hiện chuyện tương tự, chỉ bất quá lúc đó chỉ có hơn hai mươi cột sáng. Sau đó sự tình Quỷ Nha bị hơn hai mươi cái truyền thừa đồng thời lựa chọn liền được truyền ra.

Nhưng bây giờ lại là hơn một trăm cột sáng, khiến cho tất cả đệ tử Linh Khê Tông đều trợn mắt líu lưỡi.

Quỷ Nha lúc này đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đột nhiên thân thể chấn động. Đến khi ngẩng đầu yên lặng nhìn bầu trời, hắn không cần phải suy đoán cũng đã có được đáp án.

“Bạch Tiểu Thuần...”

Thượng Quan Thiên Hữu, Bắc Hàn Liệt, Lữ Thiên Lỗi, tất cả các thiên kiêu, toàn bộ đều bị oanh minh.

Giờ khắc này, ở bên trong Tổ Cấm, Bạch Tiểu Thuần cũng nuốt xuống một ngụm nước bọt, tròn mắt nhìn, trái tim nhảy lên phanh phanh. Chợt thấy bộ dáng ngây ra như phỗng kia của Chu Tâm Kỳ, hắn vội vàng hất cằm nhỏ lên, tay áo nhỏ vung lên, u buồn thì thào nói nhỏ.

“Ai, Bạch Tiểu Thuần ta trong nháy mắt, thì trăm cái truyền thừa ở trong Tổ Cấm đã thi nhau mở rộng đại môn. Thật sự là quá ưu tú, thật sự là buồn bực a.”

Hắn tuy thì thào, nhưng hết lần này tới lần khác âm thanh lại vừa đủ để Chu Tâm Kỳ có thể nghe được. Chu Tâm Kỳ sắc mặt tối đen, đáy lòng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đúng lúc này, đột nhiên ở bên trong hơn trăm cái cửa động này, có một chỗ tựa như vốn không phải là cửa động lại bỗng nhiên vỡ ra một cái khe, bạo phát ra ánh sáng còn mãnh liệt hơn. Giống như đã hóa thành thái dương, trong nháy mắt đã đem ánh sáng của tất cả các cửa động khác áp chế.

Điều đó đã khiến cho cái cửa hang này trở thành một cái nổi bật nhất ở trong hơn một trăm cái truyền thừa này. Rõ ràng, cái động khẩu truyền thừa này, so với những truyền thừa khác thì còn cường hãn và bá đạo hơn rất nhiều!

Mà lực hút cũng đột nhiên gia tăng, trực tiếp bao phủ Bạch Tiểu Thuần. Trong chớp mắt đã đem thân hình Bạch Tiểu Thuần hút tới. Trong tiếng kinh hô, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bị lôi vào bên trong động khẩu.

Cho tới khi hắn biến mất, những cái cửa hang khác giống như là không cam lòng, hào quang vặn vẹo, rồi nhanh chóng lập lòe mấy cái. Đến lúc này tựa như mới bất đắc dĩ từ bỏ, dần dần yên tĩnh trở lại.

Khiến cho người duy nhất tận mắt nhìn thấy là Chu Tâm Kỳ không biết mình vì sao mà rời đi được, nàng chỉ biết một điều là những cái truyền thừa kia lộ ra vẻ không thể chờ đợi được, đã lật đổ suy nghĩ của nàng. Mà cái động khẩu xuất hiện cuối cùng kia, tựa như...Không phải là một trong hơn trăm cái cửa hang này.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa bị cái cửa động truyền thừa có khí tức cường hãn và tràn đầy bá đạo kia hút vào, thì năm vị lão tổ ở trên ngọn núi thứ chín của Linh Khê Tông, tất cả đều chấn động tâm thần.

Lúc trước đó bọn hắn đều đang nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Thuần ở nơi này, thậm chí coi như là chưa từng xuất hiện dị biến thì bọn hắn cũng đang nhìn chăm chú để lúc cần thiết, bọn hắn sẽ hạ xuống thần niệm, chỉ điểm Bạch Tiểu Thuần lựa chọn công pháp.

Dù sao hắn cũng là Thiên Đạo Trúc Cơ, Linh Khê Tông cực kỳ coi trọng.

Nhưng bây giờ, sau khi cái động khẩu nguyên bản không thuộc hơn một trăm cái thông đạo xuất hiện, rồi đem Bạch Tiểu Thuần hút vào trong đó, thì thần niệm của năm người bọn họ đều xuất hiện chấn động.

“Cái đó là...”

“Bạch Tiểu Thuần này lại có được cơ duyên như thế!!”

“Cái truyền thừa kia... Đã rất lâu rồi không có mở ra. Đó là... Truyền thừa ẩn tàng duy nhất ở trong hơn trăm truyền thừa!!”

Trong lúc tâm thần của tất cả mọi người rung chuyển, thì ở trong Tổ Cấm, Bạch Tiểu Thuần bị cái lực hút đột nhiên tăng cường này trực tiếp hút tới bên trong một cái thạch thất.

Cái thạch thất này nguyên bản đang đen kịt, nhưng nháy mắt khi hắn vừa xuất hiện thì bốn phía lại lập tức sáng lên.

Bạch Tiểu Thuần kinh nghi bất định. Việc này quá đột ngột, căn bản cũng không phải là do hắn tuyển chọn, mà là mình bị truyền thừa chọn, lúc này vội vàng quan sát bốn phía.

Thạch thất này không lớn, chỉ có ở chỗ chính giữa, có để một cuốn... sách đá!

"Hả?" Bạch Tiểu Thuần đi tới, ánh mắt rơi lên trên cuốn sách đá này, lập tức bị năm cái chữ lớn ở trên đó hấp dẫn.

"Tử Khí Thông Thiên Quyết!" Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, cảm thấy cái tên này rất là bá khí. Vẻn vẹn chỉ mới nhìn tên công pháp là đã tưởng tượng ra bất phàm.

"Bờ Nam Tử Khí Ngự Đỉnh Công, bờ Bắc Thông Thiên Ngự Thú pháp. Giờ lại có cái Tử Khí Thông Thiên Quyết này, hắn đây chính là... thể hoàn chỉnh của hai đại công pháp Linh Khê Tông?"

"Dùng nước của Thông Thiên Hà để tu hành?" Bạch Tiểu Thuần tiếp tục xem, rất nhanh đã thở sâu. Bên trên một trang sách đá này chỉ giới thiệu tổng cương. Nhưng cho dù là tổng cương cũng đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi.

Tử Khí Thông Thiên Quyết này là hấp thụ nước của Thông Thiên Hà, uẩn dưỡng ở trong cơ thể, không ngừng cường hóa, sinh sôi khắp toàn thân. Nó được chia làm bốn tầng, lần lượt ứng với Trúc Cơ sơ, trung, hậu, và Giả Đan Cảnh!

Mà tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết này thì có thể ngưng tụ ra được một môn thần thông đạo pháp, tên là Thông Thiên Pháp Nhãn!

Cũng là điều khiển lực, nhưng rõ ràng lại không phải là một cảnh giới như lúc Ngưng Khí. Ngưng Khí dùng khí để điều khiển, mà Trúc Cơ dùng mắt. Giống như là ánh mắt đi tới đâu, thì có thể điều khiển được vật ở nơi đó!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng cẩn thận xem xét. Thời gian dần trôi qua, cuốn sách đá này dần dần xuất hiện dấu hiệu mơ hồ, hiện ra bốn cái phù văn. Bên trong mỗi một cái đều có ẩn chứa vô số thông tin. Bạch Tiểu Thuần nhìn từng cái, vẻ mặt càng lúc càng rung động.

“Lấy nước của Thông Thiên Hà để tu hành, tầng thứ nhất luyện hóa một giọt, tầng thứ hai là một chén, tầng thứ ba là một thạch, còn tầng thứ tư là... một đỉnh!” Bạch Tiểu Thuần miệng đắng lưỡi khô. Hắn đã từng nghe Trịnh Viễn Đông nói qua, toàn bộ thế giới đều vây quanh Thông Thiên Hải, đó là căn nguyên của linh khí.

Mà cái Tử Khí Thông Thiên Quyết này cư nhiên lại bá đạo như thế, lại trực tiếp hấp thu nước của Thông Thiên Hà...

Cũng may đây chỉ là công pháp Trúc Cơ, nếu như còn có phần sau, thì Bạch Tiểu Thuần không cách nào tưởng tượng nổi, tu sĩ tu hành môn công pháp này đến tận cùng sẽ cường đại tới cái trình độ gì.

Trong đầu hắn không khỏi hiện ra một hình ảnh, mình phất tay một cái là một nhánh sông trong tứ đại phân mạch của Thông Thiên Hà bị mình một hơi hút khô...

Hình ảnh này lại thay đổi, biến thành hắn huyễn tưởng ra cảnh mình đứng ở giữa không trung trên Thông Thiên Hải hút khẽ một cái, toàn bộ Thông Thiên Hải... biến thành Linh Hải của mình.

“Quá mạnh!!” Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hít thở phì phò. Đặc biệt là công pháp này sinh ra thần thông đạo pháp, hình thành Thông Thiên Pháp Nhãn, chỗ ánh mắt quét qua là có thể điều khiển được tất cả, lại càng khiến cho Bạch Tiểu Thuần kích động.

“Đây không phải là cái ta đang theo đuổi... Ngự Nhân Đại Pháp sao!!” Bạch Tiểu Thuần run lên một cái, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Dù công pháp này chỉ là công pháp của Trúc Cơ mà không có phần tiếp theo, nhưng hắn cũng lập tức quyết định là mình sẽ tu luyện... Tử Khí Thông Thiên Quyết này!

Thời gian dần trôi qua, Bạch Tiểu Thuần ở trong thạch thất mất ăn mất ngủ lĩnh hội Tử Khí Thông Thiên Quyết. Chỉ là sau một tháng, hắn mặc dù không tu hành thành công, nhưng cũng đã đem công pháp này nhớ kỹ trong đầu, đến lúc này mới không nỡ mà rời đi.

Hắn không có để ý, sau khi hắn rời đi, liền có mấy đạo thần niệm ngưng tụ qua, mang theo chấn kinh cùng với chờ mong.

Mấy ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần đều ở bên bờ Thông Thiên Hà dưới chân Chủng Đạo Sơn, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, quan sát dòng nước màu vàng chảy xiết, mang theo từng trận âm thanh ầm vang ở trước mặt. Hắn cảm thụ được linh lực mênh mông ở trong nước sông, cảm nhận được ở trong đó truyền ra từng trận chấn động khủng bố. Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, không ngừng thử thu lấy một giọt nước sông.

Nhưng đều thất bại. Nước sông này giống như là liền một khối, không có thủ đoạn đặc thù thì không thể rung chuyển. Mà nó rõ ràng lại có lực lượng rất kinh người, nếu như thân thể mà chạm vào, thì trong nháy mắt sẽ bị hòa tan.

Cho đến khi mấy ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn không có cách nào thành công. Hắn trầm mặc một lát, rồi đi tìm chưởng môn sư huynh. Đến khi trở về, trong tay hắn có thêm một cái bình ngọc đặc thù. Bên trong bình ngọc này có một giọt nước của Thông Thiên Hà. Đó là do mấy vị lão tổ ở trong tông môn, cứ cách một đoạn thời gian lại xuất thủ thu lấy, làm đồ vật ban thưởng, ban cho tu sĩ Trúc Cơ tu luyện.

Thông qua chỗ chưởng môn sư huynh, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng biết, dùng nước của Thông Thiên Hà tu hành là một điểm mấu chốt của tu sĩ Trúc Cơ. Cũng không phải chỉ có riêng hắn là như thế, mà tất cả truyền thừa của Trúc Cơ, đều có liên quan đến việc mượn dùng nước của Thông Thiên Hà.

Các truyền thừa khác của Linh Khê Tông tương đối là hỗn tạp, có liên quan đến thú, đến kiếm, đến Luyện Linh. Mà Huyết Khê Tông,

Huyền Khê Tông, Đan Khê Tông cũng là như thế. Như Huyết Khê Tông là đem nước của Thông Thiên Hà chuyển hóa thành linh huyết, Huyền Khê Tông dùng để luyện linh thân thứ hai và luyện khí, còn Đan Khê Tông thì chủ yếu là luyện đan.

Nhưng... Nếu cẩn thận phân tích tất cả các truyền thừa, thì thấy được chúng đều là mượn dùng, mà Bạch Tiểu Thuần sau khi so sánh thì đã phát hiện ra. Hắn tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết, sở dĩ nó bá đạo là bởi vì nó không phải mượn dùng, mà là... trực tiếp cướp đoạt!

Giữa hai bên giống như là trời với đất, hoàn toàn khác biệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thông Thiên Pháp Nhãn!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Cầm bình ngọc, Bạch Tiểu Thuần cũng chưa trở về động phủ ngay mà sau khi trầm ngâm suy nghĩ, hắn quyết định sử dụng cơ hội Bí cảnh cảm ngộ đạt được trong lần đệ nhất Thiên kiêu chiến vừa rồi.

Bí cảnh cảm ngộ, có thể cảm ngộ Bí pháp, cũng có thể cảm ngộ Công pháp của riêng mình. Bởi vì Bí cảnh kia ẩn chứa huyền diệu nào đó mà Bạch Tiểu Thuần không hiểu được, nên cảm ngộ tại nơi đó dễ dàng hơn một chút so với bên ngoài.

Lúc còn Ngưng khí, công pháp có hạn nên sẽ là lãng phí, cho nên cảm ngộ khi vừa Trúc cơ xong là thời điểm thích hợp nhất. Còn về phần đợi đến Kim Đan…không ai dám chắc mình sẽ thành công Kim Đan, cho dù Bạch Tiểu Thuần có Thiên đạo Trúc cơ đi nữa thì cũng chỉ là có tỷ lệ thành công cực lớn mà thôi.

Cho nên đợi sau khi Kim Đan mới đi đến Bí cảnh…là không thực tế.

Cửa vào Bí cảnh nằm trên Chủng Đạo Sơn, nhưng bản thân Bí cảnh lại nằm tại một nơi thần bí nào đó trong hư vô. Khi Bạch Tiểu Thuần đưa ngọc giản cho vị Thái thượng trưởng lão phụ trách Cửa vào Bí cảnh, vị lão giả tóc hoa râm này liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái đầy thâm ý.

Cái nhìn này khiến Bạch Tiểu Thuần chịu áp lực rất lớn, tựa như khi năm đó Ngưng khí nhìn thấy cường giả Trúc cơ vậy, loại áp chế này khiến Bạch Tiểu Thuần lập tức lộ ra dáng vẻ đầy nhu thuận.

“Đệ nhất Thiên kiêu chiến, có thể đạt được thời gian một ngày cảm ngộ. Thiên đạo Trúc cơ có thể có thêm ba ngày cảm ngộ. Chưởng tòa Hương Vân Sơn Lý Thanh Hậu cộng dồn được hai ngày cũng đưa cho ngươi, còn có hai ngày thời gian của Chưởng môn, cũng đưa cho ngươi.” Ngay khi lão giả nhàn nhạt nói, thì Bạch Tiểu Thuần cũng ở bên cạnh tròn xoe hai mắt.

Trước đó hắn không biết chuyện Lý Thanh Hậu và Trịnh Viễn Đông đưa cho hắn thêm thời gian cảm ngộ. Hơn nửa, tính toán số ngày cảm ngộ trong Bí cảnh, hắn cảm thấy dường căn bản không đủ để cảm ngộ.

“Tổng cộng…tám ngày!” Lão giả cẩn thận nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, rồi trả lại ngọc giản, sau đó đưa tay phải bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ về phía tảng đá lớn. Tảng đá lập tức trở nên mờ ảo, có cả âm thanh vang vọng truyền ra, Bạch Tiểu Thuần còn đang kinh hãi mất vía thì tảng đá đột nhiên biến lớn lên thành một người đá cao chừng hơn mười trượng ngửa mặt lên trời gào thét, rồi nâng hai tay lên hướng về không trung, hung hăng xé mở.

Trong tiếng ầm ầm vang vọng, một khe rách to lớn từ hư vô bị cứng rắn xé mở ra.

“Còn không đi vào!” Vị Thái thượng trưởng lão kia nhàn nhạt nói, thanh âm như sấm động vang lên. Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, chắp tay cúi đầu trước lão giả rồi bay thẳng vào vết nứt, biến mất trong nháy mắt.

Đến khi hắn biến mất thì vết nứt kia cũng khép lại, người đá cũng chầm chậm thu nhỏ lại trở thành tảng đá lớn như trước, còn vị lão giả nhắm hai mắt lại, không chút nhúc nhích.

Thân ảnh Bạch Tiểu Thuần hiện ra, tại một thế giới màu xám. Thế giới này rất quỷ dị, Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra bản thân lại đang đứng ở lối vào Bí cảnh.

Thậm chí hắn còn thấy được tảng đá to lớn lúc nãy nhưng không thấy lão giả, mà toàn bộ Linh Khê Tông cũng không có chút sinh cơ nào. Trong sự kinh ngạc đó, Bạch Tiểu Thuần bay lên, nhìn qua toàn bộ Linh Khê Tông, hơi thở có chút không ổn định.

"Nơi này…" Toàn bộ Linh Khê Tông, kể cả kiến trúc và lầu các đều giống y nguyên trong trí nhớ của hắn, thế nhưng…lại không có chút sinh cơ và bóng người nào.

Một vẻ hoang vu khiến Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương. Hơn nữa, khi nhìn thấy Thông Thiên Hà hoàn toàn khô cạn, da đầu hắn không khỏi tê dại đi.

"Đây là Bí cảnh gì vậy?" Bạch Tiểu Thuần có chút bất an nhưng lại không nghĩ ra được nguyên nhân gì, bèn trầm ngâm bước lên đỉnh Chủng Đạo Sơn. Vốn dĩ nơi này hắn không cách nào được đến, thế nhưng lúc này lại chỉ đơn giản là bước đến vậy thôi.

Đứng tại đỉnh núi đưa mắt nhìn ra xa, toàn bộ thế giới này, chỉ đầy khói xám bao trùm tám hướng, không nhìn rõ phía xa được, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc rồi chậm rãi ngồi xuống.

"Không cần nghĩ nữa, để coi thử xem cảm ngộ công pháp nơi này có dễ dàng hơn không." Bạch Tiểu Thuần đè nén bất an trong lòng, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên Tử Khí Thông Thiên quyết, tiếp tục cảm ngộ tu hành.

Rất nhanh, hắn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt đầy kinh hỉ. Rất nhiều chỗ hắn không rõ khi tu hành bên ngoài thì lúc này đều rõ ràng trước mắt, còn mơ hồ cảm thấy dường như tất cả suy nghĩ đều được phóng đại lên đến vô hạn, bất kì ý niệm gì trong đầu dường như đều có thể trở thành hiện thực được!

Loại minh ngộ kì diệu này tựa như tưởng tượng ra một cái thế giới. Trong thế giới này xuất hiện lại xuất hiện loại cảm giác khiến Bạch Tiểu Thuần gần như không cách nào tin nổi.

Hắn đầy kích động tiếp tục nhắm mắt lại lần nữa, đắm chìm vào trong minh ngộ Tử Khí Thông Thiên Quyết.

Thời gian trôi qua, màn đêm phủ xuống, nhưng dường như Bạch Tiểu Thuần hồn nhiên không nhận thấy mà vẫn cứ chìm trong cảm ngộ. Đến ngày thứ hai, ngày thứ ba…

Đêm khuya ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt đầy vẻ minh ngộ, nhìn kỹ lại còn thấy có một Phù văn lập lòe trong con mắt hắn.

“Tử Khí Thông Thiên Quyết, khó khăn nhất, chính là bước đầu tiên uẩn linh, hà thủy như tinh, trụy lạc phàm trần, huyết nhục hóa tơ, tương tinh thần cao cử, thân thể thành thương khung, sử tinh thần vu thể nội, như tại thương khung bất lạc!” (*) Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, đưa tay phải vung lên mở túi Trữ vật, một cái bình ngọc bay ra.

Bình ngọc được mở ra, trong bình là một giọt nước Thông Thiên Hà vàng kim chậm rãi lơ lửng trên không trung, trở thành một màu sắc khác duy nhất còn tồn tại trong cái thế giới màu xám này.

Nhìn giọt nước Thông Thiên Hà, Bạch Tiểu Thuần có chút chần chừ, cuối cùng hắn hít sâu một hơi, hung hăng cắn chặt răng một cái.

“Tất cả đều là vì Trường sinh, vì có tư cách đi ra Thông Thiên Hải!” Bạch Tiểu Thuần hút khẽ một cái. Giọt nước sông vàng kim này hướng thẳng tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng không vào miệng mà đến ngay mi tâm của hắn.

Khoảnh khắc đụng chạm đó, một cảm giác đau nhức kịch liệt từ mi tâm truyền đến, như huyết nhục bị hòa tan khiến cả người Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn vẫn cắn răng gắng gượng vận chuyển tu vi trong cơ thể, toàn bộ chín tầng Linh hải trong thể nội chuyển động, dựa theo công pháp Tử Khí Thông Thiên Quyết, toàn lực hấp thu.

Bên tai Bạch Tiểu Thuần là tiếng nổ vang ầm ĩ, giọt chất lỏng vàng kim dần dần dung nhập vào mi tâm. Không biết qua bao lâu, khi giọt nước này dung nhập hoàn toàn vào bên trong thì Bạch Tiểu Thuần cũng gào thét lên một tiếng, ánh mắt đầy tơ máu. Nơi thể nội của hắn, giọt nước Thông Thiên Hà bỏ qua kinh mạch, bỏ qua huyết nhục mà chìm thẳng xuống như muốn xuyên qua thân thể hắn mà rớt xuống.

Đây chính là… hà thủy như tinh, trụy lạc phàm trần.

Một đường đi qua, toàn bộ kinh mạch huyết nhục của hắn như bị hòa tan, thậm chí lục phủ ngũ tạng của hắn cũng bị thụ thương, còn cả xương cốt nữa…Cái loại đau đớn, thương thế như thế này khiến sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái mét, tiên huyết không ngừng trào ra.

Nhưng hắn vẫn cứ cắn răng kiên trì, dù kinh mạch có vỡ vụn hòa tan nhưng vẫn cứ vận chuyển như trước khiến Linh khí từ đoạn hòa tan trong kinh mạch, trong huyết nhục không ngừng lan tràn ra ngoài, tạo thành từng đầu sợi tơ hướng tới quấn quanh giọt nước sông vàng kim, từng tầng từng tầng, không ngừng quấn lấy. Đây chính là huyết nhục hóa tơ, tương tinh thần cao cử!

Những sợi tơ này không ngừng vỡ tan ra, thế nhưng lại có rất nhiều sợi tơ khác sinh ra từ trong thể nội Bạch Tiểu Thuần lại điên cuồng lao tới, tiếp tục quấn quanh lấy giọt nước sông màu vàng này!

Đến khi giọt nước sông vàng kim rơi vào đan điền của hắn, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên lấp lóe.

“Thân thể thành thương khung, sử tinh thần vu thể nội, như tại thương khung bất lạc, Tử khí Uẩn linh!”

Ầm một tiếng, chín tầng Linh hải trong thể nội được bộc phát toàn diện, hình thành chín tầng Triều tịch không ngừng trùng kích vào dịch thể màu vàng như muốn hòa tan nó ra. Tầng thứ chín của Linh Hải nhanh chóng bị xuyên thấu, rồi đến tầng thứ tám, tầng thứ bảy…

Khi bị xuyên thấu qua, thì những tầng Linh hải đó lại biến thành những sợi Linh tơ có số lượng kinh người quấn quanh lấy giọt nước sông này.

Xuyên qua tám tầng Linh hải, bị vô số Linh tơ quấn quanh, giọt nước màu vàng cuối cùng mới từ từ bình ổn lại, trôi lơ lửng trên tầng Linh hải thứ nhất!

Ngay khi thế rơi của nó không còn nữa, giọt nước sông đang lơ lửng trên tầng Linh hải thứ nhất chợt tản mát ra vô tận kim quang. Kim quang bộc phát ra từ thể nội của Bạch Tiểu Thuần, một đường lan tràn qua Linh hải, kinh mạch, huyết nhục, xương cốt, khiến thương thế toàn bộ nơi này trực tiếp khôi phục lại trong nháy mắt, không chỉ thế mà còn xuất hiện thêm một số cải biến.

Theo cải biến, khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần bộc phát, mặc dù vẫn là Trúc Cơ sơ kì, nhưng lại có biến hóa hoàn toàn khác hẳn với lúc trước. Trước đó Bạch Tiểu Thuần chỉ có uy áp, còn lực lượng Trúc cơ trong thể nội lại trong trạng thái tán loạn tựa như một đám binh sĩ tự ý đánh đấm riêng mà không có chủ soái chỉ huy, lúc này minh ngộ được Tử Khí Thông Thiên Quyết tựa như đã xuất hiện chủ soái khiến Linh lực được thống nhất lại, chiến lực lúc này lập tức trở nên khác biệt!

Hai mắt đang nhắm lại của hắn đột nhiên mở ra, phù văn rõ ràng lóe lên trong mắt rồi chậm rãi biến mất ở sâu trong con ngươi, giọt nước sông màu vàng được dung nạp tại tầng Linh Hải thứ nhất trong thể nội cũng dần hòa tan ra.

Sau một thời gian, khi giọt nước sông hoàn toàn được hòa tan, thì chính là lúc Bạch Tiểu Thuần tu luyện thành công tầng thứ nhất Tử Khí Thông Thiên Quyết.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy nơi mi tâm nhói nhói, còn mang theo cảm giác ngứa ngứa, tựa như nơi đó có một con mắt đang chậm rãi sinh trưởng, khiến hắn có một loại xúc động rất mãnh liệt, xúc động muốn được mở ra.

Đó là... Thông Thiên Pháp Nhãn của hắn!

"Thành công!" Bạch Tiểu Thuần đầy vui sướng mà sờ lên mi tâm mình, cảm giác đau đớn truyền tới rõ ràng hơn, nhưng hắn không khinh hoảng mà còn đầy phấn chấn.

“Ha ha, sau này ta chính là có ba mắt đấy, nghĩ thế nào cũng là lợi hại.” Bạch Tiểu Thuần khoa chân múa tay, nhưng lúc nhìn về phía xa, hắn đột nhiên hít sâu lại.

“Dù mới đang xuất hiện, nhưng hắn có thể miễn cưỡng sử dụng chút ít a?” Bạch Tiểu Thuần do dự một chút, rồi nhắm hai mắt lại. Tầng Linh hải thứ nhất trong thể nội cuồn cuộn, giọt nước sông màu vàng cũng lóe lên kim quang lấp lánh lần nữa, rồi chạy một vòng khắp kinh mạch, ngưng tụ lại tại mi tâm của hắn.

Chốc lát sau, vết nứt ngay trên mi tâm của Bạch Tiểu Thuần đang khép vào lại bị xé mở, lộ ra một con mắt màu Tím. Con mắt này mạnh mẽ nhìn về phía xa, xuyên thấu qua làn khói xám nhìn ra bên ngoài….

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động, cuối cùng hắn đã nhìn thấy được bên ngoài của đám khói này…nơi đó không được coi là mặt đất, mà là một phần của đại dương khô cạn, mà sơn môn Linh Khê Tông lại nằm trên một mảnh vỡ của hòn đảo lơ lửng trong hư vô mà thôi. Xa hơn nữa, còn có vô số những mảnh vỡ của hòn đảo dạng này!

Có từng đạo sấm sét yếu ớt hình cung chớp lóe trong biển rộng này, chạy từ mảnh vỡ hòn đảo này đến mảnh vỡ hòn đảo kia….

Bạch Tiểu Thuần còn đanh muốn nhìn kỹ hơn thì cảm giác mi tâm nhói nhói, tiên huyết chảy xuống, khe nứt khép lại. Khi hắn mở mắt ra, cả thân thể run lên, Linh lực trong thể nội tiêu tán hơn phân nửa.

“Nơi này là…Bí cảnh gì vậy?” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập đầy kinh hãi.

(*) Giữ nước sông như sao, rơi xuống phàm trần. Huyết nhục hóa tơ, đưa sao trời lên cao. Thân thể hóa thành trời cao, để Ngôi sao trong thể nội như đang ở tại bầu trời mà không rơi xuống!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Mặt Nạ Nhỏ, Chơi Trốn Tìm Với Bạch Gia Ta

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần không cách nào tưởng tượng được, nghĩ thế nào cũng không ra đến cùng nơi này là cái dạng tồn tại gì.

Trầm mặc một chút, Bạch Tiểu Thuần bèn thu lại ánh mắt đang nhìn về màn sương mù phía xa, hít sâu một hơi rồi dần khiến tâm tư mình bình tĩnh lại.

“Mặc kệ, dù sao thì nơi này cũng khiến ta cảm ngộ rất nhanh, thu hoạch được rất lớn.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, áp chế chấn động trong lòng xuống.

“Khó trách thời gian nơi này chủ yếu tính bằng ngày, thậm chí còn tính bằng canh giờ. Mà tu sĩ tới chỗ này cũng phải tích lũy thật nhiều, đổi lấy mấy ngày liền.” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút gấp gáp, hắn tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết đã mất ba ngày, lúc này chỉ còn lại năm ngày nữa.

“Không thể phí phạm.” Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lấy một miếng ngọc giản bên trong túi Trữ vật ra, rồi dung nhập Linh lực vào ngọc giản trong tay. Một đoạn khẩu quyết nhanh chóng được hiển thị trong đầu hắn.

"Bất Tử Kim Cương!" Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn, ngọc giản này là do người thủ mộ năm đó tặng cho, Bất Tử công quyển thứ hai…Bất tử Kim cương!

Bất tử quyển thứ nhất, tu hành chính là lực lượng lớp da dẻ bên ngoài, gọi là Bất tử Bì. Quyển thứ hai này, hu hành lực lượng nhục thân, được gọi là …Bất tử Kim cương!

Tương tự như Bất Tử Bì, Bất Tử Kim Cương này cũng được chia làm bốn cảnh giới, nhưng không phải là Thiết, Đồng, Ngân, Kim, mà được chia thành bốn loại nhục thân. Lần lượt là tầng thứ nhất Thập tượng Man Quỷ thân, tầng thứ hai Thập Quỷ Thiên Yêu thân, tầng thứ ba Thập Yêu Tu la thân, cuối cùng là Bất tử Kim cương thân!

Bốn loại nhục thân, mỗi tầng đều mạnh mẽ vượt trội hơn tầng trước, mà mạnh mẽ nhất chính là Bất Tử Kim Cương thân, lực lượng cường đại, gấp hơn một ngàn lần Man Quỷ thân tầng thứ nhất.

Ngày trước Bạch Tiểu Thuần cũng từng tìm hiểu quyển này, thế nhưng Bất tử Bì của hắn còn chưa đại thành nên không cách nào tu hành được. Bây giờ mới có thể tiếp tục được, nhưng nhìn lại lần nữa, hắn vẫn bị Bất Tử Kim Cương này làm chấn động như lúc trước.

“Tầng thứ nhất, thập tượng Man Quỷ thân…cái gọi là Tượng ở đây không phải là loài Voi bình thường, mà chính là một loại tồn tại thời kỳ viễn cổ, thể lực áp đảo khắp nơi, lực lượng nhục thân đơn thuần cũng có thể so được với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ ngày nay…Viễn cổ Cự Tượng!

Lực lượng Long Tượng Hóa Hải Kinh của ta cũng là do lực lượng này tạo thành. Sau khi thành tựu Trúc cơ, lực lượng nhục thân của ta chỉ có thể so với lực lượng nhất Tượng mà thôi.

Mà Man Quỷ này, dựa theo Bất Tử Kim Cương giới thiệu, là một loại tồn tại kinh khủng trong thần thoại truyền thuyết có thể xé xác Cự Tượng, như Quỷ nhưng không phải Quỷ, lại có huyết nhục của hung thú!” Sau khi so sánh tu vi bản thân, Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm kinh hãi đối với Bất Tử Kim Cương quyển.

“Nói cách khác, tu hành Bất Tử Kim Cương quyển tầng thứ nhất sẽ khiến lực lượng nhục thân ta bạo tăng lên gấp mười lần…Sau khi gấp

mười lần, mới coi như là lực lượng Nhất quỷ của tầng thứ hai. Mà lực lượng Man Quỷ này phải cần gấp mười lần mới có thể hóa thành Thiên yêu."

"Thiên Yêu, dựa theo giới thiệu của Bất Tử Kim Cương quyển, cũng là một loại tồn tại cường hãn trong thần thoại truyền thuyết, dùng lực lượng nhục thân quát tháo bát phương, lấy Man Quỷ làm thức ăn!"

"Lực lượng Thiên Yêu lớn gấp mười lần, mới được tính là Tu La, cũng là một vật trong truyền thuyết, lực lượng cực lớn, nghiền ép Thiên Yêu…Tương tự, lực lượng nhục thân gấp mười lần Tu La thì mới được xem như…Bất Tử Kim Cương?"

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, chỗ tốt của Bất Tử Bì hắn rất thấm nhuần, nên Bất Tử Kim Cương trước mắt khiến tim hắn đập thình thịch. Vừa nghĩ tới ngày bản thân tu thành Bất Tử Kim Cương, phối hợp với Bất Tử Kim Bì, bản thân không nói là bất tử nhưng nhất định là rất khó tử vong!

"Bất Tử Kim Cương quyển này, là một bảo quyển nhằm bạo tăng lực lượng nhục thân a! Một khi tu thành, nhìn khắp toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ trong thiên hạ, ai có thể giết được ta chứ!" Bạch Tiểu Thuần kích động, khoa chân múa tay, tranh thủ nhắm mắt minh ngộ tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương.

Minh ngộ ra Bất Tử Kim Cương quyển không khó, cái khó là nếu muốn tu hành thì nhất thiết phải chịu hao phí Nguyên lực to lớn, không thể nào so được với Bất tử quyển thứ nhất. Bạch Tiểu Thuần vừa mới tu hành được một chút thì thân thể đã cấp tốc khô héo đi trông thấy, hắn bị hù dọa giật mình mà vội vàng dừng lại.

"Tiêu hao Nguyên lực thế này cũng quá kinh khủng mà, không cẩn thận không khéo sẽ biến thành một cái thây khô mất…" Bạch Tiểu Thuần run rẩy một chút, tưởng tượng cái dáng vẻ khô đét của bản thân mà hãi hùng khiếp vía nhưng hắn lại không cam lòng từ bỏ, hơn nữa nếu

hoàn thành xong Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất, thì có thể tu hành được thần thông của Bất Tử Kim Cương quyển này đấy.

"Hám Sơn Chàng…" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi. Hắn quyết định ngày sau phải luyện đan nhiều hơn, nếu không thì cần phải ăn rất nhiều thiên tài địa bảo để bổ sung Nguyên lực, nói sao thì cũng phải tu luyện cho thành Bất Tử Kim Cương.

Tính toàn thời gian một chút, hắn còn thừa ba ngày, sau khi ngẫm nghĩ hắn bèn tháo đôi cánh sau lưng xuống, gỡ lấy Nguyên Từ thần châu trên cánh ra, cầm trong tay nghiên cứu cẩn thận. Ở giữa Nguyên Từ sí này là hạt Nguyên Từ châu mà khi xưa hắn đổi bằng dược phương Phát Tình đan cho bờ Bắc.

Lúc đó, bà lão Diên Vĩ Phong ở bờ Bắc có nói qua, nếu như có cơ duyên thì có thể từ trên Châu và đôi cánh này cảm ngộ ra được thần thông Xích Dẫn có liên quan tới lực từ.

Bạch Tiểu Thuần cũng từng nghiên cứu qua, thế nhưng vẫn chưa nắm bắt được trọng điểm, lúc này thấy còn thừa ba ngày, hắn bèn nổi lên tâm tư nghiên cứu cẩn thận lần nữa.

Thời gian ba ngày trôi qua gần hết, ước chừng hắn chỉ còn cảm ngộ trong bí cảnh này khoảng thêm bốn canh giờ nữa, Bạch Tiểu Thuần không thể không từ bỏ. Mặc dù hắn vẫn không cách nào cảm ngộ được lực hút và lực đẩy, nhưng mức độ hiểu rõ và vận dụng được lực từ này càng thêm thành thạo hơn so với khoảng thời gian trước kia rất nhiều.

Hắn có thể lấy được một chút khí tức vừa bài xích vừa hấp dẫn lẫn nhau trên cặp cánh kia, hình thành một hạt châu vặn vẹo xoay chuyển trong lòng bàn tay.

Hạt châu như hư ảo nhưng lại ảnh hưởng đến hư vô bốn phía xung quanh, khiến hư vô vặn vẹo, dù hắn có dung nhập bao nhiêu Linh lực vào bên trong cũng biệt tăm tựa như đá chìm xuống đáy biển. Chỉ là hết lần này đến lần khác, khi hắn tản ra thì Linh lực đó trong nháy mắt bạo

phát hình thành tiếng nổ vang khiến chính hắn phải kinh hãi, đồng thời cũng nhận ra được khí tức kì dị hình thành hạt châu này tựa như có một loại cân bằng, như một vòng tuần hoàn nào đó, mà hình thành nên vật chứa đựng.

Chỉ là hắn không thể tháo rời từng lực đẩy và lực hút ra, sau này nếu như có thể làm được điều đó, hắn là bản thân có thể chạm tới Nguyên Từ lực.

“Đáng tiếc, nếu có thể ở đây lâu hơn một chút nữa, ta nhất định có thể nghiên cứu ra được cách tách rời chúng đấy.” Bạch Tiểu Thuần cảm khái, thu hồi lại đôi cánh. Sau đó tận dụng hết thảy bốn canh giờ còn lại cảm ngộ Thủy Trạch Quốc Độ của mình.

Bốn canh giờ trôi qua, hư vô xung quanh Bạch Tiểu Thuần chợt vặn vẹo. Không đợi hắn kịp cảm ứng, không gian xung quanh đã tự động sụp đổ, tiếng ầm ầm vang dội tạo thành một vòng xoáy nuốt chửng lấy Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt, rồi biến mất không còn gì nữa.

Lúc xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đã về tới Chủng Đạo Sơn, đứng trước cửa vào bí cảnh. Trong nhất thời hắn có chút không thích ứng được, đầu óc hắn bên trong bí cảnh kia như được rõ ràng đến chưa từng có, khiến mọi suy nghĩ của hắn đều được phóng đại đến vô hạn. Nhưng sau khi trở về, tất cả mọi thứ cũng được khôi phục lại khiến hắn cảm thấy toàn thân như chìm sâu vào trong màn nước, đầy cảm giác mơ hồ đần độn.

Vị Thái thượng trưởng lão kia mở mắt, nhìn Bạch Tiểu Thuần, lão có chút động dung. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn khác biệt so với tám ngày trước đó, dù là thân thể hay tinh thần đều mạnh mẽ hơn không ít.

“Mỗi người khi lần đầu tiên tiến vào bí cảnh này, lúc trở về cũng có chút không thích ứng được. Sau khi ngươi tĩnh tọa mấy ngày, thì mọi thứ lại khôi phục như cũ.” Lão giả khẽ gật đầu, trong mắt đầy tán thưởng rồi tiếp tục nhắm mắt đả tọa.

Thật lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới miễn cưỡng khôi phục lại đôi chút, sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt, chắp tay cúi đầu, quay người rời đi.

Về tới động phủ, Bạch Tiểu Thuần ngồi bên hồ, vừa cố thích ứng lại với thế giới thật, vừa nhớ lại những việc đã trải qua trong tám ngày kia, rồi cuối cùng thở dài một hơi.

“Nếu có thể ở trong đó cảm ngộ thêm mấy ngày nữa thì thật tốt. Tu hành ở nơi đó, căn bản chính là một loại sung sướng…Rốt cuộc nơi đó là ở đâu? Tại sao lại kỳ diệu đến vậy?” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Có thể dùng điểm cống hiến để đổi lấy thời gian tiếp tục tiến vào bí cảnh, nhưng điểm cống hiến của hắn cũng không đủ để đổi được bao nhiêu canh giờ bèn thở dài.

Lúc này, thân thể hắn vẫn còn chưa thích ứng lại được, khó mà tĩnh tâm tu hành, Bạch Tiểu Thuần bèn nghĩ ngợi rồi lấy túi Trữ vật xuống.

Vật phẩm trong túi Trữ vật của hắn vô cùng hỗn tạp, chủ yếu là thu hoạch được bên trong Vẫn Kiếm thâm uyên, từ lúc trở về hắn cũng không nhớ mà sắp xếp lại. Lúc này mở ra, bên trong là đủ thứ vật phẩm lung tung lộn xộn, có không ít Linh thạch, pháp bảo cũng có một chút.

Sau khi sắp xếp một phen, Bạch Tiểu Thuần lấy hơn mười bình đan dược và một hộp ngọc ra, tất cả đều chứa đan dược bên trong, còn có một vài vật phẩm mà bản thân hắn cũng không nhận ra lai lịch. Dù sao thì tam tông kia cũng có những sở trường riêng, có rất nhiều vật phẩm mà Bạch Tiểu Thuần còn chưa biết được.

“Đây là linh dược của Đan Khê Tông? Phương pháp luyện đan của Đan Khê Tông, có chút ý tứ…”

"Đây là Huyền Khê tông a, như là một mảnh móng tay."

"Đây là cái gì? Sền sệt. . ." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Sau khi đặt xuống, thì hắn tiếp tục mở ra một hộp ngọc huyết sắc, vừa mở ra thì một tia lực lượng hỏa diễm đột ngột từ trong đó tràn ra ngoài.

Vốn dĩ Bạch Tiểu Thuần cũng không quá chú ý tới hộp ngọc này, sau khi nhìn thấy ngọn lửa hắn đột nhiên sững sờ, hai mắt trợn to, hơi thở dồn dập. Lập tức hắn nhìn ngó kỹ càng lại, rồi dần cũng nhìn ra một đốm lửa nhỏ bên trong hộp ngọc này.

Nói chính xác thì ngọn lửa này không phải do tự nhiên sinh ra, mà được phát ra từ một gốc thực vật. Thực vật này là một gốc Tiên thảo, có bốn lá với bốn màu khác nhau, khiến ngọn lửa được phát ra từ Tiên thảo cũng có bốn màu, không ngừng biến hóa liên tục, nhìn qua rất kỳ dị.

“Tứ diệp Tiên thảo, chính là…vật phẩm hiếm hoi có thể phóng xuất ra Tứ sắc hỏa!!!” Bạch Tiểu Thuần hít sâu, trái tim đập rộn, sau khi cẩn thận phân biệt thì hắn cũng đã hoàn toàn xác định.

“Trong mười vạn gốc Tam diệp Tiên thảo thì mới có một gốc biến dị mà xuất hiện phiến lá thứ tư, hình thành Tứ diệp Tiên thảo, từ đó mới ngưng tụ ra được Tứ sắc hỏa…” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn không nghĩ đến túi Trữ vật của mình lại có thể cất giấu bảo vật thế này.

Đối với đệ tử tam tông khác mà nói, đây là một bảo vật phụ trợ luyện dược hoặc tu hành, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, đây chính là chí bảo.

Nồi Quy Văn của hắn đã không có tác dụng từ lâu rồi, không phải hắn không biết nhưng khắp cả tông môn cũng không tìm được Tứ sắc hỏa. Vật phẩm có thể sinh ra Tứ sắc hỏa không nhiều, cho dù có là Bạch Tiểu Thuần cũng khó mà đoạt tới tay được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Tứ diệp Tiên thảo trước mắt, nghĩ kỹ lại, cuối cùng mới nhớ ra vật này là hắn thu được từ trên người một đệ tử Huyết Khê Tông. Trong lúc cướp đoạt Thiên Mạch chi khí tại Vẫn Kiếm Thế giới, hắn bị quá nhiều người vây công, hơn nữa tình hình lúc đó quá nguy cấp nên cũng không thể nào nhớ kỹ từng người được. Hắn có ấn tượng với tên đệ tử Huyết Khê tông này là do nhớ lại chuyện khi người này sau khi chết đi, có hóa thành một cái mặt nạ định chạy trốn.

“Là hắn!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, lập túi cúi đầu nhìn vào túi Trữ vật. Hắn nhớ rõ đã chụp lấy tấm mặt nạ kia, sau khi bóp nát nhưng mặt nạ lại không chút vỡ ra, mà tình thế lại khẩn cấp nên hắn bèn tiện tay ném vào trong túi Trữ vật.

Nhưng tìm kiếm hơn nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc phát hiện, vậy mà hắn không tìm thấy.

"Không có khả năng!" Bạch Tiểu Thuần lập tức nghiêm túc lại, đè nén cảm giác không thích ứng kia xuống, đồng thời gắng gượng vận chuyển tu vi tìm lại một lần nữa, nhưng vẫn không có chút phát hiện nào.

“Ta không nhớ nhầm, quả thật có ném vào trong túi Trữ vật. Xem ra cái mặt này quả nhiên là một bảo vật khó lường, có thể ẩn tàng đến ta cũng không phát hiện ra được!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ lên đầy vẻ hứng thú.

“Mặt nạ nhỏ, dám cùng Bạch gia ngươi chơi trốn tìm sao. Bạch gia ngươi trong nháy mắt sẽ để ngươi tan thành mây khói!” Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, đầy ngạo nghễ nói.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Ta Nói Cho Ngươi Một Bí Mật

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Túi Trữ vật vẫn lặng ngắt như tờ, không có chút rục rịch. Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, lại tiếp tục hù dọa một lần nữa, nhưng lại vẫn không chút hồi đáp.

Bạch Tiểu Thuần bèn nổi giận cười lạnh, phong bế túi Trữ vật rồi nhắm mắt đả tọa. Mấy ngày sau, khi cảm giác không thích ứng không còn nữa, hắn bèn vận chuyển tu vi dần hòa tan giọt nước sông màu vàng kim trong thể nội, chậm rãi bồi bổ cho Thông thiên Pháp nhãn trên mi tâm.

“Mặt nạ nhỏ, để xem lần này ngươi trốn ở đâu!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh. Sau khi phát hiện Thông Thiên Pháp nhãn có thể miễn cưỡng mở được, lập tức mở túi Trữ vật ra. Giữa trán hắn nứt ra một khe hở, con mắt thứ ba màu tím đột nhiên xuất hiện, nhìn vào túi Trữ vật.

Nhìn vào trong túi Trữ vật, não bộ của Bạch Tiểu Thuần ầm vang, túi Trữ vật như biến mất trong mắt hắn, tất cả vật phẩm bên trong như bị phân giải trở thành hư vô, chỉ còn lại một chỗ đang bị vặn vẹo lại cùng với chiếc mặt nạ hiển lộ ra rõ ràng trong mắt hắn.

Mặt nạ này vậy mà ẩn giấu sâu bên trong, từ từ hòa tan vách tường của túi Trữ vật. Thậm chí đã ăn mòn được đến phân nửa bức vách, đoán chừng khoảng một thời gian nữa là sẽ hòa tan thủng bức vách, từ đó mà thần không biết quỷ không hay chạy thoát ra ngoài.

Lúc này, khi bị con mắt thứ ba của Bạch Tiểu Thuần nhìn tới, mặt nạ lập tức run lên rồi phát ra một đạo cường quang như định cố gắng xông phá vách tường mà chui ra khỏi túi Trữ vật. Bạch Tiểu Thuần đã hừ lên một tiếng, Linh lực nhanh chóng dung nhập rồi nhanh chóng chụp lấy cái mặt nạ này, hung hăng kéo ra ngoài.

Nhưng lúc mạnh mẽ túm thẳng từ bên trong bức tường túi Trữ vật, cầm lấy trong tay, mặc dù con mắt thứ ba của Bạch Tiểu Thuần có thể nhìn thấy mặt nạ trong tay, nhưng cảm giác và cả mắt thường của hắn lại không nhận ra chút ít sự tồn tại của mặt nạ này.

“Không đúng, tại sao lúc ở Vẫn Kiếm thâm uyên ta vẫn còn nhìn thấy được mặt nạ?” Bạch Tiểu Thuần chợt suy nghĩ, con mắt thứ ba của hắn cũng khó mà gắng gượng được lâu, đành chậm rãi khép lại. Chín tầng Linh hải trong cơ thể hắn đột nhiên bạo phát ra một tia khí tức Thiên Đạo rồi lan tràn ra toàn thân. Trong bàn tay hắn đột nhiên xuất hiện vặn vẹo rồi một mặt nạ hơi mờ ảo dần hiện ra, rồi nhanh chóng hóa thành thực chất mà không còn trong suốt nữa.

Trở thành một cái mặt nạ màu da!

Mặt nạ này chính là cái mà Bạch Tiểu Thuần đã từng bóp chặt một lần bên trong Vẫn Kiếm thế giới, không nói tới việc nó mỏng như cánh ve, phi thường mềm mại, mà còn ẩn chứa một tia khí tức mà Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấu được.

Khí tức từ chất liệu của mặt nạ lại khiến Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hãi. Hắn nhớ lại hình như ngày đó, thần hồn của tên đệ tử Huyết Khê Tông cũng đã dung nhập vào bên trong mặt nạ với ý đồ bỏ trốn.

“Ta biết ngươi đang ở bên trong, ra đây cho Bạch gia!” Bạch Tiểu Thuần khẽ quát một tiếng, mặt nạ không nhúc nhích. Sau nửa ngày chờ đợi, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên một tia tàn nhẫn, hung hăng vò vò lấy. Nhưng hắn phát hiện cho dù là toàn lực vẫn không cách nào bóp nát được cái mặt nạ này.

“Không ra đúng không, cho là ta không có cách nào bắt được ngươi?” Bạch Tiểu Thuần nắm lấy mặt nạ, cả người nhoáng lên rồi phóng thẳng xuống dưới chân núi. Hắn nhanh chóng đến bên bờ Thông Thiên Hà, đưa tay lên làm bộ muốn ném mặt nạ vào trong nước sông.

Nước sông này Bạch Tiểu Thuần từng nghĩ qua, có thể hòa tan ngàn vạn vật thì có thể thử nghiệm một thoáng. Hắn chưa kịp buông tay thì mặt nạ run rẩy mãnh liệt, còn có thêm giọng nói đầy sợ hãi truyền ra.

"Tiền bối... Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ a..."

"Rốt cục chịu nói chuyện? Còn không mau hiện thân, khai ra lai lịch đi!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ dữ tợn, lạnh lùng nói.

Bên trong mặt nạ đang bị bóp thành một cục, một làn sương mù chợt dâng lên. Sương mù này nhanh chóng ngưng tụ thành một hình người nhỏ bé, có bộ dáng cũng không giống với kẻ mà Bạch Tiểu Thuần diệt sát ngày đó. Lúc này gã đang run rẩy, liên tục nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mà thở dài, vẻ mặt kinh hoàng.

“Tiền bối khai ân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân là đệ tử nội môn Huyết Khê Tông, tên là Dạ Táng…” Hồn ảnh đang nơm nớp lo sợ, tranh thủ trả lời. Gã nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng vô cùng kinh hoảng, lúc trước gã trốn qua được một kiếp trong Vẫn Kiếm thâm uyên rồi bị Bạch Tiểu Thuần ném vào trong túi Trữ vật, vốn cũng định âm thầm chạy trốn nhưng không thành công, lại còn bị Bạch Tiểu Thuần tìm được chỗ ẩn thân.

Vốn trong lòng gã còn đang ôm theo may mắn, cho rằng Bạch Tiểu Thuần khó mà diệt sát được bản thân mình. Không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại đầy hung tàn, muốn đem gã ném vào trong Thông Thiên Hà.

Nước sông Thông Thiên Hà này có Linh lực nồng đậm đến khó mà hình dung được, coi như gã có chí bảo phòng hộ này, bị ném vào đó nhất định cũng là hồn tiêu phách tán đấy.

Nghe được tên của đối phương, Bạch Tiểu Thuần có chút ngây ngốc và khó chịu trong lòng. Hắn cảm thấy danh tự của đối phương thật sự cũng quá bá khí đi, bất kể là an Táng trong đêm hay là Người an Táng trong đêm cũng đều cho người ta cảm giác được một loại sát khí phi phàm.

Lúc này hắn liếc mắt nhìn hồn ảnh kia rồi ho nhẹ một tiếng.

“Danh tự bình thường, nghe không hay lắm, so ra thì kém hơn tên ta một chút.”

Dạ Táng sững sờ, không dám nhiều lời mà rụt rè đồng tình, trong lòng đầy bi ai. Ở Huyết Khê Tông, gã không được coi trọng, khổ sở trong nhiều năm mới đến được Ngưng khí đại viên mãn, cay đắng cực khổ trong đó chỉ có mình gã tự biết mà thôi.

Vốn gã không có tư cách tham dự thánh địa Trúc cơ Vẫn Kiếm thâm uyên, thế nhưng trong những năm lăn lộn sinh tồn ở tông môn, sở học của gã hỗn tạp, chẳng những học Luyện dược mà còn học được thuật bói toán. Gã thường xuyên xem quẻ cho chính mình, tuy không quá chuẩn xác nhưng cũng có thể mò mò trúng vài lần, cũng đổi được vài chỗ tốt, tu hành thuận lợi.

Trước khi Vẫn Kiếm thâm uyên mở ra, trong một quẻ bói xem cho mình, gã tính ra được bản thân trong Vẫn Kiếm thế giới sẽ thu hoạch được một thiên đại tạo hóa.

Chính bản thân gã cũng không tin vào việc này, nhưng sau khi bói đi bói lại rất nhiều lần cũng vẫn ra kết quả như vậy mới cắn răng, bỏ ra một cái giá rất lớn, thậm chí còn không tiếc công luồn cúi, cuối cùng mới đạt được một danh ngạch. Không nghĩ tới, tạo hóa đâu không thấy, lại bị ngay Bạch Tiểu Thuần vô cùng hung tàn trước mắt bắt lấy.

“Bạch gia gia, đại nhân ngài đại lượng thả ta đi, ta…ta có thể làm Ám tử a. Chỉ cần ngài thả ta về Huyết Khê Tông, từ lúc này trở đi, ta sẽ

truyền tin tức lại cho Linh Khê Tông các người. Ta…ta có thể thề!” Dạ Táng cầu xin, thở dài không ngừng.

Bạch Tiểu Thuần liếc mặt nhìn Dạ Táng một chút, lại chú ý quét qua gương mặt gã rồi hừ lạnh một tiếng.

“Ám tử? Ngươi vốn đeo mặt nạ, coi như đây là dáng vẻ thật của ngươi đi, căn bản là cùng với Dạ Táng mà ta giết lúc trước vốn không phải là một người. Ngươi lại dám gạt ta, Bạch Tiểu Thuần ta hận nhất là người khác gạt mình, ta phải giết chết ngươi!” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hung tàn nói rồi ngồi xổm xuống, đang định ném mặt nạ trong tay xuống dòng sông.

Mắt nhìn thấy dòng sông đầy bọt sóng bắn tung lên, bản thân thì lại sắp đụng xuống nước sông, Dạ Táng kêu gào đầy thê lương, thân thể run rẩy, nguy cơ tử vong trong lòng gã lại được phóng đại lên vô hạn. Hơn nữa, nhớ lại những khuất nhục trong mấy năm nay tại tông môn, nhớ lại những oan ức mà bản thân phải chịu đựng, gã như muốn khóc ròng.

“Đừng giết ta, ta…ta nói cho ngươi biết một bí mất vô cùng lớn!!!” Dạ Táng không còn quan tâm gì nữa mà vội nói to. Nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ bĩu môi một cái, mấy loại chuyện này hắn mới không tin đấy, lúc này bàn tay hắn buông lỏng ra, chiếc mặt nạ rơi thẳng xuống Thông Thiên Hà.

“Đừng a, bí mật này là thật, có liên quan tới Vĩnh hằng Bất diệt!!” Dạ Táng mất hồn mất vía mà nhìn bản thân sắp sửa chìm vào nước sông. Đột nhiên toàn thân Bạch Tiểu Thuần khẽ run lên, hai từ Vĩnh hằng và Bất diệt này đối với hắn cũng không có gì là khác biệt với Trường Sinh và Bất tử. Tay phải hắn nhanh như chớp duỗi ra, chụp lấy mặt nạ, cầm tới trước mặt.

“Nếu ngươi dám gạt ta, cho ngươi biết, ta hận nhất là người khác gạt ta!” Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc mở miệng.

“Ta nói thật đấy, trong Huyết Khê tông có cất giấu một bí mật liên quan tới một kiện Vĩnh Hằng chi vật, nhưng kể cả đám lão tổ Huyết Khê Tông cũng không biết đó là cái gì, cũng không hề biết chuyện trong tông môn bọn họ lại ẩn giấu một vật nghịch thiên như vậy!

Nghe nói, chỉ cần đạt được vật này là có thể chạm tới bí mật của Vĩnh hằng Bất diệt, nếu giải khai được thì có thể Vĩnh Hằng Bất Diệt!!!”

“Ta không hề gạt ngươi, những điều ta nói là hoàn toàn chính xác!!!” Dạ Táng run rẩy nói nhanh. Gã cảm thấy loại người hỉ nộ vô thường như Bạch Tiểu Thuần đây mới thật sự đáng sợ.

“Lại nói bậy nói bạ. Loại chuyện mà lão tổ còn không biết mà ngươi lại biết?” Bạch Tiểu Thuần trừng hai mắt, định ném gã xuống dòng sông.

“Ta…ta không phải là đệ tử Huyết Khê Tông, ta giả dạng…” Dạ Táng suýt khóc, tiếp tục nói ra một tràng.

Theo lời gã nói, thì càng lúc hai mắt Bạch Tiểu Thuần càng trợn tròn. Thân phận thật sự của Dạ Táng, lại chính là Ám tử cho một thế lực thần bí mà chính gã cũng không biết!

Gã vốn chỉ là một tán tu Ngưng khí tầng ba có tư chất tương đối khá trong phạm vi của Huyết Khê tông. Một lần khi gã bị cừu địch truy sát sắp tử vong thì một người áo đen thần bí xuất hiện cứu lấy gã, dường như y đầy gấp gáp đến mức không còn cách nào khác, đành do dự đưa cho gã một tấm mặt nạ, để gã giả dạng thành tên đệ tử ngoại môn Huyết Khê Tông là Dạ Táng. Sau đó hạ hồn cấm, để gã thay thế vị trí của Dạ Táng này thực hiện một việc cho y.

Mà Dạ Táng thật sự đã tử vong này lại có một vị tổ tiên nhất mạch là Miêu Hồng ở trong Huyết Khê tông đã từng lập được đại công. Do vậy, Huyết Khê Tông đã chấp thuận đảm bảo Dạ Táng này nhất định sẽ được trở thành đệ tử nội môn.

Về phần người áo đen thần bí kia, sau khi phủ xuống lần thứ hai, mới nó rõ sự việc gã cần phải hoàn thành chính là âm thầm thu hoạch cái kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia. Y có nói kỹ địa điểm cho gã, còn nói thêm là nơi cất giấu kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia có một cánh cổng chính cần phải có một đan dược đặc thù làm chìa khóa mở ra.

Luyện chế đan dược này không khó, dược sư bình thường cũng có thể luyện được. Nhưng cho dù là ai đi nữa thì tỷ lệ luyện chế thành công chỉ đạt một nửa, mà vật liệu luyện chế lại rất hiếm thấy, chỉ thu thập được một phần là đã vô cùng khó khăn rồi.

Cũng may là tông môn thần bí kia tựa như tài đại khí thô (ND: rất giàu có), thế mà gom góp hết gần hết vật liệu, chỉ thiếu Dục Thú huyết nữa là hoàn thành.

Cùng lúc đó, sau khi hồn ảnh này thay thế thân phận của Dạ Táng làm đệ tử Huyết Khê Tông cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió, sắp trở thành đệ tử nội môn. Nhưng gã cũng từ từ phát hiện bản thân tu hành công pháp Huyết Khê Tông gặp trở ngại, tựa như tư chất tốt nhưng lại không phù hợp với Huyết tu, càng ngày càng nghiêm trọng, khiến gã dậm chân tại Ngưng khí tầng tám rất lâu mà không cách nào tiến thêm được.

Cứ thế tông môn cũng dần xem nhẹ gã, mà vị sứ giả tông môn thần bí kia cũng không giúp đỡ gì cả, cho nên những năm sau này, hắn vì tu hành mà phải đánh đổi rất nhiều chua xót…

Dường như khoảng cách giữa Huyết Khê Tông và thế lực sau lưng người thần bí kia quá xa, còn thêm những trở ngại khác mà gã không biết nên khó mà cướp đoạt trực tiếp kiện Vĩnh hằng Bất Diệt kia được. Từ đầu đến cuối cũng chỉ xuất hiện ba lần, mỗi lần đều là hình chiếu phủ xuống, nhưng chỉ vậy thôi mà xem ra đã rất gian nan rồi.

Lần đầu tiên xuất hiện là sắp xếp hồn ảnh thay thế Dạ Táng tiến vào tông môn. Lần thứ hai xuất hiện, người thần bí này nhìn thấy Dạ Táng thuận lợi trở thành đệ tử nội môn lại không chút cao hứng, nhưng vẫn

nói cho gã biết về nhiệm vụ liên quan tới vật Vĩnh hằng Bất diệt kia, đồng thời cũng đưa cho gã vật phẩm luyện chế viên đan dược. Cuối cùng còn nói tông môn thần bí kia cũng đang tìm kiếm nên gã cũng không cần gấp gáp.

Lần thứ ba xuất hiện là thời điểm trước khi gã tiến vào Vẫn Kiếm thế giới, đối phương có nói nếu gã vẫn không thể Trúc cơ thì sẽ lấy lại mặt nạ và vật liệu luyện đan dược kia, buông tha cho thân phận Ám tử này của Dạ Táng.

Dạ Táng bất đắc dĩ, mới gieo quẻ bói tìm kiếm đường ra thì mói có chuyện tình vừa rồi…

“Tông môn kia toàn kẻ ngu hay sao? Thế mà lại chọn ngươi làm Ám tử? Huyết Khê Tông vậy mà cũng không phát hiện ra?” Bạch Tiểu Thuần nghe xong, cảm thấy Dạ Táng này dối trá, hoặc tông môn thần bí kia bị váng đầu, hoặc là có ẩn tình nào đó mà Bạch Tiểu Thuần không biết, khiến tông môn kia không còn cách nào khác mới chọn đại cái thần hồn này thay thế Dạ Táng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Chẳng Lẽ Là Thiên Ý…

Dịch giả: Sun_Fly

Còn có một loại khả năng, chính là thật như Dạ Táng đã từng nói, khoảng cách từ tông môn thần bí kia đến Huyết Khê Tông quá mức xa xôi, xa đến mức muốn hàng lâm một đạo hình chiếu cũng cực kì gian nan. Khoảng cách rất dài, thời gian cũng rất dài, cho nên khó có thể hoàn mỹ mà lựa chọn và điều khiển một tên Ám Tử.

Bạch Tiểu Thuần hồ nghi, cẩn thận hỏi Dạ Táng, không ngừng đưa ra nhiều câu hỏi khác nhau, dần hoàn thiện suy đoán của mình. Hỏi cho đến khi Dạ Táng không biết trời trăng, chân mày của Bạch Tiểu Thuần nhíu chặt, làm bộ hù dọa ném gã xuống Thông Thiên Hà, lại tiếp tục truy vấn, hắn thậm chí còn đem đan phương điều chế đan dược mở cửa đều hỏi ra. Đến cuối cùng hắn phát hiện, mỗi một lần Dạ Táng trả lời đều khác nhau, nhưng nội dung ý tứ lại không sai biệt lắm.

Thậm chí có thể nói rằng, đến bản thân Dạ Táng cũng không hiểu rõ những chuyện này lắm . Y chỉ biết rằng y là ám tử của đối phương, có cấm chế trên thần hồn , nếu như không nghe lệnh thì sẽ chết. Ngay cả việc xử lý Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật sau khi lấy ra, y cũng không rõ ràng lắm.

Nhất là khi cái tông môn thần bí kia đem tất cả tài liệu luyện chế đan dược mở cửa đều đưa hết cho Dạ Táng. Việc này hoàn toàn không hợp lý, miễn cưỡng giải thích thì cũng chỉ có thể là năm đó đối phương quá xem trọng cái tên này, hoặc giả là, khoảng cách thật sự quá xa, lại thêm một ít duyên cớ, đành đem tất cả tài liệu đưa cho cái tên này.

Bạch Tiểu Thuần có thể nhận ra sự khác thường bên trong chuyện này, hình như... cái tông môn thần bí kia hoàn toàn không nghĩ tới sau khi Dạ Táng lấy được Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật ra sẽ làm gì. Có lẽ mục tiêu cuối cùng của bọn họ, hoặc là mở ra phiến đại môn kia, hoặc căn bản là biết chắc Dạ Táng không thể hoàn thành nhiệm vụ...

Nếu như là cái lý do thứ hai, thì họ chỉ cần đổi một tên ám tử khác là được rồi...

“Kỳ quái, cái tông môn thần bí này...Ta cứ có cảm giác như thể, cái tông môn này cơ bản chính là làm qua loa cho xong, vì cho người khác thấy mình có cố gắng hoàn thành mà đi làm...Về phần kết quả, căn bản không hề để trong lòng.” Bạch Tiểu Thuần càng thêm kinh ngạc.

Mà cũng từ lời của Dạ Táng mà Bạch Tiểu Thuần biết được sở dĩ người ở Huyết Khê tông không phát hiện ra Dạ Táng có vấn đề, hết thảy mấu chốt đều ở cái mặt nạ.

“Là cái mặt nạ này sao...” Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ nhìn về phía mặt nạ. Sau khi hắn nhìn thật kỹ, liền có chút kinh hãi. Chất liệu mặt nạ thì hắn không rõ lắm, nhưng khí tức kinh người kia thì nhìn sao cũng ra bộ dáng chí bảo.

Dựa theo lời Dạ Táng, sau khi đeo mặt nạ lên, không đơn giản là dịch dung nữa, mà chính thức là cải biến huyết nhục, mặc dù sau khi tháo xuống liền trở lại bình thường, nhưng lúc đeo mặt nạ, hầu như không một ai có thể phát hiện. Bên cạnh đó, nó còn có thể che dấu sự dao động tu vi khác nhau, thậm chí cái tên sứ giả của thế lực thần bí kia đã từng nói, từ Đại Thừa cảnh trở xuống, không người nào có thể nhìn thấu mặt nạ này, bất quá Dạ Táng lại không biết Đại Thừa cảnh là cái gì...

Bạch Tiểu Thuần hơi do dự, hắn cũng không biết Đại Thừa cảnh là cái cảnh giới gì, vừa nghe tựa hồ rất lợi hại, nhìn vào linh hồn Dạ Táng giả trên mặt nạ, bỗng nhiên mở miệng.

“Linh Đông thảo, Thủy Mặc hoa, Vân Long diệp, Thiên La căn, bốn loại thảo dược này dược tính như thế nào!”

Dạ Táng giả liền sững sờ, theo bản năng mở miệng, đem dược tính bốn loại thảo dược, từng cái nói ra, Bạch Tiểu Thuần nghe xong, nhíu mày.

Tổng thể mà nói, dược tính Dạ Táng giả nói ra có chút sai lầm, nhưng phần lớn vẫn đúng. Bạch Tiểu Thuần lựa chọn bốn loại dược thảo này, không phải chỉ tùy ý, mà đây cơ bản là những loại thảo dược tiêu biểu. Thông qua câu trả lời của đối phương, hắn có thể đoán được, Dạ Táng có thật sự biết luyện dược hay chỉ là giả bộ.

“Cái tên này thật sự biết...Tuy rằng Dược Đạo chỉ biết được trụ cột, nhưng để luyện chế đan dược mở cửa kia, thế là đủ rồi”.

Bạch Tiểu Thuần có chút hưng phấn, đối với Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật, hắn đã động lòng, nghĩ tới liền thấy thèm chảy cả nước miếng a…

“Đặt cái tên gì mà chẳng được, hết lần này tới lần khác lại tên là Vĩnh Hằng Bất Diệt!” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, nhìn thẳng Dạ Táng giả trên mặt nạ. Bị Bạch Tiểu Thuần trừng mắt như thế, Dạ Táng giả run rẩy, khóc như “lê hoa đái vũ” khẩn cầu.

“Hu..hu…Ta nói đều là sự thật mà, ta có thể thề, tất cả đã nói hết cho ngài biết rồi, không hề che dấu mảy may...!” Quả thật, gã một chút cũng không che giấu, đã nói ra toàn bộ.

“Được rồi được rồi, ngươi nhanh từ trong mặt nạ đi ra đi, ta muốn nghiên cứu cái mặt nạ này một chút!” Bạch Tiểu Thuần thúc giục nói.

Dạ Táng giả chần chờ, cố tình không đi ra, vừa nghĩ đến sự hung tàn của Bạch Tiểu Thuần tại Vẫn Kiếm Thế Giới, lại nghĩ vừa rồi đối phương muốn đem chính mình ném xuống Thông Thiên Hà liền run rẩy. Gã cắn răng một cái, nghĩ nếu đối phương muốn diệt mình, không cần

phải phiền toái như vậy, thế là kiên trì từ trong mặt nạ chậm rãi phiêu tán bay ra.

Gã mới vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần liền hất tay áo lên, đem Dạ Táng giả vẫn còn đang la hét thu vào bên trong một cái hộp ngọc, ném vào trong túi trữ vật. Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới cầm lấy mặt nạ, trở lại động phủ cẩn thận nghiên cứu.

Lần nghiên cứu này, chính là một tháng.

Một tháng, Bạch Tiểu Thuần mất ăn mất ngủ, toàn bộ thời gian đều dành để nghiên cứu cái mặt nạ này. Hắn thử nhiều phương pháp, nhưng cái mặt nạ này không hề tổn hại chút nào, thậm chí hắn còn cầm một góc mặt nạ nhúng xuống Thông Thiên Hà mà đảo qua đảo lại. Hắn phát hiện mặc dù nước sông có thể dung nhập vào bên trong mặt nạ, hủy diệt hết thảy mọi linh hồn ẩn núp bên trong, nhưng bản thân cái mặt nạ này lại không hề hấn gì. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ qua Dạ Táng giả chỉ có tu vi Ngưng Khí Kỳ, làm sao có thể sau khi tử vong lưu lại tàn hồn không tiêu tán, bất quá lại nghĩ đến, có lẽ đây là một loại năng lực của mặt nạ, có thể giúp người mang mặt nạ tố hồn không tiêu tán.

Hắn dùng những con tiểu động vật mua về từ dưới chân núi để thử nghiệm, đem mặt nạ đeo lên mặt từng con. Quan sát một lúc, cái mặt nạ từ từ biến mất, khuôn mặt cũng từ từ biến thành khuôn mặt Dạ Táng.

Thoạt nhìn cũng rất khủng bố, nhưng lại không tổn thương đến những đầu tiểu thú này, mà Bạch Tiểu Thuần lại không nhìn ra một chút manh mối khuôn mặt bị thay đổi nào, tựa hồ mọi thứ vốn chính là như vậy.

Lúc tháo mặt nạ xuống, diện mạo mấy con tiểu thú liền trở lại bình thường. Những tiểu động vật này “bị” Bạch Tiểu Thuần nuôi dưỡng, sau nhiều lần thí nghiệm, cuối cùng xác định, khi đeo mặt nạ lên, sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với thân thể, cũng sẽ không có cái gì mịt mờ, nhưng hắn vẫn không yên tâm, vẫn quan sát cẩn thận những tiểu động vật này đến đỉnh điểm.

Bạch Tiểu Thuần không cách nào tưởng tượng cái tông môn thần bí kia lại đem loại chí bảo này cho một tên ám tử bình thường như thế.

Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần sử dụng Thông Thiên Pháp Nhãn trợ giúp nghiên cứu, phối hợp với Thiên Đạo chi khí của mình. Cuối cùng hắn phát hiện một việc khiến cõi lòng hắn kinh hãi, mơ hồ hắn cảm giác được một cỗ khí tức thuộc về Vĩnh Hằng! Tựa hồ, cỗ khí tức này, chính là tồn tại Vĩnh Hằng!

Hết thảy những thứ này, để cho hai mắt Bạch Tiểu Thuần tràn đầy tơ máu, cả người như phát điên, trong đầu hắn can đảm hiện lên một cái suy đoán không tưởng.

“Có lẽ, tác dụng chính của cái mặt nạ này, không phải để che dấu tu vi cùng cải biến diện mạo, mà là…Mà là thứ cần phải có để mở ra cánh cửa kia. Đan dược, mặt nạ, thiếu một thứ cũng không được!

Cái tông môn thần bí kia vì để cho ai đó biết rõ, bọn hắn rất rất cố gắng để hoàn thành cái ý đồ mở ra cánh cửa kia, lấy ra Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật bên trong. Nhưng trên thực tế, bản thân cái tông môn này không nguyện ý làm như thế…

Cho nên, mặc dù bọn hắn đã lấy mặt nạ ra, bố trí một ám tử, trao luôn cả tài liệu luyện dược, nhưng lại thiếu một loại vật liệu mấu chốt. Vừa nhìn vào liền cảm thấy bọn họ rất cố gắng, nhưng trên thực tế đây chỉ là vẻ bên ngoài, thật ra là chẳng thèm chú ý, chỉ là qua loa cho xong chuyện. Vì thế, khi bọn họ thấy được Dạ Táng giả một đường hát vang, mới có thể không cao hứng. Thậm chí, cả việc Dạ Táng giả không hợp với huyết tu, tu vi tiến triển chậm chạp, nói không chừng có quan hệ với bọn họ !”

Bạch Tiểu Thuần càng thêm rối rắm, bởi vì luyện chế đan dược mở cửa còn thiếu Dục Thú huyết, trên thực tế là máu tươi của hung thú được Dục Thú chủng đản sinh ra. Vật này đối với người khác là gần như diệt tuyệt, khó mà kiếm được…nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói… Thiết Đản chính là dục thú…

Có thể nói, hắn đã có tất cả vật liệu để luyện chế ra đan dược, chỉ cần đan dược có thể luyện thành…Hắn liền có được toàn bộ điều kiện để mở ra cánh cửa kia.

Hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần thở dài, đem mặt nạ thu vào.

"Được rồi, không hơi đâu đi lo những chuyện này, nên thử xem có thể luyện chế được cái đan dược mở cửa kia không, nếu như luyện thành, đó chính là thiên ý, còn như không có luyện thành, liền khỏi phải rối rắm nữa rồi!" Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, đi ra bờ Bắc, tìm được Thiết Đản đang vui đùa tại đó, trấn an nó một phen, dưới cái nhìn đầy ủy khuất của nó, Bạch Tiểu Thuần đau lòng lấy một ít máu ra, tranh thủ thời gian cho nó ăn một lượng lớn đan dược.

Lúc này mới trở lại động phủ, khai lò luyện đan.

Đối với Bạch Tiểu Thuần đã tinh thông luyện chế Tam giai Linh Dược mà nói, luyện chế cái đan dược mở cửa này thật quá đơn giản. Bất quá, mấy ngày nay hắn cũng cẩn thận nghiên cứu cái đan phương này, sau đó hắn phải bi ai mà thừa nhận rằng, bất luận là ai luyện chế cái đan dược này, tỷ lệ thành công cũng chỉ có một nửa.

Loại đan phương kỳ dị này, cũng là một trong những nguyên nhân gây cho Bạch Tiểu Thuần thêm hứng thú đối với cái Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật kia sau cái mặt nạ.

Lúc này, dựa theo đan phương, Bạch Tiểu Thuần tĩnh khí ngưng thần bắt đầu luyện chế. Những thứ tài liệu kia đều nằm trong túi trữ vật của Dạ Táng giả. Hắn cũng như phần lớn đệ tử Huyết Khê tông, trừ những loại vật phẩm phải ràng buộc với sinh mệnh ra, thì những thứ khác chỉ có thể để bên người mới yên tâm.

Lần luyện đan này kéo dài ba ngày. Ba ngày sau, trong động phủ Bạch Tiểu Thuần, đan lô chấn động, khói trắng cuồn cuộn bốc lên, bên trong sương khói có chín phù văn lập lòe, một lúc sau liền tiêu tán, một cỗ khí tức tựa như khí tức trên mặt nạ từ trong đan lô phiêu tán ra.

Bạch Tiểu Thuần hít thở sâu, mở ra đan lô nhìn vào trong, một viên đan dược…phải vận chuyển tầng thứ chín Linh Hải Thiên Đạo chi khí mới có thể thấy rõ được…một viên đan dược mờ nhạt!

“Quả nhiên là cùng một loại với mặt nạ…!”Bạch Tiểu Thuần đem đan dược cầm lên, dần dần sầu mi khổ kiếm. (mặt mày ủ rũ!)

“Cái này chẳng lẽ là thiên ý…Không được á, Huyết Khê tông nguy hiểm như vậy…”

“Trong Huyết Khê tông đều là đại ma đầu, giết người không chớp mắt, vô cùng hung tàn…”

“Tống Khuyết cũng tại Huyết Khê tông, tên gia hỏa này hận ta thấu xương a!”

“Giữa đệ tử Huyết Khê tông với nhau, đều là mạnh được yếu thua…” Trong đầu Bạch Tiểu Thuần lập tức hiện ra những điều hắn biết về Huyết Khê tông, liền cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc hắn muốn từ bỏ, trong đầu hắn lại hiện hiện lên hình ảnh Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật khiến hắn khát vọng…Cứ như là trong đầu hắn có hai tên tiểu nhân (ở đây là người nhỏ chứ không phải nghĩa kia đâu! Đừng hiểu nhầm nhé…^^), đang đọ sức với nhau.

Một tên thì khuyên hắn không đi, tên còn lại thì khuyên hắn đi…

Chỉ cần đeo mặt nạ lên, là có thể hóa thân thành Dạ Táng, bởi sự cường hãn của cái mặt nạ, ngay cả lão tổ Huyết Khê tông cũng không nhìn ra mánh khóe gì. Tuy hắn chỉ có thể biến thành Dạ Táng, nhưng đối với sự an toàn của bản thân, hoàn toàn không vấn đề.

Cộng thêm hắn có đan dược mở cửa, việc còn lại chỉ là thành công tiến vào địa phương cất giấu Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật nữa thôi. Chỉ cần hắn có thể lấy đi Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật về nghiên cứu, thì hắn đã tiến thêm một bước tới giấc mộng của mình rồi.

Nhưng tiền đề của hết thảy là hắn phải tiếp nhận được sự hung tàn và hệ thống khác biệt với Linh Khê tông ở Huyết Khê tông.

“Bây giờ ta phải làm sao? Phải làm sao bây giờ…” Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt buồn rười rượi, trên tay cầm viên đan dược, cứ thế mà đứng ngẩn người ở đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Không Người Có Thể Trấn Áp

Dịch giả: gaygioxuong

"Không thèm nghĩ ngợi nữa, ta cảm thấy sắp tới ở lại Linh Khê tông vẫn là tốt nhất. . ." Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần cố nén đau lòng, đặt đan dược vào trong Túi Trữ Vật, thở vắn than dài.

Hắn không nỡ rời Linh Khê tông, nhất là hiện giờ đã trở thành Thiên Đạo Trúc Cơ. Cao thì lão tổ, thấp thì tạp dịch, luôn khiến cho hắn cảm nhận được sự ấm áp của một đại gia đình.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là hắn vẫn còn chưa có cơ hội làm cho toàn bộ mới đệ tử ngoại môn gia nhập tông môn cũng biết đến mình, vẫn còn chưa chạy sang bắc tỏ phong thái uy phong một lần cho đã đời. Hắn cảm thấy, nếu mình rời tông môn âm thầm như vậy, thật sự là quá lỗ vốn.

Vì vậy, trong một quãng thời gian ngắn sau đó, dù ngày nào Bạch Tiểu Thuần cũng không quên việc tu hành, nhưng sau khi việc này kết thúc, hắn sẽ luôn chắp tay sau lưng, thể hiện ra nét mặt hòa ái của bậc tiền bối, đi lại khắp toàn bộ hai bờ nam bắc của Linh Khê tông.

Nhất là khu vực của đệ tử ngoại môn, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần xuất quỷ nhập thần. . . Lúc mới đầu gây ra vô số tiếng hú hét kinh ngạc lẫn cuồng nhiệt, nhưng dần dần, toàn bộ đệ tử ngoại môn đều lấy làm lạ lùng. Họ phát hiện ra, dường như ngày nào mình cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tầm hơn mười lần.

Có vẻ như, cho dù họ đang làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần ngẩng đầu lên là sẽ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang mỉm cười tán thưởng mình.

Dần dần, những người này hoàn toàn dại ra. . . sau khi hết dại ra là đến lúc mặt không dấu được vẻ quái dị.

Chẳng những đám đệ tử ngoại môn như thế, ngay cả những đệ tử nội môn lẫn trưởng lão, cũng phải đau đầu cả một đám, nhìn Bạch Tiểu Thuần không chịu làm việc đàng hoàng đi dạo khắp nơi mỗi ngày. Khi tiếng gọi 'Bạch sư thúc' liên tục vang lên, đã đánh thức hồi ức trước kia của họ, gây ra vô số tiếng thở dài.

Cũng còn may là lần này Bạch Tiểu Thuần đã bớt phóng túng đi rất nhiều. Sau khi một lần nữa hưởng thụ quãng thời gian được vô số người chú ý nhìn ở bất cứ nơi nào mình đi qua, cuối cùng hắn không chạy loạn khắp nơi nữa, mà lựa chọn giam mình trong động phủ ở Chủng Đạo Sơn để. . . luyện đan.

"Vì mục đích tu luyện thành Bất Tử Kim Cương, ta cần Nguyên khí, ta cần luyện đan. Bạch Tiểu Thuần ta muốn luyện chế ra. . . đan dược cấp bốn!" Lý tưởng trở thành dược sư vĩ đại khiến Bạch Tiểu Thuần tự nguyện đắm chìm trong luyện dược.

Nhất là. . . hắn vẫn nhớ Lý Thanh Hậu đã từng nói, sau khi Trúc Cơ mình có thể thử sử dụng Thiên Lôi Tẩy Dược Đại Pháp. Bởi vậy, trong những ngày tiếp theo, bầu trời trên Chủng Đạo Sơn cuồn cuộn mây đen, vô số tia chớp rầm rầm giáng xuống, khiến cho hầu hết toàn bộ các trưởng lão Trúc cơ trên ngọn núi này đều bị kinh động.

Về phần đệ tử các phong khác, khi nhìn thấy vô số luồng sấm sét đó, đồng loạt trở nên kinh hãi, lập tức đi tìm hiểu khắp nơi. Chẳng biết là thằng ranh to gan nào đã khai tuột những chuyện trước đây của Bạch Tiểu Thuần ra sạch sẽ, càng lúc càng lan truyền rộng rãi, chẳng mấy chốc đã hầu như là đã đến tai tất cả mọi người. Những người mới biết đua nhau hít sâu một hơi, vẻ mặt không dấu được chấn động.

"Bạch sư thúc thực sự đã từng làm ra việc như thế này? Ta không tin!"

"Trời ạ, đó là sự thật sao?"

Trong khi rất nhiều đệ tử không biết Bạch Tiểu Thuần còn đang đồng loạt kinh ngạc nghi ngờ, sấm sét chẳng những không giảm bớt, mà trái lại còn dày đặc hơn. Thậm chí, cùng thời điểm đó luôn kèm theo khói đen bay lên từ động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Dần dần, ... mưa axit khủng bố trong truyền thuyết đổ xuống.

Mưa a xít rơi rào rào, quá nửa lượng mưa rơi xuống Chủng Đạo Sơn, bởi vì hiện giờ loại đan dược mà Bạch Tiểu Thuần đang luyện chế là chính là cấp bốn, vượt rất xa loại cấp ba. Do đó, trong quá trình hắn luyện chế, phạm vi mưa a xít đã rộng hơn rất nhiều, khuếch tán cả về hai bờ nam bắc, chẳng bao lâu sau đã bao trùm toàn bộ bảy ngọn núi hai bờ. . .

Ác mộng của bờ nam lại kéo đến một lần nữa. Trong khi vô số đệ tử mắt chữ a mồm chữ o, quần áo trên người bọn họ bị hòa tan trong nháy mắt. . .

"Bạch Tiểu Thuần lại luyện đan! !"

"Thế này có để cho người ta sống không đây! ! !" Cũng may đã có kinh nghiệm, nên trong nháy mắt khi người bờ nam nhìn thấy mưa a xít, bởi đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cho nên dù bàn tán xôn xao nhưng vẫn có thể khống chế tâm trạng.

Nhưng. . . mọi người bên bờ bắc, từ trước cho tới giờ chưa từng trải qua sự việc như thế này. Chỉ trong một thời gian ngắn, tiếng gào thét thê lương không ngừng vang lên từng hồi. Bốn phong bờ bắc, toàn bộ đều phát điên.

"Chuyện gì xảy ra, làm sao lại thế này!"

"Trời ạ, rõ ràng là mưa a xít, sao ta cảm thấy hình như đã từng nghe nói đến rồi. . ."

Bờ bắc phát điên rồi, vô số tiếng gào rú chói tai, tiếng thét giận dữ, ngay cả Chưởng tòa và Trưởng lão bốn phong cũng nổi trận lôi đình, cả một đám đông nghiến răng nghiến lợi. Cuối cùng họ cũng tìm ra kẻ đầu sỏ gây ra toàn bộ những thảm họa này, đó là Bạch Tiểu Thuần!

Nếu như Bạch Tiểu Thuần vẫn còn chưa Trúc Cơ, vậy thì giờ phút này nhất định sẽ bị toàn bộ các đệ tử hai bên bờ nam bắc cầm đá tấn công, hận không thể dùng đá chôn sống hắn.

Nhưng bây giờ. . . những người này chỉ biết nhìn lẫn nhau, đồng lòng bi phẫn. . . Bạch Tiểu Thuần đâu còn là Bạch Tiểu Thuần của trước kia nữa, giờ hắn là Thiên Đạo Trúc Cơ, là danh sách truyền thừa chính thức, là Trưởng lão Trúc Cơ. Một nhân vật như vậy, đừng nói những đệ tử này không dám trêu chọc, ngay cả các Trưởng lão khác cũng phải đau đầu, không có tư cách quản tới. Về phần bốn vị Chưởng tòa, ai cũng vẫn nhớ sự coi trọng của những vị Thái Thượng trưởng lão đối với Bạch Tiểu Thuần, đành phải nuốt giận tìm chưởng môn mà kiện cáo.

Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng chỉ biết cười gượng. Đối với một kẻ trong danh sách truyền thừa chính thức, lão có lòng mà không có lực, trong khi Lý Thanh Hậu lại đang bế quan. Nếu không, Lý Thanh Hậu đứng ra, Bạch Tiểu Thuần sẽ nhất định không gây họa.

Thậm chí lão đã tìm tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, bảo với hắn, trong đời mình tu sĩ không chỉ chăm chăm vào mặt tu hành, còn cần một chút trải nghiệm thực tế. Không trải qua đánh bóng, kể cả là tiên thiết cũng khó thành Tiên Kiếm sắc bén.

Muốn dục Bạch Tiểu Thuần đi trải nghiệm thực tế một lần ở Đông Lâm châu. Chỉ cần không ra khỏi Đông Lâm châu, mức độ nguy hiểm sẽ rất thấp, vả lại thực sự rất phù hợp với nhu cầu trải nghiệm thực tế.

Nhưng sau khi nghe xong, Bạch Tiểu Thuần đã lắc đầu nguầy nguậy. Hắn cảm thấy ở trong tông môn rất tốt. . .

Hắn đã hoàn toàn đắm chìm vào công việc, không ngừng nghiên cứu. Thảm họa ở bờ nam ngày trước, dần dần một lần nữa tái hiện toàn bộ. Ngay khi toàn bộ Linh Khê tông không chịu nổi sắp phát điên, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên dừng luyện đan.

Hắn thở dài một hơi. Mấy ngày nay, việc luyện đan dược cấp bốn liên tục thất bại, không có lấy một lần thành công. Cho dù không muốn nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn phải bỏ thời gian xem vấn đề xảy ra ở chỗ nào.

"Là do trình độ dược học của ta không đủ, dù có cố tình luyện nữa cũng không thể nào thành công. Muốn luyện chế ra đan dược cấp bốn, cần phải tăng trình độ về dược của ta lên." Bạch Tiểu Thuần đã hiểu ra phần nào, định đi tìm Lý Thanh Hậu học hỏi. Nhưng lại phát hiện ra Lý Thanh Hậu đang bế quan trùng kích Kim Đan, vì vậy hắn đành phải quay về.

Hắn lấy quyển Hàn Môn Dược ra. Nhưng dù có đọc đi đọc lại, hắn vẫn không hiểu được. Cái cảm giác đó biết nói thế nào nhỉ, giống như từng chữ riêng lẻ thì hắn biết hết, nhưng khi tập hợp lại một chỗ thì lại đọc không hiểu.

"Nếu như coi trình độ dược học của ta là sơ đẳng, vậy thì quyển Hàn Môn Dược này thuộc về cao đẳng. . . Chênh lệch ở giữa chình là thiếu khuyết một phần tri thức chuyển tiếp về dược học rồi." Trong khi Bạch Tiểu Thuần đăm chiêu ủ dột, than thở, từ đệ tử, Trưởng lão, Chưởng tòa của hai bờ nam bắc Linh Khê tông cho đến những Trưởng lão Trúc Cơ của Chủng Đạo Sơn đều đua nhau nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Thế nhưng, họ vẫn quá coi thường Bạch Tiểu Thuần. . .

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần tạm thời không thể nào luyện chế ra Đan dược cấp bốn, nhưng hứng thú tu hành bí quyết Tử Khí Thông Thiên lại tăng vọt lên một tầm cao mới. Nhất là sau khi phát hiện ra Ngự Nhân Đại Pháp trong mộng tưởng của mình, thông qua bí quyết Tử Khí Thông

Thiên cùng với sức đẩy lực hút của Nguyên Từ đã loáng thoáng có chút linh cảm, hắn lập tức trở nên kích động.

"Ta quá ngu ngốc!"

"Ngự Nhân Đại Pháp không thiết nhất định phải hoàn toàn điều khiển đối phương, ta có thể thông qua một vài phương pháp khác để thay thế, ví dụ như. . . ta điều khiển quần áo, rồi tiến tới điều khiển thân thể của đối phương!"

"Toàn bộ những điều này, ngoại trừ năng lực khống chế ra, sức đẩy lực hút của Nguyên Từ có lẽ cũng có thể phát ra tác dụng tác dụng rất lớn." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kích động, hai mắt trở nên sáng ngời, vội vàng chạy ra ngoài động phủ.

Rời khỏi động phủ, trên đường đi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy không ít người, nhưng không thuận lợi ra tay. Hắn không biết linh cảm bất chợt vừa rồi của mình phải chăng là chính xác. Bởi vậy, sau khi rời khỏi Chủng Đạo Sơn, lúc đi ngang qua Thanh Phong Sơn, hắn chợt gặp một người quen.

"Trần Phi?" Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời.

Lúc này Trần Phi đang ngạo nghễ đi trên sườn Thanh Phong Sơn. Đi theo sau là hai tên vạm vỡ, hai mắt tràn đầy vẻ hâm mộ lẫn a dua, đang nịnh nọt Trần Phi.

"Chúc mừng Trần sư huynh, hoàn thành khảo sát nội môn, lên chức đệ tử nội môn!"

"Ha ha! Kể từ giờ trở đi, sư huynh Trần Phi chính là đệ tử nội môn của Thanh Phong Sơn ta rồi, sau này trời cao biển rộng, một bước lên mây!"

Trần Phi nghếch mặt lên trời, tâm trí bay bổng. Qua vài năm, cuối cùng y đã tiến vào nội môn từ ngoại môn, giờ đang thoả thuê mãn

nguyện. Đang định mở miệng, y chợt nghe thấy có ai gọi tên mình.

"Bất cứ người nào của Thanh Phong Sơn nhìn thấy ta, cũng phải cung kính chào một tiếng Trần sư huynh. Ở đâu chui ra một kẻ đui mù thế này, vậy mà dám gọi thẳng tên ta!" Trong lòng không vui, Trần Phi quét ánh mắt lạnh lùng một vòng, nhưng không nhìn thấy ai cả. Y vô thức ngẩng đầu lên, đột nhiên. . . nhìn thấy người đang bay tới từ đằng xa là. . . Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần! ! Không. . . Bạch sư thúc! !" Trong nháy mắt khi Trần Phi vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, đầu óc chỉ muốn vỡ ra. Y phát ra một tiếng thét chói tai, thân hình run rẩy. Toàn bộ cảm giác thoả thuê mãn nguyện, trong nháy mắt đó lập tức vỡ vụn toàn bộ. Hai tên vạm vỡ ở bênh cạnh cũng run rẩy toàn thân, không dấu được vẻ khẩn trương lẫn sợ hãi.

Hai người này, chính là những kẻ đồng bọn của Trần Phi ngày hôm đó, định mai phục đệ tử của Bạch Tiểu Thuần. Về sau, tuy ba người đã bị Bạch Tiểu Thuần dạy cho một bài học rồi bỏ qua, nhưng cùng với việc địa vị Bạch Tiểu Thuần không ngừng lên cao, niềm sợ hãi của bọn chúng cũng tăng lên theo tương ứng.

Nhất là khi Tiền Đại Kim đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ mà nhiều năm vẫn chưa về. Lại loáng thoáng nghe thấy nói Tiền Đại Kim đã chết ở bên ngoài từ lâu, toàn bộ sự việc đều do Bạch Tiểu Thuần thực hiện, bọn chúng lập tức càng khủng hoảng hơn.

Rất may là dường như Bạch Tiểu Thuần đã quên mất bọn chúng, lâu rồi mà không có sóng gió gì quá lớn, ba người mới dần yên lòng. Nhưng hôm nay, khi ba người tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần chủ động tìm tới, trong lòng sợ run.

"Đệ tử Trần Phi, bái kiến Bạch sư thúc, Bạch sư thúc công cao cái thế, thiên thu muôn đời, thọ ngang trời đất, vô địch thiên hạ!" Trần Phi run cầm cập, lập tức chắp tay vội vàng chào hỏi.

Hai kẻ vạm vỡ phía sau y cũng ngoạc mồm đồng thanh hét to đến lạc cả giọng.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Nghe câu chào của Trần Phi, hắn đột nhiên cảm thấy tên này quả thực rất biết cách ăn nói, vì vậy vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, lạnh nhạt bảo.

"Nói nhăng cuội gì thế! Bạch Tiểu Thuần ta há lại là hạng người thích nghe người ta nịnh nọt!" Mặc dù Bạch Tiểu Thuần miệng nói như vậy, nhưng trong đôi mắt lại tỏ ra tán thưởng, thậm chí là cả cổ vũ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Bảo Châu Của Ta

Dịch giả: gaygioxuong

Sau khi chần chừ một chút, Trần Phi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Bạch Tiểu Thuần, vội vàng mở miệng nói tiếp.

"Bạch sư thúc, không phải đệ tử nói vậy để nịnh hót, mà đó là những lời từ tận đáy lòng. Bạch sư thúc Thiên Đạo Trúc Cơ, danh sách truyền thừa chính thức, là lão tổ tương lai của Linh Khê tông ta, đương nhiên là trường tồn cùng với trời đất, sau này nhất định sẽ vô địch thiên hạ!"

"Vớ vẩn!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, gương mặt dường như có vẻ không vui.

"Bạch sư thúc, không phải đệ tử bịa ra, mà đó là những câu lưu truyền trong hàng ngũ đệ tử. Tất cả mọi người đều nói rằng, Bạch sư thúc nghĩa bạc vân thiên, là cự phách trong hàng ngũ thiên kiêu, áp chế thế hệ thiên kiêu hiện thời, như Kỳ Lân trên đời, oai hùng vĩ đại!" Ngay cả bản thân cũng cảm thấy buồn nôn, nhưng Trần Phi vẫn ra sức nịnh hót.

Bạch Tiểu Thuần nghe nói vậy, đầu óc bay bổng, cảm thấy không nỡ thi triển Ngự Nhân Đại Pháp trên người Trần Phi. Bởi vậy, sau khi trợn mắt liếc Trần Phi, hắn vênh mặt lên, khẽ phất tay áo rồi bay đi.

Đến khi hắn đi khuất, ba người Trần Phi mới thả lỏng thở phào một hơi. Ánh mắt hai kẻ vạm vỡ nhìn Trần Phi tràn đầy kính nể.

"May mà có Trần sư huynh anh minh thần võ, nếu không hôm nay ba người chúng ta nhất định không tránh khỏi kiếp nạn. . ."

"Hừ, nhìn khắp toàn bộ tông môn, quả thật là không kiếm ra mấy người hiểu rõ Bạch sư thúc hơn ta đâu." Trần Phi lau mồ hôi lạnh, cũng cảm thấy vừa rồi mình vô cùng lanh trí. Lúc này y thoáng tỏ vẻ đắc ý, dẫn theo hai người vội vàng chạy đi.

Tìm khắp bờ Nam một lượt nhưng Bạch Tiểu Thuần chẳng thể kiếm được đối tượng thích hợp để mình thi triển Ngự Nhân Đại Pháp, vì vậy bèn chạy sang bờ bắc. Nhưng cho đến tối mịt, hắn vẫn không tìm được mục tiêu phù hợp. Trong lúc đang cảm khái bản thân đầy lòng nhân từ trên đường quay về Chủng Đạo Sơn, Bạch Tiểu Thuần chợt nhìn thấy Thượng Quan Thiên Hữu mặc một bộ đạo bào Trưởng lão, bay ngang qua trên đầu với vẻ mặt trầm ngâm. Thượng Quan Thiên Hữu cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, âm thầm lạnh lùng hừ một cái, phớt lờ không thèm để ý tới, hai người gã và Bạch Tiểu Thuần đã kết thù chuốc oán đã sâu. Lúc này mắt lóe lên niềm căm hận, gã kiêu ngạo ngẩng đầu, đang định bỏ đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Thượng Quan Thiên Hữu tỏ ra kiêu ngạo, thù mới hận cũ đều kéo đến hết, đột nhiên cười cười, nâng tay phải lên, miệng nói lẩm bẩm, chỉ một cái về phía Thượng Quan Thiên Hữu.

Ngay khi hắn vừa chỉ tay, thân thể Thượng Quan Thiên Hữu lập tức chấn động mạnh một cái, đạo bào Trưởng lão của gã lập tức co rút lại trông thấy, chỉ chực chói trặt cơ thể gã.

Thượng Quan Thiên Hữu giật nảy người, tu vi ầm ầm bộc phát, định ngăn cản lại. Về phần Bạch Tiểu Thuần ở phía dưới, lúc này cũng tăng lực khống chế. Hai người chẳng khác gì dùng quần áo Thượng Quan Thiên Hữu làm chiến trường, đang tiến hành một cuộc đọ sức vô hình.

Oành một tiếng, Thượng Quan Thiên Hữu run rẩy toàn thân. Trong khi y lảo đảo lùi về phía sau vài bước, quần áo trên người chỉ trong nháy mắt rách tung thành mảnh vụn, bay tung tóe như bươm bướm, làm lộ ra cơ thể trần trụi.

Gã ngây người ra.

Bạch Tiểu Thuần cũng ngây người ra.

Xung quanh có không ít Trưởng lão Trúc Cơ, toàn bộ đều ngây người. . .

Ngay sau đó, Thượng Quan Thiên Hữu phát ra một tiếng thét chói tai, vội vàng mặc quần áo khác vào, hai mắt đỏ sọng, tóc tai bù xù, hoàn toàn điên cuồng.

"Bạch Tiểu Thuần! !" Gã vừa gào thét vừa đánh thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này, trong đầu gã chỉ có một ý nghĩ, cho dù có phải liều mạng, cho dù phải chết cùng một lượt, cũng phải tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần. Về phần có đánh thắng được hay không, gã đã không nghĩ ngợi gì đến nữa rồi.

Gã cảm thấy tên Bạch Tiểu Thuần này chính là mầm tai họa. Nếu như hắn vẫn tiếp tục tồn tại, Linh Khê tông tất yếu sẽ bị cái mầm họa Bạch Tiểu Thuần này diệt tông.

"Chuyện gì xảy ra, sao lại sai lầm?" Bạch Tiểu Thuần vội vàng lùi về sau né tránh. Nhìn dáng vẻ lúc này của Thượng Quan Thiên Hữu, hắn hơi chột dạ, đang định giải thích thì Thượng Quan Thiên Hữu đã giống như phát điên đuổi tới gần chém giết.

"Thượng Quan sư điệt, sai lầm, lần này là sai lầm mà. . ." Bạch Tiểu Thuần đuối lý, vội vàng hô to, bay đi như tên bắn, lập tức chạy về động phủ. Nghe thấy hai chữ 'sư điệt', Thượng Quan Thiên Hữu giận đến mất cả lý trí, gào rú bên ngoài động phủ của hắn rất lâu rồi mới cắn răng bỏ đi với gương mặt tái xanh.

Bạch Tiểu Thuần trốn trong động phủ nát óc suy nghĩ. Mấy ngày sau, hắn chợt vỗ đùi đánh bộp.

"Ta đã hiểu nhầm rồi!"

"Điều khiển quần áo là cách nghĩ sai lầm. Quần áo dễ rách, không thừa nhận được lực tác động vào, trừ phi là bảo y! Ngự Nhân Đại Pháp chân chính là phải điều khiển bộ phận nào đó trên thân thể đối phương. . . Ví dụ như điều khiển làn da, điều khiển máu thịt, điều khiển xương cốt, tiến tới bước cuối cùng. . . điều khiển toàn bộ cơ thể người!"

"Nhưng tu vi hiện giờ của ta còn chưa đủ, cho nên cần một lực khống chế khổng lồ để chống đỡ. . . Ta cần một vật phẩm, một vật phẩm có thể chứa đựng được lực khống chế!" Hai mắt sáng ngời, Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy có lý, vì vậy bắt đầu tìm kiếm vật phẩm thỏa mãn yêu cầu đó. Nhưng hắn tìm rất lâu mà vẫn không kiếm được. Trong lúc đang đau đầu, hắn tiện tay lấy cánh Nguyên Từ trong Túi Trữ Vật ra. Hắn vừa cúi đầu xuống nhìn, mắt lập tức sáng ngời ngời.

"Ta đã cảm ngộ lực Nguyên Từ trong Bí Cảnh. Từ cánh Nguyên Từ, ta có thể hút ra được một phần lực vừa bài xích lại vừa hấp dẫn lẫn nhau, ngưng kết lại thành một hạt châu vô hình . . ." Bạch Tiểu Thuần dường như nghĩ ra điều gì đó, tay phải nâng lên bấm niệm pháp quyết. Ngay lập tức, từ bên trong cánh Nguyên Từ có một chùm khí tức tản ra ngoài. Khi tới lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần, khí tức đó hóa thành một hạt châu trong suốt.

Nhìn kỹ, hạt châu đó dường như được cấu thành từ hai loại khí tức vừa đẩy lại vừa hấp dẫn lẫn nhau, đạt đến độ cân bằng, tạo thành một vòng tuần hoàn, hóa thành vật chứa.

Trầm ngâm một lát, Bạch Tiểu Thuần tỏ vẻ quyết đoán.

"Linh lực là nền móng của tu sĩ, còn Ngự lực là Linh lực chuyển hóa thông qua bí quyết Tử Khí Thông Thiên, cộng thêm ý chí dung hòa vào." Bạch Tiểu Thuần thử thông qua bí quyết Tử Khí Thông Thiên thay đổi tần suất chấn động, đồng thời dung nhập ý chí của mình vào trong Linh lực, biến nó trở thành ngự lực, từ từ hòa nhập vào trong hạt châu.

Thời gian trôi qua, một ngày sau, đến khi gương mặt tái nhợt Bạch Tiểu Thuần mới thu tay lại. Gương mặt hiện lên vẻ phấn chấn, hắn vội

vàng đả tọa thổ nạp, sau đó lần nữa dung nhập.

Cho đến một tháng sau, qua suốt quá trình điên cuồng đó của Bạch Tiểu Thuần, hạt châu trên tay đã được dung nhập số lượng Ngự lực gần đến mức khủng bố, hắn mới chịu dừng tay.

Nhìn hạt châu, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần hiện lên vẻ kích động.

"Nhất định có thể thành công, trong hạt châu này ẩn chứa Ngự lực khủng khiếp. Một khi nổ tung, lực lượng vụ nổ trong nháy mắt có thể giúp ta cưỡng ép thi triển Ngự Nhân Đại Pháp!"

Đang định đi thí nghiệm một lần, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên dừng bước. Sau khi ngẫm nghĩ một lát, hắn vẫn cảm thấy không ổn.

"Không được, có lẽ ta cần dung nhập thêm một ít Ngự lực nữa!" Bạch Tiểu Thuần cắn răng, lại ngồi xuống tiếp tục. Lần này ngồi lì nguyên cả ba tháng. Mặc dù hạt châu trên tay hắn vẫn giữ nguyên kích thước ban đầu, nhưng Ngự lực ẩn chứa bên trong đã vô cùng khủng bố, đến mức tràn ra khắp xung quanh, khiến cho không khí trở nên vặn vẹo, có vẻ cực kỳ siêu phàm, đủ khiến cho người ta nhìn thấy phải giật mình.

Nhất là phạm vi mười trượng xung quanh hắn, tất cả vật phẩm trong khu vực này đều trôi nổi, phát ra thanh âm ken két, giống như đã mất đi trọng lực. Thậm chí, ngay cả vách động phủ cũng có vô số cục đá trôi nổi.

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới đỏ bừng mặt mũi, vừa cười sằng sặc vừa đi ra bên ngoài động phủ.

"Ngự Nhân Đại Pháp của Bạch Tiểu Thuần ta sắp hiện thế!" Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười sằng sặc. Nhưng sau khi ra ngoài động phủ, hắn tìm khắp một lượt mà không phát hiện ra người nào. Trong lúc đang nghi hoặc, hắn nhìn thấy phía xa có mấy luồng cầu vồng đang bay về phía Chủng Đạo Sơn. Từ bên này nhìn sang, có vẻ giống

như chưởng môn muốn triệu tập toàn bộ đệ tử Trúc Cơ, không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, cũng vội vàng bay đi.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã nhìn thấy quảng trường bên ngoài đại điện của chưởng môn. Lúc này, mấy trăm Trưởng lão Trúc Cơ của Linh Khê tông hầu như đã có mặt toàn bộ, đang rải rác châu đầu ghé tai. Gương mặt tất cả họ đều có vẻ nghiêm trọng, giống như đã xảy ra chuyện lớn nào đó.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Mấy ngày nay, Bạch Tiểu Thuần đắm chìm vào tu hành Ngự Nhân Đại Pháp, không hề để ý tới ngọc giản, lúc này vội vàng bay qua bên đó. Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi thăm, mới chỉ là bay đến gần người khác. . .

Ngay lập tức, ba tên tu sĩ Trúc cơ nằm trong trong phạm vi mười trượng xung quanh hắn, đồng loạt hoảng sợ ra mặt!

Lữ Thiên Lỗi là một trong số ba người này. Ba người họ đã nhận ra Bạch Tiểu Thuần từ sớm, thấy rõ dáng vẻ tóc tai bù xù của hắn. Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần tiến lại gần mình tầm mười trượng, ba người đột nhiên chấn động toàn thân. Lực lượng tu vi chợt bạo loạn không thể khống chế được, cuồng bạo tỏa ra ngoài cơ thể, ngay trong tích tắc khi va chạm với áp lực bên ngoài, quần áo trên người họ lập tức biến thành tro bụi.

Thân thể ba người phát run, mặt mũi đỏ bừng, vội vàng thay đổi y phục, cấp tốc lùi về phía sau. Khi ba người nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đôi mắt đồng loạt tỏ ra phẫn nộ. Ba người đã nhận ra, lúc này tên Bạch Tiểu Thuần kia rất quái dị!

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn làm gì!"

Ngay khi bọn họ mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã bay vọt qua. Trong suốt tuyến đường dài hắn bay qua, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ trong phạm vi

mười trượng xung quanh, đều trợn trừng mắt. Quần áo của bọn họ, ngay trong nháy mắt hắn bay qua, hoàn toàn nát vụn, liên tục phát ra tiếng nổ.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không kịp phản ứng. Phía sau hắn có tới vài chục tu sĩ Trúc Cơ, quần áo của toàn bộ đều nát vụn. Thượng Quan Thiên Hữu cũng nằm trong số đó.

"Bạch Tiểu Thuần! !"

"Chết tiệt, ngươi làm gì thế!" Những tu sĩ Trúc Cơ này lập tức bừng lên lửa giận. Sau khi mặc quần áo mới, nguyên cả đám định chạy tới chỗ Bạch Tiểu Thuần nói cho ra lẽ. Thế nhưng, hễ người nào tới gần hắn trong vòng mười trượng, quần áo người đó lại tiếp tục nát vụn. Mọi người hoảng sợ tranh nhau lùi lại phía sau.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, lui đến tận cửa đại điện. Hắn hít sâu một hơi, lạnh hết tóc gáy, trái tim rớt đánh bộp một tiếng, biết mình lại gây ra tai họa nữa.

"Đừng nên trách ta, là. . . là do hạt châu này!" Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, vội vàng xòe tay ra, để lộ ra hạt châu trong lòng bàn tay. Lúc này, không khí xung quanh hạt châu trở nên vặn vẹo. Trong phạm vi mười trượng, chỉ có Bạch Tiểu Thuần là vẫn bình thường, còn những người khác chỉ cần bước vào trong đó sẽ xảy ra chuyện không chừa một ai.

Nhưng không khéo làm sao, đúng lúc này chưởng môn Trịnh Viễn Đông nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, vậy là đi ra ngoài cùng với mấy vị Thái Thượng trưởng với thái độ không vui. Ngay khi vừa mới bước chân ra khỏi cửa đại điện một bước, mấy người này đã tiến vào phạm vi mười trượng xung quanh Bạch Tiểu Thuần.

"Không! ! Chưởng môn sư huynh, mấy vị Thái Thượng trưởng lão, mau lùi lại nhanh!" Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, hét lên một tiếng, định ném hạt châu đi, nhưng vẫn quá chậm. . .

Quần áo Trịnh Viễn Đông lập tức. . . nát bấy. Gió thổi qua, lão cảm thấy cơ thể mát lạnh từng cơn, ánh mắt trở nên ngơ ngẩn, ngây ra như phỗng.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão bên cạnh lão, gương mặt lúc nào cũng tỏ ra nghiêm nghị. Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, quần áo trên người cả nhóm đều giống như sắp nát bấy đến nơi. Mấy lão già trợn mắt, vội vàng ra sức cưỡng chế lại. Nhưng họ càng cưỡng chế lại, tốc độ nát bấy càng nhanh. Oành một tiếng, cơ thể mấy lão già đó hoàn toàn trần trụi.

Nguyên do không phải Bạch Tiểu Thuần có tu vi quá mức lợi hại, mà bởi vì hạt châu của hắn quá quái dị. Quần áo bị nát vụn không phải do lực lượng của Bạch Tiểu Thuần, mà bị tác động từ người khác, do sự chấn động của tu vi chính bản thân họ tạo ra.

Khi chưởng môn cùng với mấy vị Thái Thượng trưởng lão trần trụi cơ thể, xung quanh lập tức. . . im lìm như cõi chết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Ta Sẽ Trở Về Rất Nhanh.

Dịch giả: chickel

Trong nháy mắt, tay áo Trịnh Viễn Đông phất lên, lập tức thân thể đã được thay một bộ y phục khác, nhưng bộ y phục vừa mới xuất hiện thì vang lên một tiếng oanh, vỡ vụn lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, đột ngột phi thân ra, muốn chạy trốn, hắn biết mình đã gây ra đại họa, rõ ràng đã khiến Chưởng môn sư huynh mất quần áo… Điều này cũng chưa là gì, dù sao đó cũng là sư huynh hắn, nhưng bên cạnh Chưởng môn còn có mấy Thái thượng trưởng lão.

Đó chính là Thái thượng trưởng lão! Ánh mắt mấy vị trưởng lão đều tối sầm lại khiến da đầu Bạch Tiểu Thuần muốn nổ tung.

"Bạch, Tiểu, Thuần!!!" Trịnh Viễn Đông ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, lão lại thay một bộ quần áo khác, cả người như muốn nổi điên, giọng nói của lão cuồng mãnh như sấm rền, ánh mắt mấy Thái thượng trưởng lão xung quanh lão cũng lộ ra sự phẫn nộ, thi nhau bộc phát ra tu vi, cuồn cuộn như núi lửa, chấn động thương khung.

Trong nháy mắt bọn họ phi thân ra, lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần phát ra tiếng kêu thảm thiết, muốn chạy trốn.

"Không phải ta cố ý..."

"Câm miệng!" Tiếng quát của mấy Thái thượng trưởng lão vang lên đinh tai nhức óc, vang vọng bát phương, chợt tỏa ra uy áp kinh người.

"Giết người, giết người!!!" Lúc này Bạch Tiểu Thuần thực sự sợ hãi, trong nháy mắt hắn xuất ra Nguyên Từ dực, phi thân lao ra, Kim Ô Kiếm cũng xuất hiện, bộc phát ra toàn bộ tốc độ của Thiên đạo Trúc Cơ.

Lúc này, những tu sĩ Trúc Cơ ở bốn phía cũng cảm thấy khuây khỏa, thời gian gần đây bọn hắn bị Bạch Tiểu Thuần giày vò, mỗi người đều tức giận. Hôm nay thấy Bạch Tiểu Thuần bị Thái thượng trưởng lão chấn chỉnh, có mấy người đã không nhịn được mà cười thành tiếng.

Nhất là Thượng Quan Thiên Hữu, tâm thần kích động.

“Cuối cùng thì tông môn cũng thấy được bản tính của tên Bạch Tiểu Thuần này, loại tai họa như hắn mà lưu lại tông môn, ắt sẽ gặp họa diệt môn.”

Hầu Vân Phi cũng ở trong đám người, đang cười khổ, thở dài.

Bạch Tiểu Thuần sợ tới mức hồn phi phách tán, lệ cũng muốn tràn ra khóe mắt rồi, hắn biết mình đã gây ra đại họa, chỉ có thể chạy thục mạng, trong nháy mắt đã đi xa, phóng tới bờ Bắc. Nhưng tốc độ của mấy Thái thượng trưởng lão ở phía sau lại nhanh hơn. Khi Bạch Tiểu Thuần trốn đến bờ Bắc, hầu như tất cả đệ tử đều nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, nhao nhao ngẩng đầu, còn có vài người nhìn có chút hả hê, tranh thủ thời gian bay ra, muốn đến gần hơn để quan sát. Nhưng vừa bay lên, khi Bạch Tiểu Thuần bay qua với tốc độ cao nhất, y phục của những người này cũng vỡ vụn trong nháy mắt. Tất cả đều ngây người, sau đó là những tiếng thét được phát ra.

"Thái thượng trưởng lão! ta sai rồi, đừng giết ta mà..."

"Ta là Quang vinh đệ tử, ta là Thiên Đạo Trúc Cơ, ta là chuẩn danh sách truyền thừa..." Bạch Tiểu Thuần sắp khóc rồi, tốc độ bay nhanh, mấy Thái thượng trưởng lão phía sau hắn đều tức giận, nhưng cũng rất

ngạc nhiên trước tốc độ cực nhanh của Bạch Tiểu Thuần, cảm thấy tốc độ của hắn thật bất phàm.

Bởi vì sự xuất hiện của Bạch Tiểu Thuần mà toàn bộ bờ Bắc lập tức đại loạn, nhất là những người trong phạm vi mười trượng mà hắn đi qua, quần áo đều tan vỡ, một màn này thực quá dọa người.

Đúng lúc này, Thiết Đản đang chơi đùa tại bờ Bắc, thấy một màn diễn ra trên bầu trời, nó liền lo lắng, phát ra một tiếng gầm nhẹ, liền bộc phát ra khí thế có thể so Ngưng Khí tầng chín, tầng mười. Theo tiếng gầm được phát ra khắp bờ Bắc, lại có không ít chiến thú chấn động thân thể, phát ra tiếng gầm nhẹ. Mặc cho chủ nhân ở bên cạnh đang kinh ngạc muốn ngăn cản, cũng đều vô dụng, những chiến thú này giống như hưởng ứng Thiết Đản, trong tiếng gào rú tựa hồ muốn xông lên bầu trời, ngăn cản mấy vị Thái thượng trưởng lão kia giúp Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng những chiến thú được Thiết Đản triệu hoán còn chưa kịp ra tay, Bạch Tiểu Thuần đã hét lên một tiếng, bị những dây thừng màu tím lăng không xuất hiện buộc chặt lại, sau đó bị một Thái thượng trưởng lão xách đi.

Còn hạt châu kia, cũng bị một vị Thái thượng trưởng lão khác cẩn thận thu giữ, duy trì quần áo không bị tan vỡ, sau đó tung một cước đá vào mông Bạch Tiểu Thuần.

“Ta vì tông môn mà đổ máu, ta lập được đại công cho tông môn..” Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết.

“Tiểu tử, ngươi muốn tạo phản!” Vị Thái thượng trưởng lão này nhìn có phần nghiêm khắc, tỏ ra tức giận khi nhìn bộ dạng sợ hãi của Bạch Tiểu Thuần.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, trong khi hắn kêu lên thảm thiết thì vội dùng ánh mắt ngăn cản Thiết Đản đang tràn đầy nộ hỏa, như muốn bộc phát khi thấy Bạch Tiểu Thuần bị đối xử như vậy.

Thiết Đản kinh ngạc, nhưng thấy ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, vẫn chịu cúi đầu.

Mấy vị Thái thượng trưởng lão cũng liếc nhìn Thiết Đản, bọn họ cũng đều chú ý tới một màn vừa rồi, ai cũng thấy ngạc nhiên, lại nhớ ra đây là chiến thú có tiềm lực mà lão tổ cũng coi trọng, ánh mắt lộ vẻ thưởng thức. Bọn họ cũng không phản cảm với hành vi hộ chủ vừa rồi, ngược lại rất tán thưởng.

“Đây mới chính là chiến thú của Linh Khê Tông ta!” Mấy vị Thái thượng trưởng lão đều tung một cước lên mông của gia hỏa Bạch Tiểu Thuần, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng cùng với Bạch Tiểu Thuần bị kéo về phía Chủng Đạo Sơn.

Khi bọn họ rời đi, chỉ sau một khoảng yên tĩnh tĩnh ngắn ngủi, bờ Bắc lại bạo phát ra những tiếng hoan hô, nhưng những tiếng hoan hô này lại biến mất rất nhanh. Bọn hắn nhớ tới thân phận của Bạch Tiểu Thuần, biết rõ dù hắn có bị phạt nhưng cũng sẽ không quá nghiêm trọng. Nghĩ tới tương lai, khi tu vi của Bạch Tiểu Thuần ngày càng cao, những chuyện không thể tưởng tượng sẽ còn xuất hiện, nội tâm mỗi người đều run rẩy.

“Tên Bạch Tiểu Thuần này…Khi nào hắn mới có thể trưởng thành..”

“Haizz, hắn chính là một Ma Vương !!"

Rất nhanh, hình phạt dành cho Bạch Tiểu Thuần đã được xác định, phạt hắn phải quét dọn Chủng Đạo Sơn ba tháng. Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, mỗi sáng hắn đều cầm chổi đi quét sạch toàn bộ bụi bặm của Chủng Đạo Sơn.

Điều này với hắn mà nói, chính là cực hình.

“Đây vốn là một ngọn núi, đều là bụi bặm, ta phải quét kiểu gì đây.” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, mặt mày ủ rũ, cuối cùng cũng

chịu được qua ba tháng. Khi hắn trở lại động phủ, nằm bên cạnh hồ nước, nhìn lên bầu trời, tự cảm thấy thật phiền muộn.

“Không phải do ta cố ý, ta là vinh quang đệ tử, chuẩn danh sách truyền thừa, là Thiên đạo Trúc Cơ, là sư đệ của Chưởng môn, ta vì tông môn mà đổ máu, lập được đại công cho tông môn…”

“Hơi quá đáng, lại còn thu mất hạt châu của ta, không thấy trả lại…” Bạch Tiểu Thuần thở dài, sờ lên túi trữ vật thì không khỏi nghiến răng một cái.

“Mà thôi mà thôi, tạm thời ta không thể ngây ngốc ở Linh Khê Tông nữa, đến Huyết Khê Tông đoạt món đồ Vĩnh Hằng Bất Diệt kia về tay. Huyết Khê Tông là địch nhân của Linh Khê Tông ta, ta tới đó có thể luyện đan, luyện Ngự Nhân Đại Pháp!” cuối cùng Bạch Tiểu Thuần cũng hạ quyết tâm, sang hôm sau hắn liền đi tìm Trịnh Viễn Đông.

Trịnh Viễn Đông nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì mặt đen lại, nhưng sau khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói muốn ra ngoài rèn luyện thì trợn tròn mắt, có vẻ không dám tin.

"Ngươi nói ngươi muốn ra ngoài rèn luyện?"

“Đúng vậy, ta cảm thấy lúc trước Chưởng môn sư huynh nói rất đúng, tuy ta là một khối tiên thiết, nhưng nếu không trải qua rèn dũa thì khó có thể trở thành tiên kiếm, vì vậy mà ta ngày đêm khổ não suy nghĩ, quyết định ra ngoài rèn luyện!” Bạch Tiểu Thuần vỗ vỗ ngực, kiên trì nói ra.

“Sư huynh, ta biết ngươi không nỡ xa ta, nhưng ngươi không cần khuyên ta, Bạch Tiểu Thuần ta đặt…” Bạch Tiểu Thuần đang nói, Trịnh Viễn Đông đứng phắt dậy, kéo cánh tay của hắn.

"Tốt, đây mới là sư đệ tốt của ta, chuyện ngươi muốn ra ngoài rèn luyện, ta cho phép! Hiện tại có thể lên đường không?” Trịnh Viễn Đông kích động lập tức mở miệng.

"A?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hơi chần chừ.

"Ta còn muốn chuẩn bị thêm, còn thiếu..."

"Tiểu Thuần, ngươi thiếu cái gì, nói! Linh Thạch? Đan dược? Pháp bảo để bảo vệ tính mạng? Ngươi là Thiên Đạo Trúc Cơ, là chuẩn truyền thừa danh sách, ta đặc cách mở bảo khố cho ngươi lựa chọn!" Trịnh Viễn Đông nói với vẻ trịnh trọng.

"Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một điểm, không thể ly khai Đông Lâm Châu, Đông Lâm Châu rất lớn, không thiếu chỗ để ngươi đi." Trịnh Viễn Đông nói liên tục, trực tiếp quyết định việc này, dẫn Bạch Tiểu Thuần đi bảo khố để rồi tự mình lựa cho hắn vài món pháp bảo bảo vệ tính mạng.

Lại cho hắn không ít Linh Thạch và đan dược, còn nhiệt tình hơn, vội đem việc này thông cáo tông môn.

Thời gian buổi trưa, bên ngoài sơn môn Linh Khê Tông… Bạch Tiểu Thuần có chút phát mộng khi đứng ở đây, vừa lúc sáng hắn nói với Chưởng môn sư huynh muốn đi ra ngoài rèn luyện, mới đến buổi trưa, nhờ có sự nhiệt tình của Chưởng môn và các Trưởng lão, mọi thủ tục chuẩn bị đã xong với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này đứng trước mặt hắn, là Chưởng môn cùng sáu Chưởng tọa, còn có rất nhiều Trưởng lão, nội môn đệ tử, tất cả đều ở đây, quy mô hoành tráng, hầu như cả hai bờ Nam Bắc đều đến, cả đám đều mong ngóng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, như muốn xác thực là Bạch Tiểu Thuần sẽ thực sự ra ngoài rèn luyện.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, một màn này, hắn cảm thấy có chút quen quen, theo bản năng mở miệng: "Chư vị sư huynh, sư đệ, sư điệt... Ta phải đi rèn luyện rồi, nhưng ta thực không nỡ xa các ngươi..."

Mọi người ở khắp bốn phía, hai mặt nhìn nhau, lập tức bày ra khó bỏ chi ý.

"Tiểu Thuần, ngươi là đệ tử ưu tú nhất của Linh Khê Tông ta, chặng đường của ngươi còn ở phía trước, chẳng lẽ ngươi đã quên những gì ta đã nói với ngươi về Thông Thiên Hải, về con đường đạt được trường sinh hay sao!” Trịnh Viễn Đông tiến lên phía trước, mặt lộ vẻ hiền hòa.

“Thân là tu sĩ, không thể suy nghĩ qúa nhiều, nếu như đã quyết ra ngoài rèn luyện thì không nên tự tiện thay đổi, Tiểu Thuần, sư huynh ủng hộ ngươi!" Ánh mắt Trịnh Viễn Đông lộ ra sự cổ vũ, vỗ vỗ bả vai Bạch Tiểu Thuần.

“Đúng vậy, Bạch sư đệ, Rèn luyện là một phần trong cuộc đời, cứ kiên trì theo đuổi nó thì sẽ không phải hối hận đâu!”

“Bạch sư huynh, sở dĩ tu sĩ có thể ngạo thị thương khung, là bởi trong tâm chúng ra có thể bao dung cả thiên địa, nếu không ra ngoài để thấy tận mắt thế giới này, làm sao có thể dung hòa cả thiên địa, ta tin rằng, tâm của ngươi có thể dung hòa cả thế giới!”

"Trường Sinh..." Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, vẻ mặt tỏ ra kiên định, nhìn chăm chú những người trước mắt, rồi hắn liên tục gật đầu, quay người bước nhanh về phương xa.

Mắt thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã đi xa, bốn phía đều trở nên phấn khích, khó bỏ chi ý trong mắt lập tức bị thay thế bởi sự vui sướng, lúc này Trịnh Viễn Đông cũng đang run rẩy, ánh mặt lộ vẻ kích động.

“Lúc này đây, cuối cùng hắn cũng chịu đi rồi, không phải là đi từ bờ Nam đến bờ Bắc, mà từ tông môn đi ra ngoài, thương thiên đã khai nhãn rồi! Vậy mà hắn lại muốn ra ngoài rèn luyện!”

“Tên Ma đầu này đã đi thật sao, ta có phần không dám tin tưởng, là thật sao!”

“Ha ha, cuối cùng điều ta cầu nguyện mỗi ngày đã thành sự thật rồi, từ nay về sau chúng ta bờ Bắc, thái bình!”

"Chúng ta bờ Nam, rút cuộc cũng không phải sợ khiếp vía nữa rồi!”

"Hôm nay bước sang năm mới rồi! !" Lập tức tiếng hoan hô được truyền ra từ miệng những người này, mỗi người đều kích động sôi trào, thậm chí bờ Nam còn có người lấy ra chiêng trống đã từng dùng lần trước, gõ vang lên đầy hào hứng.

Bờ Bắc cũng không chịu kém, cũng làm giống như thế, ngày hôm nay, toàn bộ Linh Khê Tông đều hoan hô, toàn bộ đều phấn khởi…

Bạch Tiểu Thuần ở phía xa xa vội ho một tiếng, nghe tiếng chiêng trống có phần quen thuộc phía sau. Mắt hắn lộ ra cảm khái, hất cằm, phẩy tay áo, giọng nói thì thầm có phần cô đơn.

“Bọn hắn vẫn không nỡ xa ta, chư vị đạo hữu, không nên sầu nhớ ta, ta sẽ rất nhanh trở về!” Bạch Tiểu Thuần thở dài, sau trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

"Huyết Khê Tông, ta Bạch Tiểu Thuần đến rồi, lúc này đây thực xin lỗi, ta là nằm vùng!” Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt mở miệng, ngẩng cao đầu, sải bước...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sao Lại Có Chuyện Này Được!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Huyết Khê Tông nằm trên chi mạch thứ nhất trong bốn chi mạch thuộc Không Hà Viện, giáp giới với Linh Khê Tông tại dãy Lạc Trần sơn mạch.

Bay qua Lạc Trần sơn mạch là có thể tiến vào trong phạm vi thế lực của Huyết Khê Tông.

Bạch Tiều Thuần một đường bay nhanh, mang theo đầy cảm khái, dựa vào tốc độ Trúc cơ bây giờ, hắn nhanh chóng tới được dãy Lạc Trần này. Quay lại đây lần nữa khiến lòng hắn có chút phức tạp khi nghĩ lại những hung hiểm trong đó, mặt khác còn nghĩ tới chuyện tình Đỗ Lăng Phỉ mất tích nữa.

Nếu không có chuyện xảy ra tại Lạc Trần sơn mạch năm đó, Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ cũng sẽ không tiếp xúc thâm tình với nhau, Đỗ Lăng Phỉ thậm chí cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt như Chu Tâm Kỳ hiện tại vậy.

Mà Bạch Tiểu Thuần cũng không chứng tỏ được khả năng gì của bản thân cả. Hết thảy mọi chuyện, đều vì biến cố nơi gia tộc Lạc Trần tại sơn mạch này mà cải biến tất cả.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, vẫn hướng về phía Lạc Trần sơn mạch mà đi. Ngang qua chỗ gia tộc Lạc Trần khi xưa, nơi này cũng không còn sót lại nhiều vết tích còn lại nữa, cỏ cây rậm rạp tựa như chưa từng có một gia tộc Lạc Trần nào xuất hiện ở nơi đây vậy.

Xa xa bên kia, Bạch Tiểu Thuần có thể nhìn thấy được một gia tộc khác được Linh Khê Tông chống lưng thay thế Lạc Trần gia tộc, trấn thủ tại dãy núi này.

Bạch Tiểu Thuần cũng không gây chú ý đến gia tộc này mà lặng yên bước vào trong vùng rừng núi. Tuy đã là tu sĩ Trúc Cơ thế nhưng trong này vẫn có rất nhiều hung thú hắn không trêu chọc tới được.

Mấy ngày đi đường này, hắn đã nhìn thấy được thế giới đầy rộng lớn trước mắt, còn nhìn thấy được một con cự thú Hồng hoang kinh người.

Đồng thời, khi gặp được mấy gia tộc tu chân trên đường thì hắn cũng đã rõ ràng lý do ngày đó Chưởng môn sư huynh triệu tập Trúc cơ tu sĩ bên ngoài đại điện.

"Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông cuối cùng đã khai chiến…" Nhớ tới chuyện tranh giành vị trí của Không Hà Viện mà Trịnh Viễn Đông từng nói qua, Bạch Tiểu Thuần nhìn về nơi rất xa kia, trong đầu mường tượng cảnh chiến tranh của Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông.

Một trận chiến này hắn là đầy kinh thiên động địa. Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng đang nghĩ, hắn là…chiến tranh giữa Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông cũng không còn xa nữa.

Nửa tháng sau, Bạch Tiểu Thuần đã xuyên qua dãy Lạc Trần sơn mạch, đặt chân tới phạm vi của Huyết Khê Tông. Trước khi tiến bước vào, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi rồi chậm rãi lấy mặt nạ trong túi Trữ vật đeo lên mặt.

Ngay khi tiếp xúc với da mặt, mặt nạ này như hòa tan vào làn da Bạch Tiểu Thuần, rồi gương mặt của hắn nhanh chóng vặn vẹo, dần hiện ra một gương mặt xa lạ.

Gương mặt rất anh tuấn, còn đầy lạnh lùng, hơn nữa ánh mắt ôn hòa của Bạch Tiểu Thuần cũng bị mặt nạ cải biến mà lộ ra đầy vẻ lăng lệ và tàn nhẫn.

Bạch Tiểu Thuần hài lòng sờ lên mặt, sau đó lấy phục trang của Dạ Táng giả trong túi trữ vật mặc vào thay cho bộ đồ đệ tử Linh Khê Tông trên người. Cả người hắn nhanh chóng biến hóa, trở thành Dạ Táng.

Dưới sự che đậy của mặt nạ, công pháp trong thể nội hắn cũng khó mà bị người khác nhìn ra chút manh mối gì, còn tu vi Trúc cơ sơ kỳ của hắn cũng đã trở thành Ngưng khí tầng mười đại viên mãn.

Hết thảy mọi thứ đều hoàn toàn phù hợp với thân phận Dạ Táng này. Thấy vậy Bạch Tiểu Thuần mới thở ra một hơi dài mà bước ra, tiến vào trong phạm vi thế lực của Huyết Khê Tông. Hắn không gấp gáp tiến sâu vào trong Huyết Khê Tông ngày mà cảnh giác nhìn quanh bốn phía, rồi chậm rãi bước đi.

Trên đường đi, hắn thường xuyên liên hệ với hồn Dạ Táng giả, trình độ hiểu biết về Huyết Khê Tông cũng càng thêm nhiều. Tông môn này là một nơi mạnh được yếu thua, còn cổ vũ các đệ tử tranh đấu với nhau.

Toàn bộ Huyết Châu này đều ngập tràn hung hiểm và sát cơ, thậm chí trong tông môn so với bên ngoài cũng nguy hiểm không kém.

Theo như giải thích của Dạ Táng, tuy rằng tất cả các đệ tử Huyết Khê Tông đều được truyền tống trở về Huyết Châu, có một số người được tông môn tìm về, thế nhưng cũng có một số lựa chọn ẩn nấp chữa thương đến khi khỏi hẳn mới về tông, cho nên vấn đề thời gian trở về Huyết Khê Tông của hắn cũng không khó giải quyết.

Bằng không mà nói, nếu mang theo thương thế trở về tông môn thì phải đối mặt với nguy hiểm hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Khi Bạch Tiểu Thuần nghe nói như vậy thì cảm thấy rất lo lắng, Huyết Khê Tông quả nhiên quá đáng sợ. Nhưng sức mê hoặc của kiện Bất diệt Vĩnh hằng kia quá lớn, hơn nữa qua phân tích thêm về nguồn gốc của mặt nạ này khiến hắn đành cắn răng tiếp tục.

Lúc bước đi, Bạch Tiểu Thuần cũng để ý thấy mặt đất toàn bộ Huyết Châu là một mày nâu, tựa như vì bị nhiễm quá nhiều máu tươi. Mà chính Dạ Táng cũng không biết do nguyên nhân gì, chỉ biết từ khi nơi này hình thành đã như vậy rồi, thậm chí thực vật mọc ở nơi này cũng có tính công kích rất hung mãnh.

Trên đường đi Bạch Tiểu Thuần cũng gặp không ít sự tấn công của đám thực vật này, có cái bị hắn diệt đi, nhưng cũng có dạng dọa cho hắn phải chết khiếp mà tránh qua.

Hai tháng trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cũng tới được sơn môn Huyết Khê Tông. Cũng như Linh Khê Tông, sơn môn Huyết Khê Tông ở sát ngay Thông Thiên Hà.

Cho dù đã từng nghe Dạ Táng miêu tả, nhưng khi nhìn sơn môn Huyết Khê Tông từ phía xa cũng khiến Bạch Tiểu Thuần nhịn không được mà vang một tiếng trong đầu, toàn thân chấn động, trợn mắt há hốc mồm.

Hắn bị rung động hoàn toàn.

Không giống như tòa sơn kiều Chủng Đạo sơn hùng vĩ ở giữa, Nam Bắc là bảy ngọn núi tung hoành đấy khí thế, sơn môn Huyết Khê Tông vậy mà lại là….

Một bàn tay huyết sắc đầy khổng lồ!

Một huyết thủ như được trồi lên từ trong Thông Thiên Hà, bàn tay này như muốn duỗi ra chụp lấy trời xanh, to lớn đến mức không thể hình dung được. Mỗi ngón trong năm ngón tay kia lại chính là một ngọn núi to lớn, là một ngọn sơn phong có thể sánh ngang với Chủng Đạo Sơn.

Trong đó, có một ngón tay to lớn nhất thì lại bị màn huyết vụ che phủ không cách gì nhìn rõ được.

Bàn tay này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, trải qua mưa gió lâu ngày chỉ còn lại bụi đất và đá vụn. Tới gần, cũng chỉ nhìn thấy năm ngọn núi khổng lồ nghiêng nghiêng mà thôi!

Chỉ khi đứng từ xa mới nhìn ra được, năm ngọn núi này còn kết nối với nhau bằng một ngọn núi tựa như nửa cánh tay, đủ khiến tâm thần người khác phải chấn động khi nhìn cái bàn tay màu máu đầy kinh người này!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn tròn, hơi thở bấn loạn, bất kì người nào nhìn thấy cảnh này đều biết được…đây chính là thân thể khổng lồ của một người khổng lồ đầy kinh thiên động địa trong dòng Thông Thiên Hà, trước khi chết như mang theo đầy oán khí và không cam lòng đưa tay ra, như muốn xé mở lấy bầu trời…

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, mà cánh tay này sau khi duỗi ra đã cứng ngắc ở vị trí đấy. Tựa như chút ý chí còn sót lại đã chống đỡ không cho cánh tay rớt xuống, sau vô số năm thì tạo thành ngọn sơn phong này.

Trên ngọn núi là vô số thực vật màu máu sinh trưởng, lầu các chen chúc, loáng thoáng có thể thấy từng đạo cầu vồng bay tới bay lui, đám người đông đúc tràn ra đầy sát khí, khiến cả bầu trời cũng trở nên đầy âm u.

Nơi này, chính là…sơn môn Huyết Khê Tông!

“Huyết Khê Tông thật mạnh!” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Chính mắt nhìn thấy nên càng thêm có cái nhìn rõ ràng hơn về nội tình và sự mạnh mẽ của tông môn này.

“Vốn dĩ được tu kiến trên cánh tay người chết mà ra, nên khó trách tông môn Huyết Khê Tông này hung tàn. Mà Dạ Táng cũng từng nói qua, toàn bộ công pháp Huyết Khê Tông cũng là đến từ Huyết thủ này!” Đầu óc Bạch Tiểu Thuần ầm vang lên. Càng đến gần, thì bàn tay kia

càng lớn, hắn còn thấy được những ngọn núi trên bàn tay này còn có thêm thác nước màu máu chảy xuống.

Nhìn kỹ, tựa như bàn tay không ngừng hấp thu lấy nước sông Thông Thiên Hà này, trong quá trình chuyển hóa qua một vài nơi vỡ nát trên bàn tay thì bị tràn ra ngoài, nước sông cũng không còn là màu vàng vốn có mà lúc này đã được chuyển thành màu đỏ.

Dòng nước màu đỏ này, chính là ngọn nguồn tu hành của Huyết Khê Tông.

“Linh Huyết!” Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, trong đầu không ngừng hiện lên thông tin về Huyết Khê Tông mà Dạ Táng giả dọc đường đã giới thiệu.

Cơ cấu của Huyết Khê Tông cũng có chỗ giống với Linh Khê Tông, đó là cũng có tạp dịch, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn. Nhưng khác nhau chính là Huyết Khê Tông không có danh sách truyền thừa, mà có Huyết tử.

Nhìn chung, cấp bậc nơi này rất khắt khe, tạp dịch chỉ có tư cách ở mặt đất dưới cánh tay tạo thành một khu vực ngoại môn của Huyết Khê Tông.

Đây là nơi có nhân số nhiều nhất, kiến trúc được dựng nên san sát thành từng tầng từng tầng trải đều khắp ba hướng.

Chỉ khi trở thành đệ tử ngoại môn mới có thể rời khỏi mặt đất này, được đặt chân lên phạm vi cánh tay, cũng chính là khu vực lớn nhất trên Huyết thủ này.

Sau khi trở thành đệ tử nội môn mới có tư cách được ở trên mu bàn tay.

Ngoại trừ ngón cái ra, thì bốn ngón tay còn lại hình thành nên tòa sơn phong lại được chia thành các đốt ngón tay. Đốt cuối ngón tay chính là

nơi ở của tu sĩ Trúc Cơ, trong đó Phàm đạo Trúc cơ được gọi là Hộ pháp, còn Địa mạch Trúc cơ được gọi là trưởng lão.

Đốt giữa ngón tay, là một khu vực rộng lớn nhưng chỉ có một người có tư cách được ở đó. Người này chính là Đại trưởng lão của mỗi phong sơn, địa vị sánh ngang với Chưởng tòa Linh Khê Tông. Có điều, số lượng ngọn sơn phong có hạn nên những Đại Trưởng lão này đều có thực lực không tầm thường.

Trên đầu ngón tay, từ khi Huyết Khê Tông được khai sáng đến nay cũng chỉ có Huyết tử của một ngọn núi mới có tư cách được ở đây, chính là thể hiện của thực lực và địa vị của người đó.

Ngoại trừ sự tồn tại ở ngón tay cái, thì Huyết tử chính là người cao nhất, được vạn chúng chú mục, có thể ngồi ngang hàng với Chưởng môn, thậm chí đến Đại trưởng lão sơn phong mình cũng phải nghe lệnh y.

Huyết tử của ngọn núi chính là vị trí mà tất cả đệ tử Huyết Khê Tông đều tha thiết mong ước sẽ có ngày đạt được. Mà toàn bộ Huyết Khê Tông cũng chỉ có nhiều nhất là bốn vị Huyết tử, mỗi ngọn núi một vị mà thôi.

Về ngón cái, lại không có Huyết tử nào ở đó. Toàn bộ nơi này bị bao trùm bởi một màn Huyết vụ, là cấm địa của tông môn. Tất cả các lão tổ Huyết Khê Tông, Thái Thượng trưởng lão, hoặc tất cả những người bước vào Kim Đan sẽ ở trên ngón cái này.

Những Huyết tử đời trước sau khi tấn thăng Kim Đan, trở thành Huyết phách cũng rời đến ngón tay cái, trở thành một người chỉ đứng dưới lão tổ, áp đảo toàn bộ Thái Thượng trưởng lão ở phía trên.

Mà đốt cuối ngón tay cái kia, chính là nơi ở của Chưởng môn, như canh giữ cho ngón tay cái này, cũng là nơi quản lý toàn bộ tông môn.

“Trong năm ngọn núi, ngón tay cái được gọi là Tổ Phong! Ngón trỏ là Thi Phong, ngón giữa là Trung Phong, ngón áp út là Vô Danh Phong, cuối cùng là ngón út, được gọi là Thiểu Trạch Phong!"

"Thi Phong luyện thi, Trung Phong huyết kiếm, Vô Danh Phong luyện ma đầu, Thiểu Trạch Phong ma huyết luyện thể!" Càng đến gần Huyết Khê Tông thì những thông tin trong đầu hắn càng thêm rõ ràng.

Hơn nữa, khi nhớ tới đám đệ tử Huyết Khê Tông hắn từng đối đầu trong Vẫn Kiếm thế giới, quả thật cũng có người điều khiển Ma đầu tựa như ác hồn, có Hứa Tiểu Sơn điều khiển các loại thi thể, còn Tống Khuyết thì thi triển ra Huyết kiếm. Cũng còn có một vài người khác thì nhục thân mạnh mẽ, hiển nhiên chính là Ma huyết luyện thể của Thiểu Trạch Phong.

Toàn bộ Huyết Khê Tông cũng trở nên rõ ràng hơn trong đầu Bạch Tiểu Thuần, đến mức chỉ cần đảo mắt qua hắn cũng dễ dạng nhận diện được.

Tâm thần hắn ngày càng thêm chấn động, trong lòng thấp thỏm mà chậm bước chân tiến đến cánh tay. Thế nhưng ngay khi hắn vừa đặt bước vào khu vực này thì Bất Tử Trường Sinh công trong cơ thể đột nhiên tự động vận chuyển, hơn nữa còn truyền ra một khát vọng mãnh liệt.

Cùng lúc đó, tuy bàn tay khổng lồ kia nhìn vẫn như bình thường nhưng Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được một cỗ triệu hoán dồn dập từ trong này trong chớp mắt được truyền ra!

Trong cỗ triệu hoán này, còn mang theo cảm giác thân thiết chưa từng có!

“Sao lại có chuyện này được!” Tâm thần Bạch Tiểu Thuần như nổ vang. Tất cả những lo lắng, do dự trong đầu chợt biến mất, cảm giác quen thuộc từ trong mạch máu khiến hắn hiện lên một suy nghĩ không khỏi chấn động tâm thần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Bí Ẩn Của Huyết Khê Tông

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới hít sâu vào một hơi, nén rung động trong lòng xuống. Lúc này hắn đã đến gần sơn môn, bốn phía quanh hắn là từng đạo cầu vồng bay qua của các đệ tử nội môn Huyết Khê Tông, trong đó cũng có cả Hộ pháp và trưởng lão Trúc cơ.

Trên người đám tu sĩ Trúc cơ này đều nồng đậm sát khí, hơn nữa còn đầy bá đạo và ngang ngược mà phi hành cực nhanh. Những nơi bọn họ đi qua, cả đám đệ tử nội môn đều phải lập tức cúi đầu bái kiến, không dám có chút hành động bất kính nào.

Thậm chí có một tu sĩ Trúc cơ như cảm thấy Bạch Tiểu Thuần vướng đường gã, bèn hất tay áo hóa thành cuồng phòng cuốn thẳng tới người hắn. Bạch Tiểu Thuần cũng phản ứng cực nhanh, bày ra cái dáng vẻ như bị cuồng phòng hất đi, còn bức được một tia máu tràn ra khóe miệng.

Tên tu sĩ Trúc cơ kia cũng không thèm liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, tiếp tục gào thét bay qua.

Đám đệ tử nội môn thì nhìn mãi cũng quen thuộc với cảnh tượng này, cứ riêng phần mình mà bay đi xa. Có không ít tạp dịch ở khu vực tạp dịch dưới mặt đất thì lại ngẩng đầu đầy kính sợ đối với đám đệ tử nội môn và tu sĩ Trúc cơ lui tới trên bầu trời.

“Quá bá đạo!” Bạch Tiểu Thuần còn chút không phục, thế nhưng nghĩ tới nơi này là Huyết Khê Tông bèn nhịn lại, bay về phía khu vực mu bàn tay.

Vừa mới tới gần, một cơn sóng huyết sắc đột nhiên từ bàn tay này lan ra ngoài, tạo thành một trận pháp quét qua người Bạch Tiểu Thuần vài lần, rồi biến mất không còn dấu vết. Bạch Tiểu Thuần cũng không còn gặp phải trở ngại gì nữa, bèn tiến vào trong trận pháp, bước vào trong bàn tay khổng lồ kia.

“Cửa thứ nhất trót lọt!” Bạch Tiểu Thuần thở nhẹ một hơi. Cơn sóng xuất hiện vừa rồi chính là một phần của trận pháp phòng hộ Huyết Khê Tông, nếu không phải là đệ tử Huyết Khê Tông nhất định sẽ bị phát hiện ra thân phận ngay lập tức khi trận pháp quét qua.

Khu vực mu bàn tay của bàn tay khổng lồ này vô cùng rộng lớn. Bạch Tiểu Thuần đặt chân đến đây thì có lướt mắt nhìn quanh một chút, nơi này vậy mà rộng lớn gần bằng cả hai bờ Nam Bắc Linh Khê Tông gộp chung một chỗ. Nhìn vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng có liên tưởng đến sự mạnh mẽ của Huyết Khê Tông.

Khu vựa mu bàn tay này chỉ có đệ tử nội môn được phép tiến vào. Đệ tử ngoại môn muốn đặt chân tới đây phải có tín vật, nếu không thì sẽ phải nhận trừng phạt tàn khốc của tông môn, nhẹ thì chịu Tiên hình, còn nặng thì sẽ bị chặt tay chân. Dưới sự tàn khốc này, tại Huyết Khê Tông tựa như tạo thành sự phân tầng hết sức sâm nghiêm bên trong.

Vốn dĩ Bạch Tiểu Thuần rất khẩn trương, thế nhưng khi đặt chân đên đấy, cảm giác thân thiết từ đại thủ và Bất tử Trường sinh Công tự động vận chuyển lại khiến lòng hắn càng lúc càng chấn động mãnh liệt.

“Chuyện này sao lại vậy được…” Tới bây giờ Bạch Tiểu Thuần vẫn còn có chút không tin. Nhưng khi cẩn thận quan sát mặt đất nơi này, cuối cùng cũng không thể không thừa nhận được chân tướng sự việc mà chính bản thân hắn cũng không tưởng tượng ra được.

“Đại thủ này…vậy mà lại tu luyện…Bất tử Trường sinh công!!!” Nói đúng hơn, là người khổng lồ dưới dòng Thông Thiên Hà đang vươn bàn tay to lớn này ra ngoài…tu hành Bất Tử Trường Sinh Công!!!

Hơn nữa từ tay phải này đã lộ ra được trình độ tu hành cực kỳ cao thâm. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần, làn da trở thành mặt đất lộ ra bên ngoài này, rõ ràng chính là…Bất tử Bì!

Bên dưới Bất tử Bì có rất nhiều khe nứt vỡ nát lộ ra bùn đất bên dưới, chính là Bất tử Nhục của người khổng lồ này. Sâu trong lớp bùn đất này, là lớp xương cốt tồn tại mà không người nhìn thấy được, chính là Bất tử Cốt!

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn đầy kinh hãi khi nhìn thấy những thác nước màu đỏ như máu trên năm ngọn núi kia, hiển lộ ra đấy chính là…cảnh giới cao nhất của Bất tử Quyển, Bất tử Huyết!

“Trời ạ, toàn bộ Huyết Khê Tông này vậy mà được xây dựng trên tay phải của một người khổng lồ tu hành Bất tử Trường sinh Công. Mà công pháp tu hành của bọn họ, xem ra cũng là…được nhiều đời tổ tiên Huyết Khê Tông sáng tạo ra thông qua bàn tay này…

Công pháp nguyên bản, lại chính là… Bất tử Trường sinh Công mà ta tu luyện!!!” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Tự hắn biết Quyển thứ nhất của Bất tử Trường sinh công không phải là công pháp hiếm thấy, thậm chí được nhiều tông môn ghi chép ra, thế nhưng tu luyện rất gian nan nên không phải ai cũng tu thành Bất tử Kim bì.

Cũng không thể được như Bạch Tiểu Thuần mà đột phá được tầng thứ nhất gông cùm xiềng xích sinh mệnh. Mà hiển nhiên Huyết Khê Tông cũng không biết được mối liên quan giữa Huyết thủ và Bất tử Trường sinh Công.

Phân tích ra, Bạch Tiểu Thuần có thể chắc chắn với phán đoán của mình, chỉ có người nào đạt được Bất tử Kim bì, lại đột phá được tầng thứ nhất gông cùm xiềng xích Sinh mệnh thì mới có thể cảm nhận được sự kêu gọi từ cùng một mạch khi đến gần bàn tay này.

Chẳng qua tất cả cũng chỉ là suy đoán của Bạch Tiểu Thuần, có lẽ cũng không hẳn đúng. Thế nhưng hắn tin tưởng, bản thân càng tìm hiểu

nhiều hơn về Huyết Khê Tông, thì càng có thể tìm được đáp án về vấn đề này, có thể còn có cơ hội nghiệm chứng thêm vài điều.

“Khó trách Huyết cầu mà Tống Khuyết xuất ra trong Vẫn Kiếm thâm uyên lại khiến ta có cảm giác quen thuộc như vậy…” Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến một trận chiến với Tống Khuyết trong Vẫn Kiếm Thâm uyên, đối phương đã làm nổ tung Huyết cầu. Nghĩ lại, hắn Huyết cầu kia là Bất tử Huyết, công pháp đặc thù mà Tống Khuyết miễn cưỡng sử dụng được sau khi Trúc cơ thành công.

“Còn chuyện trong Vẫn Kiếm thế giới, mỗi tên đệ tử Huyết Khê Tông đều cho ta cảm giác có chút quen thuộc, hóa ra cũng chính là vì nguyên nhân này…” Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, ôm tâm tư đang dậy sóng đi theo hướng dẫn của Dạ Táng giả đến khu nội vụ Huyết Khê Tông, rồi lấy ngọc bội thân phận đăng ký chuyện tình mình đã trở lại tông môn. Khi hắn tính rời đi thì một đạo cầu vồng gào thét bay đến, hóa thành một lão giả đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Lão giả có tu vi Trúc cơ liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy lạnh nhạt, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thu hồi tâm thần hỏi hồn Dạ Táng kia, một mặt chắp tay cung kính. Sau khi biết đối phương chính là Trưởng lão phụ trách khu nội vụ bèn lập tức cúi đầu.

"Đệ tử Dạ Táng, bái kiến Hàn trưởng lão."

“làm sao bây giờ mới về?” Hàn trường lão hờ hững hỏi.

“Trước đó đệ tử mang trọng thương cho nên mới đợi thương thế trên người khỏi hẳn rồi mới trở về.” Bạch Tiểu Thuần cẩn thận trả lời. Hắn có chút nghĩ ngợi, rồi đưa tay vỗ túi Trữ vật lấy ra không ít Linh thạch đưa tới trước mặt lão.

“Hàn trưởng lão, đây là thu hoạch của đệ tử tại Vẫn Kiếm thế giới, Hàn trưởng lão vui lòng nhận cho, châm chước chút ít cho vẫn bối. Dù sao thì lúc này vẫn bối cũng đã trở về rồi…” Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt.

Hàn trưởng lão sững sờ. Thế nhưng lão vẫn hất tay áo thu lấy Linh thạch, đồng thời nhìn Bạch Tiểu Thuần nhiều hơn một chút, rồi khẽ gật đầu.

“Cũng còn vài tên chưa về tới. Ngươi đã về thì lo mà tu hành cho tốt, tranh thủ Phàm đạo Trúc cơ. Được rồi, đi về đi.”

Bạch Tiểu Thuần vội vàng cáo từ. Lúc hắn đã đi xa, Hàn trưởng lão nhìn qua bóng lưng hắn, cảm thấy Dạ Táng này dường như trải qua Vẫn Kiếm Thậm uyên đã trở nên hiểu chuyện không ít.

“Thôi vậy, nếu đã biết điều như vậy cũng không làm khó hắn nữa. Bằng không mà nói, có gan về trễ, nhất định phải chịu trách phạt mười roi!” Hàn trường lão cũng quay người, nhoáng cái biến mất.

Nhờ có mặt nạ che dấu, Dạ Táng giả có thể cảm nhận được mọi chuyện mà người ngoài không phát hiện ra chuyện gì, do vậy mà lúc này gã đang trợn tròn mắt ngạc nhiên. Tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rất tự nhiên hối lộ Hàn trưởng lão mà không khỏi há hốc miệng, thậm chí cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này dường như còn phù hợp với Huyết Khê Tông hơn cả chính mình….

Một đường đi trong tông môn, Bạch Tiểu Thuần đều cảm thấy xung quanh đều mới lạ, hết nhìn trái lại nhìn phải không thôi. Nhưng người nơi này lại quá lạnh lùng, đi đến đều rất vội vàng, rất hiếm khi gần gũi với người khác, mà phần lớn đều là vẻ mặt đầy cảnh giác và phòng bị đối phương.

Thậm chí trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy bốn năm trận chém giết giữa hai đệ tử với nhau, tựa như phát sinh do tranh đoạt Đan dược, lúc ra tay lại tràn ngập sát khí như thật sự muốn tuyệt sát đối phương vậy.

Mà ánh mắt đám người xung quanh xem náo nhiệt cũng chớp động, như tùy lúc mà có thể ra tay cướp đoạt.

Có một người còn bị đánh đến phun đầy máu tươi, thậm chí còn phun ra vài mảnh nhỏ của nội tạng.

“Vẫn là đệ tử Linh Khê Tông ta tốt, mỗi người vui vẻ hòa thuận, là một nơi tươi đẹp.”

“Nơi này thực sự quá nguy hiểm, một lời không hợp là ra tay đánh nhau…” Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hãi. Cũng may Dạ Táng trong tông môn không có danh khí gì nhưng tốt xấu cũng là Ngưng khí tầng mười đại viên mãn, trên đường đi cũng không ai dám xuất thủ với hắn. Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần còn tận lực bày ra một bộ dạng hung ác, tựa như người lạ miễn tới gần nên cũng có hiệu quả nhất định.

Một đường đi thẳng, mắt thấy gần tới động phủ Dạ Táng, thì có năm ba nữ đệ tử Huyết Khê Tông đi ngang qua phía bên phải hắn. Đột nhiên, một nữ tử vạm vỡ chợt chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, sau một vài câu nói với đám bạn còn đang tươi cười nũng nịu thì bước tới phía Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng!" Giọng nói của nữ tử vạm vỡ này cũng rất lớn, lại còn khàn khàn.

“Là ai?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ, tranh thủ nhìn lại, nhìn rõ bộ dáng của nữ tử này thì hắn đầy cảnh giác. Nàng này hơi mập, trên mặt không ít vết rỗ, lúc này đang lắc lắc vòng eo đẫy đà. Ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại lóe lên đầy vẻ nhộn nhạo khao khát, rồi nàng này cất bước đi tới.

“Cái tên quỷ sứ nhà ngươi, không có người ngoài ở đây thì đừng có làm cái bộ mặt chết người như vậy. Đến đây, cười một cái cho sư tỷ ngươi xem nào.” Nữ tử vạm vỡ này trừng mắt, rồi bật cười. Lúc tới gần Bạch Tiểu Thuần, nàng này duỗi ngón tay ra như muốn nâng lấy cằm của hắn lên.

Nụ cười đó đi kèm với động tác như vậy hù dọa Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, tranh thủ lùi lại.

“A ha, đi một chuyến Vẫn Kiếm thâm uyên về thì quên ngay sư tỷ ta sao? Nhanh lên, về động phủ cùng với ta nào, ta đây không thiếu đan dược a” Nữ tử vạm vỡ này cười lạnh, rồi liếm môi một cái, đang định tiến tới keo Bạch Tiểu Thuần về động phủ.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung, hất tay áo lên chặn lại.

"Dừng tay!" Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, lập tức gầm nhẹ.

“Hay cho Dạ Táng ngươi, lại dám như vậy đấy. Hừ, để xem ngươi có tới cầu ta hay không!” Ánh mắt nữ tử chợt tàn khốc, trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút rồi quay người đi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào một hơi, lập tức âm thầm dò hỏi hồn Dạ Táng về nàng này.

“Tiền bối bớt giận, nàng là…nàng là một tình nhân của ta ở tông môn…” Dạ Táng vội vàng giải thích.

“Tình nhân? Ngươi…khẩu vị của ngươi cũng kỳ quái thật.” Bạch Tiểu Thuần có chút không tin tưởng nổi. Dáng vẻ của Dạ Táng không nói là vô cùng tuấn lãng, nhưng cũng rất tuấn tú, lại mang theo chút cảm giác lãnh khốc, thế nhưng lại có mối quan hệ không minh bạch với một nữ tử vạm vỡ thế kia.

“Tiền bối, người không biết chứ, sau khi trở thành đệ tử nội môn thì tu vi tăng trưởng chậm chạp, cần một lượng đan dược rất lớn bù đắp. Ta cũng không còn cách nào…Nhà Tôn sư tỷ kia là gia tộc tu chân, Đan dược rất nhiều. Ta thật sự cũng là bất đắc dĩ, đành lá phải lá trái như vậy…” Dạ Táng đang khóc lóc kể lể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Bảo Địa Tu Hành!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn rất cảm thông với Dạ Táng, đồng thời cũng rất bội phục khả năng co được giãn được của gã.

“Khó trách có thể trở thành Ám tử, Dạ Táng này cũng không phải loại người tầm thường a.” Bạch Tiểu Thuần nhớ tới gương mặt của nữ tử kia mà không khỏi cảm khái.

Hắn cũng nhanh chóng về tới động phủ của Dạ Táng, nhìn động phủ đơn sơ của gã được sắp xếp liền kề với của một đám đệ tử nội môn khác, Bạch Tiểu Thuần càng cảm thụ rõ được tình cảnh thê thảm của Dạ Táng tại tông môn.

Động phủ này chỉ bằng một phần động phủ của Bạch Tiểu Thuần tại Linh Khê Tông, không kể đến hồ nước và đan phòng, đến cả khoảnh sân nhỏ cũng không có…Chỉ là một gian thạch ốc, trong đó cũng chỉ có một chiếc giường và một cái đệm dùng để đả tọa, hoàn toàn không còn vật gì khác.

“Thế nào mà trà trộn vào đây để rồi thê thảm như vậy chứ.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, ngồi trên đệm. Lúc này hoàng hôn bên ngoài đã dần buông xuống, nếu là ở Hương Vân Sơn tại Linh Khê Tông thì sẽ từ từ yên tĩnh lại đến đêm khuya, lúc đó phần lớn đệ tử cũng nghỉ ngơi.

Nhưng ở Huyết Khê Tông thì hoàng hôn buông xuống cũng khác biệt. Bạch Tiểu Thuần nghe thấy từng thanh âm gào thét thảm thiết

truyền ra, tựa như có một vài đệ tử thừa dịp đêm xuống mà tiến hành chém giết lẫn nhau.

Môn quy cho phép đệ tử chém giết nhưng không được phép xảy ra tử vong. Thế nhưng cũng chỉ là không có người chết mà thôi, do vậy thời điểm về đêm cũng là lúc mà sự tàn khốc nhất trong Huyết Khê Tông phủ xuống.

Hoàn cảnh hoàn toàn khác xa với Linh Khê Tông khiến Bạch Tiểu Thuần rất không thích ứng được. Lúc này hắn hít sâu một hơi, cũng không chú ý tới bên ngoài nữa mà đóng cửa động phủ kỹ càng hơn, còn bố trí một vài bẫy rập đơn giản, sau đó mới tiếp tục khoanh chân ngồi xuống suy tính hành động trong thời gian tới.

Trên đường đến Huyết Khê Tông, sau khi tổng kết tất cả mọi chuyện mà Dạ Táng giả nói tới, Bạch Tiểu Thuần cũng biết được kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia được giấu trong ngọn Trung phong thuộc năm ngọn sơn phong nơi này, mà lại ở ngay bên dưới động phủ của Đại trưởng lão Trung Phong…Chính là khu vực đốt ngón tay phía trên, là khu vực tầng thứ mà một đệ tử nội môn khó mà đến được. Dù sao thì trên bốn ngọn phong kia, không tiếp nhận đệ tử nội môn, chỉ có Trúc Cơ mới có tư cách cư ngụ.

Đệ tử nội môn, chính là khu vực mu bàn tay mà Dạ Táng đang ở.

Ở phần phía trên đốt ngón tay của bốn ngọn sơn phong, đến cả Trưởng lão và Hộ Pháp Trúc cơ cũng không có tư cách bước vào nếu không được triệu hoán.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Dạ Táng không cách nào đạt được vật kia, cũng chính là mục đích Trúc cơ của gã. Chỉ khi Trúc cơ, mới có tư cách lựa chọn bốn ngọn núi này.

“Đầu tiên là Trúc cơ, lựa chọn lấy Trung Phong, bước thứ hai là trở thành Hộ pháp. Đáng tiếc ta chỉ có thể bày ra Phàm đạo Trúc cơ tại

Huyết Khê Tông, khó mà lộ ra Địa mạch Trúc cơ được. Nếu không, hắn có thể trở thành Trưởng lão."

"Sau khi trở thành Hộ pháp, thì mục tiêu cuối cùng là…trở thành Đại trưởng lão Trung Phong, đây là bước thứ ba, cũng là bước cuối cùng. Vì chỉ như vậy mới có thể thu được kiện Vĩnh hằng Bất diệt được giấu bên dưới động phủ của Đại trưởng lão Trung Phong." Bạch Tiểu Thuần hít sâu. Mục tiêu này rất lớn, cần rất nhiều thời gian, con đường từ một đệ tử nội môn phổ thông trở thành Đại trưởng lão Trung Phong có dài đằng đẵng, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần cũng không phải là không thể thực hiện được.

Sau khi định ra mục tiêu, Bạch Tiểu Thuần khép chặt hai mắt lại, hắn không tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết mà bắt đầu vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công Bất Tử Kim Cương quyển.

Hắn muốn nhìn xem phải chăng tu hành ở đây có sự khác biệt so với tại Linh Khê Tông.

Ngay khi Bất tử Kim Cương Quyển được triển khai, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng đột nhiên chấn động. Hắn phát hiện lúc tu luyện Bất tử Kim Cương tại Linh Khê Tông, bản thân phải hao tốn Nguyên khí trong cơ thể vô cùng kinh khủng, nếu không có thiên tài địa bảo hoặc đan dược vô tận thì không cách nào có thể chống đỡ nổi.

Thế nhưng ở đây, khi hắn tu hành thì lại có từng đợt huyết khí dưới mặt đất dâng lên, thuận theo cơ thể hắn mà tiến nhập vào trong thể nội thay thế cho Nguyên khí, khiến vận chuyển Bất Tử Kim Cương Quyển không những được tăng tốc lên mà tiêu hao cũng được huyết khí kia thay thế.

Huyết nhục toàn thân hắn sau một chu thiên chợt run rẩy, còn truyền ra từng đợt cảm giác mãnh liệt. Hắn còn cảm nhận được lực lượng của mình vậy mà tăng lên được một chút.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở ra, đầy vui mừng, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Nơi này đối với ta mà nói, chính là một bảo địa a!” Bạch Tiểu Thuần chạm vào mặt đất, tựa như chạm đến Bất tử Bì của bàn tay khổng lồ này, trong lòng hắn càng thêm kích động.

"Bất Tử Trường Sinh Công thật phi phàm, nhất định là người khổng lồ này còn chưa tu luyện tới đỉnh phong, thế nhưng chỉ thế này thôi đã khiến nhục thể hắn trôi qua không biết bao nhiêu năm rồi còn chưa hư thối, thậm chí còn có thể trở thành sơn môn của cả một tông phái.

Bởi vậy mới thấy, Bất Tử Trường Sinh Công, thật phi phàm!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, tiếp tục tu luyện.

Bốn ngày nữa cũng nhanh chóng trôi qua, trong khoảng thời gian này, ban ngày Bạch Tiểu Thuần cũng ra ngoài nên càng thêm quen thuộc với Huyết Khê Tông, đồng thời liên hệ với Dạ Táng giả dạng, dần dần cũng nhớ hết phần lớn đệ tử nội môn mà hắn gặp được. Hắn còn rất chú tâm rèn luyện thần sắc trên gương mặt, luôn giữ một bộ dạng hung thần ác sát, cả người từ trên xuống dưới đều tràn ra trận trận sát khí. Dường như hắn có chút thiên phú ở lĩnh vực này, cho nên rất nhanh chóng nhập tâm đầy hoàn hảo, hơn nữa hắn còn cố tình thay đổi giọng cười của mình, một khi cười lên lại mang theo âm lãnh đến vô cùng.

Chẳng qua thân phận hiện tại của Bạch Tiểu Thuần chính là đỉnh phong trong đệ tử nội môn, chỉ cách một chút nữa là Trúc cơ. Hơn nữa, nhìn thế nào thì cũng thấy hắn rất có khả năng là Phàm Đạo Trúc cơ, cho nên các đệ tử nội môn khác cũng không nguyện ý trêu chọc vào.

Mấy ngày này Bạch Tiểu Thuần cũng bình an vô sự đấy. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần đang tu hành Bất tử Kim cương quyển trong động phủ thì thần sắc chợt khẽ động, lúc ngẩng đầu lên vẻ mặt hắn vậy mà âm lãnh cực kỳ tự nhiên, ánh mắt lóe lên lạnh lùng nhìn về cửa động phủ.

Rất nhanh, có một giọng nói từ bên ngoài truyền vào.

"Dạ sư đệ, tại hạ Triệu Vô Thường, thỉnh ra gặp một lần."

Bạch Tiểu Thuần lập tức hỏi Dạ Táng giả, mới biết tên này là Triệu Vô Thường, cũng từng đi vào Vẫn Kiếm thế giới. Lúc này hắn mới giữ nguyên bộ dáng lãnh khốc, ra đến cửa động phủ còn tản ra sát ý trên người, sau đó đầy lạnh lùng đưa mắt nhìn tên nam tử trung niên đang đứng ngoài động phủ.

"Chuyện gì!" Bạch Tiểu Thuần lạnh nhạt nói. Thật ra hắn cũng có chút ấn tượng với tên Triệu Vô Thường này, gã đã từng cùng với đám đệ tử Huyết Khê Tông định vây công mình, nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần ra tay diệt sát dọa cho sợ hãi lủi chạy vô cùng nhanh.

Sắc mặt Triệu Vô Thường tái nhợt nhưng lại ẩn giấu tàn nhẫn sâu trong mắt, cả người gã đứng nơi đó rất dễ liên tưởng đến một con sói hung tàn có thể cắn xé người khác. Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa mới xuất hiện, ánh mắt của gã nhanh chóng quét qua người hắn.

“Dạ sư đệ, từ khi chia tay đến giờ vẫn tốt chứ!” Triệu Vô Thường cười nhưng trong lòng không cười, thu ánh mắt rồi chậm rãi mở miệng.

“Cũng không có gì đặc biệt lắm, chẳng qua những kẻ thất bại trong Vẫn Kiếm thế giới chúng ta đang định tụ hội lại, trao đổi một số thông tin, thương thảo xem làm sao để đạt Phàm đạo Trúc cơ. Dạ sư đệ đã trở về, Triệu mỗ nghĩ rằng, cũng nên kêu ngươi một tiếng.” Trong lòng Triệu Vô Thường cũng thở dài. Trong mấy ngày nay, đám người thất bại bọn họ quả thật rất khó chịu, địa vị nửa vời giữa Trúc cơ và đám đệ tử nội môn trong tông, bây giờ đã không có cơ duyên Địa mạch Trúc cơ, đành phải chọn Phàm đạo Trúc cơ.

Nhưng ở Huyết Khê Tông này, muốn thu hoạch lấy Trúc cơ đan đạt Phàm đạo Trúc cơ phải bỏ ra một cái giá hết sức thảm liệt. Bây giờ phần lớn những người thất bại thường kết minh với nhau, Triệu Vô Thường bên này nghĩ ngợi đủ kiểu, khi nghe nói Dạ Táng đã trở về bèn nhanh chóng đến đây kết minh. Phe gã cũng có thêm một người nữa, như vậy càng thêm tốt hơn.

"Ồ?" Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, liền gật đầu. Tiếp xúc với mấy người này một chút, tìm hiểu thêm một số thông tin cũng có trợ giúp rất lớn cho hắn.

Thấy Bạch Tiểu Thuần đồng ý, Triệu Vô Thường cười cười, mang Bạch Tiểu Thuần đi vào phía trong sơn môn, tới nơi tụ họp của bọn họ. Một đường đi, gã nhiều lần để ý Bạch Tiểu Thuần, cảm thấy Dạ Táng trước mắt này tựa như rất khác so với trong trí nhớ của gã, sát khí nặng hơn một chút, vẻ lãnh khốc trong mắt cũng nhiều hơn không ít.

“Xem ra mặc dù Dạ Táng này không thành công Địa mạch Trúc cơ trong Vẫn Kiếm thế giới, nhưng hắn có thể sống sót được từ tay Bạch Tiểu Thuần kia cũng đã không đơn giản.” Triệu Vô Thường như có điều suy nghĩ, vì thế cũng nói nhiều hơn một chút. Hai người đều giữ một khoảng cách nhất định, vừa đi vừa nói chuyện bâng quơ với nhau.

Khi bọn họ đi được nửa đường thì chợt trên bầu trời vang lên tiếng sấm ầm ĩ!

Tiếng sấm ầm ầm vang vọng khắp bốn phương, rồi từng đợt sương mù huyết sắc như sóng máu dần lan tràn ra khắp bầu trời. Vốn lúc này có vài tu sĩ Trúc cơ đang phi hành, sắc mặt đám người này đột nhiên biến hóa, rồi nhanh chóng mở ra một lối đi, thần sắc cũng lộ vẻ cung kính.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, lúc ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một đám huyết vụ lan tràn nơi chân trời xa xa, trong đám huyết vụ đó đột nhiên xuất hiện một chiếc kiệu huyết sắc to khoảng mười trượng, toàn thân chiếc kiệu là màu huyết sắc với vô số đám oan hồn vờn quanh bốn phía, mở ra miệng to gào thét nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào, khí thế kinh người!

Kiệu này được khiêng bởi bốn thân thể cao hơn một trượng đầy hắc khí vờn quanh, tựa như Ma đầu Lệ quỷ dữ tợn. Bọn chúng có làn da xanh, trên người ngưng tụ ba động có thể so với tu sĩ Trúc cơ, vẻ băng hàn tràn khắp bốn phía.

Hai bên Huyết kiệu là hai hàng cung nữ mặc váy dài huyết sắc lẫn trong đám huyết vụ đó, mỗi người đều thanh tú xinh đẹp nhưng lại không chút cảm xúc trên gương mặt, tay cầm đèn lồng mở đường đi, bám sát lấy Huyết kiệu, đạp lên đám sương mù tiến về phía trước.

Khí thế kinh người, quỷ dị phi phàm.

Coi như Bạch Tiểu Thuần cũng bị một màn này làm cho chấn kinh. Phản ứng đầu tiên của hắn, là suy nghĩ hắn là lão tổ xuất hành, nhưng nhìn kỹ thì lại chỉ thấy một nữ tử ngồi trong kiệu.

Nàng này mặc trường bào đỏ, mái tóc bay lượn theo gió, trên mặt đeo một cái mặt nạ huyết sắc, do đó mà nhìn không rõ tướng mạo của nàng, trên mặt nạ còn thêu lên một đóa…hoa Mai!

Nữ tử này đang đưa tay chống cằm, nhìn xa xăm.

Tu vi nàng này là Trúc cơ, nhưng lại có uy áp linh lực nồng hậu từ trong cơ thể áp chế không được mà khuếch tán ra, hình thành từng tầng từng tầng vòng xoáy triều tịch, khiến Huyết vụ cuồn cuộn.

Điều này đại biểu, nàng này là Địa mạch Trúc cơ!

Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, cảm thấy rất là hâm mộ. Đến địa vị như hắn tại Linh Khê Tông, lúc ra ngoài cũng không được hưởng thụ cái lễ nghi như vậy, trong khi ở Huyết Khê Tông, chỉ một tu sĩ Trúc cơ đã khoa trương đến thế. Bạch Tiểu Thuần không khỏi thở dài.

“Ngươi không muốn sống nữa hay sao, còn không thấp đầu xuống! Coi chừng Huyết Mai thiếu chủ móc mắt ngươi!!! Huyết Mai thiếu chủ tại Nhất U thánh địa, đã đạt chín lần Triều tịch Địa mạch Trúc cơ!” Triệu Vô Thường đứng cạnh Bạch Tiểu Thuần, thấy hắn cứ thản nhiên nhìn thẳng vào Huyết kiệu giữa không trung, trong lòng gã run lên. Nếu không vì muốn liên minh cùng Bạch Tiểu Thuần, gã cũng sẽ không nhiều lời, lúc này đành gầm nhẹ nhắc nhở.

“Huyết Mai thiếu chủ?” Lập tức Bạch Tiểu Thuần nhớ tới có lần tại Linh Khê Tông Hứa Bảo Tài có nói qua vị Thiên kiêu Huyết Khê Tông này, cũng nhìn thấy không ít đệ tử nội môn bốn phía xung quanh đều cung cung kính kính cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn, bèn cúi đầu xuống theo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tống Khuyết Có Một Tiểu Cô. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Trúc cơ mà cũng được xưng là Thiếu chủ? Vậy Thiên mạch Trúc cơ như ta, tại Linh Khê Tông cũng cần được xưng là Thiếu chủ a…” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần không phục, nhưng cũng có chút hâm mộ. Lúc này cúi đầu xuống, tranh thủ câu thông với hồn Dạ Táng giả, hỏi xem đối phương có biết Huyết Mai hay không.

Hồn Dạ Táng giả lúc này đang run rẩy, tựa như rất sợ hãi Huyết Mai này, nghe thấy Bạch Tiểu Thuần hỏi bèn vội vàng giới thiệu.

“Huyết Mai thiếu chủ này có lai lịch rất lớn, nàng chính là con gái duy nhất của Vô Cực lão tổ, người vừa mới tấn chức lão tổ, trở thành một trong tám vị lão tổ của Huyết Khê Tông. Nàng này có tư chất kinh thiên, danh khí tại Huyết Khê Tông rất lớn, vượt trội hơn hẳn Tống Khuyết.

“Hơn nữa, Huyết Mai thiếu chủ từ khi Ngưng khí kỳ đã ở Tổ Phong tu hành, rất ít ra ngoài. Bây giờ, hẳn là đã Trúc cơ nên nàng này mới xuất hiện trong tông môn nhiều hơn một chút.

Bởi vì Vô Cực lão tổ xuất thân ở Trung Phong, cho nên nghe đồn Huyết Mai thiếu chủ này được dự định trở thành trưởng lão tiếp theo, còn là một ứng viên mạnh mẽ cho thân phận Huyết tử tại Trung Phong!” Dạ Táng giả nhanh chóng trả lời, Bạch Tiểu Thuần nghe mà có chút líu lưỡi.

“Các đời Huyết Khê Tông ta đều xuất hiện bốn vị Huyết tử, mỗi phong một vị, thế nhưng ba phong khác đều là cạnh tranh nhau địa vị này, nhưng duy nhất Trung Phong là không có cạnh tranh. Sau khi Huyết Mai thiếu chủ Trúc cơ thành công, bước tiếp theo hắn là cùng với đại trưởng lão Trung Phong trực tiếp tranh đoạt thân phận Huyết tử.

Vốn Tống Khuyết nếu có thể Thiên đạo Trúc cơ thì cũng có tư cách này, đáng tiếc hắn chỉ là Địa mạch, Tống gia cũng sẽ không để hắn đối địch với tiểu Cô của hắn đấy!”

“Tiểu Cô?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Đúng vậy a, đại trưởng lão Trung Phong Tống Quân Uyển, chính là tiểu Cô củaTống Khuyết!" Dạ Táng giả nhanh chóng mở miệng. Sau khi nói xong thì ngừng lại, rồi đầy thần bí mà tiếp tục truyền âm.

“Nói đến Huyết tử, Bạch tiền bối, ta nói cho người biết một bí mật, ngươi có biết trên Huyết Tử, không phải, trên Huyết phách…cũng không đúng, hắn là phía trên lão tổ, còn có cái gì nữa không?”

Bạch Tiểu Thuần nghe Dạ Táng giả giới thiệu, lại thấy đối phương đầy thần bí, không khỏi hiếu kỳ, vội vàng hỏi tiếp.

Dạ Táng giả vội ho lên một tiếng, đầy ngạo nghễ khoa trương nói tiếp.

“Theo truyền thuyết, phía trên lão tổ, còn có Huyết Ma!”

"Huyết Ma?" Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động, danh xưng này quả thật rất bá khí, nghe qua mà cảm thấy da đầu tê dại, dường như là chứng kiến một tuyệt thế Ma đầu không thể coi thường được.

“Hừ hừ, Huyết Khê Tông ta cực kỳ cường hãn, ta nói cho ngươi biết, ngoại trừ ngọn Tổ Phong Huyết Khê Tông, thì bất kì người nào tại bốn phong còn lại có thể thu được Huyết tinh thì sẽ trở thành Huyết tử. Mà vị

trí có Huyết tinh, chính là ở Huyết Khê Tông Thánh Thủ Sơn tại thể nội Huyết tổ bên dưới Thông Thiên Hà.

Nhưng tại Huyết Khê Tông còn có một truyền thuyết khác nữa, chính là thể nội của Huyết tổ bên dưới Thông Thiên Hà không chỉ ngưng tụ ra Huyết Tinh, mà còn ẩn giấu một truyền thừa thần bí bên trong nữa!

Ai thu được tuyền thừa này, người đó là Huyết Ma! Khai sáng ra một kì tích, đứng đầu Huyết Khê Tông.

Nhưng đây chỉ là một truyền thuyết mà thôi, ta cũng chỉ nói vậy, ngươi đừng coi là thật. Có không ít người trong tông môn cũng đều nghĩ, cái truyền thuyết này căn bản cũng không có thật.” Dạ Táng giả cảm khái nói.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, tâm thần rung chuyển. Nếu là người khác có lẽ chỉ cho đây là truyền thuyết, nhưng Bạch Tiểu Thuần thì không nghĩ vậy. Hắn mơ hồ cảm thấy người khổng lồ bên dưới Thông Thiên Hà được Huyết Khê Tông xưng là Huyết Tổ này, có lẽ…trong thể nội thật sự có ẩn giấu một phần truyền thừa phi phàm.

Lúc này, sương mù giữa không trung cũng đi xa, mang theo cả Huyết kiệu với khí thế hồn hậu chầm chậm bay về hướng Tổ Phong. Đám tu sĩ Trúc cơ khác trên không trung mới chầm chậm tản đi, đám người dưới mặt đất cũng thở nhẹ ra một hơi.

Ánh mắt Triệu Vô Thường mang đầy hâm mộ, cúi đầu cảm khái một phen.

“Lá gan ngươi thật lớn, cũng may Huyết Mai thiếu chủ không chú ý đến nơi này, nếu không thì việc ngươi nhìn thẳng như vậy, nhẹ thì bị móc đi hai mắt, nặng coi như bị đánh chết cũng không chừng.”

“Quá bá đạo!!!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy khinh thường, nhưng lại không lộ chút nào trên mặt, mà vẫn lãnh khốc gật nhẹ đầu.

Triệu Vô Thường thấy vậy cũng không tiếp tục đề tài này nữa, mà nhanh chóng cùng Bạch Tiểu Thuần đến vị trí tụ hội.

Nơi này nằm sát rìa mu bàn tay, là động phủ của một tên đệ tử đã từng ngưng tụ ra được Địa Mạch khí dẫn trong Nhất U bí cảnh, nhưng bởi vì Địa Mạch chi khí quá thưa thớt nên không thể hình thành tầng đầu tiên của Triều tịch mà bị đánh rớt khỏi Địa mạch Trúc cơ.

Tuy bị đánh rớt, nhưng tu vi gã coi như được rèn luyện một lần, cũng được tính là một nhân tài kiệt xuất trong đám người thất bại này.

Vừa mới vào động phủ, Bạch Tiểu Thuần đã nghe thấy rất nhiều giọng nói luận bàn đầy căm phẫn của hơn mười đệ tử Ngưng khí đại viên mãn đang ngồi bên trong.

“Đan Khê Tông Lâm Mộ kia, nếu có cơ hội ta nhất định phải diệt sát hắn, chính người này cứng rắn cướp đoạt Địa Mạch chi khí, khiến ta không cách nào thành công!”

“Lâm Mộ kia quả thật vô cùng tàn nhẫn, nghe nói chỉ vì tu hành mà hắn đã hạ Đạo Chủng trên thân thể các đệ tử Đan Khê Tông khác, lừa giết cả một lứa đệ tử với mình, thành tựu một mình hắn!”

“Các ngươi nói Lâm Mô cũng vậy, nói Huyền Khê Tông Thủy Phương cũng thế, cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Khiến người khác thực sự giận sôi, chính là Bạch Tiểu Thuần tại Vẫn Kiếm thâm uyên đó a!!!”

“Bạch Tiểu Thuần kia thật sự là một đại ma đầu, còn tàn nhẫn hung tàn hơn hắn so với Huyết Khê Tông chúng ta. Toàn bộ Huyết Khê Tông ta còn sống trở về từ Vẫn Kiếm thâm uyên chỉ có vài người, hai Thánh địa khác làm sao mà sánh được!”

“Nghe nói tên Bạch Tiểu Thuần kia giết người như ngóe, đầu to như cái đấu, há to miệng trực tiếp thôn phệ huyết nhục, đối địch với hắn, chỉ cần bị hắn chạm nhẹ một cái sẽ phải tự bạo!”

Bạch Tiểu Thuần vừa mới tiến đên, nghe được mấy lời này mà trong lòng run lên, nhưng nhớ ra lúc này mình là Dạ Táng nên mới trấn định lại được, tiếp tục theo Triệu Vô Thường đi vào trong đám người.

Những người này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lập tức gật đầu, có mấy người còn hỏi thẳng chuyện liên quan giữa hắn và Bạch Tiểu Thuần nữa.

“Bạch Tiểu Thuần, Triệu Vô Thường ta và hắn không đội trời chung!” Triệu Vô Thường nắm chặt tay, gân xanh trên mặt nổi lên, nghiến răng nghiến lợi, tuy nhiên ánh mắt gã cũng có sợ hãi.

“Triệu sư huynh an tâm, ta nghe nói Chưởng môn đã treo thưởng, người nào chém được đầu của Bạch Tiểu Thuần xuống thì sẽ lập tức được ban cho Chí bảo, lập được đại công, thậm chí còn được ban cho một Kim Đan quả!” Có đệ tử Huyết Khê Tông khác mở miệng an ủi khiến những người khác cũng có chút khuây khỏa, chỉ Bạch Tiểu Thuần là trợn to mắt, tâm can run rẩy.

“Kim Đan quả? Là vật phẩm có thể tăng tỷ lệ Kết đan lên sao? Huyết Khê Tông quá độc ác rồi!!!” Bạch Tiểu Thuần vừa mới hít một hơi lạnh, thì một tên đệ tử Huyết Khê Tông bên cạnh cũng cười lạnh tiếp lời.

“Cái này thì tính là gì, mấy ngày trước ta nhận được tin tức, Huyết tử đời thứ ba của Huyết Khê Tông ta đã ra ngoài, dùng cách thức riêng của mỗi người tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần. Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần dám có can đảm ra khỏi Linh Khê Tông, hắn cầm chắc phải chết không nghi ngờ gì!”

Hơn mười người trong động phủ không ngừng nghiến răng nghiến lợi chửi mắng phát tiết, lại phát hiện Bạch Tiểu Thuần một mực không nói gì, thế là Triệu Vô Thường kinh ngạc liếc mắt nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một cái.

“Dạ sư đệ sao không nói gì sao, khi đó ngươi là cửu tử nhất sinh trong tay Bạch Tiểu Thuần, ngươi nghĩ sao về tên này?” Triệu Vô

Thường bèn hỏi, những người khác cũng chú ý tới mà nhao nhao nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy run sợ, đứng ngồi không yên, nghe thấy Triệu Vô Thường hỏi, hắn lập tức uỡn ngực ra, hung hăng vỗ mạnh, vẻ mặt đầy dữ tợn, hai mắt đỏ lên.

“Ta và Bạch Tiểu Thuần, có ta không có hắn, có hắn thì không có ta. Đừng ở trước mặt ta mà nhắc tới hắn, mục tiêu suốt đời này của Dạ Táng ta, chính là…thủ tiêu Bạch Tiểu Thuần!” Bạch Tiểu Thuần vội mở miệng không ngừng mà thể hiện quyết tâm, càng nói càng hung ác. Đám người xung quanh nghe được thì liên tục gật đầu, còn Triệu Vô Thường cảm thấy Bạch Tiểu Thuần như đang nói hộ lòng mình thì liên tục cảm khái, cùng nhau rủa xả không ngừng.

Nói hơn nửa ngày, đám người này mới chậm rãi đổi chủ đề. Bạch Tiểu Thuần cũng thở nhẹ ra một hơi dài, cảm thấy mình ở trong Huyết Khê Tông quả thật quá nguy hiểm, trong lòng hắn đã bắt đầu nhớ về Linh Khê Tông.

“Nói cho mọi người một việc, ta đã thăm dò ra được chuyện tông môn quyết định xử lý những kẻ thất bại tại Thánh địa trúc cơ chúng ta, nghe nói là chuẩn bị cho chúng ta một cơ hội!” Chủ nhân của động phủ, cũng là đệ tử mạnh nhất trong mắt đám người này chậm rãi nói chuyện, đám người xung quanh cũng chợt im tiếng, biểu lộ đầy nghiêm túc lắng nghe.

“Là một cơ hội Phàm đạo Trúc cơ, đáng tiếc là sẽ không có quá nhiều Trúc cơ đan. Hắn là một lần thí luyện, để cho đám thất bại chúng ta cùng nhau tranh đoạt Trúc cơ đan tại một địa điểm thí luyện nào đó!”

“Chẳng qua ta còn nghe nói, cũng không phải tất cả những người thất bại đều có tư cách tham gia thí luyện. Trước hết phải hoàn thành một nhiệm vụ do tông môn chỉ định, người nào hoàn thành mới có được tư cách.” Nghe được chủ nhân động phủ này nói vậy, tất cả mọi người đều

trầm mặc xuống. Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, cũng ra vẻ thâm trầm, bay ra bộ dạng âm lãnh.

Ánh mắt chủ nhân động phủ này đảo qua đám người, hai mắt chợt lóe lên một cái rồi nói tiếp.

“Chư vị đồng môn, kẻ thất bại không chỉ có đám chúng ta, mà còn có những tên gia hỏa độc lai độc vãng, khinh thường kết bạn với chúng ta. Lần này chúng ta cần liên thủ tiêu diệt những kẻ khác, rồi nội bộ sẽ tiến hành phân phối Trúc cơ đan!”

Mặc kệ tâm tư mỗi người thế nào, nhưng bề ngoài tất cả đều ủng hộ quyết định này, cũng nhanh chóng tạo thành nhất trí, còn cùng nhau trao đổi một vài tin tức trong tông môn, rồi mới nhao nhao rời đi.

Bạch Tiểu Thuần bước đi trong tông môn, sắc trời lúc này dần muộn. Hắn đang suy nghĩ đến chuyện thí luyện Trúc cơ của Huyết Khê Tông, nghĩ đến chuyện tốt nhất là không để cho bất kì kẻ nào Trúc cơ thành công. Dù sao theo ý nghĩa nào đó thì Huyết Khê Tông chính là địch nhân của Linh Khê Tông.

Hắn còn đang nghĩ cách thì đột nhiên hai mắt lóe lên, đồng thời nâng tay phải lên mạnh mẽ trảo một phát ra phía sau lưng. Người phía sau lưng hắn xuất hiện, thế nhưng người này không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại phản ứng nhanh như vậy, lùi về sau thì cũng đã chậm rồi. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần sắp chộp được trúng, người này không những không né tránh, mà còn ưỡn ngực một cái.

“Quỷ sứ, ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ muốn ở đây luôn sao?” Thân ảnh này là một nữ tử trung niên, khuôn mặt đầy nếp nhăn, còn có một vết sẹo chạy dọc từ giữa trán đến khóe miệng, nhìn dưới ánh trăng ban đêm này không khác gì La Sát….

Tu vi cũng là Ngưng khí tầng mười, ánh mắt lúc này còn lộ ra xuân ý, hướng về Bạch Tiểu Thuần mà quăng ra cái liếc mắt đầy mê hoặc.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa đến trợn to hai mắt, tranh thủ rút tay lại, lùi nhanh ra sau.

“Thôi được, ngươi đã hào hứng như vậy, ta đành thuận theo ngươi vậy…” Nữ tử trung niên lại liếc mắt đưa tình lần nữa, đang định cởi áo ra thì Bạch Tiểu Thuần vừa mới bị hù dọa xong đã nhoáng người, cấp tốc chạy trốn.

“Chết tiệt, nói cho ta biết, đến cùng thì ngươi có bao nhiêu tình nhân vậy!” Liều mạng chạy trốn khỏi nữ tử đang gọi với theo phía sau, Bạch Tiểu Thuần giận dữ hỏi Dạ Táng giả.

“Ta…thật sự ta cũng không nhớ rõ, ta trà trộn vào Huyết Khê Tông cũng không dễ dàng a. Những năm này, ai cho ta đan dược, thì ta sẽ cùng với người đó…” Dạ Táng giả sợ hãi vội vàng trả lời.

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối sầm lại . .

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Dưỡng Thi Phường

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Trở lại trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ rũ than thở. Hắn thật không biết phải nói những gì về Dạ Táng, nói đồng tình thì quả thật cũng có một chút, nhưng hôm nay mình đang thay thế thân phận của đối phương, nghĩ đến tương lai lúc nào cũng có thể gặp được một nữ đệ tử mập mờ tiến đến, nếu lớn lên xinh đẹp thì Bạch Tiểu Thuần nghĩ mình cũng có thể nhịn được một chút, cũng đồng ý.

Nhưng vô luận thế nào hắn đều cảm thấy những nữ đệ tử chịu xuất đan dược ra cho Dạ Táng, đều khó có khả năng là quá mức xinh đẹp...

“Cũng may là không có ai biết rõ thân phận của ta, nếu không anh danh cả đời của ta sẽ có thêm rất nhiều điểm đen rồi.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong những ngày sau đó tận lực giảm bớt việc ra ngoài, mà ở trong động phủ bắt đầu tu hành.

Vốn với tính cách của hắn thì sẽ không cố gắng tu luyện như vậy, nhưng ở chỗ này tu hành Bất Tử Kim Cương Quyển có chỗ tốt quá lớn, Bạch Tiểu Thuần biết rõ cơ hội khó có được, sao có thể buông tha.

Thậm chí hắn còn có ý định vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công để ngưng tụ ra một giọt Bất Tử Huyết chính thức. Đáng tiếc Bất Tử Huyết này chính là một cuốn cuối cùng của Bất Tử Quyển, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể hấp thu được Huyết Khí ở nơi đây, mà không cách nào hoàn thành ngưng kết.

Tuy rằng như thế, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn rất phấn khởi. Trừ cái đó ra, hắn cũng không có buông tha cho Tử Khí Thông Thiên Quyết, mà cũng âm thầm tu hành, khiến cho giọt nước của Thông Thiên Hà ở trong cơ thể chậm rãi hòa tan.

Mà tu vi chính thức của hắn cũng càng lúc càng tăng, Thông Thiên Pháp Nhãn ở mi tâm tuy đã bị mặt nạ che giấu, nhưng theo cảm giác của hắn, khi không ngừng tu hành, thì uy lực của cái pháp nhãn này cũng đã chậm rãi gia tăng.

Nhưng điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần chờ mong nhất vẫn là Hám Sơn Chàng trong Bất Tử Kim Cương Quyển.

“Sau khi đạt được lực lượng mười tượng là có thể ngưng tụ ra Man Quỷ Thân, coi như hoàn thành tầng thứ nhất của Bất Tử Kim Cương!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, không ngừng vận chuyển Bất Tử Kim Cương Quyển, cảm nhận huyết khí dung nhập. Hắn phát hiện ra lực lượng của mình đang gia tăng rất nhanh, trong lòng tràn đầy chờ mong.

“Lúc này mới chỉ có vài ngày mà lực lượng của ta đã sắp tiếp cận hai Viễn Cổ Cự Tượng rồi, khoảng cách lực lượng mười tượng đã có thể nhìn thấy điểm cuối. Nhưng đây còn là khu vực mu bàn tay, nếu như đi đến chỗ ngón tay thì tốc độ hắn là sẽ nhanh hơn một ít!” Bạch Tiểu Thuần phấn khởi. Hắn nghĩ đến trên năm ngọn núi của Huyết Khê Tông đều có suối máu, nghĩ nếu như mình có thể tu hành ở dưới Huyết thác kia thì tốc độ nhất định là sẽ bạo tăng.

Trong lòng hắn không khỏi cảm khái, Huyết Khê Tông này chính là thánh địa của mình.

Về phần Ngự Nhân Đại Pháp cùng với Nguyên Từ Lực, Bạch Tiểu Thuần cũng không buông tha. Mặc dù không có thêm lần thí nghiệm nào nữa, nhưng hắn lại cảm ngộ ở trong đầu, thường xuyên phân tích thôi diễn.

Thời gian cứ thế trôi qua, rất nhanh đã qua một tháng.

Một tháng này, dù Bạch Tiểu Thuần không ra ngoài, nhưng có lẽ vì động phủ của hắn có hướng nhìn ra ngoài, nên thường xuyên có thể nhìn thấy đệ tử Huyết Khê Tông đánh đấm tàn nhẫn. Thậm chí có một lần, hắn còn nhìn thấy một tên đệ tử bị chết ở cách đó không xa.

Việc này nếu như ở Linh Khê Tông thì nhất định sẽ là một chuyện rất lớn, nhưng ở Huyết Khê Tông lại không nhấc lên chút sóng gió nào. Chẳng qua là Bạch Tiểu Thuần âm thầm nghe người ta nói, mặc dù bề ngoài thì không có vấn đề gì, nhưng ở trong bóng tối, cái tên đệ tử đã giết người kia sẽ bị xử quyết. Hiển nhiên, mặc dù toàn bộ Huyết Khê Tông đều dung túng cho đệ tử đấu đá nhau, nhưng lại khống chế rất nghiêm khắc, một khi xúc phạm đến điểm mấu chốt là sẽ lộ ra mặt tàn khốc.

“Giống như là dưỡng cổ...” Bạch Tiểu Thuần có chút hiểu ra, nhìn thì bên trong Huyết Khê Tông giống như là tán loạn không có trật tự, nhưng thực ra lại tồn tại quy tắc mà Bạch Tiểu Thuần không hiểu.

Lại qua mấy ngày nữa, đối với các đệ tử đã thất bại ở trong tam đại Thánh Địa Trúc Cơ, Huyết Khê Tông cuối cùng cũng đã có quyết định. Đúng như những tên đệ tử ở trong lần tụ họp lần trước đã nói, sẽ cho thêm một lần cơ hội nữa để bọn họ có thể đạt được cơ duyên Trúc Cơ.

Nhưng để đạt được tư cách của lần thí luyện này thì cần phải hoàn thành một nhiệm vụ. Nhiệm vụ của mỗi người sẽ khác nhau, nhiệm vụ của Bạch Tiểu Thuần là bị tông môn chỉ định đi đến Thi Phong dưỡng thi!

Sau khi nhận được nhiệm vụ này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút buồn nôn. Nghĩ tới việc dưỡng thi, hắn mặc dù phản cảm, nhưng nhiệm vụ này không thể sửa đổi, nên vì mục tiêu cuối cùng là có thể đạt được đồ vật Vĩnh Hằng Bất Diệt mà Bạch Tiểu Thuần đành phải cắn răng tiếp nhận.

Chỉ có như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận tham gia thí luyện, đạt được Trúc Cơ đan, hiển lộ Trúc Cơ ra bên ngoài, rồi lựa chọn trở

thành hộ pháp của Trung Phong.

Lúc trước, trên đường trở lại Huyết Khê Tông, hắn cũng đã từng nghĩ tới việc dùng thân phận Địa Mạch Trúc Cơ, nhưng dù sao từ trong Vẫn Kiếm thế giới vẫn còn có đệ tử Huyết Khê Tông còn sống đi ra. Dạ Táng không chết có lẽ vẫn còn có thể giải thích, vì dẫu sao thì ở bên trong Vẫn Kiếm thế giới, sự chú ý là rất thấp, mà mỗi người đều có thuật pháp bảo mệnh riêng. Nhưng nếu Dạ Táng thành công Địa Mạch Trúc Cơ thì lại khác, đối với người có thể Địa Mạch Trúc Cơ, coi như là ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên có hỗn loạn, thì vẫn là trọng điểm được mọi người chú ý.

Một khi dùng thân phận Địa Mạch Trúc Cơ trở về thì sẽ có sơ hở quá lớn, lúc trước Bạch Tiểu Thuần sau khi nghĩ kỹ, mới không thể không buông tha cho ý nghĩ này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Tiểu Thuần giữ vững tinh thần. Sau khi rời khỏi động phủ, liền cầm lấy ngọc giản nhiệm vụ đi tới Thi Phong. Có ngọc giản ở trong tay thì mới có thể đi đến gần phạm vi của Thi Phong.

Ở Thi Phong có rất nhiều Dưỡng Thi Phường, ở chân núi chính là một chỗ.

Nhiệm vụ mà Bạch Tiểu Thuần nhận được là đi tới chỗ này dưỡng thi. Lúc này đứng nhìn từ đắng xa đã thấy được ở chỗ đó có một tòa kiến trúc hình tròn cao ngất, toàn thân màu đen, thỉnh thoảng lại có khói đen cuồn cuộn bay lên. Bên trong khói đen kia lộ ra khí tức tà ác, dung nhập vào thương khung.

Bốn phía của tòa kiến trúc này có rất nhiều cửa ra vào, có không ít đệ tử nội môn đang ra ra vào vào nơi này. Vẻ mặt mỗi người đều âm u, sắc mặt thì tái nhợt, giống như là quanh năm không thấy ánh mặt trời. Không giống như Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đều là chủ động tiếp nhận nhiệm vụ của tông môn, vừa tới đây dưỡng thi, đồng thời cũng là tu hành và học tập.

Vừa mới tới gần, còn chưa kịp đi vào, Bạch Tiểu Thuần đã nhìn thấy được một người quen. Người này chính là Hứa Tiểu Sơn, gã đang ngẩng đầu, tay chắp sau lưng, đứng ở bên ngoài cổng chính của Dưỡng Thi Phường, một thân tu vi Địa Mạch Trúc Cơ tản ra. Đi theo sau gã là ba gã tùy tùng có vẻ mặt lãnh khốc. Gã đang đứng ở nơi đó răn dạy mấy tên đệ tử nội môn.

“Các ngươi có biết lão tử đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền mơi mua được cái Dưỡng Thi Phường này của tông môn không!”

“Cái Dưỡng Thi Phường này, là của lão tử, toàn bộ gia sản của lão tử đều đã ném vào. Nếu trong mấy năm này không thu được tiền vốn trở về, không đủ để đi mua phù lục, ta sẽ cho các ngươi đẹp mặt!”

“Các ngươi rõ ràng lại hủy một cỗ Luyện Thi của ta. Mặc dù nó chỉ là phàm phẩm, nhưng cũng có giá trị. Ta cảnh cáo các ngươi, nếu như tu bổ không tốt, lão tử sẽ đem các ngươi thành thi thể để luyện!” Khi Hứa Tiểu Sơn gầm thét, mấy tên đệ tử nội môn run rẩy, sắc mặt trắng bệch, vội vàng cúi đầu nhận sai. Cuối cùng Hứa Tiểu Sơn không kiên nhẫn, phất tay bảo bọn chúng tản ra.

Mang theo sắc mặt âm trầm, đúng lúc gã đang phiền muộn thì đưa mắt nhìn sang đã thấy được Bạch Tiểu Thuần.

“Ngươi tới đây làm gì, chỗ này là nơi tùy tiện tới hay sao!”

Bạch Tiểu Thuần nhịn cả buổi mới nhịn được không trừng mắt, thầm nghĩ gia hỏa này lại dám nói chuyện với mình như thế. Ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, lúc mình chỉnh đốn cái tên Hứa Tiểu Sơn này có lẽ cần phải hung ác hơn một ít mới đúng. Lúc này hắn hất tay phải lên, ném ngọc giản nhiệm vụ về phía Hứa Tiểu Sơn.

Hứa Tiểu Sơn nhíu mày, sau khi tiếp nhận ngọc giản xem xét, lại liếc qua Bạch Tiểu Thuần.

“Ta nhớ ra rồi, lúc trước vây công Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng ở đó. Vậy mà rõ ràng không chết!” Vẻ mặt Hứa Tiểu Sơn có chút hòa hoãn. Khi nghĩ đến từng chuyện ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, đến hôm nay gã vẫn cảm thấy phức tạp. Trong lòng gã cũng rất bội phục Bạch Tiểu Thuần của Linh Khê Tông, nhất là khi nghĩ đến chuyện mình cùng với Bạch Tiểu Thuần hố nhau lại càng thấy cảm khái.

“Bây giờ người kia nhất định là đã thành bảo bối của Linh Khê Tông.” Hứa Tiểu Sơn lắc đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Đi thôi, xem phần ngươi đã cùng ta chiến đấu cùng một chỗ với ta ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi dưỡng thi.” Hứa Tiểu Sơn nói rồi dẫn đầu đi trước. Bạch Tiểu Thuần bày ra bộ mặt lãnh khốc, cùng với Hứa Tiểu Sơn bước vào một cửa.

Không bao lâu đã đi đến một mật thất.

Mật thất này không lớn, có hình tròn, bốn phía âm u, có chín cái đèn dầu đang cháy, tràn ra ánh sáng âm u, khiến cho toàn bộ mật thất đều rất âm u. Ở chính giữa có một cái đầm nước.

Đầm nước này có màu máu, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị. Ở bên trong đầm nước này có một cỗ thi thể!

Thi thể này là một đại hán có thần sắc dữ tợn, vừa nhìn đã thấy tuyệt không phải là người lương thiện. Ở mi tâm của gã có một vết thương chí mạng, làn da héo rũ ở chỗ đó lại hợp thành một ấn ký hình hoa mai.

“Người này chết ở trong tay Huyết Mai cô nương kia, có thể bị Huyết Mai giết chết thì khi còn sống tu vi nhất định là không tầm thường.” Hứa Tiểu Sơn cũng không có khả năng biết rõ tất cả các thi thể ở trong các động thi, lúc này sau khi nhìn thấy thi thể này thì thì thào nói nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh nghe được thì cẩn thận đưa mắt nhìn mi tâm của cỗ thi thể này, đối với thủ đoạn của Huyết Mai có chút kinh hãi.

“Thi Phong ta dùng luyện thi làm chủ, mà hầu như tuyệt đại đa số thi thể đều là từ phàm phẩm, luyện hóa từng bước một đến tận cùng. Dựa theo cấp bậc thì phân làm Bạch Cương, Hắc Cương, Phi Thi, Bất Hóa Cốt, Hống!”

“Nhiệm vụ của ngươi chính là để cho cỗ thi thể này mọc ra lông trắng. Như vậy là có thể từ phàm phẩm biến thành Bạch Cương!”

“Cách làm cụ thể ở trong miếng ngọc giản này. Ngươi cũng là đệ tử Ngưng Khí tầng mười lâu rồi, coi như là chưa từng làm thì cũng đã nghe nói qua. Đơn giản là dựa vào tu vi thúc hóa Huyết Trì xâm nhập vào trong cỗ thi thể này, đồng thời cũng giữ được một lượng nhất định ở trong đó. Ngươi nên nắm chắc cho tốt.”

“Tốc độ nhanh thì đoán chừng một năm nửa năm là xong.” Hứa Tiểu Sơn hờ hững mở miệng, ném cho Bạch Tiểu Thuần hai cái ngọc giản. Một cái ghi chép cách dưỡng thi, một cái khác là cách điều khiển tinh thần của cỗ thi thể này. Sau đó thì Hứa Tiểu Sơn định rời đi.

“Chuyện này... Có biện pháp nào khiến cho nó biến nhanh một chút không?” Bạch Tiểu Thuần không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, vì vậy liếc nhìn thi thể, hỏi một câu.

“Nhanh hơn một chút? Có a, nếu như có đầy đủ dược hương cũng có thể để cỗ thi thể này hấp thu, dĩ nhiên là sẽ nhanh hơn. Hoặc là ngươi có bản lĩnh thì dùng một quả Cửu U Huyết Đan trong truyền thuyết. Chỉ cần một quả là có thể làm cho cỗ thi thể này trong vòng mười ngày trực tiếp hóa thành Bất Hóa Cốt!”

“Ta nhớ ra rồi, hình như ngươi biết luyện dược đúng không, có thể thử xem.” Hứa Tiểu Sơn cười lạnh. Đệ tử Huyết Khê Tông tranh đấu rất nhiều, không có mấy người nguyện ý hao tốn tâm tư ở trên loại việc dư thừa như là luyện dược này. Lúc này tay áo hất lên, không để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa, đi ra khỏi thi động.

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, đưa mắt nhìn thi thể ở trong đầm nước, trong mắt lộ ra thần thái. Hắn cảm thấy cơ hội của mình đã đến...

“Bạch Tiểu Thuần ta ở Linh Khê Tông luyện đan, bọn hắn đều không vui. Bây giờ ta ở Huyết Khê Tông luyện đan, cũng có thể được rồi a...” Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Vì để trở thành Đan Sư vĩ đại, chính mình cũng thật sự là liều mạng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Bộ Lông Đại Biến!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

“Một số năm về sau, ta có thể tự hào nói với hậu nhân của ta rằng, lão phu Bạch Tiểu Thuần, cả đời khúc chiết, ở Linh Khê Tông từng nuôi thú, ở Huyết Khê Tông luyện qua đan!” Bạch Tiểu Thuần có chút tự đắc, cảm thấy dạng cố gắng này của mình, nếu sau này không trở thành Dược Sư vĩ đại nhất, luyện không ra Trường Sinh Bất Lão Đan, vậy thì quá không công bằng.

“Tuy nhiên ta cũng phải cẩn thận một chút, dù sao nơi này cũng không phải là Linh Khê Tông. Người ở đây đều hung tàn, nếu trong lúc ta luyện dược mà trêu chọc tới bọn hắn, thì đoán chừng sẽ không phải là ném tảng đá, mà là trực tiếp ném pháp bảo.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây thì trong lòng rung động mấy lần, lại chần chừ.

Sau một lúc lâu, hắn cắn răng một cái, trong mắt lộ ra quả quyết.

“Ta muốn trở thành Dược Sư vĩ đại nhất trên cái thế giới này, lại càng muốn trường sinh vĩnh tại, há có thể vì những trở ngại của Huyết Khê Tông này mà từ bỏ luyện đan!”

“Đến đi, con đường dược đạo của Bạch Tiểu Thuần ta, ai cũng không sợ!” Vẻ mặt của Bạch Tiểu Thuần nhìn thì âm trầm lãnh khốc, nhưng gương mặt chân chính ở dưới mặt nạ lúc này lại là nghiến răng nghiến lợi, ra vẻ bất cần.

Hắn không nguyện ý ở trong này nhìn thi thể quá lâu, trong lòng hắn khó mà có thể sinh ra được chút nào hứng thú. Giờ phút này hắn đang

nghĩ, là dựa vào linh dược để giảm bớt thời gian, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ này, mau chóng rời khỏi Thi Phong.

“Không phải là làm cho thi thể này mọc ra lông trắng sao. Quá đơn giản, ta chỉ cần luyện ra dược hương có thể làm mọc lông là giải quyết xong.” Bạch Tiểu Thuần lấy ra ngọc giản nhiệm vụ nghiên cứu cẩn thận, cuối cùng thì cười hắc hắc. Nhiệm vụ mà ngọc giản này yêu cầu, điểm quan trọng nhất chính là làm cho thi thể mọc ra lông trắng.

Dù sao ở Huyết Khê Tông, thi thể mọc ra lông trắng chính là Bạch Cương. Đây là một cái thường thức, cho đến bây giờ còn chưa xuất hiện sự tình phàm phẩm cương thi cũng có thể mọc ra lông trắng...

Bạch Tiểu Thuần sờ cằm, nhìn huyết thủy ở trong đầm nước, lại nhìn cỗ thi thể kia một chút, khoanh chân ngồi ở một bên, bắt đầu suy nghĩ đan phương.

Hiển nhiên là khó mà dùng đan dược bình thường để giải quyết thi thể này, mà cái cần chính là hương dược, sau khi đốt sẽ tràn ra sương mù, dung nhập vào trong thi thể, làm cho nó mau chóng tiến hóa.

Mấy ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đã có chút hồng. Hắn đứng dậy đi tới đi lui ở trong thi động, trong đầu không ngừng nổi lên hết ý nghĩ này tới ý nghĩ khác, sau khi chậm rãi tổng hợp lại thì có cái bị hắn ném đi, có cái được hắn chuyên chú thôi diễn.

Thậm chí hắn còn hỏi ý Dạ Táng giả về dược liệu của Huyết Khê Tông, cũng phát hiện ra không ít thứ mà Linh Khê Tông không có, lại dùng số điểm cống hiến không nhiều của Dạ Táng đi ra ngoài đổi lấy mấy phần. Trong lúc đi đổi những dược thảo đặc thù mà chỉ Huyết Khê Tông mới có này, Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra giá cả của những dược thảo này đều hơi thấp.

Tựa như Huyết Khê Tông cũng đang khuyến khích đệ tử luyện dược, nhưng hiển nhiên là hiệu quả không được tốt. Đối với những đệ tử Huyết

Khê Tông suốt ngày đều đề phòng và tranh đấu mà nói thì luyện dược quá hao phí tinh lực cùng với thời gian, lại càng hao phí tài nguyên. Nếu có được công phu này, không bằng đi cướp.

Lại qua bảy ngày, dưới sự nghiên cứu của Bạch Tiểu Thuần, hắn kết hợp dược thảo của cả Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông lại với nhau, rốt cuộc trong đầu đã có một đan phương đặc thù quấn quanh.

Tác dụng của phương thuốc này chỉ có một, đó là... Có thể mọc lông!

Suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần rất đơn giản, không quan tâm thi thể này mạnh hay yếu, dù sao yêu cầu của nhiệm vụ này chính là mọc ra long trắng. Về phần sau khi mọc lông, thi thể này có mạnh hay không không phải là việc nằm trong suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn lại dùng đúng hai ngày để đem đan phương trong đầu hoàn thiện. Cho tới đêm khuya một ngày, hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở ra. Tròng mắt càng đỏ, nhưng tinh thần của hắn lại vô cùng phấn chấn, lấy lò đan, lấy ra Huyết Hỏa Tinh cần khi luyện đan, bắt đầu luyện chế tam giai hương dược ở bên trong cái Thi Động này.

Rất nhanh đã trôi qua hai tháng, trong khi cương thi của những người khác đều đang chậm rãi tiến hóa, thì cỗ cương thi của Bạch Tiểu Thuần từ đầu đến cuối vẫn không có chút nào thay đổi. Bạch Tiểu Thuần cũng không có chú ý đến, hoàn toàn đắm chìm trong việc luyện dược.

Mà ở Huyết Khê Tông này, các đệ tử rất ít khi câu thông với nhau, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong Thi Động này hơn hai tháng, cho tới giờ cũng chỉ có một mình hắn bước vào đây. Hắn cảm thấy như thế cũng rất tốt, chỉ là luyện chế tam giai hương dược này cũng có nhiều lần thất bại, Mỗi lần như thế, Bạch Tiểu Thuần đều sẽ tổng hợp lại một phen rồi lại tiếp tục luyện chế.

Thỉnh thoảng cũng có những tiếng nổ truyền ra. Cũng may là dược đạo tạo nghệ của Bạch Tiểu Thuần lúc này, luyện chế tam giai linh dược đã đạt tới mức thành thục điêu luyện, nên mặc dù thất bại, nhưng tiếng

nổ cũng không phải là quá lớn, cũng không sinh ra những cái biến hóa loạn thất bát tao kia.

Rốt cục lại qua them ba ngày, Bạch Tiểu Thuần kích động vỗ vào lò đan. Oanh một tiếng, lò đan mở ra, bên trong có một khối hương màu đen lớn bằng bàn tay. Hắn móc ra một chút xíu, cầm ở trong tay nhìn thoáng qua, vẻ mặt có chút chần chờ.

Khối hương đen kịt này không tràn ra bất cứ mùi thuốc gì, nhìn rất không chú ý. Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái. Dù đan phương đã lần lượt được cải biến tinh vi, bây giờ dù đã luyện ra, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không biết đến cùng thì mình đã luyện ra hương dược gì.

“Hắn là có thể dùng đi… Dù sao ta đã cho thêm rất nhiều Bạn Thi Hoa vào, còn có một số rễ cỏ mục nát. Những thứ này đều là dược thảo giúp cho thi thể thăng chức.” Bạch Tiểu Thuần nhìn khối hương ở trong tay một chút, lại ngắm cỗ thi thể ở trong đầm máu. Nếu ở Linh Khê Tông thì hắn sẽ không dám thử, nhưng hôm nay chỉ là một cỗ thi thể, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình cũng không cần phải cân nhắc quá nhiều.

“Nhất định là có thể dùng!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hai tay cọ vào nhau một cái, trực tiếp đem linh lực ở trong cơ thể tràn ra dung nhập vào bên trong khối hương, hóa thành ngọn lửa vô hình đem nó đốt lên trong nháy mắt. Khi nó cháy lên, Bạch Tiểu Thuần vội vội vàng vàng đem nó ném lên trên người cỗ thi thể. Nhìn khối hương này nhanh chóng hòa tan, phóng xuất ra sương mù nồng đậm, sau đó bao phủ cả đầm nước và cả cỗ thi thể này, Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy ra ngoài.

Hắn cũng không dám ở lại nơi này, vạn nhất không cẩn thận hít vào một hơi hương dược, Bạch Tiểu Thuần lo sẽ xảy ra đại sự.

Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài đi bộ cả ngày, suy nghĩ hắn là đã xong rồi, lúc này mới thừa dịp đêm tối mà thận trọng quay trở lại thi động, rất cần thận chậm rãi tiến lên, cho đến khi xác định đã không còn sương mù thì mới yên tâm đi vào.

Hắn quan sát phía dưới, sương mù ở bên trên đầm nước cũng đã biến mất. Đầm nước lúc trước có màu đỏ, nhưng bây giờ đã nhạt đi mất một chút, mà cỗ thi thể nằm trong đầm nước kia, trên người nó lúc này lại mọc ra từng cọng lông đỏ. Những lông đỏ kia nhìn lít nha lít nhít, rất là kinh người, lại càng có một cỗ sát khí phát ra từ bên trong cỗ thi thể này.

“Lông đỏ?” Bạch Tiểu Thuần sau khi tới gần thì sững sờ. Nháy mắt khi hắn còn đang sửng sốt, thì cỗ thi thể này giống như là nhận ra ở bên cạnh có người mà bỗng nhiên mở hai mắt ra. Trong đôi mắt kia lộ ra huyết sắc, không có chút sinh cơ, hoàn toàn lạnh lẽo, giống như là tĩnh mịch, trực tiếp rơi lên trên người Bạch Tiểu Thuần. Sát khi toàn thân nó lập tức quay cuồng, giống như là muốn đứng lên.

Một màn bất thình lình này làm cho Bạch Tiểu Thuần bị hù đến sắp vỡ cả da đầu, vội vàng lùi lại, tay phải cấp tốc lấy ra ngọc giản điều khiển cỗ thi thể này, đem nó nắm chặt. Lúc này cái cỗ cương thi lông đỏ kia mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Rất lâu sau, Bạch Tiểu Thuần xác định không có vấn đề gì mới lại một lần nữa tới gần, nhìn bộ lông đỏ ở trên người cương thi, hắn sầu mi khổ kiểm than thở.

“Hứa Tiểu Sơn nói bên trong có lông trắng, có lông đen, nhưng không nói là có lông đỏ a… Lông đỏ gọi là cái gì?” Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu, căn rang một cái.

“Không sao, nhất định là do đan phương của ta có chút vấn đề. Ta sửa một chút, để cho lông của cỗ cương thi này biến thành màu trắng!” Bạch Tiểu Thuần không cam tâm. Sauk hi khoanh chân ngồi xuống lại tiếp tục minh tư khổ tưởng. Mấy ngày sau, vẻ mặt của hắn càng thêm mệt mỏi, nhưng lại vỗ đùi.

“Là do vũng nước này có vấn đề, nó nhạt dần thì những màu đỏ kia đều chạy tới trên người cương thi!” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, vì vậy vội vàng khai lò, lại một lần nữa luyện đan.

Lần này hắn thay đổi phương thuốc, lại cho vào không ít dược thảo, chẳng những luyện chế ra được hương dược mà còn luyện được cả một viên đan dược nữa. Mấy ngày sau thành công, hắn mang theo phấn chấn cùng với chờ mong, ném viên đan dược vào bên trong huyết đàm.

Viên đan dược rơi vào trong đầm, lập tức chìm ngỉm. Ngay sau đó, toàn bộ đầm nước vậy mà sôi trào lên. Vô số bong bóng xuất hiện, không ngừng bốc lên. Bạch Tiểu Thuần lại đem hương dược ném ra, rơi lên cương thi lông đỏ.

Lần này hắn không rời khỏi Thi Động mà chỉ lùi ra phía sau một chút, hai mắt mở to cẩn thận quan sát. Rất nhanh đã có sương mù tràn ra bao phủ xung quang đầm nước, dần dần có từng tiếng gào thét trầm buồn từ trong màn sương này truyền ra, làm cho Bạch Tiểu Thuần nghe mà hãi hung khiếp vía. Cái tiếng gào thét này không giống như là của người phát ra mà giống một thứ Lệ Quỷ hung sát nào đó phát ra, âm thanh lại có thể xuyên thấu tâm thần, rơi thẳng vào trong linh hồn.

Mấy canh giờ sau, khi màn sương dần dần mỏng manh, Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương nhìn không dời mắt.

“Biến thành lông trắng! Biến, biến, ngươi biến cho ta a!”

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang hò hét thì màn sương này cũng hoàn toàn tán đi. Hắn vội vội vàng vàng chạy tới, liếc mắt một cái, lập tức trợn tròn mắt.

“Lông tím?”

Toàn bộ lông trên người cỗ cương thi ở trong đầm nước đích thật là đã đổi, đã không còn là màu đỏ, mà biến thành màu tím. Sát khí ở trên người nó càng đậm, mà đầm nước thì đã trực tiếp mất đi hơn một nửa. Lúc này đang có huyết thủy mới từ bốn phía đang chảy vào.

Mà càng kinh người hơn, là bộ lông tím trên người cỗ cương thi này thế mà lại dài hơn ba tấc, so với lông đỏ lúc trước thì phải dài hơn mấy

lần. Hơn nữa hai tay của cỗ cương thi này, thế mà lại mọc ra móng tay rất dài…

“Đây là cái thứ gì?” Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, cảm thấy hình như cỗ cương thi này của mình đã sinh ra biến dị, bộ dáng rất là lợi hại. Hắn cũng không xác định, vì vậy đành hỏi Dạ Táng giả. Dạ Táng giả cũng không biết nguyên cớ, gã chưa bao giờ thấy qua loại cương thi như thế này.

Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút, định đi gọi Hứa Tiểu Sơn tới xem qua, nhưng khi vừa nghĩ tới mình lúc trước thường xuyên luyện ra quái đan thì thần sắc lập tức biến đổi.

“Không phải là hương dược cũng thành quái đan chứ?” Nhớ tới ngày trước ở Linh Khê Tông, khắp núi đồi đầy ắp động vật hiếm thấy, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại run lên một cái.

“Nhất định có thể biến thành lông trắng!” Hắn thở sâu, cắn rang tiếp tục luyện chế.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần một lân rồi lại một lần luyện hương. Cỗ cương thì này bộ lông biến từ màu tím sang màu hồng, rồi lại từ hồng biến thành màu cam, cuối cùng thì biến thành màu xanh lam, nhưng lại không có màu trắng. Mà bộ lông kia cũng từ từ dài ra, lúc cuối cùng khi nó biến thành màu làm thì cũng đã dài chừng hơn một thước…

Cùng lúc đó, sát khí ở trên người cỗ cương thì này cũng càng ngày càng đậm, chẳng những móng tay sắc bén hơn, mà thậm chí hai cái rang nanh cũng đã thò ra, làn da toàn thân cũng theo màu bộ lông mà thay đổi. Về phần huyết thủy đặc thù ở trong đầm nước, cũng lại một lần khô cạn sau đó được tự động rót vào.

Thời gian nửa năm, cỗ cương thi này đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng… Bạch Tiểu Thuần đứng cạnh đầm nước, ngơ ngác nhìn cương thi. Sau một lúc lâu, thần sắc của hắn vặn vẹo, cả người bắt đầu nóng nảy.

“Ta cũng không tin!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Lông Xanh Hộ Chủ!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần phát hỏa rồi. Nhìn màu lông của cái Cương Thi này rõ ràng lại đều đối nghịch với mình, làm thế nào cũng không biến thành màu trắng, điều này làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất là bực bội.

Hắn quay người mở lò đan, dứt khoát đem hơn phân nửa dược thảo ở trong túi trữ vật đều lấy cả ra, phối hợp với dược thảo của Huyết Khê Tông, trộn lẫn cùng một chỗ. Sau khi cải biến đan phương, lại điên cuồng luyện chế.

Lúc này hắn tóc tai bù xù, đã sớm quên mình không phải là ở Linh Khê Tông, mà là đang ở Huyết Khê Tông... Giờ phút này, toàn bộ tâm thần của hắn đều đã đắm chìm bên trong luyện dược. Bộ dạng hai mắt đỏ ngầu như Phong Ma kia, khiến cho hồn của Dạ Táng giả cũng kinh hãi lạnh mình, như là đã trở về Vẫn Kiếm Thế Giới khi trước, không dám quấy rầy chút nào.

“Bạch Tiểu Thuần này... Điên rồi.”

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang luyện chế Linh Dược, thì ở bên trong Dưỡng Thi Phường này, Hứa Tiểu Sơn đang rất buồn bực. Gã phát hiện trong nửa năm qua, mức độ tiêu hao của Bí Huyết ở trong Dưỡng Thi Phường lớn hơn so với lúc trước một ít.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Tiểu Sơn kinh ngạc, có chút đau lòng, bắt đầu điều tra. Nhưng ở trong Dưỡng Thi Phường này có hơn một nghìn chỗ luyện thi, nhất thời nửa khắc khó mà có thể tìm được nguyên

nhân. Cũng may là sự tiêu hao này vẫn nằm trong phạm vi mà gã thừa nhận được.

“Mà thôi, mà thôi, tuy có tiêu hao, nhưng điều này cũng nói nên tốc độ tấn chức của Luyện thi ở chỗ của ta là rất nhanh.” Hứa Tiểu Sơn tự an ủi mình, không để ý đến nữa.

Một tháng sau, ở trong thi động, Bạch Tiểu Thuần nhìn lò đan ở trước mắt, phát ra từng trận tiếng cười kiệt kiệt. Vì luyện một lò hương thuốc này, hắn cũng không tiếc lấy máu của mình, mong chờ máu của mình sẽ dẫn động Huyết Khí của Huyết Khê Tông này, khiến cho đan dược đạt được biến hóa kinh người!

Giờ phút này hắn đưa tay phải lên vỗ mạnh. Một tiếng nổ vang lên quanh quẩn, sau khi lò đan mở ra, lập tức có một cỗ sương mù dày đặc bay lên. Sau khi Bạch Tiểu Thuần hất tay áo đem nó tản ra, hắn đỏ mắt nhìn chằm chằm vào một khối hương màu trắng chỉ lớn bằng móng tay ở trong lò đan, ngửa mặt lên trời cười to.

“Lần này nhất định là phải thành màu trắng!” Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, cẩn thận gảy ra cái khối hương lớn bằng móng tay này, cầm ở trong tay nhìn kỹ một chút. Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động, hắn biết rõ, đừng nhìn khối hương này chỉ nhỏ một chút như vậy, nhưng trên thực tế đây là sau khi luyện mà hoàn toàn áp súc hình thành.

Như vậy công hiệu của một khối nhỏ này, dù là tất cả hương thuốc lúc trước gộp vào cũng không thể sánh bằng.

“Cương Thi lông trắng của ta, xuất hiện đi!” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ gầm lên. Tay phải hắn vung lên, lập tức khối hương màu trắng nhỏ bằng móng tay này trực tiếp bay đến cỗ thi thể, xuyên qua bộ lông, rơi xuống mi tâm của cỗ Cương Thi này, nhanh chóng thiêu đốt. Oanh một tiếng, bạo phát ra sương trắng nồng đậm.

Màn sương này rất lớn, trong nháy mắt đã lan rộng. Bạch Tiểu Thuần vội vàng lùi lại, cho đến khi hắn sắp lùi ra đến lối ra thì màn sương trắng

này mới dừng khuếch tán. Nó cực kỳ đậm đặc, không nhìn rõ mọi thứ ở bên trong, chỉ có thể nghe thấy được cỗ cương thi kia phát ra từng trận gào thét kinh người khó mà có thể hình dung.

Trong tiếng gào thét này thậm chí còn lộ ra một cỗ cuồng hỉ...

Bạch Tiểu Thuần càng thêm cao hứng, vội vàng chờ đợi. Cùng lúc đó, ở bên trong Dưỡng Thi Phường này, ở chỗ Hứa Tiểu Sơn, gã đang đau đầu đứng trước mặt một lão giả.

Lão giả kia mặc một bộ áo bào màu xám rộng thùng thình, ở trên áo bào có thêu một ngọn núi. Nhìn kỹ thì ngọn núi kia chính là Thi Phong, vị trí ống tay áo đều có một cái thi đầu dữ tợn. Khi lão phất tay áo thì thi đầu kia giống như sống lại, sinh động như thật, nhìn rất là kinh người.

Lão giả này một đầu tóc xám rối tung, thân thể thẳng tắp, mặt mũi nhăn nheo. Nhưng hết lần này tới lần khác, sinh cơ trên người lão lại tràn đầy, tựa như là tuổi thật của lão cũng phải là nhìn bề ngoài mà đoán được.

Mà tu vi của lão dù không phải là Kim Đan, nhưng cũng là Trúc Cơ đỉnh phong, đã tiến vào cảnh giới Giả Đan, khoảng cách đến Kết Đan chỉ còn kém một tia. Giờ phút này lão đang ngồi trên ghế, mắt lạnh nhìn Hứa Tiểu Sơn.

“Đại trưởng lão, chuyện này vẫn còn chưa tới thời hạn a. Đại trưởng lão yên tâm, Hứa Tiểu Sơn ta nếu như đã bao cái Dưỡng Thi Phường này một năm, thì làm sao lại không trả nổi linh thạch. Sau ba tháng là nhóm luyện thi đầu tiên sẽ xuất hiện, đến lúc đó cả gốc lẫn lãi ta đều sẽ trả cho ngươi!” Hứa Tiểu Sơn vội ho một tiếng, tranh thủ thời gian mở miệng. Gã cũng không ngờ hôm nay Đại trưởng lão của Thi Phong lại tự mình đến, hỏi gã vấn đề hao tổn khi bao xuống Dưỡng Thi Phường một năm.

“Hứa trưởng lão, hi vọng đến lúc đó thật sự ngươi có thể trả, bằng không thì coi như sau lưng ngươi có lão tổ, ta cũng nhất định sẽ bắt

ngươi vấn trách!” Đại trưởng lão Thi Phong hờ hững mở miệng, đang định đứng dậy rời đi.

Nhưng đột nhiên cửa lớn của ốc xá lại bị người trực tiếp đẩy ra. Một thiếu niên mang theo sắc mặt kinh hoảng và không thể nào tin cấp tốc đi vào.

“Lớn mật!” Sắc mặt Hứa Tiểu Sơn trầm xuống. Gã thật vất vả mới qua loa tắc trách được với Đại trưởng lão, đối phương đã đinh rời đi, vậy mà tên nô tài mắt không mở này lại xông tới vào lúc này.

Giờ phút này trong mắt Hứa Tiểu Sơn mang theo ý muốn giết người. Thế nhưng lúc gầm nhẹ, gã nhìn thấy được vẻ mặt kinh hoảng của thiếu niên này, trong lòng cũng thấy kinh ngạc.

“Thiếu chủ, không xong rồi, đã xảy ra chuyện lớn!!”

“Bí huyết luyện thi tiêu hao... lập tức đã thiếu đi ba thành!!” Thiếu niên kia sắp khóc, sắc mặt trắng bệch. Gã phụ trách ghi chép bí huyết luyện thi, mới rồi nhìn thấy thiếu nhiều như vậy, cả người đều phát mộng. Giờ phút này nói xong mới thấy ở đây ngoại trừ có thiếu chủ Hứa Tiểu Sơn lại còn có một lão giả. Gã cảm thấy lão giả này có chút quen mắt, sau khi nhìn một lúc thì chỉ cảm thấy trong đầu oanh lên một tiếng.

“Đại... Đại trưởng lão...”

Hứa Tiểu Sơn nghe xong những lời này thì da đầu đếu muốn nổ tung.

“Tiêu hao ba thành!!” Ánh mắt gã đều đã đỏ, trong nháy mắt xông ra, lao thẳng đến tổng đàn bí huyết của Dưỡng Thi Phường. Đại trưởng lão cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, bí huyết luyện thi này tuy là đồ vật mấu chốt để luyện thi, thế nhưng đều là chậm chạp giảm bớt, trừ phi là tiến giai quan trọng, nếu không sẽ không tổn thất quá nhiều.

“Giảm bớt ba thành?” Đại trưởng lão nhoáng một cái, cũng vội vàng đi theo.

Rất nhanh, Hứa Tiểu Sơn đã đi đến tổng đàn. Nơi đây có một cái ao máu cực kỳ lớn, có hơn một ngàn lối ra, dung nhập vào hơn một ngàn thi động ở nơi này. Gã vừa mới đến, sắc mặt của mấy tên đệ tử phụ trách nơi đây đều trắng bệch, vội vàng đến bái kiến.

Nhưng Hứa Tiểu Sơn nghe không được. Gã ngơ ngác nhìn ao nước to lớn ở trước mắt này, gã nhớ rõ vào hôm qua, nơi này vẫn còn lại hơn nửa già, nhưng bây giờ vậy mà ít đi mất một nửa...

“Điều này sao có thể!!” Toàn thân gã chấn động, trong lòng đau đớn kịch liệt. Những bí huyết này đều là do gã dùng tiền mua, lúc này gã chỉ cảm thấy trước mắt dường như đã biến thành màu đen. Khi gã gầm lên, thì lại nhìn thấy bí huyết trong ao thế mà lại một lần nữa giảm bớt, nháy mắt chỉ còn lại cái đáy, triệt để trống rỗng...

Tất cả bí huyết đều thuận theo một cái lối đi mà dũng mãnh lao tới...

“Đầu thông đạo kia... Đáng chết, là Dạ Táng!!” Toàn thân Hứa Tiểu Sơn bùng lên sát khí ngập trời, điên cuồng hét lớn một tiếng, mang theo tâm muốn giết người bay ra khỏi tổng đàn, muốn đi đến chỗ thi động của Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, ở trong thi động, Bạch Tiểu Thuần nhìn màn sương trắng đang nhanh chóng mỏng manh, đáy lòng cuồng hỉ. Lúc hắn đang muốn tiến lên thì bỗng biến sắc, hai mắt trợn to, lộ ra vẻ không cách nào tin cùng với hoảng sợ.

“Đây là cái gì!” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Hắn dụi dụi con mắt, không thể tin được nhìn lại. Ở trong màn sương trắng mỏng manh kia, thế mà lại xuất hiện từng sợi tơ mỏng màu xanh lá. Những sợi tơ này có rất nhiều, đang không ngừng vặn vẹo, phi tốc lan tràn ra phía bên ngoài.

Thậm chí có một ít đụng phải vách tường, vậy mà lại trực tiếp chui vào...

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy tê cả da đầu. Con mắt thứ ba dưới mặt nạ vào lúc này đột nhiên mở ra nhìn một cái. Ánh mắt nhìn xuyên qua sương mù cùng với sợi tơ, trực tiếp thấy được chỗ sâu trong thi động. Giờ phút này đầm nước đã không thấy, thi thể cũng không thấy. Cái hắn nhìn thấy là một đoàn.... bộ lông màu xanh lục khổng lồ, khó mà hình dung!

Vô số sợi tơ màu xanh lá, lấy chỗ thi động này làm trung tâm, đang hướng về bốn vách tường chui vào, không biết lan tràn đến đâu...

“Những thứ này... Là bộ lông?” Trong đầu Bạch Tiểu Thuần ù ù, thân hình cấp tốc lùi lại.

Ngay lúc hắn lui lại, thì đồng thời hơn một ngàn đệ tử trong hơn một ngàn thi động của toàn bộ Dưỡng Thi Phường đều phát ra những tiếng kinh hô và nghẹn ngào.

“Đây là cái gì!!”

“Trời ạ, chuyện gì xảy ra. Những dây xanh này là cái gì!!”

“Đáng chết, những sợi dây xanh này thế mà chui được vào bên trong cương thi của ta!!”

Trong khoảnh khắc khi những âm thanh này truyền ra, thì trong nháy mắt, một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên từ trong cái Dưỡng Thi Phường này truyền ra.

Theo tiếng nổ truyền ra, rất nhiều thi động sụp đổ, mà vào lúc sụp đổ, vô số sợi tơ màu xanh lá lại toàn bộ lan tràn ra. Nhất là những cỗ cương thi của các đệ tử kia thì gần như đều bị sợi dây màu xanh chui vào. Nó chui vào, làm cho tất cả những cỗ cương thi bình thường này run rẩy, mà trên thân của bọn nó cũng có lông xanh xuất hiện. Cho dù là những con cương thi đã mọc ra lông trắng, cũng chấn động toàn thân, màu lông nháy mắt bị cải biến trở thành màu xanh lá.

Cái này còn chưa tính là gì, còn có một bộ phận dây xanh chui vào trong lòng đất, nhưng không cách nào chui được vào quá sâu, thế là quay ngược trở về, đột nhiên chui ra từ trong lòng đất.

Lúc Hứa Tiểu Sơn đến, cả người gã đều phát mộng. Gã nhìn Dưỡng Thi Phường đã sụp đổ, nhìn cây cối bốn phía vậy mà đều mọc ra lông xanh. Còn có các tảng đá, lầu các, hoa cỏ, tất cả mọi thứ ở bốn phía giờ phút này đã triệt để biến thanh thiên địa lông xanh.

Mà giờ này, ở Dưỡng Thi Phường sụp đổ lại có càng nhiều lông xanh khuếch tán về bốn phía, khiến cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy đều phải giật mình. Vô số đệ tử vội vàng chạy ra, thần sắc mang theo vẻ hoảng sợ. Trong lúc nhất thời không ngừng xôn xao, đều đã phát điên.

“Đây rốt cuộc là thứ gì. Luyện thi của ta, ta tân tân khổ khổ hai năm luyện thi a, vậy mà bị cái lông xanh này chui vào, màu sắc đều đã cải biến!!”

“Là ai làm!!” Trong lúc vô số người đang gào thét, Bạch Tiểu Thuần mang theo vẻ mặt kinh hoảng bay ra từ bên trong thi động của mình. Phía sau hắn là vô tận lông xanh đang thuận theo cửa hang mà bạo phát đi ra, rất là dễ thấy.

“Dạ Táng, đến cùng ngươi đã làm cái gì!!” Hứa Tiểu Sơn toàn thân phát run, sau khi vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì lập tức gầm thét.

Khi Hứa Tiểu Sơn gầm thét, thì những người khác ở bốn phía đều lập tức nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

“Đây là vật gì! Đáng chết, là ai, là ai làm. Cương thi của ta a, ta vất vả nửa năm luyện thi a.” Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy như thế thì biết mình đã gặp phải rắc rối, trong lòng run sợ, phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, bi phẫn muốn tuyệt. Bộ dạng như vậy, làm cho đám người sững sờ.

“Dám lừa gạt bản trưởng lão. Ta giết ngươi!” Hứa Tiểu Sơn giận quá hóa cười, trong mắt lóe lên sát cơ. Khi tay phải của gã nhấc lên, Địa Mạch Linh Hải ầm ầm bộc phát, hóa thành từng trận lực lượng triều tịch, khuếch tán tứ phương. Gã hướng về phía Bạch Tiểu Thuần chỉ một chỉ, lập tức một cỗ sát khí kinh người phát ra ngập trời, một đạo tử vong ba động bỗng nhiên bộc phát, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Người ở bốn phía không có một ai ngăn cản. Đại trưởng lão của Thi Phong đứng cách đó không xa cũng chỉ nhíu mày, nhưng cũng không ngăn cản.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, giờ phút này hắn không tiện triển khai ra tu vi chân chính. Nhưng nếu không triển khai thì dựa vào thực lực của Dạ Táng hiển lộ ra, vậy thì dưới một kích này hắn phải chết không nghi ngờ!

Nhưng đúng vào lúc này, giống như phát giác ra được nguy cơ của Bạch Tiểu Thuần ở nơi này, một tiếng gào thét trầm buồn bỗng nhiên từ trong thi động sau lưng Bạch Tiểu Thuần truyền ra.

Ngay sau đó, lại có vô số tiếng gào thét, đồng thời ở trong từng cái thi động cùng nhau gào thét.

Bất ngờ xảy ra chuyện!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Thi Phong Ban Thưởng

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Vô số sợi tơ màu xanh lục từ trong Thi động, trên mặt đất, trong đám thảo mộc, từ những tảng đá lớn nhanh chóng ngưng tụ lại trở thành một bức tường ngăn cách trước mặt Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản một kích này của Hứa Tiểu Sơn.

Tiếng ầm vang chấn động, vô số sợi tơ màu xanh lục bị vỡ tan, nhưng đồng thời một kích chứa phẫn nộ của Hứa Tiểu Sơn cũng bị suy yếu và cản trở một phần.

Đám người xung quanh giật nảy người, nhưng bọn họ còn chưa kịp lên tiếng kinh hô …

Ngay sau đó, từng đạo thân ảnh lần lượt từ trong Thi động bay ra, thậm chí có một ít thân ảnh còn đâm thẳng qua đám đất đá, gào thét đầy quỷ dị. Nháy mắt đã xuất hiện, trực tiếp đứng chắn trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Rõ ràng bọn chúng đều là một đám Luyện Thi với bộ dạng khác nhau, trên thân thể mỗi cỗ Luyện Thi đều tản ra sát khí mạnh yếu khác nhau. Điểm chung của bọn chúng, đó là trên người đều mọc ra lông xanh dài!

“Đó là…chết tiệt, đó là Luyện Thi của ta!!! Dạ Táng, ta sẽ giết ngươi!”

“Không có khả năng, Luyện Thi của ta làm sao lại bảo hộ cho Dạ Táng!!!”

“Rốt cuộc đây là làm sao vậy??? Dạ Táng, ngươi muốn chết!!!” Đám người bốn phía lúc này đều cảm thấy như sấm động ầm ầm, vẻ mặt hoàn toàn biến đổi, đồng loạt gào thét. Không ít người lấy ngọc giản điều khiển Luyện Thi ra thử nghiệm, mới trợn mắt há mồm phát hiện Luyện Thi của mình không đáp lại chút nào.

Một màn này khiến sắc mặt Hứa Tiểu Sơn biến đổi, một kích của gã tuy mạnh mẽ, thế nhưng trước mặt Bạch Tiểu Thuần lúc này đã có hơn một trăm cỗ Luyện Thi hoàn toàn ngăn cản lại. Coi như Hứa Tiểu Sơn có ra một kích mạnh mẽ hơn nữa thì cũng khó mà tồn tại lâu hơn được.

Trong tiếng nổ vang này, hơn mấy chục cỗ Luyện Thi bị đánh bật ra. Chấn động của một kích đầy tử vong này tiêu tán, còn lại Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc, trợn tròn mắt đứng đó, từ đầu đến cuối cũng không chút động đậy.

Lúc này đám Luyện Thi từ bốn phía trong đống sụp đổ của Động Thi không ngừng leo ra ngoài, nhanh chóng tập trung xung quanh hắn. Dần dần, Luyện Thi vây xung quanh hắn đã lên tới số lượng hơn một ngàn, đồng loạt hướng về phía Hứa Tiểu Sơn mà gào thét.

Đám người xung quanh lúc đầu còn kinh hãi hít sâu vào một hơi, nhưng hiện tại thì chỉ lặng ngắt như tờ. Mỗi đệ tử đều bị một màn đầy quỷ dị vừa rồi dọa cho tê dại cả da đầu, tất cả đều lùi lại, nhìn Bạch Tiểu Thuần kia đang được bảo vệ bởi tầng tầng lớp lớp hơn một ngàn Luyện Thi sát khí ngập trời mà run rẩy cả tâm thần.

Da đầu Hứa Tiểu Sơn như muốn nổ tung, cảm thấy tình cảnh trước mắt thật không thể tưởng tượng được.

Tròng mắt Đại trưởng lão Thi Phong ở cách đó không xa như muốn rớt ra ngoài. Lão phải trải qua bao nhiêu năm tranh đoạt đầy thảm liệt, rốt cuộc mới đoạt được chức vị Đại trưởng lão đến tay, chủ trì Thi Phong gần trăm năm qua, lão tự nhận cả đời này thấy được vô số Luyện Thi, hiểu rất rõ Luyện Thi đấy, thậm chí cho dù là một số tu sĩ Kết Đan cũng chưa chắc so được với chính mình.

Thế nhưng bây giờ nhìn thấy hơn một ngàn Luyện Thi đang bảo vệ lấy Bạch Tiểu Thuần, hơi thở lão có chút dồn dập, ánh mắt lóe sáng ngời.

“Sao hắn làm được như vậy!”

Ngay khi mọi người còn đang chấn động, Bạch Tiểu Thuần cũng suýt khóc.

“Xong, xong rồi, Dưỡng Thi phường bị ta hủy, đám Luyện Thi này không hiểu thế nào lại bảo vệ lấy ta, hiển nhiên là không nghe lời đám chủ nhân lúc đầu của chúng. Ta vậy mà lập tức đã đắc tội với hơn một ngàn đệ tử…đây là muốn bức ta phản tông a…làm sao bây giờ, làm sao bây giờ….”Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Nếu lúc này tại Linh Khê Tông, hắn biết đã gây ra đại họa rồi, nhất định sẽ bị hung hăng trách phạt, còn về phần tại Huyết Khê Tông này, Bạch Tiểu Thuần đoán chừng bản thân hắn phải bị đánh chết tươi.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được sát cơ ẩn hiện sâu trong ánh mắt của đám đệ tử xung quanh. Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng rít gào truyền đến từ sau lưng, đám Luyện Thi bốn phía chợt run lên rồi nhanh chóng tách ra thành một lối đi.

Từ trong phế tích của Dưỡng Thi Phường, một thân ảnh cao lớn màu xanh lục tràn ra sát khí nồng đậm đang chậm rãi bước ra. Hai bàn tay thân ảnh này có bộ móng sắc bén như lưỡi dao, làn da màu xanh lục nhìn qua vô cùng quỷ dị, hơn nữa còn có hai cái răng chuột chìa ra khỏi miệng khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Quan trọng nhất là trên người nó đầy lông xanh, mỗi cọng lông nay đều dài gần như vô hạn, vươn dài ra bốn phía xung quanh, có những cọng nối liền với hơn một ngàn Luyện Thi đang vây quanh Bạch Tiểu Thuần, những cọng còn lại thì tán loạn ra khắp nơi.

Bạch Tiểu Thuần trợn to hai mắt, ngây ngốc đứng đó. Cương thi lông xanh cao lớn này từng bước nhảy đến sau lưng Bạch Tiểu Thuần, rồi

đứng yên đó không nhúc nhích, thế nhưng sát khí trên người nó lại như càng thêm cuồn cuộn.

Một màn này lại khiến đám người xung quanh hít vào thêm một hơi lạnh nữa!

“Khống chế, năng lực của Cương thi lông xanh này, lại là khống chế!!!”

“Trời ạ, sao ta lại chưa từng biết đến có loại Cương thi lông xanh như vậy, chưa từng nghe nói đến!”

“Hơn nữa, Cương thi lông xanh này cũng không tầm thường, nhìn qua thì thực lực không tới Trúc cơ, chỉ khoảng Ngưng khí tầng bảy, tầng tám nhưng lại có thể điều khiển được một lượng lớn Cương Thi có thực lực ngang bằng hoặc hơn nó. Đây mới chính là chỗ kinh khủng nhất!”

Hơi thở của Hứa Tiểu Sơn dồn dập, nhìn chằm chằm lấy Cương thi lông xanh này, ánh mắt cũng dần sáng lên. Thế nhưng gã còn chưa kịp mở miệng, thì một tràng cười dài từ trong miệng Đại trưởng lão Thi Phong cách đó không xa đột nhiên cất lên.

"Tốt, tốt, tốt!" Đại trưởng lão Thi Phong đầy hưng phấn nói ra ba từ Tốt, cả người cũng nhoáng lên. Lúc xuất hiện đã đứng trước mặt Cương Thi lông xanh trong đám Luyện Thi rồi.

Lão xuất hiện, uy áp trên người tản ra khiến những Cương thi này đều run rẩy, nhưng vẫn cứ gần gừ nhẹ như lúc trước. Đại trưởng lão cũng không thèm để ý, nhìn Cương thi lông xanh không chớp mắt tựa như một báu vật, ánh mắt cũng dần dần đầy kích động.

“Ngươi là Dạ Táng?” Lão quay người nhìn về phía Dạ Táng, ánh mắt như nhìn thấy báu vật càng thể hiện rõ ràng hơn.

"Đệ tử Dạ Táng, bái kiến tiền bối!" Bạch Tiểu Thuần không biết đối phương là ai, vội vàng bày ra dáng vẻ nghiêm túc mà chắp tay cúi đầu.

“Cương thi lông xanh này là do ngươi luyện? Luyện như thế nào?” Đại trưởng lão Thi Phong lập tức truy hỏi.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, vội vàng kể chi tiết sự việc, từ việc bản thân tự luyện chế linh dược khiến Luyện Thi này xuất hiện biến dị, mới tạo thành bộ dáng lúc này, còn nguyên nhân vì sao thì chính hắn cũng không giải thích nổi. Chẳng qua hắn cũng nhanh chóng lạc ấn đan phương ra ngọc giản, rồi cung kính đưa đến trước mặt lão giả này.

Thậm chí sau khi ngẫm nghĩ, hắn thầm thử liên hệ với Cương thi lông xanh thì phát hiện thấy có thể dựa vào ý niệm trong đầu mà điều khiển được nó, cũng suy đoán nguyên nhân do máu huyết của mình trong đan dược. Thế là hắn dứt khoát biểu lộ lòng thành của mình, cũng là mong đối phương có thể giảm nhẹ hình phạt mà đưa cả ngọc giản khống chế Cương thi lông xanh này cho Đại trưởng lão Thi Phong.

Hắn cũng nhận thấy có không ít người không biết lão giả này, nhưng vẫn có một số người nhìn thấy lão giả thì sắc mặt cũng biến đổi, vội vàng cung kính cúi đầu nên đoán được thân phận lão không tầm thường.

Cầm ngọc giản, Đại trưởng lão Thi Phong nhìn kỹ càng một chút, ánh mắt càng thêm cuồng nhiệt. Lão cười ha hả, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần cũng đầy tán thưởng.

“Dạ Táng, lão phu là Đại trưởng lão Thi Phong, ngươi làm tốt, phi thường tốt. Đây chính là một Cương thi hoàn toàn mới, cách thức luyện chế thì cần lão phu trở về nghiên cứu một chút, lần này ngươi đã lập được đại công cho Thi Phong!”

“Chỉ hủy đi Dưỡng Thi Phường thì tính toán gì, hơn nữa ngươi cũng là vô tình, lại không có ai tử vong. Mà coi như ngươi lỡ gây chết người, so với cống hiến này của ngươi cho tông môn cũng không tính là gì!”

“Người đâu, ban thưởng năm ngàn Linh Thạch, ba vạn điểm cống hiến, thông cáo tất cả biết, Linh thạch người này ai dám cướp đi, cũng chính là đối địch với lão phu!” Đại trưởng lão Thi Phong đầy kích động,

cười to nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt càng tràn đầy tán thưởng. Rồi lão quay người nhoáng một cái, cuốn theo Cương thi lông xanh đi thẳng về Thi Phong.

"A?" Bạch Tiểu Thuần bối rồi nhìn Đại trưởng lão Thi Phong rời đi, nhìn đám đệ tử xung quanh trừng mắt nhìn mình nhưng chỉ đành cắn răng tản đi, rồi nhìn một Trưởng lão Thi Phong mang theo ánh mắt đầy cổ vũ đưa cho mình năm ngàn Linh thạch, lại kêu mình xuất ngọc giản thân phận ra, ba vạn điểm cống hiến nhanh chóng xuất hiện trên đó.

Thậm chí Hứa Tiểu Sơn bên kia cũng không quản trong lòng cảm thấy thế nào, nhưng gương mặt đầy tươi cười chủ động tiến tới bắt chuyện, trong lời nói còn bóng gió ý tứ muốn Đan phương của hắn. Bạch Tiểu Thuần cũng rất hào phóng, lạc ấn thêm một phần ngọc giản rồi đưa cho gã, dù sao Đan phương này cũng chỉ là Sơ kỳ mà thôi, không có giá trị gì lớn đối với Bạch Tiểu Thuần.

Hứa Tiểu Sơn vui sướng, bèn cho Bạch Tiểu Thuần đánh giá cực cao trong lần thực hiện nhiệm vụ lần này, rồi như nhặt được chí bảo mà vội vàng đi mất.

Bạch Tiểu Thuần nhìn xung quanh dần trở nên trống trải, lại nhìn qua Dưỡng Thi Phường bị mình hủy đi, bèn thở phào một hơi. Hắn đã chuẩn bị hết thảy tâm lý nhận trừng phạt, thế nhưng mọi chuyện lại nghịch chuyển khiến bản thân càng thêm ý thức sâu sắc được, nơi này…quả nhiên khác xa Linh Khê Tông.

"Nơi này thật quá tốt…Bàn tay khổng lồ cùng mạch với ta, tu hành Bất Tử Kim Cương phi phàm, thậm chí ta luyện đan gây nhiều phiền phức như vậy mà tông môn cũng không truy cứu, còn ban thưởng." Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Trong lòng hắn cũng hiểu được lời của Đại trưởng lão Thi Phong vừa rồi, nếu lần này hắn không luyện ra được Cương Thi trình độ như vậy mà gây đại họa thế này, đoán chừng chết cũng chưa hết tội, đối phương cũng không liếc mắt nhìn qua một lần.

Đại trưởng lão Thi Phong coi trọng, chính là kết quả cuối cùng. Còn về phần quá trình xuất hiện những vấn đề thế nào, lão không thèm để ý tới, cũng không quan tâm người khác cảm nhận như thế nào, lão nhìn vào chính là có hữu dụng hay không mà thôi!

Thực ra Bạch Tiểu Thuần còn có chỗ chưa rõ, suy nghĩ này không chỉ có ở Đại Trưởng lão Thi Phong, mà còn chính là lối suy nghĩ chung của tuyệt đại cao tầng Huyết Khê Tông, thậm chí bọn họ còn cho rằng những đệ tử càng trải qua gian khổ mới càng thể hiện rõ tiềm lực của mình.

Dù sao, căn bản mà nói Huyết Khê Tông, còn được gọi là Mà Tông, coi trọng chính là hiệu quả, là Ma Tâm!

Không phải Một người đắc đạo, gà chó lên trời, mà là Nhất tướng công thành, vạn cốt khô!

Mang theo cảm khái, Bạch Tiểu Thuần bước trên con đường nội bộ tông môn trở về động phủ. Hắn coi như đã hoàn thành xong nhiệm vụ, chỉ còn chờ những người khác hoàn thành xong đúng khoảng thời gian quy định thì thí luyện Trúc cơ bắt đầu được tiến hành.

Lúc này, sắc trời đã trở muộn, Bạch Tiểu Thuần cứ cắm cúi bước về phía trước. Chợt thấy một nữ tử đang ngồi dưới tấm bia đá cao chừng ba người phía xa, mái tóc dài của nàng bị gió thổi tung bay, y phục của nàng cũng theo đó mà phấp phới, trên người tản ra một vẻ mị lực đặc biệt như được tùy ý cuốn đi theo làn gió.

Nữ tử này đeo một chiếc mặt nạ huyết sắc có một đóa hoa Mai phía trên, nhưng lúc này lại được kéo lên trên trán, để lộ ra ánh mắt tựa như đang có điều phiền muộn sâu kín.

Bạch Tiểu Thuần lập tức nhận ra được thân phận đối phương, là người mà chỉ cần nói đến đã khiến không ít kẻ trong tông môn phải biến sắc, Huyết Mai thiếu chủ.

Bia đá cao gần bằng ba người, có phần rìa ngoài nham nhở tựa như đây chỉ là một vách tường tàn phế không hoàn chỉnh. Cũng chính là nơi mà tất cả đệ tử Huyết Khê Tông đều có thể đến được, đứng trước bức vách tàn phế này để cảm ngộ, nổi danh ngang với Vạn Huyết Nhai, Thánh Đan Tàn Bích!

Nghe nói người có ngộ tính có thể nhìn thấy huyễn ảnh luyện dược trên bức vách này, nếu cảm ngộ dược thì có thể minh ngộ dược đạo. Huyết Khê Tông giành được vật này từ Đan Khê Tông cách đây vạn năm trước, Đan Khê Tông nhiều lần tới chuộc lại nhưng đều không được Huyết Khê Tông đồng ý.

Mặc dù Dược sư tại Huyết Khê Tông cực kỳ thưa thớt, thế nhưng tám ngàn năm trước nhờ vào Tàn Bích này mà xuất hiện được một kỳ tài đan dược, sáng tạo ra một loại thiên địa kỳ dược có tên là Bất Tử Huyết Đan oanh động cả tông môn. Người này có thể thành công là nhờ lĩnh hội được luyện dược chi thuật trong vách Tàn bích này, được đề thăng lên rất cao.

Có điều cũng cực ít người có thể cảm ngộ được Thánh Đan Tàn Bích, Bạch Tiểu Thuần cũng có nghe Dạ Táng giả nói qua, mà bản thân Dạ Táng giả cũng từng đến đây cảm ngộ rất lâu nhưng lại không thu hoạch được gì cả. Lúc này đi ngang qua, Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn về Huyết Mai, đồng thời cũng nhìn Thánh Đan Tàn Bích này vài lần.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần nhìn qua, Huyết Mai tựa như nhanh chóng phát giác được, đôi mi thanh tú dưới mặt nạ cau lại. Nàng nghiêng đầu liếc nhìn qua Bạch Tiểu Thuần một lượt, mang theo vẻ lạnh lẽo và cao ngạo, cao cao tại thượng tựa như Tiên Ma cúi đầu nhìn xuống đám sâu kiến, rồi đứng dậy đạp không, hóa thành một đạo cầu vồng huyết quang bay về phía Tổ Phong.

Bị người khác dùng ánh mắt như nhìn sâu kiến đảo qua, Bạch Tiểu Thuần lập tức nổi giận. Hắn cảm thấy Huyết Mai này thật quá kiêu ngạo.

“Có gì đặc biệt hơn người đâu a, Bạch gia gia nhà ngươi còn là Thiên đạo Trúc cơ đây, nếu mà lộ ra, sẽ hù chết ngươi!” Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, trong lòng thầm lẩm bẩm, hừ lạnh một tiếng, hất cằm lên, đồng thời tay áo nhỏ cũng hất lên.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày Bạch Tiểu Thuần ta trong nháy mắt, khiến cho ngươi tan thành mây khói!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Huyết Nhai Thí Luyện

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Thoáng cái đã trôi qua mấy tháng, trong mấy người tham dự thí luyện Trúc cơ thì Bạch Tiểu Thuần chính là người hoàn thành trước nhất, thế nhưng dù sao còn chưa tới thời gian tông môn quy định, cho nên chỉ có thể chờ người khác lần lượt hoàn thành nhiệm vụ mới mở ra thí luyện Trúc cơ được.

Trong mấy tháng này hắn cũng không lãng phí mà đầy phấn khởi kích động tu luyện Bất Tử Kim Cương quyển. Có thể nói từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, Bạch Tiểu Thuần chưa từng chuyên tâm tu hành mà không vì bất kì áp lực nào như lúc này.

Thậm chí mỗi lần tu hành Bất Tử Kim Cương quyển, cảm giác không khỏe, nhức mỏi toàn thân cũng dần biến thành thói quen của hắn. Thậm chí bây giờ hắn có thể từ trong nhức mỏi này mà cảm thấy được chút ít sung sướng.

“Hặc hặc, lực lượng của ta đang tăng cường, cứ tiếp tục nhức mỏi nữa đi!” Mặt mày Bạch Tiểu Thuần đầy hớn hở, mỗi ngày đều vung vẩy nắm tay trong động phủ, cảm nhận lực lượng của mình đang dần gia tăng. Lại nhìn thấy mỗi khi mình vận chuyển Bất Tử Kim Cương quyển, Huyết khí nhè nhẹ không ngừng dâng lên khắp bốn phía khiến hắn kích động không thôi.

“Nơi này chính là Thánh địa tu hành của Bạch Tiểu Thuần ta a. Chẳng những gây họa không bị trách phạt mà còn được ban thưởng, thậm chí tu hành cũng nhanh như vậy…” Bạch Tiểu Thuần cảm khái,

càng ngày càng cảm thấy Huyết Khê Tông này rất thích hợp với bản thân, nhưng nghĩ lại thấy lập trường của mình có chút không đúng…Vì vậy mà tranh thủ bày ra thái độ ngay thẳng của mình.

“Ta là Linh Khê Tông đấy!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nhắc nhở bản thân, lại tiếp tục chìm đắm trong cảm giác nhức mỏi lần nữa.

Sau mấy tháng, cuối cùng hôm nay Bất Tử Kim Cương quyển của Bạch Tiểu Thuần cũng đã hoàn thành chín trăm chín mươi tuần hoàn lần thứ ba, trong cơ thể vang lên tiếng nổ mạnh, sau lưng hắn hiện lên ba hình ảnh Cự Tượng được biến ảo thành.

Hai mắt hắn mãnh liệt mở ra, lóe lên ánh sáng ngời, rồi hắn cao hứng bừng bừng mà đứng dậy, nắm tay đánh về phía trước một kích, một tiếng xé gió đột nhiên truyền ra. Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi.

“Lực lượng tam Tượng, tu hành ở đây thật sự quá nhanh đi. Mà nơi này chỉ là ở vị trí mu bàn tay, nếu như đến được gần ngón tay, tới gần ngọn thác nước màu đỏ kia…nhất định sẽ còn nhanh hơn!” Bạch Tiểu Thuần cười to, định bụng ra ngoài tản bộ một lúc thì đột nhiên sắc mặt khẽ động, hắn đưa tay vỗ túi Trữ vật lấy ra Ngọc giản thân phận.

Lúc này, ngọc giản đang chớp lóe, khi Bạch Tiểu Thuần dung nhập Linh lực vào bên trong, trong đầu hắn lập tức vang lên một giọng nói băng lãnh vô tình, thậm chí mang theo chút âm trầm.

“Đệ tử nội môn Dạ Táng, lấy được tư cách thí luyện Trúc cơ lần thứ hai. Giữa trưa ba ngày sau, trên Vạn Huyết Nhai, cùng với các thí luyện giả khác tranh đoạt cơ duyên Trúc Cơ!”

“Lại là ở Vạn Huyết Nhai? Chẳng lẽ lần thí luyện Trúc cơ này lại chọn ở bên trong Vạn Huyết thâm uyên?” Bạch Tiểu Thuần cầm chặt ngọc giản trong tay, tâm thần chấn động. Hắn biết được Huyết Khê Tông Vạn Huyết thâm uyên này khi hỏi Dạ Táng giả về nơi mà gã lấy được hỏa chủng Tứ sắc hỏa, biết được Tứ Diệp Thảo là từ Vạn Huyết thâm uyên mà ra.

Bạch Tiểu Thuần có chút mong chờ, hắn luôn mong mỏi đến thời điểm thí luyện tư cách Trúc cơ. Trong đám người, hắn là người mong chờ nhất, và cũng là người không thèm để ý đến nhất.

Nói để ý nhất vì dựa vào danh nghĩa này, hắn có thể hiển lộ ra tu vi Trúc cơ, cũng có nghĩa là trở thành Hộ Pháp, được lựa chọn lấy một ngọn núi, bước một bước dài đến kiện Vĩnh Hằng bất diệt kia.

Nói không thèm để tâm, là vì hắn vốn đã là Thiên đạo Trúc cơ.

Nghĩ đến bản thân là đệ tử Linh Khê Tông, nên Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình chính là đang đứng ở một mặt của đạo nghĩa đấy, chính vì vậy mà hắn đầy cảm khái, hất tay áo lên, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, cằm hất lên.

“Lúc này đây, ta không thể để cho các người thành công Trúc cơ, thật không có ý tứ, nhưng bởi vì ta là nằm vùng!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ đến đây, bất chợt nghĩ bản thân mình thật sự là công thần của Linh Khê Tông, không hay không biết gì mà lại sắp lập thêm một đại công nữa rồi.

Vì vậy bèn phấn chấn ngồi xuống tiếp tục tu luyện.

Ba ngày sau, Bạch Tiểu Thuần chuẩn bị một chút, bày ra cái bộ dáng lãnh khốc trước kia của Dạ Táng, lại rèn luyện ánh mắt mình một chút sao cho nhìn thoáng qua cũng đã chứa đầy sát khí mới đi ra khỏi động phủ, một đường đi thẳng đến Vạn Huyết Nhai.

Vạn Huyết Nhai, là một trong hai khu vực thần bí nhất trong nội môn Huyết Khê Tông, chỗ khác chính là Thánh Đan Tàn Bích.

Lời đồn rằng Vạn Huyết Nhai này chính là một vực sâu ngập tràn Huyết quang, tạo thành một Bí cảnh không lớn lắm.

Thực ra, nơi này chính là ở trên mu bàn tay khổng lồ, từng là miệng một vết thương rồi hình thành nên tiểu thế giới, về sau được cải tạo

thành một Bí cảnh.

Nơi đây đầy rẫy Tứ Diệp Thảo, mà Tứ sắc hỏa chủng Tứ Diệp Thảo được coi là đặc sản của Huyết Khê Tông, có thể dùng cho tu hành ngày thường của đệ tử, cũng có thể giao dịch cùng với ngươi khác như là một nguồn tài nguyên, do vậy mà giá trị xa xỉ.

Chẳng qua muốn đạt được Tứ Diệp Thảo cũng cần phải có vận may nhất định, hơn nữa vực sâu có Tứ Diệp Thảo cũng thường hay có các loại Huyết thú. Những Huyết thú này không có thần trí, chỉ có bản năng giết chóc điên cuồng, tựa như một sinh mệnh không hoàn chỉnh mà bàn tay khổng lồ dưới Huyết Khê Tông ngưng kết thành.

Đối với tất cả sinh mệnh xâm nhập vào trong vực sâu này, đều phát động công kích.

Địa điểm tiến hành thí luyện Trúc cơ lần này, là do bốn vị Đại trưởng lão Huyết Khê Tông lựa chọn.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến đây thì đã thấy bảy tám người có mặt rồi, có người một mình một chỗ, có người thì gần nhau một chút, đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Người đầu tiên mà Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy là Triệu Vô Thường. Lúc này hai mắt gã lóe lên tia sáng lạnh lẽo, tất cả mọi ngươi nơi này đều là người cạnh tranh với gã, thế nhưng gã lại nhanh chóng nặn ra bộ dáng tươi cười, nhiệt tình lôi kéo Bạch Tiểu Thuần qua chỗ gã.

Những người tụ tập nơi này, đều có mặt trong cuộc gặp gỡ ở động phủ ngày đó.

“Ta nghe nói có ba mươi người đạt được tư cách tham gia, nhưng Trúc cơ Đan lại rất ít. Trong vực sâu này, chúng ta không những phải chém giết tranh đoạt với nhau, mà còn có khi gặp phải Huyết Thú nữa đấy.”

“Cứ dựa theo ước định trước kia của chúng ta vậy, sau khi tiến vào thì liên thủ giết những người kia trước, sau đó nội bộ chúng ta sẽ quyết định ai có tư cách đoạt Trúc cơ đan lần nữa.”

Trong lúc mọi người còn đang thấp giọng bàn bạc thì Bạch Tiểu Thuần nhìn về một bên của Vạn Huyết thâm uyên, cửa vào là một mảng dài, rộng vài chục trượng, bên dưới là Huyết quang dày đặc nhìn không thấy đáy. Tuy nhiên vẫn có thể cảm nhận được từng tia khí tức đầy kinh khủng như ngưng tụ tại nơi đây, tựa như đang há to miệng bên dưới, chờ đợi được cắn nuốt.

Loáng thoáng còn có tiếng gào thét rầu rĩ từ phía dưới vực truyền ra.

“Nghe nói đám Huyết thú nơi này còn có những tồn tại từ Trúc cơ trở lên, nơi này đối với chúng ta cũng nguy hiểm không kém so với Thánh địa Trúc cơ đấy.” Triệu Vô Thường cảm khái nói, Bạch Tiểu Thuần gật nhẹ đầu rồi thu ánh mắt lại.

Rồi những người khác cũng lần lượt tiến đến, có tụ họp lại, nhưng cũng có nhiều người tản ra bốn phía, đưa ánh mắt đầy âm lãnh nhìn tất cả đồng môn bên cạnh.

Rất nhanh, đã đến giữa trưa, gần như phần lớn đệ tử tham dự Thí luyện Trúc cơ đều đã có mặt đầy đủ, khoảng chừng ba mươi bảy người tất cả.

Đột nhiên, từ trên mỗi ngọn núi phía xa có một đạo cầu vồng mang theo tiếng sấm ầm ĩ gào thét bay tới. Từ Thiểu Trạch Phong là một vị nam tử trung niên, nhìn từ xa đã thấy được thân thể cao lớn, toàn thân nồng đậm Huyết khí, ảnh hưởng đến bốn phía xung quanh khiến phạm vi mấy trượng xung quanh y đều có Huyết khí kinh người.

Nhất là sau lưng y lại có một hư ảnh không rõ ràng, nhưng có thể nhìn ra tựa như là một bàn tay to lớn có vài phần tương tự với Bàn tay khổng lồ Huyết Khê Tông này.

Kinh người hơn, làn da lộ ra ngoài nơi tay phải của nam tử trung niên này lại có từng đường nứt nẻ.

Người này chính là Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong. Còn Đại trưởng lão Vô Danh Phong chính là một người lùn tóc ngắn, trên mặt có một vết sẹo, dưới chân đạp một đám Hắc Vụ. Nhìn kỹ thì thấy Hắc vụ này chính là một Ma đầu thần sắc dữ tợn, uy áp khuếch tán, mang theo người lùn này đi thẳng đến nơi này.

Đại trưởng lão Thi Phong chính là người mà Bạch Tiểu Thuần đã từng bái kiến qua, tuy rằng vẻ mặt đầy vết nhăn, nhưng sinh cơ trên người lại khiến người khác cảm nhận lão giả này tựa như một người trẻ tuổi vậy.

Người cuối cùng, là Đại trưởng lão Trung Phong, cũng chính là mục tiêu chú ý của Bạch Tiểu Thuần, là một nữ tử yểu điệu toàn thân tràn ra cảm giác đầy thuần thục đến cực hạn.

Người này ăn mặc cực kỳ táo bạo nóng bỏng, tuy là đạo bào bình thường nhưng khoác trên người nàng lại đầy vẻ hấp dẫn căng tràn, chân dài trắng như tuyết, còn có thêm chỗ mông eo đầy thon thả cùng đường cong vểnh lên mềm mại đủ để người khác nhìn qua, không kềm được mà liếc mắt nhìn vài lần.

Bộ ngực sung mãn tựa như đạo bào này cũng khó giữ chặt được mà tùy thời có thể bung ra, còn kèm theo một mái tóc dài màu đỏ khiến người khác không khỏi liên tưởng đến một ngọn lửa rực rỡ.

Gương mặt tuy không nói rất xinh đẹp thế nhưng khuôn mặt trái xoan kia lại mang đến vẻ quyến rũ trời sinh, hai mắt chỉ cần đảo nhẹ đã lộ ra vẻ quyến rũ nhè nhẹ. Coi như là Bạch Tiểu Thuần, cũng phải theo bản năng mà hít vào một hơi dài, không nói những người khác đã là tim đập thình thịch, nhưng lại tranh thủ cúi đầu xuống không dám nhìn lại lần thứ hai.

“Nàng ta chính là Đại trưởng lão Trung Phong? Tiểu Cô của Tống Khuyết, Tống Quân Uyển?” Bạch Tiểu Thuần nhịn không được, nhìn thoáng qua thêm lần nữa. Thế nhưng ngay lúc nhìn lại này, lại chạm vào ánh mắt thuần thục của nàng.

Tống Quân Uyển cười cười, nhưng da đầu của Bạch Tiểu Thuần tê dại. Hắn không biết vì sao đối phương lại cười nhưng hắn lại cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, bèn vội cúi đầu.

Khi hắn cúi đầu xuống, thì ánh mắt Tống Quân Uyển lóe lên, trong lòng có chút kinh ngạc. Ở vị trí này, nàng có thể nhìn thấy trong tất cả mọi người tại Vạn Huyết Nhai, chỉ có Bạch Tiểu Thuần dám ngẩng đầu lên nhìn nàng thêm lần nữa. Điều này khiến nàng không vui, đang định trừng phạt thì đối phương như thế nào lại nhạy cảm phát hiện ra, lập tức cúi đầu.

Bốn Đại trưởng lão phủ xuống trên Vạn Huyết Nhai khiến tất cả đệ tử lập tức ôm quyền, đồng loạt hướng về bốn người mà cúi đầu.

"Bái kiến bốn vị Đại trưởng lão!"

Bạch Tiểu Thuần trong đám người cũng vờ vịt bái kiến một phen, trong lòng đầy cảm khái, Đại trưởng lão Trung Phong yêu nghiệt như vậy, bản thân nếu muốn đến Khuê phòng động phủ người ta để lấy kiện Vĩnh hằng chi vật, thật sự quá khó khăn.

“Cứ theo kế hoạch lúc đầu, Bạch Tiểu Thuần ta cố gắng tranh thủ thay thế thân phận nàng trở thành Đại trưởng lão Trung Phong đi vậy.” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang thở đài thì bên tai đã truyền đến thanh âm của Đại trưởng lão Tống Quân Uyển.

“Các ngươi vốn đều là những người thất bại tại Thánh địa Trúc cơ, vốn theo quy củ trước kia thì hắn là phải nhận trách phạt. Nhưng sau khi bốn người bọn ta thương nghị với Chưởng môn, thì phá lệ cho các ngươi tiến hành một trận thí luyện Phàm đạo Trúc cơ.”

“Lấy được Trúc cơ đan, tiến giai trở thành Phàm đạo Trúc cơ. Tuy nhiên xác suất thành công thì khó nói được, có thể chỉ một viên Trúc cơ đan đã thành công, nhưng có khi cần hai viên, ba viên, Huyết Khê Tông ta cũng có một đệ tử dùng nhiều nhất là sáu viên Trúc cơ đan mới tiến giai thành công!”

“Dược bình trong tay ta lúc này có mười viên Trúc cơ đan bên trong.” Tống Quân Uyển mỉm cười, bộ dáng tươi cười càng thêm xinh đẹp quyến rũ, nhưng lại kèm thêm chút tà dị. Vẻ tà dị này lại chẳng những làm giảm bớt vẻ đẹp của nàng mà ngược lại càng thêm động lòng người, chẳng khác gì hoa hồng có gai cả.

Vừa nói, tay phải cũng xuất hiện một bình đan dược, nhưng sau đó nàng này lại cười cười rồi ném thẳng bình này vào trong Vạn Huyết thâm uyên.

“Chém giết đi, các ngươi chỉ có thời gian một tháng. Một tháng sau chúng ta sẽ tiếp dẫn các ngươi đi lên, người Trúc cơ thành công sẽ trở thành Hộ pháp, tự do lựa chọn ngọn núi.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Ăn Mảnh. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Đan bình hút lấy tất cả ánh mắt của mọi người, rồi vạch thành một đường cong dài rơi xuống vực sâu. Khoảnh khắc này, ánh mắt hơn ba mươi người chợt co rút lại, không chút chần chừ mà nhanh chóng lao thẳng xuống vực, hóa thành từng đạo cầu vồng bay thẳng về phía Đan bình.

“Tư cách Trúc cơ, nhất định phải là ta!”

“Ta đã thất bại một lần rồi, lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa, ta muốn Trúc cơ!”

“Lần này cũng không nói là không được phép giết người, nếu vậy người nào tranh đoạt Trúc cơ với ta đều phải chết!”

Rầm rầm rầm!

Những kẻ đã từng thất bại tại thánh địa Trúc cơ lúc này hoàn toàn bộc phát, tất cả đều trở nên điên cuồng, mắt đỏ sọc, lao vào vực sâu mà bắt đầu tranh đoạt.

Bạch Tiểu Thuần cũng trong đám người, hai mắt nhìn chằm chằm vào Đan bình đang bị đám người đuổi theo phía sau. Tốc độ của hắn đột nhiên bạo tăng, Huyết khí nồng đậm trên người bạo phát ra, trong chớp mắt liền đẩy nhanh tốc độ vượt lên trên hết thảy đám đệ tử, cùng ba tên đệ tử Huyết Khê Tông khác cũng bộc phát tốc độ xuất hiện tại bốn phía xung quanh Đan bình dưới vực sâu.

Đây là Bạch Tiểu Thuần đã cố gắng không để lộ ra tu vi Trúc cơ, nếu không mà nói, chỉ cần hắn vừa động tâm niệm đã nghiền ép tất cả. Từ khi bước vào Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần cũng đã trở nên hết sức cẩn thận, cho nên dù lúc này không thi triển thuật pháp nào khác mà chỉ dựa vào mặt nạ, hắn bộc phát ra lực lượng tu vi Ngưng khí cũng không chút sơ hở nào.

Hoàn mỹ hơn, trên thân Bạch Tiểu Thuần quả thật còn có Huyết khí tồn tại. Hắn tu hành Bất tử Kim cương quyển, hấp thu một lượng Huyết khí rất lớn trong Huyết Khê Tông, cho nên cũng không chút khác biệt nào so với các đệ tử khác.

Trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần tới gần, gầm nhẹ lên một tiếng, nâng tay phải lên vung mạnh về bốn phía, lập tức Huyết khí trong thể nội được phóng xuất ra ngoài hình thành trùng kích lan ra bốn phía xung quanh. Ba đệ tử kia đang tranh đoạt cùng hắn nhanh chóng chặn lại, thế nhưng toàn thân vẫn bị chấn động, không khỏi bị chậm lại một nhịp.

“Dạ Táng! !”

“Quả nhiên là ngươi có ẩn tàng, nhất định là tại Thánh địa Trúc cơ gặp được cơ duyên khác, cho nên không thành công Địa mạch Trúc cơ, nhưng vẫn cứ vượt trội hơn hẳn Ngưng khí tầng mười!”

Nhìn thấy Dạ Táng với tốc độ như vậy, lại dùng sức một người đối kháng với liên thủ của ba người kia, đám đệ tử phía sau có chút ngoài dự liệu nhưng cũng không bất ngờ cho lắm.

Hai mắt Triệu Vô Thường lóe lên, gã cũng có phán đoán như vậy. Mà ba người cùng tranh đoạt Đan bình lúc này đã bị bỏ lại phía sau, còn Bạch Tiểu Thuần đã vượt lên được trước tiên.

Bạch Tiểu Thuần cũng tranh thủ lúc đó bức một dòng máu tươi từ trong thể nội tràn ra ngoài khóe miệng, giả bộ bị thương nhưng vẫn mang theo bộ dạng đầy điên cuồng mà vọt tới phía trước chụp lấy Đan bình. Lúc này, nếu là người khác thì sẽ lập tức bóp vỡ Đan bình, lưu lại

vài viên Trúc cơ đan, còn lại ném ra ngoài hết nhằm thu hút sự chú ý đám người, phân tán áp lực cho mình.

Thậm chí đám đệ tử sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng chuẩn bị kĩ càng, đợi Bạch Tiểu Thuần ném Trúc cơ Đan ra thì sẽ bắt đầu cướp đoạt.

Bốn vị Đại trường lão tứ đại phong bên trên Vạn Huyết Nhai cũng chú ý tới một màn này trước khi rời đi. Lúc cúi đầu nhìn xuống, thấy Bạch Tiểu Thuần đã cướp được Đan bình cũng không có gì ngoài ý muốn, bởi vì tất cả đều biết bản thân mỗi đệ tử Huyết Khê Tông hiển nhiên cũng có một vài đòn sát thủ riêng.

Về phần Đại trưởng lão Thi Phong, cũng nhận ra Bạch Tiểu Thuần, trong mắt cũng có chút tán thưởng nhàn nhạt. dù sao chuyện Luyện Thi cũng đã trôi qua mấy tháng rồi, trừ phi Bạch Tiểu Thuần không ngừng gây chú ý cho lão, bằng không thì lão cũng không chú trọng nhiều vào hắn đấy.

Chỉ là ngay sau đó, bốn vị Đại trưởng lão nhanh chóng sửng sốt, tất cả đều kinh ngạc.

Dưới vực sâu, trước tất cả ánh mắt của mọi người, Bạch Tiểu Thuần không bóp nát Đan bình mà lại gia tăng tốc độ lên nữa, dường như không thèm đếm xỉa mọi thứ mà lao thẳng xuống phía dưới.

"Dạ Táng, ngươi muốn làm gì! !"

“Chết tiệt, ngươi vậy mà quyết định như vậy!”

"Dạ Táng, ngươi muốn chết! !" Toàn bộ đám người đều đồng loạt giận dữ. Ầm ầm bộc phát toàn bộ tốc độ của mình mà lao thẳng xuống vực sâu, không ngừng đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Trong lúc đám người đang ngập tràn sát cơ truy kích Bạch Tiểu Thuần, thì bốn Đại trưởng lão trên Vạn Huyết Nhai đều đưa vẻ mặt đầy

kì dị nhìn nhau, mỗi người đều nhìn thấy được vẻ hứng thú không che giấu trên mặt người khác.

“Ăn mảnh? Có quyết đoán, loại tâm tính này rất phù hợp với Huyết Khê Tông. Lúc trước ta cũng không chú ý tới kẻ này, loại tính cách này không thành công Địa mạch quả thật đáng tiếc, bằng không mà nói, sau này nếu không chết ắt trở thành Thiên kiêu a!” Giọng nói của vị đại hán to lớn là Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong vang lên ầm ầm, vẻ mặt rất dữ tợn, nhưng trong mắt lại đầy tán thưởng.

“Có ý tứ, người ăn mảnh không ít, thế nhưng dám làm như vậy trước mặt hơn ba mươi người thất bại, hắn chính là người đầu tiên!” Trung Phong Tống Quân Uyển che miệng cười cười một tiếng, ấn tượng đối với Bạch Tiểu Thuần càng sâu đậm hơn một phần.

“Hắn tên gọi là Dạ Táng đúng không? Tên rất hay, hạt giống tốt. Đây là hắn muốn tuyệt hết con đường Trúc cơ của tất cả mọi người, từ đó trổ được hết tài năng. Nếu có thể thành công, thì Vô Danh Phong ta muốn có hắn.” Vị người lùn là Đại trưởng lão Vô Danh Phong cười khặc khặc nói.

“Ta nhớ người này, hắn rất có Thiên phú Dưỡng Thi, là một kỳ tài!” Đại trưởng lão Thi Phong cười ha ha đáp lời. Hành động lần này của Bạch Tiểu Thuần khiến bốn người bọn họ rất thưởng thức, tán thưởng không thôi, rồi mang theo chờ mong rời khỏi nơi này, đợi một tháng sau sẽ trở lại tiếp dẫn đám người.

“Không biết một tháng sau, Dạ Táng ăn mảnh này còn sống hay không?”

“Ta nói trước, nếu người kia còn sống lại Trúc cơ, thì Vô Danh Phong ta muốn hắn!” Bốn vị Đại trường lão cùng nhau trò truyện, rồi hóa thành từng đạo cầu vồng đi mất.

Dưới vực sâu, Bạch Tiểu Thuần một đường bay nhanh, tốc độ cực nhanh. Hắn vẫn không quên phun ra một ngụm máu tươi nhắc nhở người khác rằng mình đang bị thương, thế nhưng tốc độ lại không chút giảm

bớt. Hắn nhanh chóng tới được đáy vực sâu này, quét mắt lướt nhìn qua tiểu thế giới nơi này, trên mặt đất cũng có núi non chập chùng, có thảm thực vật huyết sắc tràn lan, có rừng cây rậm rạp.

Nhìn từ xa còn thấy có vài ngọn núi lửa, truyền ra từng tràng nổ ầm ĩ, nhiệt độ nóng cháy cũng tản ra ngoài.

Hơn nữa, ngay khi vừa đến thì hắn đã cảm nhận được một lượng lớn khí tức đầy hung tàn ẩn chứa ở đây.

"Muốn đoạt Trúc cơ đan với ta, nằm mơ đi!" Lúc Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý thì đám đệ tử khác nhao nhao đáp xuống, mang đầy sát khí, nháy mắt đuổi theo.

"Dạ Táng, ngươi không thể quá đáng như vậy được, đây ngươi tuyệt đường của tất cả mọi người!"

"Ngươi dám làm như thế, ngươi nhất định phải chết!"

"Hừ, đắc tội với nhiều người như vậy, ngươi nhất định phải chết. Coi như ngươi định lẩn trốn để Trúc cơ, nhưng thế giới này không lớn, cũng không phải xa lạ gì, ta không tin không bắt được ngươi!"

Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, ngay khi phần lớn thuật pháp thần thông ầm ầm từ mấy người đuổi theo kia phóng tới, cả người hắn nhoáng lên đến thẳng một ngọn núi lửa. Vạn Huyết thâm uyên được chọn là nơi thí luyện Trúc cơ lần này, vốn chính là nơi mà mỗi đệ tử Huyết Khê Tông nhận nhiệm vụ thu thập Tứ Diệp Thảo. Chẳng qua lúc thi hành nhiệm vụ cũng có được sự bảo hộ nhất định, cho nên chỉ cần phải cẩn thận thì cũng không cần phải lo lắng cho tính mạng, Dạ Táng giả từng đến đây nhiều lần nên tương đối quen thuộc với địa hình ở đây.

"Tứ Diệp Thảo, đều ở bên trong núi lửa…" Mắt Bạch Tiểu Thuần chợt sáng lên, tới gần ngọn núi lửa rồi chui vào bên trong, biến mất không thấy gì nữa.

Ngay khi hắn vừa biến mất, thì đám đệ tử phía sau cũng mang theo đầy lửa giận và sát khí đến thẳng miệng núi lửa rồi đuổi theo.

Trong một miệng núi lửa bên dưới Vạn Huyết thâm Uyên, Bạch Tiểu Thuần không ngừng bay nhanh, sau lưng hắn là một nhóm lớn đệ tử đang chìm ngập trong lửa giận, không ngừng truy kích. Nhưng đuổi miết đuổi miết, tốc độ Bạch Tiểu Thuần lại càng lúc càng nhanh, không gian trong ngọn núi lửa lại không bị phong bế, còn có thêm vô số thông đạo thông ra khắp bốn phía tựa như Mê cung.

Bạch Tiểu Thuần tùy tiện lựa một thông đạo rồi chui vào, mấy người khác đuổi theo nửa ngày thì dần dần bị mất hút bóng dáng Bạch Tiểu Thuần, một màn này khiến mọi người như phát điên lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Trông Thấy Bốn Hộ Pháp, Còn Không Bái Kiến?

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bọn hắn chỉ có thời gian một tháng mà thôi, nếu trong một tháng này không tìm thấy Bạch Tiểu Thuần, không lấy được Trúc cơ Đan thì coi như thất bại. Nghĩ đến đây, tất cả như phát cuồng lên.

Mà như vậy nên thù hận của bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần đã đến mức độ khó hình dung, gần như không đội trời chung.

"Dạ Táng, ngươi quá độc rồi!!"

“Tuy Huyết Khê Tông chúng ta chú ý tới mạnh được yếu thua, cũng càng đề cao Nhất tướng công thành vạn cốt khô, thế nhưng ngươi không thể độc địa đến mức độ này a!”

“Mười viên Trúc cơ đan, ngươi ném ra cho người khác một viên cũng được a!!!”

“Coi như ngươi ẩn nấp trong núi lửa, cũng vô dụng thôi. Mê cung trong núi lửa không lớn, thế nào chúng ta cũng tìm ra ngươi!”

Trong lúc mỗi người này đều mang theo sát cơ chạy khắp các thông đạo của mê cung tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, thì lúc này Bạch Tiểu Thuần đang quẹo trái quẹo phải mà đi, đột nhiên bước chân ngừng lại. Trước mặt hắn lúc này là một khe đá, bên trong mọc một mảng lớn Tam Diệp Thảo.

Trong đó có một gốc, có bốn lá!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, lập tức nhổ gốc Tứ Diệp Thảo này lên, cẩn thận nhìn ngó kĩ lưỡng một chút, ánh mắt đầy hưng phấn.

“Quả nhiên nơi này có Tứ Diệp Thảo, ha ha, Luyện linh của ta có thể tiến hành bốn lượt rồi.” Trong lòng hắn đầy phấn khởi. Sau khi lấy được thì nhanh chóng đi về phía trước, tựa như hắn đã quên mất chuyện tình Trúc cơ đan, mà bắt đầu tìm kiếm Tứ Diệp Thảo trong mê cung rộng lớn dưới lòng đất này.

Rất nhanh, bốn ngày cũng đã trôi qua, trong khoảng thời gian này Bạch Tiểu Thuần cũng gặp mấy người khác đươc vài lần. Thông thường mấy người kia vừa phát hiện ra Bạch Tiểu Thuần đã lập tức đánh tới, Bạch Tiểu Thuần vội ho lên một tiếng, nhanh chóng nhoáng người chui vào một thông đạo khác rồi biến mất tăm, tiếp tục tìm kiếm Tứ Diệp Thảo.

Trên đường đi, hắn cũng có gặp vài con Huyết thú, sau khi cẩn thận quan sát một con Huyết thú đặc thù của nơi này, hắn cảm thấy rất kinh ngạc, lựa chọn tránh đi rồi lại tìm kiếm Tứ Diệp Thảo.

Ba ngày nữa qua đi, lúc này Bạch Tiểu Thuần đang vội vã chạy trong một thông đạo, tới được cái hố sâu rộng hơn mười dặm là nơi giao nhau của rất nhiều thông đạo. Trong hố này mọc vô số cây nấm khổng lồ, cây nhỏ nhất cũng cao bằng người thường, mà lớn hơn thì cao khoảng mười trượng.

Mấy cây nấm này có nhiều màu sắc khác nhau, có cây nấm gần như trong suốt, tất cả đang lắc lư chập chờn theo một quy luật nào đó. Ở giữa đám nấm kia là rất nhiều huyết sắc Tam Diệp Thảo, nhìn kỹ hắn thấy bên trong cứ cách một khoảng lại có một gốc Tứ Diệp Thảo.

“Hả?” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, cảm thấy nơi này quả thật rất tốt. Nhưng khi hắn còn đang do dự nhìn qua những cây nấm bên kia, định thăm dò một chút thì đột nhiên trợn tròn hai mắt, lộ ra một vẻ hoảng sợ và không cách nào tin tưởng được, cả người hắn cũng chợt khựng lại.

Thuận theo khe hở giữa những cây nấm phía xa kia, hắn nhìn thấy một con thỏ trắng đang đứng phía sau đám nấm, nhìn trái nhìn phải, thỉnh thoảng còn nuốt một gốc Tam Diệp Thảo vào miệng.

Bạch Tiểu Thuần có chút không dám tin, nhưng con thỏ này hắn tuyệt đối không nhìn nhầm được, kia chính là con thỏ mách lẻo!!!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thế giới chợt trở nên thật quỷ dị, sự tồn tại của con thỏ này vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Lúc Bạch Tiểu Thuần qua bờ Bắc, con thỏ cũng xuất hiện ở bờ Bắc, hôm nay Bạch Tiểu Thuần hắn đã đến Huyết Khê Tông, vậy mà con thỏ này lại cũng xuất hiện.

“Ta đã đến nơi này, ngươi ngươi ngươi…. thế nào mà ngươi còn theo tới!” Bạch Tiểu Thuần càng phát giác ra con thỏ này không tầm thường. Cũng may lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy nó, thì con thỏ này lại tựa như không phát hiện ra mình, vì vậy hắn không còn quan tâm nơi này có nhiều hay ít Tứ Diệp Thảo nữa. Bạch Tiểu Thuần thật sự rất sợ con thỏ này, vội vàng cẩn thận lui từng li từng tí về phía sau, tranh thủ đi vào một thông đạo bên cạnh mà rời đi.

“Ngàn vạn lần không thể để nó nhìn thấy ta được, không thể để nó biết rõ ta ở đây…Không đúng, bây giờ ta đã là Dạ Táng, có lẽ nó không nhận ra ta được mới đúng.” Bạch Tiểu Thuần sợ hết hồn hết vía. Nhưng ngay khi hắn đang định lặng yên không chút tiếng động rời đi, thì đột nhiên một tiếng gầm giận dữ truyền ra từ trong hố sâu, rồi một con giun huyết sắc cực lớn chui từ trong hố sâu, lao thẳng đến con thỏ.

Con thỏ mạnh mẽ nhảy lên, tốc độ của nó cực nhanh, con giun kia không cách nào chạm tới nó được. Nhưng ngay khi con thỏ nhảy lên, thì rất nhiều vị trí trên mặt đất chợt gồ lên, từng con giun cực lớn chui ra khỏi mặt đất, chằng chịt lúc nhúc, đuổi theo con thỏ.

Con thỏ dựng thẳng hai tai, trong miệng truyền ra từng tràng âm thanh ồ ồ như bắt chước theo thanh âm đám giun chui ra từ trong đất tạo thành…Rồi nhanh chóng chạy vội về phía trước, nó đang muốn nhảy vào trong một thông đạo rời đi thì đột nhiên sững người lại, liếc nhìn về phía

Bạch Tiểu Thuần, tựa như rất kinh ngạc, đồng thời cũng lộ ra một chút… thân thiết…

Trong khoảnh nhìn thấy vẻ thân thiết trong mắt nó, da đầu Bạch Tiểu Thuần như muốn nổ tung, không chút chần chừ nhảy thẳng vào thông đạo, cấp tốc đi xa.

“Cái con thỏ chết tiệt này, rốt cục nó đã xảy ra chuyện gì a!!!” Bạch Tiểu Thuần muốn khóc to. Hắn sợ hãi a, hắn thật sự rất sợ con thỏ này a.

Nghĩ tới mấy lời mách lẻo của nó, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình còn may phát hiện ra nó sớm, bằng không cũng không biết chuyện gì xảy ra nếu bị nó nhại lại nữa. Chỉ cần nghĩ đến chuyện toàn bộ Huyết Khê Tông đều biết hắn chính là Bạch Tiểu Thuần, lập tức run rẩy.

“Chuyện này mà bại lộ, đoán chừng ta sẽ phải chết một vạn lần… không chừng còn bị băm nhỏ trả về cho Linh Khê Tông…” Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi lạnh, trong lòng thì thào. Sau khi biết có con thỏ xuất hiện, hắn trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, luôn không ngừng nhắc nhở bản thân không được nhiều lời.

“Không thể đi loạn mọi chỗ được, có con thỏ kia ở đây thật quá nguy hiểm.” Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngợi, rồi tranh thủ tìm một chỗ kín đáo, đào lấy một cái động rồi mặt mày ủ rũ chui vào, chờ cho thời gian trôi qua.

“Cũng được, coi như ta Trúc cơ trong khoảng thời gian này, như vậy thì sau này ra ngoài cũng không có vấn đề gì.” Bạch Tiểu Thuần thở dài, khoanh chân yên lặng ngồi xuống. Rồi hắn có chút suy nghĩ, sau đó lấy ra một viên đan dược khác so sánh với Trúc cơ đan, hai mắt đột nhiên sáng lên như vừa nghĩ ra một chủ ý.

Lúc này, toàn bộ đệ tử trong mê cung đã trở nên điên cuồng.

Hai mắt của tất cả đều đỏ sậm, tìm tòi khắp các thông đạo trong mê cung, trong mười ngày trời liên tiếp này bọn hắn cũng đã tìm khắp toàn

bộ mê cung qua một lần. Cũng đã tìm được chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng bọn hắn vừa tới gần thì Bạch Tiểu Thuần cả nhoáng cái bay ra, rồi nhanh chóng chạy xa, trên người vẫn còn tản mát ra một chút khí tức Trúc cơ.

Một màn này lập tức khiến các đệ tử phát điên!

“Hắn đang Trúc cơ, bắt lấy hắn!”

“Chúng ta tìm kiếm suốt mười ngày, nhưng hắn lại ở đây Trúc cơ, nhất định không để cho hắn thành công!”

Chỉ là khi tất cả đám người này bắt đầu tập hợp lại định tiếp tục truy kích, thì Bạch Tiểu Thuần thở dài, đột nhiên hất tay phải lên, rồi một vài hạt đan dược mang theo khí tức Trúc cơ đan bị hắn ném mạnh ra nhiều hướng khác nhau.

“Trúc cơ đan cho các ngươi rồi, người nào còn dám chọc ta, chờ sau khi Trúc cơ ta sẽ diệt toàn tộc hắn!” Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, thanh âm đầy sát khí, đồng thời cũng bộc phát tốc độ rời đi xa.

Hơi thở đám người bốn phía đồng loạt trở nên dồn dập. Bọn hắn cảm nhận được khí tức Trúc cơ đan từ đám đan dược kia bèn mạnh mẽ tản ra lao đến mấy viên đan dược này, trong khoảng thời gian ngắn, chém giết đấu pháp không ngừng vang lên.

Cuối cùng có năm đệ tử tu vi cường hãn đã cướp được đan dược trong trận tranh đoạt này rồi nhanh chóc bỏ chạy. Những người khác bắt đầu truy kích, thế nhưng thanh âm gào rú rất nhanh truyền ra, mang theo tiếng chửi bới ngập trời.

“Là giả, đây không phải là Trúc cơ đan, Dạ Táng chết tiệt!!! Ta nhớ rồi, hắn còn biết luyện đan!!!”

“Đây là giả a, thật sự là đồ giả!!!”

“Mấy thứ này không phải là Trúc cơ đan, chỉ có lớp trên cùng phủ bột phấn Trúc cơ đan!!!”

Cho dù vậy nhưng cũng không có bao nhiêu người tin tưởng, chỉ đến khi một đệ tử đem đan dược gã cướp được ra, mọi người cùng thấy sau khi đan dược bị bóc lớp ngoài, bên trong chỉ còn là một viên đan dược cấp hai tầm thường, đến lúc này thì thù hận đối với Bạch Tiểu Thuần đã đến một mức không thể tưởng tượng được rồi. Hơn nữa, cái chiêu độc địa này lại chỉ có Dược sư mới làm được, cho dù cao tầng Huyết Khê Tông luôn hi vọng có thêm nhiều Dược sư nhưng lại có rất ít đệ từ chịu bỏ một lượng lớn thời gian hao phí cho luyện dược, nên số lượng Dược sư luôn rất ít.

"Dạ Táng!!! Ta muốn giết ngươi!!!" Mọi người phát điên gào thét, tiếp tục tìm kiếm. Mười ngày nữa lại trôi qua, đám đệ tử càng thêm tiều tụy và điên cuồng, tóc tai bù xù, tiếng gào thét sốt ruột truyền ra ở khắp nơi.

Lúc này cách thời hạn cuối chỉ còn mười ngày, điều này khiến đám người này lo lắng như muốn sụp đổ cả người, có chém giết lẫn nhau, còn có người trong lúc tâm tình chấn động, không ngừng tìm Huyết thú mà giết chóc.

Cuối cùng cũng tìm được Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng đến lúc này…từng kẻ trong bọn họ đều tuyệt vọng phát hiện, trên người Bạch Tiểu Thuần lúc này lại tản mát ra đầy nồng đậm…khí tức Trúc cơ!

“To gan, nhìn thấy bổn hộ pháp, còn không bái kiến!” Bạch Tiểu Thuần nâng cằm, hất tay áo nhỏ lên, ngạo nghễ mở miệng.

Đệ tử Huyết Khê Tông tiến giai, thành công Trúc cơ thì không còn là đệ tử nữa mà có thể tùy ý lựa chọn bất kỳ ngọn nào trong bốn ngọn sơn phong, trở thành Hộ Pháp, nếu là Địa mạch Trúc cơ thì sẽ thành Trưởng lão có địa vị cao hơn Hộ pháp một bậc.

Nhưng cho dù là Trưởng lão hay Hộ Pháp đều cực kỳ có tính uy hiếp đối với các đệ tử nội môn, thậm chí một khía cạnh nào đó, có thể nói là nắm giữ sinh tử.

Lúc này vừa mới tìm được Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy hắn hất tay áo, ngạo nghễ mở miệng, giọng nói vang vọng, đám đệ tử Huyết Khê Tông khóc không ra nước mắt, bi phẫn cùng cực. Cả đám nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau nửa ngày, những tên đệ tử vẫn còn hô đánh đánh giết giết lúc trước, lúc này đã sắp khóc, thù hận đối với Bạch Tiểu Thuần đã không cách nào hình dung được, thế nhưng chỉ có thể cúi đầu xuống.

"Bái kiến. . . Bái kiến Dạ hộ pháp!"

"Bái kiến. . . Dạ hộ pháp!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Ta Chọn Trung Phong Tống Tỷ Tỷ

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Nhìn đám người cắn răng cúi đầu bái kiến, Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn đắc ý, thế nhưng lại làm ra một bộ nghiêm nghị, cười khà khà, ánh mắt đảo qua từng người.

“Dạ hộ pháp…đệ tử…đệ tử nguyện dùng toàn bộ tích góp, đổi lấy một viên Trúc Cơ đan…” Triệu Vô Thường cắn răng, vội mở miệng.

Gã nói xong thì đám người xung quanh cũng đồng loạt xem xét lại. Nếu như không thể cướp được đan dược thì nên chuyển suy nghĩ sang lấy lòng Bạch Tiểu Thuần, đổi lấy một viên Trúc Cơ đan.

Đối với bọn họ, Trúc Cơ đan trân quý đến một mức độ khó mà tưởng tượng được. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chỉ sợ phải rất lâu sau bọn hắn cũng không chắc có thể đạt được Trúc Cơ đan đấy.

Hơn nữa, lúc này chỉ cần thêm một viên Trúc Cơ đan nữa, là bọn họ có đủ tư cách một bước lên trời. Nghĩ vậy, tất cả mọi người không khỏi sốt ruột.

Ánh mắt Triệu Vô Thường lộ ra vẻ quả quyết, còn vương chút tơ máu, gã nhớ đến gia tộc mình đang xuống dốc, nhớ đến một vài cừu gia đã có vài người Trúc cơ thành công. Nếu bản thân gã không cách nào Trúc cơ trong thời gian ngắn tới, chờ đợi gã sẽ là gia tộc diệt vong, mà bản thân gã không khéo cũng có thể bị hãm hại mà chết trong tay chúng.

Nghĩ tới đây, Triệu Vô Thường hung hăng cắn răng một cái, rồi đột nhiên tiến đến quỳ trước mặt Bạch Tiểu Thuần, nâng tay phải chỉ vào mi

tâm. Mi tâm gã lóe lên huyết quang, rồi một giọt máu tươi xuất hiện, chính là giọt Tiên Huyết mang theo một phân hồn của gã.

Loại thuật pháp này là một bí thuật mà khi xưa gã vô tình đạt được, tuy nhiên tu vi bây giờ của gã mà vận dụng thì phải chịu phản phệ cực lớn. Khi giọt Hồn huyết này xuất hiện, sắc mặt gã tái nhợt, phun ra một ngụm máu lớn, gã ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo thanh âm khàn khàn và điên cuồng.

“Dạ hộ pháp, nếu ngươi có thể để cho ta Trúc Cơ, Triệu mỗ nguyện làm nô bộc cho ngươi một giáp!”

Giọng nói kịch liệt của Triệu Vô Thường vang khắp bốn phía khiến đám đệ tử xung quanh không khỏi trợn mắt há hốc mồm, cả đám đồng loạt nhìn Triệu Vô Thường với ánh mắt phức tạp. Cho dù bọn họ có khát vọng Trúc Cơ cực độ, nhưng so sánh với tự do thì khó mà quyết định được như vậy.

Lúc này cả đám đệ tử đều trầm mặc lại, bọn họ không có phương pháp phân tách ra Hồn huyết, nhưng cho dù là có…thì khi cân nhắc mọi chuyện, cũng đều thở dài mà không muốn dùng tự do để đánh đổi.

Dù sao Trúc cơ đan khó kiếm, nhưng cũng không ai dám chắc ngày sau không có cơ duyên đạt được.

Bạch Tiểu Thuần có chút động lòng, bèn liếc nhìn qua Triệu Vô Thường một cái rồi nhìn giọt Hồn huyết kia. Hắn không phải là kẻ mới bước vào tu chân giới, cũng biết một vài kiến thức cơ bản. Sau khi trầm ngâm một chút thì hắn đưa tay phải điểm một chỉ, giọt Hồn huyết kia bay đến trước mặt hắn, đụng vào đầu ngón tay hắn rồi biến mất tăm.

Một cảm ứng kì diệu dung nhập vào tâm thần Bạch Tiểu Thuần, có thể để hắn điều khiển sinh tử của Triệu Vô Thường chỉ bằng một ý niệm trong đầu. Cái loại điều khiển này lại khiến tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, không biết vì lí do gì nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy loại

khống chế này, lại có chỗ tương tự với Ngự Nhân đại pháp mà mình vẫn theo đuổi.

“Triệu Vô Thường!” Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một chút, rồi ngẩng đầu lên, chậm rãi nói. Vẻ nghiêm túc của hắn lúc này, giọng nói cũng mang theo khắc nghiệt khiến tâm thần đám đệ tử xung quanh run lên.

Triệu Vô Thường ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đầy cung kính.

“Ta cho ngươi một cơ hội Trúc cơ, nhưng chỉ duy nhất lần này!” Bạch Tiểu Thuần có lập trường của mình. Lúc này hắn vung tay, một viên Trúc Cơ đan bay ra, dưới ánh mắt đầy tham lam của đám người đến thẳng hướng Triệu Vô Thường.

Không kẻ nào dám ra tay tranh đoạt lấy đan dược trước mặt một tu sĩ Trúc cơ, vì thế được Triệu Vô Thường chụp lấy. Cả người gã run rẩy, kích động chắp tay hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu rồi nhanh chóng bước đến cạnh hắn, khoanh chân ngồi xuống rồi nuốt vào, quyết định Trúc cơ ngay tại đây.

Đan dược vào miệng, toàn thân Triệu Vô Thường chấn động, thể nội như có một tòa núi lửa bộc phát.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thoáng qua gã rồi thu ánh mắt lại, trong lòng thầm cảm khái. Nếu như ở Linh Khê Tông, tuy rằng Trúc Cơ đan cũng không nhiều, nhưng giá trị cũng không thể nào trân quý như ở Huyết Khê Tông được.

Đột nhiên, hắn có chút hiểu ra, Tu chân giới…có lẽ cũng là như vậy.

Sở dĩ Huyết Khê Tông có thể cường thịnh cũng có đạo lý riêng, đệ tử có thể đứng vững trong môi trường như vậy, sự cường hãn của bọn họ hiển nhiên các đệ tử tông môn khác không thể so được đấy.

Còn về lòng trung thành…chỉ cần Huyết Khê Tông vẫn cứ cường thịnh như vậy, chỉ cần tông môn vẫn cứ phù hợp với lợi ích của đa số người, thì vẫn sẽ là một cái bánh xe to lớn nghiền ép tất cả những người muốn khiêu chiến với nó.

Do vậy, dưới tình huống không thể khiêu chiến với nó được, cách tốt nhất chính là ngươi nên dung nhập vào nó, trở thành một bộ phận cùng chia sẻ lợi ích với nó!

Đến khi kỳ hạn một tháng đã gần đến, thì toàn thân Triệu Vô Thường nổ vang, bạo phát ra một khí tức Trúc cơ. Hai mắt gã mở ra, lóe sáng ngời, tu vi toàn thân hóa thành Linh hải trong thể nội không thể sánh được với Địa mạch Trúc cơ, nhưng trong Phàm đạo Trúc cơ thì gã lại có cơ sở thâm hậu hơn một chút.

“Đa tạ chủ nhân!” Triệu Vô Thường thở dài một hơi, dưới ánh mắt đầy phức tạp của mọi người xung quanh, gã đứng dậy chắp tay, cúi đầu thật sâu trước Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu. Đúng lúc này, đột nhiên từng đạo ánh sáng từ không trung lóe lên rồi chiếu xuống chính xác trên người từng tu sĩ đang ở nơi này, sau khi bao trùm khắp bọn họ, thì một hấp lực hình thành mạnh mẽ kéo đi.

Ầm!

Thân thể tất cả mọi người như không thể khống chế được mà tự động bay thẳng lên bầu trời, xuyên thẳng qua đám Huyết vụ nơi vực sâu. Rất nhanh, khi mọi người nhìn thấy mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng, ánh sáng quanh người bọn họ cũng tiêu tán, tu vi mỗi người cũng bộc phát bay thẳng lên, tất cả nhanh chóng xông ra khỏi vực sâu, đáp xuống bên trên Vạn Huyết Nhai.

Lúc này tứ Đại trưởng lão bốn sơn phong đều đang đứng trên Vạn Huyết Nhai, ánh mắt cũng đảo qua đám đệ tử mới vừa xuất hiện này, nháy mắt đã rơi xuống người Bạch Tiểu Thuần và Triệu Vô Thường.

Vị trí đứng của Triệu Vô Thường lúc này là sau lưng Bạch Tiểu Thuần, nhìn qua gã có vẻ cung kính như hướng về phía tứ Đại trưởng lão, cũng là hướng về Bạch Tiểu Thuần.

Một màn này khiến ánh mắt của bốn đại trưởng lão đều chăm chú lại. Tuy rằng bọn họ cũng chỉ là tu sĩ Trúc cơ, nhưng tất cả đều là Trúc cơ đỉnh phong, nhìn qua là có thể ra một chút manh mối.

“Dạ Táng này, đã thu phục được một tên Trúc cơ khác?” Bốn vị đại trưởng lão nhìn một màn này, hứng thú đối với Bạch Tiểu Thuần này càng lớn hơn. Tháng trước, khi bọn họ rời đi, chỉ là ánh mắt bị Bạch Tiểu Thuần thu hút, nhưng lúc này bị thu hút còn là cảm nhận của bọn họ nữa.

Nếu như chỉ duy nhất Bạch Tiểu Thuần Trúc cơ, thì bọn họ cũng chỉ là tán thưởng mà thôi, nhưng lúc này hắn còn thu phục thêm một người Trúc cơ nữa. Điều này cho thấy Bạch Tiểu Thuần tuy có tâm ăn mảnh, thế nhưng lại vẫn có thể trao đổi được đấy, chỉ cần đủ lợi ích thì hết thảy mọi chuyện đều có khả năng cả.

Loại tâm tính này, cách làm này đều khiến bốn vị Đại trưởng lão cảm nhận được nét đặc sắc nồng đậm Huyết Khê Tông.

“Dạ Táng Hộ pháp, ngươi đã nuốt mấy viên Trúc cơ đan?” Người lùn Vô Danh Phong đột nhiên hỏi.

“Hai viên!” Bạch Tiểu Thuần không chần chừ mà nhanh chóng đáp lời.

“Mấy viên Trúc cơ đan khác ngươi định xử lý thế nào?” Vị đại hán cao to, là Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong bên cạnh đầy vẻ thưởng thức trong mắt hỏi thêm.

“Chuyện này…” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẽ suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu lên nhàn nhạt trả lời.

“Dạ mỗ có một mộng tưởng, đó chính là trở thành một Dược sư vĩ đại. Mấy viên Trúc cơ đan dư ra này, ta dự định nghiên cứu xem luyện chế thế nào, sớm muộn cũng có một ngày ta luyện chế ra được Trúc cơ đan. Bây giờ ta đã có thể luyện chế được Linh dược cấp hai rồi.” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ đáp.

Đám đệ tử xung quanh đầy đắng chát, còn bốn vị Đại trưởng lão có chút sững người. Vấn đề này tưởng chừng như bình thường, thế nhưng là bao hàm thâm ý sâu xa, đồng thời bọn họ cũng dựa vào câu trả lời của Bạch Tiểu Thuần mà xác minh phán đoán của mình. Thế nhưng bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới lại là đáp án như vậy, nhưng rất nhanh, trái tim của bốn vị Đại trưởng lão đập thình thịch.

Đối với bọn họ mà nói, một Hộ pháp Luyện dược có mức độ trọng yếu tương tự như một vị trưởng lão Địa mạch Trúc cơ, thậm chí còn cao hơn một chút nữa. Dù sao thì trưởng lão Địa mạch Trúc cơ thì đời nào cũng xuất hiện, thế nhưng một người luyện dược có chút thành tựu thì lại rất khó mà gặp được.

Trong lòng Đại trưởng lão Thi Phong đầy hối hận chuyện mấy ngày trước mình quá nhanh mồm nhanh miệng. Vừa lúc đó, trong lòng Trung Phong Tống Quân Uyển cũng không ngừng rung động, liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần nở một nụ cười ngọt ngào.

“Tốt, Dạ Táng, Cương thi lông xanh lúc trước đã đủ chứng minh dược đạo của ngươi rồi, đến Thi Phong ta đi. Thi Phong có duyên với ngươi a!” Đại trưởng lão Thi Phong cười to, tranh thủ lôi kéo, ánh mắt lão đầy nồng nhiệt. Lúc trước lão đã động tâm với Bạch Tiểu Thuần, nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này lại càng bắt buộc muốn có hắn.

“Nói bậy, Dạ Táng mới Ngưng khí đã có thể chống lại được một kích liên thủ của nhiều người, hiển nhiên là có tạo nghệ luyện thể. Dạ Táng, đến Thiểu Trạch Phong ta đi, Thiểu Trạch Phong ta ma huyết luyện thể, nhất định sẽ đưa ngươi bước lên được con đường cường giả!” Đại hán

vạm vỡ của Thiểu Trạch Phong lên tiếng, thang âm vang rền như chuông.

“Đừng tranh giành với ta, ta đã nói trước là Dạ Táng này, Vô Danh Phong ta chắc chắn phải có!” Người lùn Vô Danh Phong vừa lên tiếng tranh đoạt thì Trung Phong Tống Quân Uyển đã nhẹ nhàng vén nhẹ lọn tóc vừa bị gió thổi tung bay, hai mắt như nước hồ nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ sư đệ, đến Trung Phong ta đi..."

Nhìn bốn vị Đại trưởng lão tranh nhau cướp lấy Bạch Tiểu Thuần, đám đệ tử xung quanh càng thêm đắng chát, cái loại cảm giác trở thành lá xanh khiến bọn họ đều cúi đầu thở dài.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng cảm khái, hắn cảm thấy bản thân thật quá ưu tú, cho dù là Linh Khê Tông hay tại Huyết Khê Tông hắn muốn điệu thấp một chút cũng không dễ làm được, tới đâu cũng được người khác rào đón.

Trong vẻ đầy khổ não này, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ si mê, bộ dáng đầy ngây ngốc, tựa như đam mê đắm đuối mà nhìn Tống Quân Uyên, mặt đỏ bừng.

"Ta... Ta chọn Trung Phong Tống tỷ tỷ."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thế Giới Thần Bí

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong thì trong lòng Triệu Vô Thường sau lưng hắn giật thót lên, cảm giác câu nói vừa rồi của vị chủ nhân mình quá kinh người…

Đám đệ tử xung quanh cũng hít vào một hơi lạnh, tất cả đều vờ như chưa từng nghe thấy mấy lời trêu chọc trắng trợn này đối với Đại trưởng lão Trung Phong.

Tống Quân Uyển sững người, phản ứng đầu tiên là nàng cho rằng Dạ Táng trước mắt này dám trêu ghẹo chính mình, thế nhưng khi nhìn lại, thấy cái bộ dáng đầy si ngốc của Bạch Tiểu Thuần lập tức bật ra một tràng cười, cảm thấy Dạ Táng này cũng rất đáng yêu.

“Tỷ tỷ?” Ba Đại trưởng lão khác đều cổ quái nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn Tống Quân Uyển rồi người nào cũng lắc lắc đầu mà rời đi. Còn Triệu Vô Thường lại quyết định chọn Thiểu Trạch Phong.

Thi Phong Đại trưởng lão cùng hai người kia rời đi, nhưng trước khi đi lão thở dài, ánh mắt có chút tiếc nuối. Tựa như lão cảm thấy Bạch Tiểu Thuần chọn Trung Phong thì sẽ hối hận về sau, cũng có thể vì không cam tâm nhìn một khối ngọc hoàn mỹ như thế lại không có duyên với Thi Phong, cho nên trước khi đi, lão lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

“Dạ Táng, đây là lệnh của bài của bổn tọa, lúc nào ngươi thay đổi ý định thì cứ cầm lệnh bài đến Thi Phong, Thi Phong ta vĩnh viễn giữ lại

thân phận Hộ pháp cho ngươi!”

Bạch Tiểu Thuần nhận lấy lệnh bài, hắn cảm thấy mặc dù người nơi này hung tàn nhưng tông môn lại đối xử với hắn quá tốt, quả thực là phi thường tốt.

“Ta gây họa, tông môn không trách phạt mà còn ban thưởng. Bây giờ bốn sơn phong đều tranh giành lấy ta, Thi Phong Đại trưởng lão lại còn cố chấp với ta đến vậy.” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm động.

Đám người rời đi rồi, Trung Phong Tống Quân Uyển liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, trên mặt nở nụ cười như cũ tiến về phía hắn, thân thể nóng bỏng bước đi để lộ ra bắp đùi trăng như tuyết đầy mê hoặc kinh người. Coi như Bạch Tiểu Thuần luôn cảm thấy định lực mình phi phàm cũng không khỏi nhìn vài lần, tim đập rộn lên.

Tống Quân Uyển đầy nóng bỏng, mang theo nụ cười duyên đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, ngón tay phải trắng xanh đưa lên nâng lấy cằm hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ khàng.

“Tiểu quỷ, vừa rồi ngươi vừa gọi ta là gì?”

“Tống tỷ tỷ…” Khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng, ngửi thấy mùi thơm trên người đối phương tràn ra trong khoảng cách gần thế này, không khỏi nhăn nhó mà đáp lời.

Nhìn bộ dạng Bạch Tiểu Thuần lúc này, Tống Quân Uyển càng cười lớn, rồi thảy cho hắn một ánh nhìn mê hoặc, đặt một miếng ngọc giản vào trong tay hắn rồi mang theo tiếng cười kia, uốn éo eo nhỏ nhìn thấy mà giật mình bồng bềnh đi xa.

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đứng tại Vạn Huyết Nhai, tay cầm ngọc giản, trong lòng thở dài một hơi. Hắn cảm thấy không khỏi bội phục bản thân, chỉ vì đạt được kiện Vĩnh Hằng Bất Diệt kia mà phải liều tới mức độ này, lại nghĩ tới chuyện nếu mình đã gọi Tống Quân Uyển là tỷ tỷ,

sau này bối phận của hắn chẳng phải là cao hơn Tống Khuyết kia một bậc rồi.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần có chút phấn chấn, đắc ý bước đi. Hắn trở về động phủ đã là lúc hoàng hôn, bèn thu xếp mọi thứ đợi ngày mai đến Trung Phong báo danh.

Đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi tĩnh tọa, ánh trăng ngoài động phủ rơi rớt qua cửa sổ chiếu xuống người hắn tạo thành một cái bóng in rõ trên mặt đất. Đột nhiên tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, một cảm giác không nói nên lời từ trong ánh trăng tràn ra, rồi như ngưng tụ thành một ánh mắt vô hình.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động lần nữa, rồi da đầu hắn như tê dại đi khi thấy cái bóng mình chợt vặn vẹo, rồi tựa như khói đen dần lan ra xung quanh. Trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ động phủ, khiến nơi này trở nên đen kịt lại, đến ánh trăng bên ngoài cũng như bị nhiễm đen lại. Toàn bộ nơi này tựa như đột ngột bị phân tách ra!

Biến hóa quỷ dị này khiến Bạch Tiểu Thuần nhớ lại thời điểm truy hỏi Dạ Táng giả về tông môn thần bí kia. Chuyện liên quan tới tông môn thần bí, Bạch Tiểu Thuần vẫn ghim sâu trong lòng, lúc này hai mắt hắn ngưng tụ lại, cố gắng giữ lấy vẻ mặt bình thường, thế nhưng cảm giác khẩn trương trong lòng không giảm bớt một cách nhanh như vậy được, đành đứng dậy cẩn thận quan sát bốn phía.

“Dạ Táng giả từng nói trong mấy chục năm qua tông môn thần bí cũng chỉ xuất hiện có ba lần. Lúc này cách lần trước cũng chưa lâu, sao lại xuất hiện lại…” Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, cũng lo lắng việc hình dạng của mình dưới lớp mặt nạ bị đối phương phát hiện ra, cho nên trong lòng có chút thấp thỏm.

Đúng lúc này, mặt đất của động phủ vốn đang bị cái bóng của hắn bao trùm chợt xuất hiện gợn sóng, tựa như trở thành một mặt nước rồi dần trở nên trong suốt. Lúc Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn xuống dưới đất, nơi đó đã trở thành một thế giới hư ảo, tựa như là một thế giới dưới

lòng đất. Tuy nhiên khi phán đoán cẩn thận lại thì Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hãi ý thức được, đây chính là thế giới được chiết xạ mà đến, tựa như phía ngoài tấm gương nhìn vào bên trong gương,

Thế giới này có non có nước, tuy lúc này là ban đêm nhưng trong này lại là ban ngày, mây mù lượn lờ, còn có một thân ảnh mặc áo bào trắng, tất cả dần xuất hiện. Một khí tức tang thương cho dù được mặt đất ngăn cách nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thụ được, khiến hắn có nhận thức rõ ràng hơn về sự cường hãn của tông môn này.

“Dạ Táng!” Giọng nói không thể phân biệt được nam hay nữ của người áo báo trắng vang lên trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Nhận thấy Bạch Tiểu Thuần đầy khẩn trương nhưng người này tựa như cũng không có gì bất ngờ, cũng không chú ý đến mà chỉ hất tay áo, ba đan bình có khắc kí hiệu mặt trăng lập tức xuất hiện, tựa như muốn xuyên thủng mặt đất, phủ xuống động phủ.

Mặt đất lập tức gợn sóng vặn vẹo mãnh liệt hơn. Khi đan bình từ từ phủ xuống thì giọng nói của người áo trắng này cũng chậm rãi vang lên.

“Ta cảm nhận ba động Trúc cơ trên người ngươi, xem ra đã Trúc cơ thành công. Rất tốt, đây là đan dược cần thiết mà mấy lần trước ngươi cầu khẩn, đầy đủ cho ngươi tu hành đến Trúc cơ trung kỳ, những linh dược này được đưa đến đây phải trả cái giá còn lớn hơn chính giá trị của nó rất rất nhiều.”

“Nhớ kỹ, kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia tại ngón giữa của Huyết Khê Tông, bên dưới động phủ của vị Đại trưởng lão Trung Phong kia. Mặc kệ ngươi tiêu tốn bao nhiêu thời gian, ngươi hãy tự nghĩ cách thu cho bằng được đi.” Thanh âm đứt quãng, đến khi mặt đất vặn vẹo mãnh liệt hơn, ba đan bình cuối cùng cũng thành công phủ xuống thì thân ảnh người áo trắng kia cũng dần biến mất. Toàn bộ mặt đất cũng được khôi phục bình thường, cái bóng cũng tiêu tán trở lại, ánh trăng bên ngoài lại tiếp tục rơi xuống.

Trong thời gian ngắn ngủi này Bạch Tiểu Thuần không nói câu nào, nhưng mồ hôi lạnh trên người hắn đã tuôn ướt người. Lúc này hắn hít sâu một hơi, đè nén rung động trong lòng xuống, tông môn bên kia xuất hiện quá quỷ dị vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

“Rốt cuộc đây là cái dạng tông môn gì chứ?” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập, hắn không chút nghi ngờ sự cường hãn của tông môn bên kia, đến mức mà Huyết Khê Tông này tuyệt đối không thể sánh được. Quái vật khổng lồ như vậy, hiển nhiên thật sự phải cách nơi này rất rất xa đấy.

“Bên bọn họ đang là ban ngày…” Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, như có điều suy nghĩ. Hắn sờ lên mặt nạ, càng yên tâm chuyện thân phận hiện tại của hắn sẽ không bị Huyết Khê Tông phát hiện ra được.

“Sứ giả áo bào trắng này hình như cũng không phát hiện chuyện nơi này bị hoán đổi người? Hay là phát hiện nhưng lại không nói ra?” Bạch Tiểu Thuần chợt chần chừ, có chút không xác định được bèn lôi hồn Dạ Táng giả ra tra hỏi gần nửa ngày trời. Trong lòng Dạ Táng giả đắng chát, còn có phức tạp nữa, dù sao thì đan dược này chính là do gã không ngừng cầu khẩn, tốn tâm tốn sức nên lần này mới được đưa tới.

Nhưng hôm nay, tất cả lại trở thành vật phẩm của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng gã rỉ máu. Qua nửa ngày trời mới thở dài, cũng không dám phàn nàn mà vội trả lời tất cả các vấn đề mà Bạch Tiểu Thuần đưa ra.

Hỏi rất lâu, Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn cũng không cách nào phán đoán được đối phương có phát giác ra mình đã không còn là người đóng giả Dạ Táng trước kia hay không nữa.

“Thôi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, coi như lúc nãy bọn họ phát hiện ra nhưng cũng không vạch trần ta hắn là tự ngầm hiểu lẫn nhau, như vậy có khi giống như ta phân tích, khả năng đối phương làm việc sơ sài là cực lớn, mà nói không chừng bọn họ cũng không phát hiện ra.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, cầm ba bình đan nhìn ký hiệu mặt trăng trên bình một chút rồi mở ra.

Trong đan bình này, có tất cả ba mươi viên đan dược. Bạch Tiểu Thuần nhìn kỹ lại lập tức trợn to mắt, há hốc cả miệng.

“Toàn bộ đều là hàng cao cấp!!! Linh dược cấp bốn!”

"Đây là cái tông môn gì vậy, quá kinh khủng đi!"

“Linh dược này cũng không thuộc bất kì loại nào mà ta từng biết, hơn nữa dược thảo trong này…” Bạch Tiểu Thuần cẩn thận phân biệt, ngửi một chút, trong đầu thôi diễn một lát thì đoán chừng có hơn mấy chục loại dược thảo, nhưng tới hơn một nửa trong đó hắn không nhận biết được là dược thảo gì. Tuy vậy hắn vẫn có thể nhìn ra công hiệu của đan dược. Ba bình này đầy đủ cho một Phàm đạo Trúc cơ sơ kỳ tấn thăng lên Trung kỳ như lời người áo trắng nói, thế nhưng với Bạch Tiểu Thuần thì vẫn còn chưa đủ.

Hắn có Thiên đạo Trúc cơ, nên ngoại trừ đan dược, thì hắn cần phải luyện hóa nước Thông Thiên Hà nữa, chẳng qua có đan dược này trợ giúp cũng khiến tốc độ luyện hóa của hắn được đề thăng lên rất nhiều.

Một đêm này, Bạch Tiểu Thuần mải miết suy tư cho đến khi trời sáng, hắn bèn thở dài, chôn tất cả vấn đề này sâu trong lòng rồi bước ra khỏi động phủ. Hắn trầm mặc quay đầu nhìn mặt đất trong động phủ một chút, rồi cầm lấy ngọc giản bước thẳng về phía Trung Phong.

Hắn nhanh chóng tới nơi, nhìn Trung Phong nghiêng nghiêng đâm lên bầu trời, hơn nửa ngọn núi chìm trong tầng mây mù lượn lờ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm cảm thán đối với bàn tay người khổng lồ này.

Ngay khi hắn vừa bước chân vào Trung Phong, một gợn sóng vô hình chợt khuếch tán ra, dường như cảm nhận được ngọc giản trong tay Bạch Tiểu Thuần nên gợn sóng lại tiêu tan đi, cho phép Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong.

Cấp bậc trong Huyết Khê Tông rất sâm nghiêm, chỉ có tu sĩ Trúc cơ mới có tư cách ở trên bốn ngọn núi, hơn nữa nếu không có ngọc giản mà cứ cường ngạnh xông vào một phong thì nhất định sẽ bị trận pháp trực tiếp trừng phạt.

Bước vào Trung phong, Bạch Tiểu Thuần mới cảm nhận được ngọn sơn phong hùng hậu, thảo mộc bốn phía đỏ thẫm, thậm chí hắn còn nhìn thấy vài dòng suối chảy xuôi dòng nước màu đỏ. Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hắn càng sinh động, đặc biệt là khi hắn tới gần thác nước thì cảm giác triệu hoán từ cánh tay khổng lồ này trong chớp mắt càng thêm mãnh liệt.

Sự triệu hoán mãnh liệt đến nỗi dẫn động cả Bất Tử Trường Sinh Công trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần, khiến hơi thở hắn trở nên dồn dập, tựa như cảm giác mình hóa thân thành người khổng lồ này vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Trung Phong Bí Thuật

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Thánh địa!” Bạch Tiểu Thuần kích động bước tới sát bờ thác nước huyết sắc lúc nào không hay, cảm nhận Huyết khí nồng đậm này chính là vật đại bổ đối với bản thân.

Mới chỉ hấp thu chút ít đã khiến tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn lên, đang muốn hấp thu thêm thì đột nhiên một cảm giác nguy cơ xuất hiện. Vừa lùi về phía sau, thì vị trí của hắn lúc nãy cũng chợt ầm vang lên.

Một đạo huyết quang hình cung, như một đạo kiếm khí chém thẳng xuống, tạo thành trùng kích chấn động toàn bộ đám thảo mộc bốn phía, cứng rắn chém thành một khe rãnh kéo dài trên mặt đất.

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, rồi một thanh niên từ trong thác nước bước ra, gã ở trần, vẻ mặt lạnh lùng ngạo mạn liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

“Biến, nơi này không phải chỗ ngươi tới được!”

Bạch Tiểu Thuần liếc qua liền nhận ra đối phương, chính là Tống Khuyết. Sau khi gã nói xong cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần nữa mà quay người bước vào trong thác nước huyết sắc này, tiếp tục đả tọa.

“Cái tên thiếu thông minh này vậy mà cũng ở đây, hừ hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu. Trong Vẫn Kiếm thế giới không phải bị ta đánh cho kêu cha gọi mẹ đấy sao, đợi ta trà trộn vào Huyết Khê Tông xong xuôi rồi thì sẽ cho ngươi đẹp mặt, hừ!” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần oán hận.

Hắn còn nghĩ sau này phải đứng trước mặt Tống Khuyết, xưng hô là Tống Quân Uyển tỷ tỷ để Tống Khuyết nhận lấy biệt khuất như vậy mới hả lòng!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh trong lòng một tiếng rồi mới rời đi. Thế nhưng trên đường đi qua đến bảy tám nơi có Huyết khí nồng đậm, chỉ cần hắn đến gần hơn một chút, lưu lại lâu hơn một chút là lập tức có người chạy ra đòi chém giết, đuổi hắn đi, lời nói không chút khách khí. Thậm chí có lần ba người chạy ra một lúc, sát khí ngập trời, tựa như Bạch Tiểu Thuần chỉ cần dừng lại đó thêm chút nữa là sẽ bị diệt sát ngay tức khắc.

Bạch Tiểu Thuần càng thấy không cam lòng, cảm thấy mấy người này thật quá bá đạo, mình chẳng qua là đi ngang hút lấy một chút Huyết khí mà thôi, cũng không có đến cướp đoạt địa bàn của bọn họ.

Không lâu sau thì Bạch Tiểu Thuần đến được nơi phụ trách Hộ pháp mới tấn chức trong Trung Phong. Tiếp chuyện hắn là một lão giả có tu vi Trúc cơ hậu kì, khi nhìn qua phát hiện thấy Bạch Tiểu Thuần chỉ là Phàm đạo Trúc cơ thì lão cũng không buồn phản ứng với hắn nữa mà chỉ thu hồi ngọc giản đồng thời đổi sang cho hắn một Lệnh bài phân phận kèm với một huyết sắc ngọc giản khác.

“Trong ngọc giản là bí pháp Huyết Sát Giới của Trung Phong, ngươi tự tu luyện lấy. Nếu có chỗ không hiểu thì hàng tháng đều có Thái thượng trưởng lão giảng giải, tốn chút điểm cống hiến là có thể nghe giảng. Nếu ngươi có đủ điểm cống hiến cũng có thể xin Thái Thượng trưởng lão giảng giải riêng cho ngươi.

Về phần động phủ, thì Trung Phong vẫn còn ba mươi bảy động phủ Hộ Pháp vô chủ, tùy ngươi chọn lựa. Nếu cảm thấy động phủ mình không khá, bản thân có thực lực thì có thể đi đoạt động phủ khác của đồng môn. Được rồi, ngươi có thể đi rồi.” Lão giả hất tay, tiếp tục nhắm mắt đả tọa.

Bạch Tiểu Thuần cầm hai miếng ngọc giản đi, cảm thấy chuyện này cũng khá đơn giản, bèn dung nhập linh thức vào bên trong. Một bản đồ địa hình Trung Phong với những động phủ được đánh dấu sẵn hiện lên trong đầu hắn.

Nhìn sắc trời còn sáng, hắn bèn quyết định đi dạo qua một vòng, đến hoàng hôn thì đã nhìn qua một lượt toàn bộ động phủ trống trong khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong. Một mình xem qua, cảm thấy toàn bộ đều không tệ nhưng Huyết khí hiển nhiên lại ít hơn động phủ người khác rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần đành chọn một cái có lượng Huyết khí đỡ hơn mấy chỗ kia chút ít rồi chuyển vào.

Động phủ này tốt hơn đông phủ nội môn rất nhiều, thế như vẫn không được hoành tráng bằng động phủ của Bạch Tiểu Thuần tại Linh Khê Tông khiến hắn có chút ấm ức nhưng không làm cách nào khác được. Đành thở dài, rồi lấy miếng huyết sắc ngọc giản còn lại ra, quét Linh thức qua, chợt khẽ kêu lên một tiếng.

“Dùng Huyết khí ngưng kiếm, hình thành Sát giới? Dù là đả thương người khác hay bị thụ thương đều kích thích Huyết khí, khiến Huyết kiếm càng mạnh…đây là bí pháp gì vậy?” Bạch Tiểu Thuần có chút kinh ngạc. Nhìn kỹ càng hơn thì sắc mặt hắn dần biến đổi, cuối cùng chuyển sang kinh hãi khi nhớ tới lúc ở bên trong Vẫn Kiếm thế giới, Tống Khuyết cũng đã thi triển Huyết kiếm.

“Huyết Kiếm này là bí truyền của Trung Phong, chỉ có tu sĩ Trúc cơ mới có thể tu luyện thành công…Thi Phong luyện thi, Vô Danh Phong luyện ma đầu, Thiểu Trạch Phong ma huyết luyện thể, mà Trung Phong này chính là…Huyết kiếm Sát Giới!” Khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần chợt động, hắn phát hiện về mặt này Huyết Khê Tông có vẻ đỡ hơn Linh Khê Tông, loại công pháp bí truyền kiểu này đều hoàn toàn mở ra cho đệ tử tu hành, mỗi người một phần.

Hơn nữa, Huyết sát giới này rõ ràng rất không tầm thường, Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm rồi nhìn lại ngọc giản lần nữa, cuối cùng cũng tìm ra được lai lịch Huyết kiếm này.

“Đây là một lần đạt được linh cảm của một vị lão tổ Huyết Khê Tông khi nghiên cứu đại thủ, sáng tạo ra Huyết Sát Giới. Sau nhiều đời bổ sung và hoàn thiện, cuối cùng trở thành bí thuật của Trung Phong Huyết Khê Tông!”

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, sau khi nghiên cứu một hồi thì hắn lật tay lên bấm niệm pháp quyết, huyết dịch toàn thân đột nhiên dừng lại, toàn bộ Huyết khí đang lơ lửng phân tán khắp nơi trên mặt đất đột nhiên ngưng tụ ở ngón tay. Có điều nhìn qua có chút trúc trắc, sau một lúc lâu Huyết khí vẫn không ngưng tụ được bao nhiêu cả.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, vung tay tán Huyết khí đi.

Hắn trầm ngâm một lát, lại cẩn thận tìm hiểu ngọc giản rồi tiếp tục thử nghiệm, chỉ là vẫn cứ trúc trắc như trước, tựa như có một chỗ nào đó không thông, rất khó có thể trôi chảy được.

“Dựa theo ngọc giản thì bước đầu tiên của Huyết kiếm đó chính là rút ra huyết khí của bản thân, lấy đó làm vật dẫn ngưng tụ ngày càng nhiều Huyết khí ở đầu ngón tay, hóa thành Kiếm khí. Đây chính là cơ sở, rồi dựa theo bí pháp mà về sau dần ngưng tụ thành một thanh Huyết kiếm….” Bạch Tiểu Thuần lại thử nghiệm lần nữa nhưng vẫn cứ không làm được.

“Không đúng a.” Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc. Sau khi ngẫm nghĩ, hắn dứt khoát không dựa theo cách thức ngưng tụ Huyết khí như trong ngọc giản nữa mà vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công. Lập tức từng tia Huyết Khí vẫn còn lơ lửng quanh hắn và ở bốn phía trên mặt đất chợt dâng lên, dường như bị hấp dẫn mạnh mẽ mà thoáng cái đã tràn vào bên trong thể nội của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng không hấp thu những Huyết khí này mà dẫn chúng chạy một vòng trong người hắn, rồi ngưng tụ ra đầu ngón giữa của tay phải. Trong chớp mắt, một lượng Huyết khí nồng đậm ầm ầm xuất hiện, hình thành một đạo kiếm khí dài gần một thước.

Tất cả quá trình tựa như nước chảy mây trôi vô cùng tự nhiên, một màn này người ngoài mà nhìn thấy hắn sẽ phải trợn mắt líu lưỡi. Huyết Khê Tông từ xưa tới nay, thiên kiêu có thể nắm giữ được Huyết khí lượn quanh ngón tay hình thành kiếm khí cũng phải mất tới một ngày, còn về phần Bạch Tiểu Thuần, nếu không tính khoảng thời gian trước đó hắn sai đường thì chỉ mất vài hơi thở, tựa như theo bản năng mà nắm bắt lấy.

Bạch Tiểu Thuần nhìn kiếm khí trên ngón tay vài lần, biết bản thân đã mưu lợi mà được, có chút suy nghĩ.

“Huyết Sát Giới này không tầm thường, nhưng chỉ là một loại pháp môn điều khiển Bất tử Huyết. Chẳng qua, ở Huyết Khê Tông lại không có người nào thực sự có Bất tử Huyết chân chính mà là hấp thu Huyết khí bên ngoài, cưỡng ép thay đổi và chuyển hóa dần dần Tiên huyết trong thể nội, cho nên Huyết khí bị rút ra ngưng tụ bên ngoài cũng trở nên hỗn tạp. Do vậy mới cần dung hợp với Huyết khí khác, hoặc là bản thân bị thụ thương, hoặc là đả thương người khác, để gia tăng thêm uy lực.”

“Có thể đến trình độ nhất định nào đó, Huyết khí của bản thân dung hợp lâu dài với huyết khí này mà hoàn toàn thay đổi. Có lẽ nếu thật sự đến ngày đó, thì loại phương pháp này hắn có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới cuối cùng của Bất Tử Quyển, trở thành Bất Tử Huyết!”

“Chỉ là điều này thật sự rất khó đạt được…Phương pháp chính xác, hắn là thôi phát Bất tử Huyết trong cơ thể mình, tự thân sinh ra Huyết khí, ngưng tụ thành kiếm khí. Lấy đây làm cơ sở, diễn hóa thành Huyết kiếm. Một kiếm hạ xuống, kinh thiên động địa!”

“Cho nên, cách thức mưu lợi của ta, thực ra cũng là sai lầm.” Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm rồi thở dài. Kiếm khí trên ngón tay cũng tiêu tán,

trở thành Huyết khí bình thường rồi bị Bạch Tiểu Thuần hút vào trong thể nội, lần này hắn lựa chọn dung nhập vào trong huyết nhục. Khi cảm giác tê dại trong lực lượng huyết nhục xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần cũng không tiếp tục vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công như ngày thường nữa, mà hai mắt sáng ngời, đưa tay phải bấm niệm pháp quyết, dựa theo khẩu quyết của Huyết Sát giới mà mạnh mẽ rút Huyết khí ra ngoài.

Khoảnh khắc này, tất cả huyết nhục trong cơ thể hắn đột nhiên co rút lại. Trong sự co rút đó, từ trong huyết nhục toàn thân hắn chậm rãi nảy sinh ra một tia Huyết khí!

Đây chính là tập hợp của Bất tử Kim bì của Bạch Tiểu Thuần, Bất Tử Kim Cương quyển và tẩm bổ của bàn tay khổng lồ này, mới ngưng tụ ra được một tia…Huyết khí Bất tử Huyết chân chính thuộc về Bạch Tiểu Thuần.

Với tu vi của Bạch Tiểu Thuần lúc này, không cách nào hình thành được Bất Từ Huyết của chính mình, thế nhưng thông qua bí pháp này, hắn có thể cưỡng ép ra được một tia Huyết khí.

Huyết khí này rất ít, nhỏ bé đến không đáng kể, thế nhưng khi nó vừa xuất hiện thì cảm giác triệu hoán từ bàn tay khổng lồ Huyết Khê Tông này càng thêm mãnh liệt chưa từng có. Hơi thở Bạch Tiểu Thuần trở nên dồn dập, miễn cưỡng điều khiển tia Huyết khí này tràn ra, ngưng tụ nơi đầu ngón tay, tạo thành một đạo Kiếm khí!

Đây mới chính là Huyết Sát Giới…chính tông nhất, hoặc nên nói, đây chính là…Bất tử Huyết kiếm!

Tuy chỉ là một tia, xét về lượng thì không thể so được với những tu sĩ Trúc cơ khác, thế nhưng chỉ một tia Bất tử Huyết khí này cũng đã đạt tới cảnh giới mà vô số Huyết khí bình thường ngưng tụ và tôi luyện lại cũng chưa hẳn đạt đến được. Nó có thể nghiền ép được tất cả dễ như trở bàn tay!

Ngay khi kiếm khí này vừa xuất hiện, toàn bộ Huyết khí tại Trung Phong đột nhiên trở nên sôi sục khiến vô số tu sĩ Trúc cơ đều kinh ngạc, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân phát sinh.

Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập, hắn không nghĩ tới lại có thể thành công, trong mắt hắn đầy kích động.

“Đây không chỉ là một trong những đòn sát thủ của ta, mà còn là một… cách thức giúp ta ở tu vi này nhưng vẫn ngưng tụ ra được Bất tử Huyết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ sớm chạm tới…cảnh giới Bất tử Huyết!!!” Bạch Tiểu Thuần phấn chấn. Lúc này hắn hít sâu, chậm rãi tán đi Bất tử Huyết khí trên đầu ngón tay, dung nhập lại trong thể nội của hắn, từ ngày sau không ngừng luyện tập nhuần nhuyễn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Ai Ám Toán Ta

Dịch giả: nhatchimai0000

Thời gian cứ thế trôi đi, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành một trong những hộ pháp ở Trung phong. Hắn hiểu nhiều chuyện hơn trước nhiều lắm, tỷ như chiến tranh giữa Huyết Khê Tông và Đan Khê Tông đang từ quy mô nhỏ lẻ ban đầu dần dà trở thành quy mô lớn.

Tỷ như, tại Huyết Khê Tông, lúc này đang tích cực chuẩn bị, trong tông chỗ nào cũng có thể cảm nhận ra sát khí lan tràn khắp nơi.

"Vốn chẳng phải đánh đánh giết giết, mọi người cứ hòa nhã vui vẻ mà hợp tác với nhau chẳng phải tốt sao." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, tiếp tục tu hành, hấp thu huyết khí.

Mỗi lần hấp thu huyết khí thì trên mặt đất có đại lượng huyết khí tràn ra. Chẳng những vậy mà ngay cả bên ngoài động phủ, chỗ nào có huyết khí đều tự ngưng tụ.

Được cái chốn này vắng vẻ, lại không phải là động phủ tốt nhất nên ngoại trừ hắn chẳng có ai cư trú. Bằng không thì với cách hấp thu bá đạo của Bạch Tiểu Thuần, người khác căn bản không thể tu hành yên ổn được.

Lúc này hắn đang luyện Huyết kiếm, đồng thời Tử Khí Thông Thiên Quyết, hắn cũng không bỏ ngang. Thông Thiên hà thủy trong Linh Hải tầng thứ nhất trong mấy ngày qua đang dần hòa tan. Còn cả lực lượng Ngự Nhân Đại Pháp cùng với Nguyên Từ đều được Bạch Tiểu Thuần

ngày ngày nghiên cứu, dưới mi tâm Thông Thiên Pháp Nhãn cũng từ từ tùy tâm sử dụng.

Cảm nhận cơ thể mỗi ngày một cường hãn, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỗi lúc thêm thích thú, mỗi lúc lại thêm kích động.

"Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất sắp thành công rồi, phương pháp huyết kiếm rất thích hợp với ta! Thánh Địa đây, ta không nỡ bỏ đi!!" Bạch Tiểu Thuần rất thoải mái bở huyết khí hấp thu vào rất nhiều làm cho Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất nhanh chóng tiến bộ.

Bất Tử Kim Cương càng lúc càng tiến thì cơ thể hắn cưỡng bức sinh sôi Bất Tử Huyết khí càng nhiều, lượng huyết khí cần hấp thu cũng bạo tăng theo.

Chả mấy chốc mà huyết khí khu vực này không thể thỏa mãn tốc độ tu hành Bạch Tiểu Thuần. Thông thường lúc hấp thu huyết khí chính là thời điểm hưng phấn, mật độ huyết khí giảm phải tới ngày mai mới tích lũy lại đủ số để hắn hấp thu.

"Cứ thế thì không ổn." Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hấp cả buổi mà huyết khí vẫn chưa đủ...

Bạch Tiểu Thuần nóng ruột, nhìn ra bên ngoài lòng nghĩ tới khu vực huyết khí nồng đậm kia nhưng lại chợt nhớ người Huyết Khê Tông hung tàn làm lòng hắn dậy lên nỗi giận.

"Những chỗ ngon lành đã bị kẻ khác chiếm lâu rồi, không phải ta đánh không lại chúng mà chỉ muốn ít xuất hiện mà thôi!" Bạch Tiểu Thuần day day mi tâm, cân nhắc thì thấy nên chờ màn đêm buông xuống. Hắn lặng lẽ ra ngoài, lựa chọn một khoảnh rừng không xa động phủ mình lắm. Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhìn khắp bốn phía rồi nhắm mắt lại, mạnh mẽ hấp.

Lập tức, bốn phía trở nên vặn vẹo, đại lượng huyết khí từ khắp nơi bay tới, chui vào cơ thể. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần sảng khoái, cảm

giác thế này lâu lắm mới gặp. Bất Tử Kim Cương nhanh chóng vận chuyển, Bất Tử Huyết khí sinh sôi. Hắn cầm lòng không đậu hít mạnh một hơi khiến cho huyết khí bốn phương vọt tới. Dường như tất cả bộ vị trong cơ thể hắn đều trở nên sống động hẳn.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần hấp thu, mật độ huyết khí trong khu vực này trở nên mỏng manh mà mắt thường có thể quan sát được, giảm đi phải tới bảy thành khiến cho các tu sĩ Trúc cơ khắp bốn phía đột nhiên bừng tỉnh hết thảy, thần sắc kinh nghi, cảm nhận thấy rõ ràng huyết khí thưa thớt hẳn.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Huyết khí sao lại thoáng cái mất đi nhiều như vậy!"

"Chẳng lẽ có người quấy phá?"

Chẳng mấy chốc, bảy tám tu sĩ Trúc Cơ rời động phủ, đằng đằng sát khí đi truy tầm.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được, nhanh chóng thu công pháp lại, lẳng lặng bỏ đi làm cho những tu sĩ Trúc cơ kia chạy đi chạy lại một vòng không tìm ra được gì cả. Sau khi cảm nhận huyết khí bốn phía từ từ khôi phục, cả đám mang hồ nghi rồi tản đi mất.

Xa xa, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bất định, hắn cảm thấy đám Huyết Khê Tông thật bá đạo. Mình mới hít có hai lần mà đối phương đã vọt ra khỏi động phủ tìm đến.

"Xem ra không thể ở yên, hít hai hơi rồi phải đi ngay mới được!" Bạch Tiểu Thuần cảm khái, đột nhiên nhớ ra cái gì bèn dò xét khắp nơi, chỉ thấy mấy con thỏ dựng tai lên nhìn thì trong lòng khẽ bi ai, cảm thán mệnh khổ. Hắn thì thào vài câu, nhất định phải cẩn thận hơn.

Bằng không chắc phải chết ...

Hắn thở dài, hiện tại giống như lần đến Linh Khê Tông trộm Linh Vĩ Kê năm xưa quá.

"Không đúng, không đúng, ta cùng mạch với Cự Nhân, đây vốn là của ta mới phải, là chúng trộm huyết khí của ta!" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không đúng, nghĩ ngợi một vòng thì cảm thấy giận dữ.

"Vô sỉ thật, trộm huyết khí của ta! Bây giờ ta nhìn không chấp nhặt với chúng!" Bạch Tiểu Thuần tức giận nhưng vẫn bỏ sang khu vực khác. Hắn cảm thấy huyết khí bốn phía, mãnh liệt vận chuyển tu vi, cơ thể hóa thành hắc động.

Những tiếng nổ vang ngoại nhân không nghe thấy mà chỉ có Bạch Tiểu Thuần với những thiên lôi chi âm trong đầu. Khi cơ thể hóa thành hắc động, chớp mắt cái mà huyết khí từ bốn phía vọt tới. Trong nháy mắt hắn hút vào ngay rồi xong nhanh chóng bỏ đi.

Sau lưng, từng tiếng kinh hô vang vọng...

Cứ như thế, một đêm trôi qua...

Một đêm nọ, các tu sĩ Trúc cơ ở Trung phong đều nhíu mày lại. Cứ khi đêm xuống là rất nhiều người đang tu luyện cảm thấy đột nhiên huyết khí bị ngắt, thậm chí có kẻ còn đang tu luyện tới thời khắc then chốt mà bỗng huyết khí giảm đột ngột khiến suýt bị tu vi cắn trả, lâu lắm mới áp chế được. Trong cơn giận dữ chúng bèn đi tìm nguyên nhân nhưng Bạch Tiểu Thuần đã bỏ đi từ lâu rồi.

Thảm nhất trong đám này là một tu sĩ Trúc cơ ở Trung phong, vị được gọi là Thần Toán Tử danh tiếng xa gần. Động phủ y xa hoa lắm, lại có cả huyết thụ vờn quanh, địa vị trong tông môn thực không tầm thường. Một đêm nọ, y đang thôi diễn một môn bí thuật, môn thôi diễn này đã làm là không ngừng được. Trong lúc thôi diễn phải lợi lụng huyết khí bốn phía bồi dưỡng.

Khi huyết khí bị cắt đột ngột nên không có được sự bồi dưỡng, hắn phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể héo quắt, đầu như búa bổ, thét thảm lên rồi ngất ngay.

Khi trời hửng sáng, Bạch Tiểu Thuần hưng phấn về động phủ. Cả đêm hấp thụ huyết khí làm cho tốc độ tu luyện của hắn chẳng những hồi phục mà còn gia tăng. Giờ phút này hắn đang đắc ý ngồi trong động phủ. Mặt đang vênh lên thì bỗng thần sắc nghiêm nghị, dò xét khắp nơi, khi xác định không có thỏ thì mới yên tâm lại.

"Khặc khặc, may mà ta thông minh không cần phải đi chém giết chiếm chỗ, miễn đi việc tranh chấp. Ta cứ tiện đường hút hai phần thì nào ai biết là ta làm." Bạch Tiểu Thuần cao hứng, ban ngày tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết cùng với Ngự Nhân Đại Pháp, nghiên cứu Nguyên Từ lực lượng, chờ đến đêm khuya lúc nguyệt hắc phong cao, thận trọng bí mật đi ra ngoài tu hành.

Đêm sau hắn không đi lộ tuyến đêm trước, khi đến nơi hút mạnh đi hai phần rồi đào tẩu sang chỗ khác lại hấp hai phần.

Tốc độ hắn nhanh lắm, lại là Trúc Cơ Thiên Đạo lại có mặt nạ giấu giếm chấn động tu vi, lại cố ý không muốn để người ta phát hiện nên hắn cố công che giấu khí tức gần như không thể phát hiện được.

Vì vậy ... một đêm nọ ở khu vực Trung phong, những tiếng gào thét kinh nghi vang vọng chỗ nọ chỗ kia.

"Chết tiệt, sao huyết khí giảm mật độ!"

"Chuyện gì đang xảy ra, sao cứ đêm là như vậy mà ban ngày không xảy ra!"

"Có vấn đề! !"

Vị Thần Toán Tử thê thảm nhất kia, đêm đó y bị hôn mê, cả ngày không tỉnh. Phải đến khuya hôm sau mới tỉnh lại, mặt trắng bệch, tơ máu

giăng trong mắt, nỗi tức giận ngập trời.

"Ai ám toán ta đây!" Thần Toán Tử là một tu sĩ trung niên, sát khí ngập toàn thân, vẻ tàn nhẫn lộ cả ra ngoài.

"Dám ám toán ta, ngươi nhất định phải chết!" Y thở thật sâu, miễn cưỡng chế trụ cắn trả nên bị thương. Tay phải y bấm niệm pháp quyết, tinh mang trong mắt lóe lên.

"Ta phải tính xem, kẻ nọ là ai!" Thần Toán Tử có thù tất báo, nhanh chóng thôi diễn tính toán. Hai mắt hiện hai vòng xoáy, vòng xoáy mỗi lúc một nhanh, huyết khí ở bốn phía ngưng tụ lại, dung nhập vào cơ thể để bồi dưỡng, tạo thành vòng tuần hoàn.

Sau rốt, trong mắt Thần Toán Tử hiện ra thân ảnh. Khi Thần Toán Tử cố nhìn rõ để xem kẻ đó là ai thì tại khu vực này, Bạch Tiểu Thuần thoải mái chắp tay, dạo đến.

Chả mấy chốc, hắn vận lực hít hai cái, tiếng gào thét vang vọng bốn phía. Lúc này cơ thể Thần Toán Tử run bần bật, huyết khí bốn phía giảm mạnh làm cho y không có gì bồi dưỡng, cơ thể vốn bị thương không chèo chống được nữa, thương thế bộc phát, miệng phun máu tươi, ngất luôn.

Đây là đêm thứ ba rồi, Thần Toán Tử mới miễn cưỡng mở mắt, y biết thương thế quá nặng không thể thôi diễn được nữa, cần nghỉ ngơi ít nhất cả tháng ròng.

Tâm thần điên cuồng, gào rú thê lương.

"Ngươi dám ám toán ta, ta nhất định phải xé xác ngươi ra!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Động Phủ Của Huyết Mai. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Thần Toán Tử cắn răng ra ngoài, khi nghe đồng môn tán gẫu với nhau trong lúc đổi lấy đan dược mới biết đối phương không phải cố tình ám toán mình. Có điều hận ý của gã không vì thế mà giảm đi, bèn nói cho mọi người biết mình đã tính toán ra đầu sỏ chuyện này hoàn toàn không phải là thiên tai, mà đã có kẻ dùng cách nào đó rút đi Huyết khí xung quanh.

Thần Toán Tử cũng là một kẻ có danh tiếng tại Trung Phong, do vậy lời gã nói rất được mọi người tin tưởng, những kẻ bị ảnh hưởng hai ngày nay đều đồng loạt mang theo sát ý lùng sục suốt đêm.

Chỉ là thêm hai ngày trôi qua nữa nhưng bọn họ lại không tìm ra chút dấu vết nào, mà huyết khí vẫn cứ giả bớt như thường, khiến sát cơ của mỗi người đều dâng lên ngập trời, bèn mở rộng phạm vi tìm kiếm. Dần dần, lời đồn đã bắt đầu lan truyền.

“Nghe nói chưa, Trung Phong chúng ta vừa xuất hiện ra một tên tu sĩ thần bí, tên này cứ đêm xuống là lại lẻn đến khắp khu vực Trung Phong hấp thu lấy Huyết khí!”

“Đến cùng thì tên gia hỏa này là ai, chắc hẳn chán sống rồi. Ta mà tìm ra được hắn, tông môn có ngăn trở cũng vô dụng a.”

Những lời này ban ngày Bạch Tiểu Thuần cũng có nghe thấy, bèn sợ mất mật, đành yên lặng vài ngày. Có điều khi nhìn thấy tốc độ tu luyện

của mình giảm sút rõ rệt bèn sốt ruột, cho nên lại cắn răng tiếp tục ra ngoài.

Mấy ngày tiếp theo hắn càng thêm cẩn thận, khiến đám tu sĩ Trúc cơ dưới đốt cuối ngón tay Trung Phong này như muốn phát điên lên, số kẻ ra ngoài phát thệ tìm cho bằng được hắn ngày càng nhiều. Thậm chí để người khác không nghi ngờ gì, Bạch Tiểu Thuần còn gia nhập vào đám người kia, cùng nhau lùng sục mọi chỗ, kèm thêm thanh âm chói tai, vẻ mặt phẫn hận tựa như chính mình cũng là người bị hại.

Cứ như vậy mà ba ngày nữa trôi qua, Bạch Tiểu Thuần tiếp tục ra ngoài tản bộ vào ban đêm, định thừa cơ hút lấy Huyết khí nhưng lại phát hiện có một lượng lớn tu sĩ Trúc cơ Trung Phong xuất động, tới tới lui lui tìm kiếm khắp nơi khiến cả đêm dài hắn đều không có cơ hội ra tay.

Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, cũng không gắp gáp mà chờ đợi thêm mấy ngày nữa, tu sĩ Trúc cơ trong Huyết Khê Tông vốn không đoàn kết với nhau, sau mấy ngày cũng giải tán. Bạch Tiểu Thuần lại nghêu ngao vui thích ra ngoài hấp thụ.

“Hừ hừ, so đấu với Bạch Tiểu Thuần ta, loại chuyện này ta có kinh nghiệm đầy mình!” Bạch Tiểu Thuần nâng cằm, hất tay áo nhỏ ngạo nghễ đi ra.

Một đêm này, thu hoạch lớn….thậm chí khi hắn chạy ngang qua một chỗ kia, theo bản năng vô tình hút vài hơi chợt cảm nhận được nơi này còn có Huyết khí nồng đậm hơn hắn những khu vực khác, tràn ra từ trong một động phủ. Bạch Tiểu Thuần đầy kinh hỉ nhưng không dám dừng lại quá lâu, tranh thủ đi xa.

Cứ như vậy, nhiều người thì hắn ngừng lại, ít người lại tiếp tục hấp thụ…Sau nửa tháng ngừng ngừng hút hút, Huyết Kiếm của hắn càng lúc càng ngưng kết lại, lực lượng Bất Tử Kim Cương quyển đã đạt tới hơn Thất Tượng.

“Chẳng mấy chốc sẽ đạt tới Thập Tượng, đến lúc tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương thành công, Hám Sơn Chàng cũng có thể thi triển được!”

“Mà ta cũng cảm nhận được Huyết Kiếm chẳng mấy chốc nữa là được tu thành.” Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn không thôi.

Trong lúc đó, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ tại khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong đang phát điên lên, vốn lệ khí trên người bọn họ dày đặc, lại bị hành vi của Bạch Tiểu Thuần giày vò nửa tháng mà sát ý trên người đều ngập trời.

Nửa tháng này bọn họ bị cắt ngang trong lúc tu hành rất nhiều lần, còn Bạch Tiểu Thuần thì lại không có thời gian cố định, địa điểm mỗi lần đi đều là tùy ý lựa chọn …

Thế là đám tu sĩ Trúc cơ tại đốt cuối ngón tay Trung Phong đều không thể chịu đựng nổi, cũng không thiếu người bị hành hạ đến mức tu vi phản phệ, phun ra tiên huyết.

“Là ai???”

“Ta muốn giết kẻ này, chết tiệt, ta muốn giết chết tên gia hỏa này!”

“Cái tên chết tiệt này, hại ta tu vi suýt chút là bất ổn. Ta muốn tươi sống lăng trì hắn!”

Từng tiếng gào thét vang vọng khắp toàn Trung Phong, cả đời đám tu sĩ Trúc cơ này cũng chưa từng gặp mấy chuyện như vậy qua. Sáng ra, cả đám đều đỏ lòm hai mắt, sát ý trên người đậm đặc.

Bạch Tiểu Thuần thấy vậy vô cùng kinh hãi, mỗi lần ra ngoài cũng phải gắng sức dụi cho mắt đỏ lên mới dám ló mặt đi ra, tụ tập thành một đám với không ít người cùng mắng chửi cái tên huyết khí cuồng ma thần bí kia.

Tình thế ngày càng tiến triển tới mức đám tu sĩ Trúc cơ không những không ngừng lùng sục, mà còn thỉnh mấy vị đồng môn am hiểu bói toán

tính toán thôi diễn ra. Có điều người am hiểu bói toán không nhiều, mà Thần Toán Tử trong đám tu sĩ Trúc cơ Trung Phong lại có danh khí lớn nhất, nhưng gã lại đang dưỡng thương không thể nào tính toán được nữa, cho nên nộ khí tại khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong bị đè nén lại càng lúc càng lớn.

Bạch Tiểu Thuần thấy tình cảnh vậy cũng trở nên thu liễm, yên tĩnh được mấy ngày. Khi hắn ra ngoài lại, thì phát hiện đám tu sĩ Trúc cơ Trung Phong vậy mà đều tuần tra theo từng khu vực riêng, hiển nhiên bọn họ đã đạt được sự đồng thuận thống nhất hiếm có trong lần này.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn tròn, đi một vòng lớn, đành than thở rồi rời đi. Đang lúc còn đầy âu sầu không biết phải làm sao thì hắn vô tình đi ngang qua một khu vực, đột nhiên bước chân hắn khựng lại, đưa mắt nhìn về khu vực này đầy nghi hoặc.

“Không ai tuần tra?” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, sau khi nhìn ngó xung quanh kĩ càng thì mới hoàn toàn xác định, nơi này không có người tuần tra. Việc này khiến hắn đầy kinh hỉ, đồng thời cũng nhớ ra nơi này vốn có một động phủ, hắn từng đi ngang qua, cũng cảm nhận được huyết khí truyền ra nồng đậm hơn hắn những nơi khác.

Sau khi tìm tòi một chút thì hắn cũng tới được động phủ không chút kì lạ này. Đứng trước cửa động, Bạch Tiểu Thuần lấy ngọc giản ra xem xét một chút, hai mắt sáng lên.

“Sao trước kia ta lại không chú ý tới đây vậy, tất cả động phủ khu vực này đều trống không a, chỉ có động phủ này có chủ. Tuy không biết chủ nhân động phủ này là ai, nhưng ta hút một hai hớp hắn cũng không có chuyện gì.” Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, đột nhiên hút mạnh vào một hơi, một lượng lớn huyết khí từ bốn phía mạnh mẽ tràn tới, thậm chí huyết khí từ trong động phủ này cũng cuồn cuộn như sóng tràn. Bạch Tiểu Thuần mới hút vào một hơi mà cảm giác được tổng lượng huyết khí đã bằng ngày thường mình tản bộ qua hai ba khu vực rồi.

“Nơi tốt a!” Bạch Tiểu Thuần không dám nấn ná lâu mà vội rời đi. Đêm ngày thứ hai, hắn lại lẻn tới đây, hút thêm hai cái, ngày thứ ba, rồi ngày thứ tư, Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên phát hiện ra vậy mà lại vẫn không có chuyện gì xảy ra, cũng không có người bước ra từ trong động phủ. Thế là lá gan của hắn càng thêm lớn, ngày thứ tư, hắn vậy mà hút vào liên tục mười ngụm.

Cuối cùng hắn cũng phát hiện không có ai bên trong động phủ này, thậm chí nơi này còn vắng vẻ hơn cả động phủ của hắn nữa, ban ngày heo hút không một bóng người, ban đêm càng thêm vắng lặng!

“Ha ha, ông trời có mắt!” Bạch Tiểu Thuần mừng như điên. Ngay trong đêm thứ năm, hắn đã đến ngồi cạnh động phủ này từ rất sớm. Dự định của hắn lần này là hút một vố lớn đủ để Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất của mình được trực tiếp hoàn thành!

Vừa mới vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công, huyết khí từ bốn phía lập tức vọt tới, thế nhưng Bạch Tiểu Thuần tài đại khí thô khoát tay không để ý tới chuyện hấp thu đám huyết khí này nữa, chỉ tập trung vào động phủ sau lưng. Hắn dựa sát vào cửa động phủ rồi khẽ hút một cái, động phủ im ắng khẽ chấn động, huyết khí bên trong bộc phát, một lượng lớn huyết khí tràn vào thể nội Bạch Tiểu Thuần, thúc đẩy tu hành Bất Tử Kim Cương quyển khiến huyết nhục toàn thân trở nên nhức mỏi, lực lượng gia tăng cực kỳ rõ ràng.

Việc này làm Bạch Tiểu Thuần cực kỳ kích động, cuối cùng hắn mới có được cảm giác có thể tùy ý hấp thụ, tựa như toàn thân đang vùng vẫy trong biển huyết khí vô tận. Loại cảm giác thoải mái này tựa như hắn trở thành Tiên vậy.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần đang điên cuồng hấp thu, thì động phủ sau lưng hắn lúc này, quả thật không có người trong động phủ, động phủ cũng không lớn, lại như lâu rồi không có người ở, thế nhưng ngay giữa động lại có một bình nhỏ màu máu.

Trên bình còn có một ấn ký hình hoa mai đỏ, đang tràn ra ánh sáng lấp lóe như có chứa trọng bảo bên trong. Dưới bình nhỏ là một trận pháp đang lập lòe ánh sáng đỏ, tâm trận pháp cũng chính là trị trí của bình nhỏ này.

Nhìn kỹ thì tâm trận pháp này như có một lỗ nhỏ, huyết bình được đặt vừa vặn trong lỗ nhỏ đó!

Bên trong huyết bình ngưng tụ huyết khí đậm đặc, đến mức huyết khí còn bị lắng đọng lại thành dịch lỏng, số lượng cũng được hơn nửa bình.

Dưới sự hấp thụ của Bạch Tiểu Thuần, chất lỏng bên trong huyết bình nhanh chóng bị bốc hơi, mãnh liệt lao tới cửa động phủ.

Chỉ trong một nén nhang, dịch lỏng trong bình nhỏ vậy mà hụt đi ba thành. Ngay khi Bạch Tiểu Thuần đầy phấn chấn, tiếp tục tăng cường hấp thụ, thì tại một huyết hồ trên đoạn giữa của Tổ Phong Huyết Khê Tông, xung quanh đầy hoa mai tựa như tiên cảnh, cạnh hồ là một động phủ với đại môn màu xanh, tràn ra uy áp nồng đậm, trên cửa được khắc một ấn kí hình một đóa hoa mai đỏ.

Bên trong động phủ cực kỳ xa hoa với minh châu sáng rọi, Linh thạch tô điểm, có một nữ tử đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, trên mặt đang đeo một mặt nạ huyết sắc, chính là…Huyết Mai!

Nàng đột nhiên mở mắt ra, đôi mi thanh tú dưới lớp mặt nạ cau lại, có thêm vẻ kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì vậy, huyết khí trong Huyết bình ta đặt trong động phủ Trung Phong sao lại đột nhiên giảm kinh người như vậy?!!”

Động phủ sau lưng Bạch Tiểu Thuần chính là phủ đệ của Huyết Mai tại Trung Phong, chẳng qua hầu như nàng không ở đấy qua, mà thường ở Tổ Phong. Có điều vì năm đó phụ thân nàng là Vô Cực Tử phát hiện động phủ này vô cùng kỳ dị, nên lưu lại trận pháp khiến huyết khí vô

cùng đậm đặc, hơn xa so với tất cả khu vực tại đốt cuối ngón Trung Phong này.

Tại động phủ Trung Phong, nàng còn đặt một trọng bảo huyết bình để hấp thu và tích lũy huyết khí, sau gần mười năm chờ đợi cũng đã gần xong, có thể phối hợp với một môn bí pháp mà nàng tu luyện.

Nhưng bây giờ, thông qua liên hệ với tâm thần của nàng thì huyết khí trong huyết bình đột ngột giảm xuống. Tuy huyết khí trong bình cũng thỉnh thoảng tăng giảm chút ít, thế nhưng cũng chưa bao giờ giảm đến mức kinh người thế này, ngay khi nàng còn đang kinh ngạc thì tốc độ giảm xuống càng thêm đột biến, hao hụt mất bốn thành.

Hơi thở Huyết Mai trở nên dồn dập, vẻ lạnh lẽo trong mắt phượng lóe lên, nàng đột nhiên đứng dậy, hóa thành một đạo cầu vồng, gào thét ầm vang trong đêm tối này nhanh chóng bay từ Tổ phong qua Trung Phong.

“Ta cũng muốn xem xem, làm sao lại giảm như vậy!”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Huyết Mai Thiếu Chủ, Thật Khéo. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Huyết Mai hóa thành cầu vồng bay đến với tốc độ kinh người, nhấc lên một tràng thanh âm xé gió chói tai cực nổi bật trong đêm khuya, nàng vừa tới gần thì Trung Phong cũng ầm ầm nổ vang, tiếng vang truyền khắp bốn phía.

Trong tông môn, Huyết Mai luôn bá đạo. Cho dù nàng có làm chuyện gì, cho dù chuyện đó không tính là bá đạo gì, thế nhưng vì cha nàng chính là Vô Cực lão tổ, cho nên trong mắt người khác đều là bá đạo cả.

Điểm này mấy năm trước Huyết Mai đã hiểu rõ. Do vậy, mỗi lần làm gì, nàng cũng dứt khoát bá đạo đến cùng. Lúc này nàng bay tới, tiếng vang ầm trời khiến tất cả hộ pháp và trưởng lão Trúc cơ tại khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong đều bị kinh động, nhao nhao lao ra khỏi động phủ, đưa mắt tìm hiểu thì nhìn thấy thân ảnh của Huyết Mai vọt qua.

Thân ảnh này như được một màn máu phủ xung quanh, lờ mờ có thể nhìn thấy được một thân thể mềm mại bên trong, còn có cả cái mặt nạ huyết sắc lóe lên ánh mắt đầy lạnh lùng bên dưới!

Một màn này khiến tâm thần của rất nhiều người chấn động.

“Huyết Mai thiếu chủ vậy mà lại trở về Trung Phong?”

“Nàng tuy là Trưởng lão của Trung Phong, thế nhưng lại bất hòa với Đại trưởng lão, do vậy mà rất hiếm khi thấy nàng tại đây a!”

"A, cái hướng kia..."

Ngay khi mọi người đang còn động tâm, cũng có vài người nhận ra được hướng đi của Huyết Mai, chính là một nơi đang ngưng tụ huyết khí nồng đậm phía xa, thậm chí còn ảnh hưởng tới bốn phía khiến huyết khí phiêu dật trên núi đều như tuôn tới, huyết quang dần dần nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Tràng cảnh này khiến hai mắt của đám tu sĩ Trúc cơ đều sáng lên.

“Nơi đó là động phủ của Huyết Mai thiếu chủ a, những huyết khí này.”

“Chẳng lẽ Huyết Mai thiếu chủ có trọng bảo nào sắp xuất thế sao?!!”

Suy đoán trong lòng đám người nổi lên, rồi từng người lập tức bay ra, đến thẳng động phủ kia.

Ngay lúc này Bạch Tiểu Thuần đang toàn lực hấp thụ lấy huyết khí tại động phủ sau lưng, đồng thời cảm nhận rõ ràng lực lượng Bất Tử Trường Sinh Công của mình gia tăng thật nhanh chóng, lực lượng thân thể không ngừng bạo tăng lên. Thân thể hắn nhìn như thường, thế nhưng thật ra tất cả huyết nhục đều không ngừng súc tích lại.

“Bất Tử Kim Cương quyển, tầng thứ nhất…Thập Tượng Man Quỷ thân!” Bạch Tiểu Thuần kích động, hít sâu lại, cảm nhận lực lượng thân thể đang bạo tăng ầm ầm.

Bát Tượng, Cửu Tượng…Rất nhanh, nhảy vọt lên tới Thập Tượng!!!

Nháy mắt này, trong não hải của hắn chợt ông lên một tiếng, thể nội cũng truyền ra từng tràng thanh âm ken két. Thanh âm này người ngoài không nghe thấy, thế nhưng lại tựa như sấm động ầm ĩ bên tai hắn.

Cùng lúc đó, cảm giác đau nhức toàn thân chợt tràn về như một cơn thủy triều rồi lan ra khắp các bộ vị trên thân thể hắn, khiến huyết nhục toàn thân chấn động, lan tới từng lọn tóc, từng tấc máu thịt rồi đột nhiên dừng tại đó. Bạch Tiểu Thuần theo bản năng hút một ngụm khí vào, cơn

thủy triều đang dừng lại khắp toàn thân đột nhiên cuốn ngược lại, từ tất cả ngóc ngách trong thân thể hắn, một đường ầm vang kéo về ngưng tụ tại một điểm duy nhất, giao nhau tại lồng ngực, hoàn toàn dung hợp lại thành một thể!!!

Tạo thành một…khí thế đầy mạnh mẽ!

Cái khí thế này, chính là từ lực lượng huyết nhục chấn động vô số lần của Bạch Tiểu Thuần nhấc lên. Trong quá trình chấn động liên tục này, huyết nhục của hắn tạo thành từng vòng xoáy mạnh mẽ hút lấy đám huyết khí ở động phủ phía sau và ở bốn phía xung quanh đây!

Lập tức, huyết khi trong huyết bình tại động phủ tựa như đàn ngựa thoát cương, cuộn trào xuyên thẳng qua cửa động phủ, cùng với đám huyết khí ở bốn phương tám hướng xung quanh dũng mãnh lao đến.

Bạch Tiểu Thuần chấn động, khi cảm nhận được lực lượng thể nội bộc phát ra ngoài thì hắn cũng thầm hô không ổn.

Lúc trước hắn đều cố khống chế bản thân không hấp thu huyết khí bốn phía mà chỉ hút lấy huyết khí trong động phủ, như vậy mới đảm bảo cân bằng mặt nào đó, khiến huyết quang không thể hiện rõ ràng ra ngoài, tránh người khác phát hiện ra.

Nhưng bây giờ tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương quyển, Thập Tượng Man Quỷ thân hình thành, cả người hắn không khống chế được chấn động, tạo thành vòng xoáy hấp thụ lấy huyết khí xung quanh, khiến huyết quang bộc phát ra đầy rõ ràng tại nơi này. Nhưng hắn lại không kịp ngăn trở lại, hơn nữa, thân thể hắn lúc này như đang lột xác, huyết khí bốn phía dung nhập vào thể nội như trở thành sấm sét vang vọng trong đầu hắn, thân thể của hắn run rẩy, mỗi lần run rẩy thì lực lượng lại bộc phát ra.

Rất nhanh, từ lượng biến thành chất, lực lượng Thập Tượng ngưng tụ, hóa…Man Quỷ chi thân!!!

Ầm ầm ầm!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở ra, thân ảnh Man Quỷ ẩn hiện sau lưng còn mờ ảo, thế nhưng hắn biết chỉ cần uẩn dưỡng không tới mấy tháng nữa thì sẽ hiện ra rõ ràng.

Cảm giác như có một lực lượng vô cùng cường đại được sinh ra từ trong mỗi tấc huyết nhục ở thể nội, thế nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không có thời gian kích động, bởi vì huyết quang nơi này lan tràn quá mức thu hút, tất nhiên sẽ kéo không ít người tới đây.

“Huyết Khê Tông này quá bá đạo, đến tu hành mà cũng phải nơm nớp lo sợ!” Bạch Tiểu Thuần khẩn trương. Hắn biết không ít người trong Huyết Khê Tông này đã tìm kiếm hắn rất lâu rồi, nếu như bị bắt gặp tại trận thế này, mấy người kia bộc phát hung tàn thì hậu quả khó mà lường được.

Lúc này hắn đứng dậy tranh thủ thoát khỏi nơi này, nhưng đã có một đạo cầu vòng huyết sắc từ trên bầu trời phía xa xa, tựa như một tia chớp lao tới.

Nháy mắt đã tới rất gần hắn, rồi xuất hiện ở không trung phía trên đầu Bạch Tiểu Thuần, hóa thành một nữ tử mặc trường bào đỏ tươi, đeo một chiếc mặt nạ huyết sắc, trên đó còn có khắc một đóa hoa mai đỏ.

Huyết Mai ngơ ngác nhìn động phủ của mình, có chút choáng váng. Nàng khó mà tưởng tượng được tại Huyết Khê Tông, vậy mà có người dám đánh chủ ý lên đầu mình thế này.

Thậm chí còn dám tu hành ngay trước cửa động phủ của mình. Loại chuyện có chút không tưởng này khiến nàng sửng sốt nửa ngày trời, theo như hiểu biết của nàng, hạ du Tu Chân giới cũng khó mà thấy được loại chuyện kiểu này đấy…

Nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, Huyết bình trong động phủ đã hoàn toàn trống rỗng, thậm chí vì bị hút hết huyết khí trong thời

gian ngắn ngủi thế này nên còn có dấu hiệu vỡ nát ra.

Công sức bản thân chuẩn bị vật phẩm này hơn mười năm, chỉ trong vòng một đêm, tất cả đã bằng không…Thân thể nàng run nhẹ, hơi thở dồn dập, trong khoảnh khắc này nàng còn nhìn thấy một sợi huyết khí cuối cùng từ trong động phủ bay ra, chui vào trong người Bạch Tiểu Thuần.

Đôi mắt phượng lạnh lẽo của Huyết Mai lóe lên sát ý kinh thiên, mang theo hơi thở hổn hển rơi xuống người Bạch Tiểu Thuần.

“Huyết Mai thiếu chủ, thật là khéo quá…” Bạch Tiểu Thuần chột dạ. Bị Huyết Mai nhìn tới kinh hoảng, hắn đang định nói mình vừa đi ngang qua nơi đây, thế nhưng hết lần này tới lần khác, đám huyết khí mỏng mang bốn phía bị Bất Tử Trương Sinh công của mình hấp dẫn, không nhưng tự động chui vào trong người. Bạch Tiểu Thuần muốn khóc rồi, cũng muốn ngăn trở lại nhưng trong thời gian ngắn khó mà làm được… Thế là hắn đành phải tranh thủ thay đổi lại lời nói.

“Nơi này hóa ra là động phủ của ngươi sao? Chúng ta thương lượng một chút…ta có thể bồi thường…” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám. Thế nhưng không đợi hắn nói xong, từng tiếng gió rít gào bốn phía, rồi từng bóng người lần lượt xuất hiện. Bọn họ liếc mắt là nhận ra Bạch Tiểu Thuần, cũng nhìn thấy được động phủ sau lưng hắn, cảm thấy được huyết khí mỏng manh xung quanh đây…hơn nữa…còn nhìn thấy được từng tia huyết khí không ngừng lũ lượt kéo nhau chui vào trong người Bạch Tiểu Thuần.

Một màn này khiến từng tên tu sĩ Trúc như bừng tỉnh mà hiểu ra, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sát ý ngút trời.

“Là Dạ Táng! Huyết khí giảm mạnh…giống hệt mấy ngày trước… vậy chẳng phải hắn…”

“Tên khốn nhiều lần hại ta gặp phải phản phệ trong khoảng thời gian này, là ngươi???”

“Là do ngươi làm, chết tiệt, nhất định là ngươi!”

Những ánh mắt mang đầy sát cơ đồng loạt rơi xuống người Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn rùng mình một cái.

“Chuyện này, chư vị huynh đệ tỷ muội, mọi người đều là người một nhà…ta bồi thường được không…” Mồ hôi toát ra đầy trán, hắn đang định giải thích thì Huyết Mai đang đứng giữa không trung hít vào một hơi dài, sau đó nâng cằm, hất tay áo lên, đưa tay ngọc chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Giết hắn."

Từ đầu đến cuối, nàng này chỉ nói ra hai tiếng, đầy băng hàn. Nhưng hai tiếng này lại lộ ra một vẻ vô cùng lạnh lùng, cao cao tại thượng, như giết lấy con sâu cái kiến mà thôi.

Nghe được câu nói này, tất cả tu sĩ Trúc cơ xung quanh đều bộc phát ra sát ý vang dội. Nguyên nhân trong này, ngoài một phần uy tín của Huyết Mai, thì còn có một phần khác, chính vì sự giày vò đến phát cuồng vì huyết khí nửa đêm giảm mạnh trong thời gian gần đây. Bây giờ đã tìm được chính chủ, sát ý há có thể không dậy lên. Coi như Bạch Tiểu Thuần không phải chính chủ, thì nhìn tình cảnh trước mắt, Bạch Tiểu Thuần cũng khó thoát khỏi liên quan.

Huyết Mai vừa nói xong, đám người xung quanh lập tức xuất thủ, trong chớp mắt, vô số thần thông thuật pháp tạo thành từng đạo kiếm khí đỏ thẫm đánh thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn phần lớn đám tu sĩ Trúc cơ đồng loạt xuất thủ, da đầu Bạch Tiểu Thuần muốn nổ tung. Mấy chục tu sĩ Trúc cơ ra tay thế này, cho dù hắn có tu thành Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất thì cũng không chống đỡ nổi, hắn bèn cấp tốc lùi về sau, nhanh chóng chạy trốn.

“Các ngươi quá khinh người, có bản lĩnh thì từng tên bước ra đánh với ta đây!” Bạch Tiểu Thuần không phục rống to lên.

Tiếng nổ vang rền sau lưng, đám người mang theo tức giận mà xuất thủ, do vậy nhấc lên trùng kích cuồng bạo, khí thế to lớn rung chuyển tám hướng. Bạch Tiểu Thuần mất hồn mất vía, hắn cảm nhận được mấy người kia….thật sự muốn giết chết mình a.

“Quá đáng, chỉ là hút đi một chút huyết khí thôi, ta chính là tu sĩ Trúc cơ Huyết Khê Tông a, lại muốn giết ta, bức ta phản tông hay sao a!” Bạch Tiểu Thuần run rẩy, cao giọng rống rồi cấp tốc bỏ chạy, lách tránh đi vô số thần thông thuật pháp đánh tới từ phía sau. Tâm can hắn run rẩy, hắn cảm thấy Huyết Mai kia quá bá đạo, bản thân đã nói nguyện ý bồi thường, thế mà đối phương còn làm ra cái động tác hất ống tay áo, nâng cằm lên mang đầy tính tiêu chí của bản thân hắn nữa.

Trong một đêm khuya này, toàn bộ khu vực đốt cuối ngón tay đều bộc phát, tiếng nổ ầm vang, một đám lớn tu sĩ Trúc cơ mang theo sát ý kinh thiên truy kích Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ là tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, lúc này hắn như một con thỏ bị dẫm phải đuôi, không ngừng chạy như bay, miệng kêu thảm thiết.

"Giết người, giết người..." Sâu trong lòng hắn đầy ấm ức, nhìn thấy càng ngày càng nhiều người, hắn càng ra sức bỏ chạy.

Huyết Mai đứng giữa không trung lại không ra tay, chỉ nghiên răng nghiến lợi, rồi bước vào động phủ của mình. Nhìn thấy Huyết bình, sát ý trong mắt lại dâng lên, nửa ngày sau mới đè nén lại được, nàng nhanh chóng vận chuyển trận pháp đảm bảo Huyết bình không vì tổn thất toàn bộ huyết khí bên trong mà bị tổn hại được.

Cùng lúc đó, toàn bộ khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong hỗn loạn tưng bừng, tiếng thét Bạch Tiểu Thuần chói tai, tiếng rống của đám người đầy giận dữ hòa lẫn với nhau truyền khắp bốn phía.

“Gia hỏa này làm sao chạy nhanh như vậy chứ?”

“Hôm nay ta muốn băm vằm ngươi ra thành trăm mảnh!!!”

“Dạ Táng, Thần Toán Tử ta và ngươi không chết không thôi!”

Tiếng ầm ầm tiếp tục truyền ra, đám tu sĩ Trúc cơ này không ngừng truy kích, thế nhưng tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, Trung Phong lại quá lớn, chạy tới chạy lui suốt nửa canh giờ thì đám tu sĩ Trúc cơ này mới buồn bực nhận ra đã mất dấu hắn.

“Nhất định là trốn đâu đó!”

“Ta không tin hắn trốn được cả đời!”

“Đừng lo, Thần Toán Tử ta liều mạng thụ thương, cũng phải tính ra hắn đang ở nơi nào!” Ngay khi đám người không tìm thấy được Bạch Tiểu Thuần mà lần lượt hừ lạnh, thì Thần Toán Tử cắn răng một cái, bắt đầu thôi diễn.

Sau một lúc lâu, hai mắt gã càng đỏ hơn, rồi đưa tay phải chỉ về một hướng xa xa, từ đầu ngón tay gã hiện ra một con bướm huyết sắc. Bươm bướm này bay đi xa, đám người dữ tợn nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần đang trốn ở phía sau một động phủ hẻo lánh của Trung Phong, hắn vô cùng khẩn trương, mặt ủ mày chau than thở không thôi.

“Ta cũng đâu biết đó là động phủ của Huyết Mai a, ta nghĩ là không ai dùng tới, để đó thì quá lãng phí, ta cũng không cố tình a.” Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, nhưng cũng không tính phản kháng gì cả, đối phương có quá nhiều người đi…Hắn đang âu sầu thì chợt thấy một con bướm huyết sắc dập dìu bay tới, sau khi sửng sốt một chút thì lập tức cảnh giác, hai chân hung hăng đạp mạnh xuống mặt đất, ầm một tiếng, vọt người về phía xa.

Ngay khi hắn vọt đi, thì một lượng lớn thần thông thuật pháp ầm ầm đánh thẳng về chỗ cũ của hắn. Nếu Bạch Tiểu Thuần không chạy nhanh thì hắn lúc này đã phải thụ thương rồi.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vọt ra, thì từng đạo thân ảnh của đám tu sĩ Trúc cơ cấp tốc lao tới, ý định ngăn cản lấy hắn. Có điều phản xạ của Bạch Tiểu Thuần rất nhanh nhạy, lập tức chuyển sang hướng khác, vọt đi với tốc độ nhanh nhất.

Rất nhanh, một vòng truy kích khắp sơn phong này lại nổi lên.

Nửa canh giờ sau, mọi người lại không tìm thấy bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần đâu cả, Thần Toán Tử lại ngạo nghễ bấm niệm pháp quyết thôi diễn, một con bướm huyết sắc bay ra, mang theo đám người lần theo Bạch Tiểu Thuần.

“Dạ Táng này, hắn trốn không thoát được đâu. Thiên Cơ chi thuật của Thần Toán Tử ta đâu dễ tránh được!”

Ba lần bảy lượt, Bạch Tiểu Thuần phát hiện cho dù mình trốn ở đâu thì cũng vẫn nhanh chóng xuất hiện một con bướm huyết sắc, rồi thuật pháp của đám người kia đánh xuống.

Hắn cũng nghe được mấy lời của Thần Toán Tử trong đám người, biết được người này am hiểu thôi diễn tính toán, tính ra vị trí của chính mình, trong lòng hắn đầy phẫn hận thế nhưng lại không có cách nào khác. Cho dù Dạ Táng giả cũng từng học qua một vài Thiên Cơ thuật pháp, nhưng chỉ là da lông, căn bản không cách nào đối kháng được với Thần Toán Tử cả.

“Người nơi này quá tệ bạc rồi, vẫn là Linh Khê Tông ta tốt…Coi như ở đó có cuồn cuộn thiên lôi, có mưa axit rơi xuống, cũng chỉ ném vài tảng đá vào ta mà thôi. Còn bên này chỉ xảy ra chút chuyện nhỏ, đã muốn chém chém giết giết, quá khinh người!” Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong lòng tưởng nhớ tới Linh Khê Tông đến vô cùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Bạch Tiểu Thuần Ta. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Trời đã sắp hừng đông, Bạch Tiểu Thuần một đường cẩn thận từng li từng tí, mắt thấy sắp chạy thoát được khỏi Trung Phong thì đột nhiên con bướm huyết sắc lại xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn thấy con bướm, Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại, không chút do dự đổi sang hướng khác, một tiếng ầm vang lên, tiếng hừ lạnh truyền ra bốn phía.

“Muốn chạy khỏi Trung Phong, không có chuyện đó đâu!”

“Dạ Táng, Huyết Mai thiếu chủ muốn ngươi chết, giết ngươi, tất nhiên có nàng chịu trách nhiệm, ngươi không trốn thoát được đâu!”

Hơn mười tên tu sĩ Trúc cơ tràn ngập sát ý với pháp bảo lập lòe ánh sáng đồng loạt ra tay với ý định vây giết Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy đã bị bao vậy, không cách nào chạy được nữa, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra tơ máu.

“Các ngươi quá khinh người mà!” Bạch Tiểu Thuần nổi giận gầm lên, trong đầu hiện lên thần thông của Bất Tử Kim Cương quyển…Hám Sơn Chàng!

Thần thông này chỉ có thể thi triển khi tu hành xong tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương, tuy trước đó hắn chưa từng thi triển qua nhưng vẫn âm thầm tìm hiểu. Lúc này khi vừa hoàn thành xong Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất, hắn quyết định thi triển ra.

“Không thể dùng công pháp Linh Khê Tông, mấy người này muốn giết ta, thật ra ta có thể giết chết bọn hắn nhưng ta chỉ một thân một mình, bất lợi a…” Nhìn như Bạch Tiểu Thuần đang rống giận, thế nhưng trong lòng vẫn còn đang tính toán chạy trốn như thế nào. Lúc này hắn gầm lên một tiếng, huyết nhục toàn thân đột nhiên chấn động, tốc độ lập tức bộc phát.

Loại bộc phát trong khoảng thời gian ngắn, kích phát toàn bộ lực lượng trong thể nội ngưng tụ thành một lực lượng va chạm, dễ dàng nghiền nát mọi thứ, thiên địa kinh hãi.

Trong quá trình vận chuyển, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chìm trong huyết quang ngập trời. Một tiếng ầm vang lên, hắn đột nhiên xông thẳng ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng, thế nhưng tên tu sĩ Trúc cơ trước mặt hắn vừa mới triển khai thần thông đã kêu thảm lên một tiếng. Toàn thân gã bị Bạch Tiểu Thuần tông thẳng vào, cộng với ba tên tu sĩ Trúc cơ trong phạm vi mười trượng xung quanh gã cũng như bị buộc chung thành một thể.

Dưới sự va chạm của Bạch Tiểu Thuần, bốn tên Trúc cơ này phun ra toàn bộ tiên huyết, không ngừng lùi lại ra sau, vẻ mặt kinh hãi. Sau khi bị đẩy lùi ra sau gần trăm trượng, bốn tên này lại phun ra tiên huyết thêm nữa, cả người như bị chấn động mạnh mẽ, rồi hung hăng văng thẳng ra ngoài.

Tất cả mọi người xung quanh đều trợn mắt há mồm, chỉ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tông thẳng ra thành một đường, rồi cả người nhoáng lên, chớp mắt đã chạy xuống Trung Phong. Tâm thần của tất cả mọi người đều chấn động.

“Dạ Táng, mạnh mẽ thế này sao?!!”

“Hắn còn là Trúc cơ sơ kỳ?”

“Người vừa bị hắn tông vào là Chu sư huynh, Trúc cơ trung kì a.”

“Đắc tội tên này rồi thì tuyệt đối đừng để hắn trốn thoát được. Huyết Mai thiếu chủ đã lên tiếng, thì hắn phải chết!” Đám người này nhìn nhau một cái. Thần Toán Tử hung hăng cắn răng, rồi nhanh chóng đuổi theo đầu tiên, ánh mắt của hơn mười người còn lại lóe lên rồi nhanh chóng đuổi theo sau.

Bạch Tiểu Thuần đang bay nhanh, chợt quay đầu nhìn lại vẫn thấy đám người kia đuổi theo không bỏ, lòng buồn phiền, sau đó cắn răng.

“Đến Thi Phong! Đại trưởng lão Thi Phong coi trọng ta, ta đến chỗ của lão được nhưng theo môn quy thì đám Hộ pháp Trung Phong kia không có lệnh bài thì không bước chân vào sơn phong khác được đấy!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy quyết đoán, lập tức quay đầu chỉ đám tu sĩ Trúc cơ Trung Phong kia.

“Các ngươi có bản lĩnh thì cứ đuổi theo Dạ Táng gia gia nhà ngươi, đừng có bỏ đi, kẻ nào đó đi, kẻ đó là cháu chắt của ta!” Giọng Bạch Tiểu Thuần vọng lại khiến sát ý trong mắt đám người thêm dày đặc, càng nhanh chóng đuổi theo.

Bọn họ nhanh nhưng Bạch Tiểu Thuần còn nhanh hơn, lao thẳng đến Thi Phong.

Hắn nhanh chóng tới Thi Phong, tay phải vung lên, ngọc bội xuất hiện khiến trận pháp Thi Phong xuất hiện gợn sóng quét qua người, lại không ngăn cản hắn. Thế nhưng đám hộ pháp Trung Phong lại không có tư cách này nên toàn bộ bị ngăn cản lại bên ngoài Thi Phong.

“Dạ Táng!!!” Đám người này đành cắn răng nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần bước vào Thi Phong.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Thuần bèn hất cằm lên, dáng vẻ ngạo nghễ nhìn đám người đứng ngoài Thi Phong.

“Đến a, ta đứng đây chờ các ngươi, đến đến đến, chúng ta quyết chiến!” Từng lời nói càn rỡ, ngạo nghễ của Bạch Tiểu Thuần vang lên

khiến sát ý của đám người ngoài kia càng dày đặc, thế nhưng bọn chúng cũng không có cách nào khác. Không có lệnh bài, bọn chúng không được vào Thi Phong, cần phải xin mới được.

“Ai, các ngươi đã không dám quyết chiến thì cũng đành chịu vậy.” Bạch Tiểu Thuần cảm khái lắc đầu, không để ý đến đám Hộ pháp Trung Phong đã bị kích động bởi mấy lời nói của hắn mà hất tay áo nhỏ, đi thẳng lên Thi Phong.

Cao tầng Huyết Khê Tông cũng chú ý tới tràng truy sát khôi hài này, thế nhưng không ai định ngăn cản, thậm chí mấy vị Thái thượng trưởng lão Tổ Phong còn cảm thấy rất hứng thú với cảnh này.

“Cũng rất lâu rồi trong tông môn không náo nhiệt như vậy, lực lượng va chạm kia có chút tương tự với Thiểu Trạch Phong.”

“Tiểu tử Dạ Táng này có chút ý tứ, có thể khiến cho bao nhiêu người truy sát hắn.”

“Nhóc con Dạ Táng này không tệ a, có thể chạy trốn được tới Thi Phong. Kẻ này nếu không chết thì không chừng sau này cũng là một kiêu tử Huyết Khê Tông ta.”

Trên Thi Phong, Bạch Tiểu Thuần một đường chạy như bay, nếu có gặp hộ pháp Thi phong thì hắn lập tức lấy ngọc bội ra, đám tu sĩ đó chỉ nhìn lướt qua Bạch Tiểu Thuần mà không để tâm đến hắn nữa.

Cứ như vậy, Bạch Tiểu Thuần chạy một đường từ chân núi tới khu vực đốt cuối ngón tay, trên đường còn nhìn thấy không ít Luyện Thi, cảm thấy toàn bộ Thi Phong này tràn ngập âm trầm.

Cũng may hắn có ngọc bội hộ thân nên không xuất hiện nguy hiểm gì, cuối cùng cũng đến được động phủ của đại trưởng lão Thi Phong.

“Dạ Táng cầu kiến đại trưởng lão Thi Phong.” Vừa đến nơi, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ chắp tay, lớn giọng nói. Không lâu sau, động phủ

mở ra, hai đồng tử bước ra ngoài.

Hai đồng tử này nhìn hắn một chút rồi ra hiệu cho hắn đi theo sau.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn ra hai đồng tử này đều là Luyện thi, trong lòng có chút lo lắng, hít sâu một hơi rồi tự nhủ bản thân tới đây tị nạn, cho nên vẻ mặt lộ ra bộ dạng cung kính, đi theo vào động phủ. Đi vào không lâu thì hắn gặp đại trưởng lão Thi Phong đang khoanh chân ngồi trong động phủ.

Lão già này đang cười híp mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đầy suy nghĩ. Hiển nhiên lão cũng chú ý tới một màn bị đuổi giết của Bạch Tiểu Thuần.

“Thế nào, Thi Phong của ta vẫn tốt a, trước đó lão phu đã nói với ngươi rồi, đến Thi Phong ta thì cái gì cũng có. Còn về Trung Phong thì hỗn loạn không chịu nổi đấy.” Đại trưởng lão Thi Phong cười nói.

Bên người đại trưởng lão còn có một nữ tử trẻ tuổi, gương mặt không chút biểu cảm đang xoa bóp vai cho lão. Bạch Tiểu Thuần nhìn lướt qua, nhận ra đây lại là một bộ Luyện thi, cấp bậc rõ ràng không tầm thường.

Hắn có chút tò mò, tại sao trên người đối phương lại không mọc lông, hay có thể mọc ở chỗ nào khác…Lưu tâm nghiên cứu một chút nhưng không dám hỏi nhiều, lúc này nghe thấy đại trưởng lão Thi Phong nói vậy, hắn lập tức đầy ấm ức.

“Những người kia quá khinh người, ta chỉ luyện công mà thôi. Bọn họ không cho ta luyện lại còn truy sát ta, nếu ta không chạy nhanh thì hắn cái mạng nhỏ này cũng không còn rồi!”

Đại trưởng lão Thi Phong nghe vậy thì bật cười hặc hặc.

“Đây là truyền thống của Huyết Khê Tông ta, bọn họ thật ra cũng không dám giết ngươi, cùng lắm là khiến ngươi trọng thương mà thôi,

thế nhưng…có thể khiến nhiều người như vậy đuổi giết, Huyết Khê Tông ta cũng không được thường xuyên nhìn thấy đấy."

"Tính ra tiểu tử ngươi là một hạt giống ma tính tốt, thôi, ngươi ở lại Thi Phong ta đi, đừng trở về." Đại trưởng lão Thi Phong càng nhìn Bạch Tiểu Thuần càng thấy vừa ý, lúc này khuyên hắn.

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm động, cảm thấy đại trưởng lão Thi Phong đối xử rất tốt với mình, còn chưa mở miệng xin, đối phương đã tự động đưa ra. Lúc này hắn thở phào một hơi, vội vàng gật đầu.

"Còn nữa, mấy tên hộ pháp Trúc cơ khác không nói làm gì, thế nhưng ngươi không nên trêu chọc Huyết Mai, bối cảnh của nàng ta tại Huyết Khê Tông rất lớn, ngươi…nếu tránh được thì tránh, tuyệt đối không được trêu chọc tiếp." Đại trưởng lão Thi Phong liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc căn dặn.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút không phục, thầm nghĩ nếu không phải hắn cần khiêm tốn thì đã lộ thân phận bản thân ra, là Quang vinh đệ tử của Linh Khê Tông, chuẩn danh sách truyền thừa, Thiên đạo Trúc cơ. Bất kì một thân phận nào cũng có thể hù cho tiểu bà nương Huyết Mai kia phải rơi cả mặt nạ xuống.

"Hứ, bối cảnh nàng lớn hơn ta sao? Bối cảnh của ta lớn đến mức ta còn thấy sợ đấy!" Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, có cảm giác như nhạc hay nhưng không có người nghe, mặc áo gấm nhưng lại đi trong đêm.

Đại trưởng lão Thi Phong nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần không phục bèn cười cười, cũng không tiếp tục chuyện này nữa mà là chụp lấy hắn không ngừng hỏi về dược hương mà hắn cho Luyện thi sử dụng. Đến khi sắc trời dần tối muộn thì Đại trưởng lão Thi Phong mới phấn chấn để Bạch Tiểu Thuần rời đi, còn mình thì nghiên cứu tâm đắc.

Đồng tử bên người Đại trưởng lão đưa Bạch Tiểu Thuần đến một động phủ tại đốt cuối ngón tay. Nhìn động phủ Bạch Tiểu Thuần lại cảm

khái trong lòng, nơi đây tốt hơn động phủ của hắn tại Trung Phong nhiều.

Hai tháng cũng dần trôi qua, Bạch Tiểu Thuần không rời Thi Phong mà ở trong này tu hành, hấp thu huyết khí. Mỗi lần hắn hấp thu đều tạo thành nên huyết khí nồng đậm bao phủ bốn phía.

Hơn nữa, thủ đoạn hấp thụ huyết khí của Bạch Tiểu Thuần đã rất thuần thục, Bất tử kiếm khí cũng càng ngày càng lớn, mỗi lần tu luyện, huyết khí bao trùm khắp bên ngoài cơ thể, rồi một thanh đại kiếm như ẩn như hiện cũng nhanh chóng được ngưng tụ ra.

Bởi vậy nên số lượng huyết khí Bạch Tiểu Thuần cần càng thêm khổng lồ, hắn cũng không cần phải chạy khắp nơi như ở Trung Phong nữa, mà chỉ cần ngồi trong động phủ của mình là có thể khiến huyết khí xung quanh ngưng tụ về.

Kể từ lúc đó, toàn bộ hộ pháp Trúc cơ tại đốt cuối ngón tay Thi Phong đều cau mày, tuy rằng huyết khí không đột ngột giảm mạnh như ở Trung Phong, thế nhưng huyết khí nơi này bị Bạch Tiểu Thuần hút đi nên càng ngày càng giảm bớt đi, bọn họ tu luyện cũng chậm chạp hẳn.

Thế là không kẻ nào còn kiên nhẫn với Bạch Tiểu Thuần nữa, sát ý cũng nổi lên, loại tâm tình này càng ngày càng lan ra. Đến thời điểm Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài, thì cũng mất hồn mất vía nhận thấy từng ánh mắt bất thiện nhìn mình, khiến hắn có cảm giác chỉ cần sự việc tiếp diễn thêm một thời gian nữa, sát ý của đám người này sẽ bạo phát ra hết.

“Người nơi đây quá đáng sợ, một lời không hợp là ra tay đánh nhau tàn nhẫn, không có một chút nhẫn nhịn nữa…”

“Hay là ta nên đi thôi…” Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, thầm nghĩ đã hai tháng trôi qua, Trung Phong chắc cũng yên tĩnh lại rồi. Thế là hắn cắn răng, rời Thi Phong, thừa dịp không ai để ý, lặng lẽ trở về động phủ Trung Phong.

Hắn cẩn thận tu hành trong động phủ, cũng lưu tâm không hút đi quá nhiều huyết khí. Cho dù tu luyện có chậm chạp nhưng đại kiếm huyết khí đã gần đại thành, nên hắn không để tâm nhiều tới tiến độ nhanh hay chậm lắm.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đang nhắm mắt tu luyện huyết kiếm thì thân thể đột nhiên chấn động, cảm giác được Huyết Sát Giới của mình cuối cùng cũng đã đột phá.

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở mắt, hắn thở ra một hơi, ánh mắt sáng ngời, đưa tay bấm niệm pháp quyết rồi điểm chỉ về phía trước!

"Huyết Sát Giới!" Giọng nói hắn vang lên, huyết khí bốn phía cuồn cuộn, huyết khí trong cơ thể cũng khuếch tán ra bên ngoài, hình thành nên một mảng huyết vụ dày đặc trong động phủ.

Huyết vụ này không ngừng quay cuồng, có cả những tia sáng sắc bén lóe ra, khi ấn quyết hai tay Bạch Tiểu Thuần biến hóa, thì huyết vụ cũng điên cuồng được áp súc lại, truyền ra tiếng vang ầm ầm rồi nhanh chóng được ngưng tụ lại. Một mũi kiếm xuất hiện, huyết khí cũng dần ngưng tụ thành thân kiếm, rồi nhanh chóng trải dài xuống, đốc kiếm cũng được lộ ra, rồi huyết khí vẫn không ngừng lại mà cấp tốc hình thành chuôi kiếm!!!

Cuối cùng, một thanh đại kiếm huyết sắc hình thành!

Toàn thân đại kiếm này là một màu đỏ, như không gì không phá được. Không những kiếm mang phong cách cổ xưa mà còn tràn ra uy áp mãnh liệt, chấn động tâm thần, khiến người khác nhìn qua sẽ có cảm giác như bản thân trầm luân trong một chiến trường đầy máu, đồng thời cũng cho chính Bạch Tiểu Thuần cảm giác vượt qua cả trình độ Trúc cơ sơ kỳ.

Hơn nữa, khi dung nhập vào trong đó một tia lực lượng Thiên Đạo trong thể nội Bạch Tiểu Thuần, thì hắn tin chắc một kiếm này của mình đủ để khiến cả Địa Mạch Trúc cơ phải kinh hãi.

“Thành công!” Mặt mày Bạch Tiểu Thuần hớn hở, khoa chân múa tay, nhìn huyết kiếm hắn vô cùng kích động. Loại cảm giác thành tựu sau mấy tháng cực khổ không kể xiết khiến cả người hắn đều phấn chấn.

“Bạch Tiểu Thuần ta…” Bạch Tiểu Thuần vừa nói tới đây vội ngưng bặt lại. Đang thầm cảm khái mình vì quá kích động mà quên bẵng đi đây là nơi nào, bèn lắc lắc đầu, đột nhiên hai mắt hắn trợn trừng lên, theo bản năng đưa tay lên bịt chặt miệng lại, ngơ ngác nhìn vào một góc hẻo lánh nơi động phủ…

Mồ hôi lạnh…tuôn xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Con Thỏ Quýnh Quáng

Dịch giả: nhatchimai0000

Trong một góc động phủ, Bạch Tiểu Thuần nhớ rất rõ là đã tra xét tỉ mỉ, lúc trước không có nhưng bây giờ thế nào lại nhìn thấy một con thỏ xuất hiện...

Thực tế này làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy run sợ. Hình ảnh con thỏ dựng tai thẳng lên như đang muốn nghe rõ những lời mình nói làm cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi hoàn toàn, lại còn nhìn chằm chằm vào mình nữa chứ.

Bộ dạng kia như đang chờ mình nói xong...

Lúc này một người một thỏ cứ nhìn nhau rồi con thỏ nhảy thật nhanh ra cửa động. Vốn định ra tay nhưng hành động con thỏ nhanh quá, trong lúc Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm nhìn thì nó đã biến mắt khỏi cửa, phút chốc chả còn thấy bóng dáng.

Bạch Tiểu Thuần điên tiết, đầu óc như phát nổ. Hắn biết đây là chuyện lớn rồi. Một khi con thỏ bép xép kia chạy đi nói linh tinh khiến mọi người biết mình là Bạch Tiểu Thuần thì chết chắc...

Dù chỉ nửa câu lộ ra cũng thật là hiểm, Bạch Tiểu Thuần không dám nghĩ tới hậu quả. Mồ hôi nhỏ xuống mát lạnh. Từng giọt từng giọt nhỏ tong tong. Hắn định mặc kệ cho con thỏ này nói bậy bạ đi nhưng lại bi ai phát hiện dù bản thân rất thận trọng, lúc nào cũng ngó nghiêng bốn phía nhưng không thể xác thực ... Con thỏ xuất quỷ nhập thần quá, chẳng biết nó đã âm thầm theo mình bao lâu, nghe được bao nhiêu đây.

"Tao muốn giết mày!" Bạch Tiểu Thuần nóng nảy, lao vù ra khỏi động phủ. Vừa ra ngoài hắn đã thấy con thỏ bép xép đứng trên một gốc đại thụ đằng xa đang lải nhải gì đó.

"Dạ Táng, ngươi thay lòng rồi. Ngươi đã quên lời thề non hẹn bể, ngươi đã quên biết bao ân ái giữa chúng ta, ngươi đã thay đổi..."

Giọng con thỏ bép xép này rõ to, vọng khắp bốn phía khiến không ít tu sĩ Trúc cơ sửng sốt. Khi ai nấy đều nghe rõ thì cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, những lời này hắn chẳng biết là ai nói nhưng hắn có thể chắc chắn rằng nhất định nó đã theo mình lâu rồi. Nỗi sợ hãi khiến Bạch Tiểu Thuần sởn da gà. Hắn hét lớn, bất chấp mọi chuyện, tay phải giơ lên bấm niệm pháp quyết điểm tới. Lập tức huyết khí bốn phương tụ lại thành một đạo kiếm khí, từ ngón tay Bạch Tiểu Thuần phóng ra.

Đây không phải là kiếm khí bình thường mà là Bất Tử Kiếm Khí. Nó vừa xuất đã dẫn động huyết khí bốn phía làm cho tốc độ tăng lên. Ầm một tiếng hạ xuống, trong nháy mắt chém gốc đại thụ chia năm xẻ bảy trong lúc con thỏ nhảy vội về phía trước.

"Thật quá đáng, chỉ mới hút đi một tý huyết khí, ta là tu sĩ Trúc cơ Huyết Khê Tông cơ mà, thế mà muốn giết ta, định bức ta mưu phản tông môn chăng!" Con thỏ vừa rát họng truyền lời vừa nhanh chóng đào tẩu. Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, rống to truy kích, tay phải vung lên, một đạo kiếm khí gào thét bay ra, hóa thành cầu vồng đâm thẳng tới chỗ con thỏ khiến cho một góc huyết đầm tan vỡ.

"Hừ hừ, ta vụng trộm hấp thu huyết khí, sẽ chẳng có ai phát hiện được ta..."

"Ồ, động này phủ tựa hồ chẳng có ai..."

"Giết người, giết người!"

Dọc đường chạy trốn, con thỏ không ngừng nói. Tiếng nó vọng khắp bốn phương, quanh quẩn trong không trung. Bạch Tiểu Thuần một đường truy kích phía sau, từng đạo từng đạo kiếm khí bắn ra khiến những nơi đã qua dậy lên nhưng tiếng nổ ầm ầm.

Cùng với cây cỏ tan nát thì kiến trúc khắp nơi cũng bị cơn giận dữ của Bạch Tiểu Thuần phá hủy. Toàn bộ Trung phong loạn cả lên. Ai cũng thấy con thỏ và Bạch Tiểu Thuần truy kích đằng sau và từng đạo kiếm khí nổ vang trời.

Thực tế còn có cả những tu sĩ Trúc cơ không kịp chạy, khi con thỏ chạy tới cũng là lúc kiếm khí hạ lạc. Thân hình bị đánh trúng, phun ra máu tươi, thét lên đau đơn.

"Dạ Táng, ngươi muốn làm gì!"

"Chết tiệt thật, Dạ Táng ngươi muốn chết!"

"Mấy tháng trước không giết ngươi thế mà nay ngươi còn dám xuất hiện!"

Khi một vài vị tu sĩ Trúc Cơ gào thét lúc, Bạch Tiểu Thuần cũng gào thét.

"Im hết cho ta!" Bạch Tiểu Thuần đỏ cả mắt rồi, lập quyết tâm nhất định phải diệt con thỏ này. Bàn tay bấm niệm pháp quyết, từng đạo kiếm khí gào thét bay ra.

Con thỏ cứ nhảy về trái một cái, nhảy phải cái, kiếm khí cứ từng đạo phóng sát sạt người. Trong khoảnh khắc, gà bay chó chạy loạn xà ngầu một mảnh. Những tu sĩ Trúc cơ cũng cực kỳ giận dữ, từng tên từng tên bay lên đuổi theo Bạch Tiểu Thuần. Trong đám người đó có cả Thần Toán Tử. Y cười lạnh lẽo, nét mỉa mai ánh lên trong mắt, cảm thấy tên Dạ Táng này thật không nhiều não lắm, chả hiểu sao lại bị con thỏ đùa tới mức thế này.

"Con thỏ thật không tệ, cũng hay hay, chẳng biết là sủng thú của vị đạo hữu nào." Thần Toán Tử thầm nghĩ.

Dưới huyết thác (thác nước chảy ra huyết), lúc này vì tiếng nổ vang không ngừng ở Trung phong mà Tống Khuyết vốn đang bế quan dưới thác bèn mở mắt ra. Hắn nhíu mày nhưng rồi chả thèm để ý, tiếp tục bế quan.

Đúng lúc này, con thỏ đang lao đi, nó nhảy tới một động phủ, thít họng lại, thanh âm to hơn hẳn trước.

"Bạch Tiểu Thuần ta ..." Lời này như là được rống lên, trong nháy mắt, đám người bốn phía sững sờ cả lại, tròng mắt co rụt lại. Cái tên Bạch Tiểu Thuần có danh khí rất lớn ở Huyết Khê Tông. Hầu như ai có cơ hội sẽ giết chết ngay cái tên Bạch Tiểu Thuần, giết cái tên thiên kiêu Linh Khê Tông, trúc cơ thiên đạo duy nhất, từng lập nhiều đại công.

Trong tình cảnh này, cái tên Bạch Tiểu Thuần phát ra từ miệng con thỏ hấp dẫn ánh mắt tất cả, ai cũng ngưng tụ nhìn sang, trông mong con thỏ tiếp tục nói.

Nhưng con thỏ lại ngẩn người tại chỗ, chẳng nói chẳng rằng.

"Dạ Táng ta không đội trời chung với Bạch Tiểu Thuần, dám gọi tên Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt ta sao. Ngươi nói đi, Bạch Tiểu Thuần ở đâu!" Tâm can Bạch Tiểu Thuần rung lên, tay phải giương lên, một đạo phi kiếm mãnh liệt phóng ra. Khí thế của kiếm này cực mạnh, nó hấp thu huyết khí bốn phía, hóa thành cầu vồng đâm tới chỗ con thỏ. Con thỏ nhảy tránh nhưng động phủ ở dưới bị chấn động mãnh liệt rồi sụp xuống. Bên trong động phủ có một huyết bình, lúc này nó bị lắc lư khiến pháp trận bốn phía chấn động, kịch một tiếng, vỡ vụn.

Động phủ này là động phủ Huyết Mai. Lúc trước Bạch Tiểu Thuần bị mọi người đuổi giết, đã từng ra tay đập một lần, Huyết bình suýt thì tan vỡ đã được Huyết Mai đã củng cố. Nhưng lúc này .. nó đã vỡ nát.

"Bạch Tiểu Thuần ta ..." Con thỏ hét tướng, nhưng chỉ có bốn chữ.

"Nói tiếp đi, tiếp nữa là cái gì!" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, linh cơ xoay chuyển, giả bộ ra vẻ tức giận tiếp tục đuổi giết con thỏ. Kiếm khí lại phóng ra, rơi xuống đất khiến mặt đất có thêm một cái hố to. Con thỏ kia lại tiếp đường đào tẩu, kiếm khí rơi xuống không ngừng, từng động phủ chịu oanh kích.

"Bạch Tiểu Thuần ta ..." Con thỏ dường như gấp gáp, chỉ hét lướng mấy chữ này là hết ...

"Chết tiệt, đến cùng ngươi có nói tiếp nữa không!" Bạch Tiểu Thuần yên dạ, lúc này thét lớn, trong lòng đắc ý bởi cảm thấy sau rốt đã lừa được nó. Vô luận hỏi thế nào, nó cũng chỉ thét lên bốn chữ thôi.

"Bạch Tiểu Thuần ta ..." Mắt con thỏ bắn ra hồng quang, rống to như cũ.

"Ngươi mau nói cho ta biết, có phải Bạch Tiểu Thuần chưa xuất hiện trong phạm vi Huyết Khê Tông, đang ở thế giới Vẫn kiếm chăng. Ta không đội trời chung với hắn, ta muốn giết chết Bạch Tiểu Thuần!" Bạch Tiểu Thuần giận dữ thét lên, trong lòng đắc ý, cảm thấy bản thân thông minh thế. Kiếm khí hất lên, trong tiếng nổ, một động phủ sụp xuống.

"Nói, nói cho ta biết, tiếp tục là cái gì!"

Trong khoảng thời gian này, trên đường Bạch Tiểu Thuần truy kích, toàn bộ Trung phong càng lúc càng loạn. Cứ như bị Bạch Tiểu Thuần bức hiếp, trong lúc con thỏ chạy trốn, mắt đỏ lòm, thân hình run run, đột nhiên cải biến câu nói.

"Bạch Tiểu Thuần ta ... Huyết Mai, tối hôm qua ta lại mơ thấy ngươi đấy. Sớm muộn có một ngày, Thần Toán Tử ta sẽ lấy được ngươi!"

"Bạch Tiểu Thuần ta ... Phương trưởng lão ngươi không nên làm thế, người ta nhìn đấy ..."

"Bạch Tiểu Thuần ta... tiểu cô, ngươi là của Tống Khuyết ta, Huyết tử cũng là của Tống Khuyết ta, cả Huyết Mai nữa, cũng là của Tống Khuyết ta cả!"

Mấy câu này vừa ra khiến Trung phong triệt để oanh động. Đại lượng hộ pháp và các trưởng lão Trúc Cơ đều dồn dập biến sắc, hít một hơi thật sâu. Ai nấy đều có sắc mặt cổ quái, bốn phía đột nhiên tĩnh lặng hoàn toàn ...

Chỉ còn có thanh âm con thỏ kia, quanh quẩn vang vọng.

Bạch Tiểu Thuần cũng bối rối. Hắn cảm thấy mình bức hiếp con thỏ quá đáng rồi cho nên nó đã nói hết ra mọi thứ rồi...

Thần Toán Tử đứng trong đám người, y cảm thấy một cỗ khí lạnh ở sau lưng, y gào rú, hổn hển lao ra, nhất định phải diệt con thỏ kia.

"Câm miệng! ! Mày nói bậy nói bạ! !" .

"Không sai, cái con thỏ này chỉ nói bậy nói bạ!" Khi Thần Toán Tử lao ra, Bạch Tiểu Thuần đứng yên cổ quái nhìn. Hắn cảm thấy khẩu vị tên Thần Toán Tử quái lạ quá, một nữ nhân đeo mặt nạ vậy mà cũng hứng thú.

Chẳng những Thần Toán Tử ra tay mà những người bị con thỏ nhắc tên đều tái hết cả mặt, ai cũng run rẩy, lao lên, muốn diệt nó.

Thậm chí đương ở dưới huyết thác, Tống Khuyết cũng gào thét lay động bát phương bay tới. Thân ảnh như Huyết thân trong cuồng phong huyết lãng, ầm ầm lao tới.

"Câm miệng lại!" Tống Khuyết điên thật rồi, câu nói của con thỏ vào tai tất cả mọi người. Hắn giận run lên, chỉ hận không thể xé nát con thỏ ngay lập tức.

Bị đuổi giết, con thỏ thừa dịp loạn chạy mất, chả mấy chốc chẳng còn thấy bóng dáng. Bạch Tiểu Thuần tìm cả buổi cũng không thấy đâu. Lúc

này, tận đáy lòng thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ âm trầm.

"Cái con thỏ này ghê gớm thật, sau rốt vẫn chưa kịp nói!" Bạch Tiểu Thuần mắng cho có lệ. Giờ hắn triệt để yên tâm, đang định ly khai thì bỗng cảm thấy không ổn. Xung quanh hắn, những vị tu sĩ Trúc Cơ đuổi giết con thỏ, cả đám đương nhìn chằm chằm hắn.

Sát cơ trong mắt Tống Khuyết tràn ra bốn phía, hắn hận con thỏ lai lịch không rõ kia nhưng rõ ràng do bị ép hỏi nó mới đại bộc phát với Dạ Táng, cũng là đối tượng hắn căm hận.

Thần Toán Tử cũng thế, những người khác ở bốn phía cũng thế. Hoặc động phủ hoặc bản thân trong lúc loạn cào cào bị kiếm khí Bạch Tiểu Thuần ảnh hưởng nên sát ý chúng với Dạ Táng đã dâng ngập trời.

"Dạ Táng, dám hủy động phủ lão phu, chúng ta phải tính toán cho rõ."

"Lúc trước kệ ngươi chạy, giờ đây ngươi nhất định phải chết!"

"Dạ Táng!!"

Thù mới hận cũ gộp lại, tu sĩ Trúc cơ ở bốn phía tản, sát ý dâng lên, đồng loạt ra tay diệt sát Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Thực Cho Rằng Ta Sợ Các Ngươi!

Dịch giả: Hàn Thiên Long - nhóm dịch: HTP

Tu sĩ Trúc Cơ ở bốn phía, dù không có trên trăm, nhưng cũng có tới mấy chục người. Mặc dù đại đa số đều là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng bên trong vẫn có vài người là Trúc Cơ trung kỳ.

Cũng may những tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ này mặc dù sắc mặt âm trầm, nhưng cũng chỉ thờ ở đứng nhìn mà không có xuất thủ. Địa vị của bọn hắn cùng với những Trúc Cơ sơ kỳ khác không giống nhau, nếu như cùng mọi người ở một chỗ đánh giết Bạch Tiểu Thuần, vậy thì quá ném thân phận.

Nhưng cứ xem như bọn hắn không có tham dự, thì mấy chục Trúc Cơ sơ kỳ hộ pháp và trưởng lão cùng ta tay vẫn làm lay động đất trời. Tại Huyết Khê Tông, giữa người với người không nói đạo lý, chỉ có mạnh được yếu thua!

Ngươi chọc ta, ta liền giết ngươi!

Hoàn toàn không giống với Linh Khê Tông, chỉ có thực lực mới là mấu chốt, mới là trọng điểm!

Mà hành động của Bạch Tiểu Thuần ở Trung Phong đã làm cho nhiều người tức giận. Những tu sĩ Trúc Cơ này, mỗi người tràn ngập sát khí, lúc ra tay đã không phải là Ngưng Khí có thể so sánh. Thần thông khuếch tán, huyết khí lay trời, từng đạo Huyết Kiếm đặc thù của Trung Phong gào thét bay ra. Chớp mắt đã có mấy chục đạo kiếm khí từ bốn phương tám hướng lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng thở ra về chuyện của con thỏ, thì lúc này tâm thần lại bỗng nhiên nhảy lên, tất cả các bộ vị trên dưới toàn thân đều đang chấn động, dường như huyết nhục đều đang gầm thét, không ngừng nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần về nguy cơ ở nơi này.

Những tiếng nổ vang trong chớp mắt vang lên ngập trời, kinh động bát phương. Dưới sự xuất thủ của mấy chục tu sĩ Trúc Cơ mang ý muốn giết người ở bốn phía, Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng có thể tránh đi, nhưng vẫn bị hơn mười đạo kiếm khí đánh vào thân thể.

“Nghe ta giải thích…” Thân hình Bạch Tiểu Thuần lảo đảo lùi lại phía sau, Bất Tử Kim Bì được khí huyết dung nhập, toàn thân trên dưới tản mát ra huyết quang mãnh liệt, cộng them Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có khí lực lớn vô cùng, đồng thời lực phòng hộ lại càng them khoa trương.

Sắc mặt của những tu sĩ Trúc Cơ ở bốn phía kia đều biến hóa, thậm chí có không ít người còn bỗng nhiên nheo mắt lại.

“Dạ Táng này lại âm thầm tu hành Luyện thể chi pháp!”

“Khó trách hắn có thể từ bên trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên sống sót đi ra, mấu chốt là do Luyện thể chi pháp này!”

“Nhục thể của hắn có mức phòng hộ quá mạnh, chúng ta liên thủ vậy mà vẫn khó rung chuyển!”

Vẻ mặt của đám người ở bốn phía đều trở nên nghiêm túc. Nhưng hôm nay nếu đã ra tay thì bọn hắn sẽ không dừng lại. Bạch Tiểu Thuần càng mạnh thì bọn hắn lại càng phải đánh giết, tránh cho việc lưu lại hậu hoạn vô cùng.

Giờ phút này, trong mắt mỗi người đều lấp lánh hàn mang, lại tiếp tục ra tay, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần mà đánh giết.

Lại có hơn mười đạo kiếm khí gào thét đánh tới chỗ Bạch Tiểu Thuần. Mặc cho Bạch Tiểu Thuần có né tránh như thế nào thì mấy chục tên tu sĩ Trúc Cơ ở bốn phía này đều gắt gao truy kích, không ngừng xuất thủ.

Tiếng nổ vang lên quanh quẩn, ngay cả động phủ của Bạch Tiểu Thuần cũng đã bị người trực tiếp hủy đi, oanh một tiếng, chia năm xẻ bảy.

“Chạy đi, Dạ Táng, hôm nay ngươi chạy không thoát!”

Từng lời nói truyền ra, thần thông thuật pháp giáng xuống trên phạm vi lớn. Cả người Bạch Tiểu Thuần vô cùng chật vật, đến cuối cùng bị hơn mười đạo kiếm khí trực tiếp đánh vào trên thân.

Coi như là hắn có Bất Tử Trường Sinh Công thì lúc này cũng phun ra máu tươi. Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt đã có tơ máu, thần sắc dữ tợn, lại càng có một cỗ túc sát từ trên khuôn mặt của Dạ Táng vào lúc này lộ ra.

Đó là sâm nhiên, đó là khát máu, đó là lãnh khốc, là tức giận kinh thiên.

Hắn lúc này, huyết khí ngập trời, sát ý vô biên.

“Lão tử không trốn nữa. Các ngươi ba phen mấy bận muốn giết ta, khinh người quá đáng!! Thật sự cho rằng ta sợ các ngươi sao!” Bạch Tiểu Thuần thở sâu, lau đi máu tươi trên khóe miệng. Hắn giờ phút này tóc tai rối bời, quần áo trên người cũng đã bị tổn hại không ít, thân thể run rẩy. Kết từ sau khi tới Huyết Khê Tông cho tới bây giờ, thần kinh vẫn một mực căng thẳng vào thời khắc này đã hoàn toàn bộc phát.

Hắn không muốn tiếp tục kéo căng ra nữa, những người này muốn giết hắn, ra tay căn bản là cũng không có giữ lại, mà là chân chân chính chính muốn tính tiêu diệt hắn. Đứng trước nguy cơ sinh tử mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần hét lớn lên một tiếng. Nháy mắt khi đám người bốn

phía giết tới, thân hình hắn tiến về phía trước một bước, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt một gã thanh niên Trúc Cơ.

Vừa mới tới gần, Bạch Tiểu Thuần mang theo bộ mặt dữ tợn đụng tới. Oanh một tiếng, Hám Sơn Chàng bộc phát. Tên tu sĩ Trúc Cơ kia phun ra máu tươi, phát ra tiếng kêu thảm, thân hình bị đụng bay ra ngoài giống như diều đứt dây.

Cùng lúc đó, có bảy tám đạo kiếm khí tiến đến, Bạch Tiểu Thuần đem huyết khí toàn thân tản ra, gượng ép chống cự. Trong khi những tiếng nổ vẫn còn vang lên, thì thân hình hắn nhoáng một cái đã trực tiếp xuất hiện ở trước mặt hai gã hộ pháp của Trung Phong. Hai tay hắn nâng lên, nháy mắt đã trực tiếp chộp tới hai người, tốc độ rất nhanh, chỉ trong điện quang hỏa thạch đã tới gần.

Hai gã hộ pháp này lập tức co rụt hai mắt, huyết khí nháy mắt đã tràn ngập toàn thân, mỗi người đều bấm niệm pháp quyết hình thành nên huyết ảnh, định ngăn cản Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hai tay của Bạch Tiểu Thuần lại ẩn chứa lực lượng vô cùng, vừa đụng vào hai huyết ảnh này đã khiến cho chúng sụp đổ dễ như trở bàn tay, một phát tóm lấy cánh tay của hai tên hộ pháp Trúc Cơ này.

“Cút cho ta!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên vung mạnh. Cánh tay hai người này lập tức đứt gãy, phát ra tiếng kêu thảm, thân hình bị đại lực xoáy quanh, trực tiếp ném ra ngoài, đập vào trên một động phủ ở phía xa.

Trong lúc khu vực hạ chỉ Trung Phong đang loạn động, thì đồng thời Thi Phong và Vô Danh Phong, còn có cả Thiếu Trạch Phong cũng đều chú ý tới huyết khí bốc lên ở nơi này, có không ít tu sĩ Trúc Cơ từ đằng xa nhìn lại.

Thậm chí mấy Đại trưởng lão của những ngọn núi này cũng đều phải hít vào một ngụm khí. Mà mấy Huyết Tử ở trong Huyết Tử điện cũng đem ánh mắt giống như thiểm điện, trực tiếp nhìn về phía Trung Phong.

Cho dù là Tổ Phong, vào thời khắc này, cũng có mấy đạo thần thức đến từ vài vị Thái Thượng trưởng lão đảo qua Trung Phong, thấy được cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần đang cùng mọi người đánh giết.

“Lại là kẻ này?”

“Kẻ này có ma tính a, không ngờ lại dẫn được một đám người truy sát.”

“Ha ha, thế này mới đúng. Tuổi còn trẻ, gặp được người khác muốn đến giết mình, nhất định phải phản kháng mới đúng!”

Khi mà tu sĩ của các ngọn núi khác đều đang xem náo nhiệt, thì ở khu vực hạ chỉ của ngọn Trung Phong, Bạch Tiểu Thuần đang mạnh mẽ đâm tới, hết tu sĩ Trúc Cơ này tới tên khác bị hắn trực tiếp làm rung chuyển, phun ra máu tươi.

“Dạ Táng!” Đúng lúc này, từ giữa không trung có một tiếng hừ lạnh truyền đến, toàn thân Tống Khuyết như hóa thành một tòa huyết sắc sơn phong, từ bên trên giống như cự phong áp đỉnh hướng phía dưới. Mà cũng ở dưới ngọn núi này, còn có ba đạo huyết sắc kiếm khí dài khoảng hơn mười trượng bỗng nhiên đánh tới.

“Kiếm khí? Ta cũng biết!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu, huyết sắc trong mắt càng đậm. Khi tay phải của hắn nâng lên, vận chuyển công pháp Huyết Sát Giới, cưỡng ép rút ra một tia Bất Tử huyết khí ở trong huyết nhục trong cơ thể, xuyên qua ngón tay, đột nhiên hất về phía Tống Khuyết đang tiến đến.

Một đạo kiếm khí rõ ràng là không giống bình thường bỗng nhiên xuất hiện ở trên đầu ngón tay của Bạch Tiểu Thuần. Nhìn kỹ thì huyết khí này lại chứa một tia màu vàng, nó vừa xuất hiện thì ngay lập tức có một cỗ khí tức khó mà hình dung từ trong đạo kiếm khí này bạo phát đi ra.

Khi những âm thanh ầm ầm khuếch tán, huyết khí ở bốn phương đều bị chấn động, giống như là gặp vương giả, trong chốc lát đã bị rút tới.

Chúng dung nhập vào bên trong đạo kiếm khí này, khiến cho nó nhanh chóng trở nên khổng lồ, trong chớp mắt đã biến to khoảng mười trượng. Nó ở trong toàn bộ Trung Phong, giống như mặt trời ban trưa, nhìn cực kỳ rõ ràng.

So sánh với nó thì tất cả kiếm khí của những người khác giống như là đều thấp kém, mà chỉ có kiếm khí của Bạch Tiểu Thuần mới là… chính tông nhất!

Lại càng có một cỗ vô thượng bá ý, giống như vạn kiếm chi chủ xuất hiện ở trong nháy mắt, làm rung chuyển thương khung, thậm chí còn khiến cho tâm thần của tất cả mọi người bốn phía đều trở nên cuồng loạn. Kiếm khí của bọn hắn dường như có chút không bị khống chế, giống như đang run rẩy… Cùng run rẩy, còn có cả tu vi của bọn hắn.

Cảnh tượng này khiến cho đám người hoảng sợ nghẹn ngào.

“Chuyện gì đã xảy ra!!”

“Đây là… Kiếm khí gì!!”

“Trời ạ, Dạ Táng này, hắn tu hành chính là Huyết Sát Giới a!!”

Cho dù là những trưởng lão Trúc Cơ trung kỳ ở bốn phía kia cũng đều vì những kiếm khí này xuất hiện mà giật nảy mình. Khi mà bọn hắn còn đang trợn mắt há mồm, thì đạo kiếm khí không giống bình thường, kinh diễm tuyệt luân này đã lao thẳng đến Tống Khuyết.

Tống Khuyết biến sắc, không kịp nghĩ nhiều. Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, ba đạo kiếm khí của gã lập tức bị phá thành mảnh nhỏ hóa thành sơn phong nhưng cũng khó mà ngăn cản, ầm ầm nổ tung. Mà thân hình gã thì phun ra máu tươi, mang theo hoảng sợ cùng với mờ mịt, đột nhiên lùi lại.

“Không có khả năng, ngươi…” Tống Khuyết tê cả da đầu. Kiếm khí này của Bạch Tiểu Thuần làm cho gã rung động đến cực hạn. Cho tới bây giờ gã còn chưa thấy qua kiếm khí nào như thế, uy lực của nó to lớn vượt qua tưởng tượng của gã, thậm chí so với kiếm khí mà gã tu hành bao ngày dưới thác máu còn bá đạo hơn!

Chẳng những gã bị rung chuyển, mà tất cả mọi người ở bốn phía lúc này cũng đều bị rung động, đều bị kiếm khí này của Bạch Tiểu Thuần chấn kinh, từng người từng người trợn mắt há mồm, da đầu run lên từng đợt.

Thậm chí ở trong khoảnh khắc này, đám người Thiếu Trạch Phong, Vô Danh Phong, Thi Phong cũng đều trợn to mắt. Mà Đại trưởng lão của ba ngọn núi lại càng trợn mắt há mồm, ngay cả ánh mắt ở bên trong Huyết Tử điện của ba ngọn núi vào lúc này cũng đều mãnh liệt rõ ràng.

Còn có Tổ Phong, vào giờ phút này truyền ra tiếng kinh hô!

“Đây là... Kiếm khí của cảnh giới luyện huyết thành tương!”

“Tiểu tử này tên là Dạ Táng? Hắn lại có thiên phú như vậy, thế mà cứ im lặng đạt đến cảnh giới như thế!”

“Huyết Sát Giới, dung luyện huyết làm chủ, chia ra làm bốn cảnh giới luyện huyết hóa khí, luyện huyết thành tương, nghịch huyết phản tổ, huyết khí thành kiếp!” Càng có nhiều thần thức ầm ầm giáng xuống Trung Phong, cẩn thận chú ý tới trận loạn chiến này.

Một trận chiến này, trong khoảnh khắc đã bị cao tầng của Huyết Khê Tông chú ý, mà tất cả những điều này chính là vì một đạo kiếm khí kia của Bạch Tiểu Thuần!

“Giết Dạ Táng, người này không chết thì ngày sau chúng ta nhất định bị hắn trả thù!” Khu vực hạ chỉ Trung Phong, Thần Toán Tử phát ra một tiếng rít, lập tức bấm niệm pháp quyết xuất thủ, mà những người khác ở

bốn phía vào lúc này cũng đều hiểu ra, đồng loạt tái khởi sát ý, tập hợp lực lượng của mọi người, toàn bộ ra tay, đánh giết Bạch Tiểu Thuần.

“Người này không thích hợp, hắn dung không phải là Huyết Sát Giới của Trung Phong ta!” Tống Khuyết gầm nhẹ, con mắt đỏ hồng, nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần. Gã cũng không biết vì cái gì mà kể từ sau khi giao thủ với tên Dạ Táng ở trước mắt này thì trong lòng gã lại dâng lên sát ý, giống như cùng đối phương có thâm cừu đại hận, không đội trời chung.

Cảm giác này có chút đột ngột, nhưng lại tồn tại rất chân thực.

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên tránh đi, nhìn đám người xung quanh giống như những con sói hung tàn. Hắn giận quá hóa cười, trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn, càng có một cỗ lãnh khốc từ trên mặt nạ của hắn phát ra.

“Dạ Táng ta dung không phải là Huyết Sát Giới? Như vậy thì ta sẽ để cho đám người các ngươi nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, cái gì… Mới là Huyết Sát Giới!” Thân hình Bạch Tiểu Thuần nhảy lên một cái. Đến khi lên tới giữa không trung, khi mà những tu sĩ Trúc Cơ kia hóa thành từng đạo đánh tới, hắn thở sâu, tay phải nâng lên, hướng về Trung Phong ở phía dưới bỗng nhiên chỉ một cái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Nghịch Huyết Phản Tổ!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

"Huyết khí, đến!"Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời rống to. Ngón tay hắn đưa xuống, rồi xuất hiện một màn khiến tất cả tu sĩ Trúc cơ Trung Phong đang hóa thành cầu vồng lao đến đều kinh hoảng!

Toàn bộ khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong ầm ầm chấn động. Huyết khí như nhận được triệu hoán của Bạch Tiểu Thuần, cảm nhận được lời kêu gọi của cùng mạch mình mà trở nên linh động, tản mát ra một sự sung sướng, sôi nổi, lập tức trào dâng lên.

Từng sợi huyết khí bay lên, lao thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt chui vào trong cơ thể hắn. Lượng huyết khí rất nhiều, từ khu thảo mộc, từ khắp các động phủ, từ bên trong huyết đầm, trong thác nước huyết sắc, trong mỗi tấc đất trên bề mặt toàn bộ khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong, từ khắp mọi nơi bạo phát đi ra.

Rầm rầm rầm!

Một màn kinh thiên động địa đến khó mà tưởng tượng được, huyết khí vô cùng tận bay thẳng lên không trung nhuộm đỏ cả một vùng trời. Huyết khí này vô cùng nồng đậm, tựa như có thể che phủ cả trời đất, rồi nhanh chóng bay lên không trung, dung nhập toàn bộ vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần như trở thành Vương giả của bọn chúng, chỉ một câu nói của hắn, chỉ một lời kêu gọi của hắn lại có thể khiến toàn bộ huyết khí khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong sôi trào lên.

Thậm chí không chỉ có khu vực đốt cuối ngón tay, mà cả huyết khí ở khu vực đốt giữa cũng bộc phát ra, tạo thành một cột máu kinh thiên động địa, vươn tới tận trời cao, như muốn đi vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Toàn bộ Trung Phong, khoảnh khắc này, đều nổi lên chấn động, kinh thiên động địa!

Loại kịch biến này khiến mấy chục tên tu sĩ Trúc cơ xung quanh hoảng hốt, cả đám chợt run lên, thậm chí bọn hắn còn kinh hãi phát hiện huyết khí trong cơ thể mình vậy mà cũng có dấu hiệu muốn thoát ra khỏi người. Tất cả lập tức hít vào một hơi lạnh.

Đến mấy tên Trúc cơ trung kì nhìn thấy cảnh tượng này cũng không thể tin được, trong đầu quay cuồng dậy sóng. Từng đạo cầu vồng từ phía gần đầu ngón tay cũng lần lượt lao tới đây, hóa thành những thân ảnh tu sĩ Trúc cơ Hậu kỳ, cả đám cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

“Hắn là dạng quái thai gì vậy?”

“Huyết khí này, vậy mà nghe theo hiệu lệnh của hắn!”

“Chết tiệt, Dạ Táng này lợi hại như vậy, sao lại không phải là Địa mạch Trúc cơ?”

Tu sĩ ba sơn phong, Thiếu Trạch Phong, Vô Danh Phong, còn cả Thi Phong đều trợn mắt há hốc mồm. Ba vị đại trưởng lão của ba tòa sơn phong này đã bay ra từ lâu, lúc này cũng nhìn qua Trung Phong bằng ánh mắt không tưởng tượng nổi.

"Đây là. . ."

"Loại khí thế này. . ."

Cũng lúc này, ba vị Huyết tử trong điện huyết tử trên đỉnh núi cũng đồng thời xuất hiện. Ba người này đều là thanh niên, nhìn qua đều cho

người khác cảm giác sâu không lường được, cả ba đều ngưng trọng nhìn về Trung Phong phía xa, trong lòng mỗi người đều dậy sóng.

Ngay khi toàn bộ huyết khí khu vực đốt giữa ngón tay dâng lên, Đại trưởng lão Tống Quân Uyển đang cùng chín vị huyết sắc trưởng lão bàn chuyện quan trọng. Trước đó, bọn họ cũng có nghe nói đến trận giết loạn ở khu vực đốt cuối ngón tay thế nhưng cũng không ai suy nghĩ nhiều, ngay khi huyết khí dâng lên ngập trời thì tâm thần cả đám mới chấn động.

Đến khi huyết khí ở khu vực đốt giữa ngón tay dâng lên thì Tống Quân Uyển lộ ra vẻ không cách nào giải thích được, vội vàng kết thúc thương nghị, nhanh chóng bay ra. Chín vị huyết sắc trưởng lão cũng không cách nào tưởng tượng nổi, vội bay theo sau.

Mười người nhanh chóng bay ra, liếc mắt nhìn thấy huyết khí ở toàn bộ Trung Phong được bộc phát chưa từng có từ trước tới nay, phóng thẳng lên bầu trời…Đứng nơi đó, Bạch Tiểu Thuần như mặt trời ban trưa, tựa như Huyết Ma, mái tóc không gió mà bay, ánh mắt đầy lãnh khốc, toàn thân tản ra vô tận khắc nghiệt!

"Chuyện này. . ."

“Trời ạ…toàn bộ huyết khí của sơn phong đều ngưng tụ về phía hắn!” Trong lúc tâm thần của tất cả huyết sắc trưởng lão kia đều ầm vang, thì hơi thở của Tống Quân Uyển cũng trở nên dồn dập, vẻ mặt biến sắc.

Trong khoảnh khắc này, thần thức của phần lớn các vị Thái thượng trưởng lão cũng ầm ầm phủ xuống Trung Phong, sau khi cảm nhận được hết thảy kịch biến này, tinh thần bọn họ cũng không còn bình tĩnh được.

“Nghịch huyết phản tổ…sao lại có chuyện này được chứ???”

“Tiểu tử Dạ Táng vậy mà đạt được cơ duyên này, có thể nghịch huyết phản tổ!!!”

“Chết tiệt, lúc trước ai đã khảo thí tư chất của hạt giống này vậy, nếu biết được hắn có thể tu thành Huyết kiếm, có thể nghịch huyết phản tổ, Huyết Khê Tông ta nói gì cũng cố gắng cho hắn Địa mạch Trúc cơ a!”

Ngay lúc thần thức của đám Thái thượng trưởng lão còn đang chấn động, thì một thần thức còn mạnh mẽ hơn hẳn cảnh giới của những người này, áp chế tất cả mọi người đột nhiên phủ xuống, tựa như nó ảnh hưởng đến cả bầu trời nên khiến toàn bộ thiên địa nơi này thoáng vặn vẹo một chút.

“Nghịch huyết phản tổ, có thể ngộ nhưng không thể cầu, trong hơn mười vạn người tu hành công pháp Huyết Khê Tông thì chỉ có một người, vì huyết mạch không phù hợp, hậu tích bạc phát (tích lũy sâu dày, từ từ rồi mới tốt lên), cho nên cũng không Phản tổ giống người thường được. Cơ duyên này…từng xuất hiện hai lần, trước khi biểu hiện ra, thì người khác rất khó nhận ra được.” Giọng nói tang thương vang lên khắp tâm thần của các vị Thái thượng trưởng lão.

Dưới sự dung nhập của lượng huyết khí dồi dào như vậy, trong khi tất cả mọi người trở nên kinh hãi, thì Bạch Tiểu Thuần cũng thét dài lên một tiếng, cả người hắn run rẩy, điên cuồng hấp thụ huyết khí. Cơ thể hắn lúc này tựa như một cái động không đáy, dưới sự hấp thu huyết khí điên cuồng như vậy, Bất tử Bì trên người hắn dần tản ra hào quang chói mắt, mà tia sáng cũng không còn là màu vàng kim, mà hoàn toàn là màu đỏ máu!

Màu đỏ này, chính là tiêu chí, để khiến người khác lập tức nhận ra được…chính là ấn kí của Huyết Khê Tông. Không có hào quang sáng chói gì, cũng không có chứng cứ gì cả, nhưng chỉ như thế thôi cũng chứng minh…Bạch Tiểu Thuần đang thi triển, chính là công pháp của Huyết Khê Tông!

Huyết quang tràn ra tám hướng, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời gầm nhẹ. Sau lưng đột ngột xuất hiện một hư ảnh cực lớn, hư ảnh này vô

cùng khổng lồ với làn da màu xanh lá, gương mặt dữ tợn, hàm răng chìa ra ngoài, dáng vẻ bệ vệ ngập trời!

Móng tay nó sắc bén như có thể rạch xé được mọi tầng ngăn cách, còn có một cái sừng sắc nhọn như muốn đâm rách cả bầu trời, thêm vào đó còn một cái đuôi đầy vảy quét ngang hư vô, rít lên tiếng xé gió.

Hư ảnh này…chính là tồn tại trong truyền thuyết…Man Quỷ!

Giờ khắc này, hư ảnh Man Quỷ xuất hiện, cũng đại biểu cho tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương quyển…hoàn toàn ngưng kết!

Khi hư ảnh Man Quỷ này vừa xuất hiện, Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong trợn to hai mắt, rồi gào rú lên. Huyết tử Thiểu Trạch Phong cũng ầm ầm chấn động thân thể, ánh mắt lóe lên tia sáng kì dị.

“Dạ Táng này, Thiểu Trạch Phong chúng ta muốn có hắn!!!”

Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong cũng tương tự vậy, lão không cách nào không kích động, vì hư ảnh Man Quỷ này được khắc trên đồ đằng của Thiểu Trạch Phong, chính là bí pháp mà nhiều đời Thiểu Trạch Phong sau khi nghiên cứu bàn tay khổng lồ của Huyết tổ mới minh ngộ ra !Thế nhưng Dạ Táng trước mắt này, lại nghịch huyết phản tổ, tự động ngưng tụ, khiến cho Thiểu Trạch Phong hoàn toàn điên cuồng.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung gầm lên một tiếng, huyết khí được hấp thu rồi chạy một vòng trong người, sau đó được tán ra ngoài. Phía sau lưng hắn, một thành huyết kiếm khổng lồ bắt đầu ngưng tụ ra mũi kiếm. Theo đó, Bạch Tiểu Thuần hấp thu huyết khí càng thêm nhiều nữa, lại vận chuyển một vòng trong người rồi phóng xuất ra ngoài, đến cuối cùng, trong tiếng nổ vang trời, thanh đại kiếm sau lưng hắn xuất hiện thân kiếm, đốc kiếm, cuối cùng là chuôi kiếm!

Mọi chuyện tưởng như rất dài dòng, nhưng thực tế lại chỉ gói gọn trong vài hơi thở, một thành đại kiếm huyết sắc nguyên vẹn, cuối cùng… xuất hiện!

Mọi người còn đang hít vào một hơi lạnh, thì Bạch Tiểu Thuần nâng hai tay lên nắm chặt lấy thanh đại kiếm đầy khí thế này, gầm nhẹ một tiếng rồi kéo lê một vòng cung huyết quang, hướng thẳng xuống mấy chục tên tu sĩ Trúc cơ phía dưới, đột nhiên…chém!

“Đây, mới chính là Huyết Sát Giới! Các ngươi đã muốn giết ta, thì ta để giết các ngươi trước vậy!”

Tiếng Bạch Tiểu Thuần vọng khắp, một kiếm rách trời nháy mắt rơi xuống, huyết khí bốn phía xung quanh lao thẳng tới huyết kiếm, không ngừng dung nhập vào bên trong khiến kích thước kiếm ngày càng khổng lồ. Trong chớp mắt, thanh kiếm đã lớn tới vài chục trượng, một kiếm chém xuống, ầm ầm bộc phát ra một khí tức hủy diệt.

Mấy chục tu sĩ Trúc cơ này tái nhợt mặt mày, gào lên thê lương, chỉ còn cách liên thủ lại với nhau, toàn lực thi triển tất cả đòn sát thủ của mình nhằm ngăn cản một nhát chém của thanh kiếm này!

Rầm rầm rầm! !

Tiếng nổ vang lên chấn động thiên địa, một kiếm rơi xuống, mấy tên tu sĩ Trúc cơ đứng trước thét lên, rồi thân thể ầm ầm sụp đổ, như một phản ứng dây chuyền khiến mấy người phía sau bọn hắn cũng run rẩy cả người. Dưới lực lượng trùng kích của huyết kiếm, bọn họ đã sắp sửa sụp đổ, ánh mắt Tống Khuyết trong đám người này lần thứ hai…lộ ra vẻ dữ tợn và liều chết, thì chợt một tiếng hừ lạnh vang lên.

"Đã đủ rồi! Huyết khí, tán!"

Thanh âm truyền ra, như sấm động cuồn cuộn, Huyết kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần run rẩy mãnh liệt, rồi nhanh chóng tiêu tán đi trông thấy, hóa lại thành huyết khí tản ra xung quanh.

Toàn bộ Trung Phong đột nhiên chấn động, một lực lượng to lớn như đang phủ xuống khiến cả Trung Phong rung chuyển. Thậm chí, trong chớp mắt này, trên mặt đất ở Trung Phong đột nhiên xuất hiện từng phù

văn trận pháp. Những phù văn này như đã được khắc trên ngón tay này từ rất lâu rồi, trở thành một lực lượng ngoại lực khống chế!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, hắn cảm nhận rõ khi giọng nói kia xuất hiện thì huyết khi nơi này đã không còn theo điều khiển của chính mình. Chủ nhân của giọng nói kia có trình độ điều khiển huyết khí cao thâm hơn hắn rất nhiều.

Thế nhưng đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy phương pháp đối phương điều khiển huyết khí, nhìn như cao thâm hơn nhưng thực tế chỉ dựa vào ngoại lực mà thôi. Không như chính bản thân hắn, nếu xét kỹ thì hắn và những huyết khí này là cùng mạch!

“Chưa đủ!” Nghe thấy đối phương nói vậy, mặc kệ đối phương là ai, nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lúc này đầy phẫn nộ, mà lần này, hắn không đè nén xuống được!

“Lúc bọn hắn tới giết ta, tại sao không nói đã đủ rồi. Bây giờ ta phản kích muốn giết bọn hắn, ngươi lại nói đã đủ rồi? Ta không phục!”

Từ lúc đến Huyết Khê Tông này, Bạch Tiểu Thuần luôn cảm thấy mình luôn cúp đuôi mà sống, dưới cơn giận bộc phát, hắn cảm thấy ấm ức trong lòng. Cho nên, sát ý đối với đám tu sĩ Hộ Pháp Trúc cơ khiến bản thân phải liều mạng như vậy lại tràn lên.

“Đều tại các ngươi!” Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, sự việc đã không tốt, hắn dứt khoát triệu hoán ra bàn tay khổng lồ làm cho Huyết Khê Tông phải đại loạn một lúc, rồi thừa cơ chạy trốn. Cho nên khi Huyết kiếm bị tán đi, uy áp bốn phía tràn ngập, mấy chục tên tu sĩ Trúc cơ vừa mới thở nhẹ ra một hơi, thì cả người Bạch Tiểu Thuần xông tới trong nháy mắt, xuất hiện trước mặt một tên tu sĩ Trúc cơ, đưa tay phải lên đánh xuống một quyền.

Rầm một tiếng, tên tu sĩ Trúc cơ vừa mới thở nhẹ ra này phản ứng chậm một nhịp, cả người hứng lấy một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp phun máu tươi, tâm mạch đứt từng khúc.

“Ngươi…” Gã trợn to mắt, tuyệt khí bỏ mình.

Mấy tên còn lại lập tức đại loạn, còn đang muốn tản ra thì Bạch Tiểu Thuần đã mặc kệ tất cả, càng nghĩ càng thấy ấm ức, thần sắc lạnh lẽo, ánh mắt đầy sát cơ lại tiếp tục xông lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Thật Là Một Tông Môn Tốt Mà!

Dịch giả: trongkimtrn

Bạch Tiểu Thuần đã giết đỏ cả mắt rồi. Từ sự tình ở Lạc Trần gia tộc đã khiến hắn hiểu rằng: Với những kẻ muốn tính mạng của mình, thì bản thân hắn phải hung tàn hơn, phải ác hơn bọn chúng. Phải giết đối phương trước khi để bọn chúng giết mình!

Như vậy, mình mới có thể bảo toàn tính mạng!

Lúc hắn ra tay, thì thân ảnh của hắn hóa thành một luồng cầu vồng, phát ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa. Khi tới bên cạnh một tên hộ pháp Trúc cơ vừa oanh kích ra một đạo kiếm khí, hắn hung hăng đụng thẳng vào y.

“Ầm”một tiếng nổ vang lên. Tên Trúc Cơ tu sĩ đó phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể y trực tiếp nổ bung, huyết nhục mơ hồ.Khi lao ra từ đám máu thịt be bét, lập tức Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên chụp lấy một tên tu sĩ Trúc Cơ đang định đánh lén hắn. Trong tiếng kêu kêu thảm thiết, tên tu sĩ Trúc cơ đó trực tiếp bị hung hăng xé ra.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều là máu tươi, hô hấp của hắn hỗn loạn, hai mắt đỏ thẫm và rống to.

"Đến đây, chạy cái gì?"

"Không phải các ngươi muốn tới giết ta sao?!"

"Đến đây!" Nhoáng một cái, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện sau lưng một tên tu sĩ Trúc Cơ khác đang hoảng sợ muốn chạy trốn, đưa tay phải

chụp lấy bả vai đối phương.Tên tu sĩ Trúc Cơ này hét lên, đưa tay bấm niệm pháp quyết rồi đánh thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần. Thân thể Bạch Tiểu Thuần vụt qua, hắn không thèm để ý mà nắm cổ đối phương, hung hăng bẻ một cái!

Âm thanh “Răng rắc” vang lêng, người này cũng khí tuyệt bỏ mình.

Lúc Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn bốn phía, toàn bộ những tên tu sĩ Trúc Cơ còn lại đều điên cuồng bỏ chạy. Cả đám bọn chúng đều mang thần sắc sợ hãi, hoặc là chạy trốn về động phủ, toàn lực mở ra trận pháp bảo hộ, hoặc là chạy trốn tới chỗ xa hơn.

Đại đa số trong đám ngườithì vừa hoảng sợ vừa tụ tập lại cùng một chỗ, hợp thành trận pháp, ngăn cản Bạch Tiểu Thuần bước vào. Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng ở trong đám người này.

"Ngươi không phải làcon người!"

"Tachưa từng gặp quahung ma nào tàn nhẫn như vậy cả!"

"Trời ạ, không ngờ tên Dạ Táng này lại khủng bố như thế!!"

Những người này đã bị sự bộc phát của Bạch Tiểu Thuần dọa cho kinh hãi.Hiện giờ, ánh mắt bọn chúng khi nhìn Bạch Tiểu Thuần không khác một tên hung thần ác sát là mấy, quần áo đẫm máu, thần sắc dữ tợn, ẩn chứa sát ý vô tận.

Cái dạng tàn khốc này, cái loại điên cuồng này đã làm cho tâm thần mọi người run rẩy. Cho dù là Tống Khuyết, cũng đều hít vào một hơi sâu, còn Thần Toán Tử thì càng kinh hồn tán đảm.

Bọn chúng thân là đệ tử Huyết Khê tông, tại trong mắt chúng nhân thì đều là kẻ hung tàn vô cùng. Nhưng vào giờ khắc này, trong mắt bọn họ thì Bạch tiểu Thuần mới đúng là hung tàn không thể hình dung.

Chỗ đặc biệt là, trong quá trình này, chủ nhân cái thanh âm ngăn cản Bạch Tiểu Thuần trước đây lại không có lên tiếng nữa.

Thậm chí đám người đại trưởng lão, cũng nhìn lại ở xa xa, từng người một đều đang động dung. Nhưng không một ai đi ngăn cản, thậm chí khi quá trình này xay ra thì trên bầu trời có từng đường cầu vồng gào thét bay đến, hóa thành thân ảnh mà nhìn cảnh Bạch Tiểu Thuần giết chóc, cũng không nói gì.

Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, nhận thấy bản thân không cách nào đánh phá được trận pháp mà bọn chúng liên hợp bố trí thì hắn lại âm lãnh cười cười, dùng toàn lực bộc phát mà công kích một cái động phủ nằm ở bên cạnh. Một nén nhang trôi qua, dựa vào lực lượng thân thể kinh khủng, hắn trực tiếp phá tung cái động phủ kia, đi vào. Lúc đi ra, hắn kéo ra một cỗ thi thể tu sĩ Trúc Cơ vừa mới trốn ở trong đó, ném vào trận pháp do nhũng người kia bố trí. Khi sự mỏi mệt lan tràn toàn thân, thì hắn dứt khoát ngồi ở một bên, lau máu tươi trên mặt rồi ngẩng đầu nhìn những người đang ở bốn phía trên bầu trời.

Nhìn một vòng, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cảm giác mỏi mệt lại tràn tới,mấy cái gân xanh nổi lên cũng dần được thả lỏng. Nhưng rất nhanh, hắn liền nghĩ mà sợ khi nhớ tới từng màn từng màn vừa xảy ra, tuy rằng đã xả được cơn giậ, nhưng bây giờ hắn lại phát sầu.

"Chẳng qua ta không có lộ ra công pháp Linh Khê Tông, đều dùng thuật pháp Huyết Khê tông thuật pháp, về phần thuật Luyện Thể... Căn bản thì cũng có chút liên quan đến Huyết Khê tông. Nói như vậy, coi như bọ họ có trừng phạt ta, thì chắc sẽ không đến mức sẽ giết chết ta đâu nhỉ?"Bạch Tiểu Thuần run sợ, hắn cũng không chắc việc triệu hóan ra đại thủ vừa rồi có làm đổ bể mọi chuyện tại Huyết Khê Tông hay không nữa?

Cả ngọn Trung phong hoàn toàn yên tĩnh...

Dù là ở Huyết Khê tông thì sự tình giết chóc như vậy cũng rất ít khi nhìn thấy. Trận chiến này tạo ra chấn động quá lớn, nhờ một trận chiến này mà Bạch Tiểu Thuần không những uy hiếp bát phương mà hắn còn khiến cho rất nhiều người….. Có nhận thức mới về Dạ Táng.

"Giết đủ chưa?Trong không gian yên tĩnh ở đây, thanh âm tang thương trước đây lại một lần nữa quanh quẩn bốn phương tám hướng. Có một thân ảnh mơ hồ, chậm rãi ngưng tụ trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu máu. Y đứng đó, chắp tay sau lưng, dùng mắt lạnh nhạt nhìn vào Bạch Tiểu Thuần. Trên người y, ẩn chứa một cỗ huyết khí kinh người, giống như đồng cảm cùng với thiên địa nơi này, cùng đồng cảm với ngọn Trung phong này.

Loại huyết khí này hóa thành uy áp, khiến cho Linh Hải trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần đều chấn động.

Nhất là ánh mắt của người đàn ông trung niên này, lúc nhìn về Bạch Tiểu Thuần thì dường như có thể xuyên thấu và chứng kiến hết thảy mọi thứ có trong cơ thể hắn. thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, không cách nào có thể che giấu dwois ánh mắt ấy.

Cũng may cái mặt nạ của tông môn thần bí kia là chí bảo. Nhờ nó che giấu mà người đàn ông trung niên chậm rãi thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một chút, tay phải lão vung lên, bất chợt có một cái bình nhỏ bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Thiên phú không tầm thường, Nghịch Huyết Phản Tổ, càng khó có được là lại có ma tính... Đáng tiếc, chỉ là phàm đạo Trúc Cơ... !"

"Bên trong có ba viênLinh Huyết đan, nó không những có thể giúp cho thương thế của ngươi khôi phục, mà còn làm cho cảm ứng huyết khí càng thêmsắc bén." Nói xong, người đàn ông trung niên này có chút tiếc nuối, quay người bay lên không trung, thân ảnh bị gió thổi qua, chậm rãi tiêu tán đi.

"A?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ,hắn đã chuẩn bị nhận trừng phạt, thế nhưng rõ ràng người này không những không trừng phạt, lại còn cho hắn một bình đan dược.

Ngay khi BTT còn đang sửng sốt, thì hơi thở của mấy Đại trưởng lão đang đứng giữa không trung trở nên dồn dập, ánh mắt lóe sáng kì dị. Vừa rồi bọn họ không nói gì là vì đã có lão tổ hàng lâm, vả lại biến hóa của Dạ Táng lúc này quá lớn so trước kia nên họ hơi nghi ngờ. Nhưng vừa rồi, lão tổ đã tự mình kiểm tra về sau, hiển nhiên đã xác nhận hắn không có vấn đề gì, vì vậy lập tức lửa nóng nổi lên.

Bọn họ cảm thấy cái tên Dạ Táng này chẳng những thiên phú tuyệt đỉnh, mà lại có thể chém giết nhiều người như vậy. Chuyện này thật hiếm thấy, rõ ràng chính là do ma tính theo như lời lão tổ nói. Hơn nữa, khi nhớ tới sự độc địa và bá đạo của hắn trong trận tranh đoạt Trúc cơ đan lúc trước, thì bọn họ càng thêm thưởng thức hắn.

Về phần việc Bạch Tiểu Thuần giết người đã vi phạm môn quy thì bọn họ lại không thèm để ý, Huyết Khê Tông là nơi mạnh được yếu thua, trong bọn họ có kẻ nào mà tay không nhiễm đầy máu tươi chứ. Tài nghệ không bằng người, lại cố tình trêu chọc cường giả thì chính là tự tìm chết. Cho nên, đối với tu sĩ tầng chót, nói môn quy không bằng nói đó chính là một loại bảo hộ, còn đối với những cường giả Trúc cơ trở lên, thì chỉ có thể nói là cường giả vi tôn!

Hơn nữa năng lực gây chuyện của Bạch Tiểu Thuần, đã đủ khiến bọn họ động dung. Nên biết rằng, việc làm cho tất cả mọi người ưa thích cùng với chuyện làm cho tất cả mọi người hận thấu xương, độ khó mặc dù không giống nhau, nhưng kết quả lại như nhau.

Bất luận làm được một cái nào trong hai điều đó, đều xem như là thành tựu. Người trước là chính, người sau là ma.

Loại ma tính này, đại biểu cho việc Dạ Táng nếu không chết, thì chờ sau này khi tu vi hắn cường hãn, nhất định là một thế hệ cự phách, hoặc là quét ngang thiên hạ, hoặc là bị thiên hạ quét ngang.

Đại trưởng lão Thiếu Trạch phong, vị tu sĩ có thân thể to con vạm vỡkia, lập tức bay ra, tiến đến cười nói :

"Dạ Táng sư đệ, về với Thiếu Trạch phong của ta đi, với phương pháp Luyện Thể của ngươi mà không đến Thiếu Trạch Phong thì thật là lãng phí đấy!"

"Vào Thiếu Trạch phong, ta cho phép ngươi ở khu vực đốt giữa ngón tay. Đến đây đi, nếu ở chỗ đó thì ngươi có thể tu luyện đại thành Luyện Thể mà ngươi trước đây chưa bao giờ đạt tới a!!"

Trong mắt đại trưởng lão Thiếu Trạch phong toàn là lửa nóng, không ngừng mà mở miệng nói ra liên tiếp chỗ tốt, Bạch Tiểu Thuần có chút há hốc mồm, trong mắt lộ ra mờ mịt lúc, Thi Phong Đại trưởng lão cũng lập tức hàng lâm.

"Đừng nghe lão ta nói. Dạ Táng, đến Thi Phong của ta,Thi Phong mới là gia viên luôn luôn là nhàcủa ngươi nha. Đến đây đi, Thi Phong của ta có rất nhiều thi thể xinh đẹp, mặc ngươi lựa chọn!"

"Dạ Táng sư đệ, bọn hắn nói không có chút thành ý nào. Hãy đến Vô Danh phong của ta, ta cho ngươi tiến vàoHàng ngũ huyết sắc trưởng lão, có đủ đặc quyền ở Vô Danh phong. Sau này, không ai dám trêu chọc đến ngươi nữa!" Chu Nho Vô Danh phong, lớn tiếng mở miệng, vì muốn đoạt được Bạch Tiểu Thuần là tu sĩ Nghịch Huyết Phản Tổ, lão ta cũng liều mạng bỏ ra cái giá lớn.

Bạch Tiểu Thuần bối rối, hiện tại còn không có kịp phản ứng, một màn kịch này đã làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hắn làm ra đại họa, ở trước mặt mọi người mà giết bảy tám ctên tu sĩ Trúc Cơ tu sĩ, càng là dẫn động huyết khí Trung phong, thậm chí mặc dù hắn không biết người đàn ông trung niên kia, nhưng có thể đoán được người đó nhất định là một vị Thái Thượng Trưởng Lão nào đó, thậm chí có khả năng là là một trong các vị lão tổ.

Kết quả này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của hắn a, nếu hết thảy những sự tình loại này phát sinh ở Linh Khê Tông thì chính là đại họa. Bạch Tiểu Thuần biết rõ môn quy, kết quả chuyện này là bị Chấp Pháp đường phanh thây xé xác, phế bỏ tu vi, giết luôn hồn phách.

Nhưng hôm nay... Tại Huyết Khê tông này, kết quả rõ ràng lại trái ngược.

Lúc mà Bạch Tiểu Thuần đang ngẩn người, bỗng nhiên có một tiếng cười nhõng nhẽo truyền đến từ đằng xa, thân thể mềm mại của Tống Quân Uyển bắn ra mị lực khắp bốn phía, nàng mang theo một làn gió thơm đi tới. Khi nhìn về Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nàng lộ ra sự thưởng thức mãnh liệt, tựa như nhặt được của quý vậy. Lúc đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, thì nàng ta lại quay người đưa lưng về phía hắn, rồi dùng ánh mắt mang híp chặt mà quét về phía những người khác.

"Nơi này là Trung phong, mấy người các ngươi tới nơi này đào người của ta sao?"

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, ngẫng đầu lên, lập tức thấy được bóng lưng Tống Quân Uyển ở trước mặt. Người phụ nữ này ăn mặc mát mẻ, quần áo tinh mỹ, còn có da thịt tuyết trắng rất hấp dẫn,… Những điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần chỉ cần liếc qua một lần, ánh mắt liền nhìn thẳng, nhịn không được xúc động muốn nghiên cứu cẩn thận một lần. (Hết trong sáng rồi sao?)^^

Khi nhìn rõ ràng cử độngcố ýcủa Tống Quân Uyển, lại nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, thì các đại trưởng lão thuộc ba ngọn núi khác thi nhau thở dài một tiếng. Với thủ đoạn của Tống Quân Uyển, bọn họ cũng đành bất đắc dĩ, chỉ là có chút tiếc nuối mà nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, sau đó quay người rời đi.

Cho đến lúc bọn họ rời đi hết, dáng vẻ tươi cười của Tống Quân Uyển biến mất, hóa thành âm lãnh, ánh mắt đảo qua tu sĩ Trúc Cơ Trung phong đang ở bốn phía kia. Dưới cái nhìn này, những người đó đều nhao nhao run sợ, cúi đầu không dám nói.

Tống Khuyết càng thêm sợ hãi, không dám nhìn nàng, từ nhỏ hắn chỉ sợ có một mình ngườidì nhỏ này thôi...

"Tất cả giải tán đi. Nhớ kỹ, phải dọn dẹp nơi này sạch sẽ một chút!" Sau khi Tống Quân Uyển nhàn nhạt mở miệng, thì bốn mọi người bốn phía mới nhẹ nhàng thở ra. Từng người một cung kính và nhanh chóng rời đi, rất nhanh sau đó, nơi này liền an tĩnh lại.

"Nhìn đã đủ chưa, Dạ Táng đệ đệ?" Lúc này Tống Quân Uyển mới quay người, trên mặt nàng lộ ra ra dáng vẻ cười mà không phải cười. Lúc cúi người, nàng dùng ngón tay như ngọc nâng cằm của Bạch Tiểu Thuần lên.

Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ, vội ho khan một tiếng, nhanh chóng đứng lên và ôm quyền cúi đầu về phía Tống Quân Uyển.

"Bái kiến Tống tỷ tỷ!"

"Sau này nên cẩn thận một chút! Sự hỗn loạn ở Huyết Khê tông cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu không loạn như thế thì thực lực tông môn còn mạnh hơn bây giờ nhiều. Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi tìm một địch nhân mà chiến, giúp cho tông môn không sụp đổ. Bất quá chỉ cần lão tổ còn sống, thì mọi hỗn loạn đều bị áp xuống hết.

“Vì vậy, cứ an tâm lưu lại Trung phong đi, biểu hiện của ngươi càng mạnh thì càng được tôn trọng." Tống Quân Uyển cười cười, nụ cười của nàng như là hoa hồng nở rộ, trên người của nàng tỏa ra một vẻ xinh đẹp không nói rõ được.

"Tống tỷ tỷ, vị vừa rồi kia... Là lão tổ à?" Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút mới hỏi.

"Vô Cực Tử lão tổ!" Tống Quân Uyển nhẹ giọng mở miệng, nhìn bộ dạng Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác, che miệng cười cười, hơi thở như lan.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, một lúc lâu sau, hắn thở sâu.

"Nguyên lai lão ta chính là Vô Cực Tử... Là thiên kiêu tuyệt thế vào tám trăm năm trước!" Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh, dần dần trong lòng xuất hiện sự cảm động, hắn cảm thấy Huyết Khê tông đối xử với hắn thật quá tốt. Còn ở Linh Khê Tông, nếu gây ra đại họa, thì sẽ bị trừng phạt rồi, thế mà ở đây, hắn chẳng những không bị trách phạt mà còn được khích lệ và ban thưởng thêm nữa chứ.

Hơn nữa đại trưởng lão mấy ngọn núi đều muốn tranh đoạt bản thân hắn, hơn nữa đại trưởng lão ngọn Trung phong Tống Quân Uyển còn là một người xinh đẹp nóng bỏng nữa chứ!

Nhất là nơi đây vô cùng thích hợp để bản thân hắn tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công,cả về thánh địa tu hành hay về huyết khí... Hết thảy những điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm nhận rằng, Huyết Khê tông mới là nơi thích hợp nhất với hắn.

"Thật sự là một cái tông môn tốt mà!" Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần dùng sức lắc đầu cảm thán. Hắn tranh thủ thời gian điều chỉnh tâm tình, không ngừng mà nhắc nhở bản thân, mình là đệ tử Linh Khê Tông, là địch nhân Huyết Khê tông!

Nhưng hắn vẫn là nhịn không được cảm thấy, Huyết Khê tông quả thực là nơi rất tốt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Hung Danh Hiển Hách

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Lúc này đã không còn là hoàng hôn, trăng sáng đã treo cao, mặt trăng bên ngoài vốn màu trắng bạc, thế nhưng bên trong Huyết Khê Tông nhìn lên thì lại là một màu đỏ thẫm.

Ánh trăng rơi xuống cũng là huyết sắc, bao trùm lấy toàn bộ Huyết Khê Tông khiến nơi này đầy cảm giác đáng sợ.

Nếu là một đệ tử của tông môn khác nhìn cảnh tượng này hẳn sẽ phải chấn động tâm thần, thế nhưng Bạch Tiểu Thuần đã ở đây một khoảng thời gian, nhìn đã quen mắt rồi.

Theo ánh trăng Bạch Tiểu Thuần men theo con đường đi lên Trung Phong, bốn phía xung quanh đều bị tàn phá, không ít cây cối, mặt đất và động phủ đều vỡ nát, xung quanh càng thêm tĩnh lặng. Một trận chiến ban ngày đã hoàn toàn khiến danh khí Bạch Tiểu Thuần bộc phát, rung chuyển tất cả mọi người ở Trung Phong.

Huyết Khê Tông vốn dựa vào đạo lý mạnh được yếu thua, do đó, cường giả càng được tôn kính.

Bạch Tiểu Thuần lại thông qua một trận chiến ban ngày này, lộ ra sự tàn bạo, điên cuồng, khát máu, hết thảy…đều khiến người khác ấn tượng sâu sắc. Một người, chiến mấy chục Trúc cơ, còn bị hắn giết chết bảy tám người, cho dù có ở Huyết Khê Tông thì việc này cũng rất hiếm thấy, Bạch Tiểu Thuần cũng nhờ vậy mà thành công trở thành…một cơn ác mộng của rất nhiều người.

Không người nào nghi ngờ hắn không phải là đệ tử Huyết Khê Tông, nếu như dạng người này còn không phải, thì người khác cũng không cách nào hình dung được phải như thế nào nữa…

“Ta thật sự không thích chém chém giết giết….” Bạch Tiểu Thuần đầy cảm khái đến động phủ của mình vốn đã bị phá hủy chỉ còn lại phế tích. Hắn thở dài ngồi một bên, thầm tính toán sáng mai phải đi tìm một động phủ tốt khác.

Một đêm vô sự trôi qua…

Tràng cảnh ban ngày vừa rồi quả thật là cơn ác mộng đối với đám tu sĩ Trúc cơ. Nguyên một đêm này, tâm thần của bọn họ đều hoảng hốt. Bọn họ sợ Bạch Tiểu Thuần trả thù, cho nên đều mở tất cả trận pháp trong động phủ, thậm chí một số người vẫn không yên tâm mà chạy trốn khỏi Trung Phong tạm lánh xa khỏi tràng phong ba này.

Một trận bộc phát điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần cũng trong một đêm này được truyền khắp Huyết Khê Tông, khiến đám tu sĩ Trúc cơ của ba ngọn phong còn lại, Thiểu Trạch Phong, Thi Phong, Vô Danh Phong khi nghe kể lại đều chấn động tâm thần.

“Một người, đối kháng với mấy chục tên Trúc cơ?”

“Dám kháng mệnh lão tổ?”

“Trước mắt bao nhiêu người, đánh chết bảy tám người!!! Khiến người khác không thể không liên thủ bày trận tự vệ.”

Chỉ trong một đêm này, đủ mọi tin đồn điên cuồng lan khắp mọi ngóc ngách Huyết Khê Tông.

Thậm chí đệ tử nội môn tại khu vực mu bàn tay cũng nhanh chóng biết đến chuyện Bạch Tiểu Thuần, người nào cũng đều nhao nhao kinh hãi. Hơn nữa, trong lời đồn cũng dần khắc họa ra một Bạch Tiểu Thuần

điên cuồng khát máu, khiến hầu hết đệ tử nội môn đều liên tưởng ra được vô số hình ảnh hung tàn trong đầu.

“Dạ Táng này quá lợi hại, hắn xé xác người sống, vừa uống Tiên huyết, vừa tiến hành giết chóc!”

“Ta nghe nói thực ra hắn không phải là tu sĩ, mà là một tên ma quỷ biến hóa thành, là một tên lệ quỷ vô lại!”

“Lực lượng người này lớn vô cùng, lực va chạm có thể rung chuyển cả ngọn sơn phong!”

Lời đồn càng ngày càng nhiều, cho dù chỉ là một đêm, nhưng vẫn cứ lan rộng ra, khiến tất cả mọi người đều biết sau này…trong Huyết Khê Tông lại thêm một nhân vật không thể trêu chọc được, tên là Dạ Táng!

Sáng hôm sau, Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, đến khi bước đi trong Trung Phong thì tin đồn liên quan tới hắn đã lan truyền rộng khắp toàn Huyết Khê Tông, đệ tử ngoại môn cũng nghe được chuyện này. Thậm chí thông qua đủ loại phương thức mà chuyện này còn được lan tới các gia tộc tu chân bên ngoài Huyết Khê Tông.

Có thể tưởng tượng được, không bao lâu sau, danh tiếng của Dạ Táng cũng sẽ được các tông môn khác biết đến...

Không thể không nhắc đến chuyện tin tức lan truyền tại Huyết Khê Tông còn nhanh chóng hơn cả ở Linh Khê Tông, vì dù sao thì thần kinh của đám tu sĩ Trúc Cơ Huyết Khê Tông luôn căng cứng, khó mà có được niềm vui thú nào khác. Hơn nữa bọn họ lại luôn đầy cuồng nhiệt với cường giả, cho nên lại càng lưu ý đặc biệt đối với những Thiên kiêu mới quật khởi.

Về điểm này, Bạch Tiểu Thuần bước đi trên đường nhỏ tại Trung Phong có thể cảm nhận được ngay lập tức. Tất cả tu sĩ Trúc cơ trên đường này gặp hắn đều biến đổi sắc mặt, không ít người tham gia trận chiến hôm qua nhanh chóng tươi cười đầy thiện ý, chắp tay chào hắn.

Bạch Tiểu Thuần cảm động, hắn cảm giác được cuối cùng thì cũng đã chứng tỏ được giá trị của mình, đã tìm được cảm giác như ở Linh Khê tông, vì vậy cũng bày ra dáng vẻ tươi cười, khẽ gật đầu.

Chỉ là vẻ tươi cười trên mặt hắn vừa xuất hiện, đám tu sĩ Trúc cơ đầy thiện ý vừa nãy lại trợn tròn mắt tựa như không thể tưởng tượng được, một vài tên còn theo bản năng lùi lại vài bước, vẻ mặt đầy kinh nghi.

Bạch Tiểu Thuần sững người, tranh thủ trở về bộ dạng lãnh khốc như cũ, lạnh lùng liếc nhìn đối phương. Bộ dáng như vậy lại khiến đám tu sĩ Trúc cơ bên kia thở nhẹ ra một hơi, tựa như cảm thấy như vậy mới giống Dạ Táng ngày thường đấy.

"Ta là một người tốt a..."Trong lòng Bạch Tiểu Thuần than thở, nhưng cũng không làm cách nào khác được, đành giữ nguyên nét mặt lạnh lùng lãnh khốc, đi đến đâu trừng mắt liếc nhìn đến đó, lập tức lại nhận được vô số tôn kính.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt đến mỏi mệt mới đến được nơi chọn lựa động phủ. Không đợi hắn tới nơi, lão giả ngày thường vốn đầy lạnh nhạt nay nhiệt tình chạy đến chào hỏi.

Khi biết Bạch Tiểu Thuần tới đây chọn động phủ, lão già này có chút sững người, sau đó nhanh chóng lấy ra quyển trục, cũng không như lúc trước mà tự mình mở ra cho Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ sư đệ, ngươi xem xem nơi này thế nào, cảnh quan động phủ ưu nhã, huyết khí không tầm thường!"

"Còn có cái này nữa, cái này cũng từng xuất ra được một Thái thượng trưởng lão a, ngày thường ta cũng không đưa cho người khác chọn đâu đấy..."

" Vậy cái này thế nào? Ta nhớ nơi này còn lưu lại vài Khôi lỗi." Lão giả nhiệt tình giới thiệu từng cái khiến Bạch Tiểu Thuần đầy cảm khái, thế nhưng vẻ mặt của hắn vẫn cứ lãnh khốc như cũ. Sau khi nhìn kỹ qua

một lần, lông mày hắn từ từ cau lại, cho dù mấy động phủ này có huyết khí nhiều hơn động phủ cũ của hắn, nhưng so ra lượng huyết khí vẫn cứ yếu kém hơn mấy động phủ nồng đậm hắn từng gặp qua.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần cau mày, lão giả định nói gì đó lại thôi, sau khi trầm ngâm một chút, nghĩ tới chiến tích của đối phương hôm qua, lão bèn nhìn nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi cắn răng, thấp giọng nói.

"Dạ sư đệ, thật ra...ngươi không cần phải chọn lựa động phủ ở đây đấy."

"A?" Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn, như có điều suy nghĩ. Lão giả dứt khoát nói rõ ràng hơn, lại thấp giọng nói tiếp.

"Huyết Khê Tông ta vốn là cường giả vi tôn, rất nhiều động phủ...không phải do chọn lựa, mà là đoạt được đấy, ngươi vừa lòng cái nào, chỉ cần có khả năng giành được thì đó sẽ là của ngươi."

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn biết bản thân vốn ở Linh Khê Tông, không phải người Huyết Khê Tông, tư duy khó tránh khỏi đôi lúc sai lệch, bằng không thì mấy chuyện này hắn đã nghĩ tới đầu tiên mới phải.

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, tiếp tục bày ra cái dáng lãnh khốc, nhẹ gật gật đầu với lão già kia rồi hất tay áo lên, quay người rời đi, trong lòng có chút hưng phấn. Loại cảm giác phá bỏ ngăn cấm này khiến hắn có chút chờ mong.

Lão giả nhìn theo bóng lưng Bạch Tiểu Thuần rời đi, trong lòng đầy cảm khái. Lão cảm thấy Dạ Táng này nếu không phải là Phàm đạo Trúc cơ, tương lai hắn rất phi phàm, thậm chí coi như lúc này hắn chỉ là Phàm đạo Trúc cơ nhưng cái khí thế hung ác của đối phương cũng khiến lão không muốn trêu chọc đến.

Bước đi trên đường nhỏ, Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng hưng phấn, ánh mắt đảo khắp nơi, tim đập thình thịch liên hồi.

"Cảm giác này, là....Chỉ cần ta vừa mắt, là có thể đoạt lấy? Bất luận là cái gì, chỉ cần thực lực ta đủ cường đại, là có thể tùy ý đoạt lấy..." Bạch Tiểu Thuần liếm liếm môi. Loại chuyện này chưa bao giờ có tại Linh Khê Tông, cho nên lúc này tựa như Bạch Tiểu Thuần ăn trái cấm vậy. Tìm cả buổi khắp khu vực đốt cuối ngón tay Trung Phong, đến trưa thì hắn nhìn thấy được một động phủ rất tốt, chiếm một phạm vi không nhỏ, còn thêm từng hàng huyết thụ được phân bố xung quanh như tạo thành một mảnh thế giới riêng biệt.

Trên thân những huyết thụ đều có gương mặt với ngũ quan đầy đủ, lúc này bọn chúng đang nhắm hai mắt lại, nhìn đến mang cho người ta cảm giác đầy âm trầm và quỷ dị, chưa tiến lại gần thì tim đã nhảy nhót liên hồi.

Thậm chí nơi này cũng không có cửa lớn mà chỉ có một con đường nhỏ đi vào, nhưng đã bị đám huyết thụ kia chắn hết lối rồi. Nhìn từ phía xa, nơi này còn có đầy sương mù đỏ đang từ từ lan tràn ra không trung.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy sâu bên trong đám huyết thụ này là một huyết đầm nồng đậm huyết khí, đá xanh lát đường, còn có thêm vài Luyện thi mặc áo giáp mua được, canh gác bảo vệ bốn phía.

Sát cạnh hồ nước là một động phủ với cánh cửa trắng rất dễ khiến người khác chú ý, trên cửa có khắc đồ án trận pháp. Hôm nay, toàn bộ trận pháp trên cửa được mở ra, tản ra hào quang lóng lánh, tác động đến bốn phía xung quanh, khiến khu vực này như trở thành một thể, một thế giới hoàn toàn độc lập có khí thế không tầm thường.

Bạch Tiểu Thuần nhìn động phủ biệt lập này, liếm liếm môi, hai mắt sáng lên.

"Nơi tốt a..."

Lúc trước hắn vụng trộm hấp thụ huyết khí cũng từng đi qua nơi này, nhớ mang máng đây là động phủ của Thần Toán Tử. Hắn có hỏi qua Dạ Táng giả về tên này, tuy tu vi chỉ Trúc cơ sơ kỳ, thế nhưng gã lại trọng

điểm tu luyện Bổ Thiên Quyết nên thôi diễn rất kinh người, đến tông môn cũng coi trọng gã.

Người này cũng đã thành công Địa mạch Trúc cơ bên trong Nhất U bí cảnh, tuy không nhiều lần Triều tịch nhưng cũng đủ để danh khí gã tại Huyết Khê Tông bước lên một bậc cao.

Loại nhân vật như vậy cũng không có gì kỳ lạ khi chiếm cứ được động phủ này trong thời gian dài.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, nhoáng người một cái, nháy mắt đã tới gần. Hắn vừa bước vào thế giới này thì gương mặt trên thân đám huyết thụ đột nhiên mở hai mắt ra, anh mắt âm u mang đầy sát khí rơi xuống người Bạch Tiểu Thuần.

Chẳng qua, vừa nhìn thoáng qua thì gương mặt đám huyết thụ cũng trở nên hoảng sợ, miệng gào thét thê lương.

"Dạ Ma đến rồi!!!"

"Là Dạ Ma!!!"

"Trời ạ, Dạ Ma đến báo thù rồi, chủ nhân cứu mạng!!!"

Trong động phủ, Thần Toán Tử đang nghiến răng nghiến lợi, gã vừa giận lại vừa sợ Bạch Tiểu Thuần. Trong đầu đầy hình ảnh hung tàn của đối phương hôm qua, đang lo lắng đối phương đến báo thù thì nghe được âm thanh huyên náo từ bên ngoài truyền vào, gã giật thót người lại, sắc mặt chợt biến.

"Hắn thật sự đến rồi!!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Dạ Ma Lan Xa. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

"Dạ Ma?" Nghe mấy gương mặt trên huyết thụ kia thét lên như vậy, Bạch Tiểu Thuần sững người. Hắn không biết chỉ trong một ngày, hung danh của hắn được lan truyền đi xa, không ít người đã vụng trộm gọi hắn là Dạ Ma.

Lúc này nghe được đám huyết thụ kêu réo không ngừng, Bạch Tiểu Thuần đầy phiền muộn, hừ lạnh một tiếng.

“Câm miệng!”

Thanh âm hắn phát ra mang đầy hung tàn khiến đám huyết thụ kia bị hù đến run rẩy, lập tức im bặt, kinh hãi nhìn Bạch Tiểu Thuần. Thế rồi cả đám nhanh chóng kéo từng đám rễ dưới mặt đất lên rồi tranh thủ tản ra, chừa một lối đi nhỏ.

"Thần Toán Tử, đi ra cho ta!" Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất càm lên, nhàn nhạt nói. Thanh âm lan truyền khắp bốn phía, không ít người nghe thấy mà run rẩy trong lòng.

Sắc mặt Thần Toán Tử trong động phủ càng tái nhợt, ánh mắt đầy điên cuồng, nghiến răng nghiến lợi, mồ hôi lạnh đua nhau tuôn xuống.

“Dạ Táng, ngươi đừng nên khinh người quá đáng!” Từ động phủ truyền ra tiếng gã gào thét chói tai.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút uy hiếp tản ra từ trận pháp trong đám huyết thụ nên không bước vào, nghe Thần Toán Tử đáp lời liền bày

ra bộ dạng lãnh khốc, còn cố tình bức ra huyết khí ầm ầm khuếch tán ra bên ngoài. Trong chớp mắt, huyết khí cuồn cuộn bốn phía, như hình thành một tầng sương mù.

Một màn này khiến khuôn mặt trên những thân huyết thụ kia càng thêm run rẩy, nhưng bọn chúng không dám gào thét lên mà chỉ co rút lại một chỗ đầy hoảng sợ.

Đám tu sĩ Trúc cơ xung quanh phát hiện chuyện xảy ra, không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy huyết khí đậm đặc trên người Bạch Tiểu Thuần. Còn Thần Toán Tử đang ở trong động phủ thì tái nhợt mặt mày, cười thảm, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng, đang lúc gã định liều mạng chống cự thì giọng nói kiệt ngạo của Bạch Tiểu Thuần vang vọng bốn phía.

“Dạ mỗ đếm đến ba, ngươi lập tức cút khỏi đây. Động phủ này, ta đã muốn.” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ngạo nghễ mở miệng, cảm giác mấy lời vừa rồi quả thật phi thường có khí thế.

“Dạ Táng, ta liều…Hả? Ngươi nói thật chứ?” Trong động phủ, tu vi Thần Toán Tử bộc phát, đang muốn toàn lực dẫn động trận pháp liều mạng với Bạch Tiểu Thuần thì chợt nghe câu nói này truyền tới. Gã trợn tròn hai mắt đầy kinh hỉ, lại như có chút không dám tin.

“Ồn ào, Dạ mỗ nói một là một, ta muốn động phủ này của ngươi, động phủ này hôm này coi như được quyết định xong.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm, ngạo nghễ nói tiếp.

Hắn vừa nói xong, cửa động nhanh chóng mở ra rồi thân ảnh Thần Toán Tử vọt ra trong nháy mắt, tốc độ cực nhanh, mới đó mà đã hiện ra giữa không trung, thanh âm vang vọng.

“Dạ Táng, Huyết Khê Tông ta mặc dù là Ma Tông, thế nhưng vẫn chú ý tới nhất ngôn cửu đỉnh. Trước mặt nhiều đạo hữu như vậy, nếu ngươi nuốt lời tất sẽ bị phỉ nhổ, cả đời này không ai thèm tin tưởng ngươi nữa!” Thần Toán Tử sợ a. Gã lo lắng Bạch Tiểu Thuần cố tình nói vậy để dụ gã ra ngoài, như vậy mới dễ dàng động thủ, cho nên mới

truyền ra thanh âm chói tai, đồng thời nhanh chóng ném ngọc bội điều khiển động phủ ra, rồi cấp tốc bỏ chạy.

Không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn chỉ là muốn động phủ mà không phải mạng gã, lúc này có chút khó tin, còn có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, chụp lấy ngọc bội, kinh ngạc nhìn Thần Toán Tử chạy trốn mất tăm. Hắn lập tức hiểu ra, trong lòng thầm cảm khái, cũng không để ý nhiều mà đi vào trong đám huyết thụ.

Đám huyết thụ thấy được một màn đổi chủ này, bèn hớn hở mặt mày, hùa nhau nịnh hót.

"Dạ Ma chủ nhân uy vũ bất phàm, vô địch thiên hạ."

"Dạ Ma đại nhân hùng tài đại lược, hoành đồ bá nghiệp dễ như trở bàn tay!"

Nghe mấy lời của đám huyết thụ này, Bạch Tiểu Thuần nghiêm mặt liếc nhìn chúng nó, thế nhưng ánh mắt lại có vẻ cổ vũ. Vốn đám huyết thụ còn có chút lo lắng không yên, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Bạch Tiểu Thuần như được tiếp thêm dũng khí, tiếp tục tâng bốc. Bạch Tiểu Thuần lắc đầu thở dài.

“Quá ưu tú rồi, đi tới đâu cũng đều có một đám gia hỏa vây quanh, thật phiền não, mà ta lại không thể ngăn cản được.” trong lúc Bạch Tiểu Thuần đầy cảm khái, đám huyết thụ lại tiếp tục đua nhau tâng bốc thêm nữa.

"Dạ Ma vừa ra, thiên hạ không còn ma!"

"Dạ Ma liếc mắt một cái, chúng nữ tu lập tức mê đắm. . ."

"Dạ Ma thở dài, thương khung thất sắc!"

Dưới sự tâng bốc hết mình của đám huyết thụ, Bạch Tiểu Thuần mang theo tâm tình sung sướng bước vào động phủ Thần Toán Tử, nhìn huyết khí nồng đậm không thua kém gì khu vực thác nước của Tống khuyết, Bạch Tiểu Thuần càng thêm hài lòng.

Còn có thêm bảy tám khôi lỗi đồng thời bái kiến, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng an bài cho bọn chúng sửa sang lại động phủ xong xuôi, mới an tâm ở lại.

Chuyện Bạch Tiểu Thuần chiếm động phủ của Thần Toán Tử cũng nhanh chóng được truyền khắp Trung Phong, rồi lan rộng khắp tông môn, lại một loạt tin đồn về sự hung tàn của Dạ Táng nổi lên.

Thời gian trôi qua, chừng hơn nửa tháng nữa, chuyện tình liên quan tới Dạ Táng đã không ngừng len lỏi khắp Huyết Khê Tông, thậm chí lan rộng đến cả các gia tộc tu chân.

Tất cả đều biết được, Huyết Khê Tông lại ra thêm một nhân vật vô cùng hung tàn, dùng sức một người chiến một đám Trúc cơ, đánh chết bảy tám người, dẫn động huyết khí Trung Phong ngưng tụ Huyết Kiếm kinh thiên.

Hơn nữa lại còn Nghịch Huyết phản tổ, rung chuyển tâm thần mọi người.

“Tính cách người này cổ quái, không cách nào lường trước được, chớp mắt có thể bộc phát giết người, chớp mắt sau đó lại có thể buông bỏ nhẹ nhàng. Loại tính cách như vậy, rất khó nắm bắt được…”

“Đến cả Vô Cực lão tổ Huyết Khê Tông còn nói kẻ này có Ma tính… có thể sống sót trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng đủ thấy được người này không tầm thường!”

“Tống Khuyết tựa như cũng không phải đối thủ của hắn, đáng tiếc kẻ này chỉ là Phàm đạo Trúc cơ, bằng không nhất định càng cường hãn hơn nữa!”

“Chuyện này thì nói làm gì, ta còn nghe nói Tứ đại trưởng lão bốn tòa sơn phong đều điên cuồng tranh đoạt người này, cuối cùng Đại Trưởng lão Trung Phong Tống Quân Uyển không tiếc ***…”

Loại chuyện có liên quan tới Dạ Táng trong Huyết Khê Tông cũng thông qua một vài con đường khác nhau truyền ra ngoài, đến cả Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông đang khai chiến với nhau cũng nghe đến.

Linh Khê Tông giáp ranh với Huyết Khê Tông nên càng tường tận mọi chuyện, danh tự Dạ Táng cũng bắt đầu được lan truyền bên trong Linh Khê Tông, rồi truyền ra khắp toàn bộ hai bờ Nam Bắc, khiến không ít đệ tử Linh Khê Tông nghe được mà đồng loạt kinh hãi.

“Dạ Táng? Không có ấn tượng…” Cho dù Quỷ Nha đang bế quan cũng nghe tới chuyện này. Thế nhưng gã nhíu mày suy nghĩ rất lâu cũng không thể nhớ ra được Huyết Khê Tông Dạ Táng trong Vẫn Kiếm thâm uyên thế nào.

Thượng Quan Thiên Hữu cũng như vậy, suy nghĩ thật lâu vẫn không chút ấn tượng nào. Nhưng vẫn lưu tâm về chuyện này, gã càng thêm không cam tâm hơn nữa, cũng biết rõ thời đại này thiên kiêu ngày càng nhiều, nếu không muốn bị đào thải thì bản thân cần phải cường đại hơn nữa.

“Dạ Táng…” Chu Tâm Kỳ hít sâu, chuyện tình của Huyết Khê Tông thì Linh Khê Tông càng lưu ý kỹ hơn đấy.

Chu Tâm Kỳ cũng rất kinh hãi, thậm chí khi nghe đến chuyện Dạ Táng dùng sức một người đối chiến với rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ khác thì lại cắn răng, tu hành càng thêm khắc khổ.

Chẳng những đám thiên kiêu như Bắc Hàn Liệt, Lữ Thiên Lỗi, Công Tôn Vân bị kích thích, mà ngay cả đám người Chưởng môn cũng tương tự. Bọn họ có thể không để tâm đến một tu sĩ có thể đối chiến một lúc với rất nhiều tu sĩ Trúc cơ cùng giai khác, thế nhưng bọn họ coi trọng, chính là Nghịch Huyết phản tổ.

“Dạ Táng này, nếu như cứ vậy mà phát triển sẽ trở thành một tai họa không nhỏ sau này…”

“Cho người tăng cường tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, tiểu tử này từ khi rời đi thì vô tung vô ảnh, không tìm thấy tung tích. Đến cả người thủ hộ tông môn phái ra cũng không tìm thấy khí tức của hắn.”

Trong lúc cao tầng Linh Khê Tông đều đang chấn động thì đám đệ tử nội môn cũng có nghe nói qua về danh tự Dạ Táng này, có điều cũng không thiếu giọng điệu khinh thường.

“Dạ Táng thì tính cái gì chứ, so được với Bạch sư thúc không?”

“Đúng đấy, Bạch sư thúc mà ra tay, Dạ Táng này lập tức tan thành mây khói!” Giọng điệu như vậy chủ yếu là từ Hầu Tiểu Muội và Trương Đại Bàn truyền ra từ trong đám người, hơn nữa Hứa Bảo Tài vì mưu cầu danh lợi mà góp công truyền bá không nhỏ.

Thậm chí vì để khẳng định tên Dạ Táng mới quật khởi này chỉ cần Bạch Tiểu Thuần dùng một ngón tay cũng có thể tiêu diệt được, mà Hầu Tiểu Muội còn cất công tìm Hâu Vân Phi đang bế quan thăm hỏi vài điều.

“Dạ Táng? Lúc đó có nhiều người vây công Tiểu Thuần lắm, cũng không có ấn tượng gì.” Hầu Vân Phi nghĩ ngợi nửa ngày, cũng không nghĩ ra được bèn cười nói.

“Cho nên ta nói Tiểu Thuần ca ca là lợi hại nhất a. Ca, ngươi nói Tiểu Thuần đang ở đâu a, thế nào mà không ai tìm thấy hắn, hắn có gặp nguy hiểm gì không?” Hầu Tiểu Muội vui vẻ, nhưng lại nhanh chóng cảm thấy mất mát.

Hầu Vân Phi khẽ vỗ đầu Hầu Tiểu Muội, nhìn xa xăm hồi lâu rồi cười khẽ.

“Không cần lo cho hắn, tên này…cho dù là ở đâu đi nữa, cũng không cần phải lo cho hắn, mà nên lo lắng cho đám xui xẻo quanh hắn đấy...Bây giờ, nói không chừng có không ít người đang vì hắn mà nghẹn khuất phát điên.”

Hầu Tiểu Muội nhớ đến mấy chuyện cũ, chợt bật cười. Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, nàng biết mình phải cố gắng tu hành, chỉ như vậy, mai sau có lẽ…mới có hi vọng cùng sánh với Bạch Tiểu Thuần.

Trong lúc danh tiếng Dạ Táng được truyền khắp bốn phương, thì hắn lại đang tu hành trong huyết đầm, mượn nhờ huyết khí nồng đậm tại đây, bắt đầu tu hành Bất Tử Kim Cương tầng thứ hai.

Trong lúc đó, giọt Thông Thiên Hà trong cơ thể hắn đã hòa tan được một nửa, không bao lâu nữa là sẽ hòa tan hoàn toàn.

Điều này có nghĩa là hắn đột phá được Trúc cơ sơ kì, đồng thời Ngự Nhân đại pháp của Bạch Tiểu Thuần cũng tiến thêm một bước nữa, có thể thử nghiệm được rất nhiều điều mà trước kia không thể làm được.

Hắn không có cơ hội để sử dụng Thông Thiên pháp nhãn trên mi tâm, nhưng vẫn luôn được uẩn dưỡng bên trong. Bạch Tiểu Thuần tin tưởng một lúc nào đó mình mở con mắt thứ ba này ra, uy lực sẽ lớn hơn trước rất nhiều lần.

Còn có Hám Sơn Chàng cũng được Bạch Tiểu Thuần đang không ngừng tu luyện, trong động phủ của hắn luôn vang lên tiếng nổ ầm ầm, dần dần càng thêm thuần thục.

Bạch Tiểu Thuần cũng không từ bỏ nghiên cứu về Nguyên Từ chi lực, tuy vẫn chưa nắm bắt được trọng điểm, thể nhưng hắn tin rằng phương pháp của mình không tầm thường. Hơn nữa nghĩ tới biến hóa của lực hút và lực đẩy khiến tim hắn không ngừng đập mạnh.

“Nếu như ta có thể nghiên cứu rõ ràng thứ này, về sau kẻ nào muốn tới giết ta, mạnh hơn ta, một chỉ điểm ra có thể khiến đối phương không cách nào tới gần được. Còn như yếu hơn ta, ta triệu về, chính hắn phải tự mình bay tới.” Nghĩ tới đây, hai mắt Bạch Tiểu Thuần phấn chấn sáng lấp lánh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Tống Tỷ Tỷ Cứu Ta

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Triệu thì đến, gạt thì bị hất ra…đây là một loại cảnh giới a.” Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thêm mong chờ. Trong đầu không ngừng nghĩ đến cảnh sau này tu luyện Nguyên Từ chi lực đại thành, có thể vung tay áo khiến mọi thứ tan thành mây khói. Tay áo nhỏ hất lên, địch nhân bị hất đi xa, còn bằng hữu thì được kéo lại gần.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nhìn nhìn ống tay áo của mình, cũng thử hất hất lên vài lần.

Cứ cố nghiên cứu như vậy, nửa tháng nữa lại trôi qua.

Một đêm khuya, trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang chuyên tâm nghiên cứu Nguyên Từ chi lực thì một cỗ huyết kiệu được tám thân ảnh ma đầu mờ ảo khiêng đi, từ bên ngoài Huyết Khê Tông chậm rãi bay đến.

Xung quanh huyết kiệu là một lượng lớn cung nữ, cầm đèn lồng huyết sắc trên tay, huyết vụ nơi đó cũng dần lan tràn khắp xung quanh. Trong kiệu, Huyết Mai đeo một chiếc mặt nạ huyết sắc, ánh mắt lạnh lẽo, trên tay đang cầm một miếng ngọc giản.

Hơn một tháng trước, nàng chấp hành nhiệm vụ ra ngoài diệt sát một gia tộc tu chân đang lén lút câu kết với Huyền Khê Tông, lúc này mới hoàn thành xong nhiệm vụ, trở về tông môn.

“Dạ Táng…” Càng về gần tới tông môn, hai mắt Huyết Mai càng lập lòe sát khí. Tháng trước trong lúc thi hành nhiệm vụ thì nàng nhận được

thông báo của các đệ tử trong tông môn, biết Trung Phong bạo loạn, mà động phủ của mình thì bị Dạ Táng hủy đi.

Lúc này trở về tông môn, sát ý trong mắt Huyết Mai càng nhiều. Nàng vốn chưa từng để tâm tới Dạ Táng, trong mắt nàng thì hắn chẳng khác gì sâu kiến, một câu nói có thể dễ dàng quyết định sinh tử.

Nếu không phải lúc đó ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thì cho dù đối phương có ẩn nấp trong Thi Phong, nàng vẫn diệt sát như thường, chẳng qua nàng có chút khinh thường không muốn phải tự mình động thủ.

Nhưng hôm nay… Dạ Táng lại dám lớn mật hủy đi động phủ của mình…cho dù nàng nhận được thông tin Dạ Táng kia có thể chiến một trận với không ít tu sĩ Trúc cơ, thậm chí còn dẫn động huyết khí tại Trung Phong, nghịch huyết phản tổ, cực kỳ không tầm thường.

Nhưng…Huyết Mai nàng muốn giết, vẫn có thể giết được!

Tay phải Huyết Mai hất lên, lạnh nhạt nói.

"Đi Trung Phong!"

Nàng vừa nói ra, đám cung nữ và ma đầu bốn phía lập tức đổi hướng không trở về Tổ Phong nữa mà lướt nhanh trong màn đêm đi thẳng đến Trung Phong.

Một uy áp từ trên người nàng cũng theo đó mà tràn ra, không ít tu sĩ Trúc cơ phát giác được, khi nhìn thấy huyết cầu xuất hiện thì đám tu sĩ từng liên thủ truy kích Bạch Tiểu Thuần đầy cuồng hỉ.

“Dạ Táng, lần này…xem ngươi tránh thế nào, người khác kiêng kị ngươi, không dám ra tay, đến Vô Cực lão tổ cũng tán thưởng ngươi. Nhưng Huyết Mai thiếu chủ đã chín lần triều tịch, lại là ái nữ của Vô Cực lão tổ, nàng muốn giết ngươi thì lão tổ sẽ không để ý đến đấy!”

“Dạ Táng, ngươi nhất định phải chết!”

Toàn bộ Trung Phong hoàn toàn lâm vào yên tĩnh, nếu để ý kỹ hơn thì có thể thấy được không ít người đang nín thở, tựa như khoảnh khắc tĩnh lặng trước con bão táp.

Huyết kiệu dần đến không trung phía trên động phủ Huyết Mai, nàng ngồi trong kiệu, cúi đầu nhìn động phủ sụp đổ, hơi thở chợt dồn dập, rồi nhoáng người lên đáp xuống bên dưới động phủ. Tay áo nàng hất lên, từng khói đá vụn tản ra, chỉ còn chừa lại một trận pháp bị tàn phá và một cái huyết bình bị vỡ làm năm bảy mảnh bên dưới.

Nàng trầm mặc nửa ngày, sát khí trên người ngày càng nồng nặc rồi nhanh chóng bùng phát thành một khí thế, khuếch tán ầm ầm về bốn phía. Mơ hồ còn nhìn thấy vòng xoáy chín tầng ẩn hiện xung quanh nàng.

"Dạ Táng ở đâu?"

Thần Toán Tử vốn luôn lưu ý đến cử động của Huyết Mai, lúc này nghe vậy vội vọt ra đầu tiên, tranh thủ chạy vội đến gần Huyết Mai, chắp tay cúi đầu thật sâu. Lúc ngẩng đầu lên, mặt gã đầy phấn chấn nhưng vẫn nén kích động lại, tranh thủ nói.

“Huyết Mai thiếu chủ, xin hãy làm chủ cho chúng ta. Dạ Táng kia vô cùng hung tàn, giết người thành tính, việc ác bất tận, hắn chẳng những hủy động phủ của ngài mà còn giết không ít đồng môn, chiếm động phủ của ta. Bây giờ hắn đang ở trong động phủ của ta, tại hạ nguyện ý dẫn đường cho thiếu chủ!”

Huyết Mai quét mắt qua Thần Toán Tử, ánh mắt này khiến gã run lên, tranh thủ cúi đầu rồi nhanh chóng dẫn đường đến thẳng động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Có không ít tu sĩ Trúc cơ xung quanh âm thầm đi theo, từng ánh mắt tàn nhẫn tựa như đầy mong chờ muốn xem thử Bạch Tiểu Thuần bị Huyết Mai thiếu chủ diệt sát như thế nào.

“Dạ Táng này chết chắc rồi!”

“Hừ, xem coi hắn dám phách lối nữa không? Hắn khi dễ được chúng ta, nhưng cũng chỉ là con sâu cái kiến trước mặt Huyết Mai thiếu chủ mà thôi!”

“Huyết Mai thiếu chủ chín lần Tiêu tịch, danh chấn khắp Đông mạch hạ du Tu Chân giới. Ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần trong lời đồn kia thì còn ai cùng thế hệ có thể đối địch với thiếu chủ chứ?”

Những người này mang theo phấn chấn, hồ hởi nhanh chóng theo đến bên động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

“Huyết Mai thiếu chủ, ác đồ kia ở đây!” Thần Toán Tử cắn răng nói. Sau tam phen tứ phen thì thù hận của gã đối với Bạch Tiểu Thuần đã tới tận xương tủy rồi.

Ánh mắt Huyết Mai rơi xuống đám huyết thụ bên ngoài động phủ Bạch Tiểu Thuần. Chỉ một cái liếc nhìn này, tất cả gương mặt trên thân cây đều mở mắt ra, rồi run rẩy, thế nhưng lại không có cái nào dám phát ra thanh âm. Là vì bọn nó cảm giác được, Huyết Mai thiếu chủ này còn kinh khủng hơn Dạ Táng kia nhiều nhiều lắm.

Chẳng những không nói nên lời, chúng nó nhanh chóng rút toàn bộ rễ dưới đất lên, tranh thủ tản ra, chỉ còn trơ lại Huyết đầm và một động phủ phía bên trong.

Sát ý trong mắt Huyết Mai chợt hóa thành huyết khí đột nhiên ẩn hiện, nàng bước một bước ra, xuyên qua khu vực này, xuất hiện ngay không trung phía trên động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Đồng thời nàng nhấc tay phải lên, bàn tay ngọc trắng xanh chợt chuyển sang huyết sắc, vỗ thẳng về phía dưới một cái.

Một vỗ này, toàn bộ Trung Phong chấn động, trận pháp từng xuất hiện khi vị lão tổ kia xuất thủ nay lại được hiện ra, chớp động liên tục

đồng thời bộc phát ra một lượng lớn huyết khí, huyết khí này lại ngưng tụ thành một đóa mai đỏ bên dưới chân nàng.

Trực tiếp đánh thẳng xuống động phủ!

Động phủ chấn động, trận pháp lóe sáng như chống cự lại. Thế nhưng đóa hoa mai đỏ kia quá kinh người, có thể ngưng tụ huyết khí tám phía, còn như có thể khắc chế được trận pháp, nên trận pháp của động phủ chỉ có thể chống cự được vài hơi thở liền ảm đạm xuống. Một kích của Huyết Mai, rơi thẳng xuống!

Tiếng nổ ngập trời chấn động khắp nơi, trong ánh nhìn đầy phấn chấn của đám người xung quanh, động phủ của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bị sụp đổ, chia năm xẻ bảy, đá vụn vỡ nát bắn ra xung quanh.

"Huyết Mai Thiếu Chủ uy vũ! !"

"Ha ha, Dạ Táng, ngươi. . ." Đám người đang định reo hò thì chợt phát hiện ra, trong động phủ lại không có ai cả…

Huyết Mai hừ lạnh một tiếng, lại nâng tay phải lên điểm một chỉ về phía huyết đầm. Một cỗ huyết khí lập tức được bộc phát, oanh kích thẳng xuống huyết đầm, khiến nơi này chấn động rồi nháy mắt sụp đổ. Một thân ảnh từ trong huyết đầm đột nhiên xông ra, chính là Bạch Tiểu Thuần.

“Mọi người đều là thiên kiêu, chuyện gì cũng từ từ…” Bạch Tiểu Thuần chột dạ. Hắn đang yên lành tu luyện trong huyết đầm thì nghe được tiếng nổ vang từ bên ngoài, còn chưa kịp coi ngó chuyện gì thì huyết đầm đã bị người khác oanh kích nổ tung, cũng may hắn chạy nhanh nên cũng không bị ảnh hưởng, chỉ kinh hãi chút mà thôi. Hắn cũng biết trên người Huyết Mai nhất định có bí bảo che đậy khí tức, bằng không thì không có chuyện hắn lại không phát giác ra gì cả.

Huyết Mai không nói không rằng, vẻ mặt bình thản, tựa như trong mắt nàng, ngoại trừ vài người ra thì tất cả đều chỉ là sâu kiến. Hiển

nhiên, trong một số ít người đó, không có Dạ Táng này.

Lúc này, nàng tiếp tục nâng tay phải lên, điểm một chỉ nữa. Một chỉ này không ngờ lại khiến Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được một nguy cơ, chính là chín lần bộc phát liên tục của chín lần triều tịch Địa mạch. Nhìn qua là một chỉ, thế nhưng bên trong lại chứa lực lượng trọng điệp, trong tích tắc đã tới gần.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn cảm thấy mọi người đều là thiên kiêu, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, không cần thiết phải đánh nhau kịch liệt thế này. Lúc này huyết khí toàn thân hắn cũng tản ra, tay phải đưa ra sau lưng trảo một cái, một thanh Huyết Kiếm tự động ngưng tụ trực tiếp xuất hiện trong tay phải này, rồi hướng thẳng về phía một chỉ kia, chém xuống.

Một tiếng ầm vang lên, rung chuyển bốn phía, nhấc lên trùng kích khuếch tán ra xung quanh, tóc tai của Bạch Tiểu Thuần bay lên, lần đầu tiên ánh mắt của Huyết Mai lóe sáng kì lạ, rồi nàng hừ lạnh một tiếng.

“Cũng có chút bản sự, nhưng ngoại lực cũng chỉ là ngoại lực, Huyết khí, phong!”Nàng này vừa nhàn nhạt nói, tay phải vừa bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ xuống mặt đất. Dưới một chỉ này, cảnh tượng mà vị lão tổ kia xuất thủ tháng trước được tái hiện.

Huyết khí xung quanh Bạch Tiểu Thuần đột nhiên lay động rồi tự động tán đi, hắn liếc mắt nhìn qua ấn kí trận pháp xuất hiện tại mặt đất quanh đây. Huyết Mai này cũng không làm được như Vô Cực Tử, có thể điều khiển huyết khí toàn Trung Phong, nhưng vẫn khống chế được một khu vực nhỏ đấy.

"Hiện tại, ngươi chỉ là sâu kiến." Huyết Mai bình thản mở miệng, rồi oanh thẳng tới Bạch Tiểu Thuần. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi, huyết khí xung quanh đây quả thật đã bị áp chế, nhưng nếu muốn hắn vẫn có thể dẫn động được như thường, có điều như vậy thì tất phải bại lộ ra một vài bí mật không muốn người khác biết đến.

Ầm một tiếng, hai người lại va chạm vào nhau, Bạch Tiểu Thuần lùi lại, lửa giận trong mắt càng nhiều hơn. Nhìn thấy sát cơ nồng đậm trong mắt Huyết Mai, nàng này tiếp tục bấm niệm pháp quyết hình thành một đóa mai đỏ đánh thẳng tới mình, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ vẻ lăng lệ. Huyết Mai này khó chơi hơn Tống Khuyết nhiều, cũng chính là kình địch mạnh nhất mà hắn gặp được từ khi Trúc cơ. Hắn đang suy nghĩ nên xử lý như thế nào thì đột nhiên một tiếng cười yêu kiều vang vọng khắp bốn phía.

“Ngọn gió chướng nào thổi Huyết Mai thiếu chủ đến đây vậy? Thế nào? Coi trọng Dạ Táng sư đệ nhà ta chăng?” Tiếng cười mang chút biếng nhác truyền đến, thân ảnh Đại trưởng lão Tống Quân Uyển xuất hiện trước người Bạch Tiểu Thuần. Hôm nay y phục của nàng cũng thay đổi, có chút nhỏ hơn nên không thể trùm kín hết cả người, tựa như đây chính là trang phục lúc nghỉ ngơi thường ngày, có lồi có lõm, da thịt trắng như tuyết, dáng vẻ đầy nóng bỏng…

Lời nàng truyền ra, thì đóa hoa mai đỏ cũng như khựng lại giữa không trung. Mái tóc dài của Tống Quân Uyển tung bay nhẹ, thoang thoảng hương thơm, cả người đầy vẻ thuần thục căng tràn khiến không ít tu sĩ Trúc cơ nhìn thấy đều trợn mắt ngơ ngác nhìn, môi khô miệng đắng. Thế nhưng bọn họ tranh thủ cúi đầu, không dám liếc nhìn sự mê hoặc trí mạng kia nữa.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần, là nhìn qua vài lần, còn ủy khuất mở miệng, dáng vẻ như bị bắt nạt.

“Tống tỷ tỷ…tỷ đến chậm một bước, là mạng nhỏ của ta tiêu tùng rồi.”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Có Bị Diệt Khẩu Hay Không

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Tiểu quỷ, cứ mỗi lần gặp đều dùng ánh mắt sắc lang này nhìn ta, muốn gì hả?” Tống Quân Uyển nghe vậy mỉm cười đầy yêu kiều, rồi trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cho dù không cố tình dùng ánh mắt câu dẫn đấy, nhưng gương mặt tuyệt mỹ của nàng cùng với đôi mắt như nước hồ kia, nhìn qua lại đặc biệt đầy phong tình.

“Tống tỷ tỷ tuyệt đại tao nhã, ta…ta cũng không hiểu sao nữa, cứ luôn không kìm được mà nhìn lại…” Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm hô to một tiếng yêu nghiệt…Thế nhưng khi nghĩ tới lỡ như mình không thể trở thành Đại trưởng lão được, thì đành phải vào khuê phòng đối phương trộm kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia, cho nên đành phải lộ ra bộ dáng ngượng ngùng, nhẹ giọng trả lời.

Nói xong, hắn còn liếc thêm vài lần nữa, đây là hành động khác hắn với những người khác, cũng là điểm mà Tống Quân Uyển cảm thấy hắn thú vị đấy.

Hai người đầu mày cuối mắt khiến đám tu sĩ Trúc cơ xung quanh cảm thấy đắng chát trong lòng, thầm than thở không thôi. Mà đám người này không những hận thù Bạch Tiểu Thuần, mà còn có thêm cả đố kị nữa…

Mà Thần Toán Tử lại càng trợn lé cả mắt, hơi thở dồn dập, gã hận không thể thay thế Bạch Tiểu Thuần đứng trước mặt Tống Quân Uyển, cùng với vị Đại trưởng lão Trung Phong, vưu vật truyền thuyết này…liếc mắt đưa tình như vậy đấy.

“Ta đang thắc mắc vì sao lại có cơn gió chướng thổi qua, nguyên lai là Tống Quân Uyển ngươi đến, tránh ra!” Nhìn thấy hai người này cứ thế trước mắt mình, vẻ lạnh lẽo trong mắt Huyết Mai càng nhiều hơn, bèn hừ lạnh lên một tiếng, đóa mai đỏ bị ngừng lại giữa không trung lập tức chấn động, cưỡng ép rơi xuống.

“Đỗ Huyết Mai, nơi này là Trung Phong, ngươi không nên làm càn quá thế!”

Tống Quân Uyển nghe vậy nở nụ cười đầy băng hàn, đồng thời vung tay phải lên, trận pháp lạc ấn bốn phía Trung Phong đột nhiên xuất hiện, so ra còn mãnh liệt hơn trận pháp mà lúc nãy Huyết Mai thi triển ra. Trận pháp lóe lên, đóa mai đỏ tự động sụp đổ, truyền ra tiếng nổ vang, rồi hóa thành một lượng lớn huyết khí tản đi, cũng có không ít huyết khí được Huyết Mai hấp thụ lại, dung nhập vào thể nội của nàng.

“Ta muốn làm gì, ngươi dám quản sao?” Huyết Mai hất cằm lên, lãnh ngạo đáp lời. Vẻ mặt cũng lộ ra thần sắc khác biệt hẳn với trước đó, có trào phúng, có khiêu khích.

“Ta hôm nay lại muốn quản một chút, xem ngươi có dám động đến Dạ Táng hay không!” Tống Quân Uyển cười lạnh. Tay phải bấm niệm pháp quyết điểm chỉ xuống mặt đất, trận pháp lại được mở rộng phạm vi ra, trong chớp mắt đã khuếch tán hơn một nửa khu vực đốt cuối ngón tay này, ánh mắt nàng cũng đầy khinh miệt và khiêu khích.

Bạch Tiểu Thuần cảm động, hắn kiên định đứng sau lưng Tống Quân Uyển, còn hung hăng trừng mắt với Huyết Mai.

“Vốn ta chỉ định lấy hai tay của hắn coi như dạy hắn một bài học. Nhưng nếu ngươi đã che chở, thì ta phải giết chết hắn!” Huyết Mai tiến về phái trước một bước, tu vi ầm ầm bộc phát, hình thành nên một vòng xoáy chín tầng, tựa như kết nối với bầu trời, khí thế ngập trời nổi lên. Khí thế này, chỉ có chín lần triều tịch Địa mạch Trúc cơ mới hình thành được như vậy đấy!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, nhìn qua nhưng trong lòng thầm khinh thường, hắn cảm thấy nếu mình lộ ra Thiên đạo Trúc cơ, hắn có thể dọa cho Huyết Mai đây phải sợ hãi trong nháy mắt đấy.

“Người khác sợ thân phận ngươi, nhưng Tống Quân Uyển ta thì không. Ngươi khiến Dạ Táng rơi một sợi tóc gáy, ta sẽ chặt một ngón tay của ngươi!” Tống Quân Uyển cũng bước ra một bước, tu vi trên người bộc phát, tuy không hình thành nên chín tầng triều tịch kinh người, nhưng khí thế Trúc cơ Hậu kì đại viên mãn ngập trời từ người nàng dâng lên, cho dù không so về chất được với Huyết Mai, nhưng về lượng cũng đủ nghiền ép nàng ta!

Rầm rầm, thanh âm va chạm vô hình của hai người vang lên, thảo mộc xung quanh sụp đổ, hình thành trùng kích quét ngang qua, khiến toàn bộ đám tu sĩ Trúc cơ xung quanh đều sợ mất mật.

Dưới sự va chạm của khí thế, Huyết Mai quả nhiên không bằng, cho nên liên tục lùi về phía sau.

Bạch Tiểu Thuần cảm động đến rối tinh rối mù, hắn cảm thấy vị Đại trưởng lão xinh đẹp trước mắt quả thật đối xử với mình quá tốt, thậm chí còn không ngại vì mình mà đắc tội với Huyết Mai. Thậm chí vì bảo vệ mình, cho dù Bạch Tiểu Thuần vẫn thấy thua lỗ nếu dùng một cọng tóc gáy của mình đổi lấy một ngón tay, nhưng hảo ý của Đại trưởng lão như vậy thì hắn thấy không nên so đo nhiều.

“Nàng quá tốt với ta rồi, ta nên làm gì đây…” Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu, thở dài. Đứng sau lưng Đại trưởng lão, tiếp tục ngưng trọng nhìn Huyết Mai.

Đúng lúc này, Huyết Mai hừ lạnh, ánh mắt phẫn nộ còn mang đầy sát ý, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ. Một đạo bạch quang trong túi Trữ vật của nàng bay ra, hóa thành một cái chuông màu trắng, trên thân chuông có lạc ấn một khuôn mặt đang tươi cười, nhưng nhìn lâu thì khuôn mặt này như đang mếu, thậm chí nhìn lâu hơn nữa, da đầu sẽ tê dại phát hiện ra khuôn mặt này như đang hoảng sợ.

Chuông này vừa xuất hiện, một khí tức kì dị cũng tản ra, dung nhập vào vòng xoáy triều tịch chín tầng, khiến lực lượng triều tịch nơi này lại ầm ầm bộc phát mạnh mẽ hơn. Nhìn kỹ thì sẽ thấy được dưới sự lôi kéo của lực lượng kì dị này, vòng xoáy triều tịch chín tầng đang dần có dấu hiệu dung hợp lại với nhau.

Chỉ mới bắt đầu dung hợp nhưng đã khiến khí thế được tăng lên rất lớn, mà chuông này cũng không ngừng được mở rộng, đến cuối cùng đã to gần mười trượng lơ lửng trên không trung, phát ra vô thượng chi uy.

Ánh mắt Huyết Mai sáng lên, lực lượng tu vi cũng được thôi phát ra thông qua bảo vật này vậy mà kháng cự ngang ngửa được với Tống Quân Uyển!

Đồng thời chuông này thỉnh thoảng là truyền ra thanh âm leng keng, có thể dẫn động cảm xúc, khiến vẻ mặt của đám người xung quanh phải biến sắc, hai mắt của Tống Quân Uyển cũng phải co rút lại.

Hiển nhiên đây không thể là chí bảo của một tu sĩ Trúc cơ được, chỉ cần liên tưởng rộng một chút là có thể biết được đây nhất định là chí bảo của Vô Cực Tử phụ thân nàng.

Chí bảo mà lão tổ đưa cho ái nữ của mình, độ cường hãn có thể tưởng tượng ra được đấy.

Tống Quân Uyển cắn răng, nàng vốn đã bất hòa với Huyết Mai, hai người vì tranh giành lợi ích mà đã không vừa mắt với đối phương. Mặc dù tu vi của Tống Quân Uyển hơn xa Huyết Mai, thế nhưng đối phương có chí bảo của Vô Cực Tử cũng khiến Tống Quân Uyển đầy kiêng kị trong lòng. Mà Huyết Mai bên kia cũng có kiêng kị riêng, nàng tuy có chí bảo nhưng tu vi lại không bằng Tống Quân Uyển, về thân phận xét qua thì hai người cũng không cách nào bắt giữ được đối phương đấy.

Lúc này hai người chằm chằm nhìn nhau, do kiêng kị lẫn nhau mà vẫn chưa ai ra tay trước.

Bạch Tiểu Thuần đứng một bên đầy kinh hãi, cái chuông bảo vật lơ lửng trên không trung cũng khiến hắn nóng mắt, cũng không khỏi động tâm với bảo vật này.

Ngay khi hai nàng đang nhìn nhau chằm chằm, thì Tống Quân Uyển đột nhiên cười lạnh, từng lời nói ra dưới dung nhan tuyệt mĩ kia lại sắc bén không thua kém gì đao kiếm.

“Suốt ngày đeo mặt nạ, còn khắc lên đó một đóa hoa mai, sao ngươi không khắc Cúc hoa, hắn là xấu xí vô cùng đến nỗi không có mặt mũi gặp người!” Tống Quân Uyển khinh thường nói ra. Vừa nói xong, thì đám người bốn phía đều trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy như không nhận ra được Đại trưởng lão thường ngày nữa, đến lời như vậy mà cũng nói ra được.

Bạch Tiểu Thuần bên cạnh cũng sửng sốt, vội nhìn qua Huyết Mai, suy nghĩ xem đối phương làm sao phản kích lại.

“Đúng a, ngươi lớn lên xin đẹp, thủy tính dương hoa, đầy chuyện không minh bạch với vạn người trong tông, một thân thể tàn hoa bại liễu mới đổi được thân phận Đại trưởng lão Trung Phong bây giờ. Việc này trong tông môn ai không biết chứ, chỉ sợ muốn thành Huyết tử, đoán chùng ngươi hắn phải ngủ với mười vạn người mới có khả năng đạt được vào tay!” Huyết Mai hừ lạnh, không nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lúc này chỉ còn Tống Quân Uyển mà thôi. Lời nàng vừa nói ra, vô số tu sĩ Trúc cơ xung quanh phải hít một hơi lạnh, tất cả đều trợn mắt há mồm. Bọn họ cũng cảm thấy lần này, Huyết Mai cũng để bọn họ phải nhận thức lại rồi.

Nghe được lời phản kích này của Huyết Mai, Bạch Tiểu Thuần ngây người rồi hít sâu một hơi, hắn cảm nhận được hai người này…quả là kỳ phùng địch thủ, lương tài gặp nhau…

Nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, vừa rồi hắn còn có chút cảm động trong lòng, thế nhưng hai bà nương này lại tựa như không để ý gì đến mình, là hai bọn họ vốn đã có cừu oán từ trước…

“Không đúng, ta mới chính là trọng điểm a, các nàng vậy mà lại quên ta đi?” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, thật lòng nhắc nhở một chút.

“Hai vị…” Bạch Tiểu Thuần vừa mới há miệng, Huyết Mai và Tống Quân Uyển cũng quát khẽ lên.

“Câm miệng!”

Bạch Tiểu Thuần giật này mình, rồi lập tức nổi giận. Đúng lúc này, chợt nghe Tống Quân Uyển phản bác lại.

“Đỗ Huyết Mai ngươi thối lắm, thủy tính dương hoa ngươi vừa nói không phải là ta, mà nên nói là mẹ ngươi thì đúng hơn. Khi ngươi vừa mới sinh ra, Vô Cực lão tổ còn phải nhỏ máu mới nhận thân, việc này ngàn vạn lần chính xác, cho dù không ai dám nói ra nhưng kẻ nào không biết chứ. Không tin ngươi cứ việc đi hỏi tất cả những người thuộc thế hệ trước thử coi, xem ai không biết nào!” Tống Quân Uyển nghe vậy cười lạnh, không chút chậm trễ phản kích lại. Lời nàng vừa nói ra, đám người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh, tất cả mói người đều choáng váng, chuyện liên quan đến lão tổ thế này quả như sấm động. Thậm chí cũng có không ít người bắt đầu lặng lẽ rút đi.

Hiển nhiên, những chuyện bí ẩn thế này đối với Huyết Khê Tông luôn hung tàn mà nói, chính là đại sự có thể diệt khẩu. Gia tộc sau lưng Tống Quân Uyển có lão tổ Huyết Khê Tông nên đương nhiên không sợ, nhưng mấy người bọn họ thì sợ a!

“Ngậm máu phun người! Đừng tưởng ta không biết, Tống Khuyết kia chính là con riêng của ngươi, còn Dạ Táng này là nhân tình của ngươi, nếu không làm sao ngươi có thể nhanh chóng xuất hiện đến như vậy chứ. Sợ là vừa mới xong chuyện thôi, **** không chịu nổi, ai cũng có thể làm chồng ngươi được a.” Huyết Mai không cam tâm yếu thế, lại lần từ miệng tuôn ra bao nhiều ngôn từ sắc bén, thông tin thật giả lẫn lộn, khiến da đầu của đám tu sĩ xung quanh đều trở nên tê dại. Còn vài tên tu sĩ đang lặng lẽ lui lại thì đầy bi thiết trong lòng, bọn họ thật sự không muốn nghe a….Từng tên đều đầy hối hận vì đã chạy tới nơi này, rất nhanh

chóng đều sợ mất mật chạy trốn, chỉ sợ nếu nghe tiếp nữa thì bản thân chết chắc.

Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy, hoảng sợ, hắn cảm thấy mình nghe được nhiều như vậy…có thể bị diệt khẩu hay không đây. Lúc này cũng thận trọng lùi lại, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, hắn cảm thấy chỗ này thật ra đáng sợ không kém gì tình cảnh tại Lạc Trần sơn mạch.

Ngay khi hắn vừa lùi ra sau, thì Tống Quân Uyển và Huyết Mai càng không ngớt mắng chửi nhau, từng tin tức bạo tạc không ngừng được tuôn ra khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mất hồn mất vía. Mấy cái tin tức xen kẽ nhau này gần như là toàn bộ bí sử của Huyết Khê Tông a.

Lúc này, mấy vị lão tổ Huyết Khê Tông tựa như cũng nhận thấy chuyện xảy ra nơi này, dường như không nghe nổi nữa, một vị lão tổ nào đó ho khan lên một tiếng, hóa thành sấm sét ầm ĩ, tạo thành một tia chớp trực tiếp rạch ngang như muốn cắt rời bầu trời, vang khắp tám hướng.

Tống Quân Uyển và Huyết Mai đều biết chuyện xảy ra, không thể không thu liễm lại, rồi hung hắc liếc nhìn nhau một chút, sau đó mới hừ lạnh rồi quay người rời đi, một người bay thẳng đến đốt giữa ngón tay, còn một người bay ra khỏi Trung Phong.

Vậy mà không người nào liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần lấy một cái…

Rất nhanh, bốn phía tĩnh lặng, Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác đứng đó, hết nhìn trái, lại ngó phải. Hắn thầm than trong lòng, cảm thấy cừu hận giữa nữ nhân với nữ nhân quả thật cực kỳ đáng sợ…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Đại Trưởng Lão, Xin Tự Trọng!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần thở dài, quay đầu nhìn động phủ mình, thầm cảm thấy mình quá khổ cực, mới tới Huyết Khê Tông không bao lâu mà động phủ đã bị hủy đến hai lần rồi.

“Người nơi này quá hung tàn, một lời không hợp là hủy động phủ người ta!” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hung hăng trừng mắt nhìn đám huyết thụ.

Đám huyết thụ này căn bản không có chút tác dụng nào, lần này hoảng sợ đến nỗi không có một tiếng cảnh báo nào. Thấy Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, đám huyết thụ run lẩy bẩy, gương mặt đầy vẻ a dua nịnh nọt lấy lòng.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần không chút vui sướng mà hung hăng cảnh cáo, uy hiếp bọn chúng một phen, nếu lần sau còn tiếp diễn thì hắn sẽ nhổ tận gốc bọn chúng. Đám huyết thụ run lẩy bẩy liên tục cam đoan, hắn mọi chịu bỏ qua lần này.

Hắn bắt đầu sửa sang lại toàn bộ động phủ, dùng linh lực sửa chữa một phen, mãi tới hừng đông thì cũng xong được một nửa công việc, lại dùng nguyên một ngày trời mới khôi phục được nguyên trạng.

Trong lúc còn đang khoanh chân ngồi trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần suy đoán hắn thời gian ngắn tới Huyết Mai sẽ không tìm đến hắn nữa, chỉ cần không rời núi chắc cũng không gặp chuyện đáng ngại gì.

“Chờ ta lấy được kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia rồi, ta nhất định phải để bà nương Huyết Mai kia biết thế nào là lợi hại!” Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, thế nhưng nghĩ tới mấy chuyện bí ẩn hắn nghe được mà không khỏi lo lắng.

“Chắc không có chuyện gì đâu…” Bạch Tiểu Thuần tự nhủ. Thế nhưng mới vừa an ủi bản thân, thì ba ngày sau, khi hắn ra ngoài đã vô tình nghe được từ đám người thảo luận chuyện có một tên đệ tử bị đại trưởng lão gọi đến, tùy ý tìm một lý do, sau đó bị trách phạt cực kỳ nghiêm trọng khiến Bạch Tiểu Thuần không khỏi khẩn trương.

Hắn nhớ rõ, tên đệ tử kia là một trong những kẻ đứng quanh nghe được mấy chuyện bí ẩn đó.

Lại đến trưa ngày tiếp theo, hắn nghe người ta nói có một tên đệ tử không biết làm gì trêu chọc đến Huyết Mai, bị nàng này giáo huấn một trận rồi nhốt vào huyết ngục. Tin này khiến hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập, càng thêm kinh hãi.

“Thôi xong rồi, hai bà nương này bắt đầu hạ thủ rồi!” Bạch Tiểu Thuần lo lắng, càng thêm nghe ngóng tin tức nhiều hôn. Mười ngày nhanh chóng trôi qua, khoảng thời gian này Bạch Tiểu Thuần bắt gặp không ít thông tin, như chuyện tên tu sĩ nào đó bị Huyết Mai giam lại, tên kia bị Đại trưởng lão điều đi làm mật thám trên chiến trường Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông…

Khoa trương hơn, hắn còn nghe nói có một tên tu sĩ nào đó nhận được mệnh lệnh của đại trưởng lão, nào ngờ đến đốt giữa ngón tay bái kiến lại dám tiến hành ám sát, thế là trực tiếp bị giết chết.

Tên này ngu đến cỡ nào mới làm ra chuyện như vậy a…Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Đủ loại chuyện liên quan tới đám tu sĩ nghe được mấy chuyện tình bí ẩn kia, trong lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn cũng nhiều lần muốn chạy trốn nhưng lại không cam tâm.

“Không phải ta cố ý muốn nghe a…” Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ. Hắn thật sự không muốn biết chuyện thân thế của Huyết Mai cất giấu bao nhiêu bí sử trong đó…cũng không muốn nghiên cứu xem bao nhiêu người có chuyện không minh bạch cùng Tống Quân Uyển đấy.

Cũng may vài ngày nay mọi chuyện lại như yên tĩnh lại, không nghe thêm người nào bị trừng phạt nữa, Bạch Tiểu Thuần cũng thoáng yên tâm.

Cho đến một ngày, khi Bạch Tiểu Thuần còn đang tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, đột nhiên thần sắc khẽ động rồi ngẩng đầu nhìn về phía cửa động phủ, một thanh âm băng lãnh từ bên ngoài truyền đến.

"Dạ Táng, đại trưởng lão cho gọi, nhanh chân đi theo ta."

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này chợt run rẩy cả người, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, sắc mặt cũng biến đổi, bèn tranh thủ hé mở động phủ ra một khe nhỏ rồi đưa mắt nhìn ra.

Bên ngoài động phủ, một lão giả mặc trường bào huyết sắc đang đứng trước đám huyết thụ run lẩy bẩy, trên huyết bào còn có vài sợi chỉ kim sắc thêu thành một đồ án nổi bật. Lúc này lão già chắp tay sau lưng, một cỗ ba động Trúc cơ hậu kì tản ra trên người, ẩn ẩn khuếch tán.

“Huyết sắc trưởng lão! Đây là…chẳng lẽ đây là muốn diệt khẩu!” Hơi thở Bạch Tiểu Thuần dồn dập. Trang phục huyết bào này, còn có chỉ kim sắc thêu thành ấn kí, chính là đại biểu cho thân phận gần với Đại trường lão nhất, đứng trên tất cả hộ pháp, trưởng lão, là …Huyết sắc trưởng lão!

Mỗi sơn phong cũng chỉ có khoảng mười Huyết sắc trưởng lão, phụ trách hỗ trợ Đại trưởng lão quản lý sơn phong.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, trong đầu hiện lên tất cả tin đồn về đám tu sĩ kia trong nửa tháng nay, càng nghĩ càng khẩn trương, sắc mặt cũng tái đi.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!" Trong lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang lo lắng rối rít, thì vị Huyết sắc trường lão ngoài kia có chút không kiên nhẫn mà vọng vào lần nữa.

“Dạ Táng, còn dây dưa cái gì vậy, trong ba hơi thở, lập tức đi ra!”

Bạch Tiểu Thuần mặt ủ mày chau, lề mề một hồi, nhưng lại nghĩ không ra đối pháp nào, đành cắn răng bước ra. Vị huyết sắc trưởng lão kia trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, hiển nhiên lão rất bực bội chuyện Bạch Tiểu Thuần chậm chạp, hừ lạnh một tiếng rồi bước về phía đốt giữa ngón tay.

Bạch Tiểu Thuần không thể không theo sau, trong đầu nghĩ mọi đối sách đối phó, mang theo tâm thần lo lắng không yên mà đi đến khu vực đốt giữa ngón tay. Hắn được vị Huyết sắc trưởng lão kia dẫn thẳng tới trước cửa động phủ của Tống Quân Uyển.

Đây là một khu vực rất lớn, xung quanh mọc kín hoa tường vi đỏ, đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy một mảnh hương thơm ngát. Cách đó không xa là chính dòng thác nước huyết sắc đổ thẳng xuống bên dưới một huyết hồ, cạnh hồ lại có một con đường nhỏ đi thông tới phía sau dòng thác kia, đến một động phủ ẩn sâu bên trong.

Xuyên qua dòng thác nước đổ xuống, có thể nhìn thấy cửa động phủ đen mờ ảo bên trong, có bốn đồng tử đang yên lặng đứng hai bên, trong huyết hồ lại có một vài quái ngư to lớn bay nhảy, bắn lên không ít bọt nước, đồng thời lộ ra hàm răng dữ tợn và đám xương gai nhọn hoắt trên lưng.

“Đi vào đi, đại trưởng lão đã đợi ngươi từ lâu rồi.” Huyết sắc trưởng lão cạnh Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt nói, sau đó khoanh chân ngồi qua một bên.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương nhìn quanh bốn phía, đồng thời cũng cực kỳ lưu ý mọi chuyện. Hắn biết, nơi này có kiện Vĩnh Hằng bất diệt

đang nằm dưới động phủ trước mắt, chính là mục tiêu cuối cùng của mình.

Bạch Tiểu Thuần thở dài trong lòng, thận trọng bước đi trên con đường nhỏ, lồng ngực như gõ trống liên hồi. Hắn bước từng bước đi vào, xuyên qua thác nước huyết sắc, tới trước cửa động phủ.

Bốn đồng tử chỉ lạnh lùng liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần mà không nói gì cả.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hắn đoán lão tổ có biết tới hắn thì hắn Tống Quân Uyển cũng cần phải có một lý do chính đáng mới có thể động thủ với mình được. Dù sao bản thân cũng không như trước nữa, mà là Nghịch huyết phản tổ!

Nghĩ vậy, hắn vội ho một tiếng rồi chắp tay cúi chào.

"Dạ Táng, bái kiến Tống tỷ tỷ."

"Vào đi." Trong động phủ, thanh âm lười biếng của Tống Quân Uyển truyền ra, giọng nói không còn êm tai như Bạch Tiểu Thuần từng nghe lúc trước nữa, mà đầy âm trầm. Thế nhưng hắn cũng hết cách, đành đẩy cửa bước vô.

Vừa bước vào, một hương thơm ập vào mặt, động phủ cực kỳ xa hoa, minh châu khảm trên trần, mặt đất xanh biếc vô biên, không những huyết khí nồng đậm mà còn có linh khí tản ra, khiến nơi này nhìn qua có chút mông lung.

Không nói đến việc có nhiều thạch thất xung quanh, ngay giữa đại điện còn có một hồ nước nhỏ tản ra nhiệt độ cao, hơi nước bốc lên khiến nơi này càng thêm mông lung hơn nữa. Đập vào mắt Bạch Tiểu Thuần chính là một thân thể của nữ tử mềm mại dập dìu trong nước hồ, tựa như một mỹ nhân ngư đang chậm rãi chập chờn, có lồi có lõm nhấp nhô lên xuống…chỉ liếc mắt một cái, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy môi khô miệng đắng.

“Yêu nghiệt, là muốn câu dẫn Bạch Tiểu Thuần ta, ta không mắc mưu đâu. Đây nhất định là một cái bẫy, chỉ cần ta nhìn thêm vài lần, hắn sẽ bị áp cho tội danh mạo phạm ngay!” Bạch Tiểu Thuần cắn răng, chật vật cúi đầu, không nhìn nữa.

“Đến đây a.” Giọng nói của Tống Quân Uyển lại truyền đến. Bạch Tiểu Thuần cúi đầu tiến đến, rất nhanh đã tới bờ hồ rồi, lúc này hắn không thể cúi đầu nữa mà dứt khoát ngẩng đầu nhìn lên minh châu khảm trên trần, vẻ mặt nghiêm nghị. Thế nhưng vẫn theo bản năng đảo qua thân thể trong hồ một chút, trong lòng hắn lập tức rung động, thầm hô yêu nghiệt…

Tống Quân Uyển đang ngâm mình trong hồ, nhìn dáng vẻ Bạch Tiểu Thuần như vậy chợt cười rộ lên đầy yêu kiều. Theo tiếng nước tới gần, Tống Quân Uyển đứng dậy, khoác hờ một bộ đồ đỏ bước ra khỏi hồ nước. Nàng đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đưa ngón tay ngọc khẽ nâng cằm Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng tiểu đệ đệ, hôm nay làm sao vậy? Nhìn tỷ mà không có vẻ sắc lang như thường ngày a?” Hơi thở nàng như lan, toàn thân tỏa ra hương thơm ngát. Hơn nữa lúc này nàng đang dựa sát người hắn, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết, một vẻ mê hoặc khó mà hình dung khiến người khác nhìn thấy không khỏi giật mình.

Ánh mắt nàng trong veo như nước hồ mùa xuân, còn mang theo thâm thúy, khiến vẻ vũ mị càng đậm hơn nữa. Tựa như chỉ cần nhìn vào một chút, sẽ khiến ngươi lâm vào trầm mê mãi mãi, nhịn không được muốn chiếm lấy, muốn tìm tòi thêm, để rồi lại bị hãm vào sâu hơn nữa.

Nói xong, Tống Quân Uyển còn thổi một hơi ấm nhẹ bên tai Bạch Tiểu Thuần, hơi ấm vòng quanh mang tai, hóa thành một cảm giác tê dại như muốn dung nhập vào tận xương tủy, khiến cả linh hồn phải hoảng hốt.

Bạch Tiểu Thuần có chút không chịu nổi. Dưới kích thích kia, thân thể hắn run rẩy, hơi thở dồn dập, hai mắt đỏ lên. Tống Quân Uyển bên

cạnh hắn nhìn như cười nhưng lại không phải cười, trong mắt còn có một vẻ khinh miệt và lạnh lẽo, đang định tiếp tục nói tiếp, thì ngay lúc này…

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên lùi về sau vài bước, không còn ngẩng đầu nhìn lên, mà nhìn thẳng vào Tống Quân Uyển, hai mắt đỏ vằn, gương mặt vặn vẹo, nhìn kỹ còn mang theo thống khổ.

"Đại trưởng lão, xin tự trọng!" Bạch Tiểu Thuần gần như gầm nhẹ. Lúc hắn nói ra, còn có thêm đắng chát và thương tâm khiến Tống Quân Uyển vốn đang mang theo ánh mắt đầy lạnh lẽo, nghe thấy chợt sửng sốt.

“Đại trưởng lão, trong lòng ta, người như thần thánh, như ánh trăng trên trời cao, vĩnh viễn thánh khiết. Vẻ mỹ lệ như vậy khiến cho người ta ngắm nhìn từ xa, không khỏi hâm mộ từ tận đáy lòng.” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy bi thương, thì thào nói nhỏ, giọng nói cũng không lớn nhưng lại vang khắp cả động phủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Tuyệt Thế Yêu Nghiệt. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Đại trưởng lão, mấy chuyện Huyết Mai nói ta hoàn toàn không tin, trong lòng ta, người thánh khiết như hoa sen, cho dù là bất cứ thứ gì ô uế trên thế gian này cũng không thể vấy bẩn được. Vẻ đẹp của người như đóa thủy tiên, ta không cho phép mấy thứ ô uế đó vấy lên người ngươi, dù là một chút cũng không được!” Cảm xúc của Bạch Tiểu Thuần trào dâng như bị kích động, trong hai mắt hắn không chỉ có bi thương mà còn đầy vẻ thương tiếc.

“Đại trưởng lão, trong lòng ta ngươi là như vậy đó, là mong ước, khát vọng của ta, là bến đỗ bất biến trong tâm ta, là tiên tử lý tưởng của ta, là sự thánh khiến mà cả đời này ta phải bảo vệ!” Bạch Tiểu Thuần bi phẫn muốn chết, cả người run rẩy, thất vọng trong lòng và chấp niệm như hòa lẫn vào nhau hóa thành điên cuồng, lại như bị kềm hãm đến cực hạn mà bộc phát tất cả ra ngoài.

“Cả đời Dạ Táng ta, giết chóc vô số, tàn nhẫn vô biên. Ta đánh mất nhân tính, đánh mất tình cảm, đánh mất nhiệt huyết, ta chỉ còn lại một cái xác trống rỗng chỉ có băng lãnh, chỉ có giết chóc và tàn nhẫn, nhưng trong đó vẫn còn có một tia sáng sót lại. Tia sáng rực rỡ đó xuất hiện khi ta lần đầu tiên gặp được đại trưởng lão.” Tay áo Bạch Tiểu Thuần hất lên. Sát khí trên người hắn lúc này tựa như càng lúc càng không khống chế nổi mà tản ra, khiến người cảm khác nhận được, không tự chủ mà hiện ra hình ảnh núi thây biển máu trong đầu, càng còn một cảm giác thiết huyết đang không ngừng ầm ầm trào dâng.

Thân thể mềm mại của Tống Quân Uyển không ngừng chấn động, nàng kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy được vẻ thất vọng, thống khổ và bi thương trong mắt hắn, nhìn thấy vẻ mỹ hảo, thánh khiết và chấp nhất ẩn sâu trong mắt hắn như bị hiện thực tàn khốc trước mặt mà không ngừng nghịch chuyển, sụp đổ tan vỡ, khiến cả người hắn gần như cuồng loạn.

“Nói ta lựa chọn Trung Phong, không bằng nói là, là ta lựa chọn đại trưởng lão ngươi a.”

“Ngươi nói ta sắc lang, ngươi sai rồi, ta chưa từng như vậy. Chỉ là mỗi lần nhìn ngươi, ta không kìm chế được cảm xúc muốn che chở lấy….”

“Thế nhưng, đại trưởng lão, ngươi bây giờ không phải là ngươi nữa!” Bạch Tiểu Thuần rống to, ánh mắt càng đỏ lên. Vẻ thống khổ càng thêm dày đặc.

“Ngươi mặc y phục lại bình thường, chỉnh lại ánh mắt kia, thu lại cái vẻ vũ mị của ngươi đi…xin ngươi trả lại cái thánh khiết không thể khinh nhờn của Tống Quân Uyển trong lòng ta, ánh rạng đông khiến Dạ Táng ta nguyện cả đời muốn bảo vệ, trả lại cho ta….” Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần dữ tợn, điên cuồng gào thét, thanh âm chấn động cả động phủ, khiến mặt nước hồ nhỏ phải rung chuyển như muốn phát tiết tất cả cảm xúc của bản thân hắn qua tiếng gào thét này.

Thần hồn của Dạ Táng giả cũng run run, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần đang mượn nhờ thân phận Dạ Táng. Y có chút choáng váng, tựa hồ cảm thấy đối phương…là Dạ Táng thật sự, mấy câu nói kia, rồi còn cảm xúc bộc phát ra ngoài cũng quá giống như thật đi.

Toàn bộ động phủ chậm rãi yên tĩnh lại. Bạch Tiểu Thuần khàn khàn cười, mang đầy mất mát, còn cả đắng chát ẩn bên trong, từ từ lặng yên quay người bước đi, cũng không liếc nhìn Tống Quân Uyển thêm lần nào nữa.

Ngay khi quay lưng lại, tim hắn run rẩy không thôi. Vừa mới tiến vào động phủ hắn đã cảm nhận được hàn khí dâng lên khắp người, hắn đã căng não nghĩ tất cả các phương án suốt dọc đường, nhưng không cách gì nắm chắc được cả.

Đành phải tùy cơ ứng biến, hắn biết vừa rồi nếu sơ ý xuôi theo đối phương, thì coi như không thể thoát ra được nữa.

“Xú bà nương này xấu xa quá!” Bạch Tiểu Thuần ủy khuất. Hắn không nghĩ tới đối phương lại hung hiểm đến như vậy, biết lão tổ coi trọng mình, danh khí trong tông môn không nhỏ cho nên mới dùng đến thủ đoạn như vậy.

“Cũng may Bạch Tiểu Thuần ta không ngốc, để xem ngươi còn giở tiếp thủ đoạn nào nữa!” Bạch Tiểu Thuần cảnh giác chờ đợi đối phương tiếp tục ra chiêu.

Đầu óc Tống Quân Uyển ù ù, thân thể chấn động, từng lời Bạch Tiểu Thuần như đao kiếm găm thẳng vào lòng. Nàng kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nàng, bóng lưng đó tựa như trở nên cao lớn vô cùng, như có thể chống đỡ cả thiên địa vậy.

Nàng không biết phải nói gì, lúc này Dạ Táng đã hoàn toàn rung chuyển tinh thần nàng. Loại rung chuyển này tựa như một tòa sơn phòng áp xuống, đè nát toàn bộ ngăn cách, tiến thẳng vào tận linh hồn nàng.

Nàng chỉ có thể trầm mặc, trong lòng rối bời. Vốn hôm nay nàng định kêu Dạ Táng tới đây, tìm một lý do trừng phạt người này, đem giam vào huyết ngục. Như vậy mới có thể khiến tin đồn ngày hôm đó biến mất, đồng thời cũng khiến Huyết Mai không cách nào giết được hắn, xem như lần này nàng giành được một chiến thắng nhỏ trong trận tranh đấu giữa hai người. Không nghĩ tới ngày thường Dạ Táng toàn dùng ánh mắt sắc lang nhìn mình, thế nhưng khi y phục và cử động của mình khiến hắn gần sụp đổ thì lại thốt ra mấy lời đó. Hơn nữa, câu cuối cùng của hắn hoàn toàn khiến Tống Quân Uyển rung chuyển, chính là yêu cầu nàng trả

lại Tống Quân Uyển cho hắn, để nàng trầm mặc, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần cũng đã có thêm một thần thái khác.

Tống Quân Uyển hít sâu một hơi, vẻ mặt không còn quyến rũ nữa mà đã bình lặng trở lại, tay phải vung lên, một bộ quần áo khá kín đáo xuất hiện trên người, rồi nàng sửa sang lại mái tóc một chút. Đột nhiên khí chất trên người nàng lập tức đại biến, không còn quyến rũ mà là đoan trang tuyệt đẹp.

Tuổi tác của nàng không lớn, lúc này lại đổi sang một bộ trang phục hoàn toàn trái ngược với lúc trước, khiến cả người toát ra một vẻ quốc sắc thiên hương khó mà tưởng tượng ra được, một vẻ tuyệt phẩm của nhân gian.

Da thịt nàng trắng muốt, không điểm qua chút phấn nhưng lại như tuyết trắng ban mai, mái tóc đen vấn thành búi cao trên đầu, ánh mắt nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần trong veo như làn nước mùa thu đầy vẻ thanh thuần, hàm răng trắng tinh, nổi bật giữa đôi môi to son đỏ khiến người khác vừa nhìn qua đã như thấy được tất cả vẻ mỹ hảo trên nhân thế này.

“Ngươi quay người lại đi.” Tống Quân Uyển nhẹ giọng gọi lại.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm cảnh giác, vẫn bày ra cái dáng vẻ mất mát, nhưng thực ra là đang che dấu vẻ thiết huyết dưới đó, mang theo ánh mắt thâm thúy và đắng chát chậm rãi quay người lại nhìn Tống Quân Uyển.

Mới chỉ liếc mắt qua, Bạch Tiểu Thuần đã chấn động mãnh liệt. Không phải hắn chưa từng gặp qua mỹ nhân, cho dù là Hầu Tiểu Muội, là Chu Tâm Kỳ hay là Đỗ Lăng Phỉ đã mất tích kia đều tuyệt mỹ cả, thế nhưng vẫn không thể so được với vẻ thành thục và phong thái của Tống Quân Uyển lúc này được.

Hơn nữa cái loại nghịch chuyển một khắc trước còn quyến rũ, khắc sau đầy đoan trang còn khiến Bạch Tiểu Thuần không khỏi trợn mắt há

hốc mồm.

Vẻ đẹp kia, hòa lẫn với vẻ thuần khiết, tựa như phù dung xuôi theo dòng nước khiến người khác phải hốt hoảng kinh hãi.

“Yêu nghiệt…Tống Quân Uyển này, là một đại yêu nghiệt!!!” Miệng khô lưỡi đắng, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, nhưng cảnh giác trong lòng Bạch Tiểu Thuần không những giảm bớt mà còn tăng cường hơn nữa.

Nhìn cử động của Bạch Tiểu Thuần, Tống Quân Uyển che miệng bật cười một tiếng, không có chút mị hoặc, lại đầy hoạt bát cùng thần thái trong ánh mắt nàng lúc này khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần không khỏi run lên.

“Đây lại là chiêu thức gì vậy!!!” Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, tim đập thình thịch. Cảm nhận của hắn chính là chiêu sau của Tống Quân Uyển lại mạnh mẽ hơn chiêu trước vô số lần, lần này gần như tuyệt sát, khiến hắn nghĩ một lúc cũng không ra được đối sách phản kích lại.

“Được rồi, ta đem Tống Quân Uyển trong lòng ngươi trả lại rồi đấy, ngươi vừa lòng chưa?” Tống Quân Uyển cười nói tự nhiên, thanh âm dễ nghe. Không đợi Bạch Tiểu Thuần đáp lời, nàng tiếp tục nói tiếp.

“Lần này gọi ngươi qua đây, là nói cho ngươi biết một chuyện, ngươi về chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày thứ ba gặp ta tại chân núi Trung Phong, cùng với lão tổ Tống gia đi sứ…Linh Khê Tông!”

“Lão tổ Tống gia ta, cũng chính là một trong tám vị lão tổ Huyết Khê Tông!” Vẻ mặt Tống Quân Uyển từ từ nghiêm túc lại, chậm rãi nói.

Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, khi nghe đến ba từ Linh Khê Tông thì trong lòng cũng chấn động.

“Đi sứ…Linh Khê Tông?” Bạch Tiểu Thuần có chút ngây ngốc và quái dị. Nghĩ đến bản thân dùng thân phận Dạ Táng quay lại Linh Khê Tông, hắn cảm thấy choáng váng.

"Thế nào, ngươi không muốn đi?" Tống Quân Uyển liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, mỉm cười.

“Vốn không có ý định dẫn theo ngươi, thế nhưng ta lo bản thân không ở đây, ngươi lưu lại trong tông môn sẽ lại khiến tiện nhân Huyết Mai kia nhớ thương nên đành dẫn đi cùng.”

“Sau này gặp tiện nhân Huyết Mai kia nhớ nên cẩn thận vào, tiện nhân kia tâm ngoan lạt thủ, lại chín lần triều tịch Địa mạch Trúc cơ, cha nàng ta là Vô Cực Tử lại là lão tổ có nhiều khả năng tiến lên bước thứ nhất trong Linh Khê Tông ta, cho nên nàng ta có làm gì cũng không cần phải lo lắng gì cả.”

“Ta và tiện nhân kia lại có bất hòa, coi như nàng ta định dựa vào thân phận và tư chất đó mà muốn cướp đoạt lấy thân phận Huyết tử của ta. Ta sao lại để cho nàng ta thành công được chứ!” Nhắc đến Huyết Mai, trong mắt Tống Quân Uyển lại lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Dường như thấy bộ dạng này của mình có lẽ không hợp với hình tượng trong lòng Bạch Tiểu Thuần cho lắm, cũng không biết làm sao đành theo bản năng giải thích.

“Mỗi đời Huyết Khê Tông đều có bốn Huyết tử, ba ngọn sơn phong kia đều đã xuất hiện Huyết tử, thế nhưng chỉ có Trung Phong ta thì chưa. Địa vị Huyết tử cực cao, có thể so với Thái thượng trưởng lão, một khi Kết Đan thì sẽ trở thành Huyết phách, gần như chỉ đứng dưới lão tổ, cực kỳ trọng yếu. Cho nên, muốn trở thành Huyết phách, thì chỉ có trở thành Huyết tử trước!

Bao nhiêu năm nay, Huyết tử Trung Phong đều là Tống gia đoạt được. Chỉ là lần này lại có thêm Huyết Mai dựa vào chín lần Tiêu tịch, muốn tranh đoạt Huyết tử.

Nếu như ta thất bại thì Trung Phong dưới sự khống chế của Tống gia ta cũng vì thế mà xuất hiện đổ vỡ, cho nên việc này không được phép xảy ra.” Nói xong, Tống Quân Uyển nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, như có điều suy nghĩ, sau đó đột nhiên hỏi.

“Như vậy, lần này đi sứ Linh Khê Tông là vì chuyện gì?”

Tống Quân Uyển có chút chần chừ, việc này là bí mật, nếu như là lúc trước tất nhiên nàng sẽ không nói. Thế nhưng lúc này đột nhiên nghĩ ngợi, liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, rồi vung tay phải mở trận pháp động phủ ra, sau khi phong bế bốn phía mới nhẹ giọng trả lời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Huyết Khê Tông Lưỡng Lự

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

“Lần này cùng lão tổ đi sứ Linh Khê Tông cũng không chỉ có ta và ngươi, mà còn có rất nhiều người đi cùng. Chẳng qua vẫn lấy Trung Phong ta làm chủ.” Tống Quân Uyển nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi nói.

“Đi sứ lần này có hai mục đích, một chính một phụ. Trong đó mục đích phụ là bản thân ta muốn gặp Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần một lần!” Lúc Tống Quân Uyển nhắc tới tên Bạch Tiểu Thuần thì trong mắt chợt lóe lên lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Thuần đang ở bên cạnh nghe được chợt mất hồn mất vía, hơn nữa còn nhìn thấy tia lạnh lẽo trong mắt Tống Quân Uyển lại càng khẩn trương hơn. Phát hiện thấy Tống Quân Uyển nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần vội bày ra cái bộ dạng đằng đằng sát khí.

“Bạch Tiểu Thuần kia và ta tại Vẫn Kiếm thâm uyên có thù sâu như biển. Ta không đội trời chung với hắn, tuyệt đối đừng để ta gặp hắn, nếu không ta quyết toàn lực liều mạng này cũng phải tiêu diệt hắn!” Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, sát ý ngập tràn. Thế nhưng trong lòng hắn cũng đầy ủy khuất, hắn đâu có đắc tội gì với Tống Quân Uyển chứ.

“Bạch Tiểu Thuần cướp đi Thiên mạch Trúc cơ của Khuyết nhi, hủy kế hoạch Tống gia ta. Tống gia ta phải hao tổn một cái giá cực lớn mới đổi được Thiên đạo chi pháp từ Vô Cực Tử lão tổ, cũng là chuẩn bị vị trí

Huyết tử Trung Phong cho Khuyết nhi sau khi hắn đạt Thiên đạo Trúc cơ!”

“Nhưng mọi chuyện đến bây giờ đã không thể cứu vãn được, Khuyết nhi chỉ có tám lần triều tịch, căn bản không cách nào tranh đoạt cùng Huyết Mai cả, chỉ đành dựa vào ta đoạt lấy mà thôi!” Tống Quân Uyển lắc đầu thở dài, sát ý trong ánh mắt khi nghĩ đến Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần lại càng nhiều hơn.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cũng thầm coi như chấp nhận chuyện này mà gật gật đầu.

“Không sai, nếu không có Bạch Tiểu Thuần thì Khuyết nhi đã có thể Thiên đạo Trúc cơ a!”

Hắn thầm đắc ý trong lòng. Cũng nghĩ đến giá như Tống Khuyết có thể ở đây thì thật tốt, lúc đó khi nghe được bản thân mình gọi hắn là Khuyết nhi, hắn biểu lộ trên mặt nhất định rất đặc sắc.

“Đây chỉ là nguyên nhân phụ, mà nguyên nhân chính, là muốn coi xem giữa Huyết Khê Tông ta và Linh Khê Tông có khả năng không khai chiến được không?” Tống Quân Uyển bình tĩnh nói, ánh mắt thâm thúy tựa như nhìn thấy được cuộc chiến sau này.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp nổ tung lên. Dù hắn thừa hiểu Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông có khả năng khai chiến rất lớn, thế nhưng trong lòng vẫn không muốn cái loại chiến tranh này xảy ra. Bởi vì thật sự chuyện này quá tàn khốc, một khi khai chiến, tử vong sẽ lên đến vô tận.

“Chiến tranh giữa Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông đã bị đẩy đến một trình độ nhất định. Đan Khê Tông đã rơi vào thế yếu, do đó mà quay sang cầu cứu Huyết Khê Tông chúng ta…mà Huyết Khê Tông bên kia chắc hắn đã âm thầm kết minh với Linh Khê Tông…Chúng ta xuất động, bọn họ cũng sẽ xuất động!”

“Mà cái chính ở đây, chính là Huyền Khê Tông cũng đã từng rất tốt đẹp với chúng ta…cho nên loại kết minh như vậy chỉ mang tính chất lâm thời, thậm chí tầng tầng lớp lớp bên trong đó cũng không thiếu tình huống sẽ xuất hiện phản chiến, lục đục với nhau. Cho nên một tông môn, chỉ có thể tin tưởng vào chính mình mà thôi.” Trong mắt Tống Quân Uyển đầy mỉa mai, nhưng sâu trong đó còn ẩn giấu cả hàn ý nữa.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, trong Huyết Khê Tông này hắn không phải chưa nghe nhắc đến chiến tranh hai tông Huyền Đan. Thậm chí người trong tông môn còn bàn tán không ít, nghe nói chiến trường tàn khốc, tử thương vô số.

“Chiến trường cũng không thể nhìn ra được rõ ràng, có thể một khắc trước Huyền Đan còn khai chiến, nhưng chớp mắt sau bọn họ lại liên thủ với nhau cũng không chừng. Mấu chốt trong tràng chiến tranh này chính là không phân rõ được ai mới chính là địch nhân, bởi vì dưới cái lợi ích to lớn kia, mỗi một Khê lưu tông môn đều trở nên điên cuồng cả. Dạ Táng…chiến tranh, không còn xa nữa, mà lúc nào cũng có thể bộc phát.”

“Án binh bất động chờ đợi sự tình phát triển, chờ cho chiến sự sáng tỏ lại không phải là lựa chọn đúng đắn. Bởi vì cứ tiếp tục chờ đợi, thì sau khi hai tông môn kia, hoặc thậm chí là cả ba tông môn sẽ liên thù diệt sát Huyết Khê Tông ta, bởi vì chúng ta chính là tông môn mạnh nhất! Chi bằng thừa dịp này xuất chiến, đâm lao phải theo lao, chiến một trận đến cùng!” Tống Quân Uyển than nhẹ rồi nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cười khổ, trên lập trường Huyết Khê Tông thì chính xác là nên làm như vậy, bằng không mà nói khi thế cục phát triển đi lên, không phải không có khả năng ba tông liên thủ lại. Đến lúc đó, cho dù Huyết Khê Tông có dĩ dật đãi lao* thế nào cũng khó thoát được thảm bại.

(*Dĩ dật đãi lao:lấy nghỉ ngơi đối phó mệt nhọc)

“Cho nên lần này, chỉ có chiến! Huyết Khê Tông ta nhất định phải tiến giai, tấn thăng lên thành tông môn trung du!” Tống Quân Uyển nói

đến đây, rồi nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Sau đó cũng đề cập đến sự tình Không Hà Viện, cơ bản cũng không khác chuyện mà Chưởng môn Linh Khê Tông Trịnh Viễn Đông đã từng nói qua với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lẳng lặng lắng nghe, trầm mặc không nói gì.

“Nếu khai chiến, lựa chọn của chúng ta chỉ có thể là Linh Khê Tông. Huyết Linh Huyền Đan, tứ đại tông môn lần lượt chiếm cứ nhánh sông như vậy, nên chúng ta chỉ giáp giới với Linh Khê Tông!”

“Một khi khai chiến, Huyết Khê Tông ta nắm chắc tất thắng, nhưng Linh Khê Tông lại giỏi ẩn tàng, nội tình cực sâu không thể coi thường được. Sau trận chiến này, tất nhiên chúng ta sẽ tổn thất không nhỏ, mà kết cục của Linh Khê Tông tất nhiên là sụp đổ, sau đó Huyết Khê Tông ta lại phải đối mặt với Huyền Khê Tông!

Coi như chúng ta khai chiến với Huyền Khê Tông lại thắng nữa, thì lúc đó rơi rớt hết cũng không còn lại bao nhiêu. Một tông môn tàn phế như vậy, căn bản không thể nắm chắc diệt được lực lượng tàn dư của Không Hà Viện, cũng có thể nói, khả năng tiến giai thất bại…cực lớn!” Tống Quân Uyển cau mày. Chuyện hôm nay nàng đề cập đến vốn không phải một hộ pháp được biết, thậm chí chi tiết thế này chỉ có cao tầng Huyết Khê Tông mới đủ tư cách biết.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động, từ khi đi vào Huyết Khê Tông, hắn cảm nhận rõ sự mạnh mẽ và hung tàn của tông môn này, cho nên hắn hiểu nếu như khai chiến, Linh Khê Tông thực sự hoàn toàn không phải là đối thủ. Trong đầu hắn cũng dần hiện lên từng hình ảnh, là từng gương mặt quen thuộc với hắn nhuốm đầy máu rồi dần nhắm nghiền hai mắt lại.

“Trận chiến này, đối với Linh Khê Tông chính là trận chiến tranh diệt môn, còn đối với Huyết Khê Tông ta cũng là thảm trọng. Cho nên… chúng ta cũng không muốn chiến, nếu có thể không chiến, thực lực Huyết Khê Tông được bảo toàn, có thể diệt Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông dễ như trở bàn tay, cũng nắm chắc có thể diệt được lực lượng

tàn dư của Không Hà Viện, từ đó tấn thăng thành công!" Tống Quân Uyển hít vào một hơi, ánh mắt sáng lên kì dị, thanh âm hùng hồn.

"Nhưng lại có một mối lo lớn, chính là khi Huyết Khê Tông ta toàn lực giết đến tận Không Hà Viện, Linh Khê Tông đột nhiên xuất thủ tiêu diệt mảnh đất căn cơ này của Huyết Khê Tông ta, lại tiến hành liên thủ với lực lượng tàn dư của Không Hà Viện. Thì lúc đó…Huyết Khê Tông, nhất định bị diệt vong!

"Hết thảy hứa hẹn, cho dù là Thiên đạo thệ ngôn, nhưng chỉ cần nó liên quan đến chuyện tông môn thì không cách gì có thể tin tưởng được!"

"Cho nên, sau nhiều lần thương nghị, mấy vị lão tổ đã nghĩ ra một cách. Chính là liên quan đến việc đi sứ lần này, chỉ cần Linh Khê Tông đồng ý thì hai tông có thể không cần khai chiến. Linh Khê Tông sẽ không bị diệt tông, mà Huyết Khê Tông cũng không tàn thương!" Lời của Tống Quân Uyển vang lên, Bạch Tiểu Thuần cũng hơi động lòng. Nếu hai tông môn không khai chiến với nhau, thì đều là lựa chọn tốt nhất cho cả hai, cho nên lúc này hắn ngẩng đầu, chăm chú lắng nghe.

"Chỉ cần Linh Khê Tông chấp thuận để Huyết Khê Tông bố trí một trận pháp khổng lồ đặt tại phía trên nhánh sông Thông Thiên Hà dẫn xuống Linh Khê Tông, phong ấn Linh Khê Tông một ngàn năm!

Một ngàn năm này, chỉ được vào mà không được ra. Đệ tử Linh Khê Tông không được phép bước ra khỏi Đông Lâm Châu nửa bước. Cho dù là Thông Thiên Hà bị khô kiệt, linh khí mỏng manh, nhưng cũng chỉ cần một ngàn năm mà thôi, sau một ngàn năm Huyết Khê Tông ta đã hoàn toàn vững chắc tại trung du, chắc chắn đến lúc đó sẽ mở ra phong ấn."

"Chỉ có như vậy, chúng ta mới tin tưởng Huyết Khê Tông, mà cũng chỉ như vậy hai tông mới không cần khai chiến. Linh Khê Tông không có ai tử vong, Huyết Khê Tông cũng sẽ tấn thăng thành công!" Sau khi nói xong, hơi thở Tống Quân Uyển trở nên dồn dập, nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lúc này đã nhấc lên sóng gió ngập trời. Loại điều kiện này, đứng tại lập trường Linh Khê Tông thì khả năng đồng ý là không lớn. Bị phong ấn ngàn năm tựa như bị nhốt trong ngục giam, mà phiền toái hơn chính là sau ngàn năm nữa…

Nếu đứng trên lập trường Huyết Khê Tông thì lại không có gì phải bàn. Huyết Khê Tông không muốn khai chiến, nhưng bọn họ không tin mấy chuyện phát thệ và ước định, chỉ tin tưởng vào phong ấn!

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, vấn đề này quá nặng nề, nặng nề đến mức đè nén khiến hắn không thở nổi. Hắn cũng không biết các lão tổ Linh Khê Tông sẽ lựa chọn thế nào…lựa chọn này, chính là quyết định có nên chiến tranh hay không.

“Được rồi, không cần suy nghĩ nữa. Mấy chuyện này sẽ do các lão tổ bàn bạc với nhau, chiến tranh nhất định sẽ bộc phát, chẳng qua đối thủ khác nhau mà thôi.” Tống Quân Uyển cười cười, nói vài câu với Bạch Tiểu Thuần. Khi nhìn thấy vẻ mặt đầy hoảng hốt của hắn, nàng cũng không để ý nhiều, dù sao thì ai nghe được chuyện đại sự thế này lại không như vậy chứ.

Coi như ngày trước chính bản thân nàng khi biết được ý định của mấy lão tổ, biết được tàn khốc của cuộc chiến này cũng bị chấn động rất lâu.

Cho nên cũng không giữ lại, mà để Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Chẳng qua, trước khi đi, Tống Quân Uyển như nhớ ra gì đó mà tùy ý nói thêm một câu nữa.

“Những chuyện Huyết Mai kia nói, là giả đấy. Từ khi ta tu hành đến này, chưa từng nghĩ đến chuyện chọn lựa đạo lữ, cũng chưa từng có đạo lữ!” Chính bản thân nàng cũng không biết vì sao phải giải thích như vậy. Nói ra xong cũng tự cảm thấy quái dị, mặt mày choáng váng, đỏ bừng lên.

“À?” Bạch Tiểu Thuần sững sờ, đang muốn nhanh chóng bước ra khỏi động phủ thì chợt dừng bước. Lúc quay đầu lại thì thấy được giai nhân hai má đỏ hồng cách đó không xa, miệng cười ngượng ngùng, tựa như tản ra ánh sáng dập dờn đầy ý vị.

“Lại ra tuyệt chiêu!” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há miệng, tranh thủ cúi đầu nhanh chóng rời đi. Hắn cảm thấy hai chiêu khí chất biến hóa sau cùng của Tống Quân Uyển quả nhiên vô cùng lợi hại, có chút không chống đỡ nổi.

Nửa ngày sau, hắn về tới động phủ. Lúc ngồi xuống, lại nhớ tới mấy lời nói của Tống Quân Uyển mà không khỏi thở dài một tiếng.

“Chẳng lẽ không còn cách gì khác nữa hay sao?”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Hừ Hừ Tử Bé Nhỏ!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Ba ngày sau, sáng sớm.

Chuyện tình khai chiến của hai tông môn gần như là việc đã định khiến tâm tình Bạch Tiểu Thuần không phấn chấn được, hơn nữa hắn cũng đầy phiền muộn về chuyện không hiểu ba ngày trước biểu hiện của mình quá ưu tú hay sao mà Đại trưởng lão phải dẫn theo mình cùng ra ngoài.

Bằng không mà nói, chờ Đại trưởng lão đi rồi thì mình cũng sẽ có chút ít cơ hội đột nhập vào động phủ nàng tìm kiếm kiện Vĩnh hằng Bất diệt kia. Thế nhưng lại nghĩ tới chuyện động phủ Đại trưởng lão nhất định là sâm nghiêm, Bạch Tiểu Thuần bèn lắc lắc đầu. Lúc này, hắn đang mang theo một bộ mặt âu sầu khổ sở mà đi tới, thế nhưng trong mắt người khác lúc này, thì bộ mặt đó mang đầy âm trầm lãnh khốc.

Bước ra khỏi động phủ, hắn nhanh chóng tới được chân núi Trung Phong, lúc này cũng đã có chừng hơn mười tu sĩ có mặt tại đây từ trước. Có vài người trong đám biến sắc khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đi tới, nhưng cũng có vài người vẫn biểu lộ như bình thường.

Thần Toán Tử…cũng trong đám người đó.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, gã cũng biến sắc mặt, thế nhưng nhớ ra chuyện gì đó, vẻ mặt lại lạnh đi, khinh thường hừ một tiếng. Trước kia gã kiêng kị Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng hiện tại gã đã phát thề, nguyện

dưới trướng của Huyết Mai thiếu chủ, nên sự kiêng kị của gã cũng đã giảm xuống rất nhiều rồi.

“Sau lưng ai cũng có đại nhân vật cả, ngươi gây khó dễ được ta sao?” Thần Toán Tử cười lạnh.

Bạch Tiểu Thuần không để tâm đến ánh nhìn của đám người này, khoanh chân ngồi xuống một chỗ gần đó. Xung quanh hắn vốn từng có vài ba người, thế nhưng lúc này cả bọn đều cung kính tranh thủ giãn ra một khoảng cách, dẫu gì thì uy danh Dạ Táng, mấy ngày nay đã hoàn toàn được truyền khắp bốn phương a.

Không lâu sau, từng người từng người cũng lần lượt tiến đến. Trong này không chỉ có Trúc cơ sơ kỳ, Trúc cơ trung kì, mà còn có cả Trúc cơ hậu kì. Mãi nửa nén nhang sau, Đại trưởng lão Tống Quân Uyển cùng hai Huyết sắc trưởng lão đi tới, tất cả mọi người đều đứng dậy bái kiến. Trong lòng cả bọn đều vô cùng kinh ngạc khi nhìn Đại trưởng lão vốn ngày thường ăn mặc nóng bỏng bạo dạn, thế nhưng trang phục lúc này đã được thay đổi.

Không còn nóng bỏng như vậy, mà còn có chút kín đáo, thế nhưng cái phong cách này khi kết hợp với dung nhan tuyệt mỹ kia, chẳng những khiến mị lực của Tống Quân Uyển giảm bớt, mà ngược lại còn đại tăng lên.

Đám tu sĩ nơi này đều kinh hãi, một vài người còn trợn cả hai mắt lên.

Tống Quân Uyển mỉm cười, ánh mắt đảo qua đám người. Nụ cười này khiến đám người có chút hoảng hốt, trái tim Bạch Tiểu Thuần càng là nhảy lên liên hồi. Chỉ là không hiểu vì sao ánh mắt nàng dừng một chút trên người Bạch Tiểu Thuần, rồi lại hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

"Lại ra chiêu!" Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, càng thêm cảnh giác. Ba ngày trước nhìn mình tươi cười như hoa, bây giờ lại trừng mắt nhìn

mình. Ngay khi Bạch Tiểu Thuần còn kinh ngạc, đang phân tích ý đồ nàng này là gì thì giọng nói của Tống Quân Uyển đã vang khắp bốn phía.

“Các ngươi lần này, chính là nhân tuyển đi sứ Linh Khê Tông cùng lão tổ, lần đi sứ này mong rằng mọi người giữ vững tinh thần, chớ làm xấu mặt Huyết Khê Tông ta!” Tống Quân Uyển thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói, đám người bốn phái cũng đồng loạt nghiêm túc gật gật đầu.

Đúng lúc này, đột nhiên có một mảnh Huyết vân từ trên ngọn Tổ Phong phía xa ầm vang khuếch tán, tựa như sấm động vang rền khắp bốn phía. Huyết vân ngập trời, cuồn cuộn tản ra tới mấy trăm trượng rồi chậm rãi bay về phía trước, trên tầng mây còn nhìn thấy được một thân ảnh lão già mờ ảo. Lão già này mặc trường bào màu tím, đầu đội mũ quan, cho dù già cả nhưng lưng thẳng tắp, không giận mà uy, một khí tức kinh người ẩn chứa khiến người khác chỉ cần cảm ứng được, đã không tự chủ được mà chấn động mãnh liệt, tâm thần run rẩy.

“Lão tổ Tống gia!” Bạch Tiểu Thuần chấn động, hơi thở dồn dập, tranh thủ cúi đầu thu ánh mắt lại. Lão giả kia mang đến cho hắn một cảm giác sâu không lường được, tựa như chỉ cần một đạo thần niệm của đối phương cũng đủ khiến hắn lâm vào vạn kiếp bất phục.

Không chỉ có mình hắn, mà tất cả tu sĩ nơi này đều nhao nhao kinh hãi, thần sắc cung kính, cúi đầu bái kiến.

"Bái kiến lão tổ!"

“Tất cả lên đi, lão phu mang các ngươi đến Linh Khê Tông!” Giọng nói già nua vang ra từ trong mây mù. Lão tổ Tống gia như cúi đầu liếc nhìn đám người một cái, chỉ vẻn vẹn một ánh mắt đó lại khiến mọi người cảm nhận như rơi vào trong rét đậm, lòng dâng đầy hàn ý.

Bạch Tiểu Thuần có chút run sợ, tính cả vị này thì hắn đã được gặp hai lão tổ Huyết Khê Tông, người đầu tiên là Vô Cực Tử, thế nhưng hắn kinh hãi phát hiện, vị Vô Cực Tử từng khiến hắn hãi hùng khiếp vía lại không thể sánh được với lão tổ Tống gia này.

“Cũng đúng, Vô Cực Tử vừa mới thăng cấp làm lão tổ, tiềm lực to lớn, nhưng dù sao tuổi tác vẫn trẻ hơn…Trong khi vị lão tổ Tống gia này hiển nhiên là tư cách lão làng, tu vi thâm hậu đến khủng bố, lại còn sống qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi.” Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm. Lúc hắn cúi đầu xuống thì kinh ngạc phát hiện thân thể không khống chế được nữa, cùng với đám tu sĩ kia bị một lực lượng kì dị nào đó chớp mắt bao phủ lấy rồi bay thẳng ra không trung, nhanh chóng xuất hiện trên đám Huyết vân này.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, Huyết vân dưới chân hắn tuy mềm mại nhưng lại rất bền dẻo. Trong lúc hắn cúi đầu nhìn xuống sơn môn Huyết Khê Tông lần nữa, thì Huyết vụ cũng trở nên cuồn cuộn, nhanh chóng tiến lên, rồi đi xa.

Mặt đất bên dưới không ngừng thu nhỏ lại, lướt nhanh qua ánh mắt, phán đoán tốc độ một chút, Bạch Tiểu Thuần càng thêm kinh hãi, coi như hắn liều mạng toàn lực, cũng không đạt được tới ba thành so với loại tốc độ như vậy.

“Đây là thực lực lão tổ sao…” Bạch Tiểu Thuần nuốt một ngụm nước miếng xuống họng, quay đầu nhìn qua đám tu sĩ xung quanh. Mấy tên tu sĩ Trung Phong này, cả Thần Toán Tử nữa, sắc mặt tất cả đều lộ ra vẻ kinh hãi, tái nhợt không hơn gì Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ duy nhất Tống Quân Uyển và hai vị Huyết sắc trưởng lão ngồi phía trước là còn giữ được nét mặt bình tĩnh. Còn vị lão tổ Tống gia phía trước ba người kia…chỉ là bóng lưng, lại như đã hóa thành một vòng xoáy hãm sâu lấy tâm thần tất cả người khác.

Nhìn gần, có thể nhìn thấy mái tóc bạc của lão phiêu diêu theo gió, nếp nhăn trên mặt cũng khá nhiều, xen lẫn là vài đốm đồi mồi, lúc này lão đang nhắm mắt khoanh chân ngồi.

Sau một nén nhang thì Bạch Tiểu Thuần cũng thích ứng được với loại tốc độ này. Trên Huyết vân vốn có trận pháp phòng hộ cản đi phần lớn

lượng gió ập vào người, cho nên tuy gió có thổi đến cũng chỉ hất lên vài lọn tóc nhỏ, không có gì đáng ngại cả.

Nghĩ đến một lát nữa, bản thân lại dùng thân phận Dạ Táng trở về Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần có một loại phấn chấn không tên, trong mắt hiện lên từng thân ảnh quen thuộc.

“Không biết lần này về, gặp Trương Đại Bàn , huynh ấy có nhận ra ta hay không, hắc hắc…còn Hầu Tiểu Muội nữa, nếu ta dùng thân phận Dạ Táng này gọi nàng một tiếng tiểu muội…Còn cả Chu Tâm Kỳ, Hứa Bảo Tài, Quỷ Nha…” Nhớ tới mấy người này, Bạch Tiểu Thuần chợt mỉm cười.

Đang lúc Bạch Tiểu Thuần đầy hưng phấn thì một tiếng hừ lạnh truyền đến. Hắn nghiêng đầu thấy Thần Toán Tử cách mình không xa đang đưa ánh mắt khinh thường, ẩn thêm băng hàn nhìn mình.

“Hừ Hừ Tử, nhìn gì ta vậy?” Bạch Tiểu Thuần lạnh giọng hỏi.

Vừa nói ra, thì đám người xung quanh như được lên tinh thần. Vì đoạn đường này đi cùng Đại trưởng lão và lão tổ, mọi người đều kềm chế, không dám lên tiếng, chỉ ngồi một chỗ đả tọa không khỏi có chút buồn chán, nhìn thấy giữa Bạch Tiểu Thuần và Thần Toán Tử phát sinh ra chuyện, tâm thần cả đám cũng hứng thú không thôi.

Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần vừa mới lên tiếng là châm biếm rồi, ba chữ Hừ Hừ Tử vừa ra khiến không ít người sững sờ, sau đó mới có chút phản ứng.

“Ngươi vừa nói gì?” Thần Toán Tử nổi giận, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm.

“Ngươi không thích cái tên này? Không phải chứ, không phải ngươi rất thích hừ hừ sao? Cả đoạn đường này, từ lúc ta gặp ngươi tới giờ, ngươi cứ gặp ta là hừ liên tục. Nếu còn hừ nữa, ta sẽ gọi ngươi là Hừ Hừ Tử vậy.” Bạch Tiểu Thuần hời hợt đáp, thần sắc lạnh lùng, thế nhưng lời

nói lại đầy giảo hoạt khiến Thần Toán Tử nghiến răng nghiến lợi, còn vài người khác thì bật cười.

“Ngươi…hừ, chẳng qua chỉ luyện được một chút kiếm khí đã không ngừng khoe khoang, ngày thường thì không ngừng gây chuyện khiến người khác không thể tu luyện được. Loại phế vật như ngươi nên sớm bị Huyết Mai thiếu chủ diệt sát nhanh gọn!” Thần Toán Tử cười lạnh phản kích.

“Ngươi không phải là một kẻ coi bói như thần sao? Lừa gạt bịp bợm chứ có tài cán gì, nói cho ngươi biết, Dạ Táng ta trên thông tinh không, dưới rành hoàng tuyền, đảo mắt qua thông tỏ ngàn dặm xung quanh, tay áo phất lên có thể khiến Hừ Hừ Tử ngươi tan thành mây khói.” Bạch Tiểu Thuần hất cằm, ngạo nghễ đáp trả. Có mặt lão tổ trên tầng mây này, tất nhiên chẳng kẻ nào dám động thủ. Cái loại động khẩu không động thủ này được Bạch Tiểu Thuần ưa thích nhất đấy, từ trước đến giờ trên bình diện này hắn cũng chưa từng sợ qua kẻ nào.

Lời hắn nói như liền mạch xâu chuỗi với nhau thành một tràng, khiến đám người xung quanh trợn tròn mắt, càng thêm khắc sâu công phu mồm mép của Dạ Táng trước mặt. Bạch Tiểu Thuần thì đang khoác lác, trong lòng đám người thì khinh bỉ, rồi đưa mắt nhìn về Thần Toán Tử, gã bị Bạch Tiểu Thuần nói đến mức tức giận đằng đằng sát khí, nhưng lại không thể nói lại Bạch Tiểu Thuần.

“Vô liêm sỉ, hừ!” Thần Toán Tử cắn răng hừ lạnh. Nhưng không đợi gã nói xong, Bạch Tiểu Thuần đã cắt ngang.

“Xem coi ngươi lại hừ nữa, Hừ Hừ Tử? Thương lượng một chút, ngươi đừng có hừ hừ nữa được không, đến Linh Khê Tông, ngươi cứ hừ hừ như thế vạn nhất bị người ta tưởng ngươi là heo tinh biến thành, như vậy quá mất mặt a.” Bạch Tiểu Thuần thở dài.

“Ngươi!!!” Thần Toán Tử cũng không biết thế nào, mỗi lần gặp Bạch Tiểu Thuần đều phải nổi lên một trận lôi đình. Nhưng lúc này trước mặt

nhiều người như vậy, lại không nói lại đối phương, gã bèn nổi giận, đột nhiên đứng dậy.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên lạnh lẽo, trên ngón trỏ tay phải cũng đã có huyết khí ngưng tụ.

Thần Toán Tử cùng nhìn thấy màn này, lập tức kinh hãi. Gã đứng lên đấy, nhưng không nghĩ tới ra tay.

“Đủ rồi, Thần Toán Tử ngươi ngồi xuống!!! Dạ Táng, ngươi qua đây ngồi cạnh ta!” Đúng lúc này thì Đại trưởng lão Tống Quân Uyển quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn hai người một cái, thanh âm lạnh nhạt nhưng lại khiến Thần Toán Tử mượn nhờ được cơ hội ngồi xuống. Gã đang định hừ lạnh một tiếng thì chợt nhớ tới mấy lời Bạch Tiểu Thuần vừa nói, bèn cứng rắn nhịn xuống, càng hận thù với Bạch Tiểu Thuần hơn.

Đám người xung quanh trở nên nghiêm chỉnh lại, trong lòng thầm hâm mộ Bạch Tiểu Thuần, vậy mà có thể được ngồi cạnh Đại trưởng lão. Lão tổ cũng ở đó, nếu được lão tổ nhìn nhiều hơn vài lần, có được chút ấn tượng, thì cũng có nhiều cơ hội tại tông môn hơn.

“Đại trưởng lão, cái này….ta ở đây cũng rất tốt, không bằng…” Bạch Tiểu Thuần co đầu rụt cổ lại, vừa nói tới đây thì Tống Quân Uyển đã lạnh lùng nhìn hắn một cái.

"Tới!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Ta Đã Trở Về. .

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bắc Hàn Liệt và Lữ Thiên Lỗi đứng cạnh Bạch Tiểu Thuần, phụ trách trông coi hắn đều nheo hai mắt lại, trước lực lượng thôi diễn kinh người của Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi không thôi.

Xung quanh tĩnh lặng lại, ánh mắt tất cả mọi người đều ngưng tụ trên người Bạch Tiểu Thuần. Hắn đắc ý hất cằm lên, nhìn ánh mắt giật mình của đám người xung quanh đầy hưởng thụ.

Hơn nữa vẻ mặt không cách nào tin tưởng, mất hồn mất vía, cả người như muốn sụp đổ của Thần Toán Tử khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm thoải mái vô cùng.

“Hừ Hừ Tử nho nhỏ, cũng dám đấu với ta, hừ, nếu là tông môn khác thì cũng bỏ đi, thế nhưng Linh Khê Tông là nhà ta a, ta cần phải tính toán sao? Ta nhắm mắt đi lại còn không lạc được đấy!” Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý, cảm thấy mộng tưởng được vạn chúng chú mục lúc này như nhanh chóng gần đạt được rồi.

Ngay khi hắn muốn lui về, thì vẻ mặt Thần Toán Tử dữ tợn, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Không đúng, Dạ Táng, ngươi cũng chỉ là ăn may mà thôi, động phủ này vừa nhìn qua có thể nhìn thấy tử khí dâng lên về phía đông, nhìn qua đã không tầm thường. Ta không tin ngươi tính ra được!” Giọng nói chói tai của Thần Toán Tử truyền ra, đôi mày thanh tú của Tống Quân Uyển

cau lại, đám người Linh Khê Tông có chút chần chừ, bọn họ cũng không tin có người có thể tính toán chuẩn xác đến vậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng không quan tâm nữa, mà trừng mắt.

“Ngươi không phục đúng không? Đi, ta sẽ cho ngươi phục!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, nhắm hai mắt lại, lần này hắn lại dùng thời gian lâu hơn một chút nữa. Trong lúc mọi người đang dần nghi hoặc thì Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kì dị, tựa như tỏa ánh ánh sáng lập lòe, khiến vẻ mặt hắn nghiêm nghị hơn, trên người cũng tản ra từng trận khí tức lạnh lẽo.

Ánh mắt hắn nhìn về một động phủ cách không xa, ho khan một tiếng rồi đưa tay phải chỉ ra.

“Động phủ này đã từng bị sấm sét đánh qua!” Hắn vừa nói ra, hai mắt Chu Tâm Kỳ co rút lại. Đây chính là động phủ của nàng lúc còn là đệ tử nội môn, năm đó quả thật bị sấm sét do Bạch Tiểu Thuần luyện đan mà đánh nát.

Không chỉ có nàng biết, mà đám tu sĩ Hương Vân Sơn xung quanh cũng biết , nên lúc này đều đồng loạt biến sắc mặt, đám người Huyết Khê Tông sững sờ. Rõ ràng nơi này không có chút dấu vết của sấm sét đánh qua, thế nhưng lại thấy đám người Linh Khê Tông không nói gì, tâm thần cả đám đều chấn động, biết rõ rất có khả năng Bạch Tiểu Thuần lại tính ra được chân tướng sự việc.

Thần Toán Tử cắn răng, đang muốn phản bác tiếp.

Thế nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa kết thúc thôi diễn, ánh sáng kì dị lập lòe trong mắt hắn, sau khi nhìn kỹ động phủ kia thì hắn đến gần ngửi một cái.

“Nơi này có khí tức son phấn, nếu như Dạ Táng ta tính đúng, thì nơi này không những đã từng bị sấm sét oanh kích qua, còn từng là động phủ của một vị nữ đệ tử.”

“Ta lại tính toán…Ân, nữ đệ tử này lại là một mỹ nữ, để ta tính xem nàng này tên gì?” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ngạo nghễ nói, tay phải cũng đưa lên bấm niệm pháp quyết. Sau vài hơi thở thì hắn lại nói tiếp.

“Nữ tử này…họ Chu!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên quay người nhìn về phía Chu Tâm Kỳ lúc này đang trợn mắt há mồm, nhìn kỹ nàng vài lần rồi chỉ vào nàng.

“Nơi này, từng là động phủ của ngươi!”

Đám đệ tử Linh Khê Tông bốn phía đều xôn xao cả lên, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần có chút không tin tưởng được. Bắc Hàn Liệt và Lữ Thiên Lỗi cũng trợn mắt há mồm, mà Trương Đại Bàn bên kia còn rùng mình một cái.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Mị Nương lóe lên, đối với tu sĩ Huyết Khê Tông dạng này, mặc kệ đối phương tính toán ra hay sớm đã có tư liệu, điểm nào cũng khiến nàng kinh hãi, đồng thời nổi lên sát ý đối với Dạ Táng này.

Chu Tâm Kỳ trầm mặc một lát, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi gật nhẹ đầu.

Cái gật đầu này của nàng khiến cả đám Huyết Khê Tông trợn to hai mắt, đầu óc Thần Toán Tử như có thiên lôi cuồn cuộn, hoàn toàn phát mộng rồi.

“Chuyện này sao có khả năng…” Cả người gã run lên. Lúc này đầu óc gã ù ù đi, nhưng đến lúc này gã cũng không cách nào không tin tưởng vào mọi chuyện trước mắt được. Rõ ràng gã không hề cảm nhận được

khí tức thơi diễn từ Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng hết lần này tới lần khác…đối phương lại tính toán ra mọi thứ.

Thần thái trong ánh mắt của Tống Quân Uyển càng đậm. Trước đó nàng từng điều tra sơ qua về Dạ Táng, biết hắn khi còn là đệ tử nội môn có thôi diễn Bổ Thiên chi pháp, nhưng lại không nghĩ còn cường hãn hơn cả Thần Toán Tử.

Nhìn biểu lộ của đám người, Bạch Tiểu Thuần đắc ý, tinh thần vô cùng phấn chấn, nhanh chóng bước ra vài bước nữa, đảo khách thành chủ, đem theo đám người giới thiệu một vòng Hương Vân Sơn. Vốn việc này lúc đầu là của Hứa Mị Nương và Chu Tâm Kỳ, nhưng Bạch Tiểu Thuần đi mỗi bước lại nhắm mắt một lát, mở mắt ra lại nói vài câu khiến vẻ mặt đám người Linh Khê Tông không ngừng biến sắc. Chẳng qua Bạch Tiểu Thuần cũng biết chừng mực, chuyện gì nên nói thì nói, không nên nói thì tuyệt không dám hé răng.

"Nơi này... A, mấy khe đá này không thích hợp, ta tính toán a…Ân, nơi này từng có rất nhiều rắn xuất hiện, rất rất nhiều, vô cùng nhiều rắn!" Bạch Tiểu Thuần bước đến cạnh một khe đá, dừng bước chân, vẻ mặt ngưng trọng tính toán, sau đó buông lời chém đinh chặt sắt.

"Nơi này cũng bị sấm sét đánh qua, trời ạ, Hương Vân Sơn này có bao nhiêu nơi bị sấm sét oanh kích a." Bạch Tiểu Thuần mang theo đám người vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại kinh hô lên, chỉ khắp mọi nơi.

"Nơi này có khí tức cường già, ta lờ mờ cảm nhận đã từng có một tuyệt thế cường giả đứng tại đây đầy bễ nghễ, người này hẳn là đệ nhất thảo mộc!" Bạch Tiểu Thuần mang theo đám người đến bên ngoài Thảo mộc Các. Sau khi nhắm mắt quay lưng về phía Thảo Mộc Các thì đầy tán thường, tựa như cực kỳ bội phục vị tuyệt thế cường giả này.

"Nơi này hẳn là Nhâm Các a, ta cảm nhận có một người bá khí phi phàm từng quét ngang tất cả nhiệm vụ!" Rất nhanh, cả bọn đã đến nơi nhận nhiệm vụ của sơn phong. Vừa đến nơi, Bạch Tiểu Thuần đã kinh hô nghẹn ngào.

“A, ta cảm nhận được nơi này có khí tức của một con chim lớn, phải là một Đại Điểu!”

“Còn có nơi này…không thích hợp, ta tính toán…nơi này mất rất nhiều gà!”

Một đường theo chân hắn bước đi trên Hương Vân Sơn, từng câu hắn nói ra đều khiến đám người Linh Khê Tông trợn tròn hai mắt. Toàn bộ đều hoàn toàn chính xác, không chút sai lầm nào, tựa như Dạ Táng này từng tới Linh Khê Tông, sinh sống tại đây từ rất lâu rồi.

Chu Tâm Kỳ hít thở dồn dập, Lữ Thiên Lỗi và Bắc Hàn Liệt nhìn thấy biểu lộ của Chu Tâm Kỳ thì càng thêm giật mình, vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Mị Nương càng lúc càng nhiều.

Tâm thần của bà lão Diên Vĩ Phong có chút rung động, may mắn là mọi chuyện Dạ Táng đề cập tới lúc này cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi nhỏ nhặt, thế nhưng như vậy cũng đã khiến bọn họ không ngừng kinh hãi, thậm chí còn không thiếu người suy đoán Dạ Táng này rất có khả năng từng lén lút trà trộn vào Linh Khê Tông!

So với những loại ngờ vực vô căn cứ ở Linh Khê Tông, đám người Huyết Khê Tông lại biết rõ Dạ Táng chưa từng tới Linh Khê Tông nên lòng càng chấn động mãnh liệt, nhất là Thần Toán Tử càng là như sấm sét oanh kích tâm thần, hoàn toàn ngơ ngác. Gã phát giác ra nơi này đâu đâu cũng có đại trận, mình không dám mảy may đụng chạm một cái, thậm chí chỉ hơi tản ra thôi diễn chi pháp đã cảm giác được một loại hít thở không thông, thế mà Bạch Tiểu Thuần có thể cường hãn đến như vậy, một đường đi, một đường tính toán, dùng một loại thôi diễn chi pháp mà Thần Toán Tử gã nhìn không ra được, vừa đi vừa cười nói tính toán ra, đưa tới vô số chấn động.

Thậm chí chính Thần Toán Tử cũng tự hoài nghi năng lực bản thân. Hết thảy mọi chuyện, dưới góc nhìn của Huyết Khê Tông thì chỉ có một lời giải thích duy nhất, Dạ Táng này…tạo nghệ về thôi diễn Bổ Thiên chi pháp, kinh thiên động địa.

Nhìn thấy gần như đã đi khắp Hương Vân Sơn, Bạch Tiểu Thuần đoạn đường này vô cùng đắc ý, thần sắc đám người phía sau đều có chút hoảng hốt, tâm thần bất ổn, hơi thở Trương Đại Bàn trở nên dồn dập, liếc mắt nhìn qua Hứa Mị Nương bên cạnh rồi đột nhiên nhảy ra, tay chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, gầm nhẹ một tiếng.

“Dạ Táng tiền bối, nếu ngươi tính toán được như vậy, thì tính cho ta đi!”

Y vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, mọi người bên Huyết Khê Tông đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Thần Toán Tử lại càng vui mừng.

“Toán vật chi pháp dễ dàng, thế nhưng toán nhân chi pháp lại gian nan. Ta không tin Dạ Táng cũng có thể tính toán được số mệnh con người cũng kinh khủng được như vậy!”

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cổ quái nhìn Trương Đại Bàn một chút, thầm cân nhắc không nên nói quá thật, bèn nghiêm mặt, nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Trương Đại Bàn cũng hồi hộp, y không muốn bước ra nhưng Hứa Mị Nương lại muốn y ra mặt thăm dò, bản thân lại không dám không chấp hành. Lúc này tim đập thình thịch liên hồi, vừa nhìn thấy Dạ Táng nhắm mắt lại, y lại càng khẩn trương hơn.

Sau hơn mười hơi thở thì hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở ra, nhìn Trương Đại Bàn rồi thản nhiên trả lời.

“Mệnh hệ tiểu huynh đệ không tệ, cả đời phú quý, tương lai nhất định có được tạo hóa cực lớn.”

Trương Đại Bàn ngẩn người, y cảm thấy mấy lời đối phương nói rất tốt đẹp, không cách nào phản bác được bèn giương mắt nhìn Hứa Mị Nương.

Nhìn Hứa Mị Nương đang cười, thế nhưng trong lòng nàng càng thêm lưu tâm đối với Dạ Táng này, còn vẻ mặt đám người Linh Khê Tông khác lại có chút cổ quái, mấy lời này Dạ Táng nói đều rất tốt thế này, người khác cũng không thể phản bác hắn tính toán không chính xác được đấy.

"Ngươi tính toán…" Trương Đại Bàn cắn răng một cái, đang muốn nói tiếp.

"Trước kia ngươi là một tên mập mạp, phi thường mập mạp, xuất thân bếp núc. Sau nhờ có cơ duyên mà trở thành đệ tử ngoại môn…Ta tính toán, ầy, quá trình ngươi trở thành đệ tử ngoại môn có rất nhiều chuyện rắc rồi trong đó, có liên quan tới lợi!" Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lại lóe lên ánh sáng kì lạ, tranh thủ chỉ Trương Đại Bàn một cái rồi đầy nghiêm túc nói tiếp.

Hắn vừa nói ra, Trương Đại Bàn trợn mắt há mồm, cảm thấy ánh mắt của Dạ Táng trước mặt khiến y dựng cả tóc gáy, tựa như tất cả bí mật của bản thân đều bị đối phương nhìn thấy toàn bộ.

Đám người Linh Khê Tông xung quanh cũng yên tĩnh lại, kinh hãi không thôi.

Nhìn thấy một mình Dạ Táng này vậy mà có thể khiến tất cả tu sĩ Linh Khê Tông nơi này đều phải kinh động, Tống Quân Uyển che miệng bật cười một tiếng, thanh âm như chuông bạc vang khắp bốn phía.

"Tuy nói Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần Thiên đạo Trúc cơ, kinh diễm tuyệt luân, thế nhưng trong mắt ta, Huyết Khê Tông Dạ Táng tuy không tuyệt hảo nhưng đủ để sánh ngang Bạch Tiểu Thuần kia đấy. Đáng tiếc Bạch Tiểu Thuần bế quan, bằng không thì hai người bọn họ có thể luận bàn với nhau, nhất định là rất đặc sắc."

Bạch Tiểu Thuần nghe xong câu này, trái tim thót lên, thầm nghĩ xem làm sao mà bản thân có thể tự luận bàn với chính mình, hắn là cũng giống tay trái mình đánh tay phải…

Nghĩ tới đây, hắn cúi đầu nhìn hai tay mình, trợn mắt lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Bấm Độn Tính Toán!

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bạch Tiểu Thuần đang liếc nhìn Lữ Thiên Lỗi thì chợt nghe Tống Quân Uyển đề cập đến bản thân mình, bèn vểnh tai lắng nghe.

Chẳng những hắn, mà tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông lúc này đều yên tĩnh lại nhìn về phía Tống Quân Uyển. Danh khí Bạch Tiểu Thuần này cực lớn trong Huyết Khê Tông, cực kỳ vang dội, không nói hắn đã cướp mất Thiên đạo chi khí của Tống khuyết, mà còn điên cuồng giết chóc tại Vẫn Kiếm thâm uyên đủ khiến tất cả mọi người đều phải coi trọng.

“Tống trưởng lão tới không khéo, Bạch sư đệ đang bế quan rồi.” Hứa Mị Nương có chút tiếc nuối trả lời.

“Vốn đã nghe nói Bạch Tiểu Thuần thần bí khó lường, là tuyệt thế chi tài, đáng tiếc là lần này không gặp được.” Tống Quân Uyển cười cười, lắc đầu thở dài. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng kết hợp với điệu bộ thở dài này khiến cả người nàng tản mát ra một mị lực kinh người, cho dù dung nhan Hứa Mị Nương không tầm thường nhưng so ra cũng phải ảm đạm thất sắc.

Đám người Huyết Khê Tông biết được sự đáng sợ của Tống Quân Uyển cho nên có đè nén, tranh thủ cúi đầu xuống. Còn đám người Linh Khê Tông hiển nhiên không chuẩn bị gì, không ít tu sĩ vừa nhìn một cái đã trở nên ngẩn ngơ, ánh mắt Lữ Thiên Lỗi còn lóe lên tia sáng kì dị.

“Tống trưởng lão mị cốt trời sinh, thường ngày đệ tử Trung Phong hẳn là vô tâm tu hành được rồi.” Trong mắt Hứa Mị Nương lóe lên lạnh

lẽo, thanh âm truyền quanh bốn phía, mới khiến đám người tỉnh táo lại, lập tức đầy kinh hãi.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, trong lòng đắc ý. Lúc này hắn rất muốn tháo mặt nạ xuống, nói với Tống Quân Uyển rằng, yêu nghiệt, thu hồi chiêu thức của nàng lại đi, Bạch gia gia ngươi đang ở đây rồi.

Hắn quét mắt qua Lữ Thiên Lỗi đã thanh tỉnh lại, nhưng vẫn còn chưa hết vẻ mất hồn mất vía, trong lòng thầm khinh bỉ. Nếu không phải mình anh minh, khiến Tống Quân Uyển đổi y phục, thì với bộ quần áo nóng bỏng mà Tống Quân Uyển mặc trước kia, đoán chừng Lữ Thiên Lỗi này phải phun máu tại trận.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang cảm khái thì Tống Quân Uyển đưa tay che miệng cười một tiếng, tựa như không phát giác được ý mỉa mai trong lời nói của Hứa Mị Nương mà nhìn qua bờ Nam Linh Khê Tông, mở miệng đề nghị.

“Nghe nói Bạch Tiểu Thuần xuất thân tại Hương Vân Sơn. Đã như vậy, không biết Hứa Chưởng tòa có thể mang bọn ta qua Hương Vân Sơn tham quan một chút?”

Lần này Hứa Mị Nương không cự tuyệt, nhiệm vụ của nàng chính là đưa đám người Huyết Khê Tông này tham quan Linh Khê Tông, cho nên nghe vậy bèn gật đầu rồi hướng về phía Hương Vân Sơn mà đi.

Vừa tới gần Hương Vân Sơn thì có một đạo cầu vồng bay ra, hóa thành một nữ tử chắp tay cúi chào đám người. Nữ tử này mặc một chiếc váy dài màu xanh nước biển, dung nhan xinh đẹp tựa như tiên tử, nàng là…Chu Tâm Kỳ.

Sự xuất hiện của nàng lập tức khiến không ít đệ tử Huyết Khê Tông nhận ra thân phận mà ngưng trọng nét mặt.

“Bái kiến Hứa chưởng tòa.” Chu Tâm Kỳ bình tĩnh bái kiến, ánh mắt đảo qua đám người Huyết Khê Tông.

“Tâm Kỳ, vị này là Đại Trưởng lão Trung Phong Huyết Khê Tông Tống Quân Uyển, ngươi giới thiệu qua về Hương Vân Sơn cho mọi người biết một chút.” Hứa Mị Nương mỉm cười nói, Chu Tâm Kỳ gật nhẹ đầu rồi đưa mọi người đến Hương Vân Sơn.

Lộ tuyến bắt đầu chân núi đã được tông môn ấn định từ trước, mọi thứ Huyết Khê Tông có thể nhìn thấy cũng là do Linh Khê Tông cố ý bố trí cho họ nhìn.

Thậm chí đám đệ tử bốn phía cũng không ngoại lệ.

Nhìn từng ngọn cây cọng cỏ tại Hương Vân Sơn, rồi nhìn bóng lưng Chu Tâm Kỳ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thổn thức.

“Bạch Tiểu Thuần ta danh khí thật quá lớn, ai cũng biết đến, Tống Quân Uyển ngàn dặm xa xôi đến đây cũng chỉ vì muốn nhìn thấy ta. Ai, sau này phải khiên tốn một chút, danh khí lớn quá cũng rất phiền não a.”

Hắn đang đầy cảm khái, thì Tống Quân Uyển tham quan đến nửa chừng, chợt cau mày, mở miệng cười nói.

“Hứa Chưởng tòa, Chu đạo hữu, Bạch Tiểu Thuần Thiên đạo Trúc cơ kia đã xuất thân ở Hương Vân Sơn, vậy có thể mang chúng ta nhìn qua động phủ Bạch Tiểu Thuần từng ở một chút được không.”

Nàng vừa nói ra, Chu Tâm Kỳ nhíu mày lại rồi nhìn về phía Hứa Mị Nương. Đôi mắt của Hứa Mị Nương chớp động đôi chút rồi nở nụ cười, đối mắt với Tống Quân Uyển.

“Nghe nói Trung Phong Huyết Khê Tông có một vị được xưng là Thần Toán Tử, am hiểu Bổ Thiên chi pháp, là một nhân vật không tầm thường. Nói vậy không bằng để vị đạo hữu này tính toán một chút, xem thử nơi động phủ của Bạch sư đệ ta xem.” Hứa Mị Nương nói, nhìn thoáng qua Thần Toán Tử.

Vẻ mặt Thần Toán Tử lạnh lùng, không nói một lời nhưng thầm đắc ý.

Tống Quân Uyển nheo mắt lại, ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn qua Thần Toán Tử, nhẹ gật đầu.

Thần Toán Tử vội ho một tiếng, thầm nghĩ cuối cùng cơ hội của mình cũng tới, nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này, phải khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy bản lĩnh của mình.

“Mặc dù ta không am hiểu đấu pháp, nhưng Bổ Thiên chi thuật trong toàn Huyết Khê Tông, nếu ta nói mình thứ hai, cùng thế hệ không ai dám nói mình thứ nhất đấy!” Thần Toán Tử liếc mắt khinh miệt nhìn qua Bạch Tiểu Thuần rồi mới bước ra trước vài bước. Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người ở Huyết Khê Tông và Huyết Khê Tông, gã đưa tay phải lên, bấm niệm pháp quyết.

Cùng lúc đó, trong mắt gã hiện lên thôi diễn chi ý, miệng lẩm bẩm, tốc độ ấn quyết cũng càng lúc càng nhanh, những hình ảnh lần lượt cấp tốc hiện lên trong mắt gã, thế nhưng lại luôn có một tầng sương mù che hết khiến gã không thể nhìn rõ được.

“Quả nhiên có trận pháp!” Thần Toán Tử cười lạnh. Gã xuất thủ thì đương nhiên đã có chuẩn bị, lúc này gã đưa tay vỗ túi trữ vật, rồi một mảnh xương cốt màu xám ẩn chứa lực lượng tuế nguyệt xuất hiện trong tay, rồi gã hung hăng bóp lại. Sau đó tiếp tục thôi diễn.

Từng trận khí xám từ mảnh xương cốt xám này dâng lên, trong nháy mắt bị Thần Toán Tử hấp thụ, đám người Hứa Mị Nương lúc này đang đầy ngưng trọng đứng bên cạnh quan sát.

Chỉ là dần dần sắc mặt Thần Toán Tử tái nhợt lại, mồ hôi lạnh trên trán tuôn xuống. Rồi gã nhanh chóng trợn to hai mắt, gã phát hiện thủ đoạn mình chuẩn bị lại vô dụng, cho dù đây lại một miếng toán cốt từ thời thượng cổ cũng không cách nào phá vỡ được trận pháp này. Toàn bộ

trận pháp của Linh Khê Tông, cực kỳ khủng bố, hình thành quấy nhiễu ngăn cản hết thảy mọi tính toán thôi diễn.

Nếu cứ cố sức tính tiếp, nhất định phản phệ, thậm chí trong nháy mắt sẽ bị hao tổn toàn bộ tâm thần mà trực tiếp khô héo. Gã không dám tiếp tục tính toán nữa, đang định từ bỏ thì hai mắt đột nhiên sáng lên, rồi quét mắt nhìn qua Bạch Tiểu Thuần đang đứng nhìn xem náo nhiệt phía xa.

Sát ý trong lòng ngập trời, Thần Toán Tử bèn lùi ra sau vài bước, chắp tay cúi đầu trước Tống Quân Uyển.

“Trên đường đi Dạ Táng sư đệ đã từng nói, trên thông tinh không, dưới thạo hoàng tuyền, hất tay áo cũng biết được mọi chuyện trong ngàn dặm. Động phủ Bạch Tiểu Thuần trên Hương Vân Sơn này, Thần Toán Tử ta cảm thấy thật kém cỏi, tính không ra, chi bằng để hắn tính toán. Chắc hẳn với Tiên pháp thôi diễn của Dạ Táng sư đệ, nhất định có thể tính ra dễ như trở bàn tay a”

“Có đúng hay không a, Dạ Táng sư đệ?” Thần Toán Tử lạnh nhạt quay qua Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bối rối, vừa rồi bản thân còn đang xem náo nhiệt, không nghĩ tới Thần Toán Tử vô sỉ thế này, bản thân gã không tính ra được, còn đem mình kéo vào. Rõ ràng lúc nãy Thần Toán Tử mặt mày tái nhợt, còn đổ mồ hôi lạnh thì có thể thấy được lần thôi diễn này đầy gian nan, càng là đầy nguy hiểm.

Tâm thần đám người Hứa Mị Nương khẽ nhích động, cùng nhìn về phái Bạch Tiểu Thuần. Chu Tâm Kỳ cũng lạnh lùng nhìn thoáng qua hắn, ánh mắt đám người Linh Khê Tông nhìn qua, cũng khiến đám người Huyết Khê Tông nhao nhao nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Tống Quân Uyển nhíu mày, đang định mở miệng thì Thần Toán Tử cười lạnh, tiếp tục nói.

“Dạ Táng sư đệ, trên đường đi ngươi có nói biết hết thảy chuyện tình trong ngàn dặm, thế nào? Bây giờ không dám tính toán? Hắn mấy lời lúc nãy là ngươi khoác lác với ta? Nếu ngươi có thể tính ra, Thần Toán Tử ta cam bái hạ phong, từ nay cúi đầu xưng thần trước ngươi!” Thần Toán Tử nói ra, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Linh Khê Tông vui vẻ nhìn tu sĩ Huyết Khê Tông không hợp với nhau thế này, hơn nữa cả Dạ Táng và Thần Toán Tử đều có danh khí không nhỏ, hai người họ không hợp nhau lại là một chuyện tốt đối với Linh Khê Tông.

Về phần đám đệ tử Huyết Khê Tông đều không khỏi vui lòng nhìn Bạch Tiểu Thuần bị bêu xấu, cho nên Thần Toán Tử nói vậy, bọn họ đương nhiên không nói gì.

Tống Quân Uyển nheo mắt lại, hành vi vừa rồi của Thần Toán Tử làm nàng tức giận, lúc này ánh mắt lóe lên lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Thuần nhận thấy tất cả mọi người xung quanh đều tập trung vào hắn, hắn cũng trợn mắt lên. Động phủ của mình sao bản thân lại có thể không biết được, dẫn người khác tới cũng không quan trọng, vì dù sao trong đó cũng đâu có gì, hơn nữa hắn nhớ rõ là đã sụp đổ rồi mà.

Thế là Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ hất cằm, quét mắt nhìn qua Thần Toán Tử đầy khinh miệt, rồi ho lên một tiếng mới bước ra. Sau khi dẫn động hết tất cả ánh mắt của mọi người, hắn mới hờ hững nói tiếp.

“Được rồi, vốn Dạ Táng ta nên khiêm tốn, không muốn lộ ra bản lĩnh thật sự của mình ở đây, vì ta biết nếu lộ bản lĩnh chân chính nhất định sẽ gây ra nhiều phiền toái không cần thiết.”

“Nếu Thần Toán Tử ngươi đã hứa hẹn nặng nề như vậy thì, tốt, ta tính toán cho ngươi xem!” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ánh mắt sáng ngời, cả người chợt bộc phát ra khí thế vang dội. Theo đó, mái tóc hắn tung bay, không có bấm đốt tay, không có lẩm bẩm trong miệng, mà chỉ

là khép kín hai mắt, nâng hai tay lên như câu thông cùng với thiên địa, cùng dung hợp lại với toàn bộ thế giới này.

Nhìn thấy vậy, Thần Toán Tử cười lạnh, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần kia đang giả thần giả quỷ.

“Ta không phát hiện ra chút ba động nào, xem thử xem ngươi tính toán thế nào?”

Một hơi thở nhanh chóng trôi qua, rất nhanh, hai mươi hơi thở trôi qua. Ngay khi Thần Toán Tử càng cười lạnh nhiều hơn, đám người xung quanh dần trở nên nghi hoặc thì đột nhiên Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, ánh mắt lóe lên tia sáng kì dị, rồi hắn đưa tay phải lên, chỉ về một phía xa.

“Đi theo ta!” Nói xong, hắn cũng bước đi trước, thẳng đến một chỗ kia. Mọi người nhanh chóng nối gót theo sau, đi đến một nơi đầy đá vụn, Bạch Tiểu Thuần bèn chỉ qua đó.

“Động phủ của Bạch Tiểu Thuần, chính là ở đây!” Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ nói, lời nói chém đinh chặt sắt, vô cùng khẳng định.

“Buồn cười, cái chỗ phế tích thế này, mà là động phủ của Bạch Tiểu Thuần sao?” Thần Toán Tử mỉa mai cười rộ lên. Chỉ là đang cười, gã chợt cảm thấy không thích hợp bèn quay qua nhìn về phía đám người Linh Khê Tông, rồi trợn tròn hai mắt lên.

Chu Tâm Kỳ trợn mắt há hốc mồm, Hứa Mị Nương trợn mắt há hốc mồm, cả người Trương Đại Bàn chấn động, từng đệ tử Linh Khê Tông xung quanh đều hít thở dồn dập, đồng loạt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng được, trong ánh mắt này còn có cả kinh ngạc, kinh hãi, cũng có…cảm giác được Dạ Táng này sâu không lường được!

Nhất là Chu Tâm Kỳ và Hứa Mị Nương, các nàng biết rõ nơi này có trận pháp, thế nhưng không nghĩ đối phương lại mạnh mẽ đến mức này,

có thể bất chấp trận pháp mà tính toán ra.

Đám người Huyết Khê Tông nhìn thấy vẻ mặt của tu sĩ Linh Khê Tông, lập tức hiểu ra tính toán của Dạ Táng không chút sai lầm. Tâm thần từng người đều chấn động mãnh liệt, mặc dù rất nhiều đệ tử Huyết Khê Tông đã từng học qua Bổ Thiên thuật, thế nhưng cũng chỉ là da lông mà thôi, rất ít người chuyên tâm nghiên cứu như Thần Toán Tử. Nhưng Dạ Táng này hôm nay lại trực tiếp nghiền ép Thần Toán Tử, một màn này khiến tâm thần một người đều nhảy dựng lên.

Tống Quân Uyển có chút ngây ngốc, ánh mắt nhìn về Bạch Tiểu Thuần cũng càng có thêm nhiều thần thái hơn. Nàng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần vậy mà thật sự tính ra được.

Cả người Thần Toán Tử run lên, không cách nào tin được, cả người gã choáng váng.

“Không thể nào, chuyện này sao có thể…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Không Gì Không Biết

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Bắc Hàn Liệt và Lữ Thiên Lỗi đứng cạnh Bạch Tiểu Thuần, phụ trách trông coi hắn đều nheo hai mắt lại, trước lực lượng thôi diễn kinh người của Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi không thôi.

Xung quanh tĩnh lặng lại, ánh mắt tất cả mọi người đều ngưng tụ trên người Bạch Tiểu Thuần. Hắn đắc ý hất cằm lên, nhìn ánh mắt giật mình của đám người xung quanh đầy hưởng thụ.

Hơn nữa vẻ mặt không cách nào tin tưởng, mất hồn mất vía, cả người như muốn sụp đổ của Thần Toán Tử khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm thoải mái vô cùng.

“Hừ Hừ Tử nho nhỏ, cũng dám đấu với ta, hừ, nếu là tông môn khác thì cũng bỏ đi, thế nhưng Linh Khê Tông là nhà ta a, ta cần phải tính toán sao? Ta nhắm mắt đi lại còn không lạc được đấy!” Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý, cảm thấy mộng tưởng được vạn chúng chú mục lúc này như nhanh chóng gần đạt được rồi.

Ngay khi hắn muốn lui về, thì vẻ mặt Thần Toán Tử dữ tợn, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Không đúng, Dạ Táng, ngươi cũng chỉ là ăn may mà thôi, động phủ này vừa nhìn qua có thể nhìn thấy tử khí dâng lên về phía đông, nhìn qua đã không tầm thường. Ta không tin ngươi tính ra được!” Giọng nói chói tai của Thần Toán Tử truyền ra, đôi mày thanh tú của Tống Quân Uyển

cau lại, đám người Linh Khê Tông có chút chần chừ, bọn họ cũng không tin có người có thể tính toán chuẩn xác đến vậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng không quan tâm nữa, mà trừng mắt.

“Ngươi không phục đúng không? Đi, ta sẽ cho ngươi phục!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, nhắm hai mắt lại, lần này hắn lại dùng thời gian lâu hơn một chút nữa. Trong lúc mọi người đang dần nghi hoặc thì Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra.

Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kì dị, tựa như tỏa ánh ánh sáng lập lòe, khiến vẻ mặt hắn nghiêm nghị hơn, trên người cũng tản ra từng trận khí tức lạnh lẽo.

Ánh mắt hắn nhìn về một động phủ cách không xa, ho khan một tiếng rồi đưa tay phải chỉ ra.

“Động phủ này đã từng bị sấm sét đánh qua!” Hắn vừa nói ra, hai mắt Chu Tâm Kỳ co rút lại. Đây chính là động phủ của nàng lúc còn là đệ tử nội môn, năm đó quả thật bị sấm sét do Bạch Tiểu Thuần luyện đan mà đánh nát.

Không chỉ có nàng biết, mà đám tu sĩ Hương Vân Sơn xung quanh cũng biết , nên lúc này đều đồng loạt biến sắc mặt, đám người Huyết Khê Tông sững sờ. Rõ ràng nơi này không có chút dấu vết của sấm sét đánh qua, thế nhưng lại thấy đám người Linh Khê Tông không nói gì, tâm thần cả đám đều chấn động, biết rõ rất có khả năng Bạch Tiểu Thuần lại tính ra được chân tướng sự việc.

Thần Toán Tử cắn răng, đang muốn phản bác tiếp.

Thế nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa kết thúc thôi diễn, ánh sáng kì dị lập lòe trong mắt hắn, sau khi nhìn kỹ động phủ kia thì hắn đến gần ngửi một cái.

“Nơi này có khí tức son phấn, nếu như Dạ Táng ta tính đúng, thì nơi này không những đã từng bị sấm sét oanh kích qua, còn từng là động phủ của một vị nữ đệ tử.”

“Ta lại tính toán…Ân, nữ đệ tử này lại là một mỹ nữ, để ta tính xem nàng này tên gì?” Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ngạo nghễ nói, tay phải cũng đưa lên bấm niệm pháp quyết. Sau vài hơi thở thì hắn lại nói tiếp.

“Nữ tử này…họ Chu!” Bạch Tiểu Thuần đột nhiên quay người nhìn về phía Chu Tâm Kỳ lúc này đang trợn mắt há mồm, nhìn kỹ nàng vài lần rồi chỉ vào nàng.

“Nơi này, từng là động phủ của ngươi!”

Đám đệ tử Linh Khê Tông bốn phía đều xôn xao cả lên, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần có chút không tin tưởng được. Bắc Hàn Liệt và Lữ Thiên Lỗi cũng trợn mắt há mồm, mà Trương Đại Bàn bên kia còn rùng mình một cái.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Mị Nương lóe lên, đối với tu sĩ Huyết Khê Tông dạng này, mặc kệ đối phương tính toán ra hay sớm đã có tư liệu, điểm nào cũng khiến nàng kinh hãi, đồng thời nổi lên sát ý đối với Dạ Táng này.

Chu Tâm Kỳ trầm mặc một lát, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi gật nhẹ đầu.

Cái gật đầu này của nàng khiến cả đám Huyết Khê Tông trợn to hai mắt, đầu óc Thần Toán Tử như có thiên lôi cuồn cuộn, hoàn toàn phát mộng rồi.

“Chuyện này sao có khả năng…” Cả người gã run lên. Lúc này đầu óc gã ù ù đi, nhưng đến lúc này gã cũng không cách nào không tin tưởng vào mọi chuyện trước mắt được. Rõ ràng gã không hề cảm nhận được

khí tức thơi diễn từ Bạch Tiểu Thuần, thế nhưng hết lần này tới lần khác…đối phương lại tính toán ra mọi thứ.

Thần thái trong ánh mắt của Tống Quân Uyển càng đậm. Trước đó nàng từng điều tra sơ qua về Dạ Táng, biết hắn khi còn là đệ tử nội môn có thôi diễn Bổ Thiên chi pháp, nhưng lại không nghĩ còn cường hãn hơn cả Thần Toán Tử.

Nhìn biểu lộ của đám người, Bạch Tiểu Thuần đắc ý, tinh thần vô cùng phấn chấn, nhanh chóng bước ra vài bước nữa, đảo khách thành chủ, đem theo đám người giới thiệu một vòng Hương Vân Sơn. Vốn việc này lúc đầu là của Hứa Mị Nương và Chu Tâm Kỳ, nhưng Bạch Tiểu Thuần đi mỗi bước lại nhắm mắt một lát, mở mắt ra lại nói vài câu khiến vẻ mặt đám người Linh Khê Tông không ngừng biến sắc. Chẳng qua Bạch Tiểu Thuần cũng biết chừng mực, chuyện gì nên nói thì nói, không nên nói thì tuyệt không dám hé răng.

"Nơi này... A, mấy khe đá này không thích hợp, ta tính toán a…Ân, nơi này từng có rất nhiều rắn xuất hiện, rất rất nhiều, vô cùng nhiều rắn!" Bạch Tiểu Thuần bước đến cạnh một khe đá, dừng bước chân, vẻ mặt ngưng trọng tính toán, sau đó buông lời chém đinh chặt sắt.

"Nơi này cũng bị sấm sét đánh qua, trời ạ, Hương Vân Sơn này có bao nhiêu nơi bị sấm sét oanh kích a." Bạch Tiểu Thuần mang theo đám người vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại kinh hô lên, chỉ khắp mọi nơi.

"Nơi này có khí tức cường già, ta lờ mờ cảm nhận đã từng có một tuyệt thế cường giả đứng tại đây đầy bễ nghễ, người này hẳn là đệ nhất thảo mộc!" Bạch Tiểu Thuần mang theo đám người đến bên ngoài Thảo mộc Các. Sau khi nhắm mắt quay lưng về phía Thảo Mộc Các thì đầy tán thường, tựa như cực kỳ bội phục vị tuyệt thế cường giả này.

"Nơi này hẳn là Nhâm Các a, ta cảm nhận có một người bá khí phi phàm từng quét ngang tất cả nhiệm vụ!" Rất nhanh, cả bọn đã đến nơi nhận nhiệm vụ của sơn phong. Vừa đến nơi, Bạch Tiểu Thuần đã kinh hô nghẹn ngào.

“A, ta cảm nhận được nơi này có khí tức của một con chim lớn, phải là một Đại Điểu!”

“Còn có nơi này…không thích hợp, ta tính toán…nơi này mất rất nhiều gà!”

Một đường theo chân hắn bước đi trên Hương Vân Sơn, từng câu hắn nói ra đều khiến đám người Linh Khê Tông trợn tròn hai mắt. Toàn bộ đều hoàn toàn chính xác, không chút sai lầm nào, tựa như Dạ Táng này từng tới Linh Khê Tông, sinh sống tại đây từ rất lâu rồi.

Chu Tâm Kỳ hít thở dồn dập, Lữ Thiên Lỗi và Bắc Hàn Liệt nhìn thấy biểu lộ của Chu Tâm Kỳ thì càng thêm giật mình, vẻ lạnh lẽo trong mắt Hứa Mị Nương càng lúc càng nhiều.

Tâm thần của bà lão Diên Vĩ Phong có chút rung động, may mắn là mọi chuyện Dạ Táng đề cập tới lúc này cũng chỉ là chuyện lông gà vỏ tỏi nhỏ nhặt, thế nhưng như vậy cũng đã khiến bọn họ không ngừng kinh hãi, thậm chí còn không thiếu người suy đoán Dạ Táng này rất có khả năng từng lén lút trà trộn vào Linh Khê Tông!

So với những loại ngờ vực vô căn cứ ở Linh Khê Tông, đám người Huyết Khê Tông lại biết rõ Dạ Táng chưa từng tới Linh Khê Tông nên lòng càng chấn động mãnh liệt, nhất là Thần Toán Tử càng là như sấm sét oanh kích tâm thần, hoàn toàn ngơ ngác. Gã phát giác ra nơi này đâu đâu cũng có đại trận, mình không dám mảy may đụng chạm một cái, thậm chí chỉ hơi tản ra thôi diễn chi pháp đã cảm giác được một loại hít thở không thông, thế mà Bạch Tiểu Thuần có thể cường hãn đến như vậy, một đường đi, một đường tính toán, dùng một loại thôi diễn chi pháp mà Thần Toán Tử gã nhìn không ra được, vừa đi vừa cười nói tính toán ra, đưa tới vô số chấn động.

Thậm chí chính Thần Toán Tử cũng tự hoài nghi năng lực bản thân. Hết thảy mọi chuyện, dưới góc nhìn của Huyết Khê Tông thì chỉ có một lời giải thích duy nhất, Dạ Táng này…tạo nghệ về thôi diễn Bổ Thiên chi pháp, kinh thiên động địa.

Nhìn thấy gần như đã đi khắp Hương Vân Sơn, Bạch Tiểu Thuần đoạn đường này vô cùng đắc ý, thần sắc đám người phía sau đều có chút hoảng hốt, tâm thần bất ổn, hơi thở Trương Đại Bàn trở nên dồn dập, liếc mắt nhìn qua Hứa Mị Nương bên cạnh rồi đột nhiên nhảy ra, tay chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, gầm nhẹ một tiếng.

“Dạ Táng tiền bối, nếu ngươi tính toán được như vậy, thì tính cho ta đi!”

Y vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, mọi người bên Huyết Khê Tông đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Thần Toán Tử lại càng vui mừng.

“Toán vật chi pháp dễ dàng, thế nhưng toán nhân chi pháp lại gian nan. Ta không tin Dạ Táng cũng có thể tính toán được số mệnh con người cũng kinh khủng được như vậy!”

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cổ quái nhìn Trương Đại Bàn một chút, thầm cân nhắc không nên nói quá thật, bèn nghiêm mặt, nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Trương Đại Bàn cũng hồi hộp, y không muốn bước ra nhưng Hứa Mị Nương lại muốn y ra mặt thăm dò, bản thân lại không dám không chấp hành. Lúc này tim đập thình thịch liên hồi, vừa nhìn thấy Dạ Táng nhắm mắt lại, y lại càng khẩn trương hơn.

Sau hơn mười hơi thở thì hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên mở ra, nhìn Trương Đại Bàn rồi thản nhiên trả lời.

“Mệnh hệ tiểu huynh đệ không tệ, cả đời phú quý, tương lai nhất định có được tạo hóa cực lớn.”

Trương Đại Bàn ngẩn người, y cảm thấy mấy lời đối phương nói rất tốt đẹp, không cách nào phản bác được bèn giương mắt nhìn Hứa Mị Nương.

Nhìn Hứa Mị Nương đang cười, thế nhưng trong lòng nàng càng thêm lưu tâm đối với Dạ Táng này, còn vẻ mặt đám người Linh Khê Tông khác lại có chút cổ quái, mấy lời này Dạ Táng nói đều rất tốt thế này, người khác cũng không thể phản bác hắn tính toán không chính xác được đấy.

"Ngươi tính toán…" Trương Đại Bàn cắn răng một cái, đang muốn nói tiếp.

"Trước kia ngươi là một tên mập mạp, phi thường mập mạp, xuất thân bếp núc. Sau nhờ có cơ duyên mà trở thành đệ tử ngoại môn…Ta tính toán, ầy, quá trình ngươi trở thành đệ tử ngoại môn có rất nhiều chuyện rắc rồi trong đó, có liên quan tới lợi!" Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lại lóe lên ánh sáng kì lạ, tranh thủ chỉ Trương Đại Bàn một cái rồi đầy nghiêm túc nói tiếp.

Hắn vừa nói ra, Trương Đại Bàn trợn mắt há mồm, cảm thấy ánh mắt của Dạ Táng trước mặt khiến y dựng cả tóc gáy, tựa như tất cả bí mật của bản thân đều bị đối phương nhìn thấy toàn bộ.

Đám người Linh Khê Tông xung quanh cũng yên tĩnh lại, kinh hãi không thôi.

Nhìn thấy một mình Dạ Táng này vậy mà có thể khiến tất cả tu sĩ Linh Khê Tông nơi này đều phải kinh động, Tống Quân Uyển che miệng bật cười một tiếng, thanh âm như chuông bạc vang khắp bốn phía.

"Tuy nói Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần Thiên đạo Trúc cơ, kinh diễm tuyệt luân, thế nhưng trong mắt ta, Huyết Khê Tông Dạ Táng tuy không tuyệt hảo nhưng đủ để sánh ngang Bạch Tiểu Thuần kia đấy. Đáng tiếc Bạch Tiểu Thuần bế quan, bằng không thì hai người bọn họ có thể luận bàn với nhau, nhất định là rất đặc sắc."

Bạch Tiểu Thuần nghe xong câu này, trái tim thót lên, thầm nghĩ xem làm sao mà bản thân có thể tự luận bàn với chính mình, hắn là cũng giống tay trái mình đánh tay phải…

Nghĩ tới đây, hắn cúi đầu nhìn hai tay mình, trợn mắt lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Vương Thú Chi Uy

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Vẻ mặt đám người Linh Khê Tông như thường, nhưng không ít người đã thầm cười lạnh khinh bỉ, Bạch Tiểu Thuần kia cường hãn, không phải là tu vi, không phải là chiến lực, mà chính là lực lượng phá hoại và đan dược của hắn!

“Dạ Táng này so ra thì cũng chỉ là một ma đầu quen giết chóc và thôi diễn mà thôi, làm sao có thể so được với Bạch Tiểu Thuần. Nếu hai người bọn họ luận bàn, Dạ Táng nhất định sẽ bị Bạch Tiểu Thuần đùa giỡn đến chết!”

“Hai người này mà chiến, Bạch Tiểu Thuần chỉ cần ném ra một viên đan dược, là có thể khiến Dạ Táng chết không có chỗ chôn!” Trương Đại Bàn càng thêm khinh miệt mà nhìn qua Dạ Táng trước mặt.

Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ, quét mắt nhìn qua vẻ mặt của đám người Linh Khê Tông, không cần đoán cũng biết được mấy người này đang nghĩ gì, trong lòng hắn cảm khái, còn có chút buồn bực.

“Hai cái thân phận này thật là đau đầu…Ài, cũng là tại ta quá ưu tú đi.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, thở dài.

Hứa Mị Nương mỉm cười, cũng không tiếp lời Tống Quân Uyển mà mang theo đám người Huyết Khê Tông nhìn sơ qua Tử Đỉnh Sơn và Thanh Phong Sơn. Bạch Tiểu Thuần cũng không nói thêm gì trong lúc đi qua hai ngọn sơn phong này nữa, mà lùi về phía sau. Hai ngọn sơn phong tại Linh Khê Tông này lại tản ra từng trận uy hiếp khiến trong

lòng đám người Huyết Khê Tông đều nặng nề, càng thêm hiểu rõ được sự cường hãn của Linh Khê Tông.

Tham quan xong bờ Nam, đoàn ngoài đi đến bờ Bắc.

Chủ đạo bên bờ Bắc này không còn là Hứa Mị Nương nữa, mà là bà lão Diên Vĩ Phong.

Bà lão này trầm mặc ít nói, không vui vẻ nói nhiều mà chỉ mang theo đám người Tống Quân Uyển đến bờ Bắc. Vừa đến nơi, thì tất cả các chiến thú bờ Bắc đều ngửa mặt lên trời rống to, tiếng rống kinh thiên động địa, hình thành một cỗ âm bạo quét ra bốn phía, khiến tâm thần đám người Huyết Khê Tông đều chấn động, sắc mặt biến hóa.

Hai mắt Tống Quân Uyển co rút lại, nhìn thấy vô số khí tức của chiến thú bờ Bắc bộc phát, tâm thần nàng càng thêm ngưng trọng.

Hơn hết là tứ đại sơn thú của bốn phong còn chưa từng xuất hiện, nhưng khí tức mạnh mẽ của chúng đã tạo thành uy áp khiến đoàn người Huyết Khê Tông không cách nào tiến vào thêm được nửa bước, chỉ đành dừng lại ngay giao giới giữa Chủng Đạo Sơn và bờ Bắc mà thôi.

“Thật thất lễ, bờ Bắc Linh Khê Tông ta vốn không hiếu khách, nên những chuyện giao tiếp của tông môn trước giờ đều do bờ Nam xử lý. Lần này Tống trưởng lão đề nghị tham quan bờ Bắc một chút, quả thật là khiến lão bà tử ta có chút khó xử!” Bà lão Diên Vĩ phong nhàn nhạt nói, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Bạch Tiểu Thuần đứng một bên cũng kinh hãi. Hắn dùng thân phận này nhìn qua Linh Khê Tông mới rõ ràng được, Linh Khê Tông cho mọi người cảm giác chính là trong nhu chính là cương, ngoài mềm trong cứng!

Tựa như hai bờ Nam Bắc lúc này, bờ Nam nhu hòa, bờ Bắc cương mãnh, kết hợp lẫn nhau tạo thành phương thức uy hiếp khác biệt đủ để chấn nhiếp tất cả địch nhân.

Sắc mặt Tống Quân Uyển có chút tái lại, nàng biết Linh Khê Tông mạnh, thế nhưng lại không nghĩ có thể cưỡng hãn đến mức độ này. Khi ở bờ Nam, nàng nhận thấy được trận pháp tản ra từng đợt đầy nhu hòa nhưng ẩn chứa khí tức sắc lạnh khiến nàng nhiều lần kinh hãi.

Bờ Bắc này lại không cách nào bước vào một bước, nàng cảm thụ được toàn bộ bờ Bắc như liền thành một khối, khí thế chiến thú cường hãn đủ để khiến tất cả các tông môn muốn khai chiến với Linh Khê Tông đều phải chuẩn bị trước cho mình tâm lý đón nhận tổn thất thảm trọng.

Mà mấy thứ này…chỉ là Linh Khê Tông muốn cho Huyết Khê Tông nhìn thấy…

“Có âm nhu, có cương liệt. Có thẳng thắn đối ngoại, uy hiếp tám hướng, nhưng cũng có nội tình ẩn tàng, sâu không lường được…” Tống Quân Uyển còn đang trầm mặc thì đám người Huyết Khê Tông phía sau nàng cũng không nói gì, tâm thần từng người đều đang dậy sóng ngập trời.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên một sự kích động, hắn nhìn Linh Khê Tông, nhìn bờ Nam và bờ Bắc, trong lòng phấn chấn. Rồi đưa ánh mắt trông ngóng về phía bờ Bắc, Bạch Tiểu Thuần muốn tìm kiếm từ trong vô số khí tức kia, cái nào là khí tức của Thiết Đản.

“Cho nên…mong các vị đạo hữu Huyết Khê Tông thứ lỗi, lần tham quan này chỉ sợ là không thể tiến hành thêm được nữa. Bờ Bắc Linh Khê Tông ta thô ráp, chiến thú nếu mất khống chế, cắn giết chư vị thì không hay ho chút nào.” Bà lão Diên Vĩ phong nhếch miệng cười cười, trong mắt đám người Huyết Khê Tông thì nụ cười đó mang đầy lạnh lẽo.

“Cũng được…” Tống Quân Uyển trầm mặc chốc lát rồi mỉm cười. Nhưng nàng vừa nói đến đây, thì đột nhiên một tiếng thú rống lên truyền ra từ bờ Bắc.

Tiếng gầm này trực tiếp áp qua hơn một nửa khí tức của đám chiến thú, phóng lên trời cao, nhấc lên vô số chấn động. Đám đệ tử bờ Bắc đột

nhiên kinh hãi phát hiện chiến thú của bọn họ, dưới tiếng rống này mà cả người chúng run lên, đồng loạt ngẩng đầu, gào thét còn cuồng bạo và hung tàn hơn hẳn lúc nãy, khí thế cuồn cuộn không ngớt, mạnh mẽ hơn lúc nãy vô số lần ầm ầm tràn ra. Dường như những khí thế này như bị hấp dẫn mà cộng minh lại với nhau, khí thế tràn lên, tiếng gầm thét vang vọng làm cả mặt đất rung chuyển, bầu trời quay cuồng, như dời núi lấp biển ầm ầm hướng về đám người Huyết Khê Tông.

Khí thế quá mạnh, sắc mặt đám người Huyết Khê Tông biến đổi, đồng loạt lùi lại phía sau, hai mắt Tống Quân Uyển cũng co rút mà nháy mắt lùi lại, thậm chí bà lão Diên Vĩ phong cũng kinh hãi mà quay đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy một đạo cầu vồng màu tím từ trong một khu rừng cây đơn độc dưới chân bốn ngọn sơn phong bờ Bắc phóng lên bầu trời, tốc độ cực nhanh, nhấc lên tiếng xé gió vô tận, rồi sau đó trực tiếp hiện ra giữa không trung.

Đó là một cự thú thân thể to chừng hơn mười trượng, tựa như một ngọn núi nhỏ. Con thú này có thân ngựa, đầu rồng, vảy lân, trảo sơn giáp. Kinh người hơn, con thú còn có răng nanh tràn ra ánh sáng bảy màu.

Đỉnh đầu độc giác, tựa như sừng của Thiên Giác Mặc Long, vô cùng sắc bén.

Làm người khác kinh khủng, chính là dưới bốn móng vuốt của nó là hỏa diễm tử sắc không ngừng thiêu đốt. Chỉ cần nhìn qua Tử hỏa này một chút cũng sẽ khiến trong lòng người khác chấn động, lúc này ngọn lửa đang thiêu đốt hư vô tạo thành một mảnh lửa tím có phạm vi gần trăm dặm.

Chiến thú đứng trên biển lửa này, chỉ cần người nào nhìn qua cũng sẽ giật mình trợn mắt há mồm, sau đó kinh hãi thất sắc.

Nó tựa như vương giả trong đám chiến thú. Khi nó vừa xuất hiện, toàn bộ chiến thú bờ Bắc đều đồng loạt gào thét, khí thế càng mạnh bạo hơn, tựa như chỉ cần Vương thú này gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ chiến thú này đều sẽ xông ra vì nó mà chiến đấu. Cho dù là chủ nhân của bọn chúng cũng không cách nào có thể điều khiển được!

Nó, chính là…Thiết Đản!

Thiết Đản của Bạch Tiểu Thuần!

Ngay khi Thiết Đản vừa xuất hiện, toàn bộ đầu óc của đám tu sĩ Huyết Khê Tông như bị oanh kích một cái, tất cả đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt đầy hoảng sợ không cách nào tin được. Nhất là Tống Quân Uyển, sắc mặt nàng càng thêm đại biến, một vị huyết sắc trưởng lão sau lưng nàng không nhịn được mà la lên thất thanh.

“Vương Thú!!!”

“Không có khả năng, vậy mà…vậy mà xuất hiện Vương thú!”

“Trời ạ, Đông mạch hạ du Tu chân giới chỉ có hai Vương thú, một là Thông Thiên Thần Ngạc đang ngủ say trong Thông Thiên Hà, còn lại là một Tử Vong Trùng đang ở sâu trong lòng đất!”

“Nó không phải Vương thú, mà là ấu thú, nhưng nếu nó trưởng thành thì sẽ trở thành Vương thú!

“Cho tới bây giờ vẫn còn chưa từng nghe nói có tông môn nào có thể nuôi dưỡng được Vương thú…”

Da đầu của đám người Huyết Khê Tông đều tê dại cả đi, khi bọn họ còn đang rung động thì Bạch Tiểu Thuần cũng sững sốt. Hắn dụi dụi mắt nhìn Thiết Đản khí thế ngập trời, tu vi có thể so với Trúc cơ sơ kỳ kia, không khỏi thấy choáng váng.

Hắn nhớ lúc rời khỏi Linh Khê Tông, khí tức trên người Thiết Đản cũng cường hãn nhưng chỉ khoảng Ngưng khí tầng chín tầng mười mà

thôi. Thế nhưng trước mắt, không ngờ nó đã tới trình độ này rồi.

Nhất là hắn có thể thấy rõ, đám chiến thú bờ Bắc vậy mà đều nghe theo mệnh lệnh của nó, điểm này trước khi rời đi Bạch Tiểu Thuần có phát hiện ra, nhưng lúc này biểu hiện lại hoàn toàn rõ ràng.

Sự xuất hiện của Thiết Đản làm cho bà lão Diên Vĩ phong có chút không kịp chuẩn bị. Sự tồn tại của Thiết Đản bây giờ tại Linh Khê Tông, chính là dấu hiệu để bờ Bắc quật khởi. Lúc Thiết Đản chưa Trúc cơ chỉ là biểu hiện không tầm thường mà thôi, không ai ngờ rằng đột nhiên một ngày nó thế mà tự mình Trúc cơ thành công!

Không cần bất kì ai trợ giúp, không cần Trúc cơ đan, không cần Địa mạch chi khí, nó cứ tự nhiên mà được, khí thế và chiến lực đã đạt ngang với tu sĩ Trúc cơ. Chuyện này oanh động toàn bộ lão tổ tông môn, dưới sự xem xét kĩ lưỡng của các lão tổ, tất cả đều rung động phát hiện ra năm đó bọn họ vẫn còn xem thường Thiết Đản.

Thiết Đản…không phải có tiềm lực Lục giai huyết mạch, mà đã đạt đến Thất giai. Thất giai hung thú trong Thông Thiên Đại Lục này, còn được xưng là…Vương thú!

Nếu như Thiết Đản tiếp tục trưởng thành mà không chết yểu, thì ngày sau rất có khả năng trở thành một tồn tại Vương thú!

Việc này rung chuyển toàn bộ Linh Khê Tông, Thiết Đản rất được coi trọng, còn được chuẩn bị chỗ ở mới. Thế nhưng hết lần này tới lần khác nó không chịu đi, chỉ lưu lại trong Bách Thú Viện, nơi đó…mới là nhà của nó. Nhiều khi nó đang chơi đùa mỏi mệt, ánh mắt nhìn về phương xa đầy mất mát, nhìn thấy cảnh này, tất cả đệ tử Linh Khê Tông đều biết, Thiết Đản đang đợi một người…

Lúc này trong lòng bà lão Diên Vĩ phong đầy kinh ngạc, bà không muốn chuyển thân đến răn dạy Thiết Đản mà chỉ ngạc nhiên. Ngày thường Thiết Đản đều ở trong Bách Thú Viện như trông coi nhà cửa, có ra ngoài chơi đùa cũng sẽ không bộc phát toàn bộ khí thế, càng không có

chuyện chủ động bay ra giữa bầu trời bộc lộ ra khí thế Vương giả thế này.

Không đợi cho đám người kia hết kinh hãi, đúng lúc này, Thiết Đản giữa không trung đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên, biển lửa dưới chân bộc phát vang dội. Trong nháy mắt, mang theo ánh mắt đầy vẻ cuồng hỉ mà người ngoài không thể phát hiện ra, nó lao thẳng đến đám người Huyết Khê Tông.

Khi nó đến gần, biển lửa khuếch tán ra, mà toàn bộ chiến thú hùng hậu của bờ Bắc cũng bộc phát, bay lên cùng tụ tập lại với Thiết Đản, lao tới đám người Huyết Khê Tông.

Từ xa nhìn lại, tựa như thú triều phô thiên cái địa, cuồn cuộn ngập trời khiến từng người trong Huyết Khê Tông đều tê dại cả da đầu, nguy cơ sinh tử mãnh liệt trong nháy mắt.

Tống Quân Uyển hít thở dồn dập, cho dù tu vi của nàng là Trúc cơ Hậu kỳ, thế như dưới khí tức Vương thú trên người Thiết Đản, tâm thần nàng cũng run lên.

“Linh Khê Tông quả nhiên có Vương thú!!!” Đây không phải là bí mật gì. Thật ra có thể người khác không biết, thế nhưng thân phận của nàng khác biệt, đã sớm nhận được mật báo, biết Linh Khê Tông đã xuất hiện một Vương thú. Lúc này nàng lại như nhìn thấy thêm được uy hiếp nữa từ Linh Khê Tông.

“Thiết Đản, ngươi làm gì vậy? Quay về!” Bà lão Diên Vĩ phong đầy kinh hãi, lập tức muốn ngăn cản nó. Thế nhưng tất cả vô dụng, vì trong mắt Thiết Đản lúc này, chỉ có một thân ảnh duy nhất!

Đó chính là cha của nó!

Cho dù mang mặt nạ, cho dù cải biến dáng vẻ, nhưng nó dựa vào bản năng của mình, lúc đầu hơi do dự một chút rồi nhận ra được đối phương.

Bởi vì đây chính là người thân duy nhất… của nó trong đời này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đàm Phán Không Thành

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần kích động, dưới lớp mặt nạ kia chính là một nụ cười vui vẻ và ấm áp khi nhìn thấy Thiết Đản, Thiết Đản càng mạnh mẽ thì hắn lại càng vui mừng.

Hơn nữa lúc nãy khi nghe đám người kia kinh hô lên, Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động. Hắn rất muốn nói cho mọi người biết, đây là Thiết Đản của ta đấy!

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần thừa hiểu lúc này Thiết Đản không thể tới đây được, nên hắn đứng trong đám người Huyết Khê Tông đưa mắt nhìn về Thiết Đản. Ánh mắt của hắn, mang theo hàm ý mà chỉ Thiết Đản hiểu được.

“Ngoan nghe lời, quay về nhà đi, đợi lão cha ta làm xong việc thì sẽ trở về.”

Bước chân Thiết Đản đột nhiên ngừng lại, nó rất thông minh, hơn nữa trước kia ở với Bạch Tiểu Thuần cũng được hắn dạy bảo rất nhiều, lúc hai mắt nó xoay tròn, lập tức đoán ra chuyện. Thế là sau khi dừng lại, nó nhe răng nhìn về đám người Huyết Khê Tông đầy vẻ hung tàn, có điều ánh mắt lại như có như không đảo qua ngực Tống Quân Uyển…

Ánh mắt này người khác không nhận ra, nhưng Bạch Tiểu Thuần sao có thể không biết, chỉ đành thở dài rồi hung hăng trợn mắt trừng Thiết Đản một chút.

Thiết Đản tranh thủ cúi đầu, còn gào thét một tiếng nữa mới quay người rời đi. Tốc độ nhanh chóng, nháy mắt đã mất tăm, mà đám chiến thú xung quanh cũng đồng thời gào thét vài tiếng rồi quay lại bên chủ nhân của chúng.

Khí thế dời non lấp biển vừa hình thành cũng chậm rãi tiêu tán đi. Không ai chú ý tới, tại trên đỉnh Diên Vĩ Phong phía xa, có một ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần trong đám người.

Ánh mắt này mang theo tia nhìn kì dị, từ trên một nữ tử y phục đơn giản, dung nhan xinh đẹp. Gương mặt có chút tái nhợt nhưng cũng không thể nào làm giảm đi dung nhan của nàng, thậm chí ngược lại còn mang đến cho nàng một vẻ điềm đạm đáng yêu, khiến người khác nhìn nàng không khỏi dâng lên thương mến.

“Ca ca, hóa ra là ngươi đến Huyết Khê Tông a…” Nữ tử che miệng cười, ánh mắt lóe lên tia sáng quỷ dị…Nàng, chính là Công Tôn Uyển Nhi ngày đó bị mất tích trong Vẫn Kiếm thâm uyên, nàng về tới thì Bạch Tiểu Thuần cũng vừa rời khỏi tông môn được mấy ngày!

Ngay khi Công Tôn Uyển Nhi nhìn Bạch Tiểu Thuần, khí tức Thiên đạo trong thể nội hắn đột nhiên hơi chấn động. Hắn có chút kinh ngạc, cảm nhận như có ánh mắt nào đó ngưng tụ trên người mình bèn nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện được gì cả. Ngay khi Bạch Tiểu Thuần còn đang kinh ngạc thì bà lão Diên Vĩ Phong phía trước thở nhẹ một hơi, gương mặt cũng trở nên tươi cười, cảm thấy bản thân đối xử tốt với Thiết Đản những năm qua cũng có tác dụng, Thiết Đản cũng là nghe lời mình nói ra mà rời đi.

“Thật không có ý tứ, nhưng chư vị rời khỏi bờ Bắc thì tốt hơn.” Trong lòng bà lão Diên Vĩ Phong đầy vui sướng, chỉ là vẻ ngoài vẫn lành lạnh như vậy.

Tống Quân Uyển thở dài, một lúc sau mới đè nén lại được sự mất bình tĩnh vừa rồi. Mặc dù đã được nghe nói Linh Khê Tông có linh thú

từ trước, thế nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, cảm giác chân thực khi đối mặt hoàn toàn khác biệt.

“Căn cứ vào tin tức mật báo, thì Vương thú này do Bạch Tiểu Thuần bồi dưỡng ra, Thiên Đạo Trúc cơ, minh ngộ Thủy Trạch Quốc Độ, bồi dưỡng ra Vương thú…Bạch Tiểu Thuần này đến cùng thì là loại người như thế nào đây! Người này, nếu là tu sĩ Huyết Khê Tông ta…thật tốt.” Tống Quân Uyển thầm thở dài trong lòng, cũng không còn tâm tư tham quan nữa, khi nghe thấy bà lão Diên Vĩ Phong nói vậy, nàng tính đáp lời thì vào lúc này…

Một tiếng hừ lạnh từ trên không trung truyền ra, rồi thân ảnh lão tổ Tống gia cũng nhanh chóng cất bước ra khỏi vòng xoáy vẫn một mực tồn tại trên bầu trời, toàn thân huyết quang ngập tràn đi ra ngoài.

Sau lưng lão, bên trong vòng xoáy là một trong những lão tổ của Linh Khê Tông Lý Tử Mặc, vẻ mặt y có chút tiếc nuối cũng cất bước di ra.

“Các vị đạo hữu Linh Khê Tông, nên tự lượng sức, một khi khai chiến thì muốn ngừng cũng sẽ không được!” Sắc mặt lão tổ Tống gia âm trầm, quay đầu nhìn qua vòng xoáy sau lưng rồi nhìn Lý Tử Mặc một chút, hờ hững mở miệng.

“Điều kiện của Tống đạo hữu đưa ra quá mức hà khắc, Linh Khê Tông ta…tình nguyện chiến một trận, cũng tuyệt không nguyện kéo dài thêm một ngàn năm hơi tàn!” Trả lời lão tổ Tống gia, không phải là Lý Tử Mặc mà là một gương mặt tang thương bên trong vòng xoáy, gương mặt nghiêm nghị ẩn chứa vô tận tuế nguyệt, ánh mắt thâm thúy, lời vừa thốt ra đã khiến không trung phải nhấc lên gợn sóng.

Người này, chính là lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông, Hàn Tông!

Ánh mắt lão tổ Tống gia co rút lại, hừ lạnh một tiếng, tay áo hất lên, huyết quang trên người cũng lập tức hóa thành huyết vụ lan tràn ra xung

quanh, đồng thời lão đưa tay phải ra trảo lấy đám người Huyết Khê Tông phía dưới.

“Chúng ta đi.” Một trảo của hắn, cả thân thể Bạch Tiểu Thuần và đám người đều nháy mắt bay đi, đến thẳng đám huyết vụ, ngay khi đến đây thì huyết vân trong đám huyết vụ này cũng cuồn cuộn ầm vang đi về phương xa.

Tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã mất tăm tích!

Biến hóa xảy ra quá nhanh, trong lúc tâm thần đám người Linh Khê Tông còn đang chấn động, thì một khuôn mặt cũng hiện ra từ trong vòng xoáy, nhìn về hướng huyết vụ đi xa, ánh mắt trầm tư.

“Chúng ta có nên lưu Tống lão quái lại hay không đây?” Lý Tử Mặc chậm rãi dò hỏi.

“Tu vi của Tống lão quái không tầm thường, trong tám vị lão tổ Huyết Khê Tông thì chiến lực lão có thể được xếp vào ba hạng đầu. Nếu lão đã dám đơn độc tiến đến đây, nhất định đã có chuẩn bị, trong đó hắn có bẫy rập, huống hồ việc này cũng không phù hợp với đạo nghĩa đón khách.” Lão tổ đời thứ nhất trầm ngâm một chút rồi chậm rãi đáp, nguyên nhân chính là điều đầu tiên, còn nguyên nhân sau thì chỉ do chính bản thân lão mà thôi.

“Hàn huynh…Lý mỗ cảm thấy Huyết Khê Tông cũng không muốn khai chiến, điều kiện bọn hắn đưa ra có thể thấy đã là cực hạn rồi, chúng ta…” Lý Tử Mặc chần chừ, không đành lòng nhìn thấy tông môn tử thương vì chiến tranh, nhẹ giọng nói.

“Tử Mặc, ngươi mềm lòng. Ở thời điểm này, mềm lòng không được gì cả, lão phu biết một khi khai chiến, nguy cơ sinh tử, tông môn có thể phải gặp họa diệt môn. Cho nên Tống Văn Vân ra điều kiện, ta đều đồng ý không khai chiến, bỏ qua cả cơ hội duy nhất kia để có thể tránh cho tông môn bị hủy diệt, tránh cho bọn tiểu bối phải tử vong…” Giọng nói tang thương của Hàn Tông vang lên, mang theo đầy mỏi mệt. Lão nói ra

lời này, người khác không nghe thấy, chỉ có Lý Tử Mặc và mấy lão tổ khác nghe được mà thôi.

“Cho nên chúng ta hứa hẹn, sẽ không thừa cơ tiến đánh sơn môn Huyết Khê Tông, không liên thủ cùng Không Hà Viện, cũng cam đoan thực hiện hứa hẹn. Thế nhưng chúng ta không cho phép đối phương dùng Thông Thiên Hà để bố trí trận pháp!”

“Một khi chỉ vì tránh đi tai họa ngày hôm này, đồng ý đối phương dùng Thông Thiên Hà bố trí trận pháp, khiến toàn bộ nước sông Thông Thiên Hà khu vực của chúng ta bị khô héo, linh khí giảm xuống, phong ấn chúng ta ngàn năm, tu vi mọi người bị đình trệ không cách nào đột phá. Ngàn năm sau…Chỉ sợ không tới mấy trăm năm, Linh Khê Tông chúng ta tự suy kiệt mà chết rồi, nếu có thể gắng gượng được một ngàn năm….Khi đó tông môn so với bây giờ còn suy yếu hơn rất rất nhiều, đây chính là đặt quyền chủ động vào tay người khác, để tai họa lại cho hậu nhân gánh lấy!”

“Đây chẳng khác gì treo thanh đao ở trên cổ. Ngàn năm sau, Huyết Khê Tông đã là đại tông Trung du, không còn như bây giờ mà mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, còn chúng ta thì yếu ớt không đứng vững. Lúc đó, nếu bọn họ thương hại chúng ta thì sẽ tuân theo ước định, còn nếu không muốn thì diệt toàn tông ta dễ như trở bàn tay!” Ánh mắt lão tổ đời thứ nhất đầy tang thương, tựa như nhìn thấy được kết cục tử vong của ngàn năm sau, ngữ khí trầm thấp.

“Bị phong ấn ngàn năm, nhìn qua như tránh khỏi tử thương, thế nhưng thực tế lại lưu lại đại họa diệt môn cho đời sau. Chi bằng hiện tại, thế cục biến đổi khó lường, coi như thực sự khai chiến, cho dù Linh Khê Tông ta không bằng được Huyết Khê Tông nhưng cũng rất mạnh mẽ, phối hợp với ngoại lực cũng không phải không có khả năng.”

“Tử Mặc, chúng ta chính là lão tổ, nhìn sự việc cũng không thể nhìn trước mắt mà còn phải nghĩ tới những năm tháng sau này, xem xét đến toàn cục nữa!”

“Linh Khê Tông…thà rằng đời này thiết huyết chiến tử, cũng không thể như chó ngáp hơi tàn ngàn năm. Ngàn năm sau là hi vọng thì cũng được đi, nhưng mà rõ ràng là…là một con đường cùng!” vẻ mặt lão tổ đời thứ nhất đầy mệt mỏi. Sau khi lão nói xong thì cũng dần tiêu tán trong vòng xoáy, rồi vòng xoáy trên bầu trời cũng nhanh chóng tiêu tan đi. Lý Tử Mặc trầm ngâm một chút, đôi mắt lộ ra chiến ý. Lão hiểu được, lão tổ đời thứ nhất nói rất đúng, liều chết thì còn có hi vọng sống sót, nếu chọn sống quỳ hôm nay thì tương lai nhất định chết rất thảm!

Không lâu sau, mệnh lệnh của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông truyền ra khắp hai bờ Nam Bắc.

“Mở ra đại trận bảo vệ tông môn, nhen nhóm trận pháp tại Lạc Trần sơn mạch, triệu hồi đệ tử toàn tông đang ở bên ngoài về, tất cả tu sĩ… chuẩn bị chiến đấu!!!”

Lúc này, trên bầu trời khu vực giữa Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông, huyết vân ầm ầm bay qua, toàn bộ tu sĩ Huyết Khê Tông đều run sợ khi nhìn thấy lão tổ Tống gia ngồi trước mặt họ, sắc mặt tái nhợt, mãi cau mày lại như mang theo tâm sự vô hạn.

Nhất là khi nghe được lời lão tổ nói lúc bước ra khỏi vòng xoáy, hiên nhiên là đàm phán với Linh Khê Tông đã thất bại.

Một khi đã thất bại, thì chiến tranh giữa hai tông môn sẽ tùy thời bộc phát. Dưới tình huống như vậy, con đường về của bọn họ trở nên đầy hung hiểm.

Sắc mặt Thần Toán Tử tái nhợt, cúi đầu thôi diễn tính toán. Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn biết tất cả mọi chuyện, cho nên khi hiểu rõ câu trả lời của Linh Khê Tông, trong lòng thở dài. Loại quyết định đại sự này của tông môn, Bạch Tiểu Thuần không thể thay đổi hay tham dự vào được, hắn chỉ đành trầm mặc nhìn về phía Linh Khê Tông, lòng thầm lo lắng.

Tống Quân Uyển ngồi cạnh lão tổ Tống gia ngay vị trí đầu của huyết vụ, vẻ mặt cảnh giác, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía. Một đường trở về, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Mảnh huyết vụ rồi cũng nhanh chóng bay qua dãy núi Lạc Trần, bước vào phạm vi Huyết Khê Tông nhưng lại không hề gặp bất kỳ phục kích nào. Chỉ là ngay khi bọn họ vừa rời đi, thì dãy Lạc Trần ầm ầm chấn động, rồi một màn sáng cuồn cuộn xuất hiện thông thẳng lên trời cao, hình thành nên một tầng ngăn cách sừng sững giữa hai tông môn.

“Hay cho một Linh Khê Tông…” lão tổ Tống gia trầm mặc trong giây lát, than nhẹ một tiếng. Sâu trong đáy mắt lão có chút tiếc nuối, cũng có kính nể, tay phải vung lên, ba điểm sáng trong ống tay áo lão đi ra, hóa thành ba thân ảnh hư ảo giữa không trung. Một người trong đó Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn đã nhận ra, là Vô Cực Tử.

“Vậy mà lại không chặn đường?” Ba thân ảnh hư ảo này đều là ba vị lão tổ Huyết Khê Tông. Sau khi bọn họ xuất hiện, đám người trên huyết vụ nhao nhao bái kiến, Bạch Tiểu Thuần cũng bái kiến rồi ngẩng đầu nhìn ba vị lão tổ hư ảo giữa không trung, trên người cả ba đều tràn ra gợn sóng kì dị, hư vô vặn vẹo. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy vậy thầm kinh hãi.

“Lão phu tự mình làm mồi câu, nhưng bọn họ là vì đạo nghĩa hay hoài nghi mà mặc kệ để ta rời đi, cũng chính là thể hiện ra sự bá đạo và không e sợ của bọn họ, Linh Khê Tông…quả thật xứng đáng là một kình địch.” Lão tổ Tống gia than nhẹ.

Ba người kia cũng trầm mặc, Vô Cực Tử nhìn về phía Linh Khê Tông, một hồi lâu sau bèn lắc đầu than nhẹ.

“Đáng tiếc, chúng ta không tin được bọn họ, bọn họ cũng không tin được chúng ta…”

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Trúc Cơ Trung Kỳ

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Huyết vụ cuồn cuộn, tất cả mọi người đều mang theo tâm sự một đường về tới Huyết Khê Tông, cũng không ai nói chuyện gì cả. Bạch Tiểu Thuần càng ít nói hơn nữa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phương hướng Linh Khê Tông.

Về tới động phủ đã là hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần lặng yên ngồi trong động phủ, nhìn sắc trời dần tối đen, rồi ánh trăng huyết sắc treo cao, hắn hiểu được chuyện hai tông môn khai chiến không phải là chuyện hắn có thể quyết định vào được, mà chính là ván cờ của lão tổ hai tông môn.

Hắn cảm thấy lòng đầy mỏi mệt, chuyện chém chém giết giết vốn chưa bao giờ được hắn tiếp nhận, thế nhưng có những thời điểm, vì lập trường, không phải muốn tránh là tránh được.

Bạch Tiểu Thuần có chút bực bội, lắc mạnh đầu. Hắn chỉ có thể làm được, đó chính là tranh thủ đoạt lấy được kiện Vĩnh Hằng Bất Diệt kia trước lúc khai chiến, trở về Linh Khê Tông.

Hắn hít sâu, khiến bản thân dần bình tĩnh lại rồi bắt đầu thổ nạp. Huyết khí xung quanh không ngừng xuất hiện, dung nhập vào thể nội, Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất dần được nâng cao, lực lượng cũng dần tăng lên.

Tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương, là Thập Tượng Man quỷ thân, Bạch Tiểu Thuần tu hành đến nay, càng ngày càng cường hãn, đã đạt đến

lực lượng hai Man quỷ.

Đợi đến khi hoàn thành lực lượng mười Man quỷ thân thì hắn có thể đột phá tầng thứ nhất Bất Tử Kim Cương, đem Man quỷ thân hóa thành Thiên Yêu thân!

Cùng lúc đó, giọt Thông Thiên Hà tại tầng Linh Hải thứ nhất trong thể nội của hắn trong khoảng thời gian này cũng được hòa tan từ từ, lúc này chỉ còn không đến nửa thành, lượng còn lại ước chừng không bao lâu nữa là hoàn toàn được hấp thu hết.

Thời gian trôi qua, cứ như vậy nháy mắt đã qua hai tháng, khoảng thời gian này là lúc Huyết Khê Tông đang chuẩn bị chiến tranh. Chiến tranh không phải trò đùa, một khi đã diễn ra thì rất khó dừng lại, nhất là loại chuyện chiến tranh liên quan tới tương lai của tông môn thì càng hơn thế nữa.

Nội bộ Huyết Khê Tông cũng không phải tất cả đều chủ chiến, trong tám lão tổ thì lão tổ Tống gia và Vô Cực Tử, còn thêm hai vị lão tổ nữa, bốn người lại nhất trí với lập trường là có thể không chiến thì cố gắng hết sức không phải chiến.

Còn ba vị lão tổ lại luôn theo đuổi trường phái chiến tranh, trong đó có một vị lão tổ là Hạn Viêm Chân Nhân, tư cách trong tông môn tương đương với lão tổ Tống gia, đều là cường giả thế hệ trước nên lời nói của lão cũng rất được tin phục.

Hạn Viêm Chân Nhân cùng với hai lão tổ khác, ba người mạnh mẽ chủ chiến. Trong thời gian này, không ngừng xung đột với bốn người lão tổ Tống gia về vấn đề chiến tranh.

Tuy nhiên vị Thủy tổ có thể quyết định hết thảy mọi chuyện tại Huyết Khê Tông lại luôn giữ vẻ trầm mặc, quyết định của lão là rất trọng yếu, cho nên bản thân lão đang do dự.

Trong lúc các lão tổ của tông môn còn đang thương nghị với nhau, thì chuẩn bị chiến đấu của Huyết Khê Tông vẫn được tiến hành không ngơi. Còn về Bạch Tiểu Thuần, một ngày kia hắn cũng hoàn toàn hấp thu hết giọt Thông Thiên Hải tại tầng Linh hải thứ nhất trong thể nội.

Một tiếng ầm vang lên trong cả cơ thể hắn, cho dù người ngoài không nghe thấy nhưng ngay khi thân thể chấn động, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rõ ràng được tầng linh hải thứ nhất của hắn đang tỏa ra kim quang vạn trượng, âm thanh ken két truyền ra. Mắt thường cũng có thể nhìn thấy, tầng Linh hải thứ nhất của hắn lại…bắt đầu kết tinh!

Linh hải kết tinh!

Cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động, hơi thở dồn dập, hai tay bấm niệm pháp quyết nhấn vào Đan điền một cái. Lập tức tốc độ kết tinh của tầng Linh hải thứ nhất trong thể nội hắn ngày càng nhanh hơn, âm thanh ken két mãnh liệt hơn. Toàn bộ tầng Linh hải thứ nhất, trong nháy mắt… ngưng kết!

Không còn là Linh hải ở thể lỏng nữa, mà đã trở thành…tinh thể như gương!

Ngay khi tinh thể hình thành, tầng Linh hải thứ nhất này bạo phát ra một lực lượng to lớn gấp mười lần lúc trước, lan tỏa khắp toàn thân Bạch Tiểu Thuần khiến cả người run rẩy. Loại tu vi lan tỏa này, khiến hắn cảm nhận được rõ khác biệt hắn so với lúc trước!

Những người đạt được Phàm đạo Trúc cơ, linh hải chỉ có một tầng, nước biển bên trong không nhiều, chỉ là một linh hồ mà thôi.

Chỉ có tu sĩ Địa mạch Trúc cơ mới có thể xuất hiện Linh hải chân chính, mỗi lần Triều tịch là một tầng Linh hải!

Linh hồ và Linh hải, chính là sự khác biệt giữa Phàm đạo và Địa mạch!

Mà hóa tinh lại là một dấu hiệu khác, là tiêu chí của Trúc cơ trung kì. Một khi hóa tinh, tựa như là một lần lột xác, có thể bộc phát được lực lượng gấp mười lần so với lúc đầu. Bởi vì Linh hải của Địa mạch rộng mênh mông so với Linh hồ của Phàm đạo, cho nên bộc phát ra lực lượng gấp mười lần, cũng có nghĩa là chênh lệch ngay từ lúc đầu đã bị kéo dài thêm nữa.

Tương tự, số lần Triều tịch Địa mạch khác nhau khiến số tầng Linh hải cũng khác biệt, trong thời khắc này cũng được thể hiện rõ ràng hơn nữa. Tiêu chí trở thành Địa mạch Trúc cơ Trung kì chính là ba tầng Linh hải, kết tinh toàn bộ!

Muốn thành Trúc cơ hậu kỳ, thì chính là dựa vào sáu tầng Linh Hải đầu tiên…Kết tinh đến chín tầng Linh hải sẽ là Trúc cơ đại viên mãn!

Dù sao người có chín tầng Linh hải đã là phượng mao lân giác, cực kỳ hiếm thấy, cho nên tiêu chuẩn này cũng chỉ đề cập đến cao nhất là người chín lần Triều tịch Địa mạch mà thôi. Mà bởi vì số tầng trong linh hải của mỗi người khác nhau, nên trong cảnh giới Trúc cơ, Phàm đạo và Địa mạch tựa như bị ngăn cách bởi khe sâu không thể nào vượt qua được.

Phàm đạo Trúc cơ, cho dù đến Trúc cơ đại viên mãn cũng chỉ có một tầng Linh Hải với lượng kết tinh dày hơn. Nếu như không ngừng tích lũy, cũng không phải là không thể khiến số lượng kết tinh tại tầng Linh hải thứ nhất đủ nhiều đến mức độ biến đổi về chất, đột phá được cảnh giới Trúc cơ, nhưng tỷ lệ cực nhỏ.

Còn Địa mạch Trúc cơ, cho dù chỉ là một lần triều tịch, thế nhưng bởi vì bản thân đã tạo thành Linh hải hoàn chỉnh cho nên không ngừng tích lũy, cũng không phải là không thể kết tinh tầng Linh hải thứ nhất với số lượng đủ lớn, biến đổi về chất, đột phá cảnh giới Trúc cơ, nhưng tỷ lệ rất nhỏ.

Hai tầng Linh hải có cơ hội đột phá lớn hơn một chút. Còn về năm tầng trở lên, mới có thể xem như là tỷ lệ bình thường. Còn bảy tầng trở

lên, khả năng đột phá cũng theo đó mà gia tăng, nếu là tầng tám, hi vọng đột phá càng lớn. Còn tầng chín…coi như có gần chín mươi phần trăm chắc chắn có thể đột phá Trúc cơ.

Những điều này…cho dù là Phàm mạch hay Địa mạch, hay Địa mạch đỉnh phong càng thêm hiếm thấy, thì Thiên mạch…bởi vì có sự tồn tại của khí tức Thiên đạo, cho nên khi bộc phát gấp mười lần, cho dù là khí thế hay độ kết tinh đều sinh ra uy áp mãnh liệt đối với Địa mạch. Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần…hắn chính là chín lần Triều tịch Địa mạch Đỉnh phong, rồi sau đó mới đạt Thiên mạch Trúc cơ cho nên hắn hoàn toàn có thể nghiền ép tất cả tu sĩ Trúc cơ cùng giai.

Hiệu quả này còn không đặc biệt thể hiện rõ ràng khi hắn tại Trúc cơ sơ kỳ, khi tới Trúc cơ trung kì mới khuếch tán, Trúc cơ hậu kì bộc phát, đến Trúc cơ đại viên mãn thì hắn gần như có thể xưng là vô dịch…trong toàn bộ cảnh giới Trúc cơ!

“Hóa hải thành tinh chính là dấu hiệu bước vào Trúc cơ trung kì!” Bạch Tiểu Thuần kích động. Hắn hít sâu cảm nhận tầng Linh Hải thứ nhất kết tinh thành công, không ngừng lại mà làn tràn ra, trong nháy mắt sau hắn thấy tầng Linh hải thứ hai của mình cũng chợt xuất hiện dấu hiệu kết tinh.

Thanh âm ken két mãnh liệt hơn, vang vọng khắp tâm thần hắn. Sau mấy canh giờ trôi qua, tu vi trong thể nội Bạch Tiểu Thuần vang dội, tầng Linh Hải thứ hai cũng hoàn toàn được kết tinh, rồi kế tiếp đó, tầng Linh hải thứ ba…bắt đầu kết tinh!

Rầm rầm rầm.

Tiếng vang ầm ầm trong đầu Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy tầng Linh hải thứ ba của mình dần được ngưng kết. Đến sáng sớm ngày thứ hai, khi tia nắng đầu tiên rơi xuống, thì tiếng ầm vang trong thể nội Bạch Tiểu Thuần cũng ngừng lại. Hai mắt hắn đột nhiên mở ra, một ánh sáng chói lòa từ khe mắt mở ra của hắn đột nhiên tràn ra. Cảm nhận một chút thì thấy linh lực trong cơ thể dồi dào hơn lúc trước nhiều lắm, đa số lực

lượng này là đến từ ba tầng Linh hải kết tinh. Thậm chí mỗi lần hắn hít thở, cũng khiến cho bốn phía ầm vang như sấm.

Loại cảm giác này, tựa như lúc nào đưa tay ra cũng có thể khiến uy áp đột nhiên dâng tràn bốn phía. Hơn nữa, mi tâm chứa Thông Thiên Pháp Nhãn của hắn không ngừng tê dại, tựa như muốn mở ra. Bạch Tiểu Thuần có một loại dự cảm mãnh liệt, là một khi mở ra, thì Thông Thiên Pháp Nhãn này sẽ bộc phát chấn động kinh người.

Hai mắt hắn lóe lên, nhoáng người về phía trước, Linh lực trong thể nội bộc phát. Ầm một tiếng, thân ánh hóa thành tản ảnh, xuất hiện lại thì đã ở trên một gốc huyết thụ. Đám huyết thụ run rẩy, không ngừng a dua vỗ mông ngựa, hiếm thấy có dịp Bạch Tiểu Thuần không nghe đến mà đưa tay phải lên bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ. Từng tia huyết khí trong nháy mắt được ngưng tụ lại, hóa thành một thanh Huyết kiếm lơ lửng trước mặt.

“Tốc độ ngưng tụ ra Huyết kiếm cũng nhanh hơn nhiều.” Bạch Tiểu Thuần phấn chấn. Trong đầu hắn hiện lên lời giới thiệu của công pháp Huyết Sát giới bí thuật Trung Phong, tay phải bấm niệm pháp quyết vung lên, huyết khí trong thể nội lại sinh sôi, dưới cái vung tay này vậy mà lại xuất hiện thêm một thanh Huyết kiếm nữa trước mặt hắn.

Chưa hết, rất nhanh, một thanh Huyết kiếm thứ ba được huyễn hóa ra. Ba thanh Huyết kiếm cùng nhau vờn quanh người hắn, một khí tức Huyết sát ngập trời từ trong thể nội Bạch Tiểu Thuần tràn ra. Tạo thành một uy áp khiến tất cả Huyết thụ bốn phía xung quanh đều run lên lẩy bẩy.

“Quả nhiên…đến Trúc cơ trung kì, số lượng Huyết kiếm không còn là một mà là ba thanh…thậm chí còn có thể tam kiếm quy nhất!” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm ra một chỉ, ba thanh Huyết kiếm trước mặt hắn lập tức dung hợp lại trong nháy mắt, hóa thành…một thanh đại kiếm huyết sắc.

Thanh đại kiếm huyết sắc này vừa mới ngưng tụ ra thân kiếm, khí thế chấn động mang theo hung tàn và cuồng bạo khuếch tán, ầm ầm cuồn cuộn bốn phía. Nhìn thấy khí thế này còn tản ra xa nữa, Bạch Tiểu Thuần bèn đè nén kích động, phất tay áo tản đi.

“Dựa theo giới thiệu của bí thuật, nếu có thể ngưng tụ được sáu thanh Huyết kiếm thì có thể bước vào Trúc cơ hậu kì…Tuy ta tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết, thế nhưng có thể dựa vào Bất Tử Trường Sinh Công nên chỉ cần tu vi của ta đáp ứng được, thì có thể thi triển được Huyết Sát Giới!” Bạch Tiểu Thuần cao hứng. Tốc độ tu hành Trúc cơ sơ kỳ đến Trúc cơ Trung kì của hắn rất nhanh, ngoại trừ do đan dược mà sứ giả của tông môn thần bí kia đưa cho, thì nguyên nhân rất lớn chính là nhờ Huyết khí ở Huyết Khê Tông. Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói thì đây chính là bổ dưỡng của hắn.

Chẳng những giúp hắn tăng tốc tu hành Bất Tử Kim Cương quyển, mà còn có phụ trợ rất lớn đối với gia tăng tu vi.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, cằm ngẩng lên đầy đắc ý. Suy tính bản thân kết tinh ba tầng Linh hải đã lợi hại như vậy, nếu là sáu tầng, chín tầng Linh hải kết tinh, nhất định có thể mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Thánh Đan Tàn Bích

Dịch giả: hoangtruc - nhóm dịch: HTP

Thừa dịp đêm tối, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Trung Phong, đi xuống phía dưới bàn tay khổng lồ, đến bên bờ Thông Thiên Hà bên ngoài Huyết Khê Tông. Dùng thân phận hắn bây giờ, thu hoạch một vài giọt nước Thông Thiên Hà không khó, tùy ý tìm vài lý do là được thông qua cửa ải tu sĩ trông coi, đến bên Thông Thiên Hà, thu lấy hơn mười giọt nước sông.

Gộp chung tất cả với nhau vừa vặn một cốc nhỏ, được Bạch Tiểu Thuần cẩn thận mang về động phủ. Sau khi trầm ngấp một lát, hắn bắt đầu hấp thu.

Mấy ngày sau, khi hắn hấp thụ toàn bộ nước trong cốc này vào trong thể nội, ngưng tụ tại tầng Linh hải thứ tư, hắn mới hoàn tất việc tu hành.

“Tiếp theo, đó là hoàn tan từ từ mấy giọt Thông Thiên Hà này, sau khi hoàn toàn dung hợp vào thể nội thì ta cũng bước vào Trúc cơ hậu kỳ!” Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, đi tới đi lui trong viện tử, tay nhỏ chắp sau lưng, trong lòng ngạo nghễ tự nhủ thầm.

“Bây giờ ta đã Trúc cơ Trung kì, đã rất lợi hại rồi!”

“Ta lợi hại như vậy, cũng không thể không có cơ hội trở thành Đại trưởng lão…” Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn lên trên khu vực đốt giữa ngón tay Trung Phong, cái loại cảm giác biết rõ được vật Vĩnh Hằng Bất Diệt kia nằm rõ ràng tại nơi nào, nhưng lại không cách gì đoạt tới tay khiến hắn luôn đầy phiền muộn.

Hiện giờ hắn đã bỏ cái ý nghĩ chui vào trong đó trộm lấy vật Vĩnh Hằng Bất Diệt kia rồi, nhìn thấy phòng hộ tại động phủ Tống Quân Uyển sâm nghiêm như vậy, hắn không có chút tự tin nào cả.

“Làm sao mới trở thành Đại trưởng lão được đây? Khiêu chiến Tống Quân Uyển?” Bạch Tiểu Thuần vuốt cằm.

“Khiêu chiến là một chuyện, chính yếu là ta muốn mọi người phục a, để cho toàn bộ cao tầng Huyết Khê Tông biết tầm quan trọng của ta, biết ta là một đệ tử không thể thiếu được…Chỉ có càng ngày càng coi trọng ta, thì ta khiêu chiến Tống Quân Uyển, trở thành đại trưởng lão mới thuận lý thành chương được.” Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu, cảm thấy mình suy nghĩ rất đúng bèn đắc ý hất cằm lên.

“Hiện nay ta đã làm được một nửa rồi, nhưng để mọi người coi trọng ta, cần phải làm ra chuyện gì đó khiến mọi người thật rung động…”Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chuyện này lại không có khó khăn gì lắm. Thời gian hắn đến Huyết Khê Tông này cũng không tính là ngắn, đã hiểu biết không ít, dược sư tại Huyết Khê Tông rất ít, trong khi cao tầng tông môn lại cực kỳ coi trọng dược sư, từng ban bố ra rất nhiều môn quy sách lược nhằm hướng đám đệ tử đi vào con đường dược sư.

Có thể do chính bản thân hệ thống có vấn đề cho nên vẫn không có kết quả tốt đẹp. Dù sao thì tâm tính của Huyết Khê Tông thực chất là Ma Tông, trong mắt đệ tử Huyết Khê Tông, luyện dược phí phạm thời gian, không bằng đi học công pháp gia tăng chiến lực, cần đan dược thì đến Đan Khê Tông đoạt, cần pháp bảo thì đến Huyền Khê Tông đoạt, cần linh thú thì đến Linh Khê Tông mà đoạt lấy.

Cho nên rất ít người chuyên tâm luyện dược, chỉ có một số ít trường hợp như Dạ Táng giả vậy, nhưng số lượng những trường hợp kiểu này trong Huyết Khê Tông khổng lồ này mà nói thì chỉ như hạt cát trong sa mạc mà thôi.

“Lâu rồi không luyện dược…” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, cười hắc hắc. Tiếng cười loáng thoáng truyền đi trong bóng đêm rơi vào tai

đám Huyết thụ xung quanh, chúng nó phát run lên, cảm thấy tiếng cười của Dạ Táng kia thật quá âm trầm.

“Chẳng qua trước khi luyện dược, cần phải giải quyết một vấn đề nữa. Trước kia tuy ta có biểu lộ một số tạo nghệ luyện dược, nhưng nếu như đột nhiên mạnh thế này, sẽ khiến người ta nghi ngờ, cho nên cần một cơ hội…” Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nheo lại.

“Huyết Khê Tông có một nơi là Thánh Đan Tàn Bích, nghe nói là cướp đoạt của Đan Khê Tông từ vạn năm trước… người khác đứng trước bức vách có thể cảm ngộ được dược đạo chi pháp…”

“Hừ hừ, ta giả bộ cảm ngộ một phen. Sau đó bắt đầu luyện dược, như vậy cũng không ai hoài nghi được gì…” Bạch Tiểu Thuần đắc ý cười to. Vốn hắn từng có kế hoạch như vậy, lúc này thời cơ coi như đã chín muồi, thế là không chần chừ nữa, sáng sớm ngày hôm sau hắn đã rời động phủ đi xuống ngọn Trung Phong, phi nhanh đến Thánh Đan Tàn Bích trong khu vực đệ tử nội môn.

Không bao lâu thì hắn đã đến được khu vực Thánh Đan Tàn Bích, thấy được tấm bia đá lớn cao bằng ba người thường. Đây là lần thứ hai hắn tới đây, lần đầu là đi ngang qua chạm mặt với Huyết Mai, bị nàng ta cao cao tại thượng lướt mắt qua như nhìn một con kiến hôi.

Lần thứ hai đến đây, từ xa hắn đã thấy có vài đệ tử nội môn bên dưới tấm bia, đang mặt ủ mày chau suy nghĩ, mắt không chớp nhìn bia đá.

Sự xuất hiện của hắn khiến đám đệ tử nội môn kia lập tức biến sắc mặt, tranh thủ đứng dậy bái kiến, không dám tới gần mà nhanh chóng rời đi. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần đến dưới tấm bia đá thì nhìn quanh đã không còn bất kì bóng hình người nào nữa rồi.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cằm, vội ho lên một tiếng. Dù sao thì mấy chuyện này tập mãi cũng thành quen, hắn bèn khoanh chân ngồi xuống mặt trước vách đá này. Lúc ngẩng đầu đưa mắt nhìn, hắn nhớ có lần Dạ Táng giả từng kể qua, hơn tám ngàn năm trước Huyết Khê Tông đã từng

xuất hiện một kì tài dược đạo nhờ tham ngộ vào Tàn bích này mà trình độ luyện dược được đại đề thăng lên cao.

“Như vậy xem ra, tiểu bà nương Huyết Mai kia đả tọa ở nơi này là cũng có ý đồ muốn lĩnh ngộ?” Bạch Tiểu Thuần khinh thường. Hắn vốn không tin tưởng mấy chuyện luyện dược chi pháp này, cho dù có ngộ tính thì cũng không phải một sớm một chiều mà minh ngộ, phải cần thử nghiệm tính toán không ngừng, tìm tòi từng chút một, cuối cùng mới đại thành được đấy.

Về phần minh ngộ Thánh Đan Tàn Bích, theo Bạch Tiểu Thuần, cho dù có tác dùng nhưng để một tên đệ tử không hiểu biết gì cả ngồi xem, căn bản vô dụng.

“Ta nên tranh thủ giả bộ một chút, làm ra bộ dạng khiến người khác cảm thấy ta thu hoạch được rất nhiều, sau đó mới có khả năng.” Bạch Tiểu Thuần hắng giọng một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn lên vách tường trước mắt, trong đầu lại hiện lên hình ảnh khi hắn đứng cảm ngộ trước pho tượng cự thú ở Linh Khê Tông.

‘Phải gắng bắt chước cho giống mới được...” Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, giả vờ giả vịt, hai mắt trợn to nhìn Thánh Đan Tàn Bích không rời. Tấm bia đá này kì dị, lúc hắn nhìn vào một lúc mới dần phát hiện ra tâm thần mình bị hao tổn càng lúc càng nhiều hơn, cho dù kinh ngạc nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không ngưng lại mà cứ để mặc cho hao tổn như thế.

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua, rất nhiều đệ tử nội môn đi ngang qua Thánh Đan Tàn Bích đều nhìn thấy được thân ảnh Bạch Tiểu Thuần ở đó, còn nhìn thấy tơ máu đỏ lòm trong mắt hắn. Thậm chí hắn còn khoa chân múa tay, vẻ mặt đầy kinh hãi. Tất cả mọi người lập tức kinh ngạc.

“Dạ Táng tiền bối, hắn vậy mà….”

“Chẳng lẽ là cảm ngộ???”

“Trời ạ, lâu lắm rồi chưa có người nào cảm ngộ thành công, vậy mà Dạ Táng tiền bối lại cảm ngộ được?” Trong lúc đám đệ tử nội môn kia nhao nhao kinh hãi, thì tin tức này cũng nhanh chóng được lan truyền đến khắp tu sĩ Trúc cơ bốn ngọn sơn phong, thậm chí vài người còn qua đó nhìn thoáng qua một phen.

Bảy ngày nữa trôi qua, hai mắt Bạch Tiểu Thuần muốn hoa cả lên Vì cố làm giống thật nên hắn còn cố tình không chớp mắt suốt mười ngày đêm, thậm chí thỉnh thoảng hắn còn làm ra vẻ mặt hốt hoảng. Đây lại không phải do hắn giả vờ, mà là hốt hoảng thật sự.

Loại hốt hoảng này tựa như bị mất hồn mất vía, tương tự như cảm ngộ, người ngoài rất khó phát hiện ra…

Tâm thần hao tổn rất lớn, cho dù tu vi hắn vừa mới đột phá đến Trúc cơ Trung kì nhưng cũng không thể bù đắp nổi hao hụt đó. Dần dần, thời điểm hắn hoảng hốt càng ngày càng nhiều, đến khi hắn phát hiện ra trong một ngày, thì khoảng thời gian hoảng hốt của hắn đã chiếm mất khoảng nửa ngày rồi, tính toán qua hắn cũng được rồi…

Nhưng ngay khi hắn vừa thu hồi ánh mắt đứng dậy định kết thúc, chuẩn bị bày ra dáng vẻ có đại thu hoạch thì cả người hắn chợt chấn động một cái. Hắn trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào Thánh Đan Tàn Bích trước mặt.

Hơi thở dồn dập, hai mắt co rút lại, hắn không biết đây có phải ảo giác hay không nhưng ngay khi hắn định thu lại ánh nhìn của mình, thì lại nhìn thấy trong Tàn Bích này xuất hiện một hình ảnh mờ mờ. Thân ảnh mờ ảo này như đang luyện dược nhưng cách thức, sở học của y trong dược đạo lại hoàn toàn khác biệt.

“Hả?” Cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động, chậm rãi ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào Thánh Đan Tàn Bích. Lực lượng tinh thần trong thể nội hắn tiêu hao với tốc độ nhanh chóng, thần hồn của hắn lại như chớp mắt biến mất khỏi thể nội, dung nhập vào trong tấm bia đá, xuất hiện bên cạnh cái thân ảnh mơ hồ kia.

Càng quan sát, Bạch Tiểu Thuần càng kinh hãi phát hiện mình thật sự lại đang nhìn thấy hình ảnh của một lần luyện dược. Mặc dù không biết luyện chế ra linh dược gì, thế nhưng thủ pháp của người dược sư này đã đến mức không thể tưởng được.

Dường như y không cần có một dược phương cố định nào, mà tùy ý lấy ra hai loại thảo dược, dựa vào biến hóa tương sinh tương khắc, cũng không phải khu trừ đi tạp chất mà chỉ để cho nó biến hóa đến cực hạn để rồi lại hình thành nên một loại dược lực mới. Y quan sát loại dược lực mới sinh ra này, rồi không ngừng bổ sung những loại dược thảo khác nữa, lại tiếp tục cải biến.

Hết thảy công đoạn đều như nước chảy mây trôi, khiến dược lực trong Đan lô lúc thì cuồng bạo, lúc ôn hòa, khi thì sôi trào, khi yên lặng, nhưng cho dù thế nào thì vẫn nằm trong tầm khống chế của người dược sư kia. Cho dù dược lực có cải biến thế nào thì cũng do người dược sư kia khống chế cả.

Điêu luyện!

So với dược đạo mà Bạch Tiểu Thuần học tập được tại Linh Khê Tông, thì tạo nghệ về dược đạo mà người dược sư này hiển lộ ra ở đây, căn bản là hoàn toàn không cùng cấp độ.

Dược đạo của Linh Khê Tông chỉ như là sơ cấp, mà người dược sư trước mắt này nắm giữ lại thuộc một cảnh giới cao thâm hơn nhiều.

“Đây không phải là luyện dược…đây là đang…luyện chế thảo mộc!!!” Bạch Tiểu Thuần như quên đi thời gian trôi qua. Đến khi hư ảnh trong vách đá kia kết thúc luyện chế, đan lô được mở ra, là một viên đan dược có màu xanh cỏ cây xuất hiện trong lòng bàn tay thì trong đầu Bạch Tiểu Thuần ầm vang lên một tiếng, ẩn ẩn như minh ngộ.

“Trước khi luyện dược, là luyện thảo mộc, dựa vào dược lực mình cần mà tìm kiếm trong vô số dược thảo, nếu không tìm thấy…thì chính mình sẽ luyện ra!”

“Tưởng tượng ra được bao xa, thì dược đạo cũng sẽ đi xa đến đó… đây chính là phương pháp luyện dược dựa trên thảo mộc!” Tâm thần Bạch Tiểu Thuần như có sấm động ầm vang, cả người hắn run rẩy, hít thở dồn dập, tràn đầy hứng thú đối với Thánh Đan Tàn Bích này, cứ thế lại đắm chìm vào trong đó.

Cùng lúc đó, Thành Đan Tàn Bích chợt tản ra ánh sáng xanh ngày càng thêm chói lọi, ánh sáng trở nên chói mắt rồi hóa thành một cột sáng xanh phóng thẳng lên tận trời cao, rung chuyển toàn bộ Huyết Khê Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Vạn Vật Thảo Mộc Đạo

Converter: aluco

Dịch: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm

Cột sáng màu xanh này xung chiếu ngút trời, khiến cho thương khung cuồn cuộn, thậm chí bốn phía huyết khí đều tại thời khắc này khuếch tán ra. Một màn này lập tức chấn động Huyết Khê Tông.

Trung Phong Đại trưởng lão Tống Quân Uyển đang tĩnh tọa, giờ phút này đột nhiên mở mắt, lộ ra kinh nghi, khi ra khỏi động phủ liền thấy ánh sáng màu xanh, lại càng thấy rõ chỗ ánh sáng màu xanh bay lên chính là nơi Thánh đan Tàn bích.

"Dạ Táng đang ở đó cảm ngộ, chẳng lẽ..." Tống Quân Uyển nội tâm chấn động, lập tức bay ra. Chẳng những chỉ nàng như thế mà cả ba ngọn núi khác, giờ phút này cũng có cầu vồng bay nhanh, thẳng đến chỗ Thánh đan Tàn bích.

Thậm chí ngay bên trong Tổ Phong, giờ khắc này cũng có không ít lực lượng thần thức tản ra, bao phủ Thánh đan Tàn bích, lập tức thấy được Bạch Tiểu Thuần nơi đó, thấy được mắt hắn thâm sâu, thấy được thần sắc hắn hoảng hốt, lại còn cả vẻ như mê như mộng. Tất cả những chuyện này rõ ràng cho thấy Bạch Tiểu Thuần đang cảm ngộ đan bích!

"Cứ cách khoảng trăm năm, sẽ lại có người cảm ngộ thành công, nhưng đều chẳng khiến đan bích phát ra thanh quang như thế!"

"Ta còn nhớ điển tịch từng ghi chép qua, tám ngàn năm trước, vị Huyết chân nhân kia, khi đang cảm ngộ đan bích cũng từng xuất hiện

thanh quang ngập trời... Chẳng lẽ, thế mới thật sự là cảm ngộ?"

"Dạ Táng này... trên Thảo mộc Dược đạo, rõ ràng lại có thiên phú như vậy!"

"Hắn trước kia đã biết luyện dược, hôm nay lại có thể cảm ngộ. Nếu thành công, nói không chừng nhiều năm sau, Huyết Khê Tông ta lại xuất hiện một luyện dược đại sư!"

Không chỉ có những Thái Thượng trưởng lão này chú ý tới Bạch Tiểu Thuần mà giờ khắc này phía trên Tổ Phong còn có hai ánh mắt, tựa như tia chớp, đột nhiên nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một ánh mắt là của Vô Cực Tử, ánh mắt còn lại... thì là Tống gia lão tổ!

Ánh mắt hai người này lộ vẻ kỳ dị, thần sắc đều có chút biến hóa, sau một lúc nhìn cẩn thận, mắt thấy xung quanh Bạch Tiểu Thuần lần lượt nhiều bóng người xuất hiện, Tống gia lão tổ bỗng nhiên mở miệng.

"Tống Quân Uyển, hãy hộ pháp cho Dạ Táng, bất luận là ai cũng không được quấy rầy hắn, nếu làm trái lời, giết chết bất luận tội!"

Thanh âm Tống gia lão tổ băng hàn, quanh quẩn bốn phương khiến những tu sĩ đang tiến đến xung quanh Bạch Tiểu Thuần trong lòng run sợ, toàn bộ đều dừng bước. Một ít người vốn có chút tâm tư khác cũng lập tức bỏ đi.

Tống Quân Uyển thở sâu, lập tức hướng về Tổ Phong cúi đầu rồi tiến lên vài bước đến bên Bạch Tiểu Thuần, khoanh chân ngồi xuống hộ pháp cho hắn. Lại thêm một ít tu sĩ Trung Phong thuộc về dòng chính của Tống Quân Uyển cũng lần lượt tiến đến vây quanh bốn phía, từng người khoanh chân ngồi xuống lạnh lùng nhìn những tu sĩ bên ngoài đang tới đây.

Có Tống Quân Uyển hộ pháp, lại có lão tổ cảnh cáo, những tu sĩ xung quanh, vốn có tâm tư khác, sau khi nhìn mấy lượt cũng lần lượt rời đi. Phút chốc, nơi đây đã yên ắng trở lại. Tuy nhiên khi sự tình Dạ Táng cảm ngộ đan bích truyền ra, trong một tháng sau đó, mỗi ngày đều có không ít tu sĩ tới đây, muốn biết chuyện gì xảy ra.

Tống Quân Uyển thỉnh thoảng cũng ngước nhìn, trong mắt tràn đầy tơ máu, bộ dạng như mất hồn, tựa hồ trước mắt chỉ có Bạch Tiểu Thuần trước đan bích.

"Dạ Táng này... Nghịch huyết Phản tổ, lại thêm Bổ Thiên phương pháp rất kinh người, không ngờ đối với dược đạo cũng có thiên phú như vậy. Khối đan bích này, trong Huyết Khê Tông ta, đệ tử đến thử nghiệm cảm ngộ cũng có rất nhiều, nhưng người được xem là có thể thành công cũng chẳng khiến cho đan bích phản ứng như thế! Dạ Táng hắn từ trên đan bích này cảm ngộ được đến, không rõ là dược đạo gì?" Tống Quân Uyển quan sát Bạch Tiểu Thuần, tận sâu trong mắt, thần thái hoang mang, nàng phát hiện ra mình càng nhìn càng không hiểu thấu được Dạ Táng này.

Đối phương rõ ràng rất đơn giản, tựa hồ chỉ liếc mắt là có thể xem thấu, thế nhưng ngay khi ngươi cho rằng mình đã thấu hiểu được hắn, thì trong giây lát liền nhận ra, những gì mình biết đấy chẳng qua chỉ như muối bỏ biển.

"Người như vậy, vì sao khi còn ở Ngưng Khí lại không chút tiếng tăm gì? Chẳng lẽ đúng là tích lũy lâu năm mà thành hình?" Tống Quân Uyển quan sát Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ vẻ trầm ngâm, nhưng vô luận như thế nào, thần thái trong mắt nàng chậm rãi càng lúc càng đậm, mà chính nàng cũng không hay biết.

Thời gian trôi nhanh, lại qua một tháng, Bạch Tiểu Thuần sớm đã vong ngã (không còn nhận thức đến chính mình), trong mắt của hắn, chỉ có thân ảnh mơ hồ của người dược sư kia, chỉ có quá trình luyện dược của người này.

Hắn quan sát một lần lại một lần, sau khi chăm chú nhìn tỉ mỉ thì hư ảnh trên đan bích mơ hồ đi rồi rõ ràng trở lại, đã thay đổi thành người khác, cũng đang luyện dược nhưng thủ pháp cùng phương thức lại có bất đồng. Nhưng xét tổng thể mà nói, dược đạo lý luận lại là giống nhau, đều là dùng thảo mộc chi đan luyện dược chi pháp, thông qua những người khác nhau, phương thức khác nhau để biểu đạt cùng một tri thức.

Bạch Tiểu Thuần thân thể chấn động, hắn chăm chú xem lần lượt từng thân ảnh luyện dược, xem mỗi người dùng cùng một hiểu biết để sáng tạo ra dược lực thảo mộc cần thiết.

Thời gian dần trôi, trong đầu hắn như được mở ra một chân trời mới, hắn hô hấp dồn dập, hai tay bất tri bất giác giơ lên, trước mặt đan bích không ngừng bắt chước theo từng màn luyện dược diễn ra bên trong.

Theo hai tay hắn bắt chước, trên người Bạch Tiểu Thuần dần dần xuất hiện rõ ràng một tầng ánh sáng màu xanh, trong nháy mắt khi thanh quang này, thì quang mang nơi đan bích liền lập tức bị hấp dẫn hướng thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, tựa hồ muốn kết nối cùng hắn.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần liền oanh vang một tiếng. Trong nháy mắt này, tựa hồ có vô số tri thức dược đạo, thông qua thanh quang này, trực tiếp tràn vào trong óc của hắn.

Một màn này lập tức làm cho đám người trên Tổ Phong Huyết Khê Tông lần nữa chấn động, đồng loạt nhìn kỹ, với tu vi của bọn hắn, vừa liếc mắt liền nhìn ra manh mối.

"Đây là... Truyền thừa!"

"Khó trách Đan Khê Tông nhiều lần không tiếc đại giới quyết tìm cách đổi lại đan bích này. Nếu không phải là năm đó Huyết chân nhân trước khi tạ thế đã xuống lệnh, đan bích này vĩnh viễn không được trả về cho Đan Khê Tông thì sợ là sớm đã bị Đan Khê Tông trao đổi lấy về."

"Vật ấy... là Đan Khê Tông dược đạo truyền thừa... Ta còn nhớ tại Đan Khê Tông, hình như còn một nửa tàn bích?" mấy lão tổ Huyết Khê Tông nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ động tâm.

Tiếp nhận truyền thừa, đầu Bạch Tiểu Thuần truyền ra đau nhức kịch liệt, thân thể hắn run rẩy, hai mắt lập tức đỏ thẫm, miệng phát tiếng gầm nhẹ, gắng gượng thừa nhận.

Hắn không muốn buông tha thứ tri thức dược đạo này, bởi vì chỉ nhìn thoáng qua chút ít, tâm thần hắn đã chấn động mãnh liệt.

"Lấy thiên địa làm lô đỉnh, xem vạn vật là thảo mộc, niệm hóa hồn chủng, luyện tạo hóa chi đan!"

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần cuồn cuộn nhấc lên sóng lớn ngập trời. Giờ khắc này, hắn chợt nghĩ tới Phương Lâm, người bị chính tay mình giết chết, Thiên Địa lô đỉnh của đối phương, hiển nhiên... chính là câu đầu tiên truyền thừa từ trên đan bích này! Đồng thời, hắn cũng nhớ đến khi Phương Lâm chết, chính mình đã cảm nhận thanh niên có khuôn mặt âm dương kia, không biết từ khi nào Phương Lâm đã bị thanh niên mặt âm dương kia gieo xuống hồn chủng.

Lúc ấy Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quỷ dị, đối với khuôn mặt âm dương nọ làm như không thèm để ý, nhưng ở trong lòng lại rất cảnh giác mà trước mắt... bây giờ hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ đối phương thi triển chính là... Niệm Hóa hồn chủng.

Giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần được truyền thừa lại là... Thảo mộc Vạn vật công!

Thiên Địa lô đỉnh, Vạn vật Thảo mộc, Niệm Hóa hồn chủng, ba loại thần thông này, chính là căn bản chi đạo chống đỡ Đan Khê Tông.

Nhưng bởi vì năm đó Huyết Khê Tông đã cướp đi nửa khối tàn bích này mà khiến cho Đan Khê Tông bị thiếu khuyết Vạn vật Thảo mộc. Có

lẽ đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Đan Khê Tông dần dần xuống dốc.

"Lấy vạn vật làm thảo mộc, thảo mộc chi biến, ngưng kết toàn bộ dược lực cần thiết... thứ dược đạo này thật không thể tưởng tượng!" Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, mình chẳng qua chỉ là muốn giả vờ giả vịt một phen, thật không ngờ lại có được bí pháp truyền thừa như thế từ đan bích này.

Trong khi hắn tiếp nhận truyền thừa, quang mang trên đan bích càng lúc càng yếu, còn thanh quang trên người hắn ánh sáng màu xanh thì càng lúc càng mạnh. Mấy ngày sau, ngay khi quang mang trên đan bích tiêu tán đi, hai mặt Bạch Tiểu Thuần chợt mở ra, khắp người hắn thanh quang xung chiếu ngập trời, rung chuyển bát phương, lại huyễn hóa ra thiên lôi, cuồn cuộn khuếch tán. Giữa không trung, xuất hiện vô số hình bóng thảo mộc, dung hợp liên tục, biến hóa không ngừng.

Loại thiên địa dị tượng này lập tức khiến cho toàn bộ đệ tử Huyết Khê Tông hoảng sợ. Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau, cái tên Dạ Táng, nhất định lại lần nữa oanh động khắp Huyết Khê Tông, mà khi đến tai các tông môn khác, danh khí Dạ Táng lại lần nữa hiển hách tại toàn bộ tu chân giới ở Đông mạch Hạ du.

"Dạ Táng..." Tống Quân Uyển đứng dậy, trong mắt lộ vẻ ân cần. Bạch Tiểu Thuần giờ này đã hốc hác đi, toàn thân gầy xọm xuống, gần như còn da bọc xương, nhưng trong mắt hắn lại chớp động lên hào quang kinh người.

"Ta muốn đi luyện dược!" Bạch Tiểu Thuần hướng Tống Quân Uyển nhẹ gật đầu, không nhiều lời nữa. Giờ phút này hắn cần tiêu hóa những tri thức trong đầu, cần phải luyện dược cụ thể để giúp bản thân một mực nhớ kỹ cảm giác Vạn vật Thảo mộc. Thân hình hắn nhoáng lên bay thẳng đến Trung Phong, dọc đường thu hút vô số ánh mắt của người khác, ngay như lão tổ trên Tổ Phong cũng đều hướng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ rõ vẻ chờ mong.

Về tới động phủ, Bạch Tiểu Thuần lập tức bế quan. Trên người hắn thảo mộc không nhiều lắm, nhưng không một phút chậm trễ liền lấy ra, khai mở lò đan, không phải để luyện chế Linh dược, mà là luyện chế thảo mộc chi đan.

Trong quá trình luyện chế này, hắn đối với các biến hóa của thảo mộc dược lực càng nắm giữ thêm nữa, sau khi xác mình truyền thừa trong đầu, thu hoạch thật lớn, toàn bộ người mất ăn mất ngủ. Mà sự coi trọng của Huyết Khê Tông với Bạch Tiểu Thuần tại thời khắc này lại càng thể hiện. Được Tống gia lão tổ an bài, một số lớn dược thảo được đưa đến chỗ Bạch Tiểu Thuần mà không có yêu cầu ràng buộc gì. Lại còn có một lò đan cùng với Huyết hỏa đá cũng lần lược được đưa tói.

Đây là dùng toàn bộ tài nguyên của Huyết Khê Tông, mong muốn Bạch Tiểu Thuần mau chóng hoàn thành nắm giữ truyền thừa. Trong đám thảo dược đó, có không ít vật hiếm, nếu là ở bên ngoài có thể khiến mọi người tranh đoạt, có giá bán trên trời. Nhưng trước mắt, lại không chút lưỡng lự liền đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí đồng tử đi đưa dược thảo còn cực kỳ cung kính hướng Bạch Tiểu Thuần nói.

"Lão tổ sai đệ tử chuyển cáo tới đại sư, đây chỉ là nhóm đầu tiên, sau đó sẽ còn có dược thảo khác lần lượt đưa tới!"

Cũng nhờ có đống dược thảo này kịp thời đưa đến, quá trình nắm vững kiến thức truyền thừa của Bạch Tiểu Thuần không chút nào bị gián đoạn, nhờ liên tục luyện chế thảo mộc chi đan, cặp mắt hắn càng ngày càng sáng, dược đạo tạo nghệ của hắn đột nhiên tăng mạnh không ngừng.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn mừng như điên khi phát hiện rằng Hàn Môn Dược Quyển kia, trước đây từng xem không hiểu thì giờ này rõ ràng có thể hiểu một phần của tờ thứ nhất. Dù chỉ là một phần thôi nhưng sau khi kết hợp với Vạn vật Thảo mộc, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ dị.

"Ta cảm thấy, hiện tại rốt cuộc mình cũng có thể luyện chế... Tứ giai đan dược. Thậm chí ngũ giai, cũng không phải là không thể được!"

Tứ giai đan dược là một cái đường ranh giới. Nếu có thể luyện ra, hắn sẽ không còn là dược đồ, mà là trở thành... dược sư!

Xin mời độc giả đón chờ chương tiếp theo sẽ được đăng vào 2 giờ trưa cùng ngày.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Ta Muốn Luyện Dược!

"Ta muốn luyện dược!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ cố chấp mãnh liệt, minh ngộ được Thánh đan Tàn bích, lờ mờ hiểu được Hàn Môn Dược Quyển, đã khiến cho dược đạo tạo nghệ của Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đột phá trình độ tam giai trước đây. Giờ phút này hắn có một dự cảm mãnh liệt là mình có thể luyện chế tứ giai.

Phải biết rằng phóng mắt nhìn khắp tu chân giới ở Đông mạch Hạ du, tứ giai Linh dược đều là vô cùng trân quý, đây chính là Linh dược mà Trúc Cơ tu sĩ cần, mà càng làm cho người ta chú ý nhất trong đó, cũng mang tiêu chí biểu trưng, chính là Trúc Cơ Đan!

Trúc Cơ Đan là tứ giai Linh dược, hơn nữa thành đan rất khó, có thể luyện chế ra Trúc Cơ Đan chính là đại biểu cho việc trở thành dược sư!

Dược sư quá ít. Trong Huyết Khê Tông đã từng xuất hiện dược sư nhưng đời này lại không có. Huyền Khê Tông cũng vậy. Đan Khê Tông thì không cần phải nói, hiển nhiên là có, thậm chí có truyền thuyết là trong Đan Khê Tông còn có một vị thái thượng trưởng lão đã tiếp cận đến vô hạn đại dược sư. Ngoại trừ Đan Khê Tông, có được dược sư đấy, chỉ có duy nhất Linh Khê Tông, chính là... Lý Thanh Hậu!

Nhưng bây giờ, Bạch Tiểu Thuần vốn đã ở tam giai đỉnh phong, có đầy đủ căn bản để trùng kích tứ giai. Thậm chí tri thức lý luận của hắn đã đủ trụ cột để hắn đột phá. Giờ phút này hắn thở sâu, vung tay phải lên, lập tức mở ra túi trữ vật chứa đầy thảo dược mà Huyết Khê Tông mấy ngày này lần lượt đưa tới. Sau khi nhìn thảo mộc bên trong, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, xem xét từng cái, không khỏi tâm thần chấn động.

"Là Long Linh căn? Rõ ràng sinh trưởng hơn 700 năm..."

"Là Thái Ma diệp! Hơn 400 năm..."

"Thiên Cơ quả, Đạo Tiên hoa, ..." Bạch Tiểu Thuần không ngừng hít thở mạnh, mấy ngày này thảo dược được đưa tới, một lần so với một lần càng thêm trân quý, một lần so với một lần lại càng hiếm thấy. Từ những thảo mộc nơi đây có thể nhìn ra toàn bộ sự coi trọng của Huyết Khê tông đối với Bạch Tiểu Thuần. Chuyện này thật sự nằm ngoài dự tính của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn không khỏi hoang mang, một mặt cảm thấy Huyết Khê Tông đối với mình thật quá tốt, mặt khác phải luôn tự nhắc nhở mình, mình là người của Linh Khê Tông. Đương lúc phân vân, Bạch Tiểu Thuần dời mắt nhìn đến hai túi trữ vật khác mới được đưa đến gần đây mà hắn còn chưa kịp xem xét.

Một túi chứa lò đan, một túi thì chứa Huyết Hỏa thạch vốn là thứ đặc hữu của Huyết Khê Tông!

Huyết Hỏa thạch tương tự như hỏa tinh của Linh Khê Tông, nhưng bá đạo hơn một ít, đem đốt lên có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với luyện dược, được xem là vật luyện dược đặt biệt của Huyết Khê Tông. Thậm chí sau khi quan sát kỹ, Bạch Tiểu Thuần cũng nhận ra Huyết Hỏa thạch là tam sắc hỏa.

Hắn hơi tiếc một chút, thầm nhủ nếu là tứ sắc hỏa thì quá tốt. Tuy vậy, dù chỉ là tam sắc hỏa nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng rất hài lòng. Dự định là sau khi luyện dược xong thì âm thầm giữ lại một chút.

Về phần những Tứ Diệp Thảo của hắn, thủy chung hắn vẫn để trong túi trữ vật, không dám ở Huyết Khê Tông sử dụng Quy Văn Oa (nồi Quy Văn), e sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Giờ phút này nhìn tới túi trữ vật chứa lò đan, Bạch Tiểu Thuần mở ra xem liền ngây ngốc một chút. Dù vừa mới bị những thứ trân quý thảo

dược kia làm cho chấn kinh, nhưng sau khi chứng kiến bên trong túi trữ vật chứa đan lô, hắn kinh dị trợn tròn hai mắt.

"Cái này... đây là bao nhiêu lò đan tất cả?" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ù ù trong đầu, bên trong túi trữ vật này lại có hơn trăm cái lò đan, lớn nhỏ đủ loại, không cái nào giống cái nào, cái thì mới tinh, cái thì lộ nét tang thương của năm tháng, nhiều như cây rừng, nhìn hoa cả mắt.

Thậm chí hắn còn thấy ít nhất hơn mười cái lò đan, rõ ràng đã có thể so sánh với cả pháp khí, bên trong còn lưu tồn mùi thuốc, hiển nhiên là vật thường dùng của một dược sư nào đó.

"Đây là đều do cướp mà có?" Bạch Tiểu Thuần dụi dụi hai mắt nhìn kỹ, nhận ra những lò luyện đan này đều có dấu vết tương tự. Dấu vết này... mang hình một cái đỉnh, chính là tiêu chí của Đan Khê Tông. Rõ ràng là những lò đan này đều do Huyết Khê Tông giành được từ trong tay đệ tử Đan Khê Tông trong những năm gần đây.

Bên trong túi trữ vật này, ngoài các lò đan còn có một số ngọc giản, Bạch Tiểu Thuần sau khi xem xét, lại lần nữa bị chấn động, thật lâu mới bình tĩnh lại, những ngọc giản này càng có giá trị lớn. Bên trong rõ ràng lại ghi chép một số lớn phương thuốc! Từ nhất giai đến ngũ giai, cực kỳ toàn diện...

Bạch Tiểu Thuần một phen cảm khái, hai mắt sáng rỡ, nhiều dược thảo như vậy, nhiều lò đan như thế, giờ phút này bày ra trước mặt hắn làm hắn không nhịn được mặt mày hớn hở, xoa xoa đôi bàn tay, lập tức lấy ra một lò đan đặt trước mặt, xuất ra Huyết hỏa thạch, vận chuyển linh lực trong cơ thể mãnh liệt truyền vào, trong nháy mắt viên Huyết hỏa thạch tản mát ra ánh lửa huyết sắc.

"Luyện dược! luyện dược!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, hắn không luyện Trúc Cơ Đan trước mà là lựa chọn trong các phương thuốc một phương Thối linh Ngưng tinh đan, sau khi cẩn thận nghiên cứu liền bắt đầu luyện chế.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần chân không bước khỏi động, tóc tai bù xù, đắm chìm trong luyện dược. Mỗi một lần thất bại, hắn lại tổng kết kinh nghiệm, liên tục thử nghiệm, trong đầu nảy ra đủ loại suy tư, mỗi lần có một ý tưởng mới, hắn lại khoa tay múa chân vui sướng phát ra tiếng cười khặc khặc.

Tiếng cười đó truyền ra động phủ khiến cho cây huyết thụ bên ngoài máu từng cây một run rẩy. Thậm chí Trung Phong tu sĩ ngẫu nhiên đi ngang qua động phủ Bạch Tiểu Thuần cũng bị tiếng cười này làm kinh hãi, nhưng dần dà về sau cũng chỉ xem đó là chuyện náo nhiệt mà thôi.

"Chỉ là cảm ngộ một bức đan bích, liền đã tự cho mình có thể luyện ra được linh dược hảo hạng sao?"

"Hừ, ta nghe nói, hiện giờ toàn bộ tài nguyên thảo mộc của tông môn, đã lần lượt được đưa đến chỗ Dạ Táng. Đây là hắn đang tự đào cho mình một cái hố to, nếu là luyện ra được, hay luyện ra chỉ là bình thường linh dược, tên này nhất định không may!"

"Chỉ là luyện dược mà thôi, thật không hiểu nổi vì sao tông môn lại đặc biệt coi trọng!"

Hầu như có hơn phân nửa Trung Phong tu sĩ đã từng cùng Bạch Tiểu Thuần có quan hệ, ngày thường không dám ở trước mặt hắn lộ ra, nhưng giờ đây theo thời gian trôi qua, đủ loại ngôn từ đều xuất hiện.

Tuy nhiên Tống Quân Uyển và các Đại trưởng lão của ba ngọn núi khác, cùng với một số Thái thượng trưởng lão trên Tổ Phong lại lòng đầy chờ mong ở Bạch Tiểu Thuần. Tống gia lão tổ cũng như thế, thỉnh thoảng cứ nhìn về Trung Phong.

Thoáng chốc, lại qua mười ngày, Trung Phong tu sĩ thấy Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang bế quan vì vậy mà âm thầm trào phúng, càng ngày càng nhiều. Nguyên nhân chủ yếu cũng vì ghen ghét Bạch Tiểu Thuần ghen ghét, ghen ghét hắn có quan hệ với Đại trưởng lão, ghen ghét vì

hắn được tông môn che chở, ghen ghét vì tài nguyên thảo mộc bị thiên vị nghiêm trọng.

Mà thực lực bản thân của Bạch Tiểu Thuần vốn đã không tầm thường, Nghịch Huyết phản tổ... tất cả những thứ đó đã vượt xa đám hộ pháp Phàm đạo Trúc cơ, khiến cả những trưởng lão Địa Mạch Trúc Cơ cũng cảm thấy bị uy hiếp mạnh mẽ. Thậm chí một số Trúc Cơ hậu kỳ, cũng có cảm giác như thế.

Lại qua ba ngày...

Bạch Tiểu Thuần luyện dược đã được một tháng. Trong động phủ, hắn như là điên cuồng, hai mắt huyết sắc, đi tới đi lui vòng quanh lò đan, chẳng những luyện chế mà còn từ trong thảo mộc chắt lọc ra những dược lực cần thiết cho mình, phối hợp với lý luận của bản thân, sau nhiều lần thất bại, rốt cuộc trước mắt đã thấy được khả năng thành công.

"Lúc này đây, hắn là có thể thành công!" Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, thanh âm khàn khàn, nhìn chòng chọc vào lò đan, lại qua mấy canh giờ, lò đan chợt chấn động, khi mùi thuốc tản ra, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra kích động, nhưng rất nhanh sau kích động liền hóa thành hoảng sợ.

"Chuyện này... Có chuyện gì vậy?" Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, nhận thấy trong nháy mắt khi Linh dược sắp được luyện ra thì toàn bộ lò đan đột nhiên tản ra nhiệt độ cao mãnh liệt, tựa hồ dược lực trong lò đan bị bất ổn, ảnh hưởng tới bản thân lò đan, rồi lại ảnh hưởng tới Huyết hỏa thạch. Chẳng những độ nóng trong nháy mắt bị tăng cao mà còn có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khuếch tán trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Bang bang thanh âm quanh quẩn, lò đan run rẩy kịch liệt, xuất hiện từng đạo khe hở rất nhỏ chứa lửa huyết sắc, từ trong các khe hở lan tràn ra ngoài. Hình như toàn bộ lò đan đang chuẩn bị nổ tung. Phảng phất có một cỗ lực lượng kinh người từ trong lò đan đang điên cuồng liên tục bành trướng...

"Nổ lô!" Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, da đầu hắn tê dại, đây là tứ giai Linh dược, không phải là tam giai, nhị giai có thể so sánh. Tam giai Linh dược bị nổ lô thì uy lực cũng đã rất kinh người rồi, bây giờ tứ giai Linh dược mà nổ lô, uy lực của nó sẽ ra sao! Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, hắn thậm chí còn cảm nhận được khí tức từ bên trong lò đan tràn ra có thể so cả lực lượng tự bạo của Trúc Cơ tu sĩ.

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần hét lên vội vận chuyện tu vi toàn thân cuốn lấy lò đan trước mắt, lập tức bay ra khỏi động phủ. Mắt thấy vết nứt trên lò đan lan tràn điên cuồng, hắn tê cả da đầu, vội đem lò đan quyết liệt ném lên bầu trời.

"Mọi người cẩn thận!" Vừa ném đi, Bạch Tiểu Thuần rống to một tiếng. Cùng lúc với tiếng gào to truyền khắp toàn bộ Trung Phong, giữa không trung, lò đan liền lập tức nổ tung, âm vang ngập trời, giống như thiên lôi oanh động, kinh Thiên động Địa, nhấc lên một tầng sóng trùng kích, quét ngang ra bốn phía.

Lò đan tan nát, chia năm xẻ bảy, từng khối mảnh vỡ còn dính theo những mẩu dược màu đen, giờ phút này tung tóe ra bốn phía. Kinh khủng nhất là từng mảnh vở vì dính cặn dược mà bốc lên hỏa diễm, phóng mắt nhìn qua, toàn bộ bầu trời như là được thiên nữ tán hoa...

Vô số đệ tử Trung Phong bị giật mình thức tỉnh, từng tên một sắc mặt đại biến, vội vàng lao ra.

"Làm sao vậy!"

"Chuyện gì xảy ra!"

"Linh Khê Tông đánh tới?"

Khi những tu sĩ này còn đang hốt hoảng thì bọn chúng thấy giữa không trung, từng mảnh từng mảnh như lưu tinh hỏa diễm, tán loạn rớt xuống Trung Phong. Lúc rơi xuống lại phát ra từng tiếng nổ mạnh...

Trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh không ngừng quanh quẩn. Phàm là khu vực bị những mảnh vỡ của lò đan rớt xuống thì ngay lập tức sẽ bùng lên hỏa diễm, thậm chí có một số tu sĩ bị đốt cháy tóc phát tiếng gào thét thảm thiết.

Toàn bộ Trung Phong, lập tức náo loạn cả lên, ngay như Tống Quân Uyển cũng bị chấn kinh, lập tức xuất hiện, ngơ ngác nhìn Trung Phong giờ này, nhiều nơi đã trở thành biển lửa. Sau khi ngửi thấy mùi thuốc khét lẹt, lại nhìn kỹ một chút, xác định được rằng những mảnh vở kia chính là từng mảnh lò đan, nàng không khỏi trợn mắt há mồm.

"Đây là do luyện dược mà thành? Luyện dược... lại có thể khủng bố đến vậy ư?" Nàng cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi. Trong suy nghĩ của nàng, luyện dược hẳn phải rất yên tĩnh mới đúng, coi như là có chuyện ngoài ý muốn, cũng sẽ không tạo thành tai hoạ thế này.

Giờ khắc này, nếu có đệ tử Linh Khê Tông ở đây, nhất định sẽ cảm thấy rất quen mắt. Nếu như biết được chân tướng sự việc, nhất định sẽ đồng tình với quan điểm của Huyết Khê Tông... Tận đáy lòng yên lặng nói cho bọn hắn biết.

"Bắt đầu từ thời khắc Bạch sư thúc luyện dược trở đi, hết thảy tai hoạ... chỉ mới là khởi đầu."

Mời độc giả đón đọc chương tiếp theo vào 8 giờ sáng ngày mai.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Lò Đan Bay Đầy Trời

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương, thấy nổ lò lại có thể kinh tâm động phách như thế, trong lòng hắn thầm hô nguy hiểm thật...

"Vừa rồi nếu chậm một chút, lò đan mà phát nổ trong động, sự kinh khủng không phải đơn giản là sụp đổ động phủ mà e rằng luôn cái mạng nhỏ của ta cũng phải vứt đi. Nhất định là rất thảm rất thảm." Bạch Tiểu Thuần rụt đầu một cái, áy náy nhìn chăm chăm đám người đang nổi trận lôi đình ngoài xa, vội tranh thủ thời gian gia cố lại trận pháp bên ngoài động phủ của mình rồi lập tức xoay người chạy trốn vào động phủ.

Sau khi làm xong mọi chuẩn bị đón chờ người ta tìm đến tận cửa nhưng đợi cả ngày sau Bạch Tiểu Thuần phát hiện rõ ràng lại không ai đến tìm. Hắn hơi kinh ngạc, lại đợi, vẫn là không có người tìm đến.

"Quái lạ... Được rồi, thôi kệ, ta tiếp tục luyện dược vậy. Tại sao lò đan lại nổ ta?" Bạch Tiểu Thuần lúc lắc đầu, khoanh chân ngồi trong động phủ, chống cái cằm vắt suy nghĩ.

Bạch Tiểu Thuần không biết rằng sở dĩ không có người đến tìm chín là vì danh hiệu Dạ Ma của hắn đúng là hung danh hiển hách. Không phải là những người kia không muốn đến tìm mà là nghĩ tới một màn huyết kiếm đại sát tứ phương của Bạch Tiểu Thuần mà phải đã nghiến răng nhịn xuống.

Cũng còn một nguyên nhân khác. Tuy rằng lò đan kia bị nổ tung, thoạt nhìn khí thế mãnh liệt, biển lửa khắp nơi nhưng chân chính bị ảnh hưởng lại không nhiều...

Ba ngày sau, Bạch Tiểu Thuần vỗ mạnh đùi một cái.

"So với lúc trước luyện tam giai đan dược bị nổ lò đan thì nguyên nhân lúc này lại bất đồng. Đó là vì trong thời điểm tứ giai linh dược thành đan, nó đã hấp thu khí tức xung quanh vì thế gây nên bất ổn!"

"Không có liên quan gì đến Huyết hỏa thạch, mà là tan vỡ từ trong ra ngoài!" Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, đầu tóc rối bù, hai mắt lóe lên vẻ tỉnh ngộ, liền nhanh chóng đứng dậy hất tay áo lên, xuất ra một lò đan mới, tiếp tục luyện chế.

Lần này đây, hắn không cần quá lâu, chẳng qua chỉ một ngày, khi thấy Linh dược sắp thành hình, hắn tập trung tinh thần toàn bộ chú ý làm tốt tất cả mọi chuẩn bị. Đột nhiên, trong nháy mắt lò đan bỗng đỏ thẫm, khe nứt lại xuất hiện, một luồng bạo phong hình thành từ bên trong tựa hồ đang bành trướng không ngừng khuếch tán ra. Lúc này, khí thế so với trước đó thậm chí còn kinh người hơn.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, vội vã phất tay áo cuốn lấy lò đan, vận sức ném ra khỏi động, ném thẳng lên không trung. Lúc này đây, hắn còn không kịp lên tiếng nhắc nhở...

Lập tức, một tiếng nổ đinh tai nhức óc, ầm vang còn hơn cả thiên lôi chấn động, đột nhiên từ không trung bên trên Trung Phong truyền xuống. Lò đan tan nát, vỡ vụn thành mấy chục khối, bốc lửa màu tím, rơi xuống phía dưới...

Khi chạm đất, âm thanh lại nổ vang, dẫn đến vô số tiếng gào rú tức giận.

"Lại nữa rồi! Dạ Táng, ngươi muốn làm gì?"

"Dạ Táng, đây mà là luyện dược sao? Nếu ngươi muốn giết ta thì đến đây mà đánh!"

"Đây mà là luyện dược cái gì!"

Tiếng gào rú vang khắp. Có hơn mười tu sĩ đang lửa giận ngập trời nhưng sau khi nhìn qua nhân số của đám người mình thì cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi không dám đi gây sự với Bạch Tiểu Thuần.

Trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, đợi sau nửa ngày, nhận thấy rõ ràng không có người nào đến, hắn lập tức cảm động, nặng nề trông nhìn phương xa.

"Tuy rằng các ngươi hiểu lý lẽ không đến tìm ta xả giận nhưng các ngươi yên tâm, ta cam đoan... Đây là lần cuối." Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn cảm thấy người ở đây thật quá tốt vì vậy lại quay đầu tiếp tục luyện dược.

Ba ngày sau...

"Chết tiệt! là chuyện gì xảy ra?" Bạch Tiểu Thuần có chút điên cuồng, lại quyết liệt ném đi lò đan.

Ầm!

Năm ngày sau... Bảy ngày sau... Mười ngày sau...

"Tại sao có thể như vậy!" Bạch Tiểu Thuần như bị điên, lúc này đây lại ném đi một lò đan lớn!

Ầm ầm ầm!

Trong mười ngày này, toàn bộ Trung Phong hoàn toàn điên cuồng. Cứ cách dăm ba ngày thì lò đan nổ một lần, vô số mảnh vỡ bốc lên hỏa diễm cứ như sao băng oanh tạc xuống khiến khắp nơi trên Trung Phong đều đầy hỏa diễm.

Từng cái động phủ mới xây bị ngọn lửa nuốt chửng khiến các tu sĩ phát ra tiếng gào thét thê lương đến cực hạn. Toàn bộ Trung Phong, không có một ngọn cỏ.

Động phủ của Thần Toán tử tuy không bị họa nhưng trong lúc hắn ra ngoài lại bị ngọn lửa oanh kích...

Sát ý của toàn bộ tu sĩ Trung Phong cộng dồn lại hiển nhiên đã ngập trời...

Thậm chí tại thượng khu của ngón tay mặc dù có đỡ chút ít nhưng cũng bị thiêu đốt như vậy. Ngoài ra, chỗ ở của một số cường giả Trúc Cơ trung kỳ, Hậu kỳ cũng bị như thế. Toàn bộ Trung Phong hoàn toàn náo cả lên.

"Dạ Táng, ngươi đúng là muốn chết!"

"Không giết Dạ Táng, thề không làm người!"

"Chết tiệt, tên Dạ Táng này thấy tiêu diệt Trung Phong chúng ta không thành nên bây giờ đi luyện đan. Đây rõ ràng là luyện chúng ta mà!"

Nhất là trong lần cuối cùng, cái lò đan to lớn kia lại không bị lập tức nổ tung tại không trung mà là rơi xuống đập vào một khe suối máu, sau đó nổ vang ngập trời, huyết thủy văng tung tóe, tiếng Tống Khuyết gào thét thảm thiết truyền khắp bốn phương. Toàn thân hắn lửa cháy, tóc tai, lông mi đều bốc cháy.

"Dạ Táng!!" Tống Khuyết rống lên thê thảm, hắn lao ra thẳng đến Bạch Tiểu Thuần động phủ. Cùng lúc đó, những người khác tại đây vì liên tục chịu áp lực bấy lâu, cũng gào thét theo Tống Khuyết, bộc phát toàn diện.

"Giết Dạ Táng!"

"Dạ Táng nếu không chết, sớm muộn gì chúng ta bị hắn đùa đến chết!"

"Trước là huyết khí, sau đến vụ bắt thỏ, bây giờ lại là nổ lò. Dạ Táng, ngươi chính là một thứ tai họa!"

"Ta muốn giết ngươi, lúc ngươi hút huyết khí động phủ của ta bị hủy, lúc ngươi bắt thỏ lại hủy, giờ này lại bị hủy nữa rồi!!"

Trung Phong chưa từng thấy chuyện đoàn kết như vậy, Trúc Cơ từ sơ kỳ đến hậu kỳ, gần như chín phần mười tu sĩ, toàn bộ dậy lên sát ý ngập trời ầm ầm thẳng đến động phủ Bạch Tiểu Thuần, ý muốn định đồng loạt ra tay, như sét đánh lôi đình, lập tức quyết hủy diệt cả người lẫn động phủ.

Nếu là làm thế, tông môn tuy có cấm đoán nhưng cũng vô dụng, bởi vì tông môn cũng không thể vì một người đã chết mà đi làm khó cả đám bọn hắn vốn gần như toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ của Trung Phong.

Bạch Tiểu Thuần khi phát hiện chuyện này thì tê cả da đầu. Hắn hôm nay dù là đã đến Trúc Cơ trung kỳ, tự nhận là có thể càn quét không ít người, nhưng thấy nhiều tu sĩ Trúc Cơ như vậy, Phàm Đạo Địa Mạch đều có, từ Sơ kỳ đến Hậu kỳ, cả đám đều đằng đằng sát khí, cũng có không ít người trọc lóc cả tóc lẫn lông mi. Nhất là Tống Khuyết, người đi đầu, lại càng là cả người một cọng lông cũng không có. Giờ phút này cả đám đang gào to như sấm, chen lấn xông đến.

"Các ngươi hãy nghe ta nói!" Bạch Tiểu Thuần bị hù đến trắng bệch mặt mũi, da đầu tê dại, hãi hùng khiếp vía, lập tức lui về phía sau, vội vã khuyên giải. Tuy nhiên thanh âm của hắn đã bị vô số tiếng gào rú nhấn chìm. Mắt thấy những người kia bay nhanh xông tới, từng người một bộc phát tu vi, một cỗ khí thế kinh thiên động địa từ trên người bọn họ nổi lên khiến cho bốn phía xung quanh như đã hóa thành sóng dữ, còn Bạch Tiểu Thuần thì như con thuyền cô độc chỉ lát nữa là phải bị quật chết.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên từ Tổ Phong truyền đến. Tiếng hừ lạnh này nghe như băng hàn nước lạnh, lập tức dung nhập vào tâm thần cuồng loạn của mọi người nơi đây khiến cho đông đảo các tu sĩ đang muốn đánh giết Bạch Tiểu Thuần, từng tên một tâm thần run lên bần bật.

Có thể khiến cho đám người trong chốc lát tĩnh táo trở lại, chỉ có Thái thượng trưởng lão hoặc lão tổ mới có thể làm được. Mà thanh âm vừa rồi kia, bất kể là từ ai, cũng đã làm mọi người run sợ.

Ngay khi đó, thân ảnh của đại trưởng lão Tống Quân Uyển xuất hiện ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, nàng lạnh lùng nhìn đám người đang tiến đến, nhíu mày.

"Đã đủ rồi, Dạ Táng cũng không phải cố ý làm thế. Luyện đan khó tránh gặp chuyện ngoài ý muốn!" Nàng thốt lời, những tu sĩ Trúc Cơ kia đều yên lặng. Bọn hắn tuy kính sợ Đại trưởng lão nhưng mỗi tên đều là người kiệt ngạo, giờ phút này trong lòng không phục, trên mỗi ánh mắt lộ rõ vẻ hung tàn.

"Đây cũng là ý tứ của lão tổ." Tống Quân Uyển nhàn nhạt mở miệng, trong mắt lộ rõ hàn mang. Những tu sĩ Trúc Cơ trước mặt nàng khi nghe xong những lời này đều cảm thấy đắng chát, lặng lẽ thở dài. Cho dù là Tống Khuyết cũng chỉ có thể nén giận nghiến răng bỏ đi. Dù vậy trong nội tâm, bọn chúng lại càng hận Bạch Tiểu Thuần hơn.

"Hắn cũng không thể cứ luyện chế như vậy mãi. Tính kiên nhẫn của lão tổ cũng có hạn. Kéo dài về sau, nếu như hắn không thể luyện chế thành, kết quả của hắn nhất định rất thê thảm!" Đám người này, từng tên một trong lòng cười lạnh, đè xuống lửa giận, mong chờ cái ngày Dạ Táng bị tông môn trách phạt.

Cho đến khi đám người đã tản đi, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn thấy sợ hãi, vỗ vỗ ngực.

"Những người này thật không kể đến đạo lý, ta là đang luyện dược cho tông môn a!" Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn Tống Quân Uyển, vội vàng mở miệng.

Tống Quân Uyển xoay người nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt cổ quái, hồi lâu nàng lúc lắc đầu. Lúc trước, dù là thế nào, nàng cũng không thể nghĩ tới đối phương luyện dược lại có thể khủng bố đến vậy...

"Dạ Táng... Ngươi nhất định phải luyện ra đan dược làm hài lòng lão tổ." Nàng chần chừ rồi nhắc nhở, ý tứ thâm trường. Sau khi liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu thì quay người rời đi.

Nàng không cách nào nói lời quá rõ, chỉ hy vọng rằng Dạ Táng có thể tự hiểu. Cao tầng của Huyết Khê Tông đa phần chỉ là nhìn kết quả, không xem quá trình. Nếu cuối cùng, Dạ Táng có thể luyện ra đan dược làm cho lão tổ thoả mãn thì mọi chuyện trong quá trình này, miễn là không xúc phạm điều mấu chốt, tông môn cũng sẽ không để trong lòng, thậm chí còn công khai che chở.

Nhưng nếu... Đến cuối cùng, đan dược mà hắn luyện ra không làm cho các lão tổ thoả mãn, hắn chính là phế vật, Huyết Khê Tông sẽ gom các sự tình về để tính sổ một lượt, số lượng quyết không ít.

Đơn giản mà nói, nếu ngươi là người hữu dụng, ngươi càng có ích thì càng có thể hoành hành tại tông môn!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên. Đạo lý này, hiển nhiên hắn hiểu, từ khi ở Thi Phong dưỡng thi, hắn đã hiểu quy tắc của Huyết Khê Tông...

"Chỉ nhìn kết quả, không xem quá trình. Đây thật là một tông môn tốt a." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, ho nhẹ một tiếng rồi xoay người trở lại động phủ, tiếp tục luyện dược.

Cùng lúc đó trên Tổ Phong, ngồi trong một tòa đình các, Tống gia lão tổ thu hồi ánh nhìn đang hướng về Trung Phong, mỉm cười. Bên cạnh hắn có hai vị thái thượng trưởng lão đang bồi tiếp, giờ phút này cả hai cũng đều nở nụ cười.

"Dạ Táng luyện dược như thế có phải hơi thái quá hay không?" Một vị thái thượng trưởng lão lắc đầu nói.

"Đây mới chính là đệ tử Huyết Khê Tông chúng ta. Ngay như luyện dược cũng không giống người thường. Xem ra chính là người thuộc ma đạo của thế hệ này. Người khác luyện dược đều giống như nước lạnh,

còn hắn luyện dược thì như thiên lôi cuồn cuộn, khí thế động trời!" Vị thái thượng trưởng lão khác cười trêu chọc.

Xin đón đọc chương tiếp theo vào 2 giờ chiều hôm nay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Thế Này Sẽ Không Tính Là Phản Bội Tông Chứ!

Dịch: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Thời gian trôi qua thêm mười ngày, sau khi xuất hiện thêm hai lần nổ lò nữa, Bạch Tiểu Thuần không còn cách nào khác đành chỉ có thể giảm bớt dược lực, lúc này mới khiến cho lò đan không bị bạo tạc nổ tung. Hắn có chút bất đắc dĩ, cảm thấy những lò luyện đan này quá yếu.

Dược lực sau khi được giảm bớt lại được hắn dùng phương pháp của Vạn vật Thảo mộc dung hợp, dần dần từ bất ổn trở nên ổn định hơn rất nhiều. Dưới sự nỗ lực, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng luyện chế thành công được một lò tứ giai Thối linh Ngưng tinh đan.

Tuy rằng chỉ có năm hạt, phẩm chất cũng chỉ là hạ phẩm, nhưng linh khí ẩn chứa bên trong đan dược này đã vượt qua bất kỳ linh dược nào mà Bạch Tiểu Thuần từng luyện chế. Khi cầm trong tay thậm chí cũng có thể cảm nhận linh dược này như đang tự chấn động.

Dường như có linh tính nhất định nào đó...

Đây chính là một đặc tính của tứ giai đan dược. Bạch Tiểu Thuần sau hồi lâu nhìn cẩn thận thì thở sâu, trong mắt càng thêm phấn khởi. Chỉ bằng vào những đan dược này, hắn tin tưởng sẽ khiến cho những Thái Thượng trưởng lão của Huyết Khê Tông thoả mãn, nhưng còn với các lão tổ, có lẽ đan dược này vẫn còn kém chút.

"Chỉ cần ta có thể đề cao tỷ lệ thành đan, coi như là Tống gia lão tổ nếu biết được cũng phải tâm phục khẩu phục!" Bạch Tiểu Thuần ngạo

nghễ hất càm lên, trong lòng đắc ý tiếp tục khai lò, chuẩn bị đào luyện để thủ pháp thuần thục.

Cái hắn muốn chính là khống chế được toàn bộ tứ giai linh dược để có được xác xuất thành công cao nhất, giống như hắn đã từng làm với tam giai linh dược. Mang theo cố chấp này, Bạch Tiểu Thuần không màng gì tới chuyện bên ngoài nữa, đắm chìm trong dược đạo. Hắn lựa chọn Phiêu miểu Linh hương, vốn có đầy đủ tính đại biểu của tứ giai, để bắt đầu luyện chế.

Mấy ngày sau, khi lò linh dược mới toả ra mùi thuốc, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, tay phải bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, tức thì lò đan mở ra, một cỗ khói xanh vút lên không tiêu tán mất.

"Hả?" Bạch Tiểu Thuần không để ý tới làn khói xanh kia mà đưa mắt nhìn qua, rồi giật mình phát hiện ra, trong lò đan... Rõ ràng lại không có linh dược!

"Sao lại như vậy?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc. Hắn cẩn thận tìm hồi lâu vẫn không tìm thấy Linh dược, ngay đến một mẩu cặn cũng không có, làm như linh dược trong lò đã không cánh mà bay.

Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ tới làn khói xanh lúc trước, liền chăm chăm tìm kiếm khắp nơi. Sau đó thì nhíu mày lại luyện chế lần nữa, sau khi cẩn thận quan sát kỹ mới tìm được nguyên nhân.

"Là đã hóa thành khói xanh ư?" Bạch Tiểu Thuần quan sát làn khói xanh từ lò đan bay lên rồi tiêu tán rất nhanh, chỉ sau mấy hơi thở liền biến mất. Dù cho hắn làm thế nào cũng không thể giữ lại làn khói xanh này.

"Thú vị! Tứ giai Linh dược, mỗi một loại đều có chỗ khác thường." Bạch Tiểu Thuần không hề nhụt chí, ngược lại còn thêm hứng thú. Trong vòng một tháng sau đó, hắn thử nghiệm nhiều phương pháp khác nhau, tổng cộng luyện chế ra hơn mười lô, nhưng vẫn như cũ, toàn bộ thất bại, hóa thành khói xanh tiêu biến.

Mà, trong khi Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu cách luyện chế Phiêu miểu Linh hương thì Trung Phong tu sĩ, vốn mới vừa thức tỉnh khỏi cơn ác mộng nổ lò, còn chưa kịp vui mừng thì lần nữa lại chìm trong một cơn ác mộng mới.

Thần Toán Tử là tu sĩ đầu tiên bị tiêu chảy. Hơn mười ngày trước trong một đêm, hắn đang thôi diễn cho người ta thì đột nhiên sắc mặt đại biến, lộ vẻ khó tin rồi giữa sự kinh ngạc của đồng môn quanh đó, Thần Toán Tử mặt đỏ bừng vội vã chạy ra xa. Đêm hôm ấy, hắn cảm tưởng mình như muốn qua đời. Đến sáng sớm hôm sau, cả người hắn cùng sắc mặt đều tái nhợt.

"Sao lại thế này! Ta đã tích cốc (nhịn ăn) hơn mười năm rồi, sao lại còn bị tiêu chảy?" Thần Toán tử ôm bụng, muốn vội vã tính toán một phen nhưng còn chưa kịp xem xong thì đã lần nữa nghe tiếng ọt ọt trong bụng...

Sau đó, lần lượt từng tu sĩ, vô luận là ở trong động phủ hay bên ngoài, miễn là cư trú ở Trung Phong, hít thở không khí ở đây, đều sẽ bị như vậy. Lần lượt từng người, sắc mặt đại biến, bắt đầu tiêu chảy...

Nếu chỉ là tiêu chảy bình thường thì cũng thôi nhưng theo thời gian qua mấy ngày sau, lúc nghiêm trọng thì một ngày đi xí hơn trăm lần... lúc nhẹ thì cũng đi hơn mười lần.

Toàn bộ tu sĩ Trung Phong đều muốn phát điên. Bọn hắn không thể tưởng tượng được đến cùng là thứ độc gì, thậm chí ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không thể kháng cự, phải bị hư thoát (chảy nước).

"Có người hạ độc!"

"Chết tiệt, chuyện này là sao đây? Đáng nghi nhất vẫn là tên Dạ Táng!"

Tiêu chảy như ôn dịch, lan tràn nhanh chóng. Toàn bộ hạ khu của Trung Phong dường như có khí độc vô hình bao phủ, hễ tu sĩ ở trong là

bị ảnh hưởng, bất luận là tu vi gì. Rất nhanh, phân nửa Trung Phong đều không thấy một bóng người. Mọi người đều điên cuồng đến cực hạn nhưng lại không còn khí lực nữa. Thứ tiêu chảy này không chỉ không chấm dứt trong thời gian ngắn mà thậm chí càng lúc càng nghiêm trọng...

Tống Khuyết hai mắt thì mờ mịt, cả người hắn thì mềm nhũn. Chỉ trong một ngày, hắn cũng không nhớ nổi mình đã đi xí mấy lần. Giờ khắc này, hắn thậm chí còn có cảm giác đã trở thành phàm nhân.

"Vì sao lại như thế này..."

"Nhất định là Dạ Táng. Hắn luyện dược, nhất định là đã để dược lực phát tán ra bên ngoài khiến chúng ta bị như thế!" Càng ngày càng có nhiều người đoán ra được nguyên nhân nhưng không ai có thể đi đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, bọn họ bị tiêu chảy nghiêm trọng đến nỗi dù một chút cũng không thể ly khai động phủ...

Thời gian dần qua, luôn cả thượng khu của Trung Phong cũng xuất hiện dấu hiệu như vậy. Tống Quân Uyển sắc mặt đại biến chạy ra khỏi Trung Phong. Đối với việc Bạch Tiểu Thuần luyện dược, nàng đã táng đởm kinh hồn.

"Rốt cuộc thì hắn là dạng gia hỏa gì... Hắn luyện dược mà sao lại đáng sợ đến thế!" Tống Quân Uyển trợn mắt há mồm, cảm thông nhìn các đệ tử của Trung Phong.

Chuyện này thậm chí cũng truyền khắp ba ngọn núi khác, khiến cho đệ tử của ba núi này đều nhao nhao đàm tiếu sự tình. Một số người cảm thấy sự việc có vẻ khoa trương nên đến Trung Phong dò xét. Nhưng sau khi trở về... toàn bộ những người này đều biến sắc, từ đó bế quan.

Dần dần, Trung Phong đệ tử, từng người một dù là phải bò cũng muốn bò ra khỏi Trung Phong, không dám lưu lại nơi đây một chút nào. Nhưng bọn họ bị trúng độc quá sâu, cho dù là đã rời khỏi Trung Phong thì ngày một ngày hai cũng khó thể có chuyển biến tốt đẹp, cả đám đều

càng ngày càng bị hư thoát. Khi nhìn về động phủ của Bạch Tiểu Thuần, bọn hắn đều sợ hãi. Nếu như có thể lựa chọn, bọn hắn thà rằng chịu đựng nổ lò...

"Dạ Táng thật độc ác, đây nhất định là hắn đang trả thù!"

"Chết tiệt, tên này không phải là Dạ Ma, mà là Ôn Ma!"

"Ôn Ma Dạ Táng!!"

Theo thời gian trôi qua, từng tên tu sĩ Trúc Cơ này phải chịu đựng thống khổ dày vò. Bọn hắn không dám hận Bạch Tiểu Thuần nữa, tuyệt đại đa số hạ quyết tâm: không bao giờ đi trêu chọc Dạ Táng nữa...

Bọn hắn cảm thấy Dạ Táng thật sự quá kinh khủng, mượn lực lượng đan dược giết người một cách vô hình, thật sự làm người ta sụp đổ.

Đến nỗi, cũng vì thế mà có không ít tu sĩ không dám khinh thường dược đạo nữa, chuẩn bị sau này sẽ bỏ công nghiên cứu...

Ngay đến Tổ Phong cũng phải chú ý đến chuyện này. Nhưng, Bạch Tiểu Thuần vẫn hồn nhiên không hay biết gì đến tất cả những chuyện đó. Thể chất của hắn không như người thường. Nhờ Bất Tử Trường Sinh Công, dù là một chút, hắn cũng không bị ảnh hưởng. Đắm chìm trong luyện dược, rốt cuộc một tháng sau, hắn đã thành công ngăn chặn khói xanh bay đi, lần nữa lắng đọng lại trong lò đan, ngưng kết lại thành Phiêu miểu Linh hương.

Hắn lại luyện chế ra những loại tứ giai linh dược khác, cho đến khi tỷ lệ thành đan được đề cao đến bảy thành thì toàn bộ dược thảo đều sử dụng hết. Bạch Tiểu Thuần không thể không dừng lại. Cầm lấy đan dược, hắn cảm khái đi ra khỏi động phủ.

Dưới bầu trời ánh nắng sáng tươi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bốn phía quá ư yên tĩnh. Hắn phóng mắt nhìn khắp nơi, toàn bộ Trung Phong lặng ngắt như tờ, càng nhìn càng không thấy một bóng người.

Bạch Tiểu Thuần hơi kinh ngạc rồi chuyển thành mừng rỡ. Hắn thấy mình rốt cuộc cũng có thể luyện dược mà không ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, vì vậy liền cảm khái rảo bước giữa Trung Phong. Nhưng dần dần, hắn bắt đầu hoảng sợ.

"Nơi này vì sao lại yên tĩnh đến vậy?" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có gì đó không đúng nên liền đi mau xuống núi. Rõ ràng là đến một người cũng không thấy, thậm chí luôn cả sinh cơ cũng đều không có. Khi hắn cảm thụ bên trong những động phủ kia thì toàn bộ đều trống không.

"Người đâu?" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, lòng có chút lo lắng, vội vã đi nhanh, thẳng đến chân núi. Vừa đến nơi, hắn liền thấy, cách đó không xa, một tu sĩ Trúc Cơ của Trung Phong đang được hai nội môn đệ tử dìu đỡ như muốn đi ngang qua. Khi ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ này toàn thân run lên, trợn to mắt lộ vẻ sợ hãi.

"Ngươi... đã luyện xong?" Hắn hô hấp dồn dập, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần.

"Hả? À... luyện đã xong rồi a." Bạch Tiểu Thuần hơi choáng váng. Hắn vừa nói xong, tu sĩ này lập tức xúc động, hắn xoay người hướng về khu vực nội môn sau lưng, dùng hết sức khí lực, phát ra một tiếng rống to.

"Tất cả đều ra đi, quay về động phủ, Ôn Ma... cuối cùng cũng đã luyện dược xong!!" Theo thanh âm hắn lan truyền, bên trong khu vực nội môn có không ít tiếng ồ từ các động phủ truyền ra. Rồi rất nhanh sau, từng thân ảnh lần lượt được dìu ra, từng người một đều xanh xao vàng vọt, ánh mắt vốn vô thần, giờ phút này lại lộ ra khích động.

"Thật sự sao? Ôn Ma đã kết thúc luyện dược?"

"Trời xanh thật có mắt!!"

"Rốt cuộc cũng có thể trở về Trung Phong rồi..."

Tống Khuyết cũng trong đám người này, hai chân hắn run rẩy, nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần. Hắn không giống những người khác, đến giờ vẫn còn không phục, trong mắt sát ý ngập trời.

Bạch Tiểu Thuần giơ tay gãi đầu, lòng chột dạ nhìn mọi người, nhìn bọn họ từng người một được đệ tử nội môn dìu đỡ, nhanh chóng vượt ngang qua mình về thẳng Trung Phong.

Một nén nhang sau, cả mấy trăm người mới rời đi hết. Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn Tống Quân Uyển từ xa bay tới, rơi xuống trước mặt mình, ánh mắt nàng phức tạp nhìn hắn.

"Tống tỷ tỷ..." Bạch Tiểu Thuần cẩn thận mở miệng.

"Đã luyện xong chưa? Đưa ta linh dược để ta đưa cho lão tổ." Tống Quân Uyển cười khổ.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lấy trong túi trữ vật ra năm loại tứ giai linh dược, những thứ này chỉ là một phần linh dược trên người hắn, đương nhiên hắn sẽ không giao ra toàn bộ.

Tống Quân Uyển sau khi nhận lấy, cẩn thận nhìn kỹ liền lập tức động dung, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu, sắc mặt tươi cười, bảo Bạch Tiểu Thuần chờ này chỗ này rồi hóa thành cầu vồng thẳng đến Tổ Phong.

Bạch Tiểu Thuần căng thẳng, hắn biết rõ quy tắc của Huyết Khê Tông. Tuy rằng hắn rất tự tin là mình sẽ được cao tầng Huyết Khê Tông trọng thị, nhưng vẫn khó tránh được tâm thần có chút bất an.

Sau một nén nhang, Tống Quân Uyển trở về. Trong mắt nàng ẩn chứa thần thái kỳ dị, sau khi ném cho Bạch Tiểu Thuần một quả lệnh bài thì giơ ngón tay câu lấy cằm Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng mở miệng, hơi thở như lan.

"Lão tổ muốn ta cho ngươi biết, từ nay về sau, miễn là ngươi không phản bội tông thì ở Huyết Khê Tông sẽ được hưởng đãi ngộ giống như dòng chính của Tống gia vậy!"

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, thấy mình hiện tại đã có thể lộng hành. Đương lúc đắc ý phi phàm, mắt thấy đại trưởng lão xinh đẹp trước mặt, hắn bỗng nhiên giơ tay phải câu lấy cằm của đối phương một cái.

"Thế này sẽ không tính là phản bội tông chứ?" Hắn cười hắc hắc. Tống Quân Uyển ngẩn người. Nàng lớn như vậy, nhưng cho tới giờ còn chưa bị người khác đùa giỡn như thế. Mặt nàng lập tức đỏ ửng nhưng trong mắt lại hiện ra hàn mang.

"Xem ra, ta phải cho ngươi biết một ít uy nghiêm của Đại trưởng lão!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Dạ Táng! Về Ngay Cho Ta!

Dịch: chickel

Bạch Tiểu Thuần được Tống gia lão tổ ban cho lệnh bài, có lệnh bài này trong tay, chỉ cần hắn ở Huyết Khê tông không phản bội tông môn là có thể hoành hành.

Cho dù có giết người cũng không sợ!

Chẳng qua là nó lại không có tác dụng với Tống Quân Uyển, dù Bạch Tiểu Thuần đã Trúc Cơ Trung kỳ cũng không thể đối kháng cường giả có thể tùy thời đột phá Kết Đan như Tống Quân Uyển, huống hồ… Tống Quân Uyển không có ra tay, mà là trợn mắt với Bạch Tiểu Thuần rồi bỏ đi.

Vài ngày sau, toàn bộ Huyết Khê tông đều truyền ra tin tức về việc Dạ Táng luyện dược thành công, truyện hắn luyện được tứ giai linh dược, tất cả Thái thượng trưởng lão không ai không biết. Cho dù là những Huyết Phách bế quan quanh năm, cũng đều nghe đến cái tên Dạ Táng, ngay cả tám lão tổ cũng như thế.

Nhất là Tống gia lão tổ, càng tỏ ra coi trọng Bạch Tiểu Thuần, thái độ của lão tổ, chính là thái độ của Tống gia, mà Tống gia chính là một thế lực khổng lồ ở Huyết Khê tông có căn cơ rất thâm hậu.

Cùng lúc đó, những thứ liên quan đến chuyện Dạ Táng luyện dược, cũng thông qua nhiều con đường, truyền khắp những tu chân gia tộc bên ngoài Huyết Khê tông. Thậm chí Linh Khê tông cũng nghe tin, nhất là đám người Hầu Vân Phi, cá là trợn mắt há mồm, nhớ tới Bạch Tiểu

Thuần… Chẳng qua là suy đoán như vậy thì quá hoang đường, chính bọn hắn cũng không dám tin.

Các tông môn khác liên tục nghe được những thông tin về Dạ Táng, khiến cho danh tiếng danh tiếng của Huyết Khê tông Dạ Táng càng được nâng lên, thậm chí nhiều người đã đem hắn so sánh với Tống Khuyết.

Nhưng trong Huyết Khê tông lại không phải như vậy, Tống Khuyết trong mắt của nhiều người … đã không bằng Dạ Táng rồi. Dạ Táng không những có chiến lực cường hãn, thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ độc ác, đến cả luyện dược cũng khiến người sợ hãi, ai tới gần cũng bị ảnh hưởng.

Nhất là vụ tiêu chảy đã ảnh hưởng cả một núi, khiến tất cả phải kinh hãi, đồng thời sự kiêng kị với Bạch Tiểu Thuần cũng ngày càng tăng.

Rất nhanh ngoại hiệu của hắn đã từ Dạ Ma biến thành Ôn Ma, loại thủ đoạn giết người không thấy máu này khiến người ta chỉ nghĩ đến đã thấy kinh tâm động phách.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất thỏa mãn về thái độ của người Huyết Khê tông đối với mình, dường như tuyệt đại đa số tu sĩ Trung phong đều quyết tâm tránh Bạch Tiểu Thuần. Không muốn đi trêu chọc hắn, tuy vẫn có người còn ngoan cố nhưng cũng không làm nên được vụ gì.

Về phần những đệ tử nội môn, càng là khi trông thấy Bạch Tiểu Thuần thì như nhìn thấy hồng hoang mãnh thú, hai chân như muốn nhũn ra, giống như mỗi khi bàn luận, đã đem Bạch Tiểu Thuần thành kẻ có thể hủy diện cả một ngọn núi.

Nhưng những ngày tốt đẹp của Bạch Tiểu Thuần cũng không được mấy hôm. Tống Quân Uyển dùng thân phận Đại trưởng lão Trung phong ra một loạt mệnh lệnh. Ví dụ như cắt cử Bạch Tiểu Thuần quét dọn Trung phong, lệnh cho hắn chữa trị những động phủ mà hắn đã phá hủy, đủ các loại công việc để chỉnh đốn Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn mặt mày ủ rũ.

“Sao giờ ta lại phải làm mấy việc vặt vãnh này nữa vậy..” Bạch Tiểu Thuần than thở, hắn vừa mới quét sạch cả Trung phong, lại nhận được lệnh của Tống Quân Uyển đi xử lý mấy thứ dơ bẩn của Trung phong trong mấy ngày nay.

“Khinh người quá đáng, nàng dựa vào cái gì mà đi câu dẫn ta, ta lại không thể câu nàng!” Bạch Tiểu Thuần tức giận. Hắn cảm thấy với thân phận của mình quyết không thể đi giúp người khác xử lý mấy đồ dơ bẩn. Ngay lúc hắn đang phát sầu thì có một đạo cầu vồng từ xa bay tới, sau khi bay một vòng thì đã thấy được vị trí của Bạch Tiểu Thuần, bay thẳng đến.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên, thân ảnh trong đạo cầu vồng kia chính là Đại trưởng lão Thi phong.

"Dạ Táng lão đệ." Đại trưởng lão Thi phong cười hặc hặc, thân thể bống hạ xuống, xuất hiện trước người Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy cây chổi trong tay Bạch Tiểu Thuần thì lập tức nhãn tình sáng lên.

"Bị trừng phạt? Lão phu nghe người ta nói, ngươi lại dám đi câu dẫn Tống Quân Uyển !” Lão tuy là Đại trưởng lão Thi phong, nhưng cũng biết Dạ Táng này không phải hạng tầm thường, là người được lão tổ để ý, tương lai không thể hạn lượng, hơn nữa hắn là lại là kẻ kiệt ngạo, vị vậy trong thâm tâm lão đã sớm coi Dạ Táng thành tu sỹ cùng thế hệ.

“Vậy thì có làm sao, là nàng câu dẫn ta trước đấy chứ!” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hất hàm, nói với vẻ rất bất mãn.

"Dạ Táng lão đệ, ngươi hãy nghe ta nói, để thấy Tống Quân Uyển là hạng yêu nhân nào, nàng chính là Huyết Hạt, những năm gần đây, kẻ có can đảm dám trêu chọc nàng thì không kẻ nào có kết cục tốt…Năm đó ta tận mắt chứng kiến, khi nàng còn là Ngưng Khí, thẳng thừng cắt đứt một kẻ muốn làm loạn với nàng…” Đại trưởng lão Thi phong nhìn nhìn chung quanh, nói nhỏ.

"Cắt?" Bạch Tiểu Thuần hít vào một ngụm khí, theo bản năng cúi đầu nhìn, lúc ngẩng đầu thì mắt trợn tròn.

"Ngươi biết Huyết tử Thiểu Trạch Phong Tư Đồ Hạo chứ, cách đây vài năm từng có ý xằng bậy với TQU, cũng bị nàng ta đánh giết đến thẳng Vô Danh Phong, thiếu chút thì bị cắt!"

"Huyết Tử cũng dám cắt!" da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, hắn biết Huyết Tử của Huyết Khê tông có địa vị chí cao, ngang với Chưởng môn, thậm chí có mặt Chưởng môn còn không bằng, Chưởng môn không cách nào trực tiếp hiệu lệnh tu sỹ của một phong nhưng Huyết Tử làm được.

Càng là bởi vì chỉ có Huyết Tử khi kết đan, mới có trở thành Huyết Khê tông Huyết Phách! Mà toàn bộ tông môn, ngoại trừ lão tổ thì Huyết Phách chính là hạch tâm quan trọng nhất!

Đủ loại nguyên nhân khiến thân phận Huyết Tử khiến cho vô số người điên cuồng.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, quét mắt nhìn khu vực ngón tay, vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Đại trưởng lão Thi phong.

“Ngươi tới đây làm gì? Không phải chỉ là để dọa ta chứ?"

"Dạ Táng lão đệ, sao ta lại phải dọa ngươi, đó là sự thật! Ngươi nói xem với giao tình của hai chúng ta từ khu ngươi còn là đệ tử nội môn, ngươi xem tình cảm đó là bao nhiêu sây dày… Lão phu ra mặt nói với Chưởng môn, mời ngươi đến Thi phong luyện dược, như vậy ngươi sẽ không phải ở nơi nay để nghe bà cô kia ra lệnh nữa có phải hay không.” Đại trưởng lão Thi phong cười tủm tỉm mở miệng.

"Thế nào, ngươi cứ suy nghĩ đi, ngươi yên tâm, chúng ta đã chuẩn bị xong những tài liệu cần thiết, hơn nữa khi việc thành công còn có thâm tạ! Đúng rồi, Thi phong Huyết Tử còn nói, chỉ cần ngươi chịu đến chỗ ta luyện dược, sẽ đem bộ cương thi mà ngươi luyện được kia làm lễ gặp

măt!” Đại trưởng lão Thi phong vỗ túi trữ vật, lấy ra lệnh bài không chế Lục mao Cương thi.

Bạch Tiểu Thuần quét mắt, đó đúng là lệnh bài khi trước hắn đưa cho lão để khống chế Lục mao Cương thi, ngươi có được lệnh bài, muốn hủy diệt Lục mao Cương thi thì chỉ cần một ý niệm.

Dĩ nhiên hắn cũng rất hứng thú với việc đến Thi phong luyện dược nhằm tránh sự trừng phạt của Tống Quân Uyển, nhưng lại không đồng ý ngay mà lộ vẻ chần chờ.

“Ngươi cũng biết, khi ta luyện dược sẽ khiến những đồng môn bên cạnh nổi giận…” Bạch Tiểu Thuần nói với vẻ khó xử.

“Ai dám nổi giận lão phu se xử người đó, Dạ Táng lão đệ, ngươi cứ yên tâm mà luyện dược, chỉ cần ngươi giúp chúng ta luyện chế tứ giai Nghịch Huyết Dưỡng Thi Đan, hết thảy có thể yên tâm!” Đại trưởng lão Thi phong vội mở lời.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đang muốn tỏ vẻ do dự thêm một hồi thì có một tiếng hừ lạnh truyền đến từ khu vực ngón tay.

“Dạ Táng, còn không mau đi xử lý nơi còn bẩn!”

"Còn ngươi nữa, lão già kia, người không chịu ở Thi phong mà chạy đến Trung phong của ta làm gì?” Người đang nói dĩ nhiên là Tống Quân Uyển, nàng vừa nói xong thì Bạch Tiểu Thuần liền vội vàng, một phát túm được Đại trưởng lão Thi phong.

"Ta đồng ý! Khi nào thì chúng ta có thể đi?”

“Đi ngay bây giờ!” Đại trưởng lão Thi phong cuồng hỉ, ngửa mặt lên trời cười ta, tu vi ầm ầm bộc phát, mang theo Bạch Tiểu Thuần rồi hóa thành cầu vồng bay thẳng đến Thi phong.

"Dạ Táng, ngươi định đi đâu!" Tống Quân Uyển sững sờ, thâm tâm nổi lên ngọn lửa vô danh, trong nhay mắt bay thẳng về phía Đại trưởng

lão Thi phong, muốn ngăn cản hai người bọn họ.

Nhưng vào lúc này bỗng có một đạo huyết ảnh bay ra từ Thi phong, hóa thành một nam tử trung niên, nam tử này có mái tóc màu máu, mặc trường bào màu máu, thậm chí cả dã là đều là màu máu, hai mắt tỏa ra quang mang lợi hại, rõ ràng chỉ có tu vi Trúc Cơ, nhưng từ cơ thể hắn lại tỏa ra khí thế không kém gì Thái thượng trưởng lão, sau một bước đã xuất hiện trước mặt Tống Quân Uyển.

"Quân Uyển, Dạ Táng sư đệ danh chấn tông môn, lão tổ cũng đều coi trọng, ngươi lại lệnh cho hắn đi làm mấy việc nhục nhã kia, đó chính ngươi đã sai, hiện giờ Dạ Táng sư đệ đã đồng ý luyện dược giúp Thi phong ta, ta khẳng định sẽ không bạc đãi hắn!" Huyết nhân nhè nhẹ mở miệng, nâng tay phải lên, lập tức cả Thi phong chấn động, giống như cùng nhịp với hắn, hóa thành uy áp tràn khắp bốn phương.

"Phong Nhai, cho dù ngươi là Thi phong Huyết Tử cũng không có tư cách quản chuyện của Trung phong ta!" Ánh mắt Tống Quân Uyển lóe lên sát cơ, huyết sắc nam tử trước mặt chính là Thi Phong Huyết Tử Phong Nhai.

"Ta không phải tên Tư Đồ Hạo vô dụng kia, hôm nay ngươi không qua được!" Phong Nhai tiến lên một bước, tiếp tục ngăn cản, lúc này Đại trưởng lão Thi phong đã mang Bạch Tiểu Thuần đến Thi phong rồi.

"Dạ Táng, theo ta về nhà!" Tống Quân Uyển vô cùng tức giận, hô lên với Bạch Tiểu Thuần ở phía xa.

"Không về, nói gì ta cũng không về!" Bạch Tiểu Thuần thấy Tông Quân Uyển đã bị ngăn lại, biết rõ đã an toàn nên lắc đầu nói ra.

"Ngươi có về hay không?" Tống Quân Uyển dậm chân, ánh mắt lộ vẻ tức giận.

"Không về!" Bạch Tiểu Thuần lắc đầu nói với vẻ đắc ý.

“Dạ Táng ngươi được lắm, bổn sự lớn lắm, hôm nay ngươi không chịu về thì sau này cũng đừng về nữa!” Tống Quân Uyển cả giận nói, đùng đùng quay người bay về Trung phong.

“Không về thì không về!” Bạch Tiểu Thuần cũng nổi giận, hừ một tiếng, cũng quay người bay về phía Thi phong.

Đại trưởng lão Thi phong ở bên cạnh cũng đổ mồ hôi trán, nhìn nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại ngó Tống Quân Uyển ở phía xa cũng đang tức giận giống nhau.

"Hai người bọn họ..." Đại trưởng lão Thi Phong chần chừ một chút, thâm tâm đã có vô hạn suy đoán...

Lời nói của hai người truyền ra bốn phía, đến tai rất nhiều người, nhất là Thi phong Huyết Tử Phong Nhai, gã nghe xong thì hai mắt trợn lên, nghe mà cảm thấy đối thoại của hai người có chút không đúng.

Cũng không phải riêng gã có ý nghĩ này, những tu sĩ khác nghe thấy đoạn đối thoại này cũng nghĩ như thế, người nghe đều cảm thấy giống như vợ chồng cãi nhau, chồng đang tức giận muốn bỏ nhà đi, mà vợ thì đang gào thét…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Mọi Việc Cứ Yên Tâm

Thượng khu của Trung phong, Tống Quân Uyển mặt hằm hằm tức giận quay về, bay vào trong Huyết Hồ. Khi tới trước động phủ, không đợi cửa động tự mở ra, nàng một cước đá tới. Oanh! Cửa động chấn động, khi mở được một nửa thì nứt ra vô số khe hở.

“Tên Dạ Táng chết tiệt! Đủ lông đủ cánh rồi à! Dám không trở lại”.

Trong cơn tức giận đùng đùng, Tống Quân Uyển lại đá thêm phát nữa làm cho cửa động nát bét, sau đó mới tiêu sái đi vào trong. (DG: nổi giận đùng đùng mà còn tiêu sái đc thì chịu rồi)

Lúc này, bốn đứa đồng tử đứng hai bên cửa đều run cầm cập. Bọn hắn từ trước tới nay chưa bao giờ thấy Đại trưởng lão tức giận đến độ đá nát cửa động phủ của mình như thế.

Ngay sau đó, từ phía trong động phủ vọng ra những âm thanh phanh phanh. Tống Quân Uyển tiếp tục đập phá một lúc mới nguôi ngoai. Nàng ngồi xuống, sắc mặt toát lên sự buồn bã khó hiểu.

“Tên Dạ Táng chết bằm này! Bắt ngươi đi dọn vệ sinh Trung phong và sửa lại động phủ là để mọi người không còn căm thù ngươi như vậy nữa. Lúc danh tiếng càng thịnh thì đố kỵ, ghen ghét càng nhiều. Dọn vệ sinh thì có chút bẩn đấy, nhưng nếu ngươi đi tìm ta, cầu xin ta thì chả ai bắt ngươi đi làm những việc đó nữa cả”. Tống Quân Uyển càng nghĩ càng bực mình.

Ngươi dám cùng người ngoài trốn đi, còn nói sẽ không quay trở lại. Đi đi. Cả đời này đừng có về nữa”. Tống Quân Uyển cầm lấy bầu rượu

bên người ném thẳng xuống nền.

Phía ngoài động phủ, mấy đứa đồng tử ngoảnh mặt nhìn nhau rồi cúi đầu, giả vờ không nghe thấy gì hết.

Lúc này, trong Huyết tử điện thờ tại Thi Phong, Bạch Tiểu Thuần cũng rất tức giận. Hắn thấy Tống Quân Uyển thật bá đạo. Nàng ta dựa vào cái gì mà sai khiến mình làm việc này việc nọ kia chứ. Thậm chí, còn định quản lý cả việc mình đi luyện dược cho người ta nữa.

“Tính cách mấy cô nàng này vãi chưởng thật”. Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ.

Huyết tử của Thi Phong đứng phía trước, vẻ mặt như cười mà không phải cười, nhìn Bạch Tiểu Thuần. Thi Phong Đại trưởng lão ngồi một bên, cũng giống Huyết tử, sắc mặt lão rất quái lạ. Hai gã nhìn nhau, đều tự đi đến kết luận rằng quan hệ giữa Dạ Táng và Tống Quân Uyển rất mập mờ.

“Dạ Táng sư đệ bớt nóng. Chúng ta nói chuyện luyện dược đi thôi”. Huyết tử mỉm cười nói ra.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn Thi Phong Huyết tử. Đây là lần đầu tiên hắn thấy tên này. Nhìn một lúc, Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu.

“Đầu tiên, nói trước là khi ta luyện đan nếu xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, ảnh hưởng tới người khác thì các ngươi phải chịu trách nhiệm”. Bạch Tiểu Thuần nói một cách kiêu căng. Hắn nghĩ mình lợi hại như vậy thì phải kiêu ngạo một chút mới được.

“Mọi việc cứ yên tâm”. Phong Nhai mỉm cười, đưa cho Bạch Tiểu Thuần một túi trữ vật. Hắn chẳng những không thấy sự kiêu ngạo của Bạch Tiểu Thuần là phản cảm mà ngược lại còn cho là phải. Điều mà hắn quan tâm chỉ là tứ giai Linh dược. Nếu Dạ Táng này có thể luyện chế ra được thì việc Luyện thi của hắn càng có tiến bộ.

Đang đứng ở một bên, Đại trưởng lão Thi phong bỗng nhiên cười hặc hặc và nói: “Dạ Táng lão đệ! Đến đây, ta dẫn ngươi đi xem động phủ dùng để luyện dược. Có yêu cầu gì, ngươi cứ việc nói ra”. Lão và Huyết tử cùng liếc nhau, rồi lão đứng dậy đưa Bạch Tiểu Thuần rời điện thờ.

Thi phong cực kỳ coi trọng Bạch Tiểu Thuần. Họ đã bố trí hẳn một khu vực trên phần rìa ngón tay chỉ để dành cho Bạch Tiểu Thuần luyện dược. Ở phần dưới, bốn phía đều trống trải. Các tu sĩ trước đây ở khu vực này đều đã bị điều chuyển ra ngoài.

Trong lúc này, các chuyện liên quan đến việc Dạ Táng luyện dược ở Thi phong rất nhanh đã truyền khắp cả núi. Sau khi biết chuyện này và nghĩ tới sự thê thảm của đồng môn ở Trung Phong, đa phần các tu sĩ của Thi Phong đều nhao nhao, lòng tràn đầy cảnh giác. Một số người thì trực tiếp hoảng sợ, mặt biến sắc.

“Nghe nói Huyết tử và Đại trưởng lão mời Dạ Táng về luyện dược... Chúng ta phải cẩn thận một chút”.

“Dạ Táng kia được gọi là Ôn Ma. Mức độ nguy hiểm khi hắn chế thuốc đã làm cho người ở Trung Phong biến sắc”.

Bên cạnh đó, cũng có một số tu sĩ không cho là đúng. Họ thấy rằng việc này đang bị thổi phồng nên cũng không để ở trong lòng.

“Chỉ là luyện dược thì có thể có bao nhiêu tác động? Chuyện tiêu chảy là do mọi người không đề phòng thôi. Chúng ta cẩn thận một tí thì không vấn đề gì đâu”.

“Hừ, thật ra ta lại muốn xem, Dạ Táng luyện dược sẽ có cái gì kinh khủng đây!

Mặc kệ mọi người bàn tán như thế nào, Huyết tử và Đại trưởng lão đều truyền ra mệnh lệnh, nói rõ trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần luyện dược, chỗ ở của hắn là cấm khu không ai được đi vào.

Bạch Tiểu Thuần rất hài lòng với những đối đãi của Thi phong. Trong động phủ luyện dược, sau khi Đại trưởng lão rời đi, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống. Một thân ảnh cao lớn trước mặt hắn cũng khoanh chân ngồi xuống.

Toàn thân nó được bao phủ bởi một bộ lông dài màu xanh lục. Bộ lông này cũng không còn dài mãi ra nữa mà đã rút ngắn lại rất nhiều, làm lộ ra bộ hàm đầy răng, chi chít gai xương trên người, những móng tay sắc lẹm như những lưỡi dao. Nó tỏa ra kinh người sát khí khiến người khác phải giật mình. Đây đúng là Lục mao Cương thi của Bạch Tiểu Thuần.

Hơn nữa, rõ ràng là cương thi này mạnh mẽ hơn hẳn so với lúc Bạch Tiểu Thuần mới luyện ra, nhất là làn da cứng như sắt, mọc đầy lông xanh. Toàn bộ thân hình nó mang đến cho người ta cảm giác bưu hãn điên cuồng. Thêm vào đó, như thể có một đám khi tức đang lưu chuyển trong đôi mắt màu tím của nó, càng mang cảm giác quỷ dị linh động.

Bạch Tiểu Thuần mới nhìn một chút đã thấy sởn da gà. Mặc dù đây là sản phẩm do mình tự làm ra nhưng như trước hắn vẫn cảm thấy rất là khủng bố.

“Không đáng yêu chút nào cả... Thu răng lại, rút móng tay vào. Còn mấy sợi lông xanh kia nữa, thu rút tất cả vào đi”.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nói ra, thân thể con Cương thi lông xanh nhúc nhích một chút rồi hàm răng, móng tay và những chiếc gai xương chầm chậm thu nhỏ lại cho đến khi biến mất hoàn toàn. Ngay cả bộ lông màu xanh cũng ngày càng ngắn lại và trở thành tóc gáy.

Đồng thời, sát khí trên người nó cũng đã thay đổi, trở thành bình thường. Mặc dù toàn thân vẫn là màu xanh lục nhưng nhìn qua đã thấy khá là bình thường rồi. Nó ngước khuôn mặt ngu ngơ nhìn Bạch Tiểu Thuần. “Có vẻ được rồi đấy”. Bạch Tiểu Thuần hài lòng.

Hắn hết nhìn ra ngoài động phủ rồi lại cúi đầu nhìn túi trữ vật trước mắt do Huyết tử đưa cho. Trong này phần lớn là dược thảo, mặc dù số lượng không bằng Tống lão tổ cho trước đó nhưng cũng không tầm thường. Đặc biệt là bên trong còn có một ít dược thảo đặc thù, mức độ quý hiếm thậm chí còn cao hơn một bậc so với số dược thảo của lão tổ Tống đưa cho.

“Huyết tử của Thi phong cũng đầu tư ác đấy nhỉ”. Bạch Tiểu Thuần còn tìm thấy một số lượng lớn Huyết hỏa thạch, lò đan và một bản ngọc giản trong túi trữ vật. Bên trong ngọc giản ghi chép phương thuốc luyện loại đan được gọi là Nghịch huyết Dưỡng Thi đan.

Cầm lấy phương thuốc, Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu cẩn thận một lúc. Hắn dần biến sắc. Phương thuốc này mô tả không quá rõ ràng, nhiều chỗ rất mơ hồ. Nếu thực sự không có trình độ luyện dược tứ giai thì chắc chắn không thể hiểu.

Thậm chí, ngay cả trình độ như vậy cũng không phải xem là hiểu luôn. May mắn là Bạch Tiểu Thuần đủ trình luyện linh dược ngũ giai nên mới có thể xem hiểu, hắn từ từ trợn mắt líu lưỡi, thở sâu mà đọc.

“Nghịch huyết Dưỡng thi đan lấy thi thể làm lò luyện. Từ lúc chuẩn bị cho đến lúc thành đan cần bảy bảy bốn mươi chín bộ luyện thi, tạo nên bảy bảy bốn mươi chín viên Thi đan, cho tất cả vào một lò để luyện ra một viên Nghịch huyết Dưỡng thi đan”.

“Đan này không phải là dành cho người sống mà chuẩn bị cho Cương thi. có thể giúp một Hắc cương thi đại thành tiếp tục đột phá, trở thành Phi cương thi có thể so với Kết Đan cảnh!" Bạch Tiểu Thuần nhìn phương thuốc thở sâu, ánh mắt lộ kỳ mang.

“Đây không phải là tứ giai linh dược mà phải là lục giai mới đúng nhưng do một tiền bối có dược đạo cực cao đơn giản hóa rồi chia thành 49 bước, sau đó mới có thể miễn cưỡng dùng phương pháp luyện tứ giai linh dược để luyện ra”.

“Vì đây là linh dược được đơn giản hóa nên uy lực vì vậy cũng sẽ giảm thiểu một ít. Nhưng vẫn như trước có một phần tỷ lệ làm cho Hắc cương phi đột phá. Nếu lại được thêm vào một số thủ đoạn khác, tỷ lệ đột phá có thể còn cao hơn nữa”.

“Linh dược... còn có thể luyện như vậy?”. Bạch Tiểu Thuần không thể tưởng tượng được. Sau khi tiếp tục nghiên cứu, hắn trầm ngâm rồi nhìn về phía Lục mao cương thi ở trước mặt.

Được Đại trưởng lão ngưng luyện mấy năm vừa rồi nên bây giờ con Lục mao cương thi đã có đủ chiến lực Ngưng Khí đại viên mãn. Nếu tiếp tục đột phá thì có thể đạt tới Hắc cương thi so cùng với Trúc cơ.

“Linh dược tốt như vậy, dành cho Huyết tử thì phí quá. Nếu luyện ra rồi mà dùng cho bộ cương thi này của ta, chẳng phải là rất tốt sao... Nhưng nếu không làm khéo, sẽ dễ bị nhìn ra manh mối...”. Bạch Tiểu Thuần sờ cằm, nhìn phương thuốc, mắt lộ kỳ mang rồi lại tiếp tục nghiên cứu.

Thời gian trôi qua, nửa tháng sau, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, ánh mắt sáng lên, phát ra tiếng cười khặc khặc.

“Trình tự luyện dược ban đầu không thay đổi, chỉ cần tại bước cuối cùng tiến hành một ít thay đổi để luyện ra một bộ Tử mẫu Nghịch huyết Dưỡng thi đan”.

“Sau khi bốn mươi chín bộ luyện thi kết ra đan, lấy bộ Lục mao cương thi làm lò luyện... sau khi thành đan, tách ra Tử đan đưa cho Huyết tử. Nếu hắn thật sự làm cho bộ luyện thi kia đột phá thì lúc nào nó cũng có thể bị Lục mao cương thi của ta điều khiển.

Bạch Tiểu Thuần vỗ đùi, mặt mày hớn hở, ngửa mặt lên trời cười to. Đối với phương thức luyện dược thế này, hắn rất kích động. Hắn nhìn chung quanh, cười khinh thường:

“Đây là muốn kiểm tra ta mà. Muốn luyện loại Nghịch huyết Dưỡng thi đan này cũng không phải dựa vào lò đan cùng Huyết hỏa thạch”. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút liền đoán ra phương thuốc này là một bài kiểm tra. Nếu như hắn đọc không hiểu thì rõ ràng là giả vờ, càng không thể luyện được.

"Chỉ khi thấy mình hiểu được cách luyện thì bọn hắn mới chính thức mở ra khu vực luyện đan”.

Vì vậy, hắn đứng dậy đi ra ngoài gọi Đại trưởng lão Thi phong tới. Sau khi thông báo với Đại trưởng lão việc hắn cần bốn mươi chính bộ Luyện thi và nhiều hơn nữa Huyết hỏa thạch cùng thảo dược, hắn thấy Đại trưởng lão không có chút nào ngạc nhiên mà ngược lại lão rất vui, cười hặc hặc. Lão bấm niệm pháp quyết rồi chỉ vào động phủ luyện dược. Động phủ lập tức chấn động, mở ra một lối đi.

Theo lối này đi xuống, rõ ràng là một cung điện dưới mặt đất. Bên trong cung điện có một hồ máu, xung quanh hồ máu lại có bốn mươi chín bộ cương thi ngồi khoanh chân, sát khí ngưng trọng phả tới mặt.

Sau khi nhìn hết thảy, Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất cằm lên, vẻ mặt không vui.

Đại trưởng lão của Thi Phong ôm quyền, cúi đầu nói: “Dạ táng lão đệ, đây mới thực sự là chỗ luyện dược”. Hắn đã hoàn toàn công nhận trình độ luyện đan của Bạch Tiểu Thuần. Phải biết rằng, phương thuốc kia Thi phong Huyết tử đã cho rất nhiều dược sư xem qua nhưng đa phần không hiểu. Chỉ có Huyết tử nhờ đọc một ít sách của Thi phong mới biết được phương pháp luyện chế chính thức.

Trong khi đó, Dạ Táng chỉ cần nửa tháng đã nhìn thấu điểm mấu chốt nên làm cho Đại trưởng lão rất kích động. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không vui, hắn vội vã khách khí ôm quyền giải thích một phen, sau đó lại lấy ra không ít dược thảo mới khiến sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hòa hoãn một chút.

Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt mở miệng: “Ngươi ra ngoài đi, không được sự đồng ý của ta, không ai được phép vào đây”.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hắc Khí Thần Bí

Dịch giả: tu tại chợ

Thi Phong Đại trưởng lão ôm quyền, đi nhanh ra khỏi địa cung. Đối với việc Dạ Táng có thể luyện thành Nghịch huyết Dưỡng thi đan, hắn lại tin tưởng thêm vài phần, thậm chí sau khi rời khỏi, hắn chần chừ một chút rồi dứt khoát khoanh chân ngồi xuống bên ngoài biên giới khu vực này.

"Lão phu muốn đích thân thủ hộ chỗ này, phòng ngừa có bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh!" Thi Phong Đại trưởng lão thở sâu, hạ quyết tâm, khoanh chân ngồi xuống, thậm chí hắn còn triệu hoán mười vị huyết sắc trưởng lão của Thi Phong tới đây, vây quanh bốn phía, hộ pháp cho Bạch Tiểu Thuần luyện dược.

Loại đãi ngộ thế này, chỉ có Huyết Tử mới có thể hưởng thụ...

Bạch Tiểu Thuần không để ý đến chuyện bên ngoài. Trong cung điện dưới mặt đất, hắn đi một vòng xung quanh, trong lòng kích động, hắn luyện dược đã nhiều năm nhưng cho tới bây giờ vẫn còn chưa từng luyện qua thứ đại đan này !

"Lục giai trở lên, chính là đại dược!" Bạch Tiểu Thuần thở sâu, dù là ở đây có hơn bốn mươi bộ Luyện Thi, sát khí dày đặc nồng hậu nhưng hắn chẳng thèm để ý đến, giờ phút này chỉ quan sát Huyết hồ.

Bên trong hồ là huyết thủy, chính là dùng nước sông Thông Thiên hà dung hợp cùng huyết khí nồng đậm mà thành, lại thêm vào rất nhiều

dược thảo trân quý để tạo thành dược dịch (nước thuốc) đặc biệt của Thi Phong.

Còn về bốn mươi chín bộ Luyện Thi xung quanh, mỗi con đều được lựa chọn kỹ càng, tuy rằng chỉ là Bạch cương thi nhưng toàn bộ đều tương đương với Ngưng Khí đỉnh phong, hơn nữa, toàn thân trên dưới đều không có một vết thương nào, thi khi lại rất nồng đậm.

Sau khi xem xét kỹ, Bạch Tiểu Thuần rất lấy làm hài lòng liền khoanh chân ngồi xuống tĩnh tọa. Sau một ngày khi tinh lực bản thân đã đạt tới đỉnh phong, hắn bỗng nhiên mở mắt, phất tay phải. Lập tức, dược thảo từ trong túi trữ vật bay trôi nổi giữa không trung. Bị Bạch Tiểu Thuần cách không bóp nát, dược thảo lập tức vỡ vụ, hóa thành chất lỏng.

Dược thảo từng cây từng cây không ngừng được dung hợp vào nhau. Bạch Tiểu Thuần hai mắt không chớp, chăm chú quan sát, không ngừng vận dụng phương pháp Vạn vật Thảo mộc để phân tích nghiên cứu. Sau khi đảm bảo là không còn gì đáng ngại nữa, hắn mới dung nhập những dược dịch này vào thân thể một con luyện thi. Dược dịch như có linh tính vừa chạm vào cương thi liền nhanh chóng chui vào thân thể cương thi.

"Bốn mươi chín viên Thi đan nhìn có vẻ giống nhau, nhưng thật ra từng viên một đều có những khác biệt tinh vi. Nhìn chung mà nói, mỗi viên đều có một chỗ không hoàn mỹ, một lổ hổng."

"Đây vẫn chưa phải là chỗ khó nhất. Cái khó chính là, mỗi lỗ hổng của bốn mươi chính viên Thi đan này đều không giống nhau, để cuối cùng khi ngưng kết lại chúng mới có thể bổ sung nhau mà hình thàn đại đan." Trên trán Bạch Tiểu Thuần mồ hôi đã nhỏ xuống nhưng hắn không chú ý đến, chỉ đắm chìm trong luyện dược.

Thời gian trôi mau, thấm thoắt đã qua nửa tháng. Bạch Tiểu Thuần luyện dược rất yên tĩnh. Theo thời gian tu sĩ ở Thi Phong cũng bắt đầu yên lòng, ngày càng nhiều người cảm thấy chuyện tình ở Trung Phong

trước đây chỉ là chuyện bé xé ra to, luyện đan thôi làm gì có cái gì kinh khủng...

Lại qua một tháng, toàn bộ Thi Phong vẫn không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Đệ tử Thi Phong lại càng thêm yên tâm, đến cả tu sĩ Trung Phong cũng bắt đầu kinh ngạc.

Sau khi nghe nói Dạ Táng đi Thi Phong, bọn hắn nguyên bản còn có ý định xem náo nhiệt nhưng giờ đây hai tháng đã trôi qua, Thi Phong vẫn như ban đầu không có bất kỳ biến hóa nào. Chuyện này không khỏi khiến cho đám người Trung Phong đều cảm thấy không cam lòng.

"Vì cái gì mà chỉ có chúng ta gặp chuyện không may? Ôn Ma sang Thi Phong, Thi Phong lại chẳng việc gì!"

"Sao lại không có nổ lò, sao lại không có tiêu chảy? Chúng ta không phục!"

"Chẳng lẻ Ôn Ma đổi tính?"

Lại qua thêm nửa tháng, tu sĩ Thi Phong đã yên tâm hoàn toàn, thậm chí không ít người đều đã quên chuyện Bạch Tiểu Thuần đang luyện đan, nhưng người của Trung Phong thì không. Bọn hắn từng tên một trơ mắt nhìn Thi Phong, tựa hồ như nếu không nhìn thấy Thi Phong gặp chuyện xúi quẩy thì tuyệt không chịu bỏ qua.

Chính thời điểm này, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng hoàn thành bước thứ nhất của việc luyện chế Nghịch huyết Dưỡng thi đan. Hắn đã gieo đầy đủ dược thảo vào thi thể của bốn mươi chín con cương thi, bắt đầu dùng Huyết hỏa thạch thôi thúc nhiệt độ khiến huyết thủy trong huyết hồ sôi cuồn cuộn, rồi đem bốn mươi chín bộ luyện thi nhấn chìm trong hồ.

Lại qua một tháng, đệ tử Trung phong đã tuyệt vọng hoàn toàn, từng tên một bi phẫn, cảm thấy thật bất công, cảm thấy Dạ Táng thật không xứng danh Ôn Ma.

Ngay khi ấy, chuyện bất ngờ xảy ra!

Bốn mươi chín bộ luyện thi, từng cái một bắt đầu khô héo rồi héo rũ. Bạch Tiểu Thuần phấn chấn tinh thần, bấm niệm pháp quyết liên tục điều khiển từng viên Thi đan màu xám từ trong huyết hồ bay ra.

"Thời điểm mấu chốt đã đến!" Bạch Tiểu Thuần thở sâu, tâm niệm truyền lệnh. Con Lục mao cương thi vốn vẫn khoanh chân ngồi tĩnh tọa sau lưng hắn lập tức mở mắt, trên người mọc ra bốn mươi chín cái rễ lan thẳng đến bốn mươi chín viên thi đan, xuyên thủng và hút lấy.

Bốn mươi chín viên Thi đan lập tức héo rũ, hóa thành tro bụi. Tất cả tinh hoa đều bị Lục mao cương thi hút lấy, bị dung nhập vào trong thi thể, rồi hóa thành bốn mươi chín sợi khí tức chạy liên tục.

Bạch Tiểu Thuần thần sắc ngưng trọng lập tức đi đến bên Lục mao cương thi, nhấc tay phải cách không đánh đến, hiển nhiên là lấy thân thể Lục mao cương thi làm lò đan để luyện bốn mươi chín sợi Thi khí thành Nghịch huyết Dưỡng thi đan.

Theo tay hắn đánh, thân thể của Lục mao run rẩy, thần sắc vặn vẹo, từng luồng khí tức bạo ngược từ trong thi thể liên tục khuếch tá ra. Bạch Tiểu Thuần tóc tai rối bời, trong mắt lộ vẻ căng thẳng, tay phải vung mạnh. Lục mao cương bay đi, rơi vào huyết hồ.

Cương thi vừa rơi xuống, huyết hồ lập tức sôi trào. Bạch Tiểu Thuần nhích động, bay lên cao, ngồi khoanh chân, hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết, liên tục chỉ vào Lục mao cương. Mỗi lần chỉ, huyết hồ đều nổ vang lên, rất nhiều huyết khí chui vào thi thể Lục mao cương.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, trong cơ thể Lục mao cương, bốn mươi chín sợi thi khí vẫn không cách nào dung hợp vào nhau được. Mỗi lần muốn dung hợp đều tự động tiêu tán, mà trong ba ngày qua, thi thể Lục mao cương héo rụi nhanh chóng, thậm chí nhiều nơi đã xuất hiện dấu hiệu tan vỡ. Nó càng lúc càng giãy giụa mãnh liệt, răng nanh, móng tay,

gai xương, lông xanh, toàn bộ đều hiện trở ra, liên tục vặn vẹo nhưng chẳng nên chuyện gì.

"Sao lại như vậy?" Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, nếu cứ tiếp tục, toàn thân Lục mao cương sẽ tan vỡ, khi đó luyện đan sẽ thất bại. Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, hắn bỗng nhiên giơ tay hải nhấn lên mi tâm (giữa trán). Lập tức, nơi mi tâm liền hiện ra một khe hở, Thông Thiên Pháp Nhãn liền hiển lộ. Liếc mắt xem qua, Bạch Tiểu Thuần lập tức thấy bên trong cơ thể Lục mao cương ngoài bốn mươi chín sợi thi khí kia còn có rất nhiều khí tức hỗn tạp khác.

Những khí hỗn tạp không thuần nhất đến từ chính... huyết thủy trong huyết hồ. Thứ huyết thủy này mặc dù là dược dịch trân quý của Thi Phong, nhưng bây giờ trong mắt Bạch Tiểu Thuần lại thấy thứ này bị pha tạp nhiều lắm.

Đây mới chính là mấu chốt, nhưng thứ này đã ô uế Lục mao cương khiến cho thi khí không cách nào dung hợp được.

"Chết tiệt! Huyết thủy dược dịch này sao lại pha tạp kém tinh thuần như thế!" Bạch Tiểu Thuần có chút nóng nảy. Hắn không biết là Huyết thủy dược dịch này đã là tinh hoa hiếm có rồi. Huyết thủy mà các tu sĩ khác dùng để luyện thi càng là tạp loạn hơn nữa.

Sở dĩ có chuyện này cũng vì Bạch Tiểu Thuần đã tu luyện Bất tử Trường sinh công. Bất tử Huyết khí của hắn mới là chính tông nhất. Trong ánh mắt hắn, tự nhiên sẽ cảm thấy huyết hồ này là hỗn tạp.

"Chỉ đành tìm cách tinh lọc nhanh chóng thôi. Không còn thời gian để chậm trễ nữa. Chỉ có thể dùng thủ đoạn bạo liệt!" Mắt thấy Lục mao cương sắp chống đỡ không nổi, Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, phất tay phải, hiện ra trên trăm loại dược thảo, trong mắt tinh mang chớp lóe, lộ vẻ tính toán thôi diễn, lấy Vạn vật Thảo mộc thuật pháp không ngừng cải biến dung hợp những dược thảo này để tạo thành một cỗ lực lượng thiêu đốt kinh khủng.

Cho đến khi trên trăm loại dược thảo hoàn toàn ngưng kết lại một chổ, hắn giơ tay chỉ một phát xuống hồ, các dược thảo này lập tức hóa thành dược dịch, rơi xuống. Dược dịch vừa chạm mặt hồ, làm như cả hai có sự bài xích mãnh liệt lẫn nhau, nên liền trực tiếp bộc phát, bùng cháy thành ngọn lửa màu đen bao trùm cả huyết hồ.

Không phải chỉ thiêu đốt trên mặt hồ mà toàn bộ huyết thủy trong hồ cũng như bị bốc cháy. Theo đó, một lượng lớn hắc khí khuếch tán ra, liên tục dung nhập vào vách tường bốn phía. Còn huyết thủy trong huyết hồ cũng sụt giảm đi nhanh chóng.

Loại thủ đoạn này ẩn chứa rất nhiều tai hại, có thể nói chính là hành động lỗ mãng bậc nhất. Nhất là thứ hắc khí tràn ra kia rất khó tiêu tán lại dơ bẩn cực kỳ.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không có thời gian để lo lắng nhiều như vậy, giờ khắc này hắn chỉ dốc sức thiêu đốt huyết hồ. Thời gian dần qua, càng lúc càng nhiều hắc khí dung nhập vào vách tường xung quanh, khuếch tán ra.. toàn bộ Thi Phong.

Cùng với hắc khí khuếch tán ra, màu sắc ngọn lửa bên trong huyết hồ cũng chuyển dần từ đen thành tím, rồi cuối cùng trở thành màu đỏ. Lúc này, huyết thủy trong huyết hồ đã giảm đi khoảng chín phần mười, chỉ còn lại một phần, dù rằng vẫn còn có pha tạp, nhưng miễn cưỡng đã có thể sử dụng. Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, giơ tay chỉ, lập tức huyết thủy còn sót lại hướng thẳng đến Lục mao cương, dung nhập vào cơ thể nó. Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ một tiếng, bốn mươi chín sợi thi khí vốn thủy chung không dung hợp trước đây bổng nhiên ngưng tụ về một chỗ.

Từng sợi một dung hợp lại tạo thành một vòng xoáy ở trong đan điền Lục mao cương nhanh chóng cuộn tròn lại, mơ hồ như muốn hóa thành đại đan.

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, nhìn không dời mắt. Sau khi hóa giải toàn bộ nguy cơ luyện dược thất bại, cả người hắn tóc tai rối bù. Đột

nhiên hắn chợt nhớ đến những hắc khí đã tản ra bên ngoài kia...

"Chắc không có chuyện gì đâu..." Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn vách tường, có chút chột dạ. Những hắc khí kia ẩn chứa bên trong quá nhiều các pha tạp, ngay đến hắn cũng chẳng biết khi hòa nhập vào nhau sẽ gây nên hậu quả gì...

Nhớ tới việc, trước khi luyện dược mình cũng đã nhiều lần rào đón và Huyết tử cùng Đại trưởng lão cũng đã nhiều lần cam đoan, rằng hết thảy mọi chuyện đều không là vấn đề, Bạch Tiểu Thuần cũng yên tâm đi.

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần giơ tay lên túi trữ vật, sờ nắn lệnh bài mà Tống gia lão tổ đã ban cho, lòng cảm thấy an ổn không ít, vì thế hắn lại cúi đầu tiếp tục chìm trong luyện dược.

Trong cùng thời khắc này, toàn bộ Thi Phong lại xuất hiện một ít... sự tình, rất kỳ quái, không thể tưởng tượng được.

Xuất hiện sớm nhất là chuyện một tu sĩ thanh niên đang luyện chế cương thi, sắc mặt lạnh lùng đang chăm chú nhìn con cương thi chìm trong huyết trì (ao máu), bấm niệm pháp quyết uẩn dưỡng...

Vô thanh vô tức, từng tia khí tức vô hình, bỗng từ các vách tường xung quanh lan tràn ra rất nhanh. Tu sĩ thanh niên, thân thể chấn động, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt, ngừng bấm niệm pháp quyết, đứng lên, thần sắc nghiêm túc chưa từng có, đi ra khỏi động phủ, ra tới ngoài lại bấm quyết, giơ tay chỉ xuống mặt đất, khoét ra một cái hố.

Hắn nhảy vào trong hố rồi hốt bùn đất xung quanh lấp lại, tự đem chôn nửa người vào hố, nửa thân trên bên ngoài, lại giơ hay tay lên trời, thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi đung đưa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Xin Hỏi. Ngươi Cũng Là Tiên Thảo Sao?

Dịch giả: Lưu Kim Bưu

Chuyện tình quỷ dị thế này, rất nhanh đã lan rộng ra toàn bộ Thi Phong. Từng tên tu sĩ của Thi Phong đi ra khỏi động phủ, trong bọn họ, có kẻ thì thần sắc nghiêm nghị, có kẻ thì lại gào rú, còn có kẻ lại vui đến phát cuồng, hơn nữa còn có một số tên hoa chân múa tay, ngửa mặt lên trời cười to.

"Không được nhúc nhích, nếu cử động, ta liền tiêu diệt ngươi!" Một tên tu sĩ rống to, thần sắc vặn vẹo, chỉ vào một cây đại thụ, không ngừng gào rú.

"Ha ha, cuối cùng ta cũng Kết Đan rồi, từ nay về sau, ta chính là Thái Thượng Trưởng Lão!" Ở đằng xa, một tên tu sĩ tóc tai bù xù, lúc này đang ngửa mặt lên trời cười to.

Còn có một tu sĩ, toàn thân mang đến một loại cảm giác cứng rắn cho người khác. Hắn đang đứng không nhúc nhích trước mặt Luyện Thi của mình, trong miệng phát ra từng trận gào rú, dường như trong mắt hắn, bản thân đã trở thành Luyện Thi, mà Luyện Thi của hắn thì lại trở thành chủ nhân rồi.

Những màn quái dị như vậy, có thể tùy ý thấy được ở khắp nơi. Một số tu sĩ vẫn còn bình thường, lúc này đang nhao nhao biến sắc, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn thấy tất cả mọi việc xung quanh, người nào cũng run run mái đầu.

"Chuyện gì đang xảy ra! !"

"Trời ạ, bọn hắn đều bị làm sao vậy! !"

"Chết tiệt, xảy ra chuyện gì!" Những tu sĩ bình thường này, từng người đều cảm thấy mình sắp điên rồi. Trong sự hoảng sợ đó, từng màn đang diễn ra ở bốn phía khiến cho bọn họ, từng người một, bất tri bất giác... cũng đã xuất hiện thần sắc mờ mịt.

Hứa Tiểu Sơn cũng ở trong đám người, gã cảm thấy tất cả mọi việc trước mắt đều quá kinh khủng. Lúc này gã chạy vội, rất nhanh đã đi đến phía trước một tảng đá lớn. Mang theo thần sắc hoảng sợ, gã cúi đầu nói với tảng đá này.

"Ngươi có thấy không, chỗ chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi, tất cả đệ tử đều đã bị mê hoặc. Không được, chúng ta phải đi báo cho Đại trưởng lão."

"Ồ, tại sao ngươi không nói chuyện?" Hứa Tiểu Sơn hơi sửng sốt, hung tợn nhìn về phía tảng đá lớn kia.

"Ngươi... Ngươi cũng gặp ảo giác rồi hả? !" Hứa Tiểu Sơn mang theo thần sắc bi ai, thân thể lướt bay ra, khi đi đến trước mặt một cỗ Luyện Thi, bỗng nhiên thân thể gã lại run lên.

"Lão tổ! ! Lão tổ ! Ngài đã tới, nơi đây xảy ra chuyện lớn, tất cả mọi người đều gặp ảo giác rồi!"

Trong lúc Hứa Tiểu Sơn không ngừng kinh hô, thì cách đó không xa, lại có một tên tu sĩ Thi Phong, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, gã đang nhìn bốn phía xung quanh một cách khinh miệt và ngạo nghễ.

"Huyết Khê Tông nhỏ bé mà cũng dám đấu với Bạch Tiểu Thuần ta ư? Nói cho các ngươi biết, ta chính là Bạch Tiểu Thuần, Thiên Đạo Trúc Cơ - Bạch Tiểu Thuần!" Tiếng cười của tên tu sĩ này mang theo vẻ ngông cuồng. Hắn đi vào giữa đám đông, liên tục nói với tất cả mọi người, mình chính là Bạch Tiểu Thuần...

Toàn bộ Thi Phong thực sự đã đại loạn rồi. Thi Phong Đại trưởng lão cùng mấy vị Huyết Sắc trưởng lão, từng người một biến sắc, lúc này đều chạy hết ra, sau khi nhìn thấy một màn như vậy, liền đồng loạt hít vào khẩu khí.

"Chuyện gì đang xảy ra! !"

Lúc mà Đại trưởng lão đột ngột vận chuyển tu vi toàn thân, thì ở trên trời, Thi Phong Huyết Tử cũng xuất hiện, ngơ ngác nhìn màn lộn xộn này, gã chỉ cảm thấy trong ù ù trong đầu.

"Gây ảo giác! !" Trong mắt gã lộ ra vẻ không thể tưởng nổi. Ngay tại lúc gã đang lẩm bẩm, thì bước chân của mấy vị Huyết Sắc trưởng lão cũng đều ngừng lại, thần sắc trở nên mờ mịt.

Một vị Huyết Sắc trưởng lão ôm đầu, òa khóc, còn có một vị lại ngồi xổm người xuống, hai tay để ở trên lỗ tai, nhìn khắp mọi nơi, không ngừng mà nhảy về phía trước, phảng phất như một con thỏ...

Còn có cả một vị chạy ra ngoài, đi đến cửa ra vào của một động phủ. Sau khi thấy được một thanh niên đang tự chôn nửa cơ thể mình, lão lập tức liền đi tới gần rồi ngồi xổm xuống, không hề nhúc nhích, thần sắc nghiêm nghị.

Tất cả những chuyện này đã làm da đầu của Huyết Tử và Đại trưởng lão phải run lên. Bọn họ đột ngột nhìn đến chỗ luyện đan của Bạch Tiểu Thuần, lộ ra vẻ rung động.

"Chẳng lẽ nguyên nhân là do Dạ Táng luyện dược! !"

"Cho dù là luyện dược, cũng không kinh người đến mức như vậy chứ! !" Thi Phong Đại trưởng lão hít vào khẩu khí. Lão vừa nói được một nửa, bỗng nhiên thần sắc lại lộ ra chút mờ mịt, lão gầm nhẹ một tiếng, cả người bay lên, thỉnh thoảng lại trùng kích về phía mặt đất, khi thì tóm lấy một tu sĩ, lúc đó lão phát ra những tiếng kêu kì quái, rồi lại ném đi một cách hung tợn.

Dường như lão cảm thấy mình đã trở thành một con Lão Ưng. Lúc này lão đang rong ruổi trên bầu trời, ánh mắt sắc lẹm nhìn từng tên tu sĩ ở phia dưới, không ngừng mà lao xuống.

Da đầu của Huyết tử như muốn nổ tung, thân thể gã bay vọt lên, không dám tới gần Thi Phong, trong mắt lộ ra sự sợ hãi và rung động.

"Tại sao có thể như vậy! ! !"

Giờ khắc này, những người chú ý đến Thi Phong nhất, chính là tu sĩ của Trung phong. Bọn họ là những người đầu tiên phát hiện ra Thi Phong có biến, từng người một bay lên rồi trông từ phía xa. Sau khi thấy được những hình ảnh quỷ dị kia, tất cả mọi người đều hít vào khẩu khí, đồng loạt lùi ra đằng sau, không dám tới gần chút nào.

"Ôn Ma rốt cuộc đã bạo phát!"

"Quá kinh khủng, bọn họ đang làm sao vậy, chẳng lẽ là gặp ảo giác! !"

"Loại gây ảo giác này, hắn là có thể kích phát dục vọng nào đó từ đáy lòng..."

"Trời ạ, tên kia lại nói mình là Bạch Tiểu Thuần, dục vọng trong đáy lòng của hắn là cái gì? Trở thành Bạch Tiểu Thuần ư?"

Tống Khuyết cũng bay ra, khi nhìn qua Thi Phong, gã liền hít vào khẩu khí, sắc mặt biến hóa. Gã liếc mắt đã thấy được Hứa Tiểu Sơn, lúc này Hứa Tiểu Sơn đang ở trên Thi Phong, với vẻ mặt cung kính, hắn quỳ gối ở trước mặt một cỗ Luyện Thi, hô to là Lão Tổ. Sau đó rất nhanh, Hứa Tiểu Sơn lại đi đến một nơi trống trải, hắn ngã phịch xuống, liền bất động rồi.

Chẳng những là đệ tử Trung phong cảm thấy quỷ dị, ngay cả tu sĩ Vô Danh Phong và Thiếu Trạch Phong rất nhanh cũng đã nhận ra sự không

thích hợp, bọn họ liền nhao nhao xuất hiện, sau khi chứng kiến một màn của Thi Phong, tất cả đều hít vào khẩu khí.

"Người ở Thi Phong điên rồi... Đó là ai, lại đang đùa giỡn Luyện thi của chính mình! !"

"Đó không phải là Thi Phong Đại trưởng lão ư? Sao mà lão lại hót như chim thế, chẳng lẽ lão tự coi mình là Lão Ưng? Trời ạ, lão lại còn lao xuống rồi tóm lấy một vị Huyết Sắc trưởng lão, ồ, vẫn chưa bắt được!"

"Vị Huyết Sắc trưởng lão kia, chẳng lẽ lại thấy mình là thỏ?"

"Cái tên tự chôn nửa cơ thể mình kia, hắn đang làm cái gì vậy? Bên cạnh hắn còn có một vị Huyết Sắc trưởng lão ngồi im không nhúc nhích nữa chứ!"

Khi mà tất cả đệ tử của ba Phong khác đều trợn mắt há mồm, thì lúc này, Tống Quân Uyển cũng xuất hiện trên không trung, vừa nhìn đến Thi Phong, nàng liền hít vào khẩu khí.

Giờ khắc này, rất nhiều tu sĩ của Trung phong cũng nổi lên những suy nghĩ cực kì phức tạp đối với Dạ Táng. Bọn họ cảm thấy Dạ Táng vẫn còn tốt với Trung phong lắm, ít nhất thì cũng chỉ là nổ lò đan, chỉ là tiêu chảy, mà không phải chuyện khủng bố như ở Thi Phong...

Trái lại, Thi Phong Huyết Tử khóc không ra nước mắt, gã ngơ ngác nhìn tất cả mọi thứ này, cả người cũng muốn điên rồi.

Những người ở đây đều rung động, thậm chí khi Tổ Phong phát hiện ra, thì bên trên Thi Phong, tên thanh niên tu sĩ tự chôn nửa người kia, hai tay vẫn luôn chập chờn. Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vị Huyết Sắc trưởng lão đang ngồi bất động bên người, hơi chần chừ một chút, hắn mở miệng hỏi.

"Xin hỏi... Ngươi cũng là tiên thảo sao?" Thanh niên này thật sự quá tò mò rồi, hắn chú ý đối phương đã lâu, nhưng phân biệt nửa ngày cũng không nhận ra, lúc này hắn đang vô cùng khó hiểu.

"Ngươi sai rồi, ta là một quả trứng Tiên Điểu*!" Vị Huyết Sắc trưởng lão kia nghe thấy vậy, với vẻ mặt bình tĩnh, lão liền trả lời lạnh nhạt.

(*chim tiên)

Thời điểm khắp Thi Phong đang đại loạn, thì bên trong cung điện dưới lòng đất, Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ một tiếng, toàn thân cỗ Lục Mao Cương của hắn run lên, liền xuất hiện hai viên đan dược ở vị trí đan điền!

Một viên lớn và một viên nhỏ, tất cả đều là Nghịch Huyết Dưỡng Thi Đan, nhưng chỉ là Tử đan.

Với thần sắc phấn khởi, tay phải Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, chỉ một cái, lập tức Tử đan bay ra, trực tiếp được hắn thu vào trong một bình thuốc. Sau khi nhìn kỹ, Bạch Tiểu Thuần có chút kích động.

"Đã thành!" Đối với việc bản thân có thể luyện chế ra đan dược như vậy, Bạch Tiểu Thuần rất có cảm giác tự hào. Sau khi thu lại Lục Mao Cương, lúc này hắn liền mở cửa cung điện, đi ra ngoài.

Vừa đi khỏi động phủ, việc đầu tiên của Bạch Tiểu Thuần là nhìn quanh bốn phía. Hắn nghe thấy bên ngoài rất ầm ĩ, nhưng lại thấy người nào ở bên ngoài động phủ, vì vậy liền yên lòng.

"Xem ra, đám hắc khí kia cũng không có gì." Trên đường, Bạch Tiểu Thuần vừa đi vừa cảm khái. Bỗng nhiên bước chân của hắn ngừng lại, hắn thấy một vị Huyết Sắc trưởng lão ở đằng xa, đang nhảy nhót ở trước mặt mình.

Bạch Tiểu Thuần hơi ngẩn ra, hắn cảm thấy dường như xuất hiện ảo giác. Sau khi dụi mắt, hắn liền hãi hùng khiếp vía mà tiến về phía trước, dần dần, hắn thấy được một tên tu sĩ Trúc Cơ, đang cuồng tiếu mà oanh kích một cây đại thụ, lại thấy được một thanh niên đang đi bằng hai tay...

Thậm chí hắn còn thấy một tu sĩ lạ lẫm, tên này cười kiêu ngạo rồi tự xưng là Bạch Tiểu Thuần, gã đang chắp tay sau lưng đi tới đi lui. Sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, kẻ này lại trừng mắt một cái.

"Biết ta không? Ta là Bạch Tiểu Thuần!"

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, cảm thấy da đầu mình tê dại. Thời gian dần trôi qua, hắn thấy tất cả đệ tử Thi Phong, thấy từng bóng người quỷ dị.

"Bọn hắn bị làm sao vậy...Điên hết rồi." Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quá kinh khủng. Khi hắn đang muốn tranh thủ thời gian rời đi, thì lại thấy Hứa Tiểu Sơn ở phía trước, gã đang nằm yên bất động ở nơi đó.

Đối với Hứa Tiểu Sơn, Bạch Tiểu Thuần vẫn coi là bằng hữu, vì vậy hắn liền chạy nhanh qua, nhưng khi đến gần Hứa Tiểu Sơn, hắn vừa muốn nhìn thử, Hứa Tiểu Sơn bỗng nhiên lại mở mắt ra.

"Đừng có lay ta, mọi người ở Thi Phong điên rồi, cả đám đều gặp ảo giác. Lúc nãy ta lại đi nói chuyện với một tảng đá lớn, lại còn nhìn nhầm một cỗ Luyện Thi thành Lão Tổ!"

"Cũng may tư chất của Hứa Tiểu Sơn ta không tầm thường, bảo vật rất nhiều, cho nên mới khôi phục lại được."

"Ngươi không điên? !" Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hỉ.

"Ngươi hãy mau rời khỏi đây, không cần phải quan tâm đến ta, ta hoài nghi rằng tất cả mọi chuyện này, đều có liên quan với con Lão Ưng trên bầu trời kia. Ta muốn kéo nó xuống, tiêu diệt nó, tất cả liền tốt rồi."

Trong lúc Hứa Tiểu Sơn nói nhỏ, thì đôi mắt sắc bén của gã cũng nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Theo bản năng, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, hắn chỉ cảm thấy “ù ù” trong đầu. Hắn thấy Thi Phong Đại trưởng lão lúc này đang dang rộng hai tay, bay tới bay lui trên bầu trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào rú...

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, nhìn quanh bốn phía. Khi mà hắn đang mờ mịt, thì mọi người bên ngoài Thi Phong cũng đã nhìn thấy bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần, đôi mắt của mọi người đều co rụt lại.

Nhất là Thi Phong Huyết Tử, ánh mắt gã lộ ra sát khí ngập trời, rống to dữ dội.

"Dạ Táng! !" Thi Phong Huyết Tử rống lên rung trời, lúc này huyết quang khuếch tán khắp người, gã hóa thành một luồng cầu vồng, phóng thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, tốc độ của gã cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần không đến năm mươi trượng.

Bạch Tiểu Thuần thầm cả kinh, khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng của Thi Phong Huyết Tử, trong lòng liền kinh hoàng. Lúc mà hắn đang muốn bỏ chạy, thì bỗng nhiên, Hứa Tiểu Sơn trên mặt đất lại ngửa mặt lên trời cười to, hai mắt gã sáng lên, cơ thể nhảy bật lên một cái.

"Không kéo Lão Ưng xuống được, nhưng kéo đến một con Huyết kê*, coi như cũng đáng giá!"

(*Gà máu)

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Ôn Ma Tên Hiệu, Vang Danh Thiên Hạ

Dịch giả: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Hứa Tiểu Sơn hét lớn một tiếng, phóng thẳng lên, nhào tới ôm chặt lấy Huyết tử Phong Nhai. Thừa dịp này, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ bỏ chạy, lúc bay lên, có chút tức giận.

"Phong Nhai, trước khi ta luyện dược đã nói với ngươi, có thể sẽ xuất hiện một vài vấn đề, chính miệng người cũng đã nói là cứ yên tâm hết thảy, bây giờ ngươi muốn lại làm gì? Ngươi tuy là Huyết tử nhưng chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng, Dạ Táng ta sợ ngươi!" Bạch Tiểu Thuần sau khi bay lên thì hướng về Thi phong Huyết tử gầm nhẹ.

Trong lòng hắn đang căng thẳng, giờ phút này là đang gắng gượng bày ra bộ dạng tức giận cành hông, sát khí trên thân cũng vì thế mà tản ra. Hắn nhấc tay phải giơ lên, trong tay xuất hiện một bình thuốc.

"Đây là tứ giai Nghịch Huyết Dưỡng Thi đan mà ngươi cần!" Bạch Tiểu Thuần nói. Thi phong Huyết tử Phong Nhai cũng đã chế trụ được Hứa Tiểu Sơn, lúc nhìn về Bạch Tiểu Thuần lúc, ánh mắt quét qua bình thuốc trong tay hắn, miễn cưỡng đè xuống lửa giận trong lòng.

Đúng là lúc trước hắn đã nói vậy, nhưng vô luận thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như bây giờ, nhưng hắn thân là Huyết tử, tính cách cũng có phần lãnh khốc, giờ phút này hai mắt nheo lại, cơn giận nháy mắt đã tiêu tan, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

"Là Phong mỗ có chút lỗ mãng, Dạ Táng sư đệ, việc này không quan hệ gì với ngươi, chỉ cần Linh dược không có vấn đề, tất cả những gì đã

hứa hẹn khi trước, Phong mỗ nhất định làm được."

Bạch Tiểu Thuần cũng không sợ đối phương nuốt lời, tay phải ném bình thuốc bay về phía Thi phong Huyết tử. Phong Nhai đón bắt lấy, sau khi mở bình ra xem, lập tức động dung, nội tâm cuồng hỉ. Còn chuyện nhiễu loạn ở Thi Phong, hắn dù rằng cũng đau đầu nhưng giờ đây thấy đan dược đã luyện thành, đã có được cái này thì hết thảy mọi thứ đều là chuyện nhỏ.

"Đa tạ!" Thi phong Huyết tử mở miệng cười, trong mắt ẩn chứa hàn mang, thân hình nhoáng lên thẳng đến Tổ Phong, muốn đi nhờ Thái thượng trưởng lão ở Tổ Phong giúp hóa giải tình hình hỗn loạn của Thi Phong.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đối phương đi xa, trong lòng cười lạnh, cảm thấy Thi phong Huyết tử thật là không phân tốt xấu, chính mình rõ ràng đã giúp hắn luyện chế đan dược, thế nhưng vẫn rành rành một ánh mắt ẩn chứa hàn mang.

"Hừ, cũng may Bạch Tiểu Thuần ta tuy là người chân thật, nhưng còn được cái thông minh. Nghịch Huyết Dưỡng Thi đan kia ngươi không dùng thì thôi, một khi dùng, Luyện thi của ngươi phải tuân theo lệnh của ta!" Bạch Tiểu Thuần liên tưởng đến cảnh mình có thể khiến cho Thi phong Huyết tử tan thành mây khói, thì lòng đắc ý hất càm lên, ánh mắt quét qua những người xung quanh. Tu sĩ của ba ngọn núi khác bị ánh ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần quét tới, nội tâm liền chấn động, vội vã lùi lại, lộ ra thiện ý, hướng Bạch Tiểu Thuần ôm quyền.

Đối với Dạ Táng này, bọn hắn đã hãi hùng triệt để, khi bọn hắn nhìn lại, loại phương pháp luyện dược này đã siêu việt hơn cả thần thông, giết người vô hình...

"Ai da, ta thật là ưu tú, đi tới chỗ nào cũng đều bị người khác nhìn mình như thế, thật là đau đầu a." Bạch Tiểu Thuần càng đắc ý, đương lúc cảm khái chợt ánh mắt hắn trực diện cùng ánh mắt Tống Quân Uyển.

Thấy Tống Quân Uyển nhếch môi cười lạnh, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lành lạnh sau lưng.

"Cái kia... Tống tỷ tỷ..."

"Hiện tại đã biết gọi tỷ tỷ?" Tống Quân Uyển cười lạnh, trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi hừ một tiếng, quay người hướng về Trung Phong. Những người ở bốn phía xung quanh nhìn nhau rồi cũng đều ly khai.

Trong phút chốc, giữa không trung chỉ còn lại Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Trong ánh mắt Tống Quân Uyển khi đó, rõ ràng để lộ hàm ý "hãy đợi đấy", nghĩ đến chuyện Tống Quân Uyển sau này sẽ lại có nhiều trò hành hạ mình, Bạch Tiểu Thuần không khỏi than thở.

Nhưng, hắn cũng không thể không quay về. Lúc này mặt mày ủ rũ, len lén quay về động phủ ở Trung Phong, ngồi trong động mà không ngớt buồn phiền.

"Làm sao bây giờ... Tống Quân Uyển này vì sao lại thù ta như thế, chẳng phải ta đã trở về đó sao!" Bạch Tiểu Thuần vuốt vuốt chân mày, suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để hòa hoãn quan hệ với Tống Quân Uyển.

Mấy ngày đã trôi qua, khi Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang vắt óc nghĩ suy thì sự huyễn loạn ở Thi Phong đến nhanh rồi đi cũng nhanh. Những tu sĩ kia lần lượt khôi phục lại, mờ mịt nhìn xem bốn phía, rồi từ từ hồi tưởng lại những gì đã xảy ra, lập tức không ít người phát ra thanh âm thê lương.

"Dạ Táng, ta với ngươi thề không đội trời chung! !"

"A a a... Dạ Táng, ta phải giết ngươi! !"

Nhất là mấy tay Huyết sắc trưởng lão, càng là bi phẫn uất ức, toàn bộ liền bế quan. Thi Phong Đại trưởng lão, sau khi tỉnh táo thì bi thương ngửa mặt nhìn trời, từ nay về sau quyết không muốn thấy có người đứng trước mặt hắn nhắc đến hai chữ "diều hâu"... Lựa chọn bế quan.

Thế nhưng chuyện này vẫn còn chưa tính là gì. Có một đệ tử trong cơn huyễn hoặc đã tự cho mình là một cái thi thể, thiếu chút nữa đã đem mình đi luyện. Sau khi thức tỉnh, thanh âm thê thảm của hắn cứ quanh quẩn khắp bốn phương.

Dù là rất muốn đi diệt Dạ Táng, thế nhưng bọn người này không thể bước vào Trung Phong, khiến cho từng tên một đều muốn phát điên nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống. Chỉ sau vài ngày, danh xưng Ôn Ma Dạ Táng đã lần nữa chấn nhiếp toàn tông.

Ôn ma tên hiệu, vang danh thiên hạ.

Những chuyện này, Bạch Tiểu Thuần, sau khi nghe được cũng không khỏi cảm xúc, một mặt thì thấy đám đệ tử Huyết Khê Tông thật quá bạo ngược, mặt khác lại cảm thấy cao tầng Huyết Khê Tông đối với chính mình thật tốt, mình đã làm ra chuyện lớn như vậy thế mà vẫn không có việc gì.

Về chuyện Tống Quân Uyển, Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ đến một biện pháp.

"Chỉ có thể tặng quà..." Bạch Tiểu Thuần sau khi suy nghĩ thật lâu thì thở dài. Vì vậy, nơi động phủ, hắn bắt đầu luyện dược, qua mấy ngày đã luyện chế thành công một viên Linh dược màu xanh đem bỏ vào một bình thuốc màu hồng nhạt. Lúc này hắn mới rời động phủ, trong lòng thấp thỏm thẳng tiến một đường đến thượng khu của ngón tay.

Trên đường đi, Trung Phong tu sĩ hễ gặp Bạch Tiểu Thuần đều thần sắc biến hóa, vội vàng cung kính bái kiến, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình để ý tới, vẫn mặt lạnh bay nhanh về phía trước.

Hắn càng có thái độ như thế, đám người kia càng cảm thấy là bình thường, còn nếu Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười với bọn hắn, những người này sẽ lập tức toàn thân sợ hãi, đứng ngồi không yên.

Phút chốc, Bạch Tiểu Thuần đã tới huyết hồ ở bên ngoài chỗ ở của Tống Quân Uyển, thuận theo đường nhỏ tiến vào bên ngoài thác nước, hướng về bên trong ôm quyền cúi đầu.

"Dạ Táng cầu kiến Tống tỷ tỷ."

Bên trong thác nước, ở ngoài cửa lớn của động phủ có hai đồng tử đang thủ hộ. Giờ phút này, hai người ánh mắt ngưng tụ, liếc nhìn nhau rồi một người đi bẩm báo, người khác vội vàng ra ngoài, khách khí đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Về mối quan hệ giữa Bạch Tiểu Thuần và Tống Quân Uyển, toàn bộ tông môn đều đang ầm ĩ đồn đại, riêng bọn chúng lại càng có nhiều suy đoán, vì thế không dám đắc tội với Bạch Tiểu Thuần, sợ hắn ghi hận.

Chờ hồi lâu đã quá một canh giờ, Bạch Tiểu Thuần trong lòng oán hận, nhìn trời thấy đã sắp hoàng hôn, khi đó Tống Quân Uyển mới đồng ý, cửa lớn động phủ mới mở ra. Bạch Tiểu Thuần lại lộ ra vẻ lạnh lùng sắt đá, cất bước đi vào động phủ.

Vừa vào liền thấy ao nước to lớn kia nhưng tiếc là lúc này đây Tống Quân Uyển không ở bên trong ao máu nữa mà là ngồi trên ghế ở chính sảnh bên trên, vẻ mặt bình lặng ngó nhìn Bạch Tiểu Thuần, dáng vẻ vẫn còn chưa tan cơn giận.

"Ngươi chẳng phải không muốn trở về đó sao, thế nào mà chẳng những đã trở về lại còn đến chỗ ta?" Tống Quân Uyển nhàn nhạt mở miệng, nàng mặc một bộ váy dài màu tím, trâm phượng cài búi tóc, quần áo thêu một ít hoa văn ảm đạm, khiến khí chất toàn thân thoạt nhìn tràn đầy đoan trang, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn trên cần cổ trắng như tuyết kia rõ ràng còn đọng một giọt nước cứ như mới vừa tắm xong khiến người nàng toát lên một thứ xúc cảm làm người khác nhịn không được muốn chinh phục.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, ưỡn ngực hất tay áo, bảo trì thần sắc lạnh lùng, đứng đó nhíu mày mở miệng.

"Đã đủ rồi!" Hắn vừa nói xong, Tống Quân Uyển sửng sốt một chút, không nghĩ tới đối phương lại dám nói như vậy với mình. Nàng vỗ mạnh xuống ghế, toàn thân rung động, khiến cho giờ khắc này thoạt nhìn nàng, càng thấy mị lực vô cùng.

Khí thế trên thân ầm ầm bộc phát, trong mắt hiển hiện hàn mang, đang lúc muốn quát tháo thì Bạch Tiểu Thuần khẽ hừ lạnh một tiếng, vung tay phải lên, một cái bình thuốc bay ra thẳng đến chỗ Tống Quân Uyển.

Tống Quân Uyển đang cơn nộ khí, liền cười lạnh, phất tay phải, lập tức bình thuốc tan vỡ, đan dược bên trong bay ra, rớt ở một bên.

Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh nhìn Tống Quân Uyển, khi thấy bình thuốc vỡ vụn, đan dược rơi rớt, thì ánh mắt của hắn ảm đạm, trên mặt lộ vẻ tự giễu.

"Dạ Táng ta lần này trở về, chỉ có một chuyện tình, chính là đem viên thuốc này tặng cho ngươi, ta trong người không có tài sản gì, những dược thảo mà lão tổ cho đều đã luyện thành đan dược cho tông môn, vì vậy chỉ có thể đi Thi Phong để luyện dược cho Phong Nhai. Dùng việc này mới có thể tích lũy dược thảo, luyện chế nên một viên đan này, một viên linh dược mà ta rất muốn luyện chế để tặng nó cho... người ta rất muốn tặng!" Bạch Tiểu Thuần thanh âm trầm thấp, quanh quẩn bốn phía nơi đây.

"Linh dược cũng đã đưa rồi, ta cũng sẽ rời đi. Từ nay về sau, ngươi là Đại trưởng lão, ta là Dạ Táng." Lời nói của Bạch Tiểu Thuần mang theo nỗi đắng chát, tựa hồ cùng với bình thuốc bị nghiền nát kia, toàn bộ tâm thần hắn đã vỡ vụn, cùng với viên đan dược đã rơi rớt, hết thảy tâm ý hắn đều hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu thật sâu rồi quay người, bóng lưng đầy vẻ cô mịch, từng bước một đi về phía cửa lớn động phủ.

Tống Quân Uyển ngây ngốc, nàng vốn cho rằng lần này Bạch Tiểu Thuần đến đây chắc chắn là để tí tửng nịnh nọt vì thế mới khiến hắn chờ ở bên ngoài thật lâu, trước là để nàng thay đổi quần áo bên ngoài, sau còn là muốn mài dũa tính cách Bạch Tiểu Thuần một phen, cốt cho hắn biết, cho dù có được lão tổ coi trọng thì ở Trung Phong này, nàng vẫn là Đại trưởng lão của hắn, không phải là người mà hắn có thể đùa giỡn trắng trợn được.

Nhưng lại không ngờ rằng Bạch Tiểu Thuần vừa đến đã liền quát tháo mình, nàng tâm cao khí ngạo địa vị tôn cao, làm sao mà không bốc hỏa, đang cơn tức giận tự nhiên sẽ đánh vỡ bình thuốc ném cho mình. Tuy nhìn thấy đan dược bên trong rơi rớt nhưng không thể nào dự liệu được đối phương sau đó lại nói ra những lời như vậy.

Giờ phút này Tống Quân Uyển nhìn đan dược trên mặt đất, lại nhìn bóng lưng hiu quạnh của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng không hiểu sao lại có chút trống vắng, loại cảm giác này nàng cả đời cũng chưa trải qua, liền theo bản năng mở miệng.

"Đứng lại!"

Bạch Tiểu Thuần đang quay lưng về Tống Quân Uyển, bước chân dừng lại, xoay người, thần sắc bình tĩnh cúi đầu.

"Không biết Đại trưởng lão còn có việc gì phân phó." Giọng điệu bằng phẳng, giống như không còn chút tình cảm nào ẩn chứa, thần tình lạnh lùng dường như đã đem tất cả ký ức chặt đứt tại đáy lòng, hơn nữa còn thay đổi xưng hô lên, từ Tống tỷ tỷ chuyển thành Đại trưởng lão.

"Ngươi..." Tống Quân Uyển sắc mặt có chút tái nhợt, nàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, giờ phút này trong lòng hỗn loạn.

"Nếu đã không có việc gì, Dạ Táng xin cáo từ." Bạch Tiểu Thuần thần sắc như cũ, liền quay người đi ra khỏi động phủ. Rời đi xa xa, cho tới khi xuống đến khu vực bên dưới thượng khu của ngón tay, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới thở dài xả khí, trái tim đập mạnh phanh phanh.

"Chiêu này chắc sẽ có tác dụng đây... Nếu như còn không hiệu quả, ta thật không còn biện pháp nào nữa." Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, tranh thủ thời gian trở về động phủ, trong lòng than thở, hắn cảm thấy nữ nhân thật sự quá phiền toái, nhất là loại quyền cao chức trọng, lại càng bá đạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Nếu Nàng Cưỡng Ép. Thì Sao Bây Giờ?

Dịch giả: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi, trong động phủ, Tống Quân Uyển có chút bực bội, cảm thấy nơi ngực tưng tức khó chịu nhưng lại không thể phát tiết ra. Trước mắt mờ mịt chỉ thấy bóng lưng Bạch Tiểu Thuần lúc rời đi cùng với thần tình lãnh khốc của hắn khi quay người.

"Dạ Táng thật đáng chết!" Tống Quân Uyển cắn chặt hàm răng ngà, quét mắt nhìn tới viên linh dược. Nàng giơ tay phải chộp vào hư không, viên đan dược này liền bay lên rơi vào lòng bàn tay nàng.

Cẩn thận nhìn qua mấy lần, Tống Quân Uyển có chút động dung. Đây là một viên tứ giai linh dược, nhưng không phải là để gia tăng tu vi cũng không phải dùng để chữa thương mà ẩn chứa một hương vị vô cùng dễ chịu.

"Tứ giai Linh Hương đan!" Tống Quân Uyển kinh ngạc thốt nhỏ. Tuy nàng không luyện dược nhưng hiểu biết rộng rãi nên nhận ra đan dược này chính là Linh Hương đan vốn rất thích hợp cho nữ tu sử dụng.

Sau khi dùng, thứ đan dược này sẽ làm thân thể tản mát ra mùi hương thơm ngát, còn có tác dụng làm trắng đẹp khiến người dùng có màu da trắng nõn, thậm chí còn có thể xóa nhòa một ít vết sẹo cũ. Đặc biệt, sau khi đạt đến tứ giai lại còn có công dụng tẩy rửa căn cốt, dù rằng hiệu quả chỉ ở mức tầm thường không phải là thoát thai hoán cốt nhưng với nữ tử mà nói cũng đủ để giúp một cô gái bình thường trở nên mỹ lệ làm rung động lòng người.

Loại tứ giai linh dược này đối với nam tu tác dụng không lớn, dù thế trong các cuộc đấu giá vẫn có một giá cả kinh người. Coi như với thân gia của Tống Quân Uyển, muốn mua một viên cũng chẳng nhẹ nhõm gì.

Nhìn đan dược, thần sắc Tống Quân Uyển dần nhu hòa xuống. Nhớ tới lời nói Bạch Tiểu Thuần vừa rồi, nàng không khỏi trầm mặc. Chìm trong trầm mặc, nàng nhận ra lòng mình rõ ràng dâng lên một chút rung động, nhưng rất nhanh thôi, thứ rung động này liền tiêu tán, ánh mắt nàng như cười mà không phải cười.

"Tiểu quỷ, rõ ràng là thủ đoạn để dụ dỗ ta... Xem ra, ngay từ lúc đầu là đã cố ý diễn trò như thế. Hừ, tỷ tỷ ngươi có chuyện gì mà chưa từng thấy qua, làm sao để cho một tên tiểu quỷ như ngươi có thể dụ dỗ thành công!" Tống Quân Uyển hừ nhẹ, cầm đan dược trong tay cẩn thận xem kỹ, sau khi xác định bên trong không có gì khác, tuyệt đối an toàn, liền nuốt đan dược vào miệng.

Mấy ngày về sau, Bạch Tiểu Thuần đang rầu rĩ trong động phủ không biết liệu hình tượng cứng rắn của mình có hiệu quả hay không thì Tống Quân Uyển đã đến. Bạch Tiểu Thuần liền đứng dậy ra đón vào động phủ, đang lúc hắn muốn bày ra bộ dáng rắn rỏi thì Tống Quân Uyển, sau khi đánh giá qua bốn phía, chỉ nói một câu rồi lập tức xoay người rời đi.

"Viên thuốc đó của ngươi đã bị ô uế nên ta ném đi rồi. Nay ra cho ngươi một nhiệm vụ, luyện cho ta một viên khác, phải là mị hương đấy."

Bạch Tiểu Thuần có chút ngây ngốc mờ mịt. Nhìn lại, Tống Quân Uyển đến rồi đi, cả thời gian còn chưa đầy nửa nén hương, hình như đối phương đến đây chỉ vì muốn nói một câu kia.

"Yêu nghiệt! đây là ý tứ gì, chiêu thức gì?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc. Một lúc lâu sau, thần sắc hắn bỗng nhiên chợt đổi, cẩn thận hít ngửi bốn phía, lập tức mặt mày hớn hở.

"Đây rõ ràng là hương vị Linh Hương đan do ta luyện. Khi ấy lúc luyện chế ta đã cho vào hương hoa nhài. Sau khi nuốt, tất nhiên sẽ có

mùi hương này." Bạch Tiểu Thuần lập tức yên tâm, nếu đối phương đã ăn đan dược của mình, lại đến yêu cầu mình luyện thêm, vậy đã nói lên những chuyện lúc trước đều đã bỏ qua.

"Nhưng yêu nghiệt yêu cầu cũng thái quá, lại muốn mị hương (hương quyến rũ) kia đấy. Nàng đã quá quyến rũ rồi, lại cảm thấy còn chưa đủ sao?" Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Liền sau đó, tim hắn nhảy lộp bộp, trợn mắt lộ vẻ hoảng sợ.

"Không xong, nàng bắt ta luyện chế linh dược có mị hương là để làm gì? Chẳng lẽ là định nhờ dược lực để dụ dỗ ta? Trời ạ... Yêu nghiệt này thật đáng sợ..." Bạch Tiểu Thuần trong lòng khẩn trương. Nhưng, sau khi cân nhắc lại hắn thấy là nếu cứ như vậy có lẽ mình cũng không cần chờ tới khi trở thành Đại trưởng lão thì mới có thể thu được vật Vĩnh hằng Bất diệt kia, chỉ cần mình có thể tùy ý ra vào động phủ Tống Quân Uyển, như vậy là có thể tìm cơ hội để âm thầm thu hoạch.

Nghĩ như thế, hắn liền phấn khởi, nhưng rồi lập tức lại rung động tâm can...

"Nhưng nếu vậy ta phải hy sinh quá lớn a, nàng kia rõ là một yêu nghiệt, ta thật sự lo lắng sẽ có một ngày nàng đại phát cuồng tính rồi làm chuyện gì đó không phải với ta, ta nên làm cái gì bây giờ? Đánh thì ta đánh không lại, nếu nàng ấy cưỡng ép... Thật là đáng sợ." Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, sau khi trầm ngâm một lúc lâu thì bày ra một bộ dáng đại nghĩa lẫm liệt, hất tay áo nhỏ lên.

"Mà thôi, mà thôi. Hết thảy cũng là vì trường sinh a, ta nhẫn nhịn. Nếu như Tống Quân Uyển thật sự cầm thú như thế, ta... ta chịu đựng!" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình vì trường sinh mà đã bỏ ra toàn bộ, giờ phút này trong lòng thấp thỏm, vừa tu hành, vừa không quên luyện dược cho Tống Quân Uyển.

Lần này luyện dược, hắn phá lệ ra sức. Qua mấy ngày sau, một lò Linh Hương đan đã luyện thành. Tuy rằng chỉ có một viên, nhưng phẩm chất lại đạt đến cấp bậc trung phẩm.

Nếu nữ tu phục dụng linh dược này, chẳng những có thể làm cho dung nhan trắng đẹp, càng có thể là thúc đẩy căn cốt thân thể biến hóa, giúp cho nữ tử càng thêm mị lực hơn nữa, nhất là trên thân còn toát ra mùi hương có sức hấp dẫn trí mạng với nam giới.

Cầm linh dược trong tay, Bạch Tiểu Thuần ngửi một hơi, lập tức bị hương thơm thoang thoảng phả vào mặt, khiến cả người không thể tự chủ đắm chìm trong mùi hương kia, không muốn thức tỉnh.

"Thành công rồi!" Bạch Tiểu Thuần thần sắc say mê, thật lâu sau mới khôi phục được. Hắn lại ngửi thêm lần nữa, cứ vậy suốt cả ngày hắn đều làm thế, mãi cho đến khi khiến thân thể của mình thích ứng với hương thơm này, rồi lại tự mình luyện chế ra một viên linh dược giúp chống cự thứ hương này để nuốt vào. Cuối cùng khi đã xác nhận bản thân đã có ý chí rất mạnh có thể đối kháng với hương thơm này, hắn mới hài lòng cầm lấy đan dược, ngẩng đầu nhìn trời không, bày ra bộ dạng bi tráng như tráng sĩ một đi không trở lại.

"Hết thảy vì trường sinh!" Bạch Tiểu Thuần thở sâu, lao ra động phủ. Trên đường hắn cảm thấy cả bầu trời như toàn màu xám tro, đầy trong đầu đều là ý nghĩ nếu đối phương cuồng tính đại phát, mình rốt cuộc là phải nên làm gì.

Đi chưa bao lâu, còn đến được thượng khu của ngón tay, Bạch Tiểu Thuần cắn chặt răng đang lúc muốn quyết định thì đột nhiên thần sắc hắn khẽ động. Từ xa xa trên sơn sơn đạo, hắn thấy bóng người trọc đầu đi xuống.

Người này không có tóc, không có chân mày, luôn cả lông mi cũng không... Toàn thân trụi lủi, trông rất gầy gò. Chính là Tống Khuyết, hắn vừa mới đi bái phỏng cô trẻ của mình, hỏi một chút về vấn đề tu luyện, sau khi bị giáo huấn một trận, giờ phút này tâm tình đang phiền muộn. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Thời khắc ánh mắt hai người ánh chạm nhau, Bạch Tiểu Thuần sững sờ, đã mấy ngày nay hắn không gặp Tống Khuyết, giờ phút này nhìn kỹ vài lần.

"Ồ, ngươi như thế nào lại có biến hóa lớn như thế, chẳng những gầy đi mà lông tóc trên người đều không còn?" Bạch Tiểu Thuần nhịn không được, kinh ngạc cất tiếng hỏi, chợt nhớ tới nguyên nhân, lại cảm thấy sát ý trong mắt đối phương quá nồng nên vội vã bổ sung thêm một câu.

"Như vậy cũng tốt, so với trước kia trông tốt hơn rất nhiều, thật sự..."

Tống Khuyết hai mắt chợt co rút lại, theo bản năng giơ tay sờ cái đầu trọc, hận ý trong lòng liền đùng đùng nổi lên. Lông tóc toàn thân hắn là do mấy tháng trước bị lửa của lò đan đốt trụi, thứ lửa này lại chứa dược lực khá quỷ dị, khiến đã mấy tháng qua, lông tóc vẫn không cách nào mọc ra.

Mấy tháng này, mỗi lần nhìn hình dạng mình trong gương đồng, hắn lại buồn bực đến phát điên. Chỉ vậy thì cũng thôi, cũng không phải không chịu đựng được, nhưng hắn lại còn bị tiêu chảy suốt nửa tháng, nhớ tới những ngày ấy, mỗi ngày phải chịu hơn trăm lần thống khổ. Giờ khắc này lại nghe Bạch Tiểu Thuần nói vậy, hai câu nói kia đối với hắn chính là một sự khiêu khích trắng trợn.

Ở Huyết Khê tông, bao giờ cũng vậy, chẳng mấy ai dám trêu chọc Tống Khuyết. Hắn tuy trầm tính nhưng hôm nay, sau mấy phen phải chịu thiệt trước Dạ Táng, hắn thật sự không thể nào nhịn thêm được nữa. Lửa giận đột nhiên bộc phát.

"Dạ Táng, người khinh người quá đáng!" Tống Khuyết thét, một bước tiến tới, ngáng ngang đường đi Bạch Tiểu Thuần.

"Từ khi ngươi đến Trung Phong, Trung Phong gà chó cũng không được yên ổn, tiếng oán than khắp nơi. Dạ Táng, bây giờ ta..."

"Đứa nhỏ này, náo nháo cái gì, đi chỗ khác chơi, đừng có chặn đường ta." Tống Khuyết còn đang gào thét thì Bạch Tiểu Thuần cũng nổi giận. Bạch Tiểu Thuần thấy mình vừa rồi đã phân bua, huống hồ những chuyện kia cũng không phải là do hắn cố ý, vì thế hắn bực bội cắt ngang lời Tống Khuyết.

Tống Khuyết bị câu nói đó làm tức giận đến nỗi muốn nổ tung toàn thân, tên Dạ Táng trước mặt còn dám ra dáng trưởng bối đi răn dặn tiểu bối nữa. Tống Khuyết ngửa mặt lên trời rống lên, tu vi toàn thân ầm ầm bộc phát, hai mắt đỏ thẫm, giơ trảo phải chụp tới Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên lệ mang. Nếu là người khác, hắn còn có thể lúng túng một chút, chứ Tống Khuyết thì... từ lúc ở Vẫn Kiếm thâm uyên, Bạch Tiểu Thuần đã quá rành, đến khi vào Huyết Khê Tông thì hắn càng ăn chắc. Ngay khi Tống Khuyết xuất thủ, Bạch Tiểu Thuần đã tiến lên một bước, giơ tay phản đòn chụp vào bắp tay Tống Khuyết, hất lên, ném thẳng xuống dưới núi.

Toàn thân lực lượng của Bất Tử Kim Cương quyển ầm ầm chuyển động, trực tiếp bạo phát thành những tiếng nổ đùng đoàng. Tống Khuyết cảm giác như tay phải không thuộc về hắn nữa, như bị một cái kìm sắt kẹp lấy, toàn thân bị ném đi, bên tai chỉ nghe tiếng gió rít bén nhọn, đầu óc ông ông, trời đất quay cuồng... thân thể hắn đã bị ném trực tiếp từ trên núi xuống núi.

"Dạ Táng!" Tống Khuyết gào thét thảm thiết, gắng gượng trụ thân lại, nhưng lực đạo quá lớn khiến hắn không cách nào nghịch chuyển được, đành bị ném thẳng xuống mặt đất.

Bạch Tiểu Thuần sửa sang lại quần áo, không thèm để ý đến Tống Khuyết, lại tiếp tục rầu rĩ ưu tư xem nếu Tống Quân Uyển dùng sức mạnh thì mình nên làm gì. Lúc này hắn đã đến thượng khu của ngón tay, tiến đến trước động phủ của Tống Quân Uyển.

Không lâu sau, Tống Khuyết từ dưới núi điên cuồng vọt lên, sắc mặt hắn tái nhợt, trong lòng chất chứa sát ý vô tận. Trước lực lượng khủng bố

của Dạ Táng, Tống Khuyết càng cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, hắn tuyệt đối không muốn thấy ở Huyết Khê tông lại xuất hiện thêm một người vốn cùng thế hệ nhưng có thể áp chế mình.

"Dạ Táng quỷ kế đa đoan, tàn hại tông môn, lại khiến đệ tử Trung Phong oán than khắp nơi, tuy hận mà không dám nói. Mặc dù hắn được lão tổ và cô trẻ tán thưởng nhưng cũng chỉ là ngoại nhân mà thôi, rốt cuộc cũng chẳng phải là máu mủ gì. Còn ta lại chính là trai trưởng thế hệ này của Tống gia. Bây giờ ta phải đem chuyện này thưa với cô trẻ, nói rõ đại nghĩa để cô trẻ trừng phạt hắn. Diệt trừ tên này xem ra không được nhưng phải làm cho Dạ Táng quỳ xuống nhận sai, để hắn từ đây còn biết giữa ta và hắn ai cao ai thấp!" Tống Khuyết nghiến răng, mắt bốc hỏa, thẳng đến thượng khu ngón tay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Ta Thân Là Trưởng Bối, Cũng Có Chỗ Không Đúng

Dịch giả: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Tống Khuyết lòng đầy sát ý, ra sức bay nhanh. Hắn tự tin cô trẻ nhất định thay mình chủ trì công đạo, sẽ khiến Dạ Táng hoặc phải chết, hoặc phải chịu khuất phục dưới mình.

"Ta là trưởng tử của Tống gia. Nếu không phải vì Linh Khê tông Bạch Tiểu Thuần thì ta đã Thiên Đạo trúc cơ rồi và tự mình có thể tranh đoạt vị trí Huyết Tử của thế hệ này mà không cần phải phụ trợ cho cô trẻ." Tống Khuyết thở mạnh, càng tăng tốc hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến thượng khu ngón tay.

"Tuy nhiên, điều này cũng không đáng ngại. Cô trẻ tranh giành Huyết Tử cũng chỉ là kế sách tạm thời nhằm giữ vị trí này không để Huyết Mai chiếm đoạt mà thôi. Chờ ta đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, ta vẫn có thể tranh đoạt thân phận Huyết Tử. Dạ Táng nếu chịu tòng phục để ta sử dụng thì cũng thôi, còn nếu hắn không biết điều, ta quyết phải khiến hắn chết không có chỗ chôn." Tống Khuyết càng thêm tự tin, khí thế bạo phát ầm vang, lao thẳng vào thượng khu ngón tay, tiến đến hồ nước trước cửa động phủ của Tống Quân Uyển.

Chỗ thác nước đỏ thẳm đổ xuống hồ, có bốn tên đồng tử đang nhắm mắt ngồi đấy. Khi Tống Khuyết đến, bốn người liền mở mắt, lộ ra tinh mang, nhìn đến.

Tống Khuyết không chút dừng chân, theo con đường cạnh hồ tiến thẳng vào bên trong thác nước. Ngay lúc muốn bước vào động phủ thì cả

bốn tên đồng tử đều biến sắc, vội đứng dậy, tiến tới ngăn trước mặt Tống Khuyết.

"Tống trưởng lão, xin chờ một lát." Một tên đồng tử, tuy biết rõ Tống Khuyết địa vị không tầm thường nhưng không dám không ngăn cản, đành mở miệng thốt.

"Cút đi. Ta tìm Đại trưởng lão có chuyện quan trọng." Tống Khuyết đang cơn giận, sát ý bừng bừng, lúc này lại thấy đồng tử dám ngăn cản mình thì nhíu mày khẽ quát.

Bình thường, hắn đến đây đều không cần phải thông báo, với thân phận của hắn, tuy không dám nói là tùy ý ra vào nhưng cũng không khác gì mấy. Hơn nữa, Tống Quân Uyển đối với đứa cháu này vốn rất yêu chiều. Vậy mà bây giờ, đồng tử lại dám ngăn trở. Tống Khuyết hừ lạnh, xô mạnh đồng tử ra phía trước, bước thẳng vào động phủ.

Bốn tên đồng tử sắc mặt đại biến, bọn hắn đã cố tình ngăn trở vì thấy Đại trưởng lão và người kia đang có sự tình kín đáo riêng tư trong động phủ, nhưng bọn hắn không ngăn được Tống Khuyết.

Giờ phút nghiêm ngặt này Tống Khuyết lại cường hành tiến nhập cửa động, bước thẳng vào trong.

Nếu là ngày thường, Tống Khuyết cũng không lỗ mãng như thế, nhưng đây chính là cô của hắn, hơn nữa, Tống Khuyết lại đang cơn thịnh nộ không áp chế được nên hắn mới mất sự bình tĩnh thường ngày. Hơn hết, cũng bởi hắn không cho là có đại sự gì đang diễn ra.

Vừa bước vào động phủ, còn chưa tiến vào đại sảnh, Tống Khuyết đã nghe được tiến cười của cô trẻ Tống Quân Uyển truyền ra. Tiếng cười vừa vui thích vừa hờn giận.

Tống Khuyết khẽ giật mình, đi vội vài bước, vượt qua bình phong. Vừa bước tới đại sảnh, hắn lập tức nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho

cả người như bị ngũ lôi oanh đỉnh (trời giáng), đầu óc quay mòng, trợn mắt há mồm, không thể tin nổi.

Cô trẻ Tống Quân Uyển đang ngồi trên ghế, tay trái che miệng, ẩn lộ nhu tình, tiếng cười không ngừng. Còn Dạ Táng thì đang ngồi bên cạnh nắm lấy tay phải của nàng, cẩn thận xem xét, thậm chí còn ngửi một cái.

Cảnh tượng này khiến cho Tống Khuyết hoàn toàn há hốc mồm, cảm giác trời đất đảo lộn thậm chí hắn đã nghĩ đây là ảo giác không thể nào là sự thật. Nhưng mọi chuyện rành rành trước mắt, rõ ràng một cảnh gian díu, khiến cho Tống Khuyết hoàn toàn bối rối.

Gần như ngay khi Tống Khuyết vào, Tống Quân Uyển vội rút tay phải khỏi Bạch Tiểu Thuần, vẻ tươi cười liền thu liễm lại, nàng ho nhẹ, thần sắc nghiêm nghị, lấy lại dáng vẻ trưởng bối, nhìn về Tống Khuyết.

"Sao lại xúc động như thế? Thôi được rồi. Ngươi tới đây có chuyện gì?" Tống Quân Uyển tuy muốn ra vẻ trưởng bối nhưng trên hai má nàng còn dấu ửng hồng còn chưa kịp tiêu biến chỉ khiến cho nàng bây giờ trông vừa nghiêm túc vừa vũ mị, giao hòa nhau, xinh đẹp khôn tả.

Đồng thời trong lòng nàng cũng khó tránh xấu hổ, nếu là người khác mà dám lỗ mãng xông vào như vậy, nàng nhất định đã phạt nặng, nhưng Tống Khuyết là cháu mình, nàng không tiện trách phạt.

Bạch Tiểu Thuần cũng vội vã ngồi nghiêm chỉnh lại. Tống Khuyết đột nhiên xông vào, hắn cũng bị dọa muốn nhảy dựng, lòng chột dạ, có cảm giác như trộm bị bắt quả tang. Hắn cũng vừa tới đây không lâu, sau khi đưa Linh dược, tự nghĩ mình cũng nên chủ động giải oán nên mới bảo Tống Quân Uyển để hắn xem tướng tay.

Ngày đó ở Linh Khê tông, hắn đã biểu diễn một màn xuất chúng, cũng đã làm cho Tống Quân Uyển có ấn tượng sâu đậm. Vì thế, giờ đây nàng mới để Bạch Tiểu Thuần nắm lấy tay mình, nghe mấy lời tán tỉnh bịp bợm mà cười liên tục, tiếng vui quanh quẩn.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần ngồi bên cạnh, thở sâu, thần sắc nghiêm nghị, bắt chước bộ dạng Tống Quân Uyển, nhìn Tống Khuyết.

Tống Khuyết hô hấp dồn dập, hồi lâu sau mới hết hoảng hốt bình tĩnh lại, có thể coi như là bình tĩnh lại. Hắn vẫn còn chưa tin nổi những gì mình vừa thấy. Cô trẻ cao cao tại thượng, tuyệt đại tao nhã trong suy nghĩ của hắn rõ ràng lại bị người khác nắm tay, lại còn cười cợt vui sướng.

Chuyện này tuy khó tưởng tượng, nhưng nếu chỉ thế thì cũng thôi. Không ngờ, người nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô trẻ lại chính là người đang khiến hắn nổi giận xung thiêng. Dạ Táng.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng Tống Khuyết bỗng đột nhiên bạo phát mãnh liệt. Hơi thở hắn hỗn loạn, hai mắt đỏ cạch, chằm chằm nhìn vào Dạ Táng, tức giận điên cuồng.

"Dạ Táng!" Tống Khuyết hét lớn. Hắn bước tới hướng về cô trẻ, Đại trưởng lão Tống Quân Uyển.

"Tiểu cô, từ khi Dạ Táng bước vào Trung Phong đã tàn hại tông môn, quỷ kế đa đoan, càng khiến cho đệ tử Trung Phong hận thấu xương, sinh linh đồ thán. Ta hoài nghĩ tên này chính là ám tử (nội gián) của tông môn khác đã toan tính gây dịch tả cho Huyết Khê tông ta. Xin tiểu cô diệt trừ người này để răn đe." Giờ phút này, đầu óc Tống Khuyết vẫn còn ông ông, tiếng hắn gào lên quanh quẩn khắp động phủ.

Bạch Tiểu Thuần sắc mặt khẽ biến, trong lòng nổi giận. Hắn tuy biết Tống Khuyết tới đây chính là muốn tố cáo mình nhưng không ngờ Tống Khuyết lại nói trúng, quá đúng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần phải kinh hãi. Đang định phản bác lại thì Tống Quân Uyển bên cạnh đã nghiêm mặt, vỗ bàn.

"Bình" bàn đá bên cạnh phát ra tiếng nổ mạnh, đè áp luôn thanh âm của Tống Khuyết.

"Câm miệng!" Tống Quân Uyển mặt trầm như nước, ánh mắt nheo lại, thanh âm quanh quẩn khiến toàn bộ động phủ như có hàn khí bức người. Tống Khuyết run lên. Từ nhỏ hắn luôn sợ người cô trẻ này, giờ phút này thấy cô trẻ tức giận, theo bản hắn liền cúi đầu.

Thấy bộ dạng Tống Khuyết như vậy, Tống Quân Uyển tuy còn tức giận nhưng gượng nén xuống. Đối với đứa cháu này, nàng vẫn luôn yêu chuộng. Giờ phút này nàng nói lời thân tình, lộ vẻ tiếc hận rèn sắt đã không thành thép.

"Khuyết nhi, ngươi là trai trưởng thế hệ này của Tống gia, tương lai của ngươi khó hạn lượng được, làm sao lại hồ đồ thiển cận như thế? Dạ Táng lai lịch trong sạch, lại có cống hiến to lớn với tông môn. Đúng là hắn có một chút lỗi với tu sĩ đồng môn, nhưng tất cả những chuyện đó đều không phải do hắn cố ý mà là hắn vì cơ đồ dược đạo của tông môn. Ủy khuất của hắn, ngươi không phải không biết." Tống Quân Uyển tiếc nuối nói. Nàng cảm thấy hành động hôm này của đứa cháu này thật quá hồ đồ.

Bạch Tiểu Thuần ngồi bên cạnh, thấy một tình cảnh như thế thì cảm động, ánh mắt hắn lộ ra vẻ nhu hòa. Liếc mắt nhìn Tống Quân Uyển, nhận thấy nàng đúng là hiểu thấu lòng mình. Toàn bộ những chuyện kia, chính xác là không phải do mình cố ý.

Lúc này đây, hắn nhận ra Tống Quân Uyển đúng là tri kỷ củ mình. Huyết Khê tông đối xử với mình thật sự quá tốt, tốt phải nói.

Trong khi trong lòng Bạch Tiểu Thuần dậy lên cảm khái vô tận thì Tống Khuyết lại run rẩy cả toàn thân. Hắn từ nhỏ, khi bị cô trẻ răn dạy thường rất ít phản bác, nhưng giờ khắc này, hắn thật sự không chịu nổi. Nhất là khi nhìn thấy bộ dáng cảm khái của Bạch Tiểu Thuần, trong óc hắn lại hiện lên cảnh tượng đối phương nắm chặt tay cô trẻ cũng như bộ dạng gian díu của cả hai. Tống Khuyết thở gấp, đột nhiên ngẩng đầu.

"Dạ Táng, ngươi..."

Tống Quân Uyển thấy Tống Khuyết rõ ràng còn không biết hối cải, sắc mặt càng thêm âm trầm, phẫn nộ quát.

"Khuyết nhi, ngươi lui ra!" Nói xong, Tống Quân Uyển quay về phía Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng mở miệng.

"Dạ sư đệ, chớ để ý. Khuyết nhi tuổi nhỏ còn chưa hiểu chuyện."

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, lại bày ra bộ dáng trưởng bối, khẽ gật đầu, cười khổ.

"Không sao, Khuyết nhi tuổi trẻ tính nóng cũng là chuyện thường tình. Chúng ta làm trưởng bối chỉ cần biết cách dạy bảo là được."

Nghe Bạch Tiểu Thuần mở miệng nói "Khuyết nhi" hai từ, Tống Khuyết điên tiết cực độ, toàn thân tu vi ầm ầm bộc phát, sát khí động trời.

"Dạ Táng, ta phải giết ngươi!" Tống Khuyết gầm lên, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Hành động đột ngột, khoảng cách lại gần, luôn cả Tống Quân Uyển cũng không kịp ngăn cản.

Ầm! Tống Khuyết kháp quyết, hiện ra một cái Đại Thủ Ấn màu máu, sóng khí cuồn cuộn, phá hủy bàn ghế, đánh thẳng đến ngực Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần hai mắt chuyển động, không né tránh lãnh trọn nguyên đòn vào ngực, lập tức phun máu, sắc mặt trắng bệt, thân thể lão đảo lui lại.

Thấy Bạch Tiểu Thuần bị trúng đòn, Tống Quân Uyển có chút đau lòng, lập tức nổi giận, vung tay phải phất mạnh. Một cỗ đại lực khuếch tán ra, lập tức áp đảo Tống Khuyết, khiến hắn không cách nào tiến tới, chỉ có thể trơ mắt đỏ cạch, toàn thân run rẩy vì giận. Hắn biết Dạ Táng thổ huyết chỉ là giả, dù có bị thương thật sự cũng không phun máu cường điệu đến vậy.

"Tống Khuyết, ngươi thật to gan!" Tống Quân Uyển tức giận vô cùng, đang muốn dạy dỗ thì bị Bạch Tiểu Thuần chụp lấy tay phải.

"Khuyết nhi nói không sai, ta thân là trưởng bối, cũng có chỗ không đúng, đã làm hại Khuyết nhi trọc đầu. Khi về, ta sẽ lập tức bế quan luyện dược, nhất định phải luyện ra một loại linh dược giúp cho Khuyết nhi mọc tóc trở lại." Bạch Tiểu Thuần đưa mắt nhìn Tống Quân Uyển, khóe miệng vẫn còn dính máu tươi, nghiêm túc nói, thậm chí còn dùng sức bóp tay Tống Quân Uyển một cái để tỏ rõ quyết tâm của mình.

Tống Quân Uyển đỏ mặt. Hành động nắm chặt tay mình ở ngay trước mặt cháu mình như thế không hiểu sao lại làm tim nàng phanh phanh đập loạn, cảm giác thật khác thường.

"Khuyết nhi, còn không mau xin lỗi Dạ sư thúc của ngươi!" Tống Quân Uyển rút bàn tay nhỏ bé lại, khi nhìn lại Tống Khuyết, tức giận lại nổi lên.

Một màn này, làm cho Tống Khuyết cả người run rẩy, trên mặt hiện gân xanh, đột nhiên cười lớn.

"Hai ngươi, một đôi gian..." nhưng hắn còn chưa kịp nói xong. Tống Quân Uyển trong mắt đã lộ ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, tay trái tay áo hất lên, một trận cuồng phong đột ngột xuất hiện, lập tức cuốn lấy Tống Khuyết tống xuất khỏi động phủ.

"Tống Khuyết vô lễ, trách phạt bế quan ba tháng, không được ra ngoài!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Tứ Quỷ Lực Lượng

Dịch giả: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không nên tiếp tục ở lại động phủ nữa, thấy Tống Quân Uyển trầm lặng như nước, hắn than nhẹ rồi hướng Tống Quân Uyển cáo từ. Tống Quân Uyển chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu. Sau khi an ủi hắn vài câu, nàng chợt nói.

"Mấy tháng sau, trước khi chiến tranh, Trung Phong sẽ tiến hành tổ chức Huyết Tử thí luyện. Lúc đó, ta hy vọng ngươi sẽ giúp ta." Tống Quân Uyển nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mong chờ.

Bạch Tiểu Thuần trong mắt ánh lên tinh mang, qua một hồi thì thở ra, gật đầu nhẹ và ly khai động phủ.

Vừa rời khỏi động, trong lòng Bạch Tiểu Thuần không khỏi đắc ý, hắn thở mạnh, vừa rồi có thể chỉnh đốn Tống Khuyết một phen, nghĩ lại rất làm thỏa mãn.

"Hừ hừ, Khuyết nhi, từ nay về sau, ta chính là sư thúc của ngươi á!" Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần càng cao hứng, tuy thế sắc diện vẫn trắng bệt, duy trì nét nghiêm nghị, lại như chứa một tâm sự nặng trĩu, thẳng về động phủ ở hạ khu.

Về đến nơi, lại nghĩ đến mình đã là trưởng bối của Tống Khuyết, hắn cảm thấy sảng khoái khắp người, liền giơ tay áo phất một vòng rõ lớn.

"Nhưng thôi, nhưng thôi. Ta thân là trưởng bối, thật không nên chấp nhặt chi bọn tiểu bối." Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, không còn để ý đến chuyện vừa rồi nữa, bắt đầu tu hành.

Lúc này, hắn bắt đầu tính toán cách thức cải tiến tứ giai linh dược. Luyện dược khi trước, tuy là cuối cùng cũng thành công nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm giác có gì đó không thông suốt hoàn toàn.

"Hẳn vấn đề là ở lò đan..." Bạch Tiểu Thuần than nhẹ. Hắn nhận thấy, khi luyện dược, nếu thẳng tay thả hết toàn bộ dược thảo theo các suy tính của mình thì không một lò đan nào chịu nổi, cuối cùng đều sẽ bị nổ lò. Vì vậy chỉ có thể giảm bớt số lượng dược thảo thì lò đan mới không tan vỡ. Nhưng làm thế, trong lòng lại có một cảm giác nửa vời, phảng phất như chỉ mới dùng một nửa khí lực.

"Đáng tiếc, hiện giờ luyện dược, cũng chỉ có thể như vậy." Bạch Tiểu Thuần cảm thán, cũng đành không còn cách nào khác. Hắn định sau khi trở về Linh Khê tông, sẽ đi hỏi Lý Thanh Hậu, xem thử có biện pháp nào để giải quyết hay không.

Về chuyện tu hành, Bạch Tiểu Thuần cũng không lãng phí thời gian. Trong những ngày sau đó, hắn liên tục hấp thu huyết khí để tu luyện Bất tử Trường sinh công, quyển hai - Bất Tử Kim Cương.

Bất Tử Kim Cương tầng thứ nhất, Thập Tượng Man Quỷ Thân, Bạch Tiểu Thuần đã tu luyện đến hoàn mỹ. Bây giờ, tầng thứ hai Thập Quỷ Thiên Yêu Thân, dưới sự tu hành nỗ lực của hắn, nhất là tại Huyết Khê Tông - thánh địa để tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, nhờ hấp thu huyết khí, cuối cùng cũng đã đột phá, đạt đến Tứ Quỷ Chi Lực.

Đối với trình độ cường hãn của nhục thân chính mình, Bạch Tiểu Thuần đã có chút phán đoán, tuy nhiên lại không có cơ hội toàn lực thi triển. Cho dù vậy, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm nhận được sự khủng bố của bản thân. Sức lực hắn rất lớn, có thể nói không gì không công phạt được, tựa hồ như vô cùng. Khí lực toàn thân tựa hồ có thể rung chuyển núi sông.

Còn năng lực phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần cũng đạt đến trình độ làm chính hắn trống mắt líu lưỡi. Một kích toàn lực của Tống Khuyết trước đó, đối với Bạch Tiểu Thuần chỉ như là gãi ngứa. Còn ngụm máu

tươi hắn phun ra chính là do hắn gắng gượng rung chuyển Linh hải trong cơ thể để ép ra.

Còn thần thông Hám Sơn Chàng của Bất Tử Kim Cương quyển, Bạch Tiểu Thuần không có nhiều cơ hội đi trải nghiệm, nhưng trong vài lần thi triển, hắn cũng kinh hãi với thần thông này.

Thậm chí, hắn cảm giác là một khi toàn lực sử dụng, dù là ngọn núi cứng rắn cũng có thể bị khoét ra một lổ thủng nếu bị thân thể mình va đụng vào, càng không cần phải nói nếu là thân thể địch nhân thì sẽ ra sao.

"Ta cảm thấy, hiện tại mình đã là một tồn tại vượt qua cả Thiên Yêu a." Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải khoắng xuống đất. Hắn cảm giác mặt đất cứ như đậu hũ, liền bị vốc lên một khối, không chút trở ngại nào. Hơi bóp nhẹ, hòn đá trong tay đã trở thành tro bụi. Sự cường hãn ngày càng tăng này càng làm cho Bạch Tiểu Thuần thêm phấn khởi. Mỗi lần hấp thụ huyết khí, hắn đều có cảm giác vui sướng khó nói nên lời.

Đồng thời, với Huyết Sát Giới, tốc độ ngưng tụ huyết kiếm của Bạch Tiểu Thuần cũng tiến nhanh rất nhiều, uy lực càng thêm cường đại. Đặc biệt là mỗi khi thi triển, hắn mơ hồ cảm nhận được toàn bộ Trung Phong, một cảm giác như... có thể thật sự rung chuyển cả Trung Phong.

Nhưng hắn không dám tiếp tục thử nghiệm, sợ rằng sẽ có các biến hóa mà bản thân không khống chế nổi mà dẫn đến nguy hiểm.

Lại còn Tử Khí Thông Thiên Quyết. Đây chính là công pháp trụ cột của Bạch Tiểu Thuần, cũng là ẩn tàng chi đạo duy nhất của Linh Khê tông. Ở sơ kỳ, vạn sự khởi đầu nan, ngay cả việc lấy Thông Thiên hà thủy cũng cần người trợ giúp, nhưng giờ đây, Bạch Tiểu Thuần đã đat đến trung kỳ, cũng nhờ đã dung hợp một giọt nên mới có được khống chế nhất định đối với Thông Thiên hà thủy. Theo Bạch Tiểu Thuần tu hành, cái chủ đích bá đạo có thể trực tiếp dung hợp Thông Thiên hà thủy này ngày càng lộ rõ.

Đặc biệt là sau khi Bạch Tiểu Thuần đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, trong Linh hải tầng thứ tư, một chung Thông Thiên hà thủy kia càng hòa tan rất nhanh. Hơn nữa, nhờ đan dược trợ giúp, Bạch Tiểu Thuần đã có thể cảm thụ được khí tức trên người mình, mơ hồ có chút tương đồng cùng... Thông Thiên Hà.

Đó là một loại cảm giác huyền diệu mà Bạch Tiểu Thuần khó có thể diễn đạt nhưng vẫn có thể cảm thụ rõ ràng sự cường hãn của chính mình. Trong các tu sĩ Trúc Cơ, không dám nói không có đối thủ nhưng chắc chắn là có thể càn quét rất nhiều người.

Còn về Thông Thiên Pháp Nhãn, từ khi đi vào Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần hầu như không thi triển thần thông này. Nhưng, theo tu hành, mi tâm bên trong không ngừng có cảm giác ngứa ngáy, càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy Thông Thiên Pháp Nhãn tựa hồ cũng có thể tích lũy lực lượng, một khi hoàn toàn mở ra, nhất định sẽ kinh Thiên động Địa.

Duy chỉ một chuyện khiến Bạch Tiểu Thuần không hài lòng, đó chính là Ngự Nhân đại pháp cùng với Nguyên Từ chi lực. Tuy rằng, từ khi tu luyện Tử Khí Thông Thiên Quyết, ngự lực cũng có gia tăng, nhưng vẫn có hạn. Còn Nguyên Từ chi lực, Bạch Tiểu Thuần đã nghiên cứu cực kỳ lâu, trước sau vẫn không muốn buông bỏ, nhưng dường như vẫn còn bị một tầng ngăn cách, khó mà hiểu thấu đáo, khó mà nắm giữ.

Chuyện này làm cho Bạch Tiểu Thuần rất phiền não nhưng cũng không cách nào để giải quyết, chỉ có thể mỗi ngày dành ra một ít thời gian, không ngừng nghiên cứu mài dũa.

Ngoài ra cũng còn một việc vẫn khiến Bạch Tiểu Thuần luôn cân nhắc mấy ngày qua, chính là những lời Tống Quân Uyển từng nói. Mấy tháng sau, Huyết Tử thí luyện của Trung Phong sẽ được tổ chức, nàng hy vọng Bạch Tiểu Thuần sẽ ra tay tương trợ.

"Một khi Tống Quân Uyển trở thành Huyết Tử, Đại trưởng lão vị trí sẽ bị trống. Theo lệ vị trí Đại trưởng lão sẽ được chọn từ các huyết sắc

trưởng lão nhưng nếu có người thanh danh cực cao, người này cũng có thể trực tiếp trở thành Đại trưởng lão!" Vì đề phòng con thỏ, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng, mắt hắn lộ ra tinh mang, mấy ngày này hắn đều suy nghĩ đến chuyện này.

Hắn biết rõ, đây chính là một cơ hội tuyệt hảo cho mình, nếu thành công là có thể lấy được vật Vĩnh Hằng Bất Diệt kia, rồi ly khai Huyết Khê Tông.

"Hiện giờ, danh khí ta ở Huyết Khê Tông có thể sánh cùng Tống Khuyết rồi, nhưng nếu muốn vượt qua mấy huyết sắc trưởng lão để trở thành Đại trưởng lão thì vẫn còn có chút chưa đủ a. Trong mấy tháng này, ta cần phải làm cho danh tiếng của mình nổi lên. Vô luận tốt xấu thế nào, tóm lại phải khiến tất cả mọi người nhận ra rằng, ta tuy là Phàm Đạo Trúc Cơ nhưng vẫn có thể trở thành cường giả, có thể làm người khác thấy là giật mình, nghe là biến sắc!" trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ rõ vẻ quyết tâm.

Từng ngày trôi qua, chiến tranh giữa Huyền Khê tông và Đan Khê tông lại tiếp tục leo thang, đạt tới cấp độ toàn tông giao chiến. Mỗi ngày đều có rất nhiều tin tức truyền về, có thật có giả, nhưng đều khiến cho đệ tử Huyết Khê tông kinh hãi không thôi. Cùng thời gian này, việc chuẩn bị chiến tranh ở Huyết Khê tông cũng đã tiến tới đoạn cuối. Rất nhiều đệ tử lần lượt được phái đi, không biết về đâu.

Mà trên bầu trời Huyết Khê tông, Bạch Tiểu Thuần thấy được Huyết vân càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc thêm... mơ hồ tạo nên một áp lực khiến lòng người hốt hoảng, cũng khiến cho huyết khí của toàn bộ Huyết Khê tông càng thêm nồng đậm.

Trong lúc đó, dù rằng Bạch Tiểu Thuần bế quan rất ít ra ngoài, nhưng các truyền thuyết về hắn lại không có chút nào giảm bớt, thậm chí còn ngược lại, càng thêm khoa trương sau một thời gian được mọi người thêm mắm thêm muối.

Nhất là chuyện Tống Khuyết bị trách phạt phải bế quan, không biết vì sao mà có rất nhiều người biết được chuyện này. Lại còn có một lực lượng âm thầm nhắm vào Dạ Táng, không ngừng khuấy động thêm. Vì vậy, ở Trung Phong, cùng với vô số lời đồn đãi về Dạ Táng, rất nhiều người vừa oán hận vừa sợ hãi Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này đây, rất nhiều người chợt nhớ tới Huyết Mai thiếu chủ, nhớ tới Huyết Mai từng có xung đột với Dạ Táng. Vì vậy, bọn họ liền truyền tin cho Huyết Mai, hy vọng nàng ra mặt thay bọn họ.

"Kính xin Huyết Mai thiếu chủ ra mặt trừng trị Dạ Táng."

"Tên Dạ Táng này khủng bố cùng cực. Mọi người ở Trung phong, Thi Phong đều vô cùng đau khổ..."

"Dạ Táng còn được Trung Phong Đại trưởng lão thiên vị. Xin Huyết Mai thiếu chủ chém Ôn Ma, đem hắn treo cổ!"

Các truyền âm có giọng điệu kiểu này, Huyết Mai mỗi ngày nhận được không ít, đủ loại sự tình trên trời dưới đất về tính hung tàn của Dạ Táng. Chỉ cần nhìn vào nội dung của truyền âm là có thể thấy được, trong mắt không ít người ở Huyết Khê tông, Dạ Táng đã là một ma vương rất đáng sợ.

Bất quá, Huyết Mai cũng không có biện pháp gì. Trong tông môn bây giờ, Dạ Táng am hiểu dược đạo, được lão tổ coi trọng, danh khí rất lớn có thể so với cả Tống Khuyết.

Người như thế, Huyết Mai không thể công khai hạ thủ. Với lại, nàng cũng nhận ra rằng chiến lực của Bạch Tiểu Thuần không hề tầm thường, dù nàng có ngấm ngầm xuống tay muốn đánh chết đối phương thì tuyệt cũng không thể trong một giờ nửa khắc mà làm được.

Trong động phủ, Huyết Mai khoanh chân ngồi trầm ngâm, trong mắt hàn mang lấp lóe, nàng tất nhiên nhận ra có người muốn xúi giục nàng ra

tay giết chết Dạ Táng. Tuy nhiên, nàng thây kệ những người này, bởi vì bản tâm nàng cũng có ý muốn giết Dạ Táng.

"Không lâu nữa, Huyết Tử thí luyện sẽ mở ra, ta phải cùng với con tiện nhân Tống Quân Uyển tranh đoạt Trung Phong Huyết Tử của thế hệ này, mà Dạ Táng lại chính là một trợ lực lớn cho Tống Quân Uyển. Nếu có thể gạt bỏ hắn, đối với ta mà nói, chính là một chuyện rất tốt." Huyết Mai cười lạnh, sát ý trong mắt đậm thêm.

"Dạ Táng trước đây không chút nổi danh, rất ư bình thường, nhưng sau khi từ Vẫn Kiếm Thâm Uyên trở về thì tiếng tăm vang dội, cực kỳ bất phàm, cứ như thay đổi thành một người khác, rất là quỷ dị!"

"Thân phận của hắn nhất định có vấn đề. Cho dù không có vấn đề, cũng phải bới cho ra vấn đề!" Huyết Mai trong mắt sát ý càng đậm. "Nếu như không thể công khai ra tay, vậy chỉ còn cách âm thầm điều tra. Trong tình hình nhạy cảm, chiến tranh sắp bộc phát hiện tại, không chừng càng có lực sát thương."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Ớ? Vì Sao Ngươi Không Nói?

Dịch giả: VôHưKhông

Trong lúc Huyết Mai đang tìm kiếm vấn đề về thân phận của Bạch Tiểu Thuần thì ở trong Huyết Khê Tông xuất hiện một ít tin đồn. Những tin đồn này đến từ Thi Phong. Có người nói huyết tử Thi Phong sau khi nhận được linh dược của Bạch Tiểu Thuần đã lập tức bế quan, dù hiện nay chưa xuất quan nhưng lại có chấn động mạnh mẽ từ huyết tử điện của Thi Phong liên tục truyền ra.

Những chấn động đó dẫn tới sự chú ý của không ít người, nhất là huyết tử của Thiếu Trạch Phong và Vô Danh Phong càng để tâm. Ba người bọn họ bình thường chênh lệch chẳng bao nhiêu, ấy thế nhưng rõ ràng là hiện giờ huyết tử Thi Phong dường như đang có bước tiến mới.

Dù cho không thể nào bước vào Kim Đan nhưng đối với Thi Phong mà nói, một luyện thi đột phá cũng có thể làm cho chiến lực bản thân tăng lên đột biến.

Chính vì đó, huyết tử của Thiếu Trạch Phong và Vô Danh Phong đã có phần nóng ruột. Sáng sớm mấy ngày sau, đại trưởng lão của Thiếu Trạch Phong biến thành một luồng cầu vồng lao nhanh tới ngoài động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

"Lão phu Hàn Xuân Đông, Thiếu Trạch Phong. Dạ sư đệ ở trong động phủ chứ?" Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong thân thể cực kỳ vạm vỡ, cao to khỏe khắn, cảm giác cả người tỏa ra khí huyết dồi dào. Thân là tu sĩ luyện thể, lão đứng nơi đó phảng phất như một ngọn núi, sự oai

phong kinh người bao trùm bốn phía, ngay cả giọng nói lão cũng hùng hậu vô cùng.

Mấy cây huyết thụ mặt người từng đứa run lẩy bẩy nhưng không dám chạy trốn như trước. Người khác tuy có thể đáng sợ nhưng trong mắt chúng, Dạ Táng càng đáng sợ hơn nữa nên lúc này chỉ có thể cắn răng đứng đó giương mắt nhìn đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong.

Bạch Tiểu Thuần đang ngồi thiền trong động phủ. Chỉ trong mấy nhịp thở đầu khi đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong mới đến, gã đã phát hiện ra. Lúc này nghe truyền âm từ bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên nhưng cũng mơ hồ đoán được đối phương có mục đích gì. Gã trầm ngâm chỉ chốc lát rồi vung tay phải lên, cửa chính động phủ lập tức mở ra. Huyết thụ nhận được mệnh lệnh bèn nhanh chóng tránh ra một lối đi.

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong khẽ dịch chân đã đi thẳng vào trong sân ở bên ngoài động phủ. Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng đi từ trong động phủ ra. Ánh mắt hai người nhìn vào nhau một thoáng, rồi đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong cười lên một tiếng "Ha ha", chắp tay chào hỏi.

"Dạ sư đệ, năm đó khi ngươi đi ra từ Huyết Nhai thì ta đã biết ngươi cực kỳ bất phàm. Tiếc là... ngươi lúc đó lựa chọn Trung Phong, nếu như là Thiếu Trạch Phong ta thì hay rồi."

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười và chắp tay đáp lễ. Nhìn qua mặt nạ, nụ cười này của hắn có phần âm trầm mà đầy lạnh lùng.

"Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong tự mình đến thật vinh hạnh cho kẻ hèn Dạ mỗ đây. Mời!"

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong nói vài câu khách khí rồi theo Bạch Tiểu Thuần vào động phủ. Sau khi ngồi ở hai bên trái phải, đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong không ngừng ngớt miệng.

"Dạ sư đệ tu vi không tầm thường, lại có thiên tư kinh người, tích lũy sâu rồi nở rộ, bay thẳng lên trời. Trung Phong có thể có Dạ sư đệ là may mắn cho Trung Phong rồi."

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe lời này liền vui sướng nhưng vẫn bảo trì thần sắc nghiêm nghị, mỉm cười không nói.

"Nhất là Dạ sư đệ lại được lão tổ coi trọng, sau này không thể lường được..."

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong nói đầy cảm xúc, rồi còn nói tới cuộc chiến Huyền Đan hai tông, thảo luận về chuyện lớn chuyện bé trong Huyết Khê Tông, thay đổi đủ cách không ngừng tâng bốc Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra có vẻ ung dung bình thản nhưng lòng lại nở hoa bát ngát. Nghe đối phương tâng bốc, gã cảm thấy rất chi là hãnh diện. Khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu, khi thì cười "Ha ha".

Mãi cho khi qua nửa canh giờ, đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong nghĩ mình đã mở màn không tệ, tính nói vào chuyện chính nhưng thấy ý cổ vũ trong ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, lão lại thoáng chần chừ, vì vậy lại lần nữa tâng bốc một trận.

"Dạ Táng sư đệ tuấn tú lịch sự, là rồng phượng giữa loài người..."

"Quét mắt khắp toàn Huyết Khê Tông ta, dạng người có thể xứng danh với Dạ Táng sư đệ không quá năm đâu..." Lại qua một nén nhang, đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong nói đã có phần miệng khô lưỡi rát, nghĩ chắc là ổn rồi nhưng lúc nhìn vào Bạch Tiểu Thuần phát hiện đối phương đang hào hứng vô cùng, như thể đang đắm chìm trong lời tâng bốc của mình.

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong thoáng chần chừ. Lão cảm thấy lần này là mình đi nhờ vả đối phương làm việc nên đành cắn răng, vắt hết óc nghĩ ra các từ ngữ tán dương. Mãi cho đến khi lại qua gần nửa canh giờ,

đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong nhận ra mình thực sự đã hết lời nhưng Bạch Tiểu Thuần càng thêm hào hứng.

"Ớ? Vì sao ngươi không nói?" Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên nhìn về phía đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong.

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong cảm thấy một màn này quá quái dị nên sau khi cắn răng gắng sức phun ra mấy câu, rốt cục thở dài một tiếng. Lão nghĩ tên Dạ Táng trước mặt đây cao thâm khó dò, mình không thể xem đối phương là dạng người tầm thường được. Vì vậy lão chắp tay cúi đầu về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ sư đệ thực sự cao siêu. Hàn mỗ bội phục, bội phục. Nếu đã thế, Hàn mỗ cũng sẽ không vòng vo nữa. Hôm nay, Hàn Mỗ đến thực sự là vì bất bình thay cho sự đệ ngươi đấy. Dạ sư đệ dược đạo kinh nhân, luyện linh dược ra cho Thi Phong nhưng bọn người Thi Phong lại táng tận lương tâm, không chỉ không cảm ơn mà ngược lại còn trách móc Dạ sư đệ!"

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe thấy lời này đã nhớ lại chuyện trước đó thì sắc mặt tối tăm hẳn đi. Gã hừ lạnh một tiếng.

"Nhất là đại trưởng lão với lại huyết tử Thi Phong càng quá đáng. Dạ sư đệ đã luyện chế linh dược cho bọn hắn mà bọn hắn rốt cuộc còn muốn trút giận lên Dạ sư đệ. Chuyện này thật là quá đáng. Dạ sư đệ yên tâm, chuyện này huyết tử Thiếu Trạch Phong ta đã bẩm lên trên tông môn đòi lại công bằng cho Dạ sư đệ!" Đại Trưởng Lão Thiếu Trạch Phong sục sôi căm tức, trong khi nói liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Đa tạ đại trưởng lão cùng huyết tử Thiếu Trạch Phong. Chuyện này đã trôi qua thì cứ bỏ đi, bỏ đi. Trải qua chuyện này, Dạ mỗ cũng đã nhìn thấu rất nhiều chuyện." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu cảm thán.

"Dạ sư đệ không nên khách khí với bọn ta. Dạ sư đệ nghịch huyết phản tổ, vốn là có sẵn tư chất luyện thể, còn có man quỷ hộ thể, với

Thiếu Trạch Phong bọn ta cũng là một người một nhà cả." Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong cười ha ha.

"Thi Phong không biết suy nghĩ, chúng ta sau này không để ý tới bọn hắn là được rồi. Có điều chúng ta đôi bên là người một nhà, à phải, Dạ sư đệ ngươi luyện một lò linh dược cho Thiếu Trạch Phong chúng ta đi. Lão phu cam đoan cho dù ngươi có làm nổ tan Thiếu Trạch Phong thì lão phu và huyết tử cũng không hề nhíu mày!" Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong vỗ ngực một cái, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Chuyện này..." Bạch Tiểu Thuần thoáng trầm ngâm.

"Dạ sư đệ yên tâm, ta hiểu quy củ." Đại trưởng lão lấy từ trong lòng ngực ra một túi đựng đồ đặt trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đảo ánh mắt nhìn rồi cầm lấy cái túi nhìn một chút. Bên trong này chứa lượng lớn dược thảo, cũng không thiếu linh thạch. Bạch Tiểu Thuần thỏa mãn trong lòng, đang muốn mở miệng thì vẻ mặt gã hơi đổi. Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong cũng nhíu mày nhìn về phía ngoài động phủ.

"Dạ sư đệ có ở nhà không? Lão phu Cảnh Kiền Khôn, đại trưởng lão Vô Danh Phong."

Vị đại trưởng lão Vô Danh Phong thấp bé kia đang đứng ở một chỗ bên ngoài động phủ. Vẻ mặt lão như thường nhưng trong lòng lại có chút sốt ruột. Vốn là lão có chút do dự tìm Bạch Tiểu Thuần để chế thuốc, ngay cả huyết tử Vô Danh Phong cũng vậy. Ấy nhưng hôm nay, khi lão nghe nói đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong xuất hiện ở Trung Phong xong bèn ngồi không yên. Mà huyết tử Vô Danh Phong càng sốt ruột, giục lão lập tức đến nơi, làm thế nào cũng phải khiến Bạch Tiểu Thuần chế thuốc cho Vô Danh Phong.

Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt, đứng dậy đi ra động phủ tiếp đón đại trưởng lão Vô Danh Phong đến. Gã nhanh chóng dẫn đại trưởng lão Vô Danh Phong vào trong động phủ.

Đại trưởng lão Vô Danh Phong vừa bước vào liền nhìn thấy Hàn Xuân Đông. Hai người nhìn vào mắt nhau đều thấy được vẻ ganh đua trong đó.

"Dạ sư đệ, Cảnh mỗ không nói thừa thêm. Chỉ cần ngươi luyện chế cho Vô Danh Phong bọn ta một lò linh dược cấp bốn thì thù lao mà Thiếu Trạch Phong trả ngươi, bọn ta trả gấp đôi. Chỉ có một yêu cầu là luyện cho bọn ta trước." Lão lùn này vừa mở miệng liền đầy vẻ cậy quyền. Hàn Xuân ngồi một bên không đợi Bạch Tiểu Thuần nói gì đã hừ lạnh, bất chợt đứng dậy, sát khí trong người phun ra ào ào, sắc mặt lạnh lẽo.

"Dạ sư đệ, thứ bên trong túi đựng đồ kia chỉ là một phần trả trước mà thôi. Chỉ cần Dạ sư đệ chế thuốc cho chúng ta thì bí pháp luyện thể trong Thiếu Trạch Phong chúng ta toàn bộ mở ra cho Dạ sư đệ. Ngươi có thể đến tu luyện bí pháp của Thiếu Trạch Phong chúng ta!" Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong cắn răng mà nói. Ai cũng không biết thời gian Bạch Tiểu Thuần chế thuốc dài hay ngắn. Căn cứ kinh nghiệm trước đây mà đoán thì đối phương chế thuốc tốn rất nhiều thời gian. Nhất là lúc này sắp tới lúc khai chiến, rất có thể có khả năng ở trước cuộc chiến chỉ có thể chế thuốc cho một người. Bởi thế trong chuyện này, lão nhất định phải tranh thủ cho huyết tử nhà mình.

Những lời này của lão vừa ra, Bạch Tiểu Thuần lập tức động dung. Phép luyện thể của Thiếu Trạch Phong hắn cũng muốn thử nghiên cứu một chút, xem có khác gì với Bất Tử Quyển của mìn có sai khác gì không.

Lão lùn đứng bên cũng lấy làm kinh hãi. Thấy Bạch Tiểu Thuần lộ vẻ xúc động, lão cắn răng một cái.

"Dạ Táng sư đệ, Vô Danh Phong ta cũng đã chuẩn bị một ma đầu cho sư đệ. Sư đệ được phép tu hành phương pháp luyện ma của Vô Danh Phong ta."

Lúc giọng lão còn đang vang lên, Hàn Xuân Đông đã lộ vẻ căm giận.

Trong lúc hai người đang giằng co thì Bạch Tiểu Thuần tim đập thình thịch. Phương pháp luyện ma đầu Vô Danh Phong cũng là bí truyền, không phải tu sĩ Vô Danh Phong muốn học cần tốn một lượng lớn điểm cống hiến.

Giá trị của nó lớn khó có thể hình dung.

"Dạ Táng sư đệ, làm việc phải có thứ tự trước sau. Lần này Thiếu Trạch Phong ta tới nhờ Dạ sư đệ ngươi chế thuốc trước. Mong sư đệ chú ý cân nhắc." Hàn Xuân Đông nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng sư đệ, nhưng Vô Danh Phong ta đã trả gấp đôi đấy." Lão lùn cũng nhìn vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mi tâm. Sau khi đảo ánh mắt qua hai người, gã bèn cười một tiếng ha ha.

"Quả đúng là phải có trước có sau. Ta sẽ đến Thiếu Trạch Phong trước. Xin đại trưởng lão và huyết tử Vô Danh Phong thứ lỗi. Về phần gấp đôi giá thì không cần đâu, hai vị đều là thay mặt cho huyết tử đằng sau. Nếu đã như thế, Dạ mỗ xin đưa ra một lời hứa với các ngài, bất kể là ta luyện thuốc cho ai trước thì trước cuộc chiến, linh dược của hai bên đều có thể được luyện chế ra."

Hai vị đại trưởng lão của Thiếu Trạch Phong và Vô Danh Phong nghe nói thế vẻ mặt đều đổi. Đôi bên bọn họ cũng chẳng muốn tăng giá như thế đâu nên giờ thấy Bạch Tiểu Thuần khéo léo ứng xử nên hảo cảm càng tăng. Hai bên cùng gật đầu rồi lại trò chuyện với Bạch Tiểu Thuần một phen, cuối cùng cùng hài lòng chắp tay cúi đầu rời đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai người rời đi rồi trở lại động phủ. Gã khoanh chân ngồi một chỗ thoáng trầm tư chốc lát rồi cười hắc hắc.

"Thi Phong có Lục Mao Cương của ta, Vô Danh Phong xách đại ma đầu, trên Thiếu Trạch Phong luyện thể, Trung Phong tán đại trưởng lão. Nói như thế, địa vị của ta ở Huyết Khê Tông đã có thể đạt tới mức hết

sức quan trọng, không kém gì trưởng lão huyết sắc. Đến khi giúp Tống Quân Uyển trở thành Huyết Tử, khả năng ta trở thành đại trưởng lão càng lớn hơn không ít."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Thật Sự Sẽ Không Nổ Chứ?

Dịch giả: VôHưKhông

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm không tiếp tục trì hoãn nữa, sáng sớm ngày hôm sau sẽ rời Trung Phong đến Thiếu Trạch Phong.

Thiếu Trạch Phong là ngón út trong bàn tay năm ngón khổng lồ Huyết Khê Tông, nhìn qua thì rất nhỏ nhưng trên thực tế tu sĩ xuất thân từ Thiếu Trạch Phong toàn bộ đều là tu hành luyện thể, mỗi kẻ đều sức lớn vô biên, còn hung ác vượt xa cùng cấp.

Bạch Tiểu Thuần mới bước lên núi đã nhìn thấy ngay các tu sĩ Thiếu Trạch Phong. Từng cơ thể cao lớn cường tráng kia cộng với khí huyết nồng đậm khiến cho toàn bộ Thiếu Trạch Phong tràn ngập mùi máu.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần thấy thế mà giật mình. Nhìn những thân hình oai phong xung quanh, bất kể là nam hay nữ đều thế, khiến trong lòng của gã trở nên khẩn trương cộng với có chút không phục nữa.

"Sức có khỏe bằng ta không? Hừ, to cao có ích gì chớ. Ta đây có hẳn sức mạnh bốn quỷ cơ!" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt lên nhìn. Các tu sĩ đang bước vội trên con đường núi thấy gã phần lớn đều lộ ra vẻ cảnh giác và rất lạnh lùng.

Rất nhanh chóng, Bạch Tiểu Thuần đã đi tới khu bên trên của Thiếu Trạch Phong. Gã mới đến thì đại trưởng lão Hàn Xuân Đông đã tự mình ra đón. Sau một phen đàm tiếu, lão dẫn Bạch Tiểu Thuần đi vào Huyết Tử điện trên đỉnh của ngón tay.

Thiếu Trạch phong Huyết Tử đang ngồi một chỗ bên trong Huyết Tử điện. Trong khoảnh khắc khi Bạch Tiểu Thuần bước vào, hắn cười vang đứng dậy.

"Dạ sư đệ!"

Thiếu Trạch phong Huyết Tử là một người đàn ông trung niên, thân hình vạm vỡ, khí thế cả người mạnh hơn hắn Hàn Xuân Đông rất nhiều. Lúc này hắn đứng dậy khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm giác như một gã khổng lồ đang đứng dậy, thậm chí hơi máu tám phương bốn hướng đều khẽ rung động vang rền.

Một luồng uy áp trùm xuống khiến cho bước chân Bạch Tiểu Thuần thoáng chững lại. Khi ngước đầu lên nhìn Thiếu Trạch phong Huyết Tử đang bước tới, trong lòng gã hết hồn.

Trên đoạn đường tới đây, Bạch Tiểu Thuần không ngừng xem xét phương pháp luyện thể của Thiếu Trạch Phong và nhìn ra được một ít đầu mối. Giờ nhìn vào Huyết Tử, gã liền có một số nhận định.

"Có thể so với tầng thứ hai Bất Tử Kim Cương Quyển ư?" Bạch Tiểu Thuần thoáng chấn động trong lòng nhưng vẻ mặt vẫn như thường, mỉm cười lạnh lùng và chắp tay chào hỏi.

"Dạ Táng xin chào Huyết Tử."

"Dạ Táng sư đệ không cần phải khách sáo. Bổn tọa làm việc thẳng thắn, không muốn nói tới nói lui. Hiện nay thứ ta cần ngươi luyện chế là một lò Huyết Thể Đan cấp bốn!" Thiếu Trạch phong Huyết Tử trong mắt ánh lên, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần giọng nói như sóng tràn.

"Thuốc này chỉ có một tác dụng là có thể giúp bí pháp luyện thể của Thiếu Trạch Phong ta trong một thời gian ngắn tăng cao một bậc nữa!

Chiến tranh sắp tới, mỗi người đều tự chuẩn bị. Đan dược này đối với ta mà nói trừ khi đạt đến cấp năm nếu không chỉ một viên cấp bốn cũng

vô dụng, ta cũng có thể ra ngoài mua được. Vì thế ta cần không phải là một viên mà là... ít nhất từ trăm viên Huyết Thể Đan cấp bốn trở lên!

Dạ Táng, ngươi có thể chắc rằng sẽ luyện chế cho bản tọa trăm viên Huyết Thể Đan cấp bốn không?"

Ánh mắt Thiếu Trạch phong Huyết Tử nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần sáng ngời. Giọng nói của hắn chấn động cho cả Huyết Tử điện rung rinh lắc lư.

"Nếu có đủ cây thuốc, có đủ lò đan thì trăm viên không khó." Bạch Tiểu Thuần bị chấn cho lỗ tai đau nhức. Gã cảm thấy Thiếu Trạch phong Huyết Tử đúng là một thằng to mồm, vì thế không phục mà cũng mở miệng rống to.

Gã rống lên như thế khiến Thiếu Trạch phong Huyết Tử thoáng sửng sốt vì từ trước tới giờ hắn trò chuyện với người khác đều lớn tiếng nhưng có rất ít người đáp lời hắn như thế. Lúc này hắn nhìn Bạch Tiểu THuần vài lần rồi cười ha ha.

"Cây thuốc đầy đủ, về phần lò thuốc thì càng đầy đủ. Đến đây, đến đây, Dạ Táng sư đệ. Ta dẫn ngươi đi xem lò thuốc tuyệt thế đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngươi." Trong lúc tiếng cười của Thiếu Trạch phong Huyết Tử phát ra làm rung động cả ngọn núi, hắn phất tay áo lên, mang theo Bạch Tiểu Thuần cùng đại trưởng lão nãy giờ vẫn cung kính im lặng đi tới một khu vực trống trải bên trên ngón tay.

Nơi này xung quanh có trận pháp che chắn. Trận pháp này rất khác thường, chẳng những có thể ngăn cách chấn động, còn có thể ngăn cách khí tức. Loại sương mù có thể gây ảo giác như khi luyện dược ở Thi Phong ở trong trận pháp này sẽ không thể nào khuếch tán ra ngoài.

Hiển nhiên đây là Thiếu Trạch Phong vì để phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn nên đã đặc biệt chuẩn bị. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rồi ho khan một tiếng, không nói gì, nhanh chóng theo Thiếu Trạch phong Huyết Tử đi tới một động phủ to lớn.

Ngay cả động phủ này cũng là mới được xây dựng nên, cả mảnh mới tinh. Ở sâu trong động phủ có một sảnh lớn, trong đại sảnh này đặt một đồ vật.

Sau khi nhìn thấy đồ vật này, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi khí lạnh, hai mắt nháy mắt lộ ra ánh sáng lấp lánh khôn cùng. Gã chợt bay lên, nháy mắt tới gần nó, sau khi lượn xung quanh một vòng liên tục hít hà.

Vật đó là... một cái lò đan. Một cái lò đan... cực kỳ lớn, tầm ba mươi trượng, toàn thân màu xanh, bên trên có vô số hoa văn lồi lõm nhấp nhô, cùng với luồng hơi cuồn cuộn tỏa ra từ trên lò đan này khiến người ta cảm thấy dường như vô cùng kiên cố, long trời lở đất.

"Cái lò đan này..." Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên khẽ chạm một cái liền cảm nhận được cảm giác nặng nề truyền tới, cả người phấn khởi bừng bừng. Lúc trước, gã vẫn còn đau đầu vấn đề lò đan bị nổ, rơi vào đường cùng chỉ có thể giảm bớt dược hiệu, khó có thể thi triển toàn bộ trình độ dược đạo.

Thế nhưng lúc này đây, nháy mắt khi nhìn thấy cái lò đan này, Bạch Tiểu Thuần trở nên kích động.

"Dạ Táng sư đệ, lò đan này là chí bảo mà Huyết Tử mấy đời trước của Thiếu Trạch Phong ta đoạt được từ trong Đan Khê Tông. Mặc dù không phải là hàng chuẩn, không phải là thiên địa tử lô nhưng cũng là hàng nhái thiên độ lô khó gặp."

"Đây là lò đan bổn tọa chuẩn bị cho ngươi, ngươi có thể yên tâm đi luyện thuốc. Cứ yên tâm, loại lò đan chí bảo này vĩnh viễn cũng sẽ không xảy ra chuyện nổ lò đâu." Thiếu Trạch phong Huyết Tử cười ha ha, hãnh diện nói ra. Tuy hắn là tu sĩ luyện thể nhưng không mất tính cẩn thận. Đã mời Bạch Tiểu Thuần đến luyện đan thì hắn nhiên đã chuẩn bị với danh hiệu Ôn Ma kia. Lò đan hiện có này sẽ không nổ, xung quanh còn có trận pháp mạnh mẽ khiến xung quanh kín đáo không kẽ hở, bất kể

hơi khí gì đều cũng không tỏa ra được. Vì thế hắn cho rằng đã tuyệt đối không hề có sơ hở rồi.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi sâu, lại vòng quanh lò đan nhìn vài vòng đầy ưa thích, cảm giác mình có thể thi triển sở trường, thỏa thích đi thử toàn bộ dược lực mà trước kia không thể làm được.

Có điều gã vẫn có chút không yên tâm nên nghiêng đầu nhìn về phía Thiếu Trạch phong Huyết Tử.

"Ngươi chắc chắn cái lò đan này vĩnh viễn sẽ không nổ à?"

"Tất nhiên là chắc chắn!" Thiếu Trạch phong Huyết Tử cười mà nói, sắc mặt mang theo vẻ hãnh diện.

"Tốt, ngươi đã chắc chắn như thế thì Dạ Táng ta sẽ luyện thuốc này!" Bạch Tiểu Thuần vỗ một cái vào lò đan, cất tiếng cười lớn. Thiếu Trạch phong Huyết Tử cũng cất tiếng cười và nhìn chăm chú vào Bạch Tiểu Thuần. Hắn vung tay phải lên liền có một cái túi đựng đồ bay ra, thế rồi mới quay người rời đi.

Đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong đứng một bên cũng chắp tay về phía Bạch Tiểu Thuần, quay người rời đi.

Rất nhanh chóng, trong động phủ chỉ còn lại có một mình Bạch Tiểu Thuần. Gã nhìn vào lò đan to lớn trước mặt càng thấy phấn khởi. Cầm lấy nhìn qua túi đựng đồ, bên trong có một lượng lớn cây thuốc cùng với Huyết Hỏa Thạch, còn có một cái ngọc giản.

Nội dung bên trong ngọc giản ngoài phương thuốc Huyết Thể Đan còn có bí pháp luyện thể của Thiếu Trạch Phong.

"Huyết Sát Thể Công" Bạch Tiểu Thuần xem rất kỹ càng. Mãi cho đến khi cảnh đêm bao phủ bên ngoài, hắn rốt cuộc cũng xem xong, sau đó khoanh chân ngồi xuống, từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu trầm tư.

Rất lâu sau đó, hai mắt gã mở ra, ánh lên vẻ đã hiểu.

Huyết Sát Thể Công này trên thực tế chính là một loại phỏng chế Bất Tử Quyển do nhiều đời tu sĩ Thiếu Trạch Phong, Huyết Khê Tông nghiên cứu ra từ bàn tay khổng lồ này.

Trong đó, lấy đồ đằng làm chủ, theo thứ tự là cổ tượng, man quỷ, thiên yêu, huyết sát.

Chính là sử dụng hơi máu ở nơi đây đem nhập vào trong máu thịt trong cơ thể, liên tục dùng bí pháp thúc đẩy khiến kết cấu cơ thể thay đổi, tiến tới bùng lên sức mạnh thân thể mạnh mẽ.

Nhìn như tu hành nhưng thực tế là cải tạo, có chỗ tương tự với Bất Tử Quyển mà Bạch Tiểu Thuần tu luyện nhưng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Bất Tử Quyển cải biến kết cấu cơ thể nhưng là từ trong ra ngoài bùng lên sức mạnh vô biên, kiêm cả công và thủ.

"Chẳng qua Huyết Sát Thể Công này cũng có chỗ đáng học, dung hợp xong có lẽ sẽ khiến tầng thứ hai Bất Tử Quyển của ta sớm đột phá." Sau khi cẩn thận phân tích, Bạch Tiểu Thuần tinh thần rất phấn chấn. Gã bắt đầu thử tu hành. Trong âm thanh nổ vang, hơi máu bốn phía vụt lên, bay vào trong cơ thể gã, dựa theo bí pháp Huyết Sát Thể Công liên tục kích thích máu thịt. Gã không chế sự thay đổi của chúng, không làm thay đổi kết cấu mà thúc đẩy Bất Tử Kim Cương Quyển vận chuyển.

Qua một đêm, vào sáng ngày hôm sau, khi Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, trong mắt gã lộ ra vẻ vui sướng.

Tu hành một đêm này có thể so với ba ngày thường của gã.

"Quả nhiên hữu hiệu, hé hé." Bạch Tiểu Thuần cao hứng, cảm giác Huyết Khê Tông chính là thánh địa của mình càng tăng. Trong lúc cảm khái như thế, gã nhìn về lò đan cực lớn bên cạnh, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Gã lập tức tiến tới, giơ tay phải lên vỗ một cái. "Ầm", lò đan mở ra. Người gã bay lên đứng ở trên lò đan. Sau khi cúi đầu quan sát, gã càng thêm động tâm.

"Nếu lò đã không nổ thì giờ ta có thể thử nghiệm thử toàn bộ dược lực rồi." Đang định hành động thì người Bạch Tiểu Thuần chợt khựng lại.

"Thật sự sẽ không nổ chứ?" Bạch Tiểu Thuần thoáng chần chừ.

"Kệ đi. Tên Thiếu Trạch phong Huyết Tử bảo đảm sẽ không nổ thì có lẽ không nổ đâu." Bạch Tiểu Thuần hít một hơi sâu, không để tâm vấn đề đó nữa mà trong mắt lộ ra vẻ say mê, chuẩn bị luyện chế một lò đan lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Ôn Ma Tới

Dịch giả: VôHưKhông

"Long Tinh Thảo... Lúc trước ta chỉ để một gốc, giờ rốt cuộc có thể để mười cây rồi!"

"Hỏa Vân Quả... Ừm, để hai mươi quả đi!"

"Còn cả Tinh Quang Diệp này nữa. Theo phương pháp thì nửa lá là đủ nhưng lò luyện thuốc lớn thế này nửa lá sao đủ, để mười lá cho rồi." Bạch Tiểu Thuần thì thầm khẽ nói, đi vòng quanh lò luyện thuốc, liên tục lấy ra thảo dược, sắp xếp một chút rồi ném cả vào trong lò luyện thuốc.

Có cả một lượng rất lớn Huyết Hỏa Thạch bị gã đặt vào phía dưới lò luyện đan sản sinh ra nhiệt độ cao. Lò luyện đan này quả đúng là bất phàm, nhiệt độ cao như vậy, nếu là lò luyện đan khác thì nhất định nóng đỏ ngầu nhưng cái lò to lớn này chỉ hơi nóng lên mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần thấy thế càng vui vẻ, đắm chìm vào việc chế thuốc, để vào càng lúc càng nhiều dược thảo, chẳng hề khống chế dược lực bùng nổ mà buông dược thẳng tay, toàn tâm toàn ý vào việc thôi diễn phương thuốc.

Cái loại cảm giác đó khiến hắn cảm thấy thích thú lâm ly. Không cần lo về sản phẩm, không cần lo dược lực quá mạnh, không cần lo lò luyện đan không chịu nổi, hắn chỉ cần lo luyện chế làm sao là được.

Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần sảng khoái cả người. Dù cho tóc rối bời, dù cho mắt ngập tơ máu cũng vẫn hưng phấn như thể trước nay chưa có. Cây thuốc liên tục bị hắn ném ra. Cho đến khi trôi qua bảy

ngày, lượng lớn cây thuốc bên trong túi đựng đồ đã bị hắn trút ra tầm một nửa thì dược lực bên trong lò luyện đan sau khi không ngừng tương sinh tương khắc đã bắt đầu bùng nổ.

Thỉnh thoảng lại có tiếng rền vang từ trong lò đan truyền ra. Màu sắc của lò đan hiện giờ không còn là màu xanh mà đã dần dần nhuộm đỏ. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy đúng là không nổ.

Bạch Tiểu Thuần thấy thế bèn ngửa mặt lên trời cười to.

"Bảo lô!"

Gã hoàn toàn yên tâm, tiếp tục chìm đắm vào việc chế thuốc, không chỉ liên tục để cây thuốc vào mà dưới sự suy ngẫm phương thuốc trong đầu, từng ý tưởng không ngừng sản sinh ra gã đều có thể thử nghiệm thỏa thích, thậm chí còn dùng phương pháp của Thảo Mộc Vạn Vật sáng tạo ra dược lực cần thiết.

Năm ngày trôi qua, tiếng nổ bên trong lò đan càng mạnh mẽ hơn, cả lò đan đã đỏ thẫm một màu. Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc để tất cả cây thuốc vào trong. Gã hài lòng ngồi ở một bên nhưng lại chợt nhớ tới gì nên vội vung tay lên hút lấy hơi máu xung quanh, ngưng tụ ra một tia máu bất tử ẩn chứa ý chí bản thân cho vào trong lò đan.

Bấy giờ gã mới điều khiển nắp lò đậy lò luyện đan này lại.

Có điều ngay khi đậy lại, dược lực trong lò luyện đan vốn đang không ngừng va chạm cùng dung hợp đã không thể thoát ra ngoài như trước nên giống như sấm sét inh ỏi. Trong tiếng nổ vang, lò luyện đan trở nên run rẩy. Nhiệt độ điên cuồng tăng lên có thể thấy rõ.

Mới đầu Bạch Tiểu Thuần còn không để bụng, vẫn cảm khái cái lò luyện đan này đúng là thần kỳ, quả thực không bị nổ tung nên vẫn an tâm tu hành phép luyện thể, thỉnh thoảng kiểm tra, điều chỉnh sự biến hóa dược lực bên trong lò một chút.

Ấy nhưng mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu sợ hết hồn hết vía. Gã nhìn lò luyện đan đã triệt để trở thành màu đỏ, nhìn không gian phạm vi một trượng xung quanh lò đan vặn vẹo trong nhiệt độ cao, thậm chí mặt đất đã xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ.

Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống một bãi nước miếng, đang tính lại gần thì sóng nhiệt phả vào mặt dọa gã sợ phải vội lùi ra sau, trong lòng run rẩy.

"Lò luyện đan lớn thế này nếu... nếu mà nổ, cái mạng của ta sẽ đi toong mất." Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt nhìn. Dù có nhớ đến lời nói tràn đầy tự tin "Lò luyện đan này vĩnh viễn sẽ không bao giờ nổ" thì lòng gã vẫn thấy có phần lo lâu, thấp thỏm.

"Sẽ không có chuyện gì đâu..." Bạch Tiểu Thuần có chút hối hận. Lúc trước gã thả cây thuốc vào nhiều lắm, ban đầu còn không chế được, đúng là đã nghiện. Nhưng nhìn bộ dạng lò luyện đan lúc này, gã thấy thế nào đều nghĩ... không giống như sẽ không nổ.

Qua bốn ngày sau, lò luyện đan bắt đầu rung rinh, thậm chí không chỉ là một trượng xung quanh mà trong vòng mười trượng đều vặn vẹo, nhiệt độ cao đến mức ngay cả vách tường cũng muốn tan chảy, dường như mỗi phút mỗi giây đều đang tăng nhiệt độ lên. Bạch Tiểu Thuần ở đó mồ hôi như mưa, cả người từ lâu đã trợn mắt há mồm hoảng hốt run sợ.

Gã cố lại gần ngăn chặn nhưng lại phát hiện ra mình khống chế không được. Linh dược bên trong lò luyện đan này hiện tại đang từ từ hình thành. Gã có thể tưởng tượng sau này cùng với sự hình thành linh dược, nhiệt độ sẽ còn tăng cao nữa.

Bạch Tiểu Thuần chán nản hít sâu một hơi, cực kỳ khẩn trương. Gã cảm giác mình hiện giờ đang ngồi ở trên một ngọn núi lửa, mà ngọn núi lửa này có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Gã vội vã lui ra. Ra khỏi động phủ, gã hít một hơi sâu rồi làm ra dáng vẻ bí hiểm, bước nhanh ra khỏi khu vực bên trong trận pháp, đang tính rời khỏi Thiếu Trạch phong.

Gã nghĩ Thiếu Trạch phong này quá nguy hiểm, chốn này không thích hợp ở lâu. Trước khi gã đi, đại trưởng lão Thiếu Trạch phong đã phát hiện bèn bay ra ngăn Bạch Tiểu Thuần lại.

"Dạ Táng sư đệ muốn đi đâu thế? Linh dược của bọn ta luyện xong chưa?" Đại trưởng lão Thiếu Trạch phong khách khí hỏi han.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng khẩn trương nhưng vẻ mặt không bộc lộ gì. Gã chắp tay sau lưng, bình thản nói:

"Yên tâm đi, ta đã luyện chế linh dược. Có điều trăm viên Huyết Thể Đan cần nhiều thời gian hâm nóng hơn nữa. Ba tháng sau, ta sẽ tới đây tự mình mở lò, đến lúc đó có thể ra đan. Hiện giờ, ta muốn đi Vô Danh phong. Dù sao cũng đã nhận lời bọn họ nên phải đi chế thuốc."

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tìm ra một cái cớ. Thần sắc gã như thường, ánh mắt bình tĩnh. Đại trưởng lão Thiếu Trạch phong mặc dù băn khoăn trong lòng nhưng lại không tìm ra vấn đề.

"Cũng được, lão phu tự mình tiễn Dạ Táng sư đệ qua Vô Danh phong." Đại trưởng lão Thiếu Trạch phong vẫn cảm thấy không ổn nên sau khi nói như thế bèn cùng Bạch Tiểu Thuần bay về phía Vô Danh phong.

Bạch Tiểu Thuần chớp mắt một cái, sau đó gật đầu để mặc đối phương đi theo. Gần tới Vô Danh phong, lão lùn Vô Danh phong lập tức ra ngoài chào đón. Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Mới bước ra vài bước, gã chợt quay đầu lại nhìn về phía đại trưởng lão Thiếu Trạch phong.

"Đúng rồi, trong ba tháng này, không thể bước vào động phủ chế thuốc, càng không được đụng vào lò luyện đan, nếu không đan dược sẽ vỡ vụn, phải tự gánh hậu quả." Bạch Tiểu Thuần nói xong bèn xoay người đi theo lão lùn đến Vô Danh phong, trong lòng hạ quyết tâm tuyệt không thể quay về Thiếu Trạch phong.

"Nếu như lời của huyết tử Thiếu Trạch phong là đúng thì lò luyện đan tuyệt đối sẽ không bị nổ, đan dược cũng có thể luyện thành. Nếu lò luyện đan mà nổ... cũng không phải lỗi của ta nhé." Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy, cảm thấy bản thân rất chính trực, không làm sai gì hết nên yên lòng đi theo đại trưởng lão Vô Danh phong đến chào hỏi huyết tử Vô Danh phong.

Dựa theo ước hẹn lúc trước, huyết tử Vô Danh phong cho Bạch Tiểu Thuần một ma đầu và đại trưởng lão Vô Danh phong đã sắp xếp một khu vực để làm nơi chế thuốc.

Gần như cùng lúc khi Bạch Tiểu Thuần đi vào nơi chế thuốc, tin tức gã tới Vô Danh phong chế thuốc lập tức truyền ra. Toàn bộ tu sĩ Vô Danh phong đều chấn động mãnh liệt trong lòng, vội hít sâu một hơi. Bọn họ biết Bạch Tiểu Thuần có biệt danh Ôn Ma, còn nghe nói đến sự kinh khủng khi gã luyện đan thậm chí có thể so với lão tổ, mọi người có thể đối mặt nguy hiểm sống chết bất cứ lúc nào...

Từng màn ở Trung Phong, Thi Phong nhanh chóng chạy qua trong đầu tu sĩ Vô Danh phong. Bọn họ không tự tin như tu sĩ luyện thể Thiếu Trạch phong nên lúc này toàn bộ đều hoảng sợ, đều kinh hãi.

"Ôn Ma tới! Khi hắn chế thuốc kinh khủng vô biên. Ngươi còn nhớ Triệu Thủy Mộc bên Thi Phong chứ? Trước đây hắn chìm trong ảo giác, coi mình là một cây linh thảo. Cho đến giờ đã lâu nhưng khi hắn thấy linh thảo thì vẫn không tự chủ được đờ người ra..."

"Đó đã tính là chi, tên Chu Nhất Bưu kia thỉnh thoảng đang ngủ tự xưng mình là Bạch Tiểu Thuần..."

"Còn bọn đồng môn Trung Phong nữa. Có không ít mặc dù đã khôi phục nhưng mỗi người đều không có lông tóc gì hết, còn lưu lại di chứng bệnh tả. Thậm chí có một lần ta thấy tu sĩ Trung Phong đang so tài với người rõ ràng đang chiếm ưu thế nhưng đột nhiên tái mặt đi... Ngươi hiểu rồi đấy."

Loại bàn tán như thế nhanh chóng lan ra, nhất là trong phạm vi xung quanh chỗ Bạch Tiểu Thuần chế thuốc. Các tu sĩ nơi đây mỗi người đều tê hết cả đầu, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài hết sạch. Rất nhanh sau đó, hầu như năm phần tu sĩ Vô Danh phong đều lựa chọn rời khỏi động phủ, đi xuống chân núi tìm nơi ở lại.

Bạch Tiểu Thuần có phần sững sờ nhìn Vô Danh phong trở nên yên tĩnh đi không ít, xung quanh gã càng hoang tàn vắng lặng nên vội ho một tiếng. Gã nghĩ rằng mình chưa làm cái gì mà những người này sao nhạy cảm như thế.

"Ta ở Thiếu Trạch phong chế thuốc không xảy ra việc gì đó!" Bạch Tiểu Thuần có chút không phục. Sau khi trở lại nơi chế thuốc, gã khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt đảo qua bốn phía, cuối cùng rơi vào trong một góc.

Ở nơi đó có một bóng đen đang lờ đờ trôi và tỏa ra từng trận hơi thở lạnh lẽo âm u.

Thứ này là ma đầu của Vô Danh phong, tương tự như lệ quỷ của Quỷ Nha Phong, Linh Khê Tông nhưng có điểm khác biệt.

Lệ quỷ không có thần trí, khả năng phát triển không cao nhưng ma đầu thì khác. Theo sự luyện chế, theo thời gian, nó sẽ sinh ra linh trí, đồng thời bản thân cũng có thể tự tu hành. Chúng hung hãn không thua gì lệ quỷ nhưng tính giảo hoạt hơn xa lệ quỷ rất nhiều. Nhất là khi luyện chế đến một trình độ nhất định, chúng có thể biến ra một ít thần thông quỷ dị, cộng với khả năng đoạt xác con người, điều khiển, thậm chí hóa thành tâm ma, có thể vô hình giết người, hung ác khát máu.

Phương pháp luyện chế khác nhau sinh ra ma đầu khác nhau. Tên gọi ma tông của Huyết Khê Tông có nhiều liên quan đến ma đầu của Vô Danh phong.

Về phần lai lịch của ma đầu, Bạch Tiểu Thuần cũng không rõ, đây là chuyện cực kỳ bí mật của Huyết Khê Tông. Tên ma đầu trong động phủ

của gã chỉ là một con ma tầm thường mới sinh, linh trí không cao đang bị sát khí trên người Bạch Tiểu Thuần dọa sợ, không dám tới gần, trốn ở góc phòng run rẩy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Tiểu Hắc, Hút Nó!

Dịch giả: chichiro

"Lại đây!" Bạch Tiểu Thuần quét mắt tới bóng đen đang run rẩy trong góc, từ trong túi trữ vật cầm ra một khối ngọc bài màu tím, lúc lời nói truyền ra bóng đen này lại lần nữa run lên, chậm rãi bay về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc đến ở trước mặt hắn thì ngưng tụ thành một đám sương mù, trong sương mù có gương mặt như ẩn như hiện.

Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên bắt lấy nhưng lại trực tiếp xuyên thấu qua, ma đầu kia không có thân thể thật sự khiến Bạch Tiểu Thuần càng thêm hứng thú.

"Ma đầu Huyết Khê tông... cùng với lệ quỷ có chút tương tự, có thể quỷ là do người sống chết đi sau đó linh hồn ngưng tụ mà ra, ma đầu kia... lại vì sao sinh ra đây nhỉ." Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ nửa ngày cũng tìm không ra manh mối, nhưng mà trong mơ hồ cảm thấy ma đầu kia cùng mình ở đây tựa hồ ngoại trừ ngọc bài điều khiển của Vô Danh Phong ra còn có mối liên hệ càng mật thiết nào đó.

Càng nghĩ Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể đem chuyện sinh ra ma đầu quy kết vào công lao to lớn ở việc tu hành Bất Tử Trường Sinh công...

Lúc Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ tìm tòi, gương mặt trong sương mù này đột nhiên lộ ra tia sáng hung tàn trong đôi mắt, thúc giục sương mù mãnh liệt lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một cổ hàn khí trong nháy mắt khuếch tán, trong đó mang theo hung tàn tựa hồ muốn thôn phệ linh hồn Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần hơi kinh hãi, ma đầu kia đột nhiên cắn trả khiến cho hắn càng hoảng sợ, tu vi bỗng nhiên tản ra, hung hăng bắn ra phía bên ngoài.

Ma đầu phát ra một tiếng hét thảm, sương mù toàn thân rõ ràng tan vỡ một ít. Chỉ còn lại có một nửa nhanh chóng lui về phía sau, một lần nữa co lại trong góc run rẩy.

"Thật to gan!" Bạch Tiểu Thuần tức giận tiến lên vài bước, hung hăng đá đoàn bóng đen kia một cước. Ma đầu kia vội vàng tránh né, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng nhìn ngọc bội trong tay, ngọc bội này chẳng những có thể dùng điều khiển ma đầu mà còn giải thích thông qua một ít thủ đoạn như thế nào, hoặc là tế luyện, hoặc là nuôi thả, vân vân và mây mây, các phương pháp làm cho ma đầu lớn mạnh lên.

Thường thấy nhất chính là dùng máu huyết bản thân nuôi nấng để cho ma đầu cùng bản thân liên kết, đạt tới một loại trình độ suy nghĩ mà động thì ma đầu lập tức biết.

Cùng lúc với việc nuôi nấng sẽ để cho tu vi bản thân ma đầu dần dần đề cao, còn có cách khác là... giết chóc cùng thôn phệ, giết chóc có thể để cho ma đầu khát máu, thôn phệ lại để cho ma đầu dũng mãnh.

Có cách nói khác là ma đầu có bản chất phản bội, phải từ vừa mới bắt đầu cưỡng chế trấn áp khiến cho nó không dám cắn trả và phản bội, nếu không thì sau khi càng mạnh mẽ thì càng khó điều khiển.

"Chỉ là ma đầu vừa sinh ra đã dám cắn lại chủ nhân!" Bạch Tiểu Thuần rất tức giận điều khiển ngọc bội khiến cho ma đầu kia không cách nào tránh né, sau đó tiến lên liên tục đá vài đá. Với tu vi của hắn, sau vài cái thì sương mù ma đầu kia lại lần nữa tan rã không ít, chỉ còn lại có một đám tàn phá tí ti, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết cầu xin tha thứ.

"Nhớ kỹ, ta rất lợi hại, nếu ngươi dám trêu ta, ta sẽ làm cho ngươi khó coi. Hừ, gọi ngươi là Tiểu Hắc là tốt rồi." Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc mở miệng, sau khi cho nó một cái tên liền không để ý tới nữa mà nghiên cứu một chút phương thuốc linh dược huyết tử Vô Danh Phong để lại cho mình luyện chế.

"Bất Tử Huyết Đan..." Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, cái Bất Tử Huyết Đan này trước kia hắn nghe nói qua là do nhiều năm về trước có một vị lão tổ Huyết Khê tông tại dưới tàn bích cảm ngộ thành công, sáng tạo ra một loại linh dược có cực lớn trợ giúp với toàn bộ bốn ngọn núi của Huyết Khê tông.

Chẳng những luyện ma đầu luôn có hiệu quả không giống bình thường, đối với luyện thi của Thi Phong, luyện thể trên Thiểu Trạch Phong cũng đều có hiệu quả thúc đẩy, cho nên từ lúc Bất Tử Huyết Đan được sáng tạo ra thì viên thuốc này đối với Huyết Khê tông mà nói chính là có nhu cầu thật lớn.

Chỉ có điều Bất Tử Huyết Đan này rất khó luyện chế, tam giai trở xuống thì còn tạm, tứ giai trở đi cực kỳ gian nan, mà một khi luyện ra hiệu quả cực kỳ không tầm thường, mà nếu có thể luyện chế ra ngũ giai Bất Tử Huyết Đan là có thể siêu phàm, thậm chí có thể thức tỉnh một ít lực lượng nội tình ẩn nấp của Huyết Khê tông. Như Vô Danh Phong chính là định để Dạ Táng giúp đỡ luyện chế một viên tứ giai Bất Tử Huyết Đan, thử dùng để thức tỉnh một ma đầu cổ xưa đang ngủ say.

Bạch Tiểu Thuần cầm phương thuốc, càng xem càng kinh hãi. Trong phương thuốc này tổng cộng có chín mươi bảy loại dược thảo, giữa mỗi loại đều tồn tại rất nhiều biến hóa, mà toàn bộ biến hóa này đều cần dùng nước Thông Thiên Hà đến trấn áp cho đến lúc dung hợp hoàn mỹ, thêm vào trong đó linh huyết khổng lồ, từ đó luyện chế ra... Bất Tử Huyết Đan.

"Bất kì một lần phối hợp sai lầm gì cũng sẽ tạo thành luyện dược thất bại, hơn nữa muốn nắm giữ một ít tiết điểm trong quá trình những thảo

dược này dung hợp, cần hoàn toàn trung hoà, có khí hoà hợp đạt được lúc đầu.... Đến lúc dung hợp cùng một chỗ phát huy ra vừa đủ chín đạo huyết khí không giống nhau."

"Một đạo huyết khí là nhất giai, dùng cái này suy ra huyết tử Vô Danh Phong để cho ta luyện chế là có đầy đủ bốn đạo huyết khí Bất Tử Huyết Đan tứ giai! "Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, vừa nghiên cứu cẩn thận, giây lát sau lại càng thêm kính nể người sáng tạo ra phương thuốc Bất Tử Huyết Đan.

"Khó trách viên thuốc này khó luyện, một đạo huyết khí đơn giản, hai đạo trở lên phải cần hàng loạt thôi diễn suy tính, còn cần trình độ dược đạo vô cùng phong phú, mức độ phức tạp của ba đạo huyết khí vượt quá gấp mười hai đạo huyết khí, về phần bốn đạo huyết khí càng là khoa trương... Muốn luyện chế rõ ràng là cần phải biết vạn vật thảo mộc, chỉ có nắm giữ bản chất các loại dược liệu mới có thể đi ngược luyện banru, do đó đơn giản hoá quá trình! "Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tia sáng kỳ dị, rốt cuộc hắn đã nhìn ra Bất Tử Huyết Đan này nếu như luyện như bình thường thì độ khó cực lớn, không cách nào hình dung, chỉ có thể nghịch luyện!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lập tức lấy ra lò đan và dược thảo, bắt đầu quá trình luyện chế quen thuộc. Hắn không có hi vọng mình lần thứ nhất thành công mà là trong quá trình luyện chế không ngừng tìm tòi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã nửa tháng Bạch Tiểu Thuần không rời động phủ nửa bước mà đắm chìm trong luyện dược, hầu như mỗi ngày đều mở ra vài lô, huyết hỏa thạch không cần lấy, thảo dược cũng không cần đi lấy.

Dược thảo cuồn cuộn không dứt mỗi ngày đều đưa tới, dưới tài nguyên chồng chất như núi này Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng hiểu rõ Bất Tử Huyết Đan, chỉ có điều trong quá trình quen thuộc này hắn luyện hỏng từng lò từng lò Linh Dược.

Trước kia Linh Dược luyện hỏng Bạch Tiểu Thuần đều trực tiếp ném đi, nhưng lúc này đây khi hắn muốn ném đi lại hơi chần chờ nhìn về phía ma đầu vẫn luôn trốn ở góc phòng.

"Không biết ma đầu kia có ăn được hay không Linh Dược, mặc dù là phế đan nhưng bên trong vẫn có không ít tinh hoa. "Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, cầm ra một quả phế đan ném tới trước mặt ma đầu.

"Ăn đi." Bạch Tiểu Thuần mong đợi nói một câu, ma đầu kia trí tuệ mới mở có chút ngây thơ bay nhào tới, vừa dồn sức ngửi phế đan này lập tức trở thành tro bụi mà mắt thường có thể thấy được, hóa thành một tia hắc khí chui vào trong cơ thể ma đầu.

"Thật sự ăn à." Bạch Tiểu Thuần hơi mừng rỡ, vì vậy lấy tất cả phế đan ném cho ma đầu thành một đống. Vẻ mặt ma đầu đờ đẫn như trước, sau khi hấp thu toàn bộ thì những viên phế đan trở thành tro bụi tiêu tán, ma đầu kia nấc một cách no nê, như uống rượu say ngã ở một bên, nhắm mắt ngủ say.

"Ha ha, vẫn là ta thông minh, những viên phế đan này rõ ràng còn có thể dùng như vậy." Bạch Tiểu Thuần kiểm tra nhìn một chút ma đầu, phát hiện không có gì biến hóa không tốt sau đó mới cảm giác mình làm một việc có ích, vì vậy khi luyện dược tiếp lại thỉnh thoảng quan sát ma đầu, về phần những viên phế đan hắn không hề keo kiệt mà cho ma đầu kia hết.

Thời gian trôi qua, dần dần lại đi qua nửa tháng.

Nửa tháng này Bạch Tiểu Thuần mở nhiều lô nhưng lại liên tục thất bại, mặc dù hắn hiểu ra phương pháp đối với thảo mộc vạn vật nhưng vẫn không đủ thuần thục, luôn xuất hiện mọi loại vấn đề, cũng may những vấn đề này xuất hiện không ngừng được Bạch Tiểu Thuần giải quyết, đồng thời tất cả phế đan Bạch Tiểu Thuần trên nguyên tắc không lãng phí đều ném cho ma đầu.

"Cái khác ta không có nhưng những viên phế đan này thì có rất nhiều." Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu được như vậy là rất tốt, tu sĩ không cách nào nuốt phế đan nhưng ma đầu kia lại không ngại, thậm chí một tháng này nuốt đan, thân thể ma đầu trong động phủ Bạch Tiểu Thuần to lớn thêm không ít, thoạt nhìn đã không còn là đứa bé mà hóa thành đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi, toàn thân đen kịt, bốn phía có vô số hắc khí không ngừng sinh sôi.

Mà trọng yếu hơn là thần trí ma đầu kia tựa hồ nhiều hơn trước kia một tí, không còn thường xuyên đờ đẫn mà là có thể làm theo Bạch Tiểu Thuần căn dặn, làm ra một chút phối hợp đơn giản.

Chỉ là có đôi khi nó tựa hồ có chút mâu thuẫn đối với một số phế đan của Bạch Tiểu Thuần, nhưng mà không dám không hút...

Thậm chí có một lần lò đan Bạch Tiểu Thuần có sai sót, lúc xuất hiện dấu hiệu muốn nổ lô, Bạch Tiểu Thuần lập tức lui về phía sau kêu gọi Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, hút nó!"

Tiểu Hắc lập tức nhào lên, thân thể xuyên thấu lò đan đến phía trong, khẽ hút Linh Dược bên trong hút đi giải trừ lò đan tan vỡ, bản thân nó lại nằm sấp tại nơi đó run rẩy một hồi, trong mắt đờ đẫn như trước.

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần khẽ chậc chậc, cảm thấy ma đầu kia thật sự rất không tệ.

"Được đấy Tiểu Hắc." Bạch Tiểu Thuần rất cao hứng, tiếp tục luyện dược, còn có một lần trong lò đan hắn xuất hiện vô số sương mù, vừa nhìn thấy sương mù Bạch Tiểu Thuần đã biết sương mù hoặc là hóa thành mưa a xít, hoặc là ngửi phải liền bị tiêu chảy, hay là tan vào vách tường khiến người khác gặp ảo giác.

Ngay lúc này, hắn lần nữa nhớ tới Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, hút nó!"

Ma đầu Tiểu Hắc lại một lần dũng cảm đứng ra, trực tiếp khẽ hút đi tất cả sương mù, sau đó lại gục ở chỗ này, thân thể sương mù cũng nhốn nha nhốn nháo rồi, nếu như nó có nước miếng thì lúc này nhất định là miệng sùi bọt mép, vẻ mặt vô cùng đờ đẫn.

Bạch Tiểu Thuần lập tức kích động.

"Tốt tốt tốt, Tiểu Hắc, ngươi thật lợi hại!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn hạ quyết tâm về sau luyện dược bên người nhất định phải mang theo Tiểu Hắc, Tiểu Hắc này thật sự là quá ưu tú, phế đan nó ăn, khói độc nó ăn, nổ lô nó đến giải quyết, tóm lại chỉ cần là toàn bộ mặt xấu tạp chất có quan hệ với luyện dược đều có thể cho nó...

Nhưng mà Bạch Tiểu Thuần đắm chìm trong luyện dược không có chú ý tới ma đầu Tiểu Hắc trong một tháng này sau khi thôn phệ các loại tạp chất thì ở chỗ sâu trong mắt của nó dần dần nhiều hơn một chút linh động, nhưng ngày thường lại ẩn núp vô cùng tốt, trước mặt Bạch Tiểu Thuần cho tới bây giờ đều là một bộ dáng ngây ngốc.

Cho đến một lần Bạch Tiểu Thuần sắp luyện thành Linh Dược nhưng lại sai sót luyện chế ra một quả quái đan không biết công dụng, Bạch Tiểu Thuần nhìn quái đan thở dài một tiếng, lúc muốn thu hồi lại liếc nhìn Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, hút nó." Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, sau khi mở miệng thân thể Tiểu Hắc rõ ràng ngừng một lát, nhưng vẫn bay tới khẽ hút, thân thể run rẩy mãnh liệt, rất nhanh sau khi hấp thu toàn bộ ngã bịch một tiếng tại nơi đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Thiếu Trạch Phong Nổ Mạnh

Dịch giả: kurama

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, đang muốn xem xét thì Tiểu Hắc rống to lên, thân thể đột nhiên nhảy dựng, hóa thành sương mù, liên tục gào thét chói tay, lao ra ngoài động phủ. Bạch Tiểu Thuần lập tức theo sau quan sát, thấy ma đầu kia như bị phát cuồng, nhảy trái nhảy phải, khi thì bành trướng như sắp nổ bung, lúc thì co rút lại như muốn tiêu tán, giãy giụa một hồi lâu thì ngã nhào xuống thoi thóp.

Từ đó về sau, những khi nó nhìn Bạch Tiểu Thuần, ẩn sâu trong mắt nó lúc nào cũng có một nỗi sợ hãi...

Cứ như vậy, lại qua thêm nửa tháng, dưới sự nỗ lực không ngừng của Bạch Tiểu Thuần, tứ giai Bất Tử Huyết đan bắt đầu chậm rãi thành hình, hắn đã có thể ngưng tụ ra ba đạo huyết khí, đạo huyết khí thứ tư cũng được nghiên cứu đến bước cuối cùng.

Trong mấy tháng này, Tiểu Hắc vẫn nuốt lấy đan dược. Tuy chất lượng có khá chút, nhưng vẫn đều là phế đan như trước, ngẫu nhiên trong đó có một viên Độc đan lại làm cho nó bị kích động không thể khống chế được.

Nó bắt đầu ưa thích ra ngoài, trôi lơ lửng ở Vô Danh Phong, ngẫu nhiên cũng gặp được các ma đầu do tu sĩ khác nuôi dưỡng. So với những ma đâu khác, vốn sát khí tràn ngập, Tiểu Hắc rõ ràng yếu hơn rất nhiều.

Giữa ma đầu với nhau luôn luôn có xung đột rất tàn khốc, mạnh được yếu thua, thông thường đều cần phải có chủ nhân nghiêm khắc chế trụ

mới không xảy ra vấn đề gì. Riêng Tiểu Hắc lại rất đặc biệt. Nó tựa hồ rất dễ thân cận với các ma đầu khác ở Vô Danh phong. Chưa từng thấy có bất cứ chuyện chém giết thôn phệ gì giữa nó với các ma đầu khác.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất kinh ngạc nhưng hắn cũng không nghĩ chi nhiều, vẫn đắm chìm trong luyện dược. Lại thêm nửa tháng nữa, ngày hôm nay, hắn rốt cuộc cũng luyện chế thành công tứ giai Bất Tử Huyết đan.

Lúc bốn đạo huyết khí dung hợp lại một chỗ mà vẫn phân biệt rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần cao giọng cười to, rất là cao hứng, hắn cao hứng không phải vì mình luyện chế thành công tứ giai Bất Tử Huyết đan, mà là vì... lần này hắn luyện dược rõ ràng không hề ảnh hưởng đến bất kỳ ai.

Không có mưa a-xít, không có nổ lô, không có khói độc, không có tiêu chảy, không có bất kỳ vấn đề gì. Đây mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần cao hứng cùng phấn khởi. Hắn cảm giác mình rốt cuộc cũng có đủ phong phạm của một bậc đại sư.

"Hặc hặc, lần này đây ta luyện dược ở Vô Danh Phong không hề có xảy ra chuyện gì, từ đây về sau còn ai dám nói ta là Ôn Ma!" Thật sự thì Bạch Tiểu Thuần tuy cao hứng nhưng trong lòng cũng rất kinh ngạc, không chỉ mình hắn kinh ngạc mà cả tu sĩ của Huyết Khê Tông, vốn vẫn chú ý đến hắn, cũng toàn bộ đều kinh ngạc.

Nhất là những người phải di dời ở Vô Danh Phong càng lại kinh ngạc, người nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không tìm ra manh mối gì. Cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận: Hiện giờ Dạ Táng luyện dược... chính chính xác xác là vô cùng an toàn.

"Chẳng lẽ Ôn Ma đổi tính?"

"Hắn luyện dược vậy mà lại không xảy ra chuyện không may!"

Khi tất cả mọi người còn đang kinh ngạc chẳng ai chú ý rằng, con ma đầu Tiểu Hắc của Bạch Tiểu Thuần đều đã một phen tiếp xúc với hầu hết

các ma đầu ở Vô Danh phong...

Tứ giai Bất Tử Huyết đan được luyện thành làm cho Huyết Tử và Đại trưởng lão của Vô Danh phong rất vui mừng. Chẳng những tống tặng cho Dạ Táng thù lao đã hứa hẹn trước đó mà còn cử hành buổi lễ long trọng, ý định muốn cùng Dạ Táng hợp tác trường kỳ.

Buổi lễ long trọng được tổ chức ở Huyết Tử Điện ở Vô Danh phong. Đại trưởng lão Tống Quân Uyển cũng được mời tham dự, mọi người đối với Dạ Táng rất là khách khí, nói gần nói xa đều là tán thưởng. Bạch Tiểu Thuần nhận thấy đây đúng là thời điểm nên biểu lộ vẻ phong khinh vân đạm, vì vậy liền nhẹ hất cằm, khoát lên mặt dáng vẻ cười cười nhàn nhạt.

Tống Quân Uyển ở bên cạnh nhìn thấy hết thảy, tủm tỉm cười. Những khi nàng nhìn đến Dạ Táng, thần thái đều đậm hơn ít nhiều. Phút chốc, buổi lễ đã tiến hành được một nửa, Vô Danh phong Huyết Tử đứng dậy đi đến Dạ Táng, cất tiếng cười vang vọng.

"Dạ Táng sư đệ dược đạo thiên phú cực cao, đương thời hiếm thấy, ngày sau nhất định sẽ danh chấn toàn bộ đông mạch Tu chân giới. Nếu như sư đệ có thể luyện chế được ngũ giai Bất Tử Huyết đan, sẽ càng khiến cho tông môn vô cùng oanh động. Ta tin tưởng là ngày đó sẽ không xa."

"Ngũ giai Bất Tử Huyết đan đã được tông môn treo thưởng. Nếu ai có thể luyện chế được, chính là lập nên đại công đó!" Ở bên cạnh, Vô Danh phong Đại trưởng lão cũng cười nói.

Mọi người xung quanh đều sôi nổi đàm tiếu, Bạch Tiểu Thuần bị vây chặt xung quanh, nghe được những lời nói ấy thì rất là đắc ý, đang muốn nói khoác vài câu thì đột nhiên... Một tiếng nổ cực lớn, long trời lở đất, ầm ầm vang động từ bên ngoài vọng vào.

Tiếng nổ này quá lớn, hơn hẳn cả thiên lôi, xuất hiện lại đột ngột khiến toàn bộ Vô Danh phong chấn động mãnh liệt, mặt đất run rẩy, cơ

hồ như trời đang rung đất đang chuyển. Hơn nữa còn có một cỗ sóng nhiệt chấn động, càn quét ra bốn phương, khiến cho mọi người trong Huyết Tử điện ở Vô Danh phong đều kinh hãi, biến sắc.

Giờ khắc này, thương khung cũng biến sắc, đại địa không ngừng chấn động, không chỉ Vô Danh phong cảm nhận rõ ràng mà luôn Thi phong, Trung phong... ngay lúc này đây, toàn bộ đều cảm nhận được đất rung núi chuyển.

Khu vực đệ tử nội môn của Huyết Khê Tông càng là đại loạn, khu vực ngoại môn cũng thế, vô số thanh âm hô hoán xôn xao khắp nơi, từng đạo cầu vồng lập tức rời núi thẳng lên không trung.

Thậm chí Huyết Khê Tông trận pháp, cũng lập tức được mở ra.

"Chuyện gì xảy ra!"

"Chẳng lẽ có người đánh tới Huyết Khê Tông ta?"

"Đã tới chiến tranh?!"

Tổ Phong cũng vậy. Theo tiếng nổ rung trời, theo sóng nhiệt cuồn cuộn phả tới mặt, những thái thượng trưởng lão trên Tổ Phong cũng đều kinh hãi, toàn bộ đều phóng thích thần thức quét qua tám phương.

Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt cũng đại biến. Từ trong Huyết Tử Điện mọi người liền lao ra, trong lòng mỗi người đều chấn kinh mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần lại càng là thở không ra hơi. Khi hắn bay ra ngoài, Tống Quân Uyển ở bên cạnh hắn, thần sắc nàng vừa cảnh giác vừa kinh hãi.

Phóng mắt nhìn khắp mấy ngọn núi khác, đều có đại lượng tu sĩ bay lên không, từng người một một thần sắc kinh nghi bất định.

Nhưng rất nhanh sau, tất cả mọi người đều sửng sốt ngẩn người nhìn về hướng... Thiếu Trạch Phong.

Giờ phút này, trên Thiếu Trạch Phong có một cỗ khói đen ngùn ngụt bốc cao, tạo thành một mảnh hắc vụ (sương mù đen) đang cuồn cuộn không ngừng khuếch tán ra bốn phương, khí thế rất kinh người.

Chỗ mà khói đen bay lên ở ngay giữa thượng khu và hạ khu của ngón tay. Toàn bộ ngọn núi xuất hiện từng đường rạn nứt cực lớn, lan tràn ra khắp nơi...

Xung quanh đầy những tiếng hô hấp dồn dập. Phút chốc sau, mọi người luôn cả Tổ phong đều nhận biết được tiếng nổ mạnh vừa rồi là từ Thiếu Trạch phong truyền ra.

"Thiếu Trạch Phong?!"

"Ở đó có chuyện gì vậy?" Trong lúc mọi người ở đây đang lao nhao kinh ngạc thì Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn qua chổ khói đen ngùn ngụt ở Thiếu Trạch Phong đã tim đập thình thịch, hai mắt trợn tròn, hít sâu một hơi.

Hắn vừa rồi mơ hồ cảm thấy tiếng nổ động trời kia nghe có chút quen tay. Giờ phút này nhìn qua, lập tức nhận ra chỗ khói đen bốc ra chính là chỗ mình luyện dược ở Thiếu Trạch phong. Ngẫm nghĩ lại, tiếng nổ vừa rồi chính là âm thanh của lò đan bị nổ.

Ngay tại thời khắc này, hắn chợt nhớ... mình vẫn còn một lò đan dược ở Thiếu Trạch phong.

Trán hắn toát mồ hôi lạnh, tâm can run lên, hô hấp dồn dập. Xa xa nhìn lại, từ Thiếu Trạch phong truyền ra vô số tiếng gào rú thê lương, hắn cảm thấy da đầu run lên, trước mắt đột nhiên tối sầm.

"Hỏng! Hỏng rồi..."

Khi Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang hãi hùng khiếp vía và mọi người trong Huyết Khê Tông vẫn còn chấn động kinh hãi thì có vài đạo cầu vồng từ Thiếu Trạch phong bay ra. Người đi đầu chính là Thiếu Trạch

phong Huyết Tử. Toàn thân hắn run rẩy, hai mắt đỏ ngầu ngóng nhìn một mảnh hỗn độn trên Thiếu Trạch Phong, khóc không nên lời, ngẩng đầu phát ra một tiếng gào rú thê lương.

Hắn biết rõ cơ sự này là do Dạ Táng gây ra. Giờ phút này hắn điên cuồng đang muốn quát gọi Dạ Táng, bất chấp tất cả muốn tìm Dạ Táng để đánh chết.

Nhưng cái tên Dạ Táng còn chưa kịp rời khỏi miệng hắn thì ở nơi này... Bạch Tiểu Thuần đã nhanh hơn Thiếu Trạch phong Huyết Tử một bước... hít sâu một hơi, trong lòng quyết liệt, hai mắt đỏ bầm lên, nghiến răng phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa.

"Bảo đan của ta!" Thanh âm thê lương của Bạch Tiểu Thuần vang truyền bốn phía. Hắn đấm ngực tức tửi, vò đầu bức tóc, điên cuồng lao ra, thẳng đến Thiếu Trạch phong.

"Sao lại như vậy! Trời ơi, rốt cuộc là vì sao? Ôi bảo đan của ta!" Bạch Tiểu Thuần như bị phát cuồng, thanh âm cực kỳ thê thảm. Khi bay tới gần Thiếu Trạch phong, nhìn thấy cả núi hỗn loạn một mảnh, khói đen ngập ngụa thì không khỏi giật mình.

Toàn bộ Thiếu Trạch Phong như một mảnh đất khô cằn, hơn phân nửa các kiến trúc và động phủ đều đã đổ sụp xuống. Không ít tu sĩ mặt mày xanh xao vàng vọt mà hai mắt bốc hỏa nhưng khi họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lúc thì bọn họ lại lộ vẻ sợ hãi.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không ngó gì đến ai, hắn chạy vội đến trung bộ của Thiếu Trạch phong, nơi hắn luyện dược lúc trước. Toàn bộ khu vực này đã trở thành một mảnh bình địa, trận pháp không còn, động phủ không còn, lò đan không còn... Những gì còn sót lại là một ít mảnh vỡ của lò đan và một luồng sóng nhiệt khó tưởng đang khuếch tán không ngừng ra bốn phía.

Lúc này, giữa không trung, Thiếu Trạch phong Huyết Tử cùng Đại trưởng lão và các huyết sắc trưởng lão đều đang sửng sốt, trong số họ có

không ít người còn có vết máu tươi bên khóe miệng. Bọn họ vốn đang muốn tìm Bạch Tiểu Thuần để gây chuyện, không ngờ rằng đối phương lại tự thân xuất hiện, hơn nữa dáng ngoài xem ra còn thê thảm hơn bọn hắn.

"Dạ Táng!" Thiếu Trạch phong Huyết Tử nghiến răng nghiến lợi, trong mắt sát ý ngập trời, thân ảnh nhoáng lên đã như sấm vang chớp giật thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

"Thiếu Trạch phong Huyết Tử!" Hầu như ngay khi Thiếu Trạch phong Huyết Tử vừa vọt tới, Bạch Tiểu Thuần đã toàn thân run rẩy như bị phát cuồng, hắn xoay người quay lại nhìn Huyết Tử, gào rống lên.

"Ta bỏ ra ba tháng, hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết mới có thể luyện chế ra một lò đan dược gần đạt đến vô hạn ngũ giai!" Bạch Tiểu Thuần run rẩy, thần sắc bi thương vặn vẹo, sát khí toàn thân ầm ầm bộc phát.

"Chết tiệt, Thiếu Trạch phong Huyết Tử, không phải ngươi đã nói cái này lò đan sẽ không bao giờ nổ đó sao! Không phải ngươi đã nói lò đan này là chí bảo đó sao! Tại sao ngươi phải gạt ta!" Bạch Tiểu Thuần điên cuồng gào rú, ánh mắt đỏ thẫm, thanh âm hắn vang vọng bốn phương, khí thế so với Thiếu Trạch Phong Huyết Tử còn mạnh hơn, rõ ràng là quát nạt lại, lại càng khiến cho người khác có cảm giác hắn điên thật rồi.

"Ngươi..." Thiếu Trạch Phong Huyết Tử tức giận, hắn mở miệng như muốn nói cái gì đó nhưng lại á khẩu không trả lời được...

"Vì sao? Vì sao lại gạt ta. Ta cố gắng như thế cũng chỉ vì muốn luyện đan cho các ngươi nhưng ngươi lại gạt ta. Lại còn nói đây là chí bảo giành được từ Đan Khê tông, vĩnh viễn sẽ không bị nổ. Nếu ngươi sớm nói cho ta biết lò đan này có thể bị nổ thì ta đã không bỏ ra nhiều dược thảo trân quý như thế, chỉ cần luyện dược như bình thường là được rồi. Ôi, bảo đan của ta!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Ngũ Giai Linh Dược

Dịch giả: kurama

"Ngươi có biết lô đan dược này ta đã phải hao phí bao nhiêu tâm huyết không? Chết tiệt, vì lẽ gì mà người sớm nói cho ta biết! Tại sao phải gạt ta!" Bạch Tiểu Thuần thanh âm đã khàn đi vì gào rống. Hầu hết tu sĩ của Huyết Khê Tông đều nhanh chóng tiến đến đây để theo dõi toàn bộ màn này. Luôn cả những thần thức trên Tổ Phong, phần lớn cũng đều tập trung đến đây.

"Ta đã nói rồi... Các ngươi chớ có lại gần lò đan. Ngươi nói đi, có phải các ngươi đã đụng chạm gì đó đến lò đan?" Bạch Tiểu Thuần nói xong câu cuối cùng thì cười thảm, thần sắc lộ vẻ đắng chát, thất vọng tột cùng.

Bọn Thiếu Trạch phong Huyết Tử và Đại trưởng lão nghe Bạch Tiểu Thuần nói như vậy thì không biết phải phản bác thế nào. Đúng là Huyết Tử từng nói với Dạ Táng rằng lò đan này sẽ không bị nổ, cũng từng nói rằng vô luận xuất hiện phiền toái gì, đều không có quan hệ đến Bạch Tiểu Thuần. Nhất là câu nói cuối của Bạch Tiểu Thuần càng làm cho bọn hắn thần sắc biến hóa.

Bởi vì, chính xác là... khi bọn hắn thấy nhiệt độ xung quanh lò đan càng lúc càng nóng, thiếu điều muốn biến toàn bộ Thiếu Trạch Phong thành một mảnh khô cằn, nên đành phải nghiến răng nhìn qua một chút... Thành ra bây giờ đuối lý.

Nhưng Thiếu Trạch Phong bị tổn thất quá lớn, bọn hắn thẹn quá hoá giận, Thiếu Trạch phong Huyết Tử nghiến răng.

"Nói bậy! Ngươi nhận ủy thác của Thiếu Trạch Phong chúng ta, giúp chúng ta luyện dược. Nếu là đan dược được luyện thành thì cũng thôi. Mọi chuyện nơi đây, bổn tọa cũng chấp nhận. Nhưng giờ, đan dược chẳng thấy đâu, lại còn phá hủy Thiếu Trạch phong chúng ta. Hôm nay, bất luận thế nào, ngươi cũng phải cho bổn tọa một cái công đạo." Thiếu Trạch phong Huyết Tử hừ lạnh, đang muốn cường hành áp chế Bạch Tiểu Thuần, mượn sự tình nổ lò này để đổi lấy một ít chỗ tốt cho Thiếu Trạch Phong đổi lấy một chút chỗ tốt, nhưng vào lúc này...

"Khoan đã!" Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên khoác về phía trước, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, lỗ mũi nhúc nhích hít ngửi giống như đang cố phân biệt khí tức xung quanh.

"Không đúng, thứ mùi vị này... Các ngươi có nghe thấy mùi thuốc không!" Bạch Tiểu Thuần nhìn khắp xung quanh, mở miệng hỏi.

Thiếu Trạch phong Huyết Tử nhíu mày, hừ lạnh đột nhiên bay tới. Nhưng hắn vừa chuyển động thì thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã nhoáng lên, xuất hiện ở bên cạnh một mảnh vách tường bị tàn phá, cách không xa một mảnh vỡ lò đan. Thần sắc hắn rung động, lộ ra vẻ không thể tin nổi. Hắn nhấc mảnh vách tường lên, ở bên dưới có một hạt... đan dược đang tỏa ra hào quang ngũ sắc.

Đan dược này có vầng hào quang năm màu bao bọc xung quanh, mùi thuốc cũng không lấy gì là nồng đậm lắm, nhưng mọi người xung quanh đều đang nhìn trừng trừng vào vầng sáng năm màu kia, trong đầu họ nổ vang, không ít người trợn mắt há mồm kinh hô.

"Đó là... Ngũ giai Linh dược?!"

"Cho tới bây giờ ta còn chưa được thấy qua ngũ giai linh dược. Nghe đâu, coi như là Đan Khê tông, cũng chỉ vài người có thể luyện chế ra ngũ giai linh dược. Bất kỳ linh dược ngũ giai nào cũng đều là bảo vật vô giá."

"Hào quang ngũ sắc, đây chính là một dấu hiệu đặc thù của ngũ giai linh dược."

"Trời ạ, không ngờ lại thật là... Ngũ giai Linh dược!"

Đám người xung quanh đều xôn xao. Bạch Tiểu Thuần tâm can run động, hai mắt trợn tròn, vội vã giơ tay cầm lấy đan dược này. Trong lòng hắn rối bời vô hạn, hắn cũng không ngờ mình lại có thể luyện ra đan dược ngũ giai, giờ phút này hắn rất muốn độc chiếm nhưng đang ở trước mắt bao người... Hắn chỉ có thể vắt óc suy nghĩ biện pháp.

Không chỉ Bạch Tiểu Thuần phải tròn mắt kinh ngạc mà Thiếu Trạch phong Huyết Tử cũng vậy, đang ngây người ra. Bên cạnh hắn, Thiếu Trạch phong Đại trưởng lão cùng các huyết sắc trưởng lão, toàn bộ đều đang hô hấp dồn dập.

Thấy Bạch Tiểu Thuần đã cầm Linh dược trong tay, Thiếu Trạch phong Huyết Tử chợt cười ha hả, sát khí trên thân lập tức biến mất.

"Hiểu lầm, hiểu lầm, ha ha..."

"Dạ Táng đại sư, chuyện vừa rồi giữa bổn tọa và ngươi chỉ là một trò đùa mà thôi." Thiếu Trạch phong Huyết Tử cất bước đi tới, trên mặt tràn đầy một nụ cười chân thành.

Bạch Tiểu Thuần không nói gì chỉ rên lạnh một tiếng, trong đầu hắn các suy nghĩ đang nhanh chóng chuyển động.

"Như vậy đi, Dạ Táng đại sư. Những hứa hẹn lúc trước, Thiếu Trạch phong chúng ta nguyện ý tăng lên gấp ba." Thiếu Trạch phong Huyết Tử bước tới một bước, đám đại trưởng lão và Huyết sắc trưởng lão của Thiếu Trạch phong cũng đồng thời bước tới, vây xung quanh Bạch Tiểu Thuần.

"Ở ngay trước mặt ta mà các ngươi cũng dám uy hiếp Trung Phong tu sĩ chúng ta." Đúng lúc này, Tống Quân Uyển, vốn vẫn đứng một bên quan sát, nhàn nhạt mở miệng. Nàng cũng bước tới một bước, đứng ngay giữa đám người Thiếu Trạch phong, khiến họ tim nhảy thình thịch. Thiếu Trạch phong Huyết Tử, sắc mặt lại càng có chút khó coi.

Song phương đang ở thế giằng co thì đúng lúc này, một tiếng nói già nua bỗng nhiên từ Tổ Phong trên truyền đến, vang vọng khắp xung quanh cứ như sấm nổ ì ầm, chấn nhiếp tâm thần mọi người.

"Dạ Táng luyện ra được ngũ giai Linh dược, chính là thiên kiêu của Huyết Khê Tông ta, nay phong chức Huyết sắc trưởng lão của Trung Phong! Còn đan dược này sẽ thuộc về Thiếu Trạch phong. Thiếu Trạch phong phải chuẩn bị tài nguyên, chế tạo huyết sắc chiến bào cho Dạ Táng."

Âm thanh vẫn còn vang vọng thì một bóng người mơ hồ, hiện dần ra ở giữa không trung. Đó là một lão già mặc áo bào đỏ, khí thế mênh mang, uy áp rộng mở khiến cho toàn bộ tu sĩ nơi đây đều chấn động trong lòng, cúi đầu bái kiến. Lão giả này chính là Tống gia lão tổ, Bạch Tiểu Thuần cũng thở sâu, ôm quyền cúi đầu.

Đối với Tống gia lão tổ an bài, mọi người không ai dám cự tuyệt, chỉ có thể đồng ý.

"Hôm nay toàn tông đều đang chăm chú nơi đây, cũng tốt. Lão phu có ba chuyện muốn nói với chư vị." Tống gia lão tổ bình tĩnh mở miệng, thanh âm quanh quẩn toàn bộ tông môn.

"Chuyện thứ nhất, bảy ngày sau, tu sĩ ở cả bốn ngọn núi sẽ phụng hiến (dâng hiến) huyết khí, để làm thức tỉnh Bất Hóa Cốt của Huyết Khê Tông chúng ta."

"Chuyện thứ hai, một tháng sau, Huyết Tử thí luyện của Trung Phong sẽ mở ra."

"Chuyện cuối cùng... Chiến tranh... đã bắt đầu!"

Tống gia lão tổ nói xong thì đảo ánh mắt nhìn khắp mọi người. Vô số tiếng hít thở nặng nề phát ra, rồi từng tia từng tia sát khí không ngừng ngưng tụ lại, tập hợp khí tức của tất cả mọi người xông thẳng lên trời.

"Chiến!"

"Chiến!" Mọi người bốn phía đồng loạt rống lên. Trong tiếng gầm rống, toàn bộ khí thế Huyết Khê tông bộc phát, kinh thiên động địa. Trong đám người, Bạch Tiểu Thuần cũng trợn mắt há mồm gầm rống nhưng trong lòng hắn lại đầy lo lắng.

"Tất cả giải tán đi!" Tống gia lão tổ đưa mắt nhìn Dạ Táng, trên mặt tươi cười, xoay người đi, thân ảnh tiêu tán.

Từng người một ở đây mang theo tâm trạng kích động trước chiến tranh lần lượt quay về ngọn núi của mình. Còn viên ngũ giai linh dược, dù rằng không muốn nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không thể không đưa cho Thiếu Trạch phong Huyết Tử. Sau đó, hắn mới cùng Tống Quân Uyển quay về Trung Phong.

Trên đường đi Tống Quân Uyển trầm mặc, hàn mang trong mắt chớp lóe. Bạch Tiểu Thuần trong lòng phiền muộn lo lắng, cũng không muốn mở miệng. Cho đến khi tới Trung Phong, Tống Quân Uyển bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng, Trung Phong Huyết Tử thí luyện, ta cần ngươi làm hộ pháp của ta, giúp ta tranh đoạt ngôi vị Huyết Tử."

"Huyết Tử thí luyện có những hiểm nguy, ngươi không cần lập tức trả lời ta. Ngay khi ta quay động phủ, sẽ lập tức bế quan. Đến trước khi Huyết Tử thí luyện mở ra, ta sẽ xuất quan đến tìm ngươi. Khi đó, ngươi hãy cho ta biết quyết định của mình." Tống Quân Uyển liếc mắt nhìn Dạ Táng thật sâu, quay người hướng đến thượng khu của ngón tay.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, nhìn theo bóng lưng Tống Quân Uyển, lòng hắn lại càng phức tạp hơn. Sau khi về đến động phủ, khoanh chân ngồi xuống, hắn rầu rĩ.

Thông qua lời của Tống gia lão tổ, Bạch Tiểu Thuần hiểu được, sau thời gian nghị luận, những lão tổ Huyết Khê Tông đã có quyết định hai

tông phải chiến tranh, có lẽ chỉ mấy tháng sau là sẽ bắt đầu khai chiến.

Trong trầm mặc, bảy ngày đã trôi qua.

Đến sáng sớm ngày thứ tám, từng hồi chuông gióng lên quanh quẩn bên trong Huyết Khê Tông. Bạch Tiểu Thuần thở sâu, vừa rời khỏi động phủ liền thấy hầu như tất cả tu sĩ Trúc Cơ của bốn ngọn núi đều nhất nhất bay lên, tụ tập tại thượng khu của núi chính mình.

Phút chốc, tám thân ảnh trực tiếp từ Tổ Phong đi ra, nhìn như cự nhân (người khổng lồ), mạnh mẽ đứng giữa không trung. Tám thân ảnh toàn thân toả hào quang, không gian xung quanh đều run rẩy khiến chỉ có thể nhìn thấy dáng hình mà không rõ bộ dạng.

Tám người này vừa xuất hiện, toàn bộ tu sĩ đều quỳ xuống lạy.

"Bái kiến lão tổ!"

Thanh âm chỉnh tề vang vọng bốn phương, Bạch Tiểu Thuần tâm thần chấn động. Hắn biết rõ những cái thân ảnh chí cao vô thượng kia chính là tám vị lão tổ của Huyết Khê Tông!

Vô Cực Tử, Tống gia lão tổ cũng trong số đó. Ngoài ra, còn có một người, thân vận trường bào màu tím, khí thế mạnh mẽ vượt xa những người khác, khi đứng giữa không trung, tựa hồ như khiến mặt trời cũng phải ảm đạm đi ít nhiều.

Từng trận uy áp phủ trùm bốn phương, chẳng khác gì Thiên uy.

"Tất cả mọi người, hãy phóng xuất huyết khí của các ngươi để mở Huyết môn!" Một thanh âm từ trong tám người truyền ra, vang vọng bốn phương, ầm vang khuếch tán, cả bàn tay của Huyết Khê Tông liền chấn động, toàn bộ mặt đất đồng loạt hiện ra hoa văn trận pháp.

Ngay sau đó, huyết khí ầm ầm bộc phát, bắt đầu từ Thiếu Trạch Phong, vô số huyết khí ngưng tụ tại nơi đỉnh núi, tạo thành một đạo cột

sáng màu máu phóng lên trời. Ngay sau đó, lần lượt làVô Danh Phong, Trung Phong, Thi Phong, cuối cùng là Tổ Phong.

Âm ầm ầm!

Năm đạo cột sáng màu máu, toàn bộ xông thẳng đến trời xanh khiến cho thương khung biến sắc, hóa nên huyết ý rồi chuyển thành một vòng xoáy khổng lồ. Toàn bộ tu sĩ trong Huyết Khê Tông đều cảm nhận được một thứ huyết khí cuồn cuộn trong cơ thể, tu vi bỗng nhiên tản ra, ầm vang bên trong, từng người một bộc phát ra từng tia huyết khí. Toàn bộ huyết khí này đều vút thẳng lên không.

Đúng lúc này, trong tám cái lão tổ có một người đi ra. Người này là trung niên, tướng mạo tuấn mỹ, trên người như có một loại mị lực đặc biệt có thể khiến người khác vừa nhìn thì trong lòng dâng lên niềm hảo cảm và tín nhiệm.

"Lão phu Hạn Viêm, là người chịu trách nhiệm việc triệu hoán Huyết Khê nội tình lần này. Ta sẽ cần chín người đệ tử phụ trợ để luyện khí hóa huyết."

"Hứa Tiểu Sơn, Tống Khuyết, Huyết Mai, Hàn Đông, Chu Trịnh Phong..." Hạn Viêm lão tổ nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm bình thản. Dù vậy, thân là lão tổ, lời nói bình thường của hắn cũng đầy uy áp. Mỗi lần hắn hô tên, người bị gọi lập tức bay lên giữa trời, đến bái kiến Hạn Viêm.

Từng người một xuất hiện cho đến khi đủ tám người. Toàn bộ đệ tử Huyết Khê Tông đều thở sâu, nhận thức rõ tám người này đều là Địa Mạch nhiều lần triều tịch, đều là thiên kiêu đương đại của Huyết Khê Tông.

Đúng lúc này, ánh mắt Hạn Viêm lão tổ lại nhìn về Trung Phong, nói ra tên người cuối cùng.

"Dạ Táng!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Có Nên Giữ Lại Một Ít Hay Không?

Dịch giả: Tịnh Du - Biên: tu tại chợ - Nhóm dịch: Nhất Niệm phái

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình nhưng rất nhanh liền bày ra một bộ dáng nghiêm nghị, mang theo sát khí, ánh mắt lạnh lùng, thân thể nhảy lên hóa thành một đạo cầu vồng thẳng đến không trung, xuất hiện ở Hạn Viêm lão tổ phía trước mặt, cùng với tám người khác xếp thành một hàng ngang.

Sự xuất hiện của Dạ Táng, không làm cho toàn bộ Huyết Khê Tông đệ tử cảm thấy kinh ngạc. Tựa hồ đối với việc Hạn Viêm lão tổ lựa chọn hắn, mọi người đều cảmt thấy đó là chuyện tất yếu.

Thậm chí không có ai lên tiếng nghị luận bất cứ gì cả, từ điểm này cũng có thể thấy được trong Huyết Khê Tông, cái tên "Ôn Ma" sớm đã thanh danh hiển hách, khiến cho mọi người từ đáy lòng, đều đã công nhận thân phận Dạ Táng, đều đã công nhận thực lực của hắn, càng đã công nhận rằng hắn là thiên kiêu!

Chẳng những không ai biểu lộ kinh ngạc mà đám người Tống Khuyết ở đây, người nào người nấy trong ánh mắt đều mang theo hung mang, nhưng cũng... không có mở miệng chất vấn gì!

Bạch Tiểu Thuần đi vào Huyết Khê Tông đã nhiều năm, đối với người phàm mà nói, thời gian không thể xem là ngắn nhưng đối với tu sĩ mà nói chẳng qua chỉ là thoáng qua thôi. Chung quy mà xét cũng không tính là ngắn. Bạch Tiểu Thuần thông qua nỗ lực của mình, từng bước một cho đến ngày hôm nay, tại thời khắc này, tại tất cả mọi người chú ý đến, hắn đã lấy được sự công nhận của toàn bộ tông môn.

Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức ý thức được điểm này, tuy rằng lúc trước đã có chuẩn bị tâm lý, đã có chút phán đoán về thân phận và địa vị của mình, nhưng lúc này hắn không khỏi thở sâu, nội tâm cảm thấy thật đắc ý và kiêu ngạo.

"Hừ hừ, Bạch gia ta đi đến bất kỳ chỗ nào cũng đều giống như nhật nguyệt vậy, huy hoàng chói lọi, Ài... Ai bảo ta quá ưu tú mà." Bạch Tiểu Thuần trong lòng rất vui vẻ, nhưng thần sắc trên mặt không có chút biểu lộ nào, vẫn là một bộ dáng lãnh khốc nghiêm túc, sát khí khuếch tán, cùng với khác tám cái thiên kiêu từng người đối kháng.

Giữa không trung, tám vị lão tổ Huyết Khê Tông, mặc dù tất cả đều rất mơ hồ nhìn không rõ bộ dạng, nhưng vẫn nhận ra được là khi bọn họ nhìn qua chín người đều hơi khẽ gật đầu tán thưởng, nhất là Dạ Táng, lại để cho không ít lão tổ chú ý hắn.

Dạ Táng thân là Phàm Đạo Trúc Cơ, nhưng mấy năm nay nổi lên như cồn, bọn hắn cũng có lưu ý, thậm chí cũng có vài lần hoài nghi mà âm thầm điều tra, nhưng vì mặt nạ trên mặt Bạch Tiểu Thuần chính là chí bảo, không lộ ra chút kẽ hở nào.

Mà dược đạo của hắn thật sự đối với Huyết Khê Tông rất trọng yếu, thời gian dần trôi qua mặc dù còn có hoài nghi, nhưng mọi người cũng không quá để trong lòng.

"Chín người các ngươi, ngồi xuống huyết đàn, luyện khí hóa huyết, phụ trợ lão phu mở ra nội tình chi môn, làm thức tỉnh Bất Hóa Cốt!" Hạn Viêm lão tổ nhàn nhạt mở miệng, tay phải vung lên, lập tức có chín đạo huyết quang bay ra hóa thành chín huyết sắc tế đàn, Bạch Tiểu Thuần chín người phân ra khoanh chân ngồi trên mỗi huyết đàn.

Kỳ thật, muốn làm thức tỉnh Bất Hóa Cốt, cũng không cần đến chín người bọn Bạch Tiểu Thuần, nhưng hôm nay chiến tranh sắp tới, mấy lão tổ sau khi thương nghị đã quyết định là nhất định phải để cho tu sĩ trong môn tự mình cảm nhận một chút lực lượng nội tình của tông môn.

Hạn Viêm lão tổ là người theo phe chủ chiến, vì vậy giờ phút này liền trở thành người chủ trì mở ra tông môn nội tình. Lúc này ánh mắt của hắn như điện nhìn qua tất cả bọn người Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt của hắn ẩn chứa vô cùng uy áp làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy giật mình, cảm giác giống như bị đối phương nhìn thấy tất cả bí mật của mình, tám người còn lại cũng đều có cảm giác như vậy vì thế không dám tỏ ra thái độ bướng bỉnh mà là cung kính cúi đầu.

Hạn Viêm lão tổ thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu nhìn lên trời, tay phải giơ lên vung mạnh về phía bầu trời. Ngay lập tức, toàn bộ Huyết Khê Tông, năm ngọn núi nổ vang, năm cột máu bành trướng gấp mấy lần, khiến cho vòng xoáy huyết sắc trên trời đột nhiên mở rộng, cũng chuyển động nhanh hơn, có thể thấy được ở giữa vòng xuất hiện một con mắt thật lớn màu máu.

Khi con mắt này chậm rãi mở ra, lập tức gió mây cuồn cuộn thiên địa biến sắc, lại còn có một cỗ uy áp vô tận hàng lâm, cuồng phong quét ngang, huyết vụ tràn ngập, làm cho vô số đệ tử Huyết Khê Tông tâm thần run rẩy, đồng loạt quỳ xuống lạy.

"Ngẩng đầu, hãy nhìn xem... lực lượng nội tình của Huyết Khê Tông chúng ta, lực lượng đã uy hiếp ba tông môn khác." Lúc này Hạn Viêm lão tổ nhàn nhạt mở miệng, thanh âm của hắn giống như ẩn chứa một lực lượng kỳ dị khiến những người nghe được đều theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía con mắt huyết sắc giữa trời cao.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng cũng chấn động mãnh liệt, dưới uy áp này, Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hắn lập tức tự hành vận chuyển chậm rãi, dường như có sự cộng hưởng với con mắt huyết sắc đỏ ngòm kia.

Bên cạnh hắn, đám người Tống Khuyết, Huyết Mai cũng đều tâm thần chấn động, nhưng không cúi đầu mà cố gắng ngẩng nhìn vòng xoáy trong con mắt giữa trời cao.

Chỉ cần nhìn qua một cái đã khiến vô số người kinh sợ hô lên. Bọn Tống Khuyết dù có địa vị bất đồng, đã sớm biết được nội tình ẩn giấu của tông môn nhưng lúc này cũng hít vào khẩu khí, thần sắc hoảng sợ.

Bạch Tiểu Thuần lại càng mở to mắt, trong lòng như là thiên Lôi cuồn cuộn. Khi nhìn đến con mắt huyết sắc cực lớn kia, hắn thấy bên ngoài đồng tử có bốn dáng hình mơ hồ.

Một cái là một khô lâu cực lớn màu tím. Toàn thân khô lâu có tia chớp lượn lờ xung quanh. Khô lâu đang khoanh chân ngồi ở khu vực bên ngoài đồng tử, trên người tử khí lượn lờ, không nhúc nhích, tuy nhiên lại có uy áp kinh người tràn ra khiến người ta vừa nhìn tới đã thấy trong lòng chấn kinh.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ Thi Phong, giờ phút này thoáng suy nghĩ liền suy đoán ra, Khô Lâu kia chính là Luyện thi có cảnh giới cực cao của Thi Phong, đã vượt qua Phi Cương... Chính là Bất Hóa Cốt.

"Phi Cương vốn có thể so với Kết Đan tu sĩ, cái này... chẳng lẽ là có thể so được với cả Nguyên Anh lão tổ!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi.

Hình bóng mơ hồ thứ hai là một đoàn sương mù màu đen. Bên trong sương mù hình như có ngàn vạn gương mặt không ngừng biến ảo, toàn bộ những gương mặt này đều là đã già hằn rõ dấu vết tuế nguyệt tang thương, như ẩn như hiện trong sương mù. Đây chính là một Ma đầu, khí thế và uy áp của nó vậy mà cũng tương đương với Bất Hóa Cốt.

Bóng hình mơ hồ thứ ba là một khối da. Da không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, đã khô héo cả nhưng lại tràn ra khí tức rất khủng bố, thậm chí còn cường hãn hơn so với Bất Hóa Cốt cùng Ma Đầu, khiến người ta có một cảm giác huyền diệu, làm cho tất cả Huyết Khê Tông tu sĩ đều hô hấp dồn dập.

Nhìn đến hư ảnh thứ tư, Bạch Tiểu Thuần càng kinh hãi. Đó là một thanh kiếm.

Một thanh kiếm huyết sắc, có một tiểu nhân màu đỏ khoanh chân ngồi trên thân kiếm. Tiểu nhân này không có tóc, tuy chỉ lớn cỡ bàn tay nhưng lại có sát khí vô cùng, áp đảo cả ba hư ảnh kia. Nghiễm nhiên là đứng đầu trong bốn hư ảnh.

"Thi phong Bất Hóa Cốt, Vô Danh phong Thiên Diện Ma, Thiếu Trạch phong Đồ Đằng Bố, Trung phong Huyết Tổ Kiếm... Đây chính là vật phong trấn của Huyết Khê Tông chúng ta. Còn thứ mà bọn chúng trấn áp chính là... nằm ngay trong đồng tử của con mắt huyết sắc, cũng là một trong những nội tình của Huyết Khê Tông chúng ta. Huyết Đạo Tế Hiến!"

Hạn Viêm lão tổ tay áo phải hất lên, lập tức đồng tử của huyết nhãn mở bừng ra, mơ hồ có thể thấy được ở bên trong lại xuất hiện một hư ảnh thứ năm.

Hư ảnh thứ năm là nội tình Chí Bảo, được giấu trong con mắt và được bốn vật kia trấn thủ. Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, mở to hai mắt chăm chú nhìn thì dần dần thấy hư ảnh trong đồng tử con mắt lại là một... Thằng bù nhìn!

Thằng bù nhìn quỷ dị vô cùng, nó cầm trên tay một tấm da người, tay kia thì cầm một cái cân, khóe miệng lộ ra nụ cười tà dị, dường như đang giễu cợt... Nhưng chạm đến ánh mắt của thằng bù nhìn, Bạch Tiểu Thuần liền cảm thấy trong đầu nổ vang, toàn bộ tâm thần như bị ngập tràn bởi nụ cười của thằng bù nhìn này.

Nhưng ngay lúc đó, Thiên Đạo chi khí trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên khuếch tán, trong nháy mắt liền xua tan thân ảnh của thằng bù nhìn ra khỏi đầu. Cả người thở hổn hển, trấn tĩnh lại. Lúc đó, hắn thấy Hạn Viêm chân nhân đang nhìn hắn, ánh mắt đầy thưởng thức.

Còn tám người khác, cấp độ hoảng hốt cũng khác nhau. Huyết Mai là người tiếp theo thức tỉnh, sau đó là Tống Khuyết, những người khác cũng lần lượt chiến thắng ảo giác, nhao nhao thức tỉnh.

"Những thứ này chỉ là một bộ phận nội tình của Huyết Khê Tông ta. Hiện tại... tất cả mọi người xuất ra huyết khí, bọn ngươi chín người luyện khí hóa huyết, phụ trợ lão phu để thức tỉnh... Bất Hóa Cốt!"

"Chỉ cần thức tỉnh Bất Hóa Cốt, ba linh còn lại sẽ tự chúng nó dần dần thức tỉnh. Khi chúng thức tỉnh toàn bộ, Huyết Đạo Tế Hiến liền có thể ra khỏi huyết nhãn phong giới." Hạn Viêm lão tổ vừa nói xong, lập tức vô số tu sĩ dưới Kết Đan cảnh của Huyết Khê Tông, toàn bộ đều vận chuyển tu vi.

Trúc Cơ tu sĩ, nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử, hơn mười vạn người chuyển động tu vi khuếch tán huyết khí, lập tức liền tạo thành vô số huyết vụ bay thẳng lên không, thẳng đến chín tòa huyết đài, nhanh chóng dung nhập trong đó.

Ngay khi huyết sắc tế đàn tập hợp những huyết khí này lại, Bạch Tiểu Thuần vốn ngồi trên huyết đàn thứ năm liền chấn động toàn thân. Huyết khí nồng đậm từ huyết đàn trực tiếp bộc phát ra lao thẳng về phía hắn, bao phủ toàn thân, điên cuồng theo từng lỗ chân lông chui vào cơ thể.

Bạch Tiểu Thuần chưa kịp nghĩ gì thì Bất Tử Trường Sinh công trong cơ thể lập tức tự vận chuyển hấp nhập lấy những huyết khí này. Hắn quét mắt nhìn về phía những người khác, phát hiện bọn Huyết Mai, Tống Khuyết cũng như vậy, cả đám đều đang toàn lực hấp thu, dùng chính bản thân làm công cụ tinh luyện, dùng Huyết Khê Tông bí pháp, luyện hóa những huyết khí này thành máu tươi.

Huyết Mai là người đầu tiên luyện hóa thành công, một giọt máu tươi từ đầu nàng bay ra, nhưng không lên nữa mà chỉ phiêu phù trên đỉnh đầu. Kế tiếp là Tống Khuyết... Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian học tập, dựa theo phương thức đề luyện Bất Tử Huyết, hắn cũng đem huyết khí trong người luyện hóa thành một giọt máu tươi, bay ra khỏi đầu phiêu du tại đỉnh.

Chín người bọn hắn không ngừng ngưng tụ máu tươi. Thời gian trôi qua, máu trên đỉnh đầu mỗi người ngày càng nhiều. Sau một nén nhang,

hai mắt Huyết Mai bỗng nhiên mở ra, máu tươi trên đầu này đã ngưng tụ đã thành cỡ nắm tay, trực tiếp bay thẳng đến trước mặt Hạn Viêm lão tổ.

Hạn Viêm lão tổ đánh giá huyết cầu, khẽ gật đầu. Giọt máu lớn như nắm tay liền bay lên, hóa thành một đạo huyết sắc cầu vồng thẳng đến Bất Hóa Cốt, dung nhập vào xương cốt của nó, khiến cho thân thể Bất Hóa Cốt bỗng run rẩy nhúc nhích, một cỗ sinh cơ đang dần lớn lên.

"Còn cần tám giọt nữa." Hạn Viêm chân nhân nhàn nhạt mở miệng.

Trong khi đó, đại lượng huyết khí vẫn không ngừng tập trung đến chín huyết sắc tế đàn, Bạch Tiểu Thuần thần sắc nghiêm nghị nhưng trong lòng bỗng lóe lên một ý nghĩ.

"Huyết khí nhiều như vậy... Ta có nên giữ lại một ít hay không?"

Mời độc giả đón đọc chương tiếp theo vào 2h trưa cùng ngày.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Ta Quá Chính Trực Rồi!

Dịch giả: chichiro

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, liếc mắt nhìn mấy thiên kiêu khác trên tế đàn huyết sắc, ngoại trừ Huyết Mai đã thành công ra, bảy người khác vẫn đang không ngừng ngưng tụ huyết khí.

Vừa nhìn Bạch Tiểu Thuần lập tức tức giận, hắn cảm thấy những người này hơi quá đáng, Tống Khuyết kia với trụ cột địa mạch tám lần triều tịch của gã lợi dụng huyết sắc tế đàn luyện khí hóa huyết cho dù chậm hơn Huyết Mai nhưng tuyệt đối sẽ không chậm nhiều như vậy, nhưng trước mắt lại chỉ hoàn thành khoảng bảy thành.

Mà mấy người khác cũng gần giống nhau, chậm nhất chỉ mới có ba thành.

"Vẫn là ta quá chính trực rồi, ta còn do dự chứ cả bọn này đều giữ lại huyết khí dùng cho bản thân tu hành!" Bạch Tiểu Thuần nhìn ra điều không thích hợp, chính khí trong lòng càng tăng, đảo mắt qua Huyết Mai cảm thấy Huyết Mai ở đây quá ngu dốt, trên mức độ chính trực thì có phần ít hơn chút so với bản thân mình.

"Thôi bỏ đi, bỏ đi. Người ta cũng nói nhập gia tùy tục, bản thân ta làm một mật thám tuyệt đối không nên hạc đứng một mình mà là phải làm theo mọi người a... Ta cũng không muốn, ai." Lúc Bạch Tiểu Thuần cảm khái trong lòng đã mạnh mẽ hút, huyết khí lúc trước hút đến thì miễn cưỡng giữ lại chín thành...

Bởi vì hút quá mạnh mẽ làm cho huyết cầu đỉnh đầu hắn vốn đã hoàn thành hơn phân nửa dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được héo rũ một nửa. Một màn này tất cả mọi người đang ngồi phía dưới không ai chú ý nhưng đám người Tống Khuyết lại đều nhìn thấy, nguyên một đám giận dữ nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng chửi mắng hắn không biết xấu hổ.

Lão tổ Hạn Viêm cũng hơi do dự, nhìn Bạch Tiểu Thuần nhiều thêm vài lần. Còn mấy lão tổ khác vẻ mặt đầy cổ quái, lần này để chín người phụ giúp, ngoại trừ để cho thiên kiêu thế hệ này hiểu rõ hơn nữa nội tình ra còn có ý định mượn cơ hội này để cho tu vi chín người lần nữa đề cao.

Về phần có thể đề cao bao nhiêu, làm sao nắm bắt có chừng mực cần phải xem bản thân chín người này rồi.

Chí nguyện Huyết Mai là Huyết Tử, xem thường cái này cũng không cần nói, cái mấy lão tổ nhìn thấy chính là Dạ Táng kia... lại trơ tráo đến mức hoàn thành hơn phân nửa nhưng lại cướp đoạt trở lại.

Nếu như chỉ có Dạ Táng cũng còn được, nhưng rất nhanh sau đó Tống Khuyết và Hứa Tiểu Sơn, còn có mấy người khác cũng đều học theo, đều ào ào làm như vậy khiến cho mấy vị lão tổ thật sự nhìn không nổi nữa.

Dù sao... bên trong con mắt màu máu của Bất Hóa Cốt, dường như ở bên trong khe hở của đôi mắt trống rỗng xuất hiện một tia u hỏa...

"Thời gian một nén nhang, người nào không hoàn thành huyết cầu, làm chậm trễ thức tỉnh Bất Hóa Cốt, lão phu tự mình ra tay lấy các ngươi luyện thành một cái Bất Hóa Cốt!" Lão tổ Tống gia hừ lạnh một tiếng, chậm rãi mở miệng, âm thanh chỉ quanh quẩn bên tai đám người Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, trong nháy mắt vừa rồi huyết khí ngưng tụ để cho hắn như được đại bổ, trong cơ thể vô tận huyết khí thúc đẩy Bất Tử Kim Cương Quyển thứ hai, lực lượng man quỷ của hắn lần nữa kéo lên, giờ đây đã đến lực lượng ngũ quỷ.

"Quá keo kiệt." Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lòng nhưng cũng không dám không nghe, chỉ có thể thu lại một ít, mấy người khác cũng đều cúi đầu làm như thế, rất nhanh thời gian một nén nhang đã tới rồi.

Huyết cầu trên đỉnh đầu nhóm tám người bao gồm Bạch Tiểu Thuần đều hoàn thành đến chín thành, một thành cuối cùng này... bọn hắn hiển nhiên là đều hạ quyết tâm không đến khoảnh khắc cuối cùng tuyệt đối không hoàn thành, có thể kéo dài thêm một chút lúc nào cũng tốt, dù sao cơ duyên hôm nay có thể so với tạo hóa, đây là hỗ trợ hành của toàn bộ tu sĩ Huyết Khê tông.

Chỉ là một nén nhang này, Bất Tử Kim Cương quyển của Bạch Tiểu Thuần lại lần nữa đột nhiên tăng mạnh, lực lượng thân thể đã đạt đến lực lượng sáu tôn man quỷ, toàn thân mỏi nhừ ngứa ngáy, cái loại cảm giác này khiến hắn hận không thể ngẩng đầu thét dài.

"Không được, thời gian đã sắp đến rồi..." Bạch Tiểu Thuần không nỡ bỏ nhưng lại không có biện pháp, đáy lòng thở dài đang muốn trong hơn mười hơi thở cuối cùng này toàn lực ngưng tụ huyết khí bỗng nhiên trong lòng hắn khẽ động...

"Không biết nếu ta ngưng tụ ra một giọt chân chính Bất Tử huyết ẩn chứa ý chí ta dung nhập bên trong, có hay không khả năng... Khống chế cụ Bất Hóa Cốt kia?"

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây liền kích động, hắn cảm giác mình nếu thành công thì chính là lập được công lớn rồi, nhưng vừa nghĩ tới Huyết Khê tông cũng rất tốt với mình... Vì vậy cũng có chút khó xử.

"Tống Quân Uyển, lão tổ Tống gia, còn có mấy Đại trưởng lão trên ngọn núi đều đối xử coi như không tệ với ta, mặc dù có đôi khi cũng hung tàn nhưng tổng thể mà nói vẫn là cũng tốt." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, lại suy nghĩ lấy tu vi của mình muốn khống chế Bất Hóa Cốt, loại khả năng này thật sự là cực kỳ bé nhỏ, vì vậy không còn băn khoăn nữa.

"Dù sao ta chỉ thử một chút, có được hay không liền xem thiên ý." Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp lên cúi đầu xuống, lúc người khác luyện khí hóa huyết, mặc dù hắn cũng như thế nhưng lại âm thầm thôi phát một tia huyết khí trong Bất Tử huyết nhục của chính mình chậm rãi dung nhập vào trong rất nhiều huyết khí được hút đến.

Hơn mười hơi thở sau đó, lúc trong mắt Hạn Viêm lão tổ lộ ra tinh mang muốn tuyên bố chấm dứt, huyết cầu đỉnh đầu Tống Khuyết lập tức bay ra, Hứa Tiểu Sơn cũng giống như thế, những người khác lần lượt như vậy, Bạch Tiểu Thuần càng là vội vàng mở mắt ra, huyết cầu trên đỉnh đầu nháy mắt bay lên.

Trong lòng hắn căng thẳng, cái huyết cầu của mình nhìn giống như những người khác nhưng trên thực tế bên trong ẩn chứa một tia chân chính Bất Tử huyết của bản thân mình, trong đó có ý chí của mình.

"Có lẽ sẽ không bị phát hiện, dù sao Bất Tử huyết của ta mới là chính tông, cái khác đều là đồ nhái, cho dù nhìn ra điểm khác biệt cũng chỉ cho rằng ta càng cố gắng, dù sao ta có nghịch huyết phản tổ..." Lúc Bạch Tiểu Thuần lo lắng không yên, tám cái huyết cầu bay về phía Hạn Viêm chân nhân. Hạn Viêm chân nhân sau khi đảo qua từng cái lại không có dừng lại chút nào mà nâng tay phải vung lên, lập tức tám cái huyết cầu này bay thẳng đến Bất Hóa Cốt bên trong Huyết Nhãn trên bầu trời.

Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng thở ra, trông mong Bất Hóa Cốt bên trong Huyết Nhãn. Chỉ thấy tám cái huyết cầu sau khi tới gần liền trực tiếp dung nhập vào trong Bất Hóa Cốt. Sau khi nhanh chóng dung hợp, toàn bộ thân thể Bất Hóa Cốt bộc phát sinh cơ ầm ầm, u hỏa trong lỗ trống hai mắt tại thời điểm này cũng lập tức bùng cháy, càng ngày càng sáng.

Đến cuối cùng, Bất Hóa Cốt này lại trực tiếp đứng lên, ngửa mặt lên trời gào thét. Dưới tiếng rống này, trời đất phai màu, thế giới nổ vang, một cổ khí thế kinh thiên động địa từ trên người nó không ngừng khuếch tán ra.

Còn có cuồng phong trống rỗng xuất hiện, càn quét khắp nơi khiến cho toàn bộ trời đất thành một vùng mờ mịt.

Hơn nữa tại thời điểm này, theo Bất Hóa Cốt thức tỉnh thì thiên diện ma đầu bên cạnh nó, còn có bộ da héo rũ kia cùng với thanh huyết kiếm đều ở trong chớp mắt này đồng thời chấn động, giống bị dẫn dắt muốn cùng lúc thức tỉnh theo...

Âm thanh ken két tại thời khắc này lan truyền khắp nơi, trong đồng tử đôi mắt huyết sắc rõ ràng xuất hiện vô số vết rách, giống như phong ấn đang vỡ vụn!

Không đợi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận bản thân mình có thành công hay không, Hạn Viêm chân nhân hất tay áo lên thẳng đến phía trong Huyết Nhãn, ánh mắt mấy lão tổ khác cũng đều sáng ngời tại thời khắc này, cùng nhau bay về phía Huyết Nhãn, lão tổ Tống gia là người cuối cùng tiến vào, trước khi lão bước vào Huyết Nhãn đã quay đầu lại nhìn về phía mặt đất.

"Một tháng sau, thí luyện Huyết Tử Trung Phong!" Thanh âm lão như Thiên Lôi quanh quẩn, trong nháy mắt lão bước vào Huyết Nhãn, Thiên Diện ma đầu thức tỉnh, bộ da héo rũ kia bộc phát sinh cơ, người nhỏ bé bên trên huyết kiếm mở mắt ra.

Mà vết nứt bên trên đồng tử kia nhanh chóng nối liền lại với nhau, trực tiếp sụp đổ giống như mở ra một cái lổ hổng, tám vị lão tổ Huyết Khê tông đồng thời bước vào.

Ầm!

Khi bọn họ bước vào, toàn bộ bầu trời mơ hồ, con mắt huyết sắc trong nháy mắt biến mất, mà tu sĩ Huyết Khê tông bên dưới nguyên một đám cũng đều chấm dứt tĩnh toạ, cùng nhau ngẩng đầu. Dưới sự an bài của chưởng môn cùng với Đại trưởng lão cá ngọn núi, lúc này mọi người mới tản đi, nhưng trong lòng họ vẫn cất giấu vô số thắc mắc.

Nội tình, bọn họ nhìn thấy nhưng lại không biết sau cùng mấy vị lão tổ vì sao phải bước vào trong Huyết Nhãn, nhưng bất kể suy nghĩ như thế nào hiển nhiên đều không xoá bỏ chiến tranh.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, đến cuối cùng hắn vẫn không cách nào xác nhận bản thân mình có thành công hay không, nghĩ đi nghĩ lại thì đã về tới trong động phủ. Sau khi củng cố lực lượng thân thể bạo tăng thời gian đã trôi qua hơn nữa tháng, khoảng cách thí luyện huyết Trung Phong theo như lời lão tổ Tống gia còn có ba ngày.

Cùng lúc đó, trong toàn bộ Huyết Khê tông cũng bắt đầu thảo luận sự việc Huyết Tử thí luyện, mỗi một thời đại toàn bộ Huyết Khê tông đều chỉ có bốn Huyết Tử, bất kỳ một người Huyết Tử nào sau khi Kết Đan liền có thể vượt lên phía trên thái thượng trưởng lão, trở thành huyết phách.

Mà Huyết Tử Trung Phong thế hệ này trước giờ chưa xuất hiện, bây giờ trước thời điểm chiến tranh cuối cùng phải tiến hành thí luyện Huyết Tử, tuyển ra một người trở thành Huyết Tử. Một khi xác định Huyết Tử, chiến lực Trung Phong cũng được huyết khí bản thân Huyết Tử gia trì mà toàn bộ được tăng lên không ít.

Việc này đối với Huyết Khê tông là một việc hệ trọng, nhất là đối với tu sĩ Trung Phong thì việc này càng lớn, bởi vì thân phận Huyết Tử theo lý thuyết mà nói chính là tất cả tu sĩ Trúc Cơ Trung Phong đều có khả năng đạt được.

Chỉ là tất cả mọi người hiểu, Huyết Tử Trung Phong thế hệ này chỉ có thể xuất hiện ở hai người, một là Huyết Mai, người khác là Đại trưởng lão Tống Quân Uyển!

"Nhất định là thiếu chủ Huyết Mai rồi, Huyết Mai thiếu chủ địa mạch chín lần đỉnh phong, nàng không trở thành huyết là tổn thất của Trung Phong ta."

"Ta cho rằng khả năng Đại trưởng lão thành công rất lớn, dù sao nàng có tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn, Huyết Mai tuy là địa mạch đỉnh phong nhưng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, không bằng Đại trưởng lão!"

"Thí luyện Huyết Tử, ngoại trừ tỷ thí chính là tu vi chiến lực ra còn có rất nhiều nhân tố, từng người đều cần hộ pháp đến hộ tống... Hộ pháp mạnh yếu cũng là nhân tố rất quan trọng."

Đủ loại nghị luận truyền ra càng lúc càng nhiều khi thời điểm thí luyện Huyết Tử càng gần. Một ngày trước thí luyện Huyết Tử, đêm khuya, lúc Bạch Tiểu Thuần ngay ngắn khoanh chân tĩnh toạ, bên ngoài động phủ của hắn, bóng dáng Đại trưởng lão Tống Quân Uyển đạp trên ánh trăng từng bước một đi tới, dung mạo tuyệt mỹ của nàng dưới ánh trăng làm nền càng tao nhã tuyệt thế."

"Dạ sư đệ, nghỉ ngơi rồi hả?" Ngoài động phủ, Tống Quân Uyển nhẹ giọng mở lời.

Mời độc giả đón đọc chương tiếp theo vào 7:30 tối cùng ngày.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Huyết Ma Chính Là Huyết Chủ

Dịch giả: chichiro

Trước khi Tống Quân Uyển đến, Bạch Tiểu Thuần đã ở trong động phủ đợi rất nhiều ngày, hắn suy nghĩ sau khi Tống Quân Uyển xuất quan đã từng nói qua sẽ đến tìm mình nhưng qua hôm nay đến ngày mai là phải thí luyện huyết rồi nhưng đối phương lại còn chưa xuất hiện.

Lúc hắn đang lo lắng hay là mình cần phải chủ động thì nghe được thanh âm Tống Quân Uyển đã đến bên ngoài. Con mắt Bạch Tiểu Thuần lập tức sáng ngời, vội ho một tiếng, không có lập tức mở cửa động phủ ra mà dự định mượn nhờ cơ hội này để cho đối phương chờ ở bên ngoài thêm một lát, từ đó nâng giá trị của mình lên.

Thậm chí chính hắn cũng không hoàn toàn xác định, dù sao lúc thí luyện huyết nếu như hắn không tham dự cũng là một cơ hội cho hắn, chỉ cần có thể lặng lẽ không phát ra hơi thở đi vào động phủ Tống Quân Uyển là có thể có cơ hội lấy được đồ vật vĩnh hằng bất diệt kia, không cần phải đi tham gia thí luyện Huyết Tử.

Chỉ là làm như vậy cũng tồn tại nguy hiểm rất lớn, so sánh với nguy hiểm trong thí luyện huyết rất khó mà chọn lựa.

Lúc Bạch Tiểu Thuần suy tư thì cửa chính động phủ hắn đột nhiên im hơi lặng tiếng mở ra, Tống Quân Uyển bước một bước vào.

"Ngươi!" Bạch Tiểu Thuần sợ nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau vài bước, hoang mang lo lắng. Đây chính là động phủ của hắn, xung

quanh lại có một ít trận pháp cấm chế nhưng Tống Quân Uyển này lại có thể tự mình đi vào.

"Ta là Đại trưởng lão Trung Phong, tạm quyền Huyết Tử hiệu lệnh Trung Phong, từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây, bất kì động phủ nào, nếu như ta muốn đi vào thì ai cũng không ngăn được." Tống Quân Uyển như cười như không, ánh mắt quét qua trên người Bạch Tiểu Thuần giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

"Huống hồ Dạ Táng sư đệ làm sao sẽ từ chối ta bước vào động phủ, cho nên chờ ngươi mở cửa không bằng tự ta đi vào là được." Tống Quân Uyển nói xong liền ngồi lên ghế đá bên cạnh, chống cằm, đôi mắt mang theo đáng yêu nói không nên lời. Ánh mắt này giống như mang theo móc câu khiến cho Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, nét mặt hắn nhanh chóng nghiêm nghị, trầm giọng mở lời.

"Huyết Tử đối với ngươi thật sự quan trọng như vậy sao?" Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc nhìn Tống Quân Uyển.

Tống Quân Uyển chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thuần, trầm mặc rất lâu rồi nhẹ nhàng gật đầu.

"Bao nhiêu năm rồi Trung Phong đều được Tống gia ta khống chế trong tay, đời đời Huyết Tử đều là vật sở hữu của Thiên Kiêu Tống gia, nhưng lúc này đây lại xuất hiện khác biệt."

"Hai người Lão tổ và Vô Cực Tử lão tổ có một giao dịch, lấy điều kiện là tiện nhân Huyết Mai kia có đủ tư cách tranh đoạt Huyết Tử đổi lấy tin tức Thiên Đạo Trúc Cơ. Đáng tiếc Tống Khuyết không ra sức tranh giành, không đạt được Thiên Đạo Trúc Cơ mà tiện nhân Huyết Mai kia lại thành địa mạch chín lần triều tịch... Kể từ đó Khuyết nhi căn bản tranh giành không lại Huyết Mai, Huyết Tử lần này chỉ có thể để ta qua tranh đoạt!"

"Ta hi vọng ngươi làm hộ pháp cho ta, giúp ta cùng tranh đoạt thân phận Huyết Tử!" Tống Quân Uyển nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, chờ đợi

câu trả lời thuyết phục từ hắn.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, sau khi nghe những gì Huyết Mai nói, đáy lòng hắn có phán đoán càng thêm rõ ràng đối với chuyện này, nhưng mà đối với lần tranh đoạt Huyết Tử này hắn cảm thấy có chút nguy hiểm, lúc ngẩng đầu lên thì vẻ mặt ngưng trọng, không có mở miệng.

"Ta sẽ không để cho ngươi giúp đỡ không công, hôm nay ngươi cũng là huyết sắc trưởng lão rồi, nếu như ta thành công... nhất định gắng sức để ngươi đảm nhiệm Đại trưởng lão tiếp theo!" Tống Quân Uyển chậm rãi nói ra, sau khi nói xong khuôn mặt nàng chẳng biết tại sao hơi ửng đỏ, vũ mị trong mắt lại nhiều thêm một ít, giống như hóa thành vô số móc câu khiến cho Bạch Tiểu Thuần thầm hô yêu nghiệt.

Hắn ho khan một tiếng, không nhìn đôi mắt câu người kia của Tống Quân Uyển, trong lòng đang cân nhắc được mất. Không tham dự thí luyện Huyết Tử, âm thầm đi thu hoạch vật vĩnh hằng bất diệt có nguy hiểm rất lớn, mà đi tham gia thí luyện Huyết Tử cũng có nguy hiểm như nhau.

Chỉ có điều một bên là không thể khống chế, một bên là hơi chút có thể khống chế, một bên là sau khi mạo hiểm khả năng thất bại rất lớn, một bên là sau khi mạo hiểm khả năng thành công không nhỏ.

So sánh hai chuyện, Bạch Tiểu Thuần hiển nhiên đã có lựa chọn, giờ phút này âm thầm cắn răng một cái, nhìn về phía Tống Quân Uyển.

"Ngươi muốn trở thành Huyết Tử, đương nhiên ta nên giúp ngươi, nói với ta một chút, quá trình thí luyện Huyết Tử này là gì? Làm sao mới xem là tấn chức Huyết Tử?" Bạch Tiểu Thuần cẩn thận hỏi, trong lòng cũng hạ quyết tâm cho dù đi giúp cũng bảo vệ tánh mạng mình là chủ yếu, như thế chắc chắn mức độ nguy hiểm sẽ giảm xuống rất nhiều.

Vẻ mặt Tống Quân Uyển phấn khởi, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, hồi lâu sau che miệng cười cười, ánh mắt dịu dàng khẽ nói.

"Thí luyện Huyết Tử đối với rất nhiều người mà nói chính là việc bí mật, ta cũng không gạt ngươi, mỗi lần thí luyện đều sẽ xuất hiện chết chóc." Lời Tống Quân Uyển vừa nói ra, cho dù Bạch Tiểu Thuần có chuẩn bị thì trí tim trong lòng cũng không khỏi đập mạnh, hắn sợ nhất là nghe đến hai chữ chết chóc này, lập tức có phần lo âu.

"Bởi vì địa điểm thí luyện cũng không phải bên ngoài mà là dưới chân của chúng ta..." Âm thanh Tống Quân Uyển nói rất nhỏ nhưng lời nói ra lại như sấm sét.

"Dưới chân?" Bạch Tiểu Thuần hơi giật mình, cúi đầu nhìn mặt đất, trong lòng dâng lên một ý nghĩ. Sau khi hai mắt hơi co rút lại, hít vào một hơi hiển nhiên là đã nghĩ ra câu trả lời.

"Năm đó, lúc ngươi lần đầu nhìn thấy Huyết Khê tông có phải hay không cảm thấy... Huyết Khê tông chúng ta giống như là một bàn tay lớn?" Tống Quân Uyển nhìn Bạch Tiểu Thuần cười khẽ, cũng đoán được trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã có kết luận.

"Huyết Khê tông đúng là một bàn tay lớn, một bàn tay của người khổng lồ duỗi ra từ trong Thông Thiên Hà. Mà toàn bộ công pháp Huyết Khê tông có được đều từ nhiều năm, nhiều đời người nghiên cứu bàn tay khổng lồ này, từ đó sáng tạo ra."

"Chúng ta gọi người khổng lồ này là... huyết tổ!" Trong mắt Tống Quân Uyển lộ ra cuồng nhiệt, loại sùng bái này đã vượt qua hết thảy, cái này không chỉ riêng nàng mà toàn bộ Huyết Khê tông đa số đều như thế.

Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt nhìn, không nói gì.

"Huyết tổ tuy là người khổng lồ nhưng cũng giống như chúng ta, có máu thịt, có xương cốt, có ngũ tạng lục phủ..."

"Muốn trở thành Huyết Tử cần được Huyết Tổ tán thành, sự tán thành này chính là tinh thể ngũ tạng huyết tổ. Thông qua cửa vào điện thờ

Huyết Tử Trung Phong là có thể đi vào bên trong Trung Phong, từ trong kinh mạch mạch máu có thể tiến vào trong cơ thể huyết tổ."

"Mà đối ứng Trung Phong ta là trái tim trong ngũ tạng, tại nơi đó tồn tại tinh thể tâm huyết. Trong thí luyện, người đầu tiên giành được huyết tinh... Sẽ được đồng ý, sẽ được Trung Phong đồng ý, có thể lay động lực lượng huyết khí một Phong, áp chế tu vi tu sĩ một Phong, càng có thể tăng lên chiến lực tu sĩ một Phong, đây... chính là Huyết Tử!" Lời Tống Quân Uyển vừa ra khiến Bạch Tiểu Thuần thở sâu, lúc trước mặc dù hắn có chỗ hiểu biết về Huyết Tử nhưng cho đến giờ khắc này mới chân chính hiểu vì sao Huyết Tử có địa vị cao và tôn quý.

Ngọn núi có Huyết Tử và ngọn núi không có Huyết Tử căn bản là không thể so sánh.

"Ta nghe nói qua một truyền thuyết." Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hỏi.

"Ngươi nói là truyền thuyết Huyết Ma." Tống Quân Uyển cười cười, sau khi thấy Bạch Tiểu Thuần gật đầu, nàng tiếp tục nói.

"Truyền thuyết này là kết luận qua nhiều thế hệ các vị lão tổ cùng đạt được, bọn họ cho rằng trong cơ thể huyết tổ nhất định vẫn tồn tại một viên truyền thừa huyết tinh chân chính!

Năm ngón tay Huyết Tử không phải truyền thừa, mà là... Huyết Ma bao trùm phía trên Huyết Tử, thậm chí vượt lên phía trên lão tổ... Bởi vì dựa vào tông môn suy đoán từ nhiều nhiều đời, nếu như Huyết Ma một khi xuất hiện, bởi vì Huyết Khê tông từ nhiều năm trước sau vẫn dùng linh huyết tu hành, như vậy Huyết Ma này có thể trong một suy nghĩ áp chế Huyết Khê tông từ ngoại môn đến lão tổ, tất cả mọi người năm thành tu vi!

Cũng cùng một ý nghĩ để cho chiến lực tất cả mọi người Huyết Khê tông ta bạo tăng ba thành! người như vậy, hai chữ Huyết Ma đã khó có thể hình dung, cho nên chỉ cần xuất hiện một người... Người ngoài

không biết, chỉ có dòng chính gia tộc lão tổ chúng ta mới có thể biết được tên gọi..."

"Huyết chủ!" Tống Quân Uyển nhẹ giọng mở miệng, nói ra hai chữ này.

"Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, đến tận hôm nay qua nhiều thế hệ lão tổ đều tìm kiếm qua bên trong cơ thể huyết tổ, mặc dù có hơn phân nửa khu vực còn không cách nào đặt chân nhưng ở bên trong khu vực đã biết không có phát hiện truyền thừa tồn tại."

"Ta cũng rất hi vọng có thể ở lúc còn sống nhìn thấy Huyết Khê tông ta xuất hiện một người trở thành huyết, nhưng mấy vị lão tổ cũng hiểu rằng một khi huyết chủ xuất hiện, người như vậy hoặc là lãnh đạo Huyết Khê tông đi về hướng huy hoàng trước nay chưa có, hoặc là khiến cho Huyết Khê tông sụp đổ... Có lão tổ hi vọng huyết chủ tồn tại, cũng có người không hy vọng, lão tổ Tống gia ta là hi vọng có huyết chủ xuất hiện."

"Không nói truyền thuyết này nữa, ta và ngươi nói một chút về lần thí luyện Huyết Tử này." Tống Quân Uyển cười nói.

"Lần thí luyện này, mục tiêu cuối cùng là giúp ta giành được huyết tinh, mà trong quá trình này trọng điểm ở chiến lực và tốc độ. Ngươi và hộ pháp khác của ta cần làm chính là toàn lực hộ tống ta tiến vào trái tim trước Huyết Mai!"

"Chỉ cần ta bước vào trái tim đầu tiên, như vậy huyết tinh sẽ thuộc về ta!" Tống Quân Uyển thở sâu, trong mắt lộ ra tự tin.

"Tổng cộng có mấy hộ pháp?" Bạch Tiểu Thuần hỏi.

"Ta cùng với Huyết Mai, mỗi người có thể mang hai mươi hộ pháp tiến vào khu vực thí luyện." Tống Quân Uyển bình tĩnh mở miệng.

"Nhiều như vậy? Nếu như là hộ pháp tiến vào trái tim đầu tiên?" Bạch Tiểu Thuần hơi kinh ngạc hỏi một câu.

"Trên nguyên tắc hộ pháp ta cùng với Huyết Mai mang theo, bất kỳ một ai cũng có thể trở thành Huyết Tử, chỉ cần tiến vào trái tim đầu tiên, lấy được huyết tinh dung nhập vào trong cơ thể chính là Huyết Tử."

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, hắn không tin những lời này của Tống Quân Uyển, nếu thật như thế khó mà đảm bảo không xuất hiện ngoài ý muốn, có lẽ ngoại trừ một ít thủ đoạn hạn chế ra thì người được chọn làm hộ pháp cũng là nhân tố quyết định.

Tống Quân Uyển cười khẽ, không có giải thích quá nhiều. Trên thực tế đúng như là Bạch Tiểu Thuần suy đoán, Huyết Mai cùng Tống Quân Uyển là nhân tuyển Huyết Tử được lão tổ chỉ định, tự nhiên có thủ đoạn có thể hạn chế, sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn, mà thủ đoạn này chính là một tấm lệnh bài đặc thù dung nhập trong cơ thể.

Chỉ có người có sẵn lệnh bài mới có thể tiến vào trái tim, không chuẩn bị lệnh bài căn bản là vào không được.

Trầm ngâm một lát sau, Bạch Tiểu Thuần khẽ cắn răng, trong lòng cuối cùng đã hoàn toàn quyết định. Hắn không suy nghĩ qua về chuyện tranh giành Huyết Tử, dù sao hắn không phải là đệ tử Huyết Khê tông chân chính.

Mục tiêu của hắn là động phủ Đại trưởng lão, cho nên hắn nhất định phải làm cho Tống Quân Uyển trở thành Huyết Tử, như vậy bản thân mình trèo lên chức Đại trưởng lão, mọi việc liền hoàn mỹ.

Vì đạt được mong muốn, Bạch Tiểu Thuần đã ở Huyết Khê tông nhiều năm, lúc này cuối cùng đã tới một bước này, tất cả... Ngay tại trước mắt!"

"Sáng sớm ngày mai, trước, điện Huyết Tử, ta sẽ đến!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trầm giọng mở miệng.

Tống Quân Uyển hít sâu, nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, thần thái trong mắt càng nhiều. Che miệng cười cười, bước ra một bước đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần, nhẹ nhàng cúi người ngang bên tai hắn, trên đôi môi mang theo hơi ấm nhẹ giọng nỉ non.

"Nếu như ngươi trở thành Đại trưởng lão, như vậy... Giữa chúng ta, rất nhiều chuyện cũng không phải là không có khả năng..."

Nói xong trên gương mặt Tống Quân Uyển cũng nóng lên, nàng không biết mình vì sao lại nói ra những lời này, sau khi nói xong nhìn thật sâu Bạch Tiểu Thuần, bồng bềnh rời đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Huyết Tử Thí Luyện

Dịch giả: chichiro - Biên: tu tại chợ

"Yêu nghiệt lại xuất chiêu rồi! Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mùi thơm bên cạnh phả vào mặt, chui vào trong mũi, hóa thành trận trận ý nghĩ u ám làm cho lòng người yếu mềm thì lập tức cảnh giác. Hắn nhìn Tống Quân Uyển rời đi mà lòng có chút buồn phiền.

"Không được rồi, tiếp tục như vậy sớm muộn gì ta cũng bị yêu nghiệt này đắc thủ, mặc dù định lực ta rất mạnh, mặc dù anh vũ bất phàm, mặc dù có rất nhiều ưu điểm nhưng mà... Yêu nghiệt này quá lợi hại." Bạch Tiểu Thuần thở sâu, sau khi ổn định lòng mình lại thở dài.

"Bỏ đi bỏ đi, ta nên tranh thủ thời gian lấy được đồ vật Vĩnh hằng Bất diệt rồi nhanh chóng trở về Linh Khê tông thì mọi chuyện sẽ tốt hết. Đã lâu như vậy ta cũng hơi nhớ tiểu muội." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, ngồi xếp bằng tĩnh toạ cho đến sáng sớm ngày thứ hai mới mở mắt ra, tinh lực dồi dào, tu vi trong cơ thể hiện tại đạt tới đỉnh phong, lúc này hắn mới đứng dậy đi ra khỏi động phủ.

"Có thể thành công hay không thì phải xem lần này rồi!" Bạch Tiểu Thuần hất càm lên đi hiên ngang. Trên đường đi, có một số tu sĩ nhìn thấy hắn liền lập tức cung kính cúi đầu, đặc biệt là hôm nay Bạch Tiểu Thuần mặc một kiện trường bào huyết sắc. Trường bào này là do mấy ngày trước Thiểu Trạch Phong đưa tới, là chiến bào huyết sắc được chế tạo cho hắn.

Chỉ có Huyết sắc trưởng lão mới có thể mặc, bản thân nó chính là một kiện pháp khí có thể chống đỡ lực lượng một kích của cường giả Kết

Đan, cực kỳ bất phàm. Bất luận một chiến bào huyết sắc nào cũng đều cần hao tốn cực lớn tài nguyên.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần mặc huyết bào, mang gương mặt Dạ Táng vốn là anh tuấn bất phàm khiến cho những nơi hắn đi qua đều có vô số ánh mắt kính sợ.

Bạch Tiểu Thuần rất hứng thú với các đãi ngộ như vậy cho nên bước chân hơi chậm lại, lúc lắc lư khoan thai lên đến thượng khu ngón tay, khi đến trước Huyết Tử điện trên đỉnh Trung Phong thì tất cả mọi người đã đến đông đủ.

Tống Quân Uyển và Huyết Mai phân biệt đứng hai bên, hai người đối mặt, ánh mắt đầy hàn mang nhìn nhau. Sau lưng Huyết Mai có hai mươi tu sĩ, nguyên một đám vậy mà đều là cường giả Trúc Cơ hậu kỳ, vẻ mặt bình tĩnh, đồng thời còn có sát khí nồng đậm âm thầm tản ra.

Hiển nhiên mỗi người tại đây dù là không được coi là Thiên Kiêu thế nhưng kinh nghiệm giết chóc cũng không ít. Ở bên ngoài, bọn họ cũng là hạng tiếng tăm nên mới có thể trở thành hộ pháp của Huyết Mai, tất nhiên còn là vì họ có quan hệ không nhỏ với phụ thân Vô Cực Tử của nàng.

Sau lưng Tống Quân Uyển cũng có không ít người lạnh lùng nghiêm nghị đứng ở nơi đó, Tống Khuyết là một trong số đó. Về phần những người khác, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần quét qua cũng nhận ra không ít người đều là tộc nhân dòng chính của Tống gia.

Xung quanh nơi này, tất cả huyết sắc trưởng lão đều đã đến, còn có toàn bộ tu sĩ Trung Phong cũng đều tới gần. Sau khi Huyết Tử thí luyện mở ra, bọn họ sẽ ở chỗ này chờ đợi cho đến khi Huyết Tử xuất hiện.

Trên bầu trời có một vài bóng dáng mơ hồ, mặc dù chỉ đứng giữa trời đất nhưng lại tản ra uy áp kinh người, chính là mấy lão tổ Huyết Khê tông.

Tổng cộng có bốn vị. Hai vị lúc trước, khi thức tỉnh Bất Hóa Cốt, Bạch Tiểu Thuần đã gặp qua. Hai người khác hắn có chút quen thuộc, đó là Tống gia lão tổ và Vô Cực Tử.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến nơi thì Tống gia lão tổ cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, lão trừng mắt khiến Bạch Tiểu Thuần lập tức giật mình một cái, vội vàng cúi đầu đi nhanh đến bên người Tống Quân Uyển.

"Chẳng được việc gì, ngay cả thí luyện cũng có thể đến muộn. Nếu ngươi sợ chết không muốn đến, cứ nói thẳng là được!" Tống Khuyết nhìn Dạ Táng bên cạnh, khẽ cười khẩy.

"Khuyết nhi, ngươi lại nghịch phá rồi." Bạch Tiểu Thuần bực bội trách mắng, liếc mắt nhìn qua tóc và lông mi vừa mới dài ra của Tống Khuyết.

"Ngươi!" Tống Khuyết nghiến răng, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, lúc muốn mở miệng thì Tống Quân Uyển hừ lạnh một tiếng.

"Đủ rồi, các ngươi đều hãy câm miệng, muốn tranh cãi thì đợi sau khi kết thúc thí luyện, ta sẽ chủ trì cho các ngươi, để cho các ngươi tranh cãi thật tốt một lần!"

Tống Khuyết nghiến răng không tiếp tục mở miệng, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cảm thấy bầu không khí bốn phía quá áp lực vì vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Giữa không trung, Tống gia lão tổ và Vô Cực Tử nhìn nhau, cả hai cùng cười. Sau đó, ánh mắt Vô Cực Tử đảo qua mọi người phía dưới, thanh âm trầm thấp của lão chậm rãi truyền ra.

"Huyết Tử thí luyện của Trung Phong, bắt đầu!" Tay phải Vô Cực Tử bấm niệm pháp quyết, một ngón tay chỉ về phía Huyết Tử điện Trung Phong ở dưới.

Huyết Tử điện ầm ầm rung động, mặt đất trên quảng trường trước điện bỗng nhiên xuất hiện một vết nứt to lớn. Từ khe này, huyết khí nồng đậm tràn ra, hơn nữa còn có trận trận ý chí âm hàn. Mọi người cúi nhìn cái khe huyết quang chói mắt trông như một cái miệng lớn đang chờ thôn phệ huyết nhục, khiến người ta phải chấn động trong lòng.

Nếu nhìn cẩn thận người ta có thể phát hiện huyết quang trong khe dường như có chút khác biệt, giống bên trong huyết quang có tồn tại nhiều cái thế giới, một khi chạm vào là sẽ bị kéo vào thế giới trong huyết quang.

Khi khe hở xuất hiện, trong nhóm hộ pháp sau lưng Huyết Mai có một người đi ra, người này vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt mang theo sát ý lạnh nhạt nhìn đám người sau lưng Tống Quân Uyển, cười khinh miệt rồi đi đầu bước vào trong cái khe, biến mất không còn bóng dáng.

Sau đó nguyên một đám hộ pháp sau lưng Huyết Mai đều lần lượt đi ra bước vào trong cái khe biến mất không thấy gì nữa. Người cuối cùng đi ra là bản thân Huyết Mai, nàng lạnh nhạt nhìn lướt qua Tống Quân Uyển và đám người đứng sau lưng, đi vào trong khe hở, biến mất không thấy gì nữa.

"Đây là cửa thứ nhất Huyết Tử thí luyện, gọi là Vô Tận Huyết Giới!" Lúc những người này lần lượt bước vào khe hở, Tống Quân Uyển thấp giọng nói ra với hai mươi tu sĩ hộ pháp bao gồm cả Bạch Tiểu Thuần trong đó, giải thích về Vô Tận Thế Giới này.

"Cửa ải này ta cùng với Huyết Mai có biện pháp trực tiếp đi qua, nhưng các ngươi thì không thể..."

"Không phải người nào cũng có thể tiến vào cơ thể Huyết tổ. Cho nên, cửa thứ nhất này chính là khảo nghiệm các hộ pháp mà ta cùng với Huyết Mai tuyển chọn, đến cùng có bao nhiêu người có khả năng thành công tiến vào được cửa thứ hai!"

"Muốn đi vào trong cơ thể huyết tổ nhất định phải trở thành một bộ phận của huyết tổ, mặc dù huyết tổ đã chết nhưng thân thể hắn vẫn có một bộ phận sinh cơ chứ không khô héo hoàn toàn, cho nên các ngươi phải được cho phép, được cái phần không khô héo kia cho rằng các ngươi chính là một bộ phận của Huyết tổ thì mới không bị gạt bỏ ra ngoài."

"Bên trong khe hở, trong huyết quang kia có vô số thế giới, mỗi thế giới chỉ có hai người có thể bước vào, hộ pháp bên Huyết Mai đã chọn trước, khi các ngươi bước vào khe hở, những thế giới được lựa chọn này sẽ hút các ngươi vào trong."

"Sau khi hai người đối nghịch cùng tiến vào một thế giới thì người đầu tiên có thể thay thế thành công địa vị của ý chí thế giới sẽ được đi vào cửa thứ hai, người thất bại sẽ bị đẩy ra ngoài. Trong thế giới này, các ngươi chẳng những phải cẩn thận các hộ pháp của Huyết Mai mà còn phải cẩn thận những huyết thú trong đó, những huyết thú này không có thần trí, cực kỳ hiếu sát!"

"Ta sẽ chờ các ngươi ở cửa thứ hai!" Tống Quân Uyển nói xong chắp tay cúi đầu về phía mọi người. Vẻ mặt Tống Khuyết nghiêm nghị, sau khi gật đầu hừ lạnh một tiếng với Dạ Táng thì bước ra, là người đầu tiên tiến vào khe hở, những người khác cũng lần lượt tiến về trước.

Bạch Tiểu Thuần cũng ở trong đó, nhìn qua khe hở, chần chờ một chút rồi cắn răng nhảy vào.

Vừa vào khe hở, liền có một luồng huyết quang quét tới, sau khi chạm vào cơ thể Bạch Tiểu Thuần thì hắn lập tức cảm nhận được một lực hút cực lớn, thân thể không kiểm soát được mà bay về phía phiến huyết quang này.

Huyết quang này nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng giờ đây tự mình cảm thụ lại giống như một vùng biển ánh sáng, lúc này lực hút kéo mạnh cuốn hắn về phía phần cuối của vùng biển ánh sáng. Đó lại là một khối cầu huyết sắc cực lớn.

Khi đưa mắt nhìn xung quanh, khối cầu như thế có vô số... Thậm chí Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy lờ mờ những người khác cũng giống như mình, xuất hiện bên ngoài những khối cầu khác nhau rồi bị khối cầu đó thôn phệ rất nhanh sau đó.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía đang muốn thu hồi ánh mắt lại bỗng nhiên nơi đây xuất hiện thay đổi kì dị. Ngay lúc này tất cả huyết cầu xung quanh lại đồng thời run rẩy, toả ra càng nhiều huyết quang chiếu thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí, không biết có phải ảo giác hay không, Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được những huyết cầu này dường như truyền lại một khát khao nào đó... Một khát khao muốn hắn lựa chọn chúng.

Còn có một vài Huyết cầu thế giới chưa bị hộ pháp Huyết Mai lựa chọn, giờ đây cũng rục rịch. Trong phúc chốc, huyết quang kinh thiên, mà ngay cả bên ngoài cũng truyền ra tiếng kinh hô.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, không đợi hắn kịp phản ứng gì thì viên huyết cầu lựa chọn sớm nhất giống như phát điên không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần mà chủ động bay lên, trong nháy mắt bay đến va vào Bạch Tiểu Thuần, phát ra ý chí mừng rỡ rồi mạnh mẽ hút một cái.

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần tối sầm, bị dung nhập vào trong khối cầu, lúc tất cả rõ ràng hắn lập tức phát hiện mình đã đến một thế giới xa lạ.

Bầu trời nơi đây là màu máu, mặt đất cũng là màu máu, tất cả dãy núi, thậm chí là cây cối cũng là màu máu, hoàn toàn yên tĩnh.

"Chuyện này thật quỷ dị." Bạch Tiểu Thuần cảnh giác nhìn bốn phía, nhớ lại một màn vừa rồi, cảm thấy cực kỳ bất thường. Sau khi suy nghĩ hắn cho là tất cả chuyện này có lẽ liên quan rất lớn với Bất Tử Trường Sinh công của mình.

"Chẳng lẽ ta là chủ nhân thiên mệnh... Nên khi ta đến nơi này về sau, những huyết cầu nơi đây đều điên cuồng." Con mắt Bạch Tiểu Thuần xoay chuyển, ho khan một tiếng. Trong lúc cảm thụ bốn phía hắn lờ mờ phát giác tại một nơi rất xa dường như có một cổ ý chí đang truyền ra khát vọng, dường như đang kêu gọi bản thân mình đến đấy.

"Nơi đây còn có một hộ pháp của Huyết Mai, phải cẩn thận một chút, hộ pháp nàng đều là Trúc Cơ hậu kỳ." Bạch Tiểu Thuần đưa mắt nhìn bốn phía, lòng đầy cảnh giác bay về phía trước.

Trong khi phi hành, Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy có gì đó không bình thường, hắn phát hiện mình không cần tiêu hao sức lực nhiều, nơi đây có ngọn gió thổi hắn đi...

Hơn nữa trên đường đi, hắn cũng không thấy một con huyết thú nào, giống như chốn này không hề có huyết thú vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Dạ Táng, Ngươi Giết Ngươi Là Cổ Liệt!

Dịch giả: chichiro - Biên: tu tại chợ

Trong thế giới này, bất kể là bầu trời hay mặt đất đều có màu máu, luôn cả núi non cỏ cây cũng như thế, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy vô tận một màu máu.

Phía chân trời xa xôi còn có một vùng sa mạc màu máu, mà ốc đảo nằm ở phần cuối của sa mạc này lại tiếp giáp với một vùng biển cũng màu máu. Sâu trong biển khơi có một ngọn núi, núi này cao vút giống như xông thẳng lên trời.

Ngọn núi này chính là nơi đạt được ý chí của phiến thế giới này, tu sĩ đầu tiên bước vào ngọn núi sẽ được ý chí thế giới gia trì, được cơ thể Huyết Tổ cho phép, có đủ tư cách để tiến vào cửa thứ hai.

Có vô số thế giới như vậy trong cơ thể Huyết Tổ. Trong lần Huyết Tử thí luyện này, Huyết Mai và Tống Quân Uyển tổng cộng mở ra hai mươi thế giới. Với bốn mươi hộ pháp của cả hai bên, tối đa chỉ có hai mươi người có thể thành công giành được tư cách.

Mà số lượng hộ pháp của Huyết Mai và Tống Quân Uyển quyết định thế lực mạnh yếu ở cửa thứ hai.

Trước khi Bạch Tiểu Thuần bước vào thế giới này thì hộ pháp của Huyết Mai đã vào rồi. Đó là một người đàn ông trung niên, cơ thể gầy còm nhưng hàn mang trong mắt lại lập loè, một thân tu vi Trúc Cơ hậu kỳ chấn động khiến cho cả người gã như một con rắn độc, người nào bị gã nhìn chằm chằm cũng cảm thấy như rơi vào cảnh cửu tử nhất sinh.

Trên thực tế cũng đúng là như thế. Trong số các hộ pháp của Huyết Mai, nếu xét chiến lực thì Cổ Liệt tự tin tuyệt đó, gã đủ để xếp vào ba thứ hạng đầu tiên. Trừ một hai người cực mạnh bên cạnh Tống Quân Uyển ra, gã có thể quét sạch tất cả.

Gã trông như trung niên nhưng thực tế đã là hơn trăm tuổi, chỉ có điều do tu hành công pháp đặc thù mới có thể bảo trì thân thể ở đỉnh phong. Hơn nữa, khi tham dự Trúc Cơ thí luyện sáu mươi năm trước, gã đã đạt được năm lần triều tịch Địa mạch Trúc cơ, một thân tu vi vô cùng cường hãn, lại càng sở trường về ám sát.

"Phiến thế giới này chẳng lẽ là vùng đất lành của ta!" Cổ Liệt nhìn phương xa, trong tay đang bóp chỗ bảy tấc của một con rắn biển màu máu, mặc cho con rắn này giãy dụa thế nào cũng vẫn không thể thoát ra khỏi bàn tay của gã, gã chỉ tùy ý bóp nhẹ, một tiếng phịch vang lên, rắn biển tan vỡ.

Cổ Liệt cũng không nhìn con rắn, trong mắt chỉ có ngọn núi cao vút phía xa xa kia. Gã cảm thấy cửa thứ nhất của lần Huyết Tử thí luyện này rất thú vị. Một thế giới lớn như thế, vậy mà gã lại ngẫu nhiên hàng lâm ngay kế bên nơi chốn của ý chí thế giới.

Gã có thể nhìn thấy ở nơi xa trên đại dương có một ngọn núi cao ngất đang khuếch tán ra từng đợt chấn động.

"Thôi được, đã như vầy thì coi như tay hộ pháp kia của Tống Quân Uyển được gặp may, ta đã có thể sớm cướp đi ý chí thế giới mà không cần giết chết hắn nữa. Không biết vào chung thế giới với ta có phải là tên Dạ Táng kia hay không..." Cổ Liệt cười lạnh, theo ý định ban đầu của gã là đi tìm hộ pháp Tống Quân Uyển, sau khi đánh chết tên đó thì sẽ không còn bất kỳ điều bất trắc nào trong phiến thế giới này, có thể thành công giành được ý chí thế giới tán thành.

Lúc này thân thể gã lao vút đi, bay như tên bắn trên đại dương màu máu, rất nhanh đã đến gần phía trước ngọn núi lớn cao chọc trời này. Một đường cẩn thận, vừa muốn tới gần bỗng nhiên bước chân gã dừng

lại, ngay lập tức sắc mặt cũng thay đổi. Từng tiếng gào rú rung chuyển bầu trời bỗng nhiên từ trên ngọn núi kia truyền đến, cái đầu một con cự long màu máu từ phía sau núi nhô ra, nhìn chằm chằm vào Cổ Liệt.

Cái đầu này lớn khoảng hơn mười trượng, sát khí cuồn cuộn ngất trời. Một cỗ nguy cơ mãnh liệt lập tức khiến cho thân thể Cổ Liệt run rẩy, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh, mắt mở to, tâm thần chấn động mãnh liệt.

"Không thể nào, nơi đây làm sao lại có loại huyết thú này? Thú này... đã không còn là thứ mà Trúc Cơ có thể chống cự!"

Cổ Liệt còn đang thở mạnh thì từng tiếng gào rú liên tục truyền ra, hơi thở của hàng loạt huyết thú từ trên ngọn núi tràn ra, khuếch tán bát phương khiến cho phong vân biến sắc, huyết hải cuồn cuộn. Không chỉ có vậy, lại còn có vô số đôi mắt mang theo sát khí như ẩn như hiện ở dưới mặt biển, lít nhít chi chít đủ để cho người nhìn thấy mà giật mình.

Giống như Cổ Liệt mà dám tới gần thêm một chút thì lúc đó bất kể là huyết thú dưới đáy biển hay trên núi đều lập tức xuất hiện, toàn lực đánh chết.

Nhìn thấy đột nhiên có rất nhiều huyết thú ở đây, da đầu Cổ Liệt tê dại, không dám tiếp tục đi về phía trước mà chậm rãi lùi về sau. Đến lúc hắn lùi ra ngoài khoảng cách ngàn trượng thì cự long trên ngọn núi mới chậm rãi thụt đầu vào, khí tức huyết thú ở bốn phía cũng tiêu tán, vô số con mắt dưới mặt biển kia cũng đều chậm rãi khép lại.

Cổ Liệt lau mồ hôi trán, hơi thở dồn dập, trong khoảnh khắc vừa rồi bị nhiều huyết thú nhìn chằm chằm như vậy, hắn dù rất tự tin với tu vi của mình cũng muốn hồn phi phách tán. Lúc này, ở bên ngoài ngàn trượng, Cổ Liệt nhíu mày, không khỏi buồn phiền.

"Nơi này nhiều Huyết thú quá, tạm thời khó có thể đi vào, chỉ có thể chờ đợi theo thời gian mà tìm cơ hội..." Cổ Liệt cắn răng, lại rời xa hơn một chút, im lặng ẩn núp chờ đợi.

Đợi quá bảy ngày sau đó, huyết thú nơi đây vẫn như trước, không giảm đi chút nào thì trong mắt Cổ Liệt bắt đầu lóe lên sát cơ.

"Thôi được, nơi đây nhất thời e rằng sẽ không xuất hiện quá nhiều thay đổi, thay vì đau khổ đợi ở chỗ này không bằng đi tìm hộ pháp của Tống Quân Uyển, sau khi đánh chết hắn thì ta có đủ thời gian đi chờ đợi. Nếu như may mắn đối phương là Dạ Táng... Vậy thì bớt phiền phức rồi!" Cổ Liệt trầm ngâm chốc lát, sau đó quay đầu lại nhìn về phía biển máu sau lưng cười gằn.

Sở trường của gã là tập sát (tập kích, ám sát), hiển nhiên cũng am hiểu về tìm kiếm, giác quan nhạy cảm. Phiến thế giới này tuy lớn nhưng gã tin tưởng với tu vi của mình, muốn tìm được nơi đó cũng không khó khăn mấy.

Giờ phút này thân thể nhoáng một cái bay thẳng ra khỏi nơi đây, bắt đầu tìm kiếm người còn lại ở phiến thế giới này.

Tuy nhiên, chưa đi bao xa, dưới mặt biển đột nhiên sóng dậy cuồn cuộn, một đầu cực lớn huyết thú có thân người đuôi cá thình lình lao ra, mang theo vẻ khát máu lao thẳng về phía Cổ Liệt.

Sau một phen giao chiến về sau, Cổ Liệt đánh chết con huyết thú rồi tiếp tục đi về phía trước, cũng chưa được bao xa thì lại có hai ba con huyết thú từ đáy biển lao ra...

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần đang bay giữa bầu trời, càng bay hắn càng cảm thấy kỳ dị. Phiến thế giới này quá yên tĩnh, hắn đã bay mấy ngày mà ngay cả một con huyết thú cũng không thấy, cả mặt đất một mảnh hoang vu nhìn, khắp bốn phía cũng không có cái gì.

Đoạn đường này cực kỳ thuận lợi, thậm chí có lúc Bạch Tiểu Thuần thu hồi tu vi mà cơ thể vẫn được gió thổi bay về phía trước, loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy quỷ dị, càng thêm cảnh giác.

"Nơi này không bình thường, hơn nữa còn tên hộ pháp của Huyết Mai đã đến nơi này trước khi ta hàng lâm, phải đề phòng đối phương đánh lén." Bạch Tiểu Thuần nhìn khắp nơi, cẩn thận từng li từng tí bay về phía trước. Phút chốc, đã bước vào khu vực sa mạc.

Cùng lúc này, Cổ Liệt đang hoảng sợ bỏ chạy trên Huyết hải. Phía sau gã chừng mấy ngàn huyết thú đang điên cuồng truy kích. Lúc này sắc mặt Cổ Liệt tái nhợt, đầy vẻ khủng hoảng.

"Chết tiệt, huyết thú nơi đây làm sao nhiều như vậy, ta cũng không có đi trêu chọc chúng, thế nhưng tại sao cả một đám lại liên tiếp xuất hiện, thậm chí còn xuất hiện thú triều!"

Mười ngày trôi qua nhanh chóng, lúc này đây Bạch Tiểu Thuần thực sự cảm thấy nơi này vô cùng quái dị, đến tận bây giờ mà hắn vẫn không nhìn thấy một con huyết thú nào. Nếu không phải trước khi vào đây Tống Quân Uyển có nói nơi này tồn tại huyết thú rất hung hãn khát máu thì hắn cũng không nghĩ nơi đây còn có huyết thú.

Bây giờ đã sắp tới phần cuối sa mạc, thậm chí hắn có thể nhìn thấy ốc đảo màu máu ở xa xa cùng với vùng biển màu máu chỗ xa hơn. Bạch Tiểu Thuần càng kinh ngạc thì lại càng tỏ ra thận trọng.

Cùng lúc đó ở phía bên kia, cả người Cổ Liệt tóc tai bù xù, vẻ mặt tiều tụy, hai mắt đỏ thẫm. Gã một đường từ trên biển bay tới, trên đường hầu như mỗi thời mỗi khắc đều gặp vô số huyết thú tấn công, có rất nhiều lần gặp nguy cơ sinh tử, lúc này thật vất vả mới tránh né được, cuối cùng đã tới ốc đảo màu máu này.

Nhớ lại toàn bộ sự việc đã trải qua trên mặt biển, trong lòng Cổ Liệt cực kỳ kinh sợ phiến thế giới này.

"Nếu không phải do ta có mấy cái thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, sợ là đã cửu tử nhất sinh. Ta còn phải khốn khổ đến như vậy, tên hộ pháp kia của Tống Quân Uyển nhất định cũng như thế, nói không chừng hắn đã bị huyết thú cắn nuốt trên đường đi rồi." Cổ Liệt quay đầu lại nhìn Huyết

hải, nghĩ lại mà phát sợ. Lúc đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, bỗng nhiên trong lòng gã khẽ động, vội vã ngẩng đầu nhìn phía xa xa thì thấy được một đạo cầu vồng nơi chân trời xa đang chậm rãi bay tới.

"Ồ?" Hai mắt Cổ Liệt lóe lên hàn mang, trong phút chốc thu liễm toàn bộ tu vi, hơn nữa còn lấy ra một hạt châu cầm trên tay phải, hạt châu này phát ra ánh sáng nhu hòa che dấu toàn bộ khí tức của gã.

Hạt châu kỳ lạ này làm cho khí tức của gã rất khó bị lộ ra, trừ khi tu vi hơn nhiều so với gã. Vật đó cũng là một trong những thủ đoạn bảo vệ tánh mạng giúp gã thuận lợi trở về từ Huyết hải, hiện tại gã không nhúc nhích, híp mắt nhìn chăm chú lên bầu trời.

"Dạ Táng? Ha ha, không ngờ lại thật sự là hắn!" Trong mắt Cổ Liệt lóe lên sát cơ, nở nụ cười. Mặc dù Dạ Táng tiếng tăm lừng lẫy nhưng trong lòng gã lại xem thường.

"Chẳng qua chỉ ;à biết luyện dược mà thôi, nịnh bợ khiến lão tổ trong tông môn vui vẻ, vậy mà lại cho rằng mình là thiên kiêu. Cứ cho là ngươi Nghịch huyết phản tổ nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tên Phàm đạo Trúc cơ Trung kỳ, ta muốn giết dễ như trở bàn tay. Lần này giết được hắn thì xem như nhiệm vụ mà Thiếu Trạch phong Huyết Tử giao cho ta cũng hoàn thành." Cổ Liệt bình tĩnh, sát khí trên người ngưng tụ chỉ chờ đối phương đến gần là ra tay tập sát.

Bạch Tiểu Thuần một đường cảnh giác, tốc độ không nhanh, thần thức tản ra. Khi phi hành chậm rãi đến gần ốc đảo màu máu này, đang muốn bay ngang qua thì thần sắc hắn khẽ động, cúi đầu nhìn về phía ốc đảo màu máu phía dưới. Cho dù con mắt thứ ba giữa mi tâm không mở ra nhưng trong trực giác của hắn truyền đến từng hồi nguy cơ. Hắn không chút do dự, vừa cảm nhận ra nguy cơ liền lập tức lui về phía sau.

"Ồ" Cổ Liệt không nghĩ tới Dạ Táng lại nhạy cảm như thế. Giờ phút này cười lạnh, tu vi gã bộc phát, dứt khoát không tiếp tục ẩn núp nữa mà thân thể lập tức phóng lên, bay thẳng lên trời, hóa thành một đạo bôn lôi (sấm sét) mang theo sát khí ngập trời lao thẳng đến Dạ Táng.

"Dạ Táng, người giết ngươi là Cổ Liệt!" Cổ Liệt ngửa mặt cười dài, tốc độ cực nhanh làm cuộn lên trận trận âm thanh nổ vang, khí thế mạnh mẽ khiến cho huyết vụ (sương máu) bốn phía quay cuồng, tay phải bấm niệm pháp quyết rồi chỉ tới, sương mù trên người gã tạo thành một bàn tay màu máu cực lớn ầm ầm lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Ngập Tràn Ác Ý

Dịch giả: chichiro - Biên: tu tại chợ

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, lúc trước hắn có chú ý rằng tên Cổ Liệt này là người nổi bật trong những hộ pháp của huyết Mai. Lúc này, Cổ Liệt vừa ra tay, tỏa khí thế mạnh mẽ khiến cho Bạch Tiểu Thuần lập tức biết rằng người này chính là một kình địch.

"Tu vi còn cao hơn ta vậy mà lại ẩn núp ở chỗ này đánh lén. Ta hận nhất là loại người vô sỉ hèn hạ này, loại người này nên bị sét đánh!" Bạch Tiểu Thuần rất tức giận, ánh mắt lóe lên đang muốn ra tay thì vào lúc này... bổng xuất hiện một màn làm cho Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, một màn cũng khiến Cổ Liệt không thể tin được.

Gần như Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, tiếng cười Cổ Liệt vẫn còn vang vọng, sương mù toàn thân hóa thành bàn tay lớn màu máu cùng với thân thể trong nháy mắt lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần...

Không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, bầu trời màu máu bỗng trực tiếp truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, một tia chớp lớn cỡ thùng nước đột nhiên xuất hiện, trực tiếp oanh nổ lên người Cổ Liệt.

Tiếng nổ mạnh vang trời, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, Cổ Liệt kinh hô, bàn tay lớn màu máu trực tiếp tán loạn hơn phân nửa. Gã mở to mắt, có chút khó tin nhưng không đợi gã và Bạch Tiểu Thuần kịp phản ứng thì tia chớp thứ hai, tia chớp thứ ba, tia chớp thứ tư lần lượt ầm ầm giáng xuống.

Cổ Liệt kêu la thảm thiết, bàn tay lớn bên ngoài cơ thể bỗng nhiên sụp đổ, tia chớp trực tiếp đánh lên cơ thể khiến gã phun ra máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ biểu hiện khó có thể tin.

"Đây... Đây là chuyện gì!"

"Dạ Táng, đây là thứ thần thông gì?" Cổ Liệt gào thét, trong lòng kinh hoảng cấp tốc lui về phía sau, ngẩng đầu nhìn lên trời. Liền ngay đó trong óc gã vang lên ông ông, da đầu như muốn nổ tung, Trên bầu trời lúc này lại liên tiếp xuất hiện các tia chớp, chừng trên trăm đạo, ầm ầm giữa trời, lao thẳng đến chính gã.

"Không!" Cổ Liệt phát ra tiếng kêu thảm thiết, giờ phút này hắn không chú ý gì đến Bạch Tiểu Thuần nữa mà tay phải mạnh mẽ lên vỗ trán một cái, trong miệng trực tiếp nhổ ra một mặt tàn thuẫn tràn ngập hoa văn phức tạp bảo vệ bản thân, nhanh chóng bay lui về phía sau.

Gã vừa lui về phía sau, trên trăm tia chớp rầm rầm không ngừng lao xuống, mặc dù đều bị tàn thuẫn kia ngăn trở nhưng vẫn khiến Cổ Liệt liên tục phun thổ huyết. Nhất là khi hơn mười tia chớp cuối cùng đồng thời hàng lâm đã khiến tàn thuẫn kia không cách nào thừa nhận được, phải trực tiếp tan vỡ. Cổ Liệt khóe miệng đầy máu tươi, gắng gượng lấy ra một đạo phù, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ và không thể tin nổi. Hắn miết đạo phù, lá bùa bốc cháy đổi lấy tốc độ kinh người, nhanh chóng chạy trốn.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, từ đầu đến cuối hắn chỉ đứng ở nơi đó, tay còn chưa nâng lên, chỉ là... nói một câu mà thôi.

Một màn này cực kì khó mà tưởng tượng, hắn trơ mắt nhìn toàn bộ quá trình Cổ Liệt đến gần mình rồi bị trên trăm tia chớp ầm ầm điên cuồng đánh xuống một tràng mà phải chạy trốn. Đang cơn chấn động nên hắn không hành động thiếu suy nghĩ mà truy sát.

Hắn hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nhìn phương hướng Cổ Liệt chạy trốn, Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt, bỗng nhiên kích

động.

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ tu vi của ta đã đạt đến một trình độ mà ngay cả ta cũng không biết, chỉ một câu nói cũng có thể quyết định sinh tử!" Bạch Tiểu Thuần vừa mới phấn chấn, suy nghĩ lại cảm thấy không có khả năng, trầm ngâm trong chốc lát cũng chỉ có thể đổ tất cả là do trùng hợp, hoặc là có quan hệ gì đó với Bất Tử Trường Sinh công. Hắn rất hi vọng Cổ Liệt có thể xuất hiện lần nữa để mình có thể phán đoán kỹ càng.

Mang theo hiếu kỳ và chờ mong, Bạch Tiểu Thuần bay chậm rì rì giữa không trung, bước vào Huyết hải.

Mà lúc này, trong Hải Vực cách Bạch Tiểu Thuần một khoảng cách nhất định, toàn thân Cổ Liệt run rẩy, khóe miệng còn vương máu tươi, trong mắt lộ ra điên cuồng nhưng tận sâu trong lại ẩn giấu một tia hoảng sợ. Gã rất chắc chắn rằng những tia chớp trống rỗng xuất hiện tuyệt đối không phải thần thông của Dạ Táng.

"Chuyện gì xảy ra, chết tiệt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì mà nhiều tia chớp như vậy đánh ta!"

"Ta biết rồi, Dạ Táng này có danh hiệu Ôn Ma, thủ đoạn độc ác, tâm cơ thâm trầm, hiển nhiên là hắn đoán được sẽ có người đánh lén, cho nên đã dùng thủ đoạn nào đó hễ có người khác đến gần hắn liền sẽ bị sấm sét đánh xuống. Nhất định là như vậy!" Cổ Liệt trầm tư hồi lâu, rốt cuộc cũng chỉ có thể kết luận như thế, mặc dù không hoàn toàn chắc chắn nhưng thật sự hắn không nghĩ ra được lý do nào khác.

"Có lẽ có quan hệ với chỗ chiến trường đó, nơi đó là giao giới giữa ốc đảo và sa mạc, tồn tại chấn động không ổn định, mà ta đột nhiên xuất hiện lại tản ra tu vi, hắn là ăn khớp với quy luật nào đó. Dạ Táng là dược sư, có những hiểu biết hơn ta cho nên ta mới bị hắn lợi dụng..." Cổ Liệt cắn răng, trong mắt cuồn cuộn sát ý.

"Ta không tin là nếu ta có chuẩn bị đầy đủ lại không thể đánh chết hắn. Ta nhất định phải phanh thây xé xác hắn, mạnh mẽ hành hạ!" Từ

trước đến nay Cổ Liệt chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy, giờ phút này gã thở sâu cưỡng ép bản thân bình tĩnh trở lại.

"Lúc này có lẽ ta tế hiến tu vi đổi lấy hơi thở sinh mệnh ẩn dấu. Trừ phi là tu sĩ Kết Đan, nếu không thì trong Trúc Cơ không ai có thể phát giác được ta tới gần trong vòng trăm trượng!" Cổ Liệt cắn răng, nét mặt hiện ra hồng hào, thân thể lại càng thêm khô gầy, bắt đầu tiến hành chuẩn bị lần nữa tìm kiếm thời cơ đánh chết Bạch Tiểu Thuần.

Thời cơ này ở ba ngày sau gã cuối cùng cũng tìm được. Ngày hôm đó Bạch Tiểu Thuần đang bay trên Huyết hải. Một đường đi qua khiến mặt biển nhấc lên gợn sóng, hắn đưa mắt nhìn chỉ thấy một mảnh màu đỏ, không có bất kỳ huyết thú nào xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần rất muốn đi xem huyết thú có hình dạng gì nhưng không có cơ hội.

Giữa lúc đang bay vô cùng nhàm chán, bỗng nhiên phía bên phải Bạch Tiểu Thuần cách hơn trăm trượng xuất hiện hư vô vặn vẹo. Lúc hai mắt hắn lóe lên nghiêng đầu nhìn lại liền thấy bóng dáng Cổ Liệt vô thanh vô tức xuất hiện ở ngoài trăm trượng.

Gần như ngay khi Bạch Tiểu Thuần nhìn lại thì Cổ Liệt ngửa mặt lên trời cười to, hai mắt đỏ thẫm, cả người vang lên một tiếng ầm lại hóa thành một mảnh huyết vụ bao phủ thân thể gã bên trong. Huyết vụ này cuồn cuộn tạo thành một đầu lâu to lớn dữ tợn trực tiếp lao đến thôn phệ Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng, chết cho ta!" Tốc độ Cổ Liệt quá nhanh, chớp nhoáng vượt qua khoảng cách trăm trượng. Dưới tốc độ cực hạn, huyết vụ hóa thành đầu lâu đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần đang muốn một ngụm cắm nuốt mà lời của gã vẫn còn quanh quẩn.

Nhưng... không đợi Bạch Tiểu Thuần ra tay, ngay lúc đầu lâu huyết vụ tới gần đột nhiên trời đất biến sắc, mưa gió cuốn ngược, một trận cuồng phong khó hình dung được ngưng tụ ngay phía trước Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt.

Cuồng phong này to lớn đến mức ngay cả mặt biển cũng nổ vang, dường như muốn cuốn lên cả một nửa biển cả, khí thế cuồn cuộn ngất trời trực tiếp cuốn tới đầu lâu huyết vụ mà Cổ Liệt hóa thành. Chỉ hơi chút va chạm đã khiến đầu lâu này trực tiếp sụp đổ trong tiếng nổ vang, lộ ra Cổ Liệt bên trong đang phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

"Không có khả năng, tại sao có thể như vậy, Dạ Táng..."

Thân thể gã căn bản cũng không thể dừng lại được bị cơn cuồng phong trực tiếp quét ngang về phía chân trời... nhưng từ bên ngoài vẫn có thể thấy lờ mờ gã trong cuồng phong với quần áo rách nát, huyết nhục lẫn lộn. Nếu không phải trong thời khắc mấu chốt Cổ Liệt lấy ra một kiện bảo vật bảo vệ tánh mạng cưỡng ép dịch chuyển ra khỏi khu vực này thì sợ là cả người phải chia năm xẻ bảy trong cơn cuồng phong.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn đứng cách Cổ Liệt không đến hai mươi trượng vậy mà trận cuồng phong to lớn đủ để nhấc lên một nửa biển cả nhưng lại.... không lay động cả một cọng tóc của hắn.

Dường như khoảng cách hai mươi trượng này là cả một ngăn cách giữa trời và đất...

Trơ mắt nhìn Cổ Liệt bị cuốn đi vô cùng thê thảm, Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, hô hấp hắn dồn dập. Giờ phút này nếu hắn vẫn không hiểu thì hắn không phải là Bạch Tiểu Thuần.

"Phiến thế giới này... đang bảo vệ ta? Bởi vì ta tu hành Bất Tử Trường Sinh công, bởi vì cùng căn nguyên?" Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm động, hắn nhìn bốn phía, loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng. Sau một hồi khá lâu hắn mới khôi phục từ trong sự kích động. Sau khi thở sâu hắn hất cằm lên, ống tay áo vung vẩy.

"Bạch Tiểu Thuần ta chỉ cần búng tay cũng có thể khiến tên Trúc Cơ nhỏ bé kia tan thành mây khói!"

Mang theo đắc ý, toàn bộ cảm giác khẩn trương của Bạch Tiểu Thuần tan biến sạch sẽ, nghênh ngang bay về phía trước, trên đường đi hắn cảm khái rất nhiều. Cùng lúc đó, ở một vùng biển xa xa, Cổ Liệt không ngừng phun ra máu tươi, gần như sắp phát điên.

"Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!" Gã điên cuồng gào thét, thân thể run rẩy, trong mắt lộ vẻ không cam lòng mãnh liệt.

"Trước đây là tia chớp, giờ lại là cuồng phong. Dạ Táng này đến cùng đã thi triển thủ đoạn gì. Chẳng lẽ thế giới này bảo vệ hắn? Ta không tin, lại càng không phục!" Cổ Liệt gào thét lại phun ra máu tươi, hai mắt gã đỏ thẫm cúi đầu nhìn thân thể tàn tạ của mình lại càng thêm điên cuồng. Giờ phút này gã bị trọng thương, cũng may túi trữ vật được gã gắt gao nắm chặt trong cơn cuồng phong nên vẫn còn.

Sau khi thay một bộ quần áo, Cổ Liệt sát ý ngập trời, thù hận của gã đối với Bạch Tiểu Thuần đã đến mức độ không đội trời chung. Gã nghiến răng lấy ra một pho tượng từ trong túi trữ vật. Đó là một pho tượng Lệ Quỷ trông vô cùng dữ tợn.

Cổ Liệt cầm pho tượng hơi chần chừ, sau đó hắn cắn chót lưỡi phun ra một búng máu lên pho tượng. Pho tượng lập tức hòa tan, sau cùng hóa thành một bãi chất lỏng màu đen, ngưng tụ thành một đạo phù văn bay lên khắc vào mi tâm Cổ Liệt.

Toàn thân Cổ Liệt run rẩy, gã phát ra tiếng hét thê lương. Phù văn trên mi tâm lan rộng ra, cuối cùng hóa thành một chiếc áo giáp màu đen bao trùm toàn thân. Lúc này, bằng mắt thường có thể nhìn thấy thân thể gã phình to ra, thương thế khôi phục rất nhanh. Cả người gã biến đổi thật lớn, không còn gầy còm nữa mà vô cùng cường tráng, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ thì lại thấy mơ hồ giống như ở giáp ranh của chân thật và hư ảo.

"Huyết tử Thiếu Trạch Phong cho ta bộ quỷ thân này có thể giúp ta khôi phục tu vi trong thời gian ngắn, lại còn có thể khiến tu vi tiến một bước, có được thân thể Quỷ Ảnh. Ta đã nhìn rõ tia chớp quỷ dị của tên

Dạ Táng, còn về gió mặc dù ta không cách nào đoán ra nhưng lần này nếu ta từ đáy biển lao ra tập sát, lại có quỷ ảnh hư ảo, xem như cũng có thể tránh gió mà đi!"

"Dạ Táng, ta không tin phiến thế giới này chiếu cố cho ngươi, cho dù có thật là như vậy, ta cũng muốn nghịch thiên mà tiến, nhất định phải diệt sát ngươi." Cổ Liệt nghiến răng, thu liễm tu vi bay xuống dưới biển, lao nhanh về phía trước, lúc này gã đã toàn lực liều mạng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Không Công Bằng

Dịch giả: chichiro - Biên: tu tại chợ

Ba ngày sau, Bạch Tiểu Thuần đang ở trên Huyết hải, hắn liên tục cảm nhận được ở phương xa truyền đến chấn động, hắn biết chỗ ấy chính là nơi ý chí thế giới tồn tại.

"Làm sao mà vài ngày rồi vẫn không thấy Cổ Liệt xuất hiện?" Bạch Tiểu Thuần có chút nhớ đối phương, hắn rất muốn nhìn xem lúc đối phương xuất hiện thì phiến thế giới này lại thi triển ra dạng thủ đoạn gì.

Trong lúc chờ mong, Bạch Tiểu Thuần bay chậm rì rì về phía trước. Mãi cho đến hoàng hôn ngày thứ ba, khi bầu trời màu máu hơi tối lại, vùng biển lờ mờ phía dưới Bạch Tiểu Thuần đột nhiên bộc phát ra một cổ khí tức kinh người. Khi khí tức này truyền ra, nước biển bỗng phóng lên trời, một tiếng gào thét mang theo sát ý và điên cuồng từ thứ gì đó trong nước biển vang vọng ra.

"Dạ Táng, nhận lấy cái chết!" Thanh âm này ẩn chứa thù hận khó có thể miêu tả. Cổ Liệt mặc áo giáp màu đen, cả người hư hư ảo ảo bỗng nhiên từ trong nước biển lao thẳng lên. Tốc độ gã cực nhanh, so với lúc trước còn muốn nhanh hơn gấp đôi, trong nháy mắt đã lao đến Bạch Tiểu Thuần.

Cổ Liệt sát ý dày đặc, một thân tu vi Trúc Cơ hậu kỳ tại thời khắc này bộc phát toàn diện, cộng thêm áo giáp quỷ thân gia trì đã vô hạn tiếp cận Đại viên mãn, tạo thành uy áp bao phủ tứ phương.

Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh hỉ nhìn về phía Cổ Liệt đang lao đến, hất cằm, vung tay áo, tay phải giơ lên, chỉ một ngón tay về phía Cổ Liệt.

"Lui ra!"

"Ngươi..." Hai mắt Cổ Liệt đỏ thẫm, thấy Bạch Tiểu Thuần bộ dáng như vậy khiến gã càng thêm phẫn nộ. Lúc này gã liền gào thét chửi rủa, tay phải bấm niệm pháp quyết, một ngón chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Vẫn tốc độ cực nhanh, gã đã tới gần Bạch Tiểu Thuần trong vòng ba trượng.

Gã nhe răng cười, lúc này gã chắc chắn cho dù tia chớp hay cuồng phong cũng không cách nào kịp ngăn trở mình, Dạ Táng ở trước mắt chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Nhưng không đợi gã chửi rủa xong, đúng lúc này, giữa đại dương yên ả đột nhiên xuất hiện một bàn tay màu máu khổng lồ, chớp nhoáng duỗi ra khỏi mặt nước, lấy một tốc độ không thể hình dung được trực tiếp tát ngang một cái. Cổ Liệt vừa tới gần Bạch Tiểu Thuần một trượng, lập tức bị ngón tay trong bàn tay máu này tát thẳng vào thân thể, giống như đập muỗi, một tát trực tiếp... đập bay.

Ầm, áo giáp màu đen bên ngoài thân thể Cổ Liệt lập tức tan vỡ, gã hộc máu tươi, thanh âm thê thảm khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

"Không!" Cổ Liệt tuyệt vọng thổ huyết, thân thể gần như sụp đổ, lực lượng tu vi vừa khôi phục chỉ trong nháy mắt này lại lần nữa bị trọng thương, cả người yếu ớt như không chút sức lực chống cự, trực tiếp bị ngón tay kia tát bay về phía xa...

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhìn, lần nữa hít sâu một hơi. Sau khi nhìn Huyết thủ cực lớn kia rơi trở vào mặt biển và biến mất, hắn mới ngẩng đầu dõi theo hướng Cổ Liệt bị đập bay đi, lộ vẻ kính nể.

"Người này thật sự rất kiên định a." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, thu hồi ánh mắt tiếp tục bay về phía trước, trong lòng hắn chờ mong lần tiếp theo đối phương sẽ đến vào lúc nào...

Xa xa, Cổ Liệt trôi nổi trên mặt biển, vẻ mặt mờ mịt, khóe mắt mang theo nước mắt uất ức. Gã tu hành nhiều năm, từ trước đến nay đổ máu không đổ lệ nhưng hôm nay ở chỗ này, gã đã khóc.

Gã cảm thấy cái thế giới này tràn đầy ác ý đối với mình, bản thân mình chỉ muốn tiêu diệt Dạ Táng mà thôi. Thế mà tia chớp, rồi đến cuồng phong, sau cùng lại là một bàn tay khủng bố trực tiếp xuất hiện tung ra một cái tát.

Gã cảm thấy mình còn có thể sống đến bây giờ đã là một kỳ tích.

"Tu vi ta cao hơn hắn, thời gian ta vào Huyết Khê tông cũng dài hơn hắn, vì cái gì mà phiến thế giới này lại ưu đãi với hắn như vậy!" Nước mắt Cổ Liệt càng rơi nhiều, gã cảm thấy từ lúc tiến vào cái thế giới này thì bản thân đã bước vào một cơn ác mộng.

Giờ phút này gã sợ hãi Bạch Tiểu Thuần đến cực hạn, dù như thế nào gã cũng không dám nghĩ đến chuyện trêu chọc đối phương nữa. Trong lòng gã oán hận Huyết Tử Thiếu Trạch phong cùng với Huyết Mai, nếu không vì Huyết Mai thì gã đã không tới nơi này, cũng đã không gặp phải Dạ Táng... Nếu không bởi Huyết Tử Thiếu Trạch phong sai khiến, gã cũng đã không cố chấp nhiều lần quyết muốn tiêu diệt Dạ Táng, để rồi giống như hiện tại. Gã cảm thấy toàn bộ thế giới này đều đang nhằm vào gã.

"Không công bằng!" Lúc này vị trí của Cổ Liệt rất gần ngọn núi mà ý chí thế giới tồn tại, gã nhìn ngọn núi, nhìn thấy trên đó dường như huyết thú càng nhiều thêm, lại càng khiến gã tuyệt vọng.

Không lâu sau đó, xa xa phía trên bầu trời, Bạch Tiểu Thuần lảo đảo đi tới ngước nhìn ngọn núi này. Bạch Tiểu Thuần rõ ràng cảm nhận được

ý chí thế giới ngay tại đỉnh núi, mình chỉ cần đi tới đó là có thể ra khỏi cửa thứ nhất này.

Nhưng khi hắn tới gần, cự long kia đột nhiên từ phía sau núi vươn đầu ra, nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, mà trên sườn núi cũng xuất hiện từng đạo khí tức cường hãn, toàn bộ đều tập trung vào Bạch Tiểu Thuần, dường như chỉ cần hắn tới gần thì những huyết thú này sẽ đồng loạt lao ra.

Bước chân Bạch Tiểu Thuần dừng lại, lúc trước hắn chỉ được thấy một cái bàn tay lớn, giờ đây mới xem như chân chính thấy được bộ dạng của huyết thú. Những huyết thú này tương tự hung thú bên ngoài nhưng toàn thân màu máu, thậm chí có chút tương tự như sát thú.

Cổ Liệt đang tuyệt vọng trôi nổi trên mặt biển, lúc nhìn thấy huyết thú trên núi lại xuất hiện và tỏ thái độ thù địch với Bạch Tiểu Thuần, nội tâm hắn bỗng nhiên nhảy lên mãnh liệt, hô hấp dồn dập, con mắt cố gắng trợn to, ánh sáng hi vọng lại lần nữa xuất hiện.

"Hắn cũng vào không được!" Cổ Liệt kích động, gã cảm thấy mình vẫn có cơ hội. Giờ này, hắn tranh thủ thời gian thu liễm khí tức, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, suy xét tìm một cơ hội để giành thắng lợi ở thế giới này.

Bạch Tiểu Thuần đau đầu nhìn huyết thú trên ngọn núi, sau thoáng chốc chần chờ, hắn quyết định, dù sao thì cũng phải thử một phen, nhất là trước đây chính mình cảm thấy rằng toàn bộ thế giới này đều đang bảo vệ mình. Qua một lúc cân nhắc, Bạch Tiểu Thuần mới cẩn thận từng li từng tí bước ra vài bước, nhìn thấy đám huyết thú kia không có phản ứng gì mạnh mẽ, hắn mới tiếp tục bước thêm vài bước.

Cứ như vậy, dưới sự dè dặt hắn chậm rãi tới gần ngọn núi, đến lúc bước lên trên núi đá thì Bạch Tiểu Thuần bắt đầu căng thẳng nhưng hắn cũng nhanh chóng yên lòng. Hắn phát hiện là, dù cho mình đã đến bên trên ngọn núi nhưng đám huyết thú vẫn chỉ nhìn mình, không một con nào ngăn cản.

Kinh hỉ, Bạch Tiểu Thuần bước nhanh vài bước, vẫn không bị ngăn cản, hắn lập tức kích động đi nhanh về hướng đỉnh núi. Mà giờ khắc này ở trên mặt biển, sau khi tận mắt nhìn thấy hết thảy, Cổ Liệt trợn mắt há mồm.

Gã đột ngột đứng lên, mặt lộ vẻ suy tư, rất nhanh liền hoảng hốt, ánh mắt phấn khích mãnh liệt.

"Ta hiểu rồi, nơi đây tuy có rất nhiều huyết thú nhưng chỉ cần không lộ ra sát khí thì những con huyết thú cũng sẽ không ngăn cản. Nhất định là như thế!"

"Vì vậy, tuy ta nằm ở trên mặt biển, rõ ràng đã khá gần ngọn núi này nhưng huyết thú dưới đáy biển vẫn không công kích ta, chính là vì... hiện tại ta không có sát khí!" Cổ Liệt hơi chần chờ, có chút không yên lòng nhưng nếu cứ như vậy mà bỏ đi thì không đành. Gã nghiến răng, vẻ mặt kiên định chậm rãi hiện rõ, lại thu liễm không để bản thân có bất kỳ sát khí nào, cẩn thận tới gần.

Lúc sắp tới ngọn núi, huyết thú từ bốn phía liền hướng ánh mắt lên người Cổ Liệt. Bước chân Cổ Liệt dừng lại, da đầu run lên, thân thể run rẩy cố gắng nặn ra dáng vẻ tươi cười.

"Ta không có ác ý a, ta chỉ là đi ngang qua..." Cổ Liệt vội mở miệng.

Gã vừa mở miệng, trên đỉnh núi, cái đầu của huyết sắc cự long đột nhiên duỗi ra, phát lên một tiếng gào rú, rồi nó hung hăng lao cả thân thể thẳng đến Cổ Liệt. Cùng lúc đó, các huyết thú khác trên ngọn núi cũng đều bộc phát ra khí thế hung ác mãnh liệt, toàn bộ bay về phía Cổ Liệt.

Thậm chí dưới mặt biển, lại lần nữa, cũng xuất hiện vô số con mắt, sau khi những con mắt này mở ra toàn bộ thì nguyên một đám huyết sắc cự nhân, cơ thể lớn nhỏ khác nhau bay ra mặt nước, gầm thét bao vây đánh tới.

Cổ Liệt phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, nước mắt dàn dụa.

"Không công bằng, ngươi ăn gian!" Cổ Liệt khóc, gã cảm thấy phiến thế giới này đang đùa giỡn mình. Giữa tiếng kêu thảm thiết, vô số huyết thú xung quanh đều lao về phía gã.

Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy, vừa rồi những huyết thú này đột nhiên bộc phát khiến hắn trong tiềm thức cũng muốn chạy trốn, nhưng ngay sau đó hắn phát hiện ra đám huyết thú này lại chỉ phóng tới Cổ Liệt.

Trước đó hắn đã nhìn thấy Cổ Liệt, nhưng lấy được ý chí thế giới là chuyện quan trọng hơn nên đã không để ý tới. Giờ đây nhìn lại, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng dâng lên sự đồng cảm.

Còn về những lời của đối phương, Bạch Tiểu Thuần chỉ ho khan một tiếng, cũng không giải thích gì, chính hắn cũng thấy sự thật đúng là như vậy... Dù sao thì, từ khi bước vào thế giới này, hắn hầu như không làm gì cả, chỉ có bay thẳng một đường đến đây mà thôi.

Cho đến khi tới tận đây, huyết thú cũng không ngăn cản hắn, tùy ý để hắn đi qua...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cái thế giới này đối đãi với mình thật quá tốt, lúc này quay đầu nhìn lại Cổ Liệt đang giữa bầy huyết thú, Bạch Tiểu Thuần do dự tự hỏi không biết có nên ném qua một viên Phát Tình đan hay không...

"Thôi được, ta là một tu sĩ thiện lương." Bạch Tiểu Thuần cảm khái đi đến đỉnh núi, thấy nơi đó có một tấm bia đá dựng đứng. Lúc này tấm bia đang tản phát vô số tia sáng, lại còn có một cỗ triệu hoán (kêu gọi) không ngừng truyền ra.

Thoáng suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần bước đến tấm bia đá, tay phải nâng lên đặt lên tấm bia. Khi tay hắn vừa chạm vào tấm bia này thì trong đầu liền chấn động, dường như thần thức lập tức khuếch tán, dung nhập vào toàn bộ thế giới này...

Giống như phiến thế giới này đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn.

Lúc này, huyết hải cuồn cuộn, sa mạc bốc cao, bầu trời quay cuồng, mặt đất chấn động. Vô số cỏ cây, dãy núi, tất cả mọi tồn tại trong thế giới này, trong khoảnh khắc này, đều phát ra một luồng ý nghĩ hoan hỉ, giống như đang reo hò, lại càng giống như đang... triều bái!

Tất cả huyết thú đồng loạt quỳ bái, hướng về Bạch Tiểu Thuần trên đỉnh núi phát ra tiếng gào thét thần phục...

Cổ Liệt nhặt lại được một mạng sống, giờ phút này cũng run rẩy, gã ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cả đời này, gã cũng sẽ không bao giờ quên được những gì đã trải qua ở nơi đây, vĩnh viễn không cách nào quên. Giờ khắc này, Dạ Táng như là đế vương, như là chủ nhân của cả thế giới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Cửa Ải Thứ Hai

Dịch giả: antimage - Biên: tu tại chợ

Đây là lần đầu tiên Cổ Liệt tham gia Huyết Tử thí luyện trong tư cách một hộ pháp, lúc trước hắn chưa hề trải qua tất cả những thứ này, cũng chẳng biết những kẻ khác ở phiến thế giới này đã cảm nhận được gì, trải qua những gì. Nhưng trực giác cho hắn biết rằng, mọi chuyện hắn vừa trải qua ở nơi này, tuyệt đối... khác hẳn tất cả những kẻ khác, thậm chí dường như hắn còn có loại dự cảm mãnh liệt là, từ xưa đến nay, trong toàn bộ Huyết Khê Tông ở các kỳ Huyết Tử thí luyện chẳng có bất kỳ ai giống như Dạ Táng này.

Hắn chẳng thể khẳng định được những dự cảm này đúng hay sai, nhưng vào giờ khắc này, chứng kiến cả thiên địa đang run rẩy, vạn vật chúng sinh đang quỳ lạy, hắn không tự chủ được cũng hướng Bạch Tiểu Thuần trên đỉnh núi xa xa... quỳ bái.

Đứng ở đỉnh núi, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần có một loại cảm giác rất kỳ dị, tựa hồ chỉ cần một ý niệm của bản thân là lập tức có thể quyết định sinh tử của cả thế giới này...

Mà bên trong cơ thể hắn, Bất Tử Trường Sinh Công cũng trong thời khắc này vận chuyển nhanh chóng, tận nơi sâu thẳm, dường như hắn nghe được một giọng nói, văng vẳng bên tai.

"Đến... Đến... Đến..."

Bạch Tiểu Thuần đột ngột tỉnh lại, cặp mắt lộ ra một vòng tinh mang, trầm mặc một lát, hắn thở sâu từ từ nhấc tay phải khỏi tấm bia đá, toàn

bộ vạn vật trong mảnh thiên địa này đều tản mát ra huyết quang mãnh liệt, đám huyết quang này ngưng tụ về phía hắn, khiến cho bốn phía Bạch Tiểu Thuần biến thành một mảnh màu đỏ.

Ánh sáng màu đỏ này, kết lại thành một phiến đại môn từ từ mở ra phía trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn qua cánh cửa này, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn biết rõ rằng đây là đại môn thông tới cửa ải thứ hai. Giờ phút này hắn ngoái đầu nhìn lại phiến thiên địa ở phía sau, nhấc chân lên, bước một bước vào bên trong, huyết quang tứ phía cùng thân ảnh của hắn liền biến mất, không thấy bóng dáng.

Bên trong cơ thể Huyết Tổ, không biết cụ thể là nơi nào, đây là một mảnh hoang vu, thả hết tầm mắt cũng chẳng thấy đường chân trời, rộng lớn vô biên vô hạn, nhìn không tới được điểm tận cùng, chỉ có thể nhìn những cột đá mọc từ dưới đất như những mũi khoan

Những cây cột này tạo thành một cái bình đài, ở bên trong tràn ngập trống trải hư vô, bốn phía xung quanh lại càng tĩnh mịch.

Trong rất nhiều bình đài này, có hai cái rộng lớn nhất, ước chừng vạn trượng, cách nhau không xa. Huyết Mai và Tống Quân Uyển đang khoanh chân ngồi trên mỗi bình, xa xa đối diện nhau.

Hai người mới tới chưa đầy một canh giờ. Khác với những hộ pháp kia, các nàng có được lệnh bài, không cần phải đi tranh dành để đạt được nhận thức của Huyết Tổ, có thể trực tiếp xuất hiện ở nơi đây, chờ đợi mấy hộ pháp hàng lâm.

Thời gian tại Vô tận Huyết giới so với nơi đây thì hoàn toàn khác biệt, một giờ tại nơi đây so bằng một tháng trong Vô tận Huyết giới.

Dựa theo phán đoán của các nàng ít nhất còn phải đợi vài canh giờ nữa mới có hộ pháp đi ra Vô tận Huyết giới. Về phần tầng thứ hai của Huyết Tử thí luyện, các nàng cần phải cùng xuất lệnh bài mới có thể mở ra, cả hai đều không muốn sớm mở ra mà muốn đợi mấy hộ pháp của mình tề tụ đầy đủ mới đi qua cửa thứ hai.

"Tống Quân Uyển, ngươi lớn tuổi như vậy sao còn tranh đoạt thân phận Huyết Tử với ta? Tống gia các người chết hết rồi sao, lại đi chọn một lão bà nương như ngươi ra tay." Huyết Mai cười lạnh, các nàng từ lúc tới đây đến giờ đều nhìn đối phương không vừa mắt, lúc này Huyết Mai mở miệng trước.

Lông mày Tống Quân Uyển nhướng lên, chính lúc muốn phản kích bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chợt ngẩng đầu nhìn lên. Cách đó không xa, Huyết Mai cũng ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử co rút.

Chỉ thấy phía trên hai người, giữa hư vô, giờ phút này truyền đến tiếng nổ vang, có phiến đại môn chậm rãi xuất hiện.

"Nhanh như vậy đã có người đạt được ý chí của thế giới sao? Còn chưa tới một canh giờ nữa là, đối với Vô tận Huyết giới mà nói cũng chưa đầy một tháng!"

Hai mắt Huyết Mai co rút lại, trong lòng không khỏi giật mình. Đối với Huyết Tử thí luyện, nàng nắm rõ trong lòng bàn tay, theo chuyện xưa được kể lại, hộ pháp nhanh nhất chỉ dùng một nửa canh giờ, chính là chưa tới nửa tháng mới thoát ra khỏi cửa ải thứ nhất.

"Người này là ai? Đó chính là Vô tận Huyết giới, chẳng những có hộ pháp đối địch mà còn có Huyết thú, muốn đạt được nhận thức của ý chí thế giới, nhất định phải trải qua khổ chiến, người này không ngờ lại nhanh như vậy!" Đáy lòng Tống Quân Uyển cũng không khỏi chấn động, nhân vật như vậy nếu là phe nàng thì tốt thôi, nhưng nếu là hộ pháp của Huyết Mai thì sẽ vô cùng phiền toái cho nàng khi tranh đoạt thân phận Huyết Tử.

Tống Quân Uyển hồi tưởng lại những hộ pháp của mình, gương mặt từng người lần lượt hiện lên trong đầu, nàng cảm thấy chẳng có ai có thể làm được điều này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Huyết Mai cũng thế, vẻ mặt cũng âm trầm ấy. Nàng nhớ lại những hộ pháp của bản thân, cũng chẳng nắm chắc được người nào là có thể. Giờ phút này ánh mắt nàng lạnh lùng, cùng với Tống Quân Uyển, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đột nhiên xuất hiện giữa hư vô kia.

Rất nhanh sau đấy, từ bên trong cửa lớn, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện, càng lúc càng rõ ràng, sau vài nhịp thở, thân ảnh đó xuất hiện trước mắt hai nàng, Tống Quân Uyển cùng Huyết Mai cùng bật thốt.

"Dạ Táng!"

Sát cơ trong mắt Huyết Mai chợt hiện, trong nội tâm không khỏi giật mình, hô hấp có chút dồn dập, nàng không có cách nào tưởng tượng nổi, tên Dạ Táng này rốt cuộc là làm thế nào mà nhanh như vậy? Đã lấy được ý chí của thế giới.

Sau khi kinh hô, Tống Quân Uyển lập tức vui mừng, đảo đôi mắt đẹp nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Lúc Bạch Tiểu Thuần bước vào đại môn liền bị lóa mắt, giờ phút này hình ảnh dần rõ ràng lại, lập tức nhin thấy phiến khu vực này cùng vô số bình đài, cũng nhìn thấy cả Huyết Mai và Tống Quân Uyển.

"Dạ Táng sư đệ đến chỗ ta đi." Tống Quân Uyển cười nói, giọng nói tràn đầy nhu hòa, tận đáy lòng nàng vô cùng kinh hỉ.

Huyết Mai hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cất bước đi về hướng Tống Quân Uyển, rất nhanh đã trên bình đài, đứng ở sau lưng Tống Quân Uyển.

"Ta là người thứ nhất?" Bạch Tiểu Thuần tò mò hỏi.

"Đương nhiên là người thứ nhất, ngươi làm như thế nào vậy? Đối thủ của ngươi là ai?" Tống Quân Uyển mỉm cười ngọt ngào, nụ cười rơi vào mắt Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn thầm mắng "Yêu nghiệt!" nhưng thần sắc lại không lộ chút động dung. Hắn hất cằm lên, hai tay chắp sau lưng, khuôn mặt lãnh ngạo, một cỗ sát ý từ trên người hắn khuếch tán ra.

"Rất đơn giản, trực tiếp đi qua mà thôi, về phần đối thủ, ta không hỏi tên của hắn." Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh mở miệng, khí chất thâm trầm tỏa ra, từ lời nói của hắn bộc lộ ra, dường như hắn cao ngạo vô cùng, nhất là trả lời ngắn gọn đơn giản như vậy lại càng khiến cho Tống Quân Uyển cùng với Huyết Mai tưởng tượng ra, sau khi Dạ Táng tiến vào Vô tận Huyết giới liền ngưng tụ huyết kiếm, một đường chém giết, thẳng tiến mà đi... Ở giữa vô số huyết thú giết ra, gạt bỏ tất cả, bễ nghễ thiên hạ, chém giết thẳng tới nhận thức của ý chí thế giới.

Trong mắt Tống Quân Uyển, thần thái càng thêm sùng bái, ngay cả Huyết Mai cũng phải nhìn kỹ Bạch Tiểu Thuần vài lần. Rất nhanh sau đấy, cả hai đều phát hiện, trên thân Bạch Tiểu Thuần rõ ràng không hề có bất kỳ một thương thế nào, thần sắc không khỏi hơi động, đáy lòng có chút cổ quái.

Tống Quân Uyển đang muốn đặt câu hỏi thì Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, nhàn nhạt mở miệng.

"Ta mệt rồi, khi cửa thứ hai mở ra, hãy cho ta biết." Nói xong, hắng liền đi qua một bên, ngạo ngễ như cây tùng xanh, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt im lặng không nhúc nhích, nét cương nghị trên gương mặt mang theo sự lãnh khốc, phối hợp với sát khí trên thân, khiến cho Tống Quân Uyển muốn hỏi cũng đành phải nuốt xuống.

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, giờ phút này trong lòng hắn đang "nở hoa", vô cùng đắc ý, tin chắc rằng bộ dáng của hắn bây giờ nhất định vô cùng siêu phàm thoát tục.

"Không được, ta cần thêm vài động tác nữa mới có thể sống động hơn." Nghĩ tới đây gương mặt lãnh khốc của Bạch Tiểu Thuần hơi hơi

ngước lên, giống như đang nhìn về phương xa, trong mắt dần dần xuất hiện một tia bi thương.

Cả Tống Quân Uyển và Huyết Mai trong lòng đều chấn động, càng nhìn càng không thấu.

Thời gian dần trôi qua, nhanh chóng đã kết thúc một canh giờ. Giữa hư vô, phiến đại môn lại xuất hiện một lần nữa, một tên tráng hán toàn bộ cơ thể mang theo sát khí mãnh liệt, thở không ra hơi cất bước đi tới. Huyết Mai sau khi liếc nhìn người nọ, ánh mắt hiện rõ vẻ vui mừng, tráng hán này cúi đầu về phía Huyết Mai, đi đến bình đài, lúc khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Hắn vốn cho rằng mình là người thứ nhất đi ra, không tưởng được tên Dạ Táng này rõ ràng lại còn nhanh hơn cả mình.

Từng canh giờ một trôi qua, các hộ pháp lần lượt đi ra, Tống Khuyết cũng có trong đó, thần sắc mỏi mệt, thương tích đầy người, hiển nhiên quá trình để hắn đạt được nhận thức thế giới, đau khổ vô cùng.

Cho tới năm canh giờ sau, tên hộ pháp cuối cùng đã xuất hiện, cửa thứ nhất này chính thức kết thúc.

Tống Quân Uyển và Huyết Mai tìm kiếm hộ pháp, đều là nghìn lựa vạn chọn, mỗi người có mặt ở đây nào có kẻ nào tầm thường, lúc này đây thế lực đôi bên rõ ràng lại ngang nhau. Mỗi người đều có mười hộ pháp thành công vượt qua cửa thứ nhất.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều tỏa ra hàn mang, lát sau cả hai đều hừ lạnh, quay đầu lại hướng hộ pháp của mình nói rõ trọng điểm của cửa ải thứ hai.

"Huyết Tử thí luyện, cửa thứ nhất cần đạt được tán thành mới có thể thông qua. Đó là chuyện tranh đoạt giữa hộ pháp các ngươi, ta không

tham dự. Lúc này đây, cửa thứ hai, độ tàn khốc còn gấp nhiều lần, ta cũng sẽ tham dự vào."

"Cửa thứ hai, tên là Huyết Sắc hoang mạc, con đường này không đầu không cuối, cứ mỗi bảy canh giờ sẽ xuất hiện một lần Tịch diệt Phong bạo, một khi xuất hiện, tất cả sinh mạng trên Huyết Sắc hoang mạc bị nó cuốn đều trở thành xương khô."

"Nhưng nơi đó lại là con đường duy nhất đi thông tới tâm phòng (trái tim). Chúng ta chỉ có bảy canh giờ để vượt qua Huyết Sắc hoang mạc, mà biện pháp duy nhất chính là chìa khoá." Tống Quân Uyển mắt tỏa ra lệ mang, nhìn khắp mọi người, chậm rãi nói. Cách đó không xa, Huyết Mai cũng đang nói qua những lời tương tự với đám hộ pháp của nàng.

"Chìa khoá tổng cộng có bảy cái. Nói cách khác, cuối cùng chỉ có bảy hộ pháp mới có thể cùng ta và Huyết Mai tiến vào Huyết Sắc cổ lộ mà thôi". Tống Quân Uyển chậm rãi nói. Theo lời nàng, sự tàn khốc của Huyết Sắc hoang mạc cũng dần dần hiển hiện rõ trước mặt mọi người.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần khẽ biến. Ngoại trừ Tống Khuyết bên ngoài, còn các hộ pháp khác ai ai vẻ mặt cũng biến hóa, một tên tu sĩ trung niên chần chừ một chút, thấp giọng hỏi:

"Những người không lấy được chìa khóa sẽ ra sao?"

Tống Quân Uyển liếc nhìn tên tu sĩ này, nhàn nhạt mở miệng.

"Lần này là đoàn thể tranh chấp. Với bên lấy được nhiều chìa khóa nhất, những người không lấy được chìa khóa, tuy không được truyền vào Huyết Sắc cổ lộ, nhưng cũng không phải chết, chỉ bị đào thải ra mà thôi."

"Nhưng, với bên lấy được ít chìa khóa hơn... Sau bảy canh giờ, những người thất bại sẽ bị xóa đi. Đây là quy tắc, đến lão tổ cũng không cứu được."

"Vì vậy, lúc này không phải là thời điểm để các ngươi tàn sát lẫn nhau. Trừ khi là chìa khóa nằm trong tay đám người của Huyết Mai, khi đó các ngươi tùy ý tranh đoạt. Nhưng nếu là phe mình đoạt được, cấm các ngươi chém giết lẫn nhau. Bởi vì nếu các ngươi ra tay với nhau, đến cuối cùng, chẳng những ta thất bại tại nơi này, mà các ngươi cũng phải chết ở đây."

"Chư vị, các ngươi hoặc là người của Tống gia ta, hoặc là những người được ta hứa hẹn. Nếu như ta trở thành Huyết Tử, chư vị tiền đồ vô lượng, chuyện các ngươi đòi hỏi, ta nhất định sẽ hoàn thành. Còn nếu ta thất bại, Huyết Mai thành công, chư vị sẽ cùng ta rơi vào vực sâu vạn trượng!" Tống Quân Uyển thở sâu, đứng dậy hướng bọn Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền cúi thấp đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Đây Là Cái Gì?

Dịch giả: Vô Ưu - Biên: tu tại chợ

Lời của Tống Quân Uyển vừa nói ra thì làm cho thần sắc của Bạch Tiểu Thuần cùng mấy hộ pháp biến đổi, chỉ riêng Tống Khuyết thì sắc mặt âm trầm không có biến hóa gì hết, hiển nhiên là do thân phận của mình nên hắn đã biết trước được, hơn nữa hắn cũng biết được rất nhiều chuyện liên quan đến lần Huyết Tử thí luyện này.

Nếu như không phải vì hắn không đạt được Thiên Đạo trúc cơ thì lúc này đây, chính hắn mới là nhân vật chủ đạo cùng tranh đoạt với Huyết Mai trong lần Huyết Tử thí luyện này. Nhưng bây giờ thì hắn không thể nào so với Huyết Mai nên Tống gia mới chọn Tống Quân Uyển đi tham gia lần thí luyện này, nhằm giữ cho địa vị Huyết Tử của Trung Phong vẫn thuộc về Tống gia.

Vì chuyện thất bại này mà nhiều trưởng bối trong Tống gia tỏ ra không hài lòng với Tống Khuyết, lại thêm chuyện Dạ Táng quật khởi gần đây cũng gây ra áp lực rất lớn lên hắn, hơn nữa Tống gia cũng có chút coi trọng Dạ Táng, tất cả những điều đó đã khiến Tống Khuyết không còn đường lui.

Tại Huyết Khê Tông, Tống gia căn cơ rất thâm sâu, là một gia tộc rất quan trọng, dòng chính cũng cũng không thiếu người tài và Tống Khuyết với là đại diện dòng chính của thế hệ này, hắn biết rất rõ là có rất nhiều đồng tộc mong hắn vấp ngã để bọn họ quật khởi lên.

Hắn nhất định phải củng cố con đường cho chính mình, phải dốc toàn lực giúp cho cô trẻ thành công, chỉ có vậy thì hắn mới có thể khẳng định

được vị trí của mình và cũng nhờ phần công lao này hắn mà ngày sau hắn mới có khả năng tiếp nhận lại vị trí Huyết Tử.

Thậm chí hắn còn gạt bỏ sự chán ghét đối với Dạ Táng, giờ phút này hắn là người đầu tiên lên tiếng.

"Trong Huyết Sắc hoang mạc, Tống mỗ nhất định xuất toàn lực của mình, ta cũng quyết không cho phép các hộ pháp tự giết lẫn nhau, kính mong Đại trưởng lão yên tâm. Nếu có kẻ nào dám làm việc mờ ám trong này, chúng ta bị chết ở đây thì cũng thôi, còn nếu chúng ta may mắn không chết thì khi ra bên ngoài ta sẽ khiến cho tên đó biết thế nào là sống không bằng chết!" Con mắt Tống Khuyết đỏ lên lộ ra vẻ hung tàn cùng với sát ý ngập trời.

Những người còn lại đều hô hấp dồn dập. Đối với chuyện nếu thất bại thì cả tập thể sẽ bị trừng phạt thế này thì tu sĩ Huyết Khê Tông mặc dù chỉ ưa thích làm việc một mình và không có nhiều tin tưởng lẫn nhau nhưng giờ phút này tất cả mọi người đều phải bỏ qua sự nghi kị mà đoàn kết với nhau để toàn lực đối địch.

"Đại trưởng lão, chỉ cần ngươi giữ lời hứa đối với yêu cầu lúc trước của ta thì lúc này dù có liều tính mạng ta cũng làm."

"Tống gia đối với ta có đại ân, ta nhất định dốc toàn lực ra sức." Mọi người sau khi trầm mặc một lúc thì lần lượt mở miệng nói ra, cũng như nhìn nhau một chút, bọn họ cũng thấy được vẻ cảnh giác của đối phương đối với mình đã giảm đi rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần có chút phiền muộn vì hắn phát hiện ra mình đã bị Tống Quân Uyển lừa rồi. Tuy hắn biết rõ nơi đây có rất nhiều nguy hiểm nhưng lại không nghĩ rằng sự nguy hiểm lại đến mức bản thân mình và rất có thể là tất cả mọi người ở đây đều phải chết, nhất chuyện này lại không thể khống chế được.

Chính lúc vừa thở dài xong thì Bạch Tiểu Thuần liền phát hiện tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn về hắn, hắn vội ngẩng đầu, hiển lộ

ra một bộ mặt lạnh lùng nhìn mọi người rồi nhàn nhạt mở miệng.

"Chỉ cần là chuyện của Quân Uyển, Dạ mỗ quyết sẽ xông pha khói lửa, nghĩa bất dung từ (quyết không từ chối việc nghĩa)".

Lời này vừa nói ra khiến cho thần sắc của những người xung quanh trở nên cổ quái, nhất là Tống Khuyết, hắn nghiến răng, hừ lạnh rồi không thèm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Tống Quân Uyển lộ chút áy náy, nàng không có nhiều lời mà là nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Các ngươi phải thật chú ý đến ba người bên kia đó là: Dương Hồng Vũ, Tiếu Thanh và Trương Vân Sơn! Trong ba người này thì Dương Hồng Vũ cùng Trương Vân Sơn hai người đó chủ yếu là có nhiều trọng bảo còn Tiếu Thanh..." Tống Quân Uyển nói đến đây thì trong thần sắc của nàng lại lộ ra một tia kiêng kị.

"Người này nhiều năm trước đã có thể lên Kết Đan rồi đấy nhưng hết lần này tới lần khác hắn không có đi trùng kích... Trước đây hắn chính là một đồng tử ở bên cạnh Vô Cực Tử!" Tống Quân Uyển thấp giọng nói rõ về ba người mạnh nhất ở bên kia.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong không khỏi khẩn trương lên. Tống Quân Uyển vừa nói xong thì bên kia Huyết Mai cũng đã giao xong nhiệm vụ cho đám hộ pháp của nàng. Cả đám hộ pháp bên ấy cũng đang nhìn chằm chằm sang bọn người Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt mang theo sát khí cũng như hung tàn.

Đáp trả lại, đám người Tống Khuyết cũng nhìn chằm chằm sang bên kia, ánh mắt lộ ra sát ý không kém, nhất là Bạch Tiểu Thuần bởi vì đã quá quen với những ánh mắt như vậy khi đang còn ở Linh Khê Tông nên giờ phút này hắn cũng hung hăng trừng mắt nhìn lại.

"Hừ hừ, ta cho tới tận bây giờ cũng chưa có sợ qua bất kì kẻ nào!" Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở to lên, hơn nữa hắn cũng đang dựa theo lời

nói của Tống Quân Uyển mà tìm kiếm ba kẻ nguy hiểm nhất bên kia.

Có thể thấy được là ở cửa thứ hai trong Huyết Sắc hoang mạc này, mọi người vì tranh đoạt chìa khoá nên sẽ triển khai huyết chiến, những chiếc chìa khoá này chính là vật để bảo vệ tính mạng của bản thân. Đồng thời vì chỉ có bảy người có thể tiến vào cửa thứ ba Huyết Sắc cổ lộ nên bên nào chiếm được nhiều chìa khóa hơn thì bên đó sẽ có lợi thế lớn trong việc tranh đoạt vị trí Huyết Tử lần này.

"Tống Quân Uyển, chúng ta bắt đầu đi!" Huyết Mai thở sâu rồi bỗng nhiên mở miệng, tay phải nàng vung lên, hồng mang chói mắt, lập tức có một khối huyết sắc lệnh bài từ trong lòng bàn tay chậm rãi bay ra.

Lệnh bài kia vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Bạch Tiểu Thuần lại càng nhìn kỹ mấy lần. Hắn biết là nhờ vào lệnh bài đó mà Huyết Mai cùng với Tống Quân Uyển không giống như những người khác, phải đi qua cửa thứ nhất, cũng không cần có chìa khóa để thông qua cửa ải thứ hai này, mà sẽ sau bảy canh giờ, cùng nhau truyền tống vào cửa thứ ba, Huyết Sắc cổ lộ.

"Đây chính là Huyết Tử thí luyện của Huyết Khê tông, hoàn toàn là tranh chấp nội bộ, tất cả mọi người cũng biết rõ là như vậy..." Bạch Tiểu Thuần cảm khái một lúc rồi hắn nhìn về phía Tống Quân Uyển. Giờ phút này hai mắt Tống Quân Uyển lộ ra một tia lạnh lẽo, nàng vung tay phải, trong lòng bàn tay nàng cũng có một khối huyết sắc lệnh bài.

Huyết quang từ hai lệnh bài trong nháy mắt khuếch tán, cùng phóng lên cao rồi hội tụ ở khoảng giữa hai cái bình đài. Sau khi hợp nhất thì tỏa ra một lượng lớn huyết quang khiến bốn phía xung quanh đều nhuộm một màu đỏ.

Cùng lúc đó, bên trong huyết quang xuất hiện một cánh cửa lớn, chậm rãi mở ra, từng trận tiếng nổ kinh thiên động địa vang động. Ngay sau đó, hai đạo huyết quang từ trong cửa phóng ra cuốn tới Tống Quân Uyển và Huyết Mai rồi một lần nữa hóa thành lệnh bài dung nhập vào trong cơ thể hai nàng.

"Cửa thứ hai đã mở ra, mau theo ta vào bên trong!" Tống Quân Uyển bỗng nhiên mở miệng rồi nhanh chóng bay đến đó, Tống Khuyết và Bạch Tiểu Thuần cũng như những hộ pháp khác cũng nhanh chóng bay theo Tống Quân Uyển thẳng đến cánh cửa huyết sắc.

Huyết Mai cùng mười tên hộ pháp kia lúc này cũng cấp tốc bay lên tạo thành từng đạo cầu vồng lần lượt tiến vào trong Huyết môn. Không lâu sau thì tại đây liền không còn bóng người nào nữa mà Huyết môn kia cũng chậm rãi tiêu tán, biến mất không thấy gì nữa.

Huyết Sắc hoang mạc chính là một mảnh sa mạc cực lớn nhưng ở đây tất cả sỏi đá đều cùng một màu đỏ, phóng tầm mắt nhìn khắp nơi chỉ thấy một mảnh hoang vu.

Từng trận gió mang theo hơi nóng tạo thành âm thanh ghê rợn, mỗi khi thổi qua lại khiến vô số sỏi đá phập phồng, tạo nên một cảm giác chết chóc cho tất cả mọi người. Thậm chí, trên mặt đất thỉnh thoảng lại lộ ra một ít xương cốt của những hộ pháp đã tham gia Huyết Tử thí luyện trước đây.

Vừa mới bước vào, Bạch Tiểu Thuần liền lập tức cảm nhận được khí tức ngập tràn tử vong ở nơi đây, hai mắt hắn hơi co rút lại khi nhìn thấy một bộ xương trắng cách không xa chỗ hắn đứng. Không chỉ có hắn như vậy mà tất cả mọi người nơi đây cũng đều có cảm giác ớn lạnh.

"Sau một nén nhang nữa, chiếc chìa khóa thứ nhất sẽ xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa một khi xuất hiện cũng sẽ hình thành một cột sáng lớn dẫn đường. Cột sáng này sẽ không biến mất cho tới khi có người đoạt lấy chìa khóa.

Hiện tại các ngươi tỏa ra xung quanh, một khi thấy được cột sáng thì phải ngay lập tức bay tới đó... Người đầu tiên lấy được chìa khóa thì những người xung quanh phải lập tức bảo vệ, không được giành lấy!"

"Còn ta sẽ cầm chân Huyết Mai. Ta thấy tính cách Huyết Mai khá cực đoan, hắn sẽ không muốn chờ đến Huyết Sắc cổ lộ mới ra tay mà sẽ tập trung lực lượng các hộ pháp, ở ngay tại đây quyết cùng ta tiến hành trảm thủ (chém giết đầu lĩnh).

Nếu hắn không có ý định này, ta cũng sẽ ép buộc hắn. Còn nếu hắn có cùng quyết định, ta sẽ cho hắn sáng mắt ra. Trong bảy canh giờ này, hoàn toàn trông cậy vào các ngươi đó!" Tống Quân Uyển nói nhanh rồi một mình vọt lên cao, vội vã bay đi.

Bay ra một đoạn khá xa, Tống Quân Uyển ở giữa không trung, vận lực lượng quát lớn, thanh âm vang vọng tám phương.

"Huyết Mai, ngươi dám chiến một trận cùng ta không!"

Ở một nơi khác trong Huyết Sắc hoang mạc cách đám người Bạch Tiểu Thuần không xa, Huyết Mai cùng đám hộ pháp cũng đã hàng lâm xuống, sau khi nghe được thanh âm của Tống Quân Uyển thì trong mắt Huyết Mai hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Không cần để ý đến ta, các ngươi mau đi tranh đoạt chìa khoá, còn Tống Quân Uyển cứ để ta đối phó." Huyết Mai cười lạnh, trong nháy mắt liền bay thẳng đến chỗ Tống Quân Uyển.

Phút chốc sau, hai nàng đã gặp nhau giữa không trung, trong mắt hai người đều mang theo sát ý tức thì liền ra tay. Tựa hồ Vô Cực Tử cùng Tống gia lão tổ đã có ước định trước, vì tu vi của Tống Quân Uyển cao hơn nên sẽ không có Chí Bảo vượt cấp, còn Huyết Mai mặc dù tu vi thấp hơn nhưng có nhiều Chí Bảo cũng như có Địa mạch chín lần đỉnh phong nên tạm thời hai nàng đấu ngang nhau.

Hai người vừa ra tay thì khiến cho toàn bộ xung quanh nổ vang ầm ầm.

Sắc mặt của mọi người còn lại đều trở nên ngưng trọng, đặc biệt là Tống Khuyết càng là kinh hãi, hắn không nghĩ rằng Tống Quân Uyển lại kiên quyết đến vậy. Mọi người đều chần chờ, trong lòng càn thêm kính trọng Tống Quân Uyển. Đến khi Tống Quân Uyển đã đi xa, Tống Khuyết và các hộ pháp nhanh chóng tản ra, mỗi người tự chọn một phương hướng bay đi.

Bạch Tiểu Thuần chăm chú nhìn bóng hình Tống Quân Uyển bay xa. Sau đó, hắn cũng tìm cho riêng mình một hướng bay đi.

"Không ngờ rằng Tống Quân Uyển lại đem chính bản thân làm mồi nhử để bức Huyết Mai ra tay... Nàng hiển nhiên là có chuẩn bị, nhưng Huyết Mai nhất định cũng đã chuẩn bị không ít. Cả hai đều muốn kết thúc nhanh chóng mọi việc ngay tại cửa thứ hai này, tuy nhiên khả năng là hai nàng cũng chỉ thăm dò thực lực của nhau mà thôi." Bạch Tiểu Thuần lắc lắc đầu, bay nhanh đến chỗ khác, hắn hạ quyết tâm là sẽ không đi tranh đoạt chiếc chìa khóa thứ nhất.

"Ai cũng muốn cướp đồ của người khác. Người có chìa khóa thứ nhất phải gìn giữ nó cho đến phút cuối cùng. Người nào bắt được nó, nhất định sẽ rất thê thảm". Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lần thí luyện này tuy vẫn kém hơn so với Vẫn Kiếm thế giới nhưng nơi này lại bị giới hạn thời gian, tử vong lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu, một khi tranh đoạt, nhất định sẽ gió tanh mưa máu, cực kỳ tàn khốc.

"Hừ hừ, chìa khóa thứ nhất nếu xuất hiện ở gần kẻ nào thì kẻ đó thật không may. Ồ không đúng, phải nói là rất xui xẻo". Bạch Tiểu Thuần bay nhanh, tự nghĩ mình phải tránh càng xa càng tốt, như thế mới không bị nguy hiểm. Đang khi cảm khái, hắn ngó nhìn xung quanh, bỗng nhiên ngay trước mắt hắn, ngay trong tầm tay, trong thời khắc này, một điểm sáng màu đỏ bỗng xuất hiện.

"Đây là cái gì?"

Bạch Tiểu Thuần sững sờ trố mắt nhìn điểm sáng kia. Chỉ trong mấy hơi thở, quang điểm này bỗng bộc phát ra ánh sáng chói mắt rồi tạo

thành một cột sáng phóng lên trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Tránh Ra A, Đừng Có Theo Ta

Dịch giả: tu tại chợ

Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc nhìn cột sáng ngút trời trước mắt, nhất là vì trong cột sáng này có một cái chìa khoá huyết sắc đang trôi nổi, tựa hồ hắn chỉ cần vươn tay là có thể cầm lấy.

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, hít sâu một hơi. Hắn không thể tưởng nổi, bản thân đã tìm bừa một chỗ để bỏ trốn thế mà lại gặp ngay cái chìa khóa đầu tiên.

Cùng lúc cột sáng xuất hiện, ở trên không phía xa, Huyết Ma và Tống Quân Uyển đang giao chiến lên lập tức dừng lại, xoay nhìn đến chỗ này. Liền sau đó, tất cả hộ pháp của hai bên, bất luận đang ở đâu, cũng đều đồng loạt nhìn về phía cột sáng.

Những người được chọn làm hộ pháp tuyệt đối đều không phải hạng tầm thường. Bọn họ tất nhiên biết rằng chìa khóa thứ nhất cũng là cái khó dành được nhất, nên tất cả đều có chút chần chờ, dù vậy, vẫn có người muốn ra tay tranh đoạt. Trong phút chốc, hầu hết bọn họ đều bay thẳng đến cột sáng.

Từng trận sát khí nổi lên, âm ầm bộc phát.

"Chìa khóa này, người nào dám cùng ta đối khách, đừng trách Tống mỗ giết người". Tống Khuyết gầm thét. Chiến lực của Địa mạch tám lần đỉnh phong liền dâng cao động trời.

"Người khác sợ Tống Khuyết ngươi chứ Chu Hoa ta không coi vào đâu."

"Đoạt chìa khóa!" Cùng với thanh âm vang vọng, giờ phút này trên Huyết Sắc hoang mạc, khí thế chém giết đột ngột dâng cao.

"Chết tiệt, ta phải nhanh lên." Bạch Tiểu Thuần thân thể run lên. Hắn nghe rõ thanh âm bốn phía, cũng nhìn thấy hơn mười thân ảnh đang lao đến chỗ mình, nên vội vã hít sâu một hơi, lui nhanh về phía sau.

Nhưng khi Bạch Tiểu Thuần vừa lui lại phía sau... thì hắn thấy một màn không thể tin nổi, cái chìa khóa huyết sắc kia lại... dịch chuyển, lao thẳng đến hắn.

"Trời ạ, chìa khoá này còn biết chạy!" Bạch Tiểu Thuần muốn khóc rồi. Đã thế, ngay lúc này một tên hộ pháp của Huyết Mai đã vọt tới, khoảng cách không còn xa. Tên này vừa thấy chìa khoá huyết sắc thì lập tức sát ý tràn ngập, hắn không xông tới giành chìa khoá mà lại thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Đây là một tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ, hắn ra tay liền dùng huyết sắc đại kiếm chém xuống, phong tỏa bốn phương, ánh mắt sát ý tràn ngập nhìn Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn nghiến răng.

"Ngươi ngươi ngươi... Quá khi dễ người khác á, thấy chìa khoá đã không giành lại còn muốn giết ta!" Bạch Tiểu Thuần lập tức nổi nóng. Hắn thấy được một kiếm này đúng là đối phương toàn lực toàn lực ra tay, khí thế bất phàm, nhất là sát ý trên huyết kiếm cho thấy đối phương rõ ràng muốn giết chết hắn.

Bạch Tiểu Thuần hai mắt co rút lại, chớp lóe hàn mang. Từ khi hắn vào Huyết Khê Tông, mặc dù rất ít khi ra tay, nhưng tự biết chiến lực mình đã gia tăng rất khủng bố. Giờ phút này, ngay khi một kiếm kia phủ đầu chém xuống, Bạch Tiểu Thuần hung hăng dậm mạnh chân phải, toàn thân vận lực phóng chéo lên, tốc độ cực nhanh hóa thành tàn ảnh, tránh thoát thế kiếm, khi hiện ra giữa không trung thì đã ở gần bên tên hộ pháp kia. Bạch Tiểu Thuần cũng không có chút dừng lại mà hung hăng lao tới tông thẳng vào tên đó.

Chính là... Hám Sơn Chàng.

Đây là Thiên Đạo Trúc Cơ, Trúc Cơ trung kỳ tu vi với ba tầng linh hải đã hóa tinh. Đây là Bất Tử Kim Cương quyển tầng thứ hai, đã có được lực lượng thân thể của Lục Tôn Man Quỷ. Thời khắc này, Hám Sơn Chàng được thi triển đi ra, uy lực to lớn, bạo phát gấp mấy lần, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần hầu như chẳng khác gì một hung thú hình người.

Ầm, thanh âm chấn động bốn phương, tuy là trầm đục nhưng lại khiến người khác kinh hãi. Khó tưởng nổi hai người va chạm lại có thể phát ra thanh âm như vậy.

Tên hộ pháp phát ra một tiếng thê lương thảm thiết, vang vọng xung quanh. Hắn, miệng phun máu tươi, phủ tạng nát vụn, quần áo phía sau lưng tơi tả tung bay, mặt hắn đỏ tía một màu, liên tiếp những thanh âm ken két từ trong cơ thể không ngừng truyền ra.

Lúc này, thân thể hắn bị mạnh mẽ hất bay đi, trước mắt tối sầm một mảnh đen kịt, đầu óc trống rỗng, rồi không hay biết gì nữa.

Hơn mười người đang ầm ầm bay vội đến đây, nhìn thấy cảnh trước mắt thì toàn bộ đều trợn mắt há mồm, da đầu tê dại. Bị Bạch Tiểu Thuần đánh bay, thân thể của tên hộ pháp trực tiếp nổ tung giữa không trung. Toàn bộ xương cốt vỡ vụn, đến cả huyết nhục tan nát, linh hồn đã hôi phi yên diệt (biến thành tro bụi).

Dư âm của tiếng nổ vẫn còn, nhưng vị hộ pháp này đã hình thần câu diệt!

Nếu là một tông môn khác, cảnh tượng trước mắt quá đủ để chấn nhiếp rồi nhưng đây lại là Huyết Khê Tông. Đệ tử Huyết Khê Tông, từng người một chẳng những kiệt ngạo mà còn hung ác. Những hộ pháp của Huyết Mai sau một phút kiêng kỵ thì nhanh chóng bình tĩnh lại, lập tức có ba người nhanh chóng bay ra thẳng tới Tiểu Thuần.

Ba người này đều là Trúc Cơ Hậu Kỳ tu vi, một người trong đó còn là Trúc Cơ Đại viên mãn. Cả ba đồng loạt ra tay, ba đạo huyết kiếm ngập trời, nổ vang bốn phương. Kinh người nhất lại không phải là tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn kia mà là một trung niên Trúc Cơ Hậu Kỳ. Người này mặt dài có râu, sắc diện lạnh lùng, trong tay cầm một cây nhang.

Cây nhang không gió tự cháy, làn khói phiêu tán, tạo thành một cỗ khí tức khiến tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, khiến toàn thân hắn cảm nhận mãnh liệt nguy cơ sinh tử, tựa hồ mỗi một tấc huyết nhục đều đang thét lên, nói cho hắn biết cây nhang này nguy hiểm cực hạn.

Chẳng những chỉ Bạch Tiểu Thuần có cảm giác này mà luôn cả những người xung quanh cũng đều sắc mặt nhao nhao đại biến...

"Người này là Dương Hồng Vũ! Đây là trọng bảo như lời Tống Quân Uyển đã nói đó sao!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn bỗng cảm thấy da đầu tê dại. Lúc này, cứ như là bị cây nhang thần bí kia kích thích, bốn năm người xung quanh cũng đều từ trong người, trong túi trữ vật... đồng loạt lấy ra pháp bảo. Mặc dù không giống nhau, nhưng đồng dạng đều phát ra khí tức nguy cơ sinh tử, đều khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động.

Bạch Tiểu Thuần thoáng sững sờ, dù tu vi hắn không tầm thường, có thể đụng chết một Trúc Cơ Hậu Kỳ, nhưng phải đối mặt cùng lúc ba người, có cả Trúc Cơ Đại viên mãn, có cả bảo vật đáng sợ... Tâm can hắn không khỏi run lên, cảm thấy những tu sĩ Trúc Cơ thế hệ trước của Huyết Khê Tông thật sự quá hung ác.

Bất quá, Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ, để có thể được Huyết Mai và Tống Quân Uyển tuyển chọn làm hộ pháp, những Trúc Cơ tu sĩ này nhất định đều là người nổi bật, nếu không là thiên kiêu đương đại thì cũng là thiên kiêu của thế hệ trước.

Nhất là Tiếu Thanh, như Tống Quân Uyển có nhắc qua, chính là một người đáng sợ vốn được nhiều người suy đoán có thể tùy thời đột phá

bước vào Kết Đan cảnh, nhưng vì một nguyên nhân nào đó đã không đột phá.

Về phần bảo vật, xét bản tính cướp đoạt của Huyết Khê Tông, hiển nhiên sẽ nhiều hơn không ít so với đệ tử các tông môn khác.

Thấy nguy hiểm trước mắt, da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên nhưng cũng không thể để bị mất mặt nên sau khi lùi lại, hắn cười lạnh mở miệng.

"Dạ mỗ không có thời gian chơi đùa cùng các ngươi, chỉ muốn khuyên bảo chư vị, chớ có chọc đến ta". Hắn thần sắc ngạo mạn âm lãnh, trong lòng tự thấy những lời này của mình thật là bá đạo. Thân ảnh hắn khẽ nhoáng lên, bạo phát tốc độ, hóa thành cầu vồng đột nhiên bay đi.

Ngay khi hắn vừa rời đi, ba người lại vận dụng huyết kiếm, xoắn nhau tranh đoạt. Tuy là Bạch Tiểu Thuần đã tránh đi nhưng làn khói từ cây nhang vẫn quanh quẩn, bạo phát ra một cổ kinh khủng chấn động bốn phía.

Thoáng cảm thụ qua chấn động này, Bạch Tiểu Thuần càng tăng tốc nhanh hơn. Theo hắn rời đi, chung quanh cái chìa khóa đầu tiên này, song phương liền triển khai chém giết. Dù là đã có người lấy được chìa khóa thì kịch đấu sinh tử vẫn tiếp diễn.

Tuy nhiên, cũng không phải là toàn bộ mọi người đều ra tay, một số người vẫn còn chút chần chờ không tham dự vào. Thậm chí, một số người còn không chạy đến chỗ này mà lại tản ra. Hiển nhiên, họ cùng suy nghĩ như Bạch Tiểu Thuần, nhận thức rõ là chìa khoá thứ nhất cũng là chìa nguy hiểm nhất.

Bạch Tiểu Thuần bay ra xa xa, khi quay đầu nhìn lại thì thấy những người kia tranh đoạt vô cùng khốc liệt. Những người này phần lớn đều là Trúc Cơ Hậu Kỳ, nay liên quan đến chuyện sinh tử nên ra tay thẳng thừng không hề giữ lại, thậm chí đến pháp bảo hộ mạng cũng đem ra dùng, thanh âm nổ vang kinh thiên động địa. Chấn động khuếch tán cơ

hồ đã tiếp cận sát đến lực lượng Kết Đan khiến Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía.

"Coi như là ta có Bất Tử Kim Cương, đơn đả độc đấu thì còn được chứ nhiều người như thế mà vây đánh một mình ta... Cái mạng nhỏ này nhất định không giữ nổi..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, càng bay nhanh hơn. Suy nghĩ lại, trong lòng hắn có chút cảm khái, vừa rồi chiếc chìa khóa xuất hiện vừa vặn trước mặt mình, có lẽ chỉ là trùng hợp. Bây giờ nếu hắn bay ra xa hơn nữa, có lẽ sẽ không sao.

Về phần phải tranh đoạt chìa khoá, Bạch Tiểu Thuần định đợi đến khi chìa khóa thứ tư xuất hiện, lúc đó hắn sẽ tham gia tranh đoạt một chìa. Nghĩ đến đây, hắn thấy đã ổn thỏa lắm rồi. Lúc này, hắn đã bay hơn nửa canh giờ, đã tránh đi rất xa, giờ muốn tìm một chỗ an ổn để nghỉ ngơi.

"Ta lúc này đã tránh đi khá xa, có lẽ không sao rồi. Mấy cái chìa khóa đầu, ai muốn thì cứ lấy, ta không cần." Bạch Tiểu Thuần tự cho là mình rất sáng suốt. Ngay lúc này, canh giờ thứ hai đã tới.

Hầu như ngay khi canh giờ thứ hai bắt đầu... Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở to mắt, phát ra một tiếng thét kinh hãi, hắn ngây ngốc nhìn điểm đỏ xuất hiện ngay trước mặt mình, ngay trong tầm tay hắn.

Chỉ trong mấy hơi thở, điểm đỏ này trực tiếp bạo phát ra hồng mang chói mắt tạo thành một cột sáng đỏ chói xông thẳng lên trời khiến toàn bộ huyết sắc hoang mạc đều có thể nhìn rành mạch.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quỷ dị, không khỏi nhớ tới sự tình trong Vô tận Huyết giới.

"Không thể a... Ta cũng không hề muốn tấn chức Huyết Tử, tại sao lại thế này..." Bạch Tiểu Thuần nhìn chiếc chìa khóa trong huyết quang trước mặt, hắn thở dài, thân ảnh liền phóng lui về sau. Nhưng hắn vừa lui lại thì chiếc chìa khóa cũng bay thẳng đến hắn.

"Tránh ra a, đừng có theo ta..."

Bạch Tiểu Thuần muốn khóc rồi. Hắn nghĩ tới vừa rồi năm ba người sống chết tranh đoạt nhau đã truyền ra chấn động kinh khủng thế nào, lập tức nội tâm run lên, càng gia tăng tốc độ bay nhanh hơn.

Tốc độ hắn đã nhanh không ngờ chiếc chìa khoá cũng đồng dạng tăng tốc bay theo, vẫn đuổi sát Bạch Tiểu Thuần. Giữa Huyết Sắc hoang mạc, cả hai không ngừng bay nhanh...

Tu sĩ của hai bên từ bốn phương dần dần chạy tới, khi chứng kiến cảnh tượng đó, từng người một đều trợn mắt há hốc mồm, tâm thần rung động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chìa khoá thứ nhất xuất hiện gần bên Bạch Tiểu Thuần, bọn hắn cảm thấy đây chỉ là trùng hợp.

Chìa khoá thứ hai cũng xuất hiện ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, bọn hắn cũng còn có thể nghiến răng, miễn cưỡng chấp nhận xem đây lại là trùng hợp, nhưng khi... cái chìa khoá này rõ ràng còn đuổi theo Bạch Tiểu Thuần thì tất cả mọi người đều phải trợn tròn mắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Hắn Lại Có Thể Ăn!

Dịch giả: tu tại chợ

"Cái gì vậy trời?"

"Ta không nhìn lầm chứ! Huyết sắc chìa khoá lại bay đuổi theo Dạ Táng!"

"Chuyện này... chuyện này..." Mọi người bốn phía đều trợn mắt há hốc mồm nhưng rồi phản ứng rất nhanh vội đuổi tới Bạch Tiểu Thuần, muốn cướp đoạt chìa khoá.

Cùng lúc đó, giữa không trung phía xa, Huyết Mai và Tống Quân Uyển đang giao chiến cũng đều nhìn thấy màn này. Tống Quân Uyển tức giận, lúc trước nàng đã chú ý đến Bạch Tiểu Thuần, thấy hắn bỏ lỡ cái chìa thứ nhất, đã cảm thấy rất tiếc, giờ này lại chứng kiến cái chìa thứ hai thậm chí còn bay đuổi theo Bạch Tiểu Thuần thế mà hắn lại rõ ràng không chịu xoay người lại lấy. Nàng nổi giận.

"Dạ Táng, chìa khoá ở ngay sau lưng ngươi. Mau lấy nó! Những người khác hãy bảo hộ Dạ Táng!"

Nghe tiếng của Tống Quân Uyển, Bạch Tiểu Thuần lòng dạ rối bời, hắn nghĩ sau này còn phải cần nhờ Tống Quân Uyển mới có thể trở thành Đại trưởng lão. Giờ phút này đối phương đã truyền lệnh như thế cũng đành nghiến răng dừng lại, vẻ mặt đầy bi tráng, giơ tay phải chụp về phía sau.

Ngay khi tay phải hắn chụp ra, chiếc chìa thứ hai đột ngột tăng tốc, cơ hồ như chủ động bay vào tay Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí, Bạch Tiểu

Thuần còn mơ hồ nghe được tiếng hoan hỉ vui mừng, hắn tự hỏi không biết mình có đang bị ảo giác hay không.

"Mau tới bảo hộ ta!" Bạch Tiểu Thuần vừa bắt được chìa khoá thì không chút nghĩ ngợi, cấp tốc phi hành thẳng về phía các hộ pháp bên Tống Quân Uyển, bọn họ lúc này cũng không thể không lao ra ngăn trở địch nhân. Trong phút chốc, thanh âm đấu pháp lay động cả đất trời.

Nơi đây dù rằng không phải gồm hết toàn bộ mọi người nhưng cũng có gần mười người ra tay đối kháng lẫn nhau, pháp bảo cũng xuất hiện gây ra những chấn động dữ dội. Đúng vào lúc này, đột nhiên có người phát ra tiếng kinh hô.

"Không đúng, huyết quang sao lại bị yếu đi." Người lên tiếng là một hộ pháp bên Huyết Mai, thần sắc hắn lộ vẻ không thể tin nổi, nhìn chăm chăm vào Bạch Tiểu Thuần.

Theo tiếng hắn quanh quẩn, những người khác cũng đều nhìn lại. Vừa nhìn qua, cả đám cảm thấy trong đầu ông một tiếng, hai mắt trợn tròn.

Bạch Tiểu Thuần sớm đã phát hiện ra là chìa khóa huyết sắc sau khi bị hắn bắt lấy lại hóa thành từng trận huyết khí màu đỏ tản ra, thuận theo thất khiếu của hắn mà chui vào, dung nhập vào cơ thể chạy khiến cho tốc độ vận hành của Bất Tử Kim Cương Quyển đột nhiên tăng nhanh.

Cùng lúc đó, huyết quang của chìa khóa này cũng lập tức giảm mạnh... khiến người khác có cảm giác như là Bạch Tiểu Thuần đang ăn nó... Thậm chí, họ có thể nhận thấy rõ ràng là chìa khóa này đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

"Hắn... hắn hấp thụ chìa khóa Huyết sắc?!"

"Nào phải là hấp thu, đây rõ ràng là ăn đó a! Dạ Táng, ngươi mau dừng lại!"

"Trời ạ, cho tới bây giờ ta còn chưa nghe nói có chuyện thế này. Cái này... chìa khóa này, nếu bị hắn ăn sạch... chẳng lẽ còn có thể truyền tống sao?" Mọi người bốn phía đều triệt để há hốc mồm, từng tên một hô hấp dồn dập, hoàn toàn bối rối.

Ngay như Tống Quân Uyển và Huyết Mai, vốn đang đấu phép giữa không trung, cũng phải dừng lại. Hai người ngơ ngác nhìn huyết quang xung quanh Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng ít. Chỉ trong vài hơi thở, huyết quang hoàn toàn biến mất vô ảnh.

Mà trong lòng bàn tay của Bạch Tiểu Thuần, rõ ràng... đã không còn thấy bóng dáng của chìa khóa. Bị nhìn chằm chằm, Bạch Tiểu Thuần đáy lòng sợ hãi, giờ phút này khí tức trong cơ thể hắn cuồn cuộn, Bất Tử Kim Cương Quyển đang điên cuồng bộc phát, mỗi lần hắn muốn mở miệng giải thích thì một luồng khí thuận theo miệng tràn ra phát thành tiếng... Ợ.

"Ta... ợ... Ta không phải là... ợ... cố ý... ợ..." Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn khóc, hắn hãi hùng khiếp vía, giơ tay bụm chặt miệng mình, nhìn thấy đám người xung quanh, từng tên một ánh mắt tràn đầy bất khả tư nghị rồi nhanh chóng biến thành sát ý ngập trời. Hắn căng thẳng, vội vã lui về phía sau.

"Hắn thật sự ăn sạch một cái chìa khoá!"

"Chìa khoá không còn. Mất đi một cái danh ngạch. Trời đánh thánh vật tên Dạ Táng! Ngươi đã làm cái gì vậy?!"

"Giết hắn đi! Chìa khóa thứ nhất và thứ hai đều xuất hiện ở bên cạnh hắn. Nói không chừng, chìa thứ ba cũng sẽ như thế. Nếu lại bị hắn nuốt, chúng ta lại mất tiếp một danh ngạch nữa."

"Nếu hắn ăn sạch toàn bộ chìa khoá ở đây, như vậy... Há chẳng phải sẽ không một ai thành công!"

Từng tên một đầu xoay chuyển, toàn bộ gào thét, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Những hộ pháp bên Tống Quân Uyển, chần chừ một chút nên không có ngăn cản. Bọn hắn cũng thấy toàn bộ chuyện này quá quỷ dị.

Xa xa, các hộ pháp khác của Huyết Mai cũng đã chạy đến, bọn hắn đang buồn bực là vì từ xa đã nhìn không thấy huyết quang nữa, giờ phút này nghe được mọi chuyện thì toàn bộ đều trong lòng chấn động mãnh liệt, cùng đuổi giết Bạch Tiểu Thuần.

Tám chín người đuổi giết Bạch Tiểu Thuần. Trong đó, người yếu nhất cũng đã là Trúc Cơ hậu kỳ, còn Trúc Cơ đại viên mãn cũng không ít, kinh người hơn, trong đó có mấy người nắm giữ trọng bảo. Bạch Tiểu Thuần trong lòng run rẩy, cũng may tốc độ của hắn không thấp, liều mạng bay nhanh trốn chạy. Bọn người kia không ngừng bám theo đuổi giết.

Giữa không trung, Tống Quân Uyển và Huyết Mai giờ phút này còn chưa kịp phản ứng chỉ ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần bị tám chín người đuổi giết phải bỏ chạy ra xa. Hai nàng đều cảm thấy chuyện này thật khó tin.

"Chìa khoá mà cũng có thể ăn?" Tống Quân Uyển thì thào lẩm bẩm, Huyết Mai cũng ngẩn người.

Bạch Tiểu Thuần tốc độ cực nhanh, không ngừng bay lòng vòng trên Huyết Sắc hoang mạc. Trong đám người đuổi giết sau lưng cũng được một số người có tốc độ không kém có thể cùng so sánh cùng Bạch Tiểu Thuần so sánh, còn lại đều kém hắn một chút, chỉ có thể cố giữ khoảng cách không bị bỏ lại quá xa.

"Dạ Táng, ngươi hôm nay chắc chắn phải chết!"

"Chết tiệt, thậm chí ngay cả chìa khoá mà ngươi cũng không tha. Ngươi ngươi ngươi..."

Bị đủ loại thần thông thuật pháp ầm ầm đuổi đánh, Bạch Tiểu Thuần da đầu muốn nổ tung, đáy lòng cực kỳ ủy khuất, lửa giận cành hông, hắn rất muốn quay đầu lại ác chiến một phen nhưng nghĩ lại, đối phương người nhiều như vậy, hơn nữa tu vi đều cao hơn bản thân mình, lại còn có trọng bảo. Tuy rằng Tiểu Thanh từ đầu đến cuối vẫn không hiện thân nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy có gì đó không ổn vì vậy hắn cứ vùi đầu chạy như điên.

Rất nhanh sau, canh giờ thứ hai đã trôi qua, canh giờ thứ ba đã đến...

Ngay khi canh giờ thứ ba bắt đầu, đám người đuổi giết Bạch Tiểu Thuần lập tức phát hiện huyết điểm của chìa khoá thứ ba lại xuất hiện ở ngay trên đỉnh đầu Bạch Tiểu Thuần, cũng chuyển động theo hắn. Sau khi huyết điểm bộc phát thành cột sáng chói mắt màu máu, chìa khóa cũng phiêu phù trên đầu Bạch Tiểu Thuần, di chuyển nhanh chóng, theo hắn chạy trốn.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy? Chết tiệt, tại sao lại như thế!"

"Chìa khóa thứ ba, rõ ràng... lại xuất hiện bên cạnh hắn!"

"Dạ Táng, ngươi phải chết!"

Những hộ pháp bên Huyết Mai, từng tên một muốn phát điên đều trừng mắt nhìn. Trên thực tế, nếu Cổ Liệt có mặt ở đây, hắn nhất định sẽ lệ rơi lã chả nói cho bọn kia biết, những thứ này đều còn chưa thấm vào đâu, nếu như các ngươi tận mắt thấy thức toàn bộ thế giới cũng đang giúp hắn thì đó mới thực sự là tuyệt vọng điên cuồng.

Bạch Tiểu Thuần ác khí đã xông não, hắn hung hăng quay đầu lại trừng mắt nhìn những người kia rồi nghiến răng giơ tay phải quơ lên đỉnh đầu, chụp lấy chiếc chìa khóa thứ ba, quyết liệt bóp một cái.

Oanh một tiếng, đại lượng (rất nhiều) huyết khí trực tiếp tản ra bay thẳng đến mũi miệng thất khiếu của hắn. Xa xa nhìn qua, trông như Bạch

Tiểu Thuần đang thôn vân thổ vụ (nuốt mây nhả mù).

"Hắn... hắn lại ăn thêm một cái!"

"Tổng cộng có bảy chìa khoá, thế mà đã bị hắn nuốt hai cái!"

"Cứ tiếp tục thế này, hắn nhất định sẽ thôn phệ tất cả các chìa khoá khác mất. Nhất quyết phải mau chóng giết hắn!" Cả đám đều sốt ruột. Giờ phút này, những hộ pháp bên Tống Quân Uyển trong lòng đều lưỡng lự, bọn chúng không biết mình nên tương trợ hay là nên đồng loạt ra tay đánh chết Dạ Táng.

Giữa không trung, Huyết Mai ánh mắt lóe hàn mang, đột nhiên giơ tay phải. Cái vòng tay trên cổ tay nàng liền lóe lên ánh sáng màu lam, một tia màu xanh nhạt nhìn như sợi tơ liền bay ra, thuận theo ngón tay nàng chỉ, chuẩn bị hướng đến Bạch Tiểu Thuần thì Tống Quân Uyển đã hất tay áo lên, lập tức một luồng đại lực khuếch tán ra, ngăn chận Huyết Mai.

"Tống Quân Uyển, trên người Bạch Tiểu Thuần có gì đó rất quỷ dị. Ta không tin ngươi không thấy điều đó" Huyết Mai hằm hằm nhìn Tống Quân Uyển.

Tống Quân Uyển trầm mặc, không lời nào nhưng vẫn như cũ ra tay ngăn cản Huyết Mai.

Huyết Mai cười giận nhưng cũng không cách nào phân tâm để ra tay với Bạch Tiểu Thuần, đành toàn lực giao chiến cùng Tống Quân Uyển. Hai người không còn chậm rãi thăm dò nhau nữa mà đã bắt đầu sử dụng nội tình lực lượng của riêng mình.

Cùng lúc đó, khi đám người bốn phía đang sát ý ngập trời, Bạch Tiểu Thuần sau khi hấp thu những huyết khí kia liền cảm nhận trong cơ thể có nổ vang vọng, nhục thể phát ra thanh âm ken két. Bất Tử Kim Cương Quyển vận chuyển điên cuồng, tựa hồ như vừa hấp thụ cái gì đó đại bổ, vừa vận chuyển thì từng tia lực lượng lập tức ngưng tụ rất nhanh, khiến

cho lực lượng nhục thân của Bạch Tiểu Thuần đột phá Lục Tôn Man Quỷ, lại liên tục thẳng tiến đến Thất Tôn Man Quỷ, chỉ trong nháy mắt đã tiến gần đến mức đột phá lần nữa.

Mặc dù đang bị đuổi giết, nhưng loại bạo tăng lực lượng nhục thân thế này vẫn khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất kích động, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng chiến lực của mình cũng tăng vọt theo sự gia tăng của lực lượng nhục thân.

"Trong tình cảnh này, nếu như ta có thể đạt tới viên mãn của tầng thứ hai Bất Tử Kim Cương Quyển, ngưng tụ ra được Thiên Yêu thân thì xem như dù có phải đối diện với những người có trọng bảo ở sau lưng, ta cũng có thể đánh một trận!"

"Nếu không phải vì lo sợ bị bại lộ thân phận thì dù cho có đối diện những Trúc Cơ cường giả của thế hệ trước, ta cũng đủ lòng tin để tranh phong!"

"Chỉ là, nếu cứ tiếp tục thế này, e cũng không phải là giải pháp a..." Bạch Tiểu Thuần phát sầu. Bị đám người sau lưng đuổi giết, hắn vừa ra sức bỏ chạy vừa xeo xéo liếc nhìn phía bầu trời xa xa, chỗ Tống Quân Uyển và Huyết Mai đang đấu pháp. Vừa rồi, dù chỉ là khoảnh khắc nhưng hắn cảm nhận được từ chỗ Huyết Mai có một tia nguy hiểm mãnh liệt truyền tới.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, đang đau đầu nghĩ biện pháp giải quyết cục diện trước mắt, bỗng nhiên một cảm giác nguy cơ khác lại xuất hiện, lần này lại không đến từ phía Huyết Mai mà là đến từ ngay phía sau hắn, trong đám hộ pháp Huyết Mai. Chính là Dương Hồng Vũ, người vẫn luôn yên lặng truy kích hắn nhưng vẫn chưa xuất thủ.

Dương Hồng Vũ, ánh mắt lãnh khốc, tay phải giơ lên, cây nhang kia lại lần nữa thiêu đốt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Sát!

Dịch giả: Tiểu Băng

Tống Quân Uyển nhấn mạnh tới ba người trong số những hộ pháp của Huyết Mai, đều là những người có thể đột phá Kết Đan bất kì lúc nào, dù trong Huyết Sắc Hoang Mạc này có lẽ có một số vấn đề đặc thù khiến khó đột phá thành công, nhưng có thể tưởng tượng được nếu đột phá thành công, họ sẽ tha hồ tung hoành.

Hai người còn lại, một người là Trương Vân Sơn, người thứ hai chính là người vừa mới ra tay... Dương Hồng Vũ!

Tu vi Dương Hồng Vũ tuy mới chỉ là Trúc Cơ Hậu Kỳ, nhưng trong người có mang theo trọng bảo, thứ đã gọi là trọng bảo, dù không phát ra được sức mạnh khủng bố vượt qua cả một cảnh giới lớn như Chí Bảo nhu7nng cũng đủ phát ra chiến lực vô địch trong cảnh giới của mình!

Nên nó mới được gọi là trọng bảo!

Từ lúc Bạch Tiểu Thuần tu hành đến nay, ngoài mai rùa đen nhỏ thì không có trọng bảo nào, thực ra nếu hắn vẫn còn ở Linh Khê Tông, khi tu vi tới Trúc Cơ Hậu Kỳ, chắc chắn sẽ được Linh Khê Tông ban cho trọng bảo, nhưng vì hắn mới có Trúc Cơ sơ kỳ đã rời đi, nên đương nhiên không có.

Những thứ như trọng bảo khó mà giao cho kẻ có tu vi dưới Trúc Cơ Hậu Kỳ, vì chẳng những khó phát huy được uy lực, mà còn làm cho người giữ nó gặp nguy hiểm vì bị người ta cướp.

Bạch Tiểu Thuần híp mắt, ngay lúc cây nhang trong tay Dương Hồng Vũ tỏa khói, thì hắn lập tức cảm thấy nguy hiểm. Dù khi sức mạnh cơ thể tăng lên, làm cho sự cảm nhận nguy hiểm giảm đi, nhưng vẫn đủ khiến Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng.

Hắn có cảm giác rất mạnh rằng, nếu cứ để đối phương tiếp tục đốt nhang, thì hắn sẽ trở nên vô cùng bị động, mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tơ máu.

"Người ở đây hỗn tạp, nhiều trò ta không thể thi triển được..." Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hít sâu, Bất Tử Kim Cương Quyển vận chuyển, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong người xuất hiện tia sức mạnh quỷ dị.

Tia sức mạnh này vừa có lực hút vừa có lực đẩy, Bạch Tiểu Thuần dù có tìm hiểu về Nguyên Từ Lực này, nhưng vẫn chưa khống chế được tốt, chỉ mới dùng được để hỗ trợ phi hành mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hai tay hợp nhất, hai luồng sức mạnh ngưng tụ lại với nhau, tạo thành một luồng lực mạnh, oanh một tiếng, đẩy mạnh người Bạch Tiểu Thuần tăng tốc lên tới mấy lần, chỉ trong chớp mắt đã vọt đi xa.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần tăng tốc, cây nhang trong tay Dương Hồng Vũ cũng tỏa khói xanh, làn khói xanh ấy như phong tỏa không gian, vờn qua chỗ Bạch Tiểu Thuần vừa thoát khỏi, nơi nó đi qua, những khe hở không gian lập tức xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần mà còn ở đó, nhất định đã bị những khe hở đó cắt nát người.

Mắt Dương Hồng Vũ lấp lóe sát cơ, hắn đã hai lần ra tay nhưng đều bị đối phương tránh thoát, từ ngày hắn có được trọng bảo, điều này rất hiếm xảy ra.

"Chỉ là một Phàm Đạo Trúc Cơ trung kỳ, lại tránh được những hai lần... Xem ra trên người người này bí mật không ít a." Dương Hồng Vũ hít sâu, ngực lõm xuống, tốc độ tăng vọt, phóng qua đồng bạn, như cái cầu vồng đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Hắn không thở ra, mà tiếp tục hít vào đầy quỷ dị, ngực lại tiếp tục lõm vào thêm nữa, tốc độ lại tăng lên gấp mấy lần, rút ngắn khoảng cách với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Dương Hồng Vũ một mình đuổi theo, trong mắt càng có thêm tơ máu.

"Nghĩ ta dễ ăn hiếp thật sao!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, không chạy nữa, mà chuyển hướng, vòng lại đối mặt với Dương Hồng Vũ.

Tốc độ cực nhanh, oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Hồng Vũ, tay phải giơ lên, một quyền hạ xuống.

Dương Hồng Vũ cũng vung tay phải, cây hương cháy rực, tỏa khói ào ạt, bay Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi không phải là muốn dụ một mình ta đuổi theo sao, Dương mỗ cho ngươi cơ hội này!" Dương Hồng Vũ cười lạnh, làn khói nhang bay tới xoắn giết làm da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, mắt hắn đỏ rực, không hề né tránh, mặc kệ cho làn khói bay tới, nắm đấm cũng toàn lực xuất ra.

Một tiếng nổ rung trời, một quyền này, ngưng tụ tất cả sức mạnh Bất Tử Kim Cương Quyển tầng thứ hai của Bạch Tiểu Thuần, thất tôn Man Quỷ chi lực, lực này rất mạnh, đủ để rung chuyển cả ngọn núi, một quyền đánh xuống, làm bốn phía vang tiếng gió rít, lực quá mạnh tạo nên những trận cuồng phong quét ngang.

Nhìn từ xa mới thấy một màn này cực kỳ kinh người, khi Bạch Tiểu Thuần xuất quyền, khí tức sau lưng hắn huyễn hóa ra một cái hư ảnh to, hình một Man Quỷ cực lớn, mạnh mẽ hơn Man Quỷ bình thường rất nhiều, như một Man Quỷ chi Vương, gào lên, cùng Bạch Tiểu Thuần tung quyền.

Làn khói nhang quanh nó như muốn gãy ra!

Nói thì chậm, nhưng thực tế thì rất nhanh, một tiếng nổ vang, sóng trùng kích tỏa ra chung quanh, Dương Hồng Vũ chấn động toàn thân, khóe miệng tràn máu tươi, người bị bức lùi lại, trong mắt đầy kiêng kị, hắn dám một mình đuổi theo giết Dạ Táng, đương nhiên vì nghĩ đã biết chiến lực của Dạ Táng, nhưng bây giờ mới hay Dạ Táng này cường hãn hơn hắn tưởng.

Bạch Tiểu Thuần cũng phun máu tươi, cả người như muốn xé rách, làn khói nhang kia mang theo sức mạnh của trọng bảo, làm tan vỡ hình ảnh Man Quỷ, Bất Tử Kim Cương hộ thân giúp hắn chỉ bị thương, không bị cắt nát người, nhưng cũng vẫn làm hắn vô cùng đau đớn, cả người như bị cắt ra nhiều khúc.

Lúc làn khói vỡ vụn, cách Bạch Tiểu Thuần không xa không gian bỗng vặn vẹo, một thân ảnh bay ra, đây là một thiếu niên, tay cầm một cây quạt nhỏ, sắc mặt âm trầm, trong mắt sát ý, giơ quạt lên, hướng về Bạch Tiểu Thuần, quạt mạnh một cái.

Gió xoáy cuộn lên, tạo thành một cái vòi rồng như kết nối trời với đất, bên dưới xoay tròn mãnh liệt, ầm ào cuốn thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

"Trương Vân Sơn!" con ngươi Bạch Tiểu Thuần rút lại, hắn hét to, khí thế dâng cao, Man Quỷ Vương sau lưng lại xuất hiện, sau đó là con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư...

Trong chớp mắt, bảy con Man Quỷ hiện ra, cùng ngửa mặt lên trời gầm lên, khí tức kinh khủng điên cuồng sinh sôi, dù chưa thể tụ ra nổi Thiên Yêu Thân, nhưng đủ để hóa ra một cái …tay!

Đó là một cánh tay màu trắng, không phải là Quỷ Trảo, mà là Thiên Yêu Thủ!

Cánh tay này tái nhợt, bên ngoài có ít vảy, xương gồ lên dữ tợn, vừa xuất hiện, là tát thẳng vào thiếu niên!

Nó chạm mạnh với vòi rồng, tiếng nổ vang chấn động khắp nơi, vòi rồng tan vỡ, Thiên Yêu Thủ chỉ còn mơ hồ, nhưng vẫn còn, tiếp tục tát tới.

Bốp một tiếng, thiếu niên miệng tràn máu tươi, lùi nhanh ra sau, Thiên Yêu Thủ tan đi, giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần mặt tái nhợt, lại phun ra một ngụm máu, mắt đỏ ké đầy bướng bỉnh và tàn nhẫn, nhìn Dương Hồng Vũ và Trương Vân Sơn, rồi quay người, bay nhanh đi xa.

Dương Hồng Vũ lau máu trên khóe miệng, không đuổi theo nữa, chiến lực của Bạch Tiểu Thuần đã làm hắn phải giật mình, nhất là cái nhìn sau cùng làm hắn có một dự cảm, là Dạ Táng này... hình như vẫn còn chưa dùng hết cả chiến lực.

Có thêm Trương Vân Sơn đánh lén, cũng chỉ bức Dạ Táng lộ ra thêm chiến lực mà thôi.

"Người này đến cùng... Còn bao nhiêu bí mật?" Dương Hồng Vũ thở dài, Trương Vân Sơn âm trầm nhìn Bạch Tiểu Thuần đi xa.

Lúc này mọi người đã đuổi tới, Trương Vân Sơn và Dương Hồng Vũ nhìn nhau, hai người không chần chừ nữa, dẫn đầu mọi người tiếp tục đuổi theo.

Bạch Tiểu Thuần mặt tái nhợt, bay rất nhanh, máu ướt cả quần áo, không ngừng thở dài.

"Ăn hiếp người ta quá mức, nếu không phải ta sợ lộ thân phận, nhất định sẽ cho cả đám đều phải trọng thương... Chết tiệt, còn lại có hơn ba canh giờ, phải kết thúc cho nhanh..." Bạch Tiểu Thuần phát sầu, đã sắp tới canh giờ thứ bốn.

Lần này hắn đã chuẩn bị tâm lý, cái chìa khóa thứ tư vừa xuất hiện, hắn tránh đi ngay, song vẫn nghe được những tiếng hô của đám hộ pháp Tống Quân Uyển.

"Dạ Táng, đừng hấp thu nó nữa, đưa chìa khóa cho chúng ta!"

"Dạ Táng, dừng tay!" Tống Khuyết gầm lên.

Cái chìa khóa thứ tư lại bay vọt tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, tốc độ cực nhanh, giống như trên người Bạch Tiểu Thuần có một lực hút mạnh mẽ, nó không buồn để ý tới suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, ào ào bay tới, hóa thành Huyết Khí nồng đậm, thúc đẩy Bất Tử Kim Cương Quyển lại bộc phát.

"Dạ Táng, ngươi... Ngươi muốn chết!!" Tống Khuyết giận dữ, mấy tên hộ pháp đồng bạn cũng muốn nổi điên, bọn họ lỡ hơi do dự, khiến cái chìa khóa thứ tư cũng bị Bạch Tiểu Thuần hút đi, lập tức ngồi không yên.

Vì họ không biết, sau khi Bạch Tiểu Thuần hấp thu chìa khóa, có mang ý nghĩa là cả đội đã lấy được chìa khóa hay không, nếu được thì tốt, nếu không được… vừa nghĩ tới khả năng bị xóa tên, đám Tống Khuyết đều căng thẳng, họ không dám đánh cược.

"Ta cũng đâu có muốn a..." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, hắn vốn chỉ định trốn trong Huyết Sắc Hoang Mạc, nhìn người ta giết nhau, đợi tới cái chìa khóa cuối mới ra tay, không ngờ bây giờ lại trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Kế Hoạch Của Ta

Dịch giả: Tiểu Băng

Huyết Tử thí luyện, vì sự có mặt của Bạch Tiểu Thuần, đã hoàn toàn bị rối loạn...

Lúc ở Huyết Giới vô tận, chỉ có một mình Cổ Liệt chịu đựng, nhưng bây giờ trong huyết sắc hoang mạc, cả Tống Quân Uyển lẫn Huyết Mai cũng đều phải giật mình.

Tất cả mọi người đều phải điên cuồng vì một người có tên là Bạch Tiểu Thuần...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, Bất Tử Trường Sinh Công trong người không ngừng vận chuyển, sinh ra thêm một … Man Quỷ!

Sức mạnh của Bát Tôn Man Quỷ làm cả người hắn kêu lên ken két, khí thế lên cực cao, đám Tống Khuyết ai nấy nghiến răng, sẵn sàng nhào vào tham gia đội đuổi giết Bạch Tiểu Thuần!

Thấy đám Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần càng sốt ruột, nghĩ ra một ý, hét to.

"Tống Khuyết, sao các ngươi không đi tóm tên bắt được chìa khóa đầu tiên, giết hắn lấy chìa khóa đi, mấy chìa khóa còn lại ta nuốt cả rồi, để mấy người Huyết Mai không ai vào huyết sắc Cổ Lộ được!"

"Chúng ta hãy chia hai đường, các ngươi đuổi giết, bọn chúng chắc chắn sẽ chống cự, để ta ở đây tiếp tục nuốt chìa khoá, nếu cướp được, để

ta nuốt luôn, nếu không cướp được, ta sẽ để lại hai cái cuối, để bọn chúng nhất định bị loại!"

"Đây là kế hoạch của ta đó, hặc hặc, như vậy chúng ta sẽ luôn ở thế bất bại!" Bạch Tiểu Thuần càng nói càng thấy mình có lý.

Đám Tống Khuyết giật mình, mắt lóe sáng.

Những hộ pháp của Huyết Mai thì biến sắc, nhất là người đoạt được chìa khóa đầu tiên, mặt trắng bệch.

"Dạ Táng, ngươi muốn chết!" Trên bầu trời, Huyết Mai đang đấu pháp với Tống Quân Uyển hít sâu, gầm lên, Tống Quân Uyển thì cười rộ lên.

"Làm theo lời Dạ Táng!" Tống Quân Uyển tăng thêm sức công kích, khiến Huyết Mai phải liên tiếp lùi ra sau, không thể rời đi ngăn cản, cũng không nghĩ ra được cách phá vỡ mưu kế của Bạch Tiểu Thuần.

Đám Tống Khuyết không đuổi theo Bạch Tiểu Thuần nữa, mà nhào tới người lấy được chìa khóa bên kia, đuổi theo đám hộ pháp của Huyết Mai, cuộc chiến lại trở nên hỗn loạn.

Những tiếng nổ vang không dứt, thần thông, thuật pháp bay ngập trời.

Bạch Tiểu Thuần thở phào.

"May mà ta phản ứng nhanh, không thì nguy hiểm rồi... cái đám này, tu vi không cao hơn ta, nhưng mà giữ toàn trọng bảo, kéo lên cả đám, làm sao ta đánh!" Bạch Tiểu Thuần tranh thủ lùi lại, chung quanh không còn ai, nhưng con mắt hắn rụt lại, không chút do dự triển khai Hám Sơn Chàng, tụ sức mạnh vào, rồi bùng mạnh ra, vọt nhanh.

Ngay lúc hắn lao ra, chỗ hắn vừa rời đi xuất hiện một ngón tay màu máu ấn tới, tuy đánh hụt, nhưng nhìn thấy rõ một làn kiếm khí dài cả chục trượng rít mạnh quét qua.

Một tiếng kêu khẽ, từ trong hư vô, một lão giả đi ra.

Lão giả mặc trường bào tím, quay người nhìn theo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi, giây phút chớp mắt vừa rồi thực là nguy hiểm, nhìn chằm chằm chỗ xuất hiện ngón tay của lão giả, nếu hắn tránh không kịp, hắn đã bị đánh trúng ngay mi tâm.

"Tiếu Thanh!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, mặt đầy cảnh giác, lão giả này chính là người mạnh nhất trong những hộ pháp theo lời Tống Quân Uyển, có khả năng đột phá Trúc Cơ bất cứ lúc nào!

"Lão phu bế quan nhiều năm, lúc xuất quan, nghe được không ít tin đồn có quan hệ đến ngươi." Tiếu Thanh mỉm cười, nhẹ nhàng nói, lão tuy là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng nếu Kết Đan sẽ là Thái Thượng Trưởng Lão, lão quét mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một vòng, Bạch Tiểu Thuần càng thêm cảnh giác, mắt lão giả sắc như kiếm vậy.

"Linh Hải trong người lão chỉ còn thiếu xíu nữa là sẽ kết tinh hoàn toàn. Nếu ta làm hết sức, cũng sẽ đấu được một phen, nhưng mà lúc này… ta vẫn chưa phải đối thủ của lão!" Bạch Tiểu Thuần không chần chờ, lùi mạnh ra sau, bỏ chạy.

"Dạ Táng sư đệ, cần gì phải đi nhanh vậy." Tiếu Thanh mỉm cười, bước tới một bước, tốc độ cực nhanh, không thua gì tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, tay áo hất lên, một làn Kiếm Khí màu máu xuất hiện, chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi đừng nói nhảm, ta không đi, chẳng lẽ đứng chờ ngươi tới giết? Ngươi tu luyện tới mức hư não rồi à?" Bạch Tiểu Thuần mở miệng, lắc người né huyết kiếm, vọt nhanh.

Nụ cười trên mặt Tiếu Thanh cứng đờ, cả đời lão đấu pháp với người ta chưa bao giờ bị ai nói mình như thế, mặt sầm hẳn xuống, hừ lạnh một tiếng.

"Miệng lưỡi bén nhọn, để lão phu tóm được ngươi, kéo lưỡi ngươi ra xem ngươi còn nói được nữa không!" Tiếu Thanh cười lạnh, cất bước đuổi theo, tay phải bấm pháp quyết chỉ một cái, một làn huyết khí ngưng tụ, chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

"Lão già ngươi đúng là tu tới hư não thật, không còn lưỡi, miệng không thể nói, nhưng còn Thần Niệm mà." Bạch Tiểu Thuần lo lắng, tính toán thời gian, nhanh chóng chạy vội.

Hai người một chạy một đuổi, trên đường Tiếu Thanh nhiều lần ra tay, có mấy lần đã chạm được tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng lực phòng hộ cơ thể của Bạch Tiểu Thuần quá mạnh mẽ, làm cho Tiếu Thanh phải kinh hãi.

Với chiến lực của lão hiện giờ, đủ để quét ngang Trúc Cơ tu sĩ, nhưng Bạch Tiểu Thuần này chẳng những tốc độ không giảm, da còn quá dày, càng chạy tốc độ lại càng nhanh, linh lực trong người như xài hoài không hết, làm lão vô cùng bất ngờ.

"Phàm đạo Trúc Cơ trung kỳ, sao lại mạnh tới như thế!" mắt Tiếu Thanh lóe lên, chiến lực Bạch Tiểu Thuần biểu hiện trong huyết sắc hoang mạc đã làm không ít người chấn động, điều quỷ dị nhất chính là huyết sắc chìa khoá hình như đều di động vì hắn.

Nếu chỉ có một chuyện khó hiểu, thì có thể suy nghĩ hướng giải thích, nghĩ hoài nhất định sẽ tìm ra câu trả lời, nhưng nếu có quá nhiều điều khó hiểu, thì sẽ có nhiều hướng giải thích khác nhau, rất dễ bị nghĩ sai hướng.

Tiếu Thanh nheo mắt, tiếp tục truy kích, Bạch Tiểu Thuần thầm kêu khổ, trong lòng phẫn hận, Tiếu Thanh này như dòi trong xương, cứ đuổi theo mãi, hắn đã nhiều lần kéo dãn được khoảng cách, nhưng sau đó đều bị bắt kịp. Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, nếu không phải nhờ hắn có Thiên Đạo Trúc Cơ, nãy giờ chạy với tốc độ cực hạn này e là đã sớm không chịu nổi.

"Đợi ta thân thể đại thành, nhất định sẽ để lão già này biết thế nào là lợi hại!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, trong lòng vô cùng chờ mong năm canh giờ đầu tiên kết thúc, nếu bây giờ được nuốt thêm một cái chìa khóa nữa, làm sức mạnh Man Quỷ mạnh thêm, thì tốt biết mấy.

Thời gian trôi qua, bốn canh giờ đầu tiên chậm rãi qua, canh giờ thứ năm đã tới, một điểm sáng màu máu từ từ xuất hiện ngay trước mi tâm của Bạch Tiểu Thuần, cách mi tâm của hắn không đến ba tấc.

Vì hắn đang chạy lên, nên điểm đỏ kia chạm ngay vào mi tâm, chui vào trong người hắn, một làn sáng đỏ lóe lên quanh người hắn, Bất Tử Kim Cương quyển tầng thứ hai tăng tốc độ vận chuyển.

Man Quỷ thứ chín nhanh chóng ngưng tụ, mắt Tiếu Thanh rụt lại, cảm nhận được khí thế của Bạch Tiểu Thuần đang tăng lên.

"Chuyện cổ quái trong người hắn không ít a, vừa hấp thu thêm một cái chìa khóa, có lẽ đã đủ sức đánh một trận với ta." Tiếu Thanh vọt tới, Bạch Tiểu Thuần đột ngột quay đầu lại, nhìn lão, cái nhìn đầy chiến ý dạt dào, sức mạnh trong người bộc phát.

"Lão già Tiếu Thanh, dám đấu với Dạ Táng một trận không?" Bạch Tiểu Thuần hất tay, chỉ Tiếu Thanh một cái, như hạ chiến thư!

"Ngươi rốt cuộc đã có lòng tin giao thủ với ta? Tốt, lão phu cho ngươi cơ hội!" Tiếu Thanh dừng lại, tu vi tản ra quanh người.

"Tiếu Thanh, ta đến đây!" Bạch Tiểu Thuần rống to, mắt đầy chiến ý, nhưng cả người lại lùi nhanh ra sau, tốc độ nhanh hắn hơn trước.

Tiếu Thanh sững người, trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần miệng thì gào lên đầy chiến ý, nhưng chân thì chạy càng ngày càng xa, lão ngây ra, gầm lên giận dữ.

"Vô sỉ!" lão gầm lên, mắt rực lửa giận, vọt nhanh tới, nhưng một khoảnh khắc sững người vừa rồi đã giúp Bạch Tiểu Thuần chạy đi khá

xa, thấy Tiếu Thanh đuổi theo, Bạch Tiểu Thuần càng chạy như điên.

"Ta cũng muốn đánh mà, nhưng mà không biết đánh, chờ thêm đi, đợi canh giờ thứ sáu tới, Cửu Tôn Man Quỷ của ta đầy đủ, sẽ chỉnh lão già ngươi một trận!" Bạch Tiểu Thuần không hề cảm thấy mình vô sỉ, còn cảm thấy chiến lược của mình thực là tuyệt hảo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Đừng Trách Ta

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ngay cả lòng tin đấu với lão phu một trận cũng không có, Dạ Táng, ngươi còn tu cái gì! Ta đại diện tông môn xử lý ngươi!" Tiếu Thanh giận dữ, trước bị Bạch Tiểu Thuần mỉa mai, sau bị lừa khiêu chiến rồi bỏ chạy, sát ý trong lòng Tiếu Thanh tăng lên, lão vận hết sức đuổi theo, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cũng tăng, sức mạnh cơ thể gia tăng, khiến hắn chạy càng lẹ, năm canh giờ từ từ trôi qua, canh giờ thứ sáu đã tới.

Chìa khóa thứ sáu lại xuất hiện cách mi tâm Bạch Tiểu Thuần chỉ có một tấc, nên vèo một cái, chìa khóa đã chui vào trong người hắn.

Cơ thể Bạch Tiểu Thuần lại vang ra những âm thanh mãnh liệt, cả người hắn run rẩy, Bất Tử Kim Cương quyển tăng tốc vận chuyển như điên cuồng, sức mạnh càng thêm sinh sôi, Bạch Tiểu Thuần không thể di chuyển tiếp nữa, phải dừng lại, sắc mặt dữ tợn, cả người vang tiếng nổ mạnh, hắn ngửa mặt lên trời gào lên.

Bát Tôn Man Quỷ sau lưng càng thêm rõ, đồng thời xuất hiện Man Quỷ thứ chín!

Man Quỷ thứ chín vừa xuất hiện, khiến cả người Bạch Tiểu Thuần bốc ra khí huyết ngút trời.

Rống!

Mặt Bạch Tiểu Thuần tím xanh, chỉ trong mấy canh giờ, sức mạnh trong người điên cuồng tăng lên, hắn gào lên, chín Man Quỷ sau lưng cũng gào lên, Cửu Tôn Man Quỷ và ý chí của Bạch Tiểu Thuần bỗng chốc chồng lên nhau!

Tạo thành một cơ thể cực kì khổng lồ!

Thân hình này toàn thân màu trắng, gồ lên những cái xương dữ tợn, những cái móng tay dài sắc lẻm, khí thế như muốn nghiền ép cả trời đất, chỉ là… không có đầu!

Thiên Yêu thân này chưa có đầu nên chưa hoàn chỉnh, nhưng khí thế nó phát ra đã cường hãn kinh người, ngay khi Thiên Yêu thân hình thành, khí huyết trong người Bạch Tiểu Thuần xoáy cuộn lên thành gió lốc, một cái vòi rồng ngút trời xuất hiện giữa trời đất.

Tiểu Thanh dừng lại, mắt híp chặt, sắc mặt nghiêm trọng, Bạch Tiểu Thuần lúc này đã hoàn toàn khác với trước.

"Tiểu Thanh, chiến với ta!" cả người Bạch Tiểu Thuần căng đầy, năm cái chìa khóa tạo nên huyết khí quá đậm đặc, làm hắn cảm thấy nếu không phát tiết ra, cả người sẽ nổ bung.

Hắn bước tới một bước, một tiếng nổ vang, hắn đã xuất hiện ngay trước mặt Tiểu Thanh, va mạnh vào Tiểu Thanh.

Thiên Yêu thân khổng lồ sau lưng hắn cũng đập mạnh tới, sức mạnh của nó gấp mấy lần sức mạnh vốn cố của Bạch Tiểu Thuần, khiến hư không cũng phải vặn vẹo, Tiểu Thanh biến sắc.

Lão muốn né tránh, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã vung tay phải, một lực hút mạnh mẽ từ lòng bàn tay phụt ra, nhắm thẳng vào cổ Tiểu Thanh.

Nhưng đến khi tới gần, bàn tay lại nắm thành nắm đấm, đấm một cái vào hư không, khiến hư không bị chấn động, hoàn toàn phong tỏa, làm Tiểu Thanh không còn cơ hội né đi.

Mắt Tiếu Thanh rụt lại, gầm lên, hai tay đều bấm pháp quyết, cả người rực huyết quang, tạo thành một thanh huyết kiếm cực lớn, chém vào Bạch Tiểu Thuần!

Nói thì lâu, xảy ra thì nhanh, chỉ trong chớp mắt, trong tiếng nổ mạnh muốn điếc tai, Tiếu Thanh và Bạch Tiểu Thuần đều bị bắn lùi về sau, bay ra ngàn trượng, một đường nổ vang, đất đá trên đường đi đều vụn thành bột, vòi rồng tan rã, thiên địa chấn động.

Huyết kiếm tan vỡ, Tiếu Thanh bị hất bay, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi...

Đến khi bụi đất tiêu tán, Tiếu Thanh xuất hiện ở xa xa, mặt trắng bệch, mắt lóe tinh mang, nhìn Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần chùi máu trên khóe miệng, khí tức trong người đã được phát tiết hơn phân nửa, cảm giác muốn nổ bung đã hết, nhưng sức mạnh trong người vẫn đang không ngừng sinh sôi, nhìn Tiếu Thanh chằm chằm.

"Tiếu Thanh, đấu đã chưa?" Bạch Tiểu Thuần cười.

Tiếu Thanh trầm mặc, một khắc vừa rồi, lão đã cảm nhận được sự nguy hiểm, ngoài sức mạnh Bạch Tiểu Thuần bộc phát ra, lão cảm thấy trong người Bạch Tiểu Thuần vẫn còn ẩn chứa một sức mạnh làm lão phải kinh hãi.

"Người này nhất định còn có che giấu!" Tiếu Thanh trầm mặc, dù lão nắm chắc giết được đối phương, cũng có thể coi như là thắng, nhưng e rằng cũng sẽ trọng thương, cái chính là Huyết Tử thí luyện hôm nay chưa phải là lúc phải tranh chấp sống chết.

Còn một người nữa... Tiếu Thanh nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn lướt qua hư vô Bạch Tiểu Thuần cách đó không xa, thu hồi ánh mắt, không nói một lời, xoay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần không cản, để Tiếu Thanh rời đi, hắn quay người, nhìn hư vô cách đó không xa, mắt đầy ác liệt.

"Vị sư huynh này, đi theo lâu như vậy, sao chưa xuất hiện đi?"

Một tiếng cười khe khẽ, nơi hư vô đó vặn vẹo, một nam tử trung niên cao gầy, lưng hơi còng đi ra, sức mạnh không hề yếu hơn Tiếu Thanh.

Người này Bạch Tiểu Thuần cũng đã gặp, là một trong những hộ pháp của Tống Quân Uyển, nhưng ngay cả Tống Khuyết cũng không nhìn ra người này giấu bớt tu vi, người này chính là một trong những át chủ bài của Tống Quân Uyển, tác dụng giống như Tiếu Thanh.

Bạch Tiểu Thuần hơi híp mắt, hắn biết vừa rồi Tiếu Thanh rời đi rõ ràng có một phần lớn là do người này.

"Tại hạ tên Tống Chân..." nam tử trung niên cười khàn khàn, mắt quét Bạch Tiểu Thuần một vòng, trong lòng hơi băn khoăn, hắn là hộ pháp của Tống Quân Uyển, đương nhiên biết Dạ Táng này với Tống Quân Uyển có quan hệ mập mờ, nên trầm ngâm một lúc mới nói.

"Tống mỗ không thích đánh bạc, cũng không muốn bị xóa tên, ta chỉ thích ổn thỏa, cho nên Dạ Táng sư đệ, tí nữa lúc canh giờ thứ bảy tới, hy vọng ngươi giao chìa khóa thứ bảy cho ta, để ta không cần phải ra tay." Tống Chân nói.

Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ một lúc, nhẹ gật đầu.

"Được, chìa khóa thứ bảy xuất hiện, ta sẽ lùi lại ngay, mấy cái chìa khóa này rất tà môn, cứ thích đuổi theo ta, có lấy được hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi, nếu ngươi chậm chân, đừng có đổ thừa ta." Bạch Tiểu Thuần nhìn Tống Chân.

"Dạ Táng sư đệ yên tâm, chỉ cần ngươi không chủ động hấp thu, chìa khóa mà xuất hiện, ta nhất định sẽ lấy được, nhưng nếu ngươi chủ động hấp thu nó, đừng trách Tống mỗ trở mặt." Tống Chân bên ngoài cười nhưng trong không cười.

"Vậy Dạ Táng sư đệ ngồi xuống đây đi, chúng ta đợi canh giờ thứ bảy tới."

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đây cũng là một cách hay, chìa khóa kia đúng là tốt thật, nhưng cả Huyết Khê Tông đều là tu luyện Bất Tử quyển, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không cần phải vì một cái chìa khóa mà đánh giết sống chết với người ta.

Về phần đội thua cuộc bị xóa tên, Bạch Tiểu Thuần rất yên tâm, mấy trò quỷ dị trong cơ thể Huyết Tổ khiến hắn cảm thấy người nào ở đây cũng có khả năng bị xóa tên, trừ hắn...

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, Tống Chân một bên canh chừng.

Tống Chân cũng ngồi xuống, yên lặng tính toán thời gian.

Chuyện những người khác tranh đoạt, Tống Chân không để trong lòng, Bạch Tiểu Thuần cũng không rảnh để ý tới, thời gian trôi qua, canh giờ thứ bảy sắp tới.

Tống Chân mở mắt đứng dậy tới gần Bạch Tiểu Thuần, tay phải lập loè hào quang, nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn chắc chắn chìa khóa vừa xuất hiện là hắn sẽ lấy được ngay.

Dù Dạ Táng có đổi ý, muốn hấp thu chìa khóa thì với khoảng cách gần như thế này, Tống Chân cũng tự tin với tốc độ mà cả Thái Thượng Trưởng Lão cũng phải khen, thì hắn dư sức giật lại được.

Thời gian từ từnhi1ch qua, mười hơi thở, sáu hơi thở, ba hơi thở... canh giờ thứ bảy, đã tới!

Tống Chân ngửa mặt lên trời cười dài, tay phải hóa thành tàn ảnh, vung mạnh, một tiếng nổ vang, một luồng lực mạnh mẽ bùng ra, bao phủ cả Bạch Tiểu Thuần vào trong.

Nhưng một ánh sáng đỏ mạnh mẽ từ trong người Bạch Tiểu Thuần tỏa ra, bay vọt lên trời, chìa khóa thứ bảy đã xuất hiện!

Thực không thể tưởng tượng được, lần này nó không xuất hiện trước người Bạch Tiểu Thuần, mà xuất hiện trong cơ thể của hắn!!

Tia sáng này xuất hiện, khiến Bạch Tiểu Thuần bối rối, hắn phát hiện trong cơ thể mình lẳng lặng xuất hiện một cái chìa khóa, hắn còn chưa kịp phản ứng, chìa khóa kia đã tan ra thành huyết khí, tản khắp người hắn...

Tống Chân sửng sốt.

"Cái này..."

"Đừng trách ta, nó... nó tự chui vào trong bụng ta!!" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hét to, lùi nhanh ra sau, Tống Chân biến sắc, gào lên phẫn nộ.

"Dạ Táng!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Thập Quỷ Thiên Yêu Thân

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần lùi lại, Bất Tử Trường Sinh Công trong người bộc phát, hấp thu sạch sẽ huyết khí do chìa khóa thứ bảy tạo ra, trong người Bạch Tiểu Thuần nổ mạnh, huyết khí tản ra khắp chung quanh.

Sau lưng hắn, hư ảnh Cửu Tôn Man Quỷ biến ảo, gào lên, Man Quỷ thứ mười nhanh chóng ngưng tụ, sức mạnh cuồng bạo làm Bạch Tiểu Thuần lắc lư.

Huyết sắc hoang mạc, tổng cộng có bảy chìa khoá, bây giờ sáu cái đã bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu, hắn thậm chí còn cảm nhận được từ phương xa, cái chìa khóa đầu tiên đang chấn động.

Hình như bảy chìa khóa nhập vào chung một chỗ mới là một cái chỉnh thể.

Không kịp nghĩ nhiều, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, vội vàng lùi nhanh.

Tống Chân phẫn nộ không thể tả, mặt mày dữ tợn, hóa thành một làn cầu vồng, bay thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, tay phải bấm nim pháp quyết, một thanh huyết kiếm to tướng xuất hiện sau lưng, hắn chộp lấy chuôi kém, chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Một kích đầy giận dữ này đã tập trung tất cả tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn của hắn, khiến thanh đại kiếm không ngừng to ra, dài tới chừng mười trượng, một kiếm chém xuống, hư vô cũng vặn vẹo, những tiếng

nổ ầm vang như tiếng sấm, khắp trời đất chỉ còn nhìn thấy đường kiếm quang hình vòng cung chém thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần run rẩy, không kịp nghĩ gì, hai tay đều bấm pháp quyết, huy động tu vi toàn thân tu vi, Hóa Tinh Linh Hải tầng ba chấn động, hòa với Bất Tử Trường Sinh Công, sinh ra một tia Bất Tử Huyết thật sự!

Bất Tử Huyết vừa xuất hiện, lập tức mở rộng, hóa thành một thanh huyết kiếm to lớn, hai tay Bạch Tiểu Thuần nắm chuôi kiếm, chém vào kiếm khí kia.

Oanh oanh oanh!

Những tiếng nổ mạnh rung trời, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, người bị hất lùi lại, Tống Chân cũng bị chấn động toàn thân, khí huyết trong người cuộn trào, đang định đuổi theo, thì Bạch Tiểu Thuần đã giơ tay phải, chỉ vào Tống Chân một cái.

Ngự Nhân Đại Pháp!

Trong thời khắc nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần vẫn không dùng thuật pháp của Linh Khê Tông, Ngự Nhân Đại Pháp này là hắn tự nghĩ ra, dù vẫn còn chưa hoàn thiện, nhưng vẫn đủ làm Tống Chân phải khựng lại, quần áo vỡ toang!

Quần áo nát bươm theo gió thổi đi, cả người mát rượi...

Tống Chân ngây người, ngơ ngác nhìn xuống, gào lên thê lương, tiếng gào vang vọng cả nửa huyết sắc hoang mạc.

"Dạ Táng, ta giết ngươi!!" Tống Chân nhanh chóng thay quần áo khác, cả người run rẩy, mắt đầy điên cuồng, đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng, Huyết Tử thí luyện đã hoàn thành thay đổi, mọi người bây giờ đều xỉa tầm mắt vào hắn.

"Canh giờ cuối cùng, chỉ cần sống qua canh giờ này là ổn!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, nhanh chân mà chạy, bỗng hắn hít sâu, hắn cảm nhận được cái chìa khóa đầu tiên đang bay nhanh về phía mình.

"Ta không muốn a..." Bạch Tiểu Thuần run lên, hồi trước hắn mất bao nhiêu vất vả mới đẩy được mọi người đi chỗ khác, bây giờ sau lưng Tống Chân còn đang đuổi giết, cái chìa khóa đầu tiên lại chạy trở về, rõ là gây họa, dẫn sát ý của tất cả mọi người về chỗ hắn.

"Ngươi đi đi, đừng tới đây..." Bạch Tiểu Thuần ứa nước mắt, dù có hấp thu vào giúp Bất Tử Kim Cương quyển vận chuyển nhanh hơn, nhưng hắn không hề muốn mang cái mạng nhỏ của mình ra đánh bạc, nghĩ tới cảnh ai cũng muốn giết mình, Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhanh chóng đổi hướng, muốn chạy khỏi cái chìa khóa đầu tiên kia thật xa.

Nhưng hắn vừa đổi hướng, chìa khóa đầu tiên lại tăng tốc cực nhanh, Bạch Tiểu Thuần còn như nghe thấy tiếng bay rít trong không khí của nó.

"Đừng tới đây a..." Bạch Tiểu Thuần chạy như điên, chỉ chừng một nén nhang, hắn đã nhìn thấy phía trước có một cột sáng đỏ đang bay vèo vèo về phía hắn.

Là chìa khóa màu máu.

"Không!!" Bạch Tiểu Thuần bi thương.

Chính là cái chìa khóa đầu tiên, sau lưng nó là hơn mười hộ pháp của cả hai phe, đang đuổi theo!

Chìa khóa này vốn là một hộ pháp của Huyết Mai đã lấy được, nhưng bị kế của Bạch Tiểu Thuần khiến mọi người ào vào tranh đoạt, chỉ trong mấy canh giờ, đã qua tay tới mấy người.

Người cuối cùng tóm được nó là Tống Khuyết, Tống Khuyết đang định cầm nó chạy đi, không ngờ chìa khóa lại truyền ra một lực mạnh,

bay vọt khỏi tay Tống Khuyết, rồi tự nhanh chóng bay đi.

Hộ pháp hai phe thấy thế đều kinh hãi, không kịp nghĩ gì thêm, vội vàng đuổi theo.

Cả bọn cũng đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy Tống Chân đang sôi tiết đuổi theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần, cũng nhìn thấy chìa khóa tăng tốc bay vọt tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt đã tới chui vào trong mi tâm của Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng!!" mắt Tống Khuyết đỏ rực, gào lên.

"Dạ Táng, đừng..."

"Chết tiệt, Dạ Táng, ngươi ngươi ngươi..."

Các hộ pháp đều muốn phát điên, cả hai phe đều đỏ cả mắt, đầy sát khí ào tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần run run, khóc không ra nước mắt.

Tống Quân Uyển và Huyết Mai cũng cảm thấy mọi việc quá hoang đường. Hai người đều nhìn thấy chìa khóa cuối cùng chui vào người Bạch Tiểu Thuần, cả hai ngơ ngẩn, không đấu nữa, vội vàng chạy về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Đây không phải Huyết Tử thí luyện, đây là giết ta thí luyện a..." Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, nghiến răng bỏ chạy, sau lưng là một đám người đuổi theo, ai cũng muốn điên hơn hắn.

Một hi vọng cuối cùng đã chui vào người Bạch Tiểu Thuần ngay trước mắt họ, huyết sắc hoang mạc không còn cái chìa khóa nào nữa...

Các hộ pháp, theo nguyên tắc, sẽ không ai được truyền tống vào trong Huyết Sắc Cổ Lộ, nhưng cái này còn chưa phải là kinh khủng nhất, kinh khủng nhất là... đội ngũ của cả hai phe như thế là đều đã thất bại!

Khi canh giờ thứ bảy đi qua, họ không biết mình có bị xóa tên hay không...

Mà kẻ gây ra mọi chuyện... chính là Bạch Tiểu Thuần!

Mọi người đều hận Bạch Tiểu Thuần, hận tới mức không từ nào tả nổi, đếnmức muốn trước khi mình bị xóa tên, phải tự tay diệt Bạch Tiểu Thuần.

Giờ khắc này, tông môn, tương lai, trách nhiệm gì gì đều bị vứt sạch, sát ý không chút do dự bộc p hát, những tu sĩ có trọng bảo đều toàn lực thi triển trọng bảo, thuật pháp đủ màu sắc kinh thiên động địa điên cuồng đập vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần như thỏ bị đạp phải đuôi, nhảy lên nhảy xuống, toàn lực mà chạy vô cùng thuần thục, khiến người đuổi theo có cảm giác Dạ Táng này hình như đã rất quen với việc bị đuổi giết, mỗi lần tăng tốc, ngoặt hướng đều vừa đúng lúc tránh thoát công kích, thậm chí còn lợi dụng được sự trùng kích lẫn nhau của các thần thông giúp tốc độ của hắn tăng nhanh hơn.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, đương nhiên hắn quen, vì từ hồi ở Linh Khê Tông đã luôn gặp sự cố, luôn phải bỏ chạy, lúc đầu chạy chưa lưu loát, nhưng tới giờ đã trở thành quá quen, khả năng chạy trốn khi bị nhiều người đuổi giết đã trở thành bản năng...

Trong người hắn, Bất Tử Trường Sinh Công vận chuyển, toàn lực hấp thu huyết khí của chìa khóa cuối cùng, trên đầu hắn, hình ảnh Man Quỷ thứ mười ngưng tụ tốc độ càng lúc càng nhanh, hình ảnh đã hiện ra srõ ràng.

Khí tức của hắn tăng lên thấy rõ, sau nửa nén hương, Bạch Tiểu Thuần bỗng dừng lại, trong người vọng ra tiếng sấm!

Man Quỷ thứ mười đã hoàn toàn thành hình hoàn chỉnh!

Mười Man Quỷ gào lên, chồng lên nhau...

"Thập Quỷ Thiên Yêu Thân!" mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, một luồng khí thế kinh Thiên động Địa từ trên người hắn ầm ầm bùng ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Đã Tới Giờ!

Dịch giả: dungkhocnhaem

Biên: Tiểu Băng

Bất tử kim cương công, được chia làm năm thân,bốn tầng. Theo thứ tự là Cự Tượng thân, Man Quỷ thân, Thiên Yêu Thân, Tu La Thân, cuối cùng là Kim Cương Thân.

Sức mạnh thập tượng hóa thành Man Quỷ, đủ mười quỷ sẽ ngưng tụ thành Thiên Yêu, mười thiên yêu thân ngưng thành Tu La, mười Tu La hóa thành Kim Cương!

Bất Tử Kim Cương này khắp trong Tu Chân Giới, người có thể luyện thành là rất ít. Nguyên nhân muốn tu luyện, phải tiêu hao rất nhiều tài nguyên, tông môn bình thường không thể chèo chống nổi.

Nếu Bạch Tiểu Thuần ở luôn trong Linh Khê Tông, thì cũng cần phải mất ít nhất sáu mươi năm và rất nhiều cơ duyên mới có thể tu luyện tới Thiên Yêu thân mà thôi.

Nhưng…… tới Huyết Khê Tông, đã khiến quá trình rút ngắn rất nhiều, hơn nữa hấp thu bảy chìa khóa huyết sắc đã giúp Bạch Tiểu Thuần nhảy thẳng vào đỉnh của tầng thứ hai!

Hắn đã có mười quỷ dung hợp vào nhau, tạo thành một Thiên Yêu Thân!

Oanh oanh oanh oanh!!!

Âm thanh tràn ngập khắp nơi, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần hít thở đều như thiên lôi cuồn cuộn. Thiên yêu thân sau lưng toàn thân màu trắng, đang ngửa mặt lên trời gào thét, từng tầng gợn sóng không ngừng cuồn cuộn tràn ra bốn phía, sức mạnh cuồng bạo từ trong người Bạch Tiểu Thuần tỏa ra, quét ngang khắp xung quanh, tạo thành một cái vòi rồng chĩa lên trời, như muốn kết nối trời với đất.

Cuồng phong đập vào mặt mọi người, khiến mọi người đều dừng lại. Ai nấy biến sắc, ngay cả Tống Chân với Tiếu Thanh cũng phải động dung, ánh mắt lộ vẻ kiêng kị.

“Đây là phương pháp Luyện Thể của Thiểu Trạch Phong à….”

“ Trời, cái khí thế này… tu sĩ Trúc Cơ cũng tạo ra được sao?”

“Dạ Táng này, đến cùng còn giấu bao nhiêu bí mật!!” mọi người đều hít sâu, mắt Tống Chân lóe lên sát ý, bỗng bước ra, đi thẳng về phía vòi rồng, tay phải bấm pháp quyết chỉ một cái, lập túc toàn thân huyết khí cuồn cuộn, hóa thành một luồng huyết sắc kiếm khí, bắn thẳng vào vòi rồng.

Hầu như ngay lúc hắn xuất thủ, Tống Khuyết và các tu sĩ khác cũng nghiến răng xuất thủ vào vòi rồng. Trong chớp mắt, các loại thần thông, pháp bảo đủ màu rực rỡ oanh kích vào vòi rồng.

Ngay lập tức, từng tiếng nổ lớn vang lên, đại địa chấn động. Trời xanh cũng như lay động. Vòi rồng móp méo vài cái, rồi nổ tung. Bạch Tiểu Thuần bên trong vòi rồng trào máu miệng, Thiên Yêu thân sau lưng gào thét, mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên sát cơ.

“Dạ Táng ta, vốn niệm tình đồng môn, không muốn đánh đánh giết giết với các ngươi, những chìa khóa đó ta không hề có ý hấp thu, nhưng bây giờ các người khinh người quá dáng!”

“Hơn bảy canh giờ qua các ngươi không ngừng truy sát ta, hôm nay còn thời gian một nén nhang, vậy để xem trong một nén nhang này, là

các ngươi giết chết ta, hay ta sẽ giết tất cả các người!" cả người Bạch Tiểu Thuần đẫm máu, sát ý nổi lên, trong Huyết Khê Tông mấy năm nay, tiếp xúc với đám tu nhân hung thần này, Bạch Tiểu Thuần đã sớm rút ra một đạo lý.

Chỉ có hung tàn hơn đối phương, thì mới có thể nói lý!

Vừa nói dứt lời, hắn đã lao vụt ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần Tống Chân. Hai mắt Tống Chân rụt lại, huyết sắc nháy mắt tụ vào hai tay, ngay khi Bạch Tiểu Thuần tới gần, lập tức đánh ra.

"Cút ngay!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, Hám Sơn Chàng bộc phát, Tống Chân biến sắc, hai bên chạm vào nhau, oanh một tiếng, Tống Chân khóe miệng tràn ra máu tươi, lui về phía sau. Bạch Tiểu Thuần xông vào giữa mười hộ pháp, tay phải nắm lại, một quyền đánh xuống, sức mạnh Thiên yêu Thân bộc phát.

Đó là sức mạnh của mười Man Quỷ, là sức mạnh của trăm cự tượng, đối với mỗi Trúc Cơ tu sĩ, đều là một sức mạnh điên cuồng không cách nào tưởng tượng nổi. Một quyền này, tạo nên âm bạo, rơi vào một Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ. Mắt người này trợn to, căn bản không chống nổi, oanh một tiếng, xương cốt vỡ vụn, phun ra máu tươi, thân thể như diều đứt dây bay ra ngoài, kêu lên thảm thiết.

Bạch Tiểu Thuần không dừng bước, đánh xong một quyền, đủ loại pháp thuật thần thông đã bay tới, trong đó sáu đạo huyết kiếm, một con Huyết Long, và ba thanh phi kiếm.

Nháy mắt công kích đã tới gần, Bạch Tiểu Thuần hít sâu, bước một bước xuất hiện trước mặt một tu sĩ Trúc Cơ khác, tóm lấy người kia, khiến tu sĩ Trúc Cơ kia đầy sợ hãi. Bạch Tiểu Thuần sắc mặt dữ tợn, húc đầu tới.

Oanh một tiếng, tu sĩ Trúc Cơ kia kêu lên thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần một quyền vung ra, cản được ba đạo huyết kiếm và hai thanh phi

kiếm, những huyết kiếm và phi kiếm còn lại đều đâm mạnh vào người hắn.

Cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động, nhưng như không có việc gì, tay trái mãnh liệt nâng lên, một phát tóm lấy con Huyết Long do pháp thuật hình thành, bóp mạnh.

Huyêt Long tan vỡ, mọi người cũng đã xúm tới, cây nhang của Dương Hướng Minh, trọng bảo của Trương Vân, cả Tống Khuyết, đều ra tay.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, Hám Sơn Chàng bỗng nhiên triển khai, như một con hung thú viễn cổ, oanh oanh đánh tới, tốc độ cực nhanh, chẳng những tránh được những trọng bảo bay tới, còn tông trúng vào Tống Khuyết. Tống Khuyết cảm thấy mình như đụng phải một đầu hung thú, máu tươi phun ra, kêu lên thảm thiết, dùng hết sức lực địa mạch tám lần triều tịch đỉnh phong, cộng với pháp bảo của bản thân mới bảo vệ tính mạng, lùi ra sau, hoảng sợ nhìn thân ảnh Bạch Tiểu Thuần ở xa.

“ Muốn chạy?’ Tiêu Thanh trong mắt sát ý lóe lên, đang muốn đuổi tới, Bạch Tiểu Thuần bước chân ngừng lại, quay đầu cười lạnh.

“ Ai chạy?” Hắn nói, Hám Sơn Chàng lần nữa thi triển, nổ vang, thiên yêu chi ảnh gào thét, cùng Bạch Tiểu Thuần đánh tới, Tiêu Thanh sắc mặt biến hóa, đối với chiêu này của Bạch Tiểu Thuần, hắn có chút kiêng kị, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rõ ràng có thể thi triển nhiều lần, cắn răng bay xuống phía dưới tránh đi, nhưng những người phía sau hắn không tránh né kịp, đều bị Bạch Tiểu Thuần đụng phải.

Oanh một tiếng, hơn phân nửa trong số mười người đều chấn động toàn thân, lùi lại mấy bước, sức mạnh công kích của họ tới lúc này đã hết, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại ngay đúng lúc giết tới, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Bạch Tiểu Thuần lại vọt ra xa, thu hoạch thêm sinh mạng của một tu sĩ Trúc Cơ.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở xa, toàn thân đều máu tươi, đó đều là máu của những kẻ khác. Tuy rằng khóe miệng tràn máu, nhưng thương thế bản thân hắn đang khôi phục rất nhanh.

Giờ phút này, mặc dù hơi thở có chút dồn dập, nhưng hắn vào ra đám tu sĩ như chỗ không người. Khí thế và sát ý, cộng với máu tươi trên người hắn, tạo nên khí thế độc ác, chấn nhiếp mọi người, khiến tâm thần mọi người chấn động mãnh liệt, hô hấp dồn dập, hai mắt co rút.

Đã không biết bao nhiêu pháp thuật thần thông đánh lên người Bạch Tiểu Thuần, nhưng khả năng phòng hộ của Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ không tưởng tượng nổi, chống đỡ được tất cả, chẳng những tốc độ công kích của hắn không giảm đi, mà còn sắc bén hơn!

Dù bị vây công, nhưng vì phối hợp không hợp lý, nên uy lực thực sự không quá lớn như tưởng tượng, tuy vậy, một tu sĩ trúc cơ bình thường là không thể nào chống cự được.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần chẳng những chịu đựng được, còn giết ngược lại tới mấy người. Điều này khiến cho tâm thần mọi người lo sợ không yên, nhìn Bạch Tiểu Thuần càng thêm kiêng kị.

Tiểu Thanh nheo mắt, sát ý trong mắt vẫn như trước, đáy lòng hừ lạnh, đảo mắt qua Dương Minh và Trương Vân Sơn. Ba người bọn họ vẫn chưa xuất toàn lực, đều như đang chờ đợi điều gì đó.

Ba người ánh mắt gặp nhau, bầu trời xa xăm bỗng có hai đạo cầu vồng đang nhanh chóng bay tới.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, thu hồi Hám Sơn Chàng, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tống Quân Uyển cùng Huyết Mai bay đến, các nàng dừng lại ở giữa không trung, nhìn Bạch Tiểu Thuần như ma như thần, Tống Quân Uyển sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn lưu lại máu tươi do lúc đấu pháp với Huyết Mai lưu lại, ánh mắt nàng phức tạp, có chút mờ mịt.

Một bên Huyết Mai, nơi khóe miệng dưới mặt nạ cũng tràn ra máu tươi, nhưng nàng như quên mất không chùi đi. Trên mu tay phải cũng có một vết thương nhỏ, huyết khí tràn ra, là do bị Tống Quân Uyển gây ra, vết thương này mang theo sức mạnh huyết kiếm của Tống Quân Uyển. Nhìn thì chỉ là vết thương nhỏ, nhưng lại có thể mở rộng ra không giới hạn, đồng thời tu vi của Huyết Mai cũng có vẻ có chút bất ổn, hiển nhiên đấu với Tống Quân Uyển một trận, trong người đã xuất hiện thương thế, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nghiến răng một cái, đột nhiên nở nụ cười

Vào lúc tiếng cười của nàng truyền đến, cũng là lúc bảy canh giờ chấm dứt, trong nháy mắt một cỗ ý chí vô thượng hàng lâm đến, như một bàn tay vô hình chụp xuống tất cả mọi người.

Thời gian như dừng lại, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, không thể nhúc nhích, các hộ pháp xung quanh, kể cả Tống Chân và Tiếu Thanh, thân thể cũng như bị ngưng kết lại, ngay cả suy nghĩ cũng dừng lại, như những pho tượng

Duy chỉ có Tống Quân Uyển và Huyết Mai có lệnh bài sáng lóng lánh trên người là vẫn bình yên vô sự.

Ý chí vô thượng này như đang cân nhắc sự thắng bại của hai đội, nhưng trong mấy lần hô hấp tựa hồ không phân biệt được bên nào thắng bại, từ từ biến mất. Những tu sĩ vẫn bất động, nhưng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị bài xích, sắp bị truyền tống ra khỏi cơ thể của Huyết Tổ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Toái Hầu Tỏa Lại Xuất Hiện

Dịch giả: Hồng Hồng

Biên: Tiểu Băng

"Đã đến giờ rồi, Tống Quân Uyển, lần này thật sự rất cảm tạ Dạ Táng. Nếu không phải có sự xuất hiện của hắn, dù ta có sử dụng đến đòn sát thủ, đạt được thân phận của Huyết Tử thì cũng khó nắm chắc được mười phần."

"Nhưng bây giờ, đã không có chìa khoá, vậy với tư cách Huyết Tử, trừ ta ra không còn có thể là ai khác!" Tiếng cười truyền ra từ bên trong chiếc mặt nạ của Huyết Mai. Lại nhìn ba người Tiếu Thanh, Dương Minh, Trương Vân Sơn, trên mặt bọn hắn đều lộ rõ vẻ vui mừng!

Lực lượng bài xích trong cơ thể của ba người này trong nháy mắt liền biến mất. Thân thể cũng khôi phục được năng lực, mặc dù vẫn có chút không linh hoạt, nhưng mỗi người lại lấy ra được một cái... Chỉ có Tống Quân Uyển cùng với Huyết Mai mới có... Lệnh bài Huyết Tử!

Ba cái lệnh bài Huyết Tử, màu sắc có hơi chút ảm đạm, nhưng giống hệt lệnh bài của Tống Quân Uyển và Huyết Mai. Tuy lệnh bài có chút chênh lệch, nhưng sắc mặt ba người vẫn bình thản, rõ ràng từ trước khi tới đây họ đã biết sẽ như thế này.

"Ban đầu ta vốn định để cho những người khác tranh đoạt chìa khóa, sau đó mang thêm ba người này tiến vào. Nói như vậy, có thể nghiền ép hộ pháp của các ngươi rồi. Nhưng bây giờ, kết quả cũng vậy thôi." Tiếng cười của Huyết Mai lại truyền ra, mắt lạnh như băng.

"Huyết Mai, không ngờ gan ngươi to đến như thế, dám làm ra loại chuyện như thế này. Đây không chỉ là ăn gian mà còn ngang nhiên xúc phạm đến môn quy của Huyết Khê Tông!" Tống Quân Uyển không thể tin nổi một màn này.

Trong lòng nàng đắng chát. Một màn này, quả thực đã khiến nàng rơi vào tuyệt vọng, biết cuộc tranh đoạt Huyết Tử lần này, nàng đã thua.

Dù Dạ Táng không hấp thu chìa khóa đi chăng nữa, thì sau đó Huyết Mai chơi ăn gian, vẫn làm Huyết Sắc Cổ Lộ cuốn mình vào, trở thành người đầu tiên tiến vào cuối con đường Huyết Sắc Cổ Lộ, bước vào bên trong trái tim.

"Một khi ta trở thành Huyết Tử, còn ai sẽ để ý chuyện ngày hôm nay! Huống hồ ba cái Huyết Linh này chỉ có thể tiến vào Huyết Lộ, không thể tiến vào trái tim!" Huyết Mai mỉm cười, nhìn lên bầu trời. Trên bầu trời đã xuất hiện một vòng xoáy đang mạnh mẽ chuyển động, trong dòng xoáy đang dần huyễn hóa ra một Huyết Sắc Cổ Lộ...

Ở cuối Cổ Lộ, chính là trái trim.

Thoáng một cái, thân thể nàng liền bay thẳng vào vòng xoáy trên bầu trời. Ba người Tiểu Thanh không nói một lời, đều lần lượt bay lên. Trước khi đi, ba người bọn hắn liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lóe lên tia sát ý, nhưng hiển nhiên bọn hắn biết phân nặng nhẹ, chỉ khẽ hừ lạnh một cái, sau đó nhanh chóng tiến thẳng vào vòng xoáy.

Tống Quân Uyển đứng lặng, đau khổ siết chặt nắm đấm. Nàng thua, không thể tiến vào Huyết Sắc Cổ Lộ, mà dù có vào được, có ba người Tiểu Thanh ở đó quấn lấy mình, thì mọi thứ cũng sẽ đều thuộc về Huyết Mai.

Nhưng nàng không cam lòng, cắn răng thật mạnh, phi người bay lên, nhưng khi nàng chuẩn bị tiến vào vòng xoáy trên không trung, đột nhiên một giọng nói trầm thấp văng vẳng vang lên bên tai nàng.

"Quân Uyển hà tất phải tuyệt vọng." Giọng nói vừa phát ra, làm cho thân thể Tống Quân Uyển không khỏi rung lên bần bật. Trong mắt lộ rõ sự khó tin, nàng lập tức cúi đầu, chỉ thấy trong số những thân ảnh đang bị bài xích dần tiêu tán bên dưới, Dạ Táng mở mắt, như hai tia chớp xé mở màn đêm, rung chuyển cả trời xanh. Hắn từng bước từng bước đạp không mà đến, xuất hiện trước mặt nàng.

"Ngươi..." Hô hấp Tống Quân Uyển dồn dập, một màn chuyển biến quá lớn như thế này, làm cho nàng khó có thể tiếp nhận được.

"Ta đã nói muốn ngươi trở thành Huyết Tử." Bạch Tiểu Thuần hất cằm, thản nhiên mở miệng. Trong lòng hắn có chút kinh hỉ, lúc vô thượng chi ý buông xuống, hắn cũng bị ảnh hưởng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, thấy được một màn vừa rồi, tay áo hất lên, giữ chặt lấy tay Tống Quân Uyển, bay thẳng vào trong vòng xoáy.

Bàn tay ngọc ngà của Tống Quân Uyển không khỏi run lên, không giãy giụa, nhưng trong mắt lại có sự dịu dàng trước giờ chưa từng có. Giờ phút này nàng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần vô cùng đáng tin cậy, nên thuận theo Bạch Tiểu Thuần, hóa thành hai đạo cầu vồng, nháy mắt bay thẳng về phía vòng xoáy.

Khi vừa tiến vào trong vòng xoáy, hai người liền cảm thấy hoa mắt. Sau khi hai người khuất dạng, vòng xoáy cũng nhanh chóng tan đi. Thân thể đám người Tống Khuyết trong hoang mạc Huyết Sắc mờ đi, rồi biến mất, sau đó xuất hiện đã thấy mình ở giữa không trung Huyết Khê Tông, bên ngoài thế giới Huyết Tổ.

Cửa thí luyện thứ ba của Huyết Tử tên là Huyết Sắc Cổ Lộ. Đây là một con đường dài và hẹp, phần cuối chính là chỗ của trái tim. Hai người Huyết Mai và Tống Quân Uyển, người nào đầu tiên bước vào được trái tim, sẽ có thể lấy được Huyết Tinh, trở thành Huyết Tử.

Ở đầu Huyết Lộ, thân ảnh mơ hồ của ba người Tiếu Thanh, Dương Minh cùng với Trương Vân Sơn nhanh chóng trở nên rõ nét. Vừa xuất hiện, bọn họ lập tức nhìn chung quanh, nhưng lại không nhìn thấy Huyết

Mai. Ba người khẽ giật mình, bọn họ nhớ rất rõ Huyết Mai bước vào trong vòng xoáy trước họ.

Ngay lúc ba người còn đang kinh ngạc, hư không cách Cổ Lộ mấy trượng bỗng nhiên bị bóp méo, Huyết Mai với mặt nạ in hình đóa hoa mai vụt xuất hiện.

Lúc vừa mới xuất hiện, Huyết Mai có chút chưa kịp thích ứng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường. Nàng nhìn chung quanh, hai mắt tinh mang lóe lên, đang muốn đi thẳng đến cuối Cổ Lộ thì đột nhiên một bên Cổ Lộ, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần và Tống Quân Uyển cũng nhanh chóng xuất hiện, Tống Quân Uyển bước ra, chắn ngay trước mặt Huyết Mai, ngăn cản đường đi.

Trông thấy Tống Quân Uyển không chỉ có một mình, Huyết Mai khẽ giật mình, sắc mặt của ba người Tiếu Thanh lại càng biến hóa.

"Dạ Táng!!"

"Chào mọi người, chúng ta lại gặp mặt." Bạch Tiểu Thuần híp mắt, hất cằm lên, mắt đảo qua bốn phía, kinh ngạc nhận ra khí tức bất ổn và thương thế trên người Huyết Mai đều đã khỏi hẳn, vết thương trên mu bàn tay phải cũng biến mất không thấy dấu vết, rõ ràng đã dùng phương pháp hồi phục đặc thù, rất không tầm thường.

"Thần thông gì khôi phục nhanh như vậy, đây là vết thương do huyết kiếm của Tống Quân Uyển tạo thành, đâu có bình thường!" Bạch Tiểu Thuần còn đang tò mò, trong mắt Huyết Mai lóe lên hàn mang.

"Tiếu Thanh, ba người các ngươi để lại hai người cản Tống Quân Uyển!" nói xong, Huyết Mai không để ý tới Tống Quân Uyển nữa, xoay người đi lên Huyết Sắc Cổ Lộ, Tống Quân Uyển định chặn lại, Trương Vân Sơn và Dương Minh không chút do dự triển khai trọng bảo, công kích chặn Tống Quân Uyển, quyết giữ chân Tống Quân Uyển ở chỗ này. Bọn hắn đã lấy được lệnh bài tiến vào nơi này, nếu Huyết Mai không thể

trở thành Huyết Tử, tông môn truy cứu tội, bọn hắn chắc chắn phải chết, đây chính là lúc bọn hắn phải lấy hết ra đánh cược.

"Các ngươi muốn chết!!"

Sắc mặt Tống Quân Uyển biến hóa, muốn thoát đi, nhưng Dương Minh và Trương Vân Sơn đã dùng toàn lực thôi thúc trọng bảo, bọn hắn không cầu đánh bại được Tống Quân Uyển, chỉ cần kéo dài thời gian, điều này bọn hắn tự tin có thể làm được.

Chỉ cần kéo dài chừng mười hơi thở là đủ quyết định ai sẽ trở thành Huyết Tử!

Mắt thấy Huyết Mai đã đi hơn mười trượng, sâu vào trong Cổ Lộ, Tống Quân Uyển nóng ruột vô cùng, Bạch Tiểu Thuần còn sốt ruột hơn cả nàng.

"Không thể để cho Huyết Mai thành công, nếu nàng ta trở thành Huyết Tử, chẳng những Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật không thể lấy được, mà mình với nàng ta từng có va chạm, nhất định nàng ta sẽ lấy việc công báo thù riêng."

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, Thiên Yêu thân bộc phát, khí tức bùng nổ, xông lên phía trước, Hám Sơn Chàng lại triển khai, phá vỡ vòng vây của ba người Tiếu Thanh, tới cạnh Tống Quân Uyển, tay phải đẩy mạnh.

"Quân Uyển đi mau, mọi việc để ta!" Tiếng gào của Bạch Tiểu Thuần vang vọng khắp Huyết Sắc Cổ Lộ, hai tay hắn nâng lên, vung mạnh sang hai bên, một nguồn sức mạnh từ trong cơ thể hắn bạo phát, ngăn cản hai người Dương, Trương, mặc kệ trọng bảo của hai người đánh trúng vào mình, nhưng khí thế vẫn không ngừng tăng mạnh.

Như kiểu một người giữ ải, vạn người khó qua!

Khí thế như cầu vồng, Thiên Yêu thân sau lưng càng gào thét biến ảo, khí lực thân thể ầm ầm khuếch tán, khiến khí huyết của hai người Dương, Trương quay cuồng, phải lùi lại mấy bước.

"Dạ Táng, ngươi muốn chết!!" Trong mắt Tiếu Thanh lộ rõ vẻ tàn khốc. Hai người Dương, Trương càng thêm giận dữ. Ba người nhào tới, đang định liên thủ, bỗng trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe ra một vòng ánh sáng kì dị, tay phải đột nhiên nâng lên, một quyền nện thẳng xuống đất.

Oanh oanh oanh.

Huyết Sắc Cổ Lộ rung chuyển, sóng trùng kích tỏa đi khắp bốn phía như bài sơn đảo hải, lại tạo thành ngăn cản, khiến hai người Dương, Trương không thể không tránh đi, duy chỉ có Tiếu Thanh dữ tợn gào lên, xông tới gần Bạch Tiểu Thuần.

"Trong hoang mạc Huyết Sắc có quá nhiều người, giết ngươi sẽ gây nên phiền toái, nhưng ở chỗ này, Dạ Táng, nếu ngươi muốn chết, lão phu thành toàn cho ngươi!" Tiếu Thanh cười lạnh, lão vốn đã biết rõ kế hoạch của Huyết Mai, nên đối với chìa khóa Huyết Sắc không nhất thiết phải có, còn việc giết chết Bạch Tiểu Thuần, cũng không phải là do nóng nảy, chẳng qua là do tiến triển sự việc thúc đẩy mà thôi, nhưng bây giờ ở đây, người có mặt rất ít, mà cái tên Dạ Táng này vẫn cứ cố liều mạng chen vào, ý nghĩ muốn giết hắn lập tức được hình thành.

"Những lời này cũng là điều ta đang muốn nói." Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực, vô cùng kiên quyết.

"Dù ngươi có còn thủ đoạn che dấu, thì bây giờ ngươi cũng phải chết!" Tay phải Tiếu Thanh nâng lên, song chỉ hóa kiếm, huyết quang chói mắt, kiếm khí hình thành, lao thẳng đến mi tâm của Bạch Tiểu Thuần.

Chấn động tu vi cường hãn của hắn bộc phát, như một đám lửa hừng hực muốn thiêu đốt cả những vật cản trên đường.

Ngay khi hắn tiến tới gần Bạch Tiểu Thuần, tay phải Bạch Tiểu Thuần nâng lên, với tốc độ không thể nào hình dung hóa thành trảo, vồ thẳng vào yết hầu của Tiếu Thanh, một cỗ hấp lực từ trong lòng bàn tay đột nhiên truyền ra, chính là... tuyệt chiêu từ lúc đi vào Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần chưa từng thi triển... Toái Hầu Tỏa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Ngươi Là Bạch Tiểu Thuần?!

Dịch giả: dungkhocnhaem

Biên: Tiểu Băng

Toái Hầu Tỏa, theo quá trình Bạch Tiểu Thuần từ ngưng khí đến trúc cơ, qua vụ Lạc Trần sơn mạch, qua Vẫn Kiếm thế Giới, vốn đã được hắn không ngừng dày công tu luyện. Tuy hiện tại chỉ mới là quyển thứ nhất của bất tử thần công, nhưng theo Bạch Tiểu Thuần tu luyện Bất Tử Kim Cương, Toái Hầu Tỏa, uy lực không ngừng tăng mạnh.

Một trảo này, Bạch Tiểu Thuần đã nín rất lâu, lúc trước trong huyết sắc hoang mạc, quái vật thì ít mà người thì nhiều, nên dù có nguy hiểm ngay trước mắt cũng phải nhịn xuống.

Vì Linh Khê Tông lấy ngự lực làm chủ, thi triển ra sẽ làm bại lộ công pháp thần thông, nên Bạch Tiểu Thuần không thể thi triển, cả Thông Thiên Pháp Nhãn cũng vậy.

Quy Văn nồi, mộc kiếm, những bảo vật đã luyện linh ba lượt, hắn đều phải nhịn, nhưng bây giờ… Bạch Tiểu Thuần không thể nhịn nổi nữa.

Một tiếng gầm nhẹ, Toái Hầu Tỏa xuất hiện, một luồng ý chí khát máu từ người Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra, khí thế ngập trời, phối hợp với yêu thân bất tử công khiến uy lực của Toái Hầu Tỏa càng thêm kinh thiên động địa.

Oanh một tiếng, tay phải hắn xuất hiện trước mặt Tiểu Thanh, để mặc cho huyết kiếm đến gần, khí thế to lớn, khiến sắc mặt Tiểu Thanh trong nháy mắt đại biến.

Lão có một ảo giác, dường như giờ phút này, Dạ Táng trước mắt đã thay

đổi thành người khác, khí thế và cảm giác đều khác hẳn lúc trước.

Nhất là một trảo của Dạ Táng càng làm lão hãi hùng khiếp vía, khí tức khủng bố của nó làm Tiếu Thanh phải hít sâu, cảm thấy nguy cơ cái chết đang đến gần. Lão buộc phải lùi lại, huyết kiếm đổi hướng, cơ thể vặn vẹo kì quái, tránh thoát Toái Hầu Tỏa.

Nhưng huyết kiếm của lão đã va chạm với Toái Hầu Tỏa. Ngay lúc va chạm, kiếm khí đâm vào lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần, truyền ra âm thanh va chạm với kim loại, Toái Hầu Tỏa không hề dừng lại, bóp mạnh vào song chỉ của Tiếu Thanh.

Két một tiếng.

Chấn động tán ra hai bên, Tiếu Thanh rên lên, cả người lùi lại, tay phải run rẩy, hai ngón tay vặn vẹo, rồi đứt rời ra.

"Dạ Táng này khác thường, Dương Minh, Trương Vân Sơn, cùng ra tay đánh chết hắn!" Tiếu Thanh biến sắc, nói nhanh. Dương Minh và Trương Vân Sơn hít sâu, nghiến răng cùng ra tay. Nhang được đốt lên, làn khói như đao, bảo phiến bay múa, cuồng phong tụ họp!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, không hề dừng lại, gầm lên một tiếng, như một con hung thú cuồng bạo lao ra, đuổi theo Tiếu Thanh, bàn tay phải nắm lại, đấm ra một quyền cách không vào Tiếu Thanh, Thiên Yêu hiện ra, gào thét, lướt theo một quyền kia bay đi.

Cùng lúc, Bạch Tiểu Thuần tay trái bấm pháp quyết chỉ vào Dương Minh một cái. Một chỉ vừa ra, hơn mười thanh phi kiếm trong túi trữ vật nháy mắt bay ra, những thanh phi kiếm màu sắc lộn xộn, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy phía trên đều có hai ba đường ngân quang!

Đó là những chi bảo đã luyện linh, giờ phút này được hắn sử dụng, với

tu vi trúc cơ cùng tử khí Thông Thiên Quyết điều khiển khiến uy lực to

lớn vô cùng, làm Dương Minh sắc mặt đại biến.

Tiếng nổ vang động trời, Bạch Tiểu Thuần không hề dừng lại, nhìn qua Trương Vân Sơn, trong miệng nói nhẹ một chữ!

"Đỉnh!"

Một cái đại đỉnh màu tím từ hư không hiện ra ngay phía trước Trương Vân Sơn, trên thân đĩnh lồi lõm các loại phù văn, tản ra những tia hào quang màu tím, một cỗ ý chí mênh mông cuồn cuộn xuất hiện!

Oanh oanh oanh!

Âm thanh vang lên quanh quẩn. Bạch Tiểu Thuần một người đấu ba, lúc này toàn diện bộc phát, Tiếu Thanh biến sắc, làn khói nhang của Dương Minh bị phi kiếm xuyên qua, Dương Minh kêu lên thảm thiết, lui về sau, toàn thân đều là máu

tươi tràn ra.

Nhưng hắn lùi lại một bước, thì Bạch Tiểu Thuần cũng vừa vặn bước tới một bước, rõ ràng muốn giết chết Dương Minh trước, sau lưng xuất hiện cánh nguyên từ, tốc độ cực nhanh chẳng khác gì thuấn di, vèo một cái đã xuất hiện trước mặt Dương Minh, tay phải vung Toái Hầu Tỏa nhắm thẳng vào cổ Dương Minh.

Dương Minh kêu lên thê lương, toàn lực ngăn cản nhưng đã bị mất tiên cơ. Bị phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần, rồi tốc độ cực nhanh của Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng là Toái Hầu Tỏa làm cho tâm trí của hắn loạn lên, bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu đều trở nên vô dụng.

Rắc một tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã bóp gãy cổ Dương Minh!

Dương Minh hét thảm một tiếng, bỏ mình. Đến khi chết, cặp mắt hắn vẫn mở trừng trừng, không thể nào tin được mình lại chết trong tay Bạch Tiểu Thuần.

" Tử Khí Hóa Đỉnh, ngươi... Ngươi không phải Dạ Táng!!" Trương Vân Sơn thét lên, thần sắc không thể nào tưởng tượng nổi. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã rời khỏi Dương Minh, phóng thẳng đến Trương Văn Sơn!

Tiếu Thanh sắc mặt đại biến, tỏa tu vi ra muốn ngăn cản thì đột nhiên xuất hiện một cái nồi trước mặt, mãnh liệt lao tới, dù Tiếu Thanh có phản kích thế nào cũng không phá vỡ được cái nồi này, hoàn toàn bị cản lại.

Thời khắc này đối với Trương Vân Sơn chính là bước ngoặt sinh tử. Bạch Tiểu Thuần đã lộ ra công pháp làm sao có thể lưu lại người sống. Hắn bước tới, đôi cánh sau lưng vỗ mạnh, tốc độ bạo tăng, mượn lực lượng gia tốc, hắn triển khai Hám Sơn Chàng, tốc độ lại tăng lên mấy lần, sức mạnh cơ thể càng thêm cuồng bạo, mạnh hơn Hám Sơn Chàng bình thường gấp mấy lần.

Chẳng những tốc độ cực nhanh, mà sức mạnh càng thêm kinh người. Nhưng nếu chỉ vậy cũng còn đỡ, đằng này Bạch Tiểu Thuần lại giơ tay phải, dựa trên cơ sở Hám Sơn Chàng, thi triển... Toái Hầu Tòa!!

Hai thần thông Bất Tử quyển cùng lúc thi triển hình thành nên một lực lượng vô cùng khủng bố khó mà hình dung được. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần trở nên xuyên thấu hư không, hai ngón tay phải phá vỡ hư không, kéo theo hai vệt dài, Trương Vân Sơn không cách nào né tránh được, cũng không kịp phản ứng, vì hắn thấy lẽ ra Bạch Tiểu Thuần vẫn còn ở phía xa, không ngờ bỗng dưng Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện ngay trước mặt hắn với tốc độ như sét đánh, hai ngón tay bóp vào cổ hắn.

Căn bản không cần phải bóp cổ, chỉ cần với tốc độ kinh người và sức mạnh cơ thể của Bạch Tiểu Thuần, Trương Vân Sơn đã bị hất văng vào tường.

Oanh oanh oanh!

Âm thanh chấn động bốn phương, cả Huyến Sắc Cổ Lộ cũng rung động vài lần. Thi thể Trương Vân Sơn bị Bạch Tiểu Thuần đính lên vách tường, ngón tay hắn xuyên qua cổ, vách tường vỡ ra những lỗ hổng, như khảm Trương Vân Sơn lên tường!

Tiểu Thanh chậm nửa bước rốt cuộc đã đuổi tới, nhìn thấy cảnh ấy, trong mắt hoảng sợ và điên cuồng.

" Ngươi là Bạch Tiểu Thuần?!" Tới lúc này mà hắn còn không đoán được thân phận của Bạch Tiểu Thuần nữa thì coi như sống bao nhiêu năm qua là vô ích. Huyết Khê Tông chưa bao giờ cho dừng việc điều tra về Bạch Tiểu Thuần, nhất là những tu sĩ Trúc Cơ như lão, càng được nghe rất nhiều về Bạch Tiểu Thuần.

Thuật pháp tiêu biểu của Bạch Tiểu Thuần chính là Toái Hầu Tỏa, dù trước đó Tiểu Thanh có chưa nghĩ ra, thì bây giờ sau khi nhìn thấy Tử Khí Hóa Đỉnh, giờ lại nhìn thấy Toái Hầu Tỏa, lão lập tức nhận ra ngay!

" Giết ngươi, chính là lập công lớn!!" Tiểu Thanh không chút chần chờ, đoán ngay Dạ Táng chính là Bạch Tiểu Thuần, lão biết nếu không có chứng cứ rõ ràng, có gào lên báo tin cho Huyết Mai hay Tống Quân Uyển cũng vô dụng. Giờ đang là lúc nguy hiểm liên quan đến tính mạng, lão nghiến răng, giơ tay phải, đấm mạnh vào ngực, một sức mạnh cuồng bạo ầm ầm bộc phát. Trong cơ thể lão, tia Linh Hải cuối cùng đang nhanh chóng kết tinh, rõ ràng lão muốn ngay lúc này bước vào kết đan cảnh. Một khi bước vào kết đan thành công, giết Bạch Tiểu Thuần là việc dễ như

trở bàn tay.

Cho dù mạo hiểm rất cao nhưng lão không thể đợi, vì lúc này Bạch Tiểu Thuần mang lại cho lão cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt vô cùng. Lão biết, với tu vi của lão hiện giờ, nếu trúng một đòn giống vừa

rồi đối phương công kích Trương Vân Sơn, thì tỉ lệ sống sót của lão là chưa tới bốn thành!

Nhưng ngay khi tia linh hải cuối cùng của lão hóa tinh, thì thiên đạo khí tức trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần thiên lại bỗng nhiên bộc phát, thiên đạo khí tức này nghiền ép tất cả địa mạch trúc cơ, dù lúc này Bạch Tiểu Thuần mới chỉ là trúc cơ trung kỳ, đúng ra là chưa đủ khả năng để tạo ra việc nghiền ép, nhưng đã đủ làm cho địa mạch trúc cơ Linh Hải của Tiếu Thanh bị ảnh hưởng, xu thế kết đan giảm mạnh ba phần!

Cùng lúc, ngay lúc khí thế của đối phương giảm mạnh, con mắt thứ ba Thông Thiên Pháp Nhãn ở mi tâm của Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ mở ra.

Con mắt màu tím đó, không có ngôn từ nào tả nổi, giống như… dưới con mắt đó, từ trên bích lạc xuống dưới tận hoàng tuyền, tất cả đều chỉ là loài sâu kiến!

Thông Thiên Pháp Nhãn tỏa ra một luồng ngự lực khó tả không thể nào chống cự được!

Oanh oanh oanh!

Trong đầu Tiếu Thanh như có thiên lôi nổ tung, thân thể run rẩy, thần sắc vặn vẹo giãy giụa, đầu lưỡi không thể khống chế, trong miệng phát ra tiếng ấm ứ mơ hồ, nổi cả gân xanh, lão hoảng sợ phát hiện bản thân không khống chế nổi tay phải, tay phải của lão đang chậm rãi nâng lên, trong ánh mắt đầy sợ hãi của lão, nhắm thẳng vào thiên linh của lão vỗ một cái!

" Không..."

Bốp!

Một chưởng đánh xuống, đầu tan vỡ, não và máu văng khắp nơi. Tiếu Thanh tuyệt khí bỏ mình, tia Linh Hải Hóa Tinh cuối cùng vừa ngưng

kết vỡ thành từng khúc.

Bạch Tiểu Thuần run lên, phun ra một búng máu tươi. Con mắt thứ ba giữa mi tâm cũng bắt đầu chảy máu, từ từ khép lại như lúc ban đầu, lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi rã rời, hô hấp hỗn loạn, tay phải đặt trên cổ Trương Vân Sơn rút về.

Thi thể Trương Vân Sơn rơi xuống đất!

Từ đầu đến cuối giết chết ba người, Bạch Tiểu Thuần chỉ mất hơn mười hơi thở, nhưng tiêu hao lại vô cùng lớn làm sắc mặt hắn trắng bệch. May mà hắn có linh dược dồi dào, không kịp ngồi xuống liền lấy linh dược ra nuốt vào, thu hồi Quy Văn nồi, lấy đi ba cái túi trữ vật, ngẩng đầu nhìn về đầu kia của Cổ Lộ, nghiến răng chạy như bay, cánh sau lưng không ngừng vỗ, tốc độ cực nhanh tạo nên những tiếng rít gió.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Tiểu Đỗ Đỗ

Dịch giả: dungkhocnhaem

Biên: Tiểu Băng

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần cùng với ba người Tiếu Thanh xuất thủ với nhau thì Cổ Lộ phía sau, Tống Quân Uyển nhờ lực đẩy của Bạch Tiểu Thuần bay ra ngoài, nàng cắn răng không tiếc thiêu đốt sinh mệnh, gia tăng tốc độ đuổi theo Huyết Mai.

Huyết Mai ở phía trước nhìn thấy thì nhíu lông mày lại, tốc độ gia tăng nhưng Tống Quân Uyển thiêu đốt sinh mệnh nên tốc độ càng ngày càng nhanh, khoảng cách hai người truy đuổi lẫn nhau dần dần rút lại, sau đó hai người vừa đánh vừa bay, một đường nổ vang không ngừng.

Theo thời gian, Tống Quân Uyển sắc mặt càng ngày trắng bệch, nàng phát hiện Huyết Mai chẳng những thương thế khôi phục mà tu vi so với trước tinh tiến lên không ít, đã đủ sức cùng mình đánh ngang tay. Hai người do chém giết nên tốc độ chậm lại một ít, nghe được sau lưng vọng tới những tiếng nổ, và những lời nói mơ hồ, nhưng vì đang đánh nhau ồn ào nên nghe không rõ.

Tống Quân Uyển biến sắc, dù thân phận Huyết Tử rất quan trọng với nàng, nhưng trong lòng nàng cũng vô cùng lo lắng cho Dạ Táng sau lưng, nàng biết rõ một mình Dạ Táng đi ngăn cản ba người nguy hiểm vô cùng.

Theo nàng nghĩ đây chẳng khác nào dùng tính mạng của mình đi đổi lấy thân phận Huyết Tử cho nàng, trong lòng nàng đau đớn vô cùng,

thậm chí sinh ra mờ mịt, không biết mình lựa chọn có chính xác hay không, trong lòng nàng cười thảm, không nghĩ nhiều nữa, toàn lực ra tay với Huyết Mai.

Đoạn đường này Huyết Mai rất ít nói, trong mắt lo lắng, Tống Quân Uyển tu vi không tầm thường khiến nàng nhất thời nửa khắc không thể nào loại bỏ được. Một đường dài dây dưa, tiếng nổ sau lưng đã biến mất từ lâu, trở về yên tĩnh. Hai người cuối cùng cũng tới cuối đường của Huyết Sắc Cổ Lộ.

Tại đây có một cánh cổng hình cung màu máu, huyết quang vô cùng nồng

đậm từ bên trong tràn ra, còn cách cánh cổng một khoảng cũng còn cảm nhận được bên trong cổng chứa huyết khí nồng đậm không thể nào hình dung được.

Chỗ đó... là vị trí của trái tim, cũng là nơi xuất hiện huyết tinh, người đầu tiên bước vào bên trong sẽ có cơ hội nhận được huyết tinh trở thành Trung Phong Huyết Tử.

Ngay khi bước đến tới, hai người nghe thấy âm thanh phát ra từ Cổ Lộ sau lưng, tiếng âm bạo đang nhanh chóng tới gần, chỉ nghe tiếng âm bạo thôi cũng có thể tưởng tượng được một cường giả đang triển khai toàn lực chạy đến.

Vả lại không cần phải đoán cũng biết chỉ cần tối đa năm sáu hô hấp nữa là đối

phương sẽ tới.

Mặc dù biết khả năng người đến không thể là Dạ Táng nhưng Huyết Mai vẫn không muốn đánh bạc, nàng với Tống Quân Uyển đã bay tới gần Huyết Môn hình cung, vừa đi cả hai vẫn ra tay với nhau, bỗng Huyết Mai cười.

" Tống Quân Uyển, thân phận Huyết Tử không thuộc về ngươi đâu."

Bàn tay như ngọc đưa lên, trên cổ tay xuất hiện một dấu ấn hình tam giác.

Hình tam giác này có màu tím, vừa xuất hiện lập tức bay ra khỏi cổ tay, hóa thành ba mảnh hình thoi màu tím, áp thẳng về phía Tống Quân Uyển!

Oanh một tiếng, toàn thân Tống Quân Uyển run lên, phun ra máu tươi, thân thể bị một lực mạnh đẩy lùi xa khỏi Huyết Môn, ba hình thoi màu tím vờn quanh trên đỉnh đầu nàng, tản ra sức mạnh phong ấn, phong ấn Tống Quân Uyển lại bên trong khiến không cách nào giãy giụa được.

"Huyết Mai tiện tỳ, ngươi rõ ràng ăn gian, Vô Cực Tử càng phá vỡ quy tắc cho ngươi bảo vật phong ấn, dù ngươi có trở thành Huyết Tử,Tống gia ta cũng sẽ không bỏ qua!!" Tống Quân Uyển run rẩy, trơ mắt nhìn mình phong ấn, phương thức phong ấn này hết sức mạnh mẽ, chỉ có thể là thủ đoạn của Vô Cực Tử.

" Ngoan, nghe lời ở lại đây đi, thân phận Huyết Tử không thuộc về ngươi " Huyết Mai cười khẽ, một bước bước vào huyết môn.

Tống Quân Uyển cười thảm, trong mắt nàng lộ vẻ tuyệt vọng, nàng hận Huyết Mai không thể nào tả nổi, nhưng ngay khi Huyết Mai bước vào Huyết môn, tiếng âm bạo sau lưng đã tới nơi.

Oanh một tiếng, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện bên cạnh Tống Quân Uyển, nhìn thấy ba con thoi phong ấn màu tím, Bạch Tiểu thuần biến sắc, tay phải nâng lên, xuất ra một quyền.

Một quyền này ngưng tụ sức mạnh Thiên Yêu của hắn, đánh mạnh vào ba mảnh màu tím, nhưng không thể làm chúng suy suyển, chẳng những vậy còn bị lực phản chấn, làm Bạch Tiểu Thuần phải hít vào một hơi.

"Phong ấn cấp bậc lão tổ?"

Tống Quân Uyển cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, không kịp nghĩ làm sao hắn thoát khỏi ba người Tiếu Thanh liên thủ chạy đến đây được, nàng hít thở dồn dập, mắt đầy quyết đoán, chìa tay phải ra, bên trong có một cái lệnh bài màu máu.

Lệnh bài kia rất quỷ dị, nó vừa xuất hiện, phong ấn cũng phải vặn vẹo, dù không vỡ ra ngay, nhưng với sức mạnh của lệnh bài, tối đa chỉ một nén nhang cũng sẽ tan vỡ.

Nhưng Tống Quân Uyển không thể nào đợi một nén nhang.

"Dạ Táng, Huyết Tử lệnh bài này cho ngươi, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, ngươi trở thành Huyết Tử cũng được,nhưng không được để cho con tiện nhân kia thành công!!!" Tống Quân Uyển đã hoàn toàn bất chấp. Nói xong, nàng ném mạnh lệnh bài ra, sức mạnh phong ấn cũng không cản được nó. Bạch Tiểu Thuần nắm lấy lệnh bài, lệnh bài trong tay hắn run lên, như đang thổ lộ niềm vui sướng, như đã vô cùng quen biết, như nó vốn là vật sở hữu của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn cắn răng, biết mình không thể để Huyết Mai thành công, nếu không mình sẽ gặp nguy hiểm. Hắn nắm chặt lệnh bài, bay thẳng tới Huyết môn, trong nháy mắt đã bước vào trong.!

Tống Quân Uyển nhìn thấy hết, cả người nàng đã yếu hẳn đi, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười giải thoát.

"Dạ Táng, nếu ngươi thành công ta nhất định toàn lực giúp đỡ ngươi ngồi vững vị trí Huyết Tử! thậm chí nếu Dạ Táng thật sự thành Huyết Tử, đối với Tống gia vẫn có thể chấp nhận được!

Thế giới trái tim là một vùng huyết quang, ở ngay giữa vùng huyết quang, có

một trái tim cực lớn tuy không hề đập, nhưng lại có uy áp vô thượng, vô cùng mạnh mẽ.

Những mạch máu dài vừa thô vừa to tung hoành khắp nơi, khiến phiến thế giới này nhìn như một mê cung.

Trên trái tim có một viên huyết tinh tỏa ra những tia ánh sáng nhu hòa, mang theo ý chí uy nghiêm, ai lấy được huyết tinh, người đó sẽ nắm giữ một bộ phận truyền thừa, và nắm giữ luôn một ngón tay giữa của thân thể Huyết Tổ!

Cái này chính là huyết tinh, là vật mà Huyết Tử phải có, ai đạt được nó người đó chính là Huyết tử của Trung phong thế hệ này!

Huyết Mai đang đi nhanh phía trước, trong mắt lộ ra quang mang kỳ dị, đi thẳng đến chỗ huyết tinh, bên cạnh nàng nổi lơ lửng một cái đầu lâu thủy tinh. Trong đầu lâu thủy tinh này hình như có một thân ảnh mơ hồ đang phát ra tiếng thét.

"Chính là chỗ này, chính là chỗ này...."

"Câm miệng!" Huyết mai quát khẽ, tốc độ nhanh hơn, đột nhiên con ngươi nàng rụt lại, quay đầu nhìn lại lối vào, nhìn thấy Dạ Táng.

Huyết Mai sững sờ, sau đó sát ý bùng lên, tăng tốc bay thẳng đến trái tim.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi, ánh mắt đảo qua bốn phía, nhìn về phía sau Huyết Mai, cả người hắn dựng lên, cánh sau lưng mãnh liệt vỗ, tốc độ ầm ầm bộc phát, để đuổi theo đối phương, hắn còn thi triển luôn Nguyên Từ sức đẩy khiến tốc độ nhanh hơn Huyết Mai một phần. Vào lúc Huyết Mai tới gần trái tim thì Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đã đuổi kịp.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng phiền muộn, hắn vốn là muốn chức đại trưởng lão, chả hiểu trời đưa đất đẩy thế nào lại trở thành tranh đoạt thân phận Huyết Tử, nhưng lúc này không còn kịp suy nghĩ nhiều nữa, vô

luận như thế nào hắn cũng không thể nào để Huyết Mai trở thành Huyết Tử.

"Ta đã xem thường sự quyết đoán của Tống Quân Uyển!" Huyết Mai cười lạnh, tay phải bấm phát quyết chỉ một cái, một tia chớp màu vàng hình cung xuất hiện trên ngón tay nàng, bay thẳng đến Bạch Tiểu Thuần

Bạch Tiểu Thuần định phản kích thì biến sắc, tia chớp màu vàng hình vòng cung này khiến hắn cảm giác so với trận đánh với ba người Tiếu Thanh còn muốn kinh tâm hơn. Hắn không chần chờ chút nào, gầm nhẹ một tiếng, Hám Sơn Chàng thi triển, tốc độ bạo tăng, oanh một tiếng, tránh khỏi tia chớp, xuất hiện trước mặt Huyết Mai, tay phải nâng lên đấm một quyền.

Hai mắt Huyết Mai rụt lại, tay trái bấm pháp quyết khẽ vẫy, bàn tay trắng nõn như ngọc hóa thành màu vàng đụng vào quyền của Bạch Tiểu Thuần, oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần phải hít sâu, một luồng lực từ tay đối phương truyền vào tay hắn, chỉ yếu hơn sức mạnh cơ thể hắn một bậc, khiến hắn phải lùi lại mấy bước, ngẩng đầu thấy Huyết Mai cũng đang lùi về sau mấy bước. Huyết Mai giật mình, hô hấp dồn dập, đang muốn ra tay tiếp...

Nhưng đột nhiên huyết tinh trên trái tim tựa hồ vì Bạch Tiểu Thuần tới nên xuất hiện chấn động và càng ngày càng mãnh liệt hơn, sau đó tự bay lên, phóng thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một màn dị biến này làm Huyết Mai chấn động, thân ảnh mơ hồ trong đầu lâu thủy tinh trôi nổi bên cạnh nàng hét lên:

"Ngăn cản hắn, không thể để cho hắn đạt được!!"

" Câm miệng!" Huyết Mai nghiến răng, trong mắt đầy sát ý, hai con ngươi trở thành màu vàng, huyết quang trên người biến mất, quanh người là kim quang vô

tận nhưng thân hình lại gầy đi, giống như một chiêu thần thông này thi triển ra thì cần hao phí rất nhiều sinh cơ, tay phải giơ lên, chỉ thẳng Bạch Tiểu Thuần một cái.

Chính là đòn sát thủ cuối cùng của nàng.

Sau lưng nàng cũng huyễn hóa ra một ngón tay, ngón tay này vô cùng to lớn mang theo một cỗ lực lượng vô thượng làm cho Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt cảm giác được nguy hiểm cực hạn, cả người mỏi nhừ, như kết cấu cơ thể đang bị thay đổi.

Loại nguy cơ này đã vượt qua nguy cơ của ba người Tiếu Thanh, vượt qua nguy cơ của Lạc Trần sơn mạch, mà giống như cảm giác Bạch Tiểu Thuần gặp phải khi gặp tiểu cô nương áo trắng trong Vẫn Kiếm Thế Giới.

Đầu óc hắn ô...ô...n...g một tiếng, trong nguy cơ, hắn không còn giữ lại gì, hắn biết không thể nào né được, nếu hắn né thì chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì, trực giác cho hắn biết đối mặt với nguy cơ này, sinh cơ chỉ có một cách, chính là chính diện phản kích.

Tu vi toàn thân Bạch Tiểu Thuần bộc phát toàn diện, cánh sau lưng gấp lại, lực đẩy gia tốc, Hám Sơn Chàng ấm ầm vận chuyển gấp mấy lần, thân thể bắn thẳng về phía Huyết Mai.

" Điểm Thạch Thành Kim!" Huyết Mai thốt ra bốn chữ, mỗi chữ như thiên lôi nổ tung ra bốn phía.

Hai người nháy mắt tiếp cận, ngón tay Huyết Mai điểm vào mi tâm Bạch Tiểu Thuần, hai ngón tay hắn ngưng tụ ra Toái Hầu Tỏa.

Hắn không còn giữ lại gì, giờ phút này chỉ có thể thi trển cả chiến lực! Quy Văn nồi xuất hiện bao phủ trước người, hai ngón tay nhắm thẳng vào cổ Huyết Mai

Nhưng ngay thời khắc chuẩn bị đụng vào nhau, thân thể Huyết Mai bỗng mơ hồ như muốn né tránh, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị sẵn, hấp lực trong lòng bàn tay mạnh mẽ chưa từng có, không chỉ cố định cả thân thể Huyết Mai khiến nàng không nhúc nhích được, mà còn làm mặt nạ trên mặt nàng từ từ bị kéo ra!

Lộ ra một gương mặt vô cùng mịn màng xinh đẹp, dung nhan tuyệt thế vô song!

Dung nhan này sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ, cả người như bị thiên lôi bổ trúng, trong đầu nổ đùng, hắn không thể nào tin được, la lên thất thanh:

" Tiểu Đỗ Đỗ!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Trung Phong Huyết Tử!

Dịch giả: Tiểu Băng

Cô gái này... không ngờ là... Đỗ Lăng Phỉ!!!

Gương mặt này, Bạch Tiểu Thuần tuyệt đối không nhớ lầm, cũng không có khả năng quên, chính là gương mặt mất tích hôm đó... Đỗ Lăng Phỉ!

Đầu Bạch Tiểu Thuần ong ong, hắn không thể nào nghĩ được, gương mặt dưới tấm mặt nạ của Huyết Ma lại là gương mặt này.

Trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần kêu lên ba chữ Tiểu Đỗ Đỗ, Huyết Mai cũng choáng váng, cô không thể nào ngờ nổi, ba chữ kia như sấm sét nổ vang dội trong đầu cô.

Đời này, chỉ có một người, dùng ba chữ đó để gọi cô, chính là... Linh Khê Tông Bạch Tiểu Thuần!

"Bạch Tiểu Thuần!!" ngay lúc Bạch Tiểu Thuần mở miệng, Đỗ Lăng Phỉ cũng nghẹn ngào.

Cô cứ tưởng cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại Bạch Tiểu Thuần, hôm đó lúc rời đi, cô đã muốn xóa luôn trí nhớ về hắn, nhưng hôm nay nghe ba chữ Tiểu Đỗ Đỗ kia, cả người cô run rẩy, cô hiểu... mình không thể quên được Linh Khê Tông, không thể quên được Lạc Trần sơn mạch, không thể quên được... Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian như ngừng trôi, trong thế giới của trái tim này, Bạch Tiểu Thuần và Đỗ Lăng Phỉ nhìn vào mắt nhau.

Bạch Tiểu Thuần dùng hết sức mạnh của Toái Hầu Tỏa, cố buộc mình phải dừng lại, đổi hướng, xương hắn nghiến lên ken két, đau nhói, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn khiến được cánh tay lệch đi, trượt sát qua người Đỗ Lăng Phỉ.

Bạch Tiểu Thuần buộc được Toái Hầu Tỏa chuyển hướng, nhưng hắn làm được là vì hắn mạnh, và vì vẫn không hề vượt qua phạm vi của thần thông, nhưng... Đỗ Lăng Phỉ thì khác, Điểm Thạch Thành Kim là phải dùng tới sinh mạng mới thi triển được vượt qua bản thân thần thông chi đạo, giống như đứa bé con điều khiển một con cọp, không thể điều khiển tự nhiên, càng không thể bắt nó dừng lại.

"Không!!" Đỗ Lăng Phỉ sốt ruột, cả người run rẩy, tay trái dùng tốc độ nhanh nhất, công kích thẳng vào tay phải, muốn thay đổi sức mạnh của thần thông, cánh tay phải của cô răng rắc bị vẹo đi, dù có hơi đổi hướng, nhưng hư ảnh ngón tay cực lớn vẫn không thể dừng lại, đâm thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Nói thì nhanh, nhưng việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, một tiếng nổ vang, Bạch Tiểu Thuần phun máu, người như diều đứt dây bị hất văng ra ngoài.

Thiên Yêu thân sau lưng vỡ vụn, phần vì bản thân Bạch Tiểu Thuần bị cắn trả, nhưng phần lớn là vì thần thông của Đỗ Lăng Phỉ quá mạnh!

Cả người hắn chuyển thành màu vàng, không phải là hào quang của Bất Tử Kim Bì, mà là kết cấu cơ thể bị thay đổi, sắp hóa thành người vàng.

Đỗ Lăng Phỉ rơi nước mắt, mất hết hồn vía, điên cuồng chạy tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Thuần..."

Bạch Tiểu Thuần mặt trắng bệch, nhìn Đỗ Lăng Phỉ, hắn có quá nhiều điều muốn hỏi, rất nhiều lời muốn nói, ánh mắt hắn rất phức tạp, há

miệng ra định nói, thì lại phun máu tươi, cả người run rẩy, tu vi hỗn loạn, tầm mắt mơ hồ.

Đỗ Lăng Phỉ sốt ruột, cô quên luôn Huyết Tử thí luyện, quên luôn nhiệm vụ của mình, trong mắt cô chỉ còn có Bạch Tiểu Thuần, cô định tới gần, nhưng… huyết tinh từ trong trái tim bay ra như cảm nhận được máu Bạch Tiểu Thuần vừa phun ra, tăng tốc xé rách không gian, xuất hiện ngay bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Huyết tinh ấy vui vẻ phấn khởi, hóa thành huyết khí chui thẳng vào trái tim của Bạch Tiểu Thuần, hòa vào máu trong tim hắn!!

Cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động, một cơn đau kịch liệt từ trái tim tỏa ra, khiến hắn gào lên khàn giọng, cả người lại bị ném bay, tông vào mạch máu thô to nhưng héo rũ trên vách đá, ai ngờ cú chạm đó lại làm mạch máu đã héo rũ kia trong chớp mắt lại như có được sức sống, truyền tới một lực hút mạnh mẽ...

Nó hút Bạch Tiểu Thuần vào trong mạch máu mình, huyết quang rực lên ngập trời, mắt thường cũng nhìn thấy được, mạch máu héo rũ đã hoàn toàn khôi phục trong nháy mắt.

Nhưng như thế vẫn chưa chấm dứt, sinh cơ nhanh chóng tràn ra khắp chung quanh, tất cả các mạch máu của trái tim đều rực huyết quang, chúng sống lại, đập hít thở, chúng nhúc nhích, và hình như có một luồng sức mạnh từ trong những mạch máu bắn ra thẳng vào trái tim ở giữa!

Phanh phanh!

Trái tim đã héo rũ đập mạnh một cái, phát ra một tiếng nổ như sấm sét, tiếng nổ truyền khắp bốn phía, khắp cơ thể Huyết Tổ.

Trái tim bật ra một lực đẩy kinh người, hất Bạch Tiểu Thuần đang ở trong mạch máu, thuận theo mạch máu vọt tới một khu vực xa lạ chưa ai biết.

Làm xong, trái tim lại héo rũ, mạch máu xung quanh toát ra sự bài xích mạnh mẽ, khiến Đỗ Lăng Phỉ dù có muốn ở lại cũng không làm được, cô phức tạp nhìn qua chỗ Bạch Tiểu Thuần biến mất, khẽ thở dài, biết Bạch Tiểu Thuần dù có bị thương nhưng sẽ được truyền thừa, sẽ không sao cả.

Cô cầm lấy mặt nạ đeo lên mặt, sau đó cả người đã bị đẩy ra khỏi cơ thể Huyết Tổ.

Không chỉ mình cô, Tống Quân Uyển trên cổ lộ cũng bị đẩy ra.

Trong thế giới Huyết Tổ chỉ còn giữ lại người chết, người sống, chỉ còn có một mình Bạch Tiểu Thuần!

Một tiếng đập ban nãy của trái tim, tuy chỉ có một cái, nhưng đã vang vọng khắp thương khung đại địa, truyền tới ra cả bên ngoài, khiến cả bầu trời biến sắc, đại địa phập phồng, Thông Thiên Hà chấn động, cuộn lên những cơn sóng lớn!

Trái tim của tất cả tu sĩ trong Huyết Khê Tông lúc ấy cũng đều ngừng đập một nhịp.

Ngay cả các lão tổ cũng vậy!

"Chuyện gì thế?”

"Có chuyện rồi, vừa rồi trái tim của ta không khống chế được!"

"Tu vi dừng lại, có dấu hiệu bất ổn, sao lại như thế!! Với lại tiếng nổ vừa rồi, là âm thanh gì vậy?" trên Thiếu Trạch Phong, Vô Danh Phong, Trung phong, Thi Phong, mọi tu sĩ, Đại trưởng lão, cả các Huyết Tử, cũng đều biến sắc, bay hết ra ngoài, những đại trưởng lão trên Tổ Phong, những Huyết Phách luôn bế quan tiềm tu, cả Huyết Khê Tông lão tổ, đều chấn động.

Tống gia lão tổ mở bừng mắt, nét mặt thay đổi. Vô Cực Tử cũng từ trong động phủ đi ra, nhìn ra phương xa, trong mắt lóe lên ánh sáng thâm

sâu.

"Chẳng lẽ Trung Phong đã chọn ra Huyết Tử?"

"Dù có là chọn được Huyết Tử, cũng đâu có khoa trương như vậy..."

Huyết Mai Tống Quân Uyển, và đám người Tống Khuyết lục tục xuất hiện giữa không trung, bị sự bài xích trong cơ thể Huyết Tổ truyền tống ra ngoài.

Tống Quân Uyển hít thở dồn dập, nhìn thấy Huyết Mai cách đó không xa, nhưng tìm mãi mà không hề nhìn thấy Dạ Táng, trong lòng đánh thịch một tiếng, tưởng Dạ Táng đã thất bại, nhưng nhìn kĩ lại nhận ra Huyết Mai không hề có dáng vẻ giống như đã tấn chức Huyết Tử.

Huyết Mai đeo mặt nạ, ánh mắt mê mang, cả người như mất hồn.

Trên đỉnh Trung Phong bỗng có một luồng huyết quang kinh thiên động địa phóng lên trời, ngưng tụ thành một gương mặt cực lớn.

Gương mặt ấy, chính là Dạ Táng!

"Trung phong huyết quang, tiêu chí Huyết Tử!!"

"Đây là... khi tranh đoạt Huyết Tử, người thành công tấn chức, trên đỉnh núi sẽ xuất hiện cột sáng, ngưng tụ gương mặt của người đó, Dạ Táng... Hắn là Huyết Tử? Điều này sao có thể!!"

"Trung Phong Huyết Tử, hẳn phải là Huyết Mai hoặc Tống Quân Uyển mới đúng chứ, sao lại là... Dạ Táng?!"

Tu sĩ Huyết Khê Tông ai nấy trừng to mắt, lao xao bàn tán, rất là khiếp sợ.

Nhất là trên Tổ Phong, những đạo thần thức không ngừng quét tới, các lão tổ ai cũng giật mình!

Tu sĩ Trung phong choáng váng đầu óc, trong người như có tiếng nổ vang, một luồng lực chí cao vô thượng, mặc kệ ý muốn của bọn họ, bắt họ đều phải quỳ xuống, nhìn lên gương mặt Dạ Táng trên không trung, ngay ngắn quỳ lạy.

Tống Khuyết, Tống Chân, Tống Quân Uyển, Huyết Mai, Thần Toán Tử, tất cả mọi người... Chỉ cần là người tu hành bí pháp Trung phong, đều không thể cưỡng nổi sức mạnh kia, không thể không quỳ lạy, nếu không quỳ lạy, huyết khí trong người có lẽ sẽ tan vỡ.

Đây chính là sức mạnh của Huyết Tử, sức mạnh khống chế cả một ngọn núi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Trí Nhớ, Chính Là Truyền Thừa!

Dịch giả: dungkhocnhaem

Biên: Tiểu Băng

Một gương mặt xuất hiện trong huyết quang của Trung Phong, điều đó chứng minh với tất cả mọi người, Trung Phong Huyết Tử đã được lựa chọn. Và đó chính là….. Dạ Táng!

Những tu sĩ Huyết Kê Tông biết Dạ Táng đều rung động kịch liệt, Hứa Tiểu Sơn hít sâu, mạnh tay dụi mắt, cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng nghĩ lại cũng thấy có vẻ hợp lý.

Dạ Táng quật khởi chỉ trong mấy năm, nhưng ánh hào quang đã sớm khuếch tán cả Huyết Khê Tông, thậm chí thanh danh đã lan rộng ra khỏi tông.

Hắn trở thành Huyết Tử, có lẽ là ngoài ý dịnh của mọi người, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại…. Hợp tình hợp lý!

Đại Trưởng lão Thi Phong mở to mắt, ngơ ngác nhìn gương mặt bên trong huyết quang của Dạ Táng. Huyết Tử của Thi Phong, cũng thoáng hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười, trong mắt lộ ra quang mang, quang mang chỉ có khi nhìn vào đối thủ cùng thế hệ.

Bất kỳ Huyết Tử nào cũng đầy kiêu ngạo, có thể để bọn hắn xem là đối thủ, chỉ có thể là Huyết Tử của ngọn núi khác mà thôi.

“Thú vị…. Những ngọn núi khác đều đã từng xuất hiện người trở thành Huyết Tử mà không phải người của gia tộc tu chân, duy chỉ có

Trung Phong là chưa bao giờ có.”

“Dạ Táng này có thể trong tình huống không có khả năng lại có thể nghịch trời đổi mệnh, trở thành Huyết Tử… lại có thiên phú về đan đạo, tương lai chắc chắn sẽ là một kình địch!”

Huyết Tử Thiểu Trạch Phong là một đại hán khôi ngô, ánh mắt cũng lộ ra kỳ mang. Hắn thở dài một hơi, từ giờ khắc này, gặp Dạ Táng đã không thể như cũ. Trầm ngâm một lúc, Huyết Tử Thiểu Trạch Phong nhìn Đại trưởng lão bên cạnh, chậm rãi mở miệng.

“Chuẩn bị một phần đại lễ đưa qua, hóa giải những xích mích trước đó.”

Đại trưởng lão Thiểu Trạch Phong tâm thần chấn động, khẽ gật đầu. Lão hiểu được Dạ Táng từ hôm nay … đã hoàn toàn khác trước, trước kia chẳng qua là được các lão tổ nhìn vừa mắt, nhưng đó dù sao cũng chỉ là ngoại lực, vì sống chết đều nằm trong tay lão tổ, nhưng bây giờ, tất cả đã thay đổi.

Vào thời khắc trở thành Huyết Tử, Dạ Táng đã có căn cơ và nền tảng vững chắc bước vào đội ngũ hạch tâm của Huyết Khê Tông. Có được sức mạnh của một phong, càng được Huyết Tổ biết đến, dù lão tổ Huyết Khê Tông cũng không dễ dàng đụng đến được.

Vả lại chỉ cần Dạ Táng ngày sau kết đan thành công thì sẽ trở thành Huyết Phách, địa vị cao hơn cả Thái Thượng Trưởng Lão, trở thành hạch tâm trong trung tâm của Huyết Khê Tông.

Người như vậy, không mấy người Huyết Khê Tông dám trêu chọc.

Huyết Tử và trưởng lão Vô Danh Phong, cũng trong một cái chớp mắt đã thay đổi thái độ đối với Dạ Táng, nhanh chóng chuẩn bị một phần đại lễ, định tới bái phỏng.

Cả Huyết Khê Tông, bởi vì Dạ Táng trở thành Huyết Tử, mà suy nghĩ trong lòng về Dạ Táng cũng thay đổi. Huyết Mai đứng giữa không trung, thần sắc mờ mịt, mở miệng như muốn nói cái gi đó, nhưng chỉ phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt ảm đạm xoay người bay thẳng về Tổ Phong.

Vừa bước vào Tổ Phong, việc đầu tiên Huyết Mai làm chính là tìm Vô Cực Tử lão tổ, sau đó trở về động phủ, bế quan không ra.

Đối với biến hóa của Huyết Mai, mọi người đều nhìn thấy, nhưng không hề suy nghĩ nhiều, dù là ai thì việc thân phận Huyết Tử đáng ra thuộc về mình bị cướp đi thì đều rất khó chấp nhận, nên hành động của Huyết Mai cũng là hợp lý.

“Dạ Táng, ta đã hứa với ngươi, chỉ cần ngươi cản được Huyết Mai, dù ngươi trở thành Huyết Tử, ta cũng sẽ giúp ngươi đi khuyên lão tổ ủng hộ việc này!” Tống Quân Uyển thở dài, trong mắt lộ ra kiên định, bước lên Tổ Phong, bái kiến Tống gia lão tổ.

Dạ Táng trở thành Huyết Tử, đã khiến quá nhiều người chấn động, nhưng sau đó tu sĩ Huyết Khê Tông liền cảm thấy có chỗ không đúng…

“Kỳ quái, cái này …. Dạ Táng đã trở thành Huyết tử, nhưng tại sao …. không thấy đi ra?”

“Sau khi Huyết Tử được lựa chọn, đương nhiên Huyết Tử sẽ là người được truyền tống ra sau cùng, nhưng sao Dạ Táng tới giờ vẫn chưa thấy?”

Thời gian dần qua, càng ngày càng nhiều người cảm thấy không đúng. Trong cơ thể Huyết Tổ, Bạch Tiểu Thuần đang ở một nơi kì dị mà chưa từng một đệ tử Huyết Khê Tông nào tới được!

Đây là một thế giới bị nghiền nát, thế giới này phảng phất như được tạo thành bởi nhiều mảnh, mỗi mảnh đều giống như một đại lục, nhìn thoáng qua chẳng khác gì một tấm gương vỡ.

Phóng mắt nhìn, nơi này tựa hồ không có giới hạn, nhìn không thấy phần cuối, chỉ có thể nhìn thấy vô số mảnh vụn chìm trong khí tức tử vong, ngập trong màu xám.

Nơi đây không có sinh mạng, hay sinh cơ, sự u ám bao phủ tất cả. Nhìn nó một thời gian dài, sẽ làm cho con người có một áp lực khó có thể hình dung.

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, không biết vì sao mình lại xuất hiện ở đây. Điều cuối cùng hắn nhớ được, là mặt nạ của Huyết Mai bay ra, lộ ra gương mặt của Đỗ Lăng Phỉ, chuyện ấy xảy ra rất đột ngột, Bạch Tiểu Thuần không chuẩn bị kịp.

Sự đột ngột ấy làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động dữ dội. Trong lòng hắn có rất nhiều điều muốn hỏi Đỗ Lăng Phỉ, nhưng còn chưa kịp mở miệng, cả người đã bị hút vào trong một mạch máu, sau đó có một lực đẩy mạnh, tới khi tỉnh lại, đã thấy mình xuất hiện trong vùng đất màu xám kì dị này.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cúi đầu xuống nhìn, thấy tất cả những vết thương, kể cả trọng thương do giao chiến với Huyết Mai đều đã hoàn toàn khôi phục, tu vi thể lực đều đã trở lại đỉnh phong.

Một luồng huyết khí nồng đậm từ trong người bay ra, Bất Tử Trường Sinh Công từ lúc vào trong môi trường này đã trở nên sinh động hẳn, tỏa ra một sự hòa hợp nào đó với nơi này….

Sự đồng cảm của cơ thể hắn tỏa ra, được thế giới này tiếp nhận và đáp lại, hai bên giao thoa với nhau, tạo nên một sự chấn động.

Cả khu vực xuất hiện những đốm sáng lóe lên, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn mơ hồ đoán được nơi này là gì.

Lần đầu tiên bước vào Huyết Khê Tông, hắn đã cảm nhận được một sự liên kết, rõ ràng là từ chính nơi đây truyền đến!

Những sự đồng cảm hắn cảm nhận được sau đó, cũng đều là từ nơi này.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, bước lên thử một bước.

Một bước vừa bước ra, cả thế giới này nổ vang, Bất Tử Truyền Sinh Công hòa với tiếng nổ ấy, tạo ra âm thanh càng to hơn, như cả thế giới đều gào rú.

Tiếng gào đầy phấn khởi, đầy chờ mong!

Những đốm sáng trong thế giới rực lên chi chít, kết nối lại với nhau, tạo thành những tia chớp, chạy loằn ngoằn khắp nơi, như muốn kết nối những mảnh vỡ lại với nhau.

Những tia chớp càng lúc càng nhanh, âm thanh càng lúc càng lớn, như sức sống đã ngủ say nhiều năm, giờ muốn từ trong tử vong giãy giụa chui ra!

Oanh Oanh Oanh!!!!

Thiên địa chấn động, tia chớp động trời, cả thế giới như sống lại. Ánh sáng không còn lập lòe nữa mà hoàn toàn chói sáng, triệt để kết nối với nhau, cả thế giới rực sắc màu, một làn sức sống ầm ầm bộc phát.

Không rõ sinh cơ này đến từ đâu, có lẽ đã được tích lũy qua nhiều năm tháng, tích lũy từng chút một, đến lúc này thì muốn bộc ra, cho dù chỉ rực lên trong tích tắc, cũng muốn hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của Huyết Tổ trước lúc tử vong.

Oanh Oanh Oanh!!!

Âm thanh đinh tai nhức óc lại vang lên, nhờ làn sinh cơ kia, những mảnh tàn phiến bắt đầu chuyển động. Những tia chớp nhiều không đếm xuể giữa các mảnh vỡ đều bay lên, bắn thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.!

Trong chớp mắt, những tia chớp này đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bao phủ cả thân thể hắn, điên cuồng chui vào tất cả lỗ chân lông của hắn, không ngừng dung nhập vào khắp nơi ngoài thất khiếu của hắn.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài, những tia chớp vọt tới càng nhiều, tựa như cái tàn phiến thế giới này ngưng tụ ra sinh cơ chỉ để dành cho một việc duy nhất, là… truyền thừa.

Đây là truyền thừa cuối cùng, áp đảo mọi Huyết Tử, mỗi đạo thiểm điện đều ẩn chứa một phần trí nhớ. Vô số tia chớp chui vào cơ thể Bạch TIểu Thuần, tương đương với vô số mảnh vụn trí nhớ chui vào trong đầu hắn, sau đó tập hợp lại với nhau, tạo thành những đoạn trí nhớ nguyên vẹn hoàn chỉnh…!!

Trí nhớ đó, chính là truyền thừa Huyết Tử!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Huyết Tổ Thứ Hai

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong lịch sử không hề có dữ liệu về Huyết Tổ cự nhân này, không ai biết tới hắn, càng không ai biết vì sao hắn chết, mọi thứ liên quan tới Huyết Tổ đều không có.

Có lẽ năm đó trước khi chết, Huyết Tổ vốn không nghĩ tới việc sau này đoạt xá sống lại, mà chỉ nghĩ tới một việc, là … truyền thừa mà thôi!

Truyền thừa lại... Bất Tử Trường Sinh Công!!

Giống như đối với Huyết Tổ, truyền thừa Bất Tử Trường Sinh Công còn quan trọng hơn cả tính mạng của hắn!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần không ngừng ầm ĩ, những mảnh vỡ của thế giới này theo những tia chớp bay ra, một tia sinh cơ cuối cùng nhanh chóng yếu đi, ảm đạm.

Những tia chớp kia bay vờn quanh người Bạch Tiểu Thuần, chui vào trong cơ thể hắn, dần lắp ráp thành một đoạn truyền thừa nguyên vẹn trong đầu Bạch Tiểu Thuần, phần truyền thừa thứ nhất!

Đó là... Bất tử Bì (Da bất tử)!

Bất Tử Công quyển thứ nhất, cách tu luyện Bất Tử Bì đã xuất hiện đầy đủ.

Hắn nhận ra có một số điểm khác rất nhỏ với Bất Tử Bì hắn đã tu được, hình như cái truyền thừa này còn cổ xưa hơn cái hắn đã có!

Bạch Tiểu Thuần còn chưa suy nghĩ xong, trong đầu lại nổ vang, phần truyền thừa thứ hai, bỗng nhiên xuất hiện, đó là... Bất Tử Kim Cương, quỷ dị thay, phần truyền thừa này lại giống hệt cái Bạch Tiểu Thuần có được từ người thủ mộ!

Không có chút xíu khác biệt nào!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, phần truyền thừa thứ ba rầm rầm hiện ra, nhìn thấy nó, Bạch Tiểu Thuần đầy kích động.

Vì nó chính là... Bất tử Cân (Gân bất tử)!

Câu đầu tiên của Bất Tử Cân chính là...

Gân dài thêm một phần, thọ kéo dài thêm mười năm!

Truyền thừa Bất Tử Cân nguyên vẹn hiện ra, Bạch Tiểu Thuần vô cùng hồi hộp, dù bây giờ truyền thừa có chấm dứt, không lấy được vật vĩnh hằng bất diệt, thì cũng đủ rồi!

Nhưng rõ ràng truyền thừa này vẫn chưa chấm dứt, vì phần truyền thừa tiếp tục hiện ra!

Là... Bất tử cốt (Xương bất tử)!!

Xương cứng cỏi, có thể chống đỡ tất cả các loại sức mạnh!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, trong mắt như có lửa, nhìn bí pháp Bất Tử Cốt trong đầu, trái tim hắn đập thình thịch liên hồi, hắn chuyển sang chủ động hút các tia chớp xung quanh vào.

"Quyển kế tiếp, nhất định là... phần cuối của quyển Bất Tử, Bất Tử Huyết (máu bất tử)!!" trong lòng Bạch Tiểu Thuần gào lên, rốt cuộc hiện ra rồi...

Bất tử Huyết!!

Huyết, là thân thể chi nguyên!

Cả năm quyển Bất Tử đều đã hiện ra nguyên vẹn!

Sự trân quý của Quyển Bất Tử nguyên vẹn đối với Bạch Tiểu Thuần là không thể nào hình dung được, nếu không có được tạo hóa này, Bất Tử Kim Cương của hắn sau khi đại thành cũng khó mà bước tiếp đi được nữa. Thông Thiên đại lục quá lớn, biết đi đâu tìm Bất Tử Cân, hắn chỉ có thể bỏ không biết bao nhiêu thời gian và tiền bạc để đi tìm.

Nhưng cái kiểu mò kim đáy biển ấy khó mà thành công, thế nên Bạch Tiểu Thuần lấy được bây giờ chính là đã có cơ duyên rất lớn, chẳng những có được Bất Tử Cân, còn có được cả Bất Tử Cốt lẫn Bất Tử Huyết.

Chúng đã mở ra con đường tu hành cho Bạch Tiểu Thuần, tạo hóa này, phải nói là tuyệt thế!!

Chúng giúp Bạch Tiểu Thuần càng hiểu rõ thêm về tu hành bất tử.

Da là bên ngoài, thịt là Kim Cương, gân có thể kéo dài lực, cốt là kiên cơ, huyết thành phẩm nguyên!

Năm cái hợp lại, chính là bất tử, một khi tu thành, người muốn giết được hắn là vô cùng hiếm thấy!

Thiên Yêu thân của hắn hôm nay nhờ đã quán thông về bất tử, cũng bộc phát, huyết khí và tia chớp quấn vào nhau, tạo nên bộ Thiên Yếu thân thứ hai sau lưng Bạch Tiểu Thuần!

Sức mạnh cơ thể hắn tăng lên gấp nhiều lần, khiến hắn không thể không ngửa mặt lên gào, vì truyền thừa… vẫn chưa chấm dứt.

Những tia chớp xung quanh ngưng tụ lại thành một Tia chớp kết tinh!

Kết tinh này sáng chói vô cùng, bên trong có vô số phù văn, những phù văn không ngừng lập loè, nếu nhìn kĩ, sẽ thấy chúng như có hình những gương mặt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn những phù văn kia, hắn không thể không hít sâu, vì hắn nhìn thấy mặt của rất nhiều tu sĩ Huyết Khê Tông quen thuộc.

Trong đó có Tống Quân Uyển, có Tống Khuyết, có Tống gia lão tổ, có Vô Cực Tử, có Hứa Tiểu Sơn, có Huyết Tử của tất cả các phong... và rất nhiều người khác hắn không biết tên.

"Đây là..." Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn không cần nghĩ nhiều, cũng đoán ra lý do...

"Tất ai những ai dựa vào bàn tay của Huyết Tổ để tu hành… thì đều trở nên có mối liên quan với Huyết Tổ!"

Tia chớp kết tinh tỏa hào quang rực rỡ, còn xung quanh đều ảm đạm.

"Truyền thừa, chia làm hai phần!"

"Phần thứ nhất, là truyền thừa về bất tử, phần thứ hai, chính là … truyền thừa về bản thân Huyết Tổ!"

"Bao nhiêu năm nay, những tu sĩ nào nhờ Huyết Tổ để tu hành, đều trở thành một phần liên hệ với Huyết Tổ!"

"Trong cơ thể Huyết Tổ, ngoài Huyết Tử truyền thừa, thì còn có một cái Chung Cực truyền thừa trong truyền thuyết... là... Huyết Ma truyền thừa!!"

"Thứ ta đang nhìn thấy... chính là... Huyết Ma truyền thừa!" Bạch Tiểu Thuần hiểu ra ngay vấn đề, tia chớp kết tinh bắn thẳng vào mi tâm hắn, chui vào trong người hắn, một cơn đau từ mi tâm truyền khắp toàn thân.

Cả người hắn run lên, ý thức như muốn rời khỏi cơ thể, từ trong cơ thể bay ra, tràn ra khắp xung quanh, tạo thành … hình ảnh Huyết Tổ!

Bắt đầu là cái đầu, sau đó tới cơ thể, hai chân, hai tay...

Ý thức của hắn dung nhập vào trong hình ảnh Huyết Tổ đó, hắn cảm nhận được nước trong Thông Thiên Hà, cảm nhận được thân thể của mình đang chìm trong Thông Thiên Hà, tay phải của mình đang giơ lên như muốn chạm vào bầu trời, nhưng không có khí lực.

Đồng thời, hắn cảm nhận trên bàn tay phải của mình có một cái tông môn... những người trong tông môn đó đều nhờ bàn tay của hắn để tu hành.

Những người đó, từ lão tổ, cho tới đệ tử ngoại môn, mỗi người trong mắt hắn đều là một đốm sáng đỏ, cảm giác này rất kỳ dị, Bạch Tiểu Thuần còn chưa kịp nhận thức hết, thì đã kết thúc.

Ý thức của hắn tiêu tán, hắn mở mắt, thấy mình vẫn đang ở trong cơ thể Huyết Tổ, như mọi việc vừa xảy ra chỉ là giấc mộng.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, mắt mờ mịt, hình như vừa rồi, hắn đã trở thành Huyết Tổ!

Cảm giác kia dù nháy mắt đã biến mất, nhưng trong ý thức của hắn có thêm rất nhiều suy nghĩ, những suy nghĩ đó không thuộc về hắn, mà là của những người bao nhiêu năm nay đã nhờ Huyết Tổ để tu hành.

Bạch Tiểu Thuần có một cảm giác, là hình như hắn có thể áp chế... tu vi của tất cả những tu sĩ tu hành nhờ Huyết Tổ, bất kể đó là người hay thú, cả luyện thi lẫn ma đầu, từ đệ tử ngoại môn tới nội môn, hộ pháp, trưởng lão, Huyết Tử, Thái Thượng trưởng lão, ngay cả... Lão tổ!

Chỉ cần một ý niệm, hắn có thể khiến tất cả mọi người đều bị giảm xuống ít nhất một nửa tu vi!

Áp chế tu vi của họ không phải hắn, mà là Huyết Tổ, Bạch Tiểu Thuần lấy được Huyết Tổ truyền thừa, theo ý nào đó mà nói, hắn chính là Huyết Tổ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Đỗ Huyết Mai, Ngươi Mau Ra Đây!

Dịch giả: †Ares†

Biên: Tiểu Băng

Thậm chí hắn có một cảm giác mãnh liệt, rằng mình chẳng những có thể lấy một ý niệm trong đầu áp chế tất cả mọi người, mà còn có thể chỉ bằng một ý niệm, phát ra huyết khí của bản thân, làm cho cả những người tu hành nhờ vào Huyết Tổ có thể bạo tăng chiến lực trong nháy mắt.

Nghĩ tới đây, tim Bạch Tiểu Thuần đập càng nhanh hơn. Hắn chớp chớp mắt, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh mình vừa phẩy tay một cái đã khiến cả Huyết Khê Tông hoảng sợ.

Có điều ngay sau đó, hắn bèn nghĩ đến một hình ảnh khác, hắn vừa nâng tay lên thì người của Huyết Khê Tông như phát điên lao tới giết chết mình...

"Huyết... Huyết Ma!! Trời ạ, ngươi lại có thể... trở thành Huyết Ma!!" Trong lúc Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng đủ loại hình ảnh trong đầu, Dạ Táng thật tận mắt nhìn thấy tất cả, run rẩy thét lên với giọng điệu không dám tin.

Huyết Ma, tồn tại trong truyền thuyết của Huyết Khê Tông, có thể dựng nên Huyết Khê Tông, cũng có thể hủy diệt Huyết Khê Tông!

Tiếng thét này truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần hít sâu, thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc.

"Nói nhỏ chút!" Hắn vỗ túi trữ vật, theo bản năng nhìn chung quanh, vừa kích động lại vừa thấp thỏm.

"Mục tiêu ban đầu của ta là trở thành đại trưởng lão... Kết quả lại trở thành Huyết Tử. Huyết Tử thì cũng thôi, không nghĩ tới cuối cùng còn trở thành Huyết Ma..." Bạch Tiểu Thuần không biết là nên vui hay nên buồn.

Huyết Ma xuất hiện, có lẽ sẽ có một nhóm người chào đón. Nhưng nhất định vẫn có không ít kẻ không muốn Huyết Ma ra đời, sẽ không tiếc giá nào để giết chết!

"Nhất định không thể để cho người Huyết Khê Tông biết... Ài, ưu tú quá cũng phiền." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, nâng cằm, vung tay áo, cố ý tạo ra bộ dạng cao thủ cô đơn tịch mịch.

"Bạch Tiểu Thuần ta chỉ trong nháy mắt có thể khiến Huyết Khê Tông tan thành mây khói..." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, chuyện mình không làm được ở Linh Khê Tông, lại thật sự có thể làm được ở Huyết Khê Tông này.

Hồi tưởng từng màn bản thân đi vào Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần cảm khái càng nhiều. Đến khi nghĩ tới gương mặt Huyết Mai dưới mặt nạ Đỗ Lăng Phỉ, hắn thở dài, mắt bỗng lóe sáng.

"Huyết Mai... Đỗ Lăng Phỉ!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi. Dựa vào truyền thừa trong cơ thể, hắn tiến về phía trước một bước, lập tức một vòng xoáy xuất hiện trước mặt hắn. Vừa bước vào vòng xoáy, Bạch Tiểu Thuần tức thì biến mất.

Lúc xuất hiện lại, Bạch Tiểu Thuần đã ở bên ngoài thân thể của Huyết Tổ, giữa không trung trong Huyết Khê Tông, phía trước gương mặt cực lớn hình thành từ huyết khí của hắn.

Vô số người vẫn đang đoán già đoán non, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, lập tức nháo nhào cả lên.

"Đi ra rồi!!"

"Hắn ở lại trong cơ thể Huyết Tổ còn lâu hơn các Huyết Tử trong quá khứ, chẳng lẽ có tạo hóa khác?"

"Hả? Dạ Táng này cho ta cảm giác tựa hồ đã mạnh hơn không ít..."

Tống Khuyết đắng chát, Hứa Tiểu Sơn hít sâu, Thần Toán Tử lẫn trong đám người thì tâm thần run rẩy. Vô số ánh mắt, trong nháy mắt này đều chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cả đám đang suy đoán đủ khả năng, nhất là đám người ở Trung phong, thân thể không nhịn được run lên. Uy áp đến từ Bạch Tiểu Thuần khiến cho bọn họ không thể không cúi đầu, thậm chí có một số người còn quỳ xuống.

Cả Huyết Khê Tông chấn động. Bạch Tiểu Thuần lơ lửng giữa không trung, nhìn thái độ của những đệ tử Huyết Khê Tông đối với của mình. Loại cảm giác này được vạn người ngước nhìn này làm cho hắn rất hưởng thụ. Nếu thay đổi thời điểm khác, hắn nhất định là sẽ bày ra bộ dạng tiền bối. Nhưng hôm nay hắn không để ý đến, mà chỉ nhìn về phía Tổ Phong.

Ở đó, hắn cảm nhận được khí tức của Huyết Mai.

Trở thành Huyết Tử cũng tốt, trở thành Huyết Ma cũng được, Bạch Tiểu Thuần tuy có vui sướng, nhưng lại không mãnh liệt như trong tưởng tượng, hết thảy đều vì Đỗ Lăng Phỉ xuất hiện.

"Đỗ Lăng Phỉ chính là Huyết Mai... Mà Huyết Mai lại là con gái độc nhất của Vô Cực Tử lão tổ, địa vị cực cao tại Huyết Khê Tông..." Bạch Tiểu Thuần trầm mặc.

Huyết Mai là Đỗ Lăng Phỉ. Chuyện này, cho dù Bạch Tiểu Thuần lúc trước không đoán được, nhưng giờ phút này hồi tưởng lại tựa hồ có thể giải thích thông.

Trầm mặc một lát, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng đến Tổ Phong. Theo hắn tới gần, từng đạo thần thức từ Tổ Phong tràn ra, ngưng tụ trên thân Bạch Tiểu Thuần, nhưng không hề ngăn cản hắn đến.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần đã tới sát Tổ Phong, không chút chần chờ, đáp xuống rồi dựa theo cảm ứng khí tức mơ hồ của Huyết Mai, đi tới bên ngoài động phủ của Huyết Mai.

Động phủ của Huyết Mai nằm giữa một rừng mai, cửa lớn đóng kín, tựa như chủ nhân của nó không muốn thấy bất cứ kẻ nào.

Tại bên ngoài rừng mai, Bạch Tiểu Thuần nhìn qua cửa động phủ. Hắn muốn đi gặp Huyết Mai một lần, hắn muốn đến hỏi đối phương một vấn đề!

Vấn đề này, từ sau khi Đỗ Lăng Phỉ mất tích năm đó, cho đến khi chưởng môn Trịnh Viễn Đông nói ra thân phận của Ám Tử, vẫn luôn như một cái gai đâm vào trong lòng của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn muốn biết, nếu như tất cả mọi chuyện ở Linh Khê Tông đều là đối phương tận lực ngụy tạo ra, như vậy việc khiến quan hệ hai người chính thức thăng hoa ở Lạc Trần sơn mạch, đến cùng... là thật hay là giả!

"Huyết Mai, đi ra gặp ta!!" Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên hét lên bên ngoài động phủ của Huyết Mai. Tiếng hét vọng ra bốn phía, người trên Tổ Phong giờ phút này đều đang chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, cũng nghe được lời của hắn.

Huyết Mai trong động phủ đương nhiên cũng nghe thấy, nhưng mặc cho Bạch Tiểu Thuần bên ngoài đợi đã đời, vẫn không có bất kỳ âm thanh nào từ trong động phủ truyền ra.

"Đỗ Huyết Mai, đi ra gặp ta!!" Bạch Tiểu Thuần mở miệng lần nữa, giọng càng lớn hơn, khiến những lão tổ và thái thượng trưởng lão trên Tổ phong, còn cả Huyết Phách đang bế quan cũng chú ý tới hắn.

Bọn họ không biết giữa Huyết Mai và Dạ Táng đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng tựa hồ cũng có thể tưởng tượng được. Dạ Táng có thể từ trong tranh đoạt giữa Huyết Mai và Tống Quân Uyển mà trở thành Huyết Tử, nhất định là đã xảy ra một số chuyện.

Thời gian không ngừng trôi, mấy canh giờ trôi qua, trong động phủ của Huyết Mai vẫn không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, vô cùng an tĩnh. Bạch Tiểu Thuần ở ngoài rừng mai, thần sắc dần trở nên ảm đạm.

Bạch Tiểu Thuần chua xót lắc đầu, nhìn động phủ bên trong rừng mai một cái thật sâu, một lúc lâu sau quay người đi xuống núi. Nếu đối phương không muốn gặp mình, Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi đây.

Nhưng hắn chưa rời Tổ Phong, một đạo cầu vồng từ trên Tổ Phong đã bay ra, bay thẳng về phía hắn, một thân ảnh xuất hiện phía trước mặt hắn, chính là Tống Quân Uyển.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, ngẩng đầu nhìn Tống Quân Uyển. Hai người đối mắt nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy sự phức tạp trong ánh mắt của Tống Quân Uyển. Dù nàng đưa cho Bạch Tiểu Thuần lệnh bài, cũng từng nói dù đối phương trở thành Huyết Tử cũng không được để cho Huyết Mai thành công, nhưng giờ phút này gặp lại, không thể không nảy sinh những suy nghĩ phức tạp.

"Ta..." Bạch Tiểu Thuần vừa há miệng định nói, Tống Quân Uyển đã hít sâu, cúi đầu chào Bạch Tiểu Thuần.

"Tống Quân Uyển bái kiến Huyết Tử, kính xin Huyết Tử dời bước, Tống gia lão tổ của ta cho mời!"

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, cất lại chuyện Đỗ Lăng Phỉ vào trong đáy lòng, không tiếp tục suy tư, hít sâu. Hắn hiểu được, cho dù việc bản thân trở thành Huyết Tử đã thành sự thật, nhưng nếu Huyết Khê Tông không chấp nhận thì thế cục sẽ thay đổi rất lớn.

"Mục đích ta đến Huyết Khê Tông là vì muốn đạt được cái vật Vĩnh Hằng Bất Diệt kia... Nếu Đỗ Lăng Phỉ nói ra thân phận của ta cho người khác thì thôi, nhưng nếu không có nói, như vậy ta nhất định phải gắng gượng qua được cửa ải Tống gia lão tổ trước mắt!" Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ rất loạn, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, khẽ gật đầu với Tống Quân Uyển rồi cùng đi tới động phủ của Tống gia lão tổ trên Tổ phong.

Trên đường đi, Tống Quân Uyển chỉ trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết nên nói cái gì. Đến khi tới bên ngoài động phủ, Tống Quân Uyển dừng bước, quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái thật sâu.

"Chuyện ta đã hứa với ngươi, ta sẽ không đổi ý. Ta đã nói kỹ với lão tổ, trong lòng ta, ngươi đã là Huyết Tử. Còn thái độ của lão tổ như thế nào với việc này, ngươi có thể thực sự trở thành Huyết Tử hay không, ta đã làm hết sức rồi."

Bạch Tiểu Thuần khẽ gật đầu, lại hít sâu, cắn răng một cái, đi vào trong động phủ phía trước. Tại trong nháy mắt hắn bước vào, Tống Quân Uyển chần chừ rồi nhanh chóng truyền âm một câu.

"Thân phận Huyết Tử, trong Huyết Khê Tông, cũng từng có mấy lần người ngoài bất ngờ đạt được, nhưng ngươi... chính là người mạnh mẽ nhất." Nói xong, Tống Quân Uyển quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo Tống Quân Uyển, cất bước bước vào trong động phủ, rất nhanh đã tới đại sảnh. Vừa mới đi vào, hắn đã nhìn thấy Tống gia lão tổ đang khoanh chân ngồi trên bệ đá phía trước!

Tống gia lão tổ ngồi ở đó, gương mặt già nua in hằn năm tháng, bốn phía có chấn động vô hình, tạo thành uy áp bao phủ xung quanh. Tại nháy mắt Bạch Tiểu Thuần tiến vào, uy áp này giống như được điều khiển, ập thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Rầm rầm rầm!

Uy áp tu vi từ lão tổ, bỗng nhiên ép lên người Bạch Tiểu Thuần. Bước chân Bạch Tiểu Thuần run lên, hô hấp dồn dập, như bị vô số ngọn núi đè xuống, thân thể không tự chủ được vận chuyển tu vi, toàn lực chống cự.

Thế nhưng sự chống cự này chỉ tồn tại trong một cái chớp mắt, bởi uy áp bỗng nhiên biến mất. Lực lượng tu vi của Bạch Tiểu Thuần như con ngựa hoang thoát khỏi cương, không bị khống chế bạo phát đi ra, hai cái Thiên Yêu thân sau lưng lập tức biến ảo, tu vi Trúc Cơ trung kỳ trong cơ thể cũng theo đó tản ra.

Tống gia lão tổ khoanh chân ngồi trên bệ đá bỗng nhiên mở to hai mắt. Hai đạo tinh mang từ trong mắt lão phóng ra, chiếu thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, như muốn thấy rõ hắn cả từ trong ra ngoài.

May mà mặt nạ này nghịch thiên, dù Bạch Tiểu Thuần không khống chế được tu vi, nó vẫn duy trì che giấu như trước, khiến ánh mắt của Tống gia lão tổ không tra ra được manh mối gì, chậm rãi thu hồi.

Tất cả chuyện này chỉ qua mấy cái hô hấp, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, lại là dài dằng dặc, trán hắn vã mồ hôi. Đến lúc Tống gia lão tổ thu hồi ánh mắt, Bạch Tiểu Thuần mới hít sâu một hơi, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

"Dạ Táng bái kiến lão tổ."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Nhận Làm Con Nuôi

Dịch giả: Vô Ưu

Biên: Tiểu Băng

"Dạ Táng, có biết tội của ngươi không?" Bạch Tiểu Thuần vừa mới nói xong, lão tổ Tống gia liền hừ lạnh một tiếng, từng chữ như sấm sét khiến cả động phủ tràn đầy âm thanh, làm Bạch Tiểu Thuần đinh tai nhức óc.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, thân thể run rẩy như sắp bị thanh âm này chấn vỡ, giờ khắc này, Tống gia lão tổ như hóa thành từng cơn sóng dữ, còn hắn thì giống như một con thuyền nhỏ có thể bị nhấn chìm bất cứ lúc nào.

Hắn suýt nữa động ý niệm áp chế tu vi đối phương, nhưng vừa nghĩ đến lời nói của Tống Quân Uyển lúc trước thì nhịn xuống, tuy rằng không biết lời nói của nàng là thật hay giả nhưng hắn cũng cắn răng một cái rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tống gia lão tổ.

"Dạ Táng có tội gì?" Bạch Tiểu Thuần mở miệng nói ra từng chữ một, với một khuôn mặt lạnh lùng, hơn nữa huyết khí trên người cũng tràn ra một ít tạo ra một cảm giác lạnh lẽo.

"Trung phong Huyết Tử thì chỉ có một là Tống Quân Uyển hoặc Đỗ Huyết Mai mà thôi, người khác cho dù có được may mắn nào đó mà trở thành Huyết Tử, thì đều phải trả lại!"

"Ngươi đã lấy được thứ không nên thuộc về thân phận của ngươi, nên lão phu sẽ đem nó thu hồi lại cho dù ngươi có không chịu trả." Tống gia

lão tổ nhàn nhạt mở miệng.

"Dạ Táng ta đối với tông môn từ trước đến giờ rất là trung thành, tận tâm lập được vô số công lao, nếu không có được thân phận Huyết Tử thì cũng không nói gì, nhưng bây giờ ta đã có được, lão tổ muốn thu lại, tuy rằng ta không thể phản kháng được nhưng mà cũng … không phục!"

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất lo lắng, tuy nhiên hắn cũng biết, nếu lão ấy thực sự muốn thu đi thân phận Huyết Tử của mình thì sẽ không có nói nhiều như vậy mà sẽ trực tiếp ra tay giết chết.

Mà bây giờ lão lại nói nhiều như vậy, tất nhiên là sẽ không thu đi thân phận này của mình, hơn nữa cũng có thể thân phận Huyết Tử này cũng không có dễ dàng bị thu lại như vậy, ngoài ra nếu như mình chết đi, muốn kiếm lại một vị Huyết Tử trong thời gian ngắn thì chắc chắn là không được rồi.

Cho nên mới nói Trung Phong những năm gần đây không có xuất hiện thêm một vị Huyết Tử nào. Nghĩ tới đây thì Bạch Tiểu Thuần lại bày ra một bộ dạng tự tin ra bên ngoài.

Tống gia lão tổ liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái rồi hừ lạnh một tiếng.

"Con bé Quân Uyển kia biết tính tình của lão phu, đã nói cho ngươi không ít về lão phu nhỉ."

Bạch Tiểu Thuần không lên tiếng mà lại trừng mắt nhìn lên.

"Ngươi có thể bái lão phu làm cha nuôi, trở thành nghĩa tử của ta!" Tống gia lão tổ hất tay áo lên, từ trên bệ đá đứng lên rồi nhàn nhạt mở miệng, thanh âm lại càng lớn hơn nữa như muốn làm cho động phủ này nổ tung ra.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động một cái, hắn ngẩng mặt lên nhìn về phía Tống gia lão tổ, mặc dù tu vi của hai người vô cùng chênh

lệch nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra được là Tống gia lão tổ không có ác ý gì mà ngược lại còn rất coi trọng hắn.

Trong lòng của hắn bỗng nhiên có chút xúc động và phức tạp, hắn trầm mặc một lát rồi sau đó hướng về Tống gia lão tổ ôm quyền cúi đầu thật sâu.

"Dạ Táng bái kiến nghĩa phụ!"

Sắc mặt nghiêm túc lúc ban đầu của Tống gia lão tổ bây giờ đã thay bằng vẻ tươi cười hơn nữa càng là tán thưởng đối với Bạch Tiểu Thuần bấy nhiêu, trên thực tế người nào trở thành Huyết Tử đối với lão không quan trọng mà quan trọng nhất là người đó phải thân cận với Tống gia hơn nữa người đó cũng phải có khí phách.

Huyết Tử, chính là đại diện của Huyết Khê Tông, nắm giữ lực lượng của một ngọn núi, hơn nữa trong cuộc chiến sắp tới sẽ là một người cực kỳ quan trọng mà Huyết Khê Tông cần có lúc này.

Mà Dạ Táng nơi đây đã được lão chú ý từ sớm, bất luận là tâm tính hay thủ đoạn đều làm cho lão thỏa mãn, hơn nữa nói về đan đạo của Dạ Táng thì càng làm cho lão thêm thưởng thức.

Duy chỉ có một điều làm lão phiền muộn là căn cơ của Dạ Táng không đủ, chỉ là phàm đạo Trúc Cơ, đây chính là điểm yếu của hắn, sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển sau này của Dạ Táng.

"Cuộc chiến sắp tới, nếu như ngươi có thể lập nhiều chiến công, thì lão phu sẽ ra mặt cùng mấy vị lão tổ khác thương nghị, cùng nhau nghịch thiên cải biến lại Linh Hải cho ngươi, mặc dù không thể cải tạo được hoàn toàn nhưng có thể giúp ngươi nắm chắc thêm vài phần để trùng kích lên phàm đạo Kết Đan."

"Một khi Kết Đan thì ngươi sẽ trở thành Huyết Phách, trong tương lai để có thể đi đến một bước tiếp theo nữa hay không thì phải dựa vào chính bản thân ngươi, nhưng xem vận may của ngươi thì không biết

chừng ngươi sẽ thành công, tìm được một con đường riêng của mình." Sắc mặt và giọng nói của Tống gia lão tổ có phần dịu xuống, lão vung tay phải lên, một món đồ to bằng nắm tay từ trong ống tay áo chui ra, bay đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi đã là nghĩa tử của lão phu, nên ta tặng vật phòng thân này lại cho ngươi, nó là một món Pháp Khí của ta năm xưa, có thể phóng ra huyết hỏa đốt cháy được mọi thứ, hơn nữa sức mạnh của nó có thể so với một kích của tu sĩ Kết Đan sơ kỳ."

Bạch Tiểu Thuần nhìn cái đèn lồng màu tím trước mặt, hắn có thể khẳng định đây chính là bảo vật mà Tống gia lão tổ yêu thích và cẩn thận chăm sóc nhất, bên ngoài nó còn tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ nên nhất định không phải là bảo vật tầm thường, cảm giác ác liệt cái đèn mang tới, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm giác như đang đối mặt với một đoàn lửa cháy hừng hực.

Mà lão ấy đã đưa cho mình bảo vật đó thì hiển nhiên chính là đã coi mình như là một nghĩa tử. Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, đồng thời cũng xen lẫn một ít phức tạp.

"Đa tạ nghĩa phụ!" Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, nhẹ giọng mở miệng.

"Bây giờ ngươi đã là Huyết Tử, đã có thể lập một động phủ trên Tổ Phong này, tùy ý đi lại ở đây, hơn nữa ngươi chính là nghĩa tử của ta, có gì không hiểu trong lúc tu luyện, cứ đến đây hỏi ta là được, ta sẽ hết lòng giải đáp." Tống gia lão tổ nói đến đây, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng một ít, trong mắt lộ ra cổ vũ.

"Lui xuống đi, bảy ngày sau sẽ cử hành lễ đăng cơ Huyết Tử, thông báo ra bên ngoài là Dạ Táng… Đã trở thành Trung Phong Huyết Tử của Huyết Khê Tông!"

Bạch Tiểu Thuần có cảm giác như đang ngủ mơ, hắn không ngờ chuyện này lại vượt qua một cách đơn giản như vậy, thậm chí lời nói của Tống gia lão tổ còn làm cho hắn cảm thấy rất được coi trọng ở đây, đến

khi Bạch Tiểu Thuần từ động phủ của Tống gia lão tổ về tới động phủ của mình tại Trung Phong, hắn vẫn cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra đều như đang ở trong mơ.

Ban đầu phát hiện Huyết Mai lại là Đỗ Lăng Phỉ, sau đó chính mình trở thành Huyết Tử, hơn nữa lại là Huyết Ma, cuối cùng lại được Tống gia lão tổ thu làm nghĩa tử, tất cả những điều đó làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy Huyết Khê Tông đối với hắn quá là tốt, nhưng lại làm trong lòng hắn thêm băn khoăn.

Đêm hôm đó, trong lúc đang mải suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần bỗng phát hiện bên ngoài có người tới, hắn ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, một thanh âm mang theo cung kính từ bên ngoài truyền vào.

"Dạ Táng Tôn Giả, Thần Toán Tử cầu kiến."

Ngoài động phủ, Thần Toán Tử đang đứng với vẻ mặt đầy nịnh hót, hắn cẩn thận mở miệng với dáng vẻ tràn đầy cung kính, sau khi biết Bạch Tiểu Thuần trở thành Huyết Tử, tâm thần hắn trở nên bất an, chỉ cần nghĩ về xích mích trước đây của hai người cũng khiến cho hắn lạnh run người.

Sau khi biết được Bạch Tiểu Thuần đã trở về, hắn không kịp nghĩ nhiều, cho dù rất đau lòng, hắn vẫn chuẩn bị một phần đại lễ. sau đó tranh thủ thời gian qua bái phỏng.

Bạch Tiểu Thuần rất bực mình, trong lúc hắn đang phiền lòng mà lại bị Thần Toán Tử đến quấy rầy, lạnh lùng hỏi.

"Chuyện gì?"

Thanh âm từ trong động phủ truyền ra ngoài, rơi vào trong tai Thần Toán Tử khiến trong lòng hắn nhảy dựng lên, âm thầm kêu khổ. Đối phương ngữ khí khó chịu như vậy, chắc là sắp sẽ tính sổ với mình, trong đầu không khỏi nghĩ tới đủ cách mà hắn đã từng dùng: nhốt vào huyết

lao, hay đưa tiễn tới chiến trường, có rất nhiều cách để đưa mình vào chỗ chết.

Hắn là trưởng lão của Trung Phong, nên không thể bỏ trốn hay phản bội, trong lòng càng nghĩ càng run sợ, tại ranh giới giữa sự sống và cái chết, cuối cùng hắn cắn răng một cái, quỳ gối xuống trước động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

"Mong Huyết Tử đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân vì lúc trước ta không hiểu biết, nếu ngài chịu bỏ qua thì ta nguyện tặng một cái bảo vật là Thượng Cổ Thần lực phù, kính mong Huyết Tử bớt giận." Nói xong thì Thần Toán Tử liền lấy ra một lá bùa màu xanh, dù rất đau lòng.

Lá bùa này tràn ra khí tức cổ xưa, nó vừa mới xuất ra, dù Bạch Tiểu Thuần ở trong động phủ cũng cảm nhận được. Trong lòng hắn khẽ động, đứng dậy đi ra động phủ, hắn đến trước mặt Thần Toán Tử, cầm lấy lá bùa, nhìn mấy lần, tim đập thình thịch.

Đây chính là Thượng Cổ Thần lực phù, phương pháp để luyện chế nó đã thất truyền, trong thời gian ngắn vật này có thể giúp cho người sử dụng nó bạo tăng lực lượng của thân thể, nếu thân thể đã mạnh thì sau khi sử dụng lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, một khi sử dụng phù văn này, sẽ giúp cho chiến lực của hắn tăng lên một cách kinh người.

Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn Thần Toán Tử một cái, cất lá bùa vào trong túi trữ vật xong thì hắn vội ho một tiếng.

"Tất cả mọi người là đồng môn nên dù ngươi không làm như vậy thì ta cũng đã quên mọi chuyện trước kia rồi." Bạch Tiểu Thuần vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Thần Toán Tử.

Lúc đầu trong lòng Thần Toán Tử rất là lo lắng cho sinh tử của mình nhưng sau khi nghe được lời nói của Bạch Tiểu Thuần thì hắn lập tức mừng rỡ, cảm giác như tìm được đường sống từ trong cõi chết, hơn nữa

cử chỉ của đối phương rất là khoan hồng độ lượng lại khiến cho hắn rất là cảm kích.

Trong lòng không ngừng thở dài, hắn luôn miệng thề sẽ làm bất cứ việc gì nếu như Dạ Táng muốn, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười hài lòng kèm theo cổ vũ, mới rời đi, lòng đầy cảm động.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, hắn đã hiểu được với địa vị của mình bây giờ thì chỉ cần bỏ ra ý tốt, sẽ thu lại được thứ tốt gấp mấy lần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Khuê Phòng Trộm Bảo

Dịch giả: Tiểu Băng

Thời gian trôi qua rất nhanh, bảy ngày trôi qua, trong bảy ngày này, các tu sĩ Trung Phong đều tới thăm hắn, người của những núi khác cũng tới đưa bái thiếp, ai cũng mang theo lễ trọng muốn hóa giải mâu thuẫn đã có với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần dùng cách đối xử giống như với Thần Toán Tử ra tiếp họ, danh tiếng của hắn trong Huyết Khê Tông càng lúc càng lớn, không ít người trở nên cảm kích hắn, muốn đi theo hắn.

Bạch Tiểu Thuần rất hài lòng, hắn cảm giác mình xử lý mọi việc thật là hoàn mĩ.

Bảy ngày sau, nghi thức đăng cơ Huyết Tử được tiến hành, hôm ấy, tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông đều có mặt, cả Thái Thượng trưởng lão và các Huyết Phách, cả lão tổ cũng xuất hiện tới bốn người tới xem Bạch Tiểu Thuần đăng cơ!

Tống Quân Uyển với vai trò là Đại trưởng lão, lấy ra Trung Phong Huyết Tử Bào đưa cho Bạch Tiểu Thuần mặc vào, gương mặt Dạ Táng thực là vô cùng uy nghiêm.

Tu sĩ Trung Phong, kể cả Tống Quân Uyển đều quỳ xuống.

"Bái kiến Huyết Tử!"

Thanh âm vang vọng khắp bốn phương, Trung Phong tỏa ra huyết khí kinh thiên, như một cây cột chống trời.

Cái tên Dạ Táng được ghi vào trong sách sử của Huyết Khê Tông, trở thành... Trung Phong Huyết Tử của đời này.

Tu sĩ những núi khác cũng khom người bái kiến, nhưng không phải quỳ lại, vì đây không phải là Huyết Tử của núi họ, nhưng thân phận Huyết Tử, ai dám bất kính, đều là phạm tội lớn với tông môn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người quỳ trước mặt mình, trong lòng rất xúc động.

Trung Phong Huyết Tử Điện nhiều năm qua không có ai đủ tư cách vào ở, nhưng từ hôm nay đã trở thành động phủ của Bạch Tiểu Thuần, người ngoài không được hắn gọi thì không được bước vào nửa bước.

Ngay cả Đại trưởng lão Tống Quân Uyển cũng vậy.

Buổi lễ đăng cơ kéo dài tận nửa ngày mới chấm dứt, Đại trưởng lão và Huyết Tử của ba núi còn lại đều tới bái phỏng, tổ chức một bữa tiệc trong Trung Phong Huyết Tử Điện.

Bạch Tiểu Thuần cư xử rất đúng phép, Tống Quân Uyển ở một bên hỗ trợ, ánh mắt cô nhìn hắn không còn sự phức tạp, mà càng thêm nhu hòa.

Nhưng từ đầu đến cuối, Bạch Tiểu Thuần không hề nhìn thấy Huyết Mai, cả Vô Cực Tử lão tổ không thấy. Đến khi yến hội kết thúc, mọi người đều đã rời đi, hắn ngồi trong Huyết Tử Điện nhìn ra phương xa, bắt đầu có một cảm giác được hưởng thụ.

"Cả Trung Phong... sự sống chết của họ đều nằm trong một ý niệm của ta." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhìn ánh trời chiều đang tắt, mỗi chấn động của trung phong bây giờ đều đồng cảm với cơ thể của hắn.

Đây là sức mạnh đặc thù của Huyết Tử, nếu hắn muốn, hắn còn có thể áp chế người của cả những núi khác.

"Đỗ Lăng Phỉ không muốn gặp ta, có lẽ thắc mắc của ta đã có đáp án." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn có thể đăng cơ trở thành Huyết Tử, chứng minh tới giờ chưa ai phát giác ra thân phận của hắn.

"Mỗi người có lựa chọn khác nhau, có lẽ, ngươi cũng có lựa chọn của mình." Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một lúc, rồi ngừng không nghĩ nữa.

Nhưng hắn không muốn ở lại Huyết Khê Tông, vì lý do cá nhân hay vì chiến tranh sắp xảy ra, đều không cho phép hắn tiếp tục ở lại đây nữa.

"Tới lúc nên đi rồi..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, cúi đầu nhìn động phủ của Tống Quân Uyển.

Thân là Huyết Tử, Bạch Tiểu Thuần có rất nhiều cách mở cấm chế trên cửa động của Tống Quân Uyển, những đồngtử canh ngoài cửa cũng có thể dễ dàng xử lý.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không làm vậy, hắn dùng quyền lợi của Huyết Tử, đưa cho Tống Quân Uyển một cơ hội.

Hắn sắp xếp cho Tống Quân Uyển đi vào trong Truyền Thừa Bí Cảnh, đây là nơi cảm ngộ của các Huyết Tử các đời sau khi Kết Đan, đối với một người Trúc Cơ Đại viên mãn, sắp Kết Đan như Tống Quân Uyển thì ở đó, cô sẽ thu hoạch được rất rất nhiều lợi ích.

Cơ hội này vốn chỉ Huyết Tử mới có quyền, ngay cả lão tổ cũng không có quyền can thiệp tặng cơ hội này cho người khác đi vào, trừ phi chính Huyết Tử tự nguyện nhường nó cho người khác.

Tống Quân Uyển nghe được chuyện này, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần càng thêm dịu dàng khiến Bạch Tiểu Thuần không chịu nổi, phải thầm hô yêu nghiệt.

Vất vả đẩy được Tống Quân Uyển đi, cùng ngày, hắn cũng tìm cách đẩy đồng tử canh cửa phủ của Tống Quân Uyển đi chỗ khác, khiến động phủ không có ai canh chừng.

Việc này cũng chẳng có gì quan trọng, vì trong Huyết Khê Tông, chẳng có ai gan dạ dám xông vào động phủ của Đại trưởng lão, huống hồ cũng chẳng ai muốn vào đấy làm gì.

Bạch Tiểu Thuần bình thản từ Huyết Tử Điện đi lên Trung Phong, hiện giờ đang là hoàng hôn, chân trời rực một màu da cam, một làn gió nhẹ thổi qua, xung quanh không có một ai, trừ Bạch Tiểu Thuần.

Đi qua Huyết Hồ, tới động phủ, hắn vung tay, tất cả trận pháp của Trung Phong đều nằm trong khống chế của hắn, thế nên chỉ một cái vung tay, cửa động phủ đã mở ra.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập nhanh, trong mắt đầy chờ mong, hắn tới Huyết Khê Tông thời gian không ngắn, từ không có tiếng tăm gì đến tiếng tăm như mặt trời ban trưa hiện nay, tất cả đều vì Vĩnh hằng Bất Diệt chi vật.

Bây giờ, muốn lấy vật ấy, với hắn đã là chuyện dễ như trở bàn tay!

"Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật... Rút cuộc là cái gì?" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, đi vào trong động phủ, chỗ này hắn đã quen thuộc, nên đi thẳng vào bên trong, chính là khuê phòng của Tống Quân Uyển.

Nhìn cảnh bài trí đầy nữ tính xung quanh, Bạch Tiểu Thuần ho một cái, cảm thấy như mình đang đi trộm hương.

Hắn hít sâu ổn định tâm thần, giơ tay bấm quyết, chỉ xuống đất một cái, một tia Huyết Khí hóa kiếm bắn xuống, đào ra một cái hố to.

Sâu xuống mấy trượng, kiếm khí chạm vào một vật kim loại, kiếm khí động vào nó không những không làm nó hư hao, mà còn bị vỡ vụn.

Vật này linh thức không hề cảm nhận được, cứ như không hề tồn tại.

Bạch Tiểu Thuần ồ một tiếng, bước xuống, nhìn vào đáy hố, thấy có một miếng sắt nâu đen rất to trùm cả đáy hố.

"Chính là trong này!" Bạch Tiểu Thuần chạm vào tấm sắt, lạnh tới thấu xương, hàn khí như kim châm chui vào trong người, Bạch Tiểu Thuần phải dùng đủ cách đều không hiệu quả, cuối cùng phải dùng tới Bất Tử Trường Sinh Công mới diệt được chúng.

Bạch Tiểu Thuần niệm pháp quyết lại chỉ một cái, Huyết Khí hóa kiếm, đào ra xung quanh, khiến miếng sắt lộ ra nhiều hơn.

Có một cái phù văn lộ ra, phù văn này chính là khắc trên miếng sắt, rất là phức tạp, Bạch Tiểu Thuần không nhìn ra hàm nghĩa của nó, nhưng ngay giữa phù văn có một chỗ hơi lõm vào.

Bạch Tiểu Thuần ngắm nghía nghiên cứu miếng sắt, sau cả nửa ngày, hắn mới hít sâu.

"Nếu Trung Phong này chính là ngón tay giữa, thì miếng sắt này có lẽ là một cái nhẫn đeo trên ngón giữa!"

Bạch Tiểu Thuần nhớ lại lúc mình hóa thành Huyết Tổ, cẩn thận suy nghĩ, hình như quả thực ngón giữa tay phải của Huyết Tổ đúng là có đeo một cái nhẫn!

"Pháp Khí trữ vật, có rất nhiều loại, chiếc nhẫn này... Chẳng lẽ là một Pháp bảo trữ vật?" Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, tay phải vỗ Túi Trữ Vật, lấy ra viên thuốc được Huyết Khê Tông giao cho, cẩn thận để vào chỗ lõm giữa phù văn.

Viên thuốc vừa để vào, phù văn sáng lên lập loè, may mà đang ở trong động phủ, nếu không ra ngoài người ta từ xa cũng nhìn thấy.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm vào phù văn hồi lâu, tia sáng mới từ từ tiêu tán, tiếng ken két vang lên, phù văn từ từ biến đổi, giống như cởi bỏ phong ấn, xuất hiện một một cánh cổng ánh sáng.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, nhìn vào cánh cổng ánh sáng, chần chờ một lúc, nghiến răng.

"Đã tới mức này, không thể dừng lại được nữa, ta phải xem Vĩnh Hằng Bất Diệt là cái thứ gì!!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, bước vào trong cổng ánh sáng, biến mất.

Hắn thấy mình xuất hiện trong một không gian mơ hồ, xung quanh tối đen, không biết rộng hẹp ra sao, xung quanh cũng không có vật gì, chỉ ngay ở giữa có một cái mai rùa to cỡ lòng bàn tay.

Trên mai rùa, có một cái lá cây màu vàng!

Ngoài ra, không còn thứ gì khác.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Kéo Dài Ngoài Ý Muốn

Dịch giả: dungkhocnhaem

Biên: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, tiến tới cầm lấy chiếc lá màu vàng, cẩn thận quan sát. Chiếc lá này ngoài màu sắc khác thường, thì không có gì đặc biệt.

Về phần cái mai rùa kia thì không hề có phản ứng gì, mặc dù khi nhìn tạo cho người ta cảm giác tang thương của năm tháng, nhưng cũng không có bất cứ dấu hiệu gì khiến Bạch Tiểu Thuần thấy có vẻ giống một vật Vĩnh Hằng Bất Diệt.

"Vĩnh Hằng Bất Diệt là cái này?" Bạch Tiểu Thuần muốn phát điên, hắn không cam lòng, cố gắng tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm hơn cả nửa ngày trời vẫn không thấy gì trừ mai rùa và chiếc lá.

Thậm chí hắn còn cắn thử chiếc lá xem có ăn được hay không, thiếu điều hàm răng muốn gãy cũng không cắn đứt được. Bạch Tiểu Thuần càng phát điên, hai mắt đỏ thẫm, cảm giác mình bị chơi xỏ, lôi hồn Dạ Táng giả ra.

"Chết tiệt, đây là bí mật Vĩnh Hằng Bất Diệt hả???"

"Ở đây chỉ có một cái lá cây với cái mai rùa này, nhưng cái nào cũng không sử dụng được!!!" Bạch Tiểu Thuần giận dữ.

Hồn Dạ Táng giả ngây người, nhìn loạn mọi nơi, khá bối rối.

" Không thể a, tông môn thần bí đã nói với ta là ở chỗ này a..."

Bạch Tiểu Thuần cảm giác bị chơi xỏ, vô cùng tủi thân, bản thân vất vả khổ cực cỡ nào, không tiếc mạo hiểm tính mạng của mình, cuối cùng cũng tới được nơi, mà chẳng thu hoạch được bao nhiêu.

Lại cố gắng tìm kiếm bốn phía một lúc lâu, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng, ngơ ngác nhìn cái mai rùa, dù hắn rất thích rùa đen, nhưng cái mai rùa này quá nhỏ, nhỏ hơn Quy Văn Nồi rất nhiều.

" Chẳng lẽ vật Vĩnh Hằng Bất Diệt là cái mai rùa này? Nhưng ta lấy cái cái mai rùa này về làm cái gì..." Bạch Tiểu Thuần muốn khóc, than ngắn thở dài, mặt mày ủ rũ cầm cái mai rùa và chiếc lá, đi ra cánh cổng ánh sáng, nhìn động phủ đã bị hắn đào một cái hố to, mặt buồn rười rượi rì rì lấp lại, trả lại nền động phủ lại như cũ.

Đi ra khỏi động phủ, hắn thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy cái thế giới này đang đùa bỡn mình a.

" Ta vất vả khổ cực a..."

" Ta xông qua cửu tử nhất sinh a.."

" Ta... Ta..." Bạch Tiểu Thuần bi phẫn về tới Huyết Tử Điện, không cam lòng lấy ra chiếc lá màu vàng cùng mai rùa, cố gắng nghiên cứu cẩn thận, lần này có chút phát hiện. Hắn phát hiện ra cái lá màu vàng cứng rắn dị thường, xé cỡ nào cũng không rách.

Nhưng trừ cái đó thì không còn gì khác thường, chắc trên phiến lá có giấu giếm một bộ công pháp, nhưng dù hắn đã mở Thông Thiên Pháp Nhãn cũng không nhìn thấy một chữ nào.

Về phần cái mai rùa, càng giống vật chết, dường như đã bị hong khô, nhìn có vẻ đặc ruột. Có thể tưởng tượng ra con rùa đen bên trong đã thành thây khô.

Một đêm này, Bạch Tiểu Thuần không hề nghỉ ngơi được gì. Sáng sớm ngày thứ hai, đôi mắt đỏ như máu, rốt cuộc cũng buông tha không nghiên cứu nữa, thở dài,lòng đầy bi ai.

Hồn Dạ Táng giả đã bị hù không còn dám lên tiếng, hắn sợ Bạch Tiểu Thuần dưới cơn phẫn nộ đem hắn ra tiêu diệt. Nhưng hắn thật sự ủy khuất, hắn thật là không có nói dối.

Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng, không muốn tiếp tục ở lại Huyết Khê Tông nữa. Hắn không ngừng thở dài, ngay lúc đang cân nhắc tìm lý do rời khỏi Huyết Khê Tông, quay về Linh Khê Tông, từ ba ngọn núi xa xa bỗng xuất hiện những đường cầu vồng gào thét bay tới.

Ba đường cầu vồng này là ba Huyết Tử của ba ngọn núi kia. Bọn họ mặt mày vui vẻ, tới gần hàn huyên, Bạch Tiểu Thuần đầy kinh ngạc không biết ba người này tới đây vì mục đích gì, nên cũng cười nói vài câu.

Thiếu Trạch Phong Huyết Tử, không còn kiên nhẫn, nhìn Bạch Tiểu Thuần, mở miệng.

" Dạ Táng, chúng ta ba người nhận được tin mật, Linh Khê Tông Thiên Đạo Trúc Cơ Bạch Tiểu Thuần, mấy năm nay không hề bế quan trong Linh Khê Tông, mà mấy năm trước đã ra ngoài rèn luyện, hư hư thực thực tiến nhập phạm vi của Huyết Khê Tông chúng ta, tin tức này khó mà phân biệt thật giả, nhưng dù chỉ là một phần khả năng, thì đây là cơ hội tốt để chúng ta giết hắn!"

Bạch Tiểu Thuần nghe xong, trong lòng giật thót, nhưng thần sắc vẫn duy trì không thay đổi.

" Chúng ta thân là Huyết Tử, năm đó trước mặt lão tổ đã lập quân lệnh trạng, thề nhất định giết chết Bạch Tiểu Thuần, diệt Thiên Đạo Trúc Cơ của Linh Khê Tông!"

"Tu hành chính là giết thiên kiêu, đoạt số mệnh, mở ra con đường riêng của chúng ta!"

"Đây là lời thề của Huyết Tử, hôm nay ngươi cũng là Huyết Tử, chúng ta phải cùng chung tiến thối, trên quân lệnh đã có tên ba chúng ta, nên đương nhiên cũng phải có tên của ngươi!" Thiếu Trạch Phong Huyết Tử nhìn Bạch tiểu Thuần, nghiêm túc nói.

Thi Phong Huyết Tử và Vô Danh Phong Huyết Tử đều nghiêm nghị gật đầu, cùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, ra vẻ nếu ngươi không đồng ý, chúng ta sẽ không chịu đi.

Bạch Tiểu Thuần nghe mà trong lòng run sợ, hắn đã nhìn ra, năm xưa mấy tên này lập quân lệnh trạng, nhưng lại không hoàn thành được, nên hôm nay muốn lôi kéo hắn cùng lên thuyền hải tặc...

Hắn cố tình từ chối, nhưng ba người rõ ràng dáng vẻ không đạt mục đích thì tuyệt không bỏ qua. Bạch Tiểu Thuần còn đang chần chừ, Thi Phong Huyết Tử đã lấy trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản.

" Đây chính là quân lệnh trạng chúng ta đã lập trước mặt lão tổ. Ta đã lấy được từ chỗ lão tổ, ngươi chỉ cần lưu lại đạo thần niệm là được." Nói xong, đưa ngọc giản cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, đối phương rõ ràng đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ. Đáy lòng thầm mắng, cảm thấy những tên này thật quá phận, đây rõ ràng là dồn ép hắn phải nhận quân lệnh trạng để giết ngay chính bản thân hắn...

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không được tự nhiên, nhất là sau khi đọc ngọc giản, thấy ghi rằng ngoài việc giết chết Bạch Tiểu Thuần sẽ được thưởng rất nhiều, thì còn có trừng phạt nếu thất bại, cái trừng phạt kia chính là cấm túc một năm trong cấm địa của Huyết Khê Tông.

Cái cấm địa kia Bạch Tiểu Thuần có nghe nói qua, bên trong có phong hỏa vô cùng mạnh mẽ. Tu hành ở trong đó, sẽ cảm thấy như thân thể bị xé ra, người thường không thể nào chịu được.

Hắn nhìn đến đây, nội tâm kinh hoàng, cảm thấy thân phận Bạch Tiểu Thuần của mình đâu có phạm lỗi gì với ba vị Huyết Tử, sao ba người lại ác liệt với hắn như vậy, thà chịu trừng phạt, cũng muốn giết hắn.

Thấy ánh mắt ba người dần trở nên lăng lệ ác liệt, Bạch Tiểu Thuần cắn răng, cầm ngọc giản, lưu lại thần niệm, trong long cười lạnh. Ba người các ngươi muốn thành công ư, đã kéo ta lên chung thuyền, các ngươi cứ đợi mà xem đi!

Ba người thấy Bạch Tiểu Thuần ký quận lệnh trạng, lập tức nở nụ cười, trong lòng thở phào, trên thực tế ba người bọn họ cũng rất đau đầu, năm đó vì làm gương cho binh sĩ, nhất thời xúc động ký xuống, nhưng đến giờ thủy chung vẫn chưa hoàn thành. Hôm nay nhìn thấy Trung Phong xuất hiện Huyết Tử, ba người tụ lại, nghĩ chuyện này dù thế nào cũng phải cả bốn Huyết Tử cùng chung tiến thối, kéo thêm một người nữa vào vẫn tốt hơn là không.

"Dạ Táng ta tuy mới tấn chức Huyết Tử chưa lâu, nhưng đây là việc nghĩa, không thể từ chối, nếu có được manh mối, Bạch Tiểu Thuần nếu thực sự xuất hiện trong phạm vi của Huyết Khê Tông, ta sẽ lập tức ra ngoài tìm kiếm, nếu có phát hiện lập tức sẽ truyền tin cho chư vị, chúng ta đồng loạt ra tay, giết chết cái tên Bạch Tiểu Thuần!" Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị mở miệng, đáy lòng thì lại nghĩ đến việc tranh thủ thời gian rời khỏi nơi đây.

Ba người nghe xong, càng thêm vui vẻ, nhìn nhau, đều tỏ vẻ muốn ra ngoài tông môn, trong phạm vi của Huyết Khê Tông đi tìm Bạch tiểu Thuần, ước định nếu ai có tin tức, sẽ thông báo cho nhau, xong mới mĩ mãn rời đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ba người rời đi, cười lạnh một phen, quay người tranh thủ thời gian chỉnh đốn hành trang, ly khai Huyết Khê Tông.

Trước khi đi, hắn đứng ngoài cửa Huyết Khê Tông sơn, quay đầu lại nhìn thoáng qua Huyết Khê Tông, trong thần sắc lộ vẻ cảm khái và phức tạp.

Đối với Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần không còn xác định được tình cảm của mình rốt cuộc như thế nào.

"Nếu không xảy ra chiến tranh, thì tốt.." Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, cuối cùng nhìn về phía Tổ Phong, như muốn nhìn động phủ Huyết Mai trên Tổ Phong xa xa.

" Lựa chọn thế nào, giờ tùy vào ngươi." Bạch Tiểu Thuần than nhẹ, xoay người nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng bay xa.

Bay ra không bao xa, trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút không nỡ bỏ Huyết Khê Tông. Từng ký ức từng chút hiện lại trong lòng hắn, hắn không nhịn được quay đầu lại, muốn lại nhìn Huyết Khê Tông.

"Có lẽ, cả đời này, cũng không còn cơ hội trở về nữa..." Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung quay đầu lại, nhìn Huyết Khê Tông xa xa, bỗng nhiên mở to mắt, giật mình.

Hắn nhìn thấy trong Vô Danh Phong, có một cột sương mù đen đột ngột phóng lên bầu trời. Sương mù đen kia do vô số Ma Đầu tạo thành, chúng đồng loạt gào thét kinh thiên động địa.

"Đánh Huyết Khê Tông, chúng ta muốn trở thành chủ nhân!"

"Tu sĩ Vô Danh Phong, các ngươi khi nhục Ma Đầu chúng ta, chúng ta tuyệt không khuất phục, hôm nay nhất định lật đổ Huyết Khê Tông các ngươi!"

Những Ma Đầu nhao nhao thét lên, toàn diện bộc phát, làm cả Huyết Khê Tông chấn động, nhất là tu sĩ Vô Danh Phong, ai nấy sợ hãi, phát hiện những Ma Đầu lúc nãy còn thuộc về mình giờ đã không còn nghe lệnh mình.

Thậm chí những Ma Đầu thuộc thế hệ lão ma, dáng vẻ khí thế càng thêm độc ác, có một Ma Đầu, ở ngay giữa đám ma, hình như rất được đám ma đầu kính trọng, lấy nó làm trung tâm.

Ma Đầu kia diễu võ dương oai, gào lên bén nhọn.

"Các bằng hữu ma thân mến, mọi ma hãy lao ra, các ngươi yên tâm, chủ nhân của ta là đương kim Huyết Tử, uy chấn tứ hải, mọi người không phải sợ, hôm nay là ngày Ma Tộc chúng ta quật khởi, thoát ly khỏi trấn áp của Vô Danh Phong, vì tự do mà chiến!"

Bạch Tiểu Thuần hít vào hơi lạnh, liếc mắt liền nhận ra Ma Đầu vừa thét chính là con ma mình bồi dưỡng ở Vô Danh Phong, giúp hắn cắt nuốt vô số vụn đan dược. Sự nhu thuận Bạch Tiểu Thuần nhớ về nó giờ đã bị thay thế bằng ngang ngược càn rỡ, câu nó vừa nói ra làm Bạch Tiểu Thuần nghe mà toàn thân run lên.

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, mồ hôi tuôn ra như mưa, vội vàng quay người, không chút chần chờ, chạy nhanh đi xa, sợ những Ma Đầu kia bị trấn áp xong thì mình cũng bị Huyết Khê Tông bắt về tính sổ.

" Chết tiệt, ta vốn còn thấy kinh ngạc, sao luyện dược ở Vô Danh Phong lại không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.... thì ra là vì thứ ngoài ý muốn này, đã kéo dài thời gian..." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, trong tiếng gào thét, và tiếng hừ lạnh của lão tổ Huyết Khê Tông sau lưng, liều mạng chạy như điên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Đùng Đùng

Dịch giả: viendantim

Biên: Tiểu Băng

Sau khi ra khỏi Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung hóa thành một đạo cầu vồng vội vã bay đi, bầu trời trong xanh rộng lớn vô tận, những tầng mây mờ ảo, cái cảm giác đang bay lơ lửng giữa thiên địa này, giống như có thể tung hoành bốn phương tám hướng, giúp Bạch Tiểu Thuần hiểu được thế nào là cảm giác trời cao biển rộng.

Trong phạm vi thế lực của Huyết Khê Tông, thả tầm mắt nhìn xuống, ngay cả rừng xung quanh cũng gần như đều một màu máu, rất nhiều chỗ tỏa ra từng đợt khí tức rất hung tàn.

Nhưng những khí tức hung tàn này sau khi chạm phải huyết khí do cơ thể Bạch Tiểu Thuần tỏa ra, thì đều kinh hãi, lập tức rụt lại, không dám lộ ra nữa.

Cả phạm vi trong thế lực của Huyết Khê Tông đều có quan hệ chặt chẽ với Huyết Tổ, sự xuất hiện của Bạch Tiểu Thuần sinh ra một loại cảm ứng huyết mạch cao quý áp chế những con người đang sinh sống trên vùng đất này.

Đi vào khu vực những tu chân gia tộc của Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần cũng không hề quan tâm chút nào, thân phận Huyết Tử của hắn ở Huyết Khê Tông là cực kỳ tôn quý và đặc thù, dù chỉ đi có một mình, cũng không gặp trở ngại, không người ngăn cản.

Trên đường đi, hắn gặp một ít mãnh thú mạnh mẽ, nhưng sau khi chúng cảm nhận được huyết khí trên người Bạch Tiểu Thuần thì đều lập tức tránh xa, không dám trêu chọc.

Vì vậy trên cả đoạn đường đi, Bạch Tiểu Thuần vừa phi hành lại ngắm phong cảnh, trong lòng vui vẻ thoải mái, đôi lúc hắn còn tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, rõ ràng sau khi ra khỏi Huyết Khê Tông, sự tăng tiến trong tu luyện bắt đầu trở nên chậm chạp hơn hắn.

Tuy hắn cũng không muốn, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, may mắn Bạch Tiểu Thuần mang trong người truyền thừa của Huyết Tổ, đối với Bất Tử công pháp hắn đã thấu hiểu, mặc dù tốc độ tu tuyện chậm lại nhưng chỉ cần phương pháp tu luyện của hắn không có sai phạm, vẫn có thể nâng cao tốc độ lên.

Về phần Tử Khí Thông Thiên Quyết, Bạch Tiểu Thuần sẽ không ở trong phạm vi thế lực Huyết Khê Tông tu luyện, hắn đã nghĩ kĩ, với tiêu chí của thuật pháp này, phải bay qua sơn mạch Lạc Trần mới luyện tập thì tốt hơn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại ngứa ngáy, mấy lần tu luyện Ngự Nhân Đại Pháp trong lúc bay, mặc dù thần thông tiến triển không tốt lắm, nhưng theo tu vi của hắn nâng cao, Linh Lực đã đạt Trúc Cơ trung kỳ, nên phát lực Ngự Nhân Đại Pháp đã có thêm nhiều chỗ xảo diệu mà trước đây không làm được.

Về Nguyên Từ lực, Bạch Tiểu Thuần đã dày công nghiên cứu nhiều năm nên quyết không bỏ qua, trong lúc bay đi, hắn cũng tiếp tục tu luyện và tìm hiểu thêm công pháp.

Trên đường, khi nào hắn cảm thấy mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần liền tìm một gia tộc tu chân để dừng chân nghỉ ngơi, đến khi rời đi, tộc nhân những gia tộc đó đều tặng lễ trọng, cung kính tiễn đưa.

Một đường đi này, hắn vô cùng cảm khái, với thân phận Huyết Tử của mình càng không nỡ từ bỏ, bỏ nó có khác gì bỏ đi phú quý.

“ Ài, Bạch Tiểu Thuần ta thật sự sống quá trung thực, quá nguyên tắc đi, vì Linh Khê Tông, phải hi sinh nhiều như vậy”. Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy mình vĩ đại.

“Còn Tống Quân Uyển nữa…” Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới Tống Quân Uyển, trong người không khỏi hơi nóng lên, nhớ tới dung nhan tuyệt thế của nàng mà thở dài.

“Uyển Nhi, chánh tà không cùng đường a…” Bạch Tiểu Thuần bên ngoài ra vẻ cứng rắn nghiêm khắc với bản thân, nhưng trong lòng lại cảm thấy mất mát, mắt nhìn về phương hướng Huyết Khê Tông, trong lòng càng thêm mất mát.

Càng rời xa phạm vi Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần càng muốn quay trở lại, đến cuối cùng, hắn cắn răng, cương quyết không nhìn nữa, gia tốc bay đi.

Cuối cùng, hắn cũng nhìn thấy một dãy núi liên miên ở xa xa, dãy núi này dài rộng không thấy cuối, như một con Cự Long đang ngủ say.

Nhìn thì khoảng cách không xa lắm, nhưng trên thực tế nếu hắn muốn bay đến nơi, Bạch Tiểu Thuần đoán chừng còn phải bay với tốc độ cao nhất ít nhất nửa ngày nữa.

“Bay qua dãy núi này, là đã bắt đầu vào phạm vi thế lực của Linh Khê Tông…” Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong cặp mắt biểu lộ quyết đoán, đang muốn gia tốc tiếp tục bay đi, nhưng ngay lúc này, từ nơi xa, có ba đạo cầu vồng bay vụt qua.

Trong ba đạo cầu vồng, có một lão giả tu vi Trúc Cơ, còn hai người khác thì tu vị Ngưng Khí tầng bảy tầng tám, đang dựa vào pháp khí cố gắng di chuyển bay theo, lão giả trông thấy như vậy nhíu mày, quát mắng hai người thiếu niên.

“Chiến tranh sắp tới, các ngươi là tương lai của Thủy Nguyệt gia tộc ta, với tốc độ thế này, làm sao giữ được tính mạng trong chiến tranh!”

“Điều khiển pháp bảo phi hành, mặc dù cần tu vi chèo chống, nhưng kỹ xảo để duy trì phi hành cũng phải có!” Theo tiếng lão giả quát, hai người thiếu niên đều cắn chặt răng, toàn lực điều khiển Pháp Khí dưới chân, nhưng vẫn lảo đảo không ổn, một người còn tệ hơn, rớt khỏi pháp khí.

“Phế vật, gia tộc tốn bao nhiêu tài nguyên bồi dưỡng các ngươi, lại nuôi thành mấy tên súc sinh!” Lão giả hất tay áo, đỡ người thiếu niên kia không ngã xuống đất, sắc mặt âm trầm mở miệng răn dạy, bỗng lão giả phát hiện nơi chân trời cách đấy không xa có người, là Bạch Tiểu Thuần đang bay đến.

“Hừ, kẻ nào không có mắt, không biết nơi đây là phạm vi gia tộc Thủy Nguyệt ta sao, nghiêm cấm phi hành, còn không mau cút xuống cho ta!” Lão già đang phiền muộn, hất tay áo, nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, giọng nói vang vang.

Bạch Tiểu Thuần đang bay tới gần, hắn đã nhìn thấy ba người này, nhưng không buồn để ý, vốn định tăng tốc bay qua, nhưng chưa kịp bay qua, lão già không biết bị con gì chích, dám to tiếng quát hắn.

“Ngươi nói cái gì?” Bạch Tiểu Thuần trừng cả hai mắt, nhìn về phía ba người lão giả.

Lão giả mở to cả hai mắt, chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt đại biến, thân thể run rẩy.

“Ngài là… Trung Phong Huyết Tử, Ôn Ma Dạ Táng!!”

Lão già sắc mặt trắng xanh, nhớ ra vừa rồi mình to tiếng quát mắng, lập tức hãi hùng khiếp vía, âm thầm hối hận không thôi, ôm quyền, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi thấp đầu xuống.

“Gia Tộc Thủy Nguyệt, bái kiến Huyết Tử đại nhân!”

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, người cũng đã bay đến gần, quét mắt qua ba người.

“Sao các ngươi biết đường đi của ta?” Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng mở miệng.

Ba người thấy ánh mắt sắc bén của Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, hai thiếu niên Ngưng Khí giật thót, cúi đầu xuống hoảng sợ, ngay cả lão giả Trúc Cơ đứng phía trước da đầu cũng run lên, hô hấp dồn dập, trong đầu hiện ra những tin tức có được về vị Trung Phong Huyết Tử tàn nhẫn trước mặt.

“Chúng ta không hề biết đường đi của Huyết Tử đại nhân,ta… Thủy Nguyệt gia tộc vốn ở chung quanh đây, để mắt tới tất cả tu sĩ qua lại, vừa rồi phát hiện Huyết Tử đại nhân, nên vội đến đây bái kiến, mời Huyết Tử đại nhân đi vào trong tộc nghỉ ngơi…”

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ nhẹ gật đầu, hắn cảm thấy với thân phận Huyết Tử, làm việc gì cũng phải kiêu ngạo, vì vậy hắn hất tay áo lên, chậm rãi mở miệng.

“Cũng tốt, dẫn đường bổn Huyết Tử đến gia tộc các ngươi.”

Lão giả trong lòng thầm kêu khổ, không dám chậm trễ, trên mặt cố nặn ra nụ cười, vội vàng dẫn đường cho Bạch Tiểu Thuần đi vào gia tộc Thủy Nguyệt.

Gia tộc Thủy Nguyệt ở trong Huyết Khê Tông, không được coi là gia tộc tu chân đứng hàng đầu, thế nhưng so với tiểu gia tộc thì mạnh hơn rất nhiều, được tính vào hàng trung đẳng, chiếm cứ cả ba ngọn núi, trên núi trồng cây ăn quả xanh biếc, đối lập với màu đất đỏ chung quanh, thực rất dễ làm người khác chú ý đến.

Bạch Tiểu Thuần vừa mới bay đến gần, lập tức nhìn ra trái cây ở đây kỳ lạ, khẽ ồ một tiếng.

Những quả của cây trái trên núi, màu sắc đen nhánh, tỏa ra mùi thơm kỳ lạ, mùi thơm này bao trùm cả gia tộc Thủy Nguyệt, sau khi hít phải mùi hương lại sinh ra một cảm giác mông lung.

“Huyết Tử đại nhân, những loại trái cây nơi này không phải là gia tộc Thủy Nguyệt trồng, chúng vốn mọc dại ở đây từ rất lâu rồi, Huyết Khê Tông từng phái người đến lấy đi một ít nghiên cứu, phát hiện quả này có độc, không thể ăn, cũng không thể làm thuốc, chỉ có tác dụng chính là tạo ra một mùi hương, xua đi một ít hung thú, mùi thơm sau khi hít phải sinh ra một loại ảo cảnh mông lung…”

Lão giả Trúc Cơ đứng ở một bên thấy vậy liền lên tiếng nhắc nhở, cũng không thể trách hắn được, bất luận người nào lần đầu đến gia tộc Thủy Nguyệt, đều bị những trái cây này thu hút, bao nhiêu năm qua rồi, bị người ta mang đi nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, cuối cùng xác định đối với tu sĩ chúng vô dụng.

Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái, vừa đặt chân lên núi, cả gia tộc Thủy Nguyệt đều nháo nhào, lao nhao kéo nhau đi ra bái kiến, Bạch Tiểu Thuần không chút để ý những người xung quanh, đi đến bên một cây ăn quả túm lấy một quả hái xuống, cẩn thận nghiên cứu chúng, xác định đúng như lời gia tộc Thủy Nguyệt đã nói.

“Thảo mộc Vạn Vật, thiên kì bách quái… mùi của quả này còn có thể hình thành ảo cảnh…” Bạch Tiểu Thuần tò mò nhìn quanh, cây cối chung quanh quả nhiên có dáng vẻ đã mọc rất lâu năm, Bạch Tiểu Thuần ở ngọn núi thứ ba tìm thấy một cây ngay cả hắn cũng không biết gốc cây này sống đã được bao nhiêu năm.

Cái gốc cây già thật lớn, cần hơn mười người ôm mới hết, nhưng gốc cây này một nửa bên đã héo rũ, nửa còn lại cũng đã bắt đầu khô héo, chẳng còn mấy sức sống.

Ở chỗ này, trái cây tỏa ra mùi thơm nồng đậm đặc biệt hơn chỗ khác, Bạch Tiểu Thuần mới hít cảm giác không tốt, vội vàng vận chuyển công pháp, cảm giác không tốt trong nháy mắt biến mất.

“Đáng tiếc, sau khi vận chuyển công pháp cũng không phải hoàn toàn thanh tỉnh, mà chỉ trì hoãn một ít thời gian phát tác, trái cây ở đây khác biệt rất lớn.” Bạch Tiểu Thuần lắc đầu muốn đi ra khỏi nơi này, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, cúi đầu nhìn túi trữ vật treo bên hông.

Hắn vừa rồi phát hiện trong túi trữ vật có một vật phát ra khí tức khác thường, Linh thức của hắn quét qua, sắc mặt cổ quái ra lệnh cho tộc nhân của gia tộc Thủy nguyệt cách xa khỏi khu vực này, Bạch Tiểu Thuần từ trong túi trữ vật lấy ra một cái mai rùa lớn cỡ lòng bàn tay.

Mai rùa này là Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật hắn lấy được trong động phủ của Tống Quân Uyển, cái mai rùa còn nguyên, nhưng bên trong thì chết héo mất rồi, nhưng không biết tại sao trong mùi thơm dưới gốc cây già này, trong mai rùa lại có khác lạ.

Từ trong mai rùa thò ra một cái đuôi nhỏ màu xanh lục, Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, nhìn thấy từ bốn góc của mai rùa, bốn cái chân màu xanh đen từ từ thò ra… sau đó là cái đầu…

“Còn… sống?” Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhìn kĩ, mai rùa tuy đã thò ra đầu đuôi và bốn chân, nhưng nó mềm oặt nằm im bất động, như một con rối.

Bạch Tiểu Thuần nhìn cả nửa ngày, cảm thấy kỳ lạ, nhưng không phát hiện được thêm manh mối khác, tiện tay cầm mai rùa lắc lắc, đầu, đuôi và bốn chân rùa va đập vào cái mai, phát ra âm thanh đùng đùng ….

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Ta Đã Trở Về!

Dịch giả: Tiểu Băng

Không ở lại Thủy Nguyệt gia tộc lâu, hoàng hôn cùng ngày, Thủy Nguyệt gia tộc đã tặng hậu lễ, cẩn thận cung kính tiễn đưa Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang tiêu sái rời đi, sau khi bay mấy canh giờ, đã tới gần Lạc Trần sơn mạch.

Hắn bay càng thêm vội vã, vừa bay, vừa cẩn thận tỏa ra linh thức kiểm tra, Bạch Tiểu Thuần phát hiện Lạc Trần sơn mạch có hơi khác so với lúc trước.

Hình như có một luồng khí tức kinh người đang ẩn trong sơn mạch, dù không bộc phát, nhưng cũng đủ làm cho Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía.

"Chuyện gì xảy ra..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, càng thêm cẩn thận, cho đến đêm khuya, cuối cùng cũng nhìn cảnh một cảnh làm hắn chấn kinh.

Ở gần đó có một màn sáng trong suốt mà nhìn từ xa không thể nào thấy được, nó chắn ngang bên trên Lạc Trần sơn mạch, tạo thành một bức tường ánh sáng cực lớn!

Lạc Trần sơn mạch dài bao nhiêu, thì bức tường ánh sáng này lớn bấy nhiêu, ngăn đôi ngay tại chỗ giao giới giữa Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông, màn sáng này, Bạch Tiểu Thuần không cần lấy mình ra kiểm tra, cũng đoán ra nó rất mạnh, hắn mà cố ép xông qua, nhất định sẽ hình thần câu diệt, hồn phi phách tán.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, ngắm nghía kĩ lưỡng, cảm nhận được đằng sau màn sáng có chấn động của công pháp Linh Khê Tông.

"Lạc Trần sơn mạch... Phòng tuyến mạnh nhất của Linh Khê Tông dùng để đối kháng Huyết Khê Tông!" Bạch Tiểu Thuần tâm thần chấn động, hắn nhớ tới lời đồn về Lạc Trần sơn mạch đã được nghe thấy hồi còn ở Linh Khê Tông.

Nghe đồn, sơn mạch này vốn chính là một cái phòng tuyến, là Linh Khê Tông vạn năm xây dựng nên...

"Hồi còn ở trong Huyết Khê Tông, không cảm giác được nhiều sự thay đổi của thế giới bên ngoài, không ngờ... chiến tranh giữa Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông đã thành lửa sém lông mày... màn sáng này xuất hiện, đã chứng minh điều này." Bạch Tiểu Thuần im lặng một lúc, khẽ quay đầu lại nhìn hướng Huyết Khê Tông.

Sau nửa ngày, xác định chung quanh không có ai, hắn mới hít sâu, giơ tay phải lên, tháo mặt nạ ra, để lộ gương mặt thật!

Cất mặt nạ đi, Bạch Tiểu Thuần hất tay áo, huyết khí của Huyết Khê Tông bị Bất Tử Trường Sinh Công vận chuyển, làm cho rụt lại, không còn lộ ra nữa, cùng lúc, Tử Khí Thông Thiên Quyết, từ trong Linh Hải bùng ra, sau đó, Bạch Tiểu Thuần bước tới màn sáng.

Ngay lúc chạm vào màn sáng, một luồng ý chí kinh người lạnh lẽo quét qua người Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần không nhúc nhích, trong lòng hồi hộp.

May là chỉ sau mấy lần hít thở, ý chí lạnh lẽo kia lặng lẽ tiêu mất, Bạch Tiểu Thuần lại khôi phục hành động, bước ra khỏi màn sáng.

"Cái đó hắn không phải là thần thức của lão tổ, mà là trận linh của trận pháp!" Bạch Tiểu Thuần sợ hãi quay đầu lại nhìn màn sáng sau lưng, hít vào một hơi, nhìn quanh, nơi đây không còn là màu đỏ, mà là màu xanh biếc vô biên.

"Bạch Tiểu Thuần ta... Đã trở về!" Bạch Tiểu Thuần thì thào, thân thể nhoáng một cái, hóa thành cầu vồng vọt đi, Tử Khí Thông Thiên Quyết trong cơ thể toàn lực vận chuyển, hào quang màu tím mãnh liệt từ trên người hắn bùng ra, nhuộm bốn phía xung quanh thành màu tím.

Trong mi tâm hắn, con mắt thứ ba mở ra, cả trời đất hiện ra đầy màu sắc, hắn không cần phải che giấu nữa, bấm pháp quyết chỉ một cái, tử khí hóa đỉnh hàng lâm, kinh Thiên động Địa, Bạch Tiểu Thuần vung tay áo, hơi nước tản ra khắp nơi, Thủy Trạch quốc độ... hàng lâm.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, cảm giác không chút cố kị làm cả thể xác lẫn tinh thần của hắn vô cùng sung sướng.

"Lý thúc, Trương Đại Bàn, Hầu tiểu muội, Hầu Vân Phi, Hứa Bảo Tài, Chưởng môn sư huynh, Thiết Đản... Ta đã trở về!!" Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, tốc độ nhanh hơn, phá vỡ bầu trời, bay nhanh đi xa.

Trên đường, lúc nghỉ ngơi hắn còn lấy ra Quy Văn nồi, nhìn cái nồi mà xúc động thật lâu.

"Trong Huyết Khê Tông ta không dám dùng, bây giờ rốt cuộc cũng có thể đi luyện linh bốn lần rồi!!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, hắn đã sớm thu thập rất nhiều tài liệu cho luyện linh lần bốn, lúc này không còn chút chần chừ, lập tức luyện linh.

Mọi Pháp bảo đều nhanh chóng được luyện linh bốn lần, nhất là chiêu bài Pháp bảo Tiểu Mộc kiếm, sau khi luyện linh lần bốn, nó không còn giống gỗ, mà có màu vàng kim!

Kim Ô Kiếm cũng vậy, hào quang tỏa ra chói mắt, đồng thời tản mát ra khí tức ác liệt, làm cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải kinh hãi.

Cái đèn lồng Tống gia lão tổ cho, Bạch Tiểu Thuần cũng xách ra luyện, luyện xong, ngân quang văn lóng lánh, Bạch Tiểu Thuần cầm

trong tay, cảm nhận được khí tức bên trong đèn làm da đầu hắn cũng phải tê dại.

"Bây giờ ta đã rất mạnh mẽ... tới mức ngay cả chính ta cũng phải sợ hãi bản thân." Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, cẩn thận cất đèn lồng đi, vui vẻ bay về Linh Khê Tông.

Trên đường hắn nhớ tới tiểu Ô Quy, nên lôi nó ra, theo thói quen lắc nó mấy cái, nhìn đầu đuôi và tứ chi của tiểu Ô Quy va đập vào mai, phát ra âm thanh đùng đùng.

Khi thì lại níu lấy cái đuôi của tiểu Ô Quy kéo mạnh ra một cái, phát hiện ra cái đuôi này có thể kéo vô cùng dài, vừa thả tay, liền phịch một tiếng bắn trở về.

"Còn có thể như vậy?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, tóm lấy bốn cái chân hết sức kéo ra, sau cùng tóm lấy cái đầu, kéo mạnh, a ha, rõ ràng cũng có thể lôi ra rất dài.

Bạch Tiểu Thuần nắm lấy tiểu Ô Quy quất mạnh vào một chỗ núi đá như đang dùng vũ khí, nổ đùng một tiếng, núi đá cứng rắn vỡ vụn, mà tiểu Ô Quy lông tóc không tổn hao gì.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tiểu Ô Quy này không đơn giản, nên trên đường đi thường lôi nó ra khi lắc, khi kéo, khi ném khi quất rất vui tay, mấy hôm sau, lúc hắn đang lắc tiểu Ô Quy, thì mơ hồ ngửi thấy một mùi thơm ngát.

Mùi thơm này mặc dù nhạt, nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần hít vao, tu vi trong người trong chớp mắt trở nên sinh động hẳn lên, hắn vừa mới vận chuyển, vô số linh khí khắp chung quanh lập tức bị hút vào trong người, Linh Hải truyền ra chấn động kinh người.

"Hả?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, muốn thử lại lần nữa, nhưng tu vi đã trở lại bình thường, hắn quan sát kĩ, phát hiện chỉ một lần vận chuyển vừa rồi, đã bằng hắn tu luyện như bình thường một tháng.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhìn chằm chằm tiểu Ô Quy.

"Chẳng lẽ nó đúng là Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật..." tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch, nhớ tới đủ màn kì dị của tiểu Ô Quy, tay không ngừng lắc mạnh.

Nhưng tha hồ lắc cỡ nào, cái mùi thơm kia cũng không xuất hiện nữa. Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, trên đường không ngừng lay lắc, rốt cuộc đến ngày thứ ba, từ trong cơ thể tiểu Ô Quy lại xịt ra mùi thơm.

Bạch Tiểu Thuần vội hít sâu vào, tu vi lại bộc phát, linh lực trời đất như bị hút, điên cuồng vọt tới, tạo thành một vòng xoáy thật to.

Những gia tộc tu chân gần đó có người thấy được, không thể không há hốc mồm.

Bạch Tiểu Thuần vui sướng, ngửa mặt lên trời cười to.

"Ha ha ha, Bạch Tiểu Thuần ta quả là thông minh a, không làm uổng phí công sức, tiểu Ô Quy này đúng là bảo bối, rõ ràng có thể giúp ta tu hành nhanh hơn." Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn đã hạ quyết tâm, mỗi ngày sẽ lôi tiểu Ô Quy ra lắc một lần.

Lại đi qua mấy ngày, rốt cuộc cũng tới ngày Bạch Tiểu Thuần nhìn phương xa, thấy được sơn môn Linh Khê Tông, thấy ba núi bờ Nam, bốn núi bờ bắc, Chủng Đạo sơn vượt qua ngay giữa Thông Thiên Hà, trên mỗi đỉnh núi đều có ánh sáng tỏa ra...

Một cỗ uy áp và chấn động từ Linh Khê Tông đang không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần kích động, cầm lấy tiểu Ô Quy lắc mạnh.

"Rốt cuộc đã trở về... Còn nhớ năm đó lúc ta rời đi, bao nhiêu là người không nỡ rời xa ta..."

"Mấy ngày ta đi vắng, những người kia nhất định rát nhớ ta... Không biết Lý thúc bế quan như thế nào..." trong lòng Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, rất nhớ Lý Thanh Hậu.

Hắn lắc mạnh tiểu Ô Quy, tốc độ tăng nhanh hơn, hóa thành một làn cầu vồng bay thẳng tới sơn môn Linh Khê Tông.

Vừa mới tới gần, lập tức có bốn đạo cầu vồng từ trong sơn môn bay ra, một tiếng quát khẽ.

"Người đến dừng lại!"

Trong bốn tu sĩ bay ra, có một người là Ngưng Khí Đại viên mãn, ba người khác đều là Ngưng Khí tầng năm sáu, tay đã sẵn sàng thi triển thuật pháp, mắt sáng rực nhìn Bạch Tiểu Thuần, bốn người sững sờ.

Nhất là lão đại trong đám, mắt trợn to, cả người run run, chính là Trần Phi...

"Bạch Tiểu... Bạch sư thúc!" Trần Phi thất thanh, may hắn phản ứng nhanh, vội vàng đổi kiểu xưng hô, ôm quyền chào, ba người kia cũng sửng sốt, cúi người bái kiến Bạch Tiểu Thuần.

"Không tệ không tệ, mọi người hãy cố gắng tu hành." Bạch Tiểu Thuần cực kì đắc ý, cảm thấy đây mới đúng là nhà của mình nha, nên lập tức bày ra bộ dáng tiền bối, khẽ gật đầu tán thưởng, kéo bốn người đi vào trong sơn môn.

Trận pháp Linh Khê Tông không hề cản Bạch Tiểu Thuần, nên chỉ sau chốc lát, Bạch Tiểu Thuần đã bay vào Linh Khê Tông, nhìn bờ Nam quen thuộc, nhìn người ra vào huyên náo, những bóng người bay tới bay lui, cũng nhìn thấy Thanh Phong sơn, Tử Đỉnh Sơn, Hương Vân Sơn, nhìn xuống khu vực đệ tử ngoại môn dưới núi, nhìn những con chim phượng bay trên trời, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng thân thiết, hắn cảm thấy cần phải đi làm cho tất cả mọi người biết rõ, Bạch Tiểu Thuần mà họ không nỡ rời xa, đã trở về!

"Chư vị đồng môn, Bạch Tiểu Thuần ta... Đã trở về!!" Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, ngửa mặt lên trời la lớn, thanh âm như lôi đình nổ vang, truyền khắp cả bờ Nam...

Nghe thấy tiếng Bạch Tiểu Thuần, Trần Phi đầy đồng cảm nhìn xuống bờ Nam.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Các Ngươi Nhất Định Rất Nhớ Ta

Dịch giả: Tiểu Băng

"Huynh đệ tỷ muội Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần ta, đã trở về rồi!"

Tiếng Bạch Tiểu Thuần nổ vang, vang vọng khắp bờ nam, ngay cả bờ bắc cũng loáng thoáng nghe thấy...

Linh Khê Tông vốn dĩ rất là náo nhiệt bỗng trở nên im lặng một cách quỷ dị, những con chim phượng trên không trung run lên, quên cả bay.

Trên Hương Vân Sơn, từ khi Lý Thanh Hậu bế quan, Chu trưởng lão thay thế trở thành chưởng tòa, vốn đang ngồi tọa, đột nhiên nghe thấy câu nói ầm vang như lôi đình kia, cả người sửng sốt.

Chu Tâm Kỳ, vốn vừa tu luyện xong trên Chủng Đạo Sơn, mới đứng dậy đang định ra ngoài, nghe thấy câu nói kia, hoàn toàn biến sắc.

Hứa Bảo Tài, đang trên Thanh Phong Sơn gặp mấy người bạn, đang nói khoác mình không gì không biết, bỗng nhiên bị âm thanh kia ngắt ngang, ngây người mở to mắt.

Trương Đại Bàn đang nhăn mày nhăn mặt đứng im nghe Hứa Mị Hương răn dạy, nghe thấy câu nói kia, ngẩng phắt đầu lên nhìn ra ngoài.

Cả bờ nam, tất cả tu sĩ, những ai đã từng bị Bạch Tiểu Thuần trong lúc vô tình liên lụy, đều nghe thấy câu nói kia, đồng loạt ngây người...

Trên Hương Vân Sơn, một vị trưởng lão đang giảng giải tu hành, đệ tử xung quanh đang nghiêm túc nghe giảng, bỗng tiếng Bạch Tiểu Thuần ầm vang cắt ngang, vị trưởng lão kia sắc mặt đại biến, những đệ tử này cũng có mấy người giật mình kinh hãi.

Trên Chủng Đạo Sơn, Trịnh Viễn Đông đang cầm một cái ngọc giản, sắc mặt âm trầm, tin trong ngọc giản làm ông rất đau đầu, đang định tuyên bố một nhiệm vụ đi ra ngoài, thì nghe thấy câu nói kia, bước chân dừng lại, sắc mặt biến đổi.

Cũng trên Chủng Đạo Sơn, có hai vị Thái Thượng trưởng lão cũng biến sắc, chính là hai người trước đây bị hạt châu tụ lực của Bạch Tiểu Thuần làm rách hết quần áo.

Bạch Tiểu Thuần thấy mình vừa rống một câu, cả bờ nam đều trở nên yên tĩnh, chim trên không quên bay, những tu sĩ đang bay đều ngừng lại, thì vô cùng cảm động.

"Tất cả mọi người đều còn nhớ ta... Họ nhất định là rất nhớ ta, cuộc sống không có ta, e là ngay cả tu hành cũng trở thành buồn tẻ... Trần Phi, ngươi nói có đúng hay không?" Bạch Tiểu Thuần quay đầu cảm khái hỏi Trần Phi.

Trần Phi không biết nên nói gì, đành cố vẽ mấy câu lấy lòng.

"Bạch sư thúc thần công cái thế, thanh danh hiển hách, sau khi trở về chỉ quát to một câu, cả trong ngoài Linh Khê Tông đều phấn chấn!" Trần Phi vừa mở miệng, ba người còn lại đều trợn tròn mắt, vốn khi nghe Bạch Tiểu Thuần rống to, đã ngây ra rồi, thấy khắp nơi xung quanh phản ứng lớn như vậy, càng thêm ngây dại, giờ nghe Trần Phi sư huynh nổi danh lãnh khốc, lại nói ra loại lời này, thì không thể không hít sâu.

Ba người chưa từng trải qua thời có Bạch Tiểu Thuần, vốn những chuyện Bạch Tiểu Thuần chỉ là được nghe nói, chưa có kinh nghiệm nếm trải qua, nên ngơ ngác quay sang nhìn nhau.

"Ha ha, đương nhiên, mọi người đều rất nhớ ta mà, ngươi xem, ta chỉ hô một câu, mọi người đều kích động đến ngây dại."

"Các ngươi yên tâm, ta đã trở về, không bao giờ đi nữa..." Bạch Tiểu Thuần cảm động, đang muốn tiếp tục hô to thêm mấy câu, thì một tiếng thét kinh thiên động địa đã vang lên, sau đó, cả ba ngọn núi bờ nam đều rùng rùng ầm ĩ.

"Ông trời không có mắt a, Bạch Tiểu Thuần đã trở lại!"

"Chết tiệt, hắn không phải đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện sao, sao mới có mấy năm đã về nhanh thế?"

"Tiêu rồi, Linh Vĩ Kê vừa mới nhiều lên được một tí..."

"Luyện dược Cuồng Ma đã trở về!!"

Những tiếng thét chói tai gào lên nhốn nháo, đám chim phượng trên trời thét lên thảm thiết, vội vã bay đi, những tu sĩ đang sững giữa không trung đa số đều là tu sĩ Trúc Cơ, nhớ lại cảnh khủng bố Bạch Tiểu Thuần xé quần áo ngày đó trên quảng trường, ai nấy da đầu run lên, cấp tốc bỏ chạy.

Những đệ tử bình thường trên ba núi nhớ lại những cảnh thê thảm xưa kia, ai nấy đều bi phẫn.

Chu Tâm Kỳ nghiến răng, hừ lạnh một tiếng, dứt khoát tiếp tục bế quan...

Hứa Bảo Tài vốn không định thò mặt ra, nhưng nhớ lại thân phận của Bạch Tiểu Thuần, không thể không bay ra đi đón.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, nghe những thét lên bốn phía, vội ho một tiếng, sờ mũi, nhìn bốn người Trần Phi.

"Ha ha, các ngươi xem, mọi người thật là nhiệt tình..."

Trần Phi vã mồ hôi trán, vắt hết óc, cũng không nghĩ ra câu tiếp theo phải nói thế nào. Ba người kia thì nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy kinh sợ, họ không thể tin được, có người có thể chỉ nói ra một câu, lại khiến cho cả bờ nam gần như sụp đổ...

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút xấu hổ, trong lòng không phục chút nào, thầm nghĩ mình ở Huyết Khê Tông, làm tới Huyết Tử, đi tới nơi nào, cũng được người người cung kính, không ai dám nói nữa chữ không, mình chỉ cần trừng mắt, đối phương lập tức bị hù phát run.

Trong lòng còn đang không ngừng so sánh, trên Tử Đỉnh Sơn, Trương Đại Bàn đã ngửa mặt lên trời thét dài, hóa thành cầu vồng bay ra.

Hầu tiểu muội đang ngồi tu luyện, vui vẻ tung tăng như chim sẻ, vội vàng xông ra...

Hắc Tam Bàn, Hầu Vân Phi, và những người với Bạch Tiểu Thuần giao tình không cạn đều vui vẻ bay ra.

Trịnh Viễn Đông vội ho một tiếng, cảm thấy ra mặt không tiện, nên từ xa nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhớ tới những chuyện đối phương đã từng nghịch ngợm gây ra, khẽ cười.

Một tiếng gầm vui sướng từ bờ bắc vọng tới, Thiết Đản đã dài tới mười trượng, như một ngọn núi nhỏ, từ bờ bắc vọt tới, tiếng gầm của nó khiến cả vạn thú bờ bắc đều gào thét theo.

Sự gào thét ấy khiến cả bờ bắc kinh ngạc đến ngây người, đệ tử bờ bắc không biết xảy ra chuyện gì, cũng bay ra theo, tới ranh giới bờ nam, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xa xa, ai nấy sửng sốt, sắc mặt đại biến, hít sâu, nghẹn ngào kinh hô.

"Bạch Tiểu Thuần!!"

"Hắn trở lại rồi!!"

Sau đó vội vàng chạy đi báo cho bạn bè ở bờ bắc, thế là bờ bắc cũng nhanh chóng rơi vào rúng động...

Bạch Tiểu Thuần cười to, bước nhanh tới, Thiết Đản vọt tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần dừng lại, mở to đôi mắt to, vẻ mặt vui sướng, cơ thể từ từ thu nhỏ lại bằng như hồi mới sinh ra, cắn lấy ống quần Bạch Tiểu Thuần, nói thế nào cũng không nhả ra, như sợ Bạch Tiểu Thuần lại quăng nó qua một bên, một mình đi ra ngoài chơi.

Bạch Tiểu Thuần vui sướng, ôm lấy Thiết Đản, lại ôm cổ Trương Đại Bàn vừa mới tới, Trương Đại Bàn kích động, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng thấy Hầu tiểu muội đã tới, nên chỉ nháy mắt ra hiệu cho Bạch Tiểu Thuần rồi lui ra.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, nhìn Hầu tiểu muội, hắn đã không còn ngây thơ như ngày trước, qua thời gian ở Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần đã thành thục không ít, hắn chủ động tiến lên, ôm cổ Hầu tiểu muội.

Hầu tiểu muội đỏ mặt, không ngừng hờn dỗi.

Hầu Vân Phi, Hứa Bảo Tài, và những đệ tử chịu ơn của Bạch Tiểu Thuần trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên đều tới, ai cũng kích động, trăm người vây quanh Bạch Tiểu Thuần, hỏi thăm trò chuyện ồn ào, kể cho Bạch Tiểu Thuần nghe những chuyện xảy ra trong tông môn những năm qua, vừa nói vừa kéo nhau bay về Chủng Đạo Sơn.

Bạch Tiểu Thuần cũng tranh thủ thời gian hỏi mọi người về Lý Thanh Hậu, nhưng không ai biết rõ, chỉ bảo không nghe thấy tin đồn gì không tốt, Bạch Tiểu Thuần cũng thấy yên tâm.

Hơn trăm người túm tụm kéo nhau đi, khiến những đệ tử chỉ mới nghe đồn, chưa có kinh nghiệm sống với Bạch Tiểu Thuần đều kinh ngạc.

Họ không thể nào tưởng tượng được, trong tông môn, lại có một người như vậy, khiến vô số người bất đắc dĩ, lại cũng cùng lúc làm cho vô số người nhiệt tình làm bạn.

"Ta đã được nghe rất nhiều tin đồn về Bạch sư thúc..."

"Bạch sư thúc, rốt cuộc là người như thế nào?"

"Ta cảm thấy, hình như từ lúc Bạch sư thúc bước vào tông môn vừa rồi, Linh Khê Tông có cái gì đó khác với bình thường, ngày thường tuy cũng nhốn nháo, nhưng lúc nào cũng bị đè nặng áp lực sắp có chiến tranh, còn bây giờ... hình như không cảm thấy áp lực đó nữa?" ba người đi cùng Trần Phi thì thào với nhau.

Trần Phi đứng nhìn theo đám người kia đi xa, nhìn theo bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, trong mắt phức tạp, nghe thấy ba người kia thì thầm, thì im lặng một lúc, mới lên tiếng.

"Bởi vì hắn, chính là Bạch Tiểu Thuần... có tên trong danh sách chuẩn truyền thừa của Linh Khê Tông ta, Thiên Đạo Trúc Cơ, không ai sánh kịp, hào quang của một mình hắn đã vượt qua tất cả mọi người, khiến mọi người vừa yêu lại vừa hận, nhưng đều phải tâm phục khẩu phục!"

Ba người kia không nói gì, trong mắt đã có vẻ hiểu ra, ánh mắt nhìn theo Bạch Tiểu Thuần có thêm kính ý.

Cả Linh Khê Tông, khi vì Bạch Tiểu Thuần trở về mà ồn ào, cũng có một người đi ra khỏi động phủ trên đỉnh Diên Vĩ bờ bắc, nhìn về bờ nam xa xa.

Đó là một cô gái, gió nhẹ thổi bay mái tóc của nàng, lộ ra dung nhan tuyệt mĩ, đôi mắt ướt át long lanh như nước, cơ thể lồi lõm nhấp nhô, mị lực vô hạn, dù mặc đồ bảo thủ kín mít, nhưng vẫn mang tới nét phong tình, cả người như hừng hực lửa khiến người ta không nhịn được muốn tới gần, dù biết mình sẽ bị đốt cháy...

"Ca ca, ngươi rốt cục cũng trở lại rồi..." Nữ tử che miệng cười khẽ, giọng trong vắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Chúng Ta Tin Ngươi Mà

Dịch giả: Tiểu Băng

Bờ Nam Linh Khê Tông, ai nấy đều nhìn lên trời, nhìn đám đông cả trăm người của Bạch Tiểu Thuần, đang uy phong bay về Chủng Đạo sơn.

Bên trong vang ra giọng nói khoác lác và tiếng cười đầy đắc ý của Bạch Tiểu Thuần.

"Ta nói cho các ngươi nghe, mấy năm nay, ta rèn luyện phải nói là kinh Thiên động Địa, đoạt được Trúc Cơ Đan từ trong đám đông, làm sụp cả một tòa thánh sơn, một kiếm bay ra, giết chết hơn mười Trúc Cơ tu sĩ, thần cơ diệu toán, pháp lực vô biên a!"

"Bao nhiêu cường giả ở trước mặt ta, đều phải run rẩy cúi đầu, bao nhiêu Ngưng Khí đệ tử dưới cái trừng mắt của ta, đều phải trắng bệch mặt cầu xin ta tha thứ." Giọng Bạch Tiểu Thuần rất lớn, đầy khoe khoang vang vang khắp nơi.

Đám ồn ào xung quanh hắn ai cũng cười, rõ ràng chả ai tin lời hắn nói, nhưng nụ cười họ dành cho hắn đều là chân thành, nét mặt họ nhìn hắn rõ ràng cho thấy họ nhớ hắn, có cảm khái, có cả chờ mong.

Đối với họ, Bạch Tiểu Thuần là đồng môn, cũng là bằng hữu có thể giao phó tính mạng!

Hắn mặc dù bất hảo, nhưng trong những lúc quan trọng, lại thường có thể nghịch chuyển Càn Khôn, hắn mặc dù hay gây chuyện, nhưng trong những thời khắc sinh tử, lại có thể làm cho người ta yên tâm!

Thân là Thiên Đạo Trúc Cơ, có tên trong danh sách truyền thừa, nhưng họ không hề nhìn thấy sự cuồng ngạo trên người Bạch Tiểu Thuần, mà ngược lại là đủ thứ trò vặt vãnh làm người ta phải dở khóc dở cười, làm cho Bạch Tiểu Thuần tropng lòng họ không phải là nhìn từ xa cao cao tại thượng, mà là vô cùng gần gũi, là bằng hữu thật sự.

Nhất là Hầu Vân Phi, loại cảm giác này còn mãnh liệt hơn, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn Hầu tiểu muội luôn đi theo bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, mặt hắn luôn cười, trong nụ cười có cả ý chúc phúc.

Hầu tiểu muội xấu hổ đỏ bừng mặt, tim đập thình thịch, trong đầu đều là hình ảnh Bạch Tiểu Thuần ôm mình ban nãy, đôi mắt nhìn hắn sáng long lanh.

Vẻ mặt này, rất là giống Tống Quân Uyển.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, nhìn tất cả mọi người, những gương mặt quen thuộc khiến hắn nhớ lại đủ chuyện trước đây ở Linh Khê Tông.

Cảm giác về nhà ấm áp này làm Bạch Tiểu Thuần cảm động, chuyện một câu hô to dẫn tới những tiếng la hét vừa rồi sớm đã bị hắn tự động quẳng đi mất.

"Các ngươi không tin? Bạch Tiểu Thuần ta rất lợi hại đó, từng có Nguyên Anh lão quái phải khen ngợi ta đó, còn có một Nguyên Anh lão quái, sau khi nhìn thấy ta, muốn thu ta làm nghĩa tử!" Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, ngạo nghễ nói.

"Chúng ta tin mà." Hầu Vân Phi vừa nói vừa cười, đám Trương Đại Bàn thì thần sắc cổ quái, cũng luôn mồm nói tin.

Bạch Tiểu Thuần buồn bực, hắn rất muốn nói cho mọi người biết, mình ở Huyết Khê Tông luyện dược, tranh giành đầy uy phong trong cơ thể Huyết Tổ, và là Trung Phong Huyết Tử uy danh lừng lẫy.

Nhưng mà kiểu nào cũng không thể nói, cảm giác có mà không được khoe này làm Bạch Tiểu Thuần rất là tức giận.

"Ta nói đều là thật, ta ở bên ngoài rèn luyện, đã trở thành lão đại một phương, có một yêu nghiệt tuyệt mỹ, không phải ta là quyết không lấy làm chồng!" Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đó, Hầu tiểu muội nheo mắt, tủm tỉm.

"Yêu nghiệt tuyệt mĩ nào thế? Tiểu Thuần ca ca, ngươi nói rõ chi tiết chút."

"Ách…" Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác, cảm nhận được sát khí như có như không từ người Hầu tiểu muội.

Đang nghĩ tìm cách dời chủ đề, đột nhiên một cột sáng cực to từ trong Chủng Đạo sơn ầm ầm phóng lên, cột sáng to cả mấy chục trượng, đâm thẳng xuyên vào mây xanh.

Trong chớp mắt, đất rung núi chuyển, thương khung nổ vang, cả trời đất đều chấn động, mây bỗng dưng xuất hiện, tụ vào một chỗ, tạo thành một vòng xoáy thật lớn, chói mắt như một mặt trời màu trắng!

Trong vòng xoáy ẩn hiện một con Ô Nha (quạ đen)!

Ô Nha đang nhắm mắt, uy áp từ trong vòng xoáy tỏa ra, bao phủ cả trời đất, làm ai nấy đều hít thở dồn dập.

Hai bờ nam bắc Linh Khê Tông đều im bặt.

Ai nấy đều nghiêm mặt nhìn vào cột sáng.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Dù ta có địa vị cao cả, cũng đâu cần ta trở về, đón tiếp long trọng như vậy! " Bạch Tiểu Thuần lầm bầm.

Hứa Bảo Tài nuốt nước miếng, vẻ mặt hồi hộp, nghe Bạch Tiểu Thuần lầm bầm thì liếc cho một cái khinh thường, khẽ nói.

"Mấy hôm trước nghe nói hôm nay sẽ tiễn nhóm đầu tiên đi, xem ra chính là vào giờ này."

"Chuyện gì thế, cái gì nhóm đầu tiên rời đi, đi đâu?" Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác.

"Đi Lạc Trần sơn mạch!" Hứa Bảo Tài trả lời.

"Tiểu Thuần ngươi đi lâu không biết, nhưng chắc chắn có nghe chuyện Huyết Khê Tông với Linh Khê Tông ta sắp co chiến tranh chứ? Trận chiến này không thể đánh trong Linh Khê Tông được, tông môn đã quyết xác định địa điểm chiến đấu là ở trong Lạc Trần sơn mạch, dựa vào Lạc Trần sơn mạch đại trận, quyết chiến với Huyết Khê Tông!" mắt Hầu Vân Phi lóe sáng, sau khi đột phá địa mạch Trúc Cơ, địa vị của hắn trong tông môn đã hoàn toàn thay đổi, bái một Thái Thượng Trưởng Lão làm sư phụ, biết được rất nhiều tin tức.

Bạch Tiểu Thuần giật thót, chiến tranh, không ngờ đã tới quá gần.

"Hôm nay, chính là ngày tông môn thực hiện truyền thống, tiễn nhóm tu sĩ đầu tiên ra Lạc Trần sơn mạch!" Hầu Vân Phi nói. Một thanh âm tang thương uy nghiêm từ trong Chủng Đạo sơn vang ra, vọng khắp Linh Khê Tông.

"Nhóm đệ tử đầu tiên Truyền Tống, lập tức đến đây!"

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cả hai bờ nam bắc, những làn cầu vồng ào ạt bay về phía Chủng Đạo Sơn.

Những cầu vồng này, có tu sĩ Trúc Cơ, có Ngưng Khí Đại viên mãn, và rất nhiều đệ tử chưa tới trình độ phi hành, đang ào ào chạy về Chủng Đạo sơn.

Trong những cầu vồng kia, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Quỷ Nha, Bắc Hàn Liệt, khí thế hai người mạnh hơn tu sĩ bình thường, như hai ngôi sao băng bay vụt.

Nhóm đầu tiên này có chừng hơn hai ngàn tu sĩ, có cả một Thái Thượng Trưởng Lão.

Cuối cùng, từ trong vòng xoáy trên trời ngưng tụ ra một thân ảnh, một nam tử trung niên, khí tức tu vi còn mạnh hơn cả Thái Thượng Trưởng Lão.

Bạch Tiểu Thuần lập tức nhận ra người kia, chính là người năm đó đã giúp Thiết Đản, sau đó còn nói chuyện với Tống gia lão tổ, tên là Lý Tử Mặc, là một trong ngũ đại lão tổ của Linh Khê Tông!

"Lão tổ đời thứ ba!!" ai đó kinh hô.

Nhóm tu sĩ đầu tiên đã tập họp xong trên đỉnh Chủng Đạo sơn, Lý Tử Mặc vung mạnh tay phải, cột sáng trên Chủng Đạo sơn rực lên, hào quang tỏa ra, bao phủ tất cả mọi người, lóe lên một cái, trong nháy mắt hơn hai nghìn tu sĩ biến mất.

Truyền tống đi rồi, nhưng cột sáng trên Chủng Đạo sơn vẫn kết nối với trời, không ngừng nổ vang, hào quang trên những ngọn núi khác cũng trở nên mãnh liệt hơn, cái nào cũng như muốn phóng thành cột sáng.

Tiếng Hầu Vân Phi văng vẳng.

"Bọn họ là nhóm đầu tiên, mấy ngày nữa nhóm thứ hai cũng sẽ Truyền Tống, ta ở trong danh sách nhóm thứ hai."

Bạch Tiểu Thuần giật mình, nhìn Hầu Vân Phi. Những người ở trong nhóm chung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng không ít người lao xao, nói ra số nhóm của mình.

Bạch Tiểu Thuần nhận ra, mọi người ở đây, cho dù là Ngưng Khí tu sĩ, ngay cả Hầu tiểu muội, cũng đều có tên trong danh sách tham chiến.

Trận chiến này, chính là trận tử chiến của Linh Khê Tông!!

"Ta nghe sư phụ nói, Lạc Trần sơn mạch là đại trận Linh Khê Tông ta bố trí trước kia, chính là để cảnh giác Huyết Khê Tông xâm lấn, đại trận đó do mấy đời Linh Khê Tông xây dựng gia cố, rất không tầm thường, Huyết Khê Tông tuy mạnh, nhưng một trận chiến này ai thắng còn chưa biết đâu!" Trương Đại Bàn lên tiếng.

"Hoàn toàn chính xác, Huyết Khê Tông khinh người quá mức, mấy cái điều kiện đó, dù Linh Khê Tông ta có đáp ứng, cũng khác gì khuất phục, còn không bằng đứng lên ra đánh một trận!"

"Từ lúc bái nhập Linh Khê Tông, nơi này chính là nhà của ta, sinh là người Linh Khê Tông, chết cũng là quỷ Linh Khê Tông!"

"Một trận chiến này, không cách nào tránh khỏi, dù thắng hay bại, cũng huyết chiến đến cùng!" mọi người xung quanh Bạch Tiểu Thuần đều đóng góp ý kiến, mắt ai cũng nổi lên sát ý.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Thề Giết Dạ Táng

Dịch giả: Tiểu Băng

Không chỉ đám người này, giờ khắc này, cả Linh Khê Tông hầu như tất cả mọi người đều dâng lên sát ý đằng đằng, có người dằn xuống đáy lòng, có người nói thẳng ra miệng.

Bạch Tiểu Thuần trở về muộn, dù hắn không tận mắt nhìn thấy, không chính tai nghe được Linh Khê Tông trong khoảng thời gian này chuẩn bị chiến tranh như thế nào, nhưng cũng tưởng tượng ra được, cả Linh Khê Tông, trên dưới đoàn kết một lòng, dốc hết sức cho trận chiến!

"Nói tới Huyết Khê Tông, Tiểu Thuần, ngươi ra ngoài rèn luyện, không biết có nghe trong Huyết Khê Tông xuất hiện một thiên kiêu kinh người, tên là Dạ Táng, mới được tấn chức trở thành Trung Phong Huyết Tử hay không?!" Hầu Vân Phi hỏi.

"A?" Bạch Tiểu Thuần đang phát sầu vì hai tông sắp đánh nhau, nghe Hầu Vân Phi hỏi, cúi mắt xuống.

"Ta với Bắc Hàn Liệt, Quỷ Nha, và Thượng Quan Thiên Hữu có ước định, nếu ai chiến trường nhìn thấy Dạ Táng, sẽ gọi nhau liên thủ, giết chết Dạ Táng, Tiểu Thuần, đến lúc đó ngươi cũng gia nhập vào nha!" mắt Hầu Vân Phi lóe sát ý, từ sau khi đột phá địa mạch Trúc Cơ, khí chất Hầu Vân Phi hoàn toàn thay đổi, càng thêm trân quý tình bạn với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng, liếm môi, đang định lên tiếng, những người chung quanh nghe thấy cái tên Dạ Táng, thì đều bùng lên sát ý,

ngay cả Hứa Bảo Tài cũng nghiến răng nghiến lợi.

Nhất là Trương Đại Bàn, mắt rực lửa, chỉ có một mình Hầu tiểu muội là sợ hãi.

" Dạ Táng vô cùng hung tàn, giết người vô số, ta nghe nói, tên này thích hút máu người, mỗi ngày nếu không thôn phệ một số lượng máu tươi nhất định, sẽ trở nên nóng nảy, nghe đồn nó có liên quan tới công pháp hắn tu hành." Một người trong đám hừ một tiếng.

"Thích hút máu người?" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, thực không thể tưởng tượng nổi, hắn cẩn thận suy nghĩ, đâu có loại chuyện này đâu a...

"Ta nghe nói Dạ Táng tính cách vặn vẹo, là một tên siêu háo sắc, trong Huyết Khê Tông nổi danh xấu xa, nhưng quá tàn nhẫn hung tàn, trấn áp tất cả những người phản kháng." một thanh niên trong nhóm nghiến răng.

"Siêu háo sắc? Tính cách vặn vẹo..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hắn nghĩ kiểu nào cũng cảm thấy mô tả này không phải mình...

"Nhiêu đó xi nhê gì, ta còn nghe nói cái này Dạ Táng có sở thích Luyện Thi, làm cho người ta tức lộn ruột!!" Hứa Bảo oán hận tham gia.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm...

"Nhưng hắn đúng là một thiên kiêu, vốn lúc đầu chẳng có tiếng tăm gì, chỉ là phàm đạo Trúc Cơ, nhưng lại phát triển mạnh mẽ áp chế cả Huyết Mai lẫn Trung phong Đại trưởng lão, đè ép Tống Khuyết, trở thành Huyết Tử!"

"Nghe nói một lão tổ của Huyết Khê Tông thu hắn làm nghĩa tử..."

"Dạ Táng này đan đạo cũng rất ma tính, có danh xưng là Ôn Ma..." Mọi người ngươi một lời ta một câu, khi nhắc tới đan dược với cái danh xưng Ôn Ma, mấy người còn quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần, làm Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

"Cái kia... Dạ Táng đó hư hỏng tới như vậy? Chắc đều là nghe đồn thôi..." Bạch Tiểu Thuần theo bản năng muốn giải thích một chút, nhưng hắn còn chưa nói xong, Trương Đại Bàn đã vung nắm đấm.

"Tiểu Thuần ngươi không biết a, chỗ kinh khủng nhất của Dạ Táng không phải là sự hung tàn của hắn, mà là khả năng bói toán của hắn, hắn hầu như không gì không biết a, chuyện gì hắn cũng chỉ cần bấm ngón tay tính toán, mọi chuyện trên đời, chuyện trong lòng, ờ, chuyện có liên hệ tới ngươi, hắn cũng tính ra được hết, người này nhất định phải diệt!" Trương Đại Bàn sợ Bạch Tiểu Thuần khinh địch, vội nói.

Mọi người xung quanh nhao nhao đồng ý.

Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn Trương Đại Bàn, nhớ lại lúc mình lấy thân phận Dạ Táng trở về tông...

"Đúng đó, gia hỏa này không thể lưu lại, chết tiệt, nếu Hứa Bảo Tài ta có thần thông đó, có chết cũng không hối tiếc, theo ta biết, người trong tông môn chúng ta muốn giết Dạ Táng đã lập thành một đội có hơn mười người.

Những người có tên trong danh sách truyền thừa cũng đã bắn tiếng, bảo trong trận chiến sẽ giết Huyết Tử lập uy, ngay cả các Thái Thượng Trưởng Lão cũng nghĩ cách giết hắn, ta còn nghe nói Chưởng môn từng nói, ai giết được Huyết Tử sẽ được trọng thưởng!

Cho nên chỉ cần trận chiến khai mào, Dạ Táng chắc chắn phải chết!" Hứa Bảo Tài nghiến răng.

Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi trán, trong lòng rất tủi thân, hắn nhớ lúc hắn hóa thân Dạ Táng, đâu có đắc tội nhiều người như vậy a... Vì sao ai cũng muốn giết hắn?

Nghe thấy người trong danh sách truyền thừa và Thái Thượng Trưởng Lão cũng tham gia, ngay cả Chưởng môn sư huynh cũng ra lời khuyến khích, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm run rẩy, vừa muốn

mở miệng, từ Chủng Đạo sơn đã vang tới giọng nói uy nghiêm của Chưởng môn Trịnh Viễn Đông.

"Bạch Tiểu Thuần, nhanh tới gặp ta!"

"A!" Bạch Tiểu Thuần suýt nữa nhảy dựng, biến sắc, theo bản năng đưa tay lên sờ mặt, xác định bản thân không đeo mặt nạ, mới bay nhanh tới chỗ Trịnh Viễn Đông.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, đi vào trong điện, nhìn thấy Trịnh Viễn Đông đang đứng quay lưng ra ngoài.

Trong đại điện, hỏa đăng lờ mờ, có một áp lực mơ hồ tồn tại, Bạch Tiểu Thuần vốn sẵn đang chột dạ, thấy vậy càng thêm run, nhìn Trịnh Viễn Đông.

"Chưởng môn sư huynh thân mến..."

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi thật to gan!" Trịnh Viễn Đông quay phắt lại, ánh mắt như điện, giọng nói vang rền, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn hoàn toàn bộc ra, đã mơ hồ có một chút khí tức Kết Đan cảnh.

Nếu bàn về uy áp do tu vi sinh ra, Bạch Tiểu Thuần không có cảm giác gì, nhưng hắn vốn đã kính sợ Trịnh Viễn Đông và Lý Thanh Hậu, nên đối phương vừa quát một cái, hắn chột dạ ngay, vô thức nghĩ, chẳng lẽ chưởng môn đã biết mình chính là Dạ Táng...

"Chưởng môn sư huynh, ta sai rồi..." Bạch Tiểu Thuần mặt buồn rười rượi, mặc kệ đối phương có biết thân phận Dạ Táng hay không, cũng cứ nhận sai trước thì tốt hơn.

"Cả gan làm loạn, tùy tiện hồ đồ, ngươi đi ra ngoài rèn luyện cũng thì thôi, thế lại còn ẩn tàng khí tức, ngươi có biết có bao nhiêu kẻ muốn tìm giết ngươi hay không, Huyết Khê Tông tứ đại Huyết Tử còn lập lời thề nhất định giết ngươi, lỡ chúng tìm ra ngươi thì sao hả!"

"Tông môn đành nói với bên ngoài là ngươi đang bế quan, âm thầm đi tìm ngươi, cơ hồ lật cả Đông Lâm châu lên một lượt!" Trịnh Viễn Đông nổi giận.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm động, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai.

Trịnh Viễn Đông mắng cho một trận, thấy Bạch Tiểu Thuần có vẻ biết lỗi, thì hừ một tiếng, lại thấy tu vi Bạch Tiểu Thuần đã đến Trúc Cơ trung kỳ, thần sắc cũng dịu đi, chỉ vẫn nghiêm mặt.

"Được rồi, ta sẽ không hỏi vì sao ngươi phải che dấu hơi thở, hay là đi đâu, ngươi không còn nhỏ nữa, làm việc phải tự biết chừng mực... Gọi ngươi tới đây, là muốn giao cho ngươi một cái nhiệm vụ!"

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy, biết bị mắng xong rồi, vỗ ngực, ra dáng nghiêm túc, lên tiếng.

"Sư huynh mời nói, dù lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần sư huynh nói một câu, sư đệ ta tuyệt không nhíu mày!" Bạch Tiểu Thuần muốn biểu hiện bản thân, nhưng nghĩ thấy không thể nói ra chữ chết, nên một câu nói này nghe rất uy phong, nhưng lại không hề có ý nào là lấy bản thân ra để cam đoan mình sẽ cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

"Linh Khê Tông ta sắp cùng Huyết Khê Tông khai chiến, nhiệm vụ của ngươi, chính là trên chiến trường, giết chết kẻ quan trọng nhất trong tứ đại Huyết Tử của Huyết Khê Tông,... Dạ Táng!" Trịnh Viễn Đông hất tay áo, giọng nghiêm nghị.

"A?" Bạch Tiểu Thuần thầm kêu khổ, cảm thấy mình muốn điên, Huyết Khê Tông bảo mình giết Bạch Tiểu Thuần, Linh Khê Tông lại bảo mình giết Dạ Táng...

Cái hành vi tự giết mình này, Bạch Tiểu Thuần thật sự không biết phải làm sao... thực là không khỏi phát sầu.

Trịnh Viễn Đông thấy sắc mặt Bạch Tiểu Thuần kì quái, nghi hoặc nhìn hắn.

"Ngươi sao thế? Huyết Khê Tông Huyết Tử, bất kỳ một kẻ nào cũng đều đáng chết!"

Bạch Tiểu Thuần giật mình, vội vỗ mạnh vào ngực.

"Chưởng môn sư huynh yên tâm, Dạ Táng kia tính cách vặn vẹo, thích hút máu người, việc ác bất tận, như kẻ phát rồ, ai nấy đều muốn giết, ta còn nghe nói hắn dụ dỗ Trung phong Đại trưởng lão, còn được mấy lão tổ của Huyết Khê Tông coi trọng, loại người này, ta nhất định sẽ giết hắn!" Bạch Tiểu Thuần ngoài mặt chính khí lớn tiếng tuyên bố, trong lòng lại sầu khổ hết biết.

"Ngươi hiểu biết về Dạ Táng không ít nhỉ." Trịnh Viễn Đông kinh ngạc.

Bạch Tiểu Thuần thầm rên rỉ, sao lại nói lỡ lời vậy chứ, vội vàng chữa cháy.

"Bạch Tiểu Thuần một thân chính khí, lúc ra ngoài du lãm lúc cũng được nghe nói tới tên rồ Dạ Táng kia, Chưởng môn sư huynh yên tâm, Bạch Tiểu Thuần ta cam đoan nhất định hoàn thành nhiệm vụ!"

Trịnh Viễn Đông nhìn Bạch Tiểu Thuần, mặt dịu hẳn đi.

"Với Thiên Đạo Trúc Cơ của ngươi, lại còn là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhất định sẽ giết được tên Dạ Táng đó. Ta sẽ sắp xếp những người khác phối hợp với ngươi, có cả mấy Thái Thượng Trưởng Lão và người trong danh sách truyền thừa tham gia, tạo cơ hội cho ngươi!"

"Ngươi phải nhớ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ giết Huyết Tử, chỉ cần làm được chuyện này, dù ngươi có chưa Kết Đan, cũng sẽ được đưa vào danh sách truyền thừa!"

"Danh sách truyền thừa... Mới là căn cơ của Linh Khê Tông ta, dù đến lúc không còn gì, tông môn cũng sẽ dành hết tài nguyên cho nó!" Trịnh Viễn Đông chậm rãi nói, vẻ đầy thâm ý sâu sắc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hàm nghĩa trong lời nói khiến Bạch Tiểu Thuần xúc động, trong lòng ấm áp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Có Điều Suy Nghĩ

Dịch giả: Tiểu Băng

Hắn đã hiểu, đây là Chưởng môn sư huynh hướng dẫn cho mình. Dù sau trận chiến Linh Khê Tông chiến bại, bản thân vẫn được dành sẵn đường riêng để đi.

Có lẽ Thiên Đạo Trúc Cơ cũng có thể giúp cho Bạch Tiểu Thuần luôn được nổi tiếng, nhưng nếu lập được chiến công giết được Huyết Tử, hắn cũng sẽ được đưa vào trong danh sách!

"Ngươi vừa trở về, đi bái sư tôn lão nhân gia một cái, sau đó đi nghỉ ngơi đi, còn chuyện ra chiến trường, ngươi thuộc nhóm Truyền Tống thứ tư..." Trịnh Viễn Đông nói tiếp.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cúi đầu chào Trịnh Viễn Đông, nhưng không rời đi ngay, mà hỏi thăm tình hình Lý Thanh Hậu. Lúc Lý Thanh Hậu bế quan vốn không nói gì nhiều, Bạch Tiểu Thuần cũng tưởng đấy chỉ là bế quan bình thường, hôm nay nghĩ lại mới thấy bế quan trùng kích Kết Đan, không phải đơn giản như vậy.

" Lý thúc của ngươi, đã thuận lợi Kết Đan, được vào danh sách truyền thừa, hôm nay đang củng cố tu vi, đã sắp xuất quan." Trịnh Viễn Đông vừa cười vừa nói.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, ôm quyền rời đi.

Đi ra đại điện, Bạch Tiểu Thuần tới bái bức họa của sư phụ, rồi mới trở về động phủ. Thiết Đản đã nằm chờ sẵn, thấy Bạch Tiểu Thuần liền chạy tới.

"Lần trước nhận ra ta?" Bạch Tiểu Thuần vỗ Thiết Đản mấy cái.

Thiết Đản vội vàng gật đầu, miệng ư ử.

"Thế nào, cha ngươi có lợi hại không, hoành hành trong Huyết Khê Tông, không ai dám trêu." Bạch Tiểu Thuần đắc ý, đang định khoác lác, chợt nhận ra Thiết Đản đã thay đổi quá nhiều, nhìn kỹ, giật mình phát hiện, tu vi Thiết Đản đã sắp đến Trúc Cơ Hậu Kỳ, khiến cả lòng hắn ê ẩm.

"Ngươi sao tu luyện nhanh quá thế..." Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không công bằng, nghĩ đến bản thân vất vả khổ cực, xuất sinh nhập tử, một lòng tu hành mới tới Trúc Cơ trung kỳ, nhưng Thiết Đản mỗi ngày đều chỉ đi chơi lông nhông, thế mà cũng không thua gì hắn.

Thiết Đản đắc ý, kêu to vài tiếng, người khác nghe không hiểu ý của nó, nhưng Bạch Tiểu Thuần nuôi nó từ nhỏ tới lớn, làm sao nghe không hiểu, hắn mở to mắt, hít sâu.

"Chưởng tọa Diên Vĩ Phong mỗi ngày đều cho ngươi ăn đan dược? Lão tổ đời thứ nhất thường xuyên củng cố kinh mạch cho ngươi? Lão Long kia… thường xuyên cho ngươi uống sinh mệnh chi huyết của nó?"

"A? Ngươi còn đi Bí Cảnh? Ngươi ngươi ngươi..." Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thật ghen tị, trừng mắt nhìn Thiết Đản.

"Nói, trong thời gian này có còn đi trộm yếm hay không?"

Thiết Đản rống lên vài tiếng, một người một thú, cứ như vậy nói chuyện với nhau, cho đến sắc trời dần dần muộn, Bạch Tiểu Thuần nghĩ với tu vi Thiết Đản hiện giờ, không chừng có ngày mình sẽ bị nó vượt qua, nên kết thúc cuộc nói chuyện, vội vã ngồi xuống tu luyện, tu hành Tử Khí Thông Thiên Quyết.

Hôm nào cũng có người tới bái phỏng, cho tới mấy ngày sau mới dần yên tĩnh lại.

Những ngày này, Bạch Tiểu Thuần gặp gỡ trò chuyện với không ít người, nhận ra Linh Khê Tông đã có nhiều cái khác so với trước.

Năm đó lúc hắn rời đi, Linh Khê Tông lấy tu hành làm chủ, dù luôn có cạnh tranh, nhưng không sao cả, gì chứ đàm tiếu lẫn nhau có ở đâu cũng nghe thấy, nhưng mọi thứ nói chung rất nhẹ nhàng, nhưng hôm nay... Hầu như ai cũng nặng nề, cả Linh Khê Tông tràn đầy áp lực.

Ai cũng cố gắng chuẩn bị cho mưa gió sắp tới.

Linh Khê Tông, chưa bao giờ mạnh mẽ như hiện giờ!

Hàng hóa trong phường thị dưới núi hầu như đã bán sạch, giao dịch giữa đệ tử trong tông môn giá cả cũng đắt hơn không chỉ gấp mấy lần.

Nhất là Linh dược và bùa chú, những loại tiêu hao phẩm trong chiến đấu, và pháp bảo, chúng đều trở thành thứ có tiền cũng không mua được, việc luyện linh dạo này ở Tử Đỉnh Sơn vô cùng nhộn nhịp, người tới đây luyện linh nối liền không dứt.

Nhiều người tới tìm Bạch Tiểu Thuần, muốn nhờ hắn luyện dược dù biết hắn luyện dược rất khủng bố, nhưng họ vẫn hy vọng.

Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu tình hình, cau mày ngồi ngoài động phủ nhìn xuống núi xa xa, từ vị trí này, hắn có thể nhìn thấy toàn phong cảnh đẹp đẽ của Linh Khê Tông.

Nhìn những dãy núi quen thuộc, nhìn Thông Thiên Hà đang chảy xiết, Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới nhân quả của trận chiến tranh này...

"Khu vực trung du, Không Hà Viện..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, danh ngạch thay thế Không Hà Viện, đối với hạ du, là một khát vọng không thể nào tả được.

"Đáng giá không..." Bạch Tiểu Thuần khẽ than, từ đáy lòng, hắn không hề muốn hai tông đánhnhau, có lẽ trong mắt người khác, Huyết

Khê Tông là Ma Tông tàn bạo, nhưng với Bạch Tiểu Thuần, hắn cảm thấy Huyết Khê Tông đối với hắn rất tốt.

"Một cái Không Hà Viện, có lẽ không đáng, nhưng nếu tăng thêm hy vọng cho lão tổ đột phá, tăng thêm khả năng tông môn có thể lớn mạnh vô hạn, và các đệ tử có môi trường linh khí dồi dào hơn để tu luyện, vậy thì… đương nhiên sẽ khác!" một giọng nói ôn hòa bỗng vang lên sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, quay đầu lại nhìn, thấy Lý Thanh Hậu mặc trường bào xanh, khí sắc tươi tỉnh đang mỉm cười đứng sau lưng.

Lý Thanh Hậu hiện giờ khác với Lý Thanh Hậu Bạch Tiểu Thuần từng biết. Mọi thứ đều nội liễm vào trong, sự uy nghiêm cũng giảm đi một ít, nhưng hắn cảm thấy trong người Lý Thanh Hậu như có một cái vòng xoáy rất to, một khi tỏa ra, sẽ gây nên kinh thiên động địasâu không lường được.

Loại cảm giác này, trên người một số Thái thượng trưởng lão cũng còn không mạnh được tới như thế, Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, sau nửa ngày mới reo lên.

"Lý thúc!!" Bạch Tiểu Thuần kích động, đã rất lâu không nhìn thấy Lý Thanh Hậu, hắn phấn khởi đứng bật dậy, ôm lấy Lý Thanh Hậu.

Lý Thanh Hậu cười, sờ đầu Bạch Tiểu Thuần.

"Ừ, cao lên không ít." Trong mắt Lý Thanh Hậu, Bạch Tiểu Thuần vĩnh viễn là thằng bé con đốt nhang những mười ba lần, được ông đưa lên trên núi.

Chỉ một câu đơn giản, nhưng làm cho mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ hoe, hồi còn ở Huyết Khê Tông, hắn phải che giấu tung tích, sự nhớ nhung Lý Thanh Hậu cũng phải vùi dưới đáy lòng.

Sau khi trở lại Linh Khê Tông, hắn cảm thấy Lý Thanh Hậu bế quan không giống bình thường, bây giờ được tận mắt nhìn thấy Lý Thanh Hậu Kết Đan thành công, Bạch Tiểu Thuần vô cùng sung sướng, còn sung sướng hơn cả lúc hắn luyện chế được đan dược cao cấp.

"Tiểu Thuần, chiến tranh, không phải đơn giản như ngươi nghĩ." Lý Thanh Hậu ngồi xuống.

"Ngoài mấy thứ ta vừa nói, còn có cả việc tăng lên nội tình cho tông môn, sự khống chế tài nguyên cho khu hạ du, có cả tranh giành danh lợi cá nhân, cho nên, khiến cho mọi thứ đều khác!"

"Trận chiến Huyền Khê Tông với Đan Khê Tông cũng đã đến khâu cuối cùng, Đan Khê Tông đại bại, gần nửa đệ tử nhập vào Huyền Khê Tông, khiến Huyền Khê Tông tuy tổn thất không ít, nhưng được bổ sung lại nhanh chóng, họ đang diệt sơn môn cuối cùng của Đan Khê Tông, sau một thời gian nữa, họ sẽ trở nên còn mạnh hơn trước rất nhiều."

"Nhưng ngay thời điểm hiện giờ, Huyền Khê Tông ngoài việc diệt Đan Khê tông, còn phải lo điều chỉnh lại sự lộn xộn và khác biệt giữa người cũ với người mới, có thể nói đây là thời điểm Huyền Khê Tông yếu nhất. Họ cần phải diệt Đan Khê Tông thật nhanh, nhanh chóng chỉnh hợp lại tông môn. Huyết Khê Tông kéo dài đến bây giờ mới ra tay, chính là vì muốn tập trung dùng toàn lực bức Linh Khê Tông chúng ta nghe theo điều kiện của họ, họ muốn phong tông." Lý Thanh Hậu từ từ giải thích.

"Nhất định phải chiến? Không có cách nào khác sao?" Bạch Tiểu Thuần chần chừ, muốn nói cái gì đó.

"Không cần nghĩ quá nhiều, trận chiến này không thể tránh né, là tông nào muốn lên trung du, thì sớm muộn cũng phải có một cuộc chiến, bây giờ không đánh, sau khi thỏa hiệp, ngày sau sẽ tạo nên mối họa vô cùng, thà rằng bây giờ dùng toàn lực đánh mở ra một con đường sáng!" Lý Thanh Hậu khẽ nói.

"Trận chiến tranh này, là bất đắc dĩ, Huyết Khê Tông bất đắc dĩ, chúng ta cũng vậy, nhưng lại không thể không đánh, dù chúng ta có đồng ý bỏ qua tư cách tấn thăng, người ta cũng sẽ không tin, mọi lời hứa hẹn giữa các tông môn đều là dối trá."

"Trừ phi, có một cách nào đó, khiến hai tông môn tin tưởng được nhau."

"Nhưng mà…đây là chuyện không thể xảy ra." Lý Thanh Hậu lắc đầu, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần nhớ, trên chiến trường, phải luôn đi theo sau lưng ta, lần này ta e là… sẽ chết rất rất nhiều người..." Lý Thanh Hậu thở dài, đứng dậy, thấy Bạch Tiểu Thuần ngẩn người, giống như có điều suy nghĩ, bèn khẽ vỗ lên vai hắn.

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một người trưởng bối, sư tôn của ta!"

Bạch Tiểu Thuần giật mình, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Lý Thanh Hậu nhắc tới sư tôn của mình. Người có thể làm sư tôn Lý Thanh Hậu, ít nhất cũng phải là Thái Thượng Trưởng Lão, cũng rất có thể là một trong năm lão tổ của Linh Khê Tông.

Bạch Tiểu Thuần không nghĩ nữa, đi theo Lý Thanh Hậu ra khỏi Chủng Đạo sơn, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, phát hiện Lý Thanh Hậu đang đi tới một khu trống trải đằng sau Chủng Đạo sơn.

Chỗ đó không có gì cả, chỉ có Thông Thiên Hà chảy xiết đi xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Chân Không Diệu Hữu

Dịch giả: Tiểu Băng

"Phi hữu chi hữu viết diệu hữu, phi không chi không viết chân không..." Lý Thanh Hậu không quay đầu lại, nhàn nhạt lên tiếng, vẫn bước đi không ngừng. Bạch Tiểu Thuần cau mày, cảm thấy những lời này, tựa hồ ẩn chứa một ẩn ý thâm sâu nào đó, hắn nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được, nhưng lại cảm thấy Lý Thanh Hậu sau khi nói câu này thì dáng vẻ có vẻ to lớn hơn hắn.

Hai người đã đến vùng đất trống, Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, con mắt thứ ba mở ra, Lý Thanh Hậu quay lại nhìn hắn, trong mắt lộ ý tán thưởng, không đi nữa, mà đứng lại, xem Bạch Tiểu Thuần có nhìn ra được cái gì hay không.

Thông Thiên Pháp Nhãn mở ra, Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh bốn phía, nhưng không nhìn ra cái gì. Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, thả tu vi hóa tinh tầng ba vào trong Thông Thiên Pháp Nhãn, khí tức Thiên Đạo Trúc Cơ cũng hòa vào trong pháp nhãn.

Con mắt thứ ba đau nhói, nhưng trong đau đớn đó, hắn đã nhìn thấy thế giới trước mắt đột nhiên vặn vẹo, mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy một ngọn núi còn to hơn cả Chủng Đạo sơn sừng sững ngay trước mặt mình.

"Núi..." Bạch Tiểu Thuần kinh hô, mi tâm không chịu nổi, khép lại, hắn thở hồng hộc, không thể nào tin được.

"Ngươi đã nhìn thấy rồi, Linh Khê Tông ta trước nay chỉ có Chưởng môn, danh sách truyền thừa, Thái Thượng Trưởng Lão, mới biết... Đệ

Cửu Sơn này!" Một thanh âm già nua, từ trong hư vô bỗng truyền ra, một lão giả mặc trường bào màu lam phớt hồng, tóc trắng xoá từ trong hư vô chậm rãi ngưng tụ, cất bước đi ra.

Lão giả này sắc mặt hồng hào, giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ to chừng móng tay, dù tóc trắng phau, nhưng nếp nhăn trên mặt lại không nhiều, đôi mắt sắc bén, ác liệt như tia chớp, tay phải cầm một cái ngọc bội bốn màu tỏa lưu quang bốn phía.

"Bái kiến sư tôn." Lý Thanh Hậu ôm quyền, cúi đầu khẽ chào lão giả.

"Bạch Tiểu Thuần bái kiến lão tổ!" Bạch Tiểu Thuần dù chưa từng gặp lão giả, nhưng khí thế và sát khí dữ dội tỏa ra từ người lão khiến hắn đoán được thân phận đối phương.

Lão giả quét mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, môi tủm tỉm cười, nhưng phối hợp với sát khí trên người lão, khiến nụ cười này nhìn rất dữ tợn.

"Không phải người trong danh sách truyền thừa, lại thấy được thứ không nên thấy, nhóc con, ngươi có biết tội của ngươi không!" luồng sát khí kinh khủng ập xuống người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần run lên, mặt trắng bệch.

"Sư tôn... Ngươi hù chết Tiểu Thuần mất." Lý Thanh Hậu lúng túng nói.

Bạch Tiểu Thuần đúng là sợ muốn chết, lão giả này miệng thì cười, nhưng sát khí của lão làm cả người hắn dựng hết lông tơ, huyết khí trong người suýt nữa không khống chế được muốn bùng ra, để đọ trình độ sát khí với lão giả.

Lão giả cười, vẫy tay phải, quanh người lão xuất hiện một tầng sương phủ kín người lão, chỉ còn nhìn thấy hình dáng mà thôi.

"Vậy thôi, nhưng ta sẽ nhớ lần này, lần sau nếu có phạm lỗi, sẽ bị phạt chung!"

Bạch Tiểu Thuần ra vẻ nghe lời, nhưng trong lòng khinh bỉ, nghĩ lão giả này nhất định là cố ý hù dọa hắn, giống như kiểu kiểm tra, hừ, chiêu trò này, hồi mình làm Huyết Tử ở Huyết Khê Tông cũng biết dùng rồi.

"Lão nhân ngài là sư tôn của sư thúc ta, vậy chính là sư tổ của ta a, sư tổ ở trên, xin nhận vãn bối một lễ." Bạch Tiểu Thuần trong lòng không phục, mắt đảo quanh, cung kính cúi đầu xuống, sau đó ngẩng đầu lên, vỗ túi trữ vật, lấy ra một bình thuốc, hai tay dâng.

"Sư tổ, lần đầu gặp mặt, đây là linh dược trân quý nhất vãn bối hiện có, ai dùng qua cũng khen không dứt miệng, diệu dụng vô và, vãn bối nguyện hiến cho sư tổ, đây là một lòng hiếu tâm của vãn bối, xin sư tôn phải nhận lấy..." Bạch Tiểu Thuần nói, mắt nhìn chòng chọc vào ngọc bội đủ màu trong tay lão giả, ngọc bội đó chắc chắn là một cái bảo bối.

Lý Thanh Hậu đau đầu, chuyện hiếu kính cho trưởng bối này nếu là người khác làm thì ông chẳng có ý kiến, nhưng đây lại là Bạch Tiểu Thuần, Lý Thanh Hậu cảm thấy có cái gì đó không đúng, cứ thấy có gì là lạ, nhất là nhìn thấy cái thứ mắt Bạch Tiểu Thuần đang nhìn chòng chọc vào kia, ông cười khổ, đã lờ mờ đoán ra ý của Bạch Tiểu Thuần.

Giả vờ hiếu kính tặng quà cho trưởng bối, thực chất là muốn đòi quà gặp mặt của người ta...

Lão tổ trong sương mù sửng sốt, nhìn kĩ Bạch Tiểu Thuần thêm một chút, sau đó cũng nghĩ mình đã đoán ra ý của Bạch Tiểu Thuần, cười rộ lên.

"Đây là muốn đòi quà gặp mặt của lão phu? Đan dược lão phu thu, ngọc bội này tặng cho ngươi!" Nói xong, miếng ngọc bội bốn màu bay ra khỏi làn sương mù, lơ lửng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, còn viên Linh dược, cũng bay vào trong sương mù.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, thực ra hắn không có ý này, nên thu hoạch ngoài ý liệu này làm hắn cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng không hề

chần chừ, cầm lấy ngọc bội sờ sờ vuốt vuốt, phát hiện bên trong ngọc bội có ẩn chứa sức mạnh, giông giống cái đèn lồng Tống gia lão tổ cho hắn.

"Nó là linh bảo cho tu sĩ Kết Đan cảnh sử dụng, tu vi ngươi còn thấp, nhưng nếu dùng Thiên Đạo Trúc Cơ thúc giục, cũng thể sử dụng được." lão giả cười, nhìn thêm Bạch Tiểu Thuần vài lần, mới quay người bỏ đi.

"Thanh Hậu, bé con này không tệ, Thảo Mộc Giai Binh Quyết, ngươi có thể truyền thụ cho nó."

"Đa tạ sư tôn!" Lý Thanh Hậu ôm quyền cúi đầu, mục đích hắn mang Bạch Tiểu Thuần tới đây, chính là muốn lấy được câu cho phép này của sư tôn, truyền thụ Thảo Mộc Giai Binh Quyết cho Bạch Tiểu Thuần.

Bởi vì Bạch Tiểu Thuần không phải là đệ tử của ông, sư thừa là một dòng khác hẳn.

Được lão tổ cho phép, Lý Thanh Hậu trừng Bạch Tiểu Thuần một cái, dẫn hắn về Chủng Đạo sơn, tới động phủ Bạch Tiểu Thuần, Lý Thanh Hậu lấy bí pháp Thảo Mộc Giai Binh Quyết ra truyền thụ cho Bạch Tiểu Thuần.

" Thảo Mộc Giai Binh, không phải là ngự lực, mà là một kiểu vận dụng thảo mộc hóa thành chiến lực, trong thiên địa, mỗi cọng cây ngọn cỏ đều có linh tính, nếu biết kích phát linh tính đó ra, sẽ sinh ra được một uy lực nhất định!"

"Căn bản là vậy, nếu có thể kết hợp nhiều loại thảo dược lại với nhau, tạo thành một loại giống như trận pháp, thì uy lực sẽ càng tăng mạnh, Thảo Mộc Giai Binh Quyết, chính là hóa mộc thành Binh!"

"Cái gọi là giống như trận pháp ở đây, trên thực tế cũng không phải là trận pháp, mà là... Đan phương, không phải là đan phương dùng trong lò luyện đan, mà là công thức kết hợp giúp thảo mộc có được sức mạnh kích sát!"

Công quyết này đòi hỏi phải có tạo nghệ về thảo mộc nhất định, với trình độ đan đạo của Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần nghe qua một lần là hiểu ngay, không cần Lý Thanh Hậu phải giảng giải nhiều. Đã có ngọc giản ghi pháp quyết, chỉ cần giảng một chút những chỗ quan trọng, là Bạch Tiểu Thuần đã có thể tự mình tu luyện.

Quan trọng nhất là ở chỗ trong ngọc giản của Lý Thanh Hậu đưa, có ghi chép mười tám loại đan phương tiền nhân Linh Khê Tông đã tìm ra được!

Đến hoàng hôn, Lý Thanh Hậu mới rời đi, trước khi đi, ông nhớ tới viên đan dược Bạch Tiểu Thuần đưa sư tôn, bèn hỏi.

"Ngươi đã đưa Thiết Mộc lão tổ linh dược gì?"

"Thiết Mộc lão tổ? A... đương nhiên là đan dược quý nhất ta hiện có, do ta tự chế ra đấy... là một loại linh đan có thanh danh hiển hách trong Linh Khê Tông!" Bạch Tiểu Thuần chớp mắt, có chút chột dạ, nhưng hết cách rồi, đành hất cằm, ngạo nghễ trả lời.

Lý Thanh Hậu nghe đến đó, sắc mặt chợt biến, trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn Bạch Tiểu Thuần, cả nửa ngày sau mới lên tiếng.

"Phát Tình Đan?"

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, khẽ gật đầu, thấy mặt Lý Thanh Hậu xanh mét, Bạch Tiểu Thuần vội giải thích.

"Nó là đồ tốt mà, ta không nói dối đâu, ai từng dùng cũng đều nói tốt, Lão Long bên bờ bắc cũng khen không dứt miệng, ta nghĩ lão tổ đã lớn tuổi..."

Lý Thanh Hậu ngẩng đầu, trong đầu ông ông, sau một lúc lâu, trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, rồi vội vàng bay đi Đệ Cửu Sơn...

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, thầm nghĩ, mình không nói láo thật mà, đan dược đó đúng là rất trân quý mà.

"Ai bảo lão nhân kia hù dọa người ta, Bạch Tiểu Thuần ta cái gì mà chưa trải qua, làm sao bị lão hù chết được!" Bạch Tiểu Thuần thấy sợ hãi, suy nghĩ một lúc, không dám ở lại đây nữa, vội gọi Thiết Đản, chạy đi bờ bắc.

Bạch Tiểu Thuần và Thiết Đản lặng lẽ chui vào trong bách thú viện, mới thấy yên tâm.

"Có Thiết Đản ở đây, có Lão Long ở đây, Thiết Mộc lão đầu dù có muốn tới giáo huấn ta, ta cũng có người giúp đỡ!" Bạch Tiểu Thuần thở dài, cảm thấy ở Huyết Khê Tông đúng là tốt, với thân phận Huyết Ma, chẳng lão tổ nào dám tới dạy dỗ hắn, hắn chỉ cần thò một ngón tay, cũng áp chế được một nửa tu vi của người ta rồi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Có Thiết Đản, Ta Có Linh Khê

Dịch giả: Tiểu Băng

Cảm khái xong, Bạch Tiểu Thuần thở dài, định gọi Thiết Đản, mới nhận ra Thiết Đản đã chạy đi chơi mất rồi.

"Thiết Đản nhất định lại đi làm chuyện xấu!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới chuyện Thiết Đản cả ngày không hề làm gì, thế mà tu vi lại chẳng thua kém hắn bao nhiêu, trong lòng lại thấy bất công, và sốt ruột.

"Không được, ta phải tranh thủ thời gian tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá Trúc Cơ trung kỳ, bước vào Trúc Cơ Hậu Kỳ!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, lấy tiểu Ô Quy ra, ra sức lắc,vẩy.

Đầu, đuôi và bốn chân của tiểu Ô Quy đầu bị lắc, không ngừng đập vào mai rùa.

Nhưng rung cả buổi, mùi thơm ngát kia vẫn không có xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần không vui.

"Ta trăm cay nghìn đắng, nguy hiểm cả tính mạng mới đưa lấy được tiểu Ô Quy ngươi, gạt ta nói là Vĩnh Hằng Bất Diệt chi vật gì đó cũng thì thôi, nhưng sao ngay cả một tí chỗ tốt cũng không cho ta, không tỏa mùi thơm ra cho ta!" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, càng lắc mạnh hơn, lắc cả một nén nhang sau, rốt cuộc cũng có một tia mùi thơm ngát từ trong mai rùa bay ra.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, hít sâu, hít hết làn hương thơm kia vào trong người, vận chuyển Tử Khí Thông Thiên Quyết, linh khí xung quanh ào ào chui vào người hắn.

Chín tầng linh hải trong người hắn, ba tầng đầu đã hóa tinh, lúc này bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hóa tinh tầng thứ tư.

Một giọt Thông Thiên hà từng được hắn uống vào cũng tiếp tục hòa tan, không ngừng bị tầng thứ tư Linh Hải hấp thu, Bạch Tiểu Thuần vô và phấn khởi.

"Có hiệu quả, hặc hặc, tiểu Ô Quy này thực không phải cái gì cũng xấu nha." Bạch Tiểu Thuần định khí Ngưng Thần, tầng thứ tư Linh Hải Hóa Tinh càng thêm ổn định.

Sau một đêm, đã hoàn thành được chừng hai thành, dù Bạch Tiểu Thuần muốn tiến nhanh, nhưng cũng không làm gì được, đành phải cố gắng nhẫn nại, tiếp tục thúc đẩy.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, Thiết Đản lảo đảo trở về, ngậm rất nhiều yếm đủ mọi màu sắc, vốn định bổ nhào vào lòng Bạch Tiểu Thuần nhưng thấy Bạch Tiểu Thuần đang tu hành, nên dẹp luôn ý đùa nghịch, nằm ngoài cửa phòng, cảnh giác xung quanh.

Đối với nó, cả Linh Khê Tông, tất cả mọi người, mọi thú vật, cả trời đất này, đều không quan trọng bằng Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần chính là sinh mạng của nó!

Lúc này nếu có ai dám tới quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, hay có ác ý với hắn, đều sẽ bị Thiết Đản liều mạng ngăn cản!

Sự nghiêm túc của Thiết Đản chiến thú bờ bắc cũng cảm nhận được, trở nên vô và an tĩnh, chủ nhân của đám chiến thú kinh ngạc khi nhìn thấy chiến thú thường tự động bay tới, bày ra dáng vẻ cảnh giác phòng hộ quanh bách thú viện.

Đám chiến thú trong nội viện của bách thú viện còn thực hiện điều ấy ghê gớm hơn.

Đến chiều, tầng thứ tư Linh Hải của Bạch Tiểu Thuần đã Hóa Tinh gần được chín thành, đột nhiên, vầng sáng trên đỉnh Quỷ Nha Phong của bờ bắc, và Thanh Phong sơn của bờ nam hình như đã đạt đến cực hạn, cả Chủng Đạo sơn nổ vang ầm ầm, một cột sáng cực lớn phóng lên trời.

Oanh oanh oanh!

Âm thanh đinh tai nhức óc, làm mặt đất run rẩy, làm bầu trời cuồn cuộn, hai cột sáng to tướng xuyên vào mây xanh.

Đệ tử Linh Khê Tông đều nhìn thấy, lao xao bàn tán.

"Nhóm Truyền Tống thứ hai sắp bắt đầu!"

Những bóng người lao ra khỏi núi, bay tới Thanh Phong sơn và Quỷ Nha Phong!

Mấy ngày trước nhóm đầu tiên được Lý Tử Mặc lão tổ dẫn đầu, tổng cộng hơn hai ngàn người, đã được Truyền Tống tới Lạc Trần sơn mạch, nhóm thứ hai lần hai về mặt số lượng đã vượt xa nhóm đầu tiên, đạt tới gần năm ngàn người.

Từ Tung, Công Tôn Vân, Hầu Vân Phi, và một số thiên kiêu khác đều ở trong nhóm này, đệ tử nội môn cũng không ít, ào ào bay đi.

Ai cũng mặt mày nghiêm nghị, mắt rực chiến ý, mấy làn cầu vồng mạnh mẽ bay qua, chính là những Thái Thượng Trưởng Lão.

Sau khi Thái Thượng Trưởng Lão xuất hiện, lại xuất hiện mấy bóng người màu vàng, những bóng người này nhìn không rõ bộ dáng, nhưng chấn động tỏa ra từ trên người họ đều vượt qua Thái Thượng Trưởng Lão, mặc dù không bằng lão tổ, nhưng cũng đủ làm tu sĩ trong tông phải chấn động.

"Mấy người màu vàng đó... có phải là..."

"Danh sách truyền thừa!!"

Những bóng người vàng lập tức trở thành điểm tập trung chú ý của tất cả mọi người.

Họ, chính là người trong danh sách truyền thừa, lúc này chưa phải xuất hiện toàn bộ, nhưng mỗi người trong số họ đều là thiên kiêu tuyệt luân trong thế hệ của mình.

Sau khi người trong danh sách truyền thừa xuất hiện, một trong năm lão tổ cũng đi ra, người này là một thanh niên, nhưng đôi mắt tang thương đầy năm tháng.

"Lão phu Xích Nguyệt!" Xích Nguyệt Lão Tổ sắc mặt nghiêm nghị, giọng nói vang vang.

"Vì Linh Khê Tông!" đệ tử Linh Khê Tông rào rào nói tiếp nửa câu còn lại.

"Chiến!!"

Xích Nguyệt Lão Tổ khẽ cười, vung tay áo, oanh một tiếng, hai ngọn núi rực sáng, tạo thành sức mạnh Truyền Tống, gần năm ngàn người trên hai ngọn núi trong nháy mắt biến mất!

Những người còn lại mắt rực chiến ý, không kềm được quay sang nhìn năm ngọn núi còn lại đến giờ vẫn chưa tuôn ra cột sáng.

Khi cột sáng tiếp theo xuất hiện, có nghĩa nhóm truyền tống thứ ba cũng bắt đầu.

Tầng thứ tư Linh Hải trong người Bạch Tiểu Thuần đang tiến hành Hóa Tinh cuối cùng.

Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, đôi mắt lóe sáng, tầng thứ tư Linh Hải, đã Hóa Tinh xong!

Hắn vừa mở mắt, Thiết Đản ở ngoài cửa biết ngay, lập tức bổ nhào vào phòng, khẽ gầm lên vui sướng.

Bạch Tiểu Thuần cười, đang định mở miệng, bách thú trong nội viện nghe tiếng gầm của Thiết Đản, đều ngẩng đầu, gầm lên.

Chiến thú bên ngoài viện cũng gào thét theo.

"Ta... Ta chỉ là một cái đột phá nhỏ mà thôi, đâu cần phải chúc mừng ồn ào như vậy..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhìn Thiết Đản.

Thiết Đản xấu hổ, cúi đầu xuống.

"Ngươi... Thiết Đản, ngươi có thể điều khiển đám chiến thú đó?" Bạch Tiểu Thuần do dự hỏi.

Thiết Đản gật đầu, Bạch Tiểu Thuần giật thót, hít sâu, mở to mắt, không thể nào tin được. Thực ra lúc hóa thân Dạ Táng trở lại Linh Khê Tông, đã mơ hồ nhận ra Thiết Đản hình như có thể ra lệnh cho tất cả chiến thú.

Nhưng lúc ấy hắn không tiện hỏi, cũng không xem xét kĩ được, nhưng hôm nay, mọi việc đã rõ ràng.

"Ngươi là Thú Vương?" Bạch Tiểu Thuần hâm mộ, trong lòng đắc ý, hai mắt sáng lên, cảm thấy có được Thiết Đản trong tay, chả phải đồng nghĩa nắm một nửa Linh Khê Tông trong tay sao?

Bạch Tiểu Thuần kích động, ngửa mặt lên trời cười to, rút cuộc đã tìm được chút cảm giác mình đã từng có trong Huyết Khê Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Chu Tâm Kỳ, Bạch Mỗ Tặng Ngươi Một Lần Duyên Pháp

Dịch giả: HàDu

Biên: Tiểu Băng

Chẳng qua cảm giác này vừa dâng lên không lâu, Bạch Tiểu Thuần lại có một chút cảm xúc khác, đáy lòng tràn ngập mâu thuẫn, vừa cao hứng khi thấy Thiết Đản cường đại hơn, rồi lại cảm thấy mình không thể thua kém Thiết Đản.

“Thiết Đản của ta đã cường đại hơn trước, ta cũng phải mạnh hơn!” Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, cầm lấy tiểu Ô Quy, lần nữa lắc lắc, càng ngày càng mạnh, muốn tiếp tục tu hành...

Chỉ là bây giờ hắn lắc lư đã gần nửa canh giờ, ngay cả ngón tay cũng có chút bủn rủn, nhưng tiểu Ô Quy như con rối kia, vẫn không bay ra một chút hương thơm nào.

Bạch Tiểu Thuần có chút bất đắc dĩ, cảm thấy tiểu Ô Quy quá vô dụng, đành phải bỏ qua, khoanh chân ngồi xuống chống cằm im lặng suy nghĩ, mặc dù Thiết Đản rất thông minh, nhưng không biết bây giờ tâm tình của Bạch Tiểu Thuần rất mâu thuẫn, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không để ý đến mình, dứt khoát chạy ra ngoài chơi.

Mấy ngày nay vì bảo vệ Bạch Tiểu Thuần, nó cũng không có đi ra ngoài chơi, lúc này vừa mới chạy ra khỏi cửa, nó lập tức hét lớn một tiếng chạy thật xa...

Bạch Tiểu Thuần thấy Thiết Đản vui vẻ chạy đi, thở dài một tiếng, cau mày tiếp tục suy nghĩ.

"Nhất định có biện pháp nào đó, có thể để cho tu vi của ta đề cao hơn, chỉ có thể là linh dược...Nhưng mà linh dược nào mới có thể có công dụng này đây..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến những phương thuốc mà hắn có được, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có cái nào thích hợp, phần lớn chỉ là tăng lên rất chậm.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần định cam chịu số phận, bỗng nhiên hắn mãnh liệt ngẩng đầu, vỗ đùi, hai mắt sáng lên.

"Nghịch Hà Đan!!"

"Đúng vậy, còn có Nghịch Hà Đan!!" Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, từ trong túi trữ vật lấy ra ngọc giản Nghịch Hà Đan, lại lục lọi một lát lấy ra Hàn Môn dược quyển, quyển dược này lúc hắn chưa cảm ngộ được Thánh đan tàn bích, xem không hiểu gì cả, sau đó lơ mơ hiểu được một chút, thu hoạch được rất nhiều.

Giờ phút này nghiên cứu cẩn thận, sau đó lấy ra ngọc giản Ngịch Hà Đan, cố gắng suy nghĩ.

"Không cần loại thảo dược nào, mà là lấy nước Thông Thiên Hà luyện chế... Cũng không cần sử dụng lò đan, mà là dùng thân thể làm lò đan..." Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, năm đó hắn cảm thấy phương thuốc này rất kỳ lạ, bây giờ trình độ luyện dược tăng lên, lại thêm sau khi Tử Khí Thông Thiên Quyết luyện hóa nước Thông Thiên Hà, Bạch Tiểu Thuần dần dần hiểu ra vài chỗ.

Mặc dù không phải hiểu rõ tất cả, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ chóng mặt rồi.

Một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần hai mắt lóe lên, lập tức ra ngoài, đi tới bên bờ bắc Thông Thiên Hà.

Hai bờ sông Thông Thiên Hà, là một trong những cấm địa của tông môn, cho dù là nội môn đệ tử nếu không được đồng ý cũng không thể tới gần, chỉ có tu vi Trúc Cơ, sau đó trở thành Trưởng lão trong tông môn, hàng năm mới có thể tới gần bên cạnh Thông Thiên Hà nhưng vẫn theo số lần quy định, linh khí ở trong Thông Thiên Hà tràn ra khiến người ta tu luyện càng nhanh hơn đến kinh ngạc.

Chỉ là linh khí ở đây quá nồng, cho dù tu sĩ Trúc cơ trong một thời gian dài cũng không thể chịu đựng nổi, sẽ dẫn tới linh lực trong cơ thể hỗn loạn mà bạo thể.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần vừa đến, liền thấy một nam một nữ đang ngồi cách đó không xa, khoảng cách giữa hai người không xa, đều đang thu nạp linh khí Thông Thiên Hà, nữ nhân trong đó mặc trường bào màu thủy lam, bộ dạng xinh đẹp, lúc nhắm mắt lông mi khẽ run, da thịt vô và mịn màng, khi Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ, lập tức vui vẻ.

"Ta nói mà, lần này sau khi trở về, cảm giác như thấy thiếu thiếu cái gì đó, thì ra là không thấy sư điệt Tâm Kỳ, nàng rõ ràng chạy đến đây."

Cô gái này, đúng là Chu Tâm Kỳ.

Bạch Tiểu Thuần quan sát Chu Tâm Kỳ vài lần, lúc nhìn về phía người nam nhân kia, Bạch Tiểu Thuần nhướng mày, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái, nam nhân kia... Đúng là Thượng Quan Thiên Hữu!

Không biết Thượng Quan Thiên Hữu đang tu luyện công pháp gì, một mái tóc đen liền biến thành màu vàng, rối tung trên bờ vai, phối hợp với dung nhan tuấn mỹ kia, vốn gương mặt đã khiến người ta ghen tị, bây giờ càng có thêm mị lực.

Nhất là khí chất cũng đã khác trước, nếu đứng chung một chỗ với hắn, không nói tên ra, thì người ta sẽ cho rằng Thượng Quan Thiên Hữu mới là tuyệt thế thiên kiêu, hoàn toàn bỏ qua Bạch Tiểu Thuần.

Càng làm cho Bạch Tiểu Thuần không thoải mái, là ở mi tâm Thượng Quan Thiên Hữu có một hoa văn đứng thẳng có chút giống với Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần, chỉ có điều hoa văn này không phải mắt, mà là một thanh kiếm ấn dựng thẳng!

Một tia Kiếm Khí, từ trong mi tâm tràn ra, khiến cả người Thượng Quan Thiên Hữu, giống như một thanh kiếm sắc bén!

"Nghe nói năm đó Thượng Quan Thiên Hữu có vận khí rất lớn, chẳng những tư chất kinh người, mà còn giống như Kiếm Tiên chuyển thế, bây giờ xem ra, quả là không phải lời đồn vô căn cứ." Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, nhìn khoảng cách giữa Thượng Quan Thiên Hữu và Chu Tâm Kỳ, cảm thấy giữa hai người này, có thể là lúc hắn không có ở Linh Khê tông, có chút mập mờ.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần càng không thoải mái, hất cằm lên, hừ một tiếng, nghĩ sau này mình nên tìm một cơ hội, để cho Chu Tâm Kỳ biết rõ bộ mặt thật sự của Thượng Quan Thiên Hữu.

Liền thu hồi ánh mắt, không để ý tới hai người, rồi lựa chọn một chỗ bên cạnh bờ, đứng ở đó chăm chú nhìn Thông Thiên Hà.

Nếu không tu luyện Tử Khí Thông Thiên Quyết, nếu Bạch Tiểu Thuần không có một số Pháp Khí đặc biệt, thì sẽ không có cách nào lấy được nước Thông Thiên Hà màu vàng này.

Nhưng bây giờ, có Tử Khí Thông Thiên Quyết trong người, Bạch Tiểu Thuần đứng bên bờ Thông Thiên Hà, bình tĩnh Ngưng Thần, chuẩn bị lấy một ít nước sông để luyện chế Nghịch Hà Đan.

Xa xa, Thượng Quan Thiên Hữu hai mắt hơi mở ra, liếc sang Bạch Tiểu Thuần, ở chỗ sâu trong mắt cất giấu một tia oán độc, từ trước đến nay Bạch Tiểu Thuần luôn là một cây gai trong lòng của hắn, mặc kệ là cuộc chiến hai bờ nam bắc trước Trúc Cơ, hay chuyện trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, và chiêu xé quần áo đại pháp hèn hạ sau Trúc Cơ, đều làm cho Thượng Quan Thiên Hữu hận Bạch Tiểu Thuần thấu xương.

Chu Tâm Kỳ ở bên kia, nhìn như đang tu luyện, nhưng thực tế linh thức chưa hoàn toàn bị phong bế, ngay một khắc Bạch Tiểu Thuần đến đây, nàng đã phát hiện, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, hai mắt chậm rãi mở ra, lướt nhanh về phía Bạch Tiểu Thuần bên kia.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, nàng có rất nhiều cảm xúc khác hau, lúc đầu cảm thấy Bạch Tiểu Thuần rất nhiệt tình, cho đến lúc đối phương biến hóa một cách khủng khiếp sau khi luyện đan, rồi lộ ra thân phận Trộm Gà Cuồng Ma, tất cả làm cho Chu Tâm Kỳ không nắm chắc được cảm giác của nàng với Bạch Tiểu Thuần là như thế nào.

Quan trọng nhất là, đã nhiều năm như vậy, tiểu ô quy thần bí năm đó ở Hương Vân Sơn rốt cuộc là ai, đã không cần đáp án, nàng sớm đã hiểu ra, tiểu Ô Quy kia, chính là Bạch Tiểu Thuần.

Nói cách khác, một con người không thể nào có khả năng đột nhiên trở thành thiên tài trong đan đạo, đáp án này cũng làm cho lòng của nàng cảm thấy không tự nhiên, như kiểu sụp đổ khi tưởng tượng và sự thật va chạm với nhau.

Hơn nữa Bạch Tiểu Thuần rất thích người ta xưng hô sư thúc với hắn, cũng làm cho Chu Tâm Kỳ đau đầu, lúc này thấy Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh bờ Thông Thiên Hà, dáng vẻ giống như muốn lấy nước sông, Chu Tâm Kỳ dứt khoát không để ý tới nữa, đang muốn nhắm mắt tiếp tục tu luyện, bỗng nhiên ánh mắt mãnh liệt trợn to.

Nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rõ ràng không lấy Pháp Khí ra để lấy nước sông, mà là thò tay phải ra, giống như muốn trực tiếp đưa tay vào bên trong Thông Thiên Hà.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn làm gì, nước Thông Thiên Hà là vật ngươi có thể chạm vào sao, tu sĩ Trúc Cơ như chúng ta, chạm phải một chút nước này, lập tức sẽ..." Chu Tâm Kỳ lập tức mở miệng quát to, mặc kệ như thế nào, hai người cũng là đồng môn, Chu Tâm Kỳ không thể trơ mắt nhìn đối phương bị nước Thông Thiên Hà làm bị thương.

Thượng Quan Thiên Hữu cũng nhìn thấy một màn này, đáy lòng cười lạnh, trong mắt hiện lên trào phúng, rất mong cánh tay của Bạch Tiểu Thuần bị Thông Thiên Hà hòa tan, hắn có chút không vui với lời nhắc nhở của Chu Tâm Kỳ.

Nhưng dù hắn có không vui, ngay lúc Chu Tâm Kỳ lên tiếng nhắc nhở, tay phải của Bạch Tiểu Thuần đã đưa vào nước sông, trong lòng bàn tay múc ra một chút nước sông màu vàng, nghiêng đầu đắc ý nhìn Chu Tâm Kỳ.

"Sẽ cái gì?" Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, loại cảm giác khoe khoang trước mặt Thượng Quan Thiên Hữu làm cho hắn cảm thấy không tệ, lúc mở miệng, còn nhún vai nhìn về phía Chu Tâm Kỳ.

Chu Tâm Kỳ ngơ ngác nhìn bàn tay phải của Bạch Tiểu Thuần, lúc này còn có vài giọt nước Thông Thiên Hà chảy xuống theo khe hở giữa các ngón tay của Bạch Tiểu Thuần, nhỏ giọt rơi vào trong sông.

Thượng Quan Thiên Hữu cũng mở to mắt, tinh thần chấn động, trong lòng hắn biết trình độ khủng bố của nước Thông Thiên Hà, nhưng trước mắt, Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp múc lên.

"Ngươi..." Chu Tâm Kỳ cảm thấy không thể tin nổi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vẻ mặt của hai người, nhất là bộ dáng của Thượng Quan Thiên Hữu, đáy lòng càng là sảng khoái, càng cao hứng, dứt khoát đem nước Thông Thiên Hà còn trong lòng bàn tay, tới bên miệng uống vào một giọt, lúc này mới hất cằm lên, nhàn nhạt mở miệng.

"Không phải có chi có viết hay có, không phải không chi không viết chân không..." Những lời này, mấy ngày trước hắn nghe Lý Thanh Hậu nói, lúc đó cảm thấy những lời này rất huyền ảo, mặc dù không biết nó có ý gì, nhưng nghĩ nó nhất định sẽ làm người ta chấn động, bây giờ đã có cơ hội lấy nó ra, lúc nói ra câu này cả người tản ra một loại ý chí thâm sâu.

Thân thể Chu Tâm Kỳ chấn động, nghe những lời này, hô hấp như bị kiềm hãm, giống như mơ hồ đã hiểu ra cái gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thì không có cái gì, nhưng mặc kệ như thế nào, lúc này trong mắt nàng, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cao lớn hẳn lên.

Trong mắt Thượng Quan Thiên Hữu càng mãnh liệt lộ ra tinh mang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc mang theo không thể tin, những lời này, hắn nghe không hiểu, nhưng cảm nhận được một tia chân ý mờ ảo ẩn chứa ở bên trong.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không thể nào tin nổi, lời nói đầy sâu xa như vậy, lại từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần nói ra, hơn nữa còn nói một cách tự nhiên như thế...

"Chu Tâm Kỳ, cám ơn ngươi đã nhắc nhở ta, đây là duyên pháp, Bạch mỗ tặng những lời này cho người, nếu ngươi có thể lĩnh hội, cũng là một duyên pháp..." Tay áo của Bạch Tiểu Thuần phất lên, bày ra dáng vẻ siêu nhiên, cười đi xa, mặc dù bóng đã mất, nhưng giọng nói của hắn, mang theo một chút tang thương mờ ảo, ung dung vang vọng.

"Không phải có chi có viết hay có, không phải không chi không viết chân không... Còn đây là... Chân không hay có."

Chu Tâm Kỳ kinh ngạc nhìn bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, lúc này, hình tượng của Bạch Tiểu Thuần trong lòng nàng thay đổi một lần nữa….

Không ai nhìn thấy, ở bờ sông phía xa, có một con khỉ đứng ở nơi đó, sau lưng là một lão giả, chính là lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông.

"Xú tiểu tử này... bản thân hắn còn không biết ý nghĩa, mà lại dám lôi ra dùng loạn!" lão tổ đời thứ nhất buồn cười.

Ánh mắt con khỉ khác với lão, sâu trong con ngươi của nó, có một sự thâm sâu người ngoài không thể nào hiểu được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Đã Từng Là Thiếu Niên Hết Sức Ngông Cuồng!

Dịch giả: Tiểu Băng

Rời khỏi Thông Thiên Hà, Bạch Tiểu Thuần vô và phấn chấn, trong lòng rất khoái chí, bắt mình nhớ kĩ câu nói kia, hắn cảm thấy câu nói kia rất là thực dụng.

"Hừ hừ, sau này thấy kẻ nào không vừa mắt, ta sẽ lấy nó ra hù hắn một phen, chắc chắn sẽ làm hắn phải sửng sốt!" Bạch Tiểu Thuần trở lại trong bách thú viện, suy nghĩ về cách luyện chế Nghịch Hà Đan, hơi ngần ngừ, cuối cùng cắn răng một cái, bắt đầu luyện chế.

Muốn luyện chế Nghịch Hà Đan, phải lấy bản thân ra làm lò đan, Bạch Tiểu Thuần luyện dược sang ngày thứ hai, đã hét lên thảm thiết, tiếng động rầm rầm liên miên không dứt, hắn chạy như bay ra gian phòng.

Sau lưng vẫn không ngừng vang ra tiếng rầm rầm.

"Tại sao lại như vậy..." trong người Bạch Tiểu Thuần không ngừng xì ra khí, Thiết Đản bị hù chạy vội ra ngoài, cả bách thú viện nhanh chóng tràn ngập mùi hôi.

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, cái mùi này cả ba ngày sau mới từ từ tiêu tán, hắn không dám thử chế thuốc nữa.

"Cái đồ chơi này, không phải cho người luyện, thật là đáng sợ, ta luyện dược có thể bị nổ lô, nhưng luyện cái Nghịch Hà Đan này, lấy thân mình làm lò đan, nếu bị nổ..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, càng cảm

thấy quá khủng bố, lo còn luyện nữa, mạng mình cũng chẳng còn, nên quyết định không luyện nữa.

"Tuyệt đối không luyện!" Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng sợ, cũng bắt đầu hiểu được cảm giác của người khác lúc hắn chế thuốc.

Ngoài bách thú viện, mấy làn cầu vồng ào ào bay tới, đám Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn, Hứa Bảo Tài xuất hiện, vừa bước vào bách thú viện, đã ngửi thấy chút mùi hôi còn sót lại.

"Mùi gì thế?" Trương Đại Bàn sững sờ.

"Cái này... Đây là..." Hứa Bảo Tài lắp bắp, mơ hồ đoán ra, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hắc Tam Bàn đã ra dáng nữ nhân uyển chuyển, dù da còn hơi đen, nhưng cả người tư thế hiên ngang, cũng không khỏi nhíu mày.

Bạch Tiểu Thuần xấu hổ, vội ho một tiếng.

"Cái kia... Thiết Đản mấy ngày nay ăn phải đồ hư, bụng không tốt."

Thiết Đản ở phía xa, nghe vậy định kêu lên đính chính, nhưng bị Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, tủi thân gục đầu xuống, nhìn mọi người.

Bạch Tiểu Thuần thấy mấy người Trương Đại Bàn còn có vẻ nghi ngờ, vội đổi chủ đề.

"Không nói chuyện này nữa, sao các ngươi tới đây? "

"Chúng ta tới đây để tạm biệt ngươi. Ngày mai nhóm thứ ba sẽ truyền tống, ba người chúng ta đều và đi." Trương Đại Bàn đáp.

Bạch Tiểu Thuần giật mình. Ba người Trương Đại Bàn trong thời gian hắn ở Huyết Khê Tông đã tăng tiến tu vi nhanh chóng, đều đã trở thành đệ tử nội môn.

Tuy đều chưa Trúc Cơ, nhưng đều đã là Ngưng Khí Đại viên mãn, trên chiến trường mặc dù tác dụng không lớn, nhưng nếu đông người tụ vào một chỗ, lại có thêm trận pháp hỗ trợ, thì cũng có thể tạo ra sức mạnh kinh người.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, không biết nên nói cái gì, cảm thấy hơi có áp lực.

"Trận chiến này, chúng ta chưa chắc thất bại, hơn nữa nếu nhất định khai chiến, như vậy trên chiến trường, mọi người cũng có thể và nhau giết địch!" Hắc Tam Bàn nhàn nhạt mở miệng, Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài đều gật đầu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ba người Trương Đại Bàn, hắn nhớ tới cảnh trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, những người đồng môn đã chết, hắn không thể tưởng tượng được nếu đám Trương Đại Bàn chết trận, hắn sẽ như thế nào... Hắn không muốn ai phải chết, không muốn có chiến tranh, muốn tất cả mọi người đều sống vui vẻ.

"Tiểu Thuần, đừng làm vẻ mặt như vậy, chúng ta chưa chắc sẽ chết, tới đây lâu rồi chúng ta không uống rượu, lần này phải say một trận mới được!" Trương Đại Bàn cười, từ trong túi trữ vật lấy ra mấy bầu rượu, chia cho mọi người, bốn người ngồi xuống, và uống.

Thời gian dần qua, mọi người từ từ nói nhiều hơn, Trương Đại Bàn cười nhắc lại những chuyện Bạch Tiểu Thuần gây ra từ khi vào trong tông, nhắc cả tới chuyện Linh Vĩ Kê.

"Đừng kể nữa, hương vị Linh Vĩ Kê... Thật là nhớ quá đi."

"Đều tại đám các ngươi!" Hắc Tam Bàn xấu hổ, năm đó chuyện Trộm Gà Cuồng Ma, nàng cũng tham dự vào, sau đó bị sư tôn dạy cho một bài thê thảm.

Hứa Bảo Tài đấm ngực, lôi Bạch Tiểu Thuần kể chuyện huyết thư năm đó, bốn người càng uống càng nói nhiều, chẳng biết ai đề nghị lại đi

trộm gà, thế là bốn tên hấp tấp chạy xuống bờ Nam, bắt về mấy con Linh Vĩ Kê, cười ha hả nướng.

Đến chiều tối, theo lời đề nghị của Trương Đại Bàn ghị, bốn người lại đi Hỏa Táo Phòng, người trong Hỏa Táo Phòng đều kích động, nhất là những mập mạp năm xưa, ai nấy phấn khởi lập tức đi làm một đống đồ ăn, ăn uống với nhau.

Ồn ào một hồi, ngay cả Hầu tiểu muội cũng tới, bị Bạch Tiểu Thuần kéo tới ngồi bên cạnh, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, sau khi uống rượu vào, càng thêm ướt át.

Sau đó, Trần Phi cũng không mời mà tới, gia nhập vào hội, một đêm này, Bạch Tiểu Thuần say.

"Tam Bàn, cái tên này, năm đó ta còn tưởng ngươi là đàn ông, không ngờ ngươi lại là nữ!" Bạch Tiểu Thuần mắt lờ đờ say nhập nhèm, chỉ vào Hắc Tam Bàn quát.

Hắc Tam Bàn trừng Bạch Tiểu Thuần, hừ một tiếng, tiếp tục uống rượu.

"Mập mạp, sư tỉ mặt rỗ hồi đó đưa ta tới đây ấy, ngươi còn bảo là Hỉ Thước đang gọi gì đó, ngươi vô và hâm mộ người ta gì đó, còn nhớ không, đi, đi thổ lộ cho ta xem a."

"Hứa Bảo Tài, cái huyết thư năm đó của ngươi, hù Bạch sư thúc muốn chết luôn ấy!"

"Trần Phi, thằng cháu ngươi dám phục kích ta, hừ hừ!"

"Bạch Tiểu Thuần, mỗi lần chúng ta chia của, ngươi đều là người ăn nhiều nhất!"

"Đúng vậy a, cái chén dày đế đó, bây giờ đã trở thành truyền thống của Hỏa Táo Phòng chúng ta!"

"Hặc hặc, ta còn nhớ lần chúng ta và đi chặn cửa..."

"Bạch sư thúc... Ta sai rồi..."

Trương Đại Bàn hưng phấn, lấy chén ra, hô to.

"Thà chết đói trong hỏa táo phòng..."

"Cũng không đi ngoại môn tranh phong!" Bạch Tiểu Thuần gào lên tiếp lời, Hắc Tam Bàn cũng kích động, và đám sư huynh mập mạp xung quanh ngẩng đầu rống to.

Hứa Bảo Tài dù không phải là người Hỏa Táo Phòng, nhưng cũng gào không thua kém, Trần Phi cảm khái, mặc kệ mọi thứ, rống hết sức tới mức giọng cũng khàn, mọi người tụ lại hát hò.

"Linh Chu ăn cạnh góc, món chính không thể đụng vào, cắt thịt sao cho mỏng, cạo xương lưu lại ba phần, linh cháo trộn nhiều nước, quỳnh tương non nửa chén." Bạch Tiểu Thuần cầm bầu rượu, vừa tu, vừa hát.

"Không đúng không đúng, bây giờ không phải là sáu câu chân ngôn rồi, đã có thêm hai câu, đáy chén cao một phần, linh kê đưa Tiểu Thuần!" Trương Đại Bàn cười ha ha, vỗ vai Bạch Tiểu Thuần, lảo đảo say ngã nhào sang bên.

Phóng túng kiểu này, thường ngày không bao giờ có, nhưng hôm nay sắp trên chiến trường, không ai dám nói mình nhất định sẽ không chết, nên một đêm này mọi người đều vứt sạch mọi thứ, thả giàn uống rượu, không ngừng hò hét.

Nhiều người nghe tiếng chạy tới, và Hỏa Táo Phòng ăn nói bậy bạ, uống rượu say mèm.

Hầu tiểu muội luôn theo bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, cũng say tới quên trời đất.

Đến canh ba, cả Hỏa Táo Phòng yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần mở mắt nhìn quanh.

Hắn cầm một bầu rượu, uống một ngụm to, nhìn quanh một vòng, ghi nhớ gương mặt từng người, bàn tay siết chặt bầu rượu, muốn ghi khắc lại thời điểm này...

Sau đó dưới chân mềm nhũn, ngã xuống ngủ saymột bên, ngủ say đứng lên, bàn tay vì siết bầu rượu mạnh quá, gân xanh nổi cả lên.

Sáng sớm hôm sau, Diên Vĩ Phong, Tử Đỉnh Sơn rực hào quang chiếu lên trời, những bóng người lại ào ào bay ra, bay tới hai ngọn núi đó.

Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn, Hứa Bảo Tài, Trần Phi, đều ở trong đó, và với danh sách truyền thừa và lão tổ, nhóm thứ ba gần ba vạn người, Truyền Tống ra đi.

Bạch Tiểu Thuần nằm trong Hỏa Táo Phòng, mở to mắt, nhìn theo đám Trương Đại Bàn biến mất, trong mắt đầy cố chấp.

"Tiểu Thuần ca ca... Ta là nhóm thứ tư." Hầu tiểu muội bên cạnh khẽ nói.

Bạch Tiểu Thuần cầm chặt tay cô, trầm giọng đầy kiên định.

"Mọi việc cứ để ta!"

Nhóm đệ tử thứ ba rời đi, cả Linh Khê Tông đã trống một nửa.

Mấy ngày sau, Lạc Nhật Phong, Khung Đính Phong, Hương Vân Sơn, ba ngọn núi cuối cùng cũng phát ra cột sáng phóng lên trời.

Trận pháp tông môn đã hoàn toàn mở ra.

Thiết Mộc lão tổ xuất hiện, những danh sách truyền thừa còn lại, Thái Thượng Trưởng Lão, cả Trịnh Viễn Đông, cũng đều xuất hiện, Lý Thanh

Hậu, Hứa Mị Hương đều ở trong đó.

Hầu như tất cả trưởng lão, đệ tử nội môn, ngoại môn đệ tử, đều ra mặt hết, phần lớn trong số họ đều được ghi tên trong danh sách nhóm truyền tống thứ tư.

Nhóm thứ năm cuối cùng là nhóm những người căn cốt nhất, trong lần thứ tư này là lần truyền tống đông nhất, hơn năm vạn người...

Bạch Tiểu Thuần nhìn cột sáng, hít sâu, đi ra bách thú viện, Thiết Đản đi theo sau, nhanh nhẹn khác hẳn ngày thường, như cũng biết sắp gặp phải chiến tranh, và Bạch Tiểu Thuần bay tới cột sáng.

Người nơi đây đã chen chúc rất nhiều, nhiều người nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đều theo bản năng nhích gần tới hắn. Dù Bạch Tiểu Thuần bất hảo, nhưng chuyện ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên đã chứng minh... Càng gặp lúc nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần càng trở nên đáng cho mọi người tin cậy!

Trận chiến này, Linh Khê Tông lựa chọn chiến trường ngay trong Lạc Trần sơn mạch, dựa vào trận pháp để quyết chiến, sơn mạch giữa Lạc Trần sơn mạch và Linh Khê Tông còn bố trí bảy tám lớp phòng tuyến, để lỡ Lạc Trần sơn mạch thất bại, sẽ lui về phía sau dựa vào những lớp phòng tuyến đó, tiếp tục giao chiến.

Trận chiến này, không có âm mưu quỷ kế, chỉ có thẳng thắn chiến đấu sống chết, để Huyết Khê Tông biết khó mà lui, để Huyết Khê Tông biết, muốn tóm Linh Khê Tông vào trong bàn tay, tuyệt không phải là điều đơn giản!

Mọi người nhanh chóng tới đủ, không bao lâu sau... Truyền Tống, bắt đầu!

Hào quang ngút trời, như một bàn tay to nâng tất cả sinh mạng trên ba ngọn núi, tiễn họ tới chỗ giao với Huyết Khê Tông, chính là...

Lạc Trần sơn mạch!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Lạc Trần Đại Trận

Dịch giả: Tiểu Băng

Lạc Trần sơn mạch, giao giới của Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông, sơn mạch này rất dài, nhìn bằng mắt thường không thấy đầu cuối, cao ngất như tường thành, bên trong có lạc ấn trận pháp, hôm nay trận pháp đã được mở ra, màn sáng vốn vô hình không thấy, hiện giờ đã nhìn thấy rất rõ, kết nối trời với đất, phạm vi cực to, ai nhìn thấy cũng phải chấn động.

Màn sáng này thỉnh thoảng lại có vài chỗ rung động vặn vẹo, và âm thanh đùng đùng như hủy diệt.

Nó, chính là Lạc Trần đại trận được Linh Khê Tông bố trí suốt vạn năm!

Trên bầu trời có những bóng người tu vi Trúc Cơ tỏa ra thần thức càn quét bốn phương, nhất là hướng từ Huyết Khê Tông.

Trên mặt đất, ba đợt đệ tử đầu tiên đã xây dựng cơ sở tạm thời, trong đó đệ tử ngoại môn là đông nhất, được xếp vào một chỗ, đang diễn luyện trận pháp.

Số trận pháp đệ tử ngoại môn đang luyện có chừng mấy chục cái, khi nhóm đệ tử thứ tư tới, số lượng trận pháp sẽ tăng lên.

Đệ tử nội môn tụ vào một chỗ, dựa theo thế núi cũng diễn luyện trận pháp, trận pháp của họ mạnh hơn đệ tử ngoại môn rất nhiều, chấn động chúng tỏa ra khiến hư không xung quanh cũng phải vặn vẹo.

Không chỉ vậy, từng dãy chiến xa, được xếp dày đặc trên Lạc Trần sơn mạch, chiến xa này được làm bằng sắt, trên mỗi chiến xa đều có một cây châm dài mười trượng, to ba thước!

Mỗi chiến xa đều được khảm nhiều linh thạch, không phải linh thạch hạ phẩm, mà là thượng phẩm, mỗi chiếc có mấy người điều khiển.

Số lượng chiến xa phải tới mấy trăm, dày đặc nhìn mà giật mình.

Xa xa còn có rất nhiều cự thạch, được các trưởng lão điều khiển bằng ngự lực, đang từ từ gom vào một chỗ, tạo thành một khôi lỗi cự thạch cao cả trăm trượng.

Số lượng khôi lỗi cự thạch được tạo ra đã hơn trăm cái, rải rác khắp Lạc Trần sơn mạch, trên trời trên đất đều có rất nhiều chiến thú, khi thì gào rú, lúc lại bay quanh.

Ở phương xa, bên ngoài Lạc Trần sơn mạch, rất nhiều trinh sát đã được phái qua Huyết Khê Tông để thu thập tin tức, các ám tử trong Huyết Khê Tông cũng bắt đầu hoạt động, dù hiệu quả không lớn, nhưng dù có vẫn hơn không.

Những tấm thuẫn cực lớn xếp dựa vào núi đá, được đặt lung tung, nếu chúng sắp xếp vào nhất định là đủ sức cản được một kích kinh người.

Tất cả mọi người đều bận rộn, trong Lạc Trần sơn mạch được dọn một chỗ cực rộng đủ chứa cả mấy vạn người, dưới đất khắc một trận pháp cực to, xung quanh trận pháp đang được hơn ngàn người bảo vệ, trận pháp bắt đầu tỏa ra hào quang chói mắt, và tiếng nổ ngập trời.

Mặt đất run rẩy, tất cả đệ tử Linh Khê Tông trong Lạc Trần sơn mạch đều quay sang nhìn, họ nhìn thấy ba cột sáng cực to từ trên trời bắn xuống, đâm thẳng vào trong trận pháp.

Màn sáng kết nối trời đất cũng phải rung động, ba cột sáng biến mất, trong trận pháp xuất hiện mấy vạn người!

Bạch Tiểu Thuần, cũng ở trong đó!

Hắn chính là thuộc nhóm người thứ được Truyền Tống!

Mới vừa xuất hiện, nhiều người mới được truyền tống còn chưa quen, bị tác dụng phụ, mặt Bạch Tiểu Thuần cũng tái đi, nhưng không bị gì nặng, hắn nhìn quanh, tìm được đám Hầu tiểu muội, bước nhanh tới.

Với thân phận của hắn, đi xuyên qua mọi người cũng không ai ngăn cản, nhanh chóng tới bên cạnh Hầu tiểu muội, mặt Hầu tiểu muội trắng bệch, lảo đảo muốn ngã, được Chu Tâm Kỳ vịn lại, Bạch Tiểu Thuần bước tới đỡ thêm, truyền linh lực vào người nàng để hỗ trợ.

"Không sao, Truyền Tống ai cũng bị như vậy." Bạch Tiểu Thuần nhìn gương mặt trắng bệch của Hầu tiểu muội, có chút đau lòng, qua thời gian ở Huyết Khê Tông, hắn đã tự hiểu thông thêm một chút về vấn đề tình cảm...

Chu Tâm Kỳ nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, lùi lại mấy bước, không giúp nỡ, Thượng Quan Thiên Hữu cũng ở đó, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng hừ lạnh.

Một lúc sau, Hầu tiểu muội mới trở lại bình thường, nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng bất an, nàng đã rất nỗ lực tu hành, nàng sợ mình không đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần, trong lòng nàng, Bạch Tiểu Thuần đã vượt nàng rất xa, nếu còn hơi lơi lỏng, sẽ xa tới mức không chạm tới được nữa.

Nàng nắm chặt lấy tay Bạch Tiểu Thuần.

Thấy Hầu tiểu muội đã khôi phục, Bạch Tiểu Thuần mới nhìn xung quanh. Nơi này đã thay đổi quá nhiều so với lúc hắn trở về, lúc ấy trận pháp chưa mở ra, nên hắn không nhìn thấy gì cả.

Hiện giờ, đã hoàn toàn thay đổi!

Hắn nhìn những bóng người mạnh mẽ trên bầu trời, nhìn màn sáng, nhìn những đồngmôn đang diễn luyện trận pháp, nhìn những chiến xa, những khôi lỗi to tướng, nhìn những tấm thuẫn, những gương mặt quen thuộc, nhưng chỗ này rộng quá, hắn chưa tìm thấy đám người Trương Đại Bàn.

Nhóm thứ tư bắt đầu được mọi người dẫn đường, rời khỏi trận pháp, tản đi khắp nơi.

Xếp chỗ cho mấy ngàn người cần phải có thời gian, vẫn còn khá nhiều người đứng đây đợi, và đều bị cảnh tượng xung quanh làm cho rung động giống như Bạch Tiểu Thuần.

Mà rõ ràng mọi thứ vẫn chưa chuẩn bị xong, Bạch Tiểu Thuần không tưởng tượng được, đến khi mọi việc chuẩn bị xong xuôi, cảnh tượng sẽ hùng tráng tới cỡ nào!

Thì ra Linh Khê Tông cũng có thực là nhiều bí mật.

Ví dụ như những trận pháp đệ tử ngoại môn đang diễn luyện, Bạch Tiểu Thuần nhìn ra chúng đều có liên quan với Tử Khí Ngự Đỉnh Công và Thông Thiên Ngự Tượng Quyết, có thể nói chỉ cần tu hành hai loại công pháp này, là có thể thoải mái tham gia vào trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, những trận pháp đó vẫn còn ẩn chứa khá nhiều biến hóa.

Trận pháp của đệ tử nội môn cũng vậy. Đây quả thực là một trận tông môn chiến!

Cũng chỉ có chiến tông, mới khiến cốt khí và sự bất khuất của Linh Khê Tông bùng nổ như thế này, dù có lẽ sẽ thua Huyết Khê Tông, nhưng vẫn không ngần ngại lựa chọn huyết chiến đến và!

Lạc Trần sơn mạch này thực là xảo diệu, giúp nâng cao chiến lực không ít cho Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần mở Thông Thiên Pháp

Nhãn, chỉ nhìn thoáng một cái, con ngươi không khỏi rụt lại.

Trong Lạc Trần sơn mạch còn có một trận pháp, tác dụng của nó khiến da đầu Bạch Tiểu Thuần phải run lên, chính là... Băng bạo!

Đây là dương mưu, nói cho Huyết Khê Tông biết, nếu quyết chiến, dù cuối cùng Huyết Khê Tông thắng, thì chỉ một nơi Lạc Trần sơn mạch này cũng sẽ làm cho Huyết Khê Tông phải đau tới tận xương, đau không bao giờ quên được.

Hầu tiểu muội bên cạnh run rẩy, rõ ràng cũng bị cảnh tượng xung quanh làm cho rung động, nàng nhìn về hướng Huyết Khê Tông, từ đây nhìn tới, chỉ thấy một bầu trời đất màu đỏ.

"Tiểu Thuần ca ca, nghe nói người trong Huyết Khê Tông đều giống Trung Phong Huyết Tử Dạ Táng, tàn nhẫn độc ác, giết người như ngóe, thường ngày ở trong tông môn, họ cũng tự giết lẫn nhau, hơi không cẩn thận một chút là chết ngay, huynh giao thủ với họ, nhất định phải cẩn thận." Hầu tiểu muội thì thào, đối với nàng, Huyết Khê Tông đồng nghĩa với tử vong, nhất là lời đồn oanh động bát phương về Dạ Táng, nên tự nhiên lấy Dạ Táng ra làm ví dụ.

Bạch Tiểu Thuần buồn bực, vỗ ngực.

"Tiểu muội yên tâm, có Bạch Tiểu Thuần ta ở đâu, Dạ Táng tuyệt không dám xuất hiện ở đó!" Bạch Tiểu Thuần hất cằm, mình không nói khoác đâu, đây chính là lời nói thật... Tự tin như đinh đóng cột!

Hầu tiểu muội nghe vậy thì cười, mặc kệ trong lòng tin hay không, nhưng nếu Bạch Tiểu Thuần đã nói, đương nhiên nàng sẽ bày ra dáng vẻ tin tưởng hoàn toàn, trong mắt đầy sùng bái làm Bạch Tiểu Thuần rất là thoải mái.

Bạch Tiểu Thuần khoái chí nhìn quanh, thấy Chu Tâm Kỳ, nói luôn.

"Tâm Kỳ sư điệt, ngươi cũng đừng sợ, ta cũng sẽ bảo vệ ngươi."

"Đã tới đây rồi, còn có tâm tư khoác lác, có ý nghĩa sao?" Chu Tâm Kỳ không thể nào ghép Bạch Tiểu Thuần này với Bạch Tiểu Thuần mình đã nhìn thấy ở bờ Thông Thiên Hà, khẽ than.

"Bạch Tiểu Thuần, Dạ Táng là của ta, ta chắc chắn sẽ chém đầu hắn!" Thượng Quan Thiên Hữu hừ lạnh, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, nhả ra từng chữ.

Bạch Tiểu Thuần mất hứng, trừng mắt nhìn Thượng Quan Thiên Hữu, đang định mở miệng, thì giật mình, một cảm giác lạnh băng làm tóc gáy hắn dựng dứng, hắn quay phắt đầu sang nhìn, thấy cách đó không xa, một cô gái đang nhìn mình.

Mái tóc dài của cô bay bay, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, chính là Công Tôn Uyển Nhi.

Thấy Bạch Tiểu Thuần nhìn mình, Công Tôn Uyển Nhi che miệng cười, tiếng cười của cô làm Bạch Tiểu Thuần sởn da gà, trong lòng dậy lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, cô gái này, nguy hiểm cực độ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Chủng Đạo Đệ Cửu Trận

Dịch giả: Tiểu Băng

Mắt Bạch Tiểu Thuần rụt lại, đây là lần đầu tiên hắn gặp lại Công Tôn Uyển Nhi từ lúc trở về Linh Khê Tông, Công Tôn Uyển Nhi này hoàn toàn khác biệt với Công Tôn Uyển Nhi hắn từng biết!

Công Tôn Uyển Nhi trước kia, tuy cũng dáng vẻ xinh đẹp đó, nhưng không có vẻ vũ mị, còn cô gái này, vẻ ngoài vũ mị, thực chất đều đem giấu hết vào bên trong, làm người nhìn thấy đều sinh ra cảnh giác.

Dù tướng mạo giống hệt nhau, nhưng hắn cảm thấy cô gái này mang tới nguy hiểm rất mạnh.

Chấn động tu vi của cô ta rất mịt mờ, khiến Bạch Tiểu Thuần vô và cảnh giác, huyết khí trong người hắn cũng rục rịch.

"Không đúng!!" Bạch Tiểu Thuần còn đang sửng sốt, Công Tôn Uyển Nhi đã che miệng cười, quay người bỏ đi, thoáng cái đã mất hút trong biển người.

Cô ta biến mất, cảm giác tim đập nhanh của hắn mới giảm đi, nhưng cảm giác vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần dám chắc chắn là không hề sai lầm.

"Công Tôn Uyển Nhi sao lại thay đổi nhiều như vậy!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cẩn thận nhớ lại đôi mắt cô ta, nhất là tiếng cười lanh lảnh kia, có một cái gì đó quen thuộc khó tả thành lời.

Bởi vì trước đây hắn cũng đã biết Công Tôn Uyển Nhi, nên không xác định được cái cảm giác quen thuộc kia có chỗ nào khác thường hay

không.

Hầu tiểu muội nhận ra hắn khác thường, nhìn theo ánh mắt hắn, nhưng không nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi.

"Tiểu Thuần ca ca, ngươi sao vậy?" Hầu tiểu muội hỏi.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu không đáp, chỉ tiếp tục suy nghĩ. Những tu sĩ mới tới đều dần được dẫn đi, cuối cùng cũng tới phiên Thượng Quan Thiên Hữu.

"Thượng Quan sư thúc, theo quy định tông môn, người là một trong ba đại trúc cơ của Thanh Phong Sơn, nên người là người chủ trì Thanh Phong Đệ Tam Trận, kính xin đi theo vãn bối, làm quen với trận pháp." Một đệ tử nội môn bờ bắc ôm quyền nói với Thượng Quan Thiên Hữu.

Những người được truyền tống từ đầu đến giờ đều chỉ là người tham gia trận pháp, nhưng tới Thượng Quan Thiên Hữu lại trở thành người chủ trì trận pháp, sự khác biệt đương nhiên làm cho nhiều người chú ý, và bàn tán.

"Không hổ là Thượng Quan sư thúc, kỳ vọng của tông môn, làm chủ trì Thanh Phong Đệ Tam Trận..."

"Ta vừa rồi đã quan sát cẩn thận, Lạc Trần sơn mạch sắp xếp theo các ngọn núi, mỗi núi đều có mấy chục trận pháp của đệ tử ngoại môn, chừng mười trận pháp đệ tử nội môn, có cả trận pháp của chưởng tọa, trận pháp của trưởng lão, trận pháp của Thượng Quan Thiên Hữu là thiên kiêu chi trận..."

"Thượng Quan sư thúc từ hồi ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên trở về, sau nhiều ngày bế quan, nghe nói chỉ xuất quan một lần khiêu chiến Quỷ Nha, đáng tiếc không biết thắng bại như thế nào..."

Bạch Tiểu Thuần nhếch miệng, trong lòng không ưa.

Thượng Quan Thiên Hữu bình thản đi ra, cảm giác được vạn người nhìn ngó hắn đã sớm quen, nhàn nhạt hỏi người đệ tử nội môn bờ bắc kia.

"Trận thứ hai và trận thứ nhất, ngươi có biết ai chủ trì không?"

"Hồi bẩm Thượng Quan sư thúc, trận thứ hai nghe nói là Thanh Phong sơn trưởng lão tự ra tay, còn trận thứ nhất, chính là Thanh Phong sơn chưởng tọa." đệ tử kia cung kính trả lời, Thượng Quan Thiên Hữu nhẹ gật đầu, liếc Bạch Tiểu Thuần một cái, hừ một tiếng.

Lại có một người tới cung kính chào Chu Tâm Kỳ.

"Chu sư thúc, đệ tử là người dẫn đường, ngài là người chủ trì Hương Vân Sơn Đệ Tam Trận."

Chu Tâm Kỳ yên lặng gật đầu, đi ra, và Thượng Quan Thiên Hữu bước đi. Bạch Tiểu Thuần liếc mắt, Chu Tâm Kỳ thì không sao, nhưng nhìn Thượng Quan Thiên Hữu kiểu gì cũng không thấy vừa mắt.

"Gia hỏa này, không ngờ cũng được làm người chủ trì, xem ra, mỗi núi ngoài trận pháp nội và ngoại môn, còn có ba cái trận pháp Trúc Cơ. Vậy mình thì sao? Đi cái nào nhỉ? "

Một đệ tử nội môn bờ nam từ xa bay tới.

Vừa mới tới gần, lập tức hô to.

"Bạch sư thúc có ở đấy không..."

Hắn hét rất to, trán ướt mồ hôi, xung quanh ai cũng nghe thấy, Thượng Quan Thiên Hữu và Chu Tâm Kỳ cũng dừng bước, nhìn sang.

Bạch Tiểu Thuần sáng mắt, bước ra, vẫy tay.

Đệ tử kia thấy Bạch Tiểu Thuần, vội vàng chạy tới, ôm quyền cúi thấp từ xa, trong mắt đầy cung kính và cuồng nhiệt.

"Bái kiến Bạch sư thúc!"

"Chưởng môn có lệnh, Bạch sư thúc không tham dự trận pháp của bảy núi hai bờ nam bắc, mà là đi chủ trì... Chủng Đạo sơn Trúc Cơ chi trận!"

Người xung quanh nghe thấy, ai cũng hít sâu, và nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Chủ trì Chủng Đạo sơn Trúc Cơ chi trận?"

"Đương nhiên, Bạch sư thúc Thiên Đạo Trúc Cơ, nếu vào trong các núi, chính là không biết trọng nhân tài, chỉ có Chủng Đạo sơn, mới thích hợp Bạch sư thúc!"

Những ánh mắt kia đều có tôn kính và hâm mộ, rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần là người quan trọng, dưới mắt tông môn, còn quan trọng hơn hẳn Thượng Quan Thiên Hữu và Chu Tâm Kỳ.

Chu Tâm Kỳ nhìn Bạch Tiểu Thuần, rồi theo người đệ tử dẫn đường rời đi, Thượng Quan Thiên Hữu mặt vẫn như thường, nhưng bàn tay phải siết chặt, cảm giác lại bị vượt mặt làm hắn nghiến răng, hất mạnh tay áo, bay vọt đi trước cả đệ tử dẫn đường.

Bạch Tiểu Thuần vô và sảng khoái, trước khi đi, hắn còn lấy thân phận của mình sắp xếp cho Hầu tiểu muội, giúp nàng dù đương nhiên bị chuyển tới khu vực đệ tử ngoại môn, nhưng sẽ được mọi người bảo vệ.

Bạch Tiểu Thuần bay tới khu vực trung tâm, nơi đây có chín cái trận pháp rất lớn, mỗi trận pháp đều to cả ngàn trượng, tỏa ra chấn động và hào quang kinh người, như hô ứng với đại trận của Lạc Trần sơn mạch.

Có mấy trăm đệ tử, đang bận rộn quanh chín cái trận pháp bên ngoài, khi thì điều chỉnh thử, khi thì cải biến, làm cho khí tức của chín trận pháp không ngừng biến đổi mạnh hơn.

Trong trận pháp, đã có không ít người khoanh chân ngồi, phân tán trong chín trận pháp, chỗ ngồi của mỗi người là cố định, không được thay đổi.

Nhìn kỹ, chỗ ngồi trong trận pháp được xếp theo hình bát quái, ngoài tám người ngoài và, ở chính giữa có ba vị trí chủ đạo, chính là phương pháp bên trong tam tài bên ngoài bát quái.

Những tu sĩ ngồi trong trận pháp, phần lớn Bạch Tiểu Thuần đều biết, đều là Linh Khê Tông Trúc Cơ trưởng lão, có mấy người cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, gật đầu chào.

Trận pháp của Bạch Tiểu Thuần là trận pháp thứ chín, khác với tám trận pháp kia, trận pháp này vị trí chủ đạo chỉ có một mà thôi.

"Chưởng môn có mệnh, Chủng Đạo sơn Đệ Cửu trận, chỉ có một mình Bạch sư thúc chủ trì!" đệ tử dẫn đường ôm quyền cúi đầu, cung kính chào rời đi. Bạch Tiểu Thuần ngắm nghía một lúc, mới đi vào trong trận pháp, khoanh chân ngồi xuống.

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, tỏa ra tu vi, cảm thụ trận pháp.

Trận pháp này và Tử Khí Thông Thiên Quyết có một sự hô ứng lẫn nhau rất mạnh, khiến Bạch Tiểu Thuần có cảm giác mình và trận pháp như hòa vào làm một.

Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy mình như muốn hóa thành người khổng lồ, chỉ cần một ý niệm, là trở thành Cự Nhân ngay.

Cảm giác này cực kỳ mãnh liệt, khiến Bạch Tiểu Thuần không dằn lòng được, cho nên… một luồng sáng rực, kèm theo một tiếng nổ mạnh từ Đệ Cửu trận của hắn dựng lên.

Trúc Cơ trưởng lão trong tám trận pháp chung quanh đều quay sang nhìn, không chỉ thế, hầu như mọi tu sĩ đều bị kinh động, quay sang nhìn.

Từ đệ cửu trận của Bạch Tiểu Thuần, trong làn hào quang, một cự nhân cao cả hai trăm trượng xuất hiện, mặc dù chỉ mới có hình dáng, nhưng vẫn nhìn ra được, gương mặt của cự nhân chính là Bạch Tiểu Thuần!

Đám Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn, Hứa Bảo Tài, Hầu Vân Phi nhìn thấy cự nhân, đều thất kinh.

Quỷ Nha đang ngồi trong Quỷ Nha Phong Đệ Tam Trận, mở bừng mắt, nhìn cự nhân kia, mắt lóe tinh mang.

Bắc Hàn Liệt, Từ Tung, cả Thượng Quan Thiên Hữu, Chu Tâm Kỳ vừa mới ngồi xuống, cũng phải ngẩng lên nhìn.

Mắt Công Tôn Uyển Nhi lấp lóe.

Bạch Tiểu Thuần hơi ngơ ngác, hắn cảm nhận được, suy nghĩ của hắn chính là suy nghĩ của cự nhân, hành động của hắn chính là hành động của cự nhân, giống như cự nhân là một cái thân ngoại hóa thân của hắn!

Cảm giác mạnh mẽ chưa từng có làm hắn không nhịn được, ngửa mặt lên thét dài một tiếng, tiếng thét như sấm động, truyền khắp không gian.

Bạch Tiểu Thuần thử vung vẩy hai tay, nhưng có lẽ chưa quen, nên thân thể cự nhân lảo đảo tan dần đi, khiến mọi người đang quan sát đều lo lắng.

Thái Thượng Trưởng Lão và danh sách truyền thừa đang ở trên không cũng chăm chú nhìn vào.

"Hắn chính là Bạch Tiểu Thuần..."

"Ngay lần đầu vào chủ trận pháp, đã kích phát được sức mạnh của trận pháp, ngưng tụ ra được thân ngoại hóa thân..."

"Bạch Tiểu Thuần này... Công pháp của hắn và trận pháp của Linh Khê Tông ta không ngờ lại hòa hợp đến thế!"

"Khó trách Chưởng môn lại cho một mình hắn làm chủ đạo Đệ Cửu trận, chuyện vốn cần tới ba tu sĩ mới ngưng tụ ra được trận pháp hóa thân, nhưng chỉ cần một mình hắn đã làm được."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Trận Pháp Hoàn Thành!

Dịch giả: Tiểu Băng

Sau và, cự nhân do Bạch Tiểu Thuần hóa thành cũng tiêu tán, những tiếng kinh hô vang khắp Lạc Trần Sơn Mạch.

"Đó là Bạch sư thúc!!"

"Trời ơi, Bạch sư thúc là mới tới đúng không? Lại kích phát được trận pháp được ngay..."

Có người rung động, có người cuồng nhiệt, đương nhiên cũng có người không cam lòng, có người đố kỵ!

Hai bàn tay Thượng Quan Thiên Hữu siết thật mạnh như không biết đau, hắn nghiến răng, hít hít sâu, tỏa tu vi ra, làm quen trận pháp.

Không chỉ một mình hắn, Quỷ Nha, Bắc Hàn Liệt, Từ Tung, Công Tôn Vân cũng đều làm tương tự, họ đều muốn phân cao thấp với Bạch Tiểu Thuần, nên chỉ sau mấy ngày, đã không ngừng có cự nhân được ngưng tụ ra.

Nhóm thứ tư tới đây mấy vạn người, đã sớm được phân tán ra khắp nơi, gia nhập vào các cấp bậc trận pháp, tám trận pháp Chủng Đạo Sơn còn lại cũng đã đủ người, tám người hỗ trợ Đệ Cửu trận của Bạch Tiểu Thuần cũng đã tới nơi, tám người này Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, đều là những người nhận ân nghĩa của hắn trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên.

Sau khi biết mình được ở và trận pháp với Bạch Tiểu Thuần, tám người hết sức phấn khởi.

Sau một thời gian làm quen, việc khống chế cự nhân đã trở nên thuần thục, cả Lạc Trần Sơn Mạch toát ra khí thế bàng bạc kinh người.

Những Cự Nhân sau khi ngưng tụ ra, khi thì gào rú, lúc thì vung vẩy tay chân, thi triển thuật pháp, đều khiến Thiên Địa biến sắc, cự nhân do những trận pháp của đệ tử ngoại môn cũng ngưng tụ ra, có thể phát huy ra chiến lực Ngưng Khí Đại viên mãn.

Trận pháp của đệ tử nội môn, có thể phát ra chiến lực Trúc Cơ, những trận pháp của các thiên kiêu như đám Thượng Quan Thiên Hữu thì có thể phát ra chiến lực tới Trúc Cơ Đại viên mãn.

Còn trận pháp thứ nhất và thứ hai của các núi thì bộc phát ra khí thế có thể so với Kết Đan!

Ba núi bờ nam, bốn núi bờ bắc, đều là như thế.

Từ xa nhìn lại, những Cự Nhân này cái thấp nhất cũng cao hơn năm mươi trượng, thân thể lúc ban đầu hơi mờ, có thể nhìn thấy cả tu sĩ ngồi bên trong, nhưng sau này rõ thực hơn, giấu kín hình dáng tu sĩ.

Đến cuối cùng, hầu như không còn nhìn thấy tu sĩ, chỉ nhìn thấy rất nhiều cự nhân trong Lạc Trần Sơn Mạch!

Hóa thân của chín đại trận pháp chủ chốt của Chủng Đạo Sơn thì mạnh hơn hóa thân của những núi khác rất nhiều.

Vì hóa thân cự nhân đó đều là tập hợp sức mạnh của tu sĩ Trúc Cơ, chiến lực nó tỏa ra, không phải chỉ như Kết Đan, mà còn có khả năng đấu cứng với Kết Đan!

Cự nhân của Đệ Cửu trận của Bạch Tiểu Thuần mỗi khi xuất hiện rất khổng lồ, tỏa ra khí tức thiên đạo, kéo theo Thiên Lôi cuồn cuộn, những tia chớp hình cung bắn phá khắp nơi.

Thỉnh thoảng, cự nhân của Bạch Tiểu Thuần còn bay lên trời, Bạch Tiểu Thuần ngồi ngay vị trí đan điền của cự nhân, tám người kia ngồi tản

ra xung quanh hắn.

Một quyền nó oanh ra, tiếng nổ mạnh lay trời, lúc hắn bấm pháp quyết, chi lực từ người hắn và tám người kia huyễn hóa ra tử khí đại đỉnh, chiến lực tỏa ra cực mạnh, rõ ràng có thể đấu được với cả Kết Đan.

Ba ngày trôi qua.

Buổi trưa, đột nhiên bầu trời cuồn cuộn lên, một cột sáng khổng lồ xuất hiện.

Mọi người đều ngẩng lên nhìn.

Cột sáng chói mắt kia nhanh chóng co lại, hóa thành một mặt trời màu trắng!

Xung quanh thái dương màu trắng, hư không vặn vẹo, như không thể chịu nổi nó.

Bên trong mặt trời màu trắng, có một con quạ đen, tuy nó vẫn nhắm mắt, nhưng khí tức nó tỏa ra vô và cường hãn tới khó tả!

Đằng sau con quạ, dần xuất hiện một... Ngọn núi!

Chính là … ngọn núi thứ chín của Linh Khê Tông!

Uy áp đè xuống, cả Lạc Trần Sơn Mạch đều run rẩy.

Mấy người trong danh sách truyền thừa bay ra, các Thái Thượng trưởng lão cũng bay ra xung quanh, một lão giả không cao, nhưng lại khiến người ta có cảm giác vô và cao lớn, đi ra.

Chính là… lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông!

"Bái kiến lão tổ!"

"Bái kiến lão tổ!!"

Những lời chào ào ào vang lên, tất cả tu sĩ Linh Khê Tông trong ngoài Lạc Trần Sơn Mạch đều cúi đầu chào.

Bốn người từ dưới bay lên, là bốn vị lão tổ lãnh đạo bốn nhóm truyền tống trước đó.

"Huyết Khê Tông... cả tông đã xuất động, rất nhanh sẽ tới!" lão tổ quét mắt một vòng, giọng nói vang vang, tu sĩ nào cũng nghe thấy.

"Chiến tranh, tất có tử vong, dù là lão phu cũngvẫn có khả năng vẫn lạc, nhưng dù có như thế nào, những ai chết trận trong trận chiến này, cũng sẽ đều là những anh linh Linh Khê Tông ta không bao giờ quên!"

"Một trận chiến này, liên quan đến sự tồn vong của Linh Khê Tông ta!"

"Một trận chiến này, quyết định Linh Khê Tông ta nghìn năm thái bình!"

"Một trận chiến này, chính là để cho cả Tu Chân Giới biết được, Linh Khê Tông ta... Dù có chết cũng là chết đứng, tuyệt không sống nhục!"

"Cuối cùng, bày trận!"

"Hãy để cho Huyết Khê Tông nhìn thấy khí thế và quyết tâm của Linh Khê Tông ta!" từng câu của lão tổ vang vọng trong tai một người, ai nấy huyết dịch sôi trào, gào lên.

"Chiến!!"

Tất cả bố trí của Lạc Trần Sơn Mạch, sau lời của lão tổ, đã hoàn toàn mở hết ra.

Oanh oanh oanh Oành!

Trên bầu trời, Đệ Cửu Sơn sừng sững, như muốn chống đỡ bầu trời, lấy nó làm trung tâm, bao xung quanh là chín cái phù văn cực lớn, mỗi

phù văn to cả ngàn trượng, không ngừng xoay tròn, dẫn tới vô số những tia chớp đan xen vào nhau, chiếu sáng cả trời đất, lại hóa thành càng nhiều những phù văn to bằng quả đấm, như ẩn như hiện, tản ra khắp bốn phương, như muốn thay cho bầu trời của Lạc Trần Sơn Mạch.

Xen giữa những tia chớp và phù văn là cả trăm thân ảnh với khí tức kinh nhân, người nào tóc cũng trắng xóa, là các Thái Thượng trưởng lão của Linh Khê Tông!

Dưới các Thái Thượng Trưởng Lão là mười bảy người trong danh sách truyền thừa, trong đó có Lý Thanh Hậu. Mười bảy người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như bảy ngôi sao.

Ngay bên dưới Đệ Cửu Sơn là năm lão tổ và pháp tướng của họ, những pháp tướng này cái nào cũng vô và cao lớn, như muốn chống trời.

Trong đó, pháp tướng của lão tổ đời thứ nhất là nổi bật nhất, có ba đầu sáu tay, to không thua trời đất, hoành tráng hơn hẳn so với bốn lão tổ còn lại.

Cả vùng đất, tất cả trận pháp đã mở ra, trên màn sáng ngăn Lạc Trần Sơn Mạch, xuất hiện vô số tia chớp, những tia chớp này chạy ngoằn ngoèo dọc theo màn sáng, khiến nó chẳng khác gì một bức tường tia chớp!

Trên bức tường tia chớp, nhô lên chín gương mặt nhắm mắt to chừng mấy trăm trượng, những gương mặt này rất uy nghiêm, nhìn kỹ... gương mặt thứ chín, chính là... Bạch Tiểu Thuần!!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trận pháp thứ chín của mình và cả Lạc Trần Sơn Mạch đã dung hợp vào với nhau.

Nên nhìn thấy gương mặt mình, hắn rung động, nhưng không quá mức giật mình.

Tất cả chiến xa đều bố trí xong, xếp thành những hàng dài, hắc châm trên chiến xa đã sẵn sàng, lúc nào cũng có thể bắn ra.

Những Thạch Khôi Lỗi to tướng cũng đã sẵn sàng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, là lập tức sẽ nhảy xuống khỏi sơn mạch, tham gia vào chiến trường.

Vô số chiến thú, có lớn có nhỏ, không ngừng gầm thét, chen nhau chằng chịt khắp núi, do tứ đại thú hộ sơn làm thống lĩnh.

Những tấm thuẫn cực lớn đã xếp thành hình, bảo vệ đệ tử của tông bên trong trận pháp.

Những đệ tử này đều đang tập trung hết tinh thần vào bên trong trận pháp, không ngừng có cự nhân từ từ xuất hiện.

Cự nhân của trận pháp đệ tử nội môn, của đệ tử ngoại môn, của trận pháp thiên kiêu, từ hai bờ nam bắc, có rất nhiều Cự Nhân, và rất nhiều Cự thú.

Chín đại trận pháp ở hạch tâm, do các tu sĩ Trúc Cơ tạo thành cũng đã sẵn sàng, xung quanh còn có mấy trăm Trúc Cơ tu sĩ chỉ cần đến lúc là xông vào trận chiến, hoặc nhảy vào bổ sung cho trận pháp nếu xảy ra thiếu hụt.

Dưới Đệ Cửu Sơn, giữa không trung, thình lình xuất hiện hai luồng sáng cực mạnh!

Bên trong hai luồng sáng này, có hai cái pháp bảo!

Cái thứ nhất là một cổ đỉnh tang thương màu tím, sự xuất hiện của nó đã làm rung chuyển cả bầu trời.

Cái thứ hai, là một thanh kiếm, với những cái gai trắng bạc, là một thanh kiếm đã được luyện linh mười lần... Thiên Giác Kiếm!

Mười đường quang văn trên thân kiếm ai nhìn thấy cũng giật mình, ai nhìn thấy chúng cũng đều rúng động tâm thần, có thể tưởng tượng ra được, kiếm này vừa ra, nhất định có thể chém nứt cả hư không!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Huyết Khê Tông. Đã Đến!

Dịch giả: Tiểu Băng

Một tiếng gầm từ hư vô xa xăm vọng lại, một con cự long đen kịt từ trong hư không thò ra cái đầu to tướng, lớp vảy đen dựng thẳng, đôi mắt rực đỏ hung tàn và điên cuồng.

Thiên Giác Mặc Long!

Mặt trời màu trắng, danh sách truyền thừa, ngọn núi thứ chín, cự nhân trận pháp, cự long,… đều là những thứ đệ tử Linh Khê Tông chưa bao giờ nhìn thấy hay nghe thấy.

Đây chính là... Nội lực!

Nội lực của một tông môn!

Trên Đệ Cửu Sơn, bên trong mặt trời trắng, con quạ đen đột nhiên kêu lên một tiếng.

Oa!

Như tiếng đứa bé con thút thít, một luồng chấn động vô hình từ Lạc Trần Sơn Mạch bay thẳng về phía Huyết Khê Tông.

Sự chấn động có hình cung, như một làn sóng khí quét ngang tất cả, sau đó đụng mạnh vào một tấm màn chắn vô hình, trong trời đất vang lên tiếng nổ mạnh mẽ, tiếng nghiến ken két, hư không cách đó vạn trượng vỡ vụn như gương!

Huyết vân nồng đậm từ chỗ đụng chạm vỡ vụn điên cuồng tràn ra, cuồn cuộn trên bầu trời, ào ào lao tới.

Trong huyết vân xuất hiện rất nhiều những gương mặt dữ tợn, những gương mặt này nữ có nam có, theo huyết vụ bay về phía Linh Khê Tông, mây đỏ cuồn cuộn lan tràn, như muốn biến cả bầu trời thành màu máu.

Những giọt mưa máu từ huyết vân rơi xuống, biến mặt đất thành huyết hải, trên huyết hải có vô số huyết sắc chiến thuyền, đang theo gió vượt sóng, gào thét lướt đến.

Trong biển máu đó, còn có rất nhiều Luyện Thi, Ma Đầu, lướt trên huyết sóng, gào rú ngập trời.

Huyết Khê Tông... Đã đến!!

Bạch Tiểu Thuần chăm chú nhìn ra, trong biển máu, ngoài những chiến thuyền, hắn còn nhìn thấy rất nhiều huyết sắc chiến xa!

Khác với chiến xa của Linh Khê Tông, chiến xa của Huyết Khê Tông do những bộ xương tạo thành, trông rất khủng bố và quỷ dị!

Trên chiến xa là đệ tử ngoại môn của Huyết Khê Tông, người nào cũng tràn đầy sát ý, vẻ mặt điên cuồng, nhìn chăm chăm vào đệ tử Linh Khê Tông.

Ánh nhìn đó khát máu và tàn nhẫn, khiến đệ tử Linh Khê Tông bị nhìn đều run cả người.

Trong huyết hải còn có rất nhiều huyết cự nhân, những huyết cự nhân này không có tóc, do máu tạo thành thân thể, xung quanh huyết cự nhân cũng là rất nhiều đệ tử.

Thiên quân vạn mã, phô thiên cái địa, khí thế như cầu vồng.

Trên có Huyết Vân, dưới có Huyết Hải, ở khúc giữa là một màu đen kịt nhìn không thấu, khoảng không màu đen ấy không ngừng nhúc nhích,

tràn ra vô biên vô hạn.

Chỉ có mỗi lần Huyết Vân đánh xuống tia chớp, oanh kích vào Huyết Hải dưới mặt đất, nhờ tia chớp, mới nhìn thấy trong khoảng không màu đen ấy có mấy chục cự nhân tang thương, đầy cảm giác hồng hoang xa xưa, mặc chiến giáp, mặt không cảm xúc, trên đầu mỗi cự nhân có một tu sĩ mặt mày âm lãnh, đều là Kết Đan cảnh!

Huyết khí trên người họ mạnh hơn Kết Đan bình thường, Bạch Tiểu Thuần nhận ra chúng còn mạnh hơn cả Huyết Tử, và trên người hơn mười tu sĩ đó, còn có khí tức Huyết Tử!

Mắt Bạch Tiểu Thuần rụt lại, hắn đã nhớ ra, trong Huyết Khê Tông, có một loại tồn tại bên trên Thái Thượng trưởng lão, chỉ ở dưới lão tổ, chính là... Huyết Phách!!

Huyết Tử Kết Đan, chính là Huyết Phách!

Hơn mười Huyết Phách này ở giữa khoảng không màu đen, hai bên họ là trên trăm Thái Thượng trưởng lão, mọi người đều triển khai Thần Thông, đều đang phi hành.

Xa hơn bên ngoài, là hơn một nghìn Trúc Cơ tu sĩ.

Đi ở đằng trước nhất là bốn phe thế lực, phe thứ nhất do rất nhiều Ma Đầu ngưng tụ vào nhau, tạo thành một cái đầu khổng lồ màu xanh, trên đầu là Vô Danh Phong Huyết Tử đang ngồi, sau lưng là Vô Danh Phong Đại trưởng lão!

Phe thứ hai là một cái quan tài cực lớn, xung quanh quan tài lúc nhúc Luyện Thi, phía trên quan tài, là Thi Phong Huyết Tử và Đại trưởng lão lạnh lùng ngồi.

Phe thứ ba là một bàn tay do vô số huyết nhục tạo thành, trong lòng bàn tay, là Thiếu Trạch Phong Huyết Tử và Thiếu Trạch Phong Đại trưởng lão.

Phe cuối cùng là một thanh huyết kiếm cực to, khắp thanh kiếm tràn ra những tia máu, nơi nó đi qua, hư vô cũng bị xé rách, phát ra tiếng rách sắc nhọn, bên trên huyết kiếm, chỉ có một người ngồi lẻ loi.

Người này mặc chiến bào, chính là Tống Quân Uyển, sắc mặt nàng khó coi lại càng thêm lãnh diễm, rõ là vì Dạ Táng mất tích, khiến thực lực của Trung Phong không thể nào so bằng ba núi còn lại, khí thế cũng yếu hơn hẳn.

Trên mặt đất, trong biển máu, Đệ Tử Ngoại Môn, Đệ Tử Nội Môn Huyết Khê Tông chen chúc nhau, đông nghìn nghịt kéo tới Lạc Trần Sơn Mạch, không có tiếng gào rú, chỉ có sát khí ngùn ngụt đất trời.

Giữa không trung, những Trúc Cơ Trưởng lão trong lúc phi hành sẽ thỉnh thoảng hất tay áo, mỗi một lần phất tay áo, sẽ có cuồng phong quét ngang, quấn lấy mấy trăm đệ tử ngoại môn và nội môn trong biển máu bay lên, những đệ tử này không chút sợ hãi, đều theo một trận pháp đặc biệt phối hợp với nhau, tạo thành một quả cầu thịt màu đỏ, bị ném xa xa.

Sau khi hạ xuống, sẽ vang ầm một tiếng, tạo nên một cái hố sâu, lại hóa thành mấy trăm đệ tử, tiếp tục chạy về phía trước.

Sức mạnh những quả cầu thịt đó nện xuống đất khiến không ít người nhìn thấy mà giật mình, thế nhưng những đệ tử kia không hề nhíu mày, hung hãn đua nhau không sợ chết lao ra, như châu chấu ào tới, thế không thể đỡ!

Đây chính là một loại chiến thuật của Huyết Khê Tông!

Bạch Tiểu Thuần nhìn mà da đầu run lên, hắn là Trung Phong Huyết Tử, dù đã biết được khá nhiều về Huyết Khê Tông, nhưng hôm nay cũng không khỏi nhận ra nhiều bí mật của Huyết Khê Tông ngay cả hắn cũng còn chưa biết.

Nhìn Tống Quân Uyển lẻ loi một mình, đáy lòng hắn phức tạp, càng thấy lo lắng.

Khí thế Huyết Khê Tông biểu hiện ra rõ ràng mạnh hơn Linh Khê Tông, nhưng những cái này cũng mới chỉ là bên ngoài, nội lực và lão tổ của Huyết Khê Tông đều nằm trong huyết vân ở trên trời!

Trong Huyết Vân giấu rất nhiều gương mặt, nhưng dữ dằn nhất là tám thân ảnh, mạnh mẽ, nổi bật đến mức không ai có thể bỏ qua được!

Tám thân ảnh này tạo thành tám vòng xoáy lớn, khí thế khủng bố dữ tợn.

Có thể nhìn thấy trong một vòng xoáy có một ma đầu to tướng màu xanh, trên đỉnh đầu ma đầu có đứng một lão giả, ánh mắt lão như điện, khí thế ngất trời.

Trong vòng xoáy thứ hai có một cỗ Bất Hóa Cốt, chính là Luyện Thi khủng bố tỉnh lại hôm đó, trên vai nó là Huyết Khê Tông Hạn Viêm lão tổ.

Trong vòng xoáy thứ ba là Vô Cực Tử, quanh người ngưng tụ mười vạn Huyết Kiếm, bổ trời trảm trăng.

Tống gia lão tổ trong vòng xoáy thứ tư, dưới chân đạp trên một tấm huyết phiên, trên huyết phiên có phù văn màu vàng lóng lánh, mỗi một lần chớp động, đều truyền ra những tia chớp đỏ máu, bắn vào huyết vân và huyết hải.

Trong vòng xoáy thứ năm là một lão tổ hóa thân thành huyết cự nhân, bàn tay phải giống hệt bàn tay Huyết Khê Tông.

Người này, chính là lão tổ mạnh nhất của Huyết Khê Tông... Thủy Tổ!

Huyết Khê Tông có tám lão tổ, trong khi Linh Khê chỉ có năm người!

Song sự khủng bố của Huyết Khê Tông không chỉ dừng lại ở đó, ở bên cạnh Thủy Tổ có một khối Cự Mộc, Cự Mộc này màu đỏ máu, khí tức tang thương, là một trong những chí bảo của Huyết Khê Tông!

Có một tấm gương màu máu, to chừng trăm trượng, trong gương có rất nhiều bóng dáng như đang muốn lao ra, gào lên trong lặng lẽ. Chí bảo thứ ba là hai khối Thiết Thạch màu máu, tạo thành một cái xiềng!

Về mặt số lượng Chí Bảo, Huyết Khê Tông cũng vượt qua Linh Khê Tông!

Song thứ mạnh mẽ nhất, là ở trên đầu các lão tổ trên huyết vân, là một... Người bù nhìn!

Người bù nhìn này hình dáng bình thường, tay trái cầm một tấm da người, tay phải cầm một cái cân, mặt lúc nào cũng cười tà dị.

Trên trời có huyết vân, giữa không có không gian đen kịt, dưới đất có huyết hải, hợp với nhau ùn ùn kéo tới, tạo thành một luồng khí thế khủng khiếp, như một con hung ma khổng lồ đang đè tới Lạc Trần Sơn Mạch!

Tu sĩ Linh Khê Tông đều chấn động, song chính sự khủng bố kia lại kích phát lên chiến ý mạnh nhất của họ!

Chiến ý ào ạt dâng lên, khiến phù văn và tia chớp trên bầu trời Lạc Trần Sơn Mạch nổ vang ầm ĩ, không chút thua kém chống lại khí thế khủng bố của Huyết Khê Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Chi Bằng Ta Là Trung Phong Huyết Tử!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, Tống Khuyết, Tống Quân Uyển, Hứa Tiểu Sơn, Cổ Liệt, Thần Toán Tử, ba đại Huyết Tử,... Tống gia lão tổ, Vô Cực chân nhân.

Duy chỉ có không có Huyết Mai.

Song hiện tại Bạch Tiểu Thuần không có thời gian nghĩ tới chuyện Huyết Mai, hắn lo lắng nhìn Huyết Khê Tông đang dữ dằn kéo tới, chỉ còn cách Lạc Trần sơn mạch không đến năm nghìn trượng.

Hắn nhìn thế sát khí trên mỗi người của Huyết Khê Tông, thấy sát ý của Tống Quân Uyển, thấy Tống gia lão tổ mắt lấp lóe, đầy quyết tâm quyết sống chết.

Bên Linh Khê Tông, trận pháp rực sáng hào quang, hào quang của mấy trăm chiến xa cũng trở nên chói mắt, sẵn sàng công kích.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Trương Đại Bàn bên trong một cự nhân, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng cũng lờ mờ thấy được hắn đang nghiến răng nghiến lợi.

Những tia chớp trên bầu trời phe Linh Khê Tông không ngừng nổ vang, những phù văn càng thêm lóng lánh, mười bảy người trong danh sách truyền thừa đều rực lên sát ý, những Thái Thượng Trưởng Lão đều đã sẵn sàng phóng thích thần thông.

Lão tổ đời thứ nhất đã giơ tay lên cao, chỉ cần phất thêm một cái, chiến tranh... Sẽ bộc phát!

Thủy Tổ của Huyết Khê Tông cũng đã lộ ra sự tàn nhẫn, sẵn sàng hạ lệnh tấn công!

Hai bên càng lúc càng gần, năm nghìn trượng, ba nghìn trượng... Hai nghìn trượng... Một nghìn trượng!

Hết sức căng thẳng!!

Hai lão tổ vừa định hạ lệnh, thì trong Lạc Trần sơn mạch, Đệ Cửu trận đã hóa ra cự nhân, Bạch Tiểu Thuần ở đan điền mắt đỏ rực, đầy lo lắng.

Hắn không muốn nhìn thấy hai tông đánh nhau, hắn không muốn có người tử vong, mục đích từ nhỏ tới giờ của hắn chính là Trường Sinh, vì sống sót, không chỉ bản thân sống sót, hắn còn hy vọng những người hắn quen biết cũng đều sống sót.

Bạch Tiểu Thuần gào lên, hắn từ trong cự nhân bay ra!

Hắn bay ra, mọi người ai cũng bất ngờ. Bạch Tiểu Thuần bay rất nhanh, cánh sau lưng vỗ mạnh, đã bay ra khỏi Lạc Trần sơn mạch!!

Màn chắn của Lạc Trần sơn mạch chỉ nhằm vào đệ tử Huyết Khê Tông, không hề cản hắn!

Đến khi mọi người nhìn thấy, thì Bạch Tiểu Thuần đã lao ra khỏi Lạc Trần sơn mạch rồi.

Linh Khê Tông thất kinh, xôn xao kinh hãi.

Trương Đại Bàn trợn mắt, hét to.

"Tiểu Thuần, ngươi làm gì, mau trở lại!!!"

Hầu tiểu muội đang ở trong một cự nhân, cũng run người vì sợ hãi và lo lắng.

"Tiểu Thuần ca ca, huynh..."

Hắc Tam Bàn, Hứa Bảo Tài đều giật mình, trừng to mắt, đầu ong ong. Chu Tâm Kỳ trong một cự nhân cũng không kìm được, la lên.

"Bạch Tiểu Thuần..."

Lý Thanh Hậu ở trên trời giật mình, điên tiết.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm gì!!"

Không chỉ một mình ông, Chưởng môn Trịnh Viễn Đông cũng gầm lên, lão tổ đời thứ nhất cau mày, nhìn Bạch Tiểu Thuần mà bối rối.

Đám Quỷ Nha, Bắc Hàn Liệt, Từ Tung há hốc mồm, Thượng Quan Thiên Hữu giật mình, lòng mừng rỡ, lần này, chắc chắn Bạch Tiểu Thuần phải chết!

Lý Thanh Hậu và các lão tổ định bay ra lôi Bạch Tiểu Thuần về.

Bạch Tiểu Thuần dừng giữa không trung, rống to.

"Các ngươi đừng đánh, hãy nghe ta nói!!"

Lời hắn vang vọng khắp nơi, nhưng không ai thèm nghe, đại quân Huyết Khê Tông cũng sửng sốt vì Bạch Tiểu Thuần đột nhiên lao ra, đã có người nhận ra Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần!!" Tống Khuyết là người đầu tiên hiện ra, mắt rực sát ý, ngửa mặt lên trời cười to, thân thể nháy mắt lao ra, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã muốn chết, Tống mỗ thành toàn cho ngươi!!"

Không chỉ một mình Tống Khuyết, nhiều đệ tử Huyết Khê Tông cũng nhận ra Bạch Tiểu Thuần, cười vang sung sứng, ào ào lao ra.

"Bạch Tiểu Thuần này bị váng đầu hử, lại một mình bay ra!"

"Sao cũng được, dù thế nào, cũng phải giết hắn!"

"Hặc hặc, Bạch Tiểu Thuần đã chui ra, đừng hòng về được!" từ Huyết Khê Tông không ngừng có người nhanh chóng bay ra, ba đại Huyết Tử vui vẻ, họ đã bàn nhau cách giết Bạch Tiểu Thuần, vốn đã nghĩ Bạch Tiểu Thuần là người quan trọng của Linh Khê Tông, sẽ rất hiếm có cơ hội hắn bị lạc đàn.

Nhưng không ngờ đối phương lại ngu ngơ bay ra một mình, nói mấy lời ngây thơ đừng đánh nhau gì đó, ba Huyết Tử cười to, thân ảnh như tia chớp vọt ra.

Tống Quân Uyển cũng động tâm, cũng cất bước bay ra, đám Thần Toán Tử, Cổ Liệt cũng không chịu thua kém anh em.

"Giết Bạch Tiểu Thuần!!"

Khoảng cách hai bên vốn đã chẳng còn xa, nên chỉ trong chốc lát, người của Huyết Khê Tông đã gần tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, trên huyết vân, Tống gia lão tổ nở nụ cười.

"Thực là thú vị." Tống gia lão tổ bước ra một bước, định giết Bạch Tiểu Thuần, nhưng ngay lúc lão đi ra, Linh Khê Tông Thiết Mộc lão tổ cũng lạnh lẽo thuấn di vọt tới, chặn Tống gia lão tổ lại giữa không trung.

Vô Cực Tử bay ra, Linh Khê Tông Lý Tử Mặc hừ lạnh, xông tới chặn.

Lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông sầm mặt giận dữ, bay ra định tóm Bạch Tiểu Thuần về, nhưng lại bị Huyết Khê Tông Thủy Tổ thuấn di tới cản!

Hai bên chẳng buồn nói một lời, ra tay đánh ngay, trong Lạc Trần sơn mạch, một Cự Nhân lao ra, là đám Hầu Vân Phi, Lý Thanh Hậu cũng bay ra, định tới cứu Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, trở về!!"

Bạch Tiểu Thuần thấy lời mình nói chả ai nghe, các lão tổ đã bắt đầu đánh lộn, các tu sĩ Huyết Khê Tông cũng đã sắp tới gần.

"Các ngươi lùi lại!!" Bạch Tiểu Thuần lo lắng, trong mắt lộ ra điên cuồng, quát lớn với người của Huyết Khê Tông.

Người Huyết Khê Tông cười vang.

"Bạch Tiểu Thuần, uổng cho ta còn tưởng ngươi là thiên kiêu, thì ra là một tên điên!"

"Ha ha ha, còn bảo chúng ta lùi lại? Ngươi nghĩ ngươi là ai hả?"

"Bạch Tiểu Thuần, tuy ngươi là Linh Khê Tông Thiên Đạo Trúc Cơ, nhưng trên chiến trường này, ngươi sẽ nhanh chóng trở thành một người chết!"

Ba đại Huyết Tử nghe thấy câu quát của Bạch Tiểu Thuần, cũng thấy khó tin, chẳng lẽ Bạch Tiểu Thuần lại là một thằng ngu...

"Buồn cười, bọn chuột nhắt Linh Khê Tông ngươi dựa vào cái gì dám ra lệnh cho chúng ta?" Cổ Liệt ngửa mặt lên trời cười to, trong mắt đầy mỉa mai, tốc độ tăng nhanh hơn, hắn không cần có thể đánh chết Bạch Tiểu Thuần, mà chỉ cần là người ra tay đầu tiên thôi, sau này cũng có cái mang ra khoe, cũng đủ để ngạo nghễ.

Bạch Tiểu Thuần lạnh mặt, nhìn chằm chằm vào đám người Huyết Khê Tông đang ào tới, lấy mặt nạ Dạ Táng ra đeo lên mặt, ngẩng đầu, vung tay áo, nhàn nhạt lên tiếng.

"Chỉ bằng ta là Trung Phong Huyết Tử!"

Tám chữ, hóa thành sát khí rợp trời, mang theo thiết huyết, mang theo điên cuồng, mang theo ma tính, từ trên người của hắn bùng ra, làm cả không gian nổ vang!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lão Tổ, Đừng Đánh Nữa!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Chỉ bằng ta là Trung Phong Huyết Tử!"

Tám chữ của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp bốn phương, dù giọng nói không phải là rất to, nhưng ngữ khí lạnh băng, cộng với huyết khí ngập trời từ trong người hắn bùng ra, làm cho lời nói của hắn mang tới một sức ép khó mà tả được!

Bạch Tiểu Thuần không phải cố ý âm trầm, mà chỉ là khi đeo mặt nạ Dạ Táng vào, hắn tự nhiên trở thành như vậy, giống như là về tới Huyết Khê Tông, sự lạnh lùng và sát khí khủng khiếp ấy là một phản ứng tự nhiên, khiến cả tràng diện xung quanh lặng hắn đi.

Quan trọng nhất là, ý nghĩa của tám chữ này đã vượt khỏi mọi dự đoán của mọi người, tất cả những người tham chiến của cả hai phe đều sững người, trong đầu nổ ầm, cả người sửng sốt.

Nếu tưởng tượng Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông là hai làn sương mù cực lớn, Linh Khê Tông là sương mù màu trắng, Huyết Khê Tông là sương mù màu máu, hai làn sương mù đã có một phần dây dưa vào nhau, thì hiện giờ, cả hai làn sương mù đều dừng cả lại, đều quay sang nhìn vào kẻ mà Linh Khê Tông muốn bảo vệ, còn Huyết Khê Tông muốn giết chết... Bạch Tiểu Thuần!

Cổ Liệt là người ở gần Bạch Tiểu Thuần nhất, mắt hắn trừng to, trong đầu tê dại, cả người run lên bần bật, ngay cả hít thở cũng không thông,

trong đầu chỉ còn mỗi câu nói của Bạch Tiểu Thuần và gương mặt của... Trung Phong Huyết Tử Dạ Táng trước mặt!

"Ngươi...là… Dạ Táng..."giọng Cổ Liệt run rẩy, từ sau Huyết Tử thí luyện, hắn tự nhiên sinh ra một sự sợ hãi với Dạ Táng, rất là sợ, nên hiện giờ, cả người hắn đều ngây dại.

Huyết khí và sát khí từ Bạch Tiểu Thuần tỏa ra khiến hắn không cần phải kiểm tra, cũng biết đối phương... quả thực.. thực … là... Trung Phong Huyết Tử Dạ Táng!

Không chỉ một mình hắn kinh hãi, Thần Toán Tử đang hào hứng phấn khởi cũng sững người, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đeo mặt nạ vào, hóa thân trở thành cơn ác mộng trong lòng hắn, Thần Toán Tử thét lên.

"Dạ... Dạ Táng... Không thể nào!!"

Tất cả đệ tử Huyết Khê Tông đang cười hăm hở lao tới cũng đơ người, mắt trợn trừng, như vừa bị một gậy đập vào đầu, hoàn toàn hoảng sợ.

"Ngươi ngươi ngươi..."

"Cái này... chuyện này sao có thể!!"

"Trời ơi, Ôn Ma Dạ Táng... Bạch Tiểu Thuần..."

"Họ… là một người!!"

Hứa Tiểu Sơn thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi của mình, cả đời hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện nào bất ngờ tới như vậy, cả Thi Phong đều như mê sảng, theo bản năng đều có cảm giác là mình lại gặp ảo giác, Hứa Tiểu Sơn há hốc miệng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Tống Khuyết đang chìm trong sát ý cũng khựng lại, suy nghĩ hình như không theo kịp, đứng sững há hốc mồm, cả người run rẩy, mặt ngốc ra.

Hắn không thể nào chấp nhận được hình ảnh này, đối với hắn, Dạ Táng là kẻ thù, Bạch Tiểu Thuần càng là kẻ thù, mà, hai người này, bây giờ lại là một người...

Cả chiến trường, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh tuyệt đối, lão tổ hai tông đang đấu pháp cũng quên mất việc ra tay, đều quay sang ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Tống gia lão tổ vừa kinh ngạc vừa bối rối, Vô Cực Tử thì giật mình và khó hiểu, lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông và Thiết Mộc Chân thì không thể nào tưởng tượng nổi, nghĩ chuyện này thật là vớ vẩn hết sức.

Những đệ tử truyền thừa và Huyết Phách thì đờ người, ba đại Huyết Tử sững sờ ngơ ngáo.

"Dạ Táng... Bạch Tiểu Thuần?" Thiếu Trạch Phong Huyết Tử thì thào, cảm thấy cả trời đất hình như bị đảo ngược.

Một câu này, chẳng những oanh động Huyết Khê Tông, mà cả Linh Khê Tông sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng như bị thiên lôi đánh trúng, ai nấy sững sờ, xôn xao nghẹn ngào.

Thực không thể nào tưởng tượng nổi!

Nụ cười lạnh chuẩn bị nhìn Bạch Tiểu Thuần mất mạng của Thượng Quan Thiên Hữu cứng đờ trên mặt, quên cả việc hít thở, tròng mắt muốn rớt ra ngoài, trong đầu trống rỗng.

Quỷ Nha, Công Tôn Vân, Bắc Hàn Liệt, nhất là Chu Tâm Kỳ, mắt đều mở to hết cỡ, cảm thấy thế giới này thật là hoang đường.

Chu Tâm Kỳ bất giác nhớ tới câu Bạch Tiểu Thuần đã từng nói với Hầu tiểu muội, hắn nói, Bạch Tiểu Thuần hắn có mặt ở đâu, thì nơi đó Dạ Táng không dám xuất hiện.

"Cái này... Cái này..." Chu Tâm Kỳ vô và rối loạn.

Hầu tiểu muội sửng sốt, không thể nào ghép Bạch Tiểu Thuần vĩ đại nhất trong lòng với Dạ Táng kinh khủng nhất trên đời lại thành một được.

Đừng nói là nàng, ngay cả Hầu Vân Phi, Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn, không ai là không bối rối.

Lý Thanh Hậu càng... ông ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần cứ như chưa bao giờ biết hắn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn người Huyết Khê Tông, hất tay áo, giọng khàn khàn, lạnh như băng giá.

"Trông thấy bổn Huyết Tử, còn không bái kiến?!" Hắn vừa nói dứt, Bất Tử Trường Sinh Công trong người vận chuyển, một luồng khí thế chỉ Huyết Tử mới có bùng ra, tất cả trung sĩ Trung Phong đều cảm thấy bị đè ép tuyệt đối!

Cổ Liệt run một cái, là người đầu tiên quỳ xuống, Thần Toán Tử là người thứ hai, sau đó là những đệ tử Trung Phong vốn vừa rồi còn đang điên cuồng, ai nấy ngay ngắn quỳ xuống, ngay cả Tống Khuyết, dưới uy áp Huyết Tử của Bạch Tiểu Thuần, cũng đều không thể không quỳ xuống.

"Bái kiến Trung Phong Huyết Tử!"

Những câu chào vang lên càng ngày càng nhiều, tất cả Trung phong tu sĩ đằng sau đều run rẩy quỳ xuống.

Thả mắt nhìn ra, người quỳ xuống rất nhiều, chiếm cả hai phần lượng người của Huyết Khê Tông, những người này, đều là đến từ... Trung phong!

Chỉ có một người, Bạch Tiểu Thuần không áp chế, nàng không quỳ, mà đứng cách hắn hơn mười trượng, cả người run run, ánh mắt không

thể nào tin được, trong ánh mắt ấy có cả sự phức tạp và bi thương làm Bạch Tiểu Thuần không dám nhìn vào.

Nàng, là Trung phong Đại trưởng lão, Tống Quân Uyển.

Phản ứng của nàng nhìn bề ngoài đều giống với mọi người, nhưng phần lớn trong ấy là sự bi thương. Sau khi Dạ Táng mất tích, nàng đã rất nhiều ngày không hề nghỉ ngơi ra hồn, dùng hết toàn lực đi tìm hắn, còn tới cầu xin cả Tống gia lão tổ, cho đến khi ngồi lên đại kiếm đi theo chiến tranh, trong lòng nàng vẫn còn nhớ thương Dạ Táng mất tích, trong lòng luôn phiền muộn.

Nàng không thể nào tưởng tượng được trên chiến trường, mình lại gặp lại được Dạ Táng trong hoàn cảnh thế này.

Tống Quân Uyển nhìn Dạ Táng trước mặt, trong sự yên tĩnh xung quanh, giọng nói của nàng vang lên, đắng cay, đau đớn, làm cho người nghe cũng thấy đau lòng.

"Ngươi... Rút cuộc là Dạ Táng, hay là Bạch Tiểu Thuần, ngươi... rốt cuộc là ai?" Tống Quân Uyển run rẩy, mắt đỏ lên, những chữ cuối hầu như không khống chế nổi tâm tình, giọng vút cao.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, đối với Tống Quân Uyển, trong lòng hắn cũng phức tạp, nhìn mắt đối phương ướt đỏ, hắn chuyển mắt nhìn ra xa, khẽ đáp.

"Cả hai... Đều phải!"

Tống Quân Uyển khóc, nước mắt từng giọt rơi xuống đất.

"Cả hai đều phải... thì ra tất cả đều là giả dối..." Nàng cảm thấy mình là một con ngu, nhớ lại những cảnh mình với Dạ Táng gặp nhau, càng nhớ lại, trong lòng nàng càng đau đớn, cả người mềm nhũn hắn đi, bất lực run rẩy, nước mắt rơi như mưa.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, ngẩng đầu nhìn lão tổ hai tông trên trời, cao giọng.

"Ta là Linh Khê Tông cho phép truyền thừa Bạch Tiểu Thuần, ta cũng là Huyết Khê Tông Trung Phong Huyết Tử Dạ Táng, lão tổ, đừng đánh nữa, chiến tranh không phải là phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề!"

"Các ngươi không phải là cần một thứ để tin tưởng vào nhau hay sao, ta... có thể trở thành thứ đó hay không?!" Bạch Tiểu Thuần hỏi, thanh âm truyền khắp chiến trường, những tu sĩ nghe thấy đều trầm mặc.

Tống gia lão tổ ngần ngừ, Dạ Táng lại là Bạch Tiểu Thuần, chuyện này rõ là khó mà tiếp nhận được, nhưng lão nghĩ, mặc kệ Dạ Táng là ai, hắn đều là Trung Phong Huyết Tử, tu hành chính là Trung phong thuật pháp, tuy nhiên, dù Huyết Khê Tông coi trọng Huyết Tử Dạ Táng, nhưng chuyện có liên quan tới sự tồn vong của tông môn như thế này, lão không thể cho phép một Huyết Tử tới làm loạn.

Tống gia lão tổ đang định lên tiếng, Hạng Viêm Chân Nhân đã nhanh hơn, cười khẩy.

"Huyết Tử Dạ Táng, bị Linh Khê Tông cưỡng ép, Linh Khê Tông hèn hạ vô sỉ, dám cưỡng ép Huyết Tử tông ta, hôm nay lão phu quyết phải diệt tông môn các ngươi, diệt truyền thừa các ngươi, diệt cả nhà các ngươi!! Người đâu, mau tới bảo vệ Huyết tử, đưa về Huyết vân!" mắt Hạng Viêm Chân Nhân lóe hàn mang, hất tay áo, tuyên cáo chiến tranh… tiếp tục!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Huyết Khê Tông, Quay Về Cho Ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

Hạng Viêm Chân Nhân phản ứng, có thể nói là cực nhanh, trong tình hình này, một câu của lão vang vọng khắp chiến trường, đã lập tức đảo ngược tình thế bất lợi do Bạch Tiểu Thuần tạo ra.

Còn tạo cho Huyết Khê Tông thêm một lí do điên cuồng để đánh giết.

Ba đại Huyết Tử, Tống Khuyết, tu sĩ Huyết Khê Tông đều rực mắt lên, ba Huyết Phách và mấy Thái Thượng Trưởng Lão không còn do dự, ào về phía Bạch Tiểu Thuần.

"Ăn nói bậy bạ!" lão tổ thứ nhất của Linh Khê Tông hừ lạnh.

"Bạch Tiểu Thuần là Thiên Mạch đệ tử của Linh Khê Tông ta, chỉ là Tiểu Thuần tuổi còn nhỏ, mới bị yêu pháp các ngươi đầu độc, hôm nay ngay trước mặt lão phu, mà bọn ngươi còn dám xông tới cướp người! Người đâu! Bảo vệ Tiểu Thuần trở về núi, để lão phu ra tay xử lý yêu pháp Huyết Khê Tông trong người nó!" lão tổ vừa lên tiếng, người của Linh Khê Tông, nhất là Lý Thanh Hậu vội bay vèo ra để bắt Bạch Tiểu Thuần.

Cả hai bên đều đằng đằng sát khí, quyết cướp cho được Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần lại trở thành tiêu điểm của cuộc chiến, cái tiêu điểm này vốn cũng chẳng quan trọng lắm với hai tông, nhưng lại quyết không thể bỏ mặc được.

Huyết Khê Tông muốn cướp Dạ Táng về để hóa giải cục diện bất lợi, còn Linh Khê Tông muốn đoạt lại Bạch Tiểu Thuần để tăng thêm cục diện bất lợi cho Huyết Khê Tông.

Trên bầu trời, các lão tổ đều ra tay, giữa không trung, danh sách truyền thừa và Huyết Phách, Thái Thượng Trưởng Lão hai bên đều xuất thủ, ánh sáng của thuật pháp và Pháp bảo bay loạn khắp nơi.

Huyết Khê Tông Bất Hóa Cốt gào lên bay ra, những Luyện Thi như phi thiên độn địa, những nơi đi qua, thi khí ngập trời, luyện thi do Bạch Tiểu Thuần luyện ra, theo ý chí của hắn, không hề tham gia, nhưng nó chỉ có một mình, chỉ là muối bỏ biển.

Số lượng Ma Đầu đông như vô tận cười vang, ào ào tiến đến.

Những thanh huyết kiếm xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần thân là Huyết Tử, có thể áp chế Trung phong, nhưng Huyết Tử các đời trước của Trung phong, không ít người bởi vì không còn là Huyết Tử, nên thực lực không bằng Bạch Tiểu Thuần, nhưng tập hợp sức mạnh của nhiều người, còn được ý chí của lão tổ hỗ trợ, nên đủ để áp chế thân phận Huyết Tử của Bạch Tiểu Thuần Huyết Tử, giúp tu sĩ Trung Phong có thể tiếp tục chiến đấu.

Cự nhân trận pháp của Linh Khê Tông gầm lên, lao ra, cự nhân của Thượng Quan Thiên Hữu bùng ra sát ý, cùng cự nhân của Quỷ Nha, Công Tôn Vân, Bắc Hàn Liệt, Từ Tung, Chu Tâm Kỳ, đều xông ra.

Chiến thú bờ bắc gầm lên, tạo thành một làn thú triều đông nghìn nghịt thấy mà giật mình, Thiên Giác Mặc Long cũng gầm vang, phun ra một luồng hỏa diễm màu đen như thác nước, hóa bầu trời thành biển lửa.

Trên trời, vầng mặt trời màu trắng của Linh Khê Tông và người bù nhìn của Huyết Khê Tông đều tản mát ra chấn động kinh người.

Bạch Tiểu Thuần đắng chát, mình đã lộ ra thân phận Huyết Tử, mà vẫn không cản được cuộc chiến, nhìn những người quen biết chém giết

lẫn nhau, lòng hắn đau như xé.

"Tại sao nhất định phải giết nhau... Rõ ràng có thể không chiến mà, là vì thực lực của ta chưa đủ sao... Cho nên lời nói của ta, mới không có ai chịu tin." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhìn cảnh trước mặt, rốt cuộc hắn đã hiểu, khi không có thực lực tuyệt đối, dù hắn có quan trọng với hai tông thế nào, cũng không quan trọng tới mức ảnh hưởng được tới trận đại chiến sinh tử này.

"Ta nói, không cho phép các ngươi tiếp tục khai chiến nữa!" Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn không còn đường lùi, mà hắn cũng không cần đường rút lui, tất cả tu vi bản thân đều bộc phát!

Thanh âm của hắn ầm vang như sấm, vang vọng bốn phương, có người chần chừ, nhưng cũng có nhiều người cười khẩy, mặc kệ.

Thần Toán Tử và Cổ Liệt thấy các Huyết Phách tập trung sức mạnh, xóa được uy áp Huyết Tử của Bạch Tiểu Thuần, thì lại bùng lên chiến ý.

Chỉ có một mình Tống Quân Uyển im lặng không ra tay, mặt vẫn đầy nước mắt.

"Các ngươi có nghe rõ chưa, ta nói... Không cho phép các ngươi tiếp tục khai chiến!!" Bạch Tiểu Thuần rống to, hất mạnh tay, giọng nói vút cao sắc nhọn điên cuồng.

Mắt hắn đỏ rực, nhưng kết quả vẫn chẳng khác gì ném một viên đá nhỏ vào hồ nước to, dù có tạo ra rung động, nhưng không đủ làm cả mặt nước rung chuyển.

"Táng nhi, đừng hồ đồ nữa, thân phận của ngươi mẫn cảm, mau mau rời khỏi chiến trường, cũng đừng có tham dự vào, trận chiến này, ngươi... ở phe nào cũng không được." Tống gia lão tổ khẽ nói.

"Tiểu Thuần, Huyết Khê Tông đã cố ý muốn chiến, ngươi có nhiều lời cũng vô ích, tâm ý của ngươi, lão phu đã hiểu, ngươi mau trở lại Lạc

Trần sơn mạch, đừng tham dự vào." Lão tổ thứ nhất của Linh Khê Tông thở dài.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhìn cảnh chém giết xung quanh, hắn biết việc mình sắp làm sẽ gây tổn thương rất lớn cho Huyết Khê Tông, nhưng hắn không còn cách nào nữa.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên, gào lên thê lương.

Tiếng gào ẩn chứa tất cả tu vi của hắn, ẩn chứa sự cường hãn của Bất Tử Trường Sinh Công, và sự điên cuồng tới cực hạn của hắn.

Huyết khí của hắn bộc phát ra hoàn toàn, tạo thành một cột khí màu máu bốc cao tận trời, tiếng nói của Bạch Tiểu Thuần trở nên uy nghiêm vô thượng, vang vọng khắp nơi.

"Huyết Khê Tông, quay về cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải về phía Huyết Khê Tông, ấn xuống một cái.

Một cái ấn này, khiến thiên địa nổ vang, cột sáng màu máu trên người hắn nở to ra gấp cả trăm lần, bầu trời xuất hiện một vòng xoáy màu máu, hóa thành một bàn tay máu khổng lồ thay cho bầu trời, bàn tay này làm một động tác giống hệt động tác tay của Bạch Tiểu Thuần, ấn mạnh một cái xuống phe Huyết Khê Tông!

Một khí thế uy nghiêm khó tả từ trong bàn tay máu tỏa ra.

Những lão tổ của Huyết Khê Tông đều nhìn chăm chú bàn tay máu, Huyết Khê Tông Thủy Tổ biến sắc.

Bàn tay to đè xuống, trong khoảnh khắc, tu sĩ Trung Phong của Huyết Khê Tông đều run rẩy, mặt trắng bệch hoảng sợ, vì công pháp họ tu hành bắt đầu hỗn loạn, tạo thành một kiểu phong ấn, trấn áp ngược lại chính bản thân mình!

Trong chớp mắt, chiến lực của tất cả tu sĩ Trung Phong đã bị trấn áp xuống một nửa!

Chẳng những Trung Phong, Thiếu Trạch Phong, Thi Phong, Vô Danh Phong, tất cả người của Huyết Khê Tông đều nghẹn ngào kinh hãi.

"Chuyện gì vậy..."

"Tu vi của ta có chuyện!!"

"Sao lại thế này, đây là... Tu vi bị phong ấn!!"

Những tiếng kinh hô vang lên khắp chiến trường, không chỉ tu sĩ, ngay cả Luyện Thi, Ma Đầu, huyết kiếm, đều bị trấn áp, sợ hãi la hét, ngay cả huyết vân trên cao và huyết hải dưới đất cũng ảm đạm, giảm đi một nửa.

Những lão tổ Huyết Khê Tông trên bầu trời cũng kinh hãi, vì tu vi của họ cũng bị áp chế!

Giống như đây là áp chế về mặt bản nguyên, là trấn áp không thể nào đỡ được!

Tất cả tu sĩ dựa vào cơ thể của Huyết Tổ để tu hành, đều không thể tránh khỏi kiếp chú này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Ta Thật Sự Đã Hiểu!

Dịch giả: Tiểu Băng

Thiếu Trạch Phong Huyết Tử, Thi Phong Huyết Tử, Vô Danh Phong Huyết Tử run rẩy mãnh liệt, trán nổi gân xanh, họ đều cảm nhận được sự áp chế khó tả từ trong người mình tuôn ra, cướp đi thân phận Huyết Tử của họ!

Sự cướp mất này, là cướp đi khả năng điều khiển tu sĩ của núi mình, khiến ba người trong chớp mắt từ trên cao cao tại thượng bị đánh rơi xuống làm tu sĩ bình thường.

Đại trưởng lão của ba núi cũng không ngoại lệ.

Tống Quân Uyển mặt trắng bệch, không thể nào tin được, Bạch Tiểu Thuần cũng là Dạ Táng, vốn sự thật này đã làm họ chấn động, nhưng bây giờ... họ còn bị chấn động hơn nhiều so với trước, tới mức không thể nào mô tả được.

"Không thể nào!!"

"Ta là Thi Phong Huyết Tử kia mà!!"

"Rốt cuộc là chuyện gì đây, người này chỉ ấn một cái, đã áp chế tất cả chúng ta!"

Huyết Tử còn bị áp chế, sá chi tu sĩ bình thường, Thần Toán Tử, Cổ Liệt, Tống Khuyết, Hứa Tiểu Sơn, toàn bộ Huyết Khê Tông, miễn là người nhờ cơ thể Huyết Tổ để tu hành, thì đều bị Bạch Tiểu Thuần... đè xuống!

Cả chiến trường, vì một bàn tay hạ xuống của Bạch Tiểu Thuần, đã hoàn toàn đổi hướng!

Tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông, cả Thái Thượng Trưởng Lão, Huyết Phách, lão tổ cũng đều phải biến sắc!

Trong chốc lát, khí thế của Huyết Khê Tông bị giảm mạnh, ưu thế hoàn toàn biến mất, tâm thần của nhiều đệ tử có xu hướng muốn tổn thương, cục diện trở nên hỗn loạn.

Không biết là ai, sợ hãi kêu lên.

"Huyết Chủ!! Đây là trong truyền thuyết Huyết Chủ lực lượng!!"

"Trời ơi, Dạ Táng... Bạch Tiểu Thuần... Hắn đã trở thành Huyết Chủ!!"

"Huyết Ma..." danh xưng này liên tiếp được thốt ra, ai nấy hoảng hốt, liên tưởng tới trạng thái ngày hôm nay của bản thân, ai nấy đều biến sắc.

"Huyết Ma... không ngờ có thật!!"

"Huyết Chủ hàng lâm, Dạ Táng... Hắn đã lấy được Huyết Chủ truyền thừa!!"

"Thế này… làm sao đánh tiếp được nữa!"

Tu sĩ Huyết Khê Tông đều quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, tóc dài bay múa, thân ảnh của hắn, hiện giờ là vô cùng to lớn, chỉ một người, đã áp chế cả một tông môn, người như vậy, không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hắn được nữa!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, đưa lưng về phía Linh Khê Tông, nhìn thẳng vào Huyết Khê Tông, giọng khàn khàn không to, nhưng truyền khắp toàn bộ chiến trường.

"Hiện giờ, có thể nghe ta nói được chưa..."

"Huyết Khê Tông, nếu các ngươi cố ý muốn diệt Linh Khê Tông, vậy thì... Phải bước qua xác ta!"

Tất cả Luyện Thi đều run rẩy, tất cả cúi đầu, nhất là Bất Hóa Cốt, trong mắt nó rực lên hỏa diễm, ngửa mặt lên trời rống lên, bay ra, quỳ xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Lục mao thi gào lên, tất cả tơ xanh lục trên người bùng ra bay múa, khiến con mắt của những luyện thi xung quanh nó đều biến đổi, xoay người lại, chuyển mục tiêu công kích trở thành... Huyết Khê Tông!

Những ma đầu đầy trời gầm hét, quay phắt lại, nhe răng ra với người của Huyết Khê Tông!

Trong khoảnh khắc, chẳng những người Huyết Khê Tông bị áp chế, mà còn bị đảo ngược một nửa sức mạnh!

Các lão tổ Huyết Khê Tông mặt trắng bệch, nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc, vô cùng khó nghĩ.

"Hắn... Là Huyết Chủ!"

Thủy Tổ, Vô Cực Tử, Tống gia lão tổ, đều vô cùng khó nghĩ. Nếu họ biết Dạ Táng là Huyết Chủ, cuộc chiến này đã không xảy ra như vầy.

Đối với Huyết Chủ, đối với Huyết Ma trong truyền thuyết này, Huyết Khê Tông rất là mâu thuẫn, họ muốn nó tồn tại, nhưng cũng không muốn trên đời có nó, nếu Huyết CHủ chỉ là một đệ tử bình thường, họ sẽ giam hắn lại, khiến hắn chỉ có thể triển khai những thủ đoạn về mặt có lợi cho Huyết Khê Tông, nhưng không ngờ... Huyết Chủ lại là Bạch Tiểu Thuần.

Tống gia lão tổ đắng chát, trầm mặc, Thủy Tổ hoảng hốt, không ai biết lão đang nghĩ gì, Vô Cực Tử trầm mặc, nhưng trong mắt có một vòng quang mang kỳ lạ lóng lánh, Hạng Viêm lão tổ cúi đầu, không ai nhìn thấy nét mặt của lão.

Tống Quân Uyển cay đắng nhìn Bạch Tiểu Thuần, cười thảm, lòng nàng đã lủng lỗ chỗ như tổ ong, cảm thấy mình với Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng xa xôi.

Nàng cúi đầu xuống, nàng muốn tránh đi, muốn rời khỏi nơi đây, nàng không muốn nhìn thấy... Bạch Tiểu Thuần nữa.

Thấy mọi người im lặng khó xử, Tống Quân Uyển ảm đạm, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đau khổ, nhưng hắn không có cách khác.

"Đừng giết lẫn nhau nữa, ta có thể đại diện cho Linh Khê Tông, chúng ta..." Bạch Tiểu Thuần nói khẽ, hắn nghĩ trận chiến bây giờ đã không còn căng thẳng nữa.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, từ hướng Linh Khê Tông bỗng rung lên chấn động, là chấn động báo trước đại trận Lạc Trần sơn mạch sắp bộc phát!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, quay phắt lại nhìn, thấy giữa không trung, các lão tổ Linh Khê Tông thần sắc đều khác nhau!

Lão Tổ đời thứ nhất ánh mắt thâm sâu, lão cũng bị cảnh vừa rồi làm cho rung động, lão không thể nào nghĩ Bạch Tiểu Thuần chẳng những là Huyết Tử, còn là... Huyết Chủ trong truyền thuyết!

Cái thân phận này quá quan trọng, áp chế làm nghịch chuyển cả khí thế của Huyết Khê Tông, đây chính là cơ hội tuyệt thế ngàn năm một thuở cho Linh Khê Tông!

Cơ hội thế này, năm lão tổ của Linh Khê Tông đều nhìn thấy, dù họ cũng quan tâm tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng chuyện này liên quan tới vận mệnh tông môn, thà họ phản bội lương tâm, cũng chọn tông môn đại nghĩa, năm người quay qua nhìn nhau, lão tổ thứ nhất cười!

"Tốt lắm, Bạch Tiểu Thuần, lập nhiều đại công, từ nay về sau được đưa vào trong danh sách truyền thừa, phong làm thiếu tổ!"

"Linh Khê Tông, toàn lực... Xuất kích, diệt... Huyết Khê Tông!!" lão tổ đời thứ nhất vung tay lên, bốn lão tổ còn lại đều vọt về phía các lão tổ của Huyết Khê Tông, cùng lúc, trận pháp Lạc Trần sơn mạch nổ vang, hào quang lóng lánh, những cự nhân trận pháp cũng gầm lên lao ra, các chiến thú gào rú, ào ào xuất trận.

Chính là lợi dụng cơ hội trời cho này, đánh cho Huyết Khê Tông phải trọng thương, một lần hành động để có được căn cơ vạn năm.

Huyết Khê Tông kinh hãi, mọi người đều không cam lòng gào lên, họ không còn đường lùi, ai nấy vô cùng bi phẫn, vô cùng hận Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng, ta hận ngươi!!"

"Huyết Tử gì, Huyết Phách gì, cái gì ngươi có thể thay mặt cho Linh Khê Tông... Hừ, Dạ Táng, ngươi cái gì cũng không phải!!"

"Dạ Táng, lão phu dù có chết trận, thành quỷ cũng không tha cho ngươi!"

Ba đại Huyết Tử, Thái Thượng Trưởng Lão, và các Huyết Phách đều vận hết chiến lực mạnh nhất còn có thể, các lão tổ nghiến răng, đau buồn gầm lên.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn những lão tổ của Linh Khê Tông, nhìn trận thế của Linh Khê Tông, hắn không bao giờ ngờ chuyện này, cả người lảo đảo, lùi lại mấy bước, cúi đầu cười đau đớn.

"Là ta ngây thơ, cứ tưởng đè một bên xuống, thì trận chiến này có thể ngăn cản được, là ta sai rồi..."

"Ta hiểu rồi... Thật sự đã hiểu... Ta đánh giá quá cao vị trí của mình, đánh giá sai thân phận của mình... Đã như vậy, như vậy... Linh Khê Tông, những người thân của ta, hãy nhìn ta, xem ta đi!"

Tiếng cười kia càng lúc càng lớn mang theo tiếng khóc nức nở, đến cuối cùng, hắn ngẩng phắt đầu lên, giơ tay phải, gọi …

"Thiết Đản!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Bây Giờ, Nghe Ta Nói Được Chưa?

Dịch giả: Tiểu Băng

Thiết Đản ngẩng đầu, gầm lên một tiếng rung chuyển trời đất.

Cơ thể nó to dần ra, ba trượng, mười trượng, hai mươi trượng, ba mươi trượng!!

Trong chớp mắt, thân thể của nó đã đạt tới chừng ba mươi trượng, như một ngọn núi nhỏ, khí thế kinh người, hỏa diễm tím dưới bốn chân rầm rầm bùng lên, tỏa ra một khí thế kinh thiên động địa!

Khí thế kia, chỉ có Thú Vương, mới có được!!

Đây chính là... Thú Vương!

Tốc độ Thiết Đản cực nhanh, chỉ vèo một cái đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hướng về Linh Khê Tông, phát ra một tiếng gầm điếc tai nhức óc.

Trong mắt nó phức tạp, nhưng nó không thể do dự, dù có là chuyện gì, chỉ cần là Bạch Tiểu Thuần nói, nó nhất định sẽ làm theo, dù nó luôn cảm thấy người Linh Khê Tông đối với mình rất tốt, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã lên tiếng, thì nó không quan tâm!

Cả đời này của nó, chỉ để ý một người, đó là phụ thân của nó, là người lúc nó tưởng như không thể sống được, đã cổ vũ nó, kêu gọi nó, những âm thanh đó, cả đời nó cũng không quên được.

Trong tiếng gầm của nó ẩn chứa sự uy nghiêm của Thú Vương, khiến tất cả chiến thú của Linh Khê Tông đều run bần bật, sau đó quay người, hướng về những người đã từng là chủ nhân của chúng, gầm lên.

Tất cả chiến thú gào thét, khiến cả Linh Khê Tông đều chấn động.

"Cái này..."

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn làm gì?"

"Trời ơi, Thiết Đản ngươi..."

Linh Khê Tông đại loạn, trận hình vì chiến thú đào ngũ mà tan vỡ, nhất là bờ Bắc, chẳng khác gì bị trọng thương, Thiên Giác Mặc Long trên trời trầm mặc nhìn Thiết Đản, rồi nhoáng một cái, xuất hiện bên cạnh Thiết Đản, nhìn về phía Linh Khê Tông.

Tất cả người của Linh Khê, các lão tổ, các Thái Thượng trưởng lão, danh sách truyền thừa, đều rung động không thể tin được.

Bạch Tiểu Thuần chỉ là một Thiên Mạch đệ tử, chuẩn danh sách truyền thừa, nếu Kết Đan, trong truyền thừa cũng sẽ là một người nổi bật, một nhân tài khó có được, thế nhưng... Cũng vẻn vẹn chỉ vậy mà thôi.

Nhưng giây phút này, sau khi Thiết Đản bay ra, lúc Bạch Tiểu Thuần chỉ gọi một câu, khiến cả chiến thú bờ Bắc quay người đào ngũ, thì mọi việc đã thay đổi, họ nhận ra Bạch Tiểu Thuần không biết từ lúc nào, đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mọi người!

Vừa rồi Huyết Khê Tông rung động, nay đến Linh Khê Tông choáng váng.

Thượng Quan Thiên Hữu nắm chặt nắm đấm, mắt muốn phun ra lửa, Quỷ Nha phức tạp, Bắc Hàn Liệt trầm mặc, Công Tôn Vân, Từ Tung đám người, đều hít thở dồn dập.

Chu Tâm Kỳ ngây người, Hầu Vân Phi mở to mắt, Hầu tiểu muội mắt trợn to há hốc mồm, tim đập nhanh tới cực hạn.

Đám Trương Đại Bàn, Hắc Tam Bàn, Trần Phi mờ mịt.

Lý Thanh Hậu trầm mặc, phức tạp nhìn Bạch Tiểu Thuần, dần dần, sự phức tạp trong mắt biến mất, thay vào đó, là sự cổ vũ.

"Tiểu Thuần... đã trưởng thành." Lý Thanh Hậu thì thào.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, ngẩng đầu nhìn các lão tổ Linh Khê Tông trên không trung.

"Muốn tiêu diệt Huyết Khê Tông, vậy cũng... phải bước qua xác của Bạch Tiểu Thuần ta!"

Giọng nói đau đớn, nhưng rất kiên quyết.

Những lão tổ Huyết Khê Tông giật mình, các Huyết Phách kia, Thái Thượng trưởng lão, ba đại Huyết Tử, cũng hết hồn, nhìn Bạch Tiểu Thuần, không xác định được cảm xúc trong lòng hiện giờ.

Hứa Tiểu Sơn, Tống Khuyết, Cổ Liệt, nhìn lưng Bạch Tiểu Thuần, lòng mềm hẳn đi.

Hắn đưa lưng về phía họ, dùng tính mạng của mình để bảo vệ họ, hắn đã lại trở về là... Trung Phong Dạ Táng!

Cả chiến trường đều nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Lời của hắn, không ai dám bỏ qua nữa, không ai không thèm để ý nữa!

Một mình hắn đã thay đổi cả cuộc chiến, một mình hắn, áp chế cả Huyết Khê Tông, lẫn Linh Khê Tông!

"Bây giờ, các ngươi nghe ta nói được chưa?" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhìn lão tổ hai phe, nhìn tu sĩ hai phe, trong giọng nói mang theo ý

chí không cho ai từ chối.

"Vì sao chúng ta cứ phải giết chóc lẫn nhau? Vì sao nhất định phải có một bên phải diệt? Chúng ta đều là tu sĩ Đông Mạch Hạ Du Tu Chân Giới, mục đích tu hành của chúng ta, chẳng lẽ là để giết người hay sao?" tiếng Bạch Tiểu Thuần vang vọng, Linh Khê Tông trầm mặc, Huyết Khê Tông im lặng.

Cả chiến trường chỉ có âm thanh của một mình hắn...

"Tu hành, không phải là để Trường Sinh sao, pháp thuật, không phải là để hộ đạo sao, nếu có cách giải quyết tốt hơn, không cần phải giết lẫn nhau, tại sao chúng ta không thử?" giọng Bạch Tiểu Thuần lớn dần, gần như la lên, nhìn những gương mặt quen thuộc, những người đã đổ máu vì nãy giờ chiến đấu.

Hắn rất đau lòng.

"Ta là một người rất sợ chết, ta chẳng những không muốn mình chết, ta còn không muốn thân nhân của ta, tông môn của ta, của ta bằng hữu chết!!

Ta muốn tất cả những người ta biết, Linh Khê Tông, Huyết Khê Tông, đều sống sót!" tiếng Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn, truyền khắp bốn phía, người Linh Khê Tông cúi đầu, nhiều người Huyết Khê Tông nắm tay đã thả lỏng ra.

Lời của Bạch Tiểu Thuần khiến lòng của lão tổ hai phe trở nên phức tạp.

"Ta có thể không cần phải thò đầu ra, chỉ việc đứng im nhìn các người giết nhau, dù cuối cùng Huyết Khê Tông thắng hay Linh Khê Tông thì với ta cũng chẳng ảnh hưởng gì, ta là Huyết Khê Tông Huyết Tử, ta là Linh Khê Tông truyền thừa!"

"Nhưng ta không muốn như vậy, các ngươi hận ta cũng được, trách ta cũng được, ta cũng phản ngăn cản các ngươi!" Bạch Tiểu Thuần rống to, ứa nước mắt.

"Linh Khê Tông đánh xong trận này, chín thành đệ tử sẽ chết, dù có không diệt môn thì cũng không thể nào gượng dậy nổi, mất cả tư cách tông môn hạ du."

"Huyết Khê Tông dù có thắng cũng là thắng thảm, phải tiếp tục đấu với Huyền Khê Tông, rồi đi khiêu chiến Không Hà Viện, tới lúc đó, các ngươi có thể thắng nổi nữa hay không? Các ngươi có bao nhiêu phần thắng? Coi như các ngươi thắng, thì ở khu Trung Du, các ngươi cũng là yếu nhất, có lẽ chẳng được bao lâu các ngươi cũng sẽ bị đào thải, bị các tông môn khác của trung du diệt tông!" Bạch Tiểu Thuần không chút khách khí, những điều hắn nói đều là sự thật, khiến nhiều người suy tư.

"Ta biết Linh Khê Tông không muốn chiến, Huyết Khê Tông cũng không muốn chiến, chỉ vì để trở thành Trung Du tông môn mà phải tranh giành với nhau."

"Nhưng tại sao chúng ta lại không hợp lại với nhau thành một, trở thành một tông môn, như vậy, chúng ta sẽ là mạnh nhất, chúng ta có thể diệt luôn Huyền Khê Tông, diệt luôn Đan Khê Tông, cướp hết tài nguyên của họ, làm cho mình to mạnh hơn, với sự cường đại chưa bao giờ có đó, chúng ta sẽ đi diệt Không Hà Viện, như vậy, chúng ta cũng có thể tấn chức!" Bạch Tiểu Thuần nắm chặt nắm đấm, thần sắc kích động, thanh âm càng lớn.

"Tài nguyên của Trung Du tông môn rất nhiều, đủ cho tất cả chúng ta chia sẻ với nhau. Hợp tác thì cùng có lợi, chiến thì lưỡng bại câu thương, tại sao chúng ta không hợp lại?"

"Linh Khê Tông, Huyết Khê Tông, hợp nhất thành một tông môn mới, một tông môn mạnh nhất khu hạ du, khiến cho tất cả những tông môn khác phải sợ hãi!"

Lão tổ hai bên đều trầm ngâm. Những đạo lý Bạch Tiểu Thuần nói không phải họ không biết, nhưng trước đây họ không hề có sự tin tưởng lẫn nhau, còn chuyện nhập lại thành một tông môn mới thì họ vốn không hề nghĩ tới, vì nó quá sức tưởng tượng, mà căn bản cũng không có khả năng.

Nhưng bây giờ, có lẽ điều này đã có thể làm được, Bạch Tiểu Thuần chính là sợi dây nối, nối hai đại tông môn lại với nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Hạng Viêm Ra Tay

Dịch giả: Tiểu Băng

Đối với Linh Khê Tông, là một Thiên Mạch đệ tử, danh sách truyền thừa, lại điều khiển được tất cả chiến thú, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành một người vô cùng quan trọng, sau này tu vi hắn cao lên, trở này cây cột trụ chống đỡ cho Linh Khê Tông cũng không phải là điều không thể với tới.

Đối với Huyết Khê Tông, từ lúc Bạch Tiểu Thuần lộ ra sức mạnh của Huyết Chủ, thì tầm quan trọng của hắn đã không còn gì phải bàn cãi...

Chỉ cần một ý niệm của hắn, đã có thể giúp chiến lực của cả Huyết Khê Tông tăng lên ba thành, và cũng có thể áp chế hạ xuống một nửa.

Giờ khắc này, Thủy Tổ Huyết Khê Tông khi nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong đầu lại hiện ra thân hình khủng bố của Huyết Tổ trong Thông Thiên Hà!

"Huyết Chủ... Có thể điều khiển Huyết Tổ chi thân hay không?" Huyết Khê Tông Thủy Tổ ngần ngừ, lão không dám trấn áp Huyết Chủ, không dám đặt cược, vì sợ nếu thua, Huyết Khê Tông sẽ bị diệt!

"Dung hợp thành tông môn mới, sơn môn đặt ở đâu?" Thiết Mộc lão tổ Linh Khê Tông hỏi.

"Tông môn mới, thì đặt sơn môn mới, không cần thiết phải bắt buộc ở lại nơi chốn cũ, phân mạch Không Hà Viện, chính là nơi đặt sơn môn mới của chúng ta!" mạch suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng rõ ràng, mắt rực sáng, dạt dào chiến ý!!

"Với sức mạnh Huyết Chủ của ta, có thể giúp chiến lực Huyết Khê Tông nâng cao ba thành, với khả năng khống chế chiến thú của ta, có thể khiến tất cả chiến thú của Linh Khê Tông tụ hợp lại, tạo ra một sức mạnh mạnh hơn!"

"Hai tông dung hợp, sẽ trở thành hai lưỡi dao sắc bén đặt song song, chúng ta sẽ đi chiếm Huyền Khê Tông, chiếm Đan Khê Tông, mạnh mẽ quét ngang phân viện Không Hà Viện, vào... Trung du phân mạch!!"

"Trung du phân mạch, là nơi xa lạ với chúng ta, nên nếu chúng ta muốn vững mạnh ở đó, thì chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào nhau!" lão tổ hai phe đều trầm ngâm ngẫm nghĩ, nhìn Bạch Tiểu Thuần mà không khỏi than thở trong lòng.

Trận chiến này, đã không thể nào tiếp tục được nữa.

Bởi vì, Linh Khê Tông tin tưởng Bạch Tiểu Thuần, và Huyết Khê Tông cũng tin tưởng Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian dần trôi qua, bốn phía mặc dù vẫn im lặng, nhưng đã có nhiều người rì rầm bàn tán với nhau, sự căng thẳng giương cung bạt kiếm của chiến trường đã giảm mạnh.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy bớt căng thẳng.

Nhưng ngay lúc này!

Hạng Viêm lão tổ của Huyết Khê Tông mắt lóe sáng, phát ra sát cơ mãnh liệt.

"Toàn ăn nói bậy bạ, chắc chắn ngươi đã giết Trung Phong Huyết Tử Dạ Táng của chúng ta, mạo danh thế thân, dùng tà thuyết mê hoặc người khác, lão phu phải diệt ngươi!"

Lão nói còn chưa dứt lời, cả người đã lao vụt ra, vung tay phải, tu vi Nguyên Anh mạnh mẽ bùng ra, một cái vòng xoáy cực lớn xuất hiện.

Vòng xoáy rực lên sát ý, hóa thành vô số kiếm khí đều chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, cơ thể hắn như bị trói chặt, không thể giãy giụa được.

Lão tổ Nguyên Anh ra tay, mà Bạch Tiểu Thuần mới chỉ là Trúc Cơ trung kỳ...

Sự chênh lệch giữa hai bên như biển lớn và ao nhỏ!

Nhưng đó vẫn chưa phải là sát chiêu của Hạng Viêm lão tổ, sát chiêu là một chưởng tay phải lão ấn tới!

Một chưởng này vừa xuất hiện, bầu trời nổ vang, lửa bốc lên hừng hực đốt cháy không gian, tạo thành một bàn tay to cả trăm trượng, một đường thiêu đốt hư vô, mang theo ý chí tuyệt diệt, nhắm thẳng vào Bạch Tiểu Thuần!

Hạng Viêm lão tổ ra tay quá đột ngột, lão tổ hai bên đều không kịp phản ứng, mọi người đều biến sắc.

"Hạng Viêm dừng tay!!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ lo lắng gầm lên, tay phải chém ra một trảo để cản lại.

Nhưng tu vi của lão đã bị áp chế xuống một nửa, nên không đủ lực ngăn hết đòn đánh của Hạng Viêm lão tổ, chỉ khiến nó hơi khựng lại một chút mà thôi.

Huyết Khê Tông Thủy Tổ biến sắc, mắt lóe hàn mang, Bạch Tiểu Thuần quá quan trọng, nếu hắn chết, hai tông... sẽ phải tiếp tục đánh nhau, không thể hòa hoãn được nữa!

Bởi vì, sợi dây ràng buộc đã đứt!

Tống gia lão tổ mắt rụt lại, dù thế nào, Bạch Tiểu Thuần là nghĩa tử của lão, có người lại dám ngay trước mặt lão muốn giết nghĩa tử của lão, làm sao lão chịu được, nên gầm lên, lao vụt ra, tay phải bấm pháp quyết chỉ một cái, một đạo kiếm khí ngập trời chém thẳng vào Hạng Viêm.

Nhưng cũng vì tu vi bị giảm đi một nửa, nên kiếm khí của Tống gia lão tổ cũng tan vỡ, bàn tay to của Hạng Viêm lão tổ chỉ ảm đạm đi một tí, nhưng vẫn tiếp tục thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Lão tổ thứ nhất Linh Khê Tông nổi giận, gầm lên kinh người, tay bấm pháp quyết, một cái xích sắt đột ngột xuất hiện, nhanh chóng to ra, hóa thành trăm trượng, bay tới cản đường Hạng Viêm.

Bàn tay to rực lửa bị hỏng mất một nửa, nhưng vì... Hạng Viêm lão tổ ra tay trước, chiếm được tiên cơ, nên dù liên tiếp bị ngăn cản, vẫn không bị tiêu tán hoàn toàn!

Bàn tay bị tàn phá một nữa đập thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Thuần!!"

"Dạ Táng!!"

Mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, gào lên.

Trán hắn nổi gân xanh, cả người nghiến lên ken két, xương cốt như muốn vỡ vụn, cảm giác tử vong vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng hắn không cam lòng, mắt hắn rực đỏ, hai tay đều bấm pháp quyết, một cái đèn lồng màu tím xuất hiện trong tay, bay lên đỡ bàn tay tàn phá.

Oanh oanh oanh!

Cái đèn tím cháy rụi, lửa tím tràn ra khắp nơi, tạo thành một gương mặt người cực lớn, bay tới va chạm với tàn chưởng. Đèn lồng tím này là Tống gia lão tổ ban cho, uy lực cực lớn, không thua Hạng Viêm lão tổ bao nhiêu!

Hai bên chạm vào nhau, sóng trùng kích tỏa ra ngập trời, lửa tím tiêu tán, tàn chưởng tiếp tục bị tàn phá nhiều thêm, nhưng vẫn tiếp tục bay tới!

Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, bị lực xung kích hất lùi ra sau, hắn vung tay phải, một miếng ngọc bội bốn màu xuất hiện, phóng ra một màn sáng bốn tầng màu sắc khác nhau chắn trước mặt hắn.

Màn chắn vừa dựng lên, tàn chưởng đã tới nơi, những tiếng nổ vang không ngừng, màn sáng bốn tầng từng tầng tan vỡ.

Tuy mỗi lần tan vỡ, lại làm tàn chưởng ảm đạm đi không ít, nhưng vẫn không đủ làm cho nó tiêu tán, các lão tổ gầm lên, ai cũng lo cho Bạch Tiểu Thuần, màn sáng bốn tầng, toàn bộ tan vỡ!

Bàn tay tàn phá thế như chẻ tre đập vào người Bạch Tiểu Thuần, song ngay lúc nó đập vào, Bạch Tiểu Thuần đã kịp rút ra một lá bùa!

Lá bùa...

Thần lực phù!!

Hắn đập mạnh lá bùa lên ngực, gầm vang, Bất Tử Trường Sinh Công bùng lên, hai Thiên Yêu thân cực lớn xuất hiện sau lưng, nhờ tác dụng của Thần lực phù, sức mạnh cơ thể của Bạch Tiểu Thuần đã được tăng lên gấp đôi!

Cơ thể hắn đụng vào bàn tay tàn phá.

Nếu cảnh này được vẽ thành tranh, nhất định sẽ khiến người xem tranh giật mình, vì dưới bàn tay hỏa diễm, không hề nhìn thấy hình dáng Bạch Tiểu Thuần, mà chỉ nhìn thấy hai con... Thanh Bì Thiên Yêu!!

Oanh oanh oanh!!

Tiếng nổ rung trời, rung chuyển bát phương, bàn tay hỏa diễm rốt cuộc tan vỡ, hóa thành vô số đốm lửa bay tứ tán, hai cái Thiên Yêu thân của Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện những vết rạn, sau nó vỡ thành nhiều mảnh.

Cơ thể hắn rơi nhanh, đập mạnh xuống đất, tạo thành một cái hố sâu cả mười trượng!

Trong hố, Bạch Tiểu Thuần mặt xám ngắt, miệng trào máu tươi, hơi thở mong manh, hoàn toàn bất tỉnh, không ai nhìn thấy trong tay phải hắn có một luồng hắc quang đang dần tan đi.

Ngay trước khi hắn bất tỉnh, đã kịp giải trừ áp chế tu vi cho người của Huyết Khê Tông!

Không ai nhìn thấy lúc Hạng Viêm ra tay với Bạch Tiểu Thuần, trong Lạc Trần sơn mạch có một con khỉ mắt rực lên ác liệt, và trên tầng mây của Huyết Khê Tông có một đôi ánh mắt màu đỏ, chợt hiện ra nhấp nháy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Thiên Diện Tử

Dịch giả: Tiểu Băng

Bên hố sâu của Bạch Tiểu Thuần có hai người cùng xuất hiện, một người là Tống gia lão tổ, người thứ hai là sư tôn của Lý Thanh Hậu đích, Thiết Mộc Chân Nhân.

Hai người cùng xuất hiện bên người Bạch Tiểu Thuần, hai người nhìn nhau đầy cảnh giác và đề phòng!

Người Huyết Khê Tông đã được giải trừ áp chế tu vi, khiến khí thế của họ lại bùng lên mạnh mẽ, Huyết Vân tiếp tục tràn rộng ra, những Luyện Thi, Ma Đầu đều rung lên, gào rú.

Nhất là Thiết Đản, ban nãy nó không kịp đuổi qua, lúc này dữ dằn nhìn Hạn Viêm chằm chằm, trong mắt đầy thù hận!

Cơ thể Ba đại Huyết Tử, Huyết Phách, Thái Thượng trưởng lão, Nội Môn Đệ Tử, Ngoại Môn Đệ Tử, các lão tổ Huyết Khê Tông trên trời đều run lên một cái, áp chế đã giải trừ!

Người Linh Khê Tông vô thức hít thở nhanh, tập trung tâm thần nhìn sang Huyết Khê Tông, bầu không khí giương cung bạt kiếm đã lại căng lên.

Ai cũng biết, bây giờ mà xung đột, thì không thể ngưng chiến được nữa!

Hạn Viêm Chân Nhân cau mày, nhìn Bạch Tiểu Thuần trong hố, trong lòng thở dài, lão nhìn ra hắn chưa chết, chỉ bị trọng thương mà

thôi, tuy rất tiếc nuối, nhưng bây giờ không còn cơ hội tiếp tục ra tay nữa.

"Tuy chỉ bất tỉnh, nhưng vậy cũng đủ rồi..." Hạn Viêm Chân Nhân bùng phát sát khí, nhìn sang Linh Khê Tông cười vang.

"Áp chế đã được giải trừ, Linh Khê Tông hèn hạ kia, hôm nay, nhất định huyết tẩy Linh Khê, các huynh đệ Huyết Khê Tông, theo lão phu diệt Linh Khê Tông!!" Hạn Viêm Chân Nhân bay ra trước nhất, không ít đệ tử Huyết Khê Tông bị khí thế của lão lôi cuốn, trong mắt cũng lộ ra sát ý, bay ra theo.

Nhưng từ trên cao của Huyết Khê Tông, bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh.

"Huyết Khê Tông, từ lúc nào đến phiên ngươi làm chủ?" Một sức mạnh cấm cố ầm ầm ép xuống, những đệ tử Huyết Khê Tông đang lao ra đều khựng lại, Hạn Viêm Chân Nhân biến sắc, ngẩng đầu lên nhìn người vừa lên tiếng đang từng bước một đi tới.

Huyết Khê Tông Thủy Tổ!

Áp chế tu vi của lão đã không còn, khí thế ầm ầm bộc phát, từng bước lão bước ra, đều làm cho trời đất như bị bóp méo đi một chút.

"Phong Thần tử, ngươi nói thế là ý gì!" Hạn Viêm Chân Nhân sầm mặt, tức giận hỏi Thủy Tổ.

"Ý gì? Vừa rồi đã bảo ngươi dừng tay, vì sao vẫn tiếp tục ra tay, lão phu không tin ngươi không nhìn ra, người này không phải là mạo danh, hắn đúng là Huyết Tử của Huyết Khê Tông ta, cũng là Huyết Chủ!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ mắt lóe hàn mang, chậm rãi lên tiếng, giọng nói rền vang như sấm sét.

"Ta đương nhiên biết hắn là Huyết Tử, nhưng không lẽ các ngươi muốn sau này người của Huyết Khê Tông ta, kể cả chúng ta, đều bị một

tên tiểu bối lúc nào cũng có thể áp chế một nửa tu vi hay sao? Cho nên ta muốn giết hắn, giết hắn đi, đối với Huyết Khê Tông ta chẳng những không có điều gì xấu, mà còn mang tới vô số điều may mắn!" Thủy Tổ tới gần, Hạn Viêm Chân Nhân cũng bị áp lực, lùi lại mấy bước, vừa nói vừa nhìn sang những lão tổ còn lại của Huyết Khê Tông.

"Việc ta làm, cũng là việc các ngươi đang chần chừ muốn làm mà thôi!"

Trong Huyết Khê Tông có người dao động, các lão tổ Huyết Khê Tông đều sầm mặt, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

Thủy Tổ chỉ cười nhạt, nhìn chằm chằm Hạn Viêm Chân Nhân.

"Lão phu cũng có thể áp chế tất cả các ngươi, vậy chẳng lẽ ngươi cũng muốn giết ta? Hơn nữa... Lão phu rất muốn biết, vừa rồi lúc ngươi ra tay, tại sao tu vi của ngươi không bị áp chế?"

Một lời vừa ra, người Huyết Khê Tông đều sững sờ, buột miệng kêu lên, ban nãy không ai để ý điều ấy, bây giờ nghe ra, đều giật mình.

Bên Linh Khê Tông cũng chỉ có lão tổ đời thứ nhất là nhìn thấy điều này.

Hạn Viêm lão tổ biến sắc, trán rịn mồ hôi lạnh, việc này lão không thể nào giải thích được, chỉ có thể thầm hận trong lòng, vốn theo lão tính toán, chỉ cần giết Bạch Tiểu Thuần, dù sau đó có bị lộ… nhưng đã không còn Bạch Tiểu Thuần, Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông tuyệt đối không có khả năng dung hợp lại nữa, nhất định sẽ lại giết nhau.

"Chết tiệt, Bạch Tiểu Thuần này mạng quá lớn, trúng ta một đòn mà còn không chết!" Hạn Viêm Chân Nhân nghiến răng, cơ thể trở nên mơ hồ, nhanh chóng lùi ra sau.

"Muốn đi?" Thủy Tổ mắt lóe sát cơ, vung tay phải, chỉ vào Hạn Viêm Chân Nhân một cái.

Cùng lúc, các lão tổ của Linh Khê Tông cũng thuấn di, bao vây xung quanh Hạn Viêm Chân Nhân không cho lão bỏ chạy.

Một chỉ của Huyết Khê Tông Thủy Tổ đánh tới, Hạn Viêm Chân Nhân thấy không chạy được, gầm lên, tay bấm pháp quyết, cả người bừng lên hỏa diễm, đối kháng lại.

Một tiếng nổ đinh tai, Hạn Viêm Chân Nhân miệng ứa máu, nhờ lực trùng kích nhanh chóng lùi về sau!

Sáu lão tổ hừ lạnh, đều bấm pháp quyết, thuật pháp, Pháp bảo, Thần Thông thi nhau bùng lên.

Huyết Kiếm hiện ra, một đường chém xuống, người cầm kiếm, chính là Vô Cực Tử.

Một cón ác long xuất hiện, gào vang, bên cạnh ác long là lão tổ của Thiếu Trạch Phong, lão bước ra một bước, một quyền đánh xuống, Hư Không vỡ vụn, tạo thành gió lốc.

Thủy Tổ vung tay, trong tay xuất hiện một lá cờ to, tạo thành một luồng gió đen, hóa thành một con Hắc Phượng, phát ra một tiếng hót làm rung chuyển tâm hồn, nhoáng một cái đã bay tới, Hạn Viêm Chân Nhân không thể nào né được.

Hạn Viêm Chân Nhân bật cười, thần sắc dữ tợn, hai tay đập mạnh vào ngực, oanh một tiếng, tóc của lão trong chớp mắt đều hóa thành màu trắng!

Ngoài lớp da trên người lão nổi lên rất nhiều gương mặt khác nhau, nữ có nam có, trẻ có già có, những gương mặt vặn vẹo, gào rú thê lương.

"Thiên Diện Đạo, Vô Tình Tý!" Hạn Viêm Chân Nhân cười vang. Một tiếng nổ vang, cả người Hạn Viêm Chân Nhân như tự bạo, nổ tung, những gương mặt từ người lão với những tiếng kêu thê lương lao ra ngoài, điên cuồng bay đi khắp phương tám hướng.

"Huyền Khê Tông Thiên Diện Tử!!" mắt Vô Cực Tử rụt lại, bật thốt. Thủy Tổ và các lão tổ khác đều biến sắc, ai cũng nhận ra lai lịch thuật pháp phân thân đặc biệt này!

Các lão tổ Linh Khê Tông cũng sững người, nhận ra bí pháp độc môn của lão tổ thần bí nhất trong truyền thuyết của Huyền Khê Tông!

Tuy các lão tổ đã hợp lực, bố trí thiên la địa võng, nhưng vẫn có một số gương mặt lọt lưới chạy ra.

Một khuôn mặt thiếu niên chạy thoát, bay xa hơn vạn trượng, sau đó nhúc nhích, hóa thành một thanh niên tóc trắng, sắc mặt tái nhợt, thanh niên này không hề dừng lại, tiếp tục thuấn di chạy trốn.

"Thiên Diện Tử!!" Vô Cực Tử mắt rực sát cơ, lao ra đuổi theo thanh niên tóc trắng, hai người trong chớp mắt, một trước một sau, biến mất nơi chân trời.

Người Huyết Khê Tông sững sờ, không ai ngờ, một trong các lão tổ của tông, Hạn Viêm Chân Nhân, lại là... Huyền Khê Tông Thiên Diện Tử!

Có thể tưởng tượng, Hạn Viêm Chân Nhân thật sự đã bị giết chết, dùng bí pháp chế tạo da người, bị Thiên Diện Tử thay thế!

Nhớ lại lúc Thiên Diện Tử ra tay với Bạch Tiểu Thuần, mọi người đều hiểu Thiên Diện Tử không thể để cho Bạch Tiểu Thuần phá rối, giúp hai tông hợp nhất với nhau.

Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần chết, điều đó sẽ không xảy ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Chào Buổi Sáng

Dịch giả: Tiểu Băng

Những chuyện xảy ra hôm nay, với Huyết Khê Tông, thật sự là quá rung động.

Huyết Ma xuất hiện, một vị lão tổ lại là Ám Tử, tất cả mọi việc khiến trong thời gian ngắn họ không thể nào tiêu hóa kịp, ai nấy cảm thấy nhục nhã, có người còn cảm thấy mờ mịt với Huyết Khê Tông.

Thủy Tổ cay đắng nghiến răng, nhìn lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần đang bất tỉnh dưới đất, là chiến hay hợp? Bỗng lỗ tai lão khẽ nhúc nhích, giống như có ai đó đang truyền âm cho lão, sau một lúc lâu im lặng, mặt lão trở nên quyết đoán, lên tiếng.

"Huyền Khê Tông châm ngòi hai tông, muốn thấy hai tông giết hại lẫn nhau, giết mất Hạng Viêm đạo hữu Huyết Khê Tông ta, còn muốn diệt Huyết Tử chúng ta... Việc này không thể nhẫn nhịn, Huyết Khê Tông ta xuất chiến, chưa thấy máu quyết không về, hôm nay đã xuất... vậy đi diệt Huyền Khê Tông!!" tiếng Huyết Khê Tông Thủy Tổ vang vọng khắp không gian, truyền vào tai từng đệ tử Huyết Khê Tông, người Huyết Khê Tôngnổi giận.

"Thề diệt Huyền Khê Tông!!"

"Báo thù cho Hạng Viêm lão tổ!!" người Huyết Khê Tông đang cần một mục tiêu để phát tiết, nghe Thủy Tổ nói xong thì huyết ý bộc phát, sát ý lại bùng lên.

Đoàn quân chuyển hướng, Huyết Hải dưới đất sùng sục, Huyết Vân trên trời càng đậm, những Huyết Cự Nhân gào thét, những chiếc huyết sắc chiến thuyền ào ạt, những quả cầu đệ tử bắn đi, những tiếng nổ vang trời đất.

Những lão tổ của Huyết Khê Tông đều không muốn ở lại đây nữa, bay cả vào trong Huyết Vân, bay đi.

Lão tổ đời đầu Linh Khê Tông trầm ngâm, nhìn mấy đạo hữu xung quanh, nhìn thấy sự quyết định trong mắt họ, quay sang ngần ngừ nhìn vào một chỗ hư không của Lạc Trần sơn mạch, sau nửa ngày, trong mắt hiện lên quyết đoán, nghiến răng.

"Huyền Khê Tông muốn quấy nhiễu hai tông hợp nhất, làm tổn thương người của tông ta, phải diệt!" lão vung mạnh tay.

"Linh Khê Tông xuất phát, mục tiêu… tiêu diệt Huyền Khê Tông!!"

Người Linh Khê Tông dâng trào sát ý, những trận pháp tỏa hào quang lóng lánh, từng Cự Nhân bay ra, mặt trời màu trắng trên bầu trời di chuyển, những nơi nó đi qua, thương khung rung chuyển!

Không ít người khi bước ra khỏi Lạc Trần sơn mạch đều quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần trong hố sâu, sau đó dứt khoát lao đi, thẳng về phía sơn môn của Huyền Khê Tông!

Một trận chiến oanh động cả hạ du Tu Chân Giới sắp bắt đầu... một cuộc chiến tranh toàn diện đã mấy vạn năm chưa từng xảy ra!

Một tông môn mới, như một mặt trời, muốn bắt đầu tỏa ra ánh sáng chói chang từ trong biển máu!

Mọi người đều dần đi xa, Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông chỉ còn lại một nhóm người ở lại, trong đó có Thiết Mộc lão tổ và Tống gia lão tổ.

Họ ở lại, vì Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần, là người quan trọng với cả hai tông, để lại cho tông nào, tông kia cũng sẽ không yên tâm, huống hồ nếu để hắn ở lại đây, cũng sẽ trở thành một cái uy hiếp cho cả hai tông, Bạch Tiểu Thuần còn sống, mọi chuyện đều tốt, nhưng nếu lỡ Bạch Tiểu Thuần vẫn lạc... mất đi sợi dây kết nối, sẽ có nhiều khả năng xuất hiện.

Hầu tiểu muội đương nhiên không đi, nàng đã sớm để mắt tới Tống Quân Uyển, trực giác của nữ giới cho nàng biết giữa Tống Quân Uyển và Bạch Tiểu Thuần có cái gì đó.

Tống Quân Uyển cũng không đi, nhìn Bạch Tiểu Thuần đang bất tỉnh mà đau lòng.

Lạc Trần sơn mạch dần trở về yên tĩnh, tu sĩ ở lại của hai tông đều ở trong Lạc Trần sơn mạch, phân ra làm hai khu.

Ở giữa hai khu dựng lên một động phủ, có trọng binh canh gác, và hai lão tổ đều luôn để mắt chú ý, quyết không để xảy ra bất cứ một việc nào ngoài ý muốn.

Trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần nằm đó, vẫn bất tỉnh. Mỗi ngày, Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển, đều sẽ xuất hiện, làm bạn với hắn. Tống Quân Uyển đương nhiên cũng nhận ra quan hệ của Hầu tiểu muội và Bạch Tiểu Thuần.

Vì vậy, tu sĩ hai tông thường xuyên nhìn thấy sát khí hai nữ dành cho nhau, thường xuyên nghe thấy họ cãi nhau kịch liệt... ai cũng thấy cảm thương thay cho Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian trôi qua, một tháng sau, nhịp thở của Bạch Tiểu Thuần đã dần trở lại đều đặn bình thường, vết thương trong người nhờ Bất Tử Trường Sinh Công đang từ từ khôi phục, Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông lại không tiếc của, mang tới rất nhiều linh dược chữa thương, giúp thương thế của hắn khôi phục cực nhanh.

Trưa hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đã tỉnh, hai mắt từ từ mở ra, cảm nhận được mình còn sống, Bạch Tiểu Thuần kích động.

Hắn nhớ lại lúc trước khi ngất đi, nếu không phải lúc ấy kịp lấy ra Quy Văn nồi tạo lớp phòng tuyến cuối cùng, e là đã sớm hình thần câu diệt.

"Hạng Viêm độc ác, chết tiệt, thù này chờ ta mạnh hơn ngươi, nhất định sẽ báo thù!!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, đang muốn đứng dậy, đột nhiên cảm thấy có gì kì kì, nghiêng đầu qua, thấy cách đó không xa, Hầu tiểu muội hai tay chống nạnh, đanh đá trừng mắt với Tống Quân Uyển đang biếng nhác bên kia.

Hai người đang chuyên tâm đấu nhau, không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã mở mắt.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cảm thấy cảnh kia có chút cổ quái, vội nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, nhận ra mình không nhìn nhầm, trong lòng giật thót, toàn thân căng thẳng, lại nghe thấy Hầu tiểu muội lên tiếng.

"Tống a di, sao ngươi lại tới nữa, ai da, ngươi đã tới tuổi phải dưỡng lão rồi, về nghỉ ngơi đi thôi! Để Tiểu Thuần ca ca một mình ta lo là được rồi." Hầu tiểu muội trừng mắt.

"Con nít thật không hiểu chuyện, ta với Tiểu Thuần thúc thúc của ngươi quan hệ gì ngươi đâu có biết, nếu không phải nhìn ngươi là cháu gái của Dạ Táng, ta nhất định tát cho một cái đập chết ngươi." Tống Quân Uyển trừng mắt phượng, ngạo nghễ đáp trả, nàng vốn quyền cao chức trọng, khí thế áp chế, áp đặt luôn thân phận cố định cho Hầu tiểu muội.

"Ngươi mới là cháu gái của hắn, cả nhà ngươi đều là cháu gái của hắn! Ta với Tiểu Thuần ca ca, là trời đất tạo nên một đôi, hai người trẻ tuổi vô tư, từ lúc huynh ấy mới vừa vào tông môn chúng ta đã là một đôi,

ta có thể trở thành đệ tử ngoại môn, chính là Tiểu Thuần ca ca giúp đỡ." Hầu tiểu muội khẽ nói.

Hai nàng không phải lần đầu cãi lộn, một tháng nay, hầu như hôm nào cũng tranh cãi, với tính tình của Tống Quân Uyển, đã nhiều lần suýt nữa không kềm nổi, ra tay giết chết Hầu tiểu muội.

Nhưng nghĩ tới kế hoạch hai tông dung hợp, nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần, nàng lại nhịn xuống.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi, cảm nhận được sát khí giữa hai người, quyết định nhắm mắt giả vờ tiếp tục bất tỉnh, lại đột nhiên thấy xung quanh im lặng khác thường.

Sự im lặng này làm hắn càng thêm căng thẳng, lắng tai lên nghe ngóng, bỗng da đầu run lên, hắn đã nghe thấy hai tiếng hít thở cách mình rất gần.

Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi trán, cố tạo dáng vẻ mờ mịt mới tỉnh dậy, mở mắt ra, nhìn hai gương mặt xinh đẹp như hoa khuôn mặt.

Một cái thành thục, một cái ngây ngô, một cái phong hoa tuyệt đại, một cái vô hạn thanh thuần.

"Chào buổi sáng..." Bạch Tiểu Thuần căng thẳng lên tiếng.

Tống Quân Uyển cười, ánh mắt dịu dàng, đặt tay lên trán Bạch Tiểu Thuần, mắt long lanh như nước, nhỏ nhẹ trấn an.

"Không phải sợ, không phải chỉ là giả bộ hôn mê sao, nói tỷ tỷ nghe, giả bộ mấy ngày rồi?"

"Ta..." Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, còn chưa kịp đáp, Hầu tiểu muội đã đẩy tay Tống Quân Uyển ra, đứng chắn vào giữa, hằm hằm nhìn Tống Quân Uyển.

"Ngươi muốn làm gì? Tiểu Thuần ca ca là người đơn thuần, làm sao có chuyện giả bộ bất tỉnh!" Nói xong, Hầu tiểu muội chần chừ, nghiêng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, hỏi nhỏ.

"Tiểu Thuần ca ca ngươi học xấu, giả bộ hôn mê, là không đúng."

"Ta..." trán Bạch Tiểu Thuần càng vã thêm mồ hôi, cảm thấy mình ở giữa hai người này cứ như trên lưng mọc châm, đứng ngồi không yên.

"Dạ Táng, ta muốn nói chuyện một mình với ngươi, ngươi còn thiếu ta một lời giải thích." Tống Quân Uyển đảo mắt, nhàn nhạt nói.

"Tiểu Thuần ca ca, ta cũng muốn nói chuyện một mình với huynh!" Hầu tiểu muội không cam lòng yếu thế, cũng tranh giành.

Bạch Tiểu Thuần bối rối, thấy hai người hằm hằm nhìn mình, chờ mình quyết định, hắn trợn mắt, hít sâu, vẻ nghiêm túc, giọng trầm trầm.

"Được!" Dáng vẻ này của hắn, Hầu tiểu muội chưa thấy bao giờ, nên sững ra, cảm thấy dáng vẻ hiện giờ của Tiểu Thuần ca ca còn hấp dẫn hơn hồi trước.

Tống Quân Uyển mắt lấp lánh, đây mới là Dạ Táng trong trí nhớ của nàng.

"Để ta hỏi trước đã, sau khi ta bất tỉnh, hai tông thế nào? Ta hiện đang ở đâu? Còn ở Lạc Trần sơn mạch không?" Bạch Tiểu Thuần ra vẻ đang làm đại sự, trầm giọng hỏi.

Hắn nhanh chóng được nghe mọi chuyện, biết nếu mình quay về Hương Vân Sơn, Huyết Khê Tông không đồng ý, nếu quay về Trung phong, Linh Khê Tông không đồng ý.

Cho nên, phải ở lại Lạc Trần sơn mạch... hai tông đã để lại không ít người bảo vệ cho hắn, cả Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân cũng ở lại bảo vệ cho hắn, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm động.

Hắn nghe Tống Quân Uyển kể chuyện tình hình ngoài tiền tuyến, đại quân Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông đang đánh Huyền Khê Tông, với sức tập hợp của hai tông, Huyền Khê Tông không phải là đối thủ, đã mất đi hơn phân nửa lãnh địa, liên tục bại lui.

Nghe đến đó, Bạch Tiểu Thuần cảm khái, cảm thấy thân phận của mình thật là quan trọng, mình có đòi ra chiến trường, lão tổ hai tông cũng sẽ không đồng ý.

"Đều tại ta, quá ưu tú... Aii." Bạch Tiểu Thuần vui tới phát sầu, nghĩ thôi thì mình đừng đi xin ra chiến trường, không nên tăng thêm áp lực cho các lão tổ, lỡ các lão tổ bị trúng phải con gì cắn, đồng ý cho hắn đi… vậy thì không tốt.

"Mà thôi mà thôi, để các lão tổ có lý do không cho ta đi chiến trường, ta... Ta đột nhiên cảm thấy bụng đau quá... Xem ra thương thế còn chưa lành, phải... tiếp tục dưỡng thương mới được." Bạch Tiểu Thuần nghĩ vậy, thấy mình thực biết lo cho mọi người, lập tức ôm bụng, tiếp tục giả bộ bệnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Nữ Nhân Thật Là Đáng Sợ!

Dịch giả: Tiểu Băng

Mấy ngày sau đó, hôm nào Bạch Tiểu Thuần cũng ra vẻ tiều tụy vì bệnh, khi thì đi ra động phủ, lúc lại nhìn lên trời, trong lòng rất là cảm khái.

"Người đệ tử hiểu chuyện như ta, thực là quá ít, biết các lão tổ không muốn ta tới chiến trường, nên phải chủ động giả bộ bị thương chưa lành." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, cảm giác mình thực đã trưởng thành, hiểu chuyện rất nhiều rồi.

"Lý thúc và Chưởng môn sư huynh nếu biết, nhất định sẽ rất hài lòng về ta." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, thấy mình đi ra đã hơi lâu, phải trở về nếu không người ta biết là giả bộ, thừa dịp Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển chưa tới, vội chạy về ngủ, nếu không hai người kia mà tới, thì mình thảm.

Nghĩ tới hai người Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển mấy ngày qua, Bạch Tiểu Thuần run lên.

"Thật là đáng sợ, mắt hai người đó nhìn mình, cứ như muốn xẻ mình thành hai nửa..." Bạch Tiểu Thuần vừa xoay người, đã thấy Tống Quân Uyển từ xa đang nhẹ nhàng đi tới.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt.

"Má ơi, mấy hôm trước đâu phải tới giờ này..." Bạch Tiểu Thuần căng thẳng, thấy từ hướng khác, Hầu tiểu muội cũng đang chạy tới, hắn hít sâu, lập tức ra vẻ nghiêm túc, hai nữ còn chưa tới gần, đã nói ngay.

"Ta phải đi gặp lão tổ!" Nói xong, nhoáng một cái bay về phía khu vực của hai lão tổ. Bay được nửa đường, hắn vỗ gáy, thấy mình thực là sơ sót, bắt đầu bay loạng choạng cong cong vẹo vẹo, vẻ đứng không nổi, thở không xong tới bên kia Lạc Trần Sơn Mạch.

Nơi này có hai ngọn núi song song, núi không cao, chỉ chừng trăm trượng, Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân Nhân ở trên hai ngọn núi này.

Bạch Tiểu Thuần mới vừa đến, Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân Nhân đã nhìn xuống.

"Bạch Tiểu Thuần, bái kiến lão tổ!" Bạch Tiểu Thuần ôm quyền chào.

"Thương thế đỡ hơn chưa?" Thiết Mộc Chân Nhân giống như cười mà không phải cười hỏi.

Bạch Tiểu Thuần đang định trả lời, Tống gia lão tổ ở núi bên kia đã hừ một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần thầm thở dài, lại cúi đầu lần nữa.

"Dạ Táng, bái kiến nghĩa phụ!"

Tống gia lão tổ lúc này mới cười.

"Ta thấy ngươi bay tới, khí tức có vẻ bất ổn, xem ra thương thế còn chưa lành?"

"Đã đỡ hơn rồi, à… vẫn còn chưa khỏe hẳn ạ." Bạch Tiểu Thuần chột dạ, biết mình không gạt được hai lão tổ, ngần ngừ trả lời.

"Ừ, chưa khỏe, thì cứ dưỡng thương tiếp đi." Thiết Mộc Chân Nhân cười,vẫy tay một cái, một cái bình thuốc bay ra, thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cầm lấy bình, mở ra nhìn, mắt trợn to, đây là đan dược tứ giai, dược hiệu cực tốt, nhưng không phải để chữa thương, mà là để hỗ trợ tăng tu vi.

Tống gia lão tổ nhướng mày, cũng vung tay, hai cái bình thuốc bay ra, Bạch Tiểu Thuần liếm môi, tiếp lấy bình, mở ra, mắt lại tiếp tục trợn tròn.

Thuốc này cũng là Tứ giai, còn là Cực phẩm, cách Ngũ giai không xa, Huyết Khí đậm đà, cực tốt với tu hành Bất Tử Trường Sinh Công.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, kích động nhìn hai lão tổ, hắn cảm thấy hai người này đối với mình thật tốt quá, biết mình đã khỏe, nên cho mình linh dược nâng cao tu vi.

"Xem ra ta đích thật đã trưởng thành, đã có thể giúp các lão tổ phân ưu, đây chính là ám chỉ, bảo ta tiếp tục giả vờ còn bệnh đây." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, hít sâu, cúi đầu cảm ơn hai lão tổ.

"Lão tổ, nghĩa phụ, hai người yên tâm, ta nhất định không phụ ý hai người!" Bạch Tiểu Thuần nói, mắt lộ vẻ ‘ta đã hiểu lòng các ngươi’, rồi quay người đi.

Tống gia lão tổ cười, Thiết Mộc Chân Nhân cũng lắc đầu cười, họ vừa muốn Bạch Tiểu Thuần ra chiến trường, lại cũng lo cho an toàn của hắn, nên mặc kệ để cho hắn tự chọn, không ép buộc.

Về động phủ, Bạch Tiểu Thuần thấy Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển đều không có, thì thở phào, ngồi xuống tu hành.

Hắn phát hiện tu vi đã hơi tăng hơn so với lúc trước khi bất tử, Bất Tử Trường Sinh Công cũng mạnh hơn không ít.

"Cứ theo đà này, Trúc Cơ Hậu Kỳ ở trong tầm tay a." Bạch Tiểu Thuần cao hứng, nghĩ tới chuyện một mình mình hóa giải được cuộc

chiến của hai tông, càng thêm tự đắc, đang định lấy đan dược ra uống, thì nghe thấy tiếng Hầu tiểu muội ngoài cửa.

"Tiểu Thuần ca ca, muội mang thuốc cho huynh..." cửa động phủ mở ra, Hầu tiểu muội mặt ửng đỏ, cầm một chén thuốc đi vào.

Chén thuốc còn bốc khói, hơi nóng làm mặt Hầu tiểu muội ửng hồng, khiến tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã thấyTống Quân Uyển cười tủm tỉm cũng bưng một chén thuốc đi vào, trang phục kín đáo, nhưng vẫn không giấu được dáng người lồi lõm đúng nơi.

"Dạ Táng đệ đệ, ta giúp ngươi uống thuốc..."

Hai người đều đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, mỗi người cầm một chén thuốc nhìn hắn, Tống Quân Uyển mỉm cười, Hầu tiểu muội ngượng ngùng.

Bụng Bạch Tiểu Thuần nóng ran, thầm hô yêu nghiệt, nhìn trái nhìn phải, thấy Hầu tiểu muội đứng trước gần hơn, nên theo bản năng thò tay ra địnhnhận chén thuốc của Hầu tiểu muội.

Mắt Hầu tiểu muội rực sáng phấn khởi, khóe mắt liếc Tống Quân Uyển một cái đầy đắc ý.

Tống Quân Uyển trừng mắt, hừ một tiếng, sát khí tỏa ra, làm Bạch Tiểu Thuần hít sâu, tay chuyển hướng, định lấy chén thuốc của Tống Quân Uyển.

"Tiểu Thuần ca ca... Đây là người ta canh chừng nấu cả một ngày mới được đó." Mắt Hầu tiểu muội đỏ ửng, người run rẩy đau lòng, khiến tay Bạch Tiểu Thuần lại đổi hướng.

"Dạ Táng, còn nhớ những lời ngươi đã nói với ta hồi ở Trung Phong không, ngươi uống chén thuốc này của ta trước, ta sẽ tin những gì ngươi nói là sự thật." giọng Tống Quân Uyển rất nhẹ nhàng nhưng kiên quyết,

dáng vẻ nếu Bạch Tiểu Thuần không uống thuốc của nàng trước, nàng sẽ quay người đi ngay, sau này không bao giờ gặp lại nữa.

"Ta..." Bạch Tiểu Thuần khựng lại, nhìn hai chén thuốc, mà muốn điên.

"Hai người không phải hẹn trước với nhau… cùng lúc xuất hiện trước mặt ta đấy chứ a a a!!" Bạch Tiểu Thuần muốn lên máu, hắn lớn như vậy, tới giờ mới lần đầu gặp phải loại chuyện này, trái cũng không được, phải cũng không xong...

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, đưa cả hai tay ra, mỗi tay cầm một chén thuốc, bắt mình uống hết, không buồn để ý nước thuốc trong chén đổ ra người mình.

Cầm hai chén thuốc uống cùng một lúc mặc dù rất khó chịu, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại thầm thở phào, nghĩ khả năng phản ứng của mình thật là nhanh nhẹn, làm thế này, Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển, đều không ai trách được mình.

Nhưng hắn uống xong, Tống Quân Uyển bừng bừng sát khí, hít sâu, trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, quay người bỏ đi, Hầu tiểu muội càng bi thương, trong mắt đầy u oán, ảm đạm quay người đi luôn.

Bạch Tiểu Thuần ngây người... nhìn theo hai người mà bứt tóc.

"Ta... Ta làm sai chỗ nào chứ, uống hết rồi mà, đâu có phân biệt trước sau..." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, than thở, sau một lúc lâu mặt mày ủ rũ đóng cửa động phủ lại.

"Nếu cứ thế này, ta sẽ điên mất, ta... Ta phải bế quan!!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, uống linh dược Thiết Mộc Chân Nhân và Tống gia lão tổ cho, bắt đầu bế quan.

Ngày lại ngày trôi qua, đảo mắt nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần đã gần tới Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Linh Hải tầng thứ năm đã Hóa Tinh, tầng thứ sáu cũng non nửa đã trở thành tinh thể, chỉ cần tầng thứ sáu hoàn toàn Hóa Tinh, Bạch Tiểu Thuần sẽ vào Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong.

Mỗi ngày, hắn lại lôi rùa đen nhỏ ra lắc, rùa đen nhỏ thoát ra tia khí thơm ngát, làm linh lực thiên nhiên xung quanh ào ào chui vào người hắn, thúc đẩy tầng linh hải thứ sáu nhanh chóng tinh hóa.

Sáu thành, bảy thành, tám phần...

Lại qua thêm nửa tháng, buổi sáng hôm ấy, cả người Bạch Tiểu Thuần nổ vang, tầng thứ sáu Linh Hải đã hoàn toàn hóa tinh, một luồng linh lực khổng lồ từ trong người hắn bùng ra, cả người hắn vang lên tiếng ken két.

Thiên Đạo khí tức mạnh mẽ khiến cho cả trời đất cũng biến đổi, Thiết Mộc Chân Nhân, Tống gia lão tổ, và các tu sĩ ở lại Lạc Trần Sơn Mạch đều cảm nhận được sự biến đổi ấy xuất phát từ động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Sấm chớp nổi vang, trên trời xuất hiện vòng xoáy không ngừng cuốn xuống, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, hắn đã bước vào Trúc Cơ... Hậu Kỳ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Chim Trên Trời Là Chim Gì

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần mở mắt, trong mắt lấp lóe tinh mang sáng chói, như hai tia chớp trong động phủ tôi tối, hư không xung quanh cũng hơi chấn động.

Một luồng tu vi hùng hậu từ người hắn phát ra, dẫn động thương khung, kinh mạch trong người hắn không ngừng sôi trào như sóng dữ.

Cuối cùng, vòng tuần hoàn cũng trở lại bình thường, sáu tầng hóa tinh óng ánh, vững vàng.

Trong người hắn có những tiếng nổ mà chỉ một mình hắn mới nghe được, khiến hắn như trở về hồi triều tịch ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, Bạch Tiểu Thuần hít thở đều đặn, cảm nhận được tu vi hiện giờ đã mạnh hơn trước gấp mấy lần.

"Trúc Cơ, Hậu Kỳ!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu cười to, thần sắc phấn khởi, vô cùng kích động, bao nhiêu cố gắng đã có kết quả.

"Từ nay, Bạch Tiểu Thuần ta đã có thể quét ngang Trúc Cơ, Trúc Cơ sơ kỳ nào dám trêu ta, ta sẽ cho một cái tát đi đời nhà ma, bắt hắn phải khóc than thảm thiết!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn đứng dậy, lúc hắn đứng dậy, sau lưng bỗng xuất hiện bộ Thiên Yêu Thân thứ ba!

Vòng xoáy ngoài động phủ vẫn không ngừng xoay tròn, khi Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, trong vòng xoáy bỗng xuất hiện một cỗ Thiên Yêu Thân, sau đó bên cạnh tiếp tục xuất hiện bộ thứ hai, bộ thứ ba.

Ba bộ Thiên Yêu Thân cao lớn khiến tất cả tu sĩ quanh đó đều nghẹn ngào.

"Đó là cái gì?"

"Cái này... hình như là Pháp Tướng!!"

"Trời ơi, Bạch sư thúc tu hành công pháp gì vậy?!"

Người của Huyết Khê Tông cũng kinh ngạc. Vì Bạch Tiểu Thuần có tu luyện thêm phương pháp luyện thể của Thiếu Trạch Phong, tu sĩ Huyết Khê Tông đoán ra được nhiều thứ hơn Linh Khê Tông.

"Thiếu Trạch Phong Luyện Thể Chi Pháp!! Đây là Thiên Yêu Thân a!"

"Dạ Táng... Không hổ là Huyết Chủ, đã luyện Luyện Thể Chi Pháp tới mức như vậy, bước tiếp theo... hẳn là Huyết Sát Thân rồi!"

Trên hai ngọn núi, Tống gia lão tổ mắt lộ kỳ mang, Thiết Mộc Chân Nhân ánh mắt âm u, hai người đều bị ba cái Thiên Yêu Thân làm cho chấn động.

" Thiên Yêu Thân của Táng nhi, hình như không giống với Thiếu Trạch Phong cho lắm." Tống gia lão tổ lầm bầm, Thiết Mộc Chân Nhân như có điều suy nghĩ, hai người nhìn nhau một cái, đều không nói gì thêm nữa.

Trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần cười vang, vô cùng hạnh phúc.

"Sao thế nhỉ, đan dược nghĩa phụ với Thiết Mộc lão tổ cho ta lẽ ra đâu đủ cho ta tu tới mức này, chẳng lẽ..."

"Chẳng lẽ là sau khi ta bị thương, đã kích phát ra tiềm lực gì đó mà ta không biết, ha ha ha, nhất định là như vậy!" Bạch Tiểu Thuần hoa chân múa tay vui sướng, cảm thấy mình thật là lợi hại.

"Không được, không thể kiêu ngạo, ta còn phải cố gắng nhiều hơn, sau Trúc Cơ Hậu Kỳ, mục tiêu của ta là chín tầng Linh Hải toàn bộ Hóa Tinh Trúc Cơ Đại viên mãn, một khi Đại viên mãn, ta có thể trùng kích... Kim Đan cảnh a!!!" Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới Kim Đan cảnh, cả người sôi trào, hai mắt sáng lên.

"Nghe nói Kim Đan có thể gia tăng ít nhất năm trăm năm thọ nguyên... Năm trăm năm a... Nếu ta thành công, ta có thể sống quá nghìn năm!!" Bạch Tiểu Thuần siết nắm đấm, hai mắt điên cuồng, vừa nghĩ tới mình có khả năng sống hơn ngàn tuổi, là hắn kích động không thể nào khống chế được.

"Bất Tử Quyển quyển 2, ta đã hoàn thành Cổ Tượng Thân, Man Quỷ Thân, Thiên Yêu Thân, sau thiên yên thân là... Tu La Thân, nếu xong Tu La Thân, như vậy có thể xông tới… Bất Tử Kim Cương Thân!!" Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, cười to đi ra, sốt ruột muốn xem mình cường đại tới mức nào.

Nhưng mới đi có mấy bước, hắn đã biến sắc, với tu vi hiện giờ, hắn đã cảm nhận được ngoài kia có hai người đang bay nhanh tới, Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội.

Hiển nhiên là phát giác ra Bạch Tiểu Thuần đã đột phá tu vi, chấm dứt bế quan, nên tới thăm.

Vừa nghĩ tới cảnh khủng bố khi hai người đồng thời xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần tái mặt, vỗ mạnh vào ngực một cái, cả người lảo đảo, dáng vẻ trở nên yếu ớt như cỏ lay. Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội nhanh chóng bay tới, nhìn thấy nhau, đang định xỉa nhau, thì thấy bộ dạng yếu ớt của Bạch Tiểu Thuần, hai người biến sắc, quên luôn việc cãi lộn, vội chạy tới.

"Tiểu Thuần ca ca, ngươi sao vậy?"

"Dạ Táng, chuyện gì xảy ra, không phải mới vừa rồi còn rất thuận lợi sao?" Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển hốt hoảng, đỡ lấy Bạch Tiểu

Thuần, không cho hắn đi ra nữa, dìu hắn về giường.

Hai người đều ăn nói dịu dàng, không cãi nhau, làm Bạch Tiểu Thuần thầm thở phào.

"Chắc là vừa rồi lúc chấm dứt hơi bất ổn, ta nghỉ ngơi một chút là được." Bạch Tiểu Thuần ho khan mấy tiếng, yếu ớt đáp, nằm xuống nhắm mắt lại.

Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển biết Bạch Tiểu Thuần cần tĩnh dưỡng, nên một lúc sau thì bước nhẹ rời đi, hai người đi khuất, Bạch Tiểu Thuần mở bừng mắt, thở dài rầu rĩ.

"Làm sao bây giờ..." Bạch Tiểu Thuần ủ rũ, cảm thấy sống kiểu này không ổn chút nào, nghĩ một lúc lâu, quyết định mình phải tiếp tục yếu ớt mới ổn.

Thời gian lại trôi qua thêm nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần không thể cứ giả yếu ớt mãi được, đành phải làm sắc mặt của mình đỡ hơn một chút. Huống hồ trong mấy ngày này, Tống Quân Uyển hình như đã nhận ra Bạch Tiểu Thuần giả bộ bệnh, Hầu tiểu muội dù tính tình đơn thuần, nhưng cũng không ngu, nhìn hắn vẻ nghi ngờ.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng run rẩy, cảm thấy sống thế này quá khổ sở, cũng nghĩ tới việc ra chiến trường, nhưng nghĩ tới ra đấy có thể chết, thì lại ngần ngừ.

"Mà thôi, hay là cứ nhịn đi, còn cách gì khác..." Bạch Tiểu Thuần bứt tóc lo lắng, bỗng biến sắc, lại ra dáng vẻ giả bộ yếu ớt.

Sau đó không lâu, Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển, lại tới...

"Tiểu Thuần ca ca, huynh cứ ở trong động phủ như vậy không tốt đâu, muội dẫn huynh ra ngoài chơi một chút nha." Hầu tiểu muội dịu dàng.

"Chuyện đó..." Bạch Tiểu Thuần chần chừ.

"Dạ Táng, chúng ta là tu sĩ, chút thương thế thì có vào đâu, đi nào, đi dạo Lạc Trần Sơn Mạch một chút, hoạt động khí huyết, cũng giúp khôi phục nhanh hơn." Tống Quân Uyển giống như cười mà không phải cười, tiến lên nắm lấy tay trái Bạch Tiểu Thuần, Hầu tiểu muội trừng mắt, không phục cũng xông tới, tóm lấy tay phải Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, chưa kịp mở miệng từ chối, đã bị Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội lôi ra ngoài.

Chân của hắn thậm chí còn không chấm đất, cứ như tử tù bị lôi xốc ra pháp trường, hai bên hai người không ngừng lộ sát khí, đấu mắt với nhau, làm Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi, khóc không ra nước mắt.

Lúc này đang là sáng sớm, Lạc Trần Sơn Mạch khắp nơi đều là sương mù, hướng mặt trời mọc mới có một ít ánh nắng ấm áp, thấy Bạch Tiểu Thuần bị lôi ra, các tu sĩ đều nhìn hắn đầy cảm thông, né đi.

Bạch Tiểu Thuần mở to miệng định nói nhưng rồi thôi, cảm thấy tốt nhất không nên nói gì, nếu không nhất định sẽ còn đau đầu hơn, thôi thì cứ đi bộ thôi, có lẽ... sẽ không có việc gì.

Đang nghĩ như vậy, trên bầu trời, trong mây mù, có một con chim bay qua, con chim này toàn thân đỏ thẫm, dáng vẻ ưu mỹ, rất là xinh đẹp, lúc bay qua tạo thành một đường cầu vồng đẹp đẽ, miệng hót hiiiii thanh thúy.

"Dạ Táng ngươi xem, đó là Huyết Linh Điểu." Tống Quân Uyển chỉ con chim, vui vẻ nói.

"Huyết Linh Điểu Huyết Khê Tông, không ngờ ở đây cũng có, hồi trước ở trung phong, ta thích nhất là Huyết Linh Điểu."

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn con chim, đang định gật đầu, bỗng Hầu tiểu muội lên tiếng đầy bất mãn.

"Huyết Linh Điểu cái gì, nó rõ ràng là Diên Vĩ Điểu của Linh Khê Tông chúng ta!"

Tống Quân Uyển hằm hằm nhìn Hầu tiểu muội, Hầu tiểu muội khôngthua kém, ưỡn ngực, nhìn hằm hằm lại.

Bạch Tiểu Thuần kẹp ở giữa, cảm thấy chuyện này sẽ thành to chuyện đây. Hắn còn chưa kịp nghĩ ra cách giải quyết, Tống Quân Uyển đã cười đầy quyến rũ, mắt lóng lánh liếc Bạch Tiểu Thuần.

"Dạ Táng, ngươi nói xem, con chim đó là Huyết Linh, hay là Diên Vĩ?"

Hầu tiểu muội cũng kéo tay Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt đáng thương, mắt ứa nước, giọng mềm nhũn.

"Tiểu Thuần ca ca, huynh nhanh nói cho dì này biết đi, nó là Diên Vĩ Điểu."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Lão Tổ, Ta Muốn Ra Chiến Trường!

Dịch giả: Tiểu Băng

Đầu Bạch Tiểu Thuần muốn vỡ, hắn mở to mắt, ngơ ngác con chim kia, thấy mình muốn điên... Cái con chim đó, đích thực là có tới hai cái tên, ở Huyết Khê Tông, gọi là Huyết Linh Điểu, còn ở Linh Khê tông, gọi là Diên Vĩ điểu.

Hắn không biết phải nói cái tên nào, hai người bên cạnh, người nào cũng chứa sát khí, làm Bạch Tiểu Thuần muốn khóc, hắn thực hận con chim kia...

"Con chim chết tiệt, ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi lại xuất hiện ở đây!" Bạch Tiểu Thuần run rẩy, quay trái nhìn Tống Quân Uyển, quay phải nhìn Hầu tiểu muội, hai người đều đang chờ mong nhìn hắn, hắn nói ra cái tên này, thì sẽ làm cái tên kia đau lòng.

Bạch Tiểu Thuần bi ai, nghiến răng, định bịa ra một cái tên mới, Tống Quân Uyển đã chặn trước.

"Dạ Táng, nếu ngươi bịa đại một cái tên, nghĩa là đang lừa gạt chúng ta!"

"Tiểu thuần ca ca, huynh cũng không được nói là không biết, chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy nó ở Linh Khê tông rồi mà!" một lần hiếm hoi Hầu tiểu muội lại đồng ý kiến với Tống Quân Uyển, làm Bạch Tiểu Thuần...

"Ta... Ta..." Bạch Tiểu Thuần chảy mồ hôi tuyệt vọng, hai người đã nói rõ ràng như thế, làm sao lừa gạt được nữa….

"Làm sao bây giờ..." Bạch Tiểu Thuần muốn ứa nước mắt, hắn rốt cuộc đã hiểu, hai người này căn bản không phải vì con chim, mà là ý muốn ép hắn phải lựa chọn.

Bạch Tiểu Thuần hét lên, chỉ vào con chim.

"Được rồi, ta sẽ nói cho hai người biết đó là chim gì, đó là một con..." Bạch Tiểu Thuần nói đến đó, ngầm cắn vào lưỡi, ép tu vi trong người khiến kinh mạch loạn xạ, phun ra một búng máu, ngất xỉu.

Trước khi hôn mê, hắn vẫn còn thầm thở dài...

Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội giật mình, thấy Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, vội đưa tay đỡ lấy, cảm nhận được kinh mạch tu vi trong người Bạch Tiểu Thuần hỗn loạn thì hốt hoảng, Hầu tiểu muội sắp khóc, vội đỡ Bạch Tiểu Thuần quay về động phủ, Tống Quân Uyển vội móc linh dược, đút cho Bạch Tiểu Thuần.

Trên hai ngọn núi cách đó không xa, Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân đều nhìn thấy một màn này, thở dài đầy cảm thông.

"Xú tiểu tử, diễm phúc làm sao dễ hưởng như vậy, năm đó lão phu đã hiểu được đạo lý này, tự tuyệt tình cắt đứt, không để mình vướng bận." Tống gia lão tổ cảm khái, Thiết Mộc Chân gật gù.

"Tình kiếp, năm đó lão phu cũng nổi giận chém đứt kiếp ấy, bây giờ nghĩ lại, những hồng nhan năm xưa giờ đã không còn nhớ rõ dáng vẻ nữa."

Hai lão già nhìn nhau, lần đầu tiên thấy đồng cảm với nhau, cùng thở dài lắc đầu, trong đầu mơ hồ nhớ lại chuyện cũ.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, nhìn quanh, thấy gương mặt mình trắng bệch, tiều tụy trong gương, thì đen mặt...

Sau một lúc lâu, hắn mới thở dài, định ra ngoài hít thở không khí trong lành cho mình bình tĩnh lại, thuận tiện nghĩ xem mình nên làm thế

nào.

"Cứ tiếp tục thế này không ổn, ta sẽ bị đùa chết..." Bạch Tiểu Thuần thở dài, đẩy cửa định đi ra, thì cả người cứng đờ.

"Hai người..." Bạch Tiểu Thuần lại vã mồ hôi, vì bên ngoài cửa, Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội không biết đã tới từ lúc nào, một trái một phải... cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Dạ Táng, chúng ta đi ra ngoài chơi." Tống Quân Uyển dịu dàng.

"Tiểu thuần ca ca, lần này muội không bắt huynh gọi tên chim nữa." Hầu tiểu muội vẻ mệt mỏi.

Mắt hai người lại như có như không, nhìn chằm chằm vào hai chân của hắn.

Bạch Tiểu Thuần dựng tóc gáy, giờ hắn đã hiểu, hai nữ ma đầu này đều coi hắn là đối tượng tranh giành, tới mức giờ muốn xem hắn bước ra chân trái trước hay là chân phải trước, thật là khủng khiếp...

Hai nữ ma đầu này, thực không phải là người... hắn run run, không dám đi ra.

"Chuyện đó... Hai người đều... Ta bỗng nhiên rất mệt a, ta không đi nữa..." Bạch Tiểu Thuần gượng cười lùi lại, Tống Quân Uyển bừng sát khí, Hầu tiểu muội mắt đỏ ửng, nước mắt ứa ra, đáng thương nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Một người sát khí, một người tủi thân...

Bạch Tiểu Thuần muốn điên, linh lực trong người mới vất vả áp xuống được, bây giờ lại phải bất đắc dĩ ép chúng hỗn loạn, lại phun máu, hai mắt tối sầm, ngất xỉu.

Lần này, trước khi hôn mê, Bạch Tiểu Thuần không thở dài, mà ứa nước mắt.

Hai ngày sau, đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần nằm trên giường, mệt mỏi mở mắt ra, đôi mắt vô thần, lặng lẽ khóc.

"Hầu tiểu muội trước đây mới tốt làm sao, ta nói cái gì là cái đó, vậy mà bây giờ..."

"Tống Quân Uyển hồi trước cũng luôn chiều theo ý ta, ta chỉ cần hơi xuất chiêu một cái, lại hàng phục được nàng, nhưng bây giờ..."

"Hai người cùng xuất hiện, sao lại trở thành đáng sợ như vậy..." Bạch Tiểu Thuần nhớ lại thời tốt đẹp ngày xưa của mình với hai người, càng thêm đau lòng.

"Không được, cứ tiếp tục thế này, ta nhất định sẽ chết!!"

"Nhất định sẽ bị đùa tới chết, bị hành hạ tới chết, hai người đó phát rồ rồi, hết so uống thuốc, lại so chim, giờ còn tới cả bước chân nào ra trước nữa... Sau này không chừng còn xem xem ta mở mắt nào ra trước, giơ tay nào lên trước..."

"Không thể ở lại đây được nữa, hai ma đầu này đáng sợ quá, ta đã phun máu hai lần rồi, còn phun nữa, mạng nhỏ cũng không còn." Bạch Tiểu Thuần nghiến răng!

"Ta phải ra chiến trường!!"

"Ra chiến trường, chưa chắc ta đã chết, còn ở lại đây, sớm muộn gì cũng bị ép phát điên..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, quyết tâm ra chiến trường trở nên mãnh liệt chưa từng có, hắn muốn rời khỏi Lạc Trần Sơn Mạch này ngay tức khắc, một giây cũng không muốn ở lại nữa.

Hắn lập tức đứng dậy, vẻ đầy quyết tâm, khí thế trên người hoàn toàn thay đổi, không còn dáng vẻ yếu ớt, mà là mạnh mẽ dữ dằn, dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị hành lý, rồi đẩy cửa, quét linh thức ra xung quanh.

Giờ đang là đêm khuya, bầu trời đầy mây đen, xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng chim thú thi thoảng từ xa vọng tới.

Bạch Tiểu Thuần cảnh giác quan sát kĩ bốn phía, xác định Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội không ở gần quanh, vội vàng lao ra, tốc độ bộc phát tới cực hạn, cánh sau lưng xuất hiện, không gây nên một âm thanh nào, vọt thẳng tới chỗ Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân.

Tốc độ cực nhanh, nhưng không hề có tiếng động, để khỏi đánh động Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội. Hắn nghiêm nghị bước tới, cả người nghiêm trang, ngẩng đầu dõng dạc.

"Đệ tử Linh Khê tông danh sách truyền thừa Bạch Tiểu Thuần, Huyết Khê Tông huyết tử dạ táng, bái kiến nhị vị lão tổ!"

Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân mở mắt, nhìn Bạch Tiểu Thuần, đối với dáng vẻ này của Bạch Tiểu Thuần thì đều thấy kì dị.

"Nghĩa phụ, lão tổ, ta là Trung Phong huyết Tử, là Linh Khê tông danh sách truyền thừa, ta nên cống hiến cho tông môn, ta muốn ra chiến trường giết giặc!" Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị.

Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân nhân cổ quái nhìn hắn, Tống gia lão tổ lên tiếng trước.

"Không phải ngươi còn chưa lành thương sao?"

"Nghĩa phụ, so với lập đại công cho tông môn, chút vết thương nhỏ ấy có đáng gì!" Bạch Tiểu Thuần cười.

"Đời làm tu sĩ, ai có thể cả đời không bị thương, quan trọng nhất là, thương thế đó đáng giá hay không, ta bị thương là vì ta phải bảo vệ tông môn!" Bạch Tiểu Thuần tràn đầy khí thế, nếu không biết con người hắn, nhất định sẽ bị khí thế nghĩa bạc vân thiên này của hắn làm cho lay động, cho hắn là một hảo hán đích thực, không sợ chết!

"Trên chiến trường rất nguy hiểm, có thể sẽ mất mạng, ngươi thực không sợ?" Thiết Mộc Chân người chậm rãi nói.

Bạch Tiểu Thuần cười, vỗ ngực.

"Ta là đàn ông, nhất định phải xuất nhiệt huyết trên chiến trường, ta là một thành viên của tông môn, làm sao có thể nhìn đồng môn của ta chém giết, còn mình lại ấm áp yên ổn ở đằng sau, đó, không phải là cách làm của Bạch Tiểu Thuần ra, càng không phải là phong cách của Dạ Táng ta!

Hai vị lão tổ, xin đừng khuyên thêm nữa, ta... Ta nhất định phải đi chiến trường!!" Bạch Tiểu Thuần kiên quyết, khí thế chém đinh chặt sắt.

"Tốt, đây mới là nghĩa tử của ta, đây là lệnh bài Truyền Tống, ngươi cầm lệnh bài này, ngày mai đi Truyền Tống Trận, là có thể vào trận địa của Huyền Khê Tông, khu hạ trại của chúng ta!" Tống gia lão tổ nhìn Thiết Mộc Chân, hai người khẽ gật đầu với nhau, cười tủm tỉm, ném ra một cái lệnh bài cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận, cười.

"Cần gì đợi tới ngày mai, đệ tử đã nóng ruột giết địch lắm rồi, dù đang còn trong đêm, cũng sẽ tới ngay Truyền Tống Trận, tiến vào chiến trường, cống hiến cho hai tông chúng ta!" Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ, bay vèo về phía Truyền Tống Trận, rất nhanh đã tới nơi, không bao lâu, hào quang trận pháp trong nháy mắt sáng rực lên, trong đêm tối trở nên đặc biệt rõ ràng, có thể nhìn thấy hình dáng đầy khí thế của Bạch Tiểu Thuần dần mơ hồ...

Tống gia lão tổ và Thiết Mộc Chân nhìn nhau cười, đều cảm thấy đối phương nhìn thuận mắt hơn hồi trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Trận Địa Của Huyền Khê

Dịch giả: Tiểu Băng

Huyền Khê Tông, ở trong Thiên Công Châu, giáp với Đan Khê Tông, nhiều năm chiến tranh, khiến cả Thiên Công Châu sinh linh đồ thán, mặt đất đầy là hố sâu do thuật pháp tạo ra, nhiều nơi vì trận pháp tan vỡ, Linh lực hỗn loạn, đã trở thành tuyệt địa.

Cuối cùng cũng áp chế được Đan Khê Tông, tóm thâu được hơn phân nửa lãnh địa của Đan Khê Tông, có lẽ bởi vì Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông liên hợp, đã khiến trận chiến này đổi chiều.

Đan Khê Tông đã ở vào thế tuyệt vọng, ngày diệt môn đã tới gần ngay trước mắt, nhưng đến hôm nay vẫn không ngừng giãy giũa, không chịu quy hàng!

Nơi nơi là núi sụp, hồ nước cạn kiệt, cả dãy núi dài tan vỡ, vô số tu sĩ chôn xương.

Bầu trời cũng bị thay đổi, trời không còn xanh trong, mà trở thành màu xám, sau khi Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông đến, hơn nửa bầu trời lại đổi thành màu máu cuồn cuộn, và một khu vực rất to là bầu trời với một mặt trời màu trắng.

Đối với Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông, dù nói là hợp nhất, có Bạch Tiểu Thuần là sợi dây liên kết, nhưng cũng vẫn còn thành kiến với nhau, dù sao cũng đã là đối địch quá nhiều năm, sự cảnh giác không tin nổi nhau này rất là mãnh liệt.

Nếu... Không có chiến tranh bộc phát, sự hợp nhất này chỉ là một chuyện cười, chẳng thể nào tồn tại được lâu, năm ba ngày thôi sẽ vỡ, nhưng vì chiến tranh xuất hiện, khiến chuyện này lại trở thành có khả năng thành hiện thực.

Đệ tử hai phe đều được chiến tranh tôi luyện, đang từ từ thích ứng với nhau...

Về phần Huyền Khê Tông, lúc Huyết Khê và Linh Khê công giết tới, họ vốn không hề chuẩn bị trước, cho nên đối với họ, đây thực sự là một cơn ác mộng, nhất là lại đang dung hợp Đan Khê Tông đầy bất ổn chưa xong, Huyết Khê và Linh Khê đến, như hai con dao sắc, đâm thủng bụng Huyền Khê Tông!

Chỉ ngắn ngủn mấy tháng, Huyền Khê Tông đã bị tổn thất to lớn, cả Thiên Công Châu, đã bị chiếm cứ gần sáu thành, ngay cả sơn môn, cũng bị công phá mười bảy cái!

Khác với những tông môn khác, sơn môn Huyền Khê Tông không chỉ có một cái, mà có tới hai mươi chín cái sơn môn, phân tán khắp nơi trong Thiên Công Châu, như một tấm lưới lớn, điều khiển cả châu.

Lúc này chiến tranh đã tràn đến vùng giữa Thiên Công Châu, tại đó, mỗi ngày đều có chiến tranh to nhỏ, những tiếng nổ vang từ rất xa cũng còn nghe thấy, mặt đất rung chuyển.

Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông liên thủ, Huyền Khê Tông không có đủ người phòng thủ, chỉ có thể dựa vào hệ thống phòng thủ của sơn môn để chống đỡ.

Từ cuộc chiến, những thiên kiêu được trui rèn qua mưa gió máu tanh liên tiếp xuất hiện.

Quỷ Nha, Thượng Quan Thiên Hữu, Chu Tâm Kỳ, Công Tôn Vân, Hầu Vân Phi... Lữ Thiên Lỗi, Tống Khuyết, Hứa Tiểu Sơn, Cổ Liệt, Thần Toán Tử....., người nào cũng lừng danh hiển hách.

Huyết Mai, dù không tham dự cuộc chiến Linh Khê Tông, nhưng lại tham gia công kích Thiên Công Châu, với sức mạnh chín lần Địa Mạch đỉnh phong Triều Tịch, làm điên đảo phong vân.

Càng có một người, vượt qua mọi dự đoán, giết rất nhiều người, tới mức ngay cả đồngmôn cũng phải kinh hãi, chính là... Công Tôn Uyển Nhi!

Tu sĩ cùng giai không phải là đối thủ của cô, thậm chí cô còn đấu với cả Thái Thượng trưởng lão của Huyền Khê Tông, khiến Huyết Khê Tông kinh hãi, Linh Khê Tông rung chuyển.

Tương tự, trong Huyền Khê Tông cũng có Thiên Kiêu, kinh diễm tuyệt luân, Cửu Đảo là một trong số đó, so với hồi ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên năm xưa, hiện giờ Cửu Đảo đã thành thục hơn nhiều, trận chiến lần này đã làm tên hắn vang danh, trở thành một đệ tử trụ cột của Huyền Khê Tông.

Trong Đan Khê Tông cũng có Thiên Kiêu xuất hiện, người này tên là Lâm Mộ, tu hành Cổ Đan Chủng Đạo Quyết, đã rời bỏ Đan Khê Tông, được Cửu Thiên lão tổ của Huyền Khê Tông thu làm đệ tử.

Người này và Cửu Đảo là hai ngôi sao sáng nhất của Huyền Khê Tông!

Trong số những người còn lại của Đan Khê Tông, cũng xuất hiện một nữ tử, tên là Trần Mạn Dao, tu luyện Độc công vượt qua cả Phương Lâm, luyện Huyễn Thể Chi Pháp, vượt qua cả Triệu Nhu, trong cuộc chiến, chỉ bằng một mình mình, đã giữ chân được một Thái Thượng trưởng lão của đối phương, lập nhiều đại công.

Và hiện giờ, trên chiến trường, đã xuất hiện thêm một ngôi sao mới vừa tới.

Tên của ngôi sao này ai cũng biết, không ai quên được, không ai dám bỏ qua, vì hắn là... Bạch Tiểu Thuần!

Dù trước đó hắn không xuất hiện trên chiến trường, chưa lập chiến công hiển hách như người ta, chưa giết người, nhưng so với những ngôi sao sáng kia, tên tuổi của hắn càng không có ai sánh kịp, vì những việc hắn làm ra ai nghe thấy cũng phải chấn động tâm can.

Trung Phong Huyết Tử, Huyết Khê Tông Huyết Chủ!

Danh sách truyền thừa, thiếu tổ Linh Khê Tông!

Chỉ bằng một mình, thay đổi cả cuộc chiến giữa hai tông, lấy một mình mình làm sợi dây liên kết hai tông dung hợp lại với nhau, dùng một tay hắn tạo nên cuộc chiến tiêu diệt Huyền Khê Tông này.

Sự có mặt của hắn đã vô thức vượt lên trên tất cả các Thiên Kiêu, lúc các thiên kiêu còn đang mải nghĩ cách cố gắng tranh giành lập công, Bạch Tiểu Thuần đã đứng trên chỗ cao nhất, phất tay thay đổi phương hướng chiến tranh.

Nghe thấy tin Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, Cửu Đảo gào lên, hận Bạch Tiểu Thuần tới điên cuồng, Lâm Mộ nghe tin xong bế quan mấy ngày, hôm xuất quan, nói sẽ tặng cho Bạch Tiểu Thuần một phần đại lễ!

Ở một nơi cách xa tiền tuyến, nơi vốn trước đây là sơn môn của Huyền Khê Tông, một cột sáng rực lên, là ánh sáng của trận pháp truyền tống.

Ngoài trận pháp, những tu sĩ Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông trú đóng ở đây đều quay sang nhìn, ánh mắt cảnh giác, nếu có chút không ổn, sẽ báo tin đi ngay.

Bắc Hàn Liệt, Thần Toán Tử, Cổ Liệt cũng đều ở đây, lẽ ra họ đều ở tiền tuyến, nhưng vì bị thương nên được đưa về nơi này.

Ba người này vốn không vừa mắt nhau, giữa ba người luôn có sự tranh giành công trạng với nhau.

Thấy truyền tống trận sáng lên, ba người sáng mắt, Thần Toán Tử bấm pháp quyết sẵn sàng, Bắc Hàn Liệt mắt lóe hàn mang, Cổ Liệt thì híp mắt, tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn chấn động.

Ấy là bởi vì một tháng trước, có một lần tu sĩ Huyền Khê Tông không biết bằng cách nào đổi được trận pháp truyền tống, xông tới đây đánh một trận phản kích.

Nhưng lần này, trong ánh sáng truyền tống chỉ có một người, người này dần dần lộ rõ, tu sĩ hai tông đều trợn mắt.

"Bạch sư thúc!!"

"Dạ Táng Huyết Tử!!"

Cổ Liệt run rẩy, tay đang bấm pháp quyết của Thần Toán Tử đờ ra, Bắc Hàn Liệt thì phiền muộn hừ lạnh một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần đi ra, tu sĩ hai tông đều cúi xuống bái kiến.

"Bái kiến thiếu tổ!"

"Bái kiến Huyết Chủ!"

Bạch Tiểu Thuần thần sắc nghiêm nghị, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu máu, cảm thụ mùi máu tanh trong gió, trong lòng thở phào, cảm thấy lại được trở về trời cao biển rộng, cuối cùng cũng thoát khỏi ác mộng.

Hắn ra dáng nghiêm nghị, bày tư thế tiền bối, đảo quanh mắt một vòng.

"Chiến sự thế nào?" Bạch Tiểu Thuần lạnh nhạt mở miệng, khí thế vô hình tản ra, đệ tử hai tông mắt rực lên cuồng nhiệt, ai cũng kính phục Bạch Tiểu Thuần, đua nhau báo cáo chiến tích.

Bạch Tiểu Thuần lắng nghe một hồi, đã hiểu biết được một ít. Từ xa có một đạo cầu vồng ào ào bay tới, bên trong là một Thái Thượng trưởng

lão của Linh Khê Tông, người này nhanh chóng tới nơi, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Lão tổ có mệnh, thiếu tổ Bạch Tiểu Thuần, được tự dẫn một đội tu sĩ, càn quét phía sau chiến trường, diệt sạch những dư nghiệt Huyền Khê Tông còn sót lại trong khu vực, có quyền tuỳ cơ ứng biến, không được sai sót!" Vị Thái Thượng trưởng lão này, Bạch Tiểu Thuần đã từng gặp một lần, nghe vậy liền hiểu ngay, đây là cho mình một cái nhiệm vụ cực nhẹ nhàng, không phải ra tiền tuyến, mức độ nguy hiểm sẽ không cao.

Huống hồ trong khu vực đã bị chiếm lĩnh này, toàn là người một nhà, dư nghiệt Huyền Khê Tông chẳng còn lại chỗ nào để trốn yên ổn, nhiệm vụ này rõ ràng là được vạch riêng ra cho một mình hắn.

"Không được!" Bạch Tiểu Thuần trong lòng khoái chí, nhưng mặt lại nghiêm túc, ánh mắt kiên quyết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Trung Phong Huyết Tử, Pháp Lực Vô Biên - Linh Khê Thiên Mạch, Uy Chấn Bát Phương

Dịch giả: Tiểu Băng

Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên.

Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương!

"Ta tới nơi này, là để ra tiền tuyến giết địch, làm sao có thể làm những việc vặt như thế này được!" Bạch Tiểu Thuần đầy khí thế, giọng vang vang, ai nấy nhìn hắn càng thêm cuồng nhiệt, chỉ có ba người Bắc Hàn Liệt là thầm chửi trong lòng, biết quá rõ con người thật sự của Bạch Tiểu Thuần.

Vị Thái Thượng trưởng lão kia ngần ngừ, chăm chăm nhìn Bạch Tiểu Thuần một lúc, mới nói.

"Thiếu tổ, đây là lệnh của lão tổ, huống hồ so với việc càn quét chiến trường, an ổn hậu phương cũng là việc cực kì quan trọng."

Bạch Tiểu Thuần cười thầm, nhưngvẫn giả vờ từ chối thêm lần nữa, Thái thượng trưởng lão kia lại phải khuyên thêm mấy câu, hắn mới chịu không từ chối nữa. Thật ra vị Thái thượng trưởng lão kia đã định bỏ, chấp thuận luôn không khuyên nữa, nhưng để lộ ra giọng hơi không còn kiên nhẫn, không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại chuyển thành đồng ý.

"Thôi được, để không làm ngươi khó xử, ta nhận!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, vẻ bất mãn, bay nhào ra, hét to.

"Người nào đồng ý đi và bản Thiếu tổ, bản Huyết chủ, đi càn quét chiến trường, gương cao uy danh hai tông ta?"

Hắn vừa hỏi xong, người xung quanh đều lao nhao la lên hưởng ứng.

"Ta nguyện đi theo Huyết chủ!"

"Thiếu tổ, cho ta một suất!"

"Bạch sư thúc, ta cũng đi!!"

Trong chớp mắt, mấy trăm người nơi đây đã có hơn phân nửa muốn gia nhập vào, có Huyết Khê Tông Trung Phong tu sĩ, tế ra một thanh huyết kiếm khổng lồ, điều khiển huyết kiếm bay lên không, hóa lớn ra mấy trăm trượng, khí thế ngập trời.

Bắc Hàn Liệt rụt lại, Thần Toán Tử run rẩy lùi lại, còn Cổ Liệt, lúc trước trong Huyết Tử thí luyện, hắn đã sinh ra lòng kinh sợ với Bạch Tiểu Thuần, nên cũng không chút do dự lùi ra sau, sợ bị Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mình.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cất bước đạp lên huyết kiếm, vung tay phải, vô số ma đầu đang vờn quanh đó bay tới bảo vệ xung quanh, có cả luyện thi bay đến, đệ tử Huyết Khê Tông, Linh Khê Tông ào ào bay ra, đứng xung quanh.

Bạch Tiểu Thuần hăng hái, đứng trên đại kiếm, tự tiếu phi tiếu nhìn xuống dưới, quát to.

"Bắc Hàn Liệt, Thần Toán tử, Cổ Liệt, ba người các ngươi, làm gì trốn ta thế hả, mau tới đây, đi hoàn thành nhiệm vụ với ta!"

Ba người Bắc Hàn Liệt run lên, thầm kêu khổ, cố ý muốn không đi, nhưng trong mệnh lệnh lão tổ đã nói rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần có quyền điều động tu sĩ, hắn có quyền bắt bất kì ai hắn nhìn thấy gia nhập vào đội ngũ của hắn.

"Ta…" Bắc Hàn Liệt định từ chối, nhưng mới nói được có một chữ, Bạch Tiểu Thuần đã trừng mắt.

"Ta có pháp chỉ của lão tổ!"

Bắc Hàn Liệt nghiến răng, bay ra đứng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, vô cùng phiền muộn, Thần Toán tử và Cổ Liệt cũng than thở, biết mình trốn không thoát, đành phải bay ra, gia nhập vào hàng ngũ.

"Thế mới đúng chứ, chúng ta đi!" Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, hất tay áo nhỏ, đại kiếm dưới chân nổ vang, một nhóm mấy trăm người ùn ùn kéo nhau đi.

Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ được nở mày nở mặt như thế này, khoanh chân ngồi trên đại kiếm, nhìn các ma đầu xung quanh, nhìn các luyện thi, nhìn tu sĩ hai tông xung quanh, nhất là nhìn bản mặt đầy buồn bực của ba người Bắc Hàn Liệt, trong lòng vô cùng đắc ý.

"Lựa chọn ra chiến trường, quả nhiên là một quyết định chính xác, hồi ở Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông, ta đâu có được phô trương như vầy bao giờ, không ngờ bây giờ, lại đạt được ước muốn!" Bạch Tiểu Thuần kích động, đứng vụt dậy, chỉ thẳng về phía trước.

"Các sư điệt, hãy cùng ta quét ngang Huyền Khê Tông!" Bạch Tiểu Thuần hăng hái, bên cạnh hắn đang có một đệ tử Huyết Khê Tông, đệ tử này là người lanh lợi, thấy Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ hưởng thụ phấn khởi, bước lên, hét to.

"Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên!!"

Hắn hô quá đột ngột, khiến mọi người sững ra, Bạch Tiểu Thuần cũng kinh ngạc nhìn hắn, khiến hắn lúng túng, lại thấy mọi người đều nhìn mình, không khỏi xấu hổ, mình muốn vuốt mông ngựa nhưng lại làm sơ sẩy, còn đang suy nghĩ làm sao sửa lại được, Bạch Tiểu Thuần đã ngửa mặt lên trời cười to.

"Sau này không được nói như vậy, ta làm người đường đường chính chính, không thích những câu nịnh bợ thổi phồng như thế, viên đan dược này, tặng cho ngươi!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý, ngoài miệng nói như vậy, nhưng nét mặt thì rõ ràng là ước gì người khác nói thêm mấy chục câu nữa, ánh mắt đầy khích lệ, đưa cho tên đệ tử Huyết Khê Tông kia một viên Tam Giai Linh Dược.

Tên đệ tử Huyết Khê Tông phấn khởi, nhìn thấy được sự khích lệ trong mắt Bạch Tiểu Thuần, dũng khí lên cao gấp bội, hô to.

"Đây là lời thực của lòng ta, không phải nịnh nọt ai cả, Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên!!"

Đệ tử Huyết Khê Tông xung quanh đều trợn to mắt, thấy Bạch Tiểu Thuần ban thưởng một viên Linh dược, ai nấy nóng cả mặt, không ai nhường ai, hô vang.

"Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên!!"

Hơn trăm cái miệng ồn ào, khiến Bạch Tiểu Thuần nở hoa trong dạ, ngoài mặt lại phải ra vẻ, ho khan không ngừng, nhưng ban thưởng chẳng thiếu em nào.

Vì thế, hơn trăm người Linh Khê Tông nhìn mà không vui, giận dữ nhìn đám đệ tử Huyết Khê Tông, trong lòng không phục, cũng la to.

"Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương!!"

Bạch Tiểu Thuần kích động đã đến cực hạn, cả người run rẩy, hai mắt sáng rực, vỗ túi trữ vật, móc ra cả đống Linh dược, đệ tử Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông ào tới vây quanh hắn, vừa tiếp tục bay tới, vừa không ngừng gào to rung trời.

"Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên. Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương!"

Chỉ có ba người Bắc Hàn Liệt là không ngừng nghiến răng, càng thêm khinh bỉ Bạch Tiểu Thuần, ba người ngậm chặt miệng, không thể chịu nổi cái loại a dua đầy buồn nôn này, dù có chết, ba người cũng sẽ quyết không nói.

"Phải khiêm tốn, các ngươi phải khiêm tốn!" Bạch Tiểu Thuần càng đắc ý hơn, nhưng thấy mình cần phải ra vẻ khiêm tốn một chút, nên vội vàng khoát tay, đám đông cứ thế mà đi.

Không bao lâu, đám người đã đến một sơn cốc, trong sơn cốc này có một gia tộc tu chân đã từng thuộc về Huyền Khê Tông, lúc hai tông đánh tới, bị đánh thua tơi tả, nên lựa chọn đầu hàng, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn thấy không cam lòng, mặt ngoài thuận theo, trong lòng lại vẫn còn chứa đầy hận ý với Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông.

Hiện tại, trong sơn cốc, lão tổ và tộc nhân của gia tộc tu chân kia đang thương nghị đối sách.

"Linh Khê Tông này thật quá đáng, đã từng kí minh ước với Huyền Khê Tông, bây giờ lại phản bội!"

"Hừ, cả Huyết Khê Tông nữa, một đám ma tu, thích giết chóc thành tính, sớm muộn gì cũng bị trời phạt!!" Trong đại sảnh, mấy người lòng đầy căm phẫn, đang không ngừng chửi bới, bỗng nhiên, một cỗ uy áp kinh người, bỗng ập tới.

"Người ở đây, mau ra bái kiến Huyết Tử nhà ta!" một giọng nói lạnh băng vang vọng, làm tu sĩ trong sảnh biến sắc.

Lão tổ của gia tộc là Trúc Cơ trung kỳ ngẩng đầu lên, vội đi ra, những người trong sảnh cũng lần lượt bay ra.

Thấy trên bầu trời có một thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm, xung quanh là cả mấy trăm tu sĩ Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông.

Trên đại kiếm, Bạch Tiểu Thuần đang đứng, đám người xung quanh cùng hô vang ầm ĩ.

"Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên, Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương!!"

Người của gia tộc tu chân sững người, ngơ ngác mà nhìn, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, quét mắt sơn cốc một vòng.

Nhiệm vụ của hắn là càn quét những dư nghiệt Huyền Khê Tông còn sót lại, nhiệm vụ này không phải là cắm đầu cắm cổ mù quáng đi làm, mà có sẵn một cái ngọc giản, trong ngọc giản có ghi chép ba mươi bảy địa điểm có gia tộc tu chân.

Dựa theo điều tra của Linh Khê Tông, ba mươi bảy gia tộc tu chân này đều có vấn đề, cần bị càn quét một phen, còn làm như thế nào, giết hay để lại, thì cho phép Bạch Tiểu Thuần tự mình cân nhắc, vả lại ngọc giản này có một ưu điểm, là người cầm nó có thể dựa vào chấn động công pháp của đối phương, là xác định được có dư nghiệt Huyền Khê Tông hay không.

"Bái kiến Huyết Tử!" thấy đám người tới đây người đông thế mạnh, khí thế không yếu, người trong gia tộc tu chân cố gắng kìm nén, hít sâu, hướng lên bầu trời ôm quyền cúi đầu.

Bạch Tiểu Thuần không đáp trả, Thông Thiên Pháp Nhãn trong mi tâm mở ra, đảo qua sơn cốc, xuyên qua tất cả các màn bảo vệ, thấy dưới lòng đất của sơn cốc có một cung điện.

Trong cung điện đang có bảy tám người đang khoanh chân chữa thương, bảy tám người này Bạch Tiểu Thuần mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng thương thế trên người bọn họ, và quần áo, nhất là chấn động công pháp của họ khiến ngọc giản trong tay Bạch Tiểu Thuần tràn ra hào quang, giúp hắn biết ngay họ đều là người của Huyền Khê Tông.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI.

CHÚC CẢ NHÀ ĂN TẾT VUI VẺ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Ta Muốn . Luyện Dược!

Dịch giả: Aladin05

Biên: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, dù đã trải qua tôi luyện tại Huyết khê tông, nhưng việc giết người tàn bạo thì hắn khó mà làm được. Tu sĩ của gia tộc tu chân này đã không còn nhiều lắm, những người trong cung điện bên dưới cũng có thương thế bên người, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần ra lệnh một tiếng, là tất cả mọi người, kể cả tu sĩ còn lại của gia tộc tu chân này và dư nghiệt của Huyền Khê tông, trong khoảnh khắc đều sẽ bị diệt vong toàn bộ.

Thoáng trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người trong sơn cốc rồi bỗng nhiên mở miệng nói:

“Các ngươi đã lựa chọn quy thuận hai tông ta, cần gì phải làm vậy…” Trong lúc đang nói, Thông Thiên Pháp Nhãn nơi mi tâm đột nhiên phát ra ánh sáng chói lóa, giống như là thái dương, một nguồn lực khống chế cường hãn từ Thông thiên pháp nhãn bắn thẳng vào trong cung điện dưới lòng đất.

Bảy tám người Huyền Khê tông trong cung điện dưới đất, vốn đang bị thương khá nặng, lúc này đây thân thể đột nhiên run lên, mặc dù đã cố chống cự đến mức gân xanh nổi lên, nhưng vẫn không thể, tay phải của từng người tự giơ lên, không chút do dự vỗ mạnh vào thiên linh cái của chính mình.

Phanh…phanh…nguyên một đám bảy tám người phun ra máu tươi, tuyệt khí bỏ mạng tại chỗ. Duy chỉ có một lão giả giãy giụa ra khỏi khống chế, thần sắc hoảng sợ mãnh liệt, khóe miệng tràn máu, hóa thành cầu vồng bỏ chạy thật nhanh. Một màn này diễn ra quá mức đột ngột, khiến cho toàn bộ gia tộc tu chân thần sắc đại biến, đặc biệt là lão tổ gia tộc này, sắc mặt trắng bệnh, thân hình lung lay sắp đổ.

Lão giả Huyền Khê Tông chạy chưa bao xa, Cổ Liệt đã đuổi theo, không bao lâu sau đã nghe tiếng kêu thảm thiết từ phương xa truyền đến. Cổ Liệt cầm đầu lão giả quay trở lại bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đầy khát máu nhìn về phía mọi người trong sơn cốc mà liếm liếm môi. Không chỉ Cổ Liệt như vậy mà các tu sĩ bốn phía của hai tông cũng đều như thế.

Sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người trong gia tộc tu chân này hoàn toàn tuyệt vọng, đắng chát.

“Trận chiến tranh này, không phân biệt đúng sai, chỉ có lập trường khác nhau….Lần này là một cảnh cáo, đi theo hai tông ta, chưa hẳn không phải là một lựa chọn tốt hơn.” Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng, tay áo hất lên, đạp lên Huyết Kiếm mà đi. Mấy trăm tu sĩ bốn phía khác, cũng lạnh nhạt nhìn về gia tộc tu chân này, sau đó cũng bay theo.

Cho đến khi xác định Bạch Tiểu Thuần đã rời đi, toàn bộ gia tộc tu chân này cả đám như phát mộng, cảm giác vừa đi dạo một vòng quanh Quỷ môn Quan làm cho cả đám run rẩy. Trầm mặc một lúc, Vị lão tổ Trúc cơ trung kỳ của gia tộc này, sau một lúc mờ mịt ngắn ngủi, đã nhanh chóng đưa ra quyết đoán.

“Người này…chắc chắn là vị Bạch Tiểu Thuần trong truyền thuyết kia rồi…, quả nhiên là Thiên Kiêu của thế hệ, chỉ cần một ánh mắt đã giết tất cả người của Huyền Khê Tông…Còn đối với chúng ta lại giơ cao đánh khẽ, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, chẳng những không làm người khác phản cảm, ngược lại còn cảm kích hắn…” Lão giả này thầm nghĩ khi

thấy không ít tộc nhân của mình đều có ánh mắt cảm kích đối với Bạch Tiểu Thuần.

“Hắc hắc..Với thủ đoạn cỡ này, chắc chắn kẻ này sau này sẽ một bước lên trời!” Đột nhiên lão giả quay lại, tay phải nâng lên chém ra một kiếm thẳng tới ba người bên trong đám tộc nhân!

Ba người này không kịp chống đỡ, thân thể chia lìa.

“Hàn Vân gia tộc ta, từ nay đi theo Linh Khê tông và Huyết Khê Tông. Việc chém chết 3 người này chính là răn đe cho những ai còn dám dây dưa với Huyền Khê tông.”

“Nếu ta không ngăn cản cuộc chiến giữa Linh Khê tông và Huyết Khê tông, thì chỉ sợ sau này ta cũng giống như họ, bị người của Huyền Khê tông truy sát.” Bạch Tiểu Thuần trong lúc cảm khái, trầm mặc, bỗng phát hiện tu sĩ hai tông đang nhìn mình với ánh mắt khác lạ.

Đối với cách xử lý dư nghiệt Huyền Khê tông và Hàn Vân gia tộc của Bạch Tiểu Thuần, giờ đây mọi người đối với hắn không những cuồng nhiệt mà trong mắt còn thêm tôn kính.

Thậm chí, không những Bắc Hàn Liệt mà cả Cổ Liệt và Thần Toán Tử, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cũng đều lộ ra ánh mắt kỳ dị. Bạch Tiểu Thuần cười cười, hít sâu, hắn biết rõ mình vẫn còn đang trưởng thành….Có một số việc, dù muốn hay ko muốn, nhưng vì bảo vệ những người thân, tông môn của mình, thì vẫn phải làm.

“Sức lực của ta có hạn, mặc dù không cứu được muôn dân trăm họ, nhưng đối với tông môn, thân nhân bằng hữu thì ta nhất định làm được…”

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra nét thâm sâu, chân đạp Huyết kiếm, tốc độ bạo tăng. Những nơi đi qua, thiên địa nổ ầm ầm, các gia tộc quy thuận đều có thể nghe thấy từ rất xa.

Phàm là gặp được tu sĩ Huyền Khê tông, không cần Bạch Tiểu Thuần ra tay, mấy trăm người bốn phía sẽ ra tay tiêu diệt. Còn những gia tộc tu chân, Bạch Tiểu Thuần cũng không đối xử như nhau mà sẽ quan sát trước khi xử lý. Hoặc sẽ như Hàn Vân gia tộc, hoặc sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chỉ có như vậy, mới có thể tạo ra uy hiếp, bảo đảm cho hậu phương vững chắc, bảo đảm cho chiến tranh nơi tiền tuyến, để mọi việc luôn tiến về phía trước.

Nhưng càng sau này, theo tin tức truyền ra, các gia tộc tu chân đều có chuẩn bị, làm cho việc tìm kiếm dư nghiệt Huyền Khê tông càng trở nên khó khăn hơn, trừ phi không cần tiếp tục phân biệt tốt xấu, mà thẳng tay cường công, nhưng nếum như vậy nhiều lần, sẽ khiến cho hậu phương sẽ chịu không nổi mà sụp đổ. Dù sao, cũng không thể xem thường lực lượng của các gia tộc tu chân này, vì nếu họ yếu, họ đã không thể trụ lại được sau khi đại quân hai tông quét qua.

Việc chiến thắng Huyền Khê tông không phải là việc mấu chốt, mà cái quan trọng của Linh Khê và Huyết Khê là phải chiếm đoạt và dung hợp, để phát triển chính mình.

Đến khi liên tục đi qua ba gia tộc tu chân đều phong bế sơn môn, mặc cho Bạch Tiểu Thuần có nói như thế nào cũng không hề đáp lại, khiến cho hắn vô cùng tức giận. Cũng may, những gia tộc tu chân này, mặc dù phong bế, nhưng cũng đều đưa ít tài vật cho Bạch Tiểu Thuần, mới khiến hắn nguôi ngoai một ít.

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, nhìn ngọc giản trong tay. Theo đó thì nhiệm vụ trọng điểm là sáu gia tộc tu chân, đều có chứng cứ xác thực là không những đã giấu kín dư nghiệt Huyền Khê tông, mà còn có lòng bất chính.

“ Không hiểu nổi những lão tổ kia suy nghĩ gì nữa, đã có chứng cứ xác thực, thì sao không trực tiếp phái người ra tiêu diệt đi.” Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mắt sáng lên.

“Chết tiệt, ta hiểu rồi, tại sao ta lại chậm hiểu như vậy a, rõ ràng là các lão tổ ban thưởng, cho ta cơ hội vơ vét tài sản….Ta vừa vơ vét xong, phía sau sẽ có người thay ta dọn dẹp!”

“Hặc hặc, nhất định là vậy!” Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bản thân của mình trước đây thật sự quá ngu dốt, còn thật sự cho rằng đây là nhiệm vụ nữa chứ…“Đám lão tổ cũng thiệt là, ban thưởng thì ban thưởng, nói thẳng là được, hà cớ chi mà phải lập lờ như vậy. “ Bạch Tiểu Thuần đắc ý, mang theo mấy trăm người, phóng thẳng tới chỗ gia tộc tu chân tiếp theo.

Một ngày sau, xuất hiện trước mắt mọi người là một ngọn núi xanh biếc, mơ hồ có ánh sáng lóng lánh của trận pháp thủ hộ.

“Huyền Quang gia tộc, Bạch Tiểu Thuần ta phụng mệnh tới…” Mắt thấy gia tộc trong ngọn núi này cũng phong bế giống như các gia tộc khác, Bạch Tiểu Thuần đã ngầm hiểu, nên nghênh ngang mở miệng định ám chỉ một chút.

Nào ngờ, không đợi hắn nói xong, một tiếng nổ vang lên, trên ngọn núi kia xuất hiện hình ảnh một Cự nhân to lớn. Mặc dù hai mắt Cự nhân khép kín, nhưng lại có âm thanh quanh quẩn:

“ Bạch Tiểu Thuần, Huyền Quang gia tộc ta đã phong bế sơn môn, nơi đây không chào đón ngươi.”

Thanh âm cuồn cuộn như Thiên Lôi, quanh quẩn khắp nơi, Cự nhân kia từ từ thu nhỏ lại rồi biến mất. Toàn bộ ngọn núi lại như trước, ánh sáng trận pháp thủ hộ lóng lánh hiện lên.

Bị người khác cắt ngang lời nói, Bạch Tiểu Thuần có chút không vui. Nhưng nghĩ tới việc sắp lấy được tài vật, Bạch Tiểu Thuần nhịn xuống, ho nhẹ một tiếng rồi nói:

“Ta biết rõ các ngươi phong bế sơn môn, mà ta thì cũng không thể đi một chuyến uổng công như vậy, nên các ngươi….”

“Cút”. Không đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong, bên trong Huyền Quang gia tộc truyền ra một tiếng gầm lên.

“A.”Bạch Tiểu Thuần sững sờ, phản ứng của đối phương hoàn toàn bất đồng so với các gia tộc khác. Nhất là lại dám cắt ngang lời nói của hắn lần nữa, điều này khiến hắn triệt để nổi giận.

“Các ngươi dám mắng chửi ta, ta cũng không phải người không giảng đạo lý. Chúng ta nhiều người như vậy, đường xa đi tới, các ngươi lại….”

“Cút” Lúc này đây, thanh âm trên ngọn núi kia càng thêm phẫn nộ mà gào to lên.

“Con bà nó”. Liên tục ba lần bị ngắt lời, Bạch Tiểu Thuần lửa giận thiêu đốt. Đã không cho vào kiểm tra, không biếu xén tài vật, lại còn dám mắng chửi mình.

“Chư vị sư điệt, nếu địch nhân đã giảo hoạt, thì chúng ta phải giảo hoạt gấp trăm lần, bằng không thì nhiệm vụ này chắc chắn thất bại”. Bạch Tiểu Thuần tức giận, nhìn về phía mọi người. Bọn ba người Bắc Hàn Liệt thì trong lòng cười lạnh, xem Bạch Tiểu Thuần xử lý như thế nào.

“Trận pháp của Huyền Quang gia tộc này là tập hợp lực của một núi, nếu chúng ta muốn mở ra, trong thời gian ngắn cũng khó mà làm được. Nếu cưỡng ép thì sẽ ảnh hưởng tới cả hậu phương, ngươi có biện pháp nào không? “ Bắc Hàn Liệt nhàn nhạt mở miệng nói.

Về phần những người khác cũng đều phiền muộn, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng phát sầu, cảm thấy lão tổ đã ban thưởng, sao còn khó khăn như vậy. Trong lúc trầm ngâm suy nghĩ, hắn bỗng nhiên cắn răng một cái:

“Nếu bọn hắn khinh người quá đáng như thế, ta..Ta sẽ…Luyện Dược!” Vừa nói xong, tu sĩ bốn phía cả đám toàn bộ run rẩy, có người còn nghẹn ngào kinh hô. Thậm chí còn xuất hiện hỗn loạn, trong nháy mắt, mấy trăm người rút lui lại tầm mười trượng, rời xa Bạch Tiểu Thuần.

Ba người Bắc Hàn Liệt, tốc độ nhanh nhất, vừa nghe Bạch Tiểu Thuần muốn luyện dược, đều thần sắc đại biến mà cấp tốc lui về phía sau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Ôn Ma Tàn Sát Bừa Bãi

Dịch giả: Aladin05

Biên: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, gãi gãi đầu, vẻ mặt đầy tủi thân mà nhìn về phía mọi người.

“Các người đây là làm gì vậy… “

“Ta cũng là vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, huống hồ, ta luyện dược rất lợi hại đấy nhé…” Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, thần sắc mọi người lại biến hóa lần nữa, lúc này đây, không ít người bắt đầu mở lời khuyên can.

“Bạch sư thúc, việc luyện dược này… hay là thôi, bỏ đi…”

“Huyết Tử đại nhân, ngài hãy buông tha cho gia tộc này đi a...”

Mọi người mồm năm miệng mười mà can ngăn liên tục, ngay cả Thần Toán Tử cũng nhịn không được cũng phải lên tiếng.

“Không được, ta không tin bọn hắn dám không mở cửa!” Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, tay phải nâng lên, lấy lò đan ra.

Vừa thấy lò đan, hai tông tu sĩ bốn phía thần sắc càng kịch biến, lui tránh xa hơn nữa. Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào Huyền Quang gia tộc, cười lạnh một tiếng, lấy ra vô số thảo dược mà ném vào lò đan, bắt đầu luyện dược.

Nguyên đám tu sĩ phía sau hắn không ngừng lui về phía sau, phập phồng lo sợ. Tuy cả đám đều lộ vẻ kính sợ, nhưng cũng có không ít kẻ mong chờ một màn hấp dẫn sắp sửa diễn ra.

“Huyền Quang gia tộc này thảm rồi…”

“ Dám trêu chọc vào Ôn Ma…”

“Các ngươi không biết chứ, lúc Bạch Tiểu Thuần chế thuốc Linh Khê Tông, Thiên lôi cuồn cuộn, mưa axit đầy trời…”

“Sao lại không biết, lúc ở Huyết Khê Tông, thiếu chút nữa hắn đã làm sụp cả Thiếu Trạch Phong rồi!”.

Với tạo nghệ luyện dược thuần thục của Bạch Tiểu Thuần hiện nay, lò đan, thảo dược lại đầy đủ, nên hắn nhanh chóng bắt đầu luyện chế một lò Linh dược.

Linh dược này, theo trí nhớ của hắn, thì chính là loại khí gây ra ảo giác mà hắn đã từng luyện ra Thi Phong. Sau một ngày, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm hung ác, lò đan run rẩy mà tràn ra một tia hắc khí.

Nhìn thấy những hắc khí này, đám đệ tử phía sau đều hít sâu, tâm thần bất ổn, càng lui ra xa hơn nữa.

Thậm chí, trong Huyền Quang gia tộc, cũng có không ít người khẩn trương, bọn hắn đã từng nghe đến danh tiếng Ôn Ma của Bạch Tiểu Thuần. Vì trước giờ chưa thấy qua thủ đoạn công kích kiểu này bao giờ cả, nên lúc này đây, cực kỳ cảnh giác.

Một lúc sau, Bạch Tiểu Thuần ngửa cổ lên trời mà rống to, hai tay vỗ mạnh vào lò đan, một mảng Hắc vụ xuất hiện, hắn liền hất tay áo, đánh thẳng mảng Hắc vụ này vào sơn môn của Huyền Quang gia tộc.

Hắc vụ này không đậm đặc, vừa đụng vào màn sáng thủ hộ, chỉ làm nó bị bóp méo đi một chút, còn Hắc vụ thì bị cản hơn phân nữa, chỉ có

thể chui vào trong được 1 tia nhỏ, nhanh chóng bị tan ra. Đối với cả một ngọn núi này thì 1 tia Hắc vụ chui vào là quá ít, không có ý nghĩa gì lắm.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang phiền muộn, thì bên trong kia truyền ra những tiếng chế nhạo.

“Còn tưởng là danh tiếng Ôn ma là gê gớm lắm, té ra chỉ có vậy. Chắc là mua chuộc danh tiếng thôi. Bạch Tiểu Thuần, Huyền Quang gia tộc ta tuy quy thuận Huyết Khê Tông, nhưng cũng không phải chỗ mà ngươi có thể tùy ý vơ vét tài sản. Thân phận của người không xứng để chúng ta mở ra sơn môn. Chừng nào Kết Đan thì hẳn tới nhé. Cút về đi.”

Tiếng cười kia kích thích Bạch Tiểu Thuần, ngẩng đầu lên, hắn nhìn chằm chằm vào trong sơn môn, hai mắt lộ ra tinh mang.

“Một tia không đủ, vậy thì một trăm tia, mấy trăm tia!” Dưới tình huống mọi người chứng kiến như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình thật quá xấu hổ rồi. Lúc này đây hắn triệt để nảy sinh ác độc, tay phải nhấc lên, tiếp tục luyện dược. Lần này, khi Hắc vụ sinh ra, Bạch Tiểu Thuần không cuốn về sơn môn kia nữa, mà bấm niệm pháp quyết, hình thành một quang cầu mà hút lấy.

Với tu vi đã được đề cao sau này, Bạch Tiểu Thuần đã có thể khống chế, không làm cho lực lượng tán ra ngoài. Quang cầu này có thể dùng như một vật chứa để tái sử dụng.

Quang cầu vừa xuất hiện, hắn lại tiếp tục dung nạp Hắc vụ vào. Rất nhanh sau đó, Quang cầu đã tràn đầy Hắc vụ, Bạch Tiểu Thuần liền ném về phía Cổ Liệt đang đứng phía sau mấy trăm người kia.

“Cầm lấy!” Bạch Tiểu Thuần cũng không thèm quay đầu lại, tiếp tục luyện chế, mặc cho Cổ Liệt trong lòng đang run rẩy. Chỉ trong vòng năm ngày, hắn đã luyện ra được mấy trăm quả quang cầu như vậy.

Trong những quang cầu này đều ẩn chứa loại hắc vụ gây ảo giác, tất cả đều được ném cho 2 tông tu sĩ phía sau.

Sau khi mọi người đã có đầy đủ quang cầu, Bạch Tiểu Thuần mang theo tơ máu trong mắt, nhìn về phía Huyền Quang gia tộc, tay phải giơ lên, hét to:

“Ném cho ta, Huyền Quang gia tộc, có ngon thì các người đừng đi ra!” Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang nói, nguyên một đám tu sĩ phía sau, dùng hết sức của mình mà ném đi những quang cầu đã ám ảnh họ mấy ngày nay.

Trong chớp mắt, mấy trăm quang cầu bay thẳng đến trận pháp của Huyền Quang gia tộc. Khi những quang cầu này vừa đụng vào trận pháp, tất cả đều nổ bung ra, tạo thành lực đẩy, khiến trận pháp bị xé ra một lỗ thủng.

Tuy lỗ thủng này nhanh chóng khép lại, nhưng hắc vụ đã kịp lọt vào trong rất nhiều.

Lập tức có thanh âm kinh hô từ trên núi truyền ra, nhưng không được bao lâu thì cũng yên tĩnh lại. Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, nhìn vào Huyền Quang gia tộc, phía sau hắn, mấy trăm người kể cả 3 người Bắc Hàn Liệt cũng đều như thế. Lần đầu tiên cả đám chơi trò luyện dược này với Bạch Tiểu Thuần, nên ai cũng mang theo sự háo hức chờ mong.

Không bao lâu sau, trong giây phút yên tĩnh, đột nhiên, một tiếng cuồng tiếu từ trong sơn mạch truyền ra. Không những vậy mà còn có tiếng gào khóc, cười nói, la hét, thậm chí là đủ loại âm thanh không thể tưởng tượng nổi cũng xuất hiện.

Chỉ nghe thanh âm thôi, đã khiến cho đám người Bắc Hàn Liệt sởn hết gai ốc, tu sĩ bốn phía của hai tông đều hít sâu. Nhất là đệ tử Huyết Khê Tông, đều nhớ tới tình cảnh thê thảm của Thi Phong.

Trong đây cũng có đệ tử của Thi Phong, lúc này đây nội tâm phức tạp, tràn ngập hồi ức.

Ba ngày sau…. Huyền Quang gia tộc đầu hàng vô điều kiện, mở sơn môn mà đón Bạch Tiểu Thuần, đưa ra rất nhiều tài phú. Tất cả tộc nhân đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt sợ hãi, ba ngày này, bọn hắn nguyện cả đời cũng không dám nhớ lại…

Danh tiếng của Ôn Ma tại Thiên Công Châu, lần đầu được lập uy, truyền bá ra ngoài…

Điều không nghĩ tới là, tu sĩ hai tông bên cạnh hắn, đều vô cùng khát vọng, thậm chí phải nói là mê luyến đối với thần thông kinh khủng này của Bạch Tiểu Thuần

Ngay cả ba người Bắc Hàn Liệt, Thần Toán Tử và Cổ Liệt, cũng đều cực kỳ động tâm.

Bạch Tiểu Thuần tính cách hào sảng, sau khi lấy được tài sản, chia cho tất cả mọi người đi theo mình. Giờ đây lại thấy mọi người khát vọng đối với thần thông độc nhất của chính mình, liền cao hứng, thường xuyên luyện chế, khiến cho mấy trăm người ai cũng có ba đến năm quang cầu hộ thân…

Bên trong những quang cầu này, có loại là mưa axit, hắc vụ ảo giác, có loại đưa tới Thiên Lôi, thậm chí còn có loại khiến cho người ta tiêu chảy….

Thời gian dần trôi đi, toàn bộ đội ngũ này, dần dần bị ảnh hưởng bởi Bạch Tiểu Thuần … Cho dù ba người Bắc Hàn Liệt, trong lúc bất tri bất giác, cũng bị lệch lạc đi rất nhiều.

Rất nhanh 2 tháng sau, Bạch Tiểu Thuần và đệ tử 2 tông, cũng có thương vong. Nhất là 1 tháng trước, trong khi đang điều tra 1 gia tộc, tìm ra không ít đệ tử Huyền Khê Tông, thậm chí còn có cả một cái trận pháp Truyền tống sắp hoàn thành nữa.

Một khi để trận pháp hoàn thành, tu sĩ tiền tuyến của Huyền Khê tông sẽ có thể được truyền tống tới, đến lúc đó sẽ gây ra hậu quả nghiêm

trọng cho hậu phương.

Trận chiến ấy, Bạch Tiểu Thuần ra tay, ném ra vô số quang cầu, sau đó thừa dịp địch nhân suy yếu mà cận thân chém giết. Những nơi hắn đi qua, nhìn thấy mà giật mình, quả là một trận chiến động trời!

Tên của hắn giờ đây, cho dù không đi tiền tuyến, thì hậu phương này, đã như là mặt trời ban trưa, uy danh hiển hách!

Nhất là một trận chiến này, uy danh truyền ra không chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần, mà tu sĩ 2 tông bên cạnh hắn, cũng đều như thế. Ở khoảng cách xa, trực tiếp ném ra quang cầu, khiến cho địch nhân phát sinh những chuyện kinh khủng, rồi giống như Bạch Tiểu Thuần, cả đám xông vào, hóa thành Huyết sát mà tung hoành giết địch.

Càng chiến đấu, bọn người kia đối với Bạch Tiểu Thuần càng cuồng nhiệt, bọn hắn đã chính thức yêu loại phương thức chiến đấu này.

Trong lúc bất tri bất giác, nhiệm vụ càn quét của bọn hắn cũng đã gần xong, cả đám gần tiến tới nơi tiền tuyến.

Mấy trăm đệ tử hai tông, sau hai tháng đi theo Bạch Tiểu Thuần chiến đấu, cả đám đều như thoát thai hoán cốt, biến hóa cực lớn.

Chẳng những là túi ai cũng tràn đầy chiến lợi phẩm, mà còn là quan hệ lẫn nhau giữa đệ tử hai tông cũng hòa hợp rất nhiều. Thậm chí, còn thấy được tu sĩ hai tông cười đùa với nhau, cùng thương lượng phương thức phối hợp tác chiến, ném quang cầu như thế nào, giết ra làm sao.

Loại hòa hợp này, nếu mấy tháng trước thì chắc chắn không có khả năng xảy ra, dù cho là Linh Khê hay Huyết Khê tông.

Mà, giờ đây lại xuất hiện chân thật trước mắt Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là ba người Bắc Hàn Liệt, vẫn hay biểu hiện cười lạnh, nhưng trong lòng họ, đối với Bạch Tiểu Thuần hiện nay đã không còn như trước, mà có 1 loại cảm giác kỳ dị.

Nhất là Bắc Hàn Liệt, hắn nhìn mọi người, trước đây chỉ là một đám tu sĩ bị thương chắp vá vào với nhau. Nhưng nay, tuy rằng có Ngưng khí, có Trúc cơ, cũng có khi có chút hoảng hốt… nhưng chiến lực đã đủ mạnh rồi.

Hắn đã từng tại tiền tuyến, nên hắn hiểu rõ, với chiến lực này, so với tinh nhuệ phía trước, còn cường hãn hơn một ít. Nhất là kiểu chiến đấu như vậy, hắn càng ưa thích. Hắn chắc chắn một điều, nếu đưa những người này lên tiền tuyến, nhất định mọi người sẽ…. Chấn động!

Mà hết thảy những thay đổi này, đều là bởi vì Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Bước Ra Tiền Tuyến

Dịch giả: Aladin05

Biên: Tiểu Băng

Với việc chiếm được Thiên Công Châu, cuộc chiến giữa hai tông Linh Huyết và Huyền Khê tông ngày càng kịch liệt. Toàn bộ Huyền Khê tông có 29 sơn môn mà nay đã bị chiếm mất 28 cái.

Do vậy, Huyền Khê tông chỉ còn 1 sơn môn trọng yếu cuối cùng nằm ngay giữa Huyền Khê và Đan Khê như một cửa ải để chống cự lại.

Nhìn từ xa tới, đây là một sơn mạch cực lớn, thậm chí so với Lạc Trần sơn mạch còn muốn lớn hơn nhiều. Sơn môn cuối cùng của Huyền Khê tông chính là nằm giữa sơn mạch này.

Sơn mạch nơi này giống như bị một Cự Nhân cao ngang trời, vung một búa chém làm đôi tạo ra 1 lỗ hổng cực lớn. Các đời lão tổ của Huyền Khê tông đã không tiếc sức của mà biến lỗ hổng này thành 1 tòa thành trì đầy khí thế.

Sơn môn cuối cùng của Huyền Khê Tông chính là tòa thành trì này. Nó có thể chứa được mấy trăm người, lại có rất nhiều trận pháp xung quanh. Giờ đây, toàn bộ tu sĩ của Huyền Khê tông đã tập hợp tại chỗ này, biến nơi đây thành chiến trường cuối cùng.

Hơn 2 tháng trước, đại quân của Linh Khê và Huyết Khê đã tới nơi này, tấn công mạnh mẽ. Lại thêm lực lượng tàn quân của Đan Khê tông quấy nhiễu phía sau, nhưng Huyết Khê tông vẫn cố kéo dài hơi tàn mà

chống đỡ với mục đích cuối cùng là …. Làm cho Tinh Không Đạo Cực Tông mất kiên nhẫn đối với Linh Khê và Huyết Khê.

Dù sao, việc nơi này càng kéo dài thì đối với chuyện tấn công lên Trung Du Không Hà Viện, thì càng tốt!

Cho nên, từ đầu tới cuối lão tổ của hai tông đã thương nghị, trận này phải tốc chiến tốc thắng. Trước mắt chỉ còn bị ngăn cản ngay ngoài tòa thành này mà thôi.

Trong lúc song phương đang giằng co, thì Bạch Tiểu Thuần đã hoàn thành nhiệm vụ càn quét Huyền Khê Tông dư nghiệt của mình. Thu hoạch lớn nhất của Bạch Tiểu Thuần và với mấy trăm tu sĩ bên cạnh hắn chính là, trong túi trữ vật của mọi người đều chứa đầy tài nguyên tu hành.

Thậm chí mấy trăm người này, hầu như người nào cũng tự nhiên lộ ra cảm giác tài đại khí thô khí thế kinh người. Hiện tất cả đều đang dừng lại trước 1 bình nguyên, chỉ cần bước qua bình nguyên này là chính thức đi vào tiền tuyến.

Lúc này đây đang có thuật pháp nổ vang lay động Thiên địa, tuy nơi này cách xa chiến trường mà vẫn cảm giác được đất rung rinh chấn động.

Gió thổi tới từ bốn phía mơ hồ cũng mang theo mùi máu tanh, trên bình nguyên bao la này cũng còn lưu lại máu và hài cốt.

Bạch Tiểu Thuần đối với nguy hiểm cực kỳ nhạy cảm. Hắn cảm giác được rằng chỉ cần mình bước vào bình nguyên này chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm tột độ.

Cảm giác này đem cho hắn không ít áp lực, nhất là nhìn thấy bầu trời phía xa vặn vẹo áp lực càng mãnh liệt. Điều này làm hắn nhớ tới thời điểm Lạc Trần sơn mạch, Vẫn kiếm thâm uyên và Huyết tử thí luyện.

Ở đây không còn một gia tộc tu chân quy thuận theo danh nghĩa nào nữa, mà thỉnh thoảng còn thấy được các tiểu đội tu sĩ Huyết Khê tông với số lượng người khác nhau.

Chẳng những Bạch Tiểu Thuần cảnh giác mà các tu sĩ bên cạnh hắn cũng thế. Nhất là ba người Bắc Hàn Liệt, bọn hắn đã từng tiền tuyến nên càng hiểu rõ mức độ khốc liệt nơi đây. Tại chiến tuyến này nếu không cẩn thận sẽ vẫn lạc ngay.

Dù sao đây cũng là chiến tranh tông môn, ngươi không chết thì ta chết.

Đứng trước thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần có 2 lựa chọn. Một là quay lại phía sau, hai là… tiến vào tiền tuyến, chiến đấu và Huyền Khê Tông tu sĩ.

“Kế tiếp nên làm gì bây giờ… Khục khục, hay là chúng ta quay về… “ Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng cảm giác mình tốt nhất là nên quay về. Lỡ như không cẩn thận mà đem mạng nhỏ vứt đây thì… Thật không tốt lắm.

Vì vậy hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi chậm rãi mở miệng. Nhưng chưa đợi hắn nói xong, bỗng nhiên nội tâm nhảy dựng lên. Hắn nhận ra cả đám tu sĩ xung quanh sát khí tỏa ra, đang rất muốn lao vào tiền tuyến để chém giết.

“… Chúng ta có lẽ quay về phía sau…” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, lời vừa nói ra mọi người bốn phía đều hướng mắt tới hắn. Tất cả đều kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi những lời vừa rồi là của Bạch Tiểu Thuần.

Bắc Hàn Liệt nhíu mày, Thần Toán Tử và Cổ Liệt đều sửng sốt.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lại nhảy dựng, trong lòng hối hận vô cùng. Dù là vậy nhưng thần sắc hắn vẫn không thay đổi, ngạo nghễ cười, khí thế bộc phát mang theo cỗ ý chí lăng lệ mở miệng nói:

“Chúng ta quay về phía sau, đó là việc không có khả năng xảy ra. Nếu đã đến đây chúng ta làm sao có thể sợ chết, phải vào tiền tuyến mà chiến một trận với Huyền Khê Tông!” Tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần vừa phát ra, làm cho một đám mấy trăm tu sĩ phấn chấn ai cũng tràn ngập sát khí.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải khiến cho chiến trường này nhớ tới chúng ta!” Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt cười lớn, hiên ngang uy vũ bước ra một bước, chính thức tiến vào bên trong bình nguyên.

Nội tâm Bắc Hàn Liệt chấn động, hít một hơi thật sâu cười ha hả mà đi theo Bạch Tiểu Thuần. Phía bên kia Thần Toán Tử và Cổ Liệt càng không có hoài nghi nữa. Trong mắt bọn hắn đây mới đúng là Huyết tử Dạ táng lòng lang dạ sói, giết người không gớm tay.

Và lúc đó mấy trăm tu sĩ cũng nhao nhao tiến vào tiền tuyến bên trong bình nguyên.

Bạch Tiểu Thuần bị quây vào trong, nhìn thì khí thế bất phàm nhưng trong lòng lại đang khóc không ra nước mắt. Hắn mới là người không muốn tiến vào chiến trường tiền tuyến nhất nhưng xem ra trước mắt không có biện pháp… Bước vào bình nguyên mà Bạch Tiểu Thuần kinh hãi lạnh người, không ngừng cắn răng run rẩy.

Mọi người tiến vào tiền tuyến được mấy ngày, trong mấy ngày này Bạch Tiểu Thuần vô cùng phiền muộn và khẩn trương. Bất cứ cái gì hơi lay động một tí cũng làm hắn nhảy dựng lên, may mà chưa gặp đám người Huyền Khê tông. Mà lúc Bạch Tiểu Thuần đang yên tâm một chút thì đột nhiên phía xa có mấy chục cầu vồng phóng vọt tới.

Vốn là định bay ngang qua đám người Bạch Tiểu Thuần, nhưng sau khi phát hiện đám Bạch Tiểu Thuần không phải người mình, những tu sĩ Huyền Khê Tông này đều biến sắc, không ai lùi lại, mà đều lộ dáng vẻ quyết tử chiến, mắt đỏ rực đầy giận dữ và thù hận, ào ào phóng tới.

“Gặp người hai tông Linh Huyết, tử chiến đến cùng!”

“Sát!” Hơn mười người này trong đó có bảy tám Trúc cơ tu sĩ, trực tiếp đánh tới.

Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ nhưng không đợi hắn mở miệng, mọi người xung quanh hắn đã trực tiếp ra tay. Hàng chục quang cầu được ném thẳng vào các tu sĩ của Huyền Khê Tông, vừa đụng vào đã ầm ầm nổ bung.

Theo tiếng nổ hơn mười người Huyền Khê Tông thần sắc mờ mịt, người thì điên rồ rống to, người thì sắc mặt biến hóa xuất hiện ảo giác lại có người thì ôm chặt bụng.

Ngay khi bọn hắn đang đại loạn, mấy trăm tu sĩ bên Bạch Tiểu Thuần ánh mắt sáng ngời cười nhe răng mà xông thẳng vào trong. Những nơi bọn hắn đi qua âm thanh nổ vang quanh quẩn.

Toàn bộ quá trình không đến nửa nén nhang… Vừa chấm dứt, Bạch Tiểu Thuần nhìn đám tu sĩ mà mình mang theo đang càn quét túi trữ vật, lại còn giao lại hết cho hắn. Hắn cảm giác đám người này đúng là đã trở thành hổ báo hết rồi.

“Đúng vậy, đây mới là phong cách tu sĩ của ta, chúng ta phải biến nơi này cũng trở thành hậu phương của chúng ta, càn quét tất cả, giương oai Thiên Công Châu!” Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận những chiến lợi phẩm kia, hăng hái hắn lên, mọi người đều phấn khởi, tiếp tục gào thét bay đi xa hơn.

Chẳng mấy chốc nửa tháng đã trôi qua, trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần gặp không ít các nhóm tu sĩ Huyền Khê tông, từ mấy chục cho đến mấy trăm người.

Mỗi lần chạm mặt, đối phương đều rất hung tàn nhưng sau khi đụng phải chiến thuật quang cầu thì tất cả đều sụp đổ. Điều này khiến cho đám người Bạch Tiểu Thuần mọi việc đều xuôi chèo mát mái.

Hắn không còn căng thẳng nữa mà giờ đây tận dụng thời gian bổ sung quang cầu cho mọi người. Càng như vậy sức chiến đấu của bọn hắn lại càng khủng khiếp. Thậm chí ba ngày trước bọn hắn còn gặp được một đội hơn ba trăm tu sĩ, cả đám xông vào chém giết nhưng cuối cùng nhóm Bạch Tiểu Thuần vẫn thắng nhẹ nhõm.

Dưới tác dụng của đám quang cầu kia không có bao nhiêu tu sĩ có thể chống lại sự ảnh hưởng của nó.

Thậm chí trong nửa tháng nay tại phiến khu vực này, hai tông Linh Huyết và Huyền Khê tông đều phát hiện sự việc bất thường nhưng cũng không thể phân tâm tới tra xét.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình quá thoải mái rồi, lúc này đây đang nằm trên thanh Huyết kiếm mọi người bốn phía chụm lại. Nơi nào đi qua cũng đều có thanh âm quanh quẩn không ngừng.

“Trung phong Huyết tử, pháp lực vô biên, Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương!”

Một ngày này, trong lúc mọi người đang hò hét thì phía xa có một đạo cầu vồng gấp rút phóng nhanh tới. Bên trong cầu vồng có một thanh niên sắc mặt tái nhợt trong tay cầm rất nhiều phù chỉ, sắc mặt tái nhợt phun ra máu tươi cực kỳ chật vật. Nếu không phải là không ngừng ném phù chỉ về phía sau thì chắc hắn đã bị đám người kia đuổi kịp rồi.

Phía sau hắn có hơn hai trăm tu sĩ đang gào thét truy đuổi.

Nhất là trong hơn hai trăm người này, có một thanh niên tuy chỉ là Trúc Cơ trung kỳ nhưng sát khí tỏa ra còn nặng hơn cả trên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bên cạnh.

Khi nhìn thấy rõ người này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút mãnh liệt.

“Cửu Đảo!”

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, nhìn về hướng người bị đuổi giết, hắn nhận ra tu sĩ đang vô cùng chật vật kia chính là… Hứa Tiểu Sơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Cầm Lấy Mà Chơi

Dịch giả: Aladin05

Biên: Tiểu Băng

Dù đang còn rất xa nhưng Hứa Tiểu Sơn cũng thấy được đám người Bạch Tiểu Thuần. Tuy không rõ lắm nhưng nhờ có huyết kiếm cực lớn kia và huyết khí đặc thù của tu sĩ Huyết Khê Tông nên hắn liền liều mạng mà phóng tới nơi này.

“Bạch Tiểu Thuần!” Sau khi nhìn thấy rõ Bạch Tiểu Thuần, Hứa Tiểu Sơn nước mắt lưng tròng cố gắng hô to cầu cứu.

Và lúc đó Cửu Đảo cũng nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hai mắt co rút mãnh liệt và cuồng hỉ.

“Bạch Tiểu Thuần… Ngươi lại ở chỗ này!”

"Vốn tưởng hôm nay chỉ có thể bắt được Hứa Tiểu Sơn, không nghĩ tới lại gặp được ngươi... Bạch Tiểu Thuần hôm nay ngươi nhất định sẽ chết!" Cửu Đảo cười to. Lần này hắn mang theo hơn hai trăm tu sĩ nếu gặp phải tinh nhuệ Linh Huyết hai tông thì chắc không bằng. Nhưng xem ra trước mắt những người bên Bạch Tiểu Thuần chênh lệch nhau khá lớn thậm chí còn có vẻ lười nhác nữa. Ngoại trừ ba người Bắc Hàn Liệt, những người khác rõ ràng đều là hạng vô danh.

Đối phó với đám người như vậy hắn dám chắc có thể đem toàn bộ đối phương giết chết. Lúc này đây đuổi theo Hứa Tiểu Sơn thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Phía sau hắn có hơn hai trăm tu sĩ cũng có không ít người nhận ra Bạch Tiểu Thuần, tất cả tâm thần chấn động sát ý bộc phát mãnh liệt mà xông thẳng tới.

Hiển nhiên bọn hắn đều biết tai họa diệt môn lần này là do sự liên thủ của hai tông Linh Huyết, mà mấu chốt của sự liên thủ này là Bạch Tiểu Thuần.

Hứa Tiểu Sơn hơi chần chừ nhưng lại không có biện pháp. Nếu hắn không chạy tới nơi của Bạch Tiểu Thuần, hắn sẽ chết ngay. Hắn biết rõ tầm quan trọng của Bạch Tiểu Thuần nên giờ phút này có chút hối hận. Trong lúc đang bối rối không biết nên phải làm sao thì hắn chợt thấy Bạch Tiểu Thuần bình thản dửng dưng. Không những vậy hàng trăm tu sĩ bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cũng thế thậm chí trong mắt còn hiện rõ vẻ khinh miệt và mỉa mai khi nhìn về phía Cửu Đảo.

“A!” Hứa Tiểu Sơn có chút phát mộng!

“Tiểu Sơn không phải sợ… Bổn Huyết chủ tới cứu ngươi đây!” Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng vẻ mặt ngạo nghễ. Nhìn mọi người đang chạy đến hắn ho một tiếng, tay áo nhỏ phất lên, đột nhiên hàng trăm quang cầu xuất hiện trên tay các tu sĩ phía sau lưng hắn khiến Hứa Tiểu Sơn trợn mắt há mồm.

“Thả!” Bạch Tiểu Thuần hét lớn. các tu sĩ bên cạnh hắn cũng đều rống to mãnh liệt ném hàng trăm quang cầu bay ra. Những quang cầu này vạch phá bầu trời gào thét thẳng tới đám người Cửu Đảo.

Cửu Đảo sững sờ mà phía sau hắn mọi người cũng hơi chần chờ. Không ít người ra tay ngăn cản, nhưng khi đụng phải quang cầu thì mọi pháp thuật đều không hiệu quả. Trong nháy mắt vô số tiếng nổ bùm bùm vang lên, sương mù tràn ra dày đặc bao quanh khu vực đám người Cửu Đảo.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được đám sương mù này đang giảm bớt nhưng theo đó thì các loại tiếng kêu kỳ lạ hiếm có cũng không

ngừng từ trong sương mù mà truyền ra.

“Bụng của ta…”

“Trời ơi ta thành tiên rồi… “

“Không được qua đây, đây là địa phương nào…”

Nghe được các thanh âm trong sương mù sắc mặt Hứa Tiểu Sơn biến hóa la thất thanh:

“Thi Phong ôn vụ!” Thân thể của hắn không khống chế được mà run rẩy mãnh liệt, hét to một tiếng dùng hết toàn bộ khí lực mà tránh xa đám sương mù kia. Giữa người đã từng trải nghiệm và người chỉ nhìn thấy thì hoàn toàn bất đồng giống như ngày và đêm vậy.

Thậm chí hiện tại khi nhớ tới trải nghiệm năm đó hắn xem như đây là một ác mộng cả đời này không thể nào quên được. Nay vừa mới nhìn thấy sương mù kia Hứa Tiểu Sơn đã sợ hãi đến cực hạn.

Ngay khi hắn vừa chạy ra xa thì đám sương mù kia cũng đã dần tiêu tán hơn nửa, lộ ra hơn hai trăm tu sĩ Huyền Khê tông. Lúc này đây từng thân ảnh cổ quái xuất hiện, người thì hai tay mở ra vẻ mặt say mê, người thì mặt xám như tro toàn thân bốc mùi hôi thối.

Còn có cả những thân ảnh đang rõ ràng ôm nhau thắm thiết… Vầng sáng bao bọc bên ngoài thân thể đang run rẩy của Cửu Đảo vặn vẹo như sắp tan vỡ. Trong mắt hắn lộ vẻ không thể tưởng tượng khi nhìn bốn phía sung quanh.

“Đây là… Đây là thần thông gì tại sao lại có thể có loại thuật pháp kinh khủng như vậy!!!” Cửu Đảo run rẩy trong lòng hắn đối với Bạch Tiểu Thuần sinh ra sợ hãi chưa từng có. Thậm chí hình ảnh này và chồng lại với lúc Vẫn Kiếm thâm uyên càng sinh ra sự khiếp vía hãi hùng, khiến hắn lấy ra một cái ngọc bội rồi bóp mạnh.

Ngọc bội có thất sắc lóng lánh hiển nhiên không phải vật tầm thường. Lúc này đây bị bóp mạnh vỡ vụn, tràn ra một sức mạnh truyền tống bọc lấy Cửu Đảo.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rụt lại. Hắn biết rõ loại ngọc bội có thể truyền tống Trúc cơ tu sĩ đối với tông môn là cực kỳ trân quý. Nhìn thấy Cửu Đảo sắp chạy mất, Bạch Tiểu Thuần dùng Thông Thiên pháp nhãn chiếu thẳng vào nơi Cửu Đảo đang được truyền tống.

Bùm! Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần và Cửu Đảo chạm nhau trong nháy mắt. Cửu Đảo phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể vẫn được truyền tống đi nhưng một cánh tay đã rơi lại. Bởi vì ngự lực của Bạch Tiểu Thuần hiện nay đã đạt trình độ có thể cưỡng ép tách ra.

Ngay lúc Cửu Đảo vừa biến mất, mấy trăm tu sĩ sau lưng Bạch Tiểu Thuần liền xuất hết toàn lực xông thẳng vào các tu sĩ Huyền Khê tông đang bị ảnh hưởng nghiêm trọng của sương mù kia.

“Ta nhớ được ngươi rồi, chính ngươi là người đã vây công ta lúc trước!” Bắc Hàn Liệt nhìn chằm chằm vào một tu sĩ đang ôm bụng toàn thân hôi thối, nhe răng cười rồi xông tới.

Cổ Liệt và Thần Toán Tử cũng mang theo sát cơ xông thẳng vào. Những người khác cũng đồng dạng như vậy, không những thế còn phối hợp với nhau đem thương vong của bản thân hạ đến mức thấp nhất.

Đối với những người bên cạnh Bạch Tiểu Thuần thì loại chém giết này là việc quen tay dễ làm. Không bao lâu sau đó trận chiến phạm vi nhỏ này cũng kết thúc.

Không giữ Cửu Đảo lại được gây ra chút tiếc nuối cho Bạch Tiểu Thuần. Nhưng đối với Hứa Tiểu Sơn thì đã bị một màn này hoàn toàn chấn nhiếp. Hắn trợn mắt há mồm nhìn đệ tử hai tông phối hợp lẫn nhau càn quét chiến trường. Thậm chí là đến cả Bắc Hàn Liệt và Thần Toán Tử cũng rõ ràng trợ giúp lẫn nhau khiến hắn không thể tin nổi.

“Điều này sao có thể…” Hứa Tiểu Sơn giụi giụi mắt. Đối với việc hòa hợp này và với những thủ đoạn giết địch rồi cả loại khói độc kia nữa, trong đầu hắn hiện nay sóng gió ngập trời.

Sau nửa canh giờ mọi người thu dọn chiến trường tiếp tục lên đường. Hứa Tiểu Sơn đi theo sau Bạch Tiểu Thuần, mang theo vẻ mặt nịnh nọt không ngừng a dua nịnh hót.

“Dạ Táng Huyết chủ, Bạch Tiểu Thuần thiếu tổ, Bạch sư thúc… Vừa rồi ta thấy mọi người dùng quang cầu kia, người cho ta mấy trái đi nha…”

Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt đắc ý. Nhìn xung quanh thấy mọi người trong trận này bộc phát sức chiến đấu kinh người, hắn cảm thấy mình thật có thành tựu.

“Đây hết thảy là công lao của ta…” Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Tròng mắt đảo quanh liếc nhìn Hứa Tiểu Sơn rồi thở mạnh ném cho hắn mấy quả quang cầu.

“Cầm lấy mà chơi!”

Sau khi cẩn thận nhận lấy Hứa Tiểu Sơn vô cùng kích động hận không thể gặp sớm tu sĩ Huyền Khê Tông để tự bản thân ra tay, cho đối phương biết rõ sự lợi hại của khói độc Ôn Ma.

Thời gian nhoáng một cái lại trôi qua hai tháng, trận chiến này đã giằng co hơn nửa năm nay. Mặc dù cục diện bế tắc vẫn chưa bị phá vỡ nhưng chung quanh cửa ải hiểm yếu này, song phương tu sĩ tập trung bên trong Thiên Công Châu chém giết vô cùng thê thảm.

Mà trong trận chém giết này danh khí của Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng lan rộng. Những nơi hắn đi qua đều giành chiến thắng, tu sĩ Huyền Khê tông tiền tuyến nghe đến danh tiếng Ôn Ma thì càng biến sắc.

Uy danh của ba người Bắc Hàn Liệt đã vượt xa dĩ vãng. Nhất là Hứa Tiểu Sơn tới sau mà vượt trước, triệt để mê luyến quang cầu của Bạch Tiểu Thuần. Mỗi lần ra tay là ném ra hàng đống quang cầu, đặc biệt yêu thích loại gây ra khói độc mê hoặc.

Thậm chí là các lão tổ Huyền Khê Tông đang trấn giữ cửa ải hiểm yếu rất tức giận khi biết tin nhưng cũng vô phương xử lý.

Ngay cả Thái Thượng Trưởng Lão và tu sĩ truyền thừa cũng không thể xông ra được vì sự uy hiếp của hai tông Linh Huyết. Thế trận càng ngày càng đi tới cuối, một trận quyết định thắng thua.

Mà tại thời điểm chuẩn bị cuối cùng này, danh khí của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn. Chỉ dựa vào quang cầu khói độc và mấy trăm người điên cuồng chém giết, đội ngũ của Bạch Tiểu Thuần cứ tiêu diệt từng chút một các đội ngũ của Huyền Khê tông làm ảnh hưởng tới cục diện cuối cùng. Điều này làm cho lão tổ của hai bên cũng phải líu lưỡi há mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Ngươi Vẫn Còn Sống?!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bầu trời lờ mờ, tuy không phải trời trong nắng ấm, nhưng cũng không ảnh hưởng tâm tình phấn khởi của Bạch Tiểu Thuần, hắn đang phấn khởi dạt dào, đắc ý khoanh chân ngồi huyết sắc trên đại kiếm, tay phải nâng lên, hăng hái chỉ về phía trước.

"Đánh cho ta!" Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng, hắn cảm giác mình thật lợi hại, giống như về tới Vẫn Kiếm Thâm Uyên năm đó, bản thân dẫn theo người của Linh Khê Tông đi cướp đoạt.

"Thật là nhớ quá." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, nhớ tới hồi ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, cuối cùng từng đệ tử Linh Khê Tông đi theo hắn đều tiến vào trong Vẫn Kiếm, còn hắn bị cản lại.

"Điềm xấu! Bây giờ đã khác trước đây, hôm nay bên cạnh ta, có mấy trăm Đại tu sĩ mạnh mẽ như lang như hổ." Bạch Tiểu Thuần trở nên cảnh giác, nhìn mọi người chung quanh, nhất là Hứa Tiểu Sơn với dáng vẻ hận không thể treo đầy khói độc quang cầu khắp người, bộ dáng kiêu ngạo, làm cho Bạch Tiểu Thuần cực kỳ thưởng thức.

Bắc Hàn Liệt cũng đã thay đổi... Nhìn thì như thường, nhưng trên thực tế đã học được cái kiểu cười tủm tỉm, cúi đầu lúc ném khói độc... còn Cổ Liệt và Thần Toán Tử, thân là Huyết Khê Tông tu sĩ, bọn hắn vốn đã là màu đen rồi... qua mấy tháng nay, lại còn đen thêm nữa...

Bốn người này mà còn như thế, huống hồ gì những người khác, cả đám đều trở nên giông giống với Bạch Tiểu Thuần, bình thường cười đùa

tí tửng, thi thoảng còn có vẻ sợ chết, nhưng một khi ra tay, thì trước ném độc khí, sau đó ngang nhiên xông vào chém giết.

Bạch Tiểu Thuần nhìn bọn họ, càng thêm cảm khái.

"Dưới sự dẫn dắt của ta, những huynh đệ này rốt cuộc đã hiểu được, đời tu sĩ, sinh mệnh rất đáng quý, chỉ cần mạng nhỏ vẫn còn, thì mọi thứ đều có." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, tay phải vỗ túi trữ vật, lấy tiểu Ô Quy, theo thói quen lắc lư mấy cái, mấy tháng này, hắn hầu như mỗi ngày đều lôi nó ra lắc, âm thanh đầu đuôi và tứ chi của con rùa đập vào mai, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất êm tai.

Nhất là sau khi lay lắc, thỉnh thoảng lại có mùi thơm ngát tràn ra, kéo linh khí ồ ạt dồn tới, tăng nhanh tốc độ tu luyện cho Bạch Tiểu Thuần, mấy trăm người ở cạnh hắn cũng được hưởng lây không ít.

"Con rùa chết tiệt này ít ra cũng còn có chút tác dụng." Bạch Tiểu Thuần nhìn tiểu Ô Quy trên tay, nhìn cái đầu và tứ chi bị hắn kéo thẳng ra, nhìn cái đuôi ngắn ngủn, lại lắc lắc mấy cái, thấy hình như có chỗ kì kì, tiếng va đập hình như ít đi, đầu và tứ chi của con rùa trở nên cứng ngắc.

"A?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, lắc càng mạnh, sau nửa nén hương, cuối cùng tiểu Ô Quy cũng mềm nhũn lại như cũ, lại nghe được tiếng va đập quen thuộc, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn, quyết định kết thúc một ngày tu hành.

Trưa hôm sau... Một nhóm mấy trăm người tiếp tục bay trên trời, khu vực này quá lớn, đám người Bạch Tiểu Thuần lại quá lừng danh, khiến đã rất nhiều ngày không hề gặp được một tu sĩ Huyền Khê Tông nào.

Bạch Tiểu Thuần nhàm chán, nghe Hứa Tiểu Sơn đang và Bắc Hàn Liệt khoác lác chiến tích với nhau, bèn cố tình xen vào, hai người liếc cho hắn một cái rồi mặc xác, chẳng thèm bận tâm.

Bạch Tiểu Thuần mất hứng, hừ một tiếng, nghĩ sau này phải giảm bớt số lượng quang cầu độc khí của hai người này xuống bảy thành, tay buồn chán lại lôi tiểu Ô Quy ra rung lắc, nhưng vừa mới lắc một cái, hắn đã nhíu mày.

"Cái gì thế nhỉ, sao tiếng đập lạ thế?" Bạch Tiểu Thuần nhìn tiểu Ô Quy, nắm lấy bốn cái chân rùa, thấy chúng đã lại cứng ngắc.

"Con rùa đen này chả biết đã chết bao nhiêu năm, đáng thương quá, hôm nay cơ thể cứng lại luôn." Bạch Tiểu Thuần nghĩ nhất định mình phải giúp nó cái gì đó mới được, dù gì nó cũng đã giúp hắn tu hành nửa năm nay.

Vì vậy... Hắn nắm lấy mai rùa, vận hết sức lay cực mạnh, chỉ sau vài lần hít thở, đã có mùi thơm ngát tràn ra, dẫn động thiên địa linh khí xung quanh.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần còn chưa kết thúc, vẫn tiếp tục rung lắc... Hắn rất cố chấp, nhất định phải làm cho cơ thể chết cứng của tiểu Ô Quy mềm trở lại mới chịu.

Quá trình này, giằng co suốt ba nén nhang... Cho đến khi tiểu Ô Quy lại mềm nhũn ra, Bạch Tiểu Thuần mới cười thỏa mãn, nhìn tiểu Ô Quy mà cảm khái.

"Nếu ngươi trên trời có linh thiêng, cũng không cần cảm ơn ta, ta sẽ giúp ngươi luôn giữ được cơ thể mềm mại dẻo dai, giúp cơ thể ngươi không bao giờ bị thối rữa..." Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, hai mắt bỗng trợn to, vì tiểu Ô Quy đột nhiên mở mắt ra, trong mắt giống như có vô số cái vòng đang chuyển động, đầy thù hận và điên cuồng, nó ngẩng đầu, cắn mạnh vào tay Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ, vội buông tay, tránh được cú cắn của tiểu Ô Quy.

Cú cắn này như đầy thù hận, rất mạnh, kêu két vang một tiếng khiến tu sĩ xung quanh cũng còn nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, cái cắn kia mà cắn trúng, nhất định xương ngón tay của hắn cũng đứt, dù hắn có Thiên Yêu thân, đoán chừng cũng không đỡ nổi.

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi vẫn còn sống!! Ngươi không phải đã chết sao??" Bạch Tiểu Thuần lùi nhanh, không thể nào tin nổi, hắn đã nghiên cứu tiểu Ô Quy rất lâu, cực kì chắc chắn không hề có dấu hiệu còn sống nào cả, căn bản chính là một xác chết, sao bây giờ, nó lại thành vật sống?!

"Ngươi mới là đồ đã chết, cả nhà ngươi đều là đồ đã chết, cả tông ngươi đều là đồ đã chết, cả họ Bạch đều là đồ đã chết, tên khốn nạn nhà ngươi, ta hận ngươi!!" tiểu Ô Quy lảo đảo bay lên, lơ lửng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, tứ chi nó run rẩy, mắt đỏ bừng, điên cuồng rống lên với Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng rống của nó truyền khắp bốn phía, khiến cho mấy trăm tu sĩ hai tông đều sững sờ, ngơ ngác nhìn tiểu Ô Quy, theo họ nhớ, mấy tháng nay Bạch Tiểu Thuần đều lắc con tiểu Ô Quy này, dẫn tới linh khí dày đặc, giúp mọi người tu hành.

Nhưng bây giờ, con tiểu Ô Quy rõ ràng lại còn sống!!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, đang muốn mở miệng, mắt tiểu Ô Quy ứa nước như muốn khóc, giọng đầy cuồng loạn, gào rú.

"Quy gia nhà ngươi, vốn năm tháng trước đã tỉnh lại được rồi, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi ngày ngươi lại lôi ta ra rung lắc, có ngày ngươi còn rung hơn cả một ngàn lần, thực làm cho người tức lộn ruột, ngươi không mệt, nhưng Quy gia nhà ngươi vừa mới tỉnh lại thì đã ói ra, lại hôn mê bất tỉnh." Toàn thân Tiểu Ô Quy run rẩy, nó giận ngập trời, cả người rung rinh muốn bốc khói.

"A... Ta... Ta cũng không phải cố ý, ta tưởng ngươi đã chết rồi, ngươi đã không chết thì nên sớm nói cho ta biết, với lại trên người của ngươi có mùi thơm ngát..." Bạch Tiểu Thuần xấu hổ, vội vàng giải thích.

"Ngươi còn dám nói tới mùi thơm ngát!! A a a, đó là linh khí Quy gia nhà ngươi tích cóp suốt bao nhiêu năm, bị ngươi lôi ra không biết bao nhiêu, ôi, tích cóp của ta, hơn mười vạn năm tích góp a... Ta hận ngươi, ta với ngươi không đội trời chung!" Tiểu Ô Quy gào thét, trong nháy mắt lao ra, nhào tới cắn Bạch Tiểu Thuần.

"Ta cắn chết ngươi!"

Bạch Tiểu Thuần vội tránh đi, tiểu Ô Quy lập tức đuổi theo, tiếng cắn rằng rặc vang vọng không ngừng, khiến đám Hứa Tiểu Sơn Bắc Hàn Liệt bốn người, và mấy trăm tu sĩ đều há hốc mồm.

"Đủ rồi!" Bạch Tiểu Thuần kinh hồn bạt vía, nhiều lần thiếu chút nữa là bị cắn trúng, hắn nổi cáu, xoay người, bùng sát khí, hét lớn.

"Chưa đủ, chết tiệt, Quy gia hận không thể tát ngươi một cái cho ngươi dính lên tường luôn, ta không thể nào nhịn được!"

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, mơ hồ cảm thấy tiểu Ô Quy nói chuyện không giống người thường, vội lùi ra sau, nói gấp.

"Ngươi nghe ta giải thích!" Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, tiểu Ô Quy đã khinh miệt liếc hắn.

"Người đừng có nói chuyện với ta nữa, ta thích sạch sẽ!"

"A? Thích sạch sẽ?" Bạch Tiểu Thuần lại sửng sốt, mọi người bốn phía cũng đều bối rối, người nhanh trí thì lập tức biến sắc, nhìn tiểu Ô Quy đầy kính sợ, dám nói ra câu nói với ý nghĩa sâu xa thế này, còn không hề có một chữ thô tục nào, cảnh giới này đã bỏ rất xa đám người Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Tiểu Ô Quy Đáng Chém Ngàn Lần, Ta Hận Ngươi!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ngươi ngươi ngươi..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ một lúc đã nghĩ ra, vô cùng giận dữ, cảm thấy tiểu Ô Quy này thực quá mất nết, nói ra câu nào cũng là mắng người.

Nhất là câu cuối cùng này, còn dám bảo mình thích sạch sẽ, rõ ràng là mang ý nhục nhã hắn.

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, đang định mắng, tiểu Ô Quy đột nhiên thở dài, nhìn hắn đầy thông cảm.

"Có loại người a, nhất định phải có người chỉ vào mặt hắn mắng cho, hắn mới biết là người ta đang mắng hắn, câu nói hơi khéo léo một chút, là hắn phải suy nghĩ cả một hồi lâu mới hiểu ra!"

Bạch Tiểu Thuần nghe xong, cả người muốn nổ tung, gầm vang.

"Miệng lưỡi quá quắt, đồ cuồng vọng tự đại!!"

"Con rùa đen khốn kiếp nhà ngươi, ngươi ngươi ngươi..." Bạch Tiểu Thuần tức giận, vẻ thông cảm trong mắt tiểu Ô Quy càng đậm đà, nó lại thở dài, nhẹ nhàng thơ thới nói thêm một câu.

"Ngươi tự giới thiệu xong rồi hả?"

Một câu, như Thái Sơn áp đỉnh, như sấm sét giữa trời quang, làm cho Bạch Tiểu Thuần run lên, câu nói trong bụng còn chưa kịp nói vỡ vụn...

Hắn bỗng hiểu, nói về mắng người, mình với con tiểu Ô Quy này chênh lệch với nhau như trời với đất, như phàm nhân và tu sĩ...

Cảnh giới lệch nhau quá xa...

Không phải chỉ Bạch Tiểu Thuần có cảm giác này, tất cả tu sĩ xung quanh cũng đều hít sâu, bọn hắn chưa bao giờ được thấy mồm mép kinh người như vậy, Hứa Tiểu Sơn mắt mở to hết cỡ, nhìn tiểu Ô Quy như nhìn thần nhân.

Bắc Hàn Liệt cũng vậy, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy dáng vẻ uất nghẹn của Bạch Tiểu Thuần, Cổ Liệt vô cùng sung sướng, Thần Toán Tử ngoài thì vẻ giật mình, trong lòng thì rực rỡ phấn khởi.

Nhưng mọi người đều hạ quyết tâm, tuyệt không bao giờ nói chuyện với tiểu Ô Quy...

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, giơ tay phải lên, một cỗ huyết khí bùng ra, bắn thẳng vào tiểu Ô Quy, nhưng ngay lúc huyết khí tới gần, tiểu Ô Quy đã rụt vào trong mai, oanh một tiếng, huyết khí đập vào mai rùa, tiêu tán, mà cái mai rùa chẳng chút xây xát gì, vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Giọng tiểu Ô Quy buồn buồn từ trong mai rùa vọng ra.

"Bụng đầy hỏa khí, nếu không phát tiết ra ngoài, nhất định sẽ bị đốt người mà chết, Bạch ngu ngốc, nghe Quy gia một câu, đi làm một cái tường thủy tinh đi, ngươi như vậy đối với thân thể không tốt đâu..."

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, lần này hắn thật sự nghe không hiểu ý con rùa muốn nói, nhưng không cần nghĩ cũng biết nhất định không phải là lời gì tốt lành, mà nghe người ta mắng mà không hiểu, cái cảm giác ấy làm Bạch Tiểu Thuần càng muốn điên, trong đầu lại bất giác nhớ tới mấy câu nhất định phải chỉ vào mặt mà mắng gì gì hồi nãy của tiểu Ô Quy.

"Ta phải luyện ngươi!!" Bạch Tiểu Thuần điên lên vì giận, móc lò đan ra, ném tiểu Ô Quy vào trong lò đan, mắt đỏ rực, lấy ra Địa Hỏa thạch,

bắt đầu luyện con rùa như đi luyện dược.

Mọi người thần sắc cổ quái nhìn dáng vẻ điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần, không ai dám nói một lời, mà chen nhau lùi nhanh về sau, tránh xa cả trăm trượng, mới thấy hơi yên tâm.

Liên tục mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng lại gào thét, tóc tai bù xù, người xọp hẳn đi, nhưng khốn khổ thay luyện cỡ nào cũng không luyện hóa được tiểu Ô Quy, đã thế thỉnh thoảng tiểu Ô Quy trong lò đan lại thò ra mấy câu làm người ta hận không thể làm thịt nó.

"Ngươi đây là đang luyện đan? Chút hỏa hầu thế này, mà vọng tưởng đòi luyện Quy gia ngươi, tiểu ngu ngốc, về tu hành thêm một vạn năm đi!"

"Ôi ôi!!!, không tệ không tệ, biết Quy gia đói bụng, nên ném Linh thảo vào đây, cố gắng lên, Bạch ngu ngốc, ta rất coi trọng ngươi nha!"

"Thêm chút lửa đi, ngươi chưa ăn cơm à, nhanh lên một tí, Quy gia đang lạnh, ta muốn thêm lửa, thêm lửa!!"

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn phát điên, mấy ngày nay, hắn thấy mình như sắp chết, vôc ùng muốn ném phứt tiểu Ô Quy này đi, nhưng nhớ lại nó dù sao cũng là bảo bối, mình trăm cay nghìn đắng mới lấy được, không nỡ bỏ...

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là cách, vô cùng buồn sầu, hai ngày sau, chợt phát hiện tiểu Ô Quy trong lò đan không lên tiếng nữa.

"Hả?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, mọi người bốn phía cũng kinh ngạc, mấy ngày qua đã nghe giọng tiểu Ô Quy quen rồi, bây giờ không nghe thấy nữa, cảm thấy không quen lắm.

Bạch Tiểu Thuần nghi ngờ, lại qua một ngày sau, vẫn không nghe thấy tiểu Ô Quy lên tiếng, hắn tò mò giảm địa hỏa, mở lò đan ra nhìn,

bên trong trống trơn...

Cũng không thể nói là hoàn toàn trống trơn, còn có một ít chất bài tiết...

Tiểu Ô Quy đã hoàn toàn không thấy, không biết đã dùng cách nào, ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không biết, đã bỏ trốn mất dạng.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi, nhìn đống bài tiết, trong lòng dậy lên một cảm giác mãnh liệt muốn ném tiểu Ô Quy kia dán vào tường...

"Hừ, chạy thoát cũng tốt, coi như ta chưa bao giờ nhặt được ngươi!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, cất lò đan, khoanh chân ngồi lên đại kiếm, mọi người tới lúc này mới dám tới gần.

Thời gian trôi qua, qua năm ngày, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng thoát khỏi ám ảnh về tiểu Ô Quy, không buồn suy nghĩ tới đối phương nữa, tuy rằng vẫn cảm thấy đáng tiếc, nhưng nghĩ tới giọng điệu làm người ta phát điên của nó, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đối với mình đây cũng là một chuyện tốt.

Tâm tình của hắn lại trở nên hăng hái, đang định dẫn mọi người đi tiếp, đột nhiên từ chân trời xa xa, có một mảnh quang mang màu vàng bùng lên.

Đồng thời, một luồng khí tức của Thông Thiên hà tràn tới, xua bớt cả huyết vụ trên bầu trời, mặt trời màu trắng của Linh Khê Tông cũng phải vặn vẹo, con quạ đen bên trong run rẩy.

Người bù nhìn của Huyết Khê Tông cũng run không kém.

Lão tổ tam tông đều kinh hoàng.

"Cái đó là..."

Phía trước hào quang màu vàng có một đạo cầu vồng đang phóng vùn vụt về hướng Bạch Tiểu Thuần.

Thân ảnh trong cầu vồng không nhìn rõ, nhưng giọng nói của nó đã vang vọng khắp bốn phương.

"Chết tiệt, đồ con thú lông ngắn, lần trước Quy gia ngủ, ngươi còn là một cái trứng mà thôi, còn lần ngủ trước nữa, cha ngươi cũng mới chỉ là trứng!"

Giọng nói này làm Bạch Tiểu Thuần và mọi người xung quanh hết hồn, vì đó chính là giọng nói của... tiểu Ô Quy khốn kiếp!

Tới lúc này, hắn cũng đã nhìn thấy bên trong quang mang màu vàng là một con cự ngạc (cá sấu) cực kì to!

Con Cự Ngạc này dài cả vạn trượng, toàn thân kim quang sáng ngời, khí thế mạnh mẽ không tả nổi, nó gầm vang, chấn cho Bạch Tiểu Thuần phải lắc lư.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hắn đã nhận ra con cá sấu này, hồi đó lúc hắn còn là Ngưng Khí, từ rất xa đã từng nhìn thấy nó, biết nó là một tồn tại khủng bố của Thông Thiên Hà.

Bạch Tiểu Thuần chưa kịp phản ứng, tiểu Ô Quy đã bay vèo tới, chui vào trong mai, phịch một cái, chui tọt vào túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, biến mất.

"A..."

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, ngẩng đầu lên, thấy con cá sấu đang nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt kia như hiểu ra... A, thì ra cái tên Bạch Tiểu Thuần này chính là chủ nhân của tiểu Ô Quy chết tiệt. Con cá sấu gào lên dữ dội.

"Kim ngạc tiền bối, không phải là ta, ta... Ta không phải là chủ nhân của nó, thật sự không phải..."

Bạch Tiểu Thuần thét lên, muốn ném tiểu Ô Quy ra ngoài, nhưng mò mãi trong túi trữ vật mà không thấy nó đâu, cũng không kịp nghĩ nhiều,

nhìn thấy con cá sấu kinh khủng sắp tới gần, hắn vội dùng tốc độ nhanh nhất, cánh sau lưng vỗ thật mạnh, trong nháy mắt đã chạy như bay về hướng xa.

"Tiểu Ô Quy đáng chém vạn lần, ta hận ngươi!!" Bạch Tiểu Thuần sắp phát khóc, kêu lên thê lương thảm thiết.

Mấy trăm tu sĩ xung quanh đều tản ra, kinh hãi và đầy cảm thông nhìn theo Bạch Tiểu Thuần...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Kim Ngạc Tiền Bối, Người Hãy Nghe Ta Nói!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần muốn khóc, dùng hết sức lực, liều mạng mà chạy.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng, chỉ nhìn thấy một cái cầu vồng bắn đi xa.

"Thật không phải là ta..." Bạch Tiểu Thuần tủi thân rống to, song con cá sấu vàng sau lưng tốc độ còn nhanh hơn, trong chớp mắt liền tới gần, khiến không gian xung quanh Bạch Tiểu Thuần đều nhuốm màu vàng.

"Kim Ngạc tiền bối, người hãy nghe ta nói... Ta cũng hận con rùa đen chết dẫm đó, chúng ta không phải là địch nhân, chúng ta... có kẻ thù chung, là con rùa đen nhỏ khốn kiếp." Bạch Tiểu Thuần run rẩy lên tiếng, con cá sấu vàng im lặng mấy giây, lại gầm lên.

Tiếng gầm ầm vang làm tai Bạch Tiểu Thuần muốn điếc, lại vội vàng bỏ chạy.

Hắn chạy chưa được bao xa, cá sấu vàng há to miệng, một mùi tanh khó tả phà vào Bạch Tiểu Thuần, hắn sửng sốt ngẩng đầu lên nhìn, thét lên thê lương.

So với con cá sấu, Bạch Tiểu Thuần chẳng khác như một con côn trùng nhỏ đang ở ngay miệng nó...

Cá sầu vàng khép miệng, định nuốt chửng Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần vội triển khai Hám Sơn Chàng, xông ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đau thương, nước mắt trào ra.

Hắn thực hận không mò ra được con rùa đen trong túi trữ vật, nếu không hắn nhất định sẽ ném nó vào miệng con cá sấu.

"Chúng ta thật không phải là địch nhân mà, ta ta... Đúng rồi, ta cũng dung hợp nước của Thông Thiên Hà a, ngươi xem, trên người ta cũng có khí tức Thông Thiên Hà a." Bạch Tiểu Thuần vội phát ra khí tức của Tử Khí Thông Thiên Quyết, ý muốn cho con cá sấu biết hắn với nó là người một nhà...

Có lẽ khí tức Thông Thiên Hà cũng có tác dụng, mắt con cá sấu hiện vẻ kì dị, nó khựng lại.

Nhờ vậy, Bạch Tiểu Thuần lại liều mạng chạy vội đi, mặt buồn rười rượi, thở hồng hộc, nhưng chạy chưa bao nhiêu, con cá sấu đã lại mở miệng ra.

Gió tanh lại thổi tới, Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết, mở ra con mắt thứ ba, Thông Thiên Pháp Nhãn bộc phát đến cực hạn, nhìn thẳng vào cá sấu vàng.

Cái nhìn này làm hắn sửng sốt, vì cái hắn nhìn thấy không phải là con cá sấu… mà là một mảng nước Thông Thiên Hà biến ảo thành, hắn còn nhìn thấy mặt nước đang dập dềnh!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hình ảnh đã thay đổi, không còn là nước của Thông Thiên Hà, mà lại trở về là con cá sấu vàng.

Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ ngợi thêm, vội vàng bỏ chạy.

Con cá sấu khép miệng, một luồng cuồng phong từ sau lưng đẩy tới, làm cả người hắn lảo đảo.

Thời gian trôi qua, qua một canh giờ qua, con cá sấu vàng không biết nghĩ gì, dù vẫn đuổi theo không bỏ, nhưng đã không còn sát ý, thỉnh thoảng lại há miệng, hù Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhận ra đối phương không còn sát ý, mà giống như đang … đùa giỡn với mình, vì mỗi lần nó ngậm miệng, cuồng phong lại vòng qua người hắn, đi xa.

Mặc dù đối phương không có sát ý, nhưng nếu hắn né chậm, thì cũng vẫn bị cắn trúng như thường. Bạch Tiểu Thuần tủi thân vô cùng, hắn cảm thấy con cá sấu này sao giống con nít quá, đường đường một con quái vật khổng lồ như vậy lại đi chơi đùa dai với mình, lỡ không cẩn thận, mạng nhỏ mình cũng đi tong.

"Đừng đùa nữa..." Bạch Tiểu Thuần buồn rầu, hắn thật sự sợ mình bị đùa mà chết...

Con cá sấu há miệng, lần này, một luồng nước từ trong họng nó phun ra, hất Bạch Tiểu Thuần ra xa.

Đây không phải nước bình thường, mà là nước của Thông Thiên Hà, Bạch Tiểu Thuần không sợ nước Thông Thiên Hà, nhưng quần áo của hắn đều bị tan ra, may Túi Trữ Vật được làm bằng chất liệu khác mới giữ lại được.

Hắn kêu lên đau đớn, vội lấy đồ khác ra thay, mới thay xong, một luồng nước nữa đã bắn tới.

Bạch Tiểu Thuần kêu lên thê thảm, tiềm lực trong người hắn liên tục bị áp lực bắt đầu tuôn ra, rõ ràng nhất là Tử Khí Thông Thiên Quyết, nó vận chuyển cực nhanh, không ngừng hấp thu nước của Thông Thiên Hà.

Tầng thứ bảy Linh Hải trong người cũng dần bắt đầu Hóa Tinh.

Lần đuổi bắt này kéo dài một ngày, Bạch Tiểu Thuần chạy với tốc độ cực hạn, cuối cùng cũng chạy tới chiến trường quyết chiến của tam tông.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, từ xa, Bạch Tiểu Thuần đã nhìn thấy tòa hùng thành của Huyền Khê Tông.

Và đại quân hai tông Linh Huyết đang đánh vào thành, bầu trời nổ vang, đại địa run rẩy, thuật pháp chấn động, ánh sáng đủ màu chói cả mắt, lực trùng kích khuếch tán khắp bốn phương.

Con cá sấu vàng không đuổi nữa, sự xuất hiện của nó đã làm cho cả chiến trường xôn xao, lão tổ tam tông đang đánh giết trên không đều sững người nhìn nó, cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Con cá sấu vàng lạnh lùng quét mắt một vòng, dáng vẻ không chút hứng thú, sau đó cúi đầu nhìn kĩ Bạch Tiểu Thuần thêm một hồi, mới quay người nhoáng một cái, biến mất.

Thấy nó rời đi, Bạch Tiểu Thuần kích động tới chảy nước mắt, một ngày vừa qua là một ngày vô cùng khốn khổ của hắn, bị đối phương đùa bỡn...

Hắn hít sâu, hận rùa đen nhỏ, hận cả con cá sấu, nhìn vào người mình mà tủi thân.

"Ồ?" Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn vào người thì sửng sốt, phát hiện Bất Tử Trường Sinh Công tựa hồ tinh tiến không ít, Tử Khí Thông Thiên Quyết đề cao hẳn, tầng thứ bảy Linh Hải rõ ràng Hóa Tinh được hơn phân nửa.

Những điều này làm hắn cảm thấy an ủi, thở dài, ngẩng đầu lên nhìn vào chiến trường.

Trên chiến trường, Huyền Khê Tông dựa vào hùng thành, điên cuồng phản kích, có một con khôi lỗi cực lớn mặc áo giáp xanh, bên trong có tu sĩ Huyền Khê Tông điều khiển, đang vung vẩy chiến đấu.

Trận pháp Cự Nhân của Linh Khê Tông cũng tham gia trận chiến, một đám cự nhân to nhỏ, mỗi một lần ra tay, đều khiến mặt đất chấn động.

Huyết Khê Tông thuần túy dùng chiến thuật lấy thịt đè người, một đống người tạo thành một quả cầu lớn bay ra, nện vào khôi lỗi giáp xanh của Huyền Khê Tông, sau đó hóa thành một ngọn huyết phong to tướng, tỏa ra huyết khí.

Những quả cầu người không ngừng bắn ra, rơi xuống đất, biến thành Huyết Phong.

Giữa không trung, truyền thừa danh sách, Thái Thượng trưởng lão của các phe đều đánh nhau tới hỗn loạn, trên cao hơn, lão tổ ba đại tông cũng bận rộn đấu nhau, cả bầu trời đều run rẩy.

Trên hùng thành của Huyền Khê Tông, có trận pháp cường hãn bao phủ, xung quanh bố trí rất nhiều trận pháp bảo vệ, trên trời dưới đất là vô số đại kiếm trôi nổi.

Trên mỗi thanh kiếm lớn có một đệ tử, những thanh kiếm lớn tràn ngập bát phương, tạo thành một cái kiếm trận cực lớn!

Nếu mấy chục hoặc trên trăm thanh đại kiếm cùng xuất kích, thì cả Thái Thượng trưởng lão cũng phải kinh hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Hợp Trận

Dịch giả: Tiểu Băng

Giữa không trung, còn có một số khôi lỗi giáp vàng thực lực kinh người, không thua gì truyền thừa và Huyết Phách, số lượng mặc dù không nhiều lắm, nhưng mỗi con đều mạnh mẽ, nổi bật.

Từ xa nhìn lại, chiến trường rộng tới mức không thấy cuối, chừng mấy chục vạn tu sĩ đang đánh giết với nhau, mỗi người đều là đang ở giữa lằn ranh sinh tử.

Nhưng nhìn tổng thể, rất rõ ràng Huyền Khê Tông đang lâm vào thế yếu, liên tục lùi lại, nếu không phải nhờ trận pháp của tòa thành hỗ trợ, thì đã sớm tan.

Nhưng điều làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi nhất là trong các trận pháp trên hùng thành, đều có tu sĩ Đan Khê Tông thần sắc chết lặng ngồi trong đó, dùng tu vi của mình để giúp cho đại trận vận chuyển.

Hơn phân nửa tu sĩ Đan Khê Tông đã bị Huyền Khê Tông đối xử như nô dịch, vốn là định dung hợp, nhưng chiến tranh bộc phát, họ không có thời gian để dung hợp, lại cũng không thể thả những người này, nên biến họ thành linh thạch hình người để vận chuyển trận pháp!

Bạch Tiểu Thuần rùng mình!

Bốn phía không có gió, chỉ có mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, hắn thậm chí mơ hồ có chút bị cái này máu tanh khí tức buồn nôn, sắc mặt hơi tái nhợt, hắn cho dù cũng và người giết chóc, nhưng lần đầu đối mặt loại này quy mô chiến tranh, làm cho nội tâm của hắn tựa hồ chia làm hai bộ phân.

Một bộ phận đang tại thét lên, muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi đây, ở đây quá nguy hiểm, phải cẩn thận canh chừng bốn phía.

Nhưng những bằng hữu của hắn đang điên cuồng chiến đấu, làm Bạch Tiểu Thuần lại muốn nhảy vào tham gia.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hắn biết lập trường của mình, trên chiến trường này có quá nhiều bằng hữu của hắn, hắn không thể nào rời khỏi đây được.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhưng kiên định xông tới, tốc độ cực nhanh, vốn dĩ hắn tới, chẳng ai chú ý, nhưng Thiết Đản, đang chiến đấu với một con cự thú của Huyền Khê Tông thì giật mình, gào lên rõ to.

Tiếng gào mang theo sự vui sướng, tất cả chiến thú của Linh Khê Tông trên chiến trường ào ào gào rú lên theo, tu sĩ Huyết Khê tông thì nhận ra tu vi chiến lực của mình đang từ từ tăng lên!

Sức lực và lực sát thương đều tăng hẳn so với trước, ai cũng kinh ngạc, nhưng vô cùng phấn khởi.

Ở một chỗ trên chiến trường, một đệ tử ngưng khí của Linh Khê Tông và một đệ tử ngưng khí của Huyết Khê Tông đang tuyệt vọng không ngừng lui về phía sau, đằng trước họ là mấy Huyền Khê Tông tu sĩ đang điên cuồng đuổi riết tới.

Hai người cười thảm nhìn nhau, qua thời gian cùng chiến đấu, hai người đã coi nhau là bằng hữu, nay cùng chia sẻ sự tử vong đang tới gần.

"Hồi trước nhìn các ngươi không vừa mắt, nhưng nếu có kiếp sau, hy vọng tiếp tục được cùng chiến đấu với nhau!"

"Hặc hặc, một lời đã định!" Hai người lúc đầu vốn thuộc hai tiểu đội khác nhau, nhưng dần dần đồng đội đều chết trận, khiến hai người tụ vào một chỗ, đang định quyết tử chiến.

Nhưng đột ngột một bóng người vọt tới, chắn trước mặt họ, bốn tu sĩ Huyền Khê Tông còn chưa kịp phản ứng, huyết quang đã lóe lên... Bốn người giật mạnh một cái, mở to mắt, bốn cái đầu lâu bay lên.

Bạch Tiểu Thuần đã tới!

Hai tu sĩ được hắn cứu sững sờ, sau khi nhìn rõ ra là hắn, thì đều kinh hô.

"Huyết Tử đại nhân..."

"Bạch sư thúc!"

Bạch Tiểu Thuần liếc qua hai người một cái, khẽ gật đầu, nhoáng một cái vọt sang chỗ khác, những nơi hắn đi qua, không ai cản nổi.

Chính lúc chém giết này, Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra Bất Tử Trường Sinh Công của mình đã trở thành vô cùng cường hãn, khiến sức mạnh cơ thể cực khỏe không nói, mà sức phòng vệ cũng đạt mức kinh người.

Dù bị nhiều người công kích cùng lúc cũng chẳng thấy đau đớn mấy, trong khi một kích của hắn, nhất là Toái Hầu Tỏa, luôn khiến kẻ địch một phát chết ngay.

Khi bị nhiều tu sĩ bao vây, Bạch Tiểu Thuần thường triển khai Hám Sơn Chàng, thân thể như con thú điên, những ai bị hắn tông cũng đều vỡ xương nát người, không ai cản hắn lại được!

"Bất Tử Trường Sinh Công này, thì ra là công pháp để dùng khi quần chiến!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, thu hết thuật pháp lại, chỉ dùng mỗi sức mạnh cơ thể.

Hắn đâm thẳng vào một Trúc Cơ tu sĩ Huyền Khê Tông, khiến đối phương phun máu, hắn xoay người, một quyền đấm ra, đấu với người đánh lén từ sau lưng.

Tu sĩ đánh lén như gặp phải quỷ, kêu lên thảm thiết, cánh tay nổ bung, bị văng ngược về. Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết, chỉ một cái, từ đầu ngón tay có huyết quang lóe lên, hóa thành huyết kiếm, xuyên qua người kia.

Hắn tiếp tục dùng cơ thể mở đường, dựa vào sức mạnh cường hãn của cơ thể, xuyên khắp chiến trường, như cá gặp nước.

Những nơi hắn đã tới, tu sĩ Huyết Khê Tông ở đó đều được tăng tu vi chiến lực, khiến thanh âm đánh giết của khu vực nho nhỏ đó lại bùng lên sục sôi.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đi sâu vào trong chiến trường, tới chỗ cự nhân trận pháp của tu sĩ Hương Vân Sơn.

Cự Nhân này là một trong những hóa thân của Chủng Đạo sơn Cửu đại trận pháp, lẽ ra Bạch Tiểu Thuần phải ở trong nó, điều khiển nó.

Vì hắn không có, nên chiến lực của Cự Nhân bị giảm sút, yếu hơn tám cự nhân của tám trận pháp cùng loại, hiện đang giao chiến với một con khôi lỗi giáp đen.

Khôi Lỗi trên chiến trường chia làm ba màu xanh đen và vàng, màu xanh nhiều nhất, màu đen không nhiều lắm, màu vàng ít nhất, con Khôi Lỗi màu đen này to cả trăm trượng, mơ hồ mang theo một tia màu vàng.

Chiến lực của nó mạnh hơn hắn những khôi lỗi giáp đen bình thường.

Khôi Lỗi giáp đen cầm kiếm xấn tới, đâm vào trận pháp Cự Nhân.

Trận pháp Cự Nhân vặn vẹo, có thể nhìn thấy người bên trong đều phun máu tươi, ai cũng điên cuồng, nhưng không có cách, chỉ biết mở to mắt nhìn thanh đại kiếm kia tiếp tục chém tới.

"Linh Khê Tông trận pháp hóa thân, danh truyền thiên hạ, nhất là Chủng Đạo sơn Cửu trận, càng là nổi bật nhất, nhưng một trận hôm nay, thực khiến ta thất vọng." Từ bên trong Khôi Lỗi giáp đen vang ra một giọng nói khinh miệt.

Thanh đại kiếm múa lên, trận pháp Cự Nhân gần như tan vỡ, mọi người bên trong cười thảm, Bạch Tiểu Thuần không có mặt, như là rắn mất đầu, nhiều loại biến hóa của cự nhân họ không thể thi triển ra được, giờ cự nhân hóa thân đã sắp tan vỡ, họ cũng sắp phải chết.

Nhưng một tiếng hừ lạnh đã từ xa vang tới.

"Phân trận!" một đạo ấn quyết bắn tới, khắc vào trận pháp hóa thân, mọi người đều nhìn thấy một người đang bay tới.

Oanh một tiếng, cự nhân biến mất, tám người bay tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Hợp trận!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, tay bấm pháp quyết.

Chín người cùng bấm pháp quyết, một trận pháp Cự Nhân mới xuất thiện, cự nhân này to hơn cự nhân trước rất nhiều, cơ thể không phải mơ hồ mà rất thực thể và chắc chắn, gương mặt là mặt của Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi xuất hiện, hai mắt cự nhân mở ra, là ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, lăng lệ ác liệt, sắc bén như đao.

"Ngươi muốn thấy sức mạnh Chủng Đạo sơn Cửu trận ta? Để ta thành toàn cho ngươi!" Bạch Tiểu Thuần bước tới một bước, mặt đất nổ vang.

Khôi Lỗi giáp đen nhìn thấy, chiến ý mãnh liệt bùng ra.

"Bạch Tiểu Thuần?!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Hóa Thân Chi Uy

Dịch giả: Tiểu Băng

Chủng Đạo sơn Đệ Cửu trận, vốn là Linh Khê Tông Chưởng môn lập ra cho Bạch Tiểu Thuần, cũng chỉ có hắn, với tu vi Thiên Đạo Trúc Cơ, mới có thể khai thác ra toàn bộ chiến lực thực sự của nó.

Đó là... sức mạnh có thể so với Kim Đan!

Bạch Tiểu Thuần dùng Cự Nhân chi thân, triển khai... Hám Sơn Chàng!

Tốc độ cực nhanh, những bước chân không ngừng tiếp nối, Bạch Tiểu Thuần điều khiển Cự Nhân xông tới trước mặt khôi lỗi giáp đen.

Một tiếng nổ vang.

Bạch Tiểu Thuần đâm thẳng vào khôi lỗi giáp đen, khôi lỗi giáp đen bị hất văng lên, nghiến ken két, người của Huyền Khê Tông trong khôi lỗi đều biến sắc, khí huyết bất ổn, phun ra máu tươi.

"Không chịu nổi một kích!" Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng lên tiếng, bước tới, nâng chân đạp xuống.

Con khôi lỗi giáp đen không đỡ nổi, cũng không tránh được, bị một đạp của Bạch Tiểu Thuần đạp mạnh xuống.

Nó còn chưa rơi xuống đất, Bạch Tiểu Thuần đã nhào tới, tóm lấy cánh tay của khôi lỗi giáp đen, vung mạnh.

Khôi lỗi giáp đen bị ném bay đi, vẫn còn ở trên không trung, Bạch Tiểu Thuần đã đuổi tới, từng quyền đấm thẳng vào nó!

Mặc cho Khôi Lỗi giáp đen giãy dụa, né tránh cỡ nào, cũng không tránh khỏi từng quyền tung xuống không dứt của Bạch Tiểu Thuần, mỗi một quyền rơi xuống, đều làm cho con khôi lỗi run rẩy, màn sáng phòng hộ bên ngoài nó vặn vẹo, chấn động muốn vỡ.

"Ngươi hèn hạ, đồ đánh lén!!" Khôi Lỗi giáp đen gào lên, không ngờ Bạch Tiểu Thuần cường hãn như thế, nhưng đã mất tiên cơ, nên liên tục bị đối phương nghiền ép, không thoát ra được.

Thấy màn sáng phòng hộ sắp vỡ, khôi lỗi giáp đen gầm lên, tỏa ra một luồng hắc quang mãnh liệt mang theo sức mạnh hủy diệt.

Màn sáng vỡ nát, hắc quang tràn ra, Bạch Tiểu Thuần lùi lại một bước, chân trái xoay một vòng, đá vào lưng khôi lỗi giáp đen, con khôi lỗi giáp đen lại bị đá rơi xuống đất.

Làn hắc quang mang theo sức mạnh hủy diệt kia bị Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái tránh thoát, hắn hừ lạnh.

"Chỉ có chút bổn sự thế? E là không có tư cách để kiểm tra chiến lực thực sự của Chủng Đạo sơn Đệ Cửu trận ra."

Khôi Lỗi giáp đen uốn người, chống tay phải xuống đất, cố gượng đứng lên, không chút chần chờ, tay trái bấm pháp quyết, tập hợp sức mạnh của tất cả tu sĩ bên trong Khôi Lỗi, huyễn hóa ra thêm một hư ảnh cầm trường kiếm chém vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc một cái, ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thân thể hắn tỏa kim quang lóng lánh, ảnh hưởng tới cả cự nhân, khiến quanh người cự nhân cũng tràn ra quang mang màu vàng!

Đây chính là... sức mạnh của Bất Tử Kim Bì, Thiên Yêu thân xuất hiện, chồng vào hình dáng cự nhân.

Khiến cho từ ngoài nhìn vào, đây không còn là trận pháp Cự Nhân nữa, mà giống một con Thiên Yêu lẫm liệt đang trở lại nhân gian!

Bạch Tiểu Thuần hóa thân Thiên Yêu giơ tay đấm một quyền vào phân thân hư ảnh.

Phân thân hư ảnh bị đánh trúng, vỡ tan.

"Huyền Khê Tông Pháp Khí Khôi Lỗi, danh truyền thiên hạ, nhất là trong màu đen lẫn chút màu vàng, càng là nổi bật nhất, nhưng trận chiến hôm nay, thực khiến người ta thất vọng." giọng Bạch Tiểu Thuần bình thản, lời lẽ giống hệt những gì tu sĩ trong khôi lỗi giáp đen đã nói trước đó, ngay cả ngữ điệu thất vọng, cũng bắt chước giống như đúc.

Tu sĩ trong khôi lỗi giáp đen gào lên, điều khiển con khôi lỗi lao vọt lên, bấm pháp quyết, định thi triển thuật pháp.

Nhưng thuật pháp chưa kịp thi triển, một cái màu tím to cả ngàn trượng đã lặng lẽ xuất hiện giữa không trung, đập mạnh vào con khôi lỗi giáp đen.

"Trò chơi, đã kết thúc!" Thiên Yêu thân bước tới, vung tay trảo một phát.

Khôi Lỗi giáp đen há miệng, phun ra một luồng độc khí bảy màu, luồng độc khí này xuất hiện khiến ngay cả bản thân khôi lỗi giáp đen cũng bị ăn mòn một phần, luồng khí với khả năng ăn mòn cả hư vô bay thẳng vào mặt Bạch Tiểu Thuần.

"Chết đi cho ta!!" trong Khôi Lỗi giáp đen vọng ra tiếng cười, ẩn chứa với sự chờ mong, không chỉ với con khôi lỗi này, mà với cả Huyền Khê Tông, đây chính là cơ hội họ luôn chờ đợi.

Bởi vì khôi lỗi giáp đen chẳng những phun khí độc, còn bấm pháp quyết, khiến những thanh đại kiếm giữa không trung tạo thành kiếm trận, hơn năm mươi thanh phi kiếm ào ạt bắn vào Bạch Tiểu Thuần.

Kết hợp với khói độc, tạo thành... vòng vây Tuyệt sát!

"Chút tài mọn!" Bạch Tiểu Thuần khẽ hừ, Thông Thiên Pháp Nhãn trên mi tâm mở ra, trên mi tâm của Thiên Yêu thân cũng bất ngờ xuất hiện con mắt thứ ba!

Con mắt này mở ra, nhìn vào làn khói độc, và kiếm trận.

Hơn năm mươi thanh đại kiếm rung lên, sững lại giữa không trung.

Dù chỉ sững lại một cái, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần thế là đã đủ, hắn xuyên thẳng qua làn khói độc, xuất hiện trước mặt con khôi lỗi giáp đen.

"Không thể nào!!" khôi lỗi giáp đen không thể nào tin được, khói độc này là độc chiêu sát thủ của nó, dù không đủ giết được kim đan thật sự, nhưng đối với trận pháp hóa thân, người Huyền Khê Tông mười phần nắm chắc là giết chết được!

Nhưng họ không biết, cự nhân này của Bạch Tiểu Thuần đã không còn chỉ là trận pháp hóa thân, mà còn là... Thiên Yêu hàng lâm, nên loại khí độc này, không ảnh hưởng gì tới nó!

Khôi Lỗi giáp đen bị Bạch Tiểu Thuần túm lấy vai, kéo mạnh, rắc một cái, bả vai khôi lỗi vỡ ra, bốn tu sĩ Huyền Khê Tông từ trong cánh tay đứt bay ra, vẻ mặt kinh hoảng bỏ chạy, nhưng chạy chưa được bao xa đã bị tu sĩ Huyết Khê Tông ùa tới vậy chặt.

Bạch Tiểu Thuần không dừng lại, tiếp tục thi triển Toái Hầu Tỏa, bóp mạnh vào cổ con khôi lỗi.

Két một tiếng, cái cổ khôi lỗi đứt đôi, phần đầu bay lên, lại có mấy tu sĩ Huyền Khê Tông tu sĩ bị văng ra, phần thân cụt còn lại của khôi lỗi được tu sĩ bên trong điều khiển lùi vội ra sau, định bỏ chạy, họ đã phát sợ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sao cho nó chạy được, hắn hít sâu, lại thi triển Hám Sơn Chàng!

Oanh!

Mắt thường bây giờ khó mà nhìn theo kịp tốc độ yêu thân của Bạch Tiểu Thuần, chỉ nhìn thấy một luồng tàn ảnh đâm vào khôi lỗi giáp đen, xuyên luôn qua nó...

Một tiếng nổ vang, con khôi lỗi giáp đen nổ tung thành nhiều mảnh, hơn mười tu sĩ Huyền Khê Tông trong đó kẻ mất mạng ngay tức khắc, người phun máu trọng thương, bị tu sĩ Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông ào tới, giết sạch.

Bạch Tiểu Thuần khẽ thở dài, định đi sang chỗ khác, khóe mắt bất chợt dừng lại một khu vực cách đó mấy ngàn trượng.

Vì hắn nhìn thấy... Huyết Mai!

Cô đang gặp nguy cấp, cả người yếu ớt lảo đảo, máu tươi nhỏ xuống dưới mặt nạ, đang không ngừng lui về phía sau...

Phía trước cô là bốn tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ Huyền Khê Tông đang dữ dằn đuổi sát theo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Trùng Quan Giận Dữ

Dịch giả: Tiểu Băng

"Đỗ Huyết Mai, bất kể kết quả cuộc chiến này thế nào, thì bây giờ… ngươi cũng phải chết!"

"Giết Đỗ Huyết Mai địa mạch chín lần đỉnh phong này, chính là diệt một Vô Cực Tử nữa của Huyết Khê Tông!!"

"Đỗ Huyết Mai, hồi trước ngươi giết chết sư đệ của ta, có bao giờ nghĩ có ngày hôm nay hay không!" bốn tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ này có người vì để lập công, có người vì để báo thù, đều quyết tâm phải giết Huyết Mai.

Huyết Mai phun máu, trong máu còn có lẫn một ít màu đen, rõ ràng là bị trúng độc, đối với Huyền Khê Tông hiện nay,vốn đã thâu tóm được hơn phân nửa Đan Khê Tông, thì độc cũng trở thành một loại lợi khí của họ!

Huyết Mai khẽ cười tuyệt vọng, phụ thân đang đấu với lão tổ Huyền Khê Tông, không thể phân tâm cứu cô, các Huyết Phách và Thái Thượng Trưởng Lão cũng đang phải giao chiến sinh tử, chiến trường quá lớn, làm sao để mắt nhìn hết được, mà dù có thấy, thì cũng bị kình địch Huyền Khê Tông cuốn lấy, không thể nào tới cứu được cô.

Mà cô cũng không muốn phụ thân bởi vì mình mà phân tâm, chỉ là chí bảo cô mang theo mấy tháng nay không ngừng chiến đấu, đã bị tiêu hao quá nhiều, không dùng được nữa, mà cô thì cũng đã quá mệt mỏi, cả người lảo đảo, ánh mắt đã bắt đầu mơ hồ.

"Phải chết ở đây sao..." Huyết Mai cười, nghiến răng tiếp tục bấm pháp quyết, trên mu bàn tay của cô có một vệt nhàn nhạt giống như vết sẹo...

Tử vong Âm Ảnh, điên cuồng được tung ra.

Đây chính là cảnh Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy...

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần giờ chỉ có một suy nghĩ, chính là…

Cứu Huyết Mai!!

Nhưng từ chỗ hắn tới chỗ Huyết Mai xa hơn ngàn trượng, ở giữa có rất nhiều khôi lỗi của Huyền Khê Tông đang chiến đấu chặn đường, hắn muốn xông ngay tới đó, là không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời thét dài.

"Trung phong tu sĩ, tới đây!" Bạch Tiểu Thuần hóa thân Thiên Yêu, nhảy vọt lên, giọng ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Huyết khí nồng đậm từ cơ thể hắn bùng phát, tạo thành một cái cột huyết sắc đâm vào mây xanh.

Những người được dính ảnh hưởng của cột huyết khí đó mạnh nhất chính là tu sĩ Trung phong, bởi vì Bạch Tiểu Thuần là Trung Phong Huyết Tử!

Tất cả tu sĩ Trung Phong trên chiến trường đều rực lên một cảm giác, là muốn đi tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần!

Cảm giác này rất mạnh, không đè xuống được, đồng thời tu vi chiến lực của họ đang không ngừng được kéo lên!

Trong chớp mắt, liền có không ít Trung phong tu sĩ rời khỏi khu vực của mình, chạy về hướng Bạch Tiểu Thuần, sau đó là cơn bão Trung phong tu sĩ rào rào bay tới!

Huyết khí của họ tuôn ra, bay về phía Bạch Tiểu Thuần, vờn quanh Thiên Yêu thân của hắn, ngưng tụ thành một thanh huyết kiếm!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, lao nhanh tới trước, tốc độ cực nhanh, kéo theo một đoàn Trung phong tu sĩ ào ạt bay theo.

Nhìn từ xa, xung quanh Thiên Yêu thân của Bạch Tiểu Thuần đều là Trung phong đệ tử, là huyết khí cuồn cuộn ầm ào như huyết hải. Bạch Tiểu Thuần đạp trên huyết hải bay đi, cảnh này hiện ra rất nổi bật trên chiến trường, Thiết Đản từ xa gầm lên, chiến thú cũng theo nhau gào rống, vô cùng hoành tráng.

Nhiều Linh Khê Tông tu sĩ thấy vậy, nhiệt huyết sôi trào, bay tới gia nhập, khiến tu sĩ bay theo xung quanh Bạch Tiểu Thuần lên tới mấy ngàn người, như một thanh đao to sắc, chém xả xuyên qua chiến trường!

Các lão tổ đều phải hít sâu.

Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông, tuy đã dung hợp sơ bộ, tuy một số đệ tử đã thành bằng hữu, nhưng về mặt tổng thể vẫn còn phân biệt với nhau, mỗi phe tự xử.

Nên chiến lực tổng thể hai tông xuất ra trong trận chiến không được tới một nửa.

Đây cũng là lý do Huyền Khê Tông vốn lẽ ra đã phải thua từ sớm mà vẫn còn giằng co được tới bây giờ, chuyện này lão tổ hai tông Huyết Linh đều hiểu, nhưng chưa tìm ra cách thay đổi, vì thời gian hai tông dung hợp là quá ngắn.

Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hắn chỉ thét dài một tiếng, bùng ra huyết khí, đã mang tới sự thay đổi hoàn toàn khác biệt!

Chỗ của hắn, Huyết Khê Tông chiến lực gia tăng, Linh Khê Tông chiến thú sục sôi, ai cũng muốn đi theo hắn, toàn lực mà chiến.

Nhờ hắn, hiện giờ tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông đều được tăng nhanh chiến lực, bất kể là tu vi gì, cũng chẳng phân biệt đấy là nội môn, ngoại môn, đệ tử hay lão tổ!

Cả Huyết Khê Tông đều được tăng ba thành chiến lực, khiến Huyết Khê Tông rầm rĩ hoan hô, Linh Khê Tông dù không được như vậy, nhưng thấy Huyết Khê Tông điên cuồng, cũng không chịu thua kém, bung ra tất cả chiến lực mình có!

Tu sĩ hai tông không ngừng bay tới đi theo Bạch Tiểu Thuần, khiến số lượng người xung quanh hắn từ mấy ngàn người nhanh chóng tăng lên thành trên vạn người!

Nhưng vẫn không ngừng có tu sĩ bay tới, nhất là Huyết Khê Tông tu sĩ, bởi vì ở gần Bạch Tiểu Thuần, họ sẽ càng mạnh mẽ!

Trên chiến trường, cách để bảo vệ tính mạng có rất nhiều, nhưng bản thân cường hãn, tuyệt đối là một cái cực mạnh trong số đó!

"Hắn... Chính là Bạch Tiểu Thuần?!"

"Chính là người này... Đã gây nên cuộc chiến này?"

"Thiên Diện Tử lão tổ từng nói, nếu Bạch Tiểu Thuần chết, liên minh Linh Khê Tông Huyết Khê Tông sẽ lập tức tan vỡ!!"

Khoảng cách hơn ngàn trượng với Huyết Mai chỉ sau một khoảnh khắc ngắn ngủi đã được thu ngắn lại cực nhanh!

Huyết khí tụ quanh hắn càng lúc càng nhiều, hình dáng thanh đại kiếm đã sắp thành hình!

Huyết Mai cũng nghe thấy được tiếng ầm ĩ sau lưng, cảm nhận được tu vi trong người khôi phục được một ít, chiến lực cũng tăng lên không ít, miễn cưỡng đủ để giao thủ với bốn tu sĩ Huyền Khê Tông Trúc Cơ, trong khi bốn người Trúc Cơ tu sĩ của Huyền Khê Tông thì kinh hãi, họ không biết quan hệ của Huyết Mai với Bạch Tiểu Thuần, nên nhìn cái

thanh thế kia mà bối rối, cuối cùng quyết định dùng toàn lực, thi triển đòn mạnh nhất, quyết giết Huyết Mai trong thời gian nhanh nhất, để còn kịp tản ra, tránh phong mang của Bạch Tiểu Thuần đang hướng thẳng tới.

Một người huyễn hóa ra một con hắc long, một người hóa ra thêm một cái phân thân, hai người còn lại thì rút trọng bảo, một người là một sợi dây thừng, người còn lại là một ngọn nến màu đen!

"Đỗ Huyết Mai, đi chết đi!!"

Hắc Long gầm lên lao tới, phân thân ở phía sau cầm Cự Kiếm chém xuống, dây thừng bay tới siết lại, ngọn nến tự cháy, tỏa ra làn khói bay tới gần.

Huyết Mai lại phun một búng máu, bị con hắc long tông thẳng vào người, loạng choạng lùi lại, phân thân đã tới gần, Huyết Mai bấm pháp quyết, không tiếc cắn trả, tay phải chỉ một cái, một bông hoa mai mơ hồ xuất hiện, va chạm với phân thân, oanh một tiếng, phân thân toái diệt, nhưng Huyết Mai cũng bị hất văng đi.

Dây thừng đã bay tới, làn khói nến cũng chỉ còn cách cô không đến ba trượng!

Tầm mắt Huyết Mai đã mơ hồ, thời gian như chậm hẳn lại, cô chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ... Đột nhiên, cô loáng thoáng nghe thấy một tiếng gầm phẫn nộ và lo lắng.

Bạch Tiểu Thuần nhảy vọt lên, vung tay tóm lấy thanh huyết sắc đại kiếm đã hoàn toàn thành hình sau lưng, chém thẳng về phía bốn tu sĩ Trúc Cơ của Huyền Khê Tông!

"Chết!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Dương Uy Trên Chiến Trường

Dịch giả: Tiểu Băng

Kiếm dài cả trăm trượng, như muốn rạch cả bầu trời, vẽ ra một đường cong kinh thiên, như mở cả hư không, toái diệt không gian, tạo thành một tiếng rít sắc bén như vô số Lệ Quỷ thét lên, làm bốn tu sĩ Trúc Cơ Huyền Khê Tông chấn động cả tâm thần, trong đầu như bị một bàn tay thò vào bóp mạnh.

Bốn người đau đớn, thất khiếu chảy máu, sợ hãi vội vàng lùi ra sau, phát ra tu vi tới cực hạn để chống đỡ huyết kiếm.

Thời gian như chậm lại, thanh đại kiếm hạ xuống, va vào tu sĩ thứ nhất, người này kêu lên đau đớn, lấy ra rất nhiều chi bảo phòng hộ để bảo vệ bản thân, nhưng tất cả đều bị chém vỡ, thanh đại kiếm không chút dừng lại, tiếp tục hạ xuống chém bay đầu tu sĩ.

Kiếm này quá lớn, tu sĩ lại quá nhỏ, sau khi bị chém, thân hình tu sĩ cũng bị tan ra, hóa thành huyết vụ!

Cả thân hình, cả Linh Hồn, túi trữ vật và các loại vật phẩm trong đó đều trở thành huyết vụ!

Sau đó là người thứ hai, người thứ ba, hai người này cũng hóa thành huyết vụ giống hệt người thứ nhất.

Người cuối cùng có tu vi cao nhất, Trúc Cơ Đại viên mãn, lấy ra một cái ngọc giản tỏa ánh sáng lóng lánh, tản ra sức mạnh truyền tống bọc lấy người hắn, định truyền tống bỏ chạy.

Đại kiếm hạ xuống, người tu sĩ biến mất, không biết là hắn biến mất trước, hay bị đại kiếm hóa thành huyết vụ, tóm lại huyết kiếm lúc bổ xuống đất, mặt đất nổ vang, nghiến lên ken két, xuất hiện một cái rãnh dài rộng cả trăm trượng.

Bạch Tiểu Thuần thở một hơi dài nhẹ nhõm, mặc kệ tên tu sĩ đã trốn thoát, quay sang nhìn Huyết Mai, Huyết Mai cũng đang nhìn hắn, ánh mắt phức tạp, sau đó bất tỉnh.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ra Huyết Mai mặc dù thương thế không nhẹ, nhưng không đến nỗi mất mạng, với thân phận của cô, đương nhiên sẽ được cung cấp linh dược tốt nhất.

Hắn cũng biết, kiểu gì thì cũng phải đến khi cuộc chiến kết thúc, mới tới thăm hỏi chuyện cô được, chứ giờ thì không.

"Để xem ngươi có nói là bế quan được nữa hay không." Bạch Tiểu Thuần trong lòng vui vẻ, quay người nhìn về phía hùng thành.

Ngay lúc hắn nhìn tới, người tu sĩ cuối cùng cũng được truyền tống, xuất hiện trên hùng thành, sắc mặt dữ tợn, tim đập thình thịch, hô hấp hỗn loạn.

"Bạch Tiểu Thuần, thù này ta nhớ kỹ, muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!! Ngươi hãy cẩn thận, chỉ cần một khắc không cẩn thận, ta sẽ giết ngươi!" tu sĩ kia gào lên trong lòng, cố gắng đè xuống sự sợ hãi do nhát kiếm kia của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn đang định đi vào trong thành, thì thấy những tu sĩ bên trong đang nhìn hắn đầy hoảng sợ.

"Các ngươi..." tu sĩ sững sờ, bỗng cảm thấy mi tâm đau đau, đưa tay lên sờ, thấy đầy máu tươi, hắn run lên sợ hãi, mở miệng định nói, thì từ mi tâm của hắn, xuất hiện một đường nứt nhanh chóng xẻ dọc xuống thân hình, sau đó, cả cơ thể bị chia làm hai nửa!

Thì ra, hắn dù được truyền tống đưa đi, nhưng vẫn bị chậm, không kịp chạy trước khi đại kiếm chém xuống, mà là chạy ngay khi đại kiếm chém xuống...

Các tu sĩ đi theo Bạch Tiểu Thuần im lặng mấy giây, sau đó tung hô vang trời.

"Thiếu tổ!!"

"Huyết chủ!!"

Thanh âm ầm ĩ vang dội, những tu sĩ ở rất xa không biết tới chuyện này cũng dần nghe thấy, khí thế của tu sĩ hai tông trên chiến trường tăng mạnh, sôi trào.

Huyền Khê Tông bị đẩy lùi lại hơn nửa chiến trường...

Thấy cơ hội đã tới, lão tổ hai tông Linh Huyết vung tay áo, ra lệnh.

"Quyết chiến... Huyền Khê Tông!!"

"Tổng tiến công!!"

Các Thái Thượng Trưởng Lão, Huyết Phách và danh sách truyền thừa làm gương xông lên trước nhất, đại quân hơn mười vạn tu sĩ ào ạt kéo theo sau, thế như chẻ tre!

Cuộc giết chóc đã phát triển đến thời khắc kịch liệt nhất, các lão tổ Huyền Khê Tông đều nhìn ra, mấu chốt của việc này, chính là... Bạch Tiểu Thuần!

"Bạch Tiểu Thuần chết, mọi việc đều sẽ được giải quyết!!"

"Giết Bạch Tiểu Thuần!!" lão tổ Huyền Khê Tông biết mình không thể xông tới tự ra tay với Bạch Tiểu Thuần, cho nê…

"Không tiếc bất cứ giá nào, dù phải dùng mạng sống của đệ tử Trúc Cơ để đổi, cũng phải giết chết Bạch Tiểu Thuần!" một thiết lệnh truyền

xuống, tu sĩ Huyền Khê Tông, có người chần chờ, có người lùi bước, nhưng vẫn có một phần Trúc Cơ tu sĩ gầm lên, từ khắp nơi trên chiến trường bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Những con khôi lỗi giáp đen, những kiếm trận trên bầu trời cũng tham gia, dù rằng nhiệm vụ chính của kiếm trận là bảo vệ, không để tu sĩ Kết Đan của hai tông Linh Huyết phá được trận pháp, nhưng bây giờ cũng bất chấp, phân ra sức mạnh mạnh nhất, xông tới công kích Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vội vọt đi, hắn vừa lao ra, chỗ hắn vừa đứng đã bị mấy chục thanh đại kiếm giao thoa xiên xéo bay qua.

Bạch Tiểu Thuần run người, ở đây nguy hiểm quá! Kiếm trận trên không trung không ngừng tỏa ánh sáng, tu sĩ Huyền Khê Tông lại đang từ khắp các phía đánh tới, làm hắn đỏ mắt, rống vang.

"Sát!!" Hắn như lại trở về Lạc Trần Sơn Mạch, trở về Vẫn Kiếm Thâm Uyên, sát khí bùng phát, xông tới va mạnh vào một con khôi lỗi giáp đen vừa tới gần, tử khí hóa đỉnh cùng lúc đập xuống, tay phải Bạch Tiểu Thuần thi triển Toái Hầu Tỏa, như tia chớp bóp mạnh vào cổ con khôi lỗi.

Két một tiếng, đầu khôi lỗi văng ra, nó còn chưa kịp lùi lại, Bạch Tiểu Thuần đã nhảy lên, tóm lấy con khôi lỗi, trùm lên người.

Hắn vừa làm xong, mấy chục thanh đại kiếm đã từ trên không lao xuống, đâmv ào con khôi lỗi giáp đen, con khôi lỗi bị vỡ thành nhiều mảnh, tất cả tu sĩ Huyền Khê Tông bên trong đều mất mạng.

Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, xông về hướng hùng thành, xung quanh hắn là mấy vạn tu sĩ đi theo!

"Theo ta, hạ thành!" Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn tức giận, gào thét vang trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Chiến Lâm Mộ

Dịch giả: Tiểu Băng

Để Huyền Khê Tông kiếm trận ra tay được những hai lần, đây là một nỗi nhục với các Thái Thượng Trưởng Lão, Huyết Phách và truyền thừa của Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông!

Nhất là Huyết Khê Tông, tầm quan trọng của Bạch Tiểu Thuần trong cuộc chiến hôm nay đã cực kỳ rõ ràng, đã giúp tu vi chiến lực của họ đều tăng lên không ít, nếu hắn chết, Huyết Khê Tông cũng sẽ bị đánh về nguyên hình, làm sao họ để xảy ra điều đó được! Thế nên Thái Thượng Trưởng Lão và Huyết Phách Huyết Khê Tông đua nhau xuất tuyệt chiêu, chẳng những bức lui đối thủ Huyền Khê Tông cùng giai, mà còn xông về phía kiếm trận!

Tu sĩ Kết Đan của Linh Khê Tông cũng cùng cảm xúc, Lý Thanh Hậu cũng ở trong đó, lúc trước trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần hai lần hung hiểm, trong lòng của hắn lo lắng, lúc này mắt rực sát khí, vung mạnh tay, thảo mộc xung quanh biến ảo, bắn thẳng vào trận pháp.

Tu sĩ Kết đan hai tông Linh huyết cường lực ép xuống, cường giả Kết Đan của Huyền Khê Tông không ngừng bại lui, kiếm trận không thể tiếp tục phân tâm công kích Bạch Tiểu Thuần, mà dồn toàn lực cố gắng chống đỡ.

Áp lực của Bạch Tiểu Thuần giảm hẳn, nhưng hắn là người thù dai… nguy hiểm hai lần, làm hắn điên tiết, dù biết đây là chiến tranh, không có đúng hay sai, chỉ có sống hoặc chết, nhưng hắn lại là người sợ chết.

"Là đám các ngươi muốn giết ta trước... Coi thường người ta quá mức, lão tổ các ngươi ra tay với ta, ngay cả tông môn đại trận của các ngươi cũng muốn giết ta!" Bạch Tiểu Thuần vọt tới, cùng mấy vạn tu sĩ xung quanh nghiền ép ra một con đường, họ đi đến đâu, Huyền Khê Tông không thể chống đỡ, không ngừng lùi lại.

Ở những khu vực khác, dù không khoa trương như chỗ Bạch Tiểu Thuần, nhưng đều là chiếm ưu thế, không ngừng ép sát vào, kết quả bại vong của Huyền Khê Tông đã không còn đường nghịch chuyển.

Không ít tu sĩ Huyền Khê Tông quyết định không đánh nữa, nhưng họ không chọn đầu hàng vì sơn môn Huyền Khê Tông vẫn còn, nếu sơn môn tan vỡ... vậy tới lúc đó, quy hàng... sẽ là lựa chọn duy nhất, còn hơn mất mạng!

Thế nên không ít tu sĩ còn nghĩ, hy vọng chiến tranh chấm dứt sớm chút, hai tông Linh huyết đánh hạ sơn môn sớm chút...

Vì chẳng có bao nhiêu người muốn chọn lựa tự sát khi thua trận!

Đột nhiên, từ trong màn sáng phòng hộ của hùng thành, có rất nhiều tu sĩ bay ra.

Những tu sĩ này là lực lượng hậu bị của Huyền Khê Tông, giờ đã đến lúc sinh tử tồn vong, không cần tiếp tục giữ lại nữa, nên lao ra hết, tuy chỉ có mấy vạn người, nhưng vẫn hừng hực khí thế, không ít khôi lỗi giáp đen bay thẳng tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Song phương va chạm với nhau, tiếng gào rú, tiếng thuật pháp thi triển, ánh sáng pháp bảo thi nhau nở rộ.

Bạch Tiểu Thuần nhảy lên, tông thẳng vào hai cái khôi lỗi giáp đen, Hám Sơn Chàng, Toái Hầu Tỏa, tử khí đại đỉnh, huyết kiếm cùng xài, một đường chém giết, tóm lấy đầu con khỗi lỗi, đập mạnh vào đầu mình.

Oanh oanh oanh!

Con khôi lỗi run rẩy, tu sĩ bên trong kêu rên thảm thiết, tiếng gãy vỡ vang lên.

Bạch Tiểu Thuần mặc kệ con khôi lỗi thứ hai công kích, tiếp tục xử lý con khôi lỗi kia, sau bảy tám lần công kích, con khôi lỗi kia vỡ thành mấy mảnh, hắn mới xoay người nhìn con khôi lỗi thứ hai.

Con khôi lỗi run run lùi lại, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, Thông Thiên Pháp Nhãn mở ra, sức mạnh khống chế bộc phát, hắn không định điều khiển cả con khôi lỗi, mà chỉ một chân của nó!

Hắn nhìn một cái, cái chân kia đang bước lùi thì khựng lại, tuy chỉ một khoảnh khắc rất ngắn, nhưng với Bạch Tiểu Thuần thế là đã đủ, nhoáng một cái hắn đã vọt tới, triển khai Hám Sơn Chàng, đâm thẳng vào thân con khôi lỗi.

Nửa thân của con khôi lỗi bị đụng nát, Bạch Tiểu Thuần túm ngay lấy cổ nó, định bóp vào.

Nhưng một giọng nói lạnh băng bỗng vang vào tai hắn.

"Bạch Tiểu Thuần, còn nhớ Lâm mỗ không?"

Từ trong hùng thành, một con khôi lỗi màu tím bay ra. Con khôi lỗi này rõ ràng khác hẳn những con khôi lỗi đen, toàn thân nó khắc rất nhiều gương mặt, những gương mặt đó đều sinh động như thật, tất cả đều nhắm mắt, và gương mặt nào nhìn cũng rất thống khổ.

Con khôi lỗi này không cao, chỉ chừng năm mươi trượng, số người điều khiển chỉ có chín người, người nói chuyện, là thanh niên tóc đen đứng chính giữa!

Thanh niên này rất lạnh lùng, gương mặt chia đôi âm dương trông rất quỷ dị, ánh mắt lạnh băng, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm!

Bạch Tiểu Thuần nhìn một cái, nhận ra ngay thanh niên kia chính là người hắn nhìn thấy bên trong vòng xoáy khi giết Đan Khê Tông

Phương Lâm năm đó ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên!

Năm đó Bạch Tiểu Thuần không biết đối phương là ai, nhưng sau này, khi Huyền Khê Tông khai chiến với Đan Khê Tông, danh tiếng của hắn mới từ từ lộ ra, và trở nên rực sáng.

Hắn... là tuyệt thế thiên kiêu Lâm Mộ của Đan Khê Tông, nhưng lại phản bội Đan Khê Tông, bái nhập Huyền Khê Tông, trở thành đệ tử một lão tổ của Huyền Khê Tông, liên quan tới thân phận của hắn có rất nhiều tin đồn, có một tin nói rằng hắn vốn là đệ tử bí truyền của Huyền Khê Tông, được phái đi Đan Khê Tông làm Ám Tử.

Nhưng tin gì cũng không quan trọng, quan trọng là hôm nay, hắn đang đại diện cho Là Huyền Khê Tông!

Con khôi lỗi tím bay về phía Bạch Tiểu Thuần, tốc độ cực nhanh.

Bạch Tiểu Thuần không chút chần chừ, tay bóp mặt, cổ con khôi lỗi đen đứt rời, lại truyền tu vi vào trong khôi lỗi, giết hết tu sĩ bên trong, nắm đầu của con khôi lỗi đen, ném thẳng vào con khôi lỗi tím.

Khi bay tới gần con khôi lỗi tím, quanh người con khôi lỗi tím lóe lên hào quang, xoạt một cái, cái đầu hóa thành tro bụi.

Bạch Tiểu Thuần hơi chấn động, người này cường hãn không thua gì Cửu Đảo, mà hình như còn mạnh hơn một ít, hắn không kịp nghĩ nhiều, mở con mắt thứ ba ra.

Quanh người con khôi lỗi tím tỏa ra một màn sáng chín màu!

Đỏ thẫm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thẫm-xanh da trời-tím-đen-trắng!

Màn sáng chín màu từng màu vỡ tan, nhưng con khôi lỗi tím cũng không bị Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần tạo ra ảnh hưởng, mà ngược lại, mỗi lớp màu sáng bị vỡ, pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần lại nhói đau.

"Đã sớm chuẩn bị đối phó chiêu này của ngươi!" con khôi lỗi tím mỉa mai, hai tay nó bấm pháp quyết, một mặt trời xuất hiện, lửa nóng hừng hực chiếu rọi bát phương, bị màu tím Khôi Lỗi giơ lên cao, ném thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

"Dương Nhật Chi Công!" Lâm Mộ gầm lên.

Tay trái Bạch Tiểu Thuần cũng bấm pháp quyết, tay phải vỗ túi trữ vật, lập ra một đống thảo dược, ném ra, hét to.

"Thảo mộc, giai binh!" những cây thảo mộc ở giữa không trung điên cuồng sinh trưởng, trong chớp mắt đã thành mấy trăm cái cây giao thoa vào nhau thành mộ tấm lưới to, trùm lên mặt trời Xích Dương.

"Diệt!" Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, tấm lưới thảo mộc rút lại, một sức mạnh hủy diệt bùng ra, định bóp vỡ Xích Dương!

Lâm Mộ biến sắc, hừ lạnh, chỉ một cái.

"Âm Nguyệt Kiếp Hồng!"

Tay trái khôi lỗi xuất hiện một vầng trăng sáng, vầng trăng nhanh chóng to ra, tỏa khí tức lạnh băng, hắn chỉ một cái, vầng trăng bay thẳng tới Bạch Tiểu Thuần!

Đám Tống Khuyết, Quỷ Nha đều giật thót, không ngờ trong cùng thế hệ, lại có người có thể đấu ngang sức ngang tài với Bạch Tiểu Thuần!

Thượng Quan Thiên Hữu nghiến răng, mắt đỏ rực không cam lòng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Thân Thể Cường Hãn

Dịch giả: Tiểu Băng

Âm nguyệt như tấm lụa nhiều màu bay thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới gần.

Lâm Mộ điều khiển Khôi Lỗi màu tím, tay phải Dương Nhật, tay trái Âm Nguyệt, người lơ lửng giữa không trung, như một vị thần, khí thế ngập trời, tuy Dương Nhật trong tay phải đã bị thảo mộc giai binh của Bạch Tiểu Thuần quấn lấy, gần như phong ấn, nhưng còn một mình Âm Nguyệt ở tay trái cũng đủ tạo nên uy áp làm người ta khiếp hãi.

"Bạch Tiểu Thuần, chết đi cho ta!!" Lâm Mộ gầm lên.

"Là ngươi chết!" Bạch Tiểu Thuần cũng rống vang, tay phải bấm pháp quyết, Bất Tử Trường Sinh công bộc phát đến cực hạn, huyết khí trong người không ngừng tràn ra, trong nháy mắt, huyết khí đã ngưng tụ thành một thanh huyết sắc đại kiếm, hắn túm lấy, chém thẳng vào Âm Nguyệt.

Hắn lôi tử khí thông thiên bí quyết, từ trong linh hải rút ra một giọt nước Thông Thiên Hà, dung hợp với huyết khí, tạo thành một quả cầu huyết sắc, cùng bay ra theo huyết kiếm.

Huyết cầu vừa xuất hiện, tất cả tu sĩ xung quanh đều cảm thấy nguy cơ mãnh liệt.

"Cái đó là..."

"Hơi thở này... nước Thông Thiên Hà?!"

Huyết sắc đại kiếm của Bạch Tiểu Thuần chém vào Lâm Mộ Âm Nguyệt.

Huyết cầu cũng bay thẳng tới chỗ Lâm Mộ, trong khoảng thời gian ngắn, chỗ hai người giao chiến, thiên địa biến sắc, phong vân đảo lộn.

Huyết quang rực lên sáng chói, tu sĩ dù ở xa cũng còn nhìn thấy, các Thái Thượng Trưởng Lão và truyền thừa cũng phải nhìn sang, mắt rụt lại!

Bọn họ dù là Kết Đan, nhưng hồi còn là Trúc Cơ, không ai ghê gớm như Bạch Tiểu Thuần và Lâm Mộ bây giờ, đánh ra uy lực kinh người, dù dựa vào trận pháp và Khôi Lỗi chi thân cũng có thể làm được điều này, nhưng như thế đã đủ thấy, hai người này đều là đỉnh cao của Trúc Cơ cảnh.

Một làn sóng trùng kích cực mạnh lấy hai người làm dữ dội tràn ra khắp xung quanh, Bạch Tiểu Thuần Thiên Yêu Thân vặn vẹo, lùi lại mấy bước, con khôi lỗi tím rít lên ken két, xuất hiện mấy vết rạn, cũng liên tục lùi lại.

Hai người hít thở dồn dập, cười ha hả.

"Ngươi quả nhiên mạnh hơn Cửu Đảo nhiều, đáng tiếc... Bạch Tiểu Thuần, ngươi vẫn phải chết tại đây!" Lâm Mộ điều khiển Khôi Lỗi màu tím nhảy vọt lên, ở giữa không trung, hai tay hắn nâng lên, như nâng đỡ trời xanh.

Tay phải từ từ chồng lên tay trái, vang vang hô lên bốn chữ!

"Nhật nguyệt, đồng huy!"

Hình ảnh nhật nguyệt cùng xuất hiện, chồng lên nhau, như nước với lửa giao hòa, sáng lên rực rỡ, mang theo một sức mạnh tàn phá, xé rách tất cả tỏa ra khắp chung quanh!

Trong nháy mắt, phạm vi trong vòng trăm trượng đều bị ánh sáng kia bao phủ, ánh sáng này vừa cực nóng vừa cực lạnh, dung hợp vào nhau, tạo thành một sức mạnh rất kì dị, như muốn hòa tan tất cả!

Trừ Bạch Tiểu Thuần, tất cả các tu sĩ bị ánh sáng chiếu vào đều tan thành hư không.

Bạch Tiểu Thuần ngừng thở, Thiên Yêu Thân có dấu hiệu bất ổn, nếu cứ thế này, chỉ sau mấy hơi thở nữa, trận pháp Cự Nhân Thiên Yêu Thân của hắn cũng sẽ tan thành tro bụi.

Bạch Tiểu Thuần điên tiết, vỗ mạnh túi trữ vật, trong tay xuất hiện hơn một trăm cái... Quang cầu!

Những quang cầu này đều được tạo ra từ lực từ tính, bên trong đều là khói độc!

Hắn ném hết hơn một trăm cái quang cầu đó vào con khôi lỗi tím.

Tốc độ quang cầu bay quá nhanh, hào quang của nhật nguyệt đồng huy không hòa tan kịp tất cả số quang cầu trong khoảng thời gian quá ngắn đó, thế nên… tất cả quang cầu đều đập trúng vào con khôi lỗi tím.

Chúng tan vỡ, sương mù ào ạt tuôn ra, chui vào trong con khôi lỗi tím!

Nói thì dài, xảy ra thì nhanh, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, Thiên Yêu Thân đã bị suy yếu, lộ ra trận pháp Cự Nhân đã bị hòa tan phân nửa.

Cự Nhân sắp biến mất, hắn dùng sức mạnh trận pháp hóa thân cuối cùng, gầm lên.

"Phân trận!"

Trận pháp hóa thân nổ vang, vỡ ra, dư lực còn sót lại của trận pháp đẩy tất cả tu sĩ Linh Khê tông bên trong bay ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần

nhảy dựng lên, toàn thân bộc phát Bất Tử Trường Sinh công, làn da vàng rực, lấy thiên yêu thân làm vòng bảo vệ, dùng hết tốc lực chạy ra khỏi khu vực của hào quang!

Con khôi lỗi tím run bần bật, bên trong kẻ thì kêu lên thảm thiết, kẻ thì cười rộ điên cuồng, sau đó oanh một tiếng, con khôi lỗi phân liệt thành nhiều mảnh, những tu sĩ Huyền Khê Tông như bị điên nháo nhào chạy ra, Lâm Mộ mặt trắng bệch, cũng vừa bay ra vừa gào.

"Bạch Tiểu Thuần!!" Giữa không trung, Lâm Mộ tóc tai bù xù, hắn vốn tưởng mình đã đủ sức giết Bạch Tiểu Thuần với chiêu kia, dù không giết được, cũng phá được trận pháp hóa thân, rồi dùng sức mạnh của khôi lỗi tím dễ dàng giết chết Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng không ngờ, mình không sợ bị cắn trả, thi triển nhật nguyệt đồng huy, tiêu diệt được trận pháp chi thân của đối phương, nhưng khôi lỗi tím của mình cũng bị đám khói độc chết tiệt tiêu diệt!

Bây giờ hai người đã như nhau, không còn hóa thân hay khôi lỗi, hai người nhìn nhau, điên cuồng giận dữ.

Lâm Mộ run lên, hắn biết sức mạnh nhục thân của Bạch Tiểu Thuần rất mạnh, cũng biết ưu thế của mình là ở thuật pháp chứ không phải nhục thân, nên định lùi lại, thì Bạch Tiểu Thuần đã lao tới, Hám Sơn Chàng thi triển, một quyền oanh ra!

"Thuật pháp dùng hết rồi, bây giờ dùng sức mạnh cá nhân đấu với nhau đi, xem ai mạnh hơn ai!"

Lâm Mộ muốn né tránh, nhưng nhận ra tốc độ của mình lại chậm hơn Bạch Tiểu Thuần, cơ thể hắn đâu có tu luyện Bất Tử Trường Sinh công, không thể hoang dã như hung thú như Bạch Tiểu Thuần được, thế nên kinh hãi, cắn lưỡi phun ra một búng máu.

Máu tươi của hắn hóa thành một tấm khiên, cản nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần.

Hai bên chạm vào nhau, huyết thuẫn dù không vỡ, nhưng bị đẩy lại, đập mạnh vào ngực Lâm Mộ, Lâm Mộ phun máu, lùi nhanh.

"Muốn chạy?" Bạch Tiểu Thuần nhoáng lên đuổi theo, giơ chân đạp xuống, đạp trúng vai Lâm Mộ, Lâm Mộ nghiến răng, tiếp tục lùi.

Hắn rất uất ức nhưng không biết làm sao, nếu bàn về tu vi, đương nhiên hắn không sợ Bạch Tiểu Thuần, thuật pháp lại càng không thua, chỉ có mỗi… cái thứ sức mạnh cơ bắp này, là hắn không thể nào so với Bạch Tiểu Thuần được.

"Chết tiệt, tu sĩ chúng ta, tu chính là thần thông, cầu chính là Đại Đạo, mục đích chính là Trường Sinh, ngươi ngươi ngươi... sao ngươi lại đi tu thân thể!!"

"Chỉ có bất tử, mới có thể Trường Sinh, đương nhiên ta phải tu một thân thể bất tử trước chứ!" Bạch Tiểu Thuần cãi lại, lời lẽ khiến Lâm Mộ không phản bác được, hắn lại phun máu, bị một quyền của Bạch Tiểu Thuần hất văng ra rõ xa.

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục đuổi theo, Lâm Mộ vô cùng không cam lòng, càng có điên cuồng, vung cả hai tay, trong tay áo bay ra một cái lò đan, bay thẳng tới Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, không hề giảm tốc, tông thẳng vào lò đan, oanh một tiếng, lò đan dù là trọng bảo cũng không cản được Bạch Tiểu Thuần, còn bị hắn hất bay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Chém Lâm Mộ

Dịch giả: Tiểu Băng

Lâm Mộ dựng tóc gáy, vung tay phải, một cái lệnh bài xuất hiện, hắn phun máu vào trong lệnh bài.

Lệnh bài tỏa hào quang lóng lánh, tỏa ánh sáng bảy màu, bay lên trời xanh.

"Kiếm trận bảo vệ ta!!" Lâm Mộ hô nhanh. Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện, chộp vào Lâm Mộ, đột nhiên, hắn biến sắc, vì kiếm trận trên bầu trời tuy vẫn bị Kết Đan hai tông áp chế, vẫn có hơn mười thanh đại kiếm bay ra, là tia chớp đâm thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Lâm Mộ lùi nhanh, lấy ra bảy tám pháp bảo dạng khiên chắn, một cái ngọc giản, bóp mạnh, cơ thể hắn mờ đi, bắt đầu truyền tống.

"Lại là ngọc giản Truyền Tống, Huyền Khê Tông dù am hiểu luyện khí, nhưng ngọc giản Truyền Tống thế này thì cũng hơi nhiều quá đó!"

"Nhưng mà, mười thanh kiếm trận, cũng không cản được ta đâu!" Bạch Tiểu Thuần không né kiếm, cứ thế tông thẳng vào.

Một cái đèn lồng xuất hiện, tỏa ra ánh sáng dịu dàng cản mười thanh đại kiếm, Bạch Tiểu Thuần tiếp tục đuổi theo Lâm Mộ, càng ngày càng gần.

Lâm Mộ biến sắc, còn chưa kịp phản ứng, Bạch Tiểu Thuần đã thi triển Hám Sơn Chàng, sau lưng vỗ cánh, tốc độ cực nhanh, bạo tăng gấp

mấy lần, thoáng cái đã rút ngắn khoảng cách, đâm thẳng vào những tấm khiên che chắn cho Lâm Mộ.

Những tiếng nổ rung trời, những tấm khiên chắn vỡ hơn phân nửa, tốc độ Bạch Tiểu Thuần hơi giảm đi, hắn giơ tay p hải lên, ngón trỏ với ngón cái chuyển sang màu vàng, chính là...

Toái Hầu Tỏa!

Hấp lực tràn ra, khiến Lâm Mộ phải quay ngược lại, dừng lại giữa không trung, hai ngón tay của Bạch Tiểu Thuần xuyên tới.

"Chết!!"

Cơ thể Lâm Mộ đã mơ hồ hơn phân nửa, sức mạnh Truyền Tống đã sắp hoàn thành, Lâm Mộ gào lên điên cuồng, ngóntay Bạch Tiểu Thuần vừa tới gần, tay phải của hắn toả ra hắc mang, ẩn chứa chấn động tự bạo.

Tự bạo, không phải cả cơ thể hắn, mà là tay phải!

Tay phải Lâm Mộ chuyển thành màu đen sáng lóng lánh, oanh một tiếng, nổ tung, sức nổ khiến Bạch Tiểu Thuần khựng lại, Toái Hầu Tỏa đâm vào khoảng không, cơ thể Lâm Mộ lùi lại, cánh tay phải hoàn toàn bị Đoạn Diệt!

Đoạn Diệt này, không chỉ có cơ thể, mà còn cả linh hồn!

Hắn điên cuồng, thân thể đã mơ hồ chín thành, sức mạnh truyền tống quanh người hắn với sức mạnh truyền tống của Cửu Đảo và tu sĩ Trúc Cơ cuối cùng … hoàn toàn khác nhau!

Hình như phạm vi truyền tống của Lâm Mộ là xa hơn!

"Trốn về hùng thành, thì ngươi cũng phải chết!" Bạch Tiểu Thuần cười lạnh.

Lâm Mộ nhìn hắn, cười to.

"Ngươi tưởng ta chạy về Huyền Khê Tông? Bạch Tiểu Thuần, ngươi không nghe rõ lời của ta rồi, trận chiến hôm nay, ngươi không thể nào giết được ta!!"

"Trận chiến hôm nay, ta thua, vĩnh viễn mất một cánh tay, nhưng sau này, ta sẽ dùng mọi cách, bắt ngươi trả lại cả vốn lẫn lời, lấy lại tất cả!"

Bạch Tiểu Thuần cười.

"Ngươi thật sự cho rằng, còn có cơ hội gặp lại nữa?" Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt nói, mắt lấp loáng kì dị.

Lâm Mộ thấy ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, giật thót.

"Ngươi có thể điều khiển kiếm trận, Bạch Tiểu Thuần ta cũng có tuyệt chiêu, bất hóa cốt, chém cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần vận Bất Tử Trường Sinh công, kích phát một giọt Bất Tử Huyết ngưng tụ được ở Huyết Khê Tông, liên hệ với nó, chỉ vào Lâm Mộ!

Bất hóa cốt vốn đang giao chiến với một lão tổ của Huyền Khê Tông, đột nhiên thân thể run lên, cánh tay phải của nó biến mất, sau đó đột ngột xuất hiện sau lưng... Lâm Mộ!

Cánh tay đó, trong nháy mắt xuyên vào màn ánh sáng Truyền Tống, xuyên vào cơ thể đã mơ hồ của Lâm Mộ, bắt lấy trái tim, bóp mạnh!

Oanh!

Sức mạnh truyền tống bộc phát, thân ảnh Lâm Mộ hoàn toàn biến mất, giữa không trung chỉ còn lại… cánh tay của Bất hóa cốt, trong bàn tay đang bóp nghiến một trái tim!!

Trái tim này nhanhc hóng chuyển từ màu đỏ tươi sang màu xám, sau đó hóa thành tro bụi, mắt Bạch Tiểu Thuần rụt lại.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, đang định tiếp tục đi chém giết lên hùng thành, đã nghe nơi xa vang lên tiếng hoan hô, nghểnh đầu qua xem,

thấy có mấy trăm tu sĩ đang bay nhanh tới, những nơi họ đi qua, những quả quang cầu bay ra, độc khí khuếch tán, mấy trăm người phía sau tiếp bước tiến lên, ra tay vô cùng tàn nhẫn!

Nhất là Hứa Tiểu Sơn, vừa xông lên vừa gào vang không ngừng, Bắc Hàn liệt, Cổ Liệt, Thần Toán Tử, bốn người chính là hạch tâm, dẫn theo mấy trăm người kia ào ào tới gần.

Ngày đó Bạch Tiểu Thuần bị cá sấu đuổi giết, bọn hắn chạy văng tứ tán, sau lại gom lại cùng một chỗ, không biết đi đâu, đành phải xông vào chiến trường, sau đó lại bị phân tán, rồi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, lại tìm tụ về với nhau,t ạo thành một đội chạy tới tụ họp với Bạch Tiểu Thuần.

Bắc Hàn Liệt dù ngoài miệng không thừa nhận, nhưng sẽ không bao giờ quên quãng thời gian mấy tháng nay lăn lộn cùng Bạch Tiểu Thuầ, hắn với Bạch Tiểu Thuần nhìn nhau, mặc dù vẫn hừ lạnh một tiếng, nhưng thế xông tới càng nhanh hơn.

Hứa Tiểu Sơn hô to.

"Bạch Tiểu Thuần, chúng ta tới rồi!"

"Trung Phong huyết tử, pháp lực vô biên, Linh Khê thiên mạch, uy chấn bát phương!" mấy trăm người gào vang.

Bạch Tiểu Thuần cảm động, vung tay áo, hô to.

"Các huynh đệ, ta dẫn các ngươi tới một nơi, cùng đi chinh phục hùng thành!"

Trên bầu trời, lão tổ Huyền Khê Tông bi thương kêu lên.

"Trở về thành, tử thủ!!"

Tu sĩ Huyền Khê Tông kéo nhau bay về thành, sau lưng là tu sĩ hai tông Linh Huyết đuổi theo.

Các lão tổ Huyền Khê Tông cũng chạy về thành, Huyền Khê Tông không đánh nữa, mà dùng toàn lực để duy trì đại trận!

Hai tông Linh Khê toàn lực tổng tấn công.

Trận pháp phi kiếm, rít vang, chiến xa thi nhau bắn ra những mũi tên cực lớn, đâm thẳng vào trận pháp, khiến màn phòng hộ phải rung chuyển.

Trên mặt đất, ngoài quân của hai tông Linh Huyết, còn có tàn quân còn lại Đan Khê Tông, số lượng họ không nhiều, chỉ chừng mấy vạn người, nhưng sự điên cuồng thì vượt hơn hẳn hai tông còn lại, vì họ có thù với Huyền Khê Tông, đối thủ của họ trong trận chiến này, ngoài tu sĩ Huyền Khê Tông, còn có cả những người đã từng là đồng môn của họ!

Trong đoàn quân của Đan Khê Tông có một cô gái, đeo khăn che mặt màu trắng, dáng người lồi lõm hoàn hảo đầy mị lực, là người mới quật khởi của Đan Khê Tông trong cuộc chiến này, tên là Trần Mạn Dao!

Ngoài bản lĩnh Độc công lừng lẫy khắp cả chiến trường, nhan sắc của cô nghe nói được tôn là đệ nhất mĩ nhân của cả hạ du Tu Chân Giới, đệ nhất nhân!

Lâm Mộ lẫn Cửu Đảo đều còn phải si mê, nói gì những tu sĩ nam khác, cả lão tổ Huyền Khê Tông cũng còn động tâm, muốn thu cô làm lô đỉnh thị thiếp.

Nhưng mà tính cô rất cương liệt, thà chết không phục!

Cô đứng cạnh hai lão tổ còn lại của Đan Khê Tông, khẽ nói: "Huyền Khê Tông... vẫn chưa lấy tuyệt chiêu ra dùng, nếu lấy ra dùng, vậy kết cục… thua là cái chắc!". Hai lão tổ khẽ gật đầu, một người biến sắc, nhìn lên hùng thành.

"Đã dùng!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Thiên Giác Trảm Ngưu

Dịch giả: Tiểu Băng

Huyền Khê sơn mạch, trận pháp bảo vệ hùng thành không ngừng tan vỡ, mặc dù luôn nhanh chóng tái hình thành, nhưng cũng đã vô cùng lung lay.

Các lão tổ Huyền Khê Tông đều đã trọng thương, cay đắng nhìn xuống chiến trường, rồi nhìn nhau.

"Hôm nay, dù chúng ta có chấp nhận trả giá, giết được Bạch Tiểu Thuần, thì cũng là vô ích."

"Đừng vội tự làm mình mất đi khí thế, Linh Huyết hai tông này... dù có hợp lại, nhất định cũng không kéo dài được lâu, chỉ cần kéo dài thêm chút thời gian, vừa để chúng tự sụp đổ, vừa khiến Tinh Không Đạo Cực Tông mất hết kiên nhẫn, khiến chúng không còn cơ hội tới Không Hà Viện... Và thứ bắt đầu, chính là cái chết của Bạch Tiểu Thuần!"

Các lão tổ Huyền Khê Tông vốn cũng không hòa hợp với nhau, lúc này lại tiếp tục bất đồng ý kiến, một lão tổ mặt đỏ, tóc cũng đỏ, hừ lạnh một tiếng.

"Đã tới lúc này, mà còn cãi lộn, dù cuối cùng cũng đầu hàng, thì cũng phải làm cho hai tông kia đau đớn, không được để lãng phí tin tức Thiên Diện đưa về trước khi hắn chết!" Lão giả này vừa lên tiếng, những người khác đều im bặt, vì lão là đệ nhất nhân của Huyết Khê Tông, Xích Hồn Lão Tổ!

"Chí Bảo ra, Thiên Cung khóa!" Xích Hồn Lão Tổ vung tay, chỉ ra ngoài một cái!

Ngoài hùng thành, mặt đất rung động, những khe nứt to tướng xuất hiện, nhanh chóng lan ra khắp phạm vi cả mấy trăm trượng.

Mặt đất không ngừng phập phồng như mặt nước, một tiếng rống vang từ dưới lòng đất vọng lên.

Tu sĩ Kim Đan và các lão tổ của hai phe biến sắc, chăm chú nhìn xuống, mặt đất vỡ tan, sụp xuống, tiếng rống rõ ràng vô cùng, truyền khắp bát phương.

Rống!

Một con Thiên Ngưu toàn thân đen kịt, to cả ngàn trượng từ dưới lòng đất vọt lên, hai cái sừng dài tỏa ra hắc mang quỷ dị.

Hắc Giáp Thiên Ngưu tỏa ra sức mạnh không hề thua kém lão tổ Nguyên Anh!

Từ cơ thể nó không ngừng có rất nhiều khói đen bay ra, có tác dụng ăn mòn tất cả.

"Hắc Giáp Thiên Ngưu!!" ai đó nhận ra nó, kêu lên.

"Một trong hai đại chí bảo của Huyền Khê Tông, Hắc Giáp Thiên Ngưu, cuối cùng đã tới!" lão tổ đời thứ nhất của Linh Khê Tông hừ một cái, tay bấm pháp quyết, chỉ lên trời.

"Mời Linh Khê Tông... Thiên Giác Kiếm!"

Trên bầu trời vang lên một tiếng rít, tiếng rít mãnh liệt của tốc độ cực hạn, của âm thanh phá không!

Trong chớp mắt, một ánh sáng màu bạc chói mắt từ xa trên thiên không xuất hiện, một thanh kiếm đen tuyền!

Kiếm này thoạt nhìn rất bình thường, hơi có hình cung, do Mặc Long Giác rèn ra, nhìn như bình thường, nhưng cực kỳ không tầm thường, vì trên thân kiếm, có tới mười luồng ngân quang văn!!

Chứng tỏ, thanh kiếm này đã được luyện linh mười lần, đồng nát sắt vụn được luyện linh mười lần cũng còn trở thành bảo kiếm, đừng nói chi thanh Thiên Giác Kiếm này, nó đã vượt qua Chí Bảo, đạt đến trình độ nửa bước Linh Bảo!

Pháp Khí, chia làm trọng bảo, Chí Bảo, và Linh Bảo, mỗi giai đoạn, lại chia làm Thiên Địa Nhân Tam phẩm, những Chí Bảo được dùng để thủ hộ tông môn, phần lớnđều là Thiên Phẩm Chí Bảo!

Về phần Linh Bảo... Dù chỉ là Linh Bảo trình độ nhân phẩm thấp nhất, thì cũng là vật hiếm quý, bình thường sẽ không được dùng tới, chỉ khi tông môn gặp phải sinh tử tồn vong mới lấy ra.

Thiên Giác Kiếm hàng lâm, tu sĩ Linh Khê Tông đều reo hò.

"Là Thiên Giác Kiếm của tông ta!! Hặc hặc, Thiên Giác Kiếm ra, Phách Kinh Trảm Nguyệt!!"

"Thiên Giác Kiếm uy, rung chuyển núi sông!!"

"Mười lần luyện linh, không gì sánh kịp!!" Thanh âm như sóng, vang dội khắp nơi, làm Huyền Khê Tông sầm mặt.

Lão tổ Huyết Khê Tông hừ lạnh, nhìn mười đường quang văn của Thiên Giác Kiếm mà giật mình, thực không biết Linh Khê Tông vận cứt chó gì, luyện linh được tới mười lần mà không bị hỏng.

"Cái này có lẽ là... vật được luyện linh mười lần duy nhất của cả đông mạch hạ du tu chân giới." Huyết Khê Tông Thủy Tổ cảm khái.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, nhìn Thiên Giác Kiếm, nhất là nhìn mười đường quang văn, hắn bỗng nhớ tới Quy Văn nồi.

Cái nồi này hắn mặc dù chưa dùng nhiều lắm, nhưng nó là bí mật lớn nhất của Bạch Tiểu Thuần, hắn luôn tưởng tượng có một ngày, có thể luyện linh một pháp bảo tới một trăm lần, chỉ cần nghĩ tới khả năng thành công, làm cho người ta hoảng sợ và hâm mộ, là hắn đã cảm thấy hưng phấn.

"Nhất định sẽ có một ngày như vậy!" Bạch Tiểu Thuần còn đang mơ tưởng, Thiết Đản đã vọt lên, đăm đăm nhìn Hắc Giáp Thiên Ngưu, mắt đầy khát vọng, nhưng nó biết, nó với con vật kia có chênh lệch rất lớn.

Nhưng nó quá thèm thuồng, nên lặng lẽ thu nhỏ thân hình lại, mò tới gần Hắc Giáp Thiên Ngưu.

Thiên Giác Kiếm rít lên bay tới, đột ngột chém xuống!

Hắc Giáp Thiên Ngưu ngẩng phắt đầu lên nhìn Thiên Giác Kiếm, rống vang, hắc vụ quanh người nhanh chóng rút vào trong cơ thể!

Cơ thể cả ngàn trượng nhanh chóng ngưng thực, khí thế tăng mạnh, chống cự với Thiên Giác Kiếm!

Một đường hào quang hình cung chém xuống, chạm vào cơ thể của Hắc Giáp Thiên Ngưu, chỉ chạm một cái, rồi lại bay lên.

Nhưng chỉ chạm một cái, quang văn trên thân Thiên Giác Kiếm lấp lóe, Hắc Giáp Thiên Ngưu kêu lên thê lương, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại, ánh mắt sợ hãi, nó muốn né tránh, nhưng không có khả năng, sau đó… cơ thể bị tách thành hai nửa!

Máu tươi tuôn ra... Thi thể chia lìa, lộ ra bên trong có một viên tinh thạch màu đen tỏa ra một sức mạnh yêu dị!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Mục Tiêu. Bạch Tiểu Thuần!

Dịch: Tiểu Băng

"Mười lần luyện linh, thực là khủng bố! !" các lão tổ Huyền Khê Tông sửng sốt, không tin nổi, tu sĩ Huyền Khê Tông ai cũng hết hồn, người của Huyết Khê Tông cũng không khác biệt. Họ đương nhiên đã từng đánh giá rất cao Thiên Giác Kiếm, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy uy lực của nó, vẫn phải công nhận đã đánh giá thấp thanh Trấn tông chi kiếm này!

"Mười lần luyện linh... Xem ra truyền thuyết nói thật, vật phẩm sau mười lần luyện linh sẽ xuất hiện biến hóa kinh người... Kiếm này e là chỉ còn kém một chút xíu nữa là có thể trở thành linh bảo thật sự!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ thở dài, lão dần nhận ra, Linh Khê Tông quả thực là một môn phái giấu giếm siêu hạng, nhìn bình thường có lẽ họ không thể bằng Huyết Khê Tông, nhưng nếu thật sự khai chiến, Huyết Khê Tông dù có thắng cũng phải trả giá cực đắt, đừng hòng còn tư cách vào làm chủ trung du.

Thiên Giác Kiếm cùng Hắc Giáp Thiên Ngưu đối kháng đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, một khí tức mơ hồ từ hùng thành đã nhắm thẳng vào Hắc Giáp Thiên Ngưu...

Hắc Giáp Thiên Ngưu bị chém, tu sĩ Linh Khê Tông ào lên hoan hô ầm ĩ, sĩ khí tăng cao vùn vụt.

Ngược lại, Huyền Khê Tông nín lặng, đau đớn và lo lắng.

Viên tinh thạch trong thi thể Hắc Giáp Thiên Ngưu không ngừng tỏa ra một sức mạnh kì dị. Tất cả tu sĩ, và cả chiến thú đều nhìn chằm chằm vào nó.

"Vương thú chi tinh, không đúng, đó là đồ giả!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ khẽ quát.

Ngay lúc lão mở miệng, Thiết Đản thu nhỏ chỉ chừng bàn tay, bay vụt tới xác Hắc Giáp Thiên Ngưu với một tốc độ kinh khủng.

Trong mắt nó rực khát vọng điên cuồng. Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cảm thấy có chỗ không ổn, vội đuổi theo, hắn còn chưa tới gần, đột nhiên...

Một tiếng vù vù, như tiếng dây cung bắn, từ hùng thành, một âm thanh sắc bén làm tai người ta đau đớn vang ra.

Một mũi tên đen kịt với tốc độ cực nhanh, mắt thường không nhìn theo kịp, mới nhìn thấy còn ở phương xa, nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Hắc Giáp Thiên Ngưu!

Mục tiêu của nó, chính là Thiết Đản! !

Thiết Đản gầm lên vì nguy cấp, muốn tránh đi nhưng không kịp!

Bạch Tiểu Thuần rống to, mở con mắt thứ ba, ngự lực bắn thẳng vào mũi tên, định bắt lấy nó.

Tất cả sức lực trong người hắn chuyển hết thành ngự lực, thành công làm cho mũi tên kia khựng lại một chút!

Một chút xíu đó đã giúp Thiết Đản kịp tránh đi, nhưng mũi tên kia cũng khẽ chuyển hướng, không nhắm vào Thiết Đản, cũng không nhắm vào hắn, mà nhắm vào viên tinh thạch màu đen!

Huyết Khê Tông Thủy Tổ giật thót, gào to.

"Dạ Táng mau lui lại, mục tiêu của nó... Là ngươi! !"

Các lão tổ khác giờ cũng đã kịp phản ứng, vội ào đi cứu viện, nhưng không kịp.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, đối phương lại tranh thủ thời cơ quá ác liệt, là Bạch Tiểu Thuần chủ động bay nhanh tới đó vì Thiết Đản, khiến sự bảo vệ của lão tổ hai tông dành cho hắn xảy ra chỗ hở!

Chỗ hở này người ngoài không nhìn thấy, nhưng Huyền Khê Tông làm sao lại không thấy, mà không chừng, đây còn chính là sát cục do họ bày ra!

Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ nhiều, cũng không kịp xuất nhiều chiêu để bảo vệ, chỉ kịp túm lấy Thiết Đản, hắc quang lóe lên, Quy Văn nồi nháy mắt bay ra, cả người hắn cố hết sức rút lại, chui vào trong nồi.

Bạch Tiểu Thuần vừa làm xong, mũi tên kia cũng đã bay tới, đâm mạnh vào viên tinh thạch. Một tiếng nổ vang, một làn sóng gợn màu đen tản ra ngoài, những nơi đi qua, không còn một ngọn cỏ, trong phạm vi ba mươi trượng, mọi người sống đều biến mất.

Xác Hắc Giáp Thiên Ngưu cũng biến thành tro, mặt đất trong phạm vi ba mươi trượng này hõm hẳn xuống nửa trượng!

Sau khi hắc quang biến mất, chỉ còn nhìn thấy một cái nồi đen thui nằm gần rìa của vùng đất tròn lõm xuống, không nhúc nhích.

Cái nồi run run, từ từ nhấc lên, Bạch Tiểu Thuần run rẩy chui ra.

"Huyền Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần ta quyết không đội trời chung với các ngươi, các ngươi… các ngươi dám hai lần đánh lén ta!" Bạch Tiểu Thuần hét lên, hắn sợ quá, vừa rồi dù đã có Quy Văn nồi bảo vệ, nhưng hắn vẫn thấy mình như phải chết tới nơi, hai chân mềm nhũn.

"Thiết Đản, thiếu chút nữa hại chết cha ngươi rồi, biết chưa hả?" Bạch Tiểu Thuần chui ra khỏi nồi, mắng Thiết Đản đang cúi gầm đầu

trong ngực.

Bạch Tiểu Thuần thấy Thiết Đản vẻ đã biết nhận sai, thì không nỡ mắng thêm, nhưng trong lòng tràn đầy lửa giận, quắc mắt nhìn vào hùng thành, lấy trên đầu thành, có một lão giả cầm một cây cung to.

"Lão bất tử chết tiệt, ngươi chờ đó cho Bạch gia, cái cung đó của ngươi, ta cũng sẽ lấy cho ngươi xem!" Bạch Tiểu Thuần giận điên, hét váng.

"Vậy mà còn không chết! !" Trên Hùng Thành, Xích Hồn Lão Tổ cầm một cây cung màu xanh rất to, tỏa ra khí tức thiên đạo, là món chí bảo thứ hai của Huyền Khê Tông, Thiên Cung!

Mũi tên vừa rồi chính là do cung này bắn ra!

Huyền Khê Tông đã sớm nhìn ra, giết Bạch Tiểu Thuần, dù là Kim Đan cũng không làm được, chỉ có lão tổ ra tay mà thôi. Nhưng nếu người cấp độ lão tổ ra tay, đối phương chắc chắn sẽ cho người ra cản, vả lải chiến trường nhìn như hỗn loạn, nhưng trên thực tế hai tông Linh Huyết đều luôn không ngừng để mắt bảo vệ Bạch Tiểu Thuần cực kỳ nghiêm mật.

Xích Hồn Lão Tổ không tìm ra được cơ hội giết Bạch Tiểu Thuần, nên mới nghĩ ra kế này, hi sinh Hắc Giáp Thiên Ngưu, để lộ tinh thạch có khí tức vương thú ra làm mồi dụ Thiết Đản, nếu Bạch Tiểu Thuần không cứu thì thôi, nếu hắn xuất hiện, vậy... sẽ cho nổ viên tinh thạch đó, xóa sạch mọi sự sống xung quanh, quyết lấy mạng Bạch Tiểu Thuần!

Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần chết, hai tông Linh Huyết sẽ lại bị phân ra, dù sau đó Huyền Khê Tông có phải đầu hàng, thì sau này cũng chưa hắn là không có cơ hội lật mình trở lại!

Nhưng không ngờ tính kĩ như vậy mà Bạch Tiểu Thuần vẫn không chết, làm lão vô cùng tức nghẹn.

Lão tổ hai tông Linh Huyết thở phào. Người Lý Thanh Hậu run rẩy, bối rối và sợ hãi, những bằng hữu của Bạch Tiểu Thuần cũng hết hồn.

Sau đó, dưới sự phẫn nộ, sự công kích của hai tông Linh Huyết tăng mạnh, Thiên Giác Kiếm rít gió đâm thẳng vào trận pháp của hùng thành, các chí bảo còn lại của hai tông cũng thi nhau xuất hiện!

Huyết sắc Cự Mộc, Huyết kính,… thi nhau oanh kích vào hùng thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Dương Ô Âm Nha

Dịch giả: Tiểu Băng

Thiên Giác Kiếm đâm vào Hùng Thành một cái, trận pháp rung chuyển mãnh liệt như muốn vỡ.

Cùng lúc, lão tổ, Kim Đan và rất nhiều Trúc Cơ của hai tông Linh Huyết đều cùng công kích vào trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần hổn hển, cũng xông lên, không ngừng phóng thích huyết khí, giúp chiến lực của tu sĩ Huyết Khê Tông luôn được giữ vững ở đỉnh cao, Thiết Đản bên cạnh gào vang, dẫn đầu chiến thú, điên cuồng xông tới trận pháp.

Ma Đầu, Luyện Thi, huyết kiếm, tử đỉnh… đều nhắm vào trận pháp, mặt đất run rẩy, sơn mạch bắt đầu vỡ ra!

Huyết vân mở rộng phạm vi, dường như chỗ nào cũng có, khiến cả bầu trời trên hùng thành biến thành màu đỏ, đằng sau hùng thành, những người còn sót lại của Đan Khê Tông cũng không ngừng công kích vào trận pháp, khiến Huyền Khê Tông trước sau đều thụ địch, sơn mạch sụp xuống, trận pháp… thu hẹp lại!

Vì nếu không giảm phạm vi bảo vệ xuống, trận pháp không thể kiên trì nổi.

"Huyền Khê Tông... Không cần chờ các ngươi lôi bảo bối ra, lão phu sẽ cho các ngươi thấy bảo bối của Huyết Khê Tông ta trước, để xem các ngươi còn muốn tiếp tục giấu giếm hay không!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ sầm mặt.

Thủy Tổ bấm pháp quyết, chỉ lên trời, hô to.

"Huyết Khê Dạ Ngẫu!"

Một tia chớp đỏ đột ngột xuất hiện, xé rách bầu trời ra một lỗ, bên trong lộ ra một con bù nhìn quỷ dị!

Con bù nhìn cười tà dị, mắt đỏ lấp lóe, một tay cầm tấm da người, tay kia cầm một cái cân, mang tới uy áp kinh người.

Chỉ là uy áp đã khiến trận pháp hùng thành run mạnh.

Tu sĩ Huyết Khê Tông phấn khởi.

Trên bầu trời, không ngừng xuất hiện những tia sét đỏ bắn xẹt vào con bù nhìn. Con bù nhìn đột ngột biến mất, rồi xuất hiện ngay bên ngoài trận pháp, giơ tay phải lên, cái cân trong tay không ngừng to ra, trong cái mâm của cái cân mơ hồ xuất hiện một hư ảnh.

Nếu nhìn kĩ, sẽ nhận ra, hư ảnh đó chính là hình ảnh thu nhỏ của cả vùng sơn mạch này với hùng thành trong đó!

Quả cân chạy dọc theo đòn cân, như đang cân đo… sức nặng của hùng thành!

Mặt đất run rẩy, sơn mạch tan vỡ, Hùng Thành lay động, trận pháp rạn nứt theo quả cân đang chạy, cứ như quả cân cân xong, thì tất cả cũng sẽ tan nát!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, chợt phát hiện, so với những bảo bối này, ngay cả lão tổ cũng không có ý nghĩa.

"Đây chính là trụ cột của tông phái... vậy trụ cột của Linh Khê ta là cái gì?" Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ.

Mấy lão tổ Huyền Khê Tông nghiêm mặt, Xích Hồn lão tổ vỗ mạnh tay xuống đất.

Oanh một tiếng, mặt đất run rẩy, đá vụn bị chấn lên, một tòa tế đàn thình lình mọc lên ở giữa quảng trường của hùng thành,!

"Thiên Tôn hương!" Xích Hồn lão tổ hét lớn, trong tế đàn lộ ra một cây hương màu đen, chỉ to chừng ngón cái!

Cây hương mang theo khí tức tang thương, giống như đã tồn tại rất rất lâu năm, và đã được dùng mấy lần, vì phần hương còn thừa lại không nhiều lắm...

Cây hương sau khi xuất hiện, thì tự đốt lên, tỏa ra một tia khói màu xanh mềm mại, xuyên qua trận pháp, bay lên bầu trời, ở giữa không trung, quây lại tạo thành một thân ảnh hư ảo!

Thân ảnh ấy mới vừa xuất hiện, đôi mắt của người bù nhìn rực đỏ hẳn lên, lập tức quay sang nhìn, thân ảnh kia trở nên ngưng thực, hóa thành một người tu sĩ!

Tu sĩ này là một nam tử trung niên, vận đạo bào, đeo đạo quan, dáng vẻ tiên phong đạo cốt xuất trần, chớp mắt một cái, khí thế trên người ông ta như muốn hòa vào thiên địa, trời đất, núi non đều khẽ chấn động.

Tu sĩ trung niên chỉ xuống một cái, quả cân trong tay người bù nhìn vỡ tan, không cân được nữa.

"Thiên nhân chi lực!!" lão tổ đầu tiên của Linh Khê tông kêu lên.

Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn tu sĩ trung niên một cái, hai mắt đau nhói, trong đầu như nổ vang.

Hắn cảm thấy người kia như đã thay cho cả trời xanh, người kia chính là Thiên uy!

Người bù nhìn mắt càng rực đỏ, vung tay trái, cả người lắc lư, tròng tấm da bên tay trái vào người, hóa thành một đồng tử, đầu có sừng, miệng to, đi thẳng về phía tu sĩ trung niên!

Lão tổ đầu tiên của Linh Khê tông bấm pháp quyết, chỉ lên trời!

"Linh Dương Hắc Ô!"

Bầu trời như bị hai bàn tay to vạch ra, lộ ra bầu trời quang đãng sau tầng mây, trong bầu trời đó, có một mặt trời màu trắng!

Bên trong mặt trời trắng, có một con quạ đen, con quạ mở mắt, rít lên một tiếng!

Con quạ đen khẽ hít một cái, hút mặt trời màu trắng vào trong miệng, bay vèo xuống.

"Bảo bối Đan Khê, ra cho ta!!" Xích Hồn lão tổ gào lên điên cuồng, một lão tổ Đan Khê Tông bị hạ cấm chế ở trong hùng thành nghiến răng, chỉ tay lên trời.

Ngay chỗ ban nãy xuất hiện mặt trời trắng, bây giờ xuất hiện một mặt trời nữa giống như đúc, chỉ khác ở chỗ, nó … màu đen!

Mặt trời đen vừa xuất hiện, cả trời đất đều tối sầm, quỷ dị ở chỗ, bên trong mặt trời đen ấy, cũng có một con quạ giống hệt con quạ đen của Linh Khê tông!

Nhưng con quạ này, là màu trắng!

Tất cả các tu sĩ đều trợn to mắt, thực không thể nào tưởng tượng được, Linh Khê tông và Đan Khê Tông lại có bảo bối quá giống nhau, nếu bảo hai bên không có liên quan gì với nhau, thực chẳng ai tin được!

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt, nhìn qua nhìn lại, con quạ trắng cũng há miệng, hút mặt trời đen vào bụng, hóa thành một cầu vồng, xông thẳng tới đánh với con quạ đen của Linh Khê tông.

"Dương ô âm nha!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ ngẫm nghĩ. Năm xưa lão có nghe một cái tin đồn, nghe nói Linh Khê tông vạn năm trước lúc mới vừa tiến vào hạ du Tu Chân Giới, vốn không hề có bảo bối, nhưng

sau này, sau một lần hợp tác với Đan Khê Tông, thì có được một món Linh Bảo!

"Mặc kệ, dù thế nào, cuộc chiến này cũng phải kết thúc ở đây, Huyền Khê Tông... Không thể có món bảo bối thứ ba được!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ và lão tổ đầu tiên của Linh Khê tông nhìn nhau, hai người cùng gật đầu. Nếu từ đầu họ cường công, cũng không phải là không thắng được, nhưng như vậy tổn thất quá lớn, một cuộc chiến này sở dĩ kéo dài, là bởi vì hai tông Linh Huyết có ý giữ sức, cũng để mài dần sĩ khí của Huyền Khê Tông, vì dù sao mục tiêu cuối cùng của họ... Không phải là đồ sát Huyền Khê Tông, mà là chiếm đoạt!

Huyền Khê Tông đã xuất ra hết bảo bối, thì cuộc chiến này, cũng không còn gì phải lo lắng nữa!

"Huyền Khê Tông, các ngươi đầu hàng hay không?" lão tổ đầu tiên của Linh Khê tông phất tay, hỏi to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Huyền Khê Hàng!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?" Huyết Khê Tông Thủy Tổ hít sâu, âm thanh vang vọng. Đệ tử ngoại môn của Linh Khê Tông tạo thành những Cự Nhân, thi nhau oanh kích vào trận pháp, đệ tử ngoại môn Huyết Khê Tông cũng tạo thành những quả huyết cầu, không ngừng bắn phá.

Tạo thành... đợt công kích thứ nhất!

Oanh một tiếng, trận pháp lay động, tu sĩ duy trì trận pháp trong Huyền Khê Tông đều run người. Chỉ mới một đợt công kích, nhưng số lượng đệ tử ngoại môn của hai phe kia nhiều lắm, làm những tu vi giữ trận tu vi hỗn loạn.

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?"

Thanh âm như sấm, rung chuyển cả Huyền Khê Tông, họ còn chưa kịp hít thở lấy hơi, tất cả Luyện Thi, Ma Đầu, chiến xa, chiến thú, tạo thành những cơn sóng dữ, ào ạt liên miên đánh tới, tạo thành đợt công kích thứ hai!

Đợt này mạnh hơn đợt trước gấp mấy lần, làm người trong hùng thành run rẩy dữ dội, ai nấy biến sắc, đều hiểu những đợt tấn công sau sẽ càng kinh người hơn!

Nhưng họ không kịp phản ứng, vì ngay sau khi đợt công kích thứ hai vừa xong, đệ tử nội môn hai tông đã hợp lại, cùng đâm thẳng vào màn phòng hộ, tạo nên đợt công kích thứ ba!

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?"

Hùng Thành chấn động, trận pháp vặn vẹo, tu sĩ giữ trận bị công kích ba lần, mặt mày trắng bệch, tu vi suy giảm.

Nhưng họ không có thời gian để lấy lại sức, vì ngay sau đợt công kích thứ ba, bảy núi hai bờ Linh Khê Tông, từ chưởng tọa đến thiêu kiêu, đều khởi động trận pháp Cự Nhân, đập tới công kích đợt thứ tư!

Chẳng khác gì người đã sắp chết còn bị đâm một đao, tu sĩ duy trì trận pháp đều phun máu, trận pháp không thể không thu hẹp lại thêm một lần nữa.

Nhưng ngay sau đó, các trận pháp cự nhân của Chủng Đạo Sơn, trong đó có cả Bạch Tiểu Thuần, ba đại huyết tử của Huyết Khê Tông, các trưởng lão, tiếp tục đánh vào đợt thứ năm!

Tu sĩ giữ trận nhiều người ngã gục, phải đưa người khác vào thay.

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?"

Đợt công kích thứ sáu nối tiếp, lần này là các Thái Thượng Trưởng Lão, dùng tất cả những pháp bảo thần thông mạnh nhất!

Trận pháp oanh một tiếng, nứt ra một đường, dù đã vá lại được ngay, nhưng tu sĩ giữ trận lại tiếp tục phun máu, bất tỉnh!

Tu sĩ trong thành đã hoàn toàn tuyệt vọng, thế mà các đợt công kích vẫn chưa chấm dứt. Các Huyết Phách, danh sách truyền thừa, dùng tối đa tu vi bản thân, các đòn tuyệt chiêu mạnh nhất, đánh ra đợt thứ bảy.

Oanh oanh oanh!

Trận pháp xuất hiện vô số vết nứt, tường thành của hùng thành vỡ sụp, tu sĩ giữ trận nhiều người toàn thân vỡ tung, hình thần câu diệt.

Trận pháp tiếp tục rút nhỏ phạm vi, nhiều tu sĩ của hùng thành trở thành bị ở ngoài trận pháp.

Trong số này có tu sĩ Huyền Khê Tông, có tu sĩ đầu hàng của Đan Khê Tông, họ im lặng tránh đường, nếu họ đã bị tách ra, vậy họ cũng không muốn chiến vì Huyền Khê Tông nữa.

Đợt công kích thứ tám… đã đến!

Sáu lão tổ Huyết Khê Tông, bốn lão tổ Linh Khê Tông! Mười người như mười ngón tay của thần, dùng chiến lực mạnh nhất, người còn chưa tới, thanh âm đã vang dội.

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?" những nơi thanh âm đi qua, hư vô toái diệt, thiên địa mơ hồ, thập đại lão tổ một cái chớp mắt tới gần, va chạm với trận pháp, các lão tổ trong trận pháp của Huyền Khê Tông gầm lên, đỡ lại.

Oanh oanh thanh âm, Hùng Thành sụp xuống hơn phân nửa, các lão tổ Huyền Khê Tông đều phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, cả người bủn rủn, già hẳn đi, Xích Hồn Lão Tổ cũng phải phun máu, lảo đảo lùi lại.

Nhưng ngay lúc ấy, đằng sau hùng thành, những người còn lại của Đan Khê Tông lại ra tay. Một cái lò đan cực lớn xuất hiện, đập thẳng vào trận pháp.

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?"

Trận pháp lủng một lỗ to, Xích Hồn Lão Tổ gầm vang, hai tay nâng lên, tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn hoàn toàn bộc phát, muốn vá lại trận pháp.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trong trận pháp đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, một bóng dáng Bạch Tiểu Thuần vô cùng quen thuộc... Hầu tử!

Con khỉ cầm một cây con to, đập mạnh vào trận pháp.

"Huyền Khê Tông, hàng hay không?" giọng nói già nua khàn khàn vang lên, cùng lúc, trận pháp nổ vang, vỡ vụn!

Trận pháp tan vỡ, một cơn gió lốc dựng lên, quét ngang tứ phía, Xích Hồn Lão Tổ lại phun máu, tất cả tu sĩ Huyền Khê Tông cũng phun máu, một thân ảnh với một tốc độ khó tả, gần như không ai thấy rõ được, thậm chí còn không biết nó xuất hiện từ chỗ nào, nháy mắt đã bay vào Hùng Thành, xuất hiện trên tế đàn, hiện nguyên hình là một... Con thỏ!

Con thỏ chớp mắt, tóm ngay lấy cây hương đang cháy trên tế đàn, bóp tắt!

Nam tử đạo sĩ trung niên đang giao đấu với Đạo Thảo Nhân trên không trung trong nháy mắt tan thành mây khói, Đạo Thảo Nhân cúi đầu, đè uy áp khủng bố của mình lên các lão tổ vốn đã trọng thương của Huyền Khê Tông, khiến họ không nhúc nhích được.

Mọi việc xảy ra rất nhanh, từ lúc con khỉ xuất hiện, rồi phá trận, rồi con thỏ bóp tắt cây hương, Đạo Thảo Nhân đè uy áp, chỉ xảy ra trong mấy lần hít thở mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, nhìn trừng trừng con thỏ trên tế đàn, thế giới này nguy hiểm rồi...

Bạch Tiểu Thuần chợt nhìn thấy tu sĩ hai tông, và cả Đan Khê Tông còn sót lại ở phía sau hùng thành đều tranh nhau xông tới hùng thành, hắn giật mình, vỗ đùi.

"Đây là công đầu a!! Người đầu tiên xông vào, chính là lập nên công lớn!" Bạch Tiểu Thuần vội hét lớn, dùng hết tốc độ chạy tới, Thiết Đản biết tâm tư của hắn, vọt tới húc mạnh vào người Bạch Tiểu Thuần, giúp hắn trợ lực vọt đi nhanh hơn. Hai cánh mở ra, Bạch Tiểu Thuần vọt nhanh như sao băng, ào ào vượt qua mọi người, vọt vào hùng thành, đạp lên tường thành.

"Huyền Khê Tông, các ngươi hàng hay không?" Bạch Tiểu Thuần rống to. Xích Hồn Lão Tổ cay đắng nhìn đệ tử Huyền Khê Tông xung quanh, rồi nhìn Bạch Tiểu Thuần, đầy suy nghĩ, sau khi đầu hàng, làm sao để hóa giải ân oán với Bạch Tiểu Thuần... lão chớp mắt, hướng về Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền cúi đầu.

"Chúng ta... đầu hàng!"

Lão vừa lên tiếng, xung quanh bỗng chốc im bặt. Tu sĩ hai tông Linh Huyết kích động, tu sĩ Huyền Khê Tông nhè nhẹ thở phào, Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, mặt mày hớn hở, vất vả lắm mới kềm chế được, hắn hít sâu, vất cằm lên, hất tay áo nhỏ, ngạo nghễ mở miệng.

"Bạch Tiểu Thuần chỉ trong nháy mắt đã chiếm được cửa ải hiểm yếu của Huyền Khê, khiến tất cả tan thành mây khói..."

Đang lảm nhảm, từ trong túi trữ vật, đầu tiểu Ô Quy thò ra, trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, giọng đầy cảm khái.

"Rất lâu rồi chưa được nghe có người có thể ăn nói khoác lác mà tới mức thanh thoát bay bổng như vậy!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Đỗ Huyết Mai Bái Kiến Huyết Tử!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, bao nhiêu năm nay, mỗi lần hất tay áo nhỏ, hắn đều tràn ngập cảm giác tự hào, chưa bao giờ bị ai ngắt ngang lời mình, thế nên ngẩn ngơ nhìn xuống, sau đó trợn trừng mắt, há hốc miệng nhìn cái đầu mơn mởn của tiểu Ô Quy.

"Chết tiệt, ngươi quả nhiên vẫn còn trong túi trữ vật!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn, thò tay tới định bắt, tiểu Ô Quy rụt ngay đầu lại, nháy mắt biến mất.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, con tiểu Ô Quy này đã hại hắn quá thảm, nghĩ tới khoảng thời gian thê thảm bị con cá sấu vàng truy kích, lòng hắn lại run lên.

Hắn giận dữ lục lọi tìm kiếm, nhưng tìm kiểu nào, cũng không thấy tiểu Ô Quy, hắn nghiến răng, thay túi trữ vật khác, túi cũ vứt mạnh ra ngoài Hùng Thành.

"Ngươi có bản lĩnh, thì cứ thò ra tiếp đi!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận nói, vừa mới nói xong, trong túi trữ vật mới đổi lại thò ra đầu của tiểu Ô Quy, nó khinh miệt nhìn hắn.

"Nể mặt nhà ngươi cấp nhà mới cho Quy gia, Quy gia chịu khó làm theo ý ngươi, đi ra cho ngươi cúng bái đây này!"

Bạch Tiểu Thuần muốn khóc, thật lâu mới thở dài một cái, hắn biết mình thật sự đã phải thua tiểu Ô Quy, phiền muộn ngẩng đầu lên nhìn

quanh, thấy tu sĩ hai tông Linh Huyết đã vọt lên Hùng Thành, tiếp thu Huyền Khê Tông đầu hàng.

Con khỉ với con thỏ, Bạch Tiểu Thuần tìm cả buổi cũng không thấy chúng đâu nữa, cả Thiết Đản, sau khi Hùng Thành vỡ, nó bay vào trong thành, sau đó mất bóng...

"Con khỉ với con thỏ đó, là mình sáng tạo ra..." Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, tự nhiên lại nhớ tới những con thú nhỏ cũng được mình sáng tạo ra kia…

Các lão tổ Huyền Khê Tông, kể cả Xích Hồn Lão Tổ, đều không bị phong ấn, mà chỉ bị giam lỏng.

Còn những người khác, hai tông Linh Huyết có rất nhiều cách để khiến họ hợp nhất.

Những chuyện này, không cần Bạch Tiểu Thuần quan tâm, hắn chỉ nhìn mấy lần, rồi thu hồi ánh mắt, nhìn tu sĩ hai tông Linh Huyết trong Hùng thành, thấy ai cũng vui vẻ, kích động, tiếng reo hò hoan hô vang lên khắp nơi trong thành. Có thể nói, trận chiến này chấm dứt, có nghĩ cả thông thiên đông mạch hạ du Tu Chân Giới, đã thực sự thống nhất!

Sau này chỉ cần thêm chút thời gian chỉnh hợp, tập hợp sức mạnh tổng hợp của hạ du Tu Chân Giới, giết lên trung du, khiêu chiến Không Hà Viện!

Một trận chiến này, Bạch Tiểu Thuần đã sớm trở thành ngôi sao, là niềm ngưỡng mộ, là thần tượng của tu sĩ hai tông Linh Huyết, ai nấy đều nhìn hắn đầy cuồng nhiệt và tôn kính, nhất là các nữ đệ tử, ánh mắt nhìn hắn lấp lánh khác thường, làm Bạch Tiểu Thuần rất sung sướng, nhanh chóng quên đi sự đau khổ vì tiểu Ô Quy, bày ra dáng vẻ tiền bối cao nhân, đi tới đi lui trong Hùng Thành.

Nếu thấy tu sĩ nào hắn biết, là hắn liền gật đầu mỉm cười, thẳng đường đi tới, những lời chào thiếu tổ, vang lên không dứt.

Nhưng chỉ sau một lúc, Bạch Tiểu Thuần đã thấy mất hứng, vì hắn phát hiện trừ mình ra, còn có một người cũng được rất nhiều người chăm chú nhìn theo, nhất là người của Đan Khê Tông, đi đâu cũng nói tới tên người này...

Cô, là thiên kiêu mới quật khởi từ trong chiến tranh của Đan Khê Tông, Trần Mạn Dao!

So với tu vi và khả năng chiến đấu, thì dung nhan tuyệt thế của cô là thứ làm cho người ta chú ý nhiều nhất, dù luôn đeo mạng che mặt, nhưng cái mạng kia không dày, chỉ mong mỏng, không che giấu được hết vẻ đẹp của cô, khiến cô đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Trần Mạn Dao đang được các đệ tử vây quanh ở xa xa, còn đang khó chịu, Trần Mạn Dao bỗng ngẩng đầu lên, lạnh lùng đối mắt với hắn.

Bị cô lạnh lùng nhìn, Bạch Tiểu Thuần càng thêm khó chịu.

"Tu vi không mạnh bằng ta, địa vị không cao hơn ta, công pháp không tốt bằng ta, bối cảnh không to bằng ta, có gì đặc biệt hơn người!" Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, nghĩ nghĩ, chắc tại vì đối phương xinh đẹp hơn mình, nên dữ dằn trợn mắt trừng sang, Trần Mạn Dao cúi mắt xuống, cười khẽ, dần dần đi xa.

Bạch Tiểu Thuần hừ một cái, đi hỏi thăm, tìm được mấy người Hứa Bảo Tài, Trương Đại Bàn, Hầu Vân Phi, Hắc Tam Bàn, bọn hắn có người bị thương, có người mệt đến kiệt sức, may mà chẳng ai mất mạng, khiến Bạch Tiểu Thuần thở phào, đi tìm những đệ tử khác ở trong cùng trận pháp cự nhân của họ để cảm ơn.

Bạch Tiểu Thuần là người khéo léo, biết những người bạn này của mình rất có khả năng là được người ta cố ý bảo vệ, nên mới còn sống sót được trên chiến trường.

Bạch Tiểu Thuần tới cảm ơn, những đệ tử trong trận pháp đều vui vẻ, càng thêm tôn kính hắn.

Bạch Tiểu Thuần tìm tới chỗ mấy Thái Thượng Trưởng Lão, chuyện trò mấy câu, rồi hỏi về Huyết Mai.

"Huyết Mai bị thương không nhẹ, mặc dù không có gì đáng ngại, nhưng cũng cần bế quan, hôm nay Hùng Thànhđã bị công phá, nó là đệ tử quan trọng, nên nhất định là ở khu phía tây của hùng thành, khu đó bị sụp ít nhất, ngươi tới đó tìm thử xem, có lẽ sẽ tìm được." một Thái Thượng Trưởng Lão Huyết Khê Tông cười hắc hắc, trêu ghẹo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ho một cái, xấu hổ nói linh tinh cho qua, rồi vội vàng chạy tới tây thành.

Trên đường, nhìn cảnh tàn phá xung quanh, nhìn những đệ tử hai tông Linh Huyết, hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cảm thấy quyết định lúc ấy của mình ở Lạc Trần sơn mạch là vô cùng chính xác.

Lúc đi ngang qua bảo khố của Huyền Khê Tông, thấy các tu sĩ đang bận rộn kiểm kê, Bạch Tiểu Thuần nhìn mấy lần, chợt giật mình.

"Năm đó ở Huyết Khê Tông có khối đan bích, nghe nói là nhiều năm trước cướp được từ Đan Khê Tông, hình như trong Đan Khê Tông còn một nửa đan bích nữa, Đan Khê Tông đã bị Huyền Khê Tông tiêu diệt, nói không chừng khối đan bích kia đang ở trong bảo khố của Huyền Khê Tông..." Bạch Tiểu Thuần động tâm, chạy tới hỏi.

Loại chuyện này, nếu đổi là người khác, nhất định sẽ không nhận được gì, nhưng Bạch Tiểu Thuần là ai, những đệ tử chịu trách nhiệm kiểm kê chỉ hơi ngần ngừ một tí, liền lập tức gật đầu, dẫn Bạch Tiểu Thuần đi vào trong bảo khố, lấy nửa khối đan bích đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần kích động cầm khối đan bích, ngắm nghía.

Nếu lại nhờ đan bích mà nhập định, không chừng tạo nghệ luyện dược sẽ được tăng mạnh.

"Nói không chừng, đến lúc đó lại có thể đi thử luyện chế Nghịch Hà Đan?" Bạch Tiểu Thuần gãi đầu, cất đan bích, chạy tới tây thành.

Lúc này trăng đã mọc cao, khu tây thành vì là khu tu sĩ Huyết Khê Tông chữa thương, nên rất an tĩnh, ở đây chỉ nhìn thấy tu sĩ bảo vệ, ai thấy Bạch Tiểu Thuần cũng đều cúi đầu chào.

Hỏi thăm một phen, Bạch Tiểu Thuần đã biết Huyết Mai ở đâu, hắn hấp tấp bước nhanh tới đó.

Chỗ này không lớn, nhưng xung quanh có trận pháp bảo vệ, là trận pháp của Huyết Khê Tông, đang thu nạp rất nhiều huyết khí, giúp tu sĩ ở đây tốc độ chữa thương nhanh hơn.

Tới cửa, Bạch Tiểu Thuần khựng lại, bối rối.

"Dù thế nào, cô ấy cũng là Tiểu Đỗ Đỗ, năm đó chánh tà bất lưỡng lập, nhưng hôm nay Linh Khê Huyết Khê là một nhà rồi." Bạch Tiểu Thuần nghĩ vậy, bước tới, ấn vào cửa.

Bạch Tiểu Thuần còn chưa kịp lên tiếng, cánh cửa đã mở ra, Huyết Mai đeo mặt nạ xuất hiện, nhìn hắn một lúc lâu, mới khẽ chào.

"Đỗ Huyết Mai, bái kiến Huyết Tử."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Vết Sẹo Kia!

Dịch giả: Tiểu Băng

Trăng sáng treo cao, ánh trăng rơi khắp mặt đất, cả mặt đất phủ một tầng sáng trăng, lành lạnh dịu dàng.

Dưới ánh trăng, trước linh trạch, Huyết Mai mảnh mai đứng đó, chiếc áo rộng thùng thình, nhưng vẫn nhìn ra được những đường cong ẩn hiện bên dưới.

Giọng nói yếu ớt khàn khàn, rơi vào tai Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn ngưa ngứa...

Lần này Huyết Mai ra gặp hắn, không im thin thít mặc kệ cho hắn la gào như lần trước.

"Lần trước ở động phủ của ngươi, ngươi không ra gặp ta, lần này ngươi muốn chạy cũng không thoát."

Cách nói cứ như vô cùng quen thuộc với mình này làm Huyết Mai nhìn hắn một hồi lâu, ánh mắt kì dị, một lúc lâu sau mới lại nói, giọng rất yếu ớt.

"Đa tạ ân cứu mạng của Huyết Tử, lúc trước ngoài động phủ, vì Huyết Mai bị thương, lại mất đi tư cách Huyết Tử, trong lòng mờ mịt, không muốn gặp ai, xin hãy tha lỗi." Huyết Mai nói xong, cúi đầu xin lỗi Bạch Tiểu Thuần, lộ ra một vết sẹo trên cánh tay, và đường cong cong ở eo, khiến Bạch Tiểu Thuần không dứt mắt ra được.

"Tiểu Đỗ Đỗ, nàng đâu cần khách khí với ta như vậy, mau lấy mặt nạ xuống, đã lâu lắm rồi ta không thấy mặt nàng." Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, vui vẻ đi tới.

Huyết Mai sững người, không nghĩ Bạch Tiểu Thuần lại ăn nói như thế, càng không nghĩ hắn xấn tới, theo bản năng lùi lại mấy bước.

"Xin Huyết Tử tự trọng, dù ngươi có ân cứu mạng với ta, nhưng không thể nhục nhã ta, ta là Huyết Mai, không phải Tiểu Đỗ Đỗ gì đó của ngươi." Huyết Mai lùi lại, bước chân lảo đảo, đôi mắt ánh lên giận dữ.

"Đừng có ồn ào!" Bạch Tiểu Thuần mất hứng, bước càng thêm nhanh, chỉ một bước, đã xuyên qua khoảng cách, hiện ngay trước mặt Huyết Mai.

Nếu là lúc khác, với tu vi của Huyết Mai, hắn đã cản được, nhưng bây giờ nàng trọng thương chưa lành, đâu còn là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, nên vèo một cái, Bạch Tiểu Thuần đã thò tay ra, tháo mặt nạ của nàng xuống!

Gương mặt trắng bệch, xinh đẹp điềm đạm, dù đang giận dữ nhưng dáng vẻ quá yếu đuối, khiến nhìn giống như xấu hổ hơn.

Nhan sắc tuy không kinh tâm động phách, nhưng cũng tuyệt đối là tuyệt sắc, không kém gì Tống Quân Uyển!

Nhưng mà... Gương mặt này, không phải là Đỗ Lăng Phỉ!

"Dạ Táng, ngươi thật quá đáng!!" Huyết Mai lùi nhanh, mặt càng trắng bệch, cả người run run, mắt lóe hàn mang.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, cả người bừng lên sát khí, mắt đỏ lên.

"Ngươi không phải là Tiểu Đỗ Đỗ, ngươi là ai??!" Bạch Tiểu Thuần rực sát cơ, hít thở dồn dập.

Huyết Mai càng thêm khó hiểu, Bạch Tiểu Thuần này thực là kì quái, nàng đã bằng lòng gặp đối phương, cũng là bởi vì người ta có ân cứu mạng, nhưng người này rõ ràng lại kéo mặt nạ của nàng xuống, giờ lại còn nói năng điên khùng, khiến nàng cũng bốc lên sát khí.

"Dạ Táng, ngươi điên rồi phải không, ta lập lại lần nữa, ta không phải là Tiểu Đỗ Đỗ gì hết, ta là Huyết Mai!"

"Ngươi không phải là Huyết Mai!!" Bạch Tiểu Thuần rối loạn, nhìn Huyết Mai chằm chằm, hắn nhớ rất rõ gương mặt sau mặt nạ của Huyết Mai lúc ở trong cơ thể Huyết Tổ, đó là một gương mặt khác!

"Tại sao ta lại không phải là Huyết Mai, ngươi có ý gì?" Huyết Mai lại lùi thêm mấy bước, Bạch Tiểu Thuần hiện giờ làm nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

"Ngươi rút cuộc là ai, tại sao lại mặc đồ của Huyết Mai, Huyết Mai ở đâu?" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, thấy Huyết Mai lùi lại, hắn sốt ruột, chuyện hôm nay, nếu hắn không làm ra cho rõ, hắn không thể nào chịu được. Hắn vọt tới, chộp lấy cánh tay của Huyết Mai.

Một tiếng ho đột ngột vang lên từ đằng sau cửa, chỉ một tiếng ho, nhưng làm tai Bạch Tiểu Thuần rung lên ông ông.

Hắn lảo đảo, tay định chộp cánh tay Huyết Mai bị trượt đi, Huyết Mai né sang bên, tay bấm pháp quyết, một bông hoa mai hư ảo xuất hiện, nàng đã vô cùng giận dữ.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, mặt trắng bệch, sau lưng Huyết Mai xuất hiện một người.

Trung niên nam tử này, ánh mắt sắc bén, cả người như thanh kiếm sắc tuốt ra khỏi vỏ, uy áp của ông ta khiến Bạch Tiểu Thuần không thể bước thêm chút nào.

"Vô Cực Tử lão tổ!" Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, bình thường lúc khác, gặp lão tổ Nguyên Anh hắn sẽ sợ, nhưng bây giờ thì không.

Vô Cực Tử nghiêm nghị, từng bước một đi tới, vỗ vai Huyết Mai, Huyết Mai vẻ không muốn, nhưng cũng không dám bộc sát khí trước mặt cha nữa.

"Cha." Huyết Mai hít sâu, đè khí huyết xuống, đóa hoa mai đỏ tươi tiêu tán.

"Vô Cực Tử lão tổ, con gái của ngươi này không phải là Huyết Mai!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Vô Cực Tử, dù đối phương không ngừng tỏa ra uy áp như sóng dữ, nhưng hắn không hề lùi bước.

Vô Cực Tử lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, không nói gì, nhưng uy áp ông ta tỏa ra càng thêm mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần run run, bùng ra huyết khí, huyết khí này vốn thuộc về Huyết Tổ, nay dung hợp với hắn, giúp hắn chống lại Vô Cực Tử đang giận dữ!

Huyết Mai nhìn mà hết hồn, nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn sang phụ thân, thấy mắt Vô Cực Tử lộ ra kỳ mang, nàng rất hiểu phụ thân của mình, biết lúc mắt phụ thân lộ ra quang mang như vậy, nghĩ là ông ta đánh giá rất cao người ông ta đang nhìn.

"Lão phu chỉ có một đứa con gái, chính là nó!" Vô Cực Tử hất tay áo, khí thế biến mất, nhàn nhạt mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần giật thót, hắn không cam lòng, cố vớt vát.

"Ta đã nhìn thấy mặt của Huyết Mai, không phải là cô ấy!"

"Ngươi nhìn kỹ mặt của ta với mặt của nó đi." Vô Cực Tử bình tĩnh đáp trả, giọng uy nghiêm.

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nhìn mặt Huyết Mai, rồi nhìn Vô Cực Tử, càng nhìn, hắn càng rối loạn, ánh mắt mờ mịt.

Dung mạo Vô Cực Tử và Huyết Mai giông giống nhau, người thường nhìn không thấy rõ, nhưng là tu sĩ, ánh mắt nhạy cảm, liếc mắt mà nhìn ra ngay hai người này là cha con!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới tướng mạo của Đỗ Lăng Phỉ, nhận ra không hề giống Vô Cực Tử chút nào!

"Hôm đó ta không để ý, vậy người ta thấy... Là ai?" Bạch Tiểu Thuần lảo đảo lùi lại, đầu óc hỗn loạn...

Nếu Huyết Mai là người trước mặt, vậy người hôm đó thấy trong trái tim… sao lại là Đỗ Lăng Phỉ, vậy Đỗ Lăng Phỉ... Rút cuộc là ai?!

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nghĩ lại từng chút một quá trình trong Huyết Tử thí luyện, càng nghĩ, hắn càng chấn động, hai mắt trợn to, hắn nhớ tới ngay lúc truyền tống, trên mu bàn tay Huyết Mai có một vết thương, dưới mặt nạ có máu tươi, hình như bị thương!

Nhưng khi xuất hiện sau thông đạo, thì mu bàn tay không còn vết thương nào, máu tươi trên mặt nạ cũng không còn, tất cả thương thế đều đã biến mất!

Lúc đó Bạch Tiểu Thuần tưởng đối phương có cách chữa thương đặc biệt, nên không chú ý, bây giờ nhớ lại... rõ là... không đúng!!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng lên nhìn mu bàn tay Huyết Mai, cả người run run, vì hắn nhìn thấy ở đó rành rành có một vết sẹo!

Vết sẹo ấy, làm Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh hãi!

Vô Cực Tử nghiêm túc lên tiếng:

"Xem ra, ngươi đã nhìn thấy người thần bí kia..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Việc Đệ Tử Nên Làm Thì Phải Làm!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần đã hiểu, vết sẹo kia đã nói rõ tất cả, người hắn gặp trong Huyết Tử thí luyện không phải là Huyết Mai.

"Ngày đó, Mai nhi sau khi đi vào trong thông đạo thì lập tức bị bất tỉnh, đến khi tỉnh lại, thấy mình đang bị truyền tống ra ngoài, cũng chính là lúc ngươi trở thành Huyết Tử." Vô Cực Tử chậm rãi nói.

"Nó không nhớ được chút gì những chuyện xảy ra từ lúc vào trong thông đạo, trong lòng mờ mịt, và khủng hoảng, vội chạy tới tìm lão phu kể lại mọi việc, lão phu cũng giật mình, toàn lực điều tra, nhưng tìm tòi khắp nơi cũng không thu hoạch được gì, ngươi đã gặp được người kia, vậy hãy nói cho lão phu biết, người đó là ai?"

Bạch Tiểu Thuần mở to miệng muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không nói ra tên của Đỗ Lăng Phỉ, vì hắn chợt nhận ra, chính bản thân hắn cũng không biết Đỗ Lăng Phỉ là ai, thậm chí hắn còn không biết cái tên Đỗ Lăng Phỉ kia là tên thật hay tên giả...

Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, cúi đầu chào Vô Cực Tử và Huyết Mai, quay người yên lặng rời đi, Huyết Mai thở dài, nàng nhìn ra Bạch Tiểu Thuần và người đã đánh tráo thành mình trong thông đạo có quan hệ không bình thường, nhìn ra Bạch Tiểu Thuần khổ sở.

Vô Cực Tử nhìn theo Bạch Tiểu Thuần, lão không thể cản, vì thân phận của Bạch Tiểu Thuần hiện giờ rất đặc biệt, nếu hắn không muốn nói, Vô Cực Tử cũng không bắt buộc được.

Bạch Tiểu Thuần tìm đại một chỗ dừng lại, nghĩ lại từng lần hắn và Đỗ Lăng Phỉ gặp nhau, cuối cùng thở dài.

"Đỗ Lăng Phỉ, ngươi rút cuộc là ai..."

Một tháng nhanh chóng trôi qua, trong một tháng này, hai tông Linh Huyết và Huyền Khê Tông, Đan Khê Tông từ từ dung hợp vào với nhau, lấy Huyền Khê Hùng Thành làm sơn môn tạm thời, nhiều tu sĩ của hai tông Linh Huyết đã trở thành bằng hữu.

Tuy vẫn chưa hoàn toàn hòa hợp, xung đột vẫn thường xuyên xảy ra, nhưng về tổng thể thì đã tốt hơn trước rất nhiều.

Hình như mọi người đều biết tự kềm chế xung động bản thân, vì chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc, dưới hạ du không còn đối thủ, nhưng đối thủ thật sự lại là ở trung du!

Chỉ có trở thành trung du tông môn, thì chiến tranh mới thực sự kết thúc!

Thế nên hai tông rất nỗ lực hợp tác với nhau, vì hai phe đều biết, hợp tác mới và có lợi, phân ra thì cả hai đều sẽ đều vong!

Lão tổ Xích Hồn của Huyền Khê Tông tận lực phối hợp, hy vọng trong tông môn tương lai giữ lại được Huyền Khê Nhất Mạch.

Huyền Khê Tông cũng thành tâm thành ý, họ biết mình đã thua, nếu Linh Huyết hai tông tạo thành tông môn mới có thể vào chủ trung du, thì Huyền Khê Tông gia nhập vào đó, cũng tương đương là trở thành trung du tông môn, ở đó tài nguyên vô hạn, có hy vọng đột phá, khiến Huyền Khê Tông cũng góp sức vun vào.

Đan Khê Tông cũng tương tự.

Những chuyện này, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, đã có lão tổ hai tông Linh Huyết lo. Hắn bế quan một tháng, thành công ném chuyện

Đỗ Lăng Phỉ sang một bên, vừa xuất quan, đã bị lão tổ đời đầu của Linh Khê Tông ban pháp chỉ gọi vào trong đại điện của Hùng Thành.

Bạch Tiểu Thuần chẳng muốn đi, nhưng đành phải tới. Trên đường, tu sĩ nào gặp hắn, cũng rối rít chào, khiến hắn vui vẻ hơn không ít.

"Sư điệt các ngươi đã khổ cực!"

"Làm rất tốt, cố gắng lên!"

"Ta rất coi trọng các ngươi a!" Bạch Tiểu Thuần phất tay, trong lòng vui vẻ. Tới đại điện, đệ tử bốn tông bảo vệ ngoài cửa thấy hắn, đều cúi đầu chào, hô to thiếu tổ, khiến hắn như muốn thăng tiên.

"Cố gắng lên, sớm muộn gì có một ngày, các ngươi cũng sẽ trở thành thiếu tổ!" Bạch Tiểu Thuần liền ra vẻ trưởng bối, chắp tay sau lưng, mỉm cười đi vào trong đại điện.

Bên trong đại điện, uy áp rất nặng, không gian bốn phía vặn vẹo, trên đại điện, là một đám lão tổ đang ngồi!

Linh Khê Tông ngoài Thiết Mộc Chân còn đang ở bên ngoài, tứ đại Nguyên Anh lão tổ đều có đủ, Huyết Khê Tông cũng vậy, ngoài Tống gia lão tổ, sáu người còn lại đều có mặt.

Ngoài ra, còn có bốn lão tổ của Huyền Khê Tông, ba lão tổ của Đan Khê Tông, tổng cộng mười bảy tu sĩ Nguyên Anh ngồi một đống ở đó.

Bạch Tiểu Thuần vừa tiến vào, mười bảy ánh mắt đều tập trung vào hắn, Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông bình tĩnh, Huyền Khê Tông thì là phức tạp, nhất là Xích Hồn Lão Tổ, lão cảm thấy rất là vô lực.

Ba người của Đan Khê Tông thì kì dị, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy hứng thú.

Vì thế cục của tu chân giới đông mạch hạ du hôm nay đã thay đổi hoàn toàn, chỉ vì một mình Bạch Tiểu Thuần!

Bị mười bảy Nguyên Anh nhìn, Bạch Tiểu Thuần run run, hít sâu, nghĩ chắc chắn hôm nay sẽ bị bao nhiêu người tính sổ, mặt tái nhợt, mở to mắt, khẩn trương nhìn những lão tổ.

"Các vị lão tổ, chào buổi sáng..." Bạch Tiểu Thuần cẩn thận chào.

"Bạch Tiểu Thuần, có một việc, cần..." lão tổ đời thứ nhất Linh Khê Tông lên tiếng trước nhất.

Bạch Tiểu Thuần run run, biết những lão gia hỏa này tìm mình nhất định không có chuyện gì tốt, bày ra loại khí thế này, chẳng lẽ muốn mình đi làm chuyện gì nguy hiểm lắm hay sao… hắn biến sắc, tim đập thình thịch.

Hắn rất muốn không để cho đối phương nói xong, nếu không mình muốn từ chối cũng rất khó khăn, nên nghiến răng, không đợi Linh Khê Tông lão tổ nói xong, hắn đã ôm ngực, kêu lên đau đớn, phun ra một búng máu tươi, lảo đảo lùi lại mấy bước, khàn khàn mở miệng.

"Chư vị lão tổ, một trận chiến vừa qua, ta thương thế rất nặng, vết thương cũ chưa hết vết thương mới lại tăng, ta muốn bế quan để chữa thương... Cho nên, ta không quấy rầy các vị nữa." Bạch Tiểu Thuần nói xong, vội vàng lùi nhanh.

Nhưng hắn chưa lùi được mấy bước, lão tổ đời đầu của Linh Khê Tông đã trừng mắt.

"Đứng lại!"

Bạch Tiểu Thuần bước chân {ngừng lại:một trận}, vẻ mặt buồn rười rượi, lại cưỡng ép tràn ra một ít máu tươi, đáng thương nhìn Nhất Đại Lão Tổ.

"Lão tổ, ta thật sự bị thương rất nặng, hơn nữa ta quá nổi tiếng, đi ra ngoài, có rất nhiều người muốn giết ta... Các đệ tử khác cũng đã có ý kiến rồi, nên cho họ có cơ hội, ta không thể tiếp tục xuất chiến nữa..."

Lão tổ đời đầu của Linh Khê Tông thấy đau cả đầu, dở khóc dở cười, những lão tổ khác cũng phì cười, họ đã được nghe nói cái tính cách này của Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng giờ cũng đã được thấy.

Huyết Khê Tông thì sửng sốt, nhất là Vô Cực Tử, thực là không thể tưởng tượng nổi, Huyết Khê Tông Thủy Tổ kinh ngạc, bọn hắn còn như thế, nói chi Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông, Xích Hồn Lão Tổ mở to mắt, vẻ mặt không thể nào tin được, kỳ lạ thực, lão thực sự không thể tin Bạch Tiểu Thuần này và người lão nhìn thấy ở chiến trường là và một người.

Lão nghĩ chắc mình đã bị ảo giác, hoặc... Bạch Tiểu Thuần đã bị người khác đánh tráo.

Ba lão tổ của Đan Khê Tông ngây người nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong đầu ông ông, người thế này… mà lại làm thay đổi bố cục đông mạch hạ du Tu Chân Giới... như thế này làm sao chịu nổi a…

"Không phải là bảo ngươi xuất chiến!" lão tổ đời đầu Linh Khê Tông lắc đầu.

"Không phải bảo ngươi đi xuất chiến, mà là sau khi chúng ta bàn bạc, chuẩn bị làm theo lời ngươi, thành lập một tông môn mới, đang định hỏi chút ý của ngươi xem nên đặt tên là gì." lão tổ đời đầu Linh Khê Tông lắc đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"A? Tên của tông môn... à, các ngươi thấy Bất Tử Tông thế nào? Hoặc Trường Sinh tông? Không được không được, chúng ta là muốn lên trung du, phải có chữ Hà (sông)... Nếu không, hay Nghịch Hà Tông? Hoặc Ô Quy Hà Tông, Ô Quy Hà Tông cái tên này hay này, ngụ ý sâu xa, ta nghĩ, con rùa..." Bạch Tiểu Thuần nói hết tên này tới tên khác, hắn còn chưa nói xong, mọi người đều trừng mắt, lão tổ đầu tiên của Linh Khê Tông vội ngắt ngang lời hắn.

"Vậy gọi là Nghịch Hà Tông đi, vào ngày đại điển, cũng sẽ chính thức sắc phong ngươi là Nghịch Hà Tông thiếu tổ, tuyên cáo thiên hạ, lần

này bảo ngươi tới đây, ngoài việc hỏi tên tông môn, còn muốn hỏi ý kiến của ngươi về việc làm thiếu tổ!" lão tổ Linh Khê Tông vội nói một lèo, sợ tiếp tục nữa, Bạch Tiểu Thuần lại tuôn ra đủ cái tên nghe không ngửi được...

"Chính thức sắc phong ta làm thiếu tổ?" Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, đến lúc này mới hoàn toàn yên tâm, chắc chắn mình không phải đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm gì, thở ra cái phào, dáng vẻ từ khẩn trương biến thành nghiêm nghị, máu tươi ở khóe miệng biến mất, cả người uy nghiêm hẳn lên, hóa thân làm anh hùng.

"Việc đệ tử đáng làm thì phải làm!" Bạch Tiểu Thuần trầm giọng, mặt đầy anh dũng, không biết sợ gì, mắt sáng rực có thần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Thành Lập Nghịch Hà Tông

Dịch giả: Tiểu Băng

Sự thay đổi này làm tất cả lão tổ trong đại điện đều phải trợn trừng mắt lần nữa, nhất là Huyền Khê Tông Xích Hồn lão tổ, lão phải đưa tay lên dụi mắt, mặt ngơ ra.

Đan Khê Tông, Huyết Khê Tông, cũng đều ngây người.

Các lão tổ Linh Khê Tông cười khổ, lúng túng, lão tổ đời đầu Linh Khê Tông trợn mắt với Bạch Tiểu Thuần, xoa trán bất mãn nói.

"Theo ta thấy, việc này suy nghĩ thêm đi vậy..."

"Lão tổ, ta cảm thấy, không có ai thích hợp làm Nghịch Hà Tông thiếu tổ hơn ta, chuyện này, không cần phải suy nghĩ thêm gì nữa, ta... Đồng ý!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, tràn đầy khí thế, vô cùng kiêu dũng!

"Danh tiếng của ngươi quá lớn, có lẽ nên để cho đệ tử khác một ít cơ hội..." Huyết Khê Tông Thủy Tổ ho một cái, xen vào.

"Lão tổ, danh khí đại biểu cho trách nhiệm, danh khí lớn, nghĩa là trách nhiệm rất nặng, Bạch Tiểu Thuần ta bảo vệ tông môn, làm sao lại có thể để cho những đồng môn khác phải hi sinh thay mình, gánh chịu chính là trách nhiệm của ta, việc này là không công bằng với họ... Bạch Tiểu Thuần ta làm không được, tuyệt đối làm không được, nếu vận mệnh lựa chọn ta, nếu tông môn lựa chọn ta, Bạch Tiểu Thuần ta dù xông pha khói lửa, tuyệt không nhíu mày!" Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ, ngẩng cao đầu đầy chính khí.

"Nhưng ngươi đang bị thương nặng, thân là thiếu tổ, ngày sau coi chừng sẽ còn bị thương nhiều hơn nữa." Xích Hồn lão tổ cố khuyên can.

Bạch Tiểu Thuần sững người, nghĩ ngợi cẩn thận, trong lòng xoắn xuýt, sau đó nghiến răng, cố nở một nụ cười tiêu sái.

"Đời làm tu sĩ, ai không đổ máu? Bạch Tiểu Thuần ta chỉ hy vọng, cả đời đều bảo vệ được tông môn, ta nguyện dùng máu của cả đời mình để đổi hy vọng này trở thành sự thật, bởi vì ta là... Nghịch Hà Tông, thiếu tổ!" Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ kì vọng với tông môn, và cố chấp với tương lai, khiến các lão tổ đều phải nhìn lại.

Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy bản chất con người thật của hắn, e là một màn này sẽ làm mọi người tưởng hắn là một kẻ trung nghĩa vô song tuyệt thế!

Cả đại điện trầm mặc, trưởng bối bốn tông đều thần sắc cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau nửa ngày, lão tổ đầu tiên Linh Khê Tông phì cười.

"Được rồi, một tháng sau, sẽ cử hành đại điển, thông cáo đông mạch hạ du Tu Chân Giới... Nghịch Hà Tông, chính thức thành lập, đồng thời chúng ta cũng sẽ nộp lên trên chiến thiếp, thỉnh Tinh Không Đạo Cực Tông... cho chúng ta khiêu chiến với Không Hà Viện!"

"Trận chiến này, Bạch mỗ chờ mong đã lâu!" Bạch Tiểu Thuần tiếp tục ra vẻ, sau đó thỏa thuê mãn nguyện nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Đến khi về tới chỗ ở, hắn mới dẹp đi khí thế, hít sâu, cả người kích động và phấn khởi.

"Đám lão già kia, thực làm ta sợ muốn chết, còn tưởng bắt ta đi thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm gì chứ, sớm nói muốn sắc phong ta làm thiếu tổ là được rồi." Bạch Tiểu Thuần đắc ý, đầu lắc lư.

"Làm thiếu tổ, rất là nổi tiếng, nhất định sẽ oanh động bát phương, hặc hặc, đến lúc đó khẩu hiệu cũng phải thay đổi một chút, không thể là

Trung Phong Huyết Tử, pháp lực vô biên, Linh Khê Thiên Mạch, uy chấn bát phương, có lẽ đổi thành... Nghịch Hà thiếu tổ, vô địch thiên hạ!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ, càng thêm hưng phấn.

"Về phần an toàn... Hừ hừ, thân là thiếu tổ, là an toàn nhất rồi, tuyệt đối không tự mình đi ra ngoài, mỗi lần đi ra ngoài, đều phải bắt cực nhiều người đi theo để bảo vệ ta." Bạch Tiểu Thuần vui thích, cực kỳ chờ mong đại điển một tháng sau.

Rất nhanh, chuyện Nghịch Hà Tông thành lập đã lan truyền khắp nơi, trở thành chủ đề được bàn tán tới nhiều nhất, làm cả đông mạch hạ du Tu Chân Giới đều oanh động!

Những tông môn nhỏ, các gia tộc tu chân, kể cả tán tu đều giật mình, đối với họ, tứ đại tông mỗi cái đã là một con quái vật khổng lồ, thế mà bây giờ, tứ đại tông lại còn nhất thống!

Thực lực như vậy, chính là tông môn mạnh nhất trong lịch sử đông mạch hạ du, nhất là... có một tin tức, càng làm cho người ta run rẩy, cuồng nhiệt, và kích động!

Tin tức này chính là... mục tiêu của Nghịch Hà Tông, không chỉ là nhất thống, mà còn muốn giết lên trung du, thay chỗ Không Hà Viện, trở thành tông môn trung mạch!

Tin tức này, làm cho người ta điên cuồng, bởi vì... điều này có nghĩa nếu như Nghịch Hà Tông thành công, thì khu vực hạ du sẽ có bốn danh ngạch tông môn bị trống!

Nghịch Hà Tông khát khao trở thành tông môn trung du bao nhiêu, thì những tông môn mạt du và gia tộc tu chân khát khao trở thành tông môn hạ du bấy nhiêu!

Đủ loại phân tranh, giao dịch âm thầm điên cuồng diễn ra, trung tâm của nó là đại điển lập tông của Nghịch Hà Tông một tháng sau!

Nghịch Hà Tông chưa xác định vị trí tông môn chính thức, khu vực hiểm yếu nơi cửa ải này chỉ là sơn môn tạm thời, sơn môn thích hợp cho nó chỉ có… ở chỗ của Không Hà Viện!

Tuy là sơn môn tạm thời, nhưng Hùng Thành hôm nay đã được sửa sang lại hoành tráng, khí thế như cầu vồng.

Các tông môn hạ du và gia tộc tu chân ào ạt kéo tới Hùng Thành, tất cả những ai có thực lực đều chạy tới.

Thế nên vào ngày đại điển, lượng người kéo tới đạt tới số lượng kinh khủng, Hùng Thành to như thế cũng không chứa nổi, họ ở đầy bên ngoài, vây quanh hùng thành.

Ngày hôm nay, tu sĩ Nghịch Hà Tông xuất hiện khắp nơi, mặc đạo bào chỉnh tề, khí thế mạnh mẽ, tất cả bảo bối đều xuất ra hết, mười bảy lão tổ lơ lửng trên không, bên dưới là hơn trăm Kim Đan truyền thừa!

Dưới nữa là mấy trăm Thái Thượng Trưởng Lão, tiếp theo là một biển tu sĩ Trúc Cơ đông nghìn nghịt, uy áp bấy nhiêu con người tạo ra khiến người tới xem lễ đều phải run rẩy.

"Thiên địa làm chứng, hôm nay lập thề, Nghịch Hà Tông thành lập!" một giọng nói tang thương từ trên cao vọng xuống, vang vọng khắp bốn phương, ai cũng nghe thấy.

"Linh Khê Tông từ nay bỏ tên riêng, tự nguyện gia nhập Nghịch Hà Tông!"

"Huyết Khê Tông từ nay bỏ tên riêng, tự nguyện gia nhập Nghịch Hà Tông!"

"Huyền Khê Tông..."

"Đan Khê Tông..."

Bạch Tiểu Thuần kích động, đứng giữa không trung nhìn lên trên, rồi nhìn xuống dưới, trong lòng chấn động.

Bỗng dị biến xuất hiện!

Một luồng quang mang xuất hiện giữa trời, màu vàng lóng lánh, tạo thành một vòng xoáy xé mở hư không, tạo thành một lỗ hổng to cả mấy vạn trượng!

Một luồng uy áp cực mạnh áp xuống, tất cả mọi người đều bị áp chế, chỉ như đom đóm bên cạnh vầng trăng!

Toàn trường trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Trong lỗ hổng cực to ấy, một con mắt từ từ xuất hiện.

Con mắt rất to, cứ như cả thế giới này đã trở thành một cái bình nhỏ, và người bên ngoài bình đang ghé một con mắt nhìn vào trong bình!

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi ngừng thở.

Con mắt lạnh lùng lướt qua một vòng, một giọng nói ù ù từ trong lỗ hổng vọng ra.

"Nghịch Hà Tông tiếp chỉ!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Tông Môn Còn, Ta Còn

Dịch giả: Tiểu Băng

Các lão tổ kích động nhìn nhau, Huyết Khê Tông Thủy Tổ hít sâu, ôm quyền cúi xuống.

"Chúng ta tiếp chỉ!"

"Thỉnh cầu xin chiến của các ngươi, Tinh Không Đạo Cực Tông đồng ý, cho phép Nghịch Hà Tông diệt Không Hà Viện, thay vào chỗ đó." âm thanh ù ù nói xong, một luồng kim quang từ trong lỗ hổng bay ra, thẳng tới trước mặt Huyết Khê Tông Thủy Tổ, hiện nguyên hình là một cái ngọc giản màu vàng!

Lỗ hổng trên bầu trời biến mất, Huyết Khê Tông Thủy Tổ cầm ngọc giản vàng, giơ lên cao!

Tu sĩ Nghịch Hà Tông đồng loạt hô vang!

"Nghịch Hà tất thắng!"

"Nghịch Hà tất thắng!"

"Nghịch Hà tất thắng!!!"

Sự mài giũa tốt nhất, chính là từ... Chiến tranh!

Chỉ có chiến tranh huấn luyện, mới có thể khiến bốn tông môn thật sự dung hợp vào nhau, tiến hành lột xác, trở nên huy hoàng hơn!

"Bạch Tiểu Thuần, tiến lên nghe phong!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ ngẩng đầu, đảo mắt một vòng, gọi Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần giật mình, cả người nhiệt huyết sôi trào, hít sâu một hơi ổn định tâm tình, bước tới trước mặt mười bảy Nguyên Anh lão tổ.

"Đệ tử Bạch Tiểu Thuần, bái kiến chư vị lão tổ!" Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu, thần sắc nghiêm nghị, tràn đầy khí thế.

Bạch Tiểu Thuần hiện giờ không có chút xíu vẻ nhát gian nào, không còn tí tẹo điểm bất hảo nào, mà trở thành một hình ảnh vững vàng, trầm tĩnh, cao lớn!

Những người chưa bao giờ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đều hiện vẻ kính sợ, họ đã sớm nghe nói cái tên Bạch Tiểu Thuần, nghe nói hắn chính người làm thay đổi cục diện của cả đông mạch hạ du Tu Chân Giới!

Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, quả nhiên là một đấng thiên kiêu!

"Hắn chính là Bạch Tiểu Thuần?! Quả thực là con cưng của trời!"

"Ta từng nghe được ít tin đồn về Bạch Tiểu Thuần, nghe nói người này sáng suốt thần võ, trời sinh bất phàm, sáng chói như sao! Nhưng cũng có không ít người nói người này nhát gan sợ chết, hèn hạ vô sỉ..."

"Người như vậy, khó tránh khỏi bị người đố kị, bây giờ nghĩ lại, có lẽ những tin xấu ta nghe về người này đều là tin xạo."

Trong khi đó, nhưng người biết Bạch Tiểu Thuần thì đều trợn mắt, cứ tưởng mình nhìn nhầm người. Trương Đại Bàn thở phì, Hầu Vân Phi cười lắc đầu, đám Hứa Bảo Tài thì đầy cảm xúc, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần quả là đã luyện chiêu này tới lô hỏa thuần thanh.

Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý, trong đầu chỉ nghĩ tới cảnh mình khoe khoang thế nào sau khi trở thành thiếu tổ, trong lòng rất là chờ đợi, nhưng hoàn toàn không hề để lộ ra ngoài, sắc mặt nghiêm nghị, như một

chiến sĩ thiết huyết trời sinh, lạnh lùng đứng đó, bày ra khí thế Dạ Táng, dẫn tới vô số lời hò reo khen ngợi, cũng làm cho mười bảy lão tổ phải lộ vẻ cổ quái, trong lòng thầm thở phào, vốn họ đều sợ điển lễ hôm nay Bạch Tiểu Thuần lại để lộ ra bản tính ngày đó từng thấy trong đại điện...

"Bạch Tiểu Thuần, trở thành thiếu tổ Nghịch Hà Tông, có nghĩa phải gánh vác gian khổ và trách nhiệm, từ nay trở đi, ngươi luôn phải lấy tông môn làm tôn chỉ, tính mạng của ngươi, vinh quang của ngươi, tất cả những gì ngươi có... đều liên quan trực tiếp với tông môn!"

"Tông môn quang vinh, ngươi cũng quang vinh, tông môn nhục, ngươi cũng nhục!"

"Dù có đi đến đâu, dù tới thời gian nào, tất cả những gì thuộc về ngươi, cũng sẽ và tồn và vong với tông môn!"

"Nếu có một ngày, tông môn không còn, ngươi sẽ phải xây dựng lại tông môn, nếu có một ngày, tông môn không còn huy hoàng, ngươi cũng phải tiếp tục gánh trách nhiệm, bảo vệ tông môn, không được tách rời tông môn, không được làm lạc bản tâm!"

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi... đã sẵn sàng để gánh vác trách nhiệm này hay chưa, trả lời ta!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ nghiêm túc chưa từng có, giọng nói vang vang bốn phía.

Bạch Tiểu Thuần run lên, đứng lặng.

Hắn chợt phát hiện, cái thân phận thiếu tổ này, không chỉ đồng nghĩa với phong quang, mà còn đồng nghĩa với trách nhiệm nặng nề, hắn với Nghịch Hà Tông, cả đời này... cũng không thể dứt bỏ lẫn nhau.

Nơi đây... sẽ trở thành nhà của hắn, là trong lòng của hắn, là nơi quý giá nhất của cả đời hắn, Bạch Tiểu Thuần thấy hoảng hốt, hắn suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới Đông Lâm sơn mạch ở dưới Mạo Nhi Sơn, nhớ tới hương thân trong thôn, nhớ tới cha mẹ trước khi qua đời cầm lấy tay

mình, nhớ những lần mình đốt cây nhang, nhớ những thứ hắn đã có ở Linh Khê Tông ở Huyết Khê Tông.

Hắn theo bản năng quay đầu lại, nhìn Lý Thanh Hậu, Lý Thanh Hậu đang tràn đầy tự hào, ông thấy kiêu ngạo vì mình đã đưa Bạch Tiểu Thuần lên núi, thằng bé cuối cùng cũng đã trưởng thành, vươn tới một tầm cao thế này, thấy Bạch Tiểu Thuần nhìn mình, Lý Thanh Hậu cười.

Nhìn Lý Thanh Hậu cười, Bạch Tiểu Thuần hít sâu, mắt trở nên kiên định, ôm quyền với Huyết Khê Tông Thủy Tổ.

"Ta... đã chuẩn bị xong." Năm chữ, hắn nói rất chậm, bởi vì năm chữ này rất nặng, nói xong năm chữ này, hắn không hề cảm thấy phong quang, mà cảm thấy trên vai của mình nặng oằn trách nhiệm!

Huyết Khê Tông Thủy Tổ nhìn Bạch Tiểu Thuần, với tuổi của lão, với tu vi của lão, nhìn ra giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần, câu trả lời của hắn là phát ra từ trong lòng thật sự, lão gật đầu, nhìn lão tổ đầu tiên của Linh Khê Tông, hai người nhìn nhau, quyết đoán và kiên định.

"Kể từ hôm nay, sắc phong Bạch Tiểu Thuần, làm thiếu tổ Nghịch Hà Tông!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ không còn do dự, tất cả tu sĩ Nghịch Hà Tông đều ôm quyền, cúi đầu nghiêm túc chào Bạch Tiểu Thuần.

"Bái kiến thiếu tổ!"

Cái cúi đầu này, không chỉ có đệ tử nội ngoại môn, mà đệ tử Trúc Cơ, tu sĩ Kim Đan đều cúi xuống, thân phận thiếu tổ, chính là chỉ đứng sau lão tổ, còn đứng trên cả truyền thừa!

Đám Tống Khuyết lúc này cũng phải cúi đầu, Thượng Quan Thiên Hữu nắm chặt nắm đấm, trong lòng cay đắng, cũng phải cúi xuống.

Người đến xem lễ cũng lên tiếng chào.

"Bái kiến Nghịch Hà Tông thiếu tổ!"

Thanh âm to rền, vang dội, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, cúi đầu nhìn, có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, nhưng lại nói không nên lời.

Cuối cùng, tất cả suy nghĩ đều hóa thành một câu, mà cả đời hắn cũng sẽ không bao giờ quên được.

"Tông môn còn, ta còn!"

Những lời này, hắn chỉ nói thầm trong lòng, nhưng nét mặt, thần sắc của hắn, các lão tổ đều nhìn thấy, khiến họ người thì cảm khái, kẻ nhớ lại hồi ức, kẻ đầy vẻ cổ vũ.

Ở một nơi trong hùng thành, con khỉ ngẩng đầu nhìn lên cảnh trên trời, cười hòa ái.

"Bạch tiểu tử, tông môn... Nhất định không phụ ngươi!" con khỉ thì thào, bên cạnh nó, một con thỏ cũng đang nằm mở to mắt nhìn lên trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Bí Mật Của Hai Tông

Dịch giả: Tiểu Băng

Đại điển lập tông của Nghịch Hà Tông kết thúc, trở thành chủ đề nói chuyện của mọi người trong đông mạch hạ du Tu Chân Giới, hôm nào cũng có người nhắc đến.

Pháp chỉ của Tinh Không Đạo Cực Tông, việc sắc phong Bạch Tiểu Thuần, sự mạnh mẽ của Nghịch Hà Tông đều làm cho mọi người không ai quên được.

Tinh Không Đạo Cực Tông cho phép Nghịch Hà Tông khiêu chiến, có nghĩa đã mở ra một trận chiến mới, trận chiến này, Nghịch Hà Tông vô cùng coi trọng, ai nấy đều chờ mong!

Vì cuộc chiến này rất quan trọng, quyết định tông môn có trở thành tông môn trung du hay không!

Có rất nhiều việc phải chuẩn bị, các lão tổ đã thống nhất, trận chiến này họ nhất định phải dốc toàn lực, không tiếc trả giá bất cứ cái gì!

Đan Khê Tông và Huyền Khê Tông trở về sơn môn cũ, vét tất cả tài sản, tài nguyên, bảo bối mang đi...

Theo ước định, hai tháng sau, họ sẽ tập trung ở Huyết Khê Tông, từ Huyết Khê Tông xuất phát tới Không Hà Viện!

Trong đại điện, các lão tổ Linh Khê Tông và Lý Thanh Hậu đều có mặt.

Lão tổ đầu tiên phất tay, phong ấn cách âm cả đại điện, các lão tổ khác cũng góp sức, như vẫn chưa yên tâm, lão tổ đầu tiên còn lấy ra một cái la bàn, tỏa ra hào quang hai màu đen trắng phủ khắp xung quanh.

Cái la bàn tỏa ra uy áp cực mạnh, nhưng do đã bị hư hại khá nặng, nên chỉ còn chức năng phong ấn không gian, hoàn toàn mất đi những uy năng khác.

"Có Lục Tiên la bàn này, cường giả thiên nhân cảnh cũng không cảm nhận được nơi này." Chuẩn bị xong, lão tổ đời đầu khẽ thở ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần, thần sắc nghiêm nghị.

"Tiểu Thuần, chuyện lão phu sắp nói, ngươi phải cố mà nhớ kĩ, sau khi rời khỏi đây, không được nói ra cho bất kì ai biết, nếu không, sẽ dẫn tới di thiên đại họa!"

Bạch Tiểu Thuần phát sầu, nghĩ nếu đã như vậy, thà không nghe còn hay hơn, chứ lỡ ngày nào đó lanh mồm lanh miệng nói ra ngoài, chẳng phải mất luôn mạng nhỏ hay sao.

"Vốn không định nói ra cho ngươi biết, nhưng ngươi đã là Nghịch Hà Tông thiếu tổ, có một số việc, nếu không nói cho ngươi, sau này lỡ xảy ra vấn đề, lại làm ngươi bị liên lụy."

"Linh Khê Tông ta... Không phải là người của đông mạch Tu Chân Giới!" lão tổ nhìn ra xa, như đang nhớ lại.

"Lai lịch của chúng ta, là Bắc mạch Tu Chân Giới, đã từng là một tông môn lớn, tên là... Hàn Môn!"

"A?" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, không ngờ Linh Khê Tông lại có lai lịch lớn thế, hai chữ Hàn Môn làm hắn nhớ tới Hàn Môn dược quyển.

"Đã từng là Hàn Môn, là một tông ở đầu nguồn Bắc mạch, nổi danh và thời với Tinh Không Đạo Cực Tông, bởi vì một lần bị phản, Hàn Môn

sụp đổ, các vị tiền bối không thể không nhẫn nhục sống tạm bợ, chạy tới đông mạch Tu Chân Giới, tái lập lại ở đây!"

"Trốn tới đây, chỉ có hai người, một là... Sư tôn của ta, người còn lại, là Chân Linh của Hàn Môn!"

"Linh Khê Tông, được sư tôn hỗ trợ, từng bước trở thành một trong bốn tông đông mạch hạ du, còn Hàn Môn Chân Linh, mới thực sự là lợi khí bảo bối của Linh Khê Tông ta!" các lão tổ đều im lặng, Trịnh Viễn Đông nghiêm nghị, Lý Thanh Hậu giật mình, rõ là cũng tới bây giờ ông mới biết.

"Nhưng năm đó Chân Linh bị thương quá nặng, đành phải tự đóng băng bản thân, chìm vào ngủ say, đã nhiều năm nay chưa hề tỉnh lại, muốn người tỉnh lại, chỉ có một loại đan dược gọi là Nghịch Hà đan mới giúp người tỉnh lại một thời gian ngắn, hóa giải nguy cơ mà thôi."

"Chúng ta chỉ có một viên Nghịch Hà Đan duy nhất, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không thể dùng tới!"

"Bao nhiêu năm nay, chúng ta đã dùng rất nhiều cách, nhưng không ai luyện ra được viên thứ hai, ta muốn ngươi... sau khi trở về Linh Khê Tông, hãy tới bái kiến Chân Linh một lần, đồng thời nghĩ cách chế ra Nghịch Hà Đan trước trận chiến trung du!"

"Nếu ngươi luyện ra, sẽ là một sự hỗ trợ rất lớn cho Linh Khê Nhất Mạch, cho Nghịch Hà Tông!" lão tổ nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy chờ mong.

Nghịch Hà Đan, lúc trước khi nghiên cứu đan phương, hắn đã cảm thấy đan này quỷ dị, tới bây giờ mới hiểu thì ra đan này là đan dược chuyên làm ra cho Chân Linh dùng.

"Hàn Môn dược quyển... Nghịch Hà Đan." Bạch Tiểu Thuần thì thào.

"Hai vật này đều là do một tiền bối của tông môn đưa cho ngươi."

"Con khỉ đó?" Bạch Tiểu Thuần bật thốt.

Việc này quá lớn, Bạch Tiểu Thuần cần có thời gian để tiêu hóa. Hắn trở về chỗ ở, lấy đan phương Nghịch Hà Đan ra nhìn kĩ.

"Nghịch Hà Đan..." Bạch Tiểu Thuần bỗng thấy tò mò về Chân Linh, thực muốn nhìn nó trông như thế nào.

Một ngày sau, người Huyết Khê Tông cũng bắt đầu rút về sơn môn Huyết Khê Tông, ở đó họ có một việc rất quan trọng cần phải làm.

Trước khi đi, Huyết Khê Tông Thủy Tổ tìm Bạch Tiểu Thuần, nói ra một chuyện, làm hắn lại thêm một phen phải kinh hãi.

"Tiểu Thuần, ngươi đã biết lai lịch Huyết Tổ của Huyết Khê Tông ta?" Huyết Khê Tông Thủy Tổ hỏi.

"A? Lai lịch? Ra sao?" Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, hắn cảm thấy sao Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông giống nhau, có lắm bí mật thế, mà bí mật nào cũng to tát, làm hắn phát rầu.

"A, thì ra ngươi vẫn chưa biết, ta tưởng ngươi lấy được truyền thừa, thì biết một ít rồi..." Huyết Khê Tông Thủy Tổ thở dài, Bạch Tiểu Thuần đành cười khổ.

"Lai lịch Huyết Tổ rất bí ẩn, nhưng giờ không nói tới chuyện đó. Huyết Khê Nhất Mạch chúng ta, nghiên cứu Huyết Tổ nhiều năm, rút ra được một cái kết luận, bên trong cơ thể Huyết Tổ có tồn tại Huyết Chủ truyền thừa."

"Và, cơ thể Huyết Tổ, không phải là không di động được!" mắt Bạch Tiểu Thuần dần trợn trừng.

"Cơ thể Huyết Tổ rất rất lớn, chìm trong Thông Thiên Hà, nhưng ngươi cũng thấy trên năm ngón tay của Huyết Tổ, chúng ta có lập trận pháp, thật ra, mục đích thực sự của trận pháp chính là để có một ngày, Huyết Khê Tông chúng ta có thể điều khiển thân thể Huyết Tổ!" Bạch

Tiểu Thuần lập tức nhớ tới trận pháp mình từng nhìn thấy ở Trung Phong, lúc ấy Vô Cực Tử và Huyết Mai đã điều khiển nó, làm ảnh hưởng tới huyết khí của mọi người.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trở thành Huyết Tử, hắn cảm nhận được sự tồn tại của trận pháp, giống như cơ thể có thêm một lớp quần áo để điều khiển thân hình...

Bạch Tiểu Thuần bỗng hiểu ra ý tưởng của Huyết Khê Tông.

"Chỉ là việc này quá khó khăn, Huyết Khê Tông ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, bố trí cả trận pháp bên trong cơ thể Huyết Tổ, nhưng tới giờ vẫn chưa tài nào làm được, vì chúng ta còn thiếu một hạch tâm chính!"

"Tác dụng của hạch tâm chính là ngưng tụ huyết khí của tất cả đệ tử Huyết Khê Tông vào một chỗ, biến nó thành sức mạnh để điều khiển cơ thể Huyết Tổ, và theo chúng ta thấy, hạch tâm này chỉ có Huyết Chủ mới có thể làm được,cho nên cũng chỉ có ngươi... mới có thể làm được!"

"Lão phu hy vọng... Ngươi có thể trở về Huyết Khê Tông một chuyến, phối hợp với chúng ta đi vào trong cơ thể Huyết Tổ, điều khiển cơ thể Huyết Tổ, dùng nó để đi đánh nhau với Không Hà Viện!"

"Nếu thành công, khả năng chiến thắng của chúng ta cũng nhiều thêm một phần!" Huyết Khê Tông Thủy Tổ mắt lấp lóe, đây là nguyện vọng cả đời của lão.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, sau nửa ngày mới khẽ gật đầu, hắn cũng rất tò mò với cơ thể của Huyết Tổ. Hắn và Huyết Khê Tông Thủy Tổ ước định thời gian xong, Thủy Tổ dẫn người của Huyết Khê Tông rời đi.

Bạch Tiểu Thuần đợi thêm vài ngày, cho đến đi người của Linh Khê Tông đã rút đi sạch, hắn mới chắc chắn không còn ai muốn tìm hắn nói bí mật gì nữa.

"Sao mà nhiều bí mật thế..." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, có cả tự hào, cảm thấy mình thực là ưu việt, là người mà người ta sẵn sàng tìm tới chia sẻ bí mật cho nghe.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Chân Linh Mở Mắt

Dịch giả: Tiểu Băng

Đại quân Linh Khê Tông là người cuối cùng rút lui khỏi, bởi vì nhân số quá nhiều, và nơi đây cũng không phải thuộc phạm vi của Linh Khê Tông, nếu dùng Đệ Cửu Sơn Truyền Tống, thì tiêu hao quá lớn, nên mọi người phải trở về Đông Lâm châu, mới có thể chia làm mấy đợt truyền tống trở về sơn môn.

Hành trình trở về, không cần Bạch Tiểu Thuần quan tâm, cũng không cần các lão tổ phải suy nghĩ nhiều, Trịnh Viễn Đông là Chưởng môn, ở thời điểm này, ông là người có hiệu quả lớn nhất.

Để lại một số Thái Thượng Trưởng Lão và một lão tổ hộ tống, lão tổ đầu tiên dẫn Bạch Tiểu Thuần và danh sách truyền thừa rời đi.

Bạch Tiểu Thuần rất là cảm khái, hắn muốn dẫn đám Trương Đại Bàn Hầu Vân Phi, cả Chu Tâm Kỳ hắn cũng muốn mang theo, nhưng việc này hắn không quyết được,vì truyền tống cách châu mà quá nhiều người thì tài nguyên hao phí rất lớn.

"Không phải là huynh đệ ta không muốn giúp các ngươi, mà là ta cũng không làm được a..." Bạch Tiểu Thuần vẫy tay chào đám Trương Đại Bàn, biến mất.

Bạch Tiểu Thuần hoa mắt một cái, lúc nhìn thấy lại, đã thấy mình đang ở trên Chủng Đạo sơn.

Phản ứng phụ khi truyền tống khi ảnh hưởng gì với tu sĩ Kim Đan, Bạch Tiểu Thuần nhờ thân thể cường hãn, lại có Thiên Mạch Trúc Cơ,

nên dù mặt hơi trắng bệch, tu vi hơi hỗn loạn, nhưng hít sâu mấy lần là đã trở lại bình thường, làm các danh sách truyền thừa đều phải nhìn thêm mấy lần.

Nhất là Lý Thanh Hậu, ông nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy vui mừng, những lần nói chuyện với Hứa Mị Hương, nhiều lần ông nhắc đến hắn, lần nào cũng đầy tự hào.

"Tiểu Thuần, ngươi đi theo lão phu!" Lão tổ đầu tiên nghiêm nghị, dẫn hắn rời đi, các lão tổ còn lại và danh sách truyền thừa thì trở về sơn môn, họ còn có việc phải làm.

Đấy chính là tạo ra một chiến thuyền lớn, có thể lướt sóng, chạy ngược dòng Thông Thiên Hà!

Muốn lên trung du, nếu đi đường bộ, đường vừa xa xôi vừa nhiều nguy hiểm, trên đường còn gặp phải một số bích chướng chi địa, qua được hay không còn chưa biết, sẽ làm lực lượng bị tổn thất, trở thành nhân tố bất lợi với chiến tranh, thế nên, các lão tổ thống nhất, họ sẽ đi đường sông!

Muốn đi được ngược dòng Thông Thiên Hà, chiến thuyền đòi hỏi rất khắt khe về mặt tài liệu, Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông hiện giờ căn bản không thể chế tạo được, nên trách nhiệm này rơi vào Linh Khê Tông.

Dù Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông đều đã đưa ra rất nhiều tài liệu quý, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu một cái Long cốt!

Long cốt tốt nhất là lựa xương của Cự thú, sau khi thương nghị, Linh Khê Tông quyết định, các lão tổ và danh sách truyền thừa nhanh chóng chế tạo một chiếc nửa chiến thuyền, để đến khi lấy được thú cốt về, là kịp làm xong một chiếc thuyền đủ chứa hơn trăm vạn tu sĩ của cả tứ đại tông!

Mỗi người đều bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi, Bạch Tiểu Thuần đi theo lão tổ đầu tiên tới khu cấm địa sau núi.

"Tiểu Thuần, nhiệm vụ của ngươi, chính là cố gắng luyện chế ra Nghịch Hà Đan, lão phu dẫn ngươi tới gặp Chân Linh, hy vọng có trợ giúp gì đó cho ngươi luyện chế Nghịch Hà Đan."

"Chân Linh..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, đi theo lão tổ. Vừa vào trong cấm địa, khung cảnh xung quanh đều trở nên mơ hồ, càng đi, Bạch Tiểu Thuần càng có cảm giác mình đang đi xuống dưới lòng đất, xuống bên dưới Thông Thiên Hà!

Không bao lâu, phía trước xuất hiện một cái hang đá to!

Bên trong hang động đều là nước Thông Thiên Hà màu vàng, bốn phía có trận pháp tỏa hào quang lóng lánh, Bạch Tiểu Thuần nhìn kĩ, nhìn ra trận pháp nơi đây kết nối với chín ngọn núi hai bờ nam bắc Linh Khê Tông, nối với cả Thông Thiên Hà, rút nước của Thông Thiên hà!

Trận pháp này, không phải là trấn áp, mà là... bảo vệ.

Sâu bên trong động, có một cái quan tài.

Quan tài không có nắp, hắn có thể nhìn thấy rõ trong quan tài có … thi thể một bé gái.

Trong thi thể vẫn tồn tại một tia sinh cơ, thi thể ấy mang tới một cảm giác năm tháng tang thương rất nồng đậm...

Nhìn bé gái, đầu Bạch Tiểu Thuần bỗng oành một cái, hắn mơ hồ nhìn thấy một cô gái tuyệt đẹp đang đi về phía mình.

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, cơ thể run rẩy, lão tổ đầu tiên khẽ quát.

"Đây chính là Hàn Môn Chân Linh!"

Bạch Tiểu Thuần bừng tỉnh, hít sâu, lùi lại mấy bước, người mướt mồ hôi lạnh, trong lòng đầy sợ hãi.

"Ngươi tu vi chưa đủ, không được quan sát quá lâu, để lão phu giúp ngươi, cho ngươi thời gian mười hơi thở, hy vọng có gì đó giúp được ngươi trong việc luyện chế Nghịch Hà Đan." Lão tổ đầu tiên đặt tay lên vai Bạch Tiểu Thuần, một luồng sức mạnh truyền vào người hắn, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn vào thây khô.

Bạch Tiểu Thuần nhìn rất cẩn thận, nhìn từ đầu đến chân, như muốn thuộc lòng từng chi tiết nhỏ.

Mười hơi thở sắp chấm dứt, Bạch Tiểu Thuần chần chừ, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường, không hỗ trợ cho việc luyện dược của hắn được bao nhiêu, nên hắn nghiến răng, mở Thông Thiên Pháp Nhãn.

Hắn lại nhìn thấy ở đó không phải là một bé gái, mà là một cô gái tuyệt sắc đang nhắm mắt nằm im như đang ngủ, quanh người quấn đầy hắc khí, những hắc khí này như giòi bọ, đang không ngừng ăn vào người cô, chui tới chui lui trong người cô, song bị trận pháp và nước Thông Thiên hà áp chế, hành động rất chậm chạp.

Trong ngực cô gái có một cái đỉnh tỏa ra hào quanh màu xanh, đám hắc khí kia hình như rất kiêng kị cái đỉnh, không dám tới gần nó.

Nhưng cái đỉnh đã rất ảm đạm, hào quang vừa nhỏ vừa yếu...

Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn không biết có phải ảo giác hay không, nhưng hắn nhìn thấy cô gái kia đột ngột mở mắt ra, một đôi mắt đen kịt, nhìn thẳng vào hắn.

"Nghịch Hà Đan, lấy Thông Thiên hà thủy hòa vào để tạo sinh cơ, ngưng kết sức mạnh Thiên Địa, kích phát uy lực hàn đỉnh, áp chế cửu ma chi lực..."

Giọng nói nhẹ nhàng quanh quẩn, Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nghẹn ngào kinh hô.

"Cô ấy mở mắt ra nói chuyện..."

Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, lão tổ đầu tiên đã ứa máu miệng, mặt trắng bệch, nhưng mắt lại lấp lánh niềm vui, nhấc tay phải ra, hồi hộp nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi thấy được Chân Linh mở mắt, mở miệng nói chuyện?"

Bạch Tiểu Thuần đờ đẫn gật đầu, lão tổ đầu tiên vui sướng cúi chào thi thể bé gái, rồi lôi Bạch Tiểu Thuần đi ngay.

Đi ra Chủng Đạo sơn, lão tổ đầu tiên vẫn còn kích động.

"Chân Linh mở mắt, cho thấy lão nhân gia cho rằng ngươi có đủ khả năng luyện chế Nghịch Hà Đan, ta dẫn ngươi đi xem Nghịch Hà Đan, ngươi nghiên cứu, rồi luyện xem thử!" lão tổ lôi Bạch Tiểu Thuần thuấn di vào trong Đệ Cửu Sơn, từ trong một khu vực phong ấn chằng chịt, lấy ra một viên thuốc màu tím, đặt trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Đan dược này không biết luyện chế đã bao lâu, nó vừa xuất hiện, trời đất biến sắc, bốn phía gió giục mây vần, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được ngay sức mạnh sinh cơ mạnh mẽ không tả nổi tỏa ra từ bên trong nó.

"Nghịch Hà Đan..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ta Chính Là Tiểu Ô Quy

Dịch giả: Tiểu Băng

Sức mạnh sinh cơ này rất mạnh mẽ, tỏa ra cực nhanh, khiến mặt đất dưới chân Bạch Tiểu Thuần vùn vụt mọc đầy cây cỏ nhỏ, những cây cỏ nhanh chóng mọc lan ra, trong vòng mấy trăm trượng xung quanh hắn trở thành một vườn cây cỏ, những đóa hoa thi nhau nở rộ.

Nhưng lão tổ đầu tiên đã thu Nghịch Hà Đan lại, bỏ lại vào trong hộp gỗ, cất vào trong khu phong ấn.

Cây cối xung quanhnhanh chóng héo rũ, chỉ qua mấy lần hít thở, chúng đã hoàn toàn biến mất, như chưa từng tồn tại.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm...

Hắn chưa từng thấy viên thuốc nào như vậy, sức sống này quá mạnh, mạnh tới mức khủng bố.

"Nghịch Hà Đan không thể lấy ra quá lâu, lần này lấy ra, có lẽ đã làm tiêu hao một tia dược lực..." lão tổ đầu tiên đau lòng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Viên thuốc này, là mười tức Nghịch Hà Đan, trong truyền thuyết nếu có thể luyện đan này ra cực hạn, có thể luyện chế ra vĩnh hằng Nghịch Hà Đan, có thể làm cho Chân Linh thức tỉnh vĩnh viễn."

"Tiểu Thuần, luyện chế Nghịch Hà Đan, có yêu cầu gì ngươi cứ nói, tất cả tông môn đều dùng toàn lực hỗ trợ cho ngươi!" Nhất Đại lão tổ hít sâu, nghiêm nghị nói.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, nhớ lại dáng vẻ Chân Linh, và sức mạnh khủng bố của Nghịch Hà Đan, trong lòng không có một chút nắm chắc, miễn cưỡng khẽ gật đầu, trầm tư rời đi.

Về chỗ ở, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận nghĩ lại mọi việc, viên đan dược kinh khủng kia đã kích thích sự hứng thú của Bạch Tiểu Thuần.

"Một viên thuốc, chứa đựng sức mạnh sinh cơ cực mạnh… rút cuộc là làm như thế nào? Nhất là không hề cảm giác được mùi vị của thảo mộc bên trong nó… hình như đan dược này… không phải là do cây cỏ luyện chế ra." Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ, hắn đã có một lần thử luyện Nghịch Hà Đan, biết Đan này phải dùng nước Thông Thiên hà dung nhập vào trong người, lấy cơ thể làm lò đan mà luyện chế.

"Nhưng nếu không có cây cỏ, chỉ có nước Thông Thiên hà, làm sao tạo thành sức sống mạnh như vậy được?" Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, không ngừng suy tư.

Một ngày sau, với đôi mắt mỏi mệt, hắn lôi đan phương Nghịch Hà Đan ra, nhìn ngắm kĩ lưỡng, lại lấy ra Hàn Môn dược quyển, cuối cùng quăng cả hai cái ra, lôi ra thánh đan tàn bích lấy được trong Hùng Thành.

"Muốn luyện chế Nghịch Hà Đan, với khả năng luyện dược của ta hiện nay là chưa đủ..." Bạch Tiểu Thuần thở một hơi dài, nhìn thánh đan tàn bích, tập trung cảm ngộ tàn bích, đôi mắt dần trở nên mờ mịt, cả người đắm chìm vào trong đan bích.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, suốt thời gian này, Bạch Tiểu Thuần không hề xuất quan, danh sách truyền thừa và lão tổ bận rộn luyện chế thông thiên chiến thuyền, đại quân tu sĩ cũng đã lần lượt trở về, Thiết Mộc Chân và Hầu tiểu muội cũng đều trở về rồi.

Linh Khê Tông lại náo nhiệt, ai cũng hào hứng với cuộc chinh chiến trung du Không Hà Viện.

Bạch Tiểu Thuần tỉnh táo trở lại, cầm Hàn Môn dược quyển lên nhìn, lần này đã hoàn toàn khác với những lần trước.

Nhiều chỗ lúc trước hắn nhìn không hiểu, thì bây giờ đều hiểu được, mấy ngày sau, hắn bỏ Hàn Môn dược quyển xuống, nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi.

"Ta cần Thông Thiên hà thủy!" Hắn thì thào, lôi ngọc giản, báo cho tông môn.

Đám lão tổ tuy bận rộn làm chiến thuyền, nhưng vẫn luôn để mắt tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, nghe hắn nói cần nước Thông Thiên Hà, Thiết Mộc Chân tự mình ra tay, mang một thùng lớn nước Thông Thiên hà tới động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đưa tay chỉ một cái, một giọt nước bay lên, lơ lửng trước mặt hắn. Bạch Tiểu Thuần há miệng nuốt nó vào.

"Lấy thân thể làm lô đỉnh, hòa sinh cơ vào trong nước Thông Thiên hà, khiến sinh cơ trở nên tràn đầy, hóa thành Linh dược!" Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, tập trung điều khiển giọt nước Thông Thiên hà, tìm cách dung nhập một tia sinh cơ của bản thân vào.

Một ngày sau, động phủ của hắn bùng một tiếng nổ vang, tóc tai Bạch Tiểu Thuần bù xù, trong động phủ mùi hôi ngút trời, nhưng hắn mặc kệ, lại hút một giọt nước Thông Thiên hà mới, tiếp tục thử.

Nửa tháng nữa trôi qua, nửa tháng này, động phủ Bạch Tiểu Thuần vang lên tiếng nổ không ngừng, mùi hôi tản ra khắp Chủng Đạo sơn, nhưng lần này không một ai lên tiếng phàn nàn, lão tổ đầu tiên đã sớm ra tay, giải thích giúp cho Bạch Tiểu Thuần, bảo cho mọi người biết, Bạch Tiểu Thuần đang phải luyện chế cho tông môn một viên đan dược vô cùng quan trọng!

"Sinh cơ chưa đủ, chưa đủ a!!" nửa tháng không ngủ không nghỉ, Bạch Tiểu Thuần gầy hắn đi, tóc tai bù xù, hai mắt sưng đỏ, nhìn như

người điên, thùng Thông Thiên hà đã bị hắn dùng hết hơn phân nửa, nhưng vẫn chưa hề thành công.

Nguyên nhân cơ bản, là do sinh cơ chưa đủ, Bạch Tiểu Thuần tính sơ sơ, dù có đem cả tính mạng hắn nhập hết vào, cũng không đạt được một phần mười vạn sinh cơ của viên Nghịch Hà Đan kia.

"Xem ra, có bảo tu sĩ trong tông môn phụng hiến sinh mạng, thì cũng cần phải có tới mười vạn Trúc Cơ, mới miễn cưỡng đạt được yêu cầu của Nghịch Hà Đan..."

"Hoặc mười vạn người Trúc Cơ, hoặc một vạn Kim Đan, hoặc một nghìn Nguyên Anh lão tổ... Điều này sao có thể..." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, phương pháp luyện chế này, dù trên lý luận là có thể thực hiện, nhưng trên thực tế căn bản là không thể nào làm được, đừng nói Linh Khê Tông, dù có là Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng không làm được.

"Là hướng đi của mình đã sai..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhíu mày, nhưng hắn có nghĩ tới kiểu nào, cũng không nghĩ ra cách, đành báo cho lão tổ đầu tiên, mình không làm được.

Lão tổ đầu tiên dù thầm than trong lòng, nhưng nhìn dáng vẻ đầy mệt mỏi tiều tụy của Bạch Tiểu Thuần, cũng rất đau lòng, lão hiểu, nếu Nghịch Hà Đan dễ luyện ra như vậy, đâu đến mức Linh Khê Tông suốt bao nhiêu năm, bao nhiêu thế hệ cũng không ai luyện chế thành công.

"Không sao, việc này không thể cưỡng cầu... Tiểu Thuần, ba ngày nữa lão phu và những lão tổ khác sẽ dẫn các danh sách truyền thừa vào trong vực sâu, mang thiên nhân thú cốt năm đó ta thấy nhưng không mang về được đem về, ngươi cũng đi và đi, vực sâu chi địa, là một bí cảnh Linh Khê Tông ta trước kia đã tìm ra."

"Chỗ đó rất nhiều khu vực, Linh Khê Tông ta chưa bao giờ đi qua, dù sẽ có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng sẽ có cơ duyên đồng hành, có lẽ trước khi khai chiến, các ngươi sẽ tìm được một phần cơ duyên tạo hóa cho mình." Lão tổ đầu tiên an ủi.

Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi gật đầu, trong lòng phiền muộn, sự thất bại khi luyện dược đã đả kích tinh thần hắn, làm hắn không thể nào vui nổi, trở về động phủ ngồi xuống tu hành, mà trong đầu vẫn còn suy tư chuyện Nghịch Hà Đan.

Hầu tiểu muội tuy đã trở về, nhưng cô biết thời điểm này không nên tới quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, nên không hề xuất hiện, đám Trương Đại Bàn cũng vậy. Ba ngày sau, tu vi và thân thể Bạch Tiểu Thuần đã khôi phục như cũ, hắn cũng đành tạm thời bỏ qua việc luyện chế Nghịch Hà Đan.

Ba ngày sau, ngọc giản trong túi trữ vật chấn động, là lão tổ đầu tiên bảo hắn tới bách thú viện bờ bắc tập hợp.

"Ta đã tận lực, Nghịch Hà Đan, ta hiện giờ không thể nào luyện ra được." Bạch Tiểu Thuần đi ra động phủ, bay đi bờ bắc.

Trên đường, tu sĩ Linh Khê Tông thấy Bạch Tiểu Thuần đều cung kính chào hỏi, làm Bạch Tiểu Thuần thấy vui hẳn lên, bày ra dáng vẻ tiền bối, mỉm cười gật đầu.

Nhất là thấy các nữ đệ tử đang tuổi thanh xuân, thân thể mềm mại, tràn đầy sức sống đỏ mặt nhìn lén mình, làm Bạch Tiểu Thuần càng thêm hưởng thụ, tạo ra dáng vẻ tự cho là đầy mị lực, nở nụ cười dịu dàng, ngẩng đầu tiêu sái bước qua, trong lòng đầy vui tươi hớn hở.

"Hặc hặc, Bạch Tiểu Thuần ta quả nhiên là mị lực vô hạn, ài, đành phải trách ta, sao quá hấp dẫn người." Bạch Tiểu Thuần đang tự sướng, thì nhìn thấy Chu Tâm Kỳ, hai người nhìn thấy nhau, hắn vừa bày ra nụ cười, Chu Tâm Kỳ đã cau mày, mặt lạnh te bay sượt qua.

"Tâm Kỳ sư điệt nữ dừng bước." Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, cảm thấy giữa mình với Chu Tâm Kì chắc có hiểu lầm gì đó, nên vội kêu.

Chu Tâm Kỳ khựng lại, bình tĩnh nhìn hắn.

"Không biết thiếu tổ có gì phân phó?"

"Có một câu, ta vốn đã định nói với ngươi từ sớm, tiếc là vẫn luôn không có cơ hội, hôm nay, ta nhất định phải nói cho ngươi biết... ta chính là... Tiểu Ô Quy!" Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, bày ra dáng vẻ u buồn, cằm hất lên, trong lòng nghĩ, sau khi Chu Tâm Kỳ rung động, mình sẽ bày ra dáng vẻ phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay).

"Đã biết." Chu Tâm Kỳ thần sắc như thường, quay người bay đi.

"A?" Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, ngơ ngác nhìn theo, Chu Tâm Kỳ biểu hiện quá trấn định, hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Bạch Tiểu Thuần còn chưa kịp phản ứng, trong túi trữ vật của hắn đã vang lên tiếng cười của tiểu Ô Quy.

"Ngươi là tiểu Ô Quy? Hặc hặc, mà thôi mà thôi, ngươi đã sùng bái Quy gia như vậy, sau này Quy gia không mắng ngươi nữa."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Cả Nhà Ngươi Đều Là Nòng Nọc.

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, đập mạnh vào túi trữ vật, hắn rất đau đầu với con rùa này, nhưng chẳng có cách xử lý nào, đành thở dài, bay đi bách thú viện.

Thiết Đản không biết đã đi đâu, chẳng hề xuất hiện gào lên chào đón hắn, Bạch Tiểu Thuần thấy ngay cả Thiết Đản cũng không để ý tới mình, thì buồn bực thật sự.

"Con nít lớn lên, thì chẳng cần cha nữa!" Bạch Tiểu Thuần cảm khái, đi vào trong bách thú viện.

Bách thú viện đối với Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì nhà của hắn, vừa mới đi vào, đám chiến thú trong ấy đã gầm gào om sòm chào đón hắn.

"Ngoan nghe lời, Đại Hắc, ngươi không được ăn hiếp Tiểu Hoa!"

"Hắc Hùng ngươi đang làm gì đấy, lại đánh nhau hử, lần trước ta bảo ngươi thế nào, hả, đi, phạt đứng một canh giờ!"

Bạch Tiểu Thuần vừa đi vừa chào hỏi đám chiến thú, đi thẳng tới chỗ Thiên Giác Mặc Long, ở đó năm lão tổ và một số người trong danh sách truyền thừa đã tới, ai nấy sắc mặt nghiêm nghị.

Bạch Tiểu Thuần nhìn nhìn, thấy mình là người có tu vi yếu nhất, thì càng thêm cẩn thận, đi tới bên vực, nhìn xuống, thấy Thiên Giác Mặc Long đang như ẩn như hiện bên dưới.

Sau một lúc lâu, mọi người đến đủ, lão tổ đầu tiên lên tiếng.

"Nhiều năm trước, trong vực sâu, lão phu có nhìn thấy một bộ thú cốt cấp bậc thiên nhân, tiếc là không có khả năng lấy nó, hôm nay, chinh chiến sắp tới, phải chế tạo thông thiên chiến thuyền, thiên nhân thú cốt, chính là long cốt tốt nhất để tạo chiến thuyền!"

"Nên năm lão già chúng ta muốn hợp lực lấy thú cốt, còn các ngươi khi vào trong vực có thể giải tán, tự đi tìm cơ duyên cho mình!

Vực sâu Bí Cảnh, là một bảo địa, có chút liên quan với thời viễn cổ, nhiều nơi trong đó lão phu cũng chưa từng đi tới, có cơ duyên, nhưng đồng thời cũng tồn tại hung hiểm, nên các ngươi phải nhớ không được đi quá xa, nếu thấy không ổn, lập tức bóp vỡ ngọc giản trở về!"

Mọi người gật đầu, lão tổ đầu tiên vung tay áo, những cái ngọc giản bay ra, cho mỗi người một cái.

Bạch Tiểu Thuần cầm ngọc giản, nhìn nhìn, cảm nhận được trên ngọc giản có sức mạnh truyền tống của Đệ Cửu Sơn, mới an tâm cất đi.

lão tổ đầu tiên nhìn xuống vực.

"Thiên Giác, mở Bí Cảnh!"

Thiên Giác Mặc Long ngẩng đầu, gầm lên, húc mạnh một cái.

Một cái vòng xoáy to xuất hiện từ bên dưới vực, thổi ra cuồng phong vần vũ, quần áo mọi người bay phần phật, hắc khí ào ạt từ trong vòng xoáy chui ra, tỏa ra khắp bốn phương.

Nhìn xuyên qua vòng xoáy, có thể lờ mờ trông thấy một thế giới mới, với những ngọn núi lớn, vô số cây cối, những con hung thú to khổng lồ như dực long đang bay trên bầu trời gào rít, hình như nó bị vòng xoáy này làm cho giật mình, nhưng nó không hề sợ hãi lùi lại, mà còn dữ dằn lao tới.

Nhưng ngay khi Dực Long kia đánh tới, cái đầu to khổng lồ của Thiên Giác Mặc Long đã bổ xuống một nhát, dực long không kịp kêu lấy một tiếng, đã bị Thiên Giác Mặc Long nuốt chửng.

Thân thể khổng lồ của Thiên Giác Mặc Long theo vòng xoáy chui vào trong bí cảnh, gầm lên dữ tợn, khiến tất cả hung thú trong đó đều im bặt...

Điều này cho thấy Thiên Giác Mặc Long rất quen thuộc bí cảnh này, vì nó chính là n từ nơi đây!

lão tổ đầu tiên lên tiếng.

"Thiên Giác luôn canh giữ ở đây, lần này bí cảnh sẽ mở ra một tháng, một tháng sau, tất cả các ngươi phải trở về!" Nói xong, lão và bốn lão tổ kia bay thẳng vào trong vòng xoáy, xuyên vào thế giới bên kia, vội vã bay vọt đi về một hướng.

Người trong danh sách truyền thừa nối tiếp đi qua.

"Tiểu Thuần, sau khi tiến vào không được đi xa, nếu thấy không ổn, lập tức phải bóp ngọc giản!" Lý Thanh Hậu dặn xong mới rời đi, ông và với mấy người khác đã hẹn nhau và đi tới một chỗ để thám hiểm, nơi ấy rất nguy hiểm với Trúc Cơ, nên mới không dẫn Bạch Tiểu Thuần theo.

Huống hồ cái gọi là cơ duyên, là không thể miễn cưỡng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo Lý Thanh Hậu đi xa, đứng đó ngần ngừ, nghĩ hay mình không nên vào...

"Bạch tiểu tử, đi đi, ở đó rất an toàn, ngươi chỉ cần ở trong phạm vi ngàn dặm, ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn!" Thiên Giác Mặc Long ở trong vòng xoáy, cười.

Bạch Tiểu Thuần ho một cái, nghĩ đây dù sao cũng là tông môn Bí Cảnh, bản thân lại có ngọc giản Truyền Tống, chắc không có quá nhiều

nguy hiểm, huống hồ đối với Bí Cảnh này, Bạch Tiểu Thuần cũng rất tò mò, nên hắng giọng một cái, nhảy vào trong vòng xoáy.

Mới vừa vào, đã cảm nhận được gió ở đây rất mạnh, cuồng bạo hơn bên ngoài rất nhiều, thổi vào người lạnh toát.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, ngẩng đầu lên nhìn vòng xoáy, bên kia vòng xoáy chính là Linh Khê Tông, Thiên Giác Mặc Long đang xoay vòng quanh vòng xoáy, vui vẻ nhìn hắn.

"Yên tâm đi đi, ở đây ta rành tất, chỉ cần không trêu vào mấy tên gia hỏa khủng bố kia thì chẳng có gì phải sợ, huống hồ mấy tên gia hỏa đó đều đang là ngủ say, ngươi không cần phải sợ, ta cho ngươi thêm một ít khí tức của ta, bảo vệ ngươi ở nơi này bình an vô sự!" Thiên Giác Mặc Long phun ra một ít sương mù màu đen, hóa thành một cái vảy, rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần.

"Đa tạ tiền bối!"

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, bay đi, trong lòng nghĩ, tuyệt sẽ không đi vượt quá phạm vi ngàn dặm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn xuống dưới, mặt đất thuần một màu xanh lục, xa xa núi non chập trùng, hoang dã thần bí.

Bầu trời tối tăm mờ mịt, không có mây, không thấy ánh mặt trời, Bạch Tiểu Thuần tìm cả buổi, cuối cùng mới nhìn thấy tuốt chân trời xa hình như có ánh nắng.

Theo gió thổi tới, là những mùi vị khác thường, giống như mùi phân, nước tiểu và khí tức của hung thú trộn vào với nhau, dù rất nhạt, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy khẩn trương căng thẳng.

Nơi đây không có tung tích con người, chỉ có khí tức của hung túc, bay hơn một trăm dặm, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được trong rừng đầy rẫy những ánh mắt hung tàn nhưng kiêng kị.

Hiển nhiên là vì cái vảy Thiên Giác cho Bạch Tiểu Thuần đã làm bọn thú dữ kia cố kỵ, không dám tới gần, trong hơi thở của chúng, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rõ ràng có hung thủ không thua kém gì Kim Đan.

Hắn nhìn thấy một con hung thú dạng báo hóa thân to cỡ trăm trượng, nuốt chửng một con hung thú dạng trâu tầm mười trượng, xương cũng không nôn ra, sau đó cơ thể nhỏ lại như cũ, lạnh lùng liếc Bạch Tiểu Thuần, rồi nhoáng một cái, mất hút trong rừng.

"Nơi này quá nguy hiểm..." Bạch Tiểu Thuần run run, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn vòng xoáy xa xa, hít sâu, tiếp tục bay về phía trước, bay hơn mấy trăm dặm, hắn ngồi xuống một đỉnh núi, nhìn phong cảnh hùng vĩ xung quanh.

"Tới đây làm gì chứ, ở đây đâu có dễ chơi..." Bạch Tiểu Thuần cầm một cục đá ném xuống rừng bên dưới, cây cối lắc lư, một con chim dữ tợn to cỡ nửa thân người, có hai đầu từ trong đó bay ra, gào lên chói tai, giận dữ nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, sau đó mang theo vẻ kiêng kị, lượn quanh không trung mấy vòng, mới trở về trong rừng.

"Được rồi, vậy ta đi về, đám thú vật ở đây chả thân thiện tí nào." Bạch Tiểu Thuần nuốt nước miếng, đứng dậy bay trở về chỗ Thiên Giác Mặc Long.

Nhưng từ một ngọn núi phía xa, một tiếng gầm cực kì phẫn nộ ầm ầm vang lên.

Một tiếng gầm này làm cả đất trời run rẩy, núi non rung rung, hung thú kêu lên sợ hãi, run rẩy không dám ngẩng đầu lên.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang từ xa ào ào bay về phía mình.

"Chỉ là một con nòng nọc nhỏ thôi không phải sao, có gì đặc biệt hơn người, mà dám hung dữ như vậy với ta, lần trước lúc Quy gia nhà ngươi

tỉnh dậy, còn nhìn thấy cha ngươi đó, ngươi là nòng nọc, cha ngươi là nòng nọc, cả nhà ngươi đều là nòng nọc..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Nuốt.

Dịch giả: Tiểu Băng

Thân ảnh đang bay vèo vèo đến kia rất là quen thuộc, dáng điệu đó, nhất là giọng nói đó, làm cả người Bạch Tiểu Thuần rung động đến tâm can...

Vì nó chính là... tiểu Ô Quy.

Bạch Tiểu Thuần ngây người, tóc gáy dựng đứng, đầu óc bối rối, hét thất thanh.

"Ngươi chạy ra từ khi nào..."

Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, đã thấy sau lưng tiểu Ô Quy, từng ngọn núi đột nhiên nổ bung, đất đá vụn tung tóe tán loạn khắp bốn phương, một con cóc to khủng khiếp từ trong đất nhảy vọt ra.

Con cóc này rất to, to cả hơn vạn trượng, thân hình nó che khuất cả bầu trời, khiến cả một vùng đất bị bóng nó làm cho trở nên tối tăm, tỏa ra khí tức hung tàn khủng bố!

Hai mắt con cóc đỏ thẫm đầy tơ máu, hiển nhiên là đã phẫn nộ đã cực hạn, nhìn chằm chằm tiểu Ô Quy, rít lên một tiếng làm cả đất trời vặn vẹo, biến sắc!

Oeo!

Một tiếng rít của nó, làm cho hư không bị xé tung, tạo thành âm bạo, dữ dội cuồn cuộn quét ngang khắp bát phương.

Tiểu Ô Quy bị xung kích, càng thêm phẫn nộ, không ngừng chửi bới.

"Kêu cái gì, biết ngươi là giống đực rồi, cái đồ không biết tôn ti, sớm biết như vậy năm đó lúc ngươi còn là nòng nọc nhỏ, Quy gia bóp chết ngươi cho rồi, không đúng, bóp chết cha ngươi, bóp chết gia gia của ngươi!!"

Con cóc hạ xuống, khiến mặt đất như muốn sụp, mặt đất rạn vỡ khắp nơi, nó lại nhảy lên, điên cuồng đuổi theo tiểu Ô Quy.

Bạch Tiểu Thuần bị sóng xung kích đẩy lùi, thét lên thê lương.

"Con rùa đen khốn kiếp, ta hận ngươi!!"

Con cóc này nhìn quá hung tàn, dù trông không khủng bố như con cá sấu vàng, nhưng nhất định cũng không phải loại dễ chọc, thế mà con tiểu Ô Quy này cứ đi chọc giận mấy con thú khủng bố, Bạch Tiểu Thuần thực muốn giết chết tươi tiểu Ô Quy, thấy tiểu Ô Quy bay về phía mình, hắn muốn phát điên, sử dụng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy.

Chẳng những Thiên Yêu thân xuất hiện, cánh sau lưng cũng mọc ra, Bạch Tiểu Thuần dùng cả lực từ tính, Hám Sơn Chàng hắn đều lôi ra dùng hết.

Bạch Tiểu Thuần tốc độ không chậm, nhưng... Tiểu Ô Quy còn nhanh hơn hắn, trong chớp mắt, tiểu Ô Quy đã bay vèo tới, còn bĩu môi với Bạch Tiểu Thuần.

"Sợ cái gì, có Quy gia ở đây, thứ nòng nọc con này năm đó Quy gia bóp chết không biết bao nhiêu con, ai nha, Quy gia hơi mệt, ta đi nghỉ đây, ngươi đừng quấy rầy Quy gia, nếu không Quy gia sẽ mắng chết ngươi!" Tiểu Ô Quy ngáp một cái, chui tọt vào trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần.

Trước khi biến mất, nó còn hét lớn một câu.

"Nòng nọc nhỏ, có bản lĩnh ngươi tới đánh nhau với chủ nhân nhà ta, đánh thắng được hắn, thì hẵng tới tìm ta!"

Bạch Tiểu Thuần gào lên, còn chưa kịp nguyền rủa, con cóc lớn đã đuổi tới nơi!

"Ta sai rồi, Quy gia, ngươi tha cho ta đi, ta vốn rất thích rùa đen mà..." Bạch Tiểu Thuần muốn rơi nước mắt, điên cuồng bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần bi ai, hắn chợt nhớ tới con cá sấu vàng, nếu tiểu Ô Quy cứ mãi thế này, chắc chắn có ngày sẽ giết chết cái mạng nhỏ của hắn...

"Ngươi sẽ bị báo ứng!!" Bạch Tiểu Thuần ướt nước mắt, vừa điên cuồng chạy, vừa hét to.

"Thiên Giác tiền bối cứu mạng!!"

Xa xa, Thiên Giác Mặc Long vốn đang thảnh thơi dạo chơi, nghe thấy tiếng cóc kêu, nó sửng sốt nhìn sang, tròng mắt muốn rớt ra ngoài.

Còn đang sửng sốt, lại nghe thấy tiếng kêu của Bạch Tiểu Thuần, thấy Bạch Tiểu Thuần đang bay về phía mình, lân phiến nó dựng đứng, gầm lên giận dữ.

"Chết tiệt, sao ngươi... sao ngươi lại chọc lão cóc này thế hả!" Thiên Giác Mặc Long run rẩy, trong thế giới này, nó là rất mạnh, nhưng vẫn có mấy lão quái nó cũng không dám trêu vào, con cóc này... Chính là một trong số đó.

"Đừng tới đây, ngươi đừng tới đây!" Thiên Giác Mặc Long run rẩy hét to, nhưng Bạch Tiểu Thuần đâu thể nào nghe thấy, tiếp tục điên cuồng chạy tới.

Con cóc gầm lên dữ tợn, khiến Thiên Giác Mặc Long càng thêm run, mắt đỏ lên hung tàn.

Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, rất cảm động, Lão Long đối với mình thật là tốt, còn bay thêm nhanh hơn.

"Thiên Giác tiền bối, đại ân đại đức của ngươi, Bạch Tiểu Thuần nhất định ghi khắc trong lòng, ta phải về tông môn... chỗ này giao lại cho ngươi..."

Bạch Tiểu Thuần vô cùng cảm kích, bỗng con cóc há miệng, cái lưỡi nhanh như chớp bung ra.

Trong chớp mắt đã bắn thẳng tới chỗ Thiên Giác Mặc Long, rõ ràng là muốn diệt Lão Long trước, sau đó sẽ xử Bạch Tiểu Thuần!

Lão Long trừng mắt, gào vang.

"Cóc đạo hữu, tên nhóc này dám chọc ngươi hả? để ta chặn nó lại giúp ngươi! Nhóc con, dám trêu vào đại ca ta, muốn chết!" Thiên Giác Mặc Long gào vang, nhìn thì rất uy phong, nhưng trong lòng không ngừng run rẩy. Con cóc sửng sốt, cái lưỡi khựng lại, không đánh Thiên Giác Mặc Long nữa, mà đổi hướng, quấn lấy Bạch Tiểu Thuần còn đang sửng sốt, kéo mạnh một cái.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, trước mắt tối sầm, hắn đã rơi vào một thế giới đen kịt.

Thiên Giác Mặc Long nhìn thấy rõ Bạch Tiểu Thuần bị lưỡi cóc quấn lấy, lôi vào trong miệng, bị con cóc nuốt chửng.

Thiên Giác Mặc Long run run, cố nặn ra nụ cười, con cóc hung ác nhìn Thiên Giác Mặc Long một cái, xoay người nhảy đi.

Xác định con cóc đi xa, Thiên Giác Mặc Long mới hít sâu.

"Chết rồi, Bạch tiểu tử bị lão cóc nuốt, nhưng mà lão cóc luôn tiêu hóa chậm, Bạch Tiểu Thuần lại thân thể cường hãn, trong thời gian ngắn chắc không sao." Thiên Giác Mặc Long vội báo cho các lão tổ Linh Khê Tông chạy về cứu viện.

Bạch Tiểu Thuần ở trong bụng cóc, dần nhìn rõ xung quanh. Vừa nhìn thấy, mặt hắn đã trắng bệch. Xung quanh hắn toàn là dịch nhờn, trong ấy có đủ thứ đang nhúc nha nhúc nhích, trông rất là kinh gớm, cộng thêm một mùi chua chua đến buồn nôn.

Cơ thể hắn cũng bị dinh dính, giơ cánh tay lên, kéo theo một đống những sợi tơ, Bạch Tiểu Thuần không chịu nổi, nôn ra một trận.

"Tiểu Ô Quy khốn nạn đáng chém vạn lần, ta hận ngươi!!" Bạch Tiểu Thuần phát điên, thấy quần áo mình nhanh chóng bị ăn mòn, hắn kinh hãi, may mà hắn có Bất Tử Trường Sinh Công, thân thể cường hãn, nên không phải sợ.

Dùng hết sức lực vùng vậy, Bạch Tiểu Thuần mới đứng dậy được, nhìn quanh, cau mày.

"Nhất định là bị con cóc thối tha kia nuốt, ta bây giờ là đang ở trong bụng nó..." Bạch Tiểu Thuần muốn đi ra ngoài, nhưng lối đi đã bị bít kín, Bạch Tiểu Thuần nổi khùng, huyết khí hóa kiếm, chém mạnh một nhát.

"Mở ra cho ta!"

Phịch một tiếng, một kiếm kia rơi xuống, vang lên tiếng như kim loại va chạm vào nhau, nhưng chẳng tạo ra được một tổn thương nào dù là nhỏ bé... Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt.

"Không được, nhất định phải tìm ra cách bắt con cóc này mở miệng ra, không dừng ở đây được, phải đi tiếp sâu vô trong, nói không chừng sẽ tìm ra cách, nếu không... hừ, chết tiệt, Bạch Tiểu Thuần ta cả đời tên tuổi anh hùng... đành phải đi cửa sau ra vậy!" Bạch Tiểu Thuần thử dùng ngọc giản truyền tông, nhưng không có hiệu quả, hắn thở dài, cảm thấy mình thật đáng thương, cất bước đi tiếp sâu vào trong.

Quần áo của hắn đều đã bị ăn mòn, nhưng may thân thể cường hãn, nên vẫn còn kiên trì được, đường đi ướt sũng, giẫm xuống một cái là dính nhơm nhớp, làm Bạch Tiểu Thuần bị nôn không biết mấy lần.

"Tiểu Ô Quy, ta muốn giết ngươi!!" Bạch Tiểu Thuần muốn điên, lật tới lật lui túi trữ vật, nhưng không tìm ra được tiểu Ô Quy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Vĩnh Dạ Tán

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần đành phải tiếp tục bước, không biết đã đi bao lâu, may mà hắn đã là Trúc Cơ Hậu Kỳ tu vi, tầng thứ bảy Linh Hải cũng chỉ còn kém chút xíu nữa là hóa tinh hoàn toàn, giúp hắn có được Linh lực lâu dài, có thể chuyển hóa nội tức.

Chủ yếu nhất, là nhục thể của hắn cường hãn, mới kiên trì được ở nơi này thời gian, chịu đựng cảm giác bị ăn mòn, tiếp tục đi tới.

"Thực không xong rồi, đành phải chờ cứu viện thôi, Lão Long kia dù sợ chết, nhưng nhất định sẽ báo cho các lão tổ biết..." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ, càng giận con rùa đen nhỏ.

Vừa đi vừa nguyền rủa chửi mắng, đi tới một chỗ, thấy xung quanh có rất nhiều thú cốt chưa tiêu hóa xong, nhìn mớ thú cốt đã bị ăn mòn biến thành màu đen, Bạch Tiểu Thuần không ngừng run rẩy.

"Ta không muốn trở thành giống mớ xương đó a..." Bạch Tiểu Thuần vội bước nhanh hơn, không muốn ở lại đây thêm một phút nào, đang đi, bỗng từ trong túi trữ vật, con rùa đen nhỏ thò đầu ra, dáo dác ngó quanh.

"Thật sự vào được a!"

Nó vừa nói xong, Bạch Tiểu Thuần sôi máu, thò tay chộp, nhưng con rùa quá nhanh, lập tức co lại đầu, làm Bạch Tiểu Thuần chộp hụt.

"Ngươi đi ra cho ta!" Bạch Tiểu Thuần rốnglên giận dữ.

"Ngươi bảo ta ra là ta phải ra hả? ngươi tưởng Quy gia nhà ngươi là cái chày gỗ chắc, ta không ra đấy, ngươi làm gì ta? "

"Ngươi ngươi ngươi..." Bạch Tiểu Thuần điên tiết sục sạo khắp túi trữ vật, nhưng không tìm được đối phương.

"Ta sai rồi... Quy gia... cứ thế này, ta sẽ bị ngươi đùa chết mất!" Bạch Tiểu Thuần muốn khóc, hắn thật sự không chịu nổi, bản lĩnh gây họa của con rùa đen nhỏ này quá lớn, mỗi lần đều là chọc vào những tồn tại kinh khủng, Bạch Tiểu Thuần có một dự cảm, nếu cứ như vậy, chắc chắn có ngày hắn sẽ bị đùa mà chết.

"Vì ngươi biết nghe lời, Quy gia cho ngươi một cơ duyên này, ngươi làm theo lời ta nói, sẽ có thu hoạch lớn." Con rùa đen nhỏ lại thò đầu ra, lần này chỉ thò ra được cái sừng, Bạch Tiểu Thuần biết con rùa đã cảnh giác, hắn rất khó thành công, nên thở dài, làm theo lời con rùa, rẽ trái quành phải, đi tới một góc.

"Chính là ở chỗ này, nhanh lên, chỗ này là chỗ yếu nhất, dùng sức mạnh nhất ngươi có, chọc thủng nó đi, ta cảm nhận được, đây chính là chỗ lúc trước ta đi qua, tìm được bảo tàng." Con rùa đen nhỏ hưng phấn.

"Bảo tàng?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Đương nhiên, nếu không ngươi tưởng Quy gia ta ở không rảnh rỗi, đi chọc con cóc này tỉnh dậy hả, tiếc thay trong bụng con cá sấu vàng kia cũng có bảo tàng, nhưng lại không chịu nuốt ngươi vào." Con rùa đen nhỏ thở dài, sau đó liên mồm thúc giục.

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, nhìn nhìn tình hình trước mắt, nghiến răng, vận hết tu vi khí lực của mình, thi Toái Hầu Tỏa, móc một cái.

Xoẹt một tiếng, một cái lỗ bị xé ra, con cóc run lên, dịch tiêu hóa trong người nó ào ào phun ra như trời mưa.

Dịch tiêu hóa này có lực ăn mòn rất mạnh, mỗi giọt rơi lên người Bạch Tiểu Thuần đều làm người hắn tỏa ra khói trắng, làm Bạch Tiểu Thuần vô cùng đau đớn, dịch tiêu hóa rơi xuống càng lúc càng nhiều, Bạch Tiểu Thuần không biết mình chịu đựng được bao lâu, bị dọa sợ, hét to một tiếng, dùng toàn lực, không ngừng điên cuồng oanh kích.

"Nhanh nhanh nhanh, cố gắng lên!"

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi vậy mới giỏi chứ, ngươi làm được mà!"

"Ta rất coi trọng ngươi nha!!" Con rùa đen nhỏ hưng phấn kêu gào, Bạch Tiểu Thuần không nhịn được nữa, hét lớn.

"Câm miệng!"

Lỗ hổng cuối cùng cũng được xé ra kha khá, đủ cho hắn thò cả hai tay vào trong, xé mạnh.

Roạt roạt, cái khe bị xé rộng ra, Bạch Tiểu Thuần vội vàng chui vào.

Nơi này là một cái lối đi, bốn phía không còn là cơ thịt, mà có nham thạch, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc,vì nơi đây không hề có mùi chua, ngược lại lại có một mùi thơm ngát, làm cho người ta ngửi vào là cả tâm hồn thoải mái.

Con rùa đen nhỏ từ Túi Trữ Vật bay ra, vô cùng hưng phấn.

"Hắc hắc, cuối cùng Quy gia ta cũng lấy lại được vốn, tới đây rồi, xem giấu cái gì đây..." Con rùa đen nhỏ hai mắt sáng lên, tốc độ cực nhanh, vọt tới cuối lối đi, ở đó, có một thạch thất cực lớn!

Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chân chạy tới, cái thạch thất này to cả trăm trượng, xung quanh đầy những sợi thịt hai màu hồng lục có hình nhánh dây, kết nối với thạch thất, phân tán khắp nơi.

Những sợi thịt hình nhánh dây hai màu kia rung rung, hình như chúng kéo dài đi xuyên qua cả cơ thể của con cóc.

"Chỗ này..." Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, nhìn thấy ở ngay giữa thạch thất có một cái bệ đá, bên trên để một cái ngọc giản, và một cái dù màu đen.

"Thật sự có bảo tàng!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cái mùi thơm ngát kia, chính là từ cái dù đen tỏa ra, hắn còn chưa nhìn kĩ, tiểu Ô Quy đã hét rầm lên.

"Oa, giàu quá, đây là dùng đại thần thông chi lực, buộc con thú vốn có thể tấn thăng vương thú này phải chậm tấn thăng lại, hút bớt thần kinh, công lực của nó ra ngưng tụ ở đây, dùng cách không phải phong ấn nhưng còn mạnh hơn phong ấn này để điều khiển nó, biến nó thành một cái động phủ tế đàn di động!"

"Cái này e rằng mới chỉ là một cái bán thành phẩm, chủ nhân động phủ này nhất định đã gặp chuyện bất trắc, nếu không, đợi đến khi hắn xây dựng xong, con thú này chắc chắn sẽ tấn chức Vương Thú, dùng cách thức này để điều khiển Vương Thú, dùng sinh mệnh lực của nó để kéo dài sinh mạng cho mình... đây chính là... thủ đoạn của tu sĩ ma đạo thời viễn cổ!"

Con rùa đen nhỏ kích động, bay vòng vòng trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần nghe mà hết hồn, ngơ ngác nhìn cái tế đàn, không thể nào tin được.

"Tu sĩ thời kỳ viễn cổ? Điều khiển Vương Thú..." Đối với Vương Thú, Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, Thiết Đản chính là một con chiến thú có đủ tiềm chất để trở thành Vương Thú, dù hiện nay vẫn chưa thật sự là Vương Thú, nhưng khả năng điều khiển Vạn Thú của nó cũng đã đủ làm cho cả tông môn oanh động.

Tiểu Ô Quy bay tới bệ đá, nhìn chằm chằm ngọc giản và cái dù.

"Bạch tiểu tử, mau xem trên ngọc giản viết cái gì, nhất định có lưu lại thân phận của người này, không chừng còn có lưu lại Truyền Thừa Công Pháp nữa, nhanh lên, phát tài, phát tài rồi."

Bạch Tiểu Thuần hồi hộp, nhìn nhìn ngọc giản, tới gần ngắm nghía, nghĩ chắc không có gì nguy hiểm, mới cầm ngọc giản lên, truyền linh lực vào, một giọng nói tang thương bỗng vang lên trong đầu hắn.

"Tổ muốn chiến, ta phải trợ, trận chiến này cửu tử nhất sinh. Cái dù tên Vĩnh Dạ, chưa thành phẩm, một khi hoàn thành, có thể thành Thiên Phẩm linh khí, ta không muốn mang đi, lưu ở nơi này, người hữu duyên sẽ có được.

Thú này căn cốt trời sinh phản bội, ít nhất phải có được Thiên Nhân chi lực, mới tạm hàng phục được, nếu tu vi không đủ, có thể dùng biện pháp ta để lại, rút bớt đi sinh cơ của nó, để nâng cao chi lực bản thân!"

Thanh âm tiêu tán, trong đầu Bạch Tiểu Thuần hiện lân thuật pháp chỉ cách rút đi sinh cơ của con thú. Bạch Tiểu Thuần buông ngọc giản, vẫn còn ngơ ngác, nhìn cái dù.

"Sau khi hoàn thành, chính là Thiên Phẩm linh khí? Linh khí a... Đó là bảo bối của một cái tông môn, lại còn là Thiên phẩm!" Bạch Tiểu Thuần hồi hộp, đi tới cầm lấy cái dù.

Vừa chạm vào, cây dù lóe ánh sáng, hàn khí ập vào mặt hắn, làm cả người Bạch Tiểu Thuần lạnh toát, máu như đông lại, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng cầm được nó lên, nhưng lại không thể nào mở nó ra được. Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng rỡ, nhìn chằm chằm cây dù, cười ha hả.

Nhưng ngay khi cái dù bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi, giống như một cái phong ấn nào đó bị bật mở, cả động phủ rung rinh mãnh liệt, một luồng áp lực mạnh mẽ tản ra.

Giống như con cóc phát hiện ra trong người khó chịu, muốn dùng chi lực của bản thân, định ép nát cả Bạch Tiểu Thuần lẫn động phủ!

Thông đạo ngoài động phủ sụp đổ, dịch tiêu hóa tanh tưởi ùa vào trong động phủ, động phủ vỡ vụn, cả người Bạch Tiểu Thuần run rẩy, miệng ứa máu tươi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Uy Lực Của Vĩnh Dạ Tán

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, nhớ tới những lời bên trong ngọc giản, tiểu Ô Quy thét vang, hóa thành cầu vồng nháy mắt chui vào trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, biến mất.

"Bạch tiểu tử, nếu ngươi chết, Quy gia sẽ thắp hương cho ngươi, nhưng mà Quy gia thật đáng thương thay, vừa mới chạy thoát khỏi ma chưởng, lại bị khốn ở chỗ này..." Tiểu Ô Quy thét lên.

"Im ngay!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, rống to.

"Con cóc kia, ta biết ngươi có thể nghe được, ngươi thả ta ra ngoài, ta sẽ không làm hại ngươi!"

"Ta cũng hiểu tu sĩ viễn cổ kia hơi quá đáng, nhưng mà hắn đâu có liên quan gì tới ta, ta là vô tội, ngươi thả ta ra, chúng ta không phải là kẻ thù..."

"Chúng ta thương lượng một chút, không ai làm hại lẫn nhau có được không, chứ nếu ngươi bắt ta phải ra tay thật, ngay cả ta cũng phải sợ kết quả đó." Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, lực ép trong cơ thể con cóc còn bùng lên lợi hại hơn.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được sự căm ghét ngập trời, sự phẫn hận khủng khiếp con cóc dành cho tu sĩ viễn cổ kia, giờ chuyển dời thẳng lên người hắn.

"Ngươi...Ngươi ăn hiếp người ta quá đáng!" cả người hắn nứt ra, ứa máu, con cóc rõ ràng muốn giết chết hắn, Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, làm theo lời hướng dẫn trong ngọc giản, cầm cái dù đen đâm mạnh xuống dưới chân!

Cây dù đâm thẳng vào thịt con cóc!

Máu tươi tràn ra, Bạch Tiểu Thuần một tay cầm dù, một tay bấm pháp quyết, miệng đọc chú ngữ, sau đó khẽ quát.

"Vĩnh Dạ!"

Một luồng hắc quang từ Vĩnh Dạ tán tản ra xung quanh, bao phủ cả động phủ, và hết khu vực xung quanh hắn trong cơ thể con cóc.

Hắc quang tỏa ra, hình như đã kích phát những cấm chế trong cơ thể con cóc, những điểm cấm chế nổ vang, vì đã qua thời gian quá lâu, đã bị hư hao mất một chút, nhưng vẫn có hơn phân nửa vẫn còn hoạt động, cả ngàn điểm cấm chế trước sau sáng lên, tạo nên những luồng lực hút cực mạnh!

Hơn một ngàn điểm cấm chế, là hơn một ngàn cái hắc động tỏa ra lực hút, Vĩnh Dạ tán làm hạch tâm, tạo nên lực hút kinh thiên.

Lực hút khủng khiếp này làm con cóc run rẩy, gào lên dữ dội, sinh cơ do cả ngàn điểm cấm chế hút được, đều truyền vào trong Vĩnh Dạ tán!

Một luồng sinh cơ mạnh mẽ từ cây dù truyền lên theo cánh tay đang cầm dù của Bạch Tiểu Thuần, chui vào người hắn.

Oanh!

Bạch Tiểu Thuần tóc bay phần phật, cả người đờ ra trống rỗng!

Khí huyết, cũng là sinh cơ, điên cuồng truyền vào người hắn. Bất Tử Trường Sinh Công tự động vận chuyển, tốc độ vận chuyển càng lúc càng

nhanh, sức mạnh cơ thể của Bạch Tiểu Thuần cũng đang tăng lên với một tốc độ không thể nào tin được!

Bộ Thiên Yêu thân thứ ba!

Bộ Thiên Yêu thân thứ tư!

Trong nháy mắt, sau lưng hắn hiện ra bốn bộ Thiên Yêu thân ngửa mặt lên trời gào thét, con cóc giãy giụa càng thêm kịch liệt.

Những tiếng nổ vang không ngừng, hơn một ngàn điểm cấm chế thi nhau tan vỡ, con cóc không ngừng gào rú thảm thiết.

Nhưng lực hút vẫn không hề dừng lại, sinh cơ vô tận từ những điểm cấm chế vẫn không ngừng dũng mãnh cuồn cuộn truyền vào trong Vĩnh Dạ tán, rót vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, ngưng tụ thành những Thiên Yêu thân!

Bộ thứ năm!

Bộ thứ sáu!!

Tiểu Ô Quy cẩn thận thập thò ló đầu ra, thấy cảnh này thì há hốc miệng, vô cùng ganh tị với Bạch Tiểu Thuần.

"Chết tiệt... Đây là vận khí cứt chó gì thế!!" Tiểu Ô Quy trợn trắng mắt bất lực, nó đã nhìn ra, nếu bàn về thực lực chân thật, một vạn Bạch Tiểu Thuần cũng không phải đối thủ của con cóc, thế nhưng những cấm chế trong cơ thể con cóc, và cái dù đen, đã làm đảo ngược tất cả.

Bảo là Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ của con cóc, còn không bằng nói là... cây dù hấp thu sinh cơ, những gì Bạch Tiểu Thuần phải làm chỉ là cầm lấy cái dù, đọc chú ngữ mà thôi!

"Đây rốt cuộc là động phủ của ai... thủ đoạn cỡ này, quả thực hiếm thấy!" Tiểu Ô Quy thở dài.

Và lúc đó, ở bên ngoài, trong núi hoang, con cóc lớn gào thét, làm cho thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, núi non đổ sụp, con cóc không ngừng nhảy nhót, va chạm, làm cho mặt đất run rẩy, cơ thể nó đang héo rũ đi với tốc độ nhanh tới mức mắt thường cũng nhìn thấy được.

Chim thú run rẩy, không ít con chết ngay tức khắc, phạm vi trong vòng ngàn dặm đã trở thành một khu phế tích, con cóc đã nổi điên, cách đó vạn dặm, năm lão tổ Linh Khê Tông và rất cả danh sách truyền thừa đều đang vận hết tốc lực bay tới.

Thiên Giác Mặc Long cũng đi theo để chỉ đường, lão tổ đời thứ nhất thần sắc lo lắng, lúc họ nhận được tin của Thiên Giác Mặc Long, cũng chính là thời điểm quan trọng đang thu thập Thiên Thú cốt, không thể nào ngắt bỏ ngang được, đến khi thu Thiên Thú cốt xong, liền vội vã triệu tập các truyền thừa, vội vàng chạy đi cứu Bạch Tiểu Thuần.

"Con cóc kia tuy tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng nếu dám làm tổn thương thiếu tổ tông ta, lão phu nhất định rút gân lột da nó!!" Nhất Đại Lão Tổ nghiến răng, Thiết Mộc Chân, Lý Tử Mặc và hai lão tổ còn lại cũng đều lo lắng, nếu Bạch Tiểu Thuần thật sự xảy ra chuyện, đối với Nghịch Hà Tông chính là một tai họa lớn.

Nếu không có hắn, tương lai sau này tông môn nhất định sẽ bị phân liệt và phân tranh.

Lý Thanh Hậu bay với tốc độ nhanh nhất, sát ý bốc cao.

Thiên Giác Mặc Long căng thẳng, không dám nói nhiều, dùng toàn lực chỉ đường, một đoàn người vèo vèo bay tới chỗ con cóc. Thiên Giác Mặc Long chưa kịp nói gì, tiếng gào vang trời đã từ xa vọng tới, núi non sụp đổ, đất đai vỡ toang, chim thú thi nhau mất mạng, làm cả đoàn người đều hết hồn.

"Chuyện gì thế!"

Mọi người kinh hãi, lại càng thêm lo lắng. Trong cơ thể con cóc, Bạch Tiểu Thuần đã ngưng tụ xong bộ Thiên Yêu thứ bảy.

Ngay sau đó là bộ thứ tám, bộ thứ chín!

Chín bộ Thiên Yêu thân hiện ra sau lưng hắn, sức mạnh cơ thể hắn bạo tăng, tu hành Bất Tử Trường Sinh Công, chỉ cần sinh cơ đầy đủ, là có thể tăng tiến vô hạn.

Năm đó ở Huyết Khê Tông, nhờ huyết khí Huyết Tổ, đã giúp Bất Tử Trường Sinh Công của Bạch Tiểu Thuần bay vọt, hôm nay khí huyết của con cóc lại giúp Bất Tử Trường Sinh Công tăng lên tầng thứ hai, đạt đến một trình độ khủng bố!

Bộ Thiên Yêu thân thứ mười đang nhanh chóng hình thành, khi nó hình thành hoàn chỉnh, Bất Tử Trường Sinh Công sẽ đạt tới tầng thứ hai... cảnh giới Tu La thân!

Sau Tu La thân, là... Bất Tử Kim Cương thân!

Đến lúc đó, hắn có thể trùng kích tầng gông xiềng thứ hai của cơ thể, có thể sẽ thành tựu Nguyên Đan, hoặc... Bất Tử Kim Cương đan!

Oanh!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, khi bộ Thiên Yêu thân thứ mười thành hình, linh hải trong cơ thể hắn cũng biến đổi.

Tầng thứ bảy Linh Hải Hóa Tinh, tầng thứ tám Linh Hải cũng hóa tinh với một tốc độ khủng khiếp, tầng thứ chín cũng đã hóa tinh hơn phân nửa, và vẫn còn đang tiếp tục.

Tất cả những điều này, đều nhờ từ... Vĩnh Dạ tán!

Cây dù này lộ vẻ đầy tà khí, không ngừng hấp thu sinh cơ của con cóc, dù vì những điểm cấm chế bị vỡ, lực hút đã bị giảm đi rất nhiều, nhưng con cóc cũng đã bị hút đến mức sắp chết!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Con Cóc Nhỏ

Dịch giả: Tiểu Băng

Con cóc cố gắng giãy dụa, nhưng cơ thể nó vẫn không ngừng càng lúc càng héo rũ hẳn đi...

Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, tầng Linh Hải thứ chín đã tinh hóa được chín phần, chỉ còn một chút xíu nữa là thành Trúc Cơ Đại viên mãn, sau lưng hắn là bộ Thiên Yêu thân thứ mười...

Đã thành hình!

Mười bộ Thiên Yêu thân nhanh chóng chồng lên nhau, mờ dần đi, hóa thành sương mù.

Bên trong đám sương mù cuồn cuộn ấy, có một cái gì đó rất kinh khủng đang chấn động.

Một cái pháp hoàn cực to lờ mờ hiện ra, pháp hoàn này do hỏa diễm tạo thành, bên trong mơ hồ có rất nhiều hồn phách không ngừng gào rú.

Hai con mắt đỏ rực xuất hiện, sau đó, bên cạnh chúng là đôi mắt đỏ thứ hai, đôi mắt đỏ thứ ba...

Mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh bên trong sương mù, có tới … ba cái đầu!

Hai cánh tay đen thùi thô to từ trong sương mù thò ra, rồi đôi cánh tay thứ hai… đôi cánh tay thứ ba xuất hiện, sương mù rút lại, tạo thành một bộ áo giáp màu đen!

Một thân ảnh hiện ra rõ ràng, to, cao, đội trời đạp đất, chấn động thương khung!

Ba Đầu Sáu Tay, uy vũ động trời, chính là... Bất tử Tu La thân!

Bạch Tiểu Thuần mở mắt, đôi mắt rực lên sáng quắc!

Hồn phách của hắn hình như đã trở về, hắn đã trở lại tỉnh táo bình thường, tay phải cầm Vĩnh Dạ tán, kết thúc việc thôn phệ con cóc, hắn bay lên, hai tay xé mạnh, xé toang ra một cái lỗ to, hắn bay vọt lên trời!

Chỉ còn thiếu một chút xíu nữa là đạt Trúc Cơ Đại viên mãn, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, vui sướng không tả nổi.

Con cóc khổng lồ bây giờ gầy nhẳng, hấp hối, nếu Bạch Tiểu Thuần không dừng tay, nó đã thành bộ xương khô, nó thoi thóp chút hơi tàn, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy cầu xin.

Nó thật sự đã sợ, lúc trước nó vốn định giết chết Bạch Tiểu Thuần, thoát khỏi vận mệnh bị khống chế, nhưng bây giờ nó chỉ còn có sợ hãi, chỉ muốn xin Bạch Tiểu Thuần tha cho nó.

Nhất là cây dù đen Bạch Tiểu Thuần đang cầm trong tay, làm cho cơ thể nó không ngừng run rẩy.

"Hồi nãy ta muốn thương lượng với ngươi, nhưng ngươi lại không chịu, quyết ăn hiếp ta." Bạch Tiểu Thuần thở dài.

"Ta đã nói rồi, nếu bắt ta ra tay thật, kết quả của nó ngay cả ta cũng còn phải sợ, mà ngươi không chịu tin." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, rất là cảm khái, nghĩ cả đời mình lúc nào cũng quang minh lỗi lạc, trước khi ra tay đều nhắc nhở đối phương, nhưng chẳng có lần nào người ta chịu tin.

Còn đang cảm khái, bỗng thấy từ xa có rất nhiều cầu vồng đang bay tới. Hắn chớp mắt, hầu như không cần suy nghĩ, đây đã gần như trở thành bản năng, tay bấm pháp quyết, chỉ vào con cóc, cố gắng bày ra dáng vẻ uy nghiêm, cằm hất lên, nhàn nhạt mở miệng.

"Cóc quái dị vô địch thiên hạ kia, dám đấu pháp với Bạch Tiểu Thuần ta hả, hừ hừ!"

"Ngươi có phục hay không?"

Đám lão tổ bay tới, vừa vặn nhìn thấy một con cóc tiều tụy tới mức làm cho cả đám đều phải giật mình.

Con cóc không còn to cả vạn trượng, mà chỉ còn lại có một lớp da, gục xuống đất, hấp hối, mắt đầy sợ hãi, nhìn một người đứng trước mặt nó...

Cái người kia… mọi người liếc một cái là nhận ra... chính là Bạch Tiểu Thuần.

Họ cũng nghe được câu nói của Bạch Tiểu Thuần, bối rối quay sang nhìn nhau, họ ngàn dặm xa xôi lo lắng chạy tới, vốn là định cứu người, nhưng thực không ngờ lại nhìn thấy một cảnh thế này.

Lý Thanh Hậu trợn tròn mắt, các truyền thừa khác và các lão tổ cũng há hốc mồm.

Thiên Giác Mặc Long không sao tin nổi... nhìn vóc dáng gầy còm của con nóc, không biết chuyện gì đã xảy ra, không lẽ nó nhận nhầm cóc?

"Thiên Giác, ngươi... Ngươi xác định là con cóc đó chứ?" Lão Tổ đầu tiên im lặng một lúc, quay sang hỏi Thiên Giác.

"Ta..." Thiên Giác Mặc Long ngơ ra, ngần ngừ nhìn thật kĩ, làm sao nhận nhầm con cóc này được, nhưng mà… chuyện đang nhìn thấy quả thực không thể nào tin nổi, nó nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, kính sợ.

Bạch Tiểu Thuần giả bộ tới giờ mới nhìn thấy mọi người, cả người hừng hực khí thế, uy nghiêm vô song, ôm quyền cúi đầu xuống.

"Bái kiến các vị lão tổ, chư vị hảo tâm, Bạch mỗ vô cùng cảm kích, nhưng mà con cóc quái dị này một mình Bạch mỗ đã hàng phục được

rồi!"

Bạch Tiểu Thuần nói một câu, làm thần sắc mọi người càng thêm cổ quái, trơ mắt nhìn cái tên kia khoác lác, nhưng lại không phản bác gì được, làm ai nấy đều thầm cười khổ, thằng nhóc Bạch Tiểu Thuần này, không biết tới bao giờ mới chịu lớn.

"Ngươi... làm sao ngươi làm được?" Lão Tổ đầu tiên không nhịn được hỏi, lão cũng nhìn ra tu vi của con cóc này là tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí đã đến trình độ Đại viên mãn, chỉ còn cách thiên nhân một chút cơ duyên.

"Đệ tử trời sinh Thần lực, lại là Thiên Mạch Trúc Cơ, lấy tâm cảm động thương khung, đánh xuống thiểm điện đầy trời, đánh nó trọng thương, nhưng vì lòng thương cảm, nên dừng tay lại, định tha cho nó một mạng." Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất cằm lên, tạo vẻ phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay), những lời hắn nói, thực làm cho tất cả mọi người nghe xong, đều muốn đập cho hắn một trận.

Ngay cả Lý Thanh Hậu cũng có cảm giác ấy, ông nhìn Bạch Tiểu Thuần đang đắc chí, mà cười khổ trong lòng.

"Lão tổ, chư vị đạo hữu, các ngươi tới cứu ta, tuy Bạch Tiểu Thuần rất lợi hại, đã một mình chế ngự con cóc tuyệt thế này, nhưng tình nghĩa đồngmôn của các vị, Thuần xin ghi nhớ trong lòng, con cóc quái dị này, nộp cho tông môn đi!" Bạch Tiểu Thuần hất tay áo nhỏ.

"Bạch Tiểu Thuần ta chỉ trong nháy mắt, dù là hung thú tuyệt thế gì, cũng sẽ đều tan thành mây khói..."

Mặt lão tổ đầut iên rúm lại, thật sự chịu không được nữa, trợn mắt trừng Bạch Tiểu Thuần, sau đó cúi xuống nhìn con cóc khổng lồ, trong lòng vui vẻ, thu hồi con cóc vào. Dù con cóc nguyên khí đã đại thương, nhưng đem về bồi dưỡng, cũng sẽ khôi phục lại được một ít tu vi, làm thủ hộ thú Linh Khê Tông cũng là rất tốt.

Nhất là trên người nó vẫn còn vương lại một tia khí tức Vương thú, làm các lão tổ rất hài lòng, về phần sinh cơ của nó bị thiếu khuyết, đương nhiên các lão tổ đều đã nhìn ra, nhưng chẳng ai nói gì, chỉ là ánh mắt khi nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, lại mang theo không ít thâm ý.

Nhưng không sao cả, truyền thừa Linh Khê Tông họ đều biết, tạo hóa của ai, là cơ duyên của người đó, nếu đồng tông giết đoạt lẫn nhau, tất sẽ làm tông môn suy sụp.

Chưa kể Bạch Tiểu Thuần còn là thiếu tổ, dù họ có là Nguyên Anh thật, thì cũng không thể quá phận.

Mọi người nhanh chóng xử lý mọi việc, Bạch Tiểu Thuần lại ra vẻ cao thủ cô đơn, nhưng trong lòng vô cùng đắc ý.

"Nơi đây quả nhiên là có tạo hóa a, không tệ không tệ, vậy xem ra, không nên vứt con tiểu Ô Quy kia đi nữa, có nó, không chừng sau này lại có thêm tạo hóa nữa." Bạch Tiểu Thuần thoả mãn, chợt nhìn thấy Thiên Giác Mặc Long, nhớ tới cảnh lúc trước, trừng mắt nhìn nó.

Thiên Giác run lên, lúc thấy con cóc bị hút đi hơn chín phần sinh cơ, nó đã rất kinh hãi, không biết Bạch Tiểu Thuần đã dùng thủ đoạn gì, nhưng rõ ràng là quá sức khủng bố, giờ thấy ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, nó theo bản năng liền ra vẻ lấy lòng....

Bạch Tiểu Thuần độ lượng phẩy tay, trong lòng càng thêm thỏa mãn, đoàn người nhanh chóng tới chỗ vòng xoáy, xuyên qua vòng xoáy, trở về Linh Khê Tông.

Mọi người rời đi, vòng xoáy biến mất, Thiên Giác Mặc Long lại chìm vào vực sâu, làm người bảo vệ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Huyết Khê Tế Tựu

Dịch giả: Tiểu Băng

Mọi người trở về, có thiên nhân thú cốt, Thông thiên chiến thuyền cũng nhanh chóng hoàn thành!

Tổng cộng có ba chiếc thông thiên chiến thuyền, khác nhau, lớn nhất chừng mười vạn trượng, hừng hực khí thế, dù đặt ở đâu cũng sừng sững như một ngọn núi lớn!

Khí tức của chiến thuyền còn mạnh hơn cả Nguyên Anh lão tổ, lên tới cấp thiên nhân!

Trên Nguyên Anh, chính là thiên nhân cảnh, lấy xương của thiên nhân cảnh hung thú chế tạo chiến thuyền, dù không phát ra được thiên nhân chi uy thật sự, nhưng cũng đã đủ để chấn nhiếp bốn phương, khiến một đường đi ngược Thông Thiên Hà trở nên cực kì an toàn..

Một chiếc chiến thuyền to mười vạn trượng, đủ chứa tất cả tu sĩ xuất chiến của Linh Khê Tông!

Chiếc chiến thuyền thứ hai dù nhỏ hơn một chút, chừng bảy vạn trượng, chế tạo chuyên cho Huyền Khê Tông, chiếc thứ ba chỉ có ba vạn trượng, ba chiếc chất liệu hoàn toàn giống nhau, có khí tức thiên nhân, đối với Đan Khê Tông, chỉ một chiếc này đã đủ chứa tất cả mọi người.

Còn Huyết Khê Tông... lúc thương nghị ở Hùng Thành, Huyết Khê Nhất Mạch không yêu cầu Linh Khê chế tạo thông thiên thuyền, hình như họ đã có cách riêng.

Ba chiếc chiến thuyền xuất hiện, mọi người đều hiểu, trận chiến quan trọng đã tới!

Bạch Tiểu Thuần không muốn ai phải chết, nhưng hắn không phải là Thánh Nhân, hắn chỉ quan tâm được những người thân và bằng hữu, không thể quản được tất cả mọi người!

Nửa tháng sau, Linh Khê Tông rung chuông, tất cả tu sĩ Linh Khê Nhất Mạch có tên xuất hiện trong danh sách xuất chiến, đều lên thuyền!

Tất cả chí bảo, bảo bối đều lấy ra hết, đưa vào trong thuyền, cả cỗ quan tài Chân Linh cũng được các lão tổ cẩn thận đưa lên!

"Ngay cả Chân Linh cũng mời theo..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, trận chiến này, Linh Khê Nhất Mạch quả thực đã dùng toàn lực!

Sau ba ngày, cả Linh Khê Tông đã trở nên gần như trống rỗng, chỉ còn một ít đệ tử ngoại môn ở lại để trông coi sơn môn, và mở luôn đại trận phòng vệ.

Bạch Tiểu Thuần đứng trên thuyền, nhìn về sơn môn Linh Khê. Một tiếng nổ vang, chiếc thuyền biến mất.

Khi hiện ra, đã ở bên ngoài Lạc Trần sơn mạch, đây đã là p hạm vi truyền tống cực hạn, đi thêm tiếp nữa, là đã vào địa phận của Huyết Khê Nhất Mạch. Người của Huyết Khê tông đã đứng chờ sẵn, đi tới bái kiến.

Được đệ tử Huyết Khê Tông dẫn đường, thông thiên chiến thuyền bay thẳng về phía sơn môn Huyết Khê Tông.

Chưa tới ba canh giờ, đã nhìn thấy Thông Thiên Hà xa xa, và bàn tay to lớn của Huyết Tổ thò lên, tạo thành ngọn núi!

Tu sĩ Linh Khê Nhất Mạch đa số đều chưa bao giờ nhìn thấy sơn môn của Huyết Khê Tông, nay được tận mắt nhìn thấy, ai cũng trầm trồ.

"Đó là một cái... bàn tay!!"

"Trời, là một bàn tay từ dưới Thông Thiên Hà thò lên, chỉ là một bàn tay, mà thành năm ngọn núi, cơ thể người này, không biết khổng lồ tới cỡ nào..."

"Đây là Huyết Khê Tông à..."

Người của Huyết Khê Tông nhìn thấy thông thiên chiến thuyền, đều kinh hãi.

"Là thuyền làm từ cốt của Thiên nhân thú!"

"Linh Khê Nhất Mạch... giấu kĩ thật, trong tứ đại mạch, Linh Khê đúng là kẻ giấu giếm ghê gớm nhất!"

Thông thiên chiến thuyền hạ xuống Thông Thiên Hà, nước sông vàng văng tóe khắp nơi, mọi người hồi hộp, nhìn chiến thuyền lơ lửng trên Thông Thiên Hà!

Không bị ăn mòn, không bị hư hại, có uy áp thiên nhân từ thân thuyền tỏa ra, hung linh trong nước cũng tránh ra xa...

Ai nấy hò reo hoan hô vang dội, Huyền Khê Tông Xích Hồn lão tổ bất mãn hừ một tiếng.

"Hàn Tông, tài liệu chúng ta đưa, đủ để chế ít nhất năm cái thông thiên chiến thuyền kia!"

"Xích Hồn, đừng mất kiên nhẫn thế, Huyền Khê các ngươi với Đan Khê, Hàn mỗ đã chuẩn bị cho này." Lão tổ đời đầu tiên của Linh Khê Tông cười ha ha, phất tay, chiếc chiến thuyền thứ hai xuất hiện, sau đó là chiếc thứ ba.

Xích Hồn lão tổ gật gù, nhìn chiến thuyền, mắt nóng lên, giá trị của thiên nhân thú cốt còn vượt xa giá trị đống tài liệu họ đưa ra.

Mấy lão tổ Đan Khê Tông nhìn chiến thuyền ba vạn trượng, cũng thấy đủ thỏa mãn, vì trong tứ đại mạch tông, Đan Khê yếu nhất.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người, trong lòng thỏa mãn, và tự đắc.

"Tứ đại tông, nhờ ta hỗ trợ, đã hoàn toàn thống nhất... cái tên Nghịch Hà Tông, tuy chỉ bình thường, nhưng cũng là do ta đặt a!" Bạch Tiểu Thuần rất tự hào, hít sâu, thình lình nhìn thấy Tống Quân Uyển.

Tống Quân Uyển mỉm cười nhìn hắn, Bạch Tiểu Thuần đang định giơ tay lên chào lại, thì cánh tay đã bị siết chặt. Hầu tiểu muội giữ chặt cánh tay hắn, trừng mắt nhìn Tống Quân Uyển, sau đó vui vẻ chỉ lên trời.

"Tiểu Thuần ca ca nhìn kìa, Diên Vĩ điểu..."

Bạch Tiểu Thuần vô thức ngẩng đầu, nhìn mấy con chim trên trời, người run run...

Trần Mạn Dao đứng sau lưng lão tổ Đan Khê nhìn chiến thuyền, cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt cô hơi biến đổi, định xoay mắt đi, bỗng tóc gáy dựng thẳng lên, có một ánh mắt từ trên chiến thuyền của Linh Khê quét thẳng vào cô!

Ánh mắt đó không phải của Bạch Tiểu Thuần, mà của một cô gái rất xinh đẹp đứng trong đội ngũ đệ tử của Linh Khê.

Cô gái đó mặc áo xanh, gương mặt không thể hiện cảm xúc, đang như cười như không nhìn Trần Mạn Dao.

Cái nhìn này làm cả người Trần Mạn Dao lạnh toát, lạnh từ trong ra ngoài, sợ hãi một cách vô thức, cô vội cúi đầu xuống, cả người run rẩy.

"Cô gái đó là ai... Ánh mắt đó, sao mà đáng sợ!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Dung Khiếu Khai Tổ

Dịch giả: Tiểu Băng

Người nhìn Trần Mạn Dao chính là Công Tôn Uyển Nhi, cô nàng đang mỉm cười nhìn ngắm xung quanh, dáng vẻ lười nhác giống như mọi thứ đối với mình đều rất nhàm chán.

Hồi trước chiến tranh, và sau chiến tranh, đều không làm cô hứng thú, duy chỉ có... khi nhìn cái người đang cứng đờ đứngbên cạnh Hầu tiểu muội, trong mắt cô mới hiện lên cảm xúc mà người ngoài không thể nào hiểu được.

"Ca ca... Ngươi với mấy lão bất tử đó có quan hệ gì thế?" Công Tôn Uyển Nhi cười tươi tắn, đôi tròng mắt đen láy trong một cái chớp mắt trở thành màu trắng, nhưng sau đó đã nhanh chóng trở lại màu đen mà không ai hay biết.

Tu sĩ Huyền Khê và Đan Khê nhanh chóng vọt lên thuyền.

Trong Huyết Khê Nhất Mạch, Thủy Tổ Phong Thần Tử nhìn lão tổ đầu tiên của Linh Khê, Hàn Tông.

"Phong Thần Tử, chi bảo di chuyển cho tam mạch chúng ta đều đã xuất hiện, Huyết Khê Nhất Mạch các ngươi có thủ đoạn gì, lấy ra cho chúng ta xem một chút đi." Thấy Phong Thần Tử nhìn mình, Hàn Tông cười, đắc ý nói.

Hàn Tông rất tự hào và ngạo nghễ về ba chiếc thông thiên thuyền cho tông mình tạo ra.

"Không cần vội, ngươi sẽ thấy nhanh thôi." Thủy Tổ Phong Thần Tử hừ một tiếng, quay sang Bạch Tiểu Thuần.

"Táng nhi, chuẩn bị xong chưa?" Thủy Tổ Phong Thần Tử hỏi một cái, ai nấy đều sửng sốt, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đang đau đầu vì Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển, nghe Thủy Tổ gọi, vui sướng ngẩng đầu lên.

"Lão tổ, đệ tử chuẩn bị xong!" hắn vội rút tay ra khỏi tay Hầu tiểu muội, nhảy vọt đi.

Hầu tiểu muội mỉm cười nhìn theo Bạch Tiểu Thuần, rồi thu mắt lại, đắc ý nhìn Tống Quân Uyển, Tống Quân Uyển hừ một cái, cô với Hầu tiểu muội chưa bao giờ nhìn nhau vừa mắt.

"Tốt, Huyết Khê Tông, tất cả tu sĩ Trúc Cơ, Kim Đan đi theo ta!" Huyết Khê Thủy Tổ lên tiếng.

Tất cả Trúc Cơ hộ pháp, trưởng lão, Đại trưởng lão, Huyết Tử, Thái Thượng Trưởng Lão, Huyết Phách, bảy đại lão tổ đều xuất hiện.

Thủy Tổ Phong Thần Tử bấm pháp quyết, huyết khí của mọi người bùng lên, tạo thành một cây trụ đỏ, đập mạnh lên cánh tay của Huyết Tổ.

"Thân thể Huyết Tổ, một trăm lẻ tám đại huyệt, lên!" Phong Thần Tử hô vang, lão đã chờ đợi ngày hôm nay suốt cả đời mình!

Tu sĩ Trúc Cơ bay ra, Tống Quân Uyển, Tống Khuyết, Cổ Liệt, Thần Toán Tử đều ở trong đó, và với Huyết Tử, Đại trưởng lão của các núi, bay vào cánh tay Huyết Tổ, sau đó tản tới một trăm lẻ tám đại huyệt, có người trấn thủ một mình, có khi là mấy người liên thủ.

"Huyết Tổ thân thể, bảy mươi hai khiếu!" Phong Thần Tử lại hô. Các Thái Thượng Trưởng Lão hú vang, vọt đi.

Bảy mươi hai khiếu, cần bảy mươi hai tu sĩ Kim Đan tọa trấn, dùng sức mạnh của bản thân để trấn thủ, nếu tu vi không đủ, thì có thể hai người, ba người và hợp tác.

Các Thái Thượng Trưởng Lão vừa biến mất, cơ thể Huyết Tổ bên dưới Thông Thiên Hà xuất hiện những điểm sáng lóng lánh.

Những điểm sáng này lần lượt xuất hiện, kéo dần lên cánh tay hóa thành sơ môn, đủ bảy mươi hai cái điểm sáng!

"Huyết Tổ chi thân, ba mươi sáu mạch!" Thủy Tổ lại hét to. Tất cả Huyết Phách vọt đi, làn da trên cơ thể Huyết Tổ sáng lên!

Nước Thông Thiên Hà như muốn bắn lên trời, một luồng uy áp khó tả xuất hiện, hung linh trong Thông Thiên Hà ào ào bỏ chạy, không dám ở gần, so với thiên nhân khí tức của ba chiếc chiến thuyền trước đó, lần này chúng còn sợ hơn.

"Ba hồn bảy vía, các Nguyên Anh, mỗi người làm một phách, tam hồn thiếu khuyết, không thể di chuyển Huyết Tổ chi thân, Táng nhi... Ngươi, chính là tam hồn! Huyết Tổ có thể đứng dậy hay không, đều do ngươi cả!" Huyết Khê Thủy Tổ cười to, thân thể nhoáng một cái, đã và sáu lão tổ còn lại bay đi.

Bảy lão tổ bay lên đầu của Huyết Tổ, dùng tu vi bản thân, hóa thành phách!

Mấy trăm Trúc Cơ, trên trăm Kim Đan, hơn mười Kim Đan thiên kiêu, cộng thêm bảy Nguyên Anh và tụ lại, muốn làm cho Huyết Tổ lại đứng lên!

Dù chỉ là cử động đơn giản, nhưng dùng cơ thể của Huyết Tổ thi triển, cũng đủ làm phong vân biến sắc, thiên địa nổ vang.

Nhưng... Thủy Tổ nói không sai, người quyết định thành bại lại chính là Bạch Tiểu Thuần... Trước khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, Huyết Khê

Tông đã từng thử nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thành công làm cho Huyết Tổ nhúc nhích dù chỉ một chút xíu.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, bộc phát huyết khí, hóa thành một làn huyết ảnh, bay vào người Huyết Tổ.

Chui vào trong, hắn lập tức cảm nhận được sự hân hoan đón chào của cơ thể Huyết Tổ, giúp tốc độ của hắn nhanh hơn, hắn chẳng cần dùng thủ đoạn gì, cũng một đường thông suốt, không chút trở ngại.

"Trúc Cơ là huyệt, Kim Đan là khiếu, Huyết Phách là mạch, lão tổ là phách, còn ta... chính là hồn!" Bạch Tiểu Thuần bay về hướng trái tim của Huyết Tổ!

Nơi hắn đã từng gặp Đỗ Lăng Phỉ!

Hắn nhìn thấy trái tim héo rũ, thấy mạch máu giăng mắc khắp nơi, đến trái tim, nhanh chóng dung hợp vào với trái tim đó, thay thế cho nó!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Huyết Tổ Mở Mắt

Dịch giả: Tiểu Băng

Tiếng tim đập của hắn, dần dần truyền khắp bốn phía, dần thay thế cho trái tim của Huyết Tổ, những nhịp đập của nó làm các mạch máu xung quanh bắt đầu run rẩy, Bạch Tiểu Thuần tản ra thần thức, cảm nhận được cơ thể Huyết Tổ, các tu sĩ Trúc Cơ làm đại huyệt, Thái Thượng Trưởng Lão làm khiếu, Huyết Phách làm kinh mạch, và... Bảy lão tổ hóa thành phách!

"Ta, chính là Huyết Tổ!" Bạch Tiểu Thuần gầm vang, tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông trong cơ thể Huyết Tổ đều nghe thấy!

Câu nói của hắn như tín hiệu, tất cả người của Huyết Khê Tông đều hét vang, bộc phát khí huyết toàn thân!

Bạch Tiểu Thuần thân là Huyết Chủ, khiến hắn cảm nhận được vị trí của tất cả mọi người, và liên hệ được với họ. Tất cả những gì họ còn thiếu trước nay chính là một người có khả năng kết nối ý thức với họ vào một nơi, và người đó phải là Huyết Chủ!

Cơ thể Huyết Tổ rung chuyển, khiến cả Thông Thiên Hà cuồn cuộn, sơn môn Huyết Khê Tông run rẩy.

"Đứng lên đi!"

"Đứng lên đi!" Không biết ai là người hô lên đầu tiên, sau đó các tu sĩ Huyết Khê Tông đều đồng loạt hô vang câu này.

Nhưng mà, muốn điều khiển Huyết Tổ, đâu có dễ dàng như vậy, sự chấn động này kéo dài suốt cả bảy ngày.

Buổi trưa ngày thứ bảy, trên bàn tay Huyết Tổ, cũng chính là sơn môn Huyết Khê Tông, ngón tay ở giữa bắt đầu nhúc nhích!!

Ngón tay từ từ co lại, làm các kiến trúc xây dựng trên nó bị ép vỡ tan, đất đá tróc ra, Thông Thiên Hà bao phủ cơ thể Huyết Tổ cũng cuồn cuộn sóng lớn, những ngón tay còn lại cũng lần lượt cử động, tu sĩ Huyền Khê nhìn mà điên cuồng, ba mạch còn lại không ngừng kinh hãi.

Không thể nào mô tả được sự rung động này, tận mắt nhìn những ngón tay to như ngọn núi nhúc nhích, co duỗi, đối với tất cả mọi người, là chuyện chẳng khác gì Thần Thoại.

Dù đã chuẩn bị trước tinh thần, nhưng khi việc này xảy ra, mọi tu sĩ đều không tránh khỏi sửng sốt, các lão tổ của tam mạch đều biến sắc.

"Huyết Khê Tông Huyết Tổ... Nếu thật có thể đứng lên được..." Lão tổ đời đầu tiên của Linh Khê Tông Hàn Tông trán rịn mồ hôi lạnh, nhận ra Bạch Tiểu Thuần còn quan trọng với Huyết Khê Tông hơn mình nghĩ rất nhiều!

Xích Hồn lão tổ hít sâu, nuốt nước miếng, trán cũng rướm mồ hôi, thầm nghĩ may mà lúc hai tông Linh Huyết đánh nhau, Huyết Tổ chưa đứng lên được, nếu không… trận chiến đó, nhất định là một phát quét ngang, Huyền Khê Tông còn tồn tại một nửa nhân số đã là may lắm.

Ngón tay nhúc nhích, cũng kéo dài tới mấy ngày, mấy ngày đó, đất đá không ngừng rơi ra lả tả, sơn môn Huyết Khê Tông không còn hình dạng giống núi, mà đã nhìn ra rõ là một bàn tay!

Có những chỗ, còn nhìn thấy được cả làn da!

Đến một ngày, năm ngón tay của Huyết Tô, từ từ khép lại, nắm vào thành nắm đấm, đồng thời, cánh tay của nó cũng bắt đầu chuyển động!

Dù chỉ là một cử động đơn giản, nhưng vì nó dính chặt trong đất, nên khiến mặt đất rung chuyển, nứt toác thành hố, những nơi gần Thông Thiên Hà bắt đầu sụp xuống.

Nước sông dềnh lên cuồn cuộn, làm các thông thiên chiến thuyền cũng lắc lư.

"Hắn định làm gì..."

"Di động cánh tay, chẳng lẽ..."

"Chẳng lẽ là muốn đè xuống đất, mượn lực đứng lên?" Xích Hồn lão tổ nghẹn ngào, lão vừa nói xong, mọi người cũng vừa lúc nhìn thấy cánh tay khổng lồ đúng là đang làm đúng hành động đó.

"Đứng lên đi!"

"Đứng lên đi!"

"Đứng lên!!!"

Những giọng nói hô vang như một làn sóng, lần này còn to hơn hắn lần trước.

Nham thạch bám trên cánh tay Huyết Tổ rầm rầm rớt ra, cánh tay di chuyển nghiến lên ken két, bên trong cơ thể Huyết Tổ, tất cả mọi người đều đang vận hết lực, người gian nan nhất, chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hắn chẳng những phải tụ hợp ý thức của mọi người vào một chỗ, còn phải tự biến mình thành đầu mối, điều khiển mọi thứ sao cho ăn khớp với nhau.

Nửa tháng nay, hắn không ngừng thử nghiệm, không biết đã thất bại bao nhiêu lần, nhưng hắn không hề bỏ cuộc!

"Ta, là Huyết Tổ!!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, trong lòng hắn lại bừng lên cảm giác mà hắn đã từng có khi nhận truyền thừa, cảm giác

rằng hắn chính là Huyết Tổ!

Lần này, cảm giác này rõ ràng hơn lần trước rất nhiều, hắn giơ cao tay phải, ấn mạnh xuống dưới.

Ngay khi hắn giơ tay lên, bên ngoài, tu sĩ tam tông đều nhìn thấy một cảnh không thể nào tin được!

"Đó là..."

"Bắt đầu rồi!"

Cánh tay của Huyết Tổ nâng lên, xoay một vòng về sau, bàn tay ấn mạnh xuống đất, khuỷu tay giơ cao, muốn đè xuống đất để mượn lực đứng lên!

Thông Thiên Hà cuộn trào như điên cuồng, bên dưới mặt nước, hai luồng hào quang sáng ngời xuất hiện!

Đó là đôi mắt, đôi mắt của Huyết Tổ, mắt của Bạch Tiểu Thuần!

Đôi mắt đã bao nhiêu năm nhắm chặt dưới Thông Thiên Hà, nay lại từ từ mở ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Mục Tiêu, Trung Du!

Dịch giả: Tiểu Băng

Tu sĩ tứ mạch của Nghịch Hà Tông cả đời sẽ không thể nào quên được hình ảnh hôm nay!

Bàn tay to như ngọn núi của Huyết Tổ ấn mạnh xuống đất, phần còn lại của cánh tay từ dưới Thông Thiên Hà từ từ thò lên!

Tất cả mọi người đều ngây ngốc, ngơ ngác nhìn nửa cánh tay từ dưới Thông Thiên Hà trồi lên, nhìn bàn tay đang đè xuống mặt đất.

Bàn tay đó như dồn lực, lần nữa ấn mạnh xuống đất.

Rào một cái, một cái chỏm đầu như một hòn đảo, từ dưới Thông Thiên Hà trồi lên!

Nước sông ào ào nâng lên theo, Thông Thiên Chiến Thuyền mười vạn trượng của Linh Khê Tông nghiêng ngả, ba chiếc Chiến Thuyền bị sóng đẩy dạt ra.

Sau đó, một đôi mắt xuất hiện, tới cái mũi, cái miệng, một tiếng gầm làm cả trời đất rung chuyển từ trong miệng cự nhân truyền ra.

Cánh tay Huyết Tổ lại ấn xuống lấy thế, lần này tới lượt cái cổ của Huyết Tổ lộ ra!

Nước Thông Thiên Hà dâng lên cả trăm trượng, một cánh tay từ dưới Thông Thiên Hà vươn lên, đặt xuống mặt đất ở bờ bên kia.

Mặt đất rung chuyển, xuất hiện đầy khe nứt, đất đai đổ sụp, dưới bàn tay khổng lồ của Huyết Tổ, mặt đất cứng cũng trở nên mềm nhũn.

Hai cánh tay và ấn xuống, một cơ thể kinh thiên từ dưới Thông Thiên Hà từ từ đứng lên!

Đầu, cổ, bả vai, ngực, nửa người trên... độ cao tăng lên vùn vụt, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng... Đến cuối cùng, chỉ mới bộ phận lộ ra khỏi Thông Thiên Hà đã đạt tới độ cao mấy vạn trượng.

Bả vai to rộng chỉ hẹp hơi mặt sông một chút xíu, cơ thể tráng kiện, mỗi một tấc đều tỏa ra uy áp khủng khiếp, phần eo thắt lại, như một hình tam giác ngược...

Phần dưới eo vẫn còn chìm bên dưới Thông Thiên Hà, nếu nhìn được xuyên qua làn nước, sẽ thấy nửa người dưới của Huyết Tổ đang đứng thẳng, chân đạp xuống đáy sông!

Thông Thiên Hà đối với tu sĩ là rất sâu, nhưng đối với Huyết Tổ thì không!

Huyết Tổ cũng chính là Bạch Tiểu Thuần, Huyết Tổ đứng dậy, tầm mắt của Huyết Tổ cũng chính là tầm mắt của Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy thế giới xung quanh trở nên nhỏ bé, những ngọn núi trong mắt hắn chẳng khác gì đồ chơi, nước sông chỉ còn là nước chảy thông thường.

Cây cối trở thành cỏ nhỏ, còn tu sĩ… chẳng khác gì con kiến!

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, hình như muốn hái sao xuống cũng là việc dễ dàng, Bạch Tiểu Thuần không nhịn được, ngửa mặt lên hét dài!

Tiếng hét làm trời đất nổ vang, chim thú sợ hãi, hung thú run rẩy, nước Thông Thiên Hà nổ tung, ở một đầu của Thông Thiên Hà, con cá sấu vàng ngẩng đầu lên, trong mắt đầy rung động.

"Huyết... Tổ!" Lão tổ đời đầu tiên của Linh Khê Tông Hàn Tông run rẩy, Lý Tử Mặc, Thiết Mộc Chân Nhân,… mặt mày tái nhợt.

"Thực sự… là cử động được..."

"Huyết Khê Nhất Mạch, thực là ghê gớm, rõ ràng là muốn dùng cơ thể Huyết Tổ để đi ngược dòng Thông Thiên Hà!" đám nguyên anh của Huyền Khê Nhất Mạch cũng ngây người.

Các lão tổ còn thế, nói chi đám kim đan, trúc cơ,… ai nấy đều phấn khởi, tu sĩ Huyết Khê kích động quỳ xuống, rống to.

"Bái kiến Huyết Tổ!!"

"Bái kiến Huyết Tổ!!"

Trên chiến thuyền của Linh Khê Tông, Công Tôn Uyển Nhi nhìn Huyết Tổ, nét mặt kì quái, cô cau mày, nhưng lờ mờ nhớ tới cái gì đó, nhưng không thể nào nhớ ra được.

Cô nhìn vào mắt Huyết Tổ, tựa hồ nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, sự âm u trong mắt cô tăng lên thêm một ít.

Một cô gái nữa cũng nhìn Huyết Tổ đầy cổ quái, có kinh hãi, có kính nể, và khó tin.

Đó là.. Trần Mạn Dao.

Không ai thấy, ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không, khi hắn điều khiển Huyết Tổ đứng dậy, trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh mơ hồ.

Thân ảnh ấy mặc một bộ trường bào màu đen, khuôn mặt mơ hồ không rõ, chỉ có thể phân biệt đó là một lão giả, trên người tràn ngập khí tức Tử Vong.

Lão lặng lẽ nhìn Huyết Tổ, ánh mắt mênh mang như đang nhớ lại.

Nếu Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy lão, hắn sẽ nhận ra, lão chính là người thủ lăng năm đó đã cứu hắn một mạng ở Lạc Trần Sơn Mạch!

Một hồi lâu sau, người thủ lăng khẽ thở dài, quay người biến mất...

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận cơ thể mình, Tu La Thân, lại đang từ từ tiếp tục tăng lên!

"Đáng tiếc Huyết Tổ đã vẫn lạc, dù có thể điều khiển thân hình, nhưng cũng không thể nào có được đầy đủ sức mạnh thực sự của ông ta khi còn sống, chỉ thi triển được một phần nhỏ mà thôi." Bạch Tiểu Thuần cảm khái.

Nhưng chỉ một phần nhỏ đó, lão tổ nguyên anh cũng không thể nào chịu nổi!

Giọng Bạch Tiểu Thuần khàn khàn, vang vang bốn phương.

"Huyết Khê Nhất Mạch, tất cả vào trong cơ thể của ta!"

Những đệ tử còn lại của Huyết Khê Tông đều kích động ào ào bay tới, chui vào trong. Huyết Tổ giơ tay, chỉ về phía trước!

"Nghịch Hà Tông... Toàn quân, xuất phát!!"

Huyết Tổ di chuyển, nước sông tản ra, Cự Nhân đi về phía trước!

Lão tổ Hàn Tông của Linh Khê Tông hít sâu, phất tay, Thông Thiên Chiến Thuyền mười vạn trượng ào ào rẽ nước, bám theo sau lưng Huyết Tổ.

Ba chiếc chiến thuyền mở toàn lực, ào ào bay lên trung du!

Tất cả thú trong Thông Thiên Hà đều dạt đi, tránh đường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Tu Vi Đột Phá

Dịch giả: Tiểu Băng

Thông Thiên Hải, giải đất trung tâm của thế giới này, là một hải dương vô tận màu vàng, dù là Nguyên Anh tu sĩ, cũng không dám vượt qua nó nếu không có pháp khí vượt biển.

Chỉ có tu vi thiên nhân cảnh mới dám thử sức vượt qua.

Bốn hướng đông tây nam bắc của Thông Thiên Hải là bốn cửa biển, rộng vô biên.

Tứ đại tông môn ở trên thượng du chính là nằm ở bốn cửa biển này, tông môn ở phía đông, chính là Tinh Không Đạo Cực Tông, từ đông mạch Trường Hà nhìn lại, sau khi chảy qua một đường rất dài không biết bao nhiêu dặm, thông thiên Đông Hà sẽ chia ra bốn nhánh.

Chỗ phân nhánh đó, chính là đông mạch trung du Tu Chân Giới, Tinh Hà Viện, Không Hà Viện, Đạo Hà Viện, Cực Hà Viện... bốn đại tông môn!

Trong cả đông mạch trung du Tu Chân Giới, bốn đại tông môn này chính là bá chủ, mỗi tông môn đều có sức mạnh tuyệt đối, quét ngang tất cả các tông môn nhỏ hơn và các gia tộc tu chân.

Đây là sự áp chế tuyệt đối, dù tứ đại tông hạ du Tu Chân Giới có liên thủ với nhau, cũng không thể trở thành đối thủ của đại tông, lý do chính, chỉ có một!

Chính là lão tổ của hạ du Tu Chân Giới đều là Nguyên Anh, trong khi lão tổ của bốn đại tông môn trung du Tu Chân Giới lại có thiên nhân!

Thiên nhân cảnh!

Đây là cảnh giới trên Nguyên Anh, sự chênh lệch của nó với nguyên anh còn nhiều hơn giữa nguyên anh với kim đan!

Muốn chiến đấu vượt cấp, là chuyện không có khả năng!

Sự nghiền ép này khiến luôn có khát vọng tiêu diệt đại tông trung du của tông môn hạ du Tu Chân Giới trở thành chuyện nghịch thiên không thể nào xảy ra được, và khả năng tu sĩ nguyên anh của hạ du Tu Chân Giới đột phá tu vi bước vào thiên nhân, là cực kỳ bé nhỏ.

Dù có thiên tư hơn người, cơ hội cũng rất xa vời, bởi vì Linh lực ở Thông Thiên Hà khác nhau, vì tài nguyên khác nhau, vì công pháp khác nhau, và vì một nguyên nhân nữa, là khi thiên nhân kiếp phủ xuống, mà không có người hộ pháp, thì chắc chắn cửu tử nhất sinh!

Và một nguyên nhân cực lớn, đó là tông môn trung du, không bao giờ cho phép hạ du dưới trướng xuất hiện thiên nhân để uy hiếp địa vị của họ!

Nhưng những điều này, ngày hôm nay, đã thay đổi, cơ hội ngàn năm một thuở đã xuất hiện!

Không hiểu vì sao Không Hà Viện lại đi chọc giận Tinh Không Đạo Cực Tông, khiến hai vị thiên nhân hạ xuống, giết chết lão tổ thiên nhân của Không Hà Viện, rút hồn, tạo thành một cái thiên nhân hồn cực quý.

Không chỉ vậy, còn giết hơn bảy thành tu sĩ của Không Hà Viện, chí bảo cũng bị phá hủy bảy tám phần.

Thậm chí muốn diệt luôn Không Hà Viện cũng chỉ cần muốn là được, nhưng họ lại không diệt môn, mà bày ra thành một trò chơi!

Cứ ném Không Hà Viện ở đó, tạo cơ hội cho bốn đại tông môn hạ du.

Không Hà Viện bị thương nặng, trở thành món mồi hấp dẫn của khu hạ du. Không Hà Viện làm sao cam tâm, tuy bị chế tài, nhưng cho đến nay, họ vẫn còn đứng vững!

Sau nhiều năm nữa, chỉ cần một người trong tông tấn chức thiên nhân cảnh, họ sẽ trở lại huy hoàng.

Hạ du tứ đại tông hợp nhất, không phải họ không biết, nhưng họ không dám giở trò, vì quy tắc trò chơi Tinh Không Đạo Cực Tông đã định ra, họ không dám biến đổi, nghiến răng chịu đựng sự trừng phạt của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Sơn môn Không Hà Viện xây bên Thông Thiên Hà, Thông Thiên Hà ở khu vực này to hơn khu vực hạ du ít nhất cả mười lần, nhìn từ bờ bên này sang bờ bên kia, chỉ thấy được mơ hồ.

Từ đây, Thông Thiên Hà chảy tiếp xuống dài dằng dặc, sau đó tách ra làm bốn nhánh, chính là đông mạch hạ du Tu Chân Giới.

Lúc này, trong nhánh thứ nhất, một cự nhân khổng lồ lộ nửa người trên mặt sông đang cất bước đi nhanh, nước sông ào ào bị rẽ sang bên, hung linh ác thú trong lòng sông đều bỏ tránh.

Một số tồn tại cường hãn trong lòng sông cũng ngần ngừ, rồi nằm im, để cho cự nhân đi qua lãnh địa.

Trên vai Cự Nhân có một con thỏ.

Sau lưng cự nhân là một chiếc thông thiên chiến thuyền mười vạn trượng rào rạt bay theo, trên chiến thuyền, tu sĩ ngồi chi chít, luôn trong tình trạng đỉnh phong.

Phía sau còn có hai chiếc chiến thuyền, một cái bảy vạn trượng, một cái hơn ba vạn trượng, khí thế như nhau.

"Nhất định sẽ có một ngày... Ta không cần điều khiển thân thể Huyết Tổ, cũng cảm nhận được sự bao la của trời đất!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cất bước, nước sông bị nhấc lên, Huyết Tổ bước một bước, chính là xa mấy ngàn trượng.

Mấy ngày sau, với tốc độ của Huyết Tổ, họ đã tới nơi bắt đầu rẽ nhánh sông!

"Trung du Thông Thiên Hà!!"

"Đây là... Đây là Thông Thiên Hà? Sao lớn quá vậy!"

"Đây nếu là sông, thì chúng ta chỉ được coi là suối thôi!" Tu sĩ tam mạch lao nhao, họ cảm nhận được linh khí ở nơi đây nồng đậm không chỉ gấp mười lần linh khí ở khu vực hạ du của mình đập vào mặt.

Có những người chỉ mới hít có mấy hơi, trong người đã vang lên ken két, hình như linh khí nồng đậm nơi đây đã giúp cơ thể vô thức đột phá giới hạn mà lâu nay vẫn chưa vượt qua được.

"Cái này... Nơi này là trung du, tu vi của ta..."

"Chỉ cần chiến thắng Không Hà Viện, chúng ta sẽ được ở đây, chỉ cần được ở đây, ta nhất định có thể tu hành đến nguyên anh!" nhiều người phấn khởi, những lão tổ Nghịch Hà Tông cũng kích động, họ còn hồi hộp hơn bất cứ ai, vì đối với họ, thiên nhân mới là mục tiêu của họ!

Nếu đứng vững ở đây, với nguồn tài nguyên khổng lồ, linh lực dồi dào, thiên nhân... sẽ không còn là yêu cầu xa vời, lúc đột phá, cũng không sợ có người tới cắt ngang quấy nhiễu, bởi vì... tông môn Trung du, có tư cách xuất hiện thiên nhân!

Bạch Tiểu Thuần há miệng, linh khí ào ạt điên cuồng chui vào trong miệng hắn, chia cho tất cả tu sĩ Huyết Khê Tông trong cơ thể Huyết Tổ, phần còn thừa được Bạch Tiểu Thuần dung nhập hết vào trong người mình.

Tầng thứ chín Linh Hải vốn chỉ còn thiếu chút xíu là hoàn toàn tinh hóa, nên bây giờ chỉ trong một cái chớp mắt, một cái hít vào, đã hoàn toàn Hóa Tinh!

Sau khi hóa tinh, tu vi của Bạch Tiểu Thuần tăng mạnh lên hẳn.

Đây là... Trúc Cơ Đại viên mãn! Chín tầng Linh Hải sau khi Hóa Tinh, dung hợp vào với nhau, tạo thành Thiên Đạo Trúc Cơ Đại viên mãn!

"Trung du..." Bạch Tiểu Thuần vui sướng, cảm thấy mình với khu trung du thật là có duyên, nếu không làm sao mới vừa vào tới là lập tức đột phá như thế...

Linh khí ở đây, dù bị hắn dùng toàn lực của cơ thể Huyết Tổ hít vào, nhưng lại không hề bị tổn thất chút nào, vẫn cứ như vô cùng vô tận.

Bạch Tiểu Thuần điều khiển thân thể Huyết Tổ nhảy lên khỏi Thông Thiên hà, hạ thẳng xuống đường sông của trung du!

Oanh!

Nước sông văng khắp nơi, sóng dâng cuồn cuộn, ba chiếc thông thiên chiến thuyền với khí thế hung hăng, bước vào ranh giới của sông trung du!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Không Dong Tà Thụ

Dịch giả: Tiểu Băng

Con sông trung du rất rộng, khiến Bạch Tiểu Thuần điều khiển thân thể Huyết Tổ bước đi vô cùng thoải mái, linh hoạt hơn hẳn với lúc như đi trong suối hẹp khi trước.

Đáy sông cũng sâu hơn, lút tới ngực Huyết Tổ.

Linh khí nồng đậm giúp tốc độ ba chiếc Thông Thiên Chiến Thuyền tăng vọt lên gấp đôi.

Trên ba chiến thuyền giăng lên tấm bạt lớn, trên viết ba chữ vàng cực lớn!

Nghịch Hà Tông!!

Đây là lần đầu tiên Nghịch Hà Tông xưng danh ở trung du, gió thổi cuồn cuộn, bạt bay phần phật, vô cùng bắt mắt!

Lúc đầu các lão tổ sợ không điều động được cơ thể Huyết Tổ, nên quyết làm ba chiếc Thông Thiên Chiến Thuyền này thật hoành tráng, với hai mục đích, chấn nhiếp và hiệu triệu.

Chấn nhiếp những kẻ mang ý dòm ngó, hiệu triệu những kẻ muốn và họ xây dựng một thế lực mới cho tương lai!

Khu trung du lớn hơn khu hạ du rất nhiều, chỉ cần một tông ở đây cũng đủ dung nạp cả một giới tu chân của hạ du.

Trên đường đi, hai bên bờ sông, thi thoảng có thể nhìn thấy những tông môn, gia tộc tu chân nhỏ, đây toàn là những thế lực có quan hệ đặc thù, nên mới được Không Hà Viện cho phép xây tông môn ở gần Thông Thiên Hà.

Những kẻ này ngày thường đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, đứng với thân phận cao quý của Tu Chân Giới trung du, khinh miệt nhìn xuống tu chân giới hạ du.

Nhưng hiện nay, Không Hà Viện bị chế tài, họ cũng không ngừng thấp thỏm, thấy ba chiếc Thông Thiên Chiến Thuyền ngược dòng đi lên, ai cũng mở to mắt, bị ba chiếc chiến thuyền chấn nhiếp tới mức run run quên cả thở, vì đi trước ba chiếc thuyền đó, còn có một cự nhân khủng bố khiến họ không dám cả nhìn thẳng.

"Bọn họ là... Nghịch Hà Tông?"

"Đến từ Hạ Du Tu Chân Giới..."

"Không ngờ lại có người thực sự muốn đánh Không Hà Viện!" những tông môn, gia tộc tu chân hai bên bờ sông đều bị kinh hãi!

Nhìn theo Chiến Thuyền và Cự Nhân đi xa, những tông môn này lập tức truyền tin tức ra khắp giới tu chân trung du. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả thế lực trong phạm vi Không Hà Viện đều được biết, ba đại viện ở ba mặt kia cũng còn nghe thấy.

Những thế lực tông môn, gia tộc tu chân thuộc Không Hà Viện người sợ hãi, kẻ khẩn trương, kẻ trầm tư, vừa muốn đối kháng, lại vừa chần chừ.

"Đây chính là cơ hội của Nghịch Hà Tông, cũng là cơ hội của Chu thị gia tộc ta!"

"Chờ đến khi Nghịch Hà Tông nguy cấp, chúng ta sẽ xuất hiện, hợp sức với họ và đánh Không Hà Viện, với chiến công này, đủ để bảo vệ gia

tộc ta ít nhất mấy nghìn năm không suy!!"

"Liều mạng, không ra tay bây giờ, còn chờ tới chừng nào!"

Thế là, rất nhiều thế lực bắt đầu xuất quân tới Không Hà Viện.

Và lúc đó, trên Thông Thiên Hà, tốc độ Bạch Tiểu Thuần hơi chậm lại. Các lão tổ đã thảo luận, Không Hà Viện nằm ở đó, tới trễ một hai ngày với Không Hà Viện cũng đâu có khác gì nhau, nhưng đối với Nghịch Hà Tông, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Họ phải đợi đến khi tin tức được truyền khắp bốn phương, đánh động những kẻ muốn đánh cược, gia nhập liên minh và đánh Không Hà Viện.

Bạch Tiểu Thuần thở dài cảm khái, đám lão già này toàn là những con cáo già gian xảo.

Họ tụ lại, tính toán xử lý một cái tông môn, vô cùng triệt để.

"Đánh Không Hà Viện, chúng ta sẽ chia làm ba trận!" đám lão tổ ngồi ngay trên vai Huyết Tổ, lập một vòng cấm chế, tha hồ bàn bạc với nhau.

"Trận thứ nhất đánh từ đường sông. Trận chiến này, chúng ta phải chiến thắng thật nhanh, tốc chiến tốc thắng, vậy mới đủ sức uy hiếp đám gia tộc tu chân và tông môn kia, khiến họ tin tưởng gia nhập với chúng ta!"

"Đúng vậy. Trận chiến thứ hai, chúng ta sẽ đánh trong rừng! Không Hà Viện quá lớn, hai bên đều là rừng rậm, đánh trong rừng, đương nhiên là đánh giáp lá cà, chắc chắn sẽ rất thê thảm, mục tiêu trận thứ hai này, là tới sát sơn môn Không Hà Viện!"

"Hà hà, nên cuộc chiến thứ ba, sẽ là sơn môn chiến!"

"Trận cuối này mới là trận khó nhất. Khó nhằn không phải tu sĩ Không Hà Viện, mà là... Không Dong Tà Thụ mỗi trăm năm phải ăn thịt trăm vạn người một lần! Không Hà Viện Thiên Nhân lão tổ dù đã vẫn

lạc, nhưng Không Dong Tà Thụ đó, theo Ám Tử hồi báo, hình như vẫn còn sống, cái cây đó, có thể đấu với Thiên Nhân a..."

Bạch Tiểu Thuần nghe mà kinh hãi, không thể không lưu ý tới cái tên Không Dong Tà Thụ.

Nửa tháng sau, cuối cùng cũng có một gia tộc tu chân ở bờ sông quy hàng, gia nhập đi theo Nghịch Hà Tông, công kích Không Hà Viện!

Nghịch Hà Tông tuy không cho họ lên chiến thuyền, nhưng cũng hứa hẹn đủ điều.

Qua nửa tháng nữa, tổng cộng đã có mười ba gia tộc tu chân, năm tông môn nhỏ gia nhập vào Nghịch Hà Tông, tạo thành liên minh.

Các thế lực đều đã tới quanh Không Hà Viện, không ngừng xem xét thế cục.

Thấy đã đủ, Nghịch Hà Tông không lề mề nữa, triển khai tốc độ cao nhất, toàn lực bộc phát.

Mấy ngày sau, mọi người đã nhìn thấy trên đầu Thông Thiên Hà có một cây đại thụ rất to vắt ngang qua hai bờ sông, tán rậm rạp che trời!

Đó là một cây dong, tên là Không Dong!

Cây này đã sống rất nhiều năm, thân cây cực to, cao cả mấy vạn trượng, rễ cắm xuống cả hai bên bờ sông, rễ cây rủ xuống lòng sông, rậm rạp chằng chịt, hai bên bờ sông, rễ cây tản sâu dưới đất, mọc lên rất nhiều cây con, tạo thành một khu rừng cực lớn!

Trong rừng nồng mùi máu tanh. Không Dong Thụ, là một loại cây… rất thích ăn máu thịt!

Không Dong Thụ khổng lồ làm cả Nghịch Hà Tông, dù đã được lão tổ sớm nói cho biết, vẫn phải hít sâu vì kinh hãi.

Cây đại thụ này toát rak hí tức tử vong cực mạnh, mặc dù có rất nhiều thân cành đã chết héo, rừng cây hai bên cũng đã bị hủy đi không ít, mang tới cảm giác hỗn độn.

Trên thân cây mẹ, có một dấu bàn tay cực to, ấn sâu vào thân cây, như muốn ấn bẹp chết Không Dong Tà Thụ!

Không Dong Tà Thụ tuy chưa chết, chỉ còn thoi thóp, phát huy được một phần nhỏ sức mạnh của thời toàn thịnh, nhưng vẫn dư sức... Uy hiếp bốn phương!

Không Hà Viện chìm ngập trong âm khí, không hề nhìn thấy một tu sĩ nào, nhưng có rất nhiều đôi mắt tàn nhẫn ở trong rừng Không Dong Thụ không ngừng quan sát người của Nghịch Hà Tông, nhất là Huyết Tổ

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Tấn Công Không Hà Viện

Dịch giả: Tiểu Băng

Cả Thông Thiên Hà tĩnh lặng, Huyết Tổ và ba chiếc chiến thuyền xuất hiện trước sơn môn Không Hà Viện.

Hai bên không ai nói một câu nào, chỉ va chạm ánh mắt với nhau.

Ở đây không có đúng hay sai, dù là Không Hà Viện hay Linh Khê Tông.

Bầu không khí đầy áp lực ngày càng nặng nề, khiến không gian như đặc lại, xung quanh Không Hà Viện, tất cả các thế lực đều đang nhìn vào.

"Phong Thần Tử, bái kiến thượng tông!" Huyết Khê Thủy Tổ Phong Thần Tử hiện ra, cúi chào Không Hà Viện.

"Hàn Tông, bái kiến thượng tông!" Lão tổ đời đầu tiên của Linh Khê Tông xuất hiện thứ hai.

"Xích Hồn, bái kiến thượng tông!"

"La Đan, bái kiến thượng tông!" hai lão tổ mạnh nhất của Huyền Khê Tông và Đan Khê Tông liên tiếp theo ra, bái kiến Không Hà Viện.

Không Hà Viện vẫn im lìm, những đôi mắt trên Không Dong Tà Thụ trở nên phức tạp, sau cả nửa ngày, mới vang lên một giọng nói khàn khàn.

"Phong Thần Tử, Hàn Tông, Xích Hồn, La Đan... Bốn vị đạo hữu, đã lâu không gặp..." một lão giả tóc trắng xóa đi ra, mặt bên phải của lão có một cái bướu như đầu em bé, nhìn rất đáng sợ.

Theo sau lão có bảy tám người, tất cả đều là Nguyên Anh tu sĩ, người mạnh nhất là một lão giả tóc trắng xóa, lão đã là Đại viên mãn, trên người đã thấp thoáng có một tia Thiên Đạo chi ý, chỉ cần có đủ thời gian, lão rất có thể tiến giai thiên nhân.

"Trận chiến hôm nay, không cần nhiều lời, các ngươi hành lễ thế này, đối với lão phu thế là đã đủ, song đây là quy tắc do thượng tông định ra, là đúng hay sai, cũng không phải do hai tông chúng ta quyết định..." Lão giả cười cay đắng.

"Ta chỉ muốn nói một câu, là đám các ngươi..." giọng lão giả nhỏ đi, khiến bốn người Phong Thần Tử không khỏi phải dỏng tai lên cẩn thận lắng nghe, nhưng lão giả mặt có bướu thịt đã đột ngột xen vào, giọng nói lạnh băng đầy oán độc và điên cuồng.

"... Đều phải chết!!"

Lão vừa cất tiếng, không gian xung quanh ba chiếc thông thiên chiến thuyền trở nên vặn vẹo, mấy vạn người từ trong hư vô đi ra, tu vi của họ không đều, nhưng tốc độ cực nhanh, am hiểu phương pháp di chuyển trong không gian, nhanh chóng giết thẳng vào các chiến thuyền.

Bên phía các lão tổ cũng có những người tu vi tương đương xuất hiện xông tới, sát ý cực mạnh!

Rõ là Không Hà Viện muốn thừa lúc Nghịch Hà Tông còn chưa sẵn sàng, muốn ra tay đánh lén, chiếm tiên cơ!

Nhưng ngay lúc Không Hà Viện phát động công kích, trên bầu trời có một tiếng nổ vang, một thanh kiếm khổng lồ đột ngột xuất hiện, hóa thành vô số thanh kiếm nhỏ hơn, cả hơn mấy chục vạn thanh, đồng loạt chém thẳng vào Không Dong Tà Thụ!

Đây chính là Huyền Khê Tông kiếm trận, bố trí kiếm trận này đòi hỏi phải có thời gian, tuy nhiên, nó được kích phát, cũng chứng tỏ các lão tổ của Nghịch Hà Tông vốn chẳng hề có bao nhiêu thành ý!

Đúng là ngươi lợi hại thì ta độc ác, đây là trận đấu quyết định vận mệnh tông môn, không có sự tồn tại của cái gọi là đạo nghĩa, vì như thế sẽ phải trả giá đắt!

Thông thiên chiến thuyền tỏa ánh sáng lóng lánh, tu sĩ Không Hà Viện đều bị cản lại bên ngoài.

Không Dong Tà Thụ lóe sáng, lá cây biến ảo múa may, ngăn cản kiếm trận, đòn đánh lén của cả hai phe đều không giành được tiên cơ, lại còn làm lộ mặt nhau ra, thế nên chả ai thèm nói với nhau lời nào nữa, chiến tranh đã bắt đầu!

Những cành cây của Không Dong Thụ như những con mãng xà hung tàn, mang theo những thân ảnh tu sĩ mơ hồ của Không Hà viện, quất thẳng về phía Nghịch Hà Tông.

Tu sĩ Không Hà Viện đều giỏi về thuật pháp không gian, tốc độ di chuyển cực nhanh, lại giỏi ẩn nấp, Không Hà Viện nổi danh trong tu chân giới chính là về thích khách!

Không Hà Viện, chính là một tông môn thích khách!

Hơn mười vạn tu sĩ Không Hà Viện ồ ạt đánh tới, thân ảnh của họ như đi xuyên qua không gian, đột ngột xuất hiện, cả bầu trời đều có bóng dáng họ, nhưng chỉ trong nháy mắt, họ lại biến mất.

Thuật pháp quỷ dị này đã giúp họ chiếm được ưu thế khi đấu chiến với tu sĩ Nghịch Hà Tông!

Những cành cây của Tà Thụ cũng mang tới sức công kích không kém, những nơi chúng đi qua, gió rít lên ầm ĩ, hai bên bờ sông, không

dong tà thụ đột ngột từ dưới đất mọc lên, hóa thành thụ nhân, gầm lên, nhào vào Thông Thiên Hà.

Những thụ nhân này có cái cao mấy trượng, có cái mấy chục trượng, cũng có cái cao cả trăm trượng, bên trong là tu sĩ Không Hà Viện ngồi điều khiển.

Bạch Tiểu Thuần điều khiển Huyết Tổ chi thân xông tới trước, ngăn cản đa phần công kích của tu sĩ Không Hà Viện, nước sông tung tóe do hắn bước mạnh tới tạo nên bắn vào tu sĩ Không Hà Viện, khiến họ đau đớn, kêu lên thảm thiết.

Không đếm nổi bao nhiêu chiếc cành Tà Thụ ào ạt bay tới, quấn chặt lấy Huyết Tổ chi thân của Bạch Tiểu Thuần.

Cành nào cũng tỏa ra sức mạnh kinh thiên, mang theo ý chí của Không Dong Tà Thụ.

Bạch Tiểu Thuần vung mạnh hai tay, bứt đứt cành tà thụ, hắn biết, nhiệm vụ của hắn, chính là xử lý cây Không Dong Tà Thụ này!

Hắn xông về phía Tà Thụ, liên tay chống đỡ những cành tà thụ không ngừng điên cuồng đánh tới.

Trên thông thiên chiến thuyền, những ánh sáng trận pháp thi nhau bừng sáng, những cự nhân do trận pháp hóa ra gầm lên, lao ra khỏi thuyền.

Kiếm trận trên trời xuất ra những đợt kiếm vũ liên miên, áp chế cả bầu trời, trong Đan Khê Tông, một cái Cự Đỉnh được tế ra, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Ánh sáng ấy như chứa chất độc đặc thù, tu sĩ Không Hà Viện bị chạm phải đều run rẩy, còn tu sĩ Nghịch Hà Tông lại khoan khoái sung sướng, thương thế khôi phục nhanh hơn.

Có Trần Mạn Dao chỉ huy, tu sĩ Đan Khê Tông lấy độc làm chủ, những làn khói độc bay ra, tản khắp bốn phương.

Những tiếng nổ không ngừng vang lên khắp nơi.

Trên bầu trời, ngoài Huyết Khê Tông, lão tổ ba mạch còn lại đều ra tay, đấu với tu sĩ nguyên anh của Không Hà Viện, bất phân thắng bại, dù tu sĩ Nguyên Anh Không Hà Viện số lượng ít hơn Nghịch Hà Tông.

Tuy nhiên, sự áp đảo về số lượng khiến tu sĩ kim đan của Không Hà Viện phải liên tiếp bại lui!

Ba chiếc thông thiên chiến thuyền thi nhau bắn ra những cột sáng hủy diệt to cả trăm trượng.

Trong những cột sáng đó đều ẩn chứa uy áp của thiên nhân Thú Hồn, khiến tu sĩ Không Hà Viện chạm phải nó đều tan thành mây khói ngay tức khắc.

Mục tiêu công kích của những cột sáng, cũng là Không Dong Tà Thụ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Ghim Chặt Tà Thụ

Dịch giả: Tiểu Băng

Mục tiêu của Nghịch Hà Tông cho tới thời điểm này, chính là Không Dong Tà Thụ!

Cột sáng hủy diệt do Thông Thiên Chiến Thuyền bắn ra, đều chỉ mang một mục đích, là quét dọn chướng ngại cho Bạch Tiểu Thuần tới gần Không Dong Tà Thụ.

Ba cột sáng thế như chẻ tre bắn thẳng vào Không Dong Tà Thụ, khiến cây đại thụ rung mạnh, một tiếng gào thê lương mơ hồ từ trong cây vang ra, chấn cho tu sĩ bốn phương ứa máu miệng.

Nhưng Huyết Tổ chi thân thì không sao cả, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ngay trước Không Dong Tà Thụ, xuất ra một quyền, đấm thẳng vào Không Dong Tà Thụ.

Cây đại thụ rung rinh mãnh liệt, cả Thông Thiên Hà ầm lên một con sóng cực lớn, một cái rễ to cả mười trượng, dài ngàn trượng được Không Dong Tà Thụ rút ra khỏi lòng đất, quất thẳng vào Huyết Tổ chi thân.

Phanh!

Huyết Tổ chi thân không sao, nhưng tu sĩ Huyết Khê Tông trong cơ thể Huyết Tổ thì phun máu, Bạch Tiểu Thuần biết thời gian cấp bách, lập tức xuất ra thêm một quyền.

Một quyền của Huyết Tổ chi thân, nếu tu sĩ nguyên anh trúng phải, tất bị trọng thương, nhưng Không Dong Tà Thụ thì lại không!

Tuy vậy, Không Dong Tà Thụ cũng hoảng sợ, nó cảm nhận được đối phương mới chỉ phát ra một phần nhỏ sức mạnh của cự nhân này, nếu đối phương phát huy ra được toàn bộ chiến lực, e là một quyền của nó, dù lúc mình toàn thịnh cũng phải vỡ tung!

Nhưng chỉ một phần nhỏ này cũng khiến nó kinh hãi, nếu nó còn toàn thịnh thì tốt rồi, dù không chắc làm thân hình kia bị tổn thương, nhưng cũng đủ sức đánh chết người điều khiển bên trong đó!

Nhưng bây giờ, muốn làm vậy, nó cũng phải trả giá đắt, Bạch Tiểu Thuần không ngừng công kích, khiến đại thụ lay động mãnh liệt, tu sĩ Không Hà Viện kinh hoàng, muốn xông tới cản.

Song, cái rễ thứ hai, thứ ba, thứ tư đã được Không Dong Tà Thụ rút ra, và công kích Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, chịu đựng bị quất trúng, khu vực trái tim của hắn là chỗ bị ảnh hưởng công kích ít nhất, tuy vậy, hắn cũng ứa máu miệng.

Rồi, cái rễ thứ năm, thứ sáu… đến cái thứ tám được rút ra, thi nhau quất túi bụi, tu sĩ trong cơ thể Huyết Tổ không chịu nổi nữa, liên tiếp ngất xỉu, khiến Bạch Tiểu Thuần thao túng Huyết Tổ chi thân không còn được lưu loát.

Nhưng Không Dong Tà Thụ cũng đã bị Huyết Tổ chi thân oanh kích lủng ra một lỗ!

"Nếu cứ thế này thì không được!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn, thò cả hai tay vào trong lỗ hổng kia, túm mạnh, dùng hết sức lực xé nó ra!

Xoạt một tiếng, những tiếng tru thê lương đồng loạt vang lên từ trong rừng ở hai bên bờ sông, tu sĩ Không Hà Viện rú lên điên cuồng, tu sĩ nguyên anh của Không Hà Viện đang giao chiến trên trời kinh hãi.

Không Dong Tà Thụ bị Bạch Tiểu Thuần xé toang, kêu lên thảm thiết, rung chuyển cả bầu trời.

Nó vùng vẫy giãy giũa, cả trăm chiếc rễ cây to tướng từ dưới Thông Thiên Hà đồng loạt thò lên, công kích Huyết Tổ chi thân.

Tu sĩ trong cơ thể Huyết Tổ đồng loạt phun máu, không còn điều khiển được cơ thể Huyết Tổ.

Hai cái rễ cực to dài cả mấy vạn trượng từ dưới Thông Thiên Hà thò lên.

Hai cái rễ này chẳng những to, mà còn khác hẳn bao nhiêu cái rễ trước, hình như đây chính là rễ cái của Không Dong Tà Thụ, một trái một phải, như hai cây trụ lớn quất mạnh vào Huyết Tổ chi thân!

Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ nhiều, đưa tay trái bắt lấy cái rễ bên trái, kẹp xuống nách, tay phải cũng làm tương tự, kẹp cái rễ bên phải vào nách phải!

Oanh oanh hai tiếng, mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, mọi sức lực điều khiển còn lại, hắn dồn xuống hai chân Huyết Tổ!

"Ta giết không được ngươi, nhưng ta sẽ đóng đinh ngươi xuống đây!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, dùng Huyết Tổ chi thân kẹp chặt hai cái rễ cái của Không Dong Tà Thụ, chìm xuống nước!

Hai cái rễ chính của Không Dong Tà Thụ bị hắn kéo xuống, nó tận lực giãy giụa, gào thét, nhưng không rút ra được.

Rống!!

Không Dong Tà Thụ điên cuồng, nhưng không thay đổi được vận mệnh, bị kéo ngã nghiêng xuống nước.

Nó đã bị giữ chặt, hơn phân nửa thần thông đều khó mà thi triển được, Bạch Tiểu Thuần sử dụng chút sức mạnh cuối cùng, rống lên một

tiếng.

Sóng khí rẽ con sông thành một lối đi, tu sĩ Huyết Khê Tông nhờ sóng khí chi lực bay vọt ra khỏi cơ thể Huyết Tổ, vọt lên trên mặt nước.

Họ đều đã bị thương, nhưng được đỉnh quang của Đan Khê Nhất Mạch bao phủ, vết thương đều nhanh chóng được chữa lành, ba mạch kia cũng đã lướt tới cứu viện, họ nhanh chóng kết thành trận pháp, tạo thành chiến thuật châu chấu đặc trưng của Huyết Khê Tông!

Bảy tu sĩ nguyên anh hóa thành bảy cái cầu vồng, lao lên gia nhập vào trận chiến nguyên anh trên không!

Sự xuất hiện của họ khiến cán cân cuộc chiến bị nghiêng đi!

Mặt trận Kim Đan đã nghiêng, càng thêm nghiêng!

Người cuối cùng thoát ra khỏi miệng Huyết Tổ là Bạch Tiểu Thuần, hắn vừa lao lên tới mặt sông, là phun máu tươi, song ngay khi hắn lao lên, từ Linh Khê Tông đã có tám tu sĩ bay tới.

Tám người này, Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, chính là tám người và hắn tạo thành Chủng Đạo Đệ Cửu Trận, cả bọn không chút chần chừ, và Bạch Tiểu Thuần tạo thành trận pháp.

"Hợp trận!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, oanh một tiếng, ánh sáng quanh thân chín người dung hợp lại với nhau, một cự nhân cao trăm trượng do trận pháp hóa thân hiện ra giữa không trung, tay phải nhấc lên, một thanh kiếm đỏ do huyết khí của tu sĩ trung phong Huyết Khê Nhất Mạch ngưng tụ ra xuất hiện trên tay cự nhân!

Cự nhân chém mạnh ra sau lưng một nhát, khiến một cành Tà Thụ ý đồ đánh lén bị chém thành hai khúc!

Oành!

Biến hóa kinh thiên động địa khiến những ai nhìn thấy đều chấn động, nhất là những gia tộc và tông môn tu chân đang ở xung quanh quan sát run rẩy, da đầu run lên.

Họ đã bị biểu hiện thực lực và quyết tâm của Nghịch Hà Tông làm cho chấn kinh.

Nhất là cuộc chiến của Huyết Tổ Cự Nhân và Không Dong Tà Thụ làm cả đời họ cũng không thể nào quên được, và hiện thời, dù Nguyên Anh chiến, hay Kim Đan chiến, Không Hà Viện... đều đang ở hạ phong!

Không Dong Tà Thụ bị Huyết Tổ Cự Nhân kềm chế, khiến các tu sĩ của những thế lực này đều bị kích động, hơi thở trở nên dồn dập hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Trúc Cơ Bất Diệt

Dịch giả: Tiểu Băng

Trên Thông Thiên Hà, chiến ý ngập trời, Nghịch Hà Tông và Không Hà Viện chém giết nhau vô cùng thê thảm!

Tuy lão tổ chiến và Kim Đan chiến, Nghịch Hà Tông đều chiếm ưu thế, nhưng trong Trúc Cơ chiến và Ngưng Khí chiến, chiến thuật ám sát của Không Hà Viện đã khiến tu sĩ bốn mạch của Nghịch Hà Tông đều phải đau đầu, chỉ cần hơi sơ sẩy một cái là mất mạng ngay tức khắc.

Không Hà Viện là trung du tông môn, tuy bị Tinh Không Đạo Cực Tông kềm hãm làm những cao thủ chiến lực cao cường và trung cấp bị tổn thất khá nhiều, nhưng tu sĩ cấp thấp thì không tổn thất bao nhiêu cả.

Thế nên trận địa cấp thấp diễn ra vô cùng thảm thiết, may mà Nghịch Hà Tông Tứ Mạch đã có bước phát triển sau cuộc đại chiến hạ du, nhất là đã quen với tông môn chiến quy mô lớn, nên sau lúc đầu còn hơi lúng túng, về sau đã dần dần lấy lại được thế giằng co.

Cục diện này rất có lợi cho Nghịch Hà Tông, chỉ cần lão tổ chiến hoặc Kim Đan chiến chiến thắng, thì họ hoàn toàn có thể nghiền ép Không Hà Viện!

Những tông môn và gia tộc tu chân đã lựa chọn gia nhập Nghịch Hà Tông, tuy lén lén lút lút, nhưng vẫn thò vào hỗ trợ Nghịch Hà Tông.

Thượng Quan Thiên Hữu điều khiển hóa thân tung hoành ngang dọc, phi kiếm tạo thành võng kiếm vây quanh hắn, rất là nổi bật.

Quỷ Nha lặng lẽ hơn hẳn, nhưng ra tay lúc nào cũng ác liệt, quỷ khí đầy trời, những chiếc quỷ thủ đen thui đột ngột xuất hiện, giết chết kẻ địch.

Hầu Vân Phi, Công Tôn Vân, những thiên kiêu đến từ Huyết Khê Nhất Mạch Tống Khuyết, Huyết Mai, Thần Toán Tử, Cổ Liệt, Tống Quân Uyển, cùng ba đại Huyết Tử và các trưởng lão, người nào cũng thể hiện sáng chói trên chiến trường.

Tương tự còn có Huyền Khê Nhất Mạch Cửu Đảo, hắn đã khôi phục thương thế, thường ngày luôn phải tránh né Bạch Tiểu Thuần, hiện giờ đã có cơ hội phát tiết.

Đệ tử Đan Khê Tông chỉ có một thiên kiêu là Trần Mạn Dao, cô gái này rất không tầm thường, chỉ huy đại quân tu sĩ Đan Khê Tông, lấy độc và chữa thương làm chủ, cứ ba năm người một đội, hoặc tung khói độc, hoặc đi cứu viện.

Nhờ sự có mặt của Đan Khê Tông, trận giằng co trở nên có lợi cho Nghịch Hà Tông.

Trần Mạn Dao còn thể hiện được tài năng về bày trận, mấy vạn tu sĩ Đan Khê không một chút lộn xộn, ai nấy hành sự đều đâu vào đấy.

Trần Mạn Dao không ngừng ban ra mệnh lệnh, mắt quét khắp chiến trường, cô đã thực sự tỏa sáng, trở thành người thứ hai bị Không Hà Viện để mắt tới.

Người thứ nhất ấy à, chính là kẻ chui ra từ trong Huyết Tổ chi thân, hóa thân thành cự nhân trận pháp, đang vung vẩy cây huyết kiếm cực to do huyết khí ngưng tụ thành kia kìa, Bạch Tiểu Thuần!

Bất kì ai cũng nhìn ra được ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần và Huyết Tổ chính là một người!

Huống hồ tuy Không Hà Viện không thể thò xuống quấy nhiễu hạ du Tu Chân Giới, nhưng tin tức của hạ du đương nhiên họ đều biết rõ, biết ai mới là kẻ khiến cho Hạ du Tu Chân Giới nhất thống.

Thế nên Bạch Tiểu Thuần chỉ vừa mới xuất hiện, là lập tức bị Không Hà Viện nhắm thẳng vào, đa số thích khách đều là xông tới công kích Bạch Tiểu Thuần.

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, chiến trường này khiến hắn ngỡ mình như trở về cuộc chiến ở Lạc Trần sơn mạch, cuộc chiến ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, cuộc chiến ở Hùng Thành, hắn rống to, huyết khí cuồn cuộn dâng trào, tăng cường chiến lực cho tu sĩ Huyết Khê Nhất Mạch.

"Chết!!" Bạch Tiểu Thuần chém thẳng vào một thụ nhân đang vọt tới.

Xung quanh hắn đột ngột xuất hiện bảy tám tu sĩ Trúc Cơ từ trong hư không hiện ra, tất cả đều đồng loạt công kích về phía hắn.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần chém thụ nhân làm hai, sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh cực to, là bất tử Tu La thân của hắn!

Bất Tử Tu La thân như trở thành một hóa thân thứ hai, các tu sĩ Trúc Cơ khi công kích trúng vào nó, sự phản chấn khiến họ đều phun máu, không thể nào tin được.

"Không thể nào!!"

"Đây là cơ thể gì, sao đạt được tới mức này!!"

"Chết tiệt, cái này hình như đã đạt tới mức độ Trúc Cơ bất diệt!!"

Họ nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn thấy quỷ, nhanh nhẹn lùi lại, toàn lực bỏ chạy.

"Trúc Cơ bất diệt?" Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết chỉ một cái, huyết kiếm khổng lồ trong tay nổ tung, hóa thành vô vàn huyết khí,

ngưng tụ thành một cơn gió lốc với vô vàn huyết kiếm nho nhỏ quét ngang bốn phương.

Đám tu sĩ Trúc Cơ chạy chưa được bao xa đã bị cơn gió lốc huyết kiếm bao phủ, cơn gió cuốn qua, họ đều biến mất.

Cảnh này khiến tu sĩ Không Hà Viện quanh đó đều ngừng thở. Tu sĩ Nghịch Hà Tông trên chiến trường đã chết rất nhiều, đa số đều chết vì thích khách, Bạch Tiểu Thuần đầy thù hận lao ra, né Không Dong Thụ, chuyên tìm thích khách để trả thù.

Những thích khách bị hắn túm được đều bị Tu La thân của Bạch Tiểu Thuần đụng cho nát nhừ.

Các thích khách không dám tới gần Bạch Tiểu Thuần nữa, Bạch Tiểu Thuần đang định tiếp tục truy kích, thì sau lưng hắn đã xuất hiện một thụ nhân to gấp đôi các thụ nhân bình thường xông tới!

Mắt thụ nhân này lấp lóe tà dị, trên cơ thể còn vương mấy cái đầu lâu, đều là đệ tử Linh Khê Tông, khiến Bạch Tiểu Thuần điên tiết.

"Trúc Cơ bất diệt? Là cảnh giới vô địch? Chỉ là một tiểu tử hạ du, để ta cho ngươi biết cái gì mới là cảnh giới vô địch, cái gì mới gọi là thân thể Trúc Cơ bất diệt!" trên tà thụ xuất hiện gương mặt một thanh niên với đôi mắt đầy oán độc và điên cuồng.

" Thiên kiêu Không Hà Viện?"

"Mỗi lần nhìn thấy kiểu điên cuồng này, đều làm ta sinh ra xúc động muốn giúp người ta tỉnh táo ra..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, lập tức thi triển Hám Sơn Chàng.

Hám Sơn Chàng vừa ra, uy lực đại tăng!

Sau lưng hắn xuất hiện Tu La thân thứ hai, hai đại Tu La thân chồng lên nhau, uy lực tăng lên một lần nữa!

Tốc độ của hắn cực nhanh, thụ nhân kia còn chưa kịp làm gì, Bạch Tiểu Thuần đã hóa thành tàn ảnh, tông thẳng vào thụ nhân.

Thụ nhân kia bị tông văng ngược đi như diều đứt dây, bay vào trong rừng bờ sông bên kia, tạo nên một âm thanh rất lớn khi rơi xuống đất.

Sau đó... không còn âm thanh gì nữa.

"Hình như như thế không được lịch sự lắm?" Bạch Tiểu Thuần đắc ý, ra vẻ kinh ngạc lên tiếng, tám người còn lại trong trận pháp hóa thân của hắn đều cười khổ, rõ ràng ai cũng nhìn ra là Bạch Tiểu Thuần cố ý, Hám Sơn Chàng của hắn, có mấy ai bị hắn tông vào mà không bay...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Nhất Định Có Người Bảo Vệ Ta

Dịch giả: Tiểu Băng

Bên bờ Không Hà Viện, trong rừng, trong một cái hố cực sâu...

Trong hố là một cây Không Dong Thụ vỡ vụn, thật lâu sau, từ trong đó mới có một bóng người run rẩy cố gắng bò ra, chính là tên thiên kiêu mới kêu gào ban nãy.

Trên mặt hắn không còn sự kiêu ngạo, hay điên cuồng, mà chỉ có sợ hãi và sợ hãi. Hắn không dám tới bờ Thông Thiên Hà nữa, mà khoanh chân ngồi xuống, trong lòng rất sợ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần rất là đắc ý, từ lúc ra khỏi cơ thể Huyết Tổ hắn đã phát hiện ra trong thời gian điều khiển Huyết Tổ, Bất Tử Trường Sinh công của hắn đã tăng tiến mạnh mẽ, đã tạo ra được bộ Tu La thân thứ hai.

Nhưng hắn biết ngoài chiến trường, hắn nhất định sẽ bị người ta chú ý, thế nên mới cố nhịn không bày nó ra, chính là để chờ tới lúc có kẻ tưởng hắn dễ ăn nhào tới ăn hiếp, hắn mới lôi ra, đánh cho kẻ đó văng về.

Nhìn theo tên thiên kiêu cuồng vọng bị mình hất bay, tới giờ vẫn chưa thấy lại bóng dáng, Bạch Tiểu Thuần vô cùng sung sướng.

"Cho đáng đời giỏi ăn hiếp người ta!"

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng, tu sĩ Không Hà Viện quanh đấy đều nhìn hắn mà kinh sợ, không còn ai dám tới khiêu chiến hắn nữa,

cả Không Dong Tử Thụ cũng run rẩy mà né hắn ra.

Họ né tránh hắn, nhưng trong lòng rất uất nghẹn, hận không thể đập nát cái trận pháp hóa thân của hắn, để Bạch Tiểu Thuần phải thò ra chiến đấu một mình, đến lúc đó, họ sẽ cho hắn biết, không có trận pháp hỗ trợ, hắn chẳng là cái đinh gì hết!

"Chết tiệt, ta không tin hắn sẽ trốn mãi được trong cái trận pháp hóa thân đó!"

"Hừ, chỉ cần hắn đi ra, ta nhất định sẽ phải xem chiến lực thật sự của hắn có được bao nhiêu!" tu sĩ Không Hà Viện thầm nhủ, nhưng thấy Bạch Tiểu Thuần vọt tới chỗ mình, lại phải không cam lòng tránh đi.

"Né cái gì, quyết chiến đi chứ!"

"Tới đây!" Bạch Tiểu Thuần đắc chí rống to, nhìn mình đi tới đâu, người Không Hà Viện dạt ra tới đó, trong lòng vô cùng thích chí.

Không lâu sau, trên chiến trường Kim Đan, phe Nghịch Hà Tông cuối cùng cũng đã phát huy được ưu thế về số lượng, giành thế áp đảo, đánh cho tu sĩ Không Hà Viện trọng thương.

Tu sĩ Kim Đan bắt đầu mất mạng, tu sĩ của cả Không Hà Viện cũng dần phải lùi lại, khí thế yếu hẳn đi, không ngừng bị tu sĩ Kim Đan của Nghịch Hà Tông với số lượng áp đảo hơn hẳn đuổi theo, giết chết!

Tương tự, cuối cùng cũng có Thái Thượng Trưởng Lão Nghịch Hà Tông trở nên rảnh tay, xông vào trận chiến, khiến tu sĩ Nghịch Hà Tông Tứ Mạch phấn khởi, toàn lực công kích.

Lão giả nguyên anh sắp đạt thiên nhân của Không Hà Viện bi ai, hét to một tiếng, hất văng đám vây công Phong thần tử, Hàn Tông và Xích Hồn của Nghịch Hà Tông, chỉ vào Không Dong Tà Thụ.

"Thủ hộ sơn môn, mở tông môn đại trận!"

Một màn sáng màu xanh lục cực to từ cây Không Dong Tà Thụ bùng ra, bao phủ bốn phương, mang theo lực hút cực mạnh.

Lực hút kia nhằm vào tu sĩ Không Hà Viện, chỉ trong chớp mắt, tất cả tu sĩ Không Hà Viện đều được hút lên cây Không Dong Tà Thụ!

Trận pháp hoàn toàn phong bế Thông Thiên Hà, chặn đứt đường công kích của Nghịch Hà Tông!

Trận pháp này của Không Dong Tà Thụ chưa hoàn hảo, mà bị hai lỗ hổng to, một lỗ bên trái, một lỗ bên phải!

Hai lỗ hổng đó đã làm trận pháp bị yếu hẳn.

"Bỏ Thông Thiên Hà, tản vào rừng hai bên bờ sông, thực hiện trận chiến thứ hai... cùng giết vào... sơn môn Không Hà Viện!" lão tổ Hàn Tông quát to, Huyết Khê mạnh nhất và Đan Khê yếu nhất hợp vào với nhau, nhảy lên bờ trái, hai tông còn lại, nhảy lên bờ phải, cùng nhắm thẳng vào sơn môn.

Cuộc chiến trong rừng bắt đầu!

Trong rừng cây cối rậm rạp, không thích hợp cho trận pháp Cự Nhân và với Huyền Khê Khôi Lỗi chiến đấu, thế nên trận chiến này, đều hoàn toàn dực vào sức mạnh cá nhân!

Tu sĩ Không Hà Viện vội vàng tản vào trong rừng, lập phòng tuyến cản lại.

Trên trời, Nguyên Anh chiến, lại diễn ra!

Trận này độ nguy hiểm cao, nên đa phần đệ tử nội môn đều ở lại thông thiên chiến thuyền, không tham gia chiến đấu.

Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ trở lên mới có tư cách tham dự, vì hiện giờ không còn trận pháp bảo vệ, nếu lỡ bị thương thì e rằng khả năng tử thương nhất định sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng đây... chính là chiến tranh!

Để cổ vũ tinh thần, các lão tổ của Nghịch Hà Tông đã cho phép mọi chiến lợi phẩm thu hoạch được từ chiến đấu trong rừng sẽ hoàn toàn thuộc về cá nhân, không cần phải giao nộp cho tông môn!

Nhưng tuyệt đối nghiêm cấm không được tự giết lẫn nhau, nếu vi phạm sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Trận pháp hóa thân của Bạch Tiểu Thuần cũng tan vỡ, chín người tản ra, tự mình xông vào rừng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn khu rừng trước mặt, theo hắn thấy, khu rừng này rất giống khu rừng ở Lạc Trần Sơn Mạch.

"Ta là người quan trọng, nhất định là có người âm thầm bảo vệ cho ta..." Bạch Tiểu Thuần tự động viên bản thân, vỗ vào túi trữ vật, trong tay xuất hiện rất nhiều Phù Lục, hắn dán hết phù lục lên người, quanh người hắn lập tức xuất hiện cả trăm màn sáng chất chồng lên nhau, số lượng nhiều tới mức đếm không nổi.

Làm xong, Bạch Tiểu Thuần mới phóng vào rừng, mục tiêu là sơn môn Không Hà Viện xa xa.

Trong rừng ẩm ướt, những tiếng kêu thảm thiết vang khắp xung quanh, có của Không Hà Viện, cũng có của Nghịch Hà Tông, Bạch Tiểu Thuần đang bay bỗng nhiên ngừng lại, né sang bên, ngay tại chỗ cũ của hắn xuất hiện bốn tu sĩ Trúc Cơ Không Hà Viện, hai người xuất chưởng đánh thẳng vào chỗ hắn vừa mới đứng.

Hai người còn lại, thì đánh vào màn sáng bảo vệ trên người hắn.

Một số màn sáng bị đánh vỡ, nhưng số còn lại rất nhiều, tạo sức bắn ngược làm hai tu sĩ Trúc Cơ kia đều bị hất lùi, khí huyết nhộn nhạo, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tông thẳng vào một tu sĩ.

Tu sĩ kia kêu lên thảm thiết, máu tươi phun ra, nội tạng vỡ vụn, bị hất văng ra ngoài hơn mười trượng, nhìn là biết không sống nổi.

Tay phải Bạch Tiểu Thuần hóa thành màu đen, hút lấy tu sĩ thứ hai, bóp mạnh vào cổ.

Toái Hầu Tỏa!

Tu sĩ kia mở to mắt, khí tuyệt bỏ mình!

Hai người còn lại vội lùi nhanh, họ vốn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nên định cùng nhau xông tới giết, không ngờ Bạch Tiểu Thuần không có trận pháp hóa thân bảo vệ mà lại mạnh khủng bố đến như vậy!

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã giơ tay lên, ngưng tụ huyết khí, chém mạnh một cái, một lưỡi đao huyết quang to cả mười trượng được ngưng tụ ra, lướt qua một đường.

Hai tu sĩ kia không thể tin được cúi đầu xuống nhìn, cơ thể họ đã bị chém thành hai đoạn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Phượng Vũ Thê Minh

Dịch giả: Tiểu Băng

Một âm thanh bén nhọn quỷ dị từ sơn môn Không Hà Viện xa xa đột nhiên vang lên, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

"Hì hì, hì hì..." tiếng cười quỷ dị, ai nghe thấy cũng lạnh run cả người từ trong ra ngoài.

Một làn cầu vồng từ trong Không Hà Viện bay ra, lơ lửng giữa không trung, là một... Con rối!

Con rối chỉ cao chừng ba thước, ăn mặc rách rưới, mặt cười quỷ dị, tóc lơ thơ chỉ có mấy cọng!

Giống như con búp bê đồ chơi trẻ con bị vứt đi, nhưng lại lơ lửng giữa không trung, tản mát ra khí tức kinh người, tiếng cười quỷ dị cũng là từ nó vang ra.

Đôi mắt nó bắn ra tia sáng đỏ rực, nhoáng một cái, nó đã xuất hiện trước mặt một tu sĩ Nghịch Hà Tông, tu sĩ mở to mắt nhìn nó, rồi oanh một tiếng, đầu hắn nổ tung, máu và não văng tứ tung, con rối lại vang lên tiếng cười.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần tê rần.

"Chí bảo của Không Hà Viện?"

Trong rừng, Công Tôn Uyển Nhi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn con rối, trong mắt đầy khinh miệt.

Lại một làn cầu vồng ào ào bay tới, là chí bảo của Huyết Khê Tông... Đạo Thảo Nhân!

Đạo Thảo Nhân cầm tấm da người trên tay mặc vào người, bay thẳng tới chỗ con rối của Không Hà Viện.

Hai thứ vốn không thuộc về nhân gian, bắt đầu đánh giết nhau ngay giữa không trung!

Tu sĩ Nghịch Hà Tông thở phào, Bạch Tiểu Thuần và đám tu sĩ Kim Đan lại biến sắc!

"Nếu con búp bê này là chí bảo của Không Hà Viện thì không sao, nhưng nếu nó không phải là chí bảo của Không Hà Viện, mà chỉ là một bảo bối bình thường thì sao? Chỉ một bảo bối bình thường đã khiến chí bảo của Huyết Khê Tông phải ra tay, vậy đến khi Không Hà Viện xuất ra chí bảo thật sự, thì phải làm sao?"

Bạch Tiểu Thuần run run, hắn nhìn kiểu gì, cũng cảm thấy con búp bê kia không giống như là chí bảo, nếu bảo Không Dong Tà Thụ là chí bảo, hắn không biết trong Không Hà Viện còn chí bảo cỡ nào nữa.

Lại một thứ từ trong sơn môn Không Hà Viện bay ra, lần này là một cái xác quấn vải, vải quấn lốm đốm máu đã ngả màu nâu, khí tức nó tỏa ra còn mạnh hơn con búp bê rách nát ban nãy!

Một làn khói từ đằng xa bay lại, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, hóa thành một đạo sĩ trung niên đầy uy nghiêm, bước ra chặn xác ướp!

Chí bảo của Huyền Khê Tông!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lấy ra thêm một mớ phù văn dán lên người, thu lấy bốn cái túi trữ vật, rồi cẩn thận từ từ bước tới.

Hắn tận lực không để ý tới cuộc chiến trên bầu trời, mà dồn hết tâm trí để ý chung quanh, bỗng hắn khựng lại, tay bấm pháp quyết chỉ vào

một chỗ cách đó không xa, một cái đỉnh tím xuất hiện, đập xuống một cái.

Oanh một tiếng, chỗ đó bị đánh thành một cái hố sâu, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, mở ra con mắt thứ ba, nhìn thấy một bóng người ở bên cạnh đại đỉnh.

Bạch Tiểu Thuần lao tới, đấm ra một quyền.

Thân ảnh kia ngạc nhiên, lùi nhanh, nhưng vẫn bị dư chấn làm phun máu, hiện nguyên hình là một nam tử trung niên, kinh hãi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi nhìn thấy được ta!!" Y vừa nói, vừa không dừng chân tiếp tục lùi lại, Bạch Tiểu Thuần xòe cánh sau lưng, ào tới đuổi theo, giơ chân đạp một cái.

Tu sĩ kia đã toàn lực ngăn cản, còn lấy ra lấy nhiều pháp bảo phòng vệ nhưng đều không có tác dụng, một cước của Bạch Tiểu Thuần làm pháp bảo vỡ vụn, nội tạng của tu sĩ bị đạp nát bấy, mất mạng ngay tức khắc.

Bạch Tiểu Thuần thu túi trữ vật, tiếp tục đi, suốt đường đều mở pháp nhãn, những kẻ ẩn thân cũng không thoát được pháp nhãn của hắn, hắn còn mở rộng phạm vi, cứu viện những đồngmôn khác trên đường đi.

Một đường đi, hắn nhìn thấy rất nhiều thi thể, có của phe ta, có của phe địch, làm lòng hắn trầm xuống, sát khí trên người hắn càng tăng...

"Đây là tu hành..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, đạo lý này hắn hiểu, giống như hồi ở Lạc Trần sơn mạch, ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, ở Hùng Thành, tuy hắn hiểu nhưng những lúc như vậy, trong lòng hắn đều nặng nề, phức tạp.

Bạch Tiểu Thuần chợt nghe xa xa có tiếng Hi..i...iiii dồn dập, âm điệu có vẻ lo lắng, bi ai, làm người ta bồn chồn.

Bạch Tiểu Thuần giật thót, hắn nhận ra âm thanh này.

"Chim phượng?" Bạch Tiểu Thuần lập tức tăng tốc chạy về phía phát ra âm thanh kia, nhìn thấy con chim phượng năm đó ăn phải Phát Tình Đan của hắn, cơ thể nó đẫm máu, nhưng nó như nổi điên, không ngừng điên cuồng công kích một nữ tử mặc trường bào đen.

Cô gái này mặt rất lạnh, trên mặt có một vết sẹo dài, mắt đầy sát khí, khí tức nguy hiểm.

Trong tay ả cầm đầu lâu một lão giả, mắt vẫn còn mở to như không tin được mình đã chết.

Trên mặt đất có một xác chết không đầu, mặc trang phục của Linh Khê Nhất Mạch, máu vẫn còn tươi.

"Chu trưởng lão!!" Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn cái đầu lâu.

Thi thể kia chính là Chu trưởng lão Hương Vân Sơn của Linh Khê, người thay thế Lý Thanh Hậu làm chưởng tọa Hương Vân Sơn!

Bạch Tiểu Thuần run run, hắn nhớ tới rất nhiều hình ảnh...

Lúc hắn mới lên núi, cùng với đám Trương Đại Bàn nộp vật quý cho Chu trưởng lão...

Chim phượng của Chu trưởng lão chĩa thẳng vào hắn, mách tội hắn đã làm hại hình ảnh của nó...

Chu trưởng lão giận dữ đuổi riết theo hắn...

Tư cách chiến hai bờ nam bắc, bị Chu trưởng lão dọa, chạy bán sống bán chết, vô ý giành đệ nhất...

Hắn nhìn ả kia chằm chằm, tay nắm chặt giận dữ!

Chim phượng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, kêu lên đau buồn, bay tới chỗ hắn, ả kia cười khẩy, chỉ vào nó một cái.

Một làn khí đen bay ra, tản rộng, định nuốt chửng chim phượng.

"Ngươi muốn chết!!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, bước tới chắn cho chim phượng, đấm một quyền vào làn khí đen!

Khí ten vỡ ra, nhưng không tiêu tán, mà ngưng tụ thành thân ảnh của ả kia!

Hình dáng ban nãy của ả trở thành tàn ảnh, hình ảnh do hắc vụ tạo thành lại thành chân thân, đứng ngay trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cười khinh miệt, chỉ thẳng vào mi tâm Bạch Tiểu Thuần!

Khoảng cách quá gần, căn bản không thể nào tránh kịp, mà Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý muốn tránh, Bất Tử Trường Sinh Công bộc phát, hắn không lùi, mà còn xông tới!

Nữ tử biến sắc, không ngờ Bạch Tiểu Thuần liều mạng, không thu tay lại kịp, ngón tay bị trán Bạch Tiểu Thuần tông vào, cong hẳn lại, nữ tử bị hất lùi.

"Không có thời gian dây dưa với ngươi!" Nữ tử khàn khàn lên tiếng, xoay người định đi.

"Nhưng ta lại không định tha cho ngươi!" mi tâm Bạch Tiểu Thuần bị thương, nhưng hắc mặc kệ, tay phải bấm pháp quyết, ấn xuống đất.

"Huyết Sát Giới!"

Oanh, từ cơ thể hắn bùng ra huyết khí, tạo thành phong ấn, ngưng tụ thành giới, không cho ả kia rời đi! ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Nghiền Ép Toàn Diện

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ngươi muốn chết!!" Nữ tử kia nổi giận, ả là Trúc Cơ đại viên mãn, chuyên tu về giết người, đã giết rất nhiều tu sĩ đại viên mãn, vốn ả đang có nhiệm vụ khác, lại cảm thấy Bạch Tiểu Thuần cũng không tầm thường, sợ chậm trễ thời gian, nên mới định bỏ đi.

Nhưng thấy đối phương không biết tốt xấu đòi quấn lấy mình, khiến ả nổi giận.

Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái vào thi thể không đầu của Chu trưởng lão trên mặt đất.

Máu của Chu trưởng lão tụ lại, thành một thành kiếm máu lơ lửng giữa không trung!

"Đừng vội... ta sẽ dùng kiếm này, lấy mạng ngươi!"

Ả kia cười, nhưng trong lòng đã cảm thấy bất an.

"Nếu đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" cơ thể nữ tử trở nên mơ hồ, chín làn hắc khí từ cơ thể ả tỏa ra ngoài, hóa thành chín mảng sương mù, từ chín phương hướng khác nhau cùng bay tới công kích Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vung tay, khí tím trào ra, hóa thành cái đỉnh tím to cả trăm trượng, bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào trong, như bảo vệ.

Oanh!

Chính mảng sương đen va chạm vào đỉnh tím, tạo nên một tiếng nổ rung trời.

Đại đỉnh chấn động, lắc lư như muốn vỡ.

"Chết!" nữ tử hiện ra từ hư vô, chỉ một cái.

Chính mảng sương hóa thành những cái lá đen, gân lá hiện lên rõ ràng, lượn quanh đại đỉnh.

Những chiếc lá đen như những lưỡi dao chém vào đỉnh, làm đại đỉnh vỡ thành nhiều mảnh, những chiếc lá tiếp tục chém vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, một cái dù đen xuất hiện.

Vĩnh Dạ tán!

Bạch Tiểu Thuần mở dù, hoàn toàn che chắn cho Bạch Tiểu Thuần, thân dù tỏa ra một làn sáng màu đen kịt.

Một lực hút cực mạnh xuất hiện từ cây dù, khiến ả kia biến sắc, cả người run rẩy, mắt thường cũng thấy được cơ thể ả đang héo hắn đi, một tia khí trắng từ thất khiếu của ả bay ra, bị hút vào cây dù.

Đó chính là sinh cơ của ả!

"Đó là cái gì?!" Nữ tử run rẩy, kêu lên thê lương muốn bỏ chạy, nhưng cơ thể ả như bị đóng đinh, không thể nào di chuyển được, sinh cơ trong người đã bị hút mất mấy phần, tóc trở nên bạc trắng, ả cắn mạnh vào lưỡi, quyết định tự bạo!

Cơ thể ả phát ra một luồng sức bật, giúp ả thoát ra khỏi lực hút của cây dù, lùi lại được hơn mười trượng, ả phun máu, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy oán độc.

Cơ thể ả mờ đi, định nhập vào hư không, bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi Vĩnh Dạ tán, vọt tới đuổi theo, trong lòng cảm thấy đáng tiếc.

Cô gái này quả không hổ là thiên kiêu Không Hà Viện, chỉ còn cách Kim Đan có một chút xíu, cũng chỉ thiếu chút xíu nữa là hắn đã thành công, nhưng tu vi của Bạch Tiểu Thuần muốn điều khiển cây dù này cũng là hơi quá sức, nên ả mới chạy thoát được.

Cô gái nhanh chóng biến mất, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã gầm lên, mở ra Thông Thiên Pháp Nhãn.

Hắn vung tay, tung một quyền vào không khí.

Oanh một tiếng, một bóng người hiện ra, miệng phun máu, nhìn hắn không tin nổi.

"Hắn tìm được mình!"

"Đáng chết, sao Nghịch Hà Tông lại có kẻ thế này, tu vi không kém, thân thể cường hãn, thuật pháp quỷ dị, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhất là lại còn khắc chế được ta!" Nữ tử run người, biết mình không chạy thoát được, chuyển sang quyết tâm liều mạng!

"Nghịch Huyết Không Linh!" thảo mộc chi khí từ trong người nữ tử tỏa ra, lan khắp xung quanh.

Ánh sáng xanh lục rực rỡ, những mảng thảo mộc mọc ra từ trên người ả, khiến ả như muốn dung hợp với khu rừng xung quanh, thảo mộc khắp nơi điên cuồng vặn vẹo, bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Kẻ giao chiến với Bạch Tiểu Thuần bây giờ không còn chỉ là một mình ả, mà là tất cả cây cỏ của khu rừng này!

"Xem ngươi làm sao khắc chế!" Nữ tử sát ý ngút trời, cây cỏ, cành, lá tạo thành một cơn gió lốc cao cả trăm trượng, khiến phong ấn Huyết Giới rung rinh muốn vỡ,.

"Ta khắc chế cho ngươi xem!" Bạch Tiểu Thuần lạnh tanh, hai tay vung ra, miệng đọc bốn chữ!

"Thảo mộc, giai binh!"

Ô...ô...n...g!

Tóc Bạch Tiểu Thuần bay phần phật, khí thế kinh người, cơn phong mạo do thảo mộc hình thành khi tới chỗ Bạch Tiểu Thuần lập tức ngừng lại, phong bạo mặc dù vẫn còn, nhưng rõ ràng có hai làn ý chí đang giành nhau quyền khống chế bên trong nó!

"Không thể nào!!" Nữ tử bật thốt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Giết!

Dịch giả: Tiểu Băng

Khả năng điều khiển thảo mộc của cô gái áo đen không liên quan gì tới dược đạo, mà là một loại công pháp tu hành, cùng loại với thiên phú thần thông, có thể câu thông với thảo mộc, và điều khiển chúng.

Không Hà Viện tuy chuyên về phương pháp không gian, nhưng nhờ có không dong tà thụ, tu hành trên cây, lâu ngày đương nhiên sẽ tạo nên một mối quan hệ đặc biệt với cây cỏ, đến mức mỗi đệ tử Không Hà Viện còn có một cây không dong tử thụ để điều khiển chiến đấu!

Cách thức điều khiển này, nói chính xác là một loại khế ước tạm thời, mượn nhờ mà thôi!

Nhưng Bạch Tiểu Thuần thì khác, hắn lấy dược đạo làm cơ sở, lấy Thảo Mộc Giai Binh làm dẫn, cái hắn có không phải là khế ước, không phải là mượn nhờ, mà là... điều khiển thật sự!

Dùng phương pháp Tương sinh tương khắc, thảo mộc dung hợp chi đạo, hắn lại còn là Thiên Đạo Trúc Cơ, thiên đạo khí tức tràn đầy, giúp hắn có một khí thế bá đạo mà tu sĩ Trúc Cơ bình thường không thể nào có được!

Nếu không phải cô gái này có bí pháp đặc thù, lại có xuất thân từ trung du tông môn, e là đã sớm bị Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn nghiền ép, dù bây giờ vẫn còn chống cự, nhưng cũng không còn được bao lâu!

"Quay lại cho ta!" Bạch Tiểu Thuần quát, tay đẩy mạnh về phía trước.

Thảo mộc phong bạo nổ vang, trở nên nghịch chuyển, bay về phía cô gái áo đen công kích.

Cô gái kinh hãi, giờ ả đã hiểu, hồi nãy là Bạch Tiểu Thuần cố ý dụ ả tới gần để dùng cái dù màu đen.

Đấu với Bạch Tiểu Thuần, ả có chút kiêng kị, cái dù màu đen quỷ dị, làm ả run sợ, nhưng chúng không phải là thứ đáng sợ nhất.

Cái đáng sợ là phương pháp không gian chủ lực của ả lại không qua mặt được Bạch Tiểu Thuần.

Không có phương pháp không gian, ả không thể thi triển ám sát chi thuật, cũng không trốn được vào trong hư không, chẳng khác gì phế mất một cánh tay của ả.

Bây giờ, đến thảo mộc chi pháp cũng bị khắc chế!

À không, đây không phải là khắc chế, mà là cướp đi quyền điều khiển!

"Ta không cam lòng!!" Nữ tử trở nên điên cuồng, ả là thiên kiêu, tâm cao khí ngạo, trước nay toàn là ả dồn ép người khác, giờ chỉ còn một chút xíu nữa là tấn chức Kim Đan, được kì vọng rất cao, kiểu bị người khác áp chế thế này, ả chưa bao giờ gặp phải!

Thấy phong bạo tới gần, ả cười nhạt, ngồi xuống, ấn mạnh tay xuống đất.

"Mộc Binh Quyết!!"

Từ hai chân ả xuất hiện những chiếc xúc tu cắm thẳng xuống đất, sau đó lan ra xung quanh như rễ cây!

Người ả nổi lên những sợi gân xanh, màu xanh lục đậm như gân lá!

Da của ả chuyển thành màu nâu, cơ thể ả hóa thành... Mộc nhân!!

Mộc Binh Quyết, thuật pháp bí truyền của Không Hà Viện, biến tu sĩ thành mộc nhân!

"Ta không tin ngươi cướp được quyền điều khiển thảo mộc của ta nữa!"

Thảo mộc xung quanh bay về chỗ ả, cơ thể ả không ngừng to lên, đã cao cả trăm trượng, khí thế mạnh mẽ không thua gì không dong thụ thật sự!

Phong bạo đã bị ả thuần phục, bay vờn quanh người ả, hóa thành một cây búa to trong bàn tay phải!

"Chết đi!" cây búa to xanh rì do thảo mộc tạo thành chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Lực công kích quá mạnh mẽ, khiến phong ấn huyết giới vỡ tan.

"Là Bạch sư thúc!!"

"Trần sư tỷ!!" tu sĩ hai phe kêu lên. Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, trong đầu dần xuất hiện một cây gai cực to như một ngọn núi!

Xung quanh Bạch Tiểu Thuần ngập tràn hơi nước, tỏa ra khắp xung quanh, chiếm trọn một phạm vi cả trăm dặm.

Trong phạm vi trăm dặm đó, tu sĩ của cả hai phe đều cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ khó tả lên mình.

Tu sĩ Kim Đan trên cao cũng phải biến sắc!

Búa to chỉ còn cách chừng ba trượng, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, đôi mắt không có tiêu cự, trăm dặm hơi nước xung quanh bỗng hóa thành Thủy Trạch!!

"Thủy Trạch... Quốc Độ!" Bạch Tiểu Thuần thì thào, âm thanh rất nhỏ nhưng như đang triệu hoán, rơi vào tai tu sĩ nguyên anh chẳng khác

gì tiếng sấm, vang vọng xuyên không từ thời viễn cổ!

Mặt đất rung chuyển, cây búa to đang hạ xuống đã bị một cây gai cực lớn đột ngột xuất hiện đỡ lấy, đẩy thẳng lên trời!

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng!!

Cây gai cực to kia không ngừng bành trướng, như muốn đâm rách bầu trời, theo sau nó là một hàng gai tiếp tục từ từ nổi lên!

Nữ tử hóa thành mộc nhân kia còn chưa kịp chạm tới chéo áo Bạch Tiểu Thuần, đã bị một cây gai đâm xuyên qua người, kéo lên trên trời cao!

Nữ tử tuyệt vọng, thân thể biến hóa trở lại làm tu sĩ, máu tuôn ra ào ạt, đã trở thành hấp hối!

Mặt đất chấn động, trong làn hơi nước mông lung, có thể mơ hồ nhìn thấy bên dưới hàng gai sắc to tướng kia, là một cơ thể rất to!

Thân hình đó quá lớn, phạm vi trăm dặm không đủ chỗ cho nó xuất hiện, thế nên không ai nhìn ra được nó là cự thú gì!

So với cơ thể khổng lồ của nó, nữ tử bị xiên trong một cái gai kia cơ bản chả có ý nghĩa gì...

Tu sĩ hai phe đều nghẹn họng, nhìn mà trân trối, may mà quá trình này kéo dài không lâu, chỉ qua mấy lượt hít thở, cự thú trong Thủy Trạch Quốc Độ gào lên, sau đó từ từ tiêu tán, hơi nước cũng dần biến mất, mọi thứ trở lại bình thường, áp lực không còn, thân thể cô gái kia rơi phịch xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Nữ tử hấp hối, cười thảm nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đầy oán độc, miệng há ra, định nguyền rủa Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã vung tay áo, thanh huyết kiếm ngưng tụ từ máu của Chu trưởng lão bay tới, chặt đứt đầu ả!

Cái đầu bay ra, trên cái đầu ấy, lại là một đôi mắt mở to không cam lòng!

Huyết kiếm tiêu tán...

Bạch Tiểu Thuần đã làm đúng lời hắn nói, dùng thanh kiếm này, lấy mạng đổi mạng, lấy máu đổi máu!

Bạch Tiểu Thuần thu túi trữ vật của nữ tử, định quay người rời đi, nhưng một tiếng hét đã từ xa vọng tới.

"Đồng sư muội!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Trảm Kết Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Tiếng gào kia không bình thường, tạo nên một cỗ cuồng phong, làm mặt đất xung quanh Bạch Tiểu Thuần vỡ tan.

Bạch Tiểu Thuần rung rinh, phải không ngừng lùi lại mấy bước.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, nhìn thấy một thanh niên đang từ xa bay nhanh tới.

Tốc độ người kia cực nhanh, tu sĩ Trúc Cơ trên đường y bay qua đều lắc lư.

"Tu sĩ Kim Đan!" một người bật thốt. Ai cũng biết, lẽ ra tất cả tu sĩ Kim Đan Không Hà Viện đều đã phải đi ngăn chặn tu sĩ Kim Đan của Nghịch Hà Tông.

Không hiểu sao người này lại thoát ra được khỏi chiến trường Kim Đan mà chạy tới đây, may mà sau đó đã xuất hiện một cầu vồng Kim Đan của Nghịch Hà Tông gấp rút đuổi theo y.

Nhưng thanh niên kia đã cười khẩy, phẩy tay một cái, sau lưng lóe ánh sáng xanh, một Không Dong Thụ Nhân to lớn xuất hiện!

Không Dong Thụ Nhân này là của y, vốn dĩ trân quý không thua gì sinh mạng bản thân y, nhưng bây giờ y quyết định triệu hồi nó ra, để cản đường Kim Đan đang đuổi theo.

"Ta sẵn sàng trả giá tất cả, dù ngươi có chết trận, cũng phải ngăn cản người đó trong mười nhịp thở cho ta!"

Không Dong Thụ Nhân rùng mình, nhưng không hề chần chừ, xoay người chặn đường trưởng lão kim đan của Nghịch Hà Tông!

Còn thanh niên thì bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, dù y chỉ mới trở thành Kim Đan chưa tới nửa năm, nhưng y chắc chắn mười phần dư sức giết chết một Trúc Cơ trong vòng mười nhịp thở!

Y đã nhìn thấy đầu cô gái kia bị chém văng lên, trong lòng y đau thương vô hạn, đó là đạo lữ của y, là sư muội của y, y thầm thề nhất định phải tự tay giết chết tên tu sĩ Trúc Cơ kia!

"Chết!!" Thanh niên rống to, vỗ một chưởng.

Bạch Tiểu Thuần không ngừng lùi lại, hắn tin nhất định sẽ có người tới cứu hắn, chỉ cần hắn cố gắng chống đỡ đến lúc đó mà thôi.

"Ta không thể chết ở đây, muốn bất tử, thì phải… chiến!!" Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết, ba cái đỉnh tím to lớn xuất hiện, vô số Luyện Linh phi kiếm ào ào bay ra, va chạm với chưởng kia.

Oành!

Ba cái đỉnh vỡ tan, luyện linh phi kiếm cũng cùng cảnh ngộ.

Bàn tay kia không hề ngừng một khắc, đập thẳng vào Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần phun máu, Kim Quang Thiểm Diệu, Bất Tử Da, Bất Tử Thịt đều dùng cả, cơ thể hắn bị đánh bay, nhưng không chết!

Thanh niên kết đan xông tới, hất tay áo, một luồng gió đen xuất hiện, hóa thành Hắc Long, nhào tới Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, mở Thông Thiên Pháp Nhãn chiếu ra ánh sáng tím, nhìn thẳng vào hắc long.

Tiểu Mộc Kiếm của hắn bay ra, không phải để chống cự, mà định là phản kích!

Dưới Thông Thiên Pháp Nhãn, Hắc Long khựng lại, gào thét giãy giụa, mi tâm Bạch Tiểu Thuần đau đớn, Hắc Long bắt đầu xuất hiện dấu hiệu muốn tan ra.

"Chỉ là đom đóm, cũng dám so ánh sáng với ánh trăng!" thanh niên kết đan mỉa mai, dậm tới một bước, Hắc Long gầm lên, cơ thể phình to ra, vẫy mình thoát khỏi cấm cố, Bạch Tiểu Thuần phun máu, mi tâm cũng ứa máu tươi.

Tiểu Mộc Kiếm đâm vào Hắc Long, xuyên qua cơ thể con rồng, làm thanh niên kết đan giật mình.

Thế nhưng chỉ là xuyên thấu mà thôi, chênh lệch tu vi của hai người không thể nào xóa được, Hắc Long rống lên, bay vọt tới.

Nó chỉ mới tới gần, còn chưa chạm vào Bạch Tiểu Thuần mà áp lực của nó đã làm cả người hắn đau đớn, khí huyết đảo ngược.

Hắn đã nhìn thấy nhiều làn cầu vồng của các trưởng lão, và cả lão tổ đang lo lắng bay tới...

Nhưng mà khoảng cách quá xa, Bạch Tiểu Thuần không chờ đợi nổi!

"Tu La Thân!" Bạch Tiểu Thuần rống to, Bất Tử Kim Bì vận chuyển tới cực hạn, Tu La Thân thứ hai xuất hiện, giúp hắn mạnh hắn lên, kháng cự với Hắc Long.

Oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần phun máu, Hắc Long tan vỡ, hóa thành khí đen, nhưng thanh niên kết đan cũng đã tới nơi.

Y giơ tay, đánh một chưởng vào ngực Bạch Tiểu Thuần!

Các trưởng lão và lão tổ gầm lên, khiến thanh niên kết đan giật mình kinh hãi, nhưng y bất chấp, nghiến răng đánh xuống!

"Chết đi!"

Bạch Tiểu Thuần nổi điên, không thèm né tránh, giơ tay phải thi triển Toái Hầu Tỏa, định bóp cổ thanh niên kết đan!

Tay của hắn của thanh niên kết đan bắt được, bẻ một cái, xương tay vỡ vụn, Bạch Tiểu Thuần càng điên, phát động Hám Sơn Chàng!

Dù ta có chết, cũng phải làm ngươi bị thương!

Oanh một tiếng, Hám Sơn Chàng phát động, khiến cơ thể Bạch Tiểu Thuần vọt tới trước, đâm vào cơ thể thanh niên kết đan.

Một chưởng của thanh niên kết đan vỗ vào ngực Bạch Tiểu Thuần, cái nồi đen trong người hắn lóe sáng, Bạch Tiểu Thuần phun máu trọng thương, nhưng vẫn… không chết!

"Cũng chỉ được đến thế!" Bạch Tiểu Thuần cười, mắt đã mơ hồ, máu không ngừng tràn ra, dùng hết sức lực cuối cùng còn lại ép chín tầng linh hải tụ lại với nhau!

Nếu tụ thành công, hắn sẽ thành Kim Đan!

Bình thường muốn làm điều này, phải chuẩn bị lâu và kĩ, nhưng bây giờ Bạch Tiểu Thuần lại quyết định làm ngay!

Thanh niên kết đan bị Hám Sơn Chàng tông vào, cũng phun máu, nhìn hắn mà kinh hãi.

"Trúc Cơ tu sĩ... mà làm được ta bị thương… còn cái nồi đen kia nữa, không ngờ lại chặn được một chưởng tuyệt diệt của ta!" sát ý của y càng tăng mạnh, thấy Bạch Tiểu Thuần chưa chết, hắn càng thêm quyết tâm, mặc kệ những người cứu viện đang sắp tới nơi, hắn vận hết sức lực, xông tới Bạch Tiểu Thuần.

Y phải giết cho được Bạch Tiểu Thuần!

Y biết đây chính là cơ hội cuối cùng, nếu lần này mà không thành công, người cứu viện tới nơi, y sẽ phải chết!

"Dù ta có chết, ngươi cũng phải là người chết trước!" thanh niên kết đan rống to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Kim Dương Chi Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Ý thức Bạch Tiểu Thuần đã mơ hồ, thế giới của hắn trở nên chậm hẳn đi, hắn bỗng nhớ tới hồi còn ở Mạo Nhi Sơn, những lần đốt hương, những ký ức hồi ở Linh Khê Tông...

Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông...

Bạch Tiểu Thuần cười, nụ cười cay đắng, tự giễu và bất đắc dĩ.

Hắn tu hành mục đích là để Trường Sinh, nhưng trên con đường đi tìm trường sinh này, lại luôn gặp phải hiểm nguy sinh tử.

Hắn cảm thấy chuyện này thực là mâu thuẫn.

"Trường Sinh... Không chỉ phải tranh giành với ông trời, mà còn phải đấu với con người... Con đường này sao mà gập ghềnh hiểm trở, khiến nhiều người kẻ phải bỏ cuộc giữa chừng, người gặp thất bại, kẻ lại lạc đường..."

"Trường Sinh... mục đích tu hành của ta từ trước tới giờ, đều là vì Trường Sinh..."

"Trường Sinh... Ta muốn... Trường Sinh!!"

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần từ yếu ớt dần trở lại mạnh mẽ, đôi mắt mơ hồ mênh mang cũng dần trở lại rõ ràng tỉnh táo, chấp niệm muốn trường sinh trở nên đầy khao khát và dữ dội, không ngừng thôi thúc trong đầu hắn!

"Không thể mãi dựa vào người khác, chỉ có dựa vào bản thân... ta phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không ai có thể ngăn cản con đường Trường Sinh của ta!!"

Chín tầng linh hải trong người Bạch Tiểu Thuần sôi trào, rồi bùng nổ.

Theo tiếng nổ ấy, tia Thiên Đạo khí tức hắn lấy được hồi Trúc Cơ câu thông với chín tầng Linh Hải, lấy nó làm trung tâm...ép chính tầng linh hải tụ lại với nhau!

"Trường Sinh!!" Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời rống to, chín tầng Linh Hải trong người bùng phát, một luồng khí thế mạnh mẽ từ trong người hắn bùng ra, nhập vào trời đất!

Khí tức Thiên Đạo cũng đồng thời lan tỏa, làm trời đất thay đổi, gió nổi mây vần, trên trời xuất hiện một vòng xoáy rất to, nó không ngừng lan rộng ra, bao phủ hết phạm vi của cả Không Hà Viện!

Phong bạo xuất hiện, trên bầu trời xuất hiện sấm sét, và những hình ảnh mờ ảo giống như chín vùng biển rộng đang cuồn cuộn sôi trào.

Thanh niên kết đan sấn tới, định xuất chiêu, nhưng bị khí thế bùng ra từ trong người Bạch Tiểu Thuần hất bay ra hơn mười trượng!

"Ngươi..." thanh niên kết đan hít sâu, không thể nào tin được, Bạch Tiểu Thuần quyết định Kết Đan ngay lúc này, y không hề thấy ngạc nhiên, nhưng y kinh hãi vì dị biến khi Bạch Tiểu Thuần Kết Đan hoàn toàn khác biệt với kiến thức mà hắn biết!

Theo y nhớ, Kết Đan cơ bản không hề xảy ra những dị tượng như vậy, trừ phi kết đan tại một vài khu vực đặc biệt, nếu không thì loại khí thế này không thể nào xảy ra được.

Tên kia còn chưa kết đan thành công, mà uy áp và khí tức của hắn làm cho một kim đan như y cũng không tới gần được, quả là không tài nào hiểu nổi.

Không chỉ một mình y giật mình, tất cả mọi người xung quanh đều chấn động!

"Cái này..."

"Đây là..."

"Đây là Thiên Đạo khí tức... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn đang kết Thiên Đạo Kim Đan!!" các nguyên anh của Không Hà Viện biến sắc, trong mắt đầy khó tin và ganh ghét.

Thiên Đạo Kết Đan, đó là Kim Đan trong truyền thuyết!

Cùng trong cảnh giới Kim Đan, dù đều gọi là kim đan, nhưng trong thực tế chia làm ba loại Thiên Địa Nhân, nhân đạo phàm trần đan, địa mạch địa đan, và Thiên Đạo Kim Đan!

Chỉ có Thiên Đạo Kim Đan, mớilà... Kim Đan thật sự!

Cách duy nhất để thành được thiên đạo kim đan, chính là phải có Thiên Đạo Trúc Cơ!

Thiên Đạo Kim Đan vô cùng hiếm hoi, các tông môn trung du mấy vạn năm cũng không xuất ra được một người, khí tức áp chế thiên đạo của thiên đạo kim đan người ta chỉ được biết tới trong ghi chép trong điển tịch.

Các nguyên anh của Nghịch Hà Tông đều biết Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Trúc Cơ, nhưng Thiên Đạo Trúc Cơ không có nghĩa là một trăm phần trăm trở thành được Thiên Đạo Kim Đan!

Thiên đạo Kim Đan là lấy sức mạnh thiên đạo để ngưng tụ Kim Đan, chứng tỏ người đó có được một tương lai vô hạn, vô địch trong kim đan cùng cảnh giới!

Cả chiến trường đều dừng lại, chính xác là bị sức mạnh thiên đạo áp chế, buộc tất cả mọi người phải dừng lại!

Mọi ánh mắt đều hướng về chỗ Bạch Tiểu Thuần, Thiên Đạo Kim Đan, dù là thiên nhân hàng lâm cũng không thể ngăn cản hay quấy nhiễu, vì nếu dám làm thế, nhất định sẽ bị Thiên Khiển!

Thất bại cũng được, thành công cũng được, không có ai từ bên ngoài tác động vào được, chỉ dựa vào một mình bản thân của người kết đan mà thôi!

Một tiếng sét nổ vang trời, trong chín tầng Linh Hải, tầng thứ chín và tầng thứ tám, tầng thứ nhất và tầng thứ hai, bắt đầu dung hợp vào nhau!

Bốn vùng biển trên bầu trời chạm vào nhau, hợp vào nhau, gió mây vần vũ, uy áp dữ dội, cả tu sĩ nguyên anh cũng phải hít thở hổn hển.

"Bắt đầu dung hợp..."

"Đột phá Trúc Cơ, ngưng tụ Kim Đan, đây là quá trình Linh Hải dung hợp, sự dung hợp này... mạnh yếu là chia theo số tầng... đạt được bốn tầng dung hợp là đạt tốt, dưới bốn tầng là kém, nếu có sáu tầng cùng dung hợp... là vô cùng hiếm có, còn tám tầng dung hợp, chỉ có tông môn thượng du mới hiếm hoi có lẽ có được mà thôi!"

"Bạch Tiểu Thuần được bốn tầng Linh Hải dung hợp..." tu sĩ Kim Đan và Nguyên Anh hai tông đều nhìn lên bầu trời, tâm tư hoàn toàn khác nhau.

Người Không Hà Viện thấy Bạch Tiểu Thuần chỉ có bốn tầng Linh Hải dung hợp thì đều thở phào.

"Bốn tầng Linh Hải dung hợp ư... Người này Thiên Đạo Kim Đan, tất bại!" không chỉ người Không Hà Viện cho rằng như thế, các lão tổ của Nghịch Hà Tông cũng lo lắng.

Bạch Tiểu Thuần là thiếu tổ Nghịch Hà Tông, được các lão tổ Nghịch Hà Tông coi trọng, vốn định sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ toàn lực hỗ trợ giúp hắn thành thiên đạo Kim Đan.

Nhưng hôm nay, chiến trường xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến Bạch Tiểu Thuần ép mình phải Kết Đan, việc này đối với Nghịch Hà Tông là tổn thất vô cùng lớn.

Đột nhiên, có ai đó kêu to.

"Không phải là bốn tầng!!"

"Có tầng dung hợp mới!!"

Trên bầu trời,tầng linh hải thứ ba đang dần tiến lại nhập vào với hai tầng một hai, đồng thời, tầng tám chính đang hạ thấp xuống, tới gần tầng thứ bảy!

Uy áp thiên đạo mạnh hẳn lên, khiến mọi tu sĩ đều bị áp chế đến mức tu vi hỗn loạn.

"Sao lại như thế!!" người Không Hà Viện kinh hãi, nhất là thanh niên kết đan, y run rẩy, bắt đầu thấy hối hận vì đã ép bức con quái vật Bạch Tiểu Thuần kết đan, cảm thấy mọi việc như trong mơ, không hề chân thực.

"Tầng sáu!!" Linh Khê Hàn Tông lão tổ vui mừng, Huyết Khê Tông Phong Thần Tử phấn khởi, đám Lý Thanh Hậu hồi hộp nhìn lên trời cao, nín thở, mắt không dám nháy.

Trên bầu trời lại có biến đổi!

Ba tầng Linh Hải một hai ba đã dung hợp lại nổi lên, tiến tới gần tầng thứ bốn!

Tương tự, ba tầng bảy tám chín đã dung hợp cũng di chuyển tới gần tầng thứ sáu!

Bố cục đã hoàn toàn thay đổi!

Bốn tầng trên hạ xuống, bốn tầng dưới nâng lên, cùng hướng về phía tầng linh hải thứ năm ở giữa!

Rõ ràng, đây là dấu hiệu... Chín tầng Linh Hải cùng dung hợp vào nhau!!

Uy áp thiên đạo đã đạt đến mức áp chế tuyệt đối, tạo thành một loại bảo vệ cho người kết Thiên Đạo Kim Đan, không ai nhìn thấy tuốt trên cao, thân ảnh tang thương của Thủ Lăng Nhân đã xuất hiện, nhìn Bạch Tiểu Thuần...

Chín vùng biển linh hải không ngừng thu hẹp lại, đường viền của nó bắt đầu hiện ra hình cung...

Sau đó, chín tầng linh hải hợp nhất dần hiện rõ hình dạng của nó, là một cái... Vòng tròn!!

Chín tầng linh hải đã hoàn toàn tụ lại thành một khối, tỏa ánh sáng vàng chói mắt, ai nấy đều rung động, vì nó chính là... Kim Dương chi đan!

Là Kim Đan thật sự!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Thiên Đạo Kim Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan!

Ba cảnh giới này, đối với tông môn hạ du, là ba cái khe sâu tách biệt tu sĩ với nhau, mỗi cảnh giới trừ phi gặp phải tình huống cực đoan, nếu không không thể tạo nên áp lực vì với cảnh giới bên trên nó!

Ngưng Khí, là hấp thu sức mạnh của trời đất, hòa nhập vào trong người mình, tạo nên một 'con sông' trong cơ thể; Trúc Cơ chính là biến con sông ấy thành biển rộng, xây dựng nên nhiều tầng Linh Hải, mỗi một tầng linh hải lại giúp sức lực mạnh lên một nấc, tu sĩ Ngưng Khí không thể nào so bì được!

Nhưng nói về mặt tổng thể, đây mới chỉ là sự tăng tiến về lượng, chưa phải là bay vọt về chất!

Nhưng Kết Đan là hoàn toàn khác!

Nó tinh hóa các tầng linh hải, khiến các tầng linh hải dung hợp vào thành một, dồn nén, áp súc chúng thành một viên đan, giúp chiến lực được rèn luyện và tăng tiến, nó là sự biến đổi hoàn toàn về mặt chất, không phải mọi tích lũy về mặt số lượng có thể so bì, cấp độ sinh mạng vì thế cũng hoàn toàn thay đổi!

Dựa trên số tầng linh hải dung hợp được, người ta chia đan thành ba loại, phàm trần đan, địa đan, và... Kim Đan!

Nếu Bạch Tiểu Thuần không phải là Thiên Đạo Trúc Cơ, mà chỉ là địa mạch Trúc Cơ, thì bây giờ đan hắn kết ra được hắn phải là địa đan, dạng mà hầu như toàn bộ tu sĩ đều kết được.

Nhưng hắn lại là Thiên Đạo Trúc Cơ!

Áp lực thiên đạo hiện giờ khiến tất cả người trên chiến trường đều phải dừng lại, không cho phép bất kì ai tỏa ra chấn động tu vi, đây là quy tắc!

Mọi người đều nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn kim đan cực lớn trên không trung!

Mỗi người có tâm tư khác nhau, Thượng Quan Thiên Hữu siết chặt tay không cam lòng, trong lòng đầy ganh ghét, rất không muốn thừa nhận cảm giác thất bại của mình.

Tống Khuyết hít thở nặng nề, trong lòng không hề bình tĩnh chút nào. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng là một cảm giác lạ lùng đủ vị tạp trần khó tả, không chỉ hắn, đa số các thiên kiêu đều cảm thấy như thế.

Chu Tâm Kỳ, Quỷ Nha, Thần Toán Tử, Huyết Khê Tông ba đại Huyết Tử, đám Cửu Đảo của Huyền Khê Nhất Mạch, ai cũng là người đứng đầu trong nhất mạch của mình, toàn là thiên kiêu, nhưng so với Bạch Tiểu Thuần, họ chỉ có thể đứng trơ mắt mà nhìn lên, xem hắn quật khởi, trong lòng cay đắng và phức tạp.

Trần Mạn Dao khẽ cau mày, khẽ giơ tay lên, nhưng ngay lập tức, một ánh mắt lạnh băng từ xa đã quét tới, đầy cảnh cáo.

Trần Mạn Dao run rẩy, cả người lạnh toát, cô nhận ra người đó chính là kẻ đã khiến cô phải sởn cả gai ốc hồi còn ở Huyết Khê Tông Thông Thiên Hà lên, một đệ tử của Linh Khê Nhất Mạch,... Công Tôn Uyển Nhi!

Bầu trời bỗng vang lên một tiếng sấm to!

Oanh!

Một tia chớp vàng từ trong mây bắn xuống, xoáy quanh kim đan!

Khiến kích thước kim đan rụt hẳn lại!

"Cửu Lôi Dung Đan!!" lão giả sắp trở thành thiên nhân của Không Hà Viện biến sắc.

"Quả nhiên là Thiên Đạo Kim Đan, trong truyền thuyết, khi xuất hiện Thiên Đạo Kim Đan, sẽ có Thiên Đạo hóa lôi, hỗ trợ hợp đan!"

"Nhìn tưởng hỗ trợ, nhưng thực chất cũng là một kiếp nạn, phải chịu được chín lần lôi đánh xuống mà không bị diệt, thì mới là thật sự thành công..."

Xung quanh ồn ào những lời bàn luận, kim đan rút lại, cả người Bạch Tiểu Thuần run lên, miệng ứa máu tươi, khí tức trong người trở nên cuồng bạo như muốn nổ tung!

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc, tiếng sấm thứ hai vang lên.

Oanh!

Tia chớp vàng thứ hai xuất hiện, to hơn hẳn tia đầu tiên, lại xoáy một vòng quanh kim đan, khiến nó lại nhỏ đi miếng nữa!

Vẫn chưa chấm dứt, tiếng sấm thứ ba, thứ tư, thứ năm liên tiếp nổ vang, tia chớp sau lại to hơn tia chớp trước, khiến kim đan không ngừng bị thu nhỏ, thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại không tới trăm trượng, kim quang lóng lánh, còn cách trở thành kim đan thật sự không còn xa!

Song Bạch Tiểu Thuần đã phun máu, từ mũi, từ tai đều có máu chảy ra, cả người run rẩy muốn vỡ.

Tiếng nổ thứ sáu, thứ bảy tiếp nối, tia chớp thứ sáu khiến tầng linh hải rung rinh như không chịu nổi vì sức ép quá lớn!

Vất vả gian nan mới vượt qua được tia chớp thứ sáu, thì tia chớp thứ bảy đã tới, khí tức kinh nhân, khiến chín tầng linh hải thật sự muốn vỡ ra!

"Tiểu Thuần!!" Không ngừng vang lên những tiếng gọi lo lắng, những người quan tâm tới hắn, ai cũng lo đến thót tim.

Ngược lại, người của Không Hà Viện lại rất sung sướng, thanh niên kết đan ban nãy còn đầy hối hận, giờ đã bình tĩnh lại hắn, thở phào một hơi dài, mắt lại rực lên sát ý.

"Xem ra, không cần ta ra tay, ngươi cũng chết chắc!"

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, ngẩng lên nhìn tia chớp thứ tám!

Tia chớp này rất to, như một con rồng vàng, mạnh mẽ ép vào chín tầng Linh Hải!

Thiên Lôi hám không!

Kim Đan bị cú ép này làm nhỏ đi hẳn một trượng, lực ép quá mạnh khiến nó bắt đầu bị nứt một đường!

Cả người Bạch Tiểu Thuần rướm máu, hắn đã trở thành huyết nhân, nhưng đôi mắt hắn lại rực lên điên cuồng và ngoan cố, Bất Tử Trường Sinh Công được kích phát, cả người hắn sáng rực kim quang, sau lưng xuất hiện Tu La thân!

"Ngưng lại cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần rống to, dùng tất cả sức mạnh trong người để chịu đựng và chữa trị, giúp chín tầng linh hải mặc dù đã rất lung lay nhưng vẫn đứng vững sau tia chớp thứ tám!

Tất cả mọi người đều vô thức nín thở, chờ đợi tia chớp cuối cùng!

"Một lôi cuối cùng!!" Huyết Khê Nhất Mạch Phong Thần Tử run run.

"Sau lôi này... Hoặc thành, hoặc chết!" lão giả sắp thành thiên nhân của Không Hà Viện bên cũng thì thào, nếu Bạch Tiểu Thuần thành công Thiên Đạo Kim Đan, nếu hắn không bị bóp chết non, chắc chắn có hi vọng tiến lên nguyên anh, thậm chí có khả năng thành tựu thiên nhân!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Chạm Tới Tầng Gông Cùm Xiếng Xích Thứ Hai

Dịch giả: Tiểu Băng

Tia chớp thứ mười to tới mức nhuộm cả bầu trời thành màu vàng, giống như không phải chỉ có một tia chớp, mà là cả một bầu trời tia chớp đồng loạt bắn vào kim đan chỉ còn chừng một trượng của Bạch Tiểu Thuần.

Đây chính là lần áp súc cuối cùng!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, bất tử công vận chuyển đến cực hạn, tất cả những gì hắn có, kể cả ý chí, linh hồn đều được lôi ra hết, hắn đã quên đi tất cả mọi thứ xung quanh, trong đầu hắn là cả một khối hỗn độn...

"Ngưng tụ Kim Đan, ta muốn Trường Sinh!!" Bạch Tiểu Thuần gào vang, hắn bay vọt lên, phóng thẳng về phía chín tầng Linh Hải Kim Đan.

Oanh oanh oanh oanh!

Từ xa nhìn lại, tia chớp và thân ảnh của hắn gần như là đồng thời tông vào kim đan!

Giờ khắc này, trời đất cũng trở nên mơ hồ, hư vô nổ vang, đất rung cuồn cuộn!

Giờ khắc này, kim quang vô tận, trở thành màu sắc duy nhất của cả đất trời!

Giờ khắc này, tia chớp, Bạch Tiểu Thuần và kim đan đã hòa vào một chỗ với nhau!

Giờ khắc này, cả chiến trường tĩnh lặng, vạn con mắt đều nhìn vào một nơi!

Rồi, tia chớp biến mất, Bạch Tiểu Thuần biến mất, chín tầng Linh Hải Kim Đan cũng biến mất, ồ, có lẽ không phải là biến mất, mà là bị ánh sáng vàng vô tận làm lóa mất.

Chỉ còn nhìn thấy ánh sáng vàng độc quyền chiếm giữ cả vùng không gian, kéo dài kéo rộng đến vô hạn!

Không ai biết Bạch Tiểu Thuần thành công hay thất bại, trong điển tịch cũng chỉ được ghi chép đại khái, không ghi chép kĩ quá trình, không ai có tư liệu nào để tham khảo cả.

Tất cả những gì họ có thể làm được bây giờ, chính là chờ đợi!

Mà Thiên Đạo uy áp, tại thời khắc này cũng đang từ từ tiêu tán, theo tiêu tán, trời màu vàng, cũng chầm chậm tản đi...

Ai nấy đều căng thẳng và hồi hộp, cố gắng tìm kiếm một bóng hình, ai cũng nghĩ, đây có lẽ là lần đầu tiên, mà cũng là lần cuối cùng trong đời họ được nhìn thấy... Thiên Đạo Kim Đan!

Nghịch Hà Tông cũng vậy, mà Không Hà Viện cũng thế.

Thanh niên kết đan run run, lại bắt đầu cảm thấy lo lắng và sợ hãi.

"Không được thành công, không được thành công!!" mặt y vặn vẹo, trong lòng gào lên.

Nhưng ánh sáng vàng trên bầu trời đã dần tiêu tán, mọi người lại dần nhìn thấy hình ảnh của Bạch Tiểu Thuần!

Hắn đứng giữa trời, mắt nhắm nghiền, hai tay giơ ra, cả người tỏa ánh sáng vàng như tiên nhân.

Bạch Tiểu Thuần mở mắt!

Một luồng chấn động tu vi cực mạnh từ người hắn ào ạt tỏa ra khắp xung quanh.

Đây không phải là sức mạnh của tu sĩ Trúc Cơ, mà là sức mạnh của tu sĩ kim đan!

"Không!" thanh niên Kết Đan nghẹn ngào, xung quanh bàn tán xôn xao.

"Thành công rồi!!"

"Thiếu tổ!!"

"Tiểu Thuần!!"

Mắt Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, hắn cảm nhận được sức mạnh cuộn trào bên trong người, cảm nhận được vết thương ban nãy đã hoàn toàn khỏi hẳn, sức mạnh hắn đang có rất dữ dội, giống như chỉ cần phất tay một cái, xung quanh sẽ phải tan vỡ, làm hắn hơi hoảng hốt.

"Kim Đan là thế này sao..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, hắn cảm nhận được trong người, chín tầng Linh Hải đã biến mất, thay vào đó... là một viên kim đan!

Còn là... Thiên Đạo Kim Đan!

Kim đan này mỗi lần cuộn chuyển, đều bắn ra một sức mạnh rất ghê gớm, mạnh hơn lúc trước rất nhiều, lan đến khắp cả người hắn.

Loại thay đổi này, không chỉ làm tuổi thọ tăng thêm, còn làm cho cấp độ sinh mạng tăng lên một mức mới, ánh mắt nhìn thế giới của hắn từ lúc này cũng đã hoàn toàn khác trước.

Hình như có thêm nhiều sắc thái mới, thêm tươi sáng hơn, rõ nét hơn, và… thân thiết hơn!

Khí tức thiên đạo của hắn trở nên nồng đậm hơn hắn, như hòa vào với trời đất, xuất hiện một mối liên hệ kì lạ, khiến Bạch Tiểu Thuần mơ hồ có cảm giác rằng hắn hoàn toàn có thể gọi sấm chớp đánh xuống!

Thậm chí hắn còn có một cảm giác rất khó tả, hình như bản thân hắn lúc này trở nên giông giống với thế giới trong cơ thể Huyết Tổ, được trời đất ủng hộ hỗ trợ, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên cao, cảm giác này càng trở nên thêm thân thiết và mãnh liệt.

"Kim Đan!!" Bạch Tiểu Thuần siết nắm tay, thét dài một tiếng, khiến người của Nghịch Hà Tông bên dưới gào vang hoan hô!

"Hình như, ta vẫn còn làm tiếp được nữa!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, Bất Tử Trường Sinh Công vận chuyển, sau lưng hắn xuất hiện một cái Tu La thân, sau đó là cái thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Mỗi một Tu La thân xuất hiện, khí thế của Bạch Tiểu Thuần lại tăng lên một phần, vượt qua Kết Đan sơ kỳ bình thường, làm mọi người đều phải há hốc mồm, cái đám kiêu ngạo ngày xưa cũng không còn tâm tư ganh ghét được nữa!

"Hắn... Hắn vẫn còn tiếp tục?"

"Sao lại như thế được!!"

"Đây là sức mạnh nhục thể, không lẽ, hắn còn muốn có một thân thể Kim Đan!!"

Kết Đan trên chiến trường vốn đã là việc không ai tưởng tượng nổi, càng không cần nói tới việc hắn tạo nên Thiên Đạo Kim Đan hoàn toàn áp chế toàn trường, thế mà Bạch Tiểu Thuần chẳng những không ngừng lại ở việc ngưng kết thành công Thiên Đạo Kim Đan, mà còn tiếp tục thể hiện sức mạnh cơ thể cường hãn, khiến các tu sĩ xung quanh ai nấy đều bị chấn động đến ngơ ngác.

Tám cái Tu La thân liên tiếp hiện ra, đến khi hiện ra cái thứ chín, trời đất lại nổ vang, chín đại Tu La thân, kinh Thiên động Địa, khí thế như cầu vồng!

Hắn không chỉ đột phá tu vi, mà cả bất tử Tu La thân cũng đột phá!

Chín đại Tu La thân như chín Cửu Tôn pháp tướng xoay quanh người hắn, cùng ngửa mặt lên trời thét dài với hắn.

Sau đó, hư ảnh Tu La thân thứ mười lờ mờ xuất hiện, nhưng cả người Bạch Tiểu Thuần rung mạnh, hắn cảm nhận được trong người hắn xuất hiện một tầng... Gông cùm xiềng xích!!

"Ngũ đại gông cùm xiềng xích của cơ thể..." Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra, năm đó sau khi phá được tầng gông cùm xiềng xích thứ nhất, hắn đã đem Bất Tử Bì đại thành, và bây giờ, chính là tầng thứ hai!

Mặc dù chưa phá ra được, nhưng bây giờ, hắn đã chạm tới nó!

Cảm giác này giống như có bốn ngọn núi đang đè lên người, và người đó đang có một khao khát muốn đánh vỡ tung bốn ngọn núi đó, để đứng thẳng lên, giải tỏa bản thân!

"Chỉ thiếu chút nữa là đạt Bất Tử Kim Cương thân, nếu đạt được Bất Tử Kim Cương thân, ta có thể ngưng tụ ra được... Bất Tử Kim Cương đan!" Bạch Tiểu Thuần đầy chờ mong, trong lòng kích động, nhớ lại nội dung trong bất tử công quyển 2, hắn đảo mắt, nhìn thấy thanh niên kết đan đang kinh hãi nhìn mình.

Ngay lúc hai người nhìn thấy nhau, áp chế của Thiên Đạo khí tức cuối cùng cũng biến mất!

Thanh niên kết đan sợ hãi lùi lại, y không thể không lùi, vì Bạch Tiểu Thuần mang tới cho y cảm giác nguy hiểm cực hạn.

Chỉ đơn giản là nhìn nhau, nhưng đôi mắt của đối phương chẳng khác gì hai thanh kiếm sắc đâm xuyên vào mắt hắn, làm tâm thần hắn đau đớn

chấn động, địa đan trong người hắn run rẩy.

Thanh niên kết đan quay người bỏ chạy, trong Không Hà Viện lập tức có mấy người vọt ra đuổi theo, họ rất nhanh, nhưng Bạch Tiểu Thuần ở cách y gần hơn, và tốc độ của hắn hồi còn là Trúc Cơ đã nhanh kinh người, nhưng bây giờ còn nhanh hơn!

"Ngươi không thoát được đâu!" Bạch Tiểu Thuần lạnh băng, sát ý cuồn cuộn.

Sau lưng xuất hiện cánh, Hám Sơn Chàng triển khai, người ta không còn nhìn kịp hình ảnh của hắn, chỉ miễn cưỡng thoáng bắt được quỹ tích di chuyển của hắn mà thôi, chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện bên cạnh thanh niên kết đan!

"Hồi nãy ngươi đánh ta một chưởng, giờ ta trả lại cho ngươi một chưởng!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, một chưởng rơi xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Một Chưởng Diệt Kết Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Một chưởng này của Bạch Tiểu Thuần mang theo sức mạnh của Thiên đạo kim đan, mang tới cả sấm sét, và ý chí vô thượng, nghiền ép tất cả người cùng cảnh giới!

Thanh niên Kết Đan rú lên, nguy cơ mất mạng làm y điên cuồng, y biết mình trốn không thoát, biết biện pháp duy nhất chính là cố gắng chịu đựng một chưởng này để chờ người tới cứu viện, lúc này, cảnh ngộ của y và Bạch Tiểu Thuần ban nãy đã hoàn toàn đổi chỗ cho nhau!

Y vỗ túi trữ vật, lấy ra rất nhiều Pháp bảo, chỉ thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, thậm chí, há miệng phun ra... địa đan của bản thân!

"Ta không tin, ngươi vừa bước vào Kết Đan cảnh, thì có thể một chưởng giết chết ta!!" Thanh niên gào lên. Chưởng của Bạch Tiểu Thuần đập vào mớ pháp bảo của thanh niên, những pháp bảo này nhanh chóng vỡ tan, một chưởng thế như chẻ tre vẫn tiếp tục đánh tới thanh niên kết đan.

Một chưởng đánh xuống, chạm vào ngón tay thanh niên kết đan, ai cũng nhìn thấy ngón tay ấy hóa thành bụi bặm tan biến, chưởng tiếp tục ấn tới, chạm vào địa đan của thanh niên kết đan!

Địa đan vỡ tan thành phấn, thanh niên kết đan phun máu.

"Ngươi muốn giết ta, ta sẽ giết ngươi!" Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng.

Lời còn chưa dứt, tiếng kêu thảm thiết đã im bặt...

Cơ thể thanh niên kết đan vỡ tan thành một mảng mưa máu, tóe ra khắp nơi, văng cả vào những tu sĩ kết đan của Không Hà Viện xông tới cứu viện.

Y bị giết chết, chỉ bằng một chưởng mà thôi, chỉ là một cái chớp mắt, gọn gàng!

Điều này làm các tu sĩ kết đan đều biến sắc đứng khựng lại, đến lúc này họ mới ý thức được sự đáng sợ của thiên đạo kim đan!

Vừa mới Kết Đan, mà đã có thể chỉ một chưởng giết chết người cùng cảnh giới, đây chính là đàn áp hoàn toàn, làm sao không làm người ta kinh hãi!

Phe Nghịch Hà Tông ào lên hoan hô hưng phấn, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn lên những chân nhân nguyên anh ở trên không.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy... mình với họ… hình như cách nhau không xa lắm.

"Hắc hắc, các huynh đệ Nghịch Hà Tông, toàn lực xuất kích, chiếm lấy... Không Hà Viện!" Huyết Khê Nhất Mạch Phong Thần Tử cười to, quát lên vang dội, tu sĩ Nghịch Hà Tông gào lên hưởng ứng, ào ạt xông lên!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, huyết khí nồng đậm hơn hắn hồi còn là Trúc Cơ từ người hắn bùng ra, tản ra khắp nơi, khiến tu sĩ Huyết Khê Nhất Mạch lại được tăng lên chiến lực!

Tốc độ và mức độ tàn khốc của cuộc chiến đã được đẩy lên một tầm cao mới!

Từ trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy rõ trong hai cánh rừng ven sông, tu sĩ Nghịch Hà Tông đang ào ào đánh tới với khí thế mạnh mẽ, nhanh chóng.

Không Hà Viện không đỡ nổi, không ngừng phải lùi lại, thế cục thất bại đã hiện ra rất rõ!

Một cái đèn lồng màu xanh lục từ trong sơn môn Không Hà Viện bay ra, vừa bay vừa không ngừng to ra, cuối cùng đã to tới chừng cả trăm trượng, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, xung quanh đèn, vô số oan hồn gào lên thê lương không ngừng bay ra.

Đây là một trong những chí bảo của Không Hà Viện!

Song, một mặt trời màu đen đã từ bờ sông mọc lên, bên trong có một con quạ trắng, nó mở mắt, rít lên một tiếng, bay thẳng về phía đèn lồng!

Cuộc chiến đã đến mức độ hai phe phải dùng tới chí bảo để tranh hơn thua, đối với Nghịch Hà Tông, mặt trời đen này là chí bảo mạnh nhất, nhưng đối với Không Hà Viện, nó chỉ tương đương với chí bảo bình thường của họ mà thôi.

Một tấm bia to chừng trăm trượng từ trong sơn môn Không Hà Viện tiếp tục bay ra, hạ mạnh xuống đất, tỏa ra khí tức tang thương qua vô vàn năm tháng, khu đất quanh bia gồ lên, như biến thành một nấm mồ cực lớn.

Những cánh tay héo quắt từ trong đất thò lên.

Nhưng tấm bia vừa hạ xuống, một mặt trời màu trắng đã xuất hiện, bên trong là một con quạ đen, rít lên chói tai, bay tới tấm bia, ánh sáng của vầng mặt trời trắng khiến những cánh tay héo quắt của mộ bia tan thành tro bụi, từ tấm bia vang lên một tiếng gào, một gương mặt cực to hiện ra trên tấm bia, nó bay ra, miệng há rộng, như muốn nuốt chửng mặt trời màu trắng.

Tu sĩ đấu với tu sĩ, chí bảo đấu với chí bảo, mức độ thương vong đã đạt đến mức kinh thiên, tuy nhiên thế cục vẫn nghiêng về hướng Nghịch Hà Tông tiến lên, Không Hà Viện không ngừng lùi lại, về tới chân sơn môn của mình!

Đến lúc này, chiến tranh đã tiến đến giai đoạn thứ ba... sơn môn chiến!!

Những tiếng nổ vang không dứt, ánh sáng của thuật pháp bay đầy trời, những tiếng kêu thê lương thảm thiết vang khắp bốn phương.

Bạch Tiểu Thuần không còn đánh trong chiến trường trúc cơ, mà bay lên không trung, đấu với tu sĩ kết đan của Không Hà Viện. Vốn dĩ tu sĩ Kết Đan của Nghịch Hà Tông đã đang chiếm ưu thế về mặt số lượng, thế nên mức độ nguy hiểm cơ bản là không lớn, đồng thời càng giúp Bạch Tiểu Thuần dần quen với cách giao chiến của cấp kết đan, cũng như có thêm kinh nghiệm chiến đấu.

Chiến lực của hắn càng lúc càng mạnh, khiến tu sĩ kết đan của Không Hà Viện phải kinh hãi.

Trên một ngọn núi cao cách Không Hà Viện một quãng xa có ba người đang đứng nhìn về phía chiến trường, ánh mắt họ có thể nhìn thấy rõ mồn một từng chi tiết của cuộc chiến.

Ba người này, hai nam một nữ, nữ xinh đẹp tuyệt trần, rất là vũ mị, khí tức mạnh mẽ, nhưng dáng người mờ ảo, khi thì chân thật, lúc lại mơ hồ, nếu cứ cố nhìn chăm chú quá lâu, tất sẽ bị mắt hoa đầu váng.

Hai nam còn lại, một người là tu sĩ trung niên, quanh người vờn quanh hắc khí, hắc khí ấy ngưng tụ thành hình những cái đầu lâu, xung quanh chỗ gã, cây cỏ đều héo úa, ngay cả đất đá cũng như bị ăn mòn, đủ thấy loại hắc khí này có tính công kích rất mạnh, như là ma khí!

Người cuối cùng là một lão giả, lão giả này mặc đạo bào, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, khí tức rất là huyền diệu.

Ba người này, là đại diện của ba đại tông môn còn lại của khu vực trung du, Tinh Hà viện, Cực Hà Viện, và Đạo Hà Viện!!

Nữ tử hư ảo là người của Tinh Hà viện, người trung niên toàn thân Ma khí tung hoành là đến từ Ma Tông... Cực Hà Viện!

Còn lão giả, là đến từ trung du đệ nhất tông môn, Đạo Hà Viện!

"Không Hà Viện... sắp thua rồi, thực thú vị."

"Xem ra hàng xóm mới này của chúng ta có vẻ cũng không yếu lắm, vậy chơi mới vui."

"Có cả Thiên đạo Kim Đan … e là người này sẽ làm cho Tinh Không Đạo Cực Tông chú ý..."

"Không Hà Viện chắc chắn thất bại, vậy phân ngạch của họ cũng nên điều chỉnh lại nhỉ."

Ba người to nhỏ bàn bạc với nhau, nhìn nhau cười đầy hiểu ý, vẻ ai cũng rất khoái chí khi thấy Không Hà Viện bị diệt vong...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Chân Linh Thức Tỉnh

Dịch giả: Tiểu Băng

Chiến tranh luôn thê thảm, so với Nghịch Hà Tông, Không Hà Viện bị thương vong nghiêm trọng hơn hẳn, cả Không Hà Viện chìm trong im lặng.

Một lão giả mặc áo trắng đứng ngay giữa Không Hà Viện, ở đó có một cây cổ thụ, trên chạc cây có một căn nhà gỗ, lão giả đứng ngoài nhà gỗ, nhìn vào cuộc chiến, nghe mọi âm thanh của chiến tranh.

Mặt lão đầy mệt mỏi, nếu nhìn kĩ, sẽ thấy trên người lão đã đậm mùi tử khí, rõ ràng đã là người sắp chết, lão không còn sống được bao lâu nữa.

Bên cạnh lão giả có một đồng tử, đồng tử này môi hồng răng trắng, rất xinh đẹp, cả người thơm lừng, áo quần sạch tinh tươm, như một tiên đồng. Đồng tử đứng thẳng, tay chắp sau lưng, nhìn trận chiến đầy hứng thú, nhất là khi nhìn vào Bạch Tiểu Thuần.

"Lý đạo hữu, thế đã đủ chưa?" lão giả khàn khàn hỏi, giọng vô cùng mệt mỏi.

"Chưa." Đồng tử cười, nghiêng đầu nhìn lão giả, rồi thở dài.

"Trần đạo hữu, sớm biết như thế, có hối hận không?"

"Vậy thế nào mới đủ, người chết đã nhiều lắm rồi." Lão giả im lặng một lúc, mới đáp.

"Cũng được, nếu vậy, ngươi lấy hết chí bảo cao cấp của Không Hà Viện các ngươi ra đi, sớm bị tiêu diệt, thì càng sớm chấm dứt trận trừng phạt này." Đồng tử nghĩ nghĩ, khẽ cười.

Lão giả thấy càng thêm mệt mỏi. Người ta đều nghĩ lão đã chết rồi, nhưng là lão tổ của Không Hà Viện, một cường giả thiên nhân cảnh, lão có rất nhiều cách để giúp mình sống lâu thêm một chút, dù đã bị thương rất nặng, sinh khí không còn.

Tinh Không Đạo Cực Tông cũng không đuổi tận giết tuyệt lão, mà bắt lão phải sống, để tận mắt nhìn thấy cảnh diệt vong của Không Hà Viện, để lão hiểu, đây chính là trừng phạt, chừng nào lượng người chết đi đủ nhiều, mới được dừng lại, đổi lấy cơ hội được sống.

Lão giả thở dài, khẽ nâng tay phải, chạm nhẹ vào thân cây.

Thân cây run rẩy, rồi lan ra cả cây Không Dong Tà Thụ run rẩy, từ khắp nơi trên cây, chui ra những con côn trùng màu trắng!

Những con côn trùng này chỉ to bằng ngón tay, nhưng khí tức tỏa ra từ chúng rất mạnh, sau khi chui ra, chúng đều bay lên trời.

Biến cố này khiến tất cả người tham chiến lần nữa đều dừng lại, ngẩng đầu qua nhìn. Số lượng côn trùng bay ra rất nhiều, nhiều đến không đếm xuể, tràn ngập cả bầu trời.

Ngay cả tu sĩ Không Hà Viện nhìn đám trùng này cũng còn hoảng sợ.

Cả tông môn ngập tràn côn trùng, tiếng rít chúng phát ra làm người ra phải run rẩy.

Đám côn trùng tụ vào với nhau, tạo thành một con trùng cực lớn!

Con đại trùng này không còn là màu trắng, mà đã trở thành màu đỏ, to cả ngàn trượng, thân đầy gai sắc, mỗi cây gai đều có vầng sáng đen, rõ ràng ẩn chứa kịch độc.

Con trùng rít lên một tiếng, tiếng rít của nó hóa thành âm bạo trùng kích, khiến cả hư không vặn vẹo, vô số tu sĩ phun máu, bất kể đó là tu sĩ của Không Hà Viện hay Nghịch Hà Tông.

"Tử Vong Chi Trùng!!"

"Một trong hai đại chí bảo của Không Hà Viện,... Tử vong trùng!!" Linh Khê Hàn Tông và Huyết Khê Phong Thần Tử nhìn nhau, sắc mặt đầy nghiêm trọng.

Con trùng vặn người, phun ra một luồng chất lỏng màu lục, như một trận mưa tóe xuống đất, ăn mòn xuyên qua nếu gặp phải cơ thể con người, ăn thủng thành lỗ nếu rơi xuống đất!

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, tu sĩ cả hai phe đều dính phải.

Mức độ ăn mòn này vượt xa mức độ ăn mòn của mưa a xít Bạch Tiểu Thuần tạo ra khi luyện đan, khiến hắn kinh hãi phải lùi lại.

"Quái vật gì thế!"

Tử Vong Chi Trùng vẫy người di chuyển, nó đi đến đâu, ở đó vang lên những tiếng kêu thảm thiết, nó há miệng, nuốt chửng một tu sĩ kết đan ngay giữa không trung.

Con trùng hạ xuống đất, lăn lông lốc, nghiền tu sĩ trên đường lăn thành bột...

Tu sĩ nguyên anh cũng không cản được nó, nếu đánh mạnh tay, nó sẽ lập tức phân giải thành vạn ngàn con trùng nhỏ chạy đi, sau đó lại ngưng tụ thành đại trùng, khiến mọi người đều vô cách.

"Hay cho một món trung phẩm Linh Bảo, Tử Vong Chi Trùng!" đồng tử vỗ tay cười, trong mắt đầy tán thưởng.

Lão giả im lặng.

"Linh bảo của Nghịch Hà Tông dù không ít, đều là nhân phẩm Linh Bảo, nhưng cái cơ thể Huyết Tổ chúng ta nhìn thấy ban nãy mới thực sự là vật tầm thường... tiếc rằng lão tổ lại có pháp chỉ, không được đụng vào." Đồng tử lắc đầu, vô cùng tiếc nuối.

"Nhưng nghe nói Linh Khê Tông này lai lịch thần bí, không chừng sẽ có một linh bảo nào đó làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.” Đồng tử chớp mắt hứng thú.

Tử Vong Chi Trùng không ngừng tàn sát bừa bãi bát phương, cản lại thế công chiếm của Nghịch Hà Tông.

Các lão tổ Nghịch Hà Tông quay sang nhìn Linh Khê Hàn Tông.

"Hàn huynh, huynh từng bảo có cách xử lý con Tử Vong Chi Trùng này!" Huyết Khê Phong Thần Tử lên tiếng.

Linh Khê Nhất Đại Lão Tổ Hàn Tông ngần ngừ nhìn con trùng, lão nghiến răng, không nói gì, bay về thông thiên chiến thuyền của Linh Khê Nhất Mạch.

Một lúc sau, một luồng khí tức kinh người từ trong thông thiên thuyền của Linh Khê Nhất Mạch tỏa ra!

Tử Vong Chi Trùng run lên, ngừng phắt lại, tất cả tu sĩ trên chiến trường đều biến sắc, tu vi hỗn loạn.

Đồng tử ngoài nhà gỗ cũng nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Thông Thiên thuyền.

"Đây là..."

Lão giả bên cạnh biến sắc, không tin nổi.

"Thượng phẩm Linh Bảo?!"

Công Tôn Uyển Nhi vốn thần sắc nhàn nhã cũng dừng phắt lại, mắt lóe u quang, nhìn Thông Thiên thuyền.

Cả chiến trường im phăng phắc, Không Dong Tà Thụ đang cố gắng vùng vẫy khỏi cánh tay Huyết Tổ cũng dừng bặt, không nhúc nhích.

Trong Thông Thiên thuyền, trong một gian bí mật, Hàn Tông quỳ trước một quan tài, trong quan tài đặt thi thể một bé gái, lúc này, bé gái đó đã mở mắt.

Khí tức kinh khủng đang đè ép chiến trường chính là do bé gái khi mở mắt tạo ra.

"Mời Chân Linh ra tay, diệt Tử Vong Chi Trùng!" Hàn Tông run rẩy, cao giọng nói.

Thi thể bé gái trong quan tài biến mất.

Nó thình lình xuất hiện ngay bên ngoài Thông Thiên thuyền!

Bé gái lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, đôi mắt hoảng hốt như đang nhớ lại cái gì đó.

Mọi người đều nhìn vào bé gái, cả người run rẩy, đồng tử ngoài nhà gỗ cũng không khác.

"Đây là... Đây là..." Đồng tử ngừng cả thở, trong mắt đầy kinh hãi và khó tin.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Kim Cương Bất Tử Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Không chỉ đồng tử, lão giả bên cạnh cũng hãi hùng, hít thở dồn dập, ngoài Không Hà Viện, tất cả tu sĩ cũng đều hoảng sợ.

"Đây là ai vậy, khí tức này... Hơi thở này..."

"Gặp phải lão tổ thiên nhân, ta cũng còn chưa run thế này..."

"Nghịch Hà Tông này, không ngờ lại có linh bảo như thế!!"

Huyết Khê Phong Thần Tử mở to mắt, thì ra Linh Khê Nhất Mạch đúng là người giỏi che giấu nhất, quả thực là sâu không lường được, thực không ai đoán nổi Linh Khê Nhất Mạch rốt cuộc còn cất giấu cái gì...

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, bé gái này hắn biết, chẳng những hắn biết, mà còn chẳng có mấy ai biết được rõ về bé gái này hơn hắn.

Hắn còn nghe được giọng nói của đối phương ngay lần đầu tiên nhìn thấy đối phương kia mà...

Song bây giờ, tận mắt nhìn thấy đối phương rời khỏi quan tài, cảm nhận được khí tức khủng bố không có từ nào hình dung nổi của đối phương, Bạch Tiểu Thuần cũng phải nín thở.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, bé gái đã nhắm mắt lại, giơ tay, chỉ vào con đại trùng một cái!

Tử Vong Chi Trùng run lên, như mất đi sức phản kháng, không ai nhìn thấy một chấn động thuật pháp nào, nhưng cả thân thể Tử Vong Chi

Trùng không ngừng run lên bần bật...

Sau đó, thân thể nó từ từ hóa thành tro bụi... hoàn toàn biến mất!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn nhìn thấy thứ mà người khác không nhìn thấy, một chỉ kia của bé gái, đã tạo nên một sợi chấn động rất nhỏ, rất mảnh, như một sợi tơ...

Một tia chấn động nhỏ mờ như vậy, nhưng đã xóa đi sự tồn tại của Tử Vong Chi Trùng.

Loại thủ đoạn này, không còn có thể gọi là thuật pháp thần thông nữa.

Ba người tam tông trên núi xa cũng run rẩy không kềm nổi, họ cũng không biết đây là sức mạnh gì.

Nhưng có thể làm cho một trung phẩm linh bảo nhẹ nhàng tiêu tán, thì nếu một chỉ này rơi vào người họ, họ cũng chỉ có thể trở thành tro bụi mà thôi...

"Dị nhân... trong Linh Khê Tông lại có dị nhân..." đồng tử ngoài nhà gỗ thì thào, ánh mắt nhìn bé gái ngưng trọng chưa từng có.

"Dị nhân... trong thế giới thông thiên này, bất kì tông môn nào có chứa dị nhân, đều sẽ bị diệt vong, những kẻ tiếp xúc với dị nhân, cũng sẽ bị họa lây..." lão giả trước nhà gỗ cười, trong mắt đầy phấn khởi và chờ mong.

Đồng tử im lặng, y là một trong năm thiên nhân của Tinh Không Đạo Cực Tông, rất hiểu về thế giới này. Y biết về dị nhân, cũng biết thái độ của Tinh Không Đạo Cực Tông đối với dị nhân, là không liên can, không để ý tới.

"E rằng trong Linh Khê Tông này, có cao nhân tồn tại... đưa ra dị nhân này, mục đích không phải là diệt Tử Vong Chi Trùng, mà là để cho ta thấy... nếu vậy, ta cũng thăm dò ngươi!" Đồng tử nghĩ nghĩ, liếc mắt một vòng, chỉ vào cành cây bên cạnh.

Lão giả biến sắc, định cản lại, nhưng lại thôi, Không Dong Tà Thụ như được tiếp sinh cơ, gầm lên dữ dội.

Cành nhánh bay ra, quấn lấy tất cả tu sĩ Không Hà Viện trên chiến trường, bất kể ấy là tu sĩ thường hay nguyên anh, đều bị nhánh cây quấn lấy, lôi hết vào trong Không Dong Tà Thụ.

Tất cả tu sĩ Không Hà Viện trở thành chất dinh dưỡng cho Không Dong Tà Thụ, sinh cơ của nó lại rực lên.

Cành lá điên cuồng sinh sôi nảy mọc, Không Dong Tà Thụ khổng lồ rung chuyển, hai cái rễ chính bị cơ thể Huyết Tổ kẹp chặt cũng vẫy thoát ra ngoài.

Đại thụ lại vùng lên che trời, rung chuyển cả thương khung, trên cây xuất hiện hai con mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm vào bé gái giữa không trung.

Nhưng bé gái chỉ tồn tại được mười hơi thở, mà bây giờ đã hết hơn tám hơi thở rồi.

Cơ thể bé gái bắt đầu héo đi, hào quang trong mắt trở nên ảm đạm, không hề liếc mắt qua sự gào thét khiêu khích của Không Dong Tà Thụ, mà lại quay sang nhìn... Bạch Tiểu Thuần!

"Cho ngươi một tia khí huyết của ta, hy vọng ngươi... Sớm ngày luyện ra Nghịch Hà Đan."

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần vang lên một giọng nói, bé gái chỉ vào hắn một cái, một giọt máu tươi xuất hiện ở đầu ngón tay, vèo một cái, đã chui vào trong mi tâm của Bạch Tiểu Thuần!

Sau đó, nữ anh hoàn toàn biến mất...

Trở về trong quan tài trong Thông Thiên thuyền, hai mắt nhắm lại, lần nữa hóa thành thây khô...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, giọt máu kia nhập vào, khiến cả người hắn khí huyết cuồn cuộn, giọt máu kia mang tới một nguồn sức mạnh khổng lồ, khiến Bạch Tiểu Thuần gầm lên, chín bộ Tu La thân lần lượt xuất hiện, sau đó, tiếp tục xuất hiện Tu La thân thứ mười.

Bạch Tiểu Thuần rống vang, cảm giác chạm mấy tầng gông cùm xiềng xích thứ hai càng thêm rõ ràng, chỉ còn thiếu một chút nữa là phá tan được nó!

"Bất Tử Kim Cương thân!!"

Một làn sóng trùng kích lấy hắn làm trung tâm quét ngang xung quanh, mười bộ Tu La thân bắt đầu chồng lên, hòa nhập vào nhau!

Từng đợt ánh sáng vàng không ngừng tỏa ra từ Tu La thân duy nhất còn lại, Tu La thân như đang được phủ lên một lớp kim giáp, hình dạng của nó hoàn toàn thay đổi!

Không còn là Ba Đầu Sáu Tay, mà hóa thành Kim Cương, thân thể khổng lồ, to cả mấy trăm trượng, chính là... Bất Tử Kim Cương!

Tầng xiềng xích thứ hai, vì Bất Tử Kim Cương xuất hiện, cũng ầm ầm bị phá!

Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một viên kim đan thứ hai, Bất Tử Kim Cương đan!!

Bạch Tiểu Thuần hít mạnh, Bất Tử Kim Cương dung nhập vào cơ thể Bạch Tiểu Thuần, cả người phát ra một luồng khí thế cực kì khủng bố, nó là Song đan chi lực!

Một giọt máu của bé gái đã giúp Bạch Tiểu Thuần hiểu thêm về Nghịch Hà Đan, từ chỗ không hề có manh mối, nay hắn đã có được một thành chắc chắn sẽ luyện chế ra được Nghịch Hà Đan!

Tu sĩ Huyết Khê Nhất Mạch theo Phong Thần Tử bay về chỗ cơ thể của Huyết Tổ.

Phong Thần Tử quát.

"Táng nhi, điều khiển Huyết Tổ, đánh chết tà thụ!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Không Còn Không Hà Viện, Chỉ Có Nghịch Hà Tông

Dịch giả: Tiểu Băng

Để thăm dò bé gái, đồng tử ra tay, giúp Không Dong Tà Thụ đang hấp hối sống lại, nhưng phải trả một cái giá rất lớn, tất cả tu sĩ Không Hà Viện đều phải hi sinh.

Đây là chuyện ngoài ý muốn, Nghịch Hà Tông vô cùng bất ngờ, vốn nghĩ sau khi Tử Vong Chi Trùng bị diệt, Không Hà Viện hẳn sẽ đầu hàng.

Vì sự trừng phạt đến như vậy là đã đủ.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều thay đổi, Không Dong Tà Thụ gào rú, cây đại thụ khổng lồ như một cự nhân đứng chắn giữa Thông Thiên Hà, không ngừng vung vẩy lá cành, như muốn xé rách không gian.

Ngoài nhà gỗ, đồng tử nhíu mày, y không quan tâm tới những sinh mạng của Không Hà Viện hay Nghịch Hà Tông, y chỉ để ý đến bé gái kia.

"Chỉ tồn tại được trong mười hơi thở..." Đồng tử lắc đầu, vẻ tiếc nuối, trầm ngâm một lúc, lão giả bên cạnh đầy bi thương và cay đắng.

Xung quanh Không Hà Viện, những tông môn và gia tộc tu chân lặng ngắt, đồng loạt lùi lại.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông đa phần đều đã trở về Thông Thiên thuyền, mở màn phòng hộ.

Bạch Tiểu Thuần bay vèo vào Thông Thiên Hà, hướng thẳng về phía cơ thể Huyết Tổ. Cơ thể Huyết Tổ lại run lên, đôi mắt mở ra, từ từ đứng dậy.

Hồi trước, muốn điều khiển cơ thể Huyết Tổ, cần phải có rất nhiều tu sĩ Huyết Khê Tông hợp sức, nhưng bây giờ, chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần cũng khiến nó cử động được.

Huyết Tổ đứng dậy, tu sĩ Huyết Khê Tông cũng vừa lúc về tới, chui vào trong, Huyết Tổ lại tràn đầy khí thế, nhảy lên bờ sông.

Không Dong Tà Thụ đã chờ sẵn, cành lá xoắn vào nhau tạo thành một cánh tay khổng lồ, đập mạnh vào Huyết Tổ.

Huyết Tổ lại không lùi mà tiến tới, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, nhoáng một cái đã tới bên Không Dong Tà Thụ, tóm lấy cánh tay cây, thi triển Hám Sơn Chàng!

Quanh người Huyết Tổ rực ánh sáng sáng vàng, dưới tác dụng của Hám Sơn Chàng, Huyết Tổ nhổ bật cả gốc Không Dong Tà Thụ lên, ném ra xa.

Huyết Tổ và Không Dong Tà Thụ đều là những cự nhân khổng lồ, mỗi một đòn đánh của họ đều như muốn xé rách đất trời, chấn động do đòn công kích tạo thành cuồng phong quét ngang bốn phương, cây cối đất đá thi nhau bay rào rào, nước Thông Thiên hà cũng không thoát khỏi.

Một người một cây tranh đấu với nhau, khiến cả khu vực chiến trường của họ núi non tan vỡ, hố sâu xuất hiện khắp nơi.

Không Dong Tà Thụ vốn dĩ không phải là hoàn toàn khôi phục, mà chỉ hấp thu sức sống của tu sĩ Không Hà Viện, lấy lại được một chút sinh cơ mà thôi.

Thế nên với cấp độ đánh giết mãnh liệt như thế này, nó không duy trì được lâu dài!

Không Dong Tà Thụ gào lên, không ngừng lùi lại, hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, Thiên Đạo Kim Đan không ngừng cuộn trào, phóng ra sức mạnh kim đan, kết hợp với sức mạnh của Bất Tử Kim Cương đan, giúp hắn có được sức mạnh khủng khiếp, điều khiển cơ thể Huyết Tổ vô cùng nhẹ nhàng, linh hoạt.

Tu vi gia tăng, cũng giúp phạm vi lan tỏa ý thức của Bạch Tiểu Thuần tăng mạnh, đến mức khiến hắn quên mất mình chỉ là đang điều khiển cơ thể Huyết Tổ, mà cứ ngỡ rằng mình là Huyết Tổ!

"Sát!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn, Không Dong Tà Thụ lại bị đánh lùi, bị Bạch Tiểu Thuần tóm được cánh tay, ném ra xa lần nữa.

Không Dong Tà Thụ rơi xuống khiến cả mặt đất rung rinh, đồng tử ngoài nhà gỗ vẫn đứng suy tư, lão giả bên cạnh đã suy nghĩ xong, nét mặt đầy cương quyết.

Lão chạm một cái vào thân cây, ngay tức khắc, cơ thể lão lại càng thêm héo rũ, tử khí quanh người càng thêm đậm đặc.

Đồng tử nghiêng đầu quay sang nhìn lão.

"Đạo hữu, chuyện vừa rồi ta xin lỗi, là ta nhất thời động tâm, muốn thử sức với dị nhân kia."

"Nhưng lại gây ảnh hưởng không tốt cho ngươi, cũng tạo nên ảnh hưởng cho Nghịch Hà Tông, ài... quyết định của ngươi, ta không can thiệp, để Không dong thụ lại vậy, coi như là dấu tích chứng minh Không Hà Viện đã từng tồn tại.”

"Cũng coi như ta đền bù tổn thất cho Nghịch Hà Tông." Đồng tử lạnh nhạt nói, cơ thể nhẹ nhàng bay lên trời, nhưng không một ai nhìn thấy.

Nhìn theo đồng tử đi xa, lão giả im lặng nhìn Không Dong Thụ, người Không Hà Viện đều đã chết cả rồi, bản thân lão cũng chẳng còn

sống được bao lâu, nên lão muốn hi sinh bản thân mình, giúp Không Dong Tà Thụ có thêm chút sinh cơ, để nó có thể sống sót.

Đồng thời, cũng muốn truyền dạt cho Không Dong Tà Thụ ý chí và mệnh lệnh cuối cùng của mình.

"Thần phục Nghịch Hà Tông... Từ nay trở đi, thủ hộ Nghịch Hà Tông, như ngươi đã từng thủ hộ... Không Hà Viện!" Lão giả thì thào, cơ thể khô hắn đi, dần dung hợp vào trong thân Không Dong Tà Thụ, không còn nhìn ra nữa.

Không Dong Tà Thụ rung rinh, màu đỏ rực trong mắt dần tan mất, Bạch Tiểu Thuần xông tới, đang định tiếp tục ra tay, Không Dong Tà Thụ cúi đầu, quỳ xuống, giọng ồ ồ.

"Thần phục..."

Từ trong đại thụ bay ra một vầng sáng, hiện nguyên hình là một viên tròn màu xanh lục, là tâm hạch của Không Dong Tà Thụ, giữ được tâm hạch này, chính là nắm giữ sinh tử của nó.

Bạch Tiểu Thuần khựng lại.

Tất cả mọi người đều im lặng, nhìn Huyết Tổ, chờ đợi quyết định của hắn.

Bạch Tiểu Thuần đứng im một lúc, rồi khẽ cười, cầm lấy tâm hạch!

Người trên ba chiếc Thông Thiên thuyền gào lên hân hoan chiến thắng.

"Chúng ta... đã thắng!!"

"Từ nay trở đi, Nghịch Hà Tông chúng ta, chính là trung du tông môn!!"

"Thắng... Thắng!!"

Ai nấy đều kích động, cả Nghịch Hà Tông sôi trào, cùng lúc, từ tít trên cao, một vầng hào quang đỏ rực rạch ngang chân trời bay xuống, là một tấm bia đá!

Tấm bia cắm mạnh xuống đất, chỉ lộ hơn phân nửa bên trên, trên đó viết ba chữ to!

Nghịch Hà Tông!

Bên dưới có một hàng chữ nhỏ...

Tinh Không Đạo Cực Tông phân tông!

Đây là xác nhận của Tinh Không Đạo Cực Tông, khiến người Nghịch Hà Tông càng thêm phấn khởi, mọi hy sinh của họ giờ đã được đền đáp, ai nấy đều vô cùng cảm khái.

Các tông môn và gia tộc tu chân xung quanh đều quỳ xuống.

"Bái kiến Nghịch Hà Tông!" Thanh âm truyền khắp bốn phương, càng ngày càng to rõ, ba người tam tông trên núi xa thở dài, nhìn Huyết Tổ, rồi xoay người rời đi.

Mọi người đều đã hiểu, từ ngày hôm nay...

Đông mạch trung du, không còn Không Hà Viện, chỉ có Nghịch Hà Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Hoàn Tất Những Công Việc Còn Dây Dưa Chưa Làm

Dịch giả: Tiểu Băng

Nghịch Hà Tông, đã vào chủ trung du!

Việc này đã làm oanh động tất cả tông môn và gia tộc tu chân của khu vực trung du, ba đại tông môn kia im lặng như mặc nhiên thừa nhận, khiến việc này đã được truyền tin khắp nơi chỉ trong một thời gian rất ngắn.

Điều này chứng tỏ bố cục khu vực trung du đã hoàn toàn thay đổi, một trong tứ đại bá chủ được thay bằng người khác.

Cả Nghịch Hà Tông trở nên vô cùng bận rộn, tất cả đệ tử bất luận tu vi đều bị điều động vào việc xây dựng lại tông môn.

Nghịch Hà Tông xây sơn môn ngay trên mảnh đất đã từng là sơn môn của Không Hà Viện!

Ngọn núi này được sửa lại, sao cho vừa có thể công lại có thể thủ, cửa sơn môn làm sao phải chịu đựng được thời gian ít nhất vạn năm, đại biểu cho sự huy hoàng của Nghịch Hà Tông!

Khu vực chính của sơn môn mới là một ngọn núi, núi này sừng sững chắn giữa Thông Thiên Hà, như muốn chặn ngang dòng chảy, nhưng thực tế lại có chỗ để Thông Thiên hà vẫn tiếp tục chảy qua.

Ngọn núi này rất cao, nhìn không thấy đỉnh, chỉ thấy mây mù lượn quanh, khí thế ngất trời.

Núi này, được đặt tên là Nghịch Hà sơn! Là nơi ở cho các lão tổ, các chí bảo, linh bảo, là nơi quyết định tương lai của Nghịch Hà Tông.

Đồng thời, lấy Nghịch Hà sơn làm trung tâm, bốn dãy sơn mạch được dời tới, kéo dài ngàn dặm, mỗi sơn mạch đều có tám ngọn núi!

Bốn sơn mạch này được phân cho tứ mạch Linh, Huyết, Huyền, Đan!

Đối diện cửa chính của Nghịch Hà Tông, bên kia Thông Thiên Hà, là một cự nhân toàn thân tràn đầy huyết khí, đôi mắt nhắm nghiền như ngủ say, chính là... Huyết Tổ!

Ở bên này, chính là Không Dong Tà Thụ, cùng với Cự Nhân thủ hộ cho Nghịch Hà Tông.

Hai cự vật khổng lồ chính là sự uy hiếp của Nghịch Hà Tông với các tông môn trung du khác, sự uy hiếp này rất mạnh mẽ, đủ khiến các tông môn đều phải kiêng kị.

Và lúc đó, Nghịch Hà Tông cũng phái ra sứ giả trở về thông báo những quy tắc cho bốn tông môn hạ du thuộc về Nghịch Hà Tông, đưa mọi thứ trở về quỹ đạo, mỗi năm đều phải nộp rất nhiều tài nguyên cho Nghịch Hà Tông, cung phụng Nghịch Hà Tông giống như Nghịch Hà Tông ngày xưa.

Về mặt đối ngoại, Nghịch Hà Tông tuyên bố phong tỏa, trước khi tông môn mới tu kiến xong, không cho phép bất kì thế lực nào bước vào phạm vi của mình nửa bước.

Đây chính là pháp lệnh đầu tiên Nghịch Hà Tông tuyên bố, với uy áp Nghịch Hà Tông tạo ra khi tiêu diệt Không Hà Viện, không một tông môn nào dám phạm vào, ngay cả ba đại tông trung du còn lại cũng không ai muốn chọc vào.

Dù so với họ, Nghịch Hà Tông yếu hơn, nhưng cũng đã được thượng tông thừa nhận, họ không dám đắc tội.

Thế nên, khu vực thuộc Nghịch Hà Tông hoàn toàn yên bình, xung quanh nhiều người kích động, nhiều người hồi hộp, căng thẳng, nhưng Nghịch Hà Tông không thèm để ý những chuyện này.

Họ còn có rất nhiều việc phải làm, xây dựng sơn môn, điều chỉnh lại hạ du, quản lý một khu vực hạ du Tu Chân Giới với quy mô lớn hơn phạm vi của tông môn gấp mấy lần, mà việc nào, cũng đòi hỏi phải tính toán, chuẩn bị và thực hiện kĩ càng.

May mà tứ mạch sau khi bàn bạc, các lão tổ đã quyết định chia ra, mỗi mạch có một sơn mạch riêng, tự dựa theo nhu cầu và phong cách của mình để phát triển.

Linh Khê Nhất Mạch nhờ có Bạch Tiểu Thuần, chiếm lấy đông mạch, vẫn chia làm bảy ngọn núi như hồi ở Linh Khê Tông, ngọn thứ tám dành cho tu sĩ kết đan sử dụng.

Huyết Khê Nhất Mạch chiếm nam mạch, nơi đây gần với Huyết Tổ chi thân nhất, hỗ trợ cho việc tu hành của Huyết Khê Nhất Mạch, song từ nay sẽ có tới tám Huyết Tử cho tám núi, mỗi Huyết Tử, đều phải là tu sĩ kết đan!

Huyền Khê Nhất Mạch lấy trận pháp và tu hành phân làm chủ, Đan Khê Nhất Mạch lại chui đầu vào dược đạo, cũng nhờ vậy, bố cục của Nghịch Hà Tông lại trở thành hoàn thiện, hoàn toàn phù hợp với định nghĩa của một đại tông!

Có rất nhiều việc phải làm, nhưng may thay, đã có các lão tổ tứ mạch xử lý, Bạch Tiểu Thuần lại trở thành rảnh rỗi. Thấy mọi người bận rộn, hắn cảm thấy nhàm chán, lúc đầu còn thấy khoái vụ đi đến đâu cũng được các đệ tử sùng kính chào hỏi, nhưng dần dần cũng không còn thấy thích nữa.

"Thôi, đi tìm tiểu muội tám chuyện vậy." Bạch Tiểu Thuần tự nhủ, đi tìm Hầu tiểu muội.

"Tiểu muội..." Bạch Tiểu Thuần vừa mới mở miệng...

"Tiểu Thuần ca ca, huynh đừng quấy rầy muội, muội đang bận." Hầu tiểu muội lau mồ hôi, quăng ra một câu, người vẫn không ngừng làm việc.

Bạch Tiểu Thuần lúng túng, đứng như trời trồng ở đó một lúc lâu, chợt nhìn thấy Trương Đại Bàn.

"Đại sư huynh..."

"Tiểu Thuần, có chuyện gì tí nữa nói, ta còn phải luyện linh..." Trương Đại Bàn nghiêm nghị, quay lại tiếp tục cùng đám Hứa Mị Hương làm việc.

Bạch Tiểu Thuần cười ngượng, đang định đi, chợt thấy Hầu Vân Phi từ đằng xa bay tới.

"Hầu đại ca..."

"Tiểu Thuần, tránh đường tí, sư tôn bảo ta đi sửa lại pháp các..." Hầu Vân Phi bước chân không ngừng, ầm ầm bay mất.

Bạch Tiểu Thuần cười khổ, đi qua Huyết Khê Nhất Mạch, vừa bước vào, đã thấy Tống Quân Uyển đang chỉ huy đệ tử xây lại Trung phong.

"Tống tỷ tỷ..."

"Dạ Táng, đi chỗ khác chơi!" Tống Quân Uyển phẩy tay, tiếp tục công việc chỉ huy.

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, đang định lên tiếng, sau lưng vang lên một giọng run run.

"Thiếu tổ, hay người… xin người đi chỗ khác, người đứng ở đây, ta hồi hộp..."

Bạch Tiểu Thuần thở dài, lặng lẽ bỏ đi.

Những người hắn quen chẳng ai có thời gian để ý tới hắn, ai cũng có việc phải làm, ngay cả Thiết Đản cũng được sai đi chỉ huy chiến thú hỗ trợ làm việc.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hình như trong cả Nghịch Hà Tông chỉ còn có một mình hắn là nhàn rỗi, chẳng có việc gì làm. Người có quyền sai hắn đi làm việc, chỉ có các lão tổ, mà đám lão tổ kia thì đều đang bận bàn việc đại sự với nhau, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng họ cãi nhau ầm ĩ.

“Ai bảo người giỏi luôn có nhiều việc phải làm, nhưng thiếu tổ ta lợi hại như vậy, sao lại chẳng có việc gì làm thế này..." Bạch Tiểu Thuần thật sự không nghĩ ra mình làm được cái gì, đành cảm khái như vậy.

"Mà thôi, hay ta đi luyện dược vậy..." Bạch Tiểu Thuần tới bờ Thông Thiên Hà tìm một chỗ ngồi xuống, cố gắng làm cho mình trở nên bình tĩnh, nghĩ tới chân ý Nghịch Hà Đan trong giọt máu Chân Linh nữ anh đã cho mình.

"Người đã cho ta tạo hóa, ta nhất định phải luyện ra Nghịch Hà Đan cho người!" Bạch Tiểu Thuần thầm nghĩ.

Trời dần về khuya, tu sĩ đều đã đi nghỉ ngơi, trời đất trở nên tĩnh lặng. Trên chiến trường, thi thể tu sĩ Nghịch Hà Tông đều đã được dọn dẹp, người của Không Hà Viện cũng đã được dọn hơn phân nửa, số lượng còn sót lại cũng phải mất mấy ngày nữa mới dọn xong.

Mặt trăng tỏa ánh sáng trên cao, cả đất trời thanh tịnh, một đám mây đen từ đâu xuất hiện, che khuất vầng trăng, trong bóng đêm, một thân ảnh trắng toát từ trong hư không từ từ xuất hiện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Thứ Không Sạch Sẽ

Dịch giả: Tiểu Băng

Thân ảnh trắng toát xuất hiện, nhiệt độ xung quanh trở nên lạnh hẳn, bầu không khí trở nên âm trầm, thân ảnh áo trắng kia, hình như là một nữ tử.

Một mái tóc dài bồng bềnh, lờ lững di chuyển trên chiến trường.

Những nơi thân ảnh đi qua, mặt đất đều bị đóng băng, cây cối héo chết, như bị mất đi sức sống, còn nữ tử bạch y, thì như hút lấy những sinh cơ ấy, hình dáng càng lúc càng rõ ràng.

Ả đi tới bên một thi thể, cúi đầu khẽ cười, hút một cái, thi thể kia lập tức héo quắt lại, không còn giống người mới chết mấy ngày, mà giống như người đã chết mấy năm.

Ả kia không dừng lại, tiếp tục đi tới cái xác thứ hai, cứ thế đi khắp hết các thi thể trên chiến trường. Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả xác chết đều thành xác khô, còn cơ thể của cô gái thì trở nên thật rõ rệt, ả xoay cổ, ngẩng đầu nhìn ra xa, rồi tiếp tục lướt đi tới một khu vực khác.

Khu vực này thuộc về Huyết Khê Tông, là nơi Huyết Khê Tông dùng để Luyện Thi, xung quanh đều có trận pháp phong ấn, nhưng những phong ấn này hình như không hề tồn tại với cô gái, ả cứ thế lướt qua, tiếp tục hút...

Những thi thể nơi này héo quắt lại, chỉ trong chớp mắt, hơn vạn thi thể nơi đây đều trở thành thây khô, nhiều bộ khi có một cơn gió thổi qua, vỡ vụn ra thành tro bụi...

Cô gái khẽ nấc một cái như người mới ăn no, khẽ nghiêng đầu, mây đen đã tán bớt, một ánh trăng chiếu vào, soi rõ gương mặt ả.

Công Tôn Uyển Nhi!

"Cuối cùng cũng được một lần ăn no, đáng tiếc đều là linh chết, thật là nhớ ăn linh sống quá." Công Tôn Uyển Nhi khẽ cười, quay người biến mất.

Ả biến mất, mây đen cũng không còn, trăng sáng lại hiện ra, ánh trăng trắng bệch ảm đạm...

Việc Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện không một ai nhìn thấy, ngay cả các lão tổ nguyên anh cũng không biết...

Bạch Tiểu Thuần hắt hơi, tự dưng thấy lạnh, nhìn quanh một vòng, không thấy cái gì kì lạ, cũng không để ý, tiếp tục nhập định.

Đến sáng hôm sau, những đệ tử chịu trách nhiệm Luyện Thi tới khu luyện thi, nhìn các xác khô không còn máu thịt, ai nấy há hốc mồm, la toáng.

"Cái gì… cái gì thế này?! "

"Trời đất, thi thể ở đây đều biến thành thây khô hết rồi..."

"Không còn thấy tí thịt nào cả, cứ như đã chết rất lâu rồi ấy, hôm qua ta vẫn còn nhìn thấy mà, đâu phải như thế này!"

Mọi người bị kinh động, xôn xao kéo tới, tiếp tục phát hiện ra những thi thể còn chưa kịp dọn dẹp trên chiến trường cũng đều đã biến thành xác khô, chuyện này cực lớn, kinh động đến cả các lão tổ.

Bạch Tiểu Thuần bị tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn.

"Chuyện gì thế?" Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, những thi thể này quá quỷ dị, làm hắn cũng thấy lạnh người.

Các lão tổ ào ào bay ra, đằng sau là các tu sĩ kết đan, Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, cũng vội vàng chạy theo, tới khu luyện thi của Huyết Khê Nhất Mạch Luyện Thi.

Nơi này đã tụ tập rất nhiều tu sĩ đang om sòm bàn tán, thấy các lão tổ tới, mọi người im bặt, ai cũng hoang mang, không hiểu nổi, chuyện này đã gây ảnh hưởng tới họ không nhỏ.

Bởi vì, việc máu thịt của con người bị hút sạch, rất dễ dàng làm cho con người ta cảm thấy bất an, liên tưởng tới đủ thứ.

Các lão tổ sau khi quan sát, đều biến sắc.

Linh Khê Hàn Tông, Huyết Khê Phong Thần Tử, và Huyền Khê Xích Hồn, ba người này đều là Nguyên Anh Đại viên mãn, là ba người mạnh nhất trong đám, ai nấy ngưng trọng, cẩn thận xem xét, cảm nhận khí tức còn sót lại, càng quan sát, sắc mặt ba người càng âm trầm. ba người quay sang nhìn nhau, Huyết Khê Phong Thần Tử lên tiếng trước.

"Bởi vì Không Dong Tà Thụ đã bị nhổ tận gốc, khiến khí hậu bị ảnh hưởng, mới tạo ra chuyện này, mọi người không cần phải sợ, chúng ta sẽ bố trí trận pháp, phong ấn khí hậu lại."

Hàn Tông và Xích Hồn cũng lên tiếng trấn an, các đệ tử đều thở phào.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ thấy kinh hãi. Hắn đã thử cảm thụ khí tức nơi này, ở đây có hàn khí, làm cả người hắn lạnh toát, chúng còn muốn chui vào trong người hắn, làm đông cứng hắn.

Hắn đương nhiên không tin lời giải thích của các lão tổ, ngẩng lên nhìn Linh Khê Hàn Tông lão tổ, Hàn Tông cũng nhìn hắn, không cho hắn lên tiếng.

Chuyện này nhanh chóng được xử lý, mọi người dù vẫn có chỗ khó hiểu, nhưng không ai theo đuổi tìm hiểu nữa.

Đến trưa, Bạch Tiểu Thuần và tất cả tu sĩ Kết Đan đều tới họp kín với các lão tổ.

"Chuyện hắn là mới xảy ra đêm qua, nhưng quỷ dị ở chỗ, chúng ta không một ai phát hiện được..."

"Những thi thể đều bị mất hết máu thịt, điều quan trọng ở chỗ, trên những thi thể này vốn dĩ đều có rất nhiều tử khí, nhưng sáng nay, tất cả thây khô đều không còn một chút tử khí nào!"

"Khí tức còn để lại, lạnh lẽo, âm trầm, giống với khí tức của Cửu U!"

"Hy vọng chúng ta suy luận sai, nếu không trong Nghịch Hà Tông chúng ta, hắn đã xuất hiện một tồn tại cực kì đáng sợ đến từ thế giới vong hôn, vốn không nên tồn tại ở nơi này!

Bởi vì, chỉ có hồn của người chết mới cần hút Tử khí để tồn tại, nếu kẻ đó mạnh tới một trình độ nhất định, có lẽ còn muốn có cả sinh cơ của cả người sống nữa!" Huyết Khê Phong Thần Tử lặng lẽ nói, mắt đảo quanh một vòng, các nguyên anh còn lại đều im lặng.

Bạch Tiểu Thuần tái mặt, hắn đã hiểu ý Phong Thần Tử muốn nói.

"Quỷ..." Bạch Tiểu Thuần run run, sởn hết cả gai ốc.

"Nhưng các ngươi cũng không cần lo quá, báo cho các ngươi biết chẳng qua là để các ngươi lưu ý mà thôi, chúng ta sẽ bố trí thiên la địa võng, nếu vong hồn này lại dám xuất hiện, nhất định khiến nó phải hồn phi phách tán!" Xích Hồn Lão Tổ lên tiếng, mắt quét một vòng, lúc nhìn tới Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt lão trở nên cổ quái, rõ ràng là bị sự run rẩy của Bạch Tiểu Thuần làm cho dở khóc dở cười.

Bạch Tiểu Thuần run như cầy sấy, ra khỏi nơi họp, người vẫn còn dựng tóc gáy.

"Chẳng lẽ đêm qua, thứ không sạch sẽ đó là tới tìm ta!!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, thiếu chút nữa hét rầm lên, không dám đi tới chỗ tối

qua đã tới nữa, mà chạy về Nghịch Hà sơn, chỗ này gần với các lão tổ, hắn mới thấy yên tâm hơn.

Hắn lấy thân phận thiếu tổ, cướp lấy một chỗ, tự đào một cái động phủ đơn giản, nghiên răng ra ngoài tìm một đệ tử Huyền Khê Tông tới, bắt bố trí trận pháp bảo vệ cho mình.

Có trận pháp lẽ ra là đủ rồi, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sợ, tìm thêm mười cường giả trận pháp của Huyền Khê Nhất Mạch, bảo họ lập trận pháp cho mình, bảo vệ động phủ.

Các cường giả trận pháp này đều bối rối, cố làm nhanh cho xong, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy lo lắng, lôi hết điểm cống hiến của mình ra, đổi lấy một đống phù văn, đều là Trừ Tà phù, Trấn Tà phù, dán hết tất cả lên người, khiến cả người trên dưới toàn là phù như cái bánh chưng mới thấy yên lòng.

"Hừ hừ, cái thứ không sạch sẽ kia, tốt nhất là đừng có tới chọc ta, ở đây rất gần các lão tổ, động phủ ta lại đầy trận pháp, trên người ta vô số phù văn, ta không tin nhà ngươi dám tới!" Bạch Tiểu Thuần múa may, diễu võ dương oai đi ra động phủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Thế Lực Thần Bí Lại Xuất Hiện

Dịch giả: Tiểu Băng

Mấy ngày sau đó không còn xảy ra việc thi thể bị hút khô, mọi người cũng không còn để ý đến nữa, nhưng mà mấy ngày này, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài, cả người lại đắp đầy phù văn, khiến ai cũng phải chú ý.

Nhất là đám Hứa Bảo Tài, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hỏi căn kẽ nguyên nhân, Bạch Tiểu Thuần lại không thể không nói, để lộ ra chuyện trong Nghịch Hà Tông có ma quái.

Thế là đám Hứa Bảo Tài bị hù, thi nhau bắt chước Bạch Tiểu Thuần, đổi một đống Trừ Tà phù dán lên người, song so với Bạch Tiểu Thuần, số lượng phù của bọn họ thực là quá ít ỏi...

Phù văn của Bạch Tiểu Thuần toàn là phù văn cao cấp, ngoài cái mặt, tất cả phần còn lại của thân hình đều được dán phù văn.

Đi ra ngoài, ai nhìn thấy, cũng phải há hốc mồm.

Chu Tâm Kỳ, Quỷ Nha, Tống Khuyết Cửu Đảo, cả đám đều bị Bạch Tiểu Thuần làm cho sửng sốt, một buổi chiều, Bạch Tiểu Thuần gặp Công Tôn Uyển Nhi.

"Tiểu Thuần sư huynh, ngươi đây là..." Công Tôn Uyển Nhi cũng bị ‘trang phục’ của Bạch Tiểu Thuần làm cho ngây người.

"A, Công Tôn sư muội." Bạch Tiểu Thuần nhìn Công Tôn Uyển Nhi, lại nhìn quanh một vòng, mới bước tới.

"Ta nói cho ngươi chuyện này, ngươi đừng nói cho người khác biết, trong Nghịch Hà Tông chúng ta có ma quỷ, nên ta mới dán nhiều Trừ Tà phù như vậy."

Công Tôn Uyển Nhi ngớ người, nghiền ngẫm nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn đống phù văn, thậm chí còn thò tay ra sờ sờ, sau đó cố nén cười, hứa sẽ không nói cho ai khác biết.

Bạch Tiểu Thuần rất là đắc ý, tiếp tục đi lòng vòng khắp nơi.

Chuyện trong Nghịch Hà Tông có ma quỷ dần được lan truyền rộng rãi, đến khi các lão tổ biết chuyện thì không còn áp chế được nữa, ai nấy chỉ còn biết nhìn Bạch Tiểu Thuần mà cười khổ.

"Kết Kim Đan rồi... mà còn sợ quỷ..."

"Mà nếu đã là vong hồn, thì đống phù văn đó của Bạch Tiểu Thuần cũng có dùng được đâu..."

Các lão tổ lắc đầu, mặc kệ Bạch Tiểu Thuần, những ngày sau đó không còn chuyện xác chết bị hút khô, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy yên lòng.

"Hừ, yêu ma quỷ quái, bị tịch tà bảo y của Bạch Tiểu Thuần ta trấn áp, đều đã tan thành mây khói, ài, ta lại một lần nữa bảo vệ được tông môn, ai bảo ta là Nghịch Hà Tông thiếu tổ làm chi, vì các đệ tử trong tông môn, ta đã làm bao nhiêu là việc cho họ mà không ai biếttới!" Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi trong động phủ cảm khái, trời đã vào khuya, hắn hít sâu, định nhập định.

Nhưng bất chợt, mặt đất chung quanh hắn xuất hiện gợn sóng, gợn sóng rất là quỷ dị, mới vừa xuất hiện, liền khiến cho không gian xung quanh hắn như bị cách biệt hắn ra, mơ hồ có một luồng khí lạnh từ đâu đó lan tỏa.

Sự việc đột ngột làm Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, sau đó hét vang, nhảy vọt lên, vỗ vào túi trữ vật, trong tay lập tức xuất hiện rất nhiều Trừ Tà phù.

"Cút đi, không được qua đây, ta rất lợi hại, ta có Trừ Tà phù, cả người ta dán cả mấy trăm tấm lận đó!" Bạch Tiểu Thuần run rẩy, từ trong túi trữ vật của hắn có một luồng ánh sáng đỏ tự bay vụt ra, chính là tấm mặt nạ lúc Bạch Tiểu Thuần hóa thân Dạ Táng.

Tấm mặt nạ rung rung, tần suất chấn động đồng điệu với gợn sóng dưới mặt đất, sau đó, một giọng nói già nua vang lên, không biết là từ trong mặt nạ hay từ trong gợn sóng dưới đất.

"Ngươi..."

"Ngươi cái gì ngươi!" Bạch Tiểu Thuần hét lên, ném hết phù văn trong tay ra, dùng hết tu vi Thiên Đạo Kim Đan kích phát phù văn, nào phù văn phong ấn, phù văn trừ tà, phù văn trấn áp,… đủ loại.

Chiếc mặt nạ run run bị một đống phù văn dán vào, nổ vang đùng đùng không dứt, bị cắt đứt mối liên hệ với gợn sóng dưới mặt đất, mặt nạ rơi xuống, gợn sóng dưới đất cũng tiêu tán, mọi thứ trở lại bình thường.

Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi lạnh, tới lúc này mới nhớ ra mới vừa rồi không phải là vong hồn xuất hiện, mà là thần bí thế lực sau lưng tấm mặt nạ lại xuất hiện.

Hồn Dạ Táng giả cũng từ trong mặt nạ bay ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần, run run kêu lên.

"Tới rồi, họ đã tới rồi..."

"Hết rồi, hết thật rồi, Bạch Tiểu Thuần, mang bất tử chi vật chạy đi đi, thế lực thần bí đã tới tìm chúng ta rồi!"

"Chúng ta chết chắc rồi... họ không nương tay với kẻ phản bội đâu, không chừng chúng ta sẽ bị lột da trồng cỏ, phanh thây xé xác..." Dạ

Táng giả kêu lên thảm thiết, vô cùng sợ hãi.

"Câm miệng!" Bạch Tiểu Thuần nghe mà bực mình, vừa bực vừa sợ gầm lên, hắn chột dạ, vì dù sao hắn cũng đã lấy được tiểu Ô Quy.

"Chết tiệt, ta đâu có đeo cái mặt nạ đó nữa, sao vẫn còn tới tìm ta!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, cầm mặt nạ định ném đi, nhưng lại thấy tiêng tiếc, hồn Dạ Táng giả vẫn còn ở trong mặt nạ, nếu hắn ném đi, khác gì đã lừa gạt Dạ Táng giả.

"Bạch Tiểu Thuần, chúng ta... Chúng ta phải làm gì bây giờ?" Dạ Táng giả muốn khóc, hỏi Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần u sầu, trừng mắt nhìn gã kia, cố gắng suy nghĩ, nếu thật sự không tìm ra cách giải quyết, chỉ còn cách mang mặt nạ đi đưa cho các lão tổ.

"Chỉ tiếc đây đúng là một bảo vật giúp thay đổi bộ dạng cho mình." Trong lòng Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt. May mà suốt nửa tháng sau đó, mặt nạ không xuất hiện dị biến gì nữa, Bạch Tiểu Thuần mới thấy hơi an tâm.

Nghịch Hà Tông xây sơn môn đã gần xong, chuẩn bị kết thúc.

Việc lập ra quy tắc quản lý hạ du Tu Chân Giới cũng đã làm xong. Ở trong tông, lấy hai trăm năm làm hạn định, mỗi Nhất Mạch sẽ thay phiên nhau nắm quyền quản lý. Chưởng môn được chọn ra cũng vậy, người đầu tiên sẽ là người của Linh Khê Nhất Mạch, Trịnh Viễn Đông sẽ còn là Chưởng môn Linh Khê Nhất Mạch, mà trở thành Chưởng môn Nghịch Hà Tông!

Tu vi của ông dù chưa đủ, nhưng lai lịch xuất thân thì đã đủ!

Trịnh Viễn Đông đồng ý hi sinh tương lai của mình, không đột phá tu vi, giữ nguyên trong cảnh giới kết đan, và dự bị sẵn cho Lý Thanh Hậu

một trăm năm sau trở thành chưởng môn đời thứ hai của Nghịch Hà Tông.

Hai trăm năm sau, đến phiên Huyết Khê Nhất Mạch làm chưởng môn, sau đó là Huyền Khê Nhất Mạch, cuối cùng mới là Đan Khê Nhất Mạch.

Một ngày, sơn môn cuối cùng cũng đã xây xong. Huyết Tổ và Không Dong Tà Thụ sừng sững ở hai bên bảo vệ, bốn dãy sơn mạch xung quanh, thủ tông đại trận mở ra, mọi việc đã hoàn thành!

Nhân số Nghịch Hà Tông hôm nay đã lên tới con số gần trăm vạn, cực kỳ náo nhiệt.

Khai tông đại điển cũng được định ngày, rất nhiều thiệp mời bay đi khắp hướng.

Lễ này kéo dài suốt bảy ngày, Tinh Hà Viện, Đạo Hà Viện, Cực Hà Viện đều phái người tới chúc mừng, các gia tộc được nhận thiệp mời, không nhà nào dám không tới.

Bốn đại tông môn mới của hạ du Tu Chân Giới cũng cung kính mang lễ tới, bảy ngày này, đề tài bàn luận chính của cả trung du Tu Chân Giới đều là xoay quanh đại lễ khai tông của Nghịch Hà Tông.

Bạch Tiểu Thuần là thiếu tổ Nghịch Hà Tông, thân phận cao quý, rất được người người để ý, trang phục cầu kì, hình tượng lóng lánh, hắn càng say sưa mê mệt hình ảnh của mình, các lão tổ và Lý Thanh Hậu càng lo lắng, sợ hắn lộ ra mấy tính cách không giống ai, ai cũng hồi hộp căng thẳng.

May mà hắn muốn giễu võ giương oai, đi đến đâu cũng hừng hực sát khí, khiến mọi người sợ hãi, nhưng như thế, các lão tổ lại thấy hài lòng. Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý, bảy ngày sau, khai tông đại điển chấm dứt, sứ giả các tông rời đi, Nghịch Hà Tông mới trở lại bình thường.

Nghịch Hà Tông chính thức đối mặt với vấn đề lớn nhất của mình...

Chính là, Nghịch Hà Tông, không có thiên nhân cảnh!

Ba đại tông môn còn lại của trung du đều có thiên nhân lão tổ tọa trấn, mới được coi là danh xứng với thực, và đây cũng chính là khuyết điểm chí mạng của Nghịch Hà Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Cũng Có Lúc, Thỏ Không Hề Học Vẹt

Dịch giả: Tiểu Băng

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới biết, trong hệ thống tu hành của Thông Thiên thế, sau Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh... là Thiên Nhân Cảnh!

Thiên Nhân Cảnh rất là đáng sợ, là cấp độ đã đạt tới mức dung hợp với trời đất, khi ra tay, không còn là dùng sức mạnh bản thân, mà có thể mượn sức mạnh của tất cả vạn vật trong trời đất, sự áp chế và thần thông do sức mạnh của trời đất tạo ra, tu sĩ nguyên anh không thể nào so sánh được.

Trong cả Thông Thiên Hà đông mạch Trung Du, tu sĩ thiên nhân cảnh vốn chỉ có bốn người, mỗi đại tông môn có một người, nhưng bây giờ chỉ còn lại ba vì thiên nhân của Không Hà Viện đã tử vong.

Một Thiên Nhân Cảnh đủ quét ngang một tông môn, như Nghịch Hà Tông này, nếu có Thiên Nhân Cảnh đánh tới, vậy nhất định Nghịch Hà Tông sẽ bị diệt vong.

Dù Bạch Tiểu Thuần có điều khiển Huyết Tổ, Không Dong Tà Thụ có ra tay, kết cục cũng không thay đổi, trừ phi Chân Linh lại thức tỉnh, nhưng một viên Nghịch Hà Đan duy nhất đã bị dùng mất rồi.

Thế nên bây giờ Nghịch Hà Tông nhìn thì mạnh mẽ, nhưng nếu nói tới chiến lực đỉnh phong thì là hoàn toàn khuyết thiếu.

Hiện nay, trong số các lão tổ, người có khả năng nhất tấn chức Thiên Nhân, chỉ có ba vị, Phong Thần Tử, Hàn Tông và Xích Hồn!

Sau đại điển, Phong Thần Tử và Xích Hồn đều đi bế quan, các lão tổ khác cũng vậy, ai cũng muốn lúc còn sống, bước được chân vào ngưỡng cửa Thiên Nhân!

Cả Thông Thiên Hà đông mạch, tính cả Tinh Không Đạo Cực Tông, số lượng thiên nhân không vượt quá hai bàn tay, cho thấy thiên nhân là rất cường hãn và hiếm có.

"Sau nguyên anh, chính là Thiên Nhân Cảnh, tuy chưa được thọ ngang với trời đất, nhưng có thể dùng sức mạnh trời đất để dùng, sức mạnh không bao giờ cạn kiệt, chiến lực hoàn toàn có thể quét ngang một Tu Chân Giới!" Linh Khê Nhất Đại lão tổ Hàn Tông gọi Bạch Tiểu Thuần tới, khẽ nói.

"Nên, từ hôm nay, lão phu sẽ bế quan, lão phu muốn bước vào Thiên Nhân Cảnh!"

"Trên Thiên Nhân là gì?" Bạch Tiểu Thuần hỏi.

"Trên Thiên Nhân Cảnh là Bán Thần!" Hàn Tông im lặng một lúc, mới đáp.

"Cảnh giới này, dù chỉ nói ra miệng, cũng sẽ khiến đất trời biến sắc, cảnh giới bán thần… không từ nào có thể miêu tả được, có lẽ sự thật cũng giống như tên gọi... chính là một nửa thần linh!" Hàn Tông thì thào, rõ ràng lão cũng hiểu biết về bán thần rất ít.

"Cả Đông Mạch Tu Chân Giới, chỉ có một Bán Thần... ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông... cũng vì sự tồn tại của ngài ấy, mới khiến Tinh Không Đạo Cực Tông trở thành tông môn ở đầu nguồn!"

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

"Vậy nếu trên Bán Thần?"

"Không biết!" Hàn Tông lắc đầu, không tiếp tục đề tài này, mở bàn tay phải, trong bàn tay xuất hiện ba vầng sáng.

Trong đó, có một quyển trục, một miếng vảy, và một con dao nhỏ!

Họa quyển khí tức tang thương như đã qua rất nhiều năm tháng, miếng vảy thì khá to, không biết của con gì.

Con dao nhìn kĩ lại không giống dao, mà giống một cái sừng màu đen!

"Cửu Châu Đồ, Địa Phẩm Chí Bảo, có thể dung nạp ngàn vạn vật, nếu đem luyện hóa, đóng dấu nô dịch, có thể kích phát cấp tốc, dịch chuyển Truyền Tống trong cự ly ngắn!"

"Cổ Ma Lân, Địa Phẩm Chí Bảo, Nguyên Anh không thể phá vỡ, đáng tiếc chỉ có một miếng mà thôi, nếu không, đủ để làm thành áo giáp, nguyên anh cũng không làm gì được ngươi!"

"Còn con dao này... là Nghịch Long Giác, cũng là Địa Phẩm Chí Bảo, có thể huyễn hóa ra Nghịch Long, uy lực rất mạnh!"

"Những thứ này, đều là cho ta?" Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn ba vật phẩm, tim đập thình thịch, cố nuốt nước miếng. Ba món đồ này, món nào cũng khiến hắn động tâm.

"Ngươi là thiếu tổ Nghịch Hà Tông ta, sau này đi ra ngoài chính là đại diện cho tông môn, đương nhiên ba món chí bảo này là đưa cho ngươi, hãy cố làm quen với chúng, sau này dương danh cho Nghịch Hà Tông ta!" Hàn Tông cười, sự quan trọng của Bạch Tiểu Thuần đối với Nghịch Hà Tông không có gì sánh kịp, họ lại đều sắp phải bế quan, nên đã bàn bạc, quyết định đưa cho Bạch Tiểu Thuần ba món Chí Bảo để hắn phòng thân.

Bạch Tiểu Thuần kích động cảm ơn, cầm ngay lấy, Hàn Tông ho một cái.

"Lão phu phải đi bế quan, tí nữa sẽ có một lão tiền bối tới tìm ngươi, ngươi cứ ở lại đây...,... Đúng rồi, đây là công pháp tu hành sau khi kết

đan dành cho ngươi, công pháp này lai lịch thần bí, đã từng là thuật pháp bí truyền của Hàn Môn!" sắc mặt Hàn Tông quái dị, ném cho Bạch Tiểu Thuần một cái ngọc giản, sau đó biến mất.

"Lão tiền bối?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cầm lấy ngọc giản, ngẩng đầu lên, thì Hàn Tông đã đi mất rồi.

"Không lẽ còn có ban thưởng..." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng phấn khởi, hắn cảm thấy tông môn đối với hắn thật là tốt quá, tí nữa lại còn có lão tiền bối tới tặng đồ tốt cho mình nữa, lập tức đứng thẳng lên nghiêm chỉnh, điều chỉnh bộ dạng của mình cho đàng hoàng, nghiêm nghị.

Thầm nghĩ với bộ dạng này, hắn là lão nhân gia sẽ rất thích.

Đợi một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần sắp mất kiên nhẫn, bỗng hắn có một cảm giác là lạ, hình như có người đang nhìn mình chằm chằm từ đằng sau, theo bản năng quay người lại, Bạch Tiểu Thuần trừng to mắt.

Ở đằng sau hắn, không biết từ lúc nào, xuất hiện một con thỏ!

Con thỏ không tựa bằng bốn chân, mà rõ ràng là đứng bằng hai chân sau, hai chân trước chắp ra sau lưng y như người, đang nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, đôi mắt hồng hồng, hai lỗ tai dựng thẳng, đôi mắt đầy vẻ tang thương kì lạ, nhìn toàn diện có vẻ buồn cười nhưng lại cũng có vẻ gì đó không tầm thường.

"Ngươi..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, lùi lại mấy bước. Con thỏ này có thể có người không biết, nhưng làm sao Bạch Tiểu Thuần lại không biết cho được, hắn chỉ liếc một cái cũng nhận ra... nó chính là con thỏ học vẹt chết tiệt!

Từ hôm ngoài hùng thành hôm đó, lúc nhìn thấy con thỏ và con khỉ, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy có cái gì đó khác thường, bây giờ lại nhìn thấy con thỏ, hắn càng cảm thấy không ổn, hắn cẩn thận ôm quyền.

"... Đệ tử bái kiến... Tiền bối!"

Con thỏ hừ một cái, nó không còn những câu nói học vẹt, lẽ ra như vậy Bạch Tiểu Thuần phải thấy vui sướng, nhưng bây giờ chính điều ấy lại khiến hắn càng thấy không ổn.

"Tiền bối..." Bạch Tiểu Thuần càng hồi hộp, lại lùi thêm mấy bước.

"Bạch Tiểu Thuần, năm đó ngươi đuổi theo lão phu, đuổi rất vui rất sướng nhỉ, nhưng lão nhân gia ta không thèm chấp nhặt với ngươi." Con thỏ nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu rất ra vẻ bề trên.

"Lần này ta tìm ngươi, là muốn kiểm tra một chút, những Chí Bảo kia của ngươi, có hữu hiệu hay không." Con thỏ trừng mắt, mép nhếch lên khủng bố, Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, không chút chần chờ, lùi lại bỏ chạy.

Con thỏ lập tức đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, giơ chân lên đạp hắn một cái.

Bạch Tiểu Thuần kêu váng, bị đá văng lên không trung, hắn lập tức dùng hết tốc lực, cấp tốc bỏ chạy.

"Giết người!!"

"Con thỏ giết người!!"

"Lão tổ cứu mạng, cứu mạng a!" Bạch Tiểu Thuần vừa chạy điên cuồng vừa la chói lói.

Mọi người nhìn thấy một con thỏ, với một tốc độ siêu khủng đuổi theo, không ngừng đá đạp Bạch Tiểu Thuần, vừa hành hạ Bạch Tiểu Thuần vừa cười khoái chí.

"Kêu đi, người kêu càng to, lão phu càng sướng! Hồi trước ngươi đuổi theo lão phu hành hung thế nào, ngươi còn nhớ không? Chết tiệt,

lúc đó ta bỏ trốn tới tận Vạn Xà Cốc rồi, mà ngươi cũng còn cố tìm tới ta!!

Ta vì trốn ngươi, phải chạy tới Huyết Khê Tông, thế mà ngươi… đồ khốn kiếp nhà ngươi, lại cũng tới Huyết Khê Tông!!" Con thỏ gào vang, mắt đỏ rực.

Dần dần, không ít tu sĩ Huyết Khê Tông và Linh Khê Tông cũng nhận ra con thỏ, ai nấy kinh hô.

"Đó là..."

"Á, là con thỏ học vẹt!"

"Sao nó lại xuất hiện ở đây, mà hết nói vẹt rồi?!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Nhược Điểm Của Con Thỏ

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cực kỳ oan uổng, dùng cả sức ạmnh Thiên Đạo Kim Đan, Bất Tử Kim Cương thân cũng dùng nốt, tốc độ cực nhanh, ào ào vọt đi, nhưng vẫn không làm sao nhanh bằng con thỏ. Mà con thỏ này đạp cũng rất là xảo trá, toàn là đạp vào những chỗ hiểm, đau nhất trên người Bạch Tiểu Thuần.

Khiến Bạch Tiểu Thuần không ngừng kêu vang đau đớn, khóc không ra nước mắt, định lấy ba món Chí Bảo ra dùng, nhưng con thỏ không cho hắn thời gian kịp lấy chí bảo, nó tăng tốc, đạp liên tiếp vào Bạch Tiểu Thuần.

Rất là quá đáng, vì bây giờ con thỏ lại nhắm đá vào mặt hắn...

Bạch Tiểu Thuần muốn nổi điên, hắn nhận ra con thỏ không để cho hắn lấy chí bảo, để báo thù ngày xưa hắn dồn ép nó.

"Sao lại oán ta, là tự ngươi thích đi học vẹt cơ mà, ngươi… ngươi… ngươi ăn hiếp người quá đáng!" Bạch Tiểu Thuần gào lên.

"Ngươi tưởng ta thích học vẹt lắm hả, khốn kiếp, ngươi không nói tới còn đỡ, ngươi ngươi ngươi... Đều tại ngươi!!" Con thỏ cũng giận đến điên, chân không ngừng đá, miệng không ngừng trách mắng Bạch Tiểu Thuần.

"Đều tại ngươi, nhất là lần đầu tiên đó, ngươi chỉ nói có nửa câu rồi dừng, ngươi có biết lúc đó thiếu chút nữa bức lão phu thành điên hay không!"

"Nói cho ngươi biết, Bạch tiểu tử, từ nay trở đi nếu lão phu lại nói vẹt, ngươi phải nói cho hết câu mới được ngừng nghe rõ chưa!" Con thỏ càng nói càng tức giận, tần suất đá đạp càng nhanh hơn.

Bạch Tiểu Thuần cả người đau đớn, rống to.

"Giết người, giết người!!"

"Ai tới cứu cứu ta a, ta là Nghịch Hà Tông thiếu tổ, ta đổ máu vì Nghịch Hà Tông kia mà!"

"Lão tổ cứu mạng!!" Mặc Bạch Tiểu Thuần gào rống tới cỡ nào, cả đám nguyên anh đều không ai ló mặt, Bạch Tiểu Thuần càng tủi thân.

"Con thỏ, ngươi ăn hiếp người quá đáng!!"

"Ta nói chuyện chỉ nói nửa câu thì sao, nếu lúc đó không phải chỉ nói nửa câu, ngươi học được hết một câu, thì ta mất mạng còn gì nữa!"

"Ta thích nói nửa câu, sau này lúc nào ta cũng chỉ nói nửa câu mà thôi!"

"Bây giờ ta nói này... câu sau của Bạch Tiểu Thuần ta là cái gì, ngươi nói mau, nói mau lên, câu sau của Bạch Tiểu Thuần ta là cái gì!!" Bạch Tiểu Thuần bị ép, rống to.

Con thỏ run bần bật, đôi mắt trở nên mờ mịt, khựng lại giữa không trung.

"Bạch Tiểu Thuần ta..."

Nó kêu to, chẳng những Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, người xung quanh bị náo nhiệt mà kéo tới xem cũng ngây người, ai cũng nhìn con thỏ, nhận ra bộ dạng của nó rõ ràng không được ổn.

Con thỏ đã hạ cả bốn chân xuống đất như thỏ thường, tai vểnh lên, miệng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ kia.

"Ngươi nói đi, câu sau của Bạch Tiểu Thuần ta là cái gì!" Bạch Tiểu Thuần không chạy nữa.

"Bạch Tiểu Thuần ta..." Con thỏ nóng nảy, gấp gáp kêu vang.

"Ngươi nói đi, nói mau!" Bạch Tiểu Thuần kích động, tới gần mấy bước, phấn khởi vô cùng, hắn đã tìm ra được điểm yếu của con thỏ, lập tức dồn ép nó.

"Bạch Tiểu Thuần ta..." mắt con thỏ đỏ rực lên như máu, lông trên thân dựng thẳng hết lên, vẻ đầy lo lắng, bị Bạch Tiểu Thuần ép hỏi, nó hoảng loạn, rống vang một tiếng, quay thân bỏ chạy điên cuồng, trong miệng không ngừng tuôn ra đủ thứ thông tin, kể cả chuyện về Xích Hồn Lão Tổ, khiến người nghe xung quanh hết hồn, Xích Hồn không nhịn được vọt ra, đuổi theo con thỏ, nhưng con thỏ này tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã vọt mất.

Bạch Tiểu Thuần tới giờ đã hiểu, con thỏ này thần kinh không bình thường, lúc tốt lúc hỏng, lúc tốt thì trở thành lão quỷ, nhưng rõ ràng đầu óc nó đã bị tổn thương quá nặng, hắn chỉ cần hỏi lại câu kia, là đối phương hoàn toàn sụp đổ.

"Thì ra là vậy a, hặc hặc, thỏ con nhỏ bé, cũng dám đấu với Bạch Tiểu Thuần ta, xem từ nay ngươi còn dám chọc tới ta hay không!" Bạch Tiểu Thuầnthở phào đắc ý quay đi, thấy từ xa Xích Hồn Lão Tổ đã quay lại, trừng mắt với hắn.

Bạch Tiểu Thuần rụt đầu, vội chạy về động phủ của mình.

"Sao lại trách ta, ai biểu nãy giờ các ngươi không chịu chạy ra cản, mặc kệ thiếu tổ của các ngươi bị con thỏ hành hung!" Bạch Tiểu Thuần bóp bóp mặt, nghĩ thôi mình ít ra ngoài thì tốt hơn, con thỏ kia chạy đi đâu không biết, ai biết sẽ nói ra tới cái gì lẽ ra không nên nói.

"Còn Thiết Đản nữa, chả biết đã chạy đi đâu, mấy ngày cũng không thấy mặt, nhất định lại tìm trò gì chơi rồi!" Bạch Tiểu Thuần vận dụng

mối liên hệ đặc biệt với Thiết Đản, cảm thấy nó không có gì nguy hiểm, nên bỏ qua, không để ý thêm nữa.

"Mà thôi, từ lúc kết Thiên Đạo Kim Đan, mình vẫn chưa tu luyện đàng hoàng, bây giờ sẵn dịp bế quan một lần vậy." Bạch Tiểu Thuần phong bế động phủ, bắt đầu bế quan.

Thời gian sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, một tháng này, hắn đã củng cố tu vi thêm phần vững chắc, tu vi đã có một chút tinh tiến, hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra một cái ngọc giản.

Ngọc giản này màu đen, vẻ ngoài khá là xấu xí, nhưng cầm trong tay lại lạnh băng, là ngọc giản công pháp Hàn Tông đưa cho hắn.

Bạch Tiểu Thuần quét thần thức qua để xem.

"Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết!"

"Tu công pháp này cũng p hải dùng nước Thông Thiên hà, nhưng không phải là thôn phệ, mà là đi thay đổi kết cấu, chia làm hai loại hàn và niệm...

Lấy pháp ngưng hàn, lấy hàn dưỡng niệm..."

"Một khi đại thành, chỉ cần một niệm, xung quanh sẽ đều bị đóng băng, vậy niệm là cái gì?" Bạch Tiểu Thuần càng xem càng kinh hãi.

"Niệm, chính là ngự lực đạt đến mức tận cùng, tạo thành một loại sức mạnh kì lạ, cũng chính là, khi ngự lực và ý thức dung hợp vào với nhau, mới chính thức tạo thành sức mạnh!"

"Tử khí ngự đỉnh, bồi dưỡng ngự lực, tử khí thông thiên, ngưng ngự lực vào trong pháp, sơ bộ hoàn thành dung hợp ngự lực và ý thức với nhau, Hàn Môn dưỡng niệm, chính là dung hợp ngự lực và ý thức, sau đó kích phát ra, hình thành Niệm lực chân chính, sau đó nuôi dưỡng..."

Bạch Tiểu Thuần nắm chặt ngọc giản, đến giờ hắn đã hiểu, công pháp của Linh Khê Tông chia làm nhiều tầng, như mục tiêu chung của tất cả, đều là một chữ ‘niệm’!

"Lực kéo đẩy của ta, cũng có thể thông qua niệm... mà thành công!"

"Niệm..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhìn một khối đá nhỏ trong động, thử không thi triển thần thông, chỉ trong đầu tưởng tượng đến việc tảng đá kia bay lên.

Đột nhiên tảng đá nhỏ rung lên, dù chưa bay lên, chỉ rung lên tại chỗ, nhưng cũng làm Bạch Tiểu Thuần rất vui sướng.

Cả nửa ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mới dằn được kích động trong lòng, nghĩ tới Bất Tử Trường Sinh Công, bèn nhắm mắt, nghĩ tới quyển bất tử công quyển 3 lấy được từ truyền thừa Huyết Tổ.

Bất Tử Cân!

Gân là cội rễ của tốc độ, sức mạnh của gân giúp cho con người mềm dẻo đến cực hạn, thi triển tốc độ đến đỉnh phong, mà bản thân tốc độ cũng giúp tăng sức mạnh, cùng đánh một quyền, nhưng với tốc độ bình thường và tốc độ kinh người là hoàn toàn khác nhau!

Chỗ đặc biệt của Bất Tử Cân là ở chỗ, với tốc độ cực hạn không chỉ giúp tăng sức mạnh bộc phát của cơ thể, mà còn ẩn chứa một loại thần thông huyền diệu nào đó của bất tử công, thần thông này ẩn bên trong chiêu thức quyền cước, mỗi lần oanh kích, là tạo thành cấm chế!

Cấm chế này có thể phong ấn tất cả!

Hai quyển đầu của bất tử công là thuần luyện cho sức mạnh cơ thể đạt đến đỉnh phong, còn quyển thứ ba thì ngoài làm cho cơ thể cường hãn, còn chứa cả thần thông huyền diệu.

"Bất tử cấm!" Bạch Tiểu Thuần sáng mắt, thần thông quyển 3 của bất tử công tương tự với Toái Hầu Tỏa và Hám Sơn Chàng!

Bất Tử Cân không giống hai quyển đầu, nó không phân chia cấp độ, mà chỉ thuần về mức độ ngưng luyện toàn thân!

Chia làm tứ chi, thân hình, và đầu!

Nếu lần lượt ngưng luyện thành công tất cả, là đạt đại thành!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Một Bức Thư Tình

Dịch giả: Tiểu Băng

Nghiên cứu cẩn thận Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết và Bất Tử Cân xong, trong lòng Bạch Tiểu Thuần tràn đầy chờ mong đối với tương lai, dù không biết bây giờ mình đã tăng lên được bao nhiêu thọ nguyên, nhưng nghĩ đến ít nhất cũng được hơn ngàn năm, trong lòng vô cùng kích động.

Hắn rất kiên nhẫn với sự buồn tẻ của việc tu hành, vừa tu Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vừa thử tu Bất Tử Cân.

Về Bất Tử Cân, Bạch Tiểu Thuần ngẫm nghĩ rất lâu, sau đó quyết định tu ngón chân cái của chân trái trước.

"Tu từ đầu ngọn cây của cái cây là ổn thỏa nhất!" Bạch Tiểu Thuần gật gù, tưởng tượng mình giơ chân lên ỉn một cái cũng làm người ta bị thương kêu lên thảm thiết thì rất hài lòng, nghĩ mình quyết định thực không sai.

"Kẻ đần mới chọn ngón tay, ngón tay thì có gì lợi, người nào cũng đề phòng cái đó mà, tới lúc gặp nguy, đâu có dùng ngón tay bỏ chạy được. Nhưng ngón chân thì khác, chẳng những có thể xuất kỳ bất ý công kích, còn có thể ấn mạnh xuống đất, tăng tốc độ đào tẩu, chỉ cần mạng còn, thì cái gì cũng còn!" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình thực là anh minh thần võ, không khỏi cảm khái, thực muốn soi gương sùng bái bản thân, nhưng nhìn quanh khắp, mới phát hiện ra trong động phủ mình không có cái gương nào.

"Sao lại thế được, sao lại không có gương!" Bạch Tiểu Thuần thực mất hứng, chợt nhớ ra trong túi trữ vật của mình, lúc đánh chết nữ tử của Không Hà Viện hình như trong túi trữ vật của nữ tử kia có một cái gương.

Thế là lại mở túi trữ vật, lấy ra một cái gương tròn bằng lòng bàn tay.

Bạch Tiểu Thuần ngắm nghía một lúc, trong lòng vui vẻ, gương này không phải gương thường, mà là một món pháp bảo, đương nhiên không thể bằng ba món pháp bảo của hắn, nhưng cũng có thể hình thành một cái pháp thân.

Chỉ có điều Pháp Thân không có sức chiến đấu, mà chỉ thuần để làm mê hoặc, đánh lừa mà thôi.

"Coi như cũng được." Bạch Tiểu Thuần vuốt tấm gương, sau một lúc lâu bỗng khẽ di một tiếng, cầm gương sát lại nhìn thật kĩ, mở ra con mắt thứ ba.

ạch Tiểu Thuần nhìn một lúc, đóng mắt thứ ba lại, ngẫm nghĩ.

"Cái này e là cô gái kia cũng không biết, công dụng lớn nhất của cái gương này không phải là tạo pháp thân, mà là dưỡng hồn!" Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên, vì qua Thông Thiên Pháp Nhãn, hắn cảm nhận được trong gương có một dạng chấn động tương tự với mặt nạ thần bí, dù chất liệu khác nhau, nhưng công dụng thì cơ bản giống nhau.

Bạch Tiểu Thuần bỏ gương qua một bên, tiếp tục tu hành.

Nửa tháng trôi qua, một đêm, Bạch Tiểu Thuần đang tu hành, bỗng cả người hắn sởn da gà, hắn mở bừng mắt. Mặt đất quanh hắn lại xuất hi65n gợn sóng, những gợn sóng này xuất hiện tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bao phủ cả động phủ, khí tức băng hàn bao phủ bốn phương, hoàn toàn cách biệt động phủ với thế giới xung quanh.

Trong túi trữ vật lại lóe ánh sáng đỏ, mặt nạ lại bay ra, một giọng nói tang thương, vội vã vang lên.

"Đừng..."

Bạch Tiểu Thuần không chút chần chừ, đối phương chỉ mới kịp nói có một chữ, hắn đã lôi ra cả đống phù văn, ném hết ra.

Từ trong mặt nạ vang lên tiếng quát vang, nhưng sau đó nhanh chóng im bặt, mặt nạ rơi xuống đất, gợn sóng trên mặt đất cũng biến mất.

Hồn Dạ Táng giả lại bay ra, run rẩy vì sợ.

"Thôi chết, họ lại tới nữa!"

"Làm sao bây giờ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ..."

Bạch Tiểu Thuần cũng rất sợ, vừa rồi nếu hắn chậm một tí, nơi này mà bị cách ly hoàn toàn, thì e hắn sẽ gặp nguy hiểm.

"Âm hồn bất tán!!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng.

"Giả Dạ Táng, ta đổi nơi ở khác cho ngươi, ngươi phải phối hợp với ta, nếu không ta sẽ ném cả ngươi lẫn mặt nạ vào trong Thông Thiên Hà cho cá ăn!"

Dạ Táng giả run rẩy, định nói gì đó, nhưng nhìn bộ dáng hung thần của Bạch Tiểu Thuần thì im bặt, hoảng sợ gật đầu.

"Ta không tin, ngay cả lão con thỏ ta còn chỉnh được, không lẽ không chỉnh được cái mặt nạ nho nhỏ này!" Bạch Tiểu Thuần cười khẩy, lấy gương ra, hai tay bấm quyết, chỉ vào mặt nạ, Dạ Táng giả kêu lên đau đớn, bị Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, lập tức che miệng, không dám kêu nữa.

Bạch Tiểu Thuần hết sức chăm chú, mở ra con mắt thứ ba.

Dưới Thông Thiên Pháp Nhãn, hắn nhìn thấy một sợi sáng vàng như một sợi tơ ẩn hiện, nối liền hồn Dạ Táng giả và mặt nạ.

Bạch Tiểu Thuần vung tay chém mạnh vào sợi tơ!

"Đứt!"

Sợi tơ rung lên, nó rất dẻo, vốn khó mà chặt đứt được, nhưng bị khí tức Thiên Đạo tác động, nó không duy trì được lâu thì bị tan ra, đứt đôi!

Dạ Táng giả đã thoát khỏi mặt nạ, nhưng ngay lập tức, hình như trong hư vô xuất hiện một lực hút, hút hắn đi.

Dạ Táng giả kêu váng lên, Bạch Tiểu Thuần sững người, vội chộp lấy cái gương tròn ngay đó ném ra, hút hồn Dạ Táng giả vào trong gương.

Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, nhìn chằm chằm vào mặt nạ, lấy hết phù văn ra, dán cả lên mặt nạ, thi triển tất cả những cấm chế ít ỏi mà hắn biết tầng tầng đánh lên mặt nạ, lại còn đóng thêm lạc ấn, mới thấy yên tâm.

"Để xem mi còn tác quái được nữa không!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý, cất mặt nạ đi, cảm thấy mỹ mãn, tiếp tục tu hành.

Lại qua nửa tháng, trong nửa tháng này, mặt nạ không hề tác quái, Bạch Tiểu Thuần tu hành cũng đã có tăng tiến, thậm chí còn rút ra được thời gian đi nghiên cứu Nghịch Hà Đan.

Nửa tháng sau nữa, Bạch Tiểu Thuần thật sự là ngồi không yên.

"Ta cũng đã Kim Đan rồi, rất lợi hại rồi, phải tu luyện kết hợp với hưởng thụ nhàn hạ, không thể lúc nào cũng chăm chăm tu luyện." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy có lý, vì vậy chấm dứt bế quan, mở động phủ, đi ra ngoài.

Hít thở không khí trong lành, Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh, chắp tay sau lưng đi dạo lung tung.

"Lâu rồi không gặp Tống tỷ tỷ, nhớ thật a..." Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới dáng vẻ nóng bỏng của Tống Quân Uyển, trong lòng nóng lên, quyết định đi tìm Tống Quân Uyển.

Đi ngang qua Huyền Khê Nhất Mạch, bỗng từ trong Huyền Khê Nhất Mạch một nữ đệ tử rất xinh đẹp chạy ra, mặt đỏ bừng, chạy ào tới chỗ Bạch Tiểu Thuần, cắn cắn môi, ngượng ngùng đưa cho Bạch Tiểu Thuần một tờ giấy.

Tu sĩ giao tiếp với nhau đều dùng ngọc giản, kiểu viết giấy tay đưa nhau này không còn thấy mấy, thế nên Bạch Tiểu Thuần ngây ra, cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, thấy mặt ngoài vẽ một hình trái tim...

" Đây là..." Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, người run lên vì kích động.

"Thư tình!!!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Ngươi Nói Dối

Dịch giả: Tiểu Băng

Có mấy đệ tử đi ngang qua, đều nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần và lá thư trên tay hắn.

Lá thư này, quả thực là một lá... Thư tình!

Bạch Tiểu Thuần nhận được thư tình, trong họ không một ai ngạc nhiên, mà còn nhìn hắn với vẻ chúc mừng, và hâm mộ.

Bạch Tiểu Thuần run run cầm lá thư tình, trong lòng không bình tĩnh nổi, mắt mở to, vô cùng kích động.

"Đây là… lá thư tình đầu tiên ta nhận được trong đời mình! Trước kia toàn nhận được toàn là chiến thư mà thôi!" Bạch Tiểu Thuần cảm động muốn rơi nước mắt, hắn hít sâu, ngẩng đầu, đầy thâm tình nhìn theo cô gái đưa thư đầy bối rối bỏ chạy đi xa.

"Tuy không biết ngươi tên gì, nhưng... đây là lá thư tình đầu tiên Bạch Tiểu Thuần ta được nhận, nên ta nhất định sẽ giữ kĩ lá thư này cho hậu thế đời sau được thấy lão tổ của chúng năm đó phong thái ngời ngời động lòng người như thế nào!" Bạch Tiểu Thuần cảm khái vô tận, cảm thấy mình nên luôn luôn hết lòng trung thành với Nghịch Hà Tông.

"Ta yêu Nghịch Hà Tông, ta yêu tất cả đồng môn..." Bạch Tiểu Thuần cố gắng kềm chế cảm xúc trong lòng, cẩn thận cất kĩ lá thư kia đi, sau đó hất cằm, phất tay áo nhỏ, đang định đi, thì nhìn thấy...

Từ đằng xa, lại có một nữ đệ tử Huyền Khê Tông cắn cắn môi do dự, sau đó cương quyết chạy tới trước mặt hắn, đầu cúi xuống, mặt đỏ bừng, nhét vội lá thư trong tay vào tay hắn, rồi chạy vụt đi.

Bạch Tiểu Thuần ngây người, kinh ngạc nhìn lá thư thứ hai trong tay mình, ngoài bìa thư không phải là hình trái tim, mà là vẽ hai hình người nho nhỏ nắm lấy tay nhau...

Không chỉ một mình Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, đám đệ tử đứng quanh xem náo nhiệt cũng ngạc nhiên.

"Thiếu tổ nhận được thư tình không phải là chuyện lạ, nhưng không ngờ lại nhận được một lúc tới hai cái!"

"A a a, Hứa Tiểu Sơn ta ngọc thụ lâm phong, tại sao không có ai tặng thư tình cho ta? "

Bạch Tiểu Thuần rưng rưng, cả người khẽ run, cảm động ngập tràn.

"Đây là lá thư tình thứ hai đời ta nhận được, không ngờ hôm nay ta lại được nhận tới hai lá thư tình!" Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưng phấn, cố gắng hít thở bình thường, nhìn theo cô gái kia đã đi xa, tiếp tục cẩn thận cất kĩ lá thư thứ hai.

"Ta không thể ích kỷ, từ ngày trở thành tông môn thiếu tổ, ta cũng đã không còn thuộc về mình nữa, ta thuộc về trong tông môn, thuộc về tất cả đồng môn, bao gồm tất cả nữ đệ tử!" Bạch Tiểu Thuần quyết định không đi tìm Tống Quân Uyển nữa, mà quẹo qua Huyền Khê nhất mạch.

Đi chưa được bao xa, đã xuất hiện nữ đệ tử thứ ba vội vàng chạy tới, ngượng ngùng đưa cho hắn một lá thư.

Sau đó là cái thư tư, thứ năm, thứ sáu...

Chỉ trong hai ba canh giờ, tại Bạch Tiểu Thuần nhận được hơn mười lá thư tình, tất cả đều là viết tay, mang đầy tình cảm.

Làm đám đệ tử nhiều chuyện tò mò đi theo không ngừng reo hò.

"Trời ơi, lại nữa!"

"Sao toàn là thư tình vậy…"

"Mấy người này mù mắt hết rồi à, dù ta không phải là thiếu tổ, nhưng ta cũng là thiên kiêu mà!!"

Bạch Tiểu Thuần cũng bối rối, mấy lá đầu, hắn còn thấy kích động, nhưng bây giờ đã thành hơn mười lá, hắn thực không sao tin được.

"Ta... Ta thật sự ưu tú tới như vậy?" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình bị choáng.

Đến lúc rời khỏi Huyền Khê Nhất Mạch, đi qua Đan Khê Nhất Mạch, lại có mấy nữ đệ tử của Đan Khê Nhất Mạch chạy ra, ngượng ngùng quăng thư tình cho hắn.

Có người còn rất sáng tạo, tặng cho Bạch Tiểu Thuần một viên đan dược, trên đan dược có khắc một đống chữ...

Đến xế chiều, Bạch Tiểu Thuần mới trở lại Nghịch Hà sơn, cả người choáng váng vì hạnh phúc đến quá đột ngột, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

"Nhất định là ta quá ưu tú, hặc hặc, là mị lực đúng chưa, ta đã nói rồi mà, chỉ có mị lực vô hạn, mới được hưởng thụ đãi ngộ thế này thôi." Bạch Tiểu Thuần cười ngây ngô về động phủ, khoanh chân ngồi xuống, hắn không nhịn được, vội lôi cả đống thư tình ra, mở từng bức một ra đọc.

Bạch Tiểu Thuần run run, mặt ửng hồng, dành cả một đêm để đọc đống thư tình, lá nào cũng đọc rất nhiều lần, đến khi trời sáng.

Trời vừa sáng, Bạch Tiểu Thuần lập tức đứng dậy, mặt mày sáng láng, sửa sang lại quần áo, rồi vội vàng đi ra cửa, sau đó thụt vào, nghĩ

nghĩ, lấy đạo bào thiếu tổ mặc lên người.

Đạo này bào rất xa hoa, bằng tơ màu xanh lam, mềm mại như sóng gợn, bên trên thêu năm con kim long rất sống động, khi hắn bước, năm con rồng như vờn quanh người hắn, chiếc áo còn tỏa ra một ánh sáng kỳ dị, khiến Bạch Tiểu Thuần trông rất khí khái, hào hùng.

Đạo bào này Bạch Tiểu Thuần chỉ mặc đúng bảy ngày đại điển khai tông, sau đó cảm thấy mặc không thoải mái nên cất đi, song bây giờ, khi lại mặc vào, cầm gương lên soi, hắn cảm thấy mình thực là tuấn lãng dị thường, không gì sánh kịp, cười khoái chí đi ra ngoài.

Suốt cả một ngày, hắn đều duy trì tư thái hơi hất cằm lên, đi một vòng cả tứ mạch, bộ trang phục của hắn làm tất cả đệ tử Nghịch Hà Tông đều phải chú ý, chuyện thư tình hôm qua đã được truyền ra, cộng với bộ dáng ngày hôm nay của Bạch Tiểu Thuần, khiến ai nấy nhìn thấy hắn cũng đều thần sắc quái dị.

Đám nam đệ tử thì nhìn hắn quái dị, nhưng các nữ đệ tử thì lại sáng cả mắt lên.

Vì vậy... Chỉ trong nửa canh giờ, Bạch Tiểu Thuần lại kích động tiếp tục được nhận tư tình, Huyền Khê Nhất Mạch, Đan Khê Nhất Mạch, có cả Huyết Khê Nhất Mạch không ngừng chạy tới nhét thư tình cho hắn.

Cảnh này vô cùng đả kích các nam đệ tử, khiến nhiều người phải cảm thán.

"... Thế này là sao đây?!"

"Trời, thiếu tổ nhận thư tình, hai hôm nay đã thu chừng trên trăm rồi!!"

"Điên rồi, điên hết rồi..."

Bạch Tiểu Thuần kích động, cố hết sức kiềm chế bản thân, duy trì dáng vẻ và nụ cười ôn hòa, mỉm cười với tất cả những nữ đệ tử tặng thư

tình cho hắn.

Đám đệ tử xôn xao xì xào, Bạch Tiểu Thuần trong lòng cười tươi như hoa nở, mấy ngày liên tục sau đó, hôm nào Bạch Tiểu Thuần cũng đều như thế, ban ngày đi bộ thu thư tình, đến đêm thì ngồi đọc thư tình, chuyện này càng truyền càng rộng rãi, làn khắp tông môn.

Mọi câu chuyện bàn tán hàng ngày của tất cả mọi người đều liên quan tới Bạch Tiểu Thuần, đám Hứa Bảo Tài, Trương Đại Bàn vô cùng hâm mộ, Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển thì sầm mặt.

"Ba trăm bảy mươi mốt lá!! Hặc hặc, mới có mấy ngày thôi nha, mà ta đã nhận được tới ba trăm bảy mươi mốt phong thư tình!!" Bạch Tiểu Thuần ngồi trong động phủ, kích động nhìn chồng thư tình.

"Ta... Ta thật sự ưu tú như vậy sao?" Bạch Tiểu Thuần say sưa đắc ý, cầm gương lên soi tới soi lui, càng ngắm mình càng khoái chí, thực muốn đi tìm ai đó để chia sẻ.

"Gương đồng, ngươi nói cả Nghịch Hà Tông này, ai là người ưu tú nhất?"

Giả Dạ Táng trong gương đồng im bặt, giả vờ ngất xỉu không biết, mấy hôm nay hắn đã nghe Bạch Tiểu Thuần nói câu này không biết bao nhiêu lần, hắn thực là sợ, sợ tới mức không dám trả lời, sợ mình lỡ mà đưa ra một câu trả lời không hay, lại bị trừng phạt.

"Đừng tưởng ta không biết ngươi đã tỉnh, gương đồng, ngươi nói hay không??" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt lên quát, hồn giả Dạ Táng vội bật dậy, trả lời.

"Chủ nhân, ngươi chính là người ưu tú nhất Nghịch Hà Tông!"

"Ngươi nói dối!!" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

Giả Dạ Táng bị quát, run lên vì sợ.

"Ta không nói dối, ta... Ta thề, ta thề ta hoàn toàn nói là sự thật, ngươi người ưu tú nhất của cả thông thiên Đại Lục, người ưu tú nhất, chứ không phải là một trong những người ưu tú!!" Giả Dạ Táng muốn khóc.

"Thật?" Bạch Tiểu Thuần chớp mắt.

"Tất cả đều là thật!!" Giả Dạ Táng giờ đã hiểu ý của Bạch Tiểu Thuần, lập tức cực kì khẳng định, chém đinh chặt sắt.

Bạch Tiểu Thuần khẽ ho một cái, vẻ đầy thỏa mãn, bỏ cái gương ra, nhìn xuống đống thư tình.

"Nói vậy ta hiểu rồi, hèn gì nhiều sư muội yêu thích ta, thì ra là như vậy."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Đến Động Phủ Ta Ngồi Một Chút

Dịch giả: Tiểu Băng

Phát giác được Bạch Tiểu Thuần đã hài lòng, hồn giả Dạ Táng thở dài, hồi trước hắn đã sợ Bạch Tiểu Thuần, giờ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần càng thêm kinh khủng.

Đáy lòng phát sầu, không biết sau này còn thành tới cái dạng gì nữa...

Bạch Tiểu Thuần mỹ mãn cất gương đi, lật lật mấy lá thư tình, vui vẻ cất hết vào trong túi trữ vật, hắn đã quyết giữ lại mớ thư này, để sau này làm vốn khoe khoang với con cháu.

Bạch Tiểu Thuần sung sướng tu Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết một lúc, sau đó chuyển sang tu ngón chân trái Bất Tử Cân, xong thấy trời lâu mới sáng, thì phiền muộn.

"Sao lâu sáng thế nhỉ! " Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, đành đi nghiên cứu Nghịch Hà Đan.

Thời gian trôi qua, sắp tới canh bốn, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần đang nghiên cứu Nghịch Hà Đan, bỗng nhiên hắn sầm mặt, cả người thấy lạnh toát, mặt đất lại chấn động gợn sóng, lần này rất mạnh, chỉ trong nháy mắt, đã khuếch tán ra cả động phủ.

Một luồng lực mạnh mẽ cách ly bên trong động phủ với bên ngoài, cùng lúc, mặt nạ vốn đã bị phong ấn trong túi trữ vật của hắn cũng tỏa ánh sáng đỏ mãnh liệt.

Có vẻ lần này thế lực thần bí đã quyết định trả giá lớn, cố hết sức giúp mặt nạ thoát khỏi phong ấn, muốn nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần.

Mặt nạ bay ra, một giọng nói đầy tang thương, lo lắng vội vàng lên tiếng.

"Hãy nghe ta nói..."

Chỉ mới có mấy chữ, nhưng đã dọa Bạch Tiểu Thuần sợ hết hồn, hắn hét lên, vung mạnh tay, một nắm phù văn bay ra, dán lên mặt nạ, đồng thời hắn bộc ra tu vi Thiên Đạo Kim Đan, dồn vào trấn áp mặt nạ.

Mặt nạ rung lắc, giọng nói tang thương trở nên rời rạc, mơ hồ, không còn nghe rõ, nhưng có thể cảm nhận được đối phương cũng đang vận sức, cố gắng câu thông với hắn.

"Đây là do ngươi bức ta!" Bạch Tiểu Thuần sợ quá, có bao nhiêu phù văn đều lôi ra hết, thân thể nhoáng một cái, bay vọt ra khỏi động phủ, vận hết tốc độ chạy thẳng tới Thông Thiên Hà!

Hắn đấm mạnh xuống sông, nước bắn ào lên, hắn lấy ra một cái thùng lớn bằng ngọc thạch đã chuẩn bị sẵn, hứng hết vào.

Cái thùng này vốn hắn chuẩn bị dùng để tu hành, hứng đầy nước, hắn chạy về động phủ, mặt nạ vẫn còn đang chấn động, giọng nói mơ hồ đầy lo lắng vẫn còn đang vang ra, đã hơi rõ hơn ban nãy một chút.

"Ngươi... không... định... sắp xếp..."

"Sắp xếp cái đầu ngươi!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận gầm lên, túm lấy mặt nạ, ném vào trong thùng nước Thông Thiên hà.

Vừa bị ném vào, mặt nạ không còn rung nữa, thanh âm cũng im bặt...

Bạch Tiểu Thuần quan sát một hồi lâu, mới yên lòng hừ một tiếng.

"Tưởng Bạch gia nhà ngươi không có cách thật hử, hừ, lần này xem các ngươi còn tác quái được không!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý thở phào, phong ấn thùng nước Thông Thiên hà, rồi bỏ vào trong túi trữ vật.

Dùng nước Thông Thiên hà ngăn cách, nếu hồn Dạ Táng giả vẫn còn ở trong mặt nạ, Bạch Tiểu Thuần thực không dám làm theo cách này, vì nó sẽ ảnh hưởng tới hồn Dạ Táng giả, nhưng bây giờ hồn Dạ Táng giả đã vào trong gương đồng, nên hắn chẳng ngại gì nữa, dùng ngay cách này để dứt luôn hậu hoạn.

Bạch Tiểu Thuần thấy nhẹ cả người, hắn thực sự không muốn đắc tội với thế lực thần bí kia, càng không muốn lôi tông môn vào đối kháng với nó.

Dù sao đây cũng là chuyện do hắn gây ra, nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không đưa mặt nạ cho tông môn xử lý, nhưng giờ thì yên tâm rồi, cả người hắn nhẹ nhõm hẳn, tới sáng lại tiếp tục đi ra ngoài thu hoạch thư tình.

Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài kéo tới tìm Bạch Tiểu Thuần, bảo cũng muốn cùng hắn đi thu hoạch thư tình, đương nhiên Bạch Tiểu Thuần không từ chối, thế nên từ hôm đó, mỗi khi ra ngoài, đều là một nhóm ba người, Bạch Tiểu Thuần, Trương Đại Bàn, Hứa Bảo Tài.

Hai người này mỗi lần thấy có nữ đệ tử chạy tới đưa thư tình cho Bạch Tiểu Thuần thì đều mở to mắt đầy hâm mộ...

"Cửu Bàn, ngươi bảo ta cũng gầy đi rồi, vậy sao vẫn không có ai đưa thư tình cho ta vậy? " Trương Đại Bàn buồn bực, nhìn nhìn mình, rõ ràng đã gầy đi nhiều lắm, chỉ bụng vẫn còn hơi to tí thôi, đầy trông mong hỏi Bạch Tiểu Thuần.

Hứa Bảo Tài cũng vậy, chuyện truyền kì mấy ngày nay của Bạch Tiểu Thuần hắn đã ghi chép lại cả, trong lòng như có con kiến đang bò, ngứa ngáy, khó chịu...

Bạch Tiểu Thuần vội đưa tay lên miệng ho, hất cằm lên.

"Chuyện này, là cần phải có thiên phú, các ngươi đừng có vội, từ từ ta sẽ chỉ cho." Bạch Tiểu Thuần đắc ý đang định khoe khoang, đột nhiên nhìn thấy Hứa Bảo Tài bỗng sững ra trừng trừng nhìn về phía sau lưng hắn, Trương Đại Bàn cũng mở to mắt, hít thở dồn dập, nhìn chằm chằm vào sau lưng mình.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, phát hiện không chỉ có Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài, đám nam đệ tử quanh đó cũng y hệt như vậy, bèn quay đầu lại xem, thấy xa xa có một thiếu nữ đang đi tới.

Thiếu nữ này nhìn chỉ chừng mười tám mười chín, đôi mắt to trong vắt, đôi môi mềm mại đầy đặn mướt rượt, cái mũi thon cao nho nhỏ xinh xinh, một đôi má lúm đồng tiền đẹp hết chỗ chê, gò má mịn màng mơn mởn, là một tiểu mỹ nhân sắc nước hương trời.

Bộ trang phục mềm mại ôm lấy thân hình, đôi cánh tay trắng muốt mềm mại, cặp chân dài thon thon, vô cùng thanh tao thoát tục, thật là dáng vẻ như ngọc, da trắng thắng tuyết, mặt mày như vẽ, quả là một vô song tuyệt sắc mỹ nhân.

Chính là... Trần Mạn Dao!

"Đệ nhất mĩ nữ của Nghịch Hà Tông a!" Hứa Bảo Tài đờ đẫn nói. Cái danh đệ nhất mỹ nữ này chính là do hắn truyền ra khắp cả tông môn, ngay cả ngủ cũng mơ thấy người ta, nên lúc này, theo bản năng hắn ưỡn ngực, cả người đứng thẳng hắn lên, khí khái hào hùng.

Trương Đại Bàn cũng hít sâu một hơi, cố thóp bụng lại, mắt sáng cả lên.

"Không thể nào, gì ghê gớm thế!" Bạch Tiểu Thuần nghe mọi người xung quanh hít sâu dồn dập, thấy hành động của Hứa Bảo Tài và Trương Đại Bàn thì rất kinh ngạc, lại quay sang nhìn Trần Mạn Dao, tuy cũng

thấy đối phương xinh đẹp thật, nhưng làm gì tới cái mức điên đảo thần hồn như thế.

"Hừ, thư tình cô ta nhận được nhất định không nhiều bằng ta!" Bạch Tiểu Thuần hất cằm nhìn Trần Mạn Dao, càng nhìn càng cảm thấy cô nàng này hơi ra vẻ quá sức.

Đang định bỏ đi, thì Trần Mạn Dao đã bước vội tới, giọng nói nhẹ nhàng, thánh thót như chim sơn ca.

"Bạch sư huynh, xin dừng bước."

Bạch Tiểu Thuần giật mình, đây là lần đầu tiên đối phương nói chuyện với hắn, nên nghiêng đầu nhìn sang.

Bị hắn nhìn chăm chú, mặt Trần Mạn Dao ửng đỏ như ngượng ngùng, bước nhanh tới, rút trong người ra một cái khăn tay màu hồng nhạt, nhét vội vào trong tay Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch sư huynh nếu có thời gian, canh ba đêm nay, đến động phủ tiểu muội... ngồi một chút..." Trần Mạn Dao cố lấy hết dũng khí khẽ nói nhanh, nói xong, gương mặt cũng đỏ hồng, thiên kiều bá mị nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, cái cổ trắng muốt cũng hồng cả lên, cúi đầu bỏ chạy đi mất.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, khẽ siết khăn tay trong tay, cả người ngơ ra, hắn nhận được rất nhiều thư tình, dạng gì cũng có, khăn tay cũng có tới mấy cái, nhưng chưa gặp phải ai to gan tới như vậy, còn hẹn cả thời gian… kèm cả địa điểm...

"Cái kia... Cô ấy bảo ta tới động ta cô ấy ngồi một chút... Ý của cô ấy… là định làm cái gì..." Bạch Tiểu Thuần theo bản năng quay sang nhìn Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài.

Trương Đại Bàn trợn tròn mắt.

Hứa Bảo Tài ngây ra, cả người tê dại, Bạch Tiểu Thuần nhận thư tình, hắn chỉ là hâm mộ, nhưng bây giờ hắn được tận mắt nhìn thấy Trần Mạn Dao cũng đưa thư tình...

Phải biết rằngdạo gần đây Trần Mạn Dao rất là nổi tiếng trong tông, là tiên tử trong lòng bao nhiêu nam đệ tử, là đệ nhất mĩ nữ của Nghịch Hà Tông đó.

Thế mà, hôm nay, lại chủ động tới yêu cầu hò hẹn Bạch Tiểu Thuần tới động phủ của mình ‘ngồi một chút’.

"Làm sao ta biết muốn làm cái gì..." Hứa Bảo Tài cố thở ra một hơi, giọng ghen ghét.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Bạch Sư Huynh, Ngươi Vào Đi

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần nhìn Hứa Bảo Tài muốn lé mắt, nhìn ra đối phương ghen tuông, thì trừng mắt, quay sang nhìn Trương Đại Bàn, thấy trong mắt Trương Đại Bàn đều là sự kính nể, vỗ vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Thuần, đi đi, đi về rồi, ngươi cũng sẽ là người trưởng thành..."

Bạch Tiểu Thuần ho khan, vội ném cái khăn tay vào trong túi trữ vậy, hất tay áo, ngạo nghễ.

"Cô ấy muốn ta tới thì ta phải tới sao, ta không tới đấy!" một câu này của hắn làm ánh mắt mọi người xung quanh càng thêm kính nể, nhưng không ai thấy, trong mắt Bạch Tiểu Thuần thầm lóe lên một tia sáng tinh quái.

Cả ngày hôm nó, Hứa Bảo Tài cả người uể oải không vui, đến chiều, Bạch Tiểu Thuần trở về động phủ, mọi người mới chia tay, song qua cái miệng rộng của Hứa Bảo Tài, chuyện Trần Mạn Dao tỏ tình hẹn hò với Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức bị truyền ra.

Chuyện này gây nên một trận cuồn gphong, quét ngang tu sĩ của cả tứ mạch, phải biết chuyện thư tình mấy ngày nay chỉ có thể hơi gây nên chút gợn sóng, nhưng bây giờ, vì Trần Mạn Dao xuất hiện, nên đã làm sấm sét giáng xuống, nổ vang khắp nơi.

Đệ tử Tứ Mạch đều bị chấn động, đủ loại bàn tán nghị luận vang lên khắp chốn.

"Cái gì? Trần Mạn Dao tỏ tình với Bạch Tiểu Thuần?"

"Cái này... mọi người điên hết rồi, người khác đưa thơ tình thì cũng thôi, ta có tình cảm chân thành với Trần sư muội mà, sao có thể như vậy?"

"Chuyện này không phải là sự thật!"

"A? canh ba đêm nay, tới động phủ ngồi một chút... Bọn họ muốn làm gì chứ?!"

Ồn ào tới mức, Chưởng môn và các trưởng lão kết đan, những lão tổ không bế quan cũng đều nghe thấy.

Đối với họ, mấy chuyện thư tình tỏ tình này chỉ là chuyện khôi hài, họ còn lôi ra trêu ghẹo nhau, Lý Thanh Hậu thậm chí còn đầy nghiêm túc hỏi Hứa Mị Hương cô bé Trần Mạn Dao này tính tình như thế nào...

Các lão tổ Đan Khê Nhất Mạch thì rất vui vẻ, lão tổ Huyền Khê Nhất Mạch thì giật mình, họ biết sự quan trọng của Bạch Tiểu Thuần đối với Nghịch Hà Tông, nếu có một đệ tử trong tông trở thành đạo lữ của Bạch Tiểu Thuần, vậy thì sẽ rất có lợi cho nhất mạch của đệ tử đó.

Duy chỉ có lão tổ và chưởng môn của Linh Khê Nhất Mạch là thấy đau đầu, nhất là Trịnh Viễn Đông, ông quá hiểu Bạch Tiểu Thuần, mấy hôm nay nghe chuyện hôm nào hắn cũng đi lòng vòng quanh tông để thu thư tình, hôm nào ông cũng thở dài.

"Chẳng biết chừng nào Tiểu Thuần mới chịu lớn, kết cả kim đan rồi, vậy mà còn... Chẳng lẽ phải tới Nguyên Anh, mới đỡ một tí?" Trịnh Viễn Đông lắc đầu, hoàn toàn không còn niềm tin Bạch Tiểu Thuần đổi tính.

Oanh động như vậy, đương nhiên, Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội cũng biết tin. Hai người sốt ruột, chuyện thư tình mấy ngày trước, tuy hai người nổi giận, nhưng không cảm thấy có sự uy hiếp, nhưng bây giờ

không giống, Trần Mạn Dao tham gia vào làm hai người cảm nhận được nguy cơ rất mãnh liệt.

"Tiện nhân!!"

"Vô sỉ!!" Hai người điên tiết mắng to trong động phủ mình. Tống Quân Uyển tính tình nóng nảy đã đành, Hầu tiểu muội cũng lộ ra bản tính cay độc của bản thân.

Lần đầu tiên, hai người bỏ qua thành kiến về nhau, gặp nhau bàn bạc, thống nhất quyết định chiều tối nay sẽ tới động phủ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trong động phủ, cầm khăn tay của Trần Mạn Dao mà suy nghĩ. Sau một hồi nhìn tới nhìn lui, hắn đột nhiên biến sắc, vì cảm nhận được Tống Quân Uyển Hầu tiểu muội đã tới.

Bạch Tiểu Thuần hết hồn, suýt chút nữa làm rớt cả khăn tay, vội cất đi, chạy ra mở cửa, cười vui vẻ.

"Tống tỷ tỷ, tiểu muội, hai người tới à, dạo này hôm nào ta cũng nhớ hai người..."

Tống Quân Uyển trừng Bạch Tiểu Thuần, hừ một tiếng, đi vào trong động phủ, cẩn thận kiểm tra một vòng, lại trừng mắt với hắn, sau đó bỏ đi.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, Hầu tiểu muội tiến lên, kéo tay hắn.

"Tiểu Thuần ca ca, muội cũng nhớ huynh lắm, hôm nay muội ở lại đây với huynh nha! "

"A?" Bạch Tiểu Thuần giật mình.

"Sao vậy, Tiểu Thuần ca ca, huynh không thích muội ở đây với huynh sao?" Hầu tiểu muội ứa nước mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lắc đầu, vỗ ngực.

"Sao thế được, chuyện đó..."

Không đợi hắn nói xong, Hầu tiểu muội đã cười kéo hắn đi vào trong, ngồi xuống cạnh hắn, bắt đầu nói đủ thứ chuyện. Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn thời gian trôi qua, mãi tới canh ba, hắn đành thở dài.

"Sao vậy Tiểu Thuần ca ca, muội nghe nói hình như Trần Mạn Dao sư tỷ hẹn hò với huynh có phải không?" Hầu tiểu muội cười híp mắt.

"Ước hẹn gì chứ, cô ta muốn ta tới thì ta phải tới sao, Bạch Tiểu Thuần ta là thiếu tổ tông môn, ta không thèm đi!" Bạch Tiểu Thuần thầm run trong lòng, nhưng lời nói ra miệng thì đầy khí khái.

Đến sáng sớm, Hầu tiểu muội mới rời đi, Bạch Tiểu Thuần vừa thở phào, Tống Quân Uyển đã đến, lại mất một ngày một đêm...

Suốt một tháng sau đó, Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội chia nhau ra, cứ mỗi người một ngày, chiếm hết thời gian của Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn không còn đi thu thư tình, hay đi hẹn hò gì được nữa...

Cũng may tông môn vừa mới khai tông, có quá nhiều việc phải làm, Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển cũng vậy, cũng đến lúc không thể không rời đi, Bạch Tiểu Thuần mới được giải thoát.

May mà một tháng này, chuyện thư tình và hẹn hò của Trần Mạn Dao cũng dần trôi đi, nhất là khi Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội xuất hiện, càng làm cho các nữ đệ tử chết tâm.

Lúc Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng được tự do xuất hiện ở tông môn, hắn bi ai phát hiện, không còn ai tặng thư tình cho hắn nữa.

"Ta biết ngay là thế mà..." Bạch Tiểu Thuần ủ rũ cúi mặt, không cam lòng đi lòng vòng mấy ngày, cuối cùng tuyệt vọng phát hiện, quả thực không còn thư tình nữa.

Lúc này mới chịu quay về động phủ ngẩn người thở than đến đêm.

"Ta là tông môn thiếu tổ, Trần sư muội ước hẹn, không đi hình như cũng không hay, với lại, cũng phải đi xem, Trần Mạn Dao này... rốt cuộc có mục đích gì!" Bạch Tiểu Thuần cẩn thận chuồn ra khỏi động phủ, vừa đi vừa cảnh giác, không để cho ai chú ý, chạy tới động phủ của Trần Mạn Dao.

Nơi đây là Đan Khê Nhất Mạch sơn mạch, hiện đã vào đêm, rất là yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần lượn mấy vòng xung quanh động phủ Trần Mạn Dao, sau khi xác định không có ai núp trộm, mới tới cửa động phủ dùng Thông Thiên Pháp Nhãn quan sát, thấy trong động phủ, mơ hồ chỉ có một nữ tử đang khoanh chân ngồi.

Xung quanh cũng không có bố trí gì khác, Bạch Tiểu Thuần cũng không cảm nhận được có nguy hiểm gì, hắn mới an tâm.

Nơi đây rất u tĩnh, chỉ có một con đường nhỏ dẫn tới động phủ, ngoài động phủ có một ao nước nhỏ, trong ao hoa sen đang nở, dưới ánh trăng rất là trang nhã, xung quanh còn trồng hoa tím nhỏ, tỏa mùi thơm nhè nhẹ trong đêm.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt mở miệng.

"Trần sư muội nghỉ ngơi chưa, bản thiếu gia theo ước hẹn đã đến."

Trong động phủ lập tức có tiếng kinh hô truyền ra.

"Là Bạch sư huynh?" Thanh âm mềm mại, đúng là của Trần Mạn Dao. Cửa động phủ êm ái mở ra, Trần Mạn Dao với dáng người lồi lõm hấp dẫn xuất hiện, vui vẻ nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch sư huynh, ngươi vào đi." Trần Mạn Dao cười tươi như hoa, hơi có vẻ ngượng ngùng, nghiêng người nhường lối.

Bạch Tiểu Thuần đảo mắt qua Trần Mạn Dao một cái, vẻ cười như không người, hơi tỏa ra thêm chút khí thế bức người!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Nơi Gọi Là Mãng Hoang

Dịch giả: Tiểu Băng

Mặt Trần Mạn Dao càng đỏ, cảm thấy như mình đang đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần mà không có quần áo, vội lùi lại mấy bước, sẵng giọng.

"Bạch sư huynh..."

"Thú vị, đáng tiếc Trần Mạn Dao ngươi diễn không giỏi lắm." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu cười, ánh mắt ác liệt.

"Vô duyên vô cớ, lại đưa khăn tay cho ta!"

"Không có nguyên do, lại mời ta canh ba tới!"

"Suốt một tháng ta không tới, cũng không tới tìm ta... Trần Mạn Dao, ngươi thực tưởng bản thiếu tổ ta là con nít ba tuổi, hay loại người thấy nữ nhân thì biến thành kẻ ngu ngốc? chuyện thư tình vừa qua, có lẽ cũng là do ngươi âm thầm tạo ra có đúng không, để lẫn lộn trong đó, dẫn ta tới đây?"

Giọng Bạch Tiểu Thuần lạnh băng, uy áp tu vi Thiên Đạo Kim Đan thả hết ra, tạo nên cơn cuồng phong ào ào quét tới, khiến Trần Mạn Dao run rẩy, biến sắc.

Đùa à, cô chỉ là trúc cơ thôi mà!

"Ta vốn có thể không tới, nhưng ta là thiếu tổ, nếu ngươi đã trao cho ta manh mối, vậy đương nhiên ta cũng phải tới để xem rốt cuộc mục đích

của ngươi là gì!" Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất cằm, tỏa ra sát khí, ánh mắt sắc bén nhìn Trần Mạn Dao chằm chằm.

"Bạch sư huynh, ta..." Trần Mạn Dao bước tới mấy bước, đang định nói, Bạch Tiểu Thuần đã khẽ hất tay, một con dao nhỏ bay ra lơ lửng trên đầu hắn, tỏa ra uy áp chí bảo, sát cơ nhắm thẳng vào Trần Mạn Dao.

Là Nghịch Long Giác!

"Đừng nhúc nhích, ngươi chỉ được nói ba câu mà thôi, vừa rồi đã nói một câu, còn hai câu nữa, nếu ta không hài lòng, ta có quyền giết chết bất cứ đệ tử nào." Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng.

Ngón cái chân trái của hắn đã bấm chặt vào giày, sẵn sàng bộc phát, giúp hắn có được tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây.

Tấm Cửu Châu Đồ cũng đã được hắn âm thầm mở ra, sẵn sàng sử dụng.

Trần Mạn Dao khựng lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, thấy hắn đứng bên ngoài trận pháp cô bố trí ngoài cửa, rõ ràng, đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

Cô nhíu mày, lần đầu tiên thấy kiêng kị với Bạch Tiểu Thuần, cô ngẩng lên nhìn hắn, khẽ cười, gương mặt không còn sự ngượng ngùng, mà thay bằng sự bí hiểm.

"Khó trách mấy lão già đó để ý tới ngươi như thế... Bạch Tiểu Thuần, ta không có ác ý, ta có thể thề về điều này, ta hẹn ngươi tới đây chỉ vì một việc, hi vọng ngươi có thể gặp một người!" Trần Mạn Dao vừa cười vừa nói.

"Ngươi còn một câu!" Bạch Tiểu Thuần vẫn lạnh tanh, Nghịch Long Giác trên đầu bắt đầu lấp lóe.

Trần Mạn Dao sầm mặt, nghiến răng.

"Dạ Táng, mặt nạ, Bạch Tiểu Thuần, thế lực thần bí, Ám Tử, Bất Tử Bất Diệt chi vật!"

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, mắt mở to, Nghịch Long Giác nháy mắt bay ra, bắn thẳng tới Trần Mạn Dao, đồng thời, ngón chân trái hắn bấm xuống đất, cả người lùi nhanh ra sau, Cửu Châu Đồ mở ra đánh xoạt.

Bạch Tiểu Thuần đoán được Trần Mạn Dao có vấn đề nhưng không bao giờ nghĩ đối phương lại là người của thế lực thần bí!

Từ Trần Mạn Dao xuất hiện một vòng xoáy màu đen, trong vòng xoáy bay ra một đám chỉ đen bay tới quấn lấy Nghịch Long Giác, Nghịch Long Giác mang theo Kim Đan chi lực của Bạch Tiểu Thuần, vậy mà bị giữ lại bất động giữa không trung.

Cùng lúc, từ trong chỉ đen truyền ra một giọng nói tang thương đầy lo lắng.

"Đạo hữu hãy tin lão phu một lần, lão phu cũng là bất đắc dĩ, mới phải ra hạ sách này, còn để bại lộ thân phận của Dao nhi, dùng mạng sống của nó để đặt cược chỉ để có một cơ hội nói chuyện với đạo hữu một lần, đạo hữu, ngươi tin tưởng ta một lần thôi có được hay không!!"

"Ngươi muốn đi ngay bây giờ cũng được, nhưng hãy nghe ta nói mấy câu trước đã, nếu không hài lòng, ngươi bỏ đi cũng không muộn!" Chỉ đen ngưng tụ thành hư ảnh một lão giả, ánh mắt lão nhìn Bạch Tiểu Thuần rất phức tạp, có khách khí, có cả cung kính!

Bạch Tiểu Thuần đã lùi ra một khoảng, chấn động nơi này đã khiến tu sĩ tuần tra của Nghịch Hà Tông chú ý, một trưởng lão kết đan hậu kỳ đã bay tới.

"Thiếu tổ, có chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì?" Các tu sĩ tuần tra cảnh giác nhìn quanh, nghi hoặc nhìn về khu vực chỉ đen biến thành lão giả nhưng không hề nhìn thấy gì, chỉ

nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang lơ lửng giữa không trung, không ngừng tỏa ra tu vi.

"Trong Nghịch Hà Tông các ngươi, trừ phi có Thiên Nhân, nếu không không ai xét ra được sự tồn tại của lão phu, càng không thể nhìn thấy gì cả, nhưng vì ngươi không bước vào phạm vi trận pháp, nên bọn chúng mới nhìn thấy ngươi!" hư ảnh lão giả lên tiếng, thanh âm cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần sầm mặt, nhìn các tu sĩ tuần tra, lại nhìn vào hư ảnh lão giả.

Sự quỷ dị của lão làm hắn không biết nên làm gì.

"Thông Thiên Đại Lục, vô cùng rộng lớn, lấy Thông Thiên Hải làm trung tâm, tỏa ra bốn con sông lớn, tràn ra bốn phương, tạo thành Đông Tây Nam Bắc Tứ Mạch tu chân giới!" thấy Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hư ảnh lão giả vội lên tiếng.

"Bốn con sông lớn này, mỗi con lại chia ra bốn con suối nhỏ, và vô số nhánh rẽ như tán cây, giúp linh khí Thông Thiên Hà có thể tỏa ra bao trùm một phạm vi cực lớn, nhưng trên thực tế, so với diện tích thật sự của Thông Thiên Đại Lục, khu vực khuếch tán linh khí của Thông Thiên Hà còn chưa tới một nửa!

Một nửa không có linh khí Thông Thiên Hà bao trùm này, được gọi là Man Hoang!"

Bạch Tiểu Thuần giật mình.

Hắn đã từng suy đoán, nhưng sau đó lại rút ra được một kết quả là những nơi không có khí tức Thông Thiên Hà thì đều là cấm khu, tu sĩ không thể nào sống được!

Nhưng, bây giờ, lời nói của lão giả đã làm mọi sự hoàn toàn thay đổi, cái chính là hắn cảm nhận được, lão giả hình như hoàn toàn không hề nói

dối.

"Nếu ví khu vực có linh khí của Thông Thiên Hà là khu vực quan phủ như của thế tục, thì khu vực man hoang, được gọi là khu loạn phỉ!"

"Lão phu, đến từ Man Hoang, Huyết Khê Tông Huyết Tổ của các ngươi cũng là đến từ Man Hoang!"

"Bởi vì một ít nhân quả, cơ thể Huyết Tổ mới xuất hiện ở chỗ của các ngươi!" Hư ảnh lão giả nghiêm túc nói.

Bạch Tiểu Thuần rụt mắt. Chuyện thế lực thần bí, lý do vì sao lại quan tâm tới bất tử bất diệt chi vật trên người Huyết Tổ, giờ theo lão giả giải thích, đã dần khớp với những suy đoán của Bạch Tiểu Thuần.

"Bất Tử Bất Diệt chi vật cũng không phải là chúng ta nhất định phải lấy cho bằng được, ngươi muốn giữ thì cứ giữ, lão phu cũng thay đổi thái độ giao tiếp với ngươi, nói cho ngươi biết những điều này, bởi vì... Ngươi là người được truyền thừa Huyết Tổ, ngươi đã trở thành nhị đại Huyết Tổ!

Cuối cùng, ngươi với Man Hoang chúng ta, là có nhân quả!" Hư ảnh lão giả đã hơi an tâm, Bạch Tiểu Thuần không bỏ đi, đã cho lão có cơ hội nói chuyện, như vậy mọi chuyện cũng dễ nói hơn.

Điều lão lo nhất là Bạch Tiểu Thuần không chịu nói chuyện với lão, giống như những lần trước đó.

"Nên lão phu ba phen mấy bận muốn thông qua mặt nạ để nói chuyện với ngươi, nhưng sự cảnh giác của ngươi quá mạnh mẽ, bí quá mới phải mạo hiểm và trả giá đắt như thế này, buộc Dao nhi phải thầm tạo ra chuyện, mời ngươi tới đây!"

"Lão phu đại diện cho một phần của Man Hoang hi vọng muốn duy trì được sự liên hệ lâu dài với ngươi, sự liên hệ này đối với ngươi chỉ có lợi mà không có hại, Ám Tử của chúng ta trải rộng khắp tứ đại mạch của

hầu như tất cả các tông môn, có thể cung cấp cho ngươi rất nhiều diệu dụng, cho ngươi vô số thông tin, dữ liệu liên quan tới thế giới này mà ngươi muốn biết!"

"Có điều, ngươi cũng cần phải trả lại một cái giá tương xứng..." Hư ảnh lão giả thở một hơi dài nhẹ nhõm, ôm quyền chào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần im lặng. Hắn đã định rời đi, nhưng lời lẽ của đối phương không hề có chút sơ hở nào, còn giải tỏa giúp hắn rất nhiều nghi hoặc, nhất là đã nói lộ ra luôn thân phận của Trần Mạn Dao, tất cả những điều này đã chứng tỏ đối phương thật sự có thành ý.

Cái chính là, theo lời lão giả này, sau này mình muốn biết cái gì, họ cũng sẽ cho hắn đáp án.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lòng khẽ động, tu sĩ tuần tra đã xem xét khắp chung quanh nhưng không tìm được gì, nên quay lại khó hiểu nhìn hắn.

"Các ngươi đi đi, ta chỉ là bị ảo giác một chút, đã làm phiền mọi người." Bạch Tiểu Thuần khẽ nói, ôm quyền với mọi người.

Trưởng lão Kim Đan Hậu Kỳ nhìn hắn, không hỏi gì thêm, chỉ khẽ gật đầu, dẫn mọi người rời đi.

Nơi đây lại khôi phục yên tĩnh...

"Bất cứ chuyện gì, ngươi đều có thể cho ta biết đáp án?" Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Tinh Không Đạo Cực Tông

Dịch giả: Tiểu Băng

Thấy Bạch Tiểu Thuần cho đội tuần tra rời đi, lão giả thở phào, lão biết làm như vậy, chứng tỏ Bạch Tiểu Thuần cũng đã bắt đầu đồng ý nói chuyện vào lão.

"Không dám nói là bất cứ chuyện gì cũng biết, chỉ có thể nói đa số mà thôi, nhưng hầu như chuyện gì Man Hoang chúng ta cũng biết, vì ám tử của chúng ta phân tán khắp cả Thông Thiên đại lục, dù ở đầu nguồn, trung du, hay hạ du, đều có người của chúng ta!" lão giả ngần ngừ một lúc rồi mới trả lời. Đây là câu hỏi đầu tiên của Bạch Tiểu Thuần, lão phải suy nghĩ cẩn thận rồi mới đáp, trong câu trả lời của lão có chứa đựng sự ngạo nghễ và tự hào, rõ ràng rất tự tin về phương diện tình báo của mình.

"Tốt, ta muốn hỏi một người!" Bạch Tiểu Thuần nói.

"Tu vi gì?" Lão giả lập tức hỏi.

"Hắn là Trúc Cơ!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, đáp.

"Trúc Cơ? Việc này đơn giản, đây là lần đầu chúng ta thành lập liên hệ, như vậy đi, lần này miễn phí, không thu phí của ngươi. Nói đi, người đó tên gì, và ngươi muốn biết điều gì? "

Lão giả thở phào, đối với mạng lưới thông tin khắp cả Thông Thiên đại lục, tìm tin tức một tu sĩ trúc cơ không hề có nguy hiểm gì, rất là đơn giản.

Bạch Tiểu Thuần hồi hộp, thấy lão giả tự tin như thế, trong lòng cũng thấp thỏm hy vọng.

"Người này tên là Đỗ Lăng Phỉ, cô ấy... hồi trước lúc còn ở Linh Khê Tông, cô ấy đã dùng cái tên này, sau đó trong Huyết Khê Tông Huyết Tử thí luyện lại từng xuất hiện, ta muốn biết thân phận thật sự của cô ấy!"

"Tìm thân phận? Dù ngươi chỉ biết có nhiêu đó thông tin, nhưng nếu từng có một người như thế tồn tại, đương nhiên chúng ta sẽ tìm ra, ngươi chờ một chút!" lão giả cười khẽ, sau đó biến mất, có lẽ là trở về Man Hoang để ra lệnh tìm người.

Trần Mạn Dao nhắm mắt im lặng, giống như từ lúc lão giả xuất hiện, thì cô cũng bị phong ấn, để giúp cô không bị sự nghịch chuyển mà thương tổn tới linh hồn.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, yên lặng chờ đợi, thời gian trôi qua, đã qua nửa canh giờ, đối phương vẫn chưa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu thấy lo lắng.

Qua nửa nén hương nữa, chỉ đen lại tuôn ra khỏi mi tâm Trần Mạn Dao, ngưng tụ thành thân ảnh lão giả.

Mặt lão tái nhợt, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy kỳ quái và phức tạp.

"Sao, có kết quả không? " Bạch Tiểu Thuần vội vàng hỏi.

"Chuyện này… ngươi đổi câu hỏi khác đi." Lão giả ngần ngừ.

"A?Không phải ngươi bảo vấn đề này rất đơn giản sao, không phải chỉ là tra tìm một cá nhân thôi sao, sao thế, không tìm ra à?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, thấy giận.

Lão giả cười khổ, trong mắt thoáng một tia sợ hãi, im lặng một lúc, lắc đầu.

"Thật sự là tìm không ra."

Bạch Tiểu Thuần híp mắt nhìn lão, đột ngột rút túi trữ vật để sang bên.

"Tiểu ô quy đang ở bên trong, ta không tìm thấy nó, nhưng ta biết nó vẫn còn trong đó, ta bắt nó cho các ngươi, ngươi tra cho ta thân phận Đỗ Lăng Phỉ!"

"Ngươi đổi vấn đề khác đi hay hơn, cô gái này… lão phu thật sự ta không tìm được, vừa rồi ta về truyền lệnh đi tìm, kết quả cả châu đều chấn động, thậm chí trời đất cũng biến đổi, rất là khủng bố... ám tử của chúng ta ngay lúc đó cũng bị nhiều người vô cớ chết bất đắc kỳ tử!

Ngươi nói, ta còn nên tìm nữa hay không, người này, hoặc là thân phận cực kỳ thần bí, hoặc là địa vị rất là to lớn, không cách nào tưởng tượng, ngươi... Tốt nhất không nên chọc vào người ta, sau này đừng bao giờ gặp lại thì tốt hơn." Lão giả nhìn Bạch Tiểu Thuần, cười khổ, lão không hề lừa gạt Bạch Tiểu Thuần, đích thật là vừa rồi lúc ra lệnh điều tra, đã làm cho trời đất biến hóa kinh thiên động địa, trong lòng lão phiền muộn, một câu hỏi tùy ý của Bạch Tiểu Thuần thế mà làm dẫn đến kịch biến như thế, khiến lão cảm thấy con người Bạch Tiểu Thuần càng có thêm cảm giác thần bí.

Bạch Tiểu Thuần im lặng. Hắn có thể nhìn ra đối phương hình như không nói dối, im lặng cả nửa ngày, hắn mới ngẩng đầu lên.

"Một chút manh mối cũng không có?"

Thấy Bạch Tiểu Thuần chấp nhất, lão giả chần chừ, lão muốn giữ mối quan hệ với Bạch Tiểu Thuần nên quyết định nghiến răng, tiết lộ.

"Manh mối chỉ có một, chính là trong số những ám tử bị chết bất đắc kỳ tử vừa rồi, có hơn phân nửa... đều là chết bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông! Chuyện này chứng tỏ điều gì, thì ngươi nên tự nghĩ!"

"Nếu ngươi muốn liên hệ với ta, lúc nào cũng có thể, chỉ cần dùng mặt nạ là được, nếu cẩn thận, cũng có thể thông qua Dao nhi, Dao nhi tuy là ám tử, nhưng không hề có ác ý với Nghịch Hà Tông, rất mong đạo hữu hạ thủ lưu tình..." Lão giả hóa thành một sợi chỉ đen, bay vào trong mi tâm Trần Man Dao.

Trần Man Dao rùng mình mở mắt ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, khẽ cúi chào, trở vào trong động phủ.

Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn lên trời ngắm trăng, trong lòng nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

"Chết nhiều nhất là ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông, ừm, vậy có phải, muốn tìm Đỗ Lăng Phỉ, phải vào trong Tinh Không Đạo Cực Tông hay không."

"Đỗ Lăng Phỉ, ngươi rốt cuộc là ai..."

"Tìm kiếm này, ta mệt lắm..." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, không hiểu sao Đỗ Lăng Phỉ này cứ mãi ám ảnh trong lòng hắn, xóa mãi không được.

Bạch Tiểu Thuần quay người đi tìm chưởng môn Trịnh Viễn Đông.

Chuyện liên quan tới Trần Man Dao, chuyện Man Hoang, chuyện mặt nạ, Bạch Tiểu Thuần biết mình không thể tiếp tục giấu giếm được nữa, ám tử đối phương đã xuất hiện, nên việc này phải báo cho tông môn biết.

Mãi đến sáng sớm, Bạch Tiểu Thuần mới rời đi, hắn đã kể tất cả mọi chuyện cho chưởng môn sư huynh Trịnh Viễn Đông, chuyện sau đó như thế nào, hắn không muốn tham dự, xử lý như thế nào, hắn để tự tông môn quyết định.

Việc này quá lớn, Trịnh Viễn Đông cũng không dám tự tiện làm chủ, nên tới bái kiến lão tổ tứ mạch, lão tổ tứ mạch gọi Trần Man Dao tới,

nhưng sau đó không hề xảy ra chuyện gì to lớn, mọi thứ vẫn êm đềm như cũ.

Trần Man Dao vẫn là đệ tử Nghịch Hà Tông, vẫn là tiên tử trong lòng nam đệ tử, vẫn là thiên kiêu, chỉ có Bạch Tiểu Thuần biết, nhất định là lão tổ tứ mạch đã đạt thành hiệp nghị gì đó với thế lực sau lưng Trần Man Dao.

Bạch Tiểu Thuần mặc kệ, tiếp tục tu hành, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, và Bất Tử Cân đều có tiến triển, linh lực tại khu vực trung du vượt xa hạ du, giúp tốc độ tu hành của hắn tăng lên rất nhiều.

Đám Chu Tâm Kỳ cũng không kém, lục tục bước vào Trúc Cơ Đại viên mãn.

Họ đều sắp kết đan, song không còn ai dám có ý bắt chước Bạch Tiểu Thuần lập tức đi Kết Đan, họ đều cần phải chuẩn bị ít nhất là ba mươi năm mới dám đột phá.

Mọi hiềm khích mâu thuẫn, họ đều đồng lòng hẹn nhau đến sau khi kết đan sẽ giải quyết.

Duy chỉ có Tống Quân Uyển sớm đã là Đại viên mãn mới dám rút ngắn lại thời gian chuẩn bị còn chừng mấy năm mà thôi.

Đám Trương Đại Bàn Hứa Bảo Tài, Hầu tiểu muội, Hắc Tam Bàn cũng đều tu vi tăng tiến, nhất là Trương Đại Bàn, hắn là người có tốc độ nhanh nhất, trở thành Trúc Cơ trung kỳ.

Mỗi người đều tiến bộ, cả Nghịch Hà Tông đều là như thế, thậm chí trong khoảng thời gian này, còn có mấy đám tu sĩ Ngưng Khí được đưa tới các khu địa mạch để tiến hành thí luyện trúc cơ.

Tông môn khu trung du đều có Trúc Cơ Thánh Địa, điểm này, ở hạ du không cách nào bằng được.

Thiết Đản sau một thời gian mất tích, lại đột ngột xuất hiện ngoài động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Trên người nó đầy dẫy vết thương, nhiều vết vô cùng nghiêm trọng, gần như là xuyên thủng cả cơ thể nó.

Nhưng tinh thần của nó lại rất tốt, đôi mắt sáng ngời lóng lánh, nhất là trên cơ thể nó đang tản mát một cỗ khí tức sắp sửa đột phá!!

Từ khi tông môn tu kiến xong, thì Thiết Đản mất tích, thông qua mối liên hệ riêng, Bạch Tiểu Thuần biết nó không sao, hắn tưởng nó lại là đi tìm thú mái để chơi, giờ mới biết không phải là như thế.

Nhìn vào mắt nó, hắn bỗng hiểu vì sao nó lại liều mạng.

Chính là vì mấy lần nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần gặp nguy hiểm, nhưng nó lại không giúp được gì, cảm thấy bản thân vô dụng, không bảo vệ được Bạch Tiểu Thuần, nên nó liều mạng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Thiết Đản Độ Kiếp

"Sau này không được như vậy nữa, ta là cha ngươi, nào có chuyện con đi bảo vệ cha, phải là ta bảo vệ ngươi, chờ đến khi ta già, không đi được nữa, mới đến lúc ngươi bảo vệ cho ta!" mũi Bạch Tiểu Thuần cay cay, lớn tiếng nói.

"Còn nữa, sau này không được chơi trò mất tích, muốn làm gì, đi đâu, cũng phải nói cho ta biết!"

Thiết Đản cọ cọ đầu vào ngực Bạch Tiểu Thuần, cuộn mình nằm gọn trong lòng hắn, ngửa bụng lên, lè lưỡi ra, thể hiện một bộ dáng rất đáng yêu, làm Bạch Tiểu Thuần nhìn càng đau lòng.

Hắn áp tay phải vào Thiết Đản, truyền khí tức Thiên Đạo Kim Đan vào người nó, Thiết Đản rên lên thoải mái, liếm liếm mặt Bạch Tiểu Thuần.

Chữa trị xong ít nội thương còn sót lại trong cơ thể Thiết Đản, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn những vết thương của nó, đau lòng lấy ra một đống đan dược đút cho Thiết Đản.

Những đan dược này cái nào cũng là hàng ngoại hạng, rất đắt tiền, nhưng Bạch Tiểu Thuần không hề tiếc chút nào.

Thiết Đản nhe răng như cười với hắn, đôi mắt nó rất ấm áp, đầy linh tính như người thân nhìn nhau.

Một hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần lại trách Thiết Đản mấy câu, Thiết Đản lắc đuôi, cọ cọ lấy lòng hắn, Bạch Tiểu Thuần thấy vậy cũng thôi, không đành lòng mắng nữa.

Ôm Thiết Đản về động phủ, những vết thương của nó dần lành lặn, khí tức sắp đột phá càng trở nên thêm rõ ràng.

Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, biết Thiết Đản sắp bước vào Kết Đan, đối với chiến thú, ý nghĩa của việc này hoàn toàn khác với con người, mức độ nguy hiểm tuy không bằng con người, nhưng Thiết Đản là Vương Thú, nên không đơn giản giống như chiến thú bình thường kết đan.

Hắn lo lắng chạy đi tìm Trịnh Viễn Đông, Nghịch Hà Tông rất quan tâm tới Thiết Đản, nhất là Linh Khê Nhất Mạch, Trịnh Viễn Đông lập tức hạ pháp chỉ, sắp xếp riêng một chỗ trên đỉnh Nghịch Hà Sơn cho Thiết Đản kết đan.

Ở đó có rất nhiều trận pháp, mức độ linh khí nồng đậm, thậm chí còn cho một số tu sĩ kết đan tới đó hộ pháp cho nó.

Bạch Tiểu Thuần tới nhờ, Lý Tử Mặc lão tổ cũng xuất quan, tới giúp hộ pháp.

Tam Mạch còn lại cũng được Bạch Tiểu Thuần tới bái phỏng, Huyết Khê Nhất Mạch tặng mấy món chí bảo độ kiếp, Đan Khê Nhất Mạch thì sai mấy ngàn người đi luyện chế Linh Đan.

Huyền Khê Nhất Mạch thì bố trí thêm một đống trận pháp ngay tại đỉnh núi Thiết Đản bế quan.

Sự tập trung bảo vệ, hỗ trợ kết đan của tứ mạch làm cho tất cả đệ tử trong tông đều ngưỡng mộ, ngoài lý do Thiết Đản là vương thú, còn vì thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

Bảy ngày sau, Thiết Đản hoàn toàn khỏi hẳn, khí tức đột phá trở nên mạnh mẽ, xông thẳng lên trời.

Thiên địa chấn động, mây hiện thành tầng, sấm sét nổ vang, Thiết Đản đứng trên tế đàn, ngửa cổ lên trời rống to, tiếng rống như xuyên thấu tầng mây, khiến tầng mây mù trên cao bị vỡ ra.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông đều bị kinh động chạy ra, nhìn lên trời.

"Thiết Đản Kết Đan!!"

"Vương Thú Kết Đan, không ngờ lại khí thế như vậy!"

"Vương Thú vốn rất hiếm thấy, Thiết Đản nghe nói lại còn là Vương trong vương thú, đương nhiên không thể giống bình thường!"

Tất cả chiến thú của Linh Khê Nhất Mạch đua nhau gầm gào, trợ uy cho Thiết Đản, Thiên Giác Mặc Long cũng nhìn lên trời, rồi nhìn Thiết Đản, hồi hộp và chờ mong.

Bạch Tiểu Thuần đứng cạnh Thiết Đản, quyết định làm người bảo vệ cho nó.

Tiếng sét nổ vang, một tia chớp đen từ trên cao bắn xuống.

Thiết Đản gầm lên, xông lên đón lấy tia sét, không cần những trận pháp xung quanh hỗ trợ, càng không cần những tu sĩ Kết Đan hộ pháp, tự một mình nhảy lên trời.

Nó dùng cái sừng trên đầu đâm thẳng vào tia chớp.

Oành!

Thiên địa chấn động, tia chớp bị đánh vỡ tan, tóe ra bốn phía. Thiết Đản vặn vẹo người, cúi đầu đắc ý nhìn Bạch Tiểu Thuần, rồi lại ngẩng lên trời gầm vang.

Bạch Tiểu Thuần thấy bộ dáng đắc chí của Thiết Đản thì khẽ ho, cảm thấy sao mà giống mình thế chứ, song trong lòng vẫn thấy lo, bèn hô to.

"Cẩn thận, thấy không ổn là xuống ngay cho ta, không sao cả, không có gì mất mặt..."

Hắn vừa mở miệng, tia chớp thứ hai đã đánh xuống. Thiết Đản gầm lên, lại húc vào, đánh tan tia chớp thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm.

Liên tục ba tia chớp thi nhau xuất hiện, tia sau to hơn tia trước, đánh trúng lên cơ thể Thiết Đản, nó gào lên, toàn thân run rẩy, rớt xuống đất, bị rơi vào trong trận pháp, Bạch Tiểu Thuần vừa định chạy tới, Thiết Đản đã hít hết đan dược chuẩn bị sẵn chung quanh vào miệng, rồi ngửa mặt rống lên, lại nhào lên không trung.

Tốc độ cực nhanh, như một ánh cầu vồng, bốn chân bốc ngọn lửa tím, xông thẳng vào trong mây.

Nó muốn tông vỡ tầng mây ngưng tụ ra lôi kiếp!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hắn nhận ra Thiết Đản còn điên cuồng hơn mình.

Lão tổ Lý Tử Mặc trợn mắt đứng thẳng dậy, tu sĩ kết đan quanh đó cũng hết hồn nhìn theo Thiết Đản dữ dằn.

"Thế này... thế này quá cường hãn đi!"

"Trời, Thiết Đản muốn toái diệt kiếp vân sao?!"

Trong tầng mây cuồn cuộn, tia chớp thứ sáu, thứ bảy, thứ tám cũng đã xuất hiện, đâm thẳng vào thân thể Thiết Đản.

Oanh oanh oanh Oành!

Tầng mây tan vỡ, ba đạo kiếp lôi nổ tung, lực trùng kích khiến bầu trời chấn động, lan ra khắp xung quanh.

Tầng mây bị xé vỡ, trong tầng mây, Thiết Đản đã hóa ra to cả trăm trượng, đạp trên biển lửa màu tím, ngửa mặt lên trời thét dài.

Theo tiếng thét dài, cơ thể nó không ngừng to ra, linh khí nồng đậm không ngừng tẩy rửa thân thể nó, khí tức vương thú duy ngã độc tôn của nó càng lúc càng đậm và mạnh hẳn lên.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động.

Có thể nhìn thấy bên trên nó, có một viên nội đan màu tím đang dần tụ thành hình, hạ dần xuống gần Thiết Đản.

Nội đan tím này rất sáng, sáng tới chói mắt, mang theo một mùi thơm kì dị, ngửi vào ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái cả người.

Bạch Tiểu Thuần càng thêm hồi hộp, mấy ngày trước hắn đã lật xem rất nhiều điển tịch, cộng với hỏi Lý Tử Mặc lão tổ, biết chiến thú Kết Đan, không có Lôi Kiếp, chỉ có Vương Thú Kết Đan, mới có Lôi Kiếp.

Sau Lôi Kiếp, Thiên Địa Ngưng Đan, sau khi đan thành, Thiết Đản chỉ cần nuốt vào trong miệng là trở thành kết đan cảnh, nhưng đây cũng chính là thời điểm nguy hiểm nhất.

Vì Thiên Địa đại đan do Vương Thú khí tức ngưng tụ ra như thế này dù đối với tu sĩ hay hung thú cũng đều vô cùn ghấp dẫn, tu sĩ có thể dùng nó để làm linh dược, luyện ra nội đan thứ hai cho mình, còn hung thú thì có thể tiến hóa huyết mạch, có khả năng biến mình thành Vương Thú!

Tử Đan đã ngưng tụ gần xong, thì từ xa đâu đó trên bầu trời, vang lên một tiếng rít kinh thiên động địa!

Tiếng rít này đâm vào lỗ nhĩ, khiến đầu óc mọi người choáng váng.

Lờ mờ có thể nhìn thấy một con rắn dài cả ngàn trượng đang từ rất xa bay vùn vụt về phía tử đan, con rắn này trông rất dữ dằn, trên cơ thể nó cũng có khí tức của vương thú!

Con rắn này, cũng là một Vương Thú!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Vương Thú Tử Đan

Con rắn dài cả ngàn trượng, to mấy chục trượng, nhìn không giống rắn, mà giống giao long hơn, vì trên đầu nó có hai cái sừng, dưới bụng có ba cái chân!

Toàn thân nó phủ đầy vảy sáng chói, thân thể tỏa ra khí tức thần thánh mạnh mẽ.

Con rắn kia bay tới rất nhanh, khí tức vương thú của nó làm cho chiến thú của Nghịch Hà Tông đều run rẩy, sự áp chế về huyết mạch khiến chúng không còn ý chí phản kháng.

Chỉ có một mình Thiên Giác Mặc Long tuy cũng run rẩy, vảy dựng hết lên, nhưng vẫn khẽ gầm lên như cũ.

Mây mù cuồn cuộn theo con rắn bay tới, cái đầu rắn cực bự khiến cả Nghịch Hà Tông hết hồn.

"Đây là..."

"Vương thú!!"

Trong hạ du trong tu chân giới, Vương thú rất hiếm thấy, rất nhiều người cả đời cũng không nhìn thấy một con nào, Thiết Đản xuất hiện, là một chuyện ngoài ý muốn.

Còn ở trung du, Vương thú dù cũng hiếm thấy, nhưng không phải là không có, vào trong thâm sơn, thỉnh thoảng vẫn sẽ gặp thân ảnh vương thú qua lại.

Lý Tử Mặc biến sắc, tuôn ra khí tức nguyên anh, phất tay áo, một cơn cuồng phong phất lên, cản phi xà.

Thiết Đản gầm vang, khí tức vương thú bạo phát, như muốn tranh sáng với phi xà.

Nhưng rõ ràng tu vi và khí tức của Thiết Đản thua phi xà rất xa, giống như con nít so với người lớn.

Nhưng đằng sau Lý Tử Mặc và Thiết Đản còn có một luồng huyết khí cực mạnh đang xông thẳng lên trời, là... Bạch Tiểu Thuần!

Cột huyết khí của hắn rất mạnh mẽ, mang theo tu vi Thiên Đạo Kim Đan, xung quanh có một tầng kim quang.

"Ngươi dám!!" Bạch Tiểu Thuần gầm vang, rút Nghịch Long Giác, phóng thẳng về phía phi xà.

Đồng thời, hắn mở ra con mắt thứ ba, một làn chỉ tím bay ra, bắn vào phi xà.

Phong bạo của Lý Tử Mặc khiến phi xà khựng lại, Nghịch Long Giác của Bạch Tiểu Thuần bay tới, mang theo khí tức thiên đạo khiến phi xà híp mắt, khẽ vặn cơ thể tạo thành thế đối kháng với chủy thủ.

Một tiếng nổ vang, phong bạo tan vỡ, Nghịch Long Giác bị hất bắn văng ra, nhưng phi xa cũng bị bức phải lùi lại hơn trăm trượng.

Thiết Đản hung dữ nhìn phi xà, nhưng rõ ràng vô cùng cố kị, vì thời điểm này rất quan trọng với nó, tử đan trên đỉnh đầu vẫn còn đang ngưng tụ.

Một bóng người bay lên không, đứng chắn phía trước nó, bóng người này so với kích thước mấy trăm trượng của Thiết Đản thì vô cùng nhỏ bé, nhưng hình ảnh của hắn lại khiến cho mọi bực bội và lo lắng bất an của Thiết Đản đều tiêu tán.

"An tâm Kết Đan, mọi việc có ta!" Thân ảnh ấy chính là Bạch Tiểu Thuần, hắn nói khẽ, mắt nhìn phi xà không rời.

Lý Tử Mặc cũng đã lên tới, các tu sĩ kết đan hộ pháp cũng vậy, đứng thành trận thế trên không trung.

Huyền Khê Nhất Mạch trận pháp xuất hiện, tạo thành chín thanh đại kiếm lơ lửng giữa không trung, lạnh lẽo nhắm thẳng vào phi xà.

Phi xà hơi rụt lại, tuy nó là Vương thú, lại còn là Nguyên Anh Vương thú, nhưng ở đây là địa bàn của Nghịch Hà Tông, một trong bốn đại tông môn của trung du, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nó thực cũng không muốn chọc vào.

Nhưng tử đan của Thiết Đản quá sức hấp dẫn, nó cảm nhận được, nếu nuốt được tử đan kia, sau này rất có khả năng đột phá cảnh giới Nguyên Anh, bước vào thiên nhân.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông cũng kiêng kị nó, không hề muốn chọc vào một con vương thú như nó.

Vì mỗi vương thú đều có thể ra lệnh cho rất rất nhiều hung thú tạo thành thú triều, rất bất lợi cho tông môn.

Hai bên đều kiêng kị lẫn nhau, đứng ở hai phía giằng co trong thầm lặng, từ Nghịch Hà sơn, lại có thêm mấy luồng thần thức nguyên anh bay lên, tập trung vào phi xà.

Dù rất không muốn, nhưng nếu phi xà này không biết tiến thoát, vẫn muốn ăn cướp, Nghịch Hà Tông tất nhiên sẽ dốc toàn lực đối phó, quyết giết nó.

"Các hạ đã tu đến trình độ này, gọi ngươi một tiếng đạo hữu, cũng không phải là quá mức, hôm nay thú trấn tông của Nghịch Hà Tông ta kết đan, để tránh hiểu lầm, mong đạo hữu lập tức rời đi!" Lý Tử Mặc nheo mắt, giọng lạnh băng.

Phi xà trầm mặc, ánh mắt chớp động, nó không cam lòng, lần lữa nhìn qua chỗ Thiết Đan, chính xác là nhìn tử đan, viên đan này đã càng thêm sáng chói, càng thêm lóng lánh.

Mùi thơm cũng càng thơm nồng đượm, tử đan đã hình thành!

Thiết Đản kích động hút mộng cái, tử đan bay về phía miệng nó, song ngay lúc này, hư không ở gần Thiết Đản bỗng vặn vẹo, một cánh tay từ trong hư không thò ra, chộp lấy tử đan!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, đánh thẳng một quyền vào cánh tay giữa hư không kia.

Ba tiếng hừ lạnh cùng vang lên từ Nghịch Hà sơn, Phong Thần Tử, Hàn Tông, Xích Hồn Lão Tổ thuấn di xuất hiện, trên người họ không hề có dấu hiệu bế quan, hình như từ trước giờ họ không hề bế quan, cùng thi triển thần thông mạnh nhất của mình.

"Các hạ đã âm thầm quan sát tông môn mấy ngày nay, thực tưởng Nghịch Hà Tông ta không làm gì được ngươi hay sao!" Phong Thần Tử lạnh lùng đầy sát khí, cánh tay kia rung mạnh, vỡ toang, tử đan rơi xuống, từ trong hư không khẽ vang lên một tiếng cười, ba làn cầu vồng ào ào bay tới.

Tốc độ trong ba cầu vồng rất nhanh, hướng thẳng về phía tử đan.

"Đoán trước ở đây có có dị bảo xuất hiện, không ngờ lại là Vương thú tử đan!"

Sơn môn Nghịch Hà Tông nổ vang, trận pháp vận chuyển, một thanh kiếm to đột ngột xuất hiện, chém thẳng về phía ba người.

Ngay sau đó, các lão tổ vốn dĩ đang phải bế quan đều xuất hiện, trên người họ cũng không hề có dấu hiệu bế quan, y như ba người Phong Thần Tử!

Mắt phi xà rực lên, dùng tốc độ nhanh nhất, phóng thẳng vào tử đan,tham gia tranh cướp.

Bạch Tiểu Thuần tới giờ đã hiểu, mấy tháng nay đã có rất nhiều thế lực âm thầm dòm ngó tông môn mình, hôm nay Thiết Đản Kết Đan là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng trở thành ngòi nổ, kéo hết đám người rình mò kia ra.

Các lão tổ tông vốn không hề bế quan thật, mà chỉ tuyên bố như vậy để dẫn rắn ra khỏi động mà thôi..

Nhưng Thiết Đản rất quan trọng với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần không cho phép xuất hiện sơ suất, dù tông môn đã có chuẩn bị, nhưng hắn vẫn có chuẩn bị riêng, hắn hừ một tiếng, phóng thẳng về phía cơ thể Huyết Tổ ở trước cửa sơn môn, chui vào!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Ác Ý Mà Đến

Dịch giả: Tiểu Băng

Sau khi các tu sĩ nguyên anh của Nghịch Hà Tông xuất hiện, trong hư không lại vặn vẹo, xuất hiện một số thân ảnh nữa, gia nhập vào cuộc chiến.

Những người này đều che giấu gương mặt, rõ ràng là để cho Nghịch Hà Tông không biết thân phận thật của mình, và họ cũng không phải là cùng một phe, mà có tới bốn nhóm khác nhau!

Mắt Huyết Tổ mở ra, mang theo ánh mắt điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần, Thiết Đản là con của hắn, hắn là cha của Thiết Đản, hắn không cho phép những người này ăn hiếp Thiết Đản, cướp đi tử đan của nó!

"Cút đi cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần rống to, Huyết Tổ vọt tới, đấm thẳng một quyền vào không trung.

Một quyền này, mang theo tất cả tu vi của Bạch Tiểu Thuần, tạo thành một cơn phong bạo ngập trời.

Cơn phong bạo bao trùm khắp xung quanh, khiến những kẻ rình mò đều phải né tránh, có mấy kẻ chạy không kịp, miệng ứa máu tươi.

Con phi xà là ở gần nhất, nên bị trúng nặng nhất, nó rít lên đau đớn, lùi nhanh ra sau.

Mọi người đều quay sang nhìn Huyết Tổ, ai nấy biến sắc, nghĩ xem nhược điểm của cơ thể Huyết Tổ này là ở đâu.

Phong Thần Tử và Hàn Tông nhìn nhau, họ vốn định chờ thêm một chút, lôi thêm những kẻ vẫn còn đang ẩn trốn, nhưng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại thò tay vào, nếu hai người vẫn còn không ra tay, e sẽ làm Bạch Tiểu Thuần sinh lòng oán trách họ.

"Nên kết thúc, dù vẫn ra chưa hết, nhưng cũng bị chấn nhiếp rồi!" Hàn Tông vung tay, giữa tầng mây, xuất hiện một mặt trời đen, sau mặt trời đen, là một mặt trời màu trắng, hai vầng mặt trời chồng lên nhau, hai con quạ đen trắng trong đó đều mở mắt, chồng thân ảnh lên nhau, kêu vang.

Đạo Thảo Nhân cũng từ trong hư vô bước ra, Thiên Giác Kiếm như một tia sáng vàng từ tuốt trên hư không cao vời bắn xuống.

Trận pháp của Nghịch Hà Tông được mở ra cực hạn, hào quang rực rỡ, uy lực bạo tăng, hóa thành ba thanh kiếm cực lớn, những nơi đi qua, hư vô như bị thiêu đốt.

Những thân ảnh thi nhau lùi nhanh, nhưng có một người vẫn không chạy kịp, bị Thiên Giác Kiếm đuổi theo, chém chết.

Đạo Thảo Nhân quỷ dị lập loè đuổi theo một người, thò tay lột da đối phương, nhưng đối phương chỉ là hư ảo, không lột được da ra, nhưng cảnh tàn nhẫn ấy vẫn làm cho người ta phải giật mình!

Hai con quạ đen trắng tốc độ cực nhanh, giết chết không ít người.

Song kinh khủng nhất là ba làn kiếm quang của trận pháp, như ba tấm lưới kiếm cả chục vạn thanh, phạm vi xoắn giết cực rộng!

Lý Tử Mặc đuổi theo con phi xà đang cắm đầu chạy trối chết.

Từ xa nhìn, cả Nghịch Hà Tông đẹp mắt vô cùng, như những đóa hoa kiếm nở rộ đẹp đẽ...

Quỷ dị ở chỗ không ít người mất mạng nhưng lại chẳng thấy máu chảy ra, thi thể rơi xuống còn từ từ tiêu tán mất.

Rõ ràng đấy đều không phải là người thật, mà chỉ là pháp thân do tinh huyết luyện chế ra mà thôi, dù mất là bị tiêu hao, nhưng không làm ảnh hưởng tới cơ bản.

Tử đan nguyên vẹn rơi vào miệng Thiết Đản, khí tức của nó điên cuồng tăng lên.

Bạch Tiểu Thuần từ trong cơ thể Huyết Tổ bay ra, mặt trắng bệch, cả người mệt nhừ, dù đã có sức mạnh của song đan, nhưng một mình điều khiển Huyết Tổ cũng gây nên tiêu hao rất lớn cho cơ thể.

Hắn thâm trầm nhìn các lão tổ, trong mắt có oán hận và bi phẫn.

Các lão tổ nhìn nhau lúng túng, tình cảnh Thiết Đản Kết Đan không giống họ đã tính toán, tuy cũng lôi ra được những kẻ ngấp nghé, song lại làm cho Bạch Tiểu Thuần hiểu lầm, cuối cùng Hàn Tông phải ra mặt giải thích một phen với hắn.

Bạch Tiểu Thuần mới hừ một tiếng, vì Thiết Đản đã thành công, nên cũng bỏ qua.

"Đám lão già này đúng là một đám cáo già!" Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, kích động và đầy chờ mong nhìn vào Thiết Đản đang khí thế dâng cao, quyết định tạm tha cho các lão.

Vương thú Kết Đan, sau khi thành công cũng cần được chăm sóc, giờ đã có các đại lão tổ tới bảo vệ, Thiết Đản đương nhiên không còn phải lo gì nữa, Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống chờ.

Ngồi chờ nhàm chán, hắn lại nghĩ tới Chân Linh nữ anh, nhớ tới Nghịch Hà Đan, không khỏi chìm vào suy tư.

"Nghịch Hà Đan, nếu luyện từ bên trong thì không ổn, trừ phi có đủ sinh cơ, nhưng ta sinh cơ chưa đủ... mà nếu luyện từ bên ngoài, tuy là cách chính xác, nhưng lại quá khó khăn." Bạch Tiểu Thuần không khỏi rầu rĩ.

"Dù đã lấy được một giọt máu tươi của Chân Linh, có thêm chút nắm chắc khi luyện chế Nghịch Hà Đan, nhưng với tạo nghệ của ta hiện giờ, e là chưa đủ." Bạch Tiểu Thuần thở dài uể oải, biết phương pháp mà không luyện ra được làm hắn cảm thấy phiền muộn.

"Luyện từ bên trong là hay nhất, nhưng mà sinh cơ... Sinh cơ... Hửm?" Bạch Tiểu Thuần bỗng sáng mắt, cúi đầu nhìn vào túi trữ vật.

"Tiểu Ô Quy... Là Bất Tử Bất Diệt chi vật, sinh cơ của nó… chắc là đủ nhỉ?" Bạch Tiểu Thuần động tâm, nhưng không dám lộ ra, sợ bị tiểu Ô Quy phát hiện.

"Tiểu Ô Quy này gian trá lắm, phải tìm cách dụ nó hỗ trợ mình..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ mà đau đầu, vô cùng nhung nhớ cái thời tiểu Ô Quy còn bất tỉnh.

"Bất tỉnh, a..." mắt Bạch Tiểu Thuần trở nên xấu xa, càng nghĩ càng cảm thấy đây là một ý kiến hay, mắt rực lên hung ác, nghĩ tới việc luyện chế một lò thuốc mê siêu cấp!

Bảy ngày sau, vừa sáng sớm, Thiết Đản đột nhiên mở mắt, ngẩng phắt đầu lên, ra, gầm vang, từ người nó tỏa ra ánh sáng tím, khí tức kết đan ào ào lan tỏa.

Chiến thú Nghịch Hà Tông gào hú vang trời hoan hô, Bạch Tiểu Thuần kích động, các Đại lão tổ cũng mỉm cười rời đi.

Thiết Đản vô cùng phấn chấn, xoay quanh Bạch Tiểu Thuần mấy ngày thì không còn chịu nổi, bỏ chạy đi chơi, nhưng cũng may nó không chạy ra khỏi Nghịch Hà Tông, chỉ chạy quanh trong phạm vi của tông môn, chơi với đám chiến thú và các nữ đệ tử mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần không cản được, bèn mặc kệ nó, hơn nửa, tinh thần hắn còn đang đặt vào việc luyện chế thuốc mê siêu cấp, cả ngày cắm đầu vào nghiên cứu phương thuốc.

Thời gian chậm rãi trôi đi, hai tháng nhanh chóng trôi qua.

Bạch Tiểu Thuần sau nhiều lần cải tiến phương thuốc, cuối cùng cũng ra được phương thuốc cuối cùng. Nhiều lần tiểu Ô Quy từ trong túi trữ vật thò đầu ra nghi hoặc nhìn hắn, tiếc là nó không nhìn ra được suy nghĩ trong đầu Bạch Tiểu Thuần, không biết hắn nghĩ cái gì, song ánh mắt đo đỏ điên cuồng của hắn làm tiểu Ô Quy mơ hồ cảm thấy bất an.

Bạch Tiểu Thuần cũng không hề lơ là việc tu hành, mỗi ngày ngoài việc suy nghĩ phương thuốc, hắn vẫn đều đặn tu luyện Bất Tử Cân và Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết.

Đến sáng một ngày, Bạch Tiểu Thuần hoàn thiện xong phương thuốc, bỗng giật mình, lôi ra một cái ngọc giản từ trong túi trữ vật, trong đầu vang lên tiếng của Hàn Tông.

"Tiểu Thuần, đến Nghịch Hà sơn đại điện, ba đại tông môn của trung du tới chơi, ngươi tới dự thính."

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, chuyện hôm Thiết Đản hắn đã nói chuyện với các lão tổ, mọi người đều đoán trong đám người rình mò hôm đó, ngoài tán tu, còn có rất nhiều người tới từ ba tông kia.

Dù sao Nghịch Hà Tông cũng là mới đến, ba tông cho người tới thăm dò cũng là chuyện đương nhiên.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, trầm ngâm một lúc, đứng dậy, mặc trường bào thiếu tổ vào, bày làm dáng điệu lãnh khốc, mới tới Nghịch Hà đại điện.

Trên đường hắn gặp được không ít Nghịch Hà Tông tu sĩ, ai cũng mặt mày âm trầm, tức giận nhìn về phía đại điện.

Bạch Tiểu Thuần tới đại điện, thấy ngay ngoài cửa có ba nhóm tu sĩ ăn mặc trang phục khác nhau, người nào dáng vẻ cũng đầy khinh miệt với các đệ Nghịch Hà Tông canh giữ đại điện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Ngang Ngược Càn Rỡ

Dịch giả: Tiểu Băng

Ba nhóm tu sĩ này, mỗi nhóm chừng mười người, tu vi có Kết Đan, có Trúc Cơ, đều mặc đạo bào nhưng khác hẳn nhau, một nhóm mặc áo đen, trên có hình vẽ huyết nguyệt.

Những người này quanh người nồng đậm sát khí, ánh mắt lạnh như băng, nhìn ai cũng như muốn giết. Nhóm thứ hai mặc trường bào tinh không, dung nhan tuấn lãng, cao ráo thanh thoát, là đám khinh miệt rõ nét nhất, dáng vẻ cao cao tại thượng.

Nhóm cuối cùng mặc đạo bào hai màu đen trắng, nữ có nam có, khí tức thoát trần, nhưng ánh mắt vẫn đầy miệt thị.

Bạch Tiểu Thuần nhìn một cái đã đoán ra lai lịch của họ, đám mặc Tinh Không trường bào chính là Tinh Hà viện, đám toàn thân sát khí tràn ngập, ấn có Huyết Nguyệt, chắc chắn là Ma Tông... Cực Hà viện.

Mấy kẻ đạo bào hai màu, khẳng định là tông môn mạnh nhất, Đạo Hà viện!

Ba nhóm người này chiếm hết khu vực bên ngoài đại điện, không cho một ai đi vào, đảo khách thành chủ đuổi cả đệ tử bảo vệ đại điện của Nghịch Hà Tông. Trên đầu chúng, giữa tầng mây, có một con tích dịch cực to toàn thân đen kịt, khi thì cúi đầu nhìn xuống đất, mắt lạnh băng, lúc lại nhìn đám đệ tử Nghịch Hà Tông, mắt rực khát máu.

Xa hơn một chút là một chiến thuyền lơ lửng, to cả ngàn trượng, toàn thân màu bạc, sáng loáng dưới ánh mặt trời.

Phía còn lại là một khối thiên thạch khổng lồ, cũng to cả ngàn trượng, xung quanh là biển lửa, nhiệt độ cao tản ra, mặc kệ Nghịch Hà Tông ở ngay bên dưới, khiến tất cả cây cối dưới đất đều cháy úa.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn vào, một tu sĩ trung niên của Tinh Hà viện đang đẩy một đệ tử trúc cơ của Nghịch Hà Tông bay ra cả hơn mười trượng.

"Biến đi, ở đây không cho một ai đi vào!" trung niên tu sĩ Tinh Hà viện ngạo nghễ mở miệng, mắt đầy khinh bỉ, đám đồngmôn sau lưng hắn cười vang.

"Thật sự là tông nhỏ cửa cũng nhỏ, canh giữ đại điện toàn là thứ có vỏ không ruột thế này."

Đệ tử cả ba tông môn đều cười vang.

Đệ tử Nghịch Hà Tông quanh đó đều tức giận nhưng phải cố nhịn. Nghịch Hà Tông vừa mới nhập chủ trung du, căn cơ còn chưa ổn định, tam tông tới đây là lần đầu tiên, đang ở trong đại điện nói chuyện với các lão tổ, nếu họ ở ngoài này gây ra lộn xộn, sẽ tạo ra ảnh hưởng cho Nghịch Hà Tông.

Rõ ràng đệ tử ba tông cũng biết điều này, vậy mà vẫn cố ý chọc tức, muốn khêu lên tranh chấp...

Thấy đệ tử Nghịch Hà Tông vẫn nhịn được, không xông lên ra tay, đệ tử tam tông nhìn nhau.

"Nghe nói trong Nghịch Hà Tông có nhiều người tự xưng thiên kiêu, Bạch Tiểu Thuần đâu? Tống Khuyết, Quỷ Nha, Cửu Đảo, Thượng Quan Thiên Hữu, Trần Mạn Dao gì đó, đều đâu cả?"

"Nguyên Anh chân nhân đều ở trong đại điện bàn chuyện quan trọng, tiểu bối chúng ta ở ngoài này chờ cũng nhàm, hay là luận bàn chút đi,

cho chúng ta xem thiên kiêu của Nghịch Hà Tông nào!" một người trong đám đi ra, cất giọng vang vang khiêu khích.

"Hặc hặc, tại hạ Địch Cung, Trúc Cơ Hậu Kỳ, mong được đạo hữu Nghịch Hà Tông chỉ giáo!" một thanh niên Cực Hà viện cười cợt đi ra, cơ thể tỏa ra sức mạnh cường hãn.

Hai tông còn lại cũng có người bước ra, ngôn từ vô cùng khiêu khích.

"Sao vậy, đường đường Nghịch Hà Tông, mà không ai dám luận bàn với chúng ta à? Nghịch Hà Tông hay quá nhỉ!"

Một đệ tử Trúc Cơ Hậu Kỳ Huyền Khê Nhất Mạch không còn nhịn nổi, xông về phía Địch Cung.

Cũng có hai người nữa bay ra, tiếp hai tu sĩ của hai tông còn lại.

"Cút về cho ta!" Địch Cung cười khẩy, đạp mạnh chân xuống đất, lấy đà bay tới, khi chân nhấc lên khỏi mặt đất, sức mạnh cơ thể và sức mạnh của gió kết hợp vào nhau, vô cùng mạnh mẽ!

Phi kiếm của đệ tử Huyền Khê Nhất Mạch bay xuyên qua người Địch Cung, người này biến sắc, biết đối phương tốc độ quá nhanh, phi kiếm chỉ đâm trúng vào tàn ảnh, lập tức lùi về nhưng không kịp, ‘bịch’ một tiếng, Địch Cung đã xuất hiện ngay cạnh hắn, xuất một quyền, đánh bay đệ tử Huyền Khê Nhất Mạch.

Địch Cung không dừng tay, tiếp tục đuổi theo, mọi người xung quanh vội nhào ra cứu viện.

Hai đệ tử còn lại cũng nhanh chóng bị đánh bay, cũng bị tu sĩ hai tông kia đuổi theo định giết.

Bạch Tiểu Thuần lướt tới, cản phía trước đệ tử Huyền Khê Nhất Mạch, quyền của Địch Cung nện thẳng lên người hắn, nhưng Bạch Tiểu Thuần không hề suy suyển, đã vậy, lực phản chấn cực mạnh khiến Địch Cung bị đẩy bắn ngược lại, máu điêncuồng phun ra.

"Tu sĩ Kết Đan, Nghịch Hà Tông vô sỉ, tu sĩ Kết Đan lại ra tay với Trúc Cơ ta!!" Địch Cung thét lên, Bạch Tiểu Thuần đã tiếp tục động, lần lượt cản đòn cho hai đồngmôn còn lại, vẫn là lấy cơ thể mình hứng đòn, nhưng hắn lông tóc không tổn hao gì, mà hai kẻ ra tay đều phun máu, bị hất bay.

"Vô sỉ!"

"Tu sĩ Kết Đan lại đánh lén Trúc Cơ!" tu sĩ tam tông đều hừng hực trừng trừng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Ta ra tay với Trúc Cơ thì sao? Ta còn ra tay với Ngưng Khí kia! Vô sỉ? Con mắt nào của các ngươi thấy ta ra tay đánh người? rõ ràng là các ngươi đánh ta. Ai da, đúng là quá vô sỉ, ba tu sĩ Trúc Cơ lại hè nhau đánh hội đồng một tu sĩ Kết Đan!! Các ngươi thực là quá đáng, ăn hiếp người cũng vừa thôi, đừng có ép ta, ta mà nổi giận, chính ta cũng phải sợ đó!" Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, đứng sừng sững ngay trước tam tông, cằm hất lên lạnh lùng.

Tu sĩ tam tông chột dạ, đúng vậy, vừa rồi đúng là Bạch Tiểu Thuần không hề ra tay...

"Thiếu tổ!!"

"Bái kiến thiếu tổ!!"

"Bái kiến thiếu tổ!!!" đệ tử Nghịch Hà Tông xôn xao cúi chào.

Ba người đứng đầu của tam tông đều rụt mắt, đến lúc này mới nhận ra Bạch Tiểu Thuần.

"Thú vị, Bạch Tiểu Thuần đúng không, tại hạ Trần Vân Sơn, chúng ta luận bàn một..." Thanh niên dẫn đầu Tinh Hà Viện lên tiếng, trong tay thầm lấy ra một cái đinh màu đen, bụng nghĩ nếu phế đi Bạch Tiểu Thuần ở đây, tuy có hậu quả, nhưng không có gì đáng ngại, nên chậm rãi đi ra, tu vi kết đan cũng không chút cố kị tỏa ra.

Không chỉ hắn, hai người kết đan đứng đầu của Cực Hà Tông và Đạo Hà viện cũng bước tới trước.

Nhưng Trần Vân Sơn còn chưa nói xong, Bạch Tiểu Thuần đã hét lớn.

"Đây là ngươi ép ta!!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, ném vào Trần Vân Sơn một viên đan dược.

"A?" Trần Vân Sơn sững sờ, phất tay áo, viên đan dược nổ tung, một làn khói đen tỏa ra xung quanh, tu sĩ tam tông định né đi, nhưng khói đen này rất lạ, chẳng những không hề tán đi, mà còn nhanh chóng chui vào người họ.

Đan dược vừa ném ra, đệ tử Nghịch Hà Tông đã biến sắc, nhất là người của Linh Khê Nhất Mạch và Huyết Khê Nhất Mạch, cả đám trong nháy mắt đã vọt lùi ra sau, không quên kéo những người bên cạnh cùng chạy, ra cả hơn trăm trượng.

Tu sĩ Cực Hà tông và Đạo Hà tông sửng sốt, không hiểu Bạch Tiểu Thuần ném đan dược ra làm gì, song thấy phản ứng của đệ tử Nghịch Hà Tông thì đều cảm giác không ổn, theo bản năng đều lùi lại.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm gì?" Trần Vân Sơn nổi giận, đang định xông lên thì cả người khựng lại, sau lưng hắn, một tu sĩ đồng môn bỗng hét váng, nhào lên ôm lấy Trần Vân Sơn từ phía sau.

"Lý sư muội, cuối cùng ta cũng có được ngươi rồi!!"

"Ta tại bay... Ta muốn bay..."

"Đây là đâu vậy, đừng có qua đây, a a..."

"Hặc hặc, cuối cùng ta cũng đạt tới thiên nhân, ha ha ha, từ nay, ta chính là vô địch thiên hạ!!"

Trong chớp mắt, cả chục tu sĩ của Tinh Hà viện trừ những kết đan vẫn còn đang chống đỡ, các tu sĩ trúc cơ đều như bị điên, thi nhau la hét, kẻ vươn tay, người bay tới bay lui, kẻ nằm rạp xuống đất, không ngừng vặn vẹo, cười rất quỷ dị.

Cũng có kẻ kinh hoảng nhìn quanh, không ngừng kêu thảm thiết, có một người mắt đầy si mê, bay thẳng lên trời, xông về phía con tích dịch khổng lồ ở trên ấy.

"Tiểu xinh xinh, đừng sợ, ta tới đây..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Ỷ Thế Hiếp Người

Dịch giả: Tiểu Băng

Đệ tử Nghịch Hà Tông đều quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn thần nhân.

Nhất là đệ tử Huyết Khê Nhất Mạch, không ít người ứa nước mắt, rõ ràng là nhớ lại kinh nghiệm của bản thân mình.

Linh Khê Nhất Mạch cũng vô cùng xúc cảm, Huyền Khê Nhất Mạch cũng có được một ít người từng trên chiến trường bị đám người đi theo Bạch Tiểu Thuần đùa bỡn kiểu này...

Đám đệ tử Đan Khê thì mắt sáng rỡ, họ đã từng nghe nói những chiến tích của Bạch Tiểu Thuần, những kết quả không ngờ như thần thoại trong truyền thuyết những khi Bạch Tiểu Thuần luyện đan nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy, nay được tận mắt xem, ánh mặt họ nhìn Bạch Tiểu Thuần càng thêm cuồng nhiệt.

Đám đệ tử Cực Hà Viện và Đạo Hà Viện cực kinh hoàng, vừa la hét vừa dùng hết tốc lực mà chạy, sợ lây phải đám khói đen kia.

"Đó… đó là cái gì vậy?!"

"Là đan dược gì, sao khủng bố thế!"

"Trên đời sao lại có thứ đan dược như thế, tu sĩ Kết Đan mà cũng không chống đỡ được bao lâu, đan dược này quá kinh khủng!!"

Đệ tử hai tông kia nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy sợ hãi, hắn quá khủng khiếp! ai nấy đều trở nên vô cùng kiêng kị hắn.

Bạch Tiểu Thuần khẽ ho, nhìn họ, nhún vai.

"Các ngươi thấy rồi chứ, ai bảo họ ép ta, ta đã nói rồi, ta mà tức giận, bản thân ta cũng phải sợ hãi, nhưng mà họ không nghe, cứ cố ép ta!" Bạch Tiểu Thuần ra vẻ tủi thân, rồi như nhớ ra cái gì đó, quay qua hỏi tu sĩ kết đan của hai tông.

"Đúng rồi, hình như mới nãy các ngươi định nói cái gì đó đúng không?"

Tu sĩ hai tông run lên, đám trúc cơ lập tức lùi ra xa mấy kết đan, còn tu sĩ kết đan hai tông thì sợ đánh thót, vội đáp.

"Không có gì, ta chỉ muốn nói là, Bạch đạo hữu quả nhiên danh bất hư truyền, là rồng phượng trong loài người!"

"Đúng vậy đúng vậy, sau này mọi người đều là người trong trung du Tu Chân Giới, phải thân tình với nhau nhiều hơn."

Bạch Tiểu Thuần cười đắc ý, đang định khoác lác mấy câu, trong đại điện đã vang lên một tiếng hừ như tiếng sấm, một người từ trong bay vọt ra, là một lão giả tóc đỏ rực, ánh mắt như điện, vỗ cho đám đệ tử Tinh Hà Viện mỗi người một cái.

Đám đệ tử mất khống chế kia lập tức cúi xuống nôn ào ào một hồi lâu mới tỉnh lại, mặt mày trắng bệch, cả người yếu xìu, ai nấy đều quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy sợ hãi.

Nhất là Trần Vân Sơn, cả người hắn run rẩy, nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, lòng thầm thề mối nhục hôm nay nhất định sau này phải giết Bạch Tiểu Thuần mới giải hận!

Lão giả tóc đỏ trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần nghĩ thầm đối phương tu vi cao thâm, mình tuyệt đối không nên nhìn vào

mắt lão, thế nên cúi đầu đá đá cục đá dưới chân, mặt đầy vô tội.

Lão giả tóc đỏ lại hừ một cái, không nói gì, quay trở vào trong đại điện.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu hung ác nhìn theo, lão giả đi vào trong điện rồi, hắn liếc quanh một vòng, ngẫm nghĩ không biết mình có nên vào trong đó hay không, thì từ trong đại điện đã vang ra tiếng của Hàn Tông.

"Tiểu Thuần, đừng có lộn xộn, vào đây."

Bạch Tiểu Thuần lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, thần sắc nghiêm nghị, cất bước đi vào đại điện, đệ tử tam tông đều nhìn theo hắn, trong lòng phức tạp, song không còn tâm tình tiếp tục đi gây sự với đệ tử Nghịch Hà Tông nữa, trong lòng người nào cũng phiền muộn nặng nề.

Vừa mới đi vào đại điện, Bạch Tiểu Thuần đã nghe được tiếng của lão giả tóc đỏ.

"Nghịch Hà Tông không phải là Không Hà Viện, phần chia của Không Hà Viện không có lý nào Nghịch Hà Tông được kế thừa!"

Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh một vòng, thấy trong đại điện, ba lão tổ Hàn Tông, Phong Thần Tử, Xích Hồn đều có đủ, âm trầm ngồi ở trên đầu, hai bên mỗi bên có bảy tám tu sĩ.

Bảy tám người này đều là Nguyên Anh, ai cũng tỏa ra chấn động kinh khủng.

"Không sai, phần chia nhiều như vậy, tông môn nào chẳng muốn phát triển, đương nhiên là càng muốn mình mạnh hơn càng tốt."

Bạch Tiểu Thuần đi vào, khiến tu sĩ nguyên anh ba tông đều quay sang nhìn, nhưng chỉ nhìn lướt qua, chẳng ai buồn chú ý, chỉ có lão giả tóc đỏ là mắt lóe hung quang.

Bạch Tiểu Thuần giả bộ không nhìn thấy, nghiêm nghị đi tới đứng ngay sau lưng Hàn Tông.

"Nghịch Hà Tông thay thế hoàn toàn cho Không Hà Viện, đương nhiên cũng nhận thay phần chia của Không Hà Viện!" Hàn Tông nghiến răng, ngữ khí cứng nhắc, giận dữ.

"Hàn huynh, đây là quy củ của trung du Tu Chân Giới, không phải là có ý gì đối địch với Nghịch Hà Tông."

Bạch Tiểu Thuần chỉ nghe một lúc, đã hiểu được lý do tam tông tới đây.

Trong trung du có một bí cảnh,mỗi sáu mươi năm sẽ mở ra một lần, trong bí cảnh có rất nhiều linh thực, có cả linh thảo vạn năm, có cả những loại quan trọng để luyện chế Thiên Nhân Đan mà bên ngoài gần như đã tuyệt chủng.

Thiên Nhân Đan, có thể giúp tu sĩ Nguyên Anh nâng cao khả năng thành công khi tấn chức phàm phẩm thiên nhân, có giá trị rất lớn với các tông môn.

Thế nên mỗi lần mở ra, Tinh Không Đạo Cực Tông đều tới thu, lấy đi một nửa, một nửa còn lại mới phân phối cho bốn đại tông môn.

Bí cảnh do Tinh Không Đạo Cực Tông quản lý, đây cũng là nơi truyền thừa, có thể từ trong đó cảm ngộ ra thuật pháp thần thông của Tinh Không Đạo Cực Tông, được xem là một trong những cách lựa chọn đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Về tỉ lệ phân chia, Tinh Không Đạo Cực Tông đã định ra quy tắc, trước mỗi lần mở ra, tứ đại tông sẽ cho đệ tử vào khu truyền thừa, để thu hoạch truyền thừa.

Mỗi lần mở ra, truyền thừa chi địa sẽ có một trăm phần truyền thừa, căn cứ vào số phần truyền thừa mỗi tông lấy được, để phân chia tài

nguyên trong bí cảnh.

Lần phân chia trước, Không Hà Viện xếp hạng thứ hai, lấy được ba thành tài nguyên, những tài nguyên này đều nằm trong kho của Nghịch Hà Tông, làm tài liệu cho các Nguyên Anh tấn chức thiên nhân.

Bây giờ tam tông muốn phân chia lại, muốn bắt Nghịch Hà Tông nhả những tài nguyên kia ra!

"Tài nguyên lấy được lúc trước là của Không Hà Viện, không phải là của Nghịch Hà Tông các ngươi, Nghịch Hà Tông muốn có thì tự mình mà đi thu hoạch, phải dựa vào sức mạnh của chính mình mà tranh đoạt!" lão giả tóc đỏ của Tinh Hà Viện lạnh lùng nhìn Hàn Tông.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, nhìn tu sĩ tam tông, trong tam tông, Đạo Hà Viện mạnh nhất, hẳn là lần trước chiếm được hạng nhất, nên với họ, việc này không ảnh hưởng gì, nên họ từ đầu đến giờ đều không lên tiếng.

Cực Hà Viện cũng không nói gì nhiều, chỉ có Tinh Hà Viện là nóng nảy, sốt ruột muốn đòi ra ngô ra khoai, như vậy, lần tranh đoạt trước, Tinh Hà Viện chắc chắn là đứng cuối.

Nên Tinh Hà Viện mới không cam lòng, muốn tới cưỡng bức Nghịch Hà Tông, chắc cũng đã hứa hẹn với hai tông kia trả thù lao gì đó, nên mới có cuộc gặp mặt hôm nay.

Nói trắng ra là, chính là ăn hiếp Nghịch Hà Tông còn đang yếu ớt, cướp đi tài nguyên của vốn phải thuộc về Nghịch Hà Tông!

Ba người Hàn Tông giận dữ nhìn nhau, Xích Hồn đang định lên tiếng, lão giả mặc áo bào trắng của Đạo Hà Viện vốn luôn nhắm mắt như ngủ từ đầu đến giờ mở mắt ra.

"Được rồi, việc này quyết định như vậy đi, chúng ta cũng đã báo lên thượng tông, trên đó cũng đã đồng ý với việc này. Muốn vào bí cảnh thì

phải đủ tháng đủ năm, nhưng muốn vào khu truyền thừa thì tam tông ta liên thủ cũng mở ra sớm được!"

"Hàn đạo hữu, ngươi thấy sao?" lão giả quay sang Hàn Tông.

Hàn Tông im lặng, ông hiểu nếu mình không đồng ý, tam tông sẽ liên thủ đối phó mình,vả lại, thượng tông cũng đã cho phép, Nghịch Hà Tông không đồng ý không được.

"Thiên nhân... Chỉ cần Nghịch Hà Tông có được thiên nhân, mọi việc sẽ hoàn toàn thay đổi!" Hàn Tông cố nhịn, gật đầu.

"Rất tốt, nếu như thế, lão phu không ở đây quấy rầy nữa, một tháng sau, chúng ta gặp lại ở bí cảnh!" lão giả áo bào trắng mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài, Cực Hà Viện đi ra theo.

Lão giả tóc đỏ của Tinh Hà Viện đi sau cùng, tới gần cửa, quay đầu lại nhìn Hàn Tôn, bỏ trỏng một câu.

"Đúng rồi, nãy giờ quên nói, muốn vào Bí Cảnh và Truyền Thừa chi địa, người kết đan trong vòng sáu mươi tuổi mới có tư cách."

Lời của lão làm ba người Hàn Tông biến sắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Đi Đi Đi, Ta Đi!

Dịch giả: Tiểu Băng

Thấy ba người Hàn Tông, Phong Thần Tử, Xích Hồn lão tổ sầm mặt, lão giả tóc đỏ cười khinh miệt, phất tay áo rời đi.

Tu sĩ tam tông ngoài đại điện bay lên pháp khí phi hành của tông môn, kiêu ngạo rời khỏi.

"Khốn kiếp!" Xích Hồn trừng mắt, nghiến răng tức giận.

"Thì ra là vậy, tiếc thay chúng ta không biết quy tắc của nơi này..." Phong Thần Tử nhíu mày, ánh mắt ảm đạm.

" Kết Đan dưới 60 tuổi... Việc này đối với tông môn trung du Tu Chân Giới, với linh khí dồi dào, tài nguyên rộng rãi không phải là chuyện khó, nhưng đối với hạ du Tu Chân Giới thì quá khó khăn..." Hàn Tông cười khổ, bỗng nhớ ra, quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Phong Thần Tử và Xích Hồn, cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bị ba người nhìn thì sợ hãi, theo bản năng lùi lại mấy bước.

"Cái kia, ba vị lão tổ, ta..."

"Tiểu Thuần, đều vì Nghịch Hà Tông chúng ta quá yếu, nên mới bị người người ta ăn hiếp như thế."

"Đúng vậy a Tiểu Thuần, cả Nghịch Hà Tông, dưới 60 tuổi Kết Đan, tính đi tính lại, chỉ có một mình ngươi a..."

"Táng nhi, ngươi là thiếu tổ tông môn, việc này quyết định tương lai phát triển của tông môn, rất quan trọng!"

Ba người Phong Thần Tử thi nhau thuyết phục, câu từ khác nhau, nhưng ánh mắt tha thiết thì giống nhau như đúc.

"Ta..." Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác, lý do thì nghe rất hay, nhưng không hiểu sao thấy ba lão già đầy mong chờ nhìn mình, trong lòng hắn lại run rẩy bất an.

Người ta tới Truyền Thừa chi địa, tông môn khác có lẽ là bảy tám tới cả chục người, trong khi mình… chỉ có một mình.

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, Bạch Tiểu Thuần đã thấy sợ, nhất là vừa rồi hắn còn kiêu ngạo làm cho Tinh Hà Viện xui xẻo, uy hiếp cả Cực Hà Viện lẫn Đạo Hà Viện.

"Cái kia... Lão tổ, ta... Kỳ thật ta là giấu tuổi, đúng ra..." Bạch Tiểu Thuần lắp bắp.

"Chuyện tới mức này, ta là tông môn thiếu tổ, ta không thể tiếp tục giấu giếm được nữa, kỳ thật... năm đó lúc ta lên núi, ta không phải là mười mấy tuổi, lúc đó, ta đã hơn bốn mươi rồi!"

"Nhưng vì ta nhỏ con, nên nhìn trẻ hơn tuổi, đây là ta không đúng, ta nhất định phải nói thật với mọi người, không thể để lỡ chuyện đại sự của tông môn."

Bạch Tiểu Thuần giọng điệu hối hận, cúi đầu xuống.

"Lão tổ, trong lòng ta rất khó chịu, nghĩ ta đã lớn tuổi như vậy, mà còn giấu tuổi với tông môn, ta thật đau lòng, ta muốn đi bế quan..." Bạch Tiểu Thuần nói xong, vội chạy ra cửa đại điện.

Xích Hồn nhíu mày, Phong Thần Tử cũng lo lắng, hai người đang định lên tiếng, Hàn Tông đã nghĩ ra một ý, nói vẻ cay đắng.

"Tiểu Thuần, ngươi không muốn đi, thì thôi vậy."

Bạch Tiểu Thuần đã ra tới gần cửa.

"Ai bảo Nghịch Hà Tông chúng ta quá yếu, cả một kết đan dưới 60 cũng không có, sau này chắc chắn sẽ tiếp tục bị tam tông hiếp đáp, e là không thể đứng lâu được ở trung du." Hàn Tông tiếp tục.

Bước chân Bạch Tiểu Thuần chậm đi, lòng xoắn xuýt.

"Nhưng thôi không sao, ngươi mới là quan trọng nhất, Tiểu Thuần, tông môn chính là nhà của ngươi, chúng ta là thân nhân của ngươi, chúng ta sẽ không bắt buộc ngươi, dù chúng ta có bị hiếp đáp, chúng ta cũng sẽ nhất định bảo vệ ngươi, bảo vệ tất cả đệ tử trong tông!"

Bạch Tiểu Thuần đã ra tới cửa, trong lòng càng thêm xoắn xuýt.

"Thế thôi vậy, Nghịch Hà Tông chúng ta buông tay thôi. Phong Thần Tử, Xích Hồn, hai người đừng khuyên ta nữa, cứ quyết định như vậy đi!" Hàn Tông như già hẳn đi, giọng nói đầy mệt mỏi và u buồn.

Bạch Tiểu Thuần khựng lại.

"Cái gì, Phong Thần Tử ngươi nói gì thế, không được, quyết không thể để Tiểu Thuần phải đi một mình, tuy chúng ta đều biết mình chắc chắn sẽ thua, nhưng cũng phải thua giữ mặt mũi tí chứ... A? Ta nhớ rồi, ta nhớ Tiểu Thuần từng nói, tông môn còn, hắn sẽ còn, chúng ta đối với hắn rất tốt, nhưng thôi, ngươi đừng nói nữa!"

"Xích Hồn ngươi cũng đừng truyền âm cho ta nữa, ta đã quyết ý, dù Tiểu Thuần có Chí Bảo hộ thân, lại là Thiên Đạo Kim Đan, lại có thân thể tu hành cường hãn, muốn giết hắn trừ phi phải là Nguyên Anh, nếu không đừng hòng làm được, hơn nữa tranh đoạt trong truyền thừa cũng không cho phép xuất hiện tử vong, đây là pháp chỉ của Tinh Không Đạo Cực Tông, vì đó là nơi để Tinh Không Đạo Cực Tông tuyển chọn đệ tử, nhưng Bạch Tiểu Thuần là thiếu tổ của chúng ta, dù không có gặp nguy

hiểm, chúng ta cũng không thể để hắn bị chút nguy hiểm nào!" Hàn Tông lớn tiếng.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, quay lại, nhìn ba lão tổ, kêu lên bi thương.

"Ta đi, ta đi được chưa, đừng nói nữa..."

Hàn Tông đứng phắt dậy, đi tới vỗ mạnh vào vai hắn.

"Đứa bé ngoan, quyết định thế nhé!"

"Đây là ngọc giản, tất cả những gì có liên quan tới Truyền Thừa chi địa đều nằm hết trong đó, cẩn thận nghiên cứu nhá..."

"Sau đó chuẩn bị sẵn sàng, một tháng sau, ba người lão phu sẽ tiễn ngươi đi!" Hàn Tông nói cực nhanh, nói xong nhoáng một cái, biến mất.

Phong Thần Tử và Xích Hồn tán thưởng nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi cũng vội vã thuấn di mất dạng, như sợ hắn sẽ đổi ý...

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn đại điện trống trơn, giơ tay lên túm lấy tóc.

"Cáo già, đồ khốn, cái gì không biết quy tắc, rõ ràng là biết hết trơn, ngay từ đầu đã đào hầm chờ ta... Ta... Ta..." Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, cảm thấy mình thực quá đơn thuần, hắn bước ra ngoài trời nhìn lên trời cao, đầy bi thương.

Hắn lết về động phủ, thương cảm cho bản thân, một mình mình phải đấu với bao nhiêu người của tam tông, chỉ nghĩ thôi đã thấy sao mà đáng sợ.

"Chỉ một mình ta... Không đúng, còn có Thiết Đản, Thiết Đản cũng coi như phù hợp tiêu chuẩn, có thêm Thiết Đản, chúng ta thành có hai người..."

"Làm sao bây giờ, nếu bọn chúng ăn hiếp ta thì sao..." Bạch Tiểu Thuần phát sầu, ủ rũ cầm lấy ngọc giản, bắt đầu đọc.

Trong ngọc giản, thông tin rất chi tiết. Truyền thừa tổng cộng có 100 phần, lần trước, Không Hà Viện xuất ra được mười ba người phù hợp, mạnh mẽ cướp được ba mươi phần, dù phân tán ra, không ai thành công cảm ngộ công pháp truyền thừa bên trong, nhưng khi gộp lại, lại giúp Không Hà Viện lấy được ba thành tài nguyên phân phối, cũng bởi vậy, khiến cho Tinh Hà Viện xếp hạng cuối chỉ còn lấy được có một thành.

Phần trăm phân phối và quy củ vào Truyền Thừa chi địa là quy định do Tinh Không Đạo Cực Tông định ra, không ai sửa được.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, cho đến mấy ngày sau, hắn mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó, không phải là đi sao, đi đi đi, ta đi!!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, quyết định đi đổi thật nhiều phù văn cho an toàn.

Những phù văn này đều là hắn mua nợ mang về, sau đó hắn còn đi tới Pháp bảo các, mua nợ không ít Pháp bảo xách về.

Cuối cùng lại chuẩn bị rất nhiều áp giáp, áo da, vơ vét tài nguyên của sơn môn, luyện chế cho Quy Văn nồi.

Hắn nghiến răng tới xin lão tổ lửa ngũ sắc, lôi hết đồ ra, luyện linh cho tất cả tới năm lần.

Chỉ trong một tháng, hắn đã xài rất nhiều tài nguyên, mới thấy hơi yên lòng, tiếp tục tới Huyền Khê Nhất Mạch xin trận pháp, đi Huyết Khê Nhất Mạch xin Linh huyết, cuối cùng đi Đan Khê Nhất Mạch xin Linh dược.

Nửa tháng còn lại, Bạch Tiểu Thuần tập trung cho tu hành, đến khi kết thúc, dù tu vi không có đột phá, nhưng lại tinh tiến không ít.

Nhất là bất tử gân, ngón cái chân trái của hắn đã luyện thành công, mỗi lần chỉ vừa dùng lực, hắn đều cảm nhận được sức bật kinh khủng từ ngón chân đó.

Mà mỗi lần làm vậy, đều làm rách giày!

Vì thế, Bạch Tiểu Thuần còn chuẩn rất nhiều giày… cho chân trái.

Rốt cuộc... Ngày cuối cùng đã đến, sáng sớm, Bạch Tiểu Thuần đeo cái nồi, mặc mấy tầng giáp da, áo giáp, bên ngoài dán vô số phù văn, vẻ đầy bi tráng đi tới đỉnh Nghịch Hà sơn, sau lưng hắn là Thiết Đản mặc giáp, cũng dán đầy phù văn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Chỉ Có Một

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần lên núi, trong tông môn rất nhiều đệ tử cũng đều xuất hiện, từ xa nhìn theo Bạch Tiểu Thuần, họ đều đã biết mục đích chuyến tới thăm của ba tông trung du tháng trước, cũng biết hôm nay chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần đại diện cho Nghịch Hà Tông đi tham dự tranh đoạt Bí Cảnh!

Vừa nghĩ tới cả Nghịch Hà Tông, đệ tử phù hợp yêu cầu rõ ràng chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần, là khiến mọi tu sĩ trong tông đều buồn rầu, bất an.

Đối với Trung Du Tu Chân Giới, Nghịch Hà Tông là người từ ngoài đến, họ thấy lạ với Nghịch Hà Tông mà Nghịch Hà Tông cũng lạ lẫm với họ.

Không có Thiên Nhân, Nghịch Hà Tông nhìn thì huy hoàng rạng rỡ, nhưng thực tế lại không có căn cơ, nguy cơ giăng tứ phía, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Cảm giác thiếu an toàn này không chỉ đệ tử cảm thấy, các lão tổ cũng cảm thấy, may còn có Huyết Tổ chi thân, Không Dong Tà Thụ, và chân linh nữ anh đã giúp chấn nhiếp ba tông kia.

Tuy nhiên, chúng chỉ giúp Nghịch Hà Tông miễn cưỡng đứng vững một thời gian mà thôi.

Những chuyện này Bạch Tiểu Thuần đều hiểu, nên dù không muốn, nhưng hắn vẫn phải lựa chọn đồng ý mà đi.

Trên đỉnh Nghịch Hà sơn, Phong Thần Tử, Hàn Tông và Xích Hồn ba vị đã chờ sẵn, họ muốn đi cùng hắn tới bí cảnh chi địa.

Quỷ Nha đi ra động phủ, nhìn theo Bạch Tiểu Thuần, trong mắt hoảng hốt, nhớ tới Linh Khê Tông năm đó, nhớ tới trận đấu pháp năm đó với Bạch Tiểu Thuần.

Đó là lần đầu tiên hắn thua trong tay một người cùng thế hệ, từ lúc đó, trong lòng hắn luôn mơ tưởng có một ngày vượt qua Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng không biết từ khi nào, hắn nhận ra bước chân của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh và quá dài, tới mức không thể tưởng tượng nổi, đã bỏ hắn rơi lại đằng sau rất xa.

Tống Khuyết cũng siết chặt nắm đấm nhìn theo. Hắn nhớ tới Vấn Kiếm Thế Giới, nhớ tới Thiên Đạo Trúc Cơ, nhớ tới rất nhiều chuyện sau đó, trong mắt cực không cam lòng.

"Ta nhất định sẽ vượt qua ngươi!"

Các huyết tử và thiên kiêu khác cũng có mặt, trong lòng ai cũng cồn cào dậy sóng, họ vừa lo cho tông môn, vừa bị đả kích vì không có tư cách đi bí cảnh.

Chu Tâm Kỳ hít thở hỗn loạn, Cửu Đảo hai mắt đỏ tơ máu, Thần Toán Tử, Cổ Liệt đều khó chịu, ngay cả Lữ Thiên Lỗi đã khá lâu không tiến thêm, hôm nay cũng im lặng đứng ngoài động phủ nhìn theo bóng người kia.

Công Tôn Uyển Nhi khẽ cười. Kẻ điên cuồng nhất trong đám thiên kiêu, chính là Thượng Quan Thiên Hữu!

Thượng Quan Thiên Hữu không muốn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nên không đi ra động phủ, nhưng dù không nhìn Bạch Tiểu Thuầ, trong lòng hắn vẫn khó chịu như bị độc xà cắn xé.

Hắn siết tay thật chặt.

"Thứ tiện chủng không có cha mẹ giáo dục mà thôi, Thượng Quan Thiên Hữu ta nhất định sẽ giẫm ngươi nát dưới chân!"

Bạch Tiểu Thuần và Thiết Đản từ từ đi lên đỉnh Nghịch Hà Sơn, tới chỗ lúc trước Thiết Đản Kết Đan.

Ba người Phong Thần Tử đã chờ sẵn, thấy trang bị của hắn, ba người đều sửng sốt, quay sang nhìn nhau, Hàn Tông ho khan, không nói lời nào, vung mạnh tay.

Thiên Giác Kiếm xuất hiện, to cả ngàn trượng!

"Tiểu Thuần, đi thôi!" Hàn Tông bay lên Thiên Giác Kiếm cùng với Xích Hồn và Phong Thần Tử, Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, cùng Thiết Đản bay lên theo.

Trong mắt Thiết Đản đầy chờ mong, đây là lần đầu tiên nó đi thí luyện với Bạch Tiểu Thuần, đối với nó, chỉ cần có Bạch Tiểu Thuần bên cạnh là vui rồi.

"Đi!" Hàn Tông quát khẽ, Thiên Giác Kiếm rực ngân quang, vọt đi như tia sáng, trong chớp mắt đã biến mất, chỉ còn vọng lại âm thanh và một đường cong màu bạc.

Cửu Đảo, Tống Khuyết, Quỷ Nha, tất cả thiên kiêu đều quay về động phủ bế quan, quyết phải rút ngắn Kết Đan thời gian!

Trương Đại Bàn cũng tham gia vào đó.

Trung Du Tu Chân Giới rất rộng, không thể dùng đơn vị châu để tính, mà phải dụng đơn vị vực, khu vực của Nghịch Hà Tông vốn được gọi là không vực, song nay được đổi tên thành nghịch vực.

Bí Cảnh cách nghịch vực khá xa, nó thuộc về khu vực đạo vực, trong một sa mạc rộng tới không thấy giới hạn, cách rất xa Thông Thiên Hà,

thiên địa linh khí khá mỏng.

Ở một nơi thiên địa linh khí mỏng manh mà lại tồn tại Bí Cảnh, quả thực chỉ có tạo hóa mới làm được.

Lúc này, trên sa mạc có một cái miếu thờ, miếu này không lớn, trông rất tang thương, song nó lại chính là cửa vào truyền thừa chi địa, cửa vào của Bí Cảnh!

Quanh miếu có cả trăm khối cự thạch cực to.

Những Cự Thạch này hình dạng khác nhau, đặt rất lộn xộn lung tung, song nếu ai biết trận pháp mà nhìn kỹ, sẽ nhận ra vị trí của chúng đều ẩn chứa Thiên Địa biến hóa, vì chúng chính là một trận pháp cực mạnh!

Chấn động của trận pháp này tỏa ra, ngay cả tu sĩ nguyên anh cũng phải kiêng kị, kẻ bố trí được nó, e ít nhất cũng phải là cường giả Thiên Nhân Cảnh.

Bên ngoài trận pháp, Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện đều đã đến, tu sĩ hai tông mỗi tông đều có hơn hai mươi người, trong đó hơn phân nửa đều là dưới sáu mươi tuổi, nam nữ đầy đủ, nét mặt bình tĩnh, song vẫn ẩn hiện sự kiêu ngạo của bậc thiên kiêu kết đan dưới sáu mươi.

Những người này, đều là hạt giống được hai tông bỏ ra rất nhiều tài nguyên để bồi dưỡng, Trần Vân Sơn cũng có trong số đó.

Khí tức tu sĩ hai tông khác hẳn nhau, quanh người của Tinh Hà Viện thì hư không mơ hồ như một bầu trời sao lóng lánh.

Trong khi đó, quanh người của Cực Hà Viện làn đầy sát ý, mắt ai cũng sắc lẻm như muốn xuyên thấu thân thể đối phương, quanh ai cũng có hắc khí tỏa ra, tạo thành một hình ảnh ma thần giữa không trung.

Chỉ mỗi khí thế này thôi cũng đủ chứng tỏ, đại tông môn của trung du đúng là danh bất hư truyền!

Tu sĩ hai tông bỗng ngẩng đầu lên, họ đã cảm nhận được bầu trời chấn động...

Từ xa, Thiên Giác Kiếm phá không bay tới gần trận pháp cự thạch, tu sĩ hai tông cũng nhìn thấy được số người lẻ loi đang ngồi trên kiếm.

Họ đều không để ý ba người Xích Hồn, mà chỉ nhìn vào Bạch Tiểu Thuần.

"Chỉ có một?" không biết ai đó bật thốt, trong giọng nói đầy kinh ngạc, và trào phúng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Truyền Thừa Mở Ra!

Dịch giả: Tiểu Băng

Người của hai tông Tinh, Cực đều cười, thu ánh mắt lại, không để ý tới Nghịch hà Tông nữa, trong lòng ai cũng đầy khinh thường.

Bốn tông môn là đua tranh giành số lượng phần truyền thừa, nên số lượng người tham gia là yếu tố cực kỳ quan trọng, Nghịch Hà Tông chỉ có một người hợp tư cách, như vậy trên cơ bản là không thể gây ra một chút lo ngại nào, e là lần này Nghịch Hà Tông chỉ lấy được một trong một trăm cũng đã là may mắn lắm.

Tu sĩ Tinh Hà Viện thở phào nhẹ nhõm, sát ý đối với Nghịch Hà Tông cũng giảm hẳn, thay bằng khinh miệt.

Duy chỉ có Trần Vân Sơn mắt vẫn rực sát ý nhìn Bạch Tiểu Thuần. Mối hận một tháng trước khiến cả tháng nay hôm nào hắn cũng gặp ác mộng, còn bị tông môn trừng phạt, hôm trở về tông môn ai cũng cười nhạo hắn, khiến oán khí của hắn vô cùng mãnh liệt.

"Tiếc là ở đây không cho phép giết người, nếu không nhất định ta sẽ giết chết ngươi!" Trần Vân Sơn nhìn Bạch Tiểu Thuần chằm chằm, thầm nghĩ.

Người Cực Hà Tông cũng thu ánh mắt, không còn hứng thú với Nghịch Hà Tông, đối với họ, đây chỉ là một lần đi làm nhiệm vụ cho tông môn, ai tham dự cũng được ban thưởng rất xa xỉ.

Thiên Giác Kiếm cuối cùng cũng tới nơi, ba người Xích Hồn, Bạch Tiểu Thuần và Thiết Đản hạ xuống đất.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn hai tông kia, thấy phe nào cũng cả hai chục tu sĩ kết đan, người nào cũng mạnh mẽ vững vàng thì cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Sao… sao họ có nhiều người như vậy..." Bạch Tiểu Thuần bồn chồn, chỉ có một mình mà phải tranh với hơn bốn mươi người đoạt truyền thừa ấn ký, cơ thể nhỏ bé của hắn làm sao chịu nổi.

Ba người Xích Hồn nhíu mày, đảo mắt qua hai tông Tinh, Cực rồi ngồi xuống, không có ý tới bắt chuyện với nhau.

So với hai tông này, Nghịch Hà Tông trông khá là thế đơn lực bạc.

"Thì ra kẻ có đủ tư cách của Nghịch Hà Tông không phải là một người, mà còn có thêm một con thú, tính là một suất rưỡi vậy." Trần Vân Sơn bỗng lên tiếng, đồng môn của hắn cười vang.

"Đâu phải chỉ một suất rưỡi, nói bậy à. Thấy người ta dán cả đống phù văn trên người không, còn cõng cả một cái nồi to tướng đen thui kìa!"

Tiếng cười vàng thêm vang dội.

Tu sĩ Cực Hà Viện nhìn Thiết Đản vẻ tham lam, họ đã nhìn ra Thiết Đản không tầm thường.

Thiết Đản bị nhiều tu sĩ Kết Đan nhòm ngó thì bất an, lân vảy dựng đứng, dưới chân bừng lửa tím, khe khẽ gầm gừ.

Bạch Tiểu Thuần vốn đã lo lắng không yên, giờ nghe Trần Vân Sơn mỉa mai, lại thấy người ta tham lam nhìn làm Thiết Đản bất an, thì nổi giận.

Nhưng giận cũng chẳng làm được gì, vì Nghịch Hà Tông quá yếu so với người ta.

Ba hồn Xích Hồn im lặng, thầm hối hận vì đã buộc Bạch Tiểu Thuần tham dự, vốn muốn Bạch Tiểu Thuần đi tranh đoạt truyền thừa ấn ký, là bởi vì họ cảm thấy với chiến lực của Bạch Tiểu Thuần, cộng với mớ chí bảo phòng thân, dù không lấy được truyền thừa ấn ký, thì người ta muốn lấy mạng hắn cũng rất khó.

Quan trọng nhất là Tinh Không Đạo Cực Tông đã đặt ra quy tắc không cho phép có người mất mạng trong quá trình tranh đoạt truyền thừa ấn ký, điều này rất hợp ý với tứ tông, vì chẳng ai muốn thiên kiêu của mình bị chết ở đây.

Nên ba người Xích Hồn mới muốn Bạch Tiểu Thuần tham gia, dù không thu hoạch được gì, thì cũng có nhận thức về các thiên kiêu cùng thế hệ, có được kinh nghiệm.

Nhưng bây giờ, thấy chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần phải tranh đoạt với hơn bốn mươi người, ba người lại trở nên do dự.

Bỗng phía xa truyền tới chấn động, một chiến thuyền bạc rất to xé rách hư không, đột ngột xuất hiện trên không trung!

Xung quanh chiến thuyền là vô số tia chớp xé toạc tầng mây, đì đùng chớp lóe.

Là tông môn mạnh nhất trong tứ đại tông trung du, Đạo Hà Tông!

Thuyền vừa xuất hiện, những thân ảnh lập tức xuất hiện, từ trên thuyền ào ào nhảy xuống với tốc độ cực nhanh, số lượng phải hơn bốn mươi người...

Tông môn trung du quá lớn, quá nhiều tài nguyên, lại giàu linh khí, khiến số lượng thiên kiêu của họ cũng vượt cực xa các tông môn hạ du.

Bốn mươi tu sĩ Kết Đan xuất hiện, theo sau là một luồng uy áp mạnh mẽ, người cuối cùng rời khỏi chiến chu chính là lão giả áo bào trắng từng xuất hiện trong đại điện Nghịch Hà sơn một tháng trước.

Lão giả đảo mắt, thấy Nghịch Hà Tông chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần thì cũng không hề có vẻ bất ngờ, chỉ cười nhạt.

"Xin mời thượng tông sứ giả tới mở cửa cho bốn tông ta tranh đoạt truyền thừa ấn ký!"

Lão rổn rảng lên tiếng. Trên trời, mây mù tụ lại, gió thổi cuồn cuộn, đám mây dần tạo thành một đôi mắt cực to!

Từ đôi mắt tỏa ra chấn động rất mạnh mẽ, khiến trời đất cũng biến sắc, nhìn thẳng xuống đất.

Tu sĩ ba tông Tinh Cực Đạo đều đứng thẳng dậy, cúi đầu chào, ba Hàn Tông cũng bắt chước làm theo.

"Quy tắc tranh truyền thừa ấn ký không thay đổi, không cho phép được xuất hiện tử vong, kẻ nào kẻ giết người, hình thần câu diệt!" đôi mắt vang ra tiếng nói, đại trận cự thạch tỏa ánh sáng năm màu rạng rỡ, uy áp của nó giảm hẳn đi, cho phép tu sĩ có thể đi vào trong.

"Mở!"

Hơn bốn mươi người của Đạo Hà Viện ào ào bay vào trong miếu.

Đệ tử Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện lũ lượt bay theo, Bạch Tiểu Thuần lấy hết dũng khí, cùng Thiết Đản cũng vọt tới.

Hắn biết sau khi vào trong miếu, sẽ được truyền tống đến một chỗ đặc biệt.

Ở đó có một ngọn núi ấn kí, quanh ngọn núi đều là trận pháp.

Truyền thừa ấn ký ở trong ngọn úi đó, tổng cộng có một trăm phần ấn ký, sẽ lần lượt từ trong núi bay ra, bay lượn khắp nơi, người ta sẽ tranh nhau giành chúng hấp thu vào người.

Giành được càng nhiều, hấp thu vào người càng nhiều, sau này khi dung hợp sẽ đạt được công pháp trình độ khác nhau!

"Thiết Đản, nhớ phải theo sát ta, ở đây có rất nhiều người xấu."

Thiết Đản khẽ gầm gừ gật đầu, Bạch Tiểu Thuần chỉnh trang lại quần áo, bước vào trong miếu.

Bạch Tiểu Thuần và Thiết Đản vừa đi vào, hào quang quanh miếu tiêu tán, đại trận cự thạch lại tỏa ra uy áp như cũ, giữa không trung xuất hiện một màn sáng.

Trên màn sáng này hiện tên người của bốn tông, đằng sau mỗi cái tên đều có những cái chấm, những chấm này cho thấy số lượng ấn kí mà người đó đã giành được.

Bốn tông thu hoạch được bao nhiêu, nhìn vào là thấy ngay!

Ngoài đại trận cự thạch, các tu sĩ nguyên anh của ba tông Tinh Cực Đạo nhàn nhã tán dóc với nhau, lão giả tóc đỏ của Tinh Hà Viện nói với lão giả áo trắng của Đạo Hà Viện, giọng đầy khách khí.

"Lần này nhất định Đạo Hà Viện lại là đệ nhất, Tinh Hà Viện e cũng không giành nổi vị trí thứ hai của Âu Dương huynh Cực Hà Viện, nhưng mà chúng ta đặt mục tiêu cũng không cao, thứ ba là được rồi." lão giả tóc đỏ cười.

"Chu huynh thật là, ai thứ hai ai thứ ba còn chưa biết đâu!" tu sĩ trung niên của Cực Hà Viện được lão giả tóc đỏ gọi là Âu Dương huynh cười nhạt, tuy hắn nói thế, nhưng thần sắc lại rất tự tin.

Ba tông tự tại tán chuyện với nhau, coi ba người Nghịch Hà Tông Phong Thần Tử như không thấy.

Ba người Phong Thần Tử sầm mặt im lặng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Ta Lấy Một Cái Là Được Rồi

Dịch giả: Tiểu Băng

Vùng đất truyền thừa, trời đất âm u!

Cả không gian thuần một màu xám, cùng với màu đất đen thui, khiến cả đất trời một màu ảm đạm. Trong thế giới ảm đạm ấy, đột nhiên xuất hiện rất nhiều những tia sáng rực.

Trong mỗi tia sáng là một tu sĩ, những tia sáng trở nên đông đảo, chiếu sáng cả thế giới nơi đây.

Nhờ những tia sáng ấy, có thể nhìn thấy thế giới này không lớn, ở ngay giữa có một ngọn núi khổng lồ xuyên thẳng tầng mây, núi này rất cao, rất to, con người so với nó chỉ nhỏ bé như một con kiến.

Tầng ngoài của núi có những ấn kí, những ấn ký này nguyên bản có cùng màu với màu núi, không thể nào nhìn ra được, nhưng dưới ánh sáng của mọi người xuất hiện, những ấn ký này giống như bị kích hoạt, tỏa ra ánh sáng chập chờn không theo quy tắc nào.

Đếm kĩ, số lượng ấn kí trên núi vừa đúng một trăm cái!

Núi này, gọi là Ấn Ký Chi Sơn!

Trong một tia sáng là Bạch Tiểu Thuần, bên cạnh hắn là Thiết Đản. Hắn vừa xuất hiện, lập tức kích hoạt tất cả p hù văn trên người, khiến cả người hắn lấp lánh ánh sáng đủ màu rực rỡ, giống như một người chiếu sáng.

Thậm chí hắn còn có thời gian giúp Thiết Đản kích hoạt hết phù văn lên, biến nó thành Quang Thú.

Một người một thú lập tức trở thành thứ làm người ta dễ chú ý nhất, song sau khi nhìn một cái, ai nấy đều quay đi, cười mỉa mai.

Bạch Tiểu Thuần vốn đã hồi hộp, thấy mọi người như vậy, lại càng sợ.

"Nơi này có nguy hiểm, có sát khí!" Bạch Tiểu Thuần túm lấy Thiết Đản, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

"Nếu đấu mắt, Bạch Tiểu Thuần ta cả đời chẳng sợ ai, Thiết Đản, hay ngươi cùng trừng mắt họ với ta, cho họ biết hai chúng ta lợi hại!" Bạch Tiểu Thuần dữ dằn nói với Thiết Đản, Thiết Đản ngoan ngoãn làm theo, Bạch Tiểu Thuần trừng ai, nó liền trừng người đấy.

Một thanh niên của Tinh Hà Viện ở ngay gần đấy bị ánh sáng quanh người Bạch Tiểu Thuần làm chói mắt, sau khi nhìn kĩ, thì cười vang.

"Nghịch Hà Tông thiếu tổ? Ngươi mang hết phù văn của tông môn tới đây hả? có đủ xài không? Có cần ta cho ngươi thêm mấy tấm không? "

"Cần, ngươi cho ta mấy tấm đi." Bạch Tiểu Thuần dữ dằn đốp lại.

Thanh niên Tinh Hà Viện cười khẩy, quay đi, bay thẳng tới Ấn Ký Chi Sơn.

Không chỉ gã, Tất cả đệ tử tam tông đều ào ào lướt về phía Ấn Ký Chi Sơn.

Bạch Tiểu Thuần ngần ngừ, đứng lại quan sát, thấy mọi người không ai bay, mà đều lướt sát đất, tới cách Ấn Ký Chi Sơn chừng năm nghìn trượng thì đều dừng lại.

Vì ở ngay ranh giới khoảng cách đó, Ấn Ký Chi Sơn bỗng nổ vang, những tia sét không biết từ đâu ầm ào đánh xuống.

Những tia sét này cái nào cũng to như thùng nước, xung quanh quấn cuồng phong đen kịt, như những con rồng gió màu đen, ầm ào gào thét.

Lôi kèm phong, thực là cường hãn.

Thuật pháp cũng thi nhau xuất hiện, khi thì hóa thành bàn tay khổng lồ, khi thì tạo thành những mũi băng nhọn, lúc trở thành hỏa diễm phực cao tới trời, mơ hồ còn có quỷ hồn kêu réo thê lương.

Trên mặt đất, những bụi gai bất chợt xuấ thiện, trong hư không đột ngột có những khe rách, xuất hiện không hề có quy tắc, nuốt chửng tất cả.

Từ phạm vi năm ngàn trượng trở vào đã trở thành vùng đất hiểm, trùng trùng nguy cơ, đừng nói là Kết Đan tu sĩ, Nguyên Anh chân nhân muốn vượt qua nó cũng không phải dễ.

Một tu sĩ Cực Hà Viện triệu hồi ra một cỗ Khôi Lỗi, song khôi lỗi kia vừa đi vào khu cấm chế, đã bị một tia sét đánh tan tành, Bạch Tiểu Thuần sắc mặt tái nhợt, hít mạnh một hơi.

"Trong ngọc giản nói quanh Ấn Ký Sơn đều là nguy hiểm, nhưng không ngờ nguy hiểm tới mức, khôi lỗi kia tương đương với kết đan, thế mà chỉ bị một tia sét là không còn!" Bạch Tiểu Thuần run run, đứng từ xa do dự.

Đệ tử tam tông cũng lao nhao thử sức, sau đó ai nấy ồn ào kinh hãi.

"Vì hiện giờ không phải được mở đúng thời gian, nên lực cấm chế của Ấn Ký Sơn mạnh hơn trước đây..."

"Hồi trước sứ giả thượng tông đều áp chế, giảm bớt uy lực của nó đi kia mà..."

Đệ tử ba tông ồn ào bàn luận với nhau, ba tông đứng thành ba nhóm, từ ba hướng cùng từ từ đi chung với nhau vào trong khu cấm chế, có nguy hiểm, là tất cả mọi người đều hợp lực đối phó.

Những tiếng nổ vang lên dày đặc không ngừng, mặt đất rung rinh.

Đột nhiên, từ trong Ấn Ký Chi Sơn, một miếng ấn ký rực sáng, sau đó bay ra khỏi núi.

Đệ tử tam tông lập tức ngẩng đầu chăm chú theo dõi miếng ấn kí, ấn kí vừa bay vừa xoay, dần dần ra tới phạm vi năm ngàn trượng, ai nấy ào lên, giở đủ loại chiêu thức, để bắt ấn kí.

Tinh Hà Viện tu sĩ tạo nên một tấm lưới tinh không cực lớn, dài cả ngàn trượng, bao lấy ấn kí, thấy ấn kí vừa bị lưới đẩy tới, thì người của Cực Hà Viện đã hét to, ma khí bùng ra, tạo thành một gương mặt to tướng ào ào bay tới nuốt chửng ấn kí của Tinh Hà Viện.

Đạo Hà Viện là đông người nhất, từ cơ thể họ tỏa ra một chấn động đặc biệt, hư không xung quanh họ bắt đầu vặn vẹo.

Một thân ảnh cự nhân cao to từ khu vực Đạo Hà Viện hiện ra, nhảy lên đoạt lấy ấn kí Cực Hà Viện sắp nuốt được!

Cự Nhân vừa bắt được ấn kí, ấn kí lập tức biến mất, trên mu bàn tay một tu sĩ Đạo Hà Viện xuất hiện một dấu ấn sâu.

"Là của ta!!" tu sĩ này cười vang sung sướng, Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện bị cướp ấn kí, tuy giận, nhưng không hề để lộ ra mặt, lại còn mỉm cười chúc mừng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hết, rốt cuộc đã hiểu nguyên tắc cướp đoạt. Ấn kí là từ Ấn Ký Sơn bay ra, ai cách nó càng gần, khả năng lấy được càng lớn.

"Ta đến lấy một cái là được!" Bạch Tiểu Thuần thầm nhủ. Hắn không hy vọng gì nhiều, chỉ hy vọng lấy được một cái, vậy cũng đủ ra ngoài

báo cáo rồi, tuy đương nhiên hắn cũng muốn lấy được nhiều hơn, nhưng nơi này quá nguy hiểm...

Bạch Tiểu Thuần dẫn Thiết Đản vọt tới Ấn Ký Chi Sơn, cẩn thận đi vào phạm vi năm ngàn trượng.

Một luồng phong long đen bắn tới, Bạch Tiểu Thuần vội vã tránh sang bên, không ngừng lùi lại, lùi lùi, cuối cùng lùi ra khỏi phạm vi năm ngàn trượng, thuật pháp kia mới biến mất.

"Làm sao bây giờ..." Bạch Tiểu Thuần buồn rầu, không dám tiếp tục đi vào, Thiết Đản cũng ngơ ngác nhìn hắn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Ăn Hiếp Người Quá Sức!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Như vậy không được a." Bạch Tiểu Thuần phát sầu, hắn thử đi vòng sang hướng khác để vào, nhưng chỗ nào cũng hung hiểm.

Ấn Ký Sơn tuy vào từ hướng nào khắp xung quanh cũng được, nhưng đấy chỉ là đoán bằng mắt thường, dưới Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy hướng của hắn và tam tông mới là cửa vào sinh cơ duy nhất.

Nếu đi từ những hướng khác, mức độ nguy hiểm sẽ tăng rất cao, đây là lý do tam tông thà đứng cách nhau không xa, chứ không muốn chuyển sang khu khác.

Tu sĩ tam tông đang từ từ nhích tới, Đạo Hà Viện mạnh nhất, đã đi được gần năm trăm trượng, Cực Hà Viện đi được hơn bốn trăm trượng, Tinh Hà Viện đi được hơn ba trăm trượng.

Chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần là còn ở ngoài.

"Với khả năng một mình ta không thể nào ở lâu trong đó được, cơ hội chỉ có hai ba lần..." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nói với Thiết Đản.

"Ta sẽ xông vào trước, cố lấy một cái ấn kí rồi lập tức chạy ra, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi chạy vào đó cứu ta!"

Thiết Đản gật đầu, nó cũng nhìn ra khu vực năm ngàn trượng đó nguy hiểm, nên rất hồi hộp.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào núi ấn kí, chờ đợi, một lúc sau, một ấn kí trên núi lại lóe sáng, bay ra.

Ba tông Tinh, Cực, Đạo lập tức ra tay, đều muốn lấy cho bằng được.

Nhưng ấn ký này tốc độ quá nhanh, vèo một cái đã bay qua khu vực của tu tu sĩ tam tông, Bạch Tiểu Thuần hét to, kích hoạt phù văn, vận chuyển Bất Tử Kim Cương thân, dùng cả Hám Sơn Chàng, thậm chí còn lo tốc độ chưa đủ, hắn ấn mạnh ngón chân trái, cả người hầu như hóa thành tàn ảnh, nháy mắt nhảy vào trong phạm vi cấm chế.

Tốc độ hắn rất nhanh, vèo một cái đã xuất hiện bên cạnh ấn kí, gần như bắt được, thì người của Tinh Hà Viện đã phải tấm lưới tinh không, chặn ngang giữa Bạch Tiểu Thuần và ấn kí.

Oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần bị đẩy lùi, tấm lưới tinh không cuốn đi ấn kí.

Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, nhưng đành phải chạy trở ra, trên đường ra còn bị một tia sét oanh kích, phù văn trên người vỡ mất phân nửa mới chạy thoát trở về.

"Thực quá đáng!!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, nhưng ngay lúc này, trên núi, hai ấn kì cùng lúc sáng lên, rồi vù vù bay ra, một cái bị Cực Hà Viện ào lên cướp lấy, cái thứ hai lại xuyên qua được phong tỏa của tam tông, Bạch Tiểu Thuần lại lần nữa xông vào.

Sét đánh xuống, lửa phực lên, phù văn trên người Bạch Tiểu Thuần thi nhau mà vỡ, nhưng cũng đã tới sát ấn kí, suýt là bắt được.

"Cút!" một tiếng quát từ trên không truyền đến, một luồng uy áp mạnh mẽ đánh tới, là cự nhân của người Đạo Hà Viện.

Cự Nhân này chỉ vung tay một cái, một lực đánh cực mạnh tỏa ra, định cuốn bay Bạch Tiểu Thuần ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần vội bùng hết sức mạnh cá nhân, dùng cơ thể đối kháng với cự nhân, tay phải vẫn tiếp tục vươn tới ấn kí, chỉ còn cách ấn kí không tới ba trượng.

Nhưng Cự Nhân đã đánh ra một quyền, phong bạo quét qua thân hắn.

Bạch Tiểu Thuần ứa máu, phù văn và pháp bảo hộ thân bị vỡ rất nhiều, cuồng phong của cự nhân bị đánh tan, nhưng hắn cũng bị trúng đòn, cả người như bị định thân, cứng ngắc.

Cự Nhân này là tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người, một mình Bạch Tiểu Thuần không thể nào đỡ được, đành trơ mắt nhìn cự nhân dễ dàng tóm đi ấn kí.

"Không biết tự lượng sức mình!" Cự Nhân quay đầu, khinh miệt nhìn Bạch Tiểu Thuần, quay người vọt về phía Đạo Hà Viện.

Thiết Đản gầm lên, liều lĩnh vọt vào, cắn áo Bạch Tiểu Thuần, vội vàng lùi lại.

Nhưng tấm lưới tinh không của Tinh Hà Viện đã xuất hiện, cản đường lùi của Thiết Đản khiến nó khựng lại, đúng lúc hai tia sét đánh tới, Thiết Đản bị đánh trúng, phun máu tươi, Bạch Tiểu Thuần giãy giụa, thân thể hơi có chút khôi phục, lập tức túm lấy Thiết Đản chạy ra ngoài.

"Nghịch Hà Tông nếu không có khả năng lấy ấn kí thì ngoan ngoãn đứng ngoài đó đi, đừng vào đây quấy rối!" Cực Hà Viện mắng với theo.

"Còn dám thò vào cướp nữa, dù có quy tắc chúng ta không giết ngươi được, nhưng nếu cấm chế ở đây giết ngươi, thì không ai nói được gì đâu! " Trần Vân Sơn mỉa mai.

Bạch Tiểu Thuần bị trúng một tia sét, phun máu thoát ra, mắt đỏ ngầu.

"Ăn hiếp người quá đáng!!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, nhìn chằm chằm tu sĩ tam tông.

"Cướp ấn kí của ta thì thôi, còn hại ta, làm Thiết Đản bị thương!"

"Đây là các ngươi ép ta!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, lấy đan dược ra đút cho Thiết Đản, mở Thông Thiên Pháp Nhãn, tìm đường vào khác.

Ngoài Truyền Thừa chi địa, tu sĩ nguyên anh nhìn vào những chấm sáng, để phán đoán thành tựu của đệ tử trong tông.

Lúc này, chấm sáng của Đạo Hà Viện là sáng nhất, chấm của Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện cũng đã lờ mờ sáng lên, chỉ duy chấm sáng của Nghịch Hà Tông là vẫn còn tối tăm.

Độ sáng của chấm sáng sẽ cho thấy lấy được bao nhiêu ấn kí, thấy chấm tông mình sáng nhất, tu sĩ nguyên anh của Đạo Hà Tông mỉm cười, nhưng không hề tự đắc, vì với họ, Đạo Hà Viện đứng đầu là chuyện đương nhiên.

"Chúc mừng đạo hữu, lần này xem ra Đạo Hà Viện lại đứng nhất rồi." lão giả tóc đỏ của Tinh Hà Viện cười.

"Nhưng đạo hữu Nghịch Hà Tông này, thành tích của các ngươi thế này không được nha, còn thua xa Không Hà Viện."

" Không Hà Viện năm đó xếp thứ hai đấy, mà lúc thời gian đầu còn sàn sàn với Đạo Hà Viện kia."

Ba người Xích Hồn Lão Tổ sầm mặt, nhìn nhau thở dài, thực ra trong lòng họ đã có ý chịu thua bỏ cuộc, chỉ là hy vọng Bạch Tiểu Thuần lấy được một cái ấn kí thôi cũng được.

"Hàn Tông đạo hữu, hay chúng ta đánh cuộc một chút, ta cá Nghịch Hà Tông các ngươi lần này không lấy được quá hai cái ấn kí!" lão giả tóc đỏ Tinh Hà Viện lại nói.

Ba người Hàn Tông sắc mặt càng thêm khó coi, Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện đều quay sang nhìn họ đầy hứng thú.

"Đánh cuộc cái gì?" Phong Thần Tử ngẩng đầu, nhìn chằm chằm lão giả tóc đỏ.

"Lão phu cược một khối tinh vẫn thạch, có thể xuất ra một kích tương đương với một kích của thiên nhân, cược chiếc thông thiên chiến thuyền lớn nhất của Nghịch Hà Tông!" lão giả tóc đỏ Tinh Hà Viện nhìn Hàn Tông, miệng cười nhưng trong lòng không cười.

Hàn Tông biến sắc, Phong Thần Tử mắt lóe giận dữ, Tinh Vẫn Thạch quả thực là linh bảo, giá trị tương xứng với thông thiên chiến thuyền, nhưng đối với Nghịch Hà Tông, thông thiên chiến thuyền rất quý giá, lão giả tóc đỏ kia lấy nó ra làm vật đặc cược, rõ ràng là đã chuẩn bị từ sớm!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Cái Gì Thế.

Dịch giả: Tiểu Băng

"Hai cái ấn ký mà thôi, Nghịch Hà Tông không lẽ chút tin tưởng ấy cũng không có?" lão giả tóc đỏ Tinh Hà Viện nheo mắt.

Phong Thần Tử trầm mặc, Xích Hồn Lão Tổ cũng không nói, hai người đều nhìn Hàn Tông, nếu cược thắng, sẽ mang lại tác dụng rất lớn cho Nghịch Hà Tông.

Nhưng nếu thua, mất một chiếc thông thiên chiến thuyền, sẽ khiến chiến lực của Nghịch Hà Tông bị giảm xuống.

Hơn nữa thông thiên chiến thuyền là của Linh Khê Nhất Mạch, quyền quyết định là của Hàn Tông, Hàn Tông cũng là người hiểu Bạch Tiểu Thuần nhất trong ba người.

Hàn Tông ngẩng đầu nhìn chấm sáng vẫn còn tối mịt của Nghịch Hà Tông, nhớ tới nhiều lần Bạch Tiểu Thuần đã tạo nên kì tích. Nếu cược thắng, sẽ mang lại sĩ khí rất lớn cho Nghịch Hà Tông; nhưng nếu không dám cược, thì cũng là thua.

"Cược!" Hàn Tông gằn giọng. Lão giả tóc đỏ cười.

Lão đã sớm ra lệnh cho người trong tông, ngoài việc cướp ấn kí, còn phải toàn lực cản Nghịch Hà Tông lấy ấn kí, để Nghịch hà Tông đến một cái cũng không lấy được!

"Ha, lấy được một cái là gặp may, nhưng muốn lấy hai cái, Nghịch Hà Tông không có cửa!" Lão giả tóc đỏ cười thầm, lão biết lần này

Truyền Thừa chi địa mở không đúng ngày, nên cấm chế mạnh hơn bình thường, với sức lực của một mình Bạch Tiểu Thuần, không có khả năng tới gần được.

Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện đều nhìn thấy vụ cá cược này, hai phe nhìn nhau, đều nhìn ra ý đồ của Tinh Hà Viện, đây rõ ràng là lợi dụng lúc Nghịch Hà Tông còn yếu, bắt Nghịch Hà Tông phun ra ăn tài nguyên của Không Hà Viện, đồng thời càng làm giảm chiến lực của Nghịch Hà Tông, sau này muốn xơi tái Nghịch Hà Tông cũng dễ dàng!

Vì... Tinh Hà Viện và Nghịch Hà Tông là giáp ranh với nhau!

Tinh Hà Viện đã từng bị Không Hà Viện áp chế rất gắt, rất nhiều việc muốn làm đều phải xem sắc mặt Không Hà Viện ra sao, nay Không Hà Viện diệt vong, đối với Tinh Hà Viện chính là đã thoát được một tên hàng xóm mạnh mẽ!

Trong Truyền Thừa chi địa, người của Đạo Hà Viện đã đi được hơn một nghìn hai trăm trượng, đây đã gần như là cực hạn của họ, ấy là nhờ vào cự nhân do tất cả mọi người hợp lực mới đi được tới đây, nếu đi vào thêm nữa, e sẽ phải mất mạng.

Cực Hà Viện đi được hơn chín trăm trượng, đây cũng là phạm vi cực hạn của họ, dù không bằng Đạo Hà Viện, nhưng một mình Đạo Hà Viện đâu có ăn được quá nhiều ấn kí, cũng không có loại thực lực đó, cho nên Cực Hà Viện có thể yên tâm mình sẽ lấy được không ít ấn kí.

Tinh Hà Viện là yếu nhất, chỉ đi được năm trăm trượng, nhưng dù vậy họ cũng chắc chắn sẽ lấy được một ít ấn kí, đủ để đứng hàng thứ ba, lấy bớt tài nguyên của Nghịch Hà Tông.

Lần này, trên Ấn Ký sơn, hơn mười ấn kí cùng nhấp nháy.

Bạch Tiểu Thuần đã dẫn Thiết Đản đi sang hướng khác, cách tam tông khá xa, nhưng vẫn nhìn thấy lẫn nhau.

Nhờ Thông Thiên Pháp Nhãn, hắn nhìn ra được đây chẳng khác gì một tuyệt địa, khi tới gần hơn, hắn càng thấy rõ, khu vực này trong phạm vi năm ngàn trượng, uy lực của cấm chế mạnh hơn khu cửa sinh bên kia rất nhiều.

"Thiết Đản, nhóc con, cha dẫn ngươi vô trong đó chơi!" Bạch Tiểu Thuần liếc tam tông, khẽ nói.

Thiết Đản sững sờ, trừng mắt nhìn cha nó, sau đó từ từ thu nhỏ lại, chỉ còn bằng bàn tay, được Bạch Tiểu Thuần nhét vào trong ngực.

Bất Tử Trường Sinh Công phối hợp với sức mạnh Thiên Đạo Kim Đan giúp Bạch Tiểu Thuần rút người lại, cả người nhỏ xuống chỉ còn như một đứa bé con.

Bạch Tiểu Thuần khẽ chỉ một cái.

Ánh sáng lóe lên, Quy Văn nồi... Xuất hiện!

"Đây là các ngươi ép ta, ta vốn không hề muốn ăn gian!" Bạch Tiểu Thuần thì thào, cảm thấy rất thương thân, hắn đâu có muốn để lộ Quy Văn nồi, nhưng bây giờ hết cách, hắn đành chui xuống, trùm Quy Văn nồi lên người.

Quy Văn nồi úp trên người hắn, từ xa nhìn giống như một con rùa đen.

Từ trong túi trữ vật vang lên một giọng hồ hởi.

"Hặc hặc, không hổ là sủng thú của ta a, Tiểu Bạch ngoan lắm, chủ nhân rất thương ngươi nha."

Giọng điệu ti tiện kiểu này, chỉ có Tiểu Ô Quy mà thôi, phịch một tiếng, nó bay ra, nằm lên lưng Bạch Tiểu Thuần.

"Câm miệng!" Bạch Tiểu Thuần quát, mặc xác Tiểu Ô Quy, bắt đầu bò vào trong khu cấm chế.

Tiểu Ô Quy cười vang, từ xa nhìn lại, hai con rùa đen một lớn một nhỏ đang cõng nhau từ từ bò vào trong khu cấm chế.

Mới vừa vào, lập tức Thiên Lôi nổ vang, uy lực mạnh hơn khu vực kia những mấy lần, bắn thẳng lên Quy Văn nồi, song nồi này quá chắc chắn, tia sét đánh cỡ nào cũng không xi nhê, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong cũng chỉ bị một ít lực phản chấn, nhưng hắn da dày thịt béo, sau khi thi triển Bất Tử Trường Sinh Công, phối hợp Thiên Đạo Kim Đan, lực chấn này không hề gì với hắn.

Tu sĩ tam tông nhìn thấy, đều trừng hết mắt lên, hai còn rùa đen, một to một nhỏ...

"Cái gì thế..."

"Đấy là... Mai rùa?!"

"Tên Nghịch Hà Tông này thực là sáng tạo nhỉ, không biết hắn moi từ đâu cái mai rùa đen ấy, tưởng thế là đỡ được cấm chế ở đây?"

"Ồ không phải chỉ có một cái đâu, nhìn thấy chưa, trên lưng hắn còn có một con rùa nhỏ nữa kìa, mắc cười quá."

Tu sĩ tam tông cười vang, ngay cả người Đạo Hà Viện cũng phì cười, Tinh Hà Viện tiếng cười lớn nhất, nhất là Trần Vân Sơn, giọng cười của hắn đầy khinh miệt.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi là Nghịch Hà Tông thiếu tổ, vì ấn ký lại không tiếc biến mình thành con rùa đen, tới đây mau tới đây, cho ta đập vào đầu một cái, ta cho ngươi một cái ấn kí, chịu không? "

Bạch Tiểu Thuần hừ một cái, thầm nghĩ các ngươi cứ chờ đó cho ta!

Con rùa đen bò vào, phong long đen kịt chen nhau đánh xuống, biển lửa cuồn cuộn vây quanh, những mũi băng nhọn thi nhau công kích, nhưng dù chúng có cường hãn tới cỡ nào, cũng không cản được bước tiến của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn dần dần đã bò được hơn trăm trượng.

Tiếng cười trào phúng của tam tông nhỏ hắn đi, ai nấy mở to mắt ngơ ngác nhìn hai con rùa, có người hít sâu.

"Đấy là mai rùa gì thế? "

"Cái này... Điều này sao có thể, hướng Bạch Tiểu Thuần tiến vào chính là tuyệt địa, lực cấm chế ở chỗ đó mạnh hơn chỗ này của chúng ta rất nhiều."

"Thiên Lôi rơi xuống, hỏa diễm đốt cháy, băng nhọn công kích, thế mà cái mai rùa đó lại chẳng sao cả, a… hắn tăng tốc kìa!"

Tu sĩ tam tông trợn mắt há hốc mồm phát hiện, sau một lúc bò, hình như đã bắt đầu quen thuộc tình hình xung quanh, Bạch Tiểu Thuần đã bắt đầu tăng nhanh tốc độ bò của hắn!

Hai trăm trượng, ba trăm trượng, bốn trăm trượng... Mặc cho Thiên Lôi cuồn cuộn, thuật pháp nổ vang, cái mai không hề suy suyển, bò càng lúc càng nhanh, lúc này đã vượt qua năm trăm trượng.

"Không thể nào!!" Trần Vân Sơn hét lớn, hắn không thể nào tin được, không chỉ hắn, cả đám Cực Hà Viện cũng ngơ ngác sững sờ.

Họ đã nhìn thấy có ít nhất cả trăm đạo Thiên Lôi đánh vào mai rùa, nhưng con rùa lại còn bò nhanh hơn trước.

Họ có thể hình dung ra vẻ mặt đắc ý của Bạch Tiểu Thuần dưới cái mai rùa đó...

"Hừ hừ, Bạch gia nhà ngươi mà ra tay, ngay cả ta cũng còn phải sợ, mà các ngươi lại dám ăn hiếp ta!" Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý, hắn dùng cả hai tay hai chân mà bò, thời gian dần qua, sáu trăm trượng, bảy trăm trượng... đã đến một nghìn trượng!

Ở phạm vi này, người Đạo Hà Viện còn không dám không cẩn thận, thế mà Bạch Tiểu Thuần lại vẫn không hề giảm tốc, hình như mọi người còn nghe văng vẳng hắn đang hát hò bên dưới mai rùa.

Sấm chớp gì, cuồng phong gì, biển lửa mũi băng gì hắn cũng mặc...

"Cái này... Cái này... Cái này..." người Đạo Hà Viện trợn tròn mắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Vô Si, Ăn Gian

Dịch giả: Tiểu Băng

Tam tông phát điên, rất muốn tới cản, nhưng khu vực Bạch Tiểu Thuần chọn là tuyệt địa, cấm chế ở đó là mạnh nhất, họ không thể qua đó được.

Đành phải trơ mắt nhìn hai con rùa bò đi càng ngày càng xa, một nghìn ba trăm trượng, một nghìn sáu trăm trượng, rồi đến hai nghìn trượng, phạm vi mà bọn họ không bao giờ chạm tới được.

"Hai nghìn … hai nghìn trượng!!"

"Tên khốn kiếp, sao hắn tới được hai nghìn trượng, vậy chẳng phải hắn sẽ vượt qua cả Đạo Hà viện, trở thành người tiếp xúc với ấn kí đầu tiên sao!"

Tu sĩ tam tông xôn xao, cực không cam lòng.

Trong khu vực hai ngàn trượng, thuật pháp dày đặc như mưa, bắn xuống mai rùa như mưa rơi trên lá chuối, Bạch Tiểu Thuần ngừng lại, hơi đẩy Quy Văn nổi lên để nhìn ra ngoài.

Hắn đã nghe được tiếng xôn xao của tu sĩ tam tông ở xa xa, nhưng họ càng xôn xao, hắn càng vui vẻ. Bỗng Ấn Kí Sơn rung lên, một cái ấn kí bay ra, xoay mấy vòng, đã tới khu của Bạch Tiểu Thuần.

"Hà hà, giờ còn có ai giành được với ta, ấn kí, tới đây!" Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, bấm pháp quyết, chỉ vào ấn kí.

Hắn ở gần Ấn Kí Sơn nhất, chiếm được tiên cơ lớn nhất, giờ chẳng có ai tới tranh, nên hắn vừa chỉ một cái, ấn kí liền bay ngay tới chỗ hắn, chui vào trong mai rùa, biến mất.

"Một cái!" Bạch Tiểu Thuần đại hỉ.

Tu sĩ tam tông đều nhìn thấy cảnh này, mắt ai nấy đỏ lên như mắt thỏ, nhất là người của Đạo Hà tông, cả đám như nổi điên, giục cự nhân xông vào, ngay lúc ấy, lại có một ấn kí từ trong núi bay ra, xoay mấy vòng, rồi lại bị Bạch Tiểu Thuần lấy mất, tam tông gào thét vang trời.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn chết!!"

"Chơi vậy không công bằng!!"

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi thực quá đáng!!"

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ hát hò, chờ thêm một lúc, ấn kí thứ ba bay tới, lại bị hắn lấy đi, Bạch Tiểu Thuần rất là thỏa mãn.

"Dừng ở đây chờ vậy, tới cái nào, lấy luôn cái đó, hà hà!" Bạch Tiểu Thuần cực kì đắc ý, cảm thấy mình thật là lợi hại, thực muốn hất cằm, vung tay áo nhỏ, lấy gương ra hỏi giả Dạ Táng, người nào là lợi hại nhất.

Cũng may còn nhớ ra chỗ này không thích hợp làm chuyện ấy.

Bạch Tiểu Thuần cực kì thoải mái sảng khoái, ngược lại, tu sĩ tam tông đã hoàn toàn bị kích thích.

Họ đều nhìn ra nếu cứ để như vậy, Bạch Tiểu Thuần sẽ thu hoạch được rất nhiều, khai mở lên kì tích, và kì tích đó sẽ sỉ nhục cả tông môn của họ vô số năm sau!

Đạo Hà viện là bị áp lực lớn nhất, mười thiên kiêu dùng hết mọi thủ đoạn mình có, khiến thân ảnh cự nhân to và rõ hắn lên, bay một hơi ra hơn năm trăm trượng.

Cực Hà viện và Tinh Hà viện cũng liều mạng, nghiến răng xông lên.

Tam tông khí thế như cầu vồng, các tu sĩ còn lấy ra Pháp bảo, thi triển thuật pháp thần thông, có bao nhiêu chiêu trò đều dùng ra hết.

Bạch Tiểu Thuần bị khí thế bùng phát của tam tông làm giật thót, thấy tam tông sắp đuổi kịp mình, thì tức giận.

"Ta tới tận đây để trốn, mà các ngươi còn không bỏ qua cho ta, thực là khinh người quá đáng!!" Bạch Tiểu Thuần hạ mai rùa, tiếp tục bò tới.

Con rùa đen nhỏ trên lưng hắn bật cười, nó cảm thấy chuyện hôm nay thực là thú vị.

Bạch Tiểu Thuần vừa bò vừa không ngừng thu lấy ấn kí, Đạo Hà viện đã đến hai nghìn trượng, Cực Hà viện theo sát phía sau, ngay cả Tinh Hà viện cũng đi được hơn một nghìn hai trăm trượng, đây đã là cực cực hạn của tam tông, họ không thể nào đi tới thêm được nữa, nên khi nhìn theo Bạch Tiểu Thuần, họ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, vì hắn đã bò tới ba nghìn trượng.

Thế nhưng hắn vẫn còn đang tiếp tục bò rất nhanh, 3500 trượng, bốn nghìn trượng

Sự chênh lệch gấp đôi thế này làm Đạo Hà viện hoàn toàn tuyệt vọng, Cực Hà viện cay đắng, Tinh Hà viện nổi điên, cả bọn trơ mắt nhìn từng cái ấn kí thi nhau bay ra, rồi đều bị Bạch Tiểu Thuần lấy sạch, khiến họ đều giận dữ mà vô lực.

"Bốn nghìn …bốn nghìn trượng "

"Đây không phải là thật!" tu sĩ tam tông lồng lộn, tới lúc này, Tinh Hà viện mới chỉ lấy được có hai ấn kí, Cực Hà viện nhiều hơn một tí, lấy được ba cái, nhiều nhất là Đạo Hà viện, đã lấy được năm cái.

Tất cả những cái còn lại, đều đã bị một mình Bạch Tiểu Thuần lấy hết.

Như lấy hết đi cũng còn đỡ, đằng này Bạch Tiểu Thuần còn không ngừng đếm to cho tất cả họ cùng nghe thấy hắn lấy được bao nhiêu.

"Ba mươi mốt cái!"

"Ba mươi bảy!"

"Bốn mươi ba!"

Cả Ấn Kí Sơn rung chuyển, từ trước tới giờ, chưa có lần nào mở ra mà lại có người tới được gần như Bạch Tiểu Thuần, điều này khiến cả ngọn núi rung rinh mãnh liệt, những ấn kí còn ở trên núi đều chấn động.

Bạch Tiểu Thuần càng thu càng vui vẻ, hơi quay lại liếc qua chỗ tam tông, thấy họ đều phải dừng lại cách sau mình rất xa, thì vô cùng thư thái, quyết định tiếp tục bò tới, vừa bò, vừa thu.

"Bốn mươi bảy!

"Năm mươi ba!"

"Năm mươi tám!"

Tiếng đếm của Bạch Tiểu Thuần không ngừng vang vọng, khoảng cách tới Ấn Kí Sơn càng lúc càng gần, tu sĩ tam tông đứng từ tít xa mà nhìn, trong lòng vô cùng đau đớn, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần như muốn lóc da xẻ thịt hắn.

"Câm miệng!!"

"Chết tiệt, đồ vô sỉ, đồ ăn gian!!"

"Ta muốn giết ngươi!!!"

Bạch Tiểu Thuần khinh bỉ bĩu môi, hơi nâng Quy Văn Nồi lên, quay lại hét váng.

"Các ngươi có giỏi thì tới đây với ta, đấu với ta một trận này, dám không? Tới đây, ta ở đây chờ các ngươi!"

Câu thách thức của hắn chẳng khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, làm cả tam tông gào hét vang trời, mắt ai nấy rừng rực lửa.

"Sao không ai tới thế? Hay các người cùng lên đi, ta ở đây một mình đấu với tất cả các ngươi, chịu không? Bạch gia ta thực là đáng thương, cao thủ đều là cô đơn lạnh lẽo, chỗ này phong cảnh rất đẹp á, tiếc là các ngươi không dám tới." Bạch Tiểu Thuần đợi một hồi, thở dài, lại chỉ một cái, thu lấy một ấn kí.

"Cái thứ năm mươi chín!" Bạch Tiểu Thuần lại đếm, nhìn nhìn khoảng cách còn lại tới núi, nghĩ nghĩ, nếu tới gần thêm tí nữa thì sao nhỉ, thế là dứt khoát hạ Quy Văn nồi xuống, từ từ tới gần.

Tu sĩ tam tông lồng lộn, nhưng họ không thể dừng lại ở đó quá lâu, đành phải từ từ lùi lại, càng thêm rời xa ngọn núi.

Bên ngoài truyền thừa chi địa, đốm sáng của bốn đại tông môn, ngay sau khi Bạch Tiểu Thuần thu được ấn kí thứ nhất, đốm sáng của Nghịch Hà Tông cũng bắt đầu lập lòe.

Đốm sáng ấy sáng lên, ba người Hàn Tông vui sướng, trong lòng ba người kích động, đoán được Bạch Tiểu Thuần đã lấy được một cái ấn kí.

"Chỉ cần thêm một cái nữa, chúng ta sẽ không thua cược!" Xích Hồn hít sâu, nắm chặt nắm đấm, cách đó không xa lão giả tóc đỏ Tinh Hà viện giật thót, cau mày.

"Chúc mừng Nghịch Hà Tông, vận khí không tệ, đã lấy được một cái ấn kí, chỉ e cái vận khí này không giữ được lâu thôi." lão giả tóc đỏ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, song lão còn chưa nói dứt câu, đốm sáng của Nghịch Hà Tông đã sáng hơn thêm một chút, sau đó nó không ngừng tiếp tục càng lúc càng sáng, nhanh chóng vượt qua đốm sáng của Tinh Hà viện.

Tam tông Nguyên Anh kinh ngạc, Tinh Hà viện Nguyên Anh tu sĩ há hốc miệng.

"Điều này sao có thể!"

Ba người Hàn Tông sửng sốt, trợn mắt nhìn đốm sáng ngời của nhà mình, ba người nhìn nhau, không sao tin được.

Lão giả tóc đỏ nhăn mặt, trong mắt bắt đầu tức giận, bọn đệ tử của lão thực là phế vật, còn đang nghĩ làm sao nghịch chuyển được vụ đánh cược, thì đốm sáng của Nghịch Hà Tông đã bạo tăng!

Đốm sáng của Nghịch Hà Tông đã to ra, sáng rực lên với một tốc độ không thể nào tin được, trong nháy mắt đã vượt qua Cực Hà viện!

Nguyên Anh chân nhân Cực Hà viện biến sắc.

Rất nhanh, nó lại tiếp tục vượt qua vượt qua Tinh Hà viện, lão giả tóc bạc của Tinh Hà viện bật dậy, bước mạnh tới một bước, nhìn chằm chằm vào đốm sáng, rất nhanh, sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi mãnh liệt, không sao kềm chế được!

Đốm sáng của Nghịch Hà Tông không ngừng bạo tăng với tốc độ chóng mặt, ai nấy đều giật mình, không thể nào tin nổi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Nhân Sơn Quyết!

Dịch giả: Tiểu Băng

Đốm sáng của Nghịch Hà Tông đã biến thành cột sáng, sáng rực rỡ tới chói mắt, đốm sáng của ba tông kia so với nó chỉ là đom đóm so với ánh trăng, đã hoàn toàn bị nghiền ép cho lu mờ!

"Đây... Đây là sao thế? "

"Truyền Thừa chi địa ấn ký, chẳng lẽ đều bị một mình Nghịch Hà Tông lấy hết?"

"Không thể nào!!"

"Lần trước Đạo Hà Viện xếp hạng nhất cũng đâu có sáng tới mức này, cái này… là đại biểu cho bao nhiêu ấn ký?" Tam tông Nguyên Anh hoảng sợ, lão giả tóc đỏ của Tinh Hà Viện run rẩy, hít thở dồn dập, lão cảm thấy lão đang nhìn thấy hư ảo, không phải là thật.

"Có phải đốm sáng này bị sự cố hay không..." Lão giả tóc đỏ thì thào, mấy người Nguyên Anh chân nhân Cực Hà Viện thì đầy lo lắng.

Lần phân chia thứ tự tài nguyên lần này không có ý nghĩa mấy với Cực Hà Viện họ, vì Tinh Hà Viện đã hứa hẹn với họ, nên họ mới đồng ý cho xảy ra, nhưng nếu cứ để tình trạng này tiếp tục, phần phân phối họ sẽ lấy được cũng sẽ bị suy giảm cực nhiều, được không đủ bù mất.

Quá lo lắng, khiến họ đâm ra nổi giận với Tinh Hà Viện.

Đạo Hà Viện cũng không khá hơn, các nguyên anh của Đạo Hà Viện đều run người, mắt lộ ra tuyệt vọng, nếu lần này thu hoạch của họ kém nhiều so với lần trước, vậy việc tham dự kế hoạch này của Tinh Hà Viện đã mang tới tổn thất không thể chấp nhận được cho họ.

Thiên nhân lão tổ của tông môn sẽ không tha cho họ.

"Không thể nào, nhất định là có sự cố ở chỗ nào đó..." tu sĩ nguyên anh Tinh Hà Viện run rẩy, cố gắng an ủi mọi người.

Tất cả Nguyên Anh chân nhân đều không chớp mắt nhìn vào đốm sáng của Nghịch Hà Tông, và đốm sáng ấy, vẫn tiếp tục không ngừng sáng với một tốc độ kinh người.

Trong khi đó, đốm sáng của ba tông còn lại lại không hề thay đổi, ba người Hàn Tông há hốc mồm, không còn suy nghĩ gì được.

Không ai hiểu được chuyện gì đang xảy ra bên trong kia.

"Bạch Tiểu Thuần... Ở trong đó… đã làm cái gì thế?!?" Xích Hồn thì thào, Phong Thần Tử và Hàn Tông hai mặt nhìn nhau.

Trong Truyền Thừa chi địa, đệ tử tam tông không còn tinh thần nào mà gào thét, ai nấy trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần dưới cái mai rùa đang không ngừng tiếp tục đi về phía trước, đã tới gần sát chân Ấn Ký sơn.

Họ đều đã sinh ra lòng tuyệt vọng...

Từ trước tới nay, bao nhiêu lần Truyền Thừa chi địa mở ra, chưa từng có Kết Đan tu sĩ bước vào được tới chân núi, nên không ai biết dưới chân núi là nguy hiểm kiểu gì, càng không biết nếu có người tiến vào, sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hôm nay, họ đã hiểu, cái tên Bạch Tiểu Thuần vô sỉ khốn kiếp kia với trò ăn gian trời đánh, đang sắp sửa mở ra một kì tích.

"Không công bằng..."

"Sao ở đây mà cũng ăn gian được!! "

"Ông trời ơi, hãy mở mắt ra, đánh chết tên khốn Bạch Tiểu Thuần kia đi!!" Tu sĩ tam tông khóc không ra nước mắt, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng đã đi hết khu vực năm ngàn trượng, đã đến chân Ấn Ký Sơn!

Bò qua nơi đây, Bạch Tiểu Thuần hơi khựng lại, hắn cảm thấy hình như mình vừa mới đi xuyên qua một màn nước, không khỏi cẩn thận he hé mai rùa, cảm nhận xung quanh, phát hiện nơi đây không còn có Lôi Đình, không có cuồng phong, không còn có bất kỳ thuật pháp gì.

"Ồ?" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kỳ quái, vội lùi lại mấy trượng, bị lôi đình cuồng bạo đánh vào, sau đó lại tiến lên mấy trượng, phát hiện cấm chế công kích đã hoàn toàn biến mất.

Bạch Tiểu Thuần tới tới lui lui thử mấy lần, rốt cuộc xác định, trong phạm vi ba trượng quanh chân núi này, không hề có sức mạnh cấm chế.

Hắn phấn chấn đẩy Quy Văn nồi ra, đứng thẳng dậy, cơ thể lại cao to trở lại như thường, tay chắp sau lưng, hất tay áo nhỏ, hất cằm miệt thị nhìn tu sĩ tam tông nơi xa.

"Hừ hừ, dám đấu với ta, các ngươi ai dám tới đây, quyết chiến với Bạch Tiểu Thuần ta?!"

Tu sĩ tam tông im lặng, nếu ánh mắt có thể giết người, thì lúc này cơ thể Bạch Tiểu Thuần đã bị chém thành bột...

Thấy không ai trả lời, Bạch Tiểu Thuần thở dài, làm ra dáng vẻ cao thủ cô đơn lạnh lẽo, quay người lại nhìn lên Ấn Ký sơn, ngọn núi này rất lớn, Bạch Tiểu Thuần đứng ở chân núi, mà không hề nhìn thấy đỉnh núi.

"Không biết chạm vào một cái thì sao nhỉ..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ sẽ không có gì nguy hiểm, nên rón rén giơ tay lên, chạm nhẹ một cái vào Ấn Ký sơn, sau đó vội vã lùi về.

Ấn Ký sơn không hề có phản ứng gì, Bạch Tiểu Thuần thở phào, tu sĩ tam tông mở to mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần...

"Không có gì, ta đây yên tâm." Bạch Tiểu Thuần thì thầm, chống bàn tay lên Ấn Ký sơn, đang định khoác lác mấy câu.

Nhưng ngay khi bàn tay hắn áp vào Ấn Ký sơn, từ Ấn Ký Sơn bỗng vang lên một tiếng vang mạnh mẽ.

Cả trời đất đều rung chuyển, mười cái ấn kí còn sót lại trên Ấn Ký Sơn đều rực sáng, bay ra!

Mười cái ấn kí điên cuồng bay vòng quanh, hào quanh rực rỡ.

Bạch Tiểu Thuần hết hồn, định thu tay lại, thì mười cái ấn kí đã bay thẳng tới chỗ hắn.

Bạch Tiểu Thuần không né kịp, những ấn kí này bay quá nhanh, hắn như biến thành thỏi nam châm, chúng đâm thẳng vào người hắn, tạo nên những tiếng nổ nho nhỏ, chúng chui vào trong người hắn, cùng với những ấn kí hắn đã lấy được trước nó, dung hợp lại với nhau.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần bỗng vang lên một đoạn khẩu quyết, một phương pháp thần thông không trọn vẹn!

Những tu sĩ tam tông đã lấy được ấn kí đều run lên, kêu lên đau đớn, cơ thể vặn vẹo, làn da phập phồng cuồn cuộn, ấn kí đã chui vào trong người họ giờ đều bay ra.

"Sao lại như thế?!"

"Không, ấn ký của ta!!"

Mặc ai kinh hô, những ấn kí đều bay về phía Bạch Tiểu Thuần, chui vào trong người hắn, khiến số lượng ấn kí trong người hắn hợp đủ một trăm phần!

Một trăm cái ấn kí hòa vào nhau, hóa thành một!

Thần thông không trọn vẹn giờ đã thành trọn vẹn!

"Nhân Sơn Quyết!" Đầu Bạch Tiểu Thuần nổ vang, một phương pháp thần thông khắc sâu vào trong óc, Bạch Tiểu Thuần cảm thụ được, thần thông này vô cùng kinh người!

"Người và núi hòa hợp thành sơn nhân, người đang đứng trước núi, được gọi là tiên!"

Một giọng nói thì thầm bên tai Bạch Tiểu Thuần, thanh âm này lúc bắt đầu còn yếu ớt, nhưng đến những chữ cuối thì trở nên mạnh mẽ, nhất là chữ tiên cuối cùng, như muốn xé mở cả trời đất!

Cùng lúc đó, bên ngoài Truyền Thừa chi địa, vệt sáng của Nghịch Hà Tông đã biến thành cột sáng rực rỡ, sau cùng, trở thành một làn cầu vồng!

Cầu vồng này sáng tới chói mắt, hư không xung quanh rung rinh chấn động, cầu vồng dài không biết nối tới nơi đâu, khiến tam tông Nguyên Anh tu sĩ đều kinh hãi.

Đồngthời, đốm sáng của ba tông Đạo Hà Viện, Cực Hà Viện, Tinh Hà Viện đều tắt lịm, rõ là cầu vồng của Nghịch Hà Tông quật khởi, đã nuốt hết tất cả hào quang của ba tông còn lại!

"Không thể nào!"

"Có sự cố lớn xảy ra rồi!"

"Trước giờ khi đã lấy được ấn ký, là không bao giờ bị mất đi, lần này không ổn!" Tam tông Nguyên Anh tu sĩ biến sắc, mắt đỏ bừng nhìn ba người Xích Hồn.

Ba người Hàn Tông ngơ ngác, không biết chuyện gì đã xảy ra bên trong, bất chợt bỗng cảm thấy kính sợ Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Ta Giải Thích Cho Các Ngươi Nghe

Dịch giả: Tiểu Băng

"Nghịch Hà Tông các ngươi đã giở trò gì, mau khai ra!" lão giả tóc đỏ Tinh Hà Viện lòng đầy lo lắng, chuyện này quá lớn, Tinh Hà Viện không chịu nổi cơn giận của Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện.

Lão cảm nhận được sự phẫn nộ của hai tông, chỉ có ba phần là nhắm vào Nghịch Hà Tông, còn bảy phần đều nhắm vào Tinh Hà Viện!

Nên lão phải lượn gió bẻ hướng, kéo Nghịch Hà Tông vào cuộc.

Nhưng lão vừa dứt lời, bầu trời nổ vang, một người phủ trong ánh sáng từ trong hư không xuất hiện, uy áp ngập trời, khiến mặt đất rung chuyển, tất cả nguyên anh đều cúi đầu xuống chào.

"Bái kiến sứ giả!"

Quang nhân nhìn vào trong miếu thờ, với tu vi của hắn cũng không nhìn thấy được vào trong Truyền Thừa chi địa, nhưng không sao cả, chẳng qua chỉ là một món bí truyền thần thông mà thôi, Tinh Không Đạo Cực Tông có hơn ba trăm bí truyền, mỗi môn bí truyền đều vô cùng mạnh mẽ, không phân biệt được cái nào mạnh hơn cái nào.

"Nhân Sơn Quyết này, ta nhớ cũng đã từng được xếp trong mười bí truyền hàng đầu, tiếc là muốn tu thành rất khó, nên đã thất truyền."

"Tính ra cũng đã mấy vạn năm, có lẽ người trấn áp bí cảnh này năm đó cũng tu hành đạo này, nên lưu lại phương pháp." Cự Nhân thì thào,

khẽ vung tay phải, trên trời hiện lên một gợn sóng, nhanh chóng tỏa khắp bốn phương, khiến cả bầu trời gợn sóng như mặt biển.

"Nhân Sơn Quyết hôm nay có chủ, bốn đại tông môn các ngươi trong vòng một tháng, phải mang tất cả thông tin về người này để vào trong ngọc giản, nộp tới Tinh Không Đạo Cực Tông để lập hồ sơ!"

Giọng nói ầm ầm như lôi đình, quang nhân nói xong, cũng thu hồi ánh mắt, nhoáng một cái đã biến mất, hắn tới vì cảm nhận được Nhân Sơn Quyết ngưng tụ, bây giờ đã hoàn thành xong nhiệm vụ, phải trở về Tinh Không Đạo Cực Tông.

Tu sĩ nguyên anh Tinh Hà Viện mặt chậm rãi tái nhợt, không nói được tiếng nào, vốn có thể mách tội Nghịch Hà Tông giở trò ăn gian trong Truyền Thừa chi địa, nhưng bây giờ sứ giả đã nói như thế, có mách cũng không làm được gì!

Nghịch Hà Tông Bạch Tiểu Thuần... Đã lấy được nguyên vẹn ấn ký, cảm ngộ được... Nhân Sơn Quyết!

Ba người Xích Hồn nhìn nhau phấn khởi, lưng thẳng tắp hẳn lên.

Đạo Hà Viện trầm mặc, Cực Hà Viện cay đắng, Nguyên Anh tu sĩ hai tông nhìn nhau, rồi quay sang Nghịch Hà Tông.

"Chúc mừng Hàn Tông đạo hữu, thiếu tổ quý tông đã cảm ngộ được Nhân Sơn Quyết, khiến cho thượng tông chú ý, ngày sau nhất định một bước lên trời!"

"Xích Hồn đạo hữu, Bạch Tiểu Thuần thực không tầm thường, hèn gì trước đây các ngươi tới được trung du, thì ra là nhờ nguyên nhân này, Bạch Tiểu Thuần, năm xưa lúc lão phu nhìn thấy hắn trong tông môn các ngươi, đã biết người này là nhân trung long phượng."

Nguyên Anh hai tông thi nhau tâng bốc, khen ngợi, ý chỉ là muốn Nghịch Hà Tông đừng hoàn toàn dựa theo quy tắc, mang đi tất cả tài

nguyên...

"Thằng bé Tiểu Thuần này hơi bất hảo, không biết hiện giờ trong Truyền Thừa chi địa như thế nào, chúng ta cũng rất lo lắng."

Ba người Hàn Tông đầu óc lanh lẹ lập tức hiểu ngay, giờ họ không cần đi đòi Tinh Vẫn Thạch, tự nhiên sẽ có Cực Hà Viện và Đạo Hà Viện lên tiếng đòi dùm cho họ.

Ba người khôn ranh, không nói tới chuyện phân phối tài nguyên, lại nói sang an nguy của Bạch Tiểu Thuần, Đạo Hà Viện à Cực Hà Viện nghe xong liền hiểu.

"Dù không truyền được tin tức vào trong, cũng khó lấy được tin tức ra ngoài, nhưng Hàn đạo hữu cứ yên tâm, phân phối ấn kí chấm dứt, thì chỉ trong vòng một nén nhang, người ở bên trong đều sẽ được truyền ra."

Ba người Hàn Tông yên lòng, cùng hai tông cười đùa với nhau, người của Tinh Hà Viện mặt trắng bệch không nói tiếng nào, cũng không ai để ý tới.

Trong Truyền Thừa chi địa, vì Bạch Tiểu Thuần đã lấy được toàn bộ ấn kí, tất cả cấm chế thuật pháp xung quanh đều tự động biến mất.

Bạch Tiểu Thuần còn chìm trong Nhân Sơn Quyết ở trong đầu, thì bị Thiết Đản hích một cái, mới giật mình tỉnh lại, thấy cấm chế xung quanh đã biến mất, tu sĩ tam tông ở xa xa đang rực lửa điên cuồng nhìn mình.

"Cấm chế... Không còn?" Bạch Tiểu Thuần run rẩy, theo bản năng lùi lại, bị tam tông nhìn mà phát sợ.

"Chư vị đạo hữu, chuyện này... Chúng ta đều là trung du tông môn, tất cả mọi người đều là người một nhà..." Bạch Tiểu Thuần thấy mắt họ dữ dằn, thì vội lên tiếng giải thích, nhưng tu sĩ tam tông không nói một lời, lừ lừ tiến tới, sự dữ tợn trong mắt làm hắn run lên.

"Ở đây không được giết người a, các ngươi đừng xúc động... đừng có xúc động..." Bạch Tiểu Thuần co chân lùi lại, hắn nhìn ra một phần trong số họ là muốn đánh hắn cho hả giận, cũng có một phần là vì thèm thuồng Quy Văn nồi, muốn tới cướp đoạt.

"Chết tiệt, sao cấm chế này tự nhiên lại không còn nữa thế." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, không ngừng tiếp tục vừa lùi vừa giải thích.

"Chư vị đạo hữu, mọi người thuộc nhiều tông môn khác nhau, ta chỉ có một mình, đạt được ấn ký cũng là nhờ có vận khí, thắng thua đều là do tài năng bản thân mà, các vị đạo hữu xin bình tĩnh mới được."

"Ta thật sự không phải cố ý..." Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, cũng đã có mấy người tỉnh táo lại, mọi việc giờ đã chấm dứt, có đánh đấm cũng chẳng được lợi ích gì, chỉ là cơn giận trong lòng chưa tiêu tán được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy có hiệu quả, thì thở phào, biết không nên tiếp tục trêu đám người này nữa, lỡ họ điên lên giết hắn, dù họ sẽ bị trừng phạt, nhưng cái mạng nhỏ của hắn cũng chẳng còn, không đáng nha...

Đang muốn tiếp tục khuyên bảo lúc, Tiểu Ô Quy đột nhiên nhảy dựng lên, nhảy lên đầu Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần giật thót, chưa kịp bắt nó xuống, Tiểu Ô Quy đã hét to.

"Ta thấy hình như các ngươi nghe mà không hiểu, thế này đi, ta thay mặt chủ nhân ta giải thích cho các ngươi nghe, nói trắng ra cho các ngươi dễ hiểu. Kỳ thực ý của hắn là đám các ngươi là một lũ ngốc, tài nghệ lại còn kém cỏi, vậy mà lại dám đòi tranh đoạt Bạch Tiểu Thuần ta, nếu còn có bổn sự, thì đừng có ở đó lầm bà lầm bầm nữa, mau cút đi!"

Lời này này rất to, tu sĩ tam tông lại càng thêm thịnh nộ.

Đám người Tinh Hà Viện nổi cuồng, Trần Vân Sơn là người đầu tiên nhào ra.

"Giết Bạch Tiểu Thuần đi! Chúng ta cùng ra tay, giết chết hắn, chúng ta đông người như vậy, tông môn cũng không điều tra ra được rốt cuộc là ai làm!"

"Cái nồi nấu kia là Chí Bảo!"

"Giết hắn đi, không chừng hắn mà chết, ấn kí sẽ lại bay ra, chúng ta sẽ lại lấy được!"

Mặc dù mọi người biết khả năng xảy ra lời nói của Trần Vân Sơn không lớn, nhưng họ đều đang điên tiết, thế nên ai nấy gầm lên, ào ào xông tới Bạch Tiểu Thuần.

"Ta không phải là ý đó!!" Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết, vội vàng bỏ chạy. Hắn không ngốc, biết mình dù có Bất Tử Kim Cương đan, có Thiên Đạo Kim Đan, nhưng đấu với mấy chục thiên kiêu, không thể nào là đối thủ.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hận Tiểu Ô Quy, nhưng bây giờ phải lo giữ cái mạng mình trước đã. Hắn bỏ chạy thục mạng, sau lưng mấy chục thiên kiêu rầm rập đuổi theo. Thế mà, Tiểu Ô Quy lại còn hét to vào đám người truy kích.

"Một đám gà ngốc, chim yếu, giỏi thì tới đây, chủ nhân nhà ta một mình đấu được với cả một trăm người như các ngươi, tới đây, có bản lĩnh thì tới đây đấu với chủ nhân nhà ta a!"

"Ngươi - câm - miệng!!" Bạch Tiểu Thuần muốn điên, thò tay lên đầu chụp lấy Tiểu Ô Quy, ném về hướng truy binh sau lưng.

"Các ngươi giết nó mà xả giận, là nó nói đó, không phải là ta nói!" Bạch Tiểu Thuần thét lên, Tiểu Ô Quy bị ném tốc độ cực nhanh, đập ngay vào mặt một tu sĩ Tinh Hà Viện.

Tu sĩ kia bị đánh văng mấy cái răng, kêu lên một tiếng đau đớn lùi lại mấy bước, trên mặt hắn xuất hiện hình một con rùa đen thui, có đầy đủ bốn chân, đầu, đuôi, mai, giống y như đúc...

Tiểu Ô Quy vèo một tiếng, lại trở về trên người Bạch Tiểu Thuần, khoe khoang hô to.

"Thế nào, Quy gia ta lợi hại không, hừ hừ, bị Quy gia ta đập phải, cả bán Thần cũng không xóa đi được, há há, tiểu tử, từ nay trên mặt ngươi sẽ vĩnh viễn mang ấn kí của Quy gia ta nhá!"

Tu sĩ kia miệng ứa máu, nghe Tiểu Ô Quy nói vậy, vội đưa tay lên chùi mặt, nhưng đau đớn nhận ra không thể nào chùi đi được, trong lòng vừa giận vừa lo, gầm lên một tiếng, tiếp tục điên cuồng đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Một Cái Ấn Ký

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hãi sợ, nếu đối phương chỉ có một người, Bạch Tiểu Thuần sẵn sàng quay lại, đường hoàng đối địch.

Nếu là hai ba người, Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn có thể đánh một chầu, hắn tự tin với sức mạnh nhục thể của mình, hai ba tu sĩ cùng cảnh giới chưa đủ sức giết được hắn.

Nhưng bây giờ... cả tới mấy chục mạng, lại còn hừng hực sát khí, làm sao địch nổi!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hận Tiểu Ô Quy.

Tiểu Ô Quy không phải không biết Bạch Tiểu Thuần hận nó, nhưng nó rất khoái chí, không ngừng phấn khích reo hò.

"Hặc hặc, tới đây tới đây, một đám gà nhép, có bản lĩnh tới đấu với chủ nhân nhà ta!" hét xong, xong rì rầm với Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Bạch đừng sợ, chỉ là một đám gà nhép thôi, chờ chúng tới, ngươi ném ta qua, ta chụp chết bọn chúng!"

"Câm miệng, đều tại ngươi!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hắn không dám ném Tiểu Ô Quy đi nữa, chậc, cái tên mặt ấn kí rùa đen vẫn còn đang điên tiết đuổi sau lưng kia, Bạch Tiểu Thuần chỉ còn biết cắm đầu mà chạy, sau lưng hắn, đủ loại màu sắc của vô số thuật pháp chớp lóe, nào lửa, nào băng, nào dây leo, nào sấm chớp, nào phi kiếm, … đang thi nhau điên cuồng đuổi theo công kích.

Uy lực những thuật pháp này đương nhiên không bằng cấm chế, nhưng số lượng quá nhiều, tụ lại cũng tạo thành một lực sát thương kinh người không hề thu kém, vả lại quan trọng nhất là Bạch Tiểu Thuần không thể lôi Quy Văn nồi ra giả chết, sức mạnh cấm chế không thể xốc Quy Văn nồi lên để đánh hắn, nhưng đám người sau lưng đó… họ có tay nha!

"Thôi hết, Ấn Ký sơn đã chấm dứt, sao vẫn còn chưa mở truyền tống ra, còn không truyền tống, là ta chết chắc!" Bạch Tiểu Thuần rên rỉ, sau lưng là những tiếng gào thét mắng mỏ.

"Bạch Tiểu Thuần, đừng chạy!"

"Ngươi không phải mới vừa rất kiêu ngạo sao, sao biến thành thỏ thế hả?"

"Hừ, hồi nãy ngươi khiêu chiến chúng ta mà, bây giờ chúng ta cho ngươi cơ hội đây, đứng lại, quyết một trận tử chiến với chúng ta đi!"

Mấy chục tu sĩ kết đan hóa thành mấy chục làn cầu vồng đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ Tinh Hà Viện bị ấn kí Tiểu Ô Quy trên mặt là điên tiết nhất, y đã nhiều lần thử đủ cách chùi dấu rùa đen đó nhưng không lần nào thành công, những người xung quanh ai nhìn hắn cũng mặt mày cổ quái, nín nhịn vô cùng vất vả.

Thế nên tu sĩ này là người gào khí thế nhất.

"Bạch Tiểu Thuần, ta phải giết ngươi!"

Oanh oanh oanh!

Bạch Tiểu Thuần né kịp phi kiếm, lướt qua biển lửa, nhưng vẫn bị mấy tia sét đánh trúng, Thiết Đản trong ngực mấy lần muốn lao ra, nhưng đều bị Bạch Tiểu Thuần ấn vào.

"Không được ra, ở đây toàn là người xấu." Bạch Tiểu Thuần dựa vào da dày thịt béo, cắm đầu mà chạy. Mảnh đất truyền thừa này diện tích

không lớn lắm, với tốc độ của mọi người, chưa bao lâu là đã chạy hết một vòng.

Những kẻ đuổi theo chẳng những vô cùng kiên nhẫn, mà còn sáng suốt thông minh, thấy mãi mà vẫn chưa truyền tống, họ bắt đầu chia ra ba đường, từ ba hướng khác nhau kẹp lại.

Bạch Tiểu Thuần gào toáng lên.

"Đây là các ngươi ép ta!!"

"Tiểu Ô Quy, ra đây!" Bạch Tiểu Thuần hét, Tiểu Ô Quy đã chờ sẵn, hưng phấn gào lên khoái chí, nhoáng một cái đã xuất hiện trong tay Bạch Tiểu Thuần, được hắn ném mạnh ra sau!

Tốc độ của Tiểu Ô Quy tu sĩ kết đan không thể nào né kịp, bộp một phát, nó đã ịn lên mặt một đại hán Cực Hà Viện phía bên phải.

Đại hán kêu thảm một tiếng, lảo đảo lùi lại, miệng phun máu tươi, răng gẫy mấy cái, ngẩng đầu lên, trên má phải đã có một cái hình rùa đen.

Có đầu, có đuôi, có tứ chi... Rất sống động...

Đại hán sửng sốt, theo bản năng đưa tay lên chùi, nhưng chùi không được, bèn quay sang tu sĩ Tinh Hà Viện cũng bị Tiểu Ô Quy vỗ trúng như mình, phảng phất như thấy chính bản thân mình, mắt đỏ lên, gào vang trời, điên máu rượt theo Bạch Tiểu Thuần.

Do phẫn nộ, tốc độ đại hán bạo tăng, vượt qua tất cả mọi người, vọt tới sát bên Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, chết đi cho ta!" Đại hán vung tay, sau lưng mơ hồ xuất hiện một cái Ma Thủ.

Ma khí ngập trời, Ma Thủ duỗi ra, tóm lấy Bạch Tiểu Thuần.

Vừa bay tới chộp, ma thủ vừa không ngừng to ra, nhanh chóng hóa ra tới mấy trăm trượng.

Ma Thủ vừa bay tới, Bạch Tiểu Thuần cũng vung tay, đỉnh tím xuất hiện, đập mạnh vào ma thủ.

Cả tử đỉnh lẫn ma thủ đều vỡ tan, sóng trùng kích quét ngang, đại hán Cực Hà Viện phun máu.

Bạch Tiểu Thuần lại chẳng không tổn hao gì, nhưng trong lòng bừng bừng lửa giận, hét to.

"Tiểu Ô Quy!"

Tiểu Ô Quy hưng phấn nhào vào tay hắn, Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái, nháy mắt tới ngay phía sau đại hán, cầm rùa đen đập xuống.

"Ta cho ngươi thêm đây này!" Bạch Tiểu Thuần vỗ Tiểu Ô Quy vào mặt bên bên kia của đại hán, rồi vỗ tiếp vào ngực, một lèo vỗ hơn mười lần.

Đại hán không ngừng phun máu tươi, phải dùng tới Bản Mệnh đan khí mới lùi ra được, khi nhìn lại Bạch Tiểu Thuần, sự điên cuồng đã bị sự kinh hãi thay thế.

Trên người gã đã có cả chục dấu ấn hình rùa đen...

"Tới đây!" Bạch Tiểu Thuần quát, đang định khoác lác mấy câu, mấy chục thuật pháp đã chen nhau bay tới, sét lửa cuồng phong vòng xoáy hòa vào với nhau, hư không vặn vẹo, Bạch Tiểu Thuần run rẩy vội vàng lùi lại.

Hắn vừa lùi ra, hư không chỗ hắn vừa đứng đã nổ vang, bị đánh tới mức vỡ toang.

"Dữ dằn quá đi, các ngươi ỷ mình đông người, có bản lĩnh từng người tới đấu với ta!" Bạch Tiểu Thuần triển khai Bất Tử Trường Sinh Công,

vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa tiếp tục khiêu khích.

"Đối phó hạng người vô sỉ như ngươi, bọn ta sẽ cùng ra tay, giết ngươi dù có bị phạt, chúng ta cũng không sợ!" Trần Vân Sơn vội tranh lên tiếng trước, củng cố sát ý cho mọi người.

"Trần Vân Sơn!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, cái tên kia từ đầu tới giờ không ngừng ra mặt đối phó với hắn, Bạch Tiểu Thuần đã ghi hận vào lòng, bèn ném Tiểu Ô Quy ra.

"Đập vào miệng hắn, cho hắn câm miệng đi!"

Tiểu Ô Quy hưng phấn bay đi, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Trần Vân Sơn, Trần Vân Sơn biến sắc, muốn né tránh, nhưng nhưng tốc độ không nhanh bằng Tiểu Ô Quy, nên bộp một tiếng, đã bị Tiểu Ô Quy đập thẳng vào miệng, răng cỏ bay hết cả ra, kêu thảm thiết bị hất bay ngược lại.

"Bạch Tiểu Thuần!!" Trần Vân Sơn bất chấp dấu rùa trên mặt, bấm pháp quyết, một tấm màn tinh quang xuất hiện, giúp tốc độ của hắn bạo tăng, xông thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Bạch Tiểu Thuần, Ta Phải Giết Ngươi!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Cút về cho ta!" Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, Hám Sơn Chàng phát động, tốc độ tăng vọt, xông tới ứng chiến với Trần Vân Sơn.

Hai người tốc độ đều cực nhanh, Bạch Tiểu Thuần giơ chân trái, ngón cái đâm vào Trần Vân Sơn, Trần Vân Sơn kêu lên đau đớn, cơ thể vặn vẹo, bị hất bay ra ngoài, trên người xuất hiện những sợi tơ vàng, giống như cấm chế, chúng chui vào trong cơ thể hắn, phong ấn cơ thể.

"Không biết tự lượng sức mình, chỉ một ngón chân của Bạch Tiểu Thuần ta cũng đủ đá bay ngươi!!" Giày chân trái của Bạch Tiểu Thuần rách toang, ngón chân lộ ra, quanh ngón chân có những sợi tơ vàng lóng lánh, hắn ngạo nghễ vỗ vỗ quần áo, thay giày, ho một cái, tiếp tục đào tẩu.

Trần Vân Sơn sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, máu tươi không ngừng phun ra, tu vi trong người đã bị phong ấn, không thể nào vận chuyển được, chỉ còn biết rống lên.

"Chư vị đạo hữu Tinh Hà Viện, hãy bày trận giết chết Bạch Tiểu Thuần, đạo hữu Cực Hà Viện, Đạo Hà Viện, hôm nay người này không chết, sau này làm sao chúng ta thoát được mối nhục này?!"

Tu sĩ Tinh Hà Viện và hai tông kia nhìn nhau, sau đó cùng tỏa tu vi, một tấm lưới tinh không xuất hiện, bay tới quấn Bạch Tiểu Thuần, tốc độ tấm lưới rất nhanh, nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Cùng lúc, bên Cực Hà Viện cũng mịt mù ma khí, một cái phi lâu cực bự xuất hiện.

Phi Lâu dữ tợn rít lên, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tu sĩ Đạo Hà Viện không chịu thua kém, cự nhân khổng lồ cũng xuất kích.

Tấm lưới tinh không bay trước, phi lâu theo sau, cự nhân áp chót, ba tông toàn lực đuổi giết.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. "Các ngươi làm thật à, chỉ là chút chuyện nhỏ, mà sao… lại dùng hết sức lực, quyết giết ta!!"

Bạch Tiểu Thuần hét lên, Bất Tử Trường Sinh Công vận chuyển tới cực hạn, Thiên đạo Kim Đan toàn diện bộc phát, tăng tốc độ lên nhanh.

Dù hắn nhanh, nhưng thần thông tam tông là kết hợp của bao nhiêu người, dĩ nhiên còn nhanh hơn hắn, vù một cái, tấm lưới tinh không đã quấn lấy hắn.

Bạch Tiểu Thuần ứa máu, Phi Lâu đúng lúc tới gần, phun ra một làn băng hàn Ma khí, khiến cả người Bạch Tiểu Thuần cứng ngắc, máu chảy ra miệng cũng hóa thành băng, Cự Nhân tiếp tục tới gần, đánh ra một quyền!

Oanh!

Bạch Tiểu Thuần phun những vụn băng bằng máu tươi, người bay ra ngoài như bị rách, tóc tai bù xù. Hắn nghiến răng, vỗ túi trữ vật, lấy ra một mớ đan dược quăng ra sau lưng.

Những đan dược này mang theo đủ loại hiệu ứng quái dị, thi nhau nổ tung, Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy ra xa.

"Chết tiệt, sao vẫn còn chưa Truyền Tống, lão tổ a, mạng ta sắp không còn rồi!" Bạch Tiểu Thuần ứa nước mắt.

"Sợ cái gì, có ta ở đây, ngươi chỉ cần ném ta ra thôi, không phải chỉ là một cái pháp tướng thôi sao, Quy gia ta không biết đã diệt bao nhiêu cái rồi." Tiểu Ô Quy khinh bỉ.

"Các ngươi ép người quá đáng!!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, Tiểu Ô Quy lại được ném ra.

Oanh!

Tiểu Ô Quy nháy mắt đã xuất hiện trước mặt cự nhân của Đạo Hà Viện, không chút trở ngại bay xuyên thẳng qua, xông tới chỗ tu sĩ Đạo Hà Viện.

Lần này, Tiểu Ô Quy đập vào một nữ đệ tử của Đạo Hà Viện, nữ đệ tử này vốn có khí chất xuất trần thoát tục, lúc này tuy có sát ý, nhưng gương mặt vẫn tuyệt mỹ mê người, thế mà, chỉ bộp một cái, trên mặt ả đã xuất hiện một cái dấu hình rùa đen!

Nữ tử đau đến rơi nước mắt, kêu lên, run run lùi lại, thấy mọi người xung quanh nhìn mình quái dị, thì giật thót, vội rút ra một cái gương, chỉ nhìn thoáng qua một cái, ả đã thét lên thê lương.

“Bạch Tiểu Thuần, ta giết ngươi!!!" Nữ tử điên cuồng, xông tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng Bạch Tiểu Thuần tốc độ nhanh quá, lại da dày thịt béo, cực kỳ linh hoạt.

Còn ả vì tâm tình bị kích động, nên làm ảnh hưởng tới cự nhân do mọi người hợp lực hình thành.

Bạch Tiểu Thuần thấy có hiệu quả, vui vẻ ném Tiểu Ô Quy thêm lần nữa.

Bộp bộp bộp!

Bạch Tiểu Thuần không ngừng ném Tiểu Ô Quy, những kẻ đuổi giết sau lưng hắn liên tiếp có kẻ dính đòn, ngực, bụng, lưng, mông đều có đủ!

Dấu ấn hình rùa đen rất kinh khủng, dù nó đập vào quần áo, thì cũng vẫn xuyên thấu qua quần áo, ấn lên trên da, chẳng những vậy, dấu ấn còn phát sáng, như sợ người ta không nhìn thấy!

Thế nên dù có mặc bao nhiêu lớp quần áo, cũng không cản được Tiểu Ô Quy đóng dấu lên người, có một nữ đệ tử bị nó đóng dấu lên ngực, đau lòng đến mức muốn tự sát, vì ai cũng nhìn thấy từ ngực cô ta có hình một con rùa đen đang lấp lóe sáng...

Dù có người thi triển Pháp bảo phòng hộ để cản, nhưng cũng đều không có hiệu quả, sự khủng bố của Tiểu Ô Quy khiến ai nấy đều phát điên.

Thuật pháp thần thông do họ hợp lực vì tâm tình của họ không ổn định, nên không ngừng bị chấn động, muốn tan vỡ.

"Các ngươi nhiều người, ta đánh không lại các ngươi, nhưng ta có thể làm cho các ngươi buồn nôn tới chết!" Bạch Tiểu Thuần lúc đầu cũng rất kinh hãi, thầm nghĩ Tiểu Ô Quy này hại người ghê quá, nhưng nghĩ lại, mấy kẻ kia đều là kẻ đang đuổi giết chính mình, liền chuyển thành oán hận.

"Này, rùa đen nhỏ, ngươi chắc chắn dấu ấn của ngươi không thể nào chùi đi được?"

"Đương nhiên, ngươi yên tâm, Bán Thần cũng chùi không ra!" Tiểu Ô Quy ngạo nghễ, thấy đằng sau vẫn còn một mớ chưa bị dính dấu ấn của mình, thì kích động.

"Hay lắm, là do bọn chúng quá đáng trước, nên đừng trách ta!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, tóm chặt Tiểu Ô Quy, ném về phía những tu sĩ vẫn còn chưa bị đóng dấu.

Mấy người kia vẫn còn ngần ngừ, vì ai cũng nghĩ dấu ấn này không có lý gì không lau được, quá lắm thì sau khi trở về, dùng ít cách đặc biệt để xử lý là xóa được đi thôi, nếu vẫn không xong, thì còn có các trưởng bối trong tông, nói tóm lại chắc chắn là không làm sao cả, thế nên họ vẫn tiếp tục đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, không có ý dừng lại.

Thế là, sau khi tất cả mọi người đều có dấu ấn rùa đen, thuật pháp thần thông do mọi người tạo thành cũng tan vỡ, tấm lưới tinh không rã trước, sau đó là Phi Lâu, cuối cùng Cự Nhân của Đạo Hà Viện.

Một đám tu sĩ với dấu ấn rùa đen tiếp tục đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, ta thề, ta sẽ giết ngươi!!"

"Chết tiệt, nếu không giết ngươi, ta sẽ không mang họ Lưu!!"

Bạch Tiểu Thuần đã muốn kiệt lực, nhưng phản kích vẫn sắc bén như thường. Những chiêu phản kích của hắn, dù là hắn làm, hay dùng Tiểu Ô Quy, thì cũng đều làm cho người ta điên ruột.

Cũng may, thời gian truyền tống ra khỏi Truyền Thừa chi địa rốt cuộc cũng đã tới!

Những cột sáng truyền tống chiếu xuống, từng người một đều bị ép đẩy đi, vì nếu trong thời gian quy định mà không vào trong cột truyền tống, thì sẽ không ra được nữa, tông môn cũng không có cách nào vào đây cứu họ ra được.

Thế nên, mọi người đành phải dừng đuổi giết, dùng đôi mắt trừng trừng, như muốn róc xương lóc thịt mà nhìn Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần thở phào, nhìn những dấu ấn rùa đen lấp lánh, trong lòng bỗng cảm thấy tự hào và ngạo nghễ.

"Hừ, ai bảo các ngươi chọc ta, ta mà ra tay, bản thân ta cũng phải sợ hãi mà!"

Tiểu Ô Quy nhìn mọi người đầy thỏa mãn và ngạo nghễ, sự đắc ý của nó còn mạnh hơn hẳn so với Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Lão Tổ Cứu Mạng.

Dịch giả: Tiểu Băng

Ngoài miếu thờ, ngoài trận pháp cự thạch, tu sĩ Nguyên Anh bốn tông sốt ruột chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy những cột ánh sáng tuyền tống lấp lóe, từng đệ tử tam tông hiện ra.

Những đệ tử này, người thì trên mặt, kẻ thì trên người, ai cũng có một dấu ấn rùa đen, làm các nguyên anh ngơ ngẩn.

"Các ngươi..." một nguyên anh vừa định hỏi, thì một cột ánh sáng truyền tống lấp lóe, Bạch Tiểu Thuần chạy vọt ra với tốc độ cực nhanh.

Vèo đã tới chỗ ba người Hàn Tông, hét ầm ĩ.

"Giết người, giết người, lão tổ cứu mạng, họ muốn giết ta, suýt chút nữa ta chết mất!"

Hắn vừa nói xong, đệ tử tam tông đã lại nổi điên, bất chấp có trưởng bối ở đó, ào ào xông tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, ta giết ngươi!!" ai nấy chen nhau gầm gào, mấy chục tu sĩ và ùa lên làm các nguyên anh cũng phải thất kinh.

Ba người Hàn Tông sầm mặt, ngay trước mặt họ mà còn dám có ý đòi giết Bạch Tiểu Thuần, vậy có thể tưởng tượng, trong Truyền Thừa chi địa, Bạch Tiểu Thuần nhất định là đã phải trải qua tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

"Hừ!" Xích Hồn hừ một tiếng, chân dậm mạnh xuống đất, một cơn cuồng phong bốc lên, quét văng đám tu sĩ tam tông.

"Bạch Tiểu Thuần là Nghịch Hà Tông thiếu tổ chúng ta, ai dám giết hắn?!" Xích Hồn trừng mắt, vô cùng khí thế, tu sĩ tam tông dù đều là thiên kiêu, nhưng cũng chỉ là Kết Đan, không thể nào địch nổi Xích Hồn, nên đều bị lão trấn áp, người ngợm run rẩy.

Bạch Tiểu Thuần núp sau lưng ba người Xích Hồn, vô cùng cảm động, cảm thấy thời gian trải qua sống chết trong Truyền Thừa chi địa của mình cũng đáng giá.

"Đạo Hà Viện, Cực Hà Viện, Tinh Hà Viện, các ngươi cho Nghịch Hà Tông ta một câu trả lời!" Hàn Tông âm trầm, nhìn tam tông Nguyên Anh tu sĩ.

Phong Thần Tử kéo Bạch Tiểu Thuần lên, đặt một tay lên vai hắn, kiểm tra thương thế của hắn, song chỉ sau một thoáng, lão đã cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt thâm sâu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy ánh mắt này thì hiểu ngay, mặt trở nên trắng bệch, kêu một tiếng, cắn mạnh vào lưỡi, phun máu ra ngoài.

"Họ... rất độc ác... Muốn giết ta... Ta... Ta..." Bạch Tiểu Thuần như sắp tắt hơi, ôm lấy ngực, chỉ vào tu sĩ tam tông.

Tu sĩ tam tông thấy vậy, cơn giận vừa nén xuống lại bùng lên, trong Truyền Thừa chi địa, Bạch Tiểu Thuần da dày thịt béo, tốc độ như hỏa tiễn chả thua gì một con thỏ có đến sáu chân... đã bị trúng mấy đòn của họ, xong chẳng ăn thua gì, vẫn la hét cười cợt rất vui vẻ.

Vậy mà bây giờ, vừa nói bị thương là lập tức bị thương...

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi..." một tu sĩ gầm lên, song chưa kịp kể lại mọi chuyện, đã bị lão giả tóc bạc áo bạc của Đạo Hà Viện quát.

"Câm miệng!"

Tiếng quát ầm vang như tiếng sấm, làm đám đệ tử đều run rẩy im phăng phắc, tỉnh táo lại ngay.

"Việc này Đạo Hà Viện ta trong một tháng tất sẽ cho Nghịch Hà Tông một câu trả lời hợp lý, ba vị đạo hữu, chuyện chúng ta đã thương lượng, mong rằng sau khi các ngươi trở về, mau chóng thương thảo, cho chúng ta một câu trả lời." Lão già tóc bạc cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, liếc xéo Bạch Tiểu Thuần, phất tay áo, dẫn người Đạo Hà Viện rời đi.

Dấu ấn rùa đen trên người đám đệ tử, lão vốn không hề để mắt...

Tu sĩ nguyên anh của Cực Hà Viện cũng nói vài câu, hứa hẹn sẽ cho câu trả lời vân vân, cũng rời đi, cuối cùng là Tinh Hà Viện, mặt khó coi của tóc đỏ lão giả vốn không còn từ nào mô tả ra được...

Lão oán hận trừng mắt nhìn đám đệ tử Tinh Hà Viện, quay người định chạy, thì Phong Thần Tử đã chặn ngang.

"Đạo hữu, Tinh Vẫn Thạch, trong vòng một tháng ngươi phải đưa tới!"

"Chỉ là Tinh Vẫn Thạch thôi, lão phu không tới mức đổi ý!" Tóc đỏ lão giả không quay đầu lại, hừ một tiếng, dẫn đệ tử rời đi.

Ba người Hàn Tông quay sang nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ôm ngực, mặt trắng bệch, đầy đáng thương nhìn ba vị lão tổ.

"Lão tổ, ba người không biết đâu, ta ở trong đó thảm lắm, chỉ còn xém chút xíu nữa là ta không còn được gặp lại ba người nữa, Nghịch Hà Tông thiếu tổ, sẽ phải đổi thành người khác đó."

Ba người Hàn Tông dở khóc dở cười, Xích Hồn lên tiếng.

"Ngươi đã làm như thế nào?"

"A? Ta đâu có biết, họ vừa trông thấy ta là lập tức nhào tới đòi đánh đòi giết, ta đau lắm á..." Bạch Tiểu Thuần vừa nói tới đó, Hàn Tông đã vội ho một tiếng.

"Chúng ta hỏi chuyện ấn kí!"

"Ấn ký hả, không phải ta nói phét đâu, ta vừa vào đó, đấm ấn kí đó nhìn thấy ta, là tựa như nhìn thấy người đứng đầu thiên mệnh vậy, ào ào đua nhau bay hết về phía ta, ta xua đi cũng không được, đau cả đầu!" Bạch Tiểu Thuần khoe khoang vỗ ngực, vô cùng đắc ý, nhưng nói xong, thấy ba lão tổ đều im lặng, thì chột dạ, không biết chuyện gì đã xảy ra, bè ngập ngừng dò hỏi.

"Vậy… ta đã lập công đúng không? Tất cả ấn kí ta đều lấy hết, trong đầu ta còn xuất hiện một thứ đồ chơi gọi là Nhân Sơn Quyết nữa."

Ba người Hàn Tông nhìn nhau, bật cười ha hả, họ không cần biết Bạch Tiểu Thuần lấy ấn kí bằng cách nào, vì kiểu gì, thì Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn là người của Nghịch Hà Tông!

"Đâu chỉ là lập công, ngươi đã lập được đại công!!" Phong Thần Tử cười vang, Bạch Tiểu Thuần nghe vậy thở phào, cười càng thêm đắc ý.

"Đi, chúng ta quay về tông!" Hàn Tông đầy kích động, nhìn Bạch Tiểu Thuần vô cùng tán thưởng, dẫn mọi người bay lên thông thiên chiến thuyền, quay về Nghịch Hà Tông.

Trên đường quay về Nghịch Hà Tông, Bạch Tiểu Thuần mới biết mình vừa lập được một công lao rất lớn, lớn không tài nào tả được, giúp tông môn chiếm trọn mười thành tài nguyên, điều này có nghĩa ba tông kia trong một khoảng thời gian quy định phải nhả trả lại tất cả tài nguyên lần trước họ được phân phối, đưa cho Nghịch Hà Tông.

Đây là nguyên tắc do Tinh Không Đạo Cực Tông định ra, ba tông họ lại là người khởi xướng lần vào truyền thừa chi địa này nên họ phải chịu, hơn nữa, Nghịch Hà Tông còn thắng được một khối Tinh Vẫn Thạch.

Tất cả những chuyện này đều giúp Nghịch Hà Tông tăng thêm thực lực.

Mọi chuyện trên đời, đều lấy tài nguyên làm điều kiện, Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện cũng là như vậy, dù chỉ giữ lại được một phần tài nguyên, thì cũng đã khá khẩm hơn Nghịch Hà Tông hiện nay rất nhiều.

Chuyện quan trọng nhất với Nghịch Hà Tông hiện giờ là làm sao có được thiên nhân, nếu có đủ tài nguyên, việc ba người Xích Hồn tấn chức Thiên Nhân, cũng là chuyện ở trong tầm tay!

Như thế, mới giúp Nghịch Hà Tông có được tư cách lên tiếng trong trung du Tu Chân Giới!

Chuyện thương lượng chia phần, tính toán lẫn nhau với ba tông kia thế nào, Bạch Tiểu Thuần không rành, cũng không quan tâm, giao cho ba lão cáo già Hàn Tông là ổn thỏa nhất.

"Những chuyện đó ngươi không cần bận tâm, chuyện quan trọng nhất hiện giờ của ngươi là phải đi cảm ngộ Nhân Sơn Quyết, nó là một trong ba trăm bí truyền của Tinh Không Đạo Cực Tông!"

"Nhân Sơn Quyết này nếu tu thành công, sẽ giúp ngươi có được chiến lực vô cùng kinh người!" Hàn Tông không ngừng dặn dò, Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy về phòng mình trong chiến thuyền.

Hắn bắt đầu lôi pháp quyết Nhân Sơn Quyết trong đầu ra xem, mới thấy công pháp này yêu cầu điều kiện tu luyện vô cùng hà khắc, và cũng vô cùng khó.

Phải tới những địa phương đặc biệt mới tu luyện được, mà những chỗ như thế... theo như miêu tả trong tin tức, chỉ có ở một nơi tên là Hải Giang Chi Nhai trong Tinh Không Đạo Cực Tông mới phù hợp.

Bạch Tiểu Thuần buồn bực, nhưng đành bó tay, đi ra khỏi phòng, không ngờ đã nhìn thấy Nghịch Hà Tông sơn môn ở phía xa!

Huyết Tổ chi thân đứng sừng sững, Không Dong Tà Thụ với khí tức âm trầm, bốn dãy sơn mạch như bốn con rồng giao vào với nhau, tạo thành...

Nghịch Hà Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Họ Đang Hô Tên Ta

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần đi không lâu, cả Nghịch Hà Tông đều đã biết hắn đi đâu, mọi người chìm trong im lặng, chờ đợi kết quả.

Họ đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho kết quả xấu nhất, tuy trong lòng ai cũng hy vọng sẽ xuất hiện kỳ tích.

Song bây giờ, Bạch Tiểu Thuần và ba vị lão tổ trở về, tin tức Nghịch Hà Tông chiếm hết mười thành tài nguyên, nghiền ép tam tông đã được truyền ra, cả tông môn đều sôi trào.

Lúc chiến thuyền trở về, cả tông môn bùng lên tiếng hoan hô vang dậy trời đất.

"Bạch sư huynh uy vũ!"

"Thiếu tổ quyền đánh Tinh Hà, chân đá Cực Hà, vô địch thiên hạ!"

...

Những tiếng hoan hô như sấm dậy khiến Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động.

"Họ đang hô tên ta!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi kéo áo Hàn Tông.

Hàn Tông vội ho một tiếng, không trả lời, rút tay áo về, cùng Phong Thần Tử và Xích Hồn đi về Nghịch Hà sơn.

Bạch Tiểu Thuần vội vang bay ra, nhìn cả tông môn sôi trào, hoan hô tên hắn, nghĩ mình không nên ra vẻ lạnh lùng ngạo mạn, mà nhất định phải hòa ái dễ gần, để cho mọi người vui vẻ, thế là hồ hởi bay thẳng về phía có nhiều đệ tử nhất.

Mấy ngày sau đó, Bạch Tiểu Thuần không ngừng khoe khoang kể lại chuyện trong Truyền Thừa chi địa, đủ loại phiên bản được tung ra, lan truyền khắp Nghịch Hà Tông, song trong phiên bản nào, hắn cũng miêu tả mình thành một người anh hùng khí khái, uy vũ bất phàm, chỉ có một mình mà áp chế bao nhiêu là người.

Bạch Tiểu Thuần trở thành người được sùng bái nhất, hắn chỉ nhìn nữ đệ tử nào đó cười, mà nữ đệ tử đó lại kích động đến mức hôn mê bất tỉnh.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cuộc đời này thực là tươi đẹp, cả bầu trời, cả mặt trời cũng đang cười tươi với hắn...

Thiết Đản cũng được thơm lây, hôm nào cũng thấy nó diễu võ dương oai bay tới bay lui.

Mãi tới cả nửa tháng sau, mọi việc mới dần lắng xuống, Bạch Tiểu Thuần cũng thu tâm, nhớ tới chuyện ở Truyền Thừa chi địa, hắn càng thêm để tâm tới tu vi của mình.

"Ta phải mạnh hơn một chút nữa..." Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bế quan, tu hành Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết và Bất Tử Cân.

Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vô cùng thâm ảo, Bạch Tiểu Thuần phải chạy tới hỏi Hàn Tông mới mò được một chút đầu mối.

"Lấy pháp ngưng hàn, lấy hàn dưỡng niệm..." Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, dựa theo khẩu quyết, hóa giọt Thông Thiên hà trong người thành băng hàn.

Thời gian dần qua, quanh người hắn bắt đầu xuất hiện hàn khí, hàn khí không ngừng tản ra, khiến quanh động phủ và quanh người Bạch Tiểu Thuần đều bị phủ một lớp sương trắng.

Qua mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần mới mở mắt, cảm thấy mình đã hiểu được tinh túy của Hàn Môn dưỡng niệm.

"Trước ngưng hàn, lại dưỡng niệm, hàn..." Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải, nhìn ngón tay, trên ngón tay hắn từ từ xuất hiện một tầng sương trắng.

"Hàn khí vẫn còn chưa đủ, theo phân chia trong Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, hàn khí chia làm bốn tầng, là hạ hàn, trung hàn, thượng hàn, chí hàn!"

"Hạ hàn, ngưng tụ hàn khí thành hình ảnh, là phương pháp tạo ra băng hàn, trung hàn, làm cho phạm vi ngàn trượng nháy mắt đóng băng, thượng hàn, phạm vi trong vòng vạn trượng đều phải biến thành băng, biến thành hàn kính, tạo ra hình ảnh phân thân!"

"Chí hàn... là đóng băng được... Thông Thiên Hà trong một phạm vi nhất định!" trong mắt Bạch Tiểu Thuần đầy kỳ vọng, ngờ cảnh mình đóng băng Thông Thiên Hà, dù chỉ là một khu vực nhỏ, thì nhất định cũng sẽ làm mọi người phải hoảng sợ.

"Ta bây giờ, hạ hàn cũng còn chưa tới." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, biết việc này không gấp được, mà phải từ từ để bản thân hòa tan nước thông thiên hà, tích lũy hàn khí.

Hàn khí này sẽ được tích vào trong Thiên Đạo kim đan, khiến kim đan trở thành một thế giới băng, khi ấy, cũng tương đương hắn đạt tới trình độ Kim Đan cảnh đỉnh phong.

"Không biết phải tới lúc nào..." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nhưng không hề vội, tuổi thọ của hắn bây giờ đã hơn cả ngàn năm, cần gì nóng nảy.

Thế nên hắn chuyển sang tu hành Bất Tử Cân, tu ngón chân thứ hai của bàn chân trái...

Tu luyện xong, Bạch Tiểu Thuần lại ngờ Nghịch Hà Đan. Hiện giờ hắn đã nắm được quy trình luyện chế, song vấn đề sinh cơ lại chưa tìm ra được cách nào giải quyết.

Hắn đã thử nhiều lần, nhưng chưa có một lần thành công.

Cái chính nằm ở chỗ không ngưng tụ ra được sinh cơ từ trong nước của Thông Thiên hà.

"Chắc là vì tu vi của mình không đủ sức cô đọng sinh cơ từ nước của Thông Thiên Hà." Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu, quyết định lại chuyển hướng về lấy sinh cơ từ bên ngoài.

Hắn liếc túi trữ vật, hắn đã nghĩ ra được một nơi có thể cung cấp sinh cơ tràn trề..

Đó chính là... Tiểu Ô Quy!

Với đặc tính Bất Tử Bất Diệt của nó, sinh cơ không phải là vấn đề, chỉ là e rằng tiểu Ô Quy sẽ không ngoan ngoãn nghe lời... thế nên Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị tài liệu luyện chế một lò thuốc mê siêu cấp.

Chuyện này cơ hội chỉ có một lần, nếu tiểu Ô Quy nuốt đan dược vào mà thành công thì không sao, nhưng nếu không thành công, hay bị phát hiện, thì… với tính tình của tiểu Ô Quy, hắn nhất định sẽ bị trả thù.

"Đau đầu thật." Bạch Tiểu Thuần thở dài, suy nghĩ hồi lâu, nghiến răng, bắt đầu luyện chế, hiện tam tông đã đưa tài nguyên tới, trong đó có rất nhiều linh dược thất truyền, hắn phải đi vơ vét một phen mới được.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần tu hành và luyện dược, ở trung du `tu chân giới, dù tam tông đã cố hết sức giấu kín, nhưng chuyện ở Truyền Thừa chi địa quá lớn, nên vẫn bị rò rỉ ra ngoài, hơn nữa còn lan truyền rất nhanh, cả trung du Tu Chân Giới đều biết.

Khi biết Nghịch Hà Tông chỉ có một mình thiếu tổ Bạch Tiểu Thuần tham dự, vậy mà nghiền ép mấy chục thiên kiêu của tam tông, lấy được toàn bộ ấn ký, còn được ban công pháp Nhân Sơn Quyết, cả trung du Tu Chân Giới đều bị kinh động.

Tất cả những gì liên qua tới Bạch Tiểu Thuần, mọi chuyện từ hồi hắn sinh ra tới giờ, đều bị người ta điều tra rành mạch.

Mười mấy tuổi lên núi, bái nhập Linh Khê Tông, ở Lạc Trần sơn mạch thề sống chết cũng bảo vệ đồng môn, đứng hạng nhất trong kỳ thí luyện hai bờ nam bắc, là quái tài luyện dược, lẻn vào Huyết Khê Tông, trở thành Huyết Tử, trở thành Huyết Tổ, khi hai tông đại chiến, bằng sức một mình, khiến hai tông nhập vào với nhau, nuốt Huyền Khê, Đan Khê, trở thành Nghịch Hà Tông thiếu tổ!

Mỗi thành tựu của hắn đều khiến người ta phải hoa mắt và khiếp sợ, không ngờ tất cả lại đều xảy ra trên người Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ trong một thời gian ngắn, cái tên Bạch Tiểu Thuần đã trở thành vang dội, hiển hách ở khắp trung du Tu Chân Giới.

Có điều, những thứ người ta tra ra được cũng là những gì hiện giờ Nghịch Hà Tông muốn cho người ngoài biết, chứ trước đây Nghịch Hà Tông hoàn toàn che giấu.

Cùng lúc đó, còn có một việc cũng làm cho trung du Tu Chân Giới kinh động, ấy là chuyện trong Truyền Thừa chi địa... tất cả các thiên kiêu Kết Đan của cả ba tông đều bị đóng một dấu ấn rùa đen lên mặt hoặc lên người.

Ấn kí này nhìn sống động như thật, cứ đến tối chúng lại còn phát sáng, dù có mặc bao nhiêu lớp quần áo, bao nhiêu pháp bảo che giấu, phòng hộ, cũng không ngăn được ánh sáng của nó, khiến ai cũng nhìn thấy nó, rành mạch...

Việc này trở thành việc lớn, là bởi vì tam tông đã làm đủ mọi cách, mọi chiêu, nhưng không ai giải quyết được dấu ấn đó, ngay cả tu sĩ nguyên anh cũng đã ra tay, nhưng kết quả cũng đều thất bại, làm oanh động tới cả lão tổ thiên nhân.

Chết người ở chỗ, thiên nhân lão tổ của tam tông cũng ra tay, nhưng cuối cùng cũng đành chịu thua, thế nên mới khiến việc này truyền khắp cả Tu Chân Giới.

Những tu sĩ Kết Đan kia ai cũng khóc không ra nước mắt, càng thêm hận Bạch Tiểu Thuần, tất cả đều quyết định bế quan, không ai dám ra ngoài, mang dấu ấn rùa đen ra ngoài so với bị giết còn khó chịu hơn.

Dấu ấn rùa đen của Bạch Tiểu Thuần trở nên vô cùng nổi tiếng, lừng danh đáng sợ, không ai dám còn ý định tới trêu vào hắn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tam Tức Nghịch Hà Đan!

Dịch giả: Tiểu Băng

Đạo Hà Viện, Cực Hà Viện và Tinh Hà Viện, đều lần lượt tới Nghịch Hà Tông.

Sau khi thương lượng, trừ Tinh Hà Viện là Nghịch Hà Tông không hề cho thỏa hiệp, Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện đều đàm phán thành công, tuy cũng bị Nghịch Hà Tông đòi hỏi rất nhiều, cũng phải kí một số ước định kềm chế, nhưng vẫn là không phải nhả ra quá nhiều tài nguyên trước đã lấy, hai bên đều lùi một bước, nhường nhịn lẫn nhau.

Kết quả này cũng khiến mối quan hệ của Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện với Nghịch Hà Tông trở nên hòa hoãn hơn, dù sao giữa hai bên vốn cũng chẳng có thù hận gì, chỉ là chút bài xích người từ ngoài tới theo bản năng mà thôi.

Song qua chuyện này, sự bài xích cũng đã giảm đi rất nhiều.

Duy chỉ có Tinh Hà Viện là Nghịch Hà Tông không đồng ý châm chước, vì nếu tha cho Tinh Hà Viện, chuyện đòi tái phân phối tài nguyên sẽ lại tiếp tục phát sinh.

Vì Nghịch Hà Tông chiếm thế thượng phong, lại thêm quy tắc của Tinh Không Đạo Cực Tông áp chế, Tinh Hà Viện đành phải chịu đựng, chẳng những phải nộp lại hết tài nguyên, còn phải trả cược Tinh Vẫn Thạch.

Quan hệ của hai tông cũng trở thành cừu địch.

Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện rất khoái chuyện này, họ đều là cáo già, đều hiểu đây là Nghịch Hà Tông đang muốn chứng tỏ với mọi người, họ không hề sợ chiến tranh, cũng đồng thời trấn an Đạo Hà Viện và Cực Hà Viện, cho họ nhìn thấy bố cục mà họ muốn thấy.

Song tất cả những việc này chẳng ảnh hưởng gì tới Bạch Tiểu Thuần, sau khi vơ vét tài nguyên của tông môn, hắn lập tức đi tìm dược thảo.

Nghịch Hà Tông không từ chối bất kì yêu cầu gì của Bạch Tiểu Thuần, hắn kiếm được một số linh thảo quý hiếm đã từng bị liệt vào danh sách thất truyền, để chế tạo thuốc mê.

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bế quan luyện dược, trong quá trình luyện, hắn cũng tập sao cho lời nói miệng và suy nghĩ trong đầu hoàn toàn khác nhau.

Chính là để lừa tiểu Ô Quy...

Mẻ luyện này kéo dài một tháng, một ngày nọ, Bạch Tiểu Thuần kích động nhìn hai viên đan dược màu trắng to cỡ móng tay, vô cùng phấn khởi.

Hai viên đan dược này nhìn không ra phẩm giai, nhưng nếu để gần nó mà hít ngửu, sẽ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều nở ra thư giãn, vô cùng thư thái, y như đan dược quý hiếm.

Đây chính là vì trong lúc luyện, Bạch Tiểu Thuần đã lấy một loại dược thảo rất quý bọc ở lớp ngoài, giúp viên đan dược trông rất mượt mà thơm tho, khiến người ta phải thèm nhỏ dãi.

Còn bên trong ư, nó hoàn toàn chính là một thứ mê dược tuyệt thế!

Bạch Tiểu Thuần ngắm nghía linh dược, hít lại hít, suy nghĩ xem làm sao lừa được cho tiểu Ô Quy, cách thức bình thường đương nhiên là không được, còn phải phòng ngừa sau này tiểu Ô Quy trả thù.

Bạch Tiểu Thuần giả bộ thì thào.

"Linh dược này trân quý, thế gian hiếm có, mùi vị nhất định cũng tuyệt ngon, mình thực không nỡ ăn, hay là để dành tới lúc nào quan trọng nhất hẵng dùng, mới không uổng phí đã dùng bao nhiêu tiên thảo thất truyền để luyện, ưm, quả là hai viên... Tuyệt thế Linh dược!" Bạch Tiểu Thuần cẩn thận bọc lấy hai viên linh dược, bỏ vào trong bình nhỏ, bên ngoài đánh cực nhiều tầng phong ấn, xong mới cất vào trong túi trữ vật.

Ngồi một lúc, lại ra vẻ lo lắng, vội vội vàng vàng lôi ra nhìn nhìn ngó ngó, thấy vẫn còn đủ hai viên mới áp chặt vào trong ngực, đi tới đi lui, tựa hồ vẫn không yên lòng, nghiến răng lại gia tăng thêm mấy tầng phong ấn nữa, mới lại cất vào.

Mấy ngày sau đó, hôm nào hắn cũng lôi ra xem không biết bao nhiêu lần, kiểm tra xem có bị mất viên nào hay không, cứ chừng hết một nén nhang lại kiểm một lần...

Sau mấy ngày, hắn mới giãn bớt thời gian kiểm tra thành một canh giờ một lần, qua thêm mấy ngày nữa, Bạch Tiểu Thuần mới cố định mỗi hai canh giờ lại lấy ra một lần, kiểm tra kĩ lưỡng, vẻ mặt đầy say mê.

"Hừ hừ, tiểu Ô Quy a tiểu Ô Quy, nếu ngươi vẫn còn tí tính hiếu kì, chắc chắn ngươi sẽ bị trò của ta mê hoặc, tới lúc đó… hừ hừ." Bạch Tiểu Thuần mỗi một lần mở bình thuốc, trong lòng đều nhủ thầm câu ấy. Mười ngày sau, hắn lại mở túi ra kiểm tra, mới liếc qua một cái, hắn đã giật mình.

Vì đan dược đã bị mất đi một viên!

Bạch Tiểu Thuần vội cố hết sức kềm chế sự kích động, sợ đây là tiểu Ô Quy đang thăm dò, nên giả bộ mình kinh ngạc và khiếp sợ, mở banh hết cả túi trữ vật ra, điên cuồng tìm kiếm, nhưng tìm cả buổi, cũng không tìm được, Bạch Tiểu Thuần mở cả con mắt thứ ba, dùng toàn lực, sức mạnh Thiên Đạo Kim Đan cũng lôi ra dùng nốt.

Con mắt thứ ba của Bạch Tiểu Thuần chiếu ánh sáng tím, lục tìm mọi ngõ ngách trong động phủ, cuối cùng, ở một khu vực mép của túi trữ vật, hắn nhìn thấy Tiểu Ô Quy đã được rút nhỏ lại tới mức mắt thường không thể nào nhìn thấy!

Túi trữ vật, sở dĩ có thể trữ vật, là bởi vì trong đó có không gian riêng, bên trong không gian này vẫn có những khu vực mà mắt thường không thể nào nhìn thấy tới, hồi trước Bạch Tiểu Thuần cũng đã tìm tòi sục sạo những khu vực đó nhưng không tìm thấy gì, nhưng bây giờ hắn lại tìm thấyđược tiểu Ô Quy!

Tiểu Ô Quy đã hôn mê, đầu thò ra căng cứng, tứ chi và đuôi cũng thò hết ra ngoài, không nhúc nhích...

Bạch Tiểu Thuần cười khoái trá, biết mình tìm được tiểu Ô Quy là bởi vì nó đã hôn mê, chứ nếu không cả Thông Thiên Pháp Nhãn cũng đừng hòng mà nhìn thấy.

Hắn cẩn thận lôi tiểu Ô Quy ra ngoài, vừa ra khỏi túi trữ vật, tiểu Ô Quy lập tức phình ra trở về kích thước bình thường. Bạch Tiểu Thuần lập tức túm lấy nó, ra sức mà lắc, đầu, đuôi và tứ chi của nó lại đập đùng đùng vào mai…

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, lay lắc hết sức lực, để trả thù tiểu Ô Quy.

"Ngươi dám mắng ta này!"

"Dám lôi cá sấu tới này!"

"Đi khiêu khích cóc này!"

"Hại ta bị người ta đuổi giết này!"

Bạch Tiểu Thuần mắng một câu, lại lắc liên tay đùng đùng một tràng, từ tiểu Ô Quy bắt đầu tỏa ra mùi thơm mà đã lâu Bạch Tiểu Thuần không còn được ngửi thấy.

Mùi thơm này khiến Bạch Tiểu Thuần hồi tưởng và cảm khái, nhìn tiểu Ô Quy, sợ nó bất thần tỉnh lại, nên lập tức lấy lò đan, ném tiểu Ô Quy vào trong lò, lại đổ vào rất nhiều nước Thông Thiên hà, ngưng khí định thần, bắt đầu luyện chế Nghịch Hà Đan!

Thời gian cấp bách, không biết tiểu Ô Quy lúc nào tỉnh lại, lại lo sau này bị nó trả thù, nên lần này, tốc độ luyện dược của Bạch Tiểu Thuần tăng nhanh chưa từng có.

Ba ngày sau, cả lò đan rực một màu đỏ thẫm, sau một tiếng nổ, nắp lò tung ra, tiểu Ô Quy bay văng ra ngoài, một viên đan dược gần như trong suốt bay ra, nó như có linh trí, muốn bay đi chạy trốn.

Ngay khi đan dược xuất lò, bầu trời của Nghịch Hà Tông hoàn toàn biến đổi, gió nổi mây vần, mây mù cuồn cuộn, xuất hiện kiếp lôi!

Một tia sét to nổ vang, đánh xuống động phủ của Bạch Tiểu Thuần, cả động phủ nổ bung, Bạch Tiểu Thuần vội tóm lấy tiểu Ô Quy quăng vào túi trữ vật, mở Thông Thiên Pháp Nhãn vội vàng đuổi theo viên đan dược.

Các tu sĩ nguyên anh của tông đều đã bay ra, ai nấy ngơ ngác, kinh hãi không biết đang xảy ra chuyện gì, dù sao, chuyện có thể khiến xuất hiện lôi kiếp đều đương nhiên không phải là chuyện nhỏ.

"Lão tổ, bố trí trận pháp, ta luyện ra Nghịch Hà Đan, nó sống, muốn chạy trốn!!" Bạch Tiểu Thuần rống to đầy lo lắng, Hàn Tông run người, hai mắt trợn to, hét lớn một tiếng, tu vi tản ra, áp chế bốn phương.

Con khỉ từ đâu xuất hiện, tốc độ cực nhanh, vượt qua Bạch Tiểu Thuần, đuổi theo viên đan dược.

Các lão tổ hè nhau vào, viên đan dược cuối cùng cũng bị lão khỉ tóm được, lôi kiếp cũng bị các tu sĩ nguyên anh giải quyết.

"Đây là... Tam Tức!" Lão Khỉ kích động, cầm đan dược đặt lên mũi ngửi.

"Cũng được, cho dù Tam Tức, cũng là có dùng!" Lão Khỉ hít sâu, nhìn Bạch Tiểu Thuần tán thưởng và cảm kích, nhoáng một cái vọt đi.

Bạch Tiểu Thuần buồn bực, đan dược là mình luyện ra, kiểu gì cũng phải cho mình liếc mắt nhìn một cái chứ, đằng này lại cứ thế bị mang đi, hắn quay sang nhìn Hàn Tông lão tổ đang định càm ràm, thì một luồng uy áp kinh người từ trên trời áp xuống, một giọng nói vang rền như sấm sét, khiến tất cả tu sĩ trong tông run rẩy vì sợ.

"Thực là thú vị, bổn tọa vừa mới tới Nghịch Hà Tông, lại gặp được đan dược sinh ra Lôi Kiếp!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Con Tin!

Dịch giả: Tiểu Băng

Theo thanh âm hàng lâm, một đồng tử mặc trường bào màu đỏ xuất hiện trên bầu trời, từng bước một đi xuống, hắn càng tới gần, áp lực thiên uy càng dữ dội.

Thông Thiên Hà gợn sóng, cây cỏ oằn cúi xuống.

Đám Hàn Tông nhìn đồng tử đầy kiêng kị.

Không Dong Tà Thụ khẽ run lên.

"Thiên Nhân..." Hàn Tông thì thào, cả tu chân giới khổng lồ của đôngmạch, trở thành Thiên Nhân cảnh dưới hình dạng đồng tử chỉ có một người...

Người này là một trong ngũ đại Thiên Nhân của Tinh Không Đạo Cực Tông, Lý Nguyên Thiên!

"Bái kiến Lý tiền bối!" ba người Hàn Tông nghiêm cẩn cúi xuống.

Bạch Tiểu Thuần căng thẳng. Đây là lần đầu tiên hắn gặp Thiên Nhân, thiên uy thực là mạnh mẽ, khiến tất cả thế giới đều bị áp chế, tim hắn đập thình thịch, nhịn không được nhìn trộm mấy lần, cảm thấy đồng tử này còn không cao bằng mình mà lợi hại ghê gớm.

Đồng tử giống như cười mà không phải cười lướt qua Bạch Tiểu Thuần, không nói gì, khẽ vung tay áo.

"Hàn Tông, ba người các ngươi dẫn đường tới đại điện, bổn tọa có chuyện quan trọng cần thông báo!"

Ba người Hàn Tông cung kính dẫn đường, dẫn đồng tử bay tới Nghịch Hà sơn đại điện, các Nguyên Anh khác theo sau, cả Nghịch Hà Tông đều im phăng phắc, thấp thỏm không biết Thiên Nhân Tinh Không Đạo Cực Tông tới đây để làm gì.

Bạch Tiểu Thuần càng hồi hộp, hắn cảm thấy đồng tử kia lúc nhìn hắn vẻ mặt rất không bình thường. Hắn trở về động phủ, mở túi trữ vật, thấy Tiểu Ô Quy vẫn còn đang ngủ say mới yên tâm, cẩn thận nhét nó trở lại chỗ cũ nơi đã tìm thấy nó.

"Như thế dù sau khi tỉnh nó phát hiện có chuyện, ta cũng có thể chối biến mình không biết." Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, lại hồi hộp nhìn về phía đại điện.

Trong Nghịch Hà sơn đại điện, đồng tử Lý Nguyên Thiên ngồi trên cao, ba người Hàn Tông đứng dưới, các tu sĩ Nguyên Anh khác đều ở bên ngoài cửa.

"Nghịch Hà Tông ngươi và bổn tọa có chút duyên phận, Không Hà Viện này ngày trước cũng là do lão phu ra tay, diệt bớt đi chiến lực của nó." Đồng tử nhàn nviên lên tiếng.

"Nên bây giờ đương nhiên cũng là lão phu ra mặt, báo cho các ngươi biết chút quy củ của trung du Tu Chân Giới."

"Trong trung du Tu Chân Giới, dưới Tinh Không Đạo Cực Tông ta có bốn đại tông môn, mỗi đại tôngmôn đều cứ sau một khoảng thời gian là phải đưa một người quan trọng của tông lên đại tông chúng ta để làm con tin!"

"Bổn tọa lần này tới là để đưa con tin của Nghịch Hà Tông ngươi về Tinh Không Đạo Cực Tông."

Ba người Hàn Tông biến sắc, ngẩng phắt đầu lên.

"Con tin?" Hàn Tông sững sờ, đây là lần đầu tiên ông nghe thấy việc này, nhưng nghĩ lại thấy cũng là chuyện đương nhiên. Bốn tông đối với Tinh Không Đạo Cực Tông thực ra có khác gì là chư hầu một phương.

"Chúng ta nhất định sẽ chọn ra một người để làm con tin với tốc độ nhanh nhất!" Phong Thần Tử hít sâu, lão biết Thiên Nhân đã đến, việc này không thể nào từ chối được, và cũng không có khả năng từ chối.

"Không cần chuẩn bị, lão phu đã chọn được một người, chính là Bạch Tiểu Thuần." Đồng tử bình thản, ba người Hàn Tông giật thót.

Cùng lúc, đồng tử cũng tản thần thức, quét ngang một vòng Nghịch Hà Tông.

Trừ chỗ của Chân Linh nữ anh là hắn không dám chọc vào, còn lại bất kì chỗ nào hắn cũng nhìn thấy. Nhưng mà, khi nãy lão khỉ xuất hiện thì lão lại không cảm ứng được.

"Ồ? Cô bé này thể chất thực đặc biệt... nó cũng làm con tin! Các ngươi có thể thông báo xuống như thế. À, mỗi con tin có thể dẫn tối đa năm đệ tử khác cùng thế hệ ở trong tông làm người vệ đạo, cùng đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông ta để tu hành."

Đồng tử khẽ phất tay, trước mặt mọi người xuất hiện gương mặt một nữ tử, Công Tôn Uyển Nhi!

Ba người Hàn Tông thầm kêu khổ, họ không thèm để ý Công Tôn Uyển Nhi, dù họ không hề biết thể chất và tư chất của Công Tôn Uyển Nhi, nhưng họ đều để ý Bạch Tiểu Thuần.

"Tiền bối..." Phong Thần Tử chần chừ.

"Hửm? Muốn từ chối?" Không đợi Phong Thần Tử nói xong, đồng tử đã lạnh lùng nhìn Phong Thần Tử, làm cả người Phong Thần Tử lạnh toát.

"Tiền bối có chỗ không biết, Bạch Tiểu Thuần tuy là thiếu tổ tông ta, nhưng tính cách bất hảo, tuyệt không phải con tin lý tưởng để người chọn lựa, vãn bối lo hắn tới quý tông sẽ gây ra chuyện." Hàn Tông vội lên tiếng thay.

"Đúng vậy, tiền bối, Bạch Tiểu Thuần này chẳng những bất hảo, mà còn rất thích luyện dược, mà mỗi lần hắn luyện dược đều gây ra sự cố, hết ôn dịch, lại mưa a xít gây tai họa bốn phương, làm cả tông môn gà chó không yên, nếu hắn tới Tinh Không Đạo Cực Tông, e sẽ lại trở thành mầm tai vạ..." Xích Hồn cũng phụ họa.

Đồng tử mỉm cười.

"Mấy chuyện này đều không có gì to tát, ta đường đường Tinh Không Đạo Cực Tông, dung nạp được cả Đông mạch, chẳng lẽ còn không dung nạp được một tu sĩ Kết Đan?

Tính hắn bất hảo, hay gây rắc rối, nhưng vậy thì sao, chẳng lẽ hắn đủ sức làm Tinh Không Đạo Cực Tông ta sụp đổ?!"

"Hắn thích luyện dược à, trong Tinh Không Đạo Cực Tông ta có lò đan tốt nhất, có Linh dược tốt nhất, có luyện dược chi địa tốt nhất, mọi vấn đề về luyện dược đều có thể giải quyết, các ngươi cứ yên tâm, Bạch Tiểu Thuần tuy là con tin, nhưng ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn cũng là đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông!"

"Quyết định như vậy đi, các ngươi đừng nói thêm gì nữa, đều ra ngoài đi, lão phu mượn đây dùng ba ngày, ba ngày sau, dẫn người tới đây, ta dẫn bọn chúng quay về tông!" Đồng tử phẩy tay, ba người Hàn Tông bị một luồng khí nhu hòa đẩy ra ngoài cửa, cánh cửa sau đó đóng lại.

Ba người Hàn Tông chỉ còn biết bất đắc dĩ nhìn nhau.

"Đành chịu vậy, thời gian cấp bách, nữ đệ tử kia thì không sao, nhưng chỗ Bạch Tiểu Thuần... Hàn huynh, ngươi đi nói với nó đi, chúng ta cũng

trở về tìm vài đệ tử đi theo làm người vệ đạo cho nó." Phong Thần Tử thở dài, Bạch Tiểu Thuần rời đi làm lão rất đau lòng, vì Bạch Tiểu Thuần là Huyết Tổ, hắn đi, Huyết Khê Nhất Mạch cũng bị tổn thất nặng nề.

"Được mang theo người vệ đạo đúng không? Tuy chỉ được dẫn theo người cùng thế hệ, nhưng cũng là có thêm người trợ giúp, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần chọn, thì không cho đứa nào được từ chối, lão phu sẽ đi thông báo!" Xích Hồn nghiến răng.

Hàn Tông thở dài, cau mày đi về hướng động phủ Bạch Tiểu Thuần, nói hết mọi việc với hắn.

"Con tin? Đi Tinh Không Đạo Cực Tông?" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, ngơ ngác nhìn Hàn Tông, trong đầu ong ong hai chữ con tin.

Hắn nhớ đọc được trong điển tịch, làm con tin ai cũng thê thảm, lại nghĩ mình chỉ có một mình lẻ loi tới nơi lạ lẫm, là đã cảm thấy không an toàn.

Ở lại Nghịch Hà Tông có phải tốt không, ở đây hắn có thân phận cao quý, bao nhiêu là nữ đệ tử ưa thích hắn, hắn đi tới đâu cũng được cung kính chào hỏi, nhưng nếu tới … Tinh Không Đạo Cực Tông, ngờ thôi là đã thấy tương lai đen tối.

Bạch Tiểu Thuần quỳ xuống ôm chân Hàn Tông.

"Lão tổ, ta không muốn đi, ta không nỡ bỏ các ngươi, nơi này là nhà của ta, ta không muốn đi a."

"Ta vừa mới lập công lao cho tông môn mà, ta... Ta là thiếu tổ mà!"

"Mấy năm nay, tông môn gặp nạn, ta đều ra tay, ở Lạc Trần sơn mạch ta cứu người, Vẫn Kiếm Thâm Uyên ta dương danh, ẩn núp vào trong Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông thành ta công lao lớn nhất, lão tổ... Ta không muốn đi!" Bạch Tiểu Thuần gào khóc.

"Ta không nỡ bỏ ngươi, không nỡ bỏ đồng môn, bảo người khác đi đi... Ta thấy Thượng Quan Thiên Hữu là một nhân tuyển rất tốt, con tin như hắn lo gì thiên địa không dung a, hay Tống Khuyết cũng được, Tinh Không Đạo Cực Tông thiếu cái gì ta sẽ đưa cái đó ra... A, còn Bắc Hàn Liệt, còn Cửu Đảo nữa, đều là nhân tuyển tốt, nếu thật sự không được thì chọn Trần Mạn Dao đi, đưa đi cũng coi như đánh vào Tinh Không Đạo Cực Tông đúng không..."

Hàn Tông đau đầu, thở dài nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ nói.

"Tiểu Thuần, nếu được chọn, ta đương nhiên sẽ không cho ngươi đi."

Bạch Tiểu Thuần ngẩng phắt đầu lên, buồn rười rượi nhìn Hàn Tông.

"Thật sự phải đi?"

"Thật sự phải đi... nhưng ngươi có thể mang theo mấy người với tư cách làm người hộ đạo cho mình, hơn nữa cũng không phải là đi luôn mãi mãi, sau này sẽ còn quay trở lại, nơi này luôn là nhà của ngươi." Hàn Tông sờ đầu Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đầy không muốn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Người Bảo Vệ Của Bạch Tiểu Thuần.

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, cả người ủ ê, giương mắt nhìn Hàn Tông, cho đến khi xác định Hàn Tông không nói giỡn với mình, thì than thở.

"Ông trời, sao lại làm ta trở nên ưu tú như thế, ngay cả Tinh Không Đạo Cực Tông cũng nhất quyết không phải ta thì không chọn!"

Hàn Tông đang thương cảm, nghe câu này xong thì bật ho khan, đột nhiên cảm thấy Bạch Tiểu Thuần đi Tinh Không Đạo Cực Tông có lẽ chính là một điều tốt, vội nói.

"Được, ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày sau sẽ đi, cầm lấy lệnh bài này, lão phu cho ngươi một quyền lợi, được chọn tối đa năm người đi theo để bảo vệ cho ngươi..." Nói xong, Hàn Tông ném cho Bạch Tiểu Thuần một cái lệnh bài, quay người định đi, nhưng bước chân vừa mới nâng lên, lại nhắc nhở.

"Nhớ là tối đa chỉ có năm người, nhiều hơn Tinh Không Đạo Cực Tông không cho phép."

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, trơ mắt nhìn Hàn Tông rời đi, hắn đứng trên đống phế tích, ngẩn người nhìn đống phế tích, đến sáng hôm sau, lại tán thán.

"Mà thôi mà thôi, nếu Tinh Không Đạo Cực Tông đã khao khát ta như vậy, ta đành phải đi một chuyến thôi." Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, cắm đầu suy nghĩ nên chọn ai dẫn theo.

"Thiết Đản thì thôi khỏi, Tinh Không Đạo Cực Tông là nơi xa lạ, rất nguy hiểm."

"Tới chỗ lạ, thứ cần nhất chính là tin tức!" Bạch Tiểu Thuần thì thào.

"Người này chẳng những phải mạnh mẽ, còn phải giỏi đi tìm hiểu tin tức, có thể trong thời gian ngắn nhất biết tất cả mọi chuyện của Tinh Không Đạo Cực Tông, dù nghe đồn cũng phải tìm hiểu rành mạch, cái này rất cần phải có thiên phú nha..."

"Hứa Bảo Tài!" Bạch Tiểu Thuần vỗ đùi, người đầu tiên hắn nghĩ đến, chính là Hứa Bảo Tài.

Hồi còn ở Linh Khê Tông, Hứa Bảo Tài rất giỏi về tin tức, Linh Khê Tông có mấy đại mỹ nữ hắn cũng biết, còn lập ra bảng xếp hạng, thậm chí Bạch Tiểu Thuần nhớ Hứa Bảo Tài có cả một cuốn sổ nhỏ, gặp chuyện gì hắn cũng ghi vào trong đó.

"Thà viết bằng tay, chứ không dùng ngọc giản đi lạc ấn, cho thấy người này rất cố chấp, không chọn hắn còn chọn ai!" Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, nghĩ trong Nghịch Hà Tông hiện giờ, Hứa Bảo Tài chẳng khác gì cá gặp nước, đối với các loại tin đồn, mặc kệ thật hay giả, đều rõ như lòng bàn tay, hắn muốn biết cái gì, cứ tới tìm Hứa Bảo Tài là biết hết.

Bạch Tiểu Thuần lập tức chạy tới Linh Khê sơn mạch, tới động phủ Hứa Bảo Tài, hai người vừa thấy mặt nhau, Hứa Bảo Tài đã bi thương kêu lên.

"Bạch sư thúc, ta không nỡ rời xa ngươi a, ta nghe nói ngươi phải tới Tinh Không Đạo Cực Tông làm con tin, ngươi đi lần này, chúng ta chẳng biết chừng nào mới được gặp lại nhau, Bạch sư thúc... Bảo trọng!!" Hứa Bảo Tài đầy vẻ không đành lòng.

"Tin tức ngươi linh thông như vậy?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn chỉ mới nghe nói tối qua, không ngờ Hứa Bảo Tài cũng biết.

"Đương nhiên, cả Nghịch Hà Tông, làm gì có chuyện gì Hứa Bảo Tài ta không biết, bất kỳ ở đâu, chỉ cần ta Hứa Bảo Tài muốn biết, thì bí mật gì ta cũng có cách moi ra." Hứa Bảo Tài ngạo nghễ, đây là thành tựu đáng kiêu ngạo nhất của hắn, không cho phép ai nghi ngờ.

"Nhưng Bạch sư thúc yên tâm, chuyện của ngươi, Hứa Bảo Tài ta nhất định sẽ giúp ngươi phát dương quang đại, để mỗi đệ tử mới nhập môn đều biết đến sự tồn tại của ngươi." Hứa Bảo Tài chân thành nói, trong lòng rất đắc ý,hồi trước nữ đệ tử trong tông ai cũng có ý với Bạch Tiểu Thuần, làm cho hắn buồn bực rất lâu, hắn cảm thấy có Bạch Tiểu Thuần ở đây, mình làm gì còn cơ hội tìm đạo lữ, nhất là mấy người hắn thích lại đi hâm mộ Bạch Tiểu Thuần, khiến Hứa Bảo Tài vô cùng buồn bực.

Nên hôm nay vừa nghe nói Bạch Tiểu Thuần phải đi Tinh Không Đạo Cực Tông, Hứa Bảo Tài vô cùng hưng phấn.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy, cảm động vỗ mạnh vào vai tên kia, vẻ cực cực chân thành.

"Hảo huynh đệ, ta vốn còn do dự, vì đi Tinh Không Đạo Cực Tông, chỗ đó rất lạ lẫm, vốn ta định một mình chịu đựng, không để liên lụy các huynh đệ, nhưng ngươi nói thế này, ta hiểu!"

"A?" Hứa Bảo Tài ngớ ra nhìn Bạch Tiểu Thuần, vừa cảm thấy có điều không ổn, đã bị Bạch Tiểu Thuần chặn trước.

"Ta cần một người bảo vệ có thể tìm hiểu tin tức giúp ta, chính là ngươi đó!"

Hứa Bảo Tài run bần bật, mở to mắt, vội vàng từ chối.

"Bạch sư thúc, ta... tu vi thấp kém..."

"Ta chỉ cần ngươi tìm hiểu tin tức, không cần tu vi cao!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, không thèm để ý.

"Ta... tay chân vụng về..."

"Không sao cả, đi tới đâu, chỉ cần Hứa Bảo Tài ngươi muốn biết, bí mật gì cũng có cách moi ra, chỉ cần thế là đủ, ngươi còn có tâm huyết nữa mà, ta còn nhớ huyết thư năm đó đấy, ngươi đừng vội từ chối, ta biết ngươi không nỡ bỏ ta, trong lòng ngươi cũng quyến luyến ta, ừ, quyết định như vậy nhé!" Bạch Tiểu Thuần cười, thấy Hứa Bảo Tài mặt trắng bệch mở miệng định tiếp tục từ chối, bèn lôi ngọc giản Hàn Tông cho ra, nhoáng qua mặt Hứa Bảo Tài.

" lệnh bài của Lão tổ!" Hứa Bảo Tài hít sâu, bối rối muốn khóc, biết mình không chối được nữa, đứng đó trợn tròn mắt, trong lòng cực kì hối hận.

"Đừng lo, mọi việc đã có ta, nào nào, Tiểu Bảo, ngươi rất quen thuộc tông môn, ngươi giúp ta phân tích một chút, xem chúng ta nên dẫn ai theo mới có thể đứng vững ở đó? " Bạch Tiểu Thuần ôm vai Hứa Bảo Tài, cười hắc hắc.

Hứa Bảo Tài nghiến răng, Bạch Tiểu Thuần nói vậy, là có ý muốn thêm người khác vào trong hố.

"Chúng ta còn cần người coi bói, người này phải giỏi về bói toán, càng phải có đủ tu vi, thì nguy cơ gì hắn cũng mới sớm tính ra được, chúng ta mới càng thêm an toàn. Ta đã chọn được một người, Huyết Khê Nhất Mạch Thần Toán Tử!"

Hứa Bảo Tài oán hận nói, hắn với Thần Toán Tử có chút đụng chạm, từng bị Thần Toán Tử trừng mắt mấy lần, có một nữ đệ tử hắn thích còn bị Thần Toán Tử đoạt mất, tiếc là tu vi hắn không bằng người ta, đành ghi hận ở trong lòng.

Thế nên người đầu tiên làm con mồi cho Bạch Tiểu Thuần kéo xuống hố, đương nhiên phải là Thần Toán Tử.

"Ngươi nói rất đúng, chúng ta quả thực cần một người coi bói!" Bạch Tiểu Thuần gật gù, lôi ngay Hứa Bảo Tài tới Huyền Khê Nhất Mạch, tìm Thần Toán Tử.

Hai người mới vừa đến, đã thấy Thần Toán Tử hành lý chuẩn bị sẵn sàng, đứng ngoài động phủ nhìn trời, đang chờ họ.

"Các ngươi đã tới." Thần Toán Tử khẽ nói, vẻ như thế ngoại cao nhân.

"Ta đã sớm tính ra bản thân sẽ có một kiếp, một kiếp này số mệnh đã định, phải ra ngoài nhiều năm, gần đây linh cảm tăng mạnh, tiền bối thượng tông vừa tới, ta liền mơ hồ cảm thấy kiếp này đã tới." Thần Toán Tử phiền muộn hất cằm, ánh mắt xuất trần nhìn Bạch Tiểu Thuần và Hứa Bảo Tài.

"Bất kể các ngươi đi đâu, ta cũng sẽ đi với các ngươi, vì đây là kiếp của ta, là mệnh ta đã ghi!"

Hứa Bảo Tài thấy bộ dáng Thần Toán Tử như vậy thì hít sâu.

"Ngươi... Ngươi thật sự tính ra được?!”

Bạch Tiểu Thuần cũng không thể tưởng tượng nổi, nghi ngờ nhìn Thần Toán Tử, đi quanh Thần Toán Tử một vòng.

Ánh mắt của hắn làm Thần Toán Tử hồi hộp, bất chợt nhớ tới sự đáng sợ của Bạch Tiểu Thuần.

"Hừ Hừ Tử, ngươi có thể tính ra ta sắp đánh vào chỗ nào của ngươi hay không?" Bạch Tiểu Thuần tò mò.

"Ta..." Thần Toán Tử biến sắc, trong lòng mắng Bạch Tiểu Thuần, hắn biết Bạch Tiểu Thuần nói nhất định sẽ làm được, nói đánh hắn, thì nhất định sẽ ra tay, nên vội đổi bộ dạng tiên phong đạo cốt thành bộ dạng nịnh bợ bỉ ổi thường ngày, cười niềm nở.

"Ta chỉ nói giỡn với thiếu tổ thôi, thực ra là tối qua, Phong Thần Tử lão tổ tới đây, bảo ta chuẩn bị sẵn sàng, nếu ngươi tới tìm, ta nhất định phải nghe theo, ta vừa ngờ việc được đi theo thiếu tổ lão nhân gia ngài, thì hưng phấn suốt một đêm không ngủ được, nên dậy sớm chuẩn bị sẵn hành lý, đứng đây chờ người." Thần Toán Tử liến láu.

Bạch Tiểu Thuần cười, vỗ vai Thần Toán Tử với vẻ đắc ý, một bộ ta đương nhiên thông minh hơn ngươi, làm Thần Toán Tử dở khóc dở cười, trong Nghịch Hà Tông, trừ các lão tổ, người hắn sợ nhất chính là Bạch Tiểu Thuần, sợ Bạch Tiểu Thuần nhắc lại chuyện xưa, vội nói.

"Thiếu tổ, theo ta, ta với Hứa Bảo Tài là còn chưa đủ, chúng ta còn cần một người có thể đi ra ngoài đánh nhau!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Không Mời Mà Tới

Dịch giả: Tiểu Băng

"Nhất định là phải có khả năng đánh nhau, mới bảo vệ chúng ta an toàn được, nên đương nhiên tu vi phải tốt, quan trọng nhất, là phải có tiềm năng phát triển mạnh mẽ!" Thần Toán Tử nghiêm túc nói.

Hứa Bảo Tài bên cạnh không ngừng gật đầu, Bạch Tiểu Thuần cũng gật gù.

"Chúng ta không biết sẽ phải ở lại Tinh Không Đạo Cực Tông bao nhiêu năm, nên người này phải chọn thật kĩ, tốt nhất là người có thể đi theo chúng ta không lâu là có thể Kết Đan." Thần Toán Tử tiếp tục.

"Ngươi nói rất đúng!" Bạch Tiểu Thuần cười.

"Thiếu tổ, ta có một đề nghị, ngươi thấy trong số mấy người Tống Khuyết, Quỷ Nha, Cửu Đảo, Bắc Hàn Liệt, người nào thích hợp nhất?" Thần Toán Tử thấy Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, thì thầm thở phào.

"Mấy người này ai cũng đạt yêu cầu, thật là khó chọn, nhưng mà Tống Khuyết là chất nhi của ta, chuyện tốt như đi Tinh Không Đạo Cực Tông đương nhiên ta phải dành cho người nhà trước." Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lúc.

Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài nhìn nhau, thần sắc cổ quái, nhưng không dám nhiều lời, vội tán thưởng Bạch Tiểu Thuần thực là có lòng bảo vệ vãn bối.

Tống Khuyết cứ thế bị xác định phải đi, song ba người không đi tìm Tống Khuyết, mà gọi một tên đệ tử Huyết Khê Nhất Mạch tới, bảo đi báo tin cho Tống Khuyết.

"Ta có thể dẫn theo năm người qua, bây giờ mới có ba… ừm, ta còn cần một người tâm phúc!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ ngay tới Trương Đại Bàn.

"Đại sư huynh chính là người ta tin tưởng nhất, đương nhiên là nhân tuyển tốt nhất, Tinh Không Đạo Cực Tông xa lạ, nhưng cũng là tông môn đầu nguồn, có lẽ cũng là một hồi tạo hóa cho Đại sư huynh." Bạch Tiểu Thuần vẫy tay gọi Hứa Bảo Tài và Thần Toán Tử, bảo hai người chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau sẽ đi, còn mình thì hóa thành cầu vồng đi xa.

Hắn đi, Hứa Bảo Tài và Thần Toán Tử mới nhìn nhau cười đau khổ, hoàn toàn thấy mờ mịt với tương lai.

Khi Bạch Tiểu Thuần đi tới động phủ Trương Đại Bàn, Trương Đại Bàn đang luyện linh, Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài đợi một hồi, Trương Đại Bàn mới đi ra, thấy Bạch Tiểu Thuần thì cười, đắc ý lắc lắc một thanh phi kiếm trước mặt hắn.

"Coi đi, ba lượt luyện linh nhé!"

Bạch Tiểu Thuần nhìn thanh phi kiếm, thầm nghĩ Trương Đại Bàn quả là có thiên phú về luyện linh, bèn không ngớt buông lời ca ngợi, làm Trương Đại Bàn mở cờ trong bụng.

"Nói đi, ngươi đến chỗ của ta làm gì, chỉ cần Trương Đại Bàn ta làm được, nhất định không cau mày!" Trương Đại Bàn đắc ý.

Bạch Tiểu Thuần ngần ngừ, hắn nghĩ đi Tinh Không Đạo Cực Tông, đối với Trương Đại Bàn có lẽ là một hồi tạo hóa, nhưng đương nhiên ở lại Nghịch Hà Tông thì an toàn hơn, nên chần chừ một hồi mới nói cho Trương Đại Bàn nghe, để Trương Đại Bàn tự quyết định.

Trương Đại Bàn mắt sáng rực, kéo tay Bạch Tiểu Thuần.

"Đi, nhất định phải đi, Tinh Không Đạo Cực Tông, đó là tông môn đầu nguồn, ta nghe sư phụ ta đã từng nói, Tinh Không Đạo Cực Tông là nơi duy nhất có thể luyện linh tới mười lăm lần trong cả Đông mạch tu chân giới!"

"Ở đó còn có công pháp truyền thừa chuyên về luyện linh, Cửu Bàn, ngươi nhất định phải dẫn ta đi theo."

Bạch Tiểu Thuần thở phào.

"Được, Đại sư huynh, ba ngày sau, ta chờ huynh ngoài đại điện Nghịch Hà Sơn!"

Bạch Tiểu Thuần trở về động phủ, nghĩ nên chọn ai làm người cuối cùng.

"Hầu tiểu muội và Tống Quân Uyển... hay, còn có một chỗ, hai người chỉ mang theo được một thôi, làm sao bây giờ, mang theo người nào cũng không ổn."

Nghĩ cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra, Bạch Tiểu Thuần dứt khoát không nghĩ nữa, nhắm mắt tu luyện.

Cho khuya, hắn mới mở mắt, nhìnnh, thở dài.

"Không nỡ bỏ đi a."

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, bỗng giật mình, ngẩng đầu nhìn ra xa, tập trung ý chí vào một phương hướng.

Nơi đó hư không vặn vẹo, một bóng người thon thả lặng lẽ xuất hiện, đi tới trước mặt hắn.

Làn gió thơm đập vào mặt, người tới chính là Trần Mạn Dao!

Cô mặc trang phục thuần một màu đen, vô cùng dụ hoặc.

Mái tóc tơ nhẹ bay bay, đôi mắt trong vắt đáng yêu, mị lực bày ra tới cực hạn.

"Sao nhìn người ta hung dữ thế!" Trần Mạn Dao khẽ nói, giọng nói mềm mại như tơ, êm dịu ngọt ngào, làm người nghe muốn nóng cả người.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn luôn cảnh giác với Trần Mạn Dao.

"Chuyện gì?" Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng.

"Không có chuyện không thể tới tìm ngươi à?" Trần Mạn Dao u oán liếc hắn, đang định xuất tiếp chiêu, nhưng bỗng giật thót, vì thấy mi tâm Bạch Tiểu Thuần đang mở ra con mắt thứ ba!

Con mắt màu tím này có một sức mạnh làm Trần Mạn Dao rùng mình sợ hãi, cả người như bị điều khiển, từ từ bay bổng lên không trung, một nút cài trên áo bị tuột ra. Con mắt thứ ba Bạch Tiểu Thuần khép lại, Trần Mạn Dao lại trở về bình thường, trán vã mồ hôi lạnh, theo bản năng lùi lại mấy bước, mặt biến sắc.

"Bạch mỗ không phải loại người ngươi tưởng, hỏi lại ngươi một lần, ngươi có chuyện gì?" Bạch Tiểu Thuần bắt chước ngữ khí nói chuyện của Tống Khuyết khi nói chuyện với người khác, chẳng những giống như đúc, mà còn tốt hơn.

Trần Mạn Dao hít thở sâu, không dám lỗ mãng nữa, ôm quyền cúi xuống.

"Kính xin thiếu tổ đồng ý, cho ta danh ngạch cuối cùng."

"Không được, ngươi đi đi." Bạch Tiểu Thuần từ chối ngay tức khắc.

"Thiếu tổ xin cho ta giải thích một lời, có ta ở bên cạnh, lúc nào người cũng có thể liên hệ với Man Hoang, biết mọi chuyện người muốn biết, hơn nữa, trong Tinh Không Đạo Cực Tông có một chiếc chiến thuyền có thể đi thông tới Man Hoang!"

"Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ chia sẻ cho ngươi một ít bí mật của Man Hoang, ta cũng biết rất nhiều chuyện của Tinh Không Đạo Cực Tông, ta có thể..." Trần Mạn Dao cố gắng thuyết phục, nhưng cô chưa nói xong, Bạch Tiểu Thuần đã phất tay, một luồng gió hất cô bay đi.

"Bạch Tiểu Thuần, trong Tinh Không Đạo Cực Tông có manh mối về Đỗ Lăng Phỉ ối, ngươi dẫn ta đi, ta nhất định giúp ngươi tìm thấy cô ấy! Cũng chỉ có ta làm được mà thôi, vì ta là người của Man Hoang, ám tử trong Tinh Không Đạo Cực Tông chỉ biết ta, không nhận ngươi, ta lấy sinh mạng mình thề, nhất định sẽ giúp ngươi tìm được!" Trần Mạn Dao vội nói nhanh, cơn gió khựng lại, nhưng sau đó tiếp tục xoắn tới, cuốn cô xuống khỏi Nghịch Hà Sơn.

Trần Mạn Dao lo lắng không biết được không, thì bên tai đã vang lên giọng nói lạnh tanh của Bạch Tiểu Thuần.

"Hai ngày sau, Nghịch Hà Sơn đại điện."

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên trời, nếu không phải Trần Mạn Dao nhắc tới, hắn sẽ tưởng hắn đã quên cái tên đó.

Trong lòng hắn phức tạp, không biết cảm xúc mình dành cho Đỗ Lăng Phỉ rốt cuộc là cái gì.

Hình như ngoài vụ ở Lạc Trần sơn mạch, họ đâu còn mối liên quan nào khác.

"Có lẽ, ta cũng phải biết đáp án và sự thật..." Bạch Tiểu Thuần lầm bầm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Thiên Tôn!

Dịch giả: Tiểu Băng

Một ngày nhanh chóng trôi qua, chỉ còn một đêm nay nữa mà thôi.

Năm danh ngạch, Bạch Tiểu Thuần đã dùng xong, lúc ban ngày, hắn đã tìm Tống Quân Uyển và Hầu tiểu muội cáo biệt, trong lòng rất đau khổ, canh ba đêm nay, Hàn Tông bất chợt lặng lẽ xuất hiện.

Lão nhìn Bạch Tiểu Thuần, ho khẽ một cái.

Bạch Tiểu Thuần mở mắt, thấy Hàn Tông thì thở dài quay đi.

"Tiểu Thuần, ngày mai ngươi sẽ đi..."

"Có một số việc, lão phu phải nói cho ngươi biết, đây là quyết định chung của ta, Phong Thần Tử, Xích Hồn, và cả Đan Khê Nhất Mạch..." Hàn Tông mặc kệ phản ứng của Bạch Tiểu Thuần, ngồi xuống nói.

"Lão phu biết mục đích tu hành của ngươi là để được trường sinh, thật ra, tất cả chúng ta đều mong ước được trường sinh, nên mới cố gắng tu luyện.

Nhưng mà, trên đời vẫn có một số chuyện còn quan trọng hơn cả việc trường sinh, bây giờ có lẽ ngươi còn chưa hiểu được, đến một ngày ngươi tới được tuổi ta, ngươi sẽ hiểu."

"Đời của tu sĩ, thọ nguyên gia tăng đều là đến từ tu vi, Trúc Cơ tăng trăm năm, Kết Đan tăng năm trăm năm, nhưng ngươi biết không, một khi thành tựu Nguyên Anh, thì ít nhất gia tăng một nghìn năm tuổi thọ!

Ngươi tính thử xem, nếu ngươi trở thành Nguyên Anh, ngươi có thể sống bao lâu?" Hàn Tông nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lúc đầu vốn định mặc kệ Hàn Tông, nhưng chủ đề Hàn Tông đưa ra lại là khát vọng cũng là chuyện hắn cố chấp nhất, nên trong đầu hắn không khỏi bắt đầu tính toán.

Tính đi tính lại, Bạch Tiểu Thuần tính ra nếu mình thành tựu Nguyên Anh, hắn sẽ sống được ít nhất hai ngàn năm, điều này làm hắn rất phấn khởi.

"2000 năm..." Bạch Tiểu Thuần liếm môi, không tính thì thôi, tính ra làm cho khao khát trở thành Nguyên Anh trở nên mãnh liệt rất nhiều.

"Đây vẫn chỉ là trạng thái bình thường, nếu còn có một chút phương pháp đặc biệt can thiệp vô nữa, lại thêm phối hợp Linh dược, thọ nguyên của ngươi sẽ còn tăng thêm gấp mấy lần nữa, tiếc là cũng sẽ phải trả giá rất lớn, dù không phải là hạn chế tu vi, nhưng vẫn có một thời gian cố định sau đó ngươi phải chết, không thể nào mãi mãi trường sinh." Hàn Tông khẽ nói.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng lên nhìn Hàn Tông.

"Ngươi biết không, tu sĩ từng bước một từ Ngưng Khí đến Trúc Cơ, lại từ Trúc Cơ đến Kết Đan, lại từ Kết Đan đến Nguyên Anh... Đây là một con đường quanh co gập ghềnh, lúc nào cũng có người bị đẩy ra khỏi con đường đó."

"Một trăm Ngưng Khí mới có được một trúc cơ, một trăm Trúc Cơ mới có một kết đan, đấy đã là may mắn… còn Nguyên Anh… Linh Khê Nhất Mạch chúng ta đã bao nhiêu năm, tính cả những người đã chết, tổng cộng mới xuất hiện không đến mười người, ngươi nói... thành Nguyên Anh có khó hay không?" Hàn Tông thổn thức.

"Thành Nguyên Anh đã khó, mà muốn tồn tại đến khi đó còn phải trải qua bao nhiêu là nguy hiểm, hoặc là thân tử đạo tiêu, hoặc là thành tựu

Nguyên Anh chân nhân, dù ở trung du, tỉ lệ thành tựu Nguyên Anh cũng là vô cùng ít ỏi."

Bạch Tiểu Thuần im lặng, hắn biết thành Nguyên Anh rất khó, dù hắn là Thiên Đạo Kim Đan, thì điều ấy cũng chỉ có nghĩa là xác suất thành công của hắn nhiều hơn người khác một tí mà thôi.

"Tiểu Thuần, là con tin của Tinh Không Đạo Cực Tông, mặc dù sẽ thiếu đi tự do, không thể tự do như ở Nghịch Hà Tông, nhưng mà đây cũng là một cơ hội ngàn năm một thuở!".

"Tinh Không Đạo Cực Tông là tông môn đầu nguồn, linh khí cực đậm, công pháp thần thông, linh dược đan dược, trung du không thể nào so sánh được."

"Ngươi hoàn toàn có thể nhờ dùng tài nguyên của Tinh Không Đạo Cực Tông giúp ngươi tăng khả năng kết anh cho mình!".

Bạch Tiểu Thuần biết Hàn Tông không lừa gạt mình, cũng biết nếu ở Tinh Không Đạo Cực Tông, khả năng thành tựu Nguyên Anh chắc chắn lớn hơn ở đây.

Với bản thân Thiên Đạo Trúc Cơ của hắn, không dám nói là mười thành, nhưng ít nhất cũng có bảy thành nắm chắc!

Nghĩ vậy, sự phiền muộn trong lòng Bạch Tiểu Thuần giảm hắn đi rất nhiều.

"Nếu ngươi thành Nguyên Anh ở Tinh Không Đạo Cực Tông, ngươi sẽ được vào hội trưởng lão, có tiếng nói, có quyền hành, dù có là con tin thì đã sao, tới lúc ấy, thân phận đó của ngươi chẳng những không là trở ngại, mà không chừng lại còn trở thành hậu thuẫn cho ngươi!"

"Lúc ấy, ngươi cũng càng có khả năng hỗ trợ nhiều hơn cho Nghịch Hà Tông chúng ta!"

Bạch Tiểu Thuần thở dài.

"Lão tổ, ta cảm thấy ngươi đi tu hành thật là lãng phí, lẽ ra ngươi phải đi làm thuyết khách..."

Hàn Tông cười,vỗ đầu Bạch Tiểu Thuần.

"Ta còn chưa nói xong, đừng có chen vào."

"Tiểu Thuần, thành tựu Nguyên Anh, cũng giống như Trúc Cơ và Kết Đan, cũng chia làm ba loại. Loại thứ nhất đơn giản nhất, nhưng mạo hiểm cũng lớn nhất, tỷ lệ thất bại cao nhất, còn bị hạn chế số lần, mỗi một lần thất bại, đều tổn thất thọ nguyên, chính là dùng... Nguyên Anh đan!" Hàn Tông trở nên nghiêm nghị hẳn.

"Cách này là cách hạ phẩm nhất, dù sau này có tấn chức được Thiên Nhân, thì cũng là loại Thiên Nhân yếu nhất và thường thấy nhất..." Hàn Tông lắc đầu.

"Cách thứ hai, là dùng Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, cái gọi là Thiên Thú Hồn, chính là hung thú tương đương Thiên Nhân cảnh, sau khi chúng chết, hồn của chúng vốn đã có đủ ngũ hành, nên chỉ cần dùng nó, cũng có giúp tu sĩ bước vào Nguyên Anh cảnh, Nguyên Anh tu sĩ loại này mạnh hơn, sau này rất có khả năng thành tựu Thiên Nhân!"

Bạch Tiểu Thuần chấn động, nhớ kỹ năm chữ Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, thực không ngờ muốn thành tựu Nguyên Anh còn phải nhờ tới thú hồn Thiên Nhân để hỗ trợ.

"Cách thứ ba..." ánh mắt Hàn Tông trở nên điên cuồng.

Bạch Tiểu Thuần cũng hồi hộp theo.

"Cách thứ ba này thuộc về truyền thuyết, ngươi có biết, cả thế giới thông thiên này, chỉ có một người làm được, vì cách này yêu cầu rất khó khăn, là cần phải có... Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn!"

"Cái gọi là Thiên Nhân Hồn, chính là Thiên Nhân cảnh tu sĩ, hồn của họ sau khi tử vong có một đặc tính, là Ngũ Hành không được đầy đủ,

mỗi Thiên Nhân Hồn chỉ có một hành trong năm hành mà thôi, cho nên muốn làm theo cách truyền thuyết này, phải thu thập đủ năm cái Thiên Nhân Hồn khác nhau!"

"Song nếu lấy được, sẽ trở thành Nguyên Anh vô địch cùng cảnh giới!"

"Năm cái Thiên Nhân Hồn?!" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, vì Thiên Nhân rất hiếm hoi, cả trung du Tu Chân Giới hôm nay chỉ có ba người mà thôi, dù tăng thêm Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng không vượt quá mười người.

Nên muốn thành tựu Ngũ Hành Thiên Nhân hồn, căn bản chính là không có khả năng.

"Từ xưa đến nay, tồn tại qua Thiên Nhân, số lượng có hạn, nên sau khi một Thiên Nhân nào tử vong, hồn của người đó cũng đều là của quý, việc này trở nên gần như không thể nào làm được... cho nên, mới được gọi là truyền thuyết." Hàn Tông khẽ nói.

"Vừa lão tổ có nói, chỉ có một người làm được, người này là..."

Hàn Tông ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Tu sĩ mạnh nhất trong thế giới Thông thiên... Thống trị bốn đại tông môn... Quanh năm ở trên đảo thông thiên trong Thông Thiên Hải... Thiên Tôn!"

"Thế nhân không được nói ra tên của người, vì nói ra sẽ bị người phát hiện, nên chỉ được gọi lão nhân gia người là... Thiên Tôn!" Hàn Tông khẽ nhắc.

"Trong truyền thuyết, lão nhân gia người, Thiên Đạo Trúc Cơ, Thiên Đạo Kim Đan, Ngũ Hành Thiên Nhân hồn Nguyên Anh, một đường đi lên thiên đạo, ngươi từng tiếp xúc với Man Hoang, hẳn ngươi cũng biết địa vị của Thiên Tôn!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Ta Sẽ Trở Lại!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới lão giả ở Man Hoang, những lời lão nói, bây giờ kết hợp lại, hắn mới hiểu.

Nếu lấy Tứ Mạch Thông Thiên Hà làm địa bàn, tất cả các tông môn do Thông Thiên Hà sinh sôi nảy nở ra thành quan phủ, như vậy Thiên Tôn... Chính là Đế Vương!

Bạch Tiểu Thuần im lặng, Hàn Tông cũng trầm mặc, cả nửa ngày sau, Hàn Tông đứng dậy, trong tay phải có một cái viên đào màu xanh!

Viên đào này xanh như ngọc, song bên trong, có thể nhìn thấy một tia hồn... đang ngủ say.

Không có bất kỳ chấn động nào, chỉ nhìn thấy được bằng mắt thường, chứ nếu dùng thần thức để quan sát thì sẽ không nhìn ra được cái gì cả. Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Đây là..."

Hàn Tông nhìn viên đào trong tay, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đầy chờ mong.

"Tiểu Thuần, ngươi đã trả giá rất nhiều cho Nghịch Hà Tông, Nghịch Hà Tông có được ngươi... Là Nghịch Hà Tông may mắn, nhưng Nghịch Hà Tông quá nhỏ, không giúp gì được cho ngươi nữa, lão phu và các đạo hữu đã bàn bạc, quyết định tặng phần Thiên Nhân Hồn duy nhất này của

Nghịch Hà Tông cho ngươi!" giọng Hàn Tông rất bình thản, nhưng truyền vào tai Bạch Tiểu Thuần lại chẳng khác gì sấm sét.

"Thiên Nhân Hồn!" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

Thiên Nhân Hồn, có lẽ trong cả Nghịch Hà Tông và cả trung du Tu Chân Giới, e là không tìm ra được cái thứ hai.

Thiên Nhân Hồn này là vì Linh Khê Nhất Mạch đã từng là Hàn Môn, nên mới có được một phần!

"Cái này..." lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần không dám thò tay ra nhận trọng bảo, vì giá trị của vật này quá kinh người.

"Vốn cũng là để đưa cho ngươi, chỉ là bây giờ đưa sớm hơn dự định một chút mà thôi, không cần bị áp lực, Ngũ Hành Thiên Nhân hồn Nguyên Anh chỉ là truyền thuyết, ngươi biết tới nó là được, nếu lỡ không làm được, một phần Thiên Nhân Mộc Hồn này cũng giúp ngươi đổi được một phần Ngũ Hành Thiên Thú Hồn nguyên vẹn trong Tinh Không Đạo Cực Tông, tóm lại... chúng ta đã trải đường cho ngươi kết anh!" Hàn Tông cười hiền lành.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, im lặng một hồi lâu, cúi thấp xuống.

"Đa tạ lão tổ!"

"Được, chuyện cần nói đều đã nói, sáng sớm mai, mấy người lão phu sẽ tới Nghịch Hà sơn đại điện đưa tiễn các ngươi." Hàn Tông vỗ vai Bạch Tiểu Thuần, vẻ cổ vũ và chờ mong, quay người rời đi, dưới ánh trăng, bóng lưng của lão già hắn đi...

Bạch Tiểu Thuần cất Thiên Nhân Hồn vào trong túi trữ vật, trong lòng không thể nào bình tĩnh nổi, vô cùng cảm động với tông môn.

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu xuống Nghịch Hà Tông, Bạch Tiểu Thuần cũng đã chuẩn bị xong xuôi, đi tới đại điện.

Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử cũng bay tới Nghịch Hà sơn.

Trương Đại Bàn rất phấn khởi, bước đi như bay, Trần Mạn Dao cũng háo hức không kém.

Trong Huyết Khê Nhất Mạch, Tống Khuyết mặt xanh mét, nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng phải bay tới Nghịch Hà sơn.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông cũng xuất hiện, chuyện đi làm con tin đã lan truyền ra, ai cũng biết, nếu không phải là tông môn cấm họ đi quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, e là mấy ngày nay Bạch Tiểu Thuần không còn thời gian để nghỉ ngơi.

Tất cả tu sĩ Nghịch Hà Tông đều ra khỏi động phủ, họ đều muốn đi đưa tiễn Bạch Tiểu Thuần.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến Nghịch Hà sơn đại điện, đã nhìn thấy Hàn Tông và các tu sĩ Nguyên Anh chờ sẵn ở đó, hắn cũng không phải là người đầu tiên tới, vì Công Tôn Uyển Nhi đã tới, mỉm cười chào hắn.

Chuyện Công Tôn Uyển Nhi cũng là con tin, Bạch Tiểu Thuần đã được biết, nhưng không hiểu vì sao, Công Tôn Uyển Nhi luôn làm hắn cảm thấy quái dị kì quặc, nên chỉ cười gượng gạo đáp lại, lại thấy Công Tôn Uyển Nhi không dẫn ai theo, chỉ đi có một mình.

"Ngươi hộ đạo của ngươi đâu?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc hỏi.

"Ta không cần." Công Tôn Uyển Nhi cười.

Bạch Tiểu Thuần đang định hỏi thêm, Thần Toán Tử và đám người Hứa Bảo Tài lần lượt đã tới, Trương Đại Bàn, Trần Mạn Dao, đều đi tới đứng bên cạnh hắn.

Người cuối cùng xuất hiện là Tống Khuyết. Mặt hắn xanh mét, âm trầm, vô cùng buồn bực, đi tới đứng bên cạnh Thần Toán Tử.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông đều đã tới, đứng từ xa nhìn theo đưa tiễn.

Bạch Tiểu Thuần thấy trong đám người có cả Tống Quân Uyển, Hầu tiểu muội, Hầu Vân Phi, Hắc Tam Bàn, và nhiều gương mặt quen thuộc khác, làm trong lòng hắn cảm thấy khổ sở, hắn không hề thích cảm giác ly biệt.

Năm đó ở thôn cũng giống như thế này, ở Linh Khê Tông cũng vậy, bây giờ đã tới Nghịch Hà Tông, lại cũng vẫn không thay đổi...

Bạch Tiểu Thuần còn đang nghĩ có nên nói vài câu an ủi mọi người hay không, thì một luồng uy áp mạnh mẽ đã từ trong điện truyền ra, cánh cửa đại điện lặng lẽ mở.

Đồng tử mặc áo bào hồng chắp tay sau lưng từ trong đại điện đi ra, thân hình lão vốn nhỏ bé, nhưng khí thế của lão lại làm người ta cảm thấy lão rất to lớn, bao trùm cả trời đất.

Uy áp Thiên Nhân cảnh khiến cả Nghịch Hà Tông đều lặng đi.

Đồng tử đảo mắt qua Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi, khẽ gật đầu.

"Người đã đủ, đi thôi!" lão chỉ trên trời, hai bàn tay từ trong hư không thò ra, xé mạnh, hư không mở ra một lỗ hổng.

Một Cự Nhân cao cả vạn trượng từ trong lỗ hổng chui ra, sự to lớn của nó làm mọi người đều phải hít sâu.

Thân thể to lớn, khí tức bạo ngược, khí huyết tràn trề, dù không có được sự uy vũ như Huyết Tổ nhưng vẫn đủ làm trời đất rung chuyển.

Núi non so với cự nhân chẳng khác gì búp bê, đạp một cái là vỡ.

Cự nhân cúi đầu, quỳ xuống.

"Chủ nhân!" giọng nói ồm ồm ầm vang bốn phương.

Đồng tử khẽ phất tay áo, mắt Bạch Tiểu Thuần hoa lên, cơ thể có cảm giác như bị xé ra, song chỉ trong nháy mắt là biến mất, khi mắt lại nhìn thấy rõ, đã thấy mình đứng trên đầu cự nhân kia!

Không cần trận pháp, chỉ cần phất tay là dịch chuyển được người, chuyện này Nguyên Anh cũng có thể làm được, nhưng không làm được chuyện này nhẹ nhàng, cứ như hít thở bình thường như đồng tử.

Tóc của cự nhân cũng đủ làm Bạch Tiểu Thuần chấn động, mỗi sợi tóc cứu như một cây đại thụ, cái đầu này chẳng khác gì một khu rừng chằng chịt.

Hứa Bảo Tài thét lên, Trương Đại Bàn mặt trắng bệch, Thần Toán Tử run rẩy, Tống Khuyết hô hấp dồn dập, Trần Mạn Dao cũng không khá hơn chút nào, duy chỉ có Công Tôn Uyển Nhi là vẫn thản nhiên.

Bạch Tiểu Thuần nhìn xuống Nghịch Hà Tông, bỗng nhiên hô to.

"Ta đi đây... Ta sẽ trở lại!"

Đồng tử mỉm cười nhìn Bạch Tiểu Thuần, khoanh chân ngồi lên một sợi tóc, cự nhân đứng dậy, nhảy vào trong hư không, biến mất!

Người Nghịch Hà Tông chỉ nhìn thấy nửa bầu trời gợn sóng, sau đó không còn thấy gì nữa...

"Tiểu Thuần..." ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Tinh Không Đạo Cực Tông

Dịch giả: Tiểu Băng

Phía trên trung du Thông Thiên Hà là Đông mạch Thông Thiên Hà, mênh mông rộng lớn, sông rộng nhìn không thấy đầu cuối, dù cả trung du Tu Chân Giới chung vào một chỗ cũng vẫn thua xa.

Nếu đi ngược dòng theo con sông này, sẽ tới nơi giao Giang Hải!

Điểm giao này là một thác nước cực khổng lồ, thác cao còn hơn núi lớn, độ rộng của thác không thấy đầu cuối, chỗ thác nước chảy xuống bên dưới mới là Đông mạch Thông Thiên Hà, thế nên, bên trên thác nước, chính là Thông Thiên Hải!

Nơi đây Linh khí rất đậm đặc, không từ nào tả nổi, sơn môn Tinh Không Đạo Cực Tông chính là nằm ở nơi đây.

Song không phải là đặt ở dưới đất, mà ở bên trong hơi nước do thác nước tạo thành có một cái cầu vồng khổng lồ, chia làm ba tầng.

Tầng cao nhất chỉ có một cái, tầng thứ hai chia làm hai cái chia làm hai bên trái phải, bốn màu cuối đều ở tầng thứ ba, nằm song song với nhau...

Tinh Không Đạo Cực Tông chính là ba tầng cầu vồng đó!

Từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy rất nhiều thân ảnh đang bay lên bay xuống ba tầng cầu vồng!

Mà cái này cũng chỉ là một phần của Tinh Không Đạo Cực Tông mà thôi, ở đằng kia của cầu vồng, phía bên kia thác nước, có một chiến thuyền khổng lồ cổ xưa như ẩn như hiện!

Chiến thuyền một màu đen kịt, tỏa ra khí tức mạnh mẽ và lạnh lẽo, thấp thoáng u ảnh bên trong.

Dưới thác nước, hai bên bờ Thông Thiên Hà, là bốn thành trì siêu cấp!

Mỗi một tòa thành đều to gấp nhiều lần tông môn ở trugn du, đủ để dung nạp mấy ngàn vạn người sinh hoạt.

Tất cả, mới là Tinh Không Đạo Cực Tông!

Dưới thác nước, có tứ đại thành trì.

Trên thác nước, có cầu vồng bảy màu.

Sau thác nước, là chiến thuyền!

Từ trong hư không, một cự nhân đột ngột xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần ở trên đầu cự nhân, nhìn toàn cảnh hùng vĩ của Tinh Không Đạo Cực Tông mà rung động. Hắn cảm nhận được linh khí ở nơi đây rất đậm đặc, như sệt hắn lại, vì Linh lực quá nồng, khiến hắn hơi khó thở vì chưa thích ứng.

Mọi người xôn xao.

"Cái này làm sao làm được, cầu vồng là vật không có thật, nhưng... Nhưng Tinh Không Đạo Cực Tông, lại xây dựng ở trong cầu vồng!" Thần Toán Tử không thể tưởng tượng nổi.

"Cầu vồng quả thực là vật không có thật, nhưng có cường giả bán thần tuyệt thế, đương nhiên có thể làm cho vật không có thật trở thành có thật, và tồn tại vĩnh hằng!" Trần Mạn Dao khẽ trả lời.

"Chú ý, trong cầu vồng này có phân chia cấp bậc, từ dưới lên trên theo thứ tự là tinh không đạo cực nhân địa thiên!"

"Tầng cầu vồng cao nhất chính là Thiên, hai tầng phía dưới là Địa và Nhân, bốn tầng cầu vồng song song dưới cùng mới là tinh không đạo cực!

Chúng ta tới từ Nghịch Hà Tông, chứ không phải Không Hà Viện, nên màu cầu vồng thứ hai của tầng thứ ba mới là chỗ chúng ta nên tới!" Trần Mạn Dao giải thích tất cả những gì mình biết.

"Bốn tòa thành bên đưới kia… chỉ là ngoại môn của Tinh Không Đạo Cực Tông mà thôi, sự phân chia bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông khác với sự phân chia cấp bậc trong tông môn chúng ta." Trần Mạn Dao tiếp tục nói, ngay cả Công Tôn Uyển Nhi cũng tò mò nhìn sang, nghiêm túc lắng nghe.

"Tiểu nữ oa biết không ít." Đồng tử mở mắt, nhìn Trần Mạn Dao.

"Tiền bối chớ trách." Trần Mạn Dao hết hồn.

"Không sao, dù sao ngươi biết cũng giúp giảm bớt thời gian giới thiệu cho các ngươi dùm lão phu. Các ngươi nghe cho kỹ, Tinh Không Đạo Cực ta phân chia hoàn toàn khác với tông môn các ngươi, mà thật ra cũng chẳng việc gì phải giống."

"Tinh Không Đạo Cực Tông, không phân ngoại môn nội môn hạch tâm truyền thừa, mà chia thành bảy tầng màu đỏ - cam- vàng- lục - xanh thẫm-xanh da trời và tím, bất kì ai vào trong Tinh Không Đạo Cực Tông, chỉ cần là dưới Nguyên Anh thì đều phải làm đệ tử từ tầng màu đỏ mà lên, ở đây không nhìn tu vi, chỉ nhìn điểm cống hiến!"

"Điểm cống hiến đã đủ, có thể tấn chức, người mới tới, không có tư cách vào ở trong cầu vồng, chỉ có đệ tử áo vàng mới được phi thăng lên cầu vồng, rời khỏi mặt đất." Đồng tử lạnh nviên nói, cự nhân dưới thân đã đi vào trong tòa thành thứ hai bên bờ trái của thác Thông Thiên Hà.

"Được, nơi này là Không Thành, là chỗ các ngươi ở lại. Từ nay trở đi, mọi việc thế nào thì phải xem tạo hóa của mỗi người. Cầm ngọc giản này, vào trong thành sẽ tự có người sắp xếp cho các ngươi." Đồng tử đứng dậy, ném cho Bạch Tiểu Thuần một cái ngọc giản, phất tay, đẩy đám Bạch Tiểu Thuần ra khỏi cự nhân, cự nhân xé hư không, nhảy vào trong đó, biến mất.

Còn đồng tử, thì xuất hiện trên tầng cầu vồng thứ hai!

Bạch Tiểu Thuần nhìn tòa thành, người ra vào tấp nập, lại ngẩng đầu nhìn cầu vồng trên thác nước, hơi thở dần ổn định lại.

Nơi đây quá lớn, làm hắn tha61yr ất lạ lẫm, mọi người đứng cô đơn ngoài thành, đầy cảm giác của kẻ tha hương.

"Tứ đại thành trì, theo thứ tự là Tinh Thành, Không Thành, Đạo Thành và Cực Thành, ở đây... đừng coi thường một ai, có nhiều người tu vi rất mạnh, song chỉ vì điểm cống hiến chưa đủ, nên vẫn chỉ là đệ tử áo cam, không lên được cầu vồng."

"Tinh Không Đạo Cực Tông, dưới Nguyên Anh thì đều là đệ tử, chẳng phân biệt tu vi, chỉ nhìn màu áo, bảy màu áo này chính là thất sắc nổi danh của Tinh Không Đạo Cực Tông!" Trần Mạn Dao tiếp tục giới thiệu.

Có cô, đám Bạch Tiểu Thuần cũng dần biết được một ít điều cơ bản về Tinh Không Đạo Cực Tông.

"Tầng một và hai của cầu vồng, cần có tư cách gì mới lên đó ở được?" Công Tôn Uyển Nhi đột nhiên hỏi.

Trần Mạn Dao đối với Công Tôn Uyển Nhi cực kỳ kiêng kị, nghe hỏi lập tức trả lời ngay.

"Tầng cầu vồng thứ nhất là Thiên Thải Hồng, đó là chỗ lão tổ bán thần duy nhất của Tinh Không Đạo Cực Tông cư trụ, hai cái bên dưới,

trái Địa phải Nhân, trong đó Địa Thải Hồng là chỗ của Thiên Nhân Cảnh, Nhân Thải Hồng là chỗ ở của chưởng môn Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng là nơi thí luyện."

"Đáng sợ nhất, là chiến thuyền cổ đằng sau thác nước. Tứ đại tông môn đầu nguồn mỗi tông có một chiếc, là Thông Thiên Hải tạo thành, rất thần bí, uy lực khó đoán!" Trần Mạn Dao nói đến đây, nhìn Bạch Tiểu Thuần, không nói gì tới chuyện Man Hoang.

Việc này chỉ có cô và Bạch Tiểu Thuần biết, Bạch Tiểu Thuần như đang ngẫm nghĩ, Công Tôn Uyển Nhi mỉm cười, không hỏi gì thêm.

"Đi thôi, nếu đã tới đây, cũng nên vào trong." Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, dẫn mọi người tới cửa thành.

Vừa mới tới gần, đã có một gợn sóng vô hình lướt qua bảy người, ngọc giản đồng tử đưa cho Bạch Tiểu Thuần rực sáng lên, bảy người lập tức được truyền tống vào trong thành.

Họ xuất hiện trong đại điện của một tòa nhà ở ngay giữa thành, bảy người còn chưa kịp nhìn rõ chung quanh, một giọng nói lạnh băng đã vang lên.

"Con tin Bạch Tiểu Thuần, con tin Công Tôn Uyển Nhi, đây là lệnh bài thân phận của các ngươi, và áo bào đỏ, lệnh bài thân phận và vật cần thiết cho những người hộ đạo đều ở bên trong."

"Từ nay, các ngươi là đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông!" Hai túi trữ vật trống rỗng xuất hiện, bay tới chỗ Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi.

Hai người vừa cầm lấy, còn chưa nhìn kĩ, đã bị một lực đẩy cuốn ra khỏi đại điện, đứng ngoài đường.

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, Hứa Bảo Tài và Trương Đại Bàn bị liên tục Truyền Tống, làm mặt trắng cả ra, Tống Khuyết và Thần Toán Tử khá

hơn một chút, chỉ có Trần Mạn Dao là như đã quen, chẳng vấn đề gì.

Song không ai quen được với cái kiểu tiếp đãi lạnh lùng này của Tinh Không Đạo Cực Tông...

"Ta là con tin!" Bạch Tiểu Thuần bất mãn, hướng về phía đại điện rống to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Ta Đói

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần rống lên, nhưng trong đại điện chẳng ai thèm trả lời với hắn. Đám Thần Toán Tử quay sang nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần rất bất mãn, hắn vốn tưởng thân phận quan trọng của một con tin thì phải có sự đãi ngộ của con tin mới đúng.

"Các ngươi nói đúng hay không, ta là con tin mà!" Bạch Tiểu Thuần tức giận hỏi Trương Đại Bàn, Trương Đại Bàn ho khan, nhìnnh, không nói gì.

"Mà thôi, bản chất việc này là phải nhịn, các ngươi nói, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Bạch Tiểu Thuần thở dài, nhìn Thần Toán Tử.

"Cái kia... Ta cảm thấy đến chúng ta nên làm quen môi trường xung quanh trước đã."

Thần Toán Tử dè dặt đáp. Hứa Bảo Tài và Trương Đại Bàn thở dài, gật đầu. Trần Mạn Dao không nói gì, Công Tôn Uyển Nhi cười khẽ không nói, Tống Khuyết mặt vẫn xanh mét, không nhìn ai.

Bạch Tiểu Thuần nhìn họ mà đau đầu, cả một đám người mà không ai có cách gì, đành phải nghe theo lời Thần Toán Tử, bắt đầu đi.

Đi tới một hồi, Bạch Tiểu Thuần và mọi người đều bị cảnh tượng trong thành làm quên bẵng sự khó chịu vừa.

Đây là khu đầu nguồn, người ở rất đông, không chỉ đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, còn có người của các đại thế gia.

Nhưng người nơi này, đều rất kỳ quái, Bạch Tiểu Thuần đi một đường không thấy ai mập, đa phần ai cũng gầy còm, có một ít người còn gần như da bọc xương, ai cũng đi rất vội vàng, tu vi lại vô cùng quái dị, không lộ ra ngoài chút nào, nếu không phải Bạch Tiểu Thuần cũng là kim đan, hẳn không thể nhìn ra họ cũng là tu sĩ cùng cảnh giới.

Thứ hai, ở đây cái gì cũng có. Bạch Tiểu Thuần thấy có bán cả Linh Bảo, đan dược thì phong phú đủ loại, các loại Pháp bảo, điển tịch, chỗ nào cũng có.

Còn có một loại được gọi là linh thực, có rất nhiều thiên tài địa bảo, có rất nhiều hung thú huyết nhục, chủng loại vô cùng đa dạng, giá cả cao quỷ dị không hợp thói thường, đa số tu sĩ đều là nghiến răng mà mua.

Giá cả ở đây quá cao, Bạch Tiểu Thuần trước khi tới đây đã chuẩn bị rất nhiều linh thạch, thế nhưng bây giờ tính nhẩm lại phát hiện ra ở đây nhiêu ấy tiền còn không đủ mua một ít món đồ hắn thèm.

Song thứ làm cho đám Bạch Tiểu Thuần hãi nhất là, sau khi đi mấy canh giờ, họ đều cảm thấy đói!

Hiện tượng này làm ai nấy kinh hãi trong lòng, vì với tu sĩ, từ sau khi Trúc Cơ, là đã Tích Cốc, hơn nữa nơi đây Linh khí đậm đặc, cơ bản không cần phải ăn mới đúng, hít linh khí cũng đủ no.

Nhưng bây giờ… lại có cảm giác đói ăn mà lâu lắm không còn cảm thấy, hơn nữa lại càng ngày càng mãnh liệt.

"Chuyện gì vậy nè... Ta... Ta đói!" Bạch Tiểu Thuần vuốt bụng, kinh ngạc nhìn Trần Mạn Dao.

Trần Mạn Dao cũng sững sờ, nghĩ nghĩ, lấy ra một cái ngọc giản, nói chuyện với người trong đó, sau một lúc lâu mới kinh dị ngẩng đầu lên.

"Các ngươi... Có ai nhận ra tu vi của chúng ta hình như hơi tăng lên hay không? "

Mọi người vội nhìn vào trong người, quả nhiên tu vi gia tăng lên một chút, nhưng mà rất ít, lại bị cảnh phồn hoa xung quanh hấp dẫn, nên không ai để ý.

"Đó là vì ở đây quá gần Thông Thiên Hải, Linh khí nơi đây quá nồng khiến linh khí xâm nhập, làm rối loạn ngũ tạng, khiến cho chẳng những tốc độ tu hành bạo tăng, mà cũng làm tốc độ tiêu hao tăng mạnh, cho nên chúng ta mới thấy đói, điều này cho thấy sự tiêu hao đã vượt qua mức độ tu hành, nên chúng ta không tích cốc kịp." Trần Mạn Dao giải thích, bụng Bạch Tiểu Thuần bắt đầu réo lên ọt ọt.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, cả đời ngoài chết, hắn sợ nhất là bị đói, năm đó ở Hương Vân Sơn, lúc tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, hắn thiếu chút nữa bị chết đói, trở đi Trúc Cơ, không còn bị đói nữa, nhưng bây giờ nó lại xảy ra, làm cả người hắn run lên.

"Hơn nữa ta vừa hỏi... Người quen, mới biết được trong thành này, mỗi ngày chúng ta đều phải cần rất nhiều thực phẩm đều bù lại mức độ tiêu hao, hơn nữa, lại còn phải là linh thực mới được." Trần Mạn Dao cười khổ.

"Vậy… chẳng phải lúc nào chúng ta cũng phải ăn không ngừng?" Trương Đại Bàn kinh hãi, hắn với Bạch Tiểu Thuần đều bị ám ảnh về sự đói.

"Trừ phi trở thành đệ tử áo vàng, bay lên cầu vồng, có cầu vồng chi khí giúp hút bớt, mới giải quyết được vấn đề này." Trần Mạn Dao thở dài, nhăn mày, cô cũng thấy đói.

Công Tôn Uyển Nhi sờ bụng, liếm môi, khẽ cười.

"Đã như vậy, ta phải đi kiếm cái gì đó để ăn, chúng ta gặp lại sau." Cô nói, vẫy tay chào mọi người, đi vào trong đám đông.

"Thiếu tổ... Làm sao bây giờ, ta cũng đói..." Thần Toán Tử giương mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, Hứa Bảo Tài cũng vậy, thậm chí ngay cả

Tống Khuyết, cũng nhịn không được nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Cố nhịn một chút, ta nghĩ chúng ta phải tìm chỗ ở trước đã, mới lo tới chuyện ăn sau." Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ sờ túi.

Đám Thần Toán Tử cũng hiểu đạo lí này, móc túi trữ vật lấy đan dược ra nuốt vào, để giảm bớt cơn đói.

Sáu người nhanh chóng tìm được nơi Tinh Không Đạo Cực Tông sắp xếp chỗ ở cho đệ tử, song tất cả động phủ để ở đều phải thuê, chứ không được mua bán, mà nhìn giá tiền thuê, mắt hắn phải trợn lên.

"Cái này... quá mắc!"

Tu sĩ quản lý nơi đây là đệ tử áo cam, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, chẳng thèm trả lời.

Giá ở cao ngất ngưởng, người ở được nơi đây chắc chắn không phú cũng quý, người thường đừng có mơ!

Hết cách, Bạch Tiểu Thuần và mọi người đành đi thuê một chỗ ở rẻ nhất, chui được vào trong phòng, sắc trời cũng đã tối.

Chỗ ở này rất đơn sơ, còn đơn sơ hơn cả chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần trong thôn ngày xưa, thế mà phí thuê sáu tháng đã đứt mất một nửa số Linh Thạch tông môn cho hắn.

Cũng đã hết một ngày, càng lúc càng thấy đói, bụng ai cũng reo vang, Bạch Tiểu Thuần thở dài, đưa túi linh thạch cho Thần Toán Tử, bảo hắn đi mua một ít linh thực về.

Thần Toán Tử phấn khởi, vội vàng bay đi, rất mau đã trở lại, mua về không ít linh thực, mọi người lặng lẽ ăn.

Bạch Tiểu Thuần ngồi ăn, càng thêm nhớ Nghịch Hà Tông.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên bị cơn đói làm cắt ngang việc thổ nạp, hắn mở mắt ra, thấy đám Tống Khuyết ai cũng gầy hắn đi.

"Chết tiệt, nơi đây quá tà môn, cứ như vậy làm sao sống được!" Bạch Tiểu Thuần đã thấy hoảng, hắn đã đói tới hoa cả mắt, vội đưa linh thạch bảo Thần Toán Tử đi mua.

Ngày đầu tiên như thế trôi qua, ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Trong bốn ngày này, mọi người đều đi ra ngoài, sau đó lúc trở về, ai cũng cau mày.

Cả bọn ai cũng ốm hắn đi, Hứa Bảo Tài chỉ còn như da bọc xương.

Cái này cũng chưa tính cái gì, kinh khủng nhất là Bạch Tiểu Thuần phát hiện linh thạch đã hết, chỉ còn kiên trì được tối đa hai ngày nữa mà thôi!

"Các ngươi phải nghĩ cách đi, thế này không được, các ngươi là người hộ đạo của ta, các ngươi phải đi kiếm tiền nuôi ta chứ." Bạch Tiểu Thuần nói.

Hắn vừa nói xong, Tống Khuyết đứng bật dậy, rất quyết đoán.

"Ta chịu đựng đ đủ!!"

"Bạch Tiểu Thuần, ta chịu đựng đủ, người hộ đạo cái quái gì, ta không làm, Tống Khuyết ta sẽ tự giải quyết vấn đề sinh tồn của mình, từ nay trở đi, ngươi là ngươi, ta là ta, không phải là điểm cống hiến sao, ở Huyết Khê Tông ta không bằng ngươi, ở Nghịch Hà Tông cũng không bằng ngươi, ở đây, ta nhất định sẽ dùng thực lực bản thân trở thành đệ tử áo vàng phi thăng lên cầu vồng!" Tống Khuyết quát.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, đang muốn lúc nói chuyện, Thần Toán Tử cũng đứng lên...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Đến Bước Đường Cùng

Dịch giả: Tiểu Băng

"Thiếu tổ..." Thần Toán Tử đứng dậy nhìn Bạch Tiểu Thuần, chần chừ nhưng vẫn nói.

"Thiếu tổ, ta... Cũng muốn đi, nếu húng ta đều ở đây sẽ rất khó giải quyết vấn đề sinh tồn, ngươi xem..."

Bạch Tiểu Thuần thấy ai cũng mưu đường ra, thì sốt ruột.

"Các ngươi đừng đi, các ngươi là người hộ đạo của ta, là ta dẫn các ngươi tới đi, các ngươi rời đi, ta phải làm sao..." Bạch Tiểu Thuần vội la lên, hắn bây giờ chẳng còn linh thạch, mọi người mà đi, hắn sẽ rất tổn thương.

"Các ngươi là ta dẫn tới, các ngươi phải nuôi ta chứ..." Bạch Tiểu Thuần ý muốn giữ lại, Tống Khuyết hừ một cái, vô tình quay người đi. Hắn định đi làm nhiệm vụ, đi tự nuôi sống bản thân, nhanh chân bước vội ra ngoài.

"Khuyết nhi..." Bạch Tiểu Thuần vội kêu với theo, Thần Toán Tử dợm chân cũng đi, Bạch Tiểu Thuần túm ngay lấy tay hắn.

"Thần Toán Tử, sau này ta không gọi ngươi Hừ Hừ Tử nữa, ngươi đừng đi..." Bạch Tiểu Thuần đáng thương nhìn Thần Toán Tử.

"Thiếu tổ, ta cũng không có cách, lúc đó chúng ta đâu ai ngờ đến Tinh Không Đạo Cực Tông lại sinh tồn khó như vậy... Ta sẽ đi ra ngoài làm thầy tướng số, tìm cơ hội sống sót..." Thần Toán Tử trong lòng tức

giận, nhớ Nghịch Hà Tông vô cùng, hận Bạch Tiểu Thuần kéo mình vào hố lửa, nên vô tình hất tay áo, đi ra ngoài.

"Các ngươi thực quá đáng!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, hai người này quả là không có đạo nghĩa, sao hai người không đi sớm mấy ngày trước đi, chờ tới bây giờ linh thạch hết mới đi!

Trần Mạn Dao khẽ ho, đứng lên nhìn hắn, thở dài.

"Đều tại ta không suy nghĩ chu đáo, thiếu tổ... ta phải đi tìm người quen, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại trên cầu vồng." Trần Mạn Dao nói xong, không đợi Bạch Tiểu Thuần trả lời, đã bay ra.

Bạch Tiểu Thuần run lên vì giận, Trần Mạn Dao này là chủ động tới tìm hắn, xin hắn dẫn theo, thế mà bây giờ… thấy Hứa Bảo Tài và Trương Đại Bàn vẫn còn, đáy lòng hắn vẫn còn chút an ủi.

"Hừ, họ muốn đi thì đi đi, vẫn còn Đại sư huynh và Tiểu Bảo hai người có nghĩa khí, các ngươi yên tâm, ta..." Bạch Tiểu Thuần đang định lên gân, Hứa Bảo Tài lúng túng đứng lên.

"Thiếu tổ, ta..."

"Ngươi làm gì, mau ngồi xuống." Bạch Tiểu Thuần giật thót, phải cản nhanh! nhưng Hứa Bảo Tài đã quyết ý, giọng cầu khẩn muốn khóc.

"Thiếu tổ, ngươi cho ta đi đi, ta... Ta không muốn bị đói a, ngươi nhìn ta đi, ta đã là người yếu nhất trong đám, ta muốn da bọc xương luôn, ta lo nếu cứ này, ta sẽ trở thành tu sĩ đầu tiên bị chết đói."

"Ngươi đại từ đại bi, thả ta đi đi."

"Thiếu tổ, ngươi cho ta đi đi..." Hứa Bảo Tài buồn rười rượi, kéo áo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bi phẫn nhìn Hứa Bảo Tài nửa ngày, thở dài một tiếng.

"Người có chí riêng, ngươi muốn đi... thì đi đi!"

"Đa tạ thiếu tổ!!" Hứa Bảo Tài cảm động, bay nhanh ra khỏi linh trạch, thấy Thần Toán Tử còn đứng cách đó không xa, hai người nhìn nhau cười.

" Tống Khuyết kia cao ngạo, không biết ứng biến, chắc bây giờ đói tới khó chịu lắm, chỉ có hai ta, rốt cuộc cũng thoát khỏi ma trảo, hà hà." Thần Toán Tử đắc ý cười, móc túi trữ vật lấy linh thực, ném vào trong miệng.

"Nhưng chúng ta làm vậy hình như cũng không tốt lắm, dù sao thân phận của chúng ta cũng là người hộ đạo." Hứa Bảo Tài ngần ngừ, nhưng cũng móc túi trữ vậy, lấy linh thực ra ăn.

Rõ ràng hai người chẳng hề thiếu đồ dự trữ, mấy ngày nay đều là do Bạch Tiểu Thuần bỏ tiền ra mua cho mà.

"Đành chịu thôi, nếu không nhất định sẽ chết đói, hơn nữa với thủ đoạn của thiếu tổ, chúng ta không cần phải lo lắng, mọi người phải lo nuôi mình cho tốt trước đã, sau này gặp lại nhau trên cầu vồng là được." Thần Toán Tử tự an ủi.

Hai người nói thêm môt lúc, mới chia tay, tự đi kiếm sống.

Trong linh trạch chỉ còn Bạch Tiểu Thuần và Trương Đại Bàn, Trương Đại Bàn thở dài, nhắm mắt ngồi xuống.

Bạch Tiểu Thuần rất tức giận, nhưng không có cách, thấy Trương Đại Bàn vẫn ở bên mình, trong lòng hắn rất cảm động, nhưng sau một ngày nữa, Trương Đại Bàn rốt cuộc nhịn không được, tới xế chiều, đi tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

"Cửu Bàn..."

"Đại sư huynh ngươi..." Bạch Tiểu Thuần hết hồn.

"Cửu Bàn, không phải là Đại sư huynh mặc kệ ngươi, thật sự nếu cứ thế này, tự ngươi cũng khó sống, ta sẽ ra ngoài kiếm việc luyện linh, Cửu Bàn ngươi yên tâm, chờ Đại sư huynh ta phát đạt, nhất định sẽ quay về tìm ngươi, nuôi ngươi!" Trương Đại Bàn dứt khoát.

Hắn vỗ vai Bạch Tiểu Thuần, đi ra linh trạch...

Trong linh trạch chỉ còn Bạch Tiểu Thuần đứng ngơ ra cả nửa ngày, sau đó thở dài thở ngắn.

"Đi, ai cũng đi hết i..." Bạch Tiểu Thuần ủ rũ, quay về phòng ngồi xuống, lại thấy đói.

"Ta nên làm gì bây giờ a... đói quá." Bạch Tiểu Thuần thấy trời sắp tối, linh thạch lại chẳng còn bao nhiêu, bèn đi mua thêm ít đồ ăn, tới xem bảng nhiệm vụ do đệ tử áo đỏ ban bố.

Mọi nhiệm vụ đều có nguy hiểm, dù với tu vi kim đan của hắn, chưa chắc đã gây ra được sóng gió gì, nhưng những nhiệm vụ này ban thưởng quá ít.

Bạch Tiểu Thuần tính, với tiêu hao của bản thân, nếu muốn sống, mỗi ngày đều phải hoàn thành nhiệm vụ, vì tu vi kim đan tiêu hao nhiều hơn người khác rất nhiều.

Song nhiệm vụ có thưởng cao, thì cũng nguy hiểm nhiều hơn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn sau cả ngày, cũng không nghĩ ra được cái gì, than thở trở lại linh trạch, lúc này Tiểu Ô Quy cũng đã tỉnh, từ trong túi trữ vật leo ra, hồ nghi nhìn Bạch Tiểu Thuần, hình như cảm thấy kinh ngạc vì sao mình lại ngủ lâu như vậy, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tư để ý tới nó, có lẽ vì thái độ ấy nên lại làm Tiểu Ô Quy không nghi ngờ gì hắn, nhìn nhìn một hồi lại thụt trở vào.

Lại qua vài ngày nữa, Bạch Tiểu Thuần nhiều lần ra ngoài, tìm cách mưu sinh, để giảm bớt tiêu hao, hắn đành áp chế tu vi.

Nhưng những cách hắn nghĩ ra để kiếm ăn thì đều đã có người làm, những nhiệm vụ lại càng giành nhau.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao lúc mới tới đây, thấy tu sĩ trong thành đều gầy còm, xanh xao vàng vọt... ấy là vì ai cũng giống hắn, phải áp chế tu vi, áp chế tới mức trở thành bản năng.

"Ta đường đường Kim Đan tu sĩ, chẳng lẽ đói chết ở đây!!" Bạch Tiểu Thuần bi thương, nhưng mà đói không chịu nổi, mắt muốn nở hoa, linh thạch đã hết sạch, đồ ăn chẳng còn mấy, nếu cứ thế, chắc phải ăn tới linh thảo.

"Không được... Chết tiệt, Tinh Không Đạo Cực Tông quá tà môn, quá hà khắc với đệ tử, ta là kim đan, mà họ không sợ ta chết đói sao!!" Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, hắn cũng ngờ việc giết người, nhưng hắn thăm dò được, ở đây cấm việc này, nếu không sẽ bị pviên vô cùng nặng nề, nên đành bỏ qua.

"Thôi, đành dùng cái ta am hiểu nhất, ta phải luyện dược!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Siêu Cấp Tịch Cốc Đan!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Dù có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ vượt qua, lúc nào ta cũng là như vậy, ta thì sợ gì, ta sẽ luyện dược, luyện ra một thứ ăn vào là có thể một thời gian dài cũng không còn thấy đói, tên của nó ta cũng nghĩ ra rồi, gọi là... Siêu cấp Tịch Cốc đan!!"

Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, lấy ra lò đan và đá lửa để sang một bên, bắt đầu suy nghĩ đan phương siêu cấp Tịch Cốc đan.

Thế gian này có một loại người, có một đức tính rất đặc biệt, ấy là áp lực càng lớn, sức bật lại càng lớn, Bạch Tiểu Thuần chính là loại người này, lại còn là người nổi bật của loại người này.

Thật ra, muốn sống sót trong thành không khó như Tiểu Thuần nghĩ, nhất là đối với Kim Đan tu sĩ, thì càng thêm đơn giản, chỉ cần chịu mạo hiểm, mỗi ngày làm vài nhiệm vụ lớn, hoặc giành nhiều nhiệm vụ nhỏ, chỉ cần tích lũy chừng hai năm, là có thể tấn chức áo vàng, bay lên cầu vồng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không muốn đi làm nhiệm vụ, càng không thích mạo hiểm, hắn quyết định luyện dược.

Chỉ trong bốn ngày, hắn đã nghĩ ra đan phương.

"Siêu cấp Tịch Cốc đan, ngưng tụ thiên địa tinh hoa, sau khi nuốt vào, sẽ bổ sung năng lược, áp chế tiêu hao, giúp linh lực trong người chuyển hóa sang trạng thái nhu hòa, hấp thu trong thời gian dài!" Bạch

Tiểu Thuần kích động, hắn đã gầy tới da bọc xương, nhưng mắt lại sáng lóe rạng rỡ..

Cuối cùng, sau ba canh giờ, lô siêu cấp Tịch Cốc đan đầu tiên đã thuận lợi ra lò, tuy chỉ có ba viên, nhưng chỉ mỗi mùi thơm cũng khiến Bạch Tiểu Thuần hết cả cảm giác đói khát!

"Hặc hặc, Bạch Tiểu Thuần ta thật là thiên tài, ta đã thành công, siêu cấp Tịch Cốc đan!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi cầm ba viên đan dược đang định ăn, thì bỗng ngờ một việc.

"Cái kia... phải kiểm tra một chút trước mới được." Bạch Tiểu Thuần do dự, ra khỏi linh trạch, bán ít thảo dược đi mua một con linh kê.

Tại lại linh trạch, hắn đút một viên siêu cấp Tịch Cốc cho linh kê, sau đó cẩn thận quan sát, qua một ngày, thấy con gà vẫn tinh thần phấn chấn, chẳng bị cái gì, thì vô cùng kích động.

"Xem ra ta thật sự thành công!" Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, vội vàng tiếp tục luyện chế ra thêm mấy chục viên siêu cấp Tịch Cốc đan.

"Loại đan dược này, mình mà tự ăn thì hơi lãng phí, ta thích ăn linh thực hơn đan dược." Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, cảm thấy Đan này có thể xuất ra đi bán, nên lại chạy ra ngoài.

Không đem tới bán cho cửa hàng, hắn chạy tới quảng trường lớn nhất đông thành, tìm một chỗ ngồi xuống, trước mặt để ba bình thuốc.

Trong mỗi bình chỉ để một viên đan dược, lại dùng tu vi nhập vào trong ngọc giản, khiến ngọc giản tỏa ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng năm chữ to lấp lánh, lơ lửng giữa không trung.

‘Siêu cấp Tịch Cốc đan’

Xong, hắn ngồi chờ khách tới mua.

Cũng không lâu lắm, đã có người đi ngang qua, bị cái tên siêu cấp Tịch Cốc đan hấp dẫn, đều dừng lại xem, càng lúc vây quanh càng đông, bàn tán xôn xao.

"Siêu cấp Tịch Cốc đan? Chưa bao giờ nghe thấy!"

"Không Thành này đặc biệt, ai lại dám lấy Tịch Cốc đan ra bán, người này nếu không phải lừa đảo chính là tên điên."

"Hừ, ở đây, chẳng Tịch Cốc đan nào có tác dụng hết!"

người bàn rất nhiều, người hỏi giá cũng có, nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần báo giá một trăm điểm cống hiến một viên, không ai tới hỏi mua nữa.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, có phải mình kê giá cao quá không? Một lúc lâu sau, trong đám người, một hán tử gầy còm đi ra, người này rất cao, có lẽ đã từng rất cao to, nhưng bây giờ lại rất gầy, nhưng đôi mắt hàn mang lóng lánh, sát khí rõ mồn một.

Sau lưng gã còn có một tiểu đồng, xanh xao vàng vọt, hai mắt vô thần.

Đại hán xuất hiện, đám tu sĩ xung quanh vội lùi lại mấy bước, hình như ai cũng kiêng kị hán tử kia.

"Siêu cấp Tịch Cốc đan? Một trăm điểm cống hiến..." hán tử nheo mắt, nhìn bình thuốc, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhưng ai cũng áp chế tu vi, gã không dò ra được tu vi của Bạch Tiểu Thuần, chỉ dùng bản năng p hán đoán Bạch Tiểu Thuần là trên trúc cơ.

"Nếu là thật sự hữu hiệu, một trăm điểm cống hiến cho ngươi cũng là có thể, nhưng nếu không có hiệu quả, nếu ngươi không bồi thường ta gấp mười lần, ta nhất định sẽ cho ngươi đẹp mắt!" Hán tử nghiến ra từng chữ, vươn tay bóp bình thuốc, ném viên đan dược vào miệng tiểu đồng sau lưng.

Tiểu đồng lặng lẽ há miệng, nuốt vào.

Bạch Tiểu Thuần thần sắc như thường, nhưng trong lòng cũng khẩn trương, không phải hắn sợ đại hán kia, vì hắn nhìn ra đại hán chỉ là Trúc Cơ Đại viên mãn, dù hắn vẫn còn đang đói, nhưng dùng một tay cũng đủ bóp chết.

Hắn hồi hộp, là hiệu quả của đan dược...

Tiểu đồng đang vô thần bỗng run người, mở to mắt, cả người rung bần bật.

Sau đó, dần dần, không ngừng vang lên những tiếng kinh hô nghẹn ngào.

"Cái này... sao lại thế này!!"

"Trời, siêu cấp Tịch Cốc đan này, thật sự có hiệu quả!!"

"Điều này sao có thể!!"

Cơ thể gầy còm của tiểu đồng bằng mắt thường đang hồi phục dần lên, máu thịt đầy ra, chỉ sau mấy hơi thở, đã trở thành thiếu niên mập mạp!

hán tử gầy còm run rẩy, hô hấp dồn dập, trong hai mắt lộ ra rung động.

"Tiên dược, đây là... Đây là tiên dược!!" Đại hán nhào tới hai bình thuốc còn lại, nhưng gã vừa chộp tới, mắt Bạch Tiểu Thuần đã lóe sáng.

Đại hán trong đầu oanh một tiếng, tay khựng lại giữa không trung, gã cảm nhận được nguy cơ cực mạnh, gã mà còn dám lấy thuốc, thì chính là tự sát!

"Đan này, là Bạch mỗ dùng bất tử thảo luyện chế ra, giá trị phi phàm, lúc trước một trăm điểm cống hiến đã không người hỏi thăm, còn có

người không tin, mà thôi, từ giờ trở đi, Đan này ba trăm điểm cống hiến một viên!" Bạch Tiểu Thuần nhàn nviên mở miệng.

"Chín trăm điểm cống hiến, ta lấy hết!" hán tử gầy còm hít sâu, không chần chờ chút nào, lập tức ném ra ngọc giản thân phận, xẹt một cái trả chín trăm điểm cống hiến, vội vàng ôm hai bình thuốc còn lại mang đi.

Người xung quanh nhao lên, nhưng không có cách, nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần đã ho một tiếng, từ trong túi trữ vật lại lấy ra ba bình...

Chỉ sau một nén nhang, trọn vẹn ba mươi viên siêu cấp Tịch Cốc đan đã được mọi người tranh mua không còn, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới thu quầy, chắp tay sau lưng, đắc ý rời đi.

"Hừ hừ, bọn Thần Toán Tử đều muốn tự ra kiếm ăn, đâu có Bạch Tiểu Thuần ta chỉ cần ra tay một cái là lấy được chín ngàn điểm!!" Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cao hứng, lôi lệnh bài thân phận ra ngắm nghía điểm cống hiến của mình, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

"Ta bây giờ đã là đệ tử áo đỏ, nộp mười vạn điểm cống hiến nữa là sẽ thành áo cam, còn muốn lên màu vàng, rời khỏi Không Thành này, phải là một trăm vạn điểm cống hiến."

"Cũng không nhiều lắm..." Bạch Tiểu Thuần rất ngạo nghễ, sờ sờ bụng, không chút do dự tới một quán linh thực mua linh thực đủ cho cả năm người, ngồi ăn điên cuồng, cảm thấy cuộc đời thực là tốt đẹp, phưỡn bụng trở về linh trạch, tiếp tục luyện dược để vươn đến ước mơ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Gây Nên Chú Ý

Dịch giả: Tiểu Băng

Suốt đêm đó, Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, lần đầu phát hiện ra mình si mê với việc luyện dược, tới sáng hôm sau, hắn đã luyện được gần năm mươi viên siêu cấp Tịch Cốc đan, lại kích động chạy ra quảng trường.

Lần này, hắn vừa ngồi xuống, lôi bình thuốc ra, đã có rất nhiều tu sĩ ùa tới, tranh giành kịch liệt để mua.

Năm mươi viên siêu cấp Tịch Cốc đan, chỉ trong thời gian cực ngắn đã bị vét sạch. Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

So với linh thực giá cắt cổ, giá Tịch Cốc đan thật sự là quá thấp, lại có hiệu quả cao, ai cũng phải động tâm, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã nghĩ rồi, hắn sẽ không tăng giá, mọi người ở đây sống không dễ tí nào, mình làm thế này, tốc độ kiếm điểm cũng đã là nhanh lắm rồi.

Nhưng đến ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đi ngang qua một cửa tiệm, thấy bên trong cũng có bán siêu cấp Tịch Cốc đan, giá cả lại tới ba nghìn điểm cống hiến, hắn kinh ngạc.

Lại tới quảng trường. Lần này hắn còn chưa kịp ngồi xuống, đã có bảy tám tu sĩ ào tới, giành đòi mua hết số lượng bán của hôm nay.

Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần cảnh giác, hắn phát hiện những người này đều là tu sĩ trong các cửa hàng của đông thành, rõ ràng là mua của hắn về, rồi bán lại với giá cao.

Bạch Tiểu Thuần không hài lòng, nói ngay quy tắc mới, một người chỉ được mua một viên, mua hai viên, giá tăng gấp đôi, mua ba viên tăng gấp ba, cứ thế mà tính, thế nhưng chiêu vẫn không có hiệu quả, vì trong Không Thành... thứ không thiếu nhất, chính là tu sĩ...

Cuối cùng, bất đắc dĩ, Bạch Tiểu Thuần dứt khoát mặc kệ, thế là chỉ sau bảy ngày, Bạch Tiểu Thuần đã kiếm đủ mười vạn điểm cống hiến.

Cùng lúc, cũng trong bảy ngày này, siêu cấp Tịch Cốc đan đã gây nên một cơn sóng gió nho nhỏ trong Đông thành, không ít người đã nghe tới tên nó, nhất là các tổ chức ở trong thành.

Cả Không Thành, có rất nhiều tổ chức lớn nhỏ, đều do tu sĩ kéo bè kéo cánh hình thành, trong đó phạm vi lớn nhất, cũng là cường hãn nhất, là Thiên Không Hội, gần như lũng đoạn tới tám phần mười cửa hàng trong Thiên Không thành, nghe đồn sau lưng nó có Thiên Nhân gia tộc tọa trấn, coi nó như là tài sản riêng, không người dám gây.

Hiện giờ trong Đông thành, người phụ trách của Thiên Không hội không phải chỉ có một người, mà có tới ba người, ba người này đều là người cực nổi danh trong Không Thành, và đều là đệ tử áo cam. Ba người ngồi trong một mật thất, nghiêm trọng nhìn ba viên Siêu cấp Tịch Cốc đan trước mặt!

Mỗi người cầm lấy một viên quan sát cẩn thận, không ai nói lời nào, hình như đang chờ đợi gì đó, một lúc sau, có người tới, ba người mới ngẩng đầu lên nhìn.

Người tới là một lão giả râu tóc bạc trắng, cả người toàn mùi thuốc, ba tu sĩ áo cam đứng dậy, tôn kính chào.

Lão giả chào lại, không nói tiếng nào, đặt trước mặt ba người ba viên siêu cấp Tịch Cốc đan.

"Đan này ẩn chứa 123 loại dược lực khác nhau, hỗ trợ cho nhau, biến hóa rất nhiều, cả đời lão phu không gặp được mấy lần."

"Trong đan dược chỉ có mười chín loại dược thảo, nhưng lại biến hóa ra được hơn một trăm dược lực, đây là một loại phương pháp luyện dược rất đặc biệt!"

"Người luyện ra được đan này về mặt dược đạo tổng thể có lẽ còn không bằng ta, nhưng về mặt tinh thông biến hóa và tương sinh tương khắc của thảo mộc thì còn giỏi hơn lão phu!" Lão giả nói, mấy hôm nay lão đều nghiên cứu viên thuốc này, đã bị nó làm cho tâm thần phải chấn động.

"Có thể suy diễn ra cách luyện chế, chúng ta tự luyện ra được không?" một trong ba người áo cam hỏi.

"Xem ra ta nói các ngươi nghe chưa rõ, nói thế này nhé, từ trước tới nay, lão phu chưa bao nghe nói siêu cấp Tịch Cốc đan, sau khi nghiên cứu, cũng phát hiện ra đan phương chế tạo đan dược này không có cái nào lão phu biết cả, tuy có chút xíu khuyết điểm, nhưng ăn vào cũng không sao cả, quá lắm chỉ làm mất tí Nguyên Khí mà thôi, sẽ được bổ sung lại rất nhanh, có thể giúp một tu sĩ ít nhất nửa tháng đạt được sự cân bằng giữa bổ sung và tiêu hao nguyên khí, cho nên, cơ bản có thể xác định... Đây là đan phương tự nghĩ ra!"

" đan phương tự nghĩ ra, mà ngươi bảo lão phu tìm ra cách luyện chế? Lão phu làm không được!"

"Nhưng mà ta có thể thử thay đổi một chút, có thể biến một viên ra thành mấy viên, có điều hiệu quả sẽ giảm xuống, tác dụng phụ cũng nặng hơn." Lão giả nhìn ba người.

Ba người trầm mặc, đan dược này hiệu quả tốt như vậy, nếu cứ để tên kia phát triển, vậy lượng tiêu thụ linh thực trong Không Thành sẽ bị ảnh hưởng cực lớn, có thể gọi là mang tính hủy diệt.

Thiên Không Hội không muốn có sự thay đổi này.

Nếu không có được đan phương thì phải khống chế được tình hình, phải cản đường của loại đan dược này!

"Chúng ta không được phép giết người, quy tắc Tinh Không Đạo Cực Tông không cho phép, tổng bộ cũng không cho phép, nên việc này vậy xin nhờ Tôn đạo hữu, tìm tu sĩ bán đan, nếu lấy được đan phương là tốt nhất, nếu không lấy được... Hừ, thì hợp tác với hắn!" hai người trong bọn nói với người thứ ba.

Bảy ngày này, Bạch Tiểu Thuần cực kỳ thoải mái, bữa nào cũng toàn ăn linh thực đắt tiền, thậm chí còn đi vào Pháp bảo các, mua một hơi mấy kiện Pháp bảo, và cả nội giáp.

Hay nhất là trong Không Thành còn có một cửa hàng chuyên bán hung thú tọa kỵ, tọa kị ở đây cũng chia làm nhiều loại, nhiều giá tiền, đắt tiền nhất tới mấy trăm vạn, con rẻ nhất, cũng hơn mười vạn.

Bạch Tiểu Thuần càng xem càng ưa thích, nhớ hôm đầu tiên tới nhìn thấy có tu sĩ cưỡi tọa kị, trông rất uy vũ bất phàm, thế là trong lòng như bị mèo cào, nhưng ví tiền rỗng tuếch, hắn nhịn rất lâu, rốt cuộc nhịn không được, bỏ mười vạn điểm, mua một con chiến thú tọa kị bình thường.

Dù chỉ là loại bình thường, nhưng đối với đa phần tu sĩ ở đây, cũng đã tuyệt đối là xa hoa, con thú này dài chừng mười trượng, thoạt nhìn như cá sấu, mi tâm có ba con mắt, toàn thân lân giáp, cực kỳ dữ tợn, tu vi tương đương trúc cơ sơ kì.

Ngồi lên lưng cá sấu, Bạch Tiểu Thuần diễu võ dương oai, nghe tiếng con thú thở ồ ồ, nghe tiếng chân nó đạp bình bịch xuống đường, nhìn những ánh mắt hâm mộ xung quanh, nghênh ngang trở về linh trạch.

"Mấy ngày nữa mình phải đổi chỗ ở khác, chỗ này đã không còn thích hợp với thân phận của ta, ta muốn ở động phủ, động phủ tốt nhất!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý, bỗng thấy bên ngoài linh trạch nhà mình có một tu sĩ áo cam đang chắp tay sau lưng đứng đó.

Sau lưng người này còn có bảy tám người đệ tử áo đỏ, cả đám đều tinh thần sung mãn, tu vi cũng không phải là nội liễm, mà là khuếch tán cả ra, khiến cho xung quanh linh trạch đều bị uy áp.

Nhưng đệ tử áo cam này, cũng chỉ là Trúc Cơ Đại viên mãn mà thôi, uy áp của tu sĩ trúc cơ đối với Bạch Tiểu Thuần chẳng là cái gì cả, nên hắn chả thèm để ý.

Lúc hắn nhìn thấy họ, họ cũng nhìn thấy hắn, người đệ tử áo cam càng nhìn hắn, mặt càng nghiêm túc.

Trong thành, tuy ai cũng có thói quen áp chế tu vi, song nhiều người chỉ cần để ý kĩ, cũng vẫn cảm nhận được tu vi người đó là mạnh hay yếu, chỉ có người cùng cảnh giới trở lên mới không nhìn thấu được tu vi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần này, đệ tử áo cam kia nhìn không thấu... nhưng hắn không nghĩ Bạch Tiểu Thuần tu vi vượt qua Trúc Cơ,vì trong Không Thành, tu sĩ kết đan rất rất là hiếm.

Vì nếu là kim đan, thì đã sớm dùng tốc độ nhanh nhất đi kiếm điểm cống hiến, bay lên cầu vồng.

"Có chút khó giải quyết..." tu sĩ áo cam cau mày, gã cũng đã cho tìm hiểu lai lịch Bạch Tiểu Thuần nhưng không thu hoạch được gì, chỉ biết đối phương họ Bạch. Hắn nghĩ nghĩ, mặt chuyển sang tươi tỉnh, với loại tu sĩ này, không nói vòng quanh, mà đi thẳng vào trọng điểm là hay nhất, dù sao siêu cấp Tịch Cốc đan là việc lớn, nếu muốn hợp tác, cũng là có thể.

Gã bước tới, ôm quyền cúi đầu.

" Bạch huynh có phải? Tại hạ Chu Thao, một trong các đầu lĩnh đông thành của Thiên Không Hội, có việc liên quan tới siêu cấp Tịch Cốc đan, muốn bàn bạc với Bạch huynh, làm một cuộc hợp tác cả hai cùng có lợi!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Tâm Cơ Thủ Đoạn

Dịch giả: Tiểu Băng

"Hợp tác như thế nào?" Bạch Tiểu Thuần ngồi trên cá sấu, nhìn Chu Thao, nháy mắt hỏi.

"Tại hạ muốn mua đan phương siêu cấp Tịch Cốc đan, nguyện ra mười vạn điểm cống hiến, không biết Bạch huynh có thể bỏ thứ yêu thích hay chăng?" Chu Thao có chút không vui, Bạch Tiểu Thuần vẫn ngồi trên chiến thú không xuống, ngữ khí lại còn kẻ cả.

"Không bán." Bạch Tiểu Thuần liếc mắt, xuống chiến thú, thu chiến thú vào trong túi đại linh thú, tính đi vào trong linh trạch, Chu Thao tiến lên một bước, đưa tay ngăn trở.

"Bạch huynh, không bán đan phương cũng được, Thiên Không Hội chúng ta muốn trở thành người phân phối duy nhất có được hay không?"

"Bán độc quyền?" Bạch Tiểu Thuần nhìn Chu Thao, thật ra mấy hôm nay đi bán, hắn cũng đã thấy phiền, giờ nghe Chu Thao nói vậy, nghĩ nếu giao cho họ đi bán, mình sẽ tiết kiệm được nhiều công sức.

" Thiên Không Hội ta bao phủ toàn thành, tại hạ chắc chắn chỉ trong mấy tháng, sẽ làm cho siêu cấp Tịch Cốc đan này truyền khắp toàn thành, tới lúc đó, Bạch huynh rất dễ dàng kiếm được vô số điểm cống hiến." Chu Thao cười.

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu đàm luận chi tiết với Chu Thao, một lúc lâu sau, hai người thống nhất Bạch Tiểu Thuần bán cho Thiên Không Hội với giá ba trăm điểm cống hiến một viên, lợi nhuận bán được sau đó mỗi

bên lấy một nửa, Bạch Tiểu Thuần nghĩ mình đã có lời, nên rất vui vẻ, Chu Thao cũng cực vui vẻ, hai người nhìn nhau cười, lập ngọc giản hợp đồng, đưa lên cho Tinh Không Đạo Cực Tông công chính các làm trọng tài.

Trước khi đi, Chu Thao cười hỏi.

"Không biết tục danh Bạch huynh là gì? Chúng ta đã hợp tác, mọi người cũng nên quen thân với nhau thêm một chút mới phải."

"Gọi ta là Bạch Dược Sư." Bạch Tiểu Thuần hất cằm, phất tay áo nhỏ, ngạo nghễ.

Chu Thao ngần ngừ, mỉm cười gật đầu, cáo từ rời đi.

Từ hôm đó, Bạch Tiểu Thuần luyện dược càng thêm điên cuồng, số lượng luyện chế từ năm mươi vọt lên một trăm viên.

Đây đã là cực hạn của hắn, một trăm viên Linh dược này, mỗi một lần Chu Thao tới lấy hàng, đều thoải mái trả cho hắn ba vạn điểm cống hiến, còn phần chia lãi phải để bán xong thì mới có.

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại qua bảy ngày, chỉ sau mấy ngày, với thế lực của Thiên Không Hội, siêu cấp Tịch Cốc đan đã oanh động cả Đông thành, công hiệu tuyệt hảo của nó khiến tu sĩ Đông thành điên cuồng, dù giá đã bị nâng lên cực cao, song vẫn có cực nhiều tu sĩ tới mua, giá linh thực đương nhiên là tuột dốc không phanh.

Trong thời gian thật ngắn, mọi đàm luận của tu sĩ Đông thành đều liên quan tới siêu cấp Tịch Cốc đan, ba chữ Bạch Dược Sư cũng được truyền bá rộng rãi, rất nhiều người biết được Bạch Dược Sư, chính là người luyện chế siêu cấp Tịch Cốc đan, Thiên Không Hội chỉ là người bán hộ mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chỗ không đúng, đang định đi cản lại, thì Chu Thao đã đưa tới phần chia lãi đầu tiên, hơn mấy vạn điểm, lại

còn bảo từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều sẽ nhiều như vậy, làm Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, quên bẵng luôn chuyện kia.

Nhưng thật ra, hắn không biết, siêu cấp Tịch Cốc đan của hắn đã bị Thiên Không Hội xào nấu, biến một trăm viên thành ba nghìn viên, tác dụng p hụ vô cùn khủng khiếp!

Bảy ngày, Bạch Tiểu Thuần cung cấp bảy trăm viên, nhưng số lượng bán ra thật lên tới hơn hai vạn viên, song số hàng giả không phải là bán cho Đông thành, mà là bị đưa đi tây, nam và Bắc thành, trong thời gian ngắn, Bạch Tiểu Thuần căn bản chưa biết được chuyện ấy.

điểm cống hiến của Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên vượt qua con số hai mươi vạn, hắn phấn khởi nộp ngay mười vạn điểm, trở thành đệ tử áo cam.

mặc đồ áo cam, ngồi trên chiến thú, trong tay có siêu cấp Tịch Cốc đan làm thiên hạ xôn xao, cảm thấy mình thực là khí phách, đang đi tới một đầu đường, Bạch Tiểu Thuần nghe thấy phía trước có những tiếng kêu thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, đứng lên nhìn kĩ, thấy phía xa có một tu sĩ đột nhiên ngã xuống đất, cơ thể gầy còm hắn đi mắt thường cũng nhìn thấy được, kêu lên đau đớn.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, còn chưa kịp làm gì, trong đám người quanh đó lại có rất nhiều người bị tương tự, đột nhiên ngã xuống đất, cơ thể nhanh chóng gầy quắt lại, kêu rên không ngừng làm Bạch Tiểu Thuần căng thẳng.

"Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ có địch nhân tiến công!" Bạch Tiểu Thuần vội cho chiến thú lùi lại, song nhìn thêm một lúc, thấy một người trong bọn là người đã từng mua Tịch Cốc đan của mình, thì cảm thấy có điều không ổn.

Mà đây mới chỉ là ngày đầu tiên, ngày hôm sau đó, trong Đông Thành liên tục xuất hiện những tu sĩ đột nhiên gầy gò, như đã đói cả một

tháng, số lượng này nhanh chóng tăng nhanh, vượt qua một trăm người, cả Đông thành lập tức xuất hiện phong ba.

Mặc dù không có ai tử vong, có một số ít người chẳng qua là Nguyên Khí hơi tổn thương, nghỉ ngơi rồi sẽ khôi phục lại, song đa số đều là Nguyên Khí đại thương.

Điều này làm các tu sĩ phẫn nộ, nhanh chóng điều tra ra nguyên nhân, quả nhiên, những người đột nhiên bị gầy đi đều là đã ăn... Siêu cấp Tịch Cốc đan.

Về chuyện người bị tổn thương Nguyên Khí ít, kẻ bị nhiều, thì chẳng ai để ý, vì họ nghĩ đấy là do cơ thể khác nhau mà thôi, điều trọng điểm là kẻ tạo ra tịch cốc đan là Bạch Tiểu Thuần!

"Siêu cấp Tịch Cốc đan là giả!"

" Bạch Dược Sư là một tên lường gạt!!"

"Chết tiệt, chúng ta ở đây đã rất khổ cực, hắn còn gạt chúng ta, dù có môn quy, ta cũng muốn giết Bạch Dược Sư!!"

Những tu sĩ bị phát tác còn có bạn bè, và những người chưa bị phát tác cùng hợp lại, lôi kéo thêm khiến cả Đông thành phẫn nộ.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa hết hồn, lập tức đào tẩu.

Với trí thông minh của Bạch Tiểu Thuần, đoán ra ngay mình đã bị Thiên Không Hội lừa gạt.

" Thiên Không Hội chết tiệt!! Ta đâu có đắc tội các ngươi!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, bỏ chạy suốt đêm.

Trên đường, hắn tìm được mấy viên siêu cấp Tịch Cốc đan đang được bán, cẩn thận kiểm tra, dễ dàng tìm ra kết quả.

"Thì ra là siêu cấp Tịch Cốc đan bị cải biến, không phải là đan dược ta cho Thiên Không Hội! đan dược của ta, dù có khuyết điểm nhỏ, cũng có tác dụng phụ, nhưng chỉ làm nguyên khí hơi tổn thương mà thôi, nghỉ ngơi chút xíu là hết, còn tác dụng phụ này bắt bổ sung tiêu hao tới cả nửa tháng, làm sao mà giống nhau!

Đan dược Mà Thiên Không Hội làm giả đã làm giảm thời gian phải bổ sung tiêu hao đi rất nhiều!"

"Nhưng vì sao Thiên Không Hội phải làm như vậy!" Bạch Tiểu Thuần vội rời khỏi Đông thành, đi tới bắc thành, tới đây mới biết, cũng có bán loại siêu cấp Tịch Cốc đan giả.

"Ta hiểu rồi, Thiên Không Hội là tổ chức lớn nhất Không Thành, nắm tám phần cửa hàng trong thành, ở trong thành này, lợi ích lớn nhất là bán linh thực, siêu cấp Tịch Cốc đan xuất hiện, thứ bị ảnh hưởng nhiều nhất chính là linh thực!

Chúng tìm ta không phải để buôn bán, mà để hủy diệt siêu cấp Tịch Cốc đan!!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

"giỏi lắm, quả là cách hay, không giết ngươi, chỉ là giở trò mà thôi… hừ, cái trò này, Bạch Tiểu Thuần ta cũng biết, Thiên Không Hội, các ngươi chờ đó cho ta!!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, lẻn vào thành Bắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Gặp Lại Thần Toán Tử

Dịch giả: Tiểu Băng

Đến thành Bắc, Bạch Tiểu Thuần thay hình đổi dạng, thuê một linh trạch, mua nhiều linh thực, cả ngày trốn trong nhà tu hành, chờ tin đồn trôi qua.

Linh khí nơi đây quá nồng đậm, khiến tốc độ tu luyện tăng cao, tuy vẫn chưa đột phá Hạ Hàn của Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, nhưng đã tinh luyện được rất nhiều.

Giờ hắn chỉ cần đưa tay ra, là bàn tay sẽ tỏa ra hàn khí kinh người, mơ hồ còn có những tầng hình ảnh trùng điệp như ẩn như hiện, đây chính là đặc thù của Hạ Hàn, Băng Hàn Chi Ảnh.

Bạch Tiểu Thuần cũng tu Bất Tử Cân mấy canh giờ mỗi ngày, ngón chân thứ hai bàn chân trái đã hoàn toàn luyện xong, giờ bắt đầu luyện ngón thứ ba.

"Lão tổ nói không sai, tới đây, tốc độ tu luyện tăng lên nhiều thật." Bạch Tiểu Thuần cảm khái.

Ba tháng sau, chuyện siêu cấp Tịch Cốc đan mới dần lắng xuống, người cả Không Thành đều biết chuyện siêu cấp Tịch Cốc đan, giờ ai cũng vô cùng cảnh giác với cái gọi là Tịch Cốc đan, không ai tin vào nó nữa.

Càng không có ai dùng thử nữa.

Thiên Không Hội đã đạt được mục đích, không cần tốn nhiều sức, mà còn kiếm được rất nhiều tiền, bao nhiêu trách nhiệm đều đổ hết lên đầu Bạch Dược Sư đã mất tích.

Đương nhiên, đối với những cái người bị hại, Thiên Không Hội đều tới xin lỗi và trấn an, làm rất đàng hoàng, khiến Thiên Không Hội không hề bị ảnh hưởng gì.

Họ chỉ tiếc người ta không giết được Bạch Tiểu Thuần, nhưng họ cũng mặc kệ, vì họ nghĩ đấy chỉ là một tên dược sư có tí thiên phú, không đáng Thiên Không Hội phải quá mức để trong lòng.

Trong trận đấu này, Bạch Tiểu Thuần đã bại hoàn toàn!

Chuyện này kích thích hắn chưa từng có, thất bại khi đấu trí luôn làm hắn điên tiết, cảm thấy bị nhục nhã, định dùng tu vi kim đan của mình đi quậy banh Thiên Không Hội, nhưng rồi lại thôi.

"Dựa vào tu vi, không tính là giỏi, Bạch Tiểu Thuần ta ngã ở đâu, sẽ đứng lên lại ở đó, chả phải chỉ là đấu tâm cơ hay sao!" Bạch Tiểu Thuần hầm hừ, uống một ngụm Bách Hoa Linh Nhưỡng, lại ăn một mồm Bảo Ngọc Linh Mễ, hai loại linh thực này, giá cả rất xa xỉ, là hai món Bạch Tiểu Thuần thích nhất ở Đông thành, sau khi tới đây cũng không nỡ bỏ.

Hắn nhìn lệnh bài thân phận, điểm cống hiến qua ba tháng, đã chẳng còn lại bao nhiêu.

"Đều tại ta lúc trước tiêu tiền như nước..." Bạch Tiểu Thuần đau đầu, hối hận vì đã đổi mười vạn điểm để lấy thân phận áo cam, cũng hối hận vì đã mua Ngạc Ngư Thú.

"Làm sao bây giờ, siêu cấp Tịch Cốc đan không bán được nữa, chẳng lẽ sau này phải sống tiết kiệm từng đồng, tự chế siêu cấp Tịch Cốc đan ra mà ăn sao..."

Đến nửa tháng sau, linh thực của Bạch Tiểu Thuần đã gần hết, điểm cống hiến cũng tương tự, song hắn vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết, bèn thở dài, thay đổi dung mạo một tí, đira ngoài.

"Đành đi bán Ngạc Ngư Thú vậy, đổi chút ít điểm cống hiến, bán cả ít pháp bảo và đồ trang sức hồi trước mua vậy." Bạch Tiểu Thuần vẫn còn thấy tiếc, nhưng đã hết cách.

Trong Không Thành, Ngạc Ngư Thú là hung thú thường thấy nhất, Bạch Tiểu Thuần ngồi trên nó lại chẳng có ai liên tưởng hắn với Đông thành Bạch Dược Sư.

Người ta chỉ nhìn hắn với vẻ hâm mộ và tôn kính, ngay cả đệ tử áo cam cũng vậy, vì ở trong Không Thành, có chiến thú tọa kị là một loại tiêu chí biểu trưng cho thị lực, chưa kể khắp người Bạch Tiểu Thuần pháp bảo sáng lóng lánh.

Nhưng ánh mắt như vậy, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần chua xót.

"Từ hôm nay, ta sẽ không còn được người ta nhìn như thế nữa." Bạch Tiểu Thuần chán nản, không ngừng thở dài, quyết định sau này phải đi ra ngoài nhiều một tí, để dần bớt tiếc nuối đi.

Bạch Tiểu Thuần đang định vào Linh Thú các, thì nhìn thấy một tu sĩ đứng ở một đầu hẻm.

Tu sĩ cầm một cây cờ lớn, bay phần phật ba chữ to.

Thần Toán Tử...

Người này, đúng là Thần Toán Tử, song so với lúc chia tay Bạch Tiểu Thuần,hắn trông rất thê thảm, người gầy nhom, xanh xao vàng vọt, hai mắt vô thần.

Mọi người đi qua chỗ hắn chẳng ai buồn dừng lại, nhiều lần Thần Toán Tử định mời chào, nhưng lại thôi, ánh mắt mờ mịt, hồn như đã chẳng còn trong cơ thể.

Bộ dạng thê thảm ấy làm Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, quyết định đi tới.

Cơ thể khổng lồ và tiếng bước chân vang dội của Ngạc Ngư Thú làm Thần Toán Tử giật bắn, ngẩng đầu lên.

Một con cá sấu thân đầy lân giáp, lấp lóe sáng trong ánh trời chiều, hơi thở nón ghừng hực, trên lưng nó, là một người mặc áo bào cam, khí sắc sung mãn, trang phục đẹp đẽ.

Thần Toán Tử trợn to mắt, bằng kinh nghiệm mấy tháng ở đây, hắn hiểu ngay để được thế này, đều là hạng thiên kiêu của Không Thành, điểm cống hiến ít nhất phải hơn mấy chục vạn, chỉ còn cách áo vàng không xa.

Loại nhân vật này, mới là con cưng thực sự của Không Thành, có quyền hô mưa gọi gió, mấy tháng nay hắn đã gặp được mấy người như vậy, người nào cũng làm hắn vô cùng hâm mộ, thế nên hắn rất kích động, thầm nghĩ rút cuộc đã có khách hàng lớn, vì vậy vội lên tinh thần, chỉnh trang quần áo, đi tới chào người trên lưng cá sấu.

"Vị huynh đài này xin dừng bước, tại hạ Thần Toán Tử, huynh đài có thể nghe ta một lời chăng!"

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn Thần Toán Tử, biết mình thay đổi dung mạo nên đối phương nhìn không ra, ra vẻ thâm trầm ừ một tiếng.

Hắn một tiếng ừ, làm cho Thần Toán Tử kích động quá đỗi, không ngờ chỉ chào đại mà đối phương cũng đồng ý.

"Thần Toán Tử a Thần Toán Tử, ngươi nhất định phải cố gắng làm cho vị gia này thoả mãn, chỉ cần người này hài lòng, ngươi sẽ lấy được kha khá điểm cống hiến, không chừng còn có thể trở thành tay sai tính toán cho hắn!!"

Thần Toán Tử nghiêm mặt, tay bấm pháp quyết, không ngừng tính toán.

Càng tính, mắt hắn càng trợn to, cả người run lên.

"Không đúng không đúng, ta tính sai, làm sao lại tính ra người kia, không phải, để ta tính lại..." Thần Toán Tử hô hấp hỗn loạn, mặt đầy vẻ không tin nổi, hai tay bấm pháp quyết tốc độ nhanh hơn, sau nửa ngày, ánh mắt hắn trợn to, thiếu chút nữa muốn trồi ra ngoài, nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn quỷ.

"Ngươi... Ngươi là..."

"Hừ Hừ Tử, sao ngươi thê thảm thế, ta tưởng ta thảm lắm rồi, không ngờ ngươi còn thảm hơn ta." Bạch Tiểu Thuần thần sắc cổ quái nhìn Thần Toán Tử, biết đối phương vẫn còn có chút bổn sự, hắn là tính ra thân phận của mình.

Năm đó ở Huyết Khê Tông, đối phương tính ra rất nhiều chuyện chính xác...

"Bạch Tiểu Thuần!!" Thần Toán Tử lùi lại mấy bước, cả người run rẩy, nghe giọng nói của Bạch Tiểu Thuần mà vô cùng bối rối.

Thấy Thần Toán Tử hốt hoảng, Bạch Tiểu Thuần đắc ý khẽ ho.

"Nói nhỏ chút..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Còn Không Dập Đầu Đến Bái?

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ngươi... Ta..." Thần Toán Tử ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, thực không thể nào tin được, dù là tận mắt nhìn thấy.

Cả người hắn choáng váng, chợt nhớ tới cái lý tưởng hào hùng khi quyết định rời khỏi Bạch Tiểu Thuần mấy tháng trước.

Lúc đó, hắn cảm thấy quyết định của mình vô cùng chuẩn xác, nhưng bây giờ... Thần Toán Tử cảm thấy thế giới hình như đang đùa bỡn mình...

Nhất là nghe thấy Bạch Tiểu Thuần nói tưởng hắn còn thảm hơn mình, suýt chút nữa Thần Toán Tử rơi nước mắt.

Má nó, toàn thân phục trang đẹp đẽ, mặt mày hồng hào, còn cưỡi Ngạc Ngư Thú, nhìn thảm cái chỗ chó nào! Thực không công bằng!

Nghĩ lại thê thảm của mình mấy tháng nay, làm thầy tướng số ít người tin chưa nói, nhiều lần còn xảy ra đánh nhau, với tu vi của hắn, vốn là không sợ, nhưng đối phương quá nhiều người, nên đành phải trốn đông núp tây, chạy tới thành bắc này, vất vả lắm mới đứng được, nhưng thu nhập ít ỏi, mỗi ngày đều đói, còn phải mỗi ngày nộp tiền thuê chỗ cố định cho đám bảo kê, để được ở lại lâu dài.

Thần Toán Tử cười khổ, thở dài.

"Ngươi như thế gọi là thảm? Sao ta thấy ngươi mập ra..."

Bạch Tiểu Thuần nhảy xuống, cất cá sấu đi, đứng trước mặt Thần Toán Tử, quần áo đẹp đẽ và cái áo cam làm Thần Toán Tử hít thở rất vất vả, hắn biết, chỉ riêng cái áo này cũng phải tốn mười vạn điểm cống hiến, con Ngạc Ngư Thú kia cũng ít nhất mười vạn điểm, hồi đó lúc đi ngang Linh Thú các, hắn cũng rất hâm mộ.

"Ta rất thảm, ngươi không biết đâu, ài, hai ngày rồi ta không được ăn Bảo Ngọc Linh Mễ, một ngày rồi không uống Bách Hoa Linh Nhưỡng, đã hơn nửa ngày không được dùng linh thủy tắm rửa, ngươi xem, da của ta rịn mồ hôi rồi này, dạo này nghèo rớt dái luôn a." Bạch Tiểu Thuần giơ cánh tay lên, bất đắc dĩ mở miệng, hắn nói những thứ này đều là lời nói thật... theo cách sống của hắn ở đông thành, dù chạy tới thành Bắc tị nạn, cũng không muốn mình bị thiệt thòi.

Thần Toán Tử trợn tròn mắt, bốn chữ Bảo Ngọc Linh Mễ làm tim hắn đập thình thịch, linh mễ này hắn cũng có biết, nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy, vì giá của nó chỉ nằm trong mộng của hắn, nhưng bây giờ Bạch Tiểu Thuần lại bảo mới có hai bữa không ăn nó thôi...

Còn Bách Hoa Linh Nhưỡng cũng làm hắn đau tim, đây là loại rượu đắt tiền nhất, trong đám bằng hữu mấy tháng nay hắn kết giao, nếu ai được uống một chén, là làm cho cả bọn đều phải không ngừng hâm mộ, vậy mà Bạch Tiểu Thuần... lại còn nói một ngày rồi không uống... Ý tứ này, chẳng phải là nói từ hôm qua trở về trước, hôm nào hắn cũng uống...

Còn dùng linh thủy tắm rửa, càng làm cho Thần Toán Tử muốn điên, không kềm được ứa nước mắt ra thật. Cánh tay của Bạch Tiểu Thuần kia, bóng loáng đầy đặn, linh lực đầy đủ sung mãn, tác dụng này không phải do tu vi mang đến, mà là công hiệu đặc thù của linh thủy Tinh Không Đạo Cực Tông, tạo thành một lớp màn chắn bảo vệ thiên nhiên bên ngoài cơ thể, rất huyền diệu.

Nhưng tấm màn bảo vệ này quá mức xa hoa, nếu không dùng linh thủy tắm liên tục năm ngày, tấm màn bảo vệ này biến mất.

"Thiếu tổ..." Thần Toán Tử giương mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt rất đáng thương.

"Thôi, ngươi dù sao cũng là ta mang đến, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, tuy các ngươi lúc trước đã vô tình rời bỏ ta, nhưng ta là người độ lượng, sau này ngươi theo ta lăn lộn đi." Bạch Tiểu Thuần thở dài. Thần Toán Tử run người, quyết định từ nay, sẽ sống chết đi theo Bạch Tiểu Thuần!

"Đa tạ thiếu tổ!!" Thần Toán Tử vui vẻ thu cờ, chạy tới sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

"Thiếu tổ, chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Chúng ta đi linh..." Bạch Tiểu Thuần chưa nói xong, từ xa đã có ba làn cầu vồng ào ào bay tới chỗ Thần Toán Tử.

Một giọng nói vang lên.

"Thần Toán Tử, có khách quý ạ, về sớm thế, cũng được, phí thuê chỗ hôm nay đâu, nộp xong rồi đi."

Ba người trung niên xuất hiện, đều là Trúc Cơ Đại viên mãn, ánh mắt như điện, cơ thể không sung mãn, nhưng cũng chẳng hề gầy gò, rõ ràng là sống không sung sướng lắm, nhưng cũng không kém.

Nhất là người chính giữa cũng mặc áo cam như Bạch Tiểu Thuần, y quét mắt qua Bạch Tiểu Thuần, rồi nhìn Thần Toán Tử, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười xòe tay ta.

Thần Toán Tử biến sắc, ba người này chính là ba kẻ đứng đầu một nhóm tu sĩ lũng đoạn nơi này, ai tới đây bày quầy đều phải nộp phí cho chúng.

Thần Toán Tử lúng túng, hắn không muốn làm Bạch Tiểu Thuần thấy sự túng bấn của mình, nên nói nhỏ.

"Cái kia... Hôm nay còn chưa mở hàng, ngày mai..."

"Ta đâu có quan tâm ngươi mở hàng hay chưa, một ngày mười điểm cống hiến, đây là giá chung, lấy ra!" một tu sĩ áo đỏ trong bọn nhíu mày cắt ngang.

Thần Toán Tử biến sắc vì đau lòng, hắn biết với tu vi kim đan, Bạch Tiểu Thuần sẽ không thèm để ý đám tu sĩ này, nhưng hắn cũng muốn giữ thể diện, không muốn mình trở nên quá hèn kém trước mặt Bạch Tiểu Thuần, trước đã rũ áo bỏ hắn mà đi, nay lại nhờ hắn ra tay giúp, thì quá là khó xem.

Nên đang định lấy lệnh bài thân phận ra, thì tu sĩ áo cam đã cười gằn.

"Thần Toán Tử, khách quý lớn như vậy, hôm nay mười điểm không đủ đâu, nộp luôn phí của một tháng đi."

Thần Toán Tử ngẩng phắt lên, trong mắt lộ ra tức giận.

"Các ngươi..."

"Đừng có giận, nếu ngươi không đủ, vị quý khách kia đã tìm ngươi xem bói, chắc chắn không keo kiệt trả tiền trước cho ngươi đâu nhỉ." Áo cam nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhất là bộ trang phục đẹp đẽ của Bạch Tiểu Thuần làm mắt hắn lộ ra sự hâm mộ và tham lam, nhưng cũng không dám quá mức, hắn cũng nhìn ra thân phận Bạch Tiểu Thuần có vẻ không tầm thường, nhưng hắn cũng biết, với loại người như Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần hắn không quá phận, mấy trăm điểm cống hiến, đối phương sẽ không so đo với mình.

"Thiếu tổ..." Thần Toán Tử quay sang, Bạch Tiểu Thuần giơ tay lên cản lại, hứng thú nhìn tên tu sĩ áo cam.

"Hay nha, sao ta không nghĩ tới chiêu này nhỉ." Hai mắt Bạch Tiểu Thuần rực sáng, khiến tên áo cam sợ hãi, hai tên áo đỏ bên cạnh cũng hết hồn.

"Chỉ là tu vi Trúc Cơ đã dám thu phí bảo kê, vậy chẳng phải ta đây cũng có thể thu sao." Bạch Tiểu Thuần vui vẻ cười ha hả, ba người kia biến sắc, biết không ổn, đang định ra tay trước, Bạch Tiểu Thuần đã tiến tới, vung tay một cái, ba người bị một luồng gió mạnh quấn bay ra hơn mười trượng, phun máu tươi.

"Kết Đan cảnh!!"

Ba người còn chưa rơi xuống, Bạch Tiểu Thuần đã chụp vào hư không một cái, gió lại nổi lên, cuốn ba người quay lại trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

"Ta cảm thấy các ngươi thiếu đầu lĩnh, các ngươi xem ta có được không? Ta dẫn các ngươi cùng đi gây dựng sự sự nghiệp!" Bạch Tiểu Thuần nhìn ba người, nói rất nghiêm túc, hắn cảm giác lý tưởng này của mình rất hay, họ phải nên dập đầu bái hắn nha.

Nhưng ba người lại run rẩy, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Thần Toán Tử đứng một bên cũng ngây dại.

"Yên tâm, có ta ở đây, nhất định các ngươi sẽ thu hoạch tốt hơn nhiều, nào, dẫn ta tới trụ sở, để ta đi gặp những đạo hữu khác." Bạch Tiểu Thuần hưng phấn nói, hắn không còn muốn đi bán chiến thú, hắn đã có một ý tưởng khác...

Thêm một con đường rộng mở giúp hắn tìm điểm cống hiến...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Trí Huyễn Đan

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong Không Thành, Đông thành phồn hoa nhất, bắc thành yếu hơn nhiều, gì đa số tu sĩ sống trong thành bắc đều là tu sĩ bình thường.

Thanh Long hội, là ở trong thành Bắc, chỉ là một tổ chức nhỏ, cũng khá có danh, có thể thấy những người lập ra nó năm đó hào khí vượt mây.

Đáng tiếc... Lý tưởng và sự thật chênh lệch quá xa, Thanh Long hội tồn tại hơn trăm năm, trăm năm trước họ chiếm cứ một khu vực nhỏ ở khu vực biên giới thành Bắc, trăm năm sau... vẫn chỉ như thế, không to ra thêm được tí nào.

Bất quá cũng may, là sơn môn Thanh Long hội lại là một động phủ, động phủ này quy mô không nhỏ, đầy đủ mọi thứ, trong động phủ còn có đình viện, có ao nước, dù đình viện này hơi hoang tàn, ao nước gần như khô héo, thoạt nhìn có chút bần hàn, nhưng nếu chỉ nhìn về quy mô thì vẫn dư xài.

Thường ngày, trong Thanh Long hội không tới ba mươi người, chuyên sống bằng việc thu phí bảo vệ của cả khu vực này, và buôn bán thêm một tí linh dược, dù không thể coi là là phú quý, nhưng ít nhất tu sĩ cũng sống thoải mái tự tại hơn tu sĩ bình thường.

Một trăm năm, cũng giúp hội có được bảy tám đệ tử áo vàng, người lợi hại nhất là người sáng lập ra hội năm đó, nay đã là Kim Đan sơ kỳ,

sống trên cầu vồng, song thường chạy về giúp đỡ, hỗ trợ, giúp Thanh Long hội vẫn tiếp tục tồn tại.

Nhưng hôm nay... Bạch Tiểu Thuần đã tới, cũng là tu vi kim đan, khiến Thanh Long hội kể từ ngày hôm nay bắt đầu đổi chủ.

"Bái kiến đầu lĩnh!" Bạch Tiểu Thuần và Thần Toán Tử vừa đi vào, bên trong đã vang rền tiếng chào.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý ngồi trên ghế đầu, Thần Toán Tử vẻ mặt nghiêm nghị, đứng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, mặt mũi như muốn dọa người, bên dưới là đám tu sĩ mặt mũi bầm dập, mặt mày kính sợ.

Những tu sĩ này đều là Trúc Cơ, có cả ba tên đã từng gặp Bạch Tiểu Thuần trước đó.

"Mọi người đều là huynh đệ, các ngươi yên tâm, có ta ở đây, từ nay trở đi chúng ta sẽ danh chấn Không Thành!" Bạch Tiểu Thuần vỗ chỗ ngồi, khẳng khái.

Hơn ba mươi người bên dưới nhìn nhau, song không ai nói gì. Bạch Tiểu Thuần càng nhìn động phủ càng ưa thích, tìm gian phòng lớn nhất vào ở, tích cực tu luyện.

Thần Toán Tử không thể nói mình đối với Thanh Long hội là hảo cảm hay ác cảm, nhưng chuyện này giờ cũng không quan trọng, hắn bây giờ đã là dưới một người, trên mọi người, nên tự động giúp Bạch Tiểu Thuần đi quản lý mấy chuyện sổ sách, thống nhất việc thu, chi và quản lý điểm cống hiến Thanh Long hội lấy được.

Đám người Thanh Long hội giận mà không dám nói gì, nhưng cũng phải thôi, Bạch Tiểu Thuần là Kim Đan, như là núi lớn, họ không làm gì được, đành phải cam chịu số phận, lòng bao nhiêu cũng có một chút chờ mong, nghĩ đầu lĩnh của mình là một trong những kim đan hiếm hoi của Không Thành, vậy có lẽ cuộc sống của họ... thật sự từ nay trở đi sẽ thay đổi.

Nhưng nửa tháng trôi qua, Bạch Tiểu Thuần chẳng những không làm bất cứ cái gì cả, đã thế, lại còn ăn quá nhiều, bữa nào cũng đòi linh thực cao cấp, quỳnh tương ngọc dịch, mỗi ngày còn đòi tắm bằng linh thủy, làm người Thanh Long hội vô cùng bi phẫn.

Một tháng trôi qua, ngay cả Thần Toán Tử cũng thấy không chịu nổi, hắn quản lý sổ sách tài vụ, trơ mắt nhìn bao nhiêu là điểm Thanh Long hội kiếm được bị xài hoang phí, vô cùng sốt ruột.

"Đầu lĩnh tha mạng... Chúng ta vất vả khổ cực vốn nhỏ mua bán, không chịu nổi lão nhân gia ngài ăn như vậy đâu a..."

"Đầu lĩnh, cứ tiêu dùng thế này không được đâu, chi dùng như vậy e là chỉ vài ngày nữa sẽ hết điểm để dùng, Thanh Long hội phải chuyển sang chỗ khác, cho thuê cái động phủ này mới sống nổi." đám tu sĩ Thanh Long hội khóc lóc với Thần Toán Tử và Bạch Tiểu Thuần đang ăn linh gà.

Thần Toán Tử cũng ở một bên thêm vào.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy thì không vui, ở Đông thành hắn xa hoa đã quen, hôm nay đến nơi này, đối với hắn thế là đã tiết kiệm lắm rồi, thế mà người ngoài vẫn cứ bảo là xa xỉ.

Huống hồ những ngày này, Bất Tử Cân của hắn lại có tiến triển rõ rệt, khiến tiêu hao của hắn cũng tăng theo, Bạch Tiểu Thuần đã thử dùng siêu cấp Tịch Cốc đan, nhưng Đan này chỉ có thể giải quyết tiêu hao, không hỗ trợ được cho tu hành.

Vì vậy... Bạch Tiểu Thuần cũng bất giác ăn nhiều hơn trước.

"Kính xin tiền bối tha cho chúng ta một con đường sống, một tháng vừa rồi chúng ta đều phải tiết kiệm hết mức, lại tăng phí bảo vệ, tăng cả việc buôn bán Trí Huyễn Đan, nhưng cũng không đủ cho người ăn..." tu sĩ áo cam bị Bạch Tiểu Thuần tóm đầu tiên đầy đáng thương nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ho một cái, thấy ngượng, cả tháng nay hắn bế quan, quên béng vụ đã mạnh miệng hứa hẹn lúc mới vào làm chủ Thanh Long hội, song nghe thấy ba chữ Trí Huyễn Đan thì sửng sốt.

" Trí Huyễn Đan? Là cái gì?"

"A? Trí Huyễn Đan là một loại linh dược mới được tứ đại nội thành bán năm nay, dược này không có nhiều công hiệu, chỉ có một tác dụng duy nhất là sinh ra ảo giác, đặc biệt là người ta có thể thay đổi thế giới ảo giác đó theo hướng mình muốn nhìn thấy, giúp hỗ trợ tu luyện…rất là có ích….." áo cam kia vội giải thích, lại lôi trong túi trữ vật ra một cái hộp nhỏ, đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mở ra nhìn, trong hộp có một viên đan dược to cỡ móng tay màu đen, không có mùi gì, hắn cầm trong tay nhìn nhìn, rất ngạc nhiên.

Thần Toán Tử cũng nhìn Trí Huyễn Đan, hắn mặc dù đã nghe nói, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bạch Tiểu Thuần lấy móng tay cạo cạo lớp vỏ đen của Trí Huyễn Đan, khiến đám người Thanh Long hội rất đau lòng.

Bạch Tiểu Thuần thổi lớp bị cạo đi, sự tò mò đã chuyển thành kinh ngạc, vì khi tất cả lớp ngoài màu đen bị cạo hết, thì trong đan dược bay ra một làn khói xám...

Nhìn thấy tia khói kia, Bạch Tiểu Thuần hít sâu, còn Thần Toán Tử biến sắc, la thất thanh.

"Đây chẳng phải sương mù gây ảo giác của ngài sao, thiếu tổ?! "

Đám Thanh Long hội sửng sốt, không hiểu được ý Thần Toán Tử muốn nói cái gì.

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng, túm một phát, cầm tia khói xám lên sát mắt cẩn thận ngắm nghía, hắn đã hoàn toàn xác định, thứ gọi là Trí

Huyễn Đan này chính là sương mù gây ảo giác mà hắn đã vô tình tạo ra khi luyện dược ở Huyết Khê Tông!

Sương mù này hồi tứ tông đại chiến đã được Bạch Tiểu Thuần cải tiến, bọc thêm lực hút đẩy xung quanh, tạo thành mê hoặc đan.

Hắn chẳng thể ngờ, ở Tinh Không Đạo Cực Tông lại nhìn thấy nó, lại còn bị người ta cải biến, khiến lực mê hoặc bị giảm hẳn đi, nhưng lại tăng khả năng gây ra ảo giác, đắm chìm vào thế giới đẹp đẽ do mình tự sáng tạo ra.

Song đan dược này cải tiến rất thô, có một ít tác dụng phụ, nhưng dù thế nào, thì nó cũng là thoát thai từ sản phẩm của Bạch Tiểu Thuần, khiến mắt hắn sáng lên.

"Không báo mà lấy, thì coi là trộm!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng.

" Trí Huyễn Đan này từ đâu mà có?"

Hai tu sĩ áo cam của Thanh Long hội nhìn biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần và Thần Toán Tử thì đánh hơi thấy mùi thơm, nghe Bạch Tiểu Thuần hỏi, lập tức trả lời ngay.

"Là Thiên Không Hội!"

"Trí Huyễn Đan là do Thiên Không Hội phát ra, chúng ta chỉ là mua về bán lại, kiếm chút lời chênh lệch..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Thanh Long Quật Khởi

Dịch giả: Tiểu Băng

"Lại là Thiên Không Hội!" Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, mắt rực lên, nhìn mớ bột màu đen cạo từ đan dược torg tay, trầm ngầm một lát, rồi ngẩng lên nhìn mọi người.

"Trí Huyễn Đan này tiêu thụ thế nào?"

"Rất tốt, nhưng chúng ta là tổ chức nhỏ, một tháng chỉ được bán hơn mấy trăm viên thôi, nếu tính cả cả thành Bắc, một tháng sợ là phải kể tới vạn, nếu khắp cả Không Thành... Ít nhất cũng phải hai mươi vạn trở lên, một viên Trí Huyễn Đan giá năm mươi điểm cống hiến, một tháng thu về một nghìn vạn điểm cống hiến a!" hai tu sĩ áo cam vội đáp, mắt đầy chờ mong.

Bạch Tiểu Thuần tái mặt.

"Thiên Không Hội dám dùng sương mù ảo giác của ta để lấy điểm cống hiến, ta cũng có thể!"

"Các ngươi chờ ở đây, chờ ta luyện ra một mớ Trí Huyễn Đan chính phẩm cho các ngươi đi bán!" Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, bỏ đi.

Người Thanh Long hội nhìn Thần Toán Tử.

"Thần Toán Tử, Trí Huyễn Đan kia... Thật là... Đầu lĩnh đã từng luyện chế?"

"Đầu lĩnh của chúng ta, là.. là Dược Sư? Hắn... Hắn thật sự có thể luyện chế Trí Huyễn Đan? Trời, nếu việc này là thật, những ngày an nhàn của chúng ta đã tới!!"

Thần Toán Tử cũng kích động, nhưng ngoài mặt không lộ chút nào, chỉ mỉm cười khẽ gật đầu.

"Các ngươi yên tâm, nếu là chuyện nào khác, ta không dám cam đoan, nhưng nói về luyện dược... Thiếu tổ nhà ta, không ai sánh kịp!"

Đám Thanh Long hội nghe vậy càng thêm hy vọng và chờ mong, đương nhiên cũng có cả lo lắng.

Bạch Tiểu Thuần lấy ra hơn mười cái lò đan, những lò đan này lớn nhỏ không đều, đều là Bạch Tiểu Thuần lấy được ở Nghịch Hà Tông, ảo giác đan này hắn chẳng phải mới chỉ luyện chế lần một lần hai, mà là luyện tới rất thuần thục, không cần phải suy nghĩ cũng luyện ra được.

Thứ duy nhất hắn phải để ý là khống chế số lượng. Đan này không phải là dùng khi đối địch, mà chủ yếu là khống chế ảo giác trong phạm vi nhất định, nên số lượng trở thành quan trọng.

Mà điểm này, Bạch Tiểu Thuần là người chế tạo ra nó, đương nhiên hiểu rõ hơn dược sư của Thiên Không Hội nhiều. Hắn hoàn toàn chắc chắn luyện ra được ảo giác đan tốt hơn gấp nhiều lần cái sản phẩm thô thiển của Thiên Không Hội.

Ba ngày sau, Bạch Tiểu Thuần hưng phấn ra khỏi phòng, một đống đan dược màu tím ào ào bay, chất thành một ngọn núi nhỏ, số lượng rất nhiều, chừng hơn một nghìn.

Điều này làm cả Thanh Long hội run rẩy, một người cúi chào hắn, nhanh nhẹn cẩn thận lấy một viên bỏ vào miệng, nhắm mắt, sau đó mặt mũi đầy si mê.

Và chỉ có thế, cơ thể không bị tác dụng phụ nào, ai cũng nhìn tu sĩ kia, biết gã đang thử thuốc, sau một nén nhang, tu sĩ kia vẫn chưa tỉnh, khiến người Thanh Long hội đều cồn cào.

"Đã qua một nén nhang, Thiên Không Hội Trí Huyễn Đan, cũng chỉ kéo được một nén nhang mà thôi, Trí Huyễn Đan của đầu lĩnh thời gian kéo dài hơn hẳn!"

"Hơn nữa nhìn cơ thể lại không có chỗ nào là không ổn!!" người Thanh Long hội còn đang xôn xao, tu sĩ thử thuốc cũng mở mắt ra, đôi mắt vẫn còn đờ đẫn, nhưng lại rất thỏa mãn, một lúc lâu sau mới tỉnh lại hoàn toàn, cả người gã run lên vì kích động.

"So với Thiên Không Hội Trí Huyễn Đan, nó chân thật và dễ cải tạo hơn, thậm chí còn làm mình mất cả ý muốn khống chế, cứ thế đắm chìm vào trong nó, cái này... mới thật sự là Trí Huyễn Đan!!!"

Người Thanh Long hội hồi hộp nhìn đống Trí Huyễn Đan, dường như thấy vô số điểm cống hiến.

"Đầu lĩnh, giao Trí Huyễn Đan này cho chúng ta, tối đa hai tháng, nhất định sẽ bán hết!" hai tu sĩ áo cam phấn khởi lên tiếng trước, họ thật sự có loại cảm giác đã gặp được quý nhân.

Bạch Tiểu Thuần tuy mệt mỏi nhưng rất phấn khởi, hài lòng nhìn Trí Huyễn Đan của mình, rồi nhìn Thần Toán Tử.

"Bán Trí Huyễn Đan này phải cẩn thận coi chừng Thiên Không Hội, đoạt thức ăn trong miệng họ, hừ… ồn ào lộn xộn vớ vẩn không phải là chuyện ta muốn thấy!"

Thần Toán Tử gật đầu, mấy hôm nay hắn cũng đã lấy được thông tin từ đông thành, biết chuyện Bạch Dược Sư luyện chế siêu cấp Tịch Cốc đan, và chiêu trò của Thiên Không Hội.

Lòng đã sớm chín thành biết chắc đấy chính là Bạch Tiểu Thuần, giờ một thành cuối cùng cũng đã được xác định, cuối cùng đã hiểu vì sao ở đây, Bạch Tiểu Thuần lại phải dịch dung, cũng không nói ra tên tục của mình.

"Thiên Không Hội..." Thần Toán Tử híp mắt, đầu nghĩ ra một độc kế, vội giao lệnh cho từng người trong Thanh Long hội.

Bạch Tiểu Thuần ngồi nghe, thoả mãn nhìn Thần Toán Tử, có Thần Toán Tử, hắn đã không còn thấy lẻ loi.

"Nếu tất cả mọi người ở cùng nhau thì tốt biết mấy, nhưng đám người kia đều vô tình vô nghĩa, bỏ mặc ta..." Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đám Hứa Bảo Tài, trong lòng buồn bực, bèn bỏ đi tiếp tục tu hành.

Có Thần Toán Tử sắp xếp, Thanh Long hội tinh thần dâng cao, phát động cả thân bằng hảo hữu, cùng nhau gia nhập vào chuyện buôn bán, lại liên hệ với những tổ chức khác của thành bắc, tận lực bán Trí Huyễn Đan.

Lấy được điểm cống hiến, lại lấy phần lớn doanh thu đi chiêu binh mãi mã, ở Không Thành ai cũng sống khó khăn, nên chỉ cần chịu trả điểm, muốn bao nhiêu người cũng có.

Bạch Tiểu Thuần chỉ chuyên tâm luyện đan, bây giờ, một lần hắn luyện được cả năm mươi lô Trí Huyễn Đan.

Có hắn, Trí Huyễn Đan được bảo đảm về mặt số lượng, lại có Thần Toán Tử bày mưu tính kế, chỉ trong thời gian ngắn, Thanh Long hội đã thay đổi hẳn, khiến tất cả mọi người đều thất kinh.

Quy mô của nó tăng rất nhanh, mỗi ngày đều có rất nhiều tu sĩ được chiêu mô, đồng thời, việc buôn bán của Trí Huyễn Đan đạt tới mức độ kinh người, dần dần bắt đầu oanh động thành Bắc.

Thiên Không Hội vì bị Thần Toán Tử bày kế, nên một thời gian sau mới biết, tuy là không lâu mới, chỉ có nửa tháng, nhưng nửa tháng này đã đủ mang tới sự thay đổi nghiêng trời lệch đất cho Thanh Long hội.

Đến khi Thiên Không Hội thật sự để tâm tới, thì thời gian đã lại đi qua thêm mười ngày, thế là trong gần một tháng đó, Thanh Long hội đã bội thu điểm cống hiến, Bạch Tiểu Thuần lại còn bán luôn cả Ngạc Ngư Thú, đổi lấy điểm cống hiến, khiến số lượng tu sĩ của hội đã tăng lên con số hơn một nghìn.

Quy mô như vậy đủ làm Thiên Không Hội phải nhíu mày, vì với quy mô này, không thích hợp dùng vũ lực để giải quyết được nữa, vì nếu lỡ tay, sẽ phạm phải nguyên tắc của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Nguyên tắc đó, Thiên Không Hội không chịu nổi.

Mỗi khi Bạch Tiểu Thuần luyện đan, đều không cho bất kì ai tới gần. Thường ngày, ngoài tu hành bắt buộc, và luyện đan, hắn đã lại được sống trong xa hoa, bây giờ không còn ăn Bảo Ngọc Linh Mễ, mà ăn Thông Thiên Linh Mễ do nước Thông Thiên Hà qua luyện chế đặc biệt tạo ra.

Tọa kỵ cũng đổi thành Bích Nhãn Kỳ Lân Tích, uy vũ khí phách, mỗi lần ra ngoài, đều kéo cả hơn trăm người theo sau, phong quang vô hạn.

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại qua hai tháng, Thanh Long hội khuếch trương đã rất lớn, đã chạm tay tới ba nội thành còn lại, lượng tiêu thụ Trí Huyễn Đan đạt con số cực cao, làm Thiên Không Hội Trí Huyễn Đan sụt giảm sản lượng nghiêm trọng.

Hai sản phẩm cùng loại so kè, cái nào cao, cái nào thấp sẽ lộ ra hết!

Bạch Tiểu Thuần sống rất thoải mái ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Người Có Thể Sống Như Vậy

Dịch giả: Tiểu Băng

"Mấy thứ đó mắc quá!" Đây là câu nói của Bạch Tiểu Thuần nửa năm trước, lúc mới vừa tới Không Thành.

"Cái này không tệ, có chỗ xài được… ừ, ta miễn cưỡng mua vậy!" Đây là câu nói của Bạch Tiểu Thuần lúc luyện chế siêu cấp Tịch Cốc đan.

"Vật này tốt, ta muốn!" đây, là câu nói của Bạch Tiểu Thuần ở thành Bắc Thanh Long hội, lúc vừa mới phát triển.

còn bây giờ...

"Cái này, cái kia, cái này nữa... ba cái này không lấy, những cái còn lại lấy hết!" Bạch Tiểu Thuần đi vào một gian Pháp bảo các, chỉ vào cả trăm kiện Pháp bảo treo trên tường, đắc ý mở miệng.

Tiểu nhị cửa hàng toát mồ hôi, tim đập thình thịch, quả thực là khách quý!

Không thể trách Bạch Tiểu Thuần xa hoa như thế, bây giờ dù ăn hay mặc, hay dùng, của hắn đều là thứ tốt nhất, quần áo trang phục, đạo cụ trang sức, chưa tới trăm vạn điểm cống hiến, nhưng ít nhất bảy tám chục vạn có dư, còn chuyện lên cầu vồng à, nếu hắn muốn, đi lúc nào cũng được.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không nỡ bỏ nơi đây a, hắn cảm thấy sống trên cầu vồng chắc chắn không thể sung sướng bằng ở đâh, hắn cũng đã

hỏi thăm rồi, thật sự trên cầu vồng không có được nhiều hưởng thụ như ở đây, nên hắn đã hạ quyết tâm, ở lại Không thành thành mới là tốt nhất.

"Kẻ đần mới lên đó!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý hừ một tiếng, nghênh ngang dẫn người đi, người đi đường đều nhìn hắn ngưỡng mộ và tôn kính, Bạch Tiểu Thuần mở cờ trong bụng, càng thấy mình thật là quá ưu tú, đi tới đâu cũng có thể hô mưa gọi gió.

Yêu cầu của hắn không cao, cũng không quan tâm hiện giờ Thanh Long hội tích lũy được bao nhiêu điểm cống hiến, hắn chỉ cần biết đủ điểm cho mình và hội tiêu dùng là được.

Nhưng kiểu gì đương nhiên cũng sẽ có chuyện xảy ra, Thanh Long hội phát triển quá nhanh, thế nên rồng rắn lẫn lộn, bị người của Thiên Không Hội lẻn vào.

Việc Thanh Long hội chạm tay vào ba nội thành còn lại cũng làm lan ra đủ loại tin đồn, kẻ thì công nhiên gán ghép Bạch Dược Sư đầy tai tiếng làm cộng đồng căm phẫn của đông thành với Bạch Tiểu Thuần của bắc thành lên nhau, kẻ lại bảo Thanh Long hội làm việc ác bất tận.

Càng có một bộ phận, bảo rằng cái thứ mê hoặc đan giá rẻ kia là vô cùng nguy hại, và nghe đồn rằng là do Thanh Long hội làm ra. Tất cả các tin đồn đan vào nhau như một tấm lưới, đều cùng nhằm vào bao vây Bạch Tiểu Thuần, và Thanh Long hội.

Thần Toán Tử đã phát hiện ra điều này, hắn tự phong cho mình làm quân sư, trừ các tu sĩ chủ chốt của Thanh Long hội, người ngoài rất hiếm ai được gặp hắn. Lúc Bạch Tiểu Thuần nghe Thần Toán Tử báo cáo, lập tức nhìn ra ngay vấn đề, hắn biết Thiên Không Hội là bọn nham hiểm, biết đối thủ đã chuẩn bị mấy tháng giờ mới ra tay, thì nhất định sẽ là một kích lấy mạng.

Thần Toán Tử lập tức dặn dò, tất cả tu sĩ Thanh Long hội đều cẩn thận, phát động toàn lực, bắt đầu ngăn cản việc này phát sinh, đáng tiếc hiệu quả không tốt, ngược lại sự việc lại càng diễn ra ác liệt hơn.

Đến một buổi chiều, Bạch Tiểu Thuần đang ăn cơm chiều, trước mặt hắn là cả một bàn linh thực, trân hải vị chồng chất như một ngọn núi nhỏ, bên cạnh còn có hai nữ tu dịu dàng rót rượu hầu hạ.

Thần Toán Tử đang báo cáo tình hình tiến triển của Thanh Long hội, thì một người chạy vào bẩm báo.

"Đầu lĩnh, qua mấy ngày truy xét, chúng ta đã tìm ra một trong những đầu mối phát ra tin đồn, đã tóm được tên này về đây, kính xin đầu lĩnh định đoạt!"

Bạch Tiểu Thuần đang cầm đùi gà, nghe vậy chỉ ừ nhẹ một tiếng, Thần Toán Tử vỗ bàn, cáo mượn oai hùm quát.

"Dẫn tới, ta muốn xem tên này có bao nhiêu lá gan, lại dám bịa đặt sinh sự!"

Không bao lâu, những tiếng kêu thảm thiết thê lương vọng vào.

"các vị đạo hữu Thanh Long hội tha mạng, ta sai... ta sai rồi..." một tu sĩ tóc tai bù xù bị hai đại hán của Thanh Long hội xách tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần và Thần Toán Tử.

Tu sĩ kia kêu khóc thảm thiết, không hề giãy giụa, để mặc hai đại hán ấn quỳ ở đó, không dám ngẩng đầu, chỉ không ngừng cầu xin tha thứ.

"Thanh Long lão đại tha mạng, tiểu nhân đã sai, từ nay trở đi không dám nữa..."

"Tại tiểu nhân không có mắt, tin vào Thiên Không Hội, Thanh Long lão đại ta sai rồi...".

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt cầm đùi gà nhìn người kia, Thần Toán Tử mắt cũng đứng tròng.

Hai người nhìn nhau, vì đều nhận ra... cái tu sĩ đang không ngừng cầu xin kia, chính là... Hứa Bảo Tài.

Hứa Bảo Tài quần áo rách nát, tóc tai bù xù, mặt mũi bầm dập, rất chật vật, giọng nói khàn đặc, đầu cúi từ đầu đến cuối không dám nâng lên, hiển nhiên là rất sợ.

Bạch Tiểu Thuần ho một cái, thần sắc cổ quái, bỏ đùi gà đi, gọi to.

"Hứa Bảo Tài!!"

Hứa Bảo Tài bị gọi thì giật thót, giọng nói kia hình như quen quen… vội ngẩng đầu lên, thấy sau cái bàn đầy sơn trân hải vị là một khuôn mặt xa lạ.

Nhưng đứng ngay bên cạnh người xa lạ đó, lại là một người quen, với vẻ mặt cổ quái, Thần Toán Tử.

Hứa Bảo Tài ngây người, mặt dại ra, gương mặt xa lạ kia từ từ thay đổi… trở thành một gương mặt vô cùng quen thuộc.

"Bạch..." Hứa Bảo Tài nghẹn ngào, nhưng còn chưa kêu xong, một cái đùi gà đã bay tới, chặn vào miệng hắn.

"Hứa Bảo Tài, sao ngươi còn thê thảm hơn ta vậy, ta tưởng ta đã thảm lắm rồi, k hông ngờ ngươi còn thảm hơn ta." Bạch Tiểu Thuần thấy Hứa Bảo Tài đớ người, rất vui vẻ cười.

Hai đại hán đang đè Hứa Bảo Tài thấy vậy bèn bỏ tay ra, biết có chuyện mình không nên nghe, vội cung kính lùi ra ngoài.

Mắt Hứa Bảo Tài đỏ lên, nhìn Bạch Tiểu Thuần mặc quần áo đẹp đẽ, mặt mày hồng hào, ăn một bàn đầy Linh thực, hắn chỉ tính đại khái giá trị các thứ là cả đầu đã mụ mị, tuy không bằng đệ tử áo vàng, nhưng cũng chẳng xê xích bao nhiêu, hắn có đi bán tin tức 60 năm, sợ cũng không cách nào kiếm được.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần còn đã trở thành đầu lĩnh Thanh Long hội, việc này đã hoàn toàn phá vỡ tinh thần của hắn, làm nước mắt của hắn nhịn không được chảy xuống...

Còn có hai thị nữ đứng sau lưng Bạch Tiểu Thuần kia nữa, lại không phải là người thật, mà là Khôi Lỗi giống hệt người, làm lòng Hứa Bảo Tài càng rung lên, hắn biết, khôi lỗi dạng này vô cùng đắt đỏ.

Thần Toán Tử Hứa Bảo Tài cũng nhìn kĩ, cả người trên dưới lấp lánh, mặt mày sung mãn, tu vi cao hơn hắn mấy tháng trước, trong lòng hắn vô cùng cay đắng.

Hắn thật sự đã hối hận quyết định ban đầu, mấy tháng nay hắn vô cùng thê thảm, dựa vào việc bán tin tức kiếm bạc cắc, tự ngạo bản thân săn tin siêu hạng, thế mà không biết Bạch Tiểu Thuần lại là thủ lĩnh Thanh Long hội, hắn hối hận vô cùng, mình bỏ đi quả là đã bỏ lỡ một lần tạo hóa.

"Thiếu tổ, ta sai..." Hứa Bảo Tài hạ quyết tâm, dù Bạch Tiểu Thuần đuổi hắn đi, hắn chết cũng không đi.

"Được, ngươi dù sao cũng là ta mang đến, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, tuy các ngươi lúc trước vô tình bỏ mặc ta, nhưng ta là người rộng lượng, từ nay ngươi theo ta lăn lộn đi." Bạch Tiểu Thuần rất rộng lượng vung tay lên, Hứa Bảo Tài cảm động khóc rống, trong khi Thần Toán Tử ho một cái, hình như mấy lời này rất quen tai...

"Tối nay ngươi đi nghỉ ngơi chút trước, mấy ngày nữa chúng ta sẽ nói chuyện." Bạch Tiểu Thuần đã ăn xong, thị nữ lập tức đi lên đưa khăn lau miệng lau tay cho hắn, Bạch Tiểu Thuần đắc ý hất cằm, nói với thị nữ.

"Đi, đỡ lão gia đi luyện đan."

Lập tức hai thị nữ bước lại, vịn hắn đứng dậy, căn bản hắn chẳng cần cất bước, cứ thế lơ lửng được đỡ đi, tới đây, Thần Toán Tử quay sang, thuần thục hô to.

"Cung tiễn lão gia..."

Hứa Bảo Tài lại há hốc mồm, không ngờ làm người còn có thể hưởng thụ như vậy, sống như vậy...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Tối Nay, Bắt Bạch Dược Sư

Dịch giả: Tiểu Băng

"Ta cũng muốn sống như vậy!!" Hứa Bảo Tài đỏ cả mắt, Thần Toán Tử đã quay sang nhìn hắn.

"Hứa huynh, mới mấy tháng không gặp, sao ngươi lại thảm như vậy."

Hứa Bảo Tài nghe mà phẫn nộ, lúc trước chính là do Thần Toán Tử xui khiến, hắn mới lựa chọn rời đi, nhưng bây giờ không thể nói như vậy được, nên ngoài mặt thì đầy cay đắng, trong lòng thì chửi bới không ngừng.

Thần Toán Tử cũng đuối lý, nhìn nhìn Hứa Bảo Tài, thở dài một tiếng.

"Ngươi cũng đừng oán ta, lúc ấy ta cũng đâu có tính ra thiếu tổ của chúng ta lại có khả năng kinh người như thế. Phải biết trong Không Thành, tu vi không phải là tất cả." Thần Toán Tử cảm khái, đi sắp xếp chỗ ở cho Hứa Bảo Tài, cũng cấp cho hắn không ít điểm cống hiến để làm tiền tiêu vặt...

Trên đường đi, Hứa Bảo Tài cũng nhận ra Thần Toán Tử trong Thanh Long hội chỉ là dưới một người mà trên mọi người, mọi tu sĩ trong đều rất cung kính với Thần Toán Tử.

Một màn này làm cho Hứa Bảo Tài lại bị kích thích.

Hắn thức trắng một đêm, sớm hôm sau, hai mắt đỏ ké đi ra khỏi phòng, trong lòng thầm thề.

"Ta nhất định phải chiếm được vị trí trong lòng thiếu tổ, phải quan trọng hơn cả Thần Toán Tử!"

Hứa Bảo Tài đến giúp Bạch Tiểu Thuần rất nhiều, vì hắn cực giỏi về việc tìm hiểu thông tin và tung tin đồn, giúp Thanh Long hội dần chuyển từ thế thủ sang thế phản kích trong cuộc chiến tin đồn,.

Công của Hứa Bảo Tài rất lớn, mà hắn cũng quyết tâm liều mạng, lấy hết toàn lực ra làm.

Bạch Tiểu Thuần càng thêm thanh nhàn, Thần Toán Tử làm quản lý, Hứa Bảo Tài chịu trách nhiệm tin tức, càng có thêm mấy chục đệ tử áo cam tới tham gia, gánh vác công việc, khiến kết cấu của Thanh Long hội ổn định và vững vàng hơn.

Đối ngoại phát triển, chẳng những không giảm bớt, lại càng thêm đại khí, lượng Trí Huyễn Đan bán ra càng ngày càng kinh người.

Thiên Không Hội thầm ra rất nhiều chiêu ngầm, nhưng những chiêu này đối phó một người hay một tổ chức nhỏ thì rất hiệu quả, nhưng Thanh Long hội phát triển thật sự quá nhanh, khiến những cách kia của Thiên Không Hội đều mất hiệu quả.

Khiến Thiên Không Hội vô cùng giận dữ Thanh Long hội.

Thiên Không Hội cũng nghiên cứu Trí Huyễn Đan của Bạch Tiểu Thuần, đã xác định được thủ lĩnh Thanh Long hội chính là người lúc trước sáng tạo ra siêu cấp Tịch Cốc đan, Bạch Dược Sư.

Thậm chí họ cũng đã đi điều tra lai lịch Bạch Tiểu Thuần, nhưng không tìm thấy gì, mật thám họ cài trong Thanh Long hội cũng không tìm được gì cả, vì trong cả Thanh Long hội, người biết tu vi của Bạch Tiểu Thuần không nhiều lắm, lại có Thần Toán Tử chặn trước, ai nấy đều giữ kín như bưng.

Việc này cũng để cho họ cố kỵ rất nhiều, bất quá trong Tinh Không Đạo Cực Tông, số người không tra được lai lịch cũng không ít, về phần tìm hiểu từ hướng Trí Huyễn Đan, cũng là như thế, vì Trí Huyễn Đan này họ cũng là ngẫu nhiên có được, không biết lai lịch của nó, Đông mạch Tu Chân Giới lại quá lớn, chuyện phát sinh ở trung hạ du, trong thời gian ngắn cũng không truyền tới đây nổi.

Nên sau một thời gian, thấy Thanh Long hội phát triển càng thêm khổng lồ, Trí Huyễn Đan lại tiêu thụ vượt qua cả Thiên Không Hội, họ rốt cuộc không nhịn được nữa.

Sau khi bàn bạc, có người đề nghị tiếp tục dùng chiêu, khiến cho Thanh Long hội sụp đổ, nhưng sẽ mất thêm chút thời gian, song ai đó đã hừ một tiếng.

"Không thể đợi thêm nữa, Thiên Không Hội chúng ta không phải không thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, mà là chúng ta không muốn phá vỡ quy tắc mà thôi, nhưng nếu Thanh Long hội không biết tốt xấu... Các ngươi không cần bàn thêm nữa, lâu quá rồi, e là người ta cũng đã quên sức mạnh của Thiên Không Hội chúng ta, tối nay, bắt Bạch Dược Sư kia lại!"

" Bạch Dược Sư kia tu vi lai lịch không biết, tu vi không biết, việc này..." Có người ngần ngừ.

"Chuyện không biết trên đời rất nhiều, chẳng lẽ cứ gặp phải là chúng ta lại lùi bước? Dù lai lịch của hắn có lớn hơn nữa, có thể vượt qua gia tộc Thiên Nhân sau lưng Thiên Không Hội chúng ta sao? Dù hắn tu vi có cao, đừng nói Nguyên Anh Thiên Nhân, ngay cả Kết Đan cũng là khó có khả năng, nếu là Kết Đan cảnh cường giả, hắn đã sớm đi lên cầu vồng, còn tốn thời gian đi luyện dược làm gì!"

Người trong Thiên Không Hội im lặng, người nói chuyện địa vị rất cao, những người khác nhìn nhau, cho dù thấy có chỗ vẫn không ổn, nhưng không dám lên tiếng nữa.

Thế là, cả Thiên Không Hội bắt đầu chuyển động, trong Thiên Không Hội không có Tu sĩ kết đan, mạnh nhất là Trúc Cơ Đại viên mãn đã chạm tới giả đan, vì trong Không thành chỉ có đệ tử hai màu đỏ và cam, nếu đã lên áo vàng thì tất phải phi thăng, không được hàng lâm xuống đây.

Lần này để đối phó Bạch Tiểu Thuần, Giả Đan tu sĩ xuất động mười người, cộng thêm mấy chục Trúc Cơ Đại viên mãn, và rất nhiều Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Suốt đêm lẻn vào thành Bắc, thẳng đến Thanh Long hội.

Lực lượng này đủ để quét ngang những thế lực nhỏ của Không thành.

Tốc độ của họ rất nhanh, lại còn đột nhiên tập kích, quyết bắt Bạch Tiểu Thuần,nếu không bắt được, giết chết cũng được.

Đêm nay trời tối đen không gió, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi tu Hàn Môn dưỡng niệm quyết, trải qua mấy ngày tu luyện, hắn đã sắp tiếp cận Hạ Hàn đỉnh phong.

Cơ thể hắn từ trong ra ngoài đều hàn khí bức người, cả gian phòng đều là sương lạnh, may mà Bạch Tiểu Thuần khi tu luyện đều thu liễm, nếu không hàn khí này tản ra cũng đủ làm đông cứng toàn thân Trúc Cơ tu sĩ.

Bạch Tiểu Thuần đang định khí Ngưng Thần, nhưng đột nhiên, hắn mở mắt, nhìn ra ngoài, thần sắc có chút cổ quái, nhưng rồi mặc kệ, tiếp tục nhắm mắt.

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt không lâu, ngoài động phủ đã có nhiều người nhanh chóng xông vào, song vừa vào động phủ, trận pháp bảo vệ của Thanh Long hội cũng mở ra.

Một tiếng nổ vang, tu sĩ Thiên Không Hội dùng sức mạnh phá vỡ trận pháp, trong Thanh Long hội lập tức phản ứng, thanh âm chiến đấu vang lên ồn ào.

"Cút!" mười Giả Đan tu sĩ đi trước, mở đường, họ đột nhiên tập kích, khiến Thanh Long hội trở tay không kịp, liên tiếp phải lùi lại, các đầu lĩnh của Thanh Long hội cũng đã nhận ra mười tu sĩ đi đầu của phe địch.

"Giả Đan!" mười Giả Đan tu sĩ dễ dàng đánh vào.

"thủ lĩnh Thanh Long ở trong gian phòng kia!" người của Thiên Không Hội cài trong Thanh Long hội xuất hiện, chỉ hướng, mười tu sĩ giả đan đầy tự kiêu xông thẳng tới chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần, sáu người nhanh nhất đầy khinh miệt xông thẳng vào.

Bốn người còn lại dừng ở ngoài, cản người tới cứu.

"Sau tối nay, Thanh Long không còn thủ lĩnh!" một Giả Đan tu sĩ ngạo nghễ mở miệng.

Tu sĩ Thanh Long hội lo lắng, tu sĩ Thiên Không Hội thì cười khẩy, coi như đã làm xong nhiệm vụ, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vào lúc này... âm thanh mọi người chờ đợi không hề xuất hiện, sáu tu sĩ giả đan đi vào lại chẳng truyền ra một âm thanh nào, dù tiếng đánh nhau cũng đều không có, vô cùng an tĩnh, lặng ngắt như tờ!

Người bốn phía sững sờ, Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài nhìn chúng đầy khinh thường.

"Chuyện gì thế..." ai nấy đều nhìn chăm chăm vào chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần, mơ hồ cảm thấy có điều không đúng, cái phòng nhìn hơi tàn tạ bình thường kia vẫn tối đen như một cái động không đáy, làm người ta lạnh người.

Bốn tu sĩ giả đan còn lại quay sang nhìn nhau, nghiến răng, nếu cứ thế này rời đi, làm sao giải thích với mọi người, nên hợp lực cùng bay tới, định vào trong xem, thì một luồng hàn khí đã từ trong phát ra, mạnh mẽ lan ra xung quanh.

Bốn người bị hàn khí bao phủ, cả người như bị đóng băng, ai nấy mở to mắt không tin nổi, chỉ có một người ngay lúc bị đóng băng có một tia sáng đỏ bắn ra, đó là một tấm phù văn đang bốc cháy, nhờ nó, tu sĩ kia mới miễn cưỡng lùi lại được, mặt trắng bệch, sợ hãi la thất thanh.

"Kết Đan!!" ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Đạo Hữu, Ngươi Là Trương Đại Hải Sao?

Dịch giả: Tiểu Băng

Tu sĩ kia chỉ kịp nói hai chữ này, thân thể của hắn đã lại bị hàn khí vây lấy, trở thành tượng băng, song hai chữ của hắn đã vang vọng ai cũng nghe thấy, khiến cả Thanh Long hội lẫn Thiên Không Hội đều oanh động.

"Cái gì!!"

"Kết Đan... Trời, thủ lĩnh Thanh Long hội, là Kết Đan!!"

"Cả Không thành không có mấy Kết Đan, Kết Đan cảnh không phải đều đã đi cầu vồng sao!!"

"Chết tiệt, ta cho tới bây giờ chưa thấy Kết Đan cảnh nào nhàm chán như vậy, có thể đi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại ở đây tổ chức kinh doanh kiếm điểm cống hiến!!"

Các tu sĩ trúc cơ đều biến sắc, đua nhau bỏ chạy ra xa.

Đối mặt Tu sĩ kết đan, dù họ có nhân số nhiều hơn nữa, cũng đều không được, lúc này trong đầu họ chỉ có một ý nghĩ, chính là phải chạy cho nhanh.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể để cho họ đi, hắn hừ một cái, tiếng hừ chẳng khác gì tiếng sấm, nổ vang trong tai các tu sĩ Thiên Không Hội.

Các tu sĩ vặn vẹo giữa không trung, mất đi khống chế rơi xuống, bị tu sĩ Thanh Long hội bắt lấy trong phấn khởi và kích động.

Chỉ một tiếng hừ đã làm được như thế, ai nấy đều chấn động, nhất là những tu sĩ Thiên Không Hội bị bắt, không phải họ chưa từng gặp kết đan, Bạch Tiểu Thuần nơi đây còn đáng sợ hơn những kết đan họ từng gặp rất nhiều.

Từ đầu đến cuối, Bạch Tiểu Thuần đều chưa hề đi ra nửa bước, chỉ có xác của các tu sĩ giả đan bị ném ra.

Nhưng càng như thế, trong lòng người của Thanh Long hội, thủ lĩnh càng thêm thần bí khó lường, càng thêm kinh Thiên động Địa.

Bạch Tiểu Thuần làm việc này rất sảng khoái, hắn không hề có tí cảm giác mình kim đan đi ăn hiếp tu sĩ trúc cơ, mà lại còn chờ mong những chuyện thế này xảy ra nhiều nhiều một tí.

"Đâu phải ta chủ động ra tay, là họ đến trêu chọc ta." Bạch Tiểu Thuần đắc ý nghĩ, cũng biết việc này không thể giấu được nữa, chuyện mình là tu sĩ kết đan sẽ nhanh chóng truyền khắp cả Không thành.

"Như vậy cũng tốt, vốn ta định tìm một cơ hội để lộ ra, nhằm khuếch trương cho Thanh Long hội, thế này càng thêm thuận lợi." Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình bày mưu nghĩ kế rất lợi hại, cười đến là đắc ý.

Chuyện bên ngoài, tự nhiên có Thần Toán Tử Hứa Bảo Tài xử lý, hai người đã xuất hiện, xách tu sĩ Thiên Không Hội đi, giải quyết mọi việc.

Ngày hôm sau, trong cả bốn nội thành của Không thành đã có không ít người được nghe chuyện đêm qua, kể lại sinh động như thật.

"Nghe nói gì chưa, đêm qua Thiên Không Hội xuất động mười đại Giả Đan tu sĩ, hơn mười Trúc Cơ Đại viên mãn, một số Trúc Cơ Hậu Kỳ, tập kích Thanh Long hội, kết quả đại bại, tất cả người đi tham gia đều bị Thanh Long hội bắt!"

"Sao có thể..."

"Sao lại không có thể, có tin này còn kinh người hơn này, thủ lĩnh Thanh Long hội là... Tu sĩ kết đan!!"

Những tin đồn tương tự chỉ trong một ngày đã làm oanh động cả Không thành, được vô số người chú ý.

Vì Tu sĩ kết đan tại Không thành thật sự là quá ít quá ít, hầu như chẳng ai muốn lãng phí thời gian bên ngoài, càng không phụ thuộc bất kì tổ chức nào, họ chỉ cần hoàn thành một ít nhiệm vụ, nhanh chóng tích lũy điểm cống hiến, phi thăng cầu vồng.

Vì tứ đại thành trì dưới thác nước này chỉ là bên ngoài của Tinh Không Đạo Cực Tông, chỉ tương đương đệ tử ngoại môn mà thôi.

Theo sự tình truyền ra, danh khí Thanh Long hội trong nháy mắt trở nên vô cùng to lớn, cùng lúc, Thiên Không Hội lại hoàn toàn hỗn loạn, mấy ngày liền, Thiên Không Hội phái ra sứ giả, bỏ ra rất nhiều điểm cống hiến chuộc lại một số tu sĩ đã bị Thanh Long hội bắt.

Sau việc này, Thiên Không Hội cũng an tĩnh lại, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã quá rành Thiên Không Hội.

Chỉ một mình Thiên Không Hội thì hắn không coi vào đâu, một mình hắn cũng có thể đi diệt, nhưng mà Thiên Không Hội là tôi tớ của gia tộc Thiên Nhân, mà Thiên Nhân này... lại chính là đồng tửu đã dẫn Bạch Tiểu Thuần tới đây.

từ lúc Bạch Tiểu Thuần biết chuyện này, thì cũng dập tắt ý niệm tiêu diệt Thiên Không Hội trong đầu.

Nhưng cũng sau việc này, Thanh Long hội càng thêm khuếch trương, quật khởi với một tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Bạch Tiểu Thuần Trí Huyễn Đan bán ra cực nhiều, tràn ngập cả tứ đại nội thành, đồng thời, quy mô Thanh Long hội cũng bành trướng tới một

mức độ khủng bố.

Nó thu hút rất nhiều tu sĩ tới tìm nơi nương tựa, ngay cả những gia tộc tu chân và tổ chức nhỏ trong Không thành cũng tới xin phụ thuộc.

điểm cống hiến hùng hậu, thủ lĩnh Kết Đan cảnh, hai cái hợp lại khiến Thanh Long hội chỉ không tới một năm đã từ một tổ chức nhỏ trở thành hội lớn thứ hai của Không Thành!

Động phủ của Thanh Long hội vẫn ở thành Bắc, nhưng đã thuê khu vực tốt nhất, nếu không phải tất cả động phủ và đất đai của Không thành không thể mua bán, e là Thanh Long hội đã mua luôn.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng nhàn tản, có rất nhiều dược sư tới phụ luyện dược, Bạch Tiểu Thuần chỉ cần giữ bí mật đan phương mà thôi.

Song Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài lại vô cùng bận rộn, Bạch Tiểu Thuần nhìn hai người, lại nhớ tới những người khác, thầm nghĩ mình đã mạnh tới thế này, lẽ ra họ phải biết tới mới phải...

"Tống Khuyết nhất định là ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ, không biết thì cò hiểu được, nhưng còn Đại sư huynh không thể không biết a, sao vẫn chưa tới tìm ta?"

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần còn, Trần Mạn Dao lại tìm tới, vừa xuất hiện, đã tuyên bố với mọi người mình là đạo lữ của thủ lĩnh Thanh Long hội, là Bạch phu nhân, hôm nay Thanh Long hội thế lớn, thủ lĩnh Thanh Long càng như mặt trời ban trưa, thế nên không ai dám đắc tội với Trần Mạn Dao, đưa thẳng cô ta tới cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn thấy Trần Mạn Dao, đã biết nguyên do, rất đau đầu, cô ả này thuộc loại đuổi cũng không đi, Bạch Tiểu Thuần thở dài, phẩy tay, giữ cô nàng lại.

Trần Mạn Dao ở lại, vẫn tự nhận mình là đạo lữ của Bạch Tiểu Thuần, khiến cả Thanh Long hội đều cung cung kính kính, Bạch Tiểu

Thuần cũng lười để ý tới, chỉ nghĩ tới Trương Đại Bàn, lo không biết người kia có gặp nguy gì không, bèn ra lệnh cho Thanh Long hội toàn lực đi tìm Trương Đại Bàn, đương nhiên không phải đi tìm người tên là Trương Đại Bàn, mà là tên thật của người kia, Trương Đại Hải.

Các tu sĩ đều cảm thấy đây là cơ hội lấy lòng thủ lĩnh, đua nhau đi tìm Trương Đại Bàn.

Ngay cả Thiên Không Hội cũng âm thầm tìm kiếm, mục đích không cần nói cũng biết, nhưng đành chịu thôi, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nghĩ tới việc nay nên mới chần chừ đến nay, đành chỉ phái người đi giám sát Thiên Không Hội.

Trong lúc cả thành đi tìm Trương Đại Bàn, trong khu tây thành, có một gia tộc tu chân nho nhỏ, tộc trưởng gia tộc kia vừa mới phụ thuộc Thanh Long hội, đã trở thành đầu lĩnh nhỏ, cũng nhận được lệnh từ thủ lĩnh đi tìm Trương Đại Bàn, song sau khi đọc được những dòng miêu tả Trương Đại Bàn, thì cả người toát mồ hôi lạnh.

Hắn mơ hồ cảm thấy, người mà thủ lĩnh Thanh Long mô tả chính là cái người kia, rất giống cái kẻ nửa năm trước tự tới đây xưng là họ Trương, là Luyện Linh Sư... tên họ Trương này luyện hỏng mất của lão một món pháp bảo, làm lão nổi giận, bắt tên kia tới khu chuyên luyện linh, bắt hàng đêm đều phải luyện linh để đền lại tổn thất của mình.

Loại chuyện này, lão chỉ cần không trực tiếp giết người, Tinh Không Đạo cực tông sẽ không quản, nhưng sau thời gian dài, lão đã quên bẵng luôn mất việc này, giờ nghĩ tới, cả người run rẩy.

Lão nhớ lúc đó lão đã ra lệnh, chỉ cần tên kia kh ông chết, thì sẽ vẫn phải luôn luyện linh, giờ nhớ lại, cả người quặn lên vì sợ hãi, sợ Trương Đại Bàn có cái gì không hay xảy ra, vội vàng chạy tới khu luyện linh của gia tộc.

Vừa tới nơi, lão đã nhìn thấy Trương Đại Bàn đã thành người khô, hai mắt vô thần, chết lặng cầm một thanh phi kiếm, bên cạnh có gia phó

đang quát tháo.

"Làm nhanh lên, nếu phi kiếm này ngươi còn luyện hỏng, gia gia sẽ..."

Người làm kia vừa nói đến đây, thì thấy gia chủ đến, vội chạy tới đón chào, còn chưa kịp nói gì, tộc trưởng đã thẳng tay tát mạnh một phát, người làm kia bị đánh bay ra ngoài hơn mười trượng.

"Sao dám ăn nói như thế, khốn kiếp, ngươi dám đối đãi với khách quý của ta như thế!"

Trương Đại Bàn run rẩy, lo lắng nhìn tộc trưởng.

Tộc trưởng còn lo lắng hơn cả Trương Đại Bàn, vội đi tới nâng Trương Đại Bàn dậy, cẩn thận hỏi.

"Đạo hữu, ngươi có phải Trương Đại Hải không?"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Gặp Lại Người Hộ Đạo

Dịch giả: Tiểu Băng

Trương Đại Bàn giật mình, đây là gia chủ gia tộc, bá chủ một phương, sao lại nói chuyện thân thiết với mình như thế, người ta là kẻ hô phong hoán vũ cả khu này, là tộc trưởng một gia tộc tu chân, lại còn là đệ tử áo cam nữa.

Nghe nói kia trong tộc đã từng có một người Nguyên Anh tu sĩ, mặc dù Nguyên Anh lão tổ kia đã sớm vẫn lạc, nhưng nhờ phúc từ người đó, gia tộc trong khu vực nho nhỏ này vẫn là một con quái vật khổng lồ.

Lúc hắn tới đây, tràn đầy tự tin tới xin luyện linh, nhưng liên tục thất bại nhiều lần, lại còn luyện phế một món pháp bảo, bị đối phương nổi giận, giam giữ ở đây, nhoáng cái đã hơn nửa năm, Trương Đại Bàn đã sắp phát điên, hắn mỗi ngày ngoài luyện linh vẫn là luyện linh, ăn không đủ no, nhiều lần nếu không phải hắn có niềm tin muốn sống mãnh liệt, thì không chết đói cũng đã chết vì mệt.

Đối với tộc trưởng này, hắn đã có bản năng sợ hãi, nghe thấy đối phương hỏi tên mình, Trương Đại Bàn càng run lợi hại hơn, nhưng trong lòng lại thấy bi phẫn, ngẩng phắt lên nhìn tộc trưởng, nếu ánh mắt có thể giết người, nhất định hắn đã giết tên tộc trưởng kia.

"Ngươi... Đạo hữu, ngươi rốt cuộc có phải là Trương Đại Hải hay không?" tộc trưởng rất lo lắng, lão không dám làm chuyện như diệt khẩu, với sự khổng lồ của Thanh Long hội trước sau gì cũng sẽ điều tr ra, tới lúc đó, lão nhất định sẽ rất thảm, còn làm liên lụy tới cả gia tộc.

"Ta chính là Trương Đại Hải!!" Trương Đại Bàn nói to.

Tộc trưởng tu chân run lên, hai chân run run, mặt rụt lại, chạy tới chỗ tên gia nô đã ngớ cả người nãy giờ.

"Cẩu nô tài, lúc đầu lão phu đã dặn thế nào hả, đây là khách quý của nhà ta, là khách nhân tôn quý nhất, ngươi nhất định phải hầu hạ cho tốt, thế mà tên nô tài nhà ngươi lại hại ta thế này đây!" tộc trưởng gầm lên, tên gia nô bị ném văng đi.

Tên gia nô phun máu, không hiểu vì sao chủ tử nhà mình lại thay đổi hẳn như thế, đang định xin tha, thì tộc trưởng đã lại quát.

"Người đâu, phế tu vi tên này, ném vào địa lao!" Nói xong, tộc trưởng vội vàng chạy lại chỗ Trương Đại Bàn, cười đầy thân thiết và áy náy.

"Trương huynh, việc này là lỗi của ta, sinh tử tên gia nô này, ngươi cứ cho một lời quyết định!"

"Mấy ngày nay đã làm Trương huynh chịu khổ, ài." Tộc trưởng vừa nói, vừa luôn tay phủi bụi trên áo Trương Đại Bàn, lôi lôi kéo kéo hắn đi lên đại sảnh.

"Chuẩn bị Linh thực tốt nhất, quỳnh tương tốt nhất cho ta, ta phải bồi tội với Trương huynh!"

Cả gia tộc vội vội vàng vàng, chẳng hiểu tộc trưởng định làm gì, nhưng không dám chất vấn, dùng tốc độ nhanh nhất đi chuẩn bị cả bàn Linh thực, trên bàn cơm, tộc trưởng cẩn thận hầu hạ chu đáo Trương Đại Bàn, còn gọi cả tộc nữ tới hầu hạ hắn.

Trương Đại Bàn càng thêm mờ mịt, mọi thứ thay đổi quá nhanh, hắn chưa bao giờ thấy đối phương ân cần như vậy với ai, nghĩ mãi không ra nguyên nhân, nên càng lo sợ, song đói quá rồi, quyết định ăn trước rồi tính tiếp.

Tộc trưởng ngồi bên cạnh cũng lo không kém, không ngừng tiếp từng miếng rau, miếng thịt, nháy mắt cho mấy tộc nữ xinh đẹp ở đó, những cô gái này khó hiểu, nhưng vẫn tới sau lưng Trương Đại Bàn đang ăn uống thô lỗ khẽ đấm lưng, rót rượu, dịu dàng thánh thót với hắn.

Một lúc lâu sau, cơm nước no nê, Trương Đại Bàn hít sâu, vỗ bàn, nhìn tộc trưởng.

"Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!"

"Trương huynh... Cái kia... Lúc trước hoàn toàn chính xác là lỗi của ta, kính xin ngươi bỏ qua cho." Tộc trưởng cay đắng ôm quyền.

"Như Trương huynh không chê, mấy tộc nữ này của gia tộc, kính xin Trương huynh nhận lấy!" Mấy nữ tử đều hít sâu lo lắng, định lên tiếng, nhưng bị tộc trưởng trừng mắt, đều cả kinh.

Trương Đại Bàn ngây người, chẳng những glo lắng mà còn thêm bàng hoàng.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì..."

"Trương huynh... thủ lĩnh Thanh Long hội đang tìm ngươi khắp thành..." Bị Trương Đại Bàn ép hỏi, tộc trưởng đành phải trả lời.

"Thanh Long hội?" Trương Đại Bàn sửng sốt, trước khi hắn bị nhốt vào đây, Thanh Long hội cũng mới chỉ bắt đầu quật khởi, nên hắn không biết gì về Thanh Long hội.

Tiểu gia tộc tộc trưởng vội giải thích cho hắn nghe sự phát triển huy hoàng của Thanh Long hội nửa năm nay, làm Trương Đại Bàn cũng hoảng.

"Đại nhân vật đó… tìm ta?" Trương Đại Bàn uống một hớp rượu to, không thể nào bình tĩnh được, cùng tộc trưởng hai người nhìn nhau ngơ ngác và lo lắng.

Trời về chiều, Trương Đại Bàn nghiến răng, rời khỏi gia tộc nhỏ, đi tới thành bắc, đi gặp vị thủ lĩnh tuyệt đỉnh của Thanh Long hội.

Trên đường đi, Trương Đại Bàn nghe được rất nhiều lời bàn tán về Thanh Long hội, trong lòng càng lúc càng thêm căng thẳng, đến khuya, hắn và tộc trưởng cuối cùng cũng tới được thành bắc, thấy động phủ rộng cả vạn trượng với gác cao.

Trước cửa có mười tám người đá to tướng, xung quanh có rất nhiều tu sĩ đứng gác, bên trong đèn đuốc sáng trưng, từng tốp tu sĩ mạnh mẽ đi tới đi lui tuần tra.

Quanh động phủ có trận pháp tỏa ánh sáng lóng lánh, trên trời có hình ảnh một con thanh long bằng thuật pháp rất to đang xoay quanh, sinh động như thật.

"Cái này... Nơi đây... Chính là Thanh Long hội?" Trương Đại Bàn run run hỏi tộc trưởng, người kia gật đầu.

Trương Đại Bàn không hiểu vì sao đại nhân vật này lại muốn tìm mình, còn đang bồn chồn, tộc trưởng đã tới cổng chính, bẩm tên.

Lão còn chưa nói xong, ba làn cầu vồng đã ào ào bay tới, người đi trước mặc trường bào màu cam, đầu đội mũ thêu hình thanh long, Bạch Tiểu Thuần!

Trên người hắn đeo đầy ngọc bội phòng hộ, toàn thân phục trang đẹp đẽ, quanh người có vầng sáng do linh khí tràn trề, vô cùng khí thế, sau lưng là Hứa Bảo Tài và Thần Toán Tử, Hứa Bảo Tài mập mạp đầy đặn, khắp người toàn là bảo quang, phú quý bức người.

Bạch Tiểu Thuần bay ra, khiến cả Thanh Long hội đều oanh động, vô số tu sĩ, thị nữ ào ào chạy ra theo, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì đều quỳ xuống.

"Bái kiến thủ lĩnh!"

"Bái kiến thủ lĩnh!!" Tộc trưởng đứng cạnh Trương Đại Bàn cũng run rẩy quỳ xuống theo.

Chỉ có Trương Đại Bàn là đứng sững, trừng trừng nhìn Thần Toán Tử, nhìn Hứa Bảo Tài, nhìn... Bạch Tiểu Thuần.

"Cửu Bàn!!" Trương Đại Bàn cả há hốc mồm.

"Đại sư huynh!" Bạch Tiểu Thuần cười sung sướng, tiến tới ôm cổ Trương Đại Bàn, dáng vẻ rất kích động như nhìn thấy người thân, Trương Đại Bàn cũng ôm chặt lấy hắn.

Một màn này làm tộc trưởng càng run sợ, cầu khẩn nhìn Trương Đại Bàn.

Trương Đại Bàn phấn khởi cùng Bạch Tiểu Thuần vui vẻ cười vang, vào trong động phủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Bị Tố Cáo.

Dịch giả: Tiểu Băng

Hôm nay, năm hộ đạo giả Bạch Tiểu Thuần mang theo, trừ Tống Khuyết chẳng biết đi đâu, bốn người còn lại đều đã trở về bên cạnh hắn.

Trương Đại Bàn đến đã làm Bạch Tiểu Thuần yên tâm, tình cảm giữa hắn và với Trương Đại Bàn hoàn toàn khác với Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài, đây là mối thâm tình đã được kết giao từ khi hắn mới bước chân vào giới tu chân.

Trương Đại Bàn đến Thanh Long hội, lập tức trở thành nhân vật số hai củaThanh Long hội, áp đảo cả Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài, song Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài không có ý kiến gì, họ đều biết giao tình sâu đậm của Trương Đại Bàn và Bạch Tiểu Thuần.

Thanh Long hội đã bắt đầu tranh đoạt sinh ý những mặt khác với Thiên Không Hội ngoài Trí Huyễn Đan.

Những chuyện này, Bạch Tiểu Thuần không cần đi quan tâm, hoàn toàn ném cho đám Trương Đại Bàn xử lý, hắn đường làm quan rộng mở, nhưng ở đây lại không có động phủ thuộc về hắn, đất đai đều phải thuê khiến hắn rất khó chịu. hắn nghe nói ở Không thành, những người có đất riêng tư nhân của mình rất hiếm hoi, đều thuộc hạng phải cực kì có lai lịch.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lai lịch của mình bình thường nên đành thôi, cắm đầu vào tu luyện.

Hao tốn cả trăm vạn điểm cống hiến, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng tu Bất Tử Trường Sinh Công lênđến tầng thứ ba... Hoàn thành cả cẳng chân bên trái!

Bắp chân trái của hắn đã tu thành, khiến cơ thể hắn có được một sức mạnh cuồng bạo, là nơi mạnh nhất của cả cơ thể hắn.

Ngoài sức mạnh, tốc độ cũng tăng vọt, tốc độ chân trái của hắn bây giờ rất nhanh, ít nhất là gấp đôi trước đây!

Bình thường tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cũng đã hơn người cùng giới, vì hắn là Bất Tử Kim Cương thân, là Thiên Đạo Kim Đan, vậy mà bây giờ lại còn nhanh hơn nữa!

"Nếu có một ngày, cả người ta đều hoàn thành Bất Tử Cân, vậy khi ta bộc phát..." Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng mà đầy chờ mong.

Ngoài Bất Tử Cân hơi có tiểu thành, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết cũng tăng mạnh.

Nước Thông Thiên Hà ở đây so với hạ du và trung du không chỉ nồng đậm hơn, mà còn tinh luyện hơn hắn, Bạch Tiểu Thuần đã trả hơn mười vạn điểm cống hiến, để mua một chén... Thông Thiên Hải thủy.

Cũng nhờ nước Thông Thiên Hải này đã giúp Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết đạt đến Hạ Hàn đỉnh phong, hắn giờ chỉ cần phất tay, là có thể khiến một phạm vi trăm trượng xung quanh biến thành băng, cũng xuất hiện Băng Hàn Chi Ảnh mơ hồ.

Hình ảnh này có thể di chuyển trong một số lần nhất định, nếu biết dùng tốt, đánh theo kiểu gây bất ngờ, dù có gặp phải cường địch, cũng có thể chuyển bại thành thắng!

Việc này làm Bạch Tiểu Thuần rất kích động, nên tạo một khu vực riêng cấm không cho ai đi vào, ở trong đó tu luyện di chuyển huyễn ảnh.

Tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng tăng lên Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong!

Chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá, trở thành Kim Đan trung kỳ!!

Muốn có đột phá này, Bạch Tiểu Thuần biết, là phải đột phá Hạ Hàn, bước vào Trung Hàn!

"Ngày đó sẽ không quá lâu!" Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, nếu biết Không thành tốt như vậy, hắn đã sớm tới đây.

Thiên Không Hội nhiều lần mở cuộc họp, tìm cách đối phó với Thanh Long hội.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần là Tu sĩ kết đan, về võ lực họ không đánh lại, uy nghiêm cũng sau vụ bị đánh thua tơi tả kia mà bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Quan trọng nhất là không thể dùng võ vì Thiên Không hội không có tu sĩ kết đan, mà âm mưu thủ đoạn không thôi lại cũng không hiệu quả.

Dù người ta đồn rằng sau lưng họ có gia tộc Thiên Nhân, nhưng những thế hệ áo cam trước của hội đều biết họ chỉ là nô bộc của gia tộc Thiên Nhân, thực chất không có gì đáng kể.

Họ hết cách, đành báo việc này cho Thiên Nhân gia tộc, ý muốn nhờ Thiên Nhân gia tộc ra mặt giải quyết, nhưng tin tức đã báo lên mấy tháng, mà gia tộc Thiên Nhân lại chẳng hề quan tâm, giống như chuyện tu sĩ kết đan đối với gia tộc chỉ là một chuyện nhỏ như con kiến, nếu một chuyện nhỏ như vậy Thiên Không Hội cũng không giải quyết được, phải để Thiên Nhân gia tộc ra mặt, thì Thiên Không hội cũng không cần tồn tại nữa.

Thiên Không Hội đợi mãi không có hồi đáp, trong nội bộ bắt đầu xảy ra nóng ruột.

"Không thể để như vậy mãi được!"

"Không sai, chết tiệt... Thanh Long hội đã phát triển quá mức mạnh mẽ, nếu cứ thế này, chúng ta sẽ càng thêm bị động!"

"Nhưng Thiên Nhân gia tộc lại không quan tâm tới chúng ta... Ài."

"Còn Thanh Long thủ lĩnh nữa, chúng ta không tra được lai lịch của hắn, ta cảm thấy có chỗ không ổn, giống như có người đã xóa sạch dấu vết cho hắn!"

Người ngồi trên cao bên trái bỗng lên tiếng, giọng rất lạnh lẽo.

"Thiên Nhân gia tộc không để ý tới, Thanh Long hội thủ lĩnh lại thần bí, đã như vậy, chúng ta dứt khoát... hủy luôn Trí Huyễn Đan, để hủy luôn Thanh Long hội, làm chuyện to ra, có lẽ sẽ thấy được thêm nhiều điều khác."

"Về phần phương pháp... Việc này rất đơn giản, chỉ là trước giờ các ngươi không ai nghĩ tới mà thôi, chính là chúng ta tố cáo Trí Huyễn Đan lên tôngmo6n!!"

"Đan này, chưa bao giờ được coi là vật được cho phép buôn bán!"

Người nói chuyện chính là Thiên Không Hội thủ lĩnh.

Thiên Không Hội nhanh chóng ra tay, truyền ra ngoài đủ loại tác hại ghê gớm của Trí Huyễn Đan, cùng lúc không tiếc điểm, báo cáo lên tông môn, lại còn dùng mọi quan hệ, biến chuyện này lớn ra.

Chỉ sau ba ngày, từ trên tầng ba của cầu vồng, đã có một mệnh lệnh truyền xuống Không thành!

Không Vực Chưởng giáo hạ lệnh, cấm tất cả nội môn đệ tử buôn bán Trí Huyễn Đan!!

Không chỉ thế, một cái ngọc giản bay tới Thanh Long hội động phủ, trận pháp không ngăn cản được, bay thẳng vào trong mật thất, dừng ngay trước mặt Bạch Tiểu Thuần, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

" Con tin Nghịch Hà Tông Bạch Tiểu Thuần... Lão phu Không Vực chưởng tọa, ngươi mau chóng tới gặp ta!" ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Không Vực Cầu Vồng

Dịch giả: Tiểu Băng

"Không Vực chưởng tọa? Muốn gặp ta?"

"Thôi chết rồi, ta đâu có lão!" Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, vì nghe ngữ khí trong ngọc giản hình như có một tia bất thiện.

"Chuyện gì thế!" đám Thần Toán Tử ào ào chạy vào, nhìn Bạch Tiểu Thuần lo lắng.

"Thiếu tổ, Tinh Không Đạo Cực Tông vừa hạ xuống phong mệnh, cấm mọi người buôn bán Trí Huyễn Đan, đây nhất định là Thiên Không Hội giở trò quỷ, là muốn cắt đứt con đường sống của chúng ta!" Hứa Bảo Tài nghiến răng. Bán thứ này rất lời, thu nhập điểm rất lớn, hắn sống rất sung sướng, bây giờ mọi thứ đều bị chặt đứt, bảo làm sao hắn không vội cho được.

"Thủ lĩnh, làm sao bây giờ?"

"Nếu không có Trí Huyễn Đan, Thanh Long hội chúng ta sẽ nguy hiểm!"

"Lúc trước khuếch tán quá rộng, hơn nữa lệnh cấm Trí Huyễn Đan giờ e là đã lan ra khắp toàn thành..."

Tất cả tu sĩ Thanh Long hội đều bối rối, những nguồn thu khác của Thanh Long hội đều không thể nào so với Trí Huyễn Đan.

Nếu không còn Trí Huyễn Đan, với quy mô cực lớn của Thanh Long hội, mọi thứ sẽ trở thành gánh nặng, vì cái gì cũng cần phải có điểm cống hiến.

Nếu kéo dài nhất định hội phải giảm bớt quy mô, Thiên Không Hội nhất định sẽ thừa cơ tấn công mọi mặt.

Kỳ thật nguyên nhân lớn nhất, là Thanh Long hội không có chỗ dựa.

"Gấp cái gì!" Bạch Tiểu Thuần lên tiếng. Hắn là Thanh Long hội thủ lĩnh, lại là Kim Đan tu sĩ, càng là người sáng tạo ra Trí Huyễn Đan, có thể nói là một tay hắn dựng lên Thanh Long hội, mặc dù thường ngày hắn mặc kệ mọi việc, nhưng sự hiện hữu của hắn, đối với tất cả mọi người, chính là Định Hải Thần Châm.

"Thiên Không Hội có lai lịch, ta chẳng lẽ không có sao!" Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, hất cằm, chỉ vào ngọc giản trước mặt.

"Các ngươi xem, đây là cái gì?" tới lúc này mọi người mới nhìn thấy ngọc giản, có người nhận ra được nó, kinh hô.

"Đây là... Không Vực Thải Hồng Chưởng giáo lệnh!!"

"Ta vừa thấy một đạo cầu vồng từ Không Vực cầu vồng bay ra, bay thẳng tới đây, thì ra là tới tìm thủ lĩnh đại nhân!"

"Chẳng lẽ thủ lĩnh đại nhân và Không Vực có quan hệ đặc thù!!"

Đám Hứa Bảo Tài mờ mịt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, vắt hết óc cũng nghĩ không ra Bạch Tiểu Thuần và Không Vực chưởng tọa có quan hệ gì.

"Các ngươi biết là tốt, ta hiện tại phải đi bái kiến Không Vực Chưởng giáo, mọi việc chờ ta trở về rồi nói!" Bạch Tiểu Thuần cất ngọc giản, hất cằm đi ra mật thất.

Bạch Tiểu Thuần diễn quá giỏi, ngay cả đám Trương Đại Bàn cũng bị lừa, nhìn hắn đi xa mà trong lòng đầy tin tưởng và phấn khởi chờ mong.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vừa rời khỏi Thanh Long hội động phủ, cả người đã xụ xuống, mặt buồn rười rượi, vô cùng tức giận Thiên Không Hội.

"Không Vực Chưởng giáo tìm ta làm gì nhỉ..." Bạch Tiểu Thuần vội vàng chạy tới khu nội thành, ở đó có một khu vực chuyên môn để đi thông lên cầu vồng.

Trừ phi là tấn chức áo vàng mới có thể phi thăng từ bất cứ nơi nào, áo cam và áo đỏ thì phải tới nơi này, còn phải có tín vật mới lên được.

Bạch Tiểu Thuần tới Truyền Tống Trận, lấy ngọc giản áp vào.

Đến khi hiện ra, hắn đã ở trên tầng cầu vồng thứ ba.

Xung quanh hắn đều là lầu các đẹp đẽ, đường lát ngọc xanh, những tiên cây đầy trái và linh khí, khung cảnh hệt như Tiên cảnh.

Ở đâu cũng có ao nước, động phủ, linh thú bay nhảy khắp nơi, cả thế giới chìm trong một màn ánh sáng lung linh bảy màu, cực kỳ xinh đẹp.

Xa xa có mấy người tu sĩ áo vàng thong thả dạo bước, cả thế giới cầu vồng rất yên tĩnh, không hề lao nhao lộn xộn như ở dưới Không Thành, càng không có cả biển người đông kìn kịt, tu sĩ ở đây ai cũng nhẹ nhàng lãnh đạm, quanh người có vầng sáng kì dị vờn quanh, thoạt nhìn là biết không tầm thường.

Nhất là ở đây, hình như có một tầng cấm chế đặc thù, khiến Linh khí nồng đậm ở đây trở nên nhu hòa hơn, giúp hấp thu mà không bị gia tăng tiêu hao.

Khu cầu vồng này cực kỳ rộng, mặc dù không bằng Không thành, nhưng ít nhất cũng bằng một nửa.

Bạch Tiểu Thuần còn đang ngẩn người, hư không bỗng vặn vẹo, một nữ tử áo vàng từ trong hư không bước ra, tóc xõa vai, tướng mạo rất đẹp, song nhìn rất lạnh lùng.

"Ngươi chính là Bạch Tiểu Thuần?"

Bạch Tiểu Thuần nhìn kĩ, cô gái này tu vi chẳng qua cũng chỉ là Kết Đan sơ kỳ, và cũng là sơ kỳ đỉnh phong, nhưng cách cô ta xuất hiện làm hắn kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tu sĩ cùng cảnh giới ở Tinh Không Đạo Cực Tông.

"Đúng là Bạch mỗ, ngươi là người phương nào?" Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, nếu đối phương tu vi cao hơn mình thì thôi, nhưng nếu chỉ bằng mình, hừ, Bạch Tiểu Thuần hắn không thể thua kém, nên chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nhẹ gật đầu.

"Theo ta đi, sư tôn muốn gặp ngươi, chú ý cước bộ của ta, đi lầm đường, Tu sĩ kết đan ở đây, thì cũng phải chết." Nữ tử lãnh đạm, quay người bay đi.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy thì tập trung hắn, vội vàng bay theo.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn xuống đất, khu vực này là hình vòng tròn, tổng cộng có năm vòng, càng vào trong càng quạnh quẽ, uy áp cũng mạnh hơn.

Không bao lâu, hắn đã đi tới một nơi, thấy cách đó không xa có một ngọn núi cao sừng sững bảy màu, trên núi không có một cái cây nào, trên đỉnh có một tòa đại điện, đại điện này toàn thân màu xám, nhìn rất bình thường, nhưng lại tràn đầy một khí thế khó tả, làm hắn cứ tưởng nó không phải đại điện mà là Viễn Cổ hung thú.

Nữ tử không dẫn Bạch Tiểu Thuần lên núi, mà dừng dưới chân núi, lùi lại mấy bước, không nói gì, Bạch Tiểu Thuần còn đang kinh ngạc, thì

một giọng nói uy nghiêm từ trong đại điện trên đỉnh núi vọng xuống.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi có biết tội của ngươi không?"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Đỗ Lăng Phi Lại Xuất Hiện

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần nghe hỏi mà cảm khái, thực cảm ơn đám trưởng bối kia của Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông.

Hồi đó, lúc họ hù dọa hắn, cũng nói y hệt mấy chữ như thế này.

Thế cho nên bây giờ Bạch Tiểu Thuần nghe mấy chữ này là hiểu ngay sẽ chẳng bị sao cả. Trưởng bối mà hỏi thế này thì chỉ muốn hù dọa một phen mà thôi, quá lắm thì đánh cho một gậy, sau đấy, sẽ cho một cái gì đó.

Nghĩ thế, Bạch Tiểu Thuần đã biết mình phải làm gì. Hắn bày ra vẻ mặt cay đắng, như không cam lòng, lại như bi phẫn, thêm cả sự sùng kính và khát vọng Tinh Không Đạo Cực Tông, thêm chút nhớ mong với Nghịch Hà Tông, đủ loại biểu lộ đều hiện ra mặt, tạo nên một sự chua xót và bất đắc dĩ tới tận cùng.

Hắn đứng đó trầm mặc không nói, yên lặng ôm quyền cúi đầu, dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không nói nên lời.

Một câu cũng không cần nói, vì biểu cảm của hắn đã nói lên rất nhiều rồi.

Cái kế thê thảm này hắn đã học được ở Huyết Khê Tông, lần nào dùng cũng có hiệu quả, lần này cũng không ngoại lệ.

Ngay cả cô gái lạnh lùng kia cũng nhìn biểu lộ của hắn mà sửng sốt, trên đại điện cũng im lặng một lúc.

"Mà thôi, ngươi dù sao cũng là con tin của Nghịch Hà Tông, Nghịch Hà Tông cũng là ta tông môn liên quan Không Vực ta, đưa đan phương Trí Huyễn Đan ra đây, Đan này tuy có chút khuyết điểm nhỏ nhặt, nhưng cũng có chỗ kì diệu."

"Sẽ không bắt ngươi giao ra không công, lão phu có thể cho ngươi một trăm vạn điểm cống hiến, giúp ngươi có thể tấn chức áo vàng ngay tức khắc, từ nay rời khỏi Không Thành, phi thăng tới đây." Sau một lúc lâu, giọng nói uy nghiêm lại vang lên.

Nữ tu lạnh băng mở to mắt, khó tin nhìn lên đại điện.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ cay đắng, trong lòng ngoài đắc ý còn có chút coi thường, hắn đã có rất nhiều điểm cống hiến rồi, muốn tới đây thì sớm đã tới, một bữa cơm của hắn đã tốn mấy vạn điểm cống hiến,còn mua cả mấy Khôi Lỗi thị nữ kia.

Một tháng, chi dùng của hắn không chỉ một trăm vạn điểm cống hiến.

"Kẻ đần mới đến đây, ở dưới đấy sướng hơn nhiều, hô phong hoán vũ, tu hành cũng nhanh, không bị cái gì ảnh hưởng!" Bạch Tiểu Thuần lòng đã sớm hạ quyết tâm, nhất là lần này sau khi tới, thấy người nơi này lạnh như băng, cảnh vật thì quạnh quẽ, trong lòng cực không muốn đến.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên đại điện, nghiêm nghị ôm quyền.

"Chưởng tòa, đan phương này đệ tử nguyện đưa cho tông môn, về phần điểm cống hiến... Đệ tử không dám nhận, dùng cách như thế tấn chứ áo vàng không phải là nguyện vọng của đệ tử, không hợp với đạo của đệ tử, Bạch Tiểu Thuần dù trở thành áo vàng cũng phải là dựa vào hai bàn tay của mình kiếm lấy!" Bạch Tiểu Thuần rất là chính khí.

Nữ tu lạnh lùng lại phải quay sang nhìn hắn thêm mấy lần, cô vốn đã ngạc nhiên vì sự trao đổi của chưởng tọa sư tôn, cô là đệ tử của người nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy sư tôn hào phóng như vậy... nhưng

mà, phản ứng dứt khoát của Bạch Tiểu Thuần còn làm cô ngạc nhiên hơn!

Một trăm vạn điểm cống hiến, đối với tu sĩ bình thường, cả sáu mươi năm nhiều người cũng còn chưa tích lũy nổi.

Không Vực chưởng tòa nếu không phải hiểu rõ hành vi của Bạch Tiểu Thuần ở Không Thành thì hắn cũng sẽ rất kinh ngạc, từ ngày chấp chưởng không vực, lão chưa gặp ai cự tuyệt trở thành đệ tử áo vàng bao giờ.

lão ngồi trong đại điện, thần sắc cổ quái, nhìn một nữ tử thân ảnh mơ hồ đứng cách lão không xa, người kia đang nhìn xuống chỗ Bạch Tiểu Thuần, trong mắt phiền muộn và phức tạp.

Cô gái này như huyễn như thật, xung quanh cô, hư không vặn vẹo, còn bị vỡ một ít, cho thấy hoặc là cô có tu vi kinh người, hoặc là trên người cô đang mang theo chí bảo cực mạnh!

Thấy cô gái không có phản ứng gì, Không Vực chưởng tòa thấy đau đầu, đan phương kia lão đâuc ó cần, chỉ là cô nương này tới đây, bảo lão chiếu cố cho Bạch Tiểu Thuần, nên lão mới phải tìm cớ để lôi tên kia lên đây mà thôi.

Bằng không, với thân phận Không Vực chưởng tòa của lão, mặc dù không phải Thiên Nhân, nhưng cũng là nửa bước Thiên Nhân đại năng, làm sao lại thèm để mắt tới một kết đan nho nhỏ.

Thế mà, Bạch Tiểu Thuần cự tuyệt.

Làm Không Vực chưởng tòa thấy phiền, cô nương kia vẫn còn đang đứng đây, nên lão đành phải nói.

"Đừng nói lời vô ích, với thân phận lão phu, làm sao có thể lấy không đồ của ngươi, có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần trong khả năng lão phu làm được, lão phu sẽ tận lực thỏa mãn cho ngươi!"

Câu nói này làm nữ tu lạnh lùng hết hồn, hoàn toàn thay đổi ấn tượng của mình đối với sư tôn, đây đâu phải là trao đổi, đây là tặng không luôn rồi...

" Bạch Tiểu Thuần này có lai lịch gì!" Nữ tu mở to mắt, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng kinh ngạc, hắn hồ nghi ngẩng đầu nhìn lên đại điện, cảm thấy chuyện này không đúng a... sao nhìn kiểu nào cũng giống đối phương không cho thì không được vậy nhỉ, kiểu mình mà từ chối nữa, thế nào cũng nổi giận cho xem.

Bạch Tiểu Thuần chần chừ, trong đại điện đã lại vang lên tiếng thúc giục.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng.

"Chưởng tòa tiền bối, lão nhân ngài đã có tâm ý, đệ tử xin cảm tạ, nếu quả thực muốn thưởng cho ta… ta… ta ở dưới Không Thành vẫn luôn không có nhà, toàn phải đi thuê chỗ ở, lúc nào cũng phải phập phồng, người cũng biết, ta lẻ loi trơ trọi tới đây, rất muốn có một cái nhà… vậy… hay là ngươi cho ta một miếng đất có được không?"

"Ta sẽ tự dựng nhà..." Bạch Tiểu Thuần thấp thỏm, chờ mong nhìn lên đại điện.

Hắn vốn tưởng đối phương sẽ ngần ngừ, không ngờ hắn vừa nói xong, trong đại điện đã bay ra một cái cờ nhỏ bảy màu, bay thẳng tới trước mặt hắn.

"Trừ hướng đông nam của ba thành, hướng tây bắc của hai nội thành, ngươi có thể chọn bất kì chỗ trống nào, cắm cờ xuống, trong vòng mười dặm xung quanh đều là đất của ngươi!" Không Vực chưởng tòa thở phào nói nhanh, sau đó từ trên núi, một luồng lực lóng lánh đẩy Bạch Tiểu Thuần và nữ tu lạnh lùng không ngừng bay lùi lại.

Nữ tu kia rất bối rối, nhìn chằm chằm cây cờ nhỏ bảy màu trong tay Bạch Tiểu Thuần, mắt sáng rực, cô là đệ tử chưởng tòa, song chưa bao giờ có được đãi ngộ như thế, mà Bạch Tiểu Thuần lại được sư tôn cho một mảnh đất sở hữu riêng!

Phải biết ở Không Thành, một miếng đất rộng mười dặm là có giá trị rất lớn, không thể nào tả được, thế mà nói cho là cho, khiến nữ tu lạnh lùng như muốn phát điên, Bạch Tiểu Thuần này nhất định có thân phận rất lớn.

"Thực cho?" Bạch Tiểu Thuần cầm cờ, ngơ ngác lùi ra khỏi trăm trượng, mới ngẩng lên nhìn ngọn núi.

Hình như hắn nhìn thấy ở cửa đại điện có một nữ tử, nhưng nhìn không rõ, đến khi muốn nhìn kĩ lại, thì không nhìn thấy ai nữa.

Bạch Tiểu Thuần nghi hoặc quay đi, thì nữ tử kia lại xuất hiện, đứng im ở đó, mặt đeo khăn che, thì thào.

"Tiểu Thuần... Đã lâu không gặp..." Nữ tử trầm mặc một lát, một cơn gió thổi qua, hất lên một góc khăn che mặt.

Nếu Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, hắn sẽ nhận ra, gương mặt này có bảy phần cực giống Đỗ Lăng Phỉ!

Một lúc sau, cô gái kia cười rạng rỡ, nụ cười mang theo chúc phúc và chờ mong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Tập Hợp Lại!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần rời khỏi cầu vồng trở về, cả quãng đường vẫn luôn chìm trong sững sờ khó hiểu, nữ tu dẫn đường thì không ngừng vụng trộm dò xét Bạch Tiểu Thuần.

Đến khi đưa Bạch Tiểu Thuần đến chỗ Truyền Tống Trận, cô gái này mới khẽ cười, hạ thấp người cúi đầu.

"Bạch huynh, lúc trước có chút thất lễ, tiểu muội Thanh Huyên."

ánh sáng Truyền Tống xuất hiện, chặn giữa hai người, giọng nói kia cũng bị vặn vẹo, đến khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, hắn đã ngay sau đó nghe thấy tiếng người huyên áo ồn ào của Không thành.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như mình vừa mơ, nhìn xuống cây cờ nhỏ bảy màu trong tay mà kích động.

"Thật sự đưa cho ta!" Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn khởi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên cầu vồng, thì thào.

"Là ai đang giúp ta, vì Không Vực chưởng tọa, cho đến khi ta rời đi, cũng không hề đòi lấy đan phương!!" Bạch Tiểu Thuần đi về thành bắc, chợt nghe đám người chung quanh đang bàn tán về Thanh Long hội.

"Nghe gì chưa, Trí Huyễn Đan độc địa kia mà nuốt vào, tâm thần sẽ bị tổn thương vĩnh viễn, rất là ác độc!!"

"Đâu chỉ gây tổn thương tinh thần, mà nếu dùng quá nhiều còn bị giảm tư chất, khiến người ta dễ bị điên cuồng, ta nghe nói có người dùng nó mà bị chết rồi đấy!"

"Thực quá đáng, Trí Huyễn Đan này còn làm người ta bị nghiện, nếu một thời gian mà không dùng, cũng bị điên, cái đan phương ác độcnày, chính là do Thanh Long hội làm ra!"

"Là do Thanh Long hội thủ lĩnh luyện chế ra, các ngươi còn nhớ siêu cấp Tịch Cốc đan đi, đó cũng là hắn luyện chế, hắn chính là một Độc Ma!!"

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, trong lòng không vui, Trí Huyễn Đan của hắn tuy có khuyết điểm nhỏ, nhưng tuyệt đối không bao giờ gây tổn thương vĩnh viễn, mà còn mang lại điểm tốt.

Còn chuyện người vì dùng nó mà chết, đương nhiên chưa từng có.

Nhưng những kẻ này lại nói y như thật, lan truyền rộng rãi, nhất là khu thành Bắc còn nghe đượcnhiều hơn những khu vực khác.

Hầu như tất cả mọi người đều tức giận việc này, căm hận Thanh Long hội căm hận, oán hận Thanh Long thủ lĩnh, ầy, nếu bây giờ có ai nhận ra Bạch Tiểu Thuần, rống lên một tiếng, đoán chừng sẽ có cả một đám người nhào vô đánh hắn.

Bạch Tiểu Thuần để an toàn, cũng hô tao Thanh Long hội bậy bạ, rồi chạy nhanh về Thanh Long hội động phủ.

Vừa về đến, đám Hứa Bảo Tài đã chờ sẵn, lo tới muốn khóc.

"Thiếu tổ, Thiên Không Hội quá vô sỉ, chúng truyền tin khắp này, vu oan cho Thanh Long hội chúng ta, nhiều tu sĩ trong hội đã âm thầm bỏ đi."

"Việc này ảnh hưởng quá lớn, căn bản khống chế không nổi..." Thần Toán Tử cười khổ, tuy họ có đề phòng, nhưng quy mô họ không bằng

Thiên Không Hội, nhất là về mặt tung tin này, căn cơ của Thiên Không Hội rất sâu, quan hệ rất rộng.

Bạch Tiểu Thuần rất tức giận, Trí Huyễn Đan này cũng là do Thiên Không Hội bán ra trước tiên, là ăn cắp sương mù gây ảo giác của hắn, bây giờ lại đổ hết, chụp mũ lên đầu Bạch Tiểu Thuần, sự vu oan này làm hắn giận sôi, cộng với vụ siêu cấp Tịch Cốc đan, hắn không còn chịu nổi.

"Cửu Bàn, chúng ta liều mạng với Thiên Không Hội!" Trương Đại Bàn giận dữ.

"Thiếu tổ, xem ra chúng ta phải thật sự đấu với họ, nhưng có quy củ của tông môn, muốn làm cũng không dễ..."

"Biết sao giờ, hôm nay Trí Huyễn Đan bị cấm chỉ, khác gì đoạn đường sống của chúng ta, nhiều người như vậy làm sao bây giờ."

Một đệ tử áo cam bỗng hỏi Bạch Tiểu Thuần.

"Thủ lĩnh, lên cầu vồng vừa rồi, không biết có thu hoạch gì không?"

"Có thu hoạch nhất định, nhưng Trí Huyễn Đan cũng không thể bán tiếp được." Bạch Tiểu Thuần nén giận đáp.

Xung quanh im lặng.

Bạch Tiểu Thuần đảo mắt một vòng, không trả lời, quay người đivào trong tìm địa đồ Không thành.

hai ngày sau, số lượng tu sĩ rời khỏi Thanh Long hội tăng mạnh, sau ba ngày, số lượng còn nhiều hơn.

Sau bảy ngày, gần chín thành tu sĩ đã rời đi. Những người này đều là tới khi hội lên đếnđỉnh phong, không hề có ý muốn trung thành hết mực.

Những thế lực, gia tộc nhỏ cũng nhanh chóng rời khỏi, chặt đứt liên hệ với Thanh Long hội.

Đủ loại tin đồn không ngừng xuất hiện, động phủ rộng lớn của Thanh Long hội giờ phút này gần như trống rỗng.

Sau chín ngày, cả Thanh Long hội chỉ còn lại không tới hai trăm người.

Đường đường một Thanh Long hội, ngắn ngủn chỉ trong chín ngày đã sụp xuống, việc này oanh động cả Không thành, càng khiến người ta thêm nể sợ sự cường hãn của Thiên Không Hội.

Hơn một trăm người trong số những người ở lại đều là đám nguyên lão cũ, số còn lại là tu sĩ đã nảy sinh tình cảm với hội, lần này, đám Hứa Bảo Tài không bỏ đi, Trần Mạn Dao cũng vậy.

Trong thời gian chín ngày đó, Bạch Tiểu Thuần không hề nghỉ ngơi, mà không ngừng xem địa đồ Không thành, hắn nhìn rất cẩn thận, hầu như mỗi khu vực, mỗi một con đường, hắn đều ngắm kĩ, không ngừng cân nhắc. Chiều ngày thứ chín, hắn ra khỏi phòng.

Trong mắt của hắn có chút tơ máu, nhưng khí sắc rất phấn khởi, khi hắn biết Thanh Long hội chỉ trong ngắn ngủn chín ngày đã sụp đổ, chỉ còn những người này ở lại, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, im lặng một lúc rồi cười.

"Chư vị đạo hữu, các ngươi dọn đồ, đi theo ta... Chúng ta, dọn nhà!" Bạch Tiểu Thuần hô.

"Bây giờ không còn Thanh Long hội nữa, nhưng ta đã nghĩ ra tên mới!" Bạch Tiểu Thuần đầy tự tin, đám Thần Toán Tử là đám chuẩn bị xong nhanh nhất, hơn một trăm người kéo nhau ra khỏi động p hủ!

Rời khỏi thành bắc, phóng tới thành tây.

Bạch Tiểu Thuần mặc kệ những kẻ tò mò, đi một lèo ra khỏi nội thành, đi tuốt muốt về hướng biên giới tây thành, tới một sa mạc rộng lớn!

Ai nhìn thấy sa mạc này cũng sững sờ, vì ở đây có một khu di tích, cũng là một trong những nơi tu sĩ Không thành phải thường xuyên tới vì nó có liên quan tới rất nhiều nhiệm vụ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Khách Sạn Trường Sinh

Dịch giả: Tiểu Băng

Biên giới Tây thành có một sa mạc, trong sa mạc có một di tích, dưới mặt đất chỗ ấy có một cung điện.

Cung điện này rất lớn, nghe nói có thể so với non nửa cái Không thành, trong đó có dị thú hiếm quý, có linh Chu Tiên Thảo, có rất nhiều tài nguyên cần thiết đối với tu sĩ.

Di tích này cũng là nơi thực hiện rất nhiều nhiệm vụ của Không Thành.

Đối với tu sĩ Không thành, đi tới đây chấp hành nhiệm vụ cũng còn đỡ hơn ra bên ngoài, vì tuy nơi đây là di tích, nhưng lại là do Tinh Không Đạo Cực Tông bố trí ra, để giúp cho đệ tử rèn luyện.

Nên ở trong di tích sẽ không xảy ra những chuyện không thể đối phó được, thực ra mặc dù không phải là không có, nhưng cực kỳ bé nhỏ, huống hồ nơi đây dù sao cũng ở trong Không thành, trong Tinh Không Đạo Cực Tông, nên tu sĩ luôn có thiên hướng tới đây hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy, nơi này thường ngày người đến người đi, khá là náo nhiệt.

Một nơi nóng bỏng như vậy đương nhiên có người để mắt, nhưng trong Không thành chỉ có Thiên Không Hội có tư cách chiếm cứ nơi đây, ai vào cũng được, nhưng lúc đi ra phải để lại ba thành vật chất thu được hoặc đổi thành điểm cống hiến mua lệnh bài Thiên Không Hội, mới được cho phép ra ngoài.

Loại chuyện này, cũng chỉ có Thiên Không Hội có gia tộc Thiên Nhân sau lưng mới dám làm, những người làm làm không được.

Lúc Thiên Không Hội chiếm giữ nơi đây, đã bỏ ra rất nhiều tài vật, tiền lời ở đây chiếm cả năm thành tổng thu nhập của Thiên Không Hội.

Nên Thiên Không Hội rất coi trọng nơi này.

Bạch Tiểu Thuần dẫn hơn một trăm người xông vào sa mạc, chẳng những người Thiên Không Hội sửng sốt, những kẻ tò mò đi theo cũng kinh ngạc.

" Thanh Long hội làm sao vậy? sao lại đi đến nơi này?"

"Chẳng lẽ cũng muốn xuống cung điện dưới đất để làm nhiệm vụ?"

"Không giống a..."

Cùng lúc, ở bên ngoài di tích, có một cửa khẩu, quanh năm luôn có rất nhiều tu sĩ Thiên Không Hội trú đóng ở đây, thấy đám người Bạch Tiểu Thuần thì đều đứng dậy.

Các tu sĩ tới định xuống cung điện làm nhiệm vụ nhưng chưa kịp đi cũng tò mò đứng lại xem.

Đám tu sĩ Thanh Long hội lúng túng, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Thiếu tổ, chúng ta tới nơi này làm gì?" Hứa Bảo Tài nhịn không được hỏi.

"Chọn chỗ, dọn nhà a." Bạch Tiểu Thuần bỏ lại một câu, đi ngang qua đám tu sĩ Thiên Không Hội trú đóng.

Tu sĩ Thiên Không Hội không ai dám cản, biết Bạch Tiểu Thuần là Kim Đan tu sĩ, vả lại là quan trọng nhất, là Thiên Không Hội định ra quy định, tiến vào tùy ý, họ chỉ phụ trách thu phí của người đi ra ngoài mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đi tới còn cách di tích không tới ngàn trượng mới dừng lại, nhìn quanh vẻ thỏa mãn.

"Tốt, nơi đây, chính là nhà mới của chúng ta!" Hắn vừa nói xong, đám Thần Toán Tử đều trừng mắt, ngơ ngác nhìn, tu sĩ Thanh Long hội cũng đớ người.

Người của Thiên Không Hội thì bật cười.

"Xấu hổ, nơi đây... không bao giờ trở thành nhà mới cho các ngươi được đâu, nơi đây thuộc về Tinh Không Đạo Cực Tông, không thuộc về bất kì ai hết."

" Thanh Long hội... bị cái gì thế?."

Các tu sĩ vây xem ai cũng cười vang.

"Thanh Long hội bị chế tài thôi, không vì thế mà bị điên chứ, muốn chiếm nơi này hả?"

" Thanh Long thủ lĩnh là Tu sĩ kết đan, nhưng nơi này chính là mạch máu của Thiên Không Hội,hắn mà chiếm nơi này, Thiên Nhân gia tộc sau lưng Thiên Không Hội kh6ng tha cho hắn đâu."

Thần Toán Tử mặt đỏ rần, Hứa Bảo Tài lúng túng, tu sĩ ThanhLong hội cay đắng.

Trương Đại Bàn và Trần Mạn Dao ho, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Thuần..."

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã hất cằm, trong tay xuất hiện một cây cờ nhỏ bảy màu đang tỏa ánh sáng chói mắt!

Cây cờ vừa xuất hiện, một luồng uy áp tản ra khắp bốn phương, tất cả những kẻ đang cười đều sững lại, trố mắt nhìn cây cờ, Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý cắm thẳng cây cờ xuống đất!

"Mở!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, cây cờ vừa chạm vào đất, tạo nên một tiếng nổ vang!

Oanh oanh oanh!

mặt đất run rẩy, một cơn cuồng phong từ cây cờ xuất hiện, điên cuồng quét ngang, mang theo một luồng uy áp ghê gớm!

Đám Thần Toán Tử biến sắc, vội lùi ra sau, tu sĩ Thiên Không Hội, tu sĩ vây xem, tu sĩ muốn xuống di tích hoàn thành nhiệm vụ, đều mất khống chế bị đẩy lùi ra sau.

Dưới cơn cuồng phong và uy áp, một vòng ánh sáng bảy màu từ cây cờ xuất hiện, bắt đầu tản ra xung quanh, một trăm trượng...

Ba dặm, tám dặm, tiếp tục cho đến... Mười dặm!!

Trong phạm vi mười dặm, gợn sóng bảy màu thay thế cho mặt cát của sa mạc, tỏa ánh sáng lóng lánh như cầu vồng, bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ còn những tiếng hít thở.

Sau đó, gợn sóng kia chìm xuống mặt đất, một dấu vòng tròn xuất hiện, khắc lên mặt đất!

Không thể xóa đi!!

Một luồng lực bài xích trong vòng tròn dậy lên, đẩy tất cả mọi người ra khỏi vòng tròn.

Ai nấy trợn tròn mắt...

"Đây là... Đây là trận pháp bài xích thuộc lĩnh vực của tư nhân của Tinh Không Đạo Cực Tông!!"

"Không thể nào, sao lại như vậy, chỉ khi đất được Tinh Không Đạo Cực Tông chấp thuận cho thành đất tư nhân, mới có trận pháp bài xích này!"

"Cả Không thành, tư nhân chi địa, không cao hơn mười chỗ a!!"

"Thanh Long hội thủ lĩnh, hắn có đất của riêng mình!!"

Ai nấy xôn xao nghẹn ngào, đám tu sĩ Thanh Long hội hoàn toàn hóa đá.

Vấn đề là ở chỗ, cửa vào di tích… cũng ở trong cái phạm vi này!

"Khục, ta phải ở đây xây khách sạn... Tên ta cũng nghĩ kĩ rồi, gọi là Khách sạn Trường Sinh." Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất cằm đắc ý.

"Mọi người cứ việc đi vào di tích dưới đất như bình thường, không việc gì đâu, chỉ là bất quá nơi đây đã trở thành là nhà ta, vì vậy nha... Các ngươi sau khi đi vào, chỉ cần vào khách sạn của ta mua một ly linh trà, là thành người mình á."

"Linh trà của ta không đắt... rẻ hơn Thiên không hội, chỉ cần thu hoạch một thành điểm cống hiến là được." Bạch Tiểu Thuần quay một vòng, cười tủm tỉm.

Oa, đây là cứng rắn cướp lấy quyền ra vào di tích của Thiên Không Hội rồi!

Đám tu sĩ bên ngoài thì sung sướng, so với Thiên Không Hội thu tới ba thành, Thanh Long hội này… dễ chịu hơn hẳn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Kim Đan Trung Kỳ!

Dịch giả: Tiểu Băng

Tin Bạch Tiểu Thuần cắm lá cờ bảy màu của Không Vực chưởng tọa cho vào khu di tích ở sa mạc, biến phạm vi mười dặm quanh đó thành tài sản tư nhân đã khiến cả Không thành oanh động.

Tin tức này lan truyền như gió, khắp cả Không thành, ai nấy đều rung động và xôn xao.

"Thành đất tư nhân, làm sao có thể!"

"Ở Không thành, đất cá nhân không có tới mười chỗ, chỗ nào cũng là người lập nhiều công lao hiển hách cho Không Vực cầu vồng mới được ban thưởng như vậy, Thanh Long hội này… có lai lịch gì!!"

"Ta đã nói rồi, Thanh Long hội dám khiêu chiến Thiên Không Hội chắc chắn là có chỗ dựa lưng, giờ đã thấy chưa, thủ lĩnh Thanh Long hội thủ lĩnh đúng là lúc nào cũng thần bí khó lường, nói không chừng sau lưng cũng có Thiên Nhân!"

Thiên Không Hội sửng sốt, thủ lĩnh Thiên Không Hội há hốc mồm.

Họ vất vả biết bao đấu trí đấu dũng khí với Thanh Long hội, kết quả bây giờ lại bị Bạch Tiểu Thuần phản kích ngay trên tuyệt địa, thực không thể nào chấp nhận được.

"Đất tư nhân!!!" những tiếng kinh hô cay đắng và bàng hoàng không ngừng vang lên trong Thiên Không Hội.

Ánh mắt nhìn Thanh Long hội của tất cả mọi người đã hoàn toàn thay đổi, nhất là cái quyền nắm việc ra vào di tích của nó.

Những kẻ đã rời bỏ Thanh Long hội đều hối hận, nhưng không biết làm sao, vì có người mặt dày trở về, song Thanh Long hội cũng không thu nhận lại, mà từ chối thẳng thừng.

Trong sa mạc, ngay bên cạnh di tích, một khách sạn được hơn một trăm người của Thanh Long hội nhanh chóng xây lên.

Khách đường của khách sạn rất rộng, bên trong có lầu các, bên ngoài có chòi hóng mát, hơn một trăm người của Thanh Long hội biến thành tiểu nhị, chuyên bán linh trà.

Ra vào di tích bây giờ mà cầm lệnh bài của Thiên Không Hội thì là vô dụng, thay vào đó phải vào đâymua một chén linh trà...

Chỉ sau mấy ngày, khách sạn khai trương, trên Không Vực cầu vồng lại không hề truyền xuống một mệnh lệnh nào, cứ như không hề để ý tới chuyện này, khiến tu sĩ trong Không thành đều hiểu, lai lịch của thủ lĩnh Thanh Long hội thật sự không nhỏ.

Thời gian dần trôi qua, Thiên Không Hội cũng phải ẩn nhẫn, lượng người ra vào di tích đã khôi phục như thường, mà thực ra là còn tăng lên, vì Thanh Long hội chỉ thu có một thành thu hoạch.

Người ra vào quá nhiều khiến Thanh Long hội làm việc lu bù, chòi hóng mát trở nên không đủ dùng, phải xây thêm mới đủ phục vụ.

Số điểm cống hiến thu được còn khủng bố hơn hồi bán Trí Huyễn Đan rất nhiều.

"Đám Thiên Không Hội làm giàu không có đức!!" đám Trương Đại Bàn sau khi kiểm kê, thì thi nhau mắng mỏ Thiên Không Hội.

Điểm cống hiến của Thanh Long hội không tính riêng cho người nào, mà gộp vào một cái lệnh bài chung, vì nếu điểm cống hiến mà dồn cho

cá nhân, nếu vượt qua trăm vạn, cá nhân đó sẽ bị tấn chức lên áo vàng.

Mà Bạch Tiểu Thuần lại rất rất không muốn như vậy, trở thành áo vàng hắn sẽ khóc đến chết, nên để phòng ngừa, điểm cống hiến của bản thân hắn không bao giờ cao hơn mười vạn, những thứ khác đều nằm trên lệnh bài của Thanh Long hội.

Sau mấy ngày, thu nhập của Thiên Không Hội giảm mạnh, không còn bán Trí Huyễn Đan, không có thu nhập di tích, Thiên Không Hội trở nên khổ không thể tả, đành phải phái người tới thương lượng với Thanh Long hội.

Bạch Tiểu Thuần giao cho Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài giải quyết, đương nhiên là chẳng hòa giải gì hết, đuổi luôn người của hiên Không Hội đi.

Bây giờ Bạch Tiểu Thuần đã có sản nghiệp, mỗi ngày thu vào dồi dào, hắn cảm thấy rất mỹ mãn.

"Đây mới là cuộc sống ta muốn nha." Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, đứng trên lầu khách sạn, nhìn đống chòi nghỉ mát đông nghẹt khách, người ra vào tấp nập, mắt đầy thỏa mãn.

Hắn càng vui hơn vì tu vi của hắn cũng bắt đầu có dấu hiệu muốn đột phá, trở thành Kim Đan trung kỳ.

Hắn quyết định bỏ hết, vào trong mật thất bế quan, đột phá Kim Đan trung kỳ.

Lần bế quan này, kéo dài một tháng.

Một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, đôi mắt hắn có một vầng hào quang màu lam, hàn khí tỏa ra khắp người.

Hàn khí này rất ghê gớm, khiến cả mật thất biến thành băng nguyên.

"Hạ Hàn ngưng tụ hàn khí thành hình, hình thành phương pháp băng hàn, Trung Hàn là khiến phạm vi ngàn trượng, nháy mắt đóng băng!" Bạch Tiểu Thuần thì thào, cúi đầu nhìn tay phải của mình.

Tay phải của hắn gần như trong suốt, thấy cả mạch máu, dòng máu đang chảy dưới da.

"Sắp đột phá." Bạch Tiểu Thuần đứng dậy rời khỏi mật thất, cũng rời khỏi khách sạn.

Hắn bay về phương xa, tới tận cùng sa mạc, xung quanh hoang tàn vắng vẻ, tu sĩ Không thành hiếm ai tới nơi này.

Bầu trời nắng chang chang, cho dù cách nó hơi xa chính là Thông Thiên Hà và Thông Thiên Hải, nhưng ở đây, sa mạc vẫn khô khan nứt nẻ, khí nóng hầm hập, bóp méo ánh mắt, khiến người ta nhìn ra xa, cảnh tượng trở nên hư vô mơ hồ.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lam mang càng đậm, hắn nhắm mắt, hàn khí kinh người bạo phát, bao trùm phạm vi cả trăm trượng, khí nóng của sa mạc trong phạm vi này biến mất, mặt đất hoàn toàn đóng băng!

Bởi vì nóng và lạnh giao thoa, khiến cho hư không nứt vỡ, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vận chuyển, hàn khí tiếp tục lan ra xa hơn.

Oanh oanh oanh!

Hai trăm trượng, ba trăm trượng... Năm trăm trượng!

Ánh sáng màu lam xuyên qua mi mắt khép kín của Bạch Tiểu Thuần chiếu ra ngoài, cả cơ thể hắn sáng lóng lánh, khiến hắn nhìn như người băng!

Hàn khí đã lan ra tới bảy trăm trượng, song vẫn còn lan tràn, tiếng ken két không ngừng truyền ra, khí nóng của sa mạc hoàn toàn biến mất, hàn khí ngập trời, đã tản ra tới chín trăm trượng!

Chín trăm hai mươi trượng, chín trăm năm mươi trượng, chín trăm tám mươi trượng... Chỉ sau mấy hơi thở, hàn khí đã tỏa ra tới chín trăm chín mươi chín trượng!

Chỉ còn thiếu một trượng nữa... là đủ ngàn trượng!

Chỉ còn thiếu một trượng nữa... là đạt Trung Hàn!

"Trung Hàn!" Bạch Tiểu Thuần mở mắt, khẽ gầm lên một tiếng, trong người vang lên tiếng sấm nổ, nhất là hắn là Thiên Đạo kim đan, hàn khí bốc lên cuồn cuộn.

Hắn toàn lực bộc phát, khiến phạm vi hàn khí bùng ra, đạt một nghìn trượng!! Ngay lúc đạt một nghìn trượng, hàn khí trở nên càng thêm lạnh, tiếng rít ken két cũng mạnh hắn lên, mặt đất bị đóng băng lên thêm một tầng dày, biến phạm vi ngàn trượng thành thế giới băng tuyết!

Tu vi của Bạch Tiểu Thuần chỉ trong chớp mắt từ Thiên Đạo kim đan sơ kỳ, đã trở thành Kim Đan trung kỳ, một luồng Thiên Đạo chi ý ồ ạt ùa ra.

Bên ngoài phạm vi ngàn trượng đó, sa mạc vẫn là sa mạc, ngay điểm giao thoa giữa nóng và lạnh, bắn ra những khe hở hư không, nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi hít sâu, ánh mắt lóe lên một cái, trong phạm vi băng tuyết thình lình xuất hiện rất nhiều những hình ảnh hư ảo, mỗi thân ảnh đều giống hắn như đúc, chính là Băng Hàn Chi Ảnh của hắn.

Cơ thể hắn không ngừng thay đổi vị trí với những thân ảnh kia, tốc độ cực nhanh, hệt như thuấn di, nếu có ai nhìn thấy sẽ bị vô số thân ảnh Bạch Tiểu Thuần làm cho kinh hãi.

Một lúc sau, những Băng Hàn Chi Ảnh nhập vào làm một, lộ ra chân thân Bạch Tiểu Thuần, sung sướng ngẩng đầu lên trời cười vang vọng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Mộng Tưởng Của Tống Khuyết.

Dịch giả: Tiểu Băng

Nếu có ai nhìn thấy cảnh Bạch Tiểu Thuần đột phá kim đan trung kỳ, hắn sẽ rất giật mình, vì kết đan trung kì bình thường không thể làm ra được đến như thế!

Phải biết nơi này là ngọn nguồn Tinh Không Đạo Cực Tông, thiên kiêu rất nhiều, vượt xa trung hạ du, vậy mà khí thế Bạch Tiểu Thuần tạo ra các thiên kiêu đó cũng không thể nào làm được.

Uy lực của Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết hiện ra, không thể đối kháng!

"Đây mới chỉ là Trung Hàn, nếu đến được Thượng Hàn..." Bạch Tiểu Thuần đầy chờmong.

"Phạm vi vạn trượng kết băng, tạo thành Hàn kính, chiết xạ phân thân hàng lâm! Hình ảnh chiết xạ ra đó không phải là Băng Hàn Chi Ảnh, mà là phân thân thật sự!" Bạch Tiểu Thuần rất kích động!

"Chí hàn... đóng băng Thông Thiên Hà trong phạm vi nhất định...!" Bạch Tiểu Thuần siết chặt nắm đấm, ánh mắt chờ mong mãnh liệt. Hắn không chấm dứt tu hành, lần này cùng đột phá, không chỉ có Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, mà còn có Bất Tử Cân!

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn chân trái, cái chân đã được luyện thành, trở thành phần cơ thể mạnh mẽ nhất, cứng rắn nhất của hắn.

Bạch Tiểu Thuần nâng chân trái, đạp mạnh xuống đất.

Mặt đất run rẩy, cát sỏi bay bắn lên ào ào, tạo thành cuồng phong.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa thỏa mãn, hắn kêu to!

"Bất tử cấm!"

Hắn đạp xuống một lần nữa, mặt đất nứt ra chi chít, chỗ hắn đứng sụp luôn xuống, bụi cát tung bay.

Một tiếng sấm sét nổ vang, cả trong Không thành cũng còn nghe thấy, làm không ít người giật mình.

Bạch Tiểu Thuần bị vùi trong cái hố to, cái hố ấy, có hình bàn chân, sâu cả mấy trăm trượng!

Bên trong hố có những sợi tơ màu vàng giăng tỏa khắp nơi, chính là thần thông phong ấn Bất Tử Cấm do Toái Hầu Tỏa và Hám Sơn Chàng kết hợp với nhau!

Phong ấn tất cả!

Dưới đáy hố, Bạch Tiểu Thuần dở khóc dở cười, vất vả bò lên, cả người đầy bụi cát, hắn quên mất đây là sa mạc, đạp một đạp như vậy, cát sụp xuống ngay, mới giây trước còn đắc ý phi phàm, giây tiếp theo đã bị cát đất nhấn chìm, thực là mất mặt.

Hắn leo ra nhìn quanh, thấy không có ai, thì thở phào, chỉnh trang lại quần áo, rồi chạy về khách sạn.

hắn rời đi không lâu, đã có rất nhiều tu sĩ của Không thành theo hướng gió chạy tới, nhìn cái hố sâu, cả đám hết hồn.

"Nơi đây... Nơi này chính là sa mạc do thuật pháp của Tinh Không Đạo Cực Tông tạo thành!!"

"Sức mạnh bình thường cơ bản không có khả năng phá hư nơi này, nhưng cái hố này… chẳng lẽ có thiên kiêu lừng lẫy nào đó của Thải

Hồng Thượng Tinh Không Đạo Cực bảng đi ngang qua nơi đây?"

"Dù Tu sĩ kết đan bình thường cũng không làm được, hắn là người trong top một ngàn của Tinh Không Đạo Cực bảng!" đám tu sĩ bàn tán xôn xao, lúc nói tới Tinh không đạo cực bảng, đều vẻ mặt hâm mộ.

Tinh Không Đạo Cực bảng này là bảng xếp hạng những anh tài dưới Nguyên Anh của cả Tinh Không Đạo Cực Tông, cực kì quan trọng, người có tên trên bảng, đều là những người có khả năng oanh động cả Đông mạch Tu Chân Giới.

Mọi người còn đang thảo luận, từ xa có một cầu vồng bay nhanh tới, trong cầu vồng là một thanh niên, tướng mạo tuấn lãng, nhưng phong trần mệt mỏi, trong mắt tinh mang sáng ngời, tu vi đã là Trúc Cơ Đại viên mãn tiến lên giả đan!

Theo bộ dạng hắn, chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa là có thể cô đọng linh hải trong người, kết thành đan cảnh, bước vào Kết Đan, có lẽ vẫn tồn tại một tí tỷ lệ thất bại, nhưng dựa theo chấn động mạnh mẽ của cơ thể hắn, thì khả năng đó không lớn.

Trên người hắn có một luồng sát khí kinh người, kết hợp với những vết thương đã liền lại khắp người, tạo nên cảm giác ‘người lạ chớ gần’.

Hắn chính là Tống Khuyết!

Từ lúc chia tay Bạch Tiểu Thuần, hắn liên tục nhận rất nhiều nhiệm vụ, khiến hắn ra ngoài một hơi mất thời gian một năm, nhiều lần cửu tử nhất sinh, nhiều lần dốc sức liều mạng, mới hoàn thành được hơn phân nửa số nhiệm vụ, chỉ còn một số cần phải xuống di tích cung điện dưới đất mới hoàn thành được, điểm cống hiến hắn có hiện giờ đã lên hơn mấy chục vạn.

Thấy nhiệm vụ đều sắp hoàn thành, hắn định trở về, tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy cái hố sâu, lập tức bước chân dừng lại, cẩn thận nhìn một chút, cũng rất kinh hãi.

"Có thể tạo được cái hố sâu thế này ở đây, người này không tầm thường... Sớm muộn sẽ có một ngày, Tống Khuyết ta cũng sẽ làm được!" Tống Khuyết đầy quyết tâm.

Lúc Tống Khuyết dừng lại, tu sĩ xung quanh đều cảnh giác nhìn Tống Khuyết, vì trên người hắn sát khí quá nồng, quá âm lãnh, chính là loại quanh năm ở bên ngoài lăn lộn trong sống chết.

Thấy mọi người nhìn mình kiêng kị, Tống Khuyết rất đắc ý và tự ngạo, thấy một năm này của mình thực là đáng giá, mình đã thoát thai hoán cốt, mạnh hắn hơn trước, chỉ còn cách tiêu chuẩn áo vàng không xa.

"Mấy tên phế vật kia chắc chết đói hết rồi, hừ!" Tống Khuyết lòng hừ lạnh, trong lòng khinh thường, theo hắn, Thần Toán Tử, Hứa Bảo Tài, Trương Đại Bàn đều là phế vật, chỉ có một mình Trần Mạn Dao là hắn nhìn không thấu.

Còn Bạch Tiểu Thuần... vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần, Tống Khuyết nghiến răng, hồi xưa lúc ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, Bạch Tiểu Thuần đã đè lên đầu hắn, cướp đi Thiên Đạo Trúc Cơ, chuyện này cả đời Tống Khuyết cũng không quên, mỗi lần nhớ tới đều vô cùng đau đớn, sau đó ở Huyết Khê Tông, cũng làm cho hắn hấy muốn điên, chẳng ngờ tới Nghịch Hà Tông, sự không cam lòng càng thêm dữ dội.

"Bạch Tiểu Thuần, Vẫn Kiếm Thâm Uyên ngươi đè lên đầu ta, về Huyết Khê Tông ngươi đè ta lần thứ hai, sang Nghịch Hà Tông là lần thứ ba, mở mồm ngậm miệng toàn gọi ta là Khuyết nhi dài Khuyết nhi cái con khỉ, chờ đó, Tống Khuyết ta trở thành áo vàng, nhất định sẽ đè ngươi gấp mười lần!!" Tống Khuyết hít sâu, đầy cương quyết.

Hắn tin tưởng mình nhất định sẽ làm được.

" Tinh Không Đạo Cực Tông chính là một lần tạo hóa, trước khi đi, lão tổ đã đầy hy vọng ta trở thành Nguyên Anh… ta nhất định sẽ làm được!!" Tống Khuyết vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một cái lệnh bài màu lam.

Lệnh bài kia không lớn, nhưng đã làm bạn với Tống Khuyết một năm nay, là Tống Khuyết và một tu sĩ Không thành kết bạn, trả khá nhiều tài vật mới đổi được, là lệnh bài của Thiên Không Hội cho phép đi vào di tích.

"Điểm còn thiếu để thành áo vàng đều sẽ nhờ vào hành trình vào di tích lần này để lấy, một chuyến đi này hắn là sẽ đủ, ta sẽ thành đệ tử áo vàng, phi thăng lên cầu vồng!" Tống Khuyết lòng đầy chờ mong.

Hắn bay thẳng về phía di tích.

Không lâu sau, Tống Khuyết đã nhìn thấy di tích xa xa, cũng nhìn thấy một cái khách sạn quy mô không nhỏ ở ngay lối vào di tích, không biết được dựng lên từ lúc nào.

Tới gần hơn chút, hắn nhìn thấy mấy chục cái chòi hóng mát khổng lồ ở bên ngoài khách sạn, trong có bàn, có hơn trăm tu sĩ ăn mặc giống nhau theo kiểu tiểu nhị, đang vội vội vàng vàng qua lại.

Không ít tu sĩ lui tới, đều thông qua những cái chòi hóng mát này, tiến vào bên trong di tích.

"Không hổ là tổ chức lớn nhất Không thành, sau lưng có Thiên Nhân gia tộc... Thiên Không hội lại xây cả một khách sạn ở đây." Tống Khuyết rất hâm mộ, chiếm được nơi này, nắm quyền ra vào di tích, Tống Khuyết rất ganh tị với Thiên Không Hội nhưng đành chịu.

"Thu hoạch điểm cống hiến một ngày ở đây chắc còn hơn xa thu nhập cả một năm nay của ta..."

Hắn rời Không thành đã một năm, không biết những thay đổi trong Không thành một năm này, nên lấy lệnh bài của Thiên Không hội ra, thong dong đi tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Khuyết Nhi, Là Ngươi!

Dịch giả: Tiểu Băng

Cổng ra vào di tích cung điện có khá nhiều đá tảng, nếu nhìn kĩ sẽ thấy lẫn trong đám đá tảng đó có một cánh cửa đã bị tàn phá.

Đi qua cửa này, có thể bước vào cung điện dưới mặt đất.

Ngay bên cánh cửa ra vào ấy chính là khách sạn Trường Sinh, tu sĩ ra vào hối hả.

Người thì tính tiền, kẻ bán linh trà, tuy Thanh Long hội chỉ lấy một thành tiền lời, nhưng muốn vào di tích thì phải mua linh trà, giá mười điểm một ly.

Song tính ra thì vẫn còn lương tâm chán so với Thiên Không Hội, thế nên tu sĩ Không Thành không hề phản đối, chưa kể nơi đây là đất tư nhân, bản thân mấy chữ này đã là một loại uy hiếp.

Lại thêm đủ loại tin đồn về Thanh Long hội thủ lĩnh càng làm cho người ta nghe mà sợ, không dám đắc tội.

Tống Khuyết thong dong đi đến, thần sắc lạnh lùng, toàn thân hừng hực sát khí, đây đã trở thành bộ dạng quen thuộc khi ra ngoài của hắn, giúp hắn xử lý một số chuyện vặt nhẹ nhàng và dễ dàng.

Hắn không có ý định bước vào chòi hóng mát, mà định đi thẳng tới cửa di tích, song vừa mới tới gần, đang muốn vượt qua đình nghỉ mát, lập tức một tu sĩ Thanh Long hội đi tới ngăn lại.

"Vị đạo hữu này, kính xin mua một ly linh trà." Thanh niên tu sĩ Thanh Long hội mỉm cười khách khí ôm quyền, đây là quy tắc do Trần Mạn Dao định ra, luôn phải khách khí với tu sĩ lui tới.

"Mua linh trà gì?" Tống Khuyết cau mày, giơ lệnh bài của Thiên Không Hội lên.

"Thấy chưa, ta có lệnh bài!"

Thanh niên Thanh Long hội khẽ cười, đã gặp phải nhiều tu sĩ mới từ bên ngoài trở về chưa biết tình hình, nên y rất bình thản, nhẹ nhàng giải thích.

"Thật là ngại nói cho đạo hữu biết, lệnh bài này là của Thiên Không Hội, nhưng nơi đây đã không còn thuộc về Thiên Không Hội, mà là thuộc về Thanh Long hội chúng ta, quy tắc đã được sửa lại." Thanh niên từ tốn nói lại quy tắc mới cho Tống Khuyết nghe.

Tống Khuyết sững sờ, lệnh bài này hắn đã phải tốn rất nhiều tài vật mới mua được, tác dụng của nó là được Thiên Không Hội miễn thu ba thành tiền lời, nên bây giờ nghe nói lệnh bài không còn hiệu lực, Tống Khuyết không tin được.

"Chuyện này sao có thể, Thiên Không Hội khổng lồ như thế, các ngươi... Nơi đây..." Tống Khuyết lo lắng, nếu lệnh bài này không còn hiệu quả, đồng nghĩa hắn đã tổn thất cực lớn,ảnh hưởng cả tới việc tấn chức áo vàng của hắn.

"Các ngươi không thể như vậy, lệnh bài này ta đã phải tốn rất nhiều tài vật mới mua được!!" Tống Khuyết sốt ruột, sát khí ầm ầm tràn ra, tính hắn vốn nóng nảy, giờ lại quýnh lên, nên ngôn từ cũng trở nên rất ác liệt.

Tu sĩ xung quanh vội lùi ra, tuy nhiên trong số này cũng có những người có lệnh bài của Thiên Không hội, giờ cũng lợi dụng thời cơ, xôn xao hùa theo.

"Thanh Long hội phải đưa ra cho ta một câu trả lời hợp lý!"

"Đúng thế, lệnh bài của ta cũng tốn của nhiều lắm, làm sao có thể nói không có hiệu quả là không có hiệu quả!"

Thanh niên Thanh Long hội sầm mặt, hừ một tiếng.

"Cút ra ngoài, dám làm ồn ở đây, đừng trách Thanh Long hội ta không khách khí!"

Tống Khuyết bừng lên sát cơ, mắt lóe hàn mang, tu vi giả đan bùng ra mãnh liệt, tạo thành một cơn gió lốc quét ngang, tiến tới một bước.

Bỗng một giọng nói kinh ngạc từ một nơi không xa vọng tới.

"Tống Khuyết?" Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài đi tới, nhìn Tống Khuyết sững sờ.

Tống Khuyết vốn đang sát khí đằng đằng, thấy Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài thì cũng sửng sốt một chút, nhất là thấy hai người mặt mày hồng hào sung mãn, thanh niên Thanh Long hội đang lạnh tanh quát tháo tu sĩ chung quanh lại trở nên rất cung kính với hai người, thì rất ngạc nhiên.

"Các ngươi..." Tống Khuyết cảm thấy việc này có chỗ kì kì, song còn chưa kịp nghĩ ra, Bạch Tiểu Thuần nghe bên ngoài ồn ào, Linh thức quét qua, nhìn thấy Tống Khuyết, thì vui vẻ chạy ra.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến cho tất cả Thanh Long hội tu sĩ trong quán trà đều thần sắc cuồng nhiệt, cung kính quỳ xuống.

"Bái kiến thủ lĩnh!"

Tu sĩ xung quanh cũng có khá nhiều người cúi đầu, ôm quyền.

"Bái kiến Thanh Long thủ lĩnh!"

Hầu như ai nấy đều lên tiếng chào, Tống Khuyết ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Khuyết nhi a, ngươi rốt cuộc đã tìm tới!" Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt đau lòng, bước nhanh, cao giọng hô.

"Khuyết nhi, sao ngươi nhìn thê thảm vậy, ta tưởng ta đã thảm lắm rồi, không ngờ ngươi còn thảm hơn ta."

Người xung quanh đều nhìn Tống Khuyết đầy hâm mộ, họ đều nhìn ra Thanh Long hội thủ lĩnh và tu sĩ gọi là Khuyết nhi này có quan hệ không bình thường.

Vả lại cách xưng hô này giống như… Khuyết nhi này chính là con cháu của Thanh Long hội thủ lĩnh.

Tống Khuyết mặt trắng bệch, cả người choáng váng, trừng trừng nhìn Bạch Tiểu Thuần toàn thân phục trang đẹp đẽ, đeo đầyngọc bội lấp lánh, chỉ một bộ trang phục này, tính sơ sơ cũng ít nhất trên trăm vạn điểm cống hiến.

Nhất là sau lưng Bạch Tiểu Thuần còn có hơn mười Khôi Lỗi thị nữ đi theo đi ra, mỗi thị nữ dẫn một con linh thú khác nhau, cộng cả lại, mấy trăm vạn điểm cống hiến cũng có.

Hắn cực khổ vất vả một năm trời, ăn mặc tiết kiệm, cửu tử nhất sinh, chỉ còn kém đệ tử áo vàng một chút, mà giờ đem so với người ta, hắn thực muốn chết đi cho rồi.

"Ngươi... Ngươi... Thanh Long... Thủ lĩnh?" Tống Khuyết lảo đảo, không thể nào tin được.

Cùng lúc, Trương Đại Bàn và Trần Mạn Dao cũng đều đi ra, đều nhìn thấy Tống Khuyết, Tống Khuyết cũng nhìn thấy họ, thấy ai cũng bộ dáng phú quý bức người làm hắn vô cùng khó chịu, lúng túng.

"Các ngươi..."

Hứa Bảo Tài vội ho một tiếng, nhìn Tống Khuyết đầy cảm thông và thương xót.

"Tống Khuyết, đây là nhà của chúng ta, Thanh Long hội chính là do thiếu tổ thành lập, khách sạn này là của chúng ta, vùng đất này cũng là đất tư nhân của thiếu tổ, lệnh bài của ngươi thực sự là không thể dùng được nữa, nhưng ngươi là cháu của thiếu tổ, chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải có lệnh bài chi nữa, ngươi vứt đi đi... ở đây từ nay ngươi tha hồ ra vào, đúng không thiếu tổ?" Hứa Bảo Tài thở dài, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị, vỗ vai Tống Khuyết đang đứng ngơ ra, bộ dạng y như trưởng bối thực thụ, gật đầu.

"Khuyết nhi, khi ta đi, dì nhỏ của ngươi đã gửi gắm ngươi cho ta, ta là trưởng bối, đương nhiên phải có trách nhiệm lo cho ngươi, tuy lúc đó ngươi vô tình vô nghĩa từ bỏ ta, nhưng dượng là người rộng lượng, thế này đi, ngươi đi di tích quá nguy hiểm, dượng không thể trơ mắt nhìn ngươi đi mạo hiểm, ngươi còn thiếu bao nhiêu điểm cống hiến, tới đây nói cho dượng biết, dượng cấp đủ cho ngươi, muốn trở thành áo bào màu vàng, chỉ cần nói một câu với dượng."

Lời này nói ra, làm người xung quanh đều hâm mộ và ganh tị nhìn Tống Khuyết, đối với họ, trở thành đệ tử áo vàng là ước mơ cả đời của họ, thế mà, cơ hội như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại đưa cho Tống Khuyết một cách cực kì dễ dàng.

Nhưng Tống Khuyết tâm cao khí ngạo, nghe những câu này lại vô cùng phản cảm, cái tên kia mở mồm một chữ dượng ngậm miệng hai chữ dượng, lại còn gọi hắn Khuyết nhi, tía nó, nhất là giữa hai người chênh lệch quá lớn, làm Tống Khuyết lửa giận bốc lên não, phun ra một ngụm máu tươi, giận mà ngất đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Người Phương Nào Lớn Mật Như Thế!

Dịch giả: Tiểu Băng

Đêm đó, khi mở mắt ra, Tống Khuyết đã thấy mình nằm trong một gian phòng trống của khách sạn, hắn nhìn quanh một, mới dám xác định chuyện đã xảy ra hồi ban ngày không phải là ảo giác, mà vì nó là thật, nên làm hắn khóc không ra nước mắt, trong lòng bi phẫn khó tả.

"Tại sao lại như vậy... Ta... Ta vất vả khổ cực một năm a, ăn mặc tiết kiệm, cửu tử nhất sinh..."

" Bạch Tiểu Thuần kia dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a!!" Tống Khuyết thật sự muốn khóc, hắn cảm thấy tủi thân, cảm thấy rất bất công, hắn nhớ lại cả cuộc đời mình, trên cơ bản có thể chia làm hai giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, là đường làm quan rộng mở, là Huyết Khê Tông thiên kiêu, tương lai vô hạn, nhưng điểm chấm dứt của giai đoạn này là gặp Bạch Tiểu Thuần... Từ đó trở đi, là bước qua giai đoạn thứ hai, giai đoạn của tủi thân và bi phẫn.

"Vẫn Kiếm Thâm Uyên ta không bằng hắn, Huyết Khê Tông ta không bằng hắn, Nghịch Hà Tông càng không bằng hắn, giờ đã tới Tinh Không Đạo Cực Tông, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, ta... Ta ngay cả sinh tồn, cũng không bằng hắn!!" Tống Khuyết bi phẫn, hắn vọt ra khỏi phòng, bay lên không trung, định bỏ đi không bao giờ quay đầu lại.

Đột nhiên, một luồng sáng từ Không Vực cầu vồng bỗng đâu bắn xuống, phủ ngay lên người Tống Khuyết trên thân, Tống Khuyết bối rối,

theo bản năng xem lại điểm cống hiến của bản thân, mắt trừng to không tin được.

Điểm cống hiến của hắn đã vượt qua con số hai trăm vạn, đã đạt chuẩn bị trận pháp Tinh Không Đạo Cực Tông cưỡng ép lôi lên cầu vồng.

Đây là quy tắc của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Tất cả tu sĩ Không thành đều nhìn thấy điều này, ai cũng nhìn hắn đầy hâm mộ và khát vọng, ánh mắt Tống Khuyết lại đầy phức tạp, hắn cúi đầu nhìn khách sạn, không biết mình đang nghĩ cái gì.

Hắn đã làm được, đã trở thành đệ tử áo vàng đầu tiên trong nhóm, làm người đầu tiên được phi thăng lên cầu vồng, nhưng tận sâu trong lòng hắn biết, hắn đã thua hoàn toàn.

Bạch Tiểu Thuần từ trong một gian phòng đi ra, ngẩng đầu nhìn Tống Khuyết trên bầu trời, ho một cái, vẫy tay từ biệt.

"Lên đó tu hành cho tốt nha, đừng làm ta với dì nhỏ ngươi mất mặt, nếu gặp phải khó khăn, có ai ăn hiếp ngươi, quay về đây nói cho dượng biết, nơi đây chính là nhà của ngươi, nhớ phải thường xuyên liên hệ với người nhà nhé..."

Tống Khuyết nghe tới câu này thì trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đó thở dài, để mặc ánh sáng tiếp dẫn xoay quanh người, kéo lên Không Vực cầu vồng, rồi từ từ biến mất.

Đưa Tống Khuyết đi xong, Bạch Tiểu Thuần vui thích quay về phòng, hắn cảm thấy mình đã làm một chuyện tốt, sau này về gặp Tống Quân Uyển, cũng có thể nói với cô mình đã rất chiếu cố cho cháu của cô.

"Có người dượng như ta, thật sự là Khuyết nhi có phúc a." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, càng nghĩ càng thấy mình quá sức rộng lượng tốt bụng,

rất có phong phạm trưởng bối, đắc ý tiếp tục tu hành Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết.

Từ lúc bước vào Trung Hàn, tốc độ tu luyện của Bạch Tiểu Thuần tăng nhanh hơn một ít, mỗi lần tu luyện tiêu hao cũng nhiều hơn, khiến mỗi ngày hắn ăn rất nhiều, làm người ta phải líu lưỡi.

Bất Tử Cân cũng tăng tiến không tệ Bạch Tiểu Thuần bắt đầu tu cái đầu, theo hắn thấy, nắm đấm là thứ người ta dễ đề phòng nhất, tốc độ của chân trái giờ đã ghê gớm lắm rồi, chỉ còn có cái đầu là thường kẻ địch không ai đề phòng nhiều cả.

Nghĩ tới lúc mình đấu với người ta, húc đầu một cái là người ta trào máu, Bạch Tiểu Thuần liền phấn khởi, bắt đầu tu luyện gân mạch của cái đầu.

Sinh ý của khách sạn đã dần ổn định, những chuyện bát nháo đã giảm hẳn đi, tiền lời của Thanh Long hội cũng từng bước ổn định, dần dần tích lũy, nghiễm nhiên đã trở thành một tổ chức đặc thù của cả Không thành.

Tổ chức này tên tuổi vang lừng, sức sống mạnh mẽ, đứng ngang hàng với Thiên Không Hội.

Đám thủ lĩnh Thiên Không Hội muốn điên, họ đã dùng đủ trò, nhưng đều không có hiệu quả.

Đánh thì đánh không lại Bạch Tiểu Thuần, lại còn bị yếu thế vì môn quy, cả đám đành phải báo lên cho chỗ dựa của mình, là Thiên Nhân gia tộc.

Một năm nay, thu nhập Thiên Không Hội giảm mạnh, gần đây càng bị giảm nhiều hơn, làm trưởng lão quản lý ngoại bộ của gia tộc thiên nhân chú ý, sau khi nghe báo cáo, hừ.

"Chỉ là một đệ tử áo cam, thật to gan! Khi dễ người khác ta không quản, nhưng lại dám đoạt đồ của gia tộc nhà ta!" Trưởng lão này là

Nguyên Anh tu sĩ, là người rất có tiếng nói và quyền hành trong gia tộc, lão nghĩ nghĩ một lúc, lấy ra một cái ngọc giản, tìm hiểu tin tức về Bạch Tiểu Thuần.

"Mang đan phương Trí Huyễn Đan tới đổi với Không Vực chưởng tọa... hừm, dù Bạch Tiểu Thuần và Không Vực chưởng tọa có chút liên quan, lão phu cũng phải dạy dỗ hắn một chút!" trưởng lão phất tay, đang định truyền pháp lệnh nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, thì từ ngoài phòng có rít bay vào.

Một cái ngọc giản màu tím, tốc độ cực nhanh bay vèo qua trận pháp ngoài phòng của lão, xuất hiện ngay trước mặt lão.

Nguyên Anh trưởng lão biến sắc, khi nhìn rõ trên ngọc giản có một chữ "Thiên" thì hết hồn, run run cung kính tiếp nhận, thần thức quét qua một cái, mắt mở to trợn trừng.

"Bạch... Bạch Tiểu Thuần này... Hắn có lai lịch gì..." Lão giả hít sâu, cung kính cúi chào ngọc giản, ngọc giản tràn ra ánh sáng tím, dung nhập vào hư vô biến mất.

Trong mắt lão giả nguyên anh đầy kinh sợ, bỏ ngay ý nghĩ truyền pháp chỉ, ngược lại còn tức giận vì Thiên Không Hội lại đi gây sự với Bạch Tiểu Thuần, hừ một cái, ra lệnh cho gọi tu sĩ đầu lĩnh của Thiên Không Hội lên cầu vồng.

Đầu lĩnh Thiên Không Hội là một nam tử trung niên, nghe trưởng lão nguyên anh gia tộc triệu kiến, vội vàng chạy đi với tốc độ nhanh nhất, vốn tưởng đối phương sẽ truyền cho pháp lệnh để chỉnh đốn Bạch Tiểu Thuần, không ngờ khi nhìn thấy trưởng lão, lại bị lão mắng cho một trận.

"Chỉ chút việc nhỏ như vậy mà ngươi cũng không xử lý được, còn tới làm phiền lão phu!!"

Câu mắng mỏ rất to, truyền ra rất xa, đầu lĩnh Thiên Không Hội bị dọa, cả người lạnh run, cuối cùng bị đuổi ra ngoài, hắn khóc không ra

nước mắt, trong lòng không hiểu nổi, rõ ràng mình là thế lực lớn, mà sao không làm gì được Bạch Tiểu Thuần.

"Chuyện này sao mà là việc nhỏ... Thanh Long hội thủ lĩnh đó có cả đất riêng, lại còn là Kết Đan tu sĩ, đám đệ tử chúng ta làm sao xử lý nổi." Thiên Không Hội đầu lĩnh rất khó hiểu, không ngừng thở dài, đi tới đi lui trong sân của gia tộc thiên nhân,còn nghĩ nếu Thiên Nhân gia tộc còn không buồn để ý, mình cần gì phải đi trêu chọc đối phương.

"Mà thôi, họ muốn thế nào thì làm theo thế ấy vậy." Thiên Không Hội đầu lĩnh thở dài, đang muốn đi truyền tống về Không thành, thì thấy phía trước có một nhóm người vây quanh một thanh niên áo vàng hoa lệ cười nói đi qua.

Thanh niên này rõ ràng thân phận không thấp, trong thần sắc ngạo nghễ nói chuyện với người bên cạnh, Thiên Không Hội đầu lĩnh nhận ra thanh niên này, là người trong gia tộc, là một trong những thiên kiêu của gia tộc, tên là Lý Nguyên Thánh, Lý Nguyên Thánh này tu hành không tới trăm năm, đã là Kết Đan tu sĩ, trước đây ít năm đối phương còn là Trúc Cơ, đi qua Không thành, muốn lấy ít điểm cống hiến, nên đã gặp hắn.

Lý Nguyên Thánh đi ngang qua, thấy Thiên Không Hội đầu lĩnh, nhớ tới chuyện đối phương từng hiếu kính mình điểm cống hiến, nên tùy tiện hỏi.

"Sao lại tới đây?"

Thiên Không Hội đầu lĩnh lập tức đem hết mọi chuyện, không quên thêm mắm thêm muối, kể cả ra.

"Lý huynh, sản nghiệp của gia tộc ngươi mà cũng có người dám cướp a?"

"Thú vị, Thanh Long hội thủ lĩnh lại là Kết Đan tu sĩ, còn dám đoạt thức ăn trước miệng cọp?" đám người xung quanh Lý Nguyên Thánh

đều cười.

"Kính xin Thiếu chủ đứng ra làm chủ cho ta!" Thiên Không Hội đầu lĩnh lập tức ôm quyền cúi đầu.

Lý Nguyên Thánh nghe xung quanh đàm tiếu, thì hừ một cái.

"Hôm nay rảnh rỗi, ta đi cùng ngươi một chuyến, nhìn người kia rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại dám lớn mật như thế!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Ức Hiếp Gia Môn

Dịch giả: Tiểu Băng

Thiên Không Hội đầu lĩnh vui vẻ, vội vàng dẫn đường, Lý Nguyên Thánh và các tu sĩ đều là tộc nhân quần là áo lụa của các gia tộc trên Thải Hồng Thượng, tu vi đều là do gia tộc chồng tài vật lên mà thành, uy là Kết Đan, nhưng vô cùng tầm thường, đều là hạng chót.

Thường ngày không có việc gì vốn buồn chán, bây giờ nghe có việc náo nhiệt, ai cũng láo nháo đòi đi xem, cùng Lý Nguyên Thánh tới nơi truyền tống tới Không thành.

Tới Không thành, Thiên Không Hội đầu lĩnh trong lòng kích động, hắn biết đám quần áo lụa là này hứng thú tới nhanh, biến mất cũng nhanh, nên lập tức dẫn cả bọn tới Tây thành.

"Thanh Long hội thủ lĩnh kia cực kỳ ác độc, luyện chế được siêu cấp Tịch Cốc đan, giết hại đồng môn!"

"Còn luyện ra Trí Huyễn Đan, thứ tông môn đã phải ra lệnh cấm, cũng là do hắn luyện chế ra đấy, gây nên tai họa một phương, hôm nay ở trong Không thành, không biết bao nhiêu người hận thấu xương với hắn!"

"Thiếu chủ, lần này người ra tay không chỉ là vì gia tộc chúng ta, mà còn là trừ khử một mối hại cho Tinh Không Đạo Cực Tông ta!" Trên đường đi, Thiên Không Hội thủ lĩnh không ngừng thuyết phục, đám tu sĩ đi cùng Lý Nguyên Thánh đều cười, bọn họ tới đây không hẳn vì ý tốt, nhưng nghe khen ngợi cũng khoái chí.

"Có đất riêng của bản thân, lai lịch của người này cũng không nhỏ, nhưng dù lai lịch lớn hơn nữa, đắc tội Thiên Nhân gia tộc ta, cũng đều vô dụng!" Lý Nguyên Thánh nhàn nhạt mở miệng, hắn mặc dù cũng có chút quần áo lụa là, nhưng cũng là thiên kiêu gia tộc Thiên Nhân, ngạo nghễ tuy có, nhưng không tới mức nghe khen mà mất luôn phương hướng.

"Sau khi ta xử lý giúp ngươi, bước tiếp theo ngươi biết phải làm thế nào chứ? " Lý Nguyên Thánh thâm ý sâu sắc nhìn Thiên Không Hội thủ lĩnh, Thiên Không Hội thủ lĩnh lập tức hiểu ý, biết đối phương là ám chỉ muốn điểm cống hiến, vội vàng gật đầu.

Lý Nguyên Thánh mỉm cười, hắn không nghĩ xử lý Thanh Long hội này có cái gì khó khăn, nên thoải mái nói cười với mọi người, một đường bay về phía tây thành.

Trên đường, không ít tu sĩ Không thành thấy họ thì hết hồn, hơn mười người này, ngoài Thiên Không Hội thủ lĩnh, tất cả những người khác đều là đệ tử áo vàng.

Những cái áo vàng sáng loáng làm ai nấy hiểu ra, những người này tới từ cầu vồng. Nhìn theo hướng họ đi, mọi người đều nhận ra họ đi đến Tây thành, thế là rón rén đi theo sau.

thế là, sau đám Lý Nguyên Thánh dần dà có cả trăm người đi theo, Lý Nguyên Thánh chẳng buồn để ý, hắn là thiên kiêu Thiên Nhân gia tộc, hắn đi tới đâu, cũng đều là cảnh như thế, hắn sớm đã quen với điều ấy.

Đoàn người tới biên giới sa mạc, thấy xa xa là di tích, bên cạnh là khách sạn chiếm chu vi mười dặm.

Người ở đây rất nhiều, không ngừng lui tới, tuy trời đã hoàng hôn, thế nhưng vẫn cực kỳ náo nhiệt, ai nhìn thấy đám Lý Nguyên Thánh cũng ngẩn người.

"Đệ tử áo vàng!"

"Nhiều đệ tử áo vàng như vậy, cái người đi chung với họ nhìn quen quen, hình như là Thiên Không Hội thủ lĩnh!!"

"Không lẽ họ họ là Thiên Nhân gia tộc, Thiên Không Hội đã tới, đây là muốn nhằm vào Thanh Long hội!!"

Đám người Lý Nguyên Thánh bay tới khách sạn, hơn mười Kết Đan tu sĩ tỏa ra tu vi, làm xung quanh nổi gió, đất trời chấn động, uy áp mạnh mẽ áo cho tu sĩ bên dưới đều phải run rẩy.

Thần Toán Tử nhanh chóng đi ra, nhờ có nhiều điểm cống hiến, hắn cũng đã tới Trúc Cơ Đại viên mãn, lên cảnh giới Giả Đan, Trương Đại Bàn cũng đi ra.

Trong số những người hộ đạo của Bạch Tiểu Thuần, Trương Đại Bàn là người tiến bộ nhanh nhất, không biết hắn phù hợp với linh khí đầu nguồn, hay vì liên quen tới khả năng luyện linh, mà tu vi của hắn tiến triển rất nhanh, đã bước chân vào Trúc Cơ Đại viên mãn.

Người đi ra còn có Hứa Bảo Tài và Trần Mạn Dao, ai cũng biến sắc khi thấy hơn mười tu sĩ áo vàng trên bầu trời.

"Thanh Long hội thủ lĩnh, cút ra đây cho ta!" Thiên Không Hội thủ lĩnh phấn khởi rống to, những lời này, hắn đã giấu trong lòng rất lâu, giờ rốt cuộc cũng được thốt ra, thực là thoải mái.

"Thanh Long hội tiêu rồi..."

"Thiên Không Hội cường hãn, sau lưng chính là Thiên Nhân gia tộc... Thiên Nhân gia tộc chỉ cần một câu, sẽ có vô số tu sĩ điên cuồng mà theo!"

"Ta đã từng thấy người kia, hắn là Lý Nguyên Thánh, trời ơi, trên Tinh Không Đạo Cực hắn xếp hạng hơn chín trăm đó!!"

Những tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

Tinh Không Đạo Cực bảng, ai vào được top một ngàn trên đó, thì đều là thiên kiêu cự phách, vì quy mô Tinh Không Đạo Cực Tông quá lớn, đệ tử cực nhiều.

Bạch Tiểu Thuần mở hé cửa sổ, nhìn thấy mười tu sĩ trên trời, song thấy đối phương đang ở bên trong đất tư nhân của mình thì yên tâm, nghênh ngang đi ra ngoài.

"Người phương nào mà ồn ào vậy!" Bạch Tiểu Thuần đứng trên lầu, cau mày, ngạo nghễ mở miệng.

"Đi ra ngoài cho ta!" Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, lá cờ bảy màu tỏa ánh sáng, lập tức gió giục mây vần, trận pháp vân chuyển, đang định đuổi cả đám ra ngoài, thì Lý Nguyên Thánh đã nhếch mép, trên tay xuất hiện một cái ngọc giản, nhấn xuống dưới một cái.

"Trận tán!"

Chỉ hai chữ đơn giản, sức mạnh của trận pháp trong nháy mắt biến mất, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, Lý Nguyên Thánh nhoáng một cái, quanh người rực ánh lửa trắng, như một ngôi sao băng bay vọt tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tu vi Kết Đan trung kỳ tỏa ra toàn bộ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

"Đừng để ta nói lần thứ hai, cút khỏi đây!" Lý Nguyên Thánh nhàn nhạt nói, ánh mắt lạnh tanh khinh miệt.

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, đối phương chỉ có tu vi tương đương với hắn, nhưng lúc này lại ra tay toàn lực, rõ là chẳng những muốn đánh hắn, còn định phá hủy khách sạn của hắn!

Bạch Tiểu Thuần tức giận, nơi này là nhà của hắn, đối phương lại hung hăng xông tới như lũ cướp, đòi hủy diệt gia nghiệp của mình, đương nhiên làm cho Bạch Tiểu Thuần giận dữ.

"Là ngươi phải cút!" Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết, Hàn Môn dưỡng niệm chi ý bùng ra, một luồng hàn khí kinh người tỏa ra, lấy hắn làm trung tâm đóng băng bốn phía.

Oanh, một kích thiên hỏa của Lý Nguyên Thánh va chạm với hàn khí của Bạch Tiểu Thuần, thiên hỏa nổ bùng, tỏa ra xung quanh, nhưng không đủ làm suy suyển khách sạn, mà lại còn bị đóng băng thành những bông hoa băng hỏa!

Lý Nguyên Thánh biến sắc, cả người lạnh toát, hàn khí này rất quỷ dị, chui vào người y rồi không thể trừ đi được, mà trở thành những viên bi bằng băng, làm Lý Nguyên Thánh miệng ứa máu, mà ngay cả máu của hắn vừa tràn ra ngoài cũng ngay tức khắc bị kết băng.

"Lùi lại..." Lý Nguyên Thánh còn chưa nói xong, Bạch Tiểu Thuần đã ngẩng phắt đầu lên, hàn khí bùng lên càng thêm mãnh liệt, bay vèo tới Lý Nguyên Thánh.

Tốc độ cực nhanh, chỉ ra một cái, hàn băng quét ngang, Lý Nguyên Thánh và đồng bọn đều biến sắc, cả đám đồng loạt ra tay, hư vô đổ sụp, một cái lỗ đen xuất hiện, định nuốt chửng Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đột nhiên biến mất, sau đó thình lình xuất hiện sau lưng các tu sĩ kết đan, sắc mặt âm trầm, bừng bừng sát khí!

"Thuấn Di!! Không thể nào!!" một tu sĩ kết đan la thất thanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Ngươi Dám Làm Ta Bị Thương!

Dịch giả: Tiểu Băng

Ai nấy đều mở to mắt, không sao tin được.

"Đây tuyệt đối không phải là Thuấn Di!!"

"Kết Đan tu sĩ, làm sao có thể Thuấn Di!!"

"Người này hoặc có Chí Bảo, hoặc có một môn công pháp đặc thù..."

Mọi người xôn xao, khó trách bọn hắn như thế, Thuấn Di... chỉ có Nguyên Anh chân nhân, mới có được thủ đoạn này, là do tinh khí thần và cả thiên địa sơ bộ dung hợp vào nhau, mới thuấn di được.

Loại cách này, dưới Nguyên Anh cơ bản không thể nào làm được, mà nếu có thủ đoạn nào đó mà làm được, thì đồng nghĩa người đó cực kì khó chơi.

Muốn vây giết người như vậy là một chuyện vô cùng bất lực, vì họ muốn tới thì tới, muốn lùi thì lùi, chiếm tất cả thế chủ động, chỉ trong một ý niệm mà thôi.

Đám Lý Nguyên Thánh kinh hãi, con ngươi rụt lại.

Bạch Tiểu Thuần tránh thoát một kích liên thủ của đám tu sĩ kết đan, tầng băng ngoài khách sạn cũng nhanh chóng tan biến, có tầng băng bảo vệ, khách sạn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Lật tay đóng băng ngàn trượng, nhất niệm tiêu tán thần thông, tu sĩ Thanh Long Hội vô cùng phấn khởi, mà người vây xem lại kinh hãi

nghẹn lời.

Đám Lý Nguyên Thánh biến sắc nhìn Bạch Tiểu Thuần, ai cũng ngưng trọng, họ tuy quần áo lụa là, nhưng cũng là đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng có kiến thức, đã nhận ra Bạch Tiểu Thuần không phải hạng bình thường.

Nhất là sát khí của hắn làm Lý Nguyên Thánh ý thức được người tu sĩ này có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đã nhiều lần trải qua sinh tử.

Trong lòng hắn thầm giận, trợn mắt nhìn Thiên Không Hội thủ lĩnh, thầm hối hận mình đã xuống đây, phe mình hơn mười người, mà không làm gì được đối phương, sau này sẽ biến Lý Nguyên Thánh hắn thành trò cười trong Tinh Không Đạo Cực Tông.

Thiên Không Hội thủ lĩnh cũng run rẩy, hắn biết Thanh Long hội thủ lĩnh là Kết Đan tu sĩ, nhưng không ngờ, đối phương căn bản không phải Kết Đan chi tu bình thường, mà có thể đấu với mười người cùng giai mà không rơi vào thế hạ phong, lại còn có cách thuấn di tuyệt đỉnh.

"Cái này..." Thiên Không Hội thủ lĩnh run run, mắt Lý Nguyên Thánh rực hàn mang, thân thể nhoáng một cái, cả người lại tại không trung hóa thành một người lửa bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, sau lưng hắn, mười tu sĩ kết đan cũng triển khai thần thông, cả bầu trời rực ánh sáng đủ màu, mười tu sĩ kết đan lại liên thủ công kích Bạch Tiểu Thuần.

"Các ngươi khinh người quá đáng!" Bạch Tiểu Thuần giận dữ, bước ra một bước, hàn khí bùng phát, một cơn phong bạo lấy hắn làm trung tâm quét ngang bốn phương, cứng đối cứng với chiêu liên thủ của mười người kia.

Bạch Tiểu Thuần biến mất, sau đó xuất hiện sau lưng các tu sĩ kết đan, một quyền đánh ra.

Tu sĩ Kết Đan kia biến sắc, áo bào không gió mà bay, cứng rắn đối kháng với một quyền của Bạch Tiểu Thuần. Cả người gã run bần bật, bị

bắn lùi lại, máu tươi phun ra, lập tức bị hàn khí trong nháy mắt chui vào, khiến cho máu tươi phun ra nháy mắt kết thành băng.

"Áo bào của hắn giúp kháng bớt không ít sức mạnh..." Bạch Tiểu Thuần nhíu mày.

"Sức mạnh cơ thể của hắn không tầm thường!" tu sĩ Kết Đan kia vội nhắc cho những người khác, nhưng ngay khi hắn mở miệng, sau lưng Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện một cặp cánh, đập mạnh một cái, tốc độ của hắn nháy mắt bạo tăng, tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt tu sĩ kia, cánh tay vung lên nhanh như chớp, tóm lấy tu sĩ, ném mạnh xuống đất.

Bình, tu sĩ bị ném xuống đất, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tu sĩ kia bị đứt vỡ không ít xương cốt, rên rỉ trong hố sâu, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy sợ hãi.

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục thuấn dị, xuất hiện trước mặt tu sĩ thứ hai, lần này hắn không dùng quyền, mà vung chân trái, đạp cho một cước.

Tu sĩ thứ hai vận toàn lực định chống cự, nhưng chân trái của Bạch Tiểu Thuần với sức mạnh Bất Tử Cân đã đạp trúng vào eo của gã.

Âm thanh như tiếng túi vỡ, tu sĩ thứ hai mở to mắt, không kịp hô lên lời nào, thân thể đã nổ tung, máu tươi phun ra, bị một cước của Bạch Tiểu Thuần đá văng đi cả trăm trượng, thắt lưng bị đá gần như xuyên qua.

Vẫn chưa hết, xuất hiện những sợi tơ vàng quấn quanh người tu sĩ này, tạo thành một loại cấm chế, phong ấn tất cả tu vi của gã, làm gã dường như trở thành phàm nhân.

Một màn này, làm cho những người đứng xem đều sợ khiếp.

" Thanh Long thủ lĩnh... Quá độc ác!! Trong chiêu thức còn ẩn chứa sức mạnh cấm chế!"

Mọi người chấn động, song trận chém giết vẫn chưa chấm dứt, Bạch Tiểu Thuần chợt xoay người, Bất Tử Trường Sinh Công bộc phát, tạo thành sức mạnh bảo vệ, cứng rắn kháng lại thuật pháp của hai tu sĩ kết đan công kích vào sau lưng, thần sắc hắn dữ tợn, chân trái lại vung mạnh, hai tu sĩ đánh lén cũng đều bị đá bay.

Tơ vàng lóng lánh, những tiếng ken két truyền ra, hai người này cũng bị gãy xương, một người hình như bị thương phổi, khục ra máu, cả người lạnh run, tu vi đều bị phong ấn.

Một cái đỉnh to màu tím xuất hiện, đánh vào mọi người, Bạch Tiểu Thuần lại thuấn di tránh né thần thông, xuất thiện sau lưng một tu sĩ, đang định ra tay, thì những tu sĩ khác đã phát hiện, nhao nhao đánh tới.

Bạch Tiểu Thuần hừ một cái, triển khai Hám Sơn Chàng, cả người hắn như bạo long, tông mạnh vào tu sĩ kia, khiến tu sĩ kia cả người đầy máu, không buột ra được tiếng nào, cả người bị hất bay đi, ngực lõm hắn vào, Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết, quay sang đối mặt với ba tu sĩ, cách không nhấn một cái.

"Phong!" chỉ một ý niệm, hàn bí nháy mắt khuếch tán, hư vô trước mặt hắn đều bị đóng băng, cả ba tu sĩ kết đan đều khựng lại.

Bạch Tiểu Thuần vọt tới, giơ chân trái, ba tiếng bịch bịch, ba người phun máu bay ngược trở ra.

Từ đầu đến cuối, chỉ sau mấy hơi thở, các tu sĩ lụa là đều đại bại, còn ở lại chỉ có Lý Nguyên Thánh và hai người nữa.

Hai người này biến sắc, run rẩy nhìn nhau, đồng loạt lùi lại, không tham dự chuyện của Lý Nguyên Thánh nữa.

Người xung quanh đều hết hồn, không ai dám lên tiếng, đã bị sự hung tàn của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp.

Lý Nguyên Thánh run rẩy, hơn mười người, chỉ trong mấy hơi thở, kẻ hôn mê, người bỏ chạy, kẻ trọng thương, chỉ còn một mình hắn đứng giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần biết thuấn di, lại có chiến lực kinh người, cơ bản không thể nào đối kháng!

Trán gã vã mồ hôi, theo bản năng lui về phía sau.

"Ngươi cũng xuống đây cho ta!" Bạch Tiểu Thuần vọt tới, định bắt Lý Nguyên Thánh.

Hắn tốc độ cực nhanh, phối hợp với Băng Hàn Chi Ảnh, Lý Nguyên Thánh vừa lùi lại, hắn đã như thuấn di xuất hiện ngay trước mặt, tay phải giơ lên, sau lưng xuất hiện Bất Tử Trường Sinh Công Kim Cương thân, cũng giơ lên tay phải, tóm lấy Lý Nguyên Thánh.

Hấp lực từ tay Bạch Tiểu Thuần tràn ra, băng hàn khí tức xung quanh cuốn lại, từ khắp xung quanh ép vào Lý Nguyên Thánh như thập diện mai phục, làm Lý Nguyên Thánh biến sắc.

"Ngươi dám làm tổn thương ta!!"

" Lý Nguyên Thánh ta tới từ Thiên Nhân gia tộc, mặc kệ ngươi lai lịch gì, trong vòng ba ngày, ta sẽ bắt ngươi phải cút khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông!!" Lý Nguyên Thánh gầm lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Ta Là Con Tin!

Dịch giả: Tiểu Băng

Thanh âm Lý Nguyên Thánh vang vọng bốn phương, ý uy hiếp đặc biệt rõ ràng, vì trong mắt gã, tu sĩ nào ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông thì đều sợ bị trục xuất khỏi tông môn.

Tinh Không Đạo Cực Tông là tông môn đầu nguồn, nếu bị tông này trục xuất, không tông môn nào ở trung du hay hạ du dám nhận vào, chỉ có thể trở thành tán tu!

Mà tán tu, trong thông thiên thế giới, là địa vị cực thấp, không được tới gần Thông Thiên Hà, chỉ có thể vụng trộm lẻn vào để tu hành, mà bị phát hiện sẽ bị xua đuổi.

Ngoài trở thành Nguyên Anh tu sĩ, còn đỡ một ít, nhưng tán tu dưới Nguyên Anh, rất đau khổ.

Vì vậy Lý Nguyên Thánh mới dám nói thế, gã biết với quy tắc của Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn và Thanh Long thủ lĩnh là đồng môn, dù gã muốn giết đối phương cũng không có cách, chi bằng dùng địa vị của gia tộc, trục xuất tên kia ra khỏi tông môn còn dễ làm hơn.

Một khi đã rời khỏi tông môn, sống hay chết, chỉ vào một ý niệm của gã mà thôi!

Gã không biết Bạch Tiểu Thuần là lai lịch gì, nhưng gã không quan tâm, dù có đất riêng thì sao, không vực Thải Hồng Thượng, mười đường đường chủ, bất kỳ người nào cũng đều có tư cách có tài sản riêng trong

Không thành, việc này trong mắt người ngoài thì rất ghê gớm, nhưng trong mắt gã chỉ là việc nhỏ, vì bối cảnh của gã.

Bạch Tiểu Thuần nghe thấy thế, thì giật mình, chiêu thức đều bị hắn cưỡng ép thu hồi về.

"Ngươi nói cái gì?" Bạch Tiểu Thuần hỏi Lý Nguyên Thánh, giọng khẩn trương.

Bạch Tiểu Thuần thay đổi quá nhanh, rõ vừa rồi khí thế hung hăng, thế mà chỉ một câu uy hiếp của Lý Nguyên Thánh đã hoàn toàn biến khác.

Lý Nguyên Thánh cũng sửng sốt, gã là quá kinh hoảng cố nói cứng mà thôi, song thấy câu nói của mình có hiệu quả, thì trong mắt càng thêm ác liệt.

"Hừ, giờ đã biết sợ? Đã quá chậm, mặc kệ ngươi lai lịch gì, tối đa ba ngày, Lý mỗ sẽ khiến ngươi phải mất đi thân phận ở Tinh Không Đạo Cực Tông, cút khỏi nơi đây!" Lý Nguyên Thánh chắp tay sau lưng, giọng vang vang đắc ý.

Gã tưởng tượng, tên Thanh Long thủ lĩnh này sẽ thất kinh, cay đắng cúi đầu xuống xin lỗi gã.

"Đây chính là sự khác biệt về thân phận đấy, hừ, để ta xem ngươi có biết co được giãn được hay không." Lý Nguyên Thánh nhếch mép khoái trá.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại trở nên kích động, vô cùng kích động, kèm theo vui sướng.

"Thật sao, hặc hặc, thật tốt quá, thật tốt quá, Lý huynh đúng không, vừa rồi đã đắc tội nhiều, à, ta không có cố ý đâu, nếu ngươi sớm nói trong vòng ba ngày giúp ta ra khỏi được Tinh Không Đạo Cực Tông này,

ai, nếu ngươi nói sớm, ta nhất định không ra tay." Bạch Tiểu Thuần phấn khởi lên tiếng.

"Lý huynh, ngươi chắc chắn nhé, nhất định phải chắc chắn chỉ trong ba ngày sẽ làm ta rời khỏi đây được nhé."

Đám quần áo lụa là há hốc mồm, Lý Nguyên Thánh ngơ ngác, xung quanh ai nấy ngơ ngáo nhìn nhau, không sao hiểu được vì sao Bạch Tiểu Thuần lại hào hứng như thế.

"Ngươi..." Lý Nguyên Thánh hoàn toàn không thể nào hiểu được, cứ như gã và tên kia là ở trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi nghe rõ ta mới nói cái gì không? Ta nói là, trong vòng ba ngày, ta sẽ khiến ngươi phải cút khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông, là cút ra, là bị Tinh Không Đạo Cực Tông thu hồi thân phận đệ tử, là khu trừ ra ngoài, là khu trừ ra ngoài đó!"

Bạch Tiểu Thuần gật đầu như trống bỏi, hắn càng thêm phấn khởi vui vẻ.

"Ngươi chắc chắn là tốt rồi, Lý huynh, ngươi thực là quý nhân của ta a." Bạch Tiểu Thuần nói xong, quay xuống hô to với đám Hứa Bảo Tài bên dưới.

"Hứa Bảo Tài, Đại sư huynh, Hừ Hừ Tử, còn không cảm tạ Lý đạo hữu, hắn có cách giúp chúng ta rời khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông, ta có thể không phải ở chỗ này làm con tin nữa, chúng ta có thể trở về nhà!"

Trong khách sạn, ba người Thần Toán Tử vội ho, đồng tình nhìn Lý Nguyên Thánh.

Lý Nguyên Thánh nghe Bạch Tiểu Thuần nói ra hai chữ con tin thì biến sắc, mắt mở to như gặp quỷ, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần la thất thanh.

"Ngươi là con tin?!"

"Đúng vậy a, ta là con tin!" Bạch Tiểu Thuần hất tay áo, lớn tiếng đáp.

Người ta là con tin, khi nói ra thân phận của mình đều là dáng vẻ bi phẫn, kẹp đuôi vào mà sống, nhưng Bạch Tiểu Thuần này thì lại vô cùng kiêu ngạo nói ra hai chữ ấy, giọng vang vang khắp bốn phương.

Bình thường mỗi lần nhớ tới thân phận của mình, hắn đều phiền muộn, nhưng bây giờ, thấy Lý Nguyên Thánh dáng vẻ như gặp quỷ, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần cảm thấy làm con tin cũng rất tốt...

Mọi người xung quanh cũng xôn xao và kinh hô, Thiên Không Hội thủ lĩnh càng như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao mình điều tra bao nhiêu mà cũng không tìm ra được lai lịch của Thanh Long thủ lĩnh...

"Chết tiệt, hắn là con tin, mà còn kiêu ngạo như thế, con tin kiểu này... không phải trước giờ con tin đều là cay đắng và bi phẫn hay sao!" Thiên Không Hội thủ lĩnh trong lòng sắp khóc thành Thông Thiên Hà.

"Ngươi... Ngươi..." cả đầu Lý Nguyên Thánh ông ông, không nói được thành câu, dù hắn có ghê gớm tới cỡ nào, có thể khiến một đệ tử bình thường bị trục xuất dù đối phương có lai lịch thế nào chăng nữa, nhưng nếu là con tin... chuyện dính tới hai cái tông môn, đừng nói là hắn, dù có là Nguyên Anh tu sĩ cũng làm không được, chỉ có thiên nhân ra mặt, mới có quyền làm việc ấy.

Một lời cuồng ngôn của mình, lại bị đối phương dùng cách thức như thế trả đũa lại, hệt như tát mạnh vào mặt mình một cái, làm cho Lý Nguyên Thánh giận dữ công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, mắt đỏ rực lên, hắn muốn nổi điên, hét lớn một tiếng, không quay đầu lại, xoay người bay thẳng lên cầu vồng, không muốn ở lại một giây nào nữa.

"Ồ, sao ngươi lại đi, Lý huynh đừng đi, ngươi đã hứa với ta, trong vòng ba ngày sẽ giúp ta rời khỏi đây mà! " Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng

lên vẫy tay, câu nói của hắn chui vào tai Lý Nguyên Thánh, làm Lý Nguyên Thánh lại phun máu lần nữa, gào váng lên.

"Ngươi khinh người quá đáng!!" trong tiếng gào, gã tăng thêm tốc độ.

Không chỉ gã, cả đám quần áo lụa là đều run rẩy nhìn Bạch Tiểu Thuần vì kính sợ, chiêu này của Bạch Tiểu Thuần ghê gớm quá, không ai địch nổi, cả đám cúi đầu, đỡ đồng bọn hôn mê dưới đất lên, bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo, đắc ý phất tay, lại vờ như thất vọng thở dài.

"Ta ghét nhất cái thứ không có bản lĩnh như vậy, lúc nào cũng làm như mình lợi hại lắm, không làm được thì đừng có nói, mang ta ra làm trò đùa vui lắm à." Bạch Tiểu Thuần cảm khái, lắc đầu, trở lại khách sạn, đắc ý về mật thất, tiếp tục tu hành.

Chuyện Bạch Tiểu Thuần là con tin nhanh chóng lan truyền khắp cả Không thành, ai nghe nói cũng đều khiếp sợ.

Đám con tin của Tinh Hà Viện, Cực Hà Viện và Đạo Hà Viện trong ba thành còn lại nghe tin, há hốc mồm.

"Làm con tin, mà còn có thể kiêu ngạo tới như thế..."

" Bạch Tiểu Thuần... Ta nhất định phải đi gặp mặt một phen!"

Cả đám nhìn lại bản thân, sau đó đều hạ quyết tâm, nhất định phải đi gặp mặt Bạch Tiểu Thuần, trao đổi kinh nghiệm làm con tin... Nói không chừng sau này cuộc sống con tin của mình sẽ đỡ đi một ít.

Thiên Không Hội không còn dám nghĩ ra trò gì nữa, thủ lĩnh Thiên Không Hội nghiến răng.

"Chúng ta không thể trêu vào hắn, nhưng đẩy hắn đi thì có thể!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Tiễn Đưa Ngươi Lên Trời.

Dịch giả: Tiểu Băng

Tinh Không Đạo Cực Tông quy định rằng, hoặc là đệ tử có điểm cống hiến từ trăm vạn, lựa chọn tế hiến để tấn chức, hoặc là điểm cống hiến của bản thân đạt tới trình độ nhất định, sẽ bị trận pháp Tinh Không Đạo Cực Tông cảm ứng, cưỡng ép tấn chức.

Cách cưỡng chế này là để phòng ngừa điểm cống hiến quá nhiều sẽ làm lũng đoạn giả cả trong tinh không đạo cực, việc này vừa phù hợp với lợi ích của tông môn, mà cũng chẳng bắt con người phải bỏ sức ra để làm, mà là trận pháp sẽ thực hiện, vì trong lệnh bài thân phận của mỗi người đều có trận pháp chi nhãn.

Song cách thứ hai này rất hiếm khi xảy ra, vì số người đạt tới số điểm ấy không nhiều.

Tống Khuyết chính là bị loại phương thức này, bị Bạch Tiểu Thuần lấy điểm cống hiến của Thanh Long hội đẩy cả đống vào, khiến Tống Khuyết vừa mới bay lên không trung, đã bị trận pháp phát hiện, hạ xuống ánh sáng, cưỡng chế hắn đi.

Thiên Không Hội chính là muốn dùng cách này để đưa Bạch Tiểu Thuần đi.

"Cơ hội chỉ có một lần, vì nếu thiếu điểm, không thành công, sẽ làm cho Thanh Long thủ lĩnh đề phòng, chúng ta khó mà làm giống như vậy được nữa."

"Vì vậy, bằng bất cứ giá nào, số điểm cống hiến này Thiên Không Hội chúng ta cũng phải bỏ ra, có nhiều hơn nữa cũng là đáng giá!" người Thiên Không Hội ai cũng quyết tâm, quyết định đợi mấy ngày nữa, vào đêm trăng tròn, khi trận pháp của Tinh Không Đạo Cực Tông chấn động mạnh nhất, sẽ ra tay.

Hôm ấy, đêm khuya, trăng tròn treo trên cao, ánh trăng soi khắp mặt đất, cả Không thành chìm trong ánh trăng dịu dàng, song dù là trong đêm,thì trong thành vẫn vô cùng náo nhiệt, tiếng người huyên náo.

Trong Thanh Long hội khách sạn cũng vậy, tu sĩ vẫn tới lui không ngừng, kẻ phục vụ, người vào di tích.

Bạch Tiểu Thuần ngồi bên bàn, sau lưng có hai thị nữ cầm quạt quạt, quạt này mang ra ngoài tất sẽ khiến người ta tranh đoạt, vì phải tốn rất nhiều điểm cốn ghiến mới đổi được, nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ dùng nó để quạt bình thường mà thôi.

Cái bàn hắn đang ngồi cũng được chế tạo bằng thiên niên chi mộc, nếu đem chế tác thành phi kiếm, uy lực tất sẽ không tầm thường, nhưng bây giờ, chỉ dùng để làm bàn...

Trên mặt bàn, sơn trân hải vị vô số, chất lên thành núi nhỏ, mỗi món ở ngoài đều quý giá đắt tiền, ngay cả bát đũa, cũng đều là Bảo Khí.

Cả gian phòng đều vô cùng xa hoa, dù tu sĩ nguyên anh nhìn thấy cũng phải chấn động.

Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử, Trương Đại Bàn ngồi cạnh Bạch Tiểu Thuần, đều đã cơm nước no nê, đang ngồi nói chuyện phiếm, Trần Mạn Dao nhu thuận ngồi một bên Bạch Tiểu Thuần, cũng cầm một cái quạt khẽ quạt, cười tủm tỉm.

Cả đám đều ăn mặc hoa lệ siêu cấp, bộ dáng nhà giàu mới nổi...

"Lý Nguyên Thánh, nói chuyện quả nhiên không tính toán gì hết, ba ngày đã sớm qua rồi, mà hắn vẫn chưa làm chúng ta rời khỏi đây được." Bạch Tiểu Thuần sờ bụng, nấc lên một cái vì no, đắc ý mở miệng.

"Thiếu tổ, kỳ thật chúng ta ở chỗ này rất tốt, hặc hặc, dù ăn hay tiêu dùng đều là đồ tốt nhất, cái này ở Nghịch Hà Tông làm gì có, tò mò thật nha, không biết trong Thải Hồng Thượng ra thế nào nhỉ." Hứa Bảo Tài cười nói.

"Hỏi hắn đi." Bạch Tiểu Thuần ho khan, chỉ vào Hứa Bảo Tài.

"Ồ ồ, nhìn chí khí ghê nha, năm đó bọn ta không cho ngươi vào Hỏa Táo Phòng, thực là quá đúng, hê, Hứa Bảo Tài, có chí khí thêm chút nữa đi, biết không, ở đây tốt hơn Thải Hồng Thượng rất nhiều, kẻ đần mới đi phi thăng, Bạch Tiểu Thuần ta cả đời chỉ muốn ở đây!" Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hào hùng đầy cõi lòng.

Thần Toán Tử và Trương Đại Bàn cười vang, Hứa Bảo Tài lúng túng, đang muốn nói cái gì đó, Bạch Tiểu Thuần đã lại phất tay.

"Các ngươi nghe ta..." Bạch Tiểu Thuần đang định khoe khoang chuyện mình đã đi lên cầu vồng, để kể cho cả đám biết trên Thải Hồng Thượng là cỡ nào quạnh quẽ, nhưng mới nói được tới đây, hắn bỗng sững lại, cảm nhận được trong túi trữ vật chấn động, vội rút lệnh bài thân phận ra, quét linh thức qua, sau đó ngây người.

Hắn nhìn vào điểm cống hiến trong lệnh bài, điểm đã tăng lên cực nhiều mà không hiểu vì sao.

"Chuyện gì thế?." Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, nhìn điểm cống hiến của mình vèo vèo tăng lên một trăm vạn, rồi sau đó hai trăm vạn, ba trăm vạn, cho tới bốn trăm vạn!

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi kêu ầm lên, không kịp giải thích cho đám Thần Toán Tử, vội vàng chia điểm cống hiến ra cho mọi người, nhưng

dù hắn phản ứng khá nhanh, song vẫn không kịp, oanh, điểm cống hiến của hắn đã vượt qua bốn trăm vạn, đạt tới hơn năm trăm vạn.

Nhiều điểm cống hiến như vậy lập tức khiến trận pháp của Tinh Không Đạo Cực Tông rung lên, một ánh sáng chói mắt bắn ra, xông thẳng tới phòng của Bạch Tiểu Thuần!

"Không!!" Bạch Tiểu Thuần thét lên, đám Thần Toán Tử hoảng sợ, song không kịp làm gì nữa, vì ánh sáng kia đã xuyên qua các trận pháp, phủ lên người Bạch Tiểu Thuần.

Thế mà điểm cống hiến của Bạch Tiểu Thuần vẫn không ngừng cuồng bạo tăng lên, đã tới hơn bảy trăm vạn.

Ánh sáng trận pháp như bị chọc giận, rực hẳn lên, kéo Bạch Tiểu Thuần ra khỏi phòng, kéo vụt lên trời.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, đám Thần Toán Tử biến sắc, ào ào bay ra theo, nhưng không biết phải làm gì.

"Ta không muốn đi, ta không nỡ bỏ nơi đây, ta không muốn làm đệ tử áo vàng,..." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, đến giờ thì hắn đã hiểu mình đã bị Thiên Không Hội ám toán, điểm cống hiến của hắn vẫn không ngừng gia tăng, đủ thấy Thiên Không Hội quyết tâm tới cỡ nào.

Làn ánh sáng tiếp dẫn hắn lớn hơn của những người khác rất nhiều, lại còn là giữa đêm, nên nhìn vô cùng bắt mắt, cả Không thành đều nhìn thấy, đương nhiên người của Thiên Không Hội cũng nhìn thấy, ai cũng phấn khởi.

Những tu sĩ Không thành đã hiểu lầm Bạch Tiểu Thuần vì Trí Huyễn Đan và siêu cấp Tịch Cốc đan cũng đứng dậy, kích động hoan hô.

"Bạch lão ma cuối cùng đã đi!!"

"Trời xanh có mắt a, Thanh Long thủ lĩnh đã phi thăng!"

"Hặc hặc, tên độc ma này là Không thành đệ nhất bá chủ, hắn đi rồi, ngọn núi đè nặng trên lưng chúng ta cũng không còn!"

Bạch Tiểu Thuần bị ánh sáng lôi thẳng lên Không Vực cầu vồng.

Đệ tử phụ trách tiếp dẫn Không Vực trên Thải Hồng Thượng cũng ngơ ngác nhìn xuống Không thành, nghe rõ được tiếng hoan hô đầy sung sướng bên dưới, người phi thăng này thực là được yêu quý ha...

Họ chưa từng thấy ánh sáng tiếp dẫn nào lại to lại sáng bằng lần này, Bạch Tiểu Thuần từ từ xuất hiện trước mặt họ...

"Ta không muốn trở thành đệ tử áo vàng a." Bạch Tiểu Thuần kêu rên thảm thiết, trong lòn ghối hận vì bản thân đã quá đắc ý, không chịu đề phòng Thiên Không Hội.

Giọng kêu rên của hắn làm đám tu sĩ tiếp dẫn đều sửng sốt, học đã ở đây tiếp dẫn nhiều năm, ai đi lên cũng đều kích động muôn phần, đây là lần đầu thấy có người được phi thăng mà lại bi ai.

Bạch Tiểu Thuần than dài thở ngắn, buồn rười rượi đi tới, ở đây phong cảnh như vẽ, Linh lực nồng đậm, đầm nước khắp nơi, tiên sơn lờ mờ, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy ở khách sạn tốt hơn.

Hắn ủ rũ, phải chấp nhận sự thật thôi.

"Làm người không thể quá ưu tú, ài, không ngờ Bạch Tiểu Thuần ta đã cố gắng khiêm tốn như vậy, mà vẫn phải từ biệt phàm trần, để trở thành đệ tử áo vàng." Bạch Tiểu Thuần tiếc nuối, thở dài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Không Vực

Dịch giả: Tiểu Băng

"Không vực Thải Hồng Thượng có mười Đường khác nhau, mỗi tu sĩ áo vàng tấn chức sẽ được một Đường chọn đi, nhưng mười Đường đều tới ngày cố định mới mở cửa, chọn lựa một lần." hai tu sĩ tiếp dẫn Bạch Tiểu Thuần đều mặc áo vàng, không ngừng đánh giá Bạch Tiểu Thuần, thầm nghĩ có lẽ không nên gây khó dễ với tên này.

Vì lúc Bạch Tiểu Thuần đi lên gây động tĩnh quá lớn, hai đệ tử áo vàng này thường ngày đối xử với người phi thăng rất ác liệt, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, thì ngôn từ có hơi khách khí.

"Nhưng Bạch đạo hữu ngươi vận khí không tệ, hôm nay chỉ còn cách ngày thập Đường tuyển sinh có bốn tháng thôi." Hai người vừa đi vừa giới thiệu Không vực cầu vồng cho Bạch Tiểu Thuần, đây cũng là chức trách của họ.

"Cả không vực cầu vồng, vì có thập Đường nên chia ra ngũ hoàn, hoàn trong cùng là chỗ của Chưởng giáo, không triệu hoán không được đi vào, những khu vực khác đều là phân khu của thập Đường." hai người tiếp dẫn giới thiệu rất cẩn thận.

Bạch Tiểu Thuần lần trước tới chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, lần này được nghe giới thiệu giảng giải, mới biết thêm nhiều hơn.

Nơi đây nói là cầu vồng, nhưng lại chẳng khác gì đất bằng, trên không trung bồng bềnh khí bảy màu, nhưng dưới đất thì toàn là đá xanh.

Chỉ có ở những tiên sơn mới có đất bảy màu, thứ Bạch Tiểu Thuần ấn tượng nhất là linh khí ở đây rất nhu hòa, giúp hấp thu dễ dàng rất bình thường, không làm tiêu hao nhiều như ở Không thành.

Nhìn ra xa có thể nhìn thấy thế giới thông thiên núi xanh nước biếc và Thông Thiên Hà đang êm đềm chảy.

Nhìn sang bên kia, là biển lớn vô tận mênh mông!

Lần trước Bạch Tiểu Thuần tới, vì là ở bên trong hoàn, không nhìn được quá xa, nhưng bây giờ hắn ở bên ngoài hoàn, nên mới nhìn thấy biển rộng, vùng biển mênh mông này rất khổng lồ, như vô tận.

Linh khí trên mặt biển cực kì nồng đậm, tới mức như cuồng bạo, khiến mặt biển lúc nào cũng có những cơn sóng cuồn cuộn, mạnh mẽ.

"Cái này... Chính là Thông Thiên Hải?" Bạch Tiểu Thuần thì thào.

Hai tu sĩ tiếp dẫn kiêu ngạo, cười.

"Không sai, chỉ có những đệ tử tấn chức áo vàng như chúng ta mới có tư cách ở lâu dài trên này, được nhìn thấy Thông Thiên Hải, cảm thụ sự tràn đầy của nó!

Biển này là hạch tâm của thông thiên thế giới, tất cả căn nguyên linh khí đều phát xuất từ nó, biển này chưa cạn, thì thông thiên Đại Lục vĩnh viễn hưng thịnh!"

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, nhìn Thông Thiên Hải, trong lòng bỗng có một cảm xúc rất muốn theo gió vượt sóng, đạp lên Thông Thiên Hải, một lúc lâu sau hắn mới quay mặt đi, nhìn chiếc chiến thuyền cổ xưa khổng lồ bên kia thác nước.

Chiến thuyền này toàn thân đen kịt, từ vị trí này nhìn, có thể trông thấy nó càng thêm rõ ràng, có thể nhìn thấy trên thân thuyền có rất nhiều chỗ bị hư hại nặng nề, ngay cả buồm cũng không còn trọn vẹn, trên

thuyền mơ hồ lại có rất nhiều u ảnh không ngừng bay tới bay lui, trông rất hãi người.

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, vội thu hồi ánh mắt.

Trên đường đi, hắn gặp một ít tu sĩ không vực cầu vồng, đa số đều là áo vàng, áo lục, áo xanh chẳng thấy một ai, có lẽ là rất ít, hoặc có lẽ họ không hề ở trong khu vực này.

Tu sĩ trong không vực cầu vồng giống hệt ấn tượng ban đầu của Bạch Tiểu Thuần, tự ngạo và lạnh lùng, rất ít khi nói chuyện với nhau, tối đa chỉ nhìn nhau một cái mà thôi, nên cả không vực cầu vồng rất yên tĩnh.

Sự yên tĩnh này làm Bạch Tiểu Thuần rất không quen, nhưng đành chịu, hắn đi theo hai tu sĩ tiếp dẫn tới chỗ đăng kí, lấy lệnh bài thân phận, lấy áo bào vàng, đi nhận động phủ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh, lại là cảm giác lạ lẫm, lẻ loi.

Chỗ hắn ở là một động phủ rất bình thường, điểm tốt duy nhất là đứng ở cửa ra vào có thể nhìn thấy biển rộng nơi xa, ngoài rak hông còn gì khác.

Động phủ không lớn, bên trong bố cục bình thường, thua xa những thứ hắn có ở Không thành.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, đi quanh một vòng xem xét, sau đó ngồi xuống, bắt đầu tu hành.

Tốc độ tu hành ở đây rõ ràng tốt hơn ở Không thành không ít, tiêu hao hầu như không thấy, nên cũng không còn cảm thấy đói bụng.

Mỗi một lần thổ nạp, đều có Linh khí cuồn cuộn không dứt tràn tới, chui vào trong người Bạch Tiểu Thuần,sau đó tản ra khắp cả cơ thể, nhoáng một cái, đã đi qua mười ngày.

Này mười ngày, hắn ngoài tu hành, còn đi làm quen khắp xung quanh, gặp được ít đệ tử áo vàng, nhưng mọi người đều rất lãnh đạm, chẳng ai buồn để ý tới hắn.

Hắn cũng được biết, trong không vực Thải Hồng Thượng, hơn phân nửa đệ tử áo vàng đều là Kết Đan tu sĩ!

Mặc dù cũng có trúc cơ, cũng có giả đan, nhưng đều là những người chiến lực không tầm thường.

Hắn cũng đi hỏi thăm chỗ để tu luyện Nhân Sơn Quyết song đáng tiếc nó không ở trong không vực cầu vồng, mà là ở tầng thứ hai nơi Chưởng môn ở.

"Tầng thứ hai cầu vồng, bên trái là chỗ ở thiên nhân, phía bên phải là Chưởng môn và khu thí luyện..." Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn tầng cầu vồng thứ hai.

Đệ tử áo vàng muốn về Không thành sẽ bị một chút hạn chế, những hạn chế này chẳng là gì với đám Lý Nguyên Thánh, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, chuyện này rất phức tạp.

Nhưng ngọc giản truyền âm hoàn hảo, thông qua truyền âm với đám Thần Toán Tử, Bạch Tiểu Thuần biết sau khi mình rời đi, Thanh Long hội hơi bị giảm sút, nhưng không sao.

Thiên Không Hội mặc dù cũng có khiêu khích, nhưng vẫn còn có chút kiêng kị Bạch Tiểu Thuần, nên cũng không dám làm gì mạnh bạo, đám Thần Toán Tử nói với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cũng đang chuẩn bị xử lý xong mọi việc rồi sẽ cùng phi thăng lên với hắn.

Bạch Tiểu Thuần rất chờ mong, không có đám Trương Đại Bàn, hắn rất nhàm chán, chỉ có thể cả ngày tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công và Hàn Môn dưỡng niệm quyết, cuộc sống như vậy cho tới một tháng sau, một buổi trưa, Bạch Tiểu Thuần đang tu hành, bỗng cảm ứng được, phất tay mở cửa, bên ngoài có một người đang đi tới.

Người đó tới cửa thì hơi khựng lại, sau đó tiếp tục bước vào, gương mặt rất lạnh lùng.

Chính là Tống Khuyết!

"Khuyết nhi!" Bạch Tiểu Thuần cao hứng đứng bật dậy, đang muốn ra nghênh đón, Tống Khuyết hừ một cái, lùi lại mấy bước, không đi vào động phủ, mà là đứng ở ngoài động phủ.

"Bạch Tiểu Thuần, chuyện tấn chức áo vàng coi như Tống Khuyết ta thiếu nợ ngươi một lần, ngươi vừa mới đi lên, rất nhiều chuyện không biết, ta phải nhắc nhở ngươi hai chuyện!" Tống Khuyết lên tiếng.

"Một là, ba tháng sau các Đường tuyển chọn, ta tất nhiên cũng sẽ tham dự, bởi vì tới sớm hơn ngươi nên biết nhiều hơn ngươi một chút. Có một số Đường rất béo bở, sinh tử ít, thu hoạch rất nhiều, như Công Pháp Đường, Hộ Vực Đường, Luyện Linh Đường, nhưng cũng có một số Đường cực kỳ nguy hiểm, vào đó tử vong rất nhiều, nhất là Ám Hành Đường và Hàng Ma Đường, ngươi phải lưu ý!"

"Hai là, sau khi ngươi đi lên đây một tháng, ngươi không biết, đã có một thế lực ngầm nhằm vào ngươi. Đã có bắn tiếng muốn đối phó với ngươi, ngươi suy nghĩ lại xem mình đã đắc tội với ai, chuẩn bị sẵn sàng!" Tống Khuyết nhìn Bạch Tiểu Thuần, nói xong là quay người đi ngay, cứ như hắn tới đây chỉ là để báo đáp chuyện điểm cống hiến mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Hàng. Hàng Ma Đường?

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần chìm vào suy nghĩ, yên lặng nhìn theo bóng lưng Tống Khuyết đi xa, mỉm cười.

Hắn cảm thấy Tống Khuyết sống quá mệt mỏi, lúc nào cũng mặt mày bặm trợn, sát khí âm ầm, cứ như gặp ai cũng muốn cắn.

Song những lời hắn nhắc nhở, Bạch Tiểu Thuần đều ghi nhớ kĩ. Hắn biết người muốn đối phó hắn đương nhiên có liên quan tới Thiên Không Hội, tám chín phần mười là Lý Nguyên Thánh.

Tuy biết là ai, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng đành chịu, nơi đây là Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn không làm gì được, chỉ có thể cố gắng đề phòng mà thôi.

"Nếu mà ở Nghịch Hà Tông, xem ta có chỉnh chết ngươi không!" Bạch Tiểu Thuần hầm hừ, nghĩ xem nếu mình là đối phương, sẽ làm cách nào để xử lý kẻ đối nghịch.

"Thập Đường!!" Bạch Tiểu Thuần sầm mặt, rất có khả năng, nhưng dù có nghĩ ra, cũng không nghĩ ra được cách hóa giải.

Hắn đã nghĩ tới việc đi tìm Không vực chưởng tọa, nhưng ở đây không có chưởng tọa triệu hoán, đệ tử không thể đi vào, dù muốn vào bái kiến, thì cũng phải được chưởng tọa đồng ý mới có thể, Bạch Tiểu Thuần mấy ngày liền đều tới bái kiến, nhưng không lần nào được triệu hoán, đều phiền muộn trở về.

May mà, đám Thần Toán Tử đều quyết định tế hiến, từ Không thành phi thăng lên đây, cả Trương Đại Bàn và Trần Mạn Dao.

Chỉ còn một mình Hứa Bảo Tài là còn ở lại để lo sinh ý cho khách sạn.

Mấy người đều tìm được Bạch Tiểu Thuần, ai nấy đều vui sướng.

"Các người nghĩ cách giúp ta đi, chuyện Thập Đường lựa chọn, làm sao bây giờ?" Bạch Tiểu Thuần kể mọi chuyện cho mọi người nghe.

Thần Toán Tử và Trương Đại Bàn nhíu mày, hai người vắt hết óc suy nghĩ, nhưng đều không nghĩ ra, đều quay sang nhìn Trần Mạn Dao.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn Trần Mạn Dao, cô tới từ Man Hoang, trong Tinh Không Đạo Cực Tông lại có rất nhiều Ám Tử, nếu thật nói ứng phó việc này, cô đương nhiên cũng có tác dụng.

Trần Mạn Dao mỉm cười.

"Tiểu Thuần ngươi yên tâm, việc này ta có lẽ xử lý được, ngươi nói cho ta biết ngươi muốn tiến vào đường nào?"

"Dao nhi vậy mới tốt chứ, ta chọn Hộ Vực Đường!" Bạch Tiểu Thuần thiếu chút nữa là ôm lấy Trần Mạn Dao.

Trần Mạn Dao đỏ mặt, véo Bạch Tiểu Thuần một cái, lấy ngọc giản, bắt đầu liên hệ với đồng môn trong Tinh Không Đạo Cực Tông, một lúc sau, quay sang cười đắc ý với Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần rất phấn khởi, Trương Đại Bàn cũng lên tiếng, muốn đi Luyện Linh đường, Thần Toán Tử cũng đòi đi Công Pháp đường.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã đi qua ba tháng.

Tính cả một tháng đầu, là đã đủ bốn tháng, thời điểm Thập Đường chọn người rốt cuộc đã tới.

Sáng sớm, một tiếng chuông vang khắp Không Vực cầu vồng, tất cả đệ tử áo vàng phi thăng trong một năm này đều chui ra khỏi động phủ.

Họ biết ngày hôm nay chính là ngày quyết định tương lai của họ, thậm chí liên quan tới sinh tử tồn vong của họ, họ phải cẩn thận.

Nhưng Tinh Không Đạo Cực Tông đã có uy tắc, chỉ có Thập Đường chọn thí sinh, không có chuyện người chọn Thập Đường, quyền quyết định không nằm trong tay mình, nên ai cũng lo lắng.

Bạch Tiểu Thuần từ sáng sớm đã y phục chỉnh tề, mặt mày sáng láng, đầy chờ mong đi ra khỏi động phủ.

Mấy tháng nay, dùng điểm cống hiến lót đường, hắn đã nhận được rất nhiều tin tức, biết Hộ Vực Đường là một nơi cực tốt, phụ trách bảo vệ cả Không Vực cầu vồng, mà Tinh Không Đạo Cực Tông hầu như không hề bị ai xâm lược, thế nên tu sĩ của Hộ Vực Đường thường ngày chỉ đi chấp pháp bên trong nội bộ mà thôi.

Rất uy vũ, như Linh Khê Tông Chấp Pháp Đường năm đó.

Bạch Tiểu Thuần rất động tâm, nghĩ với thân phận người của Hộ Vực Đường, đi lại trong Không Vực Thải Hồng Thượng chắc chắn là rất diễu võ dương oai, thực là mong đợi.

Hơn hai trăm đệ tử áo vàng phi thăng trong năm nhanh chóng bay tới khu vực bên trong hoàn.

Bạch Tiểu Thuần tới nơi, cũng đã nhìn thấy đám Trương Đại Bàn, Thần Toán Tử Trần Mạn Dao, và Tống Khuyết trong đám người.

Nhìn nhau mấy lần, nhưng vì cách nhau khá xa, nên không ai nói gì, đều nghiêm nghị đứng ở trên quảng trường. Sau khi tiếng chuông chấm dứt, quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, một lúc sau, có mười đạo cầu vồng đột nhiên từ hư vô xuất hiện, bay thẳng tới, xuất hiện mười thân ảnh.

Mười người này, nữ có nam có, trẻ có già có, đều là Nguyên Anh tu sĩ, trong đó có ba nữ tử, trông rất đẹp nhưng rất nghiêm nghị, nhưng càng như thế, thìlực hấp dẫn lại càng mạnh mẽ.

Các Nguyên Anh khác, người già nua mặt đầy nếp nhăn, người là thanh niên, kẻ thì hiền lành, kẻ đầy một thân sát khí.

"Bái kiến mười vị Đường chủ!" mọi người cùng nhau hô to.

"Người nào được ta gọi tên ra, tới đứng bên cạnh ta."

"Trần bưu!"

"Hứa Kha!"

"Chu Tùng Lập!"

Mười vị Nguyên Anh lên tiếng, ai được gọi tên, đều cung kính bay lên, tới bên cạnh tu sĩ nguyên anh đã kêu tên mình.

"Tống Khuyết!" Nguyên Anh hung hãn đọc. Tống Khuyết lưu loát bay ra, một lúc sau, Trần Mạn Dao cũng được một nữ Nguyên Anh chân nhân gọi đi, Trương Đại Bàn không biết vận khí gì, cũng được một nữ Nguyên Anh hô tới.

Thần Toán Tử được một nguyên anh thanh niên lạnh như băng gọi tên, mắt thấy tu sĩ bốn phía càng ngày càng ít, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu sốt ruột, thỉnh thoảng lại nhìn mười người Nguyên Anh tu sĩ, dùng ánh mắt nhắc nhở bọn họ sự hiện hữu của mình.

Nhưng những Nguyên Anh chân nhân đều không hề nhìn hắn, và cái chính là trong mười người Nguyên Anh tu sĩ, lại có một người, từ đầu tới cuối không hề mở miệng.

Đây là một lão giả mặt mũi hiền lành lão giả, lúc nào cũng cười tủm tỉm nhìn các tu sĩ dưới mặt đất.

Hơn hai trăm người chỉ còn lại hơn mười người, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, vội vàng nhìn Trần Mạn Dao, Trần Mạn Dao cũng cực kì kinh ngạc, Bạch Tiểu Thuần bỗng cảm thấy không ổn.

Chín Nguyên Anh chân nhân không lên tiếng nữa, đều quay sang nhìn lão giả mặt mũi hiền lành, nữ tu tuyển chọn Trương Đại Bàn mỉm cười.

"Phùng huynh, chúng ta đã chọn xong."

Lão giả mặt mũi hiền lành cười, khẽ phất tay áo.

"Được rồi, những người này các ngươi không muốn lấy, thì lão phu lấy." Lão giả chỉ một cái, dưới chân hơn mười người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một màn sáng bảy màu, đẩy họ lên chỗ lão.

"Như vậy cáo từ trước." Lão giả cười, dẫn đám Bạch Tiểu Thuần bay đi.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn những tu sĩ kia, ai cũng hồi hộp, một người hỏi.

"Tiền bối, chúng ta là Đường gì vậy?"

"Chúc mừng ngươi lựa chọn... Hàng Ma đường!" Lão giả quay đầu lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, cười đến là vui vẻ, nhưng khuôn mặt lại đầy sát khí, Bạch Tiểu Thuần kinh hãi.

"Hàng... Hàng Ma đường..." Bạch Tiểu Thuần sợ hãi run run, không ngờ đã nhờ Trần Mạn Dao giúp đỡ, mà vẫn bị Hàng Ma đường chọn đi, trong lòng vô cùng không sao hiểu nổi.

Những người xung quanh hắn đều biến sắc, nét mặt cực kỳ khó coi.

"Nơi nguy hiểm nhất Không Vực cầu vồng từ trước tới nay, có số lượng tử vong cao nhất, mức độ nguy hiểm cao nhất... Hàng Ma đường!"

"Trời ơi... Ta nghe nói mười mấy năm trước, Hàng Ma đường một lần ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã từng một hơi tử vong mấy ngàn người..."

"Ta cũng nghe nói, đệ tử Hàng Ma đường chấp hành nhiệm vụ, đều là ra ngoài giết người rèn luyện, lăn lộn trong sinh tử..."

"Không..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Nơi Đây Mới Là Quảng Trường

Dịch giả: Tiểu Băng

Mọi người xôn xao, ai cũng run rẩy, không ai ngờ mình lại bị Hàng Ma đường mang đi, lão giả bỗng nhiên trừng mắt.

"Đều câm miệng!"

Thanh âm như lôi đình, làm cả đám im bặt, đều nhìn lão giả, gương mặt hiền lành của lão trở nên vô cùng ác liệt.

"Hàng Ma đường, hàng yêu trừ ma, giết địch, vinh quang chí cao như vậy, mà các ngươi dám ý kiến? Bây giờ nghe cho rõ, lão phu sẽ tăng tốc, chỉ dùng một thành sức mạnh, các ngươi đều phải đuổi kịp lão phu, sau khi lão phu đã tới quảng trường Hàng Ma đường đại điện, người tới cuối cùng, lão phu sẽ cho hắn một cái đại nhiệm vụ! Lão phu thưởng phạt phân minh, nếu ai vượt qua được lão phu, trong vòng ba năm, người này không cần đi hoàn thành nhiệm vụ gì hết!" Lão giả hừ một cái, quay người nhoáng một cái, tốc độ tăng vọt bắn đi.

Đại nhiệm vụ, nghe là biết chẳng có cái gì tốt, ai nấy đều dùng hết toàn lực, vọt theo.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình đã bị lừa... Trong lòng tức giận, vừa giận vừa sợ Hàng Ma đường, trong đầu lại hiện lên đủ loại tin đồn đáng sợ Hàng Ma đường nghe được dạo gần đây.

Nhất là những câu bàn tán vừa rồi, càngm hắn sợ.

"Chắc không phải là Trần Mạn Dao, cô ta không có động cơ gài bẫy ta, việc này hẳn là người của Trần Mạn Dao không đủ sức, tám chín phần mười chính là người của gia tộc Lý Nguyên Thánh, muốn đưa ta vào chỗ chết, đã dùng toàn lực!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, thấy những người xung quanh đều tăng tốc, mình sắp bị bỏ rơi lại, thì hít sâu, cũng tăng tốc theo.

Tốc độ cực nhanh, mà còn không ngừng tiếp tục gia tốc, nhanh như p há không, chỉ trong chớp mắt hắn đã đuổi kịp mọi người.

Hắn không muốn trở thành người cuối cùng, hắn muốn là người được ban thưởng, ba năm không phải làm nhiệm vụ. Hắn đã nhìn thấy lưng của lão giả xa xa, lão đi rất thảnh thơi, đi từng bước một, nhưng mỗi bước đều là hơn mười trượng.

Lão vốn nghĩ, với khả năng của đám đệ tử này, đuổi kịp cũng đã không tệ rồi, lão là định cho đám người này một bài học nho nhỏ, vào Hàng Ma đường rất đau khổ, nên hàng năm mỗi lần chọn người, lão đều làm một bài uy hiếp như vậy.

Còn đang cảm khái bước đi, chợt nghe sau lưng có tiếng rít, lão giả sững sờ, thần thức đảo qua sau lưng, lập tức nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như một con ngựa tuyệt trần, vượt ra khỏi những người khác rất nhiều, đang không ngừng rút ngắn khoảng cách lại với mình.

"Ồ?" Lão giả rất ngạc nhiên, mấy năm nay chọn tu sĩ cho Hàng Ma đường, chưa từng gặp được ai tốc độ nhanh như vậy đấy, lão trở nên nghiêm túc hơn một tí, tăng tốc, vọt đi một lèo mấy trăm trượng.

Bạch Tiểu Thuần thấy rõ ràng đã sắp đuổi kịp, nhưng vèo một cái, đối phương lại kéo giãn khoảng cách ra, hắn nóng nảy, thi triển cánh sau lưng, đập mạnh mấy cái, tốc độ lại bộc phát, nhanh hơn trước mấy phần, vèo vèo đuổi theo.

Hai người một trước một sau, tốc độ rất nhanh, nếu nhìn kĩ, sẽ thấy tốc độ của Bạch Tiểu Thuần còn nhanh hơn lão giả một chút, dùng cả

cánh, sức mạnh cơ thể, cả thiên đạo kim đan, Bạch Tiểu Thuần dần kéo gần lại được khoảng cách, từ mấy trăm trượng, giờ chỉ còn chừng mười trượng.

Lão giả trừng mắt, tăng tốc lên thêm một tí, một thành tu vi thi triển tới cực hạn, bao nhiêu năm rồi, đã bao nhiêu lần chọn đệ tử cho Hàng Ma đường, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp ai có tốc độ vượt qua một thành tu vi của mình, nhưng bây giờ thì đã gặp, làm lão rất kinh ngạc.

Nhưng rồi lão nhận ra, một thành tu vi đã bày ra tới cực hạn, nhưng vẫn bị Bạch Tiểu Thuần dần dần tiếp cận.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng đuổi tới bên cạnh lão giả, thở phì phò, trán nổi gân xanh, trong mắt đầy cố chấp và liều mạng.

Bạch Tiểu Thuần thực sự đang liều mạng, hắn đã thấy được Hàng Ma đường xa xa, thấy phía trước có một ngọn núi lớn, mây mù lượn quanh, xung quanh núi có rất nhiều lầu các đại điện, thấy được không ít tu sĩ đang đi tới đi lui, trên núi, hắn còn nhìn thấy ba chữ to!

Hàng Ma đường!

Ba chữ kia, mỗi chữ đều to cả trăm trượng, màu đỏ rực như máu, nhìn mà ghê người, vì mỗi chữ đều như tỏa ra sát khí.

Bạch Tiểu Thuần rụt mắt, tăng tốc, hắn quyết phải vượt qua lão giả kia, đạt được tạo hóa ba năm miễn nhiệm vụ.

"Tiểu tử này định làm gì, nhất định đòi qua mặt lão phu à!" Lão giả trừng mắt, lão là Nguyên Anh chân nhân, tu vi cao thâm, dù chỉ dùng một thành sức mạnh, nhưng nếu để cho một tiểu bối đuổi theo kịp, đã là mất mặt, nên lão nhíu mày, thấy Hàng Ma đường đã hiện ra trước mắt, lão vừa chần chừ, thì...

Bạch Tiểu Thuần tăng tốc, triển khai Hám Sơn Chàng, nháy mắt đã vượt qua lão giả, vọt tới đại điện quảng trường.

Nguyên Anh lão giả trợn mắt, mắng thầm trong bụng, bước ra một bước, dùng luôn thuấn di.

Nhưng ngay khi lão thuấn di, Bạch Tiểu Thuần cũng bùng ra hàn khí, thân hình hắn cũng chẳng khác gì thuấn di, nháy mắt biến mất, sau đó xuất hiện ngay trên quảng trường đại điện.

Lão giả há hốc mồm, mắt đảo tròn, tiếp tục thuấn di.

"Ta đã tới đầu tiên, ha ha ha!!" Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, kích động rống to, hắn chắc chắn mình là người về nhất, song còn đang phấn khởi, đã nghe thấy một giọng nói già nua ung dung vang lên từ đằng xa.

"Đúng vậy, ngươi thật sự là tới trước nhất, nhưng ngươi đứng ở đó làm gì? Quảng trường mà lão phu nói là chỗ này cơ." Bạch Tiểu Thuần sững sờ vội quay sang, thấy cách hắn không xa, trên một vị trí khác của quảng trường, Hàng Ma đường Đường chủ đang cười tủm tỉm đứng nhìn hắn.

Bạch Tiểu Thuần ngây ra, nhìn quanh một vòng, chỗ hắn đứng là quảng trường chánh điện, còn chỗ lão giả đứng là quảng trường thiên điện, mịa nó.

"Ngươi..." Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, cảm thấy lão gia hỏa này quá là vô sỉ nhưng lại không nói được gì, bi phẫn thở dài chạy tới, cúi đầu chào lão.

"Đệ tử Bạch Tiểu Thuần, bái kiến Đường chủ."

Nguyên Anh lão giả mỉm cười, bày ra dáng vẻ hiền lành, nhưng trong lòng lại hừ một cái, Bạch Tiểu Thuần dám vượt qua lão, lão đã ghi lại món nợ này.

Từ trong Hàng Ma đường, không ít người cấp tốc chạy tới, người nhanh nhất là một tu sĩ trung niên râu dê, tu vi Kết Đan Hậu Kỳ, cúi chào

lão giả nguyên anh, ngôn từ cực cung kính, nịnh nọt, không buồn quan tâm Bạch Tiểu Thuần nghe thấy.

Nguyên Anh lão giả mỉm cười, gật đầu một cái, tu sĩ trung niên mới đứng sang bên, nhìn Bạch Tiểu Thuần, chớp mắt ra điều suy nghĩ.

Không bao lâu, các tu sĩ khác lần lượt chạy tới, người cuối cùng là một tu sĩ Trúc Cơ Đại viên mãn Giả Đan, lão giả nhàn nhạt nhìn người này, rồi quay đi, song tu sĩ râu dê đã lưu ý điều ấy.

"Lão phu Phùng Hữu Đức, Hàng Ma đường Đường chủ, từ nay các ngươi chính là tu sĩ Hàng Ma đường ra, mọi việc phải làm theo quy tắc của Hàng Ma đường, Vân đạo tử, ngươi giải quyết đi!" Lão giả nói xong, quay người nhoáng đi lên đỉnh núi, ai nấy mờ mịt, người được gọi Vân đạo tử chính là đạo sĩ trung niên có chòm râu dê, vẻngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn đám Bạch Tiểu Thuần.

"Chư vị không cần phải sợ, kẻ hèn này là Hàng Ma đường chấp sự, đã tới Hàng Ma đường, từ nay, tất cả mọi người đều là người mình, nhưng mọi người lần đầu tiên tới nơi đây, thì đều phải chấp hành một nhiệm vụ thí luyện, bây giờ ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người." Vân đạo tử mỉm cười, đảo mắt một vòng, khi lướt qua Bạch Tiểu Thuần, mắt hắn hơi lóe lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Chấp Hành Nhiệm Vụ.

Dịch giả: Tiểu Băng

"Triệu Kha, ngươi đi Cửu Ảnh châu, đi giết ma tu Chu Vũ, người này một tháng trước ở trong Cửu Ảnh châu tùy tiện giết người, luyện tà công Pháp Khí, cần phải giết chết!"

"Lục Bằng, nhiệm vụ của ngươi là đi giết Trần Phàm của Vân Trần gia tộc, người này tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng theo tin tức nhận được, hắn đang bị trọng thương, ngươi mang đầu của hắn về đây!"

"Hàn Bình, ngươi đi Tân Lai châu, đốc thúc Lưu thị gia tộc nộp cống phẩm, và áp tải cống phẩm về đây!"

Mỗi người nhanh chóng được giao một nhiệm vụ, có cái dễ, có cái khó đủ cả, nhưng thoạt nhìn không chênh lệch nhau bao nhiêu, có vẻ đây là nhiệm vụ đầu, Vân đạo tử cũng không định làm khó ai, mỗi nhiệm vụ lại còn được hưởng điểm cống hiến, cái nhiều được tới mấy vạn, cái ít cũng một hai vạn.

Tu sĩ kế cuối được giao một nhiệm vụ nghe cũng không khó, là tới một chỗ tên là Vạn Lâm sơn đưa một phong thư mà thôi.

Đám tu sĩ đều cúi đầu nhận lệnh, Bạch Tiểu Thuần bồn chồn, hắn là người cuối cùng được giao nhiệm vụ.

"Bạch Tiểu Thuần, ngươi tới Vĩnh Động châu, vùng Bạch Lâm Nhai, giết dâm tu Tả Hằng Phong, người này tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ, thưởng điểm cống hiến ba vạn." Vân đạo tử nhàn nhạt nói xong, đưa cho Bạch Tiểu Thuần một ngọc giản, sau đó mỉm cười.

"Chư vị đạo hữu, làm nhiệm vụ lần đầu, độ khó không lớn, nhưng đừng coi thường nó, nếu không sẽ bị trừng phạt mà các ngươi không muốn thấy đâu... còn bây giờ... Cho các ngươi chuẩn bị một canh giờ, một canh giờ sau, bắt đầu chấp hành nhiệm vụ!" Vân đạo tử phất tay, một đệ tử đi tới, đưa cho mỗi người trong đám Bạch Tiểu Thuần một cái lệnh bài thân phận của Hàng Ma đường, rồi Vân đạo tử rời đi.

Mọi người quay sang nhìn nhau, trong lòng đều có chút bất an, không có tâm tư nói chuyện với nhau, mà ai nấy đều cắm cúi tản đi lo cho chuẩn bị đi làm nhiệm vụ, một canh giờ quá ngắn, cần chuẩn bị lại quá nhiều.

Bạch Tiểu Thuần trở về động phủ của mình, lòng không muốn đi, nhưng cũng biết nơi đây không phải là Nghịch Hà Tông, bản thân không có quyền lựa chọn.

"Giết dâm tu Tả Hằng Phong? Người này thật là Trúc Cơ Hậu Kỳ? Nếu là thật, nhiệm vụ này không khó." Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, Trần Mạn Dao đã sắp xếp, nhưng hắn lại vẫn cứ bị rớt vào Hàng Ma đường, dù hắn không biết Lý Nguyên Thánh dùng cách gì, nhưng vẫn có cảm giác mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần về tới động phủ, Trương Đại Bàn và đám Trần Mạn Dao cũng đã về tới, Trần Mạn Dao vừa nhìn thấy hắn là giải thích ngay.

"Thiếu tổ, việc này ta thật sự đã sắp xếp, cũng dò ra được đúng là Lý Nguyên Thánh âm thầm ra tay..." Trần Mạn Dao áy náy nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Trương Đại Bàn và Thần Toán Tử cũng phát sầu, hai người thì ổn thỏa, được chọn vào Đường tốt, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại rơi vào Hàng Ma đường, rất nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn không còn hơi sức để quan tâm vì sao mình lại vào Hàng Ma đường, thứ hắn quan tâm chính là nhiệm vụ mình phải làm, nó có độ nguy hiểm cao bao nhiêu.

"Các ngươi không cần nói nữa, tranh thủ thời gian giúp ta điều tra một chút nhiệm vụ này của ta nguy hiểm tới mức nào, ta phải đi làm nhiệm vụ ngay." Bạch Tiểu Thuần nói nhiệm vụ của mình cho ba người nghe.

Ba người Trương Đại Bàn gật đầu, biết việc này quan trọng, vội vàng rời đi, tìm hiểu tin tức.

Thời gian quá ngắn, Bạch Tiểu Thuần không kịp tự đi tìm hiểu, hắn nhanh tay sửa soạn lại hành trang, cầm ngọc giản nhiệm vụ chờ đợi, còn chưa tới một nén nhang nữa là tới lúc, hắn đi ra khỏi động phủ.

Đám Trương Đại Bàn và Trần Mạn Dao đều chưa trở về, Thần Toán Tử không tiếc tu vi, bói cho hắn một quẻ.

"Thiếu tổ yên tâm, Thần Toán Tử ta tính toán không sai đâu, dù ngươi có một chút nguy hiểm, nhưng nhất định là gặp dữ hóa lành, có đại quý nhân tương trợ a." Thần Toán Tử nghiêm túc nói.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, đang định nói, thì ngọc giản nhiệm vụ đã rực sáng, ý giục hắn mau đi làm nhiệm vụ.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng bay đi, tới Truyền Tống Trận, đi Vĩnh Động châu.

Vĩnh Động châu, là một trng chín mươi bảy châu thuộc Tinh Không Đạo Cực Tông, không hoang vắng lắm, nhưng cách Tinh Không Đạo Cực Tông khá xa.

Nơi đây cả năm đều là mùa hạ, khắp nơi đều là rừng, khí hậu ẩm ướt, núi non trùng điệp, chẳng thấy dấu chân người, ngay cả khu vực truyền tống trận cũng vậy.

Truyền Tống Trận của Tinh Không Đạo Cực Tông nằm trong một sơn cốc, xung quanh có trận pháp cấm chế bảo vệ, ngoài tu sĩ của Tinh Không Đạo Cực Tông, người ngoài không thể bước vào nửa bước.

Truyền tống trận sáng lên, Bạch Tiểu Thuần đi ra.

"Hy vọng chuyến này thuận lợi..." Bạch Tiểu Thuần lo sợ, hắn nhớ năm đó ở Lạc Trần sơn mạch, lúc đầu cũng rất an toàn, không ngờ sau cùng lại nguy hiểm kinh khủng.

"Mặc kệ, ta chỉ cần cẩn thận, không thể vứt đi mạng nhỏ, nếu thật không hoàn thành được, thì không hoàn thành thôi." Bạch Tiểu Thuần cắm cúi kiểm tra pháp bảo, nhất là Nghịch Long Giác, Cổ Ma Lân và Cửu Châu Đồ, ba Chí Bảo này đều là pháp khí, giúp hắn yên tâm hơn.

"Lý Nguyên Thánh, chờ ta trở về, ta tất sẽ không để yên cho ngươi!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, thực là nhớ Không thành quá sức, từ hồi tới cầu vồng, cứ như từ nhân gian rớt xuống Hoàng Tuyền.

Bạch Tiểu Thuần chậm chạp bay về hướng Bạch Lâm Nhai.

Xung quanh toàn là rừng rậm, cây to nối tiếp nhau, mặt đất lá rụng chồng lên nhau dày đặc, lâu năm tới mức mục ra thành bùn.

Trên bầu trời, mây đen tràn ngập, bao phủ bốn phương, rõ ràng không có mưa, nhưng lại có tiếng sấm đâu đó.

Thế giới hoang vu, làm Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như trong trời đất chỉ có một mình mình.

"Tốt nhất là gặp được tu sĩ bổn địa, tìm hiểu tin tức Tả Hằng Phong." Bạch Tiểu Thuần nghĩ thầm, cất áo bào vàng của Tinh Không Đạo Cực Tông đi, thay bằng một bộ trang phục bình thường, vừa đi vừa tìm người.

Nhưng nơi này quá vắng vẻ, Bạch Tiểu Thuần lề mà lề mề cả mười ngày, nhưng trên không trung của khu rừng vô biên này lại không nhìn thấy một tu sĩ nào, song lại thường nhìn thấy hung thú.

Như đại xà dài trăm trượng, chim mặt người, vân vân.

Thậm chí hắn còn nhìn thấy một cây đại thụ trong chớp mắt mở ra một cái miệng to tướng, nuốt chửng một con chim lớn bay qua, làm hắn kinh hãi, vội bay lên cao hơn.

"Không đúng, Vĩnh Động châu này chẳng có ai ở mới phải..." Bạch Tiểu Thuần cau mày, hung thú trong rừng này có con còn tương đương với cả kết đan, hắn dừng lại.

"Tu sĩ ở được nơi này, làm sao là Trúc Cơ Hậu Kỳ được!!"

"Làm gì có Trúc Cơ Hậu Kỳ nào dám cư trú ở nơi này?" Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy xa xa trong rừng có một con tích dịch cực lớn đang bay lên trời, rõ ràng là bay lên nha, sau đó, nó biến thành một con thuồng luồng!

Nó vùng vẫy múa may trong tầng mây, uy áp khủng bố tản ra khắp bốn phương, làm hắn vội vàng lùi lại.

"Nhiệm vụ này ta không làm nữa, ta không tin không hoàn thành nhiệm vụ lại bị Tinh Không Đạo Cực Tông xử chết được!" Bạch Tiểu Thuần lùi lại, quay về Truyền Tống Trận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Phùng Hữu Đức Kinh Hỉ!

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch Tiểu Thuần đã đi được mười ngày, đám Trương Đại Bàn ai cũng lo lắng, nhiệm vụ của hắn mọi người không nắm được cụ thể, nhưng cũng điều tra ra được người Bạch Tiểu Thuần phải đi giết là một tu sĩ trúc cơ, lai lịch không nhỏ.

Họ định báo tin cho Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại không thể nào liên lạc được với hắn!

Có lẽ bởi vì Vĩnh Động châu cách nơi này quá xa, không liên hệ được.

Trên Không Vực Thải Hồng Thượng, trong nội đường Hàng Ma đường, đường chủ đang ngồi tĩnh tu.

Lão sớm chẳng buồn chú ý tới đám người mới vào, chẳng bận tâm tới sống chết của họ, vì bao nhiêu năm nay, đệ tử của Hàng Ma đường chết đi nhiều lắm.

Hơn nữa, nhiệm vụ đầu tiên thường không nguy hiểm nhiều, tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ rất cao, lão chỉ hỏi đại khái Vân đạo tử, rồi bỏ qua, về đây tu hành.

Bỗng túi trữ vật của lão phát sáng, lão giả cau mày mở mắt ra, đảo thần thức qua, bỗng biến sắc, mắt mở to.

"Đây là... Thông Thiên sứ giả... Triệu kiến ta!!"

Thông Thiên sứ giả này lão cũng có biết một chút, người này thần bí khó lường, nghe nói là tới từ Thông Thiên Hải, chỉ ở lại Tinh Không Đạo Cực Tông một thời gian ngắn mà thôi, ngay cả bán thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông cũng còn phải kính nhường ba phần.

Một đại nhân vật như vậy, mà lại triệu kiến mình, làm lão giả thấp thỏm lo lắng, lập tức đứng dậy bay vọt lên tầng cầu vồng thứ nhất.

Ở đây có cấm chế, nhưng lão giả vừa tới thì nó cũng tản ra cho lão đi qua.

Tầng cầu vồng thứ nhất của Tinh Không Đạo Cực Tông chỉ có một đạo, là nơi cư trú của bán thần lão tổ, khi Thông Thiên sứ giả tới đây, cũng ở nơi này.

Lão giả tới gần, nhưng không dám bước vào, chỉ đứng ngoài ôm quyền cúi chào.

"Không Vực cầu vồng Hàng Ma đường Đường chủ Phùng Hữu Đức, cầu kiến Thông Thiên sứ giả."

Lão vừa nói xong, trước mặt bỗng xuất hiện một thân ảnh mơ hồ, ra dấu cho lão đi theo.

Lão giả vội vàng đi theo, đến một sơn cốc đẹp đẽ, chim hót hoa nở, linh khí nồng nàn trong Thải Hồng Thượng, trong sơn cốc có một hồ nước, cá lội tung tăng, hình dáng trông như ấu long (rồng khi còn nhỏ).

Bờ hồ có một căn nhà gỗ, trong nhà có một người đang ngồi đánh đàn, tiếng đàn ưu nhã thanh tao, bên trong lại ẩn chứa ý sát phạt, ảnh hưởng tới linh khí xung quanh, khiến linh khí trong sơn cốc ngưng tụ thành một hình ảnh hung thú dữ tợn.

Lão giả vội bước chậm lại, còn cách nhà gỗ hơn trăm trượng, uy áp đã vô cùng mãnh liệt, lão không dám bước tiếp nữa, đứng lại ôm quyền, cúi đầu.

"Phùng Hữu Đức, bái kiến Thông Thiên sứ giả." Lão giả cung kính lên tiếng, người này lão tổ bán thần còn phải kính trọng ba phần, tu vi và bối cảnh của người ta, Phùng Hữu Đức không làm sao dám chọc.

"Phùng Hữu Đức..." Sau một lúc lâu, từ bên nhà gỗ truyền ra thanh âm của một cô gái, giọng nói khá uy nghiêm.

"Không phải căng thẳng, triệu kiến ngươi tới đây đấy, là bổn tọa có một việc, cần bảo ngươi đi làm..."

"Sứ giả xin nói! Phùng mỗ nguyện đem hết toàn lực, nhất định hoàn thành!" Phùng Hữu Đức chém đinh chặt sắt.

"Trong Hàng Ma đường của ngươi có một đệ tử tên là Bạch Tiểu Thuần... Trong thời gian hắn ở Không Vực cầu vồng, không được để xảy ra bất kì chuyện gì với hắn, nếu ngươi làm tốt, đến khi hắn trở thành Nguyên Anh vào trong trưởng lão hội, bổn tọa sẽ tặng cho ngươi một cơ hội trở thành Thiên Nhân!"

Phùng Hữu Đức sững sờ, nhưng lão biết, có những việc, biết càng ít càng an toàn.

"Thiên Nhân..." Phùng Hữu Đức lộ ra khát vọng và kích động, vội cúi xuống càng sâu.

"Sứ giả yên tâm, việc này tại hạ nhất định làm không sơ sót!!" Phùng Hữu Đức rành rọt lên tiếng, sau đó kích động rời đi.

" Bạch Tiểu Thuần là ai... lại khiến được một đại nhân vật phải tự mình hạ lệnh cho ta!" Phùng Hữu Đức cảm thấy cái tên kia hơi quen quen, nhưng không nhớ ra, mà mặc kệ Bạch Tiểu Thuần là ai, mình cố hết sức không để hắn gặp nguy hiểm gì, trở thành Nguyên Anh là được.

"Hặc hặc, ông trời đã cho ta cơ hội!" Phùng Hữu Đức phấn khởi, tăng tốc chạy về Hàng Ma đường.

"Bảo Vân Đạo Tử mau tới gặp ta!" Vừa về tới, Phùng Hữu Đức lập tức ra lệnh.

Sắp xếp nhiệm vụ cho tu sĩ trong đường đều là Vân Đạo Tử phụ trách, mấy năm nay, tên này xử lý sự vụ, lão cũng hài lòng.

Chỉ một thoáng sau, Vân Đạo Tử đã vội vàng chạy tới.

Vân Đạo Tử thấy Phùng Hữu Đức đang sốt ruột đi tới đi lui, mặt mày tươi tắn, thì đoán ra ngay đường chủ có việc vui.

"Vân Đạo Tử, bái kiến Đường chủ!" Vân Đạo Tử vội lên tiếng.

"Chúc mừng Đường chủ, chúc mừng Đường chủ, hôm nay đệ tử vừa nhìn thấy Đường chủ, đã thấy quanh người Đường chủ tỏa ánh sáng màu đỏ vô tận, nhất định là có việc vui!" Vân Đạo Tử nịnh ngay.

Phùng Hữu Đức chỉ vào Vân Đạo Tử, lắc đầu cười.

"Ngươi a, bớt nhìn mặt đặt tên đi, chăm tu hành một tí là trở thành Nguyên Anh thôi."

"Đệ tử..." Vân Đạo Tử cười, đang định thổi phồng thêm mấy câu, Phùng Hữu Đức đã vung tay, ngắt ngang.

"Đủ rồi, không cần nịnh nữa, ta hỏi ngươi, Hàng Ma đường chúng ta, có đệ tử nào tên là Bạch Tiểu Thuần không?"

"A? Bạch Tiểu Thuần?" Vân Đạo Tử sững người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Ngươi. Ngươi Đang Nói Ta?

Dịch giả: Tiểu Băng

"Có hay không?" Phùng Hữu Đức thấy Vân Đạo Tử sững ra, thì nhướng mày.

"Có... là một đệ tử trong nhóm người mới tới..." Vân Đạo Tử không biết vì sao Phùng Hữu Đức lại hỏi tới Bạch Tiểu Thuần, vội trả lời.

"Ta nhớ ra rồi, là hắn à, ngươi lập tức dẫn hắn… à không, đi mời hắn tới đây, nhớ kỹ nhất định phải khách khí." Phùng Hữu Đức vui vẻ, đã nhớ ra Bạch Tiểu Thuần là ai, cái tên tốc độ còn nhanh hơn mình ấy, làm lão cảm thấy không thoải mái cho lắm, nhưng phải khách khí với tên kia mới được, kẻ có thể làm cho đại nhân vật chú ý tới, quả nhiên không phải tầm thường...

"A?" Vân Đạo Tử mở to mắt, trong đầu hỗn loạn, mặt biến sắc, trán vã mồ hôi, chết rồi, Phùng Hữu Đức lại còn bảo là ‘mời’ mới chết.

"Hửm? Sao còn không đi?" Phùng Hữu Đức thấy Vân Đạo Tử đứng sững thì cau mặt.

"Đường chủ... Bạch Tiểu Thuần... Hắn... Hắn không tới được, hắn đã đi chấp hành nhiệm vụ." Vân Đạo Tử run run, trong lòng không ngừng chửi bới Lý Nguyên Thánh, Bạch Tiểu Thuần bị chọn vào Hàng Ma đường, chính là vì Vân Đạo Tử nhúng tay vào.

Lý Nguyên Thánh đã hứa, chỉ cần hắn giết chết Bạch Tiểu Thuần, sẽ trả công cho hắn rất hậu hĩnh, loại chuyện này Vân Đạo Tử cũng không phải là lần đầu đi làm, hắn nghĩ, đấy chỉ là một đệ tử bình thường mà

thôi, là con tin thì sao chứ, vào Hàng Ma đường, hắn muốn ai chết, người đó nhất định phải chết.

Nhưng bây giờ Vân Đạo Tử run từ trong tim run ra.

"Nhiệm vụ?" Phùng Hữu Đức sững sờ, nhìn Vân Đạo Tử, ánh mắt trở nên sắc bén như dao. Lão là Hàng Ma đường Đường chủ, dù thường ngày không quan tâm công việc, nhưng không phải không biết những trò xấu xa bên trong Đường, biết nhất định Bạch Tiểu Thuần đã đắc tội ai đó, và Vân Đạo Tử đã làm cái gì đó.

"Đi chấp hành nhiệm vụ gì?" giọng Phùng Hữu Đức không vui.

"Là... đi chấp hành nhiệm vụ giết chết một tên dâm tu tên là Tả Hằng Phong..." Vân Đạo Tử đau khổ trả lời.

"Đi chấp hành ở đâu, nói cho cụ thể!" Phùng Hữu Đức nheo mắt, nhìn chằm chằm Vân Đạo Tử, từng chữ lạnh băng.

"Đi... động phủ Địa Sát lão quái, Tả Hằng Phong là đệ tử Địa Sát lão quái mới thu nhận..." Vân Đạo Tử vô cùng hận Lý Nguyên Thánh.

"Cái gì!!" Phùng Hữu Đức trừng mắt muốn rớt khỏi tròng, phất tay một cái, đồ trong đại điện đều vỡ nát thành bụi.

"Ngươi bảo Bạch Tiểu Thuần tới động phủ của Nguyên Anh tu sĩ Địa Sát lão quái giết đệ tử của hắn?!" Phùng Hữu Đức lửa giận ngập trời.

"Mau kêu hắn trở về, hắn không cần phải làm nhiệm vụ gì hết!" Phùng Hữu Đức nổi giận gầm lên, tu vi Nguyên Anh tỏa ra, thanh âm như sấm, rền khắp Hàng Ma đường.

"Tới... Không còn kịp nữa, hắn đã đi hơn mười ngày rồi, bây giờ hắn là… đã tới rồi… hơn nữa… ta đã động tay vào ngọc giản của hắn… tông môn không thể liên hệ với hắn được nữa..." Vân Đạo Tử bị lửa giận của Phùng Hữu Đức làm cho run bần bật, quỳ phục xuống, vừa khóc vừa nói.

"Ngươi... Ngươi..." Phùng Hữu Đức lạnh toát cả người, cả người vã mồ hôi lạnh, Địa Sát lão quái cũng là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, tên đó còn có một sở thích khốn kiếp, cái sở thích đó… Phùng Hữu Đức vừa nghĩ tới, lòng càng thêm hoảng.

Mặt lão đỏ bừng, hét lớn.

"Ngươi giỏi lắm!!" Phùng Hữu Đức tát ra một cái, Vân Đạo Tử bị đánh bay bay khỏi đại điện.

"Tất cả tu sĩ Hàng Ma đường trong vòng mười hơi thở, tập họp cho ta!"

"Mở Hàng Ma chiến thuyền cho ta!!"

"Vĩnh Động châu Truyền Tống Trận, mở hết ra, mở phạm vi rộng, ngay lập tức!!!" Phùng Hữu Đức rống to, cả Hàng Ma đường rung động, tu sĩ trong Đường vội vàng bay tới, không dám chần chừ một chút nào.

Những chiến thuyền to cả vạn trượng ào ào bay lên trời.

Truyền Tống Trận thông tới Vĩnh Động châu cũng ầm ầm mở ra, động tĩnh của Hàng Ma đường đánh động đến cả những Đường khác, cả Không Vực chưởng tọa trên Thất Thải sơn cũng phát hiện, giật mình.

Nhưng ông ta còn chưa kịp hỏi, Phùng Hữu Đức đã dẫn hơn một vạn tu sĩ Hàng Ma đường vọt lên chiến thuyền, xông vào truyền tống trận, rời đi.

"Chuyện gì thế?"

"Là Không Vực Hàng Ma đường? Truyền Tống quy mô như thế, đi diệt tông môn nào à?"

Lý Nguyên Thánh ngơ ngác, bỗng cảm thấy bất an.

Bạch Tiểu Thuần đang bay về phía Truyền Tống Trận.

Với tốc độ của hắn, chừng ba ngày là sẽ tới nơi, hắn thở dài, không làm nhiệm vụ, không biết về sẽ bị phạt thế nào.

"Thà là bị phạt, còn hơn mất cái mạng nhỏ." Bạch Tiểu Thuần động viên bản thân, bỗng nhìn thấy từ xa có ba làn cầu vồng đang ào ào bay tới.

Người đi giữa là một thanh niên trắng trẻo, dáng vẻ tuấn tú, tay cầm quạt, mặc áo bào đỏ thẫm, đôi mắt hơi u ám, thần sắc hơi mệt mỏi, như say mê tửu sắc quá độ.

Hai bên là hai lão giả, tu vi Kết Đan trung kỳ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy họ, họ cũng nhìn thấy hắn, hai phe đều sửng sốt. Nơi này hoang vu, khó mà thấy tu sĩ, nên hai phe nhìn nhau đầy cảnh giác.

Cái tên thanh niên kia… hình như chính là Tả Hằng Phong trong nhiệm vụ, vì trong ngọc giản của hắn có một bức họa vẽ đối phương, nhìn giống như đúc.

"Không ngờ lại gặp... cái nhiệm vụ này quả nhiên có vấn đề, Trúc Cơ tu sĩ, lại có hai Kết Đan theo bảo vệ, chết tiệt, ta là Nghịch Hà Tông thiếu tổ, mà ra cửa còn chưa được đãi ngộ thế này!" Bạch Tiểu Thuần trong lòng run lên, trừng mắt nhìn, sau đó giả bộ không quen biết đối phương, quay người định đi.

Nhưng hắn muốn đi, Tả Hằng Phong lại không muốn. Hai mắt y sáng lên, quạt trong tay xoạch một cái mở ra, quạt mấy cái, miệng khẽ cười dâm đãng.

"Lâu lắm rồi không thấy tu sĩ nào trắng trẻo như thế, da trắng như tuyết, dáng người không mập không gầy, thực là hoàn mỹ, mặt mũi lại thanh thuần thế kia... nếu cho mặc đồ nữ, nhất định sẽ là một tuyệt đại giai nhân." Mắt Tả Hằng Phong nóng hực.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, quay đầu lại nhìn, thấy đôi mắt hực lửa của Tả Hằng Phong thì da đầu run lên.

"Ngươi... Ngươi là đang nói ta?" Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác, cái ánh mắt kia, sao làm mình có cảm giác như không mặc gì trên người thế nhỉ.

"Hai vị trưởng lão, bắt người này lại cho ta, lễ lớn ta tặng mừng thọ cho sư tôn đấy!" Tả Hằng Phong liếm môi, cười khoái trá, chỉ cây quạt vào Bạch Tiểu Thuần.

Hai lão giả Kết Đan trung kỳ nhíu mày. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần đương nhiên họ cũng nhìn ra, nếu là bình thường, tất họ sẽ lảng đi, nhưng Tả Hằng Phong đã bảo muốn bắt người kia là lễ thọ, thì không bắt không được rồi, chưa kể nhìn kĩ, người này quả thực rất hợp khẩu vị của Địa Sát lão quái.

Hai người lập tức bay tới.

"Tiểu bảo bối, đừng có gấp, chúng ta có rất nhiều thời gian nói chuyện với nhau." Tả Hằng Phong kích động, trong mắt càng thêm hứng khởi, hai má ửng hồng.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, nổi giận gầm lên.

"Ta là nam!!!"

"Ta biết, tí nữa ca ca sẽ dạy cho ngươi, đẹp như thế, ở nơi hoang vu này, thực là hiếm thấy lắm a." Tả Hằng Phong cười.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Tiểu Thuần Giận Dữ

Dịch giả: Tiểu Băng

Hai lão giả Kết Đan từ hai bên ép vào Bạch Tiểu Thuần.

Còn chưa tới gần, lão giả bên trái đã bấm pháp quyết, từ trong bàn tay bay ra khí đen, ngưng tụ thành một con hắc long dữ tợn, có khả năng ăn mòn cả không khí xung quanh.

Một làn gió tanh đập vào mặt, cây cối trên đường đều héo rũ, tan thành tro bụi, lão giả bên phải dưới chân xuất hiện những đóa sen đỏ, tạo thành một cái trận pháp, bao phủ bốn phương, muốn phong tỏa chung quanh.

Trận pháp vừa hình thành, trong mắt lão hiện ra những phù văn phức tạp, không ngừng lập lòe.

"Một kẻ luyện khí hủ thực, một kẻ lấy thân luyện trận..." Bạch Tiểu Thuần biến sắc, thực là rầu, hắn đâu có muốn hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng không ngờ lại bị đối phương gặp được, hắn đã không muốn gây chuyện, Tả Hằng Phong lại nảy ác ý với hắn.

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, sát khí tỏa ra, chẳng những không lùi, mà còn xông tới.

Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vận chuyển, Trung Hàn chi khí khiến phạm vi trăm trượng xung quanh trở nên giá rét, bông tuyết rơi rơi, hai lão giả và Tả Hằng Phong đều biến sắc.

"Hàn Đạo công pháp!" hai lão giả kinh hãi, luyện hàn khí tới trình độ này, trong giới kết đan là vô cùng hiếm thấy.

Bạch Tiểu Thuần bước tới, chỉ còn cách lão giả tạo ra hắc long không tới một trượng.

Hàn băng thấm vào, đóng băng con hắc long, biến nó thành băng long.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt biến mất, thình lình xuất hiện bên trái lão giả, một quyền đập tới.

Oanh, lão giả khóe miệng ứa máu, vội lùi lại mấy bước.

"Thuấn Di!!"

Lão giả bên phải cũng kinh hãi.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã như một tia chớp, đuổi theo lão giả bên trái, Toái Hầu Tỏa triển khai, trong chớp mắt đã tới gần lão giả!

Lão giả vội bấm pháp quyết, hắc khí dày đặc bao phủ quanh người lão, tạo thành một cái đầu lâu cực lớn, cản Bạch Tiểu Thuần.

Lão giả bên phải cũng vận tới cực hạn, trong mắt và quanh người phù văn chạy nhanh như chớp, vọt tới định cản Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, sau lưng hiện cánh, phát động Hám Sơn Chàng, tốc độ bạo tăng, nhào tới lão giả bên phải, một quyền đấm thẳng vào đầu lâu khí đen.

Khí đen còn chưa kịp ăn mòn, bàn tay của Bạch Tiểu Thuần đã xuyên qua, túm lấy cổ lão giả.

"Ngươi..." Lão giả mở to mắt, kinh hãi không tin nổi, lão còn chưa kịp nói hết câu, Bạch Tiểu Thuần đã siết một cái, rồi lùi nhanh lại, cổ và cơ thể lão giả vặn vẹo, miệng trào máu không ngừng, lão lùi lại, mắt đầy

sợ hãi, nhưng lão chưa lùi được bao xa, Bạch Tiểu Thuần đã từ xa chỉ một cái.

Từ trong túi trữ vật, Nghịch Long Giác ào ào bay ra, bắn thẳng tới mi tâm của lão giả, chỉ trong nháy mắt đã đâm vào, rồi bay xuyên qua.

Oanh, lão giả trừng mắt, thân thể như diều đứt dây, rơi xuống đất, cho tới lúc chết, lão cũng vẫn không tin nổi, chỉ một chút sai lầm, bị đối phương thuấn di chiếm mất ưu thế, lại dẫn tới liên tục bị áp đảo, rồi chỉ trong mấy hơi thở, đã không còn mạng.

Lão giả phù văn hết hồn, phù văn quanh người bay hết ra, bay về phía Bạch Tiểu Thuần, còn chưa tới gần, tất cả đều tự tan vỡ.

Những tiếng nổ vang dội, một lực đẩy cực mạnh hất lão giả văng ngược ra, cả người lão run rẩy, sợ hãi bay tới chỗ Tả Hằng Phong đang bị hàn khí làm cho đông cứng đừng sững giữa không trung, vỗ một cái vào người y.

Phịch, Tả Hằng Phong rung lên một cái, phun máu, đôi mắt nóng hực giờ chỉ còn kinh hãi, bị lão giả túm lấy tay, cấp tốc bỏ chạy.

Mọi hành động của lão giả rất trơn tru liền mạch, phản ứng có thể nói là cực nhanh.

"Muốn chạy?!" Bạch Tiểu Thuần xoay người, con mắt thứ ba ở mi tâm mở ra, phóng ra hào quang màu tím.

Ánh sáng tím trùm lấy lão giả kết đan, khiến cả người lão khựng lại, sau đó bị hút trở về.

Lão giả kết đan tuyệt vọng, nghiến răng, gầm lên.

"Thiếu chủ đi mau, người này... Không phải là Kết Đan bình thường!!" lão đẩy mạnh Tả Hằng Phong, Tả Hằng Phong khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể hóa thành một làn cầu vồng bay vọt đi, trong

lòng y run rẩy, vô cùng hối hận, y không thể nào ngờ được, một tu sĩ trông rất vô hại lại cường hãn như thế.

"Đáng chết, đáng chết..." Tả Hằng Phong run rẩy, không tiếc triển khai thuật pháp hao phí thọ nguyên, phun ra máu tươi, Huyết Độn chạy đi.

Sau lưng y vang lên một tiếng kêu thê lương, chỉ kêu lên rồi rất nhanh ngừng bặt, làm Tả Hằng Phong càng thêm run rẩy.

Sau lưng y, lão giả kết đan bị Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần trói buộc, rồi bị hắn thò tay bóp mạnh, hàn khí xung quanh chui vào người lão, biến lão thành bức tượng băng, bị Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái rơi xuống đất, vỡ tan.

"Còn ngươi nữa, đều là do ngươi ép ta!" Bạch Tiểu Thuần hung dữ nhìn chằm chằm theo lưng của Tả Hằng Phong, nhớ tới nụ cười, lời lẽ dâm đãng của tên kia, sau lưng lại thấy lạnh, hắn dẫm mạnh một cái, toàn lực vọt đi, sau lưng mọc cánh, Hám Sơn Chàng tăng tốc, khiến dù Tả Hằng Phong có dùng Huyết Độn, cũng vẫn bị Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đuổi kịp.

Hắn vừa mới tới gần, hàn khí đã tỏa tới, là, cả người Tả Hằng Phong run lẩy bẩy, hai chân cứng ngắc, tốc độ cũng chậm lại!

Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái, hàn khí quanh người Tả Hằng Phong biến thành những mũi băng nhọn, đâm về phía y!

"Ngươi dám giết ta, sư phụ ta..." Tả Hằng Phong còn chưa đe dọa xong, những mũi băng nhọn đã xuyên qua, cơ thể chia năm xẻ bảy, hình thần câu diệt

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Tông Môn Đối Với Ta Thật Tốt Quá

Dịch: Tiểu Băng

"Hừ, sư phụ ngươi thì như thế nào, lần này không giết ngươi, để cho tên buồn nôn nhà ngươi sống sót, quay lại báo thù ta thì sao, dù ngươi có đánh không lại ta, ngươi lại quay sang trả thù bạn bè ta thì sao!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, hắn với tên kia cảm thấy rất buồn nôn, bỗng tiểu Ô Quy từ trong túi trữ vật thò đầu ra.

"Theo kinh nghiệm của Quy gia, những kẻ có bối cảnh, trước khi chết mà kêu lên như thế, thì ngay sau khi chết, chỗ dựa sau lưng chúng sẽ xuất hiện..." Tiểu Ô Quy lúc lắc đầu lên tiếng, làm da đầu Bạch Tiểu Thuần tê rần.

"Câm miệng!" Bạch Tiểu Thuần chột dạ nhìn chung quanh, cảm thấy bất an, đang định chạy đi, thì từ xa, đã có một thanh âm ầm ầm như sấm sét mạnh mẽ vọng tới.

"Là ai giết ái đồ của ta!!" thanh âm này cực lớn, làm cuốn lên phong bạo, đất trời biến sắc, gió nổi mây phun, cây cối trong rừng lắc lư mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc.

"Đều tại ngươi, đồ miệng mồm xui xẻo!" Bạch Tiểu Thuần lo lắng, chỉ mỗi thanh âm đã khủng bố như vậy, chắc chắn kẻ kia không phải là Kết Đan, mà rất có thể là Nguyên Anh.

Bạch Tiểu Thuần dựng tóc gáy, điên cuồng bỏ chạy về phía Truyền Tống Trận.

"Dám coi thường lão phu, dám ngay trước cửa phủ lão phu, giết ái đồ của lão phu, ngươi muốn chết!!" tiếng rống giận dữ đã tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vội ngoái đầu lại nhìn, thấy từ nơi xa có một vùng mây đen to tới mấy ngàn trượng đang ầm ầm quét tới, trong mây đen như có vô số oan hồn đang gào rú, hình như còn cắn xé lẫn nhau, trông mà giật mình.

Bên trong mây đen, có một lão giả áo đen, tay chắp sau lưng, mắt như tia chớp, ánh mắt đầy giận dữ, thần sắc âm trầm, Bạch Tiểu Thuần từ cách lão ngàn trượng, mà chạm phải ánh mắt lão, đầu hắn vẫn nổ bùng một cái, tu vi trong người run rẩy.

"Thật là Nguyên Anh!!" Bạch Tiểu Thuần kêu thảm, muốn chảy nước mắt, nghe lời nói của đối phương, gì mà mình giết ái đồ của người ta ngay trước cửa động phủ của người ta, hắn cảm thấy uất ức.

"Ta chỉ muốn đi thôi, là hắn tới chọc ta mà..."

" Tinh Không Đạo Cực Tông nữa, giao cho ta nhiệm vụ, chỉ bảo giết một Trúc Cơ Hậu Kỳ, đâu có ai nói cho ta biết, cái tên buồn nôn đó có sư tôn là Nguyên Anh đâu a!" Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng tủi thân, Bất Tử Trường Sinh Công triển khai, hàn khí khuếch tán, dùng Thuấn Di để bỏ chạy, nhưng vẫn bị đám mây đen sau lưng nhanh chóng đuổi kịp.

"Chết đi cho ta!!" một tiếng gầm vang giận dữ như vang lên ngay trên đỉnh đầu, một bàn tay to từ trong đám mây đen thò ra, to cả trăm trượng, đập xuống Bạch Tiểu Thuần.

Khí thế kinh người, uy áp ngập trời, lại còn có một luồng phong ấn khóa cứng xung quanh, sức sống trong người Bạch Tiểu Thuần không khống chế được, không ngừng bị rút ra.

Bàn tay kia đánh xuống, Bạch Tiểu Thuần hét lên, kích phát Cửu Châu Đồ trong người, Cửu Châu Đồ trong nháy mắt xuất hiện, bao phủ

Bạch Tiểu Thuần, triển khai lực truyền tống.

Bàn tay kia đánh xuống, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã biến mất, sau đó xuất hiện cách đó hơn mấy chục dặm, mặt trắng bệch, không quay đầu lại nữa, mà triển khai tốc độ cao nhất bỏ chạy.

"Ngươi trốn không thoát, chờ lão phu bắt được ngươi, sẽ lột da ngươi, dùng ngươi để đốt đèn trời!" Địa Sát lão quái đạp trên mây đen cuồn cuộn đuổi theo, nháy mắt đã lại tới trên đầu Bạch Tiểu Thuần, che hết ánh mặt trời, lão bấm pháp quyết, chỉ xuống đất một cái.

trong phạm vi ngàn trượng, cây cối đều héo rũ, hóa thành khí đen bay lên k hông, cả vùng đất như bị phong ấn, khiến Bạch Tiểu Thuần không thể nào thoát ra được phạm vi này.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, bàn tay to đen thui lại từ trong mây đen đập xuống, hắn kêu lên, lại thi triển Cửu Châu Đồ.

Trong nháy mắt biến mất, nhưng lần này không xuất hiện cách hơn ngàn trượng được nữa, vì cả khu vực đã bị phong ấn, dù hắn có thuấn di, cũng chỉ loanh quanh trong khu vực phong ấn mà thôi.

Mới vừa xuất hiện, bàn tay đen đã ép xuống, Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng, căn bản không thể thoát khỏi bàn tay của nguyên anh, hắn rống to.

"Ngươi dám giết ta, lão đại sau lưng ta lớn lắm, ngươi dám động vào ta, ngươi nhất định phải chết!" Địa Sát lão quái hừ một cái, bàn tay tiếp tục ép xuống.

"Dù lấy Quy Văn nồi, cũng vô dụng a..." Bạch Tiểu Thuần ứa nước mắt, sao Tả Hằng Phong vừa nói những lời này, lập tức sư phụ của tên kia chạy tới, mà mình nói giống y hệt, lại không có ai tới...

Hắn đang định liều mạng, thì...

"Địa Sát lão quái, ngươi dám!!" một tiếng quát điên cuồng từ xa vọng tới.

Thanh âm này xuất hiện, làm bàn tay đen khựng lại, Địa Sát lão quái quay phắt sang nhìn.

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt, từ nơi xa, mây nổi cuồn cuộn, như bên trng có thiên quân vạn mã, mơ hồ nhìn thấy mười chiếc chiến thuyền đang ào ào phóng tới.

Trên chiến thuyền, là chừng hơn vạn tu sĩ, người nào cũng tu vi mạnh mẽ, khiến cả trời đất cũng phải chấn động theo.

Tốc độ những chiến thuyền cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, rầm rầm xuất hiện trước mặt Địa Sát lão quái, bắn ra những cột sáng khổng lồ, thẳng vào Địa Sát lão quái làm lão biến sắc, vội lùi lại.

Đám mây đen của lão bị cột sáng bắn cho tan vỡ, bàn tay đen to cũng bị cột sáng xé toang, dù lão đã lùi nhanh, nhưng vẫn bị đẩy đi cả ngàn trượng, mười cột sáng đánh xuống đất, tạo thành mười cái hố sâu.

Một bóng người từ trong chiến thuyền bay ra, người còn chưa tới, thanh âm đã truyền khắp bốn phương.

"Địa Sát lão quái, ngươi dám làm tổn thương đệ tử Hàng Ma đường ta!!" Người này chính là Hàng Ma đường Đường chủ Phùng Hữu Đức, lão vọt tới với tốc độ cao nhất, nháy mắt đã tới trước mặt Địa Sát lão quái, tay vỗ mạnh một cái.

"Phùng Hữu Đức ngươi điên rồi à!" Địa Sát lão quái biến sắc, tiếp tục lùi lại, gầm lên, trong lòng khó hiểu, lão chưa bao giờ chọc vào Không Vực Hàng Ma đường mà, sao bọn chúng lại xuất động quy mô như thế tới tìm lão!

Mười chiến thuyền lại bắn ra cột sáng, quét ngang bầu trời, bắn vào Địa Sát, làm lão phun máu, không khỏi tiếp tục lùi tránh, tóc tai bù xù, một cánh tay bị tàn phế, đầy phẫn nộ rống vang.

"Mười chiếc Diệt Anh thuyền a... Ngươi ngươi ngươi... Ngươi điên rồi!! Để giết ta mà làm tới thế này à, xuất động cả mười chiếc Diệt Anh thuyền, hao tốn biết bao tài nguyên, đáng giá sao!!" Địa Sát lão quái run như cầy sấy, không tiếc triển khai bí thuật, cấp tốc bỏ chạy, trong lòng tuyệt vọng, không làm sao nghĩ ra được Tinh Không Đạo Cực Tông vì để giết mình mà bỏ ra vốn lớn như thế.

"Chết trong tay mười chiếc Diệt Anh thuyền, ta đành chấp nhận..." Địa Sát tuyệt vọng, nhưng bỗng cảm thấy có chỗ không đúng, bèn quay lại nhìn, thấy Phùng Hữu Đức rõ ràng không hề đuổi theo.

Địa Sát mừng rỡ, vội vàng chạy đi, rõ là sống sót trong đường tơ kẽ tóc.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn mười chiếc chiến thuyền, nhìn Hàng Ma đường Đường chủ, trong lòng vô cùng cảm động.

"Tông môn đối với ta thật tốt quá..." Bạch Tiểu Thuần đỏ cả mắt, mình không nên nghi ngờ tông môn, vội ôm quyền chào.

"Đệ tử..."

"Bạch Tiểu Thuần ngươi không sao chứ?!" Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, Phùng Hữu Đức đã vội hỏi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Tiểu Thuần, Hàng Ma Đường Là Nhà Của Ngươi

Dịch: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần càng cảm động, tông môn đối với mình thật tốt quá, nhất là Hàng Ma đường Đường chủ, chẳng những tự mình xuất hiện, còn dẫn theo hơn một vạn người, mười chiếc chiến thuyền nhìn qua cũng biết cực kỳ bất phàm.

Thậm chí còn nhớ kỹ tên của mình, thực làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm khái, dù trong lòng cũng thấy khó hiểu.

"Đệ tử Bạch Tiểu Thuần không có việc gì!"

Phùng Hữu Đức hít sâu, mặt lại trở thành hiền hòa.

"Có bị thương hay không?" lão cẩn thận nhìn Bạch Tiểu Thuần, xác định trên người hắn không có vết thương nào, bèn rút trong túi trữ vật ra ít đan dược, đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

"Sau khi trở về thì dùng, không được để sót vết thương tiềm ẩn, Hàng Ma đường ta không thể để cho đệ tử đã đổ máu lại còn rơi lệ!" Phùng Hữu Đức vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

"Với tu vi Kết Đan mà chống đỡ Nguyên Anh được lâu như thế, Bạch Tiểu Thuần, ngươi thực đã lập đại công cho Hàng Ma đường!" Phùng Hữu Đức cười to, tu sĩ trên thuyền quay sang nhìn nhau, thực không hiểu Bạch Tiểu Thuần lập được công to gì, ai nấy cố mà suy đoán, rõ ràng Phùng Hữu Đức hình như hơi bị quá tốt với Bạch Tiểu Thuần thì phải.

Đám đệ tử Hàng Ma đường, vốn đã quá rõ Phùng Hữu Đức, nên ai nấy đều mở to mắt, họ chưa bao giờ thấy Phùng Hữu Đức như vậy với một đệ tử nào… phải biết thường ngày Phùng Hữu Đức đều trông rất hiền lành, nhưng lại là người bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, hơi chút không vui, là cả đám đều như ở trong băng giá.

Trong Hàng Ma đường, họ lén gọi Phùng Hữu Đức là... Phùng Diêm Vương.

Nên bây giờ thấy Phùng Diêm Vương đối với Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì gió xuân ấm áp, mọi người không thể không rung động, nhớ lại lúc Phùng Diêm Vương điên cuồng kêu réo bọn họ tập hợp, gào lên điều động mười chiếc Diệt Anh thuyền, rõ ràng mục đích … chính là đi cứu Bạch Tiểu Thuần.

" Bạch Tiểu Thuần... Hắn là ai? Có lai lịch gì!"

"Bạch Tiểu Thuần và Đường chủ có quan hệ gì?"

Mọi người điên cuồng suy đoán, Vân Đạo Tử cũng ở trong đám người, cả người run cầm cập, không ngừng thầm kêu rên, sợ hãi tới cực hạn, càng thêm hận Lý Nguyên Thánh đã xui mình ám toán Bạch Tiểu Thuần.

" Lý Nguyên Thánh Chết tiệt, ngươi chính là hại chết ta!!"

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, Hàng Ma đường Đường chủ đã nói như vậy, vậy nhất định là mình trong vô tình đã lập được đại công, vì vậy ưỡn ngực lên, thần sắc ra vẻ hung hãn không sợ chết, lớn tiếng.

"Chút thương thế ấy không là gì cả, đệ tử chẳng qua chỉ mới diệt hơn hai mươi Kim Đan tu sĩ, giết trên trăm tên Trúc Cơ, quần chiến với Nguyên Anh lão quái một phen thôi. Bạch Tiểu Thuần thề có chết cũng bảo vệ Hàng Ma đường, vì Hàng Ma đường máu chảy đầu rơi, nghĩa bất dung từ, một chút công lao, không đáng nhắc tới!"

Hắn bày bộ dáng như thế, càng làm cho Hàng Ma đường tu sĩ xung quanh thêm nghẹn họng mà nhìn trân trối, muốn cười nhưng lại phải cố kềm nén, ngay cả Phùng Hữu Đức cũng không nhịn được vội ho, lão nói thế vốn là để khi về có thể mượn cái lý do ấy, để thưởng một mớ điểm cống hiến cho tên kia mà thôi.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần này lại khoác lác quá sức, làm lão cũng phải lúng túng, thấy Bạch Tiểu Thuần còn muốn nói nữa, thì vội cắt ngang.

"Tốt, chúng ta quay về tông rồi hãy nói!" Phùng Hữu Đức phất tay, dẫn mọi người quay trở về Truyền Tống Trận.

Một đoàn người nhanh chóng thông qua Truyền Tống Trận, về tới Tinh Không Đạo Cực Tông không vực Thải Hồng Thượng, qua một lần xuất kích kinh động bốn phương, cái tên Bạch Tiểu Thuần lập tức truyền khắp cả Hàng Ma đường, tất cả đệ tử Hàng Ma đường đều biết tới, nhất là thái độ của Phùng Hữu Đức dành cho hắn khiến tất cả đệ tử đều phải e dè khi nhìn thấy hắn.

Trong đại điện Hàng Ma đường, Phùng Hữu Đức triệu kiến Bạch Tiểu Thuần, Vân Đạo Tử là tâm phúc Phùng Hữu Đức, nên cũng thấp thỏm đi theo.

Dáng vẻ tươi cười, ân cần kia của Phùng Hữu Đức, bao năm nay Vân Đạo Tử hầu như chẳng hề nhìn thấy, nên lúc này, Vân Đạo Tử càng thêm sợ.

"Tiểu Thuần, lần này ngươi làm rất tốt, đã lập nhiều công lớn, thế này đi, lão phu làm chủ, từ nay trở đi, ngươi không cần làm nhiệm vụ gì của Hàng Ma đường nữa, ngươi cứ yên tâm tu hành!" Phùng Hữu Đức vẻ đầy thưởng thức, cười với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chấn động, nhìn Phùng Hữu Đức.

"Đường chủ, ngươi đối với ta thật tốt quá." Bạch Tiểu Thuần cảm động.

"Đâu chỉ là quá tốt, chuyện này trước giờ chưa bao giờ xảy ra..." Vân Đạo Tử ở bên cạnh nhìn Phùng Hữu Đức và Bạch Tiểu Thuần nói chuyện với nhau, trong lòng cay đắng thì thào.

"Hặc hặc, đây là ngươi nên được, từ nay cứ coi Hàng Ma đường là nhà của ngươi, ở đây, ngươi sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, không cần phải lo gì cả, cứ thoải mái mà tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá, bước vào Nguyên Anh!" Phùng Hữu Đức càng nói càng hiền hòa.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, thấy mình quá hạnh phúc, hạnh phúc tới đột ngột quá, làm hắn nghĩ mãi mà không hiểu rốt cuộc mình đã lập được cái công gì.

"Trong khi tu luyện, có chỗ nào không hiểu, ngươi cứ tới tìm lão phu, về phần điểm cống hiến, với công lao lần này, ngươi có thể từ Hàng Ma đường đổi bất cứ thứ gì ngươi cần để tu hành!"

"Đường chủ..." Bạch Tiểu Thuần giật mình.

"Hặc hặc, đừng có vẻ mặt như con nít vậy, Tiểu Thuần, Hàng Ma đường là nhà của ngươi, lão phu là gia trưởng của cái nhà này, đối với ngươi tốt, là chuyện đương nhiên, đây là đan dược lão phu lấy từ trong Dược Đường, rất phù hợp cho Kết Đan tu sĩ như ngươi tu hành, ngươi nhớ kỹ, nhất định phải mau chóng đột phá, bước vào Nguyên Anh, đây chính là báo đáp tốt nhất cho lão phu và Hàng Ma đường ta." Phùng Hữu Đức cười càng thêm hiền lành, đưa cho Bạch Tiểu Thuần một cái túi đựng đồ.

"Đường chủ..." Bạch Tiểu Thuần nhận túi trữ vật, cảm động không sao tả xiết, ôm quyền chào Phùng Hữu Đức, sau đó lui ra.

Bạch Tiểu Thuần vừa rời đi, sự hòa ái của Phùng Hữu Đức lập tức biến mất, hóa thành âm trầm, trừng trừng nhìn Vân Đạo Tử.

"Vân Đạo Tử, ngươi giỏi lắm!"

Vân Đạo Tử lập tức quỳ xuống, mặt xám ngắt.

"Đường chủ, ta sai rồi..."

"May mà Bạch Tiểu Thuần không việc gì, bằng không, ngươi đã làm hỏng mất đại sự của lão phu!" Phùng Hữu Đức hừ một cái, tay áo hất lên, một luồng cuồng phong cuốn Vân Đạo Tử bắn ra đại điện, phun máu.

"Nếu không phải vì mấy năm nay ngươi một dạ trung thành, lão phu đã lột da ngươi, từ nay trở đi, Bạch Tiểu Thuần ở trong Hàng Ma đường mà có chút tổn thương gì, lão phu sẽ cho ngươi đẹp mắt!" giọng Phùng Hữu Đức lạnh băng, làm Vân Đạo Tử run rẩy, vội vàng thề thốt.

"Đường chủ yên tâm, đệ tử thề có chết cũng hoàn thành nhiệm vụ!" chờ một lúc lâu, thấy trong đại điện không có thanh âm nào truyền ra nữa, Vân Đạo Tử mới dám chùi máu trên miệng, oán độc nhìn ra xa, oán độc không phải là nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, mà là nhằm vào... Lý Nguyên Thánh!

"Lý Nguyên Thánh!!" Vân Đạo Tử nghiến răng, bay ra khỏi Hàng Ma đường, chạy tới động phủ của gia tộc Lý Nguyên Thánh.

Hắn đấm mạnh một cái vào cửa, cả động phủ chấn động, Lý Nguyên Thánh đang tĩnh tọa, vội mở mắt, cau mày đi ra.

"Vân đạo huynh, ngươi..." Lý Nguyên Thánh vừa mới mở miệng, còn chưa nói xong, Vân Đạo Tử đã bấm pháp quyết, một khe nứt không gian xuất hiện, bắn thẳng vào Lý Nguyên Thánh.

"Lý Nguyên Thánh, uổng cho Vân Đạo Tử ta coi ngươi là bằng hữu, ngươi lại dám hại ta!!"

"Sao ta lại hại ngươi?" Lý Nguyên Thánh sửng sốt, vội né tránh, cũng bực mình.

"Ngươi bảo ta xử lý Bạch Tiểu Thuần, có khác gì muốn mượn tay của hắn giết chết ta! Ngươi biết Bạch Tiểu Thuần là ai không, Lý Nguyên Thánh, Vân Đạo Tử ta đắc tội với ngươi hồi nào hả?!!" Vân Đạo Tử giận dữ, tay không ngừng xuất chiêu, công kích Lý Nguyên Thánh.

"Không thể nào, hắn chỉ là con tin của một tông môn trung du, hắn..." Lý Nguyên Thánh khóe miệng tràn máu tươi, không ngừng lui về phía sau, trong lòng chấn động.

"Hắn căn bản không phải là người bình thường, Phùng Đường chủ vừa nghe hắn gặp nguy hiểm, lập tức biến sắc, ta chưa bao giờ thấy Đường chủ có dáng vẻ như thế, vội vàng dẫn hơn vạn đệ tử của Đường, và mười chiếc Diệt Anh thuyền, vội vã đuổi theo."

Lý Nguyên Thánh nghe tới đó, tròng mắt trừng lên muốn rớt ra ngoài.

"Sao lại thế được..."

"Ngươi không biết Địa Sát lão ma bị thương thê thảm thế nào đâu!" Vân Đạo Tử giận lắm, nhưng gia tộc đối phương thế lực quá lớn, Vân Đạo Tử chỉ có thể phát tiết một phen, rồi phất tay áo, tức giận rời đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Ai Dám Muốn Mạng Nhỏ Của Bạch Tiểu Thuần!

Dịch: Tiểu Băng

Vân Đạo Tử đi rồi, Lý Nguyên Thánh vẫn đứng ở ngoài động phủ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, khóe miệng còn dấu máu tươi, hít thở dồn dập, nắm tay siết chặt.

"Bạch Tiểu Thuần chỉ là một con tin của tông môn trung du mà thôi, mà Nghịch Hà Tông tới nay còn chưa hề có thiên nhân cảnh, không có căn cơ, lúc nào cũng có thể bị tiêu diệt."

"Một con tin như vậy, có thể có bao nhiêu lai lịch?" Lý Nguyên Thánh nghiến răng, thực không thể nào nuốt trôi, nhớ tới ngày đó ở Không thành, mình bị tên kia làm nhục trước mặt bao nhiêu người, thì không thể chịu đựng được nữa.

"Lần này nhất định là trùng hợp, là Hàng Ma đường Nguyên Anh chân nhân và Địa Sát lão quái kia có mâu thuẫn với nhau, ta không tin Bạch Tiểu Thuần có bối cảnh còn lớn hơn ta!"

"Vân Đạo Tử nếu không chịu giúp ta, thì ta sẽ tự ra tay, nhất định phải làm cho tên Bạch Tiểu Thuần kia biết trời cao đất rộng!" Lý Nguyên Thánh lấy ngọc giản, mời người tương trợ.

Mấy ngày sau, Lý Nguyên Thánh đi ra động phủ, sắc mặt âm lãnh, thông qua Truyền Tống Trận rời khỏi Không Vực cầu vồng, đi xuống Không thành, tới khách sạn của Bạch Tiểu Thuần trong sa mạc.

Trong khách sạn, sau khi đám Trương Đại Bàn lần lượt phi thăng, chỉ còn một mình Hứa Bảo Tài tọa trấn, mỗi ngày nhìn một đống điểm chui

vào túi, rất thoải mái.

"Vẫn là ở đây tốt hơn, muốn cái gì có cái đó, mấy người thiếu tổ cũng phải hâm mộ." Hứa Bảo Tài thỏa mãn nằm, xung quanh đều có thị nữ hầu hạ, xoa bóp, hắn cười cười, ôm lấy một cô.

"Hôm nay lão gia chọn ngươi hầu hạ nhé." Hắn cười híp mắt.

"Bảo Tài lão gia..." Thị nữ e thẹn.

Hứa Bảo Tài cười, bụng nóng lên, đang định xoay người, thì bên ngoài vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, đất đai rung chuyển, nóc nhà bị hất tung.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, Hứa Bảo Tài lao ra, đang định quát mắng, thì thấy Lý Nguyên Thánh mặc áo bào vàng, đang lơ lửng giữa không trung.

"Cho ngươi thời gian một nén nhang, liên hệ Bạch Tiểu Thuần, bảo hắn cút xuống đây cho ta, một nén nhang sau nếu hắn không xuất hiện, Lý mỗ sẽ nhổ lá cờ phong đất của nơi này!!" Lý Nguyên Thánh lạnh lùng, vung tay, một biển lửa quét qua, khách sạn bốc cháy.

Lộ ra ngay giữa khách sạn có một cây cờ nhỏ, là cây cờ Bạch Tiểu Thuần đã dùng để lập đất phong.

Hứa Bảo Tài nhìn đống phế tích xung quanh, nhìn những tu sĩ Thanh Long hội kêu rên đau đớn, biết đối phương làm vậy chỉ để gọi Bạch Tiểu Thuần, nhưng hắn không có cách nào khác, việc này nhất định phải báo cho Bạch Tiểu Thuần biết.

Vì vậy lập tức xuất ra ngọc giản, truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đang ngồi, dùng đan dược của Phùng Hữu Đức cho.

"Thái độ của Không Vực chưởng tọa, rồi sau đó là Phùng Hữu Đức, có vấn đề nha, có cần phải tìm cách tìm hiểu hay không?" Bạch Tiểu

Thuần sờ cằm, còn đang suy nghĩ, thì giật mình, lôi ra một cái ngọc giản, quét linh thức qua, nghe thấy tiếng khóc của Hứa Bảo Tài.

"Thiếu tổ cứu mạng..."

"Thiếu tổ, Lý Nguyên Thánh lại tới nữa, đốt khách sạn của chúng ta, làm rất nhiều huynh đệ Thanh Long hội bị trọng thương..."

"Lý Nguyên Thánh bảo ta, nếu trong một nén nhang ngươi không tới, hắn sẽ nhổ cờ, thiếu tổ, làm sao bây giờ a..." Hứa Bảo Tài khóc lóc kể lể, Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

"Muốn nhổ cờ? Đó là tài sản riêng của ta!! Còn dám đốt khách sạn của ta, Lý Nguyên Thánh a Lý Nguyên Thánh, trước ngươi âm thầm muốn hại ta, việc này ta còn chưa tính với ngươi, giờ ngươi lại còn dám tới ăn hiếp ta!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, đứng phắt dậy.

"Muốn dẫn ta xuống dưới sao, trong Không Vực cầu vồng, bất tiện động thủ với ta chứ gì? Cũng tốt, đây cũng chính là suy nghĩ của ta đó!" Bạch Tiểu Thuần lôi lệnh bài của Hàng Ma đường ra, đeo lên người, rồi bay ra ngoài.

"Ta lấy thân phận Hàng Ma đường xuống, nếu Lý Nguyên Thánh dám động thủ với ta, chính là bất kính với Hàng Ma đường!" Bạch Tiểu Thuần vọt tới Truyền Tống Trận, trước khi đi, hắn còn bắn tin cho Phùng Hữu Đức, rồi chạy vội tới Không thành, tới khách sạn.

Từ xa, hắn đã nhìn thấy tu sĩ tụ tập, khói đen cuồn cuộn bay lên, ánh lửa lập lòe.

Lý Nguyên Thánh đứng ngay giữa khu phế tích, ngay phía trước cây cờ phong đất.

"Lý Nguyên Thánh, ngươi dám rút cờ của ta!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn, người còn chưa tới, hàn khí đã tràn tới, bao trùm bốn phương, khiến ngọn lửa đang cháy bừng bừng cũng bị dập tắt.

Lý Nguyên Thánh ngẩng đầu, thấy Bạch Tiểu Thuần thì cười khẩy, chỉ vào hắn một cái, hư không xung quanh Bạch Tiểu Thuần vặn vẹo, bốn thân ảnh từ trong hư không bước ra.

Bạch Tiểu Thuần dừng phắt lại.

Bốn người này đều là thanh niên, tu vi đều là Kết Đan trung kỳ, người nào mặt mày cũng âm lãnh, ngập tràn sát khí, rõ ràng toàn là kẻ đã kinh qua giết chóc, và mặc áo bào lục!

"Viêm Hỏa tứ tử!!"

"Tinh Không Đạo Cực bảng, bài danh đều trên top ba trăm... Viêm Hỏa tứ tử!!"

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, bốn đệ tử áo lục này, uy áp đều không yếu, có hai người khí tức còn mạnh hơn hai lão già kết đan bảo vệ Tả Hằng Phong.

Lý Nguyên Thánh cười, cúi chào bốn người kia, rồi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Bạch Tiểu Thuần, sau hôm nay, cái khách sạn này sẽ không còn nữa, lá cờ phong đất này, Lý mỗ nhất định sẽ nhổ nó lên!"

Lý Nguyên Thánh cười to, hắn mời Viêm Hỏa tứ tử, lòng tin lên đến mười phần, bốn người này, ai cũng đều là kết đan trung kì như Bạch Tiểu Thuần, theo hắn thấy, thế là đã đủ nghiền ép Bạch Tiểu Thuần.

"Chẳng những nhổ cờ của ngươi, mà Lý mỗ sẽ còn cho ngươi biết, có những người, ngươi không được quyền đắc tội!" Lý Nguyên Thánh cười to, vung tay, biển lửa lại bùng lên, biến xung quanh thành đất khô cằn.

"Ra tay!"

Lý Nguyên Thánh quát, Viêm Hỏa tứ tử ánh mắt khinh miệt, bước tới một bước, địa hỏa bùng ra quanh thân họ, nhìn từ xa chẳng khác gì bốn

người lửa, uy áp mạnh mẽ áp thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Họ không định giết Bạch Tiểu Thuần, mà là muốn đánh hắn trọng thương.

Bạch Tiểu Thuần bấm pháp quyết, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết bộc phát, hàn khí tản ra, hắn lùi lại mấy bước, rống to.

"Ăn hiếp người quá mức, các ngươi bốn người đánh một mình ta, còn đòi nhổ cờ của ta, hủy cơ nghiệp nhà ta, có khác gì muốn lấy luôn cái mạng nhỏ của ta!"

"Đường chủ mau tới, có người muốn giết ta a!!" Bạch Tiểu Thuần dùng hết khí lực mà hét, Viêm Hỏa tứ tử và Lý Nguyên Thánh còn chưa kịp phản ứng, bầu trời đã biến đổi, như có một luồng sức mạnh vô biên từ trên cao đè xuống.

Giữa không trung, một lão giả đi tới, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh tanh, uy áp cực mạnh.

Hàng Ma đường Đường chủ, Phùng Hữu Đức!

"Ai dám lấy mạng nhỏ của Bạch Tiểu Thuần!!" giọng lão vang vang, đất trời rung rinh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Tinh Không Đạo Cực Bảng

Dịch giả: Tiểu Băng

Thanh âm của lão ẩn chứa Nguyên Anh chi uy, làm Viêm Hỏa tứ tử biến sắc, người run bần bật, là cao thủ trên Tinh Không Đạo Cực Bảng, họ không thèm để mắt Nguyên Anh bình thường, nhưng Phùng Hữu Đức là Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ riêng tu vi, đã làm họ hết hồn.

Chưa kể thân phận của lão, là đường chủ của Tứ vực cầu vồng, trong hàng ngũ Nguyên Anh, chỉ có hơn mười người mà thôi.

Còn là Đường chủ Hàng Ma đường, chính là thuộc hạng hung hãn nhất, không ai dám chọc vào, thấy đối phương mang theo tức giận mà tới, Viêm Hỏa tứ tử lập tức run rẩy.

Bọn hắn còn như thế, càng không cần phải nói tới Lý Nguyên Thánh, hắn tuy là tộc nhân thiên nhân gia tộc, với sức mạnh của gia tộc, đương nhiên không cần phải kiêng kị một Nguyên Anh Đường chủ, nhưng đấy là sức mạnh của gia tộc, không phải là cá nhân hắn.

Nhưng dù vậy, tộc nhân trong gia tộc cũng không dám đắc tội một Đường chủ, lại còn là người có khả năng thành tựu thiên nhân.

Lý Nguyên Thánh biết rõ điều ấy, nên hắn càng thêm sợ, bỗng nhớ tới lời của Vân Đạo Tử.

"Làm sao có thể... Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc có lai lịch gì!!" Lý Nguyên Thánh hối hận, nhất là khi nhìn thấy Viêm Hỏa tứ tử run rẩy rời đi, trước khi đi còn oán độc nhìn hắn, thì hắn càng thêm hối hận.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, vốn là chỉ truyền tin để thăm dò ý của Phùng Hữu Đức, nên thấy ông ta xuất hiện, hắn rất ngạc nhiên. Ở đây không phải là ở trong tông môn, mà là ở ngoài tông môn, thế mà người ta lại vẫn còn để ý tới mình như thế, đúng là ngoài sức tưởng tượng.

"Phùng tiền bối, vãn bối..." Lý Nguyên Thánh ôm quyền đang muốn mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã chỉ vào bốn người Viêm Hỏa, nói với Phùng Hữu Đức.

"Đường chủ, chính là bọn họ muốn lấy mạng của ta, còn tên kia là muốn ép ta rút cờ phong đất, cờ còn người còn, cờ mất thì người cũng chết a!"

"Không phải như thế, Phùng tiền bối người hãy nghe ta nói..." Lý Nguyên Thánh vội vàng giải thích, Viêm Hỏa tứ tử cũng muốn giải thích.

Phùng Hữu Đức rất phiền muộn, lúc nhận được truyền âm của Bạch Tiểu Thuần, lão đã ngần ngừ, cảm thấy thân phận của mình, đâu thể nào giống như một người bảo vệ được, nhưng nghĩ tới lời hứa đại nhân kia với mình, lão nghiến răng, đổi ý.

Nhìn thấy Viêm Hỏa tứ tử ra tay, lão cũng quyết định, để từ nay không xảy ra chuyện thế này nữa, lần này phải toàn lực chấn nhiếp một trận mới được.

Lão lạnh lùng hừ một cái, cắt ngang lời Lý Nguyên Thánh, tay áo hất lên, một luồng lực mạnh mẽ từ trên bổ xuống, khiến bốn người Viêm Hỏa tứ tử phun ra máu tươi, bị đẩy lùi hơn mấy trăm trượng.

"Cút về tu hành cho tới, đừng có tham dự loại chuyện này nữa!" Phùng Hữu Đức lạnh nhạt.

Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, vuốt đuôi theo.

"Đúng vậy, về mà lo tu luyện, đừng có tham dự vào loại chuyện này!"

Bốn người sắc mặt trắng bệch, miễn cưỡng đứng vững, không dám trả lời, từng người ôm quyền rời đi, ánh mắt oán độc quét qua Lý Nguyên Thánh.

Lý Nguyên Thánh run rẩy, thân thể theo bản năng lui về phía sau, Phùng Hữu Đức lạnh lùng nhìn hắn, tay áo lại hất lên, một luồng gió quét tới, Lý Nguyên Thánh kêu thảm, phun ra máu tươi, bị hất bay đi.

"Lão phu mặc kệ ngươi có mâu thuẫn gì với Bạch Tiểu Thuần, từ hôm nay trở đi, nếu ngươi vẫn còn ngoan cố không thay đổi, đừng trách lão phu hạ lệnh đem ngươi điều vào Hàng Ma đường ma luyện một phen." Phùng Hữu Đức nói rất chậm, từng chữ truyền vào tai Lý Nguyên Thánh làm hắn run như cầy sấy, hắn rất sợ, hắn không hề muốn đi Hàng Ma đường, vội ôm quyền vội vàng chạy đi, lòng hạ quyết tâm, tuyệt không trêu chọc Bạch Tiểu Thuần nữa.

"Đúng vậy, nếu Lý Nguyên Thánh còn dám tới trêu chọc ta, vậy ngươi cùng tới Hàng Ma đường theo giúp ta đi!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, diễu võ dương oai, thấy Lý Nguyên Thánh sắp đi, hắn chợt nhớ tới một sự kiện, vội hét lớn.

"Chậm đã, hủy khách sạn của ta, ngươi phải bồi thường!"

Lý Nguyên Thánh nghiến răng, ném lại một cái túi, vội vàng bỏ chạy.

Thấy mọi việc đã giải quyết xong, Bạch Tiểu Thuần vui vẻ ôm quyền cảm ơn Phùng Hữu Đức.

"Đa tạ Đường chủ!"

Phùng Hữu Đức bất đắc dĩ nhìn Bạch Tiểu Thuần, ho một cái, động viên mấy câu, rồi quay người rời khỏi, lão không muốn ở chỗ này lâu, cái loại cảm giác bị người gọi là phải tới này lão rất không thích.

Phùng Hữu Đức vừa đi, Hứa Bảo Tài và đám tu sĩ Thanh Long hội đều sùng bái nhìn Bạch Tiểu Thuần, như nhìn thần nhân, thực không ngờ

nguy cơ hôm nay lại được giải quyết như vậy.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần chỉ vẫy tay một cái, đã lôi tới một Nguyên Anh tu sĩ, một màn này, chẳng những làm cho bọn họ rung động, mà tu sĩ vây xem xung quanh cũng hết hồn.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý đi tới, vỗ ngực khoác lác một trận, gặt hái vô số ánh mắt cuồng nhiệt, sau đó hắn cầm đi không ít điểm cống hiến, nghênh ngang trở về Không Vực cầu vồng, trở về động phủ.

"Quả thực là để ý tới ta, chỉ gọi một cái là tới ngay, dáng vẻ hoàn toàn không hề cam tâm tình nguyện chút nào, Không Vực Chưởng giáo lần trước cũng thế, dáng vẻ cũng rất miễn cưỡng bắt buộc..."

"Như vậy xem ra, là có người yêu cầu bọn họ làm như vậy... Là ai vậy nhỉ?" Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Lý Nguyên Thánh hoàn toàn im bặt, không đi chọc Bạch Tiểu Thuần nữa, mà Bạch Tiểu Thuần cũng không bị chỉ định đi làm một nhiệm vụ gì của Hàng Ma đường.

Chẳng những vậy, mỗi lần hắn đi vào trong Hàng Ma đường, thấy cái gì ưng mắt, là thoải mái cầm đi, trừ một ít món hiếm, quý thì không thể, vì những món đó, ngoài điểm cống hiến, còn phải có vị trí nhất định trên Tinh Không Đạo Cực Bảng.

Bạch Tiểu Thuần cũng không để ý lắm, thời gian trôi qua, tu vi của hắn cũng đã dần tăng lên.

Luyện Nhân Sơn Quyết phải lên tầng hai cầu vồng, muốn lên đó phải có lệnh bài, Bạch Tiểu Thuần đã mua được lệnh bài này trong Hàng Ma đường, dù giá rất mắc, nhưng hắn đã mua một hơi cả mấy cái.

Lên tầng hai, bên trái là nơi ở của thiên nhân, bên phải là nơi ở của chưởng môn và cũng là khu thí luyện.

Nơi đây có một cái tên, gọi là Vạn Tinh Thải Hồng.

Trong Vạn Tinh Thải Hồng có rất nhiều khu thí luyện và tu luyện khác nhau, tùy theo loại công pháp, đệ tử chỉ cần có lệnh bài, là được vào.

Nơi này được gọi Vạn Tinh Thải Hồng vì ở đây có một thứ nổi danh khắp Tinh Không Đạo Cực Tông và đông mạch Tu Chân Giới... Tinh Không Đạo Cực Bảng!

Tinh Không Đạo Cực Bảng rất to, chiếm ba phần mười diện tích của cả Vạn Tinh Thải Hồng, trong đó tràn ngập những ngôi sao sáng chói.

Những ngôi sao ấy được phân bố theo màu sắc. Trong bảy màu, màu đỏ là nhiều nhất, đếm không xuể, thứ hai là màu cam, nhìn nhìn cũng phải mấy vạn, màu vàng mấy ngàn, màu lục cũng có hơn một ngàn người, song xuống màu xanh chỉ còn chừng bốn năm trăm, màu lam trên trăm, màu tím đứng hàng đầu là ít nhất, chỉ có tám ngôi mà thôi!

Song những ngôi sao này mới vỏn vẹn chỉ là những người có tư cách lên trên bảng, không kể những tu sĩ không có tư cách này, thế nên, người được xếp hạng càng cao trên bảng, càng được người ta quan tâm chú ý.

Để khiến những người được lên bảng thêm hiển hách, trong tông còn thiết lập trận pháp khiến các đệ tử chỉ cần nhìn vào một ngôi sao nào trong bảng, là trong đầu sẽ tự động hiện lên tên của thiên kiêu tương ứng với ngôi sao đó.

Chính cách làm này khiến đệ tử trong tông trở nên vô cùng cố chấp với việc được đăng tên lên Tinh Không Đạo Cực Bảng.

Và người được lên bảng, đều phải là dưới Nguyên Anh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Vạn Sơn Cốc

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần tới Truyền Tống Trận, xếp hàng chờ truyền tống đi, trong khi chờ đợi, ngẩng đầu nhìn lên cầu vồng phía xa, nhìn những ngôi sao dày đặc trong khu vực Tinh Không Đạo Cực Bảng, cũng hiểu được thêm một chút về Tinh Không Đạo Cực bảng.

Biết phàm bất kì ai có tư cách làm ngôi sao ở đó, thì đều là hạng thiên kiêu, được hưởng nhiều tài nguyên, ưu đãi, có thể còn được sở hữu những vật phẩm chế tạo với số lượng giới hạn, mà phải đạt được vị trí xếp hạng nhất định mới được đổi.

"Loại thí luyện này, đầy là nguy hiểm, thật chả hiểu sao lắm người cứ cắm đầu xông vào thế nhỉ." Bạch Tiểu Thuần hừ một cái, hắn cũng nghe nói trong Tinh Không Đạo Cực bảng có bảy tầng thí luyện, tầng nào cũng đầy nguy hiểm, năm nào cũng có đệ tử chết trong ấy.

Thế mà vẫn không ngừng có người nhất quyết xông vào, còn nối liền không dứt.

Thực ra, điều này liên quan tới việc ban thưởng của tông khi khiêu chiến thí luyện thành công, chẳng những có tài nguyên, có hỗ trợ, còn được cho đặc quyền nhất định.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tám ngôi sao màu tím cao cao tại thượng, người người ngưỡng mộ mà trong lòng không phục.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vào ngôi sao màu tím đầu tiên, chính là người đứng hạng nhất, trong đầu hắn hiện lên một cái tên.

" Triệu Thiên Kiêu!" Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, bị cái tên này làm giật mình, bé lớn chưa thấy người nào có cái tên khí phách đến như thế.

"Không đẹp bằng tên của ta..." Bạch Tiểu Thuần nhìn tới ngôi sao thứ hai.

"Tả Đạo!"

"Tên kiểu gì thế, nghe bàng môn khiếp..." Bạch Tiểu Thuần nhịn không được nhìn qua ngôi sao thứ ba.

"Trần Nguyệt San..." Bạch Tiểu Thuần nhìn là biết đây là một nữ tu, đang định tiếp tục xem tiếp, thì đã tới phiên hắn vào truyền tống trận.

Chớp mắt một cái, hắn đã tới Vạn Tinh Thải Hồng.

Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị sẵn bản đồ, lập tức mở ra, bay đi.

"Thật là náo nhiệt." Bạch Tiểu Thuần có chút kinh ngạc, nơi đây đông đúc ồn ào hơn Không Vực cầu vồng rất nhiều, Bạch Tiểu Thuần còn thấy một số quầy hàng, do các đệ tử mở ra để buôn bán vật phẩm, người lui tới giao dịch cũng rất nhiều.

Mỗi một chỗ tu hành chi địa, đều có không ít người đang xếp hàng chờ tới lượt, có chỗ còn có cả mấy trăm người đang chờ, Bạch Tiểu Thuần bay thẳng tới chỗ để tu luyện Nhân Sơn Quyết.

Nơi đây là một sơn cốc, bên trong mọc toàn cỏ dại, nhìn rất tiêu điều, ngay lối vào có một tảng đá lớn màu sắc hỗn tạp, bên trên có một nam tử trung niên khoanh chân ngồi, người này nhìn rất xấu xí, da đen nhẻm, trông từ xa cứ tưởng một con khỉ đang mặc quần áo của người.

Bạch Tiểu Thuần càng tới gần càng kinh hãi, hắn rõ ràng cảm nhận được đối phương là tu vi Kết Đan, nhưng lại không nhìn ra sâu cạn.

Hắn có một cảm giác rất mạnh rằng nam tử này rất mạnh, có thể đấu được với cả Nguyên Anh.

"Chỉ là người coi chừng lối vào này thôi mà cũng mạnh mẽ như vậy." Bạch Tiểu Thuần hít sâu. Nơi này rất vắng vẻ, chẳng có lấy một người xếp hàng. Lúc đầu Bạch Tiểu Thuần còn tưởng mình tới nhầm chỗ, sau nhìn kĩ bản đồ mấy lần, mới dám chắc đây đúng là chỗ để tu luyện Nhân Sơn Quyết.

"Lạc Hoa cốc ở bên phải, Thanh Nhai phong ở bên trái, Bích Thủy đàm ở phía sau, Vũ Ấn thạch ở phía trước." Bạch Tiểu Thuần còn đang phân vân, nam tử trên tảng đá đã mở mắt, lạnh lùng lên tiếng, giọng nói sắc nhọn, nghe rất chói tai.

"A, vị sư huynh này, tại hạ là muốn đi Vạn Sơn cốc." Bạch Tiểu Thuần vội nói.

"A?" Nam tử trung niên sững ra, cẩn thận nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Ngươi tu luyện Nhân Sơn Quyết?"

Bạch Tiểu Thuần gật đầu.

Nam tử khẽ nhếch mép, ánh mắt nhu hòa hẳn đi, bấm pháp quyết chỉ vào trong sơn cốc một cái, từ dưới đất trồi lên một cánh cửa đá, to hơn mười trượng.

"Lâu lắm rồi không hề thấy có người tu luyện Nhân Sơn Quyết." nam tử nói.

"Nhân Sơn Quyết, không phải là công pháp, mà là thần thông, điểm đặc trưng là con người hóa thân thành sơn nhân (người đá), có được sức mạnh như một ngọn núi, chia làm bốn cấp độ, là Nhân Sơn, Địa Sơn, Thiên Sơn và... Tiên sơn!"

"Điểm quan trong trong tu hành là dung hơn. Mỗi núi đều có linh, trong sơn cốc này, núi rất nhiều, ngươi cứ chọn lấy một ngọn có duyên với ngươi mà dung hợp với nó, cảm ngộ sơn linh, nếu thành công, là có thể thi triển sức mạnh Nhân Sơn!" Nam tử trung niên chỉ dạy, làm Bạch

Tiểu Thuần rất cảm kích, nhiều chỗ hắn còn chưa hiểu trong Nhân Sơn Quyết thì giờ đều đã hiểu.

Hắn lập tức ôm quyền, cúi đầu cảm ơn.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm, không biết sư huynh tục danh là gì, có thể cho đệ biết không?"

"Ngươi có thể gọi ta là... Thạch Sơn!"

Nam tử trung niên mỉm cười, không nói nữa, nhắm mắt lại.

Bạch Tiểu Thuần đi qua cửa đá, cánh cửa và Bạch Tiểu Thuần đều biến mất, cảnh tượng lại trở về tiêu điều như cũ.

Bạch Tiểu Thuần hoa mắt một cái, tỉnh táo lại, đã thấy mình đang ở trong một thế giới xa lạ.

Trên đầu là bầu trời xanh, nhưng dưới đất là một biển mây rộng vô biên, núi mọc nhấp nhô chập chùng, có một ngọn núi rất cao, rất rất cao, hắn không nhìn tới được đỉnh núi.

"Vạn Sơn cốc..." Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh, bắt đầu đi tìm một ngọn núi có duyên với mình.

"Có duyên là sao?" Bạch Tiểu Thuần chưa hiểu rõ lắm điều này, lầm bầm.

"Chẳng lẽ là nhìn thuận mắt?" Bạch Tiểu Thuần bay lên, đảo qua qua những ngọn núi, tìm xem có ngọn nào mình nhìn thuận mắt hay không.

Trong Không Vực Thải Hồng Thượng, Tống Khuyết khoanh chân ngồi bỗng mở mắt, ánh mắt rực lên mãnh liệt.

"Cuối cùng... cũng tới lúc Kết Đan giờ!" Tống Khuyết bố trí trận pháp xung quanh, báo cho Đường của hắn biết, rồi uống đan dược hỗ trợ kết đan, ngồi xuống, thử đột phá.

Nửa tháng sau, Trần Mạn Dao cũng trùng kích Kết Đan cảnh!

Hơn hai mươi ngày sau đó nữa, Thần Toán Tử... cũng trùng kích Kết Đan cảnh!

Ngoài Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài còn ở Không thành, những người hộ đạo còn lại của Bạch Tiểu Thuần đều bắt đầu Kết Đan.

Trương Đại Bàn dù bị rớt lại sau ba người kia, nhưng tu vi của hắn vốn đã không giống như họ. Hồi còn ở Không thành, Bạch Tiểu Thuần dồn rất nhiều điểm cống hiến vào cho hắn, khiến tu vi của hắn đã đạt tới Trúc Cơ Đại viên mãn.

Kết Đan, là chuyện ở trong tầm tay!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Núi Có Linh

Dịch giả: Tiểu Băng

Trong Vạn Sơn Cốc, Bạch Tiểu Thuần không ngừng đi tìm ngọn núi có duyên với mình.

"Rốt cuộc là cái nào mới có duyên với ta đây." Bạch Tiểu Thuần đau đầu, trong biển mây này, núi lớn núi nhỏ nào hắn cũng nhìn, nhưng chẳng nhìn ra cái nào có duyên với mình.

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu sốt ruột, bay đi không định hướng, cũng không biết đã đi bao lâu, hắn thật sự là không có cách nào, đang định tìm đại một ngọn núi để dung hợp, thì giật mình, ở xa xa, hắn nhìn thấy có một ngọn núi rất đặc biệt!

Gọi là núi, không bằng nói là một pho tượng đá, pho tượng kia thoạt nhìn rất giống một người đá khổng lồ, dáng vẻ giống như chết trận, một chân quỳ xuống đất, tay phải giơ lên nhưng đang muốn túm lấy bầu trời, nét mặt mơ hồ, nhưng trong đôi mắt lại có một loại khí tức làm chấn nhiếp tâm thần, làm Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy là không rời mắt đi được.

Hắn như nghe thấy những tiếng gào kinh thiên động địa, như nhìn thấy người đá kia đang muốn xé toạc bầu trời...

"Giống giống Huyết Tổ a." Bạch Tiểu Thuần càng tới gần, càng cảm nhận được từ trong pho tượng đá có một luồng uy áp mạnh mẽ, làm cho hắn hít thở khó khăn, mắt hắn sáng lên.

"Chẳng lẽ...đây chính là ngọn núi có duyên với ta, vì ta đã nhìn thấy nó, cảm nhận được uy áp của nó, chẳng phải thế đã chứng minh chúng ta có duyên hay sao!" Bạch Tiểu Thuần kích động, đang định xông tới, thì tiểu Ô Quy bỗng thò đầu ra, khinh miệt.

"Có duyên cái gì, pho tượng kia nằm ngay ở giữa nơi này, ai tới mà chả nhìn thấy, còn cái uy áp của nó, chỉ cần là sinh mạng sống, ai chả cảm nhận được, Tiểu Bạch, đừng có tự mình đa tình nữa có được không."

"Câm miệng!" Bạch Tiểu Thuần bực mình, mặc kệ tiểu Ô Quy, bay thẳng tới đứng trên bàn tay pho tượng, càng nhìn càng cảm thấy pho tượng này giống Huyết Tổ, thế là quyết định ngồi xuống.

"Pho tượng này có duyên với ta, nhất định là như vậy." Bạch Tiểu Thuần nhắm ngay mắt lại, quyết tâm dung hợp với pho tượng hoàn thành việc tu luyện Nhân Sơn Quyết của hắn.

Một ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt, trong mắt phiền muộn, hắn phát hiện mình đã thử dung hợp một ngày, nhưng ngọn núi pho tượng kia chẳng có chút phản ứng nào.

"Núi có Linh..." Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, tiếp tục nhắm mắt, lần này giữ vững được ba ngày, sau đó mở mắt ra, trong mắt càng dày thêm phiền muộn.

"Thật sự có linh sao, sao ta không cảm giác được..." Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, lại thử lần nữa, thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần không biết mình đã thử bao nhiêu lần, pho tượng kia từ không phản ứng chút nào, cuối cùng mơ hồ cũng có một chút thay đổi, như những làn sóng gợn trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng như vậy thì còn chưa đủ, Bạch Tiểu Thuần nghiến răng tiếp tục.

Hai tháng sau, trong Không Vực cầu vồng, nơi Tống Khuyết bế quan có một luồng khí tức kết đan tỏa ra, lan ra xung quanh, khiến mây mù lượn quanh, làm nhiều người kinh ngạc.

Một tiếng thét dài từ trong động phủ truyền ra, Tống Khuyết nhoáng một cái đã hiện ra giữa không trung, đôi mắt sáng ngời, quanh người ánh sáng chảy xuôi, tỏa ra uy áp kết đan.

Trong cơ thể hắn, tám tầng Linh Hải đều kết tinh, hợp lại với nhau tạo thành một viên Địa đan!

Địa đn do tám tầng linh hải tạo thành, đủ cho hắn vừa kết đan là được bước thẳng vào hàng cường giả.

"Ta đã chờ đợi ngày này rất lâu, cuối cùng ta cũng đã... Kết Đan!" Tống Khuyết ngửa mặt lên trời cười to, vô cùng kích động.

"Bạch Tiểu Thuần, ta nhất định sẽ nhanh chóng vượt qua ngươi!" Tống Khuyết vọt trở về trong động phủ để củng cố tu vi.

Sau khi Tống Khuyết Kết Đan không lâu, Trần Mạn Dao, Thần Toán Tử cũng lần lượt Kết Đan thành công, việc này nếu ở Nghịch Hà Tông nhất định sẽ gây ra oanh động lớn, như ở Tinh Không Đạo Cực Tông thì không, vì ở đây kết đan cảnh là chuyện rất thường gặp, Tinh Không Đạo Cực Tông đệ tử rất nhiều, phạm vi thế lực rất lớn, có thể nói cả đông mạch Tu Chân Giới, đều nằm trong tay Tinh Không Đạo Cực Tông.

Nên nơi này chính là nơi cường giả tụ tập, vào kết đan cũng trở thành chuyện bình thường, chỉ khi vào Nguyên Anh mới được kính trọng, vì Nguyên Anh mới chính là bá chủ một phương.

Trong Vạn Sơn cốc.

"Sao mãi mà không được thế!!" lại qua thêm nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy như muốn chết, hắn vẫn không thể dung hợp với pho

tượng, chỉ dừng ở chỗ thoáng cảm nhận được một chút linh của nó mà thôi.

"Với tốc độ này, chắc phải cảm ngộ tới cả trăm năm! " Bạch Tiểu Thuần phát điên, từ hồi tới Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn đã đi điều tra, hơn ba trăm bí pháp của Tinh Không Đạo Cực Tông, Nhân Sơn Quyết đứng trong mười thứ hạng đầu, nhưng xưa nay chẳng có mấy ai tu luyện thành công.

"Không luyện nữa, khó quá." Bạch Tiểu Thuần bực mình đứng lên, nhìn pho tượng dưới chân, hừ một cái.

"Dù không học được Nhân Sơn Quyết, cũng không sao, ta có Thủy Trạch quốc độ, ta còn có lực hút đẩy!" Bạch Tiểu Thuần không phục, hắn đã nghiên cứu rất lâu, mỗi lần sau khi tu hành, đều luyện ngưng tụ những quả cầu hút đẩy, đến hôm nay, chỉ còn cách thành tựu hoàn toàn khống chế không còn xa.

Bạch Tiểu Thuần bước ra, nhìn lại pho tượng thêm mấy lần, mới thở dài, bỏ đi.

Bước ra ngoài, hắn gặp lại nam tử trung niên, vẫn ngồi im trên tảng đá như cách đây mấy tháng, tư thế ngồi cũng không thay đổi.

" tu luyện Nhân Sơn Quyết, không ai thành công được ngay từ lần đầu tiên, nhưng nếu thành công trong vòng mười lần, thì đều được xem là có tư chất." Nam tử trung niên mở mắt ra, nói với Bạch Tiểu Thuần.

"Người và núi hòa hợp, cần phải quên mình, sau đó quên núi, sau đó khi thức tỉnh, ngươi chính là núi, núi chính là ngươi..."

Bạch Tiểu Thuần khựng lại, nghĩ nghĩ, rồi gật đầu, bái biệt trở về động phủ, tiếp tục suy tư.

Một lúc sau, hắn nhìn ra xa.

"Ồ, Kết Đan rồi?"

Không bao lâu, một làn cầu vồng từ xa bay tới, một cô gái tướng mạo tuyệt mỹ, mặc áo bào vàng, mềm mại thướt tha.

"Bạch sư huynh." Trần Mạn Dao đứng bên ngoài động phủ, khẽ cười chào. Cửa mở ra, Bạch Tiểu Thuần chậc chậc đi ra, vòng quanh Trần Mạn Dao một vòng, làm Trần Mạn Dao xấu hổ.

"Bạch sư huynh, ngươi làm gì thế!"

"Mấy tháng không gặp, chúc mừng phu nhân Kết Đan." Bạch Tiểu Thuần đùa.

Cái danh xưng phu nhân này là hồi ở Không thành, Trần Mạn Dao muốn dựa hơi Bạch Tiểu Thuần để lấy điểm cống hiến nên tự xưng như thế, bây giờ nghe hắn gọi vậy, cô đỏ mặt, nhích tới gần.

"Bạch sư huynh, chỉ cần ngươi đồng ý với người ta một việc, ngươi muốn thế nào cũng được." Trần Mạn Dao phà hơi nóng vào tai Bạch Tiểu Thuần.

"Chuyện gì?" Bạch Tiểu Thuần ho khan, lướt ma qua những đường cong, lồi lõm của Trần Mạn Dao.

"Chuyện này rất đơn giản, ngươi chỉ cần gia nhập vào chúng ta..."

"Không bàn nữa!" Không đợi Trần Mạn Dao nói xong, Bạch Tiểu Thuần đã lắc đầu. Từ hồi còn ở Không thành, Trần Mạn Dao đã từng ám chỉ hỏi việc này mấy lần, đều bị Bạch Tiểu Thuần từ chối.

"Tông môn Thông Thiên Hà là tông môn chính thống, còn Man Hoang là nghịch tặc, Bạch Tiểu Thuần ta xuất thân danh môn, bối cảnh lớn tới mức ta cũng còn không biết hết, làm sao có thể gia nhập vào nghịch tặc." gia nhập nghịch tặc, lấy mạng ra đùa sao!

"Có lẽ tương lai có một ngày, ngươi sẽ cảm thấy hứng thú." Trần Mạn Dao mỉm cười, chuyển sang đề tài khác.

"Đúng rồi, Bạch sư huynh, lần này tới là muốn nói cho ngươi biết manh mối về Đỗ Lăng Phỉ..."

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Xếp Hạng

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần ngẩng phắt lên, nhìn Trần Mạn Dao.

Trần Mạn Dao cười, nhìn ra Bạch Tiểu Thuần quan tâm tin tức này.

"Theo ta điều tra, dù vẫn chưa tìm ra được nơi ở chính xác của Đỗ Lăng Phỉ, nhưng có thể xác định một việc... Đỗ Lăng Phỉ của ngươi.. đang ở ngay trong Tinh Không Đạo Cực Tông!"

Bạch Tiểu Thuần im lặng, chớp mắt.

"Chuyện ta đã hứa với ngươi, ta nhất định sẽ làm được, ta vẫn đang không ngừng tiếp tục điều tra, có tin gì thêm, ta sẽ báo ngay cho ngươi biết, nhưng theo ta nghĩ, có lẽ Đỗ Lăng Phỉ cũng đã biết ngươi đã đến đây rồi." Trần Mạn Dao quay người, cất bước rời đi.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở ngoài động phủ hồi lâu, nhìn chân trời chiều, nhìn bầu trời nhuộm trong sắc hoàng hôn, trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh.

Một lúc lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới quay đầu, trở vào trong động phủ, nhắm mắt ngồi xuống, hắn đã không còn chấp nhất trong việc đi tìm Đỗ Lăng Phỉ như trước đây.

"Quên mình, quên núi, sau đó khi thức tỉnh... Ta chính là núi, núi chính là ta..."

Mấu chốt chỉ ở một chữ ‘quên’, nhưng chữ này nói thì dễ, làm lại không tìm thấy đầu mối.

"Làm sao để quên? Nhập định? Đùa à, đâu phải cứ bảo nhập định là lập tức vào nhập định, làm sao ta mới có thể nói quên là lập tức quên...." Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, bỗng trong mắt lộ ra cổ quái.

"Nói quên lập tức quên..." Bạch Tiểu Thuần liếm môi, hai mắt sáng lên, hắn nhớ tới Trí Huyễn Đan, nuốt cái thứ ấy, đích thực sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, thậm chí quên mất bản thân.

"Đúng rồi!" Bạch Tiểu Thuần vỗ đùi, phấn khởi đứng dậy, lôi một viên Trí Huyễn Đan ra.

"Không được, đây là mình dùng cho mình, phải cẩn thận, phải sửa lại một chút đan phương cho phù hợp với mình mới được." Bạch Tiểu Thuần lập tức chạy tới chỗ đổi vật p hẩm của Hàng Ma đường.

Người ở đây vừa thấy hắn, lập tức mỉm cười, cung kính bái kiến, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành khách quen của nơi này, lần nào tới cũng mang đi rất nhiều vật phẩm, không ít trong số đó là thiếu nợ, loại chuyện này ở Hàng Ma đường trước đó chưa từng có, khiến người phụ trách ở đây rất ấn tượng, nhưng cả Hàng Ma đường từng xuất động chỉ vì Bạch Tiểu Thuần, đã mang tới cho hắn danh khí rất lớn.

"Phải điều chế một viên hoàn toàn thích hợp với ta, không được tiềm ẩn nguy hại, nói quên liền quên, nói tỉnh liền tỉnh!" Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy có lý.

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhìn thấy một cái cây không hoa, có bảy chiếc lá, mỗi chiếc lá là một màu khác nhau.

"Thất Sắc Vụ Hải Thảo!!" mắt Bạch Tiểu Thuần sáng rực. Thất Sắc Vụ Hải Thảo, năm đó trên linh giản của Linh Khê Tông từng có mô tả về nó, là một loại Linh thảo có thể sinh ra mê hoặc, dùng để luyện chế các

loại đan dược Mê Huyễn rất có hiệu quả, lại không có tác hại gì với cơ thể.

"Dược thảo này, ta muốn lấy!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi chỉ vào Thất Sắc Vụ Hải Thảo, nhưng người phụ trách cười khổ.

"Bạch sư huynh, cái này... muốn mua dược thảo này, phải có tên trong một ngàn thứ hạng đầu của Tinh Không Đạo Cực bảng."

"Á?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sau đó bay thẳng tới Hàng Ma đường đại điện.

"Đường chủ, Bạch Tiểu Thuần cầu kiến." chưa vào trong đại điện, Bạch Tiểu Thuần đã la to.

Phùng Hữu Đức ngồi trong điện, bất đắc dĩ mở hai mắt ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần vội vã chạy vào.

"Tiểu Thuần, có chuyện gì..." Phùng Hữu Đức cố gượng cười. Thời gian vừa rồi Bạch Tiểu Thuần đi Vạn Sơn cốc, lão vô cùng thoải mái, mỗi khi Bạch Tiểu Thuần ở trong Đường, là thường tới làm phiền lão, đủ loại việc lớn nhỏ, làm lão rất bất đắc dĩ.

"Đường chủ, ta muốn Thất Sắc Vụ Hải Thảo, chỗ ngài có không, có thể cho đệ tử mười cây không..." Bạch Tiểu Thuần đầy trông mong.

Phùng Hữu Đức lấy ngọc giản ra xem, cau mày. Thất Sắc Vụ Hải Thảo mặc dù không phải là đặc biệt trân quý, nhưng thuộc loại hiếm có, trong Hàng Ma đường hiện giờ chỉ có ba cây, vì nó thuộc loại mê hoặc, phải có tu vi nhất định mới dùng được, nên trong tông môn rất hạn chế việc cho đổi.

"Chuyện này … sao ngươi không xông vào Tinh Không Đạo Cực bảng, hoặc tìm các đệ tử trong một ngàn thứ hạng đầu ra mặt đi mua dùm ngươi là được rồi." Phùng Hữu Đức thở dài, sao mình giống người bảo vệ của thằng nhóc này quá vậy.

" Vân Đạo Tử... Ngươi giải quyết cho hắn đi." Phùng Hữu Đức phiền muộn, Vân Đạo Tử đang canh ngoài cửa lập tức đi vào.

Bạch Tiểu Thuần rất cảm động, hắn tìm Phùng Hữu Đức, vốn cũng chính là ý muốn đối phương giúp mình tìm người trong một ngàn thứ hạng đầu đi mua dùm mình, nên vô cùng phấn khởi lôi Vân Đạo Tử, vội vàng rời đi.

"Bạch sư đệ, trong Hàng Ma đường có hơn mười người trong một ngàn thứ hạng đầu, nhưng ngươi cũng biết, họ đều là thiên kiêu, ai cũng tâm cao khí ngạo, dù có đồng ý hỗ trợ, thì cũng sẽ muốn được trả lại một cái gì đó." Vân Đạo Tử nói. Việc này hắn thực không gạt Bạch Tiểu Thuần, là chấp sự của Hàng Ma đường, hắn không muốn chọc Bạch Tiểu Thuần, cũng không muốn chọc đám thiên kiêu có thứ hạng đó.

"Không sao!" Bạch Tiểu Thuần vung tay, cái gì hắn không có, chứ điểm cống hiến thì hắn có rất nhiều.

"Nơi này là động phủ Chu sư đệ, Chu sư đệ không tới trăm tuổi, đã là Kết Đan hậu kỳ, trên Tinh Không Đạo Cực bảng xếp hạng thứ bảy trăm bảy mươi bảy!" Vân Đạo Tử giới thiệu.

" Chu sư đệ là thiên kiêu của tông môn, rất nổi danh trong Hàng Ma đường, tí nữa gặp hắn, ngươi nhớ phải khách khí, không thể mạo phạm." Vân Đạo Tử dặn dò, Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ là mình có việc cầu người, nên cũng gật đầu.

Hai người tới gần, bị ba tu sĩ canh cửa cản lại, ba người này tu vi đều không kém, nhưng nhờ có Vân Đạo Tử, ba người này mới cho đi, nhưng vào tới cửa lớn, dù Vân Đạo Tử có nói thế nào, cũng không có âm thanh từ bên trong đáp lại.

"Chắc Chu sư đệ không có ở đây..." Vân Đạo Tử lúng túng, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, mi tâm thứ ba hơi hé ra, nhìn thấy trong động phủ có một thanh niên đang nằm cho mấy thị nữ hầu hạ, ánh mắt tên kia đầy khinh miệt, không thèm để ý tới Bạch Tiểu Thuần và Vân Đạo Tử ở bên ngoài.

"Bạch sư đệ yên tâm, chúng ta đi tới chỗ Trần sư đệ vậy, ta và Trần sư đệ có chút giao tình, chút việc này, nhất định có thể." Vân Đạo Tử nói. Bạch Tiểu Thuần gật đầu, đi theo.

Lần này, Vân Đạo Tử không nói sai. Hắn và Trần sư đệ quả đúng là có chút giao tình, Trần sư đệ quả nhiên mở cửa lớn, cho hai người vào, nhưng nghe chuyện xong, thì nhàn nhạt nói với Bạch Tiểu Thuần.

"Việc này chờ ta bế quan xong rồi tính."

"Đa tạ Trần sư huynh, không biết Trần sư huynh phải mất bao lâu..." Bạch Tiểu Thuần vội hỏi.

"Nhanh thì hai năm, chậm thì năm năm." Tu sĩ họ Trần tu sĩ nói xong, thì vung tay tiễn khách luôn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Xem Thường Ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, nếu không phải Vân Đạo Tử lôi tay, chắc hắn đã to tiếng với tên họ Trần.

Oanh, cửa đóng sập lại, từ trong vọng ra giọng nói lạnh băng của tu sĩ họ Trần.

"Không đợi được, thì tự mình mà xông vào!"

"Không phải chỉ là trước một ngàn sao, có gì đặc biệt hơn người, không đồng ý thì thôi, nhìn người cái kiểu gì thế, xem thường ta à!!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

"Bạch sư đệ bớt nóng, việc này... Ài, những người có xếp hạng này ai cũng là thiên kiêu, chúng ta không đôi co được, vì họ là hạt giống được tông môn trọng thị. Ta nghe nói Tư Mã Phi Như còn ngang ngược chiếm hẳn luôn một khu vực tu luyện, không cho phép một ai qua lại, gây ra náo động không nhỏ, nhưng cuối cùng cũng chẳng ai làm được gì." Vân Đạo Tử lắc đầu khuyên bảo.

Bạch Tiểu Thuần cũng đã nghe tới cái tên Tư Mã Phi Như này, biết đó là một người xếp hạng hơn chín mươi, không phải là tu sĩ Hàng Ma đường, mà là Tông Thất đường, thường ngày rất bá đạo.

Vân Đạo Tử tiếp tục dẫn hắn tới chỗ thứ ba, chỗ thứ tư...

Hơn mười người, đại đa số đều đang bế quan, vài người thì đang ra ngoài, những người còn lại, kẻ thì không thèm để mắt, kẻ thẳng thừng từ

chối, tuy cách thức khác nhau, nhưng tất cả đều lộ ra sự lãnh ngạo từ trong xương, khiến Bạch Tiểu Thuần vô cùng bị kích thích.

"Tên nào cũng kiêu ngạo như Linh Vĩ Kê vậy!" trời đã dần tối, chỉ một việc nhỏ nhưng lại kết quả thế này, khiến Bạch Tiểu Thuần vô cùng tức giận, cảm thấy nhục nhã, khiến hắn có một loại xúc động muốn xông Tinh Không Đạo Cực bảng.

"Bạch sư đệ, ài, còn một người nữa, người này luôn dễ nói chuyện, nhất định có thể thành!! Ngươi đừng nóng giận, những người này chính là như vậy,từ hơn mười vạn người vào thứ hạng trước một ngàn, ai chẳng phải qua mạo hiểm tử vong, họ có kiêu ngạo cũng là chuyện bình thường..." Vân Đạo Tử cười khổ, cả ngày hôm nay, hắn đều phải luôn mồm khuyên can, dù cũng có chút lúng túng, nhưng đa phần là cảm thấy khinh miệt Bạch Tiểu Thuần, thầm nghĩ tên Bạch Tiểu Thuần này chẳng qua là ỷ vào Phùng Hữu Đức mà thôi, nếu thật có bản lĩnh, thì tự bản thân mà xông vào, cần gì phải đi cầu người.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, theo Vân Đạo Tử đi tới động phủ cuối cùng, người này quả thực là dễ nói chuyện, nghe xong thì nở nụ cười.

"Chuyện này bọn ta cũng đã từng làm, chỉ là thay mặt mua đồ mà thôi, thế này đi, tên của Bạch sư đệ, ta cũng đã nghe lâu rồi, ngươi đưa ta một trăm vạn điểm cống hiến, sư huynh lập tức làm thay cho ngươi!"

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, một trăm vạn cống hiến hắn không phải là không có, nhưng chỉ là mua một cây cỏ, giá chỉ có mười vạn điểm cống hiến mà thôi, đối phương lại đòi tới một trăm vạn điểm!

"Sao hả... Cảm thấy quá đắt? Không đồng ý? Cũng được, nếu ngươi có bản lĩnh, thì tự xông vào Tinh Không Đạo Cực bảng đi, vào thứ hạng trước một ngàn, thì không cần phải tới tìm ta nữa." tu sĩ kia thấy dáng vẻ của Bạch Tiểu Thuần thì cười, nụ cười đầy ý khinh thường, kiểu ‘ta đã biết trước mà’.

Bạch Tiểu Thuần nhìn người kia, không nói một lời, xoay người rời đi, Vân Đạo Tử đi theo thở dài, lo bị Bạch Tiểu Thuần giận chó đánh mèo, đang muốn khuyên bảo, Bạch Tiểu Thuần đã đứng lại.

"Vân Đạo Tử sư huynh, hôm nay cảm ơn huynh."

"Cái này... Bạch sư đệ, việc này kỳ thật cũng đơn giản, hay ngươi lại tới tìm Đường chủ, để lão nhân gia người truyền hạ một đạo pháp chỉ, những người này dù không muốn, cũng vẫn phải tuân theo." Vân Đạo Tử ngần ngừ rồi nói.

"Không cần!" Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn cũng nhìn ra ánh mắt Vân Đạo Tử nhìn hắn hôm nay ẩn giấu sự khinh miệt, tuy không ném đá xuống giếng nhưng rõ ràng có hả hê.

"Vậy ngươi..."

"Không phải là một ngàn tên sao, Bạch Tiểu Thuần ta sẽ tự xông vào!" Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, bay đi.

Vân Đạo Tử nhìn theo, khẽ cười.

"Nếu thật có bản lĩnh, cần gì phải cầu người, mấy ngày nữa, sẽ lại tới tìm Đường chủ khóc lóc kể lể thôi."

Bạch Tiểu Thuần quay về động phủ, truyền âm cho đám Thần Toán Tử bảo họ tìm hiểu về Tinh Không Đạo Cực bảng, thậm chí còn tới tận Tinh Không Đạo Cực bảng để xem xét.

Một tháng rưỡi sau.

"Không phải là một ngàn sao, có gì đặc biệt hơn người, ta cũng sẽ lấy một cái xếp hạng trước một ngàn đem về!" Bạch Tiểu Thuần bay tới Vạn Tinh cầu vồng Tinh Không Đạo Cực bảng.

Cửa vào Tinh Không Đạo Cực bảng là một cánh cửa lớn cổ xưa, cửa này rất to, cao cả ngàn trượng, trên cửa khắc rất nhiều phù văn phức tạp,

tỏa ánh sáng kì lạ, uy áp kinh người.

Cánh cửa có màu xanh đen, hai bên có hai pho tượng cự thú, giống như sư tử, trông rất dữ tợn.

Trên cửa có một cái khe rộng chừng mấy trượng, tu sĩ thoải mái ra vào. Lúc Bạch Tiểu Thuần tới, đang có một người đạp mây bay vào, mặc áo bào màu lục, khí chất phi phàm, tướng mạo tuấn lãng.

Tu sĩ xung quanh xôn xao.

"Là Tinh Vực cầu vồng Triệu Nhất Đông, Triệu sư huynh!"

"Lần này Triệu sư huynh nhất định sẽ bước vào vị trí trước một ngàn!!"

"Ta cũng nghĩ vậy. Triệu sư huynh là thiên kiêu Tuần Hải đường, lần đầu xông bảng tiến vào năm ngàn, lần thứ hai ba ngàn, lần thứ ba đã lên tới trước một ngàn năm trăm, lần thứ tư này, nhất định sẽ vào trước một ngàn!"

Bạch Tiểu Thuần bay vào trong cửa. Vì có sự xuất hiện của Triệu Nhất Đông, nên hắn chẳng có ai để ý.

Trong Tinh Không Đạo Cực bảng, ai xếp hạng trước một ngàn, tức chính là con cưng của tông môn, là thiên kiêu của các Đường!

Nếu vào được trước năm trăm, thì không còn là thiên kiêu một Đường, mà là thiên kiêu một vực. Ai vào trước một trăm, đều sẽ được coi là cự phách của tông môn!

"Ta cũng có thể!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, trong người bừng bừng ý chí, hệt như năm đó khi hắn còn là ngưng khí, lần đầu nhìn thấy Thảo mộc bia.

Vừa bay qua cửa, mắt hắn đã hoa lên.

Một lực kéo mạnh mẽ lôi hắn tới một thế giới hoàn toàn khác!

Oanh, Bạch Tiểu Thuần run run, mặt trắng bệch, dịch chuyển mạnh thế này đã hoàn toàn vượt hắn bao lần hắn truyền tống từ trước tới nay, tu vi mà không mạnh, chắc đã ngã nhào ra đất.

Thực vậy, những người lần đầu vào đây xông bảng đều có cảm giác như vậy, nếu không chịu nổi, ngã xuống đất, tất sẽ ngay lập tức bị truyền tống trở ra!

Một luồng khí nóng ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần biến sắc lùi lại, nhìn quanh, hắn đang đứng trên một vách núi đỏ rực.

Dưới vách núi và mênh mông trước mặt là một biển lửa rộng mênh mông, nhìn không thấy cuối, nơi nơi đều là lửa đỏ, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, không ngừng nổ mạnh, sóng nhiệt nổ bùng, phun lên ào ào.

Không ngừng có những con hung thú từ trên vách núi chạy xuống, muốn chạy trốn biển lửa, nhưng đều bị biển lửa đốt cho thành bụi rồi nuốt trọn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Thật Là Ấm Áp A

Dịch giả: Tiểu Băng

"Tinh Không Đạo Cực bảng, chia theo màu sắc, thành bảy tầng thí luyện màu đỏ... chính là tầng thí luyện đầu tiên, là tầng đơn giản nhất, chỉ cần đi qua ba phần mười biển lửa, là thành công!"

"Cách vượt qua tầng này, chính là dùng những con hung thú này để vượt biển lửa!" Bạch Tiểu Thuần lôi ra một cái ngọc bội bảy màu, ngọc bội này hắn đã mua, là vật để truyền tống trong Tinh Không Đạo Cực bảng.

Nếu bóp vỡ nó, sẽ lập tức được truyền tống ra khỏi khu thí luyện.

Bạch Tiểu Thuần đi tới mép vách núi, phát hiện ở đây không thể phi hành, đành cúi đầu nhìn xuống dưới, nhìn hung thú không ngừng ào ào la ra, sau đó vọt về phía một con hỏa mãng đang ầm ầm chạy trốn.

Bạch Tiểu Thuần nhảy lên lưng hỏa mãng, con vật uốn éo, định đẩy hắn xuống, Bạch Tiểu Thuần dẫm mạnh chân phải một cái, con hỏa mãng cảm nhận được sự uy hiếp, không dám giãy giụa nữa, tiếp tục điên cuồng bò đi.

Hình như đám hung thú này… chỉ cần vượt qua biển lửa, chúng sẽ được tự do.

Đối với chúng, đây chính là một nhà tù!

"Tiểu quai quai, ráng chịu đựng, chạy nhanh lên nào..."

Đi được chừng nửa nén hương, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trước mắt có khoảng bảy tám tu sĩ cũng đang không ngừng nhảy nhót, thay đổi hung thú, để cố gắng kiên trì đi được xa hơn.

Có hai người nhìn thấy hỏa mãng dưới chân Bạch Tiểu Thuần thì lộ ra vẻ tham lam. Hỏa mãng là hung thú thuộc tính hỏa, có thể kiên trì được lâu hơn nhiều các loại hung thú khác.

"Có một con Hỏa Mãng ở kia!"

"Hung thú thuộc tính hỏa đương nhiên có, nhưng không nhiều..." hai tu sĩ kia điều khiển hung thú tới gần Bạch Tiểu Thuần, bộ dáng rõ ràng là muốn đuổi Bạch Tiểu Thuần trở đi, cướp lấy Hỏa Mãng.

"Các ngươi định làm gì!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

Hai người tu sĩ đều là Kết Đan trung kỳ nhìn nhau một cái, xong đồng loạt ra tay đánh thẳng xuống biển lửa, một cơn sóng lửa cuộn lên, cuốn thẳng về phía trở đi, lại ngay ngắn hướng ra tay trực tiếp oanh hướng hỏa biển, lập tức Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vội né, nhưng vẫn bị dính một chút.

Bạch Tiểu Thuần theo bản năng kêu lên thảm thiết, nhưng sau đó hắn kinh ngạc nhìn cánh tay của mình, áo nơi ấy đã không còn, lộ ra làn da, nhưng làn da lại không bị chút tổn thương nào.

"Ồ?" Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, tiếp tục để nham thạch bắn tóe lên người, thiêu cháy hết lớp áo quần, chạm vào làn da hắn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy âm ấm, chứ không phải bỏng rát, mắt hắn sáng lên, hai tên tu sĩ xấu bụng kia mở to mắt nhìn hắn đầy ngạc nhiên.

"Hắn... Hắn không sao cả?"

"Trên người người này chẳng lẽ có bảo vật gì, nhưng cũng không phải, vào đây đâu được phép dùng pháp bảo!" Bạch Tiểu Thuần thò tay ra chọc vào trong dòng dung nham, khuấy khuấy mấy cái.

"Ấm quá..."

Hai tu sĩ kia muốn rớt cả tròng mắt, lắp bắp.

"Không thể nào!!"

"Trời ơi, hắn... Hắn thọc tay vào trong dung nham!!"

"Cái gì thế..."

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi cười to.

"Cái gì biển dung nham, ta còn tưởng lợi hại lắm!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý bước thẳng vào trong dung nham, dáng vẻ vô cùng thoải mái.

"Không tệ không tệ..." Bạch Tiểu Thuần nhìn hai tu sĩ, hai người trắng bệch mặt, không đợi Bạch Tiểu Thuần động thủ, hai người không chút do dự lấy ngọc phù truyền tống ra bóp mạnh, biến mất ngay tức khắc.

Sợ lỡ mình đi chậm, Bạch Tiểu Thuần mà trả thù, e là họ không còn đường sống.

"Không có can đảm gì cả! Đừng có đi chứ, xuống đây chơi với nhau mới phải..." Bạch Tiểu Thuần đắc chí, bắt đầu bơi, bơi a bơi a... bơi lên trên, gặp được rất nhiều tu sĩ cũng đang tham gia thí luyện, ai nhìn thấy hắn cũng phải kinh hô vì kinh hãi.

"Kia kia... Đó là cái gì..."

"Đấy... Đấy là ai vậy!!"

"Trời ơi, lại có người ở đây bơi lội, đây là biển dung nham cơ mà, huyền thiết cũng còn p hải tan thành nước!"

"Đó là hung thú hình người phải không?"

Bạch Tiểu Thuần thảnh thơi bơi bơi, đắc ý nghe người ta kinh hô, thỉnh thoảng lại thò tay lên vẫy gọi."Có muốn cùng xuống bơi chung không, ấm lắm… "

Một lúc sau, hắn đã vượt hết tiêu chuẩn ba phần mười của biển dung nham, bên ngoài lập tức có người phát hiện ra, trên bảng tinh tú đã xuất hiện thêm một ngôi sao mới!

Vì khi ngôi sao mới xuất hiện, nó sẽ lập lòe lóe sáng mấy lần, nên người ta mới dễ dàng nhìn thấy.

"Lại có người lên làm ngôi sao rồi!"

"Để ta xem xem người này là ai... Bạch Tiểu Thuần? Không biết."

Nhưng rồi người ta nhanh chóng quên lãng, vì sự xuất hiện của Triệu Nhất Đông, mọi người đều đang trông chờ nhìn vào ngôi sao của Triệu Nhất Đông.

Không có ai thèm quan tâm tới Bạch Tiểu Thuần, nên không ai biết hắn đang làm một pha bơi lội làm người ta phải kinh sợ...

Trong biển thí luyện, Bạch Tiểu Thuần ung dung bơi, vượt qua tu sĩ thí luyện, vượt qua hung thú đang dùng hết tốc lực mà chạy, từ người tới thú, ai nhìn thấy hắn, cũng đều phải trừng hết cả mắt lên, ngây người cả nửa ngày.

Bạch Tiểu Thuần hát nghêu ngao, bơi càng lúc càng nhanh, biển lửa từ ấm áp đã dần thành hơi hơi nóng, nên hắn vận ra một ít hàn khí để giảm bớt độ nóng, bờ biển đã càng ngày càng gần.

"Thí luyện này thực là đơn giản." Bạch Tiểu Thuần đắc ý, hận không thể làm cho tất cả mọi người biết chuyện mình bơi ở đây.

"Đến khi ra, nói cho người ta biết ta bơi trong thí luyện màu đỏ, nhất định sẽ rất lợi hại." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cao hứng.

Bên ngoài có mấy người ngẫu nhiên đưa mắt nhìn qua, thấy trong khu màu đỏ, có một ngôi sao tiến tới với tốc độ cực nhanh, vèo vèo xông tới cuối, ai cũng đều kinh ngạc.

"Nhanh như vậy... tên là... Bạch Tiểu Thuần? Không phải là ngôi sao vừa mới nổi lên đây sao!"

"Chuyện gì thế, một ngôi sao mới vừa bay lên, chưa được bao lâu, lại sắp đi tới vạch tối đa!" một đệ tử có lệnh bài đặc thù không nhịn được, lập tức dùng lệnh bài đặc thù để quan sát tình hình của Bạch Tiểu Thuần, muốn xem rốt cuộc là hắn dùng hung thú gì mà đi nhanh thế...

Những gì nhìn thấy làm gã như ngừng thở, mắt trừng to.

"Đây… đây là cái gì?!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Hắn… Bơi?

Dịch giả: Tiểu Băng

Gã nhìn thấy một khung cảnh, trong ấy, Bạch Tiểu Thuần đầy đắc ý vừa hát hò, vừa vui vẻ bơi… bơi trong biển dung nham nóng chảy!

Hắn la toáng lên, làm người xung quanh kinh ngạc quay lại nhìn, thấy tu sĩ kin hô kia run rẩy, sắc mặt không ngừng biến hóa, mắt muốn rớt khỏi tròng, cánh tay run run chỉ vào ngôi sao của Bạch Tiểu Thuần.

"Hắn... Hắn đang bơi!!"

Những lời này càng làm người ta khó hiểu, có người buột mồm hỏi ngay.

"Bơi cái gì? Ai bơi?"

"Bạch Tiểu Thuần… cái ngôi sao mới vừa bay lên kia… hắn đang bơi ở trong biển dung nham trong thí luyện màu đỏ!" tu sĩ kia vừa thở gấp vừa nói nhanh, những người nghe thấy đều kinh hãi, quay phắt đầu qua nhìn ngôi sao của Bạch Tiểu Thuần.

Thêm mấy người nữa lôi ngay lệnh bài đặc thù ra xem, nhìn rõ rồi, thì mặt ai cũng vô cùng đặc sắc, la thất thanh.

"Thật sự... Thật sự là đang bơi!"

"Trời ơi, thực là chuyện không thể nào, ta chưa bao giờ thấy ai bơi được trong biển dung nham đó!"

"Điều này sao có thể... Hắn là thú hay là người?!"

Mọi người rung động, lại càng có thêm nhiều người lôi lệnh bài đặc thù ra xem, xem rồi thì gia nhập vào đội ngũ kinh hô, khiến bên ngoài Tinh Không Đạo Cực bảng trở nên huyên náo.

" Bạch Tiểu Thuần này, hắn là ai vậy?!"

Chuyện này quá sức quỷ dị, khiến nhiều tu sĩ truyền âm báo cho bạn bè mình biết, lại còn tốt bụng chiếu lại hình ảnh mình nhìn thấy đi cho người này người kia xem, khiến cả Tinh Không Đạo Cực Tông đều bị oanh động.

Nhất là Không Vực Hàng Ma đường, lúc Vân Đạo Tử cũng nhận được truyền tin, hắn cũng phải há hốc mồm mà nhìn cảnh cái người đang bơi kia.

"Bạch Tiểu Thuần!!"

Bạch Tiểu Thuần không biết mình đã được rất nhiều người chú ý, hắn đang cố gắng tới gần bờ, còn bận nghĩ sau khi rời khỏi đây, nên nói với bên ngoài như thế nào để mới cảm thấy mình thành tựu….

"Bao lâu rồi không được tắm, thực là sảng khoái." Bạch Tiểu Thuần lên bờ, trần truồng ngắm nghía mình một hồi, mới lôi quần áo mới ra mặc, căn bản không biết, bao nhiêu người trong tông đang nhìn hắn, và đã nhìn thấy hết...

Các đệ tử nữ đều đỏ mặt...

Trương Đại Bàn đang luyện trong linh đường, nghe thấy người bên cạnh kinh hô, thì kinh ngạc cũng thò đầu vào xem, thấy ngay cảnh Bạch Tiểu Thuần trần truồng...

"Tiểu Thuần..." Trương Đại Bàn ngây ra.

Bạch Tiểu Thuần rất khoe khoang nhìn biển rộng sau lưng, hất cao cằm, phất tay áo nhỏ.

" Bạch Tiểu Thuần ta chỉ trong nháy mắt, là thí luyện màu đỏ tan thành mây khói." Bạch Tiểu Thuần bày ra dáng vẻ ‘cao thủ cô đơn tịch mịch’, cảm khái bước đi, nhưng mới đi được có mấy bước, mắt bỗng hoa lên, thấy mình đã vào khu thí luyện màu cam!

Bên ngoài, vì câu nói và dáng vẻ kia của Bạch Tiểu Thuần mà ai nấy thần sắc cổ quái, nhưng lại không nói được lời nào.

"Hắc mã, đây là một con hắc mã!"

"Các ngươi nói Bạch Tiểu Thuần này có thể xông qua bao nhiêu cửa?"

Trong Tinh Không Đạo Cực Tông bắt đầu rộn ràng bàn luận, trong khi ấy, trong khu thí luyện màu cam, Bạch Tiểu Thuần mới vừa xuất hiện, đã nghe thấy những tiếng nổ vang, đất trời run rẩy.

Một tảng đá cực lớn từ trên trời giáng xuống, tốc độ cực nhanh, nện thẳng xuống Bạch Tiểu Thuần.

Hắn ngây ra, rồi hét vang, lùi nhanh lại, hòn đá kia đã rơi ngay xuống chỗ hắn vừa mới đứng, mặt đất rung rinh, nứt toạc như mạng nhện. Bạch Tiểu Thuần run như cầy sấy vội vàng lùi nhanh, mắt nhanh chóng nhìn quanh, hết hồn.

Thế giới này một màu xám xịt, trời màu xám, đất cũng màu xám, nhưng cái chính là, trong thế giới xám này, có hai người đá rất to.

Hai người đá này đều to cả mấy vạn trượng, toàn bộ là từ đá ghép thành, vừa giống pho tượng, vừa giống khôi lỗi, và cái chính là, chúng đang đánh nhau!

Mỗi lần hai người oanh kích, đều gây ra những tiếng nổ muốn điếc cả tai, đá to đá nhỏ vỡ ra rơi xuống như mưa, khiến mặt đất gồ ghề lởm chởm, những bàn chân của người đá khi di chuyển không ngừng để lại những cái hố sâu.

Đất đai run rẩy, phong bạo cuồn cuộn do hai người chém giết mà tạo thành, quét ngang quét dọc cả thế giới này, họ lại còn dùng thần thông, lao đá tên đá đột ngột xuất hiện, bắn phá tứ tung.

Bạch Tiểu Thuần phải không ngừng né tránh, trong thế giới này, tu sĩ giống như hắn cũng có khá nhiều.

Họ cũng đều là thí luyện giả giống như hắn, ai nấy so với hai người đá đều chẳng khác gì những con kiến, không ngừng chui lủi, né tránh những cơn mưa đá và phong bạo, thần thông, mục đích chung đều là muốn xuyên qua chiến trường của hai cự nhân.

Nhưng điều này thật sự quá khó khăn... kiểu như trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây, hai tên người đá to như cửa thành đánh tới đánh lui, chúng thì chẳng sao, nhưng tu sĩ bên dưới lại vô cùng nguy hiểm.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được, tu vi hai người đá này hình như đã vượt qua Nguyên Anh, không thua gì Thiên Nhân đồng tử.

Khu thí luyện màu cam này là nhà giam của người đá nhất tộc, mỗi thời mỗi khắc, họ đều phải không ngừng chém giết tranh đấu với nhau, vừa là biểu diễn, cũng là trừng phạt.

Họ không được quyền giết đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông, nhưng họ có quyền đánh nhau ở đây, gián tiếp giết chết, tạo nên độ khó cho cửa thí luyện này.

"Hèn gì ngôi sao của khu này chỉ có mấy vạn, không nhiều tới mức đếm không xuể như ở khu màu đỏ... kẻ bước được qua cửa này, vào cầu vồng màu vàng, chỉ có mấy ngàn mà thôi." Bạch Tiểu Thuần hít sâu, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, tốc độ của hắn so với những người khác cũng chỉ thuộc hàng tương đối, nhưng bây giờ đã có rất nhiều người dang dùng lệnh bài đặc thù, chấp nhận tiêu hao điểm cống hiến trong từng giây từng phút để theo dõi hắn.

Thế nên, biểu hiện của hắn làm cho người quan sát rất ngạc nhiên và hụt hẫng.

"Cái gì thế, trong khu màu đỏ chẳng phải là bơi à, sao tới đây lại như thế này?!"

"Đúng đó, thực lãng phí điểm cống hiến của ta, không xem nữa!"

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên tăng tốc, bỗng phía trước có một luồng phong bạo xoắn tới, trong gió lốc có một tảng đá to.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, biết không tránh kịp, bèn giơ chân đá thẳng vào.

Oanh, đá tan vỡ, phong bạo tản ra, Bạch Tiểu Thuần run run, nghiến răng vọt đi, đã tới gần cửa ra, hắn bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn hai người đá đang đánh nhau.

Hèn gì nãy giờ cứ có cảm giác nhìn hai người này quen mắt, bây giờ đã hiểu ra vì sao.

"Hai người đá này nếu quỳ xuống không nhúc nhích, sẽ chính là... Pho tượng trong Vạn Sơn cốc a!!" Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng thấy giống, một lúc lâu sau, hắn hầu như hoàn toàn khẳng định, pho tượng Vạn Sơn cốc và hai người đá này đều là một loại!

"Muốn tu Nhân Sơn Quyết, phải dung hợp với núi, phải cảm ngộ linh của núi, sau đó quên đi bản thân, trở thành sơn nhân, sau đó lại quên đi mình là sơn nhân, rồi thức tỉnh... Như một vòng tròn, sau khi tỉnh dậy, sẽ có được thần thông này, trở thành... Nhân Sơn!" Bạch Tiểu Thuần nhìn chăm chăm hai người đánh giết, nhiều điểm trước vẫn chưa rõ, nay nháy mắt đã hiểu.

"Không có có chỗ nào thích hợp cho ta cảm ngộ Nhân Sơn Quyết hơn so với chỗ này...!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Không Chấm Dứt

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần chỉ còn cách cửa ra không tới ngàn trượng, vèo một cái là sẽ vượt qua, nhưng hắn không đi.

Những tu sĩ đi sau Bạch Tiểu Thuần vẫn đang không ngừng cố gắng vượt qua chiến trường đầy phong bạo và cự thạch này, muốn đạt tới vạch điểm tối đa.

Lúc đầu thấy Bạch Tiểu Thuần một đường chạy như bay, ai cũng giật mình, nhưng họ không có thời gian để chú ý Bạch Tiểu Thuần, họ phải để ý mạng sống của bản thân, vì sơ sẩy là sẽ bị cự thạch rơi xuống, mất mạng ngay.

Mỗi người đều phải liều mạng.

Thế nên, chuyện Bạch Tiểu Thuần đứng im, nhìn chằm chằm hai người đá đánh nhau làm cho đám tu sĩ vẫn còn đang theo dõi hắn từ bên ngoài phải kinh ngạc.

" Bạch Tiểu Thuần làm sao vậy? Tuy cửa ải này hắn biểu hiện bình thường, nhưng tốc độ cũng rất nhanh a, phải mau tới cửa ra đi chứ!"

"Gia hỏa này lợi hại a, đã được xếp hạng lên trước một vạn rồi, chỉ cần hắn ra khỏi cửa đó, vào khu màu vàng, là sẽ được tiến vào trước năm ngàn!"

"Sao hắn không đi nữa?"

Người bên ngoài khó hiểu, ở bên trong Bạch Tiểu Thuần cũng rối rắm, hắn đã hiểu ra thêm nhiều điều của Nhân Sơn Quyết, nên hắn không định bỏ qua cơ hội này.

Nhưng trong khu thí luyện này, linh thức của hắn rất hạn chế, chỉ quan sát được trong phạm vi mấy trăm trượng, nên không nhìn rõ được người đá quá cao và quá to.

"Nếu tới gần được, quan sát kĩ hơn, ta sẽ hiểu được nhiều hơn!" Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, "Cùng lắm thì ta bóp vỡ ngọc bội truyền tống thôi!".

Hắn nhoáng một cái, không phải chạy tới cửa ra, mà chạy ngược vào trong!

Tu sĩ quan sát bên ngoài sửng sốt, tu sĩ ở trong đang thí luyện cũng ngạc nhiên.

"Hắn muốn làm gì..."

Bạch Tiểu Thuần phi thẳng tới, phóng lên đùi một người đá, rồi tiếp tục bay lên.

Bạch Tiểu Thuần nhảy lên lưng một cự nhân, tìm một chỗ đá hơi hõm vào, khoanh chân ngồi xuống, tỏa ra linh thức để quan sát người đá.

"Hắn... Hắn leo lên cơ thể người đá!"

"Hắn điên à?!"

"Hắn hình như đang... Tu luyện? Trời, tên này nghĩ cái gì thế, người ta hận không rời khỏi chỗ đó cho mau, hắn còn quay ngược lại, còn ngồi đó mà tu luyện, đó là khu thí luyện, đâu phải khu vực tu hành!"

Chẳng còn mấy ai đi chú ý Triệu Nhất Đông, mà đua nhau xông vào khu màu cam xem Bạch Tiểu Thuần, rồi bàn luận om xòm.

Họ còn lan tin ra, làm càng ngày càng có nhiều tu sĩ của Tinh Không Đạo Cực Tông biết đến việc này.

Tống Khuyết đang tu luyện, bỗng trong túi trữ vật thì có chấn động truyền ra, bèn mở mắt, cầm ngọc giản ra xem, thì ra là một đạo hữu truyền tin cho hắn, Tống Khuyết mở to mắt, đứng bật dậy.

"Bạch Tiểu Thuần?!" Hắn lao ra động phủ, nhìn về khu thí luyện màu cam, nhìn vào ngôi sao có cái tên Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng giữ thăng bằng do người đá không ngừng di chuyển, chịu đựng những cơn phong bạo không ngừng quét qua xung quanh.

"Muốn dung sơn, phải phân giải trước!" Bạch Tiểu Thuần thì thào, từ sau lưng leo lên vai người đá.

Nhiều lần hắn suýt bị rớt ra ngoài, nhất là những khi cự nhân thực hiện oanh kích.

Một lần, người đá đối diện đánh ra một quyền, khiến Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, dù hắn đã núp vào trong khe đá, nhưng nội tạng vẫn bị chấn muốn vỡ.

Nhưng hắn vẫn cố chấp bám vào thật chặt, cố gắng chịu đựng.

Hai người đá tuy đang đánh nhau, nhưng cũng đều nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, mắt lộ lấp lóe, nhưng không ngăn cản, vẫn không ngừng tay oanh kích lẫn nhau.

Trong Vạn Tinh Thải Hồng Thượng, ngoài Vạn Sơn cốc, nam tử trung niên khoanh chân ngồi trên tảng đá lớn màu xanh đen, bỗng từ từ mở mắt ra, nhìn ra Tinh Không Đạo Cực bảng ở phía xa, nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần trong khu vực màu cam, chớp chớp mắt, miệng khẽ cười.

"Coi như cũng có chút ngộ tính." Hắn thì thào. Bạch Tiểu Thuần đã bắt đầu hít thở khó khăn, đã hiểu được hơn phân nửa kết cấu cơ thể của cự nhân, chỉ còn cái đầu là chưa quan sát, chỗ đó là chỗ nguy hiểm nhất, nhưng Bạch Tiểu Thuần đang say máu với Nhân Sơn Quyết, không sợ chết thừa dịp hai người vì oanh kích nhau mà lùi lại, hắn bay lao ra.

Tốc độ cực nhanh, cánh sau lưng xuất hiện, Hám Sơn Chàng bộc phát, chân trái kích phát Bất Tử Cân đạp mạnh một cái, vọt lên đỉnh đầu người đá. Trên này cuồng phong kinh người, Bạch Tiểu Thuần căn bản là đứng còn không vững, túm chặt lấy một gờ đá, điên cuồng tỏa ra linh thức.

Nhưng nơi này tựa hồ là nơi cấm kỵ của người đá, nó cau mặt, hất mạnh đầu lên, một cơn gió cực mạnh cuốn qua, khiến đám tu sĩ trên mặt đất đều phải kêu lên thảm thiết, bóp nát ngọc giản truyền tống ra ngoài.

Người đá vung tay đập xuống Bạch Tiểu Thuần như đập con ruồi.

Nhưng mắt Bạch Tiểu Thuần đã sáng rực, hắn rốt cuộc đã hiểu rồi.

"Dung Linh!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hai tay bấm pháp quyết, dựa theo phương thức Nhân Sơn Quyết, triển khai Dung Linh, phương pháp Dung Linh này hồi trước hắn đã thử nhiều lần trong Vạn Sơn cốc nhưng lần nào cũng thất bại, nhưng lần này... vừa mới thi triển, trong đầu Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện một mối liên hệ mơ hồ và kì dị với người đá dưới chân.

Mối liên hệ này rất đặc biệt, không tả được thành lời, nhưng dường như hắn có thể cảm nhận được sự buồn vui của người đá, sự tang thương của người ta, sự điên cuồng và cay đắng, và sự thống hận với trời đất này và với Tinh Không Đạo Cực Tông.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, người đá cũng giật mình, bàn tay đang chụp xuống cũng dừng lại!

Phong bạo bỗng vòng qua cơ thể Bạch Tiểu Thuần cuốn một cái, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã cuốn Bạch Tiểu Thuần bay thẳng tới cửa ra!

Bạch Tiểu Thuần lập tức bị uy áp Truyền Tống vây quanh, hắn cố quay lại nhìn người đá phía xa, nhưng người đá không nhìn hắn nữa, quay lại tiếp tục đánh nhau với đồng tộc.

Cuộc biểu diễn này có lẽ không bao giờ chấm dứt, cho tới khi một bên phải chết!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Kỳ Nghệ Thí Luyện

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần thì được cuồng phong vòng quanh, cuốn tới cửa ra, còn những người tham dự thí luyện khác thì bị phong bạo làm cho phải rời khỏi.

Lẽ ra họ đều phải phẫn nộ, nhưng không thấy ai phẫn nộ, mà chỉ có vẻ không thể nào tin nổi.

" Bạch Tiểu Thuần tu luyện công pháp gì, mà người đá lại chủ động đưa hắn ra tới cửa?"

"Điều này sao có thể..."

"Trong thí luyện màu đỏ, hắn bơi tới đây, vào thí luyện màu cam, lại được người đá tương trợ, người này có lai lịch gì!"

Ngôi sao đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần từ từ bay lên, từ cầu vồng màu cam thăng lên tới cầu vồng màu vàng, cùng đứng với mấy ngàn ngôi sao ở đó!

Chứng minh Bạch Tiểu Thuần đã lọt vào top năm ngàn!

Việc này đưa tới chấn động, càng làm cho thêm nhiều người nữa bỏ điểm cống hiến để đi theo dõi hắn quá quan.

Trong cầu vồng màu vàng, Bạch Tiểu Thuần mới vừa xuất hiện, lập tức liền cảm nhận được sự lạnh lẽo khủng khiếp, và mặt đất chấn động.

Hắn nhớ lại cảnh trong cầu vồng màu cam, chính hắn cũng hiểu được đó là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhớ lại cũng còn thấy sợ, nhất là lúc cuối khi người đá chuyển trảo thành vung, và mối liên hệ giữa hai người họ. Bạch Tiểu Thuần hít sâu.

"Tinh Không Đạo Cực Tông... Cất giấu quá nhiều bí mật, rõ ràng người đá có hẳn một tộc quần, nhưng lại bị hạn chế ở nơi đó, Tinh Không Đạo Cực bảng, nhìn kiểu nào cũng giống một nhà giam khổng lồ!" Bạch Tiểu Thuần ngoài sợ cũng thấy phấn khởi vì Nhân Sơn Quyết của hắn đã tiến được thêm một bước.

"Chỉ cần ta tiến vào trước một ngàn, đổi Thất Sắc Vụ Hải Thảo, luyện ra đan dược, ta chắc chắn sẽ tu thành... Nhân Sơn Quyết!"

Bạch Tiểu Thuần kích động nhìn quanh.

Thế giới nơi này rất nhỏ, chỉ bằng một gian phòng, trong phòng, có một đại hán ở trần, trán cột một sợi dây đỏ, một tay cầm kìm sắt, kìm sắt kia kẹp một cái bàn ủi đỏ rực!

Dưới bàn ủi là một ao nước dài mảnh, nước torng ao một màu đen thui, tỏa ra khí lạnh kinh người.

Tay kia của đại hán là một cây thiết chùy khổng lồ, đại hán đang dùng toàn lực, không ngừng nện lên bàn ủi.

Tiếng gõ vang vang, đinh tai nhức óc.

Đại hán này là một thợ rèn, và gian phòng này, là một phòng rèn. Bạch Tiểu Thuần chính là đang đứng ngay trên mũi cái kìm sắt!

Thợ rèn này là một cự nhân, to tương tự người đá ở bên kia, kìm, phòng, ao nước, bàn ủi đều có kích thước tương đương với thợ rèn, thế nên Bạch Tiểu Thuần lại tiếp tục trở nên rất nhỏ bé!

Mỗi một lần thiết chùy nện xuống, là tiếng nổ điếc tai, mặt đất rung rinh!

Đầu Bạch Tiểu Thuần ông ông, sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, nhìn thợ rèn cự nhân vung vẩy thiết chùy, cúi đầu nhìn cái kìm sắt và cái ao nước ngay dưới chân...

Cái ao này trong mắt hắn, chẳng khác gì một vùng biển rộng.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, đạp lên bàn ủi, lập tức cảm nhận được độ nóng khủng khiếp của vật dưới chân, vội vàng chạy nhanh tới.

Một đường liều mạng chạy như điên, Bạch Tiểu Thuần thực là muốn khóc, nơi đây thật sự là quá nóng, hắn không khỏi vừa chạy vừa chửi bậy, rất muốn bay, nhưng nơi đây lại vẫn cấm bay.

"Sắp chết rồi sắp chết rồi!"

"A, bỏng chết Bạch gia ngươi rồi!" Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, độ nóng của nơi này hơn hắn biển lửa dung nham ở cầu vồng màu đỏ, Bạch Tiểu Thuần không biết người khác qua cửa này như thế nào, nhưng hắn nhớ rất rõ cầu vồng màu lục sau cầu vồng màu vàng chỉ có chừng một ngàn ngôi sao, có nghĩa cả Tinh Không Đạo Cực Tông, chỉ có chừng một ngàn tu sĩ Kết Đan qua được cửa ải này.

Con số một ngàn so với số lượng tu sĩ khủng bố của Tinh Không Đạo Cực Tông thì cực kì nhỏ bé, càng thêm chứng tỏ độ khó của cửa này!

Nhưng Bạch Tiểu Thuần tu luyện Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, hàn khí đều tập trung vào hai chân, nên dù rõ ràng là cảm nhận được rất nóng, nhưng vẫn không làm ảnh hưởng tới tốc độ bay vèo vèo của hắn, không lâu sau, đã vượt qua phạm vi khoảng cách quy định ba phần mười.

"Nhanh chút nữa..." Bạch Tiểu Thuần vẫn còn cảm thấy chậm, như kiến bò trên chảo nóng, tăng tốc lên chạy, người quan sát bên ngoài đều mở to mắt, như ngừng thở nhìn theo hắn.

Họ đã từng xem rất nhiều người vượt cửa thứ ba, có người trong đám cũng đã từng tự bản thân xông ải, họ đều biết cửa này rất khó, nên

thường tu sĩ vào đây đều rất cẩn thận, di chuyển rất chậm, và mất rất nhiều thời gian.

Vì sự khảo nghiệm của cửa ải này không phải là tốc độ, mà là khả năng chống nóng, khả năng chịu đựng chấn động mỗi khi thiết chùy đánh xuống làm cả cái bàn ủi màu đỏ rung lên, nếu mỗi lần người ta đi về phía trước, đều là đúng lúc bàn ủi lại rung lên, thì sẽ giảm thiểu được khả năng bị phỏng xuống tới mức thấp nhất.

Cửa ải này còn được coi là cửa ải kiểm tra trình độ linh mẫn của linh thức tu sĩ, nếu nó đạt được tới mức nhất định, độ khó của cửa ải sẽ giảm xuống.

Từ xưa tới nay, không có ai ở chỗ này... dựa vào sức lực cơ thể, mặc kệ chấn động, cắm đầu mà chạy như Bạch Tiểu Thuần...

" Bạch Tiểu Thuần... Hắn... Hắn..."

"Người này quả thực là thứ hiếm thấy... Không đi đường bình thường a..." Người bên ngoài đều cổ quái quay sang nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì con thỏ bị đốt mông, vừa kêu thét, vừa điên cuồng mà chạy, những tiếng kêu thét của hắn… làm người nghe đều mặt mày đặc sắc.

"Thí luyện cái gì, khảo nghiệm cái gì, là chống bị phỏng thì có, bỏng chết ta!"

"Người ta qua bằng cách nào vậy, chắc không chạy được như ta đâu, nhất định là vừa khóc vừa chạy qua, không chừng là bò qua đấy!" chỉ qua một nén nhang, Bạch Tiểu Thuần đã vượt qua được bảy phần mười...

"Hừ hừ, Bạch Tiểu Thuần thực là lợi hại a." Bạch Tiểu Thuần vui vẻ.

"Khoan khoan, bàn chân nong nóng thế này, cũng thực là thoải mái."

Đám người bên ngoài ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"Nếu để cho hắn đi qua, thì thực là không có thiên lý!!" có người giận dữ lên tiếng.

"Chết tiệt, sao cửa này qua nhanh thế nhỉ, không phải là bảo cửa này kiểm nghiệm chịu đựng chấn động sao..."

Bạch Tiểu Thuần đã chạy qua được chín phần mười, đã sắp tới đích. Song hắn bỗng cảm thấy có chỗ không đúng.

"Ủa, cái bàn ủi đâu rồi?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc.

Cự nhân rèn sắt có vẻ cảm thấy quá trình rèn đã hoàn thành, nên kìm sắt kẹp bàn ủi cắm thẳng vào ao nước đen.

"Ha ha, làm nguội rồi!"

"Sắp làm nguội rồi, Bạch Tiểu Thuần thực là không may, gặp ngay lúc làm nguội!"

"Mười lần mới gặp một lần làm nguội, lại bị Bạch Tiểu Thuần gặp phải, vận khí tốt thực!" nhiều người hả hê.

Bạch TIểu Thuần cũng đã nhìn ra vấn đề, nhưng hắn không phản ứng kịp.

"Đừng..." Bạch Tiểu Thuần vội chạy ngược lại, nhưng hắn còn cách mũi bàn ủi quá gần, mới chạy được mấy bước, ngọc bội truyền tống còn không kịp lấy ra, đã bị nhúng thẳng vào ao nước đen cùng với cái bàn ủi, tiếng kêu thảm thiết im bặt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Thủ Hộ Giả Nổi Giận

Dịch giả: Tiểu Băng

"Tiểu Thuần!" Trương Đại Bàn kêu to, Thần Toán Tử biến sắc, theo bản năng bấm pháp quyết, tiến hành thôi diễn sinh tử của Bạch Tiểu Thuần.

Tống Khuyết ngẩn ngơ.

Kẻ xem coi, người thì ngây ra, kẻ thì trước đó còn hả hê vui sướng, ngay sau đó cũng ngẩn người.

"Hắn... sao hắn vẫn chưa Truyền Tống đi ra?"

"Chẳng lẽ là không kịp..."

"Chẳng lẽ hắn không có Truyền Tống Phù?"

"Không thể nào... Cứ thế… chết?" đám bên ngoài há hốc mồm, việc này quá đột ngột, họ đều không phản ứng kịp, theo họ nghĩ, ngay lúc nguy hiểm ấy, Bạch Tiểu Thuần hắn là phải bóp phù Truyền Tống rời đi mới đúng.

Nhưng đợi cả buổi, vẫn không thấy người xuất hiện, mọi người đều biến sắc.

"Sẽ không thật chết rồi chứ..."

"Đó là vạn năm hàn dịch, ta đã từng gặp mấy lần có người té xuống, cả đều tử vong trong nháy mắt..."

"Cái này..." mọi người đều không biết nên nói cái gì, đột nhiên có một tu sĩ trợn tròn mắt, nghẹn ngào thét lên.

"Bơi... Lại... Lại bơi nữa!!"

Hắn vừa la xong, cả đám đều giật mình một cái, quay phắt lại xem. Trong khu thí luyện màu vang, trong ao nước nhưng chẳng khác gì biển rộng đen ngòm, Bạch Tiểu Thuần thò đầu lên, hít sâu một hơi, mặt hơi xanh tái.

"Cái chỗ quỷ quái gì thế, muốn chết cóng luôn..." Bạch Tiểu Thuần sợ lắm, nơi này ghê quá, không bị chết bỏng, lại muốn chết cóng, quá tra tấn người.

"Nếu không phải vì cần dược thảo, ta sẽ không tới đây đâu, thí luyện cái con khỉ!" Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, nơi đây cấm bay, lại cũng chẳng còn bàn ủi để chạy, đành phải bơi nữa vậy...

"Cái thí luyện này, chẳng lẽ lại là bơi lội?" Bạch Tiểu Thuần cảm khái, run rẩy bơi đi, người ngoài nhìn thấy, đều không kìm được mà kinh hô vì quá sức tưởng tượng.

Bạch Tiểu Thuần bơi bơi, càng bơi càng thấy lạnh, mặt mày xanh lét, cả người lạnh muốn cứng luôn, hàn khí trong ao đang không ngừng chui vào người hắn, chui vào Thiên Đạo kim đan của hắn.

"Ồ? Hàn khí của đây hình như có lợi cho ta?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, lập tức vận chuyển Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, tỏa hàn khí ra khắp bốn phía.

Nhưng ngay khi Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vận chuyển, hàn khí trong biển như bị hấp dẫn, ào ào xông tới, khiến mặt biển xuất hiện một tầng băng, hàn khí tụ lại trở nên cực kì đậm đặc, không ngừng chui vào cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Thiên Đạo Kim Đan điên cuồng vận chuyển, theo vận chuyển, không ngừng mà hấp thu hàn khí, khiến hàn khí trong kim đan tăng nhanh tới mức mắt thường cũng nhìn thấy được.

Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ, vội vàng tăng tốc vận chuyển, tăng tốc hấp thu hàn khí, Thiên Đạo Kim Đan phồng lên, hàn khí điên cuồng hút vào, giúp tu vi của hắn cũng ào ào tăng lên!

Nguyên bản Kim Đan trung kỳ đang ào ào xông lên Kim Đan Hậu Kỳ, hàn khí cũng từ Trung Hàn tiến lên Thượng Hàn.

Bạch Tiểu Thuần hét lên khoái trá.

"Tạo hóa a, thí luyện này tốt quá, ha ha."

Cơ thể Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì một vòng xoáy lớn, hút hàn khí của cả hàn trì điên cuồng tràn tới, nước trong hàn trì không còn màu đen đậm, mà đã trong bớt đi một chút, hàn khí trong hàn trì đang giảm đi thấy rõ.

Đám người bên ngoài như chết lặng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn thần nhân...

"Cái này... Tinh Không Đạo Cực bảng, chẳng lẽ là chuẩn bị sẵn riêng cho hắn?"

"Cầu vồng màu đỏ bơi lội... Màu cam cầu vồng cảm ngộ... vào cầu vồng màu vàng, hắn lại tu luyện?!"

"Chuyện này là sao thế?!"

Đám Trương Đại Bàn thở phào, mi mắt Tống Khuyết giật giật, nắm tay siết chặt, hắn nhớ tới Thế Giới Vẫn Kiếm...

"Tên Bạch Tiểu Thuần này đi tới đâu, là vơ vét sạch sanh tới đó!" Tống Khuyết oán hận.

Tinh Không Đạo Cực Tông, bốn vực Thải Hồng Thượng, người chú ý Bạch Tiểu Thuần rất nhiều, ai cũng buột miệng kêu không kềm được.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui vẻ khi thấy tu vi của mình không ngừng tăng lên, hắn chỉ còn cách cửa ra mấy ngàn trượng, nhưng nhất quyết không bơi nữa, mà dừng lại sung sướng hưởng thụ.

"Ha ha, quả là Thánh Địa a."

Bạch Tiểu Thuần vui sướng, đang mộng tưởng mình đạt tới Kim Đan Hậu Kỳ thì bỗng một đôi mắt sắc bén từ trên trời nhìn xuống.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, thợ rèn khổng lồ đang đứng nhìn hắn chằm chằm...

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, lập tức ngừng hấp thu.

"Ta đi ngay..." Bạch Tiểu Thuần vội nói, nhưng thợ rèn đã gầm lên giận dữ, đập mạnh thiết chùy vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần dùng cả tay lẫn chân vội vàng bỏ chạy, cả ao nước đen chấn động, rung chuyển.

Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, bị cơn sóng chấn động cuốn bay đi, hắn vội dùng hàn khí của mình, tạo nên tầng băng ba ngàn trượng, dùng cách thuấn di, chạy tới cửa ra.

Hắn vừa kịp thuấn di, thiết chùy đã lại đập tới, tầng băng vỡ tan, Bạch Tiểu Thuần bị lực công kích mạnh mẽ làm phun máu lần nữa.

Thấy Bạch Tiểu Thuần sắp đi khỏi, thợ rèn hừ một cái, cau mày nhìn nước ao, y đã là nhẹ tay, nếu không Bạch Tiểu Thuần không cách nào chạy thoát. Y không giống người đá, quan hệ của y với Tinh Không Đạo Cực Tông khá là thân thiết, nên khi con kiến nhỏ này trộm hàn dịch của y, y chỉ đuổi đi mà thôi.

Nhưng một màn này lại làm đám người bên ngoài hết hồn.

"Dám chọc giận cả người thủ hộ..."

"Hắn mà xông thí luyện chi địa cái gì, hắn rõ ràng là tới để ăn cướp!"

Người quan sát, đều cảm thấy dở khóc dở cười.

"Nhưng Bạch Tiểu Thuần này quả thực cũng xứng đáng là một thiên kiêu, bất kể hắn đã dùng cách gì, thì hắn cũng đã xông qua ba cửa ải, đã tới gần trước một ngàn rồi!"

"Không biết cửa ải tiếp theo, hắn có thể hay không tiếp tục tạo nên chấn động kinh người như vậy hay không, nếu như làm được, chính là trước năm trăm rồi!!"

Ai nấy đều không còn quan tâm tới Triệu Nhất Đông nữa, mà nhao nhao chuyển sang quan sát Bạch Tiểu Thuần, xem hắn vượt qua tầng thứ tư như thế nào!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Cây Cầu Không Đứng Đắn

Dịch giả: Tiểu Băng

“Thực là keo kiệt..." Bạch Tiểu Thuần bay tới cửa ra, bị Truyền Tống rời đi, hắn muôn phần không nỡ bỏ hàn trì, chỉ trong một thời gian ngắn vừa rồi, tu vi của hắn đã tăng mạnh, từ Kim Đan trung kỳ đã sắp đạt tới đỉnh phong.

"Cho ta một tí thời gian nữa thôi, là ta đột phá được rồi!" Bạch Tiểu Thuần đầy lưu luyến lên tầng thứ tư.

Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn quanh đầy cảnh giác

Nhưng nơi đây trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm, rất yên tĩnh, nhìn không có vẻ gì là có nguy hiểm nào ở đây.

"Có chỗ không đúng." Bạch Tiểu Thuần ngần ngừ, theo tài liệu, tầng bốn này lấy tia sét làm chủ, chỉ cần tới được tầng nào, là tương đương đã đạt tới vị trí trước một ngàn.

"Mục tiêu của ta chính là trước một ngàn..." Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh, rồi bay ra.

Nhưng ngay khi hắn bay ra, bầu trời đang trong, nắng đang ấm áp chợt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là những tia chớp đen kịt, bắn thẳng xuống Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, lập tức lùi lại, những tia chớp nổ vang ngay tại vị trí cũ của hắn, làm hư không bị xé ra một khe hở, đủ để một người đi qua.

Bên kia khe hở ấy, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy một thế giới nữa.

Đó là một thế giới tràn ngập toàn là những tia sét, sáng rực đến chói mắt!

Chúng nhiều không đếm xuể, chằng chịt ngoằn nghèo xuyên quấn vào nhau, không ngừng chớp lóe, có một cây cầu tia chớp bắc xuyên qua cả thế giới sấm sét ấy!

Cây cầu sét này được hình thành từ không biết bao nhiêu tia chớp, nhìn thấy đáng sợ.

Hiện tại, giữa cây cầu, có một bóng người đang khó khăn tiến dần về phía trước, là một thanh niên, là... Triệu Nhất Đông!

Mỗi bước y đi, sấm chớp lại nổ vang khắp chung quanh, không ngừng oanh kích bắn xuống, ngăn cản bước chân của y, muốn hất văng y ra khỏi cây cầu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mà đau đầu.

"Hết lửa, rồi tới đá, rồi tới sắt, giờ là sét... Tinh Không Đạo Cực Tông này thực là quá thích khoe khoang." Bạch Tiểu Thuần ê ẩm nghĩ, thực muốn quay về Nghịch Hà Tông, bàn bạc với các lão tổ, xem xem có cách nào cũng có thể sáng tạo ra mấy cái thế giới như vậy hay không.

Đứng nhìn một hồi, Bạch Tiểu Thuần cắn răng.

"Ta phải lọt vào danh sách trước một ngàn!" Bạch Tiểu Thuần quyết liệt nhảy vào trong khe, bước vào trong thế giới của sấm chớp.

Ngay lập tức, những tia sét xung quanh ào ào bắn tới, như một tấm lưới lớn chụp vào Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ những tia chớp rất nhanh, làm Bạch Tiểu Thuần không né kịp, bị tia chớp bắn trúng, Triệu Nhất Đông trên cầu nhìn thấy, ánh mắt hiện lên khinh miệt.

"Lại là một kẻ không biết lượng sức, dám liều lĩnh xông vào để thử uy lực của tầng thứ tư." Triệu Nhất Đông thu hồi ánh mắt, tiếp tục nghiến răng đi về phía trước.

Nhưng ngay khi Triệu Nhất Đông quay đi, những tia chớp bắn trúng Bạch Tiểu Thuần cũng tiêu tán, áo quần cháy đen, tóc tai dựng đứng, cả người hắn run rẩy, tê rần.

Cả nửa ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mới phun ra một hơi dài, nhưng nét mặt của hắn lại vô cùng thoải mái sảng khoái, rên rỉ vì sung sướng.

"Thực là sướng quá..." mấy năm nay hắn dùng rất nhiều đan dược, tạp chất, chất độc trong đan dược đã tích tụ trong người hắn rất nhiều mà không trừ đi được, bây giờ bị tia chớp bắn vào, thể nội tan vỡ, những chất độc ấy đang không ngừng theo lỗ chân lông chảy ra.

Vì loại bỏ tạp chất giông giống như tinh lọc, sinh ra một cảm giác như có những bàn tay nhỏ bé đang mát xa khắp cơ thể, khiến cả người Bạch Tiểu Thuần từ trong ra ngoài đều tê tái vì sung sướng.

Những kẻ quan sát nhìn thấy dáng vẻ ấy của Bạch Tiểu Thuần thì lại tiếp tục phải trợn tròn mắt vì không ngờ.

"Hắn... Hắn thật là người phải không?"

"Da dày thịt béo tới cỡ nào mới dưới một đống tia chớp ấy mà không thấy đau đớn, còn thoải mái sung sướng như thế?"

"Tuy tia chớp ở đó đã bị giảm bớt uy lực, nhưng mỗi tia đều mạnh tương đương với Kết Đan trung kỳ, nhất là trên Thiểm Điện Kiều, là phải bằng với Kết Đan Hậu Kỳ!"

Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng rực, linh lực trong người sau khi được bài trừ bớt tạp chất, trở nên linh động hơn rất nhiều, chảy nhanh hơn hắn, vào được tới tận những kinh mạch cực nhỏ mà thường ngày không chạm tới nổi.

Tu vi cũng được tăng lên, làm Bạch Tiểu Thuần rất kích động, lập tức lạo vụt ra, những tia chớp lại lập tức ào ạt bắn xuống, tụ xung quanh hắn, và từ trong tấm lưới tia chớp dày đặc ấy, lại vang lên thanh âm rên rỉ sung sướng của Bạch Tiểu Thuần.

"Nơi tốt a!" Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, sờ sờ người, xác định cơ thể không sao cả, thì vô cùng phấn khởi, cảm thấy cửa ải này thí luyện thực là đơn giản, nên không ngừng nhảy nhót tới lui, nghênh đón tia chớp, rồi rên lên sung sướng, cứ thế cứ thế… khiến Triệu Nhất Đông trên cây cầu tia chớp muốn rớt cả tròng mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần đang vui vẻ chạy loi nhoi.

"Hắn thực là tới xông quan?" Triệu Nhất Đông hít sâu một hơi, nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn vào người mình, phẫn uất nghiến răng, tiếp tục tiến tới.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hình như tia chớp xung quanh hơi yếu đi, nên quyết đoán nhào lên Thiểm Điện Kiều.

Vừa bước lên Thiểm Điện Kiều, cơ thể Bạch Tiểu Thuần đã run lên bần bật, Triệu Nhất Đông nhìn qua, cười khẩy.

"Khoe khoang cái gì, ỷ mình có thể chất Lôi Đình hử, tia chớp trên Thiểm Điện Kiều mạnh hơn bên ngoài rất nhiều, ở ngoài đó bình thường, không có nghĩa lên cầu..." Triệu Nhất Đông còn chưa nói xong, một tiếng rên rỉ cực khoái đã vang lên từ miệng Bạch Tiểu Thuần.

Tạp chất bị đẩy ra nhanh hơn, nhiều hơn, làm Bạch Tiểu Thuần vô cùng sung sướng, hắn nhìn cây cầu, ánh mắt đầy khao khát.

"Đây thực là một cây cầu không đứng đắn! rất không đứng đắn!" Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, bước tới một bước, người rung mạnh một cái, lại rên lên… cứ thế, mỗi một bước lại rên một lần, liên tục không ngừng, làm người quan sát bên ngoài lúng túng quay sang nhìn nhau.

Đám nữ đệ tử nghe mà mặt đỏ rần.

"Vô sỉ!"

"Đây rõ ràng là nơi khảo nghiệm tốc độ và sự cường hãn của cơ thế, sao tới phiên hắn, lại thay đổi mùi vị đi như thế!"

"Đáng ghét, rõ ràng là khoe khoang, đồ da dày thịt béo, đắc chí quá sức!!"

Đám Trương Đại Bàn, Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao, Tống Khuyết đều hiểu biết về cơ thể Bạch Tiểu Thuần nên chỉ biết quay sang nhìn nhau cười khổ, Vân Đạo Tử thì đã nghẹn họng mà nhìn trân trối từ lâu.

Tu vi của Bạch Tiểu Thuần đã mơ hồ xuất hiện dấu hiệu muốn đột phá.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, chạy vèo vèo, đã tới ngang với Triệu Nhất Đông, vừa chạy vừa rên lên, mắt thì sáng rực kích động, làm Triệu Nhất Đông sầm mặt.

Cảm giác bị người ta qua mặt thực rất là đáng ghét, làm Triệu Nhất Đông phải siết chặt nắm đấm.

"Vị này..." Bạch Tiểu Thuần đang định làm quen.

Triệu Nhất Đông hừ một cái, không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, nghiến răng đi về phía trước, thân thể bị tia chớp oanh kích, run rẩy không thôi.

"Ngươi như vậy quá cực khổ, ta dạy cho ngươi a, ngươi cứ rên lên đi, không chừng nhờ vậy còn đi xa được hơn nữa đấy." Bạch Tiểu Thuần bước nhanh qua, vỗ vai Triệu Nhất Đông.

"Cút!" Triệu Nhất Đông gào lên.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, trợn mắt nhìn Triệu Nhất Đông, cảm thấy mình rõ là vì ý tốt, nhưng đối phương đã muốn như thế thì thôi, hắn hừ một cái, bước vọt qua, vừa bước nhanh vừa rên to, vèo vèo đã chạy tới

cuối cây cầu, lúc lên bờ, hắn còn quay đầu lại trừng mắt với Triệu Nhất Đông, rồi mới chịu để truyền tống đi.

Triệu Nhất Đông trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhõm nghênh ngang rời đi, nghiến răng kiên trì đi thêm mấy bước nữa, thì cảm thấy mình đã hết sức, cười khổ đang định từ bỏ, bỗng nghĩ tới cách của Bạch Tiểu Thuần, ngần ngừ một lúc, rồi khe khẽ rên nho nhỏ...

Không hiểu sao, Triệu Nhất Đông lại cảm thấy khi mở miệng rên, áp lực quanh người hơi giảm xuống, trọc khí cũng bị phun ra ngoài.

Hắn sửng sốt, sau đó bắt chước bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần, vừa đi vừa không ngừng rên rỉ, vốn đã tới cực hạn, không ngờ lại đi được thêm tới hơn mười trượng, tới lúc này mới không kiên trì nổi nữa, bóp nát phù Truyền Tống rời đi.

Nhưng trước khi đi, trong mắt của hắn lộ ra kích động, hắn cảm thấy mình đã tìm được cách để vượt qua cây cầu!

"Lần sau ta nhất định sẽ thành công!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Ăn Hiếp Người A!

Dịch giả: Tiểu Băng

Bên ngoài chìm trong tĩnh mịch, tất cả người quan sát đều trợn trừng mắt mà nhìn, sắc mặt mỗi người biến hóa khác nhau, có hâm mộ, có ghen ghét, có suy nghĩ, cũng có cổ quái lúng túng và bất đắc dĩ.

Họ đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dùng một cách không thể tưởng tượng nổi vượt qua cây cầu siêu cấp khó của cầu vồng màu lục, cảnh tượng ấy làm đầu óc họ đều trở nên mít đặc, sau một lúc im bặt, những tiếng bàn luận ồn ào vang lên.

"Đó là cách để qua cửa?"

"Không thể nào, cách thế mà cũng được!!"

"Dùng cách thức bỉ ổi như vậy mà lại thực qua được! Nhìn Triệu Nhất Đông đi, vốn đã tới cực hạn, nhưng dùng cách đó, lại đi được thêm hơn mười trượng!!"

Cơn bão bàn luận không chỉ xảy ra trong Vạn Tinh Thải Hồng Thượng, mà trong cả bốn vực Thải Hồng Thượng đều xuất hiện sự bàn tán ồn ào, Bạch Tiểu Thuần đã dùng một cách chưa từng có vượt qua được cây cầu của cầu vồng màu lục, làm tất cả mọi người đều bị rung chuyển.

Những thiên kiêu đã bị dừng lại ở cây cầu tia chớp kia đều sáng rực mắt lên, hít thở dồn dập, chỉ cần vượt qua cây cầu đó, đừng nói là rên rỉ, dù có bảo họ phải làm việc khó chịu hơn nữa, họ cũng sẽ làm!

Cầu vồng màu lục có hơn một ngàn ngôi sao, nhưng nếu có thể xông qua, tới cầu vồng màu xanh, thì chỉ còn có chừng năm trăm ngôi sao mà thôi, sự chênh lệch đó là rất lớn!

Một cái là thiên kiêu một Đường, một cái là thiên kiêu một Vực!

"Ta hiểu rồi, bí quyết qua cửa ải này, thì ra không phải chỉ là khảo nghiệm tốc độ và mức độ cường hãn của cơ thể, mà còn có tác dụng hỗ trợ tu hành!"

"Đó không phải là rên rỉ bình thường, mà là theo một tiết tấu hít thở theo quy luật, giúp người qua ải nhờ sức mạnh của tia chớp để tinh lọc tạp chất trong người, khiến cơ thể càng thêm cường hãn, giúp ngưng kết kinh mạch!!"

"Cũng không nhất định là phải rên rỉ, mà chẳng qua chỉ là cần phải điều chỉnh cách hít thở, nhưng nếu không biết cách, thì sẽ không làm được!" các thiên kiêu suy nghĩ cực nhanh, ào ào chạy tới Truyền Tống Trận, từ bốn vực thi nhau xông tới Tinh Không Đạo Cực bảng.

Quả thực là vậy, trước khi có Bạch Tiểu Thuần, không một ai biết trong cầu vồng màu lục lại ẩn giấu bí mật này, chưa kể lão tổ bán thần của tông của có pháp lệnh, tất cả các bí quyết có liên quan tới bảng đều không được nói cho người ngoài biết, chỉ được phép tự hiểu cho mình mà thôi.

Bao nhiêu người đã từng vượt qua cửa ải này trước Bạch Tiểu Thuần, không một ai có tính cách thoải mái, không chút trói buộc, sảng khoái như Bạch Tiểu Thuần.

Thế nên, chỉ có Bạch Tiểu Thuần mới thoải mái tiết lộ bí quyết, để rồi sau đó nó được nhanh chóng truyền khắp bát phương, chắc chắn sau này lượng người vượt qua được cầu vồng sẽ tăng lên không ít.

"Nhất định là như vậy, ta nhớ ra rồi, vì sao người vượt qua cầu chỉ có mấy trăm, nhớ lại, mấy trăm người đó, người nào lúc vượt qua cửa ải

này, nhịp điệu hít thở của họ cũng đều kì dị!"

Một thanh niên ngửa mặt lên trời cười to, ánh mắt đầy kích động, vọt thẳng tới cửa vào cầu vồng màu lục.

Ngay khi thanh niên kia vừa vọt vào, các thiên kiêu từ khắp bốn vực cũng đã ào ào thi nhau bay tới, ai cũng hừng hực muốn xông quan!

Trong khi đó, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở cầu vồng màu xanh!

Tinh Không Đạo Cực bảng, chia làm đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, tổng cộng tầng bảy thí luyện chi địa, người tới được cầu vồng màu xanh chỉ chừng năm trăm người, thế nên, Bạch Tiểu Thuần đã lọt vào danh sách trước một ngàn!

"Cũng không khó lắm ha." Bạch Tiểu Thuần phẩy phẩy tay áo.

"Ta vốn chỉ định tiến vào một ngàn là được rồi, không ngờ lại làm một đường tới năm trăm, thực là đau đầu a..." Bạch Tiểu Thuần mặc dù không thấy được thứ hạng của mình, nhưng nhớ tới số lượng ngôi sao của cầu vồng màu xanh, trong lòng vô cùng đắc ý với thể hiện của bản thân, thế nên khoái chí hất cằm, chắp tay sau lưng, tự mình khen mình một phen, bị những người trong cầu vồng màu xanh liếc qua, mới chịu dừng!

Thế giới cầu vồng màu xanh có bầu trời màu xám, mặt đất cũng màu xám, lành lạnh, yên tĩnh, trên mặt đất, có rất nhiều những tấm bia, rậm rạp như một khu rừng bia, không có điểm cuối.

Không khí xung quanh rất âm hàn, chính là tử khí, tử khí đậm đặc, ở phía xa, hư không bị tử khí đậm đặc tới mức làm cho móp méo, nhìn không rõ được.

Bạch Tiểu Thuần chỉ thoáng nhìn qua đã thấy sợ, ở đây yên tĩnh tới mức dọa người.

"Cái nơi quỷ quái gì thế này, tử khí nồng quá… nhất định ở đây có quỷ!" Bạch Tiểu Thuần sợ nổi da gà, nuốt nước bọt, sắc mặt trắng bệch, nhớ tới thứ đồ không sạch sẽ từng xuất hiện ở Nghịch Hà Tông mà cả người run rẩy, lôi ra một đống Trừ Tà phù dán hết lên người.

" Tinh Không Đạo Cực Tông chết tiệt, cửa ải này qua như thế nào a."

Bạch Tiểu Thuần còn đang suy nghĩ, từ xa, một đôi mắt âm lãnh đã sắc bén nhìn thẳng vào hắn.

Một tiếng gào như tiếng kim loại va vào nhau từ phía xa vang tới, từ một tấm bia bay lên một đám oan hồn, lưỡi dài ngoằn, mang theo oán khí mãnh liệt bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tới phía trước Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần hít sâu, vung tay phải, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vận chuyển, chỉ một cái, một luồng hàn khí kinh người bay ra, đám oan hồn kêu lên thảm thiết, bị vỡ ra, nhưng chúng không chết, mà chỉ bay lùi lại.

"Ồ? Cũng không lợi hại lắm nha." Bạch Tiểu Thuần đang muốn đuổi theo, thì đám oan hồn đã rú lên inh ỏi!

Mặt đất chấn động, trên tất cả bia mộ, oan hồn ào ào bay ra, đông không đếm xuể, con nào cũng dữ dằn ghê rợn, giữ nguyên dáng vẻ khủng bố của chúng trước khi chết, đông nghìn nghịt bay tới, tử khí trong thế giới này trong nháy mắt đã nồng đậm tới cực hạn.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, da đầu run lên.

"Cái này... quá nhiều đi..." Bạch Tiểu Thuần hét lên, đang muốn lùi, thì từ xa, một cái hồn cực to đột nhiên xuất hiện!

Hồn này đeo đế quan, chắc là oan hồn Đế Quân, thân thể khổng lồ, như muốn chạm trời, trong mắt nó rực ngọn lửa xanh lục, khóe mép nhếch lên, tay cầm một cây Tam Xoa Kích khổng lồ, thân thể phảng phất

như từ vô số oan hồn tạo thành, có thể nhìn thấy vô vàn nhiều những gương mặt, những tiếng khóc người giao lẫn vào nhau, tạo nên một âm thanh quỷ dị.

"Đã tới rồi, thì đừng rời đi..." Thanh âm này không biết là khóc hay là cười, vang vọng bốn phương, Tam Xoa Kích từ xa chỉ thẳng vào Bạch Tiểu Thuần một cái, một luồng chấn động kinh người từ Tam Xoa Kích khuếch tán ra, dường như ẩn chứa ý chí nào đó, khiến oan hồn trong thế giới đều thét lên thê lương.

Chúng điên cuồng bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, bé lớn chưa thấy nhiều quỷ tới như vậy...

Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ.

" Bạch gia gia không chơi với các ngươi!" Bạch Tiểu Thuần đây chỉ để vào danh sách trước một ngàn, giờ đã vượt mức hoàn thành, nơi này lại nguy hiểm như vậy, hắn đâu còn tâm tư xông quan, nên lập tức lùi lại, lôi ngọc bội truyền tống ra. Hồn Đế khổng lồ phía xa nhìn hắn đầy khinh miệt.

"Ngươi rốt cuộc có dám chiến hay không?!" tiếng nói khàn khàn âm trầm, vang còn to hơn cả sấm sét, làm cả không gian rung rinh, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, bị đối phương ước chiến, thì cảm thấy không thể nào nhịn nổi, ngẩng phắt đầu lên.

"Ta..."

Bạch Tiểu Thuần còn chưa nói xong, đám oan hồn đã gào lên, Hồn Đế vĩ đại!

Bạch Tiểu Thuần bị tiếng hét của chúng làm đau cả đầu, nếu chỉ một mình Hồn Đế hắn không sợ, nhưng bao nhiêu là oan hồn rợp trời như thế kia, đám quỷ này thực là ăn hiếp người quá đáng.

"Các ngươi chờ đó cho ta, hôm nay ta mệt, chờ ta về nghỉ ngơi một chút, lần sau sẽ tới thu thập các ngươi!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn, bóp tấm ngọc bội truyền tống...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Các Ngươi Đừng Có Khuyên Ta!

Dịch giả: Tiểu Băng

Đám người quan sát bên ngoài đều đã nhìn thấy tất cả.

Khi Bạch Tiểu Thuần trong biển oan hồn kêu lên thảm thiết, ai nấy đều thần sắc cổ quái, cửa ải màu xanh vốn là khảo hạch khả năng kiên trì và giết oan hồn.

Bọn họ vốn tưởng với biểu hiện tuyệt luân của Bạch Tiểu Thuần những cửa trước, lần này sẽ lại có một biểu hiện đặc thù, ai ngờ, Bạch Tiểu Thuần lại kêu lên thảm thiết rồi bỏ chạy, làm bọn họ lúc đầu sững sờ, sau đó thì thở phào.

"Khó trách Bạch Tiểu Thuần phải dừng lại ở đây, thí luyện này nghe tới có liên quan tới Man Hoang, mục đích là giúp cho tu sĩ sớm làm quen với Man Hoang để chuẩn bị trước tinh thần, dù lại đại sư huynh Triệu Thiên Kiêu năm đó ở cửa này cũng phải dừng lại một lần, sau đó mới một hơi lấy được ngôi vị thứ nhất."

"Đúng vậy, ta cũng nghe nói như vậy, nghe nói oan hồn trong cầu vồng màu xanh này đều không phải oan hồn bình thường, mà đều là tới từ Man Hoang..."

" Bạch Tiểu Thuần có thể ngay trong lần đầu tiên xông Tinh Không Đạo Cực bảng đã tiến vào vị trí khoảng năm trăm, đã là vô cùng phi phàm, tên của hắn lần này hắn là trước bốn trăm chín mươi! Vào thứ hạng trước năm trăm, đã không còn là thiên kiêu một Đường, mà đã là thiên kiêu một Vực, thân phận và địa vị đã hoàn toàn thay đổi!"

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ngoài cửa lớn của Tinh Không Đạo Cực bảng, ai cũng nhìn hắn, kẻ hâm mộ, người ghen ghét, kẻ thì phức tạp.

"Bọn hắn... Đều là nhìn ta?" Bạch Tiểu Thuần chớp mắt, nhìn lên ngôi sao của mình, thấy mình đã được xếp vào danh sách thứ hạng trước năm trăm, thì mắt sáng rỡ.

"Hèn gì họ đều nhìn ta..." Bạch Tiểu Thuần ho khan, cảm thấy mình quá lợi hại, lập tức ưỡn ngực, bày ra tư thái mà bản thân cho rằng là giống thiên kiêu nhất.

"Thiệt là a, quá ưu tú, ài, ta đâu có muốn nổi tiếng, ta là con tin mà." Bạch Tiểu Thuần thầm sung sướng, cảm giác được bao người nhìn ngắm làm hắn lâng lâng, quên hết mọi chật vật trước đó, hất cằm, vung tay áo, nghênh ngang bước đi.

Trên đường hắn đi, mọi người đều tách ra nhường đường cho hắn, làm hắn rất khoái chí, vung tay lên chào hỏi.

"Chào mọi người." tiếc là ở đây không có nhiều người lắm a...

"Nếu người nhiều hơn nữa chút ít thì tốt biết mấy." Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối, chậm rãi đi xa, trong đám người, có một cô gái, mỉm cười nhìn theo hắn.

Cô mặc áo bào màu lục, xung quanh không có ai dám tới gần cô, vì quanh cô luôn có những cơn gió lạnh quỷ dị, làm người ta không thoải mái, tâm thần không tập trung.

Cô cười, trong mắt lấp lánh.

"Ừ, ra vẻ rất khá." Cô gái ngẩng đầu, nhìn cánh cửa của Tinh Không Đạo Cực bảng.

Cô là Công Tôn Uyển Nhi!

Từ lúc tới Tinh Không Đạo Cực Tông, cô và đám Bạch Tiểu Thuần đã chia tay, cô đã sớm tới Không Vực cầu vồng, còn trở thành đệ tử áo lục, lúc này, cô rõ ràng rất có hứng thú với Tinh Không Đạo Cực bảng.

Bạch Tiểu Thuần chậm rì rì tiêu sái bước đi Vạn Tinh Thải Hồng Thượng, gặp ai, hắn cũng ho khẽ để nhắc nhở người ta về sự hiện hữu của mình, đến khi về tới Không Vực cầu vồng, vừa đi ra Truyền Tống Trận, đã nghe thấy những tiếng kinh hô.

"Là Bạch Tiểu Thuần!"

"Xếp hạng trước bốn trăm chín mươi trong Tinh Không Đạo Cực bảng!"

Đám người xếp hàng ngoài Truyền Tống trận đều nhìn hắn đầy hâm mộ và cuồng nhiệt.

"Chào mọi người!"

"Mọi người khổ cực."

"Các đạo hữu, đây không phải huy hoàng của một mình ta, đây là vinh quang của Không Vực chúng ta!"

Mỗi một câu nói của hắn, đều gây nên những tràng tiếng hô vang, nhưng Bạch Tiểu Thuần ở lại đây quá lâu, khiến tu sĩ nơi này dần dần đều ngơ ra nhìn hắn, ánh mắt họ đã bắt đầu có vẻ kì quái.

"Tên Bạch Tiểu Thuần này, sao hắn không đi đi?"

"Bộ dáng của hắn… nhìn kì kì sao á, sao ta cứ cảm thấy hắn với các thiên kiêu.. không có giống nhau…"

Thấy mọi người nhìn mình cổ quái, Bạch Tiểu Thuần đành buồn rầu rời khỏi Truyền Tống Trận.

"Tinh Không Đạo Cực Tông truyền tin quá chậm, không được, ta phải nghĩ ra một cách." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy một chuyện huy hoàng như vầy, nhất định phải làm cho tất cả mọi người biết mới phải.

"Hứa Bảo Tài rất giỏi mấy việc này, để hắn lại dưới ấy quá lãng phí." Bạch Tiểu Thuần lập tức truyền âm cho Hứa Bảo Tài, bảo tên kia sắp xếp phi thăng.

Hứa Bảo Tài nghe vậy cũng vui vẻ, cảm thấy tài năng của năng của mình rốt cuộc cũng có chỗ để thể hiện, bèn trả lời ngay.

"Thiếu tổ, ngươi đừng lo, Hứa Bảo Tài ta chính là giỏi môn đó nhất, theo ta thấy sẽ có người tới bái phỏng ngươi nhanh thôi, ngươi nhất định phải nhớ tới lúc đó, phải thể hiện là mình rất không cam lòng, rằng ngươi sẽ tiếp tục xông bảng, ngươi càng như vậy, người ta mới càng nghĩ ngươi là người có tiềm lực vô hạn, vạn lần không được khoe khoang với người tới bái phỏng nghe không."

Bạch Tiểu Thuần nghĩ nghĩ, thấy Hứa Bảo Tài nói quá đúng, bèn đi ra mở cửa, đứng đó theo dõi động tĩnh xung quanh.

"Ài, Hứa Bảo Tài nói, chắc mấy ngày tới sẽ có rất nhiều người tới bái phỏng ta." Bạch Tiểu Thuần than khẽ, lôi pháp kính ra, soi soi mặt mình, sau đó cất gương, bày ra dáng vẻ nghiêm nghị thâm trầm, ánh mắt thâm sâu, nhìn lên trời như đang ngộ đạo.

Không bao lâu, vài đạo cầu vồng cấp tốc bay tới, chính là hai người Thần Toán Tử, Trương Đại Bàn, tu vi Trương Đại Bàn là Trúc Cơ Đại viên mãn, quanh người có một ít sương mù, chúng như hư ảo, nhưng lại ngưng tụ bên ngoài người hắn, trông rất kỳ dị.

Thần Toán Tử là Kết Đan sơ kỳ, hai người tới gần, thấy dáng vẻ tạo hình của Bạch Tiểu Thuần thì lắc đầu.

"Thiếu tổ..."

"Tiểu Thuần..." hai người Trương Đại Bàn vừa mới tới gần, còn chưa kịp nói gì, Bạch Tiểu Thuần đã phất tay áo, ánh mắt ra vẻ quyết liệt, không cam lòng.

"Các ngươi không cần khuyên ta!"

Trương Đại Bàn và Thần Toán Tử đều sửng sốt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Người Và Núi Dung Hợp

Dịch giả: Tiểu Băng

"Cầu vồng xanh đáng hận, chỉ là ta còn chưa quen thuộc mà thôi, bằng không, Bạch Tiểu Thuần ta làm sao lại xếp tới hạng bốn trăm chín mươi?"

"Ta nhất định sẽ làm ngôi sao của mình bay lên cao hơn, vượt qua cầu vồng màu xanh, qua luôn cầu vồng màu lam, bước vào cầu vồng màu tím chí cao vô thượng! Bạch mỗ nhất định sẽ làm được!" Bạch Tiểu Thuần rất là chém đinh chặt sắt.

Trương Đại Bàn và Thần Toán Tử nhìn nhau.

"Tiểu Thuần, đừng nhụt chí, ta nghe nói sau cầu vồng xanh là cầu vồng lam, xông qua đó, sẽ được để lại một pho tượng của bản thân, người sau nếu muốn qua cầu vồng lam, sẽ phải đánh bại pho tượng của người vượt qua trước họ, lần sau ngươi nhất định sẽ thành công, để lại pho tượng của ngươi cho hậu nhân khiêu chiến!"

"Đúng vậy a thiếu tổ, Tinh Không Đạo Cực Tông lớn như vậy, ngươi tiến vào trước năm trăm, đã làm cho tất cả mọi người oanh động, ta tin sau này ngươi nhất định sẽ làm ra oanh động còn to hơn nữa!"

Hai người khuyên bảo phía dưới, Bạch Tiểu Thuần mới ra vẻ chấp nhận, gật đầu.

Trương Đại Bàn và Thần Toán Tử đều cảm thấy là lạ, sau khi khuyên mấy câu, thì đều từ biệt rời đi.

Hai người vừa rời đi, Bạch Tiểu Thuần lập tức đổi sắc mặt, chuyển thành đắc ý.

"Ha ha, ta biểu hiện thực là giỏi. Hứa Bảo Tài lập công lớn nha." Bạch Tiểu Thuần nhớ lại sắc mặt của Trương Đại Bàn và Thần Toán Tử thì đắc ý, bỗng nhìn thấy từ xa, Trần Mạn Dao bay tới.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại ngẩng đầu, chắp tay sau lưng, thần sắc tiếp tục ra vẻ không cam lòng, ánh mắt mắt tiếp tục ra vẻ thâm sâu, không đợi Trần Mạn Dao mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã chặn trước.

"Ngươi không cần khuyên ta!"

"Đáng hận..."

Trần Mạn Dao trợn mắt ngơ ngác, Bạch Tiểu Thuần lại nói lại một lèo những lời hắn đã nói với hai người Trương Đại Bàn.

"Tiểu Thuần ngươi..." Trần Mạn Dao nhìn Bạch Tiểu Thuần, cứ như lần đầu tiên mới biết hắn.

Thế là, những ngày sau đó, ai tới bái phỏng Bạch Tiểu Thuần, sẽ đều nhìn thấy dáng vẻ ấy, cũng đều là nghe mấy câu ấy, ai nấy đều là mang theo chúc mừng mà tới, mang theo kính nể mà đi.

Ba ngày sau, Hứa Bảo Tài cũng xử lý xong việc ở Không thành, bay lên Không Vực Thải Hồng Thượng, chuyện đầu tiên hắn làm, là tới tìm Bạch Tiểu Thuần, hai người bàn bạc một hồi lâu, cuối cùng Hứa Bảo Tài lấy được một mớ điểm cống hiến đáng kể gọi là kinh phí, mãn nguyện rời đi.

Hứa Bảo Tài bắt đầu trổ tài, tuyên truyền cho sự tích thiên kiêu của Bạch Tiểu Thuần, thế nên chỉ sau một thời gian ngắn, Không Vực cầu vồng bắt đầu xuất hiện những lời đồn, những lời thổi phồng quá mức, thậm chí giữa chúng còn tự có những tình tiết mâu thuẫn với nhau, mục

tiêu đều là khen ngợi Bạch Tiểu Thuần, gây nên rất nhiều chủ đề bàn luận.

Thế là, cái tên Bạch Tiểu Thuần bắt đầu trở nên nổi tiếng, Bạch Tiểu Thuần cũng rất ra sức phối hợp, mỗi ngày đều ra ngoài mấy lần, đều là tới những nơi đông người, bày ra dáng vẻ rất không cam lòng, ánh mắt thâm sâu, thần sắc kiên nghị, khiến các tu sĩ Không Vực cầu vồng không biết Bạch Tiểu Thuần đều nghĩ hắn thực là một thiên kiêu thật sự, có sự tự tin và sự kiêu ngạo.

Thế là, các tu sĩ của Không Vực Thải Hồng Thượng đều bắt đầu chờ mong Bạch Tiểu Thuần một lần nữa xông Tinh Không Đạo Cực bảng.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưởng thụ sự ngưỡng mộ của mọi người, cả ngày hắn đều vui tươi hớn hở.

Bạch Tiểu Thuần cũng đã mua Thất Thải Vụ Hải Thảo, phối với các dược liệu khác, sau mấy ngày bế quan, luyện chế ra một viên đan dược.

Nhìn viên thuốc bảy màu trong tay, mắt hắn đầy đắc ý.

"Lần này nhất định ta sẽ cảm ngộ ra Nhân Sơn Quyết!" Bạch Tiểu Thuần hăng hái, tin tưởng mười phần, cầm đan dược bay ra khỏi động phủ, chạy tới Vạn Sơn cốc.

Hắn nhìn t hấy Thạch Sơn bên ngoài Vạn Sơn cốc.

"Bạch Tiểu Thuần bái kiến Thạch sư huynh." Lần này, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận quan sát Thạch Sơn, mặc dù vẫn không nhìn ra tu vi sâu cạn của đối phương, nhưng lại cảm nhận được khí tức tương tự với người đá trong Tinh Không Đạo Cực bảng, Bạch Tiểu Thuần trong lòng khẽ động, thu hồi ánh mắt, ôm quyền cúi đầu.

Thạch Sơn mở mắt, nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ cười, gật đầu, vung tay chỉ một cái.

Cánh cửa đá từ dưới đất mọc lên, Bạch Tiểu Thuần lần này đã biết, chạy tới, cùng cánh cửa đá chìm xuống.

Bạch Tiểu Thuần đầy tự tin chạy thẳng tới khu vực nhiều núi, khoanh chân ngồi xuống một ngọn núi.

Bạch Tiểu Thuần lấy đan dược ra.

"Người và núi hòa hợp, trước quên mình, rồi quên núi, sau đó khi thức tỉnh, ngươi chính là núi, núi chính là ngươi..." Bạch Tiểu Thuần thì thào, bắt đầu dựa theo Nhân Sơn Quyết, tìm cách câu thông với ngọn núi dưới thân, sau mấy mươi lần, đến khi việc ấy đã trở thành giống như bản năng, hắn bỏ viên thuốc vào miệng.

Dược lực tuôn lên đầu, trong đầu hắn lập tức trở thành một đống hỗn độn, trống rỗng.

Ba ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không nhúc nhích, hắn đã quên mất bản thân, quên luôn mình đang ở Vạn Sơn cốc, thực chất là trong đầu hắn không có bất kỳ một suy nghĩ nào.

Tới ngày thứ bảy, trong đầu hắn mới có một ý niệm đơn giản, từ từ ngưng tụ lại, thành hình dạng của một thạch nhân.

Thạch nhân này rất giống với thạch nhân mà hắn cảm ngộ trong Tinh Không Đạo Cực bảng...

Sau nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa tỉnh, nhưng hình dáng thạch nhân trong đầu ngày càng hoàn chỉnh, trông rất sống động, trong khí đó, ở bên ngoài đã xảy ra một sự kiện làm oanh động cả tông môn, ngay cả tông chủ cũng phải chú ý tới.

Công Tôn Uyển Nhi... Xông Tinh Không Đạo Cực bảng!

Cô xông bảng, vốn không có ai chú ý, nhưng khi ngôi sao của cô bay lên với tốc độ kinh người và thủ đoạn thí luyện không giống người thường, thì ai nấy đều phải hoảng sợ!

Trong biển lửa của cầu vồng đỏ, Công Tôn Uyển Nhi hóa thân sát thần, một đường giết chóc hung thú, đạp trên thi thể hung thú, vượt qua biển lửa, làm tất cả tu sĩ trong cầu vồng đỏ đều run rẩy, trong biển lửa như xuất hiện một cái cầu tạo bằng xác chết!

Vào cầu vồng cam, thạch nhân đánh nhau, người thường đều tránh né, nhưng Công Tôn Uyển Nhi lại như giẫm trên đất bằng; vào cầu vồng vàng, trên thân kiếm đang được rèn, cô cũng vẫn nhẹ nhàng như thế, nhẹ nhõm đi qua; vào cầu vồng lục, trong thế giới tia chớp, cô lại hút tia chớp vào bụng, đạp lên tia chớp, thẳng đường đi tới.

Kinh người nhất, là vào cầu vồng xanh, cô chỉ vừa xuất hiện, tất cả oan hồn nơi này đều run rẩy, không dám hiện ra, chỉ có một mình Hồn Đế gào thét xông ra, đánh một trận bất phân thắng bại!!

Một màn này, làm cho cả Tinh Không Đạo Cực Tông đều chấn động.

Phải biết thực lực của Hồn Đế chính là Nguyên Anh sơ kỳ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Ta Cũng Có Thể!

Dịch giả: Tiểu Băng

Khi Công Tôn Uyển Nhi bước qua cầu vồng màu xanh, đi tới cầu vồng màu lam, trong Vạn Sơn cốc, Bạch Tiểu Thuần run một cái, mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt.

Trong mắt hắn, có hư ảnh thạch nhân lóe lên liền biến mất.

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt cả nửa ngày, trong mắt mới dần dần trở lại tỉnh táo, sau nửa nén hương, hắn hít sâu, trở lại bình thường, đầu óc suy nghĩ vẫn còn chưa được lưu loát.

"Thành công chưa ta." Bạch Tiểu Thuần vuốt vuốt mi tâm, đứng dậy, lắc lắc người, hắn không biết mình đã thành công hay chưa, vì mọi ký ức của hắn, đều là trống rỗng.

"Cái này..." Bạch Tiểu Thuần chần chừ, đưa tay lên, dựa theo phương thức vận chuyển Nhân Sơn Quyết, lập tức bấm pháp quyết, người hắn run lên, một luồng lực cuồng bạo từ trong người hắn bùng ra.

Trong mắt hắn, hư ảnh thạch nhân hiện ra, lực bộc phát cũng đạt tới đỉnh phong, cơ thể hắn như trở thành gông cùm xiềng xích, khiến lực bộc phát không thể thoát ra được, Bạch Tiểu Thuần theo bản năng há miệng.

Một tiếng gào không hề giống thanh âm của hắn bắn ra, bên ngoài xuất hiện một hư ảnh rất to, cao cả mười trượng, hình dạng… là một thạch nhân!

Bạch Tiểu Thuần nhảy lên, ánh mắt trở nên cuồng bạo, trong người nhộn nhạo khó chịu, theo bản năng nắm tay, cách không đánh ra một quyền.

Ngọn núi trước mặt run rẩy, một quyền cách không làm nó nổ tung, lực trùng kích mạnh mẽ vẫn tiếp tục tản ra chung quanh, làm cho biển mây cuồn cuộn, từ xa nhìn lại, lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, chung quanh hắn xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Sự mạnh mẽ của khí thế ấy, không hề thua Nguyên Anh sơ kỳ... bao nhiêu!!

Đây là một loại bí thuật, giống như Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm!

Hư ảnh thạch nhân to lớn biến mất, mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, nhưng đôi mắt lại vô cùng kích động.

"Mặc dù không bằng Toái Hầu Tỏa và Hám Sơn Chàng có thể tiếp tục thi triển nhiều lần, nhưng lực bộc phát của Nhân Sơn Quyết lại là mạnh nhất, sự bá đạo của nó còn mạnh hơn Toái Hầu Tỏa!"

"Ha ha, rốt cục ta cũng tu luyện thành, từ nay Nhân Sơn Quyết chính là đòn sát thủ của ta, hừ hừ, Kết Đan trở xuống, Bạch Tiểu Thuần ta là vô địch!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, vênh vang đắc ý bay ra.

Ra ngoài, nhìn Thạch Sơn, hắn rất muốn chia sẻ với người kia, vì Thạch Sơn cũng có khí tức thạch nhân, giống như cũng tu hành Nhân Sơn Quyết.

Nhưng Thạch Sơn lại ngẩng đầu, nhìn về phía Tinh Không Đạo Cực bảng.

"Thạch sư huynh, ta tu luyện thành!" Bạch Tiểu Thuần phấn chấn hô to.

"Ừ." Thạch Sơn vẫn nhìn Tinh Không Đạo Cực bảng, chỉ ừ một tiếng.

"Thạch sư huynh, ta nói ta tu luyện thành Nhân Sơn Quyết!" Bạch Tiểu Thuần lặp lại.

"A, chúc mừng." Thạch Sơn vẫn không quay lại, nét mặt trở nên cực kì nghiêm túc. Bạch Tiểu Thuần buồn bực, mình luyện ra một đòn sát thủ, nhưng lại không người chia sẻ cảm giác vui sướng, hắn cũng quay sang hướng Tinh Không Đạo Cực bảng, thực muốn đi xem, rốt cuộc nơi đó đã xảy ra chuyện gì, làm Thạch Sơn lúc nào cũng bình tĩnh lại có thần sắc ngưng trọng như thế.

Hắn nhìn thấy trên cầu vồng màu lam kia, có một ngôi sao tỏa ra ánh sáng chói mắt, và khi hắn nhìn ngôi sao đó, trong đầu hắn liền hiện lên tên của ngôi sao đó là Công Tôn Uyển Nhi.

"A?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, lôi lệnh bài ra xem, thấy trong cầu vồng màu lam, Công Tôn Uyển Nhi đang giao chiến với một thanh niên!

Thanh niên kia mặc trường bào màu xanh, tu vi Kết Đan đại viên mãn, mặt lạnh tanh, quanh người toàn là sấm chớp, đang thi triển thần thông đấu với Công Tôn Uyển Nhi!

Nhưng Công Tôn Uyển Nhi chỉ xuất ra một chỉ, thanh niên kia đã bị nổ tung.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm. Pho tượng màu lam kia chính là của người đã vượt qua cầu vồng này trước đó.

Nói cho đúng, người này hiện giờ đang ở trên cầu vồng màu tím, xếp hạng thứ 8 Tinh Không Đạo Cực tông!

Ngay khi Công Tôn Uyển Nhi chiến thắng pho tượng, một pho tượng hình Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện, sừng sững án ngữ trên cầu vồng lam.

Còn bản thân Công Tôn Uyển Nhi thì biến mất, xuất hiện trên cầu vồng màu tím!

Ngôi sao của Công Tôn Uyển Nhi cũng bay lên, trở thành ngôi sao thứ chính trên cầu vồng màu tím!

Ai nấy đều kinh hô, vì suốt bao nhiêu năm nay, tới giờ cầu vồng tím mới có thêm một ngôi sao mới!

Theo tông quy, ai vào được cầu vồng tím, là có thể xin tông môn ban thưởng!

Các tu sĩ mắt hoa lên, không còn quan sát Công Tôn Uyển Nhi được nữa. Vì đây là quy tắc của Tinh Không Đạo Cực bảng, thí luyện trong sáu cầu vồng trước ai cũng được quan sát, nhưng ở cầu vồng cuối cùng này, người ngoài không được phép xem.

Không ai biết thí luyện trong cầu vồng tím là cái gì, song Công Tôn Uyển Nhi đã rời khỏi cầu vồng tím rất nhanh, tên của cô cũng chính thức đứng hàng thứ chín.

Sự quật khởi của Công Tôn Uyển Nhi thực sự là kinh diễm tuyệt luân, oanh động cả tông môn, nhất là ngay sau khi cô rời khỏi Tinh Không Đạo Cực bảng, lập tức có một đạo pháp chỉ từ nơi ở của chưởng môn bay xuống.

"Công Tôn Uyển Nhi, đồng ý yêu cầu của ngươi, bãi miễn thân phận con tin, cho phép trở thành đệ tử hạch tâm của Tinh Không Đạo Cực tông!"

Pháp chỉ này vừa ra, làm xung quanh vô cùng xôn xao, mọi người tới nay mới biết, Công Tôn Uyển Nhi thì ra lại là con tin.

Bạch Tiểu Thuần tròn mắt, Công Tôn Uyển Nhi thực là lợi hại.

"Nhưng có gì đặc biệt hơn người..." Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, rời khỏi Vạn Sơn cốc, trở về Không Vực, một đường đi, chẳng còn ai chú ý

tới hắn, ai cũng bàn luận về Công Tôn Uyển Nhi.

Bạch Tiểu Thuần trong lòng càng chua, về tới Không Vực, nhìn thấy tu sĩ Không Vực cầu vồng cũng đều đàm luận về Công Tôn Uyển Nhi, thì càng thêm buồn bực.

"Ta cũng có thể, lần trước ta đã tới cầu vồng màu xanh, nhưng đám quỷ kia nhiều lắm a, phải nghĩ cái cách... Tốt nhất là làm cho chúng bị gom vào một chỗ không thể động đậy, để ta dễ dàng đi qua." Bạch Tiểu Thuần cau mày.

Mấy ngày sau, hắn ngẩng đầu lên, mắt đầy phấn chấn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Chủ Nhân, Ngươi Bỏ Qua Cho Ta Đi!

Dịch giả: Sò Điệp

"Không phải chỉ là một ít tiểu quỷ thôi sao, Bạch gia gia nhà ngươi chỉ cần một ý niệm, liền có thể làm cho các ngươi tan thành mây khói!" Bạch Tiểu Thuần mấy ngày gần đây vắt óc suy nghĩ, hắn vốn là nghĩ đến dùng Tịch Tà Phù, nhưng vừa nghĩ tới trên cầu vồng màu xanh kia oan hồn vô biên vô hạn, lại cảm thấy chỉ dùng Tịch Tà Phù vẫn là chưa đủ.

Huống hồ hắn nhớ rõ khi mình ở trên thanh sắc cầu vồng kia, rõ ràng trên người đã dán không ít Tịch Tà Phù, nhưng những oan hồn kia vẫn một mực nhào đến hắn.

"Tịch Tà Phù không được... Dùng đan dược có khi chắc ăn hơn một chút…" Bạch Tiểu Thuần trong mắt ý chí dâng trào, trong thời gian mấy ngày hắn đã thôi diễn ra một loại đan phương mới.

Đan phương này không cần nhiều dược thảo, chỉ có tác dụng phụ trợ, dựa vào mấy năm nghiên cứu từ lực lúc hắn còn ở Linh Khê Tông

"Ta muốn luyện ra một loại linh dược, làm cho những oan hồn kia thoáng cái bị bắt lại một chỗ..." Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới nếu mình thật sự luyện chế ra được loại đan dược này, một khi ném ra, lập tức bốn phía vô số oan hồn vèo một cái bị hút lại liền kích động.

Hắn mặt mày hớn hở, đứng dậy đi tới đi lui trong động phủ, trong đầu lần nữa phân tích thôi diễn không ngừng, nửa ngày sau hắn vỗ đùi.

"Cứ làm như thế,cái quang cầu từ lực kia có thể xé rách quần áo lại có thể ngưng tụ Huyễn Vụ, chỉ cần phối hợp nguyên vẹn nhất định có thể

Ngưng Hồn!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây đã có quyết định, liền đi tới hàng ma đường đổi lấy không ít dược thảo, sau khi trở về lập tức bế quan.

Ba ngày sau, động phủ của hắn truyền ra tiếng oanh minh, Bạch Tiểu Thuần mắt tràn tơ máu ngắm viên đan dược màu trắng trong tay, hắn thở sâu, bắt đầu ngưng tụ ra từ lực của bản thân, loại này nguyên từ chi pháp rất khó tu luyện, Bạch Tiểu Thuần cũng phải hao tốn mấy chục năm thời gian không ngừng nghiên cứu mới miễn cưỡng nắm giữ một tia.

Mất vài canh giờ hắn mới đưa đầy đủ nguyên từ lực dung nhập vào trong đan dược, vẻ mặt hắn kích động, mở túi trữ vật lấy ra gương đồng.

"Dạ Táng giả, đi ra cho ta!"

Nghe thấy thanh âm của Bạch Tiểu Thuần truyền vào gương đồng, Dạ Táng giả hồn thể run lên, không dám không xuất hiện, đành mang vẻ mặt cầu xin bay ra.

"Chủ nhân, ngươi..." không đợi hồn Dạ Táng giả nói xong, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

"Thu!" Hắn nói xong, liền bóp chặt đan dược trong tay.

Oanh một tiếng, y phục trên người Bạch Tiểu Thuần lập vỡ nát, lộ ra thân thể trần truồng... Dạ Táng giả cũng bị hù hét thảm lên, nhưng ngay sau đó hắn lộ ra kinh ngạc.

"À? Ta không sao! Ha ha, ta không sao!" Dạ Táng giả kinh hỉ, tranh thủ thời gian kiểm tra bản thân, xác định chính mình không có chuyện gì hắn kích động không thôi, liếc mắt nhìn lại Bạch Tiểu Thuần đang đứng ngốc tại chỗ, phát hiện mắt hắn ngày càng đỏ, Dạ Táng giả khẽ run rẩy, cẩn thận trốn qua một bên, hắn cảm thấy giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần rất nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm vào đan dược trong tay phải đã bị bóp nát, không để ý đến Dạ Táng giả, trong mắt tơ máu tràn ngập, mang theo chấp nhất, một lần nữa đổi y phục bắt đầu luyện đan.

Lại qua ba ngày...

"Thu!" Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, bóp nát đan dược.

Tiếng nổ vang truyền ra, y phục trên người hắn lúc này không tổn hao gì, nhưng tại trong chớp mắt khi đan dược nổ tung, một cỗ đại lực khuếch tán ra, trực tiếp đâm vào vách tường động phủ, bởi vì cường độ quá lớn mà ngay cả vách tường động phủ cũng xuất hiện khe hở.

Thật lâu sau, Bạch Tiểu Thuần mới từ cái lỗ hình người trên vách tường bò xuống, sắc mặt hắn tái nhợt nhưng vẻ mặt lại càng chấp nhất mãnh liệt hơn, hô hấp hắn có chút dồn dập, Bạch Tiểu Thuần hung ác cắn răng tiếp tục.

Dạ Táng giả ở một bên thấy một màn như vậy, cũng hít vào một hơi.

"Hắn... Hắn đây là muốn luyện cái loại đan dược gì?"

Lại 4 ngày trôi qua.. Bạch Tiểu Thuần lần nữa cầm đan dược đang chuẩn bị bóp nát, đôi mắt tràn ngập tơ máu khiến cho ánh mắt phảng phất đều đã trở thành màu đỏ, thậm chí lúc này đây hắn dựa lưng vào vách tường, cho rằng đã không còn gì sơ hở mới gầm thét bóp nát đan dược..

"Thu a!"

Oanh một tiếng... Lúc này đây quần áo hắn không có rách, cũng không có bị sức đẩy đẩy ra, nhưng thân thể lại không thể khống chế, giống như bị hấp dẫn bay về phía trước trực tiếp đâm vào vách tường, âm thanh ken két vang lên, vách tường kia cũng xuất hiện khe nứt, Dạ

Táng giả trông thấy Bạch Tiểu Thuần như bị khảm vào vách tường, hồn thể càng run lên.

"Hắn... Hắn đây không phải luyện đan, mà là muốn tự sát a!" Dạ Táng giả hãi hùng khiếp vía, nội tâm càng thêm lo sợ, hắn không lo lắng Bạch Tiểu Thuần tự sát... Hắn sợ hãi chính là trả một cái giá lớn như thế, luyện chế ra đan dược, mà lại rõ ràng muốn lấy chính mình đến thí nghiệm thuốc, như vậy một khi Bạch Tiểu Thuần luyện chế thành công, kết quả của mình nhất định rất thê thảm.

Bạch Tiểu Thuần triệt để nổi giận, giãy dụa từ trên vách tường bò xuống, một lần nữa đắm chìm trong luyện dược, lại qua đi mấy ngày, hắn cải tiến phương thuốc, luyện chế đan dược, rồi sát nhập nguyên từ lực vào trong, lần này hắn chui vào một cái khe bên trong vách tường, bảo đảm dù bị lực từ tác động tới, mình cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng, xong xuôi Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng, đang định bóp nát đan dược.

"Chủ nhân, ngươi bỏ qua cho ta đi!" Giả Dạ Táng thấy thế chịu không nổi rồi, lập tức kêu rên lên.

"Tin tưởng ta, lúc này đây ta nhất định thành công!" Bạch Tiểu Thuần an ủi một câu, dùng sức bóp nát đan dược, tiếng oanh minh lần nữa truyền ra, lúc này đây không phải nguyên từ lực tản ra mà ngay tại lúc đan vỡ, tạo thành một cỗ tự bạo chi lực, dù là Bạch Tiểu Thuần dấu ở trong cái khe vẫn bị ảnh hưởng, toàn bộ động phủ đều chấn động vài cái.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm ở bên trong, thân thể bị tạc đi ra, gục ở chỗ này hồi lâu, lúc này mới mang theo điên cuồng một lần nữa ngồi xuống, liều mạng tiếp tục luyện chế.

Dạ Táng giả muốn chết, hắn không biết tương lai đợi chờ mình là cái gì, nhưng cái cảm giác không biết này đã trở thành sự dày vò, nhất là khi Dạ Táng giả lần lượt nhìn Bạch Tiểu Thuần bóp nát đan dược sau đó thê thảm, nỗi sợ của hắn ngày càng tăng, đã đến cực hạn.

"Chủ nhân, ngươi cho ta chết thoải mái a!!", lại qua đi mấy ngày, Dạ Táng giả chứng kiến Bạch Tiểu Thuần rõ ràng còn muốn thử nghiệm, hắn khóc rống lên.

Hắn thật sự hi vọng Bạch Tiểu Thuần có thể cho mình chết thoải mái, hắn có cảm giác, chính mình là phạm nhân bị chém đầu, nhưng cứ mỗi khi đao rơi xuống lại là chém lệch ra... Một lần một lần lại một lần, cái loại cảm giác này, mới là thống khổ nhất.

"Tin tưởng ta, lúc này đây ta nhất định thành công!" Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, bóp nát đan dược, tiếng nổ vang phát ra.

Thời gian trôi qua, hai tháng sau... động phủ của Bạch Tiểu Thuần tại đây thường xuyên xuất hiện rung động, đã muốn lung lay sắp đổ, nếu không phải là thân thể hắn cường hãn sợ là đã trọng thương.

Rốt cục ngày hôm nay, khi Dạ Táng giả đang cực kỳ tuyệt vọng, trong tiếng nổ vang, một cỗ cuồng bạo hấp lực nháy mắt truyền khắp bốn phía, hồn thể Dạ Táng giả mất khống chế ngay lập tức bị hút tới, trong chớp mắt đã ngưng tụ trong tay Bạch Tiểu Thuần.

"Ha ha, cuối cùng ta cũng thành công!!" Bạch Tiểu Thuần kích động, giờ phút này hắn tóc tai bù xù, cực kì chật vật chật vật đứng trong động phủ nay đã muốn thành phế tích, vẻ mặt phấn chấn, thậm chí còn có chút xúc động, gần hai tháng, không phải chỉ có mình Dạ Táng giả bị dày vò, Bạch Tiểu Thuần cũng là như vậy.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng điều phối nguyên từ lực hoàn hảo, khiến cho đan dược này một khi vỡ vụn có thể đem hồn thể hút vào ngay lập tức.

"Viên thuốc này liền gọi là Tụ Hồn Đan!" Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, mặc dù mỏi mệt nhưng tinh thần hăng hái, thậm chí trong đầu hắn đã nghĩ kỹ, chờ sau khi nghỉ ngơi khôi phục một chút sẽ tiếp tục xông Tinh Không Đạo Cực bảng.

"Lúc này đây, ta nhất định phải làm cho những tiểu quỷ kia đẹp mắt!" Bạch Tiểu Thuần đắc ý vô cùng, lại tiếp tục luyện chế Tụ Hồn Đan, sau đó khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thổ nạp.

Một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần điên cuồng luyện chế Tụ Hồn Đan, chỉ cần tinh lực không đủ liền lập tức ngồi xuống thổ nạp, cứ thế chẳng những Tụ Hồn Đan số lượng kinh người mà tu vi của hắn sau tiêu hao cùng khôi phục đã tinh tiến một ít, khoảng cách đến Kim Đan hậu kỳ chỉ kém một tia!

Ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần luyện chế đan dược xong, đang khoanh chân thổ nạp, không lâu sau hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra ngẩng đầu nhìn ra ngoài động phủ, lộ ra kinh ngạc.

Rất nhanh, có ba đạo cầu vồng đồng thời bay tới, bên trong đúng là Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao cùng với Hứa Bảo Tài, ba người này thần sắc lo lắng đi thẳng đến động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Với tu vi hiện tại của Bạch Tiểu Thuần đã là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong chỉ kém một bước là đến Kim Đan hậu kỳ, hắn nhìn thần sắc của ba người trước mắt liền cảm nhận được một tia không đúng.

"Thiếu tổ, Trương Đại Bàn xảy ra chuyện rồi!"

"Tiểu Thuần, nhanh đi cứu Trương Đại Bàn!!"

Ba người vừa mới tới gần động phủ, không chờ đại môn mở ra, lo lắng truyền âm vào trong, Bạch Tiểu Thuần nghe xong biến sắc lập tức đứng dậy phất tay áo, đại môn động phủ rầm rầm mở ra, thân ảnh của hắn nhanh như gió gào thét bay ra ngoài.

"Đại sư huynh của ta làm sao vậy?" Bạch Tiểu Thuần một phát bắt được Thần Toán Tử, hô hấp dồn dập, gấp giọng hỏi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Hỏa Công Tâm

Dịch giả: Tiểu Băng

"Trương Đại Bàn Kết Đan, gặp nguy cơ sinh tử!" Thần Toán Tử bị Bạch Tiểu Thuần túm, nhìn ra được hắn lo lắng, biết việc này quan trọng, nên không dông dài, nói ra luôn.

"Tháng trước Trương sư huynh có dấu hiệu kết đan, nên đi bế quan, ta với Thần Toán Tử ở ngoài động phủ hộ pháp, trước đó tất cả đều bình thường, theo Thần Toán Tử phán đoán, ít nhất phải mất mấy tháng, Trương Đại Bàn mới có thể hoàn thành Kết Đan, nhưng không hiểu sao, từ ba hôm trước, khí tức của Trương Đại Bàn yếu đi, tới bây giờ chỉ còn hơi thở mong manh!!" Hứa Bảo Tài nói nhanh, thần sắc lo lắng.

"Ta cũng đi tới xem sao, nhưng Trương Đại Bàn đóng cửa động phủ, chúng ta không vào được, lại sợ gây ra tiếng động làm quấy nhiễu, cho nên không dám cưỡng ép phá mở." Trần Mạn Dao ở bên cạnh cũng nói. Sau một thời gian dài ở với đám Bạch Tiểu Thuần, cô đã xem mình là một phần của nhóm, Trương Đại Bàn gặp nguy, cô cũng thấy lo lắng.

Bạch Tiểu Thuần không chút chần chừ, nhoáng một cái hóa thành một đạo cầu vồng, rít lên xé gió, bay thẳng tới động phủ của Trương Đại Bàn.

Ba người Thần Toán Tử đi theo sau, một đoàn người tốc độ cực nhanh, chỉ một lúc sau đã tới nơi.

Đứng ngoài cánh cửa đóng chặt, Bạch Tiểu Thuần tỏa ra linh thức, cảm nhận được khí tức của Trương Đại Bàn đã chỉ còn một tia mỏng

manh, chập chờn sắp tắt.

Loại tình huống này, giống kiểu Trương Đại Bàn chỉ trong một thời gian rất ngắn nhưng lại thử kết đan tới mấy chục lần, tuy nhiên đều thất bại nên mới dẫn tới sinh cơ bị tiêu hao không còn.

"Sao lại như vậy!" trong lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, vung tay đấm ra một quyền, Bất Tử Cấm chi lực bộc phát, hàn khí bao phủ quanh cánh cửa, khiến cánh cửa bị kết đông, sau đó vỡ vụn, nhưng không tạo ra một âm thanh nào.

Bạch Tiểu Thuần bước nhanh vào, thấy Trương Đại Bàn mặt mày xám ngắt, cơ thể gầy còm như chỉ còn lại bộ xương!

Xung quanh Trương Đại Bàn đều là sương mù, sương mù này không đậm, khi thì co lại chui vào trong người Trương Đại Bàn, lúc lại tản ra ngoài, chui vào chui ra không ngừng, khí tức của Trương Đại Bàn giảm hẳn đi trông thấy, cơ thể đã bắt đầu tỏa ra tử khí, lúc nào cũng có thể tắt hơi mà chết.

"Đại sư huynh..." Bạch Tiểu Thuần đau đớn, đi tới, đặt tay lênđỉnh đầu Trương Đại Bàn, rót sinh cơ của bản thân vào trong người Trương Đại Bàn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được trong người Trương Đại Bàn có một sức mạnh kì dị, bài xích sinh cơ của hắn, không cho nó dung nhập vào, mang theo sự chấp nhất của Trương Đại Bàn, ngưng tụ trong đan điền của hắn, tạo thành một khối như một quả cầu sương mù.

Khối sương mù này khi thì rõ ràng tạo thành hình một viên nội đan màu xám, lúc lại loãng vỡ ra, hóa thành sương mù tản ra khắp toàn thân.

Sương mù bao quanh bên ngoài cơ thể Trương Đại Bàn cũng chính là khối sương mù này lộ ra ngoài mà thành.

"Đây là cái gì?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sinh cơ của hắn bị khối sương mù kia đuổi ra ngoài hơn phân nửa, chỉ giúp hơi giảm bớt sự tiêu hao sinh cơ của Trương Đại Bàn một chút mà thôi, nếu cứ thế này, chỉ một lúc nữa, Trương Đại Bàn sẽ hết sinh cơ mà chết.

Thần Toán Tử và Trần Mạn Dao cũng bước vào trong động phủ, nhìn thấy dáng vẻ của Trương Đại Bàn, Thần Toán Tử há hốc mồm không tin được.

"Sao lại như vậy, Trương Đại Bàn rõ ràng chỉ bế quan mới một tháng, sao hắn.. hắn trông giống như đã thử Kết Đan mấy chục lần vậy!!"

"Sương mù này... Trương Đại Bàn là Luyện Linh sư, hắn là... Hắn là hắn đang ngưng tụ... Niệm Đan?!" Trần Mạn Dao nhìn sương mù quanh người Trương Đại Bàn.

"Niệm Đan?" Bạch Tiểu Thuần ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm Trần Mạn Dao, ánh mắt đầy hung hãn, nhưng không phải nhằm vào Trần Mạn Dao, mà là bởi vì Trương Đại Bàn xảy ra chuyện làm hắn muốn phát cuồng.

"Niệm Đan, là Luyện Linh sư sau thời thượng cổ khi cố tâm đi theo con đường luyện linh muốn làm, nhưng vì nó rất nguy hiểm, bây giờ cơ hồ không còn ai thử nữa, vì nó đòi hỏi người luyện linh phải có một sự tín niệm rất lớn, cực kì tin tưởng vào khả năng luyện linh của mình, mới từ không sinh có, hình thành... Niệm Đan!"

"Nếu thành tựu được Niệm Đan, ngày sau tạo hóa phi phàm, nhưng nếu thất bại, thì chắc chắn phải chết!" Trần Mạn Dao hít sâu, nói tất cả những gì mình biết về Niệm Đan.

Trần Mạn Dao vừa nói xong, Bạch Tiểu Thuần giật thót một cái, vì hắn cảm nhận được sự tin tưởng đến mức chấp nhất của khối sương mù trong thân thể Trương Đại Bàn, trên mặt hắn lộ ra hối hận.

"Niệm Đan..." Bạch Tiểu Thuần nhớ tới năm đó ở Linh Khê tông, ở ngoài động phủ của mình, để không đả kích Trương Đại Bàn, hắn đã nói dối rằng Trương Đại Bàn đã luyện linh thành công, cũng chính từ lúc đó, đã làm con đường luyện linh củaTrương Đại Bàn thay đổi.

Bạch Tiểu Thuần lúc này đã hiểu, con đường luyện linh của Trương Đại Bàn có quan hệ rất nhiều tới lòng tin của hắn, mà mối quan hệ đó, có liên quan rất nhiều tới hắn.

"Các ngươi tới truyền sinh cơ cho hắn, ta đi tìm chân nhân!" Bạch Tiểu Thuần thấy Trương Đại Bàn hơi thở mong manh, vô cùng nóng nảy, nói nhanh, sau đó bay thẳng tới Hàng Ma đường.

Ba người Thần Toán Tử vội chạy tới truyền sinh cơ cho Trương Đại Bàn.

Bạch Tiểu Thuần chạy hết tốc lực, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, dù có thế nào, cũng không thể để Trương Đại Bàn tử vong, quyết không thể!!

Hàng Ma đường cách động phủ Trương Đại Bàn không gần, Bạch Tiểu Thuần không những triển khai tốc độ tới cực hạn, còn thi triển Hám Sơn Chàng, chân trái dùng luôn Bất Tử Cân.

Còn cách Hàng Ma đường không xa, phía trước Bạch Tiểu Thuần xuất hiện năm người đang phi hành, thì bị người khác chặn lại, nói chuyện gì đó, năm người này thần sắc đều không vui, nhưng đều kềm xuống, quay người rời đi.

Ngăn lại năm người này là ba tu sĩ mặc áo bào xanh lục, nét mặt lạnh nhạt, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang ào ào bay tới, một người trong bọn bị tốc độ của Bạch Tiểu Thuần làm giật mình nhìn kĩ, sau khi nhận ra Bạch Tiểu Thuần, ngần ngừ một chút mới nói.

"Người phía trước mau rời đi, phạm vi ngàn dặm từ đây được phong tỏa để Thiếu chủ nhà ta tu luyện!"

"Thiếu chủ nhà ta là Tư Mã Phi Như!" Giống như cảm thấy không nói ra cái tên Tư Mã Phi Như thì không đủ sức uy hiếp, nên tu sĩ kia nói thêm.

Cái tên Tư Mã Phi Như khá lừng danh trong Không Vực cầu vồng, xếp hạng 97 trên Tinh Không Đạo Cực bảng!

Nếu như đổi lúc khác, nếu Bạch Tiểu Thuần tâm tình tốt, hắn sẽ rời đi, nhưng bây giờ hắn đang sốt ruột vì Trương Đại Bàn, đừng nói là Tư Mã Phi Như, dù có là thiên kiêu xếp hạng cao hơn, thì Bạch Tiểu Thuần cũng không đi đường vòng!

Mỗi một giây một phút đều quý giá, Bạch Tiểu Thuần như không nghe không nhìn thấy, vẫn tiếp tục ào ào với tốc độ cao nhất bay tới.

"Lớn mật..." Ba người biến sắc, vừa mới mở miệng, còn chưa nói xong câu, Bạch Tiểu Thuần đã rít lên ngắt ngang.

"Cút!" Hắn gầm lên như sấm sét, một cơn cuồng phong quét ngang qua, làm ba tu sĩ áo xanh điếc cả tai, bị hất lùi lại, Bạch Tiểu Thuần ào ạt lướt qua, xông thẳng vào khu vực phong tỏa của Tư Mã Phi Như.

Đi được nửa đường, một khí tức cường hãn từ trong đầm bên dưới bay lên.

"Ai dám nhiễu ta tu hành!!" Từ trong đầm, xuất hiện một gương mặt rất to, là gương mặt một thanh niên, đầy vẻ giận dữ, làm nước đầm dâng lên rào rạt, như muốn phóng lên tận trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Sáu Canh Giờ

Dịch giả: Tiểu Băng

Một luồng sức mạnh Kết Đan Hậu Kỳ cũng từ trong đầm nước bay ra.

Quanh đầm nước, xuất hiện hơn mười người, đều là tùy tùng của Tư Mã Phi Như, ai nấy đều cười khẩy, kẻ dám quấy rầy Thiếu chủ tu hành chắc chắn sẽ kết cục rất thảm.

Phải biết Tư Mã Phi Như tu luyện ở nơi này không phải chỉ mới lần một lần hai, cũng không phải chưa từng có người cố tình xâm phạm vào, nhưng tất cả những người đó đều bị tổn thất nặng, từ đó về sau, đều nhượng bộ lui binh với Tư Mã Phi Như.

Bạch Tiểu Thuần vừa lo lắng vừa giận dữ, bấm pháp quyết, chỉ xuống hồ một cái.

"Câm miệng!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vận chuyển, từ ngón tay kia bắn thẳng xuống đầm.

Hàn khí làm cho đầm nước chỉ trong chớp mắt đều hóa thành hàn băng!

Tốc độ đóng băng cực nhanh, chỉ trong một hơi thở, cả đầm nước đã biến thành băng, cả gương mặt to lớn đang muốn lao ra của Tư Mã Phi Như.

Tư Mã Phi Như biến sắc, hắn chưa kịp làm gì, cả cơ thể hắn đã bị đóng băng cứng ngắc, biến thành một bức tượng băng.

Miệng hắn há to, mắt trợn tròn không thể nào tin nổi.

Đám tùy tùng quanh đầm nước cũng hết hồn.

"Cái này... Điều này sao có thể!"

"Người đó là... Bạch Tiểu Thuần? Trời, hắn không phải là xếp hạng tới hơn bốn trăm chín mươi hay sao, chỉ chỉ xuống một cái, đã phong ấn Tư Mã Phi Như!!"

Đám tùy tùng của Tư Mã Phi Như thấy Bạch Tiểu Thuần cấp tốc bay tới, đều vội vàng tránh ra cho hắn đi.

Không bao lâu, tại Bạch Tiểu Thuần đã tới Hàng Ma đường, không chút chần chờ, xông thẳng vào trong.

"Bạch Tiểu Thuần bái kiến chân nhân!" Bạch Tiểu Thuần chạy vào trong đại điện, thấy Phùng Hữu Đức ngồi đó, vội ôm quyền cúi xuống.

"Cầu chân nhân cứu mạng!!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lê, nói nhanh.

"Có chuyện gì?" Phùng Hữu Đức rất bất đắc dĩ nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lập tức kể lại chuyện của Trương Đại Bàn, luôn miệng xin Phùng Hữu Đức giúp đỡ.

Phùng Hữu Đức dần nghiêm mặt lại, ông ta chưa từng thấy dáng vẻ này của Bạch Tiểu Thuần, sau khi nghe xong, ông ta trầm tư một lát, nhíu mày.

"Niệm đan... Cũng được, bổn tọa theo ngươi đi xem." Phùng Hữu Đức đứng dậy đi ra, Bạch Tiểu Thuần vội chạy theo, Phùng Hữu Đức phất tay áo, cuốn Bạch Tiểu Thuần dịch chuyển mà đi.

Nháy mắt biến mất, lúc xuất hiện, đã cách đó cả hơn ngàn dặm, thêm một lần thuấn di nữa, đã xuất hiện ngoài động phủ của Trương Đại Bàn.

Ba người Thần Toán Tử vội lùi ra nhường đường.

Phùng Hữu Đức chỉ để mắt tới Bạch Tiểu Thuần, không bận tâm tới những người khác, đi thẳng tới chỗ Trương Đại Bàn, đặt tay lên mi tâm hắn, tỏa thần thức ra quan sát, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Thuần càng thêm lo lắng, mặt tái nhợt.

"Đích thực là niệm đan..." Sau nửa ngày, Phùng Hữu Đức rút tay về, cau mày.

"Nếu hắn chỉ Kết Đan trong vòng nửa tháng, lão phu còn có biện pháp giúp hóa giải, nhưng hôm nay hắn đã dầu hết đèn tắt, hơi thở mong manh, chỉ còn cách tử vong không bao nhiêu, lão phu không đủ sức giúp hắn." Phùng Hữu Đức thở dài, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lảo đảo lùi lại mấy bước, vô cùng đau đớn.

"Thực không còn cách nào hay sao? " Bạch Tiểu Thuần không cam lòng.

"Hắn với ngươi quan hệ như thế nào?" Phùng Hữu Đức trầm giọng hỏi.

"Hắn là đại sư huynh của ta!" Bạch Tiểu Thuần nhìn Phùng Hữu Đức, trong mắt đầy cố chấp, quyết tâm cứu người ấy của hắn làm Phùng Hữu Đức cũng chấn động.

Trước nay, Phùng Hữu Đức chỉ thuần vì lời hứa của đại nhân vật kia mới chiếu cố cho Bạch Tiểu Thuần, nhưng đến lúc này, thấy ánh mắt này của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng ông ta lại dậy lên một cảm xúc mà đã từ lâu lắm rồi ông ta không còn có nữa.

"Không ngờ thằng nhóc này lại trọng tình trọng nghĩa như thế..." Phùng Hữu Đức thầm nghĩ, với tu vi và tuổi tác của ông ta, dễ dàng nhìn ra hành động của Bạch Tiểu Thuần là thật hay giả, nên sau một lúc suy nghĩ, ông ta lại quay đầu quan sát Trương Đại Bàn kĩ lưỡng, một lúc lâu sau mới nói.

"Muốn cứu Đại sư huynh của ngươi, cũng không phải là không có cách, Nguyên Anh tu sĩ dù không giúp được, nhưng nếu có Thiên Nhân cảnh tiền bối ra tay thì nhất định có thể, mà cũng không nhất định cần Thiên Nhân ra tay, chỉ cần một tia sức mạnh của Thiên Nhân cũng có thể giúp Đại sư huynh của ngươi kết thành niệm đan!"

"Thiên Nhân? Làm sao mới có được? Dù tốn bao nhiêu điểm cống hiến ta cũng mua!" Bạch Tiểu Thuần nói ngay.

"Sức mạnh Thiên Nhân, kì thực chính là đại năng thiên nhân sau thời gian luyện hóa bản thân, ngưng tụ ra được mấy tia khí tức, phong ấn vào trong lá bùa đặc biệt, thành một loại pháp bảo, phần lớn để tặng cho đệ tử của mình hộ thân."

"Loại vật phẩm này, Thiên Nhân cũng phải hao phí mấy năm mới luyện chế được, nên rất có giá trị, không phải điểm cống hiến mà mua được." Phùng Hữu Đức lắc đầu.

Thần Toán Tử và Hứa Bảo Tài nhìn nhau, vật để hộ thân như thế, muốn có quả là rất khó.

Bạch Tiểu Thuần mặt trắng bệch, nhìn Phùng Hữu Đức đầy hy vọng, ông ta nhất định vẫn còn những lời sau nữa.

"Muốn có món này, hoặc bái một thiên nhân làm thầy, làm đệ tử chắc chắc sẽ có một cái, cách thứ hai là xông vào Tinh Không Đạo Cực bảng, chỉ cần có thể tiến vào cầu vồng màu tím, là có thể xin tông môn ban thưởng, ngươi có thể xin một phần sức mạnh thiên nhân!" Phùng Hữu Đức nói với Bạch Tiểu Thuần.

" Cầu vồng màu tím? Điều này sao có thể..." Hứa Bảo Tài nghẹn ngào, hắn đến Tinh Không Đạo Cực Tông đã được một thời gian, đã biết khá nhiều về Tinh Không Đạo Cực bảng, biết muốn vào cầu vồng tím là vô cùng khó khăn.

Cầu vồng tím, là khu thí luyện cuối cùng của Tinh Không Đạo Cực bảng, trước Công Tôn Uyển Nhi chỉ có tám người thành công, Công Tôn Uyển Nhi là người thứ chín.

Thần Toán Tử và Trần Mạn Dao dù rất tin tưởng Bạch Tiểu Thuần nhưng nghe xong cũng phải biến sắc, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, nhưng chỉ một lúc ngắn, đã ngẩng đầu lên.

"Ta còn được bao nhiêu thời gian?"

"Vậy để lão phu đưa Đại sư huynh của ngươi về Hàng Ma đường, tự mình ra tay bảo vệ cho hắn, ngươi có tối đa... Sáu canh giờ!" Phùng Hữu Đức khẽ thở dài.

"Đa tạ chân nhân, ta sẽ đi ngay bây giờ!" Bạch Tiểu Thuần quay phắt người, lao thẳng đến Truyền Tống Trận!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Xông Vào Tinh Không Bảng Lần Nữa!

Dịch giả: Tiểu Băng

"Sáu canh giờ..." Bạch Tiểu Thuần không muốn Trương Đại Bàn chết, không muốn những gương mặt quen thuộc của hắn dần biến mất, dù hắn biết thế giới tu chân rất tàn nhẫn, dù hắn biết với sức lực của mình chẳng thay đổi được bao nhiêu, nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, năm đó Linh huyết khai chiến, hắn không bỏ cuộc, Nghịch Hà và Không Hà tông quyết chiến, hắn không bỏ cuộc, trận chiến ở Truyền Thừa sơn hắn cũng không bỏ cuộc.

Bây giờ, hắn càng không thể bỏ cuộc!

Bởi vì đây mới chính là con đường tu tiên của hắn, là lựa chọn của hắn, là cố chấp của hắn!

Bạch Tiểu Thuần toàn lực mà chạy, tới Tinh Không Đạo Cực Bảng.

Từ lúc rời khỏi động phủ Trương Đại Bàn đến cửa vào Tinh Không Đạo Cực Bảng hắn chỉ mất thời gian nửa nén hương, lúc này bên ngoài cửa Tinh Không Đạo Cực Bảng có tới mấy trăm người đang ra vào, và rất nhiều người đang ở ngoài quan khán, xem người khác qua ải, để tăng thêm kinh nghiệm vượt ải cho bản thân.

Khung cảnh khá là huyên náo ầm ĩ, Bạch Tiểu Thuần vừa tới, đã có khá nhiều người nhận ra, vì con đường xông quan của hắn lần trước quá khác thường, một lèo tới hơn bốn trăm.

"Bạch Tiểu Thuần!"

"Hắn lại tới nữa, mới cách chưa bao lâu mà!"

"Ta đã nghe nói tới người này, hình như hắn rất không cam lòng với thất bại lần trước, lần này không chừng sẽ được xếp hạng cao hơn!"

Bao nhiêu con mắt nhìn vào, nếu bình thường, Bạch Tiểu Thuần ắt sẽ dừng lại cho người ta cơ hội ngưỡng mộ bản thân, nhưng bây giờ hắn không có tâm tình đó, trên người hắn hiện giờ bừng bừng sát khí.

Nhoáng một cái, hắn đã bay vọt vào trong cửa!

Tinh Không Đạo Cực Bảng, mỗi lần bước vào, đều phải bắt đầu lại từ cửa đầu tiên.

Sóng nhiệt vừa ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần đã bay vèo lên không trung, nhảy xuống biển lửa.

Bạch Tiểu Thuần đạp trên biển lửa, triển khai tốc độ cao nhất, ào ào lướt đi, chẳng khác gì phi hành, dẫm lên biển lửa như dẫm trên đất bằng.

Người bên ngoài quan sát hắn qua ải khá đông, vốn là định xem Bạch Tiểu Thuần bơi lội, nhưng lại thấy được cảnh này, ai nấy đều kinh hô, khiến càng có thêm người ghé mắt vào quan sát Bạch Tiểu Thuần.

"Ồ, khác hẳn lần trước, lần này hắn vượt biển mà đi!"

"Trời, Công Tôn Uyển Nhi giết chóc gây nên rung động, còn Bạch Tiểu Thuần vượt biển lửa thế này, cũng kinh diễm không kém!"

Bạch Tiểu Thuần mặt mày lạnh tanh, chỉ hơn thời gian nửa nén hương đã vượt qua biển lửa mênh mông, bước vào cửa thứ hai!

Cửa thứ hai, hai người đá vẫn đang đánh lộn, đất đá, phong bạo tung tóe khắp nơi, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn tiếp tục ào ào bay tới!

Cự thạch cũng vậy, phong bạo cũng thế, chẳng hiểu vì sao, tất cả chúng khi tới gần Bạch Tiểu Thuần đều hoàn toàn tan vỡ!

Cái này cũng còn chưa hết, thứ làm cho người xem bên ngoài kinh hãi là hai người đá sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lại ngừng lại, không đánh nhau nữa!

"Đưa ta qua!" Bạch Tiểu Thuần nhảy lên, vận chuyển Nhân Sơn Quyết, dù không biến thành người đá, nhưng khí tức Nhân Sơn Quyết không ngừng tràn ra, khi tới đây, thấy hai người đá, hắn đã một cảm giác rất mãnh liệt, là một loại cảm giác rất thân thiết, làm hắn nghĩ họ có thể câu thông với nhau.

Lạ thay, hắn chỉ nói một câu như thế, mà một màn kinh người đã xuất hiện, một trong hai người đá túm lấy Bạch Tiểu Thuần, ném thẳng hắn vào cửa ra.

Oanh một tiếng, nương theo lực ném của người đá, Bạch Tiểu Thuần tăng tốc, như một ngôi sao băng bay vọt qua cửa thứ ba!

Qua hết cửa thứ nhất và thứ hai, hắn chỉ mất thời gian có một nén nhang!

Làm dấy nên bao nhiêu là lời nghị luận.

"Trời, cái này... Cái này… Bạch Tiểu Thuần..."

"Lần trước hắn vẫn còn ẩn giấu thực lực!!"

Tu sĩ thi nhau báo tin ra ngoài, khiến càng có thêm nhiều tu sĩ ở khắp nơi trong Tinh Không Đạo Cực Tông đều ngẩng đầu lên nhìn về phía cầu vồng Tinh Không Đạo Cực Bảng.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở cửa thứ ba, vẫn như trước không chút chần chờ, nhảy thẳng xuống biển hàn khí!

Lần này, hắn không hấp thu hàn khí, mà còn bộc phát ra hàn khí, khiến ao nước như muốn đóng băng, ào ào lướt qua.

Nhưng người thợ rèn đã nhìn thấy, nổi giận, quát lên một tiếng, vươn tay ra định tóm lấy Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bùng sát khí, không hề né tránh, mà vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công tới cực hạn, chân trái tụ Bất Tử Cân, đá thẳng vào bàn tay to kia.

Một tiếng nổ vang, Bạch Tiểu Thuần run bắn, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lại nhờ vào lực phản chấn, làm tốc độ của hắn tăng vọt lên gấp mấy lần, bay vọt đi xa.

Trong khi đó, nơi tiếp xúc với chân trái của Bạch Tiểu Thuần, trên bàn tay to gồ lên những sợi gân xanh, nháy mắt lan ra khắp bàn tay, như một loại phong ấn khiến cả bàn tay không còn nâng lên được nữa, người thợ rèn gầm vang, nắm chặt nắm đấm, những sợi gân xanh vỡ toang, mới giơ bàn tay lên được.

Nhưng chỉ cần một thời gian ngắn đó, kèm với tốc độ tăng vọt, Bạch Tiểu Thuần đã kịp chạy tới cửa ra, toàn bộ quá trình, vẫn như cũ không vượt quá nửa nén hương!

Bước vào cửa thứ tư!

Cầu vồng xanh lục, tia chớp bao vây, Bạch Tiểu Thuần vẫn như cũ không thèm để mắt, tiếp tục xông lên với tốc độ nhanh nhất, những tia chớp không ngừng nổ vang, theo hắn xông lên Thiểm Điện Kiều, một đường đi chớp lóe cuồng bạo, cả cơ thể hắn chìm trong những tia chớp, nhưng chúng vẫn không đủ sức làm hắn phải giảm tốc, vẫn chỉ sau nửa nén hương, hắn đã xuất hiện ở cửa ra.

Khi hắn biến mất sau cánh cửa, người xem bên ngoài đều há hốc mồm, một mảnh tĩnh mịch...

"Qua bốn cửa ải… chỉ mất có hai nén hương... Trời..."

"Lần đầu rốt cuộc hắn đã giấu giếm bao nhiêu thực lực, mà có thể đạt tới mức độ kinh người như thế!"

"So với Công Tôn Uyển Nhi, hình như còn bá đạo hơn, còn điên cuồng hơn!"

"Hắn tới cầu vồng xanh dương rồi, lần trước hắn đã dừng lại ở cửa này..." người xem đều nhìn ra trạng thái của Bạch Tiểu Thuần kì lạ, nhưng không ai nghĩ nhiều, chỉ muốn xem hắn vượt cửa màu xanh này như thế nào.

Cầu vồng xanh dương, thế giới oan hồn, Mộ Bia vô biên vô hạn, Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, từ những mộ bia, khói xanh đã bay lên, ngưng tụ thành những oan hồn bộ dáng thê lương, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, gào rú lồng lộn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Tụ Hồn Đan Uy

Dịch giả: Tiểu Băng

Thấy quá nhiều oan hồn, Bạch Tiểu Thuần run rẩy từ trong lòng, hắn sợ quỷ vật, nhưng hắn không có lựa chọn!

"Câm miệng!" Oan hồn gào thét, Bạch Tiểu Thuần cũng gào lên, thời gian của hắn rất cấp bách, hắn chỉ có sáu canh giờ mà thôi.

Đám oan hồn đều bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, lần này, Bạch Tiểu Thuần không lùi mà vẫn tiếp tục tiến tới, xông thẳng vào đám oan hồn.

Tu sĩ quan khán bên ngoài đều nhìn không chuyển mắt, ai cũng muốn xem làm sao Bạch Tiểu Thuần vượt qua được cửa này.

"Xem ra Bạch Tiểu Thuần này phải thi triển thần thông chi thuật gì đó..."

"Khảo nghiệm của cửa này, thời gian kiên trì là xếp hạng thứ nhất, số lượng oan hồn diệt được là thứ hai, cho nên không được lãng phí linh lực bản thân, phải khống chế cho thật tốt."

" Công Tôn Uyển Nhi kia quả là sáng chế ra kì tích, không biết làm thế nào mà đám oan hồn kia không dám xông lên chiến, đều phải tránh đi, chỉ có Hồn Đế là không bị ảnh hưởng, thực là chuyện trước nay chưa từng có."

"Không biết Bạch Tiểu Thuần sẽ diệt được bao nhiêu hồn..."

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng bay tới, khi sắp chạm vào đám oan hồn, hắn vỗ vào túi trữ vật, trong tay xuất hiện một viên đan dược.

Viên đan dược màu trắng, không có mùi thuốc, thoạt nhìn rất tầm thường, không hề thu hút chút nào, người xem đều ngạc nhiên, hắn lấy đan dược ra để làm gì?

Bạch Tiểu Thuần ném đan dược xuống đất, khẽ quát.

"Thu!"

Viên thuốc vừa chạm đất thì vỡ ra, một luồng gợn sóng tản ra ngoài, những oan hồn đang ào ào bay tới đều kinh hãi, cơ thể của chúng đều mất đi khống chế, bị hút về phía viên thuốc vỡ dưới đất!

Mười con, trăm con, ngàn con, rồi vạn con không ngừng bị hút tới!!

Biển oan hồn phía trước mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên trống ra một khu vực lớn, ngay chỗ đan dược vỡ, bỗng xuất hiện một quả cầu quang màu đen nhỏ cỡ nắm tay!

Trong quang cầu chính là hơn vạn oan hồn đã bị tụ lại.

ó, Bạch Tiểu Thuần không hề dừng lại, tiếp tục chạy vội, trong tay của hắn lại xuất hiện Tụ Hồn đan.

Mỗi một lần ném ra, đều làm cho một khu vực oan hồn trở nên trống không, số oan hồn trong cầu vồng ngày càng ít đi, thay vào đó là những quả quang cầu màu đen trôi nổi, bên trong là những oan hồn chen chúc nhau, không ngừng gào rú.

Bạch Tiểu Thuần bay tới giữa cầu vồng, từ xa vang đến tiếng gầm giận dữ, Hồn Đế khổng lồ xuất hiện, bay thẳng về phía hắn.

"Cút khỏi đây!" Khí thế của nó rất mạnh, mạnh tới mức khiến trời đất mờ đi, Bạch Tiểu Thuần thẳng tay ném ra một hơi mấy chục viên Tụ Hồn đan.

"Thu!" những viên thuốc nổ bung ngay trước mặt Hồn Đế, thanh âm của Hồn Đế im bặt, nét mặt hiện vẻ hoảng sợ.

Thân thể nó bị chia ra làm mấy chục phần, bị những viên thuốc vỡ kia hút hết vào, rồi phong ấn lại...

Bạch Tiểu Thuần không hề liếc mắt, nhoáng một cái lướt qua, đan dược không ngừng được quăng ra, oan hồn bay tới đều lập tức bị hút vào, chỉ sau một nén nhang, cầu vồng xanh từng vây khốn không biết bao nhiêu là tu sĩ không còn một oan hồn nào.

Chỉ còn lại một vùng đất trống, với không biết bao nhiêu là mộ bia. Bạch Tiểu Thuần nhoáng một cái, xuất hiện ở cửa ra, rồi biến mất.

Người xem đều run rẩy, hít thở dồn dập, họ đã có rất nhiều tưởng tượng, nhưng không ai có thể đoán được Bạch Tiểu Thuần lại dùng một cách như vậy để qua ải!

Từ xưa đến nay, chưa từng có ai như Bạch Tiểu Thuần, phải biết khảo hạch của ải này là số lượng oan hồn diệt sát được, song bây giờ, oan hồn nơi đây đều không còn...

"Cái này... Cái này..."

"Ta vốn tưởng Công Tôn Uyển Nhi đã đủ là kinh diễm tuyệt luân, nhưng thực không ngờ Bạch Tiểu Thuần... Lại còn hơn cả Công Tôn Uyển Nhi!"

"Công Tôn Uyển Nhi là làm cho những oan hồn kia không dám ra tay, đấu ngang tay với Hồn Đế, nhưng Bạch Tiểu Thuần... ngay cả Hồn Đế hắn cũng thu vào được..."

Giống như Công Tôn Uyển Nhi lúc trước, chuyện Bạch Tiểu Thuần xông quan nhanh chóng làm oanh động cả tông môn.

Trong Hàng Ma đường đại điện, Trương Đại Bàn khoanh chân ngồi, hắn đã không còn ý thức, Sinh Mệnh Chi Hỏa chỉ còn le lắt, nếu không

được Phùng Hữu Đức dùng tu vi duy trì, sớm đã bị tắt.

Ngoài đại điện, Hứa Bảo Tài và Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao cũng đều đang nhìn lên Tinh Không Đạo Cực bảng, nhìn Bạch Tiểu Thuần một đường qua ải, ai nấy đều chấn động.

Người khác không biết Bạch Tiểu Thuần, nhưng bọn họ biết, với tính cách của hắn, vốn không sẽ mạo hiểm như thế, tất cả những điều này đều là vì Trương Đại Bàn.

Đi qua năm cửa ải, Bạch Tiểu Thuần dùng tổng cộng chưa tới một canh giờ, nhưng hắn không hề buông lỏng, dù đã đi đến cửa ải cuối cùng, chỉ cần vượt qua cánh cửa này, là sẽ đi vào cầu vồng màu tím.

Hắn cũng không quan tâm tới thứ hạng, hắn cũng biết, cửa ải này là cửa ải khó khăn nhất!

Vì kẻ địch của hắn ở cửa ải này là... Công Tôn Uyển Nhi!

Nói chính xác, là pho tượng của Công Tôn Uyển Nhi!

Cầu vồng màu lam không lớn, chỉ chừng vạn trượng, ngoài phạm vi vạn trượng là một mảnh mơ hồ, không nhìn ra rõ cái gì, cũng không thể đi ra đó được, ở giữa phạm vi vạn trượng này, là một pho tượng.

Đây là một pho tượng nữ tử, tướng mạo cực đẹp, nhưng mang tới một cảm giác quỷ dị, như luôn có từng đợt hàn khí tỏa ra, khiến mặt đất xung quanh có một màu lam nhàn nhạt.

Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, đôi mắt của pho tượng đã lóe sáng, từ từ nó ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt sắc như dao xuyên thẳng vào tinh thần của Bạch Tiểu Thuần, làm hắn ngừng lại, cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Hắn không phải chưa từng giao chiến với Công Tôn Uyển Nhi, nhưng từ sau khi hắn từ Huyết Khê tông trở về, Công Tôn Uyển Nhi tạo cho hắn một cảm giác rất kì quặc, rất khó tả, làm hắn theo bản năng không hề muốn tiếp xúc nhiều.

Nhưng tới bây giờ, hắn rốt cục vẫn phải đối mặt với cô, dù đây chỉ là pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, nhưng Bạch Tiểu Thuần hiểu, pho tượng kia có thể thể hiện ra thực lực mà Công Tôn Uyển Nhi đã từng thể hiện trên Tinh Không Đạo Cực bảng.

Trừ phi Công Tôn Uyển Nhi có che dấu, bằng không pho tượng này sẽ có chiến lực không khác gì chính bản thân cô, dù không linh động bằng, nhưng nó lại không phải là vật sống nên không biết đau đớn, bù qua sớt lại, coi như tương đương.

Pho tượng Công Tôn Uyển Nhi nhoáng một cái, xuất hiện bốn hư ảnh giống hệt, đều bấm pháp quyết, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần một cái.

Bốn luồng hào quang với bốn màu khác nhau bay ra, quấn vào với nhau, tạo thành một đóa hoa bốn màu bằng băng, xoay tròn bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Những nơi đi qua, mặt đất đều bị đóng băng, cả khu vực đều bị đóng băng, tầng băng nhanh chóng tràn ra.

Trên mỗi cánh hoa bốn màu đều có một gương mặt của Công Tôn Uyển Nhi, giống như cười mà không phải cười, cực kỳ quỷ dị, lúc tới gần, Bạch Tiểu Thuần dường như nghe thấy tiếng cười khanh khách.

Tiếng cười này làm hắn nổi hết cả da gà, Hàn Môn Dưỡng Niệm quyết lập tức vận chuyển, tay phải nhấn mạnh xuống một cái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Chiến Công Tôn Uyển Nhi

Dịch giả: Tiểu Băng

Một cái nhấn, Trung Hàn chi khí nồng đậm làm hư không cũng bị bóp méo, xông thẳng về phía bông hoa băng bốn màu.

Nháy mắt đụng vào nhau, một tiếng nổ vang trời, ba cánh hoa tan thành tro bụi, nhưng một cánh cuối cùng lại to ra gấp mấy lần, xuyên qua luồng hàn khí, bắn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã tới gần, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, khí lạnh trung hàn của hắn sau khi va chạm với băng hoa đã bị tiêu tan mất gần một nửa, hàn ý của cánh hoa băng làm máu trong người hắn cũng như muốn đóng thành băng, may mà trong người hắn, ngoài Thiên Đạo Kim Đan còn có Bất Tử Kim Cương đan, đan này chấn động mãnh liệt, kích phát sức mạnh nhục thân của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, đấm thẳng một quyền vào cánh hoa.

Cánh hoa vỡ tan, Bạch Tiểu Thuần phun ra một ngụm máu tươi, tay phải run rẩy, huyết nhục mơ hồ, nhưng hắn biết mình không thể lui về phía sau, thân thể nhoáng một cái, xông về phía pho tượng của Công Tôn Uyển Nhi, đồng thời không ngừng tỏa ra hàn khí bao phủ xung quanh, Bạch Tiểu Thuần nhờ hàn ảnh, di chuyển gần như là thuấn di.

Hắn nâng chân trái, vận Bất Tử Cân tung ra một cước.

Nhưng Công Tôn Uyển Nhi đã giơ tay lên bấm pháp quyết, chỉ vào mi tâm mình một cái, một luồng hàn khí kinh người bùng ra từ pho tượng, khiến cả trời đất đều như muốn trở thành khối băng, sau lưng pho

tượng ngưng tụ một bàn tay băng cực to, thò ra tóm lấy Bạch Tiểu Thuần!

Một cước toàn lực của Bạch Tiểu Thuần làm bàn tay băng vỡ hơn phân nửa, nhưng vẫn không vỡ hết, vẫn tiếp tục vung tới!

Bạch Tiểu Thuần bị phản chấn, máu tươi phun ra, nhanh chóng di chuyển.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần biến sắc, vì hàn khí của Công Tôn Uyển Nhi như có sức mạnh phong ấn, khiến hắn không thể nào di chuyển được.

Phần bàn tay còn lại to ra thành cả trăm trượng, mạnh mẽ bay tới.

Pho tượng Công Tôn Uyển Nhi lạnh lùng đứng đằng sau bàn tay băng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

"So hàn khí với nhau sao... Ta đấu với ngươi!" Bạch Tiểu Thuần hít sâu, hàn khí trong kim đan được rút ra, tụ lên bàn tay phải.

Khiến bàn tay phải của hắn hầu như trở thành màu xanh đậm, nhấn mạnh xuống đất một cái!

"Hàn, sơn!!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hàn khí từ tay hắn tuôn xuống đất, tạo thành một ngọn núi băng.

Bàn tay băng và ngọn núi băng đụng vào nhau.

"Bạo!!" Bạch Tiểu Thuần phóng hết tất cả hàn khí trong người, kinh mạch phồng lên đau đớn, cơ thể như không còn cảm giác, tất cả hàn khí tích lũy trong kim đan đều bị rút hết ra, hắn đã đánh hết sức, điên cuồng như muốn đồng quy vu tận!

Bàn tay băng tan vỡ, núi băng cũng không còn, lực trùng kích tản ra xung quanh làm Bạch Tiểu Thuần lại phun máu, bị hất bay về hướng pho tượng của Công Tôn Uyển Nhi.

Bức tượng nghiến ken két, xuất hiện một vết rạn bắt đầu từ mi tâm, sau đó lan xuống miệng, nhìn rất khủng bố.

Cuộc chiến của hai người chỉ vừa mới triển khai, nhưng mức độ kinh tâm động phách, làm cho người xem bên ngoài đều như ngừng thở, Công Tôn Uyển Nhi vừa mới trở thành người đứng hàng thứ chín không lâu, đang là lúc danh tiếng lên tới đỉnh cao nhất, trong khi Bạch Tiểu Thuần chỉ có tu vi Kim Đan trung kỳ, lại chỉ là hơi có chút tiếng tăm, nên trận chiến này làm cho tất cả mọi người đều bị oanh động.

"Kim Đan trung kỳ và Hậu Kỳ đấu với nhau! Bạch Tiểu Thuần này... giấu giếm thực là sâu!"

"Hắn là hàn khí, Công Tôn Uyển Nhi cũng là hàn khí, hai người đánh nhau, khó mà khắc chế nhau được, chỉ xem ai cao hơn ai mà thôi!"

"Thực không ngờ Bạch Tiểu Thuần... Có thể đi đến được tận đây!"

Ngay cả những người xếp hạng trước một trăm của Tinh Không Đạo Cực bảng sau khi nghe tin cũng phải động dung, tạm ngừng tu hành, cũng vào xem xét.

Vì đấu pháp tới trình độ này thường ngày rất hiếm gặp, nên những tu sĩ cự phách này đều ở trong động phủ của mình ngưng thần theo dõi.

Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, lau tươi trên miệng, nhìn chằm chằm pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, năm đó lúc ở Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi giao chiến, lúc ấy đối phương đã từng thi triển hàn khí, nhưng trận tái chiến hôm nay, hàn khí của đối phương mới thực là làm cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi.

Hắn không biết cô tu hành hàn khí như thế nào, nhưng có vẻ đã vượt qua trung hàn của hắn, cộng với tu vi của cô lúc ấy là kim đan hậu kỳ, cao hơn hắn mới chỉ là Kim Đan trung kỳ.

Còn bây giờ, tu vi của pho tượng Công Tôn Uyển Nhi là... Kết Đan Hậu Kỳ!

"Dù như thế nào, trận chiến này ta cũng nhất định phải thắng!" Bạch Tiểu Thuần đã làm đối phương bị thương, không còn ở trong thế bị động, hắn muốn chuyển sang chủ động, chiếm lấy tiên cơ.

Hắn đạp mạnh chân trái, dùng vận tốc cực hạn lao thẳng tới, tay phải vỗ túi trữ vật, một thanh kiếm ào ào bay ra, nó đã được luyện linh mấy lần, tỏa ra ánh sáng đen lóng lánh, Nghịch Long Giác!

Lấy Nghịch Long Giác làm trung tâm, những thanh phi kiếm khác cũng bay ra, phụ trợ tạo thành kiếm vũ, đan xen vào nhau như kiếm trận, bay thẳng đến pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần tốc độ cực nhanh, hai ngón tay đã vươn ra, tỏa ánh sáng đen lóng lánh, Toái Hầu Tỏa!

Nhưng đôi mắt pho tượng đã lóe lên, đưa tay trái ra sau gáy, rút ra một thanh cốt kiếm trông giông giống như cái cột sống!

Cốt kiếm vừa ra, trong không gian như có vô số những lương hồn đang gào thét, làm cả cầu vồng màu lam rung rinh, đầy nguy cơ tử vong.

Thanh cốt kiếm không chút chần chừ, chém thẳng vào kiếm trận một nhát!

Một nhát chém như muốn xé rách hư không, vỡ diệt thiên địa, một kiếm rơi xuống, bốn phía đều như trở thành màu đen, chỉ còn mỗi ánh sáng do thanh kiếm xương di chuyển tạo ra, làm màu sắc duy nhất của thế giới.

Những thanh phi kiếm vỡ vụn, ngay cả Nghịch Long Giác cũng chỉ chống đỡ được một chút xíu, nó không vỡ, nhưng bị nứt, rồi bị bắn bay đi, cốt kiếm thế như chẻ tre, tiếp tục chém thẳng vào Bạch Tiểu Thuần!

"Đây là đòn sát thủ của ngươi sao?" Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, một cái vảy màu đen bay ra, cản cốt kiếm, đồng thời, hắn đưa cả hai tay lên, ấn xuống hai bên, khẽ hô.

"Thủy Trạch!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Quốc Độ Nứt Vỡ!

Dịch giả: Tiểu Băng

Hai chữ 'thủy trạch' vừa thốt ra, chung quanh như xuất hiện một làn khí ẩm thấu xương làm cảnh sắc trở nên mơ hồ!

Từ xa nhìn tới, cả khu vực như hóa thành một đầm nước băng hàn!

Tóc Bạch Tiểu Thuần không gió tự bay, một luồng khí thế kinh người lan ra!

Một hơi thở hoang dã tàn bạo và hỗn loạn xuất hiện, trong đầu các tu sĩ đang xem bỗng vang lên một tiếng thú rống xa xăm, tang thương, nhưng mạnh mẽ, làm chấn động cả tâm thần!

Rống!!

Tiếng rống này, không chỉ những người quan sát nghe thấy, mà những tu sĩ không quan sát, song vì một nguyên nhân nào đó, cũng đều nhiều ít cảm nhận được nó!

Khiến đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông đều hoảng sợ.

"Cái gì thế?!"

"Các ngươi có nghe thấy không, tiếng thú rống!!"

"Trời, chúng ta rõ ràng là ở bên ngoài, vậy mà cũng còn nghe thấy… đó là thần thông gì chứ?!"

Trên một ngọn núi màu đỏ thuộc Tinh Vực cầu vồng của Tinh Không Đạo Cực Tông, một nữ tử đang khoanh chân đả tọa, mái tóc của cô đỏ như lửa, dung nhan xinh đẹp thanh tú, khắp quanh người như có một ngọn lửa vô hình vì cô làm cho người ta cảm thấy nếu tới gần cô, tất sẽ bị đốt cháy đến mức hình thần đều diệt.

Cô vốn chỉ ngồi đã tọa, không chú ý tới Tinh Không Đạo Cực bảng, nhưng khi tiếng thú rống làm rung động tâm thần mọi người, thì cô hình như cũng cảm nhận được, cô khẽ mở mắt, nhìn vào Tinh Không Đạo Cực bảng, thần sắc động dung.

“Vốn tưởng trước khi Liệt Hồn thí luyện, trên cầu vồng tím chỉ có thêm một Công Tôn Uyển Nhi, nhưng bây giờ xem ra… lại có thêm một người nữa.”

Cô gái này là người được xếp thứ ba trên à Tinh Không Đạo Cực bảng, …… Trần Nguyệt San!

Không chỉ một mình cô, trong một hồ sâu của Cực Vực cầu vồng, một thanh niên cởi trần, thần sắc âm lãnh, đôi môi rất mỏng, tạo nên cảm giác rất lãnh khốc vô tình đang đánh nhau với oan hồn trong hồ, những oan hồn đó thân ảnh vặn vẹo, gào rống dữ tợn, nhưng lại gần như không hề có sức chống đỡ thanh niên, đều bị hắn tiêu diệt.

Nhưng khi tiếng thú rống vang lên, bước chân thanh niên này ngừng lại, ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt lấp lóe âm u.

“Dù có thêm mấy người lên cầu vồng tím, thì vào Liệt Hồn thí luyện, ai dám tranh đoạt với ta, ta cũng giết kẻ đó!”

Người này cũng là một cự phách của Tinh Không Đạo Cực bảng, đứng vị trí thứ hai, tên là…… Tả Đạo!

Tiếng thú rống này có thể làm cho người ngoài chấn động, đương nhiên người trong cuộc là pho tượng Công Tôn Uyển Nhi bị ảnh hưởng

còn mạnh mẽ hơn, mắt tượng rực sáng, nhưng nó không lùi, mà còn tăng tốc, thúc cốt kiếm chém tới Bạch Tiểu Thuần!

Tạo thành tiếng rít xé gió, như muốn xé rách hư không!

Bạch Tiểu Thuần bừng bừng sát khí, tóc dài tung bay, hai cánh tay vươn cao lên không trung.

“Quốc Độ!!”

Một tiếng nổ vang trời, mặt đất rộng vạn trượng hóa thành đầm nước, một cái gai nhọn to tới mức không thể nào tả nổi, như một ngọn núi nhọn từ dưới mặt đất rầm rầm mọc lên, chống lên tới tận trời, chiếm hết cả không gian vạn trượng, dưới chân cái gai ấy, là một cái vảy màu đen!

Phóng mắt nhìn ra xa, có thể nhìn thấy ở cách đó xa xa, cũng mọc lên mấy cái gai nhọn nữa, giống như phạm vi vạn trượng này chỉ là một cái cửa sổ nho nhỏ, nhìn xuyên qua nó, có thể nhìn thấy một phần nhỏ cơ thể của con Cự thú khổng lồ kinh người kia, nhưng vẫn chưa đủ chỗ để thấy được toàn thân của nó!

Cái gai nhọn và pho tượng Công Tôn Uyển Nhi chạm vào nhau.

Không từ nào miêu tả được sự chấn động do cái va chạm đó gây ra, người ngoài khi nhìn thấy cái gai ấy đều phải hít sâu vì kinh hãi, người có thứ hạng càng cao, thì bị chấn động càng lớn, nhất là Trần Nguyệt San và Tả Đạo, con ngươi trong mắt cả hai đều rụt cả lại.

Những tiếng nổ vang liền nhau không dứt, cơn chấn động không khác gì hai đại lục va chạm vào với nhau, tạo nên phong bạo đủ sức quét ngang tất cả, thanh cốt kiếm trong tay pho tượng Công Tôn Uyển Nhi vỡ vụn từng khúc, cuối cùng oanh một tiếng nổ tung.

Bản thân pho tượng cũng trở nên ảm đạm, xuất hiện rất nhiều những vết nứt, như muốn vỡ ra thành từng mảnh, pho tượng vội vã lùi lại, nhưng uy lực của thanh cốt kiếm kia quá lớn, tuy nó đã vỡ vụn, nhưng

kiếm khí vẫn còn, vẫn tiếp tục lướt qua cái gai xương khổng lồ như núi, phóng thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Thủy Trạch Quốc Độ, đây là lần đầu tiên bị người ngoài đánh xuyên qua, Bạch Tiểu Thuần không tránh nổi kiếm khí, bị nó chém thẳng vào người.

Bạch Tiểu Thuần phun máu, cả người đau đớn, xương thịt đều như muốn nát ra, cơ thể như như diều đứt dây, bị quăng ra rất xa.

Sức mạnh ngang nhau, lưỡng bại câu thương!!

Người vây xem đều kinh hãi, một phần là vì thuật pháp của Bạch Tiểu Thuần, phần còn lại là vì sự cuồng nhiệt khi được xem một trận chiến đỉnh phong của Kết Đan!

Có thể nghĩ ra được, sau trận chiến này, dù Bạch Tiểu Thuần có thua đi chăng nữa, thì hắn vẫn sẽ được mọi người càng thêm quan tâm!

“Hai người này đều đã đạt tới trình độ tiếp cận với Nguyên Anh!”

“Công Tôn Uyển Nhi là Kết Đan hậu kỳ, nhưng Bạch Tiểu Thuần…… vẫn mới chỉ là Kết Đan trung kỳ a!”

“Ta đã hỏi thăm qua, Bạch Tiểu Thuần này đến từ Không Vực Trung du Nghịch Hà Tông, Công Tôn Uyển Nhi cũng đến từ nơi đó, trời, Nghịch Hà Tông này không ngờ lại kinh người như thế, đưa tới hai con tin đều là tu sĩ quá mức nghịch thiên!”

Trong cầu vồng màu lam, pho tượng Công Tôn Uyển đầy vết nứt ngẩng đầu lên, đưa tay đánh một chưởng vào mi tâm chính mình.

Phịch một tiếng, mi tâm của pho tượng vỡ vụn, trên pho tượng càng tăng thêm vết nứt, song từ bên trong những vết nứt đó, lại tràn ra một hơi lạnh kinh người.

Hàn khí từ trong pho tượng tràn ra, đóng băng pho tượng, khiến pho tượng Công Tôn Uyển Nhi biến thành một người băng cao đến mấy trượng.

Hàn khí vẫn tiếp tục tỏa ra không ngừng, đóng băng tất cả mọi thứ trong cầu vồng màu lam!

Hàn khí này rất mạnh, nó chỉ vừa xuất hiện, xung quanh đã gần như bị đóng băng tất cả, cả mặt đất, cả hư không!

Tiếng ken két trở thành âm thanh duy nhất của thế giới này!

Pho tượng băng càng lúc càng to thêm ra!

“Diệt tuyệt chi hàn!” người bên ngoài lại thêm một lần kinh hãi, ngay cả tu sĩ nguyên anh cũng phải quan tâm tới trận chiến, một tu sĩ nguyên anh sau khi nhìn thấy hàn khí này, không kềm được buột ra tiếng kinh hô.

Các tu sĩ đều biến sắc, ngay cả chưởng môn của Tinh Không Đạo Cực Tông đang bế quan cũng phải mở mắt ra, nhìn vào chiến trường.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, cảm nhận được hàn khí xung quanh mang theo một sức mạnh diệt sạch tất cả mọi sinh cơ, chỉ cần bị đóng băng, lập tức sẽ hình thần đều diệt.

“Đáng chết, Công Tôn Uyển Nhi này làm cách nào mà hàn khí của cô ta mạnh dữ vậy!!” Nguy cơ thời điểm, Bạch Tiểu Thuần thấy hàn khí đang tràn về phía mình, thì thốt ra ba chữ.

“Nhân Sơn Quyết!” Trong mắt hắn hiện ra hư ảnh thạch nhân, còn ngoài cơ thể hắn, Thạch Nhân chi sơn cũng thình lình xuất hiện!!

Người dung hợp với núi, người chính là núi, núi chính là người!

Ầm ầm ầm!

Bạch Tiểu Thuần biến mất, mọi người chỉ còn nhìn thấy một Thạch Nhân khổng lồ cao tới……mấy chục trượng!

Khí thế cuồng bạo của Thạch Nhân làm tu sĩ kết đan hết hồn hết vía, tu sĩ nguyên anh cũng giật mình, khí thế này không chút sợ hãi, va chạm với hàn khí đang tiến đến kia, tạo nên những tiếng nổ điếc tai.

“Nhân Sơn Quyết!!” một người trong số những tu sĩ đang xem kêu to.

Công Tôn Uyển Nhi có diệt tuyệt chi hàn vốn đã làm bọn họ giật mình, giờ nhìn thấy Nhân Sơn Quyết xuất hiện, sự giật mình càng tăng nhiều thêm.

“Lại có người tu luyện thành Nhân Sơn Quyết!!”

“Bạch Tiểu Thuần này…… thực không tầm thường!!”

Chưởng môn Tinh Không Đạo Cực Tông nghiêm mặt lại.

Bên ngoài Vạn Sơn cốc, Thạch Sơn ngồi trên tảng đá lớn, hắn mở mắt, đôi mắt lấp lóe ánh sáng kì dị, khóe miệng khẽ nhếch lên cười, vẻ mặt kích động!

Băng Sơn Cự Nhân ở bên trái, Thạch Nhân ở bên phải, ở giữa là hàn khí và khí thế của họ va chạm với nhau, khiến cả thế giới cầu vồng màu lam đều rung chuyển.

“Sát!!” Bạch Tiểu Thuần hóa thành Sơn Nhân gầm lên, xông thẳng vào Công Tôn Uyển Nhi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Tu Vi Đột Phá

Dịch giả: Tiểu Băng

Chữ Sát vừa ra, một hình ảnh núi thây biển máu bất chợt hiện ra trong đầu tất cả các tu sĩ quan chiến, Bạch Tiểu Thuần tốc độ cực nhanh, ào ào xông tới, dưới chân vận chuyển Hám Sơn Chàng!

Thạch Nhân vốn đã rất mạnh, lại thêm thi triển Hám Sơn Chàng, khiến sức mạnh của nó bạo tăng, tốc độ trở nên khủng khiếp, chẳng khác gì thuấn di trong cự ly ngắn!

Trong chốc lát đã xuyên qua hàn khí, đánh vỡ hàn băng, đánh vỡ hư không, xuất hiện trước mặt pho tượng Công Tôn Uyển Nhi!

Tốc độ này quá nhanh, Thạch Nhân lại quá mạnh mẽ, pho tượng Công Tôn Uyển Nhi vốn đã bị thương nặng, nó lại chỉ là một pho tượng không linh động được như người thật, nên không kịp phản ứng, muốn lui lại cũng không còn kịp nữa, đành đưa tay lên bấm pháp quyết để cản lại!

Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn liều mạng, nếu đến thế này rồi mà vẫn không thắng được đối phương, thì hắn sẽ không thể cứu được Trương Đại Bàn!

Không, hắn không thể để chuyện đó xảy ra!

"Ta nhất định phải thắng!!!" Bạch Tiểu Thuần gầm lên, giơ chân trái, đạp mạnh xuống hai bàn tay đang đưa lên của pho tượng Công Tôn Uyển Nhi!

Bất Tử Trường Sinh Công kết hợp với Nhân Sơn Quyết, được Hám Sơn Chàng gia trì, cộng thêm Bất Tử Cấm tạo nên một kích tuyệt diệt!

Cả cầu vồng màu lam chấn động, hai cánh tay đang đưa lên của pho tượng Công Tôn Uyển Nhi bị Bạch Tiểu Thuần đạp vỡ vụn, một cước kia vẫn không ngừng, tiếp tục đạp xuống ngực của pho tượng!

Ngực pho tượng lõm hẳn vào, sau đó cả phần ngực vỡ tung, nhưng pho tượng vẫn chưa chết hẳn, nó lùi lại, vì pho tượng có tầng băng bên ngoài bao phủ, thứ bị vỡ chỉ mới là tầng băng mà thôi..

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã xông tới theo, Hám Sơn Chàng lại bùng phát, bàn tay phải của thạch nhân chìa ra, ngón cái và ngón trỏ lóng lánh quang mang màu đen.

Nháy mắt đã tới cổ của pho tượng, bóp chặt vào!

Toái Hầu Tỏa!

Pho tượng Công Tôn Uyển Nhi dưới công kích của Toái Hầu Tỏa không còn chống đỡ được nữa, hoàn toàn tan vỡ...

Pho tượng vừa vỡ, cách đó không xa, một luồng ánh sáng truyền tống xuất hiện, chỉ cần bước vào luồng ánh sáng đó, sẽ tiến vào cầu vồng màu tím!

Nhân Sơn Quyết cũng đã đến thời gian, thạch thân biến mất, Bạch Tiểu Thuần hiện ra bản thể, sắc mặt trắng bệch, cả người lung lay muốn ngã nhưng hắn đã cố gắng đứng vững, phun máu ra liên tục ba lần, cả người lảo đảo, nhưng ánh mắt đầy cố chấp.

"Hắn... Thắng?!!"

"Kết Đan trung kỳ đánh với Kết Đan Hậu Kỳ, lại thủ thắng!!"

"Trời, hắn chiến thắng pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, vậy chẳng phải… hắn sẽ đi vào cầu vồng màu tím, trở thành ngôi sao thứ mười của

Tinh Không Đạo Cực Tông ta hay sao!!"

Bên ngoài Tinh Không Đạo Cực bảng đã hoàn toàn chìm trong chấn động, sự chấn động lần này còn mạnh hơn hẳn lần trước khi Công Tôn Uyển Nhi xông bảng.

Ai cũng xôn xao, ai cũng kinh hô, trong Không Vực Thải Hồng thượng của Bạch Tiểu Thuần, ai nấy đều hoan hô tới cuồng nhiệt, huyên náo ngút trời.

Cũng trong Không Vực Thải Hồng thượng, Tống Khuyết ở ngoài động phủ, siết chặt nắm đấm, ánh mắt phức tạp, trong lòng hắn rất đau khổ, hắn không muốn công nhận mình không bằng Bạch Tiểu Thuần, nhưng hết lần này tới lần khác, những chuyện xảy ra đều làm hắn muốn nghẹt thở.

Ba người Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử và Trần Mạn Dao đều đã bị chấn động đến cực hạn, họ là những người biết Bạch Tiểu Thuần, vốn cũng biết hắn không tầm thường, nhưng nói kiểu nào cũng không thể nào ngờ được Bạch Tiểu Thuần lại lợi hại tới như vậy.

Ngoài họ, còn có một người nữa, là Công Tôn Uyển Nhi, cô đang ngồi ngoài động phủ, trên một tảng đá lớn, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Không Đạo Cực bảng, tận mắt nhìn thấy quá trình pho tượng của mình và Bạch Tiểu Thuần chiến đấu với nhau, vẻ mặt cổ quái, đến lúc pho tượng tan vỡ, cô lại nở nụ cười.

"Vẫn là ca ca lợi hại a." Công Tôn Uyển Nhi vỗ tay, đôi mắt lóng lánh.

Ngoài Không Vực cầu vồng, trong ba khu vực Thải Hồng thượng khác, Trần Nguyệt San, Tả Đạo cũng đang sững sờ, đôi mắt Trần Nguyệt San lấp lóe, Tả Đạo lại hừ một tiếng, dù không nói gì, nhưng nét mặt lại càng thêm lãnh ngạo.

Các tu sĩ nguyên anh đều nhìn Bạch Tiểu Thuần, có thể nói một trận chiến này đã làm cho Bạch Tiểu Thuần nổi danh, trở thành người mà cả Tinh Không Đạo Cực Tông không ai không biết!!

Bỗng một người kêu lên.

"Không đúng... Các ngươi nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn... hình như hắn đang tu luyện!!"

"Hàn khí, những hàn khí kia..."

Bạch Tiểu Thuần quả thật là đang tu luyện, đây không phải hắn chủ động, mà là ngay khi pho tượng Công Tôn Uyển Nhi tan vỡ, hàn khí trong cầu vồng màu tím đều như bị mất gốc, nên đều tràn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Chúng mặc kệ Bạch Tiểu Thuần có đồng ý hay không, thi nhau chui vào trong người hắn, chui vào trong kinh mạch của hắn, vào trong Thiên Đạo Kim Đan của hắn!

Hàn khí ở đây quá nồng, chúng tạo thành một vòng xoáy rất to, trung tâm của vòng xoáy, chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hàn khí không ngừng tràn vào người hắn, tràn vào kim đan của hắn, ba thành, bốn thành, năm thành, sáu thành...

Cả người Bạch Tiểu Thuần run rẩy, tu vi của hắn đang không ngừng tăng lên với tốc độ chóng mặt, từ Kết Đan trung kỳ đỉnh phong đang không ngừng tiếp tục hướng tới Kết Đan Hậu Kỳ!

Sáu thành rưỡi, vẫn còn tiếp tục!!

Kim Đan của hắn là do chín tầng Linh Hải tạo thành, mà bây giờ, chín tầng Linh Hải này đã có sáu thành rưỡi trở thành thế giới hàn băng, rồi đến bảy thành!

Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết giúp ngưng tụ hàn khí ở trong kim đan, khi hàn khí đạt tới ba thành, chính là Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong, đạt tới sáu thành chính là Kim Đan trung kỳ đỉnh phong!

Trước đây, lượng hàn khí trong kim đan của Bạch Tiểu Thuần chỉ chiếm chừng sáu thành, nhưng bây giờ nó đã đạt tới bảy thành, ngay lúc đạt tới bảy thành, tu vi của hắn thay đổi, một cơn gió lốc từ trong người hắn quét ra, quét ngang bốn phương.

Hắn đã đạt tới... Kim Đan Hậu Kỳ!!

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, hàn khí vẫn còn đang không ngừng chui vào, từ bảy thành kéo lên tám thành!

Đến khi tia hàn khí cuối cùng đã chui vào cơ thể, lượng hàn khí trong kim đan của hắn đã đạt tới tám thành rưỡi, ru vi của hắn đã gần chạm tới Đại viên mãn, chỉ cần sau này hàn khí đạt tới mười thành, hắn sẽ chính thức là... Kim Đan Đại viên mãn!!

Khí thế của Bạch Tiểu Thuần tăng vọt, ngôi sao của hắn tỏa ra ánh sáng chói mắt!

" Bạch Tiểu Thuần, hắn... Hắn đã đột phá sau khi chiến đấu!!"

"Kết Đan Hậu Kỳ, hắn đã trở thành Kết Đan Hậu Kỳ!!"

"Trung Kỳ đã có thể chiến với Hậu Kỳ, hôm nay hắn đã trở thành Hậu Kỳ, há chẳng phải có thể đấu được cả với Đại viên mãn hay sao!!"

"Tạo hóa thế này… cũng vì hắn cũng luyện hàn công, nên được hấp thu hàn khí của pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, nên mới đột phá!!" ——

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Ta Chỉ Có Một Nguyện Vọng

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần đã sáng tạo ra một kì tích mới cho Tinh Không Đạo Cực Bảng!

Thời gian xông qua nhanh nhất, sau khi xông quan đột phá tu vi thành công!

Ai nấy đều kinh hãi, phải biết chín người trong cầu vồng màu tím đã có tám người là kim đan Đại viên mãn, Hậu Kỳ chỉ có một mình Công Tôn Uyển Nhi, nhưng bây giờ đã có thêm một người nữa, người này khi xông quan mới chỉ là trung kì, sau khi thành công mới đạt tới hậu kì!

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian cảm thụ tu vi của mình, đang muốn chạy thẳng tới ánh sáng truyền tống, thì cách hắn không xa, đột nhiên hư không vặn vẹo, những đốm sáng không ngừng xuất hiện, sau đó ngưng tụ thành một pho tượng!

Pho tượng này... là Bạch Tiểu Thuần!!

Bạch Tiểu Thuần khựng lại nhìn pho tượng, pho tượng này giống hắn như đúc, từ hình dáng, đến khí tức, chỉ khác chăng là gương mặt cứng đơ, lạnh lùng không nhúc nhích.

Bạch Tiểu Thuần đã hiểu, sau này, ai muốn bước lên cầu vồng màu tím, người cuối cùng cản đường họ sẽ chính là pho tượng này của mình!

Bạch Tiểu Thuần quay đi, chui vào ánh sáng truyền tống!

Bởi vì Bạch Tiểu Thuần sau khi chiến đấu mới đột phá, nên pho tượng của hắn chỉ là Kết Đan trung kỳ, chứ không phải Kết Đan Hậu Kỳ.

Bạch Tiểu Thuần vừa bước vào ánh sáng truyền tống, ngôi sao của hắn cũng từ cầu vồng màu lam bay vọt lên cầu vồng màu tím!

Vậy là, cầu vồng màu tím bây giờ đã xuất hiện ngôi sao thứ mười!

Các tu sĩ đều nhìn lên cầu vồng màu tím, tuy họ đều không thể nhìn thấy những gì xảy ra trong đó, nhưng theo bản năng họ vẫn đều ngẩng lên nhìn.

Chính bởi vì không biết, nên nó mới thần bí, và chính vì thần bí, nên mới làm cho họ khát vọng, nhất là chỉ trong vòng có mấy tháng, họ đã lần lượt nhìn thấy liên tục hai người nối bước nhau đi lên cầu vồng màu tím kia, điều ấy đã tạo nên động lực phấn đấu cho họ.

Trong cầu vồng màu tím, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy một thế giới hoàn toàn khác hắn với những thế giới trước đó.

Đó là một con sông lớn, và hắn đang đứng ngay bên bờ sông.

Hắn ngơ ngác, cảm thấy hình như mình đã quên mất cái gì đó, cảm thấy thế giới xung quanh mình là lạ, hình như không thật.

"Mình đã quên cái gì?" Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh bờ, bắt đầu suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra nổi, hắn chỉ nhớ được tên của mình, ngoài cái tên, hắn không còn nhớ được bất kì điều gì khác.

Giống như … mất đi ký ức.

Vốn hắn định vào cầu vồng tím là lập tức rời khỏi Tinh Không Đạo Cực Bảng, bởi vì mục đích của hắn đã đạt thành, hắn muốn đi lĩnh phần thưởng của mình, xin một phần Thiên Nhân chi lực, đi cứu Trương Đại Bàn.

Thời gian... Đã không còn nhiều lắm.

Nhưng bây giờ, đã vào tới cầu vồng tím, mà hắn lại không nhớ được gì cả.

"Không đúng, có một chuyện rất quan trọng... Ta nhất định phải nhớ ra." Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhíu mày, cố gắng nhớ lại, thì từ xa xa trên sông, có một lời ca vang tới.

Tiếng ca không theo một quy tắc nào, ca từ cũng không nghe được rõ, chỉ cảm nhận được sự tang thương trong tiếng ca, sự cổ xưa… một chiếc thuyền đang từ từ đi tới.

Trên thuyền có một lão giả đội mũ rộng vành, bàn tay thô ráp cầm một cây gậy trúc dài, tới bên bờ, lão giả ngẩng đầu, gương mặt đầy nếp nhăn tươi cười với Bạch Tiểu Thuần.

"Tâm của ngươi không yên tĩnh?"

"Hình như ta đã quên mất một việc." Bạch Tiểu Thuần ngẩng lên, ánh mắt mờ mịt nhìn lão giả và con thuyền.

"Mỗi người đều quên rất nhiều chuyện, lên thuyền đi, nghe lão phu ca, có lẽ ngươi sẽ nhớ ra, đạo ở phương nào." Lão giả mỉm cười, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một lát, đứng lên, đi lên thuyền, cây gậy trúc chống xuống, đẩy con thuyền ra xa bờ.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trên thuyền, nghe lão giả hát, hắn nghe rất nghiêm túc, nhưng không nghe ra được cái gì.

"Ngươi đang hát cái gì?" Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hỏi.

"Một bài ca." Lão giả đáp.

"Nổi tiếng không?" Bạch Tiểu Thuần không nghe rõ ca từ, nên hỏi.

"Không, đây là một bài ca không ai nghe được tới kết thúc. Trước ngươi đã có chín người tới, nhưng chưa hề có ai nghe tới hết, người đầu tiên, là nghe được lâu nhất, nhưng cuối cùng vẫn phải từ bỏ." Lão giả cười, tiếp tục hát.

Bạch Tiểu Thuần yên lặng ngồi tiếp tục nghe, nhưng trong đầu lại đang cố nhớ xem mình đã quên điều gì, nước sông cũng không bình lặng, thi thoảng lại có sóng xoắn tới, không biết đi qua bao lâu, đột nhiên có một làn sóng lớn vỗ phịch một tiếng vào thuyền, cơ thể Bạch Tiểu Thuần lay lay theo thân thuyền, ngay lúc lay lắc đó, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một đoạn trí nhớ ngắn.

Đoạn trí nhớ đó, là một gian phòng, phụ thân của hắn cầm chặt tay hắn, nắm rất chặt, chỉ nói mấy chữ!

"Tiểu Thuần... phải sống sót..."

Bạch Tiểu Thuần run người, đoạn trí nhớ ấy như mồi lửa, nhanh chóng cháy lan ra, khiến đầu hắn nóng lên, nhớ lại tất cả mọi thứ.

"Ta phải đi cứu Đại sư huynh!!" Bạch Tiểu Thuần ngẩng phắt đầu lên, hắn đã nhớ ra mọi thứ, hắn đứng bật dậy, ngay lúc ấy, con thuyền biến mất, con sông biến mất, cả thế giới đều biến mất... đều trở thành hư không.

Trước mặt hắn chỉ còn lão giả, lão giả quay người nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lấp lóe ánh sáng khác thường.

"Thấy rõ chưa?"

"Cái gì? Ta không tham gia thí luyện nữa, ta phải đi cứu người!!" Bạch Tiểu Thuần lo lắng, hắn đã lấy lại trí nhớ, càng cảm thấy cầu vồng màu tím này quỷ dị.

Lão giả trầm mặc, sau một lúc lâu lặp lại câu hỏi.

"Thấy rõ chưa?"

"Ta..." Bạch Tiểu Thuần nổi giận, nhưng mới nói được có một chữ, lão giả kia đã hở dài.

"Mà thôi, ta đã hiểu ý của ngươi rồi, đi vào cầu vồng máu tím, ngươi có thể đề ra một yêu cầu với tông môn, chỉ cần không quá phận, là sẽ được đáp ứng, ví dụ như hủy bỏ thân phận con tin." Lão giả lắc đầu.

"Ta muốn một phần Thiên Nhân chi lực!" Bạch Tiểu Thuần nói ngay.

"Sau khi ngươi rời đi, sẽ có người đưa tới cho ngươi." Lão giả vung tay, hư không hóa thành vòng xoáy, không ngừng chuyển động, kéo Bạch Tiểu Thuần vào trong trung tâm vòng xoáy.

Nơi ấy chính là cửa ra, Bạch Tiểu Thuần đã sắp đi vào thì dừng chân lại, quay đầu nhìn lão giả, lúc này lão giả đã quay lưng lại với hắn, đang từng bước một đi xa.

"Ngươi vừa rồi hỏi ta, là muốn ta thấy rõ cái gì?" Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hỏi.

"Đạo!" Lão giả không quay đầu lại, nhàn nhạt đáp.

Bạch Tiểu Thuần mê man nhìn theo lão giả đi xa, vội lớn tiếng hô lên.

"Ta không hiểu đạo là cái gì, ta chỉ có một nguyện vọng, ta muốn Trường Sinh!"

Lão giả khựng lại, quay đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ cười.

"Đó cũng là đạo!"

Oanh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn biến mất trong vòng xoáy, đến khi hiện thân trở lại, thì đã thấy mình đứng ở ngoài cửa Tinh Không Đạo Cực Bảng!

Tu sĩ xung quanh ồ lên, nhìn theo hắn, ánh mắt đầy hâm mộ và tôn kính.

Từ trong vạn tinh cầu vồng, một giọng nói uy nghiêm vang lên, vang vọng khắp bát phương.

"Con tin Nghịch Hà Tông Bạch Tiểu Thuần, đồng ý yêu cầu của ngươi, phần thưởng một phần Thiên Nhân chi lực!"

Từ trên một cầu vồng khác, một ánh sáng bay xuống, xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, là một cái lá cây sáng long lanh, tràn ra Thiên Nhân chi uy!

Uy áp của nó khiến tất cả người ở đó đều khó thở, tu vi bị áp chế, cái lá cây ấy chính là một phần Thiên Nhân chi lực thuộc tính Mộc!

Là một phần, không phải một tia!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Nghịch Hà Tông Không Giống Bình Thường

Dịch giả: Tiểu Băng

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, rồi tiếng của Chưởng môn vang lên, làm ai nấy đều chăm chú nhìn vào Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng sau khi cầm lấy Thiên Nhân chi lực, Bạch Tiểu Thuần lập tức bay vèo về phía Truyền Tống Trận.

Hắn không biết mình đã xài hết bao nhiêu thời gian, hắn rất lo, phải nhanh nhanh trở về Hàng Ma Đường để cứu Trương Đại Bàn!

Hắn bỏ lại sau lưng những lời bàn tán, từ ngày hôm nay, từ lúc này, Bạch Tiểu Thuần đã chính thức đứng trong hàng ngũ những đệ tử đỉnh phong của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Mười thứ hạng đầu!!

Dù không ai biết Bạch Tiểu Thuần đã làm gì trong cầu vồng màu tím, nhưng ngôi sao của hắn đã bay lên làm ngôi sao thứ mười trong cầu vồng màu tím đó!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng mà chạy, không còn chút tâm tư khoe khoang thành tích của mình, mà dùng tốc độ nhanh nhất bay tới Truyền Tống Trận, trở về Không Vực cầu vồng.

Ra khỏi Truyền Tống Trận, các tu sĩ xung quanh đó đều nhận ra hắn, đều cung kính chào hắn.

"Bái kiến Bạch sư huynh!"

Bạch Tiểu Thuần chỉ khẽ gật đầu chào lại, tiếp tục chạy đi.

Lần này không có ai cản đường hắn.

Thứ hạng thứ mười trên Tinh Không Đạo Cực Bảng đủ giúp Bạch Tiểu Thuần hưởng đặc quyền cực lớn trong Tinh Không Đạo Cực Tông, chỉ sau chừng nửa nén hương, Bạch Tiểu Thuần đã về tới Hàng Ma Đường.

Tu sĩ trong Hàng Ma Đường đều chạy ra, ngay ngắn chào hắn, dáng vẻ tôn kính, sự tôn kính lần này hoàn toàn khác với sự tôn kính lần trước, lần trước dù cũng là tôn kính, nhưng chỉ là ở ngoài mặt mà thôi, thực chất trong bụng ai cũng khinh miệt Bạch Tiểu Thuần cáo mượn oai hùm.

Sau đó Bạch Tiểu Thuần vào bảng, xếp hạng hơn bốn trăm, thái độ của mọi người mới hơi thay đổi, đến ngày hôm nay, hắn vào cầu vồng màu tím, thái độ của họ dành cho hắn mới hoàn toàn thay đổi.

"Bái kiến Bạch sư huynh!"

"Bạch sư huynh..."

Những tiếng chào đi theo hắn trên suốt con đường đi trong Hàng Ma Đường, không ít người trong số họ hắn đều có biếtVân Đạo Tử cúi mình, ôm quyền rất là khoa trương.

"Chúc mừng Bạch sư huynh!"

Thần Toán Tử, Hứa Bảo Tài Trần Mạn Dao đều đã ở bên ngoài đại điện, nhìn Bạch Tiểu Thuần đầy kích động.

Bạch Tiểu Thuần khẽ gật đầu chào họ, rồi ngưng trọng chạy vào trong Hàng Ma Đường đại điện. Trương Đại Bàn ngồi khoanh chân ở đó, nét mặt đầy thống khổ, sinh cơ hầu như đã chẳng còn, cả người tử khí tràn ngập, nếu không phải nhờ Phùng Hữu Đức dùng tu vi nguyên anh giữ mạng thì đã sớm không còn.

"Chân nhân tiền bối, ta mang Thiên Nhân chi lực tới!" Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Trương Đại Bàn như thế, trong lòng càng thêm lo lắng, lập tức lấy cái lá ra.

Phùng Hữu Đức ngẩng đầu, tay phải chộp một cái, cái lá đã bay ra khỏi tay Bạch Tiểu Thuần, bay tới dừng trên đỉnh đầu Trương Đại Bàn.

Phùng Hữu Đức nghiêm nghị bấm pháp quyết chỉ vào cái lá, cái lá run lên, tỏa ra ánh sáng xanh, một tia khí tức màu xanh từ chiếc lá bay ra, chui vào đầu Trương Đại Bàn.

Trương Đại Bàn rung lên, sự thống khổ trên mặt từ từ tiêu tán, gương mặt dần trở nên hơi hồng phơn phớt, sương mù quanh người chui vào trong cơ thể, dồn hết vào trong đan điền, từ từ ngưng tụ lại.

Bạch Tiểu Thuần thở phào, Phùng Hữu Đức cũng gật đầu đứng dậy.

"Có thiên nhân chi lực hỗ trợ, Đại sư huynh của ngươi Kết Đan đã không còn gì nguy hiểm, chỉ là sinh cơ của hắn bị tiêu hao quá lớn, bây giờ kết đan e là ít nhất phải mất nửa năm mới hoàn thành, mà thôi... để hắn ở lại chỗ này đi." Phùng Hữu Đức chậm rãi nói.

"Đa tạ chân nhân!" Bạch Tiểu Thuần cảm kích cúi xuống cảm ơn, sau đó nhìn kĩ Trương Đại Bàn, xác định Trương Đại Bàn thực sự không còn nguy hiểm gì nữa, mới hoàn toàn thả lỏng, cả người bỗng cảm thấy mệt mỏi không tả nổi.

Đấu với pho tượng Công Tôn Uyển Nhi khiến hắn tiêu hao không chỉ tu vi, mà còn cả tinh lực, còn phải lo lắng cho Trương Đại Bàn, bây giờ mọi chuyện đã xong, Trương Đại Bàn cần yên tĩnh, nên hắn rời khỏi đại điện, tìm một chỗ trong Hàng Ma Đường ngồi xuống thổ nạp, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Một lần nghỉ này, chính là ba ngày.

Trong ba ngày này, toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông hoàn toàn chấn động, cái tên Bạch Tiểu Thuần trở nên lừng lẫy khắp nơi, lai lịch của hắn không ngừng bị người ta lôi ra tìm hiểu đến từng cọng lông, cái tên Nghịch Hà Tông... Cũng dần được tu sĩ Tinh Không Đạo Cực Tông nhắc tới.

Vì trong mười thứ hạng đầu của Tinh Không Đạo Cực Bảng có tới hai người đến từ Nghịch Hà Tông!

"Nghịch Hà Tông này thực là không đơn giản!"

"Thực khó tin hai con tin của Nghịch Hà Tông đều nằm trong mười thứ hạng đầu!"

"Ta còn nghe nói, Bạch Tiểu Thuần kia lúc rời khỏi Nghịch Hà Tông, còn mang đi mấy người Hộ Đạo Giả... chắc mấy hộ đạo giả đó cũng đều rất bất phàm!"

Thế là, thân phận các hộ đạo giả của Bạch Tiểu Thuần cũng được đào lên.

Năm cái tên Tống Khuyết, Trương Đại Bàn, Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao bắt đầu xuất hiện trong những lời bàn tán, đối với việc này, Hứa Bảo Tài không cảm thấy gì, thậm chí còn cảm thấy rất vinh quang, nhưng đối với Tống Khuyết, điều này làm cho hắn càng thêm không cam lòng.

Vì vậy, từ Đệ Tứ Thiên, Tống Khuyết cũng rời khỏi động phủ, xông vào Tinh Không Đạo Cực Bảng, hắn chỉ muốn chứng minh rằng tuy hắn không bằng Bạch Tiểu Thuần, cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Tống Khuyết xông bảng, bởi vì hắn là Bạch Tiểu Thuần Hộ Đạo Giả, nên cũng thu hút không ít người quan tâm tới xem, nhất là khi cuối cùng hắn được xếp hạng trước sáu trăm, càng khiến người ta thêm bàn tán.

Sau Tống Khuyết, Trần Mạn Dao cũng bước vào Tinh Không Đạo Cực Bảng, xếp hạng không cao không thấp, không thua Tống Khuyết mấy.

Thần Toán Tử cũng không cam lòng nhào vào thử thời vận, cuối cùng được xếp hạng hơn chín trăm.

Hứa Bảo Tài biết dù mình có đi cũng không vào nổi trước một ngàn, nên quyết đoán không đi, khỏi xấu hổ.

Mặc dù Hứa Bảo Tài không đi, nhưng Tống Khuyết, Trần Mạn Dao và Thần Toán Tử xông bảng, đã lại lần nữa mang tới thanhd anh cho Nghịch Hà Tông, Không Vực cầu vồng Chưởng giáo còn ra pháp chỉ sai thông cáo tin này cho Nghịch Hà Tông, còn đưa tới chút ít ban thưởng.

Những ban thưởng kia tuy không coi vào đâu, nhưng thái độ của Không Vực chưởng tòa thái độ mới là mấu chốt, biểu hiện của mấy người Bạch Tiểu Thuần đã khiến ba đại tông còn lại của Trung Du tu chân giới đều phải không thể không kiêng kị với Nghịch Hà Tông.

Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi còn đứng trong mười thứ hạng đầu khiến tam tông còn cố gắng hết sức tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Nghịch Hà Tông.

Các lão tổ Nghịch Hà Tông sau khi biết tin đều vô cùng phấn khởi.

"Thằng bé Tiểu Thuần này đi tới đâu cũng trở thành ngôi sao, tỏa sáng không gì che chắn được!" Hàn Tông lão tổ ngửa mặt lên trời cười to.

Tất cả đệ tử đều vui mừng khôn xiết, nhất là Hầu tiểu muội Tống Quân Uyển đều vô cùng kích động.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, cái tên Bạch Tiểu Thuần đã trở thành lừng lẫy trong Tinh Không Đạo Cực Tông, ngay cả mấy vị thiên nhân nghe nói rằng cũng đã chú ý tới.

Trương Đại Bàn dù vẫn chưa thức tỉnh, nhưng đã có lại sinh cơ, không còn nguy hiểm, chỉ cần sau mấy tháng nữa, là sương mù trong đan điền sẽ ngưng tụ thành công thành Niệm Đan, bước vào Kết Đan Cảnh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Liệp Hồn Thí Luyện

Dịch giả: Tiểu Hắc

Mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, nên tâm tình của Bạch Tiểu Thuần cũng dần khá hơn. Từ đó, hắn bắt đầu thường xuyên đi ra ngoài, không chỉ ở Không Vực cầu vồng mà thỉnh thoảng còn đi ba vực khác. Hắn thoải mái hưởng thụ những ánh mắt sùng bái của mọi người, cảm giác bản thân lúc này đã đi tới nhân sinh đỉnh phong.

"Ài, Bạch Tiểu Thuần ta chỉ trong nháy mắt, Tinh Không Đạo Cực Bảng tan thành mây khói, thật là đau đầu a. Dạ Táng giả, ngươi nói vì cái gì ta lại ưu tú đến như vậy?" Bạch Tiểu Thuần cảm tháng. Mỗi lần trước khi ra ngoài đều hất tay áo lên, lấy gương đồng ra để soi. Nếu tâm tình tốt, thậm chí còn hỏi Dạ Táng giả vì sao bản thân ưu tú đến vậy.

Mỗi lần như thế, Dạ Táng đều nổi cả da gà. Bất quá, hắn vẫn luôn cố làm ra vẻ tươi cười, vắt óc suy nghĩ các cách thổi phồng, giúp nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng cao hứng.

Mà Tiểu Ô Quy dường như bận chuyện gì đó, không hề xuất hiện chế giễu gì. Điều này khiên Bạch Tiểu Thuần càng trở nên hăng hái.

Đáng tiếc... tiệc vui chóng tàn. Nửa tháng sau, một đạo pháp chỉ từ Bán Thần cầu vồng bỗng nhiên bay ra, truyền khắp Tinh Không Đạo Cực Tông.

Trước lúc đạo pháp chỉ đó truyền ra, Bạch Tiểu Thuần còn đang ở ngoài cửa động phủ hóng gió biển. Trong lúc cao hứng, hắn vỗ túi trữ vật, lấy ra gương đồng.

"Tiểu Dạ Tử, ngươi nói xem, vì sao Bạch gia gia nhà ngươi đi đến đâu cũng được hoan nghênh vậy."

Bạch Tiểu Thuần ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị nghe mấy lời thổi phồng.

Dạ Táng giả trong gương đồng buồn đến phát khóc. Nửa tháng nay, hắn đã vắt hết óc nói ra đủ các loại từ ngữ ca tụng. Hắn cảm thấy chẳng lưu luyến nhân sinh gì nữa rồi, loại chuyện này không khác nào tra tấn hắn vậy.

"Chủ tử, ngươi bỏ qua cho ta đi..." Dạ Táng giả buồn rười rượi, rên lên một câu.

Hắn kêu lên như vậy khiến Bạch Tiểu Thuần mất hứng, trừng mắt nhìn. Đang lúc muốn nói gì thì bỗng bầu trời có thiên lôi nổ vang, oanh động bát phương, khiến thiên địa biến sắc, gió mây cuốn ngược. Bốn vực cầu vồng đều chấn động, đến cả Thiên Nhân cầu vồng cùng VajnTinh cầu vồng cũng rung rung mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc, từ Thiên Nhân cho đến Ngưng Khí, toàn bộ tu sĩ lúc này dù đang làm gì thì tâm thần cũng đại chấn, sắc mặt biến đổi.

Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng hoảng sợ, suýt nữa thì đánh rơi cả gương đồng, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

"Chuyện gì đã xảy ra!"

Đúng lúc hắn còn đang ngạc nhiên thì một âm thanh già nua đầy uy nghiêm truyền ra từ trên Bán Thần cầu vồng, vang vọng khắp Tinh Không Đạo Cực Tông.

"Thông Thiên có chỉ... Thiên Hồn chấn động. Nguyên do vì liệp hồn thí luyện sắp bắt đầu. Một tháng sau, Tinh Không thuyền xuất phát, đi tới Man Hoang!"

Thanh âm vô cùng tang thương, truyền ra từng chữ như hóa thành quy tắc, khiến thiên địa nổ vang, lòng người chấn động. Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, hắn không rõ lắm ý tứ của những câu này.

Dù sao, Bạch Tiểu Thuần mới bước vao trong mười hạng đầu, vẫn chưa hiểu nhiều chuyện trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Nhưng đối với nhưng người trong trăm hạng đầu khác mà nói, sau khi nghe được câu này thì trái tim đều nhảy dựng lên, hô hấp dồn dập mãnh liệt.

"Liệp hồn thí luyện rốt cuộc đã bắt đầu!"

"Sau khi thí luyện kết thúc, ta nhất định sẽ bước vào Nguyên Anh!"

"Ha ha, ta chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi!"

Trong Tinh Vực cầu vồng, trên một đỉnh núi đầy hỏa diễm, bài danh thứ ba là Trần Nguyệt San lúc này đứng bật dậy, ánh mắt sáng bừng.

"Liệp hồn..."

Trên Cực Vực cầu vồng, thiên kiêu bài danh thứ hai là Tả Đạo đang chém giết một ít oan hồn. Lúc này nghe được thanh âm từ pháp chỉ thì toàn thân run lên, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ kích động.

"Bắt đầu rồi sao... Triệu Thiên Kiêu, lúc này nhìn xem giữa ta và ngươi, ai có thể thành tựu Thiên Nhân hồn Nguyên Anh! Ta nhất định phải đoạt được Thiên Nhân hồn!"

Lúc toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông đang chấn động, thì ở một sơn mạch vô tận ngoài tông môn, có một thanh niên cao gầy mang vẻ mặt đầy băng lãnh. Hắn đeo một thanh đại kiếm sau lưng, đang đi lại trong núi rừng, phía sau hắn tràn ngập máu tanh, dường như trên đường đi hắn đã giết chóc vô số.

Nhất là trong tay hắn còn đang cầm một cái đầu lâu đầy dữ tợn. Đầu lâu này là một lão giả, trên đó vẫn còn sót lại chút khí tức của một Nguyên Anh tu sĩ.

Thanh niên đang đi bỗng dừng lại, lấy một quả ngọc giản trong túi trữ vật ra nhìn. Sau khi thấy nội dung trong ngọc giản, hai mắt hắn bỗng lộ ra tinh mang, tinh mang này như có thể ăn mòn, khiến thảo mộc xung quanh hắn trong nháy mắt đã héo rũ.

"Liệp hồn thí luyện cuối cùng thì cũng bắt đầu rồi!" Thanh niên thở sâu, tinh mang trong mắt càng đậm đặc, khiến hoa cỏ trong vòng nghìn trượng quanh hắn bỗng chốc đã héo rũ.

Hắn, chính là bài danh thứ nhất trên Tinh Không Đạo Cực Bảng... Triệu Thiên Kiêu!

Sau khi Bán Thần cầu vồng truyền ra tin tức về liệp hồn thí luyện, thì ngay sau đó, chưởng môn Tinh Không Đạo Cực Tông lập tức truyền ra mấy đạo pháp dụ, rồi chưởng tọa bốn vực cầu vồng cũng làm những điều tương tự.

Còn có lượng lớn tin tức từ những người hiểu chuyện truyền ra, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, những tin tức này đã truyền khắp tông môn.

Bạch Tiểu Thuần cũng nghe ngóng được một ít, nhưng lại không đầy đủ. Có điều chỉ nghe được từng ấy tin tức khiến Bạch Tiểu Thuần bắt đầu khẩn trương, vì vậy lập tức triệu hoán Hứa Bảo Tài.

"Thiếu tổ, hỉ sự, đại hỉ sự!" Hứa Bảo Tài vừa bước vào động phủ liền lập tức hô to.

"Nói mau, liệp hồn thí luyện này rốt cuộc là cái gì?"

Bạch Tiểu Thuần vội vàng hỏi.

"Thiếu tổ, ta đã tìm hiểu rõ ràng, liệp hồn thí luyện này chính là một dịp đại tạo hóa để tu sĩ từ Kết Đan bước vào Nguyên Anh!" Hứa Bảo Tài kích động mở miệng.

"A! Tạo hóa?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn nghe được tin tức là liệp hồn thí luyện này cực kỳ nguy hiểm, không tới mức cửu tử nhất sinh

nhưng cũng không kém bao nhiêu.

"Đúng vậy. Ta vừa mới biết rõ, muốn đột phá Kết Đan bước vào Nguyên Anh có ba phương pháp. Thứ nhất là dùng Nguyên Anh đan, loại này chỉ là Phàm phẩm. Thứ hai là dùng Ngũ Hành Thiên Thú hồn, loại này là Địa phẩm. Trong truyền thuyết, cao nhất là Ngũ Hành Thiên Nhân hồn, gần như không thể hoàn thành nó, loại này là Thiên phẩm!" Hứa Bảo Tài phấn khởi nói.

"Nếu là trong tông môn, đừng nói Thiên phẩm Nguyên Anh mà ngay cả Địa phẩm Nguyên Anh cũng cực kỳ ít ỏi. Dù sao Thiên Nhân hồn hiếm có, Thiên Thú hồn cũng rất ít, khó có khả năng gặp được."

"Nhưng ở Man Hoang lại khác. Nghe đồn ở Man Hoang có một dòng sông tương tự như Thông Thiên Hà. Bất quá người sống không thể nhìn thấy nó, nó tên là Minh Hà. Minh Hà có thể đem toàn bộ linh hồn người đã chết hút vào bên trong, chuyển vào Man Hoang!"

"Vì vậy ở Man Hoang có vô số hồn ảnh. Trong biển hồn vô tận đó, chẳng những có thể có Thiên Thú hồn chưa bị người phát hiện mà thậm chí còn có cả Thiên Nhân hồn!"

"Vì vậy, đó là cùng đất tạo hóa tốt nhất của tu sĩ Kết Đan!" Hứa Bảo Tài vô cùng kích động. Xem bộ dạng của hắn, nếu như có tư cách đi Man Hoang thì nhất định là phấn đấu quên mình.

"Man Hoang..." Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, hắn hiểu rõ Man Hoang hơn Hứa Bảo Tài một chút. Lúc này nghĩ đến lần thí luyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Phải biết rằng trong Man Hoang ngoại trừ hồn ảnh còn có... tu sĩ!

"Còn liệp hồn thí luyện lần này tiến hành ở Man Hoang. Cần phải dùng cự thuyền đi trên Thông Thiên Hải, theo một lộ trình khác bước vào Man Hoang!" Hứa Bảo Tài nhìn chiếc thuyền cổ xưa đầy thần bí nói.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn theo hắn, nội tâm chấn động. Hắn nhớ Trần Mạn Dao năm đó từng nói chiếc cự thuyền kia có thể mang nàng về nhà. Lúc này kết hợp các dữ kiện, Bạch Tiểu Thuần hiểu ra nguyên lai Trần Mạn Dao đã biết rõ việc này từ trước.

"Thí luyện kéo dài mười năm. Có thể có tư cách tham dự thí luyện thì chỉ có người có tên trong Tinh Không Đạo Cực Bảng. Chúc mừng thiếu chủ, nói không chừng khi người trở về thì chính là Nguyên Anh tu sĩ!"

"Mục tiêu cao nhất lúc này chính là đạt được Thiên Nhân hồn. Một cái Thiên Nhân hồn đem về tông môn sẽ đổi được nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú hồn! Nếu không đạt được Thiên Nhân hồn thì đạt được một phần Thiên Thú hồn cũng được. Dù một phần Thiên Thú hồn cũng có thể đổi được một quả Nguyên Anh đan trân quý!"

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Đỗ Lăng Phỉ Hiện Thân

Dịch giả: Tiểu Hắc

"Ta còn nghe nói, một trăm người đứng đầu Tinh Không Đạo Cực Bảng nguyên bản có thể bước vào Nguyên Anh từ nhiều năm trước. Nhưng họ đều áp chế cảnh giới, mục đích chính là vì liệp hồn thí luyện." Hứa Bảo Tài mặt mày hớn hở, đem hết những gì mình tìm hiểu được nói ra.

Bạch Tiểu Thuần càng nghe thì sắc mặt càng trầm xuống. Đến cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên mâu thuẫn mãnh liệt đối với lần thí luyện này.

"Không thể đi! Ta không đi!" Bạch Tiểu Thuần lập tức hạ quyết tâm.

"Đúng rồi, còn có một chuyện đại sự, thiếu tổ nhất định không thể tưởng tượng được. Trời ạ! Lúc trước ta còn chẳng nghe được chút tiếng gió, sau khi thí luyện được mở ra ta mới nghe được tin tức." Hứa Bảo Tài như nghĩ tới điều gì, lập tức mở miệng, thần sắc cực kỳ rung động.

"Thiếu tổ, người biết không? Tinh Không Đạo Cực Tông không phải chỉ có quy mô như chúng ta thường thấy đâu. Nơi đây... thực ra chỉ là một bộ phận, còn một bộ phận khác không ở chỗ này! Mà nó ở vòng trong Trường Thành!" Hứa Bảo Tài một lần nữa hấp một ngụm khí, tựa như đến giờ vẫn còn cảm thấy rung động đối với tin tức này.

"Trường Thành?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Đúng vậy, là Trường Thành!" Hứa Bảo Tài kích động đến mức khoa chân múa tay một cái.

"Chúng ta là Đông mạch Thông Thiên Hà, vì cách Bắc mạch Thông Thiên Hà quá xa nên tồn tại một khoảng lớn mà linh khí của Thông Thiên Hà không thể lan tràn tới. Càng sâu trong nội địa, linh khí ngày càng mỏng manh, nên coi nó như một bộ phận của Man Hoang. Nhưng Tinh Không Đạo Cực Tông đã tốn một cái giá rất lớn chiếm cứ khoảng thổ địa đó."

"Ở đó, Tinh Không Đạo Cực Tông xây dựng ba tòa thành trì!"

"Tòa thứ nhất gần ngay sát Thông Thiên Hải nên có linh khí nồng đậm. Tòa thành thứ hai ở sâu trong đại lục, linh khí mỏng manh. Còn tòa thành thứ ba thì ở chỗ rất sâu, nơi ấy gần như không có linh khí."

"Ở thành trì thứ ba cũng không phải là một tòa thành trì đơn giản. Mà ở đó có xây một tòa Trường Thành khổng lồ, vô cùng to lớn. Nơi ấy là nơi đồn trú của đại quân tinh nhuệ nhất Tinh Không Đạo Cực Tông, nghe nói tên là Thiết Huyết Đường! Ta còn nghe nói, không chỉ Tinh Không Đạo Cực Tông có tòa thành như vậy mà ba đại tông thượng du khác cũng có loại công trình tương tự!"

"Hơn nữa, bốn tòa Trường Thành này lại liên kết với nhau, hợp thành một vòng tròn lớn, bao bóc toàn bộ tông môn trong phạm vi Thông Thiên Hải!"

"Mà ở ngoài Trường Thành mới là vùng đất Man Hoang thật sự! Nghe nói lần liệp hồn thí luyện này, tất cả những ai tham gia đều phải ra ngoài Trường Thành mấy lần." Hứa Bảo Tài nói đến đây, tựa hồ cũng hiểu được có chỗ không phù hợp. Tổng kết những tin tức mà hắn tìm được thì hắn có cảm giác rằng trong và ngoài Trường Thành đang ở thế đối lập.

Vì thế nên thanh âm của hắn cũng dần nhỏ lại, vẻ mặt bắt đầu biến đổi.

"Ngươi cũng đã nhìn ra?" Bạch Tiểu Thuần ủ rũ nói, liếc nhìn Hứa Bảo Tài một cái.

"Điều này... không có khả năng a? Ngoài Trường Thành rất nguy hiểm? Cần xây một tòa Trường Thành để chống cự hay là ngăn cản hồn ảnh bên ngoài bước vào?" Hứa Bảo Tài hít vào một ngụm khí, suy đoán được chuyện đáng sợ trong đó khiến cả người hắn run lên bần bật.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, cảm giác nguy hiểm càng ngày càng mạnh mẽ. Nhưng không đợi hắn nghĩ ra biện pháp trốn tránh thì pháp lệnh của chưởng môn đã thông qua bốn vị chưởng tọa truyền khắp tông môn.

"Trong lần liệp hồn thí luyện này, một nghìn người đứng đầu Tinh Không Đạo Cực Bảng đều phải đi. Vả lại trong thời gian mười năm phải có ít nhất ba lần ra ngoài làm nhiệm vụ, sau mười năm mới có thể quay lại tông môn."

Mệnh lệnh vừa truyền ra, Bạch Tiểu Thuần đã xác định được bản thân lần này không thoát được rồi.

"Đã xong, đã xong." Bạch Tiểu Thuần than thở. Dù sao nơi đây không phải là Nghịch Hà Tông, nhất là hắn mới bước vào Tử Sắc cầu vồng, danh tiếng đang nổi, nên không có biện pháp trốn tránh.

"Nhiệm vụ lần này quá nguy hiểm. Ở Trường Thành đó ngoại trừ phải đề phòng hồn ảnh còn phải đề phòng mộ số tên phản tặc nữa..." Bạch Tiểu Thuần ủ rũ. Sau khi suy nghĩ một lúc liền đến chỗ ở của Trần Mạn Dao.

Đối với việc Bạch Tiểu Thuần đến, Trần Mạn Dao cũng không thấy có gì ngoài ý muốn. Nàng mỉm cười, mời Bạch Tiểu Thuần vào động phủ, ngồi đối diện và nhìn hắn một cách đầy thâm thúy.

"Chuyện đó... Mạn Dao này, sau khi đến Tinh Không Đạo Cực Tông, ngươi nói xem ta đối đãi với ngươi thế nào? Chuyện ngươi đáp ứng ta lúc trước ngươi còn chưa làm đó." Bạch Tiểu Thuần thấp giọng nói.

Trần Mạn Dao che miệng cười, nàng vốn xinh đẹp, lúc này cười rộ lên trông càng thêm động lòng người.

"Thiếu tổ không cần phải lo lắng. Dù có đến Man Hoang, chỉ cần cận thận một chút khi ra ngoài Trường Thành thì cũng không có vấn đề gì. Huống hồ lần này cũng là một hồi tạo hóa, không chừng ngươi có thể đoạt được Thiên Nhân hồn. Nếu như ngươi lo lắng thì gia nhập theo chúng ta là ổn rồi." Trần Mạn Dao cười nói.

"Thiên Nhân hồn nào có nhiều như vậy. Cứ cho là có đi nữa, nhưng đã qua nhiều năm như vậy thì cũng sớm bị người khác bắt đi rồi." Bạch Tiểu Thuần thở dài, tránh né chủ đề của Trần Mạn Dao. Mục đích hắn tới đây chính là tìm hiểu tin tức.

"Thiếu tổ có chỗ không biết. Man Hoang đặc thù, tồn tại Minh Hà cho nên có vô số hồn ảnh. Những hồn đó đều được tích lũy từ khi Thông Thiên thế giới tồn tại đến nay. Qua vô số năm tháng, số Thiên Nhân hồn gộp lại tuy ít nhưng nhất định vẫn có!"

"Tích lũy từ lâu?" Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

"Cụ thể thế nào thì ta không biết, cũng không biết nguyên do vì đâu lại như vậy. Nhưng một điều có thể xác định chắc chắn, hồn ở Man Hoang đều được tích lũy từ lâu." Trần Mạn Dao nghiêm giọng nói.

"Trong Man Hoang không có linh khí, người ở đó tu luyện như thế nào?" Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hỏi.

"Mặc dù không có linh khí nhưng lại có rất nhiều hồn. Ở đó người ta hấp thu hồn lực để tu hành!" Trần Mạn Dao nhẹ giọng nói.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, sau nửa ngày Trần Mạn Dao lại đề cập mời Bạch Tiểu Thuần gia nhập vào thế lực của nàng. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần không cự tuyệt ngay lập tức, mà hơi suy tư một lúc rồi đứng dậy rời đi.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần không khỏi than ngắn thở dài. Trực giác nói cho hắn biết, lần liệp hồn thí luyện này cực kỳ nguy hiểm, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể tránh né, cuối cùng chỉ biết cam chịu số phận.

Trên đường có không ít tu sĩ thấy hắn đều lộ ra thần sắc cung kính, nhưng Bạch Tiểu Thuần lúc này chẳng có chút tâm tình để ý đến điều đó. Sắc trời lúc này đã tối, Thông Thiên Hải màu vàng phía xa ánh lên cảnh hoàng hôn thật rực rỡ. Bạch Tiểu Thuần ngắm qua khung cảnh ấy, thở dài một hơi, nghĩ lại mình có một phần Thiên Nhân hồn, nếu thấy không ổn thì có thể tìm một chỗ thật an toàn trong Trường Thành sống qua mười năm. Sau khi trở về thì có thể đổi lấy Thiên Thú hồn để kết Anh.

Chỉ là hắn lại cảm thấy có chút đáng tiếc, trong lúc xoắn xuýt, hắn đã bất tri bất giác đi đến ngoài cửa động phủ. Nhưng vừa định bước vào thì bỗng hắn chợt dừng lại, ngẩng đầu lên, hai mắt ánh lên tinh mang.

Hắn phát giác được trong động phủ của mình có người.

Bạch Tiểu Thuần vận chuyển tu vi, tay phải chỉ vào cửa lớn một cái.

Ầm ầm ầm...

Cửa lớn mở ra, hắn thấy được sau đại một có một thân ảnh nữ tử đang đưa lưng về phía mình.

Vừa nhìn thấy thân ảnh này, cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động một cái, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Ngươi..."

Hắn vừa lên tiếng, thân hình nữ tử kia đã xoay lại, lộ ra một gương mặt hết sức quen thuộc trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần.

"Tiểu Thuần..." Nữ tử kia nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt tỏa ra hào quang đầy nhu hòa.

"Đỗ Lăng Phỉ!" Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn từng nghĩ sau khi mình thấy Đỗ Lăng Phỉ thì sẽ có bộ dạng gì. Nhưng lúc này, hắn mới phát hiện bản thân không rung động như trong tưởng tượng. Mà tựa như, trong nội tâm hắn đã có chuẩn bị sẵn cho một khắc gặp mặt này.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ phức tạp. Sau một lát, hắn mới nhớ tới thái độ của Không Vực chưởng tọa, nhớ tới sự chiếu cố của Phùng Hữu Đức, nhớ tới một loạt sự việc của bản thân sau khi vào Tinh Không Đạo Cực Tông tựa hồ như có quý nhân tương trợ. Hắn từng có rất nhiều suy đoán cho đến khi gặp mặt Đỗ Lăng Phỉ tại đây thì hắn mới hoàn toàn hiểu ra.

"Tiểu Thuần, thực xin lỗi..." Đỗ Lăng Phỉ nhẹ giọng mở miệng, thần sắc có chút phức tạp xen lẫn phiền muộn.

"Ở Huyết Khê Tông, có phải là ngươi không?" Bạch Tiểu Thuần cắt lời của Đỗ Lăng Phỉ. Nhìn vẻ mặt của Đỗ Lăng Phỉ rồi nói từng chữ một.

"Phải!" Đỗ Lăng Phỉ không do dự đáp.

"Vì sao phải làm ám tử? Vì sao xuất hiện ở Huyết Khê Tông, Linh Khê Tông, còn cả nơi đây nữa?" Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào Đỗ Lăng Phỉ, hỏi một lần nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Lên Thuyền

Dịch giả: Tiểu Băng

"Thân bất do kỷ." Đỗ Lăng Phỉ lắc đầu, cay đắng nói.

"Ngươi rốt cuộc là ai, từ đâu tới?" Bạch Tiểu Thuần nhìn ra Đỗ Lăng Phỉ không vui, trong lòng mềm nhũn, khẽ hỏi.

"Ta đến từ Thông Thiên hải, huynh đừng hỏi nữa..." Đỗ Lăng Phỉ im lặng cả nửa ngày mới thở dài trả lời.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, im lặng không hỏi thêm.

Bên ngoài trời chiều đã xuống, hoàng hôn sắp qua, trong động phủ hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người như có như không.

Hồi lâu sau, trong động phủ đã chìm trong bóng tối, Bạch Tiểu Thuần hỏi một câu hỏi sau cùng, câu hỏi hắn đã cất giấu mãi trong lòng, câu hỏi mà hắn để tâm nhất.

"Ở Lạc Trần sơn mạch, nước mắt của ngươi, là thực, hay giả..." Bạch Tiểu Thuần khẽ hỏi.

Đỗ Lăng Phỉ không trả lời, mà đưa tay ra, trong lòng bàn tay của cô xuất hiện một đốm lửa màu tím, tỏa ra khí thế kinh người, khí thế ấy mạnh hơn khí thế của chiếc lá Thiên Nhân chi lực rất nhiều, không thể nào so sánh được, cứ như có một Thiên Nhân thật sự đang đứng ngay trước mặt, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy được trong đốm lửa đó có một cái...hồn!!

"Huynh nói Thiên nhân hồn này, là thực, hay giả?" Đỗ Lăng Phỉ ngẩng đầu, nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ hỏi lại.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn cũng có một cái Thiên Nhân hồn, là Mộc hồn, do Hàn Tông lão tổ tặng cho, lúc ấy Bạch Tiểu Thuần dù biết giá trị của Thiên Nhân hồn, nhưng cảm nhận không có gì mãnh liệt.

Nhưng hôm nay, sau một thời gian ở Tinh Không Đạo Cực tông, nhất là khi sắp phải đi Săn Hồn thí luyện, thì hắn đã hiểu rõ giá trị của Thiên Nhân hồn.

Muốn thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh, cần phải có năm cái Thiên Nhân hồn với năm thuộc tính khác nhau, còn Thiên Thú hồn... Bất kỳ một cái Thiên Nhân hồn nào, cũng đều đổi được đủ năm cái Thiên Thú hồn với năm thuộc tính!

Nói vậy đủ thấy giá trị của Thiên nhân hồn dù có đặt ở đâu cũng không sao định giá nổi!

Không đợi Bạch Tiểu Thuần trả lời, Đỗ Lăng Phỉ đã vung tay, Thiên Nhân hồn thuộc tính hỏa kia bay thẳng tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lơ lửng trước mặt hắn, còn thân ảnh Đỗ Lăng Phỉ thì mờ đi, như muốn tiêu tán.

Đôi mắt cô trước sau đều luôn dịu dàng nhìn Bạch Tiểu Thuần, sâu trong đôi mắt ấy là sự chân tình và một chút áy náy.

"Man Hoang hung hiểm, huynh...đừng đi mạo hiểm, sau khi trở về, hãy dùng một phần Thiên Nhân hồn này đổi Thiên Thú hồn... Tới lúc huynh về, ta sẽ nói cho huynh biết tất cả!" Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần, thân thể từ từ tiêu tán mất.

Cho đến khi Đỗ Lăng Phỉ rời đi, Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng im không nói gì, hồi lâu sau, hắn nhắm mắt lại, sau đó mở ra, lặng lẽ cất Thiên Nhân hồn đi, khoanh chân ngồi xuống, không biết mình đang nghĩ cái gì.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, thời gian cách ngày thí luyện đã không còn bao nhiêu, hắn không thể không giữ vững tinh thần, bắt tay vào chuẩn bị, nào luyện đan, nào luyện linh, nào duy trì trạng thái đỉnh phong cho cơ thể, vân vân, khiến Bạch Tiểu Thuần bù đầu bù cổ.

Một ngày trước hôm thí luyện, Bạch Tiểu Thuần tới Hàng Ma đường, chào tạm biệt Trương Đại Bàn, Trương Đại Bàn chưa thức tỉnh, nhưng khí tức đã khôi phục lại vững vàng, tu vi đang dần tăng lên, xem ra không quá hai ba tháng nữa sẽ thành công Kết Đan.

"Đại sư huynh... Lần sau gặp lại đã là mười năm sau rồi, ta cũng không muốn đi a." Bạch Tiểu Thuần không ngồi trước mặt Trương Đại Bàn, nói rất lâu, đến khi trời sập tối, lại sợ ảnh hưởng đến việc Trương Đại Bàn Kết Đan, hắn mới chịu rời khỏi đại điện, tìm Phùng Hữu Đức cảm ơn.

"Ngươi yên tâm, lần này ra ngoài, sự báo đáp tốt nhất đối với ta chính là ngươi trở thành Nguyên Anh, Đại sư huynh của ngươi, lão phu đã hứa với ngươi, nhất định sẽ chiếu cố." Phùng Hữu Đức nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi nói.

Bạch Tiểu Thuần cảm ơn lần nữa, vì lần này Hứa Bảo Tài không được đi, nên hắn đi tìm Hứa Bảo Tài dặn dò một hồi, mới trở về động phủ, chờ tới sáng mai xuất phát!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, trời vừa tảng sáng, ngày thí luyện rốt cục đã đến.

Từ trong Tinh Không Đạo Cực tông vang lên những tiếng trống ầm vang, vang vọng khắp bốn phương, tất cả tu sĩ đều kích động đi ra khỏi động phủ.

Bạch Tiểu Thuần sửa sang lại hành trang, bi tráng từng bước đi ra, đứng ở ngoài động phủ.

Một tiếng nổ rất to từ dưới biển vọng lên, như có một cự nhân đang gầm vang, mặt biển sóng dâng cao ngất, từ trong chiến thuyền cổ xưa cực to, một luồng khí thế kinh người tỏa ra.

Những u ảnh trong chiến thuyền kêu lên thê lương, tranh nhau chạy, dường như ý chí của chiến thuyền đang tỉnh dậy sau giấc ngủ say, nó thức tỉnh, khiến khí thế của thuyền trở nên càng lúc càng mạnh, đến cuối cùng, cả cầu vồng Tinh Không Đạo Cực tông đều run rẩy.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, há hốc mồm nhìn chiếc chiến thuyền, chiến thuyền này quá lớn, cả mười vạn trượng, toàn thân đen kịt, vẻ ngoài đầy hư hại, tràn đầy khí tức cổ xưa, nhưng trong những nét hư hại lại mang theo khí phách dữ tợn, khiến người ta không muốn chọc vào, ở đầu thuyền, có một bộ hài cốt cực lớn, hài cốt đã mục nát hơn phân nửa, không nhìn rõ cụ thể, chỉ nhìn thấy nó có hình dáng giống hình người, to chừng vạn trượng.

Mặt ngoài của chiến thuyền có rất nhiều những cây gai sắc, mỗi cây gai đều tỏa ra quang mang màu đen, có thể tưởng tượng, một khi nó được thi triển, thì sẽ tạo nên uy lực rất mạnh mẽ, đủ để rung chuyển cả đất trời!

Cái thuyền này có tổng cộng năm tầng, nhưng hình như có nhiều khu vực của thuyền đều nằm trong trạng thái phong ấn.

Chiếc thuyền từ từ chuyển động, khí tức cuồng bạo từ nó tỏa ra làm Thông Thiên hải không ngừng dậy sóng lớn.

Từ trên cầu vồng thiên nhân, một lão giả bước ra, tóc trắng xóa, trông rất tiên phong đạo cốt, ngay mi tâm có con mắt thứ ba, giọng nói vang vọng.

"Lão phu Trần Hạ Thiên, là người lần này dẫn các ngươi tới phân tông để tiến hành liệt hồn thí luyện, đường biển dài đằng đẵng, phải đi thuyền mất hơn nửa năm, các ngươi...giờ còn không lên thuyền, còn đợi

đến khi nào!" Mấy chữ cuối rền vang như tiếng sấm, làm ai nấy muốn ù cả tai.

Hơn một ngàn tu sĩ ào ào bay về phía chiến thuyền.

Bạch Tiểu Thuần cũng nghiến răng, bay theo.

Vừa mới bay khỏi cầu vồng, hắn đã cảm nhận được linh khí nồng đậm cực kì và một luồng cuồng phong bạo ngược của Thông Thiên hải ập vào mặt.

Loại cuồng phong này, ngay cả tu sĩ kết đan không chịu đựng được lâu, ai nấy lắc lư, vội dùng toàn lực cố gắng bay thật nhanh về phía thuyền.

Sự cao thấp cũng thể hiện ra ở đây.

Một nữ tử tốc độ cực nhanh, vượt xa lên hàng đầu, quanh người như có một luồng lửa, chính là Trần Nguyệt San, cô đã gần tới chiến thuyền, thì sau lưng vang lên một tiếng hừ, Tả Đạo bước tới một bước chẳng khác gì thuấn di, vượt qua Trần Nguyệt San, trở thành người đầu tiên đặt chân lên thuyền!

Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, hắn là dựa vào tàn ảnh mới thuấn di được trong cự ly ngắn, trong khi Tả Đạo lại chẳng khác gì thuấn di thật sự, thực là còn quỷ dị hơn hắn!

"Phong độn!" một người nào đó kêu lên.

"Phong độn?" Bạch Tiểu Thuần nghe hai chữ này mà cũng kinh hãi, lúc này, đã có thêm mấy người lục tục lên thuyền, Bạch Tiểu Thuần không triển khai tốc độ cao nhất, mà duy trì thứ tự trong số một trăm người đầu tiên, bước lên thuyền, nhìn quanh.

Các tu sĩ đều tản riêng ra, ý đối địch và cạnh tranh hiện ra rất rõ, rõ ràng khi tới Man Hoang, ý này sẽ còn mạnh hơn nữa.

Bạch Tiểu Thuần tìm một chỗ hẻo lánh, thở dài.

"Làm gì vậy, sao mà cứ phải chém chém giết giết, sao mấy người này không đơn thuần một tí như ta?" Bạch Tiểu Thuần dò xét khắp xung quanh, nhanh chóng tìm ra Tống Khuyết Toán Tử và Trần Mạn Dao, tiếc là cách hắn khá xa, không tiện đi qua.

Hắn cũng tìm thấy Công Tôn Uyển Nhi, nhưng nghĩ tới sự quỷ dị của đối phương, thì rũ mắt xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Đệ Nhất Triệu Thiên Kiêu

Dịch giả: Tiểu Băng

Thấy mọi người đều đã lên thuyền, lão giả ba mắt cũng biến mất khỏi Thiên Nhân Thải Hồng thượng, xuất hiện trong thuyền, bên cạnh lão còn bất ngờ xuất hiện thêm năm tu sĩ nguyên anh.

Chu thuyền đã sắp xuất phát, thì một làn cầu vồng như muốn chém rách hư không, tiếng gió rít vang, ầm ầm phóng tới.

"Chuyện lớn như vậy, làm sao thiếu Triệu Thiên Kiêu ta!"

Một thanh niên đầy phong trần mệt mỏi vội vã chạy tới, cơ thể thon dài, mái tóc cũng dài, cả người tỏa ra khí thế lạnh băng ngạo nghễ, chấn động tu vi cao kinh người, tuy chỉ là Kết Đan Đại viên mãn, nhưng khí thế không thua gì Nguyên Anh, khi y phi hành, hư không cũng bị ảnh hưởng, thân ảnh của y khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng.

Cái này... Mới thật sự là thuấn di, dù chẳng qua chỉ là cự ly ngắn, nhưng thật sự là thuấn di, một tu sĩ kết đan lại biết thuấn di thật sự, thực đã gây nên sự chấn động còn dữ dội hơn Tả Đạo ban nãy!

Trong chốc lát, thanh niên này đã lên tới Chu thuyền, đứng sừng sững đầy kiêu ngạo, mọi người so với hắn chẳng khác gì quần tinh và trăng sáng!

"Là Đại sư huynh!"

"Trời, Đại sư huynh vừa rồi... Cũng là thuấn di?"

"Tả Đạo sư huynh chỉ là phong độn, Đại sư huynh mới là thuấn di!" ai nấy đều lộ vẻ tôn kính với Triệu Thiên Kiêu.

"Ta cũng biết thuấn di!" Bạch Tiểu Thuần nghĩ thầm, trong lòng không phục, nhưng vẫn cảm thấy Triệu Thiên Kiêu quả là có bản lĩnh thật sự, nhất là khí tức của y làm hắn cảm nhận được tu vi của y còn cường hãn hơn pho tượng Công Tôn Uyển Nhi rất nhiều.

"Đã hết giờ rồi, ngươi có lý do gì mà dám trì hoãn thời gian xuất hành?" lão giả ba mắt nhìn Triệu Thiên Kiêu rất hiền lành, nhưng giọng nói lại lạnh như băng.

"Một năm trước, đệ tử tông ta ra ngoài hành tẩu bị mất tích mấy người, đệ tử bắt gặp, nên đi tìm hiểu, tìm được lý do là do ba lão quái, vì ba người bỏ chạy ba hướng khác nhau, nên bị mất một ít thời gian đuổi theo giết họ." Triệu Thiên Kiêu cúi đầu xuống, tay phải khẽ vung, trong tay áo bay ra ba cái đầu lâu, rơi xuống boong thuyền, nằm chồng lên nhau.

Trong ba cái đầu, hai cái là lão giả, một cái là trung niên, cả ba đều mở to mắt đầy hoảng sợ, từ chấn động khí tức có thể nhận ra được ba người này đều là Nguyên Anh tu sĩ!

"Thủy Hà lão tổ!"

"Nghịch Phong chân nhân!"

"Cái đó là... Viêm Vân lão quái!!"

"Ba người này, đều là Nguyên Anh... Trời, Đại sư huynh có thể giết được cả ba người họ!"

"Quả không hổ là Đại sư huynh!!"

Mắt Trần Nguyệt San co lại, không nói gì, Tả Đạo trầm mặt, nhịp điệu hít thở nhanh hơn một chút.

Bạch Tiểu Thuần cũng mở to mắt, trước giờ hắn vốn chỉ cảm thấy Triệu Thiên Kiêu rất lợi hại, nhưng bây giờ hắn càng thêm quyết định tuyệt không trêu chọc Triệu Thiên Kiêu.

"Mà thôi, chuyện này ngươi giỏi hơn ta, ta nhịn!" Bạch Tiểu Thuần nhìn ba cái đầu lâu, thầm nghĩ.

Lão giả ba mắt khẽ gật đầu, không nói gì, quay người đi lên tầng cao nhất của chiến thuyền, để lại năm tu sĩ nguyên anh lạnh lùng nhìn mọi người.

"Các ngươi đều là thiên kiêu của Tinh Không Đạo Cực Tông ta, thí luyện lần này có lẽ đều đã hiểu rõ, chúng ta cũng không muốn nói nhiều."

"Chỉ muốn nói với các ngươi một câu, vì thời gian di chuyển mất tới nữa năm, nên trong nửa năm này, chỗ ở của các ngươi trên thuyền sẽ được phân chia theo thứ tự xếp hạng trên Tinh Không Đạo Cực bảng!"

"Ba thứ hạng đầu, ở tầng thứ hai, tại đó, trong phòng đã thiết lập sẵn đồ cần thiết để tu luyện, các ngươi thoải mái tự chọn phòng cho mình, từ hạng bốn tới hạng mười ở tầng thứ ba, trong phòng cũng đã có sẵn vật dụng."

"Từ hạng mười một đến hạng một trăm ở tầng thứ tư, từ hạng một trăm trở đi đều ở tầng thứ năm!" một nguyên anh trung niên lạnh nhạt nói.

Chiến thuyền đã bắt đầu không ngừng tăng tốc, cuồng phong ập vào mặt, sóng dâng lên cuồn cuộn, nước này có tính ăn mòn rất mạnh, tuy không ăn mòn được Chu thuyền, nhưng nếu cơ thể tu sĩ mà dính phải, tất sẽ bị thối rữa ngay lập tức.

Bạch Tiểu Thuần vốn đang lo lắng, nhưng nghe phân chỗ ở xong, thì lại trở nên phấn chấn.

"Vậy mới đúng chứ, thứ hạng cao, phải được ở chỗ tốt hơn." Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, nóng ruột muốn xem chỗ ở của mình.

"Dùng lệnh bài thân phận của các ngươi đi chọn phòng ở, tất cả giải tán!" trung niên tu sĩ nói xong, quay người cùng các nguyên anh bay lên tầng thứ nhất, vào phòng mình, không để ý tới người nào khác nữa.

Các tu sĩ trên thuyền nhanh chóng tản ra, ở đây gió quá lớn, lỡ dính phải nước biển thì không hay.

Triệu Thiên Kiêu là người đầu tiên bay đi, vọt lên tầng hai, Trần Nguyệt San, Tả Đạo theo sau, ba người nhanh chóng biến mất. Cả một tầng mà chỉ có ba người ở, ai nhìn vào cũng thấy ê ẩm trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần lại không bận tâm tới chuyện ấy, hào hứng bay lên tầng thứ ba.

Cả tầng ba này rõ ràng đã được sửa chữa, cả tầng chỉ có bảy gian phòng.

Hắn chọn đại một phòng, chạm lệnh bài thân phận vào, cửa phòng mở ra, đi vào trong, hắn không kìm được hít sâu một cái.

Gian phòng này rất lớn, to cả trăm trượng, không chỉ có một gian, mà có tới bảy gian, có cả phòng luyện đan, đồ đạc đều đầy đủ, rất là xa hoa.

Nền không phải là ván gỗ, mà là đá xanh có chứa linh lực, mặt đá hơi mờ, như có mây mù lượn lờ bên trong, nhìn rất là đẹp. Trong phòng, linh khí dồi dào, xung quanh có trận pháp bảo vệ, dù bên ngoài có ầm ĩ tới mức nào thì ở trong phòng cũng không nghe thấy.

trong phòng còn có sáu thị nữ khôi lỗi hầu hạ nhu cầu hàng ngày, ở vách còn có cửa sổ nhìn ra mặt biển vàng rực mênh mông.

Ở bên ngoài còn có lan can, có thể ra đứng hứng gió, muốn thả câu cũng được, bây giờ trời đang giữa trưa, ánh nắng tươi sáng, Bạch Tiểu Thuần nhìn mà có xúc động muốn ra ngay ngoài ấy để tắm nắng.

Cả một phòng to như vậy, đừng nói một mình hắn ở, dù có mấy trăm người cũng còn dư xài.

"Thật quá xa xỉ, Tinh Không Đạo Cực Tông phân biệt đối đãi thế này, ta thích!" Bạch Tiểu Thuần khoái chí, chạy quanh một vòng xong, mới ngồi xuống thổ nạp.

Nhoáng một cái ba ngày trôi qua, ba ngày này, Bạch Tiểu Thuần vô cùng thỏa mãn với gian p hòng của mình, nhất là khi mỗi ngày đều có cơ quan Khôi Lỗi mang tới rất nhiều linh thực, làm hắn rất vui vẻ.

Linh thực đưa tới nhiều lắm, Bạch Tiểu Thuần dù đã cố hết sức nhưng cũng không ăn hết, nơi này còn hưởng thụ hơn ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông rất nhiều, hắn thoải mái vỗ bụng, nằm trên ghế ngoài ban công hóng gió, phơi nắng, vô cùng sung sướng.

"Ta xếp hạng thứ mười, mà đã được đãi ngộ như thế này, không biết ba người Triệu Thiên Kiêu còn được tới mức nào!"

Nghĩ đến Triệu Thiên Kiêu, Bạch Tiểu Thuần lại không nhịn được nghĩ tới đám Tống Khuyết, trong lòng thót một cái, phòng mình lớn thế này, cho họ tới ở chung cũng còn dư dả, nên rất vui vẻ ra khỏi phòng, đi xuống tầng thứ tư.

Hắn là cố ý muốn xem nơi ở của những người kia, nên quyết định đi dạo tầng thứ tư một vòng, vì tầng này nhân số khá đông, không ngừng ra ra vào vào, nên đã giúp hắn nhìn ra manh mối.

Phòng ở trong tầng này nhỏ hơn của hắn rất nhiều, mỗi phòng chỉ chừng chục trượng nhưng vẫn còn được mỗi người ở một phòng, khi xuống tới tầng thứ năm, Bạch Tiểu Thuần không nhịn được, nheo mắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Bây Giờ Ta Có Thể Ăn Ngon Được Rồi

Dịch giả: Tiểu Băng

Tầng này có hơn một trăm phòng, mỗi phòng diện tích đã không lớn, còn không được mỗi người ở một phòng, mà là năm người ở một phòng...

So với nơi ở của hắn, chính là khác biệt như trời với đất.

Bạch Tiểu Thuần tìm cả buổi, cuối cùng cũng tìm được Thần Toán Tử mặt mày đầy sầu não ngồi trong một gian phòng, rất rầu rĩ khi nghĩ tới việc mình phải ở cái nơi này tới hơn nửa năm.

Đang uể oải, thì nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần...

"Thiếu tổ..." Thần Toán Tử lập tức hô to.

"Được rồi, đi với ta, ở chỗ ta rộng hơn." Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, đầy khoe khoang, Thần Toán Tử vui vẻ chạy sát theo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ho một cái, chắp tay sau lưng, tiếp tục đi tìm những người khác, trong một gian phòng khác, tìm được Tống Khuyết và Trần Mạn Dao ở chung một phòng.

Thấy Bạch Tiểu Thuần, Trần Mạn Dao cười đầy dụ hoặc với Bạch Tiểu Thuần, còn Tống Khuyết sắc mặt vẫn âm trầm trước sau không đổi, mấy ngày nay hắn rất bực bội, đây là lần đầu tiên hắn phải ở chung với người khác.

"Khuyết nhi, dì nhỏ của ngươi gửi gắm ngươi cho ta, làm sao ta đứng nhìn ngươi chịu khổ được, đi với dượng tới chỗ của ta, mỗi bữa linh thực của ta nhiều lắm, một mình ăn không hết." Bạch Tiểu Thuần nói.

Tống Khuyết mặt càng thêm đen, nghiến răng, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần hằm hằm.

Bạch Tiểu Thuần vui thích trong lòng, Tống Khuyết nhìn hắn không thuận mắt, nên hắn nhìn Tống Khuyết cũng có thuận mắt đâu, thỉnh thoảng lại móc mỉa chế nhạo mấy câu, quay qua định rủ rê luôn Trần Mạn Dao, thì Trần Mạn Dao đã tự mình nói trước.

"Tiểu Thuần ca ca, ta đi với huynh, tới chỗ huynh, ta biết mỗi bữa linh thực của huynh nhiều lắm, một mình ăn không hết, ta đi giúp huynh!" Trần Mạn Dao che miệng cười, đi tới đứng cạnh Thần Toán Tử.

Bạch Tiểu Thuần thấy Tống Khuyết không nói gì thì quay đầu đi, tới cửa, không nhịn được quay lại nhìn lần nữa.

"Ngươi thật không đây? Chỗ của ta tốt lắm á… linh khí nồng đậm hơn ở đây nhiều, tu hành rất nhanh."

Tống Khuyết thật sự không muốn đi, nhưng trong phòng này toàn là tu sĩ lạ, nghĩ tới nửa năm tới tiếp tục phải sống như thế này, hắn im lặng.

Bạch Tiểu Thuần bảo phòng hắn linh khí nồng đậm, giúp tu hành nhanh, đã giúp Tống Khuyết cuối cùng cũng tìm được một lí do cho mình.

"Ta muốn vượt qua hắn, đại trượng phu co được dãn được, nửa năm này, ta không thể để mình bị hắn bỏ lại quá xa, ta đồng ý, chỉ vì ta muốn tu hành mà thôi!" Tống Khuyết tự thuyết phục bản thân, mặt đen thui đứng dậy, đi theo Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vỗ vai Tống Khuyết.

"Vậy mới đúng chứ, chúng ta là người một nhà a, ta với dì nhỏ ngươi quan hệ tốt thế nào, sau này ngươi nghe lời ta, dượng ta có bao giờ bạc đãi ngươi đâu! " Bạch Tiểu Thuần cảm thán, cảm thấy mình là trưởng bối, dù thế nào cũng phải chiếu cố cho Tống Khuyết, sau này quay về Nghịch Hà Tông, Tống Quân Uyển mà biết, nhất định sẽ rất cảm động.

Thế nên vui vẻ dẫn ba người Tống Khuyết lên tầng ba...

Vào phòng hắn, Tống Khuyết định lực mạnh mẽ là thế, mà cũng không thể không há hốc miệng ra, nhìn gian phòng to khổng lồ, nhìn đống linh thực, nhìn các khôi lỗi, nhìn nền đá xanh, nhìn ra ban công, trong lòng vô cùng đau đớn...

Hắn lập quyết tâm nhất định phải tu hành cho thật tốt, nhất định phải cố gắng xông vào mười thứ hạng đầu, đãi ngộ của nơi này với chỗ của hắn thật sự là chênh lệch quá xa.

Thần Toán Tử nhìn ra cửa sổ, ba ngày nay hắn phải đi ra ngoài mới nhìn thấy được ánh mặt trời, ở trong phòng của hắn rất ồn, lắc lư rất mạnh, nhưng ở chỗ này của Bạch Tiểu Thuần chẳng những có cửa sổ, thậm chí còn có ban công.

Trần Mạn Dao ngẩn ngơ, Tinh Không Đạo Cực Tông phân biệt đối xử thực là quá lớn, làm cho người ta phải ê ẩm trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần dù có ý khoe khoang, nhưng biểu hiện của ba người làm hắn thấy lo mình bị hiểu lầm, nên vội giải thích.

"Đều tại ta, nếu như lần trước ta nỗ lực thêm một chút, không chừng bây giờ đã đạt một trong ba thứ hạng đầu, chỗ ở của ba người kia nghe nói còn lớn hơn chỗ này, chỗ này của ta chỉ coi là bình thường mà thôi..." Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn giải thích, nhưng lời của hắn rơi vào trong tai ba người lại mang tới một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Bạch Tiểu Thuần thấy không ổn, tính giải thích thêm thì từ bên ngoài biển vọng vào một tiếng thét chói tai, tiếng thét rất lớn, đến mức dù trong

phòng có trận pháp cách âm bảo vệ, vậy mà vẫn nghe rõ mồn môt, chiến thuyền bị sóng âm oanh kích, lắc lư mãnh liệt.

Bốn người Bạch Tiểu Thuần vội đi ra ban công, nhìn ra biển, thấy ở xa xa có một làn hào quang màu bạc từ dưới đáy biển chiếu thẳng lên trời.

Chiến thuyền vừa rồi lay động mãnh liệt, chính là do cơn sóng mà tia sáng bạc kia khi phá nước phóng lên tạo ra, đủ hiểu tia sáng bạc này không tầm thường!

Bạch Tiểu Thuần không nhìn ra được bên trong tia sáng bạc là cái gì, nhưng cảm nhận được trong đó có khí tức thiên đạo!

Bạch Tiểu Thuần là thiên đạo Kim Đan, nên hắn rất nhạy cảm với khí tức của thiên đạo.

"Đó là cái gì..." Bạch Tiểu Thuần mở con mắt ở mi tâm, Thông Thiên Pháp Nhãn nhìn ra xa, song vừa nhìn một cái, cả mi tâm của hắn đã nhói lên đau đớn, hắn vội nhắm mắt lại, Thông Thiên Pháp Nhãn chảy ra máu tươi.

Bạch Tiểu Thuần không nhìn rõ được vật trong tia sáng bạc, nhưng đã nhìn thấy được hình dáng của nó!

Đó là một con vật giống như cá, có màu bạc, nó hình như bị thương, đang vội vàng lao đi, máu chảy ra từ trong cơ thể nó, cũng là màu bạc!

Tia sáng bạc vừa xuất hiện, lão giả ba mắt thiên nhân cảnh trên tầng một vốn đang tĩnh tọa mở bừng mắt ra, con mắt thứ ba chớp rất nhanh, trong mắt lão hiện lên niềm vui sướng.

"Ngân Nguyệt long ngư!!"

"Năm tên Khổng Liệt, lập tức theo lão phu ra ngoài bắt con thú kia!" lão giả kêu lên, nhoáng một cái đã hiện thân ở bên ngoài không trung,

năm tu sĩ nguyên anh ở tầng hai cũng vội vã thuấn di lao theo ra, nhìn tia sáng bạc ở phía xa, mắt ai cũng đầy khát vọng.

"Đi, bắt con long ngư đó lại cho ta, năm người các ngươi đều sẽ được thưởng!" lão giả ba mắt hừng hực tham lam, nhanh chóng lao đi, năm nguyên anh theo sát sau lưng, sáu người trong nháy mắt đã đi xa.

Trên chiến thuyền, nhiều người bị kinh động, đều chạy ra boong thuyền, nhìn theo.

Triệu Thiên Kiêu lao ra không trung, ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó là Trần Nguyệt San, nhưng Tả Đạo thì không xuất hiện.

Không ai biết, trong phòng, Công Tôn Uyển Nhi đứng bên cửa sổ, nhìn ra tia sáng trắng kia, khóe miệng nhếch lên một tia nụ cười quỷ dị, ngón trỏ bàn tay phải của cô ta có một giọt máu màu bạc, đang được cô ta đưa lên miệng liếm.

"Bây giờ có thể ăn cơm thấy ngon rồi." Công Tôn Uyển Nhi cười khẽ vui vẻ.

Sáu người lão giả ba mắt tốc độ rất nhanh, tốc độ của chiến thuyền cũng rất nhanh, nên chỉ sau chừng mười lần hít thở, hai bên đã không còn nhìn thấy bóng dáng nhau nữa.

Lúc đầu mọi người còn râm ran bàn tán, nhưng sau đó đều lặng đi, nguyên anh với thiên nhân đều đi cả rồi, xung quanh đều là biển rộng mênh mông, khiến mọi người có cảm giác không an toàn.

Ba ngày trôi qua, sáu người vẫn chưa quay về, mọi người trên thuyền đều cảm thấy có một áp lực vô hình khó tả...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Hôm Nay Ăn Cơm Được Không?

Dịch giả: Tiểu Băng

Ngày qua ngày, đám Tống Khuyết đều ở trong phòng của Bạch Tiểu Thuần, mỗi người chiếm lấy một phòng, cố gắng tu hành.

Bạch Tiểu Thuần chỉ còn cách Kết Đan Đại viên mãn không xa, cho rằng mình đã vô cùng lợi hại, thế nên đa phần thời gian, hắn đều ra ngoài ban công, nằm phơi nắng, ngắm biển.

Cách ban công của hắn không xa, bên dưới chính là boong tàu của chiến thuyền, hiện đang có một số tu sĩ đang có mặt ở đó, trong đó có Công Tôn Uyển Nhi, cô ta cũng đang đứng nhìn ra biển.

Bạch Tiểu Thuần cầm bình linh nhưỡng ướp lạnh, uống một ngụm.

"Thế này mới là sống chứ." Bạch Tiểu Thuần thở ra sảng khoái, sau lưng, hai Khôi Lỗi đang bóp vai cho hắn.

Ngoài biển bình thường không có sóng to gió lớn, mặt biển như một tấm gương màu vàng đẹp rực rỡ không sao tả xiết, Bạch Tiểu Thuần đã dần quen với những cơn gió biển lồng lộng, còn nước biển ư, với công pháp của hắn, lỡ có dính phải thì trong một thời gian ngắn cũng không sao.

Huống chi quanh chiến thuyền còn có trận pháp, linh khí cuồng bạo sau khi xuyên qua sẽ được tinh lọc, trở nên nhu hòa hắn.

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn đại sảnh sau lưng, thấy ba người Tống Khuyết đều đang ngồi nghiêm túc tu luyện, cảm thấy rất nhàm

chán, muốn tìm ai đó để trò chuyện.

"Mấy người này thật là, chỉ có nửa năm này để hưởng thụ cuộc sống mà thôi mà không biết hưởng, tới khi thuyền cập bến, vào phân tông trong trường thành rồi làm sao còn được thư thái như vầy nữa."

"Có Hứa Bảo Tài ở đây thì hay biết mấy." Bạch Tiểu Thuần thở dài, uống ngụm linh nhưỡng, thấy nhàm chán quá, đang nghĩ có nên ra ngoài đi dạo tí hay không, thì khóe mắt của hắn bỗng nhìn thấy một thứ.

Trên mặt biển xa, có những con cá màu vàng nhảy vù ra khỏi nước, đánh một hình cung vàng rực, rơi trở xuống.

Những con cá ấy đều to cỡ cánh tay, vảy màu vàng lấp lánh, kinh người là ở chỗ chúng có tới hai cái đầu, mà không phải mọc song song, mà là chúng không có đuôi, cái đầu thứ hai mọc ở ngay vị trí lẽ ra phải là cái đuôi đó!

"Kim Thu Ngư!!" Bạch Tiểu Thuần đứng bật dậy, loại cá kì dị có được ghi chép trong Linh thú thiên, là một loại cá tinh thần cực kỳ hiếm thấy!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, loại cá này không cần luyện chế thành Linh Dược, mà có thể ăn trực tiếp, nếu được ăn thường xuyên sẽ giúp kinh mạch trong người to ra, phạm vi linh thức tăng rộng, rất có ích đối với tu sĩ, nếu Kim Thu Ngư hơn trăm năm, còn có hiệu quả hỗ trợ nhất định khi kết anh.

Bỗng giữa đám Kim Thu Ngư xuất hiện một con to khổng lồ, gấp cả mười lần những con bình thường xung quanh bay vọt lên.

Con cá này cũng có hai đầu, cũng có vảy vàng, lớp vảy chiếu xạ ánh sáng mặt trời, chói lấp lóa.

"Bách niên thu ngư!!" Bạch Tiểu Thuần giơ tay ngay lên chỉ vào con cá, một tia hàn khí bay ra, quấn lấy con cá, nhưng lại bị một lực đẩy

mạnh mẽ hất ngược lại, làm Bạch Tiểu Thuần lảo đảo, suýt ngã ngửa.

Bạch Tiểu Thuần vội ngoái đầu ra sau kêu to.

"Khuyết nhi, Hanh Hanh Tử, tiểu Mạn ngọc, mau tới đây, ở đây có bảo bối a."

Đám Tống Khuyết mở mắt, nhìn ra ban công, và đều nhìn thấy con cá khổng lồ kia. Tống Khuyết là người lao ra đầu tiên, Trần Mạn Dao và Thần Toán Tử vọt nhanh theo.

"Mau tới hỗ trợ, chúng ta cùng bắt nó, làm bữa ăn hôm nay!" Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, vận tu vi, toàn lực ra tay, khiến con cá dù vẫn rơi được xuống biển nhưng vẫn bị sợi tơ hàn khí của Bạch Tiểu Thuần quấn vào, kéo lại.

Con cá quẫy rất mạnh, làm sóng nước cuộn trào, may đám Tống Khuyết đã tới, Tống Khuyết chỉ một cái, một luồng khí bay tới, quấn vào con cá.

Thần Toán Tử thì ném ra pháp bảo.

Trần Mạn Dao quỷ dị nhất, cô hé miệng, phun ra một làn sương mù màu hồng nhạt, ngưng tụ thành một con chim ưng, nó kêu to một tiếng, bay tới, hai cái chân với móng vuốt sắc bén quắp vào con cá.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ hô to.

"Mọi người cố lên, không cho nó thoát!"

Con cá liên tục vùng vẫy, sóng lớn cuộn trào, tiếng la hét làm không ít tu sĩ cũng nhìn thấy. Công Tôn Uyển Nhi cách ban công phòng của Bạch Tiểu Thuần không xa, cũng ngẩng đầu lên nhìn, thấy con cá, và hành động của đám Bạch Tiểu Thuần.

Công Tôn Uyển Nhi cười vui vẻ, đưa tay chỉ vào con cá một cái, cũng tung ra tu vi, hỗ trợ đám Bạch Tiểu Thuần bắt Kim Thu Ngư.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ra Công Tôn Uyển Nhi tương trợ, cũng nhìn ra đối phương không hề có ý muốn tranh đoạt với mình, cảm động lắm, la to.

"Uyển Nhi, nếu bắt được cá, ngươi tới ăn cơm chung với chúng ta nhé."

Công Tôn Uyển Nhi nghiêng đầu nhìn lên, cười.

"Ăn cơm? Hôm nay được ăn à?"

"Được." Bạch Tiểu Thuần không nghĩ nhiều, trả lời ngay. Mọi người hợp lực, con cá quẫy đã dần yếu đi, cả đám đồng loạt phát lực, oành một cái, con cá lớn đã bị đám Bạch Tiểu Thuần kéo thẳng lên boong thuyền.

Bạch Tiểu Thuần đang định nhào xuống, thì ở trên boong thuyền, đã có một người xông ra, chỉ vào con cá một cái.

Một bàn tay bỗng xuất hiện giữa không trung, đánh mạnh vào con cá, khiến con cá chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã bị bàn tay to kia đánh chết!

Bàn tay to chụp lấy con cá, túm về phía người thanh niên, thanh niên kia phất tay, thu nó vào trong túi trữ vật của mình.

"Ngươi làm gì thế?" Bạch Tiểu Thuần la lên, muốn cản lại, nhưng không kịp, giận dữ bay xuống boong tàu.

"Cá đó là chúng ta thấy trước, cũng ra tay làm cho nó suy yếu trước, mới bắt được về đây, ngươi làm như vậy là ăn cướp!" Bạch Tiểu Thuần nhìn thanh niên kia chằm chằm, hắn đã nhận ra thanh niên kia, hiện đang đứng thứ năm trong Tinh Không Đạo Cực Bảng, Tắc Phương!

"Buồn cười, bây giờ nó đang ở trong tay ta, thì nó là của ta!" Tắc phương cười khẩy, khinh miệt nhìn Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Đồ Vật Không Sạch Sẽ Lại Tới Nữa!

Dịch giả: Tiểu Băng

Kim Thu Ngư này, Tắc Phương cũng đã sớm nhìn thấy, nhưng trên chiến thuyền, trừ ba người Triệu Thiên Kiêu, gã chẳng hề để ai vào mắt.

Về phần con cá này, nếu như gã đã thấy, thích cướp thì cướp thôi, gã cũng có chút kiêng kị với Bạch Tiểu Thuần, nhưng gã nắm chắc mình dư sức trấn áp được, dù có thêm Công Tôn Uyển Nhi, Tắc Phương cũng vẫn tự tin.

Bởi vì đâu phải chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần là có người hỗ trợ, Tắc Phương hắn cũng có tùy tùng đi theo.

"Thực là quá đáng!" Bạch Tiểu Thuần nổi giận, đang định xông lên, thì Thần Toán Tử kéo lại.

"Thiếu tổ, nhịn một chút đi, người đó là Tắc Phương, đã từng có mặt trong ba thứ hạng đầu, dù bây giờ đã bị vượt qua, lọt xuống thứ năm, nhưng vẫn là người có thực lực kinh người!"

"Một con cá mà thôi, chúng ta không cần phải xung đột với hắn, nếu không sau này khi tới phân tông, sẽ gặp bất lợi." Tống Khuyết cũng nghiến răng.

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn biết Tống Khuyết và Thần Toán Tử không muốn đắc tội Tắc Phương, nếu hắn cứ cố ra tay, mấy người họ sẽ bị liên lụy, nên hắn phải cố nhịn.

"Cái tính kiêu ngạo như thế, sau này khi tới Man Hoang nhất định sẽ chết rất nhanh!" Bạch Tiểu Thuần lầm bầm, chán nản quay về phòng.

Đến khi một người đi xa, Công Tôn Uyển Nhi mới cười mỉm, nhìn theo Tắc Phương, liếm môi.

"Nhìn có vẻ rất ngon."

Một đêm đó không có chuyện gì xảy ra, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi trong phòng, đối với chuyện ban ngày, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái.

"Không được, chuyện này không thể cứ để như vậy được, Tắc Phương kia tuy cũng có chút tài, nhưng Bạch Tiểu Thuần ta đâucó thua gì hắn, ta nhất định phải chỉnh hắn, cho hắn một dấu ấn không bao giờ quên được!" Bạch Tiểu Thuần mở túi trữ vật, định lôi Tiểu Ô Quy ra, nhưng tìm cả buổi cũng không thấy nó đâu.

Đến khi sắc trời dần sáng, ánh nắng ban mai đã bắt đầu xuất hiện, đột nhiên trong không gian yên tĩnh, một tiếng kêu thảm thiết từ trên tầng thứ ba của Bạch Tiểu Thuần truyền ra.

Trong tiếng kêu ấy đong đầy sợ hãi và tuyệt vọng, như tiếng người kêu lên trước khi mất mạng, tiếng kêu rất to, mọi người đều nghe thấy rõ.

"Chuyện gì thế?!"

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, các thiên kiêu của tầng ba đều lục tục chạy ra, Bạch Tiểu Thuần cũng vậy.

Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San ở tầng hai cũng xuất hiện, chạy tới nơi phát ra tiếng kêu!

Là một gian phòng ở tầng ba, trong phòng, có một cái thây khô!

Phòng này là phòng của Tắc Phương, và cái thây khô... Bạch Tiểu Thuần phải nhìn cả buổi mới nhận ra đó đúng là người đã cướp cá của hắn hôm qua... Tắc Phương!

"Cái này..." Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi.

Cơ thể Tắc Phương khô quắt, không khác gì một bộ hài cốt, rõ ràng là tử vong không lâu, nhưng trên cơ thể đã có dấu hiệu hư thối, điều quan trọng nhất và cũng là quỷ dị nhất chính là máu trong người gã đã hoàn toàn không còn lấy một giọt!

Mọi người đều kinh hãi. Phải biết rằng Tắc Phương là Kết Đan Đại viên mãn, chiến lực không tầm thường, nhưng trong phòng không hề có một dấu vết đấu pháp nào, giống như Tắc Phương đã bị hút khô chỉ trong nháy mắt!

Đã vậy, trong phòng Tắc Phương còn đầy cảm giác âm hàn, làm người ta sởn gai ốc.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thi thể Tắc Phương, mắt trợn to, cả đêm qua hắn còn nghĩ làm thế nào để xử đối phương, không ngờ bây giờ, đối phương đã mất mạng.

"Hắn… đã chết?" kiểu chết này hình như quen quen, nhưng hắn chưa kịp nhớ ra, Thần Toán Tử và Tống Khuyết đã mặt mày trắng bệch, đầy sợ hãi.

Nếu mấy người lão giả ba mắt ở đây, thì đã ổn rồi, tự nhiên mấy người họ sẽ ra tay điều tra, nhưng bây giờ trưởng bối không có, không ai nghĩ ra được cách giải quyết nào, nên đều quay sang nhìn Triệu Thiên Kiêu, Triệu Thiên Kiêu tới gần, cẩn thận xem xét thi thể của Tắc Phương, mặt dần biến sắc.

"Trên thuyền chúng ta đã xuất hiện đồ vật không sạch sẽ, mọi người phải cẩn thận!"

Mọi người xung quanh đều rùng mình, da đầu Bạch Tiểu Thuần tê rần.

Đám Bạch Tiểu Thuần trở về phòng, hắn run rẩy, nhìn ba người Tống Khuyết.

"Các ngươi có cảm thấy cái xác đó… nhìn quen quen hay không?" Bạch Tiểu Thuần vội hỏi.

"Thiếu tổ... Thi thể này... rất giống với lần chuyện kia ở Nghịch Hà Tông." Thần Toán Tử không giấu nổi sự sợ hãi.

"Giống như đúc!" Tống Khuyết nói khẽ.

"Ta cũng vậy, chính là chết kiểu này, hoàn toàn giống hệt nhau..." Trần Mạn Dao gần như thì thầm.

Hèn gì nhìn thấy quen quen, câu nói của Triệu Thiên Kiêu đã nhắc hắn nhớ tới chuyện ở Nghịch Hà Tông, bây giờ có thêm ba người xác nhận, không thể nghi ngờ được nữa, hắn run rẩy từ tận đáy lòng.

"Chết tiệt, sao lại như vậy, ta... Ta đã tới tận đây rồi, sao cái vật không sạch sẽ kia cũng đuổi tới..." Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy sợ, vội lôi ra một đống Trừ Tà phù dán lên người.

Nhưng thế vẫn chưa yên tâm, còn giục Thần Toán Tử và Tống Khuyết bố trí cả chục cái trận pháp ở trong phòng, chưa đủ, còn quyết định sẽ không ra ngoài nữa, đã thế, hắn còn bố trí thêm trận pháp ở trong phòng riêng của mình, lấy ra một đống Tụ Hồn đan để ở khắp nơi.

"Ta có Trừ Tà phù, có trận pháp, có Tụ Hồn đan, chỉ cần cái thứ không sạch sẽ kia biết nhìn đồ, thì nhất định sẽ không tới trêu chọc ta... Nhất định là như vậy, nếu nó tới trêu chọc ta, nhất định sẽ không có kết cục tốt!" Bạch Tiểu Thuần không ngừng tự động viên bản thân, lại nghĩ có đám Tống Khuyết cũng ở đây, nếu vật không sạch sẽ đó có tới, khả năng tới tìm hắn cũng nhỏ hơn.

"Rốt cuộc là loại quỷ ma gì..."

"Lão thiên nhân họ Trần kia sao mãi không trở lại..." Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, nôn nóng nhìn ra ngoài, sắc trời dần tối.

Suốt một đêm hắn bồn chồn lo lắng, không chỉ hắn, đám Tống Khuyết, Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao, và các thiên kiêu, các đệ tử cũng như vậy.

Người thường chết đi không nói, Tắc Phương là xếp thứ năm của Tinh Không Đạo Cực bảng, chiến lực phi phàm, vậy mà cũng gần như là chết trong tích tắc, làm ai nấy đều vô cùng bất an.

Trời vừa sáng, ai nấy đều thở phào. Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa yên tâm, bố trí thêm một trận pháp tịch tà ở trong phòng mình, vô cùng tiếc hận bản thân không biết vẽ phù, nếu không nhất định sẽ vẽ đầy Trừ Tà phù lên người.

Ba ngày trôi qua, không có thêm một ai mất mạng, không khí trên Chu thuyền bớt căng thẳng đi một chút, trên boong thuyền đã lại xuất hiện tu sĩ, ai nấy đều mong ngóng đám lão giả ba mắt trở về.

Nửa tháng trôi qua… các trưởng bối vẫn chưa về, nhưng may thay, trên thuyền không có ai chết nữa, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào.

"Hay là mình nghĩ nhầm, không phải do vật không sạch sẽ, mà là do... Con cá kia?"

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một phen. Hắn không thể xác định có phải nguyên nhân là Kim Thu Ngư trăm năm hay không, nhưng dù sao tự giam mình trong phòng không phải cách hay. Hắn không phải là người chịu ngồi yên, vì vậy đi thương lượng với ba người Thần Toán Tử một phen.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 703: Bạch Sư Đệ, Mời Qua Đây Nói Chuyện

Số chương nhảy kệ nó nhé, nội dung vẫn liền mạch.

Ba người Thần Toán Tử mấy ngày qua cũng không dám đắm chìm trong tu hành, nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế dứt khoát đi ra ngoài tản bộ.

Vì vậy sau khi đóng cửa giam mình trong phòng nửa tháng, rốt cuộc Bạch Tiểu Thuần cũng ra khỏi phòng. Hắn đi tới bong thuyền, dường như Công Tôn Uyển Nhi cũng cảm thấy nhàm chán, nhìn thấy đoàn người Bạch Tiểu Thuần thì tươi cười rồi đi cùng bọn họ.

Tu sĩ đi lên bong thuyền không ít, có đi năm ba người, cũng có người đi một mình.

Mà Bạch Tiểu Thuần có nhân số nhiều nhất. Phía sau hắn có Tống Khuyết theo thói quen tỏa sát khí ra chung quanh, bộ dáng chớ lại gần hắn. Mà Thần Toán Tử lại đi gần Bạch Tiểu Thuần giống như quản gia. Về phần Công Tôn Uyển Nhi vốn xinh đẹp, mà Trần Mạn Dao cũng cực đẹp, có hai nữ làm bạn hai bên cho nên hắn càng được nhiều người chú ý hơn.

Tu sĩ chung quanh nhìn Bạch Tiểu Thuần có diễm phúc như vậy càng hâm mộ.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận gió biển thổi tới, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời. Nhìn qua biển cả màu vàng không thấy cuối, áp lực trong lòng cũng vơi đi nhiều.

- Ai, một chuyến hành trình tốt như thế lại bị hủy.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán, ánh mắt nhìn chung quanh. Hắn phát hiện mọi người đang nhìn mình, vì vậy cũng quay đầu nhìn những người này. Sau khi nhìn Công Tôn Uyển Nhi và Trần Mạn Dao bên cạnh, hai nữ không hẹn mà cùng tươi cười với hắn. Dung nhan bất đồng khác nhau, nụ cười cũng khác nhau nhưng vô cùng xinh đẹp, tâm linh Bạch Tiểu Thuần cũng tốt hơn rất nhiều.

Dường như phát hiện chuyện mới lạ, trong đoạn thời gian sau đó Bạch Tiểu Thuần dứt khoát mỗi ngày kéo mọi người ra ngoài đi dạo, chuyên môn chọn nơi đông người cười nói với Trần Mạn Dao và Công Tôn Uyển Nhi. Lúc hai nữ không ngừng cười với hắn, mỗi lần như vậy đều có không ít người nhìn hắn.

Càng như vậy Bạch Tiểu Thuần càng có hứng thú, hắn cũng ít bài xích Công Tôn Uyển Nhi hơn trước.

- Công Tôn Uyển Nhi cười rất đẹp.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nhìn chung quanh, nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu cách đó không xa đứng một mình như tảng đá.

Mấy ngày hắn đi lên bong thuyền đều nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San. Hai người này là cự phách bài danh top ba nên cao cao tại thượng, không cần thân cận với người nào, tự nhiên có rất nhiều tu sĩ chủ động tiếp xúc.

Hiện tại bên cạnh Triệu Thiên Kiêu có bảy tám người đang đứng, bọn họ giống như tùy tùng đi theo. Bạch Tiểu Thuần cũng nhận biết vài người, đó chính là đám tu sĩ trên cầu vồng Không vực, khi đó hắn nhờ bọn họ mua Thất Thải Vụ Hải Thảo giúp nhưng lại bị khinh bỉ và xem thường.

- Hừ hừ tử, ngươi nói vì cái gì mà những cự phách lại lạnh lùng như thế? Triệu Thiên Kiêu làm ra bộ dáng cao cao tại thượng, Trần Nguyệt San cũng thế, còn có tên Tả Đạo kia, người này ít tiếp xúc với kẻ khác, cả ngày luôn bế quan.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn hai người kia, lại nói nhỏ với Thần Toán Tử.

- Chuyện này... Có khả năng trong suy nghĩ người khác bọn họ nên như vậy.

Thần Toán Tử thoáng chần chờ sau đó trả lời.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ. Vào lúc hắn đang cân nhắc vấn đề, ánh mắt của hắn nhìn lên người Triệu Thiên Kiêu, nhưng đột nhiên Triệu Thiên Kiêu quay người lại nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt hai người trong chốc lát va chạm một cách vô hình.

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu bình tĩnh, trong mắt có hào quang sáng lên, hào quang này lại làm Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chói mắt. Cho dù đời này hắn rất sợ chết, nhưng không sợ nhất là so ánh mắt. Vào lúc cảm thấy chói mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng có tinh quang sáng lên nhìn Triệu Thiên Kiêu.

Ánh mắt hai người va chạm một cách vô hình, nhưng tâm thần hai người lại sinh ra biến hóa. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thay đổi và dừng bước, Triệu Thiên Kiêu lại thu hồi ánh mắt. Hắn không có đứng yên mà đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

Triệu Thiên Kiêu là đệ nhất Tinh Không Đạo Cực bảng, cho dù hắn đi tới nơi nào cũng bị người khác chú ý, chỉ cần hắn có hành động sẽ có người quan tâm. Lúc nhìn thấy hắn đi về phía Bạch Tiểu Thuần liền có không ít người quan sát tình hình.

Nhất là sau lưng Triệu Thiên Kiêu có bảy tám người tùy tùng, bọn họ cũng đi tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Tống Khuyết bên cạnh Bạch Tiểu Thuần trở nên nghiêm túc. Thần Toán Tử sững sờ, sắc mặt trở nên ngưng trọng. Trần Mạn Dao lại ngạc nhiên, nàng đứng bên người Bạch Tiểu Thuần. Duy chỉ có Công Tôn

Uyển Nhi vẫn như thường, lúc nhìn về phía Triệu Thiên Kiêu lại có chút hứng thú.

Người trên bong thuyền đều nhìn Triệu Thiên Kiêu đi tới. Những người bên cạnh hắn đều yên tĩnh, từng ánh mắt ngưng trọng quan sát Triệu Thiên Kiêu đi đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt hắn lạnh như băng, thân thể giống như lợi kiếm sắp ra khỏi vỏ, khí thế của hắn không khác gì ngọn núi vững chắc như muốn bao quát tất cả. Ánh mắt của hắn dò xét Bạch Tiểu Thuần một lát lại biến thành lạnh giá.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, đáy lòng kinh ngạc. Hắn không rõ vì sao Triệu Thiên Kiêu đến tìm mình, nghĩ mình chỉ gặp đối phương vài lần, đối diện vài lần mà thôi, thậm chí hai người còn chưa nói với nhau câu nào.

- Triệu sư huynh?

Bạch Tiểu Thuần nhịn không được hỏi một câu.

- Bạch sư đệ, mời qua đây nói chuyện.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, Triệu Thiên Kiêu lại mời Bạch Tiểu Thuần đi sang nơi khác. Mặc dù hắn không tỏa khí thế ra ngoài nhưng thân phận và chiến tích của hắn đủ làm người khác sinh ra kiêng kị.

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sau khi suy nghĩ liền gật đầu. Hắn cũng không phải bởi vì kiêng kị mà là hiếu kỳ, cự phách như Triệu Thiên Kiêu tìm mình vì chuyện gì.

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu vẫn lạnh lùng như trước, lúc đi về một nơi gần đầu thuyền hắn mới dừng lại. Những tu sĩ đứng ở đây đều tránh xa nhường ra một khu vực trống trải cho hai người bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy hiếu kỳ, hắn đi tới đây nhưng nội tâm cảnh giác. Tuy hắn cảm thấy Triệu Thiên Kiêu không có ác ý nhưng vẫn có tâm phòng bị.

Lúc đi tới nơi này, Bạch Tiểu Thuần đứng cạnh Triệu Thiên Kiêu. Triệu Thiên Kiêu nâng tay phải lên, ngón tay điểm vào hư vô. Lúc này có một đạo hào quang xuất hiện bao phủ bốn phía và hình thành phong ấn, phong ấn này không có tác dụng phòng hộ nhưng có tác dụng cách âm và ngăn cản linh thức rất tốt. Hiển nhiên những gì hắn định nói với Bạch Tiểu Thuần không muốn người khác nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần càng hiếu kỳ, lúc này chờ đợi Triệu Thiên Kiêu lên tiếng.

Triệu Thiên Kiêu trầm mặc, sau một lúc lâu hắn nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, gương mặt nghiêm túc giống như đang chuẩn bị nói ra những lời rất quan trọng trong lòng. Cảnh tượng này làm lòng hiếu kỳ của Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn, ngay cả người chung quanh cũng chú ý tới.

- Đại sư huynh có chuyện gì cần tìm Bạch Tiểu Thuần sao?

- Không đúng... Chẳng lẽ có quan hệ tới cái chết của Tắc Phương?

- Ta nghĩ cái chết của Tắc Phương có quan hệ với Bạch Tiểu Thuần, trước khi Tắc Phương chết có một ít mâu thuẫn với hắn.

Lúc này mọi người không ngừng bàn tán với nhau, Bạch Tiểu Thuần nhìn Triệu Thiên Kiêu, trong nội tâm sinh ra suy đoán.

- Bạch sư đệ...

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần không ngừng suy đoán, Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi rồi từ từ lên tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 704: Thì Ra Ngươi Là Loại Người Này. (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lắng nghe.

- Bạch sư đệ, Hai... Hai nữ hài bên cạnh ngươi có dung mạo không kém...

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu nghiêm túc nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi lên tiếng.

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn mở to mắt nhìn sắc mặt nghiêm túc của đối phương, sau khi nghe lời đối phương nói lại cho rằng mình nghe lầm.

- Sư... Sư đệ không nên hiểu lầm, ta không có cảm giác với hai nữ tử đó... Ta chỉ muốn biết rõ ngươi làm thế nào theo đuổi hai nàng, ta quan sát ngươi vài ngày, ngươi dùng biện pháp gì để hai nữ tử tuyệt mỹ này đi theo mình?

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu như thường, vẫn lạnh lùng, vẫn cao ngạo, vẫn giống như lưỡi đao sắp ra khỏi vỏ, nhưng lời hắn nói lại làm cho Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên, hắn không dám tin vào tai mình nữa.

Nếu như không phải nghe hắn nói mà chỉ nhìn sắc mặt, Bạch Tiểu Thuần không thể đoán được bộ dáng nghiêm trọng của đối phương lại nói ra những lời như thế này.

Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, hiện tại hắn ngạc nhiên không nhỏ, cảm giác thần thái và lời nói của đối phương không cùng một người, trả lời

một cách vô thức.

- Là các nàng chủ động quấn quít ta, ta có đuổi cũng không đi...

Triệu Thiên Kiêu nghe xong càng ngưng trọng, nhíu mày, hình như không tin, với thân phận và chiến lực cường đại của hắn, hiện tại hắn nhíu mày lại cho người ta cảm giác như mưa gió sắp tới.

Hai người nói chuyện với nhau, người ngoài không nghe được, bọn họ chỉ có thể nhìn biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu, lúc này nhìn thấy sắc mặt Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc không dám tin, bọn họ không ngừng suy đoán....

- Nhất định có vấn đề, các ngươi xem, Bạch Tiểu Thuần vò đầu, hắn đang bối rối!

- Có kỳ quặc, sắc mặt của đại sư huynh vô cùng ngưng trọng... Dường như hắn không tin.

Vào lúc mọi người suy đoán, Tống Khuyết và Thần Toán Tử vô cùng ngạc nhiên, không biết Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu đang bàn luận chuyện gì, Trần Mạn Dao cũng hiếu kỳ không nhỏ.

Cũng chỉ có Công Tôn Uyển Nhi đang tươi cười.

Khu vực đầu thuyền, Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa kịp phản ứng với những lời Triệu Thiên Kiêu vừa nói, hắn quái dị nhìn Triệu Thiên Kiêu, suy nghĩ đối phương là đại sư huynh, bài danh đệ nhất Tinh Không Đạo Cực bảng, tu vi sâu không lường được, có thể chém giết Nguyên Anh...

- Ân, ta phải giao hảo tốt với người như thế này, như vậy về sau có kẻ nào chọc ta cũng có người trợ giúp... Hơn nữa sau khi đến Man Hoang, nói không chừng cũng sẽ có nhiều thuận lợi.

Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền tươi cười, hắn nâng tay phải vỗ vai Triệu Thiên Kiêu, dùng tư thái người từng trải, phong thái phong đạm vân khinh.

- Đại sư huynh...

Triệu Thiên Kiêu rất không thích ứng, muốn tránh đi nhưng nghe Bạch Tiểu Thuần nói dường như ẩn chứa ý thấm thía, vì vậy nhịn xuống, tùy ý Bạch Tiểu Thuần vỗ vào vai hắn.

- Ngươi đừng không tin ta, đại sư huynh, ngươi chỉ nhìn thấy hai người bọn họ, lúc ta còn ở Nghịch Hà Tông có tới vài vạn người ghi thư tình đấy.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, trong lời nói không giấu được vẻ đắc ý.

Triệu Thiên Kiêu nhíu mày, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nói quá khoa trương.

Sắc mặt của hai người lọt vào mắt của những người chung quanh, lập tức gây ra nhiều lời bàn tán hơn nữa, nhất là bọn họ thấy Bạch Tiểu Thuần lại vỗ vai Triệu Thiên Kiêu, mà Triệu Thiên Kiêu không có cự tuyệt, đây mới là hành động khó tin nhất trên đời.

Phải biết rằng Triệu Thiên Kiêu trong suy nghĩ của bọn họ là tồn tại cao cao tại thượng, vô cùng kiêu ngạo, bình thường vẫn lạnh lùng và không tiếp xúc với người khác, cảnh tượng bọn họ nhìn thấy đã đánh nát suy nghĩ này, giật mình là chuyện đương nhiên.

Tại khu vực đầu thuyền, Triệu Thiên Kiêu cau mày, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo thất vọng, không nói cái gì, muốn quay người rời đi.

- Hắc, còn không tin đúng không? Ngươi xem đây là thứ gì!

Bạch Tiểu Thuần hoặc không làm, đã làm là làm cho xong, hắn ghét nhất người khác không tin mình, hiện tại hắn vỗ túi trữ vật một cái, hắn vung tay liền có rất nhiều rất nhiều thư tình bay ra như mưa, Bạch Tiểu Thuần không ngừng lấy ra ngoài.

Bởi vì thư tình quá nhiều, trong chớp mắt chúng chồng chất thành ngọn núi nhỏ, cảnh tượng này làm Triệu Thiên Kiêu khiếp sợ, hắn há hốc mồm, dường như vẫn chưa tin, hắn cầm lấy thư tình lên xem, càng xem càng kinh hãi, càng xem sắc mặt càng biến hóa, hắn phát hiện những thư tình này là thật... Hơn nữa hiển nhiên có bút tích khác nhau, không có khả năng làm bộ, thậm chí càng có không ít ngọc giản, bên trong còn có lưu ảnh...

- Đây... Đây...

Lúc đọc những thư tình này, hô hấp Triệu Thiên Kiêu càng ngày càng dồn dập, nội tâm rung động giống như sóng lớn, sau nửa ngày hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như thần nhân.

- Thế nào, tin tưởng chưa, đây chỉ là một bộ phận mà thôi, trong túi trữ vật của ta còn có rất nhiều đấy.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý vuốt cằm.

- Bạch Tiểu Thuần ta lúc còn ở trong Nghịch Hà Tông có vài vạn nữ tu theo đuổi đấy.

Hiện tại mọi người không ngừng suy đoàn và bàn tán với nhau... Bởi vì không nghe được tiếng, linh thức cũng bị ngăn cản, cho nên ánh mắt bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Triệu Thiên Kiêu cũng trở nên quái dị.

Nhất là lúc có nhiều thư tình rơi ra ngoài, bọn họ lại ngạc nhiên không nhỏ, lúc bắt đầu còn không cảm giác được cái gì, những thư tình kia có phần kỳ quái... Ví dụ như phía trên còn có tấm hình.

- Những thứ kia là cái gì? Trời ạ, đại sư huynh lại lật xem! Ta cảm thấy chúng giống... Thư tình!

- Nói bậy, ngươi nhìn thấy người nào có nhiều thư tình như vậy không, chỗ đó có ít nhất một vạn là thư đấy, rõ ràng không phải thư tình!

Hơn nữa đại sư huynh càng xem sắc mặt càng biến hóa... Nhất... Nhất định ẩn chứa bí mật kinh người gì đó.

- Ta cảm thấy Bạch Tiểu Thuần... Này sâu không lường được.

Vào lúc mọi người suy đoán, Trần Mạn Dao nhận ra những thư tình kia, lập tức gắt một tiếng, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Triệu Thiên Kiêu, thậm chí nàng có cảm giác dở khóc dở cười.

Không đợi người bên ngoài nhìn cẩn thận, Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi, hiện tại hắn nâng tay phải lên và vung mạnh, hắn gia tăng phòng hộ bên ngoài, trừ ngăn cách âm thanh và linh thức còn có mơ hồ, khiến cho người bên ngoài không thể nhìn rõ Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi ngăn cách, Triệu Thiên Kiêu thở dài, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, hắn ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch sư đệ tuổi còn trẻ đã có tuyệt kỹ này, chẳng biết có thể truyền thụ cho ngu huynh một hai?

Bạch Tiểu Thuần lại ngây người, nhìn Triệu Thiên Kiêu nghiêm túc trước mặt, cảm giác quái dị lại sinh ra lần nữa, hắn lại lên tiếng xác định lần nữa.

- Ngươi muốn học?

Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ hỏi.

- Kính xin Bạch sư đệ dạy ta, việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta, đại ân đại đức này Triệu mỗ suốt đời không quên!

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu ngưng trọng, hắn hít sâu sau đó cúi đầu.

Bạch tiểu nháy mắt mấy cái, rốt cuộc hắn đã hiểu rõ ràng, gia hỏa trước mặt làm ra bộ dáng lạnh lùng và khó gần, trên thực tế hắn rất muốn có bạn gái, Bạch Tiểu Thuần cười ha ha.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 705: Thì Ra Ngươi Là Loại Người Này. (Hạ)

- Chúng ta là huynh đệ, cái gì truyền thụ một hai, ngươi tìm thời gian đi tới phòng ta, ta nguyện ý dốc túi truyền thụ, ngươi muốn biết cái gì ta cũng nói, tình thánh Bạch Tiểu Thuần ta chưa từng thất bại với nữ nhân nào.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý vỗ ngực.

Triệu Thiên Kiêu thở dài nhẹ nhõm, không có lập tức ước định thời gian với Bạch Tiểu Thuần, sau khi ôm quyền cúi đầu liền giải trừ phong ấn, sắc mặt nghiêm túc rời đi.

Bạch Tiểu Thuần cũng thu hồi đống thư tình của mình, sắc mặt đắc ý nghênh ngang rời đi, sau khi đi tới trước mặt đám người Thần Toán Tử, Thần Toán Tử cực kỳ hiếu kỳ, Tống Khuyết dù không muốn, hắn vẫn không nén được hiếu kỳ nhìn Bạch Tiểu Thuần vài lần.

- Thiếu tổ, ngươi và Triệu Thiên Kiêu đã nói chuyện gì vậy?

Thần Toán Tử vội vàng hỏi.

- Không thể nói, việc này liên quan tới đại sự trọng yếu nhất đời Triệu sư huynh, không dễ nói ra.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, cao thâm mạt trắc lắc đầu, hắn chắp tay sau lưng và đắc ý đi về phòng.

Hắn càng không nói, Thần Toán Tử càng hiếu kỳ, chẳng những hắn như thế, những người chung quanh càng như vậy, bọn họ muốn tìm hiểu nhưng không biết được manh mối gì.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, trong ba ngày này Bạch Tiểu Thuần không có ra ngoài, hắn chờ đợi trong phòng, hắn suy nghĩ Triệu Thiên Kiêu nhất định sẽ tìm đến mình.

Thần Toán Tử nhìn bộ dáng Bạch Tiểu Thuần như vậy đã nhiều lần hỏi thăm, đến cuối cùng Bạch Tiểu Thuần ho nhẹ nói một câu.

- Ta đang đợi một người.

- Triệu Thiên Kiêu?

Thần Toán Tử giật mình, Tống Khuyết cũng vãnh tai lên.

- Đúng vậy, bởi vì cả chiến thuyền này có thể trợ giúp hắn chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần ta.

Bạch Tiểu Thuần lạnh nhạt trả lời, sau đó nhắm mắt lại giống như đả tọa, nội tâm của hắn cực kỳ đắc ý.

Thần Toán Tử và Tống Khuyết nhìn nhau, nội tâm bọn họ khó hiểu, không đợi bọn họ suy đoán bao lâu, vào lúc hoàng hôn ngày thứ ba, ngoài cửa phòng Bạch Tiểu Thuần đã có giọng nói Triệu Thiên Kiêu truyền vào.

- Bạch sư đệ có ở đấy không?

Sau khi nghe được câu này, Thần Toán Tử cùng Tống Khuyết, đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở mắt ra.

- Khuyết nhi, còn không đi mở cửa.

- Mạn Dao, ngươi lảng tránh một chút.

Trần Mạn Dao nhìn Bạch Tiểu Thuần, hừ một tiếng, nàng đã đoán được một ít, hiện tại thân thể uốn éo đi về phòng của mình, về phần Tống Khuyết lại mở to mắt, hắn nghĩ tới mình hiện tại ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể cắn răng đi ra mở cửa phòng.

Bên ngoài có thân ảnh Triệu Thiên Kiêu xuất hiện, sắc mặt của hắn nghiêm túc, hắn tiến vào phòng, sau lưng còn có hai tùy tùng.

Sắc mặt hai tùy tùng này biến hóa bất định, bọn họ là hai gia hỏa trong Hàng Ma Đường, lúc trước Bạch Tiểu Thuần đã đi bái kiến hy vọng có thể nhờ mưa dược liệu giúp, cũng là hai người cự tuyệt hắn, một tên là kẻ ra giá một trăm vạn điểm cống hiến, một tên khác đã nói phải bế quan vài năm.

Dù bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần sau đó lại bộc phát tiến vào cầu vồng màu tím, danh chấn tông môn, như vậy cũng bỏ đi, bọn họ là tùy tùng Triệu Thiên Kiêu cho nên không lo lắng Bạch Tiểu Thuần trả thù.

Nhưng hôm nay... Bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, là Triệu Thiên Kiêu chủ động làm quen Bạch Tiểu Thuần, hình như... Tồn tại quan hệ nào đó mà bọn họ không biết, nhất là lúc tới đây bọn họ nhìn thấy sắc mặt Triệu Thiên Kiêu ngưng trọng, thậm chí đứng trước cửa phòng Bạch Tiểu Thuần còn mang theo tư thế khách khí.

Chuyện này càng làm nội tâm bọn họ chấn động.

- Bạch sư đệ, ngu huynh ái mộ Nguyệt San sư muội từ lâu, nhưng ta không biết nên làm như thế nào... Xin hãy dạy ta... Về phần thù lao, Bạch sư đệ muốn cái gì, chỉ cần Triệu mỗ có thể làm được nhất định sẽ toàn lực, mặc dù là Thiên Thú Hồn, ta cũng có thể lấy được!

Sau khi đi vào căn phòng, Triệu Thiên Kiêu hít sâu, hắn không quan tâm Thần Toán Tử và Tống Khuyết đang có mặt trong phòng, mà là nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Thần Toán Tử hít sâu một hơi, Tống Khuyết ở bên cạnh há hốc mồm, cho dù bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Triệu Thiên Kiêu cao cao tại thượng sau khi đi vào gian phòng Bạch Tiểu Thuần, câu nói đầu tiên lại bá đạo như vậy.

Chẳng những hai người bọn họ sửng sốt, hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu cũng ngạc nhiên.

Nhất là Triệu Thiên Kiêu đưa ra thù lao là Thiên Thú Hồn, lập tức làm nội tâm bọn họ đập mạnh, một phần Thiên Thú Hồn có thể đổi một viên Nguyên Anh đan trong tông môn, giá trị vô cùng to lớn.

Vào lúc bốn người ngạc nhiên, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tại chỗ, hắn từ đầu đến cuối đều không có đứng dậy, hiện tại hắn nhíu mày, sắc mặt không vui.

- Triệu sư huynh, Bạch Tiểu Thuần ta vừa gặp ngươi đã quen thân, ta thấy ngươi thành tâm thành ý hỏi cho nên mới đồng ý giúp ngươi, nhưng ngươi lại đưa ra thù lao, ngươi cho rằng Bạch Tiểu Thuần ta sẽ coi trọng phần thù lao này sao?

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, dường như rất tức giận, hắn phất tay áo tiễn khách.

- Thiên Thú Hồn... Hừ, Bạch Tiểu Thuần ta muốn có sẽ tự mình đạt được, cũng không phải dùng phương thức này để có được nó, Triệu sư huynh, ngươi đi đi, Bạch mỗ không tiễn!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần m trầm, giận dỗi mở miệng.

Hắn vừa nói ra lời này đã làm Thần Toán Tử cùng Tống Khuyết ngừng hô hấp, hai tùy tùng sau lưng Triệu Thiên Kiêu càng giật mình không nhỏ, từ trước tới nay bọn họ chưa bao giờ gặp người cùng thế hệ nào nói chuyện với Triệu Thiên Kiêu như vậy, sau khi kịp phản ứng muốn gào lên, Triệu Thiên Kiêu lại ngẩng đầu ngăn cản hai người bọn họ.

Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần thật lâu, trong mắt mang theo vẻ thâm thúy, sau nửa ngày Triệu Thiên Kiêu cười lớn, trên mặt hắn rất ít khi xuất hiện nụ cười, hiện tại Triệu Thiên Kiêu lại cười như chưa từng cười trong đời.

- Là ngu huynh lỗ mãng, sư đệ không nên tức giận.

Nụ cười này mang theo chân thành, trái tim hai tùy tùng sau lưng hắn đập rộn lên, bọn họ đi theo Triệu Thiên Kiêu đã lâu, bọn họ chưa bao giờ thấy Triệu Thiên Kiêu cười cho nên hiện tại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lúc này càng kiêng kị Bạch Tiểu Thuần hơn.

Bạch Tiểu Thuần cười ha hả rồi đứng lên.

- Đại sư huynh, ta cũng không phải là người chơi thủ đoạn để tăng giá lên, ta giúp ngươi không cần thù lao gì cả, nếu như nói thù lao, như vậy đó chính là tình bằng hữu của chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình nói những lời này rất phong cách, nội tâm càng đắc ý.

Thần Toán Tử và Tống Khuyết nhìn nhau, Triệu Thiên Kiêu cũng sững sờ nhìn Bạch Tiểu Thuần một lúc, trong nụ cười còn mang theo chân thành, hắn lắc đầu sau đó ngồi trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Ta thích Trần Nguyệt San, Tiểu Thuần, ngươi nói ta nên làm thế nào?

Bạch Tiểu Thuần cũng ngồi xuống, hắn lấy linh nhưỡng ra, Thần Toán Tử cơ linh tiến lên rót rượu cho hai người, Bạch Tiểu Thuần cầm lấy chén rượu uống một ngụm, trong mắt mang theo ý xuất trần.

Triệu Thiên Kiêu không có thúc giục, hắn cũng cầm chén rượu lên uống một ngụm, chờ đợi Bạch Tiểu Thuần trả lời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 706: Doanh Tự Quyết

Sau nửa ngày, trong đầu Bạch Tiểu Thuần sửa sang lại mạch suy nghĩ của mình, sắc mặt dần dần biến thành phong khinh vân đạm, thần thái không khác gì cao nhân đắc đạo, hắn lên tiếng.

- Tình yêu trên thế gian thiên biến vạn hóa, đủ loại hoàn cảnh dây dưa không rõ, có rất ít người có thể nói rõ ràng, trong đó cũng có quá nhiều việc liên quan, có tính cách, có làm việc, có địa vị, có quan hệ và nhiều việc lặt vặt khác.

- Ngươi ưa thích một người nhìn như đơn giản, làm thế nào để nàng thích ngươi mới là một môn học vấn.

Bạch Tiểu Thuần đặt chén rượu xuống, ung dung nói ra.

- Bạch Tiểu Thuần ta mới vừa vào Tu Chân giới đã gặp phỉa tình kiếp, rồi sau đó tung hoành tình trường mấy chục năm, thu hoạch ba vạn bảy ngàn chín trăm tám mươi mốt phong thư tình, cự tuyệt mấy vạn nữ tử cầu ái, bỏ qua vô số tình hoan, lại nhìn hồng phấn khô lâu, cho đến hôm nay không nói nhìn thấu tình yêu trên thế gian, hoặc nhiều hoặc ít cũng có một ít cảm khái và tâm đắc.

Bạch Tiểu Thuần đưa tay nâng cằm, giọng nói phiêu hốt bất định giống như lâm vào suy nghĩ đặc biệt nào đó.

Thần Toán Tử mở to mắt, Tống Khuyết lại che giấu khinh thường, hai người này nhìn nhau, đều cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nói những lời này chỉ để khoe khoang, nội tâm rất khinh bỉ.

Triệu Thiên Kiêu ho khan một tiếng, đang muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thẳng, trong mắt bắn ra tinh quang sáng ngời nhìn vào mắt Triệu Thiên Kiêu.

- Những lời kế tiếp ta muốn nói chính là bí mật bất truyền mà Bạch Tiểu Thuần ta tổng kết suốt nửa đời, phàm là người nắm giữ có thể làm thiên địa thất sắc, phong vân đảo ngược, nếu rơi vào trong tay kẻ tâm thuật bất chính, nhất định sẽ làm vô số nữ tử lâm vào bi kịch, thậm chí sinh linh đồ thán... Cho nên, các ngươi phải nhớ kỹ không thể truyền ra bên ngoài.

- Tình trường là chiến trường, phải thắng trên chiến trường, phải thắng trong tình trường.

- Cho nên Bạch Tiểu Thuần ta mang bí mật nửa đời người ngưng tụ vào một chữ, chữ này chính là ‘ thắng ’!

Giọng nói Bạch Tiểu Thuần tăng cao hơn.

- Thắng, chính là vong khẩu nguyệt bối phàm!

- 'Vong' đại biểu phải có ý thứ nguy cơ vào mọi hoàn cảnh, 'khẩu' đại biểu ngươi phải có năng lực nói chuyện thật tốt, 'nguyệt' đại biểu thiên thời, 'bối' đại biểu cho thân phận của ngươi, 'phàm' đại biểu ngươi có nội tâm bình tĩnh, như vậy ngươi mới có thể thành công.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra những lời này làm sắc mặt Triệu Thiên Kiêu thay đổi.

Chẳng những hắn như thế, sắc mặt Thần Toán Tử cũng biến hóa, đầu óc Tống Khuyết cũng phải tập trung để suy nghĩ, hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu có cảm giác như hiểu ra.

Cả đời này của bọn họ chưa từng nghe qua ngôn luận nào như thế, hơn nữa càng nghĩ sâu càng cảm thấy nó... Có đạo lý!

- Đây chính là bí mật bất truyền của tình thánh Bạch Tiểu Thuần ta tổng kết ra... Doanh Tự Quyết! (Bí quyết chữ Thắng)

Bạch Tiểu Thuần vỗ vào mặt đất một cái, tiếng vỗ vào mặt đất này làm mọi người bừng tỉnh.

- Ah...

Thần Toán Tử đang suy nghĩ về Doanh Tự Quyết, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đã thay đổi rất nhiều.

Tống Khuyết ngây ngốc, hắn không cách nào tưởng tượng nổi, loại người như Bạch Tiểu Thuần có thể tổng kết ra những thứ cao siêu thế này.

Triệu Thiên Kiêu cũng khôi phục tâm tình bình tĩnh, nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần, hiện tại hắn đã thật sự tin phục rồicũng tôn sùng Bạch Tiểu Thuần như thần nhân, mặc dù Doanh Tự Quyết ngắn nhưng không khác gì sấm sét trong trời đêm, nó chính là tia sáng hi vọng trong bóng tối.

- Người có thể quy nạp thiên địa tình trường biến ảo khôn lường vào một chữ... Công lực của người này... Sâu bao nhiêu?

Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi, hắn vội vàng đứng dậy cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thản nhiên, không biết hắn lấy từ chỗ nào xuất ra một cây quạt, hắn chậm rãi quạt nhẹ, trên mặt giống như cười mà không phải cười, dường như tất cả đều nằm trong tay hắn.

Trên thực tế Doanh Tự Quyết cũng không phải do Bạch Tiểu Thuần tự mình nghĩ ra, trong đó hồn Dạ Táng có tác dụng phụ trợ thật lớn, dù sao hồn Dạ Táng năm đó có vô số tình sử khắp Huyết Khê Tông... Tuy mỗi một đoạn đều là huyết lệ nhưng cũng phải thừa nhận hồn Dạ Táng

này có thủ đoạn độc đáo, đổi thành những người khác sẽ không thành công nhiều lần như vậy.

- Đây chỉ là quy tắc chung mà thôi, nói cho các ngươi biết Doanh Tự Quyết chỉ để các ngươi hiểu ra, tình trường như chiến trường!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ sâu xa, dường như đang nhớ lại, nói chuyện rất ung dung.

- Hiện tại ta sẽ giải thích cặn kẽ với các ngươi tinh túy trong Doanh Tự Quyết!

- Vong khẩu nguyệt bối phàm, điều thứ nhất chính là chữ "Vong", nó đại biểu ngươi phải có ý thức nguy cơ thật lớn, phải tùy thời lưu giữ cảm giác nguy cơ trong lòng, lúc nào cũng dùng nó nhắc nhở chính mình.

- Dù sao Trần sư tỷ thiên sinh lệ chất, tư chất tuyệt hảo, tương mạo tuyệt luân, loại nữ tử này, ngươi đừng nhìn hiện tại nàng còn không có đạo lữ, ngươi nhất định biết rõ cả Tinh Không Đạo Cực Tông có không biết bao nhiêu người âm thầm yêu thích nàng.

- Không nói xa, chỉ trên chiếc thuyền này có quá người thích nàng, nếu ngươi không có cảm giác nguy cơ sẽ thất bại!

Bạch Tiểu Thuần nhìn qua Triệu Thiên Kiêu, hắn nói như đánh đòn cảnh cáo, Triệu Thiên Kiêu vừa có cảm giác hiểu ra lập tức chấn động toàn thân, hắn thật sự rất thích Trần Nguyệt San, bởi vì tính cách cho nên hắn không biết nên biểu đạt như thế nào, lại càng không biết nên theo đuổi ra sao, rơi vào đường cùng, lại bắt gặp Bạch Tiểu Thuần lúc nào cũng có nữ tử tuyệt diễm đi cùng, cho nên mới có chuyện đi gặp Bạch Tiểu Thuần ba ngày trước.

Bị thư tình của Bạch Tiểu Thuần làm rung động, vừa rồi lại bị Doanh Tự Quyết rung chuyển, bây giờ hắn càng tin vào Bạch Tiểu Thuần, nghe những lời này liền vội vàng.

- Ta nên làm cái gì bây giờ?

Triệu Thiên Kiêu vội vàng hỏi.

- Đừng nóng vội, ta chưa nói xong, ngươi phải có cảm giác nguy cơ, cảm giác này nhớ rõ không nên lộ ra ngoài, ngươi phải đặt nó trong lòng, cho nên ngươi phải nhận rõ tình thế, thời gian của ngươi... Không nhiều lắm!

Bạch Tiểu Thuần nói lời thấm thía, hắn nhìn Triệu Thiên Kiêu thật sâu.

Triệu Thiên Kiêu cố gắng ép mình bình tĩnh.

Khi Triệu Thiên Kiêu đã bình tĩnh, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tán thưởng, lại tiếp tục lên tiếng.

- Tiếp theo, ngươi nói ngươi đã ưa thích Trần sư tỷ, ta không cần hỏi đã biết rõ, ngươi nhất định chưa từng nói cho nàng biết, cũng không áp dụng hành động, vậy là không được, không vội thổ lộ, ngươi phải giao tiếp với nàng nhiều hơn, nói chuyện nhất định phải khôi hài, đây là trọng yếu nhất, tuy nhiên ngươi yên tâm, ta sẽ dạy ngươi nói như thế nào, đây chính là “Khẩu”.

- Ta...

Triệu Thiên Kiêu vừa muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn không lên tiếng, nghe Bạch Tiểu Thuần nói xong, nội tâm Triệu Thiên Kiêu càng cảm kích.

- Sau đó chính là cần thiên thời, hiện tại chính là thiên thời, chúng ta đang ở chung một con thuyền, hơn nữa các ngươi còn ở chung một tầng chính là địa lợi, ngươi đã có thiên địa địa lợi, nhân hòa chính là ta, chuyện này tất thành!

Bạch Tiểu Thuần vỗ tay ba cái, nói ra một câu rất tự tin.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 707: Tình Thánh Bạch Tiểu Thuần

- Lại nói tiếp chính là "Bối", không cần nói nhiều, đây là thứ ngươi đã có đủ, cuối cùng là "Phàm", đây cũng là trọng điểm, nhìn thì nó trái ngược lại với "Vong", kì thực không phải vậy, ngươi có cảm giác nguy cơ nhưng phải bảo trì nội tâm bình tĩnh, nhất định không thể loạn, phải ổn định, cho dù là chuyện gì cũng phải ổn định, nhớ rõ, tất cả có ta!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, lời hắn nói dường như còn mang theo ma âm mê hoặc lòng người, toàn thân Triệu Thiên Kiêu nhiệt huyết sôi trào, tâm tình bành trướng.

Đám người Thần Toán Tử nghe Bạch Tiểu Thuần nói có đạo có lý, sau đó còn nghe hắn giải thích cặn kẽ nội tâm chấn động không nhẹ, thậm chí không tự chủ cẩn thận lắng nghe, ẩn ẩn cảm thấy nghe Bạch Tiểu Thuần nói những lời này, nói không chừng sau này sẽ trợ giúp rất lớn với bản thân.

Cũng chỉ có Tống Khuyết nội tâm khinh thường nhưng lại đầy mâu thuẫn, không biết nên nghe tiếp hay không.

- Ngươi đừng cao hứng quá sớm, ta còn chưa nói xong.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, Triệu Thiên Kiêu cầm âấy bầu rượu rót cho mình và Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần bưng chén rượu lên uống cạn, sau khi thắm giọng mới tiếp tục nói.

- Mới vừa nói là Doanh Tự Quyết chính là vì muốn các ngươi hiểu tình thánh Bạch Tiểu Thuần ta tung hoành tình trường mấy chục năm, hiện tại ta nói cụ thể cho ngươi biết.

- Ngươi phải biết rằng, trong tình trường cần biết mình biết người, hợp ý, ngươi phải để nàng thích ngươi, đầu tiên cần công hãm chính là hảo hữu của nàng, ngươi phải làm cho bọn họ nói tốt về ngươi vào bất cứ thời điểm nào, cho dù ngươi không tốt cũng là tốt!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo vẻ chắc chắc, cho nên lời hắn nói càng mang theo sức thuyết phục.

Thần Toán Tử ở bên cạnh vỗ đùi cái đét, trong mắt hắn tỏa ra hào quang sáng ngời, hắn lập tức ngồi ngay ngắn nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, bộ dáng vô cùng sùng bái, hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nói rất đúng.

Bạch Tiểu Thuần có chút không vui lườm Thần Toán Tử một cái, hắn tiếp tục nói.

- Ngươi phải biết rằng có rất nhiều nữ tu sĩ không có cảm giác an toàn, nhất là Tu Chân giới tàn khốc này càng như vậy, cho nên... Ngươi phải thỏa mãn cảm giác an toàn cho nàng, chẳng khác gì đóm sáng trong bóng tối, như vậy nàng không tự chủ mà sinh ra ỷ lại vào ngươi, một khi làm được như vậy ngươi đã thành công bước đầu tiên.

Bạch Tiểu Thuần nói rất bình thản, Triệu Thiên Kiêu nghe xong hớn hở kích động không nhỏ.

Thần Toán Tử đã mình quên, hắn nhanh chóng lấy ngọc giản ra khắc những lời này vào trong, cho dù Triệu Thiên Kiêu và hai tùy tùng càng nhìn Bạch Tiểu Thuần càng sợ hãi.

- Mục đích của hai điểm này, nói trực tiếp một chút là vì hấp dẫn nàng! Sau khi ngươi hấp dẫn nàng chú ý tới mình, ngươi có còn phải làm ra vẻ tỳ bà che nửa mặt, ngươi phải cho nàng cảm giác thần bí, cho nên nàng tiến ngươi lui, nàng lui ngươi tiến, trải qua mấy lần như vậy nhất định sẽ cho nàng cảm giác muốn ngừng mà không được, như vậy... Hắc hắc, nàng sẽ mắc câu!

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng hưng phấn, hắn vung tay áo lên.

- Ngươi xem, biểu hiện ra là nàng chủ động tiếp cận ngươi, trên thực tế ngươi đã đạt được mục đích chính thức theo đuổi nàng.

- Năm đó ta ở trong Huyết Khê Tông, dì nhỏ của Khuyết nhi đã bị ta dùng chiêu này thu lấy.

Bạch Tiểu Thuần nói rất cao hứng, hắn lại chỉ vào Tống Khuyết.

Sắc mặt Tống Khuyết đen lại, nội tâm của hắn bừng tỉnh đại ngộ, rốt cục hắn hiểu ra vì sao dì nhỏ của mình rất chướng mắt nam tử lại khăng khăng một mực với Bạch Tiểu Thuần...

- Ta nhất định phải cho dì nhỏ biết rõ bộ mặt thật sự của Bạch Tiểu Thuần!

Tống Khuyết cố tình rời đi nhưng lại cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nói những phương pháp kia rất có lợi cho mình sau này, lại không nỡ rời đi, vì vậy trong lòng tìm lý do để tiếp tục ngồi ở đây, lại vãnh tai lên lắng nghe.

Toàn thân Triệu Thiên Kiêu chấn động, hắn nhìn thấy biểu lộ của Tống Khuyết thì biết rõ Bạch Tiểu Thuần nói không sai, vì vậy tin tưởng Bạch Tiểu Thuần tới mức tôn làm thánh nhân.

- Nói tới đây ngươi vẫn chưa hoàn toàn thắng lợi trên tình trường, còn có nguy hiểm rất lớn, cho nên chúng ta phải củng cố một chút.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mọi người bị ngôn từ của mình chấn nhiếp, nội tâm càng đắc ý hơn, ba ngày qua hắn câu thông với hồn Dạ Táng, cũng bị ngôn từ của Dạ Táng làm rung động.

- Ta biết rõ!

Triệu Thiên Kiêu lập tức hưng phấn trả lời.

- Củng cố giống như tu luyện, sau khi đột phá cảnh giới mới cần ổn định trạng thái, ta hiểu nên làm thế nào.

- Ngươi không hiểu!

Bạch Tiểu Thuần lườm hắn, lập tức bắt bẻ.

- Ngươi hiểu chỉ là làm thế nào để tình cảm phong phú hơn, nhưng làm thế là không đúng, cần biết như gần như xa mới là cảnh giới chí cao, ngươi phải kích thích cảm xúc của nàng, ngươi phải làm cho nàng cảm giác ngươi sẽ mất đi bất cứ lúc nào, chỉ có như vậy nàng mới bị trói chặt!

- Ngàn vạn không thể ở cùng nhau quá lâu, bởi vì như thế mới có thể cho nàng cảm giác tình cảm này có được không dễ, mới có thể quý trọng, mới có thể khăng khăng một mực với ngươi, phải nhớ kỹ, càng dễ dàng đạt được sẽ không quý trọng.

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây lộ ra hồi ức và cảm khái, giống như đắm chìm vào trong tình sử nào đó, thưởng thức tuổi trẻ năm xưa.

Nhưng trên thực tế những lời sau cùng hắn nghe Dạ Táng nói rõ, vì vậy dùng thời gian nửa nén ngang sửa sang lại trong đầu.

Nhưng trong thời gian nửa nén nhang đó lại làm Triệu Thiên Kiêu bội phục Bạch Tiểu Thuần đầu rạp xuống đất, hắn cảm thấy trên người Bạch Tiểu Thuần có quá nhiều câu chuyện tình cảm xưa cũ.

Kỳ thật đổi lại là lúc khác, dùng tâm tính trải qua rèn luyện của Triệu Thiên Kiêu sẽ không dễ dàng tin tưởng, nhưng bản thân hắn thật sự quá ưa thích Trần Nguyệt San lại bị lời nói của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp, hoàn toàn đi theo tiết tấu của Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn mới mất đi sức phán đoán bình thường.

- Ngươi phải cho mình thời gian, làm bộ như chính mình từ từ tiếp nhận nàng...

Bạch Tiểu Thuần than thở giống như lưu lại hồi ức trong mắt, thì thào những lời này giống như quên mình đang trợ giúp Triệu Thiên Kiêu, mà là đang đắm chìm trong hồi ức của mình.

- Kể từ đó sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, ngươi có thể cho nàng vui mừng lớn, thuận lý thành chương trở thành đạo lữ của nàng, sau những quá trình lúc trước, nàng lo được lo mất và vui sướng, nhất định sẽ cảm động, như vậy chúc mừng Triệu sư huynh ngươi rồi, ngươi đã thành công!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, dường như thoát khỏi hồi ức và chúc mừng Triệu Thiên Kiêu.

- Nhưng ta phải cảnh cáo ngươi, Triệu sư huynh, cảm tình không dễ, chuyện tình trường phải dùng tất cả tâm cơ thủ đoạn, cho nên cuối cùng không được vứt bỏ nó, nếu không sẽ gặp thiên khiển!

Bạch Tiểu Thuần nói ra mỗi câu mỗi chữ giống như đang tuyên truyền giác ngộ, tâm thần Triệu Thiên Kiêu chấn động rất mạnh, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đã khác biệt, hắn hít sâu một hơi rồi đứng lên cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Triệu Thiên Kiêu ta thề, nếu có thể kết thành thiên lý với Nguyệt San sư muội, cuộc đời này chỉ có một đạo lữ là nàng, nếu làm trái lời thề này trời tru đất diệt!

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu nghiêm túc, trong mắt mang theo thận trọng, khi nói những lời này càng hạ quyết tâm sắc đá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 708: Tiểu Thuần, Ta Nghe Ngươi! (Thượng)

- Tốt, thật không uổng công Bạch Tiểu Thuần ta truyền bí mật bất truyền này cho ngươi!

Bạch Tiểu Thuần vui mừng gật đầu, không tự còn mang theo nhu hòa giống như trưởng bối.

- Còn có các ngươi cũng như thế!

Bạch Tiểu Thuần nói xong lại nhìn qua đám người Thần Toán Tử cùng Tống Khuyết.

Thần Toán Tử đã phục tùng Bạch Tiểu Thuần, lập tức thề thốt, Tống Khuyết bị ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần nhìn làm chột dạ, suýt nữa cũng phát lời thề, cũng may kịp phản ứng cho nên hừ lạnh không nói gì.

Về phần hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu đã bị Bạch Tiểu Thuần chấn nhếp tâm thần, vội vàng phát lời thề.

Bạch Tiểu Thuần thoả mãn gật gật đầu, hắn rót đầy rượu và nâng chén rượu lên uống một ngụm, thấy Triệu Thiên Kiêu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, hắn cười nói.

- Nên nói đã nói, Triệu sư huynh, đầu tiên ngươi phải nịnh nọt đám bằng hữu của Nguyệt San sư tỷ đi.

- Không được rồi, tỷ muội tốt của Nguyệt San sư muội không nhiều lắm, chỉ có hai người, nhiều năm trước đã đi Man Hoang nên không có mặt ở đây, về phần thân nhân của nàng... Phụ thân của nàng thì có ở đây, chính là sư phụ của ta, hắn rất nghiêm khắc cho nên không thể nịnh nọt.

Triệu Thiên Kiêu đau đầu, hắn nhíu mày suy nghĩ.

- Ba mắt là sư phụ của ngươi?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, nghĩ đến lão giả ba mắt tên là Trần Hạ Thiên liền hỏi một câu.

Triệu Thiên Kiêu vội ho một tiếng, muốn uốn nắn xưng hô của Bạch Tiểu với sư phụ mình, nhưng dù sau hắn đang nhờ Bạch Tiểu Thuần hỗ trợ, vì vậy giả bộ như không nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần lập tức hưng phấn, hắn cảm giác nếu mình thúc đẩy chuyện của Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San, như vậy tương đương mình có một Thiên Nhân làm chỗ dựa ah, vì vậy hắn đang cân nhắc biện pháp trợ giúp Triệu Thiên Kiêu.

Sau nửa ngày đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời.

- Vậy chúng ta đổi phương pháp, ngươi cần hấp dẫn chú ý của Nguyệt San sư tỷ là được, chúng ta phải biết nàng thích nam tử tính cách gì.

- Ta không biết.

Vẻ mặt Triệu Thiên Kiêu đầy đau khổ.

- Không có việc gì, tất cả có ta, tính cách có thể thông qua quần áo biểu hiện ra ngoài, ngươi nên làm theo an bài của ta, mỗi ngày ngươi đổi một bộ quần áo, nhìn xem nàng thích bộ quần áo nào nhất.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần hiện ra các kiểu quần áo khác nhau, hắn cảm giác kế hoạch này của mình rất hoàn mỹ, vì vậy kéo Triệu Thiên Kiêu lại gần nói nhỏ bên tai, nói cho hắn biết nên chuẩn bị quần áo gì.

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu biến hóa, mở to mắt hít khí lạnh, sắc mặt hắn đau khổ như ăn mướp đắng.

- Thật sự phải làm vậy?

- Nhất định phải như vậy! Ngươi chú ý biểu lộ của nàng, bỏ qua hoặc là nhíu mày là tỏ vẻ không thích, nếu nhìn nhiều tỏ vẻ ưa thích, ngươi phải nói những chuyện này cho ta biết.

Bạch Tiểu Thuần nói rất nghiêm túc.

Triệu Thiên Kiêu xoắn xuýt cả buổi, đám người Thần Toán Tử cũng hiếu kỳ, không biết Bạch Tiểu Thuần cho Triệu Thiên Kiêu mặc quần áo gì mà Triệu Thiên Kiêu xoắn xuýt như vậy.

Sau nửa ngày, Triệu Thiên Kiêu hạ quyết tâm bằng bất cứ giá nào, lập tức gật đầu đồng ý.

- Ta nghe ngươi!

Triệu Thiên Kiêu vừa ra khỏi phòng, cửa phòng Trần Nguyệt San cũng mở ra, Trần Nguyệt San mặc trang phục giống ngày hôm qua, thần sắc lười biếng đi trong hành lang.

Lúc nàng đi ra ngoài liền vô ý thức ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy... Triệu Thiên Kiêu.

Quần áo Triệu Thiên Kiêu hôm nay không phải màu đỏ nhạt, đã đổi thành màu trắng, trên đầu đội mũ thư sinh, ngay cả khí chất cũng khác ngày hôm qua.

Khí chất phong độ nho nhã đầy học thức, một thân chính khí ngút trời, trên mặt còn nở nụ cười ấm áp hơi cứng ngắc, dù nhìn thế nào cũng ôn hòa hơn hôm qua rất nhiều.

Đáng chú ý nhất chính là đôi mắt Triệu Thiên Kiêu đầy thâm tình, không cần Bạch Tiểu Thuần dạy, Triệu Thiên Kiêu đã thể hiện xuất sắc ngoài dự kiến.

Hắn đứng bên ngoài cửa phòng, bộ dáng giống như thư sinh đang chuẩn bị ra khỏi nhà đi dự thi, Trần Nguyệt San nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau.

Trần Nguyệt San ngây người, nàng vô ý thức lui ra sau vài bước, cố tình muốn đi tiếp nhưng vì cảm thấy quái lạ cho nên quay người trở vào phóng và đóng cửa lại.

Triệu Thiên Kiêu cố gắng khống chế hô hấp dồn dập, hắn không còn cảm thấy kinh hoàng như ngày hôm qua, đáy lòng nói thầm mình phải kiên trì, hắn hít sâu một hơi và quay về phòng.

- Không thích đại quan nhân, cũng không thích thư sinh, Tiểu Thuần nói đúng, ta phải thay đổi.

Sáng sớm ngày thứ ba, lúc Trần Nguyệt San vừa ra khỏi phòng lại cố ý nhìn sang phòng Triệu Thiên Kiêu, nàng phát hiện hắn cũng đi ra ngoài...

Lần này nàng phát hiện Triệu Thiên Kiêu mặc khôi giáp toàn thân, lưng mang đại kiếm, trên người sinh ra sát khí đằng đằng, hình tượng giống tướng quân anh hùng cái thế.

Trần Nguyệt San ngạc nhiên như phát hiện sinh vật lạ, hiện tại nàng không còn mê mang như hai ngày trước, lần này vô cùng hiếu kỳ muốn lên tiếng hỏi thăm Triệu Thiên Kiêu. Do nội tâm Trần Nguyệt San cảm thấy quái lạ nên không nói và quay về phòng.

- Triệu sư huynh cố gắng lên, ngươi sắp thành công rồi, ngươi không thấy sư tỷ quên đi lên bong thuyền hay sao? Điều này chứng tỏ ngươi đã thành công hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Bạch Tiểu Thuần kích động truyền âm.

Triệu Thiên Kiêu cũng cao hứng, hắn phát hiện ánh mắt Trần Nguyệt San nhìn mình đã khác trước, nội tâm hưng phấn và tin phục Bạch Tiểu

Thuần nhiều hơn, vì vậy hắn càng tích cực thay đổi trang phục.

Ngày thứ tư, Trần Nguyệt San hơi chần chờ nhưng cuối cùng vẫn dựa theo thói quen rời khỏi phòng như mấy ngày hôm trước, nội tâm nàng hiếu kỳ xem Triệu Thiên Kiêu đang nổi điên làm gì.

Sau khi bước ra khỏi phòng đã bắt gặp Triệu Thiên Kiêu mặc trang phục đẹp mắt, hắn đã biến thành phú hào giàu sang.

Trên người đeo vô số linh châu bảo bối, hai bàn tay mang ba mươi nhẫn trữ vật, thậm chí trên hai cánh tay đeo ba vòng tay trữ vật...

Sắc mặt ngạo khí tận trời, bộ dáng ta là phú hào đệ nhất thiên hạ, Trần Nguyệt San trợn mắt, nàng cảm thấy Triệu Thiên Kiêu đã bị bệnh.

Trần Nguyệt San nhìn một lúc liền quay về phòng, nàng đứng sau cánh cửa hồi tưởng sự kiện mấy ngày hôm trước, trái tim đập rộn ràng.

- Tiểu Thuần, kết thúc đi, Nguyệt San sư muội không phải nữ tử thô tục, có lẽ... Ta... Ta không mặc đâu...

Triệu Thiên Kiêu uể oải, hắn bực bội đi lại trong phòng.

- Bình tĩnh, chúng ta đang dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, ngươi mặc trang phục này mới tạo ra hiệu ứng rung động vào ngày mai, yên tâm, ta đã suy nghĩ giúp thay ngươi rồi, sáng mai mới là đòn sát thủ của chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần trả lời rất nghiêm túc.

- Đòn sát thủ?

Thân thể Trần Thiên Kiêu cứng ngắt, hắn hít thở dồn dập khi nhìn gương đồng, đôi mắt tỏa sáng.

- Đúng thế, trải qua quan sát mấy ngày hôm nay, từ kinh nghiệm tung hoành tình trường mấy chục năm của mình, tình thánh Bạch Tiểu Thuần

ta đã nhìn thấu tâm tư của Nguyệt San sư tỷ!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha nhưng nội tâm của hắn lại yếu ớt, cảm thấy kế hoạch lần này có kết quả hơi khác so với suy nghĩ của mình.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, có lẽ bốn ngày qua sẽ được Trần Nguyệt San ưa thích, cho dù không như vậy, Trần Nguyệt San cũng nhìn ra mánh khóe.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 709: Tiểu Thuần, Ta Nghe Ngươi! (Hạ)

- Dường như nàng ưa thích nhưng cũng không thích...

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt một lát, hắn có ý định tung tuyệt chiêu.

Một đêm trôi qua, tối nay Triệu Thiên Kiêu đứng ngồi không yên, thật khó khăn mới chờ được bình minh xuất hiện, trái tim hắn không ngừng đập mạnh, hắn đang đợi tín hiệu để ra khỏi phòng.

Khi đã đứng ngoài hành lang, Triệu Thiên Kiêu hạ quyết tâm thật lớn, hắn... Cởi quần áo.

Từng món quần áo nhanh chóng rời khỏi thân thể, hắn cởi hơn phân nửa và để lộ thân hình cường tráng của mình, lại dùng một ít dầu thuốc Bạch Tiểu Thuần đưa cho thoa đều lên thân thể... Dáng người cương tráng nổi bật theo màu thuốc, dường như trong thân thể này ẩn chứa lực lượng kinh người, tùy thời sẽ bộc phát tiêu diệt tất cả đối thủ.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần đã nghĩ ra... Đòn sát thủ!

Đầu óc Triệu Thiên Kiêu đang mê muội, nếu không hắn sẽ không làm như vậy, nhưng đã tới bước này, hắn không thể quay đầu lại, chỉ có thể cắn răng kiên trì và đặt hi vọng lên người Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí còn làm tư thế do Bạch Tiểu Thuần chỉ dạy...

Không bao lâu, cửa phòng Trần Nguyệt San mở ra, nàng mở hé một ít đủ quan sát bên ngoài, nàng hạ quyết tâm thật lớn mới mở cửa phòng, sau đó Trần Nguyệt San ló đầu nhìn sang cửa phòng Triệu Thiên Kiêu,

khi thấy Triệu Thiên Kiêu ở trần nhìn mình, còn bày ra các tư thế khác người, đầu óc Trần Nguyệt San mê muội, nàng bị hắn dọa sợ.

- Triệu... Triệu... Sư huynh... Ngươi... Ngươi đang làm gì thế?

Trải qua mấy ngày bị Triệu Thiên Kiêu tàn phá tâm thần, rốt cuộc Trần Nguyệt San dùng ánh mắt mê mang nhìn hắn, nàng cố lấy hết dũng khí hỏi thăm.

Chỉ một câu hỏi thăm đủ làm Triệu Thiên Kiêu kích động suýt nữa không khống chế nổi mình, may mắn hắn nhớ phải bình tĩnh và ổn trọng, dựa theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần là không nói gì, sau khi bảo trì tư thế một thời gian liền nghiêng đầu nhìn Trần Nguyệt San đắm đuối.

Ánh mắt nóng bỏng đã tiếp thêm động lực tăng tốc trái tim Trần Nguyệt San đập rộn ràng, chẳng biết tại sao gò má nàng ửng hồng, giống như vừa trải qua khủng hoảng thật lớn, vội vàng đóng cửa phòng.

Triệu Thiên Kiêu phát hiện Trần Nguyệt San đỏ mặt liền kích động không kiềm chế được.

- Tiểu Thuần, ta thành công, ha ha, ngươi thấy không, nàng không chỉ hơi thăm ta, còn nhìn ta vài lần và xấu hổ đỏ mặt.

- Như vậy mới đúng, từ biểu hiện của nàng có thể kết luận Nguyệt San sư tỷ thích bộ dáng khôi ngôi của ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vỗ đùi trong phòng, nội tâm vô cùng phấn chấn, hắn cảm giác mình thao tác đã có tiến triển lớn.

- Ta cũng không ngờ Nguyệt San sư muội lại ưa thích bộ dáng của mình hiện tại.

Triệu Thiên Kiêu kích động vui vẻ, hắn đi tới đi lui trong phòng, ánh mắt sáng ngời.

- Tiểu Thuần thật lợi hại, ha ha...

Triệu Thiên Kiêu vô cùng cao hứng.

- Đúng thế, tình thánh Bạch Tiểu Thuần như ta mà ra tay là phải thành công!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý ra mặt, hắn lại giả vờ ho khan và nói tiếp:

- Ngươi đừng cao hứng quá sớm, đây chỉ là bước đầu mà thôi, hiện tại ngươi đã thành công tạo sự chú ý với Nguyệt San sư tỷ, chúng ta phải đào móc sâu hơn mới được, ngươi phải hấp dẫn nàng, phải in dấu ấn sâu đậm trong tim nàng!

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây sắc mặt hơi sợ sệt.

- Ngươi bảo ta nên làm gì?

Triệu Thiên Kiêu gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, hắn vô cùng bội phục Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mi tâm, hắn ngồi suy nghĩ trong lòng, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, ánh mắt sinh ra hào quang sáng ngời.

- Triệu sư huynh, làm thế này... Như vậy... Việc này không nên kéo dài quá lâu, ngày mai...

- Phải biết Nguyệt San sư tỷ đã vài ngày không lên bong thuyền, ngày mai ngươi không nên xuất hiện ở cửa phòng, ta đoán nàng sẽ đi lên bong thuyền, sau đó chúng ta đứng sẵn ở đó, tìm một nơi nhiều sóng nhất...

- Ngươi nhất định phải mặc một bộ quần áo đơn bạc, vào lúc Nguyệt San sư tỷ xuất hiện cũng là lúc sóng biển Thông Thiên Hải vỗ lên người của ngươi... Quần áo ướt đẫm lộ ra thân thể cường tráng... Khi đó hình dáng của ngươi sẽ in sâu vào tâm thần Nguyệt San sư tỷ!

Bạch Tiểu Thuần nói rất nghiêm túc, ba người Thần Toán Tử và Tống Khuyết cùng Trần Mạn Dao dùng ánh mắt cổ quái quan sát Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu.

Triệu Thiên Kiêu im lặng một lát sau đó lên tiếng:

- Tiểu Thuần, ta nghe ngươi!

Rạng sáng ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần kích động đi lên bong thuyền, mấy ngày qua hắn đã tìm được niềm vui lớn nhất đời mình, đó là trợ giúp Triệu Thiên Kiêu theo đuổi Trần Nguyệt San.

Bạch Tiểu Thuần rất thích làm những việc như vậy, một khi thành công sẽ có cảm giác thành tựu, đám người Thần Toán Tử cũng tham gia vào việc này cho nên sinh lòng hiếu kỳ đi tới bong thuyền.

Lúc sáng sớm Thông Thiên Hải sinh ra sóng gió không nhỏ, nước biển màu vàng không ngừng vỗ vào mạn thuyền, bọt nước bắn tung tóe lên bong thuyền.

Nước biển Thông Thiên Hải có tính ăn mòn cực mạnh, bởi vì trên thuyền đều là thiên kiêu cao cấp nhất trong cùng thế hệ, bọn họ cũng không ngại nước biển.

Cự phách như Triệu Thiên Kiêu có thể kiên trì rất lâu, chỉ cần không ngâm cả người trong nước biển, cho dù nước rơi vào người cũng không bị ăn mòn.

Thời gian trôi qua, lúc này đã giữa trưa, Bạch Tiểu Thuần chờ đợi nhàm chán, đột nhiên hắn phát hiện biển cả giữa trưa rất bình tĩnh, sóng yên gió lặng, bầu trời không mây.

Hắn chờ lâu sốt ruột, vào lúc suy nghĩ nên cải biến thời gian thì bắt gặp Triệu Thiên Kiêu xuất hiện, hắn tươi cười với Bạch Tiểu Thuần, sau đó thu liễm nụ cười và thay bằng sắc mặt lạnh lùng như băng, hắn tự tin tiến lên phía trước, đi vào khu vực ngày thường bị sóng biển đánh vào nhiều nhất, hắn đứng tại chỗ và nhìn chằm chằm vào tầng hai.

Bạch Tiểu Thuần muốn truyền âm cho hắn nhưng đã muộn, vào lúc Triệu Thiên Kiêu đã chọn được vị trí, bóng dáng Trần Nguyệt San xuất

hiện trên bong thuyền, nàng xuất hiện với sắc mặt thất lạc, hôm nay nàng ra khỏi phòng, theo thói quen nhìn sang cửa phòng Triệu Thiên Kiêu nhưng không phát hiện ai cả.

Sau đó nàng ra khỏi tầng hai đi về đến bong thuyền, nàng phát hiện thân ảnh Triệu Thiên Kiêu đang đứng ở đầu thuyền với quần áo bình thường, nàng cũng phát hiện ánh mắt nóng bỏng của Triệu Thiên Kiêu nhìn sang, thời gian như dừng lại khi đôi mắt hai người chạm nhau.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần phát hiện ánh mắt Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San không đúng, bởi vì cách hai người nhìn nhau khác lúc trước.

- Đây là cơ hội tốt!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn ẩn ẩn cảm thấy bỏ qua cơ hội hiện tại, cho dù sau đó có làm theo kế hoạch đi chăng nữa cũng không hiệu quả, hết lần này tới lần khác biển cả sóng yên gió lặng không có bọt nước xuất hiện, nội tâm Bạch Tiểu Thuần quýnh lên.

Không chỉ hắn gấp, ngay cả Triệu Thiên Kiêu cũng sốt ruột.

Sắp mất đi thời cơ, Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hắn bộc phát toàn bộ pháp lực Kim Đan hậu kỳ, vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công tới cực hạn, khí huyết tràn ra khỏi cơ thể và ngưng tụ thành một thanh huyết kiếm.

Sau đó thân thể hắn bay thẳng về phía Triệu Thiên Kiêu, do tốc độ quá nhanh nên tới gần trong lập tức, rốt cuộc hắn cũng ngưng tụ thanh huyết kiếm khi ở giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải cầm huyết kiếm chém mạnh vào biển cả đầu thuyền.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 710: Yên Tâm, Có Ta

- Quái ngư, đừng chạy!

Sau khi hắn quát lớn, huyết kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần chém thẳng vào mặt biển đầu thuyền, tiếng nổ "Ầm" vang vọng không gian, huyết kiếm chém mạnh vào mặt biển, bởi vì Bạch Tiểu Thuần vận dụng toàn lực cho nên song biển bắn lên rất cao.

Sóng biển bắn ra vô số bọt nước rơi vãi chung quanh, trong đó có một nửa bám vào người Bạch Tiểu Thuần, một nửa còn lại bao phủ thân thể Triệu Thiên Kiêu.

Quần áo Triệu Thiên Kiêu vốn đơn bạc, hiện tại bị nước biển bao phủ nên dính sát vào thân thể, bắp thịt cường tráng và thân hình hoàn mỹ xuất hiện trong tầm mắt mọi người trên bong thuyền.

Hiện giờ là giữa trưa cho nên trời rất đẹp, thân thể Triệu Thiên Kiêu bị nhuộm thành màu vàng nên đẹp trai kinh người, Bạch Tiểu Thuần cũng dính nước biển.

Mặc dù thân thể Bạch Tiểu Thuần gầy yếu nhưng tướng mạo tuấn lãng, cộng thêm nước biển màu vàng phụ trợ tạo ra khí chất phiêu dật xuất trần.

Khí chất của Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu có lực hấp dẫn trí mạng với nữ tu, không ít nữ tu trên bong thuyền đều nhìn chằm chằm vào hai người.

Trái tim Trần Nguyệt San đập rộn ràng, lúc mắt phượng nhìn Triệu Thiên Kiêu liền đỏ mặt, còn có một ít người sinh ra cảm giác kỳ lạ khi

quan sát Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không chỉ có khí chất xuất trần, tu vi Kết Đan hậu kỳ xuất chúng, thực lực của hắn mạnh kinh người.

Nhiều người nhớ lại trận chiến giữa Bạch Tiểu Thuần và pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, ánh mắt mọi người kỳ quái khi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Triệu Thiên Kiêu kích động, hắn nhìn thấy ánh mắt Trần Nguyệt San nhìn mình liền xấu hổ, chuyện này chưa từng xảy ra trước khi hắn gặp Bạch Tiểu Thuần, hiện tại Triệu Thiên Kiêu vô cùng muốn cảm ơn Bạch Tiểu Thuần.

- Thấy tốt thì lấy, không nên nóng vội!

Triệu Thiên Kiêu nghe Bạch Tiểu Thuần nói liền gật đầu, hai người rời đi thật nhanh, bóng lưng biến mất trong tầm mắt mọi người, qua hành động vừa rồi, mọi người phát hiện quan hệ giữa Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu không tầm thường.

- Có rất nhiều người muốn thân cận với Triệu sư huynh nhưng Triệu sư huynh cao cao tại thượng không thể tới gần, Bạch Tiểu Thuần đã làm thế nào?

- Hơn nữa nhìn sắc mặt hai người bọn họ, dường như Triệu sư huynh rất tín nhiệm Bạch Tiểu Thuần đấy...

Trong lúc mọi người thấp giọng nghị luận, Bạch Tiểu Thuần kéo Triệu Thiên Kiêu quay về gian phòng của mình, sau khi thay y phục hai người ngồi trong đại sảnh, Triệu Thiên Kiêu rất hưng phấn, hắn cảm thấy những việc xảy ra mấy ngày qua vô cùng trọng yếu.

- Tiểu Thuần, ta hiện tại đã xác định Nguyệt San sư muội đã chú ý đến ta, hơn nữa còn chú ý không ít, ngươi nói nói xem kế tiếp ta nên làm thế nào.

Triệu Thiên Kiêu chân thành nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt đầy chờ mong và hi vọng.

- Yên tâm, tất cả có ta.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý cười to.

- Hấp dẫn chỉ là bước đầu tiên, chúc mừng Triệu sư huynh, ngươi đã thành công nhưng không nên tự mãn, khởi đầu rất tốt, kết cục chưa chắc hoàn mỹ, con đường vẫn còn dài, Triệu sư huynh sẵn sàng chưa?

Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc hỏi một câu.

- Tiểu Thuần, ta nghe ngươi!

Triệu Thiên Kiêu trả lời trịnh trọng.

Bạch Tiểu Thuần gật đầu.

- Ngươi có nhớ lần trước ta từng nói về cảm giác an toàn hay không, việc trọng yếu nhất hiện tại là ngươi phải cho Nguyệt San sư tỷ cảm giác an toàn, thời điểm nàng gặp nguy cơ, ngươi phải xuất hiện, cho dù ngươi bị thương cũng không thể để Nguyệt San sư tỷ tổn thương.

- Cảm giác an toàn? Với tu vi và thân phận của Nguyệt San sư muội, trên con thuyền này không có quá nhiều thứ uy hiếp tới nàng.

Triệu Thiên Kiêu suy nghĩ.

- Tại sao không có uy hiếp, chẳng lẽ ngươi quen thứ không sạch sẽ rồi sao?

Bạch Tiểu Thuần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lên tiếng nhắc nhở một câu.

- Chẳng lẽ ngươi muốn lẻn vào phòng Nguyệt San sư muội và bố trí trận pháp, đợi thứ không sạch sẽ xuất hiện và giam trong trận pháp, sau

đó ngươi dũng cảm tiến lên, biểu hiện tư thái uy vũ của mình và liều thân bảo vệ Nguyệt San sư tỷ, từ đó nàng sinh ra cảm giác an toàn với ngươi.

- Bày trận không khó, nhưng... Không cách nào khống chế thời gian thứ không sạch sẽ xuất hiện, vạn nhất nó không xuất hiện trong phòng Nguyệt San sư muội thì sao?

Triệu Thiên Kiêu cảm thấy kế hoạch không ổn.

- Ngươi ngốc quá, thân là đệ nhất thiên kiêu, chẳng lẽ ngươi không có tâm phúc sao? Bảo tâm phúc giả dạng, sau đó ngươi xuất hiện diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân.

Bạch Tiểu Thuần đau đầu, trong khoảng thời gian này hắn cũng phát hiện tính cách Triệu Thiên Kiêu có vẽ lạnh như băng nhưng trên thực tế không biết biến báo, nhiều khi suy nghĩ quá cứng nhắc.

- Phải nhớ rõ một câu, nhất định phải nói vào lúc mấu chốt, đó là: Nguyệt San sư muội, có ta ở đây sẽ không có thứ gì có thể thương tổn ngươi được.

Bạch Tiểu Thuần dặn dò.

Triệu Thiên Kiêu cảm thấy lời này quá buồn nôn, hơi do dự vẫn tin tưởng Bạch Tiểu Thuần, hắn gật đầu và lấy một cái ngọc giản triệu hoán tùy tùng của mình.

Sau đó có bảy tám tùy tùng xuất hiện trong gian phòng của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cung kính ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần cùng Triệu Thiên, không biết Triệu Thiên Kiêu triệu hoán mình tới đây có việc gì.

- Tiểu Thuần, ngươi thấy thế sao?

Triệu Thiên Kiêu hỏi.

- Hai sư đệ này nhìn quen mắt, chọn bọn họ đi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần dò xét bảy tám người vừa xuất hiện, chính là hai tu sĩ Hàng Ma Đường cầu vồng Không vực từng đắc tội Bạch Tiểu Thuần, thân thể hai người run lên, bọn họ không biết mình sẽ làm gì nhưng có cảm giác đây không phải chuyện tốt.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đưa ra quyết định, Triệu Thiên Kiêu bảo những người khác rời đi.

Triệu Thiên Kiêu dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn hai tu sĩ bị Bạch Tiểu Thuần lựa chọn.

- Đại sự chung thân của Triệu mỗ nhờ vào hai vị!

Thân thể hai tu sĩ run nhẹ, cảm giác không tốt càng mãnh liệt, bọn họ nhìn nhau nhưng không có biện pháp phản kháng, đành phải gật đầu xem như đồng ý.

Sau khi Triệu Thiên Kiêu nói những việc cần làm, hai người há hốc mồm, bọn họ nghe mình phải thay quần áo giả thành người xấu, sau đó sẽ bị Triệu Thiên Kiêu hành hung, nội tâm hai người cảm thán thế sự vô thường.

Càng cảm thấy Bạch Tiểu Thuân mượn việc báo thù, hai người bọn họ thân là tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu nên không dám từ chối.

- Các ngươi yên tâm, lúc ta ra tay nhìn như hung ác nhưng không nghiêm trọng đâu, hai ngươi cứ mượn cơ hội bỏ chạy.

Triệu Thiên Kiêu ôm quyền cúi đầu.

Triệu Thiên Kiêu đã nói đến mức này, hai người chỉ có thể cắn răng đồng ý, sau đó liếc nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã cân nhắc và hạ quyết tâm không trêu chọc Bạch Tiểu Thuần, gia hỏa này quá nhớ thù.

Bach Tiểu Thuần chỉ cười tủm tỉm nhìn mọi việc, nội tâm đang hừ lạnh, hắn thật sự mang thù, nhớ lúc hai gia hỏa không đặt hắn vào mắt,

một tên mở miệng đòi trăm vạn điểm cống hiến, một tên cao ngạo nói phải bế quan năm năm mới trợ giúp, hận ý của hắn lúc đó không nhỏ.

Trải qua an bài mọi việc, hai người đau khổ rời đi, Triệu Thiên Kiêu cũng thỏa thuê mãn nguyện, dựa theo lời Bạch Tiểu Thuần đã nói, việc này không được chậm trễ, tối nay sẽ triển khai hành động, một khi thành công sẽ giúp hắn tiến một bước dài trên con đường chinh phục Trần Nguyệt San.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 711: Sư Tỷ Nghe Ta Nói

- Nhất định thành công!

Triệu Thiên Kiêu rời đi và chuẩn bị mọi việc.

Sắc trời dần tối tăm, sau khi Triệu Thiên Kiêu quay về tầng hai, với tu vi của hắn có thể không một tiếng động đi tới bên ngoài cửa phòng Trần Nguyệt San và bố trí một loạt trận pháp.

Hắn thật tâm ái mộ Trần Nguyệt San, kế hoạch lần này có liên quan đến trận pháp, hắn không thể qua loa xong việc, cho nên không tiếc trả giá lớn dùng tài liệu đặc thù bố trí trận pháp hư linh cường đại.

Đêm khuya như mực, đám người Thần Toán Tử cố tình đi đến quan sát nhưng không được, dù sao cũng là tầng hai, đi nhiều người sẽ bị người ta phát giác, vì vậy hành động tối nay chỉ có Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu lặng lẽ xuất hiện ở tầng hai.

- Ta sẽ xuất hiện tại vị trí này, nơi này thích hợp quan sát và chỉ đạo toàn cục, hành động đêm nay rất trọng yếu!

Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, Triệu Thiên Kiêu đồng ý, nếu không có Bạch Tiểu Thuần ở đây, nội tâm hắn bồn chồn bất an.

Sau khi bố trí Bạch Tiểu Thuần tại một góc quan sát toàn cục, thậm chí Triệu Thiên Kiêu không tiếc vận dụng pháp khí ẩn chứa Thiên Nhân chi lực trợ giúp Bạch Tiểu Thuần ẩn nấp, sau khi làm xong mới thở phào nhẹ nhõm, đứng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần chờ đợi thời khắc hành động.

Thời gian trôi qua, hai người không nói gì, chỉ chờ đến giờ sẽ ra tay, Bạch Tiểu Thuần vô cùng khẩn trương, hắn khẩn trương khác với Triệu Thiên Kiêu, hắn chờ mong những việc mình an bài sẽ thành công.

- Thời khắc chứng minh tình thánh Bạch Tiểu Thuần ta đã tới!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn nói thầm trong lòng, chờ thêm một nén nhang khi bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên có hai thân ảnh mặc trường bào rộng thùng thình màu đen che mặt xuất hiện, bên ngoài thân thể còn có một ít sương mù vây quanh giống như ma quỷ xuất hiện.

Hai người này là tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu, gương mặt dưới khăn trùm đầu đau khổ, hai người tiến lên thật chậm, bọn họ hạ quyết tâm và lao nhanh đến cửa phòng Trần Nguyệt San.

Trong quá trình đó bọn họ còn dựa theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần là phát ra âm thanh quái dị, âm thanh bén nhọn vang lên trước cửa phòng.

Dựa theo trình tự Bạch Tiểu Thuần thiết kế, sau khi hai người bọn họ kêu gào, Triệu Thiên Kiêu sẽ lao vào và hét lớn: đừng hòng tổn thương sư muội ta!

Vào lúc hai người xuất hiện và kêu thảm thiết, Triệu Thiên Kiêu đứng lên, ánh mắt phẫn nộ, đang muốn hét lớn và lao ra...

Dị biến xuất hiện!

Đột nhiên cửa phòng Trần Nguyệt San bị đá văng ra ngoài.

Thân ảnh Trần Nguyệt San như tia sét màu xanh lao ra, tốc độ nhanh sinh ra tàn ảnh, trong nháy mắt đã giết tới gần hai người kia, tay phải bấm niệm pháp quyết phát động phong bạo, phong bạo quét qua một người.

Người này phun máu tươi, thân thể nện mạnh vào vách thuyền, Trần Nguyệt San hừ lạnh, sau đó tiến lên một bước tới gần người còn lại, người này hoảng sợ phòng thủ.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, cổ họng khô khốc vì ngạc nhiên, hắn nhìn thấy tu sĩ kia bị đánh bay, miệng phun máu tươi như suối, thân thể không ngừng lui ra sau phòng bị Trần Nguyệt San tấn công.

- Ah...

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, Triệu Thiên Kiêu ngạc nhiên không nhỏ, mọi việc đã khác với kịch bản Bạch Tiểu Thuần thiết kế, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Sát ý trong mắt Trần Nguyệt San lóe lên, tu vi nàng không tầm thường, thời điểm Tắc Phương tử vong nàng làm như không quan tâm nhưng trên thực tế rất cảnh giác, có lẽ Triệu Thiên Kiêu giấu diếm được nàng nhưng hai tên tùy tùng vừa mới xuất hiện đã bị Trần Nguyệt San phát giác.

Vào lúc bị đuổi giết, hai tu sĩ kia đau đớn sắp khóc thét lên, nội tâm ủy khuất hóa thành nước mắt bao phủ Thông Thiên Hà.

Bọn họ có cảm giác mãnh liệt, nếu tiếp tục như vậy bọn họ sẽ bị đánh chết, phát giác Trần Nguyệt San tới gần, bọn họ tháo khăn trùm đầu ra và hô to.

- Sư tỷ nghe ta nói...

- Sư tỷ không nên đánh ta...

Hai người vội vàng cầu xin, ánh mắt không tự chủ nhìn sang Triệu Thiên Kiêu cách đó không xa.

Lúc trước nói là diễn kịch nhưng hiện tại đánh giả thành thật, theo kịch bản bọn họ mượn cơ hội đào thoát... Ai ngờ bị đánh thảm như vậy...

Ánh mắt Trần Nguyệt San sinh ra hào quang, nàng hừ lạnh và nhìn sang hướng Triệu Thiên Kiêu.

Triệu Thiên Kiêu đổ mồ hôi lạnh, hắn hoảng hốt và vô ý thức nhìn sang vị trí Bạch Tiểu Thuần ẩn thân, Bạch Tiểu Thuần cũng hãi hùng khiếp vía, hắn không ngờ Trần Nguyệt San sư tỷ ôn nhu xấu hổ lại có một mặt cường đại như hiện tại.

Nội tâm hắn khẩn trương, hắn lo lắng Trần Nguyệt San biết rõ mình chỉ dẫn Triệu Thiên Kiêu câu dẫn nàng, không biết nàng có thẹn quá hóa giận hành hung mình hay không?

- Sư muội, ta...

Triệu Thiên Kiêu xuất hiện, hắn muốn giải thích nhưng đột nhiên dưới khu vực tầng ba có tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu thảm thiết này mang theo hoảng sợ, thê lương khó có thể tưởng tượng nổi, bất cứ người nào nghe thấy cũng chấn động tâm thần.

Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ, Triệu Thiên Kiêu ngạc nhiên, Trần Nguyệt San cũng như thế, hai tên tùy tùng bị hành hung khủng hoảng.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, một bóng trắng bay ra khỏi tầng thứ ba bay thẳng tới tầng thứ hai, từ vị trí đám người Bạch Tiểu Thầần có thể nhìn thấy bóng trăng kia.

Cho dù nhìn không rõ nhưng khí tức băng hàn bao phủ tám phương, thậm chí trên mặt đất xuất hiện dấu hiệu đóng băng, dường như hồn phách mọi người đông cứng lại.

Đồ vật không sạch sẽ... Thật xuất hiện trong tối nay!

Lúc bóng trắng hiện thân, Triệu Thiên Kiêu là người có tu vi cao nhất ở đây, hắn phản ứng nhanh nhất, chỉ trong nháy mắt khí chất biến hóa.

Hắn không còn bộ dạng như lúc tiếp xúc Bạch Tiểu Thuần, sát khí khủng khiếp bao phủ toàn thân, hắn như sát thần lao thẳng về phía bóng

trắng, Trần Nguyệt San cũng theo sát phía sau.

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, Triệu Thiên Kiêu ra tay như sấm sét, vô số tia chớp từ bốn phương tám hướng bộc phát ra chung quanh, mỗi tia chớp ẩn chứa lực lượng cực mạnh, cho dù tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy cũng tránh xa, những tia chớp này ngưng tụ vào một chỗ và bộc phát tiếng uy lực kinh thiên động địa.

Sau khi vụ nổ bộc phát, Triệu Thiên Kiêu cận chiến với bóng trắng.

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hiện tại hắn có cảm nhận trực quan sức chiến đấu chém giết Nguyên Anh của Triệu Thiên Kiêu là như thế nào.

- Triệu sư huynh quá mạnh!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần quan sát cẩn thận, Triệu Thiên Kiêu ngửa mặt lên trời gào thét, hắn nâng hai tay lên cao, vô số sấm sét xuất hiện và ngưng tụ chung quanh hai tay của hắn, hình thành một tia chớp dài hơn một thước.

Tia chớp này phân thành hai, một màu bạc, một màu vàng, Triệu Thiên Kiêu dùng tia chớp tấn công bóng trắng.

- Diệt cho ta!

Triệu Thiên Kiêu rống to, lúc này khí thế của hắn như cầu vồng, cường đại chưa từng có, tiếng nổ quanh quẩn tứ phương, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thán lực phá hoại của tia chớp.

- Quá mạnh!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động không nhỏ, hai tia chớp vừa rồi quá chói mắt, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ lực phá hoại chúng mang trong mình.

Không thể nhìn rõ bóng trắng nhưng nó không phải thật thể, chỉ là một đám ánh sáng ngưng tụ mà thôi, bóng trắng vặn vẹo và hóa thành

một bàn tay vỗ vào người Triệu Thiên Kiêu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 712: Ánh Trăng Như Mơ

Tiếng nổ mạnh vang vọng bốn phương, vụ nổ ảnh hưởng toàn bộ con thuyền, Bạch Tiểu Thuần hiểu ý đồ Triệu Thiên Kiêu, hiển nhiên hắn muốn dùng vụ nổ hấp dẫn mọi người chú ý, cùng hợp lực mọi người tiêu diệt bóng trắng.

Triệu Thiên Kiêu đã đánh giá thấp thực lực bóng trắng trước mặt, sau khi bóng trắng biến thành bàn tay va chạm với lôi đình, sau khi vụ nổ biến mất, Triệu Thiên Kiêu há miệng phun máu tươi, tia chớp quanh người hắn vỡ vụn liên tục.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tia chớp vỡ vụn, những tia chớp bị phá thành mảnh nhỏ, hóa thành vô số tàn ảnh lan khắp không gian, âm thanh đùng đùng càng lớn khi va chạm với vách tường chung quanh.

Tuy bóng trắng cường đại nhưng một kích của Triệu Thiên Kiêu đã ảnh hưởng tới nó, ánh sáng ảm đạm không ít, nó bị bức lui vài trượng, trong khi lui ra sau, toàn thân bóng trắng tự hành phân liệt và hóa thành chín phần bay tới gần Triệu Thiên Kiêu, mục đích của nó la muốn chui vào thân thể, hoặc đoạt xá hoặc thôn phệ.

Ngay lúc này một đạo hàn khí đông cứng linh hồn đánh thẳng vào bóng trắng.

Nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu lâm vào nguy cơ, sắc mặt Trần Nguyệt San biến hóa, nâng nắm chặt tay phải thành quyền công kích bóng trắng khi nó đang tấn công Triệu Thiên Kiêu, tay trái kết ấn quyết ngưng tụ ánh trăng chung quanh tạo thành hình dáng trăng rằm.

Trăng rằm sinh ra hào quang quỷ dị, sau khi xuất hiện, Trần Nguyệt San bấm niệm pháp quyết và điểm thẳng vào bóng trắng trước mặt.

Những nơi trăng rằm đi qua tuế nguyệt chi lực càng mạnh, dường như trăng rằm ẩn chứa thời gian vô tận!

Trong mắt Triệu Thiên Kiêu ẩn chứa phẫn nộ, đối mặt nguy cơ cận kề hắn liền hít sâu một hơi, trong người hắn sinh ra tiếng sấm nổ vang như trống trận, trong tay phải ngưng tụ một lôi cầu màu vàng rất mạnh.

Vẫn chưa chấm dứt, hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu cùng chung mối thù, hai người bay tới gần, bọn họ muốn quấy nhiễu thế công của bóng trắng.

Lúc mọi người đã xuất thủ, Bạch Tiểu Thuần cắn răng hạ quyết tâm, hắn biết rõ mình không ra tay sẽ khó đối mặt với đám người Triệu Thiên Kiêu, vì vậy hét lớn bay ra khỏi nơi ẩn thân, gia nhập vào hàng ngũ Triệu Thiên Kiêu tấn công bóng trắng.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng lo lắng, hắn nghĩ tại sao những người khác đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện, nhưng trên thực tế từ khi bóng trắng hàng lâm đến hiện tại nhìn như chậm chạp nhưng thời gian mới qua mười hô hấp mà thôi.

Bóng trắng phát hiện mọi người xuất hiện, nó phân liệt thành chín phần bay sang các hướng, hai phần tấn công hai tên tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu, hai phần bay về phía Trần Nguyệt San, còn có hai phần bay sang hướng Bạch Tiểu Thuần, ba phần cuối cùng tấn công Triệu Thiên Kiêu.

Tiếng nổ mạnh vang lên, hai tùy tùng Triệu Thiên Kiêu bị hai phần hào quang đụng bay ra xa, miệng phun máu tươi như suối, hai người run rẩy bờ môi tím tái, ngay cả tóc và lông mi cũng biến thành màu trắng, như vậy còn chưa tính, điều làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi chính là đôi mắt tùy tùng Triệu Thiên Kiêu mờ mịt, hào quang càng ảm đạm, dường như linh hồn của bọn họ sắp dập tắt.

Trần Nguyệt San cũng phát hiện điểm này, ánh trăng rằm của nàng va chạm với hai bóng trắng, tiếng nổ sinh ra, toàn thân nàng chấn động, mặt đất dưới chân đông cứng, băng nhọn đâm ngược lên trên hình thành bức tường, trong thời gian ngắn nàng không thể tiến lên phía trước, sắc mặt tái nhợt và khóe miệng chảy máu tươi.

- Triệu sư huynh cẩn thận, đây là công kích linh hồn!

Trần Nguyệt San vội vàng nhắc nhở, bấm niệm pháp quyết điểm lên người mình, toàn lực ngăn cản thương thế chuyển biến xấu.

Bạch Tiểu Thuần phát hiện hai bóng trắng tới gần mình, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, vận chuyển Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết bộc phát hàn khí ra chung quanh, hắn muốn dùng hàn đấu hàn.

Tiếng nổ rầm rầm rung chuyển tứ phương, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, tu vi hắn hiện tại là Kim Đan hậu kỳ, hàn khí càng kinh người, thậm chí ngay cả nước Thông Thiên Hà cũng bị đóng băng một ít, trong lúc đối kháng với bóng trắng, hắn vẫn cảm nhận được băng hàn của bóng trắng khác với những gì mình nhận biết, thậm chí cũng khác với pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, đây là loại hình hàn băng phát ra từ linh hồn!

Chính là... Công kích linh hồn!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, thân thể chấn động khi phát hiện hàn khí của bóng trắng chui vào thân thể và tiến vào đầu mình!

Trong lúc nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hắn vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công và nâng chân đạp mạnh vào mặt đất!

Hắn không vận dụng lực lượng toàn thân, hắn muốn sử dụng... Bất Tử Cấm!

Mục tiêu Bất Tử Cấm không phải người ngoài, mà là bản thân hắn.

Âm thanh ken két vang lên, trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang màu tím bao phủ toàn thân, hào quang màu tím này ngăn cản hàn khí tấn công linh hồn mình.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, Bạch Tiểu Thuần không kịp phản ứng, hắn chỉ có thể dựa vào bản năng hoàn thành mọi việc, kể cả vận dụng Bất Tử Cấm trên người mình.

Đây là bản năng chiến đấu, Bạch Tiểu Thuần tham gia trận chiến tại sơn mạch Lạc Trần, hắn phát hiện mình sợ tử vong, cho nên chấp niệm muốn sống rất mãnh liệt, cho nên bản năng của hắn cũng mạnh hơn người thường.

Vào lúc thi triển Bất Tử Cấm, Bạch Tiểu Thuần phát hiện hàn khí muốn xâm nhập linh hồn mình bị ngăn cản bên ngoài.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, lúc ngẩng đầu lên hắn rùng mình phát hiện ba bóng trắng công kích Triệu Thiên Kiêu thế như trẻ che, chúng đánh tan tia chớp của Triệu Thiên Kiêu và hóa thành một thanh phi kiếm màu trắng đâm vào mi tâm Triệu Thiên Kiêu.

Đôi mắt Triệu Thiên Kiêu khiếp sợ, thân thể rung động, chân và thân thể hắn đã bị đóng băng, hiện tại có nguy cơ vẫn lạc, con mắt thứ ba của Bạch Tiểu Thuần mở ra, Thông Thiên Pháp Nhãn bắn ra một tia sáng va chạm với thanh phi kiếm kia.

- Ngừng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận gầm lên một tiếng, hào quang màu tím cực mạnh, hắn vận dụng toàn bộ tu vi Kim Đan hậu kỳ ngăn cản thanh phi kiếm trước mặt Triệu Thiên Kiêu.

Phi kiếm hơi dừng lại đã cho Triệu Thiên Kiêu cơ hội, vừa rồi hắn không thể né tránh, hắn có ý định để phi kiếm chui vào mi tâm và tấn công linh hồn mình, hắn sẽ dùng biện pháp khác khắc chế, hắn tự tin mình sẽ làm được, dù vậy cũng có phần mạo hiểm, hiện tại được Bạch

Tiểu Thuần tương trợ, Triệu Thiên Kiêu không do dự bộc phát kim quang ngăn cản phi kiếm.

- Lôi bạo!

Triệu Thiên Kiêu rống to, lôi quang bao phủ quanh người hắn, phi kiếm màu trắng sụp đổ, nó nhanh chóng lui ra sau với các bóng trắng khác, hóa thành một thân ảnh hình người nhìn Triệu Thiên Kiêu thật sâu, lại như đang nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đó bóng trắng biến mất.

Dường như nó muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, qua lại vô cùng tự nhiên.

Sau khi bóng trắng biến mất, hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu liên phục phun máu tươi, bởi vì hàn khí xâm nhập cho nên hai người phải dùng toàn lực áp chế, sắc mặt hai người tái nhợt như người hấp hối, nhìn sang hướng bóng trắng rời đi, nội tâm hai người còn sợ hãi.

Bọn họ nói thầm do mình không may, lúc trước bị Trần Nguyệt San đánh một trận, sau đó bị thứ không sạch sẽ tấn công, suýt nữa phải lưu cái mạng nhỏ tại nơi này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 713: Triệu Sư Huynh, Ngươi Bị Thương

Thân thể bọn họ run rẩy, mọi việc đều do Bạch Tiểu Thuần dẫn phát, bọn họ không cân nhắc trả thù thế nào, ngược lại đang suy nghĩ nên nịnh nọt ra sao, bằng không vào một ngày nào đó Bạch Tiểu Thuần lại tâm huyết dâng trào bắt bọn họ đi làm loại chuyện tương tự, bọn họ lo lắng mình chưa tới được Man Hoang đã chết trên thuyền.

Trần Nguyệt San nhìn thấy bóng trắng rời đi, gai nhọn chung quanh nàng biến mất, Trần Nguyệt San điều chỉnh hô hấp sau đó dùng ánh mắt ân cần nhìn Triệu Thiên Kiêu.

Trên trán Triệu Thiên Kiêu đổ mồ hôi lạnh, thở hồng hộc, sau khi hắn bước vào Kim Đan trung kỳ đã ít gặp đối thủ bức mình tới tuyệt cảnh như vừa rồi, sau đó đạt tới Kim Đan Đại viên mãn, hắn phần lớn đối mặt với Nguyên Anh, lúc này hắn quá tự tin vào mình.

Nội tâm hắn hiện tại vô cùng kiêng kị, hắn có thể cảm thực lực bóng trắng vừa thể hiện không cao hơn Nguyên Anh!

- Nó chỉ thể hiện chiến lực Kết Đan Đại viên mãn đã mạnh tới mức này rồi, Nguyên Anh tầm thường không phải đối thủ!

Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn quan sát bốn phía, từ khi giao chiến tới bây vẫn không có người nào đến, trên thực tế... Nơi này đã bị bóng trắng phong ấn.

Vào lúc bóng trắng rời đi, phong ấn mới biến mất.

Triệu Thiên Kiêu điều chỉnh hô hấp, hắn muốn đi thăm dò chung quanh, Trần Nguyệt San cũng đi cùng Triệu Thiên Kiêu.

Bạch Tiểu Thuần lau mồ hôi trên trán, vừa rồi hắn dùng toàn lực trợ giúp Triệu Thiên Kiêu, hiện tại phát hiện Triệu Thiên Kiêu muốn tiếp tục đuổi bắt bóng trắng, Bạch Tiểu Thuần sốt ruột ho khan.

Phát hiện Triệu Thiên Kiêu không chú ý, Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn ho khan kịch liệt.

Cũng may Triệu Thiên Kiêu chưa tới trình độ hết thuốc chữa, nghe được Bạch Tiểu Thuần ho khan thì sững sốt, lập tức nhớ tới nhiệm vụ của mình không phải đuổi theo bóng trắng, mà là... Cho Trần Nguyệt San cảm giác an toàn.

Vì vậy nội tâm cảm kích vô hạn, lại nhớ vừa rồi được Bạch Tiểu Thuần cứu trợ, hắn đã xem Bạch Tiểu Thuần là bằng hữu chính thức, tâm thần của hắn bất định, sắc mặt nghiêm túc buông tha truy kích, hắn quay người đi tới bên cạnh Trần Nguyệt San, nâng tay phải ngăn cản nàng đuổi theo.

- Nguyệt San sư muội, không nên truy kích, thứ không sạch sẽ này đã bỏ chạy, trong thời gian ngắn không tìm được nó đâu, một khi chúng ta đuổi theo, rất dễ dàng bị nó diệt từng người.

Triệu Thiên Kiêu phân tích tình hình.

- Nếu phụ thân ta ở đây là tốt rồi, thứ không sạch sẽ vừa rồi chắc chắn hình thần câu diệt!

Trần Nguyệt San cắn răng, trong mắt vừa giận vừa sợ, nàng hồi tưởng chuyện vừa rồi, rất rõ ràng, nếu không có Triệu Thiên Kiêu dùng chiến lực của mình ngăn cản bóng trắng... Kết cục của nàng chắc chắn không khác gì Tắc Phương.

Vừa nhớ lại bộ dáng Tắc Phương tử vong, nội tâm Trần Nguyệt San run rẩy.

- Đa tạ Triệu sư huynh...

Trần Nguyệt San thở ra một hơi, cũng cảm tạ Triệu Thiên Kiêu.

- Nguyệt San sư muội... Có ta ở đây, ta tuyệt đối không để ngươi chịu bất cứ tổn thương nào!

Nội tâm Triệu Thiên Kiêu kích động không nhỏ, hắn không thể không áp chế kích động trong lòng, hắn lên tiếng an ủi Trần Nguyệt San, dựa theo phương thức Bạch Tiểu Thuần dạy hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Giống như trước mặt là núi đao biển lửa, hoàn cảnh hung hiểm vạn phần, Triệu Thiên Kiêu hắn có thể đứng ra che mưa chắn gió thay Trần Nguyệt San, cho dù chết cũng không từ.

Lời nói và thần sắc, phối hợp với hình ảnh oai hùng của Triệu Thiên Kiêu khi đại chiến bóng trắng, tất cả ngôn từ, cử chỉ và ánh mắt nghiêm túc của hắn đều tiến vào nội tâm của nàng, dường như trên người Triệu Thiên Kiêu sinh ra nhu tình và thiết huyết vô hạn, trái tim Trần Nguyệt San đập rộn ràng.

Trần Nguyệt San ngừng hô hấp, tâm loạn như nai, khí tức trên người Triệu Thiên Kiêu và bộ dạng ngốc núc ních của hắn, từng lời nói và và tư thái oai hùng của đối phương, Trần Nguyệt San hồi tưởng những lúc hai bên nhau ngày xưa, trong nội tâm nàng sinh ra cảm giác an toàn vô hạn.

Thời gian dần qua, nàng đỏ mặt cúi đầu xuống, đầu óc trống rỗng không biết suy nghĩ cái gì.

Hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu không thở nổi, mặc dù sắc mặt hai người tái nhợt nhưng đã khôi phục rất nhanh, tận mắt nhìn thấy sắc mặt Trần Nguyệt San biến hóa, bọn họ nhớ tới Bạch Tiểu Thuần chỉ điểm, nội tâm rung động và bội phục Bạch Tiểu Thuần sát đất.

- Không ngờ lại thành công!

- Trời ạ, bộ dáng Trần sư tỷ rõ ràng đã động xuân tâm!

Hai người nhìn nhau, tâm thần rung động không nhỏ.

Triệu Thiên Kiêu kích động tới mức không nói nên lời, hắn kiệt lực khống chế nhưng lại muốn ngửa mặt lên trời gào thét, hắn cảm giác tất cả trả giá của mình có giá trị, cảm kích Bạch Tiểu Thuần đạt đến mức tận cùng, hắn hô hấp dồn dập, tay phải nâng lên muốn ôm lấy Trần Nguyệt San, sau khi do dự vẫn không dám, đồng thời trong nội tâm lo lắng bước tiếp theo nên làm thế nào, vì vậy vội vàng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thở dài.

- Triệu Thiên Kiêu thật sự ngu ngốc mà, đã tới mức này còn hỏi ta. Đau đầu ah...

Bạch Tiểu Thuần vuốt trán, đồng thời suy nghĩ mình phải làm người tốt tới cùng, vì vậy hắn giả vờ khẩn trương, lại lo lắng chạy tới bên người Triệu Thiên Kiêu.

- Triệu sư huynh, ngươi... Ngươi bị thương! Trời ạ, nghiêm trọng như vậy, Triệu sư huynh ngươi không sao chớ!

Bạch Tiểu Thuần hô to, Trần Nguyệt San nghe xong cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng ân cần.

Triệu Thiên Kiêu kinh ngạc, sững sờ muốn nói mình bị không bị thương, Bạch Tiểu Thuần tiến lên đỡ lấy Triệu Thiên Kiêu nhưng tay phải lại đâm sau lưng hắn một cái.

Triệu Thiên Kiêu phản ứng kịch liệt, hắn kêu thảm thiết và sắc mặt tái nhợt.

- Ta bị thương... Ta bị thương nặng!

Nói xong thân thể Triệu Thiên Kiêu chấn động, sắc mặt uể oải, tùy thời có thể ngã xuống.

Trần Nguyệt San còn mơ hồ, nghe vậy liền kinh hãi, nàng vội vàng tiến lên đỡ lấy Triệu Thiên Kiêu, Triệu Thiên Kiêu không còn ngu ngốc, hắn thuận thế gục vào ngực Trần Nguyệt San.

- Nguyệt San sư muội, ta bị thương... Nhưng ta không sẽ rời khỏi ngươi, ta muốn tiếp tục bảo vệ ngươi.

Trần Nguyệt San đỏ mặt, nội tâm rối loạn, cũng không còn khả năng phân biệt Triệu Thiên Kiêu bị thương thật hay giả, sau đó oán hận giậm chân lườm Bạch Tiểu Thuần, lúc này mới vịn Triệu Thiên Kiêu về phòng của mình.

Triệu Thiên Kiêu kích động tựa vào ngực Trần Nguyệt San, hắn nháy mắt với Bạch Tiểu Thuần mấy cái, hiện tại hắn bội phục Bạch Tiểu Thuần nhiều như nước Thông Thiên Hải...

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, hắn nhìn Trần Nguyệt San cùng Triệu Thiên Kiêu cùng quay về phòng, nội tâm hắn đắc ý và cảm giác thành tựu rất khó hình dung, Bạch Tiểu Thuần lại hất tay áo làm ra bộ dáng cao nhân cao cao tại thượng.

- Bạch Tiểu Thuần ta nháy mắt... Khục khục, bỏ đi, không nói nữa.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nói gì cũng không đúng, hiện tại hắn đã tặng Triệu Thiên Kiêu lễ lớn, vì vậy vẫy tay ngoắc hai tên tùy tùng Triệu Thiên Kiêu liền đi thẳng.

Hai tên tùy tùng Triệu Thiên Kiêu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ngoắc, không dám không theo, lập tức đi theo hắn rời khỏi tầng hai.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào tầng ba, nơi này có không ít người tụ tập với nhau, vừa rồi có tiếng kêu thảm thiết phát ra, Bạch Tiểu Thuần chui vào đám người xem xét, lập tức phát hiện người tử vong là thiên kiêu xếp hạng thứ tám.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 714: Tiểu Thuần, Ta Không Chịu Nổi

Tâm tình tốt vừa rồi biến mất không ít, hắn khẩn trương đi nhanh vào phòng mình, tâm thần Bạch Tiểu Thuần không yên, cảm thấy vô cùng bất an.

- Tử vong đều nằm ở tầng này... Hơn nữa ta vừa mới ra tay ngăn cản chuyện tốt của bóng trắng... Vạn nhất nó đến báo thù, ta làm sao bây giờ...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nội tâm khẩn trương và hãi hùng khiếp vía.

Sau khi trôi qua một đêm hãi hùng khiếp vía, bởi vì Bạch Tiểu Thuần sợ hãi cho nên hắn gọi Thần Toán Tử và Tống Khuyết, còn có Trần Mạn Dao, bốn người cùng ngồi nói chuyện phiếm.

Sau khi nói chuyện cả đêm... Đến cuối cùng Trần Mạn Dao và Tống Khuyết dứt khoát ngồi đả tọa không nói một lời, cũng chỉ có Thần Toán Tử cùng Bạch Tiểu Thuần không ngừng lãnh giáo nhau, mỗi lần nghe Bạch Tiểu Thuần nói khoác, Thần Toán Tử đều có bộ dạng phấn chấn, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng thoải mái, lập tức mang những tài năng và câu chuyện của giả Dạ Táng truyền thụ cho Thần Toán Tử một ít.

Còn tưởng rằng sự kiện tử vong giống như trước kia, phải rất lâu sau đó mới có người tử vong lần nữa, vào đêm hôm sau lại có tiếng kêu thảm thiết làm Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh.

- Là ai hét lớn?

Bạch Tiểu Thuần kinh hô, Thần Toán Tử và Tống Khuyết cùng Trần Mạn Dao đều kinh hãi, bọn họ đi ra tìm hiểu thì biết tại tầng thứ tư có hơn năm mươi thiên kiêu tử vong, bị hút sạch huyết nhục toàn thân, nội tâm Bạch Tiểu Thuần sợ hãi....

Chuyện vẫn chưa chấm dứt, vài ngày sau lại càng xuất hiện nhiều lần, đại đa số người tử vong nằm ở tầng thứ tư, trong nửa tháng sau mỗi ngày đều có tiếng kêu thảm thiết vang lên, thời gian dần qua, tâm thần tu sĩ trên thuyền bàng hoàng, mỗi người run như cầy sấy.

Mỗi lần xảy ra sự kiện tử vong đều có tu sĩ bị hút thành thây khô, rất nhiều người đoán được chiến lực của hung thủ rất mạnh, không phải Kết Đan có thể đối kháng.

Có suy nghĩ này mọi người lại sợ hãi, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương đi qua đi lại trong gian phòng của mình, không biết bố trí bao nhiêu trận pháp, thậm chí còn tìm kiếm Triệu Thiên Kiêu hỗ trợ bố trí một phen.

Chẳng những hắn như thế, người ở tầng thứ tư không dám ở một mình, mà là ba năm người ở cùng một chỗ mới làm sự kiện tử vong dần dần dừng lại.

Mặc dù mấy ngày sau không có thêm người tử vong nhưng đã có bóng mờ bao phủ nội tâm mọi người, Bạch Tiểu Thuần phát sầu, vừa nhớ lại tình cảnh đánh nhau với bóng trắng, hắn đã cảm thấy đối phương nhất định sẽ đến báo thù, cuối cùng hắn cảm thấy nhiều người lực lượng lớn, cho nên hắn đi mời Công Tôn Uyển Nhi...

Ngay cả Công Tôn Uyển Nhi cũng đến gian phòng của mình, tất cả mọi người là đệ tử Nghịch Hà Tông, ở cùng với nhau vượt qua giai đoạn gian nan hiện tại.

Công Tôn Uyển Nhi nghe Bạch Tiểu Thuần mời mình, sắc mặt cổ quái và che miệng cười khẽ, nàng không cự tuyệt, đi theo Bạch Tiểu Thuần... Ở tại gian phòng Bạch Tiểu Thuần.

Đã có đủ người, Bạch Tiểu Thần thở ra một hơi.

- Có ta và Uyển Nhi, còn có Thần Toán Tử và Tống Khuyết cùng với Trần Mạn Dao phụ trợ, cho dù bóng trắng xuất hiện cũng có nắm chắc đánh nó rút đi.

Bạch Tiểu Thuần chờ đợi suốt bảy ngày, hắn phát hiện đã không còn hiện tượng người tử vong, Bạch Tiểu Thuần cũng thở dài và muốn đi tìm Triệu Thiên Kiêu.

Vào lúc này Triệu Thiên Kiêu lại tìm tới trước, sắc mặt hắn hồng nhuận phơn phớt, trên mặt còn mang theo nụ cười tủm tỉm, dường như hắn vô cùng vui vẻ.

- Tiểu Thuần, ta cảm thấy ánh mắt Nguyệt San sư muội nhìn ra khác với lúc trước, ha ha.

Triệu Thiên Kiêu đi vào trong gian phòng, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần và Công Tôn Uyển Nhi.

Triệu Thiên Kiêu cũng không quá chú ý Công Tôn Uyển Nhi, sau khi gật đầu chào hỏi liền ngồi trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, hiện tại có thể rồi, bước tiếp theo chúng ta làm như thế nào, có cần ta đi thổ lộ với Nguyệt San sư muội không?

Triệu Thiên Kiêu phấn chấn, vội vàng hỏi thăm.

Mấy ngay qua là thời gian hạnh phúc nhất đời hắn, mỗi ngày đều đi tìm Trần Nguyệt San, hai người ngồi với nhau, không ngừng nói chuyện phiếm, những lời nói chuyện mấy ngày qua còn nhiều hơn các câu nói cả đời hắn cộng lại.

Bạch Tiểu Thuần ho khan, ánh mắt nhìn Triệu Thiên Kiêu vô cùng nghiêm túc.

- Không nên bị hạnh phúc ngắn hạn làm mê muội đầu óc.

- Triệu sư huynh, ta hỏi ngươi, ngươi muốn nháy mắt phương hoa hay muốn thiên trường địa cửu!

Bạch Tiểu Thuần hỏi một câu giống như cây gậy nện vào đầu Triệu Thiên Kiêu, nội tâm Triệu Thiên Kiêu chấn động, tâm tình khẩn trương không nói thành lời.

- Ta không muốn nháy mắt phương hoa, ta muốn thiên trường địa cửu!

Triệu Thiên Kiêu trả lời nghiêm túc.

- Triệu sư huynh...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hòa hoãn và lên tiếng.

- Ta biết rõ nội tâm ngươi rất muốn kết thành đạo lữ với Nguyệt San sư tỷ, suy nghĩ của ngươi là không đúng, ngươi quên Doanh Tự Quyết? Phải ổn định!

- Ta đã nói qua với ngươi, đầu tiên hấp dẫn nàng chú ý sau đó mới cho nàng cảm giác an toàn, ngươi không thể tiến lên, mà phải lui ra sau.

- Hiện tại ngươi phải cho nàng cảm giác thần bí, lấy lui làm tiến, cuối cùng Nguyệt San sư tỷ sẽ nhớ ngươi, muốn ngừng mà không được... Cho nên ngươi phải ít tiếp xúc với nàng, cũng làm ra vẻ như gần như xa!

- Nhớ lấy một điểm, nhất định phải như gần như xa, không thể tấn công dồn dập, phải tiến dần chậm chạp, cuối cùng mới tặng nàng vui vẻ lớn!

Bạch Tiểu Thuần tận tình khuyên bảo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Triệu Thiên Kiêu càng nghe càng cảm thấy có đạo lý, cuối cùng hắn cắn răng gật đầu.

- Tốt, ta nghe ngươi!

Nói xong Triệu Thiên Kiêu thở sâu, hắn quyết đoán rời khỏi gian phòng Bạch Tiểu Thuần.

Vài ngày sau đó Triệu Thiên Kiêu nghiêm khắc dựa theo Bạch Tiểu Thuần yêu cầu, bắt đầu như gần như xa với Trần Nguyệt San, thậm chí có thời điểm trực tiếp biến mất mấy ngày, cho dù gặp nhau hắn vẫn lãnh đạm như không thấy.

Ngẫu nhiên dựa theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần khôi phục như thường với Trần Nguyệt San, cứ như vậy khi thì xa nhau, khi thì thân mật, Trần Nguyệt San khó hiểu rồi sau đó tức giận.

Cuối cùng khó hiểu và tức giận không ngừng giao thoa với nhau, nàng cảm thấy không đúng, nàng muốn tiến thêm một bước tìm hiểu đã xảy ra chuyện gì, Triệu Thiên Kiêu biểu hiện khác xa những gì nàng biết trong quá khứ.

Vì vậy bắt đầu chủ động tiếp xúc, muốn mau mau xem đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy hai người bọn họ tới tới lui lui bảy tám lần...

Quá trình này diễn ra suốt một tháng, trong một tháng này vẫn có sự kiện tử vong xuất hiện, lúc này vẫn là tầng thứ tư, cũng không phải mỗi tu sĩ đều ở chung với nhau, vẫn có một ít người ở một mình tử vong... Sự kiện bất đầu trên người bọn họ.

Sau khi có tiếng kêu thảm thiết vang lên, lúc vô số thi thể tử vong cùng xuất hiện, nhân tâm trên thuyền dị động, sợ hãi bao phủ phạm vi lớn, vào lúc số người tử vong vượt qua con số trăm người, tâm thần mọi người khủng hoảng không chịu nổi.

Cho dù điều tra thế nào cũng không tìm ra manh mối, lúc này sự tín nhiệm giữa mọi người với nhau giảm mạnh, mỗi người đều hoài nghi người khác, lúc số người chết tăng dần, ban đầu một đêm một người biến thành một đêm hai người, ba người...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 715: Thổ Lộ (Thượng)

Thậm chí có một lần kinh người nhất, trong vòng một đêm có mười ba người tử vong, toàn thân mười ba người này bị hút sạch huyết nhục biến thành thây khô, chúng tu sĩ trên thuyền chấn động rất mạnh.

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, hắn sợ tới mức tận cùng, hắn cảm thấy chiếc thuyền quá đáng sợ, nội tâm vô cùng chờ mong lão giả ba mắt quay trở về...

- Nếu tiếp tục như vậy chưa tới Man Hoang, người trên thuyền đã chết sạch rồi.

Bạch Tiểu Thuần lo sợ bất an, dứt khoát gọi hai tùy tùng Triệu Thiên Kiêu vào trong gian phòng của mình, hắn cảm giác người nhiều mới an toàn.

Hai tùy tùng này sống trong hoảng sợ bất an, bọn hắn cũng lo lắng bóng trắng trả thù, tâm thần bị tra tấn suốt nhiều ngày qua, sợ hãi không dứt, nghe Bạch Tiểu Thuần triệu hoán, bọn họ vui mừng như điên, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần quá tốt với mình, vì vậy không nói hai lời lập tức đi tới đây, thậm chí còn nịnh nọt Bạch Tiểu Thuần, phàm là chuyện Bạch Tiểu Thuần cần, hai người đều xông phá hoàn thành xuất sắc.

Lúc này chiếc thuyền đã đi được một nửa lộ trình, Triệu Thiên Kiêu thật sự không chịu nổi, hắn cảm giác mỗi ngày sống trong giày vò, cho dù ưa thích Trần Nguyệt San không kiềm chế nổi nhưng lại làm ra vẻ hờ hững không quan tâm.

Trần Nguyệt San cực kỳ chấp nhất, lại nhiều lần chủ động muốn hỏi đáp án, mỗi lần Triệu Thiên Kiêu đều hận không thể lập tức mở miệng biểu đạt cảm tình của mình, lại nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần an bài, hắn chỉ có thể nín nhịn.

Vào một buổi hoàng hôn hắn không chịu nổi, Triệu Thiên Kiêu đi vào gian phòng Bạch Tiểu Thuần, mới vừa bước vào phòng, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nằm ở đó, bên cạnh còn có hai tùy tùng của mình, một người nắn vai, một người bóp chân cho Bạch Tiểu Thuần, lúc Triệu Thiên Kiêu đi vào đã hỏi thẳng Bạch Tiểu Thầần.

- Tiểu Thuần, ta không chịu nổi, ta nhiều lần muốn biểu đạt tình cảm lại nín nhịn, đừng nói nàng, bản thân ta cũng cảm thấy... Ta và Nguyệt San sư muội rất khó thiên trường địa cửu.

Sắc mặt Triệu Thiên Kiêu tiều tụ, đôi mắt chờ mong nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi thấy Triệu Thiên Kiêu, Bạch Tiểu Thuần sững sờ, mấy ngày qua hắn sống trong hãi hùng khêếp vía, mỗi ngày đều nghĩ tới bóng trắng kia, nếu gặp phải mình nên chống cự như thế nào, đã lâu không gặp Triệu Thiên Kiêu cho nên hắn sắp quên mất chuyện này.

Hiện tại nghe Triệu Thiên Kiêu nói vậy, Bạch Tiểu Thuần lập tức chấn động, nội tâm chột dạ, vội vàng cười khan, hắn tính giả vờ giả vịt và vỗ đùi một cái.

- Thời cơ đến, trưa mai, Triệu sư huynh, ngươi nên thổ lộ với Nguyệt San sư tỷ, đây là một kích cuối cùng, từ nay về sau ngươi có thể ôm mỹ nhân về nhà, có thể song túc song phi với Nguyệt San sư tỷ!

Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng nói.

Triệu Thiên Kiêu chấn động tinh thần khi nghe lời này, đứng dậy đi tới đi lui, sắc mặt kích động và khẩn trương, khi thì cầm chặt nắm đấm, lo được lo mất.

- Ngươi nói vạn nhất nàng cự tuyệt thì làm sao bây giờ?

Triệu Thiên Kiêu lo lắng hỏi thăm một câu.

- Căn cứ mấy chục năm kinh nghiệm tình trường của tình thánh Bạch Tiểu Thuần ta, nguyên nhân thổ lộ thất bại là do tình cảm lắng đọng chưa đủ!

- Ngươi và Nguyệt San sư tỷ đã lắng đọng đủ lâu, cho nên ngươi cần lo lắng duy nhất chính là chuẩn bị ngôn từ, ngươi có thể yên tâm, Bạch Tiểu Thuần ta am hiểu nhất chính là điểm này, nhất định sẽ giúp ngươi!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên tiếng.

Triệu Thiên Kiêu vui vẻ nghe lời Bạch Tiểu Thuần, ở phương diện này Bạch Tiểu Thuần nói gì hắn nghe nấy, hiện tại hắn thở ra một hơi, cảm thấy có Bạch Tiểu Thuần trợ giúp, cửa ải cuối cùng cũng dễ dàng hơn nhiều.

- Ta sẽ giúp ngươi!

Bạch Tiểu Thuần cười nhạt, hắn giả vờ cao thâm mạt trắc, thương lượng với Triệu Thiên Kiêu đến đêm khuya, Triệu Thiên Kiêu vừa lòng thích ý ưỡn ngực rời đi.

Giữa trưa ngày thứ hai trời trong nắng ấm, mặt biển yên tĩnh, chỉ còn gợn sóng phập phồng, biển cả màu vàng vô cùng xinh đẹp.

Ở xa xa có thể nhìn thấy chim biển đặc thù sống trong Thông Thiên Hải đang bay lượn, tiếng kêu của chúng truyền ra thật xa.

Triệu Thiên Kiêu mặc trường bào màu xanh đứng ở đầu thuyền, bộ dạng ngọc thụ lâm phong, ánh mắt vô cùng thâm thúy giống như ngọn núi vững chắc, hắn đứng đó tỏa ra khí thế vô cùng kinh người, tất cả mọi người gặp được đều phải nhớ kỹ.

Hắn chắp tay sau lưng, mái tóc dài mặc gió thổi phất phơ, càng làm Triệu Thiên Kiêu bất phàm.

Không người nào chú ý, lúc này bên tai nghe được giọng nói Bạch Tiểu Thuần.

- Sai sai, đặt tay trái trên thắt lưng, đúng đúng... Ngẩng đầu, nâng cằm lên nhìn ra xa.

- Ánh mắt chớ nhìn lộn xộn!

- Chân trái bước nửa bước về phía trước, ân... Bộ dạng như vậy không tệ, sắc mặt quá nghiêm túc, ngươi muốn thổ lộ chứ không phải dọa người, phải nhu hòa một ít...

Bạch Tiểu Thuần đứng ở vị trí cách đó không xa quan sát Triệu Thiên Kiêu, hắn không ngừng truyền âm điều chỉnh tư thái, Triệu Thiên Kiêu nghe xong đổi thành tay trái, cái cằm và sắc mặt cũng điều chỉnh, trong nội tâm bất an, hắn lo được lo mất nhưng vì tín nhiệm Bạch Tiểu Thuần nên kiên trì làm theo.

- Cứ như vậy, không nên cử động, sắp tới thời gian ngươi ước hẹn với Nguyệt San sư tỷ rồi đấy.

Bạch Tiểu Thuần rất phấn chấn nhìn Triệu Thiên Kiêu, hồi tưởng chyện mấy ngày hôm trước, đây chính là thành quả của hắn, hôm nay chính là lúc đánh một kích cuối cùng.

- Tất thành!

Bạch Tiểu Thuần xiết chặc nắm đấm, thở sâu sau đó mang theo chờ mong quan sát tầng hai, rốt cục... Cửa phòng tầng hai mở ra, thân ảnh Trần Nguyệt San xuất hiện.

Trần Nguyệt San hôm nay không khác gì những ngày hôm trước, vẫn mặc trường bào đệ tử màu xanh nhưng lại sinh ra khí chất thiên kiều bá

mị, tóc dài duỗi ra, cái cổ trắng sáng để lộ da thịt mịn màng, trên người nàng sinh ra khí chất vô cùng thánh khiết.

Gương mặt hơi ửng đỏ, tâm thần bất định, bàn tay ngọc trong tay áo nắm chặt càng để lộ thần sắc khẩn trương của nàng.

Nàng đi tới bong thuyền, bắt gặp Triệu Thiên Kiêu đang đứng đầu thuyền, bước chân chần chờ nhưng vẫn đi tới.

- Đến rồi, không nên quay đầu, nàng đang đi tới gần ngươi.

Bạch Tiểu Thuần kích động truyền âm.

Thân thể Triệu Thiên Kiêu hơi run, hắn cắn răng duy trì trạng thái của mình, linh thức tản ra, cảm giác Trần Nguyệt San tới gần, không bao lâu Trần Nguyệt San đã đứng bên người Triệu Thiên Kiêu, làn gió thơm bên cạnh, Triệu Thiên Kiêu cảm giác tim mình đập rộn ràng.

- Triệu sư huynh, ngươi tìm ta có chuyện gì không?

Trần Nguyệt San nhỏ giọng hỏi, bàn tay ngọc nắm chặc góc áo, nàng cảm thấy dáng vẻ Triệu Thiên Kiêu kỳ quái nhưng vô cùng ưa thích.

Bạch Tiểu Thuần nhìn không rời mắt, ánh mắt hơi sợ sệt.

Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi, hắn không quay đầu lại nhưng quyết tâm nhìn chân trời xa xăm, trong đầu nhớ lại những lời Bạch Tiểu Thuần dạy hắn, hắn nâng tay phải chỉ lên trời, trầm giọng nói:

- Nguyệt San, ngươi nhìn bầu trời xanh thẳm kia đi, bầu trời trong xanh không hạt bụi, đại biểu tình cảm ta dành cho ngươi không nhiễm phàm trần, trọn đời không thay đổi.

Triệu Thiên Kiêu nói rất trầm thấp, những lời hắn nói đánh động tâm hồn thiếu nữ của Trần Nguyệt San, nàng vô ý thức ngẩng đầu nhìn trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 716: Thổ Lộ (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mọi chuyện thuận lợi liền khen Triệu Thiên Kiêu làm rất hoàn mỹ, cảm thấy Triệu sư huynh đã thông suốt, Bạch Tiểu Thuần không thể bắt bẻ được gì.

- Đây là những lời ta dùng thời gian cả ngày suy nghĩ.

Bạch Tiểu Thuần đang đắc ý thì Trần Nguyệt San ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, đột nhiên...

Oanh!

Một tia sét xuất hiện trên bầu trời, thời tiết không biết có trùng hợp hay không, cả bầu trời biến hóa thất thường, trong chớp mắt mây đen trận trận, Bạch Tiểu Thuần phát hiện sấm sét bao phủ âầu trời, màu xanh thẳm không nhiễm hạt bụi đã... Tối đen.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, Triệu Thiên Kiêu mở to mắt không nói nên lời, Trần Nguyệt San ngơ ngác.

- Đây... Đây là chuyện gì.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, hắn hít sâu một hơi, cảm thấy không đúng.

Triệu Thiên Kiêu trầm mặc, Trần Nguyệt San không biết nên nói cái gì, dường như có chút xấu hổ, sau nửa ngày Triệu Thiên Kiêu cắn răng muốn tiếp tục, cho dù thời thiết không tốt cũng phải hoàn thành đại sự nhân sinh cả đời mình mới được.

- Nguyệt San...

Triệu Thiên Kiêu chỉ vào biển cả và nói.

- Ngươi nhìn mặt biển yên tĩnh kia đi, giống nhau tâm ta, sau khi có ngươi, vinh nhục cùng nhau, ta sẽ không động tâm với dong chi tục phấn nào khác, tâm ta bình thản như biển cả không gợn sóng trước mặt.

Triệu Thiên Kiêu vừa nói lời này, toàn thân Trần Nguyệt San chấn động, dường như nàng rất cảm động, ánh mắt nhìn theo hướng Triệu Thiên Kiêu đang chỉ, đột nhiên...

Đột nhiên bầu trời sấm sét dữ dội, mây đen ùa tới và mưa như trút nước, biển cả sinh ra sóng gió ngập trời, sóng lớn vỗ mạnh vào mạn thuyền, cả chiếc thuyền chao đảo...

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh toàn thân, hắn nắp trong góc suy nghĩ mọi việc quá quỷ dị, dường như ông trời cũng chống lại Triệu Thiên Kiêu.

- Chẳng lẽ ta se duyên sai?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lạnh buốt, vào lúc đang đau đầu, Triệu Thiên Kiêu gắp tới mức sắp khóc, hắn cảm thấy cả thiên địa đang đối nghịch với mình, mặc hắn nói cái gì cũng đều có hiệu quả trái ngược, vào lúc hắn không biết nên nói điều gì, Trần Nguyệt San ở bên cạnh phì cười.

Nàng rất xinh đẹp, hiện tại cười lên càng đẹp hơn, đôi mắt như trăng rằm, ngón tay ngọc chủ động nắm tay Triệu Thiên Kiêu, ánh mắt thâm tình nhìn hắn.

Thân thể Triệu Thiên Kiêu chấn động, hắn cũng nhìn Trần Nguyệt San, ánh mắt hai người thời khắc này biến thành vĩnh hằng.

Trần Nguyệt San ưa thích Triệu Thiên Kiêu, từ năm phụ thân nàng thu Triệu Thiên Kiêu làm đệ tử, nàng đã thích sư huynh chất phác và bưu hãn trước mặt.

Thậm chí nàng còn chủ động tiếp xúc, đáng tiếc Triệu Thiên Kiêu không biểu lộ nhiều, từ nhỏ tới lớn không tu luyện cũng đi thí luyện, thời gian dần qua Trần Nguyệt San vùi phần tâm ý này vào đáy lòng, ngẫu nhiên hồi tưởng cũng than thở.

Cho tới khi lên chiến thuyền, mấy tháng trước khi nàng bước ra khỏi phòng bắt gặp Triệu Thiên Kiêu mặt quần áo đại qua nhân màu đỏ, lúc đó nàng ngạc nhiên không nói nên lời, những chuyện sau đó chẳng khác gì đang nằm mơ.

Bạch Tiểu Thuần than thở nhìn Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San, hắn cảm thấy dù mình se duyên sai cũng không đáng ngại, hắn cười hắc hắc, có cảm giác như mình là tình thánh, hất càm lên, bộ dạng giống cao thủ vô địch tịch mịch.

- Bạch Tiểu Thuần ta...

Bạch Tiểu Thuần muốn tự tán dương bản thân mình, đột nhiên bầu trời xa xa có sấm sét nổ vang, mấy đạo thân ảnh bay ra khỏi tầng mây, xuất hiện trên chiến thuyền.

Người cầm đầu chính là lão giả ba mắt.

Thiên Nhân trở về!

- Phụ thân!

- Sư tôn!

Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San, hai người lui ra sau vài bước, bọn họ cảm giác mình đang làm việc xấu và bị bắt tận tay cho nên tâm thần bất an.

Lão giả ba mắt Trần Hạ Sơn gào thét, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm lườm Triệu Thiên Kiêu, năm tu sĩ Nguyên Anh đi theo sau lưng hắn thần sắc mỏi mệt nhưng gương mặt như cười mà không phải cười, ánh mắt bọn họ cổ quái nhìn Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San.

Biểu lộ của năm người này và ánh mắt Trần Hạ Sơn, Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San hiểu ra, chỉ sợ những lời thổ lộ vừa rồi đã bị bọn họ nghe được.

Hơn nữa bầu trời và mặt biển biến hóa như vừa rồi, tám chín phần mười có quan hệ với Trần Hạ Sơn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tất cả, thân thể phát lạnh, hắn ẩn ẩn cảm giác không tốt, muốn lui ra sau nhưng phát hiện làm vậy không ổn, vì vậy hắn nghiêng đầu qua một bên, giả vờ là người vô tội đang ngắm cảnh, đồng thời lặng lẽ lấy một bình linh nhưỡng nhỏ ra uống một hơi...

Triệu Thiên Kiêu khẩn trương, hắn sợ sư tôn nhất, hiện tại trừ khẩn trương còn có xấu hổ, Trần Nguyệt San không như vậy, nàng vẫn nắm chặc tay Triệu Thiên Kiêu và ngẩng đầu nhìn phụ thân, một tấc cũng không nhường.

- Triệu Thiên Kiêu, ngươi quá xuất sắc rồi!

Trần Hạ Sơn bất đắc dĩ, hắn lườm Triệu Thiên sau đó dõi mắt nhìn nơi Bạch Tiểu Thuần ẩn thân.

Ánh mắt này sắc bén như đao, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân mát lạnh, trong mắt đảo nhanh, đôi mắt đỏ rực, bước chân lảo đảo.

- Hảo tửu!

Hắn bước đi loạng choạng, sau khi đi tới góc rẽ tránh ánh mắt Trần Hạ Sơn, muốn lập tức rời đi...

Trần Hạ Sơn hừ một tiếng, cũng không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, quay người mang theo năm tu sĩ Nguyên Anh bay vào tầng thứ nhất.

Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San nhìn nhau, Triệu Thiên Kiêu quyết tâm cắn răng đi bái kiến sư tôn, hắn muốn giải thích việc này rõ ràng, không thể để sư tôn trách phạt Nguyệt San và Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chạy thoát, hắn thở hổn hển khi trở lại phòng mình.

- Sớm biết như vậy, ngày hôm qua thổ lộ cho xong, tại sao lại trùng hợp như vậy, hết lần này tới lần khác lão giả ba mắt quay trở về... Nếu hắn biết ta giúp Triệu Thiên Kiêu đánh chủ ý con gái của hắn, ta rất thảm.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy bi ai, hiện tại không có biện pháp, chỉ có thể thở dài sau đó cân nhắc nên ứng phó như thế nào.

Chờ đợi vài ngày, Bạch Tiểu Thuần không gặp được Triệu Thiên Kiêu, cũng không thấy Trần Hạ Sơn gây phiền toái cho hắn, đáy lòng Bạch Tiểu Thuần hơi an tâm, không bao lâu lại có pháp lệnh của Trần Hạ Sơn truyền ra.

- Các đệ tử ở lại trong phòng của mình, không thể tùy ý đi đi lại, chờ đơi lão phu điều tra.

Giọng nói uy nghiêm còn mang theo tức giận truyền khắp cả chiến thuyền, không người dám không tuân theo, bọn người Tống Khuyết nhanh chóng rời khỏi phòng Bạch Tiểu Thuần quay về khu vực của mình.

Sau đó Trần Hạ Sơn mang theo năm tu sĩ Nguyên Anh điều tra từng người, hiển nhiên đã biết rõ trong thời gian bọn họ rời đi có rất nhiều tu sĩ tử vong, bọn họ phải có biện pháp ứng phó.

Lần điều tra này rất kỹ càng, các đệ tử bài danh bao nhiêu cũng bị Trần Hạ Sơn dò hỏi, lúc này tới phiên Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương đi tới tầng thứ nhất, lão giả ba mắt và năm Nguyên Anh nhìn hắn.

- Đệ tử Bạch Tiểu Thuần, bái kiến chư vị tiền bối.

- Ngươi chính là Bạch Tiểu Thuần!

Trần Hạ Sơn ngồi ở vị trí trung tâm, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần tâm thần bất định gật gật đầu, hắn cũng nhìn thẳng vào lão giả ba mắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 717: Có Bản Lĩnh

- Có bản lĩnh ah..."

Trần Hạ Sơn nhìn kỹ Bạch Tiểu Thuần sau đó nói một câu liền không nói gì nữa, hắn nhắm mắt lại, năm tu sĩ Nguyên Anh bắt đầu hỏi các vấn đề, trong đó có hai người ánh mắt như điện, dường như đôi mắt có thể khám phá giả dối.

Bạch Tiểu Thuần trả lời từng câu hỏi trong suốt nửa ngày mới được đi ra, trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh.

- Lão giả ba mắt nói ta có bản lĩnh... Hắn khen ta hay tổn hại ta đây? Ta chỉ tác thành hạnh phúc chung thân giữa đệ tử và con gái của hắn mà thôi... Nếu hắn làm khó dễ ta thì làm sao bây giờ?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không đúng, suy nghĩ cả buổi cũng không có biện pháp, liền không nghĩ nữa.

Cuộc điều tra này diễn ra suốt nửa tháng, tất cả đệ tử đều bị điều tra, cũng không rõ Trần Hạ Sơn đã điều tra ra kết quả gì.

Thậm chí hắn cũng quan sát kỹ những thi thể kia, cũng không đưa ra kết luận gì.

May mắn khi Trần Hạ Sơn quay về, sự kiện tử vong không còn nữa, thời gian hai tháng trôi qua, hai tháng này Bạch Tiểu Thuần không gặp được Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San, cũng không rõ bọn họ ra sao.

Lúc này chiến thuyền đã ở trên biển được sáu tháng, ở đường chân trời đã nhìn thấy đất liền, Bạch Tiểu Thuần mới lại nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San.

Không gặp mấy tháng, tu vi Triệu Thiên Kiêu tinh tiến hơn một ít, ánh mắt sáng ngời đi chung với Trần Nguyệt San, khí tức của hai người bọn họ ẩn ẩn mạnh hơn, dường như có được vật phẩm Kết Anh sẽ tiến vào Nguyên Anh cảnh.

Không ít người hâm mộ khi gặp cảnh này, cũng không khó đoán ra Trần Hạ Sơn có thu hoạch khi trở về, đệ tử và con gái của hắn chắc chắn sẽ đạt đựoc chỗ tốt.

Bạch Tiểu Thuần ê ẩm, lúc đi trên bong thuyền nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu, Triệu Thiên Kiêu cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, tinh thần chấn động, Triệu Thiên Kiêu nhanh chóng kéo Bạch Tiểu Thuần vào góc khuất và nhét bình nhỏ vào tay hắn.

- Ta và chị dâu ngươi tiết kiệm, giữ lại một ít máu ngân ngư, sau khi ngươi về phòng nên nuốt nó vào, có tác dụng trợ giúp tăng tu vi.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy liền phấn chấn, hắn nhớ Trần Hạ Sơn truy tìm Ngân Long, hiện tại có bình ngọc này, hắn biết rõ Triệu Thiên Kiêu vẫn tin tưởng mình như trước.

- Gọi chị dâu nhanh vậy? Nàng biết không?

Bạch Tiểu Thuần cười nói, nội tâm thở ra một hơi, biết rõ không có việc gì, có lẽ lão giả ba mắt không gây phiền toái cho mình...

- Cũng biết... Chị dâu ngươi nhờ ta cảm tạ ngươi.

Triệu Thiên Kiêu xấu hổ, vội ho một tiếng, hắn nghiêm túc vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ngươi nên tu hành cho tốt, trong khoảng thời gian này ta thấy ngươi lãnh đạm việc tu hành, đây là không đúng, mấy ngày nữa

chúng ta sẽ cập bờ, chiến lực bản thân mới là căn bản để đứng chân tại nơi đó.

- Man Hoang chi địa, có lẽ ngươi không hiểu nhiều lắm, ta sẽ nói rõ chi tiết cho ngươi biết, nội tâm ngươi biết là được rồi, sư phụ ta cũng mới nói với ta vào mấy ngày trước.

Triệu Thiên Kiêu kéo Bạch Tiểu Thuần vào trong góc, cũng không quan tâm người khác nhìn ra bọn họ thân cận, hắn nói nhỏ.

- Đại lục Thông Thiên dùng Thông Thiên Hải làm trung tâm phân nhánh thành bốn con sông lớn, những nhánh sông này giống như rễ cây, trong phạm vi của chúng có tồn tại linh khí, bởi vì đại lục Thông Thiên quá lớn, Thông Thiên Hà khó có thể lan tràn tới mỗi góc của đại lục, cho nên xuất hiện khu vực rộng lớn không có linh khí, chính là Man Hoang.

- Man Hoang không chỉ nằm ở ngoại vi, ở cuối hai nhánh sông lớn tồn tại khu vực không có linh khí bao phủ, cho nên mới có trường thành tồn tại.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng, hắn nhiều lần nghe về trường thành, thậm chí còn tìm Trần Mạn Dao nghe ngóng qua, biết rõ trường thành vô cùng trọng yếu với Tinh Không Đạo Cực Tông.

Hiện tại nghe Triệu Thiên Kiêu giới thiệu, bất kể lúc trước hắn có nghe qua hay không đều nghiêm túc lắng nghe, dù sao những việc này liên quan tới lịch luyện mười năm của hắn sau đó.

- Trường thành như một cái vòng tròn thủ hộ an toàn cho đông tây nam bắc Thông Thiên nhất mạch sinh sôi nảy nở, ngươi có thể gọi vòng tròn này là trường thành, ra khỏi trường thành là Man Hoang chân chính, Man Hoang cằn cỗi, quanh năm có chiến tranh, trừ địch nhân là oan hồn vô tận ra còn có thổ dân Hồn Sĩ trong Man Hoang!

- Hồn Sĩ?

Bạch Tiểu Thuần hỏi, hắn nhớ thế lực sau lưng Trần Mạn Dao.

- Ta cũng không hiểu nhiều, chỉ biết những Hồn Sĩ giống như cự nhân, phương thức tu hành tương tự tu sĩ, trong đó đa số tu hành luyện thể, dã man và hung tàn, chúng bắt được đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông sẽ ăn tươi nuốt sống ngay sau đó.

Triệu Thiên Kiêu nói đến đây, Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh.

- Ăn tươi nuốt sống?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh.

- Man Hoang cằn cỗi, Hồn Sĩ hấp thu hồn lực tu hành, bọn chúng khát vọng linh khí đến tận cùng, một khi tu sĩ bước vào và bị bọn chúng bắt lấy, tự nhiên phải ăn huyết nhục ấp thu linh khí trong máu huyết. Song phương thù hận nhau từ thời thượng cổ, những thổ dân dã man muốn tiến vào khu vực Thông Thiên Hải để chiếm giữ linh khí, chúng ta không thể để chúng đạt được ý nguyện.

Triệu Thiên Kiêu giải thích một lúc, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn vô cùng ngạc nhiên nhưng không nghĩ nhiều.

- Sở dĩ Tinh Không Đạo Cực Tông xây dựng ba thành phân tông tại đây, nguyên nhân dùng để ngăn cản oan hồn và Hồn Sĩ tiến vào Thông Thiên Hà.

- Mấy ngày sau, vào lúc chúng ta lên bờ, ngươi sẽ nhìn thấy thành trì đầu tiên, đó là thành Đông Hải, linh khí nồng đậm và an toàn nhất trong các Giới thành.

Triệu Thiên Kiêu lo lắng Bạch Tiểu Thuần không biết tình hình cụ thể cho nên giải thích kỹ càng.

- Từ thành Đông Hải đi sâu về phía trước, linh khí càng ngày càng ít, dần dần suy yếu, nơi đó tồn tại tòa thành thứ hai, gọi là Giới thành, trong

tòa thành này có trọng binh canh gác, chính là cửa ải thứ hai ngăn cản Man Hoang, cũng là tuyến phòng ngự dự bị.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó liền áp chế sợ hãi khi nghe Man Hoang ăn tươi nuốt sống tu sĩ, hắn nghiêm túc lắng nghe, bởi vì hắn không hiểu những việc này.

- Từ Giới thành đi sâu về phía trước sẽ không còn linh khí, đó là tòa thành thứ ba của trường thành.

- Tòa thành thứ ba cũng có tên là Trường thành, nơi đó là khu vực tu sĩ Thiết Huyết kinh khủng nhất Tinh Không Đạo Cực Tông canh giữ, mỗi người trong số bọn họ đều là sát thần, cho dù là ta cũng không muốn trêu chọc.

Nhắc tới tòa thành thứ ba, trong mắt Triệu Thiên Kiêu mang theo chấp nhất, tôn kính và hướng tới.

- Những người này tạo thành quân đoàn, gọi là quân đoàn Thiết Huyết, bọn họ vô cùng cường đại, bọn họ... Mới thật sự là tồn tại thủ hộ trường thành, cũng khai chiến với Hồn Sĩ Man Hoang quanh năm, tỷ lệ tử vong cực cao.

- Ta nghe nói nơi đó có năm quân đoàn, mỗi Bách phu trưởng trong bọn họ trở lại tông môn đều có địa vị hiển hách, bởi vì sau lưng bọn họ là Thiết Huyết Đường, Thiết Huyết Đường áp đảo Thiên Nhân, bọn họ là tông đường duy nhất do lão tổ Bán Thần tự mình nắm giữ!

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền gật đầu, cảm thấy cái tên quân đoàn Thiết Huyết tràn đầy sát khí.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 718: Lên Bờ

- Mục tiêu của ta là đi Man Hoang lịch lãm rèn luyện, gia nhập... một trong các quân đoàn Thiết Huyết, lập nhiều quân công hiển hách, tranh thủ trở thành Thiên phu trưởng!

Triệu Thiên Kiêu thở sâu, hắn nói rất kiên định.

- A?

Bạch Tiểu Thuần giật mình nhìn Triệu Thiên Kiêu, cảm giác đối phương muốn đi chịu chết.

- Cũng chỉ có tại trường thành mới có Thiên Nhân tọa trấn, lần này sư phụ ta thay thế Chu tiền bối, sư phụ sẽ tọa trấn nơi đó trăm năm, ngăn cản kẻ thù bên ngoài xâm lấn!

Triệu Thiên Kiêu vỗ vai Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt ôn hòa, hắn lớn tuổi hơn Bạch Tiểu Thuần, tiếp xúc mấy ngày qua, hắn thật sự xem Bạch Tiểu Thuần là bằng hữu của mình.

Người như hắn rất ít bằng hữu, thậm chí nói rất ít, một khi được hắn tán thành sẽ là huynh đệ cả đời.

- Tiểu Thuần, mục đích ta tới đây tìm Thiên Nhân Hồn là thứ yếu, chủ yếu muốn gia nhập quân đoàn Thiết Huyết, ngươi thì khác, ngươi phải tranh thủ đoạt lấy Thiên Nhân Hồn.

Triệu Thiên Kiêu dặn dò.

- Man Hoang có hồn, tất cả tính mạng tử vong trên đại lục Thông Thiên đều tụ tập tại đó, chỉ cần hồn của bọn họ không hồn phi phách tán, chỉ cần không phải bị người khác dùng bí pháp lưu lại, như vậy sẽ trở về Minh Hà trong Man Hoang, cho nên Man Hoang từ mức độ nào đó đại biểu âm ti.

- Bởi vì Man Hoang tích lũy hồn trong năm tháng vô tận, trong đó còn có rất nhiều Thiên Nhân Hồn chưa bị người khác phát hiện. Tuy Thiên Nhân Hồn là thứ ngàn năm khó gặp, hiếm như lông phượng sừng lân, số lượng cực kỳ có hạn, căn cứ sư phụ ta phỏng đoán, số lượng Thiên Nhân Hồn của cả Man Hoang hôm nay không vượt qua hai bàn tay! Dù sao người thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh còn hiếm hơn cả Thiên Nhân, chỉ có một mình Thiên Tôn mà thôi.

Triệu Thiên Kiêu thấp giọng lên tiếng, những lời hắn nói là tuyệt mật, không thể nói cho người ngoài biết, Triệu Thiên Kiêu cũng lo lắng Bạch Tiểu Thuần truy cầu mục tiêu hư vô mờ mịt nên nói những việc này.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền chấn động, hắn đã từng cân nhắc trong Man Hoang có bao nhiêu Thiên Nhân Hồn, trong tay hắn có hai cái, hắn thậm chí mơ ước mình... Có thể đạt tới Thiên Đạo Nguyên Anh trong truyền thuyết.

Nhưng hôm nay nghe Triệu Thiên Kiêu nói như vậy, Bạch Tiểu Thuần ý thức được mục tiêu của mình khó đạt tới, ngay cả hai Thiên Nhân Hồn trong túi trữ vật của hắn có giá trị to lớn vượt xa hắn hiểu biết.

Hắn nhớ hai Thiên Nhân Hồn này do Hàn Tông lão tổ và... Đỗ Lăng Phỉ tặng mình!

- Cho nên không nên theo đuổi Thiên Đạo Nguyên Anh mờ mịt, đây chẳng qua chỉ là mộng tưởng mà thôi, ngươi nên thả mục tiêu lên Thiên Thú Hồn, mặc dù Thiên Thú Hồn cũng hi hữu nhưng trong trăm năm cũng gặp mấy cái, sư phụ ta từng phán đoán qua, Man Hoang Thiên Thú Hồn không cao hơn năm mươi, cụ thể ra sao hắn không rõ.

Triệu Thiên Kiêu dặn dò một lúc, nên nói hắn đã nói, lúc này cáo từ rời đi.

Bạch Tiểu Thuần đứng tại chỗ nhìn đại lục càng ngày càng gần.

- Mười năm ah, ta phải chịu đựng!

Bạch Tiểu Thuần thở dài.

Thời gian ba ngày trôi qua, lúc chiến thuyền tới gần bờ biển, buổi trưa ngày hôm nay, tất cả tu sĩ không hẹn lên bong thuyền nhìn ra phương xa.

Bọn họ có thể nhìn thấy thành trì to lớn kinh người đang nằm đó, tòa thành màu xanh tu kiến bên cạnh bờ biển, cả bờ biển đều bị tường thành bao quanh.

Lực lượng trận pháp mênh mông cường đại, thậm chí còn có phù văn óng ánh ẩn hiện giữa tường thành, còn có thể nhìn thấy không ít tu sĩ đang canh gác nhìn về phía bọn họ.

Hai bên nhìn nhau, tốc độ chiến thuyền dần dần chậm lại, sau một canh giờ cũng cập bờ, người hai bên có thể nhìn thấy nhau rõ ràng.

Đột nhiên chiến thuyền rung động rất mạnh, chiếc thuyền cập đậu cách bờ chừng mười dặm, trong tòa thành có tám tu sĩ Nguyên Anh bay ra, tất cả tu sĩ Kết Đan đều xuất hiện cung nghênh Trần Hạ Sơn.

- Bái kiến Trần tiền bối!

- Chúng ta cung nghênh Trần tiền bối!

TIếng nói vang lên như sấm, Trần Hạ Sơn bay ra, hắn mang theo năm tu sĩ Nguyên Anh gật đầu đáp lễ đám người này, sau đó bay đi một mình.

Những người này không nói gì, hai bên hàn huyên lẫn nhau, tính cả Bạch Tiểu Thuần và mấy trăm thiên kiêu trên Tinh Không Đạo Cực bảng

bay ra ngoài, bọn họ vượt qua mười dặm Thông Thiên Hải bay vào thành Đông Hải.

Trên đường đi gặp không ít tu sĩ Kết Đan thành Đông Hải, bọn họ đánh giá các thiên kiêu trên Tinh Không Đạo Cực bảng, trong mắt mang theo khinh miệt không chút che dấu, trong mắt những lão binh trải qua nhiều sóng gió trước mặt, các thiên kiêu chỉ là người mới mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đưng trong đám người đánh giá các tu sĩ Kết Đa thành Đông Hải, hắn cũng nhìn ra đám người kia chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ nhưng lại mang theo sát khí rất mạnh, từ đó có thể thấy bọn họ chém giết không ít, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy hào quang đỏ rực sâu trong mắt bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần nghe người ta nói về hào quang màu đỏ này, càng diệt nhiều oan hồn trong Man Hoang càng trở nên rõ ràng, dường như có quy tắc biến hóa nhưng không có hại gì, thậm chí còn sinh ra lực uy hiếp.

Lúc mọi người bước lên bờ tiến vào thành Đông Hải, cũng không có ai chú ý tới đám đám thiên kiêu Tinh Không Đạo Cực bảng, chỉ có một tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn thành Đông Hải phát cho mọi người một cái lệnh bài.

- Hoan nghênh các ngươi đi tới phân tông, lệnh bài là tín vật duy nhất của các ngươi, không thể mất đi! Người không có tín vật nếu từ hướng Man Hoang đi vào sẽ không cho phép bước vào trường thành, các ngươi phải chú ý.

- Cũng không có an bài cụ thể cho các ngươi, các ngươi đang tham gia thí luyện, trong kỳ hạn mười năm này phải có ít nhất ba lần tiến vào Man Hoang, lúc hoàn thành kỳ hạn mười năm, các ngươi sẽ bị từ chối trở về tông môn.

- Tóm lại, các ngươi phải tự giải quyết cho tốt, ta nhắc nhở các ngươi một câu... Dừng lại trong thành Đông Hải một ngày, thời gian thí luyện

sẽ tăng thêm một tháng, sau khi các ngươi rời khỏi thành Đông Hải, các ngươi phải học cách khống chế linh lực của mình.

Tên tu sĩ Kết Đan Đại viên mãn thành Đông Hải nhắc nhở mọi người những việc cần chú ý mới rời đi.

Bạch Tiểu Thuần phát sầu, hắn nhìn thành Đông Hải xa lạ trước mặt, lúc trước hắn còn có ý định ở nơi này mười năm không đi Trường thành.

Mọi người nhìn nhau, bọn họ đều là thiên kiêu trong Tinh Không Đạo Cực bảng, hiện tại đi tới nơi xa lạ này, biểu hiện của bọn họ khác nhau nhưng đại đa số đều lập tức tản đi, đều tự tìm đường ra.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, sắc mặt ngưng trọng, nơi này là phân tông Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng ở trong Trường thành, hoàn toàn khác với đông mạch Thông Thiên Hà.

Lúc ở đông mạch Thông Thiên Hà, hắn cảm giác cách Nghịch Hà Tông xa xôi nhưng không phải không thể vượt qua, nhưng ở nơi này hoàn cảnh xa lạ, hắn cũng không quen biết bao nhiêu người, hoàn cảnh quen thuộc cũng cải biến.

- Càng ở nơi lạ lẫm càng phải đoàn kết với nhau!

Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc nhìn đám người Tống Khuyết, hắn trầm thấp lên tiếng, hiện tại trên người hắn ngưng tụ khí thế vô cùng hùng hậu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 719: Các Ngươi Chờ!

- Tống Khuyết, Thần Toán Tử, Trần Mạn Dao, các ngươi thân là người hộ đạo của Bạch Tiểu Thuần ta, đây là lúc thể hiện giá trị của các ngươi rồi!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ánh mắt xuất hiện hào quang.

- Ngày bình thường đều là ta bảo hộ các ngươi, cho dù tại Không thành hay ở Không vực, lúc ở trên chiến thuyền, hiện tại... Nên tới phiên các ngươi bảo hộ ta...

Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ kế hoạch của mình, không chờ hắn nói xong Trần Mạn Dao ho nhẹ lên tiếng.

- Tiểu Thuần, ta phải đi...

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên nhìn Trần Mạn Dao.

- Không phải ta không muốn lưu lại giúp ngươi, mà là... Ngươi hiểu nguyên nhân, ta... Phải về nhà.

Trần Mạn Dao nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu, trong mắt mang theo không bỏ, cũng có một ít cảm xúc đặc thù, qua một lúc nàng mới cúi người với hắn.

- Nếu có duyên sẽ còn gặp lại...

Nàng nói xong quay người rời đi, đi thẳng ra bên ngoài thành Đông Hải, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, Trần Mạn Dao rời đi đột ngột nhưng

không ngoài ý muốn, ngoài trường thành là nhà nàng, bắt đầu ở Nghịch Hà Tông, lúc Trần Mạn Dao yêu cầu đi theo, nàng đã từng nói qua, mục đích của nàng chính là về nhà.

Bạch Tiểu Thuần than thở, hắn nhìn Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử, lúc muốn nói kế hoạch bản thân, Tống Khuyết hừ lạnh, hắn nhìn thành Đông Hải, lại nhìn mặt đất mênh mông bên ngoài, ánh mắt vô cùng hướng tới

- Đây mới là nơi thích hợp với ta, Tống Khuyết ta muốn sống trong hoàn cảnh tràn ngập nguy cơ, tràn ngập chém giết, chỉ có tôi luyện trong sinh tử mới thúc đẩy ta hoàn toàn lớn mạnh, mới có cơ hội áp đảo Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch Tiểu Thuần, ta ở Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông và Tinh Không Đạo Cực Tông, thậm chí trên chiến thuyền đều không bằng hắn... Hiện tại ta phải vượt qua hắn, đây là cơ hội cuối cùng của ta, ta nhất định sẽ thành công!

Nội tâm Tống Khuyết sinh ra hùng tâm tráng chí, sắc mặt kiên định, cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần cái nào, hắn hóa thành hào quang bay đi xa.

- Khuyết nhi...

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, thân thể chấn động, hắn cảm thấy cảnh này vô cùng quen thuộc... Hiện tại hắn khẩn trương nhìn sang Thần Toán Tử.

- Thần Toán Tử, ngươi...

- Thiểu tổ... Cái này... Không phải ta muốn rời khỏi, mà là Hộ Vực Đường sớm có an bài, chúng... Chúng ta gặp lại vào mười năm sau.

Thần Toán Tử xấu hổ, tuy hắn không nói sai, Hộ Vực Đường sớm có an bài khác.

Thần Toán Tử nháy mắt mấy cái, hắn ôm quyền và rời đi... Rất nhanh, bên cạnh Bạch Tiểu Thuần chỉ còn lại Công Tôn Uyển Nhi, nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ cười và bay xa.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hắn nhìn chung quanh một lát, thành Đông Hải lớn như vậy nhưng vô cùng xa lạ, hắn sinh ra cảm giác cô độc, Bạch Tiểu Thuần tức giận.

Hắn nhớ lúc cả đám vừa tới Không thành trong Tinh Không Đạo Cực Tông, đám người Tống Khuyết đã vứt bỏ mình...

- Các ngươi được lắm, cánh cứng cáp đúng không, có bản lĩnh, sau này các ngươi đừng quay về tìm ta.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, nội tâm phiền muộn và khí thế chiến đấu bốc lên hừng hực.

- Bạch Tiểu Thuần ta sẽ sống vô cùng tiêu sái, đến lúc đó sẽ làm các ngươi hiểu rõ vứt bỏ ta là sai lầm lớn nhất đời các ngươi!

Bạch Tiểu Thuần tức giận thật sự, hắn tức giận đám người này không lộ ra chút gì, càng không cho hắn thời gian chuẩn bị, hắn cho rằng trải qua chuyện lần trước, bọn họ là người hộ đạo sẽ không rời bỏ hắn...

- Ăn ta, uống ta, dùng ta, các ngươi chờ!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái và nhìn bốn phía, hắn đang cân nhắc nên đi nơi nào, bỗng nhiên trên bầu trời xa xa có năm sáu người bay qua, dường như bắt gặp Bạch Tiểu Thuần lẻ loi một mình nên cải biến phương hướng bay tới gần Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần!

Trong năm sáu người này có tiếng Triệu Thiên Kiêu vang lên, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên, hắn phát hiện Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San đang nhìn hắn, trừ bọn họ ra còn có hai nam hai nữ, hai nam

tử chính là tùy tùng Triệu Thiên Kiêu, bọn họ sợ Bạch Tiểu Thuần có phép.

Bạch Tiểu Thuần không quen hai nữ tử còn lại, hắn nhớ lúc Triệu Thiên Kiêu đã từng giới thiệu về Trần Nguyệt San, cảm thấy hai nữ tử tám chín phần mười chính là khuê mật của Trần Nguyệt San nhiều năm trước bị điều tới thành Đông Hải.

- Triệu sư huynh.

Bạch Tiểu Thuần hô to.

- Tại sao đứng một mình? Ngươi như không có việc gì chứ, theo chúng ta hay không? Chúng ta cùng chiếu cố lẫn nhau, ta có ý định quan sát khu vực này, sau khi quen hoàn cảnh sẽ đi tới Trường thành.

Triệu Thiên Kiêu cười ha hả bay tới vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

- Đám người hộ đạo đã bị ta đuổi đi rồi, bọn họ tự có cơ duyên của mình, ta không thể quấy nhiễu con đường của bọn họ, về phần ta, trời đất bao la tự có nơi đi, tự mình trải nghiệm thiên và địa rộng lớn mới có thể dung nạp Thiên Đạo.

Bạch Tiểu Thuần khẽ cười, hắn không muốn bị đám người Triệu Thiên Kiêu biết mình bị vứt bỏ cho nên khoác lác không biết ngượng.

Trần Nguyệt San đi theo Triệu Thiên Kiêu, nàng mỉm cười đứng đó, lúc trước nàng còn tức giận Bạch Tiểu Thuần, hiển nhiên nhớ tới những lời Bạch Tiểu Thuần dạy Triệu Thiên Kiêu nói với nàng lúc trước.

Hai tên tùy tùng cung kính ôm quyền với hắn, bọn họ không dám đắc tội Bạch Tiểu Thuần, hai khuê mật của Trần Nguyệt San hiếu kỳ đánh giá Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch sư đệ, chúng ta đi đây, Triệu sư huynh lo lắng ngươi nên quay lại xem mà thôi, chúng ta cũng có ý định lưu lạc, dù sao nhiều người cũng an toàn hơn, ngươi đã giúp chúng ta như vậy, cùng lên đường đi.

Trần Nguyệt San mỉm cười, lời nói rất êm tai.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong cảm thấy rất thoải mái, Triệu Thiên Kiêu cũng cười cười, không có phân trần với Bạch Tiểu Thuần, dường như Bạch Tiểu Thuần tìm mọi cách không đi cùng, sau cùng mới miễn cưỡng đồng ý, mọi người hóa thành hào quang bay ra khỏi thành Đông Hải, bay về hướng Trường thành.

Vừa rời khỏi thành Đông Hải, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận linh khí không có gì không khỏe, trên thực tế nơi này gần Thông Thiên Hải cho nên linh khí rất tốt.

Bạch Tiểu Thuần có ấn tượng sâu nhất chính là mặt đất bên ngoài tường thành, bùn đất nơi này màu tím đen, nội tâm cảm thấy áp lực, dường như trong bùn đất trộn lẫn quá nhiều máu tươi cho nên sinh ra cảm giác âm trầm

Thậm chí tại một ít khu vực, Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy một cái hố sâu, nhất là đi ngang qua một ít hồ nước, hắn phát hiện nước hồ là màu đen.

- Ta từng nghe phụ thân nói qua, từ khi Tinh Không Đạo Cực Tông thành lập đến nay từng xuất hiện một lần Trường thành bị công phá, lần đó có rất nhiều thổ dân Man Hoang giết vào nơi đây, cho nên nơi này máu chảy thành sông...

Trần Nguyệt San vừa nói vừa nhìn mặt đất tím đen.

Bạch Tiểu hít khí lạnh, cảm thấy rất bất an, Bạch Tiểu Thuần phát hiện mặt đất nơi này khác với những nơi khác, thực vật nơi này vô cùng quái dị, ví dụ một cây đại thụ cao bảy tám trượng nhưng lại không có lá cây và nhánh cây, mà là mọc ra một cái đầu người, ánh mắt sinh ra hàn quang âm trầm, phàm là một ít thú con đi ngang qua đều bị nó thôn phệ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 720: Giới Thành

Một ít cây liễu cành lá màu đen không khác gì cây liễu bình thường, Triệu Thiên Kiêu vừa phát hiện đã khiếp sợ, hắn quát:

- Đi đường vòng, đây là côn trùng Huyết Hồn Đản, một khi đụng vào người sẽ tự động tiến vào cơ thể, thôn phệ tinh huyết hồn phách! Chỉ có trận pháp tại thành trì mới có thể ngăn cản, không phải chúng ta có thể rung chuyển!

Bạch Tiểu Thuần mở con mắt thứ ba ra quan sát, hắn phát hiện đây không phải cây liễu, mà là từng đám côn trùng vô cùng quái dị.

Tâm thần mọi người chấn động, lập tức tránh né sang nơi khác, dù vậy vẫn phải mất rất nhiều ngày mới có thể vượt qua khu vực côn trùng, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ khi đi trên con đường vừa rồi, da đầu tê dại, hắn từng nhìn thấy trên bầu trời có một đám chim bằng xương cốt hôi thối nhưng vô cùng hung tàn, chúng đang tấn công bọn họ nhưng đột nhiên dưới mặt đất lại vỡ ra một khe hở, khe hở sinh ra hấp lực cực lớn thôn phệ hơn phân nửa quái điểu bằng xương, sau khi khe hở khép lại còn nghe được tiếng răng rắc vang lên.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập loạn, sắc mặt hắn tái nhợt.

- Nơi này vẫn còn trong Trường thành...

Bạch Tiểu Thuần không ngừng than thở, trên đường đi tới nơi này hắn có cảm nhận vô cùng khác biệt.

- Trong trường thành còn như thế, ngoài trường thành... Còn có bộ dạng thế nào?

Bạch Tiểu Thuần không muốn biết đáp án này, hắn và đoàn người Triệu Thiên Kiêu phi hành rất lâu, trên đường đi còn mượn nhờ ba truyền tống trận, dựa vào truyền tống trận mới có thể vượt qua sông, chậm rãi tới tòa thành thứ hai.

Nơi này gọi là Giới thành.

Bọn họ gặp nhiều nguy hiểm trên đường đi, có thể tránh đều tránh, cũng không thật sự gặp nguy hiểm chính thức nào khác, dù sao nơi này còn bên trong trường thành, vẫn nằm trong khu vực tòa Giới thành và thành Đông Hải thành, tính an toàn cũng được đảm bảo hơn nhiều.

Trên đường tới đây Bạch Tiểu Thuần đã gặp không ít thân ảnh tu sĩ, những người này phần lớn đi tốp năm tốp ba, có rất ít người đi một mình, mỗi người như vậy đều có gương mặt lạnh lùng, tính cảnh giác vô cùng mãnh liệt, lúc nhìn thấyđaám người Bạch Tiểu Thuần từ xa, phần lớn đều tránh đi.

Trong thần sắc lạnh lùng của bọn họ còn mang theo mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần và đám người Triệu Thiên Kiêu cũng phát hiện điểm này, Bạch Tiểu Thuần hơi sợ hãi.

- Mức độ nguy hiểm ở nơi này còn cao hơn những khu vực trước nhiều...

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, tiếp tục đi tới sẽ đến gần Giới thành, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác nguy hiểm rất lớn.

Thời gian trôi qua, lúc cách Giới thành càng gần, Bạch Tiểu Thuần càng cảm giác mặt đất màu đen, thảm thực vật quỷ dị... Cho dù là loài chim bay hay hung thú trên vùng đất này, bộ dáng của chúng càng quái dị và càng đen.

Trừ những thứ này, Bạch Tiểu Thuần có cảm nhận trực quan nhất, chính là linh khí...

Trên đường đi tới nơi đây, hắn cảm thấy nồng độ linh khí dần dần giảm bớt, thiên địa linh khí hiện tại đã mỏng manh không còn bao nhiêu, đối với Triệu Thiên Kiêu mà nói hắn không thích ứng, với Bạch Tiểu Thuần còn đỡ một ít, dù sao hắn tới từ hạ du Tu Chân giới, linh khí nơi đó cũng không khá hơn nơi đây bao nhiêu.

Với những người đã quen nồng độ linh khí đậm đặc ở Tinh Không Đạo Cực, bọn họ sẽ rất khó chịu, Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy không có gì đáng ngại, nội tâm của hắn cũng tốt hơn một ít.

Lại qua mấy ngày, rốt cục mọi người cũng nhìn thấy tòa thành thứ hai, Giới thành!

Khác với thành Đông Hải, Giới thành to lớn và ngăn nắp hơn nhiều, tường thành được xây dựng từ khối đá màu đen, trên tường thành còn có hắc mang ẩn hiện, trên tường thành có không ít thân ảnh đang đi lại...

Một pháp khí vô cùng khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, trong Giới thành có thể tùy ý nhìn thấy những pháp khí như vậy, gạch đá cũng có ấn ký bao phủ, cả tòa thành dung hợp với nhau tạo thành trận pháp vô cùng khổng lồ.

Mặc dù trận pháp không mở ra hoàn toàn, cho dù chỉ mở một bộ phận vẫn bao phủ phạm vi vạn dặm, chỉ chừa một khu vực nhỏ để ra vào, đó chính là cửa thành.

Một khi trường thành thất thủ, nơi này chính là trường thành khác, trong thành trì có rất nhiều tu sĩ, các loại tài liệu và tài nguyên vô cùng sung túc, Giới thành tụ tập rất nhiều vật tư chiến lược, bởi vì nơi đây tùy thời sẽ biến thành chiến trường.

Hiện tại là lúc hoàng hôn, đứng từ xa quan sát sẽ phát hiện Giới thành không khác gì một con hung thú đang ẩn nắp trên mặt đất, trừ hàn ý âm trầm, mọi người có cảm giác như bị thiên địch nhìn chằm chằm, bất cứ người nào tới gần đều cảm nhận được sát khí khủng khiếp!

- Phía trước chính là Giới thành, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại đây một lúc, sau đó lại chuẩn bị đoạn hành trình thứ hai, lần hành trình sau vô cùng nguy hiểm, mọi người nên chuẩn bị tâm lý.

Tới gần Giới thành, Triệu Thiên Kiêu dặn dò một phen, đám người Trần Nguyệt San cũng nghiêm túc, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, nội tâm đang kêu khổ.

Mặt đất chung quanh Giới thành còn sót lại không ít hài cốt, những hài cốt này tồn tại không biết bao lâu, lúc trời chiều chiếu vào còn tỏa ra khí chất hoang vu.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần dò xét bốn phía, hắn phát hiện hài cốt nơi này khác lạ, những hài cốt này không giống hung thú, chúng có phần giống với nhân loại, chỉ có điều vừa thô vừa to hơn, hài cốt không phải người bình thường mà lại giống cự nhân.

Xương cốt dưới đất cứng cỏi kinh người, trên mặt đất trừ hài cốt cự nhân còn có hài cốt nhân loại.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động không nhỏ.

- Chẳng lẽ những xương cốt này là của thổ dân Man Hoang?

Bạch Tiểu Thuần đang đánh giá, Triệu Thiên Kiêu cũng đang nhìn những hài cốt này, hắn lên tiếng.

- Trường thành từng bị công phá, Giới thành... Cũng trải qua chiến tranh, tuy đã cách đây thật lâu nhưng mọi thứ ở đây vẫn được bảo lưu lại, mục đích chính là muốn hậu nhân biết rõ sự tàn khốc của chiến tranh!

- Tu sĩ chúng ta trừ truy tìm đạo bản thân, đồng thời phải thủ hộ tông môn, thủ hộ thế giới của mình, tuyệt đối không cho phép những thổ dân Man Hoang bước vào Thông Thiên Hải nửa bước!

Trong mắt Triệu Thiên Kiêu xuất hiện thần thái kiên định, Trần Nguyệt San bên cạnh đang nhìn Triệu Thiên Kiêu, đôi mắt phượng mang

theo thần thái tương tự, hai người bay thẳng vào Giới thành.

Những tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu đều bay theo, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm khái.

- Tại sao phải chém chém giết giết...

- Bỏ đi, nơi này quá nguy hiểm, ta cảm thấy Đỗ Lăng Phỉ nói đúng, tới nơi này nên tìm khu vực nào đó bế quan mười năm, sau đó cầm một cái Thiên Nhân Hồn trở về đổi lấy Ngũ Hành Thiên Thú Hồn.

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm thật lớn, hắn hít sâu một hơi và đi vào Giới thành, sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc, cho dù hiện tại hắn sợ hãi cũng không dám để lộ ra ngoài.

Thậm chí lúc đuổi theo Triệu Thiên Kiêu, Bạch Tiểu Thuần còn dùng lời lẽ tán dương Triệu Thiên Kiêu.

- Triệu sư huynh nói đúng, tu sĩ đời ta nên như thế!

Triệu Thiên Kiêu cười ha ha, bọn họ nhanh chóng tới gần Giới thành, sau khi xuất ngọc giản thân phận và chờ đợi kiểm tra, sau khi thông qua mới được phép tiến vào Giới thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 721: Tàn Cốt Cự Nhân (Thượng)

Cả Giới thành nhìn từ xa đã thật lớn, hiện tại đến gần cũng phát hiện nó vô cùng khổng lồ, trên đường có không ít tu sĩ, người đến người đi không có cảm giác hối hả, dường như mọi người đều không muốn nói chuyện.

Trừ những việc này ra, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trong Giới thành có bán rất nhiều tài nguyên, cho dù là đan dược, pháp bảo, phù văn... Cái gì cần có đều có, giá cả của chúng cũng không quá đắt, nhất là đan dược, thậm chí nó còn rẻ hơn bên ngoài một ít.

Trừ chuyện này ra, Bạch Tiểu Thuần còn phát hiện trong Giới thành có một binh doanh!

Nơi đó có rất nhiều tu sĩ trú đóng, những tu sĩ này trừ sát khí đằng đằng còn có cộng đồng đặc điểm riêng biệt, quần áo của bọn họ có lạc ấn bàn tay máu.

Lạc ấn này có khắc trận pháp cho nên người khác nhìn vào sẽ rơi vào ảo giác núi thây biển máu, đám người Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện có một ít binh lính đang đi tuần, phàm là tu sĩ gặp các binh lính này đều cúi đầu cung kính.

- Bọn họ chính là tu sĩ phân tông Thiết Huyết Đường, cũng là bộ phận không quan trọng của Thiết Huyết Đường, bọn họ chỉ ngẫu nhiên ra khỏi trường thành quyết chiến, đại đa số thời gian sẽ thủ hộ nơi này.

Ánh mắt Triệu Thiên Kiêu nhìn các tu sĩ Thiết Huyết Đường với ánh mắt sùng kính và chờ mong, lại thấp giọng giải thích với Bạch Tiểu

Thuần.

- Ngẫu nhiên ra ngoài trường thành?

Bạch Tiểu Thuần nhìn kỹ những tu sĩ trú đóng tại đây, âm thầm kinh hãi, hắn phát hiện những tu sĩ này không ai tầm thường nhưng chỉ ngẫu nhiên ra khỏi trường thành mà thôi, như vậy... Tu sĩ Thiết Huyết Đường trú đóng tại khu vực trường thành thứ ba còn như thế nào?

Lúc này mọi người tìm một khách sạn trong Giới thành, chuẩn bị nghỉ ngơi một ngày sẽ xuất hành, Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San rời đi, bọn họ phải gặp trưởng lão trú đóng trong Giới thành, bọn họ có thực lực và tư cách như vậy.

Triệu Thiên Kiêu cũng mời Bạch Tiểu Thuần cùng đi, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ có ý định ra khỏi trường thành quan sát tình hình, vì vậy cự tuyệt, cũng rời khỏi khách sạn.

Hoàng hôn trôi qua, bầu trời tối đen như mực, cho dù trời tối nhưng Giới thành vẫn có rất nhiều tu sĩ qua lại, tất cả cửa hàng vẫn mở cửa, Bạch Tiểu Thuần đi trên đường và quan sát đám người chung quanh, quan sát những cửa hang đèn đuốc sáng trưng, bên trong chỉ có tiếng rù rì thật nhỏ, dường như người nơi đây chỉ có thể nói nhỏ với nhau.

Hắn cảm thấy làm thế quá quái dị.

Bởi vì tất cả mọi người không nói lớn tiếng, cho dù nói chuyện cũng chỉ rù rì với nhau, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình phải nhập gia tùy tục, suy nghĩ mình nên học bộ dáng của mọi người mới tốt, vì vậy cũng bày ra sắc mặt lạnh lùng, hắn dùng gương mặt âm trầm dung nhập vào đám người.

Lúc này hắn phát hiện cảm giác quái dị đã biến mất, dường như hắn dung hợp với chung quanh, điều này làm Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, hắn định tiếp tục đi chung quanh, bỗng nhiên dừng bước trước một cửa hàng.

- Tán Hồn Các?

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cái tên cửa hàng, hắn lại dò xét bên trong, phát hiện cửa hàng bán rất nhiều bình, những cái bình này tồn tại lực lượng kỳ dị nào đó, cho nên rất nhiều tu sĩ đều dừng bước quan sát cửa hàng này.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hiếu kỳ cho nên đi vào, sau khi vào cửa hàng hắn đi tới trước một cái bình, Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên không nhỏ.

Trong cái bình có một đám sương mù rất yên tĩnh, dường như sương mù đã bị phong ấn, lúc Bạch Tiểu Thuần tới gần thì sương mù sôi trào, nó ngưng tụ thành mặt người sau đó nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần.

Đó là gương mặt một người con gái vô cùng dữ tợn, ánh mắt hung tàn muốn lao ra khỏi bình tấn công Bạch Tiểu Thuần, đây là một oan hồn.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng không kịp chuẩn bị cho nên kinh hô thành tiếng, chỉ trong nháy mắt tu sĩ chung quanh khó chịu nhìn hắn, cùng lúc đó tất cả sương mù trên các bình đều sôi trào, chúng hóa thành gương mặt người, cảnh tượng giống như Bạch Tiểu Thuần vừa đánh thức một đám người đang ngủ.

Bị nhiều oan hồn nhìn chằm chằm như vậy, da đầu Bạch Tiểu Thuần run run, thậm chí hắn còn nghe được tiếng cười quái dị, ngẫu nhiên có tiếng khóc quanh quẩn.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nghe được tiếng ca, sau khi những tiếng cười tiếng khóc dung hợp với nhau hình thành lực lượng dung nhập vào thân hồn của hắn, hắn nghe được những tiếng nói khác nhau.

- Thả ta ra ngoài!

- Đại ca ca, ngươi còn nhớ rõ ta không... Chúng ta quen nhau đấy.

- Em bé nhỏ như ngươi, năm đó lão phu thôn phệ không biết bao nhiêu!

- Ha ha ha ha...

Những âm thanh này càng ngày càng nhiều, chúng hình thành phong bạo vang vọng trong đầu Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, ánh mắt sinh ra hàn quang, hàn khí trào ra khỏi người hắn, hắn bấm niệm pháp quyết vận dụng Bất Tử Cấm hình thành phong ấn và điểm vào ngực mình.

Lúc này tất cả âm thanh đã biến mất, mọi thứ khôi phục như thường, những oan hồn kia chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, dường như phát hiện không thể rung chuyển tâm thần hắn, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, cuối cùng hóa thành sương mù bất động như trước.

Các tu sĩ khác trong cửa hàng nhìn Bạch Tiểu Thuần với sắc mặt ngưng trọng, bọn họ tiếp tục lựa chọn oan hồn cho mình

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhíu mày nhìn chung quanh, trong góc cửa hàng có một lão giả bước ra, tóc lão giả có màu xám, hắn mỉm cười chắp tay sau lưng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Mới tới?

Lão giả hỏi thăm.

Bạch Tiểu Thuần gật đầu, hắn buồn bực, cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân vì sao nơi này không thích nói chuyện.

- Sau khi tới Giới thành này, nếu như không muốn bị đám oan hồn dây dưa không dứt, nhất định phải nói nhỏ, tốt nhất là truyền âm.

- Khu vực này có quá nhiều oan hồn, có nhìn thấy, có không nhìn thấy, trong bình này phong ấn vong hồn, trong và ngoài trường thành có tài nguyên tốt nhất là hồn, cho dù tu hành hay luyện dược, thậm chí chế tạo pháp bảo đều có thể dùng hồn để thay thế.

Lão giả mỉm cười giải thích với Bạch Tiểu Thuần, nói xong hắn quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cảm tạ, cuối cùng hắn đã hiểu rõ nguyên nhân, hắn phát hiện Trúc Cơ hồn ở nơi này có giá trị không nhỏ, giá trị Kết Đan hồn càng lớn, không nhìn thấy sau Nguyên Anh.

Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi cửa hàng này, lúc dung nhập vào đám người, hắn cẩn thận hơn trước, lúc đi lại không nói một lời, vào lúc trăng sáng lên cao, Bạch Tiểu Thuần dừng chân bên ngoài cửa hàng.

Cửa hàng này buôn bán... Thổ dân!

Tương tự với hài cốt bên ngoài tường thành, những thổ dân này không khác gì tu sĩ, thân thể to lớn hơn một ít mà thôi, mỗi người cao hơn một trượng, vừa cao vừa to.

Đám thổ dân này bị phong ấn toàn thân, đặt nằm trong quan tài, nữ có nam có, thân thể rất cường đại, đây chính là đặc điểm rõ nét nhất miêu tả về bọn họ.

- Tiền bối, Hoang bộc của ta không nói tốt nhất Giới thành nhưng tuyệt đối số một số hai.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tiến vào, lúc này một đám tiểu nhị tu vi Trúc Cơ, sắc mặt vàng như nến vây quanh Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt cung kính tiến lên bắt chuyện.

Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ quan sát một lúc, hắn nhìn kỹ hàm răng của những thổ dân sắc bén như hung thú, Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 722: Tàn Cốt Cự Nhân (Hạ)

- Ngươi xem hàm răng và xương cốt của bọn chúng, lực lượng thân thể cực kỳ cường hãn, đây là tôi tớ tốt nhất, trên người chúng bị hạ phong ấn, tiền bối có thể dùng ý niệm thao túng sinh tử của chúng.

- Không giống Trần Mạn Dao...

Bạch Tiểu Thuần hơi tò mò, sau khi hỏi kỹ giá, cố tình muốn mua nhưng lại phát hiện trong Giới thành trừ linh thạch ra, có thể sử dụng quân công làm tiền tệ, điểm cống hiến không có tác dụng tại đây.

- Một thổ dân lại mắc như vậy...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nói thầm một câu, tiểu nhị làm ở nơi này nhiều năm, biết cách nhìn mặt nói chuyện, ẩn ẩn đoán được suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, vì vậy hắn cười nói.

- Có lẽ tiền bối đến nơi này không lâu, giá cả đám thổ dân này không đắt, phải biết những thổ dân bên ngoài và bên trong trường thành khác nhau rất lớn, nếu thổ dân ngoài tường thành bắt giữ tu sĩ Trúc Cơ sẽ có giá gấp mười lần so với chúng ta bán thổ dân.

- À? Đám thổ dân bên ngoài Man Hoang cũng buôn bán tu sĩ?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Đương nhiên, tu sĩ chính là thuốc bổ với đám thổ dân ngoài trường thành, bọn chúng thiếu linh khí, trong cơ thể tu sĩ có linh hải, tu sĩ chính là tinh thạch của chúng!

Tiểu nhị trả lời.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy da đầu run lên, hắn nghĩ tới cảnh mình bị đám thổ dân ngoài trường thành bắt giữ, lại tưởng tượng mình bị hấp thu như tinh thạch...

- Nơi này quá nguy hiểm...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khổ sở đi ra khỏi cửa hàng, cũng không còn tâm tư đi chung quanh, vì vậy hắn quay lại khách sạn, cả đêm trằn trọc suy nghĩ.

Mặt trời ló dạng, Triệu Thiên Kiêu sáng sớm đã gọi Bạch Tiểu Thuần dậy, mọi người rời khỏi Giới thành đi tới Trường thành.

Tốc độ của bọn họ chậm hơn trước nhiều, bởi vì linh khí nơi đây mỏng manh, nếu tiêu hao quá lớn sẽ khó bổ sung kịp thời, đoạn giữa Giới thành và Trường thành chính là khu vực nguy hiểm nhất.

Mặt đất nơi này biến thành màu đen, dường như bị máu tươi dội rửa nhiều năm nên biến thành màu tím, ngay cả nước sông cũng có màu tím đen.

Nơi này trừ những ngọn núi trọc thì không nhìn thấy bất cứ thảm thực vật nào, chỉ có thể nhìn thấy sơn thôn hoang phế không biết bao nhiêu năm tháng, có khi gặp phải oan hồn kéo cả đàn cả lũ bay qua, thậm chí Bạch Tiểu Thuần phát hiện có ít nhất mấy chục Kết Đan hồn trong đó, chúng tỏa ra uy áp cường đại.

Cũng may những oan hồn này không có nhiều tính công kích, mặc dù bay qua trước mặt mọi người cũng không dừng lại, đám người Triệu Thiên Kiêu vô cùng ngưng trọng, càng không cần nói Bạch Tiểu Thuần.

Hắn ngậm chặt miệng không phát ra bất cứ âm thanh nào, chờ tới lúc đám oan hồn rời đi thật xa mới thở ra một hơi.

Khi đi tới nơi này bọn họ không phát hiện tung tích tu sĩ, nơi này rất hoang vu, đất đá cằn cỏi, ngẫu nhiên xuất hiện một ít thực vật cổ quái lại làm đám người Thiệu Thiên Kiêu cảnh giác tránh xa.

Bởi vì thực vật nơi đây quá quái dị và hung tàn.

Bạch Tiểu Thuần từng nhìn thấy một cây đại thụ chạy trên mặt đất đuổi theo con báo đen kịt cao ba trượng, sau khi đuổi kịp nó liền hấp thu sinh mệnh lực của con báo.

Có đôi khi trong cái khe nào đó xuất hiện một bàn tay lớn thò ra, bàn tay này hư thối hơn phân nửa nhưng tốc độ cực nhanh, khí thế rất mạnh bắt lấy một con quái điểu màu đen bay ra, sau khi bóp nát quái điểu liền nhắm nháp máu tươi.

Đoạn hành trình tới Trường thành quá khủng bố, so sánh với đoạn từ thành Đông Hải đến Giới thành chẳng khác gì đi du lịch, mặc dù có một ít khó khăn cũng vượt qua dễ dàng.

Đoạn từ Giới thành đi Trường thành thường xuyên có sóng to gió lớn, cho dù trên mặt đất hay bầu trời, thực vật hay hung thú đều vô cùng quái dị, Bạch Tiểu Thuần nhiều lần hãi hùng khiếp vía, không chỉ có hắn như vậy, tu vi và gan dạ như Triệu Thiên Kiêu cũng cẩn thận cảnh giác với mọi thứ trên đường đi.

Sắc mặt Trần Nguyệt San hơi tái nhợt, mấy tùy tùng bị chấn nhiếp tâm thần nhiều lần, thậm chí đại đa số thời điểm vẫn rơi vào khủng hoảng, hơi có gió thổi cỏ lay sẽ trông gà hóa cuốc.

Nơi này quá khác biệt với thế giới mà bọn họ nhận biết, linh khí càng ngày càng mỏng manh, thậm chí đám người Triệu Thiên Kiêu có cảm giác hít thở không thôi, ngay cả phi hành cũng dựa vào pháp khí và tinh thạch.

Nêu có thể tiết kiệm một tia linh khí bản thân, bọn họ sẽ không vận dụng, thậm chí tránh phát tiết linh khí ra ngoài, Triệu Thiên Kiêu không

tiếc phong ấn mình.

Mọi người đều làm như thế, Bạch Tiểu Thuần đã sớm làm rồi.

Phong ấn bản thân, mặc dù giảm một ít cảm giác nhưng có thể giải quyết vấn đề linh khí tiết ra ngoài, linh khí nơi đây mỏng manh như giấy, bản thân có cảm giác bước vào thế giới khác.

Mặc dù dùng phương pháp này có thể giải quyết vấn đề linh khí tiết ra ngoài nhưng không thể giải quyết nguy cơ nơi đây, cho dù là oan hồn kéo thành đan hay một ít tồn tại kỳ lạ trong thiên địađám người Bạch Tiểu Thuần cảnh giác tránh xa các nơi kỳ lạ.

Cho dù như thế, sau khi rời khỏi Giới thành hai tháng, bọn họ khoanh chân đả tọa trên pháp khí phi thuyền của Triệu Thiên Kiêu, đột nhiên phương xa có tiếng gào thét vang lên.

Âm thanh này tấn công tâm thần mọi người, Triệu Thiên Kiêu mở mắt ra, ánh mắt hắn co rút lại, nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động không nhỏ, hắn nhìn thấy tâng mây trên bầu trời đang cuồn cuộn đáng sợ.

Tầng mây khổng lồ chung quanh tụ tập lại hóa thành Giáp Xác Trùng, thân thể Giáp Xác Trùng vô cùng to lớn, nó cao chừng ngàn trượng, dù Giáp Xác Trùng do tầng mây tạo thành nhưng nó có màu đen!

Giáp Xác Trùng to lớn này ngăn cản đường đi của mọi người, nó ngửa mặt lên trời gào to, tiếng gào oanh động tứ phương.

- Man Hoang Vân Thú!

Trần Nguyệt San kinh hô, sắc mặt Triệu Thiên Kiêu biến hóa, thân thể những tùy tùng của hắn run rẩy không dứt.

- Man Hoang Vân Thú lai lịch không rõ, không biết nguyên nhân hình thành, căn cứ ghi chép, cho dù trong Man Hoang hay trong ngoài trường thành đều có ngưng tụ.

- Không có hình dáng cụ thể, chúng có thể hóa thành mọi thứ, có thể hóa thành ngọn cây cọng cỏ cũng không chừng, trước mắt chúng biến thành Giáp Xác Trùng.

- Vân Thú, không thể nói là thú, nó là thời tiết biến hóa!

- Vân Thú lớn như vậy sẽ kinh động Trường thành quan tâm.

Triệu Thiên Kiêu lên tiếng, hắn điều khiển pháp khí tránh né Giáp Xác Trùng

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động thật lớn, cảm giác nguy cơ sinh ra, hắn cảm giác nguy cơ này tới từ Giáp Xác Trùng trước mặt

Vào lúc mọi người muốn cải biến phương hướng, Giáp Xác Trùng cao ngàn trượng dừng gào thét, nó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn qua mọi người bên dưới.

Chỉ ánh mắt đã có thể làm đám người Bạch Tiểu Thuần hồn phi phách tán, đầu óc rung động rất mạnh, những người khác cũng giống như thế, cho dù là Triệu Thiên Kiêu cũng đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, Giáp Xác Trùng lại gào thét dữ dội, nó há miệng hút mạnh...

Nó vừa hút phong lôi cuồn cuộn, phong bạo hình thành, hấp lực khổng lồ bao phủ trời đất, cái miệng Giáp Xác Trùng khổng lồ hóa thành lỗ đen thôn phệ vạn vật.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 723: Man Hoang Vân Thú

Mặt đất run rẩy, vô số cát bay đá chạy nhấc lên, tầng mây vặn vẹo, ở xa xa có một ít loài chim hung bạo bị hấp vào trong lỗ đen.

Mặt đất nổ vang, ngay cả ngọn núi nhỏ cũng bị kéo lên khỏi mặt đất và bay vào miệng Giáp Xác Trùng.

Tâm thần đám người Bạch Tiểu Thuần sinh ra sóng gió ngập trời, mỗi người đều bám chặt thân thuyền, nếu tóc và quần áo không được linh lực bảo hộ đã sớm bị kéo dứt và xé rách, ngay cả thân thuyền cũng vặn vẹo, trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp giãy dụa.

Giáp Xác Trùng màu đen hóa thành vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời, chiếc thuyền giống như chiếc lá rơi rụng, không ngừng chao đảo và tùy thời sẽ vỡ vụn.

Triệu Thiên Kiêu vội vàng, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng, tất cả mọi người đều vội vàng, bọn họ cũng không tiết kiệm linh khí, toàn lực bộc phát tu vi điều khiển chiếc thuyền, ngay cả linh thạch trong chiếc thuyền cũng vận chuyển ngăn cản lực hút.

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, linh thạch trên chiếc thuyền nhanh chóng mất đi linh khí, chúng vỡ tan thành bụi phấn.

Mượn nhờ lực lượng vỡ vụn này, phối hợp tu vi của mọi người, rốt cuộc chiếc thuyền giãy dụa ra khỏi lực hút và lao nhanh về phía trước.

Sau khi bọn họ rời xa, Giáp Xác Trùng gào thét giận dữ nhưng không truy kích, nó chỉ lạnh lùng nhìn chiếc thuyền đi xa.

Bạch Tiểu Thuần hô hấp không thông, hắn vẫn rót toàn bộ tu vi vào trong chiếc thuyền, những người khác cũng như thế, bọn họ không tiếc trả giá bỏ chạy, sau khi chạy đi rất xa mới bay chậm lại, vào lúc dừng trên đỉnh núi, mấy người bọn họ mới thở dài một hơi, ánh mắt nhìn nhau, nội tâm vẫn còn sợ hãi.

- Vân Thú kia... Ít nhất có thực lực Nguyên Anh Đại viên mãn...

- Vân Thú...

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang phương xa, hắn cảm giác mình vừa nhặt được cái mạng nhỏ, nếu chiếc thuyền không thể thoát ra khỏi lực hút vừa rồi, hắn không biết mình sẽ như thế nào sau khi bị Vân Thú thôn phệ.

Chuyện này không có đáp án, trong Man Hoang có Vân Thú xuất hiện, không chỉ tu sĩ đau đầu, ngay cả thổ dân Man Hoang cũng đau đầu, đây là thời tiết biến hóa, không phải sức người tạo thành, tất cả người và quái vật bị cắn nuốt không ai xuất hiện kể cho bọn họ nghe tình cảnh sau khi bị thôn phệ là như thế nào.

- Nơi đây có quá nhiều đồ vật cổ quái...

Bạch Tiểu Thuần cau mày than thở.

- Chúng ta có lệnh bài, ở chỗ này... Chỉ cần cẩn thận một ít, có lẽ... Vấn đề không lớn, trừ khi rời khỏi Trường thành đi Man Hoang...

Triệu Thiên Kiêu thở sâu, an ủi Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Trần Nguyệt San tái nhợt gật đầu, nơi đây hoang vắng, bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng lực lượng lệnh bài, nơi này vẫn nằm trong trường thành, đối với đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông mà nói, ở khu vực này sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Thật sao?

Bạch Tiểu Thuần không tin, hắn xuất lệnh bài thân phận ra, hiện tại hắn đã hối hận khi theo Triệu Thiên Kiêu tới nơi này, suy nghĩ mình nên ở gần thành Đông Hải mười năm là tốt rồi, như vậy sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Sắc trời dần tối lại, khi linh thạch trên thuyền nổ tung đã xuất hiện không ít khe hở, không thể sử dụng tiếp.

Cũng may xuất hành này đám người Triệu Thiên Kiêu chuẩn bị rất phong phú, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngụi, Trần Nguyệt San lại mang một chiếc thuyền khác ra, lắp đặt linh thạch sau đó mọi người đi lên thuyền.

Chỉ có điều bọn họ vô cùng cẩn thận trên đoạn đường kế tiếp, do tu vi tiêu ao quá nhiều, thiên địa linh khí mỏng manh gần như không có, chỉ có thể dựa vào linh thạch khôi phục, mặc dù chậm chạp hơn không ít nhưng cũng tốt hơn lúc trước quá nhiều.

Thời gian hai tháng lại trôi qua, trong hai tháng đám người Bạch Tiểu Thuần gặp không ít nguy hiểm, cũng may đều an toàn vượt qua, dù vậy tâm thần mọi người càng ngày càng mệt mỏi.

Cũng may tu vi bọn họ không ngừng khôi phục, không nói trở lại đỉnh phong nhưng đã khôi phục thất thất bát bát, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy an toàn hơn không ít.

- Ta cũng không ngờ nơi này vẫn trong trường thành đã nguy hiểm như vậy... Không biết ngoài trường thành thì thế nào...

Triệu Thiên Kiêu cảm khái, ngẩng đầu nhìn ra phương xa.

- Tiểu Thuần, ta sẽ không cải biến mục đích, sau khi tới Trường thành, nhất định phải đi ngoài Trường thành lịch lãm rèn luyện một thời gian, ngươi có đi chung hay không?

Bạch Tiểu Thuần cảm khái nhìn thiên địa, nghe Triệu Thiên Kiêu nói vậy liền lắc đầu.

- Ta không đi... Ta... Ta cảm thấy nên quen thuộc tình hình Trường thành mói tính tiếp.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lấy cớ.

- Tiểu Thuần, ngươi cũng đã biết chúng ta đi tới nơi này để thí luyện, tuy thời gian chỉ mười năm nhưng mỗi đều phải hoàn thành ba nhiệm vụ, mặc dù có thể lựa chọn nhiệm vụ nhưng nhất định phải hoàn thành ngoài trường thành, nói trực tiếp một ít, tông môn yêu cầu chúng ta... Nhất định phải ra trường thành!

Triệu Thiên Kiêu nghiêm túc nói một câu.

- Đến lúc đó ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi... Nếu không vừa tới thời gian mười năm, ngươi không qua khảo hạch sẽ khó có thể trở về.

Triệu Thiên Kiêu vỗ vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần run lên, vừa nghe trong mười năm phải ra trường thành ba lần, hắn đã cảm thấy thế giới này tối tăm, trước kia hắn cũng nghe được lời này nhưng không lưu ý, cảm thấy không có gì lớn cả, trong thời gian nửa năm đi tới Trường thành, hắn tự mình trải qua vô số nguy hiểm khủng khiếp, cảm giác nếu mình không cẩn thận sẽ đánh mất mạng nhỏ, hiện tại phải ra khỏi trường thành hoàn thành ba nhiệm vụ, hắn cảm thấy mình sắp đi vào chỗ chết.

- Không phải chỉ ba lần sao, tính là cái gì, Triệu sư huynh không cần nói nữa, tới lúc cần thiết ta sẽ làm việc cần làm.

Mặc dù nội tâm sợ hãi nhưng Bạch Tiểu Thuần có thói quen không lộ ra ngoài, thậm chí hắn còn hất hàm lên không thèm quan tâm.

- Tốt, đây mới là Bạch sư đệ trong mắt Triệu Thiên Kiêu ta!

Triệu Thiên Kiêu cười ha hả, hắn dùng sức vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

- Sư huynh không cần nói nhiều, dựa theo lộ trình, nửa tháng sau chúng ta sẽ tới Trường thành, chúng ta chia tay tại đó... Hi vọng lần sau gặp lại chúng ta đều xông ra uy danh thuộc về mình!

Triệu Thiên Kiêu lấy bầu rượu ra uống một ngụm và đưa cho Bạch Tiểu Thuần, khí thế trên người hắn bộc phát giống như ngọn núi vững chắc, Trần Nguyệt San si mê nhìn bóng lưng Triệu Thiên Kiêu.

Bạch Tiểu Thuần cũng ưỡn ngực cầm bầu rượu uống ngụm lớn, khí thế cũng bộc phát, cho dù là Trần Nguyệt San hay mấy tùy tùng đều sùng kính nhìn Triệu Thiên Kiêu, không có nhìn về phía hắn.

- Khục khục, ít xuất hiện, ta là người ít xuất hiện mà...

Bạch Tiểu Thuần tự an ủi mình.

Thời gian nửa tháng trôi qua tức thì, sáng sớm hôm nay mặt trời lên cao, lúc tia sáng mặt trời đầu tiên xé tan màn đêm, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, hắn nhìn về phía chân trời, dựa vào ánh sáng hắn nhìn thấy một sơn mạch to lớn nhưng vô cùng chỉnh tề, đó là... Trường thành!

Nhìn thấy trường thành trước mặt, tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động rất lớn, hắn không dám hình dung những gì mình nhìn thấy, trường thành quá to lớn, nó không khác gì cự long đang uốn lượn.

Những nơi hắn nhìn thấy chính là Trường thành.

Độ cao hơn hai ngàn trượng, nó như cánh cửa phân cách trong và ngoài, thổ dân và tu sĩ không ai có thể vượt qua nửa bước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 724: Trường Thành Uy Nghiêm

Trường thành cao hai ngàn trượng đột ngột mọc lên giữa mặt đất giống như kết nối với bầu trời, lại giống như phong ấn vạn vật trong thiên địa.

Nhìn từ xa có thể phát hiện màn sáng màu đen kết nối với trường thành.

Tường thành không phải màu đen, mà là màu tím... Thậm chí Bạch Tiểu Thuần đứng từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi huyết tinh trên tường thành... Có thể tưởng tượng nơi đây vốn là màu đen, bởi vì nhiễm máu tươi nên mặt đất hay tường thành đều biến thành màu tím.

Nhìn chung quanh vô cùng hoang vu không có ngọn cỏ, khí tức khắc nghiệt bao phủ tâm thần, khí tức này không ngừng hội tụ vào tường thành, trên bầu trời có một vòng xoáy màu tím ngưng tụ vô số năm tháng không tiêu tan, vòng xoáy không ngừng xoay tròn và phát ra âm thanh ầm ầm.

Từng tia chớp màu đỏ trong vòng xoáy xẹt qua bầu trời.

Trường thành màu tím, màn sáng màu đen, mỗi một viên gạch trên tường thành đều tỏa ra uy áp kinh người, đây chính là vách tường phòng ngự Man Hoang xâm nhập.

Thậm chí ở chỗ này cũng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, Trường thành lớn hơn Giới thành cả trăm lần... Vô số pháp khí cực lớn đang lơ lửng, những pháp khí kia vô cùng dữ tợn và tràn ngập lực sát thương, một khi mở ra đủ để hủy thiên diệt địa.

Trong Trường thành có một thành trì, thành trì này lớn hơn thành Đông Hải, Giới thành gấp mười lần, sừng sững trên vùng đất và nó là một cánh cửa.

Vô số khí tức hội tụ tại cánh cửa này, mỗi một đạo khí tức đều trải qua vô số lần huyết chiến, vô số lần chém giết sinh tử mới ngưng tụ thành, cảm nhận sơ lược cũng nhiều hơn trăm vạn.

Bên trong có không ít Nguyên Anh, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn cảm nhận được một đạo khí tức quen thuộc, khí tức này mang theo uy áp chấn nhiếp thiên địa.

Đó là... Thiên Nhân!!

Cả đại lục Thông Thiên không có bao nhiêu Thiên Nhân, nơi này tồn tại một người, Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, Triệu Thiên Kiêu càng không xa lạ gì, bởi vì hắn là phụ thân Trần Nguyệt San, chính là lão giả ba mắt.

Hắn đã sớm tới nơi này, hắn sẽ tọa trấn nơi đây chấn nhiếp Man Hoang trong trăm năm!

Tòa thành có một ngọn tháp hình ngôi sao năm cánh, ngọn tháp cao vạn trượng sừng sững trong thành trì, trong và ngoài Trường thành đều nhìn thấy rõ ràng, trong tháp tỏa hào quang sáng ngời, mỗi lần hào quang lưu chuyển đều làm hư không chấn động.

Trên đỉnh tháp có một hạt châu lớn chừng trăm trượng, bên trong có một đám sương mù đục ngầu, sau khi ngưng tụ liền hóa thành một con mắt cực lớn!

Phàm là người bị nó nhìn thẳng, nội tâm rung động rất mạnh, dường như bị ý chí cả thiên địa nghiền ép.

- Tinh Không Tháp!

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần rung động, Triệu Thiên Kiêu giảng giải cho hắn hiểu.

Triệu Thiên Kiêu nhìn ngọn tháp với ánh mắt sùng kính và cuồng nhiệt.

- Đây chính là thánh vật trong Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta, Tinh Không Tháp, hạt châu bị phong ấn bên trong... Nghe nói là Chân Linh!

- Chân Linh!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Ta cũng không biết Chân Linh là cái gì, chỉ nghe sư phó nói có Chân Linh tọa trấn mới làm Trường thành không phải là tử vật và có được tính mạng.

- Tòa tháp này không chỉ có tác dụng phòng ngự và đủ loại lực lương kỳ diệu, nó là hạch tâm của Trường thành, quân công và phân phối tài nguyên đều dựa vào nó thao tác.

Triệu Thiên Kiêu nâng tay phải chỉ về ngọn tháp.

- Tiểu Thuần, ngươi nhìn năm quân kỳ chung quanh Tinh Không Tháp kìa.

Chung quanh tòa tháp cao có năm quân kỳ, chúng đều treo trên cao, đón gió phất phơ, mỗi một mặt quân kỳ đều tỏa ra hào quang chói mắt, cho dù người đứng ở nơi xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Năm quân kỳ có màu sắc khác nhau, đồ đằng khác nhau, bất cứ đồ đằng nào cũng độc nhất vô nhị, Bạch Tiểu Thuần quan sát năm quân kỳ, ấn tượng khắc sâu nhất chính là đồ đằng lột da thổ dân.

Hình tượng của đồ đằng không ngừng biến hóa, thổ dân bị lột da kêu gào thống khổ, Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn sơ qua đã có ảo giác như vậy.

- Năm quân kỳ đại biểu năm quân đoàn trong Thiết Huyết Đường, năm quân đoàn đều lập quân công hiển hách, Bác Bì Kỳ, Hắc Yêu Kỳ, Thất Sát Kỳ, Đồ Man Kỳ và Diệt Hồn Kỳ!

- Bác Bì Kỳ!

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, cờ xí bốn quân đoàn khác còn khá tốt nhưng Bác Bì Kỳ lại gây chấn động mạnh với Bạch Tiểu Thuần.

- Mỗi một quân đoàn đều có một quân kỳ riêng, đại biểu chiến pháp của mình, cũng đại biểu uy nghiêm bản thân, ngươi nhìn Bác Bì Kỳ, nghe nói quân đoàn này vô cùng khát máu, mỗi lần xuất chiến đều lột da quân địch, cho nên thổ dân ngoài trường thành nghe tên đã sợ mất mật!

Trong mắt Triệu Thiên Kiêu mang theo thần thái sùng bái, hắn khát vọng được gia nhập năm đại quân đoàn.

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, hắn cảm thấy mình nên rời xa năm quân đoàn này.

- Tiểu Thuần, ngươi biết không, thế lực thổ dân ngoài Trường thành tồn tại một Tất Sát Bảng, chỉ cần người nổi danh sẽ bị thế lực Man Hoang truy sát!

- Tướng quân của năm quân đoàn kia đều nằm trong top mười, nhất là tướng quân Bạch Lân quân đoàn Bác Bì cùng họ với ngươi, bài danh của hắn gần với Thiên Nhân, nằm ở vị trí thứ sáu!

Triệu Thiên Kiêu hô hấp dồn dập kể những gì mình biết.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong cũng hiểu một ít về Trường thành, cũng cảm nhận được mức độ nguy hiểm khi ở đây, hắn bất an đến cực điểm.

Theo thời gian trôi qua, đoàn người Bạch Tiểu Thuần đã tiến vào phạm vi Trường thành, vừa đi vào nơi này đã đi ngang qua gợn sóng vô hình, một lực lượng vô hình tập trung đám người Bạch Tiểu Thuần..

Gợn sóng chấn động mắt thường có thể thấy được, cả thế giới như biến thành mặt nước, rung động vô số lần, trong nháy mắt đã bao phủ đoàn người Bạch Tiểu Thuần vào trong, lực lượng cấm chế cực mạnh bộc phát.

Lực lượng cấm chế không cho phép đoàn người Bạch Tiểu Thuần cự tuyệt và giãy dụa, cho dù Triệu Thiên Kiêu cũng phải đứng lại, mặc cho cấm chế dò xét bản thân!

Hắn cũng tốt, Trần Nguyệt San cũng được, mấy tùy tùng và cả Bạch Tiểu Thuần đều không thể di động, thân thể cứng đờ không thể phản kháng..

Dường như xét duyệt thân phận mọi người, mặc dù Trần Nguyệt San là con gái của lão giả ba mắt cũng không thoát khỏi, không biết gợn sóng dùng phương thức gì đã lấy lệnh bài nghiệm chứng thân phận trong người bọn họ, cũng kiểm tra tính xác thực của lệnh bài.

Sau đó có một gợn sóng khác bao trùm thân thể bọn họ, dung nhập vào thân thể và kiểm tra thần hồn!

Cũng may đối phương chỉ cảm nhận và thu hồi ngay sau đó, mặc dù vậy đám người Bạch Tiểu Thuần và Triệu Thiên Kiêu vẫn sợ hãi, cảm giác như rơi vào nguy cơ sinh tử.

Dù sao thân thể bị cố định, thần thức và hồn phách bị kiểm tra, chỉ cần đối phương hơi ác ý, bọn họ sẽ hồn phi phách tán ngay lập tức.

Sau khi trải qua xét duyệt vừa rồi, cấm chế bao phủ bọn họ biến mất, đám người Bạch Tiểu Thuần khôi phục quyền khống chế thân thể, sắc mặt bọn họ biến hóa nhìn về hướng Trường thành, không biết có nên tiếp tục tiến về phía trước hay không

Vào lúc bọn họ do dự, một cửa nhỏ trong Trường thành mở ra, có tu sĩ trung niên bay ra bên ngoài, trên người tỏa ra khí tức Kết Đan Đại viên

mãn, khí tức này ẩn chứa sát khí kinh người, khi tới gần sát khí càng ngày càng mãnh liệt, hắn chỉ đi bốn bước đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 725: Bác Bì Quân

Người này vừa xuất hiện, Triệu Thiên Kiêu đã cảm nhận được sát khí kinh người, nội tâm vô cùng ngưng trọng.

- Kẻ hèn là Thiên phu trưởng Bác Bì Quân Lý Hoành Minh.

Tu sĩ trung niên lên tiếng, ánh mắt nhìn lên người Trần Nguyệt San, hắn hơi ôm quyền cúi đầu.

- Trước kia không phải tận lực dò xét, đây chính là đặc thù của Trường thành, sau khi mở trận pháp, tất cả người lui tới đều bị thẩm tra nghiêm ngặt, cho dù tiến vào Trường thành cũng như vậy, mong chư vị thứ lỗi.

Lý Hoành Minh bình tĩnh giải thích, cũng không cần mọi người hỏi thăm làm gì, với hắn mà nói, hắn cũng không cần nghe người khác nói chuyện, chỉ cần nghe hắn nói là được.

- Không cho phép lưu lại trong Trường thành quá lâu, cũng không thể vào thành, các thí luyện giả không thể vào chủ thành, chỉ có thể thông qua cửa hông hoặc quay về, thời gian lưu lại nhiều nhất là một nén nhang.

- Các ngươi đã tới, Thiên Nhân lão tổ từng có khẩu dụ, cho nên các ngươi được vào chủ thành nhưng không được vượt qua một ngày phải rời đi... Việc này do Lý mỗ an bài, các ngươi không thể rời khỏi tầm mắt của ta, kính xin không nên làm ta khó xử.

Lý Hoành Minh nói xong liền quay người rời đi, không nghe bọn họ hỏi thăm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn bóng lưng Lý Hoành Minh, cảm nhận tu vi người này cao hơn mình một tầng nhưng lại có sát khí vô cùng đậm đặc, nhất là ánh mắt hắn còn có hắc khí khủng khiếp, hiển nhiên hắn đã giết quá nhiều người.

Người như vậy chỉ là Thiên phu trưởng, từ đó Bạch Tiểu Thuần có cảm nhận sâu hơn về năm quân đoàn tại Trường thành.

- Lý huynh, tại sao xét duyệt lúc trước cũng kiểm tra thần hồn?

Triệu Thiên Kiêu trầm mặc một lát, sau khi đi theo Lý Hoành Minh liền hỏi thăm.

- Sáu mươi năm trước từng có oan hồn ngoài Trường thành dùng biện pháp đặc thù đoạt xá, giả thành tu sĩ trong thành, ý đồ bước vào trường thành ám sát tướng quân, từ thời khắc chúng ta biết oan hồn có khả năng này, cho nên đề phòng ngoài ý muốn, tất cả người ra vào đều bị kiểm tra thần hồn!

Lý Hoành Minh trả lời nhưng không quay đầu lại.

Triệu Thiên Kiêu gật gật đầu, hắn không hỏi nữa, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận sợ sinh ra sai sót, đoàn người đi theo bước chân Lý Hoành Minh xuất hiện bên ngoài Trường thành, khi cửa mửa liền vào bên trong.

Lúc tiến vào thành, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận nơi này khác với thành Đông Hải và Giới thành, nơi đây... Không có bất kỳ cửa hàng nào cả, tuy có người lui nhưng đều mặc áo giáp, mọi người vô cùng lạnh lùng.

Nói nơi này là tòa thành, không bằng nói... Nó là binh doanh cực lớn.

Tu sĩ nhiều nhưng phân thành năm quân đoàn, phân biệt rõ ràng, cũng tăng thêm khí tức khắc nghiệt cho nó, tích lũy tạo thành áp lực khó hiểu, đám người Bạch Tiểu Thuần hơi cảm nhận một ít, tâm thần đã không tập trung.

Cho dù là Triệu Thiên Kiêu cũng như thế.

Nhận ra sắc mặt đám người Bạch Tiểu Thuần biến hóa, Lý Hoành Minh cười lạnh, trong mắt có một tia khinh miệt xuất hiện, hắn cũng không có hảo cảm với đám người Triệu Thiên Kiêu, nếu không phải Thiên Nhân lão tổ ra lệnh, hắn cũng không tự mình dẫn đường cho những người mới.

Hắn cảm thấy bảo hắn đi dẫn đường, không bằng lên chiến trường giết địch hoặc tu hành còn tốt hơn nhiều.

- Một đám đệ tử thân phận cao quý tới đây cảm nhận không khí chiến trường mà thôi.

Lý Hoành Minh xem thường từ đáy lòng, ngoài mặt không biểu hiện ra cái gì, hắn dẫn mọi người vào bên trong.

Trên đường gặp không ít tu sĩ năm quân đoàn qua lại, mỗi người nhìn thấy áo giáp Lý Hoành Minh liền cúi đầu chào, sắc mặt cung kính.

- Bái kiến Thiên phu trưởng!

- Bái kiến Thiên phu trưởng!

Trên đường đi đều là như vậy, Bạch Tiểu Thuần nghe nhiều lần, cũng nâận ra những người kia cung kính từ đáy lòng, hắn càng lưu ý thân phận Thiên phu trưởng vài lần.

Đám người Triệu Thiên Kiêu quan sát chung quanh, nhìn thấy tường thành quanh chủ thành đều màu tím, nội tâm sinh ra suy nghĩ khác nhau.

Cả thành trì đều là màu tím, mặc dù là gian phòng bỏ không cũng tỏa ra mùi huyết tinh nồng đậm.

- Chủ thành Trường thành, căn cứ năm đại quân đoàn, phân thành năm khu vực, khu vực của chúng ta hiện tại là lãnh đại Bác Bì Quân, chỉ nơi này đã lớn hơn Giới thành không ít.

- Trong phạm vi Bác Bì Quân chia thành mười khu vực, nơi đó là khu vực của Bạch Lân quân trưởng.

Lý Hoành Minh chỉ ra xa xa, nhìn theo ngón tay hắn sẽ nhìn thấy kiến trúc cực lớn, tòa kiến trúc này cao vài trăm trượng và có hình dáng như quan tài.

Trên quan tài có đồ đằng Bác Bì Kỳ, trong quan tài có khí lạnh làn ra chung quanh, Bạch Tiểu Thuần còn phát tu sĩ bốn quân đoàn khác lúc nhìn quan tài đều mang theo cuồng nhiệt, cho dù là Lý Hoành Minh cũng như vậy.

- Mấy khu vực khác cũng như vậy, bởi vì là người quân đoàn khác nên ta không thể mang các ngươi đi qua.

Lý Hoành Minh lên tiếng, hắn dẫn đám người đi dạo qua loa sau đó dẫn vào một đình viện.

- Sắc trời không còn sớm, các ngươi nghỉ ngơi đi, không được phép rời khỏi nơi đây, các ngươi nhớ kỹ.

Lý Hoành Minh ngẩng đầu nhìn mặt trời giữa trưa liền nói như vậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn lên mặt trời, hiện tại là giữa trưa, cách trời tối còn sớm, hiển nhiên Lý Hoành Minh không muốn lãng phí thời gian dẫn đường cho bọn họ.

- Sáng sớm ngày mai ta sẽ dẫn các ngươi rời đi.

Lý Hoành Minh nói xong quay người muốn đi, trên đường đi Triệu Thiên Kiêu luôn trầm mặc, hiện tại hắn do dự muốn lên tiếng, Trần Nguyệt San đã hỏi trước.

- Lý huynh dừng bước.

Lý Hoành Minh dừng lại, nếu là những người khác nói chuyện, hắn đại khái không quan tâm tới, hắn biết rõ thân phận của Trần Nguyệt San,

hắn vẫn quay người nhìn nàng.

- Lý huynh, có thể mang chúng ta ra ngoài trường thành quan sát một chút được không?

Trần Nguyệt San hỏi thăm, nàng biết rõ mục đích Triệu Thiên Kiêu khi tới đây.

- Nơi đó đang có chiến tranh, rất nguy hiểm, các ngươi đi tới đó, Lý mỗ không dám cam đoan sinh tử, các ngươi xác định không?

Lý Hoành Minh trầm mặc một lát, chậm rãi hỏi thăm.

- Xác định!

Triệu Thiên Kiêu gật đầu.

- Đương nhiên phải đi!

Bạch Tiểu Thuần chần chờ nhưng những người khác đã gật đầu nên hắn phụ họa theo.

Lý Hoành Minh không khuyên nữa, quay người cải biến phương hướng, hắn dẫn mọi người tới khu vực trường thành.

Lúc đi tới khu vực biên giới Trường thành, Lý Hoành Minh quen thuộc chung quanh nên dẫn mọi người bay đi, qua một nén nhang đã tới tường thành.

Đứng trên đây nhìn xuống phía dưới, Bạch Tiểu Thuần quan sát Trường thành to lớn hùng vĩ, nội tâm hắn chấn động, sự tồn tại của hắn không có ý nghĩa gì với tòa thành, cảm giác nặng nề làm hắn không thở nổi.

Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San cũng có cảm giác như vậy, mấy tùy tùng càng có cảm nhận mãnh liệt, chỉ uy áp của tòa thành đã cho bọn

họ cảm giác nguy cơ thật lớn, máu huyết trong người chảy nhanh, tu vi đông cứng.

Lý Hoành Minh xem thường khi nhìn thấy tình hình của mọi người.

- Đi thôi, đứng ở nơi này các ngươi sẽ cảm nhận thế nào là... Chiến tranh.

Lý Hoành Minh lên tiếng, hắn bước lên bậc thang hơn vạn giai, trên bậc thang có gợn sóng khuếch tán ra chung quanh, theo thân ảnh của hắn kết nối với trường thành.

Triệu Thiên Kiêu đi lên, Trần Nguyệt San theo cùng, bọn họ bước theo sau Lý Hoành Minh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 726: Thổ Dân Cự Nhân

Đứng tại đây Bạch Tiểu Thuần không nghe được ngoài Trường thành có âm thanh gì, khi bước lên bậc thang hắn cảm nhận được tiếng kêu gào yếu ớt, cùng lúc đó cảm giác khó nói nên lời bộc phát, máu huyết chảy nhanh, chiến ý bộc phát.

- Không đúng!

Bạch Tiểu Thuần lập tức ổn định tâm thần, hắn bước theo mọi người.

Đoàn người dễ dàng vượt qua bậc thang vạn giai, lúc đi lên cao, Bạch Tiểu Thuần nghe được tiếng gào thét càng ngày càng lớn, lúc bọn họ bước lên bậc thang cuối đứng trên tường thành hùng vĩ, âm thanh kinh thiên động địa trên chiến trường ập tới

Tiếng gào thét thê lương, tiếng cười, tiếng gào tức giận xen lẫn với tiếng nổ ầm ầm, cảnh tượng long trời lở đất xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tường thành to lớn có thể cung cấp chỗ đứng cho trăm người đứng song song, nhưng tường thành rộng rãi như thế đã bị binh khí lắp kín, trên người những tu sĩ này mặc áo giáp, trên khải giáp mỗi người đều có đồ đằng, trên người sinh ra khí và sát ý ngập trời.

Có người điều khiển pháp khí cực lớn không ngừng bắn ra cột sáng tử vong xuống đám thổ dân, có người đứng trên tường thành thi pháp công kích phía dưới.

Còn có một ít người đang lơ lửng giữa không trung chém giết với oan hồn đang lao xuống.

Cả chiến trường nổ mạnh đinh tai nhức óc, Bạch Tiểu Thuần vừa bước lên tường thành, đầu óc trống rỗng, hắn rung động trước cảnh tượng trước mắt, cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau khi hắn tỉnh táo liền dùng ánh mắt khó tin nhìn Lý Hoành Minh.

Hắn là người khôi phục đầu tiên trong đám người, cho dù là Triệu Thiên Kiêu vẫn chưa tỉnh táo, hắn bị chiến trường chấn nhiếp.

Bạch Tiểu Thuần khôi phục quá nhanh nên Lý Hoành Minh kinh ngạc, hắn vốn đứng xem náo nhiệt, hắn quanh năm ở chỗ này và gặp qua không ít thí luyện giả mới tới, vào lúc mỗi người đi lên tường thành đều cần một ít thời gian mới tỉnh táo lại.

Cho dù khôi phục nhanh hơn nữa cũng cần mấy hô hấp, hắn không ngờ tu sĩ trước mặt lại dùng không tới một hô hấp đã tỉnh táo lại, xem bộ dáng của hắn cũng không xa lạ với chiến tranh

Bạch Tiểu Thuần thật sự không xa lạ gì, hắn trải qua chiến tranh còn nhiều hơn đám người Triệu Thiên Kiêu quanh năm tu luyện, từ hạ du Tu Chân giới cho đến trung bình Tu Chân giới, Bạch Tiểu Thuần đều tự mình trải qua nhiều cuộc chiến tranh.

Hắn đã quen thuộc cảm giác hãi hùng khếếp vía, Bạch Tiểu Thuần nhìn những tu sĩ trên tường thành ra tay, nhìn các pháp khí chiến tranh nổ vang, hắn lại nhìn ra ngoài trường thành.

Bầu trời ngoài tường thành màu đỏ, bầu trời màu đỏ do chiến hỏa bộc phát quanh năm, ngay cả mặt đất cũng bị máu nhuộm đỏ.

Phía dưới tường thành có rất nhiều oan hồn, những oan hồn vô cùng dữ tợn, chúng gào thét thê lương và liều lĩnh xông lên tường thành, muốn diệt sát tu sĩ phòng thủ.

Những oan hồn kia nữ có nam có, trẻ có già có, chúng có chung đặc điểm hung tàn..

Bạch Tiểu Thuần quan sát chung quanh, cho dù là mặt đất hay bầu trời đều có oan hồn vô tận... Ở phương xa còn có hồn hải không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Có oan hồn cắn xé hào quang màu đen trên tường thành, có đánh giết tu sĩ, có khai chiến với Bác Bì Quân giữa không trung.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện Bác Bì Quân tiến thối khác nhau, những oan hồn chỉ có thể không ngừng trùng kích về phía trước, chúng tấn công không có quy củ, có tấn công màn sáng, có truy đuổi tu sĩ, không cách nào ảnh hưởng tới tường thành.

Tu sĩ Bác Bì Quân thì khác, bọn họ vừa đánh vừa lui, dựa vào tường thành và màn sáng hao phí thực lực oan hồn.

Trừ những oan hồn ở ngoài và hồn triều phía sau, trong chiến tranh có những thân ảnh to lớn cao hơn một trượng xuất hiện, chúng có bộ dạng xanh xao vàng vọt nhưng khát máu và điên cuồng, bọn chúng nhìn tường thành với ánh mắt thù hận không gì sánh kịp.

Bạch Tiểu Thuần nhận ra đám người này, đó là... Thổ dân!

Những thổ dân đứng sau hồn triều, nếu tìm được cơ hội sẽ lao tới phía trước, bọn chúng bộc phát lực lượng thân thể cường đại, chỉ nhảy vài cái đã bay lên tường thành như sao băng.

Mỗi lần như vậy tu sĩ Bác Bì Quân khẩn trương nhất, có không ít tu sĩ bay ra đánh giết thổ dân.

Tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra khắp nơi, trên chiến trường huyết nhục mơ hồ, đại chiến vô cùng thảm thiết, tất cả những hình ảnh này tạo thành một bức tranh, đối với Bạch Tiểu Thuần hắn đã nhìn quen rồi, dường như đám thổ dân ngoài tường thành phát giác đám người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, cũng nhận ra bọn họ là người mới, lúc này có một cự nhân cao một trượng rưỡi nhảy lên tường thành.

Tốc độ cực nhanh, hắn hóa thành một đạo hào quang, trên đường lao tới còn bấn niệm pháp quyết, oan hồn bốn phía ngưng tụ lại bay thẳng đến vị trí đám người Bạch Tiểu Thuần!

Trong nháy mắt tới gần, thậm chí Bạch Tiểu Thuần có thể nhìn rõ từng cây răng vàng và đen của nó, thân thể cự nhân gầy gò nhưng ánh mắt vô cùng điên cuồng.

Đôi mắt Lý Hoành Minh co rút lại, hắn bấm niệm pháp quyết sau đó điểm ngón tay phải vào tên thổ dân, lúc này tu sĩ quân đoàn chung quanh cũng xuất động tấn công thổ dân đang lao tới.

Bạch Tiểu Thuần bị ánh mắt thổ dân nhìn chằm chằm vào, đáy lòng của hắn sợ hãi, hắn càng lâm vào nguy cơ càng thể hiện chiến lực kinh người, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, bỗng nhiên Thông Thiên Pháp Nhãn mở ra, tia sáng màu tím hội tụ vào con mắt và bắn ra ngoài.

Ánh sáng tím xuyên thấu hư vô, nó vượt qua mọi người bắn trúng thổ dân, thân thể thổ dân dừng lại và giãy dụa, ngay sau đó Bạch Tiểu Thuần đã bấm niệm pháp quyết bộc phát hàn khí kinh người, hư vô chung quanh thân thể cự nhân xuất hiên nhiều băng thứ sắc bén

Cùng lúc đó đám người Lý Hoành Minh cũng ra tay, ngay lập tức tiếng nổ vang vọng không gian, lúc tiếng nổ lớn bộc phát Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San mới tỉnh táo lại, sắc mặt hai người tái nhợt, lập tức ra tay giết địch.

Tên thổ dân cự nhân kêu gào thảm thiết, thân thể sụp đổ máu đen bắn tung tóe, thân thể hắn không chạm vào tường thành, cũng không trúng màn sáng mà là rơi đại địa, mặt đất màu đen bị máu tươi ăn mòn hình thành lỗ thủng cực lớn.

- Máu huyết đám thổ dân này có độc, tạp độc có thể ăn mòn tường thành, đây là thứ mới xuất hiện trong trăm năm qua, cho nên không tới lúc vạn bất đắc dĩ, chúng ta không cho đám cự nhân tiến tới gần tường thành.

Lý Hoành Minh lên tiếng, ánh mắt nhìn qua mọi người, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần đã thu hồi không ít khinh thường.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn nhìn mặt đất bị máu tươi ăn mòn một lỗ to

- Thổ dân không khác gì một vụ tạc lô... Sau khi đánh chết có thể nổ tung...

Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương, phát hiện ánh mắt Lý Hoành Minh nhìn mình đã khác trước, vì vậy hắn ngẩng cao đầu lên tiếng.

- Cuối cùng đã nhìn thấy chiến tranh nơi đây, tâm nguyện Bạch mỗ đã thỏa mãn, chắc hẳn quy mô chiến tranh thế này không thấy nhiều.

Trên người Bạch Tiểu Thuần dần dần có một đạo khí thế sinh ra.

- Vậy thì sai rồi, đây chỉ là quy mô nhỏ thôi, chiến tranh như thế cách ba ngày sẽ diễn ra một lần.

Lý Hoành Minh nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như vậy càng ít khinh thường hơn, hắn tươi cười giải thích một câu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 727: Luyện Hồn Sư

Hắn không giải thích còn khá tốt, vừa giải thích đã tạo thành chấn động trong lòng Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn biển oan hồn vô cùng vô tận bên ngoài, lại nhìn thân ảnh thổ dân ẩn hiện trong đó, thậm chí phát hiện phía sau hồn triều còn có không ít hung thú chưa sử dụng.

- Như vậy mới là quy mô nhỏ? Quy mô lớn sẽ có tới cỡ nào?

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ, hắn cảm thấy nơi đây quá nguy hiểm, nhớ lại mình phải rời trường thành ba lần trong mười năm, hắn lập tức đau đầu.

- Chư vị, nơi đây quá nguy hiểm, các ngươi đã nhìn thấy chiến trường là như thế nào, không bằng chúng ta đi xuống thôi.

Lý Hoành Minh mỉm cười nhìn đám người Triệu Thiên Kiêu.

Bạch Tiểu Thuần đang muốn đồng ý, Triệu Thiên Kiêu hít sâu một hơi, ánh mắt hắn sáng ngời nhìn chiến trường bên dưới một lát, lập tức nói:

- Lý huynh, trận chiến này sẽ kéo dài trong bao lâu?

- Xem quy mô có lẽ tới nửa đêm hồn triều tiêu tán, một hai ngày sau sẽ bình tĩnh trở lại.

Lý Hoành Minh quan sát chiến trường rồi trả lời.

- Như vậy Triệu mỗ sẽ chờ ở nơi này, sau khi chiến tranh chấm dứt cũng không lưu lại Trường thành, ta sẽ ra ngoài... Bước vào Man Hoang,

bắt đầu con đường lịch lãm rèn luyện của ta!

Triệu Thiên Kiêu lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã sớm biết suy nghĩ của Triệu Thiên Kiêu nên không ngoài ý muốn, Lý Hoành Minh lại sững sờ.

- Ngươi muốn ra ngoài Trường thành?

- Mục đích ta đến nơi này chính là muốn bước vào Man Hoang.

Triệu Thiên Kiêu trả lời, Lý Hoành Minh nhìn Triệu Thiên Kiêu thật kỹ, trầm mặc một lát, lạiôm quyền cúi đầu.

- Lý mỗ ở Trường thành nhiều năm, gặp qua không ít người ra khỏi Trường thành không quay trở về, Triệu đạo hữu thân phận cao quý lại quyết đoán như vậy, Lý mỗ bái phục, chúc đạo hữu lên đường bình an.

Triệu Thiên Kiêu nghe xong cười ha ha, khí tức bộc phát, hắn nhìn sang Trần Nguyệt San.

Trần Nguyệt San che miệng cười cười, không nói gì nhưng đi tới bên cạnh Triệu Thiên Kiêu, nàng dùng hành động miêu tả quyết tâm của mình, nàng sẽ đi cùng Triệu Thiên Kiêu, mặc dù nàng cảm thấy bên ngoài quá nguy hiểm, dù nàng là thiên chi kiều nữ trong Tinh Không Đạo Cực Tông, có được rất nhiều thứ nhưng nàng không thèm quan tâm.

Hai tùy tùng của Triệu Thiên Kiêu và hai khuê mật của Trần Nguyệt San lại do dự, bọn họ không nói gì, lúc trước bọn họ có ý định đi cùng với Triệu Thiên Kiêu, nhưng trên đường đi tới nơi này trải qua nhiều nguy hiểm, hiện tại tận mắt nhìn thấy chiến tranh, nội tâm bọn họ dao động, lúc này trầm mặc cúi đầu xuống.

Triệu Thiên Kiêu không chú ý, hắn mỉm cười nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, muốn ra ngoài hay không?

Bạch Tiểu Thuần ho khan, hắn chỉ là Kim Đan hậu kỳ, ra ngoài rất không ổn thỏa.

Nếu chờ mình đột phá Kim Đan Đại viên mãn lại ra trường thành, khi đó năng lực tự bảo vệ sẽ nâng cao rất nhiều, chỉ cần tùy ý ứng phó sau đó quay về, có lẽ nguy hiểm không lớn.

Nếu sống qua mười năm, lại mang Thiên Nhân Hồn trở về đổi lấy một phần Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, hắn có thể ổn thỏa đột phá Nguyên Anh, hắn cảm thấy đây mới là con đường mình cần đi.

Đã có quyết định, Bạch Tiểu Thuần càng kiên định tín niệm của mình, đang nghĩ ngợi nên trả lời thế nào mới không làm người khác nghĩ mình không dám đi, đột nhiên tu sĩ Bác Bì Quân kêu to.

Tu sĩ tại một khu vực trên trường thành khiếp sợ quát lớn, có không ít người không tiếc linh khí bản thân bộc phát toàn bộ tu vi.

Bạch Tiểu Thuần và đám người Triệu Thiên Kiêu ngạc nhiên với biến hóa bất ngờ, lập tức nhìn sang chiến trường, bọn họ phát hiện hồn triều vô tận dừng lại đột ngột, chúng dừng công kích.

Sau khi dừng lại chúng liền lui ra phía sau, sắc mặt chúng không còn hung tàn, thay thế bằng ánh mắt cơ trí, cảm giác cơ trí không phù hợp khi xuất hiện trên người oan hồn.

Nếu chỉ như thế cũng bỏ đi, toàn bộ đám oan hồn ngẩng đầu, chúng thống nhất gào thét chói tai, sau khi gào thét chúng liền dung hợp với oan hồn khác.

Sau khi dung hợp, trên chiến trường hiện tại hình thành hơn mười hồn ảnh thân thể cao mấy trăm trượng, thân thể tráng kiện tràn ngập vô số gương mặt oan hồn giống như Hồn Đế, trong tay cầm pháp khí khác nhau, khí bùng nổ làm thiên địa phong vân biến ảo khó lường.

Hơn mười Hồn Đế vừa xuất hiện, chúng gào thét và vung vẩy pháp khí, tâm thần người nhìn thấy đều chấn động.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn nhận ra đám Hồn Đế này không khác gì Hồn Đế trong thí luyện màu xanh trên Tinh Không Đạo Cực bảng!

Bộ dáng khác nhau nhưng khí tức giống như đúc.

- Này... Này..."

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới sự đáng sợ của Hồn Đế, lập tức hãi hùng khiếp vía, nhất là đám Hồn Đế nơi này cho hắn cảm giác sâu không lường được, chúng có thể sánh ngang Nguyên Anh!

Không chỉ như vậy, trên chiến trường trừ đám Hồn Đế to lớn xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy bên ngoài chiến trường có một ít hồn đặc thù!

Oan hồn tầm thường không có thần trí cũng không biết sử dụng pháp bảo, chỉ hành động theo bản năng, thân thể mơ hồ hư ảo như sương mù, hiện tại có bảy tám thân ảnh đen kịt xuất hiện ở xa xa.

Những thân ảnh này lơ lửng giữa không trung, quanh người chúng có một tia sét màu đen chạy quanh.

Trừ tia chớp còn có vô số oan hồn vây quanh chúng, thân thể không ngừng dung hợp với nhau, bộ dáng không giống người không giống thú, trong tay cầm vũ khí cực lớn tiến tới gần trường thành.

Ở nơi xa còn có một đám sương mù xuất hiện, sương mù cuồn cuộn tạo thành một con chiến mã có khói đen bao phủ toàn thân, đôi mắt đỏ rực như ác quỷ.

Trên chiến mã có một thân ảnh mặc quần áo xám đang ngồi.

Người mặc áo bào xám không phải oan hồn, cũng không phải thổ dân, mà là... Tu sĩ!! Hoặc nói kẻ này giống tu sĩ, thân thể thon dài, tay và móng tay không bẩn, ngược lại còn trắng sáng.

Trên người xuất hiện khí tức cao quý, hắn không tới đây một mình, bên cạnh hắn còn có bảy tám nam tử đi cùng, bọn họ không ăn mặc hoa lệ nhưng y phục không tàn phá rách rưới, mỗi người đều có dung mạo tuấn mỹ, đều quan sát chiến trường.

Trên người bọn họ có gợn sóng tu vi chấn động cảnh giới Kết Đan.

Đám cự nhân cao lớn chung quanh bọn họ hoảng sợ, chúng cúi đầu hành lễ.

Nhìn con chiến mã bao phủ trong khói đen trước mặt,, Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến Thiết Đản, hắn lại nhìn người áo bào xám trên người chiến mã, trong nháy mắt nhìn sang, Bạch Tiểu Thuần cảm giác người này bất phàm.

Hắn ngồi trên ngựa giống như vương giả của đám thổ dân và oan hồn, chỉ một mình hắn có thể điều khiển toàn cục... Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới điểm này liền nhớ tới Trần Mạn Dao và thế lực sau lưng nàng.

Lý Hoành Minh khiếp sợ khi phát hiện nam tử áo bào xám xuất hiện trên chiến trường.

- Không nghĩ tới chiến tranh quy mô nhỏ lại xuất hiện... Hồn tu cùng Luyện Hồn Sư!!"

- Hồn tu? Luyện Hồn Sư?

Triệu Thiên Kiêu nhìn chằm chằm vào người áo bào xám, nội tâm sinh ra hàn ý.

- Hệ thống tu hành của Man Hoang, từ thấp lên cao, theo thứ tự là oan hồn, thổ dân, hồn tu và Luyện Hồn Sư, trong đó hồn tu là cường giả trong Man Hoang, thổ dân chỉ là nô bộc của bọn họ, bởi vì bọn họ không

có linh khí tu hành cho nên lui mà cầu tiếp theo, hấp thu hồn nguyên thay thế linh lực, vì vậy xuất hiện tồn tại đặc thù, gọi là hồn tu!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 728: Ai Nói Ta Sợ?

- Người phụ trách bắt oan hồn cường đại, dùng phương pháp đặc thù luyện ra hồn nguyên cung cấp hồn tu hấp thu, loại người này số lượng thưa thớt nhưng không thể thiếu trong Man Hoang, cực kỳ trân quý, đó chính là Luyện Hồn Sư!

- Luyện Hồn Sư rất đáng sợ, mỗi người đều là cường giả, bọn họ có thể điều khiển oan hồn, luyện hóa oan hồn, một ít người đặc thù có thể trợ giúp oan hồn mạnh hơn!

Lý Hoành Minh giải thích.

Khi Lý Hoành Minh giải thích hồn tu và Luyện Hồn Sư, người áo bào xám trên lưng ngựa nâng tay phải chỉ thẳng vào tường thành, lập tức mười mấy Hồn Đế to lớn lao thẳng về phía tường thành, cùng lúc đó hung thú chung quanh cũng lao lên.

Cũng không phải tất cả đều ngưng tụ tại nơi này, vẫn tồn tại vô số oan hồn chưa dung hợp vây quanh Hồn Đế, chúng cùng nhau tấn công.

Thậm chí những thổ dân cùng gào thét tiến công tường thành, cũng chỉ có người áo bào xám và bảy tám hồn tu áo đen đứng nguyên tại chỗ nhìn chiến trường.

Chiến tranh lại thăng cấp, tiếng nổ lớn và giết chóc kinh thiên động địa sinh ra, âm thanh giết chóc vang vọng bốn phía, Triệu Thiên Kiêu quan sát chiến trường, bên tai vẫn còn quanh quẩn lời Lý Hoành Minh nói, đối với Man Hoang, mặc dù hắn hiểu biết không bằng lão binh như

Lý Hoành Minh, hắn chỉ muốn chiến đấu và rèn luyện chính mình mà thôi...

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, ánh mắt nhìn qua người áo bào xám và bảy tám hồn tu, khác với Triệu Thiên Kiêu, Bạch Tiểu Thuần từng tiếp xúc với Man Hoang, bởi vì có qua lại cho nên hắn xem lời Lý Hoành Minh nói là cách giải thích khác.

- Trong Man Hoang, cho dù là oan hồn hay thổ dân đều không phải chúa tể chính thức, chúa tể chân chính là những người bị đuổi vào Man Hoang, tu sinh tự dưỡng... Cũng là nghịch tặc!

- Có lẽ số lượng của những người này lúc trước không nhiều, trải qua bao nhiêu năm sinh sôi nảy nở và tích lũy thực lực nhưng nơi đây quá cằn cỗi, bọn họ chỉ có thể hấp thu hồn nguyên tu hành, cho nên sinh ra hồn tu.

- Về phần Luyện Hồn Sư... Bọn họ là những kẻ nổi bật trong ồồn tu, có thể luyện dược, luyện pháp bảo?

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ thật nhiều, Trần Nguyệt San đứng bên cạnh lại lên tiếng.

- Hồn tu đã cường đại như thế, Luyện Hồn Sư lại rất thưa thớt, vì sao bọn chúng còn xuất hiện tại nơi đây, chỉ bằng mấy người kia cũng dám khiêu chiến Trường thành? Bọn chúng không sợ cường giả Tinh Không Đạo Cực Tông ra tay chém giết bọn chúng hay sao?

Vấn dề này không chỉ Trần Nguyệt San khó hiểu, Triệu Thiên Kiêu cũng muốn hỏi, Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Lý Hoành Minh.

Lý Hoành Minh không nói gì, hắn nâng tay cầm một ngọc giản, hắn ra lệnh vào trong, khu vực khác của tường thành đã vận dụng mười mấy pháp khí hình dạng trường cung, trường cung sinh ra chấn động vô cùng khổng lồ, sau đó hơn mười cột sáng bắn ra ngoài.

Những nơi đi qua hư vô vặn vẹo, trực tiếp xuyên thấu thân thể mấy Hồn Đế, đám Hồn Đế kêu la thảm thiết sau đó thân thể sụp đổ, những cột sáng thế như chẻ tre, chúng dễ dàng phá hủy oan hồn đặc thù và đám thổ dân trên đường đi, cuối cùng bay thẳng vào người Luyện Hồn Sư.

Tiếng nổ kinh người, hơn mười cột sáng có thể hủy diệt tu sĩ Nguyên Anh nhưng lúc chạm vào Luyện Hồn Sư, ngay cả những hồn tu chung quanh Luyện Hồn Sư cũng bị hủy diệt, thân thể tan vỡ

Hiển nhiên bọn họ không tử vong, xuất hiện tại chiến trường không phải thân thể chân thật, mà là một loại pháp thuật chiết xạ ánh sáng.

Trần Nguyệt San sững sờ, ánh mắt Triệu Thiên Kiêu mở to, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không tin vào mắt mình.

- Vào lúc ta mới xuất hiện trong Trường thành, ta cũng có khó hiểu như các ngươi, khi đó không có người nào cho ta biết đáp án, về sau ta dần dần hiểu ra.

Lý Hoành Minh lên tiếng, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hiển nhiên đã sớm biết như vậy.

- Ngươi hiểu Man Hoang không?

Lý Hoành Minh nhìn sang Trần Nguyệt San.

- Phạm vi Man Hoang to lớn, còn lớn hơn cả Thông Thiên Hà chúng ta nhiều, ngươi cũng đã biết nơi đây có oan hồn vô biên vô hạn, chúng tích lũy suốt mấy vạn năm, thổ dân vừa ra đời đã có thiên phú thần lực, sau khi thành niên có thể cao hơn ngàn trượng, là cự nhân chân chính.

- Trong Man Hoang có rất nhiều hung thú, ngươi biết rõ không? Man Hoang phải đối mặt không chỉ một mình Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta, mà là... Tất cả tông môn trong lưu vực Thông Thiên Hà!

- Không chỉ chúng ta mới có Thiên Nhân, Bán Thần không phải độc quyền của tu sĩ.

Bạch Tiểu Thuần nghe Lý Hoành Minh nói thế, lại nhìn vào vị trí đám Luyện Hồn Sư vừa đứng, chiến trường vẫn chém giết thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bên ngoài thật đáng sợ.

Vào lúc mọi người đang than thở, Triệu Thiên Kiêu ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Nếu Man Hoang quá yếu, có ra ngoài lịch lãm rèn luyện cũng không có ý nghĩa gì, Man Hoang tàng long ngọa hổ, đối với Triệu mỗ mà nói mới có tác dụng! Huống hồ Man Hoang mạnh hơn nữa, có Thiiên Nhân, có Bán Thần nhưng chúng ta có Thiên Tôn!

- Có Thiên Tôn tồn tại, Man Hoang vĩnh viễn chỉ là Man Hoang, vĩnh viễn bị ngăn cản bên ngoài trường thành, đừng mơ tưởng chiếm Thông Thiên Hải!

Khi Triệu Thiên Kiêu nói những lời này, trên người hắn sinh ra chiến ý dạt dào, khí thế mạnh mẽ không gì sánh nổi, Lý Hoành Minh nghe xong cũng cười to.

- Đúng vậy, chúng ta có Thiên Tôn, Man Hoang chỉ có thể bị ngăn cách bên ngoài trường thành, cho dù đánh bao nhiêu năm cũng như thế!

Lý Hoành Minh cười vang, hắn rất tán thành người như Triệu Thiên Kiêu.

Hai người cười to nhìn nhau, Triệu Thiên Kiêu nghiêng đầu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nội tâm Bạch Tiểu Thuần khẩn trương.

- Tiểu Thuần, nơi này có quá nhiều oan hồn, nghe Man Hoang mạnh như thế, ngươi có sợ không? Tu hành là chuyện nghịch thiên mà đi, tu sĩ đời ta nên quát tháo phong vân, chỉ có như vậy mới thành tựu Bán Thần đại đạo.

Bạch Tiểu Thuần nghe Lý Hoành Minh cùng Triệu Thiên Kiêu nói chuyện, trên người hắn cũng sinh ra khí thế hào hùng, hắn cảm giác

mình không thể e sợ, vì vậy hắn mở to mắt, ngẩng đầu vỗ ngực.

- Ta sợ?

- Ai nói ta sợ, Bạch Tiểu Thuần ta muốn tiêu diệt đám oan hồn nho nhỏ trước mặt quá dễ dàng!

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền nhìn thẳng vào hồn triều vô tận bên ngoài, cũng nhìn chằm chằm vào đám Hồn Đế, vì để chứng minh lời mình nói có sức thuyết phục, muốn người khác biết rõ Bạch Tiểu Thuần không sợ, hắn vỗ túi trữ vật mang ra một viên Ngưng Hồn Đan...

Hắn cầm đan dược trong tay, sắc mặt khinh thường ném ra bên ngoài trường thành.

- Thu cho ta!

Sau khi ném đan dược ra xa, Bạch Tiểu Thuần đứng tại chỗ bấm niệm pháp quyết điểm vào đan được.

Viên đan dược bay ra khỏi trường thành và rơi vào đám oan hồn, không chờ nó rơi xuống đất, ngón tay Bạch Tiểu Thuần điểm vào hư không, đan dược nổ tung!

Trong nháy mắt đan dược nổ tung sinh ra hấp lực vô cùng kinh người, hấp lực không ngừng khuếch tán ra bốn phía, một lỗ đen xuất hiện trong phạm vi mấy trăm trượng ngoài trường thành.

Đám oan hồn đang gào thét ngoài trường thành nằm trong phạm vi mấy trăm trượng của đan dược, chỉ trong nháy mắt chúng bay ngược ra phía sau, các tu sĩ Bác Bì Quân trên tường thành không dám tin những gì mình đang nhìn thấy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 729: Ngươi Muốn Gia Nhập Bác Bì Quân Sao? (Thượng)

Tất cả oan hồn trong phạm vi mấy trăm trượng không bị khống chế, tất cả bọn chúng đều tụ tập vào giữa trung tâm vụ nổ, bản thân đám oan hồn không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt đã dính chặt vào nhau, phạm vi mấy trăm trượng không còn một oan hồn nào!

Đứng từ xa dễ dàng nhìn thấy oan hồn vô cùng vô tận lại xuất hiện một khu vực trống trải mấy trăm trượng, tất cả mọi người muốn không chú ý cũng không được.

Bọn họ mở to mắt nhìn tất cả oan hồn ngưng tụ cùng một chỗ hóa thành một hồn cầu nhỏ như viên đan dược rơi trên mặt đất, ngàn vạn oan hồn trong đan dược gào thét giãu dụa nhưng không thoát được.

Không chỉ các tu sĩ trên tường thành không dám tin, ngay cả đám thổ dân trên chiến trường cũng ngạc nhiên không nhỏ, thậm chí oan hồn bốn phía cũng dừng lại.

Cho dù mấy Hồn Đế cũng ngạc nhiên ngây người.

- Là...

Đầu óc Lý Hoành Minh chấn động mạnh, hắn xem hành động lúc trước của Bạch Tiểu Thuần là chết sĩ diện, hiện tại hắn ngẩn ngơ như người say rượu.

Triệu Thiên Kiêu khó tin nhìn khu vực mấy trăm trượng trống trải, nhìn mấy vạn oan hồn đang giãy dụa trong hồn cầu, hắn khiếp sợ nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Trần Nguyệt San và mấy tùy tùng chấn động mạnh nhất, nhất là đám người Trần Nguyệt San nhớ lúc Bạch Tiểu Thuần tham gia thí luyện màu xanh.

- Trời ơi! Đây là việc gì?

- Vừa rồi... Vừa rồi là pháp bảo gì?

- Trước kia chưa từng gặp qua, cũng không ngờ thứ vừa rồi có tác dụng kinh người với đám oan hồn như thế.

- Hắn là ai!

Tu sĩ Bác Bì Quân trên tường thành ngơ ngác một thời gian ngắn, bọn họ xôn xao nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, bọn họ không dám tin vào mắt mình.

Chỉ tiện tay ném viên đan dược ra ngoài, chẳng những có hiệu quả kinh người còn làm mọi người chấn động, Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, lập tức lấy một đống Tụ Hồn Đan ném ra ngoài như thiên nữ tán hoa sau đó bấm niệm pháp quyết.

Trên chiến trường có nhiều vụ nổ bộc phát, rất nhiều oan hồn kêu thảm thiết, từng khu vực biến thành trống trải, có một... Hồn Đế cũng bị đan dược nổ gần thân thể và bị hút vào hồn cầu.

Mọi người rung động khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Phát hiện hiệu quả tốt như vậy, Bạch Tiểu Thuần vui vẻ vung tay áo liên tục..

- Ai nói ta sợ? Bạch Tiểu Thuần ta xuất hiện ở nơi nào, đám oan hồn sẽ tan thành mây khói ngay lập tức! Ta sợ chúng?

- Bạch Tiểu Thuần ta sợ sao?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đắc ý, hắn cố gắng bày ra hình tượng anh hùng thiết huyết, chỉ cần có người nào dám nói hắn sợ, hắn sẽ lập tức liều mạng với người đó ngay lập tức.

Phối hợp với Tụ Hồn Đan hắn vừa ném ra ngoài, hiệu quả chấn nhiếp vô cùng to lớn, chiến trường lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi, tu sĩ Bác Bì Quân trên tường thành cuồng nhiệt khi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Ngay cả Triệu Thiên Kiêu cũng ngừng thở, vừa rồi hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần phản ứng lớn như vậy, phất tay diệt không biết bao nhiêu oan hồn.

Thậm chí không chỉ như vậy, tu sĩ Bác Bì Quân trong phạm vi quan tài đỏ cực lớn phía sau cũng chú ý tới tình hình bên này, các quan chỉ huy đều nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần ta trải qua rất nhiều cuộc chiến, lúc trước Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông đại chiến tông môn bị một mình ta ngăn cản, hai tông dung hợp với nhau chinh chiến cả hạ du Tu Chân giới!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn phương xa, trên người bộc phát sát khí khủng khiếp.

- Ta tung hoành trong trăm vạn đại quân, dung Đan Khê, nuốt Huyền Khê, ta cũng là người đặt tên cho Nghịch Hà Tông!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn chiến trường, hào khí vượt mây.

- Nghịch Hà Tông đại chiến Không Hà Viện, Bạch mỗ đánh giết không biết bao nhiêu cường địch, càng điều khiển thân thể Huyết Tổ ngăn cản nội tình chí bảo Không Dong Tà Thục của Không Hà Viện!

- Lý đạo hữu, vừa rồi ngươi giật mình khi Bạch mỗ bước vào trường thành không bị tràng diện chiến tranh làm hoảng hốt, hiện tại ngươi hiểu

nguyên nhân chưa? Từ khi Bạch mỗ tu hành đến nay đã trải qua quá nhiều cuộc chiến.

Trên người Bạch Tiểu Thuần bộc phát khí chất kiên cường cương nghị, trong mắt hắn mang theo thần thái trầm ổn, giọng nói trầm thấp như lão nhân trải qua năm tháng tang thương.

Hắn càng như thế, cảm giác thiết huyết không sợ sinh tử càng mãnh liệt, tâm thần mọi người chấn động, Lý Hoành Minh hít thở dồn dập.

Bọn họ không biết Bạch Tiểu Thuần, đây là lần đầu tiên gặp mặt, sở dĩ bị bộ dạng và khí thế cùng ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp, không phải bọn họ ngu dốt, thật sự là do Tụ Hồn Đan tạo thành hiệu ứng oanh động quá lớn, quá mức có rung động hiệu quả, tích tụ các hiệu ứng mới sinh ra hiệu quả như hiện tại.

Thậm chí đám thổ dân ngoài trường thành cũng hãi hùng khiếp vía, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí không dám tiếp tục đánh về phía trước, đám oan hồn không ngừng lui ra phía sau.

- Tiểu Thuần, là sư huynh trách oan ngươi.

Triệu Thiên Kiêu tự trách, hắn nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần, nhớ lại thời điểm ở chung với Bạch Tiểu Thuần, hắn ôm quyền cúi âầu tạ lỗi.

- Không sao, sư huynh không nên cho rằng Bạch Tiểu Thuần ta không sợ chết, trên thực tế ta rất sợ chết, bởi vì ta sự tử vong không có ý nghĩa, ta sợ người thân của ta sống không có tương lai!

Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, lời lẽ tang thương nhưng trong lòng vui vẻ, cảm giác mình đã đánh ra danh tiếng, về sau ai còn dám nói mình sợ ra chiến trường.

- Tiểu Thuần...

Triệu Thiên Kiêu chấn động.

- Triệu sư huynh, ta hiểu tâm ý của ngươi, không cần nhiều lời, cuộc chiến trước mắt chưa chấm dứt, Lý đạo hữu không nên bỏ qua cơ hội, còn không hạ lệnh khai chiến, không nên làm cơ hội Bạch mỗ sáng tạo trôi qua!

Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, Lý Hoành Minh nhìn Bạch Tiểu Thuần thật lâu, hắn không nhiều lời, liên tục ra lệnh tấn công.

Lúc này rất nhiều pháp khí trên tường thành nổ vang, từng cột sáng bắn ra ngoài, càng có không ít tu sĩ bay lên cao thi triển thần thông pháp thuật.

Trong thời gian ngắn chiến trường sinh ra hàng loạt tiếng nổ mạnh, đám oan hồn ý định giãy dụa, Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng ném Tụ Hồn Đan phá tan oan hồn, cuối cùng chúng không thể không lui ra phía sau.

Sau khi Tụ Hồn Đan nổ tung, phạm vi mấy trăm trượng biến thành trống trải, hồn triều vô tận đã bị Tụ Hồn Đan thanh lý ngay lập tức, chúng ngưng tụ thành hồn cầu, tiếng kêu thảm thiết và tức giận oanh động tứ phương.

Khi hồn triều giảm mạnh, những thú dữ kia và thổ dân không nơi che chắn, căn bản không thể ngăn cản pháp khí trên trường thành, bọn chúng liên tục tử vong.

Đối với thổ dân, oan hồn là căn bản của bọn họ, xua đuổi oan hồn oanh kích trường thành chính là chiến lược của Man Hoang, hiện tại cách này đã mất hiệu quả.

Tâm thần bọn họ rung động, bọn họ cảm thấy chiến trường khác xa dĩ vãng quá nhiều, sau khi thiệt hại quá lớn, bọn chúng không thể không rút lui.

Trận chiến tranh phải đánh tới nửa đêm, hiện tại vẫn chưa tới hoàng hôn liền chấm dứt, cuộc chiến kết thúc, tu sĩ Bác Bì Quân vẫn còn cảm

giác không tưởng tượng nổi, bọn họ đánh nhau với thổ dân và oan hồn nhiều năm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy đối phương rút lui nhanh như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 730: Ngươi Muốn Gia Nhập Bác Bì Quân Sao? (Hạ)

- Trận chiến này, đa tạ Bạch đạo hữu.

Nhìn đám thổ dân Man Hoang chật vật lui ra sau, Lý Hoành Minh ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt vô cùng chân thành.

Trường thành có tác dụng phòng hộ, tu sĩ không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không ra ngoài đánh giết, chẳng những Lý Hoành Minh như thế, các tu sĩ Bác Bì Quân trên tường thành cũng ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần.

- Không cần cám ơn ta, tất cả vì lưu vực Thông Thiên Hà, vì đồng bào và tông môn chúng ta! Nếu thật nói cảm tạ, cũng là Bạch Tiểu Thuần ta cảm tạ các ngươi, nếu không có các ngươi quanh năm thủ hộ nơi này, ta cũng không có thời gian tu hành an nhàn.

- Chư vị đạo hữu, cám ơn các ngươi!

Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Lời lẽ chân tình còn mạnh hơn ngàn vạn lời khen, mọi người nơi đây nhìn Bạch Tiểu Thuần thuận mắt hơn trước, cũng tán thành hắn rất nhiều, Lý Hoành Minh cười ha hả...

- Triệu huynh, Bạch huynh, đến đến, hôm nay nhất định phải nâng cốc ăn mừng với Lý mỗ.

Lý Hoành Minh vừa cười vừa nói, hắn kéo Bạch Tiểu Thuần cùng đám người Triệu Thiên Kiêu xuống dưới tường thành.

Thái độ trên đường đi khác với lúc trước, nhiệt tình giới thiệu trường thành và đàm luận Man Hoang, cũng không dẫn mọi người về khách sạn, mà là vào một đình viện, nơi này là chỗ ở của Lý Hoành Minh, có thị nữ chuẩn bị hai bàn tiệc rượu, mọi người nhanh chóng bàn luận vui vẻ.

- Triệu huynh, ra ngoài trường thành nguy cơ tứ phía, ta biết rõ lai lịch ngươi không tầm thường, nhất định có một ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng, ta có một ngọc giản, chính là địa đồ miêu tản Man Hoang đơn giản khi ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, có lẽ ngươi sẽ dùng đến.

Lý Hoành Minh nâng chén rượu uống cạn, sau đó đưa cho Triệu Thiên Kiêu một ngọc giản.

- Đa tạ!

Triệu Thiên Kiêu gật đầu.

- Bạch lão đệ, ta biết ngươi có chí nguyện vĩ đại, cho dù như thế nào, ngày sau có chỗ cần Lý mỗ giúp, ngươi lên tiếng là được.

Lý Hoành Minh nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần, hắn thật tâm xem trọng Bạch Tiểu Thuần, muốn kết giao.

Bạch Tiểu Thuần không nói hai lời, cầm chén rượu uống cạn, ba người cười ha ha..

Trần Nguyệt San yên tĩnh nhìn ba người, nàng vui vẻ rót rượu cho bọn họ.

Thời gian trôi qua, đêm khuya đã tới, ba người đều là tu sĩ Kết Đan, cũng có tâm kết giao với nhau, sau khi trò chuyện sung sướng, càng nói về những tâm đắc tu hành của nhau, cảm thấy lúc này được lợi ích không nhỏ.

Thẳng đến khi trời sáng, Triệu Thiên Kiêu đặt chén rượu xuống, trong mắt mang theo tinh quang, hắn vận chuyển tu vi bức mùi rượu ra ngoài.

- Tiểu Thuần, Lý huynh, Triệu mỗ phải cáo từ, hi vọng lúc ta trở về, ba người chúng ta còn tiếp tục uống rượu với nhau!

Nói xong Triệu Thiên Kiêu ôm quyền, Bạch Tiểu Thuần cùng Lý Hoành Minh đưa tiễn, chờ Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San tạm biết mấy tùy tùng, hai người ly khai đình viện, có tu sĩ Bác Bì Quân dẫn đường, bọn họ theo đường hầm rời khỏi trường thành đi Man Hoang! Mấy tùy tùng của bọn họ cũng rời đi.

- Triệu sư huynh, lên đường bình an!

Bạch Tiểu Thuần nhìn bóng lưng Triệu Thiên Kiêu, hắn rất phục Triệu Thiên Kiêu, bội phục tu vi, bội phục tâm tính đối phương, thậm chí nội tâm còn kém một chút nữa đã đi theo đối phương vào Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần giật mình nén xúc động vừa rồi.

- Triệu sư huynh có đường của hắn, mà ta cũng có đường của mình.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, hắn nâng chén rượu uống cạn.

- Đường của ta là quay về thành Đông Hải, ta sẽ ở gần nơi đó, chờ tám chín năm rồi đi Man Hoang, cũng không ở phá địa phương này.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ cẩn thận, hắn đứng lên muốn cáo từ Lý Hoành Minh.

- Bạch huynh, ngươi muốn rời đi, Lý mỗ cũng không ở lại lâu, quân lệnh trên người, ngày sau như có cơ hội sẽ tương kiến, ta sẽ tụ hợp với ngươi.

Lý Hoành Minh không nhiều lời, hắn tự mình tiễn Bạch Tiểu Thuần ra ngoài, đi vào hướng chủ thành, đi lên trường thành, trên đường đi ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng nhìn sang bầu trời Man Hoang, đáy lòng chúc phúc Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San bình an, kiên quyết cất bước đi về cửa hông.

Hắn muốn rời khỏi Trường thành.

- Lý huynh, hữu duyên gặp lại.

Bạch Tiểu Thuần quay người, hắn cảm khái nhìn Lý Hoành Minh.

- Tiểu Thuần...

Lý Hoành Minh chần chờ một lát.

- Kỳ thật ta cảm thấy nơi này rất thích hợp với ngươi, ngươi không cân nhắc gia nhập Bác Bì Quân sao? Nếu ngươi gia nhập, Lý mỗ nhất định toàn lực giúp ngươi.

Lý Hoành Minh nói rất nghiêm túc.

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần nghe câu này, tất cả cảm khái trong nội tâm lập tức tiêu tán, thậm chí tim gan như muốn vỡ nát, hắn không muốn ở nơi này, vừa nghĩ tới nơi đây quá nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lắc đầu, hắn đang suy nghĩ nên nói thế nào để không bị xem thường.

- Ta cũng muốn, đáng tiếc gia nhập Bác Bì Quân không dễ dàng, ta không muốn Lý huynh mệt nhọc vì ta, một ngày nào đó ta sẽ dựa vào cố gắng của mình gia nhập Thiết Huyết Đường... Ta đi trước đây.

Bạch Tiểu Thuần trả lời rất tình cảm, sợ Lý Hoành Minh lại nói thêm lời nào đó, hắn nhanh chóng quay người bước về phía cửa hông.

Không chờ hắn bước đi đã có một giọng nói uy nghiêm từ hư vô vang lên.

- Ngươi muốn gia nhập Bác Bì Quân sao?

Giọng nói này vô cùng uy nghiêm, dường như mang theo uy lực vô cùng, nhất ngôn cửu đỉnh, Bạch Tiểu Thuần vừa nghe đã chấn động tâm thần.

Người nói chuyện là nam tử trung niên mặc quần áo màu đen, lúc trước còn ở xa, chỉ trong nháy mắt bước một bước đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản hắn rời đi.

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, ngơ ngác nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiên trước mặt mình, đối phương xuất hiện quá nhanh, giọng nói vẫn còn quanh quẩn bên tai nhưng người đã tới ngay trước mặt mình, thực lực của người này vô cùng khủng khiếp.

Áo choàng đen, dung nhan tuấn tú, tuy là trung niên nhưng trên người sinh ra mị lực kỳ lạ, chẳng những không có giảm bớt ngược lại còn lắng đọng theo năm tháng, đôi mắt thâm thúy như ẩn chứa cả bầu trời, Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn vào mắt đối phương đã bị mê hoặc.

Người này mặc quần áo tùy ý nhưng hắn đứng nơi đó giống như dung hợp với thiên địa, mặc dù không bằng Thiên Nhân đạt tới trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất nhưng đã có thể vận dụng lực lượng thiên địa cho mình sử dụng, chiến lực siêu quần.

Đây không phải cảnh giới Thiên Nhân nhưng cũng là Nguyên Anh Đại viên mãn, sau khi cảm ngộ thiên địa pháp tắc đến trạng thái nhất định sẽ bước vào cảnh giới... Chuẩn Thiên Nhân!!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập.

Nói tất cả rất dài dòng nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, Lý Hoành Minh nhìn rõ nam tử trung niên vừa xuất hiện liền biến sắc, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, thậm chí trong mắt còn mang theo cuồng nhiệt, hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến quân chủ!

Nghe bốn chữ này, nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, hắn lập tức đoán được người này là ai, dù sao có thể được Lý Hoành Minh

gọi là quân chủ, lại xuất hiện tại nơi này, hiển nhiên chỉ có thể là... Tướng quân Bác Bì Quân!

Vì vậy hắn lập tức ôm quyền cúi đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 731: Ngươi Bị Trưng Dụng Mười Năm

- Bái kiến quân chủ.

- Ta hỏi ngươi, ngươi muốn gia nhập Bác Bì Quân không?

Nam tử áo đen nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần và hỏi lại.

Bạch Tiểu Thuần không ngừng kêu khổ, hiện tại nội tâm xoắn xuýt, đáy lòng hắn vô cùng hối hận, hắn nhìn chằm chằm vào đối phương, đối phương chờ hắn trả lời.

- Ta... Ta không...

Hắn chưa nói dứt câu đôi mắt nam tử áo đen tỏa ra hào quang sáng ngời nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần.

- Ân?

Sát khí vô cùng khủng khiếp như sóng thần bao phủ Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần hắn dám từ chối sẽ lập tức diệt hắn.

- Nên suy nghĩ trước khi trả lời.

Nam tử áo đen lại lên tiếng nhưng giọng nói như sấm sét chấn nhiếp tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Dưới áp lực không thể hình dung, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên, lần này hắn thật muốn khóc, vành đỏ rực, hắn cảm giác chỉ cần mình nói không gia nhập, nam tử áo đen sẽ một kích diệt mình.

- Ta... Thân phận của ta... Mẫn cảm...

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương lên tiếng.

- Hạt nhân?

Nam tử áo đen giật mình, hắn lật tay phải cầm một ngọc giản lên xem xét.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, tâm thần bất định, suy nghĩ mình tuyệt đối phải rời khỏi nơi này, chiến trường quá nguy hiểm, nếu mình lưu lại, sớm muộn gì cũng mất mạng.

Bạch Tiểu Thuần lại tuyệt vọng, nam tử áo đen thu hồi ngọc giản và lên tiếng.

- Không sao, nếu ngươi hi vọng lưu lại nơi này, Bach mỗ sẽ giải quyết thân phận hạt nhân của ngươi, cứ quyết định như vậy, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thành viên Bác Bì Quân!

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền há hốc mồm, hắn thấy đối phương sắp đi liền hô to.

- Ta là thiên kiêu, xếp hạng thứ mười trên Tinh Không Đạo Cực bảng... Ta có tự do...

- Thiên kiêu rất tốt!

Nam tử áo đen không quay đầu lại, hắn trả lời như chém đinh chặt sắt.

- Ta... Ta không muốn gia nhập, ta có thể đối ý không?

Bạch Tiểu Thuần hối hận, hắn không cam lòng hô to lên.

- Đổi ý cũng vô dụng, ngươi bị trưng dụng, nhiệm kỳ mười năm.

Nam tử áo đen vừa nói xong đã vung tay lên, trong tay hắn xuất hiện một cái lệnh bài màu tím, trên lệnh bài có đồ đằng lột da sát khí đằng đằng và vô cùng khủng bố.

- Ta là một trong năm quân chủ trong Trường thành, ta có quyền lợi trưng dụng bất cứ kẻ nào gia nhập quân đoàn, đan dược của ngươi không tệ, có trợ giúp với Trường thành, Bạch mỗ trực tiếp nói với ngươi, Bạch Tiểu Thuần, hôm nay ngươi lưu cũng phải lưu, không lưu... Cũng phải lưu!

Nam tử áo đen nói xong liền nói với Lý Hoành Minh.

- Lý Hoành Minh!

- Có thuộc hạ!

Lý Hoành Minh ngẩng đầu và lớn tiếng đáp lời.

- Dẫn hắn nhận quân giáp, đưa hắn đi Công Giáp Các!

Nam tử áo đen bàn giao xong, cũng mặc kệ tâm tình Bạch Tiểu Thuần là gì, hắn quay người đi xa.

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, nam tử áo đen vừa dứt lời, chung quanh có mấy chục tu sĩ sát khí đằng đằng đi tới những tu sĩ này trải qua nhiều chiến dịch, sâu trong mắt mỗi người đều có màu đỏ rực, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía khi bị bọn họ nhìn chằm chằm, tâm thần chấn động không nhỏ.

Hiển nhiên Bạch Tiểu Thuần dám cự tuyệt, trong nháy mắt tiếp theo những tu sĩ này sẽ ra tay giết hắn, không chết không thôi!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần bi phẫn, hắn càng hối hận vì mình náo quá lớn...

- Nếu cho ta cơ hội làm lại lần nữa, ta nhất định không làm như vậy...

Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, nam tử áo đen sắp biến mất, hắn cắn răng bất chấp tất cả.

- Quân chủ!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

Tiếng hô như sấm sét, ánh mắt người bốn phía trở nên ác liệt, Lý Hoành Minh càng là lo lắng, sợ Bạch Tiểu Thuần mạo phạm Bạch Lân, hắn hiểu Bạch Lân, đây chính là người giết không chớp mắt, cho dù là thổ dân hay tu sĩ đều như nhau, Bác Bì Quân quân pháp nghiêm khắc, vì vậy hắn nháy mắt với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Lân dừng bước lần thứ hai.

- Ngươi có chuyện gì!

Bạch Lân chậm rãi xoay người, ánh mắt băng hàn, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần đã mang theo sát khí, tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, tim gan lạnh ngắt.

Chẳng những hắn có cảm giác như vậy, Lý Hoành Minh và tu sĩ chung quanh cũng hãi hùng khiếp vía.

- Ngươi bảo ta gia nhập Bác Bì Quân cũng được nhưng phải nói đãi ngộ.

Bạch Tiểu Thuần chán ngán thất vọng, cảm giác ánh mắt đối phương vô cùng đáng sợ, cả lời nói cũng mềm nhũn...

Nghe ngữ khí Bạch Tiểu Thuần mềm nhũn, Lý Hoành Minh thở ra một hơi, hắn hiểu Bạch Lân, hắn biết đối phương là người hỉ nộ vô thường, nếu Bạch Tiểu Thuần trêu chọc hắn, mặc kệ Bạch Tiểu Thuần có địa vị gì, Bạch Lân sẽ diệt sát ngay lập tức, cả trường thành chỉ có Thiên Nhân mới có thể ngăn cản.

- Trưng dụng mười năm, đãi ngộ hàng năm gấp năm lần Tinh Không Đạo Cực Tông! Các ban thưởng khác cứ cầm quân công đổi!

Bạch Lân lạnh lùng lên tiếng, hắn muốn quay người lại.

- Quân chủ!

Bạch Tiểu Thuần lại hô to lần nữa.

Lúc này Lý Hoành Minh ai thán, hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần quá to gan, này đổi lại là hắn sẽ không dám làm như vậy.

Chẳng những hắn có cảm giác này, tu sĩ chung quanh cũng như thế, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đã khác trước, kẻ này quá to gan.

Hiện tại Bạch Lân hít sâu một hơi, trên người sinh ra sát khí khủng bố, khí lãng khuếch tán ra chung quanh, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, hắn chậm rãi quay lại như ma thần, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, không nói một câu.

Hắn càng như vậy không khí càng giá lạnh, thậm chí khu vực Bác Bì Quân vô cùng yên tĩnh.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn cũng không muốn hô, hắn cảm thấy thời điểm này không nói thì sau này sẽ không thể nói, vì vậy kiên trì lên tiếng.

- Ta còn có hai người hộ đạo, bọn họ là hảo huynh đệ của ta... Phụ trách bảo hộ an toàn cho ta, hiện tại bọn họ đáng thương lẻ loi một mình bên ngoài, ta có thể gọi bọn họ tới đây không?

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

Nếu Tống Khuyết và Thần Toán Tử nghe được lời này, hai người bọn họ chắc chắn sẽ phun máu tươi, chửi bới không ngừng, chuyện gia nhập quân đoàn, trở thành người thủ vệ Trường thành, lúc nào cũng gặp sinh tử, phàm là người có lý trí sẽ không chọn gia nhập... Cũng không ngờ bọn họ đã cao chạy xa bay lại bị Bạch Tiểu Thuần nhớ thương như vậy.

Gặp phải chuyện này còn kéo bọn họ vào cùng.

Nói lời này là do bọn họ quá hiểu Bạch Tiểu Thuần nhưng lọt vào tai Lý Hoành Minh và Bạch Lân đã có ý nghĩa khác biệt, bọn họ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần lo lắng mình ở Trường thành không thể chiếu cố người

mình, những người hộ đạo là hảo huynh đệ của hắn, bởi vì mất hắn sẽ gặp phiền toái, đây là biểu hiện Bạch Tiểu Thuần trọng tình.

Lại liên tưởng Bạch Tiểu Thuần có thể dưới áp lực lớn và sát khí của Bạch Lân đè ép cũng muốn nói lời này, Bạch Tiểu Thuần là người trọng tình trọng nghĩa.

Nghĩ tới đây sắc mặt Bạch Lân hòa hoãn lại.

- Bọn họ không thể, nhưng Bạch mỗ có thể cho ngươi hứa hẹn, nếu ngươi lập nhiều đại công, bản thân cũng có thể trưng dụng huynh đệ trở thành thành viên Bác Bì Quân!

Nói xong Bạch Lân không cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội liên tiếp, lập tức biến mất ngay sau đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 732: Ngươi Cũng Khi Dễ Ta?

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, sau khi Bạch Lân biến mất, hắn lại nhìn Lý Hoành Minh.

Lý Hoành Minh giống như cười mà không phải cười nhìn Bạch Tiểu Thuần, cười khan một tiếng.

- Tiểu Thuần, chúc mừng ngươi bị quân chủ coi trọng, tự mình trưng dụng gia nhập Bác Bì Quân, phải biết người được quân chủ trưng dụng chính là vinh quang lớn lao, bao nhiêu năm qua, quân chủ chỉ trưng dụng ba người mà thôi, ngươi là người thứ tư.

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần bi thương, hắn không muốn trở thành người thứ tư... Nhưng hôm nay không có cách nào, chỉ có thể nhận mệnh, cười khổ đi theo Lý Hoành Minh rời khỏi cửa hông.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi vừa nhìn lại, nhìn cửa hông ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời, hắn cảm giác mình mất đi tự do, mất đi nhân sinh, mất đi lý tưởng...

- Tại sao lại như vậy...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thán, hối hận đi theo Lý Hoành Minh nhận chiến giáp màu tím, tuy nói mặc lên người hắn đẹp trai hơn không ít nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần không vui.

Trên đường đi Lý Hoành Minh càng nhiệt tình, không ngừng giới thiệu lịch sử Bác Bì Quân, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình lắng nghe, sau đó Bạch Tiểu Thuần đi tới Công Giáp Các do Bạch Lân chỉ định.

Đây là khu vực có hơn trăm lầu các thủ hộ sâm nghiêm, Lý Hoành Minh là Thiên phu trưởng cũng bị thẩm tra mới cho vào.

- Công Giáp Các là một trọng địa của Bác Bì Quân, chỉ có đại sư luyện dược, luyện phù và luyện bảo mới có thể cư trú ở đây.

- Tiểu Thuần được quân chủ xem trọng.

Lý Hoành Minh cảm thán, sau khi đi vào Công Giáp Các, Bạch Tiểu Thuần cũng phát giác nơi này khác với những nơi khác, linh lực nồng đậm hơn chung quanh rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên khi phát hiện nơi đây có linh lực, tuy trên đường gặp một ít tu sĩ trong Công Giáp Các sắc mặt kiêu căng, Lý Hoành Minh tiến lên chào hỏi, những người lại làm làm như không thấy.

Bạch Tiểu Thuần tức giận khi nhìn thấy cảnh như vậy.

- Có gì khó lường chứ?

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Lý Hoành Minh bị vắng vẻ liền nói một câu.

- Tiểu Thuần, những người này đều là đại sư, tất cả vật tư chiến tranh đều cần bọn họ cung ứng, không sao.

Lý Hoành Minh cười ha hả an ủi vài câu, hắn dẫn Bạch Tiểu Thuần vào lầu các số bảy trong Công Giáp Các, Lý Hoành Minh lại nói:

- Tiểu Thuần, ta chỉ có thể dẫn ngươi tới đây, về sau tất cả mọi người là người một nhà, ngươi có chuyện gì cứ tìm ta.

Lý Hoành Minh lại dặn dò vài câu, lúc này quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Lý Hoành Minh không vui rời đi, hắn quay người bước vào nơi ở, phạm vi nơi này không nhỏ, chiếm diện tích mấy ngàn trượng, trừ một ít lầu các khác, bốn phía chỉ có sân rộng, con

đường lát đá xanh rất chỉnh tề, khu vực này có linh khí yếu ớt, mặc dù linh khí nơi đây mỏng manh gần như không có nhưng sống thoái mái hơn khu vực bên ngoài rất nhiều.

Sau khi quan sát một lúc, Bạch Tiểu Thuần không muốn đóng quân Trường thành nhưng cảm thấy nơi đây không tệ, thậm chí cách đó không xa còn có một hồ nước nhỏ, mặt nước trong vắt.

Hồ nước là thứ khó gặp tại Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần trên đường tới Trường thành chỉ thấy nước đen, hiện tại gặp nước trong liền thả lỏng hơn không ít.

- Bỏ đi, chỉ có thể lưu lại.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn ngồi bên cạnh hồ nước suy nghĩ con đường tương lai phải làm thế nào, nhìn hồ nước trong có cá chép vàng bơi lội, đám cá này có râu rất dài, xem ra đã sống không ít năm, thân thể chúng hơi mờ, hiển nhiên không phải vật phàm, có thể dùng làm thuốc.

- Nơi này có nuôi Long Ngư... Cá này sống không ít năm, bên ngoài cực kỳ hiếm thấy, là linh dược chủ yếu luyện chế Ngư Long Đan.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vài lần, nghĩ tới những lầu các nơi đây đều có biển hiệu, con số rất nhỏ, sân lại càng lớn, hiển nhiên hoàn cảnh và phân phối rất đầy đủ.

Nơi này là lầu các số bảy, hắn là một trong những đình viện đỉnh cấp trong Công Giáp Các, Long Ngư cũng thuộc về đình viện, hôm nay đã thuộc về Bạch Tiểu Thuần.

- Dựa theo ghi lại phải có một bầy Long Ngư, tại sao chỉ có ba con?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt biến hóa, hắn ngẩng đầu nhìn lầu các bên cạnh lại có một thân ảnh bay tới, không biết dùng phương pháp gì lại không ảnh hưởng tới cấm chế, trực tiếp bay vào trong sân Bạch Tiểu Thuần.

Đó là lão giả gầy gò nhưng sắc mặt kiêu ngạo, tu vi Kết Đan hậu kỳ vừa bước vào đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, hắn hơi sững sờ nhưng không nói gì, trực tiếp đi đến bên hồ, tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần và nâng tay bắt một con Long Ngư liền rời đi.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn đã gặp nhiều kẻ không coi ai ra gì, nhưng chưa bao giờ gặp người nào như lão già trước mặt, không ngờ làm như không thấy và còn bắt Long Ngư trước mặt mình.

Bởi vì hắn đang buồn bực cho nên tức giận đứng lên.

- Ngươi làm gì!

- Luyện dược.

Lão giả không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

- Bị quân chủ khi dễ cũng bỏ đi, ngươi cũng để khi dễ ta?

Bạch Tiểu Thuần bộc phát triệt để, ánh mắt bắn ra hào quang, hắn điểm vào mi tâm, con mắt thứ ba mở ra, ánh sáng tím bắn ra ngoài, lão giả kia biến sắc muốn lui ra sau nhưng không kịp, miễn cưỡng ngăn cản nhưng Long Ngư đã bị Bạch Tiểu Thuần cách không thu hồi và ném vào trong hồ nước.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, hiện tại hắn đã hiểu rõ, Long Ngư trong hồ không ít nhưng bị người khác lấy đi, cũng là lão giả trước mặt.

Sắc mặt lão giả khó coi, hắn lui ra sau vài bước và cười lạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Lão phu ở lầu các số tám nhiều năm nhưng chưa bao giờ gặp kẻ nào cuồng vọn như ngươi, lão phu muốn Long Ngư ở lầu các số bảy này, về phần ngươi, chỉ là một tên tiểu tử, ta xem ngươi có thể càn rỡ ở đây bao lâu?

- Om sòm!

Bạch Tiểu Thuần đang cảm thấy tức giận, nghe xong lời này liền tiến lên một bước, hàn khí bộc phát, hàn băng bao phủ chung quanh, hồ nước đóng băng triệt để, tốc độ của hắn như thuấn di xuất hiện trước mặt lão giả.

Lão giả biến sắc, muốn lui về phía sau nhưng Bạch Tiểu Thuần nhanh như thuấn di, trong nháy mắt đã xuất hiện, hắn nâng tay phải đánh ra một quyền, một quyền này này mang theo ý cảnh Nhân Sơn Quyết, quyền kình như thái sơn áp đỉnh đánh lão giả phun máu tươi, thân thể hắn bay ra xa mấy trăm trượng.

- Cút, từ nay về sau Long Ngư thuộc về họ Bạch!

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nói một câu, ánh mắt lão giả oán độc khi rời đi.

Đuổi lão giả gây sự không xem ai ra gì, tâm tình Bạch Tiểu Thuần tốt hơn một ít, hắn ngồi bên cạnh hồ nước tới hoàng hôn.

Nhìn mặt trời chiều thê lương, Bạch Tiểu Thuần cau mày, đang muốn đứng lên thì phát hiện có vài đạo hào quang bay đến nơi đây, những hào quang này bay tới lầu các của Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt ba thân ảnh xuất hiện, người đứng đầu chính là Bạch Lân, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Sau lưng hắn còn có hai người, trên người bọn họ có sát khí đáng sợ, đều có tu vi Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên khi nhìn thấy Bạch Lân xuất hiện tại nơi này.

- Bái kiến quân chủ.

Bạch Tiểu Thuần đứng lên cúi chào Bạch Lân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Luyện Dược Có Thể Xảy Ra Chuyện Gì

- Đã quen thuộc hoàn cảnh chưa?

Bạch Lân lạnh nhạt hỏi thăm Bạch Tiểu Thuần.

- Xem... Xem như không tồi, chỉ là quá yên tĩnh.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, cẩn thận trả lời.

- Lâm Đào, an bài một ít thị nữ tới đây, phụ trách cuộc sống hằng ngày của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Lân nghe xong liền phân phó lão giả bên trái.

Lão giả gật đầu, hắn lấy ngọc giản ra và truyền âm.

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, suy nghĩ mình nói chuyện có tác dụng như vậy, đang nghĩ ngợi nói thêm điều gì đó, Bạch Lân nhìn hồ nước trước mặt và lên tiếng.

- Trường thành tồn tại quá lâu, còn lâu hơn cả Tinh Không Đạo Cực Tông... Ngươi có thể tưởng trong tòa thành này vô số năm trước có bao nhiêu tu sĩ chinh chiến, không ngừng chống cự Man Hoang xâm lấn không?

- Rất nhiều, năm đại quân đoàn Thiết Huyết Đường đã đóng quân tại nơi này suốt mấy vạn năm rồi.

- Nhiều đời người đến và đi, Trường thành vẫn tồn tại.

- Tuy năm đại quân đoàn có cạnh tranh nhưng vẫn hòa thuận chống cự kẻ địch, phân biệt phụ trách khu vực khác nhau, thủ hộ Trường thành ngăn cản Man Hoang bước vào.

Ánh mắt Bạch Lân đang nhìn hồ ước, lúc này ngẩng đầu nhìn trời cảm khái một câu.

Bạch Tiểu Thuần theo không kịp tiết tấu của đối phương, cũng không biết Bạch Lân tới nơi đây và nói những lời này có ý nghĩa gì.

- Năm đại quân đoàn, mỗi quân đoàn có một quân chủ, mười Vạn phu trưởng, dưới mỗi Vạn phu trưởng có mười Thiên phu trưởng, từ đó suy ra là Bách phu trưởng và Thập phu trưởng!

- Bạch mỗ chính là quân chủ Bác Bì Quân thế hệ này.

Bạch Lân nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt hơi lăng lệ ác liệt.

- Bạch mỗ không thiện nói năng, nói chuyện có phần trực tiếp, một khi mở miệng sẽ không cải biến, tính cách cổ quái, có người nói ta hỉ nộ vô thường, có người nói ta giết người khát máu.

- Có người nói ta tương lai nhất định trở thành Thiên Nhân, còn có người nói ta thiên tư tuyệt luân, thông minh vô song, còn nói ta tinh thông binh pháp, tính toán thâm sâu, nói rất nhiều...

- Ta không thích những lời này, cũng không muốn nghe, ta chỉ ưa thích một câu nói, cũng rất hi vọng người khác lưu truyền, ngươi biết là câu gì không?

Bạch Lân hỏi.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy Bạch Lân là người có tính cách quái lạ, không đề cập thì thôi, chỉ cần nói chuyện đã không có trật tự gì cả, nghĩ đến đâu nói đến đó, lời mở đầu và câu sau cùng không dính gì với nhau cả.

Hắn trầm mặc, Bạch Lân lại nhíu mày nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Ta hỏi ngươi, ngươi biết ta thích nghe câu gì hay không?

Bạch Lân nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, dường như rất muốn hắn trả lời.

- Ta... Ta không biết.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt vài cái, hắn cảm thấy Bạch Lân quá không bình thường.

Ánh mắt Bạch Lân lạnh lẽo.

- Bạch mỗ không thích người khác qua loa ta!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần muốn mắng chửi người nhưng địa vị và thực lực đối phương quá cao, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, chỉ có thể làm ra vẻ suy nghĩ, sau một lúc lâu hắn cố ý ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời và vỗ mông ngựa.

- Ta biết rồi, tiền bối muốn hậu nhân nhớ kỹ trong Trường thành đã từng có tu sĩ tên là Bạch Lân chinh chiến thiên địa, thủ hộ Trường thành!

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình chém gió không chê vào đâu được, trong nội tâm đang đắc ý mình phản ứng nhanh thì Bạch Lân lên tiếng.

- Ngươi sai rồi!

Bạch Lân thở sâu, ánh mắt bắn ra hào quang.

- Ta thích nghe tất cả mọi người nói, Bạch Lân có gia gia tốt, bởi vì gia gia của ta chính là Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông... Thiên Nhân Đại trưởng lão!

- Điều này nói rõ cái gì, điều này nói rõ trong Tinh Không Đạo Cực Tông không ai dám chọc ta, mà ta lại có thể trêu chọc bất cứ kẻ nào, cũng nói rõ ta có thể hoành hành không sợ trong Trường thành! Càng nói

rõ sau lưng Bác Bì Quân chỗ dựa kinh thiên, đồng thời cũng nói rõ ta còn làm quân chủ Bác Bì Quân một ngày, chúng ta muốn cái gì có cái đó, không có ta cũng sẽ đòi tông môn giao ra!

- Tóm lại, ta muốn nói cho ngươi biết, trong Bác Bì Quân này, trừ Thiên Nhân Cảnh Trần tiền bối ra, ta lớn nhất!

Bạch Lân ương ngạnh nói một câu, sau đó hắn nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi hiểu chưa?

- Ách... Hiểu...

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn Bạch Lân, cuối cùng hắn hiểu đối phương muốn làm gì, hắn đang khoe khoang bối cánh bản thân... Từ loại trình độ nào đó mà nói, kẻ này có ham mê giống mình, ưa thích náo nhiệt...

Về phần đối phương nói Trần tiền bối, Bạch Tiểu Thuần biết đó là phụ thân Trần Nguyệt San, là lão giả ba mắt.

Bạch Lân thoả mãn gật gật đầu, hai người sau lưng hắn không nói gì cả, hiển nhiên đã sớm quen tính cách và lời lẽ Bạch Lân.

- Như vậy ngươi biết ta thích nghe cái gì, cũng hiểu ở chỗ này, ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó, mà ngươi cũng biết ta muốn cái gì.

- Bạch Lân ta muốn quân công!

Trong mắt Bạch Lân bắn ra hào quang cuồng nhiệt, hắn nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần và nói một câu.

- Ta muốn là quân công, giết nhiều thổ dân hơn nữa, thu nhiều oan hồn hơn trước, đánh thắng nhiều chiến dịch!

- Cho nên ta trưng dụng ngươi gia nhập Bác Bì Quân, ngươi phải ở đây luyện dược cho tốt, luyện chế đan dược ngươi dùng trên tường thành, chỉ cần ngươi làm được điểm này, ngươi có thể muốn cái gì trong Trường thành cũng được, ta sẽ giải quyết cho ngươi, cho dù trong tông môn xảy ra chuyện gì, ta cũng có thể xử lý giúp ngươi!

- Ví dụ như Tinh Không Đạo Cực Tông sẽ ban cho Nghịch Hà Tông nhiều danh ngạch tu hành hơn trước.

- ví dụ như bỏ qua thân phận hạt nhân của ngươi, thậm chí ngươi muốn xem công pháp gì ta cũng có thể xử lý.

- Ta xử lý không được, gia gia của ta sẽ xử lý giúp ngươi, điều kiện tiên quyết là ngươi phải cho ta quân công!

- Cho nên, Bạch Tiểu Thuần, ngươi phải luyện ra đan dược này, hơn nữa còn phải luyện thật nhiều, càng nhiều càng tốt, uy lực lớn hơn trước!

Bạch Lân lên tiếng.

Quần là áo lượt không đáng sợ, quần là áo lượt có bản lĩnh mới đáng sợ, quần là áo lượt có bản lĩnh và chí khí càng đáng sợ...

Bạch Tiểu Thuần nhìn thẳng Bạch Lân, đáy lòng cảm xúc rất sâu, cảm thấy mọi người đều họ Bạch, vì sao chỗ dựa của đối phương cứng như vậy, bản thân mình không có chỗ dựa gì, vì vậy trong lòng ê ẩm.

Sau khi nghe yêu cầu của đối phương, Bạch Tiểu Thuần đã dự kiến trước việc này, vừa nghĩ tới những chuyện xảy ra khi mình luyện dược, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình phải nói rõ.

Nếu không một khi xảy ra vấn đề gì, Bạch Tiểu Thuần hai lần tiếp xúc với Bạch Lân, hắn cảm giác đối phương sẽ trực tiếp nổi giận với mình.

Dù sao nơi đây không phải Nghịch Hà Tông, tại Nghịch Hà Tông, Bạch Tiểu Thuần có thể hoành hành không sợ, nơi này cũng không phải

Tinh Không Đạo Cực Tông, không có Đỗ Lăng Phỉ giúp đỡ.

Nơi này là tiền tuyến, cũng là khu vực giết chóc như cơm bữa, cảm nhận sát khí trên người của mọi người, Bạch Tiểu Thuần tin tưởng, nếu mình gây rắc rối, sợ rằng cái mạng nhỏ khó bảo toàn, trừ phi mình có bản lĩnh thoát khỏi Trường thành.

Nghĩ đến đây Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi nhìn Bạch Lân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 734: Có Lão Đầu Đắc Tội Ta (Thượng)

- Quân chủ, muốn luyện chế đại lượng Tụ Hồn Đan, đây không phải vấn đề, đây là đan dược do ta sáng tạo ra nhưng quá trình luyện chế không ổn định, cũng khó truyền thụ cho người khác.

- Hơn nữa ngươi cần Tụ Hồn Đan uy lực lớn, ta cần thời gian nghiên cứu và luyện chế, không phải không thể làm được, ta từ nhỏ đến lớn, mỗi khi luyện dược đều xảy ra đại sự...

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lên tiếng, loại chuyện như vậy không thể giấu diếm, bởi vì sẽ xảy ra chuyện lớn.

- Không sao, luyện dược có thể xảy ra chuyện gì.

Bạch Lân vung tay lên, không cho là đúng.

- Ta nói thực, quân chủ, lúc đầu ta ở Linh Khê Tông, bởi vì luyện dược cho nên bầu trời đổ mưa a xít, quần áo vô số người bị ăn mòn... Có thể làm rất nhiều động vật nhỏ biến dị, còn rất nhiều chuyện đáng sợ khác...

- Có khả năng xuất hiện thiên lôi đánh nát động phủ của ta... Thậm chí Vạn Xà Cốc phía sau Linh Khê Tông cũng bị đan dược của ta san bằng.

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận giải thích, hai người sau lưng Bạch Lân nghe hắn nói cũng phải nhíu mày.

- Không phải một ít vấn đề nhỏ sao, không sao!

Bạch Lân chần chờ, lại vung tay cho qua.

- Ta còn chưa nói xong...

Bạch Tiểu Thuần xấu hổ, tiếp tục nói.

- Sau khi ta đi vào Huyết Khê Tông, ta cũng luyện dược tại đó, kết quả lò đan nổ tung... Đan dược sinh ra sương mù màu đỏ, người của cả một ngọn núi bị tiêu chảy tới mức hư thoát... Lại càng không cần phải nói Trí Huyễn Đan gây ảo giác cho nhiều người, phát sinh rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, đúng rồi, ta còn kém chút san bằng một ngọn núi...

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, hai người sau lưng Bạch Lân có tu vi Nguyên Anh, càng có thân phận Vạn phu trưởng cũng hãi hùng khiếp vía, nhất là Bạch Tiểu Thuần miêu tả rất kỹ càng, bọn họ hoảng sợ, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần chính là ngôi sao tai họa.

Trọng yếu nhất, bọn họ nhận ra Bạch Tiểu Thuần không nói dối... Cũng nhìn hắn đang sớm nói cho bọn họ biết hậu quả khi hắn luyện đan.

Bạch Lân cũng nhíu mày, hơi do dự một lát nhưng lại vung tay lên.

- Không sao, ngươi phụ trách luyện dược là được, chuyện khác cứ giao cho bổn quân, ngươi cần gì cứ mở miệng, vấn đề do luyện dược sẽ có người xử lý.

Bạch Tiểu Thuần nghe lời này cũng thở ra một hơi, chính mình đã ăn ngay nói thật, nếu sau này có chuyện gì cũng không thể trách hắn.

- Những năm qua cũng có nhiều người nói với ta như vậy, dường như cuối cùng đều hối hận...

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần nói thầm một câu, hắn hồi tưởng lại cuộc đời mình, hắn cũng cảm khái, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Lân, Bạch Tiểu Thuần nhớ đối phương nói muốn cái gì có cái đó, vì vậy không khách khí lên tiếng.

- Ta muốn một trăm lò đan tốt nhất! Mỗi một lò đan đều cần luyện đan thành công ít nhất phải là tam phẩm, phải có đủ mùi thuốc, phẩm giai cao, tốt nhất là giống như đúc, bằng không chỉ thời gian làm quen lò đan cũng lãng phí thời gian, chính là lãng phí quân công.

Bạch Tiểu Thuần cố ý tăng thêm câu cuối cùng.

- Không thành vấn đề!

Bạch Lân nghe một trăm lò đan, còn nhiều yêu cầu như vậy nên suy nghĩ một chút, dù sao lò đan đáp ứng yêu cầu có giá trị rất cao, khi hắn nghe câu nói sau cùng của Bạch Tiểu Thuần liên gật đầu.

- Còn cần một vạn khối hỏa tinh thượng phẩm, những hỏa tinh không được tiết ra một chút hỏa lực nào, nhất định phải no đủ, một vạn khối chỉ có thể dùng trong một tháng, mỗi tháng đều phải có.

- Yêu cầu này đơn giản!

Bạch Lân cười nói, với hắn mà nói vấn đề linh thạch là không có áp lực gì.

- Còn cần ngũ sắc hỏa, lục sắc hỏa, thất sắc hỏa, bát sắc hỏa làm nhiên liệu!

Bạch Tiểu Thuần thấy bộ dáng Bạch Lân như vậy liền nói yêu cầu tiếp theo.

- Ta... Ta hết sức.

Bạch Lân do dự nhưng vẫn đáp ứng.

- Còn một ngàn Vân Hồn Điệp! Một ngàn Linh Căn! Một ngàn Hư Không Hoa...

Bạch Tiểu Thuần nói một hơi mấy chục loại dược thảo, mỗi một đều tồn tại trong Tinh Không Đạo Cực Tông nhưng muốn mua cần điểm

cống hiến xa xỉ, thậm chí còn có một chút cần bài danh Tinh Không Đạo Cực bảng mới có thể mua được.

Có vài loại là dược thảo gần như tuyệt tích, Bạch Lân tài đại khí thô, nghe xong cũng đồng ý.

- Đúng rồi, luyện dược hao phí tu vi, hao phí tinh lực, hoàn cảnh nơi đây rất gian khổ, muốn ta luyện dược không gián đoạn, ta cần linh dịch cực phẩm để khôi phục!

Bạch Tiểu Thuần vắt hết óc cũng không nghĩ ra cái gì khác, vì vậy đổi biện pháp làm thịt một đao.

Hắn nói có lý có cứ, Bạch Lân cũng đáp ứng.

- Cho ngươi!

- Còn...

Trong mắt Bạch Lân bắn ra hàm quang, trên người hắn sinh ra sát khí.

- Ngươi muốn, ta cũng có thể cho ngươi, nhưng ta muốn, ngươi...

- Nếu là chuyện khác ta có thể làm không được, chỉ là việc luyện dược, Bạch Tiểu Thuần ta nói thành là sẽ thành!

Bạch Tiểu Thuần khoát tay, hắn cắt lời Bạch Lân và kiêu ngạo đáp một câu.

Hắn không cho phép người ta nghi ngờ khả năng luyện dược của mình.

Bạch Lân sững sờ, chẳng những không tức giận mà còn cười tươi, hắn tôn trọng người có bản lĩnh, Bạch Tiểu Thuần càng cao ngạo như vậy, hắn càng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần có bản lĩnh.

Hắn cũng không muốn có ngoài ý muốn xuất hiện, dù sao trong Trường thành này không có người nào dám lừa gạt Bạch Lân hắn, nếu Bạch Tiểu Thuần cuối cùng không luyện ra cái gì, hắn sẽ cho Bạch Tiểu Thuần biết hậu quả khi lừa gạt hắn.

- Tốt, ngươi muốn những vật phẩm này, tối đa ba ngày sẽ có người đưa qua, ngươi còn yêu cầu gì cứ đưa ra, Bạch mỗ chỉ muốn kết quả cuối cùng!

Bạch Lân cười ha hả.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lúc, ánh mắt nhìn qua đình viện số tám bên cạnh..

- Chỉ sợ đình viện của ta không thể chứa hết một trăm lò đan... Khục khục, đình viện số tám có lão đầu đắc tội ta.

Tính cách Bạch Tiểu Thuần cẩn thận, lão đầu bên cạnh không thèm quan tâm tới hắn, đến nơi này cướp đoạt không nói, lúc gần đi còn oán độc nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần đã sớm nhìn rõ, bởi vì hắn vừa đến cho nên không muốn làm lớn chuyện nên bỏ qua cho lão đầu kia

Trước mắt phát hiện Bạch Lân xem trọng Tụ Hồn Đan như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình nên đưa ra một ít điều kiện, vì vậy mới nhờ Bạch Lân xử lý lão đầu.

Bạch Lân giật mình, hắn thâm ý sâu sắc nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng đã biết, ngươi yêu cầu càng nhiều thì càng không thể thất bại... Từ hôm nay trở đi, đình viện số tám sẽ thuộc về ngươi! Về phần Trần đại sư... Hai người các ngươi sẽ không gặp nhau trong mười năm, mặt khác...

Bạch Lân hất tay áo lên, không chờ hắn nói xong bên phía tường thành có tiếng nổ mạnh vang lên, tiếng nổ mạnh làm cả chủ thành chấn động, sắc mặt mọi người biến hóa.

Bạch Lân mở to mắt nhìn sang, Bạch Tiểu Thuần cũng chấn kinh, lập tức nhìn sang hướng tường thành, trên tầng mây lờ mờ bên ngoài tường thành có vòng xoáy xuất hiện, vòng xoáy khổng lồ không thấy giới hạn, oan hồn vô cùng vô tận hiện thân, dường như thoát ra khỏi lao tù vọt ra khỏi vòng xoáy tấn công tường thành.

Số lượng nhiều đến mức người nhìn thấy cũng phải hoảng hốt, số oan hồn kia lệ khí kinh người, thậm chí những tu sĩ chém giết vô số năm không tránh né kịp đã bị oan hồn vây quanh, lúc oan hồn tản đi, những tu sĩ kia biến thành thây khô.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 735: Có Lão Đầu Đắc Tội Ta (Hạ)

- Sao lại như thế!! Có người dùng đại pháp lực điều động Minh Hà!

Sắc mặt Bạch Lân biến hóa, hắn không kịp nhiều lời đã hóa thành hào quang bay sang tường thành.

Bạch Tiểu Thuần cũng hít khí lạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn lại cảm nhận nguy cơ sinh tử, cũng hiểu đây mới thật sự là Trường thành.

Thời thời khắc khắc đều có chiến hỏa bộc phát!

Bạch Tiểu Thuần thở dài, bỗng nhiên hắn ý thức được, Tụ Hồn Đan của mình thật sự có tác dụng không nhỏ với Trường thành.

Hắn từng tành công luyện ra Tụ Hồn Đan, hiện tại cần tăng uy lực của nó lớn hơn mà thôi, việc này có khó khăn, hắn phải điều chỉnh đan phương mới được, Bạch Tiểu Thuần đắm chìm trong đan đạo nhiều năm, cũng thành công luyện ra Nghịch Hà Đan, lúc này chỉ tăng thêm uy lực cho Tụ Hồn Đan, hắn tin tưởng mình sẽ làm được.

Hắn không lo lắng khi luyện dược mà là sợ quá trình luyện dược xảy ra đủ vấn đề, nếu Bạch Lân đã đồng ý, Bạch Tiểu Thuần cũng yên lòng.

Hắn cảm thấy dược đạo của bản thân có khả năng phong sinh khởi thủy tại Trường thành, nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn ẩn ẩn cảm thấy việc này cũng không tệ.

- Dù Bạch Tiểu Thuần ta đi tới nơi nào cũng tỏa sáng như sao, ai, ta cũng không muốn đâu.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm một câu, hắn lại hát tiểu khúc đi vào trong lầu các.

Ngày hôm sau có rất nhiều tu sĩ đi vào lầu các số tám, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nghe được Trần đại sư gào thét nhưng âm thanh nhanh chóng biến mất, đình viện số tám bị dọn trống không, thậm chí Bạch Tiểu Thuần vách tường hai bên đình viện bị dỡ xuống.

Cuối cùng đình viện số bảy của Bạch Tiểu Thuần cũng kết nối với đình viện số tám, thậm chí ngay cả trận pháp cũng dung hợp với nhau, chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần cũng mở rộng gấp đôi.

Mặt đá xanh cũng dính với nhau, thậm chí trình độ linh khí cũng tăng lên, mặc dù vẫn mỏng manh nhưng linh khí là thứ xa xỉ tại Trường thành, cũng chỉ có đại nhân vật như Vạn phu trưởng mới được hưởng thụ.

Bạch Tiểu Thuần rời khỏi lầu các, nhìn thấy đình viện khổng lồ trước mặt, hắn cảm thấy mỹ mãn, đây có khả năng là động phủ lớn nhất đời hắn.

- Không tệ không tệ.

Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng ưa thích, địa phương lớn như thế cũng chỉ có một mình hắn nên có phần trống trải, lúc giữa trưa một Vạn phu trưởng Bác Bì Quân an bài hơn mười thị nữ chiếu cố cuộc sống cho hắn, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nơi đây... Đã hoàn mỹ.

Bởi vì Bạch Tiểu Thuần đến nơi đây, sáng sớm hôm sau Trần đại sư ở đình viện số tám đã bị Bác Bì Quân mời đi, an bài tại địa phương khác, chuyện này cũng làm các đại sư Công Giáp Các khiếp sợ.

Mỗi tu sĩ ở nơi này đều có thanh danh hiển hách, tuy không thân thiết với nhau nhưng không vui cách làm hung hăng càn quấy của Bạch Tiểu Thuần.

- Kẻ này có thể hung hăng càn quấy mấy ngày?

- Hừ, Bác Bì Quân Bạch Lân quân chủ chỉ xem kết quả, Bạch Tiểu Thuần cho hắn kết quả tốt còn dễ nói, hắn không làm được, chắc chắn sẽ trả giá thật nhiều.

- Bạch Lân cho càng nhiều, sau khi thất vọng sát ý lại càng lớn, kẻ ngu dốt này sớm muộn gì cũng chết.

Những đại sư trong Công Giáp Các âm thầm nghị luận với nhau, Bạch Tiểu Thuần không biết những chuyện này, hai ngày sau hắn đi ra ngoài tản bộ đã phát hiện tu sĩ gặp mình đều có thái độ lạnh lùng.

- Hừ, xem ra đình viện của ta vẫn còn nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, lại đi qua một ngày, vào lúc hoàng hôn Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài một vòng, sau khi quay về đình viện liền phát hiện việc vui.

Hắn nhìn thấy trong đình viện có nhiều đan lô hoàn mỹ, bên cạnh đan lô còn có một lão giả đi sau lưng Bạch Lân mấy ngày hôm trước, Bạch Tiểu Thuần nhớ rõ, lão giả này là một trong mười Vạn phu trưởng Bác Bì Quân, sau lưng lão giả còn có bốn thanh niên, bọn họ lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, không nói một lời.

Những lò luyện đan trước mặt có màu xanh đen, thậm chí hình dạng giống nhau như đúc, phía trên có khắc Kỳ Lân, mỗi lò đan đều có mùi hương thơm ngát.

- Lò đan thật hoàn mỹ, những lò đan này... Đều là tam phẩm!

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, tâm tình kích động, hắn ngẩy người ngắm nhìn lò đan trước mặt, cũng không lập tức chạy tới gần kiểm tra, hắn càng nhìn càng động tâm, đôi mắt sinh ra hào quang sáng ngời.

Hắn nhìn thấy bên cạnh lò đan có vài chục túi trữ vật, Bạch Tiểu Thuần cầm lên xem xét, hắn kích động hít thở dồn dập, trong những túi

trữ vật có một vạn hỏa tinh và các loại tài liệu mà hắn yêu cầu.

Ngay cả linh dịch khôi phục cũng được chuẩn bị sung túc.

- Bạch Lân không nói khoác, ba ngày... Thời gian ba ngày đã làm xong!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt mang theo hạnh phúc và kiên định, đối phương hứa hẹn đã làm được, như vậy hắn Bạch Tiểu Thuần cũng cố gắng hoàn thành hứa hẹn của bản thân.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn qua lão giả Vạn phu trưởng Bác Bì Quân.

- Làm phiền chuyển cáo quân chủ, Bạch Tiểu Thuần sẽ toàn lực ứng phó!

Bạch Tiểu Thuần trầm giọng lên tiếng, lão giả nghe xong liền gật đầu.

- Bốn người này là trụ cột trong quân đoàn của lão phu, Bạch đại sư gánh trách nhiệm lớn, tránh bị nhân tố khác ảnh hưởng, lão phu an bài bốn người bọn họ lưu lại thủ hộ.

Lão giả nói với Bạch Tiểu Thuần xong liền quay người rời đi.

Bốn thanh niên sau lưng hắn bị lưu lại, thái độ bốn người này lạnh như băng, bọn họ đi sang khu vực cách đó không xa đả tọa, đối với bọn họ mà nói, nói thủ hộ nơi này, không bằng nói là trông chừng.

Dù sao giá trị những vật này quá lớn, cho dù là Bạch Lân cũng phải hao phí không ít tâm tư mới có được.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn qua bốn người trước mặt, trực tiếp xem nhẹ bọn họ, tâm thần của hắn bị những lò đan trước mặt hấp dẫn, hắn cảm thấy ngứa tay muốn luyện chế đan dược ngay lập tức.

- Đã lâu không luyện dược...

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, đôi mắt tỏa sáng, cảm giác được luyện dược không có bất cứ nỗi lo nào, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nhân sinh thật mỹ hảo.

Nghĩ tới đây hắn cười lớn, bốn thanh niên nghe Bạch Tiểu Thuần cười liền nhìn sang, bọn họ khó chịu nhưng không lên tiếng.

- Tăng uy lực Tụ Hồn Đan, không phải vấn đề tăng dược lượng cao hơn, còn cần phối hợp với các linh dược khác, phương thức phải điều chỉnh cho phù hợp...

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn mở những túi trữ vật và ngồi xuống, sau đó bắt đầu cầm dược thảo nghiên cứu.

Trong đầu hắn đang suy nghĩ cách luyện chế đan dược, chậm rãi chỉnh sửa đan phương, thời gian ba ngày trôi qua thật nhanh, ba ngày này Bạch Tiểu Thuần không ngủ không nghỉ, hắn toàn tâm toàn ý cải tiến phương thuốc, trong mắt xuất hiện tơ máu, thậm chí có đôi lúc đi tới đi lui trong đình viện, miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Làm như vậy... Không được!

- Dùng phương pháp rèn luyện? Linh khí nơi đây không nhiều, không thể thành công...

- Phong kín lò đan? Trọc khí lắng xuống khi dung đan... Làm vậy khí lưu không thông, nguy hiểm tạc lô rất lớn...

Bạch Tiểu Thuần cau mày, hắn không ngừng nói thầm, cử chỉ điên rồ, bốn tu sĩ thủ hộ nhìn nhau, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần không bình thường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 736: Sắp Tạc Lô

Cùng lúc đó các đại sư khác trong Công Giáp Các cũng nghe nói Bạch Tiểu Thuần đang luyện dược, nội tâm bọn họ cười lạnh, có một ít người dứt khoát đi tới bên ngoài đình viện của Bạch Tiểu Thuần dò xét, muốn đích thân xem Bạch Tiểu Thuần có bao nhiêu tài năng.

Đối với những đại sư xuất hiện, bốn thanh niên phụ trách thủ hộ không chú ý, chỉ cần bọn họ không bước vào đình viện thì bốn người không đi ra ngăn cản.

- Giả thần giả quỷ, lão phu úuốn xem Bạch Tiểu Thuần có bản lãnh gì!

- Hừ, nếu hắn không thể luyện dược, chắc chắn sẽ gặp nguy cơ sinh tử!

Những đại sư đứng bên ngoài nói chuyệ với nhau, bọn họ nhìn một trăm đan lô trong đình viện, ánh mắt ghen ghét và đố kỵ.

Lại qua hai ngày, nhữngđaại sư kia không kiên nhẫn, có một ít người rời đi, chỉ có bảy tám người vẫn lưu lại, thời gian này Bạch Lân có tới một lần, sắc mặt hắn hơi âm trầm, hiển nhiên áp lực chiến tranh bên ngoài không nhỏ, nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như vậy cũng không quấy rầy, hắn cũng rời đi.

Buổi trưa ngày thứ sáu, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy tơ máu, khuôn mặt hơi tiều tụy, trong mắt bắn ra hào quang sáng ngời có thần.

- Dùng Vân Hồn Diệp làm chủ... Ân, phụ dùng dùng Linh Căn, phối hợp đặc tính Hư Không Hoa... Dùng biện pháp phong ấn lò đan, kể từ đó tăng uy lực Tụ Hồn Đan, ít nhất có thể đề cao mấy lần! Mặc kệ, nên thử xem phương hướng đúng hay không... Đã như vậy thử luyện mười lò đan.

Bạch Tiểu Thuần quân thời gian trôi qua, cũng quên mình đang ở nơi nào, càng quên những người chung quanh, sau khi mạch suy nghĩ đã rõ ràng, hắn lập tức hành động.

Lúc này mười lò đan bị lực lượng vô hình nâng bay lên, chúng đáp xuống tứước mặt hắn, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu điều chỉnh lò đan.

Hỏa tinh bay vào trong lò đan, bị Bạch Tiểu Thuần kích phát hỏa lực, trong nháy mắt mười lò đan đỏ rực, nhiệt độ cao khuếch tán ra chung quanh, bốn thanh niên ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào lò đan, lúc lò đan đỏ một nửa, hắn không chần chờ thêm dược thảo vào bên trong, dựa theo đan phương cải tiến của mình, sắc mặt hết sức chăm chú, bởi vì lần đầu tiên luyện thử cho nên Bạch Tiểu Thuần thả dược thảo vào trong, hắn cũng không muốn thất bại, cho nên lần luyện dược này, dù suy nghĩ hay hành động đều được chú ý cẩn thận.

Đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn mười lò đan, sau khi những dược thảo bay vào trong lò, Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh tâm tình, ánh mắt sinh ra hào quang, hắn đậy nắp lò đan và bấm niệm pháp quyết.

- Phong!

Sau khi hắn hô to, từng đạo ấn ký bay vào lò đan, mỗi một ấn ký dính vào lò đan đều làm chúng rung động.

Không bao lâu Bạch Tiểu Thuần đã đánh ra hơn trăm ấn ký, các lò đan chấn động nhưng bị phong ấn phi thường triệt để, nhiệt khí bên trong không tiết ra chút nào, dù là khói cũng không bay ra.

Sau khi làm xong mọi việc, trên trán Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi như mưa, hắn không có cúi đầu, tay phải vỗ túi trữ vật xuất ra một bình linh dịch và uống cạn, sau khi phong ấn lò đan đầu tiên, hắn cũng làm thế với chín lò đan khác, Bạch Tiểu Thuần thở phào khi hoàn thành mọi việc, hắn lui ra sau vài bước, sắc mặt hơi tái nhợt, cũng tìm nơi cách đó không xa đả tọa khôi phục.

Bốn thanh niên ngồi bên cạnh không hiểu hành vi của hắn là gì, trong mắt đám đại sư đứng bên ngoài lại có khác thường.

- Đây là... Phong đan pháp?

- Không đúng, tại sao dùng phong đan pháp trên lò đan? Hắn làm thế nào?

- Khả năng tạc lô rất cao, rốt cuộc Bạch Tiểu Thuần có biết luyện dược hay không?

- Chà đạp những dược thảo quý hiếm kia! Không quá bốn canh giờ sẽ tạc lô, hừ, đến lúc đó xem ngươi ứng phó thế nào!

Những đại sư này nhíu mày, sau đó bọn họ nghị luận với nhau, đồng thời cũng xem thường hành vi của Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian trôi qua, qua bốn canh giờ, những đại sư nhìn chằm chằm vào lò đan, quả nhiên đúng như bọn họ suy đoán, mười lò đan đã đỏ rực, thậm chí bên trong có tiếng nổ ầm ầm, nhiệt độ cao không ngừng lan tràn ra chung quanh

Trong đó có năm lò đan nghiêm trọng nhất, mặt ngoài đan lô xuất hiện khe hở, khi khe hở lan tràn, âm thanh ầm ầm càng ngày càng mạnh.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn nhìn năm lò đan rạn nứt, lập tức biến sắc, hắn lui ra sau thật nhanh và hô to.

- Sắp tạc lô, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng!

Hắn nói xong liền hành động, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm vào năm lò đan không xuất hiện khe hở, sau khi bảo hộ chúng liền rút lui.

Lời hắn nói quanh quẩn trong đầu bốn thanh niên thủ hộ, bọn họ chỉ cười lạnh và không thèm quan tâm, bọn họ thân kinh bách chiến, tu vi không tầm thường, đều có cảnh giới Kết Đan, suy nghĩ không phải chỉ luyện dược tạc lô hay sao, có thể có bao nhiêu uy lực?

Sắc mặt đám đại sư bên ngoài đình viện cũng không thèm quan tâm, nội tâm khinh thường, không đặt Bạch Tiểu Thuần vào trong mắt.

- Chỉ là tạc lô mà thôi, này tại sao sắc mặt Bạch đại sư lại đen như thế?

- Luyện dược tạc lô, uy lực lớn nhỏ quyết định bởi lò đan và bản thân đan dược, lò đan tam phẩm nổ bung, mặc dù uy lực lớn cũng không cần sợ như vậy chứ?

- Cho dù hắn phong ấn lò đan, lực lượng đan dược bành trướng cũng không ảnh hưởng không lớn.

Bốn thanh niên thủ hộ nghe đám đại sư nói cũng an lòng, bọn họ cách lò đan không xa, vì vậy trong lúc cười nói vẫn xuất ra một ít pháp khí phòng hộ tượng trưng, trong nội tâm không cho là đúng.

Thậm chí còn có một thanh niên không thèm sử dụng pháp khí phòng ngự, cảm thấy với tu vi của mình đủ sức ngăn cản, vào lúc bốn người này và đám đại sự bên ngoài đình viện đang xem thường...

Đột nhiên hai lò đan trong năm lò đan sắp nổ tung rạn nứt thật nhanh, dường như bị đè nén quá lâu cho nên lò đan không thể dung nạp nổi đã nổ tung.

Khí lãng lan ra chung quanh mang theo khí thế vô cùng khủng khiếp, sau đó là tiếng nổ kinh thiên động địa, long trời lở đất, lò đan chia năm xẻ bảy, bị phá thành mảnh nhỏ, thậm chí lúc sụp đổ những mảnh nhỏ của

lò đan bay đi rất nhanh, khí lãng quá lớn, chúng giống như sao băng oanh tạc khu vực chung quanh.

Khí lãng nổ tung làm hư vô vặn vẹo, không nói thiên địa biến sắc, phong vân đảo ngược nhưng cũng không kém bao nhiêu, vụ nổ lớn tới mức đầu óc những người đứng rất xa cũng choáng váng.

Trận pháp trong đình viện vừa va chạm với vụ nổ liền hủy diệt, mặc dù không tới mức sụp đổ hoàn toàn nhưng bị tàn phá không ra hình thù.

Ánh mắt bốn thanh niên thủ hộ mang theo khiếp sợ, bốn người há to mồm nhưng không thể phá ra âm thanh, cũng không kịp suy nghĩ, trong chớp mắt bốn người đã bị uy lực hai lò đan nổ tung bao phủ.

Ba người dùng pháp khí phòng ngự còn tốt một chút, chỉ phun máu tươi, thân thể bay ra xa mấy trăm trượng, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, dường như vỡ vụn một ít, thất khiếu cũng chảy máu, ngay cả linh hồn cũng suýt bị vụ nổ hút đi.

Tên thanh niên không dùng pháp khí phòng ngự nhất thê thảm, hắn không ngừng kêu la thảm thiết, thân thể bị khí lãng ảnh hưởng không biết bay tới nơi nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 737: Đây Là Pháp Bảo Gì?

Vẫn chưa chấm dứt, bốn người còn như thế, càng không cần nói đám đại sư không phòng hộ gì, tuy bọn họ đứng ngoài đình viện nhưng không thể thoát khỏi uy lực vụ nổ, bọn họ vẫn bị khí lãng vụ nổ ảnh hưởng, đám đại sư kêu thảm thiết, thân thể bị khí lãng đẩy đi thật xa.

Cả đám phun máu tươi, thần hồn bất ổn, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn.

Ngay cả mặt đất cũng chấn động rất mạnh, không ít kiến trúc chung quanh sụp đổ, uy lực tạc lô vượt xa tưởng tượng của mọi người.

- Không có khả năng!

- Trời ạ, đây... Đây là tạc lô sao, đây là tạc lô sao?

- Tại sao có thể như vậy, Bạch Tiểu Thuần luyện chế đan dược gì? Lão phu luyện đan cả đời nhưng chưa bao giờ nhìn thấy có vụ tạc lô nào như thế, đây không phải tạc lô, đây là giết người!

Lúc tiếng kêu la thảm thiết vang lên, cả Công Giáp Các oanh động, rất nhiều tu sĩ bay ra nhìn về phía đình viện Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng sợ hãi kêu to, lúc trước hắn đã lui ra xa, hơn nữa da dày thịt béo, trong nội tâm có chuẩn bị cho nên dùng hàn khí hình thành phòng ngự.

Hắn cũng không nghĩ tới phương thuốc mình nghĩ ra, ngay cả tạc lô cũng có uy lực lớn như thế này, vụ nổ có thể so sánh với một kích của Nguyên Anh.

Nhất là dược lực Tụ Hồn Đan ẩn chứa bên trong, đây mới là điểm chết người nhất, chúng có thể hấp xả linh hồn con người, hắn khẩn trương nhìn chung quanh, lập tức nhìn thấy không ít người bị ảnh hưởng, nội tâm thất thần.

Vẫn còn ba lò đan chưa nổ, có thể tưởng tượng nếu lò đan cùng nổ, sợ rằng những người nơi đây không bị nổ chết cũng bị hút linh hồn mà chết.

- Ta... Ta...

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hắn nhìn thấy ba lò đan còn lại xuất hiện nhiều khe hở, khí tức khủng bố bên trong đan lan tràn ra ngoài, dường như chúng sắp sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần vừa phát hiện đã sợ hãi lui ra xa.

Lúc hắn lui ra sau đã nghe tiếng gào to vang lên.

- Bạch Tiểu Thuần!!!

Tiếng gào thét như thiên lôi, oanh động thiên địa, lỗ tai mọi người mất thông, thậm chí có người còn chảy máu, trên bầu trời xa xa có một thân ảnh màu đen thuấn di tới nơi này.

Người tới chính là quân chủ Bác Bì Quân Bạch Lân!

- Không nên oán ta, lúc trước ta đã nhắc nhở mọi người rồi.

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, hắn cũng phiền muộn, hắn đã sớm nói chuyện tạc lô, thậm chí vừa rồi đã nhắc nhở nhưng không có ai tin hắn.

Bạch Lân gào thét tới gần, hắn vốn đứng trên tường thành, tự mình áp trận, mấy ngày hôm trước đám thổ dân đã vận chuyển Minh Hà tới nơi đây, hằng hà oan hồn tràn ngập thiên địa, áp lực của năm quân đoàn vô cùng lớn, thậm chí còn có thân ảnh Luyện Hồn Sư xuất hiện, cho nên hắn mới không thể không tự mình đốc chiến tọa trấn.

Không thể chờ Luyện Hồn Sư xuất hiện, lại chờ được vụ nổ kinh thiên trong Công Giáp Các, khí lãng khuếch tán ảnh hưởng quá rộng, cho dù là Bạch Lân cũng giật mình, sau khi tới đây phát hiện mọi thứ bừa bộn, nhìn thấy nhiều người phun máu tươi và ba lò đan sắp nổ.

Trong lúc lửa giận thiêu đốt, Bạch Lân không kịp nghĩ nhiều, hắn hét lớn tới gần ba lò đan, hắn nâng tay phải cuốn lấy ba lò đan sắp nổ tung thuấn di xuất hiện trên tường thành, trực tiếp ném ra bên ngoài.

Bên ngoài tường thành có vô số oan hồn ngưng tụ cùng một chỗ, càng có nhiều cự nhân gào rú hung ác, chúng không quan tâm sinh tử tấn công trường thành, tu sĩ năm quân đoàn chém giết đỏ mắt, thậm chí rất nhiều pháp khí bắn ra từng cột sáng kinh thiên, bởi vò oan hồn quá nhiều, trong thời gian ngắn khó có thể đẩy lùi thế công.

Cũng có không ít thổ dân dựa vào thân thể cường hãn xen lẫn vào trong hồn triều ra tay tàn nhẫn, một khi gặp nguy cơ không do dự tự bạo, tu sĩ năm quân đoàn chết tổn thương thảm trọng.

Đúng lúc này ba lò đan sắp nổ bay tới... Ba lò đan đỏ rực nhìn từ xa giống mặt trời nhỏ, thế như chẻ tre, chúng rơi xuống ba hướng khác nhau.

Vào lúc rơi xuống khe hở trên lò đan nhiều hơn, khí lãng cường đại trùng kích và nổ tung.

Dùng lò đan làm thủ đoạn tấn công, đám thổ dân không ngừng sững sờ, bọn chúng chưa từng thấy vật như vậy, trong đó một cự nhân thân cao vài trượng hừ lạnh, hắn bay về phía một lò đan, hắn nâng tay lên đấm ra một quyền.

Vào lúc nắm đấm của hắn chạm vào lò đan, lò đan bị giáp công trong ngoài đx không thể thừa nhận, vụ nổ kinh thiên động địa sinh ra, vô số mảnh vỡ hóa thành sao băng bay khắp chiến trường, khí lãng khuếch tán ra bốn phía, những nơi đi qua mặt đất run rẩy, vô số oan hồn kêu gào

thảm thiết, còn có những thú dữ không tránh được, chúng bị khí lãng thiêu đốt.

Tên thổ dân tấn công lò đan càng thê thảm, vào lúc lò đan nổ tung, khí lãng lập tức cắn nuốt thân thể hắn, khí lãng bao phủ xé nát nửa thân thể hắn.

Uy lực của những lò đan chưa bày ra hoàn toàn, uy lực của nó chủ yếu năm ở dược lực Tụ Hồn Đan, sau khi lò đan sụp đổ, tất cả oan hồn trong phạm vi ngàn trượng chung quanh lồ đan rung động, chúng bị hấp lực kéo vào vụ nổ, bị khí lãng xoắn nát ngay sau đó!

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không đợi đám oan hồn và thổ dân kịp phản ứng, hai lò đan khác cũng nổ tung ngay sau đó, cả chiến trường chỉ còn lại tiếng kêu la thảm thiết.

Thổ dân thương vong không ít, đám oan hồn và hung thú vô cùng thê thảm, biển lửa thiêu đốt khắp nơi, trên mặt đất đầy hố lớn nhìn mà giật mình.

Huyết nhục mơ hồ, đám thổ dân vô cùng hoảng sợ, cho dù đám oan hồn không có ý thức cũng hoảng hốt...

- Đây là pháp bảo gì?

- Tại sao trước giờ chưa từng gặp qua?

Đám thổ dân bàng hoàng nhìn nhau, ánh mắt hoảng sợ khi nhìn lên tường thành.

Trên thực tế không chỉ có bọn chúng hoảng sợ, ngay cả tu sĩ trên tường thành cũng sợ hãi không nhỏ, không chỉ là Bác Bì Quân, thậm chí người bốn quân đoàn khác cũng khiếp sợ.

- Đó là vật gì?

- Là lò đan đúng không?

- Làm sao có thể, tạc lô không có uy lực lớn như vậy!

- Hình như quân chủ Bác Bì Quân tự mình ném ra, chẳng lẽ là pháp bảo thiên lôi mới sáng tạo?

Vào lúc mọi người rung động thất thần, bản thân Bạch Lân cũng quên tức giận lúc trước, hắn ngây người, hắn nhìn những hố sâu bên ngoài tường thành, nhìn vô số oan hồn bị xé nát và đám thổ dân hoảng loạn, Bạch Lân hít thở dồn dập, trong mắt hắn sinh ra hào quang cực sáng và một ít vui mừng như điên.

- Tạc lô chỉ là thứ yếu, chủ yếu là dược lực ẩn chứa bên trong, một kích khi nó nổ tung còn lớn hơn cả tạc lô ban đầu...

Hai mắt Bạch Lân càng ngày càng sáng, đến cuối cùng hắn cười lớn, lập tức quay người bay về Công Giáp Các.

Trong Công Giáp Các, tâm thần Bạch Tiểu Thuần bất định, nội tâm vô cùng ủy khuất nhìn năm lò đan trước mặt, những thứ chung quanh hắn vị hai lò đan nổ tung không có thứ gì lành lặn, đám tu sĩ chạy tới đều khiếp sợ nhìn tình cảnh bên trong đình viện.

Mặc dù đình viện chưa biến thành phế tích nhưng sụp đổ không ít, nhất là bốn thanh niên thủ hộ bị thương, trừ một tên bay mất tích không nói, sắc mặt ba người còn lại tái nhợt, ba người kiêng kị khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 738: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Biết Ngươi Làm Gì Không?

Những đại sư bên ngoài không ngừng ăn đan dược, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương nhìn chung quanh, hơi chần chờ liền giải thích:

- Không nên oán ta, trước kia ta đã nhắc nhở các ngươi rồi...

- Nếu các ngươi nghe ta lui ra sau hoặc dùng nhiều pháp bảo phòng ngự sẽ không có việc gì... Huống hồ... Ta cũng không mời các ngươi đến đây, là chính các ngươi tự đến đấy chứ.

- Trước kia khi ta luyện đan không có người nào dám tới gần, lúc ta luyện đan trên Trung phong Huyết Khê Tông, người cả ngọn núi chạy sạch... Hết lần này tới lần khác các ngươi lại đâm đầu vào.

Bạch Tiểu Thuần chưa dứt lời, đám người chung quanh hít thở dồn dập, những người bị thương lúc trước nhìn hắn chằm chằm.

- Hủy Công Giáp Các, lại tổn thương đồng tông, Bạch Tiểu Thuần, ngươi chờ giải thích với quân chủ đi.

- Người khác luyện đan tạc lô, tối đa đan toái lô hủy, ngươi lại tận lực làm nó nổ lớn như vậy, chắc chắn là cố ý.

Đám người chung quanh tức giận, nhất là những đại sư sớm ghi hận Bạch Tiểu Thuần trong lòng, bọn họ cảm thấy biệt khuất, dù sao chỉ tới xem mà thôi, không ngờ suýt nữa bị tạc lô nổ chết, vừa nghĩ tới tình cảnh lúc tạc lô, cảm giác hồn phách suýt bị hút đi, nhớ lại càng sợ hãi.

Bạch Tiểu Thuần đau đầu, hắn nghi Bạch Lân gào thét, đáy lòng của hắn càng không cam lòng, nhớ lại mình đã từng nói trước với Bạch Lân nhưng đối phương không đặt trong lòng.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần mặt ủ mày chau, trong đầu không ngừng suy nghĩ nên giải thích tình hình thế nào, bỗng nhiên ở phương xa có tiếng nổ tung truyền tới.

Sau đó có một đạo hào quang bay tới nơi này, chính là quân chủ Bác Bì Quân Bạch Lân!

Tốc độ hắn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bay tới giữa không trung Công Giáp Các, hắn lại đáp xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi biết ngươi làm gì không?

Sắc mặt Bạch Lân nghiêm túc và trịnh trọng, ánh mắt mang theo hào quang kỳ lạ nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thấy Bạch Lân xuất hiện, hắn cũng không biết chuyện ngoài Trường thành, nội tâm chấn động và bi phẫn, dứt khoát bất chấp giá nào.

- Quân chủ, ta đã từng nói qua với ngươi, lúc ta luyện dược sẽ xuất hiện các hiện tượng kỳ quái, trước kia ngươi cũng nói, ta phụ trách luyện dược, chuyện khác do ngươi phụ trách, cùng không thể trách ta...

Bạch Tiểu Thuần nói thế, Bạch Lân tiến lên nắm tay Bạch Tiểu Thuần, tốc độ cực nhanh, tu vi Bạch Tiểu Thuần kém hắn quá lớn cho nên không thể né tránh, cánh tay bị Bạch Lân bắt lấy, đáy lòng hắn chấn động, hàn khí trong người muốn phản kháng nhưng đột nhiên cảm thấy sắc mặt Bạch Lân không đúng.

Thần thái trong mắt Bạch Lân khác lạ quái dị, hô hấp cũng dồn dập, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như của quý, sau khi cầm tay Bạch Tiểu Thuần, hai mắt hắn tỏa sáng.

- Làm sao không liên quan chứ, chuyện này có quan hệ lớn với ngươi, ha ha, Bạch lão đệ, quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng, ngươi tiếp tục luyện đi, yên tâm lớn mật luyện đi, không phải chỉ tạc lô sao? Chuyện này tính là gì chứ!

- Ngươi muốn luyện thế nào thì luyện, chuyện tạc lô càng nhiều càng tốt, hơn nữa uy lực phải lớn hơn nữa, khủng bố hơn nữa càng tốt, ngươi yên tâm đi, tất cả có ta!

Bạch Lân cười ha hả.

Hắn nói lời này không chỉ Bạch Tiểu Thuần sững sờ, tất cả người chung quanh đều ngẩn ngơ, bọn họ cho rằng Bạch Lân xuất hiện sẽ nổi trận lôi đình, không ngờ tình cảnh lại nghịch chuyển như thế.

- Rốt... Rốt cuộc là chuyện gì?

Những đại sư bị thương không thể tin nổi, sự thật khác xa suy nghĩ, bọn họ vẫn cảm thấy tình hình trước mặt giống như đang mơ.

Lúc mọi người ngạc nhiên, Bạch Lân nhớ tới cảnh tượng ngoài Trường thành, hắn vô cùng kích động, hắn cảm thấy tạc lô chính là lợi khí tốt nâất đối phó oan hồn, đối phó thổ dân!

Đây là quân công không gì sánh bằng.

Phải biết rằng những năm qua Tinh Không Đạo Cực Tông nghĩ rất nhiều biện pháp diệt oan hồn Man Hoang, đã từng tìm ra phương pháp nhưng không bao lâu đã bị Man Hoang tìm được cách phá giải, cũng mất đi uy lực sắc bén.

Trước mắt hắn không cầu phương pháp của Bạch Tiểu Thuần sẽ hữu hiệu trong thời gian dài, cho dù chỉ thời gian ngắn cũng đủ chấn nhiếp đám thổ dân, dù sao lần này Minh Hà xuất hiện, chuyện này rất lớn, ngay cả Thiên Nhân cũng tức giận, không nói thời khắc chú ý nhưng không kém bao nhiêu.

- Bạch lão đệ, ta chỉ có một yêu cầu với ngươi, tốc độ luyện chế phải nhanh hơn nữa.

Bạch Lân hít sâu một hơi, ánh mắt chờ mong nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên không nhỏ, hắn nghe Bạch Lân xưng hô hắn là lão đệ vài lần, bộ dạng ân cần thân thiết, Bạch Tiểu Thuần đã khôi phục tinh thần, đối phương không trách hắn, thậm chí còn cổ vũ mình tạc lô nhiều hơn, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc.

- Không ngờ còn có người đưa ra yêu cầu này... Như vậy những lò đan Bạch Lân vừa mang đi có tác dụng kỳ diệu...

Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ hỏi nguyên nhân.

Bạch Lân không giấu diếm, hắn lập tức kể lại tình hình bên ngoài Trường thành, sau khi nghe xong đôi Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng.

- Đúng thế, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta thật sự luyện dược tạc lô sao, đó là thành quả nghiên cứu của ta, hiện tại nó đã phát huy tác dụng.

Bạch Tiểu Thuần lập tức không có việc gì, tinh thần vô cùng phấn chấn, ngẩng đầu nhìn trời.

- Bạch Tiểu Thuần ta luyện dược, chú ý thiên thời địa lợi nhân hoà, ngươi cũng đã biết, cho dù tạc lô cũng nằm trong dự liệu, đan dược trong lò đan có chín thành cần mượn nhờ khí lãng lúc tạc lô mới hoàn thành, khi đó mới luyện chế hoàn mỹ, phối hợp uy lực tạc lô để tăng cao uy lực!

Bạch Tiểu Thuần kiêu ngạo.

Người chung quanh nhìn nhau, nếu không phải lúc trước nhìn tâấy Bạch Tiểu Thuần khẩn trương giải thích, có lẽ bọn họ thật tin... Bạch Lân vội ho một tiếng, cũng không cắt lời khoác lác của Bạch Tiểu Thuần, hắn chỉ mỉm cười tán thành.

Cảnh tượng này làm đám người chung quanh rung động, bọ chưa bao giờ nhìn thấy Bạch Lân đối đãi với ai như vậy, lại còn khách khí như thế, từ đó có thể thấy sức nặng của Bạch Tiểu Thuần trong lòng Bạch Lân lớn cỡ nào.

- Chuyện tạc lô, Bạch huynh yên tâm, tối đa ba ngày ta sẽ tạo ra một đám, việc nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hắn đắc ý lên tiếng, Bạch Lân cười ha hả, sau khi ước định thời gian với Bạch Tiểu Thuần mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Hắn cũng lườm đám tu sĩ chung quanh, tâm thần những người này rung động cúi đầu xuống, vội vàng tản ra, nội tâm đám đại sư vô cùng phiền muộn, cũng không có biện pháp gì, đành phải rời đi.

Về phần ba thanh niên bị Vạn phu trưởng răn dạy một phen, rồi sau đó lại thông qua bằng hữu kể lại tình hình bên ngoài tường thành, bọn họ lập tức kính sợ Bạch Tiểu Thuần như thần minh.

Tên thanh niên bị văng ra xa cũng quay trở về, bước đi khập khiễng, trong lòng hắn e ngại Bạch Tiểu Thuần tới cực điểm.

Rốt cuộc việc này cũng qua đi, năm lò đan kia cũng không nổ, Bạch Tiểu Thuần mở ra vào lúc đêm khuya, đáng tiếc lò đan nguyên vẹn nhưng đan dược biến thành phế đan.

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc thật lâu, sau khi nghỉ ngơi một đêm liền ra khỏi lầu các đi vào trong sân, hắn đứng bên cạnh lò đan, thở sâu, ngửa mặt lên trời hét lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 739: Mười Ba!

- Đừng có tới đây, không nên bảo ta không nhắc nhở các ngươi, Bạch Tiểu Thuần... Ta sắp bắt đầu luyện dược!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần như sấm sét truyền khắp Công Giáp Các.

Đám đại sư ở chung quanh hắn... Vội vàng rời khỏi chỗ ở, sắc mặt bi phẫn tránh ra thật xa, bốn thanh niên trong sân Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ và run rẩy, nếu có khả năng bọn họ cũng không muốn lưu lại nơi này nhưng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì ở lại, nội tâm khẩn trương và vận chuyển tu vi phòng bị.

Sau khi mình rống to đã có hiệu quả như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn điều khiển lò đan, sau khi suy nghĩ hắn quyết định luyện hai mươi lò.

- Phương hướng của ta đã đúng, chỉ điều lúc phối hợp xảy ra vấn đề... Mặc kệ, cứ từ từ luyện thử, dù sao tạc lô cũng có quân chủ lo.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán, hắn cảm thấy Trường thành là nơi rất tốt.

Tối thiểu hắn có thể tùy ý luyện dược, không cần lo lắng sẽ bị trách phạt, thậm chí cho dù tạc lô cũng được tán dương, thật sự là ngược đời.

Nhìn mấy lò đan trước mặt, Bạch Tiểu Thuần ổn định tâm thần, sắc mặt hắn nghiêm túc, lần này hắn có ý định điều phối dược thảo mỗi lò đan khác nhau, kể từ đó có thể dùng tốc độ nhanh nhất nghiệm chứng đan phương.

Nghĩ là làm, hắn dùng tốc độ nhanh nhất ném dược thảo vào trong lò đan, lại khống chế hỏa diễm, nhiệt độ hai mươi lò đan có lớn có nhỏ, đồng thời dược thảo bên trong lò đan cũng khác nhau.

Nhất là hắn nhớ tới yêu cầu của Bạch Lân, hi vọng uy lực càng lớn hơn trước, vì vậy hắn càng không quan tâm lò đan hư hao, nội tâm Bạch Tiểu Thuần vẫn có một chút lo lắng, hắn cảm thấy dù sao mình cũng ở nơi này, lại đứng gần lò đan, một khi bản thân không khống chế tốt hỏa hầu sinh ra tạc lô sớm, chẳng phải chơi bản thân mình tàn hay sao?

Có lo lắng như vậy hắn hơi thu liễm một ít, hắn không ngừng điều khiển hai mươi lò đan, khi thì dừng lại sẽ gia nhập dược thảo mới, trong hai mươi lò đan có mùi thuốc lan tỏa ra ngoài.

Hắn vẫn đắm chìm trong luyện dược, sắc mặt chuyên chú, bốn thanh niên thủ hộ ngồi cách đó không xa lại hãi hùng khiếp vía, mấy canh giờ qua đi, bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần phong kín toàn bộ lò đan sau đó phong ấn, tâm thần bốn người lại rung động.

- Không tốt, bạch đại sư sắp phong ấn lò đan.

- Trời ạ, tạc lô lần trước cũng do phong ấn, khí lưu bên trong không thể thoát ra ngoài, càng bị đè nén lâu càng dễ tạc lô, lò đan không thể thừa nhận nổi...

- Làm sao bây giờ ah!

Bốn người hít thở dồn dập, bọn họ nhìn nhau, lập tức cắn răng lấy rất nhiều pháp bảo phòng ngự thủ hộ chung quanh thân thể, lại lui ra sau một ít, ánh mắt khẩn trương nhìn hai mươi lò đan.

- Lần này chắc chắn sẽ tạc lô, cũng không biết tạc mấy cái... Trong những cái không nổ, chỉ cần có một lò thành công là đủ!

Bạch Tiểu Thuần nhìn không rời mắt, hắn điều chỉnh hỏa diễm sau đó bắt đầu suy diễn đan phương.

Mục đích của hắn là nhớ phương thức luyện chế của mỗi lò đan trước mắt, từ đó tìm ra đan phương cuối cùng.

Thời gian tám canh giờ trôi qua, hai mươi lò đan đỏ thẫm, khí tức chấn động lan tỏa ra chung quanh, thậm chí nhiệt độ cao làm mặt đất khô vàng, sắc mặt bốn thanh niên thủ hộ càng khó coi.

- Lần trước tích lũy bốn canh giờ, uy lực đã lớn như thế, hôm nay... Hôm nay...

- Hôm nay đã tích lũy tám canh giờ!!

Vào lúc bốn người khẩn trương, đột nhiên trong hai mươi lò đan có bốn cái chấn động mạnh, từng khe hở xuất hiện trên vách lò!

- Sắp nổ!

Bạch Tiểu Thuần cũng mở to mắt nhìn bốn lò đan, hắn quát lớn sau đó lui ra phía sau, hai tay bấm niệm pháp quyết đánh ra từng đạo phù văn hình thành phòng hộ, hắn cùng vận dụng pháp bảo phòng ngự bản thân.

Lúc hắn hét lớn bốn thanh niên bên cạnh rơi vào khủng hoảng, bọn hợ hơi do dự nhưng không ngờ có bảy lò đan xuất hiện khe hở, chúng cũng có dấu hiệu tạc lô, thậm chí mặt đất bên dưới cũng lõm xuống!

- Mười... Mười một!

- Trước kia chỉ có hai cái đã suýt hút linh hồn của ta vào, bây giờ là mười một!

Bốn người hít khí lạnh, bọn họ quay người bỏ chạy không do dự, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi đình viện.

Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, ánh mắt như rớt ra ngoài.

- Tại sao là mười một!

Bạch Tiểu Thuần bất an, hắn lui ra phía sau, trong lúc hắn đang lui lại có hai lò đan sinh ra tiếng kêu ken két, hai lò đan này có dấu hiệu tạc lô.

- Mười ba!

Bạch Tiểu Thuần than thở, hắn không có thời gian lo lắng, cùng lúc đó sáu lò đan trong mười ba cái sinh ra khí tức hủy diệt, chúng vỡ vụn nhiều hơn, dường như không cách nào thừa nhận khí lưu bên trong, ngay cả khí lãng cũng bùng phát ra bên ngoài.

Đúng lúc này có tiếng cười dài vang lên, thân ảnh Bạch Lân xuất hiện trong đình viện, sắc mặt vô cùng vui vẻ nhìn mười ba lò đan giống như nhìn mười ba chí bảo, hắn phất tay áo một cái.

Lúc này mười ba lò đan giống như mười ba mặt trời nhỏ bay lên cao, bị Bạch Lân dùng tu vi áp chế sau đó mang lên tường thành.

Lúc hắn vừa xuất hiện trên tường thành, tu sĩ năm quân đoàn khiếp sợ khi phát hiện mười ba lò đan đỏ thẫm trên tay Bạch Lân, bọn họ càng nhớ lại cảnh tượng ba ngày trước.

Lúc này Bạch Lân hét lớn, hắn ném mười ba lò đan này ra ngoài tường thành.

Hiện tại chiến tranh vẫn tiếp tục, chiến dịch lần này hoàn toàn khác với lúc trước, rất hiển nhiên Man Hoang rất chú trọng cuộc chiến, dường như đã có kế hoạch và dự mưu từ sớm, ban đầu là quấy rối và thăm dò, sau đó dẫn động Minh Hà và dẫn dắt đại quân tấn công.

Mặc dù các bộ lạc xuất hiện không nhiều, hiện tại không còn dùng thổ dân quấy rối, các thổ dân bộ lạc Man Hoang khởi xướng tấn công rất mạnh, có hơn vạn thổ dân tham gia trận chiến tường thành, thậm chí trong có có thổ dân thân cao hơn mười trượng, chung quanh bọn chúng là oan hồn vô cùng vô tận.

Trong đó không thiếu thủy hồn và hồn đặc thù, hồn triều vô biên vô tận, chúng tấn công điên cuống, muốn phá nát màn sáng bảo hộ Trường thành.

Pháp khí trên tường thành bắn ra từng cột sáng kinh người, cả chiến trường là cối xay thịt, Bạch Lân lại ném mười ba lò đan của Bạch Tiểu Thuần vào đám thổ dân.

Mỗi lò đan trong mười ba lò đan cao một trượng, chúng còn nhỏ hơn thân thể thổ dân nhưng lại rất bắt mắt, bởi vì mỗi lò đan giống như một mặt trời nhỏ, khí tức cuồng bạo làm hư vô vặn vẹo, lúc này tu sĩ trên tường thành và thổ dân Man Hoang đều chú ý.

Sau khi phát hiện mười ba lò đan đang bay về phía mình, không ít người trong đám thổ dân biến sắc, những người này tận mắt nhìn thấy ba lò đan nổ tung vào ba ngày trước, những thổ dân khác cũng nghe qua Trường thành xuất hiện pháp bảo mới có thể tận diệt oan hồn.

Mặc dù tạc lô xuất hiện trong thời gian ngắn cho nên Man Hoang không tìm ra biện pháp hóa giải, chỉ có thể nhìn mười ba lò đan bay tới gần, nhìn chúng rơi trên mặt đất và nổ mạnh kinh thiên động địa.

Mặt đất rung động rất mạnh, mảnh vỡ pháp bảo bắn ra bốn phía, sóng xung kích lan tràn phạm vi rất rộng, chỉ trong thời gian ngắn một biển lửa bao phủ các nơi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 740: Tấn Chức Thập Phu Trưởng

Càng kinh người chính là lực hút của mười ba lò đan, trong đó ẩn chứa dược lực Tụ Hồn Đan cho nên bao phủ phạm vi vạn trượng, tất cả oan hồn trong phạm vi này đều gào rú thảm thiết, hoàn toàn không có biện pháp né tránh, chúng bị áp chế gắt gao, không chống cự được bao lâu liền bị xé nát!

Uy lực vụ nổ không dừng lại, tốc độ cực nhanh, chúng giống như hai bàn tay lớn xé rách thiên địa trong phạm vi vụ nổ.

Các thổ dân ngây người, cùng lúc đó trong hoang nguyên cách Trường thành không xa có một khu vực bị trận pháp bao phủ, bên trong tồn tại không ít lều vải tàn phá, ở giữa nhất có một tế đàn màu đen đang lơ lửng, trên tế đàn có một lão giả đang ngồi, lão giả mở to mắt ra, ánh mắt mang theo khó tin và tức giận khôn cùng.

Sắc mặt âm trầm như nước, một màn nước xuất hiện trước mặt lão giả, trong màn nước là hình ảnh phạm vi vạn trượng trống trải.

Hoang nguyên này rất lớn, chung quanh tràn ngập khói đen, ở trong khói đen còn tồn tại không ít oan hồn, chúng đang gào thét vô cùng chói tai, tiếng gào có thể ảnh hưởng tới khói đen,, làn khói không ngừng chấn động và khuếch tán ra chung quanh.

Khu vực bên ngoài khói đen bị trận pháp bao phủ, bên trong còn có rất nhiều lều vải tàn phá, phần lớn là da của cự thú tạo thành, nhìn chung quanh có mấy vạn lều vải như vậy.

Trong mỗi lều vải đều có mấy thổ dân ăn mặc da thú đơn giản, có đang ngủ say, có đi lại quanh lều vải, có đi ra ngoài, mỗi khi nhìn sang lều vải trung tâm đều mang theo ánh mắt kính sợ, nếu gặp được đồng bạn thì nhìn chằm chằm vào đối phương, trong mắt mang theo chiến ý, tính tình cực kỳ táo bạo nhưng bị thứ gì đó áp chế nên ẩn nhẫn, nếu thật sự áp chế không nổi sẽ vung tay đánh nhau, vào lúc này sẽ có đại tù trưởng dùng thần thức quát tháo mới ngăn cản được.

Nơi đây bị phân chia thành mười khu vực, phân thành các bộ lạc khác nhau, mà những thổ dân này nhìn không có gì khác biệt, chỉ có lẽ màu da và đồng tử có màu khác nhau nhưng khác biệt này rất nhỏ.

Trừ những thổ dân nơi đây, chung quanh mấy vạn lều vảo có rất nhiều hung thú, những con hung thú đều bị dây xích khóa lại, mỗi khi chúng gào thét phát ra âm thanh như tiếng sấm.

Trong mấy vạn lều vảo, khu vực trung tâm quây lại thành vòng tròn, nơi đây có một ngàn ba trăm khối đá đen tạo thành hình tròn, mỗi khối đá sinh ra uy áp vặn vẹo hư vô, phạm vi vạn trượng nơi đây bị chia cắt với chung quanh giống như hai thế giới.

Những khối đá kia không phải dùng để trang trí.

Một ít khối đá tỏa ra hào quang sáng ngời, thỉnh thoảng có tu sĩ ra vào chung quanh.

Những tu sĩ mặc quần áo không xa hoa nhưng khác với những thổ dân, dung mạo bọn họ tuấn mỹ và không cao lớn như thổ dân.

Nếu quan sát kỹ sẽ nhận ra bọn họ chính là hồn tu trong Man Hoang!

Ngẫu nhiên có hồn tu ra khỏi khu vực trung tâm, lúc đi ngang qua lều vải của những thổ dân, đám thổ dân gặp bọn họ trên đường đi đều quỳ lạy.

Cả Man Hoang, hồn tu không khác gì quý tộc, thân phận cao quý, bọn họ nô dịch thổ dân, điều khiển hồn hải, quát tháo phong vân.

Trung tâm những khối đá có một tế đàn lơ lửng trên không trung.

- Đáng chết!

Trên tế đàn có tiếng gầm tức giận vang lên, sắc mặt lão giả ngồi trên tế đàn vô cùng khó coi, ánh mắt như phun ra lửa, hàn nhìn vào màn nước trước mặt, nhìn thấy mười ba lò đan nổ tung san bằng phạm vi vạn trượng thành khu vực trống trải.

Hắn càng nhìn thấy các thổ dân khiếp sợ, cũng nhận ra các oan hồn đang hoảng hốt.

- Lò đan...

Ánh mắt lão giả tàn nhẫn, lò đan nổ tung, hắn đã nhìn thấy hai lần, hắn không chú ý lò đan nổ tung, hắn chú ý dược lực cường đại ẩn chứa trong lò đan.

Cũng không biết là đan dược gì nhưng có tác dụng khắc chế oan hồn tới mức không tưởng tượng nổi.

- Thủ đoạn này ảnh hưởng đến kế hoạch của Đại trưởng lão... Dẫn xuất Trần Hạ Thiên ra khỏi trường thành và diệt sát...

Lão giả nhíu mày, ánh mắt nhìn chung quanh, hắ phát hiện các đại tù trưởng đã biết tới tình hình chiến đấu.

Bọn họ cũng nhận ra sự đáng sợ của những lò đan, nếu không có hồn hải phụ trợ, thổ dân tấn không có khả năng tấn công Trường thành.

Trên chiến trường bên ngoài tường thành, từ khi khu vực trống xuất hiện, cả chiến trường lâm vào yên tĩnh tạm thời, tu sĩ năm quân đoàn hít khí lạnh, bọn họ không dám tin vào mắt mình.

- Đây... Đây là tạc lô sao?

- Trời ạ, uy lực kinh người hơn lần trước, mười ba lò đan nổ tung lại có lực uy hiếp hồn hải kinh người.

- Dường như đám oan hồn đang hoảng sợ.

Trên chiến trường xôn xao rất lớn, nhất là tu sĩ năm đại quân đoàn có đồng bạn vẫn lạc hoặc bản thân suýt vẫn lạc đều có cảm xúc vô cùng mãnh liệt, bọn họ đều nhìn chằm chằm khu vực Bác Bì Quân, trong mắt còn mang theo hào quang khác thường

Cuộc chiến vẫn tiếp tục nhưng có thể nhận ra thổ dân hay oan hồn đều chậm hơn rất nhiều, đôi lúc lại nhìn lên bầu trời, dường như rát sợ lò đan đột nhiên xuất hiện.

Bạch Lân vô cùng phấn chấn, hắn kích động lui ra sau, hắn tiến thẳng vào trong Công Giáp Các, Bạch Tiểu Thuần đứng trong Công Giáp Các lo lắng không yên nhìn những lò đan trước mặt, đa số suy nghĩ lại đặt vào cuộc chiến trên tường thành.

Đứng ở khu vực này không thể quan sát chiến trường, trừ thời điểm Minh Hà xuất hiện sinh ra dị tượng ngoài trường thành, bởi vì có trận pháp ngăn cách nên Bạch Tiểu Thuần không thể nghe được tiếng chém giết và nổ tung.

Thân ảnh Bạch Lân xuất hiện từ đằng xa, người còn chưa tới nhưng tiếng cười đã vang vọng bốn phía, Bạch Tiểu Thuần nghe được tiếng cười liền an ổn lại, lập tức bày ra bộ dáng cao nhân chắp tay sau lưng.

- Bạch lão đệ, ngươi lập đại công!

Bạch Lân cười to, hắn xuất hiện sau lưng Bạch Tiểu Thuần, trên mặt còn mang theo thần sắc kích động, hắn phất tay lấy ra một khối lệnh bài đồ án lột da màu tím đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

- Năm đại quân đoàn Thiết Huyết Đường thưởng phạt phân minh, Bạch Tiểu Thuần, ngươi dùng đan đạo lập công, công lao đủ giúp ngươi trở thành Thập phu trưởng, từ giờ trở đi ngươi chính là Thiên phu trưởng của Bác Bì Quân!

Sau khi Bạch Lân nói lời này, dù sao Bạch Tiểu Thuần mới đến nên không hiểu nhiều về chức vị Thập phu trưởng, thân thể bốn thanh niên thủ hộ bên cạnh lại chấn động, ánh mắt bọn họ nhìn lệnh bài màu tím mang theo khát vọng và kính nể.

Bọn họ gia nhập Bác Bì Quân nhiều năm, khoảng cách Thập phu trưởng còn kém một ít, Bạch Tiểu Thuần vừa tới đây không bao lâu đã trở thành Thập phu trưởng.

Nếu là lúc trước bọn họ sẽ không phục, hiện tại sau khi cảm nhận được uy lực tạc lô, bốn người bọn họ không dám không phục.

- Lệnh bài chẳng những đại biểu thân phận Bác Bì Quân của ngươi, càng có công năng tự ghi chép quân công của ngươi, mỗi khi có lò đan nổ tung tạo thành sinh ra quân công sẽ có ghi chép cho ngươi một phần!

Bạch Lân nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo tán thưởng, nếu không phải trở ngại quy tắc trong quân, thậm chí hắn còn muốn tăng Bạch Tiểu Thuần làm Bách phu trưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 741: Trung Gian Kiếm Lời Bỏ Túi Riêng (Thượng)

- Thập phu trưởng?

Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận lệnh bài màu tím, hắn cầm lệnh bài liền sinh ra cảm giác ấm áp, nó tự động dung nhập thân thể, tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn biết rõ lệnh bài là bảo vật bất phàm, thậm chí sau khi dung nhập linh thức hắn ẩn ẩn cảm nhận được lực lượng mênh mông trong đó, dường như hắn có thể thành lập liên hệ với con mắt trên tòa tháp cao.

- Đúng vậy, ngươi không nên xem thường chức vị Thập phu trưởng, từ giờ trở đi ngươi có thể chỉ định mười quân sĩ làm người hầu cận của mình, bọn họ sẽ phục tùng bất cứ mệnh lệnh nào của ngươi!

Bạch Lân lại động viên một phen, cuối hắn lại đưa ra yêu cầu hi vọng Bạch Tiểu Thuần có thể tạc lô nhiều một chút, uy lực lớn hơn trước, sau khi nói xong mới rời đi.

Sau khi Bạch Lân rời đi, Bạch Tiểu Thuần cầm lệnh bài Thập phu trưởng, nháy mắt mấy cái ngẩng đầu nhìn sang bốn thanh niên thủ hộ bên cạnh, bốn người phát hiện Bạch Tiểu Thuần nhìn mình liền cúi đầu, lập tức tiến lên ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Chúng ta bái kiến Thập phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần chấn động không nhỏ, hắn phát hiện ánh mắt bốn người đang nhìn lệnh bài, hắn ho khan sau đó mới lên tiếng.

- Các ngươi ở nơi này không ít thời gian, còn không biết các ngươi tên là gì.

- Ty chức Triệu Long!

- Ty chức Tôn Lực!

- Ty chức Hứa Đức Sơn!

- Ty chức Chu Vũ!

Bốn người lên tiếng, trải qua những gì nhìn thấy mấy ngày hôm nay, hiện tại Bạch Tiểu Thuần trở thành Thập phu trưởng, bọn họ càng kính sợ Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nhất là Triệu Long, hắn có tu vi cao nhất, đã là Kết Đan hậu kỳ, hắn sợ Bạch Tiểu Thuần hơn cả ba người kia, bởi vì hắn chính là gia hỏa bay đi lúc trước.

- Từ hôm nay trở đi bốn người các ngươi sẽ là thủ hạ của ta, còn sáu người khác sẽ giao cho các ngươi tìm kiếm, về sau đi theo ta, ta bảo đảm các ngươi một bước lên mây.

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hắn cảm giác mình nói mấy lời này rất uy phong.

Bốn người Triệu Long hơi do dự, biết rõ danh tiếng Bạch Tiểu Thuần hôm nay rất mạnh, đi theo hắn là lựa chọn tốt nhất, vì vậy nhìn nhau và cùng đồng ý, bọn họ rời đi, dựa theo Bạch Tiểu Thuần yêu cầu đi tìm tu sĩ gia nhập.

Lúc bốn người rời đi, Bạch Tiểu Thuần lại quan sát các lò đan còn lại, lúc hoàng hônđaám người Triệu Long trở về, theo sau bọn họ còn có sáu tu sĩ, trong đó bốn nam hai nữ, bọn họ đều tò mò quan sát Bạch Tiểu Thuần...

Tu vi sáu người không tầm thường, sau khi gặp Bạch Tiểu Thuần liền tự giới thiệu bản thân, trong đó bốn người tu vi Kết Đan sơ kỳ, một người Kết Đan trung kỳ, càng có một Kết Đan hậu kỳ, mà Kết Đan hậu kỳ lại là con gái.

Cô gái này tên là Lưu lệ, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt như mắt phượng, vô cùng trẻ tuổi, dáng người có lồi có lõm, cho dù mặc áo giáp vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, nàng mặc áo giáp không những xấu đi, thậm chí còn có phần hiên ngang mị hoặc.

Cộng thêm bốn người Triệu Long, Bạch Tiểu Thuần thân là Thập phu trưởng có mười thủ hạ, dùng Triệu Long và Lưu Lệ cầm đầu, phần chiến lực này có thể xem là mạnh tại trung du Tu Chân giới, có sức rung chuyển một phương.

Sau khi mọi người giới thiệu hoàn tất, Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn đoán được bọn họ chính là một đội, bọn họ đứng tại chỗ cũng có thể giữ trạng thái giao hòa với nhau, hẳn là tu hành trận pháp hợp kích.

Thậm chí Nguyên Anh xuất hiện cũng có sức đánh một trận, cho dù không phải đối thủ cũng thừa sức làm Nguyên Anh đau đầu!

Bạch Tiểu Thuần quan sát bọn họ, bọn họ cũng quan sát Bạch Tiểu Thuần, sau khi Bạch Tiểu Thuần xác nhận phán đoán trong lòng, mười người bọn họ đúng là một đội, sau khi Triệu Long ra mặt khuyên bảo, trọng yếu nhất bọn họ từng nhìn thấy tạc lô trên tường thành, nội tâm sớm rung động, nghe Triệu Long bảo bọn họ cùng gia nhập đội ngũ của dược sư thần bí kia liền đồng ý.

Lúc quan sát Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng bọn họ hơi kích động, một phương diện cảm thấy Bạch Tiểu Thuần rất trẻ tuổi, một phương diện khác lại có cảm giác hắn không đáng tin cậy.

Bạch Tiểu Thuần bàn giao với bọn họ vài câu, sắc trời dần dần tối lại, sau khi gia tăng thêm sáu người, mười tu sĩ nơi đây sẽ phụ trách tất cả nhu cầu của Bạch Tiểu Thuần hằng ngày.

Trong đêm, chiến tranh ngoài tường thành vẫn tiếp tục, tiếng nổ vang lên không dứt bên tai, trong tường thành có trận pháp ngăn cách nên không nghe gì cả.

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi trong lầu các, hắn quan sát lệnh bài Thập phu trưởng, hắn dùng thần thức dung nhập vào bên trong, lần này hắn ẩn ẩn có cảm giác mình thành lập quan hệ với con mắt trên tòa tháp cao.

Vào lúc dùng thần thức dò xét, ấn ký tánh mạng của hắn cũng khắc vào lệnh bài, vào lúc lạc ấn hoàn thành, trên lệnh bài có hào quang màu tím tỏa sáng, trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần có hiển thị chỉ số quân công.

- Bốn vạn ba ngàn bảy trăm năm mươi ba?

Bạch Tiểu Thuần thì thào.

- Xem bộ dáng Thập phu trưởng rất uy phong, nếu có thể trở thành Bách phu trưởng, chắc chắn càng uy phong hơn, lúc đó sẽ có một trăm tu sĩ nghe lệnh.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền chờ mong, hắn tra quân công để trở thành Bách phu trưởng.

- Một trăm vạn?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ một lúc.

- Cũng quá nhiều...

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn càng xâm nhập tin tức trong lệnh bài, sắc mặt càng giãn ra.

- Diệt sát oan hồn, diệt sát thổ dân, hồn tu và Luyện Hồn Sư có quân công khác nhau... Giết chết quân công cũng khác nhau.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng.

- Không nóng nảy, hiện tại chỉ là tạc lô có thể cầm nhiều quân công như vậy, đối với ta tạc lô chỉ là chuyện nhỏ, nguyên liệu chủ yếu... Là Tụ

Hồn Đan!

- Một khi ta luyện chế Tụ Hồn Đan uy lực lớn thành công, muốn quân công, dễ dàng!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới điểm này nội tâm vô cùng phấn chấn, hắn thở sâu, đồng thời cũng phát hiện quân công trừ thăng chức vụ còn có thể đổi vật phẩm cần thiết.

Chỉ có điều cần đi tới tháp cao và dung hợp với con mắt vĩ đại mới được.

- Hiện tại quân công còn quá ít, cũng không đủ làm gì.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hắn cảm nhận tu vi bản thân.

- Khoảng cách Kim Đan Đại viên mãn không xa, tuy nơi này linh khí mỏng manh, muốn tu hành nhanh hơn cũng khó... Ta có thể cầm quân công đổi những vật tư tu hành cần thiết.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lúc liền dùng linh thức bao phủ chung quanh, xác định không có người chú ý, hắn lấy nhiều phù văn bố trí quanh lầu các.

Hắn vụng trộm mở túi trữ vật lấy ra một bó to... Linh Căn!

Linh Căn có màu vàng óng ánh, phía trên có tầng tầng đường vân chằng chịt, mỗi một Linh Căn đều có hơn trăm vòng tròn, những vòn tròn này đại biểu số năm của Linh Căn.

- Đều hơn trăm năm...

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, đây là tài liệu luyện chế Tụ Hồn Đan, mặc dù có tác dụng nhưng không lớn.

Sở dĩ Bạch Tiểu Thuần muốn một ngàn gốc, thậm chí còn muốn không ít vật liệu trân quý, mục đích của hắn là muốn... Âm thầm cắt xén

vật tư, bởi vì những dược thảo này không dùng luyện chế cũng có thể ăn trực tiếp, nó có tác dụng tăng cường khí huyết, càng có thể tăng cường sinh cơ trong cơ thể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 742: Trung Gian Kiếm Lời Bỏ Túi Riêng (Hạ)

Bất Tử Trường Sinh Công có nhu cầu sinh cơ rất lớn.

- Có những Linh Căn này, Bất Tử Cân của ta sẽ tăng mạnh!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, nội tâm phấn chấn, phải biết Linh Căn niên hạn trăm năm trở lên, cho dù chỉ là một gốc cũng có giá bán trên trời, thậm chí rất khó đạt được, chính là thiên tài địa bảo xuất hiện trên đấu giá hội.

Cũng chỉ có địa vị như Bạch Lân trong Trường thành mới có thể lấy nhiều, cho dù Bạch Tiểu Thuần không biết Bạch Lân làm cách nào nhưng chắn có thể tưởng tượng ra, Tinh Không Đạo Cực Tông xuất một ngàn gốc trong một lần duy nhất nhất định cũng trả cái giá thật lớn.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần dò xét bốn phía, xác định mình bố trí rất hoàn hảo, cũng không người chú ý nơi đây, hắn cầm Linh Căn bỏ vào Quy Văn Oa luyện linh một phen, dù sao trong các tài liệu có không ít tài liệu đa sắc hỏa, kể từ đó hiệu quả Linh Căn tăng lên rất nhiều.

Số đa sắc hỏa trong tay hắn không đủ dung luyện toàn bộ Linh Căn, Bạch Tiểu Thuần luyện vài lần đành phải đau lòng buông tha, hắn gặm Linh Căn sau khi luyện linh như ăn củ cải.

Cảm giác sinh cơ bừng bừng bao phủ toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

- Cũng không biết Đại sư huynh ở cầu vồng Không vực như thế nào.

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới Nghịch Hà Tông, nhớ Lý Thanh Hậu, Hầu Tiểu Muội, Tống Quân Uyển.

Trong lúc nghỉ ngợi sinh cơ dạt dào bao phủ toàn thân, sau đó lại nóng lên như hỏa thiêu, Bạch Tiểu Thuần vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công, Bất Tử Cân trên chân trái hóa thành vòng xoáy thôn phệ sinh cơ trong người.

Thời gian một đêm trôi qua, chỉ một đêm Bạch Tiểu Thuần đã ăn sống hơn một trăm Linh Căn, nếu người khác ăn nhiều Linh Căn như hắn, chắc chắn sẽ bị sinh cơ bộc phát nổ chết tại chỗ.

Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Trường Sinh Công giống cái động không đáy, Bất Tử Cân đã bao phủ đùi phải.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần cảm giác lực lượng thân thể mình tăng lên rất mạnh, giống như hắn có sức lực dùng không hết.

Bạch Tiểu Thuần luyện dược nhanh hơn, hắn đồng thời luyện chế năm mươi lò đan, trải qua không ngừng nếm thử, uy lực Tụ Hồn Đan lớn hơn trước nhưng vẫn chưa có thành phẩm xuất hiện, sau khi Bạch Tiểu Thuần cẩn thận quan sát liền bất mãn, bởi vì chỉ còn kém một ít là hắn sẽ thành công, Bạch Tiểu Thuần không nóng vội, hắn ẩn ẩn cảm thấy mình sắp luyện thành Tụ Hồn Đan kiểu mới.

Dù vậy chuyện tạc lô diễn ra mỗi ngày.

Đối với Bạch Lân mà nói, có tạc lô mới là chuyện tốt, thậm chí mấy ngày sau Bạch Tiểu Thuần sợ lò đan không đủ lại đưa tới một đám...

Bạch Lân vui vẻ đáp ứng cung cấp thêm lò đan, hiển nhiên trong mắt hắn công dụng của chúng không chỉ luyện dược, mà là thứ giúp hắn thu thập quân công.

Cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần không gián đoạn thời gian tu luyện, một ngàn Linh Căn đã bị hắn ăn gần hết, chỉ còn vài chục gốc mà thôi.

Ngay vào đêm hôm qua, cả đùi phải Bạch Tiểu Thuần sinh ra nhiệt độ cao, huyết nhục nhúc nhích như gợn sóng, trong đùi phải của hắn ẩn

chứa lực lượng vô cùng khủng khiếp.

- Thành!

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn cúi đầu nhìn hai đùi của mình, Bất Tử Cân trên hai đùi mang theo lực lượng kinh người!

Nếu phối hợp với Bất Tử Cấm, hắn có lòng tin dựa vào lực lượng thân thể bộc phát lực lượng sánh ngang thuấn di, Nguyên Anh cũng không thể đuổi theo hắn! Thậm chí hắn có thể chủ động tạo ra phong bạo, đột nhiên thân thể hắn biến mất, lúc xuất hiện đã ở cách đó ngàn trượng, chờ hắn đứng vững mới nghe được tiếng xé gió vang lên.

- Vượt qua thanh âm!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to.

Âm thanh quanh quẩn khắp đình viện, lập tức bị đám người Lưu Lệ cùng Triệu Long chú ý, bọn họ lập tức bay đi tìm hiểu.

Lúc bọn họ vừa xuất hiện đã cảm nhận hư vô chung quanh sinh ra chấn động từng hồi, chấn động này làm làn da bọn họ đau đớn, hiển nhiên có lực lượng vượt qua hư vô dẫn xuất khí lưu.

Nghe âm thanh xé gió vang lên liên tục, lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đứng tại chỗ cười to, mọi người hít khí lạnh, thân thể chấn động không nhỏ.

Bọn họ đoán được là do Bạch Tiểu Thuần đang thử công pháp nào đó, bởi vì vượt qua âm thanh cho nên mới tạo thành tác dụng như hiện tại.

- Không nghĩ tới Bạch Dược Sư lại có bí thuật như vậy...

Lưu Lệ nói thầm, nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần nhiều hơn vài lần, lúc này cũng ôm quyền bái kiến với đám người Triệu Long.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy kính ý trong mắt đám người Triệu Long, nội tâm thoả mãn, hắn ho khan và nói vài lời động viên liền quay vào lầu các.

Đám người Triệu Long rung động không nhỏ, bọn họ liên tưởng tới những viễ xảy ra vài ngày trước, người kinh hãi nhất chính là Lưu Lệ cùng Triệu Long, bọn họ đều là Kết Đan hậu kỳ cho nên càng hiểu sự đáng sợ trong đó.

- Tốc độ này không chỉ cần bí thuật, chỉ sợ cũng có yêu cầu thân thể rất mạnh.

- Dùng tốc độ cực hạn đánh ra một quyền bình thường cũng có uy lực sánh ngang thần thông.

Mấy ngày sau Bạch Lân không ngừng vận dụng lò đan, mỗi ngày bên ngoài tường thành đều có tiếng nổ vang, năm đại quân đoàn vô cùng phấn chấn, nhất là số lượng tạc lô càng ngày càng tăng, uy lực càng lúc càng lớn, tuy có số lượng khác nhau nhưng uy năng kinh người, các thổ dân Man Hoang cực kỳ đau đầu.

Lò đan không chỉ nhắm vào oan hồn, cũng không chỉ hấp thu đơn giản, thậm chí còn hình thành lực chấn nhiếp, cho dù hồn hải bên ngoài tường thành vô biên vô hạn nhưng đã xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Nếu không phải lần chiến tranh hiện tại có mười bộ lạc tham gia, còn có hồn tu cùng Luyện Hồn Sư toàn lực khống chế, chỉ sợ hồn triều đã tan tác từ lâu rồi.

Man Hoang đau đầu, bọn họ không ngừng suy nghĩ biện pháp đối kháng, sáng tạo của Bạch Tiểu Thuần đã nổi danh khắp năm đại quân đoàn, nhất là mỗi lần Bạch Lân mời Bạch Tiểu Thuần đi trường thành tự mình cảm thụ, ban đầu Bạch Tiểu Thuần không muốn lên tường thành vì quá nguy hiểm, Bạch Lân liên tục cam đoan sẽ không xuất hiện nguy hiểm, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới đồng ý.

Lúc vừa xuất hiện hắn phát hiện ánh mắt tu sĩ năm đại quân đoàn nhìn mình mang theo kính ý.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý khi được tôn kính, trong nội tâm sinh ra cảm giác khó nói nên lời, hắn rất ưa thích cảm giác này, lúc được vạn chúng chú mục, Bạch Tiểu Thuần cho rằng mình là anh hùng.

Vì vậy bắt đầu từ ngày đó, mỗi lần Bạch Lân cầm lò đan rời đi, Bạch Tiểu Thuần đều lên tường thành nhìn tạc lô.

Sau khi cảm thụ tạc lô diễn ra hình thành khí lãng và tiếng nổ đinh tai nhức móc, mỗi một lần như vậy Bạch Tiểu Thuần phấn chấn khó kìm nén, nhất là mỗi lần lò đan nổ tung, hắn đều có thể phát giác quân công trên lệnh bài tăng lên, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động.

- Đây mới là nơi ta nên đến!

Bạch Tiểu Thuần nhìn mặt đất ngoài tường thành đầy hố sâu, nhìn đám thổ dân và oan hồn lùi bước, trong nháy mắt đó hắn có cảm giác mình phất tay cũng có thể hủy diệt thiên địa.

Thời gian trôi qua, trong một tháng qua, hồn hải của Man Hoang chưa từng bị trọng thương như hiện tại, chẳng những tu sĩ trên tường thành phấn chấn, càng bị nhiều thế lực trong Man Hoang chú ý.

- Quân công đã vượt qua ba mươi vạn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 743: Quý Phong

Bạch Tiểu Thuần mỗi ngày đều xem quân công của mình, nhìn con số không ngừng tăng trưởng, hắn cảm thấy quân công sẽ biến thành tài nguyên tu hành của hắn.

Vì vậy buổi trưa ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần vừa mới phong ấn năm mươi lò đan, hắn cũng không như thường ngày ngồi chờ kết quả, mà là ra khỏi Công Giáp Các đi tới tháp cao trong chủ thành.

Tháp cao là hạch tâm của Trường thành, cho dù trận pháp hay ghi chép quân công của năm đại quân đoàn cùng hối đối bảo vật đều nằm tại đây.

Bởi vì quan trọng cho nên phòng của Thiên Nhân nằm trong tháp cao, vì có Thiên Nhân tọa trấn và năm đại quân đoàn bảo vệ, cho nên ngày bình thường nơi này có tu sĩ ra vào náo nhiệt.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện đã bị người khác phát hiện, mỗi người đều mang theo thiện ý cúi chào Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng chào hỏi đáp lễ, cảm khái mình đi tới đâu cũng được hoan nghênh.

Sau khi tiến vào tháp cao, hắn dùng linh thức dò xét chung quanh, cũng thăm dò danh sách vật phẩm, bỗng nhiên chung quanh có tiếng người huyên náo ồn ào, cùng lúc đó đạo hào quang từ xa bay vào, tốc độ cực nhanh, càng mang theo băng hàn vạch phá hư vô, sau lưng người này còn có một tia sáng bạc kinh người.

- Là Quý Phong!

- Quý Phong là người duy nhất một trong năm đại quân đoàn có hi vọng dùng tu vi Kết Đan Đại viên mãn trở thành Vạn phu trưởng nhất!

- Đã lâu không gặp hắn, nghe nói người này tham gia nhiệm vụ tuyệt mật ra khỏi Trường thành dò xét hư thật của Man Hoang!

Vào lúc mọi người đang bàn tán, hào quang tiêu tán để lộ thân ảnh đỏ rực như máu, đây là một thanh niên có mái tóc dài xõa vai, trên gương mặt tuấn mỹ lại có vết sẹo từu trán kéo dài xuống miệng!

Vết sẹo này rất đáng sợ, hoàn toàn hủy dung nhan của Quý Phong nhưng không ai cảm thấy nó xấu xí, ánh mắt Quý Phong nhìn lên bầu trời, hắn ngẩng đầu nhìn con mắt vĩ đại trên cao.

Bạch Tiểu Thuần đứng dưới đất cũng nhìn thấy Quý Phong, hắn không biết người này, cũng chưa từng gặp qua nhưng hắn biết đối phương rất cường đại, chẳng biết tại sao Bạch Tiểu Thuần lại nhớ đến Triệu Thiên Kiêu.

- Đây là nhân vật cùng loại với Triệu Thiên Kiêu...

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được sát khí trên người đối phương vượt xa tu sĩ chung quanh.

Sát khí đậm đặc tới mức Bạch Tiểu Thuần phát hiện chỉ có Bạch Lân mới mạnh hơn Quý Phong mà thôi, nhưng Bạch Lân có tu vi nửa bước Thiên Nhân, từ đó có thể phán đoán Quý Phong giết chóc kinh khủng cỡ nào.

- Đây là sát tinh!

Bạch Tiểu Thuần hít thở không thông, mặc dù hắn không sợ, đánh nhau chưa biết ai sẽ thắng nhưng sát tinh trước mặt là tên điên, vào lúc thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên Quý Phong đứng giữa không trung nâng tay phải vung mạnh về phía con mắt vĩ đại.

Hắn vừa vung tay lập tức có rất nhiều oan hồn xuất hiện, có hơn vạn con oan hồn bay lên cao, chúng phát ra tiếng gào thét thê lương, chúng vừa xuất hiện con mắt vĩ đại trên cao bộc phát cường quang bao phủ, chỉ trong nháy mắt đám oan hồn bị con mắt hấp thu vào trong người.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

Cùng lúc đó người chung quanh kinh hô.

- Quý Phong sư huynh tế tự hơn vạn oan hồn!

- Dùng phương pháp hiến tế gia tăng quân công, người có thể làm được không nhiều lắm, cũng chỉ có cường giả như Quý Phong mới hoàn thành.

- Hơn vạn oan hồn, trong đó phẩm chất không đều, sợ rằng sẽ có mấy van quân công.

Thời điểm mọi người bàn tán, Quý Phong quay người đi xa, Bạch Tiểu Thuần thở dài, sau khi nghe mọi người nói chuyện, hắn hiểu rõ có thể dùng biện pháp hiến tế gia tăng quân công.

- Đáng tiếc, thời điểm tạc lô đám oan hồn bị xé nát, hiển nhiên không thể tế tự như Quý Phong đổi quân công....

Bạch Tiểu Thuần tiếc nuối lắc đầu, hắn nhìn bóng lưng Quý Phong đi xa, hắn dùng linh thức dung nhập vào lệnh bài thành lập liên hệ với con mắt vĩ đại.

Trong đầu hắn xuất hiện vô số thông tin, sau nửa ngày Bạch Tiểu Thuần mới hít khí lạnh.

- Không ngờ có thể đổi được nhiều vật phẩm như vậy... Trong đó còn có Nguyên Anh Đan...

Bạch Tiểu Thuần rất giật mình, Nguyên Anh Đan cũng có, càng không cần nói đan dược Kết Đan tu hành.

Còn có pháp bảo và phù lục cùng đủ các loại dược thảo, cái gì cần cũng có, Bạch Tiểu Thuần càng xem càng vui vẻ.

Trong đó có không ít vật của Man Hoang, như hồn thảo, thậm chí... Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy nước Minh Hà!

Phải biết Minh Hà là hư ảo, nó nằm ở thế giới khác, không có phương pháp đặc thù không thể chạm vào, cho dù là Thiên Nhân chỉ có thể rung chuyển thật nhỏ.

- Nước Minh Hà...

Bạch Tiểu Thuần than thở, mặc dù hắn không biết vật ấy dùng làm cái gì, hắn nhìn thấy một giọt nước lại cần rất nhiều quân công đổi lấy, hắn hiểu thứ này có tác dụng trợ giúp tu sĩ thật lớn.

- Hoặc nói nước Minh Hà hấp dẫn tu sĩ giống như nước Thông Thiên Hà hấp dẫn hồn tu Man Hoang?

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, mặc dù thời gian hắn ở Trường thành không dài nhưng thông qua tiếp xúc với người khác, hắn biết nước Thông Thiên Hà có giá trị lớn với tu sĩ Man Hoang.

Cho nên có không ít người âm thầm mang nước Thông Thiên Hà dẫn vào Man Hoang, tiến hành giao dịch với hồn tu Man Hoang, tuy Trường thành nghiêm khắc cấm việc như vậy nhưng không thể ngăn cản.

Trong đó cũng có một phần do bản thân Trường thành tiến hành, Bạch Tiểu Thuần không có hứng thú tìm hiểu những việc như vậy.

Hắn cảm thấy hứng thú với Nguyên Anh Đan!

Cảm nhận Nguyên Anh Đan xuất hiện trong đầu, lại xem quân công yêu cầu, Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn biết mình có nhiều quan công nhưng không xem không biết, vừa xem liền rõ quân công của mình ít tới mức đáng thương.

- Nguyên Anh Đan ah, cần mấy trăm vạn quân công...

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần chờ mong nhìn lệnh bài màu tím, Nguyên Anh Đan không chỉ là vật phẩm trợ giúp đột phá Nguyên Anh, trên thực tế chỉ cần tu vi không phải Kết Đan Đại viên mãn, nếu ăn đan dược này sẽ bạo tăng tu vi.

Dù sao cái gọi là đột phá là dùng linh lực bạo tăng vượt qua bình cảnh, trong Nguyên Anh đan có một ít dược thảo trở giúp Kết Anh thuận lợi một ít, i với Bạch Tiểu Thuần mà nói hắn không xem trọng hiệu quả Kết Anh, hắn xem trọng tác dụng tăng tu vi của nó.

- Một viên... Chỉ cần một viên Nguyên Anh Đan, ta có thể lập tức tăng lên Kim Đan Đại viên mãn!

Bạch Tiểu Thuần không thể không buông tha Nguyên Anh Đan, hắn dùng quân công đổi lấy không ít đan dược thượng phẩm trong Kết Đan cảnh và một ít pháp bảo, sau khi làm xong hắn mới rời đi.

Lúc trở về lầu các, Bạch Tiểu Thuần phong kín bốn phía, hắn cầm Quy Văn Oa luyện linh toàn bộ đan dược vừa đổi, huống chi hắn cũng phải tăng cường uy lực pháp bảo bản thân.

Cho nên sau khi tất cả vật phẩm tăng lên luyện linh sáu lần, Bạch Tiểu Thuần mới dừng lại, Bạch Tiểu Thuần những ngân vân trên pháp bảo một lúc.

- Hai phần thất sắc hỏa và một phần bát sắc hỏa... Đây là đồ Bạch Lân đưa tới.

Với lịch duyệt của Bạch Tiểu Thuần hôm nay, hắn đã từng kiếm kiếm đa sắc hỏa trong Tinh Không Đạo Cực Tông, đáng tiếc không tìm được bao nhiêu, hắn biết rõ, có lẽ có thể gặp thất sắc hỏa nhưng hiếm khi gặp bát sắc hỏa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 744: Lò Đan Đã Trở Thành Lịch Sử

Bạch Lân có thể lấy ra một phần cũng không dễ dàng.

Trầm ngâm một lát, Bạch Tiểu Thuần lấy hộp ngọc trong túi trữ vật ra ngoài, bên trong hộp ngọc có một viên đá nhỏ như móng tay, nhìn sơ qua không có gì thần kỳ nhưng cẩn thận cảm thụ sẽ phát hiện bên trong ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh người, dường như chỉ chạm nhẹ vào cũng có thể bộc phát dữ dội.

Đây chính là bát sắc hỏa!

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận đóng hộp lại.

- Chỉ có một phần bát sắc hỏa, giữ lại đi, về sau có pháp bảo tốt cứ mang ra luyện là được.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi bát sắc hỏa, hắn bắt đầu nuốt những viên đan dược vừa luyện linh.

Sau khi ăn đan dược, linh lực trong người bộc phát chạy toàn thân, chúng hóa thành hàn khí và chui vào trong Kim Đan, tích lũy hàn ý bên trong đan điền.

Thời gian một tháng trôi qua.

Khi tu vi Bạch Tiểu Thuần không ngừng tăng cao, hắn luyện dược càng ngày càng thuận lợi, lần lượt luyện chế Tụ Hồn Đan thành phẩm, mặc dù không hài lòng, mỗi lần điều khiển tinh vi đạt được Tụ Hồn Đan thành phẩm, uy lực của chúng lớn hơn trước một ít.

Bạch Tiểu Thuần tin tưởng mình sẽ nhanh chóng luyện ra Tụ Hồn Đan hoàn mỹ, tuy đan dược này có chút hiệu quả nhưng Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ tích lũy nhiều một ít mới đưa cho Bạch Lân thì tốt hơn.

Đồng thời hắn cũng thỏa mãn với sinh hoạt trong Trường thành, được người khác tôn kính không nói, quân công càng ngày càng gia tăng, mỗi lần lò đan của hắn nổ tung, đại lượng quân công liên hệ với con mắt vĩ đại và tự động tiến vào lệnh bài Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn lệnh bài quân công của mình không đề cao, BạchTiểu Thuần nghĩ tới các pháp bảo cùng đan dược nhìn thấy trong tháp cao, động lực luyện dược của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Hắn muốn tạc lô trở thành sát khí của Bác Bì Quân, mỗi ngày đều ném ra khỏi tường thành, số lượng oan hồn giảm mạnh, cũng tăng áp lực cho đám Luyện Hồn Sư trong Man Hoang.

Nếu không phải chiến tranh lần này quy mô không nhỏ, chỉ sợ Man Hoang sớm chấm dứt lui binh, cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trên tường thành, nhiều lần tự mình thể ngộ sự thảm thiết của chiến trường, hắn cảm nhận chiến tranh đang thăng cấp.

Không chỉ có một bộ lạc thổ dân, mà là sáu bộ lạc cùng tham chiến, số lượng thổ dân cũng từ một vạn gia tăng đến bảy tám vạn, quy mô chiến tranh cỡ này vài chục năm mới có một lần.

Nhìn đám thổ dân cự nhân mỗi ngày trùng kích tường thành không ngừng nghỉ.

Cùng lúc đó hồn sư cũng bắt đầu xuất hiện trên chiến trường, những người này xuất hiện càng làm cao tầng Trường thành xem trọng, thậm chí còn phái cường giả chém giết.

Đáng tiếc các hồn sư là đối tượng được thổ dân thủ hộ, nếu đánh chết hồn sư cũng phải trả giá bằng mạng của không ít tu sĩ.

Song phương đều có thương vong, tổng thể mà nói Man Hoang tổn thất thảm hại hơn trọng, dù sao năm quân đoàn có tường thành bảo hộ, hồn triều sau khi tạc lô xuất hiện đã giảm đi, trọng yếu nhất chính là uy lực tạc lô hình thành uy hiếp oan hồn, đây mới là mấu chốt nhất.

Nếu không dựa theo chiến tranh dĩ vãng, oan hồn trong hồn triều hung hãn không sợ chết lao tới tấn công, chúng sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn lên tường thành và năm đại quân đoàn.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần cũng từ trong năm đại quân đoàn trong Trường thành truyền ra ngoài, không ai không biết, đồng thời... Danh tiếng của hắn vang vọng Trường thành, rất nhiều bộ lạc thổ dân cũng biết người sáng tạo pháp bảo mới khắc chế oan hồn trong Trường thành tên là Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí bài danh của hắn trên Tất Sát Bảng của Man Hoang đã nằm trong top một trăm.

Mà mỗi cái tên trước hắn đều là thế hệ thanh danh hiển hách làm Man Hoang thống hận, mà hôm nay trong danh sách thống hận đó có tên Bạch Tiểu Thuần.

Lúc ban đầu Bạch Tiểu Thuần không thể cải biến cuộc chiến, khi đó hắn không làm được, tạc lô chỉ đủ chèo chống một lúc nào đó, theo thời gian qua đi, lực ảnh hưởng của hắn với cuộc chiến cũng càng ngày càng rõ ràng.

Nhất là hiện tại các bộ lạc triệu tập hội nghị của các đại tù trưởng cùng với nhiều Luyện Hồn Sư, bọn họ đã thống hận muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Tiểu Thuần.

Đại tù trưởng đau lòng tộc nhân bộ lạc của mình, mà những Luyện Hồn Sư vô cùng cao quý, đa số thời gian trân quý của bọn họ đều dùng trấn an các oan hồn.

Trước kia bọn họ chỉ cần điều khiển và hình thành hồn triều là đủ, dù sao oan hồn từ trong Minh Hà tràn ra ngoài, chúng vô cùng hung tàn và hung hãn không sợ chết... Bởi vì tạc lô uy hiếp cho nên bọn họ không toàn lực ứng phó, nếu không đám oan hồn tán loạn chỉ là việc nhỏ, oan hồn cắn trả mới là việc lớn.

Hiện tại trên hoang nguyên gần Trường thành, tại trung tâm khu vực đá đen có một lão giả ngồi trên tế đàn lơ lửng giữa không trung..

Mười thân ảnh mặc quần áo màu xám đứng chung quanh, trên thân mỗi người đều tỏa ra hồn lực khủng bố, bọn họ chính là Luyện Hồn Sư!

Mỗi người đều nhìn lão giả áo đen.

- Sứ giả đại nhân, không thể tiếp tục như vậy được, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết việc này.

- Đúng vậy, sứ giả đại nhân, tiếp tục như vậy dũng sĩ tộc ta không có hồn triều thủ hộ không phải đối thủ của đám tu sĩ trên tường thành! Kính xin sứ giả đại nhân thi triển đại thần thông hóa giải kiếp nạn này!

Trên tế đàn, trừ những Luyện Hồn Sư ra còn có mười cự nhân to lớn, mười cự nhân này rất tang thương, khác với những cự nhân khác, thân thể bọn họ cao lớn nhưng trong mắt lại đầy cơ trí, một cự nhân trong số đó nói chuyện với lão giả.

- Chúng ta không thể hao phí quá nhiều hồn lực...

Lão giả áo đen im lặng một lát mới nói tiếp:

- Các ngươi không cần lo lắng, lão phu đã có chuẩn bị, cũng sắp tới thời gian rồi, các ngươi chỉ cần chú ý chiến trường là được, ngày mai, lão phu muốn tên Bạch Tiểu Thuần kia biết rõ, lò đan của hắn đã trở thành lịch sử.

Ánh mắt lão giả áo đen biến thành màu đỏ, hắn nói vô cùng chắc chắn.

Trong Trường thành, Bạch Tiểu Thuần đang đả tọa, không biết có phải hắn cảm ứng được hay không, hắn mở mắt ra nhìn chung quanh một lát.

Không suy nghĩ nhiều, hắn vẫn tiếp tục tu hành cho tới sáng sớm, lúc này Bạch Tiểu Thuần thở dài ra khỏi lầu các.

- Đây đây, chuyền lò đan tới đây cho bổn quân!

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, hắn vừa lên tiếng, không bao lâu đám người Lưu Lệ cùng Triệu Long đã chạy đến, mười tu sĩ nhanh chóng mang năm mươi lò đan đặt chung quanh Bạch Tiểu Thuần tạo thành vòng tròn.

Mấy ngày qua bọn họ đã quen với bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần, nhất là từ khi tên của Bạch Tiểu Thuần nằm trong Tất Sát Bảng của Man Hoang, danh tiếng trong Trường thành của hắn càng lớn hơn trước.

Mấy ngày qua Bạch Tiểu Thuần vô cùng hào phóng với bọn họ, cũng ban thưởng không ít đan dược pháp bảo, dù sao quân công của hắn không đặc biệt nhiều nhưng mỗi ngày đều gia tăng, Bạch Tiểu Thuần không phải người keo kiệt cho nên mọi người vô cùng vui vẻ.

Đám người Triệu Long cũng ra sức làm việc cho Bạch Tiểu Thuần, sau khi mang lò đan ra, bọn họ lui ra sau vài bước.

Bạch Tiểu Thuần thoả mãn gật đầu, hắn nâng tay mở toàn bộ nắp lò đan, rất nhiều dược thảo được đưa vào trong, Bạch Tiểu Thuần dựa theo đan phương của mình trộn lẫn tỉ lệ linh thảo khác nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 745: Bạch Tiểu Thuần Tức Giận

Khi nhiệt độ trong lò đan tăng cao, Bạch Tiểu Thuần chạy khắp năm mươi lò đan, từ khi cho linh thảo vào tới lúc hóa tinh hao phí một canh giờ, sau khi làm xong mọi việc hắn mới phong ấn lò đan.

- Không biết lần này sẽ có mầy lò đan tạc lô.

Bạch Tiểu Thuần phong ấn lò đan, đám người Triệu Long nhỏ giọng truyền âm với nhau.

- Ta cược trong vòng hai mươi.

- Ngày hôm qua đã tạc một bảy cái, lần này ta cược ngoài hai mươi!

Mọi người liên tục đặt cược, mỗi ngày bọn họ đều làm như thế...

Bạch Tiểu Thuần chấm dứt quá trình phong ấn lò đan, hắn tiếp tục chờ tới khi nhiệt độ lò đan tăng cao mới quay về lầu các.

Lại qua bốn canh giờ mới có một lò đan phát ra âm thanh ken két, Bạch Lân cũng xuất hiện như ngày thường, Bạch Tiểu Thuần cũng chấm dứt tu hành rời khỏi lầu các gặp mặt Bạch Lân.

- Bạch đại sư, vất vả.

Bạch Lân vừa cười vừa nói, hắn càng nhìn Bạch Tiểu Thuần càng thuận mắt.

- Không sao, tất cả vì Trường thành!

Khí phách Bạch Tiểu Thuần tăng cao, bộ dáng như cao nhân đắc đạo.

- Lão Bạch ah, lò đan sắp không đủ, dược thảo cũng gần hết, nhất là Linh Căn, lần sau ngươi chuẩn bị nhiều một ít.

- Không thành vấn đề, ta quay về sẽ bàn giao.

Bạch Lân nhìn những lò đan kia, ánh mắt sáng lên, lúc này không ngừng có lò đan không ngừng chấn động, càng nhiều lò đan rạn nứt Bạch Lân càng kích động, thậm chí có một lò đan hắn không tiếc tu vi phong ấn nó lại.

Không bao lâu có tới hai mươi bảy lò đan rạn nứt, sau đó cũng không còn lò đan nào có dấu hiệu tạc lô, Bạch Lân cười ha hả mang theo hai mươi bảy đan lô rời đi.

Cũng giống như ngày thường, Bạch Tiểu Thuần lập tức đi theo Bạch Lân tới tường thành, hắn muốn tự mình quan sát uy lực tạc lô để tiến hành điều chỉnh phương thức, mặc dù nhất định tạc lô, Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể tìm được khuyết điểm trong đó.

Cứ như vậy, hắn đi theo sau lưng Bạch Lân bay về phía tường thành, trên đường đi các tu sĩ sùng kính khi nhìn thấy hai mươi bảy lò đan.

Bạch Lân biết rõ Bạch Tiểu Thuần muốn nhìn thấy lò đan nổ tung cho nên tốc độ chậm dần, sau đó hai người cùng xuất hiện trên tường thành, Bạch Lân cười vang, hắn ném hai mươi bảy lò đan thành hai mươi bảy hướng ra ngoài trường thành.

Tu sĩ năm đại quân đoàn trên tường thành không ngừng hoan hô, cùng lúc đó thổ dân ngoài chiến trường muốn lui ra sau, đám oan hồn vô cùng hoảng sợ khi phát hiện lò đan, cho dù Luyện Hồn Sư toàn lực điều khiển cũng khó có thể kiên trì bao lâu, oan hồn tán loạn theo bản năng.

Nhìn thấy đan lô của mình chưa rơi xuống đã có lực uy hiếp như vậy, Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, lúc này dị biến xuất hiện...

Thổ dân và đám oan hồn ngoài chiến trường không ngừng lui ra xa, đột nhiên có mười con hung thú như viên cầu bay lên cao.

Tốc độ của chúng thật nhanh, vào lúc bay lên thân hình bành trướng như diều gặp gió, không qua bao lâu đã lớn tới mười trượng, chúng bay thẳng về phía lò đan.

Vào lúc tới gần, đám hung thú to như quả cầu khổng há miệng cắn nuốt lò đan

Cảnh tượng này quá đột ngột, không ngờ người trên tường thành kịp phản ứng, hai mươi bảy lò đan biến mất sạch sẽ!

Những lò đan bị hung thú nuốt vào bụng lập tức nổ tung, những người chung quanh có thể nghe được tiếng nổ trong bụng hung thú, bụng của chúng bành trướng lên thật lớn, chúng cắn chặt hàm răng để không phát ra tiếng kêu thống khổ nào.

Mọi người phát giác bụng hung thú nhanh chóng thu nhỏ lại, không bao lâu đã khôi phục như thường... Sau đó đám hung thú há miệng phun ra một đám... Khói đen.

Khói đen duy trì một lúc liền biến mất.

Cả chiến trường vô cùng yên tĩnh, tu sĩ năm đại quân đoàn ngây ngốc, Bạch Lân cũng chấn động không nhỏ, trong mắt sinh ra sát cơ dữ dội, hắn lập tức áp chế không lao ra khỏi tường thành.

Bởi vì hư vô chung quanh đám hung thú vặn vẹo, hiển nhiên có cường giả thủ hộ, một khi Bạch Lân cường công sẽ bị cắn trả, đến lúc đó chẳng những Bạch Lân nguy hiểm, thậm chí cả Trường thành cũng nguy hiểm!

- Đáng chết!"

Sát cơ trong mắt Bạch Lân bùng nổ ngập trời, hắn và các quân trưởng khác sớm hiểu rõ mục đích của đối phương, bọn chúng muốn dẫn lão tổ

Thiên Nhân Trần Hạ Sơn ra khỏi Trường thành.

Có thể nghĩ một khi Trần Hạ Sơn bước ra, sát chiêu của Man Hoang cũng hàng lâm.

- Không nghĩ tới mới qua nửa năm đã bị bọn chúng nghĩ ra biện pháp đối phó, rất rõ ràng, đám hung thú trước mặt đã trải qua cải tạo...

Bạch Lân thầm than, cùng lúc đó đám thổ dân bên ngoài tường thành kịp phản ứng, bọn chúng cười to vô cùng tùy ý, đám oan hồn càng hung tàn xông tới tấn công tường thành.

Thậm chí lúc này còn kịch liệt hơn trước kia, âm thanh nổ vang quanh quẩn chiến trường, tiếng gào thét kinh thiên động địa xuất hiện ở khắp nơi.

Tu sĩ năm đại quân đoàn giữ vững tinh thần, toàn lực thủ hộ tường thành, chém giết thảm thiết diễn ra ngay sau đó.

Lúc này không có bao nhiêu người chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, tạc lô mất hiệu lực, điều này đại biểu từ nay về sau Bạch Tiểu Thuần không thể tạc lô.

Nhìn thấy đan dược mình tân tân khổ khổ luyện ra và lò đan sắp tạc lô bị nuốt mất, Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, đầu óc hắn chấn động dữ dội, hô hấp cũng bất ổn, trong mắt xuất hiện một tia đỏ rực.

- Tại sao lại như thế, đây là hung thú gì?

Bạch Tiểu Thuần tức giận toàn thân run rẩy, nội tâm vô cùng đau đớn.

- Không có quân công, không còn thảo dược, lò đan biến mất, còn lãng phí thời gian luyện dược và linh lực của ta!

Bạch Tiểu Thuần phẫn uất hét lớn, đôi mắt hắn đỏ rực.

Cảm giác giống như bị người ta hủy hết mọi thứ, thậm chí hắn vừa nghĩ tới sau này không còn thứ giúp mình thu quân công, mục tiêu trở thành Bách phu trưởng tan vỡ.

Nhớ tới những thứ này, Bạch Tiểu Thuần tức giận không gì sánh nổi.

Nhất là lò đan của mình bị hung thú cắn nuốt trước mặt nhiều người như vậy, hư vinh và lòng tự trọng của Bạch Tiểu Thuần bị trọng thương, giống như một người đang ở trên thiên đường bị ném xuống địa ngục, đầu óc Bạch Tiểu Thuần rối loạn, hắn dùng đôi mắt đỏ rực như máu nhìn chằm chằm vào đám hung thú hình cầu ngoài thành.

- Các ngươi chờ đó cho ta, dám nuốt lò đan của Bạch Tiểu Thuần ta, các ngươi sẽ hối hận.

Bạch Tiểu Thuần tức giận không nhỏ, hắn quay người quay về Công Giáp Các, Bạch Lân thấy cảnh này cũng than thở, hắn hiểu thổ dân bộ lạc Man Hoang sẽ sản xuất rất nhiều hung thú hình cầu chuyên môn nhắm vào lò đan của Bạch Tiểu Thuần!

- Dám nuốt lò đan của ta, dám ăn đan dược ta luyện, đám thú con các ngươi dám khiêu khích ta, Bạch Tiểu Thuần ta sẽ làm các ngươi tan thành mây khói!

Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, hắn dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về Công Giáp Các, bay thẳng vào lầu các của mình.

- Triệu Long, Lưu Lệ, mười người các ngươi ra ngoài thủ hộ, không cho bất cứ kẻ nào bước vào đây, ta bế quan!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn bỏ qua các lò đan còn lại đi vào lầu các và đóng cửa lại, đám người Triệu Long hít khí lạnh, không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chưa bao giờ thấy Bạch Tiểu Thuần như bây giờ.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người nhìn nhau, nội tâm vô cùng bất an.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 746: Phát Tình Đan Khủng Bố

Bạch Tiểu Thuần ngồi trong lầu các, đôi mắt vẫn còn mang theo lửa giận, có thể thấy hắn tức giận như thế nào, Bạch Tiểu Thuần cố gắng bình phục tâm tình, hắn lấy hỏa tinh đặt vào trong lò đan.

- Ta đã mất mặt trước nhiều tu sĩ như thế, đáng chết, Bạch Tiểu Thuần ta sợ thiên sợ địa sợ sét đánh nhưng chưa bao giờ sợ hung thú!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên giận dữ, lúc này rất nhiều dược thảo bay vào trong lò đan.

- Ta cũng không tin không thu thập đám hung thú bụng lớn các ngươi, dám nuốt lò đan của ta, ăn đan dược của ta, hại ta không có quân công không nói, dám quét mặt mũi chẳng khác nào đánh vào mặt ta.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng tức giận, hắn mang theo lửa giận tiến hành luyện dược.

Hắn đã lâu chưa từng điên như bây giờ hai tay kết ấn quyết, mùi thuốc không ngừng bay ra khỏi lò đan.

Thời gian ba ngày trôi qua thật nhanh, trong ba ngày này Bạch Tiểu Thuần không bước ra khỏi lầu các nửa bước, hắn không ngừng luyện đan, bên trong thỉnh thoảng có tiếng cười điên cuồng vọng ra ngoài.

- Dám trêu chọc ta, ta sẽ cho các ngươi biết rõ sự lợi hại của Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ hừ, uy lực đan dược chưa đủ, các người chờ đó cho ta.

Tiếng cười từ trong phòng vọng ra ngoài, đám người Triệu Long cùng Lưu Lệ đang ở trong phòng nghe được sởn tóc gáy, bọn họ không ngừng hít khí lạnh, cảm thấy tâm thần Bạch Tiểu Thuần không bình thường.

Bọn họ cũng nghe chuyện xảy ra mấy ngày trước, biết rõ lò đan của Bạch Tiểu Thuần bị thổ dân Man Hoang lợi dụng hung thú hình viên cầu cắn nuốt, cũng hiểu lửa giận của Bạch Tiểu Thuần tới từ đâu.

- Chẳng lẽ tạc lô bị phá hủy làm hắn điên rồi?

Mọi người nhìn nhau, lại qua buổi chiều ngày thứ ba, đột nhiên cánh cửa lầu các mở rộng, Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù bay ra ngoài, thân thể gầy đi không ít.

- Triệu Long, đi nói với Bạch Lân, ta muốn Thiên Tùng Diệp, Thư Thú Hương, Hùng Thú Cốt, Địa Long Căn... Những dược liệu này, ta muốn trong hôm nay!

Bạch Tiểu Thuần nói một hơi vài chục loại linh dược, sau khi nói xong liền quay về phòng đóng cửa lại.

Triệu Long khẩn trương, hắn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như hiện giờ vô cùng nguy hiểm, hơi do dự một lát liền đi ra ngoài tìm quân chủ Bạch Lân, không bao lâu sau hắn mang toàn bộ linh dược Bạch Tiểu Thuần cần quay trở về.

Hắn sợ sệt gõ cửa phòng Bạch Tiểu Thuần, cửa phòng mở ra, Bạch Tiểu Thuần ôm tất cả linh dược vào phòng, Triệu Long cũng nhìn qua khe hở phát hiện bên trong đầy sương mù màu hồng.

Bạch Tiểu Thuần như ẩn như hiện trong sương mù, thân thể tiều tụy nhưng đôi mắt bắn ra hào quang kinh người.

Trời gian hai ngày trôi qua, đột nhiên giữa trưa hôm nay bầu trời đầy mây đen, đột nhiên thiểm điện nổ ầm ầm, đại bộ phận lôi đình đều đánh thẳng vào Công Giáp Các.

Trận pháp Công Giáp Các không ngừng rung chuyển, Bạch Tiểu Thuần cười khà khà, tiếng cười truyền ra khắp lầu các, tia chớp trên bầu trời phối hợp với tiếng cười Bạch Tiểu Thuần, đám người Triệu Long đang thủ hộ bên ngoài cũng hoảng sợ biến sắc.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Sắc mặt Triệu Long không ngừng thay đổi, hắn nhìn thấy sương mù màu hồng từ trong các khe hở lầu các bay ra ngoài, sương mfu bao phủ bốn phía.

Triệu Long khiếp sợ, bọn họ liên tục lui ra sau, nếu chỉ như vậy cũng bỏ đi, chẳng biết tại sao vào lúc sương mù xuất hiện, rất nhiều côn trùng trong Công Giáp Các chen chúc chạy ra ngoài, dường như chúng theo bản năng muốn tránh khỏi nơi đây.

Phải biết trong Trường thành rất hiếm thấy côn trùng, hiện tại chẳng những nhìn thấy côn trùng đông đảo, chẳng những đám người Lưu Lệ sợ hãi, cả Công Giáp Các bị oanh động và vô số tiếng kêu gào vang lên.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Trời ạ, lôi đình giáng xuống, sương mù màu hồng lan tỏa, côn trùng chạy nạn, tận thế hay sao?

Toàn bộ Công Giáp Các đều bị kinh động, các tu sĩ trên tường thành và thổ dân bên ngoài đều nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, bọn họ đang kinh hãi, trong nội thành xuất hiện thứ khủng khiếp gì sao?.

Vào lúc mọi người đang kinh hãi, đột nhiên tầng mây trên bầu trời hóa thành vòng xoáy, lôi điện tụ tập lại như muốn tiêu diệt thứ gì đó, mục tiêu chính là Công Giáp Các, sấm sét phá tan trận pháp đánh thẳng vào lầu các của Bạch Tiểu Thuần.

Mặt đất chấn động khủng khiếp, lầu các sụp đổ hơn phân nửa, đám người Triệu Long hoảng sợ lui ra sau thật nhanh.

- Bạch đại sư... Hắn... Hắn đang luyện dược sao?

Triệu Long kinh hoàng, lầu các sụp xuống nhưng bọn họ lại nghe tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần truyền ra ngoài..

- Không đủ, Triệu Long, các ngươi đi lấy thêm dược liệu, mang cho ta ba ngàn phần.

Thân thể Triệu Long run rẩy, hắn nhìn thấy sương mù màu hồng trong phòng càng ngày càng đậm, hắn có cảm giác nguy cơ vô cùng khủng bố, lại nhìn sang mọi người, phát hiện đám người Lưu Lệ kinh nghi bất định, hắn cắn răng lao ra ngoài.

Không qua bao lâu hắn và Bạch Lân cùng quay về.

- Tiểu Thuần, ngươi đừng xúc động...

Bạch Lân vừa mới đến đã nhìn thấy sương mù màu hồng đậm đặc, hắn ngẩng đầu nhìn thấy lôi đình trên bầu trời càng ngày càng dày đặc liền hô to.

- Các ngươi đừng quan tâm! Không phải chỉ là mấy con hung thú sao, lão tử có cả vạn loại biện pháp trừng trị chúng, các ngươi chờ xem là được!

Trong sương mù có giọng nói oán hận của Bạch Tiểu Thuần truyền ra ngoài.

- Triệu Long, ném linh dược cho ta!

Bạch Tiểu Thuần rống to, Triệu Long không dám cự tuyệt, hắn nhìn Bạch Lân sau đó ném túi trữ vật vào trong sương mù.

Không qua bao lâu, Bạch Lân muốn khuyên bảo vài lời, bỗng nhiên trong sương mù có tiếng nổ vang lên, sương mù màu hồng biến thành màu đỏ rực, cùng lúc đó sấm sét trên bầu trời đánh thẳng xuống lầu các, thậm chí còn có thể nhìn thấy trên bầu trời còn có sâm sét đang ngưng tụ.

Sấm ét khủng bố đan xen vào nhau tạo thành tấm lưới, cho dù là Bạch Lân nhìn thấy cũng hoảng sợ không nhẹ, càng không cần nói những tu sĩ trong Trường thành.

- Tiểu Thuần, ngươi... Ngươi đừng kích động, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đối phó đám hung thú viên cầu, ngươi...

Bạch Lân nhìn thấy sương mù biến thành màu đỏ, không rõ tại sao hắn lại cảm thấy sương mù vô cùng khủng bố, không liên quan đến tu vi, đây thuần túy là bản năng con người mà thôi.

- Không cần nhiều lời, ta Bạch Tiểu Thuần ta sẽ cho đám hung thú kia biết rõ, lò đan của Bạch gia ăn không ngon đâu!

Trong sương mù có tiếng Bạch Tiểu Thuần quát lớn, gian phòng của hắn đã sụp đổ, bên cạnh lò đan màu đỏ có một thân ảnh gầy gò đang ngồi, đôi mắt bắn ra hào quang kỳ dị.

Chung quanh hắn có rất nhiều chai lọ, mấy ngày nay, vi luyện dược, Bạch Tiểu Thuần nổi giận dựa vào linh dịch duy trì tu vi bản thân, hắn không ngừng luyện chế đan dược đặc thù, bản thân phải ngăn cản sương mù ảnh hưởng đến bản thân.

Có thể nói Bạch Tiểu Thuần đã liều!

Hắn hô hấp rối loạn và nhìn chằm chằm vào lò đan, không ngừng ném nhiều dược thảo vào bên trong, lò đan không ngừng rung động, chấn động càng ngày càng kịch liệt, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải đập mạnh vào lò đan.

Oanh, khe nứt trong lò đan không ngừng lan rộng ra chung quanh và sau đó nổ tung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 747: Truy Nã Bạch Tiểu Thuần Toàn Thế Giới

Khi sương mù biến mất, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trước mặt đám người Bạch Lân, lúc mọi người nhìn thấy thân ảnh gầy gò trước mặt, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười như điên, người không biết còn cho rằng hắn bị điên thật sự.

- Đám hung thú bụng lớn kia, Bạch Tiểu Thuần ta đã chuẩn bị đại lễ cho các ngươi, cứ chờ đấy.

- Ta dùng mấy ngàn phần tài liệu cực phẩm luyện thành, lại dẫn vạn đạo thiên lôi diệt trừ tạp chất, trải qua luyện hóa đặc thù sau đó không tiếc mượn nhờ uy lực tạc lô ngưng luyện ba lần, lúc này mới thành tựu Phát Tình Đan chí cao vô thượng, thiên địa tuyệt luân, có thể làm tất cả hung thú nghe tên liền biến sắc.

Triệu Long mở to mắt nhìn, Lưu Lệ ngạc nhiên không nhỏ, những người khác kinh ngạc quan sát Bạch Tiểu Thuần.

- Tình đan?

Bạch Lân cũng sững sờ, không chờ bọn họ hỏi tiếp, Bạch Tiểu Thuần phất tay áo mang theo tám lò đan ngoài sân, hắn vận dụng Bất Tử Cân trên hai chân lao về phía tường thành.

- Đám hung thú đáng chết, Bạch Tiểu Thuần ta đến đây!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa ra hào quang cực mạnh, hô hấp dồn dập nhưng không loạn, tốc độ nhanh chóng tiến tới gần tường thành.

Ánh mắt Bạch Lân kinh nghi bất định, hắn lập tức đuổi theo, về phần đám người Triệu Long chỉ hơi chần chờ cũng bay đi, bọn họ muốn biết hiệu quả đan dược làm Bạch Tiểu Thuần điên cuồng là như thế nào.

Bạch Tiểu Thuần tới gần tường thành, hắn nhảy lên tường thành và hét lớn, trực tiếp ném bảy tám lò đan ra bên ngoài tường thành.

Bên ngoài tường thành, đám thổ dân Man Hoang đang dẫn theo oan hồn tấn công, mấy ngày trước lò đan mất đi hiệu lực, oan hồn đã bình tĩnh trở lại, bởi vì không có uy hiếp cho nên các Luyện Hồn Sư dễ dàng khống chế, bọn họ cũng đặc tinh lực vào oan hồn đặc thù, chiến tranh bắt đầu tiến vào giai đoạn cao trào.

Mỗi ngày đều có tiếng nổ vang liên tiếp, có đám oan hồn phụ trợ, nhân số thổ dân giảm bớt rất nhiều, trái lại... Áp lực năm đại quân đoàn tăng mạnh.

Lúc này nhìn thấy bảy tám lò đan bay ra, toàn thân lò đan đỏ rực cực kỳ kinh người, dường như chỉ cần dược lực bên trong nổ tung sẽ tạo thành lực phá hoại kinh thiên động địa.

Nhìn thấy bảy tám lò đan bay ra ngoài, đám thổ dân vô ý thức khẩn trương nhưng không kinh hoàng, bọn họ đều nhìn lò đan bay xuống, trong hoang nguyên cách chiến trường không xa, lão giả áo đen đang ngồi trên tế đàn và đám Luyện Hồn Sư, các đại tù trưởng bộ lạc đều nhìn thấy lò đan xuyên thấu qua màn nước.

- Kiềm lư kỹ cùng, chiêu này đã vô dụng!

Lão giả áo đen lên tiếng, thần sắc lạnh lùng, hắn nâng tay phải bấm niệm pháp quyết điểm vào màn nước, màn nước vặn vẹo một lúc, cùng lúc đó đám hung thú trên chiến trường gào thét.

Những hung thú viên cầu bành trướng thật nhanh, trong mắt mang theo khinh thường và há to miệng hấp mạnh.

Không chờ những lò đan rơi xuống đất và nổ tung, những con hung thú viên cầu bay lên tranh đoạt với nhau, những lò đan lập tức bị chúng nuốt sạch.

Những con hung thú không cướp đoạt lò đan liền bất mãn gào thét.

Lão giả áo đen trên hoang nguyên mỉm cười khi nhìn thấy cảnh này, trong mắt còn mang theo thần thái khinh thị, cùng lúc đó lò đan bị nuốt lặp lại.

Bạch Lân trầm mặc, tu sĩ năm đại quân đoàn thầm than.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần cười lạnh nhìn đám hung thú nuốt lò đan, trong mắt còn xuất hiện một tia hung ác.

- Ăn đi, các ngươi ăn nhiều mới tốt.

Đúng lúc này tiếng nổ trong bụng hung thú truyền ra ngoài, bụng của chúng bành trướng thật nhanh, ngay sau đó tất cả khôi phục như bình thường.

Thậm chí đám hung thú còn gầm lên uy hiếp tường thành, lúc này mới lắc lắc lui ra phía sau, ngay sau đó có rất nhiều thổ dân lao tới thủ hộ cho chúng, đám thổ dân còn không ngừng mỉa mai cười nhạo Trường thành.

- Chỉ có chút bổn sự này hay sao, chiêu này không còn tác dụng đâu.

- Đám yếu ớt trên tường thành kia, các ngươi còn thủ đoạn khác hay không, chỉ có mấy lò đan còn chưa đủ cho hung thú của chúng ta ăn đấy.

- Ngu dốt đến cực điểm, trước kia không có hiệu quả, hiện tại cũng dám ném ra.

Tiếng cười chói tai lọt vào tai tu sĩ năm đại quân đoàn, bọn họ cắn răng nhẫn nhịn, nếu không có lệnh của Thiên Nhân, năm đại quân đoàn chỉ có thể cố thủ, không thể giết ra bên ngoài.

Bạch Lân thở dài, hắn xuất hiện bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, muốn lên tiếng an ủi hắn.

- Bọn chúng không cười được lâu đâu, một khi ta tức giận, chính ta cũng phải sợ ta.

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt nói nhỏ, Bạch Lân nghe xong cũng giật mình, không chờ hắn lên tiếng, đột nhiên mấy con hung thú vừa ăn lò đan dừng lại, chúng không đi tiếp.

Bảy tám con hung thú sinh ra biến hóa, đôi mắt chúng nhanh chóng biến thành màu đỏ, thân thể run rẩy không thể khống chế, trong miệng phun ra sương mù màu hồng, thậm chí toàn thân chúng cũng biến thành màu hồng.

Hô hấp của chúng ồ ồ và không ngừng kêu gào quái dị, đám thổ dân Man Hoang ngạc nhiên khó hiểu, bảy tám con hung thú ăn lò đan giãy thoát ra khỏi đám người thụ hộ, chúng phát cuồng tiến vào trong đám người.

Thậm chí có hai con đỏ mắt lao về phía đồng loại, các cự nhân hay hung thú ngăn cản đường chúng đều phát cuồng theo.

Phát tình!!

Bởi vì tình đan nổ tung trong cơ thể hung thú, khí lưu không thể phát tán ra ngoài là do bị luyện hóa ba lần, uy lực to lớn không thể hình dung.

Mặc kệ đám hung thú này là đực hay cái, chúng đều bị dục hỏa đốt người, triệt để phát tình, nếu chỉ như thế cũng bỏ đi, miệng chúng không ngừng phun ra sương mù màu hồng, những nơi sương mù đi qua chỉ có oan hồn không bị ảnh hưởng, các cự nhân và hung thú đều trúng chiêu.

Chỉ cần bọn họ hít vài hơi đã đỏ mặt, ánh mắt mờ mịt và đỏ rực, kế tiếp lại rống to xông vào đám người...

Ngay sau đó cuộc chiến bên ngoài trường thành biến thành cảnh tượng quái lạ.

Có tiếng kêu thê lương thảm thiết, còn có từng tiếng... Gào rút kinh dị, cả chiến trường cải biến triệt để, đã không còn là chiến trường, chỉ còn lại một đống hỗn loạn mà thôi.

Có hiệu quả kinh người như thế cũng có nguyên nhân, bởi vì bên trong Phát Tình Đan bị Bạch Tiểu Thuần thêm phương thuốc Trí Huyễn Đan vào, thậm chí một ít tài liệu chủ yếu bị hắn dùng trả giá lớn luyện linh, cho nên đan dược mới có hiệu quả kinh khủng như vậy.

Tu sĩ năm đại quân đoàn đứng trên tường thành rung động rất mạnh, tâm thần nổ vang, bọn họ hoảng sợ không nói thành lời, mọi người không dám tin vào mắt mình đang thấy, tâm thần sinh ra sóng gió ngập trời.

- Là... Là...

- Bọn chúng... Đáng chết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Đây... Đây là đan dược gì? Trời ơi!

Vô số tiếng chửi bới trách móc từ miệng tu sĩ năm quân đoàn vang lên, cho dù là binh sĩ bình thường hay Thập phu trưởng, Bách phu trưởng, thậm chí Thiên phu trưởng và Vạn phu trưởng cũng không dám tin, đầu óc bọn họ mất tỉnh táo.

Bạch Lân cũng ngẩn ngơ không nói nên lời.

Thậm chí con mắt vĩ đại trên tháp cao cũng tỏa sáng, lão giả ba mắt Trần Hạ Sơn xuất hiện, với thân phận Thiên Nhân tôn sư của hắn, tại lúc nhìn thấy tình cảnh chiến trường cũng nói không nên lời, hắn dùng ánh mắt cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 748: Tụ Hồn Đan Đại Thành

- Nơi này còn là Trường thành sao?

Đầu óc mọi người vẫn mờ mịt, cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần là người sáng tạo ra tràng diện trước mặt nhìn không chớp mắt, cái tên của hắn khắc sâu trong đầu mọi người.

- Cuộc đời này, quyết không thể trêu chọc Bạch Tiểu Thuần!

Vô số người hít khí lạnh, trên chiến trường chỉ toàn hình ảnh khó coi, cho dù là lão giả áo đen trên tế đàn và đám Luyện Hồn Sư, đại tù trưởng cũng nhìn thấy.

Trong ngoài tế đàn yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều nhìn vào màn nước, không ai lên tiếng, cũng không có tiếng hít thở, phải qua rất lâu mới có người thở dài, tiếng hít thở càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng nặng, đến cuối cùng cả người run rẩy không kiềm chế được.

Qua nửa ngày trong tế đàn có tiếng gào thét tức giận khủng khiếp vang lên.

- Bạch Tiểu Thuần!!

- Man Hoang chúng ta thề không đội trời chung với ngươi!

- Trời đánh Bạch Tiểu Thuần, ngươi ngươi ngươi... Ngươi chết không yên lành.

- Truy nã! Truy nã Bạch Tiểu Thuần toàn thế giới, người này nhất định phải chết!! Nếu hắn không chết chính là sỉ nhục lớn nhất Man

Hoang.

Nhìn chiến trường hỗn loạn điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần ho khan sau đó vung tay rồi lên tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần ta tức giận, thổ dân và hung thú phải tan thành mây khói!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ kiêu ngạo, trên mặt còn mang theo dáng vẻ cao thâm mạt trắc, nghênh ngang rời khỏi tường thành, ánh mắt tu sĩ trên tường thành nhìn Bạch Tiểu Thuần đã mang theo hào quang phức tạp và sợ hãi.

Giống như kính sợ, giống như kiêng kị, giống như sợ hãi...

Khi Bạch Tiểu Thuần đi xa, từng pháp khí trên tường thành khởi động, năm đại quân đoàn không bao giờ buông tha cơ hội tuyệt thế trước mặt, bọn họ lao ra khỏi tường thành, Bạch Tiểu Thuần không nhìn cuộc chiến, sau khi Phát Tình Đan xông ra uy danh, hắn muốn người Man Hoang biết rõ, dám trêu chọc Bạch Tiểu Thuần hắn cần phải trả cái giá đắt.

Phát Tình Đan không phải không có sơ hở, nó ảnh hưởng tới hung thú nhưng thổ dân có thể tránh được, có rất nhiều biện pháp tránh né, lần này Phát Tình Đan xuất hiện quá đột ngột nên mới có hiệu quả như lần này, Bạch Tiểu Thuần trong lòng hiểu rõ.

Hắn cũng không có ý dụng sử dụng Phát Tình Đan kiếm quân công, chỉ có dùng biện pháp như vậy mới làm Man Hoang kiêng kị, cũng không dám sử dụng hung thú bụng lớn ngăn cản tạc lô.

- Hừ, dùng phương pháp tạc lô không phải kế lâu dài, cũng nên đổi biện pháp khác, chỉ cần Tụ Hồn Đan xuất thế... Tất cả đều được giải quyết.

Bạch Tiểu Thuần thong dong rời đi, đám người Triệu Long theo sau nhưng nội tâm vẫn chưa hết rung động, lúc nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần còn mang theo bóng ma.

Nhớ đến Phát Tình Đan khủng bố, Triệu Long cũng tốt, Lưu Lệ cũng được, bọn họ cảm thấy loại người như Bạch Tiểu Thuần đáng sợ đến mức tận cùng, cũng là người trời sinh thích hợp với chiến trường.

Qua mấy ngày sau đã có tin tức truyền ra, tất cả tu sĩ trong Trường thành đều biết Bạch Tiểu Thuần ra tay tạo thành hiệu quả oanh động cỡ nào, càng truyền bá càng xâm nhập nhân tâm.

Nhất là những khủng bố khi luyện đan và hiệu quả đáng sợ của đan dược, chung quanh nơi ở Bạch Tiểu Thuần trong Công Giáp Các không một bóng người, các đại sư không ngừng rời đi.

Non nửa Công Giáp Các trống không... Bạch Tiểu Thuần trực tiếp chiếm giữ Công Giáp Các, hắn liên kết toàn bộ đình viện làm nơi ở của mình.

Cũng bởi vì sự kiện vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần thu được đại công, hắn chiếm được quân công xa xỉ, từ Thập phu trưởng tấn chức lên Bách phu trưởng.

Kể từ đó đình viện khổng lồ của hắn đều bị thủ hạ vào ở, không còn cảm giác trống trải như ban đầu.

Bạch Tiểu Thuần xông ra danh khí lớn trên chiến trường, bởi vì trận chiến vừa rồi quá chấn động, thanh danh của hắn cũng truyền ra ngoài Trường thành, càng có hiệu quả chấn nhiếp.

Mấy trăm bộ lạc trong khu vực đông mạch Man Hoang nghe tên Bạch Tiểu Thuần liền nhớ đến Phát Tình Đan khủng bố, Man Hoang thảm bại, thậm chí nguyên nhân là do đan dược, bài danh của Bạch Tiểu Thuần trên Man Tất Sát Bảng tăng lên vùng vụt, bai danh hai mươi bảy.

Tu sĩ bài danh trước hắn đều là Nguyên Anh, thậm chí hai mươi bảy bài danh sau hắn cũng là Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần là Kết Đan duy nhất tiến vào top năm mươi.

Có danh tiếng lớn lại thu được chiến công, thậm chí còn trở thành Bách phu trưởng, Bạch Tiểu Thuần vô cùng hăng hái, hắn đi tới khu vực nào trong Trường thành đều có người bái kiến.

Bạch Tiểu Thuần rất thích cảm giác này, càng cảm giác ở trong Trường thành là lựa chọn không tệ, hắn cao hứng rất nhiều, cũng mang gương đồng ra hỏi Dạ Táng nhiều vấn đề, Dạ Táng suýt phát điên.

Mỗi lần Dạ Táng đều phải trái lòng nói lời nịnh nọt, thổi phồng chiếm niềm vui của Bạch Tiểu Thuần, chỉ như vậy mới được bỏ qua.

Bạch Tiểu Thuần tu hành không lười biếng, hắn càng sử dụng quân công của mình đổi không ít đan dược, cũng thử luyện chế Tụ Hồn Đan và bắt đầu tu hành Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết.

Tốc độ tu hành không tính là chậm, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới mình chỉ cần đổi một viên Nguyên Anh đan là có thể đột phá Kim Đan Đại viên mã thì, hắn cảm giác tu hành của mình quá chậm.

Tuy tốc độ tăng tu vi giảm nhưng tu hành Bất Tử Trường Sinh Công cực nhanh, sau khi hắn dương danh trên chiến trường, trình độ dược đạo của Bạch Tiểu Thuần gây rung động Bạch Lân, hắn tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần.

Dù hắn nhìn ra dược thảo Bạch Tiểu Thuần đưa ra xen lẫn không ít thứ không cần thiết cũng không chú ý, hắn xem ra, giá trị bản thân Bạch Tiểu Thuần mới là lớn nhất.

Kể từ đó hắn có đầy đủ dược thảo tăng sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công tăng nhanh hơn trước, Bất Tử Cân không ngừng bao phủ cánh tay trái, đến đêm khuya ngày hôm nay tay trái của Bạch Tiểu Thuần tỏa ra hào quang âm u, cánh tay trái biến thành

trong suốt, có thể nhìn thấy huyết nhục và kinh mạch, cũng nhìn thấy máu huyết đang lưu động trên cánh tay.

Bạch Tiểu Thuần mở mắt nhìn tay trái, sau nửa ngày hắn hưng phấn nắm chặc nắm đấm đánh vào hư vô, tốc độ nắm đấm nhanh đến mức không nói nên lời.

Sau khi cảm nhận lực lượng đáng sợ của tay trái, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được thực lực của mình vô cùng khủng bố.

- Thành!

- Bất Tử Cân đã tu thành hai chân và tay trái, hiện tại còn tay phải, thân thể và đầu.

- Sau khi cô đọng Bất Tử Cân tại ba vị trí này, Bất Tử Quyển tầng thứ ba đạt tới viên mãn, đến lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp đột phá Kim Đan bước vào Nguyên Anh!

- Một khi tiến vào Nguyên Anh, ta có thể tu luyện... Bất Tử Cốt!

Vừa nghĩ tới Bất Tử Cốt, Bạch Tiểu Thuần tươi cười, tâm tình rất vui sướng.

Dựa theo Bất Tử Quyển giới thiệu, một khi tu luyện đến cảnh giới Bất Tử Cốt, hắn cũng bắt đầu đụng chạm vào cảnh giới thân thể bất tử.

- Da, thịt, gân, cốt, máu!

Bạch Tiểu Thuần nỏi nhỏ.

- Bất Tử Bì là phòng hộ, Bất Tử thịt là lực lượng, Bất Tử Cân là tốc độ... Về phần Bất Tử Cốt, sau khi dung hợp cả ba bộ phận trước hình thành... Sức bật!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây càng chờ mong Bất Tử Cốt.

- Không cần nói Bất Tử Cốt, cho dù bằng vào một nửa thân thể tu thành Bất Tử Cân, phối hợp tu vi Kim Đan cũng có thể đánh thắng rất nhiều đối thủ trong Kết Đan cảnh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 749: Đan Uy

Bạch Tiểu Thuần kiêu ngạo ngẩng cao đầu, lần trước hắn đánh với pho tượng Công Tôn Uyển Nhi, tuy hắn là Thiên Đạo Kim Đan nhưng chỉ có tu vi Kết Đan trung kỳ.

Khi đó Thiên Đạo Kim Đan cũng tốt, Bất Tử Công cũng được, đều không thể phát huy chiến lực xứng đáng, dù sao tu hành là quá trình nước chảy thành sông, nếu cấp độ không đủ cũng không phát huy ra bao nhiêu chiến lực.

Bây giờ đã khác, khi tu vi không ngừng tiếp cận đại viên mãn, nửa người tu thành Bất Tử Cân, Bạch Tiểu Thuần có lòng tin chiến thắng pho tượng Công Tôn Uyển Nhi dễ dàng.

- Triệu Thiên Kiêu sư huynh có thể ở Kết Đan đánh chết Nguyên Anh... Ta cũng có thể.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận tu vi của mình, hắn cảm thấy bản thân toàn lực ứng phó sẽ vô cùng đáng sợ, chắc có lẽ không yếu hơn Triệu Thiên Kiêu bao nhiêu, vì vậy hắn càng tự hào.

- Từ hôm nay trở đi, không ai dưới Kết Đan hậu kỳ là đối thủ của ta.

Bạch Tiểu Thuần cười nói.

Chuyện tốt đến liên tiếp, ba ngày sau khi tay trái Bạch Tiểu Thuần tu thành Bất Tử Cân, trải qua nửa năm luyện chế và thử nghiệm, vào hoàng hôn ngày hôm nay có lò đan luyện ra một viên Tụ Hồn Đan thành phẩm, đây là viên đan dược làm Bạch Tiểu Thuần thỏa mãn nhất.

Tụ Hồn Đan không còn màu đen, nó biến thành màu vàng.

Cũng không còn khí tức nào tỏa ra, hư vô chung quanh vặn vẹo, thậm chí lúc cầm trong tay cũng có thể cảm nhận được trong đan dược ẩn chứa cái động tối đen sinh ra hấp lực cực lớn.

Nếu nhìn thời gian dài sẽ bị hút linh hồn vào bên trong.

Tụ Hồn Đan màu vàng bị hắn luyện chế thành thượng phẩm, mặc dù còn tạp chất nhưng không ảnh hưởng quá lớn.

Đây cũng là viên Tụ Hồn Đan hoàn mỹ nhất từ khi Bạch Tiểu Thuần luyện chế suốt nửa năm qua.

Cầm đan dược, Bạch Tiểu Thuần kích động truyền âm cho Bạch Lân, hắn được đám người Triệu Long đi lên tường thành.

Lúc đi đến tường thành, Bạch Lân cũng đã đến nơi, hắn lại nhìn chằm chằm vào viên đan dược màu vàng trong tay Bạch Tiểu Thuần.

- Tụ Hồn Đan?

Tâm thần Bạch Lân chấn động.

- Đúng vậy!

Bạch Tiểu Thuần tươi cười đắc ý, cầm Tụ Hồn Đan và nhìn bên ngoài tường thành.

Ngoài tường thành trải qua chiến đấu suốt nửa năm, bởi vì hỗn loạn ngày hôm đó đã chọc Man Hoang tức giận, đám thổ dân bộ lạc cũng khiếp sợ không dám dễ dàng xuất hiện.

Số lượng cự nhân trên chiến trường không nhiều, đa số đang đứng ở nơi xa, thậm chí rất hiếm khi nhìn thấy hung thú, chỉ còn hồn triều vô tận không ngừng trùng kích va chạm tường thành, va chạm màn sáng, mặc

dù hiệu quả không lớn nhưng số lượng quá nhiều cũng làm màn sáng chấn động không ngừng.

Bởi vì có tường thành thủ hộ cho nên những oan hồn không phát huy hiệu quả thích hợp, pháp khí trên tường thành hoạt động bắn ra từng cột sáng cộng thêm tu sĩ năm đại quân đoàn cùng ra tay, đám oan hồn vừa va chạm với cột sáng đã bị diệt sát.

Từ ngày Trường thành tồn tại đã có chiến tranh không ngừng, số lượng oan hồn bị diệt quá nhiều, trong Man Hoang chưa bao giờ thiếu... Oan hồn.

Lần này Minh Hà cũng bị dẫn đến, số lượng oan hồn còn nhiều hơn dĩ vãng rất nhiều.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong mắt mang theo chờ mong, hắn nâng tay phải ném viên Tụ Hồn Đan màu vàng ra bên ngoài, một đạo hào quang màu vàng nhỏ bé tiến thẳng vào trong hồn triều.

Oanh!

Trong nháy mắt Tụ Hồn Đan màu vàng bay vào trong hồn triều cũng không vỡ vụn như các đan dược lần trước, đan dược sinh ra hào quang màu vàng và gợn sóng, sau đó đan dược sinh ra lực hút cực mạnh.

Tu sĩ trên tường thành và thổ dân Man Hoang đều có thể nhìn rõ gợn sóng màu vàng đang lan tràn trong phạm vi ngàn trượng.

Thân thể đám oan hồn trong phạm vi ngàn trượng chấn động, căn bản không kịp phản ứng, trong nháy mắt chúng bị Tụ Hồn Đan hút vào khu vực trung tâm vụ nổ.

Hấp lực to lớn, Tụ Hồn Đan biến thành lỗ đen, ngàn vạn oan hồn trong phạm vi ngàn trượng gào khóc thảm thiết, chúng hóa thành từng sợi tơ tụ tập vào trong Tụ Hồn Đan.

Phạm vi ngàn trượng so với cả chiến trường chỉ là một diện tích nhỏ bé, Bạch Lân nhíu mày, dù sao uy lực Tụ Hồn Đan hơi yếu hơn tạc lô.

Không chờ hắn suy nghĩ quá nhiều, đột nhiên ngàn vạn oan hồn tụ tập vào trong Tụ Hồn Đan, màu sắc của đan dược nhanh chóng biến thành màu đỏ!

Trong nháy mắt đan dược biến thành màu đỏ đã có tiếng nổ vang kinh thiên động địa vang lên, trực tiếp truyền khắp tứ phương, Tụ Hồn Đan màu đỏ lại nổ tung lần thứ hai, lần nổ tung sau sinh ra gợn sóng màu đỏ bao phủ phạm vi vạn trượng!

Oan hồn trong phạm vi vạn trượng rung động rất mạnh, chúng như bị tinh lọc, ánh mắt hung hãn trở thành nhu hòa, thân thể chúng hóa thành sương mù, ngay sau đó biến mất trong thiên địa, ánh mắt mờ mịt của chúng cũng thanh tỉnh không ít!

Trong ánh mắt thanh tỉnh còn mang theo giải thoát.

Chiên trường yên tĩnh, thân thể đám thổ dân run rẩy, hiệu quả của viên đan dược này còn đáng sợ hơn cả chục tạc lô cùng nổ, bọn chúng vô ý thức lui ra phía sau.

Bạch Lân và những người đứng trên tường thành hít thở dồn dập, tâm tình kích động không gì sánh kịp, phải biết hêệu quả của đan dược còn sánh bằng mười mấy lò đan tạc lô.

Đây chỉ là hiệu quả của một viên đan dược!

- Bạch đại sư, viên đan dược này ai cũng có thể điều khiển hay chỉ một mình ngươi có thể sử dụng?

Bạch Lân nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt nóng bỏng.

- Đương nhiên đan dược Bạch Tiểu Thuần ta luyện chế ai cũng có thể sử dụng!

Bạch Tiểu Thuần nhìn ra ngoài tường thành, hắn cũng giật mình với hiệu quả của Tụ Hồn Đan, hắn kinh hãi khi phát hiện ánh mắt giải thoát của những oan hồn kia, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cổ quái.

Chẳng biết tại sao hắn có cảm giác hiệu quả sát thương lần thứ hai của đan dược lại xuất hiện hiệu quả tinh lọc.

Không người nào chú ý trên bầu trời có một thân ảnh mơ hồ đang đứng, đó là lão giả cúi nhìn mặt đất, mặc dù không nhìn rõ bộ dạng nhưng Bạch Tiểu Thuần phát hiện sẽ nhận ra người này, bởi vì lão giả chính là... Người thủ lăng!

Chung quanh người hắn có gợn nước hư ảo lăn tăn, chính là... Nước Minh Hà.

Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần một lúc liền thu hồi ánh mắt, hắn nhìn ra phương xa sau đó dung nhập vào Minh Hà, như hai mà một.

Trên tường thành, Bạch Lân nghe Bạch Tiểu Thuần khẳng định, ánh mắt hắn sáng như sao trời..

- Tốt, có thể luyện chế số lượng lớn không?

- Đương nhiên có thể, ngươi cũng nhìn thấy, dược thảo không đủ, nếu luyện chế số lượng lớn, lò đan cũng không đủ ah.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn thu hồi ánh mắt nhìn chiến trường, lập tức trả lời.

Bạch Lân vui vẻ ngửa mặt lên trời cười to.

- Không sao, một ngàn lò đan đủ hay không? Về phần dược thảo, một lát nữa ta sẽ phái sứ giả quay về Tinh Không Đạo Cực Tông đòi hỏi, chỉ cần không quá phận là được.

- Được rồi!

Bạch Tiểu Thuần biết rõ Bạch Lân đang nhắc nhở mình không nên quá tham, vì vậy hắn cười hắc hắc, suy nghĩ mình nên đòi cái gì.

Bạch Lân thở sâu, nội tâm hắn vô cùng kích động, vừa nghĩ tới tu sĩ Bác Bì Quân về sau đều có Tụ Hồn Đan sử dụng, cách cục chiến tranh sẽ cải biến!

Nhất là hắn có thể là người đầu tiên dẫn đại quân Tinh Không Đạo Cực Tông đánh vào Man Hoang!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 750: Ám Sát (Thượng)

Công lao này đại biểu vinh quang vô thượng, nhất định có thể danh truyền thiên cổ, nghĩ tới đây Bạch Lân rung động rất mạnh, ánh mắt hắn đảo qua chiến trường, cuối cùng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, căn cứ Thiên Nhân lão tổ phán đoán, cuộc chiến lần này sắp kết thúc, nhưng trên thực tế trong mấy tháng kế tiếp sẽ có một lần trùng kích thật lớn!

- Có lẽ trong trận chiến lần sau sẽ có đại năng Thiên Nhân Cảnh tham chiến... Việc này có Trần tiền bối phụ trách, chúng ta cũng không giúp được gì, chiến tranh lúc đó sẽ vô cùng to lớn, thổ dân và hồn triều tham gia với số lượng khổng lồ.

- Cho nên ngươi phải nhanh chóng luyện chế Tụ Hồn Đan, nếu có khó khăn ngươi cứ nghĩ biện pháp, lại luyện chế một ít tạc lô thật lớn, tốt nhất sau khi nổ tung uy lực mạnh hơn lúc trước mấy lần là đủ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ra ngoài tường thành, nội tâm hắn không nguyện ý tiếp tục tạc lô, hắn cảm giác mình là dược sư, dược sư cần luyện đan dược chứ không phải tạc lô, huống hồ tạc lô là ngoài ý muốn khi luyện chế.

Nếu là lúc hắn vừa tới Trường thành thì không dễ cự tuyệt, lúc đó Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình nên nhẫn nhịn làm việc, hiện tại hắn đã là đại sư, hắn có quyền cự tuyệt.

- Bạch quân chủ, việc này đừng nhắc lại...

Không chờ Bạch Tiểu Thuần nói xong, đột nhiên Bạch Lân biến sắc, cùng lúc đó bốn phía có tiếng kinh hô vang lên.

Bên ngoài tường thành có hơn trăm người lao tới với tốc độ cực nhanh, trên đường tiến lên không sợ sinh tử, hơn trăm cự nhân thân thể to lớn và cao không dưới hai mươi trượng, hiển nhiên đều là cường giả trong bộ lạc, trên người mang theo chấn động không tầm thường.

Hơn trăm người tấn công liều chết hấp dẫn sự chú ý của tường thành, hơn trăm người cùng tự bạo sinh ra nổ lớn, tiếng nổ hấp dẫn nhiều người chú ý, trong vụ nổ có ba đạo hào quang như mũi tên nhọn xuyên thấu hư vô bay tới biên giới tường thành.

Những thân ảnh này không phải thổ dân... Đó là ba hồn sư cao quý cua Man Hoang.

Ba người gồm hai nam một nữ, sau khi xuất hiện thi triển thần thông quỷ dị mang theo hào quang màu xanh lá yêu dị, bọn họ trực tiếp giết vào tường thành, nói thì rất chậm nhưng tình hình chỉ diễn ra trong nháy mắt, ánh mắt Bạch Lân xuất hiện một tia hung ác, hắn nâng tay phải đánh thẳng vào ba hồn sư.

Ba hồn sư còn cách màn sáng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, không chờ thần thông Bạch Lân tới gần, ba người này đột nhiên... Tự bạo.

Hai nhóm người liên tục tự bạo, hiển nhiên là có chuẩn bị sau đó.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ, hắn lui ra phía sau.

Vào lúc ba hồn sư tự bạo hình thành gợn sóng xung kích chung quanh, đột nhiên một thân ảnh màu xám hư ảo cưỡi chiến mã màu đen xuất hiện, hắn xuất hiện trong thân thể ba hồn sư vừa tự bạo, tốc độ còn nhanh hơn ba hồn sư, tức xuyên thấu màn sáng bảo hộ tấn công Bạch Tiểu Thuần.

- Chuẩn Thiên Nhân Luyện Hồn Sư!

Biến hóa đột ngột làm mọi người khiếp sợ, chỉ có Bạch Lân phản ứng nhanh, sắc mặt hắn biến hóa, lập tức ngăn cản, Luyện Hồn Sư đã có ý muốn chết cho nên nâng tay điểm một chỉ vào người Bạch Tiểu Thuần, một đạo khí tức màu xanh xuất hiện, Bạch Lân toàn lực ra tay cũng chỉ ngăn cản khí tức trong thời gian ngắn, khí tức vẫn dùng tốc độ cực nhanh bay về phía Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ Kết Đan không có khả năng né tránh.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn cảm nhận được sát cơ khủng khiếp bao phủ tâm thần, Luyện Hồn Sư sử dụng khí tức màu xanh tấn công mình, vào lúc nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần hét lớn, hai chân vận dụng Bất Tử Cân bộc phát tốc độ vượt xa Kết Đan lùi ra sau vài bước, sau khi lui ra sau, trong người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hàn khí bao phủ ngàn trượng, hắn thuấn di tránh né nguy cơ sinh tử tới gần!

Tại vị trí hắn đứng vừa rồi bị khí tức đánh trúng, một cái hố xuất hiện, dư âm ảnh hưởng tới mấy trăm trượng, thân thể tu sĩ Bác Bì Quân run rẩy, chỉ cần là người bị khí tức màu xanh dính vào người đều hóa thành vũng máu.

Thậm chí không có tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong chớp mắt phạm vi mấy trăm trượng trừ Bạch Lân và Bạch Tiểu Thuần ra cũng chỉ còn lại vũng máu, tu sĩ Bác Bì Quân còn lại sợ hãi biến sắc.

Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, xương cốt toàn thân vỡ nát, ngũ tạng lục phủ sụp đổ, từ đó có thể thấy lực lượng của khí tức màu xanh kinh khủng cỡ nào.

Nhìn tu sĩ phạm vi mấy trăm trượng biến thành vũng máu, Bạch Tiểu Thuần sợ hãi không nhỏ.

- Ngươi...

Bạch Tiểu Thuần vừa lên tiếng lại phun máu tươi, cũng may thân thể hắn vô cùng cường đại, lực lượng Kim Đan áp chế thương thế cho nên

mới không vẫn lạc, dù vậy vẫn bị thương không nhẹ.

Lúc hắn phun máu tươi, ánh mắt hư ảnh Luyện Hồn Sư đầy tiếc nuối, con mắt trên tháp cao bắn ra một đạo hào quang đuổi giết Luyện Hồn Sư!

- Tại sao không chết? Tại sao ngươi không chết?

Hư ảnh Luyện Hồn Sư trước khi chết gào thét không cam lòng.

Dựa theo hắn phán đoán, cho dù Bạch Tiểu Thuần có thể tránh né một kích cũng bị ảnh hưởng, dùng tu vi Kết Đan của hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Dù sao hắn là Luyện Hồn Sư, tu vị là chuẩn Thiên Nhân, thậm chí lần ám sát này không có dấu hiệu báo trước, hoàn toàn là xuất hiện bất ngờ, hơn nữa vì bảo chứng thành công, hơn trăm thổ dân Man Hoang còn cách tường thành trăm trượng đã tự bạo hấp dẫn lực chú ý, lại dùng sinh mệnh ba hồn sư che giấu, Man Hoang càng sử dụng hồn phách Luyện Hồn Sư trân quý như hắn đánh giết Bạch Tiểu Thuần!

Có thể thấy Man Hoang hận Bạch Tiểu Thuần lớn tới mức nào.

Bọn họ vẫn thất bại!

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh, trong lúc nguy cơ hắn cảm thấy tử vong cách mình gần như vậy, ba hồn sư kia không tầm thường, đều là tu sĩ Nguyên Anh, mà mà Luyện Hồn Sư có tu vi tương tự Bạch Lân, đều là nửa bước Thiên Nhân, chỉ có điều hắn là hồn thể, lại trả giá thật nhiều mới xuyên thấu màn sáng đánh ra một kích hủy diệt.

Nếu không có Bạch Lân ở chỗ này, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn nữa cũng vẫn lạc.

Sắc mặt Bạch Lân cực kỳ khó coi, Bạch Tiểu Thuần đứng bên cạnh hắn suýt nữa bị chém giết, đây là khiêu khích tôn nghiêm của hắn, hiện tại tầm quan trọng của Bạch Tiểu Thuần tăng lên rất nhiều, nếu đã luyện

chế rất nhiều Tụ Hồn Đan cũng bỏ đi, nhưng bây giờ còn chưa luyện chế xong, một khi tử vong sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đến chiến đấu.

Hắn mang theo lo lắng xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn nâng tay phải lấy ra một viên đan dược màu tím đút cho Bạch Tiểu Thuần ăn.

- Đây là Thần Khư Đan!

Bạch Tiểu Thuần biết đây là thánh dược chữa thương, không do dự nuốt vào trong bụng, trong người xuất hiện linh lực và sinh cơ khủng khiếp khuếch tán toàn thân, thương thế khôi phục với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Đan dược rất kỳ dị, mặc dù nội tâm Bạch Tiểu Thuần chưa nghe qua nhưng biết nó có giá trị xa xỉ, rất có thể là vật bảo vệ tính mạng của Bạch Lân, hôm nay hắn không có tâm tình phân biệt đan dược, lập tức nhìn thẳng Bạch Lân.

- Bạch quân chủ, lúc trước ngươi bảo ta lên tường thành quan sát vô cùng an toàn!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hiện tại nội tâm của hắn bất định, hắn sinh ra ý muốn rút lui.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 751: Ám Sát (Hạ)

Bạch Lân cũng phiền muộn, hắn ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo sát cơ nhìn về phía Man Hoang.

- Luyện Hồn Sư, có thể xuyên thấu màn sáng Trường thành?

Bạch Tiểu Thuần không tức giận Bạch Lân, dù sao vừa rồi không có hắn ngăn cản giúp, bản thân mình cũng không sống nổi, cũng không nói nhiều.

Trọng điểm của những lời vừa rồi nằm ở chỗ Bạch Tiểu Thuần suýt tử vong, mặc dù lúc trước hắn cảnh giác nhưng bởi vì đang đứng sau màn sáng nên có cảm giác an toàn.

- Những người khác không thể, thân thể Luyện Hồn Sư không phải không có khả năng, nếu là hồn cũng có thể xuyên qua trận pháp, chỉ cần bước vào trận pháp trong ba hô hấp, nhất định sẽ bị ánh mắt trên tháp cao diệt sát, cho nên có rất ít Luyện Hồn Sư làm như thế.

Bạch Lân trầm mặc sau đó giải thích.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, ánh mắt nhìn chiến tranh ngoài tường thành, thổ dân đang rút lui, trận chiến cũng chấm dứt.

- Tiểu Thuần, việc này là do ta sơ suất, ngươi theo ta đi gặp sứ giả tông môn, có yêu cầu gì cứ trực tiếp lên tiếng.

Bạch Lân nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nói một câu với thâm ý sâu sắc.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong biết rõ đây là cơ hội bỏ túi riêng, cũng là Bạch Lân đền bù tổn thất cho mình, vì vậy áp chế khẩn trương khi đối diện tử vong, hắn lại tức giận nhìn sang đám thổ dân bên ngoài, lúc này mới đi theo Bạch Lân rời đi.

Hai người nhanh chóng tiến vào chủ thành, đi vào khu vực sứ giả Tinh Không Đạo Cực Tông ở lại, Bạch Lân đi vào không cần thông báo

- Tống Nhất Phàm, đi ra gặp ta!

Sau khi tiến vào sân nhỏ, Bạch Lân quát lớn một tiếng, một trung niên mập mạp với sắc mặt đau khổ chạy ra ngoài, nhìn thấy Bạch Lân và Bạch Tiểu Thuần liền thở dài và bái kiến.

- Muốn cái gì, ngươi nói với hắn đi.

Bạch Lân gật đầu với Bạch Tiểu Thuần, không để ý tới, hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn cảm giác mình cần gấp tài nguyên tăng tu vi, vì vậy không chút do dự dùng chiêu sư tử ngoạm.

- Linh Căn năm trăm năm trở lên, ta muốn năm ngàn phần!

- Năm trăm năm? Năm ngàn phần, không có khả năng!

Thân thể Tống Nhất Phàm run run, hắn không khác con lợn bị người ta giẫm đuôi, lập tức lên tiếng phản đối.

- Còn có Thiên Long quả, Thất Hải Tham, Phi Long Lân, Thần Hoa Thảo... Mỗi thứ một vạn phần!

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, tiếp tục mở miệng.

- Còn có cửu sắc hỏa, ta muốn một trăm phần!

Tống Nhất Phàm nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, đang muốn lên tiếng lại nghe cửu sắc hỏa liền bộc phát.

- Không có khả năng, không có, ai cũng không có!

- Còn cần linh nhưỡng khôi phục tu vi, ta muốn một vạn bình!

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang Tống Nhất Phàm.

- Nguyên Anh đan, ta muốn một trăm viên!

Nói xong hắn thêm một câu.

- Đúng rồi, ta muốn một trăm viên Thần Khu Đan.

Lần này Bạch Lân cũng hãi hùng khiếp vía, Bạch Tiểu Thuần muốn những vật này, chỉ sợ hắn có truyền âm cho gia gia cũng không có được.

Tống Nhất Phàm kêu to, hắn là người phụ trách vật tư của Trường thành, nếu tốn hao nhiều thì hắn sẽ bị phạt, nếu như ít, năm đại quân đoàn không đồng ý.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay ngăn cản, nhìn sang Bạch Lân, Bạch Lân trầm mặc một lát liền cười khổ kéo Tống Nhất Đa qua một bên, vừa thấp giọng vừa nhìn Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng nâng tay phải đánh nát một hòn non bộ, lúc này mới mang theo Tống Nhất Đa thất hồn lạc phách quay về.

- Ngươi nói những thứ kia, trong đó cửu sắc hỏa, Thần Khư Đan, cho dù giết hắn cũng không có, thứ khác chỉ có thể tận lực, về phần Nguyên Anh đan, ta sẽ suy nghĩ biện pháp...

Bạch Lân cười khổ, hắn mang theo Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn sợ chậm một chút nữa Bạch Tiểu Thuần lại đưa ra yêu cầu.

Bạch Tiểu Thuần đang nhớ lại những thứ mà mình cho là đồ tốt, không chờ hắn nói xong đã bị Bạch Lân mang theo rời khỏi nơi ở của Tống Nhất Đa.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, lần này hắn đã dùng chiêu sư tử ngoạm, trên thực tế chỉ cần đối phương có thể lấy ra một phần là đủ.

Hiện tại hắn cảm thấy mỹ mãn nhìn sang Bạch Lân, nhớ lại cảm giác thích ý vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần lên tiếng:.

- Ngươi không phải mới hỏi ta có biện pháp nào tăng uy lực khi tạc lô hay sao?

- Cách nào?

Bạch Lân hỏi thăm.

- Không phải ngươi nói không có sao?

- Tại sao không có, có, có là có!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

- Không phải chỉ tăng uy lực tạc lô hay sao, việc này đơn giản, lúc trước ta đã có kinh nghiệm, sau khi lò đan nổ tung suýt nữa san bằng một tòa tiên sơ, mảnh đất khu vực đó khô cằn, cỏ cây không sinh!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng lên tiếng.

Đôi mắt Bạch Lân tỏa sáng khi nghe lời này, nói cho cùng hắn vô cùng quan tâm chuyện tạc lô, lập tức lên tiếng hỏi thăm.

- Cần gì, ngươi cứ lên tiếng!

- Đan dược là một phương diện, quan trọng hơn nằm ở bản thân lò đan, ta cần loại lò đan cùng loại tại Huyết Khê Tông, ta không thể hình dung cụ thể, ngươi cho người Tinh Không Đạo Cực Tông đi Nghịch Hà Tông hỏi thăm đại trưởng lão Thiếu Trạch Phong Huyết Khê nhất mạch, sau đó dựa theo quy cách Tinh Không Đạo Cực Tông chuẩn bị lò đan cùng loại.

- Bản thân lò đan càng mạnh, uy lực nổ tung càng lớn.

- Nghịch Hà Tông là bổn tông của ta, kính xin Bạch quân chủ bảo người Tinh Không Đạo Cực Tông khách khí một ít!

Bạch Tiểu Thuần lại nhắc nhở một câu.

- Không thành vấn đề!

Bạch Lân đang phấn chấn, hắn cười ha hả dẫn Bạch Tiểu Thuần quay về Công Giáp Các, hắn quay người quay lại tìm Tống Nhất Đa.

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang Công Giáp Các, tâm tình của hắn khôi phục một ít, cảm giác nguy cơ sinh tử vừa rồi đã nói cho hắn biết Trường thành hung hiểm khó lường, Bạch Tiểu Thuần nhớ lại thời khắc Luyện Hồn Sư dùng ánh mắt băng giá nhìn mình.

- Vì giết ta, Man Hoang đã trả cái giá không nhỏ... Trên trăm thổ dân và ba hồn sư tự bạo, một Luyện Hồn Sư chết...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, hắn hạ quyết tâm, nếu không cần thiết sẽ không lên tường thành.

Nội tâm hắn biết sau khi mình sử dụng tạc lô, nhất là sau khi luyện chế đại tượng Tụ Hồn Đan sẽ hấp dẫn hận ý của Man Hoang càng ngày càng mãnh liệt, có lẽ giá trị cái đầu của mình càng ngày càng kinh khủng.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu sợ hãi và sầu não.

- Ta cũng không muốn nhưng không có biện pháp, lập trường bất đồng.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhớ mình còn ở nơi này mười năm nữa.

- Mặc kệ, dù sau qua mười năm ta sẽ rời khỏi nơi đây, chuyện trọng yếu trước mắt là tìm kiếm quân công và tăng tu vi lên Kim Đan Đại viên mãn, cũng tu hành Bất Tử Trường Sinh Công đến cực hạn, chỉ có như vậy mới ổn thỏa.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng quay trở lại Công Giáp Các, hắn bắt đầu bế quan tu hành.

Thời gian bảy ngày trôi qua, cũng không biết Bạch Lân câu thông với Tống Nhất Đa thế nào... Vào ngày thứ tám Tinh Không Đạo Cực Tông không tiếc mở Truyền Tống Trận đưa một đám tài nguyên tới Trường thành.

Đến giữa trưa Bạch Lân tự mình đến gặp Bạch Tiểu Thuần, hắn vung tay một cái liền xuất hiện một ngàn lò đan nằm trên mặt đất.

Bạch Lân lại phất tay ném mười lò đan ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 752: Có Thể

Lò đan đáp xuống đất tạo thành chấn động không nhỏ, trong lò đan sinh ra uy áp kinh người, đám người Triệu Long kinh sợ khi nhìn mười lo đan trước mặt.

- Đây... Đây là lò đan?

- Trời ạ, ta chưa bao giờ nhìn thấy lò đan nào lớn như vậy!

- Chúng đâu phải lò đan, mà là trọng bảo, ngươi nhìn chất liệu di, chúng dùng Thâm Hải Vẫn Thạch chế thành!

Lúc đám người đang bàn tán với nhau, Bạch Tiểu Thuần cũng thức tỉnh, sau khi hắn ra khỏi lầu các cũng giật mình khi nhìn thấy những lò đan trước mặt.

- Thế nào!

Bạch Lân cười ha hả, hắn vì những tài nguyên trước mặt đã cầu xin gia gia, dùng tất cả biện pháp vận dụng lực lượng Tinh Không Đạo Cực Tông, dùng lực lượng đông mạch Tu Chân giới luyện ra mười lò đan vô thượng trước mặt.

Bảy ngày qua Nghịch Hà Tông chấn động không nhỏ, sứ giả Tinh Không Đạo Cực Tông tự mình xuất hiện nhưng rất khách khí, tin tức của Bạch Tiểu Thuần truyền vào tai Nghịch Hà Tông, cả Nghịch Hà Tông phấn chấn bừng bừng.

- Đây là vật liệu cần thiết, ta có thể lên tiếng cũng có hạn...

Bạch Lân chỉ vào túi trữ vật trên mặt đất.

Bạch Tiểu Thuần nóng mắt, hắn tiến lên cầm những túi trữ vật trước mặt, trái tim hắn đập rộn ràng, đến cuối cùng sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt vô cùng kích động.

Mặc dù không có Nguyên Anh đan, không có cửu sắc hỏa, cũng không có thánh dược chữa thương Thần Khư Đan, Bạch Tiểu Thuần nhìn số lượng dược thảo rất khổng lồ trước mặt, ngay cả Linh Căn gia tăng sinh cơ cũng nhiều tới mức kinh người.

Bạch Tiểu Thuần vui tươi hớn hở gật đầu liên tục, hắn bước nhanh tới gần lò đan trước mặt, hắn thu hồi những lò đan tầm thường, trọng điểm kiểm tra mười lò đan cao trăm trượng.

Cẩn thận quan sát, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ phẩm chất của những lò đan này, chúng còn tinh xảo hơn lò đan ở Thiểu Trạch Phong gấp mấy lần, mức phong kín và trận pháp ảo diệu đều làm Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ không nhỏ.

- Tiểu Thuần, ngươi muốn cái gì, ta cơ bản đều lấy được, những thứ còn lại ta sẽ nghĩ biện pháp, hiện tại quan trọng nhất là chuẩn bị cho cuộc chiến mấy tháng sau.

- Cho nên thời gian của ngươi không nhiều, nhất định phải mau chóng luyện chế Tụ Hồn Đan cùng với mười đại sát khí trước mặt!

Sắc mặt Bạch Lân vô cùng ngưng trọng, hắn gật đầu với Bạch Tiểu Thuần sau đó quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần chà tay vào nhau, hai mắt tỏa sáng đi chung quanh lò đan, hào quang trong mắt càng ngày càng sáng, sau một lúc hắn ngửa mặt lên trời cười to.

- Triệu Long, Lưu Lệ, trăm người các ngươi phối hợp với ta, chúng ta sắp xếp lò đan vào vị trí.

Bạch Tiểu Thuần ra lệnh, trăm người dưới trướng hắn đồng ý, bọn họ dựa theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần đặt mười lò đan song song nhau, cũng đặt cả ngàn lò đan bình thường chung quanh chúng.

Bởi vì lò đan quá nhiều nên đình viện không đủ dùng, Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, trăm tu sĩ cùng chuyển lò đan sang các đình viện khác, phạm vi cùng mở rộng hơn rất nhiều, cuối cùng một khu vực rộng hơn vạn trượng biến thành chỗ đặt lò đan.

Hắn luyện chế đầu tiên là lò đan cao trăm trượng, Bạch Tiểu Thuần đã có kế hoạch, biết rõ mười lò đan không giống tầm thường, vì vậy hắn sử dụng hỏa tinh nhiều hơn gấp mười lần, thậm chí còn ném vào trong lò đan không ít dược thảo sẽ cuồng bạo khi gặp nhiệt độ cao, hắn ném mấy trăm gốc như thế vào mỗi lò.

- Không phải muốn tạc lô sao, luyện dược ta còn phải suy nghĩ, tạc lô quá đơn giản.

Bạch Tiểu Thuần tự tin bay tới trước mười lò đan, hắn ném không ít dược thảo vào bên trong, huống chi mang một ít Tụ Hồn Đan phẩm chất kém ném vào trong mười lò đan trước mặt.

Trong túi trữ vật của hắn còn có không ít đan dược nhưng không biết dùng làm cái gì, hắn suy nghĩ liền ném một ít độc đan vào lò đan.

Dường như ngại uy lực không đủ, Bạch Tiểu Thuần cắn răng mở túi trữ vật ra, hắn ném một ít quái đan khủng bố của mình vào trong.

Đến cuối cùng hắn cũng không biết mình đang luyện đan dược gì, dù sao tất cả những thứ hắn ném vào đều có tác dụng gia tăng uy lực và dược lực bất ổn, chỉ cần phù hợp hai điều kiện trên đều ném vào trong lò.

Lúc này hắn mới cảm thấy mỹ mãn.

- Không tệ lắm!

Bạch Tiểu Thuần nhìn mười lò đan trước mặt, trong mắt còn mang theo thần thái chờ mong, hắn cũng rất muốn biết mười lò đan trước mặt nổ tung sẽ có uy lực như thế nào.

Bạch Tiểu Thuần làm xong liền nghỉ ngơi một lát, sau đó hắn bắt đầu bận rộng với một ngàn lò đan bên dưới.

Thời gian hai tháng trôi qua tức thì, Bạch Tiểu Thuần ở trong đình viện suốt hai tháng Bạch Tiểu Thuần, mười lò đan to lớn đã đỏ rực, bên trong có nhiệt độ cao lan tỏa ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chưa đủ đã gia tăng không ít hỏa tinh chung quanh.

Thậm chí vì đạt hiệu quả như mong muốn, hắn đi tìm Bạch Lân an bài cường giả đến gia trì hỏa diễm, Bạch Lân nghe Bạch Tiểu Thuần yêu cầu, không nói hai lời đồng ý ngay, nội tâm hắn rất mong chờ nhìn ngày lò đan nổ tung.

Thậm chí chính mình tự mình ra tay phong ấn mười lò đan kia, sau đó ra lệnh mười tu sĩ Nguyên Anh sử dụng Nguyên Anh hỏa dung nhập vào lò đan suốt hai tháng qua.

Bạch Tiểu Thuần mỗi ngày nhìn mười tu sĩ Nguyên Anh như mười hỏa tinh hình người, hắn không ngừng suy nghĩ miên man về mười lò đan trước mặt.

- Tiếp tục như thế sẽ luyện ra cái gì?

Bạch Tiểu Thuần áp chế hiếu kỳ, hắn đã luyện ra rất nhiều Tụ Hồn Đan trong hai tháng qua, mỗi ngày đều có hơn vạn viên Tụ Hồn Đan ra lò.

Những Tụ Hồn Đan bị đám người Triệu Long thu thập sau mỗi lần khai lò, Bạch Tiểu Thuần dùng lệnh bài thân phận liên hệ với con mắt vĩ đại trên tháp cao khắc lạc ấn vào đan dược, sau đó mới có thể đưa cho Bạch Lân bảo tồn, chờ thời gian chiến tranh sẽ phân phát sử dụng.

Sở dĩ khắc lạc ấn thần thức vào Tụ Hồn Đan, phàm là người nào sử dụng chúng đạt được chiến công đều phải đưa ba thành quân công cho Bạch Tiểu Thuần.

Đây cũng là ước định giữa hắn với Bạch Lân, phàm là chiến công của Bác Bì Quân, Bạch Lân với tư cách là quân trưởng nên đạt được một phần trong đó.

Hai người vui vẻ khi được chia chiến công, hai người làm rất nhiệt tâm, Bạch Lân càng bảo hộ Hồn Đan như đồ vật của mình, không cho phép người khác đánh chủ ý tới chúng, thậm chí còn an bài không ít người thủ hộ Công Giáp Các.

Thời gian hai tháng trôi qua, lúc sản xuất đại lượng Tụ Hồn Đan, Bạch Tiểu Thuần tu hành không gián đoạn, mặc dù hắn tích lũy chiến công trong thời gian này không nhiều nhưng vẫn còn tồn không ít, đủ cho hắn tiêu xài không tiếc tay, hơn nữa trong số dược thảo Tinh Không Đạo Cực Tông đưa tới có một phần bị hắn sử dụng cho mình, hàn khí trong người càng đậm, tu vi cách Kim Đan Đại viên mãn không xa.

Tiến triển nhanh như thế là nhờ sử dụng Linh Căn mấy trăm năm tu hành Bất Tử Trường Sinh Công, những Linh Căn mấy trăm năm tuổi cung cấp cho Bạch Tiểu Thuần sinh cơ kinh người, cơ thể hấp thu nhiều sinh cơ như vậy, chẳng những cả cánh tay trái bị Bất Tử Cân bao trùm, tay phải cũng bao phủ hơn phân nửa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 753: Chiến Tiên Cổ

Mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần ăn Linh Căn giống con thỏ gặm củ cải, thậm chí lúc luyện dược sẽ mang ra cắn vài cái, lại qua mười ngày, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần sinh ra tiếng nổ vang, Bất Tử Cân không ngừng lan tràn khắp cánh tay phải.

Khi bao trùm tới từng ngón tay, trong cánh tay phải sinh ra lực lượng sử dụng không hết, Bạch Tiểu Thuần kích động nắm chặt nắm đấm, hắn nghe hư vô sinh ra âm thanh ken két như sắp vỡ vụn.

Thậm chí hắn cảm thấy thời khắc mình xiết chặc nắm đấm như đang cầm hư vô, thời khắc này hắn đã có thể sử dụng lực lượng thân thể ảnh hưởng đến hư vô.

- Đã tu thành hai tay, hai chân!

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn nhìn hai tay, hắn có thể cảm nhận được lực lượng vô hạn trên cánh tay.

- Với ta nơi này không khác gì thánh địa Huyết Khê Tông.

Bạch Tiểu Thuần kích động, tu hành Bất Tử Trường Sinh Công hao phí rất nhiều tài nguyên, càng về sau tiêu hao càng lớn, hắn biết rõ nếu bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, bằng vào thực lực của hắn ít có khả năng tu hành Bất Tử Cân đến tình độ hiện tại.

Cũng không phải sao, lúc trước hắn đạt tới Kim Đan hậu kỳ nhưng Bất Tử Cân chỉ bao phủ chân trái mà thôi.

Giá trị Linh Căn lớn đến mức không cách nào hình dung, hắn khó có khả năng tu hành Bất Tử Trường Sinh Công đến mức này, Bạch Tiểu Thuần không biết hắn ăn Linh Căn mấy ngày qua chính là một nửa số lượng dự trữ trong bảo khố của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Dù sao không thể gieo trồng Linh Căn, chúng sinh trưởng khó khăn, phần lớn chỉ tồn tại trong bí cảnh, dưới trăm năm sẽ vô dụng, chỉ có ngoài trăm năm mới có thể sử dụng luyện dược.

- Chỉ kém thân thể và đầu, tiếp tục vài năm nữa, ta có thể tu hành Bất Tử Cân đến đại thành, thậm chí có thể chạm vào gông cùm tầng thứ ba!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kích động, hắn cảm nhận thực lực của mình một chút, đắc chí vừa lòng ngẩng đầu nhìn trời, hắn đã có sức đánh một trận với đại sư huynh Triệu Thiên, hơn nữa phần thắng của hắn rất lớn.

- Ai nha, phải tìm Nguyên Anh luyện tập.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái một câu, hắn cảm thấy không nên suy nghĩ việc này.

- Không nên vọng động...

Bạch Tiểu Thuần ho khan, cảm giác vừa rồi mình quá vội vàng, vì vậy nhanh chóng điều chỉnh tâm tính và tiếp tục tu hành.

Thời gian một tháng trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi đả tọa, bỗng nhiên bên ngoài tường thành có tiếng trống vang lên, tiếng nổ vang vọng bốn phương, truyền khắp cả chủ thành, không ít tu sĩ nghe tiếng trống liền khiếp sợ, bọn họ nhanh chóng lao về phía tường thành

Đám người Triệu Long đang ngồi chiếu cố lò đan trong đình viện, sau khi nghe tiếng trống trận bên ngoài, sắc mặt bọn họ biến hóa, mười tu sĩ Nguyên Anh cùng nhìn ra lên con mắt trên tháp cao.

Tiếng trống phát ra từ con mắt trên cao.

- Chiến Tiên Cổ!

- Đã lâu chưa nghe Chiến Tiên Cổ!

- Tiếng trống vang lên đại biểu có hơn năm mươi vạn đại quân thổ dân tham gia đại chiến.

Trong chủ thành có từng tiếng quát lớn vang lên, phàm là tu sĩ nghe tiếng trống, kể cả Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy huyết dịch sôi trào, tiếng trống có hiệu quả kích thích chiến ý trong nội tâm, càng có tác dụng gia tăng tốc độ huyết dịch kích thích tiềm lực trong cơ thể bộc phát, tu vi bản thân gia tăng lên một ít.

Đây chính là uy lực của Chiến Tiên Cổ, tiếng trống không chỉ có chút chỗ tốt như vậy, bên ngoài thân thể tu sĩ trong Trường thành sinh ra một lớp hào quang màu tím.

Hào quang giống như hộ giáp, có tác dụng gia tăng lực phòng ngự bản thân, thân thể nhẹ nhàng không ít.

Âm thanh sưu sưu vang lên khắp chủ thành, cùng lúc đó tu sĩ năm đại quân đoàn mặc kệ đang làm cái gì đều chạy tới khu vực tập kết.

Bạch Tiểu Thuần cũng rời khỏi lầu các, lúc hắn xuất hiện đã nhìn thấy Bạch Lân đang bay tới với tốc độ cực nhanh, hắn đứng giữa không trung nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần.

- Man Hoang xuất động đại năng Thiên Nhân Cảnh, trên trăm Luyện Hồn Sư, mấy ngàn hồn sư cùng một trăm bộ lạc, cũng tập hợp bảy mươi vạn thổ dân, hung thú và hồn triều vô tận tấn công Trường thành.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, cho dù sớm chuẩn bị nhưng hắn vẫn cảm thấy khiếp sợ vì quy mô trận chiến.

- Thiên Nhân có lệnh, tất cả tu sĩ trong thành đều là chiến tu, cộng đồng chống cự Man Hoang xâm lấn... Đây là đại chiến mấy chục năm mới có một lần!

- Bạch Tiểu Thuần, ta phải chỉ huy toàn quân, ta không thể phân tâm chiếu cố ngươi, ngươi phải cẩn thận.

Bạch Lân nói xong liền nhìn sang lò đan hơn trăm trượng, những lò đan vẫn được săn sóc, chưa tới thời điểm tự bạo, cuối cùng Bạch Lân điều động mười Nguyên Anh đang đốt lửa cho lò đan rời đi.

Lúc Bạch Lân rời đi, Bạch Tiểu Thuần đứng trong đình viện nhìn đám người Triệu Long, mỗi người đều mặc chiến giáp, trong mắt xuất hiện chiến ý dạt dào nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Từ khi bọn họ đi theo Bạch Tiểu Thuần đều không đi chiến trường, hôm nay đại chiến sôi sục, sát ý bị kích phát ra ngoài, ánh mắt đỏ rực nhìn về hướng tường thành.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc nhìn đám người Triệu Long Lưu Lệ, hắn vỗ túi trữ vật sau đó từng kiện pháp bảo, chiến giáp và phù lục cùng một bình đan dược bay ra ngoài, không nói còn, khá tốt, số lượng đủ trang bị hơn ngàn người, những vật tư này đều bay về phía đám người Triệu Long.

- Ta là Bách phu trưởng của các ngươi, các ngươi đều là thủ hạ của ta.

- Lúc trước ta không ban thưởng quá nhiều nhưng ta sớm có chuẩn bị, hiện tại đại chiến diễn ra, những pháp bảo, đan dược, phù văn đều trang bị cho các ngươi.

- Chiến giáp một tầng không đủ, mỗi người các ngươi mặt vài kiện cho ta, phải võ trang đầy đủ, cho dù là con mắt cũng phải được bảo vệ, về phần pháp bảo, mỗi người các ngươi đều lĩnh hai mươi món, cho dù dùng pháp bảo tự bạo cũng phải chém giết nhiều kẻ địch!

- Còn đan dược là thứ không thể thiếu, cho dù khôi phục tu vi hay chữa thương hoặc độc đan, ta cũng đã sớm chuẩn bị cho các ngươi.

- Tóm lại lúc đi ra ngoài, các ngươi đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần ta.

- Mặt khác ta cũng cho mỗi người các ngươi một trăm viên Tụ Hồn Đan, yêu cầu của ta không cao, chỉ có một... Thời điểm giết địch cũng phải sống sót quay về!

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hắn ném cho một trăm bình Tụ Hồn Đan cho đám người Triệu Long.

Thân thể đám người Triệu Long chấn động không nhẹ, bọn họ hít thở dồn dập nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt ẩn chứa cảm kích, bọn họ biết rõ Bạch Tiểu Thuần dùng chiến công đổi những vật phẩm này cho bọn họ.

Mỗi thứ không tầm thường, trong chiến đấu ngang nhau, thực lực của bọn họ sẽ mạnh hơn đối thủ rất nhiều.

- Xuất phát!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, sát khí bộc phát, ánh mắt sắc bén, trên người hắn sinh ra khí chất thiết huyết khủng bố, hắn dẫn theo trăm người bay thẳng về phía tường thành.

Đoàn người Bạch Tiểu Thuần chưa chạy tới tường thành ngoài tường thành xa xa đã có một đám mây màu đỏ xuất hiện, đám mây dùng xu thế bao phủ tất cả bay tới gần tường thành.

Trong mây mù màu đỏ tồn tại vô số oan hồn, những oan hồn này khác với các oan hồn tầm thường, không nói chúng có màu đỏ, trên người chúng còn mang theo lệ khí.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 754: Cuộc Chiến Trăm Bộ Lạc

Không bao lâu chúng đã ngưng tụ với nhau tạo thành một cái đầu lâu, đầu lâu kia cao ba ngàn trượng và máo tóc dài, gương mặt nhìn như con gái nhưng đôi mắt vô cùng âm lãnh, đầu lâu sinh ra khí thế bao quát thiên địa.

Trên đỉnh đầu lâu có một thân ảnh như ẩn như hiện, thân ảnh này mơ hồ nhìn không rõ nhưng có thể phát hiện đây là con gái, nàng đứng đó như dung hợp thiên địa và uy áp cường đại bao quá tường thành.

Nhiều người đã giật mình khi nhìn thấy điểm này.

- Trần Hạ Thiên!

Nữ tử trên đầu lâu mặc quần áo màu đỏ, nàng nhìn tường thành với ánh mắt sắc lạnh, tiếng nói the thé không lớn nhưng vô cùng quỷ dị, giọng nói bao phủ tứ phương và vượt qua phòng ngự của tường thành truyền vào chủ thành, tất cả người nghe được câu nói đều chấn động tâm thần, đầu óc ông ông, dường như bọn họ đặt mình trong ảo cảnh, tu sĩ năm đại quân đoàn không ngừng ôm đầu kêu thảm thiết.

Trăm người dưới trướng Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy rất mạnh, có không ít người thất khiếu chảy máu và kêu la thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần cũng rung động, hắn cảm giác có hai cây dao găm đâm thẳng vào tai và vô số hung thú gào thét, cũng may Kim Đan của hắn sinh ra khí tức Thiên Đạo áp chế khí huyết.

- Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, đột nhiên trong tháp cao vị trí con mắt vĩ đại có một đạo hào quang sáng ngời bay ra ngoài, mặc dù hiện tại không phải lúc trời tối nhưng trong và ngoài Trường thành tối tăm mờ mịt, cả vùng đất biến thành âm u.

Con mắt vĩ đại trên tháp cao tỏa ra hào quang bao phủ thiên địa, bầu trời cũng đã sáng hơn không ít, hiện tại con mắt vĩ đại như hóa thành mặt trời chiếu sáng Trường thành.

Hào quang bao phủ nơi nào, tu sĩ nơi đó đều khôi phục bình thường, ảo cảnh và âm thanh hung thú gào thét cũng biến mất..

- Hồng Trần ma nữ, chớ có càn rỡ!

Cùng lúc đó một thân ảnh già nua từ vị trí con mắt vĩ đại bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện tại chiến trường, hắn bước một bước như trọng điệp với Trường thành, đám mây máu bao phủ bầu trời cũng co rút ra sau.

Lão giả chính là phụ thân Trần Nguyệt San, sư phụ Triệu Thiên Kiêu, Trần Hạ Thiên!

Hắn mặc trường bào màu trắng, my tâm có con mắt thứ ba, hắn cũng dung hợp thiên địa giống nữ tử, trên người sinh ra uy áp cường đại.

Hai đạo ý chiến kinh thiên động địa va chạm với nhau, bọn họ đang tranh giành quyền khống chế thiên địa chung quanh, chỉ trong nháy mắt Trần Hạ Thiên đã bước vào trong mây đỏ, mặc dù thân ảnh biến mất nhưng bên trong sinh ra âm thanh kinh thiên động địa, đám mây máu không ngừng quay cuồng dữ dội.

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh khi nhìn cảnh này, hiển nhiên nữ tử chính là Thiên Nhân của Man Hoang, không ai có tư cách tham gia trận chiến của Trần Hạ Thiên.

Lúc này đám người Triệu Long chung quanh Bạch Tiểu Thuần đã khôi phục như cũ, bọn họ lao lên tường thành, lúc bọn họ đến nơi đã nghe được tiếng chém giết thảm thiết.

Trên trăm bộ lạc, vượt qua bảy mươi vạn thô dân Man Hoang hình thành thanh thế to lớn, lỗ tai Bạch Tiểu Thuần đau đớn, hắn có cảm giác mình đang bị thiên lôi vô tận bao phủ, hắn khiếp sợ khi nhìn tình hình chung quanh.

Oan hồn ngoài trường thành nhiền tới mức không đếm nổi, trong những oan hồn chính là thổ dân Man Hoang, những thổ dân kia đông tới mức không nhìn thấy cuối cùng.

Những thổ dân kia phân biệt thành trăm bộ lạc, bọn chúng không ngừng xua đuổi hung thú trùng kích tường thành trước mặt.

Mặt đất chấn động rung động rất mạnh, cả trường thành lung lay sắp đổ.

Trên mặt đất, bầu trời đều có sự xuất hiện của oan hồn và cự nhân đang càn quét tất cả, chém giết bắt mắt nhất chính là mấy ngàn hồn tu.

Cho dù là nam hay nữ hồn tu đều có tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, thần sắc lạnh như băng, bọn họ ra tay sắc bén và hung tàn, bọn họ phân tán trong đám thổ dân và điều khiển cuộc chiến!

Ở xa xa có một tế đàn được không ít hồn tu thủ hộ, trên tế đàn có... Luyện Hồn Sư! Những Luyện Hồn Sư này mặc trường bào bắt mắt, mỗi lần vung tay có thể rung chuyển tám phương, vô số oan hồn gào thét trùng kích tường thành.

Ở nơi xa hơn có năm tế đàn màu đen thật lớn lơ lửng trong thiên địa, phía trên có cột sáng bắn thẳng lên trời tạo thành hình ngũ giác, dường như đang mở phong ấn nào đó, có thể mơ hồ nhìn thấy trong phạm vi hình ngũ giác bầu trời vỡ vụn, trong khe hở có từng quỷ thủ đang duỗi ra, dường như chúng đang tránh thoát trói buộc nào đó.

Dưới cái khe đen kịt trên bầu trời có một lão giả đang ngồi, lão giả không ngừng đọc chú ngữ tối nghĩa, khi hắn đọc chữ ngữ thì cái khe phía trên lại vỡ vụn nhiều hơn.

Tất cả hình ảnh này đều nằm trong phạm vi ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, ở khu vực hắn không nhìn thấy có đại quân thổ dân nhìn không thấy cuối cùng.

Hô hấp Bạch Tiểu Thuần dồn dập, hắn nhìn đại quân vô tận bên ngoài, hắn cảm thấy Trường thành không thể thủ nổi, hắn lại nhìn chung quanh và phát hiện sắc mặt tu sĩ năm đại quân đoàn biến hóa nhưng không sợ hãi, dường như trong mắt bọn họ đây chỉ là trận chiến có quy mô không nhỏ mà thôi.

Màn sáng bảo vệ Trường thành không ngừng rung động, trong chốc lát đã tỏa ra ánh sáng chói mắt, bắt đầu lan tràn ra chung quanh, tu sĩ năm đại quân đoàn phát ra sát khí khủng khiếp, bọn họ đang vận dụng thủ đoạn chém giết thổ dân.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhận được mệnh lệnh từ Thiên phu trưởng, sau khi an bài xong đám người Triệu Long bên cạnh hắn lao ra ngoài.

Khi màn sáng rung động không nhỏ, không bao lâu hai bên đã đánh giáp lá cà, cho dù mặt đất hay bầu trời đều có tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Đối phó thổ dân còn tốt hơn một ít, mặc dù số lượng thổ dân không ít nhưng bọn chúng không có quá nhiều thủ đoạn, bởi vì chung quanh bọn chúng có quá nhiều oan hồn hung hãn không sợ chết bảo hộ nên mới khó dây dưa, đây là điểm làm mọi người đau đầu nhất khi Bạch Tiểu Thuần chưa đến Trường thành.

Lúc này trong nháy mắt hai bên vừa tiếp xúc, tu sĩ năm đại quân đoàn vỗ túi trữ vật cầm một viên Tụ Hồn Đan, bọn họ không do dự ném thẳng về phía trước.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhìn hình ảnh này, bên tai còn nghe âm thanh Tụ Hồn Đan nổ tung, trong khu vực hai bên tiếp xúc với nhau, khi Tụ Hồn Đan nổ tung sẽ có một đống oan hồn sụp đổ.

Chẳng những oan hồn bị diệt sạch, ngay cả đám thổ dân cũng bị vụ nổ trùng kích bị thương không nhẹ.

Uy lực một viên Tụ Hồn Đan không nhỏ, lúc này có hơn một ngàn viên Tụ Hồn Đan đồng thời nổ tung, bên phía Man Hoang xuất hiện rung chuyển.

Mượn nhờ lực chấn động vừa rồi, tu sĩ năm đại quân đoàn lao tới chém giết, thành quả thu được vô cùng kinh người.

Càng có tu sĩ tinh nhuệ trong năm đại quân đoàn lao thẳng về phía các hồn sư, một khi hai bên gặp nhau sẽ có một trận chém giết sinh tử.

Cả chiến trường chém giết kinh thiên, nhìn từ xa sẽ phát hiện nó vô cùng hỗn loạn nhưng trên thực tế nó vô cùng rõ ràng, bên phía Trường thành chiếm ưu thế, ưu thế đến từ màn sáng trận pháp và uy lực kỳ diệu của Tụ Hồn Đan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 755: Uy Lực Tụ Hồn Đan

Màn sáng trận pháp không ngừng lan ra xa, tu sĩ năm đại quân đoàn đi theo sau màn sáng, những nơi đi qua thổ dân Man Hoang chỉ có thể lui lại, nếu không lui sẽ bị uy lực trận pháp và tu sĩ năm đại quân đoàn ra tay tiêu diệt.

Nhất là tu sĩ năm đại quân đoàn không phải lúc nào cũng ở phía sau màn sáng, bọn họ tiến lui có độ, lại không ngừng thay phiên nhau cho nên lực sát thương to lớn kinh người.

Cho dù dưới đất hay trên trời cũng như vậy.

Trong tháp cao có con mắt vĩ đại sinh ra hào quang sáng rực, mỗi đạo hào quang hoặc đánh chết một cự nhân hay quét ngang oan hồn, hào quang tạo thành khe rãnh trên đất hoặc gợn sóng trên bầu trời.

So sánh với năm đại quân đoàn, trăm bộ lạc của Man Hoang có ưu thế số lượng nhưng lại chia rẽ, cho nên bọn họ không thể làm gì được năm đại quân đoàn.

Trước kia năm đại quân đoàn không thuận lợi như thế, dựa vào tình hình chiến đấu của hai bên lúc trước, Trường thành đau đầu nhất chính là đám oan hồn, bởi vì oan hồn mới là thứ giúp Man Hoang phòng ngự.

Lúc oan hồn vô tận trùng kích là lúc màn sáng phòng ngự của Trường thành dừng bước, thậm chí còn lui ra sau, có khi còn vỡ vụn.

Dù sao có quá nhiều oan hồn trùng kích, cho dù lực trùng kích của mỗi oan hồn không lớn nhưng số lượng quá nhiều nên biến thành lực sát thương khủng bố.

Trước mắt đám oan hồn vừa tới gần sẽ có tu sĩ năm đại quân đoàn ném Tụ Hồn Đan ra tiêu diệt, đan dược vừa nổ đã hấp thu oan hồn, cũng tạo thành lực sát thương lên thổ dân.

Đại quân Man Hoang không thể làm gì khác, chỉ có thể lui ra sau.

- Đáng chết, tại sao lại nhiều như thế?

- Không có khả năng, không phải nói Trường thành chỉ có lò đan thôi sao?

- Đây là đan dược gì, ta nhớ lúc trước chỉ xuất hiện một lần và có một viên mà thôi, tại sao bọn chúng có thể sử dụng liên tục?

- Làm sao đánh?

Đại tù trưởng hơn trăm bộ lạc thổ dân không ngừng hét lên, những hồn tu cũng khó hiểu nhìn qua Trường thành.

Hơn trăm Luyện Hồn Sư vô cùng tôn quý đang dốc toàn lực điều khiển oan hồn, ý đồ thay đổi càn khôn nhưng tình hình vô cùng gian nan.

- Tất cả đều do Bạch Tiểu Thuần làm ra!

- Đáng chết, người này chưa diệt, Man Hoang chúng ta tổn thất càng lớn!

Từng ánh mắt thù hận xuất hiện, trong chốc lát các đại tù trưởng và hồn tu nhìn về hướng tường thành.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tình hình chiến trường mới cảm thấy an tâm không ít, hắn nhanh chóng lui ra phía sau, sợ tái hiện cảnh tượng ám sát, hắn đứng xa xa chú ý đám Triệu Long.

Khác với tu sĩ năm đại quân đoàn, đám người Triệu Long không có ý nghĩa trong đại chiến hiện tại, bọn họ gây sự chú ý cho người khác nhờ vào áo giáp quá dày, thế công như chẻ tre, thậm chí một khi gặp nguy

hiểm sẽ ném Tụ Hồn Đan ra ngoài, số lượng nhiều tới mức làm tu sĩ chung quanh hâm mộ.

Đan dược không tính là cái gì, nếu gặp phải tình huống nguy hiểm, những người này không chút do dự ném pháp bảo ra tự bạo, bộ dáng không đau lòng càng gây sự chú ý cho các Thiên phu trưởng.

- Thủ hạ của ai thế?

- Trời ạ, bọn hắn có bao nhiêu Tụ Hồn Đan, tại sao lại nhiều như vậy?

- Còn pháp bảo kìa, ta đã nhìn thấy bọn họ tự bạo năm sáu kiện rồi, thật xa xỉ!

- Như vậy tính là gì, mọi người xem thân thể bọn họ kìa, đám người này mặc năm sáu cái áo giáp, cho dù đám thổ dân tự bạo cũng không xi nhê gì cả.

Không chỉ xung phong liều chết, đám người Triệu Long chỉ có trăm người nhưng trổ hết tài năng diệt sát oan hồn và thổ dân vượt xa các tu sĩ khác.

Bọn họ tấn công thế không thể đỡ, ai cản đường đều phải chết.

- Cố gắng lên!

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ quát lớn, hắn giơ ngón tay cái với đám người Triệu Long, cũng tự hào lên tiếng:

- Bọn họ là thủ hạ của ta! Thế nào, lợi hại không?

Bốn phía còn không ít tu sĩ đang thủ hộ tường thành, bọn họ tắt tiếng khi nhìn đám người Triệu Long võ trang đầy đủ, lại nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cảm khái và hâm mộ.

- Thì ra đám quân sĩ Bác Bì Quân kia là người của Bạch đại sư.

Cùng lúc đó trong Man Hoang có âm thanh sấm sét nổ vang, nhìn theo phía phát ra âm thanh, sắc mặt đám người Bạch Lân biến hóa dữ dội, Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, hắn phát hiện trên bầu trời đầy mây mù xuất hiện hư ảnh một con sông.

Con sông to lớn như biển cả khi ẩn như hiện, màu sắc nước sông đen kịt, ẩn ẩn có thể nhìn thấy trong nước sông có oan hồn vô tận, đám oan hồn gào thét muốn thoát ra khỏi nước sông trói buộc, mặc chúng giãy dụa thế nào đều bị nước sông cuốn đi.

- Minh Hà!

Lập tức có người kinh hô, Bạch Tiểu Thuần lại lui ra sau một ít, hắn mở to mắt nhìn sang Minh Hà to lớn trên bầu trời, hắn nhìn Minh Hà đang chảy trên bầu trời nhưng đột nhiên bên cạnh Minh Hà to lớn có một bàn tay vươn ra.

Mặc dù bàn tay này là hư ảo nhưng trong nháy mắt xuất hiện lại sinh ra uy áp kinh người, nó hàng lâm đột ngột, trận pháp của Trường thành rung động, Trần Hạ Thiên đang chém giết với nữ tử áo đen cũng biến sắc.

Lúc này bàn tay lớn hư ảo lật tay trảm Minh Hà, một trảm này phát ra âm thanh lớn như sấm sét, tâm thần mọi người chấn động không nhỏ.

Rầm rầm rầm!

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, Minh Hà bị chém nứt một lỗ, nước Minh Hà chảy ra một nhánh sông và cải biến phương hướng, mục tiêu chính là Trường thành.

Mặc dù lỗ hổng trong Minh Hà khép lại thật nhanh nhưng quá trình đó lại dẫn số lượng oan hồn nhiều vô số kể, trong nháy mắt Minh Hà xuất hiện trên chiến trường, nước sông cuồn cuộn quét ngang tám phương lao thẳng về hướng Trường thành.

Trên đường đi có một ít thổ dân không kịp tránh né bị nước Minh Hà chạm vào liền kêu la thảm thiết, thân thể tan biến trong Minh Hà, trở thành một bộ phận của Minh Hà.

Nói đến tất cả đều dài dòng nhưng chỉ diễn ra trong nháy mắt, vô số oan hồn trong nước Minh Hà va chạm với màn sáng bảo hộ Trường thành.

Tiếng nổ rung trời vang vọng không gian, màn sáng chấn động chưa từng có, dường như đã mỏng hơn không ít.

Màn sáng biến mỏng nên không thể không co rút trở lại, ngay sau đó tu sĩ năm đại quân đoàn không ngừng rút lui, Bạch Tiểu Thuần vô cùng sốt ruột.

Bạch Lân đứng trên bầu trời phát hiện dị biến liền hét lớn.

- Tất cả mọi người, ném Tụ Hồn Đan của các ngươi ra đi, ta cũng không tin đám oan hồn kia không chết.

Sau tiếng hét của hắn những tu sĩ năm đại quân đoàn đều rút lui ra phía sau và ném Tụ Hồn Đan trong tay mình về phía đám oan hồn.

Trong thời gian ngắn rất nhiều Tụ Hồn Đan bay ra khỏi màn sáng và rơi vào trong Minh Hà, đám đan dược bị Minh Hà hòa tan nhưng đan dược chuyên môn nhắm vào oan hồn, cho dù bị hòa tan cũng có thể phát huy tác dụng.

Chính yếu nhất... Tụ Hồn Đan quá nhiều, sau khi bộc phát liền tạo thành vô số vòng xoáy bên trong Minh Hà.

Khi vòng xoáy xuất hiện, đám oan hồn thân bất do kỷ bị hút vào bên trong, bởi vì vòng xoáy quá nhiều cho nên có không ít trộn lẫn vào nhau nên vòng xoáy càng lúc càng lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 769: Kim Đan Đại Viên Mãn (Thượng)

Bạch Lân nói xong liền đau lòng, hắn xuất hai viên Nguyên Anh Đan nhưng vạn phần lưu luyến đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

- Chỗ ta chỉ có hai viên, ngươi cho ta một ít thời gian, ta nghĩ biện pháp tìm một viên giúp ngươi.

Bạch Lân đau lòng, suy nghĩ nên dùng biện pháp gì lấy một viên Nguyên Anh Đan, dù có thể hối đoái vật này nhưng trên thực tế phải chờ rất lâu, cung cấp không đủ.

Bạch Tiểu Thuần cầm hai viên Nguyên Anh đan, tim đập thình thịch nhìn Bạch Lân, nghĩ đến đối phương đối xử với mình không tệ, dù sao đi nơi nào cũng làm thủ hạ của người khác cả thôi, hắn nghiêm túc gật đầu.

- Quân trưởng xem Bạch Tiểu Thuần ta là người nào! Lúc trước bốn người kia lôi kéo khi quân chủ chưa đến, sở dĩ kéo dài như vậy, chẳng lẽ quân chủ không hiểu sao?

- Bốn vị quân chủ là người Bạch Tiểu Thuần ta không thể trêu vào, không dễ cự tuyệt, ta đang chờ quân chủ ngươi đến!

Bạch Tiểu Thuần nói rất trịnh trọng.

- Quân chủ có ân tình quá lớn, Bạch Tiểu Thuần ta không ép buộc, hai viên Nguyên Anh Đan vô cùng trân quý, xin quân chủ thu hồi viên thứ ba!

Bạch Tiểu Thuần ôm quyền bái thật sâu, đáy lòng đắc ý, cảm giác mình nói nghiêm túc và lợi hại.

Hắn nói lời này, mặc kệ Bạch Lân tin hay không đều động dung, cũng lĩnh phần tình của hắn. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần nửa ngày, càng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần biết làm người, hắn hít sâu một hơi liền lên tiếng.

- Tiểu Thuần, nếu có khả năng, tận lực trong mười năm đổi lấy chức vị... Vạn phu trưởng!

- Một khi ngươi trở thành Vạn phu trưởng, thân phận và địa vị của ngươi, thậm chí Nghịch Hà Tông cũng khác biệt, Vạn phu trưởng năm đại quân đoàn chúng ta, cho dù là người nào sau khi về tông đều liệt vào hàng ngũ trưởng lão Thiết Huyết Đường, địa vị cao quý hơn các đường khẩu khác.

- Ngươi có thể làm được, như vậy... Từ nay về sau ngươi đã bước vào trong thế lực cường đại nhất Tinh Không Đạo Cực Tông! Chỉ cần không phản tông là có thể hoành hành không sợ!

Bạch Lân không nói quá nhiều, hắn nói mờ mịt sau đó quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, đưa mắt nhìn Bạch Lân rời đi, trở lại trong lầu các, hắn xuất lệnh bài thân phận nhìn chiến công Vạn phu trưởng liền hít khí lạnh.

- Nhiều như vậy...

Bạch Tiểu Thuần líu lưỡi, hắn không biết Vạn phu trưởng làm sao tấn chức, bởi vì chiến công nhiều hơn Thiên phu trưởng gấp trăm lần, cũng cần cả trăm lần chiến tranh như lần trước mới có thể đạt tới.

- Cũng được, Thiên phu trưởng cũng có thể.

Bạc Tiểu Thuần nhụt chí, sau khi lắc đầu liền thu hồi lệnh bài thân phận, hắn nhìn hai viên Nguyên Anh Đan, trong mắt sinh ra hào quang nóng rực.

- Kết Đan Đại viên mãn...

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hô hấp, hắn mở cấm chế ra sau đó an bài mọi việc, báo với đám người Triệu Long sau đó bế quan, chuẩn ổn thỏa cũng đến đêm khuya.

Hắn cẩn thận cầm một viên Nguyên Anh Đan đưa lên miệng.

Đan dược vừa vào miệng, toàn thân Bạch Tiểu Thuần rung mạnh, đầu óc rung động rất mạnh giống như thiên lôi giáng xuống đầu, thần thức nổ tung, lực lượng thiên địa khuếch tán ra chung quanh và dung nhập vào trong Kim Đan.

Oanh!

Lực lượng Nguyên Anh Đan quá khổng lồ, nó giống như sóng biển càn quét khắp thân thể Bạch Tiểu Thuần, những nơi đi qua kinh mạch toàn thân vô cùng rung động, sau khi khuếch tán toàn thân liền thống nhất tiến vào trong Kim Đan.

Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần ẩn chứa khí tức Thiên Đạo, trong đó có chín tầng linh hải, hiện tại lực lượng thiên địa bàng bạc trực tiếp rót vào bên trong, toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên, tu vi không ngừng tăng lên.

Tu vi Bạch Tiểu Thuần lúc trước là Kim Đan hậu kỳ, cách Đại viên mãn không xa, hiện tại hàn khí trong Kim Đan đã đạt tới bảy tám phần, chỉ cần đạt đến mười thành là hắn sẽ đạt tới Đại viên mãn.

Lúc này lực lượng thiên địa không ngừng tăng lên, không ngừng bao phủ khắp chín tầng linh hải trong Kim Đan, hắn càng vận chuyển Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết chuyển hóa hàn khí.

Đây không phải hàn khí bình thường, là Thượng Hàn!

Một khi đạt đến Đại viên mãn, hàn khí của Bạch Tiểu Thuần cũng đột phá theo, từ Thượng Hàn biến thành Chí Hàn!

Chí Hàn có thể đóng băng một khu vực nước Thông Thiên Hà, hàn khí kinh khủng, nhất là phối hợp điểm bất phàm của Bạch Tiểu Thuần, có thể nói bất cứ đối thủ nào cũng bị đóng băng, thậm chí Bạch Tiểu Thuần có thể làm đối thủ hình thần câu diệt bằng một ý niệm.

Cho dù là Nguyên Anh cũng bị Chí Hàn hạn chế.

Một khi tu vi Bạch Tiểu Thuần đột phá trở thành Đại viên mãn, như vậy lực lượng Thiên Đạo Kim Đan cũng bạo phát ra ngoài, đây chính là Kim Đan mạnh nhất, là Thiên Đạo Kim Đan có thể rung chuyển Nguyên Anh!

Trước đó hắn dựa vào Thần Khư Đan đánh chết đại tù trưởng thân thể sánh ngang Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần bước vào Đại viên mãn, hắn chỉ dựa vào thần thông cũng có thể chiến với hồn tu Nguyên Anh một trận.

- Kim Đan Đại viên mãn...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nội tâm hắn vô cùng chờ mong, cũng cực kỳ phấn chấn, hắn chờ đợi ngày hôm nay thật lâu, sau khi ổn định tâm thần, vận chuyển Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết khắp toàn thân, từng tia hàn khí không ngừng bay ra khắp thân thể.

Hàn khí bao phủ lầu các, trong chớp mắt mọi thứ trong lầu các đều đóng băng, thậm chí bên ngoài lầu các cũng hóa thành khối băng!

Âm thanh ken két quanh quẩn các nơi, đám người Triệu Long đang thủ hộ bên ngoài cũng khiếp sợ, bọn họ trơ mắt nhìn lầu các hóa thành khói băng, nhìn từng tia hàn khí lan tràn, không ít lò đan trên quảng trường bị đóng băng.

Trước đó bọn họ đã nghe Bạch Tiểu Thuần thông báo nên rời đi thật xa, nếu không cũng khó tránh vận rủi biến thành tượng băng.

- Đại nhân đang tu hành công pháp gì?

- Hàn... Hàn khí rất mạnh!

Triệu Long và đám người Lưu Lệ nhìn nhau, nội tâm hít khí lạnh, hiện tại lui ra sau và phát hiện hàn khí trong lầu các đã bao phủ một nửa Công Giáp Các!

Những nơi hàn khí đi qua biến thành thế giới băng tuyết.

Cũng may trong Công Giáp Các chỉ còn lại mình Bạch Tiểu Thuần, các đại sư khác đã chuyển đi, nếu không cũng bị băng phong hoàn toàn.

Qua nửa nén nhang, cả Công Giáp Các biến thành thế giới của băng và tuyết, không chỉ đám người Triệu Long kinh hãi, ngay cả tu sĩ Bác Bì Quân khác cũng vậy, đều chú ý tới biến hóa kinh người tại nơi đây.

Thậm chí những Vạn phu trưởng tu vi Nguyên Anh cũng khiếp sợ, về phần Bạch Lân, hắn tự mình chạy đến và đứng giữa không trung nhìn sang Công Giáp Các, ánh mắt sinh ra hào quang kỳ lạ.

- Hàn khí mạnh đến tận cùng, trong trận chiến ngoài tường thành lúc trước, hắn có thể sử dụng hàn khí mạnh như hiện tại ngăn cản kẻ địch, chắc chắn sẽ quay về dễ dàng.

Bạch Lân càng nhìn càng tán thưởng, lập tức hạ lệnh cho tu sĩ Bác Bì Quân thủ hộ chung quanh, bảo hộ Bạch Tiểu Thuần.

Cuối cùng việc này cũng kinh động đến Thiên Nhân Cảnh Trần Hạ Thiên, cặp mắt vĩ đại cũng nhìn sang Công Giáp Các của Bạch Tiểu Thuần, sau khi nhìn kỹ cũng thu hồi ánh mắt.

- Dường như hàn khí có biến hóa...

Trần Hạ Thiên nói nhỏ.

Thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần bế quan mấy tháng, cũng may trong mấy tháng qua cũng có vài lần chiến tranh nhưng quy mô rất nhỏ, không có khả năng xuất hiện nhiều trận chiến lớn như nửa năm trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 770: Kim Đan Đại Viên Mãn (Hạ)

Hắn tu hành mấy tháng cũng đến thời khắc mấu chốt nhất, Kim Đan trong người tiêu hóa toàn bộ lực lượng Nguyên Anh Đan, rót đầy toàn bộ chín tầng linh hải, hàn khí không ngừng sinh sôi và đóng băng toàn bộ Kim Đan!

Dường như toàn bộ Kim Đan biến thành khối băng.

Hiện tại Kim Đan đã bị băng phong chín thành, hàn băng sinh ra hào quang chói mắt, nó chậm rãi lan tràn khắp toàn thân, Bạch Tiểu Thuần không nhúc nhích, hắn ngồi tại đó.

Lại qua ba ngày, vào hoàng hôn ngày hôm nay, đột nhiên Kim Đan trong người Bạch Tiểu Thuần rung động không ngừng, cuối cùng một thành còn sót lại trong Kim Đan đã biến thành băng đan!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần sinh ra tiếng nổ quanh quẩn, hắn mở mắt ra, trong mắt sinh ra khí tức vô cùng bàng bạc và tăng lên rất nhanh.

Đột phá tu vi!

Không còn là Kim Đan hậu kỳ, mà là Kim Đan Đại viên mãn!

- Thành!

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, ánh mắt mang theo hào quang khác thường, hắn phát hiện hàn khí trong Kim Đan đã vượt qua hàn khí trước kia rất nhiều, hàn khí lưu động trong người nhưng không gây tổn thương bản thân.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi nâng tay phải lên, ánh mắt nhìn sang, một tia hàn khí bay ra khỏi ngón tay đóng băng bốn phía, Bạch Tiểu Thuần phát hiện trong hàn khí ẩn chứa Băng Hoàng!

Thậm chí tầng băng bao phủ toàn bộ Công Giáp Các, ngay sau đó cũng bao phủ phạm vi các tu sĩ thủ hộ chung quanh, bọn họ hoảng sợ tránh né.

- Chí Hàn...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vẫn như thường, hắn nhìn hàn khí và suy nghĩ một lúc, hắn phát hiện hàn khí trong Kim Đan biến hóa không nhỏ.

Dường như đang nuôi dưỡng cái gì đó.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một lúc, hắn suy nghĩ liên tục, mặc dù hắn không biết trong Kim Đang nuôi dưỡng cái gì nhưng có thể cảm nhận được chấn động vô cùng quen thuộc, hắn có dự cảm âất mạnh, một khi nó thành công phá xác ra ngoài sẽ kinh thiên động địa!

- Ngự lực...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, đột nhiên ánh mắt hắn sinh ra hào quang.

- Ta biết rồi, ta tu hành Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, hôm nay hàn đã đại thành, như vậy trong Kim Đan đang nuôi dưỡng... Niệm!

Đối với thứ gọi là niệm, Bạch Tiểu Thuần vẫn suy đoán và có lý giải của riêng mình, hắn suy nghĩ một lúc và đưa ra đáp án, chỉ cần niệm lực uẩn dưỡng thành công, mọi thứ sẽ được công bố.

- Tu vi đã là Kim Đan Đại viên mãn, kế tiếp chính là Bất Tử Trường Sinh Công...

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận thân thể biến hóa, dược lực viên Nguyên Anh Đan quá lớn, trừ chèo chống Bạch Tiểu Thuần bước vào Đại viên

mãn ra vẫn còn thừa một ít, hắn dung nhập vào huyết nhục và biến thành sinh cơ.

- Không hổ là Nguyên Anh Đan... Đáng tiếc ta không biết phương thuốc, ta cũng đoán ra chủ dược trong Nguyên Anh Đan có một thứ chính là Sinh Tiên Thảo!

Sinh Tiên Thảo, đây là dược thảo gần tuyệt chủng, tác dụng lớn nhất của nó là cung cấp sinh cơ cho tu sĩ, truyền thuyết sinh cơ có thể giúp người ta thành tiên, đương nhiên đây là chuyện không có khả năng nhưng cũng nói lên giá trị của nó.

- Cho dù ta có ăn thêm một viên Nguyên Anh Đan, chỉ áp chế không đột phá Nguyên Anh, mà là dùng Bất Tử Trường Sinh Công hấp thu, Bất Tử Trường Sinh Công cũng có đột phá.

- Bất Tử Quyển tầng thứ ba, Bất Tử Cân... Hôm nay ta đã tu thành hai chân hai tay, chỉ kém thân thể và đầu lâu, mà thân thể cần sinh cơ...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lúc, hắn nâng tay phải cầm một viên Nguyên Anh Đan, hắn nuốt vào trong miệng.

Liên tục ăn hai viên Nguyên Anh Đan, nếu việc này truyền ra ngoài sẽ gây oanh động không nhỏ, giá trị của Nguyên Anh Đan rất cao, một phương diện có rất ít người thừa nhận nổi dược lực trùng kích.

Bạch Tiểu Thuần nuốt viên Nguyên Anh Đan thứ hai, lực lượng thiên địa trong Nguyên Anh Đan khuếch tán khắp toàn thân, dược lực muốn trùng kích băng đan, dường như muốn nghiền nát băng đan đột phá Nguyên Anh!

Vào lúc dược lực muốn đụng chạm vào băng đan, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, đột nhiên vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công, thân thể hắn rung động rất mạnh, lực lượng kinh người ngưng tụ khắp toàn thân, trong thời gian ngắn hắn như người cưỡi ngựa dừng cương trước

bờ vực, dược lực muốn va chạm vào băng đan bị kéo vào trong vòng xoáy.

Bất Tử Trường Sinh Công chính là công pháp cần đầy đủ sinh cơ là có thể tu hành vô hạn, Bạch Tiểu Thuần đã biết điểm này từ lâu.

Từ khi bắt đầu từ hành cho đến bây giờ, Bạch Tiểu Thuần biết rõ tu hành Bất Tử Trường Sinh Công cần hao tổn tài nguyên to lớn, lớn đến mức Nghịch Hà Tông không đủ chèo chống, sợ rằng cũng chỉ có tông môn thượng du như Tinh Không Đạo Cực Tông mới có thể cấp đủ tài nguyên cho Bạch Tiểu Thuần tu hành.

Đây chỉ là Bất Tử Quyển tầng thứ ba, chỉ đến cấp độ Bất Tử Cân, phía sau còn có Bất Tử Cốt cùng với Bất Tử Huyết, có thể nghĩ sinh cơ cần thiết nhiều đến mức nào.

- Ta không quản nhiều như vậy!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo thần sắc kiên định, vòng xoáy không ngừng hấp thu sinh cơ ẩn chứa trong Nguyên Anh Đan, thân thể hắn cực nóng, hết lần này đến lần khác trong người lại sinh ra một tầng hàn băng ngăn cách cái nóng.

Dược lực bao phủ khắp toàn thân, hắn cảm nhận rõ trong từng khối huyết nhục, lực lượng thân thể hắn càng lúc càng mạnh hơn trước.

Thậm chí sau khi tương liên với tứ chi nó lại hình thành cấm chế như ẩn như hiện trong người!

Thời gian trôi qua, không biết trôi qua bao lâu, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, thân thể hắn trừ đầu, các bộ vị khác đều sinh ra hào quang màu đen, trong hào quang màu đen trên người, Bạch Tiểu Thuần hít thở trầm ổn, ánh mắt sinh ra tinh quang sáng ngời, hắn cảm nhận rõ lực lượng thân thể tiến thêm một bước dài.

Đây chưa phải trọng điểm, hắn cảm nhận rõ thân thể mình đang rung động và nhẹ hơn trước rất nhiều, thậm chí hắn có cảm giác mình hơi vận động thân thể cũng có thể xuyên phá hư không.

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên khi mình có cảm giác như thế, hắn nhịn xúc động muốn thử, sau khi cảm nhận rõ thân thể biến hóa liền khiếp sợ.

- Đây là...

Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui vẻ, hắn có cảm giác mình đã chạm vào gông cùm nào đó!

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn không nhỏ, hắn muốn vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công đột phá, sinh cơ trong Nguyên Anh Đan chậm rãi biến mất.

- Đáng tiếc.

Bạch Tiểu Thuần tiếc nuối, hắn kích động không nói thành lời.

- Kim Đan Đại viên mãn, Bất Tử Trường Sinh Công gần đại thành, hiện tại không Kết Đan nào dám chọc ta!

Bạch Tiểu Thuần cười to, hắn đứng lên và cảm nhận thân thể, cảm giác muốn phá tan không gian càng mạnh hơn trước, hắn cũng không áp chế và bước lên một bước.

Hắn tiến lên, tầng băng trước mặt nổ tung, thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất.

Trong nháy mắt hắn biến mất, tầng băng bốn phía không ngừng vỡ vụn, vỡ vụn lan tràn khắp lầu các chung quanh, lan ra quảng trường bên ngoài, chỉ hơn mười hô hấp tầng băng bao phủ Công Giáp Các tan vỡ hoàn toàn!

Tiếng đổ vỡ kinh thiên động địa, tu sĩ Bác Bì Quân thủ hộ chung quanh kinh hãi, đám người Triệu Long cung quanh nhìn nhau, cả Công

Giáp Các biến thành khối băng lớn nhưng sụp đổ quá nhanh.

Ngay tiếp theo tất cả cỏ cây, lò đan, phòng ốc, ngay cả lầu các Bạch Tiểu Thuần đang ở chia năm xẻ bảy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 771: Bất Tử Cấm Chân Chính

Vô số người hít thở không thông, bọn họ phát hiện trong lầu các sụp đổ không nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần.

- Không gặp đại sư!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Đám người Triệu Long sững sờ, hắn và Lưu Lệ bay thẳng về phía lầu các sụp đổ, tại nơi này không có bóng dáng Bạch Tiểu Thuần đâu cả.

Vào lúc bọn họ tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, bên ngoài tường thành, tại vị trí chiến trường trước kia, mặc dù hiện tại không có chiến tranh xảy ra nhưng mặt đất bị tàn phá không ra hình dáng, mặc dù đã xử lý toàn bộ thi thể nhưng nơi đây vẫn bị máu huyết nhuộm đỏ giống địa ngục.

Chỉ có hung thú thích ăn thịt người trong Man Hoang mới xuất hiện tại đây, chúng không ngừng đào bới đất dưới chân tìm kiếm tay chân cụt.

Đột nhiên cả khu vực địa ngục xuất hiện gợn sóng và rung động, sau khi rung động xuất hiện và hắc quang sinh ra, dường như hắc quang hình thành phù văn nào đó.

Bốn phía có không ít hung thú đang ăn thịt người bị kinh động, chúng nhanh chóng chạy đi không dám tới gần, cùng lúc đó tu sĩ canh giác Trường thành cũng phát hiện, sắc mặt bọn họ ngưng trọng nhìn sang, thậm chí có chiến xa cũng phát hiện, trên chiến xa xuất hiện hào quang tùy thời bắn ra.

Đúng lúc này gợn sóng lan ra chung quanh và sụp đổ, một bóng người bước ra khỏi gợn sóng, trong mắt tu sĩ thủ hộ Trường thành xuất hiện sát ý, đang muốn ra tay thì có người hô to.

- Bạch đại sư!

- Là Bạch Tiểu Thuần!

Những tu sĩ thủ hộ Trường thành ngạc nhiên, bọn họ không hiểu bóng người kia xuất hiện khi nào.

Người này chính là Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần vừa mới ra ngoài nên còn mờ mịt, hắn nhìn chung quanh và phát hiện mình đang ở nơi nào, nội tâm hoảng sợ không nhỏ.

- Tại sao lại ở nơi này?

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn sợ đột nhiên có một đám hồn tu xuất hiện cho nên nhanh chóng bay thẳng về phía Trường thành.

- Cho ta đi vào!

Trong lúc bay đi, Bạch Tiểu Thuần hô to, tu sĩ trong Trường thành do dự, Bạch Tiểu Thuần vội vàng ném ngọc bài thân phận về phía trước, sau khi nghiệm chứng thân phận, Bạch Tiểu Thuần mới quay về Trường thành.

- Bạch đại sư, tại sao ngươi đi ra ngoài?

- Chúng ta không thấy người nào ra ngoài cả, huống hồ muốn ra khỏi Trường thành cần có lệnh của quân chủ!

Tu sĩ chung quanh nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt hoài nghi, có người lên tiếng hỏi thăm.

- Là... Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn...

Bạch Tiểu Thuần ho khan, lúc này đã quay về Trường thành, tâm tình khẩn trương cũng ổn định lại, hắn đang ở trong lầu các Công Giáp Các, đột nhiên thử cảm giác phá không là thế nào cho nên bước ra một bước, hắn không ngờ vừa bước một bước đã tiến vào trong hư vô đen kịt.

Lúc ở trong hư vô, hắn cảm giác thân thể mình sắp sụp đổ, sợ hãi giãy dụa kịch liệt, thật vất vả mới thoát ra ngoài nhưng đã ở bên ngoài Trường thành.

Lúc này nhớ lại vẫn còn sợ hãi, sau khi giải thích một lúc liền tiến vào chủ thành.

- Quá nguy hiểm, sau này không nên mạo hiểm như thế...

Bạch Tiểu Thuần nhớ lại tình cảnh vừa rồi, càng nghĩ càng sợ, hắn cân nhắc mình có thể vượt qua màn sáng trận pháp xuất hiện ở bên ngoài, xem ra kỹ thuật vừa rồi tương tự với thuấn di.

- Dường như không phải... Dù sao màn sáng trận pháp trên Trường thành, trừ khi lúc chiến tranh mới được cặp mắt vĩ đại gia trì lực lượng, mới có thể cho phép tu sĩ năm đại quân đoàn xuyên qua, lúc bình thường cần lệnh bài của quân chủ mới có thể ra ngoài.

- Có lẽ ta... Đi ra ngoài vô cùng đơn giản.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn ẩn ẩn cảm giác đây chính là thần thông kỳ lạ của Bất Tử Cân.

- Chẳng lẽ đây mới là Bất Tử Cấm? Nhắm vào tất cả cấm chế?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới điểm này nhưng không thử, hắn vừa nhớ lại cảm giác thân thể sắp sụp đổ trong hư vô liền sợ hãi.

- Không được, quá nguy hiểm, cho dù thử cũng phải chờ ta tu hành Bất Tử Cân đến đại thành, đột phá gông cùm mới thử.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, vừa mới đến gần Công Giáp Các thì phát hêện đám người Triệu Long đang tìm kiếm mình, sau khi gặp được Bạch Tiểu Thuần quay về mới thở ra một hơi.

- Chúc mừng đại sư đột phá tu vi!

- Đại sư, ngươi xem... Có cần chúng ta xây dựng lại hay không?

Đám người Triệu Long vội vàng bái kiến, lúc nhìn kỹ Bạch Tiểu Thuần liền cảm thấy hắn sâu không lường được, lúc trước còn tu luyện trong lầu các, sau đó lại biến mất dưới ánh mắt của bọn họ.

Công Giáp Các bị hủy hoàn toàn, Bạch Tiểu Thuần là Thiên phu trưởng Bác Bì Quân cũng có lĩnh khu của mình, hắn lập tức lên tiếng:

- Không ở nơi này nữa, chúng ta đi lĩnh khu!

Trong Trường thành có năm đại quân đoàn, mỗi quân đoàn đều có lãnh địa của mình, phân biệt ở các hướng đông tây nam bắc và trung tâm.

Lãnh địa của Bác Bì Quân nằm ở phía đông, nơi này phân chia thành mười khu vực, cũng là lĩnh khu của mười Vạn phu trưởng, bất cứ Vạn phu trưởng nào cũng có tu vi Nguyên Anh, phần lớn đều giết ra từ núi thây biển máu, sát khí nhiều hơn người khác không ít, thực lực và chiến lực vượt xa cùng thế hệ.

Có thể nói không có công lao khủng khiếp hoặc hậu trường thân hậu thì đừng nghĩ trở thành Vạn phu trưởng.

Lĩnh khu của mỗi Vạn phu trưởng chia thành mười quân doanh, dưới trướng Vạn phu trưởng có mười thống lĩnh Thiên phu trưởng, không có phân chia Bách phu trưởng và Thập phu trưởng.

Binh doanh của Bạch Tiểu Thuần nằm trong lãnh địa Vạn phu trưởng đệ tam quân Bác Bì Quân Chu Hưng Quân, cũng tiếp giáp với binh doanh của Lý Hoành Minh, sau khi Bạch Tiểu Thuần tấn thăng Thiên

phu trưởng, binh doanh của hắn được Vạn phu trưởng Chu Hưng Quân an bài tốt, cũng đưa một ngàn tu sĩ đến.

Từ điểm này có thể thấy đối phương chiếu cố Bạch Tiểu Thuần rất nhiều, cho nên một ngàn tu sĩ được đưa tới chính là một bộ phận trong vạn người được Bạch Tiểu Thuần cứu tại chiến trường, một bộ phận bị đưa sang các quân đoàn khác nhưng Bạch Lân tự mình dẫn đến.

Những tu sĩ này mang lòng cảm kích Bạch Tiểu Thuần, càng tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần hung hãn và điên cuồng, bọn họ sớm tâm phục khẩu phục cho nên nội tâm hưng phấn khi làm thủ hạ Bạch Tiểu Thuần.

Trên đường Bạch Tiểu Thuần đi vào binh doanh, một ngàn tu sĩ đang huấn luyện trên quảng trường, có người thi triển các loại thần thông, có một ít người luận bàn với nhau nhìn như ra tay tàn nhẫn nhưng trên thực tế đều có chừng mực.

Có một ít người ngồi đả tọa, trên người sinh ra khí chất lạnh lùng không nên đến gần.

Thậm chí trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên phu trưởng trong binh doanh đã có bộ dạng như vậy, thủ hạ các Thiên phu trưởng khác đều kinh hãi khi nhìn bọn họ.

Đột nhiên trên bầu trời có độn quang xuất hiện, tốc độ độn quang cực nhanh, không qua bao lâu đã đến gần binh doanh, ánh mắt mọi người đang đóng trong binh doanh đều nhìn sang.

- Đại nhân đang trên đường đến đây!

Người vừa xuất hiện là một nam tử trung niên, trên người hắn sinh ra khí chất thiết huyết và lạnh lùng.

Hắn vừa nói xong lời này, tất cả tu sĩ rung động.

- Xếp thành hàng!

Có mấy Bách phu trưởng lập tức hét lớn chỉnh đốn đội hình, cả binh doanh tăng hiệu suất hành động

---

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 772: Ta Cũng Muốn Trở Thành Vạn Phu Trưởng

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến còn cho rằng mình đến nhầm nơi, cả ngàn tu sĩ đứng thành hàng chờ đợi Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đứng đó nhưng khí thế ngưng tụ thành một, cùng lớn tiếng hô to:

- Bái kiến đại nhân!

Tiếng hô như sấm sét vang vọng binh doanh, tiếng nói truyền khắp lãnh địa đệ tam quân, kể cả Lý Hoành Minh và các Thiên phu trưởng khác đều nghe được tiếng hô, không ít người ngạc nhiên đi ra ngoài quan sát Bạch Tiểu Thuần.

Bọn họ lại nhìn sang một ngàn tu sĩ đang xếp hàng, cảm nhận khí chất thiết huyết và hung hãn của bọn họ, dường như trong người mang theo chiến ý cực mạnh, chiến ý không nhắm vào Bạch Tiểu Thuần, mà là... Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần ra lệnh một tiếng, hắn chỉ nơi nào bọn họ sẽ san bằng nơi đó.

- Kiêu binh hãn tướng!!

- Những người kia cảm tạ ân cứu mạng của Bạch Tiểu Thuần, cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thiết huyết tàn nhẫn, cho bọn họ kính nể và cuồng nhiệt... Bọn họ chưa triệt để báo ơn, bọn họ vẫn là tư quân của Bạch Tiểu Thuần!

Đám người Lý Hoành Minh đều phát hiện việc này, tâm thần chấn động không nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần đi vào binh doanh của mình, hắn nhìn những thân ảnh như từng quen biết, cảm nhận khí chất hung hãn

không sợ chết, máu huyết trong người hắn nóng rực, hắn dừng bước, nội tâm không ngừng nhớ lại trận chiến nửa năm trước.

Qua một lúc Bạch Tiểu Thuần thở dài, nội tâm hắn cảm động, cũng hiểu bọn họ chính là người được mình cứu khi đó.

Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy ánh mắt sùng bái và cuồng nhiệt của bọn họ nhìn mình, nội tâm hắn xúc động giơ tay lên cao.

- Đi theo ta, mọi người có rượu cùng uống, có thịt cùng ăn, có chiến công cùng đoạt, lúc chạy trốn khỏi chết, mọi người cùng nhau chạy!

Bạch Tiểu Thuần rống to, hắn cảm giác lời của mình vô cùng khí phách, sau khi nói xong cả ngàn tu sĩ vô cùng vui vẻ, bọn họ cùng ôm quyền hô to.

- Tuân đại nhân mệnh!

Tiếng hô càng vang vọng bốn phương, sắc mặt đám người Lý Hoành Minh quái dị, bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều đồng liêu ở trước mặt thủ hạ nói những lời ủng hộ và động viên, chưa bao giờ nghe ai nói chuyện trực tiếp như Bạch Tiểu Thuần.

Tại kiến trúc quan tài cực lớn nằm trong lĩnh địa Bác Bì Quân, Bạch Lân lắc đầu cười khổ nhìn sang hướng binh doanh Bạch Tiểu Thuần.

Bên cạnh hắn có mười thân ảnh mặc áo giáp, phần lớn là trung niên, cũng có một ít là lão giả, ánh mắt bọn họ nghiền ngẫm, bọn họ đang thương nghị công việc trong Bác Bì Quân và bị tiếng hô lớn hấp dẫn nên dùng thần thức dò xét.

- Bạch Tiểu Thuần nói chuyện quá thẳng, không ngờ nói cả câu chạy trốn khỏi chết, mọi người cùng bỏ chạy.

Bạch Lân cười cười, hắn quay đầu nhìn sang lão giả tóc bạc trong mười người trước mặt.

- Chu huynh, Bạch Tiểu Thuần ở chỗ của ngươi, kẻ này có tác dụng lớn với Bác Bì Quân, ngươi nên chiếu cố một hai.

Mười người ở đây chính là mười Vạn phu trưởng Bác Bì Quân, cái lão giả tóc bạc chính là thượng cấp Bạch Tiểu Thuần, Vạn phu trưởng đệ tam quân Chu Hưng Quân, hắn chỉ cười khẽ và gật đầu.

- Quân chủ yên tâm, lão phu sẽ an bài Bạch đại sư thỏa đáng.

Bạch Lân gật gật đầu, hắn nhìn Vạn phu trưởng, bắt đầu tiếp tục thương nghị chuyện quan trọng của Bác Bì Quân.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cùng cả ngàn tu sĩ tiến vào trong binh doanh, nơi này là nhà mới của bọn họ, đám người Triệu Long là thân vệ nên an bài xong xuôi, binh doanh thủ hộ chặt chẽ từ trong ra ngoài, bất cứ người nào ra vào mà không có thủ lệnh đều bị giữ lại.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần hôm nay không chỉ là Thiên phu trưởng, hắn càng là nhân vật đứng thứ mười trong Tất Sát Bảng của Man Hoang, bị treo giá một Thiên Thú Hồn, không chỉ Man Hoang động tâm, ngay cả tu sĩ cũng thèm muốn...

Dù sao việc này từng xảy ra không ít.

Thời gian nửa năm trôi qua.

Bạch Tiểu Thuần đi vào Trường thành gần hai năm, từ khi hắn trở thành Thiên phu trưởng, mặc dù ngoài Trường thành xảy ra không ít cuộc chiến nhưng quy mô rất nhỏ, không cần hắn tham gia.

Bạch Tiểu Thuần đã sớm quen thuộc tình hình trong Trường thành, chuyện hắn thích làm nhất chính là thường cách một đoạn thời gian mặc áo giáp Thiên phu trưởng dẫn theo một nhiều binh sĩ đi bộ trong Trường thành.

Hắn muốn hưởng thụ ánh mắt hâm mộ và kính sợ của người khác với mình, Bạch Tiểu Thuần làm việc này không biết mệt, phi thường mưu

cầu danh lợi.

Ban đầu đám người Triệu Long còn kinh ngạc, một ngàn tu sĩ cũng như thế, lúc đầu còn ngạc nhiên nhưng về sau không thèm quan tâm nữa, bọn họ cũng biết rõ tính cách Bạch Tiểu Thuần.

Số lần Bạch Tiểu Thuần ra ngoài quá nhiều, thậm chí còn làm không ít việc không đàng hoàng, ngay cả Bạch Lân cũng nghe qua, hắn vô cùng đau đầu, vì vậy an bài một phen, ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần mang theo một ngàn tu sĩ xuất hành như thường lệ, hắn hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của người qua đường, cũng nghe ngóng lời lẽ tán dương chung quanh.

Bỗng nhiên ở xa xa có mấy ngàn tu sĩ mặc áo giáp xuất hiện, những nơi bọn họ đi qua đều bị dọn bãi, tất cả mọi người đều lùi ra xa trăm trượng.

Cho dù là Bạch Tiểu Thuần cũng bị ép tránh đường.

- Các ngươi làm gì?

Bạch Tiểu Thuần không vui.

- Vạn phu trưởng Niên Tri Vinh đại nhân xuất hành, các ngươi nhanh lui ra sau!

Tu sĩ kia lên tiếng, trong tay cầm một lệnh bài, lệnh bài còn viết một chữ Niên và đồ đằng lột da.

Trong năm đại quân đoàn, chỉ có lệnh bài Vạn phu trưởng mới mang theo họ!

Sau khi xuất lệnh bài, tu sĩ này phát tay xua đuổi mọi người chung quanh, cũng đẩy đám người Bạch Tiểu Thuần ra sau, Bạch Tiểu Thuần rất không cao hứng nhưng không có biện pháp, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn gần vạn tu sĩ đi ngang qua, sau khi con đường được dọn dẹp, một

lão giả mặc áo giáp màu đỏ sáng ngời đi tới,theo sau hắn còn có mười Thiên phu trưởng, mỗi người vô cùng cung kính đi theo lão giả.

Có không ít người lui ra xa hơn trăm trượng, bọn họ nhìn thấy lão giả liền hoan hô, ánh mắt cuồng nhiệt hơn cả lúc Bạch Tiểu Thuần xuất hành, thậm chí từng tiếng nghị luận truyền vào tai Bạch Tiểu Thuần.

- Vạn phu trưởng!

- Trời ơi, rất ít khi gặp Vạn phu trưởng xuất hành...

- Bất cứ Vạn phu trưởng nào cũng là nhân vật kinh thiên động địa trong Trường thành, dậm chân một cái có thể rung chuyển tám phương.

Khí thế kia, phô trương và bá đạo như vậy, Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm, hắn hít khí lạnh và nội tâm ê ẩm.

- Có gì khó lường chứ, không phải là Vạn phu trưởng sao...

Bạch Tiểu Thuần nhìn đối phương phô trương, hắn cắn răng nói:

- Ta cũng muốn trở thành Vạn phu trưởng!

Hăng hái đi ra, phiền muộn quay về, Bạch Tiểu Thuần trở lại binh doanh và nghĩ tới tràng cảnh Vạn phu trưởng xuất hành, nội tâm hắn vô cùng ganh tỵ.

- Vạn phu trưởng...

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hắn nghĩ tới bên cạnh Niên Tri Vinh có mười Thiên phu trưởng, lại nhớ đến bản thân mình.

- Không được, ta nhất định phải trở thành Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vẻ quyết đoán, nửa năm qua hắn không tu luyện, cũng không luyện đan, chỉ lo hưởng thụ vinh quang từ thân phận Thiên phu trưởng mang lại, lúc này hắn tỉnh ngộ, Thiên phu trưởng không phải mục tiêu cuối cùng của mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 783: Ta Chết Cũng Không Đi!

- Hầu tử đáng giận, ngươi chết không yên lành!

Lão giả nội tâm chửi bới, cắn răng trong tâm thần bất định tới gần hố sâu, lúc đứng ở chỗ này, hắn nhìn lại và phát hiện đám người Bạch Tiểu Thuần đang ở cách nơi này ngàn trượng, nhất là bọn chúng làm ra vẻ tùy thời sẽ bỏ chạy, đây mới là điểm làm lão giả không có tư vị nhất.

Hắn cũng không có biện pháp, nếu dựa theo Bạch Tiểu Thuần nói còn mang theo một tia khả năng sống sót, nếu mình quấy rối, như vậy Bạch Tiểu Thuần và những người kia không tử vong hết, bản thân hắn phải chết không nghi ngờ.

Xoắn xuýt suốt nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần chờ đợi từ xa cũng không kiên nhẫn nữa, hô to:

- Ngươi nhanh lên đi, tất cả mọi người đang chờ ngươi đấy.

- Đợi nãi nãi của ngươi!

Nội tâm lão giả mắng to, sau đó cắn răng bước về phía hố sâu, hắn bước vào trong hố, lúc hắn tiến vào đám oan hồn đang phiêu đãng lập tức dừng lại, chúng đồng loạt quay đầu nhìn sang lão giả.

Da đầu lão giả căng cứng như sắp nứt ra, đầu óc trống rỗng, hắn hét lớn và bóp nát đan dược trong tay, không chờ đám oan hồn kịp phản ứng, Tụ Hồn Đan nổ tung và sụp đổ, chỉ trong nháy mắt hấp lực cực lớn không ngừng tản ra chung quanh.

Trong thời gian ngắn thân thể hơn vạn oan hồn vặn vẹo, chúng không kịp giãy dụa đã bị đan dược hút đi, trở thành một hồn cầu và lão giả hồn tu thu hồi, cùng lúc đó các oan hồn chung quanh bị kích thích, tất cả bọn chúng gào rú thê lương thảm thiết, thậm chí tỏng hố sâu càng có tiếng gào thét kinh người, trong chớp mắt một cơn phong bạo từ trong hố sâu lan ra bên ngoài.

Lão giả hồn tu hét cực lớn, hắn quay người bỏ chạy cực nhanh, trong nháy mắt hắn lao ra thì phía sau có một đám sương mù đầy trời xuất hiện, trong đó ẩn chứa hơn trăm vạn oan hồn, thậm chí còn đang bộc phát, đằng sau vẫn còn... Hồn hải không ngừng bay ra ngoài.

- Cứu mạng ah!

Lão giả kêu thảm thiết, hắn không dám chạy trốn sang khu vực khác, đáy lòng của hắn càng ghi hận đám người Bạch Tiểu Thuần không nhỏ, vì vậy hắn nhanh chóng bay thẳng về hướng Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ hắn nhanh nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, trong nháy mắt lão giả bóp nát Tụ Hồn Đan thì hắn đã bay đi thật xa, tính cả hơn ngàn tu sĩ chung quanh, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã hóa thành hào quang rời xa miệng hố.

Đám người Bạch Tiểu Thuần trốn quá nhanh, lão giả nghiến răng nghiến lợi, rơi vào đường cùng chỉ có thể bộc phát toàn lực, hết lần này tới lần khác tu vi của hắn lại bị hạn chế không ít, hiện tại liều mạng cũng chỉ miễn cưỡng chạy ra, hồn hải sau lưng vẫn truy kích không bỏ, tiếng gào thét của hồn hải bao phủ không gian.

Cảm giác tùy thời lâm vào nguy cơ sinh tử làm lão giả rơi vào tuyệt vọng, trực tiếp chửi ầm lên.

- Hầu tử, ngươi chết không yên lành!

- Ta thành quỷ cũng không bỏ qua ngươi!

Lão giả rống lên trong bi thương.

Các tu sĩ chung quanh nghe được tiếng chửi rủa thảm thiết càng chạy nhanh hơn, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch, sau lưng hắn có tiếng nổ rung trời, Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn lại, hắn không nhìn lão giả kia, ánh mắt của hắn nhìn sang hồn ảo vô biên vô tận.

- Trăm vạn... Không phải, ngàn vạn... Cũng không phải... Trời ạ, rốt cuộc nơi này có bao nhiêu hồn?

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần không bình tĩnh nổi, hắn bỏ chạy thật nhanh, Bạch Tiểu Thuần không bận tâm lão giả kia sống hay chết, đáy lòng lại có một tia hối hận, hắn cảm giác mình quá tham lam.

Vào lúc cười khổ, bỗng nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hơi động, hắn kinh ngạc quay đầu nhìn sang, hắn nhìn thấy lão giả kêu gào thảm thiết đang giãy dụa chạy trốn sau lưng, hồn hải vô tận chỉ lao ra mấy trăm trượng, thậm chí còn không đợi khuếch tán hoàn toàn liền dừng truy kích, chúng chỉ có thể hình thành phong bạo càn quét trong khu vực hạn chế, sau đó chúng lại quay về hang động, chúng an ổn sau đó bình tĩnh trở lại như lúc ban đầu.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hơn ngàn tu sĩ bỏ chạy cũng sững sờ, nhất là lão giả hồn tu có cảm giác sống sót sau tai nạn, trong nội tâm cảm thấy may mắn không nói nên lời.

- Ta... Ta không chết!

Lão giả run rẩy, nước mắt chảy xuống, không chờ hắn kịp vui vẻ trong bao lâu, Bạch Tiểu Thuần đã tới gần, hắn xuất hiện và dùng ánh mắt khó hiểu nhìn sang lão giả.

Thân thể lão giả hồn tu cứng dờ, nội tâm hắn khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần vô cùng bất định, bốn phía đều là người của Bạch Tiểu Thuần, hắn hiểu mình trốn không thoát, lại nghĩ tới mình chửi bới lúc

trước, sau khi run rẩy một lúc liền giao viên hồn đan cho Bạch Tiểu Thuần.

- Đại nhân... Ta...

Lão giả đang muốn giải thích một chút lại bị Bạch Tiểu cắt lời, Bạch Tiểu Thuần đi vài vòng quanh người lão giả, hắn đang kiểm tra, thỉnh thoảng lại chạm vào vài cái, hắn càng làm như vậy lão giả càng khẩn trương.

- Chúng không tiếp tục truy kích, chẳng lẽ trên người lão già này có cổ quái.

Bạch Tiểu Thuần đi quanh kiểm tra lão giả vài lần cũng không phát hiện có cái gì không đúng, hắn khó hiểu nên lên tiếng.

- Như vậy... Đám oan hồn không truy kích ngươi, vậy ngươi lại đi thử xem...

Bạch Tiểu Thuần nói xong lại móc một viên Tụ Hồn Đan giao cho lão giả cầm.

Lão giả nghe xong những lời này, thân thể hắn sắp nổ tung, đôi mắt mở to, rốt cuộc lão giả không kiềm nén được nên bùng nổ.

- Không đi, nãi nãi của ngươi, cho dù ngươi mang theo cả ngàn người giết ta, ta cũng không đi! Chết cũng không đi!

Lão giả gào thét, hắn sắp điên lên rồi, lần trước hắn sợ vỡ mật, hắn có cảm giác mình sụp đổ khi đối mặt thời khắc sinh tử tồn vong, hiện tại thân thể hắn run rẩy và kêu gào như kẻ điên.

Hơn một ngàn tu sĩ chung quanh cũng có phần đồng tình với lão giả, càng là băng hàn rất nhiều, có thể lại biết, nếu lão giả không sợ cả cái chết, muốn bảo hắn tiến lên dò đường có độ khó quá lớn, lúc này có người đi ra ôm quyền nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Đại nhân, thuộc hạ nguyện ý đi dò xét!

- Đại nhân, ta đi!

- Đại nhân, thuộc hạ đồng ý tiến vào thăm dò!

Lập tức lục tục có người đi ra, Bạch Tiểu Thuần biết rõ bọn họ muốn báo ân nhưng hắn không đồng ý, dù sao nếu thật sự an toàn thì bản thân hắn đi mới là ổn thỏa nhất.

Vì vậy lại nhìn sang hố sâu phía dưới, Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái.

- Tất cả lui ra, còn ngươi nữa, rống cái gì mà rống, muốn cho người ta biết ngươi có miệng lớn sao?

Bạch Tiểu Thuần lườm lão giả hồn tu, phất tay trói lão giả lại sau đó ném cho thủ hạ, hắn nhìn sang hố sâu, hơi do dự một lúc liền tiến vào bên trong.

Đám người Triệu Long kinh ngạc, đang muốn khuyên can nhưng tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, hắn đã tới gần hố sâu và nói với bọn họ.

- Các ngươi lui về phía sau một ít, chờ ta.

Bạch Tiểu Thuần cũng không quay đầu lại, hắn dứng ở miệng hố sâu, nội tâm bất ổn và xoắn xuýt, hơn ngàn tu sĩ sau lưng hắn vô cùng lo lắng, chỉ có lão giả hồn tu đang cắn răng, nội tâm cười lạnh và nguyền rủa không ngừng.

- Ta là hồn tu Man Hoang, trên người còn có một tia khí tức của Cự Quỷ Vương, cho nên đám hồn này không đuổi theo ta... Nhưng con khỉ này là tu sĩ, hắn tiến vào bên trong thì phải chết!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 784: Chẳng Lẽ Hắn Là Thiên Nhân? (Thượng)

Lão giả cũng không biết vì sao đám oan hồn không truy đuổi theo mình, chỉ có thể cân nhắc nguyên nhân là do xuất thân của hắn, lão giả hồn tu càng suy nghĩ càng cảm thấy có khả năng, mặc dù không xác định nhưng rất hi vọng Bạch Tiểu Thuần bước vào sẽ bị đám oan hồn thôn phệ.

Thời điểm hắn đang cười lạnh, những người khác khẩn trương, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra một tia quyết đoán.

- Có lẽ không thành vấn đề, chúng nhất định không nhìn thấy ta!

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mặt nạ, hắn tiến lên phía trước, bước vào trong hố sâu.

Hắn đã quyết định một khi không ổn, cho dù thân thể có bị xé rách cũng phải triển khai thần thông dung thiên địa chạy ra khỏi nơi này, lúc hắn đang tiến vào hố sâu, đám oan hồn bên dưới không thèm nhìn hắn, chúng vẫn du đãng như trước.

Hơn ngàn tu sĩ bên ngoài sững sờ nhìn cảnh này, lão giả hồn tu ngây người.

- Xảy ra chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần lập tức phấn chấn, hắn vẫn tiến lên thật chậm, khi hắn tiến tới gần đám oan hồn, dần dần đi vào chính giữa, trên đoạn đường này không có bất kỳ oan hồn nào biểu hiện phát hiện ra hắn tới gần, dường như chúng không thấy hắn.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần tiến sâu vào đám oan hồn, hắn lập tức bóp nát một viên Tụ Hồn Đan.

Oanh, trong bàn tay hắn sinh ra hấp lực cực lớn, trong chớp mắt hơn vạn oan hồn bị hấp thu biến thành hồn câu, Bạch Tiểu Thuần thu hồi hồn câu, cùng lúc đó vô số oan hồn bạo động, vô số con đang bỏ chạy chung quanh, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn chờ trong chốc lát lại phát hiện mặc cho hồn triều bốn phía nổi giận gào thét cỡ nào cũng không tìm được chính mình, hắn cũng an tâm không ít.

Nhất là đám thủ hạ bên ngoài đang cả kinh nhìn mình, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, hắn dứt khoát chắp tay sau lưng và hất cằm lên, bày ra bộ dáng cao thâm mạt trắc.

Ánh mắt người bên ngoài nhìn hắn có sự khác biệt, trong mắt bọn họ, mấy chục trên trăm vạn oan hồn bên dưới không ngừng gào thét giận dữ, chúng như đang phát cuồng, dường như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ nhưng cũng chỉ bồi hồi chung quanh Bạch Tiểu Thuần, chúng gào thét hung ác, thậm chí còn có ít Nguyên Anh hồn màu đỏ xuất hiện trên vai Bạch Tiểu Thuần gào thét đám oan hồn khác.

Hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần vẫn bình tĩnh đứng đó, hắ không quan tâm những oan hồn này, thậm chí tùy ý vung tay thu Nguyên Anh hồn.

Phong khinh vân đạm, hiển thị rõ phong phạm cao thủ tuyệt thế!

Hình ảnh này lọt vào mắt người bên ngoài, hơn một ngàn tu sĩ đều nhìn thấy rõ ràng, tâm thần chấn động, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo cuồng nhiệt, đáy lòng bọn họ không bình tĩnh, vừa nghĩ tới thân phận Bạch Tiểu Thuần liền có cảm tưởng mọi thứ xảy ra trên người hắn không có gì là không thể xảy ra.

Dù sao đây chính là Bạch đại sư, là tồn tại trên Man Hoang tất sát bảng, càng vượt qua vô số tu sĩ Nguyên Anh, là siêu cường nhân bài danh thứ mười.

Bởi vì hắn mà diệt quá nhiều oan hồn, lại có hằng hà chiến tích, không quá lời khi nói hắn là khắc tinh của oan hồn.

Những tu sĩ này càng mù quáng sùng kính Bạch Tiểu Thuần, cho nên bọn họ rung động không gì sánh bằng, lão giả hồn tu lại hoảng sợ, trong nháy mắt toàn bộ thế giới quan của hắn sụp đổ.

- Điều... Điều này sao có thể!

- Đó là... Đó là hơn mấy trăm ngàn vạn hồn ah, này... Này...

Lão giả hồn tu nói năng lộn xộn, nhất là sau khi hắn tự mình còn tự thân trải nghiệm oán khí của đám oan hồn bao phủ òoàn thân, hiện tại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần phong khinh vân đạm đứng trong đám oan hồn, hắn cảm thấy tâm lý của mình không cân bằng.

Sau đó lão giả hồn tu vô cùng hoảng sợ, thậm chí tâm thần của hắn sắp sụp đổ, xuất hiện, trong lúc vô số oan hồn gào thét, Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, tay phải hắn cầm một viên Tụ Hồn Đan sau đó bóp nát, hồn chung quanh giảm nhiều, chúng bị hút vào trong Tụ Hồn Đan.

Cứ như vậy Bạch Tiểu Thuần đi dạo trong hố sâu, thỉnh thoảng bóp nát một viên Tụ Hồn Đan, thời gian dần qua, một vạn, ba vạn, năm vạn, mười vạn... Hai mươi vạn, năm mươi vạn... Cũng không lâu lắm, hơn trăm vạn hồn đã bị Bạch Tiểu Thuần thu vào trong tay.

Trong khu vực biên giới của động quật, hơn một ngàn vạn hồn đã giảm đi một thành, lão giả hồn tu tận mắt nhìn thấy mọi việc, hắn triệt triệt để để ngây người, bộ dáng chưa tỉnh hồn...

Nhất là lúc hắn phát hiện Bạch Tiểu Thuần tùy ý nhẹ nhõm, tư thái nghênh ngang giống như đang dạo chơi hậu hoa viên nhà mình, lúc đó tròng mắt lão giả hồn tu như sắp rơi xuống, hô hấp ồ ồ hỗn loạn.

- Nguyên Anh, đáng chết, người này nhất định là Nguyên Anh lão quái, nếu không chẳng có biện pháp nào giải thích cảnh này!! Hắn nhất

định là Nguyên Anh lão quái, trên tay hắn cầm giữ trọng bảo!

Lão giả hồn tu run rẩy, nội tâm đang gào thét, sau khi tự cấp cho mình đáp án thì mọi việc trở nên thông suốt, hắn hiểu vì sao đối phương lợi hại như vậy, diệt sát Kết Đan như trò đùa, chính là vì người ta là tu sĩ Nguyên Anh!

- Tu sĩ Thông Thiên đáng chết, ngươi có tu vi Nguyên Anh nhưng lại ưa thích giả vờ biến thành Kết Đan để khi dễ người khác!

Lão giả đang đắng chát, Bạch Tiểu Thuần đã đi tới biên giới động quật, hắn đã cướp một nửa oan hồn nơi đây, nội tâm hắn vô cùng kích động, Bạch Tiểu Thuần muốn tiếp tục thu hoạch nhưng phát hiện mình không đủ Tụ Hồn Đan.

Hắn lập tức bay ra khỏi động quật và đến trước mặt đám người Triệu Long, Triệu Long nhìn Bạch Tiểu Thuần như nhìn thần nhân, nội tâm kích động và cuồng nhiệt.

- Giao Tụ Hồn Đan trong tay các ngươi cho ta mượn dùng, sau khi trở về ta trả các ngươi gấp bội.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, hắn vừa nói xong, hơn một ngàn tu sĩ đồng loạt giao Tụ Hồn Đan của mình cho Bạch Tiểu Thuần sử dụng.

Lúc có được nhiều Tụ Hồn Đan trong tay, Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, hắn quay người đi vào trong động quật, hắn nhanh chóng thu thập toàn bộ oan hồn đang bồi hồi ở cửa động, hắn thản nhiên đi vào trong động quật.

Đám người Triệu Long do dự một lúc nhưng sau đó lại tiến lên, sau khi đến bên ngoài động quật, lúc này mới nhìn rõ thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bên trong.

Mọi người giật mình khi phát hiện ra việc này, bọn họ nhìn thấy trừ Bạch Tiểu Thuần ra, mặt đất phía dưới chân đều là màu trắng, Bạch Tiểu

Thuần đang quan sát mặt đất, trong mắt sinh ra thần thái kinh hãi và không dám tin.

Lúc ban đầu mọi người chưa hiểu xảy ra chuyện gì, sau khi cẩn thận quan sát mặt đất màu trắng, tâm thần mọi người dần dần căng thẳng.

- Đó là...

- Trời ạ, đây không phải là mặt đất... Đó là...

Hơn một ngàn tu sĩ không ngừng sợ hãi, bọn họ hít khí lạnh, đầu óc như sắp nổ tung, ngay cả lão giả hồn tu cũng hét lên thảm thiết.

- Tại sao lại như vậy... Mặt đất đều là hài cốt!

Trong động quật này, trên thực tế chỉ mới bước vào thông đạo tiến vào trong động, từ vị trí của bọn họ có thể nhìn thấy sâu bên trong chính là cung điện cực lớn.

Nơi đây có cung điện lớn đến mức khó có thể hình dung, mặc dù bọn họ không nhìn thấy cụ thể nhưng phát hiệ một bộ hài cốt to lớn kinh người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 785: Chẳng Lẽ Hắn Là Thiên Nhân? (Hạ)

Hài cốt to lớn hơn mười vạn trượng, bọn họ nhìn thấy trong thông đạo có vài bộ hài cốt như thế.

Bạch Tiểu Thuần hiện giờ còn rung động hơn cả bọn họ, sau khi hắn đi tới cửa động quật, nhìn thấy mặt đất màu trắng dưới chân, hắn phát hiện màu trắng dưới chân chính là xương cốt phong hóa biến thành, cuối cùng lại nhìn thấy... Hài cốt cao hơn mười vạn trượng.

Đây không phải xương người, mà là xương cụ thú hình dáng cá sấu, hài cốt chồng chất thành núi trong cung điện, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, đầu óc trống rỗng.

Đồng thời, trong cung điện dưới lòng đất vẫn tồn tại hằng hà... Oan hồn, những oan hồn này không có hình thể cố định, chúng chỉ là một đám sương mù màu sắc khác nhau, khi thì ngưng tụ gương mặt, khi thì mơ hồ không rõ.

Trong cung điện dưới mặt đất có hàng trăm triệu oan hồn như vậy, cho dù Thiên Nhân đến đây cũng phải sợ hãi, phải biết một khi bị hơn trăm triệu oan hồn vây công, nếu không có biện pháp áp chế chúng, Thiên Nhân cũng phải vẫn lạc!

- Cá sấu... Ta bắt con Thiên Thú Hồn, chẳng lẽ... Hài cốt chính là thân thể của nó!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động nhưng không quên suy đoán.

- Như vậy, hồn là nó sau khi chết biến thành, hay là... Những oan hồn giết nó?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn hài cốt, tâm thần của hắn không tập trung, hắn không tìm được đáp án nhưng lại hi vọng đáp án đầu tiên là đúng.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy nơi này không thích hợp, có lẽ khả năng thứ hai... Càng lớn hơn một chút.

Bạch Tiểu Thuần phải mất thời gian thật lâu mới bình tĩnh trở lại, đối với những việc không đoán được, hắn chỉ có thể vùi sâu trong đáy lòng và không để ý tới, huống hồ Bạch Tiểu Thuần rất rõ ràng, nơi này còn ẩn giấu bí mật cực sâu, bởi vì chung quanh nơi này tồn tại cấm chế che lấp tất cả dị thường không để người bên ngoài phát hiện ra, nhưng hố sâu sụp đổ cho nên theo thời gian qua đi, tu sĩ trong Trường thành và hồn tu Man Hoang sẽ phát hiện ra nơi đây, đến lúc đó mình không có khả năng tới nơi đây.

- Oan hồn chính là chiến công.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một tia thần thái, hô hấp ngưng trọng, hắn tiến lên phía trước, trong tay phải cầm một viên Tụ Hồn Đan sau đó ném chung quan, trong nháy mắt tiếng nổ quanh quẩn động quật, Tụ Hồn Đan vừa nổ tạo thành hấp lực cực lớn, đám oan hồn chung quanh gào thét thảm thiết, chúng bị hấp lực biến thành những viên hồn cầu.

Bởi vì nơi đây có quá nhiều oan hồn nên tạo ra động tĩnh to lớn, càng kinh người là, thậm chí mặt đất đang run rẩy, đám oan hồn gào thét có thể chấn nát tâm thần của người khác.

Hơn ngàn tu sĩ bên ngoài và lão giả hồn tu nghe được tiếng oan hồn gào thét thảm thiết, tâm thần bọn họ bất ổn, thậm chí khóe miệng người tâm thần yếu đang chảy máu tươi, cả đám giật mình hoảng sợ, đồng loạt lui ra phía sau, nhất là lão giả hồn tu, bởi vì bị phong ấn và tiếng gào thét kích thích, sắc mặt hắn tái nhợt và phun máu tươi.

- Phía dưới có bao nhiêu hồn!! Trời ạ, tiếng gào thét kia vượt qua mấy ngàn vạn oan hồn gào thét, hắn là... Hắn là hơn trăm triệu!

Lão giả cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết đại chiến trên chiến trường, cho dù ngưng tụ hồn triều nhiều nhất mấy triệu oan hồn mà thôi, hắn chưa bao giờ gặp qua hơn trăm triệu oan hồn.

Dám Triệu Long nhìn nhau, nội tâm bọn họ kinh hãi không nhỏ, lo lắng Bạch Tiểu Thuần đang gặp nguy hiểm bên trong nhưng không dám tiến vào, bọn họ lui ra sau nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào động quật.

Trong hố sâu, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hiện tại hắn phát hiện mặt nạ còn có công hiệu khác, không ngờ có tác dụng suy yếu tiếng gào thét của oan hồn, cho nên ảnh hưởng từ tiếng gào tác động lên thân thể của hắn nhỏ đi nhiều, giúp Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng thừa nhận nổi.

- Phát đạt, phát đạt!

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần sợ hãi nhưng nội tâm hắn vô cùng vui vẻ, khi hắn thu thập mỗi hồn thì nội tâm đang tính toán chiến công, chỉ cảm giác này cũng làm hắn lâm vào trạng thái kích động, hắn lại phát tay ném Tụ Hồn Đan ra chung quanh.

Theo thời gian qua đi, một ngày trôi qua thật nhanh, trong ngày hôm nay trong hang động không ngừng có tiếng gào vang lên, mọi người đứng ngoài khẩn trương không nói thành lời, lão giả hồn tu càng run rẩy không ngớt, ánh mắt hắn mờ mịt và hoảng sợ.

- Trời ạ, rốt cuộc gia hỏa kia có tu vi gì?

- Âm thanh này, khoảng cách này, Kết Đan nghe tiếng gào cũng phải rung động tâm thân, nếu tiến vào trong hố sâu sẽ lập tức sụp đổ, thậm chí cho dù là Nguyên Anh cũng không thể thừa nhận thời gian dài như thế.

- Có thể làm được điểm này, chỉ có... Thiên Nhân!

- Hắn... Hắn chính là... Thiên Nhân?

Lão giả hồn tu nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ càng khủng bố, càng nghĩ càng run rẩy, lúc trước hắn cho rằng chỉ cần mình có cơ hội sống sót nhất định phải trả thù Bạch Tiểu Thuần, nhưng hiện tại ý niệm này biến mất trong đầu hắn.

- Trời ạ, nếu hắn là Thiên Nhân, như vậy mọi chuyện đều rõ ràng, Thiên Nhân lão quái đều có tính tình cổ quái, giả dạng thành Kết Đan... Cũng không phải không thể làm được...

Lão giả hồn tu từ mờ mịt biến thành thông suốt, lúc này đã hoảng sợ đến mức tận cùng.

Mọi người bên ngoài hoảng hốt, thậm chí đứng ở đây thời gian dài càng khẩn trương, Bạch Tiểu Thuần đã tiến vào trong nội cung to lớn, ánh mắt hắn sáng lên, tâm thần vô cùng hớn hở.

Hắn đã sử dụng tất cả Tụ Hồn Đan mình có, thời gian một ngày tiêu hao mấy ngàn viên Tụ Hồn Đan, hắn cũng bắt được không dưới mấy ngàn vạn oan hồn.

Trong túi trữ vật của hắn là hồn cầu chứa mấy ngàn vạn oan hồn, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức đảo qua đều cảm giác mình có thêm động lực phi phàm, đây chính là chiến công khủng bố.

- Vạn phu trưởng, ta nhất định phải trở thành Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần kêu gào ngao ngao, trong mắt của hắn xuất hiện hào quang hưng phấn, lúc này hắn ném thêm vài viên Tụ Hồn Đan cuối cùng ra ngoài, theo tiếng nổ quanh quẩn, ngay sau đó lại thu hồi mấy vạn oan hồn, Bạch Tiểu Thuần lại sờ túi trữ vật, không cam lòng phát hiện Tụ Hồn Đan... Không còn.

- Sớm biết như vậy ta nên chuẩn bị nhiều một ít!

Bạch Tiểu Thuần đau lòng nhìn hằng hà oan hồn trước mặt mình, hắn cảm thấy mình đang đi vào núi vàng nhưng bởi vì mình chưa chuẩn bị đủ nên chỉ có thể mang đi một ít mà thôi.

Cảm giác không bỏ và xoắn xuýt không ngừng giày vò nội tâm Bạch Tiểu Thuần.

- Mặc kệ, bản thân ta còn dễ nói, bên người còn nhiều huynh đệ đang chờ bên ngoài, ta nên suy nghĩ cho an nguy của bọn họ... Phải về thôi, luyện chế thêm Tụ Hồn Đan, sau đó bản thân ta sẽ tự mình tới đây một chuyến!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, lúc này hắn không cam lòng, đôi mắt đỏ rực, số lượng oan hồn nơi đây quá nhiều, chèo chống hắn trở thành Vạn phu trưởng dư xài, cảm giác giơ tay có thể chạm vào vị trí Vạn phu trưởng, Bạch Tiểu Thuần cảm giác thân thể nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhất là vừa nghĩ tới đủ loại khác biệt sau khi trở thành Vạn phu trưởng, trái tim của hắn đập nhanh hơn, hắn hít sâu một hơi, bỗng nhiên hắn quay người bay ra khỏi động quật.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 786: Tất Cả Vì Vạn Phu Trưởng

Tốc độ cực nhanh, sau khi ra khỏi thông đạo hắn liền bay lên cao.

Hắn vừa bay ra ngoài, tâm thần hơn ngàn tu sĩ rung động, bọn họ cùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, chờ đợi Bạch Tiểu Thuần ra lệnh, thân thể lão giả hồn tu đang run rẩy, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo kính sợ như thiên thần.

Hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lông tóc không tổn hao gì, mặc dù đôi mắt đỏ rực và thân thể mệt mỏi, tinh thần của hắn đang phấn chấn, từ đó lão giả hồn tu càng khẳng định đáp án trong lòng mình.

- Nhất định là Thiên Nhân...

Lão giả hồn tu sắp khóc, trong tiềm thức của hắn, chỉ có Thiên Nhân mới có khả năng một mình một người kiên trì trong động quật kinh khủng kia suốt một ngày, càng không có chút thương thế nào.

- Ngươi là tu sĩ Thiên Nhân, tại sao khi dễ ta...

Lão giả hồn tu nghĩ tới điểm này liền dùng đôi mắt tuyệt vọng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Lúc ánh mắt mọi người nơi đây nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần bay lên cao sau đó bố trí đơn giản chung quanh hố sâu, làm xong mọi việc hắn mới quan sát chung quanh một lúc.

- Quay về Trường thành!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi và ra lệnh quay về, hắn lại dẫn đầu mọi người quay về Trường thành, hơn một ngàn tu sĩ chờ đợi suốt cả ngày, hiện tại nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế liền thở ra một hơi.

Cho dù bọn họ là kiêu binh hãn tướng nhưng nơi này cách Trường thành quá xa, khu vực này lại có động tĩnh lớn, mặc dù bọn họ phát hiện nơi đây có cấm chế tự nhiên, cho dù nơi này sinh ra dị thường thì người ngoài khó phát hiện ra, nhưng dù sao ở lại nơi này càng lâu càng có nguy hiểm tới gần.

Một khi có thế lực Man Hoang tiến vào, bọn họ sẽ lâm vào nguy cơ sinh tử.

Lúc Bạch Tiểu Thuần ra lệnh trở về, mọi người lập tức phân tán ra, bọn họ dựa theo kinh nghiệm của mình quay về Trường thành.

Bạch Tiểu Thuần vừa rời đi vừa ghi nhớ lộ tuyến, đi ra không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn phía sau, hắn xem xét hố sâu, nơi đó có dãy núi phập phồng giống như trọng điệp ra vô số bóng dáng, một loại lực lượng tự nhiên đang che lấp mọi thứ.

Cho dù bên trong xảy ra động tĩnh lớn cũng không truyền ra quá xa, dường như bị dãy núi ngăn cách.

Bây giờ là đêm khuya ngày hôm sau, bốn phía đen kịt, lúc này có vô số oan hồn đang bay, người yếu bóng vía sẽ sợ hãi không nhỏ.

- Nơi này thật sự òồn tại cấm chế tự nhiên sao?

Bạch Tiểu Thuần do dự một lát, trong đầu hắn xuất hiện hài cốt cá sấu khổng lồ, hắn trầm mặc quay người lại, tiếp tục quay về Trường thành.

Lúc đến cần dò xét tuyến đường nên phải cẩn thận, mặc dù quay về cũng phải cẩn thận nhưng tâm tính đã khác trước, đoạn đường quay về vô cùng thuận lợi, mặc dù trên đường gặp một ít bầy oan hồn nhỏ nhưng

không ảnh hưởng quá nhiều, đoàn người Bạch Tiểu Thuần chỉ mất mấy canh giờ là nhìn thấy Trường thành ở xa xa.

Lúc này đã là tảng sáng ngày thứ ba, mặc dù thiên địa đen kịt nhưng có thể nhìn thấy hào quang trận pháp trên tường thành, tường thành giống như cự long nằm đó, khí thế vô cùng kinh người, tâm thần mọi người rung động khó hiểu.

Đoàn người Bạch Tiểu Thuần còn khá tốt, dù sao đã thành thói quen, đối với lão giả hồn tu lại chính là ác mộng... Hắn không thể giãy dụa, đám người Bạch Tiểu Thuần nghiệm chứng thân phận xong liền đi vào cửa nhỏ, lúc này đều an toàn quay về Trường thành.

Lão giả hồn tu từ đầu tới cuối không phát hiện thân phận chân chính của Bạch Tiểu Thuần, sau khi mọi người quay về liền có người mang lão giả hồn tu rời đi, mang hắn vào nơi chuyên giam cầm tu binh, tại nơi đó sẽ có người thẩm vấn và xác nhận tin tức.

Về phần hơn ngàn tu sĩ theo mình ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần cũng không có keo kiệt, trực tiếp xuất ra một ngàn hồn cầu ban thưởng cho mọi người.

Mặc dù với mọi người một vạn oan hồn không phải chiến công quá nhiều, nhưng đây là tổng số Bạch Tiểu Thuần xuất ra, đó chính là một ngàn vạn oan hồn, trừ Bạch Tiểu Thuần ra, trong cả Trường thành này ngay ca Bạch Lân năm đại quân đoàn trưởng cũng không cầm ra được, nội tâm bọn họ vô cùng cảm động.

- Các huynh đệ, đi theo ta, mọi người có rượu uống, có thịt ăn, có chuyện tốt gì, Bạch Tiểu Thuần ta không quên mọi người!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hắn nói chuyện rất hào sảng, lúc mọi người nhìn hắn đều mang theo cuồng nhiệt..., cũng không cần Bạch Tiểu Thuần nhắc nhở mọi người không nên nói cái gì, bọn họ hiểu nếu không có Bạch Tiểu Thuần cho phép, bọn họ nhất định phải thủ khẩu như bình.

Không lãng phí thời gian, sau khi ban thưởng cho mọi người, Bạch Tiểu Thuần không đi nghỉ ngơi, hắn hào hứng bừng bừng bay thẳng về nơi mình ở, hắn bắt đầu đắm chìm trong luyện dược, tranh thủ dùng thời gian nhanh nhất luyện chế thêm nhiều... Tụ Hồn Đan.

Về phần nhiệm vụ hồn giác đã cóđaám người Triệu Long đi làm thay, không bao lâu sau đã nhiệm vụ hoàn thành, một trăm vạn chiến công được chuyển vào lệnh bài Bạch Tiểu Thuần, hào quang màu đỏ trên lệnh bài biến mất không còn, lệnh bài khôi phục như thường.

Theo thời gian qua đi, lại qua ba ngày, ba ngày này Bạch Tiểu Thuần không nghỉ ngơi chút nào, ánh mắt hắn đỏ rực và điên cuồng luyện dược, khi hắn luyện ra từng lô Tụ Hồn Đan, hơn nữa hắn còn lưu lại cho mình, tổng số đạt tới hơn năm ngàn viên, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác không thể chờ đợi được.

- Đêm dài lắm mộng, kéo dài thời gian càng lâu thì nơi đó bại lộ càng lớn...

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hôm nay trở thành Vạn phu trưởng đã trở thành khả năng, kể từ đó Bạch Tiểu Thuần cũng bất chấp trả giá, sau khi hắn chuẩn bị thỏa đáng, vào đêm ngày thứ ba hắn ra ngoài binh doanh, không có nói với bất cứ kẻ nào, cũng không mang theo thủ hạ gì, hắn lập tức thi triển Bất Tử Cân bao phủ toàn thân, sau khi hắn vận dụng thần thông Bất Tử Cấm liền bước về phía trước một bước.

Trong nháy mắt thân ảnh của hắn biến mất, cảm giác thân thể sắp phân giải sụp đổ xuất hiện, Tiểu Thuần phải giãy dụa thật lâu mới xuất hiện, hắn bước ra ngoài Trường thành, cũng không lãng phí thời gian, sau khi xuất hiện hắn liền bay về phía trước.

Hắn cũng mang mặt nạ lên, hắn vận dụng tốc độ nhanh nhất và bộc phát hồn lực cùng sát khí bao phủ toàn thân, một ít thổ dân và hồn tu gặp được trên đường chỉ dám đứng xa nhìn sang, mọi người có cảm giác kẻ này không dễ chọc nên tránh đi.

Rốt cục tại Bạch Tiểu Thuần cũng vận dụng tốc độ cực hạn, hắn nhìn thấy bóng đen của dãy núi trùng điệp, nội tâm nóng lên, sau khi quan sát chung quanh và phát hiện không có gì đáng ngại mới tiến lên.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn tìm kiếm thật lâu cũng không tìm được hố sâu lúc trước.

- Ta xác định chính là ở chỗ này... Vì sao không tìm được, hắn là... Là cấm chế hay sao?

Bạch Tiểu Thuần rất kinh ngạc, sau khi hắn đi dạo chung quanh một vòng, ánh mắt của hắn tỏa sáng như có điều suy nghĩ, đột nhiên con mắt thứ ba trên mi tâm mở ra, hắn rót tu vi vào trong Thông Thiên pháp nhãn, cẩn thận quan sát chung quanh tìm kiếm điểm khả nghi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 787: Đại Hồn?

Nếu đổi thành người khác, trừ khi xác định địa điểm ngay chỗ này, nếu không cũng không ai dừng lại quan sát quá lâu, Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, hắn dứt khoát không tìm kiếm chung quanh, thỉnh thoảng thi triển Thông Thiên pháp nhãn, lại qua mấy canh giờ, vào thời khắc tảng sáng, hình ảnh dãy núi trọng điệp dung hợp với nhau mới sinh ra một chút biến hóa, Bạch Tiểu Thuần vận dụng Thông Thiên pháp nhãn nhìn thấy điểm khác biệt thật nhỏ vừa sinh ra.

- Thì ra là thế!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động!

Cấm chế tự nhiên nơi này nhìn như phức tạp nhưng trên thực tế nó vô cùng đơn giản, vào thời điểm dãy núi và bóng của chúng trọng điệp với nhau sẽ xuất hiện biến hóa ngắn ngủi.

Thời gian trọng điệp khác nhau, phương pháp ra vào cũng khác nhau, lúc trước Bạch Tiểu Thuần bước vào nơi này là thời điểm cấm chế không tồn tại, lúc rời đi đã là sáng sớm.

Cho nên hắn nhớ rõ lộ tuyến, nhất định phải tới sớm hơn thời điểm tảng sáng một khắc, nếu hắn xuất hiện trong thời gian khác sẽ không tìm thấy đường vào.

Cho dù là thời điểm tảng sáng cũng cần một ít thủ đoạn đặc thù nào đó mới có thể giúp ngươi tìm được con đường chính thức, Bạch Tiểu Thuần không phải rất xác định nhưng lại có Thông Thiên pháp nhãn, nếu không hắn khó tới đây lần nữa.

Sau khi hiểu ra những điểm này, Bạch Tiểu Thuần lập tức bay xuống phía dưới.

Hắn thuận lợi tiến vào con đường xuyên qua cấm chế, trên đường đi hắn liên tục vận dụng Thông Thiên pháp nhãn dò xét chung quanh, rốt cục phải mất một giờ mới có thể tìm được động quật hắn rời đi vào mấy ngày trước!

Sau khi tới nơi này, Bạch Tiểu Thuần áp chế kích động trong nội tâm, hắn không lập tức đi vào động quật, hắn đi dạo chung quanh một vòng, lúc trước hắn rời đi đã từng lưu lại một ít bố trí, nếu có người đến sẽ xuất hiện một ít mánh khóe lưu lại trên các bố trí.

Sau khi kiểm tra, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, hắn biết rõ mấy ngày qua không ai đến nơi này, lập tức yên tâm, lúc này hắn bay vào trong hố sâu, hắn theo thông đạo trực tiếp đi vào bên trong cung điện.

Vừa bước vào, Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ nhìn thấy số lượng hồn trong cung điện đã khôi phục hơn trăm triệu như ban đầu, phải biết rằng lúc hắn rời đi đã thu thập hơn một nửa.

- Chẳng lẽ hồn nơi đây vô cùng vô tận.

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, hắn lập tức ném ra Tụ Hồn Đan sau đó kêu gào ngao ngao thu hồn cầu.

- Mười vạn chiến công!

- Trăm vạn chiến công!

- Ha ha, ngàn vạn chiến công!

Cảm xúc Bạch Tiểu Thuần sục sôi, hắn chỉ hận Tụ Hồn Đan của mình quá ít, lúc này hắn dùng thời gian hai ngày mới dùng hết hơn năm ngàn Tụ Hồn Đan, sở dĩ hao phí thời gian dài như vậy là bởi vì hắn muốn mỗi một viên Tụ Hồn Đan có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất, cho nên hắn

không ngừng đi về phía trước, đi vào giữa đám oan hồn và bóp nát đan dược.

Hai ngày sau mang theo hơn năm ngàn vạn oan hồn trở về, Bạch Tiểu Thuần hưng phấn rời khỏi hang động, lúc ra bên ngoài liền chờ thời điểm tảng sáng, hắn theo con đường lúc trước rời khỏi nơi đây, hắn quay về Trường thành.

Hắn vô cùng khẩn trương trên đường quay về, có cảm giác người mang tài bảo quá lớn sợ mình bị người khác ăn cướp, càng sợ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn làm mình không thể thuận lợi quay về Trường thành, khi đó giấc mộng Vạn phu trưởng sẽ tan nát.

Cũng may mặt nạ của hắn vô cùng cường đại, đám thổ dân và hồn tu Man Hoang xem Bạch Tiểu Thuần như hồn tu, hơn nữa hắn cẩn thận cho nên đoạn đường này không gặp trở ngại gì, rốt cục đi tới c chiến trường bên ngoài Trường thành, lúc này hắn bước ra một bước, lại thi triển thần thông dung nhập hư không của Bất Tử Cấm, hắn thành công quay về Trường thành.

- Đã có hơn bảy nghìn vạn oan hồn, nếu đổi thành chiến công sẽ có số lượng khủng bố... Ta còn cách Vạn phu trưởng không ít... Ta phải cố gắng nhiều hơn.

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hắn lại lo lắng trong động quật xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, vì vậy sau khi hắn quay về Trường thành cũng không đi luyện chế Tụ Hồn Đan nữa, hắn an bài thủ hạ đi năm đại quân đoàn mượn Tụ Hồn Đan.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần luyện chế Tụ Hồn Đan suốt mấy năm qua đều chia cho tu sĩ năm đại quân đoàn.

Lúc này hơn ngàn người dưới trướng hắn đi mượn Tụ Hồn Đan, Bạch Tiểu Thuần không có nhàn rỗi, hắn đi vào trong chủ thành, đi tới bên ngoài cửa hàng trận pháp mua hết không biết bao nhiêu bộ trận pháp.

Dù sao hắn không biết thủ hạ của mình mượn được bao nhiêu Tụ Hồn Đan, hắn cũng muốn chuẩn bị quay về động quật nhiều lần để bắt oan hồn.

Mấy ngày sau, khi hơn ngàn thủ hạ dưới tay hắn mượn được chín vạn viên Tụ Hồn Đan giao cho Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần mừng như điên.

- Nhiều như vậy, nếu lần này ta có thể thành công... Như vậy thân phận Vạn phu trưởng sẽ là của ta, hơn chín vạn Tụ Hồn Đan, tăng thêm trước kia ta có không ít oan hồn...

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, hắn lại ra ngoài trong đêm.

Lúc này hắn quen việc dễ làm, sau khi đi vào dãy núi trùng điệp đúng vào lúc tảng sáng, hắn cũng không chậm trễ thời gian, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện bên ngoài động quật và bố trí trận pháp chung quanh mới tiến vào trong động quật.

Nhìn oan hồn trong cung điện dưới mặt đất, chúng đã khôi phục số lượng hơn trăm triệu, Bạch Tiểu Thuần cười lớn.

- Lúc này ta sẽ có thân phậnVạn phu trưởng, nhất định có thể thành công!

Bạch Tiểu Thuần thoả thuê mãn nguyện, hắn lập tức tiến vào trong cung điện sau đó ném từng viên Tụ Hồn Đan ra ngoài.

Đan dược nổ tung ầm ầm không gián đoạn, mỗi một lần có Tụ Hồn Đan vỡ vụn sẽ có hơn một vạn oan hồn hóa thành hồn cầu, Bạch Tiểu Thuần hưng phấn không nhỏ, hôm nay số lượng Tụ Hồn Đan dồi dào chưa từng có, hắn kích động dùng thời gian ba ngày, rốt cục lần đầu... Thu sạch oan hồn trong nội cung.

Lại không qua một nén nhang, rất nhanh, trên không trung cung điện dưới đất xuất hiện một đám sương mù, không ngờ lại hóa thành hằng hà oan hồn, sau khi đám oan hồn vừa xuất hiện đều gào rú và không ngừng dò xét khắp cung điện, dường như chúng đang tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, lúc oan hồn vừa xuất hiện, hắn dứt khoát chờ đợi, tới khi oan hồn nơi đây đạt tới trăm triệu, lúc này hắn bắt đầu thu hoạch.

- Của ta!

- Đều là của ta!

- Ha ha, ta sắp trở thành Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, dường như nắm giữ được bí quyết cho nên tốc độ thu hồn nhanh hơn không ít, lúc hắn chỉ dùng hai ngày đã thu sạch oan hồn trong cung điện...

Không bao lâu, oan hồn đợt thứ ba xuất hiện...

Thời gian trôi qua bảy ngày, lúc Bạch Tiểu Thuần chờ đợi một đợt oan hồn mới xuất hiện, Tụ Hồn Đan của hắn còn thừa lại mấy ngàn viên.

Nếu Tụ Hồn Đan vẫn còn, Bạch Tiểu Thuần sẽ không rời đi, hắn hạ quyết tâm, nhất định phải sử dụng tất cả Tụ Hồn Đan mới rời đi, nhưng không biết tại sao, lúc này đã qua một nén nhang lại không có hồn mới xuất hiện.

- Ân? Không còn?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kỳ quái, hắn bay tới bay lui trong cung điện dưới lòng đất, sau khi chờ đợi suốt nửa canh giờ cũng không xuất hiện oan hồn mới, hắn ngạc nhiên không nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 788: Cột Sáng Màu Đen (Thượng)

- Thật không có ah.

Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, suy nghĩ mặc dù Tụ Hồn Đan vẫn còn có thể giúp mình thu được một ít oan hồn, hắn thu cũng tiếp cận một tỷ, đổi lấy chiến công đủ sức giúp hắn trở thành Vạn phu trưởng.

Nghĩ tới đây hắn lắc đầu thở dài.

- Còn tưởng rằng tìm được nơi giúp ta thu chiến công vô hạn, thật không nghĩ tới chỉ có một ít thế này.

Bạch Tiểu Thuần bất mãn, lại chờ một lát, xác định không có oan hồn xuất hiện, lúc này hắn mới bay theo thông đạo rời đi.

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần tới gần thông đạo, đột nhiên mặt đất rung động rất mạnh, mặt đất cung điện sụp đổ xuất hiện khe hở thật lớn.

Nếu chỉ là khe hở cũng bỏ đi, bên trong càng có tiếng thiên lôi nổ vang khắp cung điện, lúc này cung điện sắp sụp đổ, thậm hài cốt cá sấu to lớn kinh người cũng lõm xuống!

Bạch Tiểu Thuần biến sắc khi phát hiện cảnh tượng này, hắn vui vẻ không nhỏ.

- Chẳng lẽ còn có tầng tiếp theo?

Bạch Tiểu Thuần vui mừng, hắn nhìn ra sau, trong nháy mắt đó mặt đất cung điện sụp đổ, một đám sương mù màu đen phạm vi mấy vạn

trượng xuất hiện.

Sương mù sôi trào như nước sôi, đó là một quỷ thủ vô cùng đáng sợ, nó duỗi ra khỏi sương mù và nhắm thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, trong quỷ thủ còn có tiếng gào thét cực lớn giống như ma quỷ bò ra khỏi địa ngục.

Trong nháy mắt nhìn thấy quỷ thủ, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa kinh người, hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử bao phủ tâm thần, dường như mỗi tấc huyết nhục trong người đang gào thét hắn chạy đi, đi nói cho Bạch Tiểu Thuần biết nơi này phi thường nguy hiểm.

- Nó có thể nhìn thấy ta?

- Xong đời, chẳng lẽ ta trêu chọc đại hồn, nó không hài lòng nên muốn tiêu diệt ta.

Bạch Tiểu Thuần hét lên sau đó ném mấy ngàn viên Tụ Hồn Đan còn sót lại trong túi trữ vật ra bên ngoài, ngay sau đó mấy ngàn viên Tụ Hồn Đan cùng nổ tung hình thành hấp lực cực lớn, quỷ thủ vặn vẹo và hơi chậm lại một lúc cũng đủ thời gian để Bạch Tiểu Thuần chạy trốn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi động quật, sau lưng hắn có tiếng gào thét kinh người, quỷ thủ cực lớn cũng duỗi ra khỏi động quật muốn chụp chết Bạch Tiểu Thuần ngay lập tức.

Quỷ thủ có thể vặn vẹo hư vô, lúc nó tấn công cũng phong tỏa thiên địa chung quanh Bạch Tiểu Thuần, dường như thiên địa biến thành lồng giam, Bạch Tiểu Thuần có chạy đằng trời!

Vào lúc nguy cơ sinh tử, Bạch Tiểu Thuần vô cùng khẩn trương, cảm giác sinh tử làm hắn lâm vào trạng thái điên cuồng, đôi mắt đỏ rực, thậm chí trên mặt nổi gân xanh, trong nháy mắt bàn tay hắn mở ra, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng và vận dụng Bất Tử Trường Sinh Công đến mức tận cùng, hắn bước tới một bước.

Sau khi bước ra một bước thân thể hắn mơ hồ, lúc hoàn thành một bước này thân thể hắn lập tức phân giải.

Thời điểm thân thể phân giải cũng là lúc quỷ thủ đánh xuống, oanh, tại nơi Bạch Tiểu Thuần biến mất xuất hiện tiếng nổ động trời, hư vô vỡ vụn, có thể nhìn thấy nhiều khe nứt màu đen.

Dường như phát hiện Bạch Tiểu Thuần chạy thoát, trong động lại có tiếng gào thét kinh thiên, thậm chí tiếng gào còn truyền ra khỏi cấm chế oanh động tám phương, càng làm cho vô số người phát giác.

Cùng lúc đó ở bên ngoài cách động quật chừng một dặm, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, sau khi xuất hiện hắn liền phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, lảo đảo vài bước sau đó lại phun máu thêm lần nữa.

Thậm chí sau lưng hắn còn có huyết nhục mơ hồ, bởi vì lưng hắn có năm vết cào rất sâu.

Thương thế vô cùng đáng sợ, có lực lượng nào đó muốn mục nát ngũ tạng lục phủ, cũng may thân thể Bạch Tiểu Thuần cường đại và kiên trì rèn luyện trong thời gian dài, sau khi hắn phun máu tươi liền ổn định một lúc, hắn vô cùng hoảng sợ, lại không dám chậm trễ thời gian, hắn lập tức bay về Trường thành.

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, đột nhiên dãy núi chồng chất sau lưng hắn xuất hiện cột sáng màu đen, bên trong có tiếng nổ vang kinh thiên động địa, cột sáng phóng lên trời xuyên thủng tầng mây, bầu trời xuất hiện gợn sóng lan tỏa ra chung quanh.

Cả vùng đất lấy động quật làm trung tâm lan tràn ra các hướng.

Cấm chế tự nhiên chung quanh bị gợn sóng trùng kích nên hủy diệt không còn gì, lực trùng kích không biến mất, thậm chí nó còn lan truyền ra chung quanh.

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi đến mức tận cùng, hắn liều mạng chạy trối chết, nội tâm sợ hãi không thể diễn tả thành lời, hắn không ngừng chạy trốn về hướng Trường thành.

- Xong rồi, chẳng lẽ do ta quá tham nên dẫn ra đại...

Bạch Tiểu Thuần uể oải không thôi, hắn cảm giác mình gặp rắc rối.

Trong lúc hắn bay đi, ở chung quanh động quật có không ít thổ dân cùng hồn tu phát hiện dị tượng, bọn họ đồng loạt bay về hướng cột sáng.

- Xảy ra chuyện gì?

- Nơi đó có cấấn động.

Trong tiếng kinh hô, một đám thổ dân cùng hồn tu bay thẳng về hướng động quật, ý đồ xem xét đã xảy ra chuyện gì.

Cũng may từ khi cột sáng màu đen bắn thẳng vào bầu trời, lực trùng kích lan ra các hướng, trận pháp âấm chế sụp đổ, quỷ thủ màu đen không xuất hiện nữa.

Thổ dân cùng hồn tu chung quanh tới gần, nguy hiểm nơi đây giảm xuống không ít, sau khi tới gần liền phát hiện hố sâu, mọi người hơi suy nghĩ sau đó có kẻ tiến vào bên dưới.

Thậm chí bên phía Trường thành cũng có phát hiện biến hóa, vào lúc cột sáng màu đen bay lên trời, cặp mắt vĩ đại trên tháp cao tỏa sáng, Trần Hạ Thiên bước ra một bước bay lên bầu trời, sắc mặt hắn nghiêm túc nhìn sóng xung kích đang lan ra chung quanh.

- Phái người đi điều tra xem xảy ra chuyện gì.

Lúc Trần Hạ Thiên hạ lệnh, đám người Bạch Lân cũng chú ý tới cột sáng, thậm chí cảm nhận được mặt đất rung động thật nhỏ.

Bên phía Man Hoang, trên một bình nguyên có hơn trăm bộ lạc vây quanh, trong khu vực trung tâm có trướng bồng cực lớn, trong trướng bồng là Hồng Trần Nữ mặc quần áo đen với dung mạo tuyệt mỹ, nàng đang đả tọa, đột nhiên mở mắt và ra ngoài quan sát.

- Đó là...

Hồng Trần Nữ do dự một lúc sau đó an bài người đi xem xét.

Thời điểm hai bên đang phái người dò xét cột sáng, trong núi rừng cách động quật chừng mười dặm có hai đạo thân ảnh bay nhanh, hai người này một nam một nữ, mặc dù nhìn có chút chật vật, quần áo tàn phá nhưng ánh mắt hai người sinh ra hào quang khiếp người, nếu có người nhìn nhau sẽ rung động tâm thần giống như nhìn thấy hai con hung thú.

Trên người bọn họ không nhìn thấy dấu vết tu sĩ, ngược lại có hồn lực chấn động, nhất là sát khí vô cùng đậm đặc làm người khác giật mình.

Nam lãnh ngạo, nữ xinh đẹp tuyệt trần, trên người có rất nhiều thương thế, mặc dù đã khôi phục lại nhưng vẫn lưu sẹo, từ đó có thể thấy thương thế nghiêm trọng cỡ nào.

Bọn họ chính là... Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San!

Năm đó hai người rời khỏi Trường thành du lịch Man Hoang, trải qua vô số chiến đấu lớn nhỏ, bên người không ngừng tụ tập không ít tu sĩ Trường thành, rồi sau đó lại không ngừng tử vong, hôm nay chỉ còn lại hai người bọn họ sống sót, hai người trải qua rất nhiều chuyện, từ một con cừu non biến thành con sói hung ác đã trải qua tẩy lễ của máu tươi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 789: Cột Sáng Màu Đen (Hạ)

Một tia non nớt tồn tại trên người bọn họ đã biến mất, lúc này bị ổn trọng và lạnh lùng thay thế.

- Sắp đến Trường thành... Ta đã truyền tin cho sư phó, sau khi trở về, thời gian còn lại sẽ gia nhập năm đại quân đoàn.

Triệu Thiên Kiêu cười cười, nụ cười làm nổi rõ vết sẹo dài trên khóe miệng bên phải kéo dài tới tận lỗ tai, có thể nói vô cùng đáng sợ.

Trần Nguyệt San đau lòng, nàng đứng bên cạnh Triệu Thiên Kiêu, bởi vì Triệu Thiên Kiêu cứu nàng cho nên bị một tên Luyện Hồn Sư gây thương tích, vết sẹo xuất hiện từ đó.

Trong trận chiến vô cùng thảm thiết đó, Trần Nguyệt San nhớ lại vẫn còn sợ hãi, cũng may lần này ra ngoài lịch lãm gặp phải trọng thương nhưng lại thu hoạch không nhỏ, bọn họ tìm được một Thiên Thú Hồn!

Vào lúc hai người đang bay đi, bỗng nhiên bọn họ nhìn thấy trên bầu trời xa xa có một cột sáng màu đen xuất hiện, lúc cột sáng bay thẳng lên không trung, ánh mắt Triệu Thiên Kiêu ngưng trọng, sau khi thương nghị với Trần Nguyệt San liền truyền âm cho Trần Hạ Thiên xin chỉ thị, một lát sau hai người không quay về Trường thành, mà là bay thẳng về hướng cột sáng màu đen.

Lúc cột sáng xâất hiện kinh động rất nhiều thế lực, các thế lực không ngừng an bài người đi xem xét, duy chỉ có Bạch Tiểu Thuần đang bỏ chạy thật xa, sắc mặt hắn tái nhợt, hắn bay không bao lâu đã nhìn thấy

Trường thành, cắn răng thi triển thần thông Bất Tử Cấm lần nữa, sau khi xuất hiện đã tiến vào bên trong thành trì.

Hắn lại phun máu tươi, lảo đảo trở lại binh doanh, sau khi quay về phòng của mình liền ngã xuống hôn mê.

Hắn hôn mê suốt ba ngày, ba ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt giãy dụa ngồi dậy, hắn cảm nhận ngũ tạng lục phủ đau đớn khủng khiếp, hơn nữa tu vi tán loạn.

- Một trảo kia quá kinh khủng, may mắn không bắt được ta, chỉ quét trúng một ít...

Bạch Tiểu Thuần nhớ lại chuyện lúc trước liền hít sâu một hơi, nỗi lòng sợ hãi, hắn cũng hiểu mình bị quỷ thủ trọng thương, còn có một chút nguyên nhân chính là thường xuyên dùng thần thông Bất Tử Cấm xuyên qua trận pháp.

Cho dù xuyên qua cấm chế tự nhiên hay trận pháp trong Trường thành, loại phương pháp dung nhập hư không xuyên qua trận pháp như vậy gây tổn thương lớn lên thân thể.

Cũng may Bất Tử Trường Sinh Công cường hãn nên hắn mới có thể kiên trì, nếu không đổi thành người khác, cho dù là Nguyên Anh cũng phải trọng thương, không nói tử vong, muốn khôi phục trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào.

Bạch Tiểu Thuần có sức khôi phục cực nhanh, thương thế như vậy phối hợp với đan dược cũng dùng thời gian bảy ngày là có thể khôi phục bảy tám phần.

Đồng thời trong mấy ngày qua, Bạch Tiểu Thuần cũng không dám ra ngoài, hắn vừa nghĩ tới quỷ thủ lúc trước, nghĩ đến cột sáng màu đen, nghĩ đến cung điện dưới mặt đất vỡ vụn và hài cốt cá sấu cao mười ngàn trượng, hắn cảm thấy nơi đó ẩn giấu bí mật kinh thiên động địa.

Mà hắn chính là đầu sỏ gây nên tất cả những việc này, Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, hắn cảm giác mình quá oan uổng.

- Ta không phải cố ý...

Bạch Tiểu Thuần than thở, phải biết mục đích ban đầu của hắn chỉ muốn thu thập oan hồn mà thôi.

Trong thời gian khôi phục thương thế, hắn cũng nghe tin tức đám người Triệu Long mang về, biết rõ chuyện cột sáng đã dẫn đến Trường thành và Man Hoang xem trọng, đồng thời cũng biết nhiều người phát hiện động quật, thậm chí không ít người tìm được mánh khóe bên trong.

Đáng tiếc đến nay chưa có tin tức hữu dụng truyền về, tâm thần Bạch Tiểu Thuần bất định.

Thời gian trôi qua, lại qua nửa tháng, mặc dù mỗi ngày đều có tin tức, với thân phận Thiên phu trưởng của mình, Bạch Tiểu Thuần không thể biết được bao nhiêu, vì vậy hắn tự mình đi tìm Bạch Lân tìm hiểu, hắn cũng biết Trường thành an bài không ít người đi vào, tuy có loạn chiến nhưng hoàn toàn không có tin tức, dường như bên trong tồn tại mấy cung điện to lớn, Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi không thôi.

- Xem ra ta chỉ mở địa cung phía trên mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần tự an ủi mình, hắn phát hiện động tĩnh bên ngoài đã nhỏ đi một ít, hắn sờ sờ túi trữ vật, ánh mắt nóng bỏng.

- Trải qua nhiều việc như vậy, mục đích của ta chính là trở thành Vạn phu trưởng, ta phải đi ngay bây giờ!

Vừa nghĩ tới phong quang sau khi trở thành Vạn phu trưởng, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, hắn nhanh chóng đứng lên rời khỏi binh doanh, đám người Triệu Long nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần sau đó bái kiến.

- Kêu tất cả huynh đệ, chúng ta đi tháp cao, chứng kiến Bạch Tiểu Thuần ta trở thành... Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hào khí bừng bừng sau đó lên tiếng với Triệu Long.

Hắn vừa nói thế Triệu Long sững sờ sau đó lập tức rời đi thông báo, rất nhanh, hơn ngàn tu sĩ thủ hạ Bạch Tiểu Thuần cũng biết chuyện sau đó cùng chạy tới.

- Các huynh đệ, chờ ta trở thành Vạn phu trưởng, chúng ta ăn thịt càng nhiều, uống rượu cũng nhiều hơn!

Bạch Tiểu Thuần hô to một tiếng, hắn lập tức bay tới tháp cao.

Hơn ngàn tu sĩ sau lưng hắn nghe xong liền kích động, bọn họ sẽ không nghi vấn lời Bạch Tiểu Thuần nói, Bạch Tiểu Thuần nói ngày hôm nay có thể trở thành Vạn phu trưởng, bọn họ tin tưởng Bạch Tiểu Thuần nhất định có thể làm được.

Trong lúc bay lên đều vây quanh Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cường thế bá đạo bay về phía tháp cao.

Hơn một ngàn tu sĩ hóa thành ngàn đạo cầu vồng bay đi liền khiến tu sĩ khác chú ý, sau khi nhìn thấy người cầm đầu đội ngũ chính là Bạch Tiểu Thuần thì có không ít người dùng ánh mắt mỉa mai nhìn sang, trước khi bọn họ thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng nhiều ngay qua bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hành, không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy.

Mọi người bắt đầu thu hồi ánh mắt không chú ý tới, rất nhanh, đoàn người Bạch Tiểu Thuần bay tới bên ngoài tháp cao, ở chỗ này cũng có không ít tu sĩ hoặc hối đoái vật phẩm, hoặc đang tế hồn.

Lúc đám người Bạch Tiểu Thuần đi tới nơi đây, mọi người chung quanh đều nhìn sang, cũng không quá mức chú ý làm gì, vẫn làm việc

của mình như cũ.

Bạch Tiểu Thuần không để tới những người này, hắn đứng bên cạnh tháp cao, hít sâu một hơi, thân thể nhảy dựng lên, hắn bay lên không trung, hắn học một thiên kiêu té hồn lúc trước, hắn bay lên bầu trời sau đó hất tay áo lên, cũng ném một hồn cầu ra ngoài sau đó bóp nát.

Trong nháy mắt bóp nát hồn cầu, một tiếng nổ oanh vang lên, hơn vạn oan hồn bay ra bên ngoài, động tĩnh như thế làm cho rất nhiều người chú ý nhìn sang, nhìn thấy hơn vạn hồn liền có một ít người hâm mộ, càng nhiều người không thèm quan tâm, bọn họ thu hồi ánh mắt.

- Là Bạch Tiểu Thuần!

Vào lúc hơn vạn oan hồn xuất hiện, cặp mắt vĩ đại trên tháp cao nhìn xuống, những oan hồn này bị cặp mắt vĩ đại hấp thu không còn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đắc ý, hắn vẫn lạnh nhạt vỗ túi trữ vật như cũ, lại lấy một hồn cầu ra sau đó bóp nát, rất nhanh, hơn vạn oan hồn xuất hiện, sau đó cặp mắt vĩ đại lại hấp thu, mọi người bên dưới nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất ra hồn cầu thứ ba đều kinh ngạc không nói được gì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 790: Hiến Tế Oan Hồn

Kế tiếp Bạch Tiểu Thuần muốn bóp nát hồn cầu, đột nhiên ở phương xa có một đạo hào quang bay tới gần, trong hào quang là một đám huyết quang, càng có sát khí kinh người bao phủ bốn phía.

- Đó là... Quý Phong!

- Quý Phong Thiên phu trưởng, trước khi Bạch Tiểu Thuần quật khởi thì hắn là tu sĩ Kết Đan duy nhất có khả năng trở thành Vạn phu trưởng. Không biết hắn và Bạch Tiểu Thuần ai sẽ là người trở thành Vạn phu trưởng trước.

Lúc mọi người đang nói chuyện, hào quang biến mất, bên trong là một thân ảnh mặc áo giáp huyết sắc, một thanh niên tóc dài xõa vai hiện ra trước mặt mọi người.

Người này chính là Quý Phong!

Hắn đứng giữa không trung, ngay cả cặp mắt vĩ đại đang hấp thu hồn của Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn sang, ánh mắt Quý Phong đảo qua người Bạch Tiểu Thuần sau đó ánh mắt của hắn mang theo một tia khinh miệt không chút che dấu.

- Chỉ là một dược sư, cho dù tu vi không tầm thường thì có lợi ích gì, Quý Phong ta lập vô số chiến công, dựa vào cái gì mang ta đặt song song với ngươi.

Hắn xem thường Bạch Tiểu Thuần, càng xem thường sử dụng Tụ Hồn Đan, hắn xem ra Bạch Tiểu Thuần chỉ là dược sư, dựa vào chút thủ

đoạn nhỏ mới lăn lộn tới địa vị của mình bây giờ, mang hắn so sánh với mình là chuyện vô nghĩa.

Hôm nay hắn vốn không cần đi tế hồn, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hắn cố ý đến đây, mục đích là muốn chèn ép khí diễm của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng chú ý tới Quý Phong, hắn không quen thuộc đối phương, nếu thật nói gặp mặt thì đây là lần thứ hai mà thôi, lần đầu tiên là năm đó khi hắn mới vừa đến Trường thành, vào lúc hắn đang xem xét chiến công của mình có thể đổi được vật phẩm nào, lúc đó nhìn thấy Quý Phong đang tế hồn, mặc dù ra tay là vạn hồn nhưng khi đó không có Tụ Hồn Đan, có thể bắt đươc một vạn hồn đã nói rõ Quý Phong không tầm thường.

- Ta không đắc tội hắn mà?

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy khinh miệt trong mắt Quý Phong, hắn càng kinh ngạc, sau khi hiểu ra liền đưa mắt nhìn sang.

Quý Phong lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, hai người nhìn nhau, ý lạnh bạo phát ra ngoài.

Rất nhiều tu sĩ phía dưới phát hiện hai người đang nhìn nhau, lập tức hào quang nhìn sang.

- Hai người bọn họ giằng co!

- Ta vẫn xem trọng Quý Phong Thiên phu trưởng, chiến công của hắn là giết ra từ núi thây biển máu.

- Chẳng lẽ Bạch Tiểu Thuần Thiên phu trưởng cũng không phải sao? Không nói chuyện Tụ Hồn Đan, cho dù trận chiến năm đó hắn đã cứu không biết bao nhiêu người.

Vào lúc mọi người nghị luận và đánh cược với nhau phía dưới, Quý Phong cười lạnh, hắn nhắc tay lên, trong tay áo xuất hiện một túi trữ vật,

bên trong có mười vạn oan hồn bay ra, mặc dù oan hồn uể oải nhưng trong nháy mắt chúng xuất hiện đã bị cặp mắt vĩ đại trên tháp cao hút đi, thậm chí hào quang trong cặp mắt vĩ đại sáng lên một chút.

- Mười vạn hồn...

- Quý Phong Thiên phu trưởng, không hổ là thiên kiêu của năm đại quân đoàn chúng ta, hắn không sử dụng Tụ Hồn Đan, vừa ra tay là mười vạn oan hồn.

Sau khi ném mười vạn hồn ra ngoài, Quý Phong lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, ý tứ rất rõ ràng, ngươi không phải có hồn sao, như vậy chúng ta đấu đi, xem ai có hồn nhiều hơn!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cảnh này liền cười lạnh, hắn cân nhắc mình ném hồn một mình quá nhàm chán, không nghĩ tới Quý Phong lại đi lên đấu với mình, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn thích nhất nghiền áp đối thủ như vậy, vì vậy nâng tay phải lên sau đó ném hai mươi hồn cầu ra ngoài

Oanh, hai mươi hồn cầu nổ tung, hai mươi vạn oan hồn bao phủ bốn phương, oán khí vô cùng kinh người, trong nháy mắt đám oan hồn vừa xuất hiện, cặp mắt vĩ đạo tỏa ra hào quang sáng ngời hấp thu toàn bộ hai mươi vạn oan hồn phía dưới.

Nhìn thấy hồn đã bị hút đi, Bạch Tiểu Thuần dùng ánh mắt khiêu khích nhìn sang Quý Phong.

Sắc mặt Quý Phong m trầm, hắn xem thường và cười lạnh, hắn lại vung tay phải lên, trong túi trữ vật có mấy chục vạn oan hồn bay ra ngoài, thậm chí hắn không chỉ có một túi trữ, hắn lại lấy một túi trữ vật khác ra khỏi ngực, sau khi mở ra lại có vài chục vạn oan hồn bị cặp mắt vĩ đại trên tháp cao hút di.

Rất nhiều tu sĩ phía dưới phát hiện chuyện này liền kinh hô.

- Trời ạ, Quý Phong Thiên phu trưởng có bao nhiêu oan hồn?

- Hắn làm sao có thể bắt được nhiều như vậy...

Trong lúc mọi người chung quanh giật mình, Bạch Tiểu Thuần có phần không kiên nhẫn, hắn nhìn sang Quý Phong và cất tiếng nói:

- Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu hồn cứ nói ra đi, bằng không lại cầm một túi trữ vật quá phiền toái, ngươi nói số lượng ra đi, ta không bắt được nhiều như vậy xem như ta thua.

Giọng điệu vô cùng cuồng vọng, người bốn phía yên lặng nhìn sang Quý Phong.

- Cuồng vọng tự đại! Nếu ngươi đã tự tìm nhục nhã, Quý mỗ thành toàn ngươi!

Quý Phong hừ lạnh, hắn lại vung tay phải ném một túi trữ vật ra ngoài, trước mặt hắn có chín túi trữ vật như thế.

- Trong đây có tổng cộng hai trăm bảy mươi vạn oan hồn!

Quý Phong ngẩng đầu lên tiếng, ngữ khí xem như bình tĩnh nhưng trong thực chất lại ẩn giấu lãnh ngạo, Bạch Tiểu Thuần nhìn là thấy rõ ràng.

Trong nháy mắt chín túi trữ vật xuất hiện trước mắt mình, tu sĩ bốn phía nghe Quý Phong nói như vậy liền an tĩnh, qua mấy hô hấp sau, trừ những thủ hạ sau lưng Bạch Tiểu Thuần không lên tiếng, người có mặt ở đây liền kinh hô thành tiếng, thần sắc ngu ngơ, lộ càng không dám tin tưởng.

- Hai trăm bảy mươi vạn, trời ạ!

- Quý Phong đại nhân lại có nhiều hồn như thế, số lượng hồn nhiều như vậy có thể so với một lần công thành quy mô nhỏ đấy!

Mọi người nghị luận với nhau, cũng có không ít người truyền âm cho hảo hữu của mình, bảo bọn họ mau chạy tới nơi này xem trò vui.

- Mau tới, Quý Phong đại nhân hiến tế một lần hai trăm bảy mươi vạn oan hồn, việc này trước nay chưa từng có, tới mau đi!

- Nhanh chóng đi tới tháp cao!

Vào lúc người chung quanh khiếp sợ, Quý Phong làm ra vẻ mặt lạnh nhạt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn chỉ cười cười, cố làm ra vẻ mặt băn khoăn và nói:

- Hồn của ta không nhiều, cũng hơn hai trăm vạn, Bạch Tiểu Thuần, ngươi thế...

- Đúng là không nhiều, mới hơn hai trăm vạn hồn mà thôi, mưa bụi mà.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đống túi trữ vật kia, hất càm lên, hắn cảm giác mình là cao thủ tuyệt thế đang đấu với một tiểu hài tử mới biết đi, hắn rất hưởng thụ cảm giác này, vì vậy cười to sau đó vung tay lên.

Ba trăm hồn cầu bay ra bên ngoài, sau đó lại ba trăm, bốn trăm... Mọt ngàn hồn cầu xuất hiện trên không trung, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người chung quanh nhìn thấy một ngàn hồn cầu xuất hiện liền sững sờ một lúc, Quý Phong càng kinh ngạc không nói nên lời, thậm chí có phần không dám tin tưởng, người chung quanh tháp cao an tĩnh lại.

Ở xa xa có từng đạo hào quang đang bay tới gần, sau khi tới gần và nhìn thấy một ngàn hồn cầu, ánh mắt của mọi người như sắp rớt ra ngoài.

- Một... Một ngàn?

- Trời ạ, hắn là... Hắn là một ngàn vạn oan hồn, điều này sao có thể?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 791: Chân Linh Bảo Hộ Thức Ăn

- Không có khả năng mỗi hồn cầu đều chứa một vạn oan hồn.

Lúc mọi người chung quanh bàn tán với nhau, Quý Phong cảm thấy bất an, hắn hít thở dồn dập nhìn sang một ngàn hồn cầu, hắn không biết trong đó chứa bao nhiêu oan hồn nhưng vô cùng khẩn trương, vào lúc muốn lên tiếng nói gì đó, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn sang chung quanh, lại nhìn về phía Quý Phong, đột nhiên hắn có cảm giác làm như vậy chưa tính là nghiền áp.

- Dùng một ngàn áp hai trăm, không có ý nghĩa, chơi lớn mới được!

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, hắn đặc biệt hưng phấn với những sự kiện náo động như hiện tại, lúc này hắn ho khan, đắc chí nâng tay phải lên, lại có một ngàn hồn cầu bay ra ngoài... Vẫn chưa chấm dứt.

Một ngàn, một ngàn, một ngàn...

Trong chớp mắt tính cả một ngàn lúc trước, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp ném ra... Một vạn hồn cầu.

Lúc này tu sĩ chung quanh hít thở dồn dập, tâm thần rung động, cả đám đều ngây người, ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm vào một vạn hồn cầu, trong lòng bọn họ có suy đoán nhưng cho dù suy đoán thế nào cũng không dám tin lại có tới cả vạn hồn cầu, bọn họ không muốn tin tưởng vào sự việc diễn ra trước mặt, thậm chí bọn họ cho rằng mình đang nằm mơ.

- Không thể nào...

- Một vạn... Trên... Trên cơ bản có thể để xác định, mỗi một hồn cầu có lẽ... Phong ấn... Không nhiều lắm?

Vào lúc mọi người hãi hùng khiếp vía và kinh nghi bất định, Quý Phong không chịu nổi sau đó hét lớn.

- Bạch Tiểu Thuần, đừng đứng đó giả thần giả quỷ nữa, ta không tin mỗi hồn cầu của ngươi có cả vạn oan hồn, thật sự buồn cười, một vạn hồn cầu, một vạn hồn, chẳng lẽ ngươi có hơn một trăm triệu oan hồn?

Đôi mắt Quý Phong đỏ lên, hắn tuyệt đối không tin Bạch Tiểu Thuần thật sự có một trăm triệu hồn.

Phải biết một trăm ngàn oan hồn cũng là một trận chiến quy mô rồi, trên dưới một triệu oan hồn vừa xuất hiện, trên cơ bản có thể che lắp ánh mặt trời, oanh động thiên địa.

- Ngươi không tin, vậy ngươi nhìn là được rồi!

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền hất tay lên, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm về phía hồn cầu.

- Tán!

Rầm rầm rầm!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, chỉ trong tích tắc một vạn hồn cầu sụp đổ, lúc này một số lượng oan hồn khủng khiếp bao phủ phạm vi vạn trượng, trong nháy mắt phạm vi vạn trượng tăng lên gấp mười, đám oan hồn bao phủ phạm vi mười vạn trượng.

Vẫn chưa chấm dứt, ngay sau đó oan hồn bao phủ phạm vi trăm vạn trượng.

Đương nhiên là do Bạch Tiểu Thuần tận lực làm ra, nếu không chỉ cần hơi áp chế một chút sẽ không như vậy, trước mắt chỉ có thể bao phủ phạm vi trăm vạn trượng mà thôi, bởi vì phạm vi này đã vượt qua khu

vực chủ thành, bầu trờ chủ thành bị bóng tối bao phủ, bị oán khí của oan hồn che đậy ánh mặt trời, khí thế kinh thiên động địa, tất cả tu sĩ trong năm đại quân đoàn vô cùng hoảng sợ, lúc ngẩng đầu nhìn sang bóng tối trên cao, tâm thần mỗi người kinh hoàng không nhỏ.

- Man Hoang tấn công?

- Trận pháp bị nghiền nát sao?

- Đây... Đây là chuyện gì?

Vô số người kinh hô, tu sĩ chung quanh tháp cao run rẩy, tâm thần bọn họ nổi sóng, triệt triệt để để trợn mắt há hốc mồm, dường như quên tất cả mọi thứ.

Thậm chí cảnh tượng quá kinh người cho nên kinh động năm quân chủ, Bạch Lân bay ra đầu tiên, hắn khiếp sợ nhìn bầu trời.

Các quân chủ khu vực khác cũng vừa xuất hiện, bọn họ ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm thần mỗi người sinh ra phong bạo không nhỏ.

- Đây... Đây là bao nhiêu hồn?

Từng đạo hào quang bay lên cao, bay thẳng về phía tháp cao, lúc này tu sĩ năm đại quân đoàn đều chuẩn bị sẵn sàng, ánh mắt mang theo rung động nhìn về phía tháp cao.

Thậm chí Trần Hạ Thiên cũng khiếp sợ bước ra khỏi cặp mắt vĩ đại, hắn không dám tin nhìn mọi chuyện, trong tích tắc cặp mắt vĩ đạo sinh ra hào quang sáng ngời trước nay chưa từng có, hào quang mạnh tới tận cùng, phạm vi bao phủ vô cùng vô tận, thậm chí còn có cảm xúc vui mừng, dường như cặp mắt vĩ đại có linh, nó cũng có cảm xúc vui sướng giận dữ.

Hấp lực sinh ra cực mạnh, bầu trời biến hóa, phong vân đảo ngược, trong phạm vi oan hồn bao phủ xuất hiện vòng xoáy cực lớn, trong vòng xoáy sinh ra hấp linh kinh thiên động địa hấp thu oan hồn, phạm vi oan

hồn thu nhỏ và không ngừng bị hấp thu, sau khi hấp thu nửa canh giờ, rốt cuộc hồn hải cũng biến mất.

Lúc này cặp mắt vĩ đại sinh ra hào quang sáng ngời kinh người, tia sáng bao phủ lên người Bạch Tiểu Thuần, dường như rất thỏa mãn với năng lực của Bạch Tiểu Thuần, chiến công của Bạch Tiểu Thuần bạo tăng cực nhanh.

Khi hồn triều biến mất,Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, hắn hất cằm lên cao, sắc mặt nhìn như lạnh nhạt nhưng nội tâm đắc ý như nở hoa, hắn không ngừng tự nói với mình, thời điểm này mình phải bình tĩnh mới được.

Lúc này tu sĩ chung quanh đờ đẫn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bọn họ kính hắn như thần nhân, có kẻ xem hắn như quái vật.

Quý Phong run rẩy, hắn đã bị Bạch Tiểu Thuần ra tay đánh thành cặn bã... Sắc mặt hắn tái nhợt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ánh mắt mờ mịt, đầu óc trống rỗng, chỉ sợ cả đời hắn cũng không quên được chuyện ngày hôm nay.

Lúc người chung quanh nhìn Quý Phong đều lộ ra ánh mắt đồng tình... Phải biết rằng, nhuệ khí của hắn bị đánh nát quá hung ác, vừa đánh nhau đã bị một trăm triệu đánh nát hai trăm vạn.

Lúc phát hiện mình biến thành tiêu điểm của mọi người, chẳng những đám người Bạch Lân như thế, ngay cả Thiên Nhân ba mắt cũng như vậy, Bạch Tiểu Thuần đắc ý đến mức tận cùng, hắn ho khan một tiếng.

- Tất cả mọi người nên rời xa, kế tiếp, ta sẽ xuất ra số lượng lớn hơn nữa...

Hắn vừa nói ra lời này, không đợi những người khác kịp phản ứng, cặp mắt trên tháp cao như có linh, trong ánh mắt mang theo hào quang sáng kinh người, dường như kích động không chịu được, thậm chí nó

đang nịnh nọt Bạch Tiểu Thuần, lúc hào quang sinh ra mang theo uy áp và động lực kinh hồn, hào quang đẩy tu sĩ chung quanh ra xa.

Cho dù là đám người Bạch Lân cũng không thể chống cự, bọn họ bị đẩy ra rất xa, chỉ có Trần Hạ Thiên mới có thể đứng tại nơi này, hắn ngạc nhiên nhìn mọi việc, cho tới bây giờ hắn chưa từng nhìn thấy Chân Linh làm như thế, dường như... Nếu Bạch Tiểu Thuần ra lệnh một tiếng, cặp mắt vĩ đại sẽ nghe theo.

- Này... Này...

Trần Hạ Thiên đổ mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, lúc này một quả hồn cầu bay ra, sau đó là một ngàn, ba ngàn, năm ngàn...

Trong chớp mắt đã là một vạn!

Tiếng hít khí lạnh vang lên, số lượng hồn cầu của Bạch Tiểu Thuần không ngừng tăng lên, một vạn năm, hai vạn... Ba vạn... Bốn vạn...

Tất cả tu sĩ trong chủ thành rung động không nói nên lời, mỗi người đều khiếp sợ khi nhìn thấy số lượng hồn cầu, vô số người hoảng sợ la lên như sấm sét.

- Không có khả năng!!

- Bạch Tiểu Thuần ăn cướp Minh Hà sao?

- Nhiều hồn như vậy... Trời ạ, Rốt cuộc... Có bao nhiêu oan hồn?

- Trước giờ chưa từng có, chưa từng nghe qua!

Đám người Bạch Lân đã sớm há hốc mồm, ánh mắt bọn họ mang theo mờ mịt, Trần Hạ Thiên cũng ngạc nhiên, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đắc ý ném hồn cầu ra ngoài, nhất thời có phần không kịp phản ứng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 792: Tấn Chức Vạn Phu Trưởng (Thượng)

Tu sĩ kích động, cặp mắt vĩ đại trên tháp cao kích động nhất, lúc này ánh mắt của nó xuất hiện hào quang rất sáng, thậm chí còn có ý thức vui sướng sinh ra, cả cặp mắt run run, hòa quang chớp động nhiều lần giống như không ức chế được.

Lúc số lượng hồn cầu của Bạch Tiểu Thuần đạt tới tám vạn, cặp mắt vĩ đại kích động thậm chí ảnh hưởng trận pháp Trường thành, cũng may không có Man Hoang tấn công, màn sáng trận pháp của Trường thành vặn vẹo, cảnh tượng này chấn nhiếp tâm thần mọi người.

Thậm chí bên phía Man Hoang nhìn thấy màn sáng trận pháp vặn vẹo, chẳng biết tại sao như vậy, cả đám biết tin liền chạy tới, Hồng Trần Nữ cũng không hiểu chuyện gì, sau khi do dự một lúc liền dùng thần thức điều tra, một tiếng nổ oanh sinh ra, thần thức của nàng lan tới Trường thành để xem có chuyện gì!

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần ném ra ngoài chín vạn hồn cầu, khi đã xuất ra toàn bộ, lần đầu tiên trong cặp mắt vĩ đại truyền ra tiếng thét lớn, tiếng thét mang theo điên cuồng, mang theo kích động, ảnh hưởng thiên địa, vặn vẹo hư vô!

Hồng Trần Nữ vừa mới tới gần, không chờ nàng nhìn thấy cái gì đã nghe tiếng thét của Chân Linh, nàng như bị sấm sét đánh trúng, thần thức sụp đổ trong nháy mắt, trong khu vực Man Hoang, Hồng Trần Nữ mở mắt ra sau đó thổ huyết và cả kinh.

- Không có khả năng, Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại có ước hẹn với Thiên Tôn, thủ hộ Trường thành còn dễ hiểu, nhưng tại sao nó có thể vì

thế lực Thông Thiên mà không tiếc phát ra âm thanh Chân Linh cũng phải bức ta trọng thương rời đi?

Lúc thần thức Hồng Trần Nữ bị xé nứt, Trần Hạ Thiên cũng phát hiện dị tượng sau đó nhìn sang Man Hoang, hắn lại nhìn sang cặp mắt vĩ đại, trong mắt mang theo kinh ngạc khó nói thành lời.

Đương nhiên hắn biết rõ trong nháy mắt vừa rồi xảy ra chuyện gì, Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại lại phát ra âm thanh Chân Linh...

Cái gọi là âm thanh Chân Linh chính là lúc Chân Linh gặp phải nguy cơ phát ra âm thanh bổn mạng, mỗi một lần phát ra đều tạo thành hao tổn thân thể, đồng thời uy lực của nó cực kỳ to lớn, cho dù Thiên Nhân dám bức nó điên cuồng, nó không tiếc trả giá cũng có thể làm Thiên Nhân không toàn thân trở ra.

Âm thanh Chân Linh vừa rồi không phải toàn lực nhưng đã đánh tan thần thức của Hồng Trần Nữ, đối với Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại cũng là một lân hao tổn không nhỏ.

Phải biết rằng Chân Linh tháp cao ó liên quan với Tinh Không Đạo Cực Tông nhưng lai lịch chính thức của nó cũng chỉ có tồn tại như Trần Hạ Thiên mới biết, cũng chỉ có tồn tại như hắn mới hiểu Chân Linh... Là đồ vật của Thông Thiên Đảo trong Thông Thiên Hải.

Thông Thiên Đảo, với bốn tông môn thượng du Thông Thiên Hà mà nói đây chính là chí tôn giống như vương thần với hoàng đế, bốn tông môn thượng du chính là vương hầu, mà Thông Thiên Đảo chính là hoàng cung!

Về phần Thiên Tôn trên Thông Thiên Đảo... Chính là chúa tể của Thông Thiên nhất mạch.

Cũng bởi vì có ước định với Thông Thiên Đảo cho nen Chân Linh trấn thủ Trường thành, nhưng những gì Chân Linh vừa làm đả đánh động

Trần Hạ Thiên, hắn nhìn sang chín vạn hồn câu trước mặt, lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Đây là bảo hộ thức ăn... Hồng Trần Nữ không may, lại dám dùng thần thức dò xét ngay lúc này, Bạch Tiểu Thuần có thể bắt được nhiều oan hồn như thế... Trên người kẻ này có không ít bí mật.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, Trần Hạ Thiên âm thầm quan sát từ nhiều năm qua, cho dù là Tụ Hồn Đan hay tạc lô đều làm hắn lưu ý, thậm chí âm thầm người tông môn phá giải Tụ Hồn Đan, việc này hắn làm rất cẩn thận, dù sao thân phận người năm đại quân đoàn rất mẫn cảm, Trần Hạ Thiên hơi suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần dương dương đắc ý khoác tay một cái.

- Nổ cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, lúc hắn vừa lên tiếng chín vạn hồn cầu không ngừng rung động, chúng lục tục vỡ vụn, sau khi vỡ vụn sương mù tỏa ra bốn phía bao phủ tám phương, sau khi tràn ngập cả chủ thành vẫn còn lan tràn ra chung quanh.

Vạn trượng, mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng... Trong chớp mắt sương mù như xé nát thiên địa, chúng không ngừng lan ra xa.

Tu sĩ năm đại quân đoàn vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này, thậm chí cả hướng Giới thành cũng chú ý tới, có không ít tu sĩ sợ hãi biến sắc.

Mặc dù nằm trong Man Hoang, đám hồn tu và thổ dân Man Hoang cũng ngạc nhiên không nhỏ khi phát hiện tình hình bên phía Trường thành.

- Xảy ra chuyện gì?

- Trời ơi, đó là... Chuyện gì?

Sương mù oan hồn bao phủ bốn phía, rung chuyển thiên địa, cặp mắt vĩ đại trên tháp cao kích động dữ dội, nó bộc phát ra hào quang cực sáng, hào quang bao phủ bốn phương, dường như Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại cảm thấy tốc độ hấp thu quá chậm, nó sốt ruột cho nên... Bay ra khỏi tháp cao.

Hào quang cặp mắt vĩ đại co rút lại ngưng tụ thành một quang điểm, quang điểm thoát ly cặp mắt vĩ đại sau đó hóa thành một con dơi trên không trung.

Toàn thân con dơi hơi mờ, ánh mắt đỏ rực, sau khi bay ra ngoài liền ngửa mặt rống to, lúc này trên bầu trời xuất hiện hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh cũng là con dơi nhưng thân thể to lớn như muốn che đậy bầu trời, sau khi xuất hiện nó há miệng hút mạnh, dường như thiên địa cũng lắc lư theo hấp lực, sương mù oan hồn chung quanh quay cuồng như thủy triều, chúng không ngừng chui vào miệng con dơi.

Tu sĩ năm đại quân đoàn vô cùng rung động, thậm chí có thể nói rất hoảng sợ, cho tới bây giờ bọn họ mới biết cặp mắt vĩ đại chính là con dơi.

Bạch Lân năm đại quân chủ đã biết được sự tồn tại của con dơi nhưng chưa từng có người nào gặp qua, sau khi nhìn thấy liền kinh hãi.

Thiên địa vặn vẹo, khi sương mù oan hồn bị con dơi hấp thu, phải mất một canh giờ mới thu hết oan hồn, sau khi con dơi hút sạch mới cảm thấy mỹ mãn, nó cúi đầu lạnh nhạt nhìn sang chung quanh, ánh mắt đảo qua và bỏ qua mọi người, chỉ có lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mới lộ ra ánh mắt tán thưởng, bởi vì tán thưởng nên sinh ra một tia thân thiết.

Sau đó hư ảnh con dơi biến mất, nó lại hóa thành quang điểm bay vào trong tháp cao.

Bạch Tiểu Thuần cũng há hốc mồm, hắn ngơ ngác nhìn cảnh tượng con dơi hấp thu sương mù oan hồn, hắn cũng không nghĩ tới mình chỉ tế

hồn mà thôi, không ngờ dẫn tới biến hóa lớn như vậy.

Lúc này trái tim của hắn đập nhanh hơn, bốn phía rất yên tĩnh, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn sang cặp mắt vĩ đại, cuối cùng đều tập trung nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, con mắt chuyển động và cái, dường như nó đang cân nhắc nên làm thế nào, trong nháy mắt lệnh bài trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần rung động chưa từng có, dọa Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên, hắn nhanh chóng cầm lệnh bài ra ngoài, sau đó linh thức đảo qua và mở to mắt kinh hô thành tiếng.

- Nhiều như vậy!

Chiến công trong lệnh bài thần phận của hắn đang tăng lên, cũng không bao lâu đã đủ giúp Bạch Tiểu Thuần đổi lấy thân phận Vạn phu trưởng, vẫn chưa dừng lại, chiến công đang gia tăng, thời gian dần qua, thậm chí chiến công của hắn có thể đổi tới hai vị trí Vạn phu trưởng mới chậm rãi dừng lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 793: Tấn Chức Vạn Phu Trưởng (Hạ)

Nhìn số lượng chiến công, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập nhanh hơn trước, mặc dù hắn không rõ oan hồn của mình đổi được bao nhiêu chiến công, hắn tính toán sơ qua, cũng chỉ miễn cưỡng đổi được một thân phận Vạn phu trưởng mà thôi.

Nhưng trước mắt cặp mắt vĩ đại tăng chiến công của hắn lên gấp đôi... Hiển nhiên do Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại rất hài lòng, cố ý cho nhiều hơn không ít...

Nhìn chiến công của mình, Bạch Tiểu Thuần kích động, giờ phút này hắn bất chấp giải thích, lập tức cầm lệnh bài thân phận sau đó hô to lên.

- Ta muốn tấn chức trở thành Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra, tâm thần mọi người chung quanh rung động.

- Hắn... Hắn nói cái gì? Vạn phu trưởng!

- Bạch Tiểu Thuần muốn tấn chức trở thành Vạn phu trưởng!

- Việc này quá mức oanh động, cho dù sương mù oan hồn vừa rồi ngập trời, cặp mắt vĩ đại biến hóa, nhưng hắn lại đưa ra yêu cầu tấn chức, đây... Tất cả việc này... Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành truyền kỳ!

- Dựa vào tế hồn, tế ra một Vạn phu trưởng?

Chung quanh xuất hiện các tiếng nghị luận không nhỏ.

Cùng lúc đó khi Bạch Tiểu Thuần vừa lên tiếng, bỗng nhiên chiến công trong lệnh bài của hắn giảm bớt, chỉ trong nháy mắt đã ít đi một nửa.

Ngay sau đó lệnh bài trong tay hắn cũng sinh ra hào quang chói mắt, trong đó ghi chép thân phận Bạch Tiểu Thuần từ Thiên phu trưởng, trực tiếp thay đổi thành... Vạn phu trưởng!

Chỉ có điều trước Vạn phu trưởng còn có một chữ "Chuẩn"!

Dù sao thân phận Vạn phu trưởng quá mức quan trọng, đối với năm đại quân đoàn mà nói đã là đỉnh phong của tu sĩ, bất cứ Vạn phu trưởng nào cũng cần năm đại quân chủ và Thiên Nhân lão tổ cộng đồng xác định không ngại mới truyền cho Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại, khi đó mới tiến thêm một bước truyền cho tất cả mọi người trong năm đại quân đoàn, cuối cùng là báo cáo với Tinh Không Đạo Cực Tông.

Hôm nay trong Trường thành không còn vị trí Vạn phu trưởng trống không, cho nên một khi xác định liền có một người rời đi.

Tất cả thủ tục rất rườm rà, cần dựa theo quy đình đi lên, trước mắt lời nói của Bạch Tiểu Thuần vẫn còn quanh quẩn trong tâm thần mọi người, đám người Trần Hạ Thiên cùng Bạch Lân vô cùng đau đầu.

- Các ngươi nói xem, việc này nên làm cái gì bây giờ.

Trần Hạ Thiên thở dài, hắn truyền âm cho đám người Bạch Lân, mấy quân chủ đều câm miệng không biết nên nói cái gì bây giờ, hôm nay bọn họ cũng đại khai nhãn giới.

Bạch Tiểu Thuần dùng phương thức khác tấn chức Vạn phu trưởng, bọn họ không cần xem xét quá nhiều, trước mắt dựa vào phương thức này tấn chức làm bọn họ không kịp trở tay, thậm chí cho dù Bạch Lân là người thúc đẩy dã tâm của Bạch Tiểu Thuần cũng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại có thể trở thành... Vạn phu trưởng nhanh như thế.

Phải biết rằng, từ khi thành lập Trường thành đến nay, Bạch Tiểu Thuần là người đầu tiên dùng phương thức tế hồn trở thành Vạn phu trưởng, đúng thế, là người đầu tiên.

- Ta... Ta cảm thấy Bạch Tiểu Thuần cũng dựa vào tài năng của mình... Có lẽ có thể a.

Vào lúc những người khác không lên tiếng, Bạch Lân kiên trì mở miệng.

- Làm gì có chuyện đùa như vậy!

Trần Hạ Thiên tức giận truyền âm, đáy lòng lại phát sầu, thân phận Vạn phu trưởng quá mức quan trọng, hết lần này tới lần khác hắn không thể không thừa nhận thân phận Vạn phu trưởng của Bạch Tiểu Thuần, nhưng nếu thừa nhận thì quá mức hoang đường.

Vào lúc đang suy nghĩ nên làm cách nào vẹn toàn, Bạch Tiểu Thuần đã có phần không kiên nhẫn, hắn không biết Vạn phu trưởng còn cần đám người Trần Hạ Thiên thương nghị mới có thể xác định, khi hắn nhìn thấy chữ "Chuẩn" trong lệnh bài, hắn nhìn thế nào cũng không thoải mái.

- Con dơi tiền bối, ngươi làm như vậy là không phúc hậu rồi, ta tế cho ngươi nhiều hồn như thế, nhiều chừng... Chừng một tỷ đấy! Ngươi lại cho ta làm chuẩn Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần không phục, hắn ngẩng đầu nói chuyện với cặp mắt vĩ đại.

- Ngươi làm như vậy, sau này ta làm sao dám tế hồn cho ngươi, các đạo hữu khác sẽ làm như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần rất tức giận, lúc hắn lên tiếng, cặp mắt vĩ đại cũng lập lòe, dường như nó đang suy nghĩ, lại qua mấy hô hấp, không chờ đám người Trần Hạ Thiên thương nghị ra kết quả, đột nhiên lệnh bài

thân phận của năm quân đoàn trong Trường thành đều xuất hiện tin tức Bạch Tiểu Thuần tấn chức Vạn phu trưởng!

- Bạch Tiểu Thuần, tấn chức Vạn phu trưởng!

Tin tức truyền đi khắp nơi, tu sĩ chung quanh kinh hãi, Chân Linh trực tiếp bỏ qua đám người Trần Hạ Thiên xác nhận, nó đã truyền tin tức quay về Tinh Không Đạo Cực Tông!

- Vạn phu trưởng?

Giờ khắc này có quá nhiều người trong Tinh Không Đạo Cực Tông bị tin tức này làm giật mình, Trương Đại Bàn đã thành công kết thành Niệm Đan, cũng được đường chủ Hàng Ma thu làm đệ tử, trong lúc đang tu hành, sư tôn hắn bước vào bên trong nói ra tin tức này, Trương Đại Bàn lập tức im lặng không nói thật lâu.

- Tiểu Thuần tốt lắm!

Rất nhiều tu sĩ trong Tinh Không Đạo Cực Tông biết được ti tức này, trong Trường thành, năm đại quân đoàn cũng oanh động, trước kia bọn họ chỉ nghe yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần nhưng đây không phải chính thức xác nhận, trước mắt bọn họ lại thu được thông báo toàn quân, tất cả mọi người hiểu Bạch Tiểu Thuần... Đã chính thức tấn chức, trở thành... Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, cực kỳ vui vẻ, hắn nhìn kỹ lệnh bài thân phận của mình, nhìn thấy chữ "Chuẩn" trước Vạn phu trưởng đã biến mất, Bạch Tiểu Thuần đắc ý cười to.

- Từ giờ trở đi, Bạch Tiểu Thuần ta chính là Vạn phu trưởng!

Trần Hạ Thiên sững sờ, đám người Bạch Lân ngơ ngác, sau khi bọn họ nhìn nhau, sắc mặt đám người Bạch Lân cổ quái, cả đám im lặng không nói gì, Trần Hạ Thiên cười khổ ngẩng đầu nhìn Chân Linh trong cặp mắt vĩ đại.

Hắn hiểu được, đây là Chân Linh hồi báo Bạch Tiểu Thuần, dù sao nhiều oan hồn như vây, đối với Chân Linh mà nói đây chính là đại bổ trước nay chưa từng có.

Lúc này nội tâm hắn thở dài, dứt khoát không quan tâm nữa, cứ thuận theo tự nhiên.

- Bạch Lân, Bạch Tiểu Thuần đã là người của Bác Bì Quân, ngươi an bài một vị Vạn phu trưởng xuất ngũ đi...

Trần Hạ Thiên lắc đầu, quay người rời đi.

Thời gian trôi qua, trong bảy ngày liên tiếp, tin tức có quan hệ Bạch Tiểu Thuần tế hồn dẫn động biến hóa kinh thiên động địa, sau đó lại là chuyện hắn tấn chức Vạn phu trưởng đã qua bảy ngày, đây vẫn là chủ đề được các tu sĩ trong Trường thành nghị luận nhiều nhất.

Vô số tu sĩ hâm mộ và khát vọng, bọn họ cũng kỳ vọng mình được như Bạch Tiểu Thuần, dường như câu chuyện này nói lên khát vọng và mộng tưởng của bọn họ.

Thanh danh Bạch Tiểu Thuần càng hiển hách, mặc dù không nói ba đại thành trì trong Man Hoang đều biết nhưng cao tầng trong ba thành trì đều biết rõ.

Đồng thời trong bảy ngày này, vị lão giả Vạn phu trưởng đệ tam quân của Bạch Tiểu Thuần trải qua thương nghị với Bạch Lân, hắn lựa chọn rời đi trở về Tinh Không Đạo Cực Tông.

Đối với việc này, Vạn phu trưởng đệ tam quân lúc trước chẳng những không uể oải, ngược lại hắn càng cảm kích Bạch Tiểu Thuần, hắn đã ở Trường thành quá lâu, một khi trở lại tông môn, chẳng những có thể trở thành trưởng lão Thiết Huyết đường, hắn càng có thể dựa vào chiến công hưởng thụ đãi ngộ kinh người trong tông môn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 794: Đệ Tam Quân

Tuy hắn có phần không nỡ nhưng đối với hắn mà nói đây là lựa chọn tốt nhất, hắn thân là Vạn phu trưởng cho nên rất khó rời đi, mượn nhờ cơ hội này hắn quay về tông môn, việc này không biết các Vạn phu trưởng khác hâm mộ như thế nào.

Lúc gần đi, lão giả này còn tìm đến Bạch Tiểu Thuần, sau khi cảm tạ một phen liền phó thác thân tín của mình cho Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần rất động dung, biết rõ đối phương chân tâm thật ý, trừ cảm động hắn càng cam đoan mình tuyệt đối không bạc đãi thân tín của đối phương.

Khi lão giả rời đi, mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần nhận được tin tức bổ nhiệm, hắn được nhậm mệnh trở thành Vạn phu trưởng dệ tam quân!

Vào ngày bổ nhiệm được thông báo ra toàn quân, tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, hắn kiêu ngạo như con gà trống, ăn mặc một thân hổ giáp Vạn phu trưởng, toàn thân sinh ra kim quang sáng ngời, nhất là sau khi mở trận pháp trên áo giáp thân thể hắn mơ hồ một ít, hư không chung quanh vặn vẹo, trên người sinh ra khí thế khủng khiếp.

Tóc dài bay bay, gương mặt mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần ở trong nơi ở của mình xuất gương đồng ra, không ngừng quan sát mình trong gương.

- Tiểu ma kính, ngươi nói ta mặc bộ quần áo này lên người thế nào.

Bạch Tiểu Thuần say mê ngắm bản thân cả buổi, hắn cười ha hả lên tiếng hỏi thăm thăm.

Lúc này Dạ Táng xuất hiện trong kính, nội tâm hắn thở dài nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Dường như hắn bị trang phục của Bạch Tiểu Thuần làm rung động, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy càng mở cờ trong bụng, âm thầm đắc ý, cũng không cắt ngang Dạ Táng biểu diễn.

Thật lâu, Dạ Táng bừng tỉnh, lúc này mới kinh hô cực kỳ khoa trương.

- Trời ạ, ngài... Ngài chính là cao ngạo oai hùng, anh tuấn tiêu sái, tuyệt thế thiên kiêu Bạch Tiểu Thuần? Không có khả năng, trong suy nghĩ của ta, Bạch Tiểu Thuần đại nhân là tồn tại vượt qua thiên kiêu, lúc trước hắn chỉ là Thiên phu trưởng thôi mà.

- Ít vuốt mông ngựa, Bạch Tiểu Thuần ta là người ưa thích nghe thổi phồng hay sao, ta hỏi ngươi, bộ quần áo này có hợp với thân ta hay không!

Bạch Tiểu Thuần tận lực xụ mặt, ý buồn cười không áp chế nổi.

Đáy lòng Dạ Táng đang khinh bỉ Bạch Tiểu Thuần một vạn lần, hắn biết rõ nếu mình thật dựa theo lời Bạch Tiểu Thuần nói không tiếp tục vuốt mông ngựa, như vậy Bạch Tiểu Thuần sẽ thu thập hắn rất thảm.

- Ngươi không thích nghe người khác thổi phồng, trên thế giới này không có ai ưa thích.

Đáy lòng Dạ Táng đang hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Bạch Tiểu Thuần, hắn lập tức dừng một chút sau đó a dua nịnh nọt, trực tiếp nịnh nọt suốt một nén nhang mới quay trở lại chủ đề của Bạch Tiểu Thuần.

- Bộ quần áo này hoàn toàn chuẩn bị riêng cho ngài, thật sự quá vừa người, nhưng ta cảm thấy sở dĩ y phục này khí phách như thế, nguyên nhân không phải do bản thân quần áo, mà là ngài!

Dạ Táng đổi biện pháp suy luận, không ngừng nịnh nọt, Bạch Tiểu Thuần càng nghe nội tâm càng vui vẻ, cảm thấy Dạ Táng rất biết nói chuyện, vì vậy vội ho một tiếng sau đó ném cho Dạ Táng một ít đan dược, lúc này hắn thu hồi gương đông và rời khỏi nơi ở.

Bên ngoài phòng của hắn, hơn vạn tu sĩ đệ tam quân đều tập hợp tại đây, Bạch Tiểu Thuần vừa đi ra, Triệu Long cất bước tiến lên và hét lớn:

- Đại nhân đến!

- Bái kiến Vạn phu trưởng!

Triệu Long vừa lên tiếng, lập tức hơn vạn tu sĩ chung quanh cùng ôm quyền bái kiến, âm thanh cuồn cuộn như thiên lôi.

Nhìn vạn người trước mặt, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cũng có phần cảm khái, nhớ lại ngày mình vừa tới Trường thành, khi mới bắt đầu cũng chỉ một thân một mình, sau đó làm Thập phu trưởng, Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, cho tới bây giờ đã đạt tới đỉnh phong, hắn thành Vạn phu trưởng.

Hắn cảm khái nhớ lại con đường phấn đấu của mình, cảm giác mình vì chức Vạn phu trưởng đã trả giá thật nhiều.

- Đi, các ngươi đi dạo với ta.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần cảm khái, hắn vung tay lên, một ngàn thủ hạ lúc trước với tư cách thân vệ liền bước ra, bọn họ đứng chung quanh Bạch Tiểu Thuần, bảo hộ ngắn nghiêm ngặt, mười Thiên phu trưởng dưới trướng của hắn cũng tiến lên, bọn họ bảo hộ Bạch Tiểu Thiần vô cùng cẩn thận.

Đồng thời khi mọi người bay đi, hơn vạn tu sĩ phân tán dọn bãi chung quanh, trong phạm vi bọn họ đi qua không được phép có tu sĩ nào tới gần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần kích động với loại uy phong này, hắn không ngừng cảm khái..., cảm giác mình cố gắng không uổng phí, vì vậy cũng thả chậm tốc độ cười nói với mấy Thiên phu trưởng bên cạnh, những Thiên phu trưởng này cẩn thận đối đáp, Bạch Tiểu Thuần đắc chí vừa lòng.

Khi xuất hành, trong chủ thành có không ít người nhìn thấy, nhất là càng nhiều người gặp qua Bạch Tiểu Thuần khi còn làm Thiên phu trưởng xuất hành... Hôm nay lại thấy hắn thành Vạn phu trưởng xuất hành...

Tin tức liên quan Bạch Tiểu Thuần tấn chức trở thành Vạn phu trưởng Bác Bì đệ tam quân cũng truyền vào thế lực Man Hoang, sau trận đại chiến năm đó, tất cả tin tức liên quan đến Bạch Tiểu Thuần đều biến thành tình báo trọng yếu của Man Hoang, dù sao sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần mang tới uy hiếp to lớn, cho dù là tạc lô hay là Tụ Hồn Đan đều gây bất lợi cho Man Hoang.

Sau khi tin tức truyền vào đại trướng của Hồng Trần Nữ, Hồng Trần Nữ khoanh chân đả tọa, nàng bóp chặt ngọc giản tình báo trong tay.

- Nói như vậy, chuyện ngày hôm đó là do Bạch Tiểu Thuần tế hồn... Đổi lấy chiến công tấn chức Vạn phu trưởng.

Hồng Trần Nữ chậm rãi lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía trước, trước mặt nàng có một Luyện Hồn Sư áo xám nửa quỳ trên mặt đất, từ chấn động trên người hắn có thể thấy được người này tu vi Nguyên Anh.

- Căn cứ ám tử đưa tin thì đúng là như vậy, nói cho đúng, Bạch Tiểu Thuần tế hồn nhiều hơn một tỷ.

Luyện Hồn Sư nói ra hai chữ cuối cùng mang theo thần thái không dám tin tưởng.

- Một tỷ...

Ánh mắt Hồng Trần Nữ lạnh như băng, sau khi trầm ngâm liền vung tay lên.

- Thông cáo xuống dưới, tăng xếp hạng của Bạch Tiểu Thuần lên vị trí thứ năm tất sát bảng, tăng thêm phần thưởng là hai phần Thiên Thú Hồn, treo giải thưởng tính mạng người này.

- Tuân lệnh đại nhân!

Luyện Hồn Sư lập tức gật đầu, cáo lui rời đi.

Rất nhanh, tin tức Bạch Tiểu Thuần tăng lên vị trí thứ năm tất sát bảng truyền khắp Man Hoang, Man Hoang dùng hai phần Thiên Thú Hồn treo giải thưởng cũng truyền vào Trường thành, Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên khi biết tin.

- Quá ác...

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ đầu mình, hắn cảm thấy Man Hoang thật sự kiên định khi muốn giết mình, không ngờ còn đưa ra giải thưởng hai phần Thiên Thú Hồn.

- Như vậy có thẻ có một ngày... Treo giải thưởng một phần Thiên Nhân Hồn hay không?

Bạch Tiểu Thuần lúc này không ngừng cân nhắc một phén, hắn cũng bị suy nghĩ của mình hù dọa, hắn nhanh chóng lắc đầu bỏ qua suy nghĩ nghĩ này, hắn hạ quyết tâm, đời này mình sẽ không bước ra khỏi Trường thành nửa bước.

- Hừ hừ, chỉ cần ta không rời khỏi chủ thành, mỗi lần ra ngoài ta mang theo cả vạn người cùng đi, ta cũng không tin đám người Man Hoang các ngươi có thể làm gì ta?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 795: Tống Khuyết Trở Về

- Có lẽ trong Trường thành này cũng tồn tại ám tử, nhưng nơi này chính là Trường thành! Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền yên tâm không ít, hắn lại cảm thấy không an toàn.

- Không được rồi, tu vi của ta quá yếu, trước mắt cần tìm đạt tới Kim Đan Đại viên mãn, muốn đột phá phải có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm phần Thiên Thú Hồn... Bạch Tiểu Thuần thở dài, mặc dù hắn có được không ít chiến công nhưng tài nguyên như Thiên Thú Hồn quá khó đổi. Mặc dù hắn xuất Thiên Nhân Hồn đi đổi trong tông môn cũng cần phải quay về tông môn mới được, nếu ở nơi này hắn sẽ gặp nguy cơ tử vong.

- Ta không có biện pháp tăng tu vi lên, ta chỉ có thể tăng Bất Tử Trường Sinh Công lên! Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền xuất ngọc giản ra lệnh cho Triệu Long, hắn liệt kê một danh sách giao cho Triệu Long đi chuẩn bị. Sau khi đến cấp bậc Vạn phu trưởng, Bạch Tiểu Thuần đã hưởng thụ không ít đặc quyền, chẳng những hắn có thể tuyên bố nhiệm vụ đơn giản, thậm chí hắn còn có thể yêu cầu vật tư. Dùng chiến công của Bạch Tiểu Thuần hiện tại không cần chiếm món lợi nhỏ của tông môn, trực tiếp chia cho Triệu Long không ít chiến công, bảo hắn đi hối đoái. Không bao lâu, thiên tài địa bảo Bạch Tiểu Thuần cần thiết được Triệu Long mang trở về, tuyên bố chính mình muốn bế quan, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu tu hành Bất Tử Trường Sinh Công.

- Lúc này ta có thể nhất cổ tác khí tu hành Bất Tử Trường Sinh Công quyển ba tới đại thành viên mãn!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn lấy một khối linh căn ra, trực tiếp ném vào trong miệng, sau khi cắn nuốt linh căn hóa thành sinh cơ khuếch tán

toàn thân, Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công. Sau khi vận chuyển, những sinh cơ kia rút đi hình thành một tia nhiệt lưu dung nhập vào trong đầu Bạch Tiểu Thuần, tại nơi đó chậm rãi ngưng tụ một ít Bất Tử Cân. Hắn không dám phân tâm trong việc này, hắn cũng không thể làm nhanh hơn, chỉ có thể chậm rãi tiến hành, cũng may chiến công của Bạch Tiểu Thuần quá nhiều, đổi lấy thiên tài địa bảo không ít, hắn không ngừng gặm ăn các thiên tài địa bảo, thời gian dần dần trôi qua một năm. Bạch Tiểu Thuần tĩnh tâm tu hành trong suốt một năm, không hề ra ngoài cho nên trong Trường thành cũng chậm rãi ít bàn bạc những chuyện hắn tế hồn trở thành Vạn phu trưởng.

Lại qua nửa năm, khi nghị luận thưa thớt không còn bao nhiêu, ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần đang bế quan trong mật thất, hai mắt hắn mở ra, hắn nhắm mắt gần hai năm nhưng khi mở mắt lại như sấm sét xẹt ngang bầu trời Hắn hô hấp bằng phẳng, lúc mở hai mắt ra, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm lên người, tât cả thiên tài địa bảo đặt chung quanh hắn hóa thành tro tàn. Sau khi thiên tài địa bảo hóa thành tro tàn, sinh cơ của chúng tụ tập làm một rót vào trong miệng Bạch Tiểu Thuần. Sinh cơ vô cùng bộc phát trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, không chờ những sinh cơ này phân tán ra chung quanh, chúng bị Bạch Tiểu Thuần rút đi, dung nhập vào trong đầu của mình. Lúc này hắn tu hành Bất Tử Cân đã hoàn thành hơn chín thành, hôm nay chỉ kém một tia...

Mà một tia này giống như đại môn đóng kín, hắn cần dùng sinh cơ kinh người nện mạnh mới có thể mở ra. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang đắm chìm trong trùng kichs tu hành Bất Tử Trường Sinh Công quyển ba đại thành viên mãn, bên buổi trưa hôm nay bên ngoài Trường thành ánh mặt trời không quá gắt, thậm chí có thể nói là ảm đạm. Trên bầu trời xa xa có một cột sáng màu đen, tu sĩ năm đại quân đoàn sớm quen thuộc cột sáng này, khi nó xuất hiện vào một năm trước, Trường thành đã phái không ít người đi tìm hiểu, cũng có không ít tin tức truyền trở về, đáng tiếc vẫn không có manh mối gì khác. Chỉ biết nơi đó có nhiều địa cung dưới mặt đất, đường đi như hang kiến, cũng rất rộng lớn,

tồn tại không ít thú cốt kinh người, đáng tiếc trừ việc này không phát hiện gì khác.

Mặc dù thế, cho dù là Man Hoang hay Trường thành đều không có ý định buông tha, thường xuyên phái người lại điều tra, ý đồ tìm được một ít đầu mối mới, cũng chính vì như vậy Tinh Không Đạo Cực Tông cũng hạ mệnh lệnh, thông cáo các thiên kiêu lúc trước trên Tinh Không Đạo Cực bảng đi tới đây, an bài bọn họ phải tiến vào trong dò xét ít nhất một lần. Vì vậy các thiên kiêu năm đó mặc dù phân tán ra các nơi, không biết bọn họ đang ở nơi nào, làm chuyện gì cũng phải tới đây một lần. Cho nên trong thời gian một năm rưỡi qua có không ít người cần thông qua Trường thành ra vào, trong Trường thành, cho dù là người tiến vào hay đi ra cần trải qua tầng tầng thẩm tra mới có thể. Về phần Bạch Tiểu Thuần, bởi vì hắn tấn chức Vạn phu trưởng, trong Tinh Không Đạo Cực Tông có thể ra lệnh cho hắn chỉ có Thiết Huyết đường, mà gần đây Thiết Huyết đường nổi danh bao che khuyết điểm, tự nhiên sẽ không cần Bạch Tiểu Thuần đi làm chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Lúc này bên ngoài Trường thành có ba tu sĩ đi tới đây, bọn họ cải trang cách ăn mặc xem như hồn tu, trong ba người này có hai nam một nữ, nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, về phần hai nam tử có một người là trung niên, tu vi Kết Đan trung kỳ, sắc mặt có phần tiều tụy, tên còn lại chính là thanh niên cường tráng, trên người hắn tỏa ra sát khí kinh người, dường như trên mặt hắn có viết chữ chớ lại gần. Hắn càng có khí thế kinh người như thế càng làm hắn nhận được không ít tín nhiệm cùng phục tùng. Hai mắt của hắn vô cùng thâm thúy nhưng mang theo băng hàn, toàn thân như lợi kiếm tùy thời sẽ ra khỏi vỏ, làm cho người ta không dám trêu chọc hắn. Trên người hắn tồn tại không ít vết sẹo, những vết sẹo này không làm hao tổn khí chất của hắn, ngược lại làm cho hắn có tư thế oai hùng dễ dàng hấp dẫn nữ nhân. Nếu Bạch Tiểu Thuần có mặt ở chỗ này, hắn sẽ nhận ra người này chính là... Tống Khuyết!

- Rốt cục trở lại! Lúc nhìn thấy Trường thành, bước chân ba người chậm dần, nữ tử dung nhan kiều mị bên cạnh Tống Khuyết thở ra một hơi.

- Không nghĩ tới chuyến đi lần này cần mất tới ba năm... Nếu không có Tống huynh đệ, sợ rằng chúng ta phải táng thân trong Man Hoang. Khi nữ tử mở miệng, cảm xúc tu sĩ trung niên cũng chấn động, chuyện xảy ra trong ba năm qua làm hắn khó quên suốt đời, bọn họ có hơn mười người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trong nhiệm vụ đầu tiên lại bị vây trong tuyệt địa không cách nào truyền tin tức ra ngoài, cũng khó có thể đạt được bất cứ manh mối nào truyền từ ngoài vào. Tại nơi đó vây khốn không ít thổ dân và hồn tu, dường như hai bên không cách nào đi ra ngoài, bọn họ tiến vào, ban đầu cũng không có gì nhưng sau đó bởi vì mâu thuẫn gay gắt cho nên chém giết thảm thiết. Hôm nay trở về có cảm giác sống sót sau tai nạn, đại nạn không chết nhưng nội tâm của hắn cảm khái không nhỏ, mắt nhìn Tống Khuyết bên cạnh, trừ cảm kích còn mang theo tôn kính. Trong tuyệt địa đó, là Tống Khuyết dựa vào thực lực và mị lực của mình tay trái áp chế, tay phải khuyên bảo, vừa đấm vừa xoa cho nên thổ dân và hồn tu bên trong yên tĩnh lại, sau đó hợp lực mọi người cùng nhau tìm đường ra, lúc này mới có thể chạy thoát ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 796: Đổi Vạn Phu Trưởng? (Thượng)

- Đúng vậy, Tống đại ca, dựa vào thu hoạch của ngươi hiện tại, lần này nhất định có thể nhất phi trùng thiên, thậm chí có khả năng thật lớn trở thành top mười trên Tinh Không Đạo Cực bảng, kỳ thật ta cảm thấy Tống đại ca, bằng chiến lực của ngươi, cho dù hiện tại cũng có thực lực đánh với top mười một trận.

Nàng nhìn về phía Tống Khuyết với ánh mắt hâm mộ.

Tống Khuyết cười nhạt một tiếng, hắn cũng không khiêm tốn, cho dù chính bản thân hắn cũng cho rằng như vậy, chính mình tiến vào Man Hoang ba năm, dùng thoát thai hoán cốt hình dung cũng không quá lời chút nào.

Tu vi của hắn khi rời đi đã tiếp cận Kết Đan trung kỳ, đến bây giờ đã đột phá Kết Đan hậu kỳ, thậm chí chiến lực bạo tăng, hắn triển khai bí pháp Huyết Khê Tông có thể chém giết hồn tu Kết Đan Đại viên mãn.

Loại chiến tích này làm hắn tự ngạo, hắn có thể tưởng tượng, sau khi mình tiến vào Trường thành, lúc quay về Giới thành cũng có thể trở thành thiên kiêu kinh diễm tuyệt luân.

- Những người khác dù có được cơ duyên cũng không bằng ta.

Tống Khuyết nhìn túi trữ vật của mình, nội tâm rất tự ngạo, ba năm qua hắn tiến vào Man Hoang, hắn không chỉ hoàn thành ba nhiệm vụ, mà là bảy nhiệm vụ, những nhiệm vụ này đều hoàn thành trong tuyệt địa, mà hắn còn thống nhất chúng tu trong tuyệt địa, cho nên hắn lưu lại không ít quan hệ nhân mạch trong Man Hoang.

Mặc dù hắn thu hoạch oan hồn không có Thiên Thú Hồn nhưng cũng có được ba trăm Nguyên Anh hồn, phải biết rằng giá trị của Nguyên Anh hồn cực cao, cho dù bán đi cái nào cũng có giá tiền thật lớn.

Trọng yếu nhất, hắn âm thâm nắm giữ manh mối Thiên Thú Hồn, việc này chỉ có hắn biết rõ, đồng bạn bên người không biết.

Hắn an bài cho mình, trong năm năm còn lại toàn lực hoàn thành nhiệm vụ, đề cao tu vi sau đó quen thuộc Man Hoang, về phần sau năm năm hắn sẽ toàn lực xung kích cảnh giới Kết Đan Đại viên mãn, càng phải đi tìm Thiên Thú Hồn.

- Dùng chiến tích của ta, ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ hơn ta hiếm như lông phượng sừng lân, về phần Bạch Tiểu Thuần, hừ, năm đó ta chạy đi, nghe nói hắn bị nhốt trong Trường thành làm dược sư.

Tống Khuyết cười lạnh, hắn cảm giác mình lúc này đã thành công áp chế Bạch Tiểu Thuần ít nhất mười con phố, thậm chí trên đường hắn quay về đã nghĩ biện pháp thu thập Bạch Tiểu Thuần, hắn nhất định phải giẫm nát đối phương dưới chân mình, Bạch Tiểu Thuần phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

- Ngươi dám xưng là dượng ta! Ta muốn ngươi gọi ta là gia gia!

Nội tâm Tống Khuyết nảy sinh ác độc, vừa nghĩ tới bộ dáng thê thảm của Bạch Tiểu Thuần liền sảng khoái tới cực điểm.

Hắn không biết tin tức của Bạch Tiểu Thuần trong Trường thành thế nào, dù sao hắn bị nhốt trong tuyệt địa suốt ba năm, sau khi ra ngoài còn mau chóng quay về, cũng không biết trong Trường thành biến hóa ra sao.

Lúc nội tâm Tống Khuyết vô cùng ngạo nghễ, rốt cuộc bọn họ cũng đến Trường thành, nhìn thấy màn sáng trận pháp bao phủ các nơi, bên ngoài trận pháp không thể đi vào, lúc này trong trận pháp có giọng nói mang theo sát cơ và khí tức đáng sợ tập trung ba người.

Càng có giọng nói lạnh lùng như băng truyền khắp bốn phía.

- Người đến là người phương nào!

Tống Khuyết biến sắc, hắn thu hồi bộ dạng ngạo nghễ lúc trước, bước chân dừng lại, dù hắn ở bên ngoài cao ngạo không gì sánh kịp nhưng nơi này là Trường thành, hắn không dám lỗ mãng chút nào.

Dù sao trong Trường thành có năm đại quân đoàn, không phải bọn họ có thể trêu chọc, một nam một nữ sau lưng hắn cũng sợ hãi dừng bước lại.

- Đại nhân, tại hạ Tống Khuyết, hai vị này là đồng môn hảo hữu, ba người chúng ta ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hiện tại muốn tiến vào Trường thành.

Tống Khuyết cung kính ôm quyền, trầm giọng mở miệng.

Trên tường thành, người nói chuyện chính là Triệu Long, trong khoảng thời gian này là phiên trực Trường thành của hắn, là Bác Bì Kỳ đệ tam quân, hắn thân là thân vệ của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần bế quan cho nên có rất nhiều việc do hắn và mười Thiên phu trưởng xử lý.

Lúc này ánh mắt Triệu Long đảo qua dưới thành, sau khi đảo qua

Tống Khuyết ba người, ánh mắt lạnh như băng hòa tan một ít, hắn biết rõ lai lịch của Bạch Tiểu Thuần, cũng biết ba người này quen biết đại nhân, vì vậy vung tay lên, lập tức có tu sĩ bay về phía ba người, cầm theo lệnh bài thân phận của ba người đưa vào bên trong, cũng đưa tới trước mặt Triệu Long.

Triệu Long cầm lệnh bài, thủ pháp đặc thù xem xét, xác định lệnh bài thân phận ba người không có vấn đề, lại nhìn sang ngọc giản qua cửa, mỗi tu sĩ đi ra ngoài đều phải có thứ này, lúc ra vào Trường thành sẽ có

lạc ấn của quân đoàn trưởng, lúc trở về là quân đoàn khác trực sẽ cầm tới quân đoàn kia phúc tra mới được.

Sau khi xem xét ngọc giản, Triệu Long lập tức nhìn ra ấn ký trong đó cũng là Bác Bì Quân đệ tam quân, chỉ có điều trên ấn ký chính là của Vạn phu trưởng lúc trước sử dụng, dựa theo quy định của năm đại quân đoàn, Vạn phu trưởng tiền nhiệm, ấn ký quân phải cải biến phòng ngựa vạn nhất.

- Lệnh bài chính xác, ta phải nhắc nhở ba người các ngươi, lệnh bài của các ngươi đã bị trận pháp tập trung, một lát sau ba người tự động đi tới bước vào trận pháp, một khi thân pậận các ngươi không đúng, mạo danh thế thân, hoặc là bị đoạt xá, tím lại có dị thường sẽ bị trận pháp tiêu diệt hình thần câu diệt!

Triệu Long chậm rãi lên tiếng.

Tống Khuyết ba người nghe vậy kinh hãi, bọn họ nhìn nhau, đều gật gật đầu sau đó đi thẳng về phía trước, đây là lần đầu tiên bọn họ quay về, nếu không khẩn trương là không thể nào, dù sao hiện tại trên Trường thành có không biết bao nhiêu người tập trung vào bọn họ.

Rất nhanh, bọn họ đi vào màn sáng của trận pháp, lúc tiến vào bên trong, màn sáng trận pháp rung động giống như đang kiểm tra bọn họ, sau một lúc lâu rung động biến mất, ba người đi qua màn sáng bước vào trong Trường thành.

Tống Khuyết thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn lên Trường thành, nhìn thân ảnh trên Trường thành nhưng trong lòng của hắn cũng bắt đầu sinh một chút xúc động, cảm thấy gia nhập năm đại quân đoàn cũng là lựa chọn không tệ.

Mình một lần ra ngoài lịch lãm rèn luyện đã có thể kinh diễm tuyệt luân, tiến vào năm đại quân đoàn cũng không khó như thế.

Lúc thấy ba người không có gì đáng ngại Triệu Long mỉm cười, trực tiếp cho đi, ba người nhanh chóng thông qua cửa hông tiến vào trong Trường thành, nhìn thấy Triệu Long đứng chờ ba người.

- Ba vị đạo hữu, trước kia là kiểm tra cần thiết, mong ba vị không nên lưu ý.

Triệu Long mỉm cười, ôm quyền mở miệng, ánh mắt nhìn lên người Tống Khuyết, lúc này hắn nhìn ra kẻ này không tầm thường nên muốn lôi kéo.

Tống Khuyết nghe vậy cười cười, nhìn ra Triệu Long xem trọng mình, nội tâm của hắn rất thoải mái, đồng dạng ôm quyền cười nói, hắn biết rõ đối phương tuyệt đối không phải binh sĩ tầm thường, đồng dạng cố tình kết giao, rất nhanh cũng nói ra tên của mình.

- Tống huynh, có hứng thú gia nhập Bác Bì Quân ta không?

Sau khi làm quen lẫn nhau, Triệu Long lên tiếng.

- Ah...

Nội tâm Tống Khuyết càng thoải mái, hắn lại biểu hiện do dự một lát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 797: Đổi Vạn Phu Trưởng? (Hạ)

- Không sao, việc này Tống huynh cũng không cần lập tức trả lời thuyết phục, chờ ngươi cân nhắc tốt lại nói cho Triệu mỗ là được, trước mắt ấn ký qua cửa của các ngươi cần phải thay đổi một chút.

- Trong ngọc giản qua cửa của các ngươi có ấn ký đệ tam quân năm đó, Bác Bì Kỳ đệ tam quân đã đổi Vạn phu trưởng, cho nên các ngươi phải đi theo ta một chuyến, đi tới nơi đóng quân đệ tam quân sau đó thay thế ấn ký trong ngọc giản qua cửa của các ngươi.

Triệu Long ôn hòa, hắn cảm thấy Tống Khuyết là nhân tài, cố tình thu nhận cho Bạch Tiểu Thuần, hắn cười nói.

- Đổi Vạn phu trưởng?

Tống Khuyết nghe vậy giật mình, một nam một nữ sau lưng hắn cũng vậy, mặc dù bọn họ không quá hiểu Trường thành nhưng cũng biết nhân vật như Vạn phu trưởng tuyệt đối là người vô cùng tôn quý, cao cao tại thượng!

Tống Khuyết không dám lỗ mãng, hắn dám cười nói với Triệu Long nhưng nếu ở trước mặt Vạn phu trưởng, hắn cũng không dám có chút mạo phạm, hắn biết rõ tu sĩ năm đại quân đoàn thủ hộ Trường thành rất đáng sợ, nhất là Vạn phu trưởng, cho dù người nào cũng là nhân vật kinh thiên động địa.

Cho dù hắn là thiên kiêu, sợ rằng trong mắt Vạn phu trưởng chỉ là con sâu cái kiến, nghĩ tới đây đáy lòng Tống Khuyết càng hướng tới.

- Không biết Tống Khuyết ta cả đời có cơ hội đi lên vị trí Vạn phu trưởng hay không?

Nội tâm Tống Khuyết hướng tới nhưng cũng nhụt chí, âm thầm cổ vũ bản thân mình, tự nói với mình, Tống Khuyết hắn lần này trở về, mặc dù cách vị trí Vạn phu trưởng như trời với đất nhưng trong cùng thế hệ nhất định là tồn tại oanh động, thậm chí hắn rất muốn chờ gặp được Bạch Tiểu Thuần, nghĩ đến bản thân mình gặp được Bạch Tiểu Thuần, nhất định phải tiến lên giẫm nát đối phương dưới chân, nói cho Bạch Tiểu Thuần biết rõ ai mới là thiên kiêu chân chính.

Nghĩ như vậy nội tâm Tống Khuyết đã chôn một hạt giống dã tâm, hắn chờ mong rời khỏi nơi đây đi tìm Bạch Tiểu Thuần, hắn thề, lúc này hắn nhất định muốn Bạch Tiểu Thuần biết rõ mình lợi hại thế nào.

Vì vậy hắn gật đầu đáp ứng, hắn dẫn theo hai đồng bạn đi cùngTriệu Long tới nơi đệ tam quân đóng quân.

Trên đường đi, Tống Khuyết cố tình muốn hỏi sau đó do dự một chút, hắn ý bảo nữ tử bên cạnh lên tiếng, nữ tử phối hợp với Tống Khuyết rất lâu cho nên biết rõ tâm ý của Tống Khuyết, biết hắn muốn hỏi chuyện Vạn phu trưởng.

- Các ngươi không biết? Triệu mỗ không nói nhiều, nói không chừng... Các ngươi biết đại nhân của ta đấy.

Triệu Long cười cười, hắn chấm dứt chủ đề này, mang theo Tống Khuyết ba người chưa hiểu chuyện gì đi tới nơi đóng quân.

Lúc Tống Khuyết ba người thay thế ấn ký, Bạch Tiểu Thuần đã tu luyện tới lúc mấu chốt, trong mật thất, thiên tài địa bảo chung quanh tan nát, sinh cơ rót vào trong người Bạch Tiểu Thuần, trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo quyết đoán, cắn răng dung nhập sinh cơ vào trong kinh mạch của mình, hắn không ngừng vận chuyển chúng đi khắp toàn thân.

Sinh cơ như sóng biển, bắt đầu từ sóng nhẹ sau đó biến thành sóng thần, trong cục diện trăm sông đổ vào một biển, lúc sinh cơ trong kinh mạch dồn thẳng vào thiên linh trên đầu giống như tụ tập háo thành một con thủy long, thủy long dùng toàn lực xung kích vị trí kinh mạch cuối cùng.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh nổ mạnh vang lên, người ngoài không nghe thấy nhưng trong đầu Bạch Tiểu Thuần lại đủ rung chuyển thiên địa, trong tiếng nổ vang kia, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, có lúc hắn dừng hít thở, bên tai còn nghe âm thanh ken két.

Kinh mạch trong đầu hắn giống như cánh cửa, sinh cơ trong người không ngừng va chạm đã trực tiếp vỡ vụn, Bạch Tiểu Thuần gầm lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó vung tay lấy ra nhiều thiên tài địa bảo khác, hắn lại hấp thu sinh cơ rót vào trong người.

Lúc này càng kinh người hơn, trong tiếng nổ vang ngập trời, kinh mạch bế tắc cuối cùng trong đầu Bạch Tiểu Thuần đã chia năm xẻ bảy, khi nó sụp đổ kinh mạch đả thông, sinh cơ lưu chuyển toàn thân, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn cảm giác được kinh mạch toàn thân trong suốt lại cảm nhận được thân thể có một tầng phong ấn ngưng tụ trong người mình, nó giống như ngọn núi đè nặng làm hắn không thoải mái.

Áp chế này vốn tồn tại nhưng hắn không cảm nhận được, trước mắt khi toàn thân thông thấu, áp chế trở nên rõ ràng, hắn không xa lạ cảm giác này, năm xưa hắn tu hành Bất Tử Bì, Bất Tử Kim Cương cũng cảm nhận qua.

- Nhân thể, tầng gông xiềng thứ ba!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn hiểu được, cảm giác này đại biểu hắn chạm tới xiềng xích cực hạn thứ ba trong cơ thể!

- Bước tiếp theo chính là phải nghĩ biện pháp đột phá tầng gông xiềng này!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn thu thập sinh cơ tứ tán trong cơ thể, thân thể của hắn sinh ra một tầng hắc mang.

Lúc hắc mang bao trùm thân thể, lực lượng cường đại trong người hắn bộc phát ra chung quanh, càng ngày càng mạnh, thậm chí Bạch Tiểu Thuần nắm tay lại cũng có thể nghe được hư vô rạn nứt.

Càng kinh người hơn là, tốc độ của hắn, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, tay áo hất lên mở mật thất bước ra bên ngoài.

Hắn vừa bước một bước, thân thể của hắn biến mất, không phải thuấn di, mà là dùng một loại tốc độ cực hạn rời khỏi mật thất, hắn đứng trong hư không.

Hắn đứng giữa không trung nhìn xuống nơi đệ tam quân đóng quân, hắn nhìn con chim đang vỗ cánh nhè nhẹ trước mặt mình, hắn sững sờ nhìn thiên địa chung quanh, cuối cùng hắn phát hiện tất cả mọi thứ thời khắc này đều biến thành chậm chạp, cũng chỉ có hắn là bình thường.

Cảm nhận ảo giác như thế, tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn có thể cảm giác được tốc độ thân thể đơn thuần mặc dù còn không bằng thuấn di nhưng không kém hơn nhiều, cho nên mới xuất hiện biến hóa quỷ dị như thế.

- Thì ra nhanh đến mức ậận cùng... Chính là chậm sao?

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, khi hắn đứng vững mọi thứ đều khôi phục bình thường, tất cả cảnh tượng, thân ảnh đều không khác gì lúc trước.

Đúng vào lúc này... Tống Khuyết ba người được Triệu Long dẫn dắt đi tới cửa loắn nơi đóng quân, lúc này mấy người ngẩng đầu nhìn lên,

nhìn thấy giữa không trung có một thân ảnh cao lớn đang đứng, trên người hắn tỏa ra khí thế kinh người như thần như ma.

Tống Khuyết ba người nhìn lên không trung, lúc nhìn thấy thân ảnh như thần ma kia, Bạch Tiểu Thuần đứng trên bầu trời nơi đóng quân cúi đầu nhìn xuống, cũng nhìn thấy Tống Khuyết.

Ánh mắt hai người va chạm với nhau.

Tống Khuyết mở to mắt, hắn ngây ngốc, hít thở dồn dập sau đó cúi đầu xuống, đáy lòng tự nói với mình, nhất định là mình nhìn lầm... Thân thể của hắn run rẩy, hắn không ngừng an ủi bản thân, nhất định là chính mình gần đây thường xuyên nghĩ biện pháp trừng trị Bạch Tiểu Thuần cho nên xuất hiện ảo giác.

- Nhất định là như vậy...

Thân thể Tống Khuyết run run thật nhỏ, hắn áp chế hô hấp ý đồ lừa gạt bản thân mình, đột nhien giọng nói nhiệt tình của Bạch Tiểu Thuần vang lên.

- Khuyết nhi!

Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ, tinh thần hắn vô cùng phấn chấn giống như con gà trống vừa đá thắng con gà khác, ánh mắt hắn sinh ra hào quang cực mạnh, thậm chí người khác có thể nhận ra ánh mắt nóng rực của Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 798: Vạn Phu Trưởng Là Ngươi?

Khi giọng nói Bạch Tiểu Thuần vang lên, Tống Khuyết nghe được hai chữ "Khuyết nhi", đầu óc hắn nổ tung như sụp đổ, những lời tự lừa gạt mình chia năm xẻ bảy, sụp đổ không còn nữa, dường như cả thế giới đều biến mất, tất cả chỉ còn lại thân ảnh của hắn trong thiên địa.

Hắn cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy nhưng toàn thân cứng ngắt không được tự nhiên, sắc mặt biến hóa nhanh chóng, hắn đứng đực ra đó như bị sấm sét đánh trúng, hắn cảm thấy trời đất đang quay cuồng chung quanh mình.

Bạch Tiểu Thần cười lớn sau đó cất bước xuất hiện trước mặt Tống Khuyết ba người.

Khi Bạch Tiểu Thuần đi thẳng về phía trước, tu sĩ trong nơi đóng quân cũng phát hiện Vạn phu trưởng xuất quan, lập tức hóa thành hào quang bay lên không trung, thân vệ Bạch Tiểu Thuần đứng bên cạnh hắn.

Người thủ ở nơi này chính là Lưu Lệ, nàng tư thế hiên ngang dẫn theo mấy chục thân vệ xuất hiện chung quanh người Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo tôn sùng và cuồng nhiệt.

- Chúc mừng đại nhân xuất quan!

Triệu Long bên cạnh Tống Khuyết cùng nghiêm túc và cung kính, hắn đi nhanh vài bước tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần sau đó ôm quyền cúi đầu.

- Chúc mừng đại nhân xuất quan!

Tiếng bái kiến từ mấy chục thân vệ vang lên, Bạch Tiểu Thuần vẫn cười to đi thẳng về phía Tống Khuyết.

Cùng lúc đó trong nơi đóng quân có nhiều thân vệ khác biết tin Bạch Tiểu Thuần xuất quan, bọn họ nhanh chóng quay về nơi đóng quân, lúc này lại có thêm vài chục bóng người xuất hiện.

Trong đó có mười tu sĩ tỏa ra khí tức Kết Đan Đại viên mãn, thậm chí mỗi người mang theo uy nghiêm khác nhau, dường như bất cứ người nào trong mười người này cũng có thể dậm chân làm mặt đất rung chuyển.

Mười người chính là mười Thiên phu trưởng đệ tam quân, Lý Hoành Minh cũng ở trong đó, bọn họ bay tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần sau đó ôm quyền bái kiến.

- Bái kiến Vạn phu trưởng!

Mọi người không ngừng đến đây, liên tục bái kiến, Bạch Tiểu Thuần bước nhanh về phía trước, đi tới trước mặt Tống Khuyết còn mang theo hưng phấn, sau khi mọi ngươi nhìn thấy đều có thể cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần hưng phấn.

- Thật là ngươi sao, Khuyết nhi, thật là ngươi!

- Khuyết nhi... Tại sao ngươi lại thê thảm như vậy, ta cho rằng ta đủ thảm rồi, không nghĩ tới ngươi còn thảm hơn ta.

- Lúc ta tới đây, dì nhỏ của ngươi phó thác ngươi cho ta, ta thân là trưởng bối của ngươi, cũng nên phụ trách với ngươi một chút, cho dù lúc trước ngươi vô tình vứt bỏ ta mà đi, dượng là đại nhân có đại lượng, như vậy đi, ngươi ra ngoài làm nhiệm vụ làm gì, ngươi theo ta lăn lộn đi, ta là Vạn phu trưởng, ngươi có thể làm thân vệ của ta.

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn thật sự rất hưng phấn, đó là hưng phấn khi gặp lại cố nhân, nhất là nghĩ tới Tống Khuyết cuồng ngạo rời khỏi mình, hiện tại hắn đã trở thành Vạn phu trưởng; tăng thêm tạm thời

không thể quay về Nghịch Hà Tông, truy trước kia hắn là Vạn phu trưởng nhưng cảm giác có chút cẩm y dạ hành, mà hôm nay gặp được cố nhân hắn sinh ra cảm giác vinh quy bái tổ, cho nên Bạch Tiểu Thuần kích động là dễ hiểu, hắn cảm thấy nhân sinh có được trải nghiệm như vậy thật sự không gì sánh kịp.

Một nam một nữ bên cạnh Tống Khuyết cũng sửng sốt, ánh mắt bọn họ ngơ ngác nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, quần áo Bạch Tiểu Thuần rất đơn giản nhưng tràn ngập uy nghiêm, trên người sinh ra khí thế thượng vị giả giống như chúng sao vờn trăng, lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần mang theo khí thế khiếp người, rõ ràng tu vi không phải Nguyên Anh nhưng bọn họ cảm giác còn khủng obos hơn cả Nguyên Anh, nhất là hành động của tu sĩ bốn phía và từng tiếng hô Vạn phu trưởng càng làm đầu óc bọn họ nổ tung, cho dù là kẻ ngu cũng biết được đây là Vạn phu trưởng đệ tam quân.

Bọn họ cũng nhận ra thân phận Bạch Tiểu Thuần, dù sao tất cả mọi người đều là thiên kiêu trên Tinh Không Đạo Cực bảng, Bạch Tiểu Thuần có danh khí không nhỏ trong Tinh Không Đạo Cực bảng, cho dù danh khí lớn hơn nữa bọn họ cũng không dám tin tưởng cảnh tượng trước mặt mình, hai người giật mình đứng tại chô, chỉ có thể vô ý thức hít khí lạnh, thậm chí nội tâm rất khẩn trương, đồng thời đầu óc nổ vang, bọn họ lần đầu biết rõ địa vị của Tống Khuyết lại cao như vậy, dượng của hắn chính là Vạn phu trưởng!!

Hai người run rẩy, lúc này vô ý thức ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến... Bái kiến... Vạn phu trưởng đại nhân.

Lúc hai người bái kiến, trong mắt Tống Khuyết xuất hiện vẻ mờ mịt, tất cả quá đột ngột, hắn căn bản không kịp chuẩn bị chút nào, trước đó hắn còn cho rằng mình sẽ bỗng nhiên nổi tiếng, đủ để áp qua Bạch Tiểu Thuần ít nhất mười con phố, chỉ trong nháy mắt tiếp theo Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện trước mặt mình...

- Bạch Tiểu Thuần... Điều này sao có thể, ngươi... Ngươi đã trở thành Vạn phu trưởng?

Sắc mặt Tống Khuyết tái nhợt, lời nói đứt quãng, âm điệu biến thành quái dị, hắn không muốn tin tưởng đây là sự thật, thậm chí hắn cảm thấy chuyện này quá đáng sợ.

Trong nháy mắt hắn nói chuyện, đám người Triệu Long chung quanh Bạch Tiểu Thuần với tư cách là thân vệ, bọn họ cau mày, Lưu Lệ hừ lạnh một tiếng, lúc nàng hừ lạnh cũng làm mấy trăm thân vệ khác không vui, ai cũng nghe ra ý nghi vấn trong lời Tống Khuyết, những kiêu binh hãn tướng này bộc phát sát khí, trong lúc sát khí bộc phát hình thành khí thế kinh người bao phủ Tống Khuyết ba người.

- Thật lớn mật, tên của Vạn phu trưởng không phải ngươi có thể tùy tiện kêu lên.

Triệu Long quát một tiếng, mặc dù hắn thưởng thức Tống Khuyết nhưng trong nháy mắt đối phương dám nghi vấn đại nhân nhà mình hắn lập tức trở mặt, trong mắt sinh ra sát khí kinh thiên.

Lý Hoành Minh Thiên phu trưởng cũng cau mày nhìn về phía Tống Khuyết ba người, sát ý vô hình bao phủ binh doanh, giống như hóa thành cự thú khủng bố tùy thời cắn nuốt ba người.

Ánh mắt người nọ không tốt, lập tức làm một nam một nữ sau lưng Tống Khuyết suýt nữa sợ hãi té xuống đất, bọn họ khiếp sợ tới mức tận cùng, nhất là nàng kia đã quỳ lại, nam tử trung niên bên cạnh cũng quỳ xuống, sát khí của những người này quá mạnh, bọn họ có cảm giác cực mạnh, nếu mình không quỳ lạy, sợ rằng sau đó sẽ hình thần câu diệt.

Tống Khuyết run rẩy, sắc mặt trắng bệch, sát khí này với hắn cũng cực mạnh nhưng hắn đã không sợ hãi, hắn ngơ ngác nhìn tất cả, kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn bi phẫn không thể áp chế nổi nữa, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn chung quanh, trong lòng của hắn biệt khuất như nước sông cuồn cuộn phá vỡ bờ đê...

- Không có khả năng... Tất cả không có khả năng...

Hắn nghĩ đến trước kia, từ ngày bắt đầu biết Bạch Tiểu Thuần thì đối phương vẫn áp lên đầu của hắn, hắn như bị vận rủi quấn thân, cho dù hắn xua đuổi thế nào cũng không thể thoát được.

Vẫn Kiếm Thâm Uyên bị đoạt thiên mạch, cho đến Huyết Khê Tông, đối phương cường thế trở thành huyết tử, rồi sau đó trong Nghịch Hà Tông, người ta với thân phận thiếu tổ dưới một người trên vạn người, chính mình lần lượt giãy dụa ý đồ xoay người nhưng không có tác dụng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 799: Hắn Chính Là Hài Tử

Trong Không thành Tinh Không Đạo Cực Tông, đó là lúc hắn có dũng khí giãy dụa nhưng vẫn bị Bạch Tiểu Thuần áp chế, đến Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn cố gắng thế nào cũng không thể vùng lên.

Khi đến chiến thuyền, sau đó lại bước vào vùng đất lạ lẫm nơi đây, Tống Khuyết hắn nghẹn đủ lâu rồi, hắn bộc phát toàn bộ tiềm lực để quật khởi, từ nay về sau thoát khỏi Bạch Tiểu Thuần, cũng muốn đối phương quỳ trước mặt hắn, chờ mình giẫm nát đối phương dưới chân.

Thậm chí hắn còn tưởng tượng, sau khi mình giẫm lên người Bạch Tiểu Thuần thì hắn sẽ chỉ vào mũi Bạch Tiểu Thuần nói cho hắn biết, sau này hắn nhìn thấy mình phải lập tức quỳ xuống rời đi.

Cho dù hắn nghĩ thế nào, thậm chí nằm mộng cũng nghĩ... Không ngờ khi đến nơi đây vẫn bị áp chế, lại không có khả năng xoay người hay vùng lên tí tẹo nào, hắn có cảm giác thiên băng địa liệt... Bạch Tiểu Thuần dùng thân phận Vạn phu trưởng hàng lâm thế giới quan của hắn.

Tống Khuyết nghĩ vậy liền bi phẫn chảy nước mắt.

Khi thấy Tống Khuyết chảy nước mắt, Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, hắn tiến lên quát tháo đám thuộc hạ.

- Các ngươi làm gì, thu hồi sát khí của các ngươi cho ta, đây là cháu của ta, các ngươi hù dọa hắn như vậy, hắn chính là hài tử.

Bạch Tiểu Thuần quát tháo đám tu sĩ chung quanh, quay đầu ôn hòa nhìn qua Tống Khuyết, thở dài sờ đầu Thống Khuyết.

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói mình là hài tử, trán Tống Khuyết nổi gân xanh, hắn rống lớn một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hắn vừa nói xong liền phun ra một ngụm máu tươi, lúc này hắn ngã xuống ngất đi.

Đây là lần thứ hai hắn ngất đi, lần đầu tiên là lúc ở dưới Không thành Tinh Không Đạo Cực Tông...

Sáng sớm hôm sau, vào lúc Tống Khuyết tỉnh lại hắn âm trầm nhìn chung quanh, hắn cắn răng rời khỏi nơi này, chờ hắn bước ra khỏi gian phòng đã nhìn thấy ba tu sĩ xuất hiện trước mặt, một người trong đó chính là Triệu Long, Triệu Long mặt không biểu tình nhìn Tống Khuyết, đáy lòng có chút tức giận, hừ lạnh một tiếng.

- Đại nhân tiếp tục bế quan, trước khi bế quan có lệnh, ngươi đã bị trưng dụng, từ nay về sau ngươi chính là một trong những thân vệ của đại nhân, không được sơ sót.

Tống Khuyết ngẩng đầu lên, hô hấp dồn dập, trong mắt mang theo giận dữ.

- Tống Khuyết, nhớ kỹ thân phận của ngươi, với hành động làm càn của ngươi ngày hôm qua, nếu ở quân đoàn khác đã bị lăng trì xử tử, đại nhân nhớ tình bạn cũ, chẳng những không có xử phạt ngươi, thậm chí còn ưu ái có thừa... Triệu Long ta là thống lĩnh thân vệ của đại nhân, tuyệt đối không cho phép có người nào dám bất kính với đại nhân.

- Ngươi tiếp tục bướng bỉnh như thế, vì đại nhân, ta chỉ có thể tiễn ngươi ra đi.

Triệu Long lườm Tống Khuyết một cái thật sâu, chuyện này hắn không xin chỉ thị của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng nhìn ra mánh khóe giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết, hắn thân là thống lĩnh thân vệ,

có một số việc hắn phải ngăn chặn khi nó chưa xảy ra, nếu như Tống Khuyết thực không biết phân biệt, cho dù Bạch Tiểu Thuần ngày sau có trách tội thì hắn cũng phải ra tay diệt Tống Khuyết!

Mấy năm trôi qua, hắn đi theo Bạch Tiểu Thuần, đã sớm xem vinh quang của Bạch Tiểu Thuần chính là vinh quang của mình, không cho phép kẻ nào bất kính.

Trong mắt hắn không có sát ý nhưng Tống Khuyết lại cảm nhận được Triệu Long lúc này còn đáng sợ hơn khi hắn sinh ra sát khí, ánh mắt đối phương như khoét sâu vào tâm thần của hắn.

Thân thể Tống Khuyết chấn động, hắn hiểu đối phương nói được làm được.

Thời gian trôi qua, lại qua nửa tháng, Tống Khuyết cắn răng chịu đựng, hắn bắt đầu quen thuộc chuyện trở thành thân vệ của Bạch Tiểu Thuần, lúc này Bạch Tiểu Thuần lại xuất quan.

Trong nửa tháng, hắn ổn định Bất Tử Trường Sinh Công của mình, cũng bảo trì thân thể và tu vi ở trạng thái đỉnh phong, đồng thời quan trọng hơn, trong nửa tháng hắn bế quan không ngừng quen thuộc tốc độ cực hạn, dường như thế giới này trở nên chậm chạp hơn trước.

Rốt cuộc hắn cũng không còn lạ lẫm với cảm giác như vậy, lần này hắn xuất quan ngồi trong thư phòng trụ sở đệ tam quân, nghe một Thiên phu trưởng đi tới báo cáo công tác.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình dù sao cũng là Vạn phu trưởng, cho nên nghe rất nghiêm túc, sau kh Thiên phu trưởng tự thuật mọi việc, Triệu Long đi tới, hắn cúi đầu trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn giới thiệu những chuyện xảy ra bên ngoài Trường thành và tình hình trong đệ tam quân.

Lưu Lệ đứng sau lưng Bạch Tiểu Thuần, nàng đang bóp vai Bạch Tiểu Thuần, nữ tu tướng mạo xinh đẹp tuyệt luân với tư cách thân vệ đi

theo Bạch Tiểu Thuần nhiều năm, ngày bình thường mặt lạnh với mọi người, cho dù ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần cũng như thế, vào lúc Bạch Tiểu Thuần mỏi mệt thì nàng đều đi tới sau lưng bóp vai cho Bạch Tiểu Thuần.

- Trong cung điện dưới mặt đất, đến nay đã phát hiện hơn trăm động quật lớn, trên mặt đất đều có hài cốt kinh người, cũng xuất hiện hai cái Thiên Thú Hồn, bên ta đoạt được một cái, Man Hoang đoạt được một cái.

- Tin tức này truyền đi từ nửa tháng trước, dường như bên dưới cả trăm động quật và cung điện còn tồn tại khu vực kinh người, hôm nay đã có không ít người đang tìm kiếm cửa vào.

Triệu Long thấp giọng bàn giao những tin tức mình biết được.

- Còn có thân vệ Tống Khuyết vừa tiến vào, mấy ngày qua biểu hiện còn có thể, người này có phản cốt, từng nhiều lần lộ ra ý bất tuân, ty chức ý định đưa hắn vào cung điện dưới mặt đất trong Man Hoang lịch lãm một phen.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Triệu Long, lắc đầu cười cười.

- Được rồi, cũng đừng có đi hại chết hắn, dù sao ta là dượng hắn, tiểu hài tử nha, cũng có chút tùy hứng, như vậy cũng tốt, ngươi chuẩn bị một phen, qua mấy ngày nữa chúng ta đi Giới thành một chuyến, ta trở thành Vạn phu trưởng, cũng có thể thay mặt đệ tam quân đi chiêu mộ một ít thiên kiêu.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn đã chuẩn bị kế hoạch này từ lâu, lúc này nhìn thấy Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình nên kiếm thêm nhiều người vào làm thủ hạ.

Triệu Long nghe xong lời này lập tức khẩn trương, đang muốn khuyên bảo nhưng nhìn thấy tâm ý Bạch Tiểu Thuần đã quyết, trầm

ngâm một lúc liền đồng ý, bắt đầu chuẩn bị, trong đó an nguy của Bạch Tiểu Thuần được hắn đặt lên đầu tiên.

Cho nên lúc này hắn không đi đệ tam quân nhưng một hơi điều động năm ngàn tu sĩ đi theo cùng, cũng điều động năm người trong mười đại Thiên phu trưởng đi theo.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần giao ngọc giản xin phép rời khỏi Trường thành đi Giới thành trưng binh đưa tới chỗ Bạch Lân, Vạn phu trưởng xuất hành không phải chuyện nhỏ, cần quân chủ đồng ý mới được.

Bạch Lân cầm ngọc giản xem xong liền hiểu rõ, nhất định là Bạch Tiểu Thuần ý định ra ngoài uy phong một phen, cũng muốn đám đồng bạn năm đó biết rõ hắn lợi hại thế nào, hành vi này không chỉ xuất hiện trên người Bạch Tiểu Thuần, dĩ vãng có rất nhiều Thiên phu trưởng cũng làm thế.

Nghĩ đến tính cách của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Lân thở dài, không có ngăn cản, hắn truyền âm dặn dò Bạch Tiểu Thuần một phen, càng dạy hắn một ít phương pháp làm việc, Bạch Tiểu Thuần nghe xong trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy Bạch Lân đang truyền kinh nghiệm cho hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 800: Cẩm Y Giới Thành (Thượng)

- Chúng ta ở tiền tuyến giết địch, bọn chúng làm sao không tỏ vẻ, ngươi cũng không thể quá mức...

Bạch Lân lại dặn dò vài câu, lúc này mới đồng ý cho Bạch Tiểu Thuần ra ngoài.

Lại qua hai ngày, sau khi quá trình chấm dứt, cánh cửa Trường thành hướng về Thông Thiên Hải mở ra, trong cửa thành có mấy ngàn tu sĩ mặc giáp đen đằng đằng sát khí rời đi, chính giữa những tu sĩ này chính là Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mặc giáp vàng hoa lệ uy vũ phi phàm, hắn đang thỏa thê mãn nguyệ vung tay phải lên, đại quân lập tức tiến về phía trước.

Triệu Long cùng Lưu Lệ thủ hộ chung quanh, thậm chí Tống Khuyết cũng bị mang đi, tâm không cam lòng, không muốn đi theo nhưng năm ngàn tu sĩ nơi đây bị Thiên phu trưởng an bài phân tán ra chung quanh như bài binh bố trận, thủ hộ chung quanh, càng có trinh sát đi quan sát từ xa, Bạch Tiểu Thuần được bảo hộ tận răng, đại quân mang theo khí thế kinh người tiến về Giới thành.

Cho dù ở khoảng cách rất xa cũng có thể cảm được sát khí kinh thiên động địa.

Tống Khuyết lúc này hãi hùng khiếp vía, hắn nhìn chung quanh một lúc, hắn càng hiểu rõ về tu sĩ Trường thành hơn trước, hắn tuyệt vọng phát hiện, nếu mình gặp đại quân như vậy, sợ là trong chớp mắt đã bị

chém giết hình thần câu diệt, thậm chí hắn không có biện pháp ngăn cản bước chân đại quân.

Nội tâm của hắn không có tư vị, những người này nghe Bạch Tiểu Thuần ra lệnh một tiếng sẽ sẵn sàng xông ra chiến trường chém giết hung hãn không sợ chết.

Trong năm ngàn tu sĩ có Trúc Cơ có Kết Đan, thậm chí trong các đại Thiên phu trưởng còn có tu sĩ Nguyên Anh cung phụng, lúc này một nửa đệ tam quân đi qua các nơi, hung thú cũng tốt, ác thực cũng được, toàn bộ đều run rẩy không dám hiện thân.

Cho dù là vân thú kỳ dị cũng không xuất hiện trước mặt năm ngàn tu sĩ Trường thành, làm vậy chính là tìm chết.

Trên đường quét ngang không có bất kỳ trở ngại, khoảng cách Giới thành càng ngày càng gần.

Năm đó Bạch Tiểu Thuần từ Giới thành đi Trường thành, tuy có đám người Triệu Thiên Kiêu nhưng bọn họ cần tránh các hiểm địa, tốc độ không thể nhanh được.

Nhưng hôm nay đại quân tiến lên có trận pháp gia thân, càng có hơn năm ngàn tu sĩ theo sau, không qua một tháng đã có thể nhìn thấy bóng dáng thành trì xa xa.

Thành trì này cho người ta cảm giác u ám, chính là... Giới thành!

Trong Giới thành cũng có tu sĩ năm đại quân đoàn trú đóng, một khi Trường thành thất thủ, những tu sĩ này sẽ dùng Giới thành làm điểm tựa tiến hành phản kích.

Bạch Tiểu Thuần thân là Vạn phu trưởng, hắn đã đến, tu sĩ năm đại quân đoàn trong quân doanh Giới thành đều biết tin tức, bọn họ lục tục đi ra ngoài cách Giới thành mười dặm chờ hắn.

Trừ bọn họ ra, thành chủ Giới thành và mấy đầu lĩnh thế lực lớn cũng xuất hiện, bọn họ đồng loạt chờ cách Giới thành mười dặm, dù sao người trở về chính là Vạn phu trưởng, thân phận như vậy đủ làm mọi người lưu ý, dù thành chủ chỉ nghe Tinh Không Đạo Cực Tông sai khiến cũng có mặt ở đây, bởi vì không có kẻ nào ngu xuẩn trở mặt với quân đội ngay trên chiến trường.

Trong quân doanh Giới thành cũng có Vạn phu trưởng, thậm chí không phải một mà là bốn người, nhưng bốn Vạn phu trưởng này đều có thái độ khách khí, dù sao thân phận của bọn họ giống Bạch Tiểu Thuần nhưng một ở tiền tuyến, một ở Giới thành, địa vị có chênh lệch thật lớn, sở dĩ bọn họ có thể ở lại Giới thành chính là nhà người vận động phía sau, so với tiền tuyến tàn khốc, bọn họ càng ưa thích Giới thành.

Lúc này cách Giới thành mười dặm có hơn một ngàn người chờ đợi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, bên trong có một nửa đến từ năm đại quân đoàn, còn có một nửa là từ các thế lực khác.

Cả đám đang châu đầu ghé tai, bọn họ đang nghị luận Vạn phu trưởng mới tới trưng binh.

- Lai giả bất thiện ah...

- Đúng vậy, dĩ vãng đều là Thiên phu trưởng đến đây, Vạn phu trưởng trên tiền tuyến, hơn nữa là mới tấn thăng, loại nhân vật này, trừ phi có nhiệm vụ, nếu không rất ít xuất hiện.

- Nghe nói là trưng binh... Các ngươi tin không?

Thành chủ là tu sĩ trung niên, tuy có tu vi Nguyên Anh nhưng thân thể vô cùng mập mạp, lúc tươi cười rất hiền lành nhưng hiện tại đang rầu rĩ.

Mặc dù tu vi hắn cao nhưng cũng biết rõ, chút tu vi của mình không lọt nổi vào mắt năm đại quân đoàn, mà hắn cũng chỉ sử dụng Nguyên

Anh đan đột phá mà thôi, sở dĩ có thể làm thành chủ ở nơi này cũng là nhờ vào hậu trường trong tông môn cướp được.

Lúc này hắn suy đoán Vạn phu trưởng đến nơi này làm cái gì, hắn quan sát bốn Vạn phu trưởng của Giới thành, nhìn bốn người này cũng có chút câu nệ, hắn càng kinh nghi.

Lúc mọi người nơi đây đang nghị luận với nhau, bỗng nhiên xa xa có chín đạo hào quang bay nhanh tới đây, tốc độ cực nhanh, nhấc lên từng trận âm bạo, mọi người nhìn thấy chín đạo hào quang kia dừng lại trước mặt mọi người, hóa thành chín tu sĩ.

Chín người này mặt không biểu tình, trên người tồn tại sát khí kinh người, mặc dù tu vi đều là Kết Đan nhưng mọi người có cảm giác không thể xem thường.

- Vạn phu trưởng đại nhân sắp đến, làm phiền các vị nghênh đón từ xa!

Chín người này lên tiếng xong, phân ra mấy người trở về báo cáo, mấy người còn lại đi kiểm tra chung quạnh.

Thành chủ và thủ lĩnh mấy thế lực cùng bốn Vạn phu trưởng đều nghiêm túc chờ đợi.

Lại qua một giờ mới có âm thanh phi hành vang lên, âm thanh kinh thiên động địa truyền từ xa tới gần, sắc mặt mọi người biến hóa, lúc ngẩng đầu nhìn thấy trong thiên địa xa xa có khí lãng và chấn động xuất hiện, chấn động này ảnh hưởng bầu trời, vô số gợn sóng lan ra các hướng.

Lúc này tiên phong đệ tam quân xuất hiện, một ngàn quân tiền phong khí thế như cầu vồng, bọn họ giống như lưỡi đao xé tan tất cả mây mfu cản đường!

Đám người chờ đợi hít khí lạnh.

Nhất là bốn Vạn phu trưởng, bọn họ vô cùng kinh hãi nhìn những người vừa xuất hiện, sau đó cả đám khổ cười, nhìn ra chênh lệch giữa bọn họ và tu sĩ dưới trướng của mình.

Sau khi quân tiên phong xuất hiện, hai bên trái phải phía sau bọn họ xuất hiện một cánh quân.

Mỗi bên một ngàn người, bọn họ giống như cây cung kéo căng tùy thời bắn tên nhọn vào địch nhân, sát khí ngập trời, thân vệ quân canh giữ phía sau đi cùng Bạch Tiểu Thuần, lúc bọn họ xuất hiện còn mang theo sát khí ngập trời, nhất là Bạch Tiểu Thuần mặc áo giáp màu vàng chính là tiêu điểm của tất cả mọi người nơi đây.

Từ khi đại quân tới gần, mọi người rất khẩn trương, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, hắn nhìn thấy đám người đứng chờ mình từ xa, nội tâm tràn ngập đắc ý và cảm khái.

- Nhớ ngày đó lần đầu tiên ta đến nơi này, sau khi vào thành không ai biết ta là ai, trước mắt ta trở về... Tất cả nhân vật có uy tín trong thành đều phải ra đón ta.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác được giá trị do thân phận của mình mang tới.

Lúc cảm khái cũng là lúc đại quân tới gần, Bạch Tiểu Thuần quát một tiếng, lúc này đại quân dừng lại trước mặt quyền quý Giới thành, những trinh sát chung quanh cũng trở về báo cáo tình hình của mình, bọn họ lạnh nhạt nhìn đám tu sĩ Giới thành đứng chờ dưới mặt đất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 801: Cẩm Y Giới Thành (Hạ)

Bị đại quân nhìn chằm chằm, kể cả thành chủ và mọi người nơi đây vô cùng khẩn trương.

Bốn Vạn phu trưởng trong Giới thành đều bay lên không trung, bọn họ ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Bạch đạo hữu, chúng ta đã chờ đợi đã lâu.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên,, hắn cười ha hả, phất tay cho quân tiên phong tránh ra, cho phép bốn Vạn phu trưởng bước vào trong quân, hai bên gặp nhau, đều giới thiệu thân phận, hai bên đều thuộc năm đại quân đoàn, hơn nữa đối phương khách khí như vậy, thậm chí còn tống xuất lễ vật, Bạch Tiểu Thuần mặt mày hớn hở cười nói rất vui vẻ.

Trên mặt đất, thành chủ Giới thành thành chủ phát hiện đôi mắt đám thủ lĩnh các thế lực đều nhìn mình với ánh mắt chờ mong, vì vậy thở dài, cũng lập tức dẫn đám thủ lĩnh bay lên bái kiến Bạch Tiểu Thuần.

Hai bên hàn huyên một phen, sau đó âm thầm tống xuất lễ vật, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhiệt tình, lúc này mọi người túm tụm theo đại quân tiến vào Giới thành.

- Bạch lão đệ thiên kiêu tuyệt luân, đã bằng chừng ấy tuổi lại trở thành Vạn phu trưởng, tương lai bất khả hạn lượng ah.

- Đúng vậy a, Bạch đại nhân làm ra hành động vĩ đại trong Tinh Không Đạo Cực Tông, ta sớm nghe nói qua.

- Đại nhân đúng là anh hùng, không biết lần này tới đây muốn làm gì? Chỉ cần chúng ta có khả năng giúp đở, nhất định nghĩa bất dung từ.

Trên đường đi, mọi việc diễn ra thuận lợi, theo sau khi nghe xong Bạch Tiểu Thuần mở cờ trong bụng, hắn không nói mục đích của mình tới nơi này, tất cả đều là Bạch Lân dạy hắn.

Hắn bắt đầu dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh, cũng không nói nhiệm vụ của mình khi tới đây, đều là Bạch Lân nói cho hắn biết phương pháp, hắn càng như thế, đám thành chủ và các thương hộ cùng thế lực khắp nơi lại càng kiêng kị, bọn họ sẽ tặng lễ vật càng dày.

Chuyện cũng đúng như Bạch Lân nói, Bạch Tiểu Thuần đến Giới thành sau đó nhìn thấy đường phố bị phong tỏa, nhìn tu sĩ Giới thành đang nhìn mình với ánh mắt kính sợ và khát vọng, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm khái rất nhiều.

Hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng, tùy ý chỉ một người thì có thể làm người đó hình thần câu diệt, thậm chí cho dù xem trọng nữ tu nào, chỉ cần hắn nhìn sau đó không nói cũng có người đi xử lý, sợ rằng trong đêm hôm đó sẽ đưa nàng tới phòng của mình.

Bạch Tiểu Thuần tin tưởng, dùng thân phận của hắn hôm nay có thể làm được như vậy.

Nhất là sau khi hắn tới Giới thành, mỗi ngày đều có thế lực khắp nơi tặng lễ vật, nhìn qua đống lễ vật cao như núi, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần hiểu vì sao nhiều người đều muốn trở thành Vạn phu trưởng.

Về phần chuyện trưng binh, Bạch Tiểu Thuần cũng không có buông xuống, đám người Triệu Long đã sớm an bài xong xuôi, tìm kiếm những thiên kiêu Tinh Không Đạo Cực bảng đi chung thuyền với Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần nhìn thấy một người liền ghi chép lại, cũng giao danh sách tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần gật đầu thì có thể trưng dụng.

Nhìn thấy những cái tên quen thuộc nhưng lạ lẫm, Bạch Tiểu Thuần tìm một lượt cũng không thấy Công Tôn Uyển Nhi cùng Thần Toán Tử, về phần Trần Mạn Dao, Bạch Tiểu Thuần đoán được nàng đã trở lại Man Hoang.

Hắn không biết Công Tôn Uyển Nhi cùng Thần Toán Tử đi nơi nào, cho dù Bạch Tiểu Thuần xuất ngọc giản truyền âm cũng không có đáp lại.

- Công Tôn Uyển Nhi rất thần bí, mặc kệ nàng, không biết Thần Toán Tử đi chỗ nào.

Bạch Tiểu Thuần ở lại Giới thành bảy ngày, hắn thu lễ vật nhiều tới mức chất đầy một túi trữ vật, bên trong cái gì cũng có, Bạch Tiểu Thuần cũng lười kiểm kê, hắn cứ ném vào bên trong.

Hoàng hôn ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc an bài người đi tìm Thần Toán Tử, bỗng nhiên thành chủ Giới thành mập mạp tìm hắn.

- Bạch lão đệ, ngươi thật sự là phúc tinh!

Lúc này thành chủ Giới thành cười nói với hắn.

- Ah...

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn không biết vì sao thành chủ nói lời này.

- Lão đệ, ngươi đến một lần, chỉ lực chấn nhiếp cũng giúp ngươi đạt đại công, có người trung gian kiếm lời túi tiền riêng, không ngờ dám tham hô vật tư quân dụng năm trước, bởi vì sợ hãi cho nên chủ động tới nhận tội nguyện ý kính dâng tất cả, thậm chí còn có cả gia sản của hắn để đổi một mạng, hôm nay ta đi thăm dì, ngươi không biết ah, gia sản tên này rất kinh người.

- Trong đó có một gốc nhân sâm đã có hơn chín nghìn năm, ngươi không có nhìn thấy, mỗi cọng râu của nó đều tỏa ra hào quang lóng lánh, mỗi một cục u đều giống như linh châu, có thể nói giá trị liên thành, không gì sánh kịp, chỉ vật này đã đủ vượt qua tất cả những vật khác.

Trong mắt thành chủ Giới thành còn mang theo khiếp sợ, lúc nói chuyện còn chặc chặc tán thưởng không thôi.

- Hơn chín nghìn năm! Chưa từng nghe qua...

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt giật mình nói ra, nếu dùng nhân sâm này luyện dược, sinh cơ của nó to lớn không cách nào hình dung, càng có tác dụng quá lớn trợ giúp hắn tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công.

- Lão đệ yên tâm...

Thành chủ Giới thành cười lên với bộ dạng ngươi hiểu ta hiểu, thấp giọng nói.

- Ta âm thầm giao gốc nhân sâm này tới chỗ Triệu Long, chắc hẳn sau khi ta rời đi, Triệu Long sẽ trình lên, khi đó ngươi có thể xem xét cho đã.

- Về phần công lao này, ta cũng chuẩn bị cho lão đệ rồi, nhất định sau khi trở về Trường thành sẽ được mấy vị quân chủ tán thưởng.

Thành chủ Giới thành mỉm cười.

Bạch Tiểu Thuần híp mắt suy nghĩ nhìn về phía thành chủ trước mặt, nội tâm của hắn lúc này sinh ra gợn sóng, dường như thể hồ quán đính, lập tức hiểu rõ mọi việc, đồng thời cũng cảm giác người trước mặt chính là nhân tài.

Có thể không lộ núi không lộ sông nhưng có thể sử dụng thủ đoạn rất đúng mực, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác rộng mở trong sáng, thậm chí hắn có cảm giác như mở ra con đường nhân sinh mới cho bản thân mình.

- Đây là bởi vì bờ mông không sạch sẽ, lại không rõ ta tới đây có mục đích gì, sợ hãi ta âm thầm đến điều tra chuyện vật tư quân dụng... Cho nên dứt khoát tự trảm một đao tặng công lao cho ta, lại tặng cho ta một phần đại lễ, mà toàn bộ quá trình không làm cho ai phản cảm, không chê vào đâu được, thậm chí còn không phải trực tiếp tặng cho ta, miễn đi phiền toái sau này, cao... Thật sự là cao ah!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hít sâu một hơi, hắn nhìn thành chủ trước mắt vài lần, cảm giác mình đã học được mấy chiêu, đang muốn nói cái gì đó lại biến sắc.

Lệnh bài thân phận trong túi trữ vật của hắn lúc này sinh ra hào quang chói mắt, Bạch Tiểu Thuần lập tức dùng linh thức dò xét lệnh bài, trong đầu của hắn có âm thanh của Bạch Lân.

- Vạn phu trưởng Bạch Tiểu Thuần, Man Hoang đột kích đại quy mô, hắn phải trở về thật nhanh.

Sau khi nghe tin tức Bạch Lân báo lại, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, thành chủ Giới thành nhìn vào trong mắt, chần chờ một lúc, đang muốn lên tiếng hỏi thì Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

- Triệu Long!

Hắn lên tiếng giống như sấm sét, Triệu Long thời khắc nào cũng thủ ở cửa nhanh chóng xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 802: Học Hỏi Một Chiêu

- Thông tri xuống dưới, nghỉ ngơi và hồi phục chấm dứt, nửa nén hương sau tụ tập quân ra khỏi thành, trở về Trường thành!

Triệu Long chấn động, lập tức đồng ý, hắn nhanh chóng thông tri xuống dưới.

- Bạch lão đệ, đây là..

Thành chủ Giới thành kinh hãi, vội vàng hỏi.

- Không có cái đại sự gì, Man Hoang lại chiến, lão ca, ta i trước, về sau hữu duyên gặp lại.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cũng không quan tâm thành chủ mập mạp, hắn lập tức đi ra bên ngoài.

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói phải rời đi, thành chủ Giới thành vui vẻ, lập tức cung kính.

Bạch Tiểu Thuần yêu cầu nửa nén hương, nửa nén hương sau năm ngàn tu sĩ tập hợp hoàn tất, Bạch Tiểu Thuần phất tay, đại quân trực tiếp bay lên không trung Giới thành, bọn họ bay về hướng Trường thành.

Nhưng lúc năm ngàn tu sĩ của Bạch Tiểu Thuần bay ra khỏi Giới thành trên bầu trời xa xa có hai đạo hào quang bay nhanh về phía này, hiển nhiên là một trận đuổi giết.

Tu sĩ trong hào quang tóc tai bù xù, mặc dù không có thương tổn thân thể nhưng bởi vì linh khí khô kiệt nên hắn không kiên trì nổi, nếu không

phải có tín niệm chèo chống, sợ rằng hắn đã sớm cầu xin tha thứ.

- Thần Toán Tử, ngươi lại dám đoạt hồn của ta, ngươi muốn chết!! Hôm nay không ai có thể cứu ngươi!

Kẻ đuổi giết phía sau là một thanh niên, sắc mặt thanh niên này lãnh khốc, trên người tỏa ra khí tức như khối băng, trong mắt hắn mang theo tức giận thật lớn, không tiếc tiêu hao linh lực phải đuổi giết kẻ trước mặt.

- Tả Đạo, ngươi đừng khinh người quá đáng, rõ ràng là ta nhìn thấy trước, ngươi lại đến đoạt!

Hai người này chính là Thần Toán Tử cùng Tả Đạo, hiện tại nghe Thần Toán Tử nghe vậy liền cắn răng, không tiếc tiêu hao linh lực trong người xuất ra một tiểu kỳ và vung lên, tốc độ của hắn nhanh hơn không ít, vèo một tiếng, trực tiếp đi xa, lúc này ẩn ẩn nhìn thấy Giới thành, còn có năm ngàn thân ảnh tu sĩ giữa không trung Giới thành.

Sau khi nhìn thấy những người này, ánh mắt hắn vui vẻ, tín niệm chèo chống hắn bay tới nơi đây, những năm qua hắn vô cùng thê thảm, thậm chí bởi vì một lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, túi trữ vật của hắn sụp đổ, tất cả pháp bảo, vật phẩm và lệnh bài đại biểu thân phận và ngọc giản truyền âm đều tan biến, bản thân lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh, cũng may cũng không phải không có thu hoạch, tiểu kỳ gia trì tốc độ chính là đại thu hoạch trong lần đó, đây là một kiện trọng bảo không tầm thường.

Vì cầu sinh, hắn chỉ có thể tiêu hao linh lực thôi diễn một phen, lại tính toán ra bước ngoặc nhân sinh của mình nằm ở Giới thành, lúc này mới một đường chạy đến đây, trên đường hắn tìm hiểu tin tức, càng biết được Bạch Tiểu Thuần đã trở thành Vạn phu trưởng.

Việc này làm hắn rung động thật lâu, nội tâm hắn vô cùng kích động, hai mắt càng sáng lên, hạ quyết tâm phải tìm tới nương tựa Bạch Tiểu Thuần.

Trên đường đi ngoài ý muốn gặp được một Nguyên Anh hồn, hắn vui mừng bắt được nhưng Tả Đạo xuất hiện muốn cướp đoạt, hắn cũng không phân rõ Nguyên Anh hồn là ai phát hiện trước, dù sao đã bị hắn thu vào trong tay, hắn liều mạng chạy như điên, cũng may có tiểu kỳ, nếu không tốc độ của hắn không thể trốn khỏi Tả Đạo đuổi giết.

Lúc này nhìn thấy năm ngàn tu sĩ trên không trung Giới thành, Thần Toán Tử lập tức hô to.

- Thiểu tổ cứu mạng!! Tả Đạo muốn giết ta!

Ánh mắt Tả Đạo xuất hiện tinh quang, nội tâm cũng ăn cả kinh, hắn cũng nhìn thấy rất nhiều tu sĩ trên không trung Giới thành, nội tâm kinh nghi bất định, hắn nhìn ra được đám người này tới từ Trường thành, tính cách của hắn quái gở không tiếp xúc với người khácchắn không biết tin tức Bạch Tiểu Thuần trở thành Vạn phu trưởng, đột nhiên hắn có cảm giác điềm xấu xuất hiện, hắn dừng lại và lui ra sau, trong mắt mang theo sát ý, cảm thấy không thể để Thần Toán Tử chạy đến chỗ đối phương, hắn cắn răng một cái, tay phải bấm niệm pháp quyết sau đó sắc mặt đỏ rực, một chưởng ấn thật lớn ngưng tụ trước mặt hắn.

- Không ai có thể cứu ngươi!

Trong tiếng nổ vang, một đạo khí thế kinh tâm động phách bộc phát trong chưởng ấn, chưởng ấn đánh thẳng về phía Thần Toán Tử, đây là đòn sát thủ của Tả Đạo, hắn không tiếc thi triển trong khu vực linh khí khô kiệt, đối với hắn mà nói đây là phụ tải không nhỏ, cũng không dễ dàng sử dụng, cho nên kéo dài đến bây giờ mới thi triển ra.

Sắc mặt Thần Toán Tử biến hóa, nội tâm xuất hiện cảm giác sinh tử tồn vong, gương mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, hắn ý thức được cho dù mình dựa vào tiểu kỳ bỏ chạy cũng không thể chạy thoát, nội tâm vô cùng tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện tình hình Thần Toán Tử gặp phải, hắn nhận ra thân ảnh Thần Toán Tử cũng nghe được tiếng

Thần Toán Tử cầu cứu, càng nhìn thấy chưởng ấn khủng bố.

Đồng tử Bạch Tiểu Thuần co rút lại, hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, thân thể tiến lên phía trước một bước, một bước này vừa chạm vào hư không liền bộc phát tốc độ cực hạn, mọi thứ chung quanh chậm lại, chỉ có thân ảnh của hắn hóa thành hào quang xuất hiện trước mặt Thần Toán Tử, xuất hiện trước chưởng ấn cực lớn.

Hắn nâng tay phải đánh vào chưởng ấn, âm thanh rầm rầm nổ mạnh kinh thiên, thế giới trong mắt Bạch Tiểu Thuần khôi phục như thường, trong tiếng nổ mạnh vừa rồi, lực trùng kích tứ tán sinh ra chấn động không nhỏ.

Tất cả diễn ra quá nhanh, năm ngà tu sĩ bên cạnh Bạch Tiểu Thuần không có bao nhiêu người phát giác, về phần Tả Đạo cùng Thần Toán Tử càng không phát hiện, trong mắt Tả Đạo, thậm chí hắn không nhìn thấy bóng dáng Bạch Tiểu Thuần, chỉ nhìn thấy chưởng ấn của mình đột nhiên sụp đổ.

Trong lúc sụp đổ, hắn mới nhìn thấy một thân ảnh thon dài xuất hiện trước mặt Thần Toán Tử.

Đôi mắt Tả Đạo ngưng trọng, hắn hít sâu một hơi, đầu óc kêu ông ông, hắn khiếp sợ không dám tin tưởng, hắn cũng nhận ra người này chính là Bạch Tiểu Thuần, cũng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, hắn hiểu rõ tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh như thuấn di, đối phương xuất hiện trước chưởng ấn sau đó hóa giải đòn sát thủ của mình..

Hết lần này tới lần khác... Sau khi chưởng ấn sụp đổ hắn mới phát hiện Bạch Tiểu Thuần, mà đối phương hời hợi không có chuyện gì, lông tốc không tổn thương.

Tâm thần Tả Đạo chấn động mãnh liệt, trong năm ngàn tu sĩ chỉ có hai Nguyên Anh cung phụng mới phát hiện ra tình hình vừa rồi, tâm thần rung động rất mạnh khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bọn hắn không nghĩ tới tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại nhanh như vậy.

Loại tốc độ này làm bọn họ hãi hùng khiếp vía, biết rõ nếu Bạch Tiểu Thuần đi ám sát Nguyên Anh, sợ rằng không ai thoát khỏi...

Thần Toán Tử cho rằng mình chạy trời không khỏi nắng, hắn run rẩy và phát hiện mình không chết, nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần sau đó kích động nhảy lên.

- Thiểu tổ cứu mạng, Tả Đạo muốn giết ta!

- Ngươi... Vì sao ngươi muốn giết người của ta?

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn sang Tả Đạo, chậm rãi mở miệng, hắn hiện tại mặc áo giáp màu vàng tràn ngập uy nghiêm, khí thế kinh người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 803: Dường Như Nhìn Thấy Chính Mình (Thượng)

Hai mắt Tả Đạo co rút lại, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nội tâm của hắn sinh ra sóng gió không nhỏ, không nói năm ngàn tu sĩ sau lưng Bạch Tiểu Thuần đang nhanh chóng bay tới nơi đây, chỉ nói tốc độ Bạch Tiểu Thuần vừa sử dụng và một tay đánh tan đòn sát thủ của mình đã làm hắn kinh hãi.

Hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng hắn chính là thiên kiêu xếp thứ hai trên Tinh Không Đạo Cực bảng, bản thân Bạch Tiểu Thuần chỉ xếp thứ mười, lúc này mới qua mấy năm nhưng đối phương lột xác kinh người như thế, hắn làm sao không sợ cho được.

- Hắn đoạt Nguyên Anh hồn của ta!

Tả Đạo trầm mặc mấy hô hấp sau đó lên tiếng.

- Nói bậy, là ngươi đoạt của ta, thiểu tổ, là ta nhìn thấy trước, ý định hiếu kính cho ngài.

Thần Toán Tử nhanh chóng lên tiếng, hắn lấy một hồn ảnh trong tiểu kỳ ra ngoài, có nén đau lòng giao cho Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi!

Ánh mắt Tả Đạo lạnh như băng.

Bạch Tiểu Thuần cũng đau đầu, hắn cũng không rõ là ai đoạt của ai, nhất là nhìn thấy hai người vì một cái Nguyên Anh hồn mà đánh đập tàn nhẫn như thế, hắn thở dài một hơi.

- Chỉ vì một Nguyên Anh hồn mà các ngươi đánh nhau sao...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, trực tiếp vỗ túi trữ vật, trong chốc lát hắn ném ra một trăm cái Nguyên Anh hồn...

Hơn trăm cái Nguyên Anh hồn vừa ra, Thần Toán Tử cũng tốt, Tả Đạo cũng được, thân thể bọn họ rung động rất mạnh, bọn họ hoảng sợ và ngạc nhiên.

- Đây... Đây là...

- Trời ạ...

Nhìn thấy hai người ngạc nhiên như thế, Bạch Tiểu Thuần đắc ý, hắn cười nói và khuyên bảo.

- Mọi người là đồng môn, có gì mà đánh nhau chứ, không phải là Nguyên Anh hồn sao, hơn trăm cái đấy, các ngươi cứ phân đi.

Bạch Tiểu Thuần vừa lên tiếng, Thần Toán Tử hét lên một tiếng liền lao ra, hắn như nổi điên, một Nguyên Anh hồn đã đủ làm cho hắn điên cuồng, không cần phải nói nhiều như vậy, trực tiếp lấy đi một nửa, hắn cố tình lấy thêm nhưng không dám, sau khi cầm phần của mình liền đi tới bên người Bạch Tiểu Thuần.

- Thiếu tổ, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi, ngươi cũng không biết lúc không có ngươi ta thê thảm cỡ nào...

Thần Toán Tử buồn bã nói, đôi mắt trông mong nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, bộ dạng cho dù ngươi có đuổi ta cũng không đi.

Lúc này năm ngàn thủ hạ của Bạch Tiểu Thuần cũng tới gần.

- Ít giả vờ, lúc trước ngươi phất tay áo rời đi, cũng không thấy ngươi có biểu lộ như vậy, nhưng ta làm người khoan hồng độ lượng, ngươi đi theo ta đi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang Thần Toán Tử, bĩu môi, quay người muốn đi.

Thần Toán Tử nhanh chóng đi theo bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, cảm xúc của hắn không thể hình dung nổi, hắn bội phục Bạch Tiểu Thuần như nước sông cuồn cuộn, Cho dù nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần quật khởi ở Không thành hắn còn cho rằng đó là trùng hợp, lúc tại Man Hoang, khi biết Bạch Tiểu Thuần trở thành Vạn phu trưởng thì hắn rung động rất lớn, hắn có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, nội tâm của hắn thề, cả đời này tuyệt đối không làm ra chuyện rời khỏi Bạch Tiểu Thuần lần thứ ba.

Nhất là lúc nhìn thấy Tống Khuyết đứng trong đám người, Thần Toán Tử lập tức cảnh giác, năm đó hắn ở Không thành chính là người đầu tiên đi theo Bạch Tiểu Thuần, đã bị trọng dụng, hôm nay lại trở thành thứ hai, hắn cảm thấy Tống Khuyết chính là đối thủ cạnh tranh.

Đám người Bạch Tiểu Thuần sắp rời đi, đối phương từ đầu đến cuối không thèm chú ý tới mình, thân thể Tả Đạo run rẩy, nhìn thấy đám NGuyên Anh hồn trước mặt, bỗng nhiên hắn có cảm giác bi phẫn, có lẽ do lòng tự trọng đả kích, hắn xiết chặc nắm đấm, cuối cùng gian nan quay đầu không muốn đám Nguyên Anh hồn, hắn nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

- Bạch Tiểu Thuần!

Tả Đạo hô to.

Trong nháy mắt hắn hét lớn, hơn năm ngàn tu sĩ cùng quay đầu nhìn lại, từng ánh mắt lạnh như băng làm thân thể Tả Đạo cứng đờ, hắn cắn răng kiên trì nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần đang quay người.

- Ta muốn gia nhập quân đoàn Trường thành!

Trong mắt Tả Đạo mang theo kiên định.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai mắt Tả Đạo, thân thể hơi run run, trong lúc mơ hồ hắn như nhìn thấy bóng dáng mình khi đó mới vừa tới Trường thành, lúc đó nhớ giọng nói mang theo uy nghiêm vô thượng của Bạch Lân khi đó.

Lúc đó chắc hẳn mình cũng chấp nhất như Tả Đạo, khát vọng muốn đầu rơi máu chảy cống hiến cho tông môn, nhớ lại việc này, Bạch Tiểu Thuần cảm khái không nhỏ.

- Xem ra Tả Đạo là loại người như ta, đều vì đại nghĩa, cũng không quan tâm cái nhìn thế gian.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Tả Đạo, trong nội tâm chậm rãi nhu hòa, sau đó ánh mắt của hắn ác liệt.

Trong đầu hắn xuất hiện bộ dáng Bạch Lân năm đó, vì vậy hất cằm lên, chắp tay sau lưng, áo giáp màu vàng lóng lánh phụ trợ Bạch Tiểu Thuần sinh ra khí thế khiếp người, ánh mắt của hắn sáng ngời mang theo hàn quang nhìn Tả Đạo.

- Ta hỏi ngươi, ngươi thật muốn gia nhập Bác Bì Quân sao?

Bạch Tiểu Thuần trầm giọng lên tiếng, từ lời nói hay ngôn từ đều cực kỳ tương tự Bạch Lân năm xưa.

Tràn ngập uy nghiêm giống như mang theo lực lượng cực lớn, một lời nhất ngôn cửu đỉnh, người nào nghe xong cũng bị chấn nhiếp tinh thần.

- Ta...

Tả Đạo muốn mở miệng, trong mắt kiên định ai cũng nhìn thấy được, hắn chưa nói xong, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo tinh quang khiếp người nhìn thẳng vào Tả Đạo.

- Nghĩ kỹ lại trả lời.

Bạch Tiểu Thuần nói rất bình thản nhưng lời nói như sấm sét trong tâm thần Tả Đạo, hắn hít thở dồn dập và lên tiếng:

- Thật!

- Ngươi giống ta năm đó, cũng được, ta thân là Vạn phu trưởng đệ tam quân Bác Bì Quân trực thuộc năm đại quân đoàn Trường thành, ta có quyền lợi trưng dụng bất cứ kẻ nào gia nhập quân đoàn, từ giờ trở đi, ngươi chính là quân sĩ dưới trướng của ta!

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

- Trưng dụng năm năm, đãi ngộ gấp hai lần Tinh Không Đạo Cực Tông! Về phần ban thưởng khác cứ dùng chiến công đổi lấy.

- Bạch mỗ còn cho ngươi một hứa hẹn, nếu như ngươi lập nhiều đại công, ngày nào đó trở thành Vạn phu trưởng, ngươi có thể trưng dụng bất cứ kẻ nào mình gặp trở thành thành viên của Bác Bì Quân!

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền nhìn Tả Đạo thật sâu, trong nội tâm than thở, hắn càng như vậy càng cảm thấy Tả Đạo giống mình năm xưa.

- Năm đó ta cũng giống hắn hiện giờ, có tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, kinh diễm tuyệt luân như vậy, không giống người thường như vậy, tuyệt thế thiên kiêu như vậy.

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, đáy lòng vui thích suy nghĩ mình năm xưa, quay người dẫn theo tu sĩ quân đoàn đi xa.

Trên đường Bạch Tiểu Thuần dẫn quân đoàn trở về còn đi nhanh hơn lần trước nhiều, dù sao Bạch Lân hạ lệnh, bảo Bạch Tiểu Thuần dẫn người dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, không nói thời gian bao nhiêu ngày nhưng Bạch Tiểu Thuần mang theo đại quân nhìn thấy Trường thành xa xa, hắn cũng nhìn thấy sương mù màu máu đỏ rực bên ngoài Trường thành, cũng nhìn thấy sương mù ngưng tụ gương mặt nữ tử.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần nhưng tràn ngập uy nghiêm, giống như tồn tại cao cao tại thượng nhìn con sâu cái kiến bên dưới, nàng như dung hợp với thiên địa, trên người sinh ra uy nghiêm Thiên Nhân bao phủ tu sĩ Trường thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 804: Dường Như Nhìn Thấy Chính Mình (Hạ)

Nữ tử này chính là Hồng Trần Nữ xếp vị trí đứng đầu trong Trường thành tất sát bảng.

Hồng Trần Nữ đang giao chiến với lão giả ba mắt Trần Hạ Thiên, hai người giao thủ giữa không trung, tiếng nổ truyền khắp bốn phương, khi hai người giao chiến có thể nhìn thấy trong thiên địa xa xa tràn ngập thổ dân cự nhân, rất nhiều hồn tu và không nhiều Luyện Hồn Sư, thân ảnh xếp hàng hàng lớp lớp bên ngoài Trường thành!

Cho dù có màn sáng trận pháp che chở cũng có thể nghe được tiếng nổ ầm ầm từ ngoài Trường thành vọng vào, còn có rất nhiều âm thanh chém giết quanh quẩn các nơi.

Màn sáng chấn động, năm đại quân đoàn cùng xuất động, trận pháp trong màn sáng không ngừng phản kích, từng đạo hào quang sáng ngời bắn thẳng vào thổ dân Man Hoang, mỗi lần hào quang đánh xuống là có nhiều người phải chết.

Còn có cặp mắt vĩ đại trên tháp cao cũng như thế, uy lực càng lớn, nơi nào có thổ dân Man Hoang tụ tập quy mô là bị công kích, cho nên càng không thể tạo thành hiện tượng nhất cổ tác khí công pháp Trường thành.

Bên phía Man Hoang xa xa có ba vòng xoáy thật lớn, lúc này hằng hà thổ dân mang theo sát ý ngập trời lao ra ngoài.

Chỉ có một thứ duy nhất không có... Đó là oan hồn!

Hiển nhiên Man Hoang không có biện pháp phá giải Tụ Hồn Đan trong thời gian ngắn, dứt khoát không ngưng kết oan hồn tấn công Trường thành, mà là dựa vào số lượng thổ dân cự nhân đền bù vị trí của oan hồn.

Mọi thứ đều lọt vào mắt Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn thân là Vạn phu trưởng, biết rõ mình không thể e sợ chiến đấu, cắn răng nói:

- Đệ tam quân, mau trở về Trường thành!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, mang theo đệ tam quân bay thẳng về phía Trường thành, Thần Toán Tử cùng Tả Đạo đứng bên cạnh nhìn tất cả, tâm thần hai người rung động rất mạnh, sắc mặt Thần Toán Tử biến hóa, tròng mắt sắp rớt ra ngoài, hai chân run rẩy, đáy lòng kêu thảm thiết, hắn phát hiện nơi này quá nguy hiểm, trước kia hắn muốn đi theo Bạch Tiểu Thuần, suy nghĩ nếu mình đổi ý chỉ sợ Bạch Tiểu Thuần là người đầu tiên không tha cho mình, vì vậy đáy lòng cảm thán....

Về phần Tả Đạo, hắn hít thở dồn dập, ánh mắt hắn nhanh chóng xuất hiện thần thái cuồng nhiệt, dường như bị chiến tranh kích thích, nhiệt huyết sôi trào.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần mang theo tu sĩ dưới trướng từ cửa hông đi vào Trường thành, trực tiếp bước vào trong chủ thành, ra lệnh một tiếng, tập hợp toàn bộ tu sĩ đệ tam quân tiến thẳng lên tường thành.

Trong chiến tranh lần này Man Hoang không huy động bất cứ oan hồn nào, cho nên tu sĩ năm đại quân đoàn không sử dụng Tụ Hồn Đan, về phần đan lô tự bạo rất thưa thớt, dù sao số lương không nhiều, tác dụng của nó không lớn trong chiến tranh đại quy mô thế này.

Cũng may còn có đan lô, dù sao đây là căn bản của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù mấy ngày qua hắn bắt hồn nhưng không chậm trễ tạo đan lô, những đan lô bị phong ấn cũng xuất hiện trong chiến tranh.

Từng tiếng nổ vang và tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp chiến trường, dù sao số lượng đan lô có hạn nên nhanh chóng mất đi tác dụng.

Bên phía Man Hoang chuẩn bị rất đầy đủ, trong ba vòng xoáy không ngừng có thổ dân cự nhân xung phong liều chết tiến lên, hiển nhiên lần này không chỉ có trăm bộ lạc, mà là...

Cả chiến trường, số lượng thổ dân cự nhân không dưới trăm vạn, tiếng nổ quanh quẩn chiến trường, thậm chí có rất nhiều thổ dân tự bạo làm màn sáng trận pháp vặn vẹo.

Có một điểm quỷ dị là, cho dù Man Hoang cường thế như vậy nhưng năm đại quân chủ như Bạch Lân không có hạ lệnh cho tu sĩ dưới trướng chém giết, mà là hạ lệnh tất cả mọi người không thể rời khỏi màn sáng nửa bước.

Màn sáng lui, bọn họ lui.

Cũng chỉ tiến hành vây giết các Luyện Hồn Sư có thể bỏ qua màn sáng.

Vì vậy tình hình trận chiến nghiêng sang một bên, vô số thổ dân cự nhân gào rú, không ngừng oanh kích màn sáng, màn sáng không ngừng co rút lại.

Mỗi khi màn sáng lui bước là tu sĩ năm đại quân đoàn rút lui, lúc này chậm rãi rút lui tới tường thành, đến thời điểm này tu sĩ Trường thành vô cùng khẩn trương, đám người Bạch Lân đang đợi cái gì đó, bọn họ vẫn ra lệnh không cho phép tu sĩ dưới trướng rời khỏi màn sáng.

- Không sai biệt lắm...

Sắc mặt Bạch Lân hơi khẩn trương, ánh mắt chớp động, trong mắt mang theo hào quang sáng ngời.

Ngay vào lúc tu sĩ năm đại quân đoàn không thể tiếp tục rút lui, đột nhiên cặp mắt vĩ đại trên tháp cao tỏa ra hào quang sáng ngời, lúc này hư

ảnh con dơi bay ra khỏi cặp mắt vĩ đại.

Trong nháy mắt con dơi vừa xuất hiện, từng tiếng cười khặc khặc vang lên trong không gian, dường như là con dơi đang cười, cùng lúc đó con dơi há to miệng sau đó oan hồn bay ra ngoài.

Một con, mười con, ngàn con vạn con... Oan hồn nhiều, nhiều tới mức không cách nào tính toán, dường như miệng con dơi là hố sâu không đáy, chỉ trong nháy mắt một trăm triệu oan hồn xuất hiện, bay qua trường thành, xuyên thấu màn sáng và tiến về phía đại quân thổ dân cự nhân.

Vẫn chưa chấm dứt, trong miệng con dơi còn có rất nhiều oan hồn bay ra ngoài, số lượng quá lớn, một trăm triệu, hai trăm triệu, ba trăm triệu... Trong chớp mắt đã có năm trăm triệu oan hồn xuất hiện!!

Lúc này tu sĩ năm đại quân đoàn mở to mắt ra nhìn, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, thế lực Man Hoang khiếp sợ không dám tin.

Thổ dân cũng tốt, hồn tu cũng được, còn có những Luyện Hồn Sư, sau khi bọn họ nhìn thấy tất cả, trong nháy mắt đều thốt lên từng tiếng kêu kinh hãi.

- Này... Này...

- Không có khả năng!

- Trời ạ, lại có nhiều oan hồn như thế, oan hồn không phải là phe chúng ta hay sao... Tại sao Trường thành lại có nhiều như vậy?

- Cho dù Trường thành không ngừng tích lũy cũng khó có thể tìm được nhiều như thế...

Lúc này tiếng gào thét ngập trời, Man Hoang hoảng sợ chấn động, trong mắt người Man Hoang đây là chuyện cười lớn nhất trên đời, thậm chí có chút ít phá vỡ thường thức của hồn tu và thổ dân, đây chính là thứ bọn họ chuyên dùng tấn công Trường thành.

Hiện tại tất cả đảo ngược, Trường thành sử dụng oan hồn tấn công bọn họ.

Trọng yếu nhất là, năm trăm triệu oan hồn, thậm chí số lượng này đã vượt qua đại chiến quy mô nhất lần trước đó, Man Hoang phát động số lượng oan hồn nhìn như vô cùng vô tận nhưng thật ra rất ít vượt qua trăm triệu oan hồn, tất cả thổ dân Man Hoang run rẩy, bọn họ kinh hãi và hoảng sợ khó nói thành lời.

Trong chớp mắt năm trăm triệu oan hồn lao ra, những thổ dân cự nhân tới gần màn sáng đứng mũi chịu sào, bị vô số oan hồn chui vào thân thể sau đó phát ra tiếng gào thét thê lương thảm thiết, cơ thể nổ tung ngay sau đó.

Loại sụp đổ này không phải tự bạo, mà là từng mảnh từng mảnh... Chỉ trong mấy hô hấp đã có mấy vạn thổ dân cự nhân chết đi, cơ thể trở thành huyết vụ.

Đám oan hồn này vẫn tiến lên phía trước, đại quân thổ dân cự nhân đang chiếm ưu thế lại bị nghiền nát như gà đất chó kiểng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 805: Oan Cho Ta Quá!

Thậm chí Man Hoang đã sinh ra hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn chiến trường đại loạn, mặc cho những hồn tu kia gào thét thế nào cũng vô bổ, cho dù là những Luyện Hồn Sư dốc sức liều mạng điều khiển oan hồn nhưng số lượng oan hồn quá nhiều, bọn họ không thể rung chuyển đại cục.

Trọng yếu nhất, trong miệng con dơi trên tháp cao vẫn không ngừng phun ra vô số oan hồn, oan hồn mới không ngừng gia nhập chiến trường, sau khi tiến vào chiến trường liến hóa thành hồn triều, thế như chẻ tre, vô kiên bất tồi!

- Là oan hồn Bạch Tiểu Thuần hiến tế!

- Ta nhớ ra rồi, là oan hồn của Bạch đại nhân!

- Ha ha, trước nay chưa từng có, đây chính là lần đầu tiên Trường thành chúng ta sử dụng oan hồn tấn công Man Hoang!

Tu sĩ năm đại quân đoàn vô cùng phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào sau đó là vui vẻ.

Vào lúc tu sĩ năm đại quân đoàn kích động, năm đại quân chủ như Bạch Lân ngửa mặt lên trời cười to, bọn họ cảm thấy rất thống khoái!

- Toàn thể Bác Bì Quân theo Bạch mỗ giết địch!

Bạch Lân cười to, lời nói của hắn quanh quẩn sau đó xung phong liều chết tiến lên, toàn thể Bác Bì Quân cùng lao ra bên ngoài.

Bốn quân đoàn khác cũng giống như thế, năm quân đoàn giống như lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ, thừa dịp quân đoàn Man Hoang đại loạn, dùng oan hồn đề phòng hộ giết ra khỏi màn sáng, giết vào trong đại quân thổ dân cự nhân.

Trận pháp trong màn sáng không ngừng bộc phát công kích, màn sáng không co rút lại mà tiến lên phía trước, rất có xu thế quét ngang tất cả.

- Bạch Tiểu Thuần!

Một tiếng gào vang vọng cả chiến trường, là Hồng Trần Nữ đang giao thủ với Trần Hạ Thiên gào thét, trong giọng nói của nàng mang theo sát ý ngập trời.

Chẳng những nàng hiểu rõ tất cả, thổ dân liên tục bại lui cũng nghe được tiếng gào thét vui sướng của tu sĩ năm đại quân đoàn, bọn họ biết rõ mọi chuyện đều có liên quan tới Bạch ma, lúc này vô số thổ dân chửi bới gào thét Bạch Tiểu Thuần khắp chiến trường.

- Bạch ma không chết, sỉ nhục Man Hoang!

- Bạch ma, Thánh tộc ta không chết không thôi với ngươi!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi mà rơi vào tay ta, ta sẽ tra tấn ngươi ngàn năm!

Từng tiếng kêu gào vang vọng đại quân Man Hoang, cho dù năm ngàn tu sĩ dưới trướng Bạch Tiểu Thuần vừa mới bước chân lên tường thành, hắn vừa bước lên tường thành cũng nghe đám thổ dân Man Hoang chửi bới, Bạch Tiểu Thuần sững sốt không biết nói thế nào cho phải.

- Ta thế nào?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn ra ngoài tường thành, nhìn thấy hằng hà oan hồn đang tấn công đại quân Man Hoang, hắn dùng sức xoa xoa mắt, lúc này hít sâu một hơi, hắn không dám tin vào mắt mình.

Năm ngàn tu sĩ sau lưng hắn cũng phát hiện tình hình không đúng, ngơ ngác nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt cả đám cổ quái, ngay cả Thần Toán Tử cũng rung động không nhỏ, hắn không biết đây nguyên nhân là cái gì, nhưng lại được vô số tiếng gào rú chửi bới bên ngoài chiến trường, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Thần Toán Tử cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân run rẩy, trong mắt mang theo thần thái sùng kính.

- Quả nhiên thiếu tổ không giống người bình thường, chẳng những trở thành Vạn phu trưởng, không ngờ còn có thể làm Man Hoang hận tới mức độ này.

Tả Đạo cũng há hốc mồm, những gì hắn thấy tạo nên trùng kích quá lớn.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, cảm thấy không thể tin nổi, hắn quay đầu nhìn sang con dơi trên tháp cao, lại nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn mình, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn ý thức được đây tuyệt đối là cơ hội tăng cao thanh danh rất lớn, hắn lên tinh thần gấp trăm lần, hắn ngửa mặt lên trời ra vẻ xem thường thiên địa.

- Chỉ là một đám thổ dân, cho dù Bạch Tiểu Thuần ta không ở nơi này cũng có làm cho các ngươi tan thành mây khói.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng nói một tiếng, đám thổ dân cự nhân bên ngoài tức giận mắng chửi, tu sĩ năm đại quân đoàn nghe xong liền hoan hô, hắn cảm thấy mình hiện tại đã siêu thoát thiên địa.

Vào lúc này, trên bầu trời Hồng Trần Nữ đang giao thủ với Trần Hạ Thiên lại nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần đứng dưới tường thành, nàng nghiến răng nghiến lợi, trong trận chiến tranh lần trước, chính bởi vì Bạch Tiểu Thuần cho nên thất bại, lúc này cũng do Bạch Tiểu Thuần tạo thành, lại hồi tưởng chiến tranh trong mấy năm qua đều là như thế, đáy lòng nàng sinh ra sát ý ngập trời nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Nàng hiểu một việc, có Trần Hạ Thiên ngăn cản, bản thân mình không có biện pháp chém giết Bạch Tiểu Thuần.

- Man Hoang nghe lệnh, dùng tên Hồng Trần ta, liệt Bạch Tiểu Thuần vào vị trí đứng đầu tất sát bảng, tăng thêm giải thưởng!

- Treo thưởng nguyên vẹn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành Thiên Thú Hồn!!! Toàn bộ thế giới truy nã Bạch Tiểu Thuần, cho dù là tu sĩ Thánh tộc hay tu sĩ Trường thành, bất kể là ai, không hỏi lai lịch, không hỏi thân phận, chỉ cần đánh chết Bạch Tiểu Thuần... Đều có thể đạt được treo thưởng, Hồng Trần ta dùng tu vi bản thân thề tuyệt không nuốt lời, tuyệt không để tin tức liên quan tới đối phương, nếu vi phạm lời thề này, tu vi Hồng Trần ta giảm sút, hình thần câu diệt!

Hồng Trần Nữ ngửa mặt lên trời phát hạ đại thệ, lúc nàng vừa dứt lời lại có tiếng thiên lôi nổ vang, dường như chứng nhận lời thề của nàng, lúc thiên lôi xuất hiện cũng chứng minh Hồng Trần Nữ phát đạo thề!

Một khi phát ra, tuyệt đối không nuốt lời!!

Giọng nói của nàng quanh quẩn thiên địa bao phủ cả chiến trường, lập tức... Tiếng chém giết trên chiến trường đều an yên tĩnh một chút, lập tức vô số người hít thở dồn dập, trong chốc lát ánh mắt bọn họ đều nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Từng nh mắt đều nhìn thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, có đến từ Man Hoang, cũng có đến từ... Năm đại quân đoàn!

Treo giải thưởng này quá nặng!! Nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, đây là thứ có thể so sánh với Thiên Nhân Hồn... Cho dù là người nào đạt được cũng có thể dùng để Kết Anh, giá trị to lớn không cách nào hình dung!

Còn có thiên lôi chứng nhận lời thề, sau khi diệt sát Bạch Tiểu Thuần có thể đảm bảo chuyện này được giữ bí mật, lúc này không ít người hít thở dồn dập, bọn họ không thể không sinh ra tham niệm.

Nhìn thấy ánh mắt cả chiến trường đều nhìn lên người mình, trong những ánh mắt này mang theo tham lam và sát ý mịt mờ, đột nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, thân thể hắn run rẩy, vô ý thức vỗ túi trữ vật, lập tức mặc chiến giáp lên người mình, lúc này hắn không dám có chút ý niệm gây náo động, toàn thân cảm thấy không được khỏe.

- Lần này không thể oán ta, ai biết con dơi kia có thể nhả oan hồn ra chứ...

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất đến cực điểm, khẩn trương không nói thành lời, nội tâm hối hận vạn phần, đúng là tai bay vạ gió, nằm cũng trúng đạn, hắn cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, đó là cảm giác mạng nhỏ tùy thời mất đi.

- Oan cho ta quá!

Khí thế cả chiến trường nghịch chuyển, từ khi tu sĩ năm đại quân đoàn giết ra, từ lúc thế công của oan hồn như chẻ tre, thổ dân Man Hoang không ngừng bại lui, tiếng chém giết, tiếng kêu thê lương thảm thiết, đủ loại âm thanh nổ vang trong thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 806: Sắp Xảy Ra Đại Sự

Mặt đất bị máu tươi nhuộm đỏ, bầu trời lờ mờ không ánh sáng, còn có từng khí tức tử vong không ngừng sinh ra, cả chiến trường trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo cừu hận, mang theo điên cuồng, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng khó coi.

Hắn thật tâm cảm thấy oan uổng, Tụ Hồn Đan lúc trước cũng tốt, tạc lô cũng được, hắn đều nhận, nhưng lúc hắn cảm thấy không quan hệ nhiều với mình, hắn lại nhìn sang lệnh bài của mình, phát hiện chiến công không gia tăng.

- Không gia tăng chiến công, trên lưng lại mang theo oan ức, ta lỗ nặng rồi!

Bạch Tiểu Thuần chờ đợi trong lo lắng, càng nghĩ càng cảm giác mình bị lừa.

Vào lúc hắn đang xoắn xuýt, thế lực Man Hoang đang hỗn loạn, đột nhiên trong ba vòng xoáy phía sau đại quân thổ dân cự nhân có âm thanh như sấm sét truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó vòng xoáy bên trái có một bàn tay đen kịt xuất hiện, bàn tay có chín ngón và vô cùng khổng lồ, chỉ một bàn tay lại dài hơn ngàn trượng, sau khi duỗi ra bắt được một thổ dân cự nhân giống như bắt con gà, sau đó cầm hắn lên và ném về phía năm đại quân đoàn..

Thổ dân cự nhân kia kêu la thảm thiết, hắn hóa thành hào quang bay đi, thân thể căng phồng lên, vào lúc tới gần đại quân năm đại quân đoàn liền sụp đổ hình thành trùng kích, mặc dù không có tạo thành ảnh hưởng

quá lớn nhưng sau đó... Bàn tay cực lớn kia không ngừng bắt lấy thổ dân cự nhân.

Vẫn chưa chấm dứt, thậm chí vòng xoáy bên phải cũng duỗi ra một bàn tay, đồng dạng có chín ngón, cũng có màu đen kịt, sau khi hai bàn tay vươn ra, trong vòng xoáy chính giữa có một cái đầu lâu cực lớn duỗi ả.

Trên đỉnh đầu lâu có cái sừng cực kỳ khổng lồ, không có con mắt, là một con ác quỷ với cái miệng đỏ lòm đáng sợ.

Sau khi chui ra nó liền gào thét kinh thiên động địa.

Rống!!

Âm thanh hóa thành sóng âm và lớn như sấm sét, tiếng gào lấn át tiếng chém giết khắp chiến trường, trở thành âm thanh duy nhất trên chiến trường, càng nhấc lên gợn sóng vô hình, những nơi đi qua, thổ dân cự nhân không thể lui ra phía sau, càng làm cho tu sĩ năm đại quân đoàn sợ hãi biến sắc, thân thể lay động giống như cuồng phong quét ngang qua.

Ba vòng xoáy bên phía Man Hoang giống như cửa sổ, trong đó có đầu lâu và hai tay duỗi ra, nó cho người ta cảm giác phía sau vòng xoáy chính là thế giới khác, mà trong thế giới này có một cự nhân, cảm giác hai tay và đầu lâu duỗi ra khỏi cửa sổ.

Nhất là hồn triều trên cao nghe được tiếng rống, chúng bị sóng âm trùng kích lõm xuống.

Cảnh tượng này làm đám người Bạch Lân và Trần Hạ Thiên đều biến sắc, nếu chỉ như thế hiển nhiên chưa đủ vãn hồi bại cục của Man Hoang, chiến tranh lần này do Man Hoang khởi xướng, tất nhiên chúng có chuẩn bị và nắm chắc.

Cho dù bởi vì hồn triều ngoài ý muốn nên suýt sụp đổ, tất nhiên bọn chúng vẫn còn đòn sát thủ khác, sự thật cũng đúng là như vậy, trong nháy mắt cự nhân vừa xuất hiện trên chiến trường, cùng thời gian đó lại xuất hiện hơn trăm vòng xoáy giống như cửa sổ xuất hiện.

Sau khi vòng xoáy xuất thế từng cánh tay và đầu lâu lục tục chui ra ngoài, tiếng thét rung trời oanh động cả chiến trường, đồng thời cũng làm đám thổ dân cự nhân trở nên điên cuồng, dường như bị câu dẫn dục vọng bản thân, bọn chúng gầm lên giận dữ, cũng không bỏ trốn như thế, đồng loại quay đầu gào thét, không sợ sinh tử tấn công năm đại quân đoàn.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm trọng, lúc này Man Hoang chuẩn bị hoàn thiện hơn lúc trước quá nhiều, lúc này Bạch Tiểu Thuần có cảm giác không ổn, hắn không kịp nghĩ nhiều, hắn nâng tay phải lên chỉ về phía trước.

- Đệ tam quân, điều khiển pháp khí trên Trường thành đánh giết ác quỷ trong vòng xoáy của Man Hoang!

Năm ngàn tu sĩ phía sau hắn nghe lệnh tản ra.

Vào lúc này cả chiến trường phong vân tái khởi.

Chém giết ngập trời, gào thét bát phương, âm thanh thê lương thảm thiết, màn sáng trận pháp không ngừng vặn vẹo, có thể nói song phương đang đối kháng trực tiếp.

Mặc dù nhân số Trường thành không bằng Man Hoang, mặc dù có hồn triều phối hợp và màn sáng thủ hộ, dần dần đạt được ưu thế thật lớn nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn.

Lúc này đám thổ dân cự nhân Man Hoang lại sử dụng chiến pháp tự bạo điên cuồng tạo thành tổn thất không nhỏ cho phía Trường thành, hình thành giằng co cục diện.

Cả chiến trường như cối xáy thịt cực lớn, mỗi tiếng nổ, mỗi thời mỗi khắc đều có người phải chết.

Thảm thiết!!

Bầu trời lúc này đã hoàng hôn, Trần Hạ Thiên và Hồng Trần Nữ chém giết tới mức đỏ mắt, hai người đã vô pháp chú ý chiến trường bên dưới biến hóa, vào lúc này đã đánh ngươi chết ta sống.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, quân đoàn dưới trướng hắn có một nửa đã ra chiến trường, một nửa trên tường thành, bọn họ đều chiến đấu hăng hái, đột nhiên một đạo hào quang xuất hiện, hắn biết rõ mình phải xuất chiến.

Đột nhiên ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, bên phía Trường thành có không ít quân lính muốn lao ra ngoài, đột nhiên... Cả đại địa chấn động mãnh liệt, đột nhiên trong thiên địa xa xa có cột sáng màu đen phóng thẳng lên trời.

Lúc này mặt đất rung động rất mạnh, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa truyền từ xa đến gần, âm thanh này quá lớn, lúc truyền ra cũng tạo thành phong bạo bao phủ thiên địa, tầng mây sụp đổ, ngọn núi tan vỡ, vô số thảm thực vật bị phá hủy... Mặc dù cách Trường thành rất xa nhưng khi âm thanh truyền tới lại lớn hơn cả sấm sét, vượt qua tiếng ác quỷ gào thét, dường như biến thành âm thanh duy nhất trên thế giới.

Oanh!

Âm thanh quét qua chung quanh, tất cả thổ dân cự nhân đều phun máu tươi, tu sĩ năm đại quân đoàn cũng phun máu, hai lỗ tai bị âm thanh làm điếc tạm thời.

Bạch Tiểu Thuần cũng không khá hơn những người khác, hắn phun ra một ngụm máu tươi, hoảng sợ ngẩng đầu lên trời, nhìn thấy trong thiên địa xa xa, bên cạnh cột sáng màu đen lúc trước xuất hiện cột sáng thứ hai.

Lúc cột sáng thứ hai phóng thẳng lên trời, trực tiếp bắn thẳng vào bầu trời hư vô, hình thành vô số gợn sóng khuếch tán khắp thiên địa.

Hai phe trên chiến trường không ngừng nghị luận.

- Xuất hiện thêm một cột sáng!

- Đây... Đây là chuyện gì!

- Xảy ra chuyện gì?

Song phương đang giao chiến đồng thời khiếp sợ, Bạch Tiểu Thuần cũng sợ hãi không nhỏ, cảm giác hãi hùng khiếp vía càng mạnh hơn trước, không đợi hắn kịp phản ứng, mặt đất lại chấn động rất mạnh, tiếng nổ mạnh thứ hai lại nổ vang, tu sĩ Trường thành và thổ dân Man Hoang đều phun máu tươi, cột sáng thứ ba xuất hiện.

Vào lúc này mọi người rung động, lúc này âm thanh xôn xao không thể ức chế nổi.

Thậm chí ngay cả Trần Hạ Thiên và Hồng Trần Nữ đang giao chiến trên cao cũng khiếp sợ, hai bên không còn tâm tư ứng chiến, đồng thời lui ra phía sau.

- Xảy ra chuyện gì...

- Lại xuất hiện hai cột sáng mới...

Lúc này mọi việc chưa chấm dứt, song phương ngạc nhiên không nhỏ, sau tiếng nổ thứ ba là tiếng nổ thứ tư thứ năm... Thứ sáu truyền ra.

Lúc này tám âm thanh liên tiếp nổ vang.

Mặt đất chấn động dữ dội, có khu vực đã nứt ra thành vực sâu, bầu trời sắp chia năm xẻ bảy, càng không cần nói những ngọn núi chung quanh Trường thành, tất cả dãy núi chung quanh giống như bị bàn tay to lớn xóa sổ, dễ dàng sụp đổ, tan thành mây khói!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 807: Tin Tức Thiên Nhân Hồn (Thượng)

Thiên địa biến hóa làm mọi người không đứng vững, không ít người thất khiếu chảy máu ngã xuống đất, tiếng kêu thảm thiết bao phủ cả chiến trường, thậm chí còn có một ít thổ dân cự nhân và tu sĩ Trường thành bởi vì bị thương hoặc vì tu vi nên ngất đi.

Ngay cả màn sáng trận pháp cũng bị tám tiếng nổ vang ảnh hưởng nên sắp sụp đổ, làm Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ nhất chính là trên tường thành xuất hiện... Mấy khe hở!

- Này... Này...

Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, trong thiên địa vẫn còn tiếng nổ quanh quẩn, từng cột sáng phóng thẳng lên trời.

Cột thứ tư, cột thứ năm, cột thứ sáu... Trong chớp mắt trong thiên địa xuất hiện tám cột sáng màu đen cùng phóng lên trời, sau đó lại có một cột sáng cuối cùng bay lên cao... Tổng cộng chín cột sáng!

Chín cột sáng đâm thẳng vào bầu trời hình thành trận pháp nào đó, dường như muốn chia cắt bầu trời, chia lìa chúng sinh.

Trần Hạ Thiên cố gắng bình ổn hô hấp dồn dập, đôi mắt Hồng Trần Nữ nhìn chằm chằm chín cột sáng, trên chiến trường thổ dân, Man Hoang cũng tốt, tu sĩ Trường thành cũng được, mọi người đều quên khai chiến, tất cả mọi người thất khiếu chảy máu đứng ngơ ngác tại chỗ.

Bạch Tiểu Thuần cũng phun máu tươi, hắn nhìn thấy chín cột sáng màu đen phóng thẳng lên trời, tâm thần rung động rất mạnh, hắn ẩn ẩn cảm thấy không tốt.

- Sắp xảy ra đại sự!

Trong lúc chín cột sáng đồng thời xuất hiện trên bầu trời, Trần Hạ Thiên cùng Hồng Trần Nữ đều cầm lấy ngọc giản truyền âm, hiển nhiên đang truyền âm cho người nào đó.

Sắc mặt hai người biến hóa không nhỏ, thậm chí hít thở dồn dập, sau đó hai bên ngẩng đầu nhìn đối phương, lúc này đồng thời truyền âm cho nhau.

Sau mấy hô hấp hai người đồng thời đạt thành chung nhận thức, Trần Hạ Thiên vung tay lên sau đó ra lệnh cho tu sĩ Trường thành.

- Năm đại quân đoàn lui binh!

Vào lúc hắn lên tiếng, Hồng Trần Nữ cũng nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía đại quân thổ dân cự nhân Man Hoang, nàng tỉnh táo lại và ra lệnh:

- Thánh tộc lui binh!

Dùng thân phận hai người đồng thời ra lệnh, trận chiến tranh này không cách nào tiếp tục được nữa, đại chiến kết thúc nhanh chóng, thổ dân Man Hoang liên tục lui ra phía sau, không quản khỉ gió bọn họ khó hiểu cỡ nào, vào lúc bọn họ nhìn lên chín cột sáng vừa xuất hiện liền kinh hãi không nhỏ.

Bên phía Trường thành cũng như thế, tu sĩ năm đại quân đoàn sinh ra vô số suy đoán, hiển nhiên có thể làm hai đại Thiên Nhân đạt thành nhận thức chung, buông tha chiến tranh cũng vì chín cột sáng kia.

Đây là đại sự, tám chín phần mười có liên quan tới chín cột sáng vừa xuất hiện.

Lúc thổ dân Man Hoang lui binh, đám người Bạch Lân cũng truyền lệnh xuống dưới, tu sĩ năm đại quân đoàn chậm rãi lui ra phía sau, vào lúc trở về Trường thành đều nhìn ra xa, hoàng hôn đã biến mất, đêm tối

hàng lâm, đại quân thổ dân Man Hoang cũng triệt để biến mất trong bóng tối.

Thân ảnh Trần Hạ Thiên biến mất không thấy gì nữa, vào lúc xuất hiện đã là mấy canh giờ sau, dường như hắn mới trở về từ bên ngoài, vào đêm khuya hôm đó hắn triệu hoán năm đại quân chủ như Bạch Lân tiến vào trong tháp cao nghị sư.

Trong mấy canh giờ Trần Hạ Thiên biến mất, năm đại quân đoàn cũng trở về nơi đóng quân của mình.

Bạch Tiểu Thuần mang theo đệ tam quân dưới trướng trở về, sau khi quay về nơi đóng quân, hắn ngẩng đầu nhìn lên chín cột sáng xa xa trong thiên địa, tuy là đêm tối, cho dù chín cột sáng có màu đen cũng không bởi vì màu sắc mà bị bóng tối che dấu, vẫn có thể nhìn thấy hào quang đang luân chuyển.

Nội tâm của hắn bay sinh ra bất an và tâm thần bất định.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang chín cột sáng xa xa, cảm giác khẩn trương bao phủ tâm thần.

- Từ khi cột sáng thứ nhất xuất hiện, những người khác không biết xảy ra chuyện gì, ta lại hiểu rõ đó là bởi vì ta... Cầm quá nhiều hồn, dẫn xuất động tĩnh quá lớn nên mới tạo thành chuyện hôm nay.

- Chẳng lẽ... Có những người khác trêu chọc ác quỷ đại hồn sao? Hoặc là nói, trong cung điện dưới mặt đất có kịch biến?

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác tám chín phần mười, dù sao mấy ngày hôm nay, bất kể là Trường thành hay Man Hoang đều phái nhiều người đi vào bên trong xem xét.

- Hoặc là... Ác quỷ đại hồn chạy ra ngoài? Muốn tới bắt ta!

Bạch Tiểu Thuần ý thức được điểm này liền khẩn trương hít sâu một hơi, hắn dò xét chung quanh, nội tâm phát run, vừa nghĩ tới ác quỷ khủng bố lúc trước, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng.

- Làm sao bây giờ... Hi vọng không phải ah.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng và than thở.

Trần Hạ Thiên nói chuêện với đám người Bạch Lân chừng một giờ, sau một giờ qua đi, đám người Bạch Lân bay ra khỏi tháp cao, ánh mắt bọn họ tỏa sáng, dường như nội tâm rất kích động.

- Vạn phu trưởng Bác Bì Quân Vạn nhanh chóng tới chỗ bổn tọa nghị sự!

Sau khi quay về quân đoàn còn cách hừng đông một đoạn, chuyện đầu tiên Bạch Lân làm chính là triệu tập Vạn phu trưởng dưới trướn tới nghị sự.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận mệnh lệnh, do dự một lúc, suy nghĩ phải đi tìm hiểu một chút, vì vậy mang theo khẩn trương cùng bất an bay thẳng về phía kiến trúc hình quan tài của Bạch Lân, sau khi hắn tới nơi cũng nhìn thấy chín Vạn phu trưởng Bác Bì Quân khác tụ tập, mọi người đều mang theo suy đoán, sau khi chào hỏi lẫn nhau cũng không lên tiếng nói chuyện, cả đám cùng bay về phía phủ đệ Bạch Lân.

Lúc đi tới phủ đệ Bạch Lân, khi tiến vào trong đại điện, Bạch Tiểu Thuần và chín vị Vạn phu trưởng khác nhìn thấy ánh mắt Bạch Lân đang sáng ngời, đồng loạt ôm quyền cúi đầu.

- Xảy ra đại sự!

Bạch Lân ngẩng đầu, ánh mắt như điện, sau đó nhìn sang đám người Bạch Tiểu Thuần, câu đầu tiên hắn nói làm nội tâm bọn họ rùng mình.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần càng run rẩy không nhỏ, sợ Bạch Lân nói câu tiếp theo là quỷ hồn chạy ra ngoài.

- Phát hiện... Thiên Nhân Hồn!

Không chờ mọi người tiếp tục hỏi thăm, sắc mặt Bạch Lân khó che dấu kích động, hắn lập tức mở miệng, hắn nói ra lời này, trừ Bạch Tiểu Thuần ra, tâm thần các Vạn phu trưởng rung động không nhỏ.

- Thiên Nhân Hồn!!

- Là... Là Thiên Nhân Hồn!!

- Lão phu lưu thủ Trường thành nhiều năm, Thiên Nhân Hồn chỉ là truyền thuyết, chưa bao giờ gặp qua!

Những người này đều là tu sĩ Kết Anh nhưng giá trị Thiên Nhân Hồn cũng làm bọn họ động tâm.

Gánh nặng trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã được giải khai, hắn có Thiên Nhân Hồn, biết rõ bộ dạng Thiên Nhân Hồn là gì, tuy ác quỷ ngày đó vô cùng cường đại nhưng lại không phải Thiên Nhân Hồn, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ chỉ cần không phải ác quỷ chạy ra ngoài, chính mình sẽ không có chuyện gì, về phần Thiên Nhân Hồn, từ khi đi vào Trường thành tới nay, theo tiếp xúc, hắn đã sớm biết rõ Thiên Nhân Hồn là báu vật vô giá!

Tuy một phần Thiên Nhân Hồn có thể đổi lấy nguyên vẹn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm phần Thiên Thú Hồn, gom góp thành ngũ hành, ngược lại không thể dùng Ngũ Hành Thiên Thú Hồn đổi lấy Thiên Nhân Hồn, thiên hạ này không có ai đổi như vậy.

Thiên Nhân Hồn, thật sự là quá ít quá ít.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 808: Tin Tức Thiên Nhân Hồn (Hạ)

Cho dù là ai có được đều giữ kín không nói ra, đều dùng tất cả biện pháp đổi lấy bốn phần khác, nhưng làm như vậy quá khó khăn, đến nay cũng chỉ có Thiên Tôn trên Thông Thiên đảo làm được, những người khác chưa ai hoàn thành.

Thậm chí có đồn đãi, Thiên Tôn... Không thích có người dùng Thiên Nhân Hồn Kết Anh sau hắn! Dù sao đây chỉ là lời đồn, nếu như Thiên Tôn thực không muốn có người dùng Thiên Nhân Hồn Kết Anh, muốn tuyệt đường này rất đơn giản, cũng sẽ không cho người ta hi vọng.

Loại chuyện này chỉ là lời đồn nhưng không ai đoán ra.

Bạch Tiểu Thuần không cân nhắc chuyện này quá nhiều, hắn càng để ý tới mạng nhỏ của bản thân, hiện tại hắn quan sát sắc mặt đám Vạn phu trưởng bên cạnh, đột nhiên nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý.

- Không phải là Thiên Nhân Hồn sao, có cái gì chứ, trong túi trữ vật của ta có hai cái đấy.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy nhưng vẻ mặt hắn vẫn giả vờ giống như người khác, đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt khát vọng.

Bạch Lân nhìn qua mọi người, rất hài lòng với sắc mặt bọn họ, lúc trước hắn nghe được Trần Hạ Thiên nói về việc này cũng rất giật mình, hắn giật mình không phải giá trị bản thân Thiên Nhân Hồn, mà là Trần Hạ Thiên nói ra một chuyện có quan hệ tới Thiên Nhân Hồn!

Sau khi trầm ngâm một lúc, Bạch Lân cố tình không nói, hắn lại nghĩ nếu mình không nói thì mấy quân chủ khác cũng nói, dù sao đây chính là

Thiên Nhân Hồn, hắn nhất định phải có, mà người cạnh tranh lớn nhất với hắn chính là bốn quân chủ còn lại, muốn đạt được Thiên Nhân Hồn, hắn cần có người tương trợ, vì vậy sắc mặt rất nghiêm túc, nói:

- Thiên Nhân Hồn, sau khi gom đủ năm phần, không chỉ có thể giúp tu sĩ kết thành Thiên Đạo Nguyên Anh, hồn này còn có tác dụng giúp tu sĩ Nguyên Anh gia tăng tỷ lệ trùng kích bình cảnh Thiên Nhân.

- Cho dù chỉ dùng một phần Thiên Nhân Hồn cũng có thể gia tăng tỷ lệ thành công, nếu như có được năm phần nguyên vẹn, gom góp thành Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn, khi đó tỷ lệ trùng kích Thiên Nhân thành công càng lớn.

Bạch Lân vừa nói ra lời này, Bạch Tiểu Thuần còn không có cảm thấy cái gì, các Vạn phu trưởng khác có mấy người mở to mắt ra, liên tục hít khí lạnh, lần này bọn họ không chỉ động tâm đơn giản như thế, mà là tâm thần và thân thể run rẩy.

- Gia tăng tỷ thành công khi trùng kích Thiên Nhân...

- Thiên Nhân Hồn có tác dụng này...

Ánh mắt Bạch Lân đảo qua mọi người, không tiếp tục nói chuyện, hắn quan sát sắc mặt bọn họ, trừ Bạch Tiểu Thuần ra, trong chín Vạn phu trưởng có ba người sắc mặt như thường, có hai người sắc mặt biến hóa giống như đang che dấu, còn có bốn người là biến sắc quá rõ ràng.

Đồng thời hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rất bình tĩnh, hắn cũng hiểu rõ việc này đối với Nguyên Anh mà nói có hấp dẫn thật lớn, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói không gì quan trọng bằng Kết Anh.

Lại không biết sở dĩ Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh như vậy là vì hắn có được hai phần Thiên Nhân Hồn, cũng có cảm giác như đàn ông no không biết đàn ông đói, đương nhiên hắn rất bình tĩnh.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái nhìn sang Bạch Lân, lại nhìn mấy Vạn phu trưởng chung quanh, hắn như có điều suy nghĩ, vội ho một tiếng, đầu tiên hắn ôm quyền cúi đầu với Bạch Lân.

- Quân chủ, đây chính là cơ hội tốt, nếu như quân chủ đạt được Thiên Nhân Hồn, chẳng phải Thiên Nhân có hi vọng!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này làm mấy vị Vạn phu trưởng đang kích động tỉnh táo lại, mặc dù Thiên Nhân Hồn là đồ tốt nhưng bọn họ hiểu rõ tu vi bản thân cách trùng kích Thiên Nhân còn đoạn đường rất xa, cho dù đạt được Thiên Nhân Hồn, tin tức tất truyền ra ngoài.

Người có khả năng sử dụng để đột phá, thậm chí có thể bảo trụ Thiên Nhân Hồn cũng chỉ có quân chủ Bạch Lân, vì vậy ánh mắt sáng lên, bọn họ hiểu ý của Bạch Lân, nghe hiểu Bạch Tiểu Thuần nhắc nhở.

Trên thực tế bọn họ cũng bị tác dụng khác của Thiên Nhân Hồn làm rung động, nhất thời rối loạn tâm thần, nếu không cũng không cần Bạch Tiểu Thuần đi nhắc nhở, lúc này hiểu ra và nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Bạch Lân, bọn họ âm thầm cảm kích Bạch Tiểu Thuần.

Ngay cả bốn năm Vạn phu trưởng không có biến hóa quá rõ ràng cũng đều nhìn Bạch Tiểu Thuần thêm vài lần, một người trong đó trầm ngâm một lúc liền ôm quyền cúi đầu hỏi Bạch Lân.

- Quân chủ, không biết Thiên Nhân Hồn ở nơi nào?

Bạch Lân như cười mà không cười nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn rất tán thưởng khi nghe Bạch Tiểu Thuần nhắc nhở, có mấy lời chính bản thân hắn khó nói thành lời, sau đó lại gật đầu nhìn sang Vạn phu trưởng vừa hỏi mình.

- Các ngươi cũng nhìn thấy chín cột sáng màu đen bên ngoài, chắc hẳn cũng đoán được là cung điện dưới lòng đất đang sinh ra biến hóa khó lường.

- Sở dĩ cung điện dưới lòng đất có biến hóa như thế, có lẽ bởi vì nơi đó vừa sụp đổ lộ ra một cửa vào chính thức... Trong cửa vào tồn tại một mê cung.

- Bên ngoài mê cung có tấm bia đá, phía trên viết rõ ràng, nếu có thể thông qua mê cung, lại thông qua khảo nghiệm, có thể lấy được Thiên Nhân Hồn!

Bạch Lân chậm rãi lên tiếng.

Mọi người trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, trước kia chỉ cung điện dưới lòng đất đã làm hắn căng thẳng, hiện tại có thêm mê cung, việc này hoàn toàn ăn khớp với suy đoán của hắn lúc trước, cũng là đáp án hắn không thích nghe nhất, vừa nghĩ tới Thiên Nhân Hồn tại nơi oan hồn tụ tập, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hoảng hốt không gì sánh kịp.

- Trần Hạ Thiên tiền bối có lệnh, lập tức chọn ra ba vạn người xuất phát tiến vào trong mê cung! Về phần danh sách nhân viên cụ thể, bởi vì không thể bỏ qua an nguy của Trường thành, Trần tiền bối sẽ an bài lựa chọn người, đêm nay sẽ có công bố.

Bạch Lân tiếp tục lên tiếng.

- Mặc dù bổn tọa đi nhưng sẽ không tiến vào mê cung, mà là cùng các quân chủ khác áp trận phòng ngừa Man Hoang tập kích, lần này Chân Linh trên tháp cao cũng xuất hiện, chuẩn bị vạn toàn.

- Sau khi các ngươi quay về phải an bài một phen, tóm lại người nào trong Bác Bì Quân rời đi, Vạn phu trưởng nào mang Thiên Nhân Hồn trở về, bổn tọa nhất định dày báo!

Bạch Lân nói xong, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, hắn không quan tâm Thiên Nhân Hồn gì đó, hắn chỉ quan tâm cái mạng nhỏ của mình.

Sau khi nghe có nhiều người phải tiến vào mê cung như vậy, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, vừa nghĩ tới ác hồn đáng sợ, lại nghĩ tới Man Hoang treo giải thưởng cái mạng của mình, nội tâm hắn hoảng hốt.

- Chuyện lớn như thế, tu vi ta yếu kém, chắc có lẽ không đến phiên ta đi...

Bạch Tiểu Thuần tự an ủi bản thân mình, hắn vẫn cảm thấy lo lắng nhìn sang Bạch Lân.

- Quân chủ, việc này nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng, lại là mê cung, lại là tấm bia đá, trên đó viết rõ có Thiên Nhân Hồn, ta cảm thấy tám chín phần mười có lừa dối, đây có phải bẫy rập của Man Hoang hay không?

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận hỏi thăm..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 809: Danh Sách

- Trước kia ty chức cũng suy nghĩ vấn đề này, hơn nữa cho dù trong chúng ta có người đạt được Thiên Nhân Hồn, nếu Trần tiền bối có yêu cầu... Còn nữa, quân chủ, không biết tin tức này đáng tin cậy hay không?

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong lại có Vạn phu trưởng hỏi thăm.

- Chúng ta trước kia có thương nghị với Trần tiền bối và đề cập qua, Trần tiền bối từng âm thầm đi qua nơi đó, đã xác nhận nơi này không có bẫy rập, về phần tình huống cụ thể hắn không nhiều lời, nhưng mà năm vị quân chủ cùng Trần tiền bối có ước định...

Bạch Lân mỉm cười.

- Chúng ta đồng ý cho lão nhân gia tuyển ra ba vạn người, mà lão nhân gia cũng đồng ý một phương đạt được Thiên Nhân Hồn sẽ được hắn bảo hộ và tán thành.

- Về phần tin tức đáng tin cậy hay không... Năm quân chủ chúng ta cũng có ước định với lão nhân gia...

- Bởi vì tin tức này là từ đệ tử Triệu Thiên Kiêu và con gái Trần Nguyệt San của Trần Hạ Thiên tiền bối truyền về, hai người bọn họ đi vào Man Hoang thí luyện, lúc trở về đúng lúc gặp cột sáng đầu tiên xuất hiện, sau đó Trần tiền bối ra lệnh bọn họ tiến vào xem xét.

- Hôm nay hai người bọn họ sinh tử không biết, suy đoán có lẽ bị nhốt trong mê cung cho nên gián đoạn liên hệ, mà nghe nói mê cung kia thật lớn, lực lượng một người khó tìm được đường đi, cho nên Trần tiền bối phái ba vạn người đi mê cung, trừ muốn đạt được Thiên Nhân Hồn

ra, còn có một nhiệm vụ tìm kiếm Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San, bảo hộ bọn họ an toàn.

Bạch Lân chậm rãi lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần nghe xong nội tâm dậy sóng.

- Triệu sư huynh...

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới thân ảnh Triệu Thiên Kiêu, vừa nghĩ tới ác quỷ đại hồn khủng bố, nghĩ đến Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San không rõ sinh tử, hắn hít thở dồn dập và lo lắng không thôi.

Không bao lâu, sau khi bàn giao với các Vạn phu trưởng xong, Bạch Lân cho mọi người rời đi. Bạch Tiểu Thuần vô cùng xoắn xuýt, một phương diện lo lắng an nguy của Triệu Thiên Kiêu, một phương diện khác đang khẩn trương xem danh sách có mình hay không.

- Có nhiều người đi tìm Triệu sư huynh cùng Trần sư tỷ như vậy, chỉ cần bọn họ còn sống chắc chắn sẽ không có vấn đề quá lớn... Nhưng mà ngàn vạn đừng lựa chọn ta.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng sau đó thở dài, hắn trở về quân doanh sau đó lo được lo mất.

- Nhất định đừng chọn ta... Nếu như ta đi vào mê cung, người Man Hoang nhìn thấy ta nhất định sẽ nổi giận... Nhất là sau khi rời khỏi Trường thành, không có tu sĩ năm đại quân đoàn bảo vệ sẽ có người nổi lòng tham.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến Hồng Trần Nữ treo giải thưởng trên chiến trường, khi đó ánh mắt tu sĩ năm đại quân đoàn nhìn hắn với dáng vẻ tham lam và sát ý mờ mịt, nội tâm hắn phát lạnh và sầu lo không dứt, lại nghĩ đến Triệu Thiên Kiêu đang gặp nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần lo lắng và tự trách, hắn cảm thấy tình cảnh Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San gặp phải có liên quan tới hành động của mình.

Thời gian trôi qua, mặt trời bắt đầu ló dạng, khi nhìn bầu trời sáng ngời, Bạch Tiểu Thuần ngồi một mình trong gian phòng, hắn cũng không có tâm tình làm bất cứ chuyện gì, hắn đang chờ danh sách xuất hiện, đáy lòng xoắn xuýt, không ngừng cầu nguyện.

Cùng lúc đó trong gian phòng trên tháp cao dưới cặp mắt vĩ đại, sắc mặt Trần Hạ Thiên âm trầm, hắn ngồi đó nhưng tâm tình vô cùng lo lắng, càng có hối hận, dù sao nếu không phải hắn bảo đệ tử và con gái đi thăm dò cung điện dưới mặt đất sẽ không có chuyện hôm nay.

Vừa nghĩ tới con gái và đệ tử trải qua cửu tử nhất sinh trong Man Hoang, vốn bọn họ đã an toàn quay về nhưng lại bởi vì mình ra lệnh nên lâm vào nguy cơ sinh tử, đáy lòng Trần Hạ Thiên đau đớn, tuy mệnh giản của con gái không vỡ, hắn cũng cho nàng một ít chí bảo hộ mạng nhưng vẫn lo lắng không yên.

Lúc trước hắn đồng ý cho hai người đi Man Hoang thí luyện đã trải qua cân nhắc và châm chước nhiều lần mới cắn răng đồng ý, cho dù đồng ý nhưng nội tâm vô cùng lo lắng, khi hắn biết rõ con gái và đệ tử an toàn quay về, trong lòng của hắn mới thở ra một hơi.

Thật không ngờ hôm nay lại gặp chuyện không may.

Hắn cũng không nói toàn bộ chân tướng với đám người Bạch Lân, trên thực tế Triệu Thiên Kiêu và Trần Nguyệt San bị hồn tu Man Hoang đuổi giết nên vô tình dẫn động cấm chế bí mật nào đó, lúc này mới dẫn động tám cột sáng xuất hiện, đồng thời cánh cửa mê cung cũng xuất hiện.

Vào thời khắc cánh cửa mê cung xuất thế sinh ra hấp lực kéo mọi người vào bên trong, Triệu Thiên Kiêu trong lần truyền tin cuối cùng còn mang theo sợ hãi cùng kinh hoảng, nói ra một câu.

- Nơi này là... Mê cung quỷ địa... Hoàng hôn mở ra, mặt trời mọc đóng cửa...

- Mê cung... Quỷ địa...

Trần Hạ Thiên thì thào nói nhỏ, lúc đại quân Man Hoang rút lui, hắn lại biến mất mấy canh giờ là tự mình đi vào mê cung một chuyến.

Thậm chí hắn còn thử bước vào trong mê cung, cảm nhận được mê cung bàng bạc, hắn cũng phát giác thần thức của mình bị áp chế rất mạnh, sợ rằng không bao lâu thần thức bị áp chế tới cực điểm, hắn hiểu được dựa vào thực lực một mình hắn không thể tìm được đệ tử và con gái.

Đồng thời hắn còn nhìn thấy một ít tồn tại đáng sợ trong mê cung... Cho dù là hắn cũng kinh hãi, cũng may hắn chưa đi quá xa nên nhanh chóng quay về. Vừa nghĩ đến con gái cùng đệ tử lúc nào cũng lâm vào nguy cơ tử vong, Trần Hạ Thiên tự trách bản thân mình.

Cho nên lúc này mới có ước định với đám người Bạch Lân, tu vi đến cảnh giới như hắn, Thiên Nhân Hồn không phải là thứ đặc biệt cần quan tâm, hắn càng lưu ý an nguy của con gái và đệ tử, cho nên hắn cần phải phái người đi vào mê cung tìm kiếm.

Nếu nơi này không phải Trương thành, mà là trong Tinh Không Đạo Cực Tông, dùng thân phận của hắn đừng nói điều động ba vạn, cho dù là ba trăm vạn cũng không phải chuyện khó, nhưng năm đại quân đoàn nơi này thuộc về Thiết Huyết đường, thuộc về Bán Thần lão tổ, ba vạn tu sĩ trấn thủ Trường thành không phải con số nhỏ, hắn cũng thể cưỡng ép ra lệnh cho người ta, lại sốt ruột đi cứu viện cho nên dứt khoát làm một vụ giao dịch.

Lúc này trước mặt hắn xuất hiện một cái ngọc giản, trong ngọc giản ghi chép tin tức của tu sĩ năm đại quân đoàn, chẳng những có tu vi mạnh yếu, thậm chí am hiểu cái gì cũng có giới thiệu.

Trong lúc Trần Hạ Thiên đang xem xét, hắn lại tuyển ra từng cái tên trong đại quân.

Những tu sĩ này phần lớn đều là Kết Đan am hiểu tầần thức, dễ dàng cho dò xét, còn có một số có tốc độ siêu tuyệt.

Đương nhiên cũng có tu sĩ Nguyên Anh nhưng Trần Hạ Thiên không thể lựa chọn quá nhiều Nguyên Anh, cho nên chỉ có thể tìm một ít trọng điểm.

Hắn nhanh chóng tuyển chọn ra từng cái tên, lúc sắp đạt tới số lượng ba vạn, đúng lúc này thần thức Trần Hạ Thiên nhìn thấy một cái tên.

- Bạch Tiểu Thuần...

Trần Hạ Thiên trầm ngâm, nhìn thấy giới thiệu về Bạch Tiểu Thuần, dù sao của Bạch Tiểu Thuần mới gia nhập Bác Bì Quân trong mấy năm, nhìn như đã mấy năm nhưng đối với tu sĩ đây là thời gian rất ngắn, cho nên tin tức của hắn không nhiều lắm, phần lớn là những tin tức liên quan tới biểu hiện của hắn trên chiến trường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 810: Ép Người Quá Đáng (Thượng)

Trên tư liệu có đánh dấu tốc độ rất rõ ràng.

Trần Hạ Thiên ngừng lại trên cái tên Bạch Tiểu Thuần một chút, tầm quan trọng của Bạch Tiểu Thuần với Trường thành mấy năm qua thế nào, Trần Hạ Thiên lòng dạ biết rõ, đồng thời hắn cũng hiểu Bạch Tiểu Thuần có quan hệ cá nhân không tệ với đệ tử Triệu Thiên Kiêu của hắn.

Hắn càng hiểu rõ, vào lúc hoàng hôn, thời điểm xuất hiện bên ngoài mê cung, không chỉ có mình dẫn đầu ba vạn tu sĩ, bên phía Man Hoang còn có rất nhiều thổ dân và hồn tu xuất hiện...

Thiên Nhân Hồn, đối với Man Hoang mà nói đây là chí bảo vô giá, nhất là dùng bí pháp đặc thù của Man Hoang, Thiên Nhân Hồn có tác dụng vô cùng to lớn, đây là thứ nhất.

Thứ hai, cũng là Trần Hạ Thiên lo lắng nhất, một khi xuất hiện nhiều hồn tu và thổ dân Man Hoang như vậy, đệ tử và con gái của hắn bị nhốt bên trong mê cung, một khi gặp được sẽ có nguy cơ to lớn.

Kể từ đó hắn cần phải có một người hấp dẫn lực chú ý của hồn tu và thổ dân Man Hoang, cũng làm cho người Man Hoang không có tâm tư chém giết người khác, mà là vội vàng đi tìm người này...

Không ai thích hợp hơn Bạch Tiểu Thuần... Man Hoang hận Bạch Tiểu Thuần đến tận xương thấu tủy, vừa gặp mặt chắc chắn sẽ không tiếc trả giá giết hắn, quan trọng hơn chính là giá trị treo thưởng cái mạng Bạch Tiểu Thuần là Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, đối với Man Hoang mà nói đây là kích thích thật lớn.

Có thể nói chỉ cần thổ dân và hồn tu Man Hoang vào trong mê cung, trừ phi trên người mang theo sứ mạng, nếu không sẽ lựa chọn đánh chết Bạch Tiểu Thuần làm mục tiêu đầu tiên.

Một khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hắn nhất định có thể hấp dẫn lực chú ý của Man Hoang, do đó xem nhẹ những người khác... Chẳng những giúp mọi người giảm đi rất nhiều nguy hiểm, thậm chí còn có thể trợ giúp Trường thành đạt được Thiên Nhân Hồn.

- Bạch Tiểu Thuần...

Ánh mắt Trần Hạ Thiên lóe sáng, Bạch Tiểu Thuần luyện chế Tụ Hồn Đan, Tinh Không Đạo Cực Tông đã sớm âm thầm triển khai phá giải, việc này Bạch Lân cũng không biết.

Vật tư quan trọng như thế làm sao có thể nằm trong tay một người, trước kia vô thanh vô tức là không muốn Bạch Tiểu Thuần phát hiện sau đó rét lạnh nội tâm, cho nên mới âm thầm tiến hành.

Thậm chí việc phá giải đã tiến hành không kém bao nhiêu, mà chuyệ tạc lô Tinh Không Đạo Cực Tông cũng suy nghĩ ra một ít phương pháp, đối với Trần Hạ Thiên hoặc là Tinh Không Đạo Cực Tông mà nói, giá trị của Bạch Tiểu Thuần không lớn như thế.

Nếu không có hôm nay cũng bỏ đi, dù sao Bạch Tiểu Thuần có công, trước mắt vì giảm nguy cơ cho nữ nhi và đệ tử của mình, cho dù chỉ giảm bớt một tia thì hi sinh Bạch Tiểu Thuần cũng đáng.

Nghĩ tới đây Trần Hạ Thiên không chần chờ, hắn liệt kê tên Bạch Tiểu Thuần vào trong danh sách.

Vào lúc bình minh xuất hiện, danh sách ba vạn người cũng được Trần Hạ Thiên chọn ra, mặc dù hắn nóng vội nhưng cũng biết mê cung không mở vào ban ngày, mà là mở vào lúc hoàng hôn.

Vì vậy hắn giao danh sách cho cặp mắt vĩ đại, dùng thân phận của hắn có thể ra lệnh cho ba vạn người xuất hành, rất nhanh, lệnh bài của nhiều tu sĩ trong năm đại trong quân đoàn lục tục chấn động, bọn họ đều nhận được lệnh của Trần Hạ Thiên.

- Có ta!

- Lần này đi ra ngoài sinh tử hung hiểm, có thể cầu phú quý trong nguy hiểm

- Mê cung... Thiên Nhân Hồn, hắc hắc, nhất định có không ít hồn tu, pháp khí của bọn chúng có số lần luyện linh khủng bố, nếu lần này đạt được một ít, cho dù không chiếm được Thiên Nhân Hồn cũng đáng giá.

Trong năm đại quân đoàn, tu sĩ nhận được mệnh lệnh có tâm trạng khác nhau, tâm tình cũng không giống nhau, trong đó có không ít người vô cùng hưng phấn, cơ hội xuất chiến còn đạt được Thiên Nhân làm bọn họ kích động.

Có một ít người cau mày, bọn họ vô cùng mâu thuẫn với mệnh lệnh như vậy, cho rằng việc này phi thường nguy hiểm nhưng thân là tu sĩ năm đại quân đoàn, cuối cùng bọn họ vẫn lựa chọn im lặng.

Dù sao... Dưới mệnh lệnh còn viết một câu... Nếu có người trốn tránh, xử lý theo đào binh!

Một khi trở thành đào binh, theo quy củ Trường thành sẽ lăng trì xử tử!

- Đào binh!

- Lăng trì xử tử...

- Ta không đi ah!!

Vào lúc những người khác đồng thời nhận được mệnh lệnh, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong phòng, lệnh bài của hắn run run, nhìn thấy

tin tức bên trong hắn kêu thảm ba tiếng, quá sợ hãi, trong lòng vô cùng sợ phải ra khỏi Trường thành.

Hắn nhìn lệnh bài, thậm chí gương mặt hắn biến thành màu đen, hắn có cảm giác chui đầu vào lưới, đưa dê vào miệng cọp, cảm giác nguy cơ sinh tử bao phủ từng tấc huyết nhục trên người hắn, làm hắn sởn gai ốc, Bạch Tiểu Thuần vội vàng truyền âm cho Bạch Lân.

Sau khi chờ thật lâu, Bạch Lân mới trả lời một cua.

- Việc này là Trần tiền bối định ra, ta đã từng cầu tình, Trần tiền bối rất kiên định, ta... Vô lực cải biến, Tiểu Thuần, thực xin lỗi.

Nhìn thấy những lời này, trái tim Bạch Tiểu Thuần tan nát, hắn cầm lệnh bài nhưng nội tâm vô cùng phẫn nộ.

- Ta lập đại công cho Trường thành!

- Ta là Vạn phu trưởng!

Bạch Tiểu Thuần thật sự tức giận, hắn không tin Trần Hạ Thiên không biết một khi mình ra khỏi Trường thành sẽ bị Man Hoang đuổi giết, bản thân hắn cũng bị treo thưởng rất nặng, sợ rằng khi tiến vào trong mê cung, ngay cả tu sĩ năm đại quân đoàn cũng động tâm.

Loại chuyện này rất khó lòng phòng bị, có thể nói một khi đi, Bạch Tiểu Thuần lâm vào tình cảnh cửu tử nhất sinh, thậm chí thập tử vô sinh!

Tất cả chuyện này, Bạch Tiểu Thuần tin tưởng Trần Hạ Thiên biết rõ, hết lần này tới lần khác lại chọn hắn, thậm chí ngay cả Bạch Lân cũng không thể cải biến, hiển nhiên là Trần Hạ Thiên cố ý.

- Đây là muốn dùng ta làm mồi hấp dẫn Man Hoang chú ý...

Bạch Tiểu Thuần hận nghiến răng, hai mắt dần dần đỏ lên, tâm tư của hắn lung lay, vào lúc này hắn đã tìm ra đáp án, nhưng đáp án lại làm nội tâm hắn oán hận đến mức tận cùng, tâm tư hắn đau đớn khi bị người một

nhà đâm một đao sau lưng sau đó đá vào trong hố lửa, hắn tức giận không thở nổi.

- Đây là muốn bức tử ta... Không đi ta sẽ bị lăng trì xử tử, thậm chí còn liên lụy Nghịch Hà Tông... Đi, ta chắc chắn lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh... Căn bản chính là thập tử vô sinh...

- Ta thủ hộ Trường thành mấy năm, lập vô số chiến công, Tinh Không Đạo Cực Tông, các ngươi đối xử với ta như vậy sao?

Bạch Tiểu Thuần xiết chặc nắm đấm, hắn giận dữ đỏ mặt, trên trán nổi gân xanh, hắn cười thảm thiết và dữ tợn.

Nếu không có lựa chọn khác, giữa lăng trì xử tử và thập tử vô sinh, hắn chỉ có thể lựa chọn thứ hai, cho dù hắn sợ hãi cũng phải ra sức liều mạng đánh cược hi vọng cửu tử nhất sinh.

- Như thế... Liền buông tha ra... Nghĩ đến Tụ Hồn Đan của ta đã bị phá giải rồi.

Đây là chuyện hắn không thể khống chế, lúc này thân thể hắn run rẩy rất nhỏ, phân không rõ hắn sợ hãi hay tức giận! Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo huyết sắc, lúc ngẩng đầu lên hắn đã hạ quyết tâm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 811: Ép Người Quá Đáng (Hạ)

Việc này bắt đầu từ Trí Huyễn Đan dưới Không thành, hắn cũng nhìn ra mánh khóe trong đó, hôm nay lại xảy ra loại chuyện này, nếu Bạch Tiểu Thuần không hiểu những chuyện ẩn trong đó, chỉ sợ hắn không còn sống tới bây giờ

Thu liễm tâm tình, Bạch Tiểu Thuần yên lặng chỉnh lý hành trang, nếu không có lựa chọn nào khác, hắn có thể làm chính là bảo đảm mình phải sống sót quay về, nhất định phải chuẩn bị thêm nhiều thứ.

Hắn lấy Vĩnh Dạ Tán ra, hắn cũng mang bát sắc hỏa ra ngoài, hắn có ý định giữ bát sắc hỏa về sau còn làm việc khác, vào lúc này Bạch Tiểu Thuần không chút do dự sử dụng luyện linh.

Khi hắn cầm Quy Văn Oa ra ngoài, trên Vĩnh Dạ Tán xuất hiện tám đạo ngân vân vô cùng chói mắt!

Không cần che dấu cái gì, hắn ở trong Trường thành mấy năm, nhìn thấy rất nhiều trận đại chiến, Bạch Tiểu Thuần đã sớm nhìn ra hồn tu Man Hoang có không ít người sử dụng pháp bảo luyện linh nhiều lần, dường như luyện linh trong Thông Thiên Hà không thịnh hành bằng Man Hoang.

Hắn lúc đầu còn rung động không nhỏ, muốn tìm hiểu đáp án, cũng hỏi Bạch Lân, hắn nhận được đáp án là có quan hệ với Luyện Hồn Sư, Bạch Lân không nói tình hình cụ thể trong đó.

Bạch Tiểu Thuần cũng âm thầm tìm hiểu, đạt được đáp án có quan hệ với Luyện Hồn Sư, hắn chỉ có thể lưu việc này trong lòng, đến bây giờ

hắn không biết nguyên nhân cụ thể là gì.

Sau khi Vĩnh Dạ Tán luyện linh tám lần, Bạch Tiểu Thuần lại sửa sang đan dược trong tay mình, hắn chuẩn bị thêm các đan dược cần thiết, ngay cả pháp bảo hay áo giáp cũng bị hắn mang ra luyện linh.

Cùng lúc đó Thần Toán Tử và Triệu Long, cũng tới tìm Bạch Tiểu Thuần, Triệu Long còn đỡ một ít, Thần Toán Tử nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền kêu thảm thiết, cầu Bạch Tiểu Thuần xóa tên của hắn trong danh sách, hai người bọn họ đều có tên trong danh sách lần này...

- Thiếu tổ cứu ta, ta vừa mới đến ah, ta... Ta ủy khuất ah!

Cả đệ tam quân có tới mấy trăm người nhận được mệnh lệnh, Tống Khuyết... Cũng ở trong đó.

Khi biết Bạch Tiểu Thuần cũng có tên trong danh sách, bọn họ đều sững sờ, Thần Toán Tử càng há hốc mồm, hai người muốn nói lại thôi, cuối cùng cười khổ rời đi, dù sao Bạch Tiểu Thuần không thể xóa tên của mình trong danh sách, bọn họ càng không cần nghĩ, chỉ có thể thừa dịp còn chút thời gian đi chuẩn bị.

Tiễn bước mọi người, Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn đi tới tháp cao và dùng chiến công đổi lấy rất nhiều phù lục, hắn trọng điểm hối đoái linh dịch khôi phục linh lực.

Chỉ có linh lực đầy đủ mới có thể bảo đảm hắn khôi phục linh lực trong mê cung, huống hồ đệ tam quân có tới vài trăm người, đều là thủ hạ dưới trướng của hắn, hắn cần phụ trách an toàn cho bọn họ, đáng tiếc thời gian quá ngắn, Bạch Tiểu Thuần muốn chuẩn bị quá nhiều cũng không kịp.

Giờ thìn trước hoàng hoan, thân ảnh Trần Hạ Thiên bay ra khỏi tháp cao sau đó ra lệnh, ba vạn tu sĩ cùng bay lên, Trần Hạ Thiên mang mọi người bay xa.

Dường như cảm thấy tốc độ quá chậm, Trần Hạ Thiên bấm niệm pháp quyết tạo ra mây mù ngập trời, lại mang theo ba vạn người bay đi thật nhanh, kể từ đó chỉ mất một giờ là tới mê cung.

Bạch Tiểu Thuần cũng trong đám người, hắn nhìn thân ảnh Trần Hạ Thiên trước mặt, hắn nén giận nín thở, vừa nghĩ tới tu vi của đối phương, đáy lòng hắn thở dài, bởi vì không cam lòng cho nên hắn âm thầm thề với mình.

- Lão già khọm khẹm, chờ ta đến Bán Thần, sau khi ta đến Bán Thần, chuyện thứ nhất làm chính là tìm ngươi báo thù!

Ba vạn đại quân một đường bay nhanh, Bạch Tiểu Thuần đứng trong đám người, hắn muốn đeo mặt nạ nhưng nơi này có quá nhiều người đang nhìn, hắn do dự một lát, cảm thấy đeo mặt nạ tại nơi này không thích hợp, vì vậy thở dài, sầu mi khổ kiểm đi theo mọi người.

Dọc theo con đường này, trong đầu hắn vẫn suy nghĩ các loại biện pháp bảo vệ tính mạng bản thân, hắn lại không tìm được đầu mối nào khác, duy chỉ có nghĩ đến mình nhất định phỉa tiến vào mê cung đầu tiện, vào lúc trở ra lại đeo mặt nạ và cải biến thân phận.

- Chỉ có thể làm như vậy...

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, sắc mặt hắn âm trầm và hạ quyết tâm.

Trần Hạ Thiên mang theo ba vạn tu sĩ bay đi thật nhanh, từ hướng Trường thành bay thẳng về thẳng phía chín cột sáng, Man Hoang cũng làm giống như hắn.

So sánh với Thiên Nhân Hồn, chiến tranh trở thành không quan trọng, dù sao Trường thành vẫn nằm ở đó, tùy thời có thể tấn công, cũng đánh suốt bao nhiêu năm qua, đánh vô số trận.

Nhưng mà... Thiên Nhân Hồn, đến nay mơi bị Man Hoang phát hiện, lại hiếm như lông phượng sừng lân, kể từ đó phải dùng Thiên Nhân Hồn làm chủ, mà Trường thành lại băn khoăn Man Hoang bố trí bẫy rập cho nên đối với Hồng Trần Nữ mà nói, từ khi cột sáng màu đen đầu tiên bay lên, trong lòng nàng đã có tâm tư suy đoán nhất định.

Cho đến khi chín cột sáng màu đen đồng thời xuất hiện, nàng suy đoán trở thành sự thật!

- Chỗ đó tám chín phần mười chính là một trong thập đại táng cung của nhị đại Khôi Hoàng!

Sắc mặt Hồng Trần Nữ động dung nhìn sang chín cột sáng màu đen, trong đầu nàng xuất hiện một đoạn lịch sử năm đó phụ thân nói với nàng.

Trước khi Thiên Tôn của Thông Thiên đảo quật khởi phản nghịch, thế giới này không gọi là đại lục Thông Thiên, mà là đại lục Khôi Hoàng, trên đại lục Khôi Hoàng có hai cường giả, theo thứ tự là Khôi Hoàng và Minh Hoàng.

Khôi Hoàng chủ Tổ Hà Minh Hoàng chủ Minh Hà! Tổ Hà chính là Thông Thiên Hà!

Một chủ sinh, một chủ tử!

Một người là thế giới tôn sư, một người là tín ngưỡng tôn sư!

Trong đó trước khi nhị đại Khôi Hoàng hao hết thọ nguyên, hắn triệu tập lực lượng chúng sinh trong thiên địa tu kiến thập đại táng cung, trừ đệ nhất cung là nơi chôn xương của hắn, trọn đời không mở ra, chín đại táng cung khác, mỗi táng cung đều lưu lại tài phú vô cùng kinh người, càng có các loại truyền thừa còn sót lại.

Mục đích chính là muốn hậu nhân có một ngày gặp phỉa kẻ địch không thể đối kháng, có thể dùng táng cung của hắn quật khởi, mà chín

đại táng cung có trận pháp cấm chế, nếu không biết địa chỉ cụ thể, người ngoài khó tìm được.

Từ nay về sau, táng cung của nhị đại Khôi Hoàng chính là tin tức bí truyền của các đời Khôi Hoàng, nhưng thời đại của ngũ đại Khôi Hoàng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngũ đại Khôi Hoàng chết bất đắc kỳ tử, cực kỳ đột nhiên, cũng không bàn giao bí mật của nhị đại Khôi Hoàng, cho nên táng cung của nhị đại Khôi Hoàng biến thành bí mật thất truyền, từ nay về sau không người biết được.

Cho đến thời cửu đại Khôi Hoàng, Thông Thiên quật khởi, phản bội loạn thiên địa và thay thế vào, Khôi Hoàng nhất mạch trốn vào đến Man Hoang, chuyện táng cung của nhị đại Khôi Hoàng trở thành truyền thuyết.

- Bên ngoài mê cung có mấy chục động quật, mỗi một động quật đều có di cốt hung thú Thiên Nhân... Bên ngoài mê cung có tấm bia đá nhắc nhở thí luyện, lại có phần thưởng là Thiên Nhân Hồn... Loại thủ bút này trừ táng cung của nhị đại Khôi Hoàng ra, ta không nghĩ còn có ai làm được!

Sắc mặt Hồng Trần Nữ kích động, vừa nghĩ tới nơi đó vô cùng có khả năng là táng cung của nhị đại Khôi Hoàng, tâm thần của nàng vô cùng rung động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 812: Bạch Ma Đến!

Nàng không nói cho bất cứ kẻ nào biết, cho dù biết người ngoài cũng không biết được tin tức của nhị đại Khôi Hoàng, trên tấm bia bên ngoài mê cung nhắc tới Thiên Nhân Hồn đủ làm cho hồn tu Man Hoang điên cuồng, nếu như nàng quấy nhiễu sẽ bị người khác hoài nghi.

Dứt khoát không đi quấy nhiễu, phàm là hồn tu muốn đều có thể tiến vào mê cung, kể từ đó nàng còn có thể làm một ít ẩn giấu, bản thân nàng âm thầm đi vào trong mê cung.

Kể từ đó hồn tu và thổ dân trên khu vực này liên tục nghe nói có Thiên Nhân Hồn, cả đám từ bốn phương tám hướng chạy vào mê cung.

Trong đó đã có không ít người, thậm chí kẻ chưa từng chơi qua chiến trường, thế lực tán tu không thuộc về Man Hoang cũng tham gia.

Vào lúc này sắc trời gần hoàng hôn, bên ngoài mê cung có rất nhiều người tụ tập, bởi vì chưa tới hoàng hôn nên mê cung chưa mở ra, những hồn tu và thổ dân tiến tới đây đều tụ tập tốp năm tốp ba với nhau, hoặc là một mình một người chờ bên ngoài.

Khi thời gian đến, vào thời điểm hoàng hôn, phương hướng Trường thành có từng tiếng oanh minh vang lên, ba vạn đạo hào quang xuất hiện làm các hồn tu và thổ dân Man Hoang chú ý, bọn họ ngẩng đầu nhìn ba vạn người xuất hiện, những hồn tu và thổ dân này sinh ra sát ý không nhỏ.

- Là phản tu!

- Hừ, phản tu Trường thành, bọn chúng dẫn không ít người tới nha.

- Thì tính sao, nơi này là Man Hoang, là nơi của Thánh tộc chúng ta!

Tiếng nghị luận vang lên, tuy tu sĩ Trường thành đông đảo nhưng nơi này toàn tu sĩ Man Hoang, số lượng không dưới mười vạn đang tụ tập quanh mê cung.

Bọn họ lạnh lùng nhìn ba vạn tu sĩ trên bầu trời bỗng nhiên hàng lâm, người dẫn đầu chính là Trần Hạ Thiên, ánh mắt của hắn đảo qua mê cung sau đó hừ lạnh một tiếng.

Lúc hắn hừ lạnh tu sĩ Man Hoang cảm giác như thiên lôi nổ vang trong đầu, cả đám sợ hãi không nhỏ, hiển nhiên nhận ra Trần Hạ Thiên.

Trần Hạ Thiên cũng không muốn động thủ ở nơi này, hắn có thể cảm nhận được khi mình tới, khí tức Hồng Trần Nữ tập trung vào mình, cho dù là hắn hay Hồng Trần Nữ đều không muốn ra tay trước khi tiến vào trong mê cung.

Cho nên Trần Hạ Thiên hừ lạnh sau đó không quan tâm ánh mắt đám tu sĩ Man Hoang, hắn đứng bên ngoài mê cung nhìn chằm chằm vào cửa vào, chờ đợi hoàng hôn đế và mở cửa mê cung.

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận giấu trong ba vạn người, sợ bị hồn tu Man Hoang nhận ra, vì vậy cẩn thận nhích người, tìm một đại hán khôi ngô giấu mình phía sau, theo khe hở, hắn cũng từ khe hở quan sát cửa vào mê cung, hắn nhìn thấy nơi này biến thành thung lũng cực lớn vờn quanh hố sâu, nơi này đã khác với lúc trước.

Trong bồn đất lớn nhất có một cửa động, phía trên có một màn sáng màu xám bao phủ ngăn cản không cho người khác đi vào, cũng không thể nhìn thấy hoàn cảnh bên trong.

Bên ngoài cửa động có một tấm bia đá lớn cao mười trượng, tấm bia đá lộ ra cảm giác tuế nguyệt tang thương, dường như đã nằm ở nơi này không biết bao nhiêu năm tháng.

Phía trên có một hàng chữ, là chữ viết thông dụng nhưng lại mơ hồ, phải ngưng tụ tu vi vào mắt mới có thể nhìn thấy tin tức lưu lại trên đó..

- Dưới mê cung có khu vực thí luyện, vượt qua mê cung, thông qua thí luyện, người đứng đầu đạt được Thiên Nhân Hồn!

Bạch Tiểu Thuần đọc xong sau đó không quan tâm tiếp, mục tiêu của hắn không phải Thiên Nhân Hồn, hắn chỉ muốn bảo vệ mạng nhỏ của mình mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu xuống và không quan tâm đám hồn tu Man Hoang nghị luận với nhau, nội tâm của hắn tâm thần bất định, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua đám hồn tu Man Hoang, nội tâm Bạch Tiểu Thuần lo lắng..

- Đừng nhìn ta... Không nhìn thấy ta...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nhắc nhở, điều chỉnh phương hướng, để mình trở nên thấp bé hơn trước.

Nhưng nhân số hồn tu và thổ dân Man Hoang quá nhiều, phân bố bốn phía, trên bầu trời có một ít người bay tới, mặc dù Bạch Tiểu Thuần trốn trong đám người nhưng ba vạn người nơi đây rất dễ bị người ta chú ý, những thổ dân và hồn tu Man Hoang đều đánh giá bọn họ, cho dù Bạch Tiểu Thuần trốn triệt để cũng không trốn được bao lâu, bởi vì hắn không có khả năng biến mình thành trong suốt, dù ban đầu có người không nhận ra nhưng cuối cùng sẽ có người chú ý, cho dù có thể cải biến dung mạo nhưng khí tức không cải biến.

Trừ khi hắn đeo mặt nạ lên, người chung quanh quá nhiều, tin tức mình tới đây không thể gạt được người khác, mà lão già ba mắt cũng tuyên truyền ra ngòai, lần này Bạch Tiểu Thuần lâm vào bị động, nếu người khác biết hắn có năng lực cải biến dung mạo và khí chất sẽ càng nguy hiểm, cho nên chỉ có vào mê cung sau đó mang mặt nạ lên mới an toàn.

Lúc này hắn đang né tránh, bỗng nhiên cách đó không xa có thanh niên hồn tu Man Hoang nhìn xuyên qua khe hở bả vai của ba vạn tu sĩ Trường thành, trong lúc vô tình nhìn thấy mặt Bạch Tiểu Thuần.

Tên thanh niên này mở to mắt, hắn hô hấp dồn dập sau đó hắn chỉ vào vị trí Bạch Tiểu Thuần sau đó gào lên:

- Bạch ma, ta nhìn thấy Bạch ma!

Lời hắn nói giống như sấm sét quanh quẩn tám phương, tu sĩ Man Hoang nghe hắn nói liền sững sờ, lúc này bọn họ nhìn sang hướng thanh niên đang chỉ.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần kêu không tốt, hắn cảm giác mình đã tránh né rất tốt nhưng không nghĩ tới ánh mắt thanh niên kia lại độc như vậy, chỉ cần nhìn một bên mặt của mình là có thể nhận ra.

Trong chốc lát từng ánh mắt như lợi kiếm bắn tới, tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, cho dù không nhìn thấy nhưng vẫn có một ít người từ góc độ khác phát hiện Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch ma!

- Là Bạch ma, ta có thể nhận ra bóng lưng của hắn, ha ha, Bạch ma tới đây!

- Đúng là hắn!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần ô hô ai tai, da đầu căng cứng như nứt ra, cho dù hắn đánh nhau rất giới nhưng tu sĩ Man Hoang quá nhiều, vừa nghĩ tới mình đắc tội tất cả bọn chúng, còn có treo thưởng cho cái mạng của mình, Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn muốn cải biến phương hướng tránh đi.

Nhưng những người nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đều gào thét, ánh mắt tu sĩ Man Hoang chung quanh càng lợi hại, thậm chí còn có người bay lên cao, ánh mắt của bọn họ như mũi tên bén nhọn tập trung vào hắn,

tu sĩ năm đại quân đoàn chung quanh Bạch Tiểu Thuần không chịu nổi, vô ý thức tản ra, người đệ tam quân còn có thể trợ giúp một chút, nhất là đại hán trước mặt Bạch Tiểu Thuần thừa nhận áp lực lớn nhất, từng ánh mắt nhìn chằm chằm vào làm hắn hoảng hốt, lúc hắn muốn tránh đi nhưng lại nghe Bạch Tiểu Thuần nói với mình.

- Huynh đệ, chớ đi, che chắn giúp ta một chút, qua kiếp nạn này, ta nhất định sẽ hồi báo.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra, tên đại hán kia không quay đầu lại liền rời đi.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, lúc muốn tìm người khác che chắn lại phát hiện tu sĩ chung quanh đang tản ra, trong chớp mắt thân ảnh của hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong tích tắc mọi người đều nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch ma!!

- Bạch ma không chết, hắn là sỉ nhục lớn nhất của Man Hoang!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 813: Tiểu Thuần Chạy Mau

- Hắn lại dám tới nơi này, ha ha, Bạch ma này ta muốn chắc rồi, cái gì bảo tàng, cái gì Thiên Nhân Hồn, lão tử không để ý, chỉ cần diệt Bạch ma sẽ đạt được ban thưởng... Đây chính nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn đấy! Cũng không khác gì Thiên Nhân Hồn.

- Quá kiêu ngạo, hắn bị treo thưởng Thiên Thú Hồn còn dám xuất hiện nơi đây, hắn đang khiêu khích chúng ta đấy.

Bạch Tiểu Thuần bi phẫn gần chết, thậm chí trái tim đang đập mạnh, hắn nhìn thấy ánh mắt tham lam và thù hận của đám hồn tu và thổ dân Man Hoang, trong đó tham lam chiếm đa số...

Lại nhìn thấy đồng bạn chung quanh tản ra chung quanh, có không ít người nhìn hắn với ánh mắt lập lòe, lúc này nội tâm Bạch Tiểu Thuần lạnh buốt.

- Ta cũng không muốn tới, ta không có khiêu khích...

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc, cho dù tu sĩ Man Hoang hay Trường thành, không nói toàn bộ, có quá nhiều người nhìn mình với ánh mắt tham lam và tối nghĩa, hắn không rét mà run.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra, cho dù là người một nhà hay Man Hoang đều có kẻ lòng mang làm loạn, mồ hôi lạnh trên trán Bạch Tiểu Thuần chảy ra ngoài, hắn ẩn ẩn cảm thấy mình trong mắt đám người này chính là bảo tàng.

Cho dù là kẻ nào diệt mình cũng có thể đạt được nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, bên ngoài có thể dùng một Thiên Nhân Hồn đổi

lấy nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn.

- Trọng yếu nhất... Sau khi giết ta, đạt được không chỉ Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, ta còn có hai phần Thiên Nhân Hồn đấy, nếu ai giết ta chắc chắn một đêm phất nhanh.

Nghĩ tới đây nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thán không thôi, hắn không nghĩ thì thôi, hắn càng nghĩ càng cảm thấy cái mạng của hắn còn quý hơn bảo tàng gấp hai ba lần...

- Chuyện này nên tính thế nào đây, ta... Ta còn giàu hơn cả bảo tàng...

Bạch Tiểu Thuần lúc này có xúc động muốn khóc rống lên, trong lòng của hắn ủy khuất và bi phẫn, hắn cảm thấy mình lập đại công cho Trường thành nhưng lại có kết cục như vậy, loại cảm giác này làm hắn hận nghiến răng nghiến lợi, trong mắt sung huyết và tràn ngập tơ máu.

Lúc này đám hồn tu và thổ dân Man Hoang, thậm chí còn có một ít Luyện Hồn Sư xen lẫn trong đó, ánh mắt bọn chúng không tốt, thậm chí có kẻ muốn lập tức lao tới chém giết hắn tại chỗ.

Bạch Tiểu Thuần lúc này đứng lẻ loi một mình, trong tu sĩ Trường thành có một ít người đệ tam quân lo lắng, ý đồ đi cứu trợ nhưng lại không kịp.

Một khi hồn tu Man Hoang thật sự có người giết ra, cục diện không thể khống chế được, Bạch Tiểu Thuần lại lâm vào nguy cơ sinh tử, hắn tiến lên phía trước một bước, đôi mắt đỏ rực và quát lớn.

- Còn có ai muốn chết!

Những lời này nổ vang như sấm sét quanh quẩn tứ phương, đám hồn tu và thổ dân Man Hoang muốn lao tới liền dừng bước lại, lập tức nhớ tới biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần trong trận chiến năm xưa.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh tưởng đại chiến khi đó, cũng có kẻ sau này nghe kể lại, đám người này kinh hãi, vào lúc nghe lời này liền dừng

bước.

Dù sao chiến lực Bạch Tiểu Thuần không tầm thường, kẻ tiến lên đầu tiên chắc chắn không thể diệt sát Bạch Tiểu Thuần, thậm chí bản thân khó bảo toàn, vào lúc đám người Man Hoang chần chờ, lúc này hoàng hôn đã hàng lâm.

Cả thiên địa biến thành màu vàng óng ánh, màn sáng trên cánh cửa ra vào mê cung biến mất... Màn sáng vừa biến mất bên trong có tiếng kêu gào thảm thiết từ cửa vào mê cung vọng ra ngoài.

Âm thanh này giống như có vô số lệ quỷ đang gào thét truyền vào tai mọi người, rung chuyển tâm thần.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn cảm giác mình không có lựa chọn nào khác, vào lúc cửa vào mê cung vừa mở ra vô cùng hung hiểm nhưng đối với hắn mà nói lại là cơ hội.

Cho nên trong nháy mắt mê cung mở ra, lúc ánh mắt mọi người bị hấp dẫn, Bạch Tiểu Thuần cắn răng trầm mặc không nói, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất và hóa thành tàn ảnh tiến vào trong mê cung.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới gần, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn phát động Hám Sơn Chàng, lúc này âm thanh xé gió như sấm sét nổ vang, Bạch Tiểu Thuần bước vào cửa mê cung, sau khi tiến lên phía trước, hắn cảm thấy có kẻ sẽ cho rằng mình sợ nên lập tức hét lớn:

- Triệu sư huynh, Trần sư tỷ, Bạch Tiểu Thuần ta tới cứu các ngươi đây!

Trong tiếng hô, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bước vào trong cửa mê cung, đảo mắt biến mất không thấy gì nữa, dường như trong nháy mắt tiến vào đã bị truyền tống ngay lập tức.

- Bạch ma chạy đâu!

- Giết Bạch ma đạt được ban thưởng!

- Đuổi theo!

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần bước vào mê cung, đám thổ dân và hồn tu Man Hoang chung quanh, còn có một chút Luyện Hồn Sư sinh ra sát ý ngập trời, bọn họ tiến vào trong cửa ra vào.

Trần Hạ Thiên tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, gương mặt không mang theo chút biến hóa, vào lúc nghe Bạch Tiểu Thuần hét vang, da mặt của hắn co rúm vài cái, lúc này hắn hất tay áo lên.

- Năm đại quân đoàn nghe lệnh, tiến vào mê cung!

Lúc hắn vừa ra lệnh, ba vạn tu sĩ không dám không theo, liên tục bay tới tiến vào mê cung, Trần Hạ Thiên cũng tiến vào bên trong.

Trong chớp mắt, tất cả mọi người lục tục đi vào mê cung, vào lúc mọi người vào không còn bao nhiêu, trên bầu trời thỉnh thoảng có tu sĩ bay tới, lúc tới gần liền chui vào mê cung.

Cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trong mê cung cũng từ miệng các hồn tu Man Hoang truyền ra ngoài, hồn tu và thổ dân ở các khu vực chung quanh đều biết tin tức.

- Cái gì, Bạch ma hiện thân!

Trong một bộ lạc Man Hoang, đại tù trưởng thổ dân đang tu hành, nghe được đồng tộc báo cáo liền ngẩng đầu lên.

- Bạch ma nhất định phải chết, lão phu tự mình đi!

Đại tù trưởng cắn răng một cái sau đó rời khỏi bộ lạc.

Cảnh tượng như vậy xảy ra ở rất nhiều bộ lạc, đồng thời các tán tu và hồn tu trong Man Hoang đều thông qua các con đường biết rõ chuyện này, lúc này bọn họ hít thở dồn dập sau đó rời đi.

- Bạch ma... Hồng Trần Thánh Nữ treo giải thưởng cái mạng của là nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn... Đây chính là ngũ hành đều đủ, nếu ai có thể có được liền thành công Kết Anh.

- Hắc hắc, ta vốn không có hứng thú với mê cung kia, dù sao muốn đạt được Thiên Nhân Hồn phải có cơ duyên và tạo hóa, nhưng bây giờ lại có thêm một lựa chọn, có thể nói trong mê cung có hai phần bảo tàng đấy.

- Đi, đi mê cung!

Chẳng những hồn tu cùng thổ dân điên cuồng, ngay cả Luyện Hồn Sư có địa vị tôn quý trong Man Hoang cũng hứng thú với Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, lúc này biết tin Bạch Tiểu Thuần hiện thân liền xúc động đi vào mê cung.

Theo thời gian trôi qua, lúc này có rất nhiều thân ảnh từ các nơi trong Man Hoang bay tới cửa ra vào mê cung, sau khi tới trước ưửa chờ hoàng hôn hàng lâm, bọn họ không do dự tiến vào bên trong.

Mục tiêu của bọn họ không phải thông qua mê cung, thông qua thí luyện tranh đoạt thân phận đệ nhất gì đó, bọn họ không thể đạt được Thiên Nhân Hồn, bởi vì mọi người cho rằng độ khó quá lớn và hư vô mờ mịt, cho nên mục tiêu của bọn họ là đánh chết Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 814: Lai Giả Bất Thiện (Thượng)

Đánh chết Bạch Tiểu Thuần đạt được ban thưởng Thiên Thú Hồn.

Hơn nữa trong khá nhiều người bọn họ có mục đích đi vào mê cung tìm Thiên Nhân Hồn, nhưng trên thực tế cũng muốn dùng Thiên Nhân Hồn đổi Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, cho nên đối với bọn họ mà nói đánh chết Bạch Tiểu Thuần mới có lợi, cũng là con đường dễ dàng nhất.

Kể từ đó, trong mê cung giá trị Bạch Tiểu Thuần không khác gì Thiên Nhân Hồn, thậm chí có người có ảo giác, Bạch Tiểu Thuần... Mới là bảo tàng trong mê cung này.

Tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần sẽ có tất cả!

Kể từ đó khi Bạch Tiểu Thuần bước vào mê cung, những hồn tu và thổ dân Man Hoang đều đặt mục tiêu tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, một hồi tìm kiếm bảo tàng trong táng cung biến thành tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, phong bạo cũng càn quét qua mê cung.

Từ khi từng đạo thân ảnh tiến vào trong mê cung, sau một canh giờ lại có một bóng dáng xuất hiện, những nơi đi qua bầu trời xuất hiện gợn sóng, các thổ dân và hồn tu Man Hoang gặp phải đều sợ hãi.

- Cút ngay!

Thân ảnh kia hừ lạnh sau đó quát bảo đám người khác cút ra xa, thổ dân và hồn tu quanh cửa vào mê cung tản ra, không dám cản đường người này.

Vào lúc đến trước cửa mê cung, người này dừng lại một chút, người tới chính là một thanh niên tướng mạo tuấn mỹ, quần áo đẹp đẽ quý giá, nhìn bộ dạng khác biệt với những hồn tu Man Hoang rất nhiều, dường như trên người còn mang theo khí tức cao quý.

Mi tâm của hắn có một đạo tinh ngân, trong dấu vết này ẩn chứa lực lượng kỳ dị nào đó, bên trong còn mang theo uy áp kỳ lạ khó hiểu.

Nhất là sau lưng hắn mang theo một cây đại cung, cung này có màu đen, trên đó có chín đạo ngân vân, những người chung quanh nhìn thấy liền tránh lui.

- Luyện Hồn Sư của luyện hồn thế gia...

Hồn tu chung quanh vô cùng kinh hãi, trong mắt mang theo thần thái tôn kính, thân thể những thổ dân run rẩy, bọn họ nhanh chóng tiến lên bái kiến.

Dù sao Luyện Hồn Sư có địa vị tối cao trong Man Hoang, mà những luyện hồn thế gia chính là tồn tại khó lường, thậm chí một ít luyện hồn thế gia có nội tình cũng được vương hầu Man Hoang xem trọng.

Muốn nhận ra điểm khác biệt giữa Luyện Hồn Sư tán tu và thế gia, ấn ký trên mi tâm chính là chứng minh tốt nhất, chỉ có Luyện Hồn Sư đến từ luyện hồn thế gia mới có thứ này.

Mặc dù thanh niên trước mắt không phải Nguyên Anh, hắn có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, lại có thân phận hồn sư luyện hồn thế gia luyện, cho nên không dám nói hắn có thể hoành hành Man Hoang nhưng cũng đủ làm nhiều người tôn kính.

Thanh niên này tên Chu Nhất Tinh, hắn lãnh đạm nhìn hồn tu và thổ dân chung quanh liền không để ý đến, hắn vốn không muốn tham gia chuyến đi mê cung lần này, thậm chí hắn cũng không tham dự chiến tranh Trường thành, mặc dù thế gia luyện hồn của hắn không khổng lồ nhưng cũng xem như có danh tiếng không nhỏ trong khu vực này.

Sở dĩ hắn tới nơi này, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là Bạch Tiểu Thuần!

- Nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, cho dù gia tộc miễn cưỡng lấy ra nhưng lại không tới phiên ta... Chỉ cần giết Bạch Tiểu Thuần, ta có thể đạt được, sau đó lại Kết Anh, nói không chừng ta còn có thể thôi động cấp độ luyện hồn của bản thân, lúc đó nếm thử luyện ra thập sắc hỏa thậm chí thập nhất sắc hỏa... Nếu có thể luyện ra thập sắc hỏa, cấp độ luyện hồn của ta là tam phẩm đỉnh phong, nếu luyện ra thập nhất sắc hỏa... Ta từ nay về sau chính là Hoàng phẩm Luyện Hồn Sư!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Chu Nhất Tinh mang theo thần thái chờ mong, hắn đi vào mê cung, hào quang bao phủ thân thể hắn, hắn bị truyền tống vào mê cung.

Trong mê cung hiện tại có gần hai mươi vạn người... Trong đó có ba vạn tu sĩ Trường thành, còn lại đều là hồn tu và thổ dân Man Hoang, trong đó còn có mấy trăm Luyện Hồn Sư.

Nhân số nhiều như thế bị tùy cơ truyền tống tới các nơi, bọn họ phân tán ra khắp mê cung, nhưng mê cung quá lớn, hai mươi vạn người tiến vào cũng không sinh ra chút bọt nước nào cả.

Nhất là mê cung rắc rối phức tạp, thần thức bị áp chế, những người đuổi giết Bạch Tiểu Thuần trong vo tri vô giác bị phân tán ra, cho dù đang tìm kiếm cũng khó có thể tìm được tung tích Bạch Tiểu Thuần.

Càng như thế, những hồn tu và thổ dân Man Hoang càng sốt ruột, sợ Bạch Tiểu Thuần bị những người khác diệt sát trước, vì vậy càng gia tăng tốc độ tìm kiếm, thế cho nên trong quá trình tìm kiếm gặp tu sĩ Trường thành cũng không lãng phí thời gian, cho nên đại đa số thời điểm chỉ nhìn sơ qua, lập tức đi nơi khác tìm kiếm tung tích.

Mặc dù không phải tất cả tu sĩ Man Hoang đều như vậy, nhưng tổng thể mà nói một mình Bạch Tiểu Thuần đã thành công hấp dẫn lực chú ý

của đa số tu sĩ Man Hoang, từ đó áp lực lên tu sĩ Trường thành giảm đi rất nhều.

Đương nhiên nếu gặp tu sĩ Trường thành lạc đàn, chuyện giết người đoạt bảo vẫn xuất hiện, thậm chí không chỉ xảy ra trên người tu sĩ Trường thành, cho dù hồn tu Man Hoang cũng thường xuyên diễn ra cảnh tượng này.

Cùng lúc đó trong mê cung diễn ra đủ loại chuyện quái dị, rất nhiều nơi chính là tuyệt địa...

Bạch Tiểu Thuần hiện tại đã sớm mang mặt nạ lên mặt, hắn hóa thành tu sĩ trung niên đang cẩn thận tiến lên trong mê cung, hắn cẩn thận như thế sợ bị người khác nhận ra, sau khi tiến vào mê cung hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rẽ ngang rẽ dọc, mặc dù thành công bỏ qua đám người truy kích nhưng hắn cũng lạc đường, hắn cũng thử triển khai thần thông dung thiên địa pháp, muốn xem mình có thể rời khỏi nơi đây hay không, hắn lại phát hiện mê cung phong ấn hư vô chi lực, cho nên hắn không thể sử dụng dung thiên địa pháp.

- Lạc đường có cái gì, tất cả mọi người đều lạc trong mê cung mà.

Bạch Tiểu Thuần tự an ủi mình, xoa xoa mi tâm, hắn có cảm giác mình bị chóng mặt, nhìn vách tường chung quanh, thấy thế nào đều giống như đúc, hắn cũng cảm thấy con đường này vô cùng giống nhau.

Trong mê cung tồn tại vô số vách tường kết dính tới trần mê cung, cho nên người ta không thể bay rất cao, tự nhiên cũng khó nhìn lén toàn cảnh, đồng thời linh thức cũng bị áp chế, thậm chí Bạch Tiểu Thuần đã nếm thử oanh kích vách tường nhưng phát hiện nó vô cùng chắc chắn, khó có thể rung chuyển, về phần ký hiệu, tự nhiên không thể lưu lại, đây không phải chuyện trọng yếu nhất, từ thời điểm hắn bước vào trong mê cung, Bạch Tiểu Thuần phát hiện mê cung tràn ngập âm hàn.

Âm hàn này khác với hàn khí, đó là khí tức của người chết, dường như mê cung là mộ địa cực lớn, Bạch Tiểu Thuần đã nhiều lần cảm nhận

được sau lưng có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc hắn quay đầu nhìn lại không phát hiện ra mánh khóe gì cả.

- Đây là nơi quỷ quái gì?

Bạch Tiểu Thuần cắn môi, hắn cẩn thận hơn trước, sau khi đi ra vài bước liền sợ hãi, hắn dừng bước, trong mắt xuất hiện hào quang đáng sợ, toàn thân hắn như hóa thành lợi kiếm sắc bén.

Vào lúc này ở một góc rẽ có bốn thân ảnh đang lao ra, bốn người này có ba là hồn tu, một người còn lại chính là thổ dân áp chế thân thể cao chừng một trượng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 815: Lai Giả Bất Thiện (Hạ)

Hiển nhiên bốn người này kết thành một đội, tu vi không tầm thường, đều có tu vi Kết Đan Đại viên mãn, nhất là hồn tu có được lực lượng Nguyên Anh hình thức ban đầu... Chính là kẻ Kết Anh thất bại, hắn có tu vi Giả Anh.

Loại tu vi Giả Anh này với tu sĩ là chuyện tốt cũng là chuyện xấu, chuyện tốt là tu vi vượt qua Kết Đan Đại viên mãn, tu vi đã tiến thêm một bước, chuyện xấu chính là người này muốn kết Nguyên Anh khó khăn hơn người khác gấp mười lần.

Vào lúc này thổ dân cự nhân đi phía trước giống như hộ vệ cho hồn tu, mặc dù ba hồn tu không mặc quần áo hoa lệ nhưng trên người bọn họ có pháp bảo vờn quanh.

Hai người trong đó có hai thanh phi kiếm xanh và đỏ, không bàn chất liệu của hai thanh phi kiếm, điểm đáng chú ý nhất là trên phi kiếm có sáu đạo ngân vân.

Hai thanh phi kiếm này đã được luyện linh sáu lần.

Càng kinh người nhất chính là hồn tu Giả Anh, trên đỉnh đầu hắn có một viên bảo châu đang bảo hộ, viên bảo châu này có bảy đạo ngân vân.

Sắc mặt bốn người này vô cùng cảnh giác, sau khi bước ra khỏi góc rẽ liền nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đeo mặt nạ, thần sắc ngưng trọng nhìn sang.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm bốn người này, đây không phải lần đầu tiên hắn gặp được tu sĩ Man Hoang, trước kia hắn

gặp được không ít, bởi vì có mặt nạ cho nên những người kia không chú ý tới hắn, sau khi dò xét liền rời đi.

Song phương nhìn chằm chằm vào nhau mấy hô hấp, Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau vài bước nhường đường, ánh mắt bốn người lập lòe nhìn áo giáp trên người Bạch Tiểu Thuần, bọn họ chậm rãi tiến lên phía trước vào lúc hai bên còn cách nhau mười trượng thì bốn người gầm lên, đồng loạt lao tới tấn công Bạch Tiểu Thuần.

- Bọn chúng không nhận ra thân phận của ta, lại xem trọng bảo giáp trên người ta, ta lại đi một mình nên muốn giết người đoạt bảo, ta phải tốc chiến tốc thắng giải quyết trận chiến này!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thổ dân cự nhân lao lên trước tiên, hắn cũng không lui mà tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, sắc mặt bốn người khó coi.

Không chờ nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, chợt nghe tiếng nổ ầm ầm và tiếng thổ dân cự nhân kêu gào thảm thiết, thân thể thổ dân cự nhân dừng lại giữa không trung, cả thân thể nổ tung và huyết nhục bắn tung tóe, máu tươi bay thẳng về phía ba hồn tu.

Vào lúc này ba hồn tu đều nhìn thấy tại vị trí thổ dân cự nhân vừa đứng có thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, cũng nhìn thấy hắn thu quyền trở về.

Ánh mắt ba người co rút lại, nội tâm rung động không nhỏ, biết rõ trêu chọc phải cường giả nhưng hiện tại hối hận đã không kịp, ba người đều là hồn tu chơi qua chiến trường Trường thành, biết rõ không thể buông tha dũng giả thắng, vào lúc này bộc phát sát ý kinh người.

Về phần những máu tươi kia, bởi vì nhiễm độc tố tạo thành ảnh hưởng lên ba người, bọn họ cũng có biện pháp hóa giải, chỉ thấy bảo châu trên đỉnh đầu hồn tu Giả Anh hình thành màn sáng ngăn cản máu tươi bên ngoài, mặc dù vẫn có một ít xuyên thấu qua màn sáng nhưng ba người không quan tâm, sát ý bộc phát lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần!

- Chết đi!

Trong ba hồn tu, trong đó hai người bấm niệm pháp quyết điều động phi kiếm bên cạnh mình bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần với tốc độ cực nhanh, tiếng xé gió vang vọng và khí thế kinh người.

Dù sao cũng là pháp bảo luyện linh sáu lần, Bạch Tiểu Thuần biết rõ phi kiếm sắc bén kinh người, đồng tử co rút dữ dội.

Cùng lúc đó tu sĩ Giả Anh bắt đầu đọc chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, màu sắc bảo châu trên đỉnh đầu thay đổi, bên trong bảo châu có khói đen bay ra, khói đen ẩn chứa ác quỷ giương nanh múa vuốt tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Hiển nhiên ba người không phải mới liên thủ với nhau một hai lần, vừa ra tay đã phong tỏa tất cả vị trí né tránh của Bạch Tiểu Thuần, lúc thế công tới gần, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng.

- Luyện linh chi bảo... Các ngươi có, ta cũng có!

Tay phải Bạch Tiểu Thuần nâng lên, hắn cầm cây dù ra khỏi túi trữ vật.

Chính là Vĩnh Dạ Tán.

Lúc mới có được cây dù này, tu vi Bạch Tiểu Thuần năm đó không thể sử dụng toàn bộ uy lực của nó, hôm nay hắn có tu vi Kim Đan Đại viên mãn, lúc thi triển không nói thành thạo nhưng không còn miễn cưỡng như ngày xưa.

Trong nháy mắt hắn lấy cây dù ra, Bạch Tiểu Thuần lại ấn vào chuôi cây dù, phanh một tiếng, trong nháy mắt hai thanh phi kiếm và ác quỷ tới gần, Vĩnh Dạ Tán mở ra.

Vào lúc mở ra nó hình thành phòng hộ, trực tiếp va chạm với hai thanh phi kiếm, tiếng nổ quanh quẩn đường hầm mê cung, hai thanh phi kiếm luyện linh sáu lần không thể duy trì năng lực phi hành, chúng bị

bắn ngược ra sau, ngay cả ác quỷ cũng kêu thảm thiết, lúc muốn rút lui nhưng trên cây dù xuất hiện mặt quỷ tươi cười.

Gương mặt quỷ này hấp mạnh một cái, ác quỷ trong sương mù kêu thảm thiết nhưng không thể lui ra sau, trong chớp mắt đã bị hút vào trong thân dù... Nói tới rất chậm chạp nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn, cây dù mở ra ngăn cản phi kiếm, hấp diệt ác quỷ trong sương mù, sắc mặt ba hồn tu khó coi tới cực điểm, bọn họ biết đã gặp phải cường giả khó lường.

Nhất là hồn tu tu vi Giả Anh, tròng mắt hắn như rớt ra ngoài, hắn nhìn thấy tám ngân vân trên Vĩnh Dạ Tán liền hít thở dồn dập, trong mắt mang theo thần thái tàn nhẫn, thừa dịp phi kiếm của hai đồng bạn bị cuốn đi, tâm thần bị thương, hắn nâng hai tay âẩy hai người về phía trước.

Sắc mặt hai hồn tu biến hóa, không nghĩ thủ lĩnh của mình lại độc ác như vậy, bọn họ tránh không kịp nên bị đẩy thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, cùng lúc đó hồn tu Giả Anh nhanh chóng lui ra sau, muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Hắn nhìn ra hồn tu trung niên không chỉ có thực lực cường đại, tu vi không tầm thường, ngay cả pháp bảo cũng kinh người như thế, hắn giống như một con ác lang hoành hành thảo nguyên, khó trách dám đi lại một mình, thì ra hắn cũng chẳng sợ người khác giết người đoạt bảo, thậm chí dường như cố ý làm như vậy câu dẫn lòng tham của kẻ khác.

Vào lúc ba người nội loạn, Bạch Tiểu Thuần thu cây dù và bước tới một bước, tốc độ cực nhanh, hóa thành tàn ảnh, trực tiếp xuất hiện gần hai thanh phi kiếm, hắn nâng tay phải thu pháp bảo sau đó đánh thẳng vào người hai tên hồn tu.

Hai hồn tu kêu thảm thiết và phun máu tươi, thân thể bay ra sau như diều đứt dây, không chờ bọn họ rơi xuống đất, thân thể run rẩy và héo rũ mắt thường có thể nhìn thấy được, tất cả sinh cơ hóa thành sương trắng

bay ra khỏi thất khiếu của bọn họ, sương trắng bị Vĩnh Dạ Tán của Bạch Tiểu Thuần hấp thu sạch sẽ.

Vĩnh Dạ Tán thôn phệ sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần không xa lạ gì, nhất là sau khi luyện linh tám lần, uy lực của nó càng lúc càng lớn, tuy không thể cách không hấp thu sinh cơ nhưng Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng phải kinh hãi, hắn không suy nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo tên hồn tu Giả Anh đang chạy trốn.

Hồn tu Giả Anh nghe được tiếng kêu thảm thiết sau lưng, hắn quay đầu lại nhìn thấy cảnh tượng hai người bị hút sạch sinh cơ, tâm thần chấn động rất mạnh, hắn kinh hô thành tiếng:

- Ngươi không phải hồn tu, ngươi là Luyện Hồn Sư!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 816: Cửu Sắc Hỏa

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, cố ý hừ lạnh một tiếng, tốc độ bạo tăng, hồn tu Giả Anh không ngừng kêu khổ, dù hắn có tu vi Giả Anh nhưng sau khi hiểu rõ chiến lực của Bạch Tiểu Thuần liền biết mình không phải đối thủ, trong lúc nguy cơ hắn vội vàng hô to.

- Đại nhân chớ xúc động, ta nguyện trở thành tùy tùng của đại nhân.

- Trong mê cung này, đại nhân độc hành, không bằng bên người có tùy tùng cùng theo sau...

Hồn tu Giả Anh lo lắng nên lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần nghe xong cũng hơi động tâm, cảm thấy người này nói có phần đạo lý, chính mình đi một mình khó tránh khỏi gặp các chuyện khác nhau, nếu một khi đánh nhau bại lộ thân phận sẽ gặp phiền toái.

Nếu có người ở bên cạnh mình, có thể miễn trừ không ít chuyện... Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần vung tay phải lên, hắn dùng lực lượng thật lớn đánh lên người tu sĩ Giả Anh.

Khóe miệng hồn tu chảy máu tươi, trong mắt mang theo hung quang nhưng vẫn nhịn xuống, không hề bỏ chạy, hắn đứng tại đó sau đó ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Trần Giác nguyện ý tùy tùng đại nhân!

Bạch Tiểu Thuần không nói một lời, nhìn Trần Giác vài lần sau đó nâng tay phải điểm vào mi tâm Trần Giác, lập tức truyền một đạo hàn khí vào trái tim Trần Giác.

Chỉ cần tâm niệm hắn vừa động, lập tức có thể điều khiển hàn khí bộc phát tiêu diệt tâm mạch Trần Giác.

Thân thể Trần Giác run lên, không dám né tránh, tùy ý Bạch Tiểu Thuần lưu cấm chế trên người mình, lúc này mới thở ra một hơi, biết rõ lần này có thể tạm thời bảo vệ tánh mạng, cảm nhận được hàn ý bao phủ trái tim, nội tâm của hắn vô cùng đắng chát.

- Đi!

Bạch Tiểu Thuần tận lực giả giọng khàn khàn, lại phân phó hắn đi trước.

Trần Giác vội vàng đồng ý, hắn giữ vững tinh thần thủ hộ chung quanh Bạch Tiểu Thuần, hắn biết rõ nếu mình muốn mạng sống phải nhờ vào Luyện Hồn Sư này bảo hộ, chỉ cầu chính mình tận hết sức, sau khi rời khỏi nơi đây đối phương sẽ buông tha cho mình.

Bạch Tiểu Thuần nhìn như mặt không biểu tình nhưng trên thực tế đang ngầm quan sát Trần Giác, trong nội tâm rất đắc ý, suy nghĩ mình quá anh minh, đi tới chỗ nào cũng có kẻ cúi đầu bái lạy khóc hô muốn trở thành tùy tùng của mình, không đồng ý còn không được, không biết đối phương biết suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần sẽ có cảm nhận thế nào.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, hạ quyết tâm, lúc này mình phải giả vờ trở thành người trầm mặc ít nói, như vậy lực uy hiếp của hắn càng lớn hơn một chút.

- Hơn nữa Trần Giác nói có chút đạo lý, hồn tu bên cạnh ta nhiều một chút càng an toàn hơn...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, lúc này đi theo Trần Giác.

Bất cứ khu vực nào trong mê cung đều giống nhau như đúc, cũng không thể phân biệt phương hướng, cũng rất khó lưu lại ký hiệu, Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng chóng mắt, thời điểm đang phát sầu thì linh

cơ khẽ động, dứt khoát dùng lực chú ý nhìn vách tường bên phải, một đường cố định đi theo vách tường bên phải, gặp được chỗ rẽ cũng lựa chọn bên phải.

Thời gian ba ngày trôi qua nhanh chóng, trong ba ngày qua Bạch Tiểu Thuần và Trần Giác đụng phải không ít người Man Hoang và tu sĩ Trường thành, trên những người kẻ này, Bạch Tiểu Thuần phát hiện trong đó có một ít người lựa chọn giống như hắn.

Sau khi dò xét lẫn nhau, mọi người lập tức né tránh, hiển nhiên không muốn dễ dàng phát sinh ma sát, mặc dù gặp được hồn tu Man Hoang nhiều hơn, nhìn thấy thái độ Trần Giác với Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lấy Vĩnh Dạ Tán ra, chú ý tới tám đạo ngân vân trên đó đều kinh hãi, ẩn ẩn đoán ra Bạch Tiểu Thuần chính là Luyện Hồn Sư cho nên không muốn trêu chọc.

Cứ như vậy, trong ba ngày qua hai người hữu kinh vô hiểm, cho đến ngày thứ tư, vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang đi tới liền dừng bước lại, ánh mắt hắn sinh ra hào quang nhìn trước mặt.

- Phía trước không đúng.

Bạch Tiểu Thuần khàn khàn mở miệng, Trần Giác bên người sững sờ, hắn nhìn con đường phía trước không có gì thần kỳ cả.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn không ra, sau trận chiến năm đó trong sơn mạch Lạc Trần, hắn phát hiện mình rất nhạy cảm với nguy hiểm, cho nên hắn vô cùng tin vào trực giác của mình.

Vào lúc này trong cảm nhận của hắn, khu vực phía trước nhìn như bình thường nhưng lại ẩn giấu sát cơ, không dừng lại nữa, Bạch Tiểu Thuần lập tức lui về phía sau, mặc dù Trần Giác không hiểu gì cả nhưng cũng lui theo sau với hắn.

Vào lúc hai người lui ra sau, một tiếng cười lạnh vang lên trong khu vực nhìn như bình thường kia, trong chớp mắt trước mặt xuất hiện gợn

sóng như mặt nước, từng đạo thân ảnh lao ra thật nhanh.

Lại có hơn mười người!

Cả đám có tu vi không tầm thường, sau khi xuất hiện liền nhắm thẳng Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra sát cơ, hắn nâng tay phải cầm Vĩnh Dạ Tán, tám đạo ngân vân lóng lánh chói mắt, càng có gương mặt quỷ đang cười giống như như ẩn như hiện, lúc sắp đại chiến, đột nhiên trong màn nước có tiếng quát lớn.

- Không được vô lễ!

Khi lời nói vang lên, đám hồn tu bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần dừng bước.

Lúc này trong màn nước có một người đi ra, đây là một thanh niên, sắc mặt âm trầm, trên người mặc trường bào vô cùng trân quý, my tâm có một vết ngấn, kẻ này chính là Chu Nhất Tinh!

Hồn lực chấn động bao phủ chung quanh, hồn lực này khác với hồn lực của hồn tu khác, dường như nó thâm thúy hơn nhiều, còn ẩn chứa cảm giác nào đó, chỉ cần nhìn sơ là có thể phân biệt ra được.

Nhất là trong tay hắn có một đám hỏa diễm.

Màu sắc hỏa diễm hay thay đổi, nhìn kỹ có tới chín màu sắc, Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn sơ qua nhưng tâm thần rung động rất mạnh, hắn nhận ra được, hảo diễm này là...

Cửu sắc hỏa! !

- Cửu sắc hỏa! Tam cấp Luyện Hồn Sư!

Trần Giác nhìn tâấy cửu sắc hỏa, sắc mặt biến hóa, lúc nhìn Chu Nhất Tinh mang theo thần thái kính sợ không nhỏ.

Chu Nhất Tinh không nhìn Trần Giác, dường như trong mắt hắn hồn tu như Trần Giác chẳng đáng là gì, trong mắt hắn chỉ có Bạch Tiểu Thuần, nói cho đúng là Vĩnh Dạ Tán trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn tới nhìn lui nhưng lại có phần khó hiểu.

- Ngươi là hồn tu hay là Luyện Hồn Sư?

Ánh mắt Chu Nhất Tinh đảo qua Vĩnh Dạ Tán sau đó lại nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Cửu sắc hỏa...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn nhìn cửu sắc hỏa trong tay Chu Nhất Tinh, cảm nhận tu vi đối phương không phải Nguyên Anh, mà là Kết Đan Đại viên mãn giống như mình.

Mặc dù như thế nhưng Bạch Tiểu Thuần càng khiếp sợ lực lượng ẩn chứa trong cửu sắc hỏa, dường như chỉ cần bóp vỡ là bạo phát ra thực lực kinh người.

Lúc này đối phương cũng dò xét hắn, hắn cũng dò xét thanh niên này, chú ý tới ánh mắt đối phương đang nhìn Vĩnh Dạ Tán, trên thực tế hắn xuất ra cây dù này cũng có tác dụng chấn nhiếp đối thủ, lúc phát hiện tu vi của người này không mạnh hơn mình nhưng lại có cửu sắc hỏa, nhất là nhìn thần sắc Trần Giác, hắn có thể nhận ra thân phận đối phương.

- Man Hoang... Luyện linh... Luyện hồn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 817: Mũ Đỏ, Mũ Xanh, Chúng Ta Là Một Đám Mũ Quả Dưa

Bạch Tiểu Thuần nhớ lại những tin tức mình thu thập được trong mấy năm qua, lại nhớ trong tay hồn tu Man Hoang sử dụng pháp bảo luyện linh nhiều lần, trong lòng của hắn ẩn ẩn có một suy đoán.

Thời điểm này không phải lúc suy nghĩ sâu xa, Chu Nhất Tinh nhìn Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thanh niên này, ánh mắt hai người chớp động, đều cảm nhận được chấn động của nhau, sau đó vô cùng vui vẻ.

- Ít có việc ta không nhận ra, hỏi lại ngươi một lần, ngươi là hồn tu hay là Luyện Hồn Sư.

Chu Nhất Tinh cau mày, trong mắt sinh ra hàn quang, hắn hỏi lại lần nữa.

Vào lúc hắn hỏi ra những lời này, sát ý đám hồn tu chung quanh bộc phát, bọn chúng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Luyện Hồn Sư!

Bạch Tiểu Thuần híp mắt, cảm thấy nói như vậy đối phương không tin, cảm nhận hồn lực chấn động trên người đối phương, hắn lập tức bộc phát tu vi.

Bởi vì mặt nạ thần kỳ có tác dụng chuyển hóa linh lực thành hồn lực, Bạch Tiểu Thuần bộc phát tu vi, người ngoài nhìn thấy không phải linh lực chấn động, mà là hồn lực, hồn lực cường đại mà bá đạo, cũng không

phải hồn tu, mà là lực lượng chỉ có Luyện Hồn Sư mới có thể khống chế, sắc mặt những hồn tu chung quanh biến hóa.

Chu Nhất Tinh thu hồi ánh mắt, sau khi cảm thụ hồn lực liền nhìn Vĩnh Dạ Tán trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn cau mày suy nghĩ.

- Là ta ảo giác sao, vì sao lúc trước hắn tiếp cận, cửu sắc hỏa của ta lại lắc lư, có cảm giác như rời khỏi tay bay về phía hắn.

- Cho dù chỉ là biến hóa trong nháy mắt, về sau khôi phục như thường nhưng đây là chuyện chưa từng xảy ra... Là cây dù kia, không giống... Người này không đúng... Cứ chém giết hắn trước sẽ tìm được đáp án.

Chu Nhất Tinh đang khó hiểu, Bạch Tiểu Thuần cũng xoắn xuýt.

Đầu óc hắn đang hoạt động rất nhanh, đánh giá cửu sắc hỏa trong tay Chu Nhất Tinh, suy nghĩ có nên giết người đoạt bảo hay không, hắn cân nhắc thực lực hai bên một chút, lại nhìn cửu sắc hỏa trước mặt mình liền do dự, hắn cũng không phải cố kỵ đối phương nhiều người, mà là kiêng kị lực lượng hủy diệt của cửu sắc hỏa.

Chỉ khi nào chiếm được cửu sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần có thể luyện linh Vĩnh Dạ Tán lần thứ chín, kể từ đó uy lực sẽ càng lớn, đối với hắn mà nói, cho dù tăng cường tỷ lệ sinh ồồn trong mê cung lên một ít cũng đáng giá mạo hiểm.

- Người này không biết tốc độ của ta, nếu tập kích đột nhiên có thể cướp đoạt cửu sắc hỏa...

Hai người đều có tâm tư, ánh mắt chớp động sau đó nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt mỗi người xuất hiện hàn quang, Chu Nhất Tinh đã hạ quyết tâm, hắn nâng tay trái chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Sát!

Trong nháy mắt Chu Nhất Tinh mở miệng, cùng thời gian Bạch Tiểu Thuần tiến về phía trước một bước, hắn vận dụng tốc độ cực hạn của

mình, tàn ảnh xuất hiện và biến mất cực nhanh.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trước mặt Chu Nhất Tinh, hắn nâng tay phải đấm Chu Nhất Tinh một.

Vốn muốn cướp cửu sắc hỏa nhưng lúc ra tay lại giấu diếm, một quyền này đánh vào ngực Chu Nhất Tinh ngực!

Chu Nhất Tinh chấn động, cho dù thế nào hắn cũng không ngờ tốc độ Bạch Tiểu Thuần nhanh như vậy, vào lúc này tâm thần chấn động, hắn nhanh chóng lui ra sau và vung tay lên, lập tức cửu sắc hoả hóa thành biển lửa ý đồ ngăn cản Bạch Tiểu Thuần trùng kích.

Hồn tu chung quanh cũng bừng tỉnh trong cơn mê, bọn họ lao về phía Bạch Tiểu Thuần, Trần Giác cắn răng dùng toàn lực ngăn cản, trong khoảng thời gian ngắn chém giết kinh thiên xuất hiện.

Lại nói tới biển lửa cửu sắc hỏa ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, hôm nay hắn phải liều tất cả mọi thứ, nhìn uy lực cửu sắc hỏa, hắn chỉ cảm thụ một ít đã cảm thấy đáng sợ, không biết thân thể của mình có thừa nhận nổi hay không, lúc này là tình thế bắt buộc nên hắn cắn răng một cái, biển lửa cửu sắc hỏa đang lan tới gần, trên người hắn bộc phát hàn khí vô cùng đáng sợ.

Uy lực Chí Hàn bạo phát ra ngoài, trong nháy mắt đã bao phủ tám phương, những hồn tu ý đồ ngăn cản nhưng không được, trong chớp mắt thân thể bị băng phong toàn bộ!

Mặt đất cũng tốt, vách tường cũng dc, đảo mắt đã hóa thành Hàn giới va chạm với biển lửa cửu sắc hỏa trước mặt, trong nháy mắt va chạm hàn khí Chí Hàn liền lõm xuống giống như hóa thành cái miệng to lớn trực tiếp thôn phệ cửu sắc hỏa vào trong.

Tiếng nổ mạnh quanh quẩn trong mê cung.

- Phong cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hàn khí lập tức bao phủ bốn phía và hình thành tầng tầng phong ấn, lúc sắp phong ấn cửu sắc hỏa, cửu sắc hỏa cũng không phải thứ tầm thường, hàn khí chung quanh không ngừng hòa tan.

Chỉ có điều cửu sắc hỏa chỉ là lục bình không rễ, thời điểm hòa tan hàn khí chung quanh, màu sắc bản thân nó cũng ảm đạm rất nhiều, dường như tùy thời sẽ dập tắt, sắc mặt Chu Nhất Tinh biến hóa, hắn muốn thu hồi cửu sắc hỏa nhưng Bạch Tiểu Thuần không cho hắn cơ hội này, cửu sắc hỏa va chạm với Chí Hàn, bỗng nhiên Vĩnh Dạ Tán bung ra ngăn cản phía trước.

Gương mặt quỷ dị trên cây dù xuất hiện, nó hấp mạnh về phía Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh sởn hết cả gai ốc, sinh cơ bị trói chặt. Hắn suy nghĩ thế nào cũng không dám nghĩ thực lực đối phương mạnh như thế, nhất là Hàn giới có thể đóng băng nội tâm của hắn.

Vào lúc nhìn thấy mặt quỷ xuất hiện, hắn hô hấp dồn dập sau đó vỗ mi tâm của mình, lúc này vết ngấn trên mi tâm sinh ra hào quang sáng ngời, chiếu sáng tám phương và oanh kích Vĩnh Dạ Tán của Bạch Tiểu Thuần.

Vĩnh Dạ Tán chấn động, mượn lực ngăn cản đủ giúp Bạch Tiểu Thuần cướp lấy cửu sắc hỏa, vào lúc tinh quang trên mi tâm Chu Nhất Tinh lan ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải chụp vào cửu sắc hỏa bị phong ấn

Hắn mang theo cả phong án hàn khí vào trong túi trữ vật, Bạch Tiểu Thuần thu cây dù sau đó lui ra sau thật nhanh, hắn biết rõ hàn khí vừa bộc phát có thể sẽ bại lộ thân phận, pháp thuật thần thông tinh quang của Chu Nhất Tinh vô cùng quỷ dị, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ đã cướp được cửu sắc hỏa đến tay, không nên dây dưa với đối thủ, lập tức bỏ chạy ra xa.

- Ngươi muốn chết!

Chu Nhất Tinh gào thét, tóc của hắn hơi tán loạn, trong mắt mang theo lửa giận không nhỏ, hắn còn chưa phát hiện ra thân phận Bạch Tiểu Thuần, hiện tại Bạch Tiểu Thuần dám công nhiên cướp cửu sắc hỏa ngay trước mặt hắn, hơn nữa ngăn cản hắn không thể thi triển pháp thuật, hắn có cảm giác minh rơi vào tính toán của người ta cho nên sinh ra lửa giận trùng thiên.

Hắn nâng tay phải vỗ vào túi trữ vật, hắn trực tiếp cầm lấy đại cung màu đen vẫn mang theo sau lưng mình, vào lúc truy kích hắn kéo dây cung, sau khi buông ra liền có âm thanh bén nhọn xé rách hư vô bay về phía trước.

Không có mũi tên thực chất, mà là hồn lực biến thành, hình thành hồn tiễn, lúc rời dây cung đã bay với tốc độ cực nhanh, trực tiếp phá toái hư không bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Đây chính là chí bảo luyện linh của hắn, uy lực to lớn, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, lúc thân thể lui về phía sau, đột nhiên Vĩnh Dạ Tán mở ra ngăn cản mũi tên này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 818: Hồng Đầu, Lục Đầu, Chúng Ta Thích Nhất Bạch Đầu

Oanh, lực lượng cực lớn nổ tung trên người, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn mượn nhờ lực trùng kích gia tăng tốc độ lui ra sau thật nhanh, đột nhiên hắn dừng lại và nhìn thẳng về cây đại cung của đối phương.

- Trên người của ngươi còn có chí bảo này, nói sớm một chút!

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, vào lúc này hắn không chạy nữa, lập tức đi về phía Chu Nhất Tinh.

Lúc này Chu Nhất Tinh há hốc mồm, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ gặp qua kẻ cuồng vọng như thế, sau khi đoạt cửu sắc hỏa của mình, nhìn thấy mình xuất đại cung ra liền không bỏ chạy nữa.

- Ngươi muốn chết!

Chu Nhất Tinh giận dữ quát lớn, hắn lại kéo dây cung, lần này hồn lực ngưng tụ thành ba hồn tiễn.

Trần Giác cách đó không xa run rẩy, Chu Nhất Tinh không nhận ra Bạch Tiểu Thuần, mà khi Bạch Tiểu Thuần sử dụng hàn khí thì hắn lập tức nhận ra, đầu óc rung động rất mạnh, phản ứng đầu tiên là mình chết chắc rồi, trong lúc bi phẫn bất lực hắn không rõ mình nên trốn hay không trốn.

Vào lúc đại chiến sắp diễn ra, bỗng nhiên lúc này có biến hóa xuất hiện.

- Mũ đỏ, mũ xanh, chúng ta là một đám mũ quả dưa...

- Hồng đầu, lục đầu, chúng ta thích nhất bạch đầu...

Từng câu ca dao quỷ dị vang lên cực kỳ đột ngột, những câu da dao này quanh quẩn trong mê cung âm trầm.

Âm thanh này mang theo lực lượng chấn nhiếp truyền vào tai ba người Bạch Tiểu Thuần, tâm thần ba người rung động rất mạnh, da đầu căng cứng sắp nứt ra... Quan trọng nhất đây không phải một âm thanh, mà là rất nhiều.

Giống như có vô số tiểu hài tử đang vui đùa gần đây, chúng hát ca dao hóa thành gợn sóng vô hình trùng kích bốn phương, ngay cả vách tường chung quanh cũng bị cải biến nên nhúc nhích...

Thậm chí trên vách tường huyễn hóa ra những gương mặt khác nhau, những này nữ có nam có, trẻ có già có, bọn chúng đều làm ra bộ dạng sợ hãi và hét lớn.

- Mũ đỏ đến!

- Chạy mau... Mũ đỏ đến...

Những gương mặt trên vách tường không ngừng kêu gọi giống như muốn ẩn núp, càng thêm quỷ dị chính là mặt đất xuất hiện rất nhiều gương mặt, những gương mặt này đang kêu thảm thiết.

Càng kinh người hơn chính là vách tường đang nhúc nhích và cải biến phương hướng, con đường sau lưng ba người bị đóng kín triệt để, vị trí của bọn họ vừa đi biến thành ngõ cụt!

Cảnh tượng này làmBạch Tiểu Thuần cùng Chu Nhất Tinh khiếp sợ Trần Giác không tốt hơn chút nào, tâm thần ba người rung động rất mạnh, có cảm giác sơn gai ốc.

Cảm giác này không liên quan tới tu vi, dường như tới từ sâu trong linh hồn bản thân khi gặp phải thiên địch, toàn thân ba người như rơi vào trong băng lạnh.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần tu hành Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết vẫn cảm giác mình lạnh toát, thân thể run rẩy không khống chế nổi.

- Xảy ra chuyện gì?

Thời điểm hiện tại ba người vô cùng khiếp sợ, cũng không còn tâm tình tiếp tục chém giết, đột nhiên góc rẽ lúc trước khi bọn họ gặp nhau, đó là khu vực không nhìn thấy lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu còn mang theo bộ dáng khó tin, những tiếng kêu này vang lên liên tiếp, có một bàn tay vươn ra từ góc tường, Bạch Tiểu Thuần ba người nhìn sang.

Cánh tay có máu tươi đầm đìa, bàn tay nắm chặc vách tường giống như phía sau có cái gì đó kéo đi, ba người Bạch Tiểu Thuần nhìn không thấy nhưng lại phát hiện lực kéo người kia ra phía sau rất mạnh, oanh, cánh tay kia không thể tiếp tục kiên trì nên bị kéo mạnh ra sau.

Ngay sau đó là âm thanh nhấm nuốt, âm thanh này khủng bố đến mức khó có thể hình dung, tiếng nhấm nuốt thay thế tiếng ca dao vừa rồi.

Trần Giác run rẩy không thôi, hắn tới gần Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này hắn không quan tâm thân phận Bạch Tiểu Thuần, so sánh với những chuyện khủng bố đang diễn ra, hắn cảm thấy ở gần Bạch Tiểu Thuần sẽ an toàn hơn một ít.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, thân thể hắn không ngừng run rẩy, hắn mở to mắt nhìn chằm chằm vào góc rẽ, trong lòng run sợ, cố tình lui ra phía sau nhưng sau lưng ba người mặc dù còn có đường nhưng bọn họ biết đó là tử lộ.

Chu Nhất Tinh sợ hãi, hô hấp bất ổn, trên đường đi tới đây hắn thu phục không ít tùy tùng, cũng đánh chết không ít người, hắn ở trong mê cung mấy ngày nhưng chưa từng gặp qua chuyện quỷ dị thế này.

Cảm giác sợ hãi tới từ tận linh hồn làm đôi mắt hắn co rút lại nhìn chằm chằm vào bàn tay máu phía sau góc tường.

Đúng lúc này âm thanh nhắm nuốt biến mất, tiếng ca dao vang lên.

- Mũ đỏ, mũ xanh, chúng ta là một đám mũ quả dưa...

- Hồng đầu, lục đầu, chúng ta thích nhất bạch đầu...

Tiếng ca dao vang lên cùng với tiếng cười vui sướng, ba người vừa nghe được đã khiếp sợ không nói thành lời.

Ngay sau đó... Tại góc tường, đột nhiên... Có mũ đỏ bay ra.

Cái mũ đỏ thẫm, thậm chí vành nón còn có máu tươi chảy xuống... Cái mũ lung la lung lay bay tới sau đó dừng lại, dường như nhìn thấy ba người Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch đầu...

Trong mũ có đồng âm, nó bay tới thì ba người Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, trong nháy mắt bọn họ lui ra phía sau nhưng mục tiêu của cái mũ đỏ không phải ba người bọn họ, mà là... Hơn mười hồn tu bị Bạch Tiểu Thuần dùng hàn khí đóng băng.

Trong nháy mắt mũ đỏ bay tới đỉnh đầu một hồn tu bị đóng băng, vào lúc nó rơi xuống tầng băng kêu răng rắc, băng đá vỡ vụn lộ ra thân thể hồn tu.

Hồn tu này chưa triệt để tử vong, tánh mạng chi hỏa còn tồn một tia, lúc này hắn mở to mắt, sắc mặt vặn vẹo và kêu la thảm thiết, bất cứ ai nghe được tiếng kêu thảm thiết này đều cảm giác lông tơ dựng đứng, càng làm ba người Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mà giật mình chính là chuyện sau đó!

Mũ đỏ chụp lên đỉnh đầu hồn tu, thân thể của hắn run rẩy rất mạnh, từng âm thanh nhắm nuốt vang lên, mà âm thanh từ bên trong cái mũ truyền ra.

- Cút ngay, cút ngay ah!

Hồn tu kêu gào thảm thiết, hắn giơ tay muốn tháo cái mũ xuống nhưng không làm được, chỉ qua mấy hô hấp hắn dừng giãy dụa sau đó không nhúc nhích, lúc này dưới vành mũ đỏ có máu tươi chảy xuống.

Sau khi mũ đỏ bay lên, ba người Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đỉnh đầu hồn tu kia chính là màu trắng!! Đó là đầu lâu!

Đầu lâu cũng không nguyên vẹn, mà là thiếu một khối lớn, bọn họ nhìn thấy trong đầu lâu hồn tu không còn lại gì cả.

- Hồng đầu, lục đầu, chúng ta thích nhất bạch đầu...

Cái mũ đỏ cười hì hì, sau khi bay vòng tròn liền đáp xuống một hồn tu bị đóng băng khác, cùng lúc đó tại góc rẽ có nhiều tiếng hát ca dao vang lên, lúc này có một đám mũ đỏ, mũ xanh bay ra.

- Mũ đỏ, mũ xanh, chúng ta là một đám mũ quả dưa...

Có tới vài chục cái mũ, mỗi một cái đều có máu tươi rơi xuống, chúng vừa bay vừa phát ra tiếng hát ca dao, khi phát hiện đám hồn tu bị đóng băng liền bay qua, cũng đáp xuống đỉnh đầu bọn họ.

Số lượng mũ quá nhiều, hồn tu chỉ có mười mấy người cho nên không đủ chia, vì vậy những cái mũ còn lại bay vòng vòng liền chú ý ba người Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt chúng phát hiện ba người Bạch Tiểu Thuần, lúc này từng gương mặt trên vách tường và mặt đất đồng thanh hét lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 819: Huyết Màn Thầu (Thượng)

- Xong rồi, chúng đến!

Lúc này còn có mười mấy cái mũ cười vang, chúng bay thẳng về phía ba người Bạch Tiểu Thuần, ba người không có đường lui, trong lúc nguy cơ trước mắt thân thể Bạch Tiểu Thuần căng cứng, hắn nâng tay phải ném cả ngàn tấm phù lục về phía Trần Giác.

- Chính ngươi chạy trốn để khỏi chết đi!

Bạch Tiểu Thuần kêu to, hắn lao, lúc này thân thể hắn kêu đùng đùng, trong chớp mắt lại có hơn mười bộ khôi giáp xuất hiện và cả vạn phù lục tỏa sáng, cực kỳ chói mắt, sau đó hàn khí bộc phát quanh người, hàn khí trải rộng bốn phía sau đó hắn biến mất, lúc xuất hiện đã ở nơi xa, hắn vừa bay đi cực nhanh, sau lưng hắn có bảy tám cái mũ đuổi theo.

Trần Giác cắn răng một cái, hắn dán phù lục Bạch Tiểu Thuần cho hắn lên người, tu vi bộc phát, hắn liều mạng thi triển pháp thuật bay nhanh về phía trước, chung quanh người hắn có năm sáu cái mũ đuổi theo.

Chu Nhất Tinh há hốc mồm, hắn sắp khóc thét lên, hắn cảm thấy không công bình... Chỉ có bảy tám cái mũ đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, năm sáu cái truy kích Trần Giác năm, hắn lưu lại nơi này, có hơn mười mấy cái đang nhìn chằm chằm vào hắn... Số lượng mũ còn nhiều gấp vài lần so với Bạch Tiểu Thuần cùng Trần Giác.

- Tại sao có thể như vậy!

Sắc mặt Chu Nhất Tinh tái nhợt, hắn kêu lên đầy thảm thiết, hắn cắn răng hạ quyết tâm, vết ngấn trên mi tâm tỏa sáng, hào quang bao phủ tám phương, lúc hào quang vừa xuất hiện hắn đã vượt qua mấy chục cái mũ.

Đám mũ xuyên thấu qua hào quang nhưng không tìm được Chu Nhất Tinh, lúc hào quang biến mất, thân ảnh Chu Nhất Tinh cũng không còn.

Những cái mũ này không ngừng tìm kiếm khắp bốn phía, cũng không tìm được, vì vậy chúng tạo thành đàn vừa hát ca dao vừa tiến lên...

Trong khu vực khác của mê cung, một đám hào quang đột nhiên xuất hiện, thân thể Chu Nhất Tinh lảo đảo đứng tại đó và phun máu tươi, sắc mặt trắng như tờ giấy, vết ngấn trên mi tâm hắn ảm đạm không ít.

- Đáng chết, lại ép ta dùng tinh ngấn chi lực của gia tộc!

Chu Nhất Tinh nghiến răng nghiến lợi, nghĩ tới những cái mũ ma quỷ quái dị kia, nội tâm hắn còn sợ hãi, hắn quan sát chung quanh không thấy cái mũ nào liền thở ra một hơi.

- Đoạt cửu sắc hỏa của ta, còn muốn cướp bảo cung... Người này... Hàn khí... Thân thể cường đại... Đáng chết, tại sao hắn lại tương tự Bạch Tiểu Thuần như thế?

Chu Nhất Tinh nhớ lại trận chiến lúc trước, kết hợp tình báo Bạch Tiểu Thuần mà hắn biết, hắn đã tập trung thân phận Bạch Tiểu Thuần nhưng không dám xác định, hắn suy nghĩ cẩn thận lại nắm chắc sáu bảy phần.

- Nếu hắn là Bạch Tiểu Thuần, lại có thể cải biến khí tức... Trên người kẻ này chắc chắn có bảo vật! Đáng chết, vừa rồi ta mới truyền tống nên mất phương hướng đường nhỏ lúc trước, lại phải dò đường lần nữa.

Chu Nhất Tinh thở dài, hắn cất bước đi xa.

Tại khu vực cái mũ xuất hiện, ba người Bạch Tiểu Thuần không ngừng bỏ chạy ra chung quanh, tại một khu vực trống trải chỉ còn lại hơn mười thi thể các hồn tu.

Đầu những hồn tu này thủng một lỗ lớn, những thứ bên trong không còn.

Những gương mặt ở vách tường chung quanh thở ra một hơi, lúc này chúng không ngừng nghị luận giống như rất sợ hãi.

- Rốt cục đi rồi, mũ đỏ đi, ha ha.

- Hôm nay mũ đỏ rất khác thường, chúng không tới khi dễ chúng ta.

- Đúng thế, rất khác thường ah, không đúng ah...

Vào lúc đám gương mặt đang hào hứng bừng bừng nói chuyện với nhau, đột nhiên sắc mặt bọn chúng biến hóa, cả đám mở to mắt nhìn chằm chằm một hướng, chúng há to miệng giống như có ai đó bóp cổ, trong mắt xuất hiện thần thái sợ hãi còn hơn cả lúc nhìn thấy đám mũ đỏ.

Tại khu vực ánh mắt chúng nhìn, hư vô nơi đó vặn vẹo, một thân ảnh mơ hồ dần dần rõ ràng, đó là một người con gái với mái tóc dài, dung nhan kiều mỵ nhưng không biết tại sao trên người nàng xuất hiện khí chất kỳ lạ.

- Thật nhiều người nha... Tiểu ca ca cũng tới đây.

Cô gái che miệng cười cười, đôi mắt híp lại như trăng lưỡi liềm, nàng lúc này xinh đẹp hơn không ít, hết lần này tới lần khác khí chất quái dị càng đậm.

Bởi vì trong đôi mắt của nàng còn có đồng tử khác, dường như hai đồng tử trọng điệp lên nhau vô cùng quỷ dị... Cảnh tượng này làm nhiều người sợ hãi không nói thành lời.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần còn ở nơi đây, hắn sẽ nhận ra cô gái này là ai... Chính là Công Tôn Uyển Nhi!

Bạch Tiểu Thuần hiện tại đang liều mạng chạy như điên, sau lưng hắn có sáu bảy cái mũ đuổi theo, trên đường đi Bạch Tiểu Thuần đã thử phản kích, mặc dù Bạch Tiểu Thuần sử dụng bất cứ pháp thuật gì tấn công đám mũ cũng không có tác dụng, càng như vậy Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương, cho dù hắn thi triển tốc độ cực hạn đi chăng nữa, đám mũ vẫn đuổi sát phía sau.

- Đuổi theo ta làm cái gì... Ta... Đầu ta không thể ăn.

Bạch Tiểu Thuần cực kỳ sợ hãi, hai tay che đỉnh đầu, trên đường hắn chạy như điên, cũng may đoạn đường này gặp không ít hồn tu và thổ dân Man Hoang, dường như đám mũ này không nhất định phải ăn Bạch Tiểu Thuần, dần dần cũng bị đám người khác hấp dẫn, hơn nữa tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, dần dần cũng bỏ rơi đám mũ.

Phát hiện sau lưng không còn đám mũ truy kích, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, đám mũ vừa rồi quá quỷ dị, nội tâm hắn còn sợ hãi, hắn cân nhắc đám mũ không còn truy kích mình, mà lại đi truy kích người khác, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy buồn bực.

- Chẳng lẽ đầu ta thật sự không thể ăn?

Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm một câu, hắn nhanh chóng ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, hắn tìm một nơi không có người sau đó do dự một chút, hắn phất tay tạo ra sương mù che đậy bốn phương, hắn lại sử dụng hàn khí phong tỏa chung quanh, lúc này mới liếm liếm bờ môi lấy cửu sắc hỏa ra khỏi túi trữ vật.

Sau khi cẩn thận xóa đóng băng, hắn cầm cửu sắc hỏa, ánh mắt vô cùng kích động, mặc dù hỏa diễm ảm đạm không ít nhưng cuối cùng vẫn là cửu sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần cầm trong tay, cảm nhận lực lượng vô cùng kinh người bên trong, hồi tưởng lại những việc xảy ra lúc trước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tất cả đều đáng giá.

- Cửu sắc hỏa bất phàm, nếu không phải nó không có cung cấp khác, sợ rằng hàn khí của ta cũng không thể phong ấn nó được.

- Có hỏa diễm này, Vĩnh Dạ Tán của ta có thể luyện linh lần thứ chín...

- Một khi luyện linh chín lần, uy lực của nó càng lớn, năng lực bảo vệ tính mạng của ta cũng tăng nhiều.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền quan sát chung quanh, lập tức mang Quy Văn Oa và Vĩnh Dạ Tán ra ngoài, bắt đầu quá trình luyện linh.

- Nơi này là mê cung, không biết lực lượng thiên địa đầy đủ hay không,...

Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc, ngày đó trước khi theo ba vạn người tới đây, hắn đã luyện linh trong Trường thành, lúc đó hắn cảm giác lực lượng thiên đị rất thưa thớt, luyện linh hơi bất ổn.

Vừa vặn có Quy Văn Oa thần kỳ nên miễn cưỡng luyện linh thành công, lúc này chẳng những cửu sắc hỏa ảm đạm, lại còn ở trong mê cung, Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc vẫn quyết định luyện linh.

- Vì gia tăng khả năng bảo vệ tính mạng, đáng giá nếm thử một chút, nếu thất bại cũng là chuyện không có biện pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 820: Huyết Màn Thầu (Hạ)

Vì mạng nhỏ của mình, Bạch Tiểu Thuần là người keo kiệt cũng trở nên quyết đoán, bắt đầu luyện linh.

Khi cửu sắc hỏa bị Quy Văn Oa hấp thu, vân lạc trên Quy Văn Oa bắt đầu tỏa sáng chói mắt, Bạch Tiểu Thuần hơi khẩn trương nhìn chằm chằm vào, sau khi tất cả vân lạc sáng lên, tinh thần hắn rung động, vội vàng ném Vĩnh Dạ Tán vào trong Quy Văn Oa.

Vào lúc ném Vĩnh Dạ Tán vào trong, Quy Văn Oa rung động mạnh và tỏa sáng, lực lượng kỳ dị trong Quy Văn Oa rót thẳng vào trong Vĩnh Dạ Tán, sau đó ngưng tụ thành ngân vân thứ chín trên pháp bảo.

Lúc ngân vân thứ chín xuất hiện, Vĩnh Dạ Tán run run, Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn nghe được bên trong pháp bảo đang phát ra tiếng gào thét sung sướng.

Rất nhanh, Quy Văn Oa bình tĩnh trở lại, tất cả khôi phục như thường, Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Thành công? Ta chưa cảm nhận được lực lượng thiên địa rót vào mà?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, cầm lấy Vĩnh Dạ Tán sau đó quan sát một lúc, phát hiện đã luyện linh thành công.

Hắn kinh ngạc nhìn Quy Văn Oa, lại nhìn Vĩnh Dạ Tán, lúc trước hắn luyện linh đều dẫn động lực lượng thiên địa, tại sao lần này không xuất hiện?

Nhớ lại không có tình huống gì khác biệt, bỗng nhiên ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên.

- Là hỏa diễm khác nhau!

- Lúc trước ta luyện linh chỉ dùng tài liệu đa sắc hỏa, sau khi dẫn đốt tạo thành đa sắc hỏa, lần này là trực tiếp sử dụng đa sắc hỏa... Hơn nữa hỏa diễm thuộc về Man Hoang...

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, liên tưởng đến hồn tu Man Hoang, nhất là Luyện Hồn Sư, trên người bọn họ có nhiều pháp bảo luyện linh như thế, hắn ẩn ẩn cảm giác được một chút manh mối.

- Có lẽ t Man Hoang luyện linh không cần lực lượng thiên địa, nếu không nơi này có lực lượng thiên địa yếu ớt như vậy, làm sao có thể xuất hiện nhiều pháp bảo luyện linh như thế?

Bạch Tiểu Thuần suy tư nửa ngày, biết rõ mê cung tràn ngập nguy cơ, không cho phép hắn phân tâm quá nhiều, vì vậy hắn áp chế vui sướng vào đáy lòng, chờ sương mù và hàn khí biến mất, hắn lại bắt đầu đi trong mê cung.

Lại trôi qua hai ngày, Bạch Tiểu Thuần chú ý cẩn thận cho nên không gặp phải những thứ quái dị như cái mũ, hắn dần dần phát hiện cho dù tu sĩ Trường thành hay là hồn tu Man Hoang... Dường như số lượng giảm đi không ít.

- Mấy ngày trước ta gặp hơn mười người... Hiện tại ta một ngày gặp năm ba người là nhiều, số lượng giảm nhiều...

Bạch Tiểu Thuần nhìn vách tường chung quanh, hắn có cảm giác nguy hiểm rất mạnh, mê cung giống như cái miệng lớn cắn nuốt tất cả mọi người.

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi quan sát chung quanh.

- Không được, ta phải tìm được lối ra!

- Nhưng nơi này mọi thứ đều giống nhau, lối ra ở đâu...

Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, hắn thử dùng một ít biện pháp như đánh dấu ký hiệu nhưng không có tác dụng gì.

Cuối cùng hắn dùng biện pháp rất đần, đó là nhìn chằm chằm vào vách tường bên phải và chậm rãi tiến lên phía trước, thời gian ba ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình đã chóng mặt, vẻ mặt đau khổ, lúc hắn đi qua một góc rẽ, bỗng nhiên da đầu hắn tê dại.

Cảm giác âm trầm bao phủ thân thể hắn, âm trầm hóa thành băng hàn, hắn ngừng thở nhìn chằm chằm phía trước, hắn cẩn thận lui ra sau sợ gây ra cái gì đó chú ý.

Trước mặt hắn không có mũ đỏ mũ xanh, nơi đó là khu vực giống như quảng trường, nơi đó kết nối với bốn phía, trên quảng trường có hai cây nến cực lớn đang thiêu đốt.

Ngọn nến có hỏa diễm màu xanh, cả quảng trường đều bị màu xanh bao phủ.

Chính giữa hai cây có đặt một cái mâm lớn, trong cái mâm có đồ vật chồng chất như núi, đó là vô số... Huyết màn thầu!

Mỗi một huyết màn thầu đều đỏ tươi như máu, ai nhìn thấy cũng cả kinh, giống như chúng bị ngâm trong máu mới lấy ra ngoài... Đây không phải là chuyện quỷ dị nhất, da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp căng nứt ra, có mấy trăm người đang ở trong quảng trường.

Mấy trăm người này có tu sĩ Trường thành, có hồn tu và thổ dân Man Hoang, thậm chí có cả Luyện Hồn Sư... Những người này đứng đó không nhúc nhích, thần sắc mê man nhìn chằm chằm vào huyết màn thầu, không có người nào nói chuyện, trong quảng trường chỉ có âm thanh hít thở ồ ồ mà thôi.

Trong huyết màn thầu có hương khí nồng nặc lan tỏa ra chung quanh, hương khí cũng xông vào mũi Bạch Tiểu Thuần, hương khí kia rất ngọt ngào, sau khi xam nhập vào trong cơ thể lại hóa thành mùi thi thể thối rửa.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, loại chuyện này không quan hệ tu vi, hắn nhìn thấy trong mấy trăm người kia có cả tu sĩ Nguyên Anh, chính điểm này mới làm hắn khiếp sợ nhất.

Lúc hắn muốn lui bước đi con đường khác, đột nhiên hắn dừng bước nhìn chằm chằm vào mấy thân ảnh trong mấy trăm người đang đứng ở quảng trường.

- Triệu Long... Thần Toán Tử...

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, hắn nhìn thấy trong mấy trăm người kia có hai người Triệu Long cùng Thần Toán Tử, hai người bọn họ cũng giống những người khác, bọn họ đang nhìn chằm chằm vào huyết màn thầu, trong sắc mặt mang theo điên cuồng và dữ tợn.

Bạch Tiểu Thuần đứng đó, nội tâm giãy dụa.

- Dù thế nào Triệu Long cũng theo ta nhiều năm... Hắn trung thành và tận tâm với ta... Lúc ở ngoài mê cung, ta nhìn thấy hắn muốn lao tới giúp ta...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, mâu thuẫn và giãy dụa, ánh mắt hắn xuất hiện tơ máu.

- Thần Toán Tử là người hộ đạo của ta, cùng đi vào Tinh Không Đạo Cực Tông... Lại bị ta gọi vào trong quân, có thể nói kiếp nạn của hắn là do ta gây nên...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần do dự sau đó hô hấp dồn dập, trong mắt xuất hiện nhiều tơ máu hơn trước... Hắn cũng sợ hãi... Hắn có sợ tử vong không thể diễn tả thành lời.

Nhất là trong quảng trường này cất giấu hung hiểm lớn lao, nếu hắn rời đi có lẽ có thể tránh được, nếu hắn bước vào, chỉ sợ ngay cả hắn cũng lâm vào kiếp nạn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng do dự, hắn như hóa thành hai người, một người nói cho hắn biết nên đi cứu, một còn lại nói hắn nên chayj đi.

Bạch Tiểu Thuần lại nhớ tới sơn mạch Lạc Trần năm xưa, mặc dù tình huống khác nhau nhưng bản chất không khác nhau.

Lúc Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, bỗng nhiên hai ngọn núi trên quảng trường thiêu đốt mạnh hơn, hỏa diễm lay động rất mạnh... Mấy trăm người trên quảng trường gào thét điên cuồng, bọn họ lao về phía huyết màn thầu như, dười như trong mắt bọn họ đó không phải huyết màn thầu, mà là đan dược tăng tu vi hoặc là thứ giúp trường sinh, tóm lại đây là đại tạo hóa!

Trong nháy mắt mấy trăm người cùng lao về phía trước, sau đó là chém giết cướp đoạt huyết màn thầu, những người cướp được huyết màn thầu liền kích động và vui sướng nhét vào miệng, không ngừng gặm cắn và cười như điên.

Những người không cướp được liền gào lên giận dữ, thậm chí ra tay chém giết cướp đoạt của nhau, trong thời gian ngắn quảng trường đại loạn, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy không nhỏ, trong mắt mang theo sợ hãi và nổi gai ốc toàn thân.

Bởi vì hắn nhìn thấy cảnh tượng khác với những người trong quảng trường, hắn nhìn thấy những người kia không phải đang ăn huyết màn thầu, ban đầu hắn cho rằng huyết màn thầu là tồn tại chân thật, không phải ai trong mấy trăm người kia cũng cướp được huyết màn thầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 821: Huyết Nhục Tế

Mà những người không cướp đựoc không phát giác, mà những người cướp được lại kích động gặm cắn, bọn họ gặm cắn... Chính là tay của mình!

Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy những người cướp được huyết màn thầu cắn tay của mình, có người cắn miệng đầy máu tươi nhưng biểu lộ thỏa mãn và phấn kích tiếp tục gặm cắn, thậm chí những người ăn nhanh đã cắn nuốt đốt ngón tay của mình!

Thậm chí có kẻ táo bạo hơn, bọn họ giật cả cánh tay của mình xuống và cắn xé...

Những người không cướp được huyết màn thầu càng nổi giận đi cướp của người khác, cho nên cả quảng trường biến thành một đoàn loạn chiến..... Nhưng bọn họ đang chém giết vì cánh tay của người khác...

Thậm chí có người bị đánh nát thân thể, lúc chia năm xẻ bảy bị những người khác ùa tới cầm lên cắn xé...

Hai ngọn núi trên quảng trường lắc lư, càng có âm thanh nữ tử ca hát...

- Ăn đi, ăn đi... Có phải hương vị rất ngon hay không...

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung chuyển như sấm sét đánh trúng, hắn không thể ức chế thân thể không run rẩy, bởi vì cảnh tượng trước mặt là thảm kịch nhân gian.

Lúc nhìn thấy Thần Toán Tử cướp được màn thầu, hắn cười to sau đó nâng tay phải mình lên, muốn đi ăn tay mình, Triệu Long bên cạnh bởi vì không cướp được màn thầu vì vậy ngồi xổm người xuống muốn cướp đoạt một thi thể...

Bạch Tiểu Thuần do dự, hai mắt hắn đỏ rực sau đó hét lên thật lớn, hắn mang theo quyết tuyệt, mang theo điên cuồng bất chấp giá nào, hắn dùng tốc độ cực hạn tiến vào quảng trường.

Hắn vừa bước tới một bước, cảnh vật chung quanh trở nên chậm chạp, hàn khí bao phủ tám phương, trong chớp mắt bao trùm quảng trường, cùng lúc đó tốc độ Bạch Tiểu Thuần nhanh tới cực điểm kết hợp hàn kính na di, hắn biến mất sau đó xuất hiện bên cạnh Thần Toán Tử, bắt lấy Thần Toán Tử đang muốn đưa tay phải lên miệng và kéo mạnh ra sau.

- Thần Toán Tử, ngươi thanh tỉnh một chút!

Bạch Tiểu Thuần rống to.

Thần Toán Tử không cắn được nên ngẩng đầu lên gào thét với Bạch Tiểu Thuần, lúc này trong mắt hắn không quan tâm người nào khác, kẻ ngăn cản hắn cướp đoạt tạo hóa chính là kẻ thù của mình.

Thần Toán Tử gào thét bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần, càng giãy dụa như chó điên, muốn tiếp tục ăn cánh tay phải bản thân.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, hắn nhìn thấy Triệu Long đang điên cuồng chém giết đoạt tàn thi, bản thân hắn hiện tại cũng hơi mơ hồ, thậm chí hư ảnh chung quanh bắt đầu trọng điệp, huyết màn thầu trong mắt hắn dần dần hóa thành đan dược giúp hắn trường sinh bất tử.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung rung, hắn cắn đầu lưỡi của mình một cái, hàn khí chung quanh thân thể hòa tan.

- Đáng chết!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hắn nâng tay nắm cổ Thần Toán Tử, mặc cho đối phương giãy dụa thế nào cũng không buông ra, hắn lại xuất hiện bên cạnh Triệu Long, bắt lấy Triệu Long miệng đầy huyết nhục, thân thể hắn lảo đảo, miễn cưỡng bảo trì trạng thái thanh tỉnh, vào lúc hắn muốn rời đi lại có dị biến sinh ra.

Trong hai cây nến phát ra tiếng thét rung chuyển thần hồn của hắn, trên hai cây nến có hư ảnh nữ tử bồng bềnh, hai nữ tử giống nhau như đúc, bộ dạng trung niên, tóc tai bù xù gào thét với Bạch Tiểu Thuần, tiếng thét quanh quẩn bốn phương.

- Ngươi dám xen vào việc của người khác, loạn huyết nhục tế của ta, ngươi cũng lưu lại đi!

Khi giọng nói xuất hiện, toàn thân Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, hoàn cảnh chung quanh hắn đang biến hóa thật nhanh, hắn nhìn thấy vô số đan dược, dường như mỗi viên đều có tác dụng giúp hắn trường sanh bất lão.

- Trường sinh... Trường sinh...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hô hấp dồn dập, dường như hắn sắp lâm vào trạng thái điên cuồng, đột nhiên một tia niệm lực ngưng tụ trong Kim Đan của hắn bộc phát.

Lực lượng bộc phát xông thẳng vào tâm thần Bạch Tiểu Thuần, niệm lực giống như một dòng nước mát gột rửa tâm linh của hắn, trong nháy mắt tất cả mê huyễn bao phủ Bạch Tiểu Thuần đều biến mất, thân thể hắn run run, sắc mặt tái nhợt nhìn chung quanh, hắn phát hiện hàn khí quanh người bị ăn mòn tám phần mười, sắp biến mất toàn bộ.

Một khi biến mất, hắn không thể na di, cho dù dùng lực lượng thân thể cũng không có khả năng ngăn cản mê huyễn.

Cùng lúc đó mấy trăm tu sĩ chung quanh cũng chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, dường như Bạch Tiểu Thuần trong mắt hắn chính là đại tạo hóa, chỉ cần cắn xé hắn là có thể trường sinh bất tử, tu vi tăng nhiều.

Đối diện nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn dùng toàn lực na di, lần nữa... Oanh, hàn khí sụp đổ, thân thể hắn thoát ly quảng trường, lúc rời khỏi quảng trường tâm thần hắn run rẩy, không quay đầu lại mà xông vào một lối đi.

Vào lúc bước vào thông đạo, hư ảnh hai nữ tử trên ngọn núi trong quảng trường lại rống to.

- Ngươi muốn chạy...

Sau khi thét lớn hai nữ tử đồng thời bay ra, muốn đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Đột nhiên trong nháy mắt hư vô bên ngoài lối đi vặn vẹo, thân ảnh Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện, nàng bước đi chậm rãi sau đó nâng tay phải điểm vào hai hư ảnh nữ tử.

- Chạy trở về đi, chúng ta, các ngươi cũng dám động!

Toàn thân hai nữ tử run rẩy sau đó kêu thảm thiết, chỉ điểm một cái không mang theo chút pháp lực nào lại có thể làm hư ảnh hai nữ tử sắp tiêu tán, trong tiếng kêu thảm thiết còn mang theo hoảng sợ không cách nào hình dung.

Hai hư ảnh nữ tử không dám tiến lên phía trước, run rẩy quỳ xuống.

- Còn không đi tiến hành huyết nhục tế của các ngươi đi, các ngươi không cần làm chuyện khác.

Công Tôn Uyển Nhi lên tiếng, trong mắt nàng xuất hiện đồng tử thứ hai, trong đó xuất hiện u mang.

Chính u mang này làm hai nữ tử run rẩy lợi hại hơn trước, sắc mặt càng thành kính hơn trước.

Bạch Tiểu Thuần chạy nhanh trong thông đạo, hắn không biết sau khi rời khỏi quảng trường đã xảy ra chuyện gì, hiện tại hắn chỉ muốn chạy thật xa, sau khi không còn ngửi được hương vị ngọt ngào lúc trước hắn mới dừng lại dò xét chung quanh.

Sau khi xác định vị trí của mình, nơi này cách quảng trường rất xa, hắn một tay ném Triệu Long cùng Thần Toán Tử xuống đất, hai người này vẫn hôn mê, Thần Toán Tử còn đỡ một ít, trong miệng Triệu Long vẫn còn huyết nhục.

Bạch Tiểu Thuần lấy đan dược cho hai người này ăn sau đó vỗ đầu bọn họ một cái.

Thân thể hai người chấn động, sau đó chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt mờ mịt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần mang mặt nạ, cũng nhìn chung quanh, không chờ bọn họ phát hiện mình đang ở nơi nào, bọn hắn lập tức nhớ lại cảnh tượng trong quảng trường.

Sau khi bọn họ nhớ lại tất cả, sắc mặt hai người biến hóa sau đó không ngừng nôn mửa, nhất là Triệu Long, hắn gục tại chỗ sau đó thân thể co rúm và móc họng nôn huyết nhục ra ngoài.

- Đa tạ đạo hữu cứu mạng!

Thần Toán Tử vô cùng cảm kích, hắn cúi đầu cảm tạ Bạch Tiểu Thuần thật sâu, hắn nhớ lại cảnh tượng lúc trước, nghĩ lại mà sợ, chuyện vừa rồi quá đáng sợ, nếu không có người trước mắt cứu trợ, chỉ sợ mình đã tự ăn mình, hoặc là ăn huyết nhục của người khác, cũng có khi người khác ăn hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 822: Gia Gia Của Ngươi Tên Là Chu Nhất Tinh!

Vừa nghĩ tới việc này hắn sợ hãi không nhỏ, thân thể run rẩy không ức chế nổi.

Triệu Long cố nén nôn mửa, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần liền ôm quyền cảm tạ, cho dù Bạch Tiểu Thuần cho hắn cảm giác hồn tu nhưng hắn cảm kích từ tận đáy lòng.

- Nơi này rất nguy hiểm, các ngươi... Tự giải quyết cho tốt.

Bạch Tiểu Thuần có phần mỏi mệt, sau khi bước vào trong mê cung, chẳng những hắn đấu với người, còn phải đấu với một ít tồn tại khủng bố trong mê cung để giành giật mạng sống, cho nên thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Cho dù là mũ đỏ hay huyết màn thầu, Bạch Tiểu Thuần cảm giác tính mạng của mình đã bị uy hiếp nghiêm trọng, giờ phút này than thở một tiếng, ném cho Thần Toán Tử cùng Triệu Long một ít đan dược và phù lục sau đó rời đi.

Hắn không thể mang hai người cùng đi, một khi thân phận của hắn bạo lộ, hai người bọn họ càng nguy hiểm, mà nơi này vô cùng quỷ quái, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác mình đi một mình sẽ an toàn hơn nhiều.

Sau khi hắn rời đi vội vàng, Triệu Long và Thần Toán Tử trầm mặc, hai người nhìn đan dược và phù lục Bạch Tiểu Thuần cho bọn họ, như có điều suy nghĩ, sau nửa ngày nhìn nhau, nội tâm đắng chát sau đó kết bạn cùng đi.

Thời gian trôi qua, lại qua mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận với nguy hiểm trong mê cung, sau khi rời khỏi quảng trường lúc trước, Bạch Tiểu Thuần ý thức được, mình... Lạc đường!

Hắn cắn răng tiếp tục biện pháp trước kia, lại tiếp tục dò đường, hắn càng ngày càng sợ hãi, bởi vì hắn phát hiện hắn đi lại trong mê cung suốt hai ngày nhưng không gặp người nào khác.

Cả mê cung vô cùng tĩnh mịch... Hắn không nhìn thấy cả thi thể, nội tâm Bạch Tiểu Thuần căng thẳng như dây đàn.

- Không đúng, chẳng lẽ hơn mười vạn người, đều chết?

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn không biết mình đang ở hướng nào, cũng không tìm thấy lối ra, thậm chí hắn cảm giác mình đang đi vòng quanh... Hết lần này tới lần khác không thể lưu ký hiệu, cũng không thể dựa vào cảnh vật để tham chiếu, nội tâm lo lắng, càng không gặp người nào khác, hắn cảm giác trong mê cung chỉ còn lại một mình mình, trái tim hắn đập mạnh, tâm tình hắn cực kỳ không tốt.

Lại qua một ngày, thậm chí Bạch Tiểu Thuần tăng cao tốc độ mình nhanh hơn nhưng không thấy người nào, điểm này làm hắn sợ hãi.

- Trần Hạ Thiên đáng chết, ta lập nhiều đại công cho Trường thành, ngươi lại muốn hại ta!

Bạch Tiểu Thuần nhớ tới đầu sỏ gây nên đau khổ cho mình, hắn nghiến răng nghiến lợi.

Vào lúc nội tâm hắn càng ngày càng tức giận, đột nhiên trước mặt Bạch Tiểu Thuần có tiếng xé gió, dường như đang có người lao tới nơi này, âm thanh quá đột ngột, Bạch Tiểu Thuần không nghe âm thanh này từ mấy ngày qua, lúc nghe được liền vui vẻ.

Đột nhiên hắn cảnh giác lui ra phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm vào góc rẽ cuối đường.

Cùng lúc đó tiếng xé gió biến mất, dường như đối phương cũng cảm giác có người xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần không biết ở góc rẽ là người hay quỷ, đối phương cũng không biết Bạch Tiểu Thuần là tồn tại thế nào. Vì vậy song phương yên tĩnh một lúc, cảm giác áp lực và khẩn trương bao phủ đường hầm.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn hít sâu một hơi, hắn nâng tay phải cầm lấy phi kiếm sau đó ném ra ngoài, hắn ngự lực điều khiển bay về phía góc rẻ, đột nhiên phi kiếm vừa bay tới góc rẽ liền bị một đạo hào quang phá không đánh trúng.

Đạo hào quang này chính là hồn tiễn, mũi tên va chạm với phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần, tiếng leng keng vang lên, phi kiếm của Bạch Tiểu Thuần bị phá thành mảnh nhỏ, hoàn toàn không có tác dụng ngăn cản hồn tiễn chút nào, mũi tên xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lúc tới gần, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải và vung lên, một đại đỉnh hư ảo xuất hiện ngăn cản.

Tiếng nổ mạnh vang vọng mê cung, Bạch Tiểu Thuần cười to

- Thì ra là ngươi! Đại tinh tinh!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hồn tiễn liền nhìn ra ngay, nhớ tới cây cung kia, nhớ tới Chu Nhất Tinh! Hắn không biết tên của Chu Nhất Tinh nhưng nhớ vết ngấn ánh sao trên mi tâm đối phương, hắn rất ấn tượng cho nên dứt khoát đặt tên cho hắn.

Hắn biết rõ đối phương là người, không phải những đồ chơi tinh linh cổ quái kia, tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn lập tức bay tới góc rẽ, thời điểm hắn bay tới góc rẽ liền nhìn thấy Chu Nhất Tinh bước ra nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, da mặt co rúm vài cái.

Những ngày qua hắn sống trong hãi hùng khiếp vía, gặp không ít đồ vật quỷ dị, không nói cửu tử nhất sinh nhưng không khác bao nhiêu, nếu không phải có vết ngấn trên mi tâm, chỉ sợ hắn đã chết từ lâu rồi.

Mặc dù hôm nay chạy thoát nhưng vô cùng chật vật, tóc tai bù xù không nói, tiêu hao phẩm trong túi trữ vật biến mất bảy tám phần, vết ngấn trên mi tâm ảm đạm không chịu nổi, sợ rằng hắn dùng thêm vài lần sẽ vỡ nát, muốn ngưng tụ lạc ấn lần nữa, cần phải về gia tộc và quỳ lạy trong tổ từ bảy bảy bốn mươi chín năm mới hình thành lần nữa.

Mà những việc này, hắn cho rằng là do Bạch Tiểu Thuần... Trước khi gặp Bạch Tiểu Thuần hắn vô cùng thuận lợi, sau khi gặp Bạch Tiểu Thuần hắn liên tục gặp chuyện không may.

Lúc này càng không ngờ mình đã vài ngày không gặp một bóng người, thật vất vả mới gặp được lại là Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần! Ngươi mới là đại tinh tinh, cả nhà ngươi đều là đại tinh tinh!

Chu Nhất Tinh gào thét, hắn cũng mặc kệ có phải đối phương hay không, dù sao hắn nhận định là được, người này tám chín phần mười chính là Bạch Tiểu Thuần.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đánh tới, Chu Nhất Tinh mở đại cung ra, sưu sưu sưu... Bắn bắn liên tục chín mũi tên, tất cả đều nhắm thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Lúc những mũi tên này bay tới gần, Bạch Tiểu Thuần phất tay, hắn cười dài, Vĩnh Dạ Tán căng ra ngăn cản chín mũi tên, tốc độ của hắn không giảm bớt bay thẳng về phía Chu Nhất Tinh.

Chu Nhất Tinh nhìn Vĩnh Dạ Tán của Bạch Tiểu Thuần có chín đạo ngân vân lóng lánh liền nổi giận, ánh mắt đỏ rực, hắn nhớ lúc trước cây dù này có tám ngân vân, rõ ràng chỉ mới luyện linh tám lần.

Lúc này đã có chín ngân vân... Không cần suy nghĩ nhiều, hắn có thể đoán được, sở dĩ như vậy nhất định có liên quan đến cửu sắc hỏa của mình, vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần dùng cửu sắc hỏa của mình luyện

linh, hơn nữa lại luyện một lần là thành công, loại vận khí và biệt khuất này làm Chu Nhất Tinh tức điên.

- Đại tinh tinh đừng nóng giận, vậy ngươi nói cho ta biết tên ngươi là gì?

Bạch Tiểu Thuần cầm Vĩnh Dạ Tán tới gần, hắn thu cây dù và bấm niệm pháp quyết thúc dục hàn khí hình thành vô số thứ tấn công Chu Nhất Tinh.

Hắn nhìn thấy Chu Nhất Tinh liền cao hứng, hắn đã mấy ngày không gặp người nào, hiện tại khó khăn lắm mới gặp được một người, Bạch Tiểu Thuần không muốn chém giết đối phương, thậm chí hắn hối hận khi không mang Thần Toán Tử cùng Triệu Long theo bên mình.

- Gia gia của ngươi tên là Chu Nhất Tinh!

Chu Nhất Tinh nổi giận gầm lên một tiếng, lúc những băng thứ tới gần, hắn nhanh chóng lui ra phía sau, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong thân thể hắn có oan hồn bay ra ngoài, những oan hồn này ngưng tụ thành ấn kỳ phù văn giữa không trung, chúng hóa thành hồn hảo ngăn cản băng thứ tấn công.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 823: Mũi Tên Kim Vân

Băng thứ vỡ vụn ken két, giống như băng hỏa va chạm nhau và tan vỡ, Chu Nhất Tinh lui ra sau lần nữa, hắn mỡ đại cung và bắn ra mười tám mũi tên.

- Chết đi cho ta!

Đối mặt mười tám mũi tên, Bạch Tiểu Thuần sẽ gặp phiền toái nếu không có Vĩnh Dạ Tán, dù sao cũng là đại cung luyện linh chín lần gia trì.

- Chu Nhị Tinh? Ha ha, quả nhiên là đại tinh tinh...

Bạch Tiểu Thuần cười nói, lúc mười tám mũi tên tới gần, Vĩnh Dạ Tán căng ra ngăn cản lần nữa, hàn khí bộc phát thúc dục băng thứ tấn công Chu Nhất Tinh.

Bạch Tiểu Thuần có ý định bắt giữ, như vậy chẳng những có thể hỏi ra một ít bí mật của Luyện Hồn Sư, còn có thể giải buồn, thậm chí thời khắc mấu chốt còn có thể ném ra dụ địch...

Trong mê cung không ngừng có âm thanh rầm rầm vang lên, Vĩnh Dạ Tán thể hiện uy lực cường đại của mình, mặc cho mười tám hồn tiễn oanh kích nhưng nó không hao tổn chút nào, thậm chí Bạch Tiểu Thuần nhìn không thấy nhưng Chu Nhất Tinh lại có thể nhìn thấy gương mặt quỷ trên cây dù đang tươi cười, mỗi khi hồn tiễn va chạm với mặt quỷ thì nụ cười của nó càng đậm.

Nụ cười quỷ dị của mặt quỷ làm Chu Nhất Tinh cảm giác sởn hết cả gai ốc, thậm chí hắn có cảm giác giống như gặp mũ đỏ.

- Đây là cây dù quái quỷ gì?

Da đầu Chu Nhất Tinh run lên, Bạch Tiểu Thuần lao tới, hàn khí bao phủ chung quanh, thậm chí toàn thân hắn mang theo băng hàn.

Đối mặt nguy cơ trước mắt, ánh mắt Chu Nhất Tinh mang theo điên cuồng, hắn nhanh chóng lui ra sau và kéo đại cung lần nữa, lúc này hắn không ngưng tụ hồn tiễn, mà là lấy một mũi tên màu đỏ trong túi trữ vật ra ngoài.

Mũi tên màu đỏ vừa xuất hiện lại sinh ra nhiệt độ cao kinh người, hàn khí chung quanh không thể xâm nhập phía trước, Bạch Tiểu Thuần cũng biến sắc, hắn nhìn chằm chằm vào ba mũi tên.

- Đây là... Đây là cái gì... Tại sao ta có cảm giác như cửu sắc hỏa!! Không đúng, là thập sắc hỏa... Trời ạ...

Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, vào lúc này hắn mới ý thức được trên người Chu Nhất Tinh có nhiều bảo vật như vậy.

Nhất là mũi tên kia cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác hít thở không thông, hắn lại nhìn vào mũi của mũi tên, hắn nhìn thấy đó là một đám hỏa diễm.

Dường như hỏa diễm đang chuyển hóa từ hư ảo thành thực chất, nhìn sơ qua cảm thấy vô cùng bất phàm, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần động dung, hắn nhìn thấy tên mũi tên có một đạo... Kim vân!!

- Kim vân...

Bạch Tiểu Thuần nhất thời không biết kim vân là cái gì, hắn ẩn ẩn nghe nói qua kim vân này ở đâu đó rồi, lúc này hắn đang nghĩ xem đó là cái gì.

- Đây... Đây là chí bảo luyện linh mười một lần!

Luyện linh mười lần đều là ngân vân, chỉ có luyện qua mười một lần mới có thể hóa ngân vân thành một đạo kim vân.

Bạch Tiểu Thuần đã đúng, đây chính là mũi tên... Luyện linh mười một lần!

Chu Nhất Tinh không có biện pháp, nếu như có khả năng, hắn cũng không muốn dùng mũi tên này, đây chính là đòn sát thủ của hắn, chỉ có một cây mà thôi, là gia tộc cho hắn làm vật phòng thân, bản thân vật này là bảo vật luyện linh, không phải chín lần, mà là... Mười một lần!!

Chí bảo luyện linh mười một lần, lại phối hợp với đại cung luyện linh chín lần, mũi tên có thể bắn chết tu sĩ Nguyên Anh.

Vào lúc hắn mang mũi tên ra, có thể thấy được Chu Nhất Tinh hận Bạch Tiểu Thuần cỡ nào.

- Bạch Tiểu Thuần, chết đi cho ta!

Chu Nhất Tinh hét lớn một tiếng, hắn kéo đại cung và lấp tiễn, tóc gáy Bạch Tiểu Thuần dựng đứng, hắn hít thở không thôi, hai mắt co rút lại, cảm giác nguy cơ sinh tử bao phủ khắp toàn thân hắn.

Hắn có cảm giác mũi tên này có thể giết mình.

Không kịp nghĩ nhiều, Chu Nhất Tinh muốn bắn tên, Bạch Tiểu Thuần hét lớn và con mắt thứ ba mở ra, lúc vừa mở ra liền nhìn thẳng vào Chu Nhất Tinh, thân thể Chu Nhất Tinh run lên, sắc mặt mờ mịt buông cung xuống.

Chỉ chờ như thế, toàn thân Bạch Tiểu Thuần bành trướng, hắn thi triển Nhân Sơn Quyết, bay tới phía trước, trong lúc lao đi hắn thi triển Thủy Trạch Quốc Độ!

Mặt đất hóa thành đầm nước, hàn khí co rút lại quanh người Bạch Tiểu Thuần vầ tạo thành phong bạo càn quét bốn phía, vẫn chưa chấm

dứt, hắn vận dụng Bất Tử Trường Sinh Quyết, dùng tốc độ cực hạn tới gần đối thủ.

Diễn tả rất chậm chạp nhưng trên thực tế hành động rất nhanh, cùng lúc đó tinh ngấn trên mi tâm Chu Nhất Tinh xuất hiện tinh quang, hắn giãy giụa thoát khỏi Bạch Tiểu Thuần điều khiển, trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt giơ cung và buông dây cung, ông... Mũi tên luyện linh mười một lần bay ra ngoài.

Trong lúc bay ra nó không còn là mũi tên, mà là hóa thành một đầu Hỏa Long chân thật, Hỏa Long tấn công Bạch Tiểu Thuần, đầu tiên va chạm với hàn khí phong bạo của Bạch Tiểu Thuần, ầm ầm, sóng xung kích ngập trời, hàn khí phong bạo bị Hỏa Long trùng kích.

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bay lên, hắn hóa thành người đá, hắn nâng tay phải và thi triển Hám Sơn Chàng, Toái Hầu Tỏa theo sát phía sau, hắn dựa vào lựa lượng người đá bộc phát lực lượng, không lùi mà tiến tới, không né tránh, hắn trực tiếp tấn công.

Bởi vì hắn biết rõ một khi mình tránh đi, dưới uy lực mũi tên chém giết Nguyên Anh, hắn phải chết không nghi ngờ!

Phương thức thoát chết duy nhất chính là... Bắt lấy nó!

Kim Đan trong người hắn bộc phát, hắn dùng toàn lực ứng phó nguy cơ, trong tiếng nổ vang không ngừng, trong người Bạch Tiểu Thuần có ô quang sinh ra, Quy Văn Oa xuất hiện ngăn cản nhuệ khí của mũi tên.

Trong tiếng nổ khi va chạm, Quy Văn Oa ngăn cản mũi tên, đột nhiên nó phát ra tiếng kêu như đang gào thét, sóng xung kích bao phủ chung quanh, tốc độ mọi việc diễn ra quá nhanh, Bạch Tiểu Thuần cố tình vật che chắn cho nên Chu Nhất Tinh không nhìn thấy.

Trước mắt mũi tên Hỏa long sắp sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần tập hợp nhân sơn và lực lượng thân thể, lại có Hám Sơn Chàng gia trì và ngưng

tụ Toái Hầu Tỏa va chạm với Hỏa Long, hắn bắt lấy cổ Hỏa Long sau đó thi triển Bất Tử Cấm ngăn cản nó sụp đổ.

Tiếng nổ cực lớn vang vọng mê cung, lực trùng kích khủng bố càn quét bốn phía, Chu Nhất Tinh phun máu tươi, thân thể bay đi như diều đứt dây, sắc mặt hắn kinh hãi và khiếp sợ, ánh mắt mờ mịt và không dám tin tưởng.

Hắn không tin vào mắt mình, đây chính là mũi tên có thể đánh chết Nguyên Anh, trước mắt nó đã bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy.

Bạch Tiểu Thuần bắt âấy mũi tên, trong tiếng nổ vang kia, băng thứ trong Thủy Trạch Quốc Độ và hàn khí phong bạo tan vỡ, thân thể người đá của hắn sụp đổ, ngay cả bản thể cũng bị thương không nhẹ, miệng phun mấy ngụm máu tươi.

Thậm chí hai chân hắn không ngừng lui ra phía sau để giảm bớt lực trùng kích, áp giáp toàn thân hóa thành tro bụi, hắn vẫn nắm chặc mũi tên trong tay, Hỏa Long gào thét giãy dụa nhưng vô dụng, cuối cùng Chu Nhất Tinh trơ mắt nhìn Hỏa Long thu nhỏ lại... Biến thành một mủi tên, bị Bạch Tiểu Thuần cầ trong tay!

- Không có khả năng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 824: Hư. (Thượng)

Chu Nhất Tinh nghẹn ngào kinh hoàng, thân thể run rẩy, tròng mắt suýt rớt ra ngoài, hắn hô hấp ồ ồ, cảm giác nguy cơ bao phủ toàn thân, hắn thật sự không dám tin vào mắt mình, hắn sợ hãi không gì sánh kịp, hắn lập tức vận dụng vết ngấn trên trán, thúc dục lực lượng truyền tống.

- Chu Nhất Tinh, ngươi muốn chết!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ thẫm, sát ý ngập trời, hắn tếến lên phía trước một bước.

Một bước này như nện vào nội tâm Chu Nhất Tinh, thân thể Chu Nhất Tinh run rẩy, hắn hét lớn một tiếng, ngay cả mũi tên luyện linh mời một lần không giết được đối thủ, Chu Nhất Tinh hắn dựa vào cái gì giết được Bạch Tiểu Thần chứ, đầu óc Chu Nhất Tinh nổ vang, hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, hắn vỗ vào vết ngấn trên mi tâm, hào quang sáng ngời bao phủ toàn thân, hắn bị truyền tống tới khu vực khác.

Hắn không dám không chạy, vừa nghĩ tới thân ảnh Bạch Tiểu Thuần thì tâm thần hắn rung chuyển mạnh.

Lúc Chu Nhất Tinh biến mất, Bạch Tiểu Thuần lại phun máu tươi, lúc phun máu tươi xong đã nhìn thấy Chu Nhất Tinh càng quyết đoán bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Tại sao lại nhanh như vậy, ta còn chưa phun máu xong...

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, lúc này hắn nhìn ra Chu Nhất Tinh muốn chạy trốn, cảm nhận vết ngấn trên mi tâm đối phương có lực lượng truyền tống, vì vậy hắn tương kế tựu kế, ý định để Chu Nhất Tinh nhìn

thấy mình yếu thế, dụ đối phương vào bẫy của mình, bản thân mình phun máu tươi cho hắn xem, càng như vậy Chu Nhất Tinh càng yên tâm buông tha truyền tống.

Như thế mình có thể yên tâm diệt sát đối thủ, không ngờ Chu Nhất Tinh lại sợ mình phun máu tươi xong sẽ tấn công hắn, cho nên quyết đoán chạy trốn.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn lấy một viên Thần Khư Đan ra nuốt vào, cảm nhận linh lực bao phủ toàn thân, thương thế khôi phục nhanh chóng, hắn nhìn mũi tên trong tay và cười to.

- Chu Nhất Tinh, nói thật ta cũng không muốn giết ngươi, mỗi lần đều cho tặng bảo bối cho ta, cửu sắc hỏa, mũi tên luyện linh mười một lần, ha ha... Còn có thanh đại cung kia nữa.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây tâm tần phấn chấn, nhớ lại chuyện ban nãy vẫn còn sợ hãi.

Uy lực mũi tên luyện linh mười một lần vô cùng to lớn, hắn cũng phải khiếp sợ, nếu không phải hắn dùng Thông Thiên pháp nhãn tranh thủ thời gian, lại dùng Quy Văn Oa ngăn cản nhuệ khí mũi tên, sợ là mũi tên đã bắn mình hình thần câu diệt, càng đừng bàn cướp tới tay.

- Cái thanh kia cung tốt...

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, càng nghĩ càng động tâm, cảm thấy mình diễn kịch quá lộ liễu, nếu không tại sao dọa phúc tinh chạy đi?

- Sau này không nên gọi người ta là đại tinh tinh, đây là phúc tinh nha, đáng tiếc, mê cung này quá lớn, có lẽ sau này khó gặp lại hắn.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, đôi mắt rất chờ mong được gặp lại Chu Nhất Tinh.

Hắn cảm khái một phen, hắn cầm mũi tên luyện linh mười một lần ra xem xét, càng quan sát tâm thần càng rung động, mũi tên này là vật phi

phàm, có thể chuyển hóa giữa hư ảo và thực chất không nói, Bạch Tiểu Thuần quan sát thời gian dài, thậm chí hắn có cảm giác linh hồn của mình sắp bị hút vào bên trong.

- Rốt cuộc bản thân mũi tên bất phàm hay là... Luyện linh mười một lần mới hình thành biến hóa?

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn nhớ Thiên Giác Kiếm của Nghịch Hà Tông, thanh kiếm này cũng được luyện linh mười lần, nếu sau khi luyện linh mười một lần sinh ra biến hóa thần kỳ, như vậy một khi Thiên Giác Kiếm lại luyện linh thành công một lần nữa, nó chắc chắn biến thành chí bảo phi phàm.

- Thứ tốt.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng thu mũi tên vào trong túi trữ vật, hắn cảm thấy mỹ mãn và tinh thần hăng hái, cảm giác chuyến vào mê cung lần này có thu hoạch không nhỏ.

- Hừ hừ, nhìn khắp mê cung này có ai giàu hơn ta, Thiên Nhân thì như thế nào, Bạch Tiểu Thuần lấy đồ vật trong túi ra, ngay cả Thiên Nhân cũng phải há hốc mồm!

Bạch Tiểu Thuần rất tự tin, sau khi đắc ý một phen liền nghĩ tới mấy ngày qua mình không tìm được lối ra mê cung, trong mê cung xảy ra nhiều việc quỷ dị, thân thể hắn cứng đờ, những đắc ý vừa rồi biến mất, hắn lập tức nhắc nhở bản thân mình phải cẩn thận mới được.

- Nhiều tài phú hơn nữa cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Bạch Tiểu Thuần co đầu rụt cổ, cảnh giác nhìn bốn phía, hắn cẩn thận tiến lên phía trước.

Trong thông đạo mê cung cách Bạch Tiểu Thuần không xa, một tia tinh quang xuất hiện, Chu Nhất Tinh chật vật bước ra ngoài, vừa mới

hiện thân liền phun vài ngụm máu tươi.

Sau khi phun máu tươi, vết ngấn trên mi tâm hắn sắp sụp đổ, thậm chí có thể nhìn thấy dấu vết rạn nứt nổi rõ, phát giác vết ngấn của mình ảm đạm, Chu Nhất Tinh khóc không ra nước mắt.

- Bạch Tiểu Thuần, tất cả đều tại ngươi!

Sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể run rẩy, trong mắt mang theo tức giận.

- Cửu sắc hỏa, Hỏa Hồn Tiễn của ta, Bạch Tiểu Thuần đáng chết Nếu không phải vì ngươi, ta cũng không tiến vào mê cung đáng chết này!

Chu Nhất Tinh sắp phát điên, hắn có thể cảm nhận vết ngấn trên mi tâm của mình tối đa chỉ có thể sử dụng thêm một lần nữa mà thôi, sau đó sẽ chính thức tan thành mây khói.

Lúc hắn tiến vào mê cung chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp hung hiểm như vậy, hắn nhiều lần vận dụng lực lượng của vết ngấn truyền tống rời đi, lúc này nội tâm hắn hối hận gần chết, dù hối hận cũng muộn rồi, chỉ có thể cắn răng kiên trì đi trong mê cung.

- Ngàn vạn không nên gặp những chuyện quái dị... Cũng không nên gặp lại Bạch Tiểu Thuần... Hỏa Hồn Tiễn không thể giết hắn, Bạch Tiểu Thuần không phải người!

Chu Nhất Tinh nghiến răng nghiến lợi, hắn chậm rãi đi lại trong mê cung, hiện tại trong đầu của hắn có một suy nghĩ duy nhất chính là tìm lối ra, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, từ nay về sau không bao giờ đi vào mê cung, về phần Bạch Tiểu Thuần... Hắn đã có quyết định, chờ mình quay về gia tộc, nhất định phải mời huynh đệ mình tỷ muội thúc thúc bá bá cùng đi tới gần Trường thành tìm cơ hội diệt sát Bạch Tiểu Thuần.

Chu Nhất Tinh đang cầu nguyện không gặp Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần vẫn đi lại trong mê cung, hắn cũng cảnh giác quan sát bốn

phía, cùng dò xét bốn bức tường, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình chóng mặt.

- Rốt cuộc lối ra nằm ở đâu?

Bạch Tiểu Thuần phát sầu, hắn suy nghĩ một lúc nhưng không biết nên làm thế nào.

- Loạn loạn, ta đã rối loạn, cũng phải, lấy vị trí ta đang đứng làm điểm cố định!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn lấy một quả ngọc giản sau đó đi về phía bên phải.

Hắn đang tính toán bước chân của mình, cùng lúc đó lại vẽ một tuyến trong ngọc giản, dùng loại phương thức này cẩn thận tìm kiếm đường đi, gặp phải chỗ rẽ vẫn đi bên phải, trong ngọc giản của hắn cũng xuất hiện nhiều đường cong cong quẹo quẹo...

Thời gian trôi qua, lại qua mấy ngày, hắn đã ở trong mê cung được một tháng.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị rất nhiều linh dịch khôi phục, cho nên hắn mới có thể bảo trì tu vi và chiến lực của mình ở mức tiêu chuẩn, cũng bởi vì tùy thời bảo trì trạng thái chiến đấu cho nên tiêu hao rất lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần qua vài tháng hắn sẽ tiêu hao hết linh dịch.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 825: Hư. (Hạ)

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang phát sầu, cũng không biết là giờ nào trong ngày, bỗng nhiên hắn nhìn thấy thông đạo phía trước xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh này có tốc độ không nhanh, cũng đang tiến gần về phía hắn.

- Ai!

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn cầm Vĩnh Dạ Tán trong tay sau đó hét lớn.

Thân ảnh kia ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn tiến lên phía trước, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, lúc hắn muốn lui ra lại, sau khi phát hiện người tới liền sững sờ.

Người này là tu sĩ Trường thành, Bạch Tiểu Thuần cũng quen mắt, là một trong ba vạn người đi vào mê cung, đây không phải nguyên nhân hắn sững sờ, thứ làm hắn sững sờ chính là hai mắt người này, ánh mắt mờ mịt vô thần...

Tu vi trên người cũng thoái hóa thành Trúc Cơ sơ cấp, hai chân vô lực đi về phía trước, mặc dù thân thể không trôi nổi nhưng cảm giác hắn đang bị thứ gì đó thôi động.

Dường như hắn không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, chỉ mờ mịt tiến lên phía trước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không đúng, hắn nhìn thấy tu sĩ kia vẫn đi tới, hắn cố tình muốn ra tay nhưng lại chần chờ một lúc, không đánh rắn động cỏ, hắn tránh đường cho tu sĩ kia đi qua.

Rất nhanh, người này tới gần nhưng không dừng lại chút nào, hắn làm như không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, khi Bạch Tiểu Thuần hơi nghiêng người cho hắn đi qua, lúc hắn đi ngang qua người mình, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn vào lưng hắn, vừa nhìn... Bạch Tiểu Thuần rung động, cảm giác lông tơ dựng đứng, hắn sợ hãi không nhỏ.

- Đây... Đây... Đây là cái gì?

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn lui ra phía sau, bởi vì hắn nhìn thấy sau lưng tu sĩ này có một người giấy cao bảy tấc.

Người giấy có tay có chân, đầu có đủ ngũ quan trông rất sống động... Người giấy dán vào lưng tu sĩ kia, dường như sinh cơ và tu vi của tu sĩ bị người giấy hấp thu.

Người giấy đang nhắm mắt, thần sắc vô cùng hưởng thụ, thậm chí dung mạo của nó đang cải biến, ẩn ẩn biến thành gương mặt của người kia.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy với hình ảnh quỷ dị này, hắn che miệng mình lại, sợ mình kêu lên sẽ kinh động người giấy, sau khi tu sĩ lảo đảo rời đi, Bạch Tiểu Thuần mới thở dài một hơi.

- Nơi này quá quỷ dị...

Bạch Tiểu Thuần thấp thỏm lo âu, cho dù là mũ đủ hay huyết màn thầu, hiện tại đến phiên người giấy đều cho hắn cảm giác vô cùng khủng bố.

Những thứ này không phải dựa vào tu vi có thể chống cự, mà là những tồn tại có thể ảnh hưởng tới linh hồn người khác...

Bạch Tiểu Thuần như chim sợ cành cong, sau khi do dự một lúc lại cảm thấy ủy khuất, hắn không dám tiếp tục dựa theo lộ tuyến ban đầu, chỉ có thể cầm ngọc giản mới và đổi một phương hướng, hắn lại phác họa lần nữa, cẩn thận không dám sai sót, lúc hắn đi tới lại phát hiện phía

trước có năm thân ảnh xuất hiện, nhìn kỹ có tu sĩ Trường thành, cũng có hồn tu cùng với thổ dân Man Hoang, năm người này có bộ dạng giống hệt tu sĩ lúc trước, bước đi chậm chạp, thần sắc mờ mịt, ánh mắt vô thần.

Sau lưng bọn họ cũng có người giấy...

Bạch Tiểu Thuần hô hấp rất nhỏ, chậm rãi lui ra phía sau, hắn lại cải biến phương hướng, cũng không bao lâu hắn ngạc nhiên khi phát hiện trước mặt lại xuất hiện hơn mười người bị người giấy dán vào lưng.

- Đáng chết, tại sao có thể như vậy.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, lại đổi phương hướng, lúc này đỡ hơn một ít, trên đường đi không nhìn thấy tu sĩ bị dán người giấy, Bạch Tiểu Thuần cũng thở ra một hơi, nhưng tiệc vui chóng tàn, một ngày sau, Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn nhìn thấy trước mặt có một người đang bỏ chạy thật nhanh.

Người này là một hồn tu, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt hắn âm trầm, dường như đang cân nhắc thực lực của nhau, cũng không ra tay, mà là hừ lạnh một tiếng sau đó đi xa.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy hồn tu, phát hiện sắc mặt đối phương không phải mờ mịt liền thở ra một hơi, đang muốn mở miệng hỏi thâm, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

Hắn phát hiện sau lưng hồn tu này cũng có dán người giấy, mà hiển nhiên hồn tu này không phát hiện, lúc đi ngang qua người Bạch Tiểu Thuần liền bay đi xa, giấy người lại mở mắt sau đó nhìn thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn cười quỷ dị, nâng tay giấy lên đặt lên miệng của mình...

Dường như nó đang nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần, nó đang chơi trốn tìm, bảo hắn không nên nói...

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, toàn thân nổi da gà, hắn gật đầu sợ giấy người hiểu lầm, thậm chí còn vỗ ngực, ý bảo mình tuyệt đối không nói...

Dường như người giấy xem hiểu biểu đạt của Bạch Tiểu Thuần cho nên thỏa mãn gật đầu, nó nhắm mắt lại.

Sau khi hồn tu đi xa, Bạch Tiểu Thuần mới lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn ý thức được, hồn tu kia không phát hiện sau lưng mình có người giấy.

- Những người giấy này có thể vô thanh vô tức tới gần người khác...

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, bỗng nhiên hắn quay đầu lại.

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại cực nhanh, cực kỳ đột ngột, trước đó không hề có dấu hiệu gì cả, hắn nhìn ra sau lưng mình và không phát hiện cái gì, Bạch Tiểu Thuần lại nâng hai tay vươn ra sau lưng, cũng không sờ thấy cái gì cho nên an tâm không ít.

- Cũng may sau lưng ta không có!

Bạch Tiểu Thuần không thể không khẩn trương, hồn tu lúc trước chính là người duy nhất mình nhìn thấy còn thần trí nhưng hắn không biết sau lưng mình có người giấy, việc này có ý nghĩa đại biểu quá lớn, cho nên Bạch Tiểu Thuần mới kinh nghi bất định.

Hắn lại nhìn chung quanh, hắn không biết nên đi thế nào, sau khi do dự liền cắn răng lựa chọn một hướng.

Thời gian dần qua, hắn nhìn thấy nơi này càng ngày càng nhiều tu sĩ, dường như những người lúc trước không nhìn thấy đều tập trung tại khu vực này, nhưng mà Bạch Tiểu Thuần càng hoảng sợ, bởi vì những người này đều có đôi mắt vô thần, sau lưng mỗi người đều có người giấy tồn tại.

Mà những người có thần trí thanh tỉnh đều tức giận điên cuồng, bọn họ không ngừng vung vẩy sau lưng mình, còn có người cởi quần áo, cho dù bọn họ làm thế nào thì người giấy sau lưng cũng dán chặt lên lưng của bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần càng sợ hãi không nhỏ, nhiều lần đột nhiên quay đầu nhưng phát hiện sau lưng không có mới thở ra một hơi, khi hắn tiến lên phía trước, thậm chí hắn còn phát hiện một ít pháp bảo rơi tán loạn trên mặt đất, cũng có người gục xuống đất, dường như bị người giấy hút hết sinh mệnh.

Tất cả mọi chuyện đều đẩy Bạch Tiểu Thuần vào khủng hoảng tận cùng, hắn ý đồ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi khu vực người giấy bao phủ, rẽ ngang rẽ dọc, tuy trên đường giảm bớt gặp tu sĩ nhưng hắn ẩn ẩn cảm thấy chung quanh càng ngày càng âm hàn, cảm giác lông tơ dựng đứng làm hắn dừng bước, hắn cải biến phương hướng.

Lại qua một ngày, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ phát hiện cho dù mình cải biến phương hướng thế nào thì cảm giác âm hàn vẫn bám lấy mình.

- Đừng tới tìm ta...

Bạch Tiểu Thuần cầu xin, nội tâm nóng như lửa đốt, hắn vận chuyển tu vi xua tan cảm giác âm hàn này.

Dần dần khí tức âm hàn giảm đi, nhưng thẳng tới... Ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang bay đi thật nhanh, hắn nhìn thấy trước mặt có một thi thể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 826: Ta Đi Trước. Hư.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần rung động mạnh, hắn nhìn thấy hơn một ngàn thi thể... Những thi thể này không ngoài dự tính, tất cả đều bị hút thành thây khô, trên lưng những thi thể đều có một người giấy.

Những người có giấy đang ngủ sau, có đang hấp thu, nhất là không ít thi thể không phải một người giấy, mà là bảy tám người giấy.

Làm Bạch Tiểu Thuần sợ hãi nhất khi nhìn thấy một Luyện Hồn Sư áo xám, trên thân người này có vài chục người giấy, bọn chúng đang hấp thu sinh mệnh người này.

Luyện Hồn Sư vẫn chưa tử vong, thậm chí thần trí chưa biến mất, càng như vậy ánh mắt hắn càng tuyệt vọng, Bạch Tiểu Thuần lại lo lắng không thôi.

- Nơi này là hang ở người giấy

Bạch Tiểu Thuần bị dọa toàn thân run rẩy, hắn đếm sơ đám người giấy nơi đây chừng hai ngàn, hắn khóc không ra nước mắt, không nghĩ tới mình chạy tới chạy lui vẫn chạy tới hang ổ người giấy.

- Đừng nhìn ta, không nhìn thấy ta...

Bạch Tiểu Thuần khắc chế run rẩy, hắn sợ bị đám người giấy chú ý tới, hắn cảm giác mình không nên quấy rầy chúng ăn cơm, vì vậy rón ra rón rén chậm rãi lui ra phía sau.

Nhưng tại Bạch Tiểu Thuần rời khỏi chừng năm sáu bước, đột nhiên một người giấy trong mấy chục người giấy dán lên người Luyện Hồn Sư

nghe được cái gì đó, nó ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, lập tức nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, người giấy gặp Bạch Tiểu Thuần liền dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn, nó ngoắc ngoắc Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn sợ đến mức hồn phi phách tán, không ngừng nuốt nước bọt, cũng mở to mắt trừng người giấy, Bạch Tiểu Thuần run rẩy nâng tay phải lên đặt bên miệng, lúc này làm động tác... Im lặng với người giấy.

Vừa thấy động tác này, người giấy sững sờ sau đó thật cúi đầu xuống, không quan tâm tới Bạch Tiểu Thuần, thần kinh Bạch Tiểu Thuần đang căng thẳng cũng buôn lỏng, không đợi Bạch Tiểu Thuần tiếp tục lui ra phía sau, đồng bạn bên cạnh người giấy kia phát hiện động tĩnh sau đó ngẩng đầu lên, bọn chúng đều nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Ta không phải cố ý quấy rầy các ngươi, các ngươi cứ ăn cơm đi, ta... Ta đi trước... Hư...

Bạch Tiểu Thuần sợ tới mức chảy nước mắt, hắn run rẩy giơ tay đặt bên miệng, không đợi hắn hư xong... Những người giấy này phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Âm thanh này có tác dụng trùng kích linh hồn, trong nháy mắt vang lên đánh thức hơn hai ngàn người giấy, bọn chúng ngẩng đầu lên và thét dài lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi hồn phi phách tán, hắn kêu thảm thiết sau đó chạy như điên.

- Các ngươi chơi xấu ah, ta... Ta từng gặp đồng bạn của các ngươi, nó hư một cái ta không có vạch trần nó...

Bạch Tiểu Thuần khóc lóc kể lể sau đó chạy đi với tốc độ nhanh nhất, hắn bay đi thật xa.

Hơn hai ngàn người giấy đồng thời truy kích, lúc Bạch Tiểu Thuần và người giấy cùng biến mất trong thông đạo, nơi này trở nên yên tĩnh tịch mịch, có một đám sương mù xuất hiện nơi đây.

Sương mù bao phủ cả ngàn thi thể nằm trên mặt đất, những nơi đi qua các thi thể nhanh chóng hư thối, trong chớp mắt đã biến thành tro bụi.

Cho dù túi trữ vật và pháp bảo của bọn họ cũng không thể chịu nổi sương mù ăn mòn, sau khi biến mất sạch sẽ, đám sương mù dần dần ngưng tụ lại một chỗ, sau khi quay cuồng liền ngưng tụ thành một bóng người.

Lúc ngưng tụ triệt để đã hóa thành một người con gái thiên kiều bá mị, nàng che miệng cười khẽ, nụ cười quanh quẩn trong thông đạo, quỷ dị khó lường, bất kể người nào nghe cũng cảm thấy nội tâm sinh ra hàn ý.

Tóc dài đen bóng, dung nhan tuyệt mỹ, váy dài màu lam không thể che hết dáng người lồi lõm xinh đẹp, chính là... Công Tôn Uyển Nhi!

Nàng cười cười, tròng mắt thứ hai của nàng ngưng tụ thành một tiểu nữ hài đang cười tươi.

- Tiểu ca ca, không phải sợ, người ta đang chơi trốn tìm với ngươi đấy...

Giọng nói của nữ hài nhu hòa nhưng âm lãnh vô hạn, nàng tiến lên phía trước, trong nháy mắt hóa thành sương mù biến mất trong thông đạo.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần không ngừng kêu thảm thiết, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy xuống, hơn hai ngàn người giấy đuổi theo phía sau, hắn không dám chạy chậm chút nào, cho dù tốc độ Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn nữa, cho dù vượt lên trước nhưng ánh mắt đám người giấy có một ít liên hệ kỳ dị nhắm vào Bạch Tiểu Thuần, cho nên Bạch Tiểu Thuần chạy nhanh bao nhiêu, bọn chúng nhanh bấy nhiêu.

Phát hiện việc này, Bạch Tiểu Thuần càng hoảng sợ, hắn không ngừng kêu thảm thiết và chạy nhanh như điên, hắn lấy một lọ linh dịch ra nuốt vào, hắn muốn bảo trì tốc độ kinh người của bản thân, lại qua nửa canh giờ hắn tuyệt vọng phát hiện những người giấy đã tiến gần lưng mình.

Thậm chí hắn cũng thi triển thần thông pháp thuật nhưng không có tác dụng, dù là hàn giới chi lực cũng không thể ảnh hưởng tới chúng, những người giấy này không bị thần thông ảnh hưởng, chỉ có Vĩnh Dạ Tán căng ra mới ngăn cản được một ít nhưng đám người giấy quá nhiều, hắn không thể ngăn cản toàn bộ.

Chỉ cần tốc độ hắn hơi chậm lại chúng sẽ gào thét xông lên.

Vừa nghĩ tới hơn hai ngàn người giấy cùng hấp thu sinh cơ và tu vi của mình, chỉ sợ qua mấy hô hấp sẽ hút hắn thành xương cốt, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

- Ta không có đắc tội các ngươi ah, cần gì đuổi theo ta như vậy?

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới cảnh hơn hai ngàn người giấy dán vào người, hắn nghĩ tới bộ dạng mình sau khi biến thành xương khô, hắn càng sợ hãi.

Thậm chí hắn có ý định thi triển Thủy Trạch Quốc Độ xem có thể diệt sát đám người giấy này hay không, Thủy Trạch Quốc Độ quá tiêu hao linh lực, không tới mức vạn bất đắc dĩ, không đến bước đường cùng Bạch Tiểu Thuần sẽ không thi triển chiêu này.

Dù sao dùng linh lực thi triển Thủy Trạch Quốc Độ đủ cho hắn dùng tốc độ cao nhất liên tục trong một ngày.

- Đáng chết, chạy hơn một giờ nhưng đám người giấy vẫn truy kích, ta nên thử thi triển Thủy Trạch Quốc Độ!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hắn bảo trì tốc độ cực hạn của mình.

Thời gian trôi qua, lại qua một canh giờ, Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng, dọc theo con đường này hắn đồng thời phát hiện đám người giấy không chết không thôi với mình, Bạch Tiểu Thuần sắp phát điên, trong mắt xuất hiện tơ máu, vào lúc hắn muốn thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, đột nhiên lúc này trước mặt hắn xuất hiện một thân ảnh, không chờ tới gần thân ảnh kia run rẩy, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tới gần, cũng phát hiện hơn hai ngàn người giấy sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Thân ảnh này hít sau một hơi, hắn không dừng lại chút nào, lập tức bỏ chạy.

Mặc dù hắn phản ứng nhanh nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng nhận ra người này.

- Chu Nhất Tinh!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ sau đó vui mừng như điên!

Bạch Tiểu Thuần vui mừng từ nội tâm, hắn nhìn thấy bóng lưng Chu Nhất Tinh, thậm chí có cảm giác gặp được cố nhân, phải biết rằng dọc theo con đường này hắn không gặp bất cứ người nào khác.

Lúc này hắn lại gặp Chu Nhất Tinh, Bạch Tiểu Thuần cảm giác hắn có duyên với Chu Nhất Tinh.

Vừa nghĩ tới mỗi lần gặp được Chu Nhất Tinh thì mình có thu hoạch, Bạch Tiểu Thuần kích động.

- Chu Nhất Tinh, ngươi đừng chạy, lần này ta không muốn cung của ngươi, ngươi giúp ta dẫn hơn hai ngàn người giấy đi là được, ngươi chính là phúc tinh của ta!

Bạch Tiểu Thuần kích động hô to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 827: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Cũng Có Hôm Nay!

Trong tiếng kêu ẩn chứa vui sướng nhưng lọt vào tai Chu Nhất Tinh chẳng khác gì sấm sét giữa trời quang, Chu Nhất Tinh sắp phát điên, hắn ngửa mặt lên trời gào to, hắn cảm giác mình thật sự xui xẻo tới cực điểm.

- Ngươi mới là phúc tinh, cả nhà ngươi đều là phúc tinh!!!

Chu Nhất Tinh gào thét, hắn bi phẫn đến tận cùng, lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, hắn phản ứng cực nhanh, lập tức quay người bỏ chạy nhưng vẫn bị nhận ra, nhất là nghe được đối phương gọi mình là phúc tinh, Chu Nhất Tinh muốn tự sát, cảm giác đau đớn làm hắn sụp đổ.

Trên đoạn đường này hắn không ngừng cầu nguyện không nên gặp được Bạch Tiểu Thuần, không ngờ hắn vẫn gặp lại.

- Trời xanh ah, mê cung này lớn như thế, mặc dù người còn sống không nhiều nhưng cũng không ít... Vì cái gì, vì cái gì ta không gặp ai mà lại gặp phải Bạch Tiểu Thuần đáng chết!

Chu Nhất Tinh khóc không ra nước mắt, đây đã là lần thứ ba, hắn cảm giác vận khí của mình đã cạn đáy.

Lần đầu tiên gặp Bạch Tiểu Thuần, cửu sắc hỏa bị đoạt, lần thứ hai gặp được, Hỏa Hồn Tiễn luyện linh mười một lần bị đoạt, hôm nay lần thứ ba gặp được, Bạch Tiểu Thuần vô sỉ dẫn hơn hai ngàn người giấy tới đây...

Mấy ngày qua Chu Nhất Tinh cũng gặp đám người giấy quỷ dị và khủng bố, vào lúc này nghĩ tới sau lưng Bạch Tiểu Thuần có hơn hai ngàn con, hắn hãi hùng khiếp vía, sợ đến mức hồn phi phách tán.

- Có phải kiếp trước ta nợ hắn hay không?

Chu Nhất Tinh rống to, hai mắt tràn ngập tơ máu, thần sắc vặn vẹo, hắn quay người nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần đang bỏ chạy sau lưng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi bảo ta dẫn người giấy giúp ngươi sao? Tốt, đây là ngươi muốn chết, lúc này chúng ta lại gặp nhau chính là mệnh trung chú định ngươi phải chết trong tay ta!

Chu Nhất Tinh cắn răng, lúc này hắn ý thức được đây chính là cơ hội mình chém giết Bạch Tiểu Thuần, nhất là sau lưng Bạch Tiểu Thuần có hơn hai ngàn người giấy đáng sợ.

- Cơ hội tốt!

Chu Nhất Tinh hét lớn một tiếng, hắn cũng bất chấp giá nào, trực tiếp cầm thanh đại cung luyện linh chín lần, dồn kéo cung bắn ra ba mươi sáu hồn tiễn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ba mươi hồn tiễn đã vượt qua cực hạn của hắn, sau khi Chu Nhất Tinh thi triển liền phun máu tươi, cho dù như vậy hắn cũng bất chấp, hiển nhiên đã thù hận Bạch Tiểu Thuần tận xương tủy.

Ba mươi sáu hồn tiễn rít gào xuyên phá hư không, bay thẳng tấn công Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, lúc trước hắn gặp được phúc tinh nên kích động quá mức, vào lúc này ý thức được với Chu Nhất Tinh mà nói là cơ hội tốt nhất giết mình.

- Đại tinh tinh, ngươi quá khi dễ người!

Bạch Tiểu Thuần gào thét, lúc ba mươi sáu mũi tên tới gần, Bạch Tiểu Thuần cắn răng, ba mươi sáu mũi tên phong tỏa tất cả phương vị tránh né, căn bản không cho phép hắn tránh đi, sau lưng có người giấy truy kích, nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải căng Vĩnh Dạ Tán ra đón đỡ.

Tiếng nổ vang ngập trời, ba mươi sáu hồn tiễn sụp đổ và nổ tung, Chu Nhất Tinh hăng máu gà hét lớn một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng có hôm nay!

Hắn không tiếc bản thân bị thương kéo cung bắn ra ba mươi sáu hồn tiễn lần nữa.

Sưu sưu sưu...!

Ba mươi sáu hồn tiễn giống như tia chớp bay thẳng về phía trước, trực tiếp đánh lên người Bạch Tiểu Thuần, lại có tiếng nổ tung ngập trời, lực trùng kích rất mạnh, Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn nữa cũng phải dừng lại một chút, thậm chí lực trùng kích làm hắn lui ra sau một chút.

Vào lúc hắn vừa lui ra sau, hơn hai ngàn người giấy tăng tốc độ kéo gần khoảng cách với Bạch Tiểu Thuần, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ chung quanh hắn.

Một người giấy tươi cười quỷ dị, nó tham lam và điên cuồng bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Chu Nhất Tinh cách đó không xa nhìn tận mắt, hắn kích động run rẩy, cao hứng đến mức tận cùng, ngửa mặt lên trời cười to.

- Bạch Tiểu Thuần, cũng không phải Chu mỗ muốn tiêu diệt ngươi, đây là thiên ý như thế!

Chu Nhất Tinh cảm thấy nội tâm phiền muộn biến mất sạch sẽ, cảm giác thống khoái từ tận linh hồn, hắn thở ra một hơi, tinh thần hắn vô cùng phấn chấn.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi...

Chu Nhất Tinh nhìn thấy rất nhiều người giấy bay tới, chúng bao phủ Bạch Tiểu Thuần, không chờ Chu Nhất Tinh cười nhạo và nói xong, hắn lập tức mở to mắt ra nhìn.

- Không có khả năng!

Chu Nhất Tinh nghẹn ngào kinh hô, chỉ thấy vị trí Bạch Tiểu Thuần đang đứng có một màn sáng khuếch tán ra ngoài, màn sáng này rộng ngàn trượng, độ dày hơn mười trượng.

Lúc tiếng nổ mạnh sinh ra, bên ngoài Bạch Tiểu Thuần bị bao phủ hơn mười trượng, những người giấy đang bay tới cũng chỉ có thể dán lên trên màn sáng.

Bởi vì giấy người quá nhiều cho nên Bạch Tiểu Thuần chung quanh Bạch Tiểu Thuần hình thành cầu giấy.

Trong cầu giấy, Bạch Tiểu Thuần sợ hãi mồ hôi đầm đìa, trong nháy mắt vừa rồi quá nguy hiểm, hắn bị ngăn cản một lúc thì đám người giấy đã xông lên, cũng may Bạch Tiểu Thuần phản ứng nhanh, mặc dù không kịp thi triển Thủy Trạch Quốc Độ nhưng lại có phù lục, hắn dùng một bó to dán lên thân thể, trong nháy mắt đám người giấy lao tới đã bị màn sáng ngăn cản tạo thành quả cầu giấy.

May mắn hào quang của phù lục có thể ngăn cản người giấy, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hắn xuyên thấu qua khe hở nhìn thấy Chu Nhất Tinh đang há hốc mồm.

- Chu Nhất Tinh!

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn lập tức xông thẳng về phía Chu Nhất Tinh!

Chu Nhất Tinh ngơ ngác, hắn nhìn thấy quả cầu giấy đang lao về phía mình, khí thế và tốc độ kinh người, trên quả cầu giấy có đám người giấy cho nên Chu Nhất Tinh cảm thấy tâm thần sụp đổ.

- Không thể chết!

Chu Nhất Tinh bi phẫn gần chết, hắn quay người bỏ chạy, mặc dù tốc độ của hắn không chậm nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần còn nhanh

hơn, hai người một trước một sau truy kích nhau.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!! Chẳng lẽ ta phải sử dụng lần truyền tống cuối cùng hay sao?

Chu Nhất Tinh muốn nổi giận, hắn xoắn xuýt suy nghĩ, đang muốn vận dụng vết ngấn truyền tống nhưng phát hiện hơn hai ngàn người giấy đang dán lên quả cầu giấy, chúng chỉ dán chặt vào đó mà không hành động gì khác, dường như đang hấp thu năng lượng, quả cầu giấy đang thu nhỏ thật nhanh.

- Ân?

Chu Nhất Tinh vui mừng, hắn buông tha suy nghĩ phải truyền tống, thậm chí trái tim đập mạnh, hắn nhận ra biện pháp Bạch Tiểu Thuần đang sử dụng chẳng khác gì uống rượu độc giải khát, một khi màn sáng biến mất, Bạch Tiểu Thuần nhất định hình thần câu diệt.

Nghĩ tới đây, Chu Nhất Tinh kích động, hắn lập tức gia tiến lên phía trước.

Hắn vừa cười to thì quả cầu giấy phía sau nổ tung sau đó khôi phục lại độ dày mười trượng, Chu Nhất Tinh giật mình, hắn quan sát quả cầu tiếp tục thu nhỏ lại lúc này mới yên tâm.

- Bạch Tiểu Thuần, ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu.

Chu Nhất Tinh kêu gào, Bạch Tiểu Thuần cũng cười lạnh, Chu Nhất Tinh không biết trong túi trữ vật của hắn không có trăm vạn phù lục nhưng mười tám vạn vẫn có.

- Hừ, nếu ta lấy ra nhất định sẽ hù chết ngươi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 828: Sau Lưng Ta. Có Người! (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hắn lại phát sầu, cho dù phù lục của hắn nhiều hơn nữa cũng không phải vô hạn, cuối cùng sẽ có lúc sử dụng hết, giờ phút này nội tâm sốt ruột, hắn nhìn chung quanh, phát hiện đám người giấy hấp thu làm phù lục hao tổn nhiều, hắn ẩn ẩn cảm thấy người giấy càng vui vẻ hấp thu màn sáng phù lục.

Vì vậy nội tâm hắn hơi động, suy nghi xong liền cầm phù lục ném sang một bên, trực tiếp hóa thành một tầng màn sáng, trong chớp mắt có một ít người giấy bay ra, bay thẳng về phía màn sáng, thậm chí người giấy khác cũng bị hấp dẫn, hiển nhiên người giấy càng ưa thích màn sáng của phù lục.

Sau khi phát hiện việc này, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn nhìn chằm chằm vào Chu Nhất Tinh đang bỏ chạy xa xa, hắn cắn răng quyết định đánh cược một lần.

Quả cầu giấy bao phủ Bạch Tiểu Thuần quá lớn nên che đậy tầm mắt, Chu Nhất Tinh đang phân tâm bay nhanh cho nên không có chú ý tới cảnh này, hiện tại nội tâm hắn đang kích động, thỉnh thoảng dò xét Bạch Tiểu Thuần, hắn rất chờ mong quả cầu giấy bao phủ Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng nhỏ.

Mà sự thật cũng đúng như hắn đoán, quả cầu giấy của Bạch Tiểu Thuần không được bổ sung cho nên càng ngày càng nhỏ, từ mười trượng đã giảm đi một trượng.

Đồng thời tốc độ của hắn chậm lại, dường như đã tới tình trạng sơn cùng thủy tận, Chu Nhất Tinh cũng nghe được tiếng gào thét tuyệt vọng

của Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng có hôm nay!

Chu Nhất Tinh vô cùng thoải mái, hắn vừa chạy vừa cười to, hắn cảm thấy đắc chí vừa lòng, nghĩ tới tất cả đều do hắn thiết kế, hắn kích động toàn thân run rẩy.

- Ta muốn ngươi chết, ngươi dám không chết?

Chu Nhất Tinh cười như điên, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng chậm, lúc này quả cầu giấy còn ba trượng, hắn càng thêm vững tin nên chậm lại, hắn muốn tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bị hấp thành thây khô.

- Chu Nhất Tinh!

Bạch Tiểu Thuần trong quả cầu giấy giống như tức giận hổn hển, gào thét không ngừng, tốc độ cũng càng ngày càng chậm, đến cuối cùng vô lực tiến lên phía trước, hắn giãy dụa tại chỗ, Chu Nhất Tinh càng là vui vẻ, hắn cũng dừng lại nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo chờ mong.

- Hô, cho dù ngươi hô rách cổ họng cũng không có người cứu ngươi đâu!

Chu Nhất Tinh vui sướng, hắn cảm thấy toàn thân mình có lực lượng dùng không hết, màn sáng bên ngoài thân thể Bạch Tiểu Thuần chỉ còn một trượng, hắn dần dần không nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, chỉ nhìn thấy là một đống giấy!

Vào thời khắc mấu chốt Chu Nhất Tinh hít thở dồn dập, thậm chí trong đầu đã nghĩ tới hình ảnh cuối cùng, hình ảnh đó chính là quả cầu sẽ tan vỡ, đám người giấy sẽ nhào xuống bao phủ Bạch Tiểu Thuần, kế tiếp là tiếng kêu la thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần hình tầần câu diệt.

Sau đó hắn sẽ thừa cơ đục nước béo cò, nếu có cơ hội lấy di vật Bạch Tiểu Thuần, nếu không có cơ hội hắn sẽ vận dụng lân truyền tống cuối cùng, dựa vào đoạn ghi chép này có thể đi đổi Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm Thiên Thú Hồn, gom góp thành Ngũ Hành Thiên Thú Hồn!

Vào lúc Chu Nhất Tinh đắm chìm trong suy nghĩ, hắn kích động phấn chấn, quả cầu giấy của Bạch Tiểu Thuần tan vỡ, trong nháy mắt tan vỡ đôi mắt Chu Nhất Tinh mở to, hắn hưng phấn nhìn mọi việc.

Đột nhiên sau khi quả cầu tan vỡ lại có một đám phù lục bị ném đi như đậu hủ, hành động quá đột ngột, Chu Nhất Tinh không thể dự đoán được, trong chớp mắt hơn cả ngàn phù lục rơi vào trước mặt Chu Nhất Tinh.

Chu Nhất Tinh sững sờ, vô ý thức muốn ngăn cản nhưng phù lục tự động bộc phát, nó hóa thành màn sáng bao phủ Chu Nhất Tinh.

Màn sáng phù lục không có lực sát thương, mà là phòng hộ, trực tiếp bảo hộ Chu Nhất Tinh bên trong, cùng lúc đó người giấy chung quanh Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, chúng không thèm quan tâm Bạch Tiểu Thuần, trong mắt xuất hiện hào quang cuồng nhiệt và điên cuồng bay thẳng tới màn sáng bên ngoài thân thể Chu Nhất Tinh!

Những việc này nói chậm chạp nhưng trên thực tế từ khi màn sáng Bạch Tiểu Thuần tan vỡ cho tới lúc phù lục bao phủ Chu Nhất Tinh, tới khi đám người giấy bao phủ màn sáng mới, mọi việc chỉ diễn ra trong hai giây.

Sắc mặt Chu Nhất Tinh biến hóa, đầu óc hắn rung động mạnh, mọi việc diễn ra quá khác với hắn suy nghĩ, vào lúc này hắn muốn rút lui nhưng đã muộn, tốc độ dám người giấy quá nhanh, chúng chen chúc bao phủ màn sáng, Chu Nhất Tinh bị đám người giấy bao phủ.

- Bạch Tiểu Thuần!

Trong quả cầu giấy Chu Nhất Tinh kêu gào thê lương, hắn hối hận đến mức tận cùng, vào lúc này tâm thần hắn rung chuyển, thân thể run run.

- Vô sỉ, vô sỉ!!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi chết không yên lành!

Trong nháy mắt Chu Nhất Tinh biến thành quả cầu giấy, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt lui ra phía sau, lúc này quá mức nguy hiểm, cũng may có Chu Nhất Tinh thay thế mình, Bạch Tiểu Thuần không dám ham đại cung của Chu Nhất Tinh, hắn lui ra sau cực nhanh.

- So sánh với cây cung, cái mạng của ta quan trọng hơn, Chu Nhất Tinh này... Quả nhiên là phúc tinh của ta!

Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn quả cầu giấy không ngừng thu nhỏ, hắn sợ đám người giấy đuổi theo, trong nháy mắt quay người chạy thật xa.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi xa, Chu Nhất Tinh đứng trong quả cầu giấy với ánh mắt biệt khuất, nội tâm gần như phát điên, hắn nhìn màn sáng chung quanh nhỏ dần...

Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần là khắc tinh của mình, là khắc tinh chân chính... Vào lúc này hắn không suy nghĩ nhiều, nước mắt chảy dài trên mặt, hắn vận dụng truyền tống lần cuối cùng.

Oanh, hào quang bao phủ chung quanh, truyền tống mở ra, trong nháy mắt hào quang biến mất, thân ảnh hắn cũng không còn, hắn rời đi không lâu, màn sáng cũng bị đám người giấy thôn phệ không còn, đám người giấy vồ hụt cho nên bay chung quanh tìm kiếm, sau khi không tìm thấy bóng người nào liền tụ tập thành đàn rời đi.

Trong mê cung, tại một thông đạo khác có hào quang xuất hiện, thân ảnh Chu Nhất Tinh bước ra khỏi hào quang, hắn lập tức phun máu tươi,

không chỉ một ngụm, mà là phun mấy ngụm máu liên tiếp, hắn vịn tường, sắc mặt tái nhợt.

Vết ngấn trên mi tâm của hắn ảm đạm, theo thời gian dần qua đã hóa thành tro tàn.

- Vết ngấn không còn...

Chu Nhất Tinh bi phẫn, hắn nhớ lại những lúc gặp Bạch Tiểu Thuần liền có cảm giác gặp phải khắc tinh, nước mắt chảy đầy mặt.

- Ta không giết hắn, ta... Ta chỉ cầu đời này không gặp lại hắn!!

Chu Nhất Tinh cắn răng rống to, gương mặt hắn già nua không ít.

Thân thể đả kích, tâm linh bị thương, Chu Nhất Tinh bắt đầu hoài nghi nhân sinh của mình...

Có người bi phẫn có người cao hứng, bi phẫn nhất chính là Chu Nhất Tinh, Bạch Tiểu Thuần rất cao hứng, hắn có cảm giác sống sót sau tai nạn, càng có cảm giác bảo trụ mạng nhỏ của mình.

Vừa nghĩ tới Chu Nhất Tinh nham hiểm, Bạch Tiểu Thuần cũng không tức giận, hắn cảm thấy Chu Nhất Tinh quá tốt với mình, hắn không có gì phải phan nàn.

Vì cứu chính mình đã xả thân vì nghĩa.

- Bỏ đi bỏ đi, Chu huynh, chúng ta hữu duyên, chắc ngươi không chết được, hi vọng chúng ta còn gặp lại lần sau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 829: Sau Lưng Ta. Có Người! (Hạ)

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần tràn ngập chờ mong vào tương lai, hắn vui vẻ bước đi trong mê cung.

Trên đường đi về phía trước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không đúng, hắn quay người ra phía sau, vừa vặn sau lưng không có gì, hắn lại nâng hai tay vuốt lưng tìm cái gì đó, cũng không bắt được cái gì.

Không biết có phải hắn gặp ảo giác hay không, hắn cảm giác không đúng, nhất là trước mặt hắn có tu sĩ Trường thành với sắc mặt khẩn trương, bộ dáng sống sót sau tai nạn, hắn đang cẩn thận tiến lên sau đó gặp Bạch Tiểu Thuần.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của người này.

Mà rất nhanh, tu sĩ kia lập tức cúi đầu, hắn tránh sang một bên, Bạch Tiểu Thuần hồ nghi, cố tình hỏi một câu nhưng sau đó bỏ đi ý niệm này, bởi vì sau lưng tu sĩ này có một người giấy.

Sau khi nhìn thấy người giấy Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng rời đi, nhưng sau khi hắn bay ngang qua tu sĩ này, Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy tu sĩ Trường thành hoảng sợ gật đầu với hắn.

Sau khi phát hiện ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, tu sĩ này hét lớn sau đó chạy đi.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh, hắn nhớ lúc trước có hồn tu bị người giấy bám vào lưng, người giấy kia còn hư với hắn một cái, mình cũng gật đầu...

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn nhớ lại bộ dạng của mình khi đó giống hệt tu sĩ Trường thành hiện tại, cảnh tượng này làm hắn sợ hãi.

- Sau lưng ta... Không biết... Có giấy người hay không...

Đầu óc Bạch Tiểu Thuần kêu ông ông, sắc mặt hắn tái nhợt, hắn quay đầu lại, liên tục quay đầu đến mức cổ đau đớn cũng không nhìn thấy cái gì, mà linh thức bị áp chế, hắn không thể dùng dò xét, dùng tay sờ cũng không sờ được gì...

Cuối cùng hắn dứt khoát lấy gương đồng ra nhìn, cho dù hắn soi thế nào cũng không phát hiện cái gì.

Bạch Tiểu Thuần kinh nghi bất định tiếp tục đi về phía trước, theo thời gian dần qua sắc mặt hắn khó coi, hắn cảm được sau lưng mình có người.

Loại cảm giác này làm Bạch Tiểu Thuần sợ tới mức hồn phi phách tán, sởn hết gai ốc.

- Ta... Sau lưng ta... Có người!!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn nhảy lên, thân thể run run, hắn lập tức quay đầu lại, lại dùng tay bắt lấy nhưng không thể bắt được gì.

Nhưng mà cảm giác sau lưng có người càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn cảm nhận được sức nặng càng ngày càng nặng, áp mình sắp không thở nổi.

- Nhất định có người!

Bạch Tiểu Thuần tức giận chảy nước mắt, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, lúc này xuất phù lục dán vào lưng, sau khi hình thành màn sáng liền nhìn lại, màn sáng cũng không có gì.

Trong cảm giác của hắn sau lưng có người đang nằm.

- Tại sao không dùng được?

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, hắn cắn răng một cái, oanh, lại thi triển Nhân Sơn Quyết hóa thành người đá, sau khi biến hoa trở lại vẫn không có gì.

Sắc mặt hắn càng nặng nề, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, vào lúc này hắn phát hiện sinh cơ bản thân bị người ta hút đi.

- Không... Đó là thọ nguyên của ta ah, ta muốn trường sinh, ngươi không được làm vậy, chúng ta thương lượng với nhau được không, ngươi xuống đi...

Bạch Tiểu Thuần cầu xin, hắn buồn bã hô.

Thậm chí hắn cầm Vĩnh Dạ Tán chọc vào lưng mình một cái, trong cảm giác của hắn sau lưng có người nhưng hắn không thể làm gì được.

Thời gian dần qua, Bạch Tiểu Thuần cảm giác ánh mắt mơ hồ, hắn tuyệt vọng thi triển Thủy Trạch Quốc Độ một lần nhưng không thu hoạch được gì.

- Làm sao bây giờ, chẳng lẽ Bạch Tiểu Thuần ta phải mất mạng tại đây?

- Ta không cam lòng ah, ta còn trẻ như vậy, ta còn chưa cưới thê tử, ta còn chưa có hậu nhân...

Bạch Tiểu Thuần bi phẫn, càng nghĩ càng ủy khuất, đầu óc sắp hôn mê.

Từ xa nhìn lại, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần mờ mịt, bước chân trầm trọng, thân thể lảo đảo tiến lên phía trước, dường như không phải lực lượng của mình, mà là có người sau lưng giúp hắn tiến lên phía trước.

Nếu hắn có thể nhìn ra sau lưng mình, nơi đó có một tờ giấy đang mở to mắt, dường như nó đang sinh trưởng trên người Bạch Tiểu Thuần,

tham lam hấp thu sinh cơ và tu vi Bạch Tiểu Thuần.

Người giấy này khác với những người giấy khác, nó không phải màu trắng, mà là... Màu đỏ!

Nhất là trên mặt nó có tới sáu con mắt, vào lúc này sáu con mắt đều mỏ to, hình ảnh vô cùng quỷ dị.

Bạch Tiểu Thuần lúc này không phát hiện ra, trên con đường hắn đi thẳng, bốn phía cũng vô thanh vô tức xuất hiện một ít người giấy, chúng đang tham lam nhìn hắn, không đợi chúng tới gần, lúc chú ý tới người giấy màu đỏ sau lưng Bạch Tiểu Thuần đều run rẩy, lập tức rời đi.

Thời gian dần qua, chung quanh Bạch Tiểu Thuần không còn âật gì khác, bước chân Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng trầm trọng, ánh mắt hắn mờ mịt..., thậm chí nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện thân thể hắn đang già nua.

Đột nhiên lúc này có một nữ tử với đôi tay trắng như ngọc xuất hiện, nàng bỏ qua người giấy trên lưng hắn, vỗ vào vai Bạch Tiểu Thuần.

Dưới cái vỗ này thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động mạnh, hắn giống như người ngủ say bị đánh thức khỏi cơn mê, vào lúc bừng tỉnh liền nhìn chung quanh, hắn hét lớn sau đó đi lên vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại.

Trong nháy mắt quay đầu nhìn lại, Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Công Tôn Uyển Nhi!!

Trước mặt Bạch Tiểu Thuần chính là nữ tử cực kỳ xinh đẹp, nàng mặc váy dài, trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị, trên khóe miệng còn có một chút máu tươi, dường như ăn cái gì đó dính lên nhưng quên lau đi, cô gái này... Chính là... Công Tôn Uyển Nhi.

Trong tay nàng cầm một người giấy màu đỏ, người giấy này kêu thảm thiết, không ngừng giãy dụa giống như muốn thoát ra ngoài nhưng không

làm được, đến cuối cùng ánh mắt của nó mang theo cầu khẩn.

- Dám khi dễ tiểu ca ca của ta, thật lớn mật!!!.

Công Tôn Uyển Nhi không nhìn người giấy màu đỏ, nàng cười cười, trong mắt của nàng, vòng tròn đồng tử thứ hai sinh ra hàn quang.

Nàng bóp nhẹ người giấy màu đỏ kê thảm thiết, nó đã bị Công Tôn Uyển Nhi bóp nát!

Vào lúc người giấy bị bóp nát, một tia sương trắng tràn ra bay thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt sinh cơ của hắn khôi phục như thường.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn vô ý thức lui ra sau vài bước, hắn nhìn Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuẩn cảm giác Công Tôn Uyển Nhi lúc này vô cùng quỷ dị.

Thậm chí hắn cẩn thận nhớ lại những việc trải qua với nàng, cẩn thận nhớ lại từ lúc trở về Huyết Khê Tông, Công Tôn Uyển Nhi đã có biểu hiện khác lạ.

Nhất là máu tươi trên khóe miệng của nàng không giống phun ra, mà là ăn cái gì đó dính vào, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, cảm giác sởn gai ốc bao phủ toàn thân.

Chung quanh âm hàn càng mạnh, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận một lúc, hắn cảm thấy lúc gặp mũ đỏ hay huyết màn thầu hoặc tiến vào hang ổ người giấy cũng không thể so với nàng.

Làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi nhất khi nàng gọi tiểu ca ca, hắn cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ.

- Uyển... Uyển nhi, ngươi... Tại sao ngươi ở nơi này...

Bạch Tiểu Thuần run giọng hỏi thăm, hắn lui ra sau vài bước, ánh mắt nhìn lên máu tươi trên khóe miệng Công Tôn Uyển Nhi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 830: Ta Sẽ Ngoan Ngoãn

Công Tôn Uyển Nhi có phát giác, giơ tay lau máu tươi dính vào miệng mình, nàng đặt lên miệng và liếm máu tươi, sau đó lại cười cười với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần sởn gai ốc khi thấy nàng cười, hắn không biết có phải mình gặp ảo giác hay không, dường như nhìn thấy trong miệng Công Tôn Uyển Nhi có cái miệng thứ hai.

Đồng thời hắn cũng chú ý đôi mắt Công Tôn Uyển Nhi, bên trong có hai đồng tử!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy vài lần, hắn sợ hãi hồn phi phách tán, từ khi vào mê cung tới bây giờ, có lẽ hắn cộng dồn tất cả sợ hãi cả đời của hắn tới hiện tại còn không bằng lúc này, mồ hôi lạnh bao phủ toàn thân.

- Uyển Nhi, ta... Ta còn có việc, ta... Ta đi trước.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy mở miệng, hắn lui ra phía sau.

- Tiểu ca ca, chơi với ta đi.

Công Tôn Uyển Nhi che miệng cười cười, giọng nói hơi cải biến một ít, biến thành giọng nói trẻ con quanh quẩn trong thông đạo mê cung, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cứng đờ, hắn mở to mắt, hắn phát hiện ba chữ tiểu ca ca rất quen tai, lại là giọng nói của trẻ con, hắn suy nghĩ một lúc sau đó kêu thảm thiết.

Bạch Tiểu Thuần lui ra sau nhanh hơn, ánh mắt mang theo vẻ khó tin chỉ vào Công Tôn Uyển Nhi, nghẹn ngào kinh hô.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai!

- Tiểu ca ca, tại sao ngươi quên ta rồi?

Công Tôn Uyển Nhi lên tiếng, giọng nói ôn nhu nhưng lọt vào tai Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì sét đánh, cũng mở ra trí nhớ năm xưa, hắn nhớ lại Vẫn Kiếm thế giới năm đó, bên trong có một hồn đàn, ở đó có một tiểu nữ hài ôm con gấu nhỏ bị lột da...

- Làm sao có thể?

Bạch Tiểu Thuần miệng đắng lưỡi khô, hắn cảm giác tâm thần thác loạn, liên tục hít sâu mấy hơi nhưng không thể bình tĩnh lại, giống như có người dùng cây búa nện vào đầu hắn, đến bây giờ hắn chưa tỉnh mộng.

Nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần, Công Tôn Uyển Nhi cười, nàng cười sau đó vung tay lên, bên cạnh nàng xuất hiện một đám huyết vụ, huyết vụ ngưng tụ thật nhanh, cuối cùng hóa thành một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh này là một nam tử cường tráng nhưng vô cùng khủng bố, toàn thân hắn không còn da, da thịt đỏ lòm đáng sợ, thậm chí có thể nhìn rõ gân xanh.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đại hán cường tráng mặt, lúc nhìn mặt đối phương liền xuất hiện một cái tên.

- Lôi Sơn!!

Người này chính là thiên kiêu Lôi Sơn của Huyền Khê Tông! Tu vi toàn thân hắn bộc phát có thể sánh ngang Nguyên Anh nhưng đôi mắt trống rỗng vô thần, đã không còn thần trí, hắn giống khôi lỗi không có tự chủ.

- Tiểu ca ca, đứng nơi đây chờ ta, ta còn chưa ăn no, muốn dẫn tiểu hùng đi ăn chút đồ, một lát sẽ đi tìm ngươi chơi, ngoan ngoãn ở chỗ này đi, không nghe lời, ta sẽ mất hứng.

Công Tôn Uyển Nhi lên tiếng, bộ dáng rất vui vẻ, nàng quay người nhảy vài cái, Lôi Sơn cũng quay người bước nhanh, mặt không biểu tình đi theo, bước chân kêu bang bang.

Cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, Bạch Tiểu Thuần khổ sở, hắn cảm giác toàn thân lạnh buốt thấu xương, hắn cho rằng mình phải chết tại nơi này, lúc này nhìn bóng lưng Công Tôn Uyển Nhi cùng Lôi Sơn, hắn nhớ lại mọi việc năm đó, hắn đã hiểu rõ, biết rõ tiểu nữ hài kinh khủng trong Vẫn Kiếm thế giới mượn nhờ thân thể Công Tôn Uyển Nhi ra ngoài.

Cho dù chuyện ma quái ở Nghịch Hà Tông hay sự kiện tử vong trên thuyền, hiển nhiên đều là tiểu cô nương này làm.

Nghĩ đến tiểu nữ hài ăn đan dược của mình nên mới biến thành như vậy, nội tâm Bạch Tiểu Thuần run lên.

- Ngươi... Ngươi yên tâm, ta sẽ không đi đâu... Đúng rồi, có tên gọi là Chu Nhất Tinh, trắng trắng mềm mềm, nhìn có vẻ ngon đấy, ngươi có thể đi tìm hắn chơi...

Bạch Tiểu Thuần hô to một tiếng, sau khi xác định tiểu cô nương đi xa, Bạch Tiểu Thuần quay đầu bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần mới mặc kệ yêu cầu của Công Tôn Uyển Nhi với mình, hắn cảm giác nếu mình nghe lời ngoan ngoãn đứng chờ ở đây mới là ngu xuẩn.

- Ta không ngốc, ta mới không chờ ở đây.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, tâm thần bất định, hắn cảm thấy tiểu cô nương này không đúng lắm, đối phương vẫn tin tưởng mình sẽ nghe lời nàng.

- Chẳng lẽ binh bất yếm trá, mặc kệ, dù sao ta sẽ không ở chỗ này.

Bạch Tiểu Thuần lo sợ không yên, sau đó xoắn xuýt một phen, hắn vẫn không rõ tâm tư của tiểu cô nương, lúc này hắn rời đi, tiếp tục dùng

biện pháp đần của mình tìm cửa ra

Mấy ngày sau, trên đường đi Bạch Tiểu Thuần không gặp bóng người nào khác, những chuyện quỷ dị cũng không xảy ra nữa, càng không có người quấy rầy nên tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, theo thời gian qua đi, tuyến đường trong ngọc giản của hắn càng nhiều, những đường cong của hắn rất chính xác, là Bạch Tiểu Thuần dùng bước chân của mình cân nhắc đường đi, cho đến cuối cùng Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn cầm ngọc giản và có điều suy nghĩ.

Hắn nhìn chung quanh một lát, lại nhìn ngọc giản, cho dù không phân biệt có phải con đường mình đi qua chưa, hắn thông qua dò xét ngọc giản... Hắn phát hiện mình đã đi qua nơi này

- Quả nhiên là tuần hoàn chết... Trong mê cung do nhiều tuần hoàn chết tạo thành, bởi vì mê cung quá lớn cho nên phạm vi vòng tuần hoàn chết không nhỏ.

- Mà ta tưởng rằng vách tường bên phải nhưng trên thực tế lại là con đường khác, là bên trái... Bên trái cùng phía bên phải đều là một bức tường.

- Như vậy có hai loại khả năng, nếu như trong mê cung có một trăm vòng tuần hoàn, như vậy có chín mươi chín là chết, sẽ đi về chỗ cũ, chỉ có một đường ra.

- Khả năng thứ hai, chính là lối ra không phải là một tuần hoàn... Mà là có chỗ khác.

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mi tâm, thầm than một tiếng, hắn ở trong mê cung quá lâu, cũng không biết những người khác có tìm được lối ra hay không, mặc dù mê cung quá khổng lồ nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trong tu sĩ có không ít kỳ nhân dị sĩ, chính mình không làm được cũng không có nghĩa người khác không làm được.

Vào lúc trầm ngâm Bạch Tiểu Thuần nhìn ngọc giản trong tay, hắn tìm kiếm một con đường bên trái, tiếp tục dấu hiệu, một khi gặp được lộ tuyến quay lại lúc ban đầu, hắn lập tức trở về nơi đó, một lần nữa cọn ra con đường khác, tiếp tục đi sang con đường bên trái.

- Ta phải tìm được chỗ nối tiếp giữa tuần hoàn chết này... Nó nhất định tồn tại!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, đôi mắt tràn ngập tơ máu.

- Biện pháp của ta không nhất định tìm được lối ra, chỉ cần không có người quấy rầy ta, như vậy cam đoan ta sẽ không lạc đường, vẫn có thể làm được!

Thời gian trôi qua, nửa tháng sau, gương mặt Bạch Tiểu Thuần tiều tụy, chẳng những hắn không tìm được tuần hoàn tiếp theo, thậm chí chạy một vòng liền phát hiện đều là con đường cũ.

Không có buông tha, Bạch Tiểu Thuần tiếp tục tìm kiếm.

Theo thời gian trôi qua, dường như vận rủi qua đi, vận may không ngừng xuất hiện, lại qua một tháng, ngọc giản trong tay Bạch Tiểu Thuần có phác họa vô số con đường chằng chịch, tâm thần hắn đắm chìm trong các tuyến đường, rốt cục ngày hôm nay hắn dừng bước, hắn nhìn thấy cuối con đường phía trước là một quàng trường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 831: Thí Luyện Chi Địa

Quảng trường này không có ngọn nến lửa xanh, cũng không có huyết màn thầu, chính giữa có tế đàn hình cầu thang, trên tế đàn là cánh cửa ánh sáng.

Vào lúc nhìn thấy cánh cửa, Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn hít thở dồn dập, thân thể run rẩy, hưng phấn đến mức tận cùng.

- Rốt cục... Rốt cuộc tìm được!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu mấy hơi, hắn đè nén kích động trong lòng, không lập tức phóng đi mà là cẩn thận quan sát bốn phía, sau khi xác định không có trở ngại mới chậm rãi đi đến, hắn bước từng bước đến cuối con đường, sau khi đi tới quảng trường, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cánh cửa ánh sáng

- Cái gì phá mê cung, ta Bạch Tiểu Thuần ta muốn là có thể đánh tan thành mây khói, hơi động não chút là tìm được lối ra!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, hắn trực tiếp bay lên tế đàn, cất bước tiến vào cánh cửa ánh sáng.

Vô thanh vô tức, thân ảnh hắn chạm vào cánh cửa ánh sáng và biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Tiểu Thuần hoa mắt, lúc hắn nhìn rõ chung quanh, Bạch Tiểu Thuần phòng bị chung quanh, sau khi xem xét toàn thân hắn rung động.

Nơi này không có mặt đất, mà là hư vô, chung quanh rộng lớn khôn cùng, tồn tại vô số tinh quang tạo thành quang cầu, những quang cầu này

rậm rạp chằng chịt trải rộng bốn phương, nhiều tới cả ngàn.

Trong mỗi quang cầu là một thân ảnh, có là tu sĩ, có hồn tu, thậm chí có cả thổ dân, những người này đang nhắm mắt ngồi trong quang cầu, sắc mặt biến hóa, hoặc là nghiến răng nghiến lợi, hoặc là điên cuồng vui sướng, muôn màu muôn vẻ.

Thậm chí không ít thân ảnh trong đó là người Bạch Tiểu Thuần quen biết, sau khi hắn cẩn thận phân biệt, Bạch Tiểu Thuần nhận ra những người này, đều là người của Man Hoang và Trường thành tiến vào mê cung.

- Thì ra trước ta có cả ngàn người xông qua mê cung!

Bạch Tiểu Thuần nhìn từng người, hắn nhìn thấy Trần Hạ Thiên, thậm chí còn nhìn thấy Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San.

Người trong Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Hồng Trần Nữ mặc váy dài màu đỏ ngồi trong quang cầu!

Hồng Trần Nữ quá hấp dẫn ánh mắt người khác, quang cầu nàng đang ngồi tỏa ra hào quang sáng ngời, có thể nói là sáng nhất trong những người ở đây.

Hào quang to lớn giống như mấy trăm quang cầu cùng ngưng tụ thành, thậm chí mấy trăm quang cầu còn không sáng bằng nàng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn từ trên xuống dưới, giờ phút này hắn phát hiện chung quanh mình cũng có hào quang, sau đó hắn hiểu vị trí của mình cũng là quang cầu, hắn cũng giống như cả ngàn quang cầu khác đang trôi nổi trong hư vô.

Trung tâm của cả ngàn quang cầu là một tấm bia đá cực lớn tồn tại trong hư vô, tấm bia đá sinh ra cảm giác kinh thiên động địa, chấn nhiếp tâm thần.

Tấm bia đá quá lớn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần không thể cân nhắc nó lớn nhỏ thế nào, hình như vô biên vô hạn sừng sững trong hư vô... Hắn nhìn văn tự trên đó ghi quy tắc thí luyện, tất cả quang cầu đều vờn quanh bia đá, thậm chí nhìn kỹ còn có thể phát hiện bất luận quang cầu nào cũng có một sợi tơ liên kết với bia đá.!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động, đây là tấm bia đá thứ hai hắn nhìn thấy, bên ngoài mê cung cũng có một tấm bia đá, trên đó viết vượt qua mê cung, thông qua thí luyện, trở thành thứ nhất sẽ đạt được Thiên Nhân Hồn.

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần biết rõ mình đã vượt qua mê cung, như vậy rất hiển nhiên nơi này chính là thí luyện chi địa.

Nếu đạt thứ nhất trong thí luyện này, như vậy hắn có thể đạt được Thiên Nhân Hồn.

- Mặc dù Thiên Nhân Hồn tốt nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn, nơi này nhìn như an toàn, ta trốn ở đây, đợi đến lúc có người lấy Thiên Nhân Hồn thì ta có có thể ra ngoài...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền vươn tay chạm vào hào quang, muốn nhìn mình có thể đi ra ngoài hay không, đột nhiên hắn phát hiện quang cầu như ngăn cách, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng không thể bước ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ khi phát hiện điểm này.

- Giống như ta đoán, như vậy cũng tốt, ha ha, ta ra không được, người khác cũng ra không được, cũng không thể tiến vào, thật tốt ah, mọi người có thể bình an vô sự.

Bạch Tiểu Thuần cao hứng, cảm thấy thí luyện chi địa cân nhắc vô cùng chu đáo.

Vào lúc hắn vui sướng, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy xa xa có một đạo hào quang xuất hiện sau đó tạo thành quang cầu, bên trong xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh này ban đầu mơ hồ nhưng sau đó lại rõ ràng.

- Chu Nhất Tinh!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, không ngờ tu sĩ trong quang cầu chính là Chu Nhất Tinh, sắc mặt hắn vô cùng kích động, dường như hắn hưng phấn vì sắp tìm được lối ra, cũng giống Bạch Tiểu Thuần vừa tới nơi này, Chu Nhất Tinh dò xét chung quanh, hắn bị tấm bia và nhân số chung quanh làm rung động, cuối cùng hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Hai người cách rất xa nhưng ánh mắt nhìn nhau, Chu Nhất Tinh khiếp sợ mở to mắt.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cũng không biết mình nói chuyện đối phương có nghe hay không, có thể tưởng tượng Chu Nhất Tinh mạng lớn ah, chẳng những không chết còn tìm được lối ra, không hổ là phúc tinh của mình, vì vậy giơ tay lên chào hỏi.

Da mặt Chu Nhất Tinh co rúm vài lần, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, cắn răng thu hồi ánh mắt không quan tâm nữa, hắn lo lắng mình nhìn tiếp sẽ xảy ra chuyện gì đó không may.

Thấy Chu Nhất Tinh không để ý tới mình, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, sờ sờ mũi vô cùng nhàm chán.

- Những người này quá chậm, không phải là thí luyện sao, chẳng phải chấm dứt là xong sao.

Bạch Tiểu Thuần ngáp, ánh mắt đảo qua tấm bia đá, hắn ý định quan sát thí luyện là gì.

Hắn nhìn chữ trên bia đá và nhìn tu sĩ trong quang cầu, trên tấm bia đá ghi lại rất đơn giản, bất cứ loại thí luyện nào, chỉ cần có thể trở thành người hoàn thành đầu tiên, như vậy có thể thuận lợi trở thành đệ nhất.

Bất kể là ai, mặc kệ thí luyện gì, cũng mặc kệ bắt đầu trước sau, chỉ cần xuất hiện người hoàn thành đầu tiên sẽ bị truyền tống tới tầng thứ ba.

Mà Thiên Nhân Hồn nằm ở tầng thứ ba, sau khi bị truyền vào là có thể lấy đi.

Trên đó cũng có ghi thêm nhiều thứ khác, sau khi xuất hiện đệ nhất thì những người khác có chấm dứt hay không, ngược lại dựa theo quy tắc mà nhìn, hình như đệ nhất còn chưa kịp lấy Thiên Nhân Hồn, như vậy trong quá trình này người thứ hai, thứ ba hoặc nhiều hơn nữa sau khi... Lục tục hoàn thành thí luyện cũng sẽ bị truyền tống tới tầng thứ ba lấy Thiên Nhân Hồn.

Trừ chuyện đó ra, hoàn thành càng cao thì hào quang của bản thân càng chói mắt, Bạch Tiểu Thuần nhìn đến đây cũng hiểu mọi người nơi này, sợ chỉ có Hồng Trần Nữ mới là người hoàn thành cao nhất, nếu không ngoài ý muốn, có lẽ nàng hoàn thành đầu tiên và lấy Thiên Nhân Hồn.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tiếc nuối, mặc dù hắn không nguyện nhất định phải có được Thiên Nhân Hồn, nếu như bản thân hắn lấy được sẽ không bỏ qua.

Lúc này hắn không đùa giỡn nữa, dù sao hắn đến quá muộn, trước hắn có cả ngàn người, Bạch Tiểu Thuần thở dài, ánh mắt nhìn sang tấm bia đá, chú ý tới một ít lựa chọn thí luyện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 832: Luyện Linh?

Đầu tiên là thí luyện chiến lực.

- Thứ này không được... Vừa nhìn đã biết phải chém chém giết giết, không thích hợp với ta.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nhìn về phía thứ hai, sau khi nhìn ánh mắt hắn sáng ngời, thí luyện thứ hai là luyện dược.

- Luyện dược ah... Ta đây am hiểu.

Bạch Tiểu Thuần giữ vững tinh thần, tiếp tục xem tiếp.

- Thí luyện thần thông? Thí luyện luyện khí? Thí luyện thần hồn? Không được, thí luyện thần thông ta không thể so với Hồng Trần lão nữ, luyện khí... Ta không biết, chỉ có thần hồn, khục khục, ta còn không có ngưng tụ thần hồn, dường như chỉ có luyện dược là thích hợp.

Bạch Tiểu Thuần hào hứng, lúc này không biết là nhàm chán hay chơi đùa, hắn muốn tham gia thí luyện.

- Hay thử một lần đi? Thí luyện luyện linh? Thí luyện thân thể cường đại?

Bạch Tiểu Thuần nhìn tới đây, hắn tự động bài trừ rất nhiều thí luyện, hắn cũng cân nhắc thí luyện thân thể cường đại.

- Dường như là thí luyện lực lượng thân thể? Không được, làm như vậy quá nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thần tiếp tục nhìn xuống, trên tấm bia đá có rất nhiều thí luyện, rậm rạp chằng chịt trên trăm, đủ loại, rất nhiều thứ Bạch Tiểu Thuần chưa nghe nói qua, sau khi xem một lần, ánh mắt của hắn lại nhìn sang hai chủng thí luyện như luyện dược cùng luyện linh, hắn đang cân nhắc.

- Đáng tiếc thời gian không đủ, nếu không ta sẽ chọn luyện dược, tuy luyện linh...

Bạch Tiểu Thuần híp mắt, ánh mắt mang theo ý xấu, trái tim đập thình thịch, hắn ý thức được đây là cơ hội mình có thể ăn gian.

- Nếu có thể sử dụng Quy Văn Oa trong thí luyện... Như vậy ta luyện linh chẳng có gì khó khăn, một khi có thể sử dụng, ta sẽ trở thành đệ nhất... Vượt qua Hồng Trần Nữ không phải là không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền kích động khó kìm nén.

- Cũng thế, luyện dược vô vọng, có thể đánh cược luyện linh một lần, đánh bạc thắng ta sẽ có Thiên Nhân Hồn, thất bại cũng không tổn thất gì.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền có quyết tâm, hắn nhìn thí luyện luyện linh, dựa theo phương pháp bia đá miêu tả, hắn tập trung tinh thần vào bốn chữ thí luyện luyện linh.

Sau khi nhìn chằm chằm vào, đầu óc Bạch Tiểu Thuần kêu ông ông, cảnh vật trước mắt hỗn loạn giống như thiên địa nghịch chuyển, hồn phách của hắn rời khỏi thân thể bay vào trong bia đá.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn quay đầu nhìn sang quang cầu của mình, thân thể của mình khoanh chân ngồi đó không nhúc nhích, dường như chỉ có hồn phách của hắn rời đi, thân thể mất đi sức sống, đột nhiên mặt nạ trên mặt hắn rơi xuống.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn không ngờ mặt nạ lại rơi xuống trong tình huống này, dung mạo không cải biến, hồn phách Bạch Tiểu

Thuần chạm vào tấm bia đá.

Tiếng nổ vang lên, bên tai có vô số tiếng lệ quỷ gào thét giống như muốn xé nát linh hồn của hắn.

Cũng may không tiếp tục bao lâu, chỉ qua mấy hô hấp tất cả âm thanh bên tai Bạch Tiểu Thuần đều biến mất, hắn cảm thấy hoa mắt, lúc nhìn thấy rõ ràng hắn phát hiện mình đang ở trong mật thất.

Vách tường mật thất đen kịt, cho người ta cảm giác áp lực và lạnh buốt, bốn phía trống trải, chỉ có ba bệ đá cao bằng nửa người, bệ đá chính giữa có đặt một lá cây héo.

Đây là lá cây khô, nhìn qua rất bình thường, trên thực tế cũng đúng như thế, đây là một lá cây bình thường không thể bình thường hơn nữa.

Bên đá bên trái lá cây có một đám hỏa diễm lơ lửng, hỏa diễm màu đỏ đang chậm rãi thiêu đốt, nhiệt độ hơi cao hơn phàm hỏa bình thường, Bạch Tiểu Thuần vẫn nhận ra hỏa diễm này chính là nhất sắc hỏa bình thường trong Tu Chân Giới.

Về phần bệ đá bên phải có đặt một ít vật liệu rải rác, có tảng đá, có dược thảo và một ít kim loại, Bạch Tiểu Thuần chỉ nhận ra dược thảo, những thứ còn lại không biết là gì.

Hắn nhìn qua có phần quen mắt, cẩn thận suy nghĩ, nhớ năm đó lúc Trương Đại Bàn luyện linh trước mặt hắn đã dùng qua vật cùng loại.

Cả mật thất trừ ba bệ đá ra, lại không có vật gì, rất hiển nhiên đây là phòng luyện linh, ngươi phải dùng tài liệu được cung cấp hoàn thành quá trình luyện linh.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh một chút, trọng điểm nhìn chăm chằm vào nhất sắc hỏa, hắn thở sâu, nhớ tới thân thể ở bên ngoài nên có phần khẩn trương, sau khi cẩn thận kiểm tra bốn phía hắn dừng lại trước hỏa diễm, Bạch Tiểu Thuần cắn răng.

- Mặc kệ, quang cầu rất chắc chắn, có lẽ không thể bị phá, nếu không những người tiến vào trước đã bị người ta giết chết... Trọng yếu nhất ta có thể triệu oán Quy Văn Oa hay không...

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt một lúc, hắn đã phát hiện sau khi mình đi vào nơi này, trên người không có túi trữ vật, không có cái gì, hắn thở sâu, hắn dựa theo biện pháp lúc trước triệu hoán Quy Văn Oa.

Qua một lát trong cơ thể hắn có u quang xuất hiện trôi nổi trước mặt hắn, hóa thành Quy Văn Oa!

Trong nháy mắt nhìn thấy Quy Văn Oa, Bạch Tiểu Thuần sững sờ sau đó đắc ý cười to.

- Mang vào rồi, ha ha, thật có thể mang vào!

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, lúc này ánh mắt hắn sáng lên, vừa nghĩ tới mình có thể trở thành thứ nhất và cầm Thiên Nhân Hồn, Bạch Tiểu Thuần càng hưng phấn.

- Kể từ đó, ai có thể so với ta?

- Hừ hừ, Bạch Tiểu Thuần ta muốn thứ nhất, ai dám đoạt!

Bạch Tiểu Thuần tiêu sái hất tay áo, hất càm lên, đắc ý một lúc nhưng cũng hiểu thời gian cấp bách, vì vậy áp chế kích động tiến lên cầm hỏa diễm, mang theo chờ mong đặt vào Quy Văn Oa.

Trong nháy mắt nhất sắc hỏa chạm vào Quy Văn Oa, Quy Văn Oa rung động sau đó hấp thu, lúc này vân lạc trên Quy Văn Oa sáng lên.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thế nội tâm càng nắm chắc, hắn cười hắc hắc sau đó tiến lên cầm lá cây quan sát, xác định lá cây vô cùng bình thường và nói thầm một câu.

- Để ta luyện lá cây quá lãng phí.

Bạch Tiểu Thuần hiểu tám chín phần mười không thể sử dụng vật phẩm khác, vì vậy hắn không quan tâm, cứ ném lá cây vào Quy Văn Oa.

Vào lúc hắn ném lá cây vào bên trong, vân lạc trên Quy Văn Oa sáng lóng lánh sau đó ngưng tụ vào lá cây, trong chốc lát hào quang chói mắt sinh ra và biến mất, trên lá cây khô xuất hiện một ngân vân sáng ngời.

Bạch Tiểu Thuần lấy lá cây ra quan sát, phát hiện cũng chỉ là một ngân vân mà thôi, không có biến hóa nào khác.

- Cũng quá lãng phí!

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn nhìn lên bệ đá, phát hiện nơi đó xuất hiện đóa hỏa diễm thứ hai, là hỏa diễm hai màu, nhị sắc hỏa.

- Không sao cả, dù sao cũng là thí luyện, cũng không phải của ta, không cần đau lòng.

Bạch Tiểu Thuần không thèm để ý, hắn lấy nhị sắc hỏa luyện linh.

Rất nhanh, trên lá cây xuất hiện hai đạo ngân vân, đạo thứ ba, đạo thứ tư... Cho đến khi trên bệ đá xuất hiện bát sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần lại luyện linh, lúc trên lá cây xuất hiện tám ngân vân, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đau lòng.

- Luyện linh tám lần đấy...

Bạch Tiểu Thuần nhìn lá cây trong tay, nó vẫn khô héo như cũ nhưng rõ ràng tính bền dẻo tăng lên không ít, thậm chí ẩn ẩn còn có hào quang đang luân chuyển, vốn là lá cây bình thường nhưng đã biến thành bảo vật.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 833: Thần Bí Khó Lường

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ lá cây đã biến thành bảo vật, nếu lưu lại lạc ấn của mình, nếu như có thể nhận chủ, sau đó rời khỏi nơi này có lẽ có thể mang theo...

Nội tâm ôm may mắn nên Bạch Tiểu Thuần lập tức bấm niệm pháp quyết khắc ấn ký của mình lên lá cây, hào quang bao phủ lá cây, nhận chủ hoàn thành.

Sau khi làm xong việc này, Bạch Tiểu Thuần phát hiện cửu sắc hỏa cũng xuất hiện, hắn cầm cửu sắc hỏa sau đó tiến hành luyện linh...

Chín lần, mười lần...

Lúc này trên lá cây đã có mười đạo ngân vân, mặc dù cả lá cây khô héo nhưng cho người ta cảm giác chất liệu của nó đã cải biến, hào quang lưu chuyển giống như ngọc thạch phản quang!

- Mười lần...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn bệ đá, hắn vừa nhìn lên đã thấy thập nhất sắc hỏa xuất hiện, hắn lập tức bị thập nhất sắc hỏa hấp dẫn.

Nói cho đúng thập nhất sắc hỏa không phải là mười một màu, Bạch Tiểu Thuần nhìn và xác định đây chính là thập nhất sắc hỏa.

Đó là cảm giác khó nói nên lời, màu sắc hỏa diễm đã thay đổi, nó đang yên lặng thiêu đốt nhưng ẩn chứa lực lượng làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi.

- Trước kia ta từng có suy đoán, sau luyện linh mười một lần sẽ xuất hiện biến hóa thần kỳ nào đó...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn nhớ tới kim vân trên Hỏa Hồn Tiễn.

Linh hồn Bạch Tiểu Thuần hiện tại dung nhập vào trong bia đá, hắn không biết chuyện xảy ra bên ngoài, thậm chí đám người tham gia thí luyện đều không biết tình hình lẫn nhau.

Chu Nhất Tinh đang ngồi trong quang cầu, hắn chưa lựa chọn thí luyện mình muốn trong lúc hắn lựa chọn liền cảm giác có chút không đúng, ánh mắt hắn phát hiện có hào quang sáng ngời, hào quang này càng ngày càng sáng.

Hắn sững sờ một lúc, ánh mắt hắn nhìn sang nơi phát ra ánh sáng chói mắt kia, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần với dung nhan thật sau khi không mang mặt nạ.

Quang cầu Bạch Tiểu Thuần hiện tại sáng hơn lúc trước quá nhiều, thậm chí trong một ngàn quang cầu nơi đây cũng đủ xếp vào trước năm trăm.

- Quả nhiên hắn là Bạch Tiểu Thuần! Cũng quá nhanh rồi, hắn lựa chọn thí luyện gì?

Chu Nhất Tinh nghiến răng nghiến lợi, đáy lòng có chút không phục, sau mấy hô hấp hắn áp chế mình không nên nhìn tiếp, hắn tiếp tục cân nhắc nên lựa chọn thí luyện của mình.

Cùng lúc đó trong mật thất luyện linh, khi Quy Văn Oa hấp thu thập nhất sắc hỏa, lúc Bạch Tiểu Thuần chờ mong, lá cây trong Quy Văn Oa phát ra hào quang chói mắt.

Hào quang này còn sáng hơn mười lần luyện linh lúc trước cộng lại, ngay cả hào quang màu bạc cũng chuyển biến, Bạch Tiểu Thuần nhìn

chằm chằm không dời mắt, hắn nhìn thấy mười đạo ngân vân bắt đầu dung hợp với nhau, cuối cùng hình thành... Một đạo kim vân!

- Quả là thế!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn cho rằng quá trình luyện linh chấm dứt, vào lúc này lại có dị biến sinh ra, vào lúc lá cây xuất hiện kim văn, lá cây rung động rất mạnh và biến thành màu xanh lá.

Trong nháy mắt màu xanh lá bao phủ toàn bộ lá cây, thậm chí nó đã xuất hiện sinh cơ, sau đó có một màn không thể tưởng tượng nổi làm đầu óc Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn kinh hô thành tiếng.

- Điều... Điều này sao có thể!

Trong mắt hắn khi lá cây biến thành mùa xanh lá, cuốn lá kéo dài ra hình thành nhánh cây, vẫn còn lan tràn, nhánh cây lại xuất hiện các lá cây khác, nhánh cây không ngừng sinh trưởng...

Bạch Tiểu Thuần quên hô hấp, hắn trơ mắt nhìn nhánh cây, cuối cùng hình thành thân cây, trên nhánh cây xuất hiện các cành cây khác, cuối cùng... Trong Quy Vân Oa xuất hiện một gốc cây nhỏ.

Gốc cây nhỏ mang theo sinh cơ dạt dào giống như tồn tại chân thật, một đạo kim vân trên người nó lập lòe chói mắt, thậm chí lạc ấn của của Bạch Tiểu Thuần trên lá cây cũng cải biến, dường như bị lực lượng trong tối tăm nào đó xóa đi, gốc cây không còn liên quan gì tới Bạch Tiểu Thuần.

- Một lá cây sau khi luyện linh mười một lần liền biến thành một gốc cây nhỏ.

- Ấn ký trước đó sau khi trải qua luyện linh mười một lần cũng biến mất...

- Ngân vân, quả nhiên trở thành kim vân!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn quan sát lá cây cẩn thận, dần dần phát hiện gốc cây không phải cố định mà là mơ hồ, dường như lá cây và cây nhỏ không ngừng chuyển hóa lẫn nhau.

Đặc tính của nó gióng Hỏa Hồn Tiễn như đúc.

Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, kinh nghiệm luyện linh này vô cùng quý giá, từ đó hắn càng có ấn tượng sâu sắc với luyện linh, hắn nâng tay phải bấm niệm pháp quyết, hắn thử khắc lạc ấn của mình lên gốc cây lần nữa, nhìn xem có thể nhận chủ hay không.

Từ khi hắn khắc ấn ký lên gốc cây, Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, sau khi luyện linh mười một lần đã cải biến bản chất, dù vậy vẫn có thể nhận chủ.

- Từ đó xem ra, chí bảo luyện linh mười một lần đã thoát thai hoán cốt, mặc kệ trước kia thuộc về ai cũng bị xóa ấn ký, chẳng khác gì có cơ hội nhận chủ lần thứ hai...

Bạch Tiểu Thuần ngậm miệng, hắn quên đi mục đích thí luyện lần này, toàn bộ hứng thú của hắn tập trung vào quá trình luyện linh.

- Mười lần là ngân vân, sau mười lần hắn là kim vân, như vậy sau kim vân sẽ xuất hiện vân gì?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo hào quang sáng ngời, hắn lập tức nhìn sang bệ đá, nơi đó đã xuất hiện một đám hỏa diễm mới, Bạch Tiểu Thuần không chần chờ, hắn hưng phấn bừng bừng tiếp tục luyện linh.

Mười hai lần, mười ba lần, mười bốn lần!

Trên gốc cây vẫn là kim vân, trên gốc cây đã có bốn kim vân, cùng lúc đó gốc cây nhỏ càng khỏe mạnh, dần dần vừa thô vừa to, nhánh cây dày đặc, trên đại thụ sinh ra uy áp nhàn nhạt.

Uy áp to lớn, cho dù Bạch Tiểu Thuần cũng có cảm nhận rất mạnh, hắn vô cùng hưng phấn, tâm thần bị luyện linh hấp dẫn, sau khi nhìn chằm chằm vào đại thụ, Bạch Tiểu Thuần lại cầm thập ngũ sắc hỏa tiếp tục luyện linh.

Lần này sau khi luyện linh thành công, trong Quy Văn Oa sinh ra chấn động trước nay chưa từng có,,Bạch Tiểu Thuần chưa từng gặp qua chấn động như thế bao giờ, trong Quy Văn Oa xuất hiện hào quang màu vàng chiếu sáng thiên địa, tỏa ra hào quang cực kỳ chói mắt.

Bạch Tiểu Thuần đã hiểu, mười lăm lần... Bảo vật luyện linh lại sinh ra biến hóa mới.

- Không biết sẽ có biến hóa như thế nào..

Bạch Tiểu Thuần liếm môi, kích động nhìn chằm chằm vào hào quang, hào quang màu vàng trong Quy Văn Oa biến mất, gốc đại thụ kia càng lúc càng thô, trên thân cây xuất hiện một tia... Thiên Nhân chi lực!!

- Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần kinh hô, ánh mắt hắn không dám tin tưởng, hắn chưa tiếp xúc nhiều với Thiên Nhân nhưng cũng không ít, hắn cảm nhận trên gốc đại thụ này xuất hiện Thiên Nhân chi lực.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn tiến lên xem xét, thậm chí còn vươn tay chạm vào, vào lúc vuốt ve đại thụ, đột nhiên Bạch Tiểu hắn có thể mượn nhờ gốc cây này cảm thụ bầu trời.

- Luyện linh càng về sau càng thần bí khó lường!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn lui ra phía sau vài bước, ánh mắt hắn dần si mê, hắn lại cầm hỏa diễm vừa xuất hiện luyện linh lần nữa.

Oanh!

Mười sáu lần, mười bảy lần, mười tám lần, mười chín lần, hai mươi lần...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 834: Cực Hạn (Thượng)

Sau mỗi năm lần luyện linh gốc đại thụ càng lớn, lúc này đại thụ chiếm cứ cả mật thất, cao cao sừng sững, dường như muốn phá tan mật thất sinh trưởng ra ngoài, đại thụ vô cùng to lớn, Bạch Tiểu Thuần ngẩng không nhìn thấy đỉnh, cũng may phía dưới Quy Văn Oa còn lộ ra vài chỗ cho phép hắn tiếp tục luyện linh..

Đại thụ bàng bạc có mười đạo kim vân, nó tỏa ra hào quang vô cùng chói mắt, trên thân cây bộc phát Thiên Nhân chi lực mạnh tới mức làm Bạch Tiểu Thuần rung động.

Thiên Nhân chi lực cực kỳ cường đại, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trước mặt mình không phải là đại thụ, mà là Thiên Nhân còn mạnh hơn cả Trần Hạ Thiên và Hồng Trần Nữ quá nhiều.

Dường như đây là lực lượng Thiên Nhân đỉnh phong!

Nó giống như phong bạo, Bạch Tiểu Thuần chạm vào một chút, mặc kệ thân thể Bạch Tiểu Thuần cường đại như thế nào cũng phải hình thần câu diệt, thậm chí Bạch Tiểu Thuần cảm thụ, cho dù Trần Hạ Thiên cùng Hồng Trần Nữ đứng ở chỗ này, tuy không bị hình thần câu diệt nhưng nhất định bị nghiền áp không thể nhúc nhích.

Bạch Tiểu Thuần kích động nhìn đại thụ, hắn cảm giác trên gốc cây vẫn còn ấn ký của mình, thậm chí một ý niệm của hắn có thể chỉ huy đại thụ, nó đã thành pháp bảo của mình.

Có pháp bảo này, Bạch Tiểu Thuần vô cùng tin tưởng, Trần Hạ Thiên cùng Hồng Trần Nữ tính là gì chứ?

- Ta... Ta có Quy Văn Oa mới có thể luyện ra chí bảo thế này, không biết thế gian này có chí bảo nào luyện linh hai mươi lần không?

- Ta... Nếu ta có thể mang nó ra ngoài thì ta chắc chắn phát đạt, ta... Nếu ta mang về Nghịch Hà Tông!

Bạch Tiểu Thuần kích động nhưng kích động biến thành lo được lo mất, hắn cảm thấy vật này quá mạnh mẽ, chỉ sợ mình không thể mang đi... Nội tâm có một tia may mắn, hắn rung động cầm hỏa diễm mới xuất hiện đặt vào Quy Văn Oa.

- Hai mươi mốt lần!

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang luyện linh, Chu Nhất Tinh ở bên ngoài khiếp sợ không nhỏ, hắn đã chọn được nơi cần thí luyện, đang chuẩn bị đi vào nhưng đột nhiên phát hiện hào quang trên người Bạch Tiểu Thuần rất sáng..

Bởi vì hào quang của Bạch Tiểu Thuần sáng lên quá nhanh thậm chí Chu Nhất Tinh vừa nhìn sang đã sáng hơn trước thật nhiều, Chu Nhất Tinh trợn mắt há hốc mồm, hắn từng nhìn thấy quang cầu Bạch Tiểu Thuần không ngừng tỏa sáng, trực tiếp vượt qua hào quang tất cả quang cầu khác.

Mặc dù những người khác vào nơi này sớm hơn Bạch Tiểu Thuần nhưng quang cầu của bọn họ không bằng Bạch Tiểu Thuần, trong hư vô chỉ có quang cầu của Hồng Trần Nữ quang sáng nhất, lúc này lại có thêm Bạch Tiểu Thuần!

Mặc dù quang cầu của Bạch Tiểu Thuần còn chưa bằng Hồng Trần Nữ nhưng nó vẫn tỏa ra huy hoàng vô hạn trong hư vô, nhìn tốc độ, muốn đuổi kịp Hồng Trần Nữ... Cũng không phải không có khả năng.

Chu Nhất Tinh ngạc nhiên rớt tròng mắt ra ngoài, hắn còn cho rằng mình nhìn lầm, dùng sức văn vê dụi mắt, sau đó hoảng sợ phát hiện mình... Không nhìn lầm.

- Tại sao lại như thế! Đáng chết, hắn... Hắn có thể đạt tới đệ nhất?

Chu Nhất Tinh cắn răng gào thét, hắn ghen ghét Bạch Tiểu Thuần đến mức tận cùng.

Hai mươi mốt lần!

Âm thanh nổ vang quanh quẩn mật thất, cả mật đang run rẩy, thậm chí bốn phía đều xuất hiện vỡ vụn, chỉ có ba bệ đá vẫn còn, Bạch Tiểu Thuần cầm lấy một thân cây, sắc mặt tái nhợt, hắn nhìn đại thụ trước mặt mình, mười đạo kim vân trên thân cây đang trọng điệp với nhau.

Bạch Tiểu Thuần ngừng thở, hắn mở to mắt ra quan sát, nhìn kỹ gốc đại thụ sau khi luyện linh hai mươi mốt lần trước mặt, hắn muốn xem nó có biến hóa như thế nào.

Bạch Tiểu Thuần tin tưởng cơ hội này trừ mình ra có lẽ rất khó nhìn thấy, cũng chỉ có ở chỗ này mới có thể nhận biết được ảo diệu của luyện linh.

Âm thanh nổ vang quanh quẩn các nơi, thậm chí không chỉ đại thụ chấn động, ngay cả tấm bia đá bên ngoài cũng rung chuyển.

Quá trình này diễn ra suốt mười hô hấp, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhìn, mười đạo kim vân trên đại thụ đang trọng điệp với nhau, không ngờ... Trở thành màu tím!

Đến cuối cùng hóa thành một đạo tử vân.

Vào lúc tử vân xuất hiện, cả đại thụ không sinh trưởng thêm nữa, dưới ánh sáng màu tím chói mắt dần dần như có sinh mạng mới ra đời, trên thân cây thô to ngưng tụ một gương mặt.

Gương mặt này vô cùng tang thương nhưng hết lần này tới lần khác sau khi mở mắt, trong mắt mang theo hào quang của trẻ con mới sinh, mang theo mê mang, mang theo hiếu kỳ với thế giới chung quanh, nó không ngừng dò xét mọi thứ.

Khí tức Thiên Nhân trên người nó đã biến mất, lúc này hình thành uy áp còn khủng bố hơn so với Thiên Nhân, chỉ có điều uy áp này nội liễm không khuếch tán ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rõ ràng, một khi khuếch tán, sợ rằng cả thiên địa cũng phải biến đổi.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp căng nứt ra, tâm thần không ngừng nổ vang, hắn cảm thấy ấn ký của mình vẫn còn nên thở ra một hơi.

Ấn ký của hắn sớm sinh trưởng cùng với đại thụ, cho dù trải qua hai mươi mốt lần luyện linh vẫn còn tồn tại.

- Sau mười lần lá cây biến thành đại thụ, sau hai mươi lần đại thụ... Hóa thành linh, đây là cái gì, thụ linh? Mộc Linh?

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt vài lần, đổ mồ hôi trán, hắn nhìn đại thụ suốt nửa ngày, phát hiện gương mặt trên đại thụ đang ngẩn người, Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái.

- Mặc kệ nó là cái gì đều có lạc ấn của ta, hai mươi mốt lần đã nghịch thiên như vậy, ba mươi lần sẽ thế nào?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hắn vô cùng chờ mong sau ba mươi lần là thế nào.

Vì vậy ánh mắt hắn nhìn sang bệ đá, hắn mang theo bướng bỉnh và điên cuồng như lúc luyện dược, tiếp tục luyện linh lần nữa.

Hai mươi hai lần!

Sau hai mươi lần, mỗi một lần luyện linh đều có biến hóa kinh thiên động địa, nổ vang tám phương, cả mật thất đã sớm sụp đổ, đại thụ run rẩy và chấn động càng ngày càng mãnh liệt, hào quang trong mắt gương mặt càng trở nên thâm thúy, thậm chí mang theo vẻ cơ trí.

Dường như trải qua tuế nguyệt vô cùng, khí tức tang thương càng ngày càng đậm.

Thiên địa rung động lắc lư, ngay cả tấm bia đá bên ngoài cũng run động không nhỏ, dường như cả nó không cách nào thừa nhận uy lực khi Bạch Tiểu Thuần luyện linh!

Về phần quang cầu Bạch Tiểu Thuần bên ngoài đang tỏa ra hào quang vạn trượng, thậm chí đã vượt qua Hồng Trần Nữ, trở thành quang cầu lộng lẫy nhất trong số cả ngàn quang cầu chung quanh.

Chu Nhất Tinh đã tuyệt vọng, sau khi hắn tính toán thời gian thì càng tuyệt vọng hơn nữa.

- Bạch Tiểu Thuần là yêu nghiệt... Cả đời này ta không muốn gặp lại hắn.

Chu Nhất Tinh bị đả kích to lớn, hắn đã nản lòng thoái chí.

Trong lúc tấm bia đá rung động mạnh, Bạch Tiểu Thuần đang điên cuồng luyện linh, cả ngàn quang cầu chung quanh đã có một ít người bị cưỡng ép gián đoạn thí luyện, dường như lực lượng của bia đá đã không đủ để đi chèo chống tất cả mọi người tiến hành thí luyện, nó cần chặt đứt thí luyện của người yếu để dùng lực lượng to lớn hơn chèo chống Bạch Tiểu Thuần luyện linh.

- Xảy ra chuyện gì?

- Ta đột nhiên ra ngoài, thí luyện chưa chấm dứt mà?

- Trời ạ, tấm bia đá này... Nó đang rung động, đó là cái gì, là ai... Hào quang này quá khủng khiếp!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 835: Cực Hạn (Hạ)

- Bạch Tiểu Thuần!

Những người vừa thức tỉnh cảm thấy mờ mịt, sau khi quan sát tình hình chung quanh, toàn bộ nghẹn ngào kinh hô, tiếng xôn xao quanh quẩn nơi thí luyện.

Tấm bia đá rung động, cho dù nó đã chặt đứt thí luyện của nhiều người nhưng rung động càng ngày càng mạnh hơn, Bạch Tiểu Thuần đang điên cuồng, hắn không ngừng luyện linh.

Hai mươi ba lần!

Vào lúc ba đạo tử vân xuất hiện, tấm bia đá sinh ra tiếng nổ cực lớn, không thể không gián đoạn thí luyện của mấy trăm người, thậm chí còn cảm thấy chưa đủ, lại... Gián đoạn trừ Hồng Trần Nữ cùng Bạch Tiểu Thuần ra, nó chặt đứt thí luyện của tất cả mọi người!

Mặc kệ những người này đang thí luyện ở trình độ nào đều bị tấm bia đá chặt đứt ngay lập tức, kể từ đó hơn một ngàn người đồng thời bừng tỉnh, không ngừng có tiếng trách móc vang lên khắp nơi thí luyện.

Khi thí luyện của bọn họ bị chặt đứt, hào quang trên quang cầu của bọn họ ảm đạm, cả hư vô hiện tại chỉ còn lại hai quang cầu đang tỏa sáng, một là Bạch Tiểu Thuần, một là Hồng Trần Nữ!

Quang cầu Bạch Tiểu Thuần sáng chói mắt, Hồng Trần Nữ yếu hơn không ít nhưng vẫn sáng như nhật nguyệt, tâm thần mọi người run rẩy rất mạnh.

- Là Bạch Tiểu Thuần!

- Trời ạ, này Bạch ma đang tiến hành thí luyện, ngay cả Thiên Nhân cũng không bằng hắn!

Vào lúc người bên ngoài đang xôn xao, Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù nhưng nội tâm rất phấn khởi, hắn hét lớn trong nơi thí luyện của mình.

- Hai mươi bốn lần!

Oanh, trên đại thụ xuất hiện tử vân thứ tư, gương mặt trên thân cây cơ trí hơn nhiều, dường như nó cúi đầu xuống nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó tấm bia đa bên ngoài lại xuất hiện một khe hở, tiếng răng rắc vang lên, khe hở xuất hiện tạo thành chấn động tâm thần mọi người rất mạnh.

Vẫn chưa kết thúc, Bạch Tiểu Thuần đã nổi giận gào thét lần nữa.

- Hai mươi lăm lần!

Hắn đã không nhìn màu sắc hỏa diễm, trực tiếp cầm lên và đặt vào trong Quy Văn Oa bên, Quy Văn Oa cũng rung động rất mạnh, trong giây lát xuất hiện ánh sáng tím sáng ngời sau đó rót vào trong đại thụ, trên thân cây xuất hiện năm đạo tử vân.

Lúc đạo tử vân thứ năm xuất hiện, gương mặt trên thân cây phát ra tiếng thở dài giống như từ viễn cổ vọng về, tiếng thở dài quanh quẩn thiên địa, trên người nó tồn tại vô số tính mạng, những tính mạng này không ngừng sinh sôi nảy nở và sinh trưởng trên người nó, Bạch Tiểu Thuần không thể tưởng tượng nổi nó sẽ tiến hóa theo hướng nào.

Dường như còn kém một chút, có lẽ... Có lẽ chỉ còn mấy lần luyện linh mà thôi.

- Thế giới sao... Chẳng lẽ sau ba mươi lần luyện linh, đại thụ sẽ biến thành một phương... Thế giới!

Đầu óc Bạch Tiểu Thuần như bị sét đánh, vào lúc này hắn hiểu ra, thân thể hắn không ngừng run rẩy, đang lấy hỏa diễm nhưng bệ đá không thể ngưng tụ ra nhị thập lục sắc hỏa, oanh, bệ đá sụp đổ thành tro bụi.

Hai bệ đá khác cũng sụp đổ theo, còn có... Gốc đại thụ!

Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ tất cả, đầu óc hắn không ngừng bị thiên lôi đánh trúng, hắn biết rõ thí luyện lần này mang lại những cảm ngộ quan trọng trong luyện linh, này mặc dù không phải cơ duyên nhưng chính là đại tạo hóa chưa từng có!

Có thể nói nó đã đền bù những hiểu biết cơ sở về luyện linh cho hắn, hắn cũng hiểu phương hướng luyện linh của bản thân, chỉ sợ cả đại lục Thông Thiên, người có kiến thức như hắn hiếm như lông phượng sừng lân, vô cùng có khả năng... Không có người thứ hai!

Hắn càng rung động đến mức tận cùng, hắn ý thức được mình lúc trước quá xem nhẹ luyện linh, luyện linh... Có lực lượng hóa mục nát thành thần kỳ, có thể nói luyện linh là tạo hóa chi công lớn nhất trong thiên địa.

Nội tâm hắn kinh hoàng, hắn hô hấp ồ ồ, sâu trong lòng hắn, giờ khắc này càng chấp nhất với luyện linh, cũng giống năm xưa hắn chấp nhất với luyện dược, bởi vì hắn ý thức được, luyện linh... Cũng có thể trường sinh!

- Cũng có thể hóa thân thế giới, càng không cần nói trường sinh!

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch, hắn cảm thấy con đường này càng trực tiếp hơn luyện dược, bởi vì hắn có Quy Văn Oa!

- Quy Văn Oa của ta... Nó là chí bảo gì?

Luyện linh cường hãn, Bạch Tiểu Thuần lại cúi đầu nhìn Quy Văn Oa trong tay, Bạch Tiểu Thuần không biết lai lịch của nó thế nào.

Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, tấm bia đá bên ngoài không ngừng nổ mạnh, ngay cả vùng đất thí luyện cũng rung động theo bia đá.

- Ngươi, trở thành đệ nhất!

Giọng nói vang lên, Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hắn muốn nói gì đó, đột nhiên có lực lượng kỳ lạ xuất hiện đánh tan thí luyện luyện linh, oanh, dường như triệt để chặt đứt phong ấn nào đó, không chờ Bạch Tiểu Thuần kịp phản ứng, một vòng xoáy khổng lồ hút hắn vào bên trong.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần bị vòng xoáy hút đi, thân thể Bạch Tiểu Thuần bên ngoài tấm bia đá mở mắt ra, ánh mắt của hắn hơi mờ mịt, không đợi hắn kịp phản ứng, trong chốc lát quang cầu hóa thành vòng xoáy kéo hắn vào bên trong.

Biến mất không thấy gì nữa.

Khi Bạch Tiểu Thuần biến mất, quang cầu của hắn biến mất vô tung vô ảnh, sau khi hào quang tiêu tán, cả tấm bia đá không ngừng run run và khôi phục như thường, trên đó lại xuất hiện khe hở.

Lúc này trong người tham gia thí luyện luyện dược và thí luyện luyện linh đều bị xóa bỏ.

Lúc này hơn ngàn người chung quanh ngẩn ngơ, bọn họ trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình.

- Bạch Tiểu Thuần... Không thấy!

- Hắn... Hắn là hắn là đệ nhất!! Hắn hiện tại đã đi tầng thứ ba, đi lấy Thiên Nhân Hồn!!"

- Tại sao có thể là hắn! Bạch ma đáng chết, tại sao lại là hắn?

- Hừ, là hắn rất tốt, nếu rơi vào trong tay Hồng Trần đại nhân, chúng ta sẽ không cơ hội, nếu trong tay Bạch ma, sau khi hắn lấy được, chính mình cũng không giữ được!

- Đúng vậy, kể từ đó giá trị của Bạch Tiểu Thuần càng lớn, giết hắn, chẳng những có thể đổi được năm phần Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Thiên Thú Hồn, gom góp thành nguyên vẹn Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, chúng ta còn có thể đạt được Thiên Nhân Hồn!

Mọi người không ngừng bàn luận với nhau, bọn họ phát hiện quang cầu Hồng Trần Nữ bên ngoài tấm bia đá vẫn tồn tại, thậm chí còn chói mắt hơn trước, chẳng những nàng không bị thủ tiêu tư cách, càng cách lúc hoàn thành quá gần.

Lúc này mọi người ý thức được chủ nhân cuối cùng của Thiên Nhân Hồn không nhất định là Bạch Tiểu Thuần, nếu Bạch Tiểu Thuần chậm chạp không cầm lấy Thiên Nhân Hồn trong tầng thứ ba, chỉ sợ chẳng những không có Thiên Nhân Hồn, thậm chí tánh mạng cũng khó giữ.

Dù sao hắn phải đối mặt với cao thủ Thiên Nhân, ở địa phương đó, kết cục hắn như thế nào, nội tâm mọi người biết rõ.

Huống hồ, rất hiển nhiên, nếu không có Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, đệ nhất chắc chắn thuộc về Hồng Trần Nữ.

Chu Nhất Tinh đang run rẩy, trong mắt hắn xuất hiện thần thái kích động, đáy lòng của hắn không ngừng vui sướng.

- Hồng Trần lão tổ cố gắng lên, nhanh đi tầng thứ ba làm thịt Bạch Tiểu Thuần đáng chết kia đi.

Chu Nhất Tinh chờ mong, trong tầng thứ ba cung điện dưới lòng đất... Đây là nơi đặt Thiên Nhân Hồn, nơi này là một táng cung cực lớn, bốn phía có hình bát giác, không nói đèn đuốc sáng trưng, mỗi góc của nó đều dựng một pho tượng cực lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 836: Tầng Thứ Ba

Mỗi một pho tượng cao hơn trăm trượng, nhìn như rất lớn nhưng không sánh bằng cung điện, gạch đá trong cung điện đều có điêu khắc vân lạc kỹ càng, nếu như nhìn kỹ, trên mặt đất khảm nạm chín con Kim Long.

Thậm chí nhìn sơ qua cũng có thể phát hiện tại vị trí chín đầu rồng vờn quanh một tế đàn giống như chúng tinh củng nguyệt.

Đó chỉ là mặt đất, trên không trung, bốn vách tường táng cung có vô số lổ nhỏ, mỗi một lỗ nhỏ đều có hào quang bắn ra, những hào quang này mang theo đủ loại màu sắc, chúng ngưng tụ thành một con Kim Long cực lớn trên không trung.

Đầu Kim Long này rất sống động giống như tồn tại chân thật, nó không ngừng vờn quanh không trung táng cung, đầu rồng rủ xuống vị trí tế đàn, hai mắt nhắm lại giống như đang ngủ say.

Từ những đặc điểm này tế đàn trong táng cung trở nên cực kỳ dễ thấy, trở thành hình tượng vạn chúng chú mục, trên tế đàn không có quan tài, mà là một tấm bia đá màu xanh.

Tấm bia đá ẩn chứa tang thương giống như nằm ở đây không biết bao nhiêu năm tháng, phía trên còn có vết tích dòng chữ, hiển nhiên là muốn hậu nhân xem.

Nếu có người đứng ở gần sẽ nhìn thấy tấm bia đá không phải nằm trên mặt đất, nó đang lơ lửng cách mặt đất một đoạn!

Dường như có lực lượng thần bí nâng tấm bia đá lên, nó vẫn đứng đó không nhúc nhích, vị trí bia đá và tế đàn có vòng ngọc màu xanh.

Trong vòng ngọc có ngưng tụ lực lượng thiên địa tinh hoa bao phủ một đám sương mù màu xanh lá, sương mù này xoay tròn rất chậm nhưng khi thì hóa thành một giọt nước, bên trong sinh ra khí tức Thiên Nhân vô cùng đậm đặc!!

Chính... Chính là Thiên Nhân Hồn, Thiên Nhân Hồn thủy thuộc tính!

Vào lúc này trên mặt đất màu vàng phía bên phải táng cung một ngàn trượng có kim quang sáng ngời, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tại nơi đây.

Lúc vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần vẫn trong trạng thái mơ màng, bởi vì trải qua truyền tống liên tục và quá nhanh, ý thức của hắn lúc này vẫn còn trong thí luyện luyện linh, trong nháy mắt tiếp theo hắn xuất hiện trong quang cầu, sau khi linh hồn quay về thân thể liền cảm thấy hoa mắt, sau đó mới xuất hiện tại nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần mờ mịt nhìn bốn phía, lúc ánh mắt nhìn thấy Kim Long cúi đầu nhìn xuống tế đàn, hai mắt Bạch Tiểu Thuần mở thật to, hắn hít sâu một hơi, lui về phía sau vài bước, hắn hơi nghi ngờ nhìn Kim Long, lại nhìn thấy hào quang từ các lỗ nhỏ trên vách tường bắn ra ngoài tạo thành Kim Long.

- Ta còn tương rằng là Kim Long thật sự, thì ra là giả, hù chết Bạch gia của ngươi.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, đầu óc của hắn hiện tại tỉnh táo một chút, hắn nhớ lại cảnh tượng lúc trước, hắn ý thức được mình hiện tại đang ở nơi nào, hắn đã tiến vào tầng thứ ba.

- Ta trở thành đệ nhất!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt đánh giá chung quanh, đôi mắt mang theo kích động, nhất là nhớ đến thu hoạch to lớn khi luyện linh liền phấn chấn, sau khi dò xét xong, đang muốn chạy về phía tế đàn, đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi.

- Nồi của ta...

Đột nhiên Bạch Tiểu Thuần nhớ lúc trước truyền tống quá nhanh cho nên chưa kịp thu hồi Quy Văn Oa, vì vậy lập tức triệu hoán, ô quang xuất hiện, sau khi nhìn thấy Quy Văn Oa vẫn còn liền yên tâm thu hồi trở về, lại nghĩ tới mặt nạ của mình, hắn cúi đầu xem xét, phát hiện mặt nạ đang dán trên ngực, hắn vội vàng thu hồi sau đó hứng thú bừng bừng xông lên tế đàn.

Trên tế đàn, hắn cẩn thận quan sát Kim Long một phen, thậm chí còn đưa tay ra sờ nhưng lại xuyên thấu qua, Bạch Tiểu Thuần triệt để yên tâm.

- Nơi này có bố trí thật xinh đẹp, không ngừng có thể tạo thành quang ảnh Kim Long, trên mặt đất cũng có điêu khức chín Kim Long, nhìn nơi này thế nào cũng giống mộ địa nhưng không có quan tài.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn đi tới trước tấm bia đá, nhìn thấy tấm bia đá bồng bềnh, càng nhìn thấy sương mù màu xanh trong vòng ngọc!

Rất nhiều người cả đời chưa từng nhìn thấy Thiên Nhân Hồn lần nào, cũng không thể phân biệt chúng, trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần có hai Thiên Nhân Hồn, vào lúc nhìn thấy sương mù trong vòng ngọc, hắn lập tức nhận ra đây thật sự là Thiên Nhân Hồn!

Hiển nhiên Thiên Nhân Hồn này bị tấm bia đá trấn áp, cũng không dễ dàng mang đi, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn tấm bia đá, nhìn hàng chữ phía trên, hắn quan sát một lúc và mở to mắt, vô ý thức tiến lên vài bước, sắc mặt hắn mang theo thần thái không dám tin tưởng.

- Trẫm là nhị đại Khôi Hoàng, trừ nơi mai táng thân ta, nay lưu lại chín tòa Minh cung, tu vi của trẫm không bằng phụ hoàng, dựa theo nguyện vọng phụ hoàng, cho dù tan mất ba hồn bảy vía cũng không hối hận, dùng nó trấn thủ Minh cung, tạm gác lại cho hậu nhân thu hoạch, thành tựu tạo hóa bản thân!

- Con dân thiên địa đều có huyết mạch của trẫm, người đến được nơi này đều là hậu nhân...

- Nơi đây do phách thứ bảy của trẫm trấn thủ, phách này chính là Thiên Nhân Hồn...

Đọc đoạn văn tự này, Bạch Tiểu Thuần xem xong liền khiếp sợ, hắn có vô số suy đoán, ẩn ẩn cảm thấy trong đây có ẩn chứa bí mật...

Hắn hít thở dồn dập, tiếp tục xem tiếp, sau khi xem tất cả tâm thần hắn rung đọng rất mạnh, trên tấm bia đá này có ghi lại phương pháp sử dụng Thiên Nhân Hồn..

Sau khi nhìn kỹ phương pháp sử dụng, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần ý thức được, bản thân mình lúc trước không biết cách dùng Thiên Nhân Hồn thế nào cho phải, thậm chí trong cảm giác của hắn, muốn thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh chỉ cần năm Thiên Nhân Hồn tề tụ là đủ, cũng giống như sử dụng Ngũ Hành Thiên Thú Hồn kết Nguyên Anh, chỉ cần hấp thu toàn bộ là có thể phá đan Kết Anh!

Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Thiên Nhân Hồn cũng cần ngũ hành đều đủ mới có thể giúp người ta kết thành Thiên Đạo Kết Anh, nhưng cũng không phải chờ tề tụ đủ mới có thể hấp thu, trên thực tế có thể tùy thời hấp thu, sau... Sau khi hấp thu mỗi Thiên Nhân Hồn sẽ ngưng tụ ra một phân thân có tu vi giống bản thể!!!

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nghe qua, trước kia chưa từng nghe ai nói, cũng không có người biết rõ, bởi vì tin tức này bị người ta

cố ý xóa khỏi lịch sử.

Sau khi hấp năm Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn sẽ có được năm đại phân thân, năm đại phân thân có tu vi giống bản thể, chiến lực tương đương, đây là chuyện khó hình dung, nếu muốn Kết Anh cần dung hợp năm phân thân với bản tôn, từ đó hình thành lực lượng khủng bố, cũng không có khả năng thất bại, lập tức thành tựu Nguyên Anh.

Thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh, trong quá trình đó có thể nhìn rõ chiến lực của nó mạnh cỡ nào.

Cũng không phải không có tai hại, tai hại trong đó... Một khi hấp thu Thiên Nhân Hồn đầu tiên, như vậy cuộc đời này không có khả năng sử dụng Thiên Thú Hồn Kết Anh, muốn đột phá chỉ có đi con đường Thiên Đạo Nguyên Anh mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần rất động tâm, hắn có được Thiên Nhân Hồn trước mặt thì mình sẽ có ba cái, hơn nữa là ba cái thuộc tính khác nhau, nhưng Thiên Nhân Hồn quá hiếm thấy, không biết lúc nào mới có thêm hai cái khác, mà lại là thuộc tính khác nhau, Bạch Tiểu Thuần thở dài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 837: Thiên Nhân Hồn Đến Tay

- Tính toán, ta nên sử dụng Thiên Thú Hồn Kết Anh thì ổn thỏa hơn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây lại nhìn sang tấm bia đá, hắn vẫn còn tiếc nuối mình không thể kết thành Thiên Đạo Nguyên Anh, lại nhớ tới cách sử dụng Thiên Nhân Hồn trên tấm bia đá, người ngoài không biết nhiều lắm, việc này có lẽ nên dùng làm tình báo trọng yếu, nói không chừng về sau có tình báo này sẽ đổi được đồ vật mà mình cần.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, hắn giơ tay lên muốn thử xem có thể xóa được văn tự phía trên hay không, chỉ có như vậy nhưng người khác sau khi tới đây mới không biết tin tức, từ đó đây cũng chính là tuyệt mật của một mình Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Sau khi thử một lần, Bạch Tiểu Thuần lập tức vui vẻ phát hiện câu chữ trên tấm bia đá, bởi vì tồn tại quá lâu nên hắn hơi dùng sức một chút là có thể xóa một ít, hắn tiến lên vài bước, đang muốn nhất cổ tác khí xóa toàn bộ, đột nhiên hắn chú ý tới hàng chữ nhỏ bên cạnh tin tức.

- Văn tự này do trẫm lưu lại, người phá hủy sẽ bị trẫm nguyền rủa...

- Nguyền rủa!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở to, thân thể run lên, tóc gáy của hắn dựng đứng, bàn tay chạm vào tấm bia đá như đặt lên bếp lò nóng bỏng, hắn lập tức thu tay lại.

- Nhị đại Khôi Hoàng quá âm hiểm, chữ viết này quá nhỏ rồi, không tới gần xem căn bản không nhìn thấy... Hơn nữa ngươi nói ngươi không

muốn người ta phá hủy chữ của ngươi, cứ tăng pháp lực mạnh hơn sẽ không có người nào hủy được.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, hắn cũng không muốn đi mạo hiểm, vừa nghĩ tới hai chữ nguyền rủa, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía buông tha.

- Ta chỉ mới xóa đi vài chữ mà thôi, không... Không phải cố ý, có lẽ không có việc gì...

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, sau đó hắn tự an ủi mình, cũng bỏ đi suy nghĩ phá hủy văn tự, hắn ngoan ngoãn dựa theo biện pháp trên bia đá, hắn bấm niệm pháp quyết điểm vào tấm bia đá.

Tấm bia đá không ngừng rung động sau đó bay ra sau, vào lúc nó tránh ra sau, phía dưới có một đám sương mù màu xanh bay lên, Bạch Tiểu Thuần đã sớm lưu ý, hắn nâng tay phải bắt lấy.

- Thiên Nhân Hồn, đến tay!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần bắt được vòng ngọc có chứa Thiên Nhân Hồn, tại khu vực thí luyện bên ngoài táng cung, tấm bia đá rung chuyển sau đó quang cầu có chứa Hồng Trần Nữ sáng lên, nàng cũng mở hai mắt ra.

Vào lúc nàng vừa mở mắt, quang cầu của nàng hình thành vòng xoáy, trong giây lát hút thân ảnh Hồng Trần Nữ vào bên trong, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thấy tình cảnh này, đám người chung quanh lập tức kinh hô thành tiếng.

- Hồng Trần lão tổ biến mất!

- Hắn là nàng đã hoàn thành thí luyện, đây là... Đi lấy Thiên Nhân Hồn!

- Đáng tiếc, chúng ta không có duyên với Thiên Nhân Hồn.

Vào lúc người chung quanh cảm khái, ánh mắt Chu Nhất Tinh mang theo vui vẻ và kích động, hắn cười lớn.

- Bạch Tiểu Thuần, lần này ngươi chết chắc rồi, ha ha, mặc dù ta không làm gì được ngươi nhưng ta cũng không tin, dùng tu vi Thiên Nhân của Hồng Trần lão tổ lại không thể giết ngươi.

Vào lúc đám người nơi đây truyền âm với nhau, bỗng nhiên tấm bia đá cực lớn nơi này rung động mạnh một cái, bên trong có tiếng ken két vang lên, bởi vì Bạch Tiểu Thuần luyện linh lúc trước hình thành khe hở, khe hở này mở rộng ra, thậm chí sau khe hở này lại có bảy tám khe hở khác xuất hiện.

Cùng lúc đó trong khu vực hư vô nơi này có tiếng thiên lôi nổ vang, giống như có cự nhân vô hình đang trùng kích chung quanh.

Cả khu vực thí luyện rung động mạnh, người nơi đây cảm giác hư vô sắp sụp đổ, những người trong khu vực thí luyện đều biến sắc, biểu lộ lo sợ không yên.

- Xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ khu vực này sắp sụp đổ sao?

- Đi mau, nơi này là lòng đất, một khi sụp xuống tất cả chúng ta sẽ hóa thành tro bụi!

Những tu sĩ trong quang cầu đều hãi hùng khiếp vía, khi tấm bia đá vỡ vụn, quang cầu của bọn họ cũng vặn vẹo bất ổn, thậm chí có một ít xuất hiện khe hở, tu sĩ bên trong chỉ cần dùng sức mạnh một chút là xé rách.

Mặc dù không biết tại sao xuất hiện tình huống sụp đổ, lại nghĩ tới nhất định có người xúc động cơ quang nào đó cho nên cung điện dưới

mặt đất sắp sụp đổ, nếu nơi này sụp xuống, mọi người sẽ hình thần câu diệt.

Hiện tại không phải lúc suy nghĩ nhiều, phàm là người giãy dụa lao ra khỏi quang cầu đều dùng tốc độ cao nhất bay chung quanh, ý đồ tìm kiếm lối ra.

Chu Nhất Tinh cũng ra sức xé rách quang cầu bao phủ lấy mình, hắn lao theo cả ngàn người nơi đây, cùng tìm kiếm đường ra ngoài, thời gian dần qua, bọn họ tuyệt vọng phát hiện nơi này không có lối ra.

Trần Hạ Thiên cũng đứng trong đám người, hắn hít thở dồn dập, ánh mắt xuất hiện hào quang khiếp người, hắn ngẩng đầu vận dụng tu vi Thiên Nhân đánh một kích vào hư vô.

Trong tiếng nổ mạnh đùng đùng, tại khu vực Trần Hạ Thiên ra tay xuất hiện hư vô vặn vẹo, hình thành một vết lõm xuống nhưng khép lại nhanh chóng, chung quanh sụp đổ càng dữ dội, ngay cả tấm bia đá cũng rơi xuống không ít, thậm thí hư vô chung quanh bắt đầu hủy diệt, có một ít tu sĩ tránh không kịp va chạm vào liền kêu thảm thiết, thân thể bị xé rách chia năm xẻ bảy, hình thần câu diệt.

Sắc mặt Trần Hạ Thiên biến hóa, hắn dùng toàn bộ chiến lực của mình cũng không có biện pháp rung chuyển nơi đây, lập tức lên tiếng:

- Tất cả mọi người, bất kể là Trường thành hay Man Hoang, đồng loạt ra tay theo lão phu lao ra ngoài.

Lúc Trần Hạ Thiên lên tiếng, người nơi đây biết rõ thời gian cấp bách, bọn họ cũng không quan tâm trận doanh của mình nữa, lập tức liên thủ dựa theo Trần Hạ Thiên chỉ huy và triển khai thần thông oanh kích hư vô, vết lõm xuống càng ngày càng lớn...

Vào lúc nơi thí luyện rung chuyển dữ dội, trong mê cung cũng xuất hiện biến cố, vách tường mê cung lúc trước không thể phá hủy, hiện tại chúng đã xuất hiện khe hở, khi khe hở lan tràn ra chung quanh, trong đó

xuất hiện vô số gương mặt kêu thảm thiết, dường như chúng muốn lao ra khỏi vách tường nhưng bất lực.

Cả tòa địa cung rung chuyển dữ dội, mê cung hóa thành một cái quan tài mai táng người bên trong, vách tường không ngừng rung lắc dữ dội, vào lúc này trong mê cung còn sót lại một ít người miễn cưỡng sống sót, các tu sĩ và hồn tu đang tìm lối ra, tâm thần bọn họ rung động, sắc mặt biến hóa, tâm thần gần như sụp đổ.

Bọn họ hít thở rối loạn, nội tâm mọi người sinh ra cảm giác nguy cơ rất mạnh, dường như sắp xảy ra nguy hiểm kinh thiên.

- Tại sao lại như vậy?

- Đáng chết, ta còn chưa tìm được lối ra, ta không muốn chết trong nơi này!

Trong mê cung, ở nhiều nơi có tiếng gào thét thảm thiết truyền ra chung quanh, tiếng kêu gào còn mang theo tuyệt vọng và bi thương.

Thần Toán Tử cũng ở trong mê cung, lúc này hắn tuyệt vọng nhìn chung quanh sụp đổ, thậm chí hắn nhìn thấy vô số mũ đỏ đang hét thảm thiết.

- Xong, xong...

Thần Toán Tử đắng chát, tại một khu vực cách cửa vào nơi thí luyện không xa, Tống Khuyết đứng ở nơi đó cười thảm, trước khi mê cung sụp xuống, hắn ý thức được phía trước chính là lối ra, thời điểm đó hắn vô cùng kích động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 838: Hồng Trần Tỷ Tỷ Nghe Ta Giải Thích (Thượng)

Không chờ hắn bước qua lối ra, cả mê cung xuất hiện biến cố.

- Chẳng lẽ Tống Khuyết ta phải chôn cùng với mê cung sao?

Tống Khuyết ngửa mặt lên trời rống to thê lương, nội tâm không cam lòng nhưng không thể phát tiết.

Mê cung như thế, ngoài mê cung xuất hiện biến hóa rất rõ ràng.

Vào lúc này bên ngoài mê cung có không ít người đang đứng, Bạch Lân và hai quân chủ khác mang theo đại quân sớm đóng bên ngoài cửa mê cung, đồng dạng Man Hoang cũng dẫn theo mấy chục vạn thổ dân và hồn tu tới đây, cũng có không ít Luyện Hồn Sư đang đứng nhìn hướng cửa ra vào mê cung.

Hai phe đều trú đóng hai bên mê cung, chờ đợi kết quả tranh đoạt Thiên Nhân Hồn bên trong, phòng ngừa xuất hiện náo loạn lớn, đồng thời cũng thủ hộ người có được.

Chỉ có thể chờ, không chờ có người đi ra, ngược lại chờ được biến hóa kinh thiên động địa, âm thanh nổ vang từ trong mê cung truyền ra ngoài, săc mặt mọi người biến hóa, Bạch Lân cũng tốt, Luyện Hồn Sư bên Man Hoang cũng được, bọn họ nhìn thấy phạm vi ngàn dặm quanh mê cung xuất hiện tia sáng chói mắt.

Tia sáng không ngừng lan ra chung quanh, nương theo đó là các tiếng nổ rất lớn, mặt đất dần dần lõm xuống, vô số bụi đất tung bay giống như che đậy mặt trời.

Thậm chí vết lõm đang lan tràn thật nhanh, từng ngọn núi sụp đổ và nổ mạnh, mặt đất rung động giống như có Địa Long đang quay người.

Tất cả người bên ngoài phát hiện biến hóa đều khẩn trương, bọn họ lo lắng và liên tục lui ra phía sau.

- Gặp chuyện không may!

Nội tâm Bạch Lân rung động, cố tình đi thăm dò nhưng lúc mặt đất sụp xuống phóng thích khí tức làm nội tâm bọn họ bất ổn, dường như bọn họ tới gần sẽ bị hút vào bên trong

Lúc này khi mặt đất sụp xuống, phạm vi ngàn dặm hình thành cấm chế, phạm vi cấm chế không ngừng mở rộng ra chung quanh.

- Bên trong xảy ra chuyện gì?

Bên phía Man Hoang, những Luyện Hồn Sư địa vị cao quý hãi hùng khiếp vía, lúc lui ra sau sắc mặt còn hoảng hốt bất an.

Mặt đất sụp xuống hình thành uy lực cực kỳ kinh người, tu sĩ đối mặt với đại tự nhiên chỉ là con sâu cái kiến.

Lúc này người hai bên khẩn trương và sợ hãi, tầng thứ ba trong cung điện dưới lòng đất, cũng là táng cung Bạch Tiểu Thuần đang đứng, nơi này cũng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Nói cho đúng táng cung này chính là căn nguyên của mọi sụp đổ, vào lúc Bạch Tiểu Thuần bắt lấy vòng ngọc, cả táng cung đã bắt đầu rung động, pho tượng chung quanh sinh ra âm thanh ken két, cũng bắt đầu sụp đổ.

Thậm chí đầu lâu một pho rơi xuống, toàn bộ mặt đất rung chuyển, mặt đất xuất hiện vết rạn nứt như mạng nhện.

Vách tường chung quanh cũng như thế, sau khi từng khe hở xuất hiện, cả tế đàn lung lay sắp đổ, nhất là Kim Long hào quang đang vặn

vẹo, thậm chí cao trần của táng cung đang rơi xuống, tiếng nổ ầm ầm xuất hiện khắp nơi.

Tro bụi đổ xuống thành dòng, tất cả mọi thứ đều chứng minh địa cung sụp đổ.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, trước kia hắn không có chuẩn bị, vào lúc này đáy lòng rung động rất mạnh, hắn đang muốn lui ra sau, đúng vào lúc này...

Ở khu vực hẻo lánh bên trái tế đàn có hào quang truyền tống sinh ra, khi hào quang vừa xuất hiện đã có một thân ảnh màu đỏ lao ra ngoài.

Lúc thân ảnh đi ra, khu vực chung quanh bắt đầu sụp đổ, đột nhiên có một pho tượng to lớn gần đó gãy ngang rơi xuống vào đúng vị trí của thân ảnh này, thân ảnh màu đỏ vung tay quét ngang, oanh, nửa pho tượng to lớn lập tức vỡ nát thành trăm ngàn mảnh nhỏ bay chung quanh, sau khi bụi mù biến mất, thân ảnh màu đỏ kia lập tức bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần trên tế đàn.

- Hồng Trần Nữ!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thay đổi, hắn nhìn ra thân ảnh màu đỏ vừa truyền tống tới đây, chính là Thiên Nhân của Man Hoang, Hồng Trần Nữ!

Sắc mặt Hồng Trần Nữ âm trầm, ánh mắt mang theo lửa giận, trước kia nàng còn không rõ ràng lắm, sau khi hoàn thành thí luyện liền bị truyền tống tới khu vực này, mới vừa vào phát hiện chung quanh sụp đổ, nhất thời không rõ tình hình thế nào, sau khi nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhất là nhìn thấy trong tay Bạch Tiểu Thuần cầm vòng ngọc có sương mù màu xanh, đó chính là Thiên Nhân Hồn, nàng lập tức hiểu rõ tất cả.

Mình không phải thứ nhất, Bạch Tiểu Thuần là thứ nhất, hắn tới trước mình cho nên đoạt được Thiên Nhân Hồn!

- Làm càn, Hồng Trần Nữ không phải ngươi có tư cách gọi, Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám đoạt di bảo táng cung, muốn chết!

Trong mắt Hồng Trần Nữ mang theo sát cơ, giọng nói mang theo bén nhọn, sau khi lọt vào tai Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì lợi kiếm xuyên phá nhân tâm, trực tiếp đánh vào tâm thần của hắn.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy như bị búa tạ nện trúng, hắn lui ra sau, khóe miệng chảy máu tươi, sắc mặt tái nhợt, một đạo hàn khí lạnh thấu xương từ xương sống lan lên đầu, toàn thân hắn rung động, tinh thần bất ổn, hắn có cảm giác tử vong đang ở ngay trước mặt mình

- Hết hết!

Đầu óc Bạch Tiểu Thuần kêu ông ông, hắn biết rõ người Man Hoang thù hận mình cỡ nào, trong đầu xuất hiện hình ảnh đại chiến trên chiến trường, Hồng Trần Nữ không ngừng tuyên bố treo giải thưởng và ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt đó hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hắn ngay lập tức.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, đối mặt nguy cơ sinh tử, đầu óc hắn linh hoạt một cách thần kỳ, ánh mắt nhìn sang tấm bia đá, nội tâm hắn do dự sau đó nâng tay phải vuốt tấm bia đá.

Hắn xóa hàng chữ nhỏ nhắc tới việc xóa chữ viết sẽ bị nguyền rủa, Hồng Trần Nữ nhìn hành động của Bạch Tiểu Thuần không khác gì xóa văn tự bí mật trên tấm bia đá.

Ánh mắt Hồng Trần Nữ co rụt lại, nàng nâng tay phải vung mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần, dưới cái vung này phong bạo xuất hiện, khu vực chung quanh Bạch Tiểu Thuần nổ tung.

- Hồng Trần tỷ tỷ... Ngươi nghe ta giải thích!

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết một tiếng, hắn phun máu tươi, thân thể bị cuốn đi, bởi vì khoảng cách giữa hắn và bia đá quá gần cho nên

thành công xóa hàng chữ nhỏ...

Lúc này trong lời hắn nói mang theo ý nịnh nọt, hắn không có biện pháp, dù sao nàng chính là Thiên Nhân.

Trong nháy mắt hắn lui ra phía sau, tế đàn dưới chân Bạch Tiểu Thuần bị Hồng Trần Nữ vỗ mạnh đã sụp đổ, hóa thành vô số khối vụn bắn tung tóe khắp bốn phía.

Trong đó có một ít nện lên người Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, da đầu như nứt ra.

- Giết người!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn tránh né chạy như điên, vừa nghĩ tới mình đang ở chung tầng ba với Hồng Trần Nữ, đối phương giống một con bạo long bộc phát dã tính điên cuồng, bản thân mình là con thỏ trắng yếu ớt bị đối phương dùng bạo lực tàn phá, nói không chừng hắn không có cơ hội biến thành tàn hoa bại liễu, chỉ sợ cái mạng nhỏ cũng không còn... Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, nội tâm sợ hãi khôn cùng.

Vào lúc này hắn cực kỳ hối hận, hắn không nên tiến vào đây, cũng không nên cầm Thiên Nhân Hồn, hối hận vì sao lúc trước mình quá chú tâm luyện linh, cầm được vị trí đệ nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 839: Hồng Trần Tỷ Tỷ Nghe Ta Giải Thích (Hạ)

- Hi vọng lòng hiếu kỳ của Hồng Trần Nữ mạnh một chút, sẽ chú ý tới hành động của ta vừa rồi, sau khi xem xong sẽ hủy diệt bia đá...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đang cầu nguyện, hắn không ngừng kêu thảm thiết.

- Ta không phải cố ý muốn cướp vị trí đệ nhất của ngươi, Hồng Trần tỷ tỷ, ngươi đừng hiểu lầm...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy lên tiếng, nổ tế đàn sau lưng hắn nổ mạnh ngập trời, vào lúc này tấm bia đá đang trôi nổi đang nứt vỡ, trong chớp mắt thân ảnh Hồng Trần Nữ xuất hiện bên cạnh tấm bia đá, ánh mắt nhìn văn tự bên trên, thân thể Hồng Trần Nữ căng cứng, cho dù với tu vi của nàng cũng hít thở dồn dập, ánh mắt xuất hiện hào quang kỳ lạ, dường như bị nội dung trên đó làm rung động.

Lúc Hồng Trần Nữ bị tấm bia đá hấp dẫn, Bạch Tiểu Thuần lập tức lui ra phía sau, nội tâm hắn kinh hoàng, nước mắt đảo quanh vành mắt, hắn muốn tìm lối ra, mặc dù táng cung sắp sụp đổ nhưng không có lối ra nào xuất hiện.

- Đáng chết, lối ra ở nơi nào?

- Nơi này chắc chắn có lối ra, nhị đại Khôi Hoàng lưu lại Thiên Nhân Hồn, đương nhiên sẽ an bài đường ra, bằng không hắn cần gì lưu Thiên Nhân Hồn ở đây!

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, hai mắt đỏ thẫm, hắn không buông tha tìm lối ra, hắn hét lớn bộc phát tốc độ nhanh nhất, lại trực tiếp thi triển Bất

Tử Cấm!

Ý đồ dùng thần thông dung nhập thiên địa của Bất Tử Cấm xuyên thẳng qua lực lượng trận pháp rời khỏi nơi đây, hắn đã từng thứ dùng chiêu này trong mê cung nhưng thất bại, hôm nay nơi này sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần lo lắng nên chỉ có thể thử một lần.

Vào lúc hắn thi triển Bất Tử Cấm, khi hắn tiến lên phía trước một bước, Hồng Trần Nữ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt dịch chuyển khỏi tấm bia đá, nàng nâng tay phải vung mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Muốn chạy!

Một cái vung tay ẩn chứa khí tức Thiên Nhân cực mạnh, dường như thay thế táng cung tạo thành phong ấn và kết giới tập trung Bạch Tiểu Thuần, sau đó nàng đánh ra một trảo.

Dưới uy lực một trảo này, Bạch Tiểu Thuần thi triển Bất Tử Cấm bị đánh tan, dường như có ngọn núi lớn nện vào người Bạch Tiểu Thuần, thậm chí hắn có cảm giác hư vô chung quanh đang đè ép, xương cốt toàn thân phát ra tiếng kêu ken két, hắn phun máu tươi, Bất Tử Cấm bị chặt đứt.

Cũng may hắn da dày thịt béo, trong lúc giãy dụa ném ra rất nhiều pháp bảo luyện linh, điều khiển những pháp bảo này nổ tung, hơn mười kiện pháp bảo ít nhất luyện linh ba lần, nhiều nhất luyện linh sáu lần đồng thời tự bạo lập tức tựu hình thành phong bạo bao phủ chung quanh, lúc này hư vô mới buông lỏng, Bạch Tiểu Thuần liều mạng rút lui ra phía sau, vào lúc rời khỏi khu vực đó, thân thể của hắn run rẩy giống như mới vừa đi dạo quỷ môn quan một vòng, vội vàng hô to.

- Hồng Trần tỷ tỷ, ta giao Thiên Nhân Hồn cho ngươi được hay không... Chuyện gì cũng từ từ...

Hồng Trần Nữ quay đầu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nàng không nghĩ nhiều, mặc dù chú ý tới hàng chữ Bạch Tiểu Thuần xóa đi, không

biết trên đó viết cái gì nhưng nàng nhìn thấy những khu vực khác bị xóa một ít nhưng không khó hiểu được trên đó ghi cái gì.

Nhất là nhìn thấy biện pháp chính xác khi sử dụng Thiên Nhân Hồn, cho dù là nàng cũng động tâm, trước kia nàng cũng không biết việc này, hôm nay ánh mắt tỏa sáng, nàng đã biết tin tức, người khác không thể biết, vì vậy nâng tay phải lên vỗ vào tấm bia đá, bia đá vỡ vụn, tin tức trên đó cũng tan thành mây khói.

- Muộn rồi!

Hồng Trần lên tiếng, trong nháy mắt nàng tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, Thiên Nhân Hồn là thứ nhất, diệt khẩu là thứ hai, chán ghét Bạch Tiểu Thuần là thứ ba, cho dù là lý do nào, nàng nhất định phải giết Bạch Tiểu Thuần.

Lúc Hồng Trần Nữ đập nát tấm bia đá đã kích hoạt cấm chế nào đó, lúc này Kim Long trên cao đang chậm rãi biến mất lại mở hai mắt ra, vào lúc nó mở mắt hào quang từ những lỗ nhỏ lập tức cải biến phương hướng, ánh sáng không ngừng đảo qua táng cung đang sụp đổ.

Bởi vì những lỗ nhỏ cải biến hướng ánh sáng nên Kim Long biến mất không còn, cả táng cung xuất hiện hào quang rực rỡ, những hào quang kia nhanh chóng biến hóa, có không ít nhắm vào Hồng Trần Nữ, tâm thần Hồng Trần Nữ rung động rất mạnh.

Hào quang ẩn chứa lực lượng ăn mòn, quần áo Hồng Trần Nữ hòa tan thật nhanh, lộ ra làn da trắng nõn, xuất hiện điểm đỏ, điểm đỏ hòa tan nhanh chóng, cần sử dụng tu vi hóa giải mới được, dường như pháp bảo cũng không có tác dụng gì, thậm chí Hồng Trần Nữ phất tay ý đồ hủy diệt những lỗ nhỏ lại không làm được, thậm còn dẫn tới nhiều hào quang bắn vào người, Hồng Trần Nữ kêu thảm sau đó tránh né thật nhanh.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn không có tâm tình thưởng thức thân thể Hồng Trần Nữ, hắn chú ý có không ít hào quang đang nhắm vào mình, cũng chỉ gây tổn thương cho hắn cực nhỏ...

- Nguyền rủa, đây là nguyền rủa... Mặc dù ta cũng xóa đi một ít nhưng Hồng Trần Nữ mới là đầu sỏ gây nên, Khôi Hoàng anh minh!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần rung động, nội tâm đắc ý nịnh nọt.

Không chờ Bạch Tiểu Thuần cao hứng quá lâu, toàn thân Hồng Trần Nữ bị bao phủ trong sương đỏ bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ánh sáng bắn tới bị sương đỏ thu nhỏ thật nhanh, sương đỏ vẫn chèo chống Hồng Trần Nữ xuyên qua táng cung, nàng muốn đánh chết Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ, hắn hét thảm thiết.

- Nhị đại Khôi Hoàng, nguyền rủa của ngươi không được rồi...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần oán trách, hắn bộc phát tốc độ cực hạn của bản thân, hắn phát huy tốc độ vượt xa người thường, oanh, thân thể hắn hóa thành tàn ảnh, lúc Hồng Trần Nữ tới gần, hắn hiểm lại càng hiểm tránh được một kích.

Nhìn như tránh đi nhưng Hồng Trần Nữ thân là Thiên Nhân, nàng ra tay mang theo khí thế không phải Bạch Tiểu Thuần tu vi Kim Đan Đại viên mãn có thể đối kháng.

Trong tiếng nổ rất mạnh, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, trong mắt mang theo vẻ tuyệt vọng, hắn không tìm được lối ra, tiếp tục lưu lại nơi này chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

- Tốc độ không chậm.

Hồng Trần Nữ lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, nàng bước tới một bước, một bước này giống thần thông Súc Địa Thành Thốn, nàng trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Tóc gáy Bạch Tiểu Thuần dựng đứng, hắn kêu thảm thiết lui ra phía sau, vào lúc này có biến hóa xuất hiện, cả táng cung lắc lư rất mạnh, còn

mạnh hơn lúc trước quá nhiều, lần này tất cả pho tượng đồng thời sụp đổ.

Trong nháy mắt lực lượng truyền tống từ trong nội cung của táng cung lan ra chung quanh, dường như có một Truyền Tống Trận đang bắt đầu hoạt động.

Không chỉ ở táng địa, ở trong nơi thí luyện và mê cung đều xuất hiện lực lượng truyền tống, dường như nó đang trong quá trình chuẩn bị, sợ rằng không bao lâu sẽ chính thức mở ra.

Một khi mở ra sẽ truyền tống mọi người ra ngoài...

Hiển nhiên, đây... Chính là lối ra!!

Đối với những người khác mà nói lối ra là sinh cơ, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói lối ra chẳng khác gì tử vong, bởi vì Hồng Trần Nữ chắc chắn không cho hắn cơ hội truyền tống ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 840: Đánh Không Chết.

Vào lúc lực lượng truyền tống xuất hiện quấy nhiễu hư vô bốn phía cho nên cắt đứt Súc Địa Thành Thốn của Hồng Trần Nữ, nàng cũng phát hiện trong táng cung có Truyền Tống Trận, ánh mắt sinh ra quyết đoán lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần lần nữa.

Từng đạo hào quang bắn lên người nàng gây ra ảnh hưởng không nhỏ, nhất là điểm đỏ chiếu vào người gây đau đớn rất khó chịu, nhất định phải dựa vào tu vi phân giải và áp chế, nếu như tình hình chuyển biến xấu sẽ đẩy nàng vào thế bất lợi, nàng không thể không vận dụng sương đỏ bảo hộ bản thân.

Bạch Tiểu Thuần thoát khốn, mượn nhờ cơ hội này lấy vài viên Thần Khu Đan đặt ở trong miệng, hắn lại lui ra sau, mặc dù tốc độ của hắn rất nhanh nhưng quá chậm trong mắt Hồng Trần Nữ, trong giây lát Hồng Trần Nữ đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần nàng nâng tay phải điểm một chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một chỉ này nhìn như hời hợt nhưng lại ẩn chứa sát ý diệt tuyệt, vào lúc này đây mới là nguy cơ sinh tử chân chính, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực và đầy tơ máu, trong lúc sống chết trước mắt, hắn lập tức gào thét đánh cược tất cả, hắn biết rõ mình không có đường lui, vào lúc này chỉ có liều mạng với nàng mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, sinh cơ duy nhất của mình chính là kéo dài thời gian, chỉ cần có thể kéo dài tới lúc Truyền Tống Trận mở ra, khi đó mạng nhỏ của mình sẽ được bảo vệ.

- Ta liều với ngươi!

Bạch Tiểu Thuần tức giận gầm lên một tiếng, hắn toàn lực vận chuyển Bất Tử Trường Sinh Công, Bất Tử Kim Bì, Bất Tử Kim Cương, Bất Tử Cân đều bộc phát, hắn nâng tay phải lên, hai ngón tay niết lại tấn công Hồng Trần Nữ.

Hắn sử dụng Toái Hầu Tỏa.

Tiếng nổ sinh ra, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết vang vọng khắp táng cung, tay phải của hắn bị Hồng Trần Nữ bắt được, trên mặt còn cười khinh miệt sau đó bóp mạnh một cái.

Răng rắc, hai ngón tay phải của Bạch Tiểu Thuần bị bóp gãy, nàng nâng hất tay lên, lực lượng cực lớn đánh vào thân thể Bạch Tiểu Thuần, mặc cho Bất Tử Trường Sinh Công của Bạch Tiểu Thuần cường đại như thế nào, cho dù tu vi Hồng Trần Nữ bị áp chế, thân thể của hắn vẫn bị đánh kêu răng rắc, tiếng xương cốt vỡ vụn, huyết nhục bắn tung tóe, Bất Tử Trường Sinh Công đã bị công phá.

Bạch Tiểu Thuần trọng thương tới mức tận cùng, thân thể bay ra xa như diều đứt dây.

- Quả nhiên da dày thịt béo, còn sống?

Hồng Trần Nữ cười lạnh, nàng tiến lên muốn tiêu diệt một tia sinh cơ cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cảm thán, hắn cảm nhận thương thế của mình rất nặng, tánh mạng chi hỏa sắp dập tắt, lúc thân thể bay ra ngoài hắn liền cắn một viên Thần Khu Đan trong miệng.

Sinh cơ bộc phát bao phủ khắp toàn thân, tất cả thương thế trên người khôi phục với tốc độ cực nhanh, vào lúc vừa khôi phục, Hồng Trần Nữ đã xuất hiện trước người Bạch Tiểu Thuần, nàng điểm một chỉ.

Tu vi toàn thân Bạch Tiểu Thuần bùng nổ rất mạnh, hai mắt đỏ thẫm thậm chí khóe mắt có máu tươi chảy ra, hắn hét lớn một tiếng, hàn khí trong người bùng phát dữ dội, hắn cũng phóng thích tất cả linh lực ra

ngoài, trong chớp mắt hàn khí chung quanh ngập trời, cả táng cung biến thành Hàn giới.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ nhiều, hắn quay người bỏ chạy.

Tất cả nói thì dài dòng nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, lúc Bạch Tiểu Thuần bộc phát hàn khí, ánh mắt Hồng Trần Nữ lại mang theo xem thường, nàng biết Bạch Tiểu Thuần muốn kéo dài thời gian, nàng có đầy đủ tự tin, dùng lực lượng Thiên Nhân còn để Bạch Tiểu Thuần kéo dài thành công, như vậy nàng tìm khối đậu hủ đập đầu chết cho rồi.

Lúc hàn khí ập vào mặt, Hồng Trần Nữ nâng tay điểm xuống một chỉ, vừa mới điểm xuống, hàn khí chung quanh va chạm với ngón tay Hồng Trần Nữ liền sụp đổ không còn lại gì, một chỉ của nàng xuyên thẳng qua hư vô, trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Lúc muốn đánh chết triệt để, vào lúc này sương mù màu đỏ biến mất quá nhanh, từng đạo hào quang tới gần, làm cho Hồng Trần Nữ không thể không phân tâm thi triển sương đỏ ngăn chặn ánh sáng đỏ ăn mòn, nàng phải phân ra một ít tu vĩ để hóa giải, kể từ đó chỉ phân ra ba bốn thành tu vi chém giết giết Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Khóe mắt Bạch Tiểu Thuần đổ máu, hắn không thể né tránh lịp thời, lập tức gào thét sau đó thi triển Hám Sơn Chàng!

Tiếng nổ vang lên, Bạch Tiểu Thuần kêu lên đầy đau đớn, thân thể bị đánh bay ra ngoài, hắn đâm thẳng vào vách tường, xương cốt toàn thân vỡ vụn, tánh mạng chi hỏa tùy thời dập tắt, chỉ trong nháy mắt bởi vì Bạch Tiểu Thuần cắn mấy viên Thần Khu Đan, sinh cơ cực lớn bao phủ toàn thân, chữa trị thương thế, chỉ trong nháy mắt hắn khôi phục như cũ.

Vào lúc Hồng Trần Nữ tới gần, Bạch Tiểu Thuần né tránh cực nhanh, bộ dạng hắn vẫn sinh long hoạt hổ, lần đầu tiên Hồng Trần Nữ cau mày,

nàng hừ lạnh, thu hồi một ít sương đủ và tu vi áp chế hào quang, nàng muốn ra tay chém giết Bạch Tiểu Thuần ngay lập tức.

- Ta cũng không tin nếu chụp chết ngươi, ngươi còn có thể sống lại!

Một chưởng này huyễn hóa thành một chưởng ấn vô cùng đáng sợ, trực tiếp đè ép Bạch Tiểu Thuần, những nơi đi qua hư vô vặn vẹo, lực lượng Thiên Nhân bạo phát ra ngoài, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước quá nhiều.

- Hồng Trần lão nữ, ngươi Bạch gia gia không phải dễ dàng chết như vậy!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong nháy mắt chưởng ấn tới gần, hắn nâng tay phải và Vĩnh Dạ Tán xuất hiện, chín đạo ngân vân nhìn mà giật mình, Bạch Tiểu Thuần bung Vĩnh Dạ Tán ra, gương mặt quỷ tươi cười trên cây dù biến ảo liên tục.

Không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp vận dụng Vĩnh Dạ Tán, hắn lại cầm ra vô số phù lục dán lên người của mình, vào lúc này đầu óc của hắn trống rỗng, hắn chỉ có một mong muốn duy nhất, đó chính là kéo dài thời gian.

Thời điểm Vĩnh Dạ Tán bung ra đã có tiếng nổ mạnh kinh thiên xuất hiện, chưởng ấn của Hồng Trần Nữ đánh thẳng vào Vĩnh Dạ Tán, trong tiếng nổ mạnh, pháp bảo Vĩnh Dạ Tán phát ra âm thanh ken két không cách nào thừa nhận nổi, trên thân xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn, ngay cả mặt quỷ cũng kêu thảm thiết, trên cây dù xuất hiện khe hở, cả Vĩnh Dạ Tán sắp bị đập gãy.

Khi tiếng nổ vừa vang lên, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, hắn không kịp đau lòng thu hồi cây dù, thân thể hắn lui ra sau, phù lục cũng kích phát màn sáng kinh người, độ dày của màn sáng lớn tới mức nội cung không thể dung nạp nổi, trực tiếp lan ra chung quanh, cũng va chạm với chưởng ấn của Hồng Trần Nữ.

Rầm rầm rầm oanh!

Phù lục sụp đổ cực kỳ nhanh chóng, bỗng nhiên màn sáng tan vỡ, chưởng ấn của Hồng Trần Nữ ảm đạm thật nhanh, chỉ qua mấy hô hấp phù lục cuối cùng cũng tan vỡ, chưởng ấn của Hồng Trần Nữ thu nhỏ lại và ảm đạm đến mức tận cùng, sau khi đánh lên người Bạch Tiểu Thuần chỉ làm hắn phun ra vài ngụm máu tươi, Thần Khư Đan trong người hắn bộc phát sinh cơ, thương thế khôi phục nhanh chóng.

Mọi chuyện nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế đổi lại Bạch Lân cũng phải đau lòng vì giá trị phù lục, hành động này chẳng khác dùng số tiền cực lớn chỉ để ngăn cản một chưởng mà thôi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 841: Đây Là Thú Gì?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt như tờ giấy, bỗng nhiên thân thể lui ra phía sau, hắn sử dụng tốc độ cao nhất tránh né để kéo dài thời gian, miệng hắn không nhàn rỗi, lập tức la hét:

- Hồng Trần tiện nhân, Bạch gia gia của ngươi không dễ giết đâu, ngươi chờ Bạch gia gia, chờ ngày ta trở thành Bán Thần sẽ tìm ngươi báo thù!

- Đáng chết!

Hồng Trần Nữ nổi giận, nàng mấy lần ra tay nhưng không thể đánh chết Bạch Tiểu Thuần, lúc này lực lượng truyền tống chung quanh đã rất ít, sát ý trong mắt Hồng Trần Nữ ngập trời, sương đỏ trên người bộc phát, lại hình thành một đám sương đỏ phong bạo bao phủ bốn phía, trực tiếp chui vào trong những lỗ nhỏ, nàng muốn ngăn cản những lổ nhỏ trong chốc lát.

Cho dù những sương đỏ sẽ biến mất trong chốc lát nhưng đối với Hồng Trần Nữ mà nói, nàng chỉ cần dùng mấy hô hấp mà thôi, chỉ cần ngăn chặn những hào quang bắn vào nàng, nàng có thể âận dụng nhiều tu vi hơn chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Nàng sớm nhìn ra ảnh hưởng của hào quang bắn vào người Bạch Tiểu Thuần không có ý nghĩa, hết lần này tới lần khác lại gây ra sát thương không nhỏ với nàng, nàng cũng biết mình lọt vào quỷ kế của Bạch Tiểu Thuần, chắc chắn hàng chữ Bạch Tiểu Thuần xóa đi chính là nhắc nhở.

Vào lúc sương đỏ ngăn chặn những lỗ nhỏ chung quanh, đôi mắt Hồng Trần Nữ tỏa sáng, nàng bước về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lúc bước chân vừa hạ xuống, hư vô chung quanh nàng lõm xuống giống như hóa thành cái một cái miệng lớn có thể thôn thiên phệ địa, thân thể Bạch Tiểu Thuần không thể điều khiển, hắn tự động đưa thân vào cái miệng đó.

Bạch Tiểu Thuần sợ tới mức hồn phi phách tán, hắn hét lớn, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm về phía cái miệng đáng sợ kia.

- Thủy Trạch!

Hắn vừa nói ra, mặt đất táng cung vặn vẹo trong chốc lát, xuất hiện vô số hơi nước tạo thành một đầm nước!

Cùng lúc đó trong đầm nước bộc phát khí thế kinh người, khí thế như đến từ thời viễn cổ, lúc bộc phát có thể ảnh hưởng thời không cả đầm nước biến thành quốc gia viễn cổ!

Ánh mắt Hồng Trần Nữ mang theo ngạc nhiên.

Đúng lúc này Bạch Tiểu Thuần lại quát lớn:

- Quốc Độ!

Bạch Tiểu Thuần đã dốc sức liều mạng, lúc hắn vừa dứt lời, lập tức một vô số cây gai to lớn như núi từ trong đầm nước dưới đất đâm thẳng về phía Hồng Trần Nữ.

Cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hắn nhảy lên cao sau đó hét lớn một tiếng.

- Nhân Sơn Quyết!

Trong tích tắc thân thể hắn nổ vang, hắn trực tiếp hóa thành người đá cao mười trượng, phối hợp với gai nhọn của Thủy Trạch Quốc Độ tấn

công Hồng Trần Nữ.

Thủy Trạch Quốc Độ vừa ra, ánh mắt Hồng Trần Nữ còn xuất hiện vẻ ngạc nhiên nhưng nàng lại cười lạnh lên tiếng.

- Pháp thuật rất huyền diệu, không biết là thần thú hộ tông ở đâu, đáng tiếc... Ngươi không thể triệu nó nó ra ngoài, mà ngươi cũng không có cơ hội, ta trước diệt con thú này lại giết ngươi!

Vừa dứt lời, Hồng Trần Nữ nâng tay phải sau đó bấm niệm pháp quyết, lại có sương mù màu máu bạo phát ra ngoài, sương mù hóa thành trường thương bị nàng nắm trong tay, cũng không đâm vào gai nhọn như núi, mà là đâm vào đầm nước dưới mặt đất.

Tiếng nổ vang ngập trời, trường thương màu đỏ trực tiếp xuyên thấu mặt đất, dường như xuyên thẳng qua thời không hư vô, lại xuất hiện tại biên dưới đầm nước phía dưới, hóa thành lực lượng kinh khủng tấn công hung thú trong Thủy Trạch Quốc Độ, Bạch Tiểu Thuần chưa từng nhìn thấy bộ dạng của hung thú mình triệu hoán.

Tiếng gào rú tức giận từ trong đầm nước truyền ra, lúc này có tiếng nổ ngập trời vang lên, trường thương của Hồng Trần Nữ vỡ vụn từng khúc, trực tiếp sụp đổ, ngay cả pháp thuật hình thành cái miệng lớn của nàng cũng bị xé nứt, trong đầm nước dưới mặt đất lại có năm cây gai nhọn khổng lồ như ngọn núi đâm lên.

Năm ngọn núi khổng lồ này không phải đứng thẳng, mà là uốn lượn, nhìn kỹ đó không phải ngọn núi, mà là bàn tay của cự thú, chỉ có điều quá lớn cho nên móng tay to như ngọn núi, dường như bị Hồng Trần Nữ chọc giận cho nên duỗi tay ra khỏi Thủy Trạch Quốc Độ!

Với tu vi của Bạch Tiểu Thuần không cách nào chèo chống, trong nháy mắt móng vuốt tấn công, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi hắn kêu thảm thiết, suýt nữa sinh cơ và tu vi bị rút sạch, hắn cảm giác mình có bị hấp thành người khô cũng không đủ để móng vuốt sử dụng... Dọa hắn không thể không chấm dứt pháp thuật, Thủy Trạch Quốc Độ tiêu tán ra...

Sức mặt Hồng Trần Nữ kịch biến, nàng lập tức lui ra phía sau vài bước, trong sắc mặt mang theo dữ tợn.

- Đây là thú gì?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng tái nhợt, hắn biết rõ Thủy Trạch Quốc Độ của mình rất lợi hại, hắn không ngờ lại lợi hại như thế, chỉ nghĩ đến móng vuốt của hung thú suýt nữa lấy mạng của mình, Bạch Tiểu Thuần vô cùng sợ hãi, hắn rất lo lắng ngày nào đó mình không cẩn thận thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, ngay cả cái mạng cũng góp vào trong pháp thuật.

Hắn thật buồn bực là, Hồng Trần Nữ ăn no không có việc gì làm ra tay với hung thú, đây là việc kẻ điên mới làm, nếu ngươi tấn công gai nhọn, bản thân mình không có việc gì, thậm chí cây gai còn có thể ngăn cản Hồng Trần Nữ giúp mình, mình có thể phối hợp vơi Nhân Sơn Quyết.

Trước mắt Thủy Trạch Quốc Độ không còn, Bạch Tiểu Thuần hóa thành người đá cao mười trượng cũng tiến thối lưỡng nan, đúng lúc này sương đỏ bao phủ vô số lỗ nhỏ biến mất, từng đạo hào quang nhắm thẳng về phía Hồng Trần Nữ.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần nổi giận gầm lên một tiếng, biết rõ thời gian Nhân Sơn Quyết có hạn, hắn như một viên thiên thạch bay thẳng tới tấn công Hồng Trần Nữ!

Hồng Trần Nữ cũng khôi phục tinh thần, nhìn thấy hào quang bắn tới, nội tâm của nàng tức giận, nếu không phải những hào quang đáng chết này ngăn cản, nàng muốn giết Bạch Tiểu Thuần đâu phiền toái như thế này.

Đám hào quang quỷ dị này càng ngày càng làm nàng đau đớn, nhất định phải áp chế, một khi hơi trì hoãn sẽ tạo thành hậu hoạn không thể nghịch chuyển.

Bạch Tiểu Thuần da dày thịt béo, trên người có không ít đồ vật cổ quái cho nên có thể kiên trì đến bây giờ, Hồng Trần Nữ cười lạnh, ánh mắt nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo sát cơ.

- Không có bao nhiêu thời gian!

Hồng Trần Nữ hít sâu một hơi, chỉ trong nháy mắt sương đỏ bạo phát ngăn cản hào quang tấn công, ngay sau đó nàng buông tha duy trì sương đỏ, nàng nâng tay phải lên bấm niệm pháp quyết ngưng tụ sương đỏ thành trường thương đâm thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một kích này thật sự mang theo uy lực Thiên Nhân chân chính.

Ngay lúc nàng thi triển trường thương, lúc Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung, trên tay hắn xuất hiện mũi tên, đó là Hỏa Hồng Tiễn luyện linh mười một lần, lúc mũi tên xuất hiện, hắn dùng thân thể làm cung, lấy cánh tay làm dây cung sau đó toàn lực ném mũi tên về phía Hồng Trần Nữ.

Hỏa Hồng Tiễn sinh ra tiếng xé gió, trên mũi tên sinh ra kim quang sáng ngời, trong chớp mắt va chạm với trường thương màu đỏ, lúc này bộc phát tiếng nổ cực mạnh.

Trường thương màu đỏ khí thế như cầu vồng, vốn Hỏa Hồng Tiễn không có biện pháp ngăn cản, vào lúc này Bạch Tiểu Thuần không chút do dự hét lớn một tiếng.

- Bạo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 842: Thiên Nhân Hồn, Dung!

Tiếng nổ ngập trời, Hỏa Hồn Tiễn nổ tung hình thành trùng kích lan tỏa ra chung quanh, trường thương màu đỏ hơi dừng lại một chút, cho dù chỉ hơi dừng một chút, sau đó nó lại xuyên thấu qua Hỏa Hồn Tiễn, dễ dàng tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần sắp phải đối mặt với trường thương màu đỏ, đột nhiên có tiếng nổ oanh động táng cung, vách tường, mặt đất chung quanh chia năm xẻ bảy, Bạch Tiểu Thuần hóa thành cự nhân mười trượng vỡ vụn từng khúc, một tiếng nổ ầm vang lên, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trên không trung.

Trước mặt hắn chính là Quy Văn Oa, vào lúc Quy Văn Oa ngăn cản trường thương, hắn phun máu tươi bay ngược ra sau, mặc dù không tử vong nhưng ngũ tạng lục phủ trong cơ thể sắp chia năm xẻ bảy, xương cốt cũng tốt, huyết nhục cũng được, chúng đều vỡ nát, bản thân hắn cũng hấp hối.

Thân thể bị lực công kích đánh bay ra xa, Bạch Tiểu Thuần cười khổ, ánh mắt hắn tuyệt vọng, hắn biết rõ nếu trong nháy mắt vừa rồi không có Quy Văn Oa, chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, dù sao đây chính là Thiên Nhân...

Sinh cơ của Thần Khư Đan trong người hắn sắp khô cạn, hắn giãy dụa, Bạch Tiểu Thuần lại lấy ra một viên Thần Khư Đan sau đó nuốt vào.

Đây chính là viên cuối cùng trong túi trữ vật.

Sau khi ăn viên cuối cùng, thương thế nặng như vậy, hắn suýt nữa chết đi, nếu không có Thần Khư Đan, hắn chắc chắn mất mạng trong tay Hồng Trần Nữ.

Trận chiến này, tất cả thủ đoạn có thể sử dụng hắn đều sử dụng dưới lực lượng Thiên Nhân bao phủ, hắn căn bản quá nhỏ bé, hoàn toàn không có lực hoàn thủ, Hồng Trần Nữ càng có tâm tư và lý do giết hắn mạnh hơn trước.

Cho dù nàng vì Thiên Nhân Hồn, bí mật phương pháp sử dụng Thiên Nhân Hồn hay thù hận giữa hắn và Man Hoang, Hồng Trần Nữ có đủ lý do chém giết mình.

Đồng thời lực lượng truyền tống trong nội cung đã khuếch tán rất nhanh, trong cảm nhận của Bạch Tiểu Thuần, sợ rằng hắn không thể sống sót tới khi lực lượng truyền tống hoàn thành.

- Còn chưa chết?

Hồng Trần Nữ sắp nổi điên, nàng thân là Thiên Nhân, đánh chết một tu sĩ Kim Đan Đại viên mã, cho dù bản thân bị hào quang quấy nhiễu nhưng sau ba phen mấy bận vẫn không giết được đối thủ, nếu việc này truyền đi sẽ oanh động thế giới, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ cười nhạo mình.

Nhất là cái nồi kia có thể ngăn cản trường thương màu đỏ của mình, ánh mắt Hồng Trần Nữ tỏa sáng, nàng bước một bước tới gần Bạch Tiểu Thuần, lúc nàng đã tức giận không nhẹ, thậm chí sau lưng nàng còn xuất hiện pháp tướng.

Đó là một đầu lâu khổng lồ, đầu lâu của chính Hồng Trần Nữ, Thiên Nhân có pháp tướng hay không, chiến lực hoàn toàn khác nhau, tuy thi triển pháp tướng hao phí tu vi rất lớn, chỉ khi Thiên Nhân đấu pháp với nhau mới sử dụng, trước mắt vì giết Bạch Tiểu Thuần, Hồng Trần Nữ sốt ruột nên không quan tâm.

Lúc pháp tướng xuất hiện sau lưng Hồng Trần Nữ, Bạch Tiểu Thuần cười thảm, đôi mắt hắn đỏ rực và cười lên đầy điên cuồng.

- Không còn biện pháp!

- Đúng rồi, chỉ có một biện pháp có thể kéo dài chút ít thời gian, có lẽ có thể chờ tới tới lúc truyền tống hoàn thành, tránh được sát kiếp sinh tử.

- Mặc dù là biện pháp này, nếu đã bức ta vào tuyệt cảh, vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình! Liều!

Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, trong đầu hắn xuất hiện ý niệm cực nhanh, hắn không còn lựa chọn khác.

Trong nháy mắt Hồng Trần Nữ sắp diệt sát, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn nâng túi trữ vật lên, trong tay xuất hiện vòng ngọc màu xanh.

Trong vòng ngọc có Thiên Nhân Hồn tỏa ra hào quang chói mắt.

Lúc Bachj Tiểu Thuần lấy vòng ngọc ra ngoài, sắc mặt Hồng Trần Nữ biến hóa dữ dội, nàng nghĩ tới cái gì đó, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám!

Chưa dứt lời, tốc độ Hồng Trần Nữ nhanh hơn, nàng nâng tay phải chưởng vào người Bạch Tiểu Thuần, một chưởng này hấp thu tất cả khí cơ trong táng công, Hồng Trần Nữ muốn dùng một kích trấn áp thiên địa nghiền nát Bạch Tiểu Thuần.

Pháp tướng sau lưng nàng trợn mắt, khi Hồng Trần Nữ tấn công, pháp tướng trở nên mơ hồ lao về phía Bạch Tiểu Thuần!

- Hồng Trần tiện nhân, đây là ngươi bức ta!

Bạch Tiểu Thuần oán hận quát lớn, lúc Hồng Trần Nữ tiến tới gần, hắn không do dự bóp nát vòng ngọc.

Vào lúc vòng ngọc vỡ nát, Thiên Nhân Hồn bên trong bay ra ngoài, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo quyết ý, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó gầm lên một tiếng.

- Thiên Nhân Hồn, dung!

Lúc Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, Thiên Nhân Hồn bay thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần, sau đó dung nhập vào ngực hắn, trong nháy mắt chưởng của Hồng Trần Nữ đánh xuống, vỗ vào người Bạch Tiểu Thuần, hư vô sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, tóc và quần áo cuồng loạn, gương mặt vặn vẹo, thậm chí có thể nhìn thấy huyết nhục của hắn bong tróc ra ngoài.

Lúc này chấn động cực kỳ kinh người xuất hiện, trong người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tiếng nổ, một hư ảnh trọng điệp với thân thể hắn, sau khi hư ảnh này xuất hiện liền tróc ra ngoài.

Dường như có một người bước ra khỏi thân thể Bạch Tiểu Thuần, bộ dáng người này giống Bạch Tiểu Thuần như đúc!!

- Thiên Nhân Hồn phân thân!

Ánh mắt Hồng Trần Nữ đầy sát ý.

Thân ảnh kia chính là Thiên Nhân Hồn phân thân của Bạch Tiểu Thuần, phân thân vừa xuất hiện đã có tu vi giống hệt Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn không khác nhau quá lớn, sau khi xuất hiện liền nâng bản tôn Bạch Tiểu Thuần dậy, cũng đứng ngăn cản trước người Bạch Tiểu Thuần, dùng lực lượng bản thân chống cự lửa giận Hồng Trần Nữ.

Phân thân của Bạch Tiểu Thuần cũng bộ dang huyết nhục mơ hồ nhưng cắn răng bảo hộ bản tôn Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau.

Cùng lúc đó bản tôn Bạch Tiểu Thuần không dừng lại, thời điểm nguy cơ trước mắt, sinh tử lâm đầu, đối mặt với Hồng Trần Nữ đang tức giận, hắn lập tức vỗ túi trữ vật.

- Nãi nãi của ngươi, lão tử đã hấp Thiên Nhân Hồn, một cũng là hấp, hai cũng là hấp, chơi với ta, Bạch gia gia sẽ đùa chết ngươi!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, ánh mắt ngoan độc, hắn cầm Thiên Nhân Hồn mà Đỗ Lăng Phỉ đưa tặng, hắn vỗ vào ngực mình, dựa theo phương pháp sử dụng Thiên Nhân Hồn sau đó hấp một cái.

- Ngươi! Không có khả năng!

Hồng Trần Nữ tận mắt nhìn thấy tất cả, đầu óc của nàng chấn động rất mạnh, nàng không cách nào tin nổi, cho dù thế nào cũng không nghĩ ra Bạch Tiểu Thuần lại có Thiên Nhân Hồn!!

- Đáng chết!

Quả thật Hồng Trần Nữ giận điên người, phất tay, chưởng ấn của nàng phá hủy tất cả nghiền ép xuống, nàng muốn triệt để hủy diệt bản tôn và phân thân của Bạch Tiểu Thuần.

Vào lúc này thân thể bản tôn Bạch Tiểu Thuần trọng điệp lần nữa, ngay sau đó bản tôn và thủy phân thân đã huyết nhục mơ hồ, thậm chí tánh mạng chi hỏa sắp dập tắt, bản tôn Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện phân thân thứ hai!

Chính là hỏa phân thân!

Phân thân vừa xuất hiện liền đứng cạnh thủy phân thân thân, dựa vào tu vi và chiến lực bản thân hét lớn một tiếng và toàn lực ngăn cản.

Chỉ trong nháy mắt hỏa phân thân phun máu tươi, thân thể lập tức bị xóa đi, huyết nhục tróc bong, xương cốt lộ ra ngoài, thậm chí còn có xương cốt vỡ vụn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 843: Thủ Trảo Xé Trời!

Dù sao cũng phải kiên trì ngăn cản trong chốc lát, bản tôn Bạch Tiểu Thuần không bị giết, phân thân vẫn tồn tại.

- Hai phần thân thì như thế nào, chết cho ta!

Hồng Trần Nữ có cảm giác nhục nhã, đây là lần đánh giết khó khăn nhất trong đời nàng, cũng là lần nàng không tưởng tượng nổi, hơn nữa cũng là lần nàng hối hận nhất, không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại có hai Thiên Nhân Hồn, nếu như nàng biết rõ, cho dù bị những hào quang kia bắn trọng thương cũng phải toàn lực chém giết hắn.

Càng làm nàng không ngờ tới, thậm chí đầu óc trống rỗng giống như thiên lôi đánh trúng là chuyện xảy ra tiếp theo, vào lúc hai phân thân chống cự bảo hộ bản tôn Bạch Tiểu Thuần, bản tôn Bạch Tiểu Thuần lại lấy ra một Thiên Nhân Hồn mới, đó là một quả cầu lớn bằng quả óc chó, Bạch Tiểu Thuần bóp nát ấn vào trong ngực.

Đây là Thiên Nhân Hồn thứ ba bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu, trong thân thể hắn xuất hiện mộc phân thân.

Ba phân thân đứng phía trước ngăn cả một chưởng của Hồng Trần Nữ, thậm chí cùng với bản tôn, bốn người đồng thời rống to, trong tiếng rống mang theo không cam lòng, càng có giãy dụa trong bất khuất.

Hồng Trần Nữ cảm thấy sụp đổ vì cảnh tượng này, nàng cảm thấy quá vớ vẩn, thậm chí lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần không khác gì nhìn quái vật, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có ba Thiên Nhân Hồn!

- Không có khả năng, ngươi ngươi ngươi... Ngươi có mấy Thiên Nhân Hồn!

Hồng Trần Nữ quát lớn, nàng vô cùng đau lòng, đau lòng đến mức tận cùng, càng hối hận xanh ruột.

- Mặc kệ ngươi có mấy Thiên Nhân Hồn, cho dù ngươi lập tức thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh, hôm nay ngươi cũng phải chết!

Hồng Trần Nữ vô cùng luống cuống, sắc mặt nàng vặn vẹo, giọng nói bén nhọn, hít thở dồn dập, pháp tướng của nàng đã trải rộng ra và hóa thành mặt trời bao phủ Bạch Tiểu Thuần.

Vào lúc này bản tôn và ba phân thân Bạch Tiểu Thuần toàn lực chống cự một chưởng Thiên Nhân của Hồng Trần Nữ, đổi lại bất cứ phân thân nào, một chưởng này sẽ đánh phân thân hình thần câu diệt.

Trước mắt ba phân thân và bản tôn cộng đồng đối kháng, mặc dù hắn phải chết không nghi ngờ nhưng lại có tác dụng kéo dài thời gian tử vong không ít.

Cũng trong nháy mắt này, lúc táng cung không ngừng sụp đổ, vách tường chung quanh ngã xuống trên phạm vi lớn, cùng lúc đó trên mặt đất nội cung xuất hiện Truyền Tống Trận khổng lồ, sau khi chuẩn bị trong thời gian ngắn nó đã bắt đầu hoạt động.

Khi Truyền Tống Trận mở ra, chỉ trong nháy mắt cung điện dưới lòng đất, mặc kệ phạm vi nào, mê cung hay nơi thí luyện hoặc nội cung trong táng cung, tất cả mọi người đều bị hào quang truyền tống bao phủ.

Truyền Tống Trận không nơi nào không có, nó bao phủ toàn bộ cung điện dưới lòng đất, lúc hào quang truyền tống xuất hiện, những người sống sót trong mê cung rất kích động.

Tại khu vực thí luyện, Trần Hạ Thiên tập hợp tất cả mọi người oanh phá hư vô, lại không ngờ phía sau hư vô chính là khu vực hư vô khác.

Bọn họ cũng không cảm thấy tuyệt vọng, sau khi thân thể bọn họ xuất hiện hào quang truyền tống, tất cả mọi người thở ra một hơi.

- Rốt cục có thể đi ra ngoài!

- Tuy Truyền Tống Trận này vô cùng khổng lồ, không biết lần này bị truyền tống sẽ đi tới nơi nào.

- Sợ cái gì, chúng ta vốn là Thánh tộc, chỉ cần còn ở trong Man Hoang, nơi nào cũng giống nhau cả.

- Hắc hắc, nói không chừng có thể bị truyền tống vào thế giới Thông Thiên...

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên khắp nơi, mỗi người đều thả lỏng, truyền tống bắt đầu.

Đồng dạng trong táng cung, trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang truyền tống, Hồng Trần Nữ cũng như thế, lúc tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, Hồng Trần Nữ bị lửa giận công tâm.

Nếu nàng để Bạch Tiểu Thuần chạy trốn khỏi nơi này, như vậy nàng sẽ cảm thấy bản thân mình vô dụng, có lẽ đây chính là sỉ nhục lớn nhất trong đời nàng, lửa giận thiêu đốt nội tâm, nàng gào thét thật lớn.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi trốn không thoát!

Trong tiếng kêu thê lương, pháp tướng của nàng bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như muốn nghiền nát Bạch Tiểu Thuần và mọi thứ chung quanh hắn thành tro bụi.

Trong nháy mắt hào quang truyền tống bao phủ, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mình kiên trì tới lúc này đã đạt được hi vọng, trong nháy mắt tiếp theo nhìn thấy pháp tướng đánh tới, hi vọng của Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì ngọn đèn dầu trong gió, tùy thời có khả năng bị dập tắt.

- Ta không thể chết ở đây được!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tơ máu, hai mắt triệt để biến thành đỏ tươi, chẳng những bản tôn hắn như thế, ba đại phân thân rống to giận dữ, Bạch Tiểu Thuần nổi điên, hắn ngửa mặt lên trời gào thét dữ dội, vào lúc này hắn không quan tâm tu vi, linh lực gì đó, hi vọng ngay trước mắt, nếu không vượt qua hắn sẽ thân tử đạo tiêu.

- Nhân Sơn Quyết!

Cho dù bản tôn Bạch Tiểu Thuần trọng thương nhưng thân thể hắn vẫn biến thành người đá cao mười trượng, cùng lúc đó ba phân thân cũng gào to, tiếng gào vang vọng bốn phương.

- Nhân Sơn Quyết!

- Nhân Sơn Quyết!!

- Nhân Sơn Quyết!!!

Ba đại phân thân biến hình, ba người đá cao mười trượng giống nhau như đúc, đồng thời xuất hiện bốn người đá đứng cạnh nhau, cả bốn đồng thời ngăn chặn pháp tướng, lúc này tiếp tục gào thét bộc phát tu vi.

- Thủy Trạch Quốc Độ!

Bốn người đá cùng bấm niệm pháp quyết ấn vào mặt đất một cái, vừa ấn xuống, mặt đất rung chuyển cực kỳ dữ dội, mặt đất táng cung biến thành thế giới đầm nước.

Thậm chí tại biên giới táng cung, trong hư vô xa hơn, vào thời khắc này xuất hiện bốn Thủy Trạch Quốc Độ chồng lên nhau.!

Bốn Thủy Trạch Quốc Độ bởi vì đồng nguyên cho nên sau khi thi triển cũng không phải là điệp gia, mà là lan tràn ra chung quanh, cho nên phạm vi Thủy Trạch Quốc Độ mở rộng gấp bốn lần.

Bởi vì khoảng cách gấp bốn lần cho nên Thủy Trạch Quốc Độ đã có ý nghĩa hoàn toàn khác, trong nháy mắt sử dụng Thủy Trạch Quốc Độ lại

có tiếng thú rống từ viễn cổ vọng về, trực tiếp từ dưới mặt nước truyền vào trong táng cung.

Chỉ âm thanh cũng làm Hồng Trần Nữ biến sắc, âm thanh không chỉ quanh quẩn trong táng cung, thậm chí truyền vào trong khu vực thí luyện, truyền vào trong mê cung, chỉ trong nháy mắt tất cả mọi người đều nghe được tiếng thú rống.

- Bổn mạng thú của ta, đi ra!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời hét lớn, giọng nói đã có chút khàn khàn, thân thể run rẩy, tu vi và sinh cơ của hắn không ngừng bộc phát ra ngoài, cùng lúc đó ba đại phân thân cũng giống như vậy, sau tiếng gào thét, đầm nước trên mặt đất không còn xuất hiện cây gai bén nhọn to lớn như núi.

Lúc này xuất hiện năm ngọn núi uốn lượn, nó trực tiếp phá tan đầm nước phóng lên trời, nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện đây không phải là ngọn núi.

Bởi vì chúng là móng vuốt trên thú trảo to lớn không cách nào hình dung nổi...

Vào lúc năm móng vuốt xé tan mặt nước lao ra, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy những sợi lông to lớn như cây đại thụ trên tay hung thú, dưới bộ lông chính là làn da màu xanh.

Bởi vì móng vuốt quá lớn, cho dù Thủy Trạch Quốc Độ mở rộng bốn lần cũng không thể duỗi ra toàn bộ, chỉ có thể để lộ móng vuốt ra ngoài, sau khi xâất hiện nó lập tức đánh thẳng vào chưởng ấn và pháp tướng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 844: Mai Danh Ẩn Tích (Thượng)

Nếu cảnh tượng này định dạng trong một bức họa, nhất định sẽ làm cho người xem kinh hãi. Trong nháy mắt năm móng vuốt va chạm với chưởng ấn và pháp tướng, chưởng ấn run rẩy đầu tiên sau đó trực tiếp sụp đổ, bị xé nứt ra, pháp tướng giống mặt trời bộc phát hào quang chói mắt sau đó nổ mạnh, hóa thành lực trùng kích vô cùng cuồng bạo càn quét chung quanh.

Lúc này bốn phía tán cung tàn phá cũng triệt để nổ tung, hóa thành vô số khối vụn bắn ra xa xa, đá vụn bao phủ bên ngoài hư vô đen kịt bên ngoài khu vực táng cung.

Thậm chí đám người Trần Hạ Thiên đứng ở nơi xa hơn, hiển nhiên bọn họ cũng chú ý tới bên này, sắc mặt tái nhợt và nội tâm rung động.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần bị trùng kích nên lui ra sau, người đá tan rã sụp đổ, cuối cùng để lộ thân hình của hắn.

Bạch Tiểu Thuần miệng phun máu tươi, ba phân thân của hắn hóa thành hào quang dung nhập vào cơ thể bản tôn Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cảm giác dược ba phân thân đều bị trọng thương, thủy phân thân mất nửa thân thể, ngực hỏa phân thân thủng một lồ lớn, thảm nhất là mộc phân thân, nó chỉ còn cái đầu...

Mặc dù tứ chi bản tôn Bạch Tiểu Thuần vẫn còn nguyên vẹn nhưng thương thế cực nặng, xương cốt toàn thân vỡ vụn, huyết nhục không đến một nửa, ngay cả đầu cũng xuất hiện vết nứt giống như tùy thời sẽ nổ tung.

May mắn trước khi Bạch Tiểu Thuần thi triển Thủy Trạch Quốc Độ dã sử dụng Nhân Sơn Quyết, có Nhân Sơn Quyết phòng hộ cho nên dù hắn trọng thương nhưng không tử vong.

Nếu không có Nhân Sơn Quyết phòng hộ, sợ rằng lực trùng kích đã làm hắn và phân thân tan thành mây khói

Bạch Tiểu Thuần không còn khí lực tươi cười, ánh mắt hắn mơ hồ, lúc này thân thể hắn không thể di động, hắn cảm nhận được tánh mạng chi hỏa bản thân chập chờn, nếu không bảo dưỡng thật tốt, dùng lực lượng thân thể của hắn khôi phục cũng mất thời gian khá lâu, hiện tại hắn đã sử dụng tất cả thủ đoạn, rốt cuộc vẫn còn sống tới bây giờ.

Xa xa, đám người Trần Hạ Thiên đều ngạc nhiên nhìn mọi việc, Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San lo lắng, đồng tử Trần Hạ Thiên co rút, Chu Nhất Tinh kích động đứng trong đám người.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng có hôm nay!

Chu Nhất Tinh không thấy rõ phân thân của Bạch Tiểu Thuần, không chỉ có hắn, người bên ngoài không thấy rõ việc gì, vào lúc Chu Nhất Tinh đang muốn cười to.

Đúng lúc này có tiếng nổ vang lên, tiếng nổ phát ra từ dưới nội cung táng cung, mọi người sắp bị truyền tống ra ngoài, toàn thân tỏa sáng, Chu Nhất Tinh chưa cười thành tiếng thì thân thể bị truyền ra ngoài, đám người chung quanh cũng giống như thế.

Bạch Tiểu Thuần đang chờ đợi thời khắc truyền tống, thân thể hắn bắt đầu mơ hồ.

- Bạch Tiểu Thuần!

Lúc này có tiếng rống thảm thiết vang lên, Hồng Trần Nữ bò ra khỏi đống vỡ nát của táng cung, tóc tai nàng bù xù bước ra ngoài.

Dung nhan Hồng Trần Nữ ngày thường tuyệt diễm vô song, làn da mịn màn, dáng người lồi lõm mê người, lúc này nàng chật vật không chịu nổi, toàn thân run rẩy, đây không phải là bị thương tạo thành, mà là phẫn nộ, trước kia, cho dù như thế nào nàng cũng không tưởng tượng nổi, Bạch Tiểu Thuần... Khó giết như vậy!

Khắp người nàng đều là điểm đỏ, đó là nguyền rủa nàng phải chịu, đây là cái giá khi nàng muốn đánh giết Bạch Tiểu Thuần, đối với nữ tử mà nói đây là cái giá quá lớn.

Cho dù nàng có nắm chắc chậm rãi tiêu trừ nguyền rủa, nhưng hôm nay toàn thân cao thấp đau đớn, bộ dạng của nàng không khác gì bà điên.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hồng Trần Nữ hét lên một tiếng, nàng hận Bạch Tiểu Thuần đến mức khắc cốt minh tâm, không đội trời chung, cho dù toàn thân bị hào quang truyền tống bao phủ, thân ảnh mơ hồ, lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần còn không chết, ánh mắt Hồng Trần Nữ điên cuồng, nàng muốn bước tới đánh chết Bạch Tiểu Thuần.

Nàng muốn trươc khi truyền tống đi tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần ngay lập tức.

Bạch Tiểu Thuần không chết, nàng không an lòng, có thể nói trước khi xảy ra chuyện trong táng cung lần này, mặc dù nàng chán ghét Bạch Tiểu Thuần nhưng phần lớn tới từ Tụ Hồn Đan và tạc lô gây tổn thất và nhục nhã cho Man Hoang.

Mặt khác trong trận chiến lần trước, Chân Linh trên tháp cao đã thả hằng hà oan hồn tấn công Man Hoang, chiến sự nàng chỉ huy bao nhiêu năm qua đều thất lợi, cho nên mới có sát cơ và chán ghét Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng trên thực tế trong nội tâm, dùng thân phận và tu vi của nàng, Bạch Tiểu Thuần chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, sớm muộn gì cũng diệt

trừ, mặc dù có thể ảnh hưởng một ít chiến cuộc nhưng không có uy hiếp tới bản thân nàng.

Hôm nay đã khác.

Trong nội cung táng cung, nếu đổi lại những người khác, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng ít có khả năng sống sót dưới tay nàng tới bây giờ, càng đừng nói một Kết Đan Đại viên mãn.

Bạch Tiểu Thuần lại làm được!

Chẳng những làm được, thậm chí còn làm Hồng Trần Nữ đầy bụi đất, nhất là vừa nghĩ tới ba Thiên Nhân Hồn trong tay Bạch Tiểu Thuần, Hồng Trần Nữ không thể bình tĩnh nổi.

- Trên người hắn có đại bí mật, hôm nay hắn phát triển quá nhanh, nếu như cho hắn phát triển thêm một thời gian, sợ sau kẻ này ngày sau càng đáng sợ, nếu hắn còn kinh người hơn hôm nay, chỉ sợ sẽ hóa thành họa lớn của Man Hoang.

- Mà ta và hắn đã lâm vào cục diện không chết không thôi, nếu như buông tha hắn, ta làm sao cam tâm!

Hồng Trần Nữ cắn răng, thân thể sắp truyền tống, thậm chí cũng bắt đầu mơ hồ cũng muốn tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Nàng nâng tay phải muốn tiến hành diệt sát Bạch Tiểu Thuần ngay tại đây, nếu hắn chết ở chỗ này, chết trước mắt, nàng mới có thể an tâm, Bạch Tiểu Thuần cực kỳ khó giết và tương lai có khả năng đạt độ cao kinh người, nội tâm nàng cực kỳ kiêng kị..

Trong lúc nguy cơ, tuy Bạch Tiểu Thuần bị truyền tống, mặc dù thân thể mơ hồ, dựa theo tốc độ này, sợ rằng hắn chưa bị truyền ra ngoài đã bị Hồng Trần Nữ diệt sát, tám chín phần mười sẽ hồn phi phách tán, cho dù bị truyền ra cũng chỉ là thi thể của hắn mà thôi.

Trong tích tắc đó hai mắt Bạch Tiểu Thuần vô thần lại sinh ra hào quang, giống như trong cơ thể còn một đám sinh cơ cuối cùng bị bức bách bắn ra ngoài.

Thân thể hắn không nhúc nhích, tu vi héo rũ, thân thể bị thương cực kỳ nghiêm trọng, hắn không muốn chết, hắn muốn sống, hắn còn quá nhiều chuyện chưa làm, hắn chưa trường sinh.

- Ta muốn trường sinh, ta không thể chết được!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần không ngừng gào thét thật lớn, hắn mở mắt ra, Thông Thiên pháp nhãn trên mi tâm mở ra.

Không chỉ bản tôn hắn, ba đại phân thân trong cơ thể đồng loạt mở Thông Thiên pháp nhãn trên mi tâm ra, bốn Thông Thiên pháp nhãn trọng điệp với nhau sau đó nhìn thẳng vào người Hồng Trần Nữ!!

Rầm rầm rầm!

Trong Thông Thiên pháp nhãn, Bạch Tiểu Thuần ngự lực sau đó bạo phát ra ngoài, cho dù Thông Thiên pháp nhãn đau đớn muốn vỡ nát hắn cũng không quan tâm, hắn nhìn chằm chằm vào Hồng Trần Nữ!

Trong tiếng vỡ vụn vang lên, thân ảnh Hồng Trần Nữ đang lao tới khựng lại, cho dù khựng lại trong nháy mắt nhưng đúng là nàng đã dừng lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 845: Mai Danh Ẩn Tích (Hạ)

Thông Thiên pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần chảy máu tươi, thân thể hắn mơ hồ, lực lượng truyền tống bộc phát, cuối cùng hắn... Biến mất.

Trong nháy mắt hắn biến mất, tay phải Hồng Trần Nữ hình thành pháp thuật đánh vào vị trí Bạch Tiểu Thuần vừa nằm.

- Bạch Tiểu Thuần!

Thân thể Hồng Trần Nữ run rẩy, giọng nói sắc lạnh the thé, ánh mắt nàng đầy thù hận nhìn chằm chằm vào vị trí Bạch Tiểu Thuần biến mất, thân thể của nàng cũng bị truyền tống ra ngoài ngay sau đó.

Khi hai người bị truyền tống ra ngoài, trong mê cung dưới lòng đất, hào quang truyền tống bộc phát liên tục, từng thân ảnh biến mất, Thần Toán Tử, Triệu Long, Tống Khuyết...

Cho dù tu sĩ Trường thành hai thổ dân và hồn tu Man Hoang đều như thế, sau khi mọi người đã ra ngoài, mê cung sụp đổ triệt để, vào lúc này mặt đất tại vị trí mê cung lõm xuống.

Trong nháy mắt lực lượng truyền tống bùng nổ, mặt đất phạm vi mấy vạn dặm xuất hiện cột sáng màu trắng kinh thiên thay thế chín cột sáng màu đen lúc trước, cột sáng duy nhất phóng thẳng lên trời, bầu trời hình thành từng gợn sóng rung động lan ra chung quanh.

Bạch Lân cũng tốt, thổ dân và hồn tu Man Hoang cũng được, đại quân song phương đứng từ xa vô cùng rung động khi nhìn thấy cảnh này, đến bây giờ bọn họ không rõ dưới lòng đất xảy ra chuyện gì.

Chừng một tháng sau Trường thành và Man Hoang mới lục tục nhận được tin tức, đám người Bạch Lân hiểu rõ, Truyền Tống Trận trong táng cung mở ra, mọi người bị truyền tống vào các khu vực trong Man Hoang.

Có khoảng cách rất gần, có khoảng cách cực xa, có bị truyền tống sâu trong Man Hoang, có nơi xa tới mức ngọc giản truyền âm không liên hệ được...

Từ số ít tu sĩ Trường thành quay về, tu sĩ tham gia chuyến đi mê cung đều trải qua cửu tử nhất sinh, tin tức có liên quan đến Bạch Tiểu Thuần cũng truyền ra, tên của hắn lại oanh động Man Hoang và Trường thành.

Thí luyện chi địa đệ nhất nhân!

Người đầu tiên bước vào nội cung tầng ba.

Sau khi Hồng Trần Nữ bước vào táng cung, hai người trải qua kịch chiến với nhau, cuối cùng bị chôn vùi dưới táng cung, Bạch Tiểu Thuần có thể kiên trì dưới Hồng Trần Nữ đánh giết cực lâu.

Cho đến khi... Truyền tống triển khai, về phần Bạch Tiểu Thuần cuối cùng nhất sống hay chết trở thành bí mật, trừ Hồng Trần Nữ, không người biết được.

Vào hai tháng sau, bên phía Man Hoang có tin tức truyền ra, Hồng Trần Nữ tăng mức giải thưởng săn giết Bạch Tiểu Thuần, đề cao tới trình độ trước nay chưa từng có, dùng năm phần Thiên Thú Hồn, một phần Thiên Nhân Hồn chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Vừa công bố tin này, Man Hoang, Trường thành vô cùng rung động, phải biết rằng cho dù Trần Hạ Thiên cũng không bị truy nã với mức cao như thế, tư đó cái tên Bạch Tiểu Thuần cũng trở thành... Đệ nhất Man Hoang tất sát bảng.

Cũng chính vì thế Trường thành mới biết Bạch Tiểu Thuần... Không chết!

- Không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi... Tiểu Thuần, lần này là ta xin lỗi ngươi...

Trong Trường thành, Bạch Lân ngồi tại chỗ cầm bầu rượu trong tay, hắn thở dài một hơi, hắn cảm khái và phiền muộn nhìn phương xa.

- Hiện tại ngươi ở nơi nào...

Tất cả diễn ra quá đột ngột, cho dù là Chu Nhất Tinh hay những thổ dân kia, không một ai kịp phản ứng, trơ mắt nhìn đồi trọc bộc phát giống như ngọn núi lửa đang phun trào.

Sau tiếng nổ vang sinh ra, cả đồi trọc chẳng những sụp đổ, thậm chí còn hóa thành dung nham nóng chảy, lúc hỏa diễm lan tràn ra chung quanh, bọn họ có cảm giác như gặp phải thiên địch, mọi người hét lớn sau đó lui ra phía sau.

Cũng may hỏa diễm không lan tràn ra quá xa đã biến mất, toàn thân Chu Nhất Tinh bị cháy đen, bởi vì hắn né tránh nhanh, sợ chậm một chút sẽ bị đốt thành tro bụi.

Cảnh tượng này làm Chu Nhất Tinh sợ run lên, đá thổ dân và hồn tu đuổi theo hắn càng sợ hãi, nội tâm kinh hoàng thất thố, toàn thân run rẩy.

- Các ngươi thật lớn mật!! Dám quấy rầy ta luyện hỏa!

Lúc biển lửa biến mất, một nói nói tức giận từ trong dung nham nóng chảy phía dưới vang lên..

Giọng nói mang theo lửa giận ngập trời quanh quẩn bốn phương, rốt cuộc biển lửa biến mất, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, sắc mặt khó coi nhìn chung quanh.

Toàn thân hắn rách rưới nhưng trong nội tâm cực kỳ tức giận, Bạch Tiểu Thuần cảm giác lần này mình sắp thành công, sở dĩ thất bại là bị người khác quấy rây.

Vào lúc này ánh mắt hắn đỏ rực, lúc hắn đi ra hồn tu và thổ dân nhìn thấy tay phải Bạch Tiểu Thuần nâng một đóa thất sắc hỏa trong tay liền run rẩy.!

- Luyện Hồn Sư tam phẩm!

Bạch Tiểu Thuần cầm thất sắc hỏa trong tay, thân thể đám thổ dân chung quanh run rẩy, bọn họ vô cùng khẩn trương, nhìn thất sắc hỏa trong tay Bạch Tiểu Thuần, nội tâm sợ hãi theo bản năng.

Chẳng những đám thổ dân sợ hãi, ngay cả hai tên hồn tu Trúc Cơ Đại viên mãn cũng kinh hồn táng đảm, nhìn ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo rung động rất mạnh.

Nội tâm càng run rẩy, nội tâm bọn họ biết rõ có thể luyện chế thất sắc hỏa i biểu cho Luyện Hồn Sư tam phẩm, Luyện Hồn Sư như vậy tùy tiện cũng có thể triệu hoán một đám hồn tu tùy tùng mình, hiển nhiên người trước mắt tùy tiện cầm thất sắc hỏa trong tay, ít nhất cũng là Luyện Hồn Sư tam phẩm, mà tên bị bọn họ đuổi giết chính là tùy tùng của Luyện Hồn Sư.

Chẳng những bọn họ đắc tội tùy tùng của người ta, càng quấy rầy Luyện Hồn Sư tam phẩm luyện hỏa... Hai tên hồn tu sợ hãi không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nhất là nhìn thấy đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, lại nhớ tới biển lửa đáng sợ vừa rồi, hai người lập tức ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Hồn sư bớt giận...

- Chúng ta thực không biết hồn sư đại nhân đang luyện hỏa tại nơi này, kính xin hồn sư bớt giận, chúng ta... Chúng ta nguyện ý bồi thường!

Giọng nói hai tên hồn tu run rẩy, từ khi bọn họ cúi đầu bái kiến, đám thổ dân chung quanh lập tức quỳ lạy.

Nhìn thấy đám người này như vậy, Bạch Tiểu Thuần có tức giận cũng không phát tiết được, hắn cũng ý thức được luyện chế thâp nhất sắc hỏa thất bại có chút liên quan tới đám người này nhưng đây không phải nhân tố chủ tố, chủ yếu là mình luyện chế tồn tại sai lầm.

Mặc dù hắn giải quyết tất cả vấn đề, trước mắt lại xuất hiện vấn đề mới, mà vấn đề này rất nghiêm trọng, uy lực tự bạo lớn tới mức hắn cũng phải kinh hãi.

- Chẳng lẽ nhân tố bên trong bất ổn, nếu bên trong bất ổn, tại sao lúc trước không tự bạo?

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, hắn trầm ngâm tìm kiếm đáp án, hai tên hồn tu thấp thỏm lo âu, lại nói xin lỗi lần nữa, bỗng nhiên sắc mặt hơi động động, nhớ tới khó xử của bộ lạc hôm nay, bọn họ nhin nhau, lập tức lên tiếng mở miệng.

- Động phủ của đại sư bị hủy, nếu tạm thời chưa có nơi để đi, có thể tới bộ lạc chúng ta nghỉ ngơi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy sơn động không thể ở lại, nghe vậy gật gật đầu, hắn cũng cần tìm nơi nghỉ lại và tìm hiểu nguyên nhân tại sao mình thất bại.

Đồng thời nhìn sang hai tên hồn tu và đám thổ dân chung quanh, Bạch Tiểu Thuần cũng ý thức được địa vị của Luyện Hồn Sư trong Man Hoang rất cao, còn cao hơn bản thân mình suy nghĩ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 846: Người Thừa Kế Minh Hoàng

Chu Nhất Tinh cực kỳ bi phẫn, hắn nhìn thấy tất cả, đáy lòng ủy khuất, hắn thầm nghĩ lúc trước mình nói mình là Luyện Hồn Sư tam phẩm, hết lần này tới lần khác đám thổ dân và hồn tu này không nghe.

Lúc này cả đám người cẩn thận từng li từng tí cung kính mời Bạch Tiểu Thuần trở về bộ lạc mình, bộ lạc này không lớn, nhân khẩu hơn ngàn người mà thôi, bọn họ sống trong sơn cốc một dãy núi.

Tuy bốn phía có rào chắn nhưng lại cho người ta cảm giác cực kỳ nguyên thủy, bốn phía là những hang động trên vách núi, Bạch Tiểu Thuần đã đến liền được tôn sùng là khách quý, hai hồn tu tống xuất động phủ để Bạch Tiểu Thuần ở lại, mỗi ngày đưa tới rất nhiều oan hồn bồi thường.

Đủ loại đãi ngộ làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được địa vị của Luyện Hồn Sư trong Man Hoang cực cao, nhất là đám thổ dân nơi đây, mỗi lần nhìn thấy mình đều dùng ánh mắt sùng bái và sợ hãi, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác chỉ cần mình ra lệnh một câu, đám thổ dân này sẽ không do dự chấp hành.

Hai tên hồn tu kia, mặc có kính ý và nịnh nọt mình nhưng lại mang tâm tư không dám nói.

Về phần Chu Nhất Tinh, bởi vì được cho rằng là tùy tùng của Bạch Tiểu Thuần cho nên cũng hưởng thụ đãi ngộ tôn sùng, chỉ có điều không bằng Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Sau khi đến bộ lạc này nửa tháng, mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần tiêu hao rất nhiều oan hồn, hai hồn tu đều cắn răng xuất ra, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút xấu hổ.

- Nói đi, các ngươi có chuyện gì muốn nhờ ta trợ giúp.

Ngày hôm nay, lúc hai tên hồn tu cung kính dâng oan hồn lên, Bạch Tiểu Thuần ho khan và hỏi thăm.

Hắn vừa nói lời này hai tên hồn tu trung niên cực kỳ kích động, bọn họ mấy ngày qua không biết nên mở miệng thế nào, bây giờ Bạch Tiểu Thuần chủ động nói ra, hai người nhìn nhau sau đó báo ra tình hình thực tế.

Bởi vì Minh Hoàng hai tháng trước truyền pháp chỉ, muốn lựa chọn người thừa kế, yêu cầu người thừa kế cực kỳ hà khắc, mặc dù như thế, cho dù vương thành hay thế gia luyện hồn của Man Hoang đều điên cuồng, bọn họ sẽ tham dự.

Mà người tham gia tranh đoạt vị trí thừa kế có hạn chế tu vi, cho nên cần rất nhiều hồn dược tăng tu vi lên, vì vậy ba đại gia tộc trong Cự Quỷ Vương thành đã liều tất cả, bọn họ báo cho tất cả bộ lạc trong lãnh dịa, hạ lệnh cưỡng chế, trong thời gian hạn định phải dâng đủ hồn dược, nếu không giao đủ, bộ lạc sẽ lâm vào nguy cơ sinh tử.

Mà bộ lạc Hắc Sơn bởi vì xuất hiện một ít chuyện ngoài ý muốn nên thực lực suy yếu, trong thời gian ngắn không cầm ra nhiều hồn dược như vậy, rơi vào đường cùng, một phương diện bán của cải trong bộ lạc, một phương diện khác ra ngoài tìm kiếm Luyện Hồn Sư tương trợ, một phương diện lại đi bốn phía ăn cướp, muốn giết người đoạt bảo, gom góp đủ hồn dược.

Cho dù làm cả ba cách nhưng vẫn lâm vào nguy cơ...

Bạch Tiểu Thuần nghe xong, cảm thấy có phần ngạc nhiên, Chu Nhất Tinh suýt nữa rớt tròng mắt ra ngoài, nhất là nghe thấy Minh Hoàng tìm

người thừa kế, hai mắt Chu Nhất Tinh xuất hiện hào quang chưa từng có, thậm chí hô hấp của hắn dồn dập.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần khẽ động, sắc mặt như thường, dấu diếm dấu vết nói bóng nói gió tìm hiểu tin tức, Chu Nhất Tinh đang rung động nên không khách sáo với Bạch Tiểu Thuần, hắn biết gì nói đấy.

Bạch Tiểu Thuần mới hiểu rõ, ánh mắt cũng sinh ra hào quang sáng ngời, thì ra trong Man Hoang, trừ có Hoàng thành Khôi Hoàng, còn có Minh Hoàng.

Tin tức liên quan đến Minh Hoàng là một truyền thuyết, trong truyền thuyết, sau khi Khôi Hoàng đầu tiên chết, hồn của hắn không tiêu tán mà là hóa thành một đầu Minh Hà, khống chế tử vong của thế gian, mà Minh Hà chi linh chính là Minh Hoàng!

Đời đơi kiếp kiếp con dân tín ngưỡng Khôi Hoàng, mặc dù trong Man Hoang này, thổ dân vô tri vô giác cũng tín ngưỡng Minh Hoàng.

So với Khôi Hoàng là người đứng đầu trên thực tế, bọn họ đều thờ phụng tượng thần.

Truyền thuyết, sâu trong Minh Hà có một Minh Hoàng cung, mà Minh Hoàng ở lại nơi đó, thậm chí trong lịch sử từng có sứ giả Minh Hoàng xuất hiện trên thế gian, mỗi một sứ giả xuất hiện đều được người người tôn kính, thậm chí đương đại Khôi Hoàng cũng khách khí với hắn.

Vào hai tháng trước trên bầu trời Hoàng thành xuất hiện Minh Hà, trên đó có tấm bia đá pháp chỉ hàng lâm, pháp chỉ nói rằng, trong sáu mươi năm phải lựa chọn ra một người thừa kế trở thành Minh Hoàng tiếp theo!

Chuyện này oanh động cả Man Hoang, phải biết rằng bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ có chuyện Minh Hoàng lựa chọn người thừa kế, đây là lần đầu tiên!

Tất cả gia tộc trong Hoàng thành, các thế lực Thiên hầu, Thiên quân và Thiên vương đều rung động, bọn họ đều mơ tưởng muốn tộc nhân của mình trở thành Minh Hoàng.

Muốn trở thành người thừa kế Minh Hoàng cần thỏa mãn hai điều kiện, một phải có tu vi Nguyên Anh, điều kiện thức hai phải đạt được tư cách hậu tuyển!

Trong hai điều kiện này, trọng điểm là điều thứ hai.

Dù sao điều kiện trước chỉ là tu vi Nguyên Anh, cho dù nơi này là Man Hoang nhưng tu sĩ Nguyên Anh không hiếm thấy, nhất là những Luyện Hồn Sư cường đại, bởi vì bản thân bọn họ có thể luyện chế hồn dược, bọn họ càng có khả năng đột phá Kết Đan hơn cả hồn tu, cũng dễ dàng bước vào Nguyên Anh.

Tư cách hậu tuyển mới là điều khó nhất.

- Làm cách nào đạt được tư cách hậu tuyển?

Sắc mặt Chu Nhất Tinh hơi run run, nhìn sang hai hồn tu trung niên trước mặt và hỏi, trái tim của hắn lúc này đang đập rất mạnh, chuyện Minh Hoàng tìm truyền nhân chính là đại sự kinh thiên đông địa trong Man Hoang, ngay cả hắn dù không có tu vi Nguyên Anh cũng mơ tưởng chiếm được một chén canh.

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, hắn cũng nhìn sang hai hồn tu trung niên, hai người này không giấu diếm, lập tức nói những gì mình biết, dù sao loại chuyện này không phải bí mật gì.

- Muốn có được tư cách hậu tuyển, đầu tiên phải là Luyện Hồn Sư, trọng yếu nhất là phải luyện linh Nguyên Anh bản thân ngoài năm lần trở lên mới có tư cách hậu tuyển!

Hai hồn tu trung niên lên tiếng, sắc mặt Chu Nhất Tinh biến hóa dữ dội và kinh hô.

- Làm sao có thể!! Luyện linh Nguyên Anh bản thân, đó là bí pháp chung cực của Luyện Hồn Sư trong truyền thuyết, mặc dù trên lý luận có thể giúp tăng tốc độ tu hành của bản thân, đạt tới một loại trình độ không thể tưởng tượng nổi, thực lực cũng rất mạnh, nhưng mà... Loại phương pháp này hiếm người nếm thử, nhất là năm lần... Này không phải tìm chết sao!

Bạch Tiểu Thuần cũng mở to mắt ra nhìn, trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ có thể luyện linh Nguyên Anh bản thân, loại chuyện này không thể tưởng tượng nổi, hiển nhiên có nguy hiểm cực lớn.

Phải biết rằng luyện linh tồn tại khả năng thất bại, luyện linh năm lần sẽ có thất bại cực cao, lúc luyện linh pháp bảo, một khi thất bại sẽ là pháp bảo tan nát, luyện linh Nguyên Anh... Chắc hẳn cũng như thế.

Nếu thất bại... Nguyên Anh tan vỡ, chẳng khác gì bản thân rơi vào kết cục hình thần câu diệt, chuyện này hiếm người nếm thử... Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn cảm thấy Chu Nhất Tinh thất thố như vậy cũng dễ hiểu... Dù sao người có can đảm làm chuyện này hoặc phải có tự tin cực lớn, hoặc là người điên cuồng tới cực điểm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 847: Luyện Linh Nguyên Anh Bản Thân

- Đúng là như thế, Minh Hoàng tuyển truyền nhân sẽ có quá nhiều thế hệ Nguyên Anh thiên kiêu tranh giành... Trong thành Khôi Hoàng có một tấm minh bia, bia này từ Minh Hà giáng xuống, nghe nói có thể cảm được người phù hợp tiêu chuẩn trong Man Hoang, cũng ghi tên bọn họ vào danh sách và số lần luyện linh Nguyên Anh, tất cả đều được tiết lộ trên tấm bia.

- Mọi người đều có thể nhìn thấy bài danh trên tấm bia đá, nghe nói cách đây không lâu có bảy Nguyên Anh thiên kiêu ghi tên lên danh sách... Sau sáu mươi năm, người đứng đầu trên tấm bia sẽ trở thành người thừa kế Minh Hoàng...

Hai hồn tu cười khổ, bọn họ vừa nói xong Chu Nhất Tinh đã triệt để dập tắt suy nghĩ lúc trước, hắn cảm thấy việc này quá điên cuồng, vừa nghĩ tới luyện linh Nguyên Anh năm lần, hắn cảm thấy đó là hành vi chủ động đi dạo trước cửa quỷ môn quan năm lần.

- Luyện linh Nguyên Anh bản thân năm lần... Độ khó việc này không lớn.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên lên tiếng.

- Độ khó không lớn?

Chu Nhất Tinh mở to mắt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, dường như hắn đang nhìn người điên.

- Cho dù độ khó luyện linh năm lần không lớn nhưng người xếp hạng thứ nhất chắc chắn không phải là người luyện linh năm lần, những

Nguyên Anh thiên kiêu tranh đấu với nhau, nhất định không chết không ngớt, năm lần chỉ là trụ cột, muốn trở thành thứ nhất, không biết sẽ luyện linh Nguyên Anh bản thân bao nhiêu lần!

Chu Nhất Tinh vừa nghĩ tới việc này vô duyên với mình, tinh thần hắn chán nản không ít, nghe Bạch Tiểu Thuần nói vậy hắn không cho là đúng.

- Đến lúc đó tranh đấu với nhau, dùng bối cảnh và thế lực của các thiên kiêu này, đừng nói năm lần, thậm chí bảy lần tám lần cũng có.

- Tuy nhiên trong truyền thuyết nếu luyện linh Nguyên Anh bản thân mười lăm lần, có thể từ Nguyên Anh sơ kỳ đột phá bước vào Nguyên Anh trung kỳ, luyện linh mười tám lần có thể bước vào Nguyên Anh hậu kỳ, hai mươi lần sẽ đạt tới Nguyên Anh Đại viên mãn, càng về sau càng không cần phải nói, có nghe đồn nếu luyện linh Nguyên Anh bản thân hai mươi mốt lần sẽ trực tiếp bước vào Thiên Nhân... Không có khả năng thất bại! Nhưng ai dám làm loại chuyện này?

Chu Nhất Tinh ủ rũ, hắn thở dài một hơi, bỗng nhiên ý thức được mình nói quá nhiều, nội tâm hơi run rẩy, hắn nghĩ lại mà sợ cho nên im miệng không nói.

- Nếu đây là con đường hắn phải chết không nghi ngờ, rất khó khăn, dù sao pháp bảo luyện linh mười lăm lần đã có người mượn nhờ lực lượng của nó đột phá Thiên Nhân, mặc dù tỷ lệ trở thành Thiên Nhân rất nhỏ nhưng đây là con đường ổn thỏa nhất.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hiện tại hắn hiểu ra, thậm chí thông qua Chu Nhất Tinh nói chuyện, Bạch Tiểu Thuần đã ý thức được phương pháp Luyện Hồn Sư Man Hoang tấn chức Thiên Nhân.

Phương pháp kia có quan hệ với đẳng cấp của Luyện Hồn Sư, cần pháp bảo luyện linh ít nhất mười lăm lần câu thông thiên địa, cũng trợ giúp bản thân đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất sau đó đột phá tu vi.

Chỉ có Luyện Hồn Sư Huyền phẩm mới có thể luyện chế ra thập ngũ sắc hỏa.

- Xem ra hệ thống tu hành trong Man Hoang không thể phân tách khỏi Luyện Hồn Sư...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hưng phấn.

Luyện linh Nguyên Anh bản thân, đây là biện pháp Luyện Hồn Sư gia tăng tốc độ tu hành, đây là con đường một bước lên trời, một bước địa ngục, sống hay chết đều xem trình độ của bản thân.

Nhưng đối với người khác mà nói đây là việc khó, bản thân Bạch Tiểu Thuần lại vui mừng như điên, hắn nghĩ đến Quy Văn Oa, nghĩ đến phương pháp luyện linh của mình.

- Nếu như có một ngày ta có thể trở thành Nguyên Anh... Có lẽ có thể dùng phương pháp này tăng tu vi lên cao hơn, thậm chí đột phá Thiên Nhân cũng không phải không được.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, trái tim đập mạnh hơn trước.

Dù Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, việc này quá xa xôi với hắn, dù sao chuyện trọng yếu nhất của hắn chính là trở về Trường thành, là tìm kiếm Thiên Nhân Hồn.

Hắn đã có ba Thiên Nhân Hồn phân thân, muốn đột phá không thể sử dung Thiên Thú Hồn, chỉ có thể đi lại tìm kiếm hai Thiên Nhân Hồn khác, hơn nữa phải là Thiên Nhân Hồn thuộc tính kim, thổ.

Vừa nghĩ tới Thiên Nhân Hồn, Bạch Tiểu Thuần phát sầu.

Sau khi hai hồn tu trung niên nói xong, bọn họ ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần, lúc ngẩng đầu còn mang theo cầu khẩn.

- Đại nhân, việc này đã oanh động cả Man Hoang, cho dù hoàng tử hoàng thành hay thiên kiêu của vương thành cùng với tất cả gia tộc luyện

hồn đều điên cuồng... Bọn họ đều dùng phương pháp của mình, đều mơ tưởng tranh đoạt vị trí người thừa kế Minh Hoàng.

- Thành Quỷ Vương cũng như thế, chẳng những vương thành cần rất nhiều hồn dược, cho dù ba đại gia tộc trong vương thành cũng như vậy, ý đồ đề cao tu vi tộc nhân của mình, kể từ đó gia tăng thu thuế rất lớn...

- Tầng tầng truyền lệnh xuống, lúc đến chúng ta phải giao hồn dược nhiều hơn trước kia đâu chỉ một hai lần... Bộ lạc Hắc Sơn không chịu nổi, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Hai hồn tu bộ lạc Hắc Sơn đắng chát.

- Kính xin Bạch đại sư tương trợ, luyện chế năm trăm phần hồn dược hạ phẩm, chúng ta nguyện ý xuất ra một trữ hồn tháp làm trao đổi.

Cuối cùng hai người cũng nói ra lý do, cũng nói rành mạch chuyện cần trợ giúp, sau khi nói xong hai người ôm quyền lần nữa, bọn họ cúi đầu thật sâu, sau đó lấy một tiểu tháp màu xám ra khỏi ngực, cung kính dâng cho Bạch Tiểu Thuần.

Toàn thân tiểu tháp màu xám, càng có sương mù màu xám bay ra ngoài, chúng lượn lờ quanh tòa tháp, làm cho thân tháp như ẩn như hiện, cùng lúc đó khí tức tuế nguyệt tang thương lan ra chung quanh, hiển nhiên đây là đồ cổ.

Tuy chỉ có tầng năm nhưng lại liền một khối, Bạch Tiểu Thuần quan sát kỹ lưỡng sau đó kêu lên, cảm nhận không gian chi lực ẩn chứa bên trong tương tự túi trữ vật.

- Trữ hồn tháp...

Bạch Tiểu Thuần có lòng muốn đạt được, mặc dù hắn chưa gặp qua nhưng với tu vi của hắn sau khi dò xét cũng hiểu công dụng của nó, đây chính là pháp bảo chuyên môn chứa oan ồồn trong Man Hoang.

Dù sao đặt oan hồn trong túi trữ vật luôn có lúc tan biến, đây không phải việc kỳ lạ, công dụng của trữ hồn tháp là chứa oan hồn bên trong, giữ cho chúng vẫn còn linh động.

Bạch Tiểu Thuần dò xét trữ hồn tháp, đáy lòng Chu Nhất Tinh bên cạnh ê ẩm, hắn biết trữ hồn tháp không phải là thứ đặc biệt hiếm thấy nhưng mỗi cái đều có giá trị không nhỏ, là vật được các Luyện Hồn Sư yêu thích, kiện trước mắt không tầm thường, lại có năm tầng, phương pháp chế tạo nó không phải ở cận đại, mà là đồ cổ x xưa.

Trữ hồn tháp năm tâng với những Luyện Hồn Sư cường đại mà nói có lẽ không xem vào đâu, đối với các Luyện Hồn Sư khác đây là bảo vật, tác dụng của nó giống như Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, cực kỳ tương tự túi trữ vật.

- Không có gì, ta trước kia cũng có một...

Nội tâm Chu Nhất Tinh nói thầm, hắn đã từng có trữ hồn tháp, dù chỉ có ba tầng, sau khi hắn bước vào Kết Đan được lão tổ gia tộc ban tặng, chỉ có điều lúc ở trong mê cung bị Bạch Tiểu Thuần đánh trọng thương bỏ chạy và gặp phải cường địch, nó bị hủy trong lúc đánh nhau...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 848: Lườm Ngươi Đấy

Thời điểm nội tâm Chu Nhất Tinh chua xót, Bạch Tiểu Thuần nhìn trữ hồn tháp trước mặt, trong mắt mang theo suy nghĩ, thời gian dần qua, đôi mắt hắn ngưng trọng, đầu óc rung động như bị sét đánh.

- Ta nghĩ ra nguyên nhân luyện chế thập nhất sắc hỏa thất bại rồi.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, tay phải nâng lên bắt lấy trữ hồn tháp, trữ hồn tháp bay ra khỏi tay hồn tu trung niên bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi bị Bạch Tiểu Thuần cầm trong tay, hắn dùng linh thức rót vào trong trữ hồn tháp, hắn cảm giác bên trong ẩn chứa không gian chi lực rất nồng đậm, mà không gian chi lực này rất đặc thù, nó có tác dụng tẩm bổ oan hồn.

Càng như vậy Bạch Tiểu Thuần càng xác định suy đoán lúc trước của mình, ánh mắt hắn xuất hiện hào quang kỳ lạ.

- Quả nhiên đúng như ta suy đoán, tác dụng trữ hồn tháp cùng loại với túi trữ vật.

- Chẳng qua là đồ vật chuyên môn chứa đựng oan hồn, oan hồn tồn tại trong túi trữ vật sẽ mất đi linh động, theo thời gian qua đi sẽ biến mất, nếu chứa trong trữ hồn tháp chuyên dụng sẽ bảo trì trạng thái hoàn hảo như ban đầu.

- Sở dĩ ta luyện chế thập nhất sắc hỏa thất bại không phải do thủ pháp của ta không thành thạo, cũng không phải bản thân thủ pháp điều chế có vấn đề, mà là... Oan hồn điều chế thập nhất sắc hỏa không đủ linh động.

- Tuy linh động giảm đi không nhiều nhưng dù sao đặt trong túi trữ vật lại ít đi một tia, mỗi oan hồn đều ít đi một tia như thế, tích lũy cùng một chỗ sẽ tạo thành bất ổn trong quá trình dung hợp.

- Bất ổn này không ngừng phóng đại trong quá trình luyện chế, cuối cùng sẽ hình thành... Tự bạo!

- Như vậy xem ra chứa oan hồn trong trữ hồn tháp, như vậy lúc ta luyện chế sẽ giải quyết được vấn đề này, cũng có nắm chắc luyện chế ra... Thập nhất sắc hỏa!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nội tâm kích động, hắn vô cùng hưng phấn, hận không thể lập tức luyện hỏa.

Vào lúc này Chu Nhất Tinh và hai hồn tu nhìn thấy bộ dáng Bạch Tiểu Thuần rất kích động sau đó có suy nghĩ gì đó, Chu Nhất Tinh cảm thấy kinh ngạc, hai hồn tu vui mừng, cảm thấy vị đại nhân trước mặt tám chín phần mười sẽ đồng ý tỉnh cầu của bọn họn họ.

- Đại sư, oan hồn chứa trong trữ hồn tháp, trừ luyện chế hồn dược ra, còn lại chính là tâm ý của chúng ta, kính xin đại sư nhận lấy.

Này lưỡng hồn tu lẫn nhau nhìn xem về sau, rèn sắt khi còn nóng giống như, lần nữa cung kính ôm quyền mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm Chu Nhất Tinh và hai hồn tu trước mặt, linh thức của hắn đảo qua trữ hồn tháp, nhìn thấy bên trong có rất nhiều oan hồn.

Số lượng oan hồn không ít, có thể thấy được bộ lạc Hắc Sơn vô cùng thành ý.

- Cũng được, ta sẽ giúp các ngươi...

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần sung sướng, cảm thấy rất hài lòng, vì vậy gật gật đầu, hắn vừa mới nói xong một nửa, không đợi nói dứt câu liền nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời xa xa xuất hiện một đạo hào quang, tốc độ hào quang cực nhanh, nó vạch phá bầu trời bay thẳng về phía bộ lạc Hắc Sơn.

Không đợi tới gần, khí tức Kết Đan đại viên mãn bộc phát, hào quang bay tới càng sáng tới cực điểm, tại đây hôm nay sắc trời đã tối nên càng làm người khác chú ý.

Lúc này toàn thể bộ lạc Hắc Sơn chấn động, không ít thổ dân hít khí lạnh nhìn lên bầu trời, ngay cả hai hồn tu trung niên bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cũng sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên.

Chu Nhất Tinh cũng sững sờ, lúc nhìn sang hai mắt co rút, hiển nhiên nhận ra tu vi người tới không tầm thường, hoàn toàn không kém gì hắn lúc toàn thịnh.

Lúc nhìn thấy mọi người nhìn mình, đạo hào quang bay tới giữa bộ lạc Hắc Sơn sau đó thu liễm hào quang, một thân ảnh xuất hiện.

Đó là nam tử trung niên, mái tóc dài xõa vai, tướng mạo tầm thường nhưng sát khí đặc biệt rõ ràng, toàn thân của hắn có khói đen lượn lờ, sương mù chung quanh ngưng tụ thành mặt người giống như oan hồn, chúng không ngưng gào thét trong bóng tối.

Uy áp trên người này bao phủ chung quanh, đây không phải uy áp của hồn tu, mà là... Luyện Hồn Sư!!

Giờ phút này chấn động truyền ra khắp bốn phương tám hướng nam tử trung niên cao cao tại thượng, hai mắt ngạo nghễ nhìn phía dưới, ánh mắt liếc Chu Nhất Tinh một cái sau đó lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, lúc thấy trữ hồn tháp trong tay Bạch Tiểu Thuần thì ánh mắt của hắn xuất hiện hàn quang, lại nhìn sang hai tên hồn tu của bộ lạc Hắc Sơn.

- Đầu lĩnh Hắc Sơn bộ tới gặp ta!

Giọng nói của hắn lạnh lùng giống như chúa tể, dường như với hắn Hắc Sơn bộ được gặp mặt nói chuyện với hắn chính là tạo hóa lớn nhất.

Vào lúc hắn lên tiếng, hai hồn tu trung niên bên cạnh Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, một người trong đó bước lên phía trước, ôm quyền nói:

- Bái kiến hồn sư đại nhân.

- Bản tôn Lý Phong, năm trăm hồn dược hạ phẩm của Hắc Sơn bộ các ngươi sẽ do Lý mỗ tiếp, còn không mang hồn tháp ra đây?

Ngữ khí của Luyện Hồn Sư bình thản nhưng không cho phép cự tuyệt, giống như nhất ngôn cửu đỉnh, một khi nói ra thì những người khác phải tuân theo, nếu không sẽ bị lửa giận của hắn thiêu đốt.

Trên thực tế, sở dĩ hắn đi tới nơi này là nghe Hắc Sơn bộ dọc theo đoạn đường này thả ra tin tức muốn dùng một trữ hồn tháp đổi lấy hồn dược hạ phẩm.

Đối với trữ hồn tháp, Lý Phong nguyện nhất định phải có, dù sao vật này đối với luyện hồn thế gia không tính là thứ quan trọng gì, đối với tán tu không thuộc về thế gia như Lý Phong mà nói lại rất đáng giá, nếu có thể dùng năm trăm hồn dược hạ phẩm đổi trữ hồn tháp là có lợi nhất.

Sau khi biết rõ việc này hắn lập tức chạy đến, vào lúc hắn đến đây, hắn nhìn thấy trong tay Bạch Tiểu Thuần cầm trữ hồn tháp, hắn hơi suy nghĩ đã đoán được mình đến chậm một bước.

Nhưng thứ này quá trọng yếu với hắn, hắn có tự tin mình đã đến thì trữ hồn tháp sẽ thuộc về mình.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, hắn nháy mắt mấy cái, cũng không lên tiếng.

Hai hồn tu trung niên Hắc Sơn bộ trợn mắt há hốc mồm, nếu Bạch Tiểu Thuần không ở chỗ này, Lý Phong đến, bọn họ nhất định vui vẻ, trước mắt đồng thời xuất hiện hai vị Luyện Hồn Sư làm bọn họ xoắn xuýt, dù sao bọn họ không thể đắc tội người nào cả.

- Đại... Đại nhân, vị đại sư này đã đồng ý thỉnh cầu của chúng ta, hôm nay...

Hai người do dự một lúc, lập tức cẩn thận trả lời.

Vào lúc hai người nói chuyện, ánh mắt Lý Phong xuất hiện hào quang sáng chói mắt giống như lợi kiếm nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần.

- Chuyện nơi này không liên quan tới ngươi, ta muốn hồn tháp này, lấy ra.

Hắn trừng mắt rất đáng sợ, ngữ khí nhìn như bình tĩnh nhưng vô cùng cuồng ngạo và cực kỳ rõ ràng, nhất là hàn mang trong mắt hắn có ý nói chỉ cần Bạch Tiểu Thuần dám cự tuyệt, chờ đợi hắn sẽ là một kích lôi đình.

Trong hàn mang kia còn tồn tại khinh miệt, khinh miệt này tới từ tự tin.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mất hứng, hắn cảm giác mình không khi dễ người ta đã không tệ, không ngờ còn có người dám khi dễ mình. Nhất là Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trữ hồn tháp rất trọng yếu với mình nên không thể buông tha, vì vậy hắn lườn mắt nhìn Lý Phong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 849: Khi Dễ Ngươi. (Thượng)

- Ngươi lườm ai?

Lý Phong tức giận hỏi.

- Lườm ngươi đấy!

Bạch Tiểu Thuần ương ngạnh, thầm nghĩ nếu so mắt, trên đời này mình không sợ kẻ nào! Nghĩ tới đây nội tâm của hắn tự ngạo, ánh mắt tỏa sáng nhìn sang.

Hai hồn tu Hắc Sơn bộ càng xoắn xuýt, nhìn Lý Phong, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm hai người thở dài, không dám lên tiếng, việc hôm nay đã không phải bọn họ có thể quyết định, dù sao mặc kệ cuối cùng giao dịch với ai, chỉ cần có thể hoàn thành thỉnh cầu của bọn họ là được.

Lại qua mấy hô hấp, Lý Phong cười to, nụ cười lạnh như băng, ý khinh thường trong mắt hắn vô cùng rõ ràng, hắn chẳng muốn nói nhiều với Bạch Tiểu Thuần làm cái gì, hắn nâng tay phải lên, trong tay hắn xuất hiện một đám... Thập sắc hỏa!!

Thập sắc hỏa vừa xuất hiện đã làm thiên địa biến hóa, hoàng hôn u ám bị xua tan không ít, thổ dân Hắc Sơn bộ nhìn thấy thập sắc hỏa liền rung động, tâm thần không yên.

- Thập sắc hỏa!!

- Trời ạ, hắn là... Hắn là Luyện Hồn Sư tam phẩm đỉnh phong!

Những thổ dân này run rẩy quỳ xuống.

Chẳng những các thổ dân hoảng sợ, ngay cả hai hồn tu trung niên của Hắc Sơn bộ cũng sợ hãi, sắc mặt đại biến, lập tức tiến lên bái kiến, nội tâm rung động đến mức tận cùng.

- Tam phẩm đỉnh phong ah, Luyện Hồn Sư như vậy không gặp nhiều, chỉ kém nửa bước là có thể tiến vào Hoàng phẩm!

- Luyện Hồn Sư như vậy đồng ý luyện dược cho chúng ta, đây là tạo hóa của Hắc Sơn bộ!

- Lý Phong này lại là tam phẩm đỉnh phong! Hảo hảo hảo, như vậy có việc đáng xem rồi!

Chu Nhất Tinh hưng phấn đứng bên cạnh, tràn đầy hả hê và chờ mong, hắn rất hi vọng Lý Phong trên không trung có thể đánh chết họ Bạch, kể từ đó nói không chừng mình được tự do.

- Mau đánh, đánh chết một ít một!

Lúc thấy mọi người như thế, nội tâm Lý Phong vô cùng đắc ý, trên thực tế hắn cũng mới luyện ra thập sắc hỏa, nội tâm cũng rất phấn chấn, vừa xuất thập sắc hỏa ra bát phương đến bái, hắn vô cùng hưởng thụ cảm giác này, ánh mắt của hắn đầy xem thường nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, lại hừ lạnh một tiếng.

- Cút!

Lý Phong có tự tin này, hắn cũng nhìn ra tu vi Bạch Tiểu Thuần không tầm thường, hắn không thèm để ý, bản thân thập sắc hỏa ẩn chứa lực lượng đủ giúp hắn bỏ qua quá nhiều người.

Thân là Luyện Hồn Sư, thủ đoạn đấu pháp chính là đấu hỏa diễm, hắn tin tưởng chỉ cần phẩm cấp Luyện Hồn Sư của đối phương không bằng mình, cho dù tu vi không kém mình thì người hắn chính là hắn.

Hắn dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Bạch Tiểu Thuần, Lý Phong cười lạnh, hắn tin tưởng chỉ cần là người tự hiểu lấy mình, đối phương tuyệt

đối không dám trêu chọc mình.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn nhìn Trương Lý Phong đang khoe khoang, lại nghe đám thổ dân không ngừng bàn tán, hắn cảm giác đối phương quá rêu rao, trực tiếp xuất thập sắc hỏa ra áp chế mình.

- Tu vi Lý Phong là Kết Đan nhưng tính cách quá rêu rao xốc nổi, tu sĩ đời ta chỉ chú ý nội liễm hàm súc, không thể quá cao điệu như vậy, cho dù cao điệu cũng không thể thô tục.

Bạch Tiểu Thuần âm thầm lắc đầu, cảm thấy Lý Phong này kém mình quá xa.

Hắn suy nghĩ có nên một tát đánh chết đối phương không, hay là dùng hành động đánh tan ngạo khí của Lý Phong?

Hắn đang lo lắng, hai hồn tu trung niên lại cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần, đây là cách uyển chuyển muốn Bạch Tiểu Thuần trả trữ hồn tháp, dù sao bọn họ nhìn ra Bạch Tiểu Thuần chỉ là có thể Luyện Hồn Sư tam phẩm luyện chế thất săc hỏa, mà Lý Phong lại có thể luyện chế ra thập sắc hỏa, sau khi so sánh đã phân cao thấp.

Mặc dù lúc này không đưa ra yêu cầu, hai người cũng dùng hạnh động uyển chuyển một chút, dù sao bọn họ cũng không muốn đắc tội Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy hai người như vậy, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, hết lần này tới lần khác Chu Nhất Tinh lại ho khan một tiếng, hắn đến bê cạnh Bạch Tiểu Thuần thấp giọng nói.

- Người này không dễ chọc, đại nhân, nếu không chúng ta buông tha đi...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, nội tâm không vui, hắn cảm giác mình rất cần thứ này, hơn nữa hắn còn muốn Lý Phong và những người ở nơi đây hiểu rõ cái gì mới gọi là náo động!

- Ta hận nhất người khác khoe khoang trước mặt ta!

Bạch Tiểu Thuần hất càm lên, trong mắt mang theo ý bế nghễ, hắn nâng tay phai cầm một đóa hỏa diễm.

Hỏa diễm này là thất sắc hỏa!

Vào lúc thất sắc hỏa xuất hiện, dám thổ dân chung quanh dùng ánh mắt cổ quái nhìn sang, hai hồn tu Hắc Sơn bộ cũng như thế, Lý Phong đứng giữa không trung lộ ra nụ cười lạnh.

- Không biết tự lượng sức mình.

Lý Phong hất càm lên, ngạo nghễ nói một câu.

- Lý Phong, trong Man Hoang này, ngươi gặp được bất cứ Luyện Hồn Sư nào cũng không nên nói năm chữ không tự lượng sức mình.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, lúc hắn nói câu này liền bộc phát bộ dạng cao thâm khó lường, Bạch Tiểu Thuần phối hợp với quần áo phất phơ bày ra khí chất phiêu dật xuất trần.

Giọng nói của hắn ẩn chứa tang thương cao quý vang vọng hư vô, giống như cảm khái, lại giống hồi ức tuổi trẻ, những lời này lập tức hấp dẫn mọi người chú ý, mọi người rung động khi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết, người trước mặt ngươi là tồn tại vĩ đại cỡ nào.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn nói xong liền vung tay lên, lập tức bắt một đám oan hồn trong trữ hồn tháp ra ngoài.

Lúc oan hồn vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần rất tùy ý phất tay quét ngang thất sắc hỏa, chỉ một cái vung tay sau đó buông ra, thất sắc hỏa hình thành biển lửa lan ra chung quanh, bao phủ đám oan hồn vào bên trong.

Tất cả diễn ra cực nhanh, trong chớp mắt nắm tay phải Bạch Tiểu Thuần xiết chặc, biển lửa co rút lại cực nhanh, sau khi Bạch Tiểu Thuần mở lòng bàn tay ra đã biến thành một đóa hỏa diễm mới, đó là một đóa bát sắc hỏa!

Đúng thế! Bát sắc hỏa!

Cảnh tượng này làm đám thổ dân chung quanh ngạc nhiên.

- Bát sắc hỏa! Đây... Đây là luyện hỏa sao?

- Phất tay, thất sắc thành bát sắc, này... Này...

Đám thổ dân chung quanh sững sờ, hai tên hồn tu trung niên cũng rung động, bọn họ đã nhìn thấy Luyện Hồn Sư luyện hỏa, chưa từng gặp qua ai luyện hỏa hời hợt như Bạch Tiểu Thuần, động tác như hành vân lưu thủy, phất tay một cái thất sắc hỏa biến thành bát sắc hỏa.

Chẳng những bọn họ sửng sốt, Lý Phong đứng giữa không trung cũng thế, cho dù hắn luyện chế bát sắc hỏa cũng không nhẹ nhàng như vậy, vào lúc này hắn ẩn ẩn cảm thấy không ổn, hắn vẫn nhịn xuống sau đó cười nói:

- Thành thạo mà thôi, chắc hẳn ngươi đắm chìm luyện chế bát sắc hỏa lâu năm, thì tính sao, ở trước mặt ta ngươi chưa đủ tư cách.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn Lý Phong, ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, lập tức đáp trả:

- Bát sắc hỏa như không đủ, cửu sắc hỏa thì sao?

Bạch Tiểu Thuần lại cầm bát sắc hỏa, bát sắc hỏa hóa thành biển lửa, oan hồn trong trữ hồn tháp bay ra sau đó dung nhập vào trong biển lửa.

Nhìn như hoàn thành trong nháy mắt nhưng quá trình cắn nuốt lại có quy luật, không có sai lầm chút nào, tay phải Bạch Tiểu Thuần nắm chặc,

biển lửa co rút lại và ngưng tụ trong lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần, lúc này ánh mắt mọi người tập trung vào tay hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 850: Khi Dễ Ngươi. (Hạ)

Khi Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở tay phải ra, hỏa diễm trong tay hắn biến thành cửu sắc hỏa.

- Cửu sắc hỏa!

Thổ dân chung quanh không ngừng sững sốt, tiếng hít thở và tiếng kinh hô vang len, ánh mắt hai hồn tu trung niên mang theo khiếp sợ, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo sùng bái ngập trời.

Thân thể Lý Phong run lên thật khẽ, ánh mắt hắn nhìn chằm cằm vào hỏa diễm trong tay Bạch Tiểu Thuần, khi hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần luyện chế cửu sắc hỏa nhẹ nhõm như vậy liền gặp áp lực chưa từng có, thậm chí trước kia hắn chưa từng nghĩ tới có người luyện cửu sắc hỏa đơn giản như vậy.

Hành động này vượt qua hắn tưởng tượng, hắn cảm thụ cửu sắc hỏa của đối phương, cho dù bản thân hắn luyện chế cũng cần bế quan thời gian ngắn, tĩnh tâm một thời gian mới luyện chế, cho dù cẩn thận cũng không bảo chứng sẽ thành công.

- Điều đó không có khả năng...

Lý Phong hít thở dồn dập, hắn cảm thấy không thể tin nổi.

- Không có gì không có khả năng, trong mắt ngươi khó khăn, không có nghĩa trong mắt người khác cũng như thế, cửu sắc hỏa mà thôi...

Bạch Tiểu Thuần khẽ lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh, hắn lại vung tay phải lần nữa, rất nhiều oan hồn bay ra ngoài, oan hồn bao phủ phạm vi trăm

trượng, tất cả mọi người liên tục lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần lại biến cửu sắc hỏa thành biển lửa.

Nhìn hỏa diễm thanh thế kinh người đang lan ra chung quanh, những oan hồn chung quanh nhanh chóng lao xuống dung hợp với tốc độ cực nhanh, chỉ qua mấy hô hấp đã dung nhập tất cả oan hồn, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên và xiết chặc.

Hỏa diễm bị khống chế co rút vào trong bàn tay phải, sau đó biển lửa biến mất không còn lại gì.

Cảnh tượng này làm tâm thần mọi người chung quanh rung động rất mạnh, trong mắt của bọn họ Bạch Tiểu Thuần là chúa tể của cửu sắc hỏa, dường như tất cả hỏa diễm đối mặt với hắn đều phải thuần phục.

- Cho dù là thập sắc hỏa thì như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, hắn vươn tay ra, trong bàn tay hắn chính là một đóa hỏa diễm... Mọi người lập tức khiếp sợ, đóa hỏa diễm này đang bộc phát hào quang sáng người, là thập sắc hỏa!

Tuy hỏa diễm có mười màu sắc nhưng rất sinh động, lúc thiêu đốt sức nóng làm hư vô vặn vẹo.

Dường như mọi người chung quanh không cách nào thừa nhân nổi, bọn họ không ngừng lui ra phía sau, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo sợ hãi tới mức tận cùng.

Trong tay Lý Phong cũng có thập sắc hỏa nhưng so sánh với Bạch Tiểu Thuần lại ảm đạm hơn không ít, cho dù cùng là thập sắc hỏa nhưng có chênh lệch không nhỏ!

Thập sắc hỏa vừa xuất hiện, mọi người không ngừng xôn xao và bàn tán ngập trời, đám thổ dân bị hành động của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp, lúc này bọn họ kính Bạch Tiểu Thuần như thần linh.

- Tam phẩm đỉnh phong!

- Trời ạ, Bạch đại sư... Cũng là tam phẩm đỉnh phong!

Hai hồn tu trung niên ngạc nhiên há hốc mồm, bọn họ giống như gặp quỷ, dù bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại có thể luyện ra thập sắc hỏa, hơn nữa phẩm chất thập sắc hỏa còn mạnh hơn Lý Phong không ít.

Lý Phong run rẩy,, sắc mặt tái nhợt, tóc của hắn dựng đứng, áh mắt hắn nhìn chằm chằm vào hảo diễm trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn không còn năng lực suy nghĩ.

- Không có khả năng, điều này sao có thể...

Hắn không thể thừa nhận sự thật này, trước đó hắn còn cho rằng mình cao cao tại thượng, trong nháy mắt tiếp theo phát hiện mình kém đối phương quá lớn.

Ngay cả Chu Nhất Tinh cũng hít khí lạnh, hắn là người duy nhất ở đây biết Bạch Tiểu Thuần có thể luyện chế thập sắc hỏa, cũng tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần luyện chế thập sắc hỏa nhưng chưa bao giờ kinh hoàng như lần này.

- Đây... Đây vẫn là thập sắc hỏa sao, tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy thập sắc hỏa nào bàng bạc như vậy...

Chu Nhất Tinh nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sợ hãi, lúc trước Bạch Tiểu Thuần luyện chế thập sắc hỏa cũng nằm trong phạm vi bình thường, thập sắc hỏa trước mắt lại quá kinh người.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mọi người chung quanh kinh hãi như vậy, nội tâm rất sung sướng, hắn cũng không giấu diếm, bộ dáng không thèm quan tâm chung quanh.

- Thập sắc hỏa, nếu như còn chưa đủ, như vậy... Thập nhất sắc hỏa thì như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần nhìn hỏa diễm trong tay, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Phong đang rung động, bỗng nhiên lên tiếng.

Lúc hắn nói ra lời này thổ dân Hắc Sơn bộ chung quanh không ngừng xôn xao, hai hồn tu trung niên ngơ ngác không dám tin.

- Thập nhất sắc hỏa... Chỉ có Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm mới có thể luyện ra, chẳng lẽ...

Mọi người bị một câu của Bạch Tiểu Thuần dẫn động hiếu kỳ, Lý Phong ngơ ngác đứng giữa không trung, ngay cả Chu Nhất Tinh cũng hít sâu một hơi.

Không chờ những người khác kịp phản ứng, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra thần quang, hắn cũng muốn nếm thử phản đoán của mình có chính xác hay không, vào lúc này hắn nghiêm túc một ít, linh thức tiến vào trong trữ hồn tháp, lần này hắn mang toàn bộ oan hồn trong trữ hồn tháp ra ngoài.

Đám oan hồn vừa ra khỏi trữ hồn tháp liền gào thét dữ dội, chúng khuếch tán ra chung quanh, từng cơn gió lạnh thổi qua vùng đất này, vô số oan hồn biển ảo các gương mặt đáng sợ, đám oan hồn muốn bỏ chạy tứ tán, vào lúc này Bạch Tiểu Thuần hành động.

- Hỏa tán!

Hắn nói xong vung tay sau đó hỏa diễm trong thập sắc hỏa bộc phát ra bên ngoài, biển lửa càn quét chung quanh, thổ dân và những người khác liên tục lui ra xa hơn.

Thiên địa biến sắc, phong vân biến ảo, sức nóng của hỏa diễm bao phủ các hướng, vào lúc hỏa diễm đang lan ra xa, những oan hồn kia lại bay vào trong biển lửa.

Oan hồn hóa thành từng sợi sương mù, cho dù tốc độ bỏ chạy nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng hỏa diễm khuếch tán, trong chớp mắt

oan hồn chung quanh giảm bớt thật nhanh, quá trình tiếp tục trong ba mươi hô hấp, trong phạm vi ngàn trượng chung quanh Bạch Tiểu Thuần không còn oan hồn nào khác.

Biển lửa không ngừng xoay tròn, khí thế kinh thiên động địa, Bạch Tiểu Thuần đứng trong biển lửa, thân ảnh mơ hồ, tâm thần những người nhìn thấy đều rung động một cách khó hiểu.

Bạch Tiểu Thuần lúc này biến thành hỏa quân vương.

Hắn lại nâng tay phải lên, biển lửa co rút ngưng tụ vào bàn tay hắn.

- Ngưng!

Chỉ một chữ nhưng ẩn chứa pháp tắc đáng sợ nào đó, chỉ trong nháy mắt hắn ra lệnh cho biển lửa, biển lửa bao phủ phạm vi ngàn trượng đều tụ tập lại và bay vào lòng bàn tay phải của Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thường có thể nhìn thấy hỏa diễm biến mất trên tay phải của hắn.

Vào lúc hắn nắm chặt bàn tay, biển lửa biến mất không còn thừa chút nào, mọi người chung quanh hãi hùng khiếp vía, ánh mắt cùng nhìn vào tay phải Bạch Tiểu Thuần.

Không có người nào nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở dồn dập, Chu Nhất Tinh cũng như thế, hắn nghe được tiếng tim mình đập rộn lên, dù là hắn cảm thấy không có khả năng nhưng vẫn khẩn trương một cách khó hiểu.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần như thường, dường như từ đầu tới cuối hắn không thèm quan tâm mọi việc diễn ra chung quanh, trên thực tế nội tâm hắn đắc ý quên hình, hưng phấn kích động, nhất là nhìn thấy ánh mắt sùng bái của mọi người, nội tâm hắn kích động không kìm nén được, hắn cố ý dừng một chút sau đó chậm rãi mở bàn tay phải ra..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 851: Luyện Hồn Sư Hoàng Phẩm

Trong nháy mắt hắn mở bàn tay phải, bên trong có một đám hỏa diễm hừng hực ẩn chứa nhiệt độ kinh người, hư vô trong phạm vi ngàn trượng vặn vẹo, mọi người ẩn ẩn cảm giác có nguy cơ sinh tử, dường như hỏa diễm bạo phát ra ngoài sẽ thiêu đốt mọi thứ thành tro bụi.

Vào lúc hỏa diễm xuất hiện, trên bầu trời xuất hiện sấm sét nổ vang, dị tượng sinh ra liên tục.

Trong tích tắc vô số đôi mắt nhìn chằm chằm vào hỏa diễm vừa xuất hiện, tiếng hít khí lạnh không ngừng vang lên, lúc này thổ dân liên tục bàn tán với nhau, bọn họ cảm thấy hào quang của hỏa diễm này chính là ánh sáng duy nhất trên đời.

Cùng lúc đó mặt đất dưới chân Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bị hòa tan, dường như dưới uy lực của hỏa diễm này, mọi thứ không tồn tại.

Hết lần này tới lần khác thân thể của hắn đứng trong biển lửa lông tóc không tổn thương.

Màu sắc hỏa diễm thay đổi, không ngừng cải biến màu sắc trước đó, cũng trở nên mơ hồ bất định, mắt thường không nhìn ra mánh khóe gì, chỉ khi ngưng tụ tu vi vào hai mắt nhìn mới có thể nhận ra bên trong có mười một màu sắc.

Đây chính là... Thập nhất sắc hỏa!!

Sau khi trải qua yên tĩnh ngắn ngủi, rất nhanh, mọi người chung quanh kinh hô và tán dương Bạch Tiểu Thuần.

- Trời ạ, đây là thập nhất sắc hỏa sao, cả đời của ta chưa từng nhìn thấy thập nhất sắc hỏa bao giờ.

- Thập nhất sắc hỏa, thập nhất sắc hỏa, Bạch đại sư, hắn không phải tam phẩm, mà là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm!

- Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm... Đó là khách quý ngay cả luyện hồn thế gia cũng phải tôn sùng, dù đặt trong thành Cự Quỷ cũng là nhân vật nổi danh.

Những thổ dân chung quanh hưng phấn bàn tán với nhau, giọng nói truyền khắp núi rừng, hai hồn tu trung niên của Hắc Sơn bộ ngạc nhiên không nhỏ, bọn họ ngơ ngác không nói nên lời, thân thể run rẩy, lúc nhìn sang Bạch Tiểu Thuần còn mang theo cảm giác khó tin, bọn họ cảm thấy thiên địa như sụp đổ trước mặt mình.

- Hoàng... Hoàng Phẩm...

- Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm!

Hai người phải mất thời gian thật lâu mới kịp phản ứng, không chần chờ chút thêm giây phút nào, lập tức quỳ xuống bái lạy, bọn họ cực kỳ kính sợ Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, trong mắt bọn họ, Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm chính là đại nhân vật dậm chân một cái cũng làm bọn họ bị hủy diệt.

Loại nhân vật này đang đứng trước mặt của mình, hai người lúc trước đã mạo phạm Bạch Tiểu Thuần, tuy vừa rồi bọn họ biểu lộ uyển chuyển muốn đòi lại trữ hồn tháp, cho nên càng sợ hãi xảy ra chuyện.

Hai người bọn họ không cần nói làm gì, Lý Phong đang dứng giữa không trung, tròng mắt Lý Phong suýt nữa rớt ra ngoài, giờ phút này lại rung động rất mạnh, thân thể hắn suýt rơi xuống đất.

- Thỉnh đại sư bớt giận...

Lý Phong vội vàng quỳ xuống, hắn sợ hãi hắn nhớ lại chuyện kinh tâm độc phách năm xưa, sau đó liền dọa sợ sắc mặt tái nhợt, nội tâm càng bi ai, hắn có cảm giác đắc tội người không thể đắc tội, mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân, nội tâm hối hận và ủy khuất, cảm giác đắng chát bao phủ khắp toàn thân hắn.

Hắn cảm thấy người trước mắt đường đường Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm ah, không ngờ vì một cái hồn tháp lại đi luyện dược cho tiểu bộ lạc.

Chu Nhất Tinh cũng giật mình, hắn liên tục hít khí lạnh, hắn biết Bạch Tiểu Thuần là người thế nào, trong mắt hắn mang theo hào quang sáng ngời, nếu nói cảm thấy không phục, thậm chí nội tâm mỉa mai, hiện tại hắn đã tâm phục khẩu phục, thậm chí còn sinh ra một tia cuồng nhiệt.

Hắn biết rõ đối phương đã có thể luyện ra thập nhất sắc hỏa không bao lâu, vừa mới luyện chế mà lại có cảm giác vô cùng thành thạo giống như lô hỏa thuần thanh làm cho tâm thần Chu Nhất Tinh rung chuyển, hắn có cảm giác sùng kính.

Bỗng nhiên hắn có ý thức được, nếu hắn có thể đi theo một Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, đó chính là tạo hóa của bản thân! Nhất là đối phương rất rõ ràng là thế hệ thiên tư tung hoành, ngày sau nói không chừng có thể đột phá Hoàng Phẩm, bước vào huyền phẩm, hắn xem như tùy tùng đầu tiên, không cần phải nịnh nọt cạnh tranh như những người khác.

Nghĩ tới đây, Chu Nhất Tinh cuồng nhiệt càng lớn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần sảng khoái, hắn thưởng thụ vẻ mặt của mọi người, hắn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn lên người Lý Phong.

- Bỏ đi, bản tôn không chấp nhặt với ngươi, ta nhìn ra được ngươi có thiên tư không tệ, muốn muốn nói cho ngươi, làm người nên ít xuất hiện... Ngươi xem ta lợi hịa như thế nhưng cao điệu lúc nào

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền vung tay lên, hắn thu hồi thập nhất sắc hỏa trở về, quay người bảo trì tư thế vuốt cằm, không để ý tới mọi người sau đó đi về động phủ.

Lý Phong cười khổ, hắn nghe Bạch Tiểu Thuần nói liền cảm thấy nếu đại sư này không cao diệu, như vậy không biết cái gì mới là cao điệu, hắn không dám nhiều lời, chỉ có thể cảm kích đồng ý, nội tâm của hắn lại có ý niệm giống hệt Chu Nhất Tinh trong đầu.

- Nếu đi theo bên cạnh vị Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm này, được ngẫu nhiên nhắc nhở một chút cũng là tạo hóa... Nếu có thể thường xuyên hỏi thăm chẳng phải càng...

Nghĩ tới đây, Lý Phong cắn răng, hắn biết rõ tán tu khổ sở, ngày bình thường không thể tiếp xúc với Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, giờ phút này hắn có cảm giác được đây là cơ hội, lập tức có quyết định, bất kể như thế nào cũng phải nịnh bợ đối phương, tranh thủ đi theo tùy tùng.

Sau khi có quyết định này, Lý Phong vô ý thức nhìn về phía Chu Nhất Tinh.

- Người này chắc là tùy tùng bên cạnh đại sư, cũng là mục tiêu ta vượt qua!

Thời điểm Lý Phong nhìn về phía Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh cũng đã có quyết đoán, hắn hơi xem xét, cũng nhìn về phía Lý Phong, phát giác được suy nghĩ của đối phương, Chu Nhất Tinh lập tức không vui, càng cảnh giác.

- Không đúng, người này muốn tranh đoạt thân phận tùy tùng với ta!

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy địch ý và suy nghĩ cạnh tranh của nhau.

Lý Phong không có rời đi, hắn vẫn ở lại bộ lạc Hắc Sơn, chủ động đi theo bên người Bạch Tiểu Thuần, thái độ rất cung kính, bộ dạng chỉ cần

Bạch Tiểu Thuần yêu cầu chuyện gì thì hắn quyết tâm xông pha khói lửa tiến lên hoàn thành.

Điểm này gây áp lực lớn lên tinh thần của Chu Nhất Tinh, hắn cũng giống đối thủ lập tức cuồng nhiệt với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần phát hiện nên không đuổi Lý Phog, hắn nhìn hai người không ngừng nịnh nọt chính mình, loại cảm giác này làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần được thoả mãn.

- Ai, cũng do ta quá quyến rũ, đi ở nơi nào cũng có người đi theo tùy tùng, cũng không tốt cự tuyệt, ta là người mềm lòng mà.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, thổ dân và hồn tu trong bộ lạc đối đãi với Bạch Tiểu Thuần càng còn nhiệt hơn trước, nhất là hai hồn tu trung niên tôn sùng Bạch Tiểu Thuần giống thần minh.

Hai người tập hợp lực lượng bộ lạc thỏa mãn yêu cầu Bạch Tiểu Thuần đưa ra, đãi ngộ này làm Bạch Tiểu Thuần cực kỳ hưởng thụ, hắn cũng đề cập chuyện luyện dược lúc trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 852: Luyện Lại Mặt Nạ

Dù vây trước khi luyện dược, Bạch Tiểu Thuần biết rõ có một yêu cầu phải hoàn thành thật nhanh, hắn không thể trì hoãn, trong đêm đó cùng ngoài hắn bố trí cấm chế chung quanh động phủ, thậm chí an bài ba đại phân thân che lấp cửa ra và thổ hộ chung quanh, lúc này mới khoanh chân ngồi trong động phủ tháo mặt nạ xuống.

Vào lúc tháo mặt nạ của mình ra, Bạch Tiểu Thuần cảnh giác nhìn bốn phía, ba đại phân thân của hắn cũng như thế, xác định nơi đây không ngại cho nên bảo Bạch Tiểu Thuần yên tâm.

- Đã có thể luyện chế thập nhất sắc hỏa, như vậy kế tiếp nên luyện linh mặt nạ một lần, xóa đi ấn ký trên đó, thứ này chính thức thuộc về ta.

- Từ đó cũng không có ai thông qua mặt nạ tìm được ta nữa.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn cầm Quy Văn Oa và thập nhất sắc hỏa ra ngoài, sau đó không ngừng luyện linh điệp gia, hắn hít sâu một hơi nhìn mặt nạ trong Quy Văn Oa, cuối cùng hắn cũng ném thập nhất sắc hỏa vào trong.

Lúc này trong Quy Văn Oa sinh ra hào quang sáng ngời, tia sáng này không phải màu bạc, mà là màu vàng, trong hào quang hào quang màu vàng bao phủ động phủ, đột nhiên khí thế thay đổi cả thiên địa xuất hiện trong kim quang, ẩn ẩn tràn ra một tia cũng làm Bạch Tiểu Thuần rung động.

Cũng may không phải hắn lần thứ nhất dùng thập nhất sắc hỏa luyện linh, trong ảo cảnh lần trước hắn đã có kinh nghiệm, Giờ phút này khí

định thần nhàn tập trung luyện chế, sau khi hào quang bị Quy Văn Oa hấp thu toàn bộ, một đạo hào quang màu vàng bao phủ mặt nạ.

- Nhất định phải thành công!

Mặt nạ này quá trọng yếu, Bạch Tiểu Thuần co được lo mất, sau khi ném mặt nạ vào trong nồi hắn liền nhìn chằm chằm vào hào quang trong Quy Văn Oa, hào quang trong nồi sáng lên lần nữa, dường như đang khảm kim vân lên mặt nạ.

Tốc độ cực nhanh, kim vân như bện vào trong mặt nạ, từng tiếng kêu ông ông bao phủ khắp động phủ, mặt nạ... Hòa tan mắt thường có thể thấy được.

Từ khi hòa tan nó hóa thành chất lỏng màu ngà sửa tỏa ra mùi hương thơm ngát, mùi hương này ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần ngửi một hơi liền rung động tâm thần.

- Luyện linh mười một lần, có thể trọng tố bổn nguyên, năm đó lá cây biến thành đại thụ, giờ phút này mặt nạ... Lại biến thành một giọt nước màu ngà sửa.

Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ nhìn giọt nước đang cứng lại rất nhanh, nó đã ngưng tụ thành hạt châu, hạt châu sinh ra hào quang nhu hòa, bỗng nhiên trên hạt châu có kim vân rực rỡ.

Rất nhanh, hào quang trên Quy Văn Oa ảm đạm, sau khi biến mất hoàn toàn, hô hấ Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, sau đó hắn cầm hạt châu trong tay, hắn cảm giác bên trong có khí tức cổ quái truyền ra.

Hắn chỉ cảm nhận khí tức này một chút, dường như đặt mình trong ảo cảnh, bốn phía không còn là trong động phủ, ngược lại hắn đang đi vào tiên cảnh, vô số tiên sơn mọc lên san sát như rừng, vô số tiên hạc vờn quanh, vô số linh hoa đua nở, mây mù lượn lờ không phân rõ thật giả.

Cũng may tất cả đều biến mất trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần khôi phục như thường, hắn cầm hạt châu trong tay, hít thở dồn dập.

- Trong vật này còn có lực lượng mê huyễn! Chẳng lẽ còn có... Năng lực khác cần mình thăm dò.

Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt, sau khi quan sát cẩn thận liền rung động, hắn xác định trong hạt châu này không còn ấn ký của người nào, hắn vội vàng khắc lạc ấn của mình lên đo.s.

Hạt châu màu trắng tỏa sáng, hắn thành lập cảm giác liên hệ với hạt châu, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới vui mừng.

- Thành, trước kia ta không có cảm giác như vậy với mặt nạ!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, hắn cầm hạt châu vỗ vào mi tâm của mình, lúc này hạt châu biến mất trong Thông Thiên pháp nhãn, cùng lúc đó dung nhan của hắn mơ hồ, sau khi rõ ràng đã không còn là dung mạo Bạch Tiểu Thuần, mà lại hóa thành Bạch Hạo.

Hắn xuất gương ra quan sát, phát hiện không có sơ hở gì cả, cho dù dung mạo hay hồn lực chấn động đều không thể nhìn ra mánh khóe.

Nếu như nói lúc trước mang mặt nạ lên mặt, một ít đại năng như Bán Thần có lẽ nhìn ra một ít khác biệt, như vậy trước mắt Bán Thần cũng không nhận ra.

Lúc Bạch Tiểu Thuần hoàn thành quá trình hóa mặt nạ thành hạt châu, xóa đi ấn ký lúc trước, lưu lại ấn ký của mình, trong một tòa thành lớn kinh người trong Man Hoang.

Thành trì này có màu vàng và vô cùng khổng lồ, nó không khác gì cự long tỏa ra uy áp đáng sợ bao phủ tứ phương, dường như có thể trấn áp tất cả.

Tòa thành này chính là thành Khôi Hoàng trong Man Hoang!

Vào lúc này khu vực giữa không trung thành trì, mây mù lượn lờ, trên bầu trời ẩn ẩn có một cung điện đang ẩn hiện trong mây.

Đây là hoàng cung, trong một đại điện cực kỳ xa hoa có một lão giả đang đả tọa, quần áo lão giả cực kỳ quý giá, dung nhan không giận tự uy, giống như thân ngồi địa vị cao, một lời có thể quyết định sinh tử của vô số người..

Tu vi của hắn sâu không lường được, nhìn từ xa giống như thần linh.

Hắn giật mình, khi Bạch Tiểu Thuần xóa đi ấn ký hắn đã mở mắt, trong đôi mắt sinh ra kim quang mang lại hi vọng cho người khác, lại giống như tâm thần không yên, tu vi xuất hiện chấn động, chấn động này khuếch tán khắp hoàng cung, cả cung điện rung động rất mạnh.

- Biến mất...

Lão giả lâm vào suy nghĩ, bỗng nhiên nhíu mày sau đó vung tay lên, lập tức cánh cửa đại điện mở ra, bên ngoài đại điện có một nam tử trung niên lạnh run quỳ xuống.

- Đại thiên sư, bệ hạ chấn kinh bảo tiểu nhân tới hỏi một chút, là chuyện gì làm đại thiên sư tức giận như thế, tu vi rung động...

- Lá gan của bệ hạ quá nhỏ, tính toán thời gian, hắn cũng nên bế quan tăng cao tu vi một chút, cũng gia tăng can đảm. Truyền ý chỉ của lão phu, bệ hạ phải bế quan mười năm, bắt đầu từ hôm nay.

Lão giả lên tiếng, hắn nói xong liền nhắm mắt lại, không quan tâm chuyện khác.

Vào lúc này trong phạm vi thế lực thành Quỷ Vương, động phủ bộ lạc Hắc Sơn, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận dung mạo của mình một chút, cảm thấy mỹ mãn liền triệu hồi ba đại phân thân, hắn nhìn trữ hồn tháp sau đó vỗ một cái, bên trong có không ít oan hồn bay ra ngoài.

Những oan hồn vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên, trong bàn tay sinh ra hấp lực ngưng tụ oan hồn, lúc bàn tay bóp một cái và mở ra, một đóa nhất sắc hỏa đang ngưng tụ, hắn lại vung tay cắt ngang quá trình ngưng tụ hóa thành nhất sắc hỏa, lúc này một viên tinh thạch màu trắng xuất hiện trước mặt hắn..

- Đây là hồn dược?

Bạch Tiểu Thuần nhìn tinh thạch trong tay, hắn cảm nhận được hồn lực rung động bên trong, nghiên cứu nửa ngày vẫn cảm thấy thứ này thần kỳ.

- Luyện chế cũng đơn giản, khó là lúc ngưng luyện đa sắc hỏa... Chỉ cần có thể luyện hỏa là có thể luyện thành hồn dược, nhưng không biết... Có thể dùng phương thức luyện đan gia tăng tốc độ hay không?

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ sau đó cầm lò đan ra ngoài, hắn đặt hồn dược vào trong lò đan.

Không có tác dụng gì, không thể gia tăng hiệu quả của hồn dược tốt hơn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần chưa từ bỏ ý định, hắn còn xuất một ít đan dược cùng luyện với đan dược, hao phí không nhỏ, rốt cục cũng làm hồn dược dung luyện với một ít Vân Vụ Thảo, Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một cái, hắn phát hiện được không bù mất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 853: Bán Thần Hồn

- Vô dụng, mặc dù có thể dung nhập một ít dược liệu sương mù nhưng tiêu hao quá lớn, càng khó có tác dụng trợ giúp tu hành, tiêu hao tinh lực không nhỏ, không có lợi nhất... Trừ phi thêm vào một ít độc khí... Còn có thể miễn cưỡng hữu dụng.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã tiếc nuối buông tha, nội tâm cảm tâấy đáng tiếc, hồn dược sau khi cải biến không nhìn ra biến hóa là gì, trừ phi là luyện dược đại sư, nếu không khó nhìn ra cải biến, có thể nói rất hoàn mỹ, dù sao hoàn cảnh đặc thù trong Man Hoang, không có người nào dùng linh thảo luyện dược.

Sau khi nghiên cứu xong, Bạch Tiểu Thuần không thể không buông tha suy nghĩ dung hợp linh dược vào trong hồn dược, mặc dù cảm thấy đáng tiếc nhưng biết đây là hai hệ thống luyện dược khác nhau, không thể dung hòa cả hai làm một.

- Cũng đúng, có thể dung nhập độc khí là tốt rồi, nói không chừng sau này có thể dùng đến.

Bạch Tiểu Thuần tự an ủi bản thân, hắn tiếp tục luyện chế hồn dược.

Dù sao hắn đã đáp ứng bộ lạc Hắc Sơn, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình là người quang minh lỗi lạc, nói một là một, vì vậy trong thời gian kế tiếp hắn đắm chìm trong luyện hồn dược.

Tất cả oan hồn do bộ lạc Hắc Sơn cung cấp, bộ lạc Hắc Sơn này đủ đáng thương, Bạch Tiểu Thuần hơi mềm lòng, cũng không cắt xén quá nhiều.

Qua mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần thuận lợi luyện chế năm trăm phần hồn dược hạ, nhìn những hồn dược trước mắt, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn, hắn có cảm giác mình rất lợi hại.

- Cho dù thời gian ngắn không quay về Trường thành cũng không có gì, ta có khả năng luyện chế hồn dược cho nên có khả năng hoành hành trong Man Hoang.

Bạch Tiểu Thuần đắc chí nói thầm một câu, thời điểm này lại cảm khái mình quá ưu tú, đi nơi nào cũng có thể sống được.

- Có lẽ đây mới là ưu điểm lớn nhất của ta.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu mộ hơi, hắn nhắm mắt lại say mê bản thân mình, hắn nhớ lại lần bị truyền tống trong nơi thí luyện, tất cả mọi người bị đưa ra ngoài, có lẽ Thần Toán Tử, Tống Khuyết, Triệu Long không sao, bọn họ có bị truyền tống đến nơi quái dị không?

- Không biết mấy người bọn họ như thế nào...

Bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần rất chờ mong, nếu hắn có thể gặp bọn họ trong Man Hoang, vừa nghĩ tới việc này hắn cảm gaics mình không cô độc trong Man Hoang.

Sau khi tự tưởng tượng một lúc, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn sờ sờ mặt mình, mấy ngày qua hắn cảm giác được hiệu quả che dấu khí tức của mặt nạ không chỉ hữu dụng với mình, thậm chí có thể che dấu khí tức chấn động khi luyện hỏa, che dấu không còn một mảnh, dù hắn luyện hỏa ở đây, người bên ngoài không phát hiện ra.

- Đây là bảo bối tốt!

Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng cảm thấy mặt nạ không tệ, nội tâm lại trầm xuống, không suy nghĩ chuyện mặt nạ, hắn lại dò xét trữ hồn tháp.

- Sau khi giao năm trăm phần hồn dược hạ phẩm cho bộ lạc Hắc Sơn, ta cũng hoàn thành giao dịch, mặc dù nơi đây không tệ nhưng không phải nơi có thể ở lâu.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ mình nên làm gì, hắn có một mục tiêu chính là quay về Trường thành, một mục tiêu khác chính là điều chế ra hỏa diễm vượt qua thập ngũ sắc hỏa.

Quan trọng hơn là, hắn nhất định phải tìm được Thiên Nhân Hồn, nếu không bản thân mình vĩnh viễn không thể đột phá Kim Đan bước vào Nguyên Anh.

- Đều tại Hồng Trần Nữ đáng chết kia!

Vừa nghĩ mình rơi vào hoàn cảnh này là do đối phương bức bách, Bạch Tiểu Thuần hận nghiến răng nghiến lợi, suy nghĩ một ngày nào đó sẽ cho Hồng Trần Nữ và Trần Hạ Thiên biết rõ lợi hại của mình.

Bạch Tiểu Thuần thì thào một câu, hắn nhìn sang trữ hồn tháp, hắn dùng linh thức đảo qua tháp này nhưng không nhìn thấy cụ thể, lúc này đã luyện dược xong nên hắn rất bình tĩnh, chuẩn bị quan sát cẩn thận một phen, tốt nhất có thể tìm được nguyên lý trong trữ hồn tháp.

Thần thức trong đầu hắn tràn ra chung quanh, hắn quan sát trữ hồn tháp suốt nửa ngày, sau nửa ngày hắn không tìm thấy manh mối gì, trong trữ hồn tháp có rất nhiều sương mù màu xanh, linh thức của Bạch Tiểu Thuần không thể xuyê thấu quá nhiều, tất cả đều mơ mơ hồ hồ, như ẩn như hiện, mặc dù như vậy cũng có thể nhìn thấy đại khái, hắn càng cảm giác trữ hồn tháp đã tồn tại vô số năm tháng.

- Sương mù quá nhiều... Không cho ta nhin đúng không... Xem ta thu thập một cái trữ hồn tháp nho nhỏ đây! Hừ hừ, nếu tháp này đã thuộc về ta, tốt nhất dùng biện pháp luyện linh gột rửa một lần, mặc kệ trong đó có giấu ấn ký của ai khác hay không, chỉ cần luyện một lần là có thể xóa đi!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, sau chuyện mặt nạ, hắn có lòng cảnh giác rất mạnh với đồ của người khác, mặc dù hiện tại không có manh mối gì nhưng hắn vẫn quyết định làm.

Hắn cho phân thân đi ra ngoài tìm kiếm oan hồn, lại ra lệnh cho Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong, đồng thời còn có người bộ lạc Hắc Sơn tiếp tục bắt oan hồn.

Qua mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần đã tập hợp đủ oan hồn luyện chế một phần thập nhất sắc hỏa, trong hoàn hôn ngày hôm nay hắn tiến hành luyện hỏa trong động phủ.

Từ khi thập nhất sắc hỏa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần không do dự, hắn dùng Quy Văn Oa luyện linh trữ hồn tháp.

Kim sáng lóng lánh, màu sắc trữ hồn tháp cải biến triệt để, không còn là màu xám, mà là giống như thủy tinh, tinh xảo đặc sắc không nói, trên đó có một đạo kim vân sinh ra lực lượng đáng sợ, hoàn toàn cải biến tháp này, cho dù là Luyện Hồn Sư cường đại cũng không ngăn cản được.

Cầm hồn tháp thủy tinh, Bạch Tiểu Thuần vui sướng khắc ấn ký của mình lên, sau khi cảm giác không còn bị ngăn cản liền yên lòng.

- Hiện tại hồn tháp này đã thuộc về ta.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, linh thức lại rót vào hồn tháp, sau khi xem xét hắn vui vẻ phát hiện sương mù trong tháp đã biến mất, tất cả thông thấu, linh thức hắn đảo qua nơi nào đều có thể nhìn thấy rành mạch.

Đột nhiên Bạch Tiểu Thuần kêu to một tiếng, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt tỏa sáng, hắn toàn lực vận chuyển linh thức dò xét hồn tháp.

Sâu trong hồn tháp có sương mù màu xám bao phủ, lúc trước Bạch Tiểu Thuần không nhìn ra mánh khóe gì, hiện tại Bạch Tiểu Thuần nhìn

chằm chằm vào, hắn phát hiện một cấm chế phong ấn.

Phong ấn này rất nhỏ, nếu không nhìn cẩn thận sẽ không phát hiện ra được.

- Phong ấn..

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ đầu tiên là người bộ lạc Hắc Sơn muốn chết, không ngờ dám đào hố gài bẫy mình, nhưng rất nhanh hắn cảm thấy không đúng, hắn cảm giác cấm chế phong ấn cực kỳ cổ xưa giống với niên đại của hồn tháp.

Sau khi suy nghĩ một lúc, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn nếm thử cởi bỏ phong ấn nhìn xem bên trong có cái gì, sau khi nếm thử hắn phá hiện phong ấn do tử khí hóa thành, muốn mở ra cần lực lượng thiên địa khổng lồ mới được, với tu vi Bạch Tiểu Thuần hôm any thì không alfm được.

- Thú vị, ta xem thường trữ hồn tháp này rồi, không ngờ có phong ấn cổ xưa như thế...

Bạch Tiểu Thuần thu hồi linh thức, hắn vuốt cằm suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt tỏa sáng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 854: Đòn Sát Thủ (Thượng)

- Muốn mở ra cần lực lượng thiên địa trùng kích... Mặc dù tu vi của ta không đúng, thế nhưng mà... Không có nghĩa ta không có biện pháp khác.

- Hồn tháp nho nhỏ, ta sẽ cho ngươi xem thủ đoạn của Bạch gia gia!

Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, hào quang lóe lên, hắn lại lấy một cái thùng nước lớn.

Thùng nước cao hơn người, rộng chừng năm thước, vừa mới xuất hiện đã có linh lực xuất hiện, trong thùng là một thùng nước... Thông Thiên Hà!

Năm đó Bạch Tiểu Thuần còn ở Nghịch Hà Tông, bởi vì chuyện ma quái trong mặt nạ làm loạn, dọa hắn sợ nên ngâm mặt nạ vào trong nước, về sau hắn cũng quên chuyện này, lúc này hồn tháp cần lực lượng thiên địa khổng lồ mới mở ra được, sau đó hắn nhớ lại trong túi trữ vật của mình còn có thứ này.

- Nước Thông Thiên Hà là đồ vật trân quý trong Man Hoang, ta có một thùng lớn như vậy, không nói giàu có nhất cũng xem như đại tài chủ.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi nhìn thùng lớn trước mặt mình, hắ rất đắc ý, cũng ngạo nghễ nhìn thùng nước.

- Thùng lớn như vậy, bên trong ẩn chứa linh lực đủ giúp ta trùng kích phong ấn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn nâng tay phải bấm niệm pháp quyết và điểm về phía trước, lúc này trong hồn tháp xuất hiện hấp lực nuốt nước Thông Thiên Hà vào bên trong, cũng dùng nước trùng kích phong ấn.

Cả hồn tháp rung động rất mạnh, linh thức của Bạch Tiểu Thuần cũng dung nhập theo, hắn quan sát phong ấn bị nước Thông Thiên Hà oanh kích, hắn phát hiện phong ấn có dấu hiệu vỡ vụn nhưng lại khép lại tự nhiên.

Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết tăng thêm nước Thông Thiên Hà, vào lúc nước Thông Thiên Hà rút đi phân nửa thì phong ấn trong hồn tháp mất đi năng lực khép lại, nó bắt đầu sụp đổ.

Đột nhiên trong phong ấn xuất hiện cái khe, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, tâm thần rung động, một tia khí tức lan ra ngoài

Hắn dùng linh thức cảm nhận linh thức một chút, toàn thân hắn rung động rất mạnh, hắn hít thở dồn dập và sợ hãi ngây người.

- Đây là... Đây là...

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, lại bấm niệm pháp quyết ngăn cản nước Thông Thiên Hà trùng kích, hắn dùng toàn lực rút nước Thông Thiên Hà trở về.

Cũng may động tác của hắn rất nhanh, nước Thông Thiên Hà trong hồn tháp rất rút đi, phong ấn không sụp đổ nữa, lại mất đi năng lực khôi phục, bảo trì trạng thái bị tàn phá, giống như chỉ cần thêm một chút lực là có thể phá hủy.

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hô hấp, sắc mặt không ngừng biến hóa, hắn liên tục hít sâu vài lần, lúc này dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hồn tháp.

- Ta cảm giác khí tức này vượt qua Thiên Nhân... Khí tức cực kỳ tương tự lá cây trải qua luyện linh hai mươi mốt lần, đây... Đây là tồn tại

vượt qua Thiên Nhân, chẳng lẽ là... Bán Thần, trời ạ, trong tháp này phong ấn cái gì?

Bạch Tiểu Thuần miệng đắng lưỡi khô, tim đập rộn ràng, sau đó hắn cẩn thận dùng một tia linh thức thăm dò phong ấn, hắn run rẩy tiến vào khu vực khủng bố kia.

Trong linh thức của hắn, phong ấn đầy khe hở, dường như hơi động vào sẽ sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần do dự một chút, hắn cảm nhận một tia khí tức tràn ra, khí tức này sinh áp bức rất nặng lên tâm thần hắn.

- Xong rồi, ta lại gặp rắc rối...

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, hắn suy nghĩ trước khi rời đi phải nhìn rõ mới được, vì vậy hắn cắn răng khống chế linh thức của mình tới gần, hắn từ khe hở tiến vào khu vực phong ấn.

Hắn không dám tiến vào quá sâu, hắn chỉ vào một bộ phận cũng đủ nhìn đại khái tình hình trong phong ấn.

Nơi này tồn tại một không gian khác.

Trong không gian này có màu xám, sâu trong hào quang có một lão giả đang ngồi.

Gương mặt lão giả đầy nếp nhăn, không có tóc, trên người có chín trăm chín mươi chín khóa sắt phong ấn trói hắn lại nơi này.

Khí tức trên người hắn vượt qua Thiên Nhân rất nhiều, Bạch Tiểu Thuần cảm giác lão giả giống như thần linh, chỉ một tia uy áp cũng làm hắn run rẩy.

- Đây là... Bán Thần sao...

Bạch Tiểu Thuần ngoài tháp ngừng thở, hắn xuyên tâấu qua linh thức nhìn thấy tất cả, hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lúc này còn cảm thấy hãi hùng khiếp vía, hắn sợ đối phương chú ý, hắn cẩn thận

khống chế linh thức lui ra phía sau, nội tâm đã nghĩ kỹ, hắn không muốn hồn tháp nữa.

Thời điểm linh thức Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, bỗng nhiên lão giả mở mắt ra, trong nháy mắt hắn mở mắt ra thân thể của hắn đã có chút cải biến, lại không còn là hình người, hắn hóa thành cự mãng ba đầu, biến hóa này làm Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết.

- Tiền bối tha mạng...

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết muốn thu hồi linh thức ra khỏi hồn tháp, hắn nhanh chóng dừng lại, bởi vì hắn phát hiện lão giả bị khóa sắt khóa chặc, thân thể hắn cũng không phải thực chất, nhìn sang có chút mơ hồ, trừ chuyện đó ra, hắn còn có cảm giác lão giả không trọn vẹn...

Quan trọng hơn là, hắn mặc dù mở mắt ra rất uy nghiêm nhưng trong mắt mang theo mờ mịt, dường như hắn đã mất đi ý thức.

- Tàn hồn?

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, ánh mắt hơi run run, sau khi quan sát cẩn thận hắn mới dám xác định.

- Bán Thần tàn hồn!

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, sau khi xác định liền xem xét một phen, lúc này mới chậm rãi lui ra ngoài, lúc thu hồi linh thức, phải mất một lúc hắn mới khôi phục tinh thần, hắn cảm khái khi nhìn hồn tháp thủy tinh.

- Có Thiên Nhân Hồn sẽ có Bán Thần Hồn, dù hồn trong tháp không trọn vẹn thì cũng là Bán Thần Hồn.

- Rất rõ ràng, bản thể hồn này không phải tu sĩ, mà là con hung thú tu vi Bán Thần... Có lẽ là đại năng vô số năm trước lại bị người diệt sát, hồn phách không trọn vẹn, hoặc là bị người ta phong ấn, hoặc là bản thân nó tự phong ấn mình trong tháp...

Bạch Tiểu Thuần ngậm miệng, hắn cảm giác lần này nhặt được bảo, hắn lại dùng linh thức quan sát, cho đến buổi trưa ngày hôm sau, Bạch Tiểu Thuần mới chấm dứt dò xét, ánh mắt hiểu ra.

- Đúng là tàn hồn không có ý thức, nó dung hợp với tháp này... Một khi tháp diệt thì hồn bị phong ấn cũng mất đi, hồn của nó sẽ nổ tung khi tháp hủy diệt, từ đó hình thành khí tức hủy diệt lan tỏa ra chung quanh, chỉ sợ cho dù là Thiên Nhân cũng bị trọng thương khi đối mặt với lực trùng kích.

- Rất hiển nhiên, đây chính là kiện pháp bảo sử dụng một lần!! Trữ hồn chỉ là công năng thêm vào mà thôi, hoặc là thủ đoạn mê hoặc?

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn không nghĩ tới là tồn tại thế nào lại cầm Bán Thần tàn hồn luyện thành pháp bảo sử dụng môt lần.

Hắn có t không thể tưởng tượng nổi nhìn hồn tháp trong tay, thậm chí món đồ chơi có thê uy hiếp Thiên Nhân lại rơi vào trong tay mình.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng cao hứng nhưng tóc gáy cũng dựng đứng.

- Là trùng hợp sao...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, nhớ lại tình hình sau khi mình truyền tống đến Man Hoang, gặp được mọi chuyện... Càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng đáng sợ...

Sau khi ngây người một lúc, Bạch Tiểu Thuần thu hồi hồn tháp, hắn ngẩng đầu triệu hoán hai hồn tu bộ lạc Hắc Sơn đến đây, hai người nhanh chóng đi vào trong động phủ Bạch Tiểu Thuần, không biết vì sao Bạch Tiểu Thuần lại triệu hoán, lúc này khẩn trương ôm quyền bái kiến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 855: Đòn Sát Thủ (Hạ)

- Hồn tháp các ngươi cho ta lấy được từ chỗ nào?

Bạch Tiểu Thuần không nói nhảm, ánh mắt như tia chớp nhìn chằm chằm vào hai người, hắn hỏi thẳng.

Thậm chí phòng bị hai người nói dối, Thông Thiên pháp nhãn trên mi tâm Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cái khe cảm nhận biến hóa trên người hai hồn tu, chỉ cần hơi dao động một chút hắn cũng biết rõ ràng.

Thân thể hai hồn tu run lên, cảm nhận được uy áp cường đại nên bọn họ hít thở dồn dập, không dám giấu diếm lời nào, hai người một năm một mười nói rõ những tin tức mà mình biết.

Tháp này là vật truyền thừa của bộ lạc Hắc Sơn bộ từ xa xưa, thời gian đã quá lâu rồi, bọn họ cũng không biết lai lịch cụ thể, dù sao bộ lạc thổ dân trong Man Hoang đều có vật truyền thừa của tổ tiên còn sót lại, có giá trị, cũng có không có giá trị.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, hắn lại triệu kiến đầu lĩnh bộ lạc Hắc Sơn hỏi thâm rõ ràng, cuối cùng hắn cau mày và trầm ngâm không lên tiếng.

Tất cả đều nói rõ đây chính là vật tổ tiên bộ lạc Hắc Sơn truyền lại, vật phẩm lưu lại không chỉ có trữ hồn tháp, còn có những vật phẩm khác, cũng không ai biết rõ lai lịch cụ thể của chúng.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy lo lắng, hắn đi theo đầu lĩnh bộ lạc Hắc Sơn, tên đầu lĩnh run rẩy mang những vật phẩm còn truyền thừa của tổ tiên ra ngoài.

Sau khi xem xét từng cái, Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy manh mối nào trong những thứ này, hắn không thể không buông tha.

Trong đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần đứng ngoài động phủ, hắn nhìn lên bầu trời, nhìn dãy núi phập phồng, ánh mắt sinh ra hào quang.

- Hy vọng là ta nghĩ nhiều... Bất kể thế nào nói, hồn tháp này chính là đòn sát thủ của ta! Đáng tiếc chỉ có thể dùng một lần!

Bạch Tiểu Thuần thở dài một hơi, hắn nghĩ mãi mà không rõ, hắn dứt khoát không quan tâm tới việc này nữa.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn rời khỏi bộ lạc Hắc Sơn, trước khi đi thổ dân cả bộ lạc Hắc Sơn đều quỳ lạy, bọn họ mang theo cảm kích và kính sợ Bạch Tiểu Thuần.

Hai hồn tu trung niên cũng giống như thế, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo kính sợ rất rõ ràng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người, trong nội tâm cảm động, cảm giác mình lúc ở trong thôn cũng như vậy, khi gần đi mọi người vui vẻ đưa tiễn, tại Linh Khê Tông, mọi người vui vẻ đưa tiễn, tại Nghịch Hà Tông mọi người cũng vui vẻ đưa tiễn, tại Không thành Tinh Không Đạo Cực Tông Không, mọi người vui vẻ đưa tiễn...

Hôm nay đến Man Hoang, bộ lạc Hắc Sơn cũng vui vẻ đưa tiễn...

Bạch Tiểu Thuần cố ý dùng thần thức đảo qua, xác định những thổ dân này không chuẩn bị chiêng trống gì đó hắn càng cảm động, cảm thấy những ngững người này thật tình đưa tiễn mình.

- Đều trở về đi.

Bạch Tiểu Thuần cảm động vung tay lên, hắn vung tay lên sau đó mang theo phấn chấn bay lên không trung.

Sau lưng hắn, Chu Nhất Tinh bước nhanh đi theo, ánh mắt vô cùng kiên định, hắn đã thầm thề, nhất định phải đi theo tùy tùng vị Bạch đại sư trước mặt, đồng thời ánh mắt nhìn sang người bên cạnh mình với ánh mắt bất thiện.

Cùng đi theo Bạch Tiểu Thuần, còn có Lý Phong...

Chú ý tới ánh mắt của Chu Nhất Tinh, Lý Phong cũng cẩn thận, hắn cảm thấy Bạch đại sư không có đuổi chính mình đi, đây là ngầm đồng ý, chờ đợi mình biểu hiện sau này, trước mắt địch nhân lớn nhất của mình chính là Chu Nhất Tinh.

Ba người cùng đi đường, đi không bao lâu, Chu Nhất Tinh nhịn không được quay đầu lại hung dữ nhìn Lý Phong, hắn quát lớn.

- Ngươi đi theo chúng ta làm gì, còn không mau cút đi!

Nói xong Chu Nhất Tinh nhanh chóng xoay người biểu lộ nịnh nọt Bạch Tiểu Thuần, hắn đã luyện vẻ mặt như vậy rất nhiều lần.

- Đại sư, người này không có hảo ý, hắn đi theo chúng ta, nhất định lòng mang làm loạn.

Bạch Tiểu Thuần khẽ ân một tiếng, không để ý tới, hắn tiếp tục bay về hướng thành Quỷ Vương.

Lý Phong nhìn thấy Chu Nhất Tinh vu oan chính mình, hắn vội vàng ôm quyền.

- Đại sư ngàn vạn không nên hiểu lầm, ta không có tâm tư khác, mà là sùng kính đại sư, muốn trở thành tùy tùng của ngài.

Lý Phong lập tức lên tiếng, hắn thực hy vọng có thể ôm bắp đùi Bạch Tiểu Thuần, như vậy sau này sẽ được đối phương đề điểm.

Thấy Bạch Tiểu Thuần không quan tâm tới mình mà lại quay người đi xa, Lý Phong càng sốt ruột.

Chu Nhất Tinh càng vui vẻ, hắn lườm Lý sau đó đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt vô cùng đắc ý vừa lòng.

Lý Phong vội vàng, hắn cảm giác Bạch đại sư trước mắt chính là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, là một trong những Luyện Hồn Sư cường đại nhất hắn gặp.

Nếu mình có thể đi theo đại nhân vật như vậy, chỗ tốt quá lớn, vừa nghĩ tới nếu mình không bắt lấy cơ hội này, như vậy về sau nhất định sẽ hối hận, hắn đang lo lắng và suy nghĩ nhất định phải làm cho đối phương biết rõ giá trị của mình, nghĩ tới đây Lý Phong lập tức lên tiếng biểu hiện sự tồn tại của bản thân.

- Bạch đại sư, ta có thể làm rất nhiều việc, dùng thân phận của đại sư, lúc cần hồn không thể tự mình đi bắt, cho nên...

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, cảm thấy Lý Phong nói có chút đạo lý...

Nội tâm Chu Nhất Tinh rung động mạnh, nội tâm giận dữ, trước kia Bạch Tiểu Thuần chưa trở thành Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, hắn cảm thấy đi theo Bạch Tiểu Thuần là ủy khuất, từ khi biết Bạch Tiểu Thuần là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm thì hắn sớm tôn sùng Bạch Tiểu Thuần như thần tiên.

Hắn cảm giác mình phải ôm bắp đùi, càng nghĩ càng cảm thấy nên giải quyết Lý Phong, trước mắt nghe Lý Phong vô sỉ như vậy nên hắn không thể yếu thế.

- Ta cũng có thể!

Chu Nhất Tinh quát lớn, sợ Bạch Tiểu Thuần đồng ý việc này.

Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh nháy mắt mấy cái, hắn sớm nhận ra hai người này không hợp và có ý cạnh tranh, đây cũng là việc hắn vui vẻ khi nhìn thấy, lúc này tiếp tục đi xa.

Chu Nhất Tinh thở ra một hơi, hắn nhìn chằm chằm Lý Phong, nếu hắn khôi phục tu vi, hắn chắc chắn sẽ ra tay diệt đối phương...

Lý Phong cũng bất chấp Chu Nhất Tinh không vui, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lại muốn đi xa, lúc này vội vàng hô to.

- Bạch đại sư, ta... Ta biết rõ nơi nào có nhiều oan hồn...

- Ta cũng biết! Ta biết rõ vài chỗ!

Chu Nhất Tinh lập tức hét lớn.

- Ta có thể cung cấp hồn dược cho đại sư, dùng trình độ tam phẩm đỉnh phong của ta có thể luyện chế rất nhiều hồn dược thay đại nhân!

ý Phong lo lắng lên tiếng.

- Ta cũng có thể luyện hồn dược!

Chu Nhất Tinh cắn răng.

- Chu Nhất Tinh, ngươi đừng khinh người quá đáng, ta biết địa phương nào có được nước Thông Thiên Hà, giá trị nước Thông Thiên Hà xa xỉ, một giọt có thể đổi lấy rất nhiều hồn dược! Chu Nhất Tinh, ngươi có thể so sánh sao?

Lý Phong hét lớn.

- Ta...

Chu Nhất Tinh yếu thế, nếu nơi này là lãnh địa của gia tộc hắn, hắn còn có thể nói mình có thể làm được, hắn lại không có con đường tìm hiểu việc này.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, tuy hắn biết nước Thông Thiên Hà có giá trị xa xỉ trong Man Hoang, có lẽ rất đáng tiễn, hắn không ngờ còn quý hơn cả suy nghĩ của mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 856: Đông Giao Bạch Gia

- Ta còn biết địa phương nào có Thiên Nhân Hồn!

- Ta có thể cung cấp cho Bạch đại sư các tin tức!

- Ta...

Lý Phong nhìn chằm chằm vào Chu Nhất Tinh, hắn càng ra sức chào hàng bản thân, ý đồ có thể được Bạch Tiểu Thuần đồng ý dẫn theo.

Đôi mắt Chu Nhất Tinh đỏ rực, tức giận hồng hộc, đang muốn phản bác lại khiếp sợ, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dừng bước quay đầu nhìn sang.

Nội tâm Chu Nhất Tinh rung động mạnh, Bạch Tiểu Thuần đã xoay người nhìn sang Lý Phong.

- Ngươi vừa mới nói ngươi biết nơi nào có Thiên Nhân Hồn?

Lúc Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại, Lý Phong vô cùng kích động, nghe Bạch Tiểu Thuần hỏi lời này, hắn không do dự nói những tin tức mình biết.

- Bẩm Bạch đại sư, tại hạ biết rõ tin tức Thiên Nhân Hồn, nghe đồn trong thành Cự Quỷ, trong tay Cự Quỷ Vương có Thiên Nhân Hồn, trừ Cự Quỷ Vương đại nhân ra, ba đại luyện hồn thế gia trong nội thành đều có Thiên Nhân Hồn!

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, suy nghĩ những lời Lý Phong nói chẳng khác gì nói nhảm.

- Hừ, Cự Quỷ Vương chính là cường giả Bán Thần, hắn cũng không tùy ý mang Thiên Nhân Hồn ra tặng người, về phần ba luyện hồn thế gia, nghe đồn mà thôi!

Chu Nhất Tinh nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, nội tâm hắn vui vẻ, biết rõ đây là cơ hội phản kích, hắn lập tức bỏ đá xuống giếng.

Lý Phong lạnh lùng nhìn Chu Nhất Tinh, hắn cười lạnh sau đó cung kính nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn tiếp tục lên tiếng.

- Ta không dám lừa bịp Bạch đại sư, không nói Cự Quỷ Vương đại nhân, trong ba đại luyện hồn thế gia, ta không biết hai gia tộc khác có Thiên Nhân Hồn hay không, trong đó có một nhà ta dám bảo đảm bọn họ có Thiên Nhân Hồn!

- Bởi vì ta đã từng là một trong những khách khanh của gia tộc này, trong lúc cử hành buổi lễ long trọng, vinh hạnh đứng từ xa nhìn thấy Thiên Nhân Hồn, bộ dạng của nó như cát đá, vừa mới xuất xuất hiện đã có uy áp Thiên Nhân bao phủ bốn phương!

Lý Phong miêu tả những gì mình từng nhìn thấy, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng.

Thiên Nhân Hồn này chính là chí bảo trong Man Hoang, không phải người nào cũng có thể nhìn thấy, thậm chí quá nhiều người không biết bộ dạng Thiên Nhân Hồn như thế nào, Lý Phong miêu tả rất phù hợp bộ dạng Thiên Nhân Hồn.

- Nếu hắn nói là sự thật, đây chính là Thiên Nhân Hồn thổ thuộc tính, hôm nay ta đã có hỏa mộc thủy... Còn kém kim thổ mà thôi!

Bạch Tiểu Thuần nói thầm.

- Ngươi nói gia tộc kia là gia tộc nào?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hỏi.

- Vương thành Đông Giao, Bạch gia!

Lý Phong do dự một chút, hắn vì đi theo Bạch Tiểu Thuần cho nên bất chấp trả giá.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cảm thấy Lý Phong nói gia tộc này hơi quen tai, cẩn thận nhớ lại hai mắt hắn liền mở to.

- Vương thành Đông Giao... Ba đại luyện hồn thế gia... Bạch gia... Đây không phải gia tộc của Bạch Hạo sao.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng động tâm.

- Gia tộc này chính là một trong ba đại gia tộc trong thành Cự Quỷ... Rất có thể bên trong có tồn tại Thiên Nhân lão tổ.

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, hắn trừ động tâm còn mang theo do dự, hắn không có biện pháp nào khác, hắn nhất định phải chiếm được Thiên Nhân Hồn, hắn lại dùng thân phận của Bạch Hạo, từ đó có thể thuận lợi tiếp cận Bạch gia hơn.

Bạch Tiểu Thuần đang xoắn xuýt, Lý Phong cũng khẩn trương, lúc này hắn nói ra chuyện Bạch gia, mặc kệ như thế nào cũng xem như đắc tội Bạch gia, nếu Bạch Tiểu Thuần không quan tâm tới hắn, hắn chỉ có thể buông tha đi theo.

Mặc dù hắn làm khách khanh của Bạch gia trong thời gian ngắn, hắn không có ấn tượng gì về Bạch Hạo, dù sao tu vi Bạch Hạo chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, như vậy nói rõ hắn là người thất bại trong gia tộc, tự nhiên cũng không bị khách khanh tam phẩm đỉnh phong như Lý Phong chú ý.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lúc, sau khi suy nghĩ xong liền cắn răng quyết định.

- Mặc kệ có được hay không, ta cũng phải đi thử một lần, huống hồ ta có Bán Thần tháp... Nếu chuyện bại lộ hay có biến hóa khác, cẩn thận một chút có thể giữ được tính mạng.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây càng hận Hồng Trần Nữ nhiều hơn, vừa nghĩ Hồng Trần Nữ làm hại mình phải dùng Thiên Nhân Hồn Kết Anh, Bạch Tiểu Thuần thống hận không nhỏ.

- Đều do Hồng Trần Nữ, lão nữ ngươi chờ đó cho ta, chờ ngày Bạch Tiểu Thuần ta lợi hại, ta nhất định thu thập ngươi! Còn có Trần Hạ Thiên!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn đã có quyết định, đồng ý cho Lý Phong đi theo tùy tùng mình, cả đám người bay thẳng về phía Bạch gia.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần không ngừng đọc những tin tức trong cốt giản của Bạch Hạo lưu lại, càng nghĩ đến chuyện Bạch Hạo tử vong, một khi hắn dùng thân phận Bạch Hạo trở về, như vậy trong Bạch gia sẽ có một ít phong ba xuất hiện.

- Cũng đúng, ta từng nói có cơ hội sẽ báo thù cho ngươi, lần này nếu có khả năng, kẻ thù của ngươi sẽ nhảy ra.

Mấy ngày sau, lúc sắp tiến vào phạm vi Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn suy nghĩ nếu trở lại Bạch gia thì không thích hợp mang theo Lý Phong cùng Chu Nhất Tinh, vì vậy an bài hai người tu hành ở gần Bạch gia, sau khi chờ mình trêệu hoán, một mình một người bay về hướng Bạch gia.

Tu vi của hắn cải biến nhiều, không còn là Kết Đan Đại viên mãn, hắn biến thành Trúc Cơ sơ kỳ giống Bạch Hạo.

Tốc độ phi hành cũng chậm lại, tất cả biểu hiện phù hợp với thân phận của Bạch Hạo, gương mặt hắn biến thành trầm mặc ít nói.

- Bạch Hạo là thứ tử, không được gia tộc xem trọng...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mọi việc đều rất phù hợp với Bạch Hạo, sau khi cửu tử nhất sinh quay trở về gia tộc.

Lúc cách thành Quỷ Vương một khu vực lớn phía đông thành Quỷ Vương đều thuộc về Bạch gia, nói là gia tộc, trên thực tế kích thước to lớn giống như tòa thành nhỏ.

Tòa thành màu tím giống như ấn vào mặt đất, chung quanh có pho tượng long xà như muốn bay lên trời, mà những pho tượng long xà này lại tạo thành bốn cánh cửa ra vào Bạch gia!

Chung quanh có trận pháp vờn quanh, trận pháp còn sinh ra uy áp uy hiếp bao phủ cả Bạch gia vào trong, nơi này cũng trở thành khu vực độc lập.

Thậm chí sau khi đi vào khu vực này, Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm nhận được từng ánh mắt từ các vị trí khác nhau nhìn chằm chằm vào mình, cũng may chỉ liếc nhìn sau đó dời đi.

- Bạch gia... Nhất định có Thiên Nhân lão tổ!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, cảm nhận lực lượng trận pháp khổng lồ, hắn dần dần tới gần thành trì Bạch gia!

- Đáng chết, ta vẫn là ta sao?

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình đã biến hóa, ngay cả bản thân hắn cũng sợ hắn.

- Nơi này có Thiên Nhân lão tổ đấy, ta... Ta dám đoạt Thiên Nhân Hồn trong mặt Thiên Nhân lão tổ.

Bạch Tiểu Thuần dụi mắt, đáng tiếc hắn không dụi được nước mắt, hiện tại hắn biết thế nào là khóc không ra nước mắt, Bạch Tiểu Thuần than thở không dứt.

Hắn suy nghĩ nếu bản thân mình trước kia, đánh chết cũng không tới đây, hiện tại hắn... Lại chủ động đưa tới cửa.

- Đều do Hồng Trần Nữ và Trần Hạ Thiên, ta bị ép buộc... Đáng chết, ta nổi giận lên, chính ta cũng sợ mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 857: Thứ Tử Bạch Hạo

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần không ngừng động viên bản thân, hắn không có biện pháp khác, đành phải ổn định tâm thần, giả vờ làm ra bộ dạng trầm mặc ít nói đi tới tòa thành Bạch gia.

- Bạch gia là một trong ba luyện hồn thế gia trong thành Cự Quỷ, có trận pháp hộ tộc... Nói không chừng trận pháp có thể phán đoán huyết mạch tộc nhân, cũng không biết mặt nạ của ta có thể hay không... Có lẽ có thể.

Bạch Tiểu Thuần tâm thần bất định, hắn chậm rãi tiến lên phía trước, cũng chuẩn bị bỏ chạy nếu phát hiện không ổn.

Càng tới gần, ánh mắt chung quanh nhìn hắn càng nhiều, cho đến khi Bạch Tiểu Thuần cách thành trì Bạch gia chừng trăm trượng, nhìn pho tượng long xà như muốn bay lên cao, ánh mắt của pho tượng sinh ra u quang nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt này lạnh giá, càng ẩn chứa nguy hiểm không nói nên lời, giống như đoán được Bạch Tiểu Thuần cũng không phải người Bạch gia, nếu dám không lịch sự không báo mà xâm nhập vào trong sẽ thừa nhận một kích lôi đình của pho tượng.

Bạch Tiểu Thuần than thở, sau khi hít sâu vài lần liền tiến lên phía trước, trực tiếp bước vào bên trong trận pháp Bạch gia, hắn lấy lệnh bài thân phận của Bạch Hạo ra ngoài, lệnh bài sinh ra hào quang nhu hòa, cùng lúc đó mặt nạ của hắn hơi sáng lên, trong mặt nạ xuất hiện chấn động chỉ hắn có thể phát hiện, dường như nó đang lừa dối trận pháp,

đúng như Bạch Tiểu Thuần đoán, trận pháp có tác dụng phân biệt huyết mạch Bạch gia, nó cũng nhận định hắn chính là Bạch Hạo!

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần thuận lợi tiến vào trong trận pháp, những ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn cũng biến mất không còn, hai mắt pho tượng cũng ảm đạm, không hề sắc bén, thậm chí còn có âm thanh ken két vang lên, pho tượng long xà cực lớn chính là cánh cửa vào thành trì Bạch gia cũng mở ra.

Khi nó mở ra, ở cửa lớn có một nam tử trung niên xuất hiện, nam tử này tu vi Ngưng Khí Đại viên mãn, hai tay của hắn cắm vào trong ống tay áo, thân ảnh gầy gò, dung mạo mang theo cay nghiệt, hắn cau mày nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, hắn biết rõ bước âầu tiến vào Bạch gia đã thành công, giờ phút này xụ mặt, kiên trì tiến lên, hắn tới cổng chính của Bạch gia, lúc muốn tiến vào...

- Bạch Hạo thiếu gia, ngươi trở lại cũng bỏ đi, chẳng lẽ quên phu nhân quy định, thứ xuất phải đi cửa hông hay sao?

- Rõ ràng dẫn động trận pháp gia tộc, thậm chí lại để long xà mở cửa, xem ra ngươi quên thân pâận của mình rồi, cửa này không phải ngươi có thể đi.

Nam tử trung niên lạnh lùng lên tiếng, hắn ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo khinh miệt.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, hắn ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên trước mặt, hắn biết rõ Bạch Hạo không được chào đón tại Bạch gia, hắn không nghĩ tới ngay cả người giữ cửa cũng có thể nhục nhã hắn, điều này đại biểu Bạch Hạo không được Bạch gia chào đón cỡ nào.

- Đây là tận lực nhục nhã và làm khó dễ tới tận cùng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang lợi hại, sau khi lọt vào mắt nam tử trung niên kia, tâm thần nam tử trung niên rung động, toàn thân băng hàn lạnh buốt, đầu óc như nổ vang giống như đặt mình trong băng tuyết, nội tâm kinh ngạc không dám đối mắt với Bạch Tiểu Thuần, hắn vô ý thức lui ra phía sau vài bước, hai tay đặt trong ống tay áo cũng buông ra, sau đó tránh đường.

Bạch Tiểu Thuần mặt không biểu tình bước qua người nam tử trung niên, hắn trực tiếp bước vào trong cửa lớn, sau khi hắn rời đi nam tử trung niên mới khôi phục tinh thần, sắc mặt biến hóa, kinh nghi bất định.

- Ánh mắt Bạch quá mức sắc bén, hoàn toàn không giống hắn trước kia.

Không đề cập tới nam tử trung niên khó hiểu, Bạch Tiểu Thuần bước vào Bạch gia, trên đường hắn đi cũng quan sát chung quanh, thành trì Bạch gia rất lớn, dù sao cũng là gia tộc nên không có cửa hàng gì, chỉ có khu vực ở lại của các chi mạch khác nhau, trong đó có điêu lan ngọc thế rất xa hoa, bốn phía hòn non bộ mọc lên san sát như rừng, có không ít người Bạch gia đang ra ra vào vào, giữa không trung có chim chóc bay quanh.

Không đợi Bạch Tiểu Thuần đi bao xa, trước mặt hắn có nữ tử mặc trang phục nha hoàn vừa răn dạy người bên cạnh, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nha hoàn này sững sờ, sau đó trong mắt mang theo xem thường và hừ lạnh.

- Cũng không biết tên nào canh cổng lại cho hắn vào, đâu phải ai cũng có thể được phép đi từ cửa chính!

Nha hoàn này lớn tiếng, không để ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không làm gì cả, vừa định trừng nhưng nghĩ mình hiện tại chính là Bạch Hạo, lúc này hắn nhịn xuống.

- Nhịn, dù sao ta cũng không phải Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn nhìn bóng lưng nha hoàn kia, tiếp tục đi dạo trong thành trì Bạch gia, trên đường gặp được không ít người hầu Bạch gia, những người này không ngoài dự tính, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền sững sờ, sau đó sắc mặt mang theo khinh miệt rất rõ ràng.

Biểu lộ này quá tận lực, dường như cố ý làm như thế, thậm chí còn có một chút không giống như cố ý, mà là chán ghét không thèm nhìn, Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì là rác rưởi.

Nhiều lần Bạch Tiểu Thuần không nhịn được nhưng lại nhớ tới mục đích của mình cho nên hắn nhịn xuống.

- Ta nhịn!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng nói thầm, hắn lại nhìn chung quanh, hắn không biết Bạch Hạo cư ngụ ở chỗ nào, việc này cũng không thể tìm người hỏi thăm, bởi vì tình cảnh của Bạch Hạo cho nên Bạch Tiểu Thuần muốn hỏi cũng không ai trả lời, từ đó có thể nghĩ địa vị của hắn kém cỡ nào.

- Làm thế nào bây giờ?

Bạch Tiểu Thuần au đầu, vào lúc hắn muốn rời đi, đột nhiên có một lão giả bước ra ngoài, quần áo lão giả này tốt hơn hạ nhân tầm thường một ít, tu vi cũng là Trúc Cơ, thần sắc kiêu căng, hiển nhiên hắn không phải người Bạch gia nhưng cũng là nhân vật quản gia trong Bạch gia.

Hắn chắp tay sau lưng, vào lúc muốn rời đi lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Lão giả này sững sờ, sau đó sắc mặt hắn âm trầm.

- Bạch Hạo!

- Ngươi quên thân phận của mình sao, nơi này không phải nơi ngươi có thể tới, ngươi thật lớn mật, lại dám bỏ qua gia quy!

Ánh mắt lão giả sáng lên, ngôn từ không chút khách khí giống như răn dạy người hầu, hắn chỉ vào Bạch Tiểu Thuần và quát tháo một phen.

Bạch Tiểu Thuần đi tới nơi này không được chào đón không nói, hắn nhận hết chán chét và khinh miệt của mọi người, hắn nhịn, không ngờ lão giả trước mắt lại dám mắng chửi răn dạy mình, hắn tức giận ngẩng đầu lên, vào lúc này có giọng nữ tử vang lên.

- Trần quản gia, nơi này là Bạch gia ta, hắn nói thế nào cũng có huyết mạch Bạch gia, từ lúc nào tới phiên người hầu như ngươi nhục nhã?

Một đạo hào quang đang bay ngang qua nơi này bỗng nhiên dừng lại, đó là thân ảnh nữ tử.

Sắc mặt nữ tử lạnh như băng, toàn thân mang theo khí chất băng hàn, tu vi không tầm thường, đã đến Trúc Cơ Đại viên mãn, nàng mi thanh mục tú nhưng không vui nhìn qua lão giả kia.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang nữ tử trên không trung, hắn hít sâu một hơi áp chế lửa giận trong lòng.

Lão giả biến sắc, trong mắt mang theo kiêng kị, hắn lập tức cúi đầu ôm quyền với nữ tử trên không trung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 858: Phát Hiện Mánh Khóe

- Bái kiến ngũ tiểu thư, lão nô nhất thời nói sai, nhưng gia chủ có quy định, thứ tử không được triệu hoán không thể bước vào bên trong...

Nữ tử giữa không trung im lặng một chút, cúi đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, than thở một hơi

- Bất kể nói thế nào hắn cũng là người Bạch gia, ngươi không thể nói lời nhục nhã.

Nói xong, nàng lắc đầu hóa thành hào quang bay đi.

Lão giả cúi đầu đồng ý, sau khi nữ tử rời đi, lão giả mới ngẩng đầu chán ghét nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Có ngũ tiểu thư ra mặt, hôm nay không trách phạt ngươi, cút về khu bắc cho ta, nếu lại để lão phu nhìn thấy ngươi tự tiện đi vào nơi này, nhất định bẩm báo gia chủ, dùng gia quy xử trí!

Lão giả nói xong hừ lạnh một tiếng, hắn hất tay áo quay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình sắp bùng nổ, từ khi tiến vào Bạch gia tới bây giờ chưa qua bao lâu, hắn vẫn nhẫn nhịn, trên đường nhịn đến bây giờ, hắn cảm thấy tiếp tục như vậy sẽ bùng nổ, hắn càng không ngờ địa vị Bạch Hạo kém như thế.

- Cũng không Bạch Hạo làm sao kiên trì được tới bây giờ, gia tộc như thế cần dùng làm gì?

- Nếu không được chào đón cũng không thể biến thành như vậy, đây mới là vấn đề.

- Cũng phải, dù sao ta không phải Bạch Hạo, vì Thiên Nhân Hồn, ta lại nhịn một chút.

Bạch Tiểu Thuần cắn sau áp chế tức giận trong lòng, quay người đi về hướng bắc, ánh mắt âm thầm tra xét khu vực này, càng nhìn sang tòa tháp cao bả tầng ở xa xa.

Trên tòa tháp cao bảy tầng cách nơi này không tính là quá xa, bốn phía có hào quang óng ánh giống như trang phục xinh đẹp của tòa tháp, nơi này rất xa hoa, nhất là chung quanh tòa tháp còn có cấm chế tồn tại, dường như tháp cao chính là trọng địa của Bạch gia.

Bạch Tiểu Thuần đi về khu bắc, ở tầng thứ năm tòa tháp cao có một nữ tử đứng đó dùng ánh mắt âm lãnh nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần đi xa.

Quần áo nữ tử trung niên vô cùng xinh đẹp, quần áo đều làm từ linh ti dệt thành, thêu chín đầu Phượng Hoàng, cả bộ quần áo sinh ra hào quang bảo khí giống như tẩm bổ dung nhan của người đang mặc.

Loại quần áo này có giá trị xa xỉ trong Man Hoang, cho dù đặt trong khu vực Thông Thiên Hà cũng là trang phục quý giá, mặc dù tuổi nữ tử trung niên hơi lớn nhưng bảo dưỡng rất tốt, dáng người có lồi có lõm, làn da vô cùng mịn màng, không nói tuyệt sắc nhưng lại có sức hấp dẫn, cho dù không bằng những nữ tử trẻ tuổi nhưng lại có vài phần thành thục thùy mị.

Nữ tử đang cắn răng nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo oán độc không nhỏ, nàng đang nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, sau lưng nàng có một nam tử áo đen tới gần, toàn thân nam tử tỏa ra sát khí không nhỏ, nhất là hai mắt đỏ rực, hắn chẳng khác gì thanh bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ, hắn cung kính cúi đầu trước nữ tử trung niên.

- Bái kiến Thái phu nhân.

- Không phải ngươi nói tiểu tạp chủng Bạch Hạo đã chế rồi sao?

Thái phu nhân không quay đầu nhìn lại, nàng chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Tiểu Thuần sau đó nói từng chữ.

- Vâng, kẻ này trúng Diệt Hồn Ấn của ta, tâm mạch đã đứt, tuy bị truyền tống bỏ chạy, ta chưa từng nhìn thấy thi thể của hắn nhưng ta có thể kết luận hắn phải chết không nghi ngờ!

Nam tử lạnh như băng lên tiếng, bộ dạng cực kỳ tự tin.

- Hắn phải chết không thể nghi ngờ? Tốt cho một câu hắn phải chết không thể nghi ngờ, vậy ngươi nhìn xem, hắn là ai?

Thái phu nhân giận quá hóa cười, nàng nâng tay phải chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nam tử áo đen sững sờ, hắn tiến lên vài bước nhìn theo hướng Thái phu nhân đang chỉ, lập tức nhìn thấy bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, hắn biến sắc, đôi mắt mở to.

- Không có khả năng!

Nam tử áo đen không dám tin tưởng, hắn há hốc mồm.

- Ta mặc kệ ngươi làm cách nào, tóm lại... Hôm nay đi giết hắn!

Thái phu nhân nói xong quay người muốn rời đi.

- Thái phu nhân, giết kẻ này dễ dàng, nhưng nơi này là Bạch gia, hôm nay có chút phiền phức.

Nam tử áo đen do dự một lúc, trên thực tế hắn rất khó hiểu, cho dù Thái phu nhân không hợp với Bạch Hạo, có tranh giành lợi ích nhưng cũng không cần vội vã như vậy.

- Ngươi không biết, tiểu tạp chủng căn này không phải là người, hắn là một yêu nghiệt, yêu nghiệt! Ta mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, tóm lại dùng thời gian nhanh nhất giết hắn! Quyết không thể cho hắn cơ hội phát triển!

Giọng nói của Thái phu nhân rất bén nhọn, hô hấp dồn dập, sau nửa ngày mới phát giác mình thất thố, nàng thở sâu, không nói câu nào liền rời đi.

Nam tử áo đen trầm mặc, Thái phu nhân nói yêu nghiệt, hắn có chút không hiểu, trúng Diệt Hồn Ấn của hắn còn không chết, hắn hứng thú với điểm này nhất.

- Bạch Hạo này cũng có chút tài năng, ta an bài kế hoạch, thậm chí tự mình ra tay cũng để hắn chạy mất, hắn không chết còn dám trở lại.

- Tuy lần trước ngươi đại nạn không chết, lúc ta xem ngươi làm sao không chết!

Nam tử áo đen cười lạnh, lúc quay người trên thân thể bộc phát khí tức Kết Đan!

Bạch Tiểu Thuần không biết chuyện xảy ra trên tháp cao, nơi đó có cấm chế không tầm thường, trừ phi Bạch Tiểu Thuần tự mình bước vào, nếu không hắn dùng linh thức dò xét cũng bị cấm chế ngăn cản.

Mặc dù hắn không biết một nam một nữ trên tháp cao nói cái gì, hắn lại phát hiện ánh mắt bất thiện và sát cơ từ đối phương, hắn hiểu điều này đại biểu điều gì.

- Thú vị!

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, hắn đi về khu bắc,khu bắc là nơi vắng vẻ không xa hoa, là một khu dân cư, người ở nơi này phần lớn là nô bộc, không nói đời đời kiếp kiếp bán mình cho Bạch gia, tuyệt đại đa số người nơi đây đều già yếu vàng vọt.

Chung quanh cũng dơ bẩn bẩn thỉu, hoàn toàn chênh lệch quá lớn với khu đông, tuy ánh mắt chán ghét và khinh miệt ở đây giảm đi, hắn có cảm giác đi vào trong xóm nghèo, Bạch Tiểu Thuần lại cảm khái địa vị của Bạch Hạo.

- Hạo ca nhi...

- Hạo thiếu gia!

Bạch Tiểu Thuần vừa đi tới, nơi đây không ít người nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền vui vẻ, bọn họ vui vẻ tiến lên chào hỏi hắn, hoàn toàn khác với khu đông.

Hiển nhiên Bạch Hạo rất được hoan nghênh tại nơi này, thậm chí không cần hắn đi tìm chỗ ở của mình, mấy hài đồng ở đây nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền cao hứng bừng bừng đi bên cạnh hắn, dẫn hắn tới trước gian phòng tàn phá.

Gian phòng này lung lay sắp đổ, giống như tùy thời có thể sụp xuống, cũng may cả Bạch gia có trận pháp bao phủ, mưa rơi không dưới, nếu không gian phòng rách nát này không thể che mưa.

Lúc đi vào phòng, Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh.

Trong phòng chỉ có một giường lớn, càng không có ghế dựa, đối với một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ mà nói đây là chuyện khó tin, đừng nói là tại Man Hoang, cho dù tại khu vực Thông Thiên Hà, một tu sĩ Trúc Cơ cũng có đãi ngộ hưởng thụ cao hơn nơi này quá nhiều.

- Bạch Hạo là Trúc Cơ sơ kỳ, tại sao đãi ngộ trong Bạch gia kém như vậy...

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần đã hơi hiểu về Bạch Hạo nhưng hắn khổng rõ quá nhiều chi tiết, lần này đi vào Bạch gia, cho dù hắn có chuẩn bị cũng không phải cái gì cũng biết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 859: Thiên Tư Tuyệt Luân (Thượng)

- Trừ phi Bạch Hạo nguyện ý để mình như vậy... Hoặc là hắn không thể không làm vậy... Là ai muốn giết hắn chứ? Là một nam một nữ vừa rồi?

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, đương nhiên hắn nhìn ra nữ nhân có quần áo xa xỉ kia có địa vị rất cao.

Suy nghĩ cả buổi, Bạch Tiểu Thuần có quá ít manh mối cho nên hắn không thể tìm hiểu ra chuyện gì.

- Bạch Hạo ah, tuy ta có tâm giúp ngươi nhưng manh mối ngươi lưu lại quá ít, ta muốn biết rõ trên người ngươi xảy ra chuyện gì.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn đả tọa trên cái giường tàn phá, hắn không nhắm mắt lại, mà là dùng linh thức dò xét chung quanh.

Đây là thói quen của hắn, lúc tới nơi lạ lẫm cần phải cẩn thận bảo vệ tính mạng, hắn bấm niệm pháp quyết phòng bị có địch nhân ẩn nấp lao ra công kích.

Linh thức Bạch Tiểu Thuần lan tỏa ra chung quanh, bỗng nhiên hắn mở to mắt nhìn góc tường, sắc mặt hơi động, hắn đi tới và ngồi xổm xuống quan sát.

Mặt đất rất bình thường, không có gì khác biệt, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức quan sát chung quanh lại ẩn ẩn có pháp thuật ba động.

Ba động rất nhỏ, dường như đã tồn tại một ít thời gian, sợ rằng cũng đã trôi qua mấy tháng, đã triệt để tiêu tán, nếu không phải Bạch Tiểu Thuần dung hợp ba Thiên Nhân Hồn, có ba đại phân thân, linh thứ cũng bạo tăng gấp ba lần, mặc dù không bằng Nguyên Anh, linh thức chưa lột xác thành thần thức nhưng mức độ nhạy cảm không kém gì Nguyên Anh, nếu không hắn cũng không nhìn ra.

Quan sát một phen, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang sáng ngời.

- Nơi này từng có người thi pháp qua... Thời gian không phải thật lâu, mấy tháng trước... Dường như có người thi pháp xóa cái gì đó trên mặt đất...

Bạch Tiểu Thuần nhìn mặt đất, nội tâm hiếu kỳ, bỗng nhiên mi tâm xuất hiện một khe hở, Thông Thiên pháp nhãn xuất hiện, chỉ trong nháy mắt ánh sáng tím tràn ra, bị Bạch Tiểu Thuần khống chế dò xét trong khu vực này.

Vừa mới xem xét, Bạch Tiểu Thuần lập tức đoán đúng, trên mặt đất từng có chữ viết.

- Thú vị!

Bạch Tiểu Thuần thì thào, trên người hắn xuất hiện hư ảnh trọng điệp, ba đại phân thân trọng điệp lên thân thể hắn, sau khi hắn mở Thông Thiên pháp nhãn, bốn Thông Thiên pháp nhãn đồng thời chồng chất lên nhau, ánh sáng tím sáng tới tận cùng.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần đã có chuẩn bị từ trước cho nên ánh sáng tím không lộ ra khỏi phòng, người bên ngoài không thể phát hiện, bốn Thông Thiên pháp nhãn chồng chất đã khôi phục lại chữ viết trên mặt đất, mặc dù khôi phục không nhiều lắm nhưng cũng có thể đọc được đại khái.

Vừa nhìn những chữ viết này, với tu vi và định lực của Bạch Tiểu Thuần cũng phải nghẹn ngào kinh hô, hắn khiếp sợ không nhỏ.

- Đây là...

- Cái gì là hỏa... Trong nghiên cứu của ta, hỏa... Cũng không phải là một loại vật chất, không giống với nước, nó càng giống như một loại biểu tượng của linh thức hiển thị ra ngoài.

- Hỏa, nó giống như khí tức... Tiến tới dung hợp với tồn tại kỳ dị trong hư vô, do đó hình thành!

- Sở dĩ có thể bị nhìn thấy là nhờ vào ánh sáng, chúng ta nhìn thấy là ánh sáng!

- Mà đa sắc hỏa cũng như thế... Như vậy lại có vấn đề mới, cái gì là hồn... Vì sao đốt hồn lại thành đa sắc hỏa...

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hai mắt mở lớn, tâm thần của hắn bị hấp dẫn rất mạnh, hắn nhìn chằm chằm vào những chữ viết trước mặt, tuy chỉ là một bộ phận nhưng sau khi hắn nhìn thấy có nhiều vấn đề làm hắn khó hiểu được giải khai, hắn có cảm giác như bị sét đánh, lập tức đốn ngộ.

- Đây... Đây là...

Bạch Tiểu Thuần không bao giờ suy nghĩ có người lại nghiên cứu hỏa đến tình trạng này, từ chữ viết lưu lại, dường như người viết chữ tiện tay lưu lại khi suy nghĩ vấn đề.

Trọng yếu nhất những nghiên cứu về hỏa này không ngừng hiển hiện trong đầu Bạch Tiểu Thuần, dường như mở ra một thế giới trong lòng hắn, tâm thần hắn rung động, kết hợp với quá trình luyện hỏa của hắn, chỉ trong giây lát hắn cảm thấy mọi thứ rộng mở trong sáng.

- Đúng, ta luyện chế đa sắc hỏa đúng là dạng này, hỏa... Không phải vật chất giống như nước, mà là một loại biểu tượng, hoặc cso thể nói...

Nó là một loại hiện tượng! Từ ý nào đó mà nói nó là hư ảo, nó không tồn tại thực chất giống như nước!

Bạch Tiểu Thuần cố gắng trầm tĩnh, cảm thấy người lưu lại chữ viết này cực kỳ không tầm thường, có thể nói phương diện nghiên cứu hỏa có tạo nghệ kinh tài tuyệt diễm, có thể gọi là thần nhân.

Thậm chí hắn vốn nghiên cứu ra thập nhất sắc hỏa, nếm thử luyện chế thập nhị sắc hỏa cũng bị những chữ viết này làm rung động, hắn ẩn ẩn cảm thấy nếu mình nghiên cứu xong những chữ này, hắn có thể luyện chế... Thập nhị sắc hỏa!

Cho dù Bạch Tiểu Thuần nghĩ thế nào cũng không ngờ chuyến đi lần này lại gặp một hồi tạo hóa, hắn tăng thêm lực lượng cho Thông Thiên pháp nhãn, tiếp tục quan sát.

Nội dung đằng sau trở nên mơ hồ, không cách nào khôi phục lại, Bạch Tiểu Thuần không nói vội, sau khi hắn nhìn thấy chữ cuối cùng chính là thôi diễn cách điều chế thập ngũ sắc hỏa, thậm chí đã thôi diễn được một nửa, Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ.

- Làm sao có thể?

Bạch Tiểu Thuần ngây người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chữ viết, nhìn mấy câu cuối cùng.

- Hỏa có nhiệt độ cao, càng có lực lượng tầần bí, càng có nóng và lực, tâm ngọn lửa và trung tâm ngọn lửa...

- Theo biện pháp ta thôi diễn, mặc dù không thể điều chế ra thập ngũ sắc hỏa cũng có thể thôi diễn ra, không phải rất khó... Thập lục sắc hỏa, thập thất sắc hỏa thì như thế nào... Nhị thập sắc hỏa, ta cũng có tin tưởng thôi diễn ra.

- Đáng tiếc... Tu vi ta quá thấp, cho dù thôi diễn ra thì cũng có dùng được đâu, ta cũng không luyện chế được... Tuy, ta vẫn muốn thôi diễn ra,

ta muốn phụ thân biết rõ ta không phải phế vật, ta cũng hữu dụng... Ta không muốn tranh đoạt cái gì, ta chỉ muốn phụ thân... Có thể nhìn ta nhiều hơn vài lần...

Nhìn mấy chữ cuối cùng trong bút ký, những ngôn từ cuồng ngạo và tự tin và đắng chát trong nội tâm, Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận rất rõ ràng.

- Không ngờ có thể thôi diễn ra cách điều chế đa sắc hỏa...

Bạch Tiểu Thuần cảm khái và kích động, hắn đứng len sau đó dùng Thông Thiên pháp nhãn tìm kiếm chung quanh, hắn tìm trong gian phòng này mấy lần, Bạch Tiểu Thuần lo lắng.

Hắn nhìn ra mặt đất từng tồn tại bút ký và các điều chế đa sắc hỏa cùng lĩnh ngộ về hỏa, chỉ có điều đại đa số sau khi viết lại bị xóa đi, chỉ có khu vực kia vừa mới viết xong lại có ngoài ý muốn nổi lên, cho nên phương thức xóa đi cũng khác biệt.

Không phải mình xóa đi, mà là bị người xóa đi!

- Cách điều chế thập ngũ sắc hỏa...

Bạch Tiểu Thuần không thể không rung động, hắn có thể cảm gaics được, những chữ này là Bạch Hạo viết, nhưng aicos thể vào phòng Bạch Hạo và xóa đi?

Nếu Bạch Hạo... Bởi vì tu vi Bạch Hạo thấp nhưng cảm ngộ về hỏa của hắn đã đạt đến mức độ kinh thiên động địa, thậm chí vượt qua cảnh giới của Bạch Tiểu Thuần quá nhiều, đã có thể nói nghiên cứu đến mức tận cùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 860: Thiên Tư Tuyệt Luân (Hạ)

- Không đúng, nếu là Bạch Hạo, chỉ cần hắn biểu thị tài hoa của mình, như vậy hắn sẽ nổi danh trong Bạch gia, tại sao không được người ta chào đón?

Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, nghĩ mãi mà không rõ.

Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần mới đứng lên, hắn đi tới đi lui trong phòng một lát, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt xuất hiện hào quang.

- Bất kể có phải Bạch Hạo viết hay không, trong bút ký chắc chắn có cách điều chế thập ngũ sắc hỏa, như vậy... Người giết Bạch Hạo cũng là người xóa chúng đi, cho dù không phải cùng một người nhưng chắc chắn có liên quan.

- Kể từ đó, cũng chỉ có đối phương mới có bút ký nguyên vẹn...

- Nếu ta muốn đạt được bút ký nguyên vẹn, trên thực tế cũng không cần chủ động tìm kiếm, bởi vì ta trở về, tất nhiên sẽ dẫn động sát cơ của đám người kia, ta càng cao điệu trong Bạch gia thì sát cơ đến càng nhanh.

- Như vậy ta có thể tìm được nguyên nhân, tìm được bút ký!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, âm thầm quyết định, sau đó hắn than thở nhìn chữ viết không trọn vẹn trên mặt đất.

- Bạch Hạo này quá mức đáng tiếc, cũng rất đáng thương...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nội tâm hắn đã xác định bảy tám phần, người lưu lại bút ký chính là Bạch Hạo.

- Ta còn cần xác định một chút mới được.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hắn lấy ngọc giản ra truyền âm cho Lý Phong, bảo hắn phát động lực lượng ẩn giấu của mình nghe ngóng tình cảnh của Bạch Hạo lúc trước.

Lý Phong không biết thân phận của Bạch Tiểu Thuần trong Bạch gia, sau khi nhận được lệnh của Bạch Tiểu Thuần liền hưng phấn, biết rõ đây là cơ hội, hắn cũng không nói với Chu Nhất Tinh, hắn âm thầm phát động nhân mạch của mình tìm hiểu tin tức.

Mấy ngày sau, sau khi hắn báo tin tức Bạch Hạo với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cầm ngọc giản, ánh mắt mang theo tức giận.

Bạch Tiểu Thuần đã tương đối hiểu về Bạch Hạo, càng kết hợp với cốt giản của Bạch Hạo lưu lại và cảm nhận trong Bạch gia mấy ngày qua, trong đầu hắn đã hiểu tất cả tình cảnh Bạch Hạo.

Mẫu thân của Bạch Hạo chỉ là tỳ nữ không có địa vị, phụ thân hắn là tộc trưởng Bạch gia hôm nay, mẫu thân hắn bị tộc trưởng lăng nhục và bị động thừa nhận, thứ tử Bạch Hạo cũng đản sinh ngoài ý muốn.

Từ khi hắn sinh ra thân phận đã thấp kém, mà mẫu thân hắn sau khi sinh hắn xong cũng bị người khác diệt sát, bởi vì Bạch Hạo có tư chất khá tốt, hắn lại không có tài nguyên tu hành, chỉ dựa vào cố gắng nên không thể nổi bật.

Chính thất của tộc trưởng Bạch gia tộc chính là Thái phu nhân có địa vị cực cao trong gia tộc, bởi vì thân phận chính là tộc nữ một đại gia tộc khác trong thành Quỷ Vương.

Còn có một nguyên nhân, con của Thái phu nhân, ca ca của Bạch Hạo là Bạch Tề, người này là thiên kiêu vô song, danh chấn thành Quỷ

Vương, hôm nay đã là Kết Đan Đại viên mãn, thậm chí được lão tổ Bạch gia coi trọng, cho rằng là kỳ lân tử của Bạch gia trong mấy trăm năm qua, càng là nhan tuyển đầu tiên tranh đoạt vị trí người thừa kế Minh Hoàng về cho Bạch gia.

Có phụ thân như thế, có ca ca như vậy, lại có đại mẫu độc ác, Bạch Hạo vô cùng đau khổ, phụ thân lạnh lùng với hắn, càng không có thân tình gì đáng nói, thậm chí cho dù hắn chết cũng không thèm nhìn lần nào.

Đại mẫu càng ghét hắn, về phần ca ca làm ra vẻ cao cao tại thượng, quát tháo Bạch Hạo như người hầu, tất cả tạo thành địa vị hèn mọn của Bạch Hạo trong gia tộc.

Thái phu nhân và Bạch Tề không thích hắn, đám hạ nhân vì lấy lòng chủ nhân cũng khinh thường Bạch Hạo, tu vi Bạch Hạo cũng chỉ đạt tới Ngưng Khí, tăng lên chậm chạp không cách nào hình dung.

Cũng may người ta cảm giác tính cách của Bạch Hạo nhu nhược, cho dù là ai quát tháo hắn chỉ cúi đầu run âẩy, thời gian dần qua không ai chú ý tới hắn, hắn ở khu bắc chẳng ai thèm hỏi thăm.

Đoạn thời gian trước, Bạch Hạo cũng đột phá Ngưng Khí trở thành tu sĩ Trúc Cơ, sau đó hắn đã mất tích...

Nhìn tin tức Bạch Hạo trong ngọc giản, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo lửa giận... Hắn không biết nên hình dung Bạch Hạo như thế nào mới phải, lúc này nhớ lại hình ảnh thanh niên nằm chết trong rừng cây lúc trước...

- Cho dù nhu nhược thì thế nào, nếu đổi lại là ta, ta không cảm thấy ngươi nhu nhược, chỉ có như vậy mới có thể còn sống... Một khi để lộ phong mang làm người ta cảm thấy uy hiếp, khi đó sát kiếp sẽ tới.

- Hết lần này tới lần khác, cũng chính vào lúc Bạch Hạo đột phá tu vi mới bị người ta diệt sát... Chỉ tu vi Trúc Cơ chưa đủ gây ra họa sát thân...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, hắn cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lúc này hắn ẩn ẩn đã đoán được nguyên nhân.

- Bạch Hạo để lộ thiên tư luyện hỏa kinh người, bị người đố kỵ cho nên diệt sát.

- Tám chín phần mười người giết hắn là Thái phu nhân... Ta lại có một điểm không rõ, nếu như phụ thân Bạch Hạo biết rõ thiên tư của Bạch Hạo, tại sao hắn lại không thèm quan tâm? Dù sao với một luyện hồn thế gia, thiên tài như vậy mới là kỳ lân tử.

- Bạch Hạo... Hắn có nói thiên tư luyện hỏa của mình nói với phụ thân hay không? Nếu không nói cũng bỏ đi, dựa theo bút ký Bạch Hạo viết, hắn rất khát vọng nói cho phụ thân biết, hắn muốn nghiên cứu ra biện pháp điều chế thập ngũ sắc hỏa đưa cho phụ thân hắn...

- Nếu hắn nói với phụ thân... Hắn đã bị diệt sát... Như vậy việc này...

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn không muốn suy nghĩ, nghĩ đến cuối cùng nội tâm hắn chỉ có bi ai, càng cảm thấy Bạch Hạo đáng thương, mộng tưởng của hắn chỉ muốn phụ thân nhìn hắn nhiều hơn vài lần mà thôi, Bạch Tiểu Thuần than thở.

- Bạch Hạo, ta từng đáp ứng ngươi, chúng ta đã hữu duyên, thù của ngươi sẽ do ta báo... Mà hôm nay, phương pháp luyện hỏa của ngươi gây xúc động cho ta, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, mặc dù ngươi đã vẫn lạc, ta sẽ thu ngươi làm đại đồ đệ của ta...

- Bạch Tiểu Thuần ta đến nay chưa từng thu đồ đệ nào, Bạch Hạo là thứ nhất, có nhân quả này, cho dù chúng ta thiên nhân vĩnh cách, ta vẫn là sư phụ của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần thì thào, một phương diện hắn cảm thấy Bạch Hạo đáng thương, một phương diện khác, hắn muốn cho Bạch Hạo một thân phận, dù sao mình cũng chuẩn bị đi lấy bút ký của Bạch Hạo.

- Hiện tại ngươi chính là đồ nhi của ta, ta muốn xem là ai giết đồ nhi của ta?

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn càng suy nghĩ càng cảm thấy không thích Bạch gia.

- Ta càng cao điệu thì sát cơ đến càng nhanh!

Bạch Tiểu Thuần hất càm lên, hắn lạnh lùng lẩm bẩm một câu, đột nhiên hắn cảm giác có một ít nguy hiểm, vừa nghĩ tới mình là sư phụ của Bạch Hạo, hắn sờ hồn tháp thủy tinh sau đó mới an lòng.

- Thật đau đầu, ta là người không bao giờ thích cao điệu, không biết làm thế nào mới tính là cao điệu.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ trán, hắn thở dài sau đó than thở.

Biết rõ trong Bạch gia có mấy địa phương chuẩn bị cho tộc nhân Bạch gai thí luyện, gia tộc nào cũng có những khu vực như vậy, Bạch gia càng toàn diện hơn một ít, chia làm luyện linh, luyện hỏa và hồn dược.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 861: Ta Muốn Hắn Chết

Căn cứ thứ tự sẽ nhận được ban thưởng, về phần chi tiết trong đó, Bạch Tiểu Thuần không để ý, chuyện này hắn từng gặp qua trong tông môn nên không quan tâm.

- Không có biện pháp, đành phải đi tới những bảng này mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, mình đường đường là Kim Đan Đại viên mãn lại phải đi chơi đùa với tiểu bằng hữu Trúc Cơ, hắn vừa nghĩ như vậy liền hưng phấn bừng bừng, thậm chí nội tâm càng có chờ mong, hắn tiến tới luyện linh bảng.

Rất nhanh, hắn tìm được Bạch gia luyện linh bảng, nơi này có một tấm bia đá, phía trên có từng cái tên, chung quanh có một ít phòng luyện linh, so sánh với Tinh Không Đạo Cực Tông, bảng đơn của Bạch gia có quy mô nhỏ hơn quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần không ngại, hắn nhìn thấy khu vực chung quanh có không ít người đang đứng trông xem thế nào, có người đang thử, có người qua lại.

- Ta không phải khi dễ người nhỏ yếu, ta chỉ muốn dẫn sát cơ mà thôi!

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, ánh mắt nhìn chung quanh sau đó đi vào phòng luyện linh.

Bạch Tiểu Thuần ra tay với danh sách trên bảng Trúc Cơ nên sẽ không có ngoài ý muốn, trên bảng đơn nhanh chóng xuất hiện tên Bạch Hạo, cái tên vừa xuất hiện liền nằm ở vị trí một trăm, nhưng rất nhanh đã

nhảy lên vị trí ba mươi, sau đó nhảy lên lần nữa... Trực tiếp trở thành đệ nhất!

Tốc độ tăng lên quá nhanh, không chờ người chung quanh phát hiện, chỉ trong chốc lát bia đá tỏa ra hào quang sáng ngời, vào lúc này mới có người phát hiện tình hình.

- Bạch Hạo... Đệ nhất?! Luyện linh bảy lần!

- Trời ạ, Cũng... Cũng quá nhanh mà!

- Bạch Hạo... Hắn không phải thứ tử sao? Tại sao đột nhiên lợi hại như thế?

- Làm sao có thể! Năm đó Bạch Tề lúc còn ở Trúc Cơ cũng chỉ luyện linh sáu lần mà thôi, Bạch Hạo lại có thể luyện linh bảy lần.

Vào lúc mọi người hô to, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng làm cho mọi người chung quanh nghe được, sau đó hắn bước ra khỏi phòng luyện linh, cảm nhận ánh mắt và tiếng nghị luận của mọi người, nội tâm hắn thích cảm giác hãnh diện này nhất.

- Hừ hừ, không phải ta muốn cảm giác này, ta đang cảm nhận thế giới hoan hô đồ nhi của mình mà thôi.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần không có đen tối đến mức bỏ qua nội tâm của mình, hắn cũng cảm giác mình một Kim Đan Đại viên mãn nhưng tranh đoạt với một đám tu sĩ Trúc Cơ là chuyện không có ý nghĩa.

Vì vậy hắn thẹn thùng tự vấn lòng mình, lúc này hắn khoát tay đi tới bảng đơn khác.

Đó là hồn dược bảng, tộc nhân nơi này nhiều hơn luyện linh bảng rất nhiều, dù sao luyện linh rất khó khăn, hồn dược tương đối đơn giản hơn một ít, dù sao Bạch gia là luyện hồn gia tộc, bọn họ cần phải tu luyện cho nên càng phải chú ý phương diện này.

Trên hồn dược bảng, bài danh cao nhất, chính là trong một nén nhang luyện chế hai mươi bảy phần hồn dược hạ phẩm, Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn sau đó khí phách dâng trào đi vào phòng hồn dược.

Chuyện xảy ra giống hệt luyện linh bản, sau một nén nhang qua đi, trên hồn dược bảng đã có tên Bạch Hạo, tên hắn xếp vị trí thứ nhất.

Nhất là số lượng luyện chế hồn dược hạ phẩm áp đảo người trước kia rất nhiều, hắn luyện ra năm mươi phần.

Trình độ này nghe mà gợn người, trong Trúc Cơ không có người nào làm được điểm này, tộc nhân đứng quanh hồn dược bảng bị kinh động, bọn họ không thể tin được, tiếng kinh hô truyền ra khắp bốn phương.

- Đệ nhất... Năm mươi phần!

- Không có khả năng, ta biết rõ Bạch Hạo này, hắn không là cái gì cả, tại sao hắn có thể trở thành đệ nhất.

- Không nhất định, đây gọi là không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng bỗng nhiên nổi tiếng!

Mọi người nghị luận với nhau, Bạch Tiểu Thuần nhìn tình cảnh chung quanh, nội tâm hắn vô cùng sảng khoái.

- Hạo nhi, nếu ngươi có linh nhìn thấy cảnh này không cần cảm tạ vi sư đâu, ngươi yên tâm, tất cả có vi sư làm chủ cho ngươi.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, hắn nghênh ngang đi tới luyện hỏa bảng.

Tin tức quan hệ tới việc Bạch Tiểu Thuần đứng đầu luyện linh bảng truyền khắp gia tộc, lúc này càng nhiều người huyên náo xôn xao, thậm chí người Bạch gia đều khiếp sợ, lúc tin tức truyền khắp nơi, người nào trong Bạch gia đều biết, tin tức cũng lọt vào tai Thái phu nhân.

- Giết hắn, nhất định phải giết hắn! Quyết không thể để hắn quật khởi!

Trong khu đông Bạch gia, dưới tòa tháp cao có lầu các xa hoa, Thái phu nhân đang ở trong lầu các, ánh mắt sinh ra sát cơ đáng sợ, nàng cầm một bình hoa ném xuống đất.

Trước mặt Thái phu nhân có một thanh niên, sắc mặt thanh niên âm trầm, quần áo quý giá phi phàm, bộ dáng càng tuấn lãng, hắn chính là ca ca cùng cha khác mẹ với Bạch Hạo, tên là Bạch Tề, ánh mắt hắn nhìn bình hoa trên mặt đất, lại nhìn mẫu thân sinh ra sát cơ ngập trời, lập tức lên tiếng.

- Mẫu thân đại nhân bớt giận, chỉ là tạp chủng mà thôi, không cần tức giận như vậy.

- Người khác không hiểu, ngươi còn không hiểu sao, chẳng lẽ ngươi không xem phương pháp luyện hỏa của hắn?

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn con mình, lửa giận không giảm.

- Nếu phụ thân ngươi biết thiên phú của hắn, như vậy uy hiếp với ngươi quá lớn, kẻ này nhất định phải chết!

Thái phu nhân cắn răng, thanh niên nghe xong lại cười lớn.

- Mẫu thân lo ngại, trước kia ngài phái người diệt sát Bạch Hạo không phải không chê vào đâu được, càng không cách nào giấu được phụ thân đại nhân, nhưng mà sau việc này...hắn nói cái gì sao? có ngăn cản sao?

Thanh niên lạnh nhạt mở miệng, hắn vừa nói ra lời này, Thái phu nhân sững sờ.

- Chuyện nhỏ cỡ này cũng không cần mẫu thân quan tâm, Bạch Hạo đã muốn nhảy, hiện tại ta đi áp hắn xuống là được.

Thanh niên lắc đầu, dường như không thèm quan tâm, hắn xoay người rời đi.

Sau khi thanh niên đi xa, Thái phu nhân mới hít sâu một hơi, nội tâm như có điều suy nghĩ, nàng vẫn cảm thấy lo lắng nên cầm ngọc giản đưa tin ra ngoài.

- Ta muốn hắn chết trong tối hôm nay!

Bên ngoài lầu các, Bạch Tề cười lạnh rời đi, trong tay xuất cốt giản ra ngoài, hắn tìm người hỏi vị trí của Bạch Hạo, sau khi biết Bạch Hạo đi luyện hỏa bảng, Bạch Tề cười khinh miệt và mỉa mai, hắn cũng đi luyện hỏa bảng.

- Ta sẽ cho ngươi biết, tất cả cố gắng của ngươi để chứng minh bản thân mình, trong mắt ta chỉ là trò cười, ta có thể dùng chân đạp nát tất cả tiểu xiếc của ngươi.

Bạch Tiểu Thuần lúc này đang sung sướng hớn hở đi tới luyện hỏa bảng, hắn bay đi thật nhanh, phía sau hắn không xa có không ít người Bạch gia đang rung động nhìn theo.

- Hắn muốn đi luyện hỏa bảng?

- Trong cảnh giới Trúc Cơ có thể đứng thứ nhất luyện linh bảng, hồn dược bảng, nếu như hắn cũng đứng thứ nhất luyện hỏa bảng, Bạch Hạo sẽ nhất phi trùng thiên, nhanh chóng quật khởi.

- Việc này rất không đúng, trước kia địa vị của Bạch Hạo rất kém, tính cách nhu nược, tại sao trước mắt lại cao điệu như thế, tư chất luyện linh càng nghịch thiên.

Vào lúc mọi người kinh hãi không nhỏ, Bạch Tiểu Thuần đã bay tới luyện hỏa bảng trong Bạch gia, nơi này cũng dựng một tấm bia đá, tấm bia đá này lớn hơn hai tấm bia đá khác không ít.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 862: Ngươi Làm Ta Thất Vọng

Dưới tấm bia đá có những căn phòng luyện hỏa, nơi này có không ít người Bạch gia, cũng không thiếu tôi tớ, sau khi nghe được tin tức của Bạch Hạo cho nên tới đây xem thế nào.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến, lúc này có không ít người lên tiếng.

- Đến, Bạch Hạo đến!

- Trong vòng một ngày liên tục trở thành luyện đệ hất luyện linh cùng hồn dược, ta đánh cược hắn cũng có tạo nghệ luyện hỏa kinh người.

- Tốt cho Bạch Hạo... Trước kia chúng ta không chú ý tới hắn, không nghĩ tới hắn ẩn giấu sâu như vậy.

Trong lúc mọi người nghị luận, Bạch Tiểu Thuần cất bước đi tới, người phía trước liên tục nhường đường, Bạch Tiểu Thuần cảm khái khi phát hiện cảnh này.

- Bạch Hạo đồ nhi, tất cả đều thuộc về ngươi, tư chất luyện linh của hỏa tốt hơn ta nhiều.

Bạch Tiểu Thuần lại nhớ tới Bạch Hạo, càng cảm khái thiên tư của Bach Hạo quá cao.

- Là người Bạch gia thiếu nợ ngươi, ta là sư phụ sẽ đòi lại cho ngươi.

- Ta trừ dẫn xuất kẻ giết ngươi lộ diện, còn có một mục đích khác chính là xem phụ thân, gia tộc của ngươi, sau khi bọn họ phát hiện tư chất của ngươi liền quyết định thế nào!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn đi tới gian phòng luyện hỏa, đi vào trong đóng cửa lại, đám người chung quanh chờ mong.

Thậm chí việc này đã có một ít tộc lão Bạch gia chú ý, có chút lão gia hỏa rời khỏi tòa nhà của mình đi tới luyện hỏa bảng xem xét.

Có thể nói cả Bạch gia đều bị kinh động, Bạch Tiểu Thuần cũng đạt mục đích của mình.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần tiến vào phòng luyện hỏa không lâu, ở nơi xa có bảy tám đạo hào quang bay tới, người dẫn đầu là thanh niên tu vi Kết Đan Đại viên mãn, toàn thân sinh ra khí chất không tầm thường.

Bên cạnh hắn có bảy tám người túm tụm, người nào cũng là thiên kiêu Bahcj gia, hiển nhiên lại dùng Bạch Tề làm thủ lĩnh, bọn họ xuất hiện làm người chung quanh rung động.

- Bạch Tề!!

- Thiên kiêu dòng chính, thậm đạt được danh hiệu kỳ lân tử Bạch gia.

- Thú vị, hắn là ca ca cùng cha khác mẹ với Bạch Hạo đấy.

Đám tộc nhân Bạch gia và những tôi tớ đều nhìn chằm chằm vào Bạch Tề, ánh mắt mang theo suy nghĩ sâu xa, có tộc nhân nhìn thấy Bạch Tề liền sinh ra thần thái cuồng nhiệt, đối với bọn họ mà nói, thiên kiêu thế hệ này của Bạch gia chính là thiếu tộc trưởng Bạch gia.

Trong nháy mắt Bạch Tề xuất hiện, những tộc nhân cuồng nhiệt tiến lên bái kiến, cũng có không ít người đứng trong đám người sinh ra địch ý nhìn sang.

Những người này đều là chi thứ của Bạch gia, bọn họ không hợp với dòng chính, nhất là thiên kiêu chi thứ càng như vậy.

- Nơi đây thật náo nhiệt, có người nói cho ta biết nơi này xảy ra chuyện gì hay không?

Bạch Tề tới vừa xuất hiện liền tươi cười, hắn gật đầu với những người tiến lên bái kiến, sau đó ánh mắt đảo qua chung quanh, lúc này thấy mấy trăm người tụ tập nơi này làm nội tâm hắn không vui, dù vậy hắn vẫn giấu diếm không biểu lộ ra ngoài.

- Thiếu tộc trưởng, là Bạch Hạo xếp thứ nhất luyện linh bảng và hồn dược bảng, sau đó hắn đi tới luyện hỏa bảng nên kinh động mọi người.

Những tộc nhân cuồng nhiệt đứng trước mặt Bạch Tề cung kính trả lời.

- Ah? Bạch Hạo sao... Xem ra đệ đệ không nên thân của ta rất được mọi người quan tâm, cũng phải, ta làm ca ca cũng phải chúc mừng hắn mới được.

Bạch Tề lên tiếng, lúc hắn nói câu này, ánh mắt của nhiều người mang theo ý nghiền ngẫm.

Tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa Bạch Tề và Bạch Hạo như thế nào.

Đúng lúc này trên bia đá luyện hỏa sinh ra hào quang sáng ngời, cái tên Bạch Hạo xuất hiện ở vị trí thứ nhất, phía sau tên hắn là thất sắc hỏa.

Thất sắc hỏa, hiển nhiên Bạch Tiểu Thuần tận lực khống chế thành tích, dù sao Bạch Hạo là tu sĩ Trúc Cơ, mặc dù hắn làm việc cao điệu cũng biết hăng quá hoá dở, làm không tốt sẽ dẫn xuất hậu quả không tốt.

Mà thất sắc hỏa đã là cực hạn, đây là tiêu chí của Luyện Hồn Sư tam phẩm, Luyện Hồn Sư tam phẩm tu vi Trúc Cơ là tồn tại cực kỳ hiếm thấy, đủ để oanh động tám phương, đừng nói tại Bạch gia, cho dù là trong thành Cự Quỷ cũng gây ra oanh động không nhỏ.

- Thất sắc hỏa!

- Bạch Hạo... Hắn... Hắn là Luyện Hồn Sư tam phẩm!

- Trời ạ, điều này sao có thể, ta biết rõ rất nhiều tộc lão Kết Đan cũng chưa đạt tới Luyện Hồn Sư tam phẩm...

Người chung quanh, cho dù là dòng chính hay chi thứ đều bị ba chữ thất sắc hỏa làm rung động mãnh liệt, ngay cả các tộc lão xuất hiện ở đây cũng bị thành tích này làm ngạc nhiên.

Nhìn thấy mọi người như thế, sắc mặt Bạch Tề không biểu tình nhưng nội tâm không vui, ánh mắt của hắn mang theo âm trầm.

Vào lúc mọi người bạo động, Bạch Tiểu Thuần cũng bước ra khỏi phòng luyện hỏa, hắn nghe người chung quanh nghị luận thì vui mừng, suy nghĩ chính mình cao điệu đã không kém bao nhiêu, dùng thành tích đệ nhất ba bảng đủ làm người muốn giết hắn phát điên, đồng thời cũng có thể dò xét thái độ của tộc trưởng Bạch gia.

Vào lúc ánh mắt mọi người chung quanh nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong những ánh mắt này có hâm mộ, có phức tạp, có giật mình, đủ loại cảm xúc ẩn chứa bên trong.

Bạch Tề cũng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo chán ghét và lạnh lùng.

Ánh mắt của hắn làm Bạch Tiểu Thuần chú ý, hắn nhìn sang, phát hiện người này chính là Bạch Tề, cho dù hắn lần đầu tiên gặp Bạch Tề nhưng thông qua tu vi và ánh mắt của đối phương, lập tức đoán ra thân phận của người này.

- Bạch Tề sao...

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt đứng tại chỗ, cũng không nói gì.

Đám người chung quanh dần dần nhìn ra mánh khóe, cả đám an tĩnh lại, không ít tộc nhân chi thứ nhìn hai huynh đệ đối mặt với nhau, trong sắc mặt mang theo hứng thú, hiển nhiên muốn biết giữa hai người sẽ xảy ra chuyện gì.

- Rất đắc ý sao?

Vào lúc mọi người chung quanh im lặng, Bạch Tề nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn lên tiếng sau đó khí thế Kết Đan Đại viên mãn nghiền áp chung quanh, giọng nói quanh quẩn giống như thiên lôi, trong chốc lát nổ vang thiên địa, rất nhiều người không chịu nổi nên lui ra sau.

- Đệ nhất ba bảng đúng là thành tích tốt.

Bạch Tề lên tiếng giống như chúc mừng, ánh mắt lại lạnh lùng như băng, làm gì giống người tới chúc mừng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang, hắn muốn xem Bạch Tề này muốn nói gì với mọi người, cũng muốn biết quan hệ thế nào với Bạch Hạo, hắn đang chờ xem.

- Bạch Hạo, ngươi làm chuyện này là quá mức, người khác không biết ngươi, ta là ca ca của ngươi, ta còn không biết sao, dựa vào thực lực ngươi làm sao có thành tích như thế này, không biết ngươi dùng thủ đoạn gì để gian lận! Ngươi làm ta thất vọng.

Bạch Tề lên tiếng, hắn nâng tay phải lên, lấy lệnh bài thân phận của mình sau đó điểm vào luyện hỏa bảng.

Cái tên Bạch Hạo xếp thứ nhất dần dần mơ hồ, rốt cuộc biến mất không thấy gì nữa, rõ ràng Bạch Tề dựa vào thân phận thiếu tộc trưởng của mình xóa tên của Bạch Hạo ra khỏi luyện hỏa bảng.

Hành động này làm nhiều người sững sờ, sau đó lại xôn xao thật lớn.

- Gian lận?

- ta nói tại sao Bạch Hạo trước kia vô cùng yếu đuối lại quật khởi như vậy, thì ra là gian lận...

- Thú vị, ai biết có gian lận hay không...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 863: Dẫn Xà Xuất Động

Lúc người chung quanh nghị luận, Bạch Tề mặt biểu tình, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt chán ghét biến thành khinh miệt.

Dường như hắn đang dùng ánh mắt nói cho Bạch Tiểu Thuần biết, tất cả cố gắng của ngươi trong mắt ta chỉ là trò hề, chỉ cần giẫm một cái là nát.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn không tức giận chút nào, hắn nhìn Bạch Tề cố ý vu oan, lại trực tiếp xóa thành tích của Bạch Hạo, nghĩ đến bài danh của hắn trên luyện linh bảng và hồn dược bảng cũng bị xóa rồi.

Thậm chí không cần suy nghĩ quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, trong cuộc sống sau này của mình sẽ gắn liền với hai chữ gian lận.

Hành động không thèm điều tra, trực tiếp xóa thành tích của mình cũng nói rõ nhiều việc, ca ca của Bạch Hạo đúng như lời đồn, hắn cực kỳ lạnh lùng với Bạch Hạo.

- Không cho chút cơ hội hay sao?

Bạch Tiểu Thuần than thở, hắn không tức giận, chỉ bi ai thay Bạch Hạo.

- Ta có thể xác định, Thái phu nhân, Bạch Tề đã có hành động với Bạch Hạo, hiện tại ta rất muốn xác định thái độ của tên phụ thân kia...

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, Bạch Tề lại lên tiếng.

- Bạch Hạo, xem mặt mũi ta và ngươi cùng chung phụ thân, ta không muốn giáo huấn ngươi, ngươi thân là thứ tử nên không có tư cách lưu tên mình trên bia thành tích.

- Ngươi là đệ đệ của ta, ta hi vọng nhìn thấy ngươi trở nên nổi bật, vốn có ý định đến chúc mừng, hiện tại ngươi làm ta quá thất vọng.

Bạch Tề lắc đầu, hắn không nói nữa, lập tức ôm quyền cúi đầu với mọi người chung quanh.

- Chư vị thân tộc, hành vi của Bạch Hạo, Bạch Tề ta thay hắn tạ lỗi với mọi người.

Nói xong, Bạch Tề lại ôm quyền, không thèm nhìn Bạch Tiểu Thuần sau đó mang theo người mình bay lên không trung.

Bạch Tiểu Thuần yên lặng đứng đó, hắn cảm nhận các ánh mắt nhìn mình, sau nửa ngày Bạch Tiểu Thuần cười khẽ, hắn không nói một lời liền xoay người rời đi.

- Bạch Tề, ta thật xem thường hắn, có thể làm việc này cũng chứng minh hắn có chút tâm cơ thủ đoạn.

Sau khi trở về gian phòng khu bắc, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân trên giường, hắn như có điều suy nghĩ.

- Nếu là câu cá, ta đã ném mồi ra rồi, hắn có thể xóa thành tích nhưng không thể xóa nhân tâm, có lẽ sẽ cho ngươi giết ta, không cho ta chút cơ hội nào.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lúc, suy nghĩ mình có nên ra ngoài một chuyến hay không, sau một lúc lâu hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhắm mắt ngồi xuống tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công.

Sau khi hoàng hôn hàng lâm, đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hư ảnh trọng điệp, một phân thân của hắn rời khỏi gian phòng, lăng lẽ ra lhoir thành trì.

Cùng lúc đó bản tôn Bạch Tiểu Thuần giấu diếm khí tức, trừ khi đẩy cửa đi vào, nếu không dựa vào cảm ứng sẽ không phát hiện sjw tồn tại của hắn.

Bên ngoài Bạch gia, hỏa phân thân của Bạch Tiểu Thuần mặt không biểu tình bay đi, tốc độ không nhanh, vẫn duy trì tu vi Trúc Cơ bay về hướng thành Quỷ Vương.

Cũng không bao lâu, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hơi động, hắn dừng bước và quay người nhìn phía sau, hắn nhìn thấy trên bầu trời xa xa có một đạo hào quang dùng tốc độ cực nhanh bay tới gần.

Trong hào quang có một nam tử trung niên, trên người mang theo sát khí rất mạnh, trên miệng còn nở cười dữ tợn, hắn mang theo sát cơ rất nồng đậm, quanh người có không ít oan hồn, vừa nhìn đã biết hắn là Luyện Hồn Sư.

Người này chính là nam tử trên tòa tháp cao ngày đó, cũng là người đứng bên cạnh Thái phu nhân, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn cười lạnh.

- Ta đã chờ ngươi rất lâu, rốt cuộc ngươi đã tới.

Tên nam tử trung niên nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dừng lại dừng mình, hắn cũng sửng sờ, trên thực tế mấy ngày hôm nay hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, bởi vì ở trong Bạch gia nên hắn không dám ra tay, bởi vì hôm nay Thái phu nhân giận dữ ra lệnh, hắn đã có ý định lập tức ra tay trong gia tộc, thật không ngờ đối phương lại ra ngoài.

Hắn vui mừng đuổi theo phía sau, trong nháy mắt hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch Tiểu Thuần, không rõ tại sao, nội tâm hắn vô cùng rung động.

- Ngươi...

Vào lúc nói xong, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên, hắn nâng một chỉ điểm vào nam tử trung niên, dưới một chỉ này hàn khí bộc phát bao phủ tám phương..

Không chờ nam tử trung niên kịp phản ứng, lúc này hàn khí bao phủ không gian, sắc mặt hắn đại biến, hô hấp dồn dập, hắn muốn lui ra sau, đột nhiên không gian chung quanh biến thành băng hàn.

- Không có khả năng!

Trung niên áo đen rống to, bộ dạng hoảng sợ giống như gặp quỷ, cảm giác nguy cơ sinh tử nổ vang trong đầu óc của hắn, lúc này hắn cắn chót lưỡi há miệng phun máu tươi, tất cả oan hồn quanh người hắn đều tự bạo.

Hắn ý đồ rời khỏi khu vực hàn khí bao phủ, thậm chí hắn còn cảm thấy không an toàn, đột nhiên thân thể hắn tự bạo.

Ầm ầm!

Lúc này nửa người dưới của trung niên áo đen nổ tung, hắn kêu thảm thiết, dựa vào nửa người trên lui ra sau, sắc mặt hắn tái nhợt, hoảng sợ đến mức tận cùng.

- Ngươi không phải Bạch Hạo!

Trung niên áo đen run rẩy, hắn muốn lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần đã bước tới trước mặt hắn, hắn nâng tay phải lên, mặc kệ nam tử trung niên kêu thảm thiết, hắn đặt tay lên đỉnh đầu đối phương..

- Đạo hữu...

Trung niên áo đen thét lớn, tâm thần rung động mãnh liệt, không chờ hắn nói xong, tiếng kêu gào im bật, hai mắt hắn sưng huyết, đầu óc nổ vang, hắn nghe được Bạch Tiểu Thuần nói hai chữ.

- Sưu hồn!

Đại đa số tu sĩ đều nắm giữ phương pháp sưu hồn, thậm chí đây không phải thần thông gì, mà là cưỡng ép mang linh thức của mình tấn công ý thức đối phương, dùng phương thức bá đạo trực tiếp truy tìm trí nhớ, mặc dù tồn tại một ít kỹ xảo có thể sưu hồn không gây tổn thương tới linh hồn của đối phương.

Đối với trung niên áo đen này, mặc dù Bạch Tiểu Thuần không am hiểu sưu hồn, cũng chẳng có kỹ xảo gì đáng nói nhưng hắn lại muốn làm vậy, không phải vì chính mình, mà là vì Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần sưu hồn tìm trí nhớ, trung niên áo đen không ngừng run rẩy, trí nhớ của hắn bị Bạch Tiểu Thần đọc được, trong gia tộc Bạch gia, bản tôn Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra.

- Tên là Hứa Hải... Thì ra là như vậy...

- Quả nhiên là Thái phu nhân... Bởi vì Bạch Hạo lộ ra tu vi Trúc Cơ liền an bài hơn mười người đuổi giết Bạch Hạo, Bạch Hạo chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhưng dựa vào mưu lượt, trên đường dùng các thủ đoạn mai phục, thậm chí thi triển đa sắc hỏa làm những mười kia ồồ hụt, càng bị hắn giết một ít...

Bạch Tiểu Thuần động dung, hắn thông qua trí nhớ của tên trung niên nhìn thấy hình ảnh đuổi giết Bạch Hạo ngày đó, hắn nhìn thấy Bạch Hạo vận dụng đa sắc hỏa như hạ bút thành văn!

Trung niên Hứa Hải cũng phải giật mình khi gặp phải, dù sao hắn cũng là Luyện Hồn Sư tam phẩm nên không nhìn ra quá sâu, Bạch Tiểu Thuần lại khác.

- Loại thủ đoạn này...

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn càng cảm thấy Bạch Hạo không tầm thường, đáng tiếc ý chí quá cường liệt.

- Đáng tiếc cuối cùng tu vi quá yếu trúng Diệt Hồn ấn... Truyền tống đào tẩu, tâm mạch đoạn tuyệt...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 864: Tổ Địa Sắp Mở (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, lúc này hắn đã chứng minh suy đoán của mình, Bạch Hạo chết không phải do tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của hắn, mà có quan hệ tới tư chất luyện hỏa.

- Thái phu nhân sao, bút ký Bạch Hạo nằm ở chỗ nàng.

Trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hư ảnh trọng điệp, thủy phân thân của hắn bay ra ngoài, phân thâ trực tiếp rời khỏi gian phòng, một đường che dấu chấn động đi tới tòa tháp cao của Thái phu nhân.

Dùng thần thức của Bạch Tiểu Thuần hôm nay, nếu hắn tận lực che dấu thì cả Bạch gia này hiếm có tu sĩ Nguyên Anh phát giác, chỉ có Thiên Nhân lão tổ mới phát hiện ra, nhưng Thiên Nhân lão tổ không rãnh rỗi mở thần thức ra dò xét liên tục, càng không cần nói sẽ chú ý tới hắn.

Lúc này là đêm tối, thủy phân thân của Bạch Tiểu Thuần đi tới tháp cao, hắn ẩn giấu khí tiến vào lầu các dưới tháp cao, hắn tìm được Thái phu nhân!

Trong lúc tìm kiếm bút ký, bỗng nhiên thủy phân thân của Bạch Tiểu Thuần hơi động, hắn dừng lại bên ngoài lầu các của Thái phu nhân, ánh mắt nhìn vào trong phòng, giờ phút này trừ Thái phu nhân ra, còn có Bạch Tề!

- Tề nhi, ngươi nên đọc bút ký tiểu tạp chủng Bạch Hạo nhiều hơn, tranh thủ thông hiểu đạo lý trong đó, luyện chế ra thập nhất sắc hỏa, như vậy lão tổ càng trọng thị ngươi hơn trước.

Trong lầu các, Thái phu nhân tâm thần không yên lên tiếng dặn dò Bạch Tề.

- Như vậy lão tổ mới kiên định với suy nghĩ của mình, đồng ý mở tổ địa cho ngươi.

- Trong tổ địa thờ phụn một pầần Thiên Nhân Hồn duy nhất của Bạch gia chúng ta, một khi tổ địa mở ra, tất cả tộc nhân sẽ tiến vào, tuy nói ai cũng có thể đạt được Thiên Nhân Hồn, nếu ngươi đạt lão tổ chỉ định thì đám người chi thứ không nói được lời nào, cuối cùng sẽ do ngươi chiếm được.

- Một khi ngươi đạt được Thiên Nhân Hồn, lập tức đổi Ngũ Hành Thiên Thú Hồn trong gia tộc, từ đó có thể Kết Anh! Dù sao gia tộc lớn như vậy, quá nhiều người nhìn chằm chằm vào Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, cho dù là phụ thân ngươi cũng không thể trực tiếp cấp cho ngươi.

Thái phu nhân nhìn Bạch Tề trước mặt, không ngừng dặn dò.

Bạch Tiểu Thuần đứng bên ngoài lầu các nghe lén, nghe Thái phu nhân nói chuyện, trong mắt xuất hiện tia sáng.

Hắn dần dần nghe ra nguyên nhân, Bạch Tề này thân là thiên kiêu trong Bạch gia, có tư chất Luyện Hồn Sư không tầm thường, mặc dù hôm nay không đạt tới Hoàng phẩm, dường như có nắm chắc khi luyện chế thập nhất sắc hỏa.

Thậm chí Bạch gia lão tổ cũng xem trọng hắn, hoàn toàn đối lập với tin tức Bạch Tiểu Thuần đạt được lúc trước, xem ra Bạch gia thật sự có ý định để Bạch Tề đi tranh đoạt vị trí người thừa kế Minh Hoàng.

Dù sao tư chất luyện hồn này, nếu luyện linh Nguyên Anh bản thân sẽ có hi vọng lớn hơn một chút.

Tất cả điều kiện tiên quyết là Bạch Tề trở thành Nguyên Anh, chỉ có điều gia tộc Bạch gia quá lớn, vì cân đối các mạch nên không cách nào

trực tiếp cấp Ngũ Hành Thiên Thú Hồn cho Bạch Tề, vì vậy Thái phu nhân và phụ thâ Bạch Tề vận hành mở thí luyện trong tổ địa.

Trong thí luyện này có Thiên Nhân Hồn duy nhất của Bạch gia, nếu tộc nhân nào đạt được Thiên Nhân Hồn sẽ đổi lấy Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, mà thứ này trong âm thầm đã dự định cấp cho Bạch Tề, như vậy tự nhiên không có ngoài ý muốn sẽ bị Bạch Tề thu hoạch, các chi thứ khác không còn gì để nói.

Chỉ có điều trong lúc đó có trọng điểm, chính là Thiên Nhân của Bạch gia đồng ý.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng nghe được, ngữ khí Thái phu nhân có nắm chắc không nhỏ thuyết phục Thiên Nhân lão tổ...

- Đây là vì Bạch Tề nên sẽ mở tổ địa...

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó tim đập thình thịch, việc này chính là cơ hội.

- Người khác đạt được Thiên Nhân Hồn chỉ là biểu tượng, sẽ dùng đổi Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, với ta lại khác... Ta có thể trực tiếp dung hợp!

Bạch Tiểu Thuần cười cười, ánh mắt sáng lên.

Đúng lúc này sắc mặt Thái phu nhân thay đổi, một ngọc giản trong túi trữ vật của nàng vỡ vụn, đó chính là mệnh giản.

- Hứa Hải chết rồi!

Bạch Tề cũng sững sờ, hắn ngẩng đầu nhìn ngọc giản, Hứa Hải bị Thái phu nhân phái đi diệt sát Bạch Hạo, hắn biết rõ tu vi Hứa Hải không bằng mình nhưng nói cho cùng chính là tu sĩ Kết Đan, một tu sĩ Kết Đan đi đánh chết tu sĩ Trúc Cơ lại vẫn lạc, đây là điểm không bình thường.

- Điều này sao có thể, tiểu tạp chủng chỉ có tu vi Trúc Cơ mà thôi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ phụ thân ngươi...

Sắc mặt Thái phu nhân tái nhợt, nàng hoảng sợ.

- Mẫu thân không nên hoảng hốt, Hứa Hải không thể bị Bạch Hạo giết chết, tuyệt đối không phải phụ thân giết, nếu ta phán đoán không sai, tiểu tạp chủng ra ngoài có một ít tạo hóa, có người tương trợ!

- Hứa Hải bị người tương trợ hắn đánh chết.

Ánh mắt Bạch Tề xuất hiện hàn quang.

- Dám nhúng tay vào việc Bạch gia, bất kể là ai, lá gan quá lớn.

Bạch Tiểu Thuần đứng bên ngoài lầu các sờ sờ cái mũi, hắn cũng có cảm ứng việc của hỏa phân thân, hắn cũng không ngờ Hứa Hải lại yếu kém không chịu nổi như vậy, vừa sưu hồn xong đã hồn phi phách tán.

Trong lầu các hiện tại, Thái phu nhân nghe Bạch Tề nói như vậy miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, nàng không sợ Bạch Hạo có người tương trợ, nàng lo lắng nhất chính là phu quân của mình nhúng tay, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cảm thấy phu quân mình không làm ra chuyện như vậy.

- Bất kể như thế nào, Bạch Hạo phải chết, đêm dài lắm mộng...

Thái phu nhân lo lắng nói.

- Mẫu thân yên tâm, cùng lắm chờ lão tổ mở tổ địa, vào bên trong tổ địa ta tự mình ra tay diệt sát hắn, ta cũng không tin người tương trợ hắn có thể bước vào bên trong tổ địa!

Bạch Tề ngẩng đầu, cười lạnh lên tiếng.

- Cũng tốt, ta sẽ thương lượng với phụ thân của ngươi một chút, tranh thủ trong mấy tháng này thuyết phục lão tổ mở tổ địa!

Thái phu nhân không có chủ ý, nhìn thấy Bạch Tề tự tin, nàng cũng tin tưởng.

Bên ngoài lầu các, Bạch Tiểu Thuần nghe tất cả, nội tâm hắn cười lạnh, hắn càng nhìn càng không vừa mắt mẫu tử này.

- Tổ địa sao, cũng tốt, nếu có việc này, ta cứ chờ vào tổ địa rồi giải quyết!

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, hắn tiếp tục nghe một hồi mới quay người rời đi.

Sau khi hai phân thân biến mất, trong gian phòng khu bắc, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra.

- Ta làm việc cao điệu cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân, thu hoạch hôm nay chính là tin tức tổ địa sắp mở ra, cũng tốt...

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây, hắn sắp đạt được Thiên Nhân Hồn thứ tư, nội tâm vô cùng vui mừng.

- Bút ký, Thiên Nhân Hồn, ta sẽ đạt được trong tổ địa!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lại nhíu mày.

- Ta phải chuẩn bị một chút mới được, một khi động thủ trong tổ địa nhất định sẽ kinh động cả Bạch gia, cho nên phải bảo đảm an nguy của mình...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hắn đi lại trong gian phòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hắn nhìn tầng tầng trận pháp bảo hộ Bạch gia.

Sau khi trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần tiến lên phía trước, thân thể của hắn phân giải biến mất trong nháy mắt, đột nhiên hắn xuất hiện bên ngoài Bạch gia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 865: Tổ Địa Sắp Mở (Hạ)

Cảm giác khó chịu vẫn tồn tại nhưng lại nhỏ đi một ít, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn lại bước tới một bước tiến vào khu bắc.

- Bất Tử Cấm có thể xuyên thấu trận này!

- Nếu chỉ như vậy cũng chưa ổn thỏa... Cần hai bút cùng vẽ mới an toàn.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, trong mấy ngày kế tiếp không có người quấy rầy, hắn bắt đầu nghiên cứu tâận pháp Bạch gia, ý đồ tìm kiếm sơ hở.

Nhưng mà Bạch Tiểu Thuần không quá am hiểu trận pháp, nơi này lại là Man Hoang, nếu như còn ở Thông Thiên Hà, hắn sẽ tìm kiếm trang bị và lý giải trận pháp xem xét, hôm nay đang ở Man Hoang, hắn không có điều kiện chuẩn bị.

- Chỉ có thể dùng phương pháp của Man Hoang... Việc này nên hỏi Chu Nhất Tinh.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức truyền âm với Chu Nhất Tinh, lại bảo Chu Nhất Tinh nghĩ biện pháp tìm hiểu một ít sơ hở trong tâận pháp Bạch gia.

Lúc này Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong đang ở thành Cự Quỷ, bởi vì không hợp cho nên không ở chung với nhau, sau khi hắn nghe Bạch Tiểu Thuần truyền âm, tâm tình vốn kích động, vừa nghe phải phá hư đại tâận của Bạch gia, Chu Nhất Tinh há hốc mồm.

- Làm không được... Gia tộc như Bạch gia có đại trận thủ hộ vô cùng lợi hại, ta làm không được...

Chu Nhất Tinh cười khổ, sau khi trả lời, hắn do dự một chút, lần trước hắn gặp Lý Phong, nhìn thấy sắc mặt đối phương đắc ý, hắn âm thầm suy đoán có lẽ Bạch Tiểu Thuần đã bảo Lý Phong làm nhiệm vụ gì đó, Lý Phong hoàn thành rất tốt cho nên hắn sốt ruột.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Chu Nhất Tinh trả lời cũng nhíu mày, đang muốn truyền âm hỏi Lý Phong, Chu Nhất Tinh lại truyền âm tới.

- Bạch đại sư, ta chỉ có một biện pháp nhưng hao tổn cực lớn nhưng nhất định thành công, chỉ cần có Sát Hồn Đinh, hơn nữa cần hơn một cây cái như vậy, sau khi cố định từ bên trong, có thể mượn nhờ lực lượng Sát Hồn Đinh nổ tung trong thời gian đặc biệt, như vậy có thể làm đại trận Bạch gia vỡ vụn một tia, nó chỉ duy trì trong mấy hô hấp là khép lại...

- Sát Hồn Đinh rất đắc, ta mua không nổi...

Chu Nhất Tinh lập tức truyền âm, hắn mang những biện pháp mình biết nói ra, suy nghĩ không phải mình không có biện pháp, mà là Sát Hồn Đinh quá đắt.

Khu bắc Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần nghe Chu Nhất Tinh trả lời, đôi mắt sáng lên, với hắn mà nói, tiền không phải vấn đề, chỉ cần có thể giúp hắn chạy trốn, chuẩn bị nhiều hơn một ít cũng được, tất cả đều đáng giá, vì vậy hắn truyền âm cho Chu Nhất Tinh, cũng ước định nơi gặp mặt với nhau, Bạch Tiểu Thuần lại phân ra một phân thân rời khỏi Bạch gia.

Rất nhanh, Chu Nhất Tinh gặp phân thân Bạch Tiểu Thuần tại nơi tương kiến, vừa thấy mặt, không đợi Chu Nhất Tinh mở miệng, Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật lấy một lò đan ra ngoài.

Lò đan này không lớn nhưng không tính là nhỏ, hắn ném tới trước mặt Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh sững sờ.

- Cầm, đi mua Sát Hồn Đinh!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên, hào khí nói một câu.

Chu Nhất Tinh chần chờ, hắn tiến lên xem xét liền khiếp sợ, hắn nhìn thấy trong lò đan chính là nước Thông Thiên Hà, đôi mắt hắn sắp rớt ra ngoài.

- Này... Này...

Đầu óc Chu Nhất Tinh kêu vù vù, cảm nhận linh khí trong lò đan bốc lên, toàn thân hắn run rẩy, hắn đã lớn như vậy nhưng chưa từng gặp nhiều nước Thông Thiên Hà, càng biết rõ một lò đan nước sông này xuất bán sẽ có giá trị cực lớn.

- Có đủ hay không?

Bạch Tiểu Thuần đắc ý lên tiếng, hắn chỉ lấy ra nửa thùng lớn mà thôi.

- Đủ, quá đủ!

Chu Nhất Tinh kích động run rẩy.

- Mua nhiều Sát Hồn Đinh một chút, hơn nữa cũng mua thật nhiều Truyền Tống Phù và oan hồn.

Bạch Tiểu Thuần dặn dò một phen, lúc này hắn nghênh ngang rời đi, Chu Nhất Tinh nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, hắn càng cảm thấy Bạch đại sư cao thâm khó lường, tiện tay xuất ra nhiều nước Thông Thiên Hà như vậy, người bình thường không thể làm ra thủ bút như vậy.

Hắn càng kiên định với suy nghĩ phải đi theo Bạch đại sư.

Chu Nhất Tinh hoàn thành mua sắm Sát Hồn Đinh tại thành Cự Quỷ trong thời gian ngắn, dù sao pháp bảo Sát Hồn Đinh chỉ có số lượng ít

chứ không phải không mua được, cần tốn chút thời gian và tinh lực sẽ hoàn thành.

Dù sao Chu Nhất Tinh không quen tình hình, hắn do dự một lúc sau đó đi tìm Lý Phong, sau khi bàn bạc với nhau một phen, Lý Phong cũng không dám quấy rối, dù sao đây là nhiệm vụ của Bạch đại sư, hắn cần phải phối hợp, lúc này phát động nhân mạch của mình giúp Chu Nhất Tinh đi tìm Sát Hồn Đinh.

Bởi vì việc này nên hai người hòa hợp không ít.

Bạch Tiểu Thuần đang chờ đợi nên cũng ít xuất hiện trong Bạch gia, ngày bình thường ít ra ngoài, hắn chỉ ngồi trong phòng tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công.

Đáng tiếc trong Man Hoang không có đan dược bổ sung, cũng may trong túi trữ vật còn lưu lại không ít vật phẩm hắn cắt xén khi làm Vạn phu trưởng tại Trường thành, mặc dù không đề ca quá lớn nhưng Bất Tử Cân đã đại thành, dựa theo Bạch Tiểu Thuần tính toán, mình cần phải tu hành tới khi Bất Tử Cân triệt để viên mãn.

- Trước khi tiến vào tổ địa, ta phải tăng Bất Tử Cân lên đại thành, chạm đến gông cùm tầng thứ ba... Như vậy cái mạng nhỏ mới an ổn.

Bạch Tiểu Thuần quyết định, hắn trừ tu hành cũng luyện linh Vĩnh Dạ Tán lên mười một lần.

Sau khi luyện linh Vĩnh Dạ Tán mười một lần, bộ dáng của nó đã cải biến, mặc dù vẫn là cây dù nhưng giống như kim thiết, toàn thân đen kịt không nói, trên nó càng có sát khí nồng đậm, mặt quỷ trên cây dù càng đáng sợ hơn trước.

- Đáng tiếc thiếu oan hồn...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, nếu hắn có đủ oan hồn, hắn hận không thể mang mọi thứ trong người luyện linh mười một lần, trước mắt hắn không

làm được.

Dù sao hắn cần oan hồn nếm thử luyện chế thập nhị sắc hỏa, loại tiêu hao lớn như vậy, cho dù hắn âm thầm phái phân thân đi mọi nơi tìm oan hồn, hơn nữa có Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong cùng tìm chỉ đủ chèo chống mà thôi.

Dù sao dùng nước Thông Thiên Hà đi mua sẽ kinh động người khác, bản thân Bạch Tiểu Thuần không muốn.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần được bút ký Bạch Hạo dẫn dắt nên có hi vọng luyện thành thập nhị sắc hỏa rất lớn, nếu không Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý định đi bắt oan hồn, mấy ngày qua trừ tu hành, hắn không ngừng nghiên cứu cách điều chế thập nhị sắc hỏa.

Bởi vì oan hồn không nhiều lắm, hắn cũng không dễ dàng thử, chỉ có thể thôi diễn trong đầu, xác định mình có nắm chắc thật lớn nên sau đó mới chuẩn bị luyện chế.

Thời gian nửa tháng trôi qua thật nhanh, Bạch Tiểu Thuần tu hành Bất Tử Trường Sinh Công có tinh tiến, hắn thôi diễn thập nhị sắc hỏa gặp bình cảnh.

- Xem ra cần luyện chế một lần.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn nhìn chằm chằm hồn tháp, oan hồn bên trong tính gộp lại đủ cho hắn luyện chế ba lần.

Xoắn xuýt một phen, sau khi Bạch Tiểu Thuần ổn định tâm thần lại sử dụng mặt nạ che dấu khí tức mới bắt đầu luyện hỏa, khi oan hồn bay ra, Bạch Tiểu Thuần phất tay trực tiếp luyện chế từ nhất sắc hỏa, sau đó nhanh chóng luyện lên thập nhất sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 866: Trời Giáng Hỏa Vũ

Hắn rất lo lắng thất bại, một khi thất bại tổn thất rất lớn, lúc này hắn tập trung tinh thần luyện chế, sau khi bản thân ổn định cảm xúc, lúc này mới bắt đầu luyện chế thập nhị sắc hỏa.

Lúc rất nhiều oan hồn dung nhập vào thập nhị sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần càng ngưng trọng, tốc độ của hắn hơi chậm một ít, thậm chí hắn ẩn ẩn cảm giác tâm thần của mình không thể chèo chống, hỏa diễm bất ổn và có dấu hiệu sắp dập tắt, Bạch Tiểu Thuần xuất ra một phân thân, lại đồng tâm hiệp lực luyện chế cùng phân thân.

Dùng phân thân phối chính là phương pháp Bạch Tiểu Thuần thôi diễn nhiều ngày qua, hắn phát hiện còn thừa hai phân thân cũng không làm gì, dù sao nói thế nào cũng là nhất tâm nhị dụng, một phần thân là tốt rồi.

Lúc này có phân thân tương trợ, thập nhất sắc hỏa dung hợp ổn định, thời gian trôi qua, một giờ sau Bạch Tiểu Thuần hoàn thành tất cả trình tự, biển lửa chung quanh đã biến thành mười hai màu.

- Bạch Hạo nói phi thường chính xác, hỏa chỉ là một loại biểu hiện mà thôi, không phải tồn tại thực chất...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vui mừng, hắn hít sâu sau đó hiểu rõ mình đã thành công, trước mắt chỉ cần mình nguyện ý là có thể diễn biến thành hồn dược trung phẩm, chỉ cần ngưng tụ biển lửa lại một chỗ là có thể ngưng thành hỏa diễm.

Hắn không ngờ rằng mình có thể thành công luyện chế thập nhị sắc hỏa trong một lần duy nhất.

- Ha ha, Bạch Tiểu Thuần quả nhiên là thiên tài.

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn nâng tay ngưng tụ biển lửa vào một chỗ, hắn muốn biến nó thành thập nhị sắc hỏa.

Vào lúc này lại có ngoài ý muốn sinh ra!

Trong lúc biển lửa co rút lại và sinh ra cuồng bạo, khí tức cuồng bạo bộc phát làm Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ, lúc uy lực vô cùng khủng bố của vụ nổ sắp bộc phát càn quét bốn phương...

Đây chính là thập nhị sắc hỏa ah, một khi nổ tung sẽ có uy lực kinh thiên động địa, dọa Bạch Tiểu Thuần hét lên, nếu có Luyện Hồn Sư khác ở đây, cho dù là Hoàng Phẩm cũng không nhất định có thể ngăn cản, vừa vặn những năm qua Bạch Tiểu Thuần liên tục cảnh giác với tạc lô cho nên hắn có thể khống chế.

Lúc này hắn xem cuồng bạo giống tạc lô, mặc dù cũng hãi hùng khiếp vía nhưng phản ứng cực nhanh, tay phải buông ra và bấm niệm pháp quyết, hàn khí xuất hiện, hai tay đẩy hàn khí vào trong thập nhị sắc hỏa..

Lúc này biển lửa bị áp chế, hỏa diễm chậm rãi biến mất, xuất hiện trước mặt hắn chính là hồn dược trung phẩm.

Những người khác nhìn thấy hồn dược trung phẩm nhất định sẽ cao hứng, Bạch Tiểu Thuần lại đau khổ, hắn ngơ ngác nhìn hồn dược trung phẩm.

- Ta không muốn dược, ta muốn hỏa... Tại sao lại như vậy...

Bạch Tiểu Thuần dùng sắc bứt tóc của mình, hồi tưởng trình tự luyện hỏa, hắn không cho rằng mình sai lầm.

Nhất định là lúc cuối cùng khi ngưng tụ hỏa diễm lại không thành hỏa... Nhất là nhớ lại lực lượng khủng bố trong thập nhị sắc hỏa bùng nổ, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sợ hãi.

- Chẳng lẽ... Ta luyện dược thường xuyên xảy ra ngoài ý muốn cũng lây lan... Lúc ta luyện hỏa lại xuất hiện?

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nội tâm cả kinh.

Sau nửa ngày hắn mới nhìn sang hồn tháp, hắn xoắn xuýt suy nghĩ mình có nên tiếp tục hay không, chỉ có như vậy mới tìm ra sai lầm.

Sau một lúc lâu, hắn cắn răng một lấy oan hồn ra và luyện chế, lúc luyện thành thập nhất sắc hỏa thì hắn cắn răng dừng lại.

- Không thể ở chỗ này...

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần xoay tròn, hắn thu phân thân và thập nhất sắc hỏa lại, cầm hồn tháp lao ra ngoài, lúc hắn không lựa chọn khu bắc, mà là thừa dịp ban đêm đi tới khu đông.

- Cho dù nơi này xảy ra ngoài ý muốn ta cũng không cảm thấy bất an...

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, hắn tìm hòn non bộ không nguwofi chú ý ở khu đông, sau khi nấp vào bên trong hắn lại bố trí trận pháp, lúc này mới cẩn thận mang thập nhất sắc hỏa ra, hắn lại vụng trộm luyện chế thập nhị sắc hỏa.

Đêm dài yên tĩnh, uy áp của đa sắc hỏa bị mặt nạ che dấu, cho dù có người đứng cạnh hòn non bộ khó phát hiện bên trong hòn non bộ có người, cũng không biết bên trong có hỏa diễm kinh người sắp hình thành.

Bạch Tiểu Thuần rất khẩn trương, trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh, tất cả mọi trình tự vô cùng bình thường, qua một giờ sau biển lửa biến thành

mười hai màu, chỉ cần ngưng tụ làm một sẽ thành hỏa, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương quên cả hít thở.

- Có lẽ chính là lúc này...

Bạch Tiểu Thuần chờ đợi một lúc, hắn cẩn thận thu nập biển lửa vào trong bàn tay.

Đột nhiên biển lửa lại sinh ra rung động bất ổn khó giải thích, lực lượng cuồng bạo bộc phát dữ dội, dường như muốn hình thành phong bạo, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ tâm thần Bạch Tiểu Thuần..

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi suýt thét lên, hắn muốn điều chỉnh nhưng cuồng bạo còn mạnh hơn lần trước, Bạch Tiểu Thuần không điều chỉnh thì thôi, vừa mới điều chỉnh làm biển lửa nổ vang, lực lượng cuồng bạo hủy diệt bộc phát dữ đội.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp nứt ra, hắn lui ra sau một bước sau đó vận dụng lực lượng Bất Tử Cấm, thân thể phân giải và biến mất không thấy đâu nữa, vào lúc hắn biến mất biển lửa bạo phát, lực lượng cuồng bạo hủy diệt hòn non bộ và bao phủ chung quanh..

Đột nhiên có cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, biển lửa biến mất vô tung, ngay sau đó trên bầu trời Bạch gia lại biến thành màu đỏ, màn đêm biến mất, cảnh tượng này làm cả Bạch gia đại loạn, không chờ người Bạch gia kịp phản ứng, tầng mây kia nội, trong tầng mây màu đỏ xuất hiện tiếng nổ mạnh như thiên lôi, ngay sau đó cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Hỏa vũ hóa thành từng đám rơi xuống đất.

Hỏa vũ kinh thế hãi tục rơi xuống đất, chúng nhắm thẳng vào Bạch gia, hỏa diễm đầy trời chiếu sáng cả phiến thiên địa, cả Bạch gia rung động, trận pháp nâng lên uy lực cao nhất ngăn cản hỏa vũ đầy trời.

Trong đêm khuya hôm nay, tất cả người Bạch gia đều bị cảnh tượng kinh thế hãi tục này làm khiếp sợ, sau khi nhìn thấy biển lửa từ trên trời

rơi xuống liền xôn xao.

- Đây... Đây là cái gì!

- Chẳng lẽ có địch tập kích!!

- Trời ạ, là hỏa vũ...

Tiếng nổ ầm ầm rung chuyển thiên địa, nhiệt độ của hỏa vũ gần bằng nhiệt độ thập nhị sắc hỏa, chúng vừa hàng lâm làm trận pháp vặn vẹo, từng đạo thân ảnh cũng bay ra khỏi Bạch gia, bọn họ muốn chạy trốn.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tề và nhiều người khác rung động, Thái phu nhân đứng trên lầu các nhìn ra ngoài, nàng ngạc nhiên với cảnh tượng trước mặt.

- Thập nhị sắc hỏa... Đây là... Thập nhị sắc hỏa, điều này sao có thể, trời giáng đa sắc hỏa?

Tất cả thiên kiêu chi thứ của Bạch gia hít thở dồn dập, kinh nghi bất định.

Vào lúc mọi người đang khiếp sợ, người Bạch gia bị biển lửa thu hút sự chú ý, vào lúc này bên ngoài Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần đang há hốc mồm, hắn ngơ ngác nhìn sang Bạch gia, hắn nhìn hỏa vũ muốn nhấn chìm Bạch gia.

- Không nên oán ta... Ta không phải cố ý...

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, da đầu của hắn vẫn còn căng cứng, hắn không dám trì hoãn, hắn cắn răng bước tới trước một bước, hắn lại sử dụng Bất Tử Cấm, thừa dịp Bạch gia đại loạn quay về khu bắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 867: Thiên Hỏa Thần Thông

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần trở lại khu bắc, trận pháp của Bạch gia không chịu nổi nhiều hỏa vũ như vậy cho nên lung lay sắp đổ, đúng lúc này trong khu đông có tiếng gào thét vang lên, sau tiếng gào có bảy tám thân ảnh bay lên, bảy tám đạo thân ảnh này bộc phát tu vi Nguyên Anh.

Bọn họ chính là tộc lão Nguyên Anh của Bạch gia, bảy tám người này phân biệt tọa trấn các hướng và toàn lực chèo chống, lúc này trận pháp mới vững vàng.

Bạch Tiểu Thuần cũng phải líu lưỡi khi nhìn tâấy cảnh này, hắn hãu hùng khiếp vía đứng tại khu bắc quan sát tình huống.

- Có lẽ không có người nào biết là ta làm.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần chuyển động, liếm môi, nội tâm hắn rầu rĩ, hắn cũng dự liệu được hỏa diễm mình luyện chế lại có uy lực đáng sợ như vậy...

Thời điểm hắn tâm thần bất định, một nam tử trung niên xuất hiện tại khu đông.

Quần áo nam tử vô cùng quý giá và xinh đẹp, tướng mạo không giận tự uy, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, trên người sinh ra khí chất thượng vị giả, có tu vi Nguyên Anh trung kỳ không tầm thường, trên đường đi hắn đi tới, tất cả tộc nhân nhìn thấy đều cúi đầu bái kiến.

- Bái kiến tộc trưởng.

Nam tử trung niên hính là phụ thân Bạch Hạo, gia chủ Bạch gia thế hệ này, hắn ngẩng đầu nhìn hỏa vũ không ngừng oanh kích vào trận pháp, sắc mặt hắn âm trầm như nước, bờ môi hắn nhúc nhích giống như đang truyền âm.

Đột nhiên lúc này có tiếng hừ lạnh tang thương vang lên, trong lòng đất dưới thành trì Bạch gia truyền ra, tiếng hừ lạnh vượt qua cả thiên lôi, trực tiếp rung chuyển tầng mây trên bầu trời, giống như tiếng hừ lạnh dung hợp với thiên địa, thiên chính là hắn, hắn chính là thiên.

- Tán!

Chỉ một chữ đã làm bầu trời nổ vang, tầng mây trên bầu trời sụp đổ, trong tiếng nổ vang này vô số tầng mây bị bàn tay vô hình xóa đi, tầng mây trên bầu trời biến mất.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở khu bắc nghe tiếng quát, hắn càng cảm nhận được một đạo thần thức vô cùng cường đại thay thế thiên ý, bao phủ tám phương, cảm giác này làm hắn dựng tóc gáy.

- Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn che dấu khí tức của bản thân.

Hỏa vũ giống như lục bình không rễ, dần dần biến mất, cả Bạch gia xuất động toàn bộ, trận pháp cũng mở toàn diện, rốt cục biển lửa kinh khủng trên bầu trời không thể gây hại cho Bạch gia.

- Dám dùng thập nhị sắc hỏa đột kích Bạch gia ta... Phải tra việc này, lão phu muốn xem là thủ bút của ai!

Thiên Nhân lão tổ trong lòng đất Bạch gia lên tiếng, giọng nói bá đạo quanh quẩn không gian.

Trong thành trì Bạch gia, tâm thần mọi người rung động, nhất là những tộc nhân kia càng cuồng nhiệt, mọi người quỳ lạy sùng kính.

Bạch Tề cũng tốt, Thái phu nhân cũng được, còn có những tộc lão đều như thế này, cho dù là tộc trưởng Bạch gia cũng nghiêm túc, mặc dù không có quỳ lạy nhưng hắn vẫn ôm quyền cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên sắc mặt hắn không dễ nhìn, hắn hất tay áo lên, giọng nói lạnh lùng truyền ra chung quanh.

- Hình đường, công đường và các vị tộc lão, truyền lệnh của ta, phát động lực lượng toàn tộc truy tra việc này.

Trong đêm nay tất cả người Bạch gia không ai nghỉ ngơi, mấy tộc lão Bạch gia dẫn động hình đường và công đường tra xét việc này.

Việc điều tra tiến hành nhanh chóng, cũng tra ra hòn non bộ Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa lúc trước, mặc dù tra ra đầu nguồn nhưng không có manh mối, khi tra ra khu vực này, việc điều tra nội bộ càng gay gắt.

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi lạnh mình, biết rõ mình gây rắc rối không nhỏ, hăn biết nơi này không phải Nghịch Hà Tông, Bạch gia lại lạnh lùng với đồ nhi của mình như vậy, hắn cảm giác làm như vậy cũng không sai.

- Ta lại không phải cố ý, làm gì ngạc nhiên vậy?

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn vẫn lưu trong gian phòng rách nát của mình, một đêm này không bình yên, việc tra xét tiếp tục trong mấy ngày, căn phòng của Bạch Tiểu Thuần cũng bị điều tra, cuối cùng Bạch gia không tra được gì, việc này trở thành án chưa được giải quyết.

Bạch Tiểu Thuần biết rõ danh tiếng của mình mấy ngày qua rất lớn, cũng không dám tiếp tục luyện hỏa, hắn vẫn thôi diễn trong lòng, chuyện vẫn chưa chấm dứt, hắn vẫn chưa tìm được nguyên nhân mình thất bại.

- Thiên hỏa hàng lâm, nhất định có vấn đề xảy ra ở đâu đó...

- Tuy uy lực thiên hỏa không nhỏ nhưng đây là thập nhị sắc hỏa, nếu đạt tới thập ngũ sắc hỏa... Một khi hỏa vũ hàng lâm Bạch gia... Đoán

chừng Bạch gia sẽ tan thành mây khói!

Bạch Tiểu Thuần một phương diện động tâm vì thiên hỏa, một phương diện khác lại không rõ mình thất bại ở đâu, hắn không ngừng thôi diễn trong đầu, hắn đang phân tích nguyên nhân tại sao mình thất bại, thời gian trôi qua, trong năm ngày gương mặt hắn tiều tụy hốc hác, tất cả tâm trí của hắn đều dùng để thôi diễn hỏa diễm.

- Theo đạo lý mà nói, không có khả năng thất bại...

- Quá trình vô cùng thuận lợi, chỉ có lúc duy trì thành hỏa lại xảy ra cuồng bạo...

- Hết lần này tới lần khác ngưng tụ hồn dược lại thành công...

- Rốt cuộc là sai lầm ở đâu?

Bạch Tiểu Thuần nắm tóc bối rối, hắn thôi diễn tất cả các bước, vào buổi trưa ngày hôm nay thân thể hắn rung mạnh, lập tức ngẩng đầu lên, hô hấp dồn dập, đôi mắt bắn ra hào quang sáng ngời.

- Chẳng lẽ... Là phân thân của ta!

Bạch Tiểu Thuần suy diễn tất cả tình huống, cuối cùng hắn cho rằng nguyên nhân lớn nhất chính là phân thân, bởi vì nó và bản tôn cùng luyện thập nhị sắc hỏa.

- Nếu như nguyên nhân xuất phát từ phân thân, như vậy mọi việc đều giải thích thông suốt, phân thân của ta là Thiên Nhân Hồn ngưng tụ thành, ngay cả ta cũng không biết cụ thể là thần thông gì, chẳng lẽ... Thật sự là do phân thân sao?

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng có khả năng, sau khi do dự hắn lại cho phân thân rời khỏi bản tôn.

Cho dù hắn biết rõ mọi chuyện chưa lắng xuống nhưng lại nóng lòng muốn nghiệm chứng một chút, bằng không tâm thần của hắn bị giày vò

rất khổ.

Vì nghiệm chứng có phải nguyên nhân thất bại do phân thân hay không, Bạch Tiểu Thuần bay rất nhanh, hắn rời xa phạm vi thế lực của Bạch gia, sau khi xác định không có trở ngại, hắn tìm một thâm sơn và đáp xuống.

Lúc này hắn không còn dùng lực lượng phân thân, mà là liều toàn lực, dựa vào bản thân, vẫn dựa theo trình tự lúc trước, sau khi nếm thử một phen, mặc dù quá trình gian nan hơn không ít, nhiều lần hắn suýt không chịu nổi nhưng lại không tiếc trả giá lớn, nuốt linh dịch duy trì linh lực, ngay cả tiêu hao tinh lực cũng bổ sung.

Hắn tốn thời gian dài hơn, vào lúc hắn sức cùng lực kiệt, thậm chí đầu óc mơ hồ mới ngưng tụ thập nhị sắc hỏa thành công, vào lúc dung hợp hỏa diễm vào lòng bàn tay và thành hỏa, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi như mưa, hắn hưng phấn không nhỏ.

- Tất cả trình tự không khác gì lúc trước... Nhưng chỉ có, không có sử dụng phân thân cùng luyện hỏa lại xảy ra chuyện gì, quả nhiên là do phân thân! Phân thân chính là Thiên Nhân Hồn, vì dùng hồn luyện hỏa... Cho nên mới sinh ra thiên hỏa dị biến?

Tìm được nguyên nhân thất bại, Bạch Tiểu Thuần lập tức kích động, đôi mắt hắn tỏa sáng và cười vui vẻ.

- Nói như vậy, chẳng lẽ ta tự nghĩ ra... Luyện hồn thần thông? Thiên hỏa thần thông?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 868: Ta Không Hiểu

- Ta không thể tin nổi, ta lại lợi hại như vậy!

Bạch Tiểu Thuần kích động không nhỏ, hắn đứng dậy, cho dù tinh lực tiêu hao quá độ cho nên đầu óc choáng váng nhưng cảm xúc hưng phấn không kìm nén nổi.

- Bạch Tiểu Thuần ta lại tự nghĩ ra thần thông, đây là chuyện chỉ có khai sơn lão tổ mới có thể làm ra, ta... Ta quá bội phục chính mình!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, hắn càng ngày càng cảm thấy mình quá xuất sắc cho nên càng say mê, lại nghĩ tới Trần Hạ Thiên và Trường thành buông tha mình lúc trước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mất đi chính mình là tổn thất lớn của Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Hừ hừ, một ngày nào đó, ta muốn Trần Hạ Thiên hối hận vì quyết định ngày đó, Tinh Không Đạo Cực Tông cũng phải hối hận...

Bạch Tiểu Thuần kích động hưng phấn, hắn ngồi đả tọa khôi phục một phen, sau khi khôi phục mới nghênh ngang quay về Bạch gia.

Đường về thuận lợi, không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao Bạch Tiểu Thuần vẫn còn một phân thân lưu lại tại khu bắc Bạch gia, cho nên không làm cho người nào hoài nghi.

Mấy ngày sau, Chu Nhất Tinh cũng phối hợp với Lý Phong phối mua đủ Sát Hồn Đinh và Truyền Tống Phù, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nghiên cứu Sát Hồn Đinh và phát hiện đây là một cách vận dụng hồn khó hiểu, mà lại ngưng tụ oan hồn thành Sát Hồn Đình, quá trình rất đặc thù, sát khí rất nặng.

Bạch Tiểu Thuần cầm Sát Hồn Đinh trong tay và suy nghĩ, cảm thấy nếu như đi bố trí bây giờ, bố trí Sát Hồn Đinh thời gian dài có khả năng bị phát hiện, vì vậy hắn tính toán chờ tới trước khi tổ địa mở ra lại đi bố trí, như vậy mới ổn thỏa.

Hắn trừ chờ đợi, Bạch Tiểu Thuần lại cân nhắc luyện chế thập tam sắc hỏa, một phương diện khác vẫn ở trong gian phòng khu bắc tu hành Bất Tử Trường Sinh Công.

Thời gian nửa tháng trôi qua, vào hoàng hôn ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang đả tọa trùng kích một ít kinh mạch cuối cùng, hắn muốn tu hành Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ ba Bất Tử Cân đại thành viên mãn, bỗng nhiên hắn ngạc nhiên nhìn lên cao.

Trong linh thức của hắn, hắn phát giác được ở nơi xa có ba đạo hào quang bay tới, trực tiếp nhắm thẳng về phía gian phòng của mình, trong ba đạo hào quang là ba nam tử trung niên, quần áo màu đen, ở ngực trái treo huy chương nhật nguyệt.

Trang phục này chỉ có người hình đường mới được mặc, ba người tới gần làm người khu bắc chú ý, địa vị người khu bắc hèn mọn cho nên vô cùng sợ hãi, không ai dám nói tiếng nào.

Sắc mặt ba người kiêu căng, càng chán ghét nơi này, cảm thấy đây là u ác tính của Bạch gia và dơ bẩn, bọn họ lập tức bay tới gian phòng của Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, đi ra!

Lúc đáp xuống bên ngoài, ba tộc nhân hình đường cất tiếng kêu gọi.

Trong gian phòng, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động.

- Chẳng lẽ bị phát hiện? Không có khả năng ah...

Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc, thân thể hắn trọng điệp, không có tự mình ra ngoài, một phân thân cất bước ra khỏi gian phòng.

Khí tức bản tôn hắn hoàn toàn biến mất, người ngoài không cảm nhận được.

Lúc Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi phòng, ba tộc nhân hình dường lạnh lùng nhìn hắn, người vừa cất tiếng lại nói.

- Đi thôi, tộc trưởng muốn gặp ngươi!

Ba người không nhiều lời, dường như không muốn ở nơi này quá lâu, lập tức xoay người rời đi, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần hơi lập lòe, hắn đi theo sau ba người này.

- Tộc trưởng gặp ta... Phụ thân của Bạch Hạo gặp ta làm gì... Cũng tốt, mượn cơ hội này có thể xem thái độ của phụ thân Bạch Hạo như thế nào.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới phân thân của mình đi gặp đã cảm thấy ổn thỏa, nội tâm chắc chắc cho nên cứ theo ba người rời đi.

Trên đường đi ba tộc nhân hình đường không nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần, trong nội tâm kiêu căng và khinh miệt không che dấu, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được, nội tâm cười lạnh, hắn là người cực kỳ cao ngạo, hắn không so đo với loại người này làm gì.

- Chờ ta lộ tu vi ra ngoài, nhất định dọa chết ba người các ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lòng, ba người nhanh chóng tới khu tây, nơi này khác với khu đông, yên tĩnh rất nhiều, ngày bình thường cũng ít người tới đây.

Bạch Tiểu Thuần quan sát chung quanh, nội tâm cũng có ngạc nhiên, hắn bị dẫn vào một tòa nhà trong góc khu tây, căn nhà không lớn, có thể nhìn thấy bên trong có mấy gian phòng bỏ không nằm quanh sân nhỏ, mặt đất còn rất nhiều cỏ dại, hiển nhiên đã lâu không có người ở lại, cảm giác hoang vu rất rõ ràng.

- Vào đi thôi, tộc trưởng chờ ngươi bên trong.

Đi tới bên ngoài gian phòng, ba tộc nhân hình đường lên tiếng sau đó xoay người rời đi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, ẩn ẩn cảm trong gian phòng này có khí tức như có như không tồn tại, loại khí tức này dùng tu vi Bạch Tiểu Thuần đã đoán được, đây chính là người có tu vi Nguyên Anh.

- Gặp ta ở đây, chẳng lẽ muốn giết ta sao?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn nghĩ đây là phân thân của mình, một khi có chuyện ngoài ý muốn nổi lên, bản tôn cũng kịp thời ứng phó, đây cũng là suy nghĩ lúc trước cho nên hắn mới dám đi theo ba người kia.

- Bạch Hạo, vi sư đều vì ngươi nên mới đưa thân vào hiểm địa, ta muốn nhìn, phụ thân của ngươi có thái độ gì với ngươi.

Bạch Tiểu Thuần đi vào trong tòa nhà, nhìn vào trong sân có một nam tử đang đưa lưng về phía mình, bên cạnh nam tử có một giếng cạn, dường như hắn đang nhìn giếng cạn.

Đầu tóc của hắn hơi có sợi bạc, mặc dù là trung niên nhưng hiển nhiên đã già nua, trên người hắn còn lộ ra khí chất khắc nghiệt.

Cả sân nhỏ cũng bị khí chất khắc nghiệt này bao trùm, áp lực này giống như mưa gió sắp tới, ánh mắt Bạch Tiểu nhìn vào bóng lưng nam tử, hắn lại nhìn chung quanh sau đó sững sờ.

Trong sân có không ít cỏ dại nhưng không thể lấn át được gỗ nát và đinh tán từ các món đồ chơi trẻ con, có ngựa gỗ, mộc nhân và mấy cái trống lắc...

Những món đồ chơi này rất tinh xảo và xinh xắn, nhìn không giống nam nhân làm, càng giống mẫu thân làm đồ chơi cho con mình.

Chung quanh còn có một ít quần áo của tiểu hài tử mặc, chúng bị xé rách và ném bừa bộn, tất cả những chuyện này đều đánh thẳng vào nội tâm Bạch Tiểu Thuần, chẳng biết tại sao hắn sinh ra cảm giác khó chịu.

Mặc dù hắn không phải Bạch Hạo, gương mặt cũng do mặt nạ biến ảo mà thành nhưng lúc nhìn thấy những món đồ chơi và quần áo kia, nội tâm xuất hiện cảm giác mình chính là Bạch Hạo.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là... Nơi Bạch Hạo lớn...

Bạch Tiểu Thuần đứng tại chỗ nhìn đồ chơi, hắn thổn thức thay Bạch Hạo.

- Ta nghe Tề nhi nói, ngươi ăn gian khi luyện linh, hồn dược và luyện hỏa?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang cảm thấy phức tạp, thân ảnh đưa lưng về phía hắn lên tiếng.

Giọng nói lạnh như băng, dường như không mang theo chút cảm xúc gì cả, ngữ khí lạnh lùng giống như đang nói chuyện với người xa lạ, hết lần này tới lần khác lại có ý răn dạy giống như chủ nhân nói chuyện với nô bộc.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn không biết nên nói cái gì, vào lúc này nội tâm than thở.

- Bạch Hạo, đây là phụ thân của ngươi sao?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 869: Bạch Phụ Lãnh Khốc (Thượng)

- Đây cũng không phải thứ ngươi nên có, ngươi không cầu phát triển cũng bỏ đi, ăn cắp phương pháp điều chế thập ngũ sắc hỏa của nghiên cứu Tề nhi cũng bỏ đi, hiện tại còn ăn gian...

Giọng nói lạnh như băng, càng giống như gió rét thổi qua người, tộc trưởng Bạch gia, phụ thân Bạch Hạo quay người lại, sắc mặt lạnh lùng không mang theo tình cảm, toàn thân chỉ có khí tức băng hàn như khối băng, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần chẳng khác gì nhìn người xa lạ.

Một câu nói kia, Bạch Tiểu Thuần đã hiểu, trước kia Bạch Hạo chết là do nói ra tư chất luyện hỏa của mình, muốn đạt được phụ thân hắn tán thành, hiển nhiên... Hắn quá ngây thơ.

Tộc trưởng Bạch gia hoàn toàn không cho Bạch Hạo cơ hội, có lẽ... Tộc trưởng Bạch gia đều hiểu nhưng hắn vẫn bỏ qua.

- Việc này do bổn tọa hổ thẹn, càng xúc phạm gia pháp, dựa theo gia quy nên thu hồi tu vi của ngươi, phạt ngươi nhập hồn trì mười năm... Bổn tọa niệm tình ngươi có huyết mạch Bạch gia cho nên tha cho ngươi một lần, nếu như còn lần sau, như vậy ta sẽ tự tay thanh lý môn hộ.

Trong mắt tộc trưởng Bạch gia sinh ra một tia sát cơ, giọng nói như giá rét mùa đông, Bạch Tiểu Thuần cũng lạnh tim thay Bạch Hạo, bởi vì chẳng có thân tình gì đáng nói.

Mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, dường như tộc trưởng Bạch gia có phần không vừa ý bộ dạng im lặng của Bạch Tiểu Thuần, hắn cau mày, trong mắt xuất hiện một tia căm hận, hắn nâng tay phải lên chỉ vào giếng cạn.

- Năm đó mẫu thân ngươi chết tại nơi này, nàng sinh ra là tỳ nữ, chết cũng là tỳ hồn, nên thuận theo vận mệnh, mà ngươi thân là thứ tử, ta hi vọng ngươi cũng nên học thuận theo.

- Ngươi hiểu không?

Tộc trưởng Bạch gia chắp tay sau lưng, đạm mạc lên tiếng.

- Ta không hiểu!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, sau khi tộc trưởng Bạch gia chỉ vào giếng cạn, trong lòng của hắn tức giận không cách nào áp chế nổi.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đầy lửa giận thiêu đốt tâm thần, hắn đồng tình Bạch Hạo, càng đau lòng Bạch Hạo, cho dù hắn nói không hiểu nhưng hắn sao không hiểu!

Kết hợp với những tin tức hắn biết và tất cả chân tướng, vào lúc này Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ ràng, có lẽ tộc trưởng Bạch gia từng không biết tư chất luyện hỏa của Bạch Hạo, sau khi Bạch Hạo giao phương pháp điều chế thập ngũ sắc hỏa, hắn không có khả năng không biết.

Hắn biết rõ tư chất luyện hỏa của Bạch Hạo, hắn càng biết rõ Bạch Tiểu Thuần không phải ăn gian, cái gì hắn cũng biết.

Thân là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, càng là tộc trưởng Bạch gia, trong Bạch gia có chuyện gì thoát khỏi mắt hắn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần đã hiểu ra, cho dù Bạch Hạo bị đuổi giết, tộc trưởng Bạch gia cũng biết, hiển nhiên hắn không thèm quan tâm, không ra tay ngăn cản.

Tất cả những gì Bạch Hạo làm đều bị hắn gạt bỏm không nhìn, hắn đặt toàn bộ tâm tư của mình vào Bạch Tề, mục đích là muốn Bạch Tề có thể đi xa hơn, cho dù cái giả phải trả là Bạch Hạo tử vong cũng không tiếc, có thể nói rõ ràng, đối với tộc trưởng Bạch gia, Bạch Hạo chính là con sâu cái kiến, thậm chí còn không bằng con sâu cái kiến.

Về phần buổi nói chuyện hôm nay chính là muốn Bạch Hạo cúi đầu, không nên đi quấy rối vào lúc mấu chốt, thậm chí sát cơ trong mắt hắn đã làm Bạch Tiểu Thuần hiểu ra, phụ thân Bạch Hạo đã có tâm muốn giết hắn.

Hơn nữa hắn còn lựa chọn nói chuyện tại nơi này, mục đích đã rất rõ ràng, hắn muốn Bạch Tiểu Thuần phải thuận theo.

Thuận theo có thể sống, không thuận theo thì chết.

Dùng nơi mẫu thân Bạch Hạo tử vong làm nơi nói chuyện, tâm tư này rất ác độc, Bạch Tiểu Thuần đứng ở góc độ người ngoài nhìn vào cũng nhìn không được, hắn có thể không giận sao? Bạch Hạo chính là đệ tử của hắn, nhân hôm nay, quả ngày mai, Bạch Tiểu Thuần cảm giác được buồn bực và chua xót trong lòng Bạch Hạo, hắn càng kiên định với suy nghĩ nhận Bạch Hạo làm đệ tử.

Tính cách của Bạch Tiểu Thuần nhìn như sợ chết nhưng trong thực chất lại rất có nghĩa khí, lúc bằng hữu gặp nguy cơ sinh tử, cho dù hắn run rẩy sợ hãi, sợ tới mức rơi lệ cũng cắn răng rống giận xông lên cứu giúp, đồng dạng, một khi hắn xem Bạch Hạo thành đồ đệ chân chính, như vậy Bạch Hạo gặp ủy khuất chính là hắn bị xem thường.

Tính cách của hắn vô cùng mâu thuẫn, cho dù hắn sợ chết nhưng lại vô cùng dũng cảm.

Hiện tại đối mặt tộc trưởng Bạch gia lạnh lùng, vô tình đến cực điểm, lúc trước Bạch Tiểu Thuần có yêu cầu xa vời chính là muốn phụ thân Bạch Hạo tán thành, hiện tại cảm thấy... Rất không đáng!

- Ngươi nói cái gì?

Tộc trưởng Bạch gia tộc trường nghe xong, ánh mắt của hắn xuất hiện băng hàn trong nháy mắt, tu vi bộc phát ra ngoài hóa thành sát cơ, giống như mây đen áp đỉnh, phong bạo càn quét bốn phương.

- Dù gì cũng là cốt nhục của ngươi, hổ dữ không ăn thịt con, mà ngươi...

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm tộc trưởng Bạch gia, hắn tức giận nói từng chữ.

- Làm càn!

Tộc trưởng Bạch gia tức giận quát một tiếng, tiếng quát giống như thiên lôi truyền khắp bốn phía, trong mắt hắn sinh ra sát cơ mạnh hơn, hắn đi từng bước về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc hắn tới gần giống như phong bạo bộc phát.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm tộc trưởng Bạch gia, nếu như đối phương ra tay, cho dù ảnh hưởng tới mục đích đoạt Thiên Nhân Hồn, Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn nén giận, hắn sẽ ra tay.

Vào lúc tình hình hết sức căng thẳng, đột nhiên tộc trưởng Bạch gia tới gần Bạch Tiểu Thuần dừng bước lại, hắn cau mày nhìn túi trữ vật, sau đó lấy một ngọc giản ra ngoài.

Sau khi thần thức đảo qua, tộc trưởng Bạch gia biến sắc, trong mắt sinh ra vui sướng, sau đó chán ghét nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần giống như nhìn người chết, hắn cũng không có thời gian chú ý quá nhiều, hắn quay người rời đi, trước khi đi còn lạnh lùng nói một câu.

- Đừng tự tìm chết.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn thân ảnh tộc trưởng Bạch gia rời đi, hắn lại nhìn chung quanh, trong mắt sinh ra thần thái phức tạp, đứng trong tiểu viện suốt nửa ngày liền than thở.

- Bạch Hạo ah Bạch Hạo, nếu ngươi có linh, ngươi cũng nhìn thấy cảnh này...

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu thu nhặt y phục rách nát và đồ chơi tán loạn trong tiểu viện, cuối cùng nhìn vào giếng cạn.

Hắn cảm giác trong giếng cạn không còn hài cốt.

Qua một thời gian sau, Bạch Tiểu Thuần yên lặng rời khỏi khu tây đi vào khu bắc.

Lúc này trong lòng đất Bạch gia tồn tại một cung điện, trong cung điện dưới mặt đất này, tộc trưởng Bạch gia cung kính đứng ngoài cửa lớn chờ, hắn cúi người bái thật sâu, cũng không ngẩng lên, bắt đầu chờ đợi.

Sau một lúc lâu tại cửa lớn có giọng nói già nua mang theo uy áp dung nhập vào thiên địa vang lên, mỗi một chữ giống như thiên địa biến hóa.

- Chuyện ngươi nói lúc trước... Chuẩn!

- Đa tạ lão tổ!

Tộc trưởng Bạch gia vô cùng kích động, hắn cố áp chế tâm tình của mình, càng bái một cái thật sâu, hắn biết rõ lão tổ nói chuẩn không chỉ ý nghĩa mở tổ địa.

Lão tổ còn đồng ý ban Thiên Nhân Hồn cho Bạch Tề.

Mở tổ địa không thể chỉ cho phép một mình Bạch Tề ttến vào, mà là người Bạch gia thế hệ này có tu vi dưới Nguyên Anh tiến vào, dù sao Bạch gia lớn như vậy, thân là lão tổ cũng phải cân bằng với các chi thứ, bằng không khó nói phục mọi người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 870: Bạch Phụ Lãnh Khốc (Hạ)

Trong âm thầm cũng có biện pháp giúp một người đạt được Thiên Nhân Hồn, người đó chính là Bạch Tề!

- Ngươi trở về đi, thời gian định vào một tháng sau.

Sau nửa ngày, trong cửa lớn lại có giọng nói Thiên Nhân lão tổ của Bạch gia truyền ra, tộc trưởng Bạch gia hít sâu một hơi sau đó rời đi.

Rất nhanh, tin tức có quan hệ tới mở tổ địa cũng truyền ra khắp Bạch gia, tất cả người Bạch gia phù hợp yêu cầu, sau khi nghe tin tức liền động tâm.

Nhất là nghe nói trong tổ địa còn có Thiên Nhân Hồn tồn tại, lúc này thiên kiêu các chi thứ đều tham gia, bọn họ muốn tranh giành với thiên kiêu dòng chính.

Mở tổ địa là đại sự, thí luyện trong tổ địa càng là đại sự trong đại sự, cả Bạch gia đều oanh động, quá nhiều tộc nhân bắt đầu chuẩn bị cho mình.

Thái phu nhân vô cùng vui sướng, nàng càng tràn ngập mơ ước vào tương lai Bạch Tề.

Bạch Tề cũng như thế, đương nhiên hắn thủ khẩu như bình, không nói ra dự định của mình, hắn thích thú nhìn đám thiên kiêu chi thứ bận rộn chuẩn bị, nội tâm của hắn cười lạnh, càng có xem thường.

- Thiên Nhân Hồn chỉ thuộc về ta!

Mở tổ địa vào một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần biết rõ hơi muộn một ít, dù sao chuyện này quá lớn, mọi người nghị luận cho nên hắn mới biết thời gian chính xác.

- Còn thừa hơn nửa tháng...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn chỉ chờ mong chuyện này, bởi vì hắn chờ đợi trong Bạch gia đủ rồi, hắn luôn cảm thấy áp lực khi ở đây, hơn nữa hắn có cảm giác mình không phát tiết chắc chắn sẽ bị nghẹn trọng thương.

- Vì Bạch Hạo, cũng vì ta, ta muốn bọn chúng có một chuyến mở tổ địa thật náo nhiệt.

Có lẽ nguy hiểm trong tổ địa không phải quá lớn, Bạch Tiểu Thuần hiểu đoạt thức ăn trong miệng hổ không khó, khó là bị hổ đuổi giết, chỉ cần mình vừa động thủ trong tổ địa, từ thời điểm bắt đầu ra tay, chính mình sẽ lâm vào nguy cơ sinh tử.

Hắn muốn động thủ phải chuẩn bị sẵn sàng, như vậy càng được bảo đảm và an toàn.

- Đến lúc đó Man Hoang lớn như vậy, ta muốn xem Thiên Nhân lão tổ của Bạch gia có thể truy sát ta trong bao lâu... Bức ta không còn đường đi, ta tự bạo hồn tháp, từ đó đánh vỡ cân đối giữ Bạch gia và hai nhà khác, cứ xem lão tổ Bạch gia còn dám tiếp tục đuổi giết hay không.

- Trừ lão tổ Bạch gia còn có những người khác trong Bạch gia, nếu như các Nguyên Anh... Muốn giết ta cũng không dễ dàng!

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần khẩn trương nhưng hắn đã hạ quyết tâm tham dự việc này.

- Huống hồ, ta cũng không tin Bạch gia không có địch nhân...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hàn quang, hắn tiếp tục tu hành.

Khi thời gian ngày từng ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần vẫn ở trong gian phòng rách nát, hắn không bước chân ra khỏi cửa, đan dược trong túi trữ vật tiêu hao gần như không còn, rốt cuộc vào ngày hôm nay, một kinh mạch cuối cùng của Bất Tử Cân cũng mở ra, tu hành chấm dứt.

Hoàn toàn đại thành!

Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ ba, lúc Bất Tử Cân đại thành, cơ thể Bạch Tiểu Thuần sinh ra tiếng vù vù, cho dù hắn mặc quần áo nhưng kinh mạch trong người sinh ra hào quang màu vàng xuyên thấu quần áo bộc lộ ra ngoài.

Cùng lúc đó đầu óc hắn không ngừng nổ vang, thân thể của hắn có cảm giác nặng như núi xuất hiện rất rõ ràng, đó là gông cùm tầng thứ ba của thân thể!

Hắn lại lần nữa cảm giác được gông cùm thân thể.

Bạch Tiểu Thuần hận không thể lập tức phá tan gông cùm, một khi phá tan, cảm giác bị núi đè sẽ giúp hắn lột xác kinh người, đạt tới cảnh giới rất cao.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, muốn đột phá gông cùm cần chờ thời điểm mình vừa đột phá Nguyên Anh, mượn nhờ lực lượng kinh người mới làm được.

Năm đó tu hành Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ nhất, tầng thứ hai đều dùng biện pháp này, lúc chạm đến gông cùm liền chờ một thời gian ngắn, sau khi tu vi đột phá sẽ đột phá.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, tâm thần rung động, hắn ngồi ở chỗ kia, bên cạnh thân thể xuất hiện thân ảnh thứ hai, đây không phải phân thân mà là tàn ảnh do tốc độ cao tạo thành.

Tàn ảnh không biến mất thật nhanh giống như lúc trước, nó duy trì mấy hô hấp mới mất đi.

Không cần nếm thử quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần cũng đã đoán được tốc độ của mình lại đột phá, vào lúc này hắn không biết tốc độ bản thân đột phá thế nào, hắn hiểu cho dù Thiên Nhân giết tới cũng khó giết được mình.

- Bất Tử Bì, trọng điểm là phòng hộ!

- Bất Tử Kim Cương, trọng điểm là lực lượng!

- Bất Tử Cân, bộc trọng điểm là tốc độ...

- Như vậy Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ tư, Bất Tử Cốt... Sẽ là cái gì?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền chờ mong.

- Đáng tiếc tu vu của ta không thể đột phá Nguyên Anh cho nên rất khó tu luyện... Trong Man Hoang có quá ít tài nguyên, Bất Tử Cốt tiêu hao còn lớn hơn Bất Tử Cân rất nhiều lần...

Bạch Tiểu Thuần phát sầu, sau nửa ngày hắn tập trung tinh thần củng cố Bất Tử Cân đại thành.

Trong quá trình Bạch Tiểu Thuần tu luyện, cách thời gian Bạch gia mở tổ địa đã càng ngày càng gần, cũng luc đó Bạch gia cũng chuẩn bị tế tổ long trọng.

Dựa theo tộc quy Bạch gia, trước một ngày mở tổ địa đều tiến hành một hồi tế tổ long trọng, trong buổi tế tổ long trọng này tất cả tộc nhân có huyết mạch Bạch gia đều phải đến, sau khi tham gia tế tổ sẽ có tộc lão ra mặt khảo hạch tộc nhân, những người có thành tích tốt sẽ được ban thưởng.

Thậm chí trong quá trình này còn mời một ít người gia tộc khác đến xem lễ, rất là long trọng, cho dù là Cự Quỷ Vương thành Quỷ Vương cũng sẽ an bài người đến xem lễ.

Dù sao tổ địa không dễ dàng mở ra, thời gian tới ngày mở tổ địa không nhiều.

Theo thời gian trôi qua, vào một ngày trước khi mở tổ địa, buổi lễ tế tổ long trọng cử hành trước tổ từ của Bạch gia.

Ngày hôm nay, hai đại luyện hồn thế gia trong thành Quỷ Vương đều phái tộc nhân đến, Cự Quỷ Vương cũng cho người đến tham gia náo nhiệt.

Trong khu vực tổ từ càng như vậy, nơi đây có sân rộng, nơi đó có một tấm bia đá cực lớn, mặt bia đá điêu khắc một nam nhân với thần sắc uy nghiêm giống như cúi đầu nhìn đại địa, người này chính là lão tổ Bạch gia đời thứ nhất.

Chung quanh tổ từ cũng có nhiều tộc nhân Bạch gia, số lượng nhiều hơn vạn, bọn họ đến đông đủ, mặt đất không thể dung nạp nên đứng giữa không trung, cảnh tượng vô cùng đồ sộ.

Nhất là vị trí càng gần tổ từ, tộc lão Bạch gia đều tươi cười, có khoanh chân ngồi đó, có người đang cười nói với tộc nhân khác trong gia tộc.

Mọi người đang chờ đợi thời khắc tế tổ.

Cách nơi này không xa, Thái phu nhân cùng một đám nữ quyến đang ở một khu vực riêng, oanh thanh yến ngữ bàn tán với nhau, cũng hấp dẫn nhiều ánh mắt nhìn các nàng.

Trong đám người, Bạch Tề giống như ánh sao cực kỳ chói mắt, hắn ngồi ở vị trí gần tổ từ, chung quanh có nhiều tộc nhân vây quanh, bọn họ đang cười nói với các thiên kiêu và tộc lão.

Trừ Bạch Tề ra, các chi nhánh của Bạch gia cũng có mấy người đáng chú ý, mặc dù không bằng Bạch Tề nhưng chung quanh vẫn có mấy người vây quanh, một người trong đó là ngũ tiểu thư từng giải vây cho

Bạch Tiểu Thuần lần đầu đi vào Bạch gia, nữ tử này vô cùng xinh đẹp, mặc dù tính cách lạnh như băng nhưng bên cạnh lại có nhiều người ngoại tộc vây quanh nhất..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 871: Khảo Hạch Tế Tổ

Còn có một người tuổi tác không kém Bạch Tề, thân thể cao to hơn không ít, lúc hắn đứng đó cười nói hào sảng, hao giao du rất rộng với người trong tộc và ngoài tộc.

Bạch Hạo là thứ tử nên địa vị hèn mọn, dù sao cũng là huyết mạch Bạch gia cho nên không được vắng mặt trong buổi lễ tế tổ long trọng thế này, chỉ có điều dùng thân phận của hắn không thể tới gần tổ từ, chỉ có thể lưu ở bên ngoài, hắn ngồi sau cái án giữa không trung, hắn nhàm chán quan sát tình hình chung quanh.

Hắn cũng chú ý thanh niên và ngũ tiểu tử, Bạch Tiểu Thuần sớm nghe nói qua hai người này trong Bạch gia, biết rõ ngũ tiểu thư tên là Bạch Yên Nhi, nàng có thiên tư xuất chúng và dung mạo xinh đẹp, cũng có danh tiếng lớn trong thành Cự Quỷ, được nhiều tuấn kiệt theo đuổi.

Thanh niên khôi ngô tên là Bạch Lôi, hắn là thiên kiêu của chi thứ, mặc dù tu vi không bằng Bạch Tề nhưng cũng đạt tới Kết Đan hậu kỳ, thậm chí hắn cũng được đặt song song với Bạch Tề, được gọi là Bạch gia song kiệt!

Hai người không ưa gì nhau, người trong tộc đều biết hai người cạnh tranh với nhau.

Ba người được chú ý nhiều nhất, trở thành nhân vật tiêu điểm trong tế tổ.

Nếu không phải nhất định phải đến, hắn cũng không muốn đến đây, nhìn người chung quanh mình, trong đầu hắn chỉ suy nghĩ chuyện mở tổ

địa vào ngày mai, sau khi tế tổ chấm dứt, hắn còn có việc cần làm.

- Hôm nay ta phải bố trí Sát Hồn Đinh mới được.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc việc cần làm, bỗng nhiên hắn phát giác có người đang nhìn mình vì vậy cũng nhìn sang, lập tức nhìn thấy Thái phu nhân đứng trong đám nữ quyến và dùng ánh mắt oán độc nhìn mình.

- Ta ngồi xa như vậy, nàng có thể tìm được ta...

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, phải biết vị trí của hắn rất hẻo lánh, lại ở trong đám người, nếu không biết vị trí, cho dù tìm cả buổi cũng khó gặp, thật không ngờ Thái phu nhân lại tìm được mình.

Bạch Tiểu Thuần không hề nghĩ ngợi, hắn cũng dùng ánh mắt hung ác nhìn sang, Thái phu nhân sững sờ trước hành động của hắn, dường như bị chọc giận nên hận ý càng lớn, không chờ nàng có hành động gì khác, tiếng chuông trang nghiêm quanh quẩn Bạch gia.

Khi tiếng chuông vang lên, chung quanh an tĩnh lại, cùng lúc đó có ba đạo hào quang bay tới, người bay đầu tiên chính là gia chủ Bạch gia, hai người bên cạnh hắn đều là tộc lão có tu vi cao thâm, hai người đều có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, chính là đại tộc lão câấp chưởng hình đường và công đường trong Bạch gia.

- Bạch gia ta lập tộc mấy ngàn năm...

Ba người vừa xuất hiện, tộc trưởng Bạch gia lại lên tiếng truyền ra khắp nơi, người Bạch gia nghiêm túc lắng nghe, Bạch Tiểu Thuần chẳng muốn nghe, hắn nhắm mắt lại và không quan tâm.

Tế tổ bắt đầu rất nhanh đủ loại lễ nghi rườm rà không có quan hệ gì với đa số tộc nhân, chỉ có những người nổi bật trong tộc mới có thể tham dự vào trong đó.

Tiếng chuông trang nghiêm thường xuyên vang lên, thậm chí trên bầu trời còn xuất hiện gợn sóng, hào quang chiếu rọi, ánh sáng lóng lánh bao phủ hư vô, lúc này có không ít người hoan hô.

- Ta gặp quá nhiêu tiểu tràng diện thế này rồi.

Bạch Tiểu Thuần không thèm quan tâm, hắn mở to mắt ra nhìn, bộ dáng giống như tiên nhân giấu trong phàm tục.

Lại qua mấy canh giờ, vào lúc hoàng hôn, các lễ nghi tế tổ chấm dứt, khi tiếng chuông lại vang lên, Bạch Tiểu Thuần ngáp dài, hắn mở mắt ra cho rằng đã xong việc và mọi người đều về nhà, đột nhiên đại tộc lão tọa trấn công đường của Bạch gia đứng lên cười to, tiếng cười vang vọng khắp quảng trường.

- Cũng được, nếu tộc trưởng yêu cầu, mọi người lại nhún nhường nên lão phu ra mặt, trong buổi lễ tế tổ hôm nay sẽ do lão phu đưa ra đề khảo hạch.

Đại tộc lão công đường nói to, hiển lộ tu vi cao thâm, lúc hắn nói ra lời này hư vô sinh ra gợn sóng giống như càn quét vô số màn sương.

Trong mắt người Bạch gia sinh ra thần thái sùng bái, bọn họ cung kính nhìn lão giả, ngay cả người hai đại gia tộc và hai sứ giả thành Cự Quỷ đều nghiêm túc.

Cảm nhận tu vi của lão giả, ánh mắt Bạch Tiểu ngưng trọng, đây đã là nửa bước Thiên Nhân trình độ, cùng Bạch Lân một cảnh giới, mà lại xem hắn hồn lực chấn động, hiển nhiên cũng là Luyện Hồn Sư.

- Hắn là Hoàng Phẩm... Tạo nghệ luyện hồn vô cùng thâm sâu, cho nên mới có thể dùng hồn ảnh hưởng chung quanh...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, đại tộc lão công đường Bạch gia lại nói tiếp.

- Các tuấn kiệt Bạch gia, các ngươi cũng biết, luyện linh cực hạn trong truyền thuyết là ba mươi lần, đáng tiếc đây chỉ là truyền thuyết, đến nay mới thôi, chưa từng có người nào làm được, thậm chí ngay cả hai mươi lần cũng không có, như vậy chúng ta thử tưởng tượng một chút, nếu như luyện linh một cọng lông vũ ba mươi lần, nó sẽ có bộ dáng gì?

Đại tộc lão công đường mỉm cười, hắn nâng tay phải cầm một cọng lông vũ.

Lông vũ này rất bình thường, không có chút thần kỳ nào, chỉ là cọng lông bình thường mà thôi.

- Chuyện này không có đáp án chính xác, mọi người có thể dựa vào tạo nghệ luyện linh của bản thân mặc sức tưởng tượng một chút, dù sao có một số việc ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ thì làm sao có ngày biến thành sự thật.

Đại tộc lão công đường vừa lên tiếng, giọng nói vang vọng cả Bạch gia, người tham gia tế tổ hôm nay đều lâm vào suy nghĩ, đại tộc lão khảo hạch rất thú vị...

Bởi vì không có đáp án chính thức cho nên căn cứ vào tạo nghệ luyện linh của mỗi người nói ra biến hóa, càng nghiệm chứng cảm ngộ của mọi người.

Thậm chí vấn đề này ẩn chứa am hiểu luyện hỏa, hồn dược của mỗi người, phương hướng mỗi người không giống nhau nên đáp án sẽ khác nhau, nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế lại không tầm thường.

Sự thật đúng như lời đại tộc lão nói, nếu như ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ thì làm gì có ngày biến nó thành sự thật, loại khảo hạch này muốn nghiệm chứng đạo của mọi người.

Chẳng những người Bạch gia lâm vào suy nghĩ, ngay cả đại tộc lão và các tộc lão cùng tộc trưởng Bạch gia đều tự hỏi vấn đề này, cũng suy

nghĩ thật kỹ.

Mặc dù sứ giả hai gia tộc khác và người thành Cự Quỷ phái cũng như thế, bọn họ tự hỏi nhưng cũng thông qua vấn đè này nhìn ra được tạo nghệ luyện linh của đại tộc lão công đường Bạch gia đã đạt tới tầng thứ rất cao.

Không có người nói chuyện, khu vực gần tổ từ im lặng không tiếng động, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều suy nghĩ đáp án, khảo hạch trong tế tổ là tập tục của Bạch gia, theo nguyên tắc khảo hạch thì mỗi người đều phải trả lời, nhưng trên thực tế người Bạch gia nhiều như vậy, tự nhiên không thể nào để mọi người nói đáp án.

Cho nên chỉ có những thiên kiêu trong gia tộc có tư cách đại biểu nói đáp án, từ đó cạnh tranh với nhau.

Việc này những tộc lão Bạch gia đều hiểu, cũng rất cổ vũ loại cạnh trnah này, chỉ cần có thể khống chế trong phạm vi nhất định, như vậy trong gia tộc sẽ có cạnh tranh, cũng là biện pháp duy trì nhiệt huyết cho thế hệ sau, duy trì gia tộc cường thịnh không suy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 872: Nên Nhẫn Nhịn

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần hơi sáng lên, người khác có lẽ không thể trả lời vấn đề này, bởi vì cảm thấy không có đáp án chính xác, với hắn mà nói lại quá đơn giản.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần cũng tham gia thí luyện luyện linh trong mê cung, hắn từng tự tay luyện linh hai mươi sáu lần, mặc dù không nhìn thấy kết quả sau ba mươi lần nhưng cũng nhìn ra mánh khóe.

- Nếu như do ta trả lời, có chút ăn gian...

Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lòng, hắn rất kích động nhưng lại cân nhắc chính mình quang minh lỗi lạc, mặc dù chuyện ăn gian rất tốt nhưng không tốt với mình, dựa vào cái gì điểm tỉnh người khác chứ?

Nghĩ tới đây hắn tiếp tục ngáp dài, cũng không thèm quan tâm chuyện chung quanh.

Sau nửa ngày ánh mắt đại tộc lão công đường nhìn qua người Bạch gia, hắn tươi cười lên tiếng.

- Ai trả lời trước?

Sau khi yên lặng ngắn ngủi, bỗng nhiên một thanh niên thuộc chủ mạch thường xuyên đi cạnh Bạch Tề đứng lên, những người khác không nói lời nào cho nên hắn lên tiếng.

- Vãn bối Bạch Lực, muốn trả lời vấn đề này.

Hắn vừa lên tiếng, những người Bạch gia khác đều nhìn sang, sau khi nhận ra người này liền dùng các loại ánh mắt khinh miệt, ghen ghét, phức tạp, lạnh lùng nhìn hắn.

Ánh mắt các tộc lão nhìn sang, có bình thản, có cổ vũ, ngay cả tộc trưởng Bạch gia cũng gật đầu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, hắn muốn biết người này trả lời thế nào.

Cảm giác mình trở thành nhân vật vạn chúng chú mục, thanh niên này rất kích động, cảm giác đây là cơ hội xuất đầu, tối thiểu các tộc lão trong gia tộc sẽ chú ý tới mình, vì vậy ho khan và lên tiếng.

- Theo văn bối thấy, nếu luyện linh cọng lông vũ này ba mươi lần, nó sẽ trở thành một kiện chí bảo, nói là thiên địa chí bảo cũng không đủ!

Thanh niên nói xong hắn khẩn trương nhìn đại tộc lão.

Không chờ đại tộc lão lên tiếng nói chuyện, người chung quanh cười vang, càng có không ít người trực tiếp lắc đầu, trong đó có nhiều người mỉa mai.

- Đây không phải nói nhảm sao?

- Cho dù là vật phẩm bình thường, sau khi luyện linh ba mươi lần, kẻ ngu ngốc cũng biết nó sẽ thành chí bảo.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cổ quái, hắn dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu nhìn thanh niên này, tên thanh niên nghe được mọi người chung quanh nghị luận thì đỏ mặt tía tai.

- Dũng khí đáng khen.

Đại tộc lão công đường cười cười, không bình luận, ánh mắt hắn nhìn chung quanh.

- Có người nào có đáp án hay không?

Bạch Lực ngượng ngùng ngồi xuống, rất xấu hổ, hắn cũng biết đáp án của mình mưu lợi nhưng hắn đã cân nhắc qua, hắn làm náo động là có mục đích cần đạt được, cũng cảm thấy đắc chí.

- Đại tộc lão, sau khi luyện linh lông vũ ba mươi lần, có lẽ nó sẽ vô cùng khổng lồ, có thể che khuất mặt trời!

Sau khi Bạch Lực ngồi xuống, bởi vì hắn mở đầu cho nên tộc nhân khác lục tục lên tiếng.

- Đại tộc lão, ta cảm lông vũ sẽ biến thành quạt lông, nó có thể thổi gió khắp thiên địa.

- Đại tộc lão, theo ta phán đoán, sau khi luyện linh ba mươi lần, nói không chừng nó sẽ biến thành một thanh vũ kiếm chấn nhiếp tứ phương!

- Không nhất định, đại tộc lão, ta cảm thấy lông vũ khảm lên người, trở thành cánh!

Đủ loại đáp án từ các tộc nhân nói ra, nói cái gì cũng có, những tộc lão mỉm cười, nếu cho rằng chính xác liền gật đầu, còn lại đa số thời điểm liền im lặng.

Đại tộc lão công đường vẫn bảo trì sắc mặt như thường, hắn không nói gì nữa, dường như mỗi đáp án của mọi người đều bị hắn suy nghĩ qua, cũng không đặt trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần nghe mọi người nói vậy, nhiều lần muốn lên tiếng uốn nắn một phen, muốn chứng minh cho bọn họ thấy mình lợi hại, hắn vô cùng ưa thích làm náo động trong trường hợp như thế, chỉ có điều hắn đều nhẫn nhịn.

- Phải nhịn xuống, không có chỗ tốt, tuyệt không làm!

Bạch Tiểu Thuần thì thào, trong đám người Bạch gia, Bạch Lôi là thiên kiêu sánh vai với Bạch Tề đứng lên.

Hắn vừa đứng lên mọi người chung quanh yên tĩnh lại, từng ánh mắt nhìn hắn, ngay cả Bạch Tề cũng nheo mắt nhìn Bạch Lôi.

Chẳng những bọn họ, hai đại gia tộc và sứ giả thành Cự Quỷ cũng như thế, hiển nhiên biết rõ danh tiếng của Bạch Lôi trong Bạch gia.

- Đại tộc lão, tạo nghệ luyện linh của vãn bối không cao, dựa vào cảm ngộ khó nói lông vũ sau khi luyện linh ba mươi lần sẽ biến thành cái gì, nếu như chỉ tưởng tượng, như vậy trong tưởng tượng của vãn bối, sau khi luyện linh ba mươi lần, không chừng lông vũ sẽ có linh, trở thành tồn tại như hỏa linh, mộc linh chẳng hạn, có lẽ đó là vũ linh?

Bạch Lôi vừa nói ra lời này mọi người sững sờ, sau đó có không ít người động dung.

Ánh mắt những tộc lão sinh ra hào quang,lúc nhìn về phía Bạch Lôi mang theo nụ cười cổ vũ, ngay cả đại tộc lão công đường cũng gật đầu với đáp án này.

Hắn gật đầu, lúc này càng nhiều người Bạch gia ngạc nhiên, tiếng nghị luận không nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trong đám người cũng phải nhìn Bạch Lôi vài lần, đáp án vũ linh không phải đáp án chính xác nhưng đã tiếp cận chân tướng, đây là biến hóa sau hai mươi lần luyện linh mới có.

Khi người Bạch gia nghị luận, dần dần lại có không ít người nói ra đáp án bản thân, cho dù không sánh bằng Bạch Lôi nhưng rõ ràng lại dựa vào cơ sở của hắn nói ra, những tộc lão này đều là lão gia hỏa, làm sao không hiểu.

Ngũ tiểu thư vẫn cúi đầu đột nhiên đứng lên, nói ra một đáp án khác làm mọi người chú ý.

- Đại tộc lão, ta cảm thấy... Sẽ trở thành làm một phiến cầu vồng, ta biết rõ cầu vồng không liên hệ với lông vũ, ta vẫn cảm thấy nó sẽ trở

thành cầu vồng.

Ngũ tiểu thư lên tiếng, sau khi nói xong liền ngồi xuống, đại tộc lão công đường không phải gật đầu, mà là mỉm cười và lần đầu bình luận.

- Tất cả đều có khả năng, đáp án của ngươi cũng có thể.

Nói xong ánh mắt đại tộc lão công đường nhìn sang Bạch Tề, hắn rất muốn biết đệ nhất thiên kiêu Bạch gia sẽ cho hắn đáp án gì.

Lúc này chẳng những hắn nhìn sang Bạch Tề, ngay cả những tộc lão chung quanh và rất nhiều tộc nhân đều nhìn sang Bạch Tề, dù sao thân phận Bạch Tề rất cao, hôm nay nhiều người trả lời rồi, dù thế nào Bạch Tề cũng phải có đáp án.

Vào lúc mọi người nhìn mình, Bạch Tề mỉm cười đứng lên, sau khi cúi đầu với đại tộc lão công đường, lúc hắn ngẩng đầu, ánh mắt mang theo hào quang tự tin.

Trong mắt Thái phu nhân mang theo kiêu ngạo, ngay cả tộc trưởng Bạch gia cũng dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn, ánh mắt nhìn Bạch Tề mang theo nhu hòa, hoàn toàn khác với lúc nhìn Bạch Hạo.

- Đáp án của ngũ muội và Lôi đệ chỉ là một bộ phận, ta trả lời muộn nên gặp may, kính xin mọi người chớ để chú ý, luyện linh chính là hệ thống căn bản của Man Hoang chúng ta, biến hóa quá lớn, sau hai mươi lần hoặc có thể hóa thành cầu vồng, cũng có khả năng hình thành vũ linh, nhưng cũng không phải sau ba mươi lần!

Bạch Tề lúc này vô cùng hưng phấn, trên người hắn sinh ra mị lực vô cùng, hắn đứng ở nơi đó mang theo khí thế áp đảo đa số tộc nhân.

- Sau ba mươi lần ta không dám nói chắc, nhưng ta có tám phần khẳng định nó sẽ biến thành một con chim, là Phượng Hoàng đứng đầu vạn điểu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 873: Đáp Án Của Bạch Tiểu Thuần

Bạch Tề nói rất to nên lời nói quanh quẩn cả quảng trường, bởi vì tu vi không tầm thường, không nói rung chuyển thiên địa nhưng làm mây mù hoàng hôn quay cuồng, khí thế như cầu vồng.

Giống như chúng đang chứng thực cho đáp án của hắn, tộc nhân Bạch gia chung quanh đều khiếp sợ, sau khi suy nghĩ liền hít thở dồn dập, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tề mang theo hào quang sáng ngời.

- Phượng Hoàng, đứng đầu vạn điểu, đáp án này...

- Tại sao ta không nghĩ ra đáp án này?

- Thật sự là có cảm ngộ, một cọng lông vũ lại có thể biến thành tính mạng sống sờ sờ.

Thân thể ngũ tiểu thư lúc này rung động mạnh, nàng hiểu ra, cho dù Bạch Lôi, không cam lòng cũng chỉ xiết chặc nắm đấm, nội tâm hắn cũng than thở, tạo nghệ luyện linh của hắn không bằng Bạch Tề, đáp án này xem như kỳ tích khơi dòng suy nghĩ mới.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng nhìn kỹ Bạch Tề, mặc dù đáp án này không chính xác nhưng hắn đã đi ra con đường của bản thân.

- Đáng tiếc, vẫn sai!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền không quan tâm, suy nghĩ của đối phương hợp với con đường cuối cùng, biết rõ thì biết rõ nhưng muốn đi tới cực hạn là chuyện không có khả năng.

Thái phu nhân hưng phấn đỏ mặt, lúc nàng nhìn Bạch Tề liền kích động không nhỏ, nam tử như mặt trời chói mắt trước mặt, là con nàng, cảm giác mẫu từ tử quý làm nàng vui sướng không kìm nén được.

Còn có tộc trưởng Bạch gia, phụ thân Bạch Tề càng vui mừng, ánh mắt nhìn Bạch Tề như nhìn kỳ lân tử của Bạch gia.

Những tộc lão bên cạnh hắn cũng khiếp sợ, ánh mắt bọn họ sinh ra hào quang rất mạnh, đáp án của Bạch Tề đều làm bọn họ thất kinh, về phần đại tộc lão công đường cũng đứng lên cười to, lần đầu tiên hắn khen ngợi.

- Tốt!

- Quả nhiên là kỳ lân tử Bạch gia ta, đáp án của ngươi không khác gì lão phu, nhưng phần khí phách này có thể trấn áp núi sông!

Đại tộc lão công đường cười lớn, lúc nhìn về phía Bạch Tề còn mang theo tán thưởng, hắn xem ra đáp án của Bạch Tề đã nhất trí với mình.

Dùng tạo nghệ của hắn đã sớm cảm ngộ ra, luyện linh chia làm cảnh giới khác nhau, như cầu vồng, như vũ linh, đây là một cảnh giới, mà đáp án của Bạch Tề đã đạt tới cảnh giới rất cao.

- Khó trách Bạch Tề được lão tổ xem trọng như thế, cũng mở tổ địa vì hắn, tư chất và tạo nghệ luyện linh của kẻ này quả nhiên không tầm thường.

Đại tộc lão mỉm cười, ánh mắt nhìn sang tọc trưởng Bạch gia.

- Đại tộc lão quá khen, đứa nhỏ này còn cần tôi luyện nhiều.

Tộc trưởng Bạch gia khuây khỏa cười nói.

Có đại tộc lão khẳng định, người Bạch gia không ngừng than thở, tiếng nghị luận vang vọng quảng trường, nhiều người thán phục Bạch Tề, nghe được chung quanh nghị luận, Thái phu nhân càng vui mừng.

- Bạch Hạo mặc dù tư chất luyện linh của tiểu tạp chủng này rất tốt nhưng nhất định không bằng Tề nhi, chỉ có điều Tề nhi nhà ta không khoe khoang mà thôi.

Trong mắt Thái phu nhân xuất hiện hào quang, nội tâm kiêu ngạo không cách nào hình dung.

Vào lúc tất cả mọi người sum xoe Bạch Tề, Bạch Tiểu Thuần rất khinh thường, hắn ngáp dài một cái, trong lòng tự nhủ ta không muốn chấp nhặt với các ngươi, nếu không đáp án của ta vừa ra sẽ làm các ngươi sợ hãi rớt cằm.

Vào lúc này hắn cảm thấy nhàm chán với khảo hạch như vậy, hắn đang suy nghĩ phải mất bao lâu mới câấm dứt, vào lúc này Bạch Tề bị vạn người chú mục, bản thân dương dương đắc ý, ánh mắt nhìn sang đám người, Bạch Tề phát hiện Bạch Tiểu Thuần ngáp dài, ánh mắt của hắn xuất hiện hào quang âm độc.

- Bạch Hạo, ngươi từng nói với ta, ngươi cho rằng mình có tư chất luyện linh rất cao, hôm nay Bạch gia chúng ta tổ chức buổi lễ long trọng, tất cả mọi người đã nói đáp án, không biết ngươi có đáp án hay không? Đến đây đi, nói nghe một chút, không cần khách sáo.

Bạch Tề như cười mà không cười, trong lời nói mang cho người khác cảm giác hắn đang cổ vũ đệ đệ, nhưng thực tế lại có dụng tâm hiểm ác, căn bản muốn nhục nhã Bạch Hạo.

Hắn cũng rất tự tin với đáp án của mình, cho rằng những người khác không thể vượt qua hắn, cho dù nói như thế nào đều là dáp án hư ảo, Bạch Tề cho rằng Bạch Hạo trả lời thế nào, bất kể đáp án là gì, hắn cũng có thể trực tiếp định vị đối phương ăn cắp ý tưởng, làm ra bộ dáng huynh trưởng vô cùng đau đớn hảo hảo giáo huấn đệ đệ một phen.

Kể từ đó địa vị của Bạch Hạo trong gia tộc càng lúng túng, càng mất mặt xấu hổ, lần trước hắn đã bị chụp mũ gian lận, kể từ đó mình trong tổ địa ngày mai ngộ sát hắn cũng không có người nào nói cái gì.

Bạch Tề vừa nói như vậy, chung quanh an tĩnh, từng ánh mắt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo chỉ có tu vi Trúc Cơ, hắn có đáp án gì chứ, mười phần là co đầu rụt cổ không nói.

- Không chừng hắn sẽ nói Phượng Hoàng đứng đầu vạn điểu đấy... Cho dù vô sỉ cũng không sao.

- Vậy thì chưa hẳn, người này dựa vào gian lận đứng đầu ba bảng, cũng may Tề thiếu quân pháp bất vị thân xóa đi, lúc đó có thể nhìn thấy Bạch Hạo vô sỉ cỡ nào.

Đại đa số ánh mắt nhìn sang mang theo miệt thị và khinh bỉ, chỉ có số không nhiều là đáng thương nhìn ra dụng tâm độca cs của Bạch Tề.

Ngũ tiểu thư và Bạch Lôi là một trong số ít người đáng thương Bạch Hạo, bọn họ cũng không có ấn tượng với Bạch Hạo, bởi vì chán ghét Bạch Tề cho nên mới cảm thấy Bạch Hạo đáng thương.

Bọn họ lại không có lập trường đứng ra ngăn cản, khí thế Bạch Tề đã lên tới đỉnh phong.

Ánh mắt Thái phu nhân xoay động, nàng hiểu ra dụng tâm của con trai mình, mặc dù có chút bất an nhưng vẫn tin tưởng phán đoán của Bạch Tề, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo căm hận.

Tộc trưởng Bạch gia vẫn bình tĩnh, giống như không nhìn ra dụng tâm của Bạch Tề, ánh mắt không thèm nhìn Bạch Tiểu Thuần, những tộc lão bên cạnh hắn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhưng không ai nói gì, chỉ có đại tộc lão công đường không thuộc nhất mạch tộc trưởng, cho dù hắn không đối xử tộc nhân như nhau nhưng cũng không kém bao nhiêu, vào lúc này hắn tươi cười nhìn về phía trước, tới bây giờ hắn vẫn chưa từng chú ý tới Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn nhìn ra dụng tâm hiểm ác của Bạch Tề, ánh mắt hắn lạnh như băng, bởi vì hiểu tâm tư của đối phương nên nội tâm vô cùng tức giận, hắn vốn không muốn tham gia chuyện này, Bạch Tề lại ép mình, nói rõ muốn dồn mình vào chỗ chết, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đứng người.

Khi hắn đứng lên mọi người càng trào phúng nhiều hơn nữa.

- Dám đứng lên? Thú vị, ta chờ đây xem đáp án của hắn là gì.

- Không biết lượng sức, Bạch Hạo thân là thứ tử cũng dám tranh phong!

- Loại người này chỉ biết gian lận, sự tồn tại của hắn làm Bạch gia mất mặt.

Lời nói độc ác không ngừng lọt vào tai Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn tất cả, lại nhìn thấy ánh mắt độc ác của Thái phu, càng nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia lạnh lùng, cũng phát hiện đám tộc lão không thèm nhìn hắn, cho dù biết hắn bị trào phúng cũng không ngăn cản, tùy ý để đại đa số tộc nhân mỉa mai hắn không thèm quan tâm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 874: Dùng Ngòi Bút Làm Vũ Khí (Thượng)

Ngay cả người hai gia tộc khác và sứ giả thành Cự Quỷ cũng xem náo nhiệt, lúc này Bạch Tiểu Thuần không tức giận.

Hắn nhìn người chung quanh, chậm rãi hất càm lên, giống như những người này trong mắt chỉ là một đám gà con mà thôi, chỉ cần giơ tay có thể đập chết vô số, hắn hất tay áo lên, ánh mắt cao ngạo, một ngón tay Bạch Tề sau đó quát:

- Ta vốn không muốn mở miệng, nếu ngươi có dụng tâm hiểm ác nhục nhã ta, hôm nay Bạch mỗ sẽ thanh toàn ngươi.

Trong mắt Bạch Tề sinh ra sát cơ, hắn cười lạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Chắc ngươi cảm thấy tự ngạo về đáp án của mình, trong mắt Bạch mỗ hoàn toàn là rắm chó không kêu!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo một cái, mặc dù tản mát ra tu vi Trúc Cơ nhưng khí thế của hắn không ngừng dâng trào.

- Ta sẽ nói cho các ngươi biết đáp án chính thức sau khi luyện linh ba mươi lần.

- Một vũ một thế giới, cho dù là tồn tại nào, sau khi luyện linh ba mươi lần, cuối cùng đều biến thành một phiến thế giới!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần không khác gì sấm sét truyền ra chung quanh, trong nháy mắt lời hắn nói đánh động tâm thần mọi người.

Dường như đáp án này dẫn động thiên địa pháp tắc, lúc Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong lời này, trên bầu trời xuất hiện thiên lôi cuồn cuộn bao phủ thiên địa, tất cả mây mù đều tan vỡ biến mất.

Ánh hoàng hôn chiếu lên người Bạch Tiểu Thuần mang theo cảm giác cực kỳ khác lạ..

Chỉ trong nháy mắt đáp án truyền khắp tâm thần người Bạch gia, một lời đánh động nhâm tâm, thân thể Bạch Tề run rẩy, sắc mặt biến thành khó coi.

Cho dù thế nào hắn không ngờ Bạch Hạo lại nói ra đáp án không ai nghĩ tới, lúc này không cần so sánh, bất cứ kẻ nào cũng có thể thấy được, mặc kệ đáp án là thật hay giả, trên cảnh giới đã vượt qua mọi người, hơn nữa là nghiền áp tất cả, bỏ qua tất cả.

Rung động!!

Trong nháy mắt mọi âm thanh im lặng... Những tiếng mỉa mai chung quanh, kẻ bỏ đá xuống giếng, không thèm để ý, xem náo nhiệt, đủ loại thần sắc động tác không phải trường hợp cá biệt đều dừng lại giống như trúng định thân thuật.

Mọi người phải mất thời gian thật lâu mới khôi phục tinh thần, trong lúc nhất thời từng tiếng hít thở dồn dập vang len, sắc mặt nhiều người không ngừng biến ảo, thậm chí có nhiều người phức tạp khó hiểu, tâm thần ngũ tiểu thư cùng Bạch Lôi không ngừng sinh ra sóng gió rất lớn, sắc mặt không thể tưởng tượng, bọn họ ngẩn người nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Đáp án này... Vượt qua tất cả mọi người rồi!

- Trời ạ, hắn là Bạch Hạo sao, là Bạch Hạo nhu nhược vô năng... Trở thành thế giới, này... Khí phách khí thôn sơn hà này, làm sao có thể?

- Thế giới, thế giới... Nhất định là như vậy, đây mới là đáp án, đây là đáp án chính xác.

- Không có khả năng!

Tất cả tộc nhân sau khi yên lặng và ngây người trong ngắn ngủi, cuối cùng đều sôi trào, không ít người đứng lên, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần còn mang theo sắc mặt không dám tin, thậm chí còn có người khâm phục.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đứng tạu chỗ và hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, thân thể hơi đơn bạc mang theo khí chất siêu nhiên, ẩn chứa ý cảnh phiêu miểu, không có người nào lại chú ý tới Bạch Tề, một câu của Bạch Tiểu Thuần đã cướp sạch tất cả hào quang trên người Bạch Tề, bản thân hắn cũng tỏa sáng vô hạn, giống như tất cả nên thuộc về hắn.

Sắc mặt Bạch Tề tái nhợt, hắn cố tình phản bác nhưng phát hiện mình không tìm được bất cứ lời nào để phản bác, thậm chí ngay cả bản thân hắn sau khi nghe đáp án này, trong tối tăm cảm giác đây mới thật sự là chân tướng.

Không chỉ bọn họ, ngay cả các tộc lão cũng rung động, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần còn giật mình, thậm chí có mấy người đứng lên.

Thân thể đại tộc lão công đường rung động mạnh, đôi môi khẽ nhúc nhích, ánh mắt thôi diễn xa xăm, hô hấp dần dần không bình tĩnh nữa, thậm chí tu vi của hắn có chút không khống chế nổi.

Đó là cảm giác thể hồ quán đính, rộng mở trong sáng, những lời vừa rồi xúc động hắn không cách nào hình dung, đại tộc lão công đường kích động, da mặt không ngừng co giật.

Cảnh tượng này kích thích Thái phu nhân cùng tộc trưởng Bạch gia thật lớn, tộc trưởng Bạch gia không biết nên nói như thế nào, Bạch Tiểu Thuần trở nên chói mắt như thế, hắn chẳng những không có cảm thấy vui

mừng, ngược lại còn tức giận không nhỏ, ánh mắt hắn nhìn Bạch Hạo giống như nhìn nghịch tử, tâm tư đáng chém.

Giống như Bạch Hạo càng ưu tú thì càng đánh mặt hắn không nhỏ, cho nên lúc hắn nhìn sang Bạch Tiểu Thuần đã mang theo phẫn hận, ngay cả tức giận cũng sắp bùng phát, dù sao hắn cũng là tộc trưởng cho nên sau khi thở dài cũng không ra tay.

Hắn có thể áp chế không có nghĩa Thái phu nhân sẽ làm được, nghe Bạch Tiểu Thuần nói một câu đã làm mọi việc nghịch chuyển, thậm chí giống như muốn đoạt tất cả của Bạch Tề, nhất là nhìn thấy sắc mặt con mình tái nhợt thì trái tim đau đớn, Thái phu nhân càng oán hận Bạch Tiểu Thuần đạt tới mức ậận cùng, bởi vì nộ hỏa công tâm cho nên hét lớn.

- Nói bậy nói bạ, Bạch Hạo tiểu tạp chủng, ngươi quá làm càn, câm miệng cho ta! Người tới, mau bắt tiểu tạp chủng này lại cho ta, ta muốn hắn hình thần câu diệt!

Thái phu nhân gào lên như bệnh tâm thần, đã mất đi lý trí, hộ vệ Bạch gia bốn phía lại do dự không dám tiến lên, không biết nên nghe theo hay không, vẫn có mấy người cắn răng đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Là ngươi làm càn!

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn Thái phu nhân.

- Hiện tại là buổi lễ tế tổ long trọng của Bạch gia ta, ta thân là người Bạch gia, trả lời vấn đề của đại tộc lão là đương nhiên, ngươi dám nhiễu loạn tế tổ, làm càn tới cực điểm.

- Tộc trưởng, ở trước mặt tất cả tộc nhân Bạch gia chúng ta, trước mặt anh linh liệt tổ liệt tông Bạch gia, nữ nhân này không có huyết mạch Bạch gia, nhiều nhất chỉ tính là nửa tộc nhân mà thôi, lại dám lớn tiếng gào thét quấy nhiễu tế tổ, kính xin tộc trưởng trách phạt bảo trì uy nghiêm gia quy!

Bạch Tiểu Thuần trực tiếp quay giáo phản kích, hắn nói chuyện cẩn thận, ngôn từ sắc bén, và chiếm cứ đại nghĩa, cho dù là ai cũng không thể nói được gì.

Thậm chí các tộc nhân chi thứ nhìn Bạch Tề cùng Thái phu nhân không vừa mắt, đôi mắt bọn họ sáng ngời, cảm thấy Bạch Hạo giống người mình cho nên càng ủng hộ.

Bạch Lôi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo hào quang kỳ dị giống như sinh ra hứng thú hận kết giao muộn, vị ngũ tiểu thư lại sững sờ, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mang theo thần thái khác thường.

Ánh mắt những tộc lão khác cũng sinh ra hào quang.

- Bạch Hạo, ngươi dĩ hạ phạm thượng, thật lớn mật...

Sắc mặt Bạch Tề biến hóa, nghe Bạch Tiểu Thuần nói chuyện mang theo sát cơ, hắn lập tức giận dữ quát lớn.

- Ngươi cũng câm miệng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần quay đầu quát Bạch Tề một tiếng.

- Bạch Hạo ta chảy huyết mạch Bạch gia trong người, là người Bạch gia, ta đứng đây tế bái tổ tiên, trả lời vấn đề đại tộc lão, tự nhiên phải lớn mật một tí cho tổ tiên Bạch gia xem, xem người Bạch gia gan dạ sáng suốt và khí phách.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 875: Dùng Ngòi Bút Làm Vũ Khí (Hạ)

- Dĩ hạ phạm thượng? Tộc quy thứ chín có quy định, thời điểm tế tổ, tất cả tộc nhân đều là huyết mạch hậu nhân, không phân cao thấp, đây là do tổ tiên nói, chẳng lẽ Bạch Tề ngươi cho rằng nàng là tổ tiên Bạch gia? Bạch Tề, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi họ Bạch, không họ Thái!

- Ta thấy kẻ dĩ hạ phạm thượng là Bạch Tề ngươi mới đúng!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, nói chuyện âm vang hữu lực, lời hắn nói như lợi kiếm đâm vào người Bạch Tề, chẳng khác gì đánh Bạch Tề một trọng kích liên tục lui ra sau, sắc mặt không ngừng biến hóa, muốn phản bác nhưng không nói nên lời, bởi vì nộ hỏa công tâm cho nên phun máu tươi.

- Bạch Hạo, ngươi...

Cảnh tượng này làm nhiều người kinh ngạc ngây người, Bạch Tiểu Thuần quay người nhìn tộc trưởng Bạch gia sắc mặt âm trầm như sắp chảy ra nước, hắn ôm quyền cúi đầu.

- Kính xin tộc trưởng trách phạt nữ nhân này, nàng này náo động tế tổ, quấy nhiễu tổ tiên, nên xử hình thần câu diệt! Thứ hai, xin tộc trưởng trách phạt kẻ này, kẻ này loạn nhận tổ tiên, đây là bất hiếu, quên mình mang họ Bạch, đây là bất trung, dĩ hạ phạm thượng, đây là bất kính, hắn là một kẻ bất hiếu bất trung bất kính không xứng là người Bạch gia chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần nói năng không khác gì sấm sét giữa trời quang, tất cả tộc nhân chung quanh khiếp sợ hít sâu một hơi, những lời hắn nói đều

là tru tâm, mọi người không có chút chuẩn bị trước, đại đa số người nơi đây còn chưa tỉnh mộng, bọn họ cảm thấy mờ mịt và kỳ quái khó nói nên lời.

Thậm chí người hai gia tộc khác cũng rung động, mặc dù sứ giả Thái gia, có chút không vui nhưng lúc nhìn sang Bạch Tiểu Thuần lại mang theo thần thái ngưng trọng, hiển nhiên nhìn ra dụng tâm trong lời Bạch Tiểu Thuần nói, đây không phải là âm mưu, đây là dương mưu, chủ động cho chi thứ Bạch gia một cơ hội, trong đó ẩn chứa tâm cơ sâu sắc, người hai gia tộc và sứ giả thành Cự Quỷ đều không dám xem thường.

Về phần những tộc lão kia nhìn nhau, ánh mắt tỏa sáng, trong Bạch gia vốn tồn tại mâu thuẫn, việc hôm nay đã chi thứ Bạch gia cơ hội hiếm có.

Khi bọn họ đang suy nghĩ, Thái phu nhân nhìn thấy Bạch Tề thổ huyết liền rống lên như kẻ điên.

- Tiểu tạp chủng ngươi muốn chết!! Người tới, giết hắn cho ta!

Thái phu nhân gào thét điên cuồng, nàng cũng đích thân bay tới, đôi mắt những tộc lão tỏa sáng, đang muốn làm khó dễ nhưng lúc Thái phu nhân bay ra, tộc trưởng Bạch gia đã vỗ bàn một cái.

Oanh, cái bàn trực tiếp nổ tung biến thành tro bụi, tiếng nổ mạnh vẫn quanh quẩn chung quanh.

- Im ngay!

Tộc trưởng Bạch gia quát lớn, hắn vung tay áo, một đạo lực lượng đánh vào người Thái phu nhân, Thái phu nhân phun máu tươi, thân thể bay ngược ra sau.

- Dẫn... Đi!

Tộc trưởng Bạch gia nói trong kẽ răng, hắn cố nặn ra hai chữ này, lúc này có tộc nhân khác kinh hãi tiến lên mang Thái phu nhân rời đi.

- Hiện tại, ngươi thoả mãn chưa!

Trong mắt tộc trưởng Bạch gia tràn ngập sát ý, hắn không chút che dấu nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không thèm nhìn Thái phu nhân, ngóng hắn nhìn tộc trưởng Bạch gia sát ý kinh người, hắn không lui bước và ôm quyền.

- Còn Bạch Tề tội bất trung bất hiếu bất kính!

- Đủ rồi!

Trong mắt tộc trưởng Bạch gia như phun ra lửa, từ khi hắn trở thành tộc trưởng tới bây giờ, hắn lần âầu tiên gặp chuyện như hôm nay, hắn có cảm giác bị người ta áp bức, hắn đã có tâm muốn giết Bạch Tiểu Thuần vô cùng mãnh liệt, thầm nghĩ nếu không phải cố kỵ chi thứ ở đây, hắn tuyệt đối không cho phép Bạch Tiểu Thuần càn quấy như vậy.

- Hắn không chết ở đây, như vậy sau khi vào tổ địa ta sẽ giết hắn.

Bạch Tiểu Thuần mắt nhìn tộc trưởng Bạch gia, nội tâm cười lạnh, không tiếp tục lên tiếng.

Bạch Tề nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, hắn thật sự sợ đối phương lại lên tiếng, lúc này nội tâm hắn còn sợ hãi, nhìn thấy mẫu thân bị trách phạt mang đi và phụ thân tức giận, hắn chỉ có thể cắn răng cúi đầu, nội tâm không ngừng gào rú, hắn hạ quyết tâm sau khi vào tổ địa sẽ giết Bạch Hạo.

Buổi lễ tế tổ long trọng không thể tiếp tục được nữa, tộc trưởng Bạch gia hất tay áo lên.

- Lần tế tổ này chấm dứt!

Hắn vừa nói ra lời này, đại tộc lão công đường vẫn không lên tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Không nên kết thúc sớm như vậy, Bạch Hạo, ngươi nói tiếp, ngươi tưởng tượng thế nào, tại sao sau ba mươi lần luyện linh lại biến thành thế giới?

Hắn nói chuyện cực kỳ thành khẩn, ngữ khí vô cùng ôn hòa, giống như hắn không quan tâm mâu thuẫn giữa Bạch Tiểu Thuần cùng tộc trưởng.

Trên thực tế đúng là như vậy, với tư cách đại tộc lão công đường, trừ lão tổ ra, cả gia tộc trừ đại tộc lão hình đường ra, không ai có thể sánh bánh hắn, về phần tộc trưởng... Hắn không thèm để ý.

Sắc mặt tộc trưởng Bạch gia khó nhìn, cả đời này hắn sẽ khó quên chuyện hôm nay, hắn không dám trêu chọc đại tộc lão công đường, chỉ có thể tính toán lửa giận lên đầu đến Bạch Tiểu Thuần, hắn cắn răng ngồi xuống, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mang theo sát ý rất lớn, lớn tới mức người khác nhìn vào đều nhận ra.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, lúc nhìn sang đại tộc lão công đường, nghe ra đối phương nói chuyện ôn hòa và ánh mắt học hỏi, biết rõ tộc lão không có ác ý, thật sự muốn biết bí mật sau ba mươi lần luyện linh.

Hắn trầm mặc một lúc, trong đầu bắt đầu cân nhắc nên làm như thế nào, hắn nghĩ có nên nói hay không, dù trước đó hắn đã làm náo động quá lớn, vậy thì triệt để cao điệu cũng không có gì.

Hắn im lặng lọt vào mắt của người khác liền không giống, đại tộc lão công đường nghiêm túc, hắn cảm thấy đối phương đang suy nghĩ, hắn cũng chờ đợi.

Tộc nhân chung quanh đều im lặng, nếu là trước khi Bạch Tiểu Thuần trả lời vấn đề lúc nãy, bọn họ nhất định sẽ trào phúng, hiện tại bọn họ không dám, Bạch Tiểu Thuần trả lời là thế giới đã rung chuyển tâm thần mọi người, sau đó lại dùng ngôn từ sắc bén bức tộc trưởng phải bắt giữ phu nhân, suýt nữa Bạch Tề bị Bạch Tiểu Thuần bức trục xuất khỏi Bạch gia, thậm chí diệt sát tại chỗ cũng có khả năng.

Cảnh tượng lần này không rõ ràng, Bạch Hạo trước mắt đã khác xa thân ảnh trong trí nhớ của bọn họ.

Nhất là nhìn ra đại tộc lão công đường thưởng thức hắn, bọn họ nhìn ra Bạch Hạo trước mắt càng lúc càng cao lớn.

Ngũ tiểu thư cũng như thế, nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt hiếu kỳ, Bạch Hạo biến hóa quá lớn, nàng không thể không nghi ngờ người trước mặt có phải Bạch Hạo hay không, trên thực tế không chỉ nàng tự hỏi vấn đề này, những người khác cũng nghĩ qua, những tộc lão, thậm chí tộc trưởng Bạch gia cũng đang suy nghĩ.

Nhất là tộc trưởng Bạch gia, dựa vào thân phận của hắn âm thầm dung nhập vào trong trận pháp dò xét, nhưng cuối cùng hắn đạt được đây chính là Bạch Hạo.

Trận pháp Bạch gia có hiệu quả xét duyệt huyết mạch Bạch gia cực kỳ nghiêm khắc, nếu người trước mắt không phải Bạch Hạo, chắc chắn không có khả năng xuất hiện tại đây mà không lộ ra dấu vết gì.

Nghĩ tới đây ngũ tiểu thư cũng chờ mong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 876: Thần Công Truyền Đạo

Còn có Bạch Lôi, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt hứng thú, thậm hắn có cảm giác mình đã xem nhẹ Bạch Hạo, hôm nay đối phương quật khởi lại là cơ hội tốt với hắn.

Tuy cũng không phải toàn bộ tộc nhân đều như thế, người chủ mạch Bạch gia âm trầm, lúc bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo địch ý, cho dù không lộ ra trước mặt nhưng trong lòng oán độc tới tận cùng, hận không thể lập tức giết Bạch Tiểu Thuần, cảm giác nhụ nhã bao phủ nội tâm, không chỉ Bạch Tề và Thái phu nhân nhục nhã, mà là toàn bộ dòng chính chủ mạch đều cảm thấy nhục nhã.

Thậm chí bọn họ xem ra, Bạch Hạo cũng là chủ mạch nhưng hành vi vừa rồi đã phản bội chủ mạch.

Thời gian trôi qua, sau nửa nén hương, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần thâm thúy, hắn ngẩng đầu nhìn đại tộc lão trên công đường sau đó ôm quyền cúi đầu.

Đại tộc lão công đường rung động, hắn cẩn thận lắng nghe, những người khác cũng như thế, sắc mặt các tộc lão nghiêm túc và trang trọng.

- Bẩm đại tộc lão, suy đoán sau luyện linh ba mươi lần, vãn bối chỉ nói lung tung mà thôi, tất cả là do vãn bối từ nhỏ quái gở, không có huynh đệ, bằng hữu, nhiều khi chỉ có thể một người đi tưởng tượng thế giới này, nghĩ về thiên địa chung quanh... Giống như trong thiên địa chỉ có một mình ta, đối với thế giới này ta là người dư thừa.

- Có lẽ bởi vì loại tâm tính nên ta suy nghĩ mình mọc cánh không ngừng bay về phương xa...

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện với giọng khàn khàn, dường như hắn đang đắm chìm trong cảm xúc lúc nhỏ.

Tộc nhân nơi này có không ít người biết rõ chuyện Bạch Hạo khi còn bé, sau khi nghe xong liền nghĩ tới hình ảnh hài đồng cô dộc, một người ngồi trong góc ngơ ngác nhìn trời, liên tưởng tới thế giới.

Nội tâm những tộc lão đều cảm giác đều cảm giác được, ngũ tiểu thư càng nghe càng bi ai thay Bạch Hạo.

Lúc tâm tình mọi người bị dẫn động, nội tâm Bạch Tiểu Thuần đắc ý, trong thời gian suy nghĩ suốt ưửa nén hương hắn mới nghĩ ra đáp án, hắn muốn làm tất cả mọi người bi thương, cũng làm bọn họ rung động.

Dù sao là nói khoác cứ nói mạnh miệng, điểm này Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình không am hiểu nhưng vẫn có thể dọa người khác, lúc này hắn tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ, giọng nói như phiêu du thiên địa, mọi người có cảm giác mình đang du ngoạn trong thế giới tinh thần của Bạch Hạo.

- Ta thường xuyên suy nghĩ, phiến thiên địa này hình thành như thế nào... Chúng ta là tồn tại ra sao... Tại sao có hồn, tại sao có hỏa, tại sao có luyện linh...

- Ta cũng thường xuyên suy nghĩ, thế gian này vốn không có tiên nhân, như vậy ai truyền cho chúng ta cách tu hành..

- Ta còn thường xuyên suy nghĩ, bầu trời lớn như vậy, bên ngoài bầu trời có tồn tại thế giới khác hay không, nếu quả thật tồn tại, vậy phiến thế giới kia sẽ thế nào...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, lúc lời hắn nói truyền vào tai mọi người, thời gian dần qua mọi người chung quanh yên tĩnh lại, mỗi người đang

đắm chìm trong câu chuyện của Bạch Tiểu Thuần.

Những tộc lão thu liễm khí tức, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, chợt bọn họ phát hiện mình trước kia quá xem thường Bạch Hạo.

Nhất là vị đại tộc lão công đường cũng biến sắc, là người đứng đầu, trong mắt hắn dường như nhìn thấy Bạch Hạo lúc nhỏ, càng nhận ra Bạch Hạo đang hồi tưởng.

- Trong thế giới đó có phải có người hay không, trong mắt bọn họ, chúng ta... Là cái gì...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhu hòa, trong mắt mang theo sương mù, giọng nói càng phiêu miểu.

- Ai có thể biết rõ, thế giới của chúng ta, có phải... do đại năng nào đó luyện linh vật phẩm ba mươi lần sau đó hóa thành thế giới hay không?

Những lời này làm mọi người chung quanh im lặng, sau đó có vô số người hít khí lạnh.

- Có ai biết rõ, vì sao thế gian này có luyện linh, ai biết khởi dầu của luyện linh trong thế giới này ở đâu?

- Đúng, đây chính là đáp án của ta!

Bạch Tiểu Thuần nói xong sau đó ôm quyền với đại tộc lão công đường, hắn trầm mặc không nói nhưng nội tâm hắn kích động vui sướng không nhỏ, khi hắn nói những lời này, ngay cả hắn cũng không rõ nó có ý nghĩa gì, trong thời gian nửa nén hương kia hắn đang suy nghĩ và biên câu chuyện.

Tuy hắn không hiểu, cảm thấy mình đang hù dọa người khác, càng thần bí cao xa, càng huyền diệu khó giải thích, hiệu quả sẽ càng tốt, giờ phút này hắn bình tĩnh dò xét chung quanh, nhìn thấy mọi người đang lo được lo mất.

Chung quanh thật sự quá yên tĩnh... Tất cả mọi người, kể cả tộc lão cũng ngơ ngác nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, tiêu điểm trong mắt tán loạn, nhìn bọn họ như bình tĩnh nhưng tâm thần nổ vang như sấm sét, đã bị những lời của Bạch Tiểu Thuần chấn trụ.

Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng, bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng, cũng không biết nên dùng lời lẽ nào hình dung, ngay sau đó cũng hiểu vì sao Bạch Tiểu Thuần có thể nói ra đáp án là thế giới.

Dù sao mọi người khó tiêu hóa những tin tức này trong nhất thời nửa khắc, sau khi trôi qua mười hô hấp, bọn họ mới khôi phục lại, lúc này tiếng hít khí lạnh, tiếng nghị luận, tiếng kinh hô truyền ra xôn xao.

- Phải chăng bên ngoài thiên ngoại có thể giới hay không?

- Thiên dịa của chúng ta, có lẽ thật sự là... Một pháp bảo do đại năng luyện linh ba mươi lần lưu lại.

- Trời ạ, ta nhớ tới truyền thuyết Khôi Hoàng, truyền thuyết nói rằng Khôi Hoàng đầu tiên khai thiên tích địa, vì thủ hộ tộc nhân nên chết trận.

Ngũ tiểu thư và Bạch Lôi rung động rất mạnh, Bạch Tiểu Thuần lời nói, nếu không suy nghĩ sâu xa thì không có việc gì, chỉ khi nào suy nghĩ sâu xa, càng nghĩ càng kinh hãi, ẩn ẩn cảm thấy trong lời Bạch Tiểu Thuần nói ẩn chứa bí mật của thiên địa, làm cho người ta lâm vào cảnh tượng huyền bí khó lường, tương lai vô hạn.

Nghe mọi người kinh hô, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, hắn vẫn còn thiên phú dọa người, lúc này vô cùng đắc ý, ánh mắt các tộc lão tỏa ra hào quang kỳ lạ, nhất là đại tộc lão công đường trực tiếp đứng lên, sắc mặt kích động ngửa mặt lên trời cười to.

- Tốt, tốt, tốt!

Với tư cách đại tộc lão công đường, ngày bình thường uy nghiêm vô tận, lúc này hắn gật đầu tán thành, cho dù là với Bạch Tề, hắn cũng chỉ

nói một chữ "Tốt"

Trước mắt hắn nói ba chữ tốt, sắc mặt kích động, từ đó có thể thấy hắn cực kỳ thưởng thức Bạch Tiểu Thuần, tất cả lọt vào mắt Bạch Tề, tâm thần hắn đau đớn giống như bị cwans xé, hai mắt đỏ rực, nắm đấm xiết chặc.

Sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt mang theo sát cơ nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Trong tổ địa, sau khi ta lấy Thiên Nhân Hồn chính là ngày chết của ngươi.

Về phần tộc trưởng Bạch gia, ánh mắt hắn nhìn sang Bạch Tiểu Thuần mang theo phức tạp, ngay sau đó đôi mắt của hắn bị băng hàn thay thế.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 877: Tổ Địa Mở Ra

- Muốn trách thì trách ngươi là thứ tử, mẫu thân ngươi ti tiện, ngươi cũng là kẻ ti tiện, không học thuận theo chính là tà đạo, ngươi cũng đáng chết như mẫu thân của ngươi.

- Đây là đáp án lão phu nghe được, là đáp án lão phu tâm phục khẩu phục nhất.

- Bạch Hạo, ngươi rất tốt, phi thường tốt!

Đại tộc lão công đường cười to, lúc nhìn sang Bạch Tiểu Thuần vẫn còn mang theo tán thưởng cuồng nhiệt, nơi này đều là người Bạch gia, người nào cũng nhìn thấy đại tộc lão Bạch gia ưu ái Bạch Hạo có thừa.

Có thể tưởng tượng địa vị Bạch Hạo trong gia tộc sẽ khác trước rất lớn... Bạch Tề nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tộc trưởng Bạch gia càng ngày càng âm lãnh, trong nội tâm nhiều người đều có suy nghĩ, đại tộc lão lại lên tiếng.

- Bạch Hạo, lão phu có một tòa phủ đệ, mặc dù không tính là lớn nhất trong Bạch gia, nếu như có thể, ta muốn ban thưởng nó cho ngươi, hi vọng ngươi tu hành ngày sau tiến thêm một bước, sớm bước vào Kết Đan.

Nội tâm đại tộc lão cũng có tiếc nuối, nếu tu vi Bạch Hạo là Kết Đan, cho dù chỉ là Kết Đan sơ kỳ, hắn sẽ không chút do dự trở mặt với tộc trưởng cướp Bạch Hạo đến bên cạnh mình.

Đáng tiếc, tu vi Bạch Hạo quá yếu, chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, tuy hắn có giá trị nhưng cũng yếu đi quá nhiều, hiện tại tặng một cái phủ đệ kết

thêện duyên, một phương diện khác cũng dò xét dụng ý tộc trưởng Bạch gia.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, cảm thấy mình cần phủ đệ cũng vô dụng, hắn đang cân nhắc nên nói thế nào, hỏi xem có thể đổi thành oan hồn hay không, vị tộc trưởng Bạch gia kia nhìn hắn với ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng, hắn lãnh đạm cất tiếng.

- Việc này cũng không nhọc đại tộc lão tốn kém, chuyện của con ta sẽ do ta an bài.

Hắn nói lời này cực kỳ kiên định, bên trong còn mang theo bất mãn, đại tộc lão công đường trầm ngâm, cũng không nói thêm lời nào.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu ôm quyền nói:

- Đa tạ đại tộc lão...

Sau đó hắn bình tĩnh nhìn tộc trưởng Bạch gia, nội tâm cười lạnh.

- Không cho Bạch Hạo chút chỗ tốt nào... Cũng được, ta vốn không muốn phủ đệ gì đó, ta muốn Thiên Nhân Hồn! Ngày mai tổ địa mở ra, ta muốn cho ngươi nhìn thấy ta lấy Thiên Nhân Hồn của Bạch gia thế nào.

- Tế tổ chấm dứt!

Tộc trưởng Bạch gia nói lớn, trong lần tế tổ này hắn có cảm giác như đang ăn phải con ruồi, lúc này hất tay áo lên quay người hóa thành hào quang đi xa.

Đại tộc lão công đường dùng ánh mắt thâm ý nhìn bóng lưng tộc trưởng Bạch gia, âm thầm thở dài, thân phận Bạch Hạo mẫn cảm, hắn cảm thấy đáng tiếc, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo cổ vũ.

- Nếu phụ thân ngươi có an bài, lão phu cũng không thể tự tiện làm chủ, Bạch Hạo, nếu sau này có nghi vấn gì trong tu hành, ngươi có thể tùy thời đến tìm lão phu giải thích nghi hoặc.

Nói xong đại tộc lão công đường cũng quay người rời đi, những tộc lão khác cũng biến mất, Bạch Tiểu Thuần nhìn thân ảnh đại tộc lão công đường, đây là một trong số ít mấy người Bạch gia làm hắn sinh ra hảo cảm.

- Biết rõ Bạch Hạo là thứ tử, bị phụ thân không thích nhưng vẫn nói ra lời này, từ loại trình độ nào đó chính là một tầng bảo hộ Bạch Hạo, tâm ý đại tộc lão công đường này, Bạch Tiểu Thuần ta lĩnh thay Bạch Hạo.

Khi tế tổ chấm dứt, Bạch Tiểu Thuần quay người rời đi, lúc hắn đến không tiếng tăm gì, lúc hắn đi có nhiều ánh mắt nhìn theo, Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ một chút nhưng không quan tâm.

Hiện tại áp lực của Bạch gia đã tới khâu cuối cùng...

- Ngày mai sẽ thấy rõ tất cả.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn hóa thành hào quang bay trong đêm tối, sắc trời dần dần tối tăm, bay thẳng tới khu bắc.

Một đêm này quá nhiều người Bạch gia tộc không bình tĩnh, Bạch Hạo quật khởi làm rất nhiều người động dung, Bạch Tề tức giận, Thái phu nhân thét lên điên cuồng, tộc trưởng Bạch gia âm trầm, tất cả những việc này không ngừng xuất hiện trong tâm trí mọi người.

Nhất là ngày mai sẽ mở tổ địa, có thể nói tối nay là lúc mọi người hoàn thành tất cả chuẩn bị của mình, cũng là lần chuẩn bị cuối cùng, cho dù ngũ tiểu thư không muốn tranh đoạt cái gì, nàng vẫn đả tọa điều chỉnh trạng thái trong đêm, dù sao trong tổ địa trừ Thiên Nhân Hồn ra, nó còn có các bảo vật khác của gia tộc.

Bên trong đó có đồ vật quan trọng với nàng.

Càng không cần nói Bạch Lôi, mục tiêu của hắn chính là Thiên Nhân Hồn, hắn muốn tranh đoạt với Bạch Tề, tuy hắn hiểu hiệu quả không lớn

nhưng nội tâm vẫn quyết định làm vậy.

Còn có Bạch Tề, hắn vô cùng tức giận, cũng quyết tâm chém giết Bạch Tiểu Thuần trong tổ địa, hắn đả tọa thổ nạp trong đêm, điều chỉnh trạng thái đỉnh phong của mình

- Trong tổ địa chính là nơi chôn thây ngươi! Mà ngươi muốn xin buông tha tư cách cũng không được, vào cũng phải vào, không vào cũng phải vào.

Lúc này người Bạch gia đều chuẩn bị các khâu trước khi vào tổ địa, Bạch Tiểu Thuần không có nhàn rỗi, hắn nhân ban đêm và nhờ lực lượng che dấu của mặt nạ không ngừng qua lại trong Bạch gia, hắn bố trí Sát Hồn Đinh.

Hắn đã sớm chọn được các vị trí chôn giấu Sát Hồn Đinh, vào đêm trước khi tiến vào tổ địa, hắn phải bố trí tất cả Sát Hồn Đinh.

Hắn không có mở ra, chỉ chọn làm thủ đoạn của mình mà thôi, một khi cần, chỉ dùng một ý niệm có thể dẫn động Sát Hồn Đinh sụp đổ nổ tung, từ đó rung chuyển trận pháp của Bạch gia.

Đêm nay không xảy ra chuyện gì cả.

Vào lúc bắt đầu bình minh, bầu trời đen kịt không ánh sáng, chỉ qua nháy mắt là ánh sáng bao phủ các nơi, Bạch Tiểu Thuần cũng thức tỉnh, ánh mắt hắn mang theo hỏa diễm sáng rực.

Hắn bước ra khỏi gian phòng tàn phá, mặc dù hắn sống trong Bạch gia không lâu nhưng sau khi không ngừng tìm hiểu những tin tức liên quan đến Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ về Bạch Hạo.

- Bạch Hạo, nếu như ngươi có linh, biết tất cả những việc xảy ra sau khi ngươi chết, có lẽ ngươi sẽ xúc động... Mặc dù vi sư không thích giết chóc nhưng lúc này ta phải thay mặt ngươi hoàn thành việc này.

Bạch Tiểu Thuần thì thào một câu, ánh mắt nhìn gian phòng, hào quang trong mắt biến mất.

Không bao lâu, trong Bạch gia có tiếng chuông vang lên, là tổ địa mở ra.

Tiếng chuông vang lên chín lần, không ngừng truyền ra khắp chung quanh, những tộc nhân Bạch gia chuẩn bị tiến vào trong tổ địa đều bay thẳng tới vị trí bia đá trước khu vực tế tổ.

Bạch Tiểu Thuần cũng bước ra khỏi gian phòng tàn phá, hắn bước nhanh về phía trước, lúc đi tới bia đá, hắn nhìn chung quanh và phát hiện có rất nhiều người nhìn mình.

- Bạch Hạo lại tới...

- Chẳng lẽ hôm qua hắn không nhìn thấy sát cơ của Bạch Tề? Nếu ta là hắn, ta sẽ xin từ bỏ lần tiến vào tổ địa hiện tại...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 878: Thiên Nhân Hồn (Thượng)

- Muốn chết mà thôi, tiểu tạp chủng không biết lượng sức!

- Hừ, hắn muốn buông tha là buông tha hay sao?

Có mấy trăm tộc nhân đi tới tổ địa, trong đó đa số là Trúc Cơ, chỉ có hơn mười Kết Đan mà thôi, lúc này có không ít người thấp giọng nghị luận với nhau.

Bạch Tề cũng đứng trong đám người, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đến, nội tâm hắn sinh ra sát cơ không chút giấu diếm.

Ngũ tiểu thư và Bạch Lôi cũng đứng trong đám người, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dám tới nơi đây, tuy có chút kinh ngạc nhưng suy nghĩ cẩn thận cũng biết rõ việc này là hợp tình hợp lý.

Bạch Tiểu Thuần ngoảnh mặt làm ngơ với những lời lẽ nghị luận và ánh mắt khinh miệt nhìn mình, hắn làm như không nhìn thấy, nội tâm hắn vô cùng bình tĩnh, hắn chỉ chờ mong nhìn tấm bia đá mở ra.

Chờ thêm một lúc cũng có không ít người tới, hiếm có người buông tha cơ hội này, mặc dù có người tới đây chỉ quan sát tình hình mà thôi, sau khi chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, những người này càng nghị luận nhiều hơn nữa...

Lúc tộc lão và người hai đại gia tộc cùng sứ giả Cự Quỷ Vương cũng xuất hiện, đại tộc lão công đường nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần liền cau mày.

Không chờ hắn lên tiếng, tộc trưởng Bạch gia từ xa bay tới gần, sau khi đến giữa không trung hắn đảo mắt nhìn qua đám người, lúc này người chung quanh an tĩnh lại.

- Quả nhiên nghịch tử đã đến.

Tộc trưởng Bạch gia nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trong mắt hắn mang theo hàn khí lạnh buốt, lần này tộc nhân tu vi Trúc Cơ, Kết Đan tiến vào tổ địa, theo như nguyên tắc nhất định phải tiến vào tổ địa, nếu thật không muốn có thể báo cáo từ đường, nếu xin sẽ được phê chuẩn.

Trên thực tế cũng có không ít tộc nhân báo cáo từ đường xin buông tha cơ hội tiến vào tổ địa, tất cả đều được phê chuẩn, mà tộc trưởng Bạch gia cũng hạ quyết tâm, thậm chí đã hạ lệnh xuống, cho dù ai báo cáo cũng ân chuẩn, chỉ có Bạch Hạo là không được đồng ý.

Cho tới bây giờ, hắn không thu được báo cáo Bạch Hạo xin buông tha tiến vào tổ địa, mặc dù ý định của hắn thất bại nhưng khi thấy Bạch Hạo xuất hiện ở nơi này liền cười lạnh.

- Bản thân ngươi muốn chết thì đừng trách ta quân pháp bất vị thân!

Tộc trưởng Bạch gia thu hồi ánh mắt, hắn nâng tay phải lên bấm niệm pháp quyết điểm vào bia đá, hắn vận dụng quyền lực tộc trưởng trực tiếp ảnh hưởng trận pháp, lúc này cửa đá nổ vang bộc phát hào quang rất mạnh, sau khi tiếng nổ biến mất, trên bia đá xuất hiện khe hở.

Khi khe hở xuất hiện, ý chí tang thương từ trong bia đá bộc phát ra ngoài, giống như tới từ viễn cổ xa xưa...

- Tổ địa mở ra, sau khi mọi người tiến vào sẽ tự đóng lạisau khi có người đạt được Thiên Nhân Hồn mới có thể mở ra, sẽ thả các ngươi ra ngoài, tất cả tạo hóa đều xem cơ duyên, trong đó cũng không phải không có nguy hiểm, Bạch gia ta thí luyện, lịch đại đều có chuyện sinh tử, biết chưa?

- Lúc này không vào thì còn chờ khi nào?

Tộc trưởng Bạch gia lên tiếng.

Tổ địa Bạch gia chỉ có thể mở từ bên ngoài, mỗi một lần mở ra cần chuẩn bị rất lâu, cũng hao phí tài nguyên không nhỏ, nhất là thời gian mở ra càng lâu thì tiêu hao càng lớn.

Cho nên mỗi khi mở ra một chút sẽ cho tộc nhân tiến vào, cũng tự hành đóng cửa, nếu muốn mở ra lần nữa cần chính người bên trong đạt được Thiên Nhân Hồn, mượn nhờ lực lượng Thiên Nhân Hồn làm vật dẫn mới có thể mở tổ địa từ bên trong.

Loại biện pháp mở ra từ bên trong sẽ không tiêu hao phẩm chất của Thiên Nhân Hồn, bởi vì cái gọi là tổ địa, trên thực tế chính là bí cảnh tẩm bổ hồn thể trong Bạch gia.

Vào lúc tộc trưởng Bạch gia lên tiếng, Bạch Tề là người tiến vào đầu tiên, lại có hơn mười người bay theo sau hắn, lúc bọn họ đã tiến vào và người Bạch gia tộc khác cũng tiến vào bên trong.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần hơi sáng lên, hắn hít sâu một hơi và áp chế tâm tình, hắn biết rõ thành bại là trong lần này.

- Thành công sẽ đạt được Thiên Nhân Hồn, cũng báo thù cho Bạch Hạo...

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, bỗng nhiên hắn bay lên tiến vào trong bia đá.

Ngay sau đó mấy trăm người cùng tiến vào bên trong, lúc này khe hở trên bia đá cũng đóng lại.

Vào lúc nó khép lại mọi thứ vẫn bình thường như cũ, sau đó trên bia đá xuất hiện hình ảnh, trên hình ảnh là tình cảnh trong tổ địa.

Cũng có thể nhìn thấy ngọn núi cao nhất trong tổ địa, vị trí đỉnh núi tồn tại một đạo hào quang sáng ngời, ẩn ẩn có thể nhìn thấy trên đó là một tế đàn, trên tế đàn cung phụng một cái Thiên Nhân Hồn!

Thiên Nhân Hồn đang sinh ra hào quang hấp dẫn người khác.

Trên ngọn núi này còn có nhiều đạo hào quang khác, mỗi một hào quang chính là tạo hóa Bạch gia chuẩn bị cho tộc nhân.

Có pháp bảo, có hồn thể, có công pháp, đủ loại tài nguyên, trên ngọn núi cái gì cũng có, đều cần cơ duyên và thực lực bản thân, chỉ cần thực lực đủ mạnh có thể tùy ý đạt được tạo hóa.

Mà lại rất rõ ràng, càng là tới gần đỉnh núi, quang quầng sáng sắc thái tựu càng mãnh liệt, hiển nhiên ban thưởng chi vật phẩm chất, cũng là càng cao.

Hình ảnh này hấp dẫn rất nhiều tộc nhân khác đứng bên ngoài xem xét, bọn họ nhìn thấy dưới chân núi có từng đạo hào quang truyền tống xuất hiện, có mấy trăm người đã vào bên trong.

Bạch Tiểu Thuần hơi cảm thấy hoa mắt, bên tai nghe được tiếng nổ mạnh, lúc âm thanh này biến mất và mọi thứ khôi phục như thường, hắn ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy mình đang đứng trên một mảnh vỡ phân cách thiên địa.

Trong này cũng có bầu trời, cũng có mặt đất, bầu trời màu tím, mặt đất màu đen, chỉ có mặt trời màu đỏ đang tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Hắn nhìn sang ngọn núi kinh thiên trước mặt, nhìn thấy trên ngọn núi có vô số đạo hào quang, ngọn núi quá lớn, trên đó còn tỏa ra từng tia uy áp vô cùng kinh người.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trước khi vào đây hắn đã từng tìm hiểu rất nhiều tin tức, biết rõ tổ địa có một ngọn núi nhưng hôm nay gặp được liền giật mình.

- Ngọn núi này cho ta cảm giác... Dường như nó không hợp với khu vực này... Ta cảm thấy nó là vật bên ngoài đưa vào đây!

Bạch Tiểu Thuần động dung, hắn ẩn ẩn cảm thấy ngọn núi này có chút tương tự với Vẫn Kiếm Sơn từ trên trời rơi xuống năm đó.

Trong lúc quan sát, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy từng đạo hào quang trên ngọn núi, cuối cùng nhìn tế đàn tỏa ra ánh sáng kinh người trên đỉnh núi, Thông Thiên pháp nhãn trong mi tâm cũng mở ra một tia nho nhỏ, hắn quan sát đỉnh núi, hắn nhìn thấy trên tế đàn đang cung phụng một cái Thiên Nhân Hồn!!

Thiên Nhân Hồn giống như một đám đất cát, chính là Thiên Nhân thổ hồn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 879: Thiên Nhân Hồn (Hạ)

- Nếu hiện tại ta tiến lên.

Bạch Tiểu Thuần kích động, sau khi nhìn kỹ liền bỏ qua suy nghĩ này, có lẽ người khác nhìn không ra, hắn dùng Thông Thiên pháp nhãn quan sát được chung quanh đỉnh núi tồn tại cấm chế.

Cấm chế này mang theo huyết khí, cần máu của người Bạch gia tộc phá vỡ, nếu dùng biện pháp khác, độ khó khi phá không nhỏ, người có nồng độ huyết mạch cao sẽ mở cấm chế càng nhanh.

- Một khi ta động thủ thời gian gấp gáp, biện pháp tốt nhất chính là chờ có người phá vỡ cấm chế, sau khi bắt được Thiên Nhân Hồn, ta sẽ tiến lên cướp đoạt.

Lúc Bạch Tiểu Thuần quan sát, chung quanh xuất hiện tiếng hít thở dồn dập, có mấy trăm người tham gia tiến vào tổ địa, ánh mắt bọn họ bị hào quang bảo vật trên ngọn núi hấp dẫn ánh mắt.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, hắn nhìn chung quanh, lại thấy tổ địa đã đóng kín, muốn mở ra lần nữa, trừ phi sử dụng Thiên Nhân Hồn làm dẫn, nếu không muốn mở ra từ bên ngoài cần không ít thời gian, như vậy hắn càng nắm chắc.

- Không khác những gì ta suy nghĩ... Đây là trời giúp ta!

Bạch Tiểu Thuần kích động không nhỏ, ánh mắt đảo qua chung quanh.

- Trước khi ta vào tổ địa đã tìm hiểu tin tức, ta đoán tộc nhân bên ngoài cũng nhìn thấy hình ảnh trong đây. Như vậy cũng tốt, ta ra tay sẽ bị người khác phát hiện ra, như vậy dứt khoát càng làm xinh đẹp hơn một chút!

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, đột nhiên hắn phát hiện Bạch Tề đứng cách đó không xa, hắn dẫn theo hơn mười người nhìn chằm chằm về phía mình.

Đến nơi đây, mặc dù Bạch Tiểu Thuần có không ít băn khoăn nhưng cũng là thời điểm không cần kiêng nể gì, nếu Bạch Tề đã dám trừng mình, Bạch Tiểu Thuần không thê co đầu rụt cổ, hắn cũng trừng lại đối phương.

Ánh mắt Bạch Tề xuất hiện hàn quang sáng ngời, bộ dạng không khống chế nổi, muốn lập tức diệt sát Bạch Tiểu Thuần, đột nhiên có đồng bạn bên cạnh hắn cúi đầu nói nhỏ bên tai, lúc này Bạch Tề mới nhịn xuống và cười lạnh.

- Đúng vậy, lấy Thiên Nhân Hồn trọng yếu nhất, đến lúc đó Thiên Nhân Hồn trong tay, ta nắm giữ phương pháp rời khỏi nơi này, không sợ Bạch Hạo đào tẩu, hôm nay hắn đã đi vào trong này, hắn tuyệt đối không thể rời khỏi đây.

Bạch Tề hít sâu một hơi, hắn hiểu mục đích của mình là gì, hắn không muốn làm phức tạp khi chưa chiếm được Thiên Nhân Hồn, hắn quay người dẫn theo người của mình đi lên cao.

Đồng thời các tộc nhân khác có đi một mình, có tốp năm tốp ba tiến lên ngọn núi.

Lập tức Bạch Tề chủ động thu hồi ánh mắt, Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, thầm nghĩ mình lớn như vậy nhưng chưa bao giờ thua trong lúc trừng mắt.

- Trừng nhiều người như vậy làm gì...

Lúc hắn ngạo nghễ muốn tiến lên ngọn núi cao, đột nhiên sau lưng hắn có giọng con gái vang lên.

- Bạch Hạo... Núi này tồn tại uy áp, không nói khó lên, một ít khu vực tồn tại nguy hiểm, mặc dù nguy này không phải lớn với mọi người, nhưng với tu vi... Trúc Cơ sơ kỳ lời nói, vẫn có nguy hiểm.

- Ta chỉ đi một mình cũng có chút khó khăn, ngươi nguyện ý đi chung với ta hay không?

Người nói chuyện là ngũ tiểu thư, đôi mắt của nàng mang theo hào quang nhu hòa, nàng nhỏ giọng nói với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước quay đầu nhìn sang ngũ tiểu thư, chẳng những nàng từng giải vây cho hắn lúc vừa vào Bạch gia, lúc tế tổ hôm qua cũng rất ôn hòa với hắn, hiện tại còn muốn chiếu cố mình, trong lời nói còn chiếu cố tự tôn của hắn, nói chuyện rất uyển chuyển giống như đang cần người giúp đỡ.

Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc, hắn biết rõ đối phương có hảo ý, chuyện hắn làm không tiện mang theo người khác, vào lúc đang do dự, đột nhiên hắn nghe Bạch Lôi cười hào sảng đi tới gần.

- Ngũ muội thật chiếu cố Bạch Hạo, cũng phải, ta cũng gia nhập vào, Bạch Hạo, ba người chúng ta cùng đi đi.

Bạch Lôi cười ha ha, cất bước đi tới, ánh mắt chân thành giống như muốn kết giao với Bạch Hạo.

- Tam ca có thể đi cùng tiểu muội một chuyến thật tốt, mục tiêu của tam ca không phải Thiên Nhân Hồn sao?

Ngũ tiểu thư nghe vậy cười cười, nàng vốn xinh đẹp, hiện tại cười lên như trăm hoa đua nở, có phong vị khác lạ.

- Không nói Thiên Nhân Hồn, chúng ta chỉ là vật phụ gia mà thôi.

Bạch Lôi thở dài, hắn có phần không cam lòng, cũng rất phiền muộn, đêm hôm qua hắn còn hào hứng bừng bừng, sáng hôm nay hắn nghe lão tổ trong mạch hắn khuyên bảo, biết rõ Thiên Nhân Hồn đã được cấp cho Bạch Tề, Bạch Tề tiến vào Nguyên Anh sẽ luyện linh Nguyên Anh bản thân, do đó sẽ tham gia tranh đoạt tư cách người thừa kế Minh Hoàng.

Mặc dù việc này đã được quyết định nhưng tồn tại nguy cơ sinh tử, luyện linh năm lần, không ai dám cam đoan mình sẽ sống sót, Bạch Tề nguyện ý, Bạch Lôi hắn không muốn như thế, mặc dù không phục nhưng hắn chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Trong tộc cũng tiến hành bồi thường tổn thất cho hắn mới làm hắn cân đối một ít.

Lúc hai người lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể cự tuyệt, tuy hắn hiểu ý định của ngũ tiểu thư, có lẽ nàng cũng đồng tình với Bạch Hạo, còn Bạch Lôi tham gia vào, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, hắn biết người này muốn tiếp xúc mình là muốn lợi dụng mình châm ngòi mâu thuẫn với Bạch Tề.

- Cũng được, Bạch Tề muốn đạt được Thiên Nhân Hồn cần thời gian không ngắn, ta cũng nên hồi báo hảo ý của ngũ tiểu thư một chút.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ sau đó có quyết định rõ ràng.

Ba người một đường tới gần ngọn núi, khi tới gần uy áp từ ngọn núi rất mạnh, uy áp này đè ép tu sĩ Trúc Cơ không nhỏ, chỉ có Kết Đan mới có thể bỏ qua.

Vị trí đỉnh núi có uy áp mạnh nhất Bạch Tiểu Thuần tính ra chỉ có thực lực Kết Đan hậu kỳ mới có thể bước lên đỉnh núi.

Bởi vì cân nhắc có Bạch Tiểu Thuần ở đây, Ngũ tiểu thư dùng tu vi đi lên phía trước ngăn cản uy áp, Bạch Tiểu Thuần nhìn vào trong mắt, nội tâm cảm động, hắn dứt khoát hưởng thụ cảm giác này.

Không bao lâu, ba người bọn họ bước tới gần ngọn núi cao, từ rất nhiều con đường tiến vào ngọn núi, tùy tiện tìm một đường núi và bước lên cao, uy áp ngọn núi bộc phát càng mạnh các tộc nhân Trúc Cơ khác đổ mồ hôi như mưa, bọn họ chậm chạp leo lên không nói, còn phải thừa nhận cấm chế cho nên bước đi rất chậm.

Bạch Tiểu Thuần nhờ Ngũ tiểu thư dẫn đường nên áp lực của hắn nhỏ hơn rất nhiều, cho dù không có Ngũ tiểu thư, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm chút uy áp này, trong cảm nhận của hắn uy áp chỉ là một cọng lông mà thôi, đừng nói vị trí chân núi, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm uy áp trên đỉnh núi.

Bởi vì Ngũ tiểu thư có hảo ý, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể giả vờ ra bộ dạng không phải đặc biệt nhẹ nhõm, bộ dạng hơi có áp lực nhưng nội tâm lại rất đau khổ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 880: Ngươi Muốn Làm Gì?

Dù sao chuyện nơi này đều bị người tổ địa nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần không có biện pháp, hắn chỉ có thể giả bộ, ánh mắt thường xuyên nhìn Bạch Tề trên đỉnh núi.

Nhìn Bạch Tề đi lên rất nhanh, hắn không ngừng hướng lên núi, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào đối phương và tính toán thời gian Bạch Tề lên đỉnh núi.

- Hạo đệ, nghe tam ca một câu, Bạch Tề... Ngươi không nên chọc hắn.

Chú ý ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, hai mắt Bạch Lôi tỏa sáng, lập tức lên tiếng.

- Chẳng lẽ hắn có thể giết ta hay sao?

Bạch Tiểu Thuần nhìn Bạch Lôi sau đó tức giận nói một câu.

- Hạo đệ ah, ngươi còn không rõ hay sao, Thiên Nhân Hồn lần này đã được chỉ định giao cho Bạch Tề, có thể thấy được lão thiên vị cho hắn, nếu cứ tiếp tục dây dưa, sợ rằng... Sẽ có họa sát thân.

- Nghe tam ca, sau này ngươi nên tiếp xúc với đại tộc lão công đường, có lão nhân gia bảo hộ, cho dù Bạch Tề muốn động ngươi cũng phải băn khoăn thật nhiều...

Bạch Lôi nói lời thấm thía, thâm ý sâu sắc nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng cười khẽ, cảm thấy Bạch Hạo hôm qua nói chuyện sắc bén nhưng thật ra chỉ là tiểu hài tử mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn làm ra bộ dạng không cam lòng, cúi đầu xuống.

Ngũ tiểu thư nghe xong liền cau mày, nghe ra lời ói của Bạch Lôi giống như quan tâm nhưng thật ra lại có ý lợi dụng mâu thuẫn giữ Bạch Hạo và Bạch Tề, nàng lại không tiện mở miệng, đáy lòng than thở, nàng cảm giác, cả Bạch gia đều làm theo ý mình, rõ ràng là người một nhà nhưng luôn nội đấu và mâu thuẫn.

Gia tộc như vậy làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi, cũng sớm có tâm bất hòa, nội tâm của nàng vô cùng đồng cảm và đáng thương Bạch Hạo, ngày bình thường hèn mọn không nói, trước mắt hơi lộ ra chút tài năng liền bị người khác lợi dụng.

Lúc Bạch Lôi còn muốn nói tiếp, Ngũ tiểu thư than thở lên tiếng.

- Bạch Hạo, ngươi nhìn hào quang kia đi, bên trong có một cái vòng tay... Hắn là một kiện pháp bảo thích hợp với ngươi đấy.

Ngũ tiểu thư nói xong, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, lập tức nhìn thấy trên đường núi có một vòng tay màu xanh lá, tuy pháp bảo rung động không mạnh nhưng thích hợp cho Trúc Cơ sơ kỳ thi triển.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, Ngũ tiểu thư bấm niệm pháp quyết thu vòng tay màu xanh bên kia vào trong tay.

Lúc vòng tay lọt vào tay Ngũ tiểu thư, nàng nhìn sơ qua sau đó giao cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cầm vòng tay, lại nhìn sang Ngũ tiểu thư, trong mắt xuất hiện một tia thần thái nhu hòa, lúc này gật đầu với nàng.

- Cảm ơn Ngũ tỷ.

- Cầm đi, cũng nên có một ít đồ vật bảo vệ mình, gia tộc này... Ngươi không nên bất cứ kẻ nào.

Ngũ tiểu thư mở miệng, trong thần sắc có chút phiền muộn sau đó lắc đầu tiến lên phía trước.

Bạch Lôi cau mày, hắn làm sao không biết Ngũ muội cố ý cắt lời hắn chứ, hắn đã có chút không vui, lại nghĩ tới thân phận siêu nhiên của Ngũ muội trong gia tộc, rõ ràng cho thấy nàng sẽ bị gả ra ngoài, ngày sau địa vị trong gia tộc không tầm thường, lúc này mới bỏ qua chút tâm tình không vui, hắn lại làm như không có việc gì, cứ tiếp tục cười nói.

Ngũ tiểu thư cảm xúc không cao, nàng chỉ nói vài câu với Bạch Lôi sau đó tiếp tục têến lên, chỉ cần nhìn thấy đồ vật thích hợp Trúc Cơ, cho dù là pháp bảo hay vật phẩm khác đều đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

Mấy canh giờ sau, Bạch Tiểu Thuần đã cầm được bảy tám kiện pháp bảo, thậm chí cũng có hơn cả ngàn oan hồn, cũng có một ít hồn dược.

Những hành động này càng làm Bạch Tiểu Thuần cảm động, lúc nhìn sang Ngũ tiểu thư, người này có thể nói là người thứ hai được hắn tán thành trong Bạch gia, trọng yếu nhất, hắn nhận ra Ngũ tiểu thư không có sở cầu gì với mình, đơn thuần xem mình là tộc nhân, càng chiếu cố đệ đệ mà thôi.

Hắn cũng nhìn ra trên ngọn núi có không ít thứ Ngũ tiểu thư khát vọng, đáng tiếc tu vi của nàng không đủ nên không đạt được.

Mặc dù Bạch Lôi cũng ra tay mấy lần nhưng chỉ lấy những thứ mình nhìn trúng, mặt dù có thu hoạch nhưng cảm xúc không tốt, vê sau cũng ra tay vài lấn lấy mấy viên hồn dược cho Bạch Tiểu Thuần.

Cầm những vật phẩm trong tay, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc không nói, hắn đi theo hai người chừng nửa giờ, bọn họ đã tới giữa sườn núi, cũng chính vào lúc này Bạch Tề đã tiếp cận đỉnh núi, trên đường hắn đi không gặp chút trở ngại nào, cả đoạn đường vô cùng thông suốt.

- Thiên Nhân Hồn là của ta, dĩ nhiên là của ta!

Bạch Tề hít sâu một hơi, sở dĩ hắn thuận lợi như vậy là bởi vì trước khi tới đây hắn biết con đường này đã bị phá hết cấm chế, cũng là Bạch phụ chỉ dẫn cho hắn, hắn cứ dựa theo con đường này đi lên nên không tổn hao tu vi, bộ dạng nhẹ nhõm..

Lúc đứng trên đỉnh núi, thậm chí hắn đã nhìn thấy tế đàn và Thiên Nhân thổ hồn trên đó, trong sự kích động, Bạch Tề vô cùng chờ mong, hắn thu hồi ánh mắt, bởi vì hắn còn một cửa ải cuối cùng phải vượt qua, đó là cấm chế.

Sau khi làm xong hắn bước lên tế đàn lấy Thiên Nhân Hồn!

- Chỉ còn một tâng cấm chế, cũng là cấm chế mạnh nhất, cần huyết mạch Bạch gia mới có thể mở ra, huyết mạch càng tinh thuần tốc độ mở ra càng nhanh... Cũng may ta đã có chuẩn bị.

- Chờ ta lấy được Thiên Nhân Hồn, ta sẽ đi giết Bạch Hạo!

Bạch Tề cười lạnh, hắn cắt vỡ ngón tay, dùng máu của mình chạm vào cấm chế, cũng lấy một bình ngọc trong túi trữ vật ra ngoài, hắn bóp nát bình ngọc, trong bình ngọc có một giọt máu tươi.

Giọt máu này đến từ Thiên Nhân lão tổ, dùng huyết mạch tinh thầần của Thiên Nhân lão tổ càng dễ dàng mở cấm chế.

Thời điểm Bạch Tề dến đỉnh núi, lúc hắn mở cấm chế đã có không ít tộc nhân nhìn thấy, liên tục phức tạp cảm thán, nội tâm chua xót, ghen ghét không ít nhưng không có biện pháp nào.

Bên ngoài tổ địa, lúc này không ít tộc nhân Bạch gia đứng ngoài bia đá nhìn thấy cảnh này, tộc trưởng Bạch gia vui vẻ ra mặt, các tộc lão hờ hững, hiển nhiên đã đạt thành nhận thức chung, biết rõ thí luyện lần này chỉ là một bước thủ tục mà thôi.

Cho dù Thái phu nhân bị bắt giữ cũng đứng trong đám người, nàng dùng ánh mắt kích động nhìn bia đá.

Bạch Tề đang làm gì đều bị Bạch Tiểu Thuần lưu ý, lúc hắn nhìn thấy Bạch Tề dùng huyết mạch mở cấm chế, hắn dừng bước nhìn sang, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

- Ngũ tỷ, cám ơn ngươi chiếu cố ta, ta không có biện pháp hồi báo, nếu như mang một nửa đồ vật trên ngọn núi này cho ngươi, chỉ sợ sẽ hại ngươi, ngươi nói, ngươi muốn cái gì... Chỉ cần ta có sẽ cho ngươi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 881: Ngươi Dám Muốn, Ta Dám Cho

Bạch Tiểu Thuần quay đầu nhìn sang Ngũ tiểu thư, khí thế trên người hắn không ngừng tăng lên, ánh mắt hắn không còn ảm đạm nữa, mà là vô cùng sáng chói mắt, mặc dù thân thể hắn vẫn như lúc trước nhưng lại cho người ta cảm giác hắn cao lớn hơn nhiều.

Hắn đứng ở nơi đó giống như có thể dẫn động thiên địa, ngọn núi dưới chân hắn trở nên thấp bé, hư vô chung quanh hắn vặn vẹo giống như hang động tối tăm thôn phệ tất cả.

Tất cả cải biến quá nhanh, nhanh đến mức không kịp phản ứng, cho dù Ngũ tiểu thư và Bạch Lôi cũng sững sờ.

- Ngươi...

Đôi mắt Bạch Lôi co rút lại, trái tim đập nhanh hơn trước, Bạch Tiểu Thuần cho hắn cảm giác uy nghiêm giống như đại tộc lão, thậm chí tâm thần hắn còn rung động rất mạnh, nhất là ánh mắt đối phương làm Bạch Lôi sợ hãi.

Ngũ tiểu thư dừng hô hấp, mở to mắt ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, nàng sững sốt khi nghe hắn nói.

- Ngũ tỷ, ngươi muốn cái gì?

Bạch Tiểu Thuần nhìn Ngũ tiểu thư, lại hỏi lần nữa.

Ngũ tiểu thư lại hít thở dồn dập, dường như nàng hiểu ra chuyện gì đó, thân thể hơi run rẩy, ánh mắt mang theo hào quang sáng ngời, nàng cười nói:

- Ngươi nói, có thể mang phân nửa vật phẩm trên ngọn núi cho ta, ngươi dám cầm... Vì cái gì ta không dám muốn?

- Tốt!

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền hiểu ý Ngũ tiểu thư, hắn cười lớn.

Vào lúc này trên ngọn núi không có ai nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần biến hóa, bọn họ đều bị hành động của Bạch Tề hấp dẫn, nhìn thấy Bạch Tề đang bài trừ cấm chế trên đỉnh núi, đại da số người Bạch gia đều có tâm tình khác nhau, có người phức tạp, hâm mộ, ghen ghét, bất đắc dĩ và bất công.

- Hiện tại làm gì có công bằng đáng nói.

- Đúng vậy, cho dù Bạch Tề là thiên kiêu, cho dù tu vi Kết Đan Đại viên mãn nhưng tại sao hắn có thể thuận lợi tiến lên đỉnh núi nhanh như vậy?

- Hừ, trước kia ta quan sát nhiều lần, Bạch Tề không chạm qua cấm chế nào trên đường, dường như sớm biết như vậy cho nên đi đường rất thuận lợi.

- chẳng lẽ mọi người còn không rõ sao, lần mở tổ địa này là vì Bạch Lôi thôi, không cho kẻ khác tranh đoạt với Bạch Tề, chắc chắn Bạch Tề sẽ đạt được Thiên Nhân Hồn, dùng Thiên Nhân Hồn đổi Ngũ Hành Thiên Thú Hồn để Kết Anh!!

Người Bạch gia trên ngọn núi tức giận bất bình, người bất bình phần lớn đều là chi thứ, đám người thuộc chủ mạch lại đắc chí vừa lòng, nghe người chung quanh nghị luận liền quát tháo.

- Bạch Tề là kỳ lân tử Bạch gia chúng ta, hắn đạt được Thiên Nhân Hồn là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Những ngôn luận như thế truyền ra khắp ngọn núi, những tộc nhân Bạch gia bên ngoài bia đá cũng có cảm giác tâm tình không thăng bằng.

Lúc này bọn họ không quan tâm Bạch Tiểu Thuần biến hóa, vào lúc này cả tổ địa đều bị Bạch Tề hấp dẫn lực chú ý, hào quang sáng ngời vô hạn, ánh mắt mọi người đều tập trung vào một người.

Nhìn thấy Bạch Tề dựa vào huyết mạch phá cấm chế trên ngọn núi, bên ngoài cửa đá cũng có nhiều ngôn luận khác nhau...

- Quả nhiên là Bạch Tề...

- Trước kia ta vẫn suy đoán, lúc này nhất định là Bạch Tề, nhưng có thể mở tổ địa cũng làm chúng ta không nói được lời nào.

- Tuy ta có dự định, trên thực tế không phải người khác không có khả năng đạt được, chỉ có điều không ai có ưu thế như Bạch Tề.

Vào lúc mọi người bên ngoài thấp giọng bàn bạc với nhau, những tộc lão đều không lên tiếng, mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của bọn họ, cho dù đại tộc lão công đường và hình đường đều như vậy.

Lão tổ quyết định, không cho phép bọn họ phản bác, mà Bạch Tề đúng là người nổi danh nhất trong thế hệ trẻ Bạch gia.

So với bọn họ, người kích động nhất bên ngoài cửa đá chính là Thái phu nhân, thân thể nàng run rẩy, bởi vì kích động nên hít thở dồn dập, càng hân hoan nhìn Bạch Tề trong hình ảnh.

- Tề nhi nhà ta chính là kỳ lân tử của Bạch gia, Thiên Nhân Hồn cũng được chuẩn bị cho hắn.

- Bạch Hạo tiểu tạp chủng, dám tranh phong với Tề nhi của ta, hắn có tư cách gì, tất cả mọi thứ của hắn đều chuẩn bị cho Tề nhi, chỉ là cầm bút ký cảm ngộ của hắn mà thôi, chẳng qua muốn hắn chết cho xong chuyện, hắn lại không thuận theo, không ngờ dám phản kháng.

- Lại chờ một lát, sau khi Tề nhi cầm Thiên Nhân Hồn sẽ giết tiểu tạp chủng kia!

Thái phu nhân cười lớn, lúc này tâm tình vui sướng đến mức tận cùng.

Sắc mặt tộc trưởng Bạch gia không còn âm trầm, hắn vô cùng vui vẻ, ánh mắt nhìn lên người Bạch Tề mang theo ôn hòa và tự hào.

Hắn chờ cảnh tượng này quá lâu rồi, Bạch Tề không ngừng nếm thử phá vỡ cấm chế trên đỉnh núi, đột nhiên... Trong đám người bên ngoài tổ địa nhìn vào một góc trong hình ảnh trên bia đá, đó là vị trí của Bạch Tiểu Thuần, trên người hắn bộc phát khí thế kinh thiên động địa.

Khí thế bộc phát cũng làm hình ảnh trên bia đá vặn vẹo, dường như phải thừa nhận lực lượng cường đại quấy nhiễu thiên địa, muốn phóng thích lên trời, lúc này tất cả mọi người bên ngoài rung động, sắc mặt biến hóa.

- Đó là...

- Bạch Hạo!

- Chuyện gì xảy ra, Bạch Hạo đang làm gì?

Trong tiếng kinh hô, lúc này có không ít tộc nhân mở to mắt ra nhìn, những tộc lão sững sờ, Thái phu nhân cũng tốt, tộc trưởng Bạch gia cũng được, bọn họ không tự chủ đều nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần!

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, hắn nói với Ngũ tiểu thư.

- Ngũ tỷ, ngươi dám muốn, ta dám cho!

Bạch Tiểu Thuần cười lớn, hắn phát hiện Ngũ tiểu thư nhìn như nhu nhược nhưng trong thực chất lại tồn tại cứng cỏi và tự tin.

Hơn phân nửa bảo vật trên đỉnh núi, một khi đạt được, muốn bảo trụ cũng không dễ dàng, Bạch Tiểu Thuần cũng tin tưởng, Ngũ tiểu thư nhìn

ra cái gì, nếu như đối phương có tự tin như vậy, nếu như thế... Nàng dã lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần không thể không đồng ý.

Vào lúc cười to, tóc Bạch Tiểu Thuần không gió mà bay, vào lúc này tu vi không ngừng bộc phát dữ dội, từ Trúc Cơ sơ kỳ đột phá trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn, sau đó lại đột phá... Khí thế biến đổi, trở thành Kết Đan, khí thế của hắn bạo phát như xuyên phá bầu trời.

Chung quanh hắn hình thành phong bạo, trong chớp mắt phong bạo càn quét không gian, thậm chí khí thế tăng mạnh không cách nào hình dung nổi, hư vô nổ vang, tất cả người Bạch gia trên đỉnh núi đều kinh hô.

- Này... Này...

- Trời ạ, xảy ra chuyện gì?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 882: Bạch Hạo, Ngươi Đáng Chết! (Thượng)

Chẳng những bọn họ như thế, Bạch Lôi bên cạnh Bạch Tiểu Thuần càng rung động dữ dội, tâm thần hắn nổ vang như sấm sét đánh trúng, sắc mặt hắn tái nợt, thân thể run rẩy không khống chế nổi, hắn đạp đạp lui ra sau, ngay cả hít thở cũng dồn dập. Hắn đứng gần như thế, hắn cảm giác Bạch Hạo trước mặt hóa thành biển cả vô tận, mà hắn chính là con thuyền cô độc trên biển cả, lúc này cuồng phong càn quét làm hắn không chịu nổi, dường như chỉ cần một ý niệm của đối phương là có thể làm hắn hình thần câu diệt.

- Hắn... Hắn mạnh như vậy!

Bạch Lôi đổ mồ hôi lạnh, đầu óc trống rỗng.

Cho dù là Ngũ tiểu thư cũng hít thở hỗn loạn, trước kia nàng đã nghĩ ra một ít đáp án, sau khi tu vi Bạch Tiểu Thuần bạo phát toàn bộ, sắc mặt không ngừng biến hóa, đôi mắt của nàng không ngừng tỏa sáng.

Nói tất cả rất dài dòng nhưng trên thực tế lại diễn ra trong chớp mắt, tu vi Bạch Tiểu Thuần đã đạt tới Kết Đan Đại viên mãn!

Thậm chí càng tiến một bước chạm tới Giả Anh!

Sau khi đạt tới cảnh giới này, Bạch Tiểu Thuần giống như hóa thành thần ma, đôi mắt hắn tỏa sáng như sao, lực lượng thân thể bùng phát, thân thể thon dài, gương mặt non nớt nhưng lại ẩn giấu một con cự long đáng sợ.!

Hắn nâng chân phải lên sau đó cười to phát tiết tất cả phiền muộn trong nội tâm, hắn mang đồng tình với Bạch Hạo phóng thích ra ngoài,

càng kích thích bất mãn Bạch gia bộc phát.

Hắn nâng chân phải lên sau đó đạp mạnh vào ngọn núi dưới chân.

Khi chân phải Bạch Tiểu Thuần đạp mạnh xuống, cả ngọn núi giống như bị một cự nhân đạp mạnh, tiếng nổ mạnh như sấm sét vang vọng các nơi, ngay cả ngọn núi cũng phải lắc lư, cảnh tượng đất rung núi chuyển càng làm tộc nhân Bạch gia nơi đây hoảng sợ.

Một cước này ẩn chứa tu vi Bạch Tiểu Thuần, đó là ba đại phân thân hợp thể hình thành lực lượng vượt qua Kết Đan, trong đó còn mang theo cả ngự lực nện vào ngọn núi!

Lực lượng thân thể phối hợp Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ ba đại viên mãn bộc phát toàn diện.

Hắn phóng thích áp lực bị đè nén trong Bạch gia mấy ngày qua ra ngoài, tất cả đều dồn vào một cước nện vào ngọn núi, trên ngọn núi to lớn xuất hiện rất nhiều khe hở.

Khe hở không ngừng lan tràn ra chung quanh, trong chớp mắt bao phủ cả ngọn núi, thậm chí một ít khu vực sụp đổ nổ tung.

Đối với người Bạch gia trên ngọn núi đây chính là tận thế, bọn họ không ngừng thét chói tai, cấm chế bảo vệ bảo vật chung quanh ỏổ tung.

Có thể nói tất cả cấm chế trên ngọn núi đã nổ tung, vô số đạo hào quang ảm đạm, cùng lúc đó tất cả cấm chế biến mất!

Sau khi hào quang cấm chế không còn, những bảo vật, pháp bảo và tạo hóa cùng rất nhiều hồn dược đều bị lực lượng kỳ lạ nào đó hấp dẫn bay đi.

Hình ảnh này làm mọi người rung động, bọn họ nhìn thấy vô số hào quang chói mắt, vô số hồn dược và oan hồn bay thẳng lên bầu trời ngọn núi, chúng nhiều như những giọt mưa.

- Đó là... Hồn dược trung phẩm!

- Toái Diệt Kiếm Pháp, trời ạ, đó là trọng bảo của Bạch gia chúng ta.

- Đó là... Đó là Thiên Thú Hồn kim thuộc tính!

Tộc nhân Bạch gia trên ngọn núi không ngừng rung động, bọn họ nhìn thấy bao nhiêu tạo hóa bay ngang qua người mình, nội tâm rấ rung động.

Bạch Lôi cũng há hốc mồm, mọi người nơi đây rung động khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, hắn phất tay áo điều khiển những bảo vật kia bay tới chỗ mình.

Có thể nói hơn phân nửa bảo vật trên ngọn núi đều bay tới đây, Bạch Tiểu Thuần không thèm nhìn cái nào, hắn chỉ về phía Ngũ tiểu thư.

- Ngũ tỷ, còn không thu lấy!

Ngũ tiểu thư ngây ngốc, ngực phập phồng bất định, cho dù nàng có chuẩn bị nhưng chân chính gặp được vẫn rung động khó hiểu, nhất là Bạch Tiểu Thuần dùng một cước đạp vào ngọn núi, tất cả hào quang cấm chế tan vỡ, tất cả pháp bảo bay lên không trung.

Nàng chưa từng gặp qua thần thông nào như thế, thậm chí nàng cảm giác một ít tộc lão không làm được.

Vào lúc nàng ngây ngốc, Bạch Tiểu Thuần nói chuyện đánh thức nàng, nàng vừa bừng tỉnh, đôi mắt tỏa ra hào quang sáng ngời, cũng cân nhắc một lúc sau đó cắn răng mở túi trữ vật ra.

- Cho dù Bạch Hạo hôm nay phản tộc, bảo vật đã chui vào trong túi của ta, gia tộc muốn lấy cũng... Không được!

Ngũ tiểu thư nhìn như nhu nhược nhưng trong tính cách lại ẩn giấu kiên cường, nàng không chần chờ, túi trữ vật mở ra sau đó toàn lực thu đồ vật.

Càng có Bạch Tiểu Thuần ngự lực tương trợ cho nên từng kiện pháp bảo, từng hạt dược hồn và hồn thể chui vào trong túi của Ngũ tiểu thư, trong chớp mắt đã chồng chất túi trữ vật của nàng.

Cảnh tượng này người Bạch gia nhìn thấy rõ ràng, bọn họ kinh hô thành tiếng, người bị kích thích lớn nhất chính là Bạch Lôi...

Hắn ngây ngốc nhìn tất cả, mọi sự biến hóa quá lớn, Bạch Hạo trong mắt hắn lúc trước là tiểu tử ngốc, trong nháy mắt tiếp theo đối phương xoay người trở thành đại năng tuyệt thế.

Mọi chuyện đều làm tâm thần hắn dao động, ngay cả bảo tàng trên núi đều bị Ngũ tiểu thư lấy đi, hắn cảm thấy kích thích càng lớn, hết lần này tới lần khác dưới uy áp của Bạch Tiểu Thuần hắn không dám nói câu nào, thậm chí không dám bất mãn, bởi vì trực giác nói với hắn...

Bạch gia, sắp xảy ra đại sự!!!

Trực giác của hắn không có sai lầm, thậm chí ngay cả người Bạch gia trên ngọn núi đều có trực giác này, nhất là... Những người bên ngoài tổ địa nhìn hình ảnh trên bia đá càng nghĩ như thế... Người nào cũng biết sắp xảy ra đại sự.

Bên ngoài bia đá, bởi vì Bạch Tiểu Thuần quật khởi đánh vỡ ngọn núi, tất cả bảo vật bay lên trời, tất cả tộc nhân không ngừng khiếp sợ, tâm thần quay cuồng như bị sét đánh.

- Này... Này... Trời ạ, đây là thế nào?

- Đó là... Bạch Hạo sao? Điều đó không có khả năng, hắn không phải Trúc Cơ sơ kỳ sao! Vào lúc này hắn không phải là Trúc Cơ sơ kỳ, hắn là... Nguyên Anh sao?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Bạch Hạo... Hắn ẩn nhẫn như thế, tu vi sánh ngang Nguyên Anh, thế mà trước kia không có người nào phát hiện ra.

- Không có khả năng!

- Sắp xảy ra đại sự, đây chính là tổ địa ah, hôm nay Bạch Hạo đã vô địch bên trong... Thiên Nhân Hồn, trời ạ, mục tiêu của hắn nhất định là Thiên Nhân Hồn.

- Bạch Tề nguy hiểm!

Vào lúc tộc nhân bên ngoài rối loạn, không ngừng hoảng hốt ngập trời, một tộc lão đứng lên, hắn khiếp sợ kêu to.

Tâm thần bọn họ sinh ra phong bạo thật lớn, người khác không nhìn ra tu vi của Bạch Tiểu Thuần, hắn là Nguyên Anh cho nên nhìn rất rõ ràng.

- Bạch Hạo là Giả Anh!

- Đáng chết, có lẽ hắn vốn không phải Bạch Hạo!

- Chưa hắn, nếu hắn không có huyết mạch Bạch gia, cho dù hắn là Nguyên Anh cũng không thể trốn được trận pháp Bạch gia chúng ta kiếm tra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 883: Bạch Hạo, Ngươi Đáng Chết! (Hạ)

- Tu vi như vậy... Nếu hắn thật sự là Bạch Hạo, như vậy hắn mới là kỳ lân tử Bạch gia chúng ta!

Những tộc lão này bàn tán với nhau, vào lúc này ánh mắt cả đám sinh ra hào quang sáng ngời.

Đại tộc lão công đường và hình đường cũng như thế, nhất là đại tộc lão công đường mở to mắt, hắn không dám tin nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần trên hình ảnh.

- Cảnh giới Giả Anh... Bạch Hạo này nhất định gặp được đại cơ duyên, ẩn nhẫn thật sâu, loại ẩn nhẫn này còn đáng sợ hơn cả tu vi!! Kẻ này có tạo nghệ luyện linh kinh người, tu vi càng phải như vậy, tư chất của hắn mạnh nhất Bạch gia cả ngàn năm qua.

- Người như vậy mới là kỳ lân tử của Bạch gia!

Đầu óc hai đại tộc lão không ngừng suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần quật khởi và bộc phát vượt qua tất cả mọi người hiểu biết, trước kia bọn họ không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Chẳng những bọn họ như thế, còn có người giật mình hơn bọn họ, đó là hai đại gia tộc và sứ giả thành Cự Quỷ, ánh mắt bọn họ mở to, bọn họ không cách nào tưởng tượng chuyến đi tới Bạch gia lại nhìn thấy cảnh tượng khó tin thế này.

- Tư chất này... Bạch gia lúc trước không phát hiện ra... Bạch Hạo lại có oán khí với Bạch gia quá rõ ràng.

- Cũng tốt, nếu không dừng thiên phú cường đại của Bạch Hạo, chỉ sợ Bạch gia sẽ quật khởi...

- Bạch Hạo... Thú vị, việc này phải nhanh bẩm báo Vương gia, Bạch gia có dấu hiệu phân liệt!

Sứ giả thành Cự Quỷ và hai đại gia tộc còn khiếp sợ hơn nươời Bạch gia, lúc này còn có người sắp phát điên tới nơi.

Thái phu nhân run rẩy, nàng gào thét thê lương.

- Bạch Hạo tiểu tạp chủng, ngươi đáng chết, đáng chết, đáng chết!!! Người tới, giết hắn cho ta, giết hắn, giết hắn!!

Trong mắt Thái phu nhân xuất hiện huyết quang, nàng điên cuồng dậm chân, tóc tai tán loạn, dường như không thể tiếp nhận sự thật này, nàng thét lớn làm chung quanh xôn xao.

Nàng không thể không điên cuồng, bởi vì Thái phu nhân có cảm giác hoảng sợ chưa từng có, nàng càng ý thức được, sát thủ mình phái đi lúc trước không phải người ngoài diệt như Bạch Tề đã nói, mà là... Bị Bạch Hạo diệt sát.

Vừa nghĩ tới tu vi Bạch Hạo như vậy, ngay cả sát thủ cũng tử vong, còn có Bạch Tề đây dùng ngôn từ và ánh mắt muốn giết Bạch Hạo, tất cả... Không cần nàng suy nghĩ cũng biết kết quả ra sao, cảnh vật trước mắt nàng đã biến thành màu đen, nàng gào thét không tưởng tượng nổi.

Bạch Tề... Nguy hiểm!!!

- Không, đây không phải sự thật, đây không phải sự thật, Tề nhi đi mau!

Thái phu nhân gào thét như điên nhưng không thể truyền vào tổ địa, vào lúc này nàng bất chấp tất cả, lập tức tiến lên bên cạnh phu quân của nàng, nàng lập tức kéo tay tộc trưởng Bạch gia.

- Tề nhi là kỳ lân tử của Bạch gia, hắn không thể chết được.

Cũng không cần Thái phu nhân nhiều lời, trong nháy mắt nàng bắt lấy tay tộc trưởng Bạch gia, tộc trưởng Bạch gia là phụ thân của Bạch Hạo, hắn lập tức ngửa mặt lên trời gào to.

Trong tiếng gào còn ẩn chứa nhục nhã và tức giận không kìm nén được.

- Bạch Hạo, ngươi đáng chết!

Tộc trưởng Bạch gia hất tay lên, sắc mặt hắn vặn vẹo, hiện tại hắn cũng giống ngày hôm qua, không vui mừng khi Bạch Tiểu Thuần quật khởi, ngược lại càng tức giận không thể hình dung.

- Tại sao ngươi có tư chất này, tại sao phải có tu vi này, vận mệnh của ngươi là thuận theo, thân phận của ngươi là ti tiện, ngươi là thứ tử, tại sao ngươi phải phản kháng?

Tộc trưởng Bạch gia nổi giận gào thét, hắn cũng giống Thái phu nhân vô cùng lo lắng cho Bạch Tề, lúc này hắn vung tay kết ấn quyết đánh vào bia đá.

Tấm bia đá run run và nổ vang răng rắc, cho dù là tộc trưởng Bạch gia cũng không phải muốn mở tổ địa là mở tổ địa, hắn tăng thêm sức lực muốn mở tổ địa để tiến vào chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Sau khi tổ địa đóng lại, muốn mở từ bên ngoài cần phải mất thời gian, căn bản không thể mở ra ngay lập tức, trong lúc bối rối đôi mắt tộc trưởng Bạch gia đỏ rực.

- Các vị tộc lão, giúp ta một tay, nghịch tử đáng chết!

Từ khi hắn lên tiếng, lập tức mấy lão tổ thuộc chủ mạch bay lên hợp lực với tộc trưởng Bạch gia, ý đồ gia tốc mở tổ địa.

Các tộc lão khác lại do dự, nhất là đại tộc lão công đường không ra tay.

- Các ngươi dám không ra tay, nếu như Tề nhi nhà ta xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối không buông tha các ngươi!

Thái phu nhân giận dữ rống to thê lương, không vui nhìn các tộc lão khác.

Rơi vào đường cùng, Thái phu nhân đành phải khẩn cầu sứ giả Thái gia.

Với tư cách nhà mẹ đẻ của nàng, người Thái gia do dự một chút cũng ra tay, bọn họ cùng ra tay nhưng cánh cửa không mở ra.

Cho dù là Thiên Nhân lão tổ ra tay cũng không làm được, nhanh nhất cũng cần một nén nhang mới có thể mở cửa.

Bên ngoài rối loạn, Bạch gia triệt để đại loạn, tất cả tộc nhân đều có suy nghĩ khác nhau, trong tổ địa, từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay đánh sơn thể vỡ vụn, Bạch Tề đã bài trừ một nửa cấm chế liền khiếp sợ, hô hấp cứng lại, lảo đảo lui về phía sau, hắn nhìn thấy tu vi Bạch Tiểu Thuần hình thành phong bạo, từ trong phong bạo hắn nhìn thấy đôi mắt Bạch Tiểu Thuần.

Đáng tiếc đầu óc Bạch Tề đâu đớn như bị người nào dùng búa bổ vào đầu, hắn kêu lên thảm thiết, nội tâm hắn sợ hãi không cách nào hình dung.

Ánh mắt kia cực kỳ đáng sợ, Bạch Tề nhìn sang và run rẩy, đó l ánh mắt nhìn mình chính là con sâu cái kiến, sống hay chết chỉ bằng ý niệm của đối phương.

- Điều đó không có khả năng, đây không phải thật!

Tâm thần Bạch Tề run rẩy, từ trình độ nào đó mà nói hắn chưa từng trải qua nguy cơ sinh tử, dường như mỗi tấc huyết nhục, xương cốt toàn

thân đều sợ hãi, hắn sợ tới tột cùng, hắn buông tha bài trừ cấm chế, muốn điên cuồng cấp tốc lui về phía sau, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm là phải bỏ chạy trối chết.

- Chỉ cần có thể kiên trì một thời gian, phụ thânnhất đnh sẽ tới cứu ta!

Bạch Tề kinh hãi lui ra sau.

Trong nháy mắt hắn lui ra sau, Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Tề, ánh mắt mang theo ý nghiền ngẫm.

- Tại sao không đi bài trừ cấm chế? Ta tới giúp ngươi nhé?

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, nội tâm người trong tổ địa và ngoài tổ địa đều run lên, hắn tiến lên phía trước một bước.

Khoảng cách giữa hắn và Bạch Tề còn cách nhau hơn ba nghìn trượng, hơn ba ngàn trượng với Bạch Tiểu Thuần mà nói chỉ gần trong gang tấc, hoàn toàn không đủ nhìn.

Hắn bước đi như thiên nhân, một bước ba trăm trượng, thân thể xuất hiện tàn ảnh, tàn ảnh chưa biến mất đã xuất hiện tàn ảnh khác.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 884: Giết Ta Chính Là Phản Tộc

Nhất là sát ý của hắn tăng lên theo mỗi bước đi, trực tiếp phóng lên trời, náo động tổ địa, bầu trời màu tím cũng trở nên tối tăm.

- Hắn muốn giết Bạch Tề!

Trong tổ địa, tất cả người Bạch gia hoảng sợ ngây người, thân thể Bạch Lôi run rẩy, vào lúc này hắn nuốt nước bọt và sợ ngây người.

Ngũ tiểu thư im lặng, ánh mắt nàng sáng ngời.

Cùng lúc đó bên ngoài tổ địa cũng xuất hiện tất cả tình huống, khi sát ý kinh thiên trên người Bạch Tiểu Thuần bùng nổ, Bạch Tề sợ hãi tâm thần run rẩy, hắn kêu thê lương bỏ chạy ra xa, vào lúc này mọi người kinh hô.

- Bạch Tề nguy hiểm!

- Trời ạ, Bạch Hạo thật dám giết người.

Chẳng những tộc nhân khiếp sợ, cho dù là các tộc lão cũng ngưng trọng, Bạch Tiểu Thuần đang ở trong tổ địa, hắn không xem trọng bảo vật khác cũng thôi, nếu hắn thật dám giết người trước mặt bọn họ, việc này trở nên nghiêm trọng.

Kỳ thật việc này không công bình, bởi vì thân phận biến đổi, nếu Bạch Tề giết Bạch Hạo, bọn họ dù cau mày nhưng không có nghiêm trọng cỡ nào.

Nhưng bây giờ đã khác, vào lúc bọn họ nhìn ra Bạch Tề là người lão tổ chỉ định, mà Bạch Tiểu Thuần đột nhiên quật khởi, cho dù bọn họ rung động mạnh và đột ngột, nhất thời nửa khắc vẫn không theo kịp thân phận hai người biến hóa với nhau.

Vào lúc này đại tộc lão công đường cũng không ngồi nhìn, cùng các tộc lão khác bước lên mở tổ địa, hắn có suy nghĩ khác với các tộc lão khác, hắn yêu quý tư chất Bạch Hạo, hắn không thể trơ mắt nhìn thiên kiêu nhẫn nhịn tới bây giờ của Bạch gia đi lên con đường không lối về.

- Bạch Hạo, không thể sai lầm, tất cả mọi chuyện của ngươi, lão phu sẽ làm chủ cho ngươi!

Đại tộc lão công đường lo lắng, hắn biết rõ, một khi Bạch Hạo giết Bạch Tề, nhất là loại thời điểm quật khởi giết người này chẳng khác gì quay lưng với Bạch gia!

Hắn làm như vậy chẳng khác gì tuyên bố... phản bội Bạch gia!!

Vào lúc các tộc lão kinh hãi ra tay, sứ giả thành Cự Quỷ nhìn chằm chằm vào thân ảnh Bạch Tiểu Thuần trong hình, ánh mắt mang theo lo lắng.

- Nghịch tử ngươi dám!

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, tộc trưởng Bạch gia hoàn toàn điên cuồng, hắn gào thét dữ dội, nội tâm như bị xé nứt, không ngừng lo lắng oanh kích bia đá.

- Tiểu tạp chủng, ngươi dừng tay!

Thái phu nhân thét lên, thân thể nàng run rẩy, vào lúc này tóc tai bù xù không nói, nàng như kẻ điên, giọng nói bén nhọn và chói tai.

Dường như cảm nhận được bên ngoài rối loạn và oanh kích cửa vào, sát ý của Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn! Sau khi hắn bước tới một bước

sau đó quay đầu nhìn bầu trời, dường như ánh mắt xuyên thấu cửa đá nhìn tộc trưởng Bạch gia và Thái phu nhân đang điên cuồng.

- Hiện tại sốt ruột sao...

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, hắn nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện vòng xoáy đang xoay tròn, không cần suy tư quá nhiều hắn cũng hiểu có người ý đồ mở tổ địa.

- Không biết Thiên Nhân lão tổ có xuất thủ hay không...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn thu hồi tâm tư nhìn Bạch Tề đang bỏ chạy ra xa, trên người bộc phát sát khí tiến lên một bước.

Hắn bước ra một bước thiên địa nổ vang, dường như có bàn chân cự nhân xuyên thủng tuế xuyên qua hư vô vặn vẹo, vạn vật trong mắt Bạch Tiểu Thuần chậm lại, thân ảnh của hắn bước một bước vượt xa bước đầu tiên, vượt qua bảy trăm mét.

Một bước này làm bầu trời vặn vẹo như sắp sụp đổ, mặt đất rung động rất mạnh, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh giống như xuyên thủng bình chướng, hắn còn cách Bạch Tề hơn hai ngàn trượng.

- Bạch Hạo, tộc lão bên ngoài đang nhìn, ngươi dám giết ta sao?

Bạch Tề sợ hãi không thể hình dung nổi, lúc Bạch Tiểu Thuần đi ra hai bước, miêu tả chậm chạp nhưng trên thực tế quá nhanh, nhanh đến mức hắn chưa chạy được mười trượng.

Cảm giác nguy cơ tử vong bao phủ tâm thần, Bạch Tề sợ tới mức hồn phúc run rẩy.

Tộc trưởng Bạch gia cùng Thái phu nhân bên ngoài tổ địa cũng khiếp sợ, bọn họ trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đi tới gần Bạch Tề, tốc độ cực nhanh, bọn họ càng ngày càng tuyệt vọng.

Lúc này tổ địa mở ra cần thời gian, cho dù như thế nào, bọn họ cũng không kịp đi vào cứu Bạch Tề, lúc này đôi mắt Thái phu đỏ thẫm, nàng gào thét thê lương.

- Bạch Hạo, ngươi chết không yên lành!!

Tộc trưởng Bạch gia tức giận thở hổn hển, sắc mặt hắn lo lắng âm trầm đến mức tận cùng, hắn lo lắng con mình bị diệt sát.

Hắn lại quên, Bạch Hạo... Cũng là cốt nhục thân sinh của hắn!

Tộc nhân khác dừng hít thở nhìn Bạch Tiểu Thuần trong tổ địa giống như ma thần giết tới gần Bạch Tề.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, sát ý đầy trời, hắn đi bước thứ ba, lúc bước chân vừa chạm đất bộc phát tốc độ cực nhanh, vượt qua trước kia rất nhiều, chỉ trong náy mắt đã vượt qua hai ngàn trượng!

Hắn đứng trước mặt Bạch Tề, khí thế bộc phát kinh thiên động địa hình thành phong bạo, Bạch Tề không khác gì cây liễu trong gió, thân thể run rẩy và cảm giác tuyệt vọng bao phủ tâm thần.

Một bước ba trăm trượng, hai bước bảy trăm trượng, ba bước... hai ngàn trượng! Tốc độ cực nhanh, lúc này người Bạch gia sợ hãi không khác gì sóng thần oanh kích tâm thần.

Tiếng hít khí lạnh biến mất, trái tim mọi người nằm trên cổ họng...

- Bạch Hạo, ta là ca của ngươi, ngươi dám giết ta chính là phản tộc!

Bạch Tề trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trước mặt mình, uy áp đối phương tỏa ra làm hắn sợ đến mức hồn phi phách tán, ngoài mạnh trong yếu gào thét thê lương.

- Thì tính sao!

Bạch Tiểu Thuần nói một câu giống như mùa đông giá lạnh.

Lời hắn nói quanh quẩn bầu trời, cả bầu trời màu tím không ngừng đảo loạn theo khí thế Bạch Tiểu Thuần, trên bầu trời hình thành vòng xoáy, vòng xoáy xoay tròn thật nhanh, bên trong xuất hiện khí thế không khác gì thiên ý.

Ngay cả ngọn núi cũng rung động rất mạnh, vô số đá vụn tróc ra, người Bạch gia trên ngọn núi đã mất đi năng lực suy nghĩ, bọn họ ngạc nhiên không nói nên lời.

Bọn họ đang xem huynh đệ tương tàn!!

Một là Bạch gia kỳ lân tử, một là Bạch gia thứ tử, một là mặt trời, một là con sâu cái kiến.

Nhưng bây giờ mọi chuyện nghịch chuyển, kỳ lân tử trở thành con sâu cái kiến, thứ tử hóa thành mặt trời!

Khi Bạch Tiểu Thuần cất bước đi tới, lúc thân ảnh hắn xuất hiện trước mặt Bạch Tề, vào lúc này thân thể hắn trở nên to lớn có thể che đậy cả bầu trời, vòng khí xoáy trên cao không khác gì mặt trời màu đỏ, chỉ trong nháy mắt ánh sáng ngăn cản trước mặt hắn đều ảm đạm.

Một người thay thế cả bầu trời, cướp đoạt thiên địa tạo hóa, hình ảnh này hóa thành lực trùng kích bao phủ tâm thần người Bạch gia, nhất là dòng chính chủ mạch, chi thứ cũng thế, những tộc nhân này quên hít thở, đầu óc rung động quá mạnh, triệt triệt để để quên đi mình nên làm gì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 885: Tề Vong

Bạch Lôi run rẩy không dám động đậy, Ngũ tiểu thư sợ hãi và mờ mịt, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến thành tồn tại cả đời bọn họ khó quên, hắn đã in dấu trong tâm tầần bọn họ, thậm chí khắc sâu tới mức không bao giờ quên.

- Bạch Hạo, ngươi không nên ép người quá đáng!

Bạch Tề hô to, trong mắt hắn mang theo tuyệt vọng không thể hình dung, thân thể của hắn run rẩy như kẻ bị bệnh sốt rét, hắn muốn phản kháng nhưng khí thế và uy áp của Bạch Tiểu Thuần hóa thành phong bạo nghiền nát tất cả, trước mặt phong bạo này, hắn biến thành nhỏ bé không đáng kể.

Cho dù hắn cũng là Kết Đan Đại viên mãn, dù hắn là Bạch gia kỳ lân tử, trong nháy mắt đối mặt Bạch Tiểu Thuần liền sinh ra cảm giác tuyệt vọng!

- Ngươi giết ta, trong Bạch gia không có nơi nào dung nạp ngươi.

- Ngươi cũng trốn không thoát, cho dù chạy thoát, Man Hoang tuy lớn nhưng ngươi không có sinh cơ!

Bạch Tề nhanh chóng lui về phía sau, hắn gào thét trong tuyệt vọng.

- Bạch Hạo, ngươi đừng xúc động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói, ta... Ta là ca ca ngươi!

Lúc đối mặt nguy cơ sinh tử và sợ hãi bao phủ tâm thần, Bạch Tề sắp điên rồi, tiếng nói thê lương của hắn truyền ra khắp nơi.

- Thì tính sao?

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện lớn như sấm sét, nổ vang khắp bầu trời, hắn nâng tay phải lên, vào lúc này vòng xoáy màu đỏ trên cao bùng nổ uy áp ngập trời, trên người Bạch Tiểu Thuần còn mang theo khí thế kinh khủng.

Rầm rầm rầm oanh!!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, cả phiến đại địa này sắp vỡ nát ngay sau đó, Bạch Tiểu Thường đánh ra một chưởng.

Vào lúc này lỗ tai và đoi mắt mọi người mất linh, giống như linh hồn bị một chưởng này rút đi.

Không chỉ bọn họ, người Bạch gia bên ngoài tổ địa cũng như thế, nhất là Thái phu nhân, nàng gào thét thê lương, tiếng kêu mang theo lo lắng truyền ra khắp nơi.

- Bạch Hạo dừng tay!

Những tộc lão Bạch gia cũng khiếp sợ không nhỏ, khí tức hỗn loạn, nhìn thân ảnh Bạch Tiểu Thuần trong hình ảnh, nhìn hắn giơ chưởng lên lên, sắc mặt Bạch Tề tái nhợt tới mức tận cùng.

Bất cứ người Bạch gia nào cũng nhìn không nháy mắt, tâm thần sinh ra sóng gió ngập trời, ánh mắt và linh thức của bọn họ đều tập trung vào Bạch Tiểu Thuần.

- Hắn... Hắn là Bạch Hạo sao...

- Một chưởng này... Một chưởng này...

- Bạch Hạo... Sắp phản tộc!

Tộc trưởng Bạch gia càng điên cuồng, hắn gào thét truyền khắp bên ngoài tổ địa, đồng dạng càng ra sức oanh kích bia đá, thậm chí trong mắt

hắn đã có huyết lệ, hắn trơ mắt nhìn con cưng của mình bị diệt sát, hết lần này tới lần khác hắn không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi.

- Bạch Hạo, ta muốn xé xác ngươi!

Tộc trưởng Bạch gia gào to như kẻ điên, trong nháy mắt này hắn không còn là tộc trưởng, hắn biến thành phụ thân.

Hết lần này tới lần khác, hắn quên... Hắn quên hắn không chỉ là phụ thân Bạch Tề, cũng là phụ thân... Bạch Hạo!

Tất cả Bạch gia đều oanh động, trong cung điện dưới lòng đất Bạch gia, trong gian mật thất có chín ngọn nến thô to như cánh tay đang cháy với ánh lửa màu xanh.

Trung tâm chín ngọn nến là một lão giả già nua đang đả tọa giống như vừa bò ra khỏi quan tài, lão giả da bọc xương, giống như trừ xương cốt cũng chỉ còn lớp da mà thôi

Tóc hắn không nhiều, vốn nhắm mắt lại mở mắt ra, trong nháy mắt hắn mở mắt, trong mắt xuất hiện tia sáng như mặt trời, tia sáng mang theo uy áp bức người.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như xuyên thủng mặt đất nhìn về phía bia đá, nhìn thấy Bạch Tề và Bạch Tiểu Thuần bên trong.

Hắn không nhìn lên người Bạch Tề, ánh mắt hắn chỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần...

- Tư chất như thế... Khí thế như thế... Hắn còn thích hợp biến thành chuyển thế thân của ta hơn Bạch Tề...

Hắn thì thào tự nói, giọng nói khàn khà như ma sát với không khí, hắn nhìn thấy thiên địa trong tổ địa nổ quang, nhật nguyệt nghịch chuyển, Bạch Tiểu Thuần dùng xu thế nghiền áp cửu thiên thập địa xuất hiện, hắn chính là trung tâm của vạn vật.

Bạch Tiểu Thuần giơ chưởng lên cao giống như nắm giữ càn khôn.

Bàn tay hắn trong mắt Bạch Tề biến thành cả thế giới, bầu trời màu tím dã biến mất, vòng xoáy đỏ rực ảm đạm biến mất, bàn tay Bạch Tiểu Thuần chính là thiên ý duy nhất trong tổ địa! Càng trở thành bàn tay tử vong.

- Bạch Hạo, ngươi muốn phản tộc!

Bạch Tề quát lớn, máu huyết trong người hắn như ngừng chảy.

Hắn biết rõ, phụ mẫu bên ngoài đang toàn lực oanh kích bia đá cứu mình.

Hắn biết mấy trăm tộc nhân trên núi đang nhìn mình.

Những người này không có tác dụng, trong lòng hắn, cho dù thế giới to lớn, thiên địa vô hạn nhưng không người nào có thể cứu mình.

Lúc Bạch Tề lời quát lớn, Bạch Tiểu Thuần lại trả lời một câu làm trái tim hắn lạnh buốt.

- Phản tộc thì thế nào!

Lúc hắn lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên, trong mắt Bạch Tề nó hóa thành lỗ đen cắn nuốt tất cả hào quang, nó là tồn tại có thể hủy diệt mọi thứ.

Một chưởng... Rơi xuống!!

- Không!!!

Bạch Tề kêu thảm thiết, hắn gào thét điên cuồng, hắn không cam lòng chết ở chỗ này, càng không cam lòng chết trong tay Bạch Hạo, hắn muốn gào thét phát tiết mọi không cam lòng trong nội tâm, hắn muốn ngưng tụ toàn bộ tu vi, ngưng tụ toàn bộ tiềm lực, ngưng tụ sinh cơ bộc phát sức

mạnh lớn nhất, hai tay bấm niệm pháp quyết ngăn cản một chưởng sắp tới.

Bạch Tề nâng hai tay và dùng toàn lực ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, hắn muốn sống.

Hắn chống cự như châu chấu đá xe, căn bản không có ý nghĩa, dưới một chưởng này lực lượng thiên địa nghiền áp mọi thứ.

Trong tiếng nổ vang, đỉnh đầu Bạch Tề tan vỡ, tất cả thần thông, toàn bộ tu vi và xương cốt đều tan nát, tiếng gào thét thê lương của hắn tan biến theo một chưởng này.

- Ta không cam lòng!! Bạch Hạo, ngươi lấy cái gì so với ta, từ nhỏ ta đã mạnh hơn ngươi, được coi trọng hơn ngươi, tu vi cao hơn ngươi, ta không cam lòng!

Bạch Tề kêu thảm, đây chính là tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của hắn, cũng là một lần điên cuồng sau cùng, hắn như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ tỏa sáng một lần sau đó biến mất.

Tiếng xương cốt tan vỡ vang vọng cả tổ địa, một chưởng của Bạch Tiểu Thuần hủy diệt tất cả, vừa chạm vào Bạch Tề, tất cả thần thông và pháp thuật của Bạch Tề tan vỡ, hoàn toàn không có tác dụng ngăn cản.!

Tuy hắn là Kết Đan Đại viên mãn, mặc dù xem như cùng cấp độ với Bạch Tiểu Thuần nhưng hắn không thể so sánh với Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng không biết người giết mình không phải là Bạch Hạo, mà là... Tồn tại hắn không chọc nổi, Bạch Tiểu Thuần!

Hắn càng không biết, mình kém Bạch Tiểu Thuần tới mức không tính toán nổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 886: Thu Hoạch Thiên Nhân Hồn

Chênh lệc lớn như trời và đất, căn bản không thể so sánh, Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Trúc Cơ, Thiên Đạo Kim Đan, hôm nay hắn dung nhập ba Thiên Nhân Hồn hình thành ba đại Thiên Nhân Hồn phân thân, lúc tính gộp lại còn chưa tính bộc phát do căn cơ sâu dày, Bạch Tiểu Thuần còn có thể chạy trốn khỏi chết trong tay Hồng Trần Nữ, điểm này Kết Đan đại viên mãn khác không làm được.

Bạch Tề càng không làm được, cho nên hắn không cam lòng chỉ là trò cười mà thôi.

Trong tiếng nổ vang ngập trời, thần thông pháp thuật biến mất, hắn xương cốt của hắn nát bấy, huyết nhục tan vỡ chết không toàn thây.

Một chưởng của Bạch Tiểu Thuần chém giết linh hồn, thậm chí cả Kết Đan cũng nát, hình thần câu diệt!!

Mọi người đang đứng trên ngọn núi, Bạch Lôi cũng tốt, Ngũ tiểu thư cũng được, dòng chính chủ mạch hay chi thứ Bạch gia đều ngây ngốc, bọn họ không kịp suy nghĩ, thân thể run rẩy, hô hấp dồn dập, trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy hình ảnh một chưởng đánh vào thân thể Bạch Tề sau đó là một đống huyết nhục mơ hồ xuất hiện.

Hình tượng quá rung động, tất cả người Bạch gia trên ngọn núi quên hô hấp, quên xôn xao, quên kinh hô... Người Bạch gia bên ngoài tổ địa như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, mặc dù cũng rung động nhưng vẫn còn có một chút phản ứng, dần dần người bên ngoài không ngừng kêu gào.

- Hắn... Hắn thực giết Bạch Tề!

- Đó là Bạch Tề đấy, là kỳ lân tử của Bạch gia chúng ta!

- Trời ạ, rốt cuộc là thế nào, hắn có phải Bạch Hạo không?

Từng tiếng nói khó tin vang lên, dường như bọn họ không dám tin vào mắt mình, người bên ngoài tổ địa không ngừng gào thét và bàn tán.

Da đầu mỗi người căng cứng như sắp nứt ra, chuyện như vậy chưa từng xảy ra trong Bạch gia bọn họ!

Vô số người ngơ ngác, sứ giả hai gia tộc không ngừng hít khí lạnh, ngay cả sứ giả thành Cự Quỷ với tư cách là người chứng kiến, sắc mặt bọn họ vô cùng đặc sắc, trong ánh mắt mang theo hào quang không dám tin.

Cho dù bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ra tay đã có chuẩn bị, bọn họ vẫn rung động khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần chính thức giết Bạch Tề,,

- Bạch Hạo! Lão phu không giết ngươi thề không làm người!

Lúc tâm thần mọi người rung động, tộc trưởng Bạch gia tóc tai rối loạn ngửa mặt lên trời gào thét thảm thiết.

Thân thể của hắn không ngừng run rẩy, đôi tay cũng run rẩy không kiềm chế được, ánh mắt đỏ rực, huyết lệ chảy xuống không dứt, con của hắn chính là kỳ lân tử, là tương lai của Bạch gia!

Bây giờ... Đã không còn.

Lúc tộc trưởng Bạch gia nhìn thấy Bạch Tề biến thành đống thịt nát liền điên cuồng, hắn liều mạng oang kích bia đá, hắn muốn mở cấm chế để tiến vào trong tổ địa

Những tộc lão chung quanh không ngừng thở hổn hển, nội tâm bọn họ không bình tĩnh nổi, cho dù là đại tộc lão công đường cũng ngây ngốc, trong mắt mang theo tiếc hận.

So với bọn họ, tộc trưởng Bạch gia càng điên cuồng hơn trước, người điên cuồng nhất nơi đây chính là... Thái phu nhân.

- Bạch Hạo tạp chủng, ngươi chết không yên lành, ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi! Tề nhi, Tề nhi của ta... Đây không phải thực, đây không phải thực... Bạch Hạo!!!

Tiếng Thái phu nhân kêu gào không khác gì dã thú, trong bén nhọn còn mang theo điên cuồng, vào lúc này nàng giống như biến thành lệ quỷ, toàn thân nàng run rẩy và gào thét như bà điên.

Bạch Tiểu Thuần không biết những việc này, hắn cũng biết sau khi Bạch Tề tử vong, sợ rằng người Bạch gia bên ngoài sẽ điên cuồng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn như có sát ý khủng khiếp nhưng nội tâm của hắn vô cùng bình tĩnh, ngang nhiên đánh chết Bạch Tề, tuy trong nội tâm tâm thần bất định nhưng hắn không nghĩ nhiều, hắn áp chế khẩn trương, hiện tại bày ra trước mặt chính là rời khỏi Bạch gia thật nhanh.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, khí thế trên người lại bộc phát, hắn không do dự thêm chút nào, khi thân thể Bạch Tề sụp đổ, huyết nhục văng tứ tung, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải cầm lấy túi trữ vật của Bạch Tề,

Sau đó một cơn phong bạo trực tiếp cuốn huyết nhục Bạch Tề va chạm với cấm chế trên đỉnh núi!

Cầm chế trên đỉnh núi cần máu người Bạch gia mới có thể mở ra, trước mắt đã dung nhập máu của Thiên Nhân lão tổ, lúc này cộng thêm huyết nhục của Bạch Tề nên càng mở ra nhanh hơn.

Những người trên ngọn núi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dùng huyết nhục Bạch Tề phá trận, lúc này nhiều người run rẩy, tâm thần băng giá.

Người bên ngoài tổ địa cũng như thế, Thái phu nhân tru lên thê lương thảm thiết, tộc trưởng Bạch gia gào thét, hắn bi phẫn tới mức phun máu

tươi.

- Ta thề không đội trời chung với nghịch tử kia!

Tiếng nổ vang lên, khi huyết nhục Bạch Tề va chạm với cấm chế, bởi vì trước kia đã bị Bạch Tề phá giải nên cấm chế lung lay sắp đổ, lúc này nó càng hòa tan mắt thường có thể thấy được.!

Khi hào quang trên đỉnh núi biến mất, âm thanh răng rắc vang lên trên tế đàn, cấm chế huyết mạch đã bị phá vỡ.

Trong nháy mắt cấm chế tan vỡ, khi không còn cấm chế, không ánh sáng sinh ra, Thiên Nhân thổ hồn trên đỉnh núi xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần bước thẳng về phía tế đàn.

Tốc độ cực nhanh, trong thời điểm vạn chúng chú mục, trong chốc lát Bạch Tiểu Thuần đã lên tới đỉnh núi, hắn không chút do dự tiến lên chụp vào Thiên Nhân thổ hồn!

Lúc này bầu trời bị ảnh hưởng nên sinh ra thiên lôi cuồn cuộn, tay phải Bạch Tiểu Thuần hóa thành tàn ảnh chạm vào Thiên Nhân thổ hồn, bắt lấy nó.

Khi Thiên thổ hồn bị mang đi, mặt đất trong tổ địa rung chuyển, Bạch Tiểu Thuần cảm giác Thiên Nhân thổ hồn dung nhập với bầu trời và mặt đất nơi đây.

- Đúng là Thiên Nhân Hồn!

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn chờ ngày này đã lâu!

- Thiên Nhân Hồn, đến tay!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần phập phồng, hắn không thể không hưng phấn, đối với hắn mà nói, Thiên Đạo Nguyên Anh là con đường duy nhất

phải đi, nếu như không đi, con đường trường sinh của hắn cũng không còn.

Trước mắt hắn đã có đủ bốn Thiên Nhân Hồn, chỉ cần tìm được một Thiên Nhân kim hồn, hắn có thể tụ tập ngũ hành nguyên vẹn, mượn nhờ Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn đột phá Kim Đan, kết thành... Thiên Đạo Nguyên Anh trong truyền thuyết, cũng chỉ có một mình Thiên Tôn trên Thông Thiên đảo từng làm!

- Thiên Đạo Trúc Cơ và Thiên Đạo Kim Đan đều gia tăng thọ nguyên của ta trên phạm vi lớn, vượt xa cùng thế hệ, Thiên Đạo Nguyên Anh khó khăn như thế, nhất định sẽ tăng phúc thọ nguyên càng nghịch thiên hơn!

Vào lúc hắn bắt lấy Thiên Nhân thổ hồn liền thu vào trong hồn tháp thủy tinh của mình.

- Thiên Nhân Hồn, hắn lấy Thiên Nhân Hồn!

- Mục tiêu của Bạch Hạo chính là Thiên Nhân Hồn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 887: Luyện Hỏa Trước Mặt Mọi Người

- Rốt cuộc hắn muốn làm gì, giết Bạch Tề, lại dùng huyết nhục Bạch Tề xóa cấm chế, lấy Thiên Nhân Hồn... Hắn cho rằng hắn còn có thể đi ra, sau đó dùng Thiên Nhân Hồn đổi lấy Ngũ Hành Thiên Thú Hồn sao?

Người Bạch gia bên ngoài tổ địa không hiểu hành vi của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, cho rằng mình là Bạch Hạo, sau khi giết Bạch Tề đã tương đương phản tộc, cho dù lấy được Thiên Nhân Hồn cũng không thể thừa nhận nổi lửa giận của người Bạch gia.

- Đây là ma chướng, chẳng những muốn mưu phản Bạch gia, càng muốn cướp Thiên Nhân Hồn của Bạch gia!

Những tộc lão dòng chính bên ngoài tổ địa tức giận, ánh mắt một ít tộc lão chi thứ hơi lập lòe.

- Ta thấy chưa hẳn, nói không chừng Bạch Hạo đánh chết Bạch Tề chỉ vì ân oán với nhau mà thôi, mà Thiên Nhân Hồn kia, ai đạt được chính là của ai...

- Đúng vậy, Bạch Hạo đi ra ngoài sẽ giao Thiên Nhân Hồn ra đổi lấy i Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, đã nói rõ hắn không có tâm phản tộc.

Bởi vì hành động của Bạch Tiểu Thuần cho nên nhiều người sinh ra suy nghĩ khác nhau, Thái phu nhân rống to thê lương, ánh mắt oán độc.

- Hắn nhất định phải chết, giết Tề nhi của ta, hắn nhất định phải chết.

- Mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, Bạch Hạo phải chết, giết người trong tổ địa, việc này chính là phản tộc!

Có không ít tộc nhân dòng chính không ngừng lên tiếng.

Lúc này chung quanh đã âm ĩ, cho dù tộc trưởng Bạch gia không ngừng oanh kích bia đá cũng quay người lại gào thét đám người đang giải vây cho Bạch Hạo.

Tiếng rống như sấm sét đè ép các âm thanh khác.

- Dùng thân phận tộc trưởng của lão phu thông báo thiên hạ, Bạch Hạo phản tộc, hắn phải hình thần câu diệt, thanh lý môn hộ, răn đe!

Hắn nói chuyện mang theo băng hàn, giống như nói ra từ khẽ răng truyền ra chung quanh, trực tiếp vận dụng thân phận tộc trưởng tuyên bố Bạch Hạo phản tộc.

Cùng lúc đó trong lòng đất Bạch gia, trong mật thất cung điện dưới lòng đất, lão tổ Bạch gia đang ngồi trong bảy ngọn nén ánh lửa màu xanh mở mắt ra, ánh mắt càng thâm thúy, hắn không quan tâm tới Bạch gia bên ngoài đang đại loạn.

Trong mắt của hắn chỉ có hình ảnh Bạch Tiểu Thuần trên cửa đá, thời gian dần qua, đôi mắt lờ mờ của hắn càng nhìn càng kích động.

- Hắn... Rất thích hợp trở thành thân thể chuyển thế của ta...

Thiên Nhân lão tổ Bạch gia kích động muốn đứng dậy nhưng chần chờ nhìn bảy ngọn nén chung quanh, hắn lại ngồi xuống.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần mang Thiên Nhân Hồn đi, nội tâm của hắn vô cùng kích động, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, Thông Thiên pháp nhãn trong mi tâm mở ra một khe nhỏ nhìn cửa ra vào tổ địa mở ra tới mức nào.

- Thời gian còn chừng nửa nén hương... Sẽ bị người ta mở ra.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn hít sâu một hơi, lúc này hắn vô cùng tỉnh táo vỗ túi trữ vật.

Túi trữ vật này thuộc về Bạch Tề, sau khi Bạch Tề chết nên lạc ấn trên đó biến mất, đã trở thành vô chủ, Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức đảo qua, sau khi tìm tòi một phen, ánh mắt hắn tỏa sáng.

Hắn nhanh chóng cầm một cốt giản trong túi trữ vật ra ngoài, phía trên có ghi chép bút ký nguyên vẹn của... Bạch Hạo.

- Cách điều chế thập ngũ sắc hỏa... Còn có cảm ngộ do Bạch Hạo thôi diễn...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vui mừng, hắn hít thở dồn dập, vật này có giá trị to lớn với hắn không kém gì Thiên Nhân Hồn mảy may, điều chế thập ngũ sắc hỏa chỉ là phụ, trọng yếu nhất chính là cảm ngộ thôi diễn của Bạch Hạo, trong đó có quá nhiều cảm ngộ luyện hỏa và luyện hồn.

Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, những thôi diễn này sẽ tăng tạo nghệ luyện hỏa của hắn lên cao, tác dụng chẳng kém gì tấm bia dược điển trong khu vực Thông Thiên Hà.

Thu hồi cốt giản, Bạch Tiểu Thuần trầm tĩnh lại, ánh mắt của hắn quyết đoán, đến tận đây, mục đích chủ yếu khi hắn đến Bạch gia đã hoàn thành, những thứ khác không phải hắn hiện tại có thể làm được

- Hôm nay trọng yếu nhất là phải rời đi an toàn...

Bạch Tiểu cực kỳ quan tâm tới cái mạng nhỏ của mình.

Lúc này hắn có thể thi triển Bất Tử Cấm rời khỏi trận pháp, rời khỏi tổ địa, thậm chí na di ra khỏi đại trận Bạch gia, hắn cảm thấy làm vậy không an toàn, cho dù hắn rời khỏi Bạch gia, hắn cảm thấy mở Sát Hồn Đinh rung chuyển đại trận Bạch gia vẫn ổn thỏa hơn.

- Mạng nhỏ chỉ có một lần, cho dù là sơ suất hay do bản thân tự mãn đều tạo thành tai nạn không thể hình dung nổi...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền đổ mồ hôi lạnh, trong nháy mắt hắn cắn răng một cái.

- Vì mạng nhỏ của mình, chuẩn bị nhiều hơn nữa cũng đáng giá, sau khi ta rời khỏi nơi này, nếu có biện pháp nào gây đại loạn cho Bạch gia, cũng dây dưa với Thiên Nhân lão tổ của Bạch gia, như vậy ta mới an toàn...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ánh mắt tỏa sáng.

- Có... Trước kia ta có thể làm thiên hỏa hàng lâm Bạch gia, như vậy nhất định sẽ làm Bạch gia rối loạn phạm vi lớn, làm Thiên Nhân lão tổ phải dập thiên hỏa!

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, đôi mắt không ngừng chuyển động, nội tâm sục sôi, bỗng nhiên hắn ý thức được trước khi mình rời đi nên làm người Bạch gia thiệt hại lớn một chút.

Loại cảm giác ít xuất hiện nhưng làm náo động đã làm trái tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch.

- Như vậy sau khi ta rời đi, đám người đối địch với Bạch gia sẽ càng hứng thú với ta nhiều hơn...

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, bỗng nhiên hắn bay lên giữa không trung.

Khi hắn bay lên cao, đám người Bạch gia trên ngọn núi run như cầy sấy, không chỉ bọn họ nhìn chằm chằm, đám người bên ngoài tổ địa cũng chú ý.

Vào thời khắc vạn chúng chú mục, cảm xúc Bạch Tiểu Thuần dâng trào, hắn cảm giác nguyện vọng của mình trong Nghịch Hà Tông đã thực hiện trong Man Hoang.

Hắn mang theo đắc ý, mang theo phấn chấn, Bạch Tiểu Thuần lại vung tay vỗ vào hồn tháp, lúc này có vô số oan hồn xuất hiện.

Vào lúc người Bạch gia tộc sững sốt, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải bóp một đám oan hồn trong tay.

Một trảo này hóa lòng bàn tay phải thành lỗ đen, trong lúc bóp oan hồn và niết một cái... Khi hắn mở bàn tay ra, trong bàn tay xuất hiện nhất sắc hỏa!

Cảnh tượng này làm người Bạch gia ngạc nhiên, người bên ngoài càng không hiểu hắn làm thế để làm gì.

- Hắn luyện hỏa!

- Thành thạp như thế, tuy chỉ là nhất sắc hỏa nhưng chỉ cần vung một trảo là hoàn thành.

Ánh mắt đám tộc lão co rút lại, đại tộc lão công đường rung động tâm thần, hắn từ một trảo của Bạch Tiểu Thuần nhìn ra rất nhiều chuyện.

Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa chưa chấm dứt, chuyện kinh thế hãi tục diễn ra nhiều lắm, hắn cầm nhất sắc hỏa trong tay thôn phệ oan hồn, hắn lại bóp một cái.

Nhị sắc hỏa1

Tam sắc hỏa!

Ngũ sắc hỏa!

Thất sắc hỏa!

Chỉ qua mấy hô hấp Bạch Tiểu Thuần đã luyện thành thất sắc hỏa, động tác thành thạo tới tận cùng, giống như hắn đang dạo chơi mà thôi, lúc này mọi người sững sốt.

- Luyện Hồn Sư tam phẩm!!

- Trời ạ, ta không ngạc nhiên khi hắn là Luyện Hồn Sư tam phẩm, nhưng mà... Tốc độ luyện hỏa và xác xuất thành công của hắn quá cao.

- Ta không nhìn lầm chứ, đều là một lần duy nhất... Không ngờ hắn luyện một lần đã đạt tới thất sắc hỏa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 888: Xin Ngươi Bắt Đầu Biểu Hiện

Bạch Hạo quật khởi nghiền nát Bạch Tề, cướp đi Thiên Nhân Hồn, đâu là chuyện làm Bạch gia rung động giống như sóng thần diệt thế.

Cho dù là hai gia tộc xem lễ cũng kinh ngạc đến mức tận cùng.

Còn có sứ giả thành Cự Quỷ càng hưng phấn, hắn sớm truyền tin tức này trở về thành Cự Quỷ, vốn hắn cho rằng những gì nhìn thấy lúc trước đã là cực hạn, nhưng cho dù như thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Hạo còn biểu diễn năng lực luyện hỏa kinh diễm, hình như... Vừa mới bắt đầu!!

- Luyện Hồn Sư tam phẩm!

- Bạch Hạo này từng bị Bạch gia nói là phế vật, địa vị thứ tử cũng bỏ đi, nghe nói tư chất vô cùng thấp kém, nghe đồn... Tư chất thấp kém nhưng hiện tại biểu hiện ra tu vi và sức chiến đấu kinh diễm.

- Còn nữa, Bạch gia nói kẻ này không có tư chất luyện hỏa, có thể một lần... Duy nhất luyện đến thất sắc hỏa, nếu đây gọi là không có tư chất thì phải thế nào mới có tư chất.

- Trừ phi... Hắn mạo danh thế thân...

Trong lúc mọi người nơi đây kinh ngạc, Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa trong tổ địa vẫn chưa chấm dứt, hắn vẫntiếp tục, vào lúc này hắn dùng tay nâng thất sắc hỏa và bộc phát biển lửa ra chung quanh, dùng quy luật nào đó dung luyện oan hồn, những Luyện Hồn Sư bình thường không nhìn ra quy luật trong đó nhưng trong mắt đám đại tộc lão công đường lại có sức hấp dẫn kinh người.

- Đây là...

Vào lúc bọn họ rung động, thất sắc hỏa đang lan ra chung quanh biến thành màu sắc bát sắc hỏa, Bạch Tiểu Thuần nắm chặc tay ngưng tụ biển lửa vào một chỗ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện một đám... Bát sắc hỏa!!

Cảnh tượng làm tâm thần nhiều người rung động rất mạnh, bởi vì động tác của Bạch Tiểu Thuần thành thạo đáng sợ, hắn luyện chế bát sắc hỏa như hạ bút thành văn, chẳng có gì khó khăn đáng nói.

Các tộc lão biết rõ việc này đại biểu cái gì, bọn họ nheo mắt nhìn, nội tâm rung động, sau đó bọn họ lại mở to mắt nhìn, Bạch Tiểu Thuần lại nâng tay phải cho bát sắc hỏa tứ tán ra chung quanh, hỏa diễm hấp thu oan hồn sau đó ngưng tụ lại.

Trở thành...

Cửu sắc hỏa!!

Không đợi mọi người kinh hô, Bạch Tiểu Thuần lại ngẩng đầu lên, hắn tiếp tục nâng cửu sắc hỏa trong tay và cho nó biến thành biển lửa lan ra chung quanh.

Cùng lúc đó trong hồn tháp lại có rất nhiều oan hồn bay ra, những oan hồn này bị cửu sắc hỏa thôn phệ không còntheo Bạch Tiểu Thuần nâng tay xiết chặc, biển lửa ngưng tụ làm một và biến thành... Thập sắc hỏa!

- Thập sắc hỏa!

- Tam phẩm đỉnh phong!

- Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ, bắt đầu từ nhất sắc hỏa đến thập sắc hỏa đều thành công trong lần duy nhất, điều này sao có thể!

Đám người bên ngoài kinh hô không cách nào ức chế nổi, bọn họ bàn tán sôi nổi, nhiều tiếng nói ngạc nhiên quanh quẩn tứ phương. Bạch Tiểu Thuần không chờ bọn họ khôi phục tinh thần, không ngừng kích thích tâm thần bọn họ, bọn họ bị dẫn theo tiết tấu của hắn, không ít người càng chờ mong cảnh tượng quỷ dị trước mặt.

Lúc mọi người kêu lên đầy sợ hãi, Bạch Tiểu Thuần lại hành động lần nữa, ánh mắt hắn sinh ra hào quang, hắn nâng tay phải, thập sắc hỏa lan tràn ra chung quanh, thời điểm biển lửa thiêu đốt bầu trời tổ địa, trong hồn tháp của Bạch Tiểu Thuần có rất nhiều oan hồn bay ra.

Những oan hồn vừa xuất hiện liền bị biển lửa dung hợp, trong ánh mắt ngạc nhiên và kinh hãi của mọi người, hỏa diễm không ngừng bêến hóa.

Mọi người nhìn ra Bạch Tiểu Thuần muốn luyện chế... Thập nhất sắc hỏa!

Những tộc lão không tự chủ ngừng thở, lúc này đồng loạt nhìn thập sắc hỏa thôn phệ oan hồn, nội tâm bọn họ rung động rất mạnh, sắc mặt biến hóa không ngừng.

- Hắn... Có thể luyện ra thập nhất sắc hỏa sao...

- Tuyệt đối không có khả năng này!

- Thập nhất sắc hỏa đấy, đó là thiêu chí của Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, Bạch Hạo khó luyện thành.

Phải biết rằng... Cho dù là bọn họ cũng chỉ là Luyện Hồn Sư tam phẩm đỉnh phong mà thôi.

Muốn càng tiến một bước, ít khả năng.

Bạch Hạo đã đạt tới độ cao giống bọn họ, lại tiến một bước chính là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, trong Bạch gia, Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm chỉ có hai người, đó là đại tộc lão công đường và hình đường.

Cho dù là tộc trưởng Bạch gia cũng không đạt tới Hoàng phẩm, giờ phút này sắc mặt hắn tái nhợt, hắn nhìn hình ảnh trên bia đá, nội tâm điên cuồng, ánh mắt hắn đỏ rực.

Hắn sinh ra sát ý cực mạnh, đã mặc kệ Bạch Tiểu Thuần có phải thiên kiêu hay không, hắn muốn giết hắn thật thống khoái.

Thái phu nhân càng như vậy, tóc tai bù xù, ánh mắt oán độc nhìn hình ảnh.

Lúc này vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào thập sắc hỏa thôn phệ oan hồn, tiếng hít thở rất nhỏ, bọn họ phát hiện sau khi thôn phệ oan hồn, thập sắc hỏa xuất hiện thêm một màu sắc.

Lúc màu sắc vừa xuất hiện, tất cả mọi người hít thở dồn dập... Không gian như yên tĩnh.

Bạch Tiểu Thuần lại nâng tay phải ngưng tụ biển lửa vào lòng bàn tay của mình, thập nhất sắc hỏa thiêu đốt trong tay, cả Bạch gia rung chuyển.

- Thập nhất sắc hỏa!

- Hắn... Hắn không phải tam phẩm đỉnh phong, hắn là... Hắn là...

- Hắn là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm!!!

- Điều đó không có khả năng, làm sao có thể?

Tất cả tộc nhân Bạch gia đồng loạt kinh hô, trong tiếng kinh hô mang theo thần thái không thể tưởng tượng nổi, càng không dám tin.

- Hoàng phẩm!

Những tộc lão kia run rẩy, sắc mặt trầm trọng, ngày hôm nay bọn họ nhìn thấy quá nhiều chuyện không thể tin nổi, thậm chí khó tin hơn lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần diệt sát Bạch Tề!

Đại tộc lão công đường và hình đường nhìn nhau, tâm thần hai người rung chuyển, cũng ngạc nhiên nhìn Bạch Tiểu Thuần trong hình ảnh.

Bị kích thích lớn nhất chính là Thái phu nhân cùng tộc trưởng Bạch gia, Thái phu nhân ngây ngốc, gương mặt vặn veojdo tức giận, tộc trưởng Bạch gia cảm tâấy như bị vạn lôi oanh kích.

Hắn biết rõ Bạch Hạo có tư chất luyện hỏa không tầm thường, có thể tư chất là tư chất, có thể biến tư chất thành thực lực hay không là chuyện khó nói, lúc này hắn nhìn thấy Bạch Hạo luyện ra thập sắc hỏa thành thập nhất sắc hỏa, cảnh tượng này kích thích hắn không gì sánh kịp.

- Đây không phải thật!

Tộc trưởng Bạch gia thì thào, nội tâm run rẩy, hắn có cảm giác mình bị sỉ nhục không thể nói nổi, vào lúc thập nhất sắc hỏa xuất hiện, hắn không tin đây là thật.

- Đây mới là Bạch gia... Kỳ lân tử ah...

Hai gia tộc khác và sứ giả thành Cự Quỷ rung động cực mạnh, trẻ tuổi như vậy đã là Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, phóng nhãn khắp thế lực thành Cự Quỷ cũng hiếm như lông phượng sừng lân.

Không chờ người bên ngoài dừng kinh hô, Bạch Tiểu Thuần trong tổ địa lại nâng tay lên, hắn vung tay một cái, oan hồn bay ra khỏi hồn tháp..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 889: Lão Tổ Ra Tay (Thượng)

Số lượng oan hồn hiện tại chỉ đủ thôi động thập nhất sắc hỏa đến thập nhị sắc hỏa, vào lúc này biển lửa lại lan ra chung quanh, đám người bên ngoài ngơ ngác.

- Hắn... Hắn muốn luyện thập nhị sắc hỏa?

- Điên, điên...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang, vào lúc này tâm thần của hắn đều đắm chìm trong hỏa diễm, khi hỏa diễm dung hợp với oan hồn, lúc này biển lửa xuất hiện rung động bất ổn, Bạch Tiểu Thuần biết rõ chỉ cần mình sử dụng phân thân cùng mình ổn định hỏa diễm, như vậy có thể ngưng tụ biển lửa thành thập nhị sắc hỏa.

Chỉ cần mình thử ngưng tụ biển lửa thành hỏa diễm trong lòng bàn tay, như vậy mình có thể triệu hoán lưu tinh hỏa vũ.

- Ta muốn chính là thời khắc này!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, thân thể của hắn xuất hiện trong điệp, khi trọng điệp xuất hiện, hỏa phân thân đi ra ngoài, biển lửa bị áp chế bộc phát ánh lửa trùng thiên.

Hào quang chói mắt như mặt trời, mọi người nhìn chằm chằm vào hình ảnh, căn bản không phát hiện thân ảnh của Bạch Tiểu Thuần có phân thân bước ra ngoài.

Dù sao đây chỉ là hình ảnh, người trong tổ địa không nhìn thấy cụ thể, có thể nhìn thấy biển lửa kinh thiên động địa bao phủ tám phương!

Chỉ trong nháy mắt biển lửa bao phủ không trung tổ địa...

Sau khi trải qua cố gắng oanh kích thời gian dài của tộc trưởng Bạch gia, tổ địa... Mở ra!

- Bạch Hạo, nhận lấy cái chết!

Tộc trưởng Bạch gia rống to, hắn lập tức tiến vào trong khe hở của bia đá.

cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần đang luyện hỏa ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện khe hở, đó là khe hở bên ngoài, hắn nhìn thấy tộc nhân Bạch gia bên ngoài đang nhìn chằm chằm vào biển lửa... Cũng nhìn thấy thân ảnh tộc trưởng Bạch gia đang tiến vào, trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thần thái điên cuồng.

- Thành công hay thất bại đều xem lúc này!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần gào thét một tiếng, hắn lập tức tiến lên phía trước một bước, hắn muốn dẫn động biển lửa mười hai màu ra khỏi tổ địa Bạch gia.

- Hắn sắp đi ra!

- Mang theo biển lửa mười hai màu đi ra... Trời ạ.

Người Bạch gia run sợ khi nhìn cửa đá, nhất là những hạ nhân trong Bạch gia run rẩy mặt xám như tro, ánh mắt của bọn họ mang theo tuyệt vọng..

Tất cả ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn lối ra.

Trong chớp mắt cửa lớn trong tổ địa Bạch gia có tộc trưởng Bạch gia xông vào, cho dù Bạch Tiểu Thuần mang theo biển lửa cũng không quan tâm, hắn lao thẳng về phía trước.

Nhiệt độ biển lửa mười hai màu rất cao, sắc mặt tộc trưởng Bạch gia biến hóa, thậm chí hắn còn cảm giác có một tia uy hiếp nhưng hắn không thể đè nén điên cuồng.

Hắn trơ mắt nhìn ái tử bị giết, trơ mắt nhìn Bạch Hạo bị mình xem là phế vật quật khởi, trơ mắt nhìn Bạch Hạo chà đạp tất cả tâm huyết của mình... Giờ phút này hắn tức giận và điên cuồng không gì sánh bừng, hắn muốn giết người, hắn muốn giết Bạch Hạo, hắn bộc phát toàn bộ tu vi Nguyên Anh trung kỳ, hắn chẳng khác gì thanh kiếm cường đại lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Nghịch tử, chết đi cho ta!

Vừa hét lớn, tộc trưởng Bạch gia hóa thành lợi kiếm lao vào trong biển lửa, không đợi hắn xuyên thấu biển lửa, Bạch Tiểu Thuần ở trong biển lửa vung tay tạo thành phong bạo cách không va chạm với tộc trưởng Bạch gia.

Âm thanh ầm ầm rung trời, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn không rảnh quan tâm tộc trưởng Bạch gia, lúc này hắn bộc phát tốc độ tới tận cùng, cảnh vật chung quanh như chậm lại, chỉ có một mình hắn bình thường.

Tốc độ của hắn đã nhanh không cách nào hình dung, hắn mang theo biển lửa vượt qua tộc trưởng Bạch gia, lúc còn cách đối phưng mười trượng hắn liền vượt qua cực nhanh, xuyên thấu qua cửa ra vào liền mang theo biển lửa hàng lâm Bạch gia.

Vừa mới xuất hiện, biển lửa mười hai màu bộc phát và khuếch tán tứ phương, nhuộm đỏ bầu trời, hình thành uy áp cùng khí thế cực mạnh, tâm thần người Bạch gia bị đè nén tới cực điểm.

Lúc này xuất hiện cảnh tượng dáng d sợ, biển lửa mười hai màu hóa thành hỏa diễm phong bạo.

Lúc mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, trong các lão tổ chung quanh có bảy tám người là chủ mạch lao ra, ánh mắt bọn họ mang theo sát cơ lao tới muốn chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Bởi vì chung quanh Bạch Tiểu Thuần chính là biển lửa mười hai màu cho nên các tộc lão kiêng kị, tuy lao tới nhưng không dám bước vào trong biển lửa.

Bạch Tiểu Thuần vung tay trái, hắn bóp nát bảy tám ngọc giản, lúc ngọc giản đầu tiên vỡ nát, mấy trăm Sát Hồn Đinh bị Bạch Tiểu Thuần đặt ở mấy trăm vị trí quanh Bạch gia nổ tung, tiếng nổ ầm ầm ngập trời xuất hiện.

Mấy trăm khu vực trong Bạch gia bộc phát sát khí kinh thiên động địa, sát khí bao phủ trận pháp hộ tộc của Bạch gia, chỉ trong nháy mắt trận pháp mạnh nhất của Bạch gia vặn vẹo, tại vị trí vặn vẹo xuất hiện khe hở như mạng nhện, âm thanh ken két truyền ra khắp bốn phía.

Đại trận xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Dấu hiệu vỡ vụn đầu tiên sinh ra, ngay sau đó những ngọc giản còn lại đồng thời vỡ vụn, lực lượng truyền tống bao phủ thân thể Bạch Tiểu Thuần, sau ngọc giản chính là Truyền Tống Phù!

Mọi chuyện diễn ra trong thời gian quá ngắn, đại trận sinh ra khe hở, truyền tống xuất hiện, trong chớp mắt thân thể Bạch Tiểu Thuần mơ hồ, những tộc lão tu vi Nguyên Anh đồng thời dùng thần thức dung nhập hư vô chung quanh, bọn họ dựa vào thần thức nhiễu loạn lực lượng hư vô để ngăn cản Truyền Tống Phù.

Đây là biện pháp thường thấy nhất, chỉ cần nhiễu loạn Truyền Tống Phù sẽ không thể truyền tống, không nói Nguyên Anh có thể làm không gian nhiễu loạn hay không, thế nhưng bọn họ cùng hành động cũng làm thiên địa lờ mờ, phong vân nghịch chuyển.

Bạch Tiểu Thuần dẫn động Truyền Tống Phù sinh ra lực lượng truyền tống cũng bị gián đoạn, hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, trái tim rung động, hắn đã sớm dự liệu việc này, lúc này không do dự ngửa mặt lên trời rống to tiến vào hư vô trước mặt, trong nháy mắt đám tộc lão Nguyên Anh cùng tấn công, tộc trưởng Bạch gia trong tổ địa cũng quay người bay ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần đã bước tới trước một bước.

Bạch Tiểu Thuần bước ra một bước và vận dụng bí pháp Bất Tử Cấm lam thân thể mơ hồ, hắn phân giải biến mất bỏ qua không gian nghịch chuyển.

Cảnh tượng trước mặt làm tộc lão chủ mạch và những người khác khiếp sợ, cho dù dùng không gian nghịch chuyển cũng không thể ngăn cản đối phương, lúc này bọn họ không có biện pháp lưu Bạch Tiểu Thuần, dù sao chung quanh Bạch Tiểu Thuần chính là biển lửa mười hai màu, cho dù là bọn họ cũng kinh hãi.

Trong nháy mắt thân thể Bạch Tiểu Thuần sắp phân giải biến mất lại có tiếng hừ lạnh vang lên, tiếng hừ lạnh tới từ mật thất cung điện dưới lòng đất Bạch gia, hiển nhiên là Thiên Nhân lão tổ có hành động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 890: Lão Tổ Ra Tay (Hạ)

Trong cung điện dưới lòng đất, lão giả ngồi giữa bảy ngọn nến đang cháy mở mắt ra, ánh mắt sinh ra hào quang sáng ngời, hắn nâng tay phải hư không một trảo, lúc này giữa không trung Bạch gia, thiên địa không ngừng vặn vẹo, dường như có ý chí không thể hình dung trực tiếp hàng lâm thay thế thiên ý, nó hóa thành bàn tay ngăn cản Bạch Tiểu Thuần!

- Lưu lại đi!

Một trảo này phong tỏa hư vô chung quanh Bạch Tiểu Thuần, bí pháp Bất Tử Cấm không bị cắt đứt nhưng bị trì hoãn chậm lại.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, tộc lão và tộc trưởng Bạch gia vui mừng.

- Lão tổ!

- Lão tổ ra tay!

- Bạch Hạo, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thiên Nhân lão tổ ra tay lập tức, Bạch Tiểu Thuần cũng khiếp sợ, tất cả những việc này không vượt ra ngoài dự kiến của hắn, ánh mắt hắn bắn ra hung quang, hắn đã điên cuồng bất chấp tất cả.

- Ta đang đợi ngươi đây.

Hắn vừa nói xong lời này, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải lên, lập tức cho biển lửa mười hai màu bùng nổ, hắn muốn ngưng tụ biển lửa vào trong tay sau đó hóa thành một đám thập nhị sắc hỏa.

Không ngưng tụ biển lửa thành hỏa diễm còn tốt, một khi ngưng tụ sẽ làm bên trong bất ổn, một khi bất ổn này bộc phát sẽ hình thành lực lượng cuồng bạo.

Lúc này những tộc lão chủ mạch và tộc trưởng Bạch gia cảm giác nội tâm bất an, bọn họ biến sắc, không chờ bọn họ kịp phản ứng biển lửa đã co rút lại một điểm, rốt cục bất ổn tích tụ tới cực hạn liền bùng nổ, tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền khắp Bạch gia.

Rầm rầm rầm oanh!

Trong chớp mắt biển lửa mười hai màu bao phủ phạm vi trăm trượng, quét ngang bảy tám tộc lão chủ mạch và tộc trưởng Bạch gia, lúc này mọi người không ngừng lui ra phía sau, lúc biển lửa nổ tung đã va chạm với bàn tay Thiên Nhân lão tổ đánh xuống.

Oanh động cửu thiên!

Phạm vi trăm trượng trên không trung sụp xuống một lỗ, biển lửa biến mất, bàn tay Thiên Nhân lão tổ huyễn hóa ra không sụp đổ, nó vẫn tồn tại như cũ nhưng ảm đạm không ít, dù vậy bàn tay vẫn đánh thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Thần thông Thiên Nhân đã bị suy yếu rất lớn, Bạch Tiểu Thuần không sợ hãi như trước, hắn ngẩng đầu nhìn trời, thân thể xuất hiện hư ảnh trọng điệp, ba đại phân thân bay ra khỏi người hắn và cùng tấn công bàn tay.

Ba đại phân thân sử dụng toàn lực oanh kích bàn tay.

Oanh!

Mộc phân thân va chạm với bàn tay đầu tiên, miệng phun máu tươi sau đó hóa thành hào quang màu xanh quay về thân thể Bạch Tiểu Thuần, bàn tay cũng bị oanh kích dừng lại một chút.

Oanh!!

Thủy phân thân theo sau ngăn cản bàn tay, mặc dù thân thể tan nát hơn phân nửa nhưng vẫn làm bàn tay hơi dừng lại, hào quang ảm đạm rất nhiều.

Cuối cùng là hỏa phân thân, nó không bị động ngăn cản, mà nhân lúc bàn tay dừng lại một chút đã chủ động xuất kích, nó bộc phát toàn lực tấn công bàn tay.

Oanh!!!

Tiếng nổ ngập trời truyền ra khắp Bạch gia, hỏa phân thân phun máu tươi lui ra sau, bàn tay liên tục bị suy yếu nên rốt cục chỉ còn lại một ít hình dáng đánh xuống, cuối cùng mới đánh vào người bản tôn Bạch Tiểu Thuần, mặc dù sinh ra tiếng nổ mạnh nhưng chỉ làm bản tôn Bạch Tiểu Thuần phun ra một ngụm máu tươi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa phun máu tươi liền cười to.

- Thiên Nhân, không gì hơn thế này!

Vừa dứt lời, thân thể hắn nhanh chóng phân giải... Sắp dung nhập vào trong hư vô...

Lão tổ Thiên Nhân ra tay cũng không thể lưu Bạch Tiểu Thuần lại nơi này!!!

Tất cả người Bạch gia nhìn thấy đều sợ ngây người, thậm chí những tộc lão và tộc trưởng chi mạch Bạch Gia cũng không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, việc này nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Tuy bọn họ đều biết Bạch Tiểu Thuần rất mạnh nhưng dù sao hắn chỉ là Kết Đan mà thôi, không một ai tin rằng tiểu tử Kết Đan lại có thể thoát khỏi một chiêu của lão tổ Thiên Nhân đích thân ra tay. Mặc dù đó không phải chân thân xuất hiện, chỉ là một đạo pháp thuật thần thông, cho dù nhìn thấy tận mắt vẫn không dám tin vào mắt mình.

Đương nhiên tất cả mọi người có mặt đều không nhìn thấy thời điểm thần thông của lão tổ hạ xuống có ba phân thân của Bạch Tiểu Thuần liên thủ chống lại.

Lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần biến thành mơ hồ, tùy thời có thể biến mất. Trong mật thất cung điện dưới lòng đất, sắc mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia biến thành âm trầm, ánh mắt mang theo hàn mang, hắn nâng tay phải lên lần nữa, khi động tác nâng tay xuất hiện, thân thể lão tổ cũng căng phồng lên, thân thể da thịt khô héo đã đầy đặn trở lại.

Đặc biệt tay phải lão tổ Thiên Nhân lúc này ẩn chứa không gian chi lực làm chung quanh vặn vẹo mơ hồ, bầu trời dường như sắp nổ tung, cảm giác như thiên địa cũng sắp sụp đổ.

Sau đó lão tổ Thiên Nhân lại muốn tấn công Bạch Tiểu Thuần lần nữa, sắc mặt lão tổ thay đổi, hắn đánh một trảo vào bầu trời chứ không phải tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Vào lúc lão tổ Thiên Nhân Bạch gia tung trảo đánh vào bầu trời, bầu trời đang màu xanh da trời biến thành đỏ rực, từng đám đang lơ lửng giữa không trung biến thành biển lửa, chúng rơi xuống đất cực nhanh, trong những đám mây lửa này còn mang theo khí thế hủy diệt.

Những đám mây lửa đang rơi xuống đều có mười hai màu.

- Là Bạch Hạo!!!! Hỏa Vũ lần trước là hắn tạo ra!!

Sắc mặt mọi người không ngừng thay đổi khi nhìn thấy những đám mây lửa đang rơi xuống, hơn nữa nhiệt độ cao từ những đám mây lửa kia đang nung khô Bạch gia phía dưới.

Quan trọng hơn chính là đại trận đã xuất hiện lỗ thủng, mặc dù lỗ đang khép lại nhưng tốc độ khôi phục của nó không nhanh bằng biển lửa đang giáng xuống, chỉ cần biển lửa vừa tiếp xúc với khe hở liền len lỏi vào bên trong Bạch gia.

Khi biển lửa mười hai màu này giáng xuống, như vậy cơ nghiệp của Bạch gia sẽ tổn thất nghiêm trọng, cho dù lão tổ Thiên Nhân có ra tay nhưng sức một người không thể vãn hồi tổn thất nghiêm trọng.

Từ khi biển lửa giáng xuống, biển lửa siêu cấp của nó đủ sức hủy diệt Bạch gia, tai nạn sẽ bao phủ tất cả tộc nhân.

Hiện tại lão tổ Thiên Nhân Bạch gia có hai lựa chọn, một là lưu Bạch Tiểu Thuần hoặc dập tắt biển lửa, với năng lực của lão tổ có thể hoàn thành hai lựa chọn này dễ dàng nhưng sẽ lưu lại sơ hở.

Lựa chọn của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia là dập lửa cứu Bạch gia trước.

Khi toàn bộ người trong Bạch gia đang cảm thấy tuyệt vọng thì một bàn tay khổng xuất hiện giữa bầu trời, nó ngăn cản biển lửa giáng thẳng xuống Bạch gia.

Bàn tay càng lên cao càng lớn, khi sắp tiếp xúc với biển lửa, bàn tay biến lớn mười vạn trượng bắt lấy biển lửa vào trong, thậm chí còn vây chung quanh Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 891: Thoát Khỏi Bạch Gia

Hiển nhiên lão tổ Thiên Nhân Bạch gia không muốn bỏ qua Bạch Tiểu Thuần.

Đáng tiếc Bạch Tiểu Thuần không phải tu sĩ Kết Đan bình thường, hắn là Thiên Đạo Trúc Cơ, Thiên Đạo Kết Đan, lại có thêm ba phân thân Thiên Nhân Hồn, chiến lực của hắn đã sớm vượt qua cực hạn của Kết Đan, có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn có lực chiến với Nguyên Anh trung kỳ, khi số lượng phân thân tăng lên, hắn còn có thể đánh bại Nguyên Anh trung kỳ.

Câu nói góp ít thành nhiều tuyệt đối đúng trong trường hợp của Bạch Tiểu Thuần, trong quá trình trở thành Nguyên Anh, hắn không ngừng tiến bộ.

Trong chớp mắt, khi bàn tay khổng lồ bao phủ bản thân, Bạch Tiểu Thuần biến mất vô ảnh vô tung, hắn kịp thời sử dụng Bất Tử Cấm rời khỏi Bạch gia.

Tiếng nổ tung vang vọng bầu trời, toàn bộ biển lửa trên bầu trời không ngừng giằng co với bàn tay khổng lồ sau đó bị dập tắt.

Bên trong cung điện dưới lòng đất, sắc mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia cực kỳ âm lãnh, khó coi đến cực điểm, lão nhìn sang hướng Bạch Tiểu Thuần vừa thoát khoát, hắn định nâng chân bước tới một bước thì nhìn sang bảy ngọn nến đang cháy le lói chung quanh mình.

- Thất Mệnh Liên Tâm Đăng, đã đến bước cuối cùng, không thể dễ dàng đi ra như vậy...

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia khẽ lẩm bẩm sau đó hít sâu một hơi, hắn khoanh chân ngồi xuống sau đó lại ra lệnh cho người Bạch gia.

- Cầm thấn ấn của ta, lại dùng mấy hồn chu đi tìm tung tích Bạch Hạo, tối đa bảy ngày phải bắt sống hắn mang về đây.

Lão tổ Thiên Nhân sử dụng thần thức truyền âm, âm thanh vang vọng quanh quẩn bên tai mỗi người Bạch gia, mỗi một tộc lão đều hành động, đồng thời cúi đầu cung kính lĩnh mệnh, trong tích tắc trong đầu bọn họ đều xuất hiện một cái thần ấn thần bí.

Ấn ký này giúp bọn họ tìm kiếm tung tích của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù Bạch Tiểu Thuần đã đào tẩu nhưng trước đó lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đã ra tay đánh một lạc ấn lên người Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần lạc ấn còn, hắn có thể thông qua cảm ứng tìm được Bạch Tiểu Thuần.

Trừ ấn ký còn có chín chiếc hồn chu xuyên thấu qua địa cung dưới lòng đất bay ra ngoài, đây là thủ đoạn của lão tổ Thiên Nhân, tốc độ hồn chu rất nhanh có thể so sánh với Nguyên Anh Đại viên mãn.

Tộc trưởng Bạch gia chấn động, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía lão tổ, hai mắt hắn mang theo sát cơ mãnh liệt, nội tâm cực kỳ điên cuồng, hắn rất muốn tự tay chém giết Bạch Tiểu Thuần nhưng không dám cãi lệnh lão tổ. Lão tổ đã nói bắt giữ thì nhất định phải bắt giữa, trong quá trình bắt giữ có thể động tay động chân, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, hắn muốn tên nghịch tử Bạch Hạo kia biết thống khổ là như thế nào.

Tộc trưởng Bạch gia hất tay lên, hắn bay lên một chiếc hồn chu sau đó rời khỏi Bạch gia.

- Thỉnh lão tổ ban thưởng tốc phiên, ta chắc chắn có thể bắt sống nghịch tử.

- Được!!!

Một giọng nói từ trong địa cung dưới lòng đất vang vọng ra bên ngoài, ngay sau đó có một ánh sáng tím xuất hiện, đó là một lá cờ nhỏ, nó bay thẳng về phía tộc trưởng Bạch gia.

- Nghịch tử, cho dù ngươi có truyền tống xa bao nhiêu cũng không thể trốn thoát.

Sắc mặt "gia phụ Bạch Hạo" dữ tợn, hắn không nói thêm lời nào, lập tức gia tốc bay đi tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này, Thái phu nhân đứng lẫn trong đám người, trong lòng chỉ có bi ai và oán độc mãnh liệt.

- Tiểu tạp chủng Bạch Hạo, ta muốn lột da rút xương ngươi, róc thịt ngươu cho chó ăn, rút hồn ngươi tra tấn đời đời kiếp kiếp.

Bạch gia biến hóa, Bạch Hạo đã thoát đi nên không còn gì đáng xem nữa, sứ giả hai đại gia tộc cùng thành Cực Quỷ không có nghĩa vụ phải che giấu thay Bạch gia, vì vậy có thể tưởng tượng không bao lâu tất cả thế lực trong thành Cự Quỷ sẽ biết việc này.

Sự việc lần này chính là sỉ nhục lớn nhất Bạch gia từng gặp phải, trước nay chưa từng có. Tuy những tộc lão không thuộc nhánh tộc trưởng cũng thực hiện mệnh lệnh lão tổ đưa ra nhưng chỉ làm qua loa mà thôi, đối với bọn họ việc bắt giữ Bạch Tiểu Thuần chỉ là việc sớm muộn, không cần quá nỗ lực làm gì.

Nhưng chủ mạch Bạch gia thì khác, sát cơ ngập trời, trong thời gian ngắn dùng toàn lực truy bắt, không ngừng tản ra bốn phía tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, một khi tìm thấy Bạch Tiểu Thuần phải lập tức thông báo để cao thủ chạy tới xử lý Bạch Tiểu Thuần.

Bọn họ cảm thấy thời gian bảy ngày là quá dài, tốt nhất phải nhanh chóng bắt được Bạch Tiểu Thuần để tránh đêm dài lắm mộng.

Trong khi Bạch gia không ngừng tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, không gian trong phạm vi một dãy núi vặn vẹo, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần dần ngưng tụ, hắn vừa xuất hiện bước chân lảo đảo, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên hắn đã trọng thương.

- Vẫn xem thường Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, sắc mặt trắng bệch, lúc trước khi còn nằm trong phạm vi Bạch gia, ánh mắt chung quanh nhìn chằm chằm vào hắn còn tỏ vẻ trấn định, hiện giờ chỉ còn một mình hắn mới run rẩy sợ hãi.

Hít sâu mấy hơi, Bạch Tiểu Thuần lau máu trên khóe miệng, hắn quay đầu nhìn chung quanh, vào lúc này hắn nghĩ lại mà sợ, cảm giác mình vừa nhặt cái mạng nhỏ trở về, cũng may chưa sử dụng tới hồn Bán Thần.

- Tiên sư bọn chúng, về sau không được xúc động như vậy nữa, quá đáng sợ!!!

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu cười khổ, chuyến đi Bạch gia lần này hắn có cảm giác lá gan của mình đã lớn hơn trước một ít.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần không ngừng đấu tranh với bản thân mình, hắn không ngừng sữa chữ sai lầm mình phạm phải.

- Trời đất bao la, cái mạng nhỏ của mình là lớn nhất...

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, nghĩ tới việc mình thoát ra khỏi Bạch gia cần nhờ vào nhiều chuẩn bị lúc trước, Sát Hồn Đinh, Truyền Tống Phù, Bất Tử Cấm và bí pháp hỏa vũ, thậm chí còn tính toán chặt chẽ từng thời điểm một, cho dù tính toán tới cực điểm nhưng hắn vẫn gặp nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tìm đường sống trong cõi chết.

Chỉ cần hắn chuẩn bị ít đi một thứ hoặc thời điểm ra tay sai lầm, hắn không thể không vận dụng hồn Bán Thần, nếu hắn sử dụng đại sát chiêu

như thế, Bạch Tiểu Thuần cũng không nắm chắc có thể giải quyết mọi việc êm đẹp hay không.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi phải nhớ kỹ giáo huấn này, về sau còn gặp lại chuyện như vậy, ngươi phải chuẩn bị nhiều chuẩn bị phía sau, như vậy mới an toàn.

Bạch Tiểu Thuần cầm linh dịch ra uống từng ngụm, hắn muốn khôi phục tu vi, lúc này cầm ngọc giản truyền âm cho Chu Nhất Tinh và Lý Phong, bảo bọn họ tới nơi đặc biệt chờ mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 892: Nghịch Tử, Chết Cho Ta!!!

Hai người này gián tiếp tham gia vào việc gây náo loạn Bạch gia, là đồng phạm của Bạch Tiểu Thuần, hơn nữa từ biểu hiện lúc trước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình có thể miễn cưỡng tín nhiệm hai người này, hắn chỉ lưu lại tâm nhãn, cũng không thật có ý định thật đi tới nơi đó.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn chằm chằm vào Thiên Nhân Thổ hồn trong túi trữ vật, ánh mắt mang theo ánh lửa nóng bỏng.

- Lấy được Thiên Nhân Thổ Hồn... Chuyến hành trình Bạch gia này, mặc dù nguy hiểm, thế nhưng... Đáng giá!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên giật mình, cảm giác mình nghĩ như vậy rất nguy hiểm, việc này rõ ràng giống như một bộ cầu phú quý trong nguy hiểm, lập tức hắn bị hù đến mức run rẩy, tranh thủ thời gian lần nữa sửa chữa sai lầm trong khuynh hướng của mình.

- Không đúng không đúng, ý nghĩ của ta lại sai rồi, không đáng, một chút cũng không đáng... Thiên Nhân Hồn này, chỉ có thể coi là chút an ủi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vỗ đầu một cái, như muốn dập tắt ý nghĩ không đúng vừa nhen nhóm lên trong đầu mình vậy.

- Tuy nhiên, đổi lại góc độ suy nghĩ, bản thân mình đang ở Man Hoang, vốn là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thân thể không tự chủ được a.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới lấy ra Thiên Nhân Hồn, trong mắt mang theo chờ mong, hít thở thật sâu, như muốn làm căng tràn bộ ngực

vậy.

Trong nháy mắt khi Thiên Nhân Thổ Hồn xuất hiện trước ngực Bạch Tiểu Thuần liền vận dụng bí pháp Thôn Phệ Thiên Nhân Hồn đoạt được trong táng cung.

Bạch Tiểu Thuần vận chuyển bí pháp đến đâu Thiên Nhân Thổ Hồn phát ra quang mang màu vàng đến đấy, từng tia sáng phóng thẳng lên trời chiếu rọi bát phương hóa thành vô số quang tuyến mà mắt thường có thể nhìn thấy được rồi sau đó lại dung nhập vào toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

Cảm giác dung hợp Thiên Nhân Hồn lại hiển hiện lần nữa trong lòng Bạch Tiểu Thuần, người khác không trải qua quá trình dung hợp Thiên Nhân Hồn thế nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần đã trải qua ba lượt đương nhiên không cảm thấy lạ lẫm chút nào. Hắn điều chỉnh hô hấp bản thân, việc dung hợp cũng không tốn quá nhiều thời gian, sau khi tất cả quang mang đều dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, hắn chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, mặc dù tu vi của mình không có gia tăng, thế nhưng chiến lực của hắn... Tại thời khắc này, bạo tăng không ít, hắn "nhìn thấy" trong cơ thể của mình đang cất giấu bốn vòng xoáy kinh người.

Mỗi một vòng xoáy chính là một phân thân của Bạch Tiểu Thuần.

Bốn phân thân có tu vi và cường độ thân thể không khác gì so với bản tôn, cho dù là thần thức cũng giống như vậy, một khi phóng xuất ra, tính cả bản tôn chẳng khác gì biến thành năm người.

Năm tên Thiên Đạo Kim Đan đại viên mãn, năm thân thể có Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ ba chạm đến gông cùm xiềng xích! Bất cứ người nào cũng có lực đấu với Nguyên Anh sơ kỳ một trận, thậm chí có thể chém giết Nguyên Anh sơ kỳ.

Nếu xuất hiện toàn bộ... Mức độ đáng sợ còn hơn cả Nguyên Anh trung kỳ!

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn hưng phấn không chịu nổi, vào lúc này hắn cũng có một ít cảm giác mình có lực tự vệ trong Man Hoang.

- Ta có bốn đại phân thân, từ đó cho dù gặp Nguyên Anh Đại viên mãn đuổi theo, muốn nghiền ép ta là việc không có khả năng... Trừ phi Thiên Nhân đuổi giết, đáng tiếc nếulão tổ Thiên Nhân đánh tới ta không có lực phản kháng, chỉ có thể sử dụng hồn Bán Thần trong tháp!

Tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, mặc dù hắn khẩn trương nhưng trước mắt không tìm ra đường ra nào khác.

Hắn hiểu rõ, Bạch gia sẽ không bỏ qua cho mình, từ khi đi lên con đường này sẽ gặp đuổi giết không ít, hắn tin tưởng mình kéo dài một thời gian, Bạch gia sẽ không chịu nổi.

- Cứ nhìn xem ai là người kiên trì tới cuối cùng, nếu thật sự ép ta, ta sẽ dùng hồn Bán Thần trong tháp, ta cũng không tin không làm Thiên Nhân trọng thương, cho dù ta không giết được, hai đại gia tộc khác hoặc là thế lực đối địch thành Cự Quỷ sẽ bỏ qua cho Bạch gia!

Bạch Tiểu Thuần suy tính cẩn thận, hắn cắn răng quay người đi thẳng về nơi xa, mục tiêu của hắn không phải là thành Cự Quỷ, hắn có ý định đi vào sâu trong Man Hoang, từ đó né tránh qua thời gian hiện tại..

Bạch Tiểu Thuần đi không bao xa, bên ngoài Bạch gia, tộc trưởng Bạch gia bộc phát sát khí ngập trời, chung quanh người hắn có vô số oan hồn gào thét ngưng tụ cùng một chỗ tạo thành chiếc thuyền lớn chở hắn bay đi với tốc độ kinh người.

Tốc độ cực nhanh, đã vượt qua khỏi tốc độ của bản thân tộc trưởng Bạch gia, hắn sử dụng bí pháp này cũng tiêu hao thật lớn, bởi vì hắn là tộc trưởng Bạch gia cho nên có đủ hồn dược khôi phục nên không sợ tiêu hao.

Chẳng qua hắn không hài lòng với tốc độ như vậy nhưng không có lựa chọn nào khác, sử dụng tu vi bản thân gia trì lên hồn chu, tốc độ của hồn chu tăng lên nhanh hơn.

Giữa tiếng nổ vang, trong thiên địa xuất hiện một tàn ảnh rót vào trong đầu hắn, đó là thần ấn của lão tổ chỉ dẫn phương hướng cần đi.

- Nhanh một chút!!

Tộc trưởng Bạch gia cảm nhận thần ấn dị động, thần ấn chỉ dẫn Bạch Tiểu Thuần đang bỏ chạy, hắn cách mình khoảng cách rất xa, nếu hắn duy trì tốc độ như vậy, ít nhất cần ba ngày mới đuổi kịp.

Ba ngày này trái với lệnh của lão tổ không nói, bản thân tộc trưởng Bạch gia cũng không chờ được, hắn có tâm muốn giết Bạch Tiểu Thuần như hắc ám thôn phệ vạn vật, một giây không giết Bạch Tiểu Thuần thì hắn càng đau đớn.

Nhìn thấy đối phương bỏ chạy, đôi mắt tộc trưởng Bạch gia đỏ rực, hắn nâng tay phải lên vỗ vào trán của mình một cái, dưới cái vỗ của hắn, trong mi tâm xuất hiện hào quang màu tím.

Hào quang màu tím vừa xuất hiện, không gian chung quanh hắn hóa thành màu đỏ, đó là một lá cờ nhỏ, tộc trưởng Bạch gia thi pháp rót hồn lực vào trong lá cờ, lá cớ biến lớn thành cây quạt, hắn cầm nó vào trong tay.

- Nghịch tử, ngươi trốn không thoát!

Tộc trưởng Bạch gia há to miệng phun một đám bản mệnh chi khí của mình vào trong lá cờ, lá cờ to như cây quạt bành trướng, cùng lúc đó tộc trưởng Bạch gia đổ rất nhiều hồn dược vào lá cờ.

Lúc này lá cờ nổ tung, sau tiếng nổ, không gian chung quanh xuất hiện vô số tia chớp, ánh mắt tộc trưởng Bạch gia đỏ rực, hắn cắm lá cờ này vào thân thuyền.

Oành!

Hồn chu chấn động, vô số tia chớp vờn quanh hồn chu, tốc độ của nó gia tăng vài chục lần!

Dường như nó nhanh hơn cả tia chớp, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía chân trời, loại tốc độ này không phải Nguyên Anh có được, nó có thể sánh ngang Thiên Nhân!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 893: Áp Chế Bạch Phụ (Thượng)

Muốn duy trì tốc độ này cần trả giá thật lớn, duy trì tốc độ này một giây cũng tiêu hao thật lớn, cho dù tộc trưởng Bạch gia có rất nhiều hồn dược cũng không thể duy trì quá lâu, tối đa hắn có thể kéo dài một canh giờ.

- Một canh giờ, ta sẽ đuổi kịp ngươi!!

Tộc trưởng Bạch gia điên cuồng, hắn đã không quan tâm tất cả, âm thanh sưu sưu vang lên, hồn chu bay thẳng về hướng Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Dùng tốc độ nghịch thiên như thế, theo thời gian trôi qua, tộc trưởng Bạch gia hít thở dồn dập, hắn cảm giác khoảng cách giữa mình và Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng gần...

- Thì ở phía trước!!

Tộc trưởng Bạch gia ngẩng đầu lên nhìn về phương xa, hắn vô cùng vui mừng khi nhìn thấy bóng đen trước mặt, đó chính là Bạch Tiểu Thuần đang quay đầu nhìn ra sau.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng rung động, hắn cho rằng trưu lão tổ Thiên Nhân ra, bằng không chẳng có ai có thể đuổi theo mình trong một canh giờ.

Thậm chí lúc hắn phát hiện có người đuổi theo mình, hắn vội vội vàng vàng cầm hồn tháp chứa hồn Bán Thần ra nhìn chằm chằm vào đối phương, hắn nhìn thấy đó là hồn chu, nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia đứng trên đầu thuyền thì hắn sửng sốt một chút, hắn khó hiểu nhìn chung

quanh, hắn cảm thấy có chút khó tin, tộc trưởng Bạch gia dám đuôi theo một mình.

Đôi mắt hắn nhìn lá cờ cắm trên hồn chu, hắn có cảm giác kinh tâm động phách khi nhìn lá cờ, mơ hồ nhìn thấy trên lá cơ còn có một con mắt.

Cảm giác không phải mắt Thiên Nhân, hắn cảm thấy giống lúc nhìn Chân Linh của Nghịch Hà Tông, nhìn thấy tháp cao tại Trường thành... Mặc dù không mãnh liệt như lúc ở Nghịch Hà Tông và Trường thành, nó yếu hơn quá nhiều nhưng cảm giác là cùng loại.

- Chẳng lẽ có lừa dối?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không đúng, hắn nhìn chung quanh, tộc trưởng Bạch gia gào thét truyền vào tai hắn.

- Nghịch tử, chết cho ta!!

Trong tiếng gào còn có tiếng nổ kinh người, tộc trưởng Bạch gia dùng tốc độ cực nhanh điều khiển hồn chu va chạm Bạch Tiểu Thuần, tốc độ này quá nhanh, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn dựa vào tốc độ cực hạn của bản thân cho nên không gian chung quanh trở nên chậm chạp, loại chậm chạp này không có hiệu quả lớn so với hồn chu.

Hắn chỉ có thể miễn cưỡng tránh né, bên tai còn nghe tiếng xé gió của hồn chu khi sượt qua người, Bạch Tiểu Thuần lui ra sau thật nhanh.

- Loại tốc độ này, đây là bảo vật, chẳng lẽ chỉ có một mình hắn truy sát ta?

Bạch Tiểu Thuần lui ra sau, hắn dùng thần thức cảm nhận chung quanh, bốn phía không có người khác, cho dù như vậy hắn cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

- Lão tổ Bạch gia, ta nhìn thấy ngươi rồi, xuất hiện đi!

- Còn có những tộc lão nữa, ta cũng thấy các ngươi rồi, đi ra đi!

Bạch Tiểu Thuần lui nhanh ra phía sau, hắn lừa gạt rống lớn một tiếng sau đó nhìn chung quanh, thân thể tộc trưởng Bạch gia bay ra khỏi hồn chu, hai tay bấm niệm pháp quyết, chung quanh người hắn xuất hiện vô số oan hồn, những oan hồn này ngưng tụ với nhau và hóa thành một con ác quỷ cực lớn, nó lập tức lao tới như muốn thôn phệ Bạch Tiểu Thuần.

- Lão phu chỉ đến một mình, một mình ta đủ để giết ngươi, Bạch Hạo ngươi giết ái tử của ta, hôm nay ta muốn ngươi sống không bằng chết!

- Thật sự chỉ có mình hắn?

Bạch Tiểu Thuần nhìn ác quỷ cực lớn tiến tới gần mình, hai mắt tỏa sáng sau đó bấm niệm pháp quyết ngưng tụ hư ảnh đại đỉnh màu tím hàng lâm nơi đây, cái đỉnh va chạm với con ác quỷ đang lao tới.

Trong tiếng nổ cực lớn, Bạch Tiểu Thuần cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi sau đó kêu thảm thiết, thân thể lui nhanh về phía sau, hắn giả vờ bày ra bộ dạng không địch lại, dường như sắp chạy trốn, thậm chí hắn đã cầm bảy tám tấm Truyền Tống Phù.

Ánh mắt của hắn nhìn chung quanh, nội tâm vẫn không xác định lão tổ Thiên Nhân có đuổi tới hay không.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cầm bảy tám tấm Truyền Tống Phù như sắp bóp nát, tộc trưởng Bạch gia kêu lên bi thương, nội tâm không cam lòng đến cực hạn, nếu như Bạch Tiểu Thuần chỉ bóp nát một tấm Truyền Tống Phù, hắn còn nắm chắc, có thể làm nhiễu, dựa vào tốc độ của hắn có thể kéo Bạch Tiểu Thuần ra khỏi lực truyền tống!

Trước mắt lại là bảy tám tấm Truyền Tống Phù đấy... Phải biết trong Man Hoang, cho dù là một tấm Truyền Tống Phù cũng có giá cực cao, có thể đổi được nước Thông Thiên Hà.

Đôi mắt tộc trưởng Bạch gia tràn ngập sát cơ, tâm muốn giết Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt tới cực hạn giống như không đội trời chung, hắn hét lớn sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, tu vi Nguyên Anh trung kỳ bộc phát toàn diện, thân thể hắn hóa thành vòng xoáy màu đen có thể làm hư vô chung quanh nơi này vặn vẹo không ổn định.

Hắn dùng thần thức nhiễu loạn không gian chung quanh, hắn tiến lên phía trước một bước, trực tiếp thuấn di tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần sau đó nâng tay phải bắt lấy Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, lão phu cũng sẽ đi bắt ngươi về.

Một trảo của hắn xuyên qua hư vô trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cho dù Bạch Tiểu Thuần bóp nát Truyền Tống Phù cũng phải trọng thương, cho dù trốn thoát cũng không sống tốt.

Nhìn thấy sắc mặt dữ tợn của tộc trưởng Bạch gia không giống như đang giả vờ, Bạch Tiểu Thuần có thói quen ổn thỏa, hai mắt hắn lóe sáng, hắn bóp nát một tấm Truyền Tống Phù.

Oanh!

Trong nháy mắt tay phải tộc trưởng Bạch gia đưa tới, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã bị lực truyền tống kéo đi nơi khác, tộc trưởng Bạch gia không thể bắt hắn, hắn phát hiện Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy liền gào thét dữ tợn.

- Ngươi trốn không thoát!!

Tộc trưởng Bạch gia tức giận dậm chân, hắn bay lên hồn chu sau đó khởi động lá cờ, dựa theo ấn ký lão tổ Thiên Nhân lưu lại đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Qua thời gian nửa nén hương, trong một khu vực khác, Bạch Tiểu Thuần vừa bỏ chạy vừa khó hiểu, dường như đang suy nghĩ việc vừa rồi.

- Nếu có người khác mai phục sẽ không trơ mắt nhìn ta bỏ chạy... Sẽ xuất động mới đúng, chẳng lẽ thật sự chỉ có một mình tộc trưởng Bạch gia đuổi theo?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trên thực tế hắn biểu hiện kinh diễm tại tổ địa Bạch gia, có thể trốn được một trảo của lão tổ Thiên Nhân.

Trong mắt của những người khác, hắn chỉ là một gia hỏa Kết Đan Đại viên mãn mà thôi, cho dù thoát khỏi thần thông của lão tổ Thiên Nhân, theo mọi người phán đoán có thành phần mưu lợi quá lớn, cho dù Truyền Tống Phù hay Sát Hồn Đinh, đều là như thế.

Có thể làm các tu sĩ Nguyên Anh cố kỵ chính là biển lửa mười hai màu, Bạch Tiểu Thuần có thể dựa vào hỏa diễm liều mạng với tu sĩ Nguyên Anh nhưng cũng bị bỏ qua, càng không cần nói tộc trưởng Bạch gia chính là Nguyên Anh trung kỳ, hắn tuyệt đối có nắm chắc đánh chết Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 894: Áp Chế Bạch Phụ (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần mơ hồ còn có chút hoảng hốt.

- Còn nữa, dường như tộc trưởng Bạch gia có thể tìm được vị trí chính xác của ta, cũng có thể là trùng hợp.

Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ, nội tâm rung động, hắn xoay người nhìn ra sau, ánh mắt giật giật, hắn nhìn thấy phương xa có ánh sáng tím xuất hiện, tốc độ của ánh sáng tím cực nhanh, mà người trong ánh sáng tím chính là tộc trưởng Bạch gia.

- Lại đuổi tới... Hơn nữa bộ dạng đã xác định chuẩn vị trí của ta, không lãng phí thời gian tập trung ta đang ở nơi nào...

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, trái tim hắn đập mạnh, tuy khó tránh có khẩn trương nhưng hắn hiểu rõ, bản thân mình không thể trốn tiếp.

- Nguyên Anh trung kỳ... Tộc trưởng Bạch gia, đây là ngươi bức ta!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên giận dữ, hiện tại hắn không có ý định bỏ chạy, lực lượng thân thể bạo phát khắp toàn thân, sau tiếng nổ vang, thân thể hắn nhìn như bình thường nhưng trên thực tế lực lượng Bất Tử Trường Sinh Công tầng thứ ba đã khuếch tán khắp toàn thân.

Hắn giống như một con bạo long, Bạch Tiểu Thuần rống to lao tới gần tộc trưởng Bạch gia, hắn bước lên phía trước một bước, chỉ một bước nhưng tốc độ của hắn cực nhanh, hắn hóa thành tàn ảnh nhanh hơn cả tia chớp phá không bay tới gần tộc trưởng Bạch gia.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tốc độ của mình còn chưa đủ...

- Hám Sơn Chàng!

Nội tâm hắn gào thét, hắn vận dụng bí pháp Bất Tử Quyển, tốc độ của hắn cực kỳ kinh người, trong nháy mắt thân thể hắn bành trướng, lúc xuất hiện đã tới trước mặt tộc trưởng Bạch gia, hắn nâng tay ngưng tụ lực lượng toana thân sau đó bóp vào cổ tộc trưởng Bạch gia.

Vận dụng... Toái Hầu Tỏa!!

Nói tất cả dài dòng nhưng trên thực tế đều diễn ra trong nháy mắt, nhanh tới mức khó có người nào dám tin, nhất là tộc trưởng Bạch gia cũng phải rung động, hắn gào lên giận dữ.

- Muốn chết!

Hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, hào quang màu tím bao phủ quanh người hắn sau đó bành trướng ra chung quanh tạo thành một tầng phòng hộ, tầng phòng hộ này ngưng tụ tu vi bản thân hắn, bên trong ẩn chứa lực lượng và sát khí sắc bén, hắn muốn chém giết Bạch Tiểu Thuần ngay lập tức.

- Nghịch tử, mặc dù tu vi của ngươi vượt qua lão tử dự kiến nhưng đó chỉ là lực lượng thân thể, ta cũng không tin còn vượt qua dự kiến của ta.

Tộc trưởng Bạch gia gầm lên, trong chốc lát khoảng cách giữa hắn và Bạch Tiểu Thuần rất gần nhau.

Nhìn từ xa hai người không khác gì hai ngôi sao băng, trong tích tắc va chạm vào nhau, dưới đất xuất hiện một hố to.

Trong nháy mắt va chạm với nhau, thiên địa nổ vang, hư vô chung quanh nổ tung, tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa quanh quẩn bốn phía, âm thanh kia vượt qua thiên lôi, tiếng nổ đinh tai nhức óc không nói, hư vô chung quanh sụp đổ, từng vết nứt không gian xuất hiện.

Tiếng gào thét thê thảm vang vọng bốn phía, là tiếng tộc trưởng Bạch gia gào thét, hắn phun máu tươi, hồn chu dưới thân bị cuốn lấy, thân thể hắn bay ra sau như diều đứt dây.

Tóc tai tán loạn, sắc mặt biến hóa, đôi mắt hắn như nhìn thấy quỷ, mang theo không dám tin, hắn gào lên không cam lòng.

- Ngươi không phải là Bạch Hạo!!

Trong lúc hai người va chạm nhau, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên, toàn thân tê dại, hắn đã lâu không va chạm như thế này, cũng chính vào lúc này hắn ý thức một việc, lực lượng thân thể của hắn vô cùng cường đại.

Vừa va chạm, chẳng những không làm hắn cảm thấy thống khổ, ngược lại hơi tê dại mà thôi, có cảm giác rất thoải mái, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời.

Hắn không có thời gian nhìn nhận kỹ càng, lúc này hắn xuất kỳ bất ý đánh bay tộc trưởng Bạch gia, đối thủ đã mất đi tiên cơ, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn mang theo hưng phấn bước về phía trước một bước, hắn nâng tay vỗ túi trữ vật, hắn kéo căng đại cung lấy được từ Chu Nhất Tinh, thừa dịp tộc trưởng Bạch gia mất đi tiên cơ liền bắn ra hơn trăm mũi tên ánh sáng!

Cây cung này không cần mũi tên thực chất, một khi mở cung liền ngưng tụ hồn lực bản thân hình thành hồn tiễn, mặc dù tu vi Bạch Tiểu Thuần không phải hồn lực, mặt nạ cải biến linh lực thành hồn lực cũng giống như nhau.

Sưu sưu sưu sưu!!

Trong chớp mắt trên trăm mũi tên bay ra khỏi tay Bạch Tiểu Thuần, trăm mũi tên muốn xé rách không gian và mang theo khí thế quét ngang mọi thứ, tất cả đều nhắm vào tộc trưởng Bạch gia.

Tốc độ cực nhanh, trong tiếng nổ sinh ra, mũi tên đầu tiên nổ tung trước mặt tộc trưởng Bạch gia, những mũi tên khác lần lượt nổ tung hình thành oanh kích và rung động, sắc mặt tộc trưởng Bạch gia không ngừng biến hóa, hắn hô hấp dồn dập, vào lúc này hắn không kịp nghĩ nhiều, chỉ toàn tâm toàn ý né tránh.

Trong nháy mắt hắn muốn tránh đi, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra hàn quang kỳ lạ, Thông Thiên Pháp Nhãn trên mi tâm mở ro, khi mở ra, trong Thông Thiên Pháp Nhãn xuất hiện ánh sáng tím bắn vào người tộc trưởng Bạch gia.

- Ngự!!

Bạch Tiểu Thuần rống to, nội tâm tộc trưởng Bạch gia rung động không nhỏ, trong đầu sinh ra sóng lớn, hắn hoảng sợ phát hiện thân thể của mình hơi dừng lại trong chớp mắt.

Chỉ dừng lại trong chớp mắt cái giá chính là hơn trăm mũi tên vây quanh tộc trưởng Bạch gia, chúng đồng thời nổ tung một lúc.

Bầu trời vặn vẹo, mặt đất run rẩy, không thể nhìn rõ tình cảnh tại trung tâm vụ nổ, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ!

Thậm chí núi cao bên cạnh tộc trưởng Bạch gia cũng bị hơn trăm mũi tên đồng thời nổ tung làm tan vỡ biến mất, đột nhiên có tiếng gào thét vang lên, là tộc trưởng Bạch gia, hắn còn sống!

- Ngươi còn chưa có tư cách giết lão phu!

Trong tiếng gào còn mang theo biệt khuất và tức giận gần như mất đi lý trí, hắn tức giận vì bản thân bị sỉ nhục chưa từng có, hắn tận mắt nhìn thấy ái tử chết ngay trước mặt mình, hắn còn nhớ thời điểm Bạch Hạo chất vấn mình khi mình gặp hắn, tất cả những việc này đều làm hắn tức giận mất đi năng lực suy luận.

Đủ loại cảm xúc tức giận ngưng tụ cùng một chỗ, giọng nói của tộc trưởng Bạch gia quanh quẩn trong thiên địa, lúc này một cái hồn quyển quét qua khu vực hơn trăm mũi tên đồng thời nổ tung, trong mơ hồ còn mang theo khí tức khắc nghiệt.

Hồn quyển lớn chừng trăm trượng, nhìn nó kinh thiên động địa, hoàn toàn do oan hồn cấu thành, đây cũng là một trong các bí thuật của Bạch gia, Vạn Trượng Hồn Quyển!

Tuy nó có tên là vạn trượng nhưng tu vi của tộc trưởng Bạch gia không đủ bạo phát phạm vi vạn trượng, trăm trượng vẫn dư xài.

Nói thì chậm nhưng quá trình thì nhanh, vào lúc hồn quyển trăm trượng xuất hiện cực kỳ đột ngột, trong nháy mắt phá vỡ bầu trời, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 895: Trời Ơi

Bành!!

Tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc quanh quẩn bốn phương, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thay đổi, hắn lui ra phía sau, trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, tộc trưởng Bạch gia gào thét, tiếng gào thét quanh quẩn không gian chung quanh, hồn quyển trăm trượng vừa xuất hiện mang theo uy lực lay chuyển thiên địa.

Sau đó là quyền thứ ba, quyền thứ tư...

Trong chớp mắt thiên địa vặn vẹo, hắn đánh chín quyền liên tục giống như hơn trăm mũi tên của Bạch Tiểu Thuần!

Chín đạo hồn quyền mang theo chín pháp ấn, nó có thể làm thiên địa biến sắc, phong vân đảo ngược, lúc này đánh thẳng lên người Bạch Tiểu Thuần, mọi thứ chung quanh vỡ tan, cho dù Bạch Tiểu Thuần tránh né lui ra phía sau cũng không thể tránh toàn bộ.

Lúc này tiếng nổ rung chuyển trời đất xuất hiện, thân thể Bạch Tiểu Thuần bất ổn, khí tức của hắn chấn động, đôi mắt co rút, đây là lần đầu tiên hắn đấu với Nguyên Anh trung kỳ,, hắn cũng có phán đoán của mình, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, dựa vào chiến lực hiện tại, nếu không vận dụng phân thân, mặc dù có thể dây dưa nhưng không thể giết chết.

- Mặc dù là như thế nhưng cũng chứng minh Bạch Tiểu Thuần ta hiện tại không phải Bạch Tiểu Thuần năm xưa.

Bạch Tiểu Thuần động viên bản thân mình, hắn hít sâu một hơi, đôi mắt mở to, bỗng hư vô vặn vẹo, tộc trưởng Bạch gia tộc trưởng vừa đánh

chín quyền, hắn lập tức bước ra khỏi phạm vi vụ nổ của trăm mũi tên.

Tóc tai bù xù, trong mắt còn mang theo tơ máu đáng sợ, trong nháy mắt hắn hóa thành cầu vồng bay tới gần Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch gia bí pháp, Bách Quỷ Dạ Hành!!

Trong nháy mắt lao tới, hắn nói chuyện không khác gì từ cửu âm địa ngục vọng về nhân gian, âm phong bao phủ chung quanh, thần thức của hắn cũng bộc phát, khác với bí pháp của Linh Khê Tông, Bạch gia dùng thần thức hóa quỷ.

Dưới bí thuật này, bầu trời rõ ràng như ban ngày, hư vô chung quanh tộc trưởng Bạch gia trăm trượng hóa thành bóng tối!

Bóng tối đen kịt thôn phệ ánh sáng chung quanh tạo thành mặt trời màu đen, trong màu đen còn xuất hiện trăm ánh mắt!

Những ánh mắt này đỏ như máu và vô cùng dữ tợn. Sau khi xuất hiện còn gào thét kinh thiên động địa, sau đó trong mặt trời còn xuất hiện một trăm lệ quỷ.

Những lệ quỷ có thân thể màu đen và hai sừng, tay cầm lệ giáp, hai mắt đỏ thẫm, miệng lớn dính máu, toàn thân bộc phát âm khí vô tận, sau khi xuất hiện không khác gì Bách Quỷ Dạ Hành đi lại chung quanh tộc trưởng Bạch gia, chúng gào thét uy hiếp Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt tộc trưởng Bạch gia hung ác, đám lệ quỷ lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Chúng nó trái ngược với mặt trời, chúng lao tới nơi nào ánh sáng nơi đó lui tránh, đám lệ quỷ phóng thẳng về phía trước và không ngừng khuếch trương trong phạm vi lớn.

- Nghịch tử, ta xem ngươi làm thế nào không chết!

Giọng nói mang theo hận ý vô biên truyền khắp bốn phương, nội tâm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, đám lệ quỷ này thật sự đáng sợ nhưng sau khi trải qua mê cung, còn có dung hồn luyện hỏa trong Man Hoang, hắn

không sợ hãi quỷ vật như trước, nhìn thấy đám lệ quỷ giương nanh múa vuốt gào thét với mình, ánh mắt của hắn ngưng tụ.

- Ta sẽ để ngươi nhìn kỹ ta không chết như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, thân ảnh của hắn xuất hiện hư ảnh trùng điệp, hỏa phân thân xuất hiện.

Tộc trưởng Bạch gia kinh ngạc, khóe mắt hắn giật giật vài cái.

- Phân thân, ngươi lại có phân thân!!

Hỏa phân thân giống hệt bản thể Bạch Tiểu Thuần, tu vi và thân thể cường đại không khác gì bản tôn.

Chỉ có một thứ khác biệt chính là phân thân dung hợp với hỏa thuộc tính trong thiên địa, vào lúc hắn đi ra, nó và bản thể Bạch Tiểu Thuần cùng đánh một quyền vào đám lệ quỷ!

Phân thân xuất hiện đã gia tăng chiến lực Bạch Tiểu Thuần lên gấp đôi, lúc đánh ra một quyền, trước mặt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện phong bạo, phong bạo phóng lên trời va chạm với đám lệ quỷ.

Âm thanh truyền khắp bốn phương, trong tiếng nổ ầm ầm, Bạch Tiểu Thuần và phân thân cùng kêu lên đau đớn và lui ra phía sau, sắc mặt tộc trưởng Bạch gia cũng biến hóa, hắn lui ra sau vài bước, lửa giận trong lòng hắn càng mạnh hơn trước kia.

- Ch dù có phân thân, ngươi vẫn phải chết không nghi ngờ.

Tộc trưởng Bạch gia hét lớn, hắn bước tới một bước, trực tiếp thuấn di xuất hiện bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hắn nâng tay phải tạo thành hồn vụ phạm vi ngàn trượng vỗ thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

- Thuấn di... Ta cũng biết!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên, hàn khí bộc phát bao phủ phạm vi mấy ngàn trượng, ngay sau đó tạo thành khu vực băng tuyết, đây chính là thế giới của hắn.

Càng có hàn kính xuất hiện theo, tâm ý Bạch Tiểu Thuần hơi động, lúc chưởng của tộc trưởng Bạch gia đánh xuống, Bạch Tiểu Thuần lập tức biến mất, ngay sau đó hắn xuất hiện sau lưng tộc trưởng Bạch gia, hắn nâng tay phải đánh thẳng vào lưng tộc trưởng Bạch gia!

Lúc đánh ra một chưởng, hỏa phân thân cũng ra tay, trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hư ảnh mơ hồ, phân thân thứ hai... Mộc phân thân cũng hiện thân, sau khi xuất hiện, mộc phân thân cùng bản thể và hỏa phân thân tấn công tộc trưởng Bạch gia.

- Đáng chết!!

Sắc mặt tộc trưởng Bạch gia biến hóa, hắn xoay người, tay phải nâng lên, hồn vụ ngàn trượng nghịch chuyển tấn công bản thể và hai phân thân của Bạch Tiểu Thuần.

Ầm ầm, oanh oanh!!

Tiếng va chạm làm không khí chung quanh nổ tung, mặt đất xuất hiện khe hở, sắc mặt tộc trưởng Bạch gia tái nhợt, hắn lui ra phái sau, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sát ý nhưng vẫn khó che dấu thần sắc không dám tin của hắn.

- Còn có phân thân, ngươi có mấy phân thân?

Hắn đã sợ rồi, độ khó khi đuổi giết Bạch Tiểu Thuần làm hắn giật mình, mỗi khi xuất hiện phân thân, chiến lực của đối phương bạo tăng.

- Ta cũng không tin ngươi còn phân thân!

Tộc trưởng Bạch gia cắn răng một cái, thân thể thuấn di, hắn lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần và hai phân thân va chạm với tộc trưởng Bạch gia, hắn lập tức lui ra sau, sắc mặt biến hóa,

nội tâm Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hiện tại hắn hiểu ra, khi có hai phân thân, thực lực của hắn hơi kém Nguyên Anh trung kỳ một chút.

Một khi bản thân triệu hoán phân thân thứ ba xuất hiện, như vậy chênh lệch cũng biến mất

Nếu phân thân thứ tư hiện thân, hắn có lòng tin và nắm chắc trấn áp Nguyên Anh trung kỳ!!

- Ôi trời ơi!! Đây chính là... Thiên Đạo Nguyên Anh sao, ta hiện tại chỉ mới có hình thức ban đầu, chẳng qua là giai đoạn phân thân, chưa nói tới viên mãn nhưng đã lợi hại như thế...

Bạch Tiểu Thuần không dám tin tưởng, nội tâm hắn kích động khó nén, nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia thuấn di đánh tới, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lẫm liệt, hắn cũng thuấn di.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 896: Bạch Phụ Hoảng Sợ

Hai người không ngừng va chạm giữa không trung, thời gian dần qua, ngay cả tộc trưởng Bạch gia cũng nhìn ra Bạch Hạo chết tiệt còn chưa dùng toàn lực, hắn đang mượn bản thân quen thuộc phối hợp giữa bản thể và phân thân, đối phương có thiên phú cảm ngộ chiến đấu kinh người, sau khi quen thuộc, chiến lực bạo tăng.

Tộc trưởng Bạch gia cảm thấy mình bị sỉ nhục, hắn tru lên giận dữ, hai tay nâng lên sinh ra ánh sáng âm u, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong người hắn có chín hồn tháp bay ra ngoài.

Trong chín hồn tháp còn có tiếng gào thét, vô số oan hồn bay ra ngoài, những oan hồn này khác với oan hồn khác, sau khi xuất hiện không lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, chúng lao vào hai mắt tộc trưởng Bạch gia, chúng chui vào thân thể hắn.

- Bạch Pháp Dung Hồn!!

Tộc trưởng Bạch gia tộc ngẩng đầu gào thét thê lương thảm thiết, đám oan hồn chui vào trong mắt hắn, chúng lưu lại trong thân thể, thậm chí có thể nhìn thấy chúng dưới làn da tộc trưởng Bạch gia, dưới làn da xuất hiện từng gương mặt, cả người hắn căng phồng lên như người mập mạp, bộ dạng biến hóa quá lớnn, uy áp toàn thân hắn mạnh hơn trước rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nguy hiểm.

Chính mình chưa đạt tới Thiên Nhân, hoặc hạ cấp xuống một chút, chính mình trước khi chưa thành tựu Thiên đạo Nguyên Anh, bất kỳ một

cường giả Nguyên Anh nào cũng không thể xem thường.

Có lẽ Nguyên Anh sơ kỳ còn tốt một ít, nhưng Nguyên Anh trung kỳ, cho dù cả đời không thể đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ, cũng chính vì thế bọn họ có quá nhiều thời gian, đã không đặt tâm tư trên đột pha, mà là đắm chìm trong tu luyện đòn sát thủ của bản thân.

Tộc trưởng Bạch gia cũng không có khả năng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, cho nên hắn cũng tâm tư rất lớn tu hành đòn sát thủ.

Bạch Pháp Dung Hồn chính là thứ này.

Hấp thu oan hồn nhập vào cơ thể, thừa nhận thống khổ do dung hồn mang lại sau đó kích phát bản thân, thông qua bí pháp điều khiển vạn hồn quy nhất, dùng thân thể làm môi giới bộc phát thực lực kinh thiên động địa.

Loại bí pháp này, cho dù hắn vận dụng cũng tiêu hao cực lớn, bởi vì lửa giận và tâm tư muốn giết Bạch Tiểu Thuần quá lớn nên hắn không quan tâm tới.

- Ta muốn ngươi chết!!

Hắn nói chuyện biến thành gào rú, tộc trưởng Bạch gia gào thét làm thiên địa biến sắc, phong vân nghịch chuyển, có phong bạo quét qua người Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, sắc mặt nghiêm túc, nhìn tộc trưởng Bạch gia không còn dáng vẻ hình người thì hắn kinh hãi.

- Chết cho ta!!

Tộc trưởng Bạch gia rống to, hai tay của hắn sinh ra hắc vụ vô tận, vụ khí ngưng tụ quanh người hắn và hóa thành cái đầu lâu cực lớn..

Đầu lâu dữ tợn, sau khi bao phủ thân thể của hắn liền bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khi tới gần hư vô sụp đổ, đại địa xuất hiện khe hở, ngọn núi chung quanh bị trùng kích, bị nghiền áp nát bấy, phạm vi mấy ngàn trượng lõm xuống biến thành thung lũng.

- Chết!

- Chết!!

- Chết!!!

Trong đầu lâu cực lớn có tiếng gào thét khác nhau vang sắc mặt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng, lúc này thân thể hắn mơ hồ, một phân thân đi ra ngoài, đó là thủy phân thân.

Lúc ba phân thân xuất hiện bảo vệ bản thể Bạch Tiểu Thuần, lúc này đầu lâu khổng lồ bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Nhân Sơn quyết!!

Ầm ầm!

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, bản thể bành trướng, thiên địa chung quanh xuất hiện vô số tảng đá chống chất lên nhau, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất, một người đá cao trăm trượng xuất hiện.

Chuẩn xác mà nói, không phải một...

Ba phân thân của Bạch Tiểu Thuần đồng thời thi triển Nhân Sơn Quyết, ngay sau đó bốn người đá đồng thời hàng lâm, bốn người đá đồng thời tấn công đầu lâu do tộc trưởng Bạch gia biến thành.

Bốn người đá đồng thời ra tay làm thiên địa bêến hóa, trong chốc lát va chạm với bí pháp của tộc trưởng Bạch gia, tiếng nổ mạnh vang vọng cửu thiên, rung chuyển u minh đại địa.

Lực trùng kích khó có thể hình dung xuất hiện, tất cả mọi thứ trên mặt đất mấy vạn trượng đều bị xóa đi, hư vô vặn vẹo, từng khe hở xuất

hiện chằng chịt trên bầu trời.

Đầu lâu cực lớn thu nhỏ một nửa, cùng lúc đó bản thể và ba đại phân thân của Bạch Tiểu Thuần đều rút lui, máu tươi chảy ra khỏi khóe miệng của hắn, âm thanh ken két vang vọng bầu trời, người đá xuất hiện vết rạn nứt như mạng nhện. Bản thể và ba đại phân thân Bạch Tiểu Thuần biến thành người đá bị trùng kích, đất đá trên người vỡ tan.

Sau nổ tung, bản thể và ba phân thân đồng thời lui ra phía sau, lúc ngẩng đầu, đầu lâu do tộc trưởng Bạch gia biến thành rút nhỏ một nửa cười to, tiếng cười mang theo quỷ khí âm tầm.

- Nghịch tử, ngươi còn thủ đoạn gì nữa?

Trong tiếng cười, đầu lâu do quỷ khí biến thành âm trầm hơn trước, nó mang theo sát cơ lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Hắn muốn Bạch Tiểu Thuần hình thần câu diệt!!

- Không nghĩ tới, ba bộ phân thân không thể địch nổi bí pháp của hắn...

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong mắt mang theo quyết đoán, hắn có ý định lưu thủ phòng ngừa hậu hoạn.

Hiện tại hai người đánh tới mức này, nếu không thấy có người nào khác xuất hiện, trên cơ bản Bạch Tiểu Thuần đã xác định, lão tổ Thiên Nhân xảy ra chuyện ngoài ý muốn hoặc nguyên nhân khác cho nên không tự mình đuổi theo.

Những tộc nhân Bạch gia khác có lẽ sẽ đuổi theo, hiển nhiên bọn họ không điên cuồng như tộc trưởng Bạch gia, cho nên tốc độ không nhanh bằng hắn.

- Dù sao những người không có thù hận với ta lớn như tộc trưởng Bạch gia...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần không do dự, ánh mắt hắn mang theo chiến ý nồng đậm, thân thể hắn run rẩy dưới chiến ý như thế, đây là bản năng, hắn không thể loại bỏ.

Đạo của hắn là trường sinh, hắn không muốn chém chém giết giết, bởi vì hắn sợ hãi tử vong, hết lần này tới lần khác trên con đường phát triển không thể không đánh, thậm chí hắn còn phải liều mạng mới có thể không bị giết, do đó vì sống sót, cho dù hắn sợ hãi hơn nữa cũng phải cắn răng chiến đấu, từ đó chậm rãi cải biến tính tình của hắn.

- Thiên Nhân cũng không thể giết ta, ngươi chỉ là Nguyên Anh trung kỳ càng không được.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần hét lớn, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó trên người hắn xuất hiện trọng điệp, phân thân thứ tư... Thổ phân thân đã xuất hiện.

Bốn đại phân thân đều hàng lâm, chúng bảo hộ chung quanh bản tôn, trong nháy mắt bốn phân thân cùng xuất hiện, trên bầu trời xuất hiện tiếng sấm sét nổ vang, mặt đất rung động khó hiểu, tầng mây xuất hiện dấu hiệu tán loạn.

Tộc trưởng Bạch gia hít khí lạnh khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hắn cắn răng không tiếc tiêu hao tính mạng bản thân hóa thành sương mù, khí thế của đầu lâu mạnh hơn trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 897: Bắt Giữ! (Thượng)

- Bạch Hạo, ta đang đấu với phụ thân của ngươi, vi sư sẽ thay ngươi làm hắn hiểu rõ... Khoảng cách giữa ngươi và hắn lớn tới mức không tưởng tượng nổi!

Bạch Tiểu Thuần tiếc hận trong lòng, bốn phân thân đã hàng lâm, hắn nâng tay phải lên đánh vào mặt đất.

- Thủy Trạch!!

Dường như nhận được chỉ huy đồng nhất, bốn phân thân cũng làm ra động tác tương tự.

- Thủy Trạch...

Bốn đại phân thân, tăng thêm bản tôn Bạch Tiểu Thuần đồng thời thi pháp, mặt đất trong phạm vi vạn trượng chung quanh hóa thành vùng nước mênh mông.

Khí tức ẩm ướt không ngừng bao phủ chung quanh, dường như mặt đất giòn xốp, phạm vi vạn trượng có hơi nước mơ hồ bao phủ, cảm giác khí tức hồng hoang bao phủ thiên địa!

Trong phạm vi vạn trượng, Man Hoang bị chia cắt ra ngoài, đã trở thành thế giới độc lập, sắc mặt tộc trưởng Bạch gia biến hóa dữ dội, sắc mặt càng ngày càng khó coi, ẩn ẩn còn có một ít tái nhợt.

Khôn chờ hắn tới gần, trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thần thái đáng sợ, hắn nhấn mạnh xuống đất cái nữa.

- Quốc Độ!!

Bốn đại phân thân đồng thời gầm lên, cả phiến thiên địa chung quanh không ngừng run rẩy.

Rầm rầm!

Long long!!

Ầm ầm!!!

Tiếng nổ mạnh như tiếng tim mặt đất đang đập mạnh, thiên địa trong phạm vi vạn trượng biến hóa, không gian run rẩy, một cây gai khổng lồ xuất hiện trên mặt đất và phóng thẳng lên trời!

Năm cây gai lớn như ngọn núi đâm mạnh lên không trung giống như muốn xé rách bầu trời, ai nhìn thấy cũng giật mình.

Năm ngọn núi đen kịt như muốn xuyên thấu hư vô, đây chính là... Thú trảo từ bổn mạng thú của Bạch Tiểu Thuần!

Thủ trảo không lộ ra hoàn toàn, nó chỉ xuất hiện móng vuốt nhưng khí thế cực mạnh, cho dù tộc trưởng Bạch gia thi triển bí pháp lại không khác gì đom đóm so với ánh trăng.

Huyết nhục toàn thân run rẩy rất dữ dội, không thể ngăn cản run rẩy, từ khi tộc trưởng Bạch gia tu hành tới nơi, ngoại trừ đối mặt lão tổ Thiên Nhân ra, hắn chưa bao giờ hoảng sợ như hiện tại, lồng ngực chấn động phập phồng, hai mắt mở to, hắn có dự cảm rất mạnh...

Cho dù đòn sát thủ của hắn mạnh hơn nữa, tất cả đều phải chôn vùi trước thú trảo cực kỳ đáng sợ!

- Không... Ta không thể chết được!!

Khí tức của hắn hỗn loạn, hắn gào thét thảm thiết, cũng không bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần như lúc trước, mà là quay người bỏ

chạy!

Nội tâm của hắn đã sớm sợ hãi tới cực hạn, mặc dù là hắn không nghĩ tới, nghịch tử của mình đã mạnh tới mức mình không thể đối mặt, đạt tới tình trạng hắn gặp phải cũng cảm thấy khủng bố.

- Hắn tuyệt đối không phải Bạch Hạo! Ngay cả trận pháp của gia tộc cũng không thể nhìn ra mánh khóe, hắn... Có phải Bạch Hạo hay không?

Nội tâm tộc trưởng Bạch gia xoắn xuýt, bóng ma tử vong đã bao phủ tâm thần hắn, hắn chỉ có thể biệt khuất bỏ chạy, liều mạng dùng toàn lực thiêu đốt tu vi để mình chạy nhanh hơn.

Nếu không phải trốn, hắn phải chết!

Mặc dù tốc độ của hắn nhanh nhưng tốc độ của thú trảo còn nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Thủy Trạch Quốc Độ, đây chính là thần thông Bạch Tiểu Thuần lĩnh ngộ trong Linh Khê Tông, bản mệnh thú của hắn không hiện ra hoàn toàn, Bạch Tiểu Thuần dung hợp Thiên Nhân Hồn, sau đó tạo thành phân thân, ở ngay trước mặt Hồng Trần Nữ cũng chỉ có thể xuất hiện thú trảo mà thôi.

Hiện tại thú trảo xuất hiện, so với khi Bạch Tiểu Thuần đối mặt Hồng Trần Nữ còn lớn hơn nhiều, khí thế đã mơ hồ phù hợp thiên phú, mặc dù chỉ xuất hiện móng vuốt cong cong nhưng mặt đất dưới móng vuốt cũng đen kịt như móng vuốt.

Mặt đất đen kịt không phải là mặt đất, mà là... Thú chưởng dưới móng vuốt của bản mệnh thú của Bạch Tiểu Thuần.

Không cách nào tưởng tượng nếu thú chưởng lộ ra hoàn toàn sẽ lớn tới mức nào, Bạch Tiểu Thuần đang lâm vào rung động tinh thần, trong mắt của hắn mang theo khát vọng mãnh liệt, hắn khát vọng có một ngày

như vậy, lúc mình thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, bản mệnh thú xuất hiện hoàn toàn.

- Chẳng qua... Nếu thú trảo xuất hiện nguyên vẹn cũng được.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, hắn thử tưởng tượng, nếu thật có một ngày thú trảo xuất hiện nguyên vẹn, như vậy nhất định có thể triệt để che phủ cả bầu trời, nếu nó ập xuống, chỉ sợ Thiên Nhân cũng phải tuyệt vọng với khí thế thái sơn áp đỉnh.

- Nhất định sẽ có ngày hôm nay!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng mơ ước, hắn nâng thú trảo lên, tộc trưởng Bạch gia bị đánh ra xa.

Khí thế quá lớn, mơ hồ có hình thức thái sơn áp đỉnh, tộc trưởng Bạch gia nhìn lên, nhìn thấy năm ngọn núi uốn cong, năm ngọn núi lớn tới mức hắn tuyệt vọng.

- Không!!!

Hắn không cam lòng, trong tuyệt vọng còn có điên cuồng, không tiếc đại giới hóa toàn thân thành sương mù, hắn toàn lực giãy dụa ngăn cản thú trảo đánh tới.

Oanh, trong chớp mắt thiên địa đã mất đi tất cả bình chướng, hư vô bị xé rách như tờ giấy mỏng, tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm, khi thú trảo giáng xuống, tiếng nổ mạnh vang lên ngập trời.

Đại địa chấn động, qua thật lâu khi thú trảo biến mất, đầm nước vạn trượng tản ra, mây mù che đậy cả vùng đất biến mất, cả vùng đất chỉ còn lại năm đạo lạc ấn thật sâu!

Trong lạc ấn có một người đang nằm, khóe miệng còn chảy máu tươi, xương cốt toàn thân vỡ vụn không biết bao nhiêu cái, nếu không phải ngực còn phập phồng, sợ rằng đã bị xem thành thi thể.

Đây là tộc trưởng Bạch gia, đối mặt với Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần, tộc trưởng Bạch gia không may mắn thoát khỏi, dù sao hắn cũng là cường giả Nguyên Anh trung kỳ, Bạch Tiểu Thuần cũng chưa trở thành tu sĩ Nguyên Anh, tuy chiến lực mạnh nhưng không có khả năng dùng một kích đánh hắn hình thần câu diệt.

Dù vậy dưới thần thông Thủy Trạch Quốc Độ, tộc trưởng Bạch gia đã bị trọng thương, nếu không phải tu vi và sinh mệnh lực cường đại giúp hắn kéo dài hơi tàn, hắn giãy dụa đứng lên nhưng lại bi ai phát hiện xương cốt toàn thân vỡ vụn không ít, không thể nhúc nhích.

Trước mắt chỉ có thể nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, hắn cười thảm nhưng hận ý trong mắt sâu sắc không thể hình dung.

- Nghịch tử, ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi!

Tộc trưởng Bạch gia thở hổn hển, hắn hiện tại rất yếu, bi phẫn trong nội tâm hóa thành biển rộng bao phủ tâm thần của hắn, hắn không muốn tin tưởng người trước mặt là Bạch Hạo, hắn không cách nào tưởng tượng, nếu đối phương không phải Bạch Hạo, vì sao trận pháp gia tộc không phát hiện.

Theo hắn hiểu lão tổ Thiên Nhân, từ trong lời lão tổ Thiên Nhân cũng có thể nhìn ra, cho dù là lão tổ Thiên Nhân cũng không phát hiện manh mối nào trên người Bạch Hạo.

- Chẳng lẽ, hắn thật là Bạch Hạo...

Nội tâm tộc trưởng Bạch gia tràn đầy nghi hoặc, hắn cũng không thèm quan tâm đáp án là cái gì, bất kể là không phải hay có phải, hắn cũng không do dự chém giết Bạch Hạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 898: Bắt Giữ! (Hạ)

- Muốn chết?

Bạch Tiểu Thuần vỗ vỗ bụi đất trên người, bốn đại phân thân chung quanh người hắn hóa thành hào quang dung nhập vào trong cơ thể, biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi đi tới bên người tộc trưởng Bạch gia, hắn đi quanh tộc trưởng Bạch gia một vòng, xác định tộc trưởng Bạch gia thật sự trọng thương không thể nhúc nhích, lúc này mới ngồi xổm người vỗ đầu tộc trưởng Bạch gia, hắn trừng mắt và nói lời hù dọa.

- Thành thật một chút!

- Ngươi!!

Tộc trưởng Bạch gia mở to mắt, lúc trước lửa giận ngập trời đã hóa thành biển lửa hừng hực, loại hành vi này trong mắt hắn chính là đại nghịch bất đạo, căn bản còn hơn cả nhục nhã bản thân hắn, trước kia chênh lệch giữa hắn và đối phương như trời và đất, hiện tại hắn cảm thấy đối phương là chân long, bản thân mình chỉ là con giòi, hắn không hận không được.

- Nghịch tử, nghịch tử!!

Tộc trưởng Bạch gia vô cùng tức giận, hắn không thể khống chế cảm xúc, hắn phun một ngụm nghịch huyết sau đó hôn mê bất tỉnh.

- Ách... Ta chỉ vỗ một cái mà thôi, đâu có dùng lực.

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, hắn nghĩ dù sao cũng là phụ thân Bạch Hạo, nếu như thần thông Thủy Trạch Quốc Độ giết hắn thì cũng giết, nhưng tình hình hiện tại thật giết đối phương lại có chút không tốt, dù sao tộc trưởng Bạch gia còn sống còn hữu dụng hơn tộc trưởng Bạch gia đã chết, đôi mắt hắn xoay tròn.

- Mà thôi mà thôi, ta cũng không phải người ưa thích chém chém giết giết, tộc trưởng Bạch gia còn rất nhiều tác dụng... Lấy ra làm tấm mộc cũng không tệ.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hắn ho khan một tiếng sau đó bấm niệm pháp quyết, hắn đập loạn trên người tộc trưởng Bạch gia, sau khi đánh ra mấy trăm đạo cấm chế nhưng vẫn cảm thấy lo lắng, vì vậy hắn lấy một ít đan dược tưới lên người tộc trưởng Bạch gia.

Lúc an tâm, hắn thu túi trữ vật trên người tộc trưởng Bạch gia, sau đó tmf dây thừng và dung nhập pháp lực làm cho dây cứng rắn, vì vậy mới trói tộc trưởng Bạch gia và xách lên.

- Hặc hặc, có tấm mộc này, ta xem Bạch gia làm sao dám ra tay với ta.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, hắn cảm giác mình quá thông minh, không ngờ mình có thể nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường.

- Đáng tiếc lão gia hỏa này chính là Nguyên Anh trung kỳ, tác dụng sưu hồn không lớn, Hắn có thể tìm ra vị trí của ta, nhất định có ấn ký chỉ dẫn, ta không tìm ra mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, nghĩ tới lão tổ Thiên Nhân Bạch gia xuất thủ với mình lúc trước, ánh mắt lóe sáng.

- Có lẽ lưu ấn ký vào lúc đó.

Bạch Tiểu Thuần sờ lên mặt nạ, lúc hắn suy nghĩ một chút, mặt nạ lợi dụng, có thể che giấu diện mạo và khí tức của mình nhưng không có khả

năng đánh tan ấn ký bên ngoài.

- Có cái gì chứ, ta xuất thủ, bản thân mình cũng sợ hãi!

Bạch Tiểu Thuần cổ vũ bản thân mình, hắn nghĩ lại mà sợ, thân thể tiến lên phía trước, hắn trực tiếp bước lên không trung, hắn thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra phía sau, tộc trưởng Bạch gia bị hắn kéo đi như đang chơi diều.

- Bạch Hạo có linh thiêng, chắc có lẽ sẽ vui vẻ, ta chính là sư phụ của hắn mà.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn bay nhanh về phía trước.

Lúc này cuồng phong thổi vào mặt tộc trưởng Bạch gia, đối phương nhanh chóng tỉnh táo lại, nhìn thấy trạng huống của mình, tộc trưởng Bạch gia sầu thảm, ánh mắt mang theo oán độc, không ngừng nguyền rủa Bạch Tiểu Thuần.

- Nghiệt tử, ngươi chết không yên lành!!

Bạch Tiểu Thuần không để ý, tiếp tục phi hành, thời gian trôi qua ba ngày, trong ba ngày qua, tộc trưởng Bạch gia nguyền rủa nên giọng nói khàn khàn, hắn vẫn không ngừng nguyền rủa và nhục mạ Bạch Tiểu Thuần.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng nóng giận.

- Câm miệng, lão gia hỏa ngươi có câm miệng hay khoog, nếu không ta...

Bạch Tiểu Thuần tức giận quay người ra sau quát lớn.

- Giết ta!!

Tộc trưởng Bạch gia ngoảnh mặt làm ngơ, ánh mắ nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, hắn gào thét.

- Yên tâm, ta không giết ngươi, nếu ngươi còn dám nói thêm câu nào nữa, ta sẽ lột sạch ngươi ra!

Bạch Tiểu Thuần giận dữ, sau khi hắn nói ra lời này, tộc trưởng Bạch gia mở to mắt, hắn hít thở suy yếu cũng trở nên dồn dập, sắc mặt bị nghẹn đỏ lên, há hốc mồm, hắn không dám nói thêm câu nào nữa.

Hắn cũng không cho rằng nghịch tử đang uy hiếp hắn, mà thật sự có thể làm được, vừa nghĩ tới mình bị lột sạch treo lên, hắn cảm thấy nhục nhã tới cực điểm, điều này làm hắn sợ hãi không nhỏ, ngay sau đó thân thể hắn run rẩy vài cái.

Vừa thấy đe dọa có hiệu quả, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn nở nụ cười lạnh, ánh mắt không tốt nhìn lên người tộc trưởng Bạch gia, tộc trưởng Bạch gia run rẩy khi thấy hắn nhìn mình, tức giận bốc lên, hắn vẫn cố gắng không nói câu nào, nội tâm đắng chát và điên cuồng đang thiêu đốt tâm thần hắn.

Hắn không dám tiếp tục khiêu khích, hắn thân là tộc trưởng Bạch gia, nếu thật bị làm như vậy, bản thân hắn chết thì thôi, sau khi chết còn biến thành trò cười cho Bạch gia và các thế lực trong thành Cự Quỷ, thậm chí truyền khắp Man Hoang... Cho dù qua vô số năm sau vẫn biến thành chủ đề của người khác nói say sưa.

Tộc trưởng Bạch gia cảm thấy nổ tung khi nghĩ tới kết quả như vậy.

- Sớm biết như thế, hà tất mắng chửi làm gì!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia như vậy, hắn cũng mềm lòng, vừa nghĩ tới thái độ kẻ này với Bạch Hạo, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra hàn quang.

- Loại người này, không đáng để thông cảm!

Bạch Tiểu Thuần quay người tiếp tục chạy đi, trên đường hắn cũng nghiên cứu hồn chu và lá cờ màu tím của tộc trưởng Bạch gia.

Mặc dù hai thứ này không tệ, nhất là lá cờ nhỏ, ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, trên lá cờ có mười vạn ấn ký, tất cả đều liên quan tới tốc độ, tiêu hao tuy lớn nhưng khi vận dụng có thể bộc phát tốc độ cực kỳ kinh người.

Cho dù là tộc trưởng Bạch gia cũng không có biện pháp vận dụng toàn bộ, bởi vì tiêu hao to lớn không cách nào tưởng tượng nổi, Bạch Tiểu Thuần tính toán một chút, nếu mở ra toàn bộ, trong một hô hấp cần tiêu hao mười hồn dược trung phẩm!

Loại tiêu hao này, cho dù là Bạch gia cũng chịu không nổi... Quan trọng nhất, trên hồn chu và lá cờ nhỏ đều có ấn ký của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, trước khi phá tan ấn ký, không ai có biện pháp vận dụng nó như ý mình.

Vả lại hai thứ này mới luyện linh mười một lần, Bạch Tiểu Thuần nhìn phù văn phủ kín trên đó liền thở dài, biết mình không thể sử dụng.

- Nếu cho ta chút thời gian, có lẽ ta có thể dùng nước Thông Thiên Hà ăn mòn từ từ...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần hơi suy nghĩ, dứt ném hai thứ này vào bên trong thùng lớn chứa nước Thông Thiên Hà.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 899: Bổn Vương Muốn Bắt Sống Hắn

Trước khi vận dụng hồn chu, nó chỉ lớn như nắm tay, bị Bạch Tiểu Thuần ném vào trong thùng, Bạch Tiểu Thuần thu hồi tâm thần của mình.

- Ấn ký trên người của ta...

Bạch Tiểu Thuần cau mày, sau nửa ngày hắn liền hít sâu một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết dò xét thân thể của mình, ngay cả khí huyết toàn thân cũng sôi trào, dựa theo quy luật nào đó dò xét khắp toàn thân, hắn vừa làm như thế vừa bỏ chạy thật nhanh.

Thời gian trôi qua, buổi trưa ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đang bay nhanh, tâm thần rung động, hắn quay đầu nhìn ra sau lưng, hắn nhìn thấy bầu trời sau lưng có rung động xuất hiện, có thứ gì đó đang bay tới.

Đó là một lão giả, lão giả ngồi trên hồn chu với tốc độ cực nhanh, sắc mặt phong trần mệt mỏi nhưng không che dấu được sát cơ nồng đậm, hắn bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không biết lão giả tên gì nhưng lại quen mắt, nhận ra kẻ này chính là tộc lão Nguyên Anh của Bạch gia, dường như tu vi gần tới Nguyên Anh trung kỳ, hắn thuộc dòng chính.

- Lại đuổi tới? Còn là một người?

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn dừng bước không chạy đi.

Trong nháy mắt lão giả tới gần Bạch Tiểu liền nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia bị cột giống con diều giấy, nhìn thấy việc này, tròng mắt lão giả

suýt rớt ra ngoài, hắn hít sâu một hơi, thân thể dừng lại trong nháy mắt.

- Tộc trưởng bị bắt giữ!! Điều này sao có thể!

Trên mặt hắn mang theo thần thái không thể tưởng tượng nổi, dường như không ai có thể nghĩ tới, ngay cả tộc trưởng cũng bị bắt giữ, cảnh này làm nội tâm lão giả áp lực kinh hồn, tu vi của hắn hiện tại không bằng tộc trưởng, tộc trưởng còn bị bắt giữ, bản thân mình xuất thủ thế nào? Lão giả nhìn thấy bộ dạng tộc trưởng thê thảm như thế liền bất định.

- Mặc kệ nguyên nhân vì sao, không cần mạo hiểm vì việc này...

Lão giả đổ mồ hôi trán, nghĩ đến đây liền không do dự nữa, lúc này cầm Truyền Tống Phù ra và bóp nát...

Oanh, thân ảnh của hắn biến mất trong nháy mắt.

- Dọa chạy?

Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc.

- Điều này... Quá thức thời nha, thì ra không phải chỉ có ta sợ chết, Nguyên Anh cũng như vậy...

Hắn có ý định bắt giữ lão giả rồi khi dễ, lại có ý định bắt thêm vài con diều, vào lúc này gãi đầu, tộc trưởng Bạch giả nhìn thấy liền nghiến răng nghiến lợi, hắn không vui khi thấy Bạch Tiểu Thuần đắc chí.

- Bùa hộ mệnh này có tác dụng nha.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, hắn cầm tộc trưởng Bạch gia bay đi, bắt đầu từ hôm đó, thân ảnh người Bạch gia tăng lên nhưng không ngoài dự tính, người các chi mạch nhìn thấy tộc trưởng Bạch gia sau lưng Bạch Tiểu Thuần liền hít khí lạnh, sau khi do dự một lúc liền rời đi.

Tộc trưởng Bạch gia hận bản thân mình ngất đi cho đỡ mất mặt.

Có thể bắt giữ tộc trưởng Bạch gia, chứng minh Bạch Tiểu Thuần dùng biện pháp gì, trừ phi tu vi của bọn họ mạnh hơn tộc trưởng Bạch gia, bằng không chẳng làm nên trò trống gì.

Cũng không phải tất cả đều như thế, vẫn có dòng chính Bạch gia dựa vào ấn ký đuổi giết Bạch Tiểu Thuần, sau khi gặp mặt liền vây công.

Đối diện với mấy gia hỏa đằng đằng sát khí, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo thần thái lạnh lùng, hắn không khách khí đại triển thần uy máu nhuộm bầu trời...

Thậm chí dọc theo con đường này, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần kéo tộc trưởng Bạch gia đi, không chỉ người Bạch gia, còn có người mấy gia tộc khác và hồn tu thế lực thành Cự Quỷ trong Man Hoang đều nhìn thấy.

Những người này có một ít gặp được Bạch Tiểu Thuần liền bay qua, khi nhìn rõ tất cả thì mọi người giật mình.

- Người này là ai.. Hắn kéo theo là... Là tộc trưởng Bạch gia?

- Không thể nào...

Vào lúc càng nhiều người nhìn thấy chuyện này, hoặc giả nghe sau đó chạy tới, cả đám truyền đi xôn xao, lập tức truyền ra khắp phạm vi thế lực thành Cự Quỷ.

Ban đầu những việc như vậy chỉ âm thầm truyền ra, bản thân không phải rất xác định, nhưng sau đó chuyện tổ địa Bạch gia cũng bị người hai gia tộc khác và sứ giả thành Cự Quỷ âm thầm truyền ra, lập tức như giọt nước đổ vào nồi dầu sôi, chuyện này lập tức nổ tung.

- Người nào mới là kỳ lân tử của Bạch gia, chém giết Bạch Tể, cướp Thiên Nhân Hồn, lại chạy thoát khi lão tổ Thiên Nhân Bạch gia ra tay.

- Sau khi hắn chạy thoát, tộc trưởng Bạch gia tự mình đuổi giết nhưng bị người này bắt buộc lên dây thừng kéo đi như con chó, rất nhiều

người nhìn thấy việc này.

- Trời ạ, Bạch Hạo... Hắn muốn mưu phản Bạch gia sao?

Việc này náo càng lúc càng lớn, cũng dẫn tới nhiều người chú ý, Bạch gia phái rất nhiều tộc nhân đánh giết Bạch Tiểu Thuần, nhưng sau khi tin tức Bạch Tiểu Thuần giết ngược truyền trở về, chuyện này cũng oanh động cả Vương thành.

Từng Thiên Hầu và người các gia tộc trong Vương thành đều động dung, cũng biết Bạch gia xuất hiện kỳ lân tử Bạch Hạo, người này chẳng những cướp Thiên Nhân Hồn, phản bội Bạch gia, còn trói phụ thân của mình... Giết chóc vô số tộc nhân, lòng dạ độc ác!

- Nghe nói người này chịu nhục trong Bạch gia, đã từng nhận đủ khi dễ và xem thường, thậm chí có mấy lần nguy hiểm sinh tử, hắn vẫn ẩn nhẫn, chờ thời khắc mở tổ địa liền bộc phát toàn diện, gáy một tiếng ai nấy cũng kinh ngạc?

- Chuyện này tính là gì, ta nghe nói Bạch Hạo có tư chất luyện hỏa kinh thiên động địa, tu vi Kết Đan Đại viên mãn, không giống người thường!

- Bạch gia quá thiển cận... Dù vậy Bạch Hạo cũng quá ngoan độc, hắn trói phụ thân của mình!

Toàn bộ thế lực trong phạm vi thành Cự Quỷ đều nghị luận việc này, khi từng tin tức được truyền ra các nơi, không ai không sợ hãi thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt rất nhiều người, mặc dù bọn họ chưa gặp Bạch Tiểu Thuần, nhưng ấn tượng của bọn họ về hắn là ẩn nhẫn, tư chất nghịch thiên, lục thân không nhận, lãnh khốc vô tình.

Chẳng những các gia tộc cùng Thiên Hầu biết được việc này, cho dù là trong Vương thành cũng nhận được tin tức, lúc này tại khu vực trung

tâm của Vương thành có một pho tượng cực lớn, đỉnh đầu pho là vương cung.

Trong vương cung có một thân ảnh to lớn mặc vương bào đứng tứơc rào chắn, hắn chắp tay sau lưng nhìn thiên địa xa xa, thân ấy chẳng những hùng tráng, càng có khí thế không thể hình dung nổi, hắn đứng tại chỗ này có thiển nghiền ép thiên ý, Thiên Nhân cũng phải run rẩy trước mặt hắn.

Dường như hắn đang đứng, cả thiên địa cũng phải cúi đầu.

Đó là một nam tử trung niên, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ góc cạnh rõ ràng, trong mắt mang theo tầần thái thượng vị giả bao trùm chúng sinh, hắn yên lặng đứng ở nơi đó, dường như chỉ một người cũng đủ sức trấn áp cả thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 900: Lão Tổ Đích Thân Tới (Thượng)

Người này chính là tọa hạ Khôi Hoàng, một trong tứ đại Thiên Vương Man Hoang, Cự Quỷ Vương!! Địa vị của hắn dưới một người trên ngàn vạn người, nhất là hôm nay hoàng quyền yếu ớt, bất cứ tồn tại nào trong bốn đại Thiên Vương dậm chân cũng làm Man Hoang rung chuyển, là đại nhân vật chính thức.

- Bạch Hạo... Thú vị...

Cự Quỷ Vương lên tiếng, trong mắt mang theo hào quang kỳ dị, sau khi suy nghĩ một lúc liền cười nhạt.

- Vô Thường Công, ngươi đi một chuyến tìm Bạch Hạo kia mang về Cự Quỷ thành, an bài thân phận cho hắn.

Lời nói của Cự Quỷ Vương lạnh như băng, khóe miệng mang theo nụ cười thâm ý.

Lời nói của hắn quanh quẩn bên tay trái của pho tượng, chỗ đó có một cung điện, có một lão giả bay nhanh ra khỏi cung điện.

Lão giả vô cùng tang thương, trong mắt và trên người của hắn mang theo khí tức năm tháng, mơ hồ dung nhập vào thiên địa, hắn... Chính là Thiên Nhân Cảnh!

- Tuân vương mệnh!

Lão giả ôm quyền cúi đầu thật sâu, hắn quay đầu biến mất trong hư vô.

- Bạch gia muốn hắn chết, ta càng muốn hắn sống! Ba đại gia tộc sao, có lẽ các ngươi đã chuẩn bị không kém bao nhiêu... Ta xem các ngươi ai dám nhảy ra!

Cự Quỷ Vương cười ngạo mạn, Bạch Hạo trong mắt hắn chỉ là tiểu tử không quan trọng mà thôi, cũng không thèm quan tâm sinh tử của Bạch Hạo, nếu đã có liên quan với Bạch gia, như vậy cứ dùng hắn làm con cờ thăm dò Bạch gia.

Cùng lúc đó trong thành Bạch gia, tất cả người Bạch gia đều lâm vào trầm mặc, mấy ngày qua, bởi vì việc của Bạch Hạo cho nên đẩy Bạch gia lên đầu sóng ngọn gió.

Bên ngoài có đủ nghị luận, cho nên người Bạch gia không chịu nổi, Bạch Hạo phản tộc, đánh giết Bạch Tề, cướp Thiên Nhân Hồn, sau đó bắt giữa tộc trưởng Bạch gia, dòng chính Bạch gia liên tục đuổi giết nhưng chết không ít.

Việc này làm lòng người Bạch gia bàng hoàng, nhất là trong Bạch gia lại xuất hiện âm thanh khác biệt, người của chi mạch nhao nhao, lấy chuyện Bạch Hạo ra làm cửa ải đột phá phản kích chủ mạch.

- Bạch Hạo chính là kỳ lân tử chân chính của Bạch gia nhưng bị đám chủ mạch các ngươi bức phải phản bội!

- Kỳ lân tử như thế, nếu hắn còn trong Bạch gia chúng ta, một khi hắn trở thành Nguyên Anh, nhất định sẽ tăng địa vị Bạch gia chúng ta lên độ cao mới!

Ngôn từ như thế càng ngày càng nhiều, dường như Bạch Hạo càng chói mắt thì chủ mạch càng bị động, mặc dù muốn giết tâm muốn giết Bạch Hạo mãnh liệt tới cực hạn, hết lần này tới lần khác bọn họ không có cách nào.

Ngay cả tộc trưởng Nguyên Anh trung kỳ cũng bị bắt giữ, những người khác không thể làm gì, mà hôm nay, tộc lão Nguyên Anh hậu kỳ

duy nhất của chủ mạch cũng ra ngoài đuổi giết Bạch Tiểu Thuần, nếu như hắn vẫn thất bại, như vậy tương đương chủ mạch bại.

Về phần tộc lão pháp đường và hình đường, bọn họ không thuộc về chủ mạch, mặc dù vì lệnh của lão tổ nên phải ra ngoài tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, nhưng rõ ràng tìm được là đại công, không tìm được chính là lỗi của chủ mạch.

Thái phu nhân im lặng nhìn đám người Bạch gia, đáy lòng thê thảm mà tuyệt vọng, trước kia, cho dù thế nào nàng cũng không ngờ chỉ một Bạch Hạo lại làm Bạch gia bị động như thế.

Vừa nghĩ tới ái tử bị giết, phu quân bị bắt giữ, nội tâm của nàng như tan vỡ, càng căm hận oán độc Bạch Hạo mãnh liệt tới mức không cách nào hình dung.

Có thể nói giờ Bạch gia lúc này không có lão tổ Thiên Nhân, sợ rằng đã xuất hiện nội đấu, cho dù là hiện tại cũng sinh ra sóng ngầm mãnh liệt, chủ yếu nhất chính là lão tổ Thiên Nhân không tỏ thái độ.

Những mạch này đang đợi... Đợi lão tổ Thiên Nhân tỏ thái độ, việc này tất nhiên sẽ có một câu trả lời hợp lý, chẳng qua hôm nay lão tổ Thiên Nhân Bạch gia không có tâm tư quản chuyện Bạch gia.

Cho dù tộc trưởng Bạch gia bị bắt giữ, hắn cũng không đặt trong lòng, chỉ cần cơ nghiệp Bạch gia tồn tại là đủ, chỉ là tộc trưởng mà thôi, cùng lắm đổi người là được.

Trước mắt hắn quan tâm nhất chính là Bạch Hạo.

- Một đám phế vật, một gia tộc lại không thể bắt giữa một Bạch Hạo!

Trong mật thất dưới lòng đất, lão tổ Thiên Nhân Bạch gia ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn mang theo quyết đoán.

- Đợi không được nữa rồi, chờ đợi lâu hơn nữa, một khi Cự Quỷ Vương can thiệp, lão phu cũng bỏ lỡ thời cơ... Phải đánh cược một lần.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia hạ quyết định, hắn hít sâu một hơi và đi ra ngoài.

Ánh mắt của hắn nhìn sáu ngọn nén đang cháy trong bảy chén nhỏ, sau khi im lặng một lúc liền bước đi.

Trong nháy mắt hắn vừa bước đi, trong mật thất sinh ra cuồng phong quét ngang bốn phương, sáu ngọn nén trong bảy chén nhỏ bị dập tắt một cây.

Bạch gia lão tổ không lưu lại, hắn bước đi sáu bước, sau khi bước ra bước thứ bảy, bảy chén nhỏ tạo thành một trận pháp dập tắt toàn bộ.

Khi chúng dập tắt, thân thể lão tổ Bạch gia sinh ra âm thanh ken két giống như xương cốt xung đột với nhau, thân thể của hắn từ trạng thái héo rũ trực tiếp khôi phục sức sống bình thường, dã biến thành nam tử trung niên.

Tu vi chấn động kinh người sinh ra trên người của hắn, ánh mắt hắn như tia chớp, hắn đứng ở đó không khác gì đại biểu thiên ý.

- Thất Chúc Tỏa Mệnh Thuật... Chúng khóa thọ nguyên của lão phu, giúp lão phu sống lâu thêm một ít năm tháng... Nhưng phương pháp này cả đời chỉ có thể thi triển một lần, Bạch Hạo... Ngươi đừng làm lão phu thất vọng.

Sắc mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia hung ác, lời hắn nói u ám nhưng ánh mắt sinh ra hàn quang, hắn bước về phía trước, trong chốc lát xuyên qua hư vô, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Lúc lão tổ Thiên Nhân Bạch gia rời đi, trên âầu trời Bạch gia xuất hiện tiếng thiên lôi nổ vang.

Cùng luc đó trong thiên địa cách Bạch gia rất xa, Bạch Tiểu Thuần đang tiến lên phía trước, đoạn đường này hắn chém giết không ít người

Bạch gia, những người này cũng không phải hắn chủ động ra tay, mà là bọn họ vây công hắn.

Bạch Tiểu Thuần phản kích chém giết bọn họ, hắn cũng giết chết ba tộc lão, trước mắt hắn đã bay tới biên giới phạm vi thế lực thành Cự Quỷ.

Giờ phút này sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, hắn đang phi hành và bấm niệm pháp quyết vỗ lên người mình, hắn học bí pháp này trong Tinh Không Đạo Cực Tông, đó là biện pháp ngu ngốc để tiêu trừ ấn ký bám vào người mình.

Lấy khí huyết bản thân cọ rửa ấn ký trên người, mặc dù có tác dụng nhưng căn cứ ấn ký mạnh yếu mà thời gian duy trì dài hay ngắn, nếu như chậm, vài năm cũng có thể.

Cụ thể trừ xem ấn ký mạnh yếu ra, còn cần nhìn trình độ của huyết khí mạnh yếu thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 901: Lão Tổ Đích Thân Tới (Hạ)

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần dựa vào khí huyết hùng hậu kinh người, hắn đã thi triển bí pháp này mấy ngày qua, vào lúc này sắp ra khỏi phạm vi thế lực thành Cự Quỷ, đột nhiên hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Máu này không phải màu đỏ, mà là màu nâu, sau khi phun ra ngoài mơ hồ hóa thành hình đầu lâu, đó là gương mặt của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần sau đó phát ra tiếng gào thét, lúc này mới dần dần biến mất.

Bạch Tiểu Thuần lau máu tươi trên khóe miệng, hắn thở dài nhẹ nhõm, sau khi cảm thụ thân thể, hắn có cảm giác thông thấu khắp toàn thân.

- Cuối cùng vẫn xóa được ấn ký chết tiệt kia!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thân thể nhẹ nhõm rất nhiều, vào lúc này tinh thần chấn động, hắn cải biến phương hướng và bay tới một hướng khác.

- Tối đa hai canh giờ, ta có thể rời khỏi phạm vi thế lực bước vào sa mạc trong Man Hoang, tới nơi đó không ai có thể dùng ấn ký tìm ra ta!

Trong lúc tiến lên phía trước, Bạch Tiểu Thuần cầm bút ký của Bạch Hạo ra xem xét, hắn vừa bay vừa nghiên cứu, bên trong ẩn chứa tâm huyết và phương pháp thôi diễn của Bạch Hạo, càng có lý giải và phán đoán đặc thù về hỏa diễm.

Bạch Tiểu Thuần thường xuyên đọc chúng, mỗi một lần cân nhắc nhận thức đều cảm thấy có thu hoạch, đáng tiếc Bạch Hạo đã tử vong.

- Đứa bé này có thiên phú khinh thường thời đại, nếu như còn sống, thân là đệ tử của ta, hắn giúp đỡ sư phó thôi diễn cách điều chế đa sắc hỏa, ta căn bản không cần đi nơi khác tìm, hắn sẽ thôi diễn giúp ta.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, gia tốc rời đi.

Lúc Bạch Tiểu Thuần khu trừ ấn ký trên người, tại khoảng cách tu sĩ Nguyên Anh dùng nửa ngày hành trình mới tới có một lão giả tóc bạc cưỡi hồn chu đang bay đi, sắc mặt hắn biến hóa và dừng bước.

Lão giả này chính là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của Bạch gia đuổi giết Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng là hi vọng cuối cùng của chủ mạch, trong đầu của hắn tập trung ấn ký trên người Bạch Tiểu Thuần đã biến mất.

Man Hoang quá lớn, sau khi ấn ký biến mất, hắn căn bản không tìm thấy Bạch Tiểu Thuần, mặc dù dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi ấn ký biến mất, hắn xem ra Bạch Hạo cũng không ngây ngốc tại chỗ chờ hắn.

Thở dài một tiếng, lão giả vội vã rời đi, không bao lâu hắn đi tới khu vực ấn ký biến mất, nhìn bốn phía chung quanh liền im lặng, hắn không biết nên đi hướng nào.

- Phía tây là sa mạc Man Hoang, phía bắc là Vĩnh Hàn Hà, phía đông là hướng Hoàng thành, Bạch Hạo... Hắn đi tới nơi nào?

Vào lúc này tại thiên địa cách nơi tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đang đứng, lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đang bay trên trời, sắc mặt hắn âm trầm nhìn phương xa, sau đó hắn hừ lạnh.

- Xóa n ký thì như thế nào, Thiên Nhân... Làm sao có thể như người thường suy nghĩ! Ngươi không có nơi trốn đâu!

Hắn lẩm bẩm một câu, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm lên người mình, thân thể hắn già yếu hơn một ít, toàn bộ bầu trời sinh ra gợn sóng, gợn sóng vặn vẹo thật nhanh, trước mặt hắn xuất hiện bức tranh.

Trên bức hình có khung cảnh hoang vu trống trải, lão tổ Thiên Nhân không chần chờ, hắn lập tức bước vào bức tranh, trong nháy mắt thân ảnh hắn vừa biến mất, ngay khi xuất hiện hắn liền đi tới khu vực trong tranh, hắn lại thi pháp ba lần như thế.

Vào lần cuối cùng, trong khung hình bức tranh có thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đang bay về nơi xa.

- Chạy trốn không chậm... Đúng là làm người ta chờ mong.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia bước vào trong bức tranh.

Phạm vi thế lực thành Cự Quỷ rất lớn, khu vực này do Cự Quỷ Vương sở hữu, từ ý nào đó mà nói cũng là lãnh địa của Cự Quỷ Vương, tại nơi này, ý chí của Cự Quỷ Vương là cao nhất.

Không phải nói đã đi ra khu vực này thì không thuộc sở hữu của Cự Quỷ Vương, mà là khu vực Hoàng Thành phân chia nơi đây thuộc về Cự Quỷ Vương.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã đến biên giới, hắn nhìn thấy khu vực sa mạc vô cùng vô tận trước mặt, thậm chí nhìn từ xa còn có phong bạo đáng sợ đang càn quét sa mạc, gió từ sa mạc thổi tóc Bạch Tiểu Thuần tung bay.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, thu hồi bút ký cảm ngộ của Bạch Hạo, hắn ổn định tâm thần sau đó trực tiếp bước vào trong khu vực sa mạc.

- Tiếp tục đi về phía trước, chờ qua mây tháng sau, danh tiếng của ta đã qua rồi quay về hoặc lựa chọn đi tới khu vực vương thành khác, thông qua Truyền Tống Trận về nhà, ta cũng có thể tranh thủ tìm hiểu bút ký trong thời gian đó..

Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy bản thân đã cải tiến cách điều chế hỏa diễm mười ba màu đã có nắm chắc nhất định, tốc độ bay đi của hắn

nhanh hơn trước.

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt co rút rất mạnh, hắn nhìn trên bầu trời xuất hiện tiếng nổ vang, một vòng xoáy thật lớn xuất hiện.

Vòng xoáy xuất hiện quá nhanh, ban đầu không lớn nhưng trong nháy mắt bao phủ phạm vi vạn trượng, trong uy áp có uy áp kinh người hàng lâm.

Oanh!

Đại địa chấn động, cát đá chung quanh nằm bất đôgnj, thậm chí đá cứng ở nơi xa còn tan biến thành bụi phấn, nơi này biến thành lĩnh vực không gian.

Bạch Tiểu Thuần ngừng thở, hắn cảm giác hư vô ngưng đọng, thậm chí hắn cảm thấy thân thể khó di động dưới uy áp khổng lồ vừa sinh ra.

- Lão tổ!!

Tộc trưởng Bạch gia mở to mắt nhìn, hắn nghẹn ngào kêu to.

- Là lão tổ Bạch gia, dường như mạnh hơn Hồng Trần Nữ!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, trong vòng xoáy trên bầu trời huyễn hóa gương mặt thật lớn, gương mặt của lão tổ Thiên Nhân của Bạch gia, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Chỉ là Kết Đan cũng dám nghịch thiên!

Giọng nói như lôi đình nổ vang khắp bốn phương tám hướng, chỉ nói vài chữ nhưng chúng hóa thành phù văn trên bầu trời, trong nháy mắt biến thành ánh sáng bao phủ Bạch Tiểu Thuần.

Trong quá trình tiến tới, tám chữ đã hóa thành tám kim giáp cự nhân bay tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động khó nói nên lời, chiêu này không khác gì thần thong tát đậu thành binh!

Hắn phát hiện mình xem thường Thiên Nhân, Hồng Trần Nữ lúc trước chịu nguyền rủa cho nên phải phân ra không ít thực lực trấn áp nghiền rủa, cũng nói rõ từ cảnh giới cũng thua kém lão giả trước mặt.

Trong lúc nguy cơ, nhìn thấy tám kim giáp cự nhân tới gần, Bạch Tiểu Thuần tức giận gầm lên một tiếng, vào lúc nguy hiểm mấu chốt, thân thể của hắn mơ hồ phân hóa thành phân thân, không phải một, mà là bốn phân thân.

Bốn đại phân thân không bước ra khỏi bản thể, tất cả chồng chất vào bản thể nhằm gia tăng lực lượng, đồng dạng tăng cường lực lượng thân thể và thần thức!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 902+1: Tái Chiến Thiên Nhân

Tất cả bạo tăng bốn lần.

Oanh oanh oanh!

Bạch Tiểu Thuần kết ấn ngưng kết hư vô thành khe hở, trong nháy mắt tám kim giáp cự nhân bay tới, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu rống to, lúc này là tình thế ngàn cân treo sợi tóc, không thể lưu thủ.

Sau tiếng nổ lớn, tám kim giáp cự nhân vồ hụt, bọn chúng xuyên qua phía sau Bạch Tiểu Thuần, trên người xuất hiện tám cái khóa vàng tạo thành phong ấn.

Tộc trưởng Bạch gia cũng bị oanh kích, thân thể bị cuốn ra xa xa và hôn mê.

- Thú vị!

Gương mặt lão tổ Thiên Nhân trên bầu trời sinh ra kim quang, lúc trước tại Bạch gia, bởi vì hắn dùng trận pháp khóa tính mạng, tu vi bị hạn chế không nói, cũng không thể dùng chân thân ra tay, cho nên Bạch Tiểu Thuần mới có thể bỏ chạy, cẩn thận suy nghĩ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trước mắt phân thân hàng lâm và công kích lại bị kẻ này tránh né, lão tổ Thiên Nhân càng cảm thấy hứng thú với Bạch Tiểu Thuần.

Hắn huyễn hóa gương mặt cực lớn liền thu liễm, sau đó gương mặt thu nhỏ ngưng tụ thành thân ảnh của lão tổ Thiên Nhân, hắn đứng tại nơi đó nhưng thiên địa lại phụ trợ hắn, dường như chỉ bằng một ý niệm của hắn cũng đủ sức tạo ra hủy diệt kinh người.

Hắn mặc áo bào trắng, trong mắt mang theo uy nghiêm và lạnh lùng cúi đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đí đi về phía Bạch Tiểu Thuần một bước, hắn vừa bước tới, trên bầu trời xuất hiện dấu chân to!

Dấu chân to này lớn ngàn trượng, từ trên trời giáng xuống, mây mù tan vỡ, hư vô vặn vẹo, tất cả đều oanh kích Bạch Tiểu Thuần.

Dường như muốn dùng một cước nghiền nát Bạch Tiểu Thuần dưới chân, khí thế rất mạnh, chẳng khác gì cả thiên địa đang trấn áp Bạch Tiểu Thuần.

Năm đó Hồng Trần Nữ bị vị trí trói buộc, khu vực giao thủ là Minh Cung của Khôi Hoàng nhị đại, thân thể trúng nguyền rủa, vì vậy không thể mượn lực lượng thiên địa, bằng không Bạch Tiểu Thuần sớm cửu tử nhất sinh.

Từ tình hình của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia có thể thấy Thiên Nhân mạnh cỡ nào, hiện tại nơi này là Man Hoang, lão tổ Bạch gia có thể phát huy thực lực Thiên Nhân tới mức tận cùng!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, lúc trước hắn không cho rằng lão tổ Bạch gia không mạnh hơn Hồng Trần Nữ bao nhiêu, hiện tại mới biết suy nghĩ của mình quá ngây thơ, bộ ngực hít thở phập phồng, hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, cảm giác nguy cơ rất lớn làm hắn không thể không suy nghĩ biện pháp ứng phó.

Cảm giác nguy hiểm làm cho Bạch Tiểu Thuần cuộn người lu ra phía sau, trong lúc lui ra sau một bước, thân ảnh của hắn mơ hồ, hắn có cảm giác mình bị phân giải biến mất.

Trong nháy mắt hắn biến mất, tiếng nổ mạnh rung trời sinh ra, sau tiếng nổ là dấu chân cực lớn xuất hiện trong thiên địa.

Toàn bộ đại địa run rẩy, lực trùng kích hình thành phong bạo đáng sợ.

- Trước mặt lão phu, ngươi không thể tránh được lần thứ hai!

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia lên tiếng, hắn nâng tay phải điểm về phía trước, ngay sau đó bốn phía sinh ra tiếng nổ mạnh ngập trời, trong thiên địa xuất hiện một vòng xoáy.

Lúc vòng xoáy vừa xuất hiện, trong vòng xoáy sinh ra hấp lực cắn nuốt thiên địa đáng sợ, bóp méo hư vô sau đó tạo thành lực lượng đảo ngược thời gian!

Mặc dù không phải đảo ngược thời gian chân chính nhưng có thể làm tất cả tồn tại chung quanh thân bất do kỷ, dưới hấp lực của vòng xoáy núi đá, thảo mộc bị thôn phệ và vỡ nát!

Thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã thi triển Bất Tử Cấm, muốn chạy trốn nhưng lúc vòng xoáy của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia xuất hiện làm hắn biến sắc, pháp thuật của hắn bị cắt dứt, thân thể huyễn hóa giữa không trung.

Trong nháy mắt hấp lực đáng sợ vừa xuất hiện, dường như tập trung vào một chỗ làm cho Bạch Tiểu Thuần không ngừng bị kéo ngược vào vòng xoáy.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, thân thể đang bị kéo nhanh về phía sau, ánh mắt hắn xuất hiện hào quang màu đỏ, trên người xuất hiện hư ảnh trọng điệp, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó vỗ vào bốn phía.

- Thủy Trạch Quốc Độ!

Trong nháy mắt bốn phân thân xuất hiện, lập tức bảo vệ chung quanh bản thể Bạch Tiểu Thuần, đồng thời triển khai Thủy Trạch Quốc Độ, hư vô tam phương trực tiếp hóa thành Thủy Trạch Quốc Độ, tiếng thú rống kinh thiên động địa quanh quẩn bốn phương, cùng đó từng cây gai sắc bén như ngọn núi xuất hiện.

Oanh oanh oanh!

Trong nháy mắt những cây gai như ngọn núi bao phủ chung quanh Bạch Tiểu Thuần, năm móng vuốt sắc bén to lớn như núi và thú trảo đáng sợ cũng hiển hiện dưới Thủy Trạch Quốc Độ

Đứng từ xa nhìn lại, tình cảnh này rung chuyển thế gian, năm móng vuốt sắc bén có thể xé nát hư vô, trong thiên địa xuất hiện vô số vết nứt không gian, tất cả đều đánh thẳng vào vòng xoáy.

- Đây là cái gì!

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia vốn lãnh đạm không quan tâm, vào lúc Bạch Tiểu Thuần sử dụng Thủy Trạch Quốc Độ, bản mệnh thú vừa hiện thân đã đảo ngược tất cả.

Sắc mặt hắn biến hóa, Bạch Tiểu Thuần thi triển bổn mạng thú Thủy Trạch Quốc Độ, thú trảo phóng lên trời, như bài sơn đảo hải, năm ngọn núi uốn lượn mang theo khí thế hủy diệt tất cả bộc phát dữ dội!

Trong chốc lát song phương va chạm với nhau, âm thanh quanh quẩn ngập trời, âm thanh nổ vang truyền ra khắp nơi, cả thiên địa biến sắc, phong bạo càn quét chung quanh, cuồng phong trùng kích các hướng, tiếng oanh long truyền khắp bốn phía.

Chẳng qua đây chính là lực lượng Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần sử dụng Thủy Trạch Quốc Độ dù mạnh nhưng tu vi của hắn hiện tại quá yếu so với Thiên Nhân, vào lúc này thú trảo đánh tới liền nổ vang, thú trảo mơ hồ, ngay cả Thủy Trạch Quốc Độ cũng biến mất trong thiên địa với tốc độ cực nhanh.

Chỉ còn tiếng gào rú không cam lòng, dư âm truyền ra chung quanh không biến mất... Cũng có thể nói nó không có tác dụng, lão tổ Thiên Nhân sử dụng thần thông hình thành vòng xoáy cũng sinh ra âm thanh ken két, lại xuất hiện năm khe hở, khe hở càng lúc càng lớn, trong chớp mắt hấp lực cũng hỗn loạn, hấp lực của vòng xoáy nhanh chóng tán loạn.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, hắn phun máu tươi, những phân thân của hắn cũng phun máu tươi, chúng nhanh chóng dung nhập vào trong bản thể Bạch Tiểu Thuần, thân ảnh của hắn lui ra phía sau, lúc ngẩng đầu lên còn dùng ánh mắt khó tin nhìn lão tổ Thiên Nhân, tay phải cầm hồn tháp thủy tinh.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo điên cuồng, khí tức bất ổn, thân thể run rẩy nhưng hắn không quan tam việc này, trong tay hắn cầm hồn tháp thủy tinh, hòa linh thức vào bên trong, chỉ cần dẫn động tâm thần một cái, hắn chỉ cần phá phong ấn cuối cùng trong hồn tháp liền có thể dẫn động hồn Bán Thần bên trong bộc phát.

- Lão đầu nhi, ngươi không nên ép người quá đáng!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 902+2: Thiên Vương Chỉ

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, hắn muốn đánh cược một lần, suy nghĩ không biết hồn Bán Thần bên trong có thể diệt lão gia hỏa này hay không. Nếu thật có thể làm được, nói không chừng mình sẽ có thêm Thiên Nhân Hồn.

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện, hắn lại âm thầm lắc đầu, hắn không có thủ đoạn thu hồn, nhất là hồn của Thiên Nhân sau vẫn lạc, hắn càng không biết cách thu, chỉ sợ cũng chỉ có Bán Thần mới làm được.

Khả năng rất lớn là hắn không thể tiêu diệt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần có nắm chắc không thể giết hắn nhưng có thể làm lão tổ Thiên Nhân Bạch gia trọng thương, thương thế này không thể khôi phục trong thời gian ngắn, càng đánh phá cân bằng thế lực trong thành Cự Quỷ.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia nheo mắt nhìn sang, nhìn hồn tháp trên tay Bạch Tiểu Thuần, hắn không cảm thấy có chút nguy cơ này, ánh mắt nhìn lên mặt Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo thần thái kiêng kị.

- Vẫn xem thường ngươi... Ngươi rất tốt, phi thường tốt... Tuy lão phu cũng không biết vì sao ngươi có thể gây ra nhiều việc kinh ngạc như thế nhưng ta có thể cảm nhậ được huyết mạch Bạch gia trên người của ngươi, như vậy... Quá tốt.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia mỉm cười, hắn nâng chân phải và bước lên phía trước, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra quyết định của lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, vào lúc này hắn muốn bóp nát hồn tháp trong tay mình.

Đột nhiên trên bầu trời xa xăm có tiếng gầm lên thật lớn, tiếng gầm từ xa tới gần nhưng cẩn thận nghe xong đã thấy người vừa lên tiếng đã tới rất gần nơi này.

- Bạch huynh dừng tay, bổn tọa tiếp nhận mệnh lệnh Cự Quỷ Vương triệu kiến Bạch Hạo!

Trong nháy mắt hắn gầm lên, sắc mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đại biến, hắn hít thở dồn dập, ánh mắt giãy dụa, hắn lập tức bước tới một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn nâng tay phải lên đánh ra một trảo.

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần cũng không chậm, vào lúc lão tổ Thiên Nhân Bạch gia vừa bước tới hắn đã sử dụng tốc độ cực hạn của bản thân lui ra sau, hắn vô cùng kinh ngạc nhưng không bóp nát hồn tháp, bôn đại phân thân lập tức xuất hiện ngăn cản trước mặt hắn.

Tiếng nổ mạng ngập trời, bốn đại phân thân của Bạch Tiểu Thuần đồng loạt phun máu tươi gần như tan vỡ, bốn phân thân hóa thành hào quang bay vào trong người Bạch Tiểu Thuần, mặc dù như thế Bạch Tiểu Thuần vẫn tranh thủ được chút thời gian thi triển Bất Tử Cấm rời đi.

Trong nháy mắt bàn tay lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đánh tới, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã phân giải biến mất tại chỗ, ánh mắt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia sinh ra hàn quang, hắn nhìn hư vô nơi xa.

- Đi ra cho ta!

Câu nói này mang theo thiên uy, hắn đoán được vị trí Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, thân thể Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện liền phun máu tươi, tóc tai tán loạn.

Lúc Bạch Tiểu Thuần vừa hiện thân liền có một đạo kim quang từ xa phá không bay tới, kim quang xuất hiện liền ngăn cản trước mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia.

Đó là một kim quang ngọc bội!

Ngọc bài này có hình cự quỷ hai sừng, hắn ngửa mặt lên trời gào thét sau khi xuất hiện đã làm hư vô chung quanh tan vỡ.

Sắc mặt lão tổ Thiên Nhân Bạch gia âm trầm, bên cạnh ngọc bội trước mặt Bạch Tiểu Thuần có một lão giả bước ra khỏi hư vô.

Lão giả mặc áo đen, mặt không biểu tình nhìn về phía trước, tu vi chấn động không kém gì lão tổ Thiên Nhân Bạch gia.

Toàn thân lão giả sinh ra băng hàn, trên người sinh ra khí tức âm trầm, hắn đứng ở nơi đó nhưng hư vô chung quanh bị bóp méo, dường như có hai đạo thần niệm va chạm trong vô hình, cả bầu trời sinh ra sấm sét, dường như mọi thứ đang giao thoa với nhau.

Ngay cả mặt đất cũng rung động.

Nhìn ngọc bội, nhìn lão giả xuất hiện trước mặt, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, lúc trước hắn có suy nghĩ, Bạch gia gặp chuyện không may thì gia tộc hoặc thế lực khác sẽ mượn nhờ cơ hội này triển khai các hành động nhắm vào Bạch gia..

Chẳng qua chờ thật lâu không có ai tới, trước mắt lão giả áo đen vừa quát lớn đã nói rõ thế lực xen vào chính là Cự Quỷ Vương!

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, nội tâm vô cùng khẩn trương, hắn dùng sức cầm hồn tháp, một khi cảm thấy không ổn, bản thân hắn sẽ dùng hồn Bán Thần làm chuẩn bị.

- Vô Thường, đây là chuyện Bạch gia ta, ngươi có ý gì?

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia âm trầm nhìn lão giả áo đen trước mặt, trong giọng nói mang theo băng hàn.

- Thuộc hạ Thiên Vương, không có chuyện nhà.

Lão giả áo đen lên tiếng, trong mắt bắn ra hàn quang, hắn tiến lên phía trước một bước, khí thế bốc lên giống như bài sơn đảo hải.

- Bạch Tử Sơn, ngươi muốn cãi ý chỉ Thiên Vương?

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia trầm mặc, hắn nhìn lão giả áo đen nửa ngày, sắc mặt âm trầm sau đó cách không một trảo, lập tức kéo thân thể tộc trưởng Bạch gia vào trong tay, thủ đoạn lão tổ Thiên Nhân quá kinh người.

- Nếu Vương gia triệu hoán phản đồ này, lão phu không cản trở.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia hận nghiến răng, chậm rãi cúi đầu với ngọc bội sau đó ngẩng đầu nhìn lão giả áo đen.

- Lão phu nhất định sẽ bái kiến hỏi Vương gia việc này, ta cần một câu trả lời!

Hắn nói từng chữ, từ đầu tới đuôi không nhìn Bạch Tiểu Thuần một lần, hắn quay người bước vào trong bầu trời, thân ảnh hắn biến mất vô hình.

Hắn rời đi cho nên phiến thiên địa bình tĩnh lại, tiếng sấm tiêu tán, tia chớp biến mất và khôi phục như thường, nội tâm Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi nhưng vẫn cầm hồn tháp không buông ra, hắn cảnh giác nhìn lão giả.

Ánh mắt nhìn lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đi xa, hắn chậm rãi quay người, ánh mắt như tia chớp nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Lão giả này gầy còm, mũi ưng, toàn bộ gương mặt âm lãnh, ánh mắt của hắn mang theo hàn quang sắc bén như muốn nhìn thấu thân thể Bạch Tiểu Thuần từ trong ra ngoài.

- Đi theo ta, từ đó về sau, mạng của ngươi, không thuộc về ngươi, mà là thuộc về Vương gia.

Lão giả áo đen lên tiếng, về phần Thiên Nhân Hồn, lão giả không nói gì, vật ấy thuộc về Bạch gia, hắn không muốn dính vào quá sâu.

- Nói bậy, mạng nhỏ của chính ta không thuộc về bất cứ người nào.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn có xúc động muốn quát lớn trước mặt Thiên Nhân áo đen.

Nhưng những lời này chỉ dám nói trong lòng, lời tới bên miệng biến thành...

- Vãn bối bái kiến Vô Thường tiền bối, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối!

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, vẻ mặt cảm kích, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Không cần cám ơn lão phu, cảm tạ, ngươi nên cảm tạ Vương gia đi.

Vô Thường Công lên tiếng, hắn nâng tay phải lên, trong phạm vi mười trượng liền bắt đầu mơ hồ, hư vô vặn vẹo giống như phân cách với thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 903: Thành Cự Quỷ

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, sau khi cẩn thận quan sát liền giật mình, hắn phát hiện phạm vi mười trượng bị dịch chuyển...

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần vừa sinh ra ý niệm dịch chuyển, trong nháy mắt có tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, phạm vi mười trượng quanh Vô Thường Công biến mất hoàn toàn.

Ngay lúc xuất hiện đã ở trên không một tòa hùng thành.

Thành trì cực kỳ khổng lồ, lúc này là buổi trưa, ánh mặt trời tươi sáng chiếu rọi đại địa cho nên càng tôn lên nét hùng vĩ của tòa hùng thành, nó giống như hung thú còn sống đang há miệng đỏ lòm nghênh đón vạn vật trên thế gian.

Chỉ khí thế cũng đủ làm rung chuyển tâm thần Bạch Tiểu Thuần, hắn vừa nhìn thấy liền có phán đoán, nội tâm hắn càng rung động mạnh hơn.

Đây là lần đầu tiên hắn đi tới thành Cự Quỷ, nhìn thành Cự Quỷ trước mặt, chỉ sợ thả một vạn cái Bạch gia vào còn rộng mênh mông, kiến trúc điêu lan trác ngọc làm người ta hoa mắt, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm giác được bên trong thành có quá nhiều Hồn Tu cùng Luyện hồn sư...

Thành trì quy mô to lớn như thế, chỉ sợ cả đời Bạch Tiểu Thuần cũng chưa gặp qua, hắn cảm giác người cư trú nơi này không dưới ngàn vạn.

Càng kinh người hơn chính là thành Cự Quỷ tồn tại trên hố trời, hố trời quá lớn, sâu không thấy đáy không nói, biên giới bốn phía không

nhìn thấy tận cùng, cho dù Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức đảo qua cũng chỉ miễn cưỡng phát hiện đầu cuối.

Đây không phải là phạm vi chiều sâu...

- Thành Cự Quỷ không nhỏ, chỉ sợ hố trời còn lớn hơn thành Cự Quỷ mấy chục lần.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, bên trong hố sâu thành Cự Quỷ có một cây cột mọc từ dưới đất thẳng lên tận trời, phía trên còn nâng một tòa thành trì.

Dưới thành trì là vực sâu, có thể thấy chung quanh có đầy sương mù, trong sương mù huyễn hóa vô số đầu lâu gào thét khắp bốn phía, đó là vô số quỷ hồn.

Số lượng quỷ hồn quá nhiều, hầu như vờn quanh toàn bô thành Cự Quỷ.

Chung quanh thành trì tồn tại vô số khóa sắt màu tím dài, mỗi thiết hoàn trên khóa sắt lớn như ngọn đồi, chúng kết nối với nhau giống như cầu vồng, nối liền tòa thành với biên giới hố trời, những khóa sắt này chính là lối ra vào thành Cự Quỷ.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần nhìn ra xa xa, vô số cầu vồng tới gần thành Cự Quỷ liền không dám phi hành, lần lượt hạ xuống trên khóa sắt.

Cho dù tới hay đi đều như thế.

Từ hướng Bạch Tiểu Thuần có thể nhìn thấy pho tượng khổng lồ bên trong tòa thành.

Đó là bức tượng cự quỷ màu xanh có hai sừng cao vài vạn trượng, nó đứng tại chỗ giống như chống đỡ cả thiên địa, trên đỉnh đầu pho tượng chính là vương cung!

Vương cung mơ hồ không rõ, có thể được xây dựng tại địa phương này, Bạch Tiểu Thuần không cần đoán cũng biết ai là người ngụ ở bên trong.

- Người ở bên trong chắc chắn là Cự Quỷ Vương...

Bạch Tiểu Thuần tập trung tâm thần nhìn sang, hắn cảm giác trong thiên cung có uy áp bao phủ thiên địa.

Uy áp làm người ta sinh ra cảm giác mãnh liệt, dường như trong vương cung không phải là người, mà là thần!

Trên hai cánh tay của pho tượng có hai tòa cung điện, phía trên đó có dựng hai bức tường đá, tay trái Vô Thường, tay phải Âm Minh!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy liền rung động, lập tức đoán được nơi đó nhất định là khu vực Thiên Nhân ở lại, tay trái Vô Thường, mười phần có khả năng chính là lão giả áo đen bên cạnh.

Bạch Tiểu Thuần cũng tìm hiểu tin tức thành Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần muốn dựa vào truyền tống trận của nơi đây quay về Trường thành, cho nên khi ở Bạch gia đã tìm hiểu không ít tin tức về nó.

Ví dụ như thành Cự Quỷ chia làm trong ngoài hai thành, trong thành phòng ngự sâm nghiêm, không có chút thân phận không thể bước vào, là khu vực huấn quý trong thành Cự Quỷ cư trú.

Bên ngoài thành là chỗ con dân thành Cự Quỷ ở lại, nơi đây vô cùng náo nhiệt.

Phân cách trong thành và ngoài thành là con sông bảo vệ, trong nước con sông có cấm chế Bán Thần uy lực cực lớn, không có lệnh bài đặc thù sẽ bị giết ngay lập tức.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, hắn không biết mình bị mang tới đây, Cự Quỷ Vương sẽ an bài như thế nào, lúc này nội tâm bất định không rõ, chỉ có thể lộ ra bộ dáng nhu thuận đi theo sau lưng Vô Thường

Công, đáy lòng suy nghĩ, mặc kệ Cự Quỷ Vương an bài như thế nào, bản thân hắn đã thuận lợi đi tới thành Cự Quỷ cũng là việc tốt, dù sao hắn muốn trở về nhà cần phải dùng truyền tống trận mới được.

- Mặt nạ có thể giấu giếm trận pháp và Thiên Nhân của Bạch gia, có lẽ muốn giấu diếm truyền tống trận cũng không thành vấn đề nha?

Bạch Tiểu Thuần nói thầm.

Trên đường đi Vô Thường Công mặt không biểu tình, không nói một lời, mang theo Bạch Tiểu Thuần bay thẳng vào trong thành Cự Quỷ.

Trong nháy mắt hắn đi vào thành, ánh mắt đám Hồn Tu thủ vệ phía dưới sinh ra thần thái cuồng nhiệt, lập tức đi lên bái kiến.

- Bái kiến Vô Thường Công!

Trên đường như thế, lúc bái kiến bọn họ không quen dò xét Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn đám thị vệ, hắn suy nghĩ Cự Quỷ Vương gọi mình, nếu mình biểu hiện một ít, Vô Thường Công nói tốt cho mình vài câu, nói không chừng có thể lăn lộn một quan nửa chắc trong thành Cự Quỷ, như vậy Bạch gia cũng không dám làm gì mình.

- Không được, nơi đây quá nguy hiểm, còn phải nghĩ biện pháp sử dụng truyền tống trận rời đi, nhìn xem nên quay về Trường thành thế nào... Đáng tiếc, ta còn thiếu một cái Thiên Nhân Hồn.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần giữ vững tinh thần đi theo Vô Thường Công.

Vô Thường Công trực tiếp mang theo Bạch Tiểu Thuần đi vào, tòa thành khổng lồ có vô số con thói qua lại với tốc độ cực nhanh, chỉ trong mấy hô hấp đã mang Bạch Tiểu Thuần tới bên cạnh khu vực sông đào ngăn cách trong và ngoài thành, hai người đứng bất động tại đây.

Nước sông bảo vệ thành là màu đen, nó làm người ta sinh ra cảm giác nguy hiểm rất mạnh, Bạch Tiểu Thuần nhìn một lúc liền lui ra sau vài

bước, ánh mắt nhìn sang Vô Thường Công, đáy lòng kinh ngạc tại sao đối phương không đi.

- Tiền bối, chúng ta... Chúng ta đi nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn, cẩn thận nhìn sang pho tượng cự quỷ.

- Lý Húc, còn chưa gặp ta!

Vô Thường Công không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, hắn lập tức lên tiếng, âm thanh chưa truyền ra xa trong dòng sông bảo vệ thành xuất hiện vòng xoáy, trong nháy mắt có ba nam tử trung niên bay ra khỏi vòng xoáy.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không đúng, hắn nhìn ba người trước mặt, người đứng đầu mặc trường bào màu xanh, mặc dù tu vi không phải Thiên Nhân nhưng cũng là nửa bước Thiên Nhân, hai người phía sau khí thế yếu hơn một ít, cho thấy người đứng đầu làm chủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 904: Ta Muốn Cao Chạy Xa Bay

Sắc mặt nam tử áo xanh cực kỳ cung kính, sau kh bay tới trước mặt Vô Thường Công liền ôm quyền cúi đầu.

- Mạt tướng Lý Húc, bái kiến Vô Thường Công.

- Người này là Bạch Hạo, ta giao hắn cho ngươi, an bài hắn thân phận lính canh ngục đi.

Vô Thường Công lên tiếng, sau khi chỉ vào Bạch Hạo liền không nói hai lời quay người bay trở về pho tượng cự quỷ.

Vương gia giao nhiệm vụ cho hắn mang Bạch Hạo về, an bài thân phận, về phần thân phận gì, loại chuyện nhỏ nhặt này Cự Quỷ Vương không hỏi tới, Vô Thường Công cũng không suy nghĩ nhiều, dứt khoát ném vào ma lao trong Thành Cự Quỷ.

Ba người Lý Húc vội vàng đồng ý, cung kính tiễn Vô Thường Công.

- Ma lao! Lính canh ngục?

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền sững sốt, hắn cho rằng Cự Quỷ Vương sẽ gặp mình... Kém nhất cũng an bài cho mình thân phận cận vệ, hắn không ngờ lại trở thành lính canh ngục trong ma lao.

Lao, đây không phải lần đầu tiên hắn nghe thấy, lúc trước Bạch Tề định ném hắn vào ma lao, cũng bởi vậy Bạch Tiểu Thuần tò mò bảo Chu Nhất Tinh tìm hiểu một phen, biết rõ ma lao thành Cự Quỷ chính là khu vực hung danh hiển hách trong phạm vi thành Cự Quỷ, nơi này chuyên giam giữ kẻ phạm đại tội, bởi vì đủ các lý do nên không thể chém giết,

đều là đám người cùng hung cực ác tu vi cao tuyệt, thậm chí người bị giam giữ tại nơi này không có kẻ nào được hưởng đãi ngộ...

Trong thành Cự Quỷ vẫn truyền lưu một câu nói, chết không đáng sợ, đáng sợ chính là bị giam giữ trong ma lao làm ngươi sống không bằng chết!

- Ta đường đường Vạn phu trưởng, làm sao lại biến thành lính canh ngục...

Bạch Tiểu Thuần không phục bất bình, hắn lại là đại trượng phu co được giãn được, vì vậy suy nghĩ bản thân cứ hư tình giả ý một phen, sau đó tìm cơ hội đi truyền tống trận quay về nhà.

Nhưng không đợi hắn nói cái gì, ba người Lý Húc nhìn thấy Vô Thường Công đi xa, chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhất là Lý Húc, hắn bày ra thần sắc không giận tự uy, lạnh lùng đánh giá Bạch Tiểu Thuần một phen.

- Ngươi chính là Bạch Hạo của Bạch gia?

Ngữ khí của hắn lãnh đạm giống như không thích Bạch Tiểu Thuần, trên thực tế không chỉ có hắn như thế, hai phụ tá sau lưng cũng như vậy, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần lạnh nhạt nhưng không mang theo chút cảm tình nào, dường như bị các tin đồn về Bạch Hạo ảnh hưởng.

Biết rõ hắn kẻ có lòng dạ độc ác, lục thân không nhận, dường như am hiểu ẩn nhẫn, cũng chém giết không ít tộc nhân, nhân vật ác như vậy, bọn họ không nguyện tiếp xúc nhiều, cũng không quan tâm tới.

- Thu hồi bộ dạng của ngươi tại Bạch gia đi, đã đến nơi này thì phải làm theo quy củ của Lý mỗ, trong ma lao, Lý mỗ chính là trời! Hôm nay ma lao không ra, ngày mai ngươi tới nơi này chờ.

Lý Húc nói chuyện mang theo băng hàn, căn bản không chờ Bạch Tiểu Thuần trả lời, hắn hất tay áo vào dòng sông, vòng xoáy xuất hiện

lần nữa, trong chớp mắt ba người bay vào bên trong.

- Rời đi?

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn ba người hạ mã uy với mình, muốn Bạch Tiểu Thuần biết rõ, ma lao không phải nơi dễ dàng đi vào và trở ra, cũng nên kẹp đuôi làm người.

- Người nào đó muốn hạ mã uy với ta, ta còn không muốn đi đấy!

Bạch Tiểu Thuần cũng tức giận, hắn cảm giác mình thân là Vạn phu trưởng, nội tâm tự an ủi bản thân nên nhận thân phận lính canh ngục, không ngờ đối phương còn hạ mã uy với mình.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh sau đó rời đi.

Hiện tại là buổi trưa, toàn bộ Thành Cự Quỷ vô cùng to lớn, chỉ khu vực bên ngoài đã rộng lớn không giới hạn, càng nhiều người qua lại, trong đó có Hồn Tu, Luyện Hồn Sư và không ít thổ dân.

Dù sao nơi này là một trong năm đại thành của Man Hoang, càng có Bán Thần tọa trấn nơi này và bao trùm thế lực các nơi, có thể nói nơi đây là trung tâm của các loại tài nguyên.

Hầu như tất cả vật phẩm đều có thể mua được đều mua được trong thành Cự Quỷ, nhất là một ít đường phố náo nhiệt người đến người đi vô cùng huyên náo, đứng từ xa cũng có thể nghe thấy.

Trên bầu trời thường xuyên có thị vệ thành Cự Quỷ bay qua, trong thành Cự Quỷ chỉ có Thiên Nhân mới được phép bay tự do, cho dù thị vệ cũng chỉ được phép bay trong thời gian tuần tra.

Bạch Tiểu Thuần mang theo một bụng lửa giận và không cam lòng đi dạo thành Cự Quỷ, nơi truyền tống cũng không phải bí mật gì, hắn hơi tìm hiểu đã biết phương vị và đi sang đó ngay.

- Thiên Nhân Hồn, ta từ bỏ, chờ quay về Trường thành lại nghĩ biện pháp.

Nghĩ như vậy, vị trí hắn cách truyền tống trận càng gần.

Truyền tống trận thành Cự Quỷ nằm ở phương bắc, chỗ đó có một quảng trường, chính giữa có một bình đài là cổng ánh sáng, cánh cổng này là trận pháp tạo thành, nó tỏa hào quang sáng ngời, đôi khi vặn vẹo hư không, còn có Hồn Tu và Luyện hồn sư ra ra vào vào, thổ dân không nhiều.

Bạch Tiểu Thuần đã đến ngay, lúc này sắp hoàng hôn rồi, hắn nhìn sang truyền tống trận có không ít thị vệ thành Cự Quỷ đồn trú, hiển nhiên đang thủ hộ nơi này.

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm chuyện nơi đây, ánh mắt hắn sáng ngời nhìn tuyền tống trận, bởi vì hắn hiểu chỉ cần thuận lợi bước vào chỗ đó hắn có thể quay về Trường thành, cho dù tới khu vực bên ngoài Trường thành cũng được, chỉ cần tới khoảng cách gần, Bạch Tiểu Thuần dựa vào tu vi bản thân vẫn có biện pháp quay về.

Nghĩ tới đây trái tim hắn đập nhanh hơn, chẳng qua hắn vẫn chần chờ, đoạn thời gian ở lại Bạch gia, hắn nghe người ta nói truyền tống tậận có công năng loại bỏ thân phận vô cùng nghiêm khắc.

Vả lại Chu Nhất Tinh cũng không nói chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng do dự, hiện tại hắn suy nghĩ chứ không tới gần, hắn muốn quan sát trước.

Nhìn sắc mặt Bạh Tiểu Thuần không thay đổi, hắn phát hiện phàm là Hồn Tu đi vào truyền tống trận, trong nháy mắt truyền tống trận mở ra liền có chấn động kỳ dị nào đó xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần không nhận ra chấn động cỗ quái đó là gì.

Quan sát hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần xác định chấn động này là biện pháp dò xét thân phận.

- Mặt nạ của ta, có lẽ có thể...

Bạch Tiểu Thuần do dự một chút, nhìn sắc trời đã hoàng hôn, hắn cắn răng một cái.

- Cũng nên đi thử một chút!

Hắn hít thở bình thường và đi thẳng tới truyền tống trận, thị vệ chung quanh không chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, tại Bạch Tiểu Thuần nộp một ít hồn dược sau đó hắn tùy ý tiến vào trận pháp.

Vừa đi vài bước, tâm thần Bạch Tiểu Thuần khẩn trương và do dự, hắn áp chế hô hấp của mình, thời điểm đứng trước hào quang, ánh mắt của hắn mang theo chờ đợi.

- Nhất định phải thành, nếu thành công ta có thể cao chạy xa bay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 905: Ma Lao (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, giơ chân lên bước, hắn bước tới phía trước và chạm vào hào quang truyền tống trận.

Trong nháy mắt đụng chạm, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động cực mạnh, hắn lại phát hiện mình bị tồn tại lạnh như băng giống khí linh dò xét, chấn động này tới từ truyền tống trận, nó tiến vào trong người mình, ý đồ lục soát hồn của bản thân!

Dường như chỉ có sưu hồn mới xác định thân phận, mới có thể truyền tống.

Cũng may có mặt nạ cản trở một chút nhưng không thể ngăn cản quá lâu, quan trọng nhất, Bạch Tiểu Thuần phát hiện nếu mình không qua được cửa ải này, không sưu hồn xác định thân phận thì truyền tống không mở ra.

Bạch Tiểu Thuần cả kinh, thừa dịp mặt nạ ngăn cản, thân thể lui ra sau, hắn rút lui ra khỏi phạm vi truyền tống trận, sau khi hắn lui ra sau làm không ít người chú ý và ngạc nhiên.

- Mà thôi mà thôi, ta không đi, nơi đây mới là nơi ta dương danh.

Bị nhiều ánh mắt chú ý, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn vội vàng hô to sau đó xoay người rời đi.

Tuy người khác cảm thấy cổ quái nhưng tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, trực tiếp chui vào trong đám người và biến mất không thấy đâu nữa, người nơi đây cảm thấy do dự nhưng sau đó không quan tâm.

Trong đám người, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, trái tim co rúm vì sợ hãi.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... Không thể dùng truyền tống trận rồi.

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, truyền tống trận chính là hi vọng lớn nhất của hắn, trước mắt phát hiện không dùng được.

Sau một lúc lâu, hắn thở dài một hơi, cảm giác tính mạng của mình quá khổ, hiện tại ủ rũ đi tìm khách sạn trong thành Cự Quỷ ở lại, suy nghĩ suốt cả đêm, ngày hôm sau đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực.

- Nếu như không thể quay về, ta cũng chỉ có thể quật khởi tại nơi đây, chẳng qua mệnh trung chú định, muốn ta một bước lên trời tại nơi này... Thật phiền quá đi.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn trời, thở dài bất đắc dĩ sau đó ngoan ngoãn quay về khu vực sông bảo vệ thành lúc trước.

Hắn càng nghĩ, bản thân nên đi ma lao thôi, tối thiểu thân phận này có thể hóa giải gút mắc giữa hắn và Bạch gia, nói tóm lại đây chính là việc tốt.

Khi hắn đi tới khu vực sông bảo vệ thành, thời gian còn sớm, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, mặt mày ủ rũ chờ ợi tại đây, vào lúc hoàng hôn hàng lâm, trong sông bảo vệ thành mới đột nhiên xuất hiện vòng xoáy, một phụ tá sau lưng Lý Húc hôm qua mặt không biểu tình xuất hiện, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền gật đầu.

- Đi theo ta!

Nói xong nam tử này nhảy vào vòng xoáy trong sông bảo vệ thành.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần không ngừng thở dài, cảm giác mình đường đường Vạn phu trưởng nhưng biệt khuất như thế này, vừa nghĩ tới sự thật này liền không biết nên đối mặt như thế nào...

- Cũng được, Bạch Tiểu Thuần ta ưu tú như vậy, lợi hại như vậy, cho dù đi tới nơi nào cũng làm người khác lau mắt mà nhìn!

Bạch Tiểu Thuần động viên bản thân mình, hắn thỉnh thoảng nhìn sang nam tử trung niên, hắn biết rõ Lý Húc hôm qua chính là thủ lĩnh của ma lao, cũng là thủ trưởng sau này của mình... Người trước mắt chính là phụ tá của hắn.

- Nhanh lên, nếu đi chậm thì ngươi phải chờ ở bên ngoài một ngày đấy.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần dò xét trung niên nam tử, người này có chút không kiên nhẫn.

- Ta không có đắc tội gia hỏa này chứ.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần bồn chồn, hắn không thể không cúi đầu tiếp nhận sự thật, ngay sau đó bước vào trong vòng xoáy.

Hai người vừa mới tiến vào sông bảo vệ thành, đi vào bên trong vòng xoáy tiến thẳng vào đáy sông, với tư cách phụ tá của Lý Húc, tu vi của nam tử trung niên không âầm thường, trên người hắn có lệnh bài sinh ra hào quang nhu hòa bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào bên trong, hào quang ngăn cản cấm chế trong sông bảo vệ thành, cũng ngăn cản nước sông ăn mòn thân thể.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác tâm thần bất định, ánh mắt nhìn bốn phía, nơi này chỉ một màu đen kịt, căn bản nhìn không rõ, nhất là nước sông đen kịt mang lại cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác nguy hiểm, dường như trong sông bảo vệ thành ẩn giấu hung thú đáng sợ nào đó.

Trong cảm giác của hắn, hai người xuyên thẳng qua nước sông, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trong bóng tối đen kịt có hào quang màu xanh xuất hiện.

Hai đạo hào quang màu xanh trong đáy sông đen kịt không khác gì đôi mắt của hung thú, ai nhìn thấy cũng giật mình, tóc gáy dựng đứng khắp toàn thân.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, sau khi nhìn thấy nam tử trung niên phía trước không nói gì, hắn do dự nhưng vẫn bảo trì cảnh giác, tiếp tục đi theo, lúc này hòa quang màu xanh càng lúc càng lớn.

Đến khi hai người Bạch Tiểu Thuần tới gần, Bạch Tiểu Thuần rung động tâm thần khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, dưới đáy sông bảo vệ thành tồn tại một tượng đá cực lớn.

Tượng đá không phải là hình người, nó là con rùa khổng lồ, có thể nói đó là Huyền Vũ, nó nằm dưới đáy sông, thân thể to lớn, toàn thân sinh ra chấn động không gian, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hai đạo hào quang màu xanh lúc trước chính là đôi mắt của con rùa.

Bên trong ẩn chứa sát khí không cách nào hình dung, dường như con rùa đá có tác dụng phong ấn nên sát khí không thể bộc phát ra ngoài, bằng không nó bộc phát sẽ sinh ra hậu quả đáng sợ, sát khí sẽ bùng nổ khắp thiên địa.

Tất cả những việc này làm tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn cảm thấy thạch quy có phần quen mắt và nhìn nhiều vài lần, tròng mắt Bạch Tiểu Thuần híp lại, nội tâm rung động, đầu óc như nổ tung.

- Con rùa này có chút giống tiểu ô quy.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, tiểu ô quy mất tích đã lâu, Bạch Tiểu Thuần tìm trong túi trữ vật nhưng không tìm được, hắn có cảm giác tiểu ô quy vẫn ở trong túi trữ vật không đi ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần kinh nghi bất định, nam tử trung niên đi tới trước con rùa, Bạch Tiểu Thuần thu liễm tâm thần đi theo phía sau, hắn nhìn thấy đối phương tiến vào mắt trái con rùa..

Nơi này có tấm màn ngăn cách nước chảy vào bên trong, lệnh bài của nam tử trung niên bộc phát hào quang cho nên không bị ngăn cản, Bạch Tiểu Thuần cũng không gặp trở ngại, lập tức đi vào bên trong con rùa.

Một hang đá cực lớn xuất hiện trước mắt, chung quanh hang đá là nham thạch sắc bén cài răng lược, nhìn nơi đây rất dữ tợn, có bốn Hồn Tu cung kính đứng đó, mắt thấy nam tử trung niên xuất hiện, bọn họ lập tức ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến tả hộ pháp!

Giọng nói m vang hữu lực nhưng mang theo âm lãnh từ thực chất, có cảm giác như đang giao tiếp với người chết, nhất là ánh mắt của bọn họ có thể nhìn thấu nhân tâm, Bạch Tiểu Thuần cũng lưu ý vài lần, phát hiện bốn người này đều là tu sĩ Nguyên Anh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 906: Ma Lao (Hạ)

- Ma lao không đơn giản.

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, hắn nhìn chung quanh, phát hiện trong hang đá tồn tại bốn lối đi, trên đỉnh đầu còn có lối đi thứ năm.

- Tôn Bằng, người này là lính canh ngục mới, giám ngục trưởng nói rõ đưa tới khi Đinh của các ngươi, do ngươi an bài.

Nam tử trung niên lên tiếng, phân phó một tiếng sauđoó chắp tay sau lưng đi thẳng tới lối thứ năm.

Về phần những người khác liền cúi đầu, cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần cái nào, lúc này đều rời đi bằng thông đạo bốn phía, chỉ có một lão giả trong đó lưu lại,hắn cau mày nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Có thể làm cho Lý Húc nói rõ, tả hộ pháp tự mình an bài, dựa theo đạo lý phải đưa vào khu Giáp mới đúng... Tại sao đưa tới khu Đinh?

Ánh mắt lão giả chớp động, hắn cảm thấy việc này có chút không đúng, lúc này mỉm cười với Bạch Tiểu Thuần.

Hắn tận lực làm nụ cười của mình nhu hòa một chút, lọt vào mắt Bạch Tiểu Thuần, nụ cười này rất kinh người, bề ngoài cường nhưng trong lòng không cười, phối hợp với khí chất âm lãnh trên người lão giả, nụ cười chẳng khác gì cơn gió lạnh thổi qua người.

- Vị đạo hữu này, ngươi tên gọi là gì?

Trong mắt lão giả mang theo ý vị nghiền ngẫm.

- Ta là... Bạch Hạo.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp chớp, hắn cẩn thận báo tên của mình.

- Bạch Hạo, Bạch Hạo... Bạch?

Lão giả nghe cái tên này liền mở to mắt, hắn còn lặp lại:

- Bạch Hạo của Bạch gia?

- Đúng vậy, ta chính là Bạch Hạo của Bạch gia!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Tôn Bằng đã nghe qua tên của mình, trong lòng có chút đắc ý.

Nhưng trả lời hắn chính là tiếng hít khí lạnh của lão giả, rốt cuộc biết vì sao người này bị Lý Húc đưa vào khu Đinh.

- Đây chính là củ khoai lang bỏng tay... Có thể làm cho Lý Húc nói rõ, tả hộ pháp an bài, hiển nhiên là có người ở cao hơn phân phó, có thể một lời liền quyết định việc này, nhất định thân phận cực cao, hắn là Vô Thường Công... Có thể làm cho Vô Thường Công xuất động, như vậy chỉ có Thiên Vương.

- Kẻ này bị Bạch gia truy nã nhưng Thiên Vương lại đưa kẻ này tới nơi đây...

Lão giả không dám suy nghĩ tiếp, chuyện này quá lớn, hiện tại hắn thở dài nhưng không dám trêu chọc Bạch Tiểu Thuần, nhất là nghĩ tới Bạch Hạo là người lục thân không nhận, dám trói cả phụ thân của mình...

Vả lại luôn luôn ẩn nhẫn, lòng dạ độc ác...

- Bạch Hạo đạo hữu, hoan nghênh gia nhập ma lao khu Đinh của chúng ta, đến đến đến, ta giới thiệu ma lao cho ngươi biết.

Tôn Bằng cười khan một tiếng, dẫn theo Bạch Tiểu Thuần đi về thông đạo phía bắc.

- Tuy ma lao nằm trong con rùa đá nhưng trên thực tế phạm vi thật lớn, tồn tại không gian riêng, cũng vì têế chia thành giáp ất bính đinh và trung tâm, chính là năm khu vực.

- Trong đó khu trung tâm vực là khu vực giám ngục trưởng cư trú, cũng là hạch tâm của ma lao, nếu không được triệu hoán không được phép đi vào.

- Về phần bốn khu giáp ất bính đinh, nơi này cũng phân chia tội phạm trọng yếu khác nhau, quan trọng nhất chính là khu Giáp, từ đó suy ra, mặc dù kẻ bị giam trong khu Đinh chúng ta cũng là thế hệ cùng hung cực ác, so với khu Giáp chỉ là tiểu hài từ mà thôi.

- Mà từng khu đều có một trăm lính canh ngục, mười đội trưởng và một đội trưởng nhà lao, lão phu chính là đội trưởng nhà lao khu Đinh.

- Trên bốn nhà lau chính là giám ngục trưởng...

Tôn Bằng mang theo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng tới khu Đinh, hắn giới thiệu rõ ràng, trong lòng của hắn cũng tốt hơn, nếu đưa Bạch Hạo đến cho mình, bản thân không đưa đi, như vậy dứt khoát tạo điều kiện là tốt rồi, trong khu Đinh nhiều lính canh như thế, thêm một người cũng không có gì.

Sau khi giới thiệu xong, Tôn Bằng mang theo Bạch Tiểu Thuần đi vào ma lao khu Đinh, phạm vi khu Đinh không nhỏ, vị trí trung tâm là quảng trường, phía trên dựng một cánh cổng ánh sáng.

Hào quang sinh ra uy áp cường đại, thỉnh thoảng còn có âm thanh vù vù vang lên.

Tia sáng vờn quanh mười khu vực, dựa theo Tôn Bằng giới thiệu, mười khu vực này là khu vực mười tiểu đội lính canh cư trú, cánh cổng ánh sáng lớn chính là cửa vào nhà lao.

Nhìn mười khu vực giống nhau như đúc, mọi chỗ ở đều xếp đặt chỉnh tề, mặc dù đều dùng đá xanh xây thành, nhìn nó có đường nét đối lập rõ ràng nhưng không biết có phải bị ma lao ảnh hưởng hay không, Bạch Tiểu Thuần nhìn nhìn có cảm giác âm u âm trầm.

- Ài, không ngờ ta lại thành lính canh ngục.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thán, cộng thêm việc không thể dùng truyền tống trận rời đi, hắn phiền muộn không ít.

Vội vàng dẫn Bạch Tiểu Thuần tới đây sau đó ném cho đội thứ chín, Tôn Bằng cũng giống Vô Thường Công và Lý Húc, lập tức rời đi thật nhanh, tuy đội trưởng đội thứ chín ngày thường không được chào đón, dù sao cũng là thủ hạ của Tôn Bằng, trước khi đi hắn cũng âm thầm báo thân pâận của Bạch Tiểu Thuần cho đối phương biết.

Vừa nghe thanh niên thanh tú trước mặt chính là phản đồ Bạch gia gây xôn xao thành Cự Quỷ, đội trưởng đội thứ chín lập tức rùng mình, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần hơi lưu ý hơn trước, càng truyền âm cho lính canh dưới trướng, cũng nói cho bọn họ biết thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

Vì vậy lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn đám đồng đội của mình, khi hắn cười tủm tỉm nói tên của bản thân, đội trưởng và đám lính canh ngục không có phản ứng gì cả, dù sao danh khí của Bạch Tiểu Thuần không nhỏ, trong lòng của bọn họ biết, ấn tượng về Bạch Tiểu Thuần không khác gì lời đồn, đều cảm thấy Bạch Tiểu Thuần chính là gia hỏa độc ác, lục thân không nhận, ít trêu chọc thì tốt hơn, trong đó vẫn có mấy người xuất hiện thần sắc xem thường, hiển nhiên cảm thấy nghe đồn không thể tin.

Toàn bộ đội thứ chín, trước khi Bạch Tiểu Thuần tới, tính cả đội trưởng đúng lúc là mười một người, Bạch Tiểu Thuần đến biến thành mười hai người, bên trong không có nữ nhân, đều là nam, phần lớn đều là trung niên, về phần tu vi, hoàn toàn không có Trúc Cơ, đều là Kết Đan.

Trận thế như vậy cũng nói rõ tầm quan trọng của ma lao.

Mắt thấy mọi người như vậy, Bạch Tiểu Thuần lúng túng, đội trưởng đội thứ chín hòa giải, mang theo Bạch Tiểu Thuần rời đi, sau đó cười nói với hắn:

- Bạch Hạo, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, thực tế mỗi ngày trong ma lao không có việc gì, mọi người cũng chưa quen biết nhua, sau này ngươi làm quen là được.

Nói xong đội trưởng rời đi, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu không thể cự tuyệt sát tinh này gia nhập đội ngũ, như vậy tốt nhất không nên quá gần gũi nhưng không thể lạnh lùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 907: Đối Mặt Sự Thật

Mắt thấy đội trưởng rời đi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đội trưởng này là người tốt, còn tốt hơn Vô Thường Công và Lý Húc nhiều, hắn nhìn nơi ở của mình, nơi đây không lớn, chỉ có giường lớn và cái bàn, nhìn rất đơn sơ nhưng chung quanh có trận pháp huyền diệu, dường như có liên lạc với rùa đá.

- Ài, ta biến thành lính canh ngục rồi, thật không ngờ...

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, hắn ủ rũ không nói gì, hai ngày qua không xảy ra chuyện gì, từ khi lão tổ Bạch gia xuất hiện, Vô Thường Công hiện thân, không thể sử dụng truyền tống trận, hiện tại hắn biến thành lính canh ngục.

- Mà thôi mà thôi, lính canh ngục thì lính canh ngục a, Chuyện quan trọng nhất hiện chính là vấn đề an toàn của ta... Ta phải làm tốt quan hệ với mấy người khác... Sau khi quan hệ tốt, thời điểm có chuyện còn có người giúp ta.

- Mặc dù chẳng biết tại sao Cự Quỷ Vương cứu ta, tạm thời ta được an toàn, chỉ không biết an toàn này duy trì trong bao lâu.

Bạch Tiểu Thuần thở dài một hơi, vừa nghĩ tới cục diện của mình hôm nay, bởi vì Thiên Nhân Hồn cho nên hắn cắn răng lên tinh thần.

- Đều do Hồng Trần lão nữ!! Còn có Trần Hạ Thiên!!

- Mà thôi mà thôi, không thể dùng truyền tống trận, như vậy chỉ có tăng tu vi bản thân lên, có thể sử dụng biện pháp khác về Trường thành...

Hiện tại ta có bốn phân thân Thiên Nhân Hồn, chỉ kém Thiên Nhân Hồn Kim thuộc tính là có thể thành tựu Thiên Đạo Nguyên Anh!

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, hắn cảm giác mình hiện tại đang đứng trên vách đá, hơi không cẩn thận là chết không chỗ chôn.

Hắn không có biện pháp khác, không thể dùng truyền tống trận, trước mắt trừ khi bước vào Thiên Đạo Nguyên Anh, bằng không thọ nguyên của hắn đạt tới ngàn năm cũng đi tới cuối cùng, không thể thực hiện mộng tưởng trường sinh.

Nếu muốn theo đuổi trường sinh, như vậy phải đi lên vác đá, cũng là hi vọng trở về nhà, Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt nhưng cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Trên thực tế, từ khi tu hành đến bây giờ, Bạch Tiểu Thuần ở Linh Khê Tông, Nghịch Hà Tông hay Tinh Không Đạo Cực Tông, cho dù là ở Trừng thành đều thuận lợi, cho đến khi đi táng cung và đến Man Hoang, hắn mới chính thức cảm nhận cái gì là từng bước nguy cơ, tùy thời mất mạng.

- Chỉ cần tìm Thiên Nhân Hồn Kim thuộc tính, ta không bao giờ dùng mạng nhỏ ra đùa nữa.

Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi, lúc này hắn khát vọng Thiên Nhân Hồn đến cực hạn.

- Nơi nào có Thiên Nhân Hồn đây... Hơn nữa phải là Kim thuộc tính mới được.

- Bản thân Cự Quỷ Vương là cường giả Bán Thần, hắn nhất định có được...

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ cẩn thận nhưng không có đầu mối..

- Ta hiểu rõ thành Cự Quỷ không nhiều, mặc dù có một chút và không bao gồm nhiều mặt, cho dù là Thiên Nhân Hồn hay vì sao Cự Quỷ

Vương cứu ta, tất cả đều thiếu tin tức.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn cầm ngọc giản truyền âm cho Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong.

Một phương diện bảo bọn họ không nên chờ tại nơi đó, trở lại thành Cự Quỷ, một phương diện khác hỏi Lý Phong về tình hình trong thành Cự Quỷ.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần cũng biết tin tức từ chỗ Lý Phong, nhìn ngọc giản, Bạch Tiểu Thuần mở to mắt,, nội tâm rung động hơn rất nhiều.

- Năm đại Thiên Nhân...

Tồn tại mạnh nhất thành Cự Quỷ là cường giả Thiên Vương Bán Thần, dưới Thiên Vương có năm công mười hầu, năm công đều là Thiên Nhân, mười hầu phần lớn đều có tu vi nửa bước Thiên Nhân.

Năm Thiên Nhân, trong đó có ba người là lão tổ ba đại gia tộc, hai người kia là Vô Thường Công, còn người còn lại là Âm Minh Công!

Về phần mười hầu nắm giữ mười đại quân đoàn của thành Cự Quỷ, những người này xem như đại nhân vật trong thành Cự Quỷ.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng từ chỗ Lý Phong biết tin tức quan hệ giữa lão tổ ba đại gia tộc và Cự Quỷ Vương, nhìn thì rất hài hòa nhưng trên thực tế là ba đại gia tộc ôm lấy nhau.

- Cho dù như thế, Cự Quỷ Vương là cường giả Bán Thần, hắn tát một cái cũng chụp chết ba Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, cảm thấy việc này có vấn đề, có chút chuyện Lý Phong không biết, chẳng qua những gì hắn biết chỉ là nghe đồn mà thôi.

- Như vậy xem ra, sở dĩ Cự Quỷ Vương cứu ta là vì thăm dò Bạch gia? Nhưng nói không thông, hắn là Bán Thần đấy!

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hai mắt tỏa sáng, hắn lại do dự.

Chuyện này có chút phức tạp, tin tức của Bạch Tiểu Thuần quá ít, khó có thể phán đoán, hắn cảm giác sau khi ba đại gia tộc liên thủ, có một ít đòn sát thủ hoặc đạt được cân bằng nào đó với Cự Quỷ Vương.

Bản thân Cự Quỷ Vương không muốn thấy cân bằng này xuất hiện.

- Suy đoán của ta có lẽ đúng tám phần mười, tiếp tục phân tích, chỉ cần Cự Quỷ Vương không muốn bị sự cân bằng này cản tay, ta sẽ sẽ an toàn, tối thiểu nó đúng trong thành Cự Quỷ.

- Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp tìm Thiên Nhân Kim hồn, trước khi nguy hiểm tới tìm tìm cho ra Thiên Nhân Hồn sau đó bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần ủ rũ, hắn cảm giác mạng nhỏ nguy hiểm, hít sâu một hơi, hắn hạ quyết tâm sau đó ngồi xuống thôi diễn biện pháp điều chế hỏa diễm mười ba màu.

Phương pháp luyện chế hỏa diễm mười ba màu khó hơn mười hai màu không nói, nó còn có yêu cầu linh thức, trước khi Bạch Tiểu Thuần không đạt được Thiên Nhân Hồn của Bạch gia thì không làm được.

Hiện tại đã có bốn phân thân, linh thức của Bạch Tiểu Thuần cũng mạnh hơn trước rất nhiều, hắn có nắm chắc thông hiểu bút ký của Bạch Hạo, hắn có thể luyện ra hỏa diễm mười ba màu, có khả năng thôi diễn ra cách điều chế hỏa diễm mười bốn màu.

Trong quá trình cảm ngộ và thôi diễn, đêm nay không có gì xảy ra.

Bạch Tiểu Thuần vượt qua đêm đầu tiên trong ma lao, mặc dù trong ma lao không nhìn thấy nhật nguyệt và thế giới bên ngoài, trận pháp nơi này có thể huyễn hóa ra ban ngày ban đêm.

Từ màu đen kịt biến thành sáng chói mắt, Bạch Tiểu Thuần vẫn chìm trong quá trình thôi diễn, cho đến khi đêm tối hàng lâm, đây đã là đêm thứ ba.

Trong ba ngày không ai quấy rầy, Bạch Tiểu Thuần vẫn đắm chìm trong lĩnh ngộ, sáng sớm ngày thứ tư, vào thời điểm trời sáng, Bạch Tiểu Thuần mở mắt nhìn ra bên ngoài, không bao lâu liền có âm thanh vọng vào.

- Bạch Hạo, hôm nay là phiên đội thứ chín chúng ta đi thuần, đi thôi!

Đội trưởng đội thứ chín lên tiếng, giọng nói trầm thấp truyền vào bên trong.

- Đây là lần đầu tiên ngươi đi tới lao tù, ngươi nên đi theo ta xem đám trọng phạm cứng đầu nơi đây.

- Trọng phạm...

Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, hắn đi ra cửa phòng, thấy đội trưởng đội thứ chín đứng ở cửa mỉm cười nhìn mình.

- Đội trưởng, tại sao ngươi đích thân tới đây, nếu ngươi có chuyện gì cứ gọi một câu là được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 908: Đội Trưởng, Bọn Họ Muốn Làm Gì?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến bản thân phải làm tốt quan hệ với mọi người, việc này với hắn mà nói quá đơn giản, hắn không có chút tự ngạo vì bản thân là Kim Đan đại viên mãn có bốn phân thân Thiên Nhân Hồn, cũng không mang theo ý cao cao tại thượng khi chém giết Nguyên Anh, hắn chỉ là tiểu nhân vật hết sức bình thường, hắn cười rất hòa ái dễ gần, lúc tiến lên còn ôm quyền cúi đầu với đội trưởng.

Đối với vị đội trưởng trước mặt, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rất tốt, lúc cúi đầu cũng mang theo thành ý.

Đội trưởng thứ chín sững sờ, trên thực tế hắn đến đây cũng là việc bất đắc dĩ, chuyện tuần tra là quy định của ma lao, nhất định phải bắt mọi người cùng tham gia, sau khi Bạch Tiểu Thuần biết mà không đến chính là nguyên nhân của Bạch Tiểu Thuần, hắn thân là đội trưởng nhưng không báo cho Bạch Tiểu Thuần biết, truy xét ra là trách nhiệm của hắn.

Những người khác không muốn tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần, vừa nghĩ tới những lời đồn về Bạch Hạo thì đau đầu, chỉ có thể tự mình đến, hắn chỉ muốn bày tỏ ý mình mà thôi, nếu như Bạch Tiểu Thuần không đến thì chẳng quan hệ với hắn.

Hắn không ngờ gia hỏa này lời đồn lòng dạ độc ác, rất nhiều đồng tộc, sau khi phản bội gia tộc còn trói phụ thân của mình lại khách khí với hắn như vậy.

- Không sao, ngươi là lính canh ngục của đội chín, nếu đã tới, ta truyền tin cho ngươi cũng đáng, Bạch Hạo, chuyện trong ma lao chúng ta

là tuyệt mật với người ngoài, trong khu vực nhà giam chỉ có hai loại người, một loại là phạm nhân, một loại chính là giám ngục như chúng ta!

Đội trưởng thứ chín cười hắc hắc, cảm giác của hắn về Bạch Tiểu Thuần không tốt hơn nhưng vẫn nở nụ cười, hoặc nhiều hoặc ít còn có thể giới thiệu một ít.

- Đội trưởng, những tù phạm kia có tu vi gì?

Bạch Tiểu Thuần đi theo sau lưng đội trưởng, vừa đi vừa hỏi.

- Mặc kệ tu vi gì, đi vào ma lao chúng ta, cho dù là rồng cũng phải cuộn mình.

Đội trưởng cười ngạo nghễ, mang theo Bạch Tiểu Thuần đi về hướng màn sáng.

Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ quá nặng, hắn cảm giác cả đời mình trải qua quá nhiều việc, chỉ là chưa từng tới ngục giam mà thôi, trước mắt hắn muốn tìm hiểu ma lao thanh danh hiển hách trong thành Cự Quỷ.

Lúc đi tới bên cạnh màn sáng, Hồn Tu của đội chín đã tới đủ, có một ít còn lộ ra sắc mặt không kiên nhẫn, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo thần thái không vui.

- Chư vị huynh đệ, ta vừa tới nơi này nên không hiểu nhiều, làm mọi người chờ ta tại đây, ta chân thành xin lỗi.

Bạch Tiểu Thuần vừa tới đã nhìn ra manh mối, nghĩ đến sau này mình phải ở nơi đây không biết bao lâu, vì vậy tranh thủ tiến lên, Bạch Hạo có dung mạo thanh tú cộng thêm lời nói xin lỗi chân thành, một ít không vui của những người đang đứng chờ cũng biến mất.

Dù sao trừ danh khí của Bạch Hạo ra, ai cũng biết hắn là kẻ ngaon độc, mà người như vậy có thể mở miệng giải thích, vả lại ngôn từ khách khí mà lõi đời, đám lính canh ngục vô cùng kinh ngạc, không dễ nói

thêm lời nào, Bạch Tiểu Thuần vẫn tươi cười với bọn họ, cho dù muốn giận cũng không được.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần rất chủ động đứng sau mọi người, bộ dáng người đứng trước chính là đại ca, nội tâm mọi người nơi đây cảm thấy là lạ, không bao lâu những lạnh lùng với Bạch Tiểu Thuần cũng giảm bớt.

Vẫn có một thanh niên mặt dài thần sắc âm trầm hừ lạnh một tiếng, hắn có địa vị cao trong tiểu đội thứ chín, sau khi hừ lạnh, những lính canh khác cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần nữa.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mất hứng, hắn cảm giác mình tuyệt đối không nên đắc tội người này.

- Mọi người đủ rồi, chúng ta tiến vào ma lao!

Đội trưởng giả vờ không nhìn thấy, hắn khoác tay áo cầm lệnh bài gắn vào màn sáng, màn sáng nổ tung xuất hiện một khe hở.

Đội trưởng bước vào bên trong, những người khác cũng đều lần lượt đi vào, Bạch Tiểu Thuần đi cuối cùng, hắn mang theo hiếu kỳ tiến vào khe hở màn sáng.

Cảm giác giống như truyền tống xuất hiện, dường như cả thiên địa đang chèn ép bản thân, làm người ta cảm thấy không thoải mái, cũng may cảm giác này không có tiếp tục quá lâu đã biến mất, hình ảnh trước mặt Bạch Tiểu Thuần trở nên rõ ràng, hắn lập tức nhìn thấy thế giới kỳ lạ.

Nơi này không có trời và đất, chỉ có hư vô đen kịt mà thôi, trong hư vô còn có dây xích bạch cốt, những dây xích rũ xuống không nhìn thấy đầu cuối ở đâu, nó giống như sinh trưởng trong hư không vô tận.

Phía cuối sợi dây xích là đầu lâu to lớn, những đầu lâu này lớn mấy trượng, nhìn chúng rất dữ tợn, nhìn thấy trong hư vô nơi này có mấy vạn cái đầu lâu như vậy.

Vị trí xếp đặt cũng có quy tắc, mặc dù rất nhiều nhưng nếu nhìn kỹ sẽ tổ hợp thành đại trận.

Vả lại khoảng cách giữa chúng không gần nhau.

Những đầu lâu chính là nhà tù!

Màu sắc của chúng không phải màu trắng, màu sắc đang biến hóa, mỗi một lần biến hóa liền có thần thông đặc thù tác dụng lên đầu lâu, ngay sau đó là từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Đều là đám phạm nhân gào thét.

Phạm nhân đều bị giam trong đầu lâu, quần áo bọn chúng tả tơi, một ít không có quần áo, trong đó nữ có nam có, bên trong cũng có không ít thổ dân, thân thể cao lớn bị ép vào trong đầu lâu lớn mấy trượng cho nên kêu thảm thiết không nhỏ.

Cũng có không ít là Hồn Tu, càng có một ít là Luyện Hồn Sư, những người này có đạm mạc, có tiều tụy, có thể không quan tâm, Bạch Tiểu Thuần nhìn bọn chúng, trên người chúng đều mang theo hung tàn.

Toàn bộ hư vô, trừ đầu lâu với phạm nhân ra, cũng có không ít Hồn Tu mặc trường bào màu xám, trên người bọn họ đều có xiềng xích, hiển nhiên cũng là phạm nhân nhưng không giam trong ngục giam, trên đường đám Bạch Tiểu Thuần đi tới thỉnh thoảng còn quát đám phạm nhân.

Những người này có không ít thiếu nữ, thậm chí một ít có tư sắc rất đẹp.

Sau khi nhìn thấy đội thứ chín xuất hiện, thân thể những Hồn Tu áo xám run rẩy, không chờ bọn họ tới gần, đám phạm nhân không ngừng quỳ lạy, trong thần sắc còn mang theo a dua nịnh nọt, biểu lộ lấy lòng, những nữ tử có tư sắc cũng quỳ lạy, tận lực để lộ bộ ngực trắng bóng,

không cần xoay người cũng nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng sững sốt không ít.

Hắn ngạc nhiên không rõ xảy ra chuyện gì.

- Tốt rồi, lúc này tuần tra ba ngày, ba canh giờ đầu cứ dựa theo quy củ cũ, mọi người cứ tìm thú vui đi, không nên có ai chọc ra cái sọt gì lớn đấy.

Đội trưởng đội thứ chín nói với các lính canh ngục.

- Ba canh giờ sau đều tụ tập trước ma lao của Chu lão ma, nhìn xem lần này có thể cạy miệng của hắn hay không.

Đội trưởng vừa nói xong, lính canh ngục bên cạnh Bạch Tiểu Thuần liền cười lạnh sau đó tản ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 909: Bạch Tiểu Thuần Ta Đơn Thuần Như Vậy (Thượng)

Những người này tản ra, tròng mắt Bạch Tiểu Thuần mở to, hắn nhìn những phạm nhân áo xám túm tụm tới gần đám lính canh bóp vai bóp chân, có cúi đầu khom lưng nói gì đó, hầu như bên cạnh lính canh ngục có không ít kẻ a dua nịnh nọt.

- Những người này là hiệp quản ma lao, bọn chúng không phạm chuyện gì lớn, vả lại có tính cách ôn hòa, chúng sống chết thế nào đều bằng ý niệm của chúng ta.

Dường như nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang ngẩn người, đội trưởng thấp giọng cười nói.

- Trong những đầu lâu kia đều là trọng phạm, ví dụ như lão nhân này, năm đó chọc gâận Vương gia nên bị nhốt nơi đây, hôm nay đã hơn hai trăm năm, bởi vì không có bí mật gì cho nên không ai quan tâm tới hắn, hắn cứ tự sinh tự diệt tại đây thôi.

Đội trưởng thứ chín chỉ vào đầu lâu cách đó không xa.

Trong phòng giam có một lão giả, trên mặt lão giả có cái bớt đỏ nhìn rất dữ tợn, hắn đang nhắm mắt, dường như không quan tâm mọi việc bên ngoài.

- Được rồi, chính ngươi đi tìm vui đi, ở chỗ này lính canh ngục chúng ta không khác gì thần linh, quyết định sinh tử của bọn chúng, quyết định hoàn cảnh sinh hoạt tốt xấu, vì vậy... Chỉ cần không phải đặc biệt quá phận, bọn chúng sẽ thỏa mãn yêu cầu của chúng ta.

Đội trưởng giới thiệu sơ lược một phen, phất tay nói ra.

- Cũng có thể thỏa mãn?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí đầu óc hắn rung động, ma lao khác xa suy nghĩ trong đầu hắn.

Nhất là sau khi nhìn thấy thanh niên mặt dài có thành kiến với mình được bảy tám nữ từ xinh đẹp lẳng lơ vây quanh, Bạch Tiểu Thuần trố mắt nhìn.

- Đội trưởng, bọn chúng muốn làm gì thế?

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, hắn liếm bờ môi khô khốc, trái tim bất tranh khí đập loạn, bảy tám nữ phạm nhân có một ít người dung mạo không tồi, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thích.

- Không nên nhìn cũng đừng nhìn, mặc kệ người nào đó hồ đồ.

Đội trưởng lên tiếng.

- Đúng rồi, nhớ kỹ không nên trêu chọc những gia hỏa bị giam giữ trong phòng giam, bất cứ kẻ nào trong đó đều là thế hệ cùng hung cực ác, đã từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một ít tên bị phong ấn tu vi nhưng có thể cắn tai của lính canh ngục.

Đội trưởng dặn dò vài câu, lúc này hắn cũng đi tìm niềm vui của mình.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn coi như được mở rộng tầm mắt, lúc này có không ít phạm nhân áo xám sớm nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nhìn hắn lạ mắt, đoán ra hắn là lính canh ngục mới tới, vì vậy lập tức đi lên bái kiến.

- Bái kiến đại nhân...

- Đại nhân có cái gì cần, có thể nói với chúng ta...

- Đại nhân tuổi còn trẻ đã trở thành lính canh ngục ma lao, tiền đồ vô lượng, nhân trung chi long...

Lúc mọi người a dua nịnh nọt, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mấy nữ tử dáng người không tệ, hai mắt như ngậm mật, hắn lập tức vươn tay ôm lấy.

Làm những việc này, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập nhanh, hắn có cảm giác chỉ cần mình vươn ngón tay thì những nữ tu sẽ biến thành con mèo nhỏ.

- Con bà nó, ta thật tà ác!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn cảm thấy nơi này không hợp với mình, vì vậy hắn bỏ qua mọi người nịnh nọt, hưởng thụ những nữ tử oanh ngôn yến ngữ, đáy lòng vui nhưng lại buồn rầu.

- Không nghĩ tới ma lao lại như vậy, Bạch Tiểu Thuần ta đơn thuần như thế, làm sao tiếp tục lăn lộn nữa đây.

Bạch Tiểu Thuần phát sầu khi bị những phạm nhân áo xám vây quanh, xem như hắn hiểu ma lao là thế nào, cũng chẳng có gì.

- Bạch Tiểu Thuần ta là người trong sạch, tuyệt đối không làm chuyện buông thả.

Ba canh giờ về sau, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn tiêu sái trong ma lao, hắn cười ha ha khi được đám phạm nhân áo xám chỉ dẫn, hắn đi tới nơi đội trưởng yêu cầu tập hợp.

Hắn đến đây, đội trưởng và bảy tám người đều tới, cả đám tinh lực dồi dào, hơn nữa đang thấp giọng nói với nhau, khi cười nói còn có thanh niên mặt dài, lúc hắn đang cười nói nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã tới liền lộ ra vẻ mặt không thích.

Xem thường hắn là kẻ phản bội Bạch gia, còn không thích việc hắn trói phụ thân, giết chết tộc nhân, hắn cho rằng Bạch Tiểu Thuần không

xứng tiến vào ma lao.

Vả lại giao tình giữa hắn với Bạch Tề không tệ, cho nên hắn càng phản cảm Bạch Tiểu Thuần.

Các lính canh khác cũng thế, đều giả vờ không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở một bên, hắn lúng túng nhưng càng tức giận.

- Gia hỏa này có ý gì, khi dễ ta?

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc tu vi của song phương, thanh niên mặt dài cũng đang nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy hai người sắp bộc phát mâu thuẫn, đội trưởng lập tức đứng ra, hắn đứng giữa hai người sau đó chỉ vào cái ngục giam đầu lâu.

- Được rồi, nên làm chính sự, Bạch Hạo, thấy không, đây chính là Chu lão ma.

Thanh niên mặt dài thu hồi ánh mắt, hừ lạnh một tiếng, Bạch Tiểu Thuần áp chế tức giận nhìn sang đội trưởng.

Đầu lâu bị đội trưởng lớn hơn một trượng, bên trong có đại hán đang ngồi, thân thể chỉ cao nửa trượng, cho dù đứng lên không bằng thổ dân nhưng cũng tính là khôi ngô.

Trong mắt hắn sinh ra hồng quang, khóe miệng còn nở nụ cười dữ tợn, nhất là ánh mắt mang theo tham lam khi nhìn các lính canh.

Tham lam giống như người đói khát nhìn thấy thịt... Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy liền biết đại hán này thích ăn thịt người.

Nhất là cảm giác sát khí bao phủ toàn thân đối phương, cho dù bị phong ấn tu vi nhưng vô cùng kinh người, nhìn qua là thế hệ giết người

như ngóe.

- Đây là Chu lão ma, gia hỏa này giết người như ngóe không có gì, hết lần này tới lần khác hắn thích ăn sống hài tử, trong thời gian trăm năm, không biết hắn đã ăn bao nhiêu hài tử, hết lần này tới lần khác người này có quan hệ sâu đậm với Thái gia trong ba đại gia tộc, không biết dùng biện pháp gì lại tránh được tử tội.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó liền cau mày, hắn không phải người ai nói gì cũng tin tưởng, hắn còn phán đoán trạng thái của Chu lão ma, hắn cảm thấy đội trưởng nói tuy có phần khoa trương nhưng nhất định phù hợp một bộ phận sự thật.

- Cả đời còn lại của hắn phải thừa nhận tra tấn tại nơi này.

Đội trưởng lạnh lùng lên tiếng, lính canh ngục của đội chín lần lượt quay về, lúc này đã đông đủ người.

- Bắt đầu đi, lúc này là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

Đội trưởng hất tay áo lên, lập tức những lính canh ngục khác sắc mặt âm trầm đi tới trước đầu lâu giam Chu lão ma.

Nhìn thấy mọi người tới đây, bây giờ lão ma cười dữ tợn hơn trước, trong mắt có hào quang màu đỏ lóe sáng, vào lúc mọi người vừa tới gần, hắn đứng lên sau đó đi tới song sắt sau đó rống to.

Tiếng rống làm mọi người dừng bước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 910: Bạch Tiểu Thuần Ta Đơn Thuần Như Vậy (Hạ)

- Một đám phế vật, Chu Vân Long ta hoành hành ở bên ngoài, ăn thịt đám người như các ngươi không biết bao nhiêu mà kể.

- Câm miệng!

Lúc này có lính canh ngục tiến lên bấm niệm pháp quyết điểm vào đầu lâu, màu sắc của đầu lâu không ngừng biến hóa, trong đó có hình ảnh tia chớp xuất hiện, tiếng nổ mạnh vang lên, toàn thân lão ma run rẩy.

- Nói, bảo tàng ở địa phương nào!

- Nói ra chúng ta cũng không tra tấn ngươi, ngươi không nói thì đứng trách chúng ta không khách khí.

- Chu tiền bối, ngươi cần gì phải như thế, đến nơi này cũng không ra được, những vật ngoài thân có ích lợi gì, không bằng nói ra mua bình an, như vậy ngươi có thể vượt qua quãng đời còn lại trong nơi này thật tốt.

Đám lính canh ngục đội chín hung thần ác sát, không ngừng sử dụng các loại thủ đoạn.

Có uy hiếp, có dụ dỗ, vừa đấm vừa xoa, yêu cầu bảo tàng gì đó, thậm chí đội trưởng bấm niệm pháp quyết tra tấn ép hỏi liên tục, chẳng qua người đội chín làm cái gì, Chu lão ma kêu thê lương thảm thiết nhưng sắc mặt dữ tợn không giảm đi chút nào, ngược lại càn rỡ đứng lên.

- Không nói đúng không, ta đến ép hỏi hắn!

Thanh niên mặt dài cười lạnh, hắn tiến lên đứng trước cửa tù.

Hắn vừa đi ra, các lính canh khác hưng phấn không nhỏ.

- Triệu Phong là tiên thủ của đội chín, hắn xuất thủ nhất định có thể cạy miệng lão ma.

- Không sai, lần này tám tiểu đội trước không thành công, nói không chừng Triệu Phong có thể làm!

Những người khác phấn khởi, ngay cả đội trưởng cũng chờ mong, Bạch Tiểu Thuần nhìn tất cả, hắn không hiểu tiên thủ trong miệng những người này là gì, cũng mơ hồ cảm thấy sở dĩ mặt dài có địa vị cao như thế, có lẽ chính là quan hệ với xưng hô tiên thủ gì đó, vì vậy cũng lưu ý nhìn sang.

Nhìn thấy mặt dài đi tới bên cạnh nhà tù, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó từng cây châm màu đen xuất hiện đâm thẳng vào người Chu lão ma, chui vào trong cơ thể, toàn thân Chu lão ma run rẩy, hắn kêu thảm thiết và gào rú liên tục.

Hắn gào thét nhưng ánh mắt đỏ rực như máu thần thái bướng bỉnh không biến mất chút nào, thậm chí gào từ dừng lại và thay thế bằng tiếng cười lớn.

- Đây là thủ đoạn của ngươi sao, lão phu từng nếm thử thủ đoạ của mấy tiên thủ khác rồi, mùi vị cũng không tệ lắm, không biết mùi vị của ngươi thế nào.

Thanh niên mặt dài nhìn thấy lão ma như thế, hắn tức giận không nhỏ, không ngừng bấm niệm pháp quyết ra tay độc ác, cho dù hắn dùng thủ đoạn thế nào, Chu lão ma cuối cùng vẫn cười dài, đám lính canh khác cũng tức giận, nhao nhao tiến lên trợ giúp.

Bạch Tiểu Thuần đứng bên ngoài nhìn tất cả, hắn ngây người nhìn đội chín không ngừng ép hỏi và giày vò đối phương, qua một ngày Chu lão ma thở hồng hộc, những người khác tiêu hoa không ít tinh lực nhưng không thể cạy miệng hỏi Chu lão ma bảo tàng ở nơi nào.

- Chết tiệt, gia hỏa này quá kín miệng!

Mọi người lui trở về, từng người bất đắc dĩ, ánh mắt mọi người đỏ rực nhìn Chu lão ma, hận không thể tiến vào cạy đầu Chu lão ma tìm đáp án, nhất là thanh niên mặt dài càng nghiến răng nghiến lợi.

- Vào lúc lão ma bị bắt tới đây, trên thân hắn trống rỗng, hắn nhất định giấu tài bảo cả đời của hắn vào nơi nào đó!

- Người này đã từng là Nguyên Anh Đại viên mãn, nửa bước Thiên Nhân, tung hoành sáu mươi năm, hắn diệt tộc không dưới hai mươi nơi, bảo tàng của hắn không ít.

Nhìn các đồng liêu bất đắc dĩ và không cam lòng, Bạch Tiểu Thuần do dự một lát sau đó lên tiếng hỏi một câu:

- Chúng ta... Chúng ta có thể sưu hồn mà.

Mọi người cười rộ lên, nhất là thanh niên mặt dài cười trêu tức và xem thường, nhìn Bạch Tiểu Thuần giống kẻ đần.

- Đối với ít người, sưu hồn hoàn toàn chính xác là có thể, phàm là người có tu vi cao, bọn họ dung hợp hồn và thân thể, có quá nhiều thủ đoạn phòng ngừa sưu hồn, cho nên có cưỡng ép sưu hồn cũng không có hiệu quả lớn.

Đội trưởng lắc đầu, giải thích một câu.

- Thời gian của chúng ta còn lại không tới hai ngày, nếu hai ngày này còn không lấy được bảo tàng, như vậy sẽ đổi thành đội thứ mười ép hỏi.

Nói qua xong hắn giải thích với Bạch Tiểu Thuần.

- Phạm nhân nơi này không phải tiểu nhân vật, trên người có không ít bí mật, tài phú cũng như thế, dựa theo quy củ ma lao chúng ta, tiểu đội nào hỏi ra, tiểu đội đó có thể tìm kiếm, dù vậy phải nộp lên một nửa, còn lại sẽ chia cho chúng ta.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó liền bừng tỉnh đại ngộ, sau đó thấy mọi người nghỉ ngơi, lại thay đổi phương pháp ép hỏi, vào ngày thứ ba nhưng không ai có thể cạy miệng Chu lão ma, mọi người thở dài định buông tha.

- Mà thôi mà thôi, xem ra bảo tàng lão ma không thuộc về đội chín chúng ta rồi..

Đội trưởng cười khổ, hắn đang muốn dẫn đám người Bạch Tiểu Thuần quay về, đám lính canh ủ rũ nhìn về phía Chu lão ma với ánh mắt bất thiện.

Chu lão ma phun ra một ngụm nước bọt đẫm máu, hắn cười ha hả trong ngục giam, ánh mắt nhìn vào người đội chín giống như đang nhìn con mồi cần ăn thịt.

- Đã sớm nghe nói người ma lao tàn nhẫn, không có người không thể cạy miệng, nhưng những ngày qua cũng chỉ đến thế là cùng.

Lời này làm đội chín cảm thấy biệt khuất.

- Chúng ta đi!

Đội trưởng nghiến răng, hắn gầm lên dẫn người rời đi.

Đúng lúc này Bạch Tiểu Thuần do do dự dự lên tiếng.

- Đội trưởng, nếu không ta thử một chút? Ta cảm thấy ta có chút tâm đắc vào đạo này.

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, thực tế hắn đã sớm kích động từ một ngày trước.

- Ngươi?

Thanh niên mặt dài Triệu Phong cười lạnh, hắn là tiên thủ nhưng không thể cạy mở Chu lão ma miệng, vả lại nghe nói tám tiên thủ trước

cũng thất bại, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không biết tự lượng sức mình thì càng xem thường.

Vì vậy hắn không che dấu tâm tính của mình, trong mắt mang theo khinh thường và chán ghét như muốn mang mang biệt khuất từ chỗ Chu lão ma dời lên người Bạch Tiểu Thuần.

Lính canh ngục khác cũng cau mày, tuy biết Bạch Hạo lòng dạ độc ác nhưng chuyện giết người và dụng hình là hai chuyện khác nhau, đây là phạm trù khống chế nhân tâm, tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường có thể làm được.

Nhưng Bạch Hạo lại nói bản thân có nắm chắc, mọi người cảm thấy không tin.

- Ngay cả tiên thủ Triệu Phong cũng không thể cạy miệng Chu lão ma, Bạch Hạo không biết lượng sức mình, phải biết rằng tra hỏi là một môn học vấn, không phải a miêu a cẩu nào cũng có thể làm được.

- Mặc dù ngươi bên ngoài có chút hung danh nhưng trong ma lao có người nào không phải hung danh hiển hách.

Lúc này một ít lính canh ngục không vui nhìn Bạch Tiểu Thuần, bọn họ nghĩ hắn dang mạnh miệng, mặc dù hắn không có nắm chắc quá lớn nhưng cũng là nắm chắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 911: Lão Ma, Chúc Ngươi Phá Kỷ Lục

Đội trưởng cũng nhíu mày nhìn Bạch Tiểu Thuần, dù sao Bạch Tiểu Thuần cũng là lính canh của đội chín, cho hắn thử một chút để biết khó khăn, về sau sẽ không nói khoác như vậy, hắn khoát tay và lên tiếng.

- Được rồi, Bạch Hạo, ngươi đã muốn thử một chút thì đi đi.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy liền hất cằm lên, chắp tay sau lưng đi về phía Chu lão ma, đám lính canh ngục sau lưng hắn cũng dùng ánh mắt chế giễu nhìn sang, trong đầu nhìn thấy cảnh Bạch Tiểu Thuần thất bại quay về.

- Bạch Hạo trong truyền thuyết vô cùng tàn nhẫn, hiện tại không rõ vì sao hắn có thể tự tin như vậy.

- Nghe đồn Bạch Hạo am hiểu ẩn nhẫn, tại sao ta không nhìn ra hắn ẩn nhẫn cỡ nào?

- Hừ, Triệu Phong ta không thể hỏi ra, ngươi làm sao hỏi ra chứ?

Triệu Phong càng khinh miệt, hắn khoanh tay nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Người nơi đây không tin Bạch Tiểu Thuần có thể thành công, Bạch Tiểu Thuần nhích tới gần nhà tù, Chu lão ma ngẩng đầu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn lộ ra hàm răng vàng, trong mắt xuất hiện hào quang tham lam.

- Làn da trắng trẻo, nhìn rất non mềm, lão phu thích ăn nhất ba loại thịt, là trẻ mới sinh, nữ nhân xinh đẹp và nam nhân còn non, bé con ngươi phù hợp với tiêu chuẩn thứ ba.

Chu lão ma cười như điên.

- Nhìn thấy ngươi, lão phu cũng nhớ tới từng ăn thịt một Hồn Tu vào mười năm trước, hắn không khác gì ngươi, đều là trắng trẻo non mềm, bị lão phu hành hạ làm nhục sau đó cắn từng khối thịt trên người hắn, mùi vị này chính là mỹ vị nhân gian.

Nói xong, Chu lão ma còn liếm lên bờ môi, ánh mắt mang theo thần thái hưởng thụ.

Phối hợp với bộ dạng lão ma, dường như hóa thành cơn gió lạnh thổi qua người đội viên đội chín, sắc mặt cả đám âm trầm, nội tâm mọi người run rẩy.

Chu lão ma cười quanh quẩn, Bạch Tiểu Thuần hít sâu vài hơi bình phục tâm tình, nội tâm run lên, trong đầu tưởng tượng hình ảnh kia, cảm thấy lão ma hiện tại vô cùng hung tàn, bước chân rục rịch.

- Bắt đầu lão phu ăn từng miếng, ăn tươi thân thể Hồn Tu trắng trẻo kia, sau đó ăn cái mũi, ăn con mắt...

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần do dự, Chu lão ma như tìm được niềm vui, tiếng cười càng lớn, thậm chí hắn còn đứng lên.

Nghe những miêu tả của lão ma, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động mãnh liệt, cảm thấy lão ma hiện tại chính là quái vật, suy nghĩ chuyện ép hỏi không thích hợp với bản thân, đang nghĩ ngợi có nên buông tha hay không, dường như Chu lão ma nhìn ra suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, thân thể như bộ xương lao tới song sắc, hắn hét lớn với Bạch Tiểu Thuần một tiếng.

Mặc dù tiếng rống như sấm sét, lúc trước Chu lão ma còn miêu tả đáng sợ, đột nhiên hắn gào lớn có tính uy hiếp nhất định, Bạch Tiểu Thuần cũng bị hoảng sợ.

- Tiểu oa nhi, sợ choáng váng đi, đến đến đến, để lão phu nếm thử ngươi một chút.

Chu lão ma cười như điên, dường như trêu đùa hí lộng tiểu oa nhi như thế trở thành niềm vui duy nhất của hắn trong ma lao.

Bạch Tiểu Thuần căm tức, hắn cảm giác mình thân là Kim Đan Đại viên mãn nhưng bị lão đầu hù dọa, hắn thẹn quá hóa giận và ngẩng đầu nhìn lên.

- Lão đầu nhi, đây là ngươi tự tìm! Đội trưởng, ngươi có thể mở cửa tù ra hay không?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc nhìn sang đội trưởng.

Đội trưởng do dự một chút, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm vào đầu lâu giam giữ lão ma, trong giây lát xuất hiện một khe hở, không đợi Chu lão ma lao ra, Bạch Tiểu Thuần đã cất bước đi vào trong phòng giam.

Trong chớp mắt hắn đi vào, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải và phất mạnh một cái, một đám sương mù màu đen bao phủ đầu lâu vào bên trong, người ngoài không nhìn rõ tình huống bên trong.

- Hắn muốn làm gì?

- Lại che dậy tầm mắt của chúng ta?

Người đội chín đứng kinh ngạc bên ngoài đầu lâu, muốn tới gần nhìn chằm chằm vào ngục giam.

- Cố làm ra vẻ huyền bí!

Triệu Phong cười lạnh.

Cùng lúc đó trong phòng giam, Chu lão ma nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đi vào bên trong thì sững sờ, hắn liếm môi nhìn sang Bạch Tiểu

Thuần, hàm răng màu vàng còn chảy nước miếng.

- Không nghĩ tới tiểu oa nhi ngươi còn chút đảm lương, không phải nhìn thấy tu vi ta bị phong ấn hay sao.

- Đảm lượng của ngươi không nhỏ, chỉ cần ngươi cho ta ăn cánh tay của ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết một chút manh mối bảo tàng của ta, thế nào... Một cánh tay, một chút manh mối, nếu để lão phu ăn tươi tứ chi của ngươi, ta sẽ nói cho ngươi biết bốn manh mối.

Chu lão ma cười ha hả, dù tu vi bị phong ấn, hắn vẫn bất tuân như cũ, căn bản không đặt Bạch Tiểu Thuần vào mắt.

Hắn biết rõ những người này không thể giết, nhiều nhất chỉ nghiêm hình mà thôi.

- Ta không muốn biết bảo tàng gì cả!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn cảm thấy lão ma đang làm nhục bản thân, giờ phút này hừ một tiếng, hắn vỗ túi trữ vật một cái, tay hắn xuất hiện viên thuốc.

Đó là... Phát Tình Đan!!

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế Chu lão ma sững sờ, sau khi nhìn thấy viên đan dược, hai mắt hắn khinh miệt như cũ.

- Hình phạt đan? Thú vị.

- Hy vọng lát nữa ngươi còn cảm thấy thú vị.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ, hắn nâng tay phải búng Phát Tình Đan bay đi với tốc độ cực nhanh, Chu lão ma bị phong ấn tu vi, căn bản không thể né tránh, cho dù hắn ngậm miệng thì Phát Tình Đan trực tiếp phá vỡ bờ môi và hàm răng bay vào trong cổ, lúc này dược lực hòa tan ngay lập tức.

- Lão ma đầu, đã từng có người thừa nhận cực hình của Bạch mỗ trong hai canh giờ, đây đã là cực hạn, hy vọng ngươi có thể phá kỷ lục của hắn, kiên trì dài hơn một chút.

Bạch Tiểu Thuần hất cằm sau đó lãnh đạm lên tiếng.

Vào lúc này người trong đội chín không nhìn thấy tình hình bên trong ngục giam, bọn họ chỉ nhìn thấy sương mù đen kịt mà thôi, sương mù nồng đậm, cho dù dùng linh thức đảo qua cũng chỉ nhìn thấy mơ hồ.

- Bạch Hạo đang làm gì?

- Hắn đang ở cùng trọng phạm, còn dùng sương mù che đậy, hắn có ý đồ gì?

- Không đúng...

Thời gian dần qua, đám lính canh ngục châu đầu ghé tai, có người khinh thường, có nhíu mày, ngay cả đội trưởng cũng nghi ngờ, cảm giác mình làm lúc trước có phần lỗ mảng.

- Lúc trước ta đã nói người này...

Triệu Phong cười lạnh, hắn khoanh tay trước ngực sau đó khinh miệt nhìn vào trong lồng giam, hắn nói chuyện được một nửa liền nghe tiếng gào thét điên cuồng, tiếng gào thét từ trong lồng giam bị sương mù che đậy truyền ra.

Tâm thần mọi người rung động khi nghe tiếng gầm, đó chính là giọng của Chu lão ma, dường như hắn thừa nhận áp lực tới cực hạn không thể phóng thích, chỉ có thể thông qua gào thét phát tiết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 912: Tấn Chức Tiên Thủ

- Xảy ra chuyện gì?

Mọi người nhìn sang, sắc mặt biến hóa và kinh nghi bất định, âm thanh thật sự cổ quái, lúc trước bọn họ dụng hình với Chu lão ma mấy ngày, mặc dù đối phương kêu la thảm thiết nhưng chưa bao giờ kêu la như thế này.

Không chờ mọi người kịp phản ứng, tiếng gầm gừ càng mãnh liệt hơn trước, đến cuối cùng gần như điên cuồng, tiếng gào thét thảm thiết khủng bố vang lên.

- Ngươi cho ta ăn cái gì?

- A a a, chết tiệt, chết tiệt!!!

- Thả ta ra ngoài!!!

Trong tiếng gào thét còn xen lẫn âm thanh kỳ lạ, người bên ngoài nghe thấy liền sơn tóc gáy.

Người đội chín trố mắt nhìn sang, phải biết bọn họ tra hỏi nhưng Chu lão ma chưa bao giờ cầu in tha thứ bao giờ.

- Bạch Hạo đã làm gì?

Mọi người hít khí lạnh, nội tâm đội trưởng rung động, Triệu Phong biến sắc liên tục, thậm chí đám phạm nhân áo bào xám đứng cách đó không xa cũng mở to mắt, bọn họ bị tiếng gào thét của Chu lão ma làm hoảng sợ.

Tiếng gào thét duy trì không được bao lâu, vào lúc nội tâm mọi người khôi phục, đột nhiên lại bị tiếng kêu thê lương thảm thiết thay thế, tiếng kêu thảm thiết ẩn chứa tra tấn không cách nào tưởng tượng nổi, đau tận xương cốt, ai nghe cũng không đành lòng.

Cho dù người đội chín nghe tiếng kêu thảm thiết quá nhiều cũng biết rõ đây là tiếng kêu tuyệt vọng, bọn họ cũng phải sợ hãi, đó là cảm giác sống không bằng chết, lông tơ trên người bọn họ dựng đứng.

- Âm thanh này là bị áp lực tới cực hạn nhưng không cách nào bộc phát, do đó hình thành điên cuồng!!

- Trời ạ, Bạch Hạo làm thế nào?

- Có thể làm Chu lão ma phát ra âm thanh như thế, hình pháp đã thành công một nửa, không ai có thể kiên trì trong áp lực như vậy quá lâu.

Mọi người rung động không thôi, đội trưởng hít thở dồn dập, Triệu Phong run nhè nhẹ, hắn thân là tiên thủ, biết rõ cảnh giới trong tiên thủ, áp lực làm người ta không thể bộc phát là thủ đoạn khó khăn nhất.

- Chẳng lẽ, hắn cũng là tiên thủ? Không có khả năng!!

Triệu Phong không cam lòng, hắn cảm thấy Chu lão ma không giống bình thường, có lẽ còn kiên trì một thời gian.

Vào lúc này Chu lão ma kêu thảm thiết, tiếng kêu mang theo điên cuồng, mang theo thống khổ không cách nào hình dung, thậm chí còn làm phạm nhân trong các ngục giam khác sợ hãi.

- Lúc trước xương cốt lão ma rất cứng, hiện tại biến thành thế này...

- Tiểu oa nhi vừa rồi là ai?

Toàn bộ quá trình kéo dài suốt nửa canh giờ, trong lồng giam chỉ còn lại tiếng Chu lão ma cầu xin tha thứ.

- Ta nói, ta nói hết, ta cho ngươi biết bảo tàng...

- Câm miệng, Bạch gia gia ta không muốn biết bảo tàng!

- Bạch gia, ta sai rồi, thật sự sai rồi... Ngươi bỏ qua cho ta đi...

Trong lồng giam có tiếng đối thoại vang lên, người bên ngoài trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình nữa, lúc này không có người nghị luận, ánh mắt mọi người đều nhìn sang lồng giam, bọn họ không cách nào tưởng tượng Chu lão ma thừa nhận tra tấn thế nào mới phát ra tiếng cầu xin thế này.

Hết lần này tới lần khác Bạch Hạo lòng dạ độc ác tới mức không quan tâm, dường như đây là niềm vui của Bạch Hạo, không phải vì đáp án, hắn đang hưởng thụ quá trình ép hỏi.

Cảnh này làm mọi người hãi hùng khiếp vía, không rét mà run, nhất là Chu lão ma kêu thảm thiết và cầu xin tha diễn ra suốt nửa nén hương, thời gian dần qua, giọng nói càng nhỏ yếu, sương mù bao phủ lồng giam biến mất, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, trong mắt mang theo đắc ý bước ra bên ngoài.

Hắn bước đi tiêu sái hấp dẫn ánh mắt của người bốn phía, lính canh ngục cũng tốt, đám phạm nhân áo xám cũng được, còn có đám trọng phạm các nơi cũng nhìn sang nơi này.

Quần áo Bạch Tiểu Thuần như thường, nhìn không khác lúc trước, lúc này mọi người đều nhìn vào trong nhà giam, trong nháy mắt nhìn vào lồng giam liền kinh hô thành tiếng.

- Trời ạ.

- Hắn... Hắn là Chu lão ma?

- Bạch Hạo, hắn... Rốt cuộc hắn đã làm gì Chu lão ma?

Trong lồng giam, thân thể cao lớn của Chu lão ma biến thành khô héo giống như được hơ trên lửa, thiêu đốt tính mạng và linh hồn của hắn, đã đốt cháy một nửa sinh khí đối phương.

Cả người ỉu xìu, ngồi xổm trong góc, toàn thân run rẩy liên tục, trên người hắn đầy vết cào, thậm chí có rất nhiều nơi nhìn thấy xương trắng và nội tạng.

Điều này nói rõ là chính hắn tự tổn thương chính mình.

Mà ánh mắt của hắn sợ hãi nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, sợ hãi khó hình dung thành lời, dường như Bạch Tiểu Thuần trong mắt hắn chính là lệ quỷ hung ác nhất thế gian, mọi người không ngờ ánh mắt Chu lão ma biến thành như vậy, Bạch Tiểu Thuần chính là ác mộng của Chu lão ma, bóng lưng được khắc vĩnh viễn vào tâm thần của hắn.

Mọi người hít khí lạnh khi nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn tương phản quá lớn với việc Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi ra, Chu lão ma kiêu ngạo nửa giờ trước, kết quả nửa giờ sau biến thành thế này.

Cho dù là lính canh hay phạm nhân đều dùng ánh mắt ngưng trọng và sợ hãi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Trong ánh mắt kính sợ của nhiều người, Bạch Tiểu Thuần vô cùng ngạo nghễ đi tới trước mặt đội trưởng, hắn ném ngọc giản tới trước mặt đội trưởng.

- Hắn khai rồi.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận ánh mắt người chung quanh, nội tâm rất đắc ý, ho nhẹ một tiếng sau đó chắp tay sau lưng, hắn hất cằm lên cao mang theo khí thế cao thâm mạt trắc đi về nơi xa.

Đội trưởng ngơ ngác cầm ngọc giản trong tay, hắn thất thần nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Triệu Phong hít thở dồn dập, hắn nhìn vào trong ngục giam, cẩn thận quan sát Chu lão ma run rẩy bên trong, tròng mắt của hắn như rớt ra ngoài.

- Không có dấu vết thi pháp!

- Áp lực đè nén không thể bộc phát!

- Rõ ràng đã cung khai nhưng trực tiếp cự tuyệt, từ đó tạo thành ảo giác tra tấn không ngừng nghĩ lên phạm nhân... Bản thân hắn lại đắm chìm vào quá trình hưởng thụ khi tra tấn.

- Trời ạ, đây là cảnh giới cao nhất của tiên thủ!!! Bạch Hạo chính là tiên thủ... Không đúng, hắn là người nổi bật trong tiên thủ, hắn là hắc tiên.

Triệu Phong ngẩng đầu nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, trong mắt hắn mang theo kích động và cuồng nhiệt.

Mặc dù hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt, cảnh tượng trước mặt phá vỡ suy nghĩ của hắn, hắn thân là tiên thủ, hắn càng bội phục thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần tới cực hạn, ánh mắt cuồng nhiệt không che dấu nổi.

- Bạch huynh, chờ ta một chút!

Triệu Phong kích động, hắn đi thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, đám lính canh ngục sùng kính nhìn Bạch Tiểu Thuần, vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần có thể cạy miệng Chu lão ma, thanh danh của hắn tăng mạnh trong đội chín, thậm chí vì bảo tàng, thái độ của bọn họ về Bạch Tiểu Thuần cũng nghịch chuyển.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 913: Chia Của

Đội trưởng thở hổn hển, hai mắt sáng lên, hắn hiểu rõ tiên thủ như vậy có ý vị thế nào với đội chín, vì vậy đuổi theo vây quanh Bạch Tiểu Thuần.

Đám phạm nhân áo xám chung quanh cùng đám trọng phạm nhìn lính canh vây quanh Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn Chu lão ma co rút trong lồng giam, nội tâm không ngừng khuyên bảo bản thân mình tuyệt đối không đi trêu chọc tiên thủ như vậy!

Tiên thủ này là ác mộng với tất cả phạm nhân.

Khi Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu ưỡn ngực đi xa, phía sau hắn là đám lính canh ngục và đội trưởng đội chín, cả đám cuồng nhiệt đuổi theo, túm tụm bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo sùng bái và kính sợ chưa từng có.

Trong ma lao này cường giả vi tôn, đây đã là pháp tắc cao nhất, trong ma lao, ngoại trừ pháp tắc này, còn có một việc chính là phải tôn kính tiên thủ!

Tiên thủ đại biểu cho tài phú, đại biểu cho địa vị, nhất là trong lao ngục càng như thế.

Như Triệu Phong, hắn chẳng qua là tiên thủ của đội chín, lúc trước bị những người khác vây quanh, cho dù là đội trưởng cũng khách khí với hắn, về phần tiên thủ của đội khác cũng là như vậy.

Trong mắt của người khác Bạch Tiểu Thuần thể hiện tiềm chất tiên thủ không tầm thường, ngay cả Triệu Phong cũng tâm phục khẩu phục,

đám người khác càng cuồng nhiệt.

- Bạch huynh quả nhiên là cao nhân!

- Hặc hặc, Bạch huynh, lúc trước chúng ta có chút hiểu lầm nhỏ, những thứ này không nói nữa, từ nay về sau chúng ta là huynh đệ.

- Bạch huynh, lực lượng tiên thủ của ngươi đủ kiêu ngạo trong ma lao này đấy.

- Huynh đệ đội chín phát tài là nhờ vào Bạch huynh, về sau mọi người có chỗ tốt đều chia cho nhau.

Tất cả mọi người kích động mở miệng, Triệu Phong bỏ qua căm thù lúc trước, hiện tại hắn sùng bái Bạch Tiểu Thuần, thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần càng thần bí thì hắn càng kính sợ.

Bạch Tiểu Thuần không ngờ mình chỉ cạy miệng Chu lão ma lại được nhiều người truy cầu như thế, toàn thân hắn bay bổng, nội tâm kích thích và cảm khái, hắn cảm thấy mình đúng là người ưu tú, cho dù đi tới nơi nào bản thân cũng là châu báu, không ai có thể che lấp hào quang của mình.

- Quá ưu tú, ta ưu tú tới mức mình cũng phải phục mình.

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, “tự sướng” một phen, Hắn là người khéo đưa đẩy và giỏi ăn nói, lúc này cười nói với mọi người chung quanh.

- Chút việc nhỏ này không xem vào đâu, về sau Bạch mỗ có, mọi người sẽ có, đội chín là một nhà, chúng ta là huynh đệ.

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực phanh phanh, hắn vô cùng hớn hở ra khỏi lao ngục với mọi người.

Cùng ngày đội trưởng an bài lính canh đi ra ngoài, dựa theo khẩu cung của Chu lão ma đi tới động phủ của hắn bên ngoài thành Cự Quỷ,

toàn bộ hành trình đều có pháp thuật ảnh lưu niệm, mang tất cả tài phú của Chu lão ma vào trong ma lao.

Lúc này đội chín mở hội nghị nhỏ, hơn mười người tụ tập trong phòng đội trưởng, cả đám phân bảo tàng của Chu lão ma, tiếng cười không ngừng, Bạch Tiểu Thuần được phân nhiều nhất, hắn nhìn lấy đội trưởng đưa một cái hồn tháp cho mình, trong hồn tháp có số lượng oan hồn kinh người, cũng bày ra một ngàn hồn dược trung phẩm, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng sáng mắt.

- Thì ra Chu lão ma giàu có như vậy!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, đội trưởng cao hứng lấy một hũ rượu ngon ra ngoài.

- Chư vị, tất cả đều nhờ vào công lao Bạch Hạo huynh đệ, đến đến đến, chúng ta kính Bạch huynh đệ một ly.

Đội trưởng cười nói, hắn rót rượu cho mọi người.

Các lính canh khác đứng lên, nhao nhao mời rượu Bạch Tiểu Thuần, bọn họ được chia của, lần này cũng phát tài một phen, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, bởi vì hắn đại biểu cho vô số bảo tàng.

- Huynh đệ ta vừa tới ma lao, lúc trước không hiểu quy củ, có cái gì làm không đến nơi, chư vị huynh đệ bỏ qua cho.

Bạch Tiểu Thuần xoắn tay cầm rượu lên kính mọi người.

- Bên ngoài có chút đồn đãi với ta, những chuyện này nói tới cũng đắng chát, không đề cập tới cũng được, tóm lại Bạch Hạo ta đến nơi này, nơi đây liền là nhà của ta, hy vọng chút lực mỏng của ta có thể đánh ra tương lai tốt cho mọi người.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần tự đắc, cảm giác mình nói quá tốt, nói như vậy lần nào cũng đúng, sau đó hắn cầm rượu uống cạn.

Đội trưởng thấy thế liền vỗ vai cười nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Trước kia mọi người lạnh nhạt với ngươi, đó là vì trong đồn đãi ngươi là người lòng dạ độc ác, lục thân không nhận, xem ra lời đồn không đúng, Bạch Hạo huynh đệ là nươời của chúng ta, có tiềm chất tiên thủ, Bạch Hạo, ngươi tới ma lao là đúng rồi, cái gì chó má Bạch gia, về sau ngươi ở đây, người Bạch gia không dám tìm đâu.

Đội trưởng nói xong người chung quanh cười lớn, nhao nhao lên tiếng, Triệu Phong cũng cầm rượu tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn cúi đầu thành khẩn.

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm động, cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, nhìn mọi người chung quanh, hắn dứt khoát cỡi áo cầm vò rượu lên.

- Cảm ơn chư vị ca ca, từ nay về sau các ngươi là ca ca của ta rồi.

- Bạch huynh, lúc trước là Triệu mỗ sai rồi, một vò này, ta uống!

Triệu Phong nâng vò rượu lên uống cạn, lại cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần

- Tiên thủ đội chín, Triệu mỗ không mặt mũi nào tiếp tục đảm nhiệm, kính xin Bạch huynh trở thành tiên thủ đội chín.

Triệu Phong nói lời này, những lính canh ngục khác đứng lên thành tầm mời Bạch Tiểu Thuần làm tiên thủ.

- Đúng vậy, Bạch Hạo huynh đệ, ngươi làm tiên thủ của đội chín đi!

- Lấy tiềm chất tiên thủ của Bạch Hạo huynh đệ, chắc chắn có thể dương danh ma lao!

Ngay cả đội trưởng cũng thành khẩn mời hắn, nội tâm Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, cảm khái bản thân thật sự được hoan nghênh, hắn cũng mở miệng hỏi chuyện tiên thủ.

- Bởi vì phần lớn phạm nhân trong ma lao không thể sưu hồn, vì vậy có nghề tiên thủ, đó là xưng hô của người chuyên môn thẩm vấn trọng phạm, có thể trở thành tiên thủ, từ đó nói rõ người này có thủ đoạn thẩm vấn hơn xa người khác.

- Trong bốn đại khu ma lao chúng ta có bốn đại tiên thủ, bất kỳ người nào cũng có địa vị cao gần với đội trưởng nhà lao, bọn họ được gọi là hắc tiên, ý tứ chính là tiên thủ tim đen! Dưới bốn hắc tiên, mỗi tiểu đội trong bốn khu đều có tiên thủ của mình.

- Tuy Chu lão ma rất mạnh miệng, hầu như tất cả tiên thủ khu Đinh đều thất bại, thậm chí cả hắc tiên tiểu đội thứ nhất cũng bại trận, nhưng Bạch Hạo huynh đệ có thể thành công, Bạch Hạo huynh đệ, ngươi có tiềm chất hắc tiên đấy.

Triệu Phong thở sâu, hắn thán thưởng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn không nghĩ tới trong ma lao còn có cách nói như vậy, nhất là nghĩ đến Chu lão ma mang cho mình nhiều oan hồn như thế, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kích động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 914: Quét Ngang Khu Đinh

- Hiện tại ta còn thiếu Thiên Nhân Hồn, tu hành dừng lại, ta phải bảo đảm cái mạng nhỏ của mình, từ cố gắng từ pháp bảo... Kể từ đó luyện hỏa mới là trọng điểm, cũng cần số lượng oan hồn thật lớn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền ho khan hai tiếng.

- Nếu như tất cả mọi người nói như vậy, cũng được, Bạch mỗ sẽ đảm nhận chức tiên thủ.

Bạch Tiểu Thuần nói thế mọi người hưng phấn không nhỏ, cả đám cầm vò rượu lên, càng nhiệt tình mời Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí còn có người đề nghị, nên đi trong lao ngục tìm đám trọng phạm cứng miệng không nói tài phú thẩm vấn một phen.

- Có Bạch huynh đệ ở đây, chúng ta sẽ phát đạt, Bạch huynh đệ, trong khu Đinh chúng ta tồn tại hơn trăm tên trọng phạm không thể cạy miệng suốt mấy trăm năm!

- Không sai, hơn trăm tên trọng phạm này, trên người bọn chúng đều có bí mật, nếu chúng ta có thể cạy miệng của chúng, bất kỳ thu hoạch nào cũng không ít hơn Chu lão ma.

Có người đề nghị, các lính canh khác kích động nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Ngay cả đội trưởng cũng kích động chờ mong nhìn qua Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch huynh đệ, ta có thể câu thông với đội mười, bảo bọn họ nhường lần tuần tra này cho chúng ta.

Nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của mọi người, tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, đột nhiên bản thân thấy mình trở nên trọng yếu, nội tâm của hắn rất thích ý, lúc này ngạo nghễ lên tiếng.

- Được chư vị ca ca nhờ vả, hiện tại chúng ta liền đi, ta cũng không tin có kẻ ta không thể cạy miệng.

Hắn nói câu này làm mọi người kích động, trên nét mặt tràn đầy chờ mong. Đội trưởng cười hắc hắc, tranh thủ thời gian chạy tới tìm đội mười, hắn muốn thương lượng công việc.

- Bảo đội mười nhường công việc tuần tra lần này cho chúng ta đi!

Lúc đội chín hưng phấn, cả đám người quay về trong lao ngục, mới vừa vào, đám phạm nhân áo xám và trọng phạm vừa mới khôi phục tinh thần từ việc Bạch Tiểu Thuần khảo vấn Chu lão ma, lúc này lại nhìn thấy đội chín và Bạch Tiểu Thuần, cả đám mở to mắt nhìn sang.

- Trời ạ, hắc tiên kia lại tới!

Đám phạm nhân áo xám run như cầy sấy, nhanh chóng đi lên bái kiến, lúc này tâm tư đội chín không phải hưởng thụ, cả đám vây quanh Bạch Tiểu Thuần đi tới lồng giam trọng phạm cứng miệng.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần vênh váo đắc ý, chắp tay sau lưng, những nơi đi qua đám phạm nhân áo xám cảm thấy cực kỳ khủng khiếp, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng xuất hiện trước một lồng giam.

- Bạch huynh đệ, Hứa lão ma này là cường giả danh chấn tám phương hơn sáu mươi năm trước, một thân tu vi Nguyên Anh kinh người không nói, bởi vì luyện chế pháp khí tàn nhẫn mổ bụng chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín phụ nữ có thai lấy nhau thai, hành vi táng tận thiên lương.

Đội trưởng lên tiếng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang, nhìn thây trong phòng giam là một lão giả, lão giả vô cùng bình tĩnh ngồi đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, thần thái của hắn không quan tâm tới sinh mệnh là gì.

- Đã rất lâu không có ai thử cạy miệng lão phu rồi, cũng tốt, chơi với các ngươi một chút.

Lão giả lên tiếng lạnh lùng như băng giá.

Nhìn Hứa lão ma, cho dù đội trưởng có lòng tin vào Bạch Tiểu Thuần cũng phải do dự, đó là vì danh tiếng Hứa lão ma quá lớn, ngay cả hắc tiên khu Đinh liên tục tay không quay về, dùng hết thủ đoạn cũng không moi ra cái gì.

- Đây chính là Hứa lão ma, ta muốn xem hắc tiên của đội chín làm sao cạy miệng của hắn.

Trong phạm nhân áo xám có vài người cúi đầu nói thầm, mặc dù bọn họ kính sợ Bạch Tiểu Thuần nhưng tràn đầy tự tin vào Hứa lão ma.

Lúc mọi người có suy nghĩ khác nhau, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần dò xét Hứa lão ma một lúc, hắn cất bước đi vào trong ngục giam, ngay sau đó sương mù che phòng giam lại, ngay sau đó tiếng gào thét áp lực giống như Chu lão ma vang lên.

Cả đội chín hưng phấn khi nghe âm thanh gào thét vang lên, đám phạm nhân áo xám chung quanh cũng hít khí lạnh liên tục.

- Ngay cả Hứa lão ma cũng như thế.

- Không thể nào, đây chính là Hứa lão ma đấy, ngay cả hắc tiên khu Đinh cũng không thể cạy miệng hắn được.

Chỉ hơn nửa canh giờ, tiếng gào thét thảm thiết cuối cùng hóa thành cầu xin tha thứ, từng tiếng gào thét thê lương làm người bên ngoài nghe

thấy cũng hãi hùng khiếp vía, đám trọng phạm gần đó sợ hãi không nhỏ.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi ra, sắc mặt ngạo nghễ ném một cái ngọc giản cho đội trưởng.

- Hắn xưng tội rồi, kế tiếp ở nơi nào?

Triệu Phong run rẩy kích động, đội trưởng hưng phấn, ánh mắt đám lính canh ngục khác sùng bái nhìn Bạch Tiểu Thuần, cả đám vui vẻ đi theo Bạch Tiểu Thuần tới nơi khác.

Cứ như vậy, một chỗ, hai chỗ, ba chỗ...

Thời gian ba ngày, Bạch Tiểu Thuần đã làm nhiều người nghẹn họng trân trối, hắn dùng tốc độ cực nhanh quét qua mười ba tên trọng phạm nhiều năm không cung khai.

Đám người này kẻ thừa nhận lâu nhất chỉ đạt tới hai canh giờ, cho dù là kẻ nào cũng không thể câm miệng, bị Bạch Tiểu Thuần khảo vấn đều nói bí mật của mình.

Bạch Tiểu Thuần dần dần cảm thấy việc có chỗ tốt lớn với bản thân mình, hắn phát hiện đám người này trừ tài phú ra, đồng thời đám phạm nhân lâu năm còn biết một ít bí mật...

Bọn chúng chưa từng nói bí mật này với ai, nhưng hôm nay bị thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần tra tấn nên phải nói, lúc bắt đầu Bạch Tiểu Thuần còn không cảm thấy cái gì, sau khi nghe nhiều bí mật thì ánh mắt hắn tỏa sáng.

Hắn cũng sinh ra hứng thú với ma lao, bởi vì hắn phát hiện đám phạm nhân nơi đều là kẻ cùng hung cực ác, hoàn toàn nên giết đi mới đúng.

- Như vậy xem ra, Cự Quỷ vương.. Rất anh minh?

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ.

Cùng lúc đó đội thứ chín đã chết lặng, bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn cực kỳ thuận lợi, từng ngọc giản trong tay đội trưởng, ánh mắt cả đám sinh ra hào quang sáng ngời.

Mỗi một ngọc giản đại biểu tài phú, vừa nghĩ tới sinh hoạt ngày sau của mình, bọn họ càng sùng bái Bạch Tiểu Thuần hơn thần linh

So với bọn họ, đám phạm nhân áo xám không ngừng run rẩy, trong ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo sợ hãi tới cực hạn.

Trong rung động cùng có sùng kính, thậm chí đội trưởng cắn răng, không tiếc trả giá lớn ra ngoài câu thông với các đội trưởng khác, không biết đàm phán như thế nào, cuối cùng tiểu đội chín có tư cách tuần tra một tháng.

Sau khi nghe tin tức này, đám người đội chín lập tức hoan hô tung tăng như chim sẻ, đám phạm nhân áo xám và trọng phạm khiếp sợ không nhỏ.

Thời gian trôi qua, một tháng qua đi.

Trong một tháng qua, Bạch Tiểu Thuần sinh ra hứng thú nên quét ngang khu Đinh, trên trăm tên phạm nhân cứng miệng đều cung khai.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 915: Lão Giả Thần Bí (Thượng)

Mỗi lần thẩm vấn, trong lồng giam đều truyền ra tiếng gào thét thảm thiết, mọi người sợ hãi càng ngày càng nhiều hơn.

Nhất là không nhìn thấy quá trình cụ thể, cho nên cảm giác kinh khủng còn mạnh hơn nhiều.

Tối trọng yếu nhất, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn xong đi ra, trọng phạm sau lưng hắn, mặc kệ trước kia hung tàn cỡ nào, kiêu ngạo không thuần cỡ nào cũng như biến thành người khác, co lại run rẩy trong góc, thậm chí lạc ấn không thể xóa đi, qua vài ngày sau, lúc Bạch Tiểu Thuần đi ngang qua lồng giam bọn họ, bọn họ như con thỏ chấn kinh, không ngừng run rẩy sợ hãi và gào khóc.

Đội trưởng không ngừng vui mừng, cũng làm danh tiếng của Bạch Tiểu Thuần trong khu Đinh tăng lên đỉnh phong, ánh mắt mọi người nhìn hắn đã mang theo ý vị khác biệt.

Bạch Tiểu Thuần hứng thú càng lúc càng lớn, hứng thú của hắn không phải đi dùng Phát Tình đan ép hỏi, mà là bí mật trong lòng của đám trọng phạm, những bí mật này nhiều lắm, phần lớn là về Man Hoang, còn có một ít thuộc về thành Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần nổ lực suốt một tháng, hắn phát hiện mình biết quá nhiều bí mật.

Một tháng sau, lúc đội chín rời đi, toàn bộ tù phạm trong nhà giam thở ra một hơi, suốt một tháng, bọn họ cảm thấy một ngày dài như một năm, Bạch Tiểu Thuần mang lại ác mộng cho bọn họ, cho dù không bị ép hỏi cũng chôn dấu hạt giống sợ hãi.

Trái lại đội chín chính thức phát đạt, bọn họ lấy tài phú ra chia của, việc này oanh động chín tiểu đội khác, chín tiểu đội này được phân một phần nhỏ, đây là cái giá lớn của đội trưởng đội chín.

Lúc phân tài phú tới tay, tiểu đội khác trong khu Đinh rung động rất lớn, bọn họ dò hỏi nguyên nhân, lập tức biết thân phận hắc tiên của Bạch Tiểu Thuần, tâm thần như thiên lôi đánh trúng.

- Cái gì, một tháng, tên kia cạy miệng tất cả trọng phạm câm miệng suốt trăm năm!! Đây là chuyện không có khả năng.

- Đáng chết, khó trách đội chín muốn tuần tra thay chúng ta.

- Bạch Hạo có thủ đoạn hắc tiên, nếu đây là thật, thủ đoạn hắc tiên của hắn cực kỳ cao mình, phải biết rằng hắc tiên khu Đinh của chúng ta cũng không làm được như thế.

Trong lúc rung động, các tiểu đội khác không ngừng tìm hiểu tin tức, sau khi chứng thực mọi thứ, mọi người lập tức áp chế sôi trào đỏ mắt nhìn đội chín.

Ngay cả Tôn Bằng là đội trưởng khu Đinh, sau khi đạt được tin tức xác nhận cũng rung động.

- Thời gian một tháng, cạy miệng toàn bộ trọng phạm cứng đầu suốt trăm năm!

Tôn Bằng hít khí lạnh, sau khi hắn nhìn thấy đội trưởng đội chín dâng hồn dược và pháp bảo lên, hắn còn không dám tin vào mắt mình, Tôn Bằng phải thở dài chán nản.

- Bạch Hạo này là kẻ tâm ngoan thủ lạt, lục thân không nhận, hắn quả thật thích hợp làm hắc tiên.

Vừa nghĩ tới khu Đinh của mình, lúc này hắn nhất định phải thông báo với giám ngục trưởng Lý Húc, từ đó phóng thích danh tiếng, Tôn Bằng phấn chấn, dứt khoát vung tay áo ra lệnh cho phép Bạch Tiểu

Thuần có thể tùy thời ra vào lao ngục, thuận tiện hắn thẩm vấn trọng phạm.

Lúc này những tiểu đội khác không ngừng tuần tra khu Đinh, một tháng có thể đi ba ngày, nhưng đối với Bạch Hạo hắn không có hạn chế này.

Đãi ngộ đặc thù như thế, nếu đổi thành lúc khác nhất định có người không đồng ý, nhưng trước mắt Bạch Tiểu Thuần làm ra chuyện quá dọa người, trong khoảng thời gian ngắn không có kẻ nào đứng ra phản đối việc này.

Một tháng qua với người đội chín là một tháng thu hoạch, bọn họ không cần làm gì cả, chỉ cần đi theo Bạch Tiểu Thuần là đạt được tài phú xa xỉ.

Phải biết tài phú của cả trăm tên trọng phạm rất phong phú, đã không cách nào hình dung rồi, cho dù mỗi lính canh cầm một phần trong đó nhưng tính gộp lại cũng làm người ta sợ hãi.

Cũng khó trách Tôn Bằng lấy được một nửa liền hưng phấn cho Bạch Tiểu Thuần quyền lợi đặc thù, đồng dạng Bạch Tiểu Thuần có thu hoạch gần với Tôn Bằng, nhưng trên thực tế với tính cách của hắn làm sao không có giữ lại...

Hắn đã sớm âm thầm thông tri Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong, bảo bọn họ đi vơ vét một phen.

Việc này mọi người trong ma lao có đoán được nhưng nó cũng là một phần trong quy tắc, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần không làm quá phận, không có kẻ nào đi gây phiền toái với hắc tiên.

Vả lại Bạch Tiểu Thuần rất biết làm người, cho dù lời nói làm việc hay trình độ hào phóng cũng làm người khác thoải mái, cho nên không ai so đo.

Những thứ này chưa tính là thu hoạch lớn nhất của Bạch Tiểu Thuần, hắn có được bí mật của hơn trăm tên trọng phạm... Những bí mật này mặc dù không đầy đủ nhưng bao hàm toàn diện.

- Trong thành Cự Quỷ từng có năm đại gia tộc... Còn có hai đại gia tộc, trong vòng một đêm bị cự quỷ thôn phệ, tận diệt cả nhà.

- Tu vi Cự Quỷ Vương nhìn như bán thần nhưng trong lời đồn, công pháp của hắn có thiếu hụt trí mạng?

- Trong mười đại hầu, có người muốn phản bội Cự Quỷ Vương?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, những tin tức này chỉ là một phần trong các bí mật mà thôi, còn có quá nhiều chuyện che dấu làm cho Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ.

- Không nghĩ tới trong lao ngục còn có chuyện như thế.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ cúi đầu nhìn hồn tháp thủy tinh của mình, hai mắt sáng lên, số lượng oan hồn hắn có được nhiều tới mức kinh người.

- Hỏa diễm mười ba màu, ta đã thôi diễn không kém bao nhiêu...

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, ý định nếm thử luyện chế hỏa diễm mười ba màu chẳng qua chỗ của hắn quá nhỏ không thích hợp luyện chế, vả lại nếu luyện chế sẽ sinh ra ảnh hưởng quá lớn.

Trầm ngâm một phen, Bạch Tiểu Thuần lập tức đi tới cửa lớn của lao ngục.

Trên đường đi, lính canh tiểu đội khác nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền khách khí, chào hỏi từ xa, Bạch Tiểu Thuần mỉm cười hưởng thụ cảm giác được người khác xem trọng, hắn đáp lại từng người sau đó cất bước đi vào cổng ánh sáng.

Lúc xuất hiện trong lao ngục, không quan tâm tới đám phạm nhân áo xám và trọng phạm, Bạch Tiểu Thuần nhớ kỹ trong khu vực này có vị trí

trống trải, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đi tới nơi này.

Không bao lâu hắn đã đi tới cuối khu Đinh, sau đó tìm được khu vực trống trai, hắn lập tức bố trí tầng tầng cấm chế mới khoanh chân ngồi xuống, hắn hô hấp vững vàng liền bắt đầu cầm hồn tháp ra.

Trong hồn tháp có vô số oan hồn bay ra ngoài, phô thiên cái địa, tứ tán bát phương, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng, hắn phát tay, trong tay có hỏa diễm mười hai màu xuất hiện.

- Hỏa diễm mười ba màu, lúc đầu ta rời khỏi Bạch gia vẫn nghiên cứu, bút ký của Bạch Hạo gây xúc động cho ta, lại trải qua thôi diễn lục lọi mấy ngày qua, hiện tại ta có nắm chắc thành công thật lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 916: Lão Giả Thần Bí (Hạ)

- Cho dù thất bại cũng không quan hệ, tìm được nguyên nhân, điều chỉnh luyện chế sẽ thành công.

Bạch Tiểu Thuần không chần chờ, hắn bấm niệm pháp quyết điểm vào hỏa diễm mười hai màu, lúc này biển lửa thôn phệ vô số oan hồn.

Thôn phệ nhìn như rất nhanh nhưng bất kỳ khâu nào cũng trải qua Bạch Tiểu Thuần tính toán vô số lần mới có kết quả, theo thời gian trôi qua, oan hồn chung quanh bị dung hợp, trên hỏa diễm mười hai màu có thêm màu sắc mới, nhưng vào lúc này nó sinh ra bất ổn rất mạnh, mặc cho Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh thế nào cũng không có tác dụng, mặc dù không có tan vỡ nổ tung nhưng cũng dập tắt.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, hắn thử lại lần nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Lại trôi qua nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần đã thử luyện chế mấy mươi lần nhưng đều thất bại, hắn đều cẩn thận suy tư nguyên nhân sau đó luyện chế.

Thời gian dần qua, hắn dần dần nắm chắc luyện chế hỏa diễm mười ba màu, cho tới ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ liền ngẩng đầu nhìn trời.

Đôi mắt của hắn đầy tơ máu nhưng tinh thần vô cùng tốt, hắn hít thở dồn dập và mang theo chờ mong.

- Đây là vấn đề cuối cùng cũng bị ta hóa giải, lúc này nhất định thành công.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, có nhiều oan hồn bay ra khỏi hồn tháp, không đợi bay lâu, Bạch Tiểu Thuần luyện thành hỏa diễm mười hai màu, thiêu đốt dung hợp xong, Bạch Tiểu Thuần hết sức chăm chú, thậm chí thân thể xuất hiện hư ảnh trùng điệp, linh thức bạo tăng, thời gian dần qua, hỏa diễm mười hai màu xuất hiện thêm màu mới.

Trong nháy mắt xuất hiện màu mới, tiếng nổ ngập trời sinh ra, hỏa diễm nóng bạo tăng hơn lúc trước mấy chục lần khuếch tán tám phương, nơi như tạo thành hỏa diễm phong bạo.

Những phạm nhân nơi xa đều hãi hùng khiếp vía, không dám tới gần chút nào, ngay cả những trọng phạm bị giam trong đầu lâu cũng hoảng sợ nhìn sang.

Bởi vì bọn họ cách Bạch Tiểu Thuần không xa, vì vậy có thể nhìn thấy cấm chế bên kia, trong một lao ngục gần vị trí của Bạch Tiểu Thuần, một lão giả đang ngồi ngẩng đầu lên, trên mặt hắn còn có cái bớt đỏ, ánh mắt tảo sáng, nếu như có lính canh ngục nhìn thấy cảnh này sẽ giật mình!

Phải biết rằng trọng phạm bị giam giữ trong nơi này, tu vi của bọn họ đều bị phong ấn, không có khả năng còn tu vi, lão giả trước mặt lại phát hiện Bạch Tiểu Thuần luyện chế hỏa diễm mười ba màu, đây mới là việc đáng sợ.

Lão giả này chính là người đội trưởng tùy ý chỉ cho Bạch Tiểu Thuần, là kẻ chọc giận Cự Quỷ Vương, là lão giả bớt đỏ bị nhốt vào nơi này hơn hai trăm năm.

Ánh mắt của hắn tỏa sáng sau đó nhắm lại, tiếp tục ngồi xuống, dường như hỏa diễm mười ba màu cũng chỉ làm hắn hơi liếc mắt nhìn mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần không biết được, khí tức của hắn nặn nề, cẩn thận xiết chặc bàn tay, hành động của hắn làm biển lửa bộc phát âm ầm,

không ngừng bị áp súc, lúc này trong bàn tay Bạch Tiểu Thuần chỉ còn lại một đám hỏa diễm mười ba màu thật nhỏ.

- Thành công!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, trong mắt mang theo thần thái vui mừng, thông qua bút ký của Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần đã đoán được chênh lệch giữa hỏa diễm mười ba màu và mười bốn màu không lớn.

Cho dù là cùng cảnh giới, chỉ có hỏa diễm mười lăm màu mới là cái hào rộng, một khi luyện chế hỏa diễm mười màu sẽ từ Hoàng phẩm nhảy lên Huyền phẩm..

Mà Luyện Hồn Sư Huyền phẩm có tư cách trở thành nội tình căn bản của đại thế gia! Dù sao Hồn Tu đều muốn đột phá Nguyên Anh đại viên mãn bước vào Thiên Nhân, tiêu chuẩn thấp nhất là vật phẩm luyện linh mười lăm lần, thông qua vật phẩm cảm ngộ thiên địa, đạt được một phần vạn khả năng đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

- Hỏa diễm mười bốn màu, hôm nay ta có vài phần nắm chắc...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần kiên định, hắn có ý định luyện chế hỏa diễm mười bốn màu.

Lại qua nửa tháng.

Tóc Bạch Tiểu Thuần tán loạn, hắn sắp điên rồi, vào thời khắc mấu chốt, nửa tháng qua thất bại làm hắn đột nhiên tăng mạnh.

- Tối đa còn năm lần, ta nhất định sẽ thành công.

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, vỗ hồn tháp, lúc này oan hồn bay ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, hắn phát hiện hồn quá ít, lúc này trợn mắt há hốc mồm.

- Không còn?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, hắn nhớ rõ bản thân lúc trước có rất nhiều, lúc này ngây người, hắn nở nụ cười khổ, biết mình hao phí quá lớn.

- Không để ý, nhịn không được...

Bạch Tiểu Thuần buồn nản, thở dài, nội tâm gấp gáp, nhớ tế oan hồn tại Trường thành lúc trước.

- Đáng tiếc, năm đó ta giao oan hồn cho Trường thành đổi chiến công...

Vừa nghĩ tới bản thân lúc trước làm việc ngốc nghếch, Bạch Tiểu Thuần hối hận không thôi.

- Đám phạm nhân nhiều năm của khu Đinh đều bị ta cạy miệng, ta giao tin tức cho Chu Nhất Tinh, có lẽ hắn thu hoạch không ít...

- Cũng được, ta ra ngoài một chuyện, ngoại trừ việc Chu Nhất Tinh, nhìn xem có thể mua thêm oan hồn trở về hya không.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, mặc dù oan hồn không còn, hồn dược trong túi trữ vật lại không ít.

- Hơn nữa thành Cự Quỷ này, ta chưa đi dạo khắp nơi...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần đứng lên, hắn hóa thành hào quang bay ra khỏi lao ngục, hắn cầm lệnh bài thân phận lính canh rời khỏi ma lao, sau khi bay ra khỏi mắt trái con rùa đá, lệnh bài thân phận tỏa hào quang sáng ngời, cũng bị ngăn cách ở bên ngoài.

Bạch Tiểu Thuần bay lên trên, lúc lao ra khỏi mặt nước cũng là buổi trưa, toàn bộ thành Cự Quỷ vô cùng náo nhiệt, bên ngoài sông bảo vệ thành còn có không ít người.

Mặt nước nổ vang, đưa tới không ít Hồn Tu chú ý, lúc Bạch Tiểu Thuần bay ra khỏi mặt nước làm mọi người sững sờ, cũng ý thức được

thân phận của Bạch Tiểu Thuần, dù sao sông đào bảo vệ thành xuất hiện, bình thường đều là người ma lao!

- Là người ma lao...

- Ma lao...

Ma lao đối với đa số Hồn Tu thành Cự Quỷ mà nói là nơi cực kỳ kinh khủng, lúc này cả đám thu liễm tâm thần dời ánh mắt nhìn chỗ khác.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần bay ra khỏi sông bảo vệ thành, bầu trời xa xa có đội tuần tra bay tới, đám thị vệ nhìn sang lệnh bài của Bạch Tiểu Thuần, lập tức nhận ra thân phận Bạch Tiểu Thuần, cũng không muốn trêu chọc người ma lao, vì vậy giả bộ như không thấy và rời đi vội vàng.

- Người ma lao rất có địa vị nha.

Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên, mặc dù trước kia hắn nghe đồn về ma lao nhưng hôm nay thân là ngục tốt ma lao, tự mình thể nghiệm và cảm thụ mạnh hơn trước.

- Như vậy xem ra trở thành lính canh cũng không tệ.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn đi tới đầu đường trong thành Cự Quỷ, cũng truyền âm cho Chu Nhất Tinh, bảo hắn tới gặp mình, lúc này đi tìm cửa hàng bán oan hồn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 917: Quá Bá Đạo

Chu Nhất Tinh đã ở thành Cự Quỷ, hắn cách Bạch Tiểu Thuần một đoạn rất xa, thành Cự Quỷ không cho phép phi hành nên đành phải chạy tới mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa chờ đợi vừa đi dạo, cũng nhìn thấy mấy cửa hàng bán oan hồn, những cửa hàng này có lớn có nhỏ, rất lớn thì xa hoa, nho nhỏ cũng cực kỳ tinh xảo, chẳng qua lúc Bạch Tiểu Thuần đi vào hỏi ý thì buồn bực phát hiện oan hồn trong cửa hàng rất khan hiếm, mặc dù mở cửa cũng chỉ mua chứ không bán.

Lúc đi tới bảy tám nhà đều như thế, đây là việc làm Bạch Tiểu Thuần kỳ quái.

- Xảy ra chuyện gì, cửa hàng buôn bán oan hồn lại không bán hồn?

Bạch Tiểu Thuần nóng nảy, hắn ra ngoài mua oan hồn, vì vậy đi lên con đường khác, liên tục đi tới bảy tám cửa hàng cũng chỉ mua chứ không bán, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ và tức giận, hắn bắt lấy tiểu nhị cửa hàng hơi lớn và hỏi.

- Tại sao không có hồn... Xảy ra chuyện gì?

- Ai biết xảy ra chuyện gì, không có hồn, ngươi bắt ta làm gì, chẳng lẽ còn muốn luyện ta thành hồn sao?

Tiểu nhị lườm Bạch Tiểu Thuần.

Hắn sống trong thành Cự Quỷ nhiều năm, đã tự nhận sớm luyện ra hỏa nhãn kim tinh, thường ngày chỉ nhìn sơ là đoán ra thân phận của

khách nhân, hiện tại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, lại nghe vấn đề của hắn liền hiểu đó là người từ bên ngoài tới.

Đối với người từ bên ngoài tới đây, hắn không quan tâm, lúc này trừng mắt muốn quát tháo, Bạch Tiểu Thuần bị thái độ của đối phương làm phát cáu, cũng trừng mắt nhìn lại, nghĩ đến thị vệ tuần tra nhìn thấy hắn bay ra khỏi sông bảo vệ thành, bọn chúng lưu lại trên không trung một lát, lại lộ ra bộ dạng không trêu chọc liền rời đi, vì vậy cầm lệnh bài ngục tốt đưa tới trước mặt tiểu nhị.

- Ngươi có gan nói thêm câu nữa!

Bạch Tiểu Thuần quát tiểu nhị.

Tiểu nhị vốn không kiên nhẫn, lúc nhìn thấy lệnh bài thân phận ma lao của Bạch Tiểu Thuần liền hít khí lạnh, da đầu sắp nứt ra, thân thể run rẩy vài cái, lúc này cười đắng chát.

- Đại nhân thứ lỗi cho, hiện tại toàn bộ thành Cự Quỷ không còn mấy cửa hàng còn oan hồn đâu.

Tiểu nhị sống nhiều năm trong thành Cự Quỷ, hắn biết rõ người nào không thể đắc tội, trong đám người đắc tội không có thành phần tội phạm, mà là đám ngục tốt của ma lao.

Bởi vì ma lao trong truyền thuyết là nơi làm người ta run rẩy, trong truyền thuyết đám ngục tốt đều là kẻ hung thần ác sát, nhất là tiên thủ trong đó có thủ đoạn cực kỳ tàn khốc.

- Đều bị mua rồi?

Bạch Tiểu Thuần cau mày hỏi.

- Đúng vậy, ba đại gia tộc thu mua hồn trên phạm vi lớn suốt mấy năm qua, nghe nói chuẩn bị vì người thừa kế Minh Hoàng... Nếu đại nhân nếu có nhu cầu cấp bách, trong tiệm của ta còn lưu một ít, số lượng không nhiều lắm.

Tiểu nhị không muốn đắc tội người ma lao, liền vội mở miệng, nghĩ tới bản thân lúc trước còn đắc tội người ta, nội tâm hắn kêu khổ, hắn nhanh chóng ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần, lúc này lui ra khỏi nội đường, chuẩn bị mang số hồn trong còn sót lại trong tiệm đuổi người này đi.

- Thật là bá đạo, vì người nào đó thừa kế Minh Hoàng nên mua sạch oan hồn.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phiền muộn, hắn không ngờ chuyện thừa kế Minh Hoàng cách mình rất xa, hôm nay lại ảnh hưởng tới bản thân mình.

Vừa nghĩ tới sau này mình luyện hỏa cần đại lượng hồn, nếu không mua được trong thành Cự Quỷ, như vậy bản thân mình khó luyện hỏa.

- Vậy phải làm sao bây giờ, ba đại gia tộc hơi quá đáng, lúc đầu ta nên vơ vét trong Bạch gia một ít.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn chỉ hi vọng vào Chu Nhất Tinh, suy nghĩ bản thân mình cắt xén bớt, hôm nay thu hoạch của Chu Nhất Tinh có lẽ không ít, vả lại trong đám trọng phạm có Luyện Hồn Sư, chúng có không ít hồn dược.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc, tiểu nhị cửa hàng đi vào hậu đường, cầm lấy một hồn tháp, bước nhanh tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần sau đó mỉm cười làm lành.

- Đại nhân, bên trong có mười vạn phần hồn, không còn nhiều lắm.

Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức quét qua, mặc dù số hồn này kém xa số lượng hắn cần nhưng tốt hơn không có, cũng không cưỡng cầu, đang muốn mua thì bên ngoài có giọng nói truyền vào.

- Bổn công tử muốn số hồn này.

Giọng nói quanh quẩn, từ bên ngoài cửa hàn có hai thanh niên đi vào, hai người mặc quần áo hoa lệ, quần áo làm từ tơ tằm nào đó dệt thành, bên trong còn có bảo quang xuất hiện, thậm chí nhìn kỹ có thể thấy nó được luyện linh bảy lần.

Phải biết rằng trong Man Hoang có khá nhiều pháp bảo được luyện linh, nhưng trên thực tế xác xuất thành công giống với thế giới Thông Thiên, số lần luyện linh càng nhiều, tỷ lệ thất bại càng lớn.

Một khi thất bại thì khí hủy, có thể nói bất cứ linh vật nào được luyện linh nhiều lần, trừ phi là vận khí đặc biệt nghịch thiên, bằng không đều dùng vô số tài nguyên và thất bại vô số lần chồng chất mà thành.

Hai người này tu vi Trúc Cơ Đại viên mãn đã có bảo y, đây là điểm khác với người thường, vả lại sau lưng bọn họ còn có bảy tám Hồn Tu, bảy tám người này phần lớn đều là Trúc Cơ, bên trong có hai Hồn Tu tu vi Kết Đan.

Nhìn những người này giống tôi tớ, hai thanh niên đi vào vô cùng nổi bật, không phú tức quý.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị y phục của hai gia hỏa này hấp dẫn, ngay sau đó bên cạnh có tiếng hít khí lạnh vang lên, ngay cả tiểu nhị bên cạnh cũng biến sắc, hắn cười lấy lòng còn tươi hơn khi cười với Bạch Tiểu Thuần, lập tức chạy tới gặp mặt.

- Tiểu nhân bái kiến Trần công tử, Thái công tử.

- Thái mỗ muốn số hồn này.

Một thanh niên lên tiếng, sau khi đi vào cũng không thèm nhìn Bạch Tiểu Thuần lần nào, ngữ khí bình thản nhưng thần sắc cao cao tại thượng, sau khi hắn nói xong liền có tôi tớ tiến lên, bộ dạng cực kỳ cao ngạo cầm túi trữ vật muốn thu hồn tháp.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy liền lên tiếng.

- Chậm đã, ta mua số hồn này trước!

Bạch Tiểu Thuần tức giận.

Ánh mắt hai thanh niên lạnh lùng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, cho dù nhìn ra tu vi Bạch Tiểu Thuần là Kết Đan nhưng không quan tâm, hiển nhiên còn không nhận ra hắn là Bạch gia Bạch Hạo.

- Hồn dược tăng gấp đôi.

Tên Thái công tử lên tiếng, nói xong cũng không quan tâm tới nơi này, hắn và gia hỏa Trần gia đi ra khỏi cửa hàng, dường như với hắn đây chỉ là việc nhỏ mà thôi..

Bạch Tiểu Thuần có cảm giác bị nhục nhã, nhất là nhìn thấy tiểu nhị đang nhìn trộm hắn, bộ dạng xem náo nhiệt rất rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bọn chúng khinh người quá đáng, nhịn không được nữa rồi, lúc này lên tiếng.

- Ta ra gấp ba!

- Gấp mười lần!

Bên ngoài cửa hàng, tên tộc nhân dòng chính Thái gia không quay đầu lại, có cảm giác tài đại khí thô, lời nói rất cao ngạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 918: Chờ Đối Trời Là Tốt Rồi

Hai người bọn họ là tộc nhân dòng chính của Trần gia và Thái gia, lần này phụ trách đi mua sắm hồn trong thành Cự Quỷ, mặc dù mười vạn oan hồn không nhiều nhưng tộc trưởng cho ra yêu cầu phải mua cho đủ.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn có xúc động muốn dùng tài phú đánh gục đám người này, lúc đang định lên tiếng, ngọc giản truyền âm trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, Bạch Tiểu Thuần dùng linh thức quét qua, bên trong có giọng nói khẩn trương của Chu Nhất Tinh vang lên trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Ta đang phía đông truyền tống trận thành Cự Quỷ, có người muốn giết ta, muốn cướp hồn thuộc về chủ tử, chủ tử cứu ta.

Bạch Tiểu Thuần nghe ngọc giản truyền âm, lúc này ánh mắt đỏ rực, nếu như Chu Nhất Tinh chỉ nói có người muốn giết hắn cũng thôi, lại nói có người muốn đoạt hồn của hắn...

Phải biết rằng Bạch Tiểu Thuần hiện tại khát hồn hơn khát nước, hắn đi một vòng không phát hiện cửa hàng bán hồn, Chu Nhất Tinh cầm hồn đã thành hy vọng duy nhất của Bạch Tiểu Thuần.

- Tối đa có thể thử năm lần nữa, ta có nắm chắc luyện chế ra hỏa diễm mười bốn màu, thời điểm này có kẻ đoạt hồn của ta, đó là kẻ địch của ta.

Bạch Tiểu Thuần nổi giận đùng đùng, hắn không có thời gian dong dài với hai gia hỏa Trần, Thái, hắn quay người rời khỏi cửa hàng chạy thẳng về phía đông truyền tống trận.

Hắn vừa lao ra liền cầm lệnh bài thân phận ma lao đặt bên hông, kể từ đó mặc dù thành Cự Quỷ cấm bay, đám người tuần tra nhìn thấy lệnh bài bên hông Bạch Tiểu Thuần liền biết thân phận của hắn, cũng mở một con mắt nhắm một con mắt xem như không thấy.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, nơi này cách truyền tống tậận không xa, với tốc độ của hắn cần mười hô hấp là tới, thân ảnh của hắn hóa thành hào quang bay về phía truyền tống trận.

Hắn đến đã làm không ít người xôn xao, thật sự lúc Bạch Tiểu Thuần biến hào quang đã nhanh như bôn lôi, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Chu Nhất Tinh cách truyền tống trận không xa, đang gào rú tuyệt vọng và không ngừng giãy giụa, gần Chu Nhất Tinh có vài chục người, trong đó có tộc trưởng Bạch gia bị Bạch Tiểu Thuần bắt lần trước.

Chẳng những tộc trưởng Bạch gia ở đây, thậm chí Thái phu nhân cũng ở nơi này, bên cạnh bọn họ đều là người Bạch gia đi theo, trong đó có hai ba Hồn Tu mặc y phục khác, hiển nhiên là người của các gia tộc khác.

Lúc này tộc trưởng Bạch gia ra tay tạo thành hắc phong, trực tiếp bao phủ chung quanh Chu Nhất Tinh, mặc cho Chu Nhất Tinh giãy dụa thế nào cũng không thể né tránh.

- Bạch lão tặc, ngươi dám!!

Mắt thấy Chu Nhất Tinh gặp nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần hét lớn, giọng nói của hắn giống thiên lôi nổ mạnh, trực tiếp vang vọng bốn phương.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần quát lớn, người Bạch gia cũng nậận ra thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, nhất là Thái phu nhân, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền hét lên thê lương.

- Bạch Hạo!

Cùng lúc đó phụ thân Bạch Hạo, tộc trưởng Bạch gia cũng ngâng đầu lên nhìn Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn run rẩy, đôi mắt hắn xuất hiện tơ máu, hắn nhớ lại tình cảnh bị bắt lần trước, lúc này nội tâm hắn nghiến răng nghiến lợi.

- Bạch Hạo!!

Người Bạch gia nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tới gần liền kinh hãi, bởi vì chuyện Bạch Hạo cho nên gây thành náo động lớn cho cả Bạch gia, bọn họ không còn mặt mũi nhìn người.

- Là Bạch Hạo!!

- Lúc trước lão tổ Bạch gia chúng ta ra tay cũng không thể giết hắn, là Cự Quỷ Vương yêu cầu mang đi...

Trong nội tâm mọi người suy nghĩ khác nhau, Chu Nhất Tinh đang tuyệt vọng đã cảm động sắp khóc, trong lúc nguy cơ sinh tử nhìn thấy hy vọng làm cho hắn kích động, muốn dùng toàn lực la lớn.

- Chủ tử cứu ta...

Tộc trưởng Bạch gia tàn nhẫn, lúc trước bọn họ điều tra lai lịch Sát Hồn Đinh, biết rõ thân phận của Chu Nhất Tinh, cũng biết quan hệ với Bạch Tiểu Thuần, lần này nhìn thấy liền ra tay muốn bắt giữ Chu Nhất Tinh.

Lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, tộc trưởng Bạch gia đổi chủ ý không bắt giữ, mà là muốn giết người, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó nâng tay phải đánh một trảo về phía Chu Nhất Tinh, hắc phong chung quanh Chu Nhất Tinh hóa thành phong nhận đánh tới.

- Ngươi có thận phận do Cự Quỷ Vương ban cho, Bạch gia ta không làm gì được ngươi, nhưng ta càng muốn đánh chết tùy tùng của ngươi trước mặt ngươi!

Chu Nhất Tinh vừa sinh ra hy vọng, khi hắc phong biến phong nhận liền tuyệt vọng, nói tất cả chậm chạp nhưng trên thực tế lại nhanh như tia chớp, Bạch Tiểu Thuần thấy như thế, tròng mắt như nứt ra, tốc độ của hắn nhanh tới cực điểm liền bạo tăng.

Không phải là Hám Sơn Chàng, mà là... Bất tử cấm!!

Trong nháy mắt, thân thể hắn mơ hồ, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã biến mất, dường như xung đột với hư vô cho nên sinh ra tiếng rít sắc bén,trong nháy mắt phong nhận sắp chạm vào thân thể Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh tuyệt vọng kêu thảm thiết, thân thể Bạch Tiểu Thuần dùng phương thức gần như không thể đứng trước mặt Chu Nhất Tinh.

Hắn vừa xuất hiện liền nâng tay lên đánh mạnh về phía trước, ngay sau đó tay phải va chạm với phong nhận.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ mạnh quanh quẩn bốn phía, sau tiếng nổ là phong nhận bị đánh tan hóa thành vô số mảnh vỡ bắn tung tóe ra chung quanh, người Bạch gia không ngừng lui ra phía sau.

- Bạch Hạo, ngươi muốn chết!

Tộc trưởng Bạch gia tức giận, hắn bước lên phía trước sau đó bấm niệm pháp quyết, lập tức có tiếng quỷ khóc sói tru truyền ra chung quanh, đây là bí pháp Bạch gia, thần thức hóa quỷ tạo thành vô số con quỷ tấn công Bạch Tiểu Thuần.

- Bại tướng dưới tay cũng dám càn rỡ!

Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, trực tiếp đụng vào Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh chưa tỉnh hồn đã bị Bạch Tiểu Thuần va chạm cho nên thân thể cũng lui cùng, mượn lực chạy trốn ra khỏi vòng chiến.

Sau khi đưa Chu Nhất Tinh đi, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, thân thể hắn hóa thành hư ảnh, bốn đại phân thân xuất hiện toàn bộ, năm thân ảnh

toàn lực đánh một quyền vào tộc trưởng Bạch gia!

Tám phương chấn động, tiếng nổ vượt qua thiên lôi, cả nửa thành Cự Quỷ cũng nghe thấy tiếng nổ, sau đó có vô số hào quang bay lên không trung.

- Trong thành Cự Quỷ cấm đấu pháp, các ngươi còn không ngừng tay!

- Dừng tay!

Lúc này từng tiếng quát vang lên khắp nơi, trên pho tượng Cự Quỷ Vương có lực lượng thần thức bao phủ nơi này, nội tâm mọi người rung động.

Vào lúc này hai bên vừa va chạm nhau, Bạch Tiểu Thuần cùng tộc trưởng Bạch gia bị vụ nổ đẩy lui ra sau, tộc trưởng Bạch gia lui hơn mười trượng, khóe miệng chảy máu tươi, hô hấp của hắn rối loạn, lúc này ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 919: Hoặc Không Làm, Đã Làm Thì Cho Xong (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần cũng lui ra sau nhưng lông tốc không tổn hao gì, đôi mắt hắn chuyển động, lập tức biết rõ giao thủ với người Bạch gia trong thành Cự Quỷ, bản thân sẽ có địa lợi, đáng tiếc trong thành Cự Quỷ cấm đấu pháp, đội tuần tra đáp xuống, thần thức khóa chặc, Bạch Tiểu Thuần muốn ra tay cũng không được.

- Bạch lão đầu, ngươi dám tập kích người của ma lao, nơi này là thành Cự Quỷ, không phải Bạch gia của ngươi!

- Các huynh đệ đội tuần tra, ta là ma lao Bạch Hạo, người này làm trái quy củ thành Cự Quỷ chúng ta, chẳng những ra tay trước mặt mọi nươời, càng bỏ qua uy nghiêm thành Cự Quỷ chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần lập tức trả đũa, hắn rống to sau đó lui ra sau, lập tức bắt lấy Chu Nhất Tinh và rời đi.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đi xa, Thái phu nhân hét lên một tiếng.

- Người Bạch gia, giết hắn cho ta!!

Hai mắt Thái phu nhân mang theo thù hận và oán độc tới tận cùng, oán hận Bạch Tiểu Thuần không thể dùng lời lẽ diễn tả thành lời, bỏ qua đội tuần tra trên bầu trời, hạ lệnh truy kích Bạch Tiểu Thuần, người Bạch gia do dự, đội tuần tra đều dùng mắt lợi hại nhìn chằm chằm vào người Bạch gia.

- Các ngươi đuổi theo nhanh, giết hắn đi!!

Thái phu nhân gào lên như điên, nàng gào to nhưng người Bạch gia không hành động, nàng đang muốn nói với người Thái gia nhưng bị tộc trưởng Bạch gia ngăn cản.

- Câm miệng!

Tiếng quát như sấm làm thân thể Thái phu nhân run rẩy, lúc này quay đầu nhìn chằm chằm vào phu quân của mình.

- Tiện chủng này có thân phận Cự Quỷ Vương ban cho, lão tổ Thiên Nhân cũng phải buông tha, đám người chúng ta không thể làm gì hắn, cho dù có thể ngăn cản nhưng không thể chém giết hắn trong thành Cự Quỷ.

Tộc trưởng Bạch gia m trầm, truyền âm nói với Thái phu nhân.

Thái phu nhân không cam lòng, nghe giải thích cũng nhịn xuống, nhưng trong lòng phẫn nộ, áp chế lại áp chế, lúc này thân thể run rẩy sắp bùng nổ.

Đội tuần tra nhìn thấy Bạch gia buông tha ra tay, lại thấy Bạch Tiểu Thuần đã đi xa, lúc này chỉ cảnh cáo sau đó nhao nhao rời đi, thần thức bao phủ cũng thu về.

Rất nhanh chung quanh khôi phục như cũ, người Bạch gia nhìn nhau, ánh mắt bọn họ phức tạp, nhất là Thái phu nhân càng hận tới mức nghiến răng.

- Cố gắng chịu đựng, chờ đổi trời là tốt rồi.

Tộc trưởng Bạch gia nhìn hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi, sắc mặt của hắn càng âm trầm, qua một lúc lại truyền âm cho Thái phu nhân.

Nghe được câu này, Thái phu nhân sững sờ sau đó nhanh chóng hiểu ý.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần mang theo Chu Nhất Tinh rời xa khu vực truyền tống trận, cho đến khi nhìn thấy sau lưng không có người đuổi theo, lúc này mới tìm ngõ hẻm dừng lại, càng nghĩ tới Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần lại càng tức giận, nhất là nghĩ vậy ba đại gia tộc không ngừng mua hồn, bản thân mình mua không được, nhớ chuyện ở cửa hàng, không ngờ còn dám ra giá gấp mười lần dọa hắn.

- Quá khi dễ người, việc này... Bạch Tiểu Thuần ta co được dãn được, ta nhận!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến chỗ kinh khủng của lão tổ Bạch gia, nghĩ đến bản thân khong thể rời khỏi Man Hoang trong thời gian ngắn, vì vậy tự an ủi mình một phen, lúc này ngẩng đầu nhìn sang Chu Nhất Tinh.

- Đa tạ chủ tử, nếu chủ tử tới chậm hơn một chút, ta... Ta không thể gặp ngươi rồi!

Chu Nhất Tinh sống sót sau tai nạn, vào lúc này kích thích quá độ nên ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi cũng bị ta làm liên lụy, đúng rồi, ta bảo ngươi mang tài bảo tới, thế nào?

Bạch Tiểu Thuần an ủi một phen sau đó vội vàng hỏi.

- Đều mang tới, nhưng... Nhưng vừa rồi bị ba đại gia tộc cướp đi rồi!

Chu Nhất Tinh buồn rười rượi, thấp giọng nói ra.

- Người nào đó!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt.

- Khinh người quá đáng, Bạch Tiểu Thuần ta co được dãn được, nhưng lúc này không đành lòng!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nhiệt khí xông lên đầu, hắn giận sôi người.

- Hơi quá đáng!

- Khinh người quá đáng!

- Đây là nhìn thấy ta hiền lành nên muốn khi dễ tới chết hay sao?

- Bạch gia, còn có Thái gia và Trần gia, cái ba nhà này không phải đồ tốt.

Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng tức giận, đáy lòng càng ủy khuất, hắn cảm giác mình không có giết người ba đại gia tộc, hiện tại đối phương đoạt lấy của mình... Vả lại Bạch gia còn chưa tính, Thái gia, Trần gia cũng khi dễ hắn.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần nổi giận, Chu Nhất Tinh hít sâu một hơi, trên thực tế trong khoảng thời gian nàynội tâm của hắn có một ít hoài nghi Bạch Tiểu Thuần, hắn không xác định, lại không dám suy nghĩ sâu xa, thật sự lúc trong sơn động, Bạch Tiểu Thuần dùng những thủ đoạn kia làm Chu Nhất Tinh nhớ tới đều lạnh mình, vì vậy nhanh chóng bỏ các ý niệm ra khỏi đầu.

- Mặc kệ thân phận chân chính của Bạch Hạo là ai, không biết sẽ tốt hơn...

Chu Nhất Tinh nghĩ tới đây liền cúi đầu.

- Nhịn không được!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, suy nghĩ một lúc sau đó ánh mắt tỏa sáng, lúc trước hắn tại Bạch gia, biết rõ Bạch gia có hồn trận, cái gọi là hồn trận chính là cải tạo một khu vực, thông qua một ít thủ đoạn tạo thành tử khí chiếm đa số, nơi đó nuôi dưỡng oan hồn tốt hơn trong hồn tháp.

Trong khu vực đặc biệt này, những oan hồn kia có thể được bồi dưỡng, còn có thể tăng cao phẩm chất bản thân, trừ phi có một ít bí pháp đặc thù, nếu không không cách nào so với hồn trận, vả lại số lượng dung nạp của hồn trận rất lớn.

Đối với một đại gia tộc mà nói, hồn trận càng nhiều càng tốt, Bạch Tiểu Thuần nhớ kỹ Bạch gia có bảy tám hồn trận, những hồn trận có trận pháp bao phủ, còn có Hồn Tu đóng quân, ở bên ngoài còn có rất nhiều hồn vệ bị thuần hóa dò xét, không nói phòng thủ kiên cố nhưng không kém bao nhiêu.

Trong bất cứ hồn trận nào cũng có số lượng hồn kinh người, một khi có người xa lạ xuất hiện bên trong, lập tức bị bầy hồn thôn phệ, kể từ đó không có kẻ nào dám đi trộn, lại có ba đại gia tộc uy hiếp, càng không có người nguyện ý trêu chọc.

- Các ngươi cướp hồn của ta, ta sẽ đi đoạt của các ngươi.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền cắn răng một cái, hắn đuổi Chu Nhất Tinh đi rồi, lại bảo hắn ẩn nấp trong thành Cự Quỷ tránh đầu gió, bản thân đi ra ngoài thành. Bạch Tiểu Thuần là ngục tốt ma lao, có thể tạm thời rời khỏi thành Cự Quỷ, mặc dù muốn chạy trốn, thành Cự Quỷ cũng có thể bắt hắn lại, vì vậy cũng không cấm hắn ra ngoài.

Ra khỏi thành Cự Quỷ, lúc này sắc trời đã hoàn hôn, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận từng chút, hắn muốn đi hồn trận của Trần gia gần đó, sau khi đi một vòng rất xa, phát hiện hồn triều của Trần gia chỉ bao quanh Trần gia mà thôi, một khi xảy ra vấn đề sẽ bị phát hiện rất sớm, Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một lúc liền cảm thấy không an toàn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 920: Hoặc Không Làm, Đã Làm Thì Cho Xong (Hạ)

- Đi xem hai nhà khác...

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, thừa dịp hoàn hôn lại đi Bạch gia, xem xét cẩn thận bên ngoài hồn triều của Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần phiền muộn phát hiện số lượng hồn triều không nhiều.

- Số lượng ít như vậy, ta đoán sẽ bị phát hiện rất nhanh, vì vậy nếu như muốn cướp phải đoạt cái lớn nhất.

Bạch Tiểu Thuần lại đi Thái gia.

Lúc này mây trên trời tối đen, rốt cuộc hắn đi tới bên ngoài hồn tràng của Thái gia, hắn dừng bước nhìn sang.

Hồn trận của Thái gia khác với Trần gia, cũng không vờn quanh Thái gia, chúng tương đối rải rác, lại vô cùng gần hoặc xa nhau vài chục dặm, trước mắt Bạch Tiểu Thuần đoán nơi này cách Thái gia hai mươi dặm, nơi này cũng không phải một chỗ, mà là có nơi khác tiếp nối.

Bốn phía hai hồn trận đều có trận pháp đơn độc, cho dù là đêm tối cũng sinh ra hào quang lạnh như băng, nếu muốn đánh phá, cho dù làNguyên Anh cũng cần công kích thật lâu mới có thể.

Một khi dẫn động trận pháp sẽ làm người Thái gia chú ý.

Trong trận pháp có một kiến trúc lơ lửng như tổ ong, mặt ngoài có vô số cái lỗ, có vô số hồn chui ra chui vào, số lượng nhiều tới mức Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập.

Bên trong hồn cấp độ nào cũng có, Nguyên Anh hồn rất nhiều, cũng có không ít hồn đặc thù xen lẫn bên trong... Trừ trong khu vực trận pháp ra, còn có hơn vạn hồn vệ huyễn hóa áo giáp bay ngang, trong mắt bọn chúng xuất hiện hào quang màu đỏ bảo hộ quanh hồn tràng, một khi có người ngoài bước vào trận pháp, bọn chúng sẽ lập tức liều chết tấn công.

Thậm chí trong hồn tràng còn có một ít kiến trúc, có thể nhìn ra đó là nơi Hồn Tu Thái gia đóng quân, tuy chỉ có hơn mười người và tu vi không cao, bọn chúng có thể điều khiển lực lượng trận pháp, đủ để kéo dài thời gian chờ người trong gia tộc tới.

Bởi vì khoảng cách hai hồn trận gần nhau, vì vậy tộc nhân Thái gia trú đóng ở nơi đây tụ tập trong một hồn tràng.

- Các ngươi đoạt của ta, ta liền đoạt các ngươi!

- Chỉ là hồn trận, đối với người khác mà nói khó như lên trời, đối với ta nó lại đơn giản... Bạch Tiểu Thuần ta phất tay cũng làm các ngươi tan thành mây khói...

Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lòng, hắn đi tới phía trước một bước, một bước này vừa bước tới, thân thể của hắn dung nhập vào trong hư vô, lúc xuất hiện đã không nhìn hồn trận, thậm chí còn không làm trận pháp sinh ra chấn động, trực tiếp xuất hiện bên trong trận pháp.

Sự xuất hiện của hắn quá đột nhiên, chẳng những làm tộc nhân Thái gia không kịp phản ứng, ngay cả hồn vệ chung quanh cũng sững sốt.

- Ngươi...

Tộc nhân Thái gia mở to mắt ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, không đợi bọn họ bừng tỉnh, Bạch Tiểu Thuần đã nâng tay phải đánh một quyền.

Tiếng nổ lớn bộc phát trong hồn trận, khi bộc phát hóa thành cơn gió trực tiếp quét ngang tộc nhân Thái gia, vừa mới đụng chạm, đám người

kia phun máu tươi, thậm chí không kịp kêu thảm hiết đã hôn mê bất tỉnh.

Vào lúc này đám hồn vệ đã kịp phản ứng, lập tức gào rú sắc bén, chúng từ bốn phương tám hướng bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vô cùng bình tĩnh, hắn bước vào trong kiến trúc như tổ ong kia, bên trong có tiếng rít quanh quẩn, hồn triều bộc phát, chúng lao ra ngoài nhưng lại không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, chỉ có thể vờn quanh và không ngừng kêu thảm thiết.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, nhìn vô số hồn triều trước mặt, hắn kích động nhưng không dám do dự, lập tức ném Tụ Hồn Đan ra ngoài.

- Phải nhanh... Tốc chiến tốc thắng!

Âm thanh oanh oanh quanh quẩn bốn phía, khi Bạch Tiểu Thuần ném Tụ Hồn đan ra ngoài, trong hồn tràng xuất hiện vòng xoáy, đám oan hồn bốn phía kêu tharmt hiết, chỉ trong nháy mắt lực hấp xả hút chúng tạo thành hồn cầu.

- Thật kích thích!! Phát đạt!!

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, ánh mắt không tự chủ nhìn hồn trận, hai mắt tỏa sáng, hoặc không làm, đã làm phải làm cho xong, hắn thừa dịp oan hồn tụ tập, hắn thu Tụ Hồn đan sau đó bước tới phía trước, trực tiếp xuất hiện trong hồn tràng thứ hai, cảnh tượng tương tự xuất hiện, ngay sau đó tiếng nổ mạnh quanh quẩn chung quanh, tiếng oan hồn gào thét, trong hồn tràng thứ hai xuất hiện nhiều vòng xoáy sinh ra hấp lực đáng sợ...

Cho dù là hồn vệ cũng không thể chạy thoát, Bạch Tiểu Thuần thuận tay thu đi, không qua nửa nén ngang, hai hồn tràng trống rỗng...

Bạch Tiểu Thuần rất cao hứng, hắn thu hồn cầu, oan hồn nơi đây quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần xem chừng đủ cho hắn sử dụng trong thời gian ngắn.

Nơi này có hai hồn tràng nhưng bị Bạch Tiểu Thuần cướp sạch, dường như trận pháp nào đó bị kích hoạt, chỉ trong nháy mắt trận pháp sinh ra tiếng cảnh báo và sinh ra ánh sáng cực mạnh, tia sáng phóng thẳng lên trời, Thái gia cách đó hai chục dặm có thể nhìn thấy.

- Đáng chết, hồn trận trống rỗng liền phát động trận pháp?

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, cùng lúc đó bên phía Thái gia nhìn thấy hào quang liền báo động, từng tiếng kinh hô trong Thái gia vọng ra ngoài, rất nhiều thân ảnh bay lên không trung.

- Xảy ra chuyện gì?

- Chỗ đó... Là hồn tràng!

- Xảy ra chuyện gì, trận pháp hồn trận bị dẫn động, hơn nữa còn là hai trận pháp cùng dẫn động.

Khi âm thanh quanh quẩn, tộc lão Thái gia không ngừng bay thẳng về phía hồn trận.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, hắn đang muốn rời đi liền dừng lại.

- Sau khi sử dụng Tụ Hồn đan sẽ tồn tại một ít dấu vết, nếu người có tâm nghiên cứu, nói không chừng sẽ đoán ra thân phận cảu ta... Muốn hủy diệt dấu vết nơi đây, bọn chúng biết ta làm là xong, cũng không liên tưởng tới dấu hiệu kia.

Bạch Tiểu Thuần biết rõ thời gian cấp bách, hắn lấy một đám hỏa diễm mười hai màu chuẩn bị luyện thành mười ba màu ra, trên thân thể xuất hiện trọng điệp, phân thân của hắn bước ra sauđoó luyện hỏa.

Nếu như muốn luyện hỏa diễm mười hai màu thành mười ba màu, động tác của hắn nước chảy mây trôi, có phân thân phối hợp nên tốc độ nhanh hơn.

Mà luyện hỏa không phải mục đích, thời điểm hỏa diễm mười ba màu xuất hiện, bởi vì phân thân tham dự cho nên bất ổn, đám hỏa diễm này bộc phát.

Khi bộc phát, thiên địa nổ vang, bầu trời biến thành màu đỏ, ngay sau đó từng đám mây lửa mười ba màu giáng xuống nơi đây...

Từ xa nhìn thấy thiên địa đỏ rực, hỏa diễm mười ba màu hàng lâm tạo thành nhiệt độ cao không cách nào tưởng tượng nổi, trực tiếp đốt cháy hai hồn tràng nơi đây.

Chẳng những đốt cháy tất cả dấu vết Tụ Hồn đan, ngay cả trận pháp cũng không chịu nổi, đã bắt đầu sụp xuống và tan vỡ, trong khoảng thời gian ngắn, ánh lửa ngập trời, thanh thế kinh người, đám người Thái gia hôn mê có thù hận với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần không phải kẻ thích lạm sát người khác, trước thiên hỏa rơi xuống đã ném bọn họ ra xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 921: Biết Ta Cũng Vô Dụng

Trong biển lửa ngập trời thân thểBạch Tiểu Thuần lao ra khỏi hỏa diễm và bay về nơi xa, lúc bỏ chạy hắn còn kích động, lúc này đoạt hồn còn hủy cả hồn tràng xóa dấu vết, thật sự quá kích thích.

- Các ngươi dám đoạt hồn của ta, hừ hừ!.

Bạch Tiểu Thuần ngậm miệng, lúc này trái tim của hắn đập nhanh hơn, hắn cảm giác mình đã làm đại sự.

Không kịp nghĩ nhiều, Bạch Tiểu Thuần dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

- Dám đụng tới hồn trận của Thái gia, ngươi muốn chết!

Đột nhiên có bảy tám thân ảnh dùng tốc độ cực nhanh bay từ xa tới gần, lúc này có một thanh niên cầm đầu, thanh niên trẻ tuổi nhưng có mái tóc bạc, toàn thân bộc phát khí tức Kết Đan Đại viên mãn.

Thậm chí mơ còn cảm giác có một tia Nguyên Anh chi ý trên thân kẻ này, hiển nhiên thanh niên này đã cách Nguyên Anh một đường, sợ rằng bế quan một thời gian sẽ thuận lợi đột phá Nguyên Anh!

Tốc độ của hắn không kém Nguyên Anh bao nhiêu, giờ phút này còn mang theo một tia tức giận bay thẳng về phía Tiểu Thuần, sau lưng hắn cũng có bảy tám người, cũng đều là tu sĩ Kết Đan, nhìn thấy thiên hỏa hủy diệt hồn trận, phần lớn diện tích đã biến thành đất cằn, nội tâm bọn họ vô cùng tức giận.

- Muốn chết!

Mọi người gào thét, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã bỏ chạy thật xa, sát ý trên nươời bọn họ bành trướng.

Bọn họ chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi, ở phía sau còn có tộc lão Nguyên Anh của Thái gia bay tới.

Bạch Tiểu Thuần càng hoảng sợ, người Thái gia đến quá nhanh, trong lòng hắn biết rõ một khi dây dưa sẽ dẫn tới tình thế nghiêm trọng, lúc này không quay đầu lại, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần tốc độ bất phàm, hắn nhanh chóng kéo dài khoảng cách, trong nháy mắt hắn đã biến mất phía chân trời.

Thiên kiêu Thái gia nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, trong mắt sinh ra sát ý khôn cùng, không có chút do dự cầm một tấm da thú ra khỏi túi trữ vật, tấm da thú kia ựợ bốc cháy, vào lúc bị thiêu đốt, thiên địa vặn vẹo và hư ảnh một con hung âầm xuất hiện.

Hung cầm là một con kên kên, nó lớn chừng mấy trăm trượng, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu chói tai sau đó thiên kiêu Thái gia bước lên lưng con hung cầm hư ảo, vào lúc hắn vừa bước lên lưng hung cầm, tốc độ hung cầm bạo phát biến mất vô tung vô ảnh, lại sử dụng bí pháp men theo dấu vết Bạch Tiểu Thuần rời đi, trực tiếp đuổi theo phía sau.

Lúc đuổi theo chừng mười dặm, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, hắn không ngừng gia tốc bay về thành Cự Quỷ.

- Phải trốn nhanh mới được, vạn nhất dẫn xuất Thiên Nhân của Thái gia thì ra sẽ gặp nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần đã sợ rồi, lúc trước hắn không thể nén bi phẫn đi đoạt hồn, hiện tại tỉnh táo càng nghĩ càng sợ.

- Đều là bị buộc cả...

Bạch Tiểu Thuần lau mồ hôi lạnh, hắn hóa thành hào quang bước vào trong hư vô, hắn cách thành Cự Quỷ càng ngày càng gần, cũng chỉ còn

bay thêm vài hô hấp là tới, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần biến sắc, phía sau hắn có tiếng rít chói tai vang lên, cuồng phong đã tới, gió lớn như muốn dập tắt sinh cơ, càng có tiếng gào thét thê lương xuyên thấu tất cả đâm vào tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn quay đầu nhìn ra sau, hắn nhìn thấy một con kền kền xuất hiện, con kền kền xuyên qua hư vô, đâm thẳng vào người của hắn.

Khí thế dáng vẻ độc ác ngập trời, trên con kền kền có một thanh niên đang đứng, thanh niên nâng tay phải đánh vào hư vô, lúc này một trường thương màu đen xuất hiện trong tay hắn.

- Tặc tử lớn mật, dám cướp hồn trận Thái gia, ngươi phải bị hình thần câu diệt.

Thanh niên hét lớn một tiếng, hắn mượn nhờ tốc độ của kền kền và bộc phát tu vi rót vào trong trường thương sau đó tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, Bạch Tiểu Thuần căn bản không kịp phản ứng, thật sự là bởi vì kền kền quá nhanh, cũng trong nháy mắt kên kên đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, thanh trường thương màu đen trong tay thiên kiêu Thái gia, dựa thế đâm tới như muốn xuyên thủng thân thể Bạch Tiểu Thuần!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn quát lớn sau đó toàn lực ngăn cản.

Phanh phanh phanh!

Tiếng nổ mạnh vang vọng tám phương, thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động, trực tiếp lui ra phía sau, lúc lui mấy trăm trượng, hắn sững sốt ngẩng đầu nhìn lên.

- Không có việc gì?

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, vừa rồi đối phương đánh một kích khí thế ngập trời, đánh lên người hắn còn cho rằng không chết cũng trọng thương, nhưng lại phát hiện bản thân không tổn thương gì cả.

- Con bà nó chứ, phi cầm lợi hại, tốc độ làm cho người ta sợ hãi nhưng người thì quá yếu... Chỉ có thể mượn nhờ tốc độ làm ta không kịp trở tay mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần kịp thời suy nghĩ ra vấn đề, hắn trừng mắt nhìn thanh niên trên kền kền đang hít khí lạnh hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Hắn biết tốc độ của kền kền có thể sánh ngang Nguyên Anh Đại viên mãn, có tốc độ cực hạn và trường thương gia trì, cho dù gặp tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể đánh trọng thương.

Gia hỏa trước mặt không có việc gì... Nội tâm của hắn rung động sau đó hít khí lạnh lần nữa, nhìn kỹ dung mạo Bạch Tiểu Thuần sau đó đôi mắt co rút.

- Ngươi... Ngươi là Bạch Hạo!!

Bộ dạng Bạch Hạo, bởi vì hắn mưu phản Bạch gia nên thanh danh hiển hách, mặc dù không phải ai cũng biết dung mạo của hắn, quần là áo lụa trong ba đại gia tộc sẽ không quá chú ý, cao tầng và thiên kiêu ba đại gia tộc đều nhìn bức họa, lúc trước thủ cực nhanh nên không nhận ra, sau khi bị chấn trụ hắn liền nhận ra thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

Ý thức được người này là Bạch Hạo, thiên kiêu Thái gia khẩn trương, biết rõ Bạch Hạo lòng dạ độc ác, thậm chí có thể bắt giữ tộc trưởng Bạch gia tu vi Nguyên Anh trung kỳ, dẫn động lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, nhân vật này còn không phải hắn có thể trêu chọc.

- Ngươi biết ta? Có biết cũng vô dụng!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt sau đó hét lớn, phân thân xuất hiện, ngay sau đó phân thân hóa thành cơn gió lao thẳng về phía tên thiên kiêu Thái gia.

Bón đại phân thân đều xuất hiện, chúng cùng bản thể Bạch Tiểu Thuần hoa thánh phong bạo không nói che phủ bầu trời nhưng đủ càn quét tám phương, lúc này trung tâm của phong bạo chính là thiên kiêu Thái gia, vào lúc dung hợp cũng làm tám phương run rẩy.

Tên thiên kiêu Thái gia khiếp sợ, khí tức hỗn loạn, nội tâm cực kỳ hối hận vì xúc động đuổi theo nhưng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể điều khiển kền kền dưới thân ngăn cản phong bạo.

Tốc độ kên kên quá nhanh, nó va chạm với phong bạo tạo thành tiếng nổ mạnh, thiên kiêu Thái gia đã lui ra sau vài trăm trượng, mặc dù tránh được một kích nhưng toàn thân hắn rung động cực lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 922: Ngươi Không Thể Làm Khó Dễ Với Ta

- Bạch Hạo, Thái gia ta không có trêu chọc ngươi, vì sao ngươi hủy hồn trận của Thái gia ta?

Thiên kiêu Thái gia lập tức lên tiếng, hắn muốn kéo dài thời gian, hắn biết mình bay quá nhanh nhưng không bao lâu các lão tổ trong gia tộc sẽ tới.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, ánh mắt nhìn sang kên kên, nhìn ra đây là thứ pháp thuật triệu hoán, không có khả năng kiên trì quá lâu, hiện tại với hắn thời gian quá trọng yếu.

- Hừ, Thái gia các ngươi trước có người tài đại khí thô áp ta, sau đó đoạt hồn của ta, đương nhiên ta phải đoạt các ngươi rồi.

Bạch Tiểu Thuần nói xong cũng không có rảnh để ý tới thiên kiêu Thái gia, hắn quay người bay đi.

Thiên kiêu Thái gia rối rắm, hắn do dự điều khiển kền kền đuổi theo, hắn suy nghĩ chỉ cần bản thân không tới gần có lẽ không có việc gì, bản thân hắn nhìn chằm chằm chờ lão tổ truy kích.

Hai người bay một trước một sau, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đối phương còn đi theo mình liền phiền chán, tốc độ con kền kèn quá nhanh, một khi bản thân quay đầu lại đuổi theo, đối phương sẽ lập tức đuổi theo, lãng phí thời gian không nói, cũng rất khó giết chết đối phương.

- Ta hận nhất là gia hỏa dựa vào tốc độ làm phiền ta, hừ hừ, thực cho rằng dựa vào con chim chết này là có thể ăn chắc ta sao?

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra hàn quang sau đó biến mất, hắn vẫn bất động thanh sắc như cũ và bay thẳng về hướng thành Cự Quỷ, đột nhiên khí tức Chí Hàn bộc phát bao phủ bốn phương tám hướng.

Khí tức Chí Hàn va chạm với con kền kền, thiên kiêu Thái gia trên kền kền lạnh run, sắc mặt biến hóa thật nhanh, hắn muốn lui ra phía sau nhưng lại không còn kịp rồi, vào lúc hắn phát hiện dị thường thì Bạch Tiểu Thuần đã quay người lại..

- Đã muộn!

Bạch Tiểu Thuần rống to một tiếng, hắn bước tới một bước, khí tức Chí Hàn bao phủ tám phương, hắn có thể thuấn di như tu sĩ Nguyên Anh trong khu vực Chí Hàn.

Lời hắn nói còn quanh quẩn thân ảnh biến mất trong nháy mắt, lúc xuất hiện đã ở trước mặt tên thiên khiêu Thái gia, trực tiếp đã phát động Hám Sơn Chàng, lực lượng va chạm khủng bố vô biên, hư vô chấn động, thiên kiêu Thái gia không kịp suy nghĩ, đầu óc kêu ông ông.

- Ngươi...

Hắn muốn gào thét nhưng chưa kịp truyền ra âm thanh, hắn muốn né tránh cũng không kịp, chỉ có thể dùng toàn lực chống cự, hắn còn cách Nguyên Anh một bước nhưng quá yếu trong mắt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đụng vào người thiên kiêu Thái gia, toàn thân thiên kiêu Thái gia đãm máu, mắt thấy toàn thân sắp vỡ nát thân tử hồn diệt, vào lúc này trên người hắn xuất hiện tầng hào quang màu vàng, tia sáng tới từ sợi dây chuyền trên cổ hắn, bên trong ẩn chứa lực lượng Thiên Nhân.

Tên thiên kiêu Thái gia liên tục phun máu tươi, thân thể bay đi như diều đứt dây, trực tiếp đụng thẳng vào người kền kền, xương nhiều chỗ vỡ vụn, nhờ vào hào quang màu vàng suy yếu hơn phân nửa lực lượng, xương cốt chỉ xuất hiện khe hở nhỏ mà thôi.

Mặc dù dây chuyền có thể giúp thiên kiêu Thái gia miễn chết một lần, nếu bị công kích lần thứ hai thì hắn cũng phải chết, có cảm giác sống sót sau tai nạn, thiên kiêu Thái gia sợ hãi không nhỏ.

- Nếu vừa rồi không nhờ vật lão tổ ban cho bảo vệ tíh mạng, ta... Ta đã chết rồi!! Bạch Hạo, hắn... Hắn suýt nữa đã giết ta!

Thiên kiêu Thái gia run rẩy, vào lúc này hắn sợ vỡ mật, hắn không do dự lui ra phía sau, hiện tại hắn không nói cái gì truy kích Bạch Tiểu Thuần, hắn xem ra đây không phải truy kích đơn giản, mà là liều mạng đấy...

- Đám đại gia tộc các ngươi có không ít đồ bảo vệ tính mạng nha.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, nhìn thiên kiêu Thái gia bỏ chạy, hắn hừ lạnh một tiếng muốn đuổi giết kẻ này, đột nhiên hắn biến sắc quay người bước vào hư vô, thân thể biến mất trong nháy mắt.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần biến mất, chỉ qua vài hô hấp thiên kiêu Thái gia vẫn còn nơm nớp lo sợ nhìn ba hào quang bay tới gần, lúc này ba ão giả xuất hiện tại khu vực Bạch Tiểu Thuần biến mất lúc trước.

- Đại tộc lão, tặc tử là Bạch Hạo, là Bạch Hạo phản bội Bạch gia!

Thiên kiêu Thái gia nhìn thấy ba lão giả, hắn vô cùng kích động lên tiếng.

Ba người này là tộc lão Thái gia, nhất là kẻ cầm đầu là đại tộc lão Thái gia tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, sắc mặt ba người âm trầm nhìn thiên kiêu, sau khi gật đầu liên truy kích.

Bên ngoài thành Cự Quỷ xuất hiện khe hở hư vô, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bước ra ngoài, khí tức của hắn lộn xộn phập phồng, sau khi hàng lâm liền tiến vào trong thành Cự Quỷ.

- Chết tiệt, người Thái gia đuổi theo thật vui vẻ, đánh nhỏ thì già tới, có bản lĩnh đơn đả độc đấu với ta đi!

Bạch Tiểu Thuần không phục, tốc độ của hắn không giảm bớt chút nào, hắn nhanh chóng bay tới thành Cự Quỷ.

Trong nháy mắt hắn sắp bước vào thành Cự Quỷ, sau lưng hắn là ba lão nhân Thái gia đã đuổi tới, ba người tới gần bầu trời biến hóa, mây đen che khuất bầu trời.

Bọn họ từ xa nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, lại thấy Bạch Tiểu Thuần sắp bước vào thành Cự Quỷ, ba người nóng nảy, ánh mắt đại tộc lão Thái gia mang theo sát ý và rống to.

- Bạch Hạo, ngươi đoạt hồn trận Thái gia, cho dù ngươi có chức quan trong thành Cự Quỷ, lão phu cũng phải chém giết ngươi.

Tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn làm hắn gàot o như sấm sét, tiếng nổ hóa thành sóng âm trùng kích tâm thần của Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, cũng không quay đầu lại liền bước vào thành Cự Quỷ, thủ vệ cửa thành trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng muốn đi ngăn cản, Bạch Tiểu Thuần cầm lệnh bài ma lao giơ lên cho thủ vệ xem.

- Ta là ngục tốt ma lao, Thái gia ý đồ làm phản, bọn ngươi phải ngăn cản chúng.

Vừa gào to Bạch Tiểu Thuần dùng toàn lực gào to, mặc dù không bằng đại tộc lão Thái nhung không kém quá nhiều, giọng nói của hắn quanh quẩn thành Cự Quỷ, lập tức làm cả thành Cự Quỷ rung động, thủ vệ cổng thành đã hồ đồ.

Bọn họ nhận ra lệnh bài của Bạch Tiểu Thuần cho nên cho đi, tộc lão Thái gia đuổi giết Bạch Tiểu Thuần, bọn họ nghe Bạch Tiểu Thuần gào to liền khiếp sợ.

- Ngươi nói bậy!!

- Thái gia ta trung thành và tận tâm với Cự Quỷ Vương, ngươi đừng vu oan.

Bạch Tiểu Thuần thấy chiêu này dùng tốt, lập tức kinh hỉ, dứt khoát rống to lên, hắn bay nhanh hơn, tộc lão Thái gia cố tình truy kích nhưng bị thủ vệ cửa thành ngăn cản, càng có đội tuần tra xuất hiện, nếu không có Bạch Tiểu Thuần vu oan lúc trước, bọn họ liều lĩnh đuổi giết sau đó giải thích rõ ràng, nếu hiện tại xông vào sẽ gặp phiền toái lớn, đến lúc đó có miệng cũng không nói rõ ràng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 923: Hỏa Diễm Mười Bốn Màu, Thành!

Việc này làm ba tộc lão Thái gia biệt khuất, khó áp chế lửa giận trong lòng, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn phải giải thích với Hồn Tu thủ vệ, trì hoãn như thế cho nên Bạch Tiểu Thuần đã bay đến bên cạnh sông bảo vệ thành, trực tiếp nhảy vào bên trông sau đó dựa vào lệnh bài tiến vào đáy sông.

- Chuyện ta mưu phản Bạch gia lớn như vậy, sau khi đi vào ma lao, Bạch gia cũng không dám truy sát, Thái gia... Ta chẳng qua chỉ đoạt hai hồn trận mà thôi, bọn chúng không dám tới.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý tiến vào rùa đá dưới đáy sông, mau chóng quay về ma lao.

Trên thực tế Bạch Tiểu Thuần đoán đúng, ba tộc lão Thái gia vất vả giải thích rõ ràng, sau khi bước vào thành Cự Quỷ cũng chỉ dám đứng ngoài sông bảo vệ thành, bọn họ tức giận và phiền muộn đến cực hạn, suýt chút nữa bị nghẹn thành nội thương, lần này không có biện pháp, bọn họ không thể đi vào ma lao...

Sau một lúc lâu, ba người đành âm trầm rời đi.

Chuyện này nhìn như kết thúc nhưng ảnh hưởng cực lớn trong thành Cự Quỷ không kém việc Bạch Tiểu Thuần mưu phản Bạch gia, rất truyền vào tai Hồn Tu trong thành, phần lớn biết được việc này đều hành động, bọn họ bàn tán việc của Bạch Hạo cùng Thái gia...

- Nghe nói không, Bạch Hạo lại náo ra đại sự, hắn đã đoạt hồn trận của Thái gia, càng dẫn lửa thiêu hồn tràng của Thái gia thành đất cằn!

- Hắn quá biết gây chuyện, phản bội Bạch gia thì thôi, lần này chọc giận Thái gia...

- Ta nghe nói một tên hoàn khố của Thái gia tranh mua hồn với Bạch Hạo, sau đó nâng giá mua sắm đã chọc giận Bạch Hạo, cho nên giết vào.

- Chút việc nhỏ đã làm thế... Bạch Hạo thật lòng dạ độc ác, có thù tất báo, ta còn nghe nói người này có thần thông thiên hỏa, uy lực không tầm thường, thiên hỏa rơi xuống...

Đủ loại ngôn luận, mọi việc như thế, khắp nơi đều truyền tin Bạch Hạo đã đoạt hồn trận của Thái gia, nói hắn tâm ngoan thủ lạt, thần thông thiên hỏa thật đáng sợ, nó cũng trở thành chiêu bài của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sờ lên túi trữ vật, nội tâm hưng phấn, lúc này có thu hoạch lớn cho nên hắn cho rằng lựa chọn của mình là sáng suốt.

- Ba đại gia tộc đoạt của ta, ta đi đoạt bọn họ, có qua có lại mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, sau đó thường xuyên đi tuần tra với đội chín, mấy ngày qua Bạch Tiểu Thuần thôi diễn biện pháp luyện hỏa, lúc này mới thừa dịp tuần tra sau đó một mình đi vào trong lao ngục.

Trong khu Đinh nhà lao, nơi này vốn ồn ào, tù nhân áo xám và đám trọng phạm đều làm việc của mình, không có lính canh là lúc bọn họ tự do.

Cho dù là lính canh ngục cũng thường thường không quan tâm tới đám phạm nhân, bọn họ vẫn làm theo ý mình, lúc Bạch Tiểu Thuần bước vào khu Đinh thì cả lao ngục an tĩnh lại.

- Hôm nay ta trực ban, các ngươi đàng hoàng cho ta.

Bạch Tiểu Thuần bước vào lao ngục, chắp tay sau lưng, diễu võ dương oai quát lớn với chung quanh, đám phạm nhân áo xám run sợ, cũng có không ít trọng phạm nhìn sang.

- Hắc tiên!!

- Chính là hắc tiên Bạch Hạo!

- Đây là người lòng dạ độc ác, ta vẫn còn nhớ cảnh tượng hắn thẩm vấn Chu lão ma... Thảm!

Nhất là những phạm nhân bị Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn qua, lúc nhìn thân ảnh Bạch Tiểu Thuần liền không tự chủ run rẩy.

Toàn bộ lao ngục khu Đinh vô cùng an tĩnh, những nơi Bạch Tiểu Thuần đi qua không có chút âm thanh nào, thật sự do danh khí của Bạch Tiểu Thuần trong ma lao quá lớn, toàn bộ trọng phạm không cạy miệng suốt trăm năm cũng bị hắn cạy miệng tất cả.

Sau đó bọn họ kinh hãi, là do Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn vô cùng thần bí, chỉ có thể thấy màn sương che chắn chứ không thấy cụ thể, từ trong tiếng kêu thảm thiết của đám tù nhân, vô số người vẫn còn sinh ra hồi ức khó quên.

Vào lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tới đây, toàn bộ phạm nhân khu Đinh toàn cẩn thận, không dám trêu chọc Bạch Tiểu Thuần dẫn phiền toái, càng có không ít phạm nhân áo xám tới nịnh nọt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đám người chung quanh, nội tâm của hắn vui sướng, cảm giác mình thật sự là thiên kiêu chi tử trong ma lao.

- Quá xuất sắc, đây không phải bản ý của ta, có lẽ ta nên ít xuất hiện mới đúng.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái phất tay, hắn đuổi mấy phạm nhân áo xám chung quanh, một mình đi bộ trong ma lao khu Đinh, hắn đi tới nơi vắng vẻ lần trước và ngồi xuống.

- Nơi này rất tốt, khu vực đủ rộng, thích hợp cho ta luyện tập.

Bạch Tiểu Thuần hài lòng nhẹ gật đầu, chung quanh bài không ít cấm chế, hắn phất tay dùng sương mù che chắn tầm mắt mọi người.

Sau khi chải vuốt cách điều chế hỏa diễm mười bốn màu một lúc, hai mắt hắn mở ra nhìn hồn tháp, hắn bắt đầu thử luyện chế hỏa diễm mười bốn màu.

Khi hồn bay ra ngoài, hai tay Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết, lúc này hỏa diễm chung quanh co rút lại ngưng tụ trong lòng bàn tay, trong tay Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hỏa diễm một màu, sau khi luyện tới mười ba màu, hắn hết sức nghiêm túc luyện chế hỏa diễm mười bốn màu.

- Ta có nắm chắc thật lớn khi luyện hỏa diễm mười bốn màu, chẳng qua có chút vấn đề nhỏ cần điều chỉnh, tối đa năm lần là có thể!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn luyện chế theo biện pháp thôi diễn của mình.

Lúc này chung quanh có vô số hồn bay tới, chúng theo thứ tự dung nhập vào trong hỏa diễm của Bạch Tiểu Thuần, hỏa diễm càng lúc càng lớn sau đó hóa thành biển lửa, bắt đầu thôn phệ oan hồn.

Hỏa diễm từ mười ba màu cũng chầm chậm tăng thêm một màu, biến thành mười bốn màu, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn lập tức phất tay dập tắt hỏa diễm trong tay.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày nhìn lòng bàn tay của mình, trầm ngâm lấy rất nhiều oan hồn xuất hiện, hắn lại bắt đầu thử nghiệm.

Chín ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đã luyện bốn lần, mặc dù mỗi lần đều thất bại nhưng hắn không có nhụt chí, hắn có đủ hồn để thử, vả lại thất bại giúp hắn tổng kết kinh nghiệm, vào lúc ngày thứ mười, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hai mắt hắn đầy tơ máu nhưng tinh thần rất tốt.

- Vấn đề đã giải quyết xong, lúc này chắc chắn có thể luyện ra hỏa diễm mười bốn màu.

- Một khi ta luyện thành hỏa diễm mười bốn màu, liền đại biểu ta đạt tới Hoàng phẩm đỉnh phong! Nếu có thể luyện thành hỏa diễm mười lăm màu, ta sẽ là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm.

Bạch Tiểu Thuần tràn ngập chờ mong, hắn tới Man Hoang không ngắn, hắn cũng hiểu rõ về Luyện Hồn Sư, biết rõ Luyện Hồn Sư Huyền phẩm chính là cảnh giới cao nhất của đại thế gia.

Về phần Địa phẩm. toàn bộ Man Hoang không có bao nhiêu người, bất kỳ người nào cũng có địa vị cực cao, mặc dù không bằng Vương gia nhưng hơn xa Thiên Nhân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 924: Toàn Thân Là Bảo (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn bình tĩnh nổi lòng sau đó bắt đầu luyện hỏa, lúc này quá trình vô cùng bình thường, cũng vô cùng thành thạo, hắn luyện ra hỏa diễm mười ba màu, cũng không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lấy rất nhiều oan hồn ra, Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hỏa diễm mười ba màu trong tay bộc phát.

Khi hỏa diễm khuếch tán, hồn triều chung quanh dung nhập vào trong hỏa diễm, quá trình kéo dài nửa nén hương, hỏa diễm mười ba màu biến thành mười bốn màu.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động nhưng tay của hắn rất ổn, hắn bộc phát linh thức và xiết chặc bàn tay, sau động tác của hắn, hỏa diễm mười bốn chậm rãi co rút lại, quá trình này tốn hao tâm thần Bạch Tiểu Thuần rất lớn.

Dùng nửa canh giờ, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận co rút hỏa diễm vào trong nắm tay, biển lửa cũng biến mất trong nắm tay của hắn!

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, hắn hít thở dồn dập nhìn chằm chằm vào nắm tay của mình, chậm rãi vươn tay ra, một đám hỏa diễm mười bốn màu xuất hiện trong tay hắn.

Hào quang lưu chuyển dường như ẩn chứa cực hạn nào đó, khi ánh lửa cháy bập bùng càng có lực lượng chí mạng bộc phát.

Một khi bộc phát, hỏa diễm mười bốn màu không thể uy hiếp Thiên Nhân nhưng có lực lượng tiêu diệt đa số Nguyên Anh!

- Đã thành, ta đã thành công!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha.

- Ta không biết lúc nào mới có thể luyện thành hỏa diễm mười lăm màu, hắn là rất khó, dù sao một khi luyện thành chính là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, cũng được, hỏa diễm này dù tốt nhưng nếu không tăng cao chiến lực của ta cũng biến thành vô dụng.

Bạch Tiểu Thuần áp chế kích động trong lòng, sau khi thu hồi hỏa diễm mười bốn màu, hắn nhìn số hồn còn lại luyền có quyết đoán.

- Luyện tất cả đồ vật của ta thành luyện linh mười bốn lần... Mặc dù ta không phải Nguyên Anh nhưng chiến lực tăng lên không ít.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền cố chấp với suy nghĩ của mình

Hắn không do dự nữa, hắn bắt đầu luyện linh, cũng cầm Quy Văn Oa ra.

- Không đúng, nhiều người mắt tạp... Mặc dù có sương mù che lấp nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cái nồi này là bảo bối của ta, tiền tài không lộ ra ngoài, ta phải đi nơi khác.

- Cẩn thận, trong Man Hoang phải lấy ổn thỏa làm đầu, không được khinh thường.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần đứng lên đi ra khỏi amfn sương, hắn hóa thành hào quang bay tới cánh cửa ánh sáng.

Lúc Bạch Tiểu Thuần rời khỏi lao ngục khu Đinh, trong đầu lâu cách vị trí của hắn không xa có lão giả có bớt đỏ trên mặt đang ngồi.

Lão giả cúi đầu, nhìn hắn không khác gì phạm nhân bình thường nhưng lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt xuất hiện hào quang nhìn hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

- Luyện ra hỏa diễm mười ba màu không lâu, hắn lại luyện ra hỏa diễm mười bốn màu... Tiểu gia hỏa này thú vị.

Lão giả thấp giọng thì thào, dường như đang cười khẽ, Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa tại nơi vắng vẻ, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần còn bố trí cấm chế sương mù, vì vậy lúc hỏa diễm mười bốn màu xuất hiện cũng không làm ai chú ý, chỉ có lão giả này biết.

Nhưng rất nhanh hắn nhắm mắt lại không quan tâm tới.

Sau khi rời khỏi khu Đinh, Bạch Tiểu Thuần gặp Hồn Tu đội chín, sau khi cười nói với nhau liền quay về phòng của mình.

- Khoảng cách tuần tra lần sau còn một thời gian, vừa vặn mượn nhờ thời gian này luyện linh tất cả đồ vật của ta.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây nội tâm rất chờ mong, đầu óc của hắn xuất hiện bức họa, trong bức họa là hình ảnh toàn thân của mình đều là bảo vật.

Nghĩ đến chỗ hưng phấn, Bạch Tiểu Thuần cười đắc ý, nội tâm hưng phấn, hắn bắt đầu bố trí một phen, bảo đảm không ngại sau đó bắt đầu lấy oan hồn luyện chế hỏa diễm mười bốn màu, lập tức cầm Quy Văn Oa bắt đầu luyện linh.

Luyện đầu tiên là Vĩnh Dạ Tán, cây dù bị hắn luyện thành mười bốn lần, bộ dáng hơi cải biến một ít, nhất là mặt quỷ trên cây dù giống như cười mà không phải cười, giống như khóc không phải khóc, cực kỳ hãi người, thậm chí mi tâm của mặt quỷ có vết tích, nhìn kỹ không phải con mắt thứ ba, mơ hồ còn ẩn giấu một cái mặt quỷ khác, chẳng qua chỉ hơi nhìn sơ cũng làm Bạch Tiểu Thuần rung động.

- Sợ rằng tiến thêm một bước luyện linh mười lăm lần, nó có thể thành pháp bảo Thiên Nhân rồi.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời liếm bờ môi, hắn biết rõ bảo vật luyện linh mười lăm lần sẽ tỏa ra khí tức giống Thiên Nhân bình thường, bảo vật này cực kỳ hiếm thấy trong Man Hoang.

Dù sao Man Hoang có đa sắc hỏa nhưng xác xuất luyện linh thành công không cao, chẳng qua bỏ cái giá lớn cũng có thể luyện ra một ít.

Nhưng trên thực tế, nếu toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều là pháp bảo luyện linh mười bốn lần, tuy nói không phải đứng đầu Man Hoang nhưng có thể làm người ta phải run rẩy.

Luyện chế Vĩnh Dạ Tán, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nhìn chung quanh một phen, sau khi xác định không ngại mới tháo mặt nạ xuống, hắn luyện linh mặt nạ thành mười bốn lần, sau đó lại đeo lên thật nhanh, lúc này mới thở phào một hơi, sau đó hắn cầm cây cung của Chu Nhất Tinh ra, còn có những mũi tên uy lực lớn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn muốn luyện chế phi kiếm.

Khoa trương nhất là lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trên bảo y trên người tên hoàn khố Thái gia, hắn không phục không nói, càng cảm thấy phong cách, vì vậy hắn lấy mấy cái giáp da trong túi trữ vật ra luyện linh mười bốn lần.

Nếu hành vi xa xỉ này bị truyền đi, nhất định sẽ làm người ta phát điên, cho đến khi Bạch Tiểu Thuần phát hiện trên người không còn cái gì có thể luyện linh, hắn mới kết thúc quá trình luyện linh làm người ta phát điên, thậm chí ghen ghét mà chết, bởi vì toàn thân hắn là pháp bảo luyện linh mười bốn lần... Có thể nói hắn đã lớn như vậy, hôm nay mới có thể vũ trang tận răng.

- Hôm nay ta có gặp phải lão tổ Thiên Nhân Bạch gia, hắn muốn giết ta cũng không dễ dàng gì.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, phát hiện hồn của mình còn non nửa liền vui vẻ.

- Tuy tu vi không tăng cao nhưng trang bị cũng tăng chiến lực của ta lên rất cao, đúng... Phải nhanh chóng luyện ra hỏa diễm mười lăm lần, nói như vậy toàn thân của ta đều là pháp bảo luyện linh mười lăm lần...

Thiên Nhân nhìn thấy ta cũng phải há hốc mồm! Ừ, tốt nhất nên làm bọn chúng hâm mộ tới chết, cũng không cần đánh làm gì.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hưng phấn, tuy hắn hiểu đạo lý mang ngọc có tội, tuy nói có mặt nạ che giấu lực lượng nhưng một khi bộc phát ra ngoài, bảo vật trên người hắn sẽ xuất hiện kim văn.

Làm xong việc này, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, hắn dựa theo bút ký của Bạch Hạo thôi diễn hỏa diễm mười lăm màu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 925: Toàn Thân Là Bảo (Hạ)

Thời gian trôi qua từng ngày, bảy ngày trôi qua nhanh chóng, Bạch Tiểu Thuần rất phát sầu, cách điều chế hỏa diễm mười lăm lần đều là bảo vật trọng yếu của các đại gia tộc.

Tuy trong bút ký của Bạch Hạo có biện pháp điều chế hỏa diễm mười lăm lần nhưng cách điều chế không được đầy đủ, vả lại điều chế cực khó, Bạch Tiểu Thuần hao phí bảy ngày cũng không tìm ra manh mối gì.

Nếu như ví dụ độ khó khi luyện hỏa diễm mười bốn lần là mười, như vậy độ khó khi luyện hỏa diễm mười lăm màu là một trăm.

Chênh lệch trong đó gấp mười lần, độ khó của hỏa diễm mười lăm lần chính là rãnh trời, không chỉ ngăn trước mặt Bạch Tiểu Thuần, nó cũng ngăn cản đa số Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm đỉnh phong.

Một khi thành công chính là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, độ khó lớn tới mức cả Man Hoang chỉ có vài chục Luyện Hồn Sư Huyền phẩm mà thôi, bởi vậy có thể thấy hỏa diễm mười lăm màu khó luyện chế cỡ nào.

Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ, hắn không có biện pháp, chỉ có thể đi tiếp tục nghiên cứu thôi diễn, thậm chí còn luyện chế một lần, ba ngày qua đi, buổi trưa ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang buồn rầu bứt tóc, hắn thôi diễn suốt mười ngày nhưng thu hoạch cực nhỏ.

Không bao lâu ngoài cửa có tiếng cười vui mừng của đội trưởng đội chín.

- Bạch Hạo, mau chạy ra đây, có đại sự!

Bạch Tiểu Thuần cau mày đứng dậy ra khỏi gian phòng, hắn nhìn thấy đội trưởng đội chín đang hưng phấn.

- Đội trưởng, chuyện gì? Phạm nhân mới tới sao?

Bạch Tiểu Thuần lười nhác hỏi thăm.

- Hoàn toàn chính xác có phạm nhân mới, cũng không phải khu Đinh chúng ta, hơn nữa không phải là ta tìm ngươi, là giám ngục trưởng muốn tìm ngươi.

Đội trưởng nói xong liền cầm tay Bạch Tiểu Thuần kéo đi.

- Giám ngục trưởng?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, trong đầu nhớ lại tình cảnh tại sông bảo vệ thành ngày đó, lúc đó hắn nhìn thấy Lý Húc, nội tâm cả kinh, thầm nghĩ chẳng lẽ Cự Quỷ Vương mặc kệ mình rồi, Thái gia hoặc Bạch gia tìm tới? Bạch Tiểu Thuần nhìn đội trưởng đội chín hưng phấn như vậy, lại cảm thấy không giống như mình suy nghĩ.

- Đội trưởng, đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần dừng một chút và hỏi.

- Việc vui, việc vui lớn lắm!

Đội trưởng cười khặc khặc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, vì vậy không tiếp tục thừa nước đục thả câu, hắn vừa kéo Bạch Tiểu Thuần vừa nói.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong cũng biết nguyên nhân.

Dựa theo đội trưởng nói, trong ma lao khu Giáp có phạm nhân mới, phạm nhân rất trọng yếu, dường như phía trên chỉ định phải cạy mồm hắn cho nên giám ngục trưởng rất trọng thị.

Nhưng người này mạnh miệng, thậm chí hắc tiên bốn khu đã ra tay cũng không hỏi ra chút nào, hết lần này tới lần khác người này thân phận đặc thù, một khi cưỡng ép sưu hồn, bởi vì là tu sĩ Nguyên Anh cho nên không có hiệu quả không nói, hơn nữa còn hồn phi phách tán ngay lập tức, cho nên không thể làm gì.

Mà giám ngục trưởng thừa nhận áp lực cực lớn, thậm chí nổi giận mấy lần nhưng vô bổ, bốn đại hắc tiên của ma lao dốc toàn bộ vốn liếng cũng không làm được gì.

Mọi người không có cách nào, đội trưởng khu Đinh Tôn Bằng nhắc tới Bạch Tiểu Thuần, nói trong khu Đinh có gia hỏa Bạch Hạo thẩm vấn có nghề, hắn đã cạy miệng toàn bộ tội phạm khu Đinh, mặc kệ lúc trước xương cứng cỡ nào, một khi Bạch Hạo ra mặt đều mở miệng.

Chuyện quan trọng cỡ nào không tới phiên Bạch Tiểu Thuần biết, nhưng Lý Húc không có biện pháp, nghe Tôn Bằng nói mới nhớ thân phận của Bạch Tiểu Thuần, hắn chần chờ nhưng bởi vì thừa nhận áp lực quá lớn, vì vậy ý định còn nước còn tát, cho nên mới có việc triệu kiến Bạch Hạo.

- Bạch lão đệ, đây chính là cơ hội đấy, một khi ngươi cạy miệng tên kia, từ nay về sau ngươi chính là đệ nhất hắc tiên của ma lao.

Đội trưởng phấn khởi lên tiếng, hắn có lòng tin vào Bạch Tiểu Thuần, hắn xem ra trên đời không có người nào có thể thừa nhận Bạch Tiểu Thuần tra tấn.

- Thành đệ nhất hắc tiên, mặc dù không có chức vụ nhưng dựa theo quy củ ma lao chúng ta, ngươi có thể tùy ý đi lại bốn ma lao, địa vị cao gần giám ngục trưởng, ngang hàng với đội trưởng bốn đại khu.

- Cơ hội này phải nắm chặc, thăng chức rất nhanh, một bước lên mây không nói, trọng phạm nhiều năm của ba đại khu sẽ mang lại tài phú lớn cho ngươi, đến lúc đó đừng quên ta chỉ dẫn cho ngươi.

Đội trưởng càng nói càng hưng phấn, kéo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng tới khu Giáp.

Bạch Tiểu Thuần than thở, chỉ cần không phải Bạch gia hoặc Thái gia tìm đến, hắn cũng không sợ cái gì, nhất là việc thẩm vấn không phải khó khăn với hắn.

- Chút chuyện nhỏ, đội trưởng yên tâm, không có bí mật mà ta không hỏi ra.

Bạch Tiểu Thuần hất càm lên, đắc chí nói ra, hắn nhanh chóng đi tới khu Giáp.

Hoàn cảnh khu Giáp tương tự khu Đinh nhưng nhìn kỹ lại lớn hơn gấp mấy lần, vả lại còn âm trầm hơn khu Đinh không ít, bốn phía tràn ngập khí tức âm lãnh, phòng của lính canh ngục còn có hồn chấn động truyền ra, hiển nhiên đang tu hành.

Lúc này trên quảng trường khu Giáo có đầu lâu cực lớn, bên trong giam giữ một trung niên, Bạch Tiểu Thuần nhìn người này liền quen mắt, nam tử quần áo tả tơi, trong mắt mang theo xem thường, lúc này đang đưa lưng về phía Bạch Tiểu Thuần, cầm lấy cổ giống như đang nói cái gì đó.

Bên ngoài đầu lâu có không ít người đứng chờ, Bạch Tiểu Thuần nhận ra Tôn Bằng khu Đinh, chung quanh Tôn Bằng còn có ba lão giả, sắc mặt cả ba âm trầm, mấy người kia chính là đội trưởng bốn nhà giam.

Bên cạnh bọn họ còn có bốn tu sĩ, bốn người này tuổi tác khác nhau, có già có trẻ, trên thân mỗi người đều phát ra khí tức âm lãnh, bọn họ đứng tại đây lại có cảm giác như độc xà đang nằm trong bụi cỏ.

Bạch Tiểu Thuần chỉ nhận ra một người trong bốn người, đó là hắc tiên khu Đinh, thông qua người này, hắn không khó đoán ra ba người khác chính là hắc tiên.

Trừ những người này ra, Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy giám ngục trưởng Lý Húc đang bóp cổ tên phạm nhân!

Lúc Lý Húc phát giác Bạch Tiểu Thuần đã đến, lập tức buông tên phạm nhân ra, nghiêng đầu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt kia như sói, mang theo hung tàn và sắc bén.

Ánh mắt kia làm đôi mắt Bạch Tiểu Thuần co rút, Lý Húc rất mạnh, mặc dù không phải Thiên Nhân nhưn có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, phối hợp với thân phận giám ngục trưởng ma lao và quanh năm ở nơi này, tự nhiên hình thành âm trầm và lạnh lẽo, ánh mắt của hắn như hóa thành lực lượng trực tiếp.

- Bạch Hạo, cạy miệng của ngươi này thì ngươi chính là đệ nhất hắc tiên của ma lao! Nếu không cạy được liền cút ra khỏi ma lao cho ta, ngươi gây phiền toái bên ngoài thì tự đi xử lý.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 926: Tộc Lão Thái Gia

Lý Húc không còn chút kiên nhẫn nào nữa, vừa nghĩ tới còn thời gian hai ngày, nếu mình còn không hỏi ra đáp án, bên trên truy cứu, phiền phức của mình lớn lắm.

Càng nghĩ như vậy, tâm hắn càng phiền, hết lần này tới lần khác không thể xử tử phạm nhân, lấy thân phận của hắn, hắn biết người ra lệnh là Cự Quỷ Vương, muốn đưa tới nơi này dò hỏi manh mối.

Vào lúc hắn nói ra câu này, đội trưởng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần biến sắc, thậm chí Tôn Bằng cũng sững sốt, bọn họ đề cử Bạch Tiểu Thuần là hảo ý, hiện tại hảo ý bị Lý Húc biến thành chuyện xấu.

Bạch Tiểu Thuần đi tới, hắn cau mày nhìn sang Lý Húc.

Đội trưởng ba khu và bốn hắc tiên nghe xong sắc mặt như thường nhưng trong lòng cười lạnh, nhất là hắc tiên ba khu khác, bọn họ có kiêu ngạo của mình, ngay cả bọn họ cũng không hỏi ra, mao đầu tiểu tử như Bạch Hạo dù có chút bổn sự nhưng không có khả năng hỏi ra cái gì.

- Có thể cạy miệng hay không! Không cạy được thì hiện tại cút ra khỏi ma lao cho ta.

Lý Húc vô cùng bạo ngược, mọi người cúi đầu im lặng không nói gì, Tôn Bằng thầm than, đội trưởng càng run rẩy không nói ra lời nào.

Bạch Tiểu Thuần mất hứng, hắn biết rõ Lý Húc nhìn mình không vừa mắt, lúc này không phải mình muốn tới, là đối phương tìm mình.

- Muốn phát tiết tức giận lên người ta... Đá ta ra khỏi ma lao sao?

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, việc này khó giải quyết, một khi hắn bị đá ra khỏi ma lao, Thái gia cùng Bạch gia ở bên ngoài dễ dàng gây phiền toái cho mình, nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần quyết định nhẫn nhịn.

Vì vậy hắn đi tới đầu lâu giam tội phạm, dò xét nam tử trung niên bên trong, lúc trước hắn cảm thấy người này quen mắt, hiện tại nhìn kỹ, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhận ra người này chính là một trong ba tộc lão Thái gia đuổi giết mình.

Hiển nhiên tên tộc lão nhận ra Bạch Tiểu Thuần, mặc dù tóc tai bù xù, khóe miệng chảy máu tươi, trong mắt khinh miệt không biến mất, cho dù toàn thân máu ứ đọng cũng vậy, thậm chí Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy sát cơ trong mắt hắn, trực tiếp phun nước bọt dính vào quần áo Bạch Tiểu Thuần.

- Giám ngục trưởng, người này có thân phận gì?

Bạch Tiểu Thuần run quần áo bắn nước bọt ra ngoài, nhìn về phía Lý Húc, biết rõ còn cố hỏi.

- Thân phận gì, không phải là ngươi có thể biết! Ngươi chỉ cần trả lời ta, có thể cạy miệng hắn hay không, không được thì cút.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần rất bình tĩnh, Lý Húc hừ lạnh một tiếng, lúc trước hắn có phần giận chó đánh mèo với Bạch Tiểu Thuần, cũng có ý định thừa cơ đá Bạch Tiểu Thuần ra khỏi ma lao.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền nhìn người chung quanh, trên mặt mũi không nhịn được, lúc trước hắn có thể nhẫn nhịn nhưng cũng có tức giận, hiện tại ngẩng đầu nhìn Lý Húc.

- Giám ngục trưởng, ngươi muốn Bạch mỗ đi, cứ nói thẳng là được, không cần như thế, người nào đó cạy mở miệng, ngươi không nói thân phận người này cho ta, ta sao có thể tiến hành thẩm vấn nhắm vào đượck? Cũng được, không chào đón thì Bạch Hạo ta rời đi.

Bạch Tiểu Thuần phất tay áo rời đi.

- Ta cũng nói trước, toàn bộ ma lao, nếu nói ai có thể cạy miệng kẻ này, ngoại trừ Bạch Hạo ta thì không có người thứ hai.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh sau đó quay người rời đi.

Hắn nói câu này đắc tội với đám hắc tiên, điểm này Bạch Tiểu Thuần cũng biết nhưng hắn không có biện pháp, đối phương đột nhiên xuất hiện cố tình gây sự giống như làm khó dễ bản thân, thậm chí muốn mượn cơ hội trục xuất hắn ra khỏi ma lao, như vậy mình phải phản kháng, nhất định phải bày ra tư thái tự tin và kiêu ngạo của mình.

- Nếu Lý Húc thật sự nóng vội, chắc chắn sẽ lưu ta lại, nếu không lưu lại, như vậy nói rõ ta rớt xuống bẫy rồi, Lý Húc khốn kiếp vì đá ta ra ngoài tận lực thiết lập cái bẫy này.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cân nhắc, hắn đi vài bước đá nghe sau lưng có tiếng nói lạnh như băng vang lên.

- Người này là tộc lão Thái gia, vấn đề ngươi cần hỏi là Thái gia những năm gần đây luyện hỏa tiêu hao hồn thuộc tính nào ít nhất.

Lý Húc nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi mở miệng, mặc dù ngữ khí lạnh lẽo và cứng rắn nhưng đã tốt hơn trước một ít.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, lập tức đoán được đối phương chỉ muốn hỏi đáp án chứ không phải nhắm vào mình.

- Tộc lão Thái gia, bị bắt tới ma lao...

Bạch Tiểu Thuần nhìn nam tử trung niên trong đầu lâu, việc này làm hắn liên tưởng nhiều...

- Tiêu hao thuộc tính hồn nào ít nhất?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn nhìn ra vấn đề này không có manh mối gì, vả lại hiển nhiên đáp án của việc này là do tộc lão Thái gia lừa dối, kể từ đó độ khó càng lớn.

- Kim mộc thủy hỏa thổ, thuộc tính năm hồn này đám hắc tiên lúc trước đã hỏi ra, hắn cuối cùng cũng mở miệng nhưng không biết đáp án đúng hay không.

Lý Húc âm trầm nói ra, trong lời nói mang theo ảo não.

- Vì vậy ngươi trọng điểm bảo hắn chứng minh, hắn nói ra đáp án là thật, về phần chứng minh thế nào là bản lĩnh của ngươi.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hắn đi tới trước đầu lâu lao ngục, quan sát tộc lão Thái gia là một trong ba người đuổi giết hắn lúc trước, nếu mình trốn chậm, ba người sẽ ra tay giết mình, hai bên không có đồng tình, bởi vì đã là kẻ địch từ trước.

Trong khoảng thời gian trong ma lao, Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ, mặc dù ba đại gia tộc không hợp nhau nhưng sẽ ôm thành đồng minh đối phó kẻ địch bên ngoài.

Lại liên tưởng Bạch gia muốn giết mình, Cự Quỷ Vương lại muốn cứu mình, liên tưởng những việc này với nhau, trong đầu Bạch Tiểu Thuần đã có đáp án xác định.

- Quả nhiên Cự Quỷ Vương không hợp với ba đại gia tộc! Ba đại gia tộc dựa vào cái gì dám đấu với Bán Thần? Vì sao Cự Quỷ Vương lại không trực tiếp ra tay tiêu diệt bọn họ?

Điểm này Bạch Tiểu Thuần còn không rõ.

Vào lúc Lý Húc không kiên nhẫn, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn biết mình không có lựa chọn, muốn sinh tồn trong Man Hoang phải tỏ rõ lập trường, đứng bên phía Cự Quỷ Vương thì phải đối lập với ba đại gia tộc.

Một khi lựa chọn thì không thể nhân từ nương tay, vả lại lựa chọn này không làm Bạch Tiểu Thuần lo lắng, ánh mắt hắn sinh ra hàn quang, trực tiếp đi vào trong đầu lâu ngục giam.

Vừa đi vào, trên người Bạch Tiểu Thuần sinh ra sương mù màu đen bao phủ lao ngục, người ngoài không nhìn rõ ràng, cho dù Lý Húc là Nguyên Anh Đại viên mãn cũng khó phá lực lượng sương mù do Bạch Tiểu Thuần lợi dụng mặt nạ phóng thích ra chung quanh.

Hắc tiên khu Đinh biết rõ Bạch Tiểu Thuần cho nên im lặng, ba hắc tiên khác nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không biết lượng sức liền đi vào thì cười lạnh.

- Cố làm ra vẻ huyền bí, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, chúng ta hỏi không ra, ngươi cũng không thể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 927: Ngươi Muốn Chết Nhanh Sao? (Thượng)

- Không cần phải nói, ngươi này nhất định giả vờ giả vịt một phen, sau đó xuất ra đáp án lung tung.

- Hừ, trong đáp án chúng ta hỏi có một là sự thật, giám ngục trưởng cần gì phải làm thêm chuyện.

Ba người cười lạnh truyền âm cho nhau, càng xem thường Bạch Tiểu Thuần.

Lý Húc cau mày nhưng nhịn xuống, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần có thể hỏi ra đáp án, chứng minh đáp án hắn có là sự thật, tất cả việc còn lại không là gì cả.

Trong lao ngục, Bạch Tiểu Thuần thở dài nhìn tộc lão Thái gia.

- Ngươi nên nói đi, nói cách khác, một khi ta động thủ thì ta cũng phải sợ mình.

- Tiểu tạp chủng, nếu ngày đó không phải ngươi chạy nhanh, lão phu nhất định bóp chết ngươi, ngươi dám trêu chọc Thái gia, sớm muộn gì cũng bị Thái gia giết chết.

Tên tộc lão Thái gia phun cục đàm vào người Bạch Tiểu Thuần.

- Cứ phun như vậy thú vị sao?

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy gia hỏa này phun lên người hắn hai lần thì tức giận, vỗ túi trữ vật cầm mấy viên Phát Tình Đan.

- Ngang ngạnh đúng không, ta xem ngươi lát nữa có thể cứng miệng tới bao giờ?

Mọi người chờ đợi nửa nén nhang, đột nhiên trong lao ngục có tiếng gào rú đầy áp lực vang lên, mọi người lập tức nhìn nhau khi nghe tiếng gào thét.

- Từ âm thanh mà phán đoán, Bạch Hạo còn có chút bổn sự nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, làm người ta gào thét trong áp lực, chúng ta nhắm mắt cũng có thể làm được.

Hắc tiên ba khu sững sờ, sau đó truyền âm cho nhau, xem thường Bạch Tiểu Thuần ít đi một tí nhưng vẫn không xem trọng.

Chỉ có đội trưởng sau khi nghe tiếng gào thét, đôi mắt hắn tỏa sáng, hắn càng tin tưởng Bạch Tiểu Thuần một cách mù quáng, hắn nói thầm, chỉ cần phát ra âm thanh thì sẽ thành công.

Sắc mặt Lý Húc vẫn âm trầm như cũ, trong lòng lo nghĩ nhưng có chờ mong và lo được lo mất.

Mọi người ôm suy nghĩ khác nhau, nhao nhao chú ý tiếng gào thét truyền ra chung quanh.

- Bạch Hạo, ngươi chết không yên lành!!

- Bạch Hạo, ta muốn giết ngươi, nếu lần trước ngươi không chạy nhanh, ta xác định có thể xé nát ngươi ngay lập tức.

Dường như tộc lão Thái gia muốn thông qua mắng chửi quên đi đau khổ.

- A a a...

Tiếng gào thét càng mãnh liệt, sau khi giằng co nửa canh giờ thì giảm xuống, những người bên ngoài hít khí lạnh, ba đại hắc tiên nhìn nhau,

ánh mắt đầy khiếp sợ. Giám ngục trưởng Lý Húc vui vẻ, đám lính canh ngục chung quanh khiếp sợ không nhỏ.

- Bạch Hạo là người nào... Không ngờ hắn có thể làm tên kia gào thét thảm thiết như thế.

- Trời ạ, ta chỉ nghe tiếng gào cũng nổi da gà khắp toàn thân.

- Kinh khủng hơn chính là, tra tấn kéo dài lâu thế nhưng thống khổ không giảm, hết lần này tới lần khác sinh cơ càng tràn đầy... Điều này thật sự quá khó tin.

Thời gian nửa canh giờ trôi qua trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết duy trì nửa canh giờ, tiếng kêu thê lương cực kỳ bi phẫm, đám lính canh ngục bên ngoài đều là kẻ kiến thức rộng rãi nhưng cũng phải lạnh mình.

Trong từng tiếng kêu thảm thiết đã không còn chửi bới Bạch Tiểu Thuần, chỉ còn lại tiếng rống lạnh lẽo, còn có các loại áp lực không bộc phát ra sẽ không thống khoái, còn ẩn chứa lực lượng làm người ta phát điên, làm cho người ta không tự chủ nghe xong không rét mà run.

Càng bởi vì sương mù màu đen che phủ nên nhiều người người không rõ tình huống cụ thể trong đó, cảm giác thần bí vô hạn gia tăng, chẳng những lính canh ngục kinh hãi, ngay cả bốn hắc tiên cũng hít thở dồn dập không bình tĩnh, trong sắc mặt mang theo khiếp sợ và ngưng trọng.

Đôi mắt Lý Húc tỏa sáng, hắn bắt đầu chờ mong nhiều hơn.

Trong khi mọi người đang chờ đợi Bạch Tiểu Thuần cau mày nhìn tộc lão Thái gia toàn thân run rẩy, trên người xuất hiện rất nhiều gân xanh nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, mặc dù gào thét không khống chế nổi nhưng ánh mắt càng điên cuồng.

- Có chút bản lãnh... Dựa vào gào to phát tiết nóng rực trong lòng sao?

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, nghĩ ra biện pháp này không chỉ một mình tộc lão Thái gia, trên thực tế có những lão ma đầu trong ngục giam đã làm, Bạch Tiểu Thuần gặp nhiều.

- Ta khuyên ngươi nên nói đi, chúng ta đều vì chủ mình, không nên ép ta dùng chiêu thứ hai.

- Chiêu thứ hai vừa xuất hiện, không nói vô địch thiên hạ nhưng không kém bao nhiêu đâu.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hắn cằm khuyên bảo.

- Cút!

Tộc lão Thái gia hét lớn, sắc mặt dữ tơn như muốn nuốt sống Bạch Tiểu Thuần, thậm thậm chí còn phun cục đàm máu.

- Lão giả giả, tốt, ta sẽ cho ngươi nếm thử chiêu thứ hai.

Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết điểm vào người đối phương, lúc này một đạo phong ấn tiến vào trong người tộc lão Thái gia.

Trong nháy mắt đã phong bế miệng của tộc lão Thái gia, hắn không thể kêu thảm thiết nên im lặng, hắn không gào thét nên rất khó chịu, lúc này biến thành từng tiếng ô ô ực ực.

Loại phương thức này lập tức cắt đứt con đường phát tiết của đối phương, trong nháy mắt thân thể tộc lão Thái gia run rẩy, thậm chí trong mắt còn mang theo kinh hoàng, hắn giãy dụa rất mạnh, hắn cảm thấy toàn thân nóng rực nhưng không có phương pháp phát tiết, trong chớp mắt mồ hôi làm ướt đẫm toàn thân nhưng lại bị nung khô nhanh chóng, dường như trong người hắn có vô số con kiến đang bò, dày vò hắn tới cực hạn, thống khổ không thể hình dung.

Bạch Tiểu Thuần cũng phải nuốt nước bọt khi nhìn thấy cảnh này, trái tim đập mạnh, hắn có chút không đành lòng, vừa nghĩ tới đối phương từng đuổi giết mình, vả lại lập trường của mình là đứng bên cạnh Cự

Quỷ Vương, nếu hắn nhân từ, chẳng những không đổi được hảo cảm của đối phương, trái lại còn mang theo họa sát thân.

- Mà thôi mà thôi, người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái thở dài, hắn ngồi xổm trước mặt tộc lão Thái gia và khuyên bảo.

- Ngươi nên nói đi, như vậy ngươi không làm khó ta, ta không làm khó ngươi, thật tốt mà...

- Nên nói cho chúng ta biết, những năm qua Thái gia tiêu hao hồn thuộc tính nào ít nhất, quá đơn giản mà.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói, hai mắt tộc lão Thái gia điên cuồng càng lớn, hắn dùng đầu tấn công Bạch Tiểu Thuần, biện pháp này rất hung tàn, giống như không giết được Bạch Tiểu Thuần thì hắn cũng chết.

Bạch Tiểu Thuần lui ra sau vài bước, tránh né tộc lão Thái gia tấn công, hắn cau mày, vào lúc này người bên ngoài cũng giật mình, bọn họ phát hiện tiếng kêu đã biến mất, thay vào đó chính là tiếng ực ực bị bịt kín miệng.

Bởi vì lính canh ngục khu Giáp không phải tiên thủ, không biết nghiêm trọng trong đó nên khó hiểu, nhưng ánh mắt bốn tên hắc tiên thay đổi, thần tình nghiêm túc, bọn họ nhìn nhau, đều nhìn thấy ánh mắt coi trọng của đối phương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 928: Ngươi Muốn Chết Nhanh Sao? (Hạ)

- Làm cho phạm nhân kêu thảm thiết chỉ là thủ đoạn tiên thủ bình thường... Nhưng biện pháp không cho đối phương kêu thảm thiết đã đạt tới cảnh giới khác...

- Đạo lý như thế, rất nhiều người đều hiểu nhưng muốn vận dụng cần căn cứ vào tình huống khác nhau, thủ đoạn sử dụng không giống nhau.

- Bạch Hạo... Mặc dù lúc trước không rõ hắn dùng thủ đoạn gì nhưng tiếng kêu thảm thiết còn mang theo phát tiết, thủ đoạn biến hóa giống như núi lửa bộc phát nhưng bị bóp nghẹt lại... Một khi bộc phát uy lực càng lớn, thủ đoạn của hắn rất cao minh!

Lý Húc vui mừng, hắn thân là giám ngục trưởng, hắn cũng hiểu một ít thủ đoạn của hắc tiên, vào lúc này ánh mắt còn mang theo chờ mong.

Tiếng kêu ực ực này kéo dài một thời gian, đến cuối cùng không ngờ giữ vững hơn một giờ không thấy chấm dứt, hiện tượng này làm người ta nóng ruột.

Bạch Tiểu Thuần trong lồng giam cũng giật mình, hắn nhìn thấy thân thể tộc lão Thái gia đỏ rực, nhìn ánh mắt đối phương điên cuồng và giãy dụa nhưng vẫn còn một tia thần trí, Bạch Tiểu Thuần cũng phải động dung.

- Ngươi là kẻ kiên trì lâu nhất mà ta từng thấy... Nhưng ngươi cần gì phải như thế, ta còn chiêu thứ ba... Nhưng ta không muốn dùng chiêu thứ ba, ngươi nói đi...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nói rất nghiêm túc.

Tộc lão Thái gia nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, đột nhiên gật đầu.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, cởi bỏ phong ấn miệng của tộc lão Thái gia, trong nháy mắt hắn vừa cởi bỏ phong ấn, tộc lão Thái gia phun một ngụm máu tươi, phun toàn bộ máu tươi lên người Bạch Tiểu Thuần, đồng thời hắn gào thét sau đó còn cười điên cuồng...

- Bạch Hạo, ngươi chỉ có chút thủ đoạn này sao, lão phu cho ngươi thêm cây đuốc, ta cho ngươi biết một việc, mẫu thân của ngươi chết là vì nàng là tỳ nữ của Thái gia, cũng là kế mẫu của ngươi làm đấy, mẫu thân của ngươi trước khi chết còn may quần áo cho ngươi, cái chết cực kỳ thê thảm...

Tộc lão Thái gia cười lớn.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động.

- Còn nữa, năm đó cùng tử vong còn có cả nhà của mẫu thân ngươi, không còn một mống, đều bị xử tử, còn có tất cả tỳ nữ bên cạnh nàng, nếu không phải ngươi có huyết mạch Bạch gia, năm đó cũng xử tử cả ngươi rồi.

- Thân là tỳ nữ, tính mạng ti tiện, không mang thai cũng thôi, đã hoài thai còn dám sinh ra, đây chính là trọng tội, chính thức hại chết mẫu thân của ngươi không phải là những người khác, đó là vì ngươi, nếu như có ngươi, mẫu thân ngươi sẽ không chết.

Tộc lão Thái gia cười to, trong mắt mang theo điên cuồng, hắn biết mình nói lời này sẽ kích thích Bạch Tiểu Thuần rất mạnh nhưng hắn vẫn nói.

Bạch Tiểu Thuần dừng hít thở, trong mắt mang theo sát cơ, cùng lúc đó đám người phía ngoài nghe xong liền biến sắc, Lý Húc cũng khiếp sợ.

- Bạch Hạo, người này không thể chết!

Hắn lo lắng muốn tiến vào, trong lồng giam có tiếng nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra.

- Kích thích ta như vậy, ngươi muốn cầu chết nhanh sao... Ta sẽ không cho ngươi được như nguyện đâu.

Bạch Tiểu Thuần mang theo hàn quang đáng sợ, mặc dù hắn không phải Bạch Hạo nhưng nghe lời này cũng tức giận, nói xong hắn nhìn tộc lão Thái gia đang cười to.

Ánh mắt nhìn tộc lão Thái gia rất đặc biệt, nội tâm tộc lão Thái gia chấn động, hắn cảm thấy lạnh cả người nên dừng cười.

Không để ý tới tộc lão Thái gia, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi lồng giam, lúc hắn xuất hiện ánh mắt mọi người ngưng trọng, Lý Húc tiến lên, nhưng không đợi Lý Húc mở miệng, Bạch Tiểu Thuần âm trầm lên tiếng trước.

- Ta cũng cần hình cụ!

- Bạch Hạo, ngươi đừng xúc động, người này trước khi cung khai, hắn không thể chết được.

Lý Húc nghiêm túc quát lớn.

- Giám ngục trưởng, ta sẽ không để hắn chết dễ như vậy đâu.

Bạch Tiểu Thuần nói một câu vô cùng đơn giản nhưng lọt vào tai của người chung quanh không khác gì âm phong thổi qua người, ai nghe cũng cảm thấy sợ hãi.

- Ngươi cần hình cụ gì?

Lý Húc nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu, hắn hỏi.

- Một con chó lớn, là chó đực, càng cường tráng càng tốt.

Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi lên tiếng.

Hắn nói câu này làm mọi người chung quanh, Lý Húc nhíu mày nhưng không nói gì, sau khi nói rõ với thủ hạ, không qua bao lâu đã có người dắt một con chó đen to không khác gì con nghé.

Con chó này là hung thú toàn thân mọc gai ngược và cường tráng, hàm răng của nó màu vàng, lúc bị dắt tới mắt còn mang theo hung quang, có rất nhiều nước miếng chảy ra từ hàm răng của nó.

Nhìn thấy con chó, Bạch Tiểu Thuần hài lòng gật đầu, hắn dẫn con hó vào trong lồng giam, tộc lão Thái gia vừa nhìn thấy con chó lớn, sắc mặt biến hóa, hắn gào rú thảm thiết.

- Bạch Hạo, ngươi muốn làm gì!!

- Không làm gì, ngươi không phải không nói sao, ta không yêu cầu ngươi nói.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, lấy Phát Tình Đan ra nhét vào trong miệng con chó, thậm chí cảm còn chưa đủ giải hận, hắn mang Phát Tình Đan còn lại nhét vào miệng tộc lão Thái gia, cho hắn ăn liền mấy viên.

- Đây là chiêu thứ ba, tới bây giờ chưa người nào thừa nhận nổi, nếu như ngươi có thể kiên trì thì ta đổi hung thú khác cho ngươi hưởng thụ.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, lúc trước hắn còn cảm thấy không đành lòng, bởi vì tộc lão Thái gia kích thích mình, trái tim Bạch Tiểu Thuần đã băng giá.

Con chó giãy dụa, đối với tộc lão Thái gia nó biến thành khủng bố tới cực điểm, thậm chí bởi vì ăn rất nhiều Phát Tình Đan cho nên tộc lão Thái gia cảm giác rõ mình không cách nào khống chế thân thể.

Hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần không buông tay, đối với tộc lão Thái gia mà nói đây là giày vò và tra tấn, thậm chí hắn có cảm giác hối hận khi kích thích Bạch Tiểu Thuần.

Trong lúc run rẩy, tộc lão Thái gia do dự.

- Bạch Hạo, có chuyện gì từ từ nói, ta có thể...

Tộc lão Thái gia đang muốn lên tiếng nhưng Bạch Tiểu Thuần cắt ngang.

- Ta không muốn nghe rồi.

Bạch Tiểu Thuần nói xong câu này liền buông tay, con chó hét lớn lao thẳng vào người tộc lão Thái gia.

Trong nháy mắt người bên ngoài nghe được âm thanh chưa từng nghe thấy, cũng nghe tiếng kêu thảm thiết chưa từng có, tiếng kêu này vượt qua lúc trước quá nhiều, cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Tình huống này tạo thành thống khổ cả đời.

Lính canh ngục khu Giáp hít khí lạnh, thân thể rét run, bọn họ đạt thành nhận thức chung với nhau, tuyệt đối không được chọc Bạch Hạo.

Sắc mặt bốn hắc tiên không ngừng biến hóa, bởi vì có sương mù nên bọn họ không thể nhìn tình huống bên trong nhưng trong đầu sinh ra vô số tưởng tượng, tâm thần bọn họ rung động, cũng có cùng một suy nghĩ.

- Quá hung tàn...

- Không ai có thể thừa nhận thống khổ như vậy... Chẳng những tra tấn thân thể, càng làm tâm linh sụp đổ... Đường đường tu sĩ Nguyên Anh, tộc lão Thái gia cao cao tại thượng...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 929: Cự Quỷ Vương Tự Tin!

- Bạch Hạo quả nhiên là người tàn nhẫn, loại thủ đoạn này cũng dùng được, hắn... Hắn mới thật sự là hắc tiên, quả nhiên tâm quá đen.

Lý Húc mở to mắt, mơ hồ sinh ra hàn ý, Bạch Hạo... Quả nhiên lòng dạ độc ác trong truyền thuyết, chuyện gì cũng có thể làm được...

Trong tiếng gào thét thống khổ còn có tiếng rống điên cuồng của con chó, hai âm thanh dung hợp với nhau tạo thành hào khí khủng bố bao phủ khu Giáp, không qua bao lâu, chỉ mới trôi qua vài chục hô hấo, tộc lão Thái gia gào thét thê lương, hắn khàn giọng nói.

- Ta nói, ta nói... Mộc hồn... Tiêu hao Mộc hồn ít nhất.

- Bảo nó dừng lại...

Tộc lão Thái gia kêu thảm thiết, chẳng những nói ra đáp án Lý Húc muốn, thậm chí lo lắng mọi người không tin, hắn còn nói rất nhiều, thậm chí cuối cùng hắn thét lên thảm thiết, cực kỳ bi thương nói ra việc động trời.

- Ba đại gia tộc... Sắp làm phản...

Tộc lão Thái gia triệt để thống khổ, loại tra tấn này làm tâm linh của hắn hỏng mất, chẳng qua cho dù hắn nói ra nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn không dừng lại.

Đám người bên ngoài sau khi nghe câu sau cùng đều biến sắc, nhất là Lý Húc, trong mắt hắn mang theo hào quang khiếp sợ.

- Ba đại gia tộc sắp làm phản?!

- Ba đại gia tộc dựa vào cái gì mà dám làm phản Cự Quỷ Vương!

Mọi người kinh hãi, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi lồng giam, sắc mặt âm trầm, sau khi đi ra nhìn Lý Húc một cái, hắn không nói gì sau đó rời đi.

Không cần hói nói cái gì, đam người chung quanh đã nghe cả rồi, nếu như như vậy còn là tộc lão Thái gia nói dối thì chẳng còn ai có thể ép hắn nói thật.

Nhìn Bạch Tiểu Thuần đi xa, Lý Húc thở sâu, lúc trước hắn có chút thành kiến với Bạch Tiểu Thuần, hiện tại thành kiến đã biến mất, hắn chỉ còn lại thưởng thức với hắn mà thôi.

- Đây mới thực sự là hắc tiên!

Lý Húc tin tưởng tộc lão Thái gia nói có tám chín phần mười là sự thật, phải biết rằng đối phương còn nói cả chuyện ba đại gia tộc làm phản đã đủ chứng minh tất cả.

Về phần bốn hắc tiên của ma lao, bốn người nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt kính nể, sâu trong nội tâm cũng hiểu mình chênh lệch với đối phương rất lớn.

- Không được phép truyền việc hôm nay ra ngoài!

Lý Húc trầm giọng nói ra, thu hồi ánh mắt nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn lạnh lùng nhìn chung quanh, người trong nơi này biết việc quan trọng, bọn họ đều gật đầu không nói ra.

Ma lao là khu vực độc lập và phong bế, muốn phong tỏa tin tức vẫn làm được.

Thậm chí bảo đảm không sơ hở chút nào, Lý Húc còn tự mình hạ lệnh phong bế ma lao, trong thời gian này ai muốn ra ngoài phải thông

qua hắn cho phép, bằng không chẳng ai được phép ra ngoài.

Sau khi an bài xong Lý Húc rời đi một mình, hắn tự mình bay lên đại điện Vô Thường Công trên pho tượng cực lớn.

Về phần tộc lão Thái gia không ai quan tâm tới, hắn như bộ xương bị phong ấn trong nhà giam...

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng bước từ khu Giáp trở về khu Đinh, trong gian phòng của mình, hắn ngồi xuống và cau mày không nói gì, một mặt bởi vì những lời tộc lão Thái gia vừa nói làm hắn đồng tình với Bạch Hạo, một phương diện khác chính là tộc lão Thái gia nói chuyện ba đại gia tộc làm phản.

- Ba đại gia tộc, dựa vào cái gì làm phản?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ mãi mà không rõ, mặc dù hắn hơn phân nửa không tham gia vào nhưng cũng biết chênh lệch giữa Thiên Nhân và Bán Thần là rất lớn.

Phải biết rằng trong Tinh Không Đạo Cực Tông, Thiên Nhân ít ỏi nhưng có một Bán Thần, chỉ có một Bán Thần đã có thể áp đảo tất cả Thiên Nhân, từ tình hình có thể thấy ba đại gia tộc thành Cự Quỷ không dám làm phản Bán Thần.

Quan trọng hơn căn cơ của ba đại gia tộc nằm ở nơi này, lúc quyết định làm phản phải hiểu rõ có thể dẫn tới đại họa diệt tộc!

- Chuyện này chắc chắn có che giấu, có lẽ cũng chính là che dấu này, Cự Quỷ Vương đã hoài nghi ba đại gia tộc từ lâu nhưng tại sao hắn không ra tay?

Bạch Tiểu Thuần suy tư thật lâu, hắn cảm thấy không hiểu.

- Ba đại gia tộc có nắm chắc nhất định... Lá bài tẩy của bọn họ là cái gì?

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, trong thành Cự Quỷ có bức tượng cự quỷ, Vô Thường Công đứng trong đại điện, Lý Húc đứng ôm quyền cúi đầu với Vô Thường Công.

- Bẩm báo Vô Thường Công, tộc lão Thái gia khai báo...

Hai mắt Vô Thường Công tỏa sáng, hắn lắng nghe Lý Húc nói tiếp.

- Không cần nói với ta, ngươi theo ta đi bao cáo với Vương gia!

Nói xong Vô Thường Công bước thẳng lên đỉnh pho tượng.

Lý Húc nghe xong khẽ giật mình, lúc này kích động cúi đầu đi theo, trong nháy mắt hai người đi tới đỉnh pho tượng, trên đường đi không ai ngăn cản, lúc vào trong lầu các bọn họ nhìn thấy thân ảnh khôi ngô của Cự Quỷ Vương.

- Bái kiến Vương gia!

Hai người cung kính mở miệng.

Cự Quỷ Vương đứng ở biên giới lầu các nhìn toàn bộ Vương thành, trong mắt hắn sinh ra hào quang giống như không có bí mật nào trốn khỏi mắt hắn, sau nửa ngày hắn mới lên tiếng.

- Có kết quả sao?

Lý Húc cố nén thân thể run rẩy vì kích động, sau khi ổn định tâm thần liền dâng ngọc giản lên.

Cũng không thấy Cự Quỷ Vương thi pháp, ngọc giản bay vào trong tay của hắn, sau khi xem xong, hai mắt Cự Quỷ Vương tỏa ra hào quang sáng ngời, ngọc giản biến thành tro bụi..

Cảnh này làm trái tim Lý Húc run rẩy, hắn cúi đầu tâm thần bất định, mặc dù hắn tự tin nội dung trong ngọc giản tám chín phần mười là thật

thế nhưng lại sợ xảy ra vấn đề, hắn không thừa nhận nổi hậu quả của việc này.

- Các ngươi lui ra đi.

Hồi lâu, Cự Quỷ Vương lên tiếng, Lý Húc thở ra, lại nhìn lén sang Vô Thường Công, phát hiện Vô Thường Công từ đầu đến cuối vẫn như thường, hắn cũng yên tâm đi theo Vô Thường Công.

Lúc hai người rời đi, trong lầu các, ánh mắt Cự Quỷ Vương nhìn qua khu vực của mười hầu gia, lại nhìn hướng ba đại gia tộc ngoài thành, sau nửa ngày hắn mới tươi cười.

- Thậm chí có thể tra khảo ra chuyện làm phản... Tiêu hao Mộc hồn ít nhất sao... Quả nhiên như ta sở liệu... Ba đại gia tộc muốn mượn chuyện Minh Hoàng truyền thừa trắng trợn thu hồn, xem như ngọc lòng rồi.

- Dựa theo bình thường mà nói, ngũ hành chi hồn tiêu hao bình quân, sẽ không xuất hiện tình huống hồn thuộc tính nào thiếu quá nhiều...

- Như vậy xem ra, trôi qua nhiều năm như thế, ba tiểu gia hỏa của ba đại gia tộc đã thăm dò ra nhược điểm công pháp của ta, tính ra ta đã tới suy biến kỳ...

- Trong suy biến kỳ, tu vi không ngừng giảm xuống... Quan trọng hơn, trong suy biến kỳ, ta bị lực lượng Mộc thuộc tính khắc chế...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 930: Ta Ngửi Được Mùi Bảo Vật (Thượng)

- Đây là cơ hội duy nhất của bọn chúng... Vô Thường Công cũng không thể tin hoàn toàn, năm công mười hầu trong thành Cự Quỷ có bao nhiêu kẻ gắp tâm hại ta đây... Ta rất chờ mong, lúc này phải giải quyết vài vấn đề mới được.

Cự Quỷ Vương cười thản nhiên, sắc mặt mang theo ý bế nghễ, dường như năm công mười hầu trong mắt của hắn chỉ là con sâu cái kiến.

- Bạch Hạo thật tốt, hạt giống gây chuyện... Cũng có chút thiên phú luyện hỏa...

Cự Quỷ Vương mỉm cười, trong mắt hắn Bạch Hạo chỉ là một quân cờ có tác dụng mà thôi.

Chuyện tộc lão Thái gia mất tích không gây ra sóng gió gì, Thái gia cho người ta cảm giác không tra xét, mọi chuyện sóng êm biển lặng.

Thậm chí trong thành Cự Quỷ vẫn giống như cũ không thay đổi...

Đồng dạng, Cự Quỷ Vương không có chút động tác nào, dường như chẳng có chuyện gì sẽ xảy ra, đối với người biết chuyện thì việc này quá quái dị.

Dường như... Mưa gió sắp đến!

Những người trong ma lao ngày đó nghe tộc lão Thái gia nói đều thấp thỏm nhưng không dám thảo luận, chỉ có thể giấu ở trong lòng.

- Một tháng, còn không đánh nhau sao?

Bạch Tiểu Thuần cũng kinh ngạc, trên thực tế hắn vẫn chú ý mật thiết việc này, nhưng đợi một tháng vẫn không thấy ba đại gia tộc hay Cự Quỷ Vương có động tác gì khác.

- Chuyện tộc lão Thái gia bị bắt, cho dù lúc ấy Thái gia không biết nhưng nhất định sẽ tra ra được, bọn họ nhất định tra ra chuyện phản bội bị phát hiện.

- Vẫn không ra tay... Hết lần này tới lần khác Cự Quỷ Vương vô cùng yên tĩnh, chẳng lẽ bọn họ đạt được mục đích chung?

Bạch Tiểu Thuần ngồi trong phòng, nội tâm hắn sinh ra chút xem thường với Cự Quỷ Vương.

- Làm cường giả Bán Thần tới mức như hắn, đoán chừng cũng không có mấy người, nếu ta là Bán thần, trực tiếp ra tay diệt ba đại gia tộc, từ đó giải quyết xong mọi việc...

- Từ đó xem ra ba đại gia tộc còn chưa chuẩn bị thật tốt, hoặc đang do dự... Có lẽ đây là cơ hội với ta.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một hồi, hắn cúi đầu nhìn túi trữ vật của bản thân, lúc trước hắn cướp đoạt hai hồn trận Thái gia, sau đó toàn lực luyện chế hỏa diễm mười bốn màu cũng chỉ còn lại non nửa, hơn nữa hắn mấy lần nếm thử luyện chế hỏa diễm mười lăm màu thất bại, hôm nay cũng không còn thừa lại bao nhiêu...

- Không có hồn... Hỏa diễm tiêu hao quá lớn...

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, hắn suy nghĩ thật lâu, cảm thấy việc này phát triển vượt qua hắn dự đoán.

- Xem ra không thể mạo hiểm, ta nên ra ngoài trước, nếu có cơ hội thì đoạt, không có cơ hội thì thôi.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, cảm thấy tâm thần bất định nhưng nội tâm vô cùng kích thích, suy nghĩ một lúc liền đứng lên đi ra ngoài.

Mặc dù ma lao hạn chế ra ngoài nhưng Bạch Tiểu Thuần thân là đệ nhất hắc tiên, với lại hắn hắn đã hỏi trước, bản thân lại có thù với ba đại gia tộc, vì vậy Lý Húc không làm khó dễ, trực tiếp cho hắn rời đi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cải trang cách ăn mặc sau đó từ sông bảo vệ thành rời khỏi ma lao.

Hiện tại đã là hoàng hôn sắc trời dần tối, sông bảo vệ thành quá lớn, Bạch Tiểu Thuần tùy ý tìm một khu vực ngoi lên, cũng không làm kẻ nào chú ý, lập tức rời khỏi thành Cự Quỷ.

- Đáng tiếc không thể bại lộ bản sự ta có thể thay đổi dung mạo, chỉ có thể giả bộ như đang cải trang một chút.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nói thầm, hắn đội cái mũ chụp, trên thân mặc thêm vài bộ y phục làm dáng người to lớn hơn trước, hắn cúi đầu bay ra khỏi thành Cự Quỷ và bay đi Trần gia.

- Nếu chỉ đoạt Thái gia cũng không tốt, vả lại nhất định đã phòng bị sâm nghiêm, hồn của Bạch gia quá ít, chỉ còn Trần gia...

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, hắn âm thầm bay về phía trước, nhanh chóng bay tới thành trì của Trần gia, cũng nhìn thấy chung quanh Trần gia có tám hồn trận.

Nhìn kiến trúc như tổ ong trong hồn trận có nhiều oan hồn bay ra, yết hầu Bạch Tiểu Thuần co giật, hắn nuốt một ngụm nước bọt.

- Hồn của Trần gia không ít...

Bạch Tiểu Thuần trông mà thèm, hắn dò xét cẩn thận, rất là phát sầu hồn trận của Trần gia quá gần thành Trần gia, vả lại bên trong thủ vệ sâm nghiêm, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, với tốc độ của mình chỉ sợ sẽ bị phát hiện.

- Trần gia quá keo kiệt rồi, chỉ là hồn trận cần gì thủ hộ sâm nghiêm như thế?

Bạch Tiểu Thuần u sầu, cảm giác nhìn thấy nhưng không sờ được làm hắn không cam lòng.

- Không phải là hồn sao, ba đại gia tộc giàu có như thế, thủ hộ sâm nghiêm như thế là quá khi dễ người ta.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, biết rõ bản thân không có cơ hội, mang theo phiền muộn rời đi thật xa, lúc này nhìn thành Cự Quỷ, hắn muốn quay về ma lao, đột nhiên đôi mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng trọng, hắn nhìn thấy trên pho tượng trong thành có một thân ảnh phá không bay tới.

Khoảng cách mặc dù xa nhưng với tu vi Bạch Tiểu Thuần có thể nhìn rõ người ấy là Vô Thường Công, phương hướng của hắn chính là Bạch gia.

Vả lại Thiên Nhân xuất hành không che giấu thân ảnh bản thân, chẳng những Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, thậm chí rất nhiều người trong thành Cự Quỷ đều nhìn thấy, ánh mắt của bọn họ mang theo nghiền ngẫm.

- Hả?

Bạch Tiểu Thuần nhìn sang.

- Thời điểm mẫn cảm này, Vô Thường Công lại đi tới Bạch gia?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, cũng không suy nghĩ nhiều, thuận theo cửa thành Cự Quỷ quay về trong thành.

Hiện tại sắc trời đã tối, người đi trên đường không ít, Bạch Tiểu Thuần theo đám người đi tới sông bảo vệ thành, hắn vừa đi một nửa, bỗng chung quanh có tiếng xôn xao, chỉ thấy tại pho tượng Cự Quỷ Vương xa xa bộc phát hào quang cực mạnh.

Hào quang bộc phát ra chung quanh, trên đỉnh âầu pho tượng có một thân ảnh mặc tử kim mãng long bào bay ra, đầu đội vương miện, toàn thân sinh ra khí thế kinh thiên động địa.

Dường như hắn đứng nơi đó có thể trấn áp thiên địa, lúc này từ trong vương điện bước vào trong hư vô giống như đang đi dạo, hắn bước chậm như đang đi dạo.

- Cự Quỷ Vương!

- Là Vương gia!

- Bái kiến Vương gia!!

Lúc này tiếng nói lớn ầm ĩ truyền ra từ trong thành Cự Quỷ, tất cả Hồn Tu nhìn thấy đều quỳ lạy, đồng thời thị vệ trong thành Cự Quỷ đều quỳ xuống, chỉ trong chớp mắt tất cả ánh mắt đều tập trung vào thân ảnh Cự Quỷ Vương.

Sắc mặt Cự Quỷ Vương bình thản không nói lời nào, hắn đi từng bước lên bầu trời, hắn tiêu sái đi vào trong tầng mây, từng tia lôi điện không ngừng chạy quanh người hắn.

Thiên địa dị tượng làm người ta kinh hãi, cùng lúc đó sau lưng Cự Quỷ Vương có hư ảnh khổng lồ như ẩn như hiện, dường như một khi ngưng thực có thể xé rách hư không.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 931: Ta Ngửi Được Mùi Bảo Vật (Hạ)

Khí tức Bạch Tiểu Thuần chấn động, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cự Quỷ Vương, cảm nhận được khí tức áp bách trên người đối phương, Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

- Cự Quỷ Vương xuất cung... Hắn muốn thị uy với ba đại gia tộc sao?

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, nhìn thân ảnh trên bầu trời, đột nhiên đầu óc của hắn kêu vù vù và không nghe gì nữa!

- Tiên sư bà ngoại nhà nó, đây là chuyện gì, Quy gia nghe thấy khí tức quen thuộc, đó là... Mùi vị của bảo vật!

Khi giọng nói này xuất hiện, trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần có một cái đầu chui ra.

Đó là tiểu ô quy, nó đã biến mất từ lâu rồi, Bạch Tiểu Thuần tìm thế nào cũng không tìm được, lúc trước hắn làm tiểu ô quy hôn mê mới tìm được nơi ẩn thân của nó, bằng không cũng không thể tìm thấy tiểu ô quy.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần nhiều thời điểm tiểu ô quy chanh chua này rời đi cho nên thở ra một hơi, trong nội tâm có chút ít thất lạc nhưng không nghĩ tới hiện tại tiểu gia hỏa này lại xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn cúi đầu nhìn thấy ánh mắt tiểu ô quy sang ngời giống như nhìn thấy bảo vật, thậm chí Bạch Tiểu Thuần mơ hồ nhìn thấy nước miếng chảy ra từ miệng tiểu ô quy.

- Ngươi... Ngươi vẫn còn ở đây!

Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ, trong Man Hoang này, hắn cô độc một mình, phát hiện tiểu ô quy vẫn còn bên người, nội tâm vô cùng cao hứng.

- Chẳng qua Quy gia chỉ ngủ một giấc mà thôi, như thế nào, nhớ gia gia rồi sao? Cũng vô dụng, ngươi đừng nói chuyện với ta, Quy gia của ngươi thích sạch sẽ!

Tiểu ô quy ngẩng đầu nhìn lên, cũng phủi mặt Bạch Tiểu Thuần một cái.

Nghe câu sau nham hiểm như vậy, Bạch Tiểu Thuầncó cảm giác "Tha hương ngộ cố tri" biến mất không còn gì nữa.

- Câm miệng!

Bạch Tiểu Thuần tức giận lên tiếng, không tiếp tục nhìn tiểu ô quy, nhìn thấy Cự Quỷ Vương đã biến mất, hắn lại giơ tay nhét đầu tiểu ô quy vào trong túi trữ vật, hắn lại tiến về sông đào bảo vệ thành, chui vào trong sông, tiến vào ma lao.

Lúc Bạch Tiểu Thuần trở về ma lao, trong thành Bạch gia, trong đại điện, lão tổ Thiên Nhân Bạch gia đang ngồi đó, sắc mặt âm trầm nhìn Vô Thường Công!

- Không nói ta theo Vương gia nhiều năm, lúc trước cùng Vương gia chinh chiến sa trường, trung thành và tận tâm, đáng tiếc tu vi lão phu không bằng Vương gia, lão phu có điên cũng không dám cầm cả Bạch gia ra làm phản! Việc này không có lửa làm sao có khói, cầu mong Vương gia minh xét.

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia nghiến răng nói ra.

- Còn có nghịch tử phản bội Bạch gia, lúc ấy Vương gia nói một câu, lão phu dù nghiến răng, mặt mũi mất sạch cũng không truy cứu, trước mắt chỉ là nghe đồn mà thôi, Vô Thường Công đã tới chất vấn, có ý gì?

Lão tổ Bạch gia nhìn chằm chằm vào Vô Thường Công, hắn hỏi từng chữ.

Vô Thường Công trầm mặc, nội tâm thân thở, mặc dù hắn đi theo bên cạnh Cự Quỷ Vương, biết một ít che dấu. hắn không đoán ra tâm tư Cự Quỷ Vương, chẳng biết tại sao Cự Quỷ Vương lại bảo hắn đi tới ba đại gia tộc một chuyến, thậm chí còn ở trước mặt ba lão gia hỏa hỏi có làm phản hay không, thậm chí còn ám chỉ bản thân có thể đáp ứng một ít điều kiện của ba đại gia tộc.

Việc này làm nội tâm của hắn cảm thấy áp lực.

- Bày ra địch mạnh ta yếu, dẫn xà xuất động, hay hắn thật sự... Đã tới suy biến kỳ...

Vô Thường Công thầm than, nhìn lão tổ Bạch gia.

- Bạch huynh, nếu Vương gia thật sự tin tưởng lời đồn, như vậy lão phu không hỏi tới, hiển nhiên Vương gia cũng không tin tưởng, chuyện của Bạch Hạo đích xác làm Bạch huynh ngươi chịu ủy khuất.

- Nếu như Vô Thường huynh nói như vậy, lão phu cũng muốn thỉnh cầu một điều, hy vọng Vô Thường huynh chuyển đạt cho Vương gia, Bạch Hạo là nghịch tử Bạch gia của ta, kẻ này không thích hợp làm lính canh ngục trong ma lao.

Lão tổ Bạch gia lên tiếng, hắn thấy Vô Thường Công đã tới nơi này, cân nhắc không thấu cho nên nhân cơ hội đưa ra yêu cầu, nhìn xem có thể tê liệt đối phương hay không.

Dù sao... Ba đại gia tộc còn chưa chuẩn bị tốt!

Không ai đoán ra tâm tư của Cự Quỷ Vương, tất cả giống như bày ra mình yếu thế nhằm dẫn xà xuất động, hoặc có thể đang thỏa hiệp...

Người càng biết nội tình có cảm giác này càng mãnh liệt, Cự Quỷ Vương có thân phận Bán Thần, đối với ba đại gia tộc mà nói áp lực càng

lớn.

Lúc này Vô Thường Công xuất hành, lão tổ Thiên Nhân của ba đại gia tộc kinh nghi bất định nhưng lại thống nhất đưa ra yêu cầu, có chút yêu cầu nghe có phần quá phận.

Đây là lão tổ ba đại gia tộc cố ý truyền suy nghĩ của mình ra, đưa ra những yêu cầu này, trên thực tế đại biểu bọn họ không có tâm tư làm phản, bằng không nếu Bạch gia thật muốn phản, đến lúc đó thu thập Bạch Hạo càng đơn giản, cũng không cần chờ tới lúc Cự Quỷ Vương hạ lệnh.

Ngay sau đó Bạch gia lão tổ cũng không nghĩ tới, hắn vừa đưa ra yêu cầu, không tới một ngày, Cự Quỷ vương đã hạ một đạo Vương chỉ đưa vào trong ma lao.

- Bạch Hạo bội phản gia tộc, lấn phụ thí huynh, thủ đoạn ác độc, tước đoạt thân phận lính canh ngục của Bạch Hạo đưa vào ma lao làm phạm nhân!

Tin tức này làm không ít người trong thành Cự Quỷ giật mình, thật sự là do Bạch Tiểu Thuần làm quá nhiều việc nên danh tiếng rất lớn, hôm nay bị bắt nên tạo ra oanh động không nhỏ.

Trong thành Bạch gia, Thái phu nhân nghe nói việc này thì mừng như điên, mặc dù còn không có lấy mạng Bạch Tiểu Thuần nhưng nghĩ tới ma lao trong truyền thuyết tàn khốc, Thái phu nhân tạm thời xã được một ngụm ác khí.

Bên ngoài thảo luận không truyền vào trong ma lao, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, ý chỉ này làm hắn ngạc nhiên ngây người, lúc trước hắn phong quang vô hạn, ngay sau đó Tôn Bằng và toàn bộ lính canh khu Đinh vây quanh nơi hắn ở.

Trong chớp mắt hắn như rơi vào trong địa ngục, Bạch Tiểu Thuần sắp khóc.

- Chuyện này có hiểu lầm gì rồi...

Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn lính canh ngục quen thuộc chung quanh, đáng thương bi phẫn lên tiếng.

Lính canh ngục Bạch Tiểu Thuần cũng có hảo cảm với Bạch Tiểu Thuần, lúc này cả đám đều chần chờ, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo phức tạp và thông cảm nhưng không dám làm trái Vương chỉ, lúc này thầm than sau đó ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo huynh đệ, chúng ta không có biện pháp...

- Bạch Hạo, ngươi ủy khuất một chút, nói không chừng qua đoạn thời gian Vương gia bớt giận sẽ được thả ra...

- Bạch Hạo, ngươi yên tâm, ngươi là người khu Đinh, cho dù bị giam giữ cũng trong khu Đinh, không có gì lớn, một thân phận mà thôi, có chúng ta, trong lao ngục khu Đinh không ai dám làm khó ngươi cả!

Đội trưởng đội chín lên tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 932: Thiên Vương Chỉ

Trong lòng của hắn cũng rất không thoải mái, lúc này lính canh ngục khu Đinh chung quanh, đại bộ phận gật đầu, mấy ngày qua vì Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn cho nên mọi người chiếm được không ít chỗ tốt, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần biết làm người, xử sự khéo léo nên không đắc tội ai cả.

Bọn họ không thể trái Vương chỉ nhưng dùng chức quyền trong khu Đinh đối xử tốt với Bạch Tiểu Thuần vẫn làm được.

- Bạch Hạo, chỉ đổi quần áo mà thôi, ăn uống có chúng ta lo, ngươi cũng không khác gì lúc trước, lúc nào ngươi muốn đi ra cứ nói với chúng ta.

Đội trưởng khu nhà lao khu Đinh Tôn Bằng cũng nói với Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy việc này ván đã đóng thuyền, Bạch Tiểu Thuần có ủy khuất nhưng hết cách rồi, cũng may hắn nhân duyên của hắn trong ma lao không tệ, vào lúc này nghe mọi người nói thế, nội tâm Bạch Tiểu Thuần ấm áp, hắn thở dài lưu luyến khỏi nơi này, theo mọi người vào nhà lao khu Đinh.

Sau khi đi vào, đám phạm nhân áo xám và trọng phạm biết việc đều ngạc nhiên, thậm chí không ít trọng phạm vị Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn qua, cả đám kích động vì Bạch Tiểu Thuần cũng có hôm nay.

Cảm giác vừa xuất hiện, mười tiểu đội trưởng khu Đinh vừa xuất hiện, mỗi người đều hung ác cảnh cáo đám phạm nhân một phen, ngay

cả Tôn Bằng cũng nói Bạch Tiểu Thuần không còn là lính canh ngục nhưng cũng là tiên thủ của khu Đinh, lời này làm đám phạm nhân khu Đinh tuyệt vọng.

Bọn họ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần cũng biến thành phạm nhân mới đáng sợ, trước kia tới phiên Bạch Tiểu Thuần tuần tra bọn họ mới khẩn trương, hiện tại Bạch Tiểu Thuần ở nơi này quanh năm, bọn họ vừa nghĩ tới hậu quả liền cảm thấy đáng sợ.

Quá phận nhất là Bạch Tiểu Thuần không bị phong ấn tu vi.

Loại đãi ngộ này làm tất cả phạm nhân nơi không cam lòng và lo sợ bất an, lưu luyến chia tay Bạch Tiểu Thuần, đám lính canh rời đi.

Bạch Tiểu Thuần ủ rũ, hắn tìm gian phòng giam trống và đi vào, hắn ngồi đó thở dài.

- Biến hóa quá nhanh, khi trước ta còn là lính canh ngục, còn là hắc tiên, đệ nhất tiên thủ nha... Hiện tại biến thành phạm nhân.

- Đây là chơi ta sao... Lão gia hỏa Cự Quỷ Vương, lúc trước ngươi lưu ta lại, cần gì hiện tại gây khó dễ cho ta...

- Ngươi là cường giả Bán Thần, ba đại gia tộc làm phản, ngươi ra tay diệt bọn chúng chẳng phải xong sao, giày vò ta làm gì, ta đại biểu Bạch Hạo khinh bỉ ngươi.

Bạch Tiểu Thuần dùng vẻ mặt đưa đám than thở, dùng tâm trí của hắn biết rõ đây là Cự Quỷ Vương đánh cờ với ba đại gia tộc.

- Cũng không biết ba đại gia tộc trông cậy vào cái gì, chết tiệt, chuyện giữa bọn chúng và Cự Quỷ Vương đâu có quan hệ với ta.

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu, hắn càng buồn bực, ngơ ngác nhìn chung quanh và than thở.

- Cũng may những lão huynh này không phong ấn tu vi của ta, bằng không ta ở đây càng thảm.

Bạch Tiểu Thuần may mắn, ánh mắt nhìn chung quanh, hắn nhìn thấy gian phòng giam bên cạnh là lão giả.

Lão giả mặt không biểu tình, trên mặt có cái bớt đỏ, hắn đang nhắm mắt, Bạch Tiểu Thuần nhìn vài lần thì nhận ra hắn là kẻ đắc tội Cự Quỷ vương cho nên bị giam tại đây hơn hai trăm năm.

Nghĩ tới đây, hắn có cảm giác đồng bệnh tương liên cho nên hỏi thăm.

- Vị đạo hữu này, ngươi cũng đắc tội Cự Quỷ Vương, haizzz, chúng ta giống nhau a.

Bạch Tiểu Thuần hô một tiếng.

Lão giả ngoảnh mặt làm ngơ, hắn làm như không nghe thấy, hắn không quan tâm chút nào.

- Tu vi của ngươi bị phong ấn, cho dù có đả tọa cũng không có tác dụng đâu, đến đến, chúng ta tâm sự, Cự Quỷ Vương chết tiệt nọ, gia hỏa này không phải thứ gì tốt.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng tức giận, lại hô lần nữa.

Mặc cho Bạch Tiểu Thuần nói như thế nào, lão giả kia đều nhắm mắt, thời gian dần qua, Bạch Tiểu Thuần cũng tức giận.

- Giả bộ không nghe đúng không, có gì đặc biệt hơn người, ta lại không đắc tội ngươi.

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, hắn thấy lão giả không quan tâm tới mình, vì vậy hừ một tiếng, dựa vào vách tường nhớ lại chuyện của bản thân, thở dài thở ngắn, nội tâm vô hạn hoài niệm phong quan khi làm Vạn Phu Trưởng tại Trường thành, càng nhớ Nghịch Hà tông.

- Quân Uyển của ta, còn có Tiểu Muội, ta nhớ các ngươi quá...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, nội tâm càng oán hận Hồng Trần Nữ và lão đầu Trần Hạ Thiên.

Nhưng hờn dỗi vô dụng, sau nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần thủ vững tâm thần ngồi xuống, bắt đầu cân nhắc kế tiếp nên làm sao bây giờ, hắn càng nghĩ càng không có biện pháp giải quyết, Bất Tử cấm chi pháp, lúc trước hắn là lính canh ngục đã thử qua, hoàn toàn không thể trốn khỏi ma lao.

Lại càng không cần nói tới hiện tại biến thành phạm nhânBạch Tiểu Thuần có cảm giác nguy hiểm rất mạnh, hết lần này tới lần khác không có biện pháp gì.

- Cự Quỷ Vương chết tiệt! Còn có Bạch gia, đều không đồ tốt!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng.

- Trước mắt chỉ có thể chờ ba đại gia tộc làm phản, nếu bọn họ thắng, tất sẽ tới giết ta, cho đến lúc đó ta phải sử dụng hồn Bán Thần xung phong liều chết đi ra ngoài!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngoan độc.

- Nếu như Cự Quỷ Vương thắng, có lẽ ta còn có sinh cơ, đến lúc đó lại nhờ đội trưởng giúp ta, nhìn xem giám ngục trưởng cầu xin Cự Quỷ Vương thả ta ra ngoài...

Bạch Tiểu Thuần vuốt vuốt mi tâm, hai khả năng này, khả năng thứ hai hơi nhỏ, nếu như không thể tránh được một kiếp này, vừa nghĩ tới cuộc chiến sinh tử, nội tâm Bạch Tiểu Thuần run rẩy nhưng ánh mắt càng điên cuồng.

- Đây là bọn chúng bức ta!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, sau khi quyết định liền nhắm mắt lại, hắn tùy thời bảo trì trạng thái tới đỉnh phong, một khi xảy ra vấn đề còn nhanh chóng ra tay.

Thời gian nửa tháng trôi qua nhanh chóng, Bạch Tiểu Thuần chuẩn bị suốt nửa tháng nhưng lại gió êm sóng lặng, cũng không có ai gây phiền toái cho hắn, thậm chí mỗi ngày có lính canh ngục khu Đinh nói chuyện và đưa rượu thịt cho hắn, rất chiếu cố hắn trong nơi này.

Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói chỉ thay đổi chỗ ở mà thôi, thay đổi quần áo trên người một chút, thậm chí hắn nếm thử nói muốn ra ngoài đi dạo cũng được cho phép, tất cả làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần khá hơn một chút.

Không chỉ có như thế, thậm chí có người khu khác đi tới cung kính mời Bạch Tiểu Thuần đi trợ giúp bọn họ tâẩm vấn, dù sao Bạch Tiểu Thuần là đệ nhất hắc tiên của ma lao.

Thân phận Bạch Tiểu Thuần từ lính canh ngục biến thành phạm nhân nửa tháng, toàn bộ thành Cự Quỷ không có cảm giác mưa gió sắp tới, lúc này lại náo nhiệt lần nữa, dường như nghe đòn trước kia chỉ là lời đồn mà thôi.

Ba đại gia tộc tiếp tục thu hồn trong thành Cự Quỷ, hoàn toàn không khác gì trước kia, không có biến hóa đặc thù, chỉ có trong nội thành, mười đại hầu gia ít ra khỏi thành Cự Quỷ lại lộ diện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 933: Từ Thế Hữu Cường Đại

Tất cả những việc này làm người khác không nhìn ra manh mối gì đặc biệt, biến hóa trong ba đại gia tộc,ba lão tổ Thiên Nhân cũng đồng thời tuyên bố bế quan.

Chẳng qua ba lão tổ Thiên Nhân âm thầm thường xuyên tại nơi bế quan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như đang chờ đợi người nào đó.

Thời gian bảy tám ngày trôi qua, trong thành Cự Quỷ người đi hối hả, ma lao dưới sông bảo vệ thành, Bạch Tiểu Thuần phong sinh thủy khởi, tuy là phạm nhân nhung hắn có đãi ngộ đặc thù trong ma lao, hắn cảm thấy mình sống không khác gì thân phận lính canh khu Đinh lúc trước, hắn vẫn có thể hoành hành tứ phương.

Vả lại thân phận đệ nhất hắc tiên của ma lao, trong mấy ngày qua ba khu mời hắn tới thẩm vấn mọi việc rất thuận lợi, cho nên thanh danh của hắn càng hiển hách.

Giờ phút này trong nhà lao khu Ất, mười tiểu đội trưởng đang tươi cười vây quanh Bạch Tiểu Thuần đi vào khu Ất.

- Bạch Hạo huynh đệ, lần này phải nhờ vào ngươi rồi, thật sự là do Từ Thế Hữu vô cùng gian trá, trước mắt dùng tất cả thủ đoạn cũng không thể bắt hắn khai tang vật đặt ở đâu.

- Đúng vậy, Bạch Hạo huynh đệ, nếu lần này thành công, khu Ất chúng ta nguyện xuất ba thành giá trị trả thù lao cho Bạch Hạo huynh đệ.

Mọi người đang cười nói, từng người lộ ra thiện ý với Bạch Tiểu Thuần, thật sự là do danh khí của Bạch Tiểu Thuần quá lớn, đối với

người trong ma lao ai cũng muốn giao hảo với Bạch Tiểu Thuần, bởi vì chẳng khác gì kết giao với tài phú.

- Việc nhỏ, các huynh đệ khu Ất lên tiếng, cho dù không phân cho ta, Bạch mỗ nhất định toàn lực ứng phó.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, hắn nói chuyện càng khách khí người khu Ất càng thoải mái, nhưng cũng biết quy củ ma lao không thể làm hỏng, vả lại còn có lần sau, cho nên phần của Bạch Tiểu Thuần phải cho.

Cả đám người túm tụm rời khỏi nhà lao khu Đinh, trên đường phàm gặp phải lính canh ngục nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đều cười chào hỏi, căn bản không xem Bạch Tiểu Thuần thành phạm nhân, Bạch Tiểu Thuần cũng tươi cười đáp lại, tính cách của hắn chính là như vậy, người khác tỏ thiện ý với mình, hắn hồi báo thiện ý, vả lại hắn cũng biết thân phận của mình, vì vậy lời lẽ của hắn làm cho người khác như tắm trong gió xuân.

Lúc này mọi người đi vào khu Ất, mặc dù khu Ất không bằng khu Đinh nhưng lại lớn hơn khu Đinh không ít, nhất là lao ngục khu Ất lại tràn đầy, từng đầu lâu giam các trọng phạm còn hung tàn vượt xa khu Đinh.

- Chính là chỗ này, Bạch Hạo huynh đệ, nhờ cả vào ngươi.

Không bao lâu, mọi người đi tới một cái đầu lâu, đội trưởng khu Ất khách khí nói với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng gật đầu, ánh mắt nhìn sang nhà tù, nhìn thấy bên trong là một thanh niên Hồn Tu, Hồn Tu này nhìn rất lỗ mãng, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì ánh mắt co rút lại, hiển nhiên đã nghe qua danh tiếng đệ nhất hắc tiên của ma lao.

- Các ngươi không cần lãng phí thời gian, Từ mỗ thừa nhận mình không phải là người ngang ngạnh nhưng hiện tại ta không còn tu vi, chỉ sợ sẽ bị tử khí trong ma lao ăn mòn, sợ rằng sống không quá mười năm,

ta chỉ có một yêu cầu, ma lao các ngươi thần thông quảng đại, chỉ cần mỗi ngày an bài cho ta một nữ tử để ta thoải mái là được, mười năm sau, trước khi ta chết sẽ cho các ngươi biết tài phú ở đâu, cũng không có gì không thể.

Từ Thế Hữu cười lạnh, lời nói rất âm nhu.

Nghe Từ Thế Hữu nói thế, Bạch Tiểu Thuần không để ý tới, hắn trực tiếp mở cửa nhà lao đi vào bên trong, hắn hất tay áo để sương mù bao phủ đầu lâu.

Hành động này làm lính canh ngục khu Ất hưng phấn, Từ Thế Hữu nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm run rẩy, hô hấp dồn dập, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi muốn làm gì, ta chỉ sống được mười năm mà thôi, chết còn không sợ, ngươi chưa đủ tư cách cạy miệng của ta đâu.

- Chúng ta thương lượng một chút, ngươi cũng nghe nói về ta rồi, ngươi xem, một khi ta ra tay thì ta còn sợ chính mình, ngươi tội gì chứ?

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn nhìn sang Từ Thế Hữu, trong đầu nhớ tới giới thiệu của người khu Ất với mình, người này chính là thị vệ tuần tra thành Cự Quỷ.

Sở dĩ hắn bị giam giữ, nhắc tới cũng là bản thân hắn muốn chết, người này thường ngày có ai trêu chọc sẽ báo thù, chắc chắn tìm cái phương pháp diệt môn người ta, những năm qua dựa vào thân phận thị vệ cùng các thủ đoạn độc ác xét nhà diệt vài tiểu gia tộc trong thành Cự Quỷ, chiếm toàn bộ tài sản, tích lũy một khoản tài phú xa xỉ.

Nếu hắn có thói quen như vậy cũng thôi, cho dù có người muốn chỉnh hắn, bởi vì thân phận cho nên có phần khó giải quyết, nhưng hết lần này tới lần khác Từ Thế Hữu hảo sắc như mạng, âm thầm bắt cướp và cưỡng bức nhiều người, mấy ngày trước hắn cướp một nữ tu có liên quan với một vị Hầu gia trong thành Cự Quỷ, lúc này mới gây đại họa, bị Hầu gia

tức giận phế tu vi, thậm chí cảm giết ắn không giải được hận, vì vậy bắt giữ đưa hắn vào ma lao chịu khổ.

Đưa khối thịt mỡ vào trong ma lao, mọi người sẽ không bỏ qua, nhưng người này biết rõ bản thân không sống lâu, vì vậy ngang ngạnh đến cực điểm, đưa ra đủ loại yêu cầu, hết lần này tới lần khác yêu cầu này làm người khu Ất khó thỏa mãn, cũng không chờ tới mười năm, vì vậy mới có việc mời Bạch Tiểu Thuần tới đây.

- Không có thương lượng!

Từ Thế Hữu lui về phía sau vài bước, hắn lớn tiếng phản bác Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, từ khi hắn thẩm vấn phạm nhân trong ma lao chưa từng có kẻ nào phối hợp, giờ phút này lắc đầu vỗ túi trữ vật, lập tức cầm một viên Phát Tình Đan sau đó nghiền nát trong tay, dùng một nửa mảnh vỡ bắn về phía Từ Thế Hữu, không cho phép Từ Thế Hữu phản kháng, dược lực chui vào mũi miệng của hắn.

- Bạch mỗ thẩm vấn mỗi người, lúc ban đầu rất ngang ngạnh, nhưng tối đa mấy canh giờ không có kẻ không thể cạy miệng.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng và đứng đó, hắn hất càm nói rất ngạo nghễ, hắn vừa nói câu này Từ Thế Hữu hít thở dồn dập, hai mắt như phóng hỏa nhưng gương mặt kỳ quái.

Hoàn toàn khác với lúc Bạch Tiểu Thuần thẩm vấn kẻ khác, dường như Từ Thế Hữu không có chút thống khổ nào, vào lúc này hắn biểu lộ cổ quái nhưng không duy trì quá lâu, chỉqua mười hô hấp, sắc mặt Từ Thế Hữu khôi phục như thường, tuy thân thể đổ mồ hôi, hai mắt hắn sáng lên, hô hấp càng dồn dập, ngẩng đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Như thế nào không còn, còn nữa không?

Từ Thế Hữu nhanh chóng lên tiếng, sắc mặt của hắn còn mang theo lo lắng, hắn có cảm giác mất mát lớn giống như vào thời khắc mấu chốt lại bị cắt đứt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 934: Đại Bí Mật (Thượng)

- A?

Bạch Tiểu Thuần sững sốt, hắn lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, hắn cúi đầu nhìn mảnh vỡ đan dược trong tay, hắn suy nghĩ có phải mình cầm nhầm thuốc hay không, sau khi nhìn thì phát hiện không sai, Bạch Tiểu Thuần dùng ánh mắt khó tin nhìn Từ Thế Hữu.

- Cho ta, nhanh cho ta...

Từ Thế Hữu nhìn thấy lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần còn có bột thuốc thì kích động hơn trước.

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi, lần đầu tiên hắn gặp tình huống này, do dự và vung tay lên, hắn ném cặn thuốc về phía Từ Thế Hữu.

Từ Thế Hữu hưng phấn bắt lấy, chủ động đặt vào miệng cắn nuốt, toàn thân hắn chấn động sau đó dựa vào vách tường nhắm mắt lại, sắc mặt như say mê làm da đầu Bạch Tiểu Thuần run run, hắn theo bản năng lui ra sau vài bước, ánh mắt nhìn Từ Thế Hữu như gặp quỷ.

- Cái này... Đây là chuyện gì, rõ ràng vô dụng... Hắn đang hưởng thụ?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thế giới của mình sụp đổ rồi, thật sự do hắn chưa từng nghĩ tới lại có người hưởng thụ xúc động thiêu đốt của Phát Tình Đan.

- Hắn... Hắn quá biến thái...

Nhưng không đợi Bạch Tiểu Thuần rung động bao lâu, toàn thân Từ Thế Hữu run rẩy, trên người hắn đổ rất nhiều mồ hôi sau đó khôi phục như thường, hắn lại dùng ánh mắt nóng rực nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Còn nữa không, cho ta thêm một ít.

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, Từ Thế Hữu làm hắn khiếp sợ quá lớn, thậm chí Bạch Tiểu Thuần lại sinh ra cảm giác hiếu kỳ, vì vậy hắn ném một viên đan dược tới.

Từ Thế Hữu kích động bắt lấy sau đó nuốt vào, vào lúc này hắn đỏ mắt và gần như phát cuồng.

- Cho ta một viên, không, cho ta ba viên...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cổ quái, hắn lại lấy một viên thuốc, ánh mắt Từ Thế Hữu sáng lên, nếu không phải mất hết tu vi, chỉ sợ hắn sẽ xông lên cướp đoạt, vào lúc này hít thở dồn dập, đang muốn mở miệng thì Bạch Tiểu Thuần ho khan, hắn ngượng ngùng nói:

- Này... Ngươi nói cho ta biết ngươi giấu tích góp ở đâu, ta sẽ cho ngươi một viên!

- Ngươi!

Từ Thế Hữu nghiến răng nghiến lợi, hắn cố tình cự tuyệt trả lời nhưng hiện tại đang bị hành hạ, hắn không thể ăn ít đan dược như phạm nhân khác, hắn muốn ăn nhiều hơn...

Dù sao những người khác không cách nào bộc phát, bản thân hắn có thể chất đặc thù, cho nên hắn càng khó nhịn...

Bạch Tiểu Thuần không có ý cho hắn, thậm chí trong nội tâm còn cảm thấy làm như vậy có chút vô sỉ... Đây là lợi dụng người ta lúc gặp nguy khó nhưng đây là mấu chốt áp chế Từ Thế Hữu tốt nhất.

- Ngươi nói đi, nói xong ta cho một viên...

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, hắn khuyên lần nữa..

Ánh mắt Từ Thế Hữu nóng bỏng, vào lúc này toàn thân hắn đang nóng bỏng, toàn bộ kinh mạch của hắn giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, hắn chỉ có thể giữ vững mấy hô hấp sau đó lập tức mở miệng nói đáp án Bạch Tiểu Thuần muốn biết.

Bạch Tiểu Thuần cũng không nuốt lời, nghe được đáp án liền ném Phát Tình Đan ho Từ Thế Hữu, mắt thấy Từ Thế Hữu nuốt vào thân thể đỏ lên, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quái dị.

- Lần đầu tiên gặp tình huống đặc thù như thế này, xem ra ta cần phải cải tiến Phát Tình Đan mới được.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán, lại quan sát Từ Thế Hữu trong chốc lát lúc này mới rời đi.

Trong nháy mắt hắn muốn bước ra khỏi nhà tu, Từ Thế Hữu sau lưng lo lắng gầm lên.

- Bạch đạo hữu dừng bước, ngươi... Ngươi còn đan dược này hay không, cho ta thêm một ít.

- Ta...ta còn thiếu một ít, chỉ thiếu một ít, ngươi cho ta một ít được hay không?

Đôi mắt Từ Thế Hữu đỏ rực, toàn thân run rẩy, trong mắt mang theo khát vọng mãnh liệt.

Việc này làm Bạch Tiểu Thuần chấn kinh

- Ngươi đã ăn ba viên rồi!! Ngươi muốn tìm chết sao, đồ chơi này ăn nhiều không tốt đâu.

- Cho ta ba viên nữa... Bạch đạo hữu, van cầu ngươi, cho ta ba viên nữa...

Từ Thế Hữu gần như cầu khẩn, hắn không ngờ đan dược của Bạch Tiểu Thuần lại ảnh hưởng với mình lớn như thế, cảm giác nóng rực như lửa kia lại giúp tu vi bị phế bỏ của mình hơi khôi phục, sau khi tu vi bị phế nên hắn hết hi vọng, trước mắt lại có hi vọng đã biến thành trọng yếu với hắn.

- Không được, ngươi ăn nhiều lãng phí.

Bạch Tiểu Thuần không đồng ý, nơi này là trong Man Hoang, hắn không thể luyện dược, hàng tồn trong túi trữ vật không nhiều, vừa nghĩ tới thanh danh hắc tiên của bản thân, nếu không có đan dược sẽ khó duy trì, vì vậy Bạch Tiểu Thuần quyết đoán cự tuyệt, quay người muốn đi.

- Bạch đạo hữu, ta có bí mật, ta nguyện ý dùng bí mật này đổi ba viên đan dược.

- Không có hứng thú!

Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, hắn muốn nhấc chân ra khỏi lồng giam, lúc bước vào màn sương mù, Từ Thế Hữu vội vàng, hai mắt của hắn đầy tơ máu, hắn gầm lên.

- Bí mật này liên quan tới thành Cự Quỷ, ai có thể nắm giữ sẽ nắm giữ thành Cự Quỷ, chỉ cần Bán Thành thành Cự Quỷ không ra, không ai có thể lấy mạng của ngươi.

Từ Thế Hữu lo lắng lên tiếng.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong câu này liền khó hiểu nhìn sang Từ Thế Hữu.

Từ Thế Hữu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại thì vui mừng, hắn nhanh chóng nói rõ bí mật, Bạch Tiểu Thuần nghe xong hít thở dồn dập, ánh mắt mở to.

- Ngươi nói cái gì, trong thành Cự Quỷ có mấy trăm cái Truyền Tống Trận? Có thể nhanh chóng truyền tống ra khỏi thành? Trong đó có mấy

cái Truyền Tống Trận truyền tống mười vạn dặm?

- Còn có rất nhiều chỗ cơ quan? Trong đó có một thú máy, tuy chỉ có thể kích phát một lần, tồn tại không đến một nén nhang nhưng có thể so với Thiên Nhân??

Bạch Tiểu Thuần không dám tin vào những gì mình nghe thấy, trái tim của hắn đập rộn ràng, máu huyết dồn vào trong đầu, dựa theo cách nói của Từ Thế Hữu, tổ tiên hắn từng là trận pháp đại sư hiếm thấy trong Man Hoang, đã từng tham gia xây dựng thành Cự Quỷ, phụ trách bố trí cấm chế và trận pháp trong thành Cự Quỷ.

Năm đó tổ tiên Từ Thế Hữu bị Cự Quỷ Vương đời thứ nhất bức bách, chỉ có thể dùng toàn lực chế tạo thành Cự Quỷ, hắn biết sau khi làm xong tám chín phần mười sẽ bị diệt khẩu, cho nên tổ tiên Từ Thế Hữu năm đó âm thầm thiết lập đường lui cho mình.

Trong quá trình xây dựng thành Cự Quỷ, hắn làm ra không ít mai phục như trong trận có trận, cũng mang đường lui của mình dung nhập vào đại trận thành Cự Quỷ, thậm chí giấu diếm Cự Quỷ vương.

Chỉ đáng tiếc, mặc dù hắn giấu diếm được Cự Quỷ Vương đời thứ nhất nhưng cuối cùng không kịp bỏ chạy đã bị Cự Quỷ Vương đời thứ nhất diệt sát, trước đó hắn cũng kịp báo cho hậu nhân của mình.

Cũng không biết tin tức này truyền đi như thế nào, nếu như lưu lại mà không bị Cự Quỷ Vương đời thứ nhất phát giác, hiện tại trôi qua vô số năm tháng, Cự Quỷ vương đã truyền thừa đến chín đời, hôm nay Cự Quỷ Vương đời thứ chín cũng không biết có bí mật ẩn giấu trong thành Cự Quỷ như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 935: Đại Bí Mật (Hạ)

Nhưng Từ Thế Hữu lại ghi nhớ trong lòng, sở dĩ hắn vơ vét tài phú như thế, chính là vì mở truyền tống trận trong thành Cự Quỷ, thậm chí dựa theo hắn nói, những năm này hắn cũng âm thầm đi tìm vị trí Truyền Tống Trận, cho dù thương hải tang điền, có không ít đã hỏng nhưng vẫn có bộ phận còn sử dụng được.

Chỉ có điều cần rất nhiều hồn dược mới có thể mở ra, mà hắn tích lũy tài phú chưa đủ... Cho nên lúc này bị Hầu gia kia ra tay, Từ Thế Hữu chỉ có thể nuốt hận, cũng không có lực dùng Truyền Tống Trận chạy trốn.

Mà hắn hiểu rõ, một khi vận dụng những trận pháp này, kẻ đầu tiên không bỏ qua cho hắn là Cự Quỷ Vương

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần sinh ra sóng to gió lớn, hắn không thể xác định Từ Thế Hữu nói là thật hay không, nếu như giả cũng thôi, nếu là thật, như vậy Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ tầm quan trọng của nó như thế nào.

- Đây chính là sinh cơ của ta, một khi những Truyền Tống Trận còn tồn tại, cho dù Bạch gia đuổi giết ta, chỉ cần ta chạy trốn ra khỏi ma lao, khi đó có thể chạy trốn khỏi chết.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung rung, hắn cố gắng ổn định khí tức, lại hỏi một ít tình huống Truyền Tống Trận, sau khi nhận được toàn bộ đáp án, dựa theo danh sách, trong thành Cự Quỷ có ba trăm bảy mươi mốt chỗ Truyền Tống Trận, nhìn thấy Từ Thế Hữu đang lo lắng, Bạch Tiểu Thuần lập tức ném cho hắn ba viên Phát Tình Đan.

Nhìn thấy ba viên Phát Tình đan, Từ Thế Hữu lập tức nuốt lấy, sắc mặt của hắn đỏ rực như thiêu đốt, lửa nóng khai mở kinh mạch bị bế tắc, cả người ang run rẩy, Bạch Tiểu Thuần do dự có nên diệt khẩu hay không.

Hiển nhiên diệt khẩu là an toàn nhất, một khi Truyền Tống Trận là thật, hắn lại nói với người khác, môt khi truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng lớn tới Bạch Tiểu Thuần.

- Người này tâm ngoan thủ lạt, không phải vật gì tốt, hắn không ngốc, đan dược của ta chắc chắn có tác dụng với hắn, mà hắn nói chắc chắn còn giữ lại...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng.

- Việc này có lừa dối! Hừ, hắn gian trá, ta cũng không ngốc...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, hắn có cảm giác ưu việt trên tâm trí, hắn có thể bao trùm trên Từ Thế Hữu, không bao lâu, Từ Thế Hữu gầm lớn, toàn thân của hắn run rẩy vài cái, hắn thở dài một hơi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh làm hắn ướt đẫm cả người, thậm chí trong mồ hôi còn bài trừ không ít tạp chất.

Đôi mắt của hắn dần dần thanh tỉnh, lúc ngẩng đầu hắn còn cười với Bạch Tiểu Thuần.

- Ta không nghĩ tới chính mình còn có thể sống tới khi mở mắt, vốn tưởng rằng ngươi vừa nghe bí mật sẽ lập tức ra tay với ta.

Hắn cũng hết cách rồi, phát giác đan dược có tác dụng với hắn, hắn chỉ có thể liều mạng mà thôi, một khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, như vậy hắn cũng có át chủ bài làm đối phương đi tới chỗ trận pháp và nuốt hận.

- Ngươi không có lập tức ra tay với ta, cũng cho ta cơ hội tiếp tục lên tiếng, Bạch Hạo, trong hơn ba trăm chỗ trận pháp có hai mươi bảy nơi là bí trận cần ấn quyết đặc thù đi vào, nếu không sẽ bị bài xích ra bên

ngoài, cũng không thể tiến vào trong trận pháp, lại càng không cần phải nói truyền tống rời đi, những Truyền Tống Trận này phần lớn truyền tống lẫn nhau, chỉ có một trận pháp mới có thể truyền tống mười vạn dặm.

- Bạch Hạo, ta biết rõ ngươi là phản nghịch Bạch gia, lại bị Cự Quỷ Vương hạ lệnh giam giữ, chắc hẳn ngươi vẫn nghĩ cách rời khỏi đây, ngươi trốn đi nhớ mang theo ta, ta sẽ mở hai mươi bảy bí tậận cho ngươi, đồng thời cũng mang ngươi đi tới Truyền Tống Trận mười vạn dặm!

- Bằng không ngươi không trốn thoát đâu, ta có thể nói rõ cho ngươi biết, Truyền Tống Trận mười vạn dặm chính là bí trận, ngươi vào không được!

Ánh mắt Từ Thế Hữu giảo hoạt, hắn chậm rãi lên tiếng, cho dù Bạch Tiểu Thuần thế nào cũng phải đồng ý với điều kiện của hắn, kể từ đó một khi đào tẩu, trong quá trình truyền tống, chính mình có rất nhiều biện pháp âm thầm diệt Bạch Hạo này, từ đó chạy một mình.

- Hết cách rồi, đan dược có hiệu quả với ta, trong túi trữ vật của Bạch Hạo chắc cahwns còn không ít...

Từ Thế Hữu thở sâu, nội tâm tham lam.

- Bí trận, không có ấn quyết đặc thù thì người bình thường không vào được?

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, không xác định hỏi một câu.

- Không sai!

Từ Thế Hữu mỉm cười đắc ý.

- Ý của ngươi, người ngoài không vào được, bị ngăn cản ở bên ngoài nhưng chạm vào không có nguy hiểm?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đầy cổ quái hỏi một câu.

Từ Thế Hữu sững sờ sau đó gật đầu.

- Chỉ cần... Chỉ cần đi vào trong trận pháp cũng có thể truyền tống?

Bạch Tiểu Thuần hỏi cẩn thận.

- Rốt cuộc ngươi muốn hỏi cái gì, đây không nói nhảm, chỉ cần có ấn quyết đặc thù giống như mở cử, bước vào trong trận pháp thì có thể mở nó.

Từ Thế Hữu không kiên nhẫn, hắn kết luận lần này không gạt Bạch Hạo, mục đích của ngươi người giống nhau, hợp tác chỉ có chỗ tốt, nếu không hợp tác, trừ khi giết hắn, bằng không nếu mình sẽ phá hư sinh lộ của đối phương, hắn công bố chuyện Truyền Tống Trận ra ngoài là được.

- Ngươi xác định không?

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, vì ổn thỏa hắn vẫn hỏi một câu.

- Ta xác định!

Từ Thế Hữu nhíu mày, hắn cảm thấy không được bình thường nhưng không nghĩ ra không bình thường ở điểm nào.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó liền thở phào một hơi, trên mặt còn nở nụ cười làm Từ Thế Hữu khiếp sợ.

Không đợi hắn có hành động, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải điểm xuống một chỉ, chỉ trong nháy mắt một chi xuyên qua mi tâm của Từ Thế Hữu.

- Ngươi...

Từ Thế Hữu mở to mắt, ánh mắt không dám tin, đối phương hỏi kỹ càng như thế nhưng lại không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần dám giết hắn.

- Nói sớm đi, làm ta sợ muốn chết.

Bạch Tiểu Thuần không vui lắc lắc ngón tay, suy nghĩ tới những bí trậ kia người ngoài phải có thủ ấn đặc biệt mới đi vào, nhưng mình không cần, cứ dùng Bất Tử Câm là được.

- Ta có thể xuyên qua trận pháp Trường thành dễ dàng, càng không cần nói tới mấy cái Truyền Tống Trận này.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nói ra, hắn nhìn Từ Thế Hữu đã chết, cảm giác ưu việt sinh ra từ đáy lòng.

- Ngươi sai chính là vì ngươi không nhìn ra thực lực bản thân.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy những lời này rất lợi hại, sau khi nói xong liền ra khỏi lồng giam.

Từ Thế Hữu tử vong, mặc dù có một chút phiền toái nhưng đối với khu Ất mà nói không phải vấn đề lớn, lúc Bạch Tiểu Thuần nói địa điểm Từ Thế Hữu cất giấu tài bảo với các đội trưởng khu Ất, hắn có chết hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 936: Phản Loạn Hù Dọa

Tuy mọi người không ngốc, cũng đoán được Bạch Tiểu Thuần nhất dịnh đã hỏi ra bí mật gì đó cho nên mới diệt khẩu, khi Bạch Tiểu Thuần chủ động đưa ra yêu cầu buông tha ba thành tài phú của Từ Thế Hữu, người khu Ất không nói thêm lời nào.

Dù sao tiên thủ thông qua tra hỏi đạt được một ít bí âật người ngoài không biết, đây là bản thân quy tắc cho phép, chỉ cần không phải ăn quá khó coi là được.

Bạch Tiểu Thuần làm thế không chỉ không có ai chỉ trích, hơn nữa phi thường phù hợp quy củ, vì vậy mọi người chỉ cười cười, sau đó cáo từ, Bạch Tiểu Thuần tinh thần sáng láng quay về khu Đinh, hắn thân là tù phạm nên không thể rời khỏi ma lao, vì vậy thử truyền âm cho Chu Nhất Tinh, không ngờ lại thành công, lúc trước thẩm vấn tộc lão Thái gia, Lý Húc phong tỏa ma lao phòng ngừa tin tức tiết lộ ra ngoài, lúc ấy Bạch Tiểu Thuần lén lút thử truyền âm nhưng không có tác dụng.

Hiện tại tốt rồi, Bạch Tiểu Thuần nói những trận pháp kia, báo Chu Nhất Tinh đi nghiệm chứng thật giả, kiên nhẫn chờ đợi một ngày mới có tin tức trả lời.

- Chủ tử, trận pháp có tồn tại!! Ngươi nói những địa phương kia quá kỳ dị rồi, người ngoài không nhìn ra cái gì, cho dù dùng thần thức quan sát cũng không phát hiện trận pháp òồn tại, nếu không phải ngươi nói cho ta biết địa điểm xác định, ta cũng không tìm ra.

Chu Nhất Tinh khiếp sợ truyền âm báo tin.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó hắn hưng phấn không nhỏ.

- Quả nhiên là thật sự! Hặc hặc, đã có Truyền Tống Trận, ta nắm chắc chạy trốn càng lớn.

- Hiện tại chờ ba đại gia tộc liều ngươi sống ta chết với Cự Quỷ Vương, tới lúc đại loạn có lẽ không cần chờ Bạch gia tới tìm ta, ta cũng sẽ thoát ra khỏi ma lao chạy đi thật xa.

Tâm niệm Bạch Tiểu Thuần lưu chuyển, mấy ngày qua hắn kết giao với lính canh ba khu, phối hợp bọn họ thẩm vấn phạm nhân, vốn cũng có quyết định này, một khi bên ngoài làm phản, ma lao vừa loạn, Bạch Tiểu Thuần sẽ chạy ra khỏi nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần cứ lặng lẽ chờ, thời gian nửa tháng trôi qua, cho dù rất nhiều người biết chuyện đều hiểu sẽ xảy ra phản loạn thật sự, ngày hôm nay đã tới gần, dù là người biết chuyện cũng cả kinh!

Vào lúc xuất hiện biến cố, rõ ràng không phải tới từ ba đại gia tộc, mà là hư ảnh xuất hiện trên không trung, đó là một cây búa lớn.

Cây búa to lớn kinh thiên động địa, nó xuất hiện trên bầu trời và ngưng thực, lại không chút do dự đánh thẳng vào Cự Quỷ Vương đang ở trên đầu pho tượng.

Thiên địa nổ vang, cả tòa thành rung chuyển dữ dội, trong pho tượng xuất hiện tiếng thét dài.

- Cửu U Vương, ngươi dám!!

Lúc âm thanh truyền ra, hư ảnh cự quỷ xuất hiện, nó vừa xuất hiện liền gào thét sau đó đâm ra một quyền.

Vào lúc này thiên địa vặn vẹo, dường như có lực lượng không cách nào hình dung hàng lâm nhân gian, đoạn thiên cơ, chém đứt thời không.

- Cự Quỷ Vương, bổn vương chỉ muốn trả nhân tình mà thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt.

Tiếng cười phía sau cây búa vang lên, lời nói quanh quẩn thành Cự Quỷ, cùng lúc đó tiếng nổ mạnh truyền khắp nơi, ngay sau đó cây búa va chạm với hư ảnh cự quỷ.

Oanh long long!!

Âm thanh vượt qua thiên lôi, dường như muốn hủy diệt thiên địa, một gợn sóng trùng kích bộc phát rất mạnh quét ngang phạm vi bốn phương tám hướng, những nơi đi qua không nói long trời lở đất, ngay cả bầu trời cũng xuất hiện khe hở.

Trong thành Cự Quỷ triệt để đại loạn, vô số người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn tình hình trên cao, mắt thấy hư ảnh Cự Quỷ Vương bị cây búa đánh xuống liền không chịu nổi và nổ tung.

- Cái này cái này...

- Trời ạ, Cự Quỷ Vương không thể chống cự!

- Điều đó không có khả năng!!

Vô số người khiếp sợ, bọn họ nhìn thấy cây búa chém tan hư ảnh Cự Quỷ Vương, lại chém thẳng xuống thành Cự Quỷ, đột nhiên có màn sáng xuất hiện, đó là đại trận thành Cự Quỷ toàn lực ngăn cản công kích.

Lúc này tiếng nổ rung chuyển trời đất xuất hiện, trận pháp xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn nhưng không tan vỡ, cây búa từ từ biến thành hư ảo như muốn biến mất, ngay sau đó tiếng cười vang vọng tám phương..

- Cự Quỷ Vương, quả nhiên ngươi đế dến thời kỳ suy biến, ngươi có thể sống qua một kiếp này không quan hệ với bổn vương, cáo từ!

Tiếng cười càn rỡ truyền khắp nơi, cây búa dần dần biến mất khỏi bầu trời.

Lúc này toàn bộ thành Cự Quỷ rung chuyển, mọi người có dự cảm mãnh liệt, sắp đổi trời rồi!

Dự cảm vừa xuất hiện, trong nội thành thành Cự Quỷ xuất hiện vô số đạo hào quang, có sáu người chính là Thiên Hầu thành Cự Quỷ dưới trướng Cự Quỷ Vương, những Thiên Hầu này phân biệt nắm giữ mười đại quân đoàn của thành Cự Quỷ.

Lúc này trong mười người lại có sáu người ra tay như lôi đình, lập tức bay thẳng về đỉnh đầu pho tượng, về phần bốn Thiên Hầu khác không ra tay, bọn họ im lặng.

- Cự Quỷ Vương, hôm nay là tử kỳ của ngươi.

- Cự Quỷ Vương, chết cho ta!!

Mặc dù tu vi sáu Thiên Hầu không phải Thiên Nhân nhưng cũng là nửa bước Thiên Nhân, lúc bọn họ xuất thủ liền oanh động thành Cự Quỷ, trong chớp mắt liền bay vào trong Vương điện, trên hai tay pho tượng Cự Quỷ Vương có Vô Thường Công bước ra, sắc mặt âm trầm mang theo tức giận quát lớn.

- Lớn mật!!

Vô Thường Công quát tháo, tu vi Thiên Nhân bộc phát cực mạnh, đang muốn ngăn cản sáu Thiên Hầu thì bên cạnh có tiếng thở dài từ tay phải pho tượng Cự Quỷ Vương vang lên.

- Vô Thường huynh, ta và ngươi có giao tình nhiều năm, đối thủ của ngươi là ta!

Trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ, một đạo thân ảnh mơ hồ bay ra khỏi tay phải.

Đó là một trong năm công của Thành Cự Quỷ, U Minh Công!

- U Minh, ngươi cũng phản bội Vương gia!!

Ánh mắt Vô Thường Công mang theo sát cơ, trong chốc lát hai người đánh nhau.

Cùng lúc đó ba đại gia tộc cũng bộc phát khí thế của mình.

Lúc này có ba cột sáng nổ vang, từ khi ba đại gia tộc có hành động, từ ba hướng tấn công pho tượng cự quỷ trong thành Cự Quỷ, cùng lúc đó ba đạo hào quang bay ra khỏi ba đại gia tộc, bọn họ là ba lão tổ Thiên Nhân.

Sở dĩ lão tổ ba đại gia tộc không ra tay từ sớm, trên thực tế đang chờ Cửu U Vương công kích, lúc tân mắt nhìn thấy Cự Quỷ Vương suy yếu, tâm thần bọn họ an ổn hơn rất nhiều.

Tốc độ ba người cực nhanh, trực tiếp nghiền nát hư vô theo cùng sáu Thiên Hầu tiến vào vương cung.

Vào lúc này phản loạn mở màn, trong sáu Thiên Hầu có sáu người làm phản, trong năm công có bốn người làm phản, loại tình huống này hiếm gặp trong Man Hoang.

Thậm chí có thể nói cực kỳ ít thấy, nhất là bọn họ phản nghịch vương giả, muốn ra tay giết thần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 937: Trò Chơi Của Cự Quỷ Vương (Thượng)

- Cự Quỷ Vương, bí mật của ngươi đã bại lộ, công pháp của ngươi thiếu hụt trí mạng, ngươi đang rơi vào thời điểm suy biến kỳ, mặc dù chúng ta không tính ra là lúc nà nhưng trước mắt ngươi đang lâm vào cảnh suy biến kỳ, chịu chết đi.

- Cự Quỷ Vương, lão phu chờ đợi ngày hôm nay đã thật lâu, hôm nay, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!!

Ba đại lão tổ Thiên Nhân dùng lời lẽ sắc bén như đao, trực tiếp xuyên qua hư không, từng cột sáng đánh thẳng vào pho tượng cự quỷ.

Oanh oanh oanh!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, pho tượng cự quỷ không thể thừa nhận, lập tức xuất hiện khe hở, vương cung sụp đổ hóa thành vô số khối vụn, ngay sau đó một thân ảnh mặc tử kim mãng long bào và đội vương miện xuất hiện.

Nhìn như trung niên nhưng thần sắc không giận tự uy, trên người sinh ra khí tức kinh người, chính là Cự Quỷ Vương!

- Rốt cuộc các ngươi cũng nhảy ra.

Cự Quỷ Vương đứng giữa bầu trời, nhìnlão tổ Thiên Nhân của ba đại gia tộc và sáu Thiên Hầu, ánh mắt của hắn không mang theo chút bối rối nào, ngược lại còn nở nụ cười làm người ta khó hiểu, thậm chí sau lưng nụ cười là tự tin nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay.

- Bổn vương không rõ vì sao các ngươi làm phản, dứt khoát chờ các ngươi nhảy ra sau đó tiêu diệt, hiện tại, cuối cùng thật đáng tiếc, bổn vương sớm chơi chán trò này, các ngươi nên kết thúc.

Cự Quỷ Vương mỉm cười nhưng trong lời nói mang theo khí tức cực mạnh, lão tổ Thiên Nhân của ba đại gia tộc biến sắc.

Bọn họ không có đường lui, lúc này ba người nghiến răng nghiến lợi, trong nháy mắt bấm niệm pháp quyết đánh tới.

- Mộc giới phong sát!!

Ba người rống to, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện vòng xoáy, trong vòng xoáy vô số oan hồn hàng lâm!

Tất cả hồn đều là Mộc thuộc tính, không ngờ đám oan hồn Mộc thuộc tính lại tự bạo, trong tiếng nổ vang, toàn bộ thành Cự Quỷ như bị phong ấn, bị lực lượng mộc thuộc tính khống chế.

Tại khu vực mộc thuộc tính nồng đậm, Cự Quỷ Vương bộc phát khí thế cực kỳ khinh người giống như tuyết gặp nước sôi, bộ dạng bất đắc dĩ.

- Mộc lực khắc chế, Cự Quỷ Vương, ngươi đang trong tình trạng suy biến kỳ, lại bị khắc chế, ta xem ngươi làm sao ngăn cản?

Lão tổ Bạch gia cười to, thân thể hắn bay tới gần Cự Quỷ Vương, lão tổ Trần gia cùng Thái gia đằng đằng sát khí phóng tới Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương vô cùng bình thản, cho dù khí thế và tu vi của hắn bị mộc lực khắc chế, biểu hiện không còn cảnh giới Bán Thần, đã rơi xuống cảnh giới Thiên Nhân, thậm chí tốc độ giảm xuống, dường như không bao lâu sau sẽ rơi xuống Nguyên Anh!

Hắn vẫn như cũ, thậm chí khóe miệng còn tươi cười tự tin, cảm giác như nhìn đám tiểu nhân vật, nụ cười này làm lão tổ ba đại gia tộc, sáu Thiên Hầu khẩn trương, cắn răng xung phong liều chết.

Tiếng nổ mạnh ngập trời vang lên, một mình Cự Quỷ Vương chiến ba Thiên Nhân, sáu nửa bước Thiên Nhân!

Trận đại chiến này tạo thành thanh thế mãnh liệt, oanh động thành Cự Quỷ, tất cả người trong thành Cự Quỷ vô cùng sợ hãi, lúc người ba đại gia tộc và sáu quân đoàn vào thành đã gây ra đại loạn.

Trong đó Bạch gia do tộc trưởng Bạch gia tự mình mang theo mấy vị tộc lão, mang theo sát ý điên cuồng chạy tới sông bảo vệ thành, cùng đi với bọn họ còn có tộc lão Thái gia.

- Bạch Hạo, trời cũng thay đổi, ta xem ngươi làm sao thoát khỏi kiếp nạn này.

Tộc trưởng Bạch gia vô cùng chờ mong, hắn chờ đợi ngày hôm nay đã rất lâu rồi, lúc cuối cùng có thể bỏ qua Cự Quỷ Vương, hắn phai róc xương lóc thịt của Bạch Tiểu Thuần!

Lúc thành Cự Quỷ đại loạn, trên bầu trời, lão tổ ba đại gia tộc và sáu Thiên Hầu đang chém giết Cự Quỷ Vương, không ngờ lại chấm dứt nhanh hơn dự kiến của bọn họ, từng tiếng thiên lôi nổ vang, Cự Quỷ Vương phun một ngụm máu tươi, thân thể rút lui ra phía sau, tu vi của hắn đã sắp rơi xuống Nguyên Anh, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười tự tin, dường như đang giễu cợt tất cả mọi người, dường như hắn đã nhìn thấu chân tướng.

- Không đúng!!

Hiển nhiên chân tướng sẽ bị nhìn thấu nhanh thôi, nhất là lúc thân thể Cự Quỷ Vương biến thành hư ảo, ngón tay của hắn mơ hồ, lão tổ Bạch gia là người đầu tiên phát hiện dị thường, sắc mặt hắn biến hóa dữ dội.

- Hắn... Hắn là phân thân!!!

- Chết tiệt, hắn là phân thân, không phải bản tôn Cự Quỷ Vương, đây là phân thân có thể tùy thời ném đi để bỏ chạy.

Sắc mặt lão tổ hai gia tộc khác run rẩy, bọn họ không nhìn thấy từ sớm, da đầu như muốn tróc ra.

- Không có khả năng, cường giả Bán Thần có thần niệm đặc thù cho nên không thể cầm giữa phân thân vượt qua Nguyên Anh kỳ, cảnh giới Bán Thần không phân thân, đây là định luật!

- Tại sao ngươi lại có phân thân, hơn nữa... Qua nhiều năm như thế, chúng ta không có phát hiện chút nào?

Chẳng những ba lão tổ Thiên Nhân hoảng sợ, cho dù Vô Thường Công đang giao thủ với U Minh Công cũng khiếp sợ không nhỏ, sắc mặt khó tin.

- Đây là... Là át chủ bài của ngươi sao, đây là... Điểm ngươi tự tin như vậy sao?

Lão tổ Bạch gia khiếp sợ, hắn cắn răng nhìn qua Cự Quỷ Vương, hiện tại hắn đã hiểu vì sao lúc trước Cự Quỷ Vương vẫn bình tĩnh như thế... Hồi tưởng chuyện cũ đã qua, từ lời nói và biểu hiện của Cự Quỷ Vương, tất cả những việc này chỉ là trò chơi mà thôi.

Đối phương chuẩn bị đầy đủ, cho dù chơi thế nào cũng không thua...

Cho dù đã thăm dò, khiêu khích, thỏa hiệp, bày ra yếu thế dụ địch cũng tốt, trấn an cũng được, tất cả đều là trò chơi của hắn mà thôi!

Vào lúc tâm thần mọi người rung động, Cự Quỷ Vương nở nụ cười rất tươi, thân thể của hắn mơ hồ hơn phân nửa, tiếng cười mang theo uy nghiêm, mang theo khí thế chí cao vô thượng.

- Hiện tại đã biết rõ đã chậm rồi, với ta đây chỉ là trò chơi mà thôi... Các ngươi biết thời gian bổn vương suy biến thì thế nào, đã biết mộc lực khắc chế bổn vương thì thế nào?

- Thời hạn suy biến của lão phu không phải vừa bắt đầu, mà nó sắp xong rồi, ba tháng sau sẽ trôi qua triệt để... Đã đến lúc đó... Ta sẽ trở lại,

sẽ ôn chuyện với từng người trong các ngươi.

Cự Quỷ Vương cười lắc đầu, hắn khinh miệt nhìn chung quanh, thần thái ngạo nghễ và xem thường, chẳng khác gì bàn tay vô hình đang tát vào mặt những người tham gia chuyện phản loạn.

- Các ngươi chỉ có thời gian ba tháng, ta xem các ngươi có thể tìm ra bản tôn hay không... Đây là trò chơi thứ hai giữa chúng ta.

Cự Quỷ Vương ngửa mặt lên trời cười to, thân thể của hắn dần dần mơ hồ sau đó biến mất trong thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 938: Trò Chơi Của Cự Quỷ Vương (Hạ)

Giữa không trung, ba đại lão tổ Thiên Nhân và sáu Thiên Hầu hoảng loạn, trong mắt có ẩn giấu hoảng sợ khó che dấu, bọn họ không dám không tin lời của Cự Quỷ Vương, thời gian của bọn họ chỉ có ba tháng.

Ba tháng sau, nếu như không tìm thấy bản tôn Cự Quỷ Vương, bọn họ sẽ diệt vong, cho dù trốn, Man Hoang to lớn, Cự Quỷ Vương thực lực đỉnh phong trở về, không ai có thể thoát khỏi.

- Tìm, dùng tất cả biện pháp tìm kiếm, dù thế nào cũng phải tìm ra bản tôn Cự Quỷ Vương, hắn vẫn trong thời gian suy biến, bản tôn của hắn cũng đang rơi vào suy biến, tìm được hắn, chúng ta có thể sống, không tìm được, tất cả chúng ta đều phải chết.

- Hắn nói ba tháng, chúng ta không thể tin tưởng, một tháng, thời gian của chúng ta chỉ có một tháng.

- Hơn nữa cho dù hắn phá vỡ quy tắc cầm giữ phân thân, ta kết luận nếu hắn muốn điều khiển phân thân, bản tôn của hắn nhất định không ở quá xa, tám chín phần mười hắn đang ở trong thành Cự Quỷ!

Lão tổ Bạch gia đỏ mắt hét lớn.

Nội tâm của hắn đã tuyệt vọng, bọn họ đã chuẩn bị vô số năm tháng, cố gắng tất cả nhưng sắp thành lại bại, bọn họ không cam lòng, cũng không có biện pháp khác, ai có thể nghĩ quy tắc Bán Thần không phân thân lại bị Cự Quỷ Vương đánh tan.

- Tại sao hắn có được phân thân?

Lão tổ Trần gia đỏ mắt, hắn gầm lên và ra lệnh, thậm chí tự mình bay đi tìm kiếm.

Lão tổ Thái gia và sáu Thiên Hầu đều run rẩy, cắn răng tìm tòi bốn phía, toàn lực tìm kiếm bản tôn Cự Quỷ Vương, mục tiêu tìm kiếm ban đầu chính là thành Cự Quỷ!

U Minh Công không có tâm tư chém giết với Vô Thường Công, hắn mang theo lo lắng lui ra phía sau, mà Vô Thường Công cũng không có tâm tư vây giết hắn, hắn đứng ở nơi đó, ngửa mặt lên trời cười to.

Không có người nào hỏi hắn bản tôn Cự Quỷ Vương nấp ở đâu, bởi vì là tất cả mọi người biết rõ, chuyện liên quan tới tính mạng bản thân, Cự Quỷ Vương sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào, có thời gian hỏi hắn còn không bằng tự đi tìm kiếm đi.

Trên thực tế đúng là như vậy, Vô Thường Công cũng không ngờ người thường xuyên xuất hiện trước mặt mình chính là phân thân.

Đội ngũ ba đại gia tộc và sáu Thiên Hầu nghĩ tất cả biện pháp tìm kiếm bản tôn Cự Quỷ Vương trong thành Cự Quỷ, tại lao ngục khu Đinh trong ma lao, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong phòng giam của mình, hắn nhàm chán nhìn chung quanh.

Nhìn lão giả mặt có bớt đỏ đắc tội Cự Quỷ Vương bị giam giữ trong nơi này hơn hai trăm năm.

- Lão đầu, ta ở nơi này thời gian không ngắn, cũng nói với ngươi thật nhiều, tại sao ngươi không đáp lại?

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn có cảm giác đồng bệnh tương liên, cho nên mới nói một ít, từ đầu tới cuối đối phương không ngẩng đầu một cái, con mắt cũng không mở ra, ngoảng mặt làm ngơ.

Điều này cũng thôi, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm tới làm gì, hôm nay lão nhân đã mở mắt ra, sắc mặt không ngừng biến hóa, Bạch

Tiểu Thuần nhìn thây hiếu kỳ hỏi vài câu nhưng đối phương vẫn không quan tâm tới mình, đây mới là việc làm Bạch Tiểu Thuần mất hứng.

- Lão đầu, có phải ngươi... Không biết thân phận của ta nha, nghe cho kỹ, ta là đệ nhất hắc tiên của ma lao, chọc ta, ngươi không có chỗ tốt!

Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng nói.

Lão giả vẫn không ngẩng đầu lên, mà là nhíu mày giống như đang suy nghĩ.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn cảm thấy đối phương đang nhục nhã mình, hừ một tiếng đang muốn mở miệng thì đột nhiên cửa lớn ma lao bị người ta mở ra, đội trưởng đội chín và mấy lính canh ngục giao hảo với Bạch Tiểu Thuần chạy vào, sắc mặt bọn họ biến hóa.

- Bạch Hạo, xảy ra chuyện lớn, ngươi nhanh đi cùng chúng ta.

- Ba đại gia tộc làm phản, sáu vị Thiên Hầu phản loạn, toàn bộ thành Cự Quỷ đại loạn...

Đội trưởng đội chín đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn nhanh chóng nói chuyện bên ngoài sau đó kéo Bạch Tiểu Thuần cùng đi.

- Bạch gia sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi ở nơi này không thể bỏ chạy, chúng ta có thể làm chính là giúp ngươi bỏ chạy mà thôi.

Đội trưởng lo lắng nói ra.

Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn hít sâu một hơi, mặc dù biết rõ người ba đại gia tộc sẽ làm phản, không ngờ đã biết nhưng không thể nghịch chuyển.

Cự Quỷ Vương trong thời gian suy biến sẽ yếu đi... Mà Cự Quỷ Vương xuất hiện trước mặt mọi người lại là phân thân, ba đại gia tộc đang tìm bản tôn Cự Quỷ Vương, tất cả biến hóa làm tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh.

Cuối cùng hắn đã hiểu vì sao Cự Quỷ Vương không ra tay tiêu diệt ba đại gia tộc, không phải là không muốn, mà là vì Cự Quỷ Vương đang trong thời gian suy biến nên không làm được...

Cũng bởi vì thời gian suy biến mới cho ba đại gia tộc lá gan làm phản, nhưng cuối cùng... Lại phát hiện tất cả chỉ là trò chơi của Cự Quỷ Vương mà thôi.

- Cự Quỷ Vương chết tiệt, ngươi chơi trò chơi của ngươi đi, kéo ta vào làm gì.

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn nhưng bất đắc dĩ, hắn cũng ý thức được mình đang lâm vào nguy hiểm, Bạch gia điên cuồng sẽ không bỏ qua cho mình, nhất định phải nhanh chóng bỏ chạy.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cảm kích kéo tay đội trưởng.

- Các huynh đệ, đại ân đại đức, Bạch mỗ ghi khắc trong lòng, chúng ta không nói nữa, đi nhanh đi.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn muốn rời đi chung với đội trưởng, đột nhiên lúc này có giọng nói của tiểu ô quy vang lên bên tai.

- Hắc, Bạch tiểu tử, đừng vội đi, có một vụ mua bán lớn, ngươi có làm hay không?

- Không làm!

Bạch Tiểu Thuần trả lời không chút do dự, lập tức truyền âm từ chối, thậm chí hắn không cần suy nghĩ nhiều, nội tâm Bạch Tiểu Thuần biết rõ, so với cái mạng nhỏ, tất cả mua bán lớn cỡ nào cũng không bằng.

Nhất là bên ngoài đang đại loạn, ba đại gia tộc đều đang tìm kiếm bản tôn Cự Quỷ Vương, đối với ba đại gia tộc mà nói đây là thời điểm điên cuồng nhất, hiển nhiên cũng là thời khắc nguy hiểm nhất của Bạch Tiểu Thuần.

Tộc trưởng Bạch gia sẽ thừa dịp loạn mà ra tay với mình...

Trong thời khắc như vậy, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình mua bán lớn gì đó, lại càng không cần phải nói mua bán do tiểu ô quy lên tiếng, bởi vì nhiều năm qua hắn bị tiểu ô quy hại thảm rồi, cho nên Bạch Tiểu Thuần trực tiếp không quan tâm, hắn và đội trưởng đi tới cửa lớn, hắn sợ chậm còn gia tăng tốc độ.

Hiện tại trong ma lao lòng người bàng hoàng, lính canh ngục như thế, đám phạm nhân cũng như thế, một nhóm lính canh ngục dùng tốc độ cực nhanh chạy tới cửa lớn ma lao.

- Ai, ngươi đừng như vậy, đây là mua bán lớn đấy, là ngàn năm một thuở, Quy gia ta tính cách cả rồi, hiện tại còn kém một bước, tiểu tử đừng đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 939: Chúng Ta Đi Cướp Của Hắn

Tiểu ô quy sốt ruột, trực tiếp bay ra khỏi túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, nó đáp lên vai Bạch Tiểu Thuần, tròng mắt như lồi ra.

Bạch Tiểu Thuần không thèm nhìn tiểu ô quy lần nào, hắn đang chạy thật nhanh, tiểu ô quy triệt để sốt ruột, nó quay đầu nhìn phía sau, lúc này cắn răng truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tiểu tử, ta biết rõ bản tôn Cự Quỷ Vương đang ở nơi nào!

Tiểu ô quy cũng liều mạng, lúc này nó định dùng tin tức này đổi chỗ tốt từ Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần dầu muối không tiến hoàn toàn không quan tâm tới mình, vì vậy vội vàng nói thật, nó xem ra những lời này sẽ làm Bạch Tiểu Thuần rung động mà hỏi mình.

Trên thực tế Bạch Tiểu Thuần phản ứng không khác gì suy nghĩ của tiểu ô quy... Sau khi nghe câu này, Bạch Tiểu Thuần rung động, hai mắt mở to nhìn sang tiểu ô quy.

- Người nào!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, tin tức này quá đột nhiên, bên ngoài người ba đại gia tộc đang tìm kiếm tung tích Cự Quỷ Vương, không ngờ tiểu ô quy lại biết rõ tung tích.

Nhưng khiếp sợ thì khiếp sợ, Bạch Tiểu Thuần không dừng bước, hắn tiếp tục chạy thẳng về phía cửa lớn.

- Ngươi biết thì biết, không quan hệ với ta, ta nói cho tiểu ô quy ngươi biết, hiện tại mạng nhỏ của lão tử là quan trọng nhất.

Bạch Tiểu Thuần kiên định, hắn không muốn tham dự vào chuyện giữa Cự Quỷ Vương và ba đại gia tộc, bởi vì việc này quá nguy hiểm.

- Đừng mà, Bạch tiểu tử nghe ta nói, chết tiệt, ngươi chạy chậm một chút, mà thôi mà thôi... Bạch Tiểu Thuần nghe cho kỹ đây, lão đầu có cái bớt đỏ trên mặt sát vách với ngươi chính là bản tôn Cự Quỷ Vương đấy!

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó liền rung động rất mạnh, trong đầu như thiên lôi nổ tung, thân thể run rẩy hít khí lạnh vài lần, ánh mắt mở to, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn tiểu ô quy.

- Hắn... Hắn là Cự Quỷ Vương?!!

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên không nhỏ, lời của tiểu ô quy đã đánh động tâm thần của hắn, trong đầu nhớ tới thân ảnh của lão giả có bớt đỏ trên mặt.

- Hơn nữa Quy gia ta đã nhìn ra, Cự Quỷ Vương hêện tại đang trong thời điểm suy biến kỳ, có thể nói lúc này là thời điểm hắn suy yếu nhất, đây cugnx là cơ hội tốt nhất đánh cướp Bán Thần đấy.

- Bạch tiểu tử, ngươi suy nghĩ một chút, đây là cường giả Bán Thần đấy, lại là Cự Quỷ Vương, chính là Bán Thần vương gia, hắn có bảo tàng không ít, một khi chúng ta đánh cướp hắn, chúng ta sẽ phát đạt! Cơ hội trời cho, cả đời này ta cũng chưa gặp mấy lần, ngươi ngươi ngươi... Ngươi lại buông tha...

Tiểu ô quy tức giận thở hổn hển, nó truyền âm rống to với Bạch Tiểu Thuần, nó cực kỳ lo lắng, vào lúc này bất chấp che dấu nói ra tất cả.

- Hắn chính là Cự Quỷ Vương, Bạch tiểu tử, chúng ta đi đánh cướp hắn! Đánh cướp hắn!! Đánh cướp hắn!!!

Tiểu ô quy nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần sinh ra chút hứng thú, lập tức vui vẻ và bắt đầu đầu độc.

- Làm sao có thể...

Bước chân Bạch Tiểu Thuần dừng lại, trái tim không ngừng đập mạnh hơn, tiểu ô quy nói đã đánh động tâm tư của hắn.

Đám người đội trưởng sững sờ, bọn họ nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thất thần hoảng sợ, sau đó bối rối bất định dừng bước.

- Bạch Hạo, tại sao không đi, đi mau!

Đội trưởng lo lắng lên tiếng.

- Chờ ta...

Bạch Tiểu Thuần cũng rối rắm, lúc này truyền âm cho tiểu ô quy.

- Ngươi xác định?

- Ta đương nhiên xác định, từ lần trước Quy gia nhìn thấy tiểu gia hỏa này xuất hành đã nhìn chằm chằm vào hắn, bằng không ngươi cho rằng vì cái gì ngày đó ta thức tỉnh, ngày đó ta vừa nhìn thấy Cự Quỷ Vương đã nhìn ra manh mối, hắn đã lâm vào suy biến kỳ.

- Hặc hặc, hiện tại cũng để Quy gia ta chờ được, hiện tại hắn nhiều nhất chỉ có tu vi Kết Đan, đừng sợ, tuy tiểu gia hỏa này giảo hoạt, bản thể trốn tới nơi này, đoán chừng người bên ngoài nghĩ phá đầu cũng không ngờ hắn biến thành phạm nhân, đáng tiếc a, hắn không may khi gặp Quy gia ta.

Tiểu ô quy vô cùng phấn chấn, nó vô cùng đắc ý, lại truyền âm với Bạch Tiểu Thuần, bộ dạng lão tử lợi hại nhất.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời im lặng, hắn nhớ tới ngày đó tiểu ô quy thức tỉnh và nói một câu, dường như nói... Ta ngửi được khí tức bảo vật...

- Tiểu ô quy...

Trái tim Bạch Tiểu Thuần càng đập càng nhanh, hai mắt dần dần sáng lên, vừa nghĩ tới tìm được bản thể Cự Quỷ Vương, vả lại trước mắt Cự Quỷ Vương đang ở trong trạng thái suy yếu nhất, nếu hắn đánh cướp Cự Quỷ Vương... Đây là tài phú cực lớn, không thể hình dung nổi...

Thậm chí có lá bài tẩy này, hắn càng nghĩ ra một ít biện pháp dây dưa với ba đại gia tộc một phen... Cho dù đánh cướp vô cùng đơn giản nhưng muốn mượn thân phận làm chút gì đó thì nguy hiểm giảm nhiều.

- Cự Quỷ Vương là Bán Thần, hắn là kẻ lõi đời, cho dù trốn vào nơi đây nhất định là có đòn sát thủ, hắn sẽ có chuẩn bị vạn toàn...

Bạch Tiểu Thuần trừ bị hấp dẫn ra, hắn còn có lý trí suy nghĩ tình hình trong đó.

- Yên tâm, đòn sát thủ của hắn chính là trận pháp vô hình trong con rùa đá, người bên ngoài không nhìn thấy, một khi mở ra sẽ có uy lực cực lớn, mặc dù không bằng Bán Thần nhưng phòng hộ mạnh tới mức Thiên Nhân muốn đánh vào cũng tốn thời gian dài.

- Phải nói Cự Quỷ Vương không may, gặp Quy gia ta, hặc hặc, thứ khác ta không dám nói nhưng quy trận tuy mạnh, cho dù Quy gia ta không thể điều khiển nhưng làm nó mất đi hiệu lực một lúc vẫn làm được, vừa rồi ta đã đóng trận pháp, sẽ chờ tiểu gia hỏa này suy yếu tới đâu, mau mau, lúc này chúng ta đánh cướp hắn chắc chắn sẽ thành công.

- Hắn là Bán Thần, trên người có rất nhiều bảo vật.

Tiểu ô quy gào to, hai mắt tỏa sáng rất mạnh, dường như vô cùng kích động.

- Có Thiên Nhân Hồn không?

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ lên, Bán Thần Vương gia có thể kiếm thứ này dễ dàng, cho nên không cần sợ hắn không có.

- Đương nhiên là có, Thiên Nhân Hồn trong mắt ngươi là thứ vô cùng trân quý, trong mắt Bán Thần là chuyện đơn giản, nhanh lên, chúng ta phải bắt giữ Bán Thần mang đi, sau đó mang ra khỏi con rùa đá, ta không thể trấn áp trận pháp nơi này quá lâu, một khi chấm dứt, Bán Thần vẫn còn trong con rùa này sẽ nguy hiểm cho chúng ta!

Tiểu ô quy hét bên tai Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, lúc này đám người đội trưởng bên cạnh đang lo lắng, nhao nhao nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cắn răng nhìn sang đội trưởng.

- Đội trưởng, các ngươi đi trước, cho ta chìa khóa nhà tù, trong thời gian bị giam tại đây ta không vừa mắt một tên, trước khi đi ta muốn thu thập hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 940: Kích Thích Tốt (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Nếu là lúc khác việc này không có khả năng, hiện tại lòng người bàng hoàng, đội trưởng do dự sau đó nhìn Bahcj Tiểu Thuần thật sâu.

- Bạch Hạo huynh đệ, ngươi tự giải quyết cho tốt, chúng ta đi trước...

Đội trưởng thở dài, hắn tự nhiên nhìn ra Bạch Tiểu Thuần có bí mật nhưng hắn không quan tâm, cho dù Bạch Tiểu Thuần giết phạm nhân cũng không ai hỏi thăm, hiện tại ném ho Bạch Tiểu Thuần một tấm lệnh bài, hắn không hề lưu lại, lập tức cùng với các lính canh chạy ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần cầm lệnh bài mở cửa nhà giam, điều chỉnh tâm tình bình tĩnh, hắn biết rõ nếu mình có chút sơ suất sẽ gây ra đại sự to lớn.

Hiện tại đã hạ quyết tâm, nghiến răng chạy về chỗ lão giả có cái bớt trên mặt, hắn âm thầm truyền âm với tiểu ô quy, liên tục xác định lão gia hỏa kia có tu vi Kết Đan mới gia tốc chạy về.

Lúc nhìn thấy sắp tới nơi, Bạch Tiểu Thuần vẫn không yên lòng, thừa dịp tiểu ô quy không có chú ý, Bạch Tiểu Thuần thấp giọng lên tiếng.

- Không được, việc này quá mạo hiểm, đây chính là Bán Thần đấy, nếu ngươi phán đoán sai lầm, ngươi không có việc gì, có thể tùy thời đào tẩu nhưng cái mạng nhỏ của ta xong rồi, tiểu ô quy ngươi đi ra tiến vào trong tay ta, ta cầm lấy ngươi, như vậy gặp nguy hiểm, hai ta cùng vượt qua! Đánh cướp Bán Thần, ngươi phải xuất thành ý mới được.

Tiểu ô quy nóng vội bảo vật, nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, mắt nhìn nhà giam bản thể Cự Quỷ Vương cách đó không xa, nó không suy nghĩ nhiều, thân thể bay ra khỏi túi trữ vật đáp xuống trong tay Bạch Tiểu Thuần, bị Bạch Tiểu Thuần cầm lấy.

- Nhanh lên nhanh lên, ngươi có nhiều việc quá, con bà nó, chuyện tốt cướp đoạt Bán Thần, Quy gia ta thực không rõ ngươi còn do dự cái gì, cầu phú quý trong nguy hiểm, ngươi không mạo hiểm thì làm sao có thu hoạch!

Tiểu ô quy răn dạy và thúc dục.

- Ta chỉ muốn bảo đảm àm thôi, Quy gia ngươi lượng thứ cho ta, ta còn nhỏ tuổi, lão nhân gia ngươi chớ để ý tới.

Bạch Tiểu Thuần nói một tiếng, hắn vừa nói vừa chạy tới nhà giam bản thể Cự Quỷ Vương.

Tiểu ô quy lần đầu tiên thấy Bạch Tiểu Thuần thuận theo mình như thế, nội tâm thoải mái, đắc ý, suy nghĩ bản thân mình sau này phải huấn đạo Bạch Tiểu Thuần nhiều hơn, dùng chuyện này chứng minh mình anh minh thần võ.

Ngay thời điểm tiểu ô quy đắc ý, Bạch Tiểu Thuần đã bay tới gần nhà giam Cự Quỷ Vương, vừa tới gần lão giả bớt đỏ chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt mang theo hào quang lạnh lùng, trên người hắn có khí tức bế nghễ thiên địa nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt kia giống như đang nhìn con sâu cái kiến.

Nhưng không đợi lão giả mở miệng nói cái gì, Bạch Tiểu Thuần không do dự vung lệnh bài trong tay, trong nháy mắt mở cửa nhà giam, cũng không chờ tiểu ô quy nói cái gì, Bạch Tiểu Thuần hét lớn.

- Lão gia hỏa, ăn ám khí của ta!

Hắn hét lớn, Bạch Tiểu Thuần vung cánh tay như tia chớp, hắn ném tiểu ô quy đang đắc ý vào trong nhà giam, ném thẳng vào mặt của lão giả bớt đỏ.

Tất cả gọn gàng và linh hoạt, vô cùng mạnh mẽ, sau khi ném xong, Bạch Tiểu Thuần đóng cửa nhà giam lại, trong lúc đóng cửa hắn lui nhanh ra phía sau, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức hóa thành tàn ảnh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào nhà giam.

Thậm chí một khi hắn thấy không ổn sẽ lập tức chạy thoát.

- Tiểu ô quy, ngươi đừng trách ta, ngươi bất tử bất diệt nhưng ta không phải.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần tự khuyên mình, hắn cũng không cảm thấy xấu hổ.

- Bạch tiểu tử, ngươi ngươi ngươi!!

Tiểu ô quy trợn tròn mắt, cho dù thế nào nó cũng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần âm hiểm như thế, lại ném bản thân mình đi như vũ khí.

- A a, Bạch tiểu tử, ngươi quá vô sỉ rồi, hèn hạ, vô sỉ!!

Tiểu ô quy nổi giận nhưng không có cách nào, hiện tại nó lao thẳng vào mặt Cự Quỷ Vương.

- Càn rỡ!!

Bản thể Cự Quỷ Vương nhíu mày, hắn quát lớn sau đó nâng tay phải lên.

Oanh, tiểu ô quy đâm vào người Cự Quỷ Vương, cho dù bị ngăn cách cách nửa trượng, dường như chỗ đó có một tầng ngăn cách làm thân thể tiểu ô quy hơi ngừng lại, tức giận trong lòng nó không giảm bớt, ngược lại quát tháo Cự Quỷ Vương càng lớn.

- Cự Quỷ Vương, ngươi cho rằng trốn ở chỗ này thì không ai biết sao, ngươi có thể lừa gạt người khác, ngươi không có khả năng lừa Quy gia ta.

- Nhanh mang bảo bối của ngươi giao cho Quy gia ta, bằng không Quy gia đập chết ngươi!

Tiểu ô quy rống to, thân thể rung động và bay thẳng về phía trước, oanh, trực tiếp đụng nát bình chướng cách Cự Quỷ Vương nửa trượng, ngay sau đó thân thể nó đâm thẳng vào người Cự Quỷ Vương.

- Ngươi là ai!!

Cự Quỷ Vương nghe tiểu ô quy nói thế sắc mặt biến hóa, không còn lạnh lùng như cũ, thậm chí trong mắt còn mang theo thần thái không tưởng tượng nổi, hắn đúng là Cự Quỷ Vương.

Hắn bố trí thân phận phạm nhân cho mình vào hai trăm năm trước, lại có trận pháp che chở, hắn tự nhận mình làm không có chút sơ hở nào, phân thân gặp mặt người khác, bản thể ở nơi đây, cuối cùng bị người khác nói toạc sự thật làm hắn khủng hoảng!

Ngay sau đó sát ý bộc phát dữ dội, trong nháy mắt tiểu ô quy tiến đến, hắn nâng tay phải điểm vào tiểu ô quy!

- Trận lên, tiêu tan!

Vào lúc Cự Quỷ Vương lên tiếng, con rùa đá chấn động, sau chấn động chính là khí thế không cách nào hình dung, giống như có quái vật đang ngủ say thức tỉnh, trên ngón tay Cự Quỷ Vương ngưng tụ thần thông có thể hủy diệt tất cả.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, vào lúc này tiểu ô quy mở to mắt và hét lớn.

- Bất diệt!

Nó vừa nói ra lời này liền sinh ra tiếng nổ, cùng lúc đó ý chí bất diệt ngưng tụ, chỉ trong nháy mắt tất cả khí thế biến mất hoàn toàn.

Cự Quỷ Vương khiếp sợ khi nhìn thấy việc này, hắn hoảng sợ không tưởng tượng nổi, cũng không chờ hắn kịp phản ứng, tốc độ tiểu ô quy quá nhanh, tiểu ô quy đâm vào ngực Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương kêu đau đớn, sắc mặt tái nhợt, thân thể lảo đảo lui về phía sau vài bước, hắn khiếp sợ nhìn lên bầu trời.

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng, diệt cho ta!!

Cự Quỷ Vương sợ hãi, hắn lại điểm một chỉ vào tiểu ô quy, trận pháp trong rùa đá không có phản ứng, sắc mặt Cự Quỷ Vương tái nhợt không còn chút máu.

Trái tim hắn đập rộn, hắn không nhớ đã bao lâu mình không khẩn trương như thế. cảm giác nguy cơ chưa từng có xuất hiện bao phủ toàn thân, việc này còn nghiêm trọng hơn cả ba đại gia tộc liên hợp phản hắn.

- Diệt nãi nãi của ngươi!

Tiểu ô quy rướn cổ cười ha ha, nó lại tấn công lần nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 941: Kích Thích Tốt (Hạ)

Lúc này bên ngoài phòng giam, Bạch Tiểu Thuần nhìn không rời mắt, đôi mắt sinh ra hào quang sáng ngời, hắn ngửa mặt lên trời cười to hắn biết rõ người này chính là Cự Quỷ Vương, hiện tại cũng chỉ có tu vi Kết Đan, trận pháp mất đi hiệu lực, chẳng khác gì con hổ không còn nanh vuốt, Bạch Tiểu Thuần triệt để yên tâm, hiện tại hắn mở cửa nhà giam và đi vào bên trong.

- Đường đường Cự Quỷ Vương lại giả thành phạm nhân trốn tới nơi này... Cự Quỷ Vương, ta khinh bỉ ngươi!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý hất cằm lên, bộ dạng trời đất bao la ta là lớn nhất, hắn ngạo nghễ nói với Cự Quỷ Vương.

- Bạch Hạo ta xuất hiện, Cự Quỷ Vương cũng muốn tan thành mây khói, hặc hặc.

Bạch Tiểu Thuần cười to, khí tức to lớn trên người Cự Quỷ Vương rung động, nội tâm của hắn lo lắng, ánh mắt mang theo âm lãnh, dù sao hắn cũng là Bán Thần, cho dù là hiện tại cũng không mất đi uy nghiêm của mình.

- Bạch Hạo...

Hắn muốn lên tiếng, nhưng không đợi hắn nói gì, Bạch Tiểu Thuần đi lên một bước, hắn nâng tay phải hất một cái.

Đùng, hắn vỗ vào đầu Cự Quỷ Vương, trong nháy mắt phong ấn tu vi Cự Quỷ Vương, ngay sau đó tiểu ô quy bên cạnh gào to.

- Cướp đoạt hắn, cướp đoạt hắn!!

Cự Quỷ Vương nghe xong tức giận toàn thân run rẩy, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mang theo sát ý.

Lúc sát ý vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đi tới đá Cự Quỷ Vương bay vào vách, lại nhặt chiếc nhẫn trữ vật trên người Cự Quỷ Vương, hắn không ngừng tìm bên trong nhưng không có cái gì.

- Chỉ có một cái trữ vật giới chỉ?

Bạch Tiểu Thuần bất mãn, Cự Quỷ Vương bị nhục nhã chưa từng có, nội tâm hắn tức giận khó diễn tả bằng lời.

Trước kia Bạch Tiểu Thuần trong mắt hắn chỉ là con cờ không có ý nghĩa mà thôi, hắn muốn ném vào để trò chơi thêm thú vị, vì vậy tùy ý bố trí, muốn giết cứ giết, tùy ý bóp nát cũng được, vận mệnh chỉ bằng vào ý niệm của hắn, nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng con cờ không có ý nghĩa lại phá tan tất cả tính toán của hắn.

Biến hóa tương phản và cảm giác nguy cơ làm Cự Quỷ Vương không cam tâm, hắn là Bán Thần, kế hoạch của hắn vốn không chê vào đâu được nhưng hôm nay lại rơi vào cảnh này, thay đổi những người khác sợ rằng đã điên cuồng, dù sao hắn cũng là Cự Quỷ Vương, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt hắn tỉnh táo, tiểu ô quy đã gào to.

- Chuyện tìm bảo bối này, Bạch tiểu tử ngươi không được.

Nói xong, tiểu ô quy bay thẳng về phía Cự Quỷ Vương, nháy mắt xuyên qua người của hắn, vào lúc xuyên qua, từng món vật trống rỗng xuất hiện, chúng đều rơi xuống trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Một cây trường thương màu đỏ, một ngọc giản màu lam, còn cái bảo bình nhiều màu sắc... Trừ những thứ này ra, còn có một tảng đá màu đen.

Nhìn những vật phẩm rơi xuống, sắc mặt Cự Quỷ Vương biến hóa, gương mặt hắn khó nhìn tới cực điểm, tâm thần ức chế không chịu nổi, những vật phẩm này hắn giấu trong không gian của mình, trừ hắn ra, không người nào có thể tìm tới, tiểu ô quy không ngừng chuyển đồ vật ra ngoài.

- Ngươi...

Cự Quỷ Vương hít thở dồn dập, tròng mắt mở to, những vật phẩm này không nhiều, bất cứ thứ gì cũng là bảo vật kinh thiên.

Trường thương màu đỏ là pháp bảo thành danh của hắn, không phải Thiên Nhân không thể dùng, dùng Thiên Ngoại Vẫn Thiết tạo thành, ẩn chứa mười ức cấm chế, uy lực to lớn, còn là pháp bảo thượng đẳng trong hàng ngũ Bán Thần.

Ngục giản màu lam nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế ẩn chứa truyền thừa chi đạo của hắn, cực kỳ trọng yếu, bảo bình tên là Càn Khôn Nhất Khí Bình, không phải Thiên Nhân không dùng được, trong tay Thiên Nhân có thể thu nạp vạn vật chúng sinh, luyện thành đại dược, lúc trước hắn đạt được bảo vật này đã bỏ ra cái giá lớn, thậm chí lần này Cửu U Vương ra tay cũng là vì vật này.

Về phần hòn đá màu đen, vật ấy độc nhất vô nhị thiên hạ, ngay cả hắn cũng không biết lai lịch, truyền thuyết là di vật của Khôi Hoàng, hắn âm thầm đạt được mà không có ai biết.

Mấy loại vật phẩm này, có thể nói là tài phú lớn nhất của hắn, hiện tại bị tiểu ô quy mang ra, Cự Quỷ Vương không lo lắng không được.

Bạch Tiểu Thuần vui mừng, tranh thủ thời gian cầm lên xem xét, sau khi xem nhưng không nhìn ra cái gì, vả lại cũng không thể thi triển, phía trên có ấn ký của Cự Quỷ Vương, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra những vật phẩm này không tầm thường.

- Có thể bị Cự Quỷ Vương cất giấu như thế, nhất định là bảo bối! Cho dù ta không dùng được, lần sau cũng có thể sử dụng.

Bạch Tiểu Thuần vui thích thu hồi vào tay mình, tiểu ô quy vô cùng đắc ý nhìn sang Cự Quỷ Vương.

- Trước mặt Quy gia, còn muốn giấu đồ vật, nằm mơ!

Cự Quỷ Vương khống chế tâm tình của mình, hắn hiểu kết quả đã như thế, mặc dù tức giận ngập trời cũng không thể giải quyết vấn đề gì, cho dù nội tâm đang rỉ máu... Cũng chỉ có thể nghiến răng bảo mình khôi phục bình tĩnh.

- Mục đích của ngươi là cái gì!

Cự Quỷ Vương thở sâu, hắn nói ra từng chữ một, mặc dù tu vi suy yếu, hơn nữa sinh tử không do bản thân khống chế, sau khi bình tĩnh thì đôi mắt thâm sâu mang theo uy nghiêm không thể xâm phạm, lúc hắn nói chuyện, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn hắn như thế thì chột dạ, nhất là nghĩ tới thân phận và tu vi của đối phương là Bán Thần, hắn cũng sinh ra tâm thần bất định.

- Làm ta sợ?

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, ngay sau đó bản thân cảm thấy xấu hổ, suy nghĩ đối phương đã như vậy rồi còn sợ hãi, lại nghĩ tới đối phương xem mình là quân cờ thì giận dữ, hơn nữa bên cạnh có tiểu ô quy đang khinh bỉ nhìn hắn, Bạch Tiểu Thuần liền tức giận, thẹn quá hoá giận đi lên tát vào đầu Cự Quỷ Vương.

- Nhắm mắt lại nói chuyện!

Bạch Tiểu Thuần tức giận, sau đó liếm liếm bờ môi nhìn Cự Quỷ Vương đang tức giận run rẩy, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác kích thích.

- Đầu Bán Thần bị ta đập qua, cảm giác thật kích thích và hưng phấn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nóng như lửa đốt, bởi vì kích thích cho nên hắn vỗ thêm một cái.

- Hắc, không nghe lời có đúng không, nhắm mắt nói chuyện với ta.

- Bạch Hạo, ngươi muốn chết!!!

Cự Quỷ Vương sắp nổi điên, nếu hắn khôi phục tu vi tuyệt đối sẽ chụp chết Bạch Tiểu Thuần, tuyệt đối đánh lại mây trăm cái, hắn muốn Bạch Tiểu Thuần biết rõ hậu quả dám vỗ đầu hắn là gì.

- Còn uy hiếp ta, ngươi còn dám uy hiếp ta, ngươi đừng ép ta, ta là đệ nhất hắc tiên của ma lao, một khi ta nổi giận, chính ta còn sợ ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 942: Tấm Thuẫn Hình Người

Bạch Tiểu Thuần rất thích hưởng thụ kích thích như vậy, mắt thấy Cự Quỷ Vương lại dám uy hiếp bản thân, hắn nổi giận trừng mắt, hắn nâng tay phải muốn cầm Phát Tình Đan cho Cự Quỷ Vương ăn.

Cự Quỷ Vương nhìn thấy biểu lộ điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần thì ánh mắt lóe sáng, nội tâm cả kinh, nhớ tới bản thân nghe nói Bạch Tiểu Thuần chính là hắc tiên của ma lao, hắn lập tức hối hận, nghĩ đến bản thân đường đường cường giả Bán Thần, Cự Quỷ Vương sừng sững, hiện tại bị tiểu nhân vật tra tấn như thế, hắn run rẩy nhưng hận nghiến răng, miễn cưỡng làm bản thân bình tĩnh.

- Bạch Hạo, ngươi có mục đích gì, nói đi, chẳng lẽ ngươi phản bội Bạch gia cũng là âm mưu.

Cự Quỷ Vương kiệt lực khống chế bản thân không tức giận, hắn cố gắng bình tĩnh lại, trong lúc nói chuyện hắn còn nhìn hai tay Bạch Tiểu Thuần, nội tâm cực kỳ bi phẫn, sợ lại trêu chọc Bạch Tiểu Thuần liền bị vỗ đầu.

- Cái gì âm mưu chó má, Cự Quỷ Vương ngươi nghe kỹ cho ta, Bạch gia gia ngươi muốn...

Bạch Tiểu Thuần nói tới đây, không chờ hắn lên tiếng, đột nhiên lao ngục khu Đinh chấn động, ngay sau đó đại môn nhà giam bị đánh tan.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, lúc ngẩng đầu nhìn lên liền nhìn thấy có mấy thân ảnh đang đứng trước cửa lớn.

Lúc này có tiếng rống thù hận không đội trời chung vang lên, trong nháy mắt quanh quẩn bốn phương.

- Bạch Hạo! Giờ chết của ngươi tới rồi!

Người nói chuyện là tộc trưởng Bạch Gia, bên cạnh hắn có không ít người Bạch gia, bọn họ đều đi tới khu Đinh.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, tiểu ô quy biến sắc truyền âm.

- Mang theo hàng đi, bọn chúng đến quá nhanh, Quy gia sắp không khống chế nổi trận pháp nơi này.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong nháy mắt khôi phục tỉnh táo, hắn không do dự bóp cổ Cự Quỷ Vương và dùng tốc độ cao nhất chạy đi.

- Bạch tiểu tử, giao lệnh bài cho ta, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, dám phá hư khoảng khắc ăn cướp thần thánh của ta, Quy gia ta mở hết nhà giam, cởi bỏ tất cả phong ấn để bọn chúng chơi.

Tiểu ô quy lập tức rống to.

- Không được... Ngươi không được thả đám phạm nhân nơi đây, sau khi bọn chúng được cởi phong ấn... Chẳng những sẽ không đánh Bạch gia, thậm chí có không ít người xông về phía ta đấy.

Bạch Tiểu Thuần sụ mặt, hắn là hắc tiên, có không ít phạm nhân bị hắn tra khảo, bọn chúng tuyệt đối hận mình muốn chết...

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, tiểu ô quy cũng mở to mắt, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đau buồn, hắn lắc đầu mang theo Cự Quỷ Vương chạy đi.

- Nếu như tránh không khỏi, ta liền lao ra!!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thân thể hắn hóa thành hư ảnh, trong nháy mắt bốn phân thân xuất hiện, cùng lúc đó tất cả pháp bảo trên

người hắn bộc phát khí tức kinh người, mặc dù kim văn luyện linh mười bốn lần bị che đậy nhưng bản thân pháp bảo lại cực kỳ đáng sợ.

Trong tiếng nổ vang, Bạch Tiểu Thuần xông thẳng về phía đám người Bạch gia, ánh mắt tộc trưởng Bạch Gia đỏ rực, hắn hét lớn đánh tới, bốn năm tên tộc lão theo sau đều là Nguyên Anh, cũng có không ít tộc nhân Kết Đan, bọn họ bộc phát khí thế kinh người!

- Bạch Hạo, nhận lấy cái chết!!

Tộc trưởng Bạch Gia bay nhanh nhất, trong nháy mắt tới gần, Bạch Tiểu Thuần biết rõ hiện tại đang lâm vào nguy cơ sinh tử, bản thân không có khả năng bị dây dưa, phải nhanh chóng lao ra khỏi nơi này, hắn bộc phát toàn lực, hàn khí bộc phát, lại thi triển Hám Sơn Chàng lao nhanh về phía trước.

Cùng lúc đó tiểu ô quy biết đang thời điểm hung hiểm, nó gào thét rụt đầu bị Bạch Tiểu Thuần ném về phía trước.

Trong chớp mắt người Bạch gia cùng đánh tới.

Mặc cho thần thông tộc lão Bạch gia đánh lên bốn phân thân cỡ nào, bản tôn Bạch Tiểu Thuần đá một cước, trực tiếp đá một tên tộc lão Nguyên Anh sơ kỳ bay ra sau hơn mười trượng, Bạch Tiểu Thuần không dừng lại, bốn đại phân thân đồng thời oanh kích tộc lão khác, bản thân hắn lại sử dụng các thần thông chọi cứng, thi triển Toái Hầu Tỏa bóp nát cổ một tên Bạch gia đánh lén.

Tất cả chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn, chém giết sinh tử thảm thiết.

Tiếng nổ rầm rầm vang vọng tám phương, lực trùng kích quét ngang bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn phong bạo quét ngang nơi này.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần sinh ra hào quang lóng lánh, hắn vận dụng Vĩnh Dạ Tán đã bị thay đổi hình dáng, hắn dùng tốc độ cực nhanh

đâm Vĩnh Dạ Tán vào ngực một tên tộc nhân Bạch gia, tộc nhân Bạch gia có tu vi Kết Đan đại viên mãn, thân thể hắn héo rũ trong nháy mắt, sinh cơ bị nuốt làm người ta nhìn thấy sợ hãi không nhỏ.

Khí thế độc ác bộc phát, trong quá trình trùng kích, kim văn trên người Bạch Tiểu Thuần không bị che lấp nên xuất hiện trước mặt mọi người.

Cái gì hỏa diễm mười bốn màu, Bạch Tiểu Thuần thúc dục biến thành biển lửa đốt cháy tám phương, Bạch Tiểu Thuần giống như chiến tiên, khí thế kinh người.

Trong khoảng thời gian ngắn cảnh tượng thê thảm bộc phát các nơi, đầu tóc Bạch Tiểu Thuần chật vật rối bời, tốc độ của hắn không giảm, tay phải đánh một quyền bức lui tộc trưởng Bạch Gia, hắn không để ý tộc nhân Bạch gia vây công, bốn đại phân thân đồng thời ra tay chém giết hung ác.

Nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế rất hung hiểm, bốn đại phân thân của Bạch Tiểu Thuần có hai cái bị tộc lão Bạch gia đánh giết gần như tan vỡ, lúc này đều quay về trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Bản tôn chảy máu miệng nhưng tốc độ chạy đi không bị ảnh hưởng, hắn lập tức phóng thẳng về phía trước.

Cảnh này làm phạm nhân và người Bạch gia đều rung động, bởi vì Bạch Tiểu Thuần quá cường hãn và mạnh mẽ, nhất là trang bị toàn thân vô cùng kinh người.

- Trời ạ, tất cả pháp bảo đều được luyện linh mười bốn lần.

- Bạch Hạo điên rồi, giáp da trên người hắn cũng được luyện linh mười bốn lần.

- Hắn là một thiên tài, thiên tài luyện linh!

- Ngươi trốn không thoát!!

Vào lúc chung quanh ồn ào, tộc trưởng Bạch Gia hung ác thuấn di đuổi theo, tộc lão chung quanh cũng thế, lập tức đuổi giết Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lo lắng, hắn không ngừng chém giết các nơi, một phương diện còn muốn chờ Cự Quỷ Vương tử vong, dù sao Cự Quỷ Vương trong mắt Bạch Tiểu Thuần chính là Thiên Nhân Hồn, nhưng chuyện này quá khó làm, vừa rồi xung phong liều chết, Cự Quỷ Vương được hắn bảo vệ cũng bị đánh trúng vài cái.

Nhưng từ đầu đến cuối, Cự Quỷ Vương không nói một lời, sắc mặt âm trầm nhưng nội tâm kinh hãi vì Bạch Tiểu Thuần dũng mánh, dường như bị khí thế thiết huyết và bưu hãn của Bạch Tiểu Thuần lúc đánh trận làm cả kinh, nhìn hắn không khác gì hai người khác nhau!

Mặc dù hắn không lên tiếng nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện không đúng, cho dù Cự Quỷ Vương bị đánh trúng, sắc mặt chỉ tái nhợt, cho tới bây giờ chưa phun ngụm máu tươi nào, càng không cần nói hắn bị thương nặng gì đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 943: Cự Quỷ Vương Bi Thương (Thượng)

- Cự Quỷ Vương là cường giả Bán Thần, chẳng lẽ thân thể của hắn có huyền bí gì đó?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn không kịp nghĩ nhiều, mắt thấy tộc trưởng Bạch Gia và đám tộc lão thuấn di bay tới, thần thông biến ảo hình thành vô số khói đen như cất giấu vô số lệ quỷ, chúng tới gần, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, Vĩnh Dạ Tán trong tay sinh ra hào quang sáng ngời, lúc ngăn cản đám lệ quỷ thừa cơ ném tiểu ô quy bay vào mặt tộc lão Bạch gia.

Bốn tên tộc lão muốn ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, hắn đang bấm niệm pháp quyết hình thành một chưởng ấn cực lớn đánh thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hai mắt đỏ thẫm, hắn theo bản năng vung Cự Quỷ Vương ngăn cản chưởng ấn đánh tới, trong tiếng nổ thủ ấn tan vỡ, Bạch Tiểu Thuần lui ra sau mấy bước, toàn thân Cự Quỷ Vương run rẩy, hắn muốn mắng chửi nhưng không nói thành lời.

- Không có việc gì?

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Cự Quỷ Vương hoàn hảo, lập tức kinh hỉ, tộc lão Bạch gia sững sốt một chút, bọn họ lúc trước nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cầm lão giả thì không đặt trong lòng, vào lúc này phát hiện lão giả không tầm thường, một kích của tộc lão Nguyên Anh đánh trúng, cho dù là Bạch Tiểu Thuần cũng trọng thương, nhưng lão giả có bớt đỏ lại thừa nhận mà không phun ra ngụm máu nào.

Bạch Tiểu Thuần vui mừng, hắn cười to sau đó một tay cầm Vĩnh Dạ Tán, một tay mang theo Cự Quỷ Vương xung phong liều chết, Cự Quỷ Vương trong tay hắn hóa thành tấm thuẫn hình người, trong tiếng nổ, tất cả thần thông đều bị Bạch Tiểu Thuần lấy Cự Quỷ ngăn cản, lúc này người Bạch gia kinh hãi gần chết.

Cự Quỷ Vương cũng không chịu nổi nữa, toàn thân hắn run rẩy, đã muốn nổi giận, sắc mặt không phải tái nhợt mà là tím đen, chỉ trong mấy hô hấp đã có hơn mười thần thông của Nguyên Anh đánh lên người hắn, hắn có cảm giác nhục nhã khi bị người ta mang ra làm tấm thuẫn, làm cho Cự Quỷ Vương bất chấp thân phận chửi ầm lên.

- Bạch Hạo tiểu tạp chủng, ngươi chết không yên lành! Ngươi... Ngươi...

- Ngươi sẽ gặp báo ứng!! Cho dù ta không giết được ngươi, con gái của ta cũng phanh thây xé xác ngươi.

Cự Quỷ Vương tức giận ngập trời, nhưng hắn thân là Bán Thần, lại là Vương gia, hắn làm gì có nhiều lời mắng chửi người như thế, mặc dù hắn tức giận nhưng lúc mở miệng mắng người lại không lời, đây chính là cạn lời.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý ho khan, hắn không quan tâm Cự Quỷ Vương chửi ầm lên, hắn suy nghĩ nên tìm cơ hội bảo tiểu ô quy đi phổ cập tri thức mắng người cho Cự Quỷ Vương.

Lúc trong đầu có ý niệm như thế, Bạch Tiểu Thuần đã lao ra khỏi đại môn nhà lao, hắn vung mạnh Cự Quỷ Vương làm tấm thuẫn quét ngang đường đi, lúc nổ mạnh vang lên, Bạch Tiểu Thuần bộc phát khí thế khủng khiếp và uy năng của các pháp bảo luyện linh mười bốn lần, hắn liều chết xông ra khỏi cửa ngục giam khu Đinh.

Người Bạch gia chung quanh tức giận ngập trời, nhưng Bạch Tiểu Thuần quá khó giết, chẳng những da dày thịt béo, hơn nữa có phân thân ngăn cản, pháp bảo toàn thân ghê gớm tới mức bọn họ nhìn mà thèm.

Hơn nữa cây dù quỷ dị kia có thể thu nạp sinh cơ của người khác bổ sung cho Bạch Tiểu Thuần, càng khó diệt sát hơn nữa, hết lần này tới lần khác tốc độ hắn cực nhanh, lực lượng thân thể kinh người, thậm chí còn có thể thuấn di, kể từ đó Bạch Tiểu Thuần một lòng muốn trốn, bọn họ khó có thể diệt sát hắn trong thời gian ngắn.

Còn có lão giả bớt đỏ kia, người Bạch gia nhìn thấy hắn quỷ dị, không biết bị đánh bao nhiêu lần, pháp bảo oanh kích bao nhiêu cái, hoàn toàn không làm lão giả kia phun máu tươi lần nào.

Bạch Tiểu Thuần lao nhanh về phía trước.

Tộc trưởng Bạch Gia và mấy tộc lão khác lập tức nóng nảy, bọn họ ra tay đuổi giết lần nữa, trong khoảng thời gian ngắn tiếng nổ mạnh rung trời, pháp thuật đủ màu sắc đánh tới, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng hãi hùng khiếp vía, hắn sử dụng thân thể Cự Quỷ Vương ngăn cản, Cự Quỷ Vương mắng chửi không dứt.

- Bạch Hạo ngươi chết không yên lành!!

- Bạch Hạo ngươi sẽ báo ứng!

Cự Quỷ Vương khóc không ra nước mắt, tóc tai của hắn tán loạn, quần áo tàn phá không có chút uy nghiêm Bán Thần nào cả, mặc dù hắn không phun máu tươi nhưng thân thể của hắn sắp không chịu nổi, nhiều nơi đã sưng phù.

Hắn biết rõ thân thể bản tổn là Bán Thần, vì vậy không nói bất tử bất diệt, người muốn giết hắn cũng không phải dễ dàng, trừ phi Thiên Nhân ra tay, bằng không những người khác cũng chỉ có thể như kiến cắn chết voi, cứ mài từ từ.

Trong lòng của hắn sinh ra lửa giận oán khí, dốc hết nước Minh Hà cũng không thể dập tắt, đây là bi ai hiếm có trên đời, hắn chưa từng gặp qua, cho dù hắn sống nhiều năm, tâm trí chứng cỏi nhưng vẫn có xúc động muốn khóc.

Hắn cảm giác từ khi gặp phải Bạch Hạo, nội tâm ủy khuất càng lớn tới mức không cách nào hình dung, nhất là nghĩ tới dựa theo kế hoạch ban đầu của hắn giống như ve sầu thoát xác, hắn cắn răng chịu đựng mấy ngày trong ma lao, dùng không được bao lâu sẽ vượt qua suy biến kỳ.

Trong quá trình này ba đại gia tộc có tìm tới cũng không có việc gì, trận pháp của con rùa đá có thể giúp hắn đứng ở thế bất bại, hắn có thể khinh miệt nhìn ba đại gia tộc sốt ruột nóng giận tìm hắn, nhìn bọn họ sợ hãi theo thời gian, bản thân hắn từ đầu đến cuối cũng có thể nắm giữ tất cả tiết tấu.

Hắn vô cùng chờ mong, thậm chí trong lòng hắn không đặt Thiên Nhân ba đại gia tộc vào mắt, hắn quá tự tin, hắn không nói chuyện với ai trong thành Cự Quỷ, con gái đang ở Hoàng thành xa xôi nên không thể gặp mặt.

Bởi vì năm tháng quá xa xôi nên không tìm ra chuyện gì thú vị, vì vậy hắn thừa dịp này chơi một trò chơi.

Nhưng trò chơi này không có kết quả như hắn nghĩ...

- Không phải như vậy...

Cự Quỷ Vương càng nghĩ càng cảm thấy đau buồn, hắn hối hận rồi, nghìn tính vạn tính, chuẩn bị tất cả kế hoạch nhưng hết lần này tới lần khác bị quân cờ nhỏ này hủy hoại.

Hắn nhìn thấy thân thể của mình bị vung lên ngăn cản thần thông và pháp bảo, bên tai còn có tiếng nổ, trái tim Cự Quỷ Vương âm trầm như nhúng xuống nước.

- Ta không cam lòng!

Ánh mắt Cự Quỷ Vương xuất hiện tơ máu nhưng hắn không có biện pháp nào, hết lần này tới lần khác hắn âm thâm liên hệ với trận pháp trong rùa đá nhưng không có phản ứng nào, hắn dã tuyệt vọng.

Vào lúc Cự Quỷ Vương bi ai tuyệt vọng, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, hai phân thân còn lại của hắn bị đánh tan hóa thành hào quang bay trở về cơ thể, mặc dù thân thể hắn rất mạnh nhưng bị tổn thương không nhẹ, cho dù như thế nào cũng bị người Bạch gia vây công tầng tầng đánh giết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 944: Cự Quỷ Vương Bi Thương (Hạ)

Ngay sau đó hắn mang theo tiểu ô quy và Cự Quỷ Vương bước nhanh ra khỏi nhà lao.

Phía sau hắn có tiếng gào thét, tộc trưởng Bạch Gia và các tộc lão không buông tha đuổi giết, lúc bọn họ không cho phép Bạch Tiểu Thuần rời khỏi nơi đây, hắn phải chết tại nơi này.

- Ta xem ngươi có thể trốn tới khi nào, toàn bộ thành Cự Quỷ đều bị người ba đại gia tộc vây khốn, ngươi lên trời không cửa, xuống đất không đường rồi.

Tộc trưởng Bạch gia quát lớn, sát ý bộc phát dữ dội, nhìn Bạch Tiểu Thuần cách đó không xa, hắn tăng tốc đuổi theo.

Không chút do dự, tộc trưởng Bạch gia đuổi theo, tộc lão Bạch gia cũng truy kích không buông lỏng chút nào.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, khí tức càng ngày càng dồn dập, thương thế trên người hắn không có gì, hiện tại quan trọng nhất là phải rời khỏi nơi đây, bằng không một khi tiểu ô quy khó có thể áp chế trận pháp, Cự Quỷ Vương điều khiển trận pháp, chỉ sợ hắn còn muốn giết mình hơn cả người Bạch gia.

Nhìn Cự Quỷ Vương trong tay, nhìn thấy hắn đang nhắm mắt đang liên hệ với trận pháp trong rùa đá, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn tát một cái.

- Ta cảnh cáo ngươi, đừng ép ta bại lộ thân phận của ngươi.

Bạch Tiểu Thuần hung dữ lên tiếng.

Những lời này làm Cự Quỷ Vương mở mắt ra nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, không ngừng hít thở ồ ồ nhưng vẫn nhịn xuống, hắn hiểu bản thân đánh không lại nên nhận mệnh.

Sưu sưu sưu, Bạch Tiểu Thuần bay nhanh, dựa vào quen thuộc ma lao, hắn nhanh chóng vượt qua thông đạo lao ra ngoài, đột nhiên sắc mặt tiểu ô quy biến hóa.

- Áp chế không nổi rồi!!

Cùng lúc đó thân thể Cự Quỷ Vương trong tay Bạch Tiểu Thuần rung động, hai mắt sinh ra hàn quang, hắn cảm nhận trận pháp thức tỉnh, toàn bộ rùa đá chấn động, uy nghiêm ngập trời bộc phát, tộc trưởng Bạch gia đuổi theo Bạch Tiểu Thuần rung động.

Cự Quỷ Vương kích động, vào lúc muốn triệu hoán, vào lúc này sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt rất nhiều, Cự Quỷ Vương cũng bị Bạch Tiểu Thuần dùng làm thuẫn cũng chóng mặt, vì vậy trực tiếp cầm sáu bảy viên Phát Tình Đan.

Không chút do dự, vào lúc Cự Quỷ Vương vui mừng Bạch Tiểu Thuần liền nhét vào miệng hắn.

- Ngươi...

Cự Quỷ Vương mở to mắt nhưng không thể phản kháng, khi đan dược xâm nhập cơ thể đã hòa tan trong nháy mắt, số lượng Phát Tình Đan quá nhiều, dược lực quá mạnh, chỉ trong chốc lát đã bộc phát, tu vi Cự Quỷ Vương bị suy yếu nên khó có thể áp chế, đầu óc choáng váng, ngay cả triệu hoán trận pháp cũng chậm lại.

Hắn cố tình triệu hoán một lần nhưng lực lượng nóng rực trong cơ thể trực tiếp bao phủ toàn thân, trùng kích đầu óc của hắn, tâm thần hắn bất ổn nhưng hắn điên cuồng áp chế, lại triệu hoán lần nữa làm rùa đá bộc

phát uy áp kinh người, đám người tộc trưởng Bạch gia hít khí lạnh, thậm chí cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Đáng tiếc Phát Tình Đan của Bạch Tiểu Thuần quá tổn hại, Cự Quỷ Vương ăn quá nhiều cho nên bộc phát cực mạnh, sắc mặt Cự Quỷ Vương ửng hồng, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ rực, tâm thần bất ổn cho nên triệu hoán cũng ngắt quãng.

Bởi vì chậm chạp cho nên Bạch Tiểu Thuần có thời gian thoát ra khỏi nguy cơ sinh tử, Bạch Tiểu Thuần hét lớn sau đó tốc độ bạo tăng, thậm chí tiềm lực cũng bùng nổ, tốc độ tăng lên gấp đôi, lại trực tiếp xông ra khỏi ma lao.

Trong nháy mắt hắn lao ra ngoài, Cự Quỷ Vương dựa vào ý chí bất khả tư nghị áp chế hạ thể nóng bỏng và điên cuồng, hắn muốn triệu hoán trận pháp trong rùa đá nhưng khí thế rùa đá vừa bộc phát, Bạch Tiểu Thuần đã mang theo Cự Quỷ Vương lao ra khỏi rùa đá, khí thế vừa sinh ra cũng biến mất.

- Không!!!

Cự Quỷ Vương không cam lòng gào rú dữ dội, hy vọng trước mắt nhưng lại rơi vào vực sâu khoogn đáy, hắn bi phẫn gần chết nhưng hắn vừa phát ra âm thanh, Bạch Tiểu Thuần đang tức giận bừng bừng liền vỗ vào đầu Cự Quỷ Vương.

- Câm miệng!

- Bạch Hạo, ta muốn giết ngươi, giết ngươi giết ngươi...

Cự Quỷ Vương gào thét.

- Bốp!

Bạch Tiểu Thuần vỗ xuống lần nữa.

- Đừng đánh đầu của ta, ngươi...

- Ba ba ba bốp...

Bạch Tiểu Thuần tức giận không nhỏ, hắn vỗ bảy tám lần, đầu của Cự Quỷ Vương lớn hơn trước một vòng, thậm chí vào lúc xuất thủ, khóe miệng Cự Quỷ Vương đã chảy máu tươi, hắn đắng chát và bi ai đối diện với sự thật trước mặt.

Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần liều mạng chạy trốn còn đáng sợ hơn trước rất nhiều, trong tâm thần của hắn, Bạch Tiểu Thuần chính là ma quỷ đáng sợ nhất.

- Để lão gia hỏa này thành thật một chút! Ta cho lão gia hỏa ngươi biết, đừng có ép ta, bởi vì khi ta nổi giận ta rất đáng sợ.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, nghĩ tới nguy cơ vừa rồi, nội tâm hắn sợ hãi, hắn bước tới phía trước, Cự Quỷ Vương điều khiển rùa đá, hắn chắc chắn phải chết.

Vừa nghĩ lại mà vẫn sợ, Bạch Tiểu Thuần hung ác trợn mắt nhìn Cự Quỷ Vươngm trong mắt xuất hiện sát cơ, sát cơ lọt vào mắt Cự Quỷ Vương, nội tâm Cự Quỷ Vương chấn động, hắn nếu mình trêu chọc đối phương, Bạch Hạo với tính cách lục thân không nhận, trói cả phụ thân để nhục nhã, thật sự sẽ làm ra chuyện mình hối hận.

- Hắn nhất định sẽ cầu cạnh ta, ta nhịn, đầu tiên không nên chọc hắn.

Tình thế người mạnh mẽ hơn, lúc này Cự Quỷ Vương đành phải nén giận cúi đầu nhận mệnh.

Thời điểm Cự Quỷ Vương cúi đầu, trong rùa đá sau lưng Bạch Tiểu Thuần, đám người tộc trưởng Bạch đã lao vào nước sông ăn mòn để đuổi theo, hiển nhiên Bạch gia có biện pháp chống cự, lúc này toàn lực đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần rùng mình, hắn không có thời gian quan tâm tới Cự Quỷ Vương, lập tức bay ra khỏi mặt nước, lúc tới gần mặt

nước, tiểu ô quy biến sắc quát lớn.

- Lui về phía sau!!

Bạch Tiểu Thuần không chút do dự, hắn lập tức cầm Cự Quỷ Vương ngăn cản trước người, bản thân lui ra sau, trong chớp mắt hắn lui ra sau, phía trên có tiếng nổ lớn hơn cả thiên lôi đánh xuống mặt đất.

Dường như có lực lượng đáng sợ hàng lâm sông bảo vệ thành, nước sông bảo vệ thành gần như tan vỡ, rất nhiều nước sông bay lên cao và tứ tán ra chung quanh, lực lượng to lớn bỏ qua sức cản của nước tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Cũng may có Cự Quỷ Vương ngăn cản gần như toàn bộ lực lượng này, trên thân Cự Quỷ Vương, Cự Quỷ Vương run rẩy và phun máu tươi, thậm chí lục phủ ngũ tạng của hắn gần như tan vỡ, trong nháy mắt tóc mất đi một nửa, dường như tinh khí thần bản thân hắn giảm đi hai thành.

Thậm chí tu vi của hắn không còn là Kết Đan, bởi vì thừa nhận một kích vừa rồi đã giảm còn Trúc Cơ... Có thể thấy một kích vừa rồi không phải thần thông của Nguyên Anh, mà là Thiên Nhân oanh kích!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 945: Lão Tổ Sáng Suốt

Sau tiếng nổ, nước sông bắn tung tóe ra chung quanh, nước sông quanh người Bạch Tiểu Thuần biến mất, cũng không còn thứ gì ngăn cản tầm mắt của hắn, hắn nhìn lên bầu trời, hắn nhìn thấy lão tổ Bạch gia gần như cuồng bạo.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương miệng đắng lưỡi khô, tim đập rộn ràng, hắn hiểu nếu vừa rồi không được tiểu ô quy nhắc nhở, bản thân hắn nhất định phải chết, cho dù có tiểu ô quy nhắc nhở, nếu không phải có Cự Quỷ Vương trong tay, bản thân hắn vốn trọng thương, hiện tại hắn còn trọng thương nặng hơn trước.

Vừa rồi là lão tổ Bạch gia oanh kích, hắn muốn tìm bản thể Cự Quỷ Vương, vừa lúc đi ngang qua đây, nhận được truyền âm của người Bạch gia, hắn nhớ tới Bạch Hạo đáng giận vì thế muốn một tát chụp chết.

Hắn không nghĩ tới một đoàn toàn lực của mình không thể chụp chết Bạch Tiểu Thuần!!

Làm cho lão tổ Bạch gia giật mình chính là người ngăn cản trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đó là Cự Quỷ Vương bị Bạch Tiểu Thuần dùng làm tấm thuẫn.

- Hắn là...

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia nhìnCự Quỷ Vương, đột nhiên thân thể của hắn run rẩy, khí tức của hắn trở nên hỗn loạn, hai mắt bộc phát hào quang chưa từng có, có cảm giác như người vừa tìm được đường sống trong cõi chết, vào lúc tuyệt vọng nhìn thấy hy vọng.

- Hắn là... Hắn là...

Lão tổ Thiên Nhân Bạch gia nghẹn ngào, hắn run rẩy sau đó ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười của hắn truyền khắp thành Cự Quỷ, thậm chí hắn cười to mang theo cuồng hỉ, đắc ý, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, ánh mắt Cự Quỷ Vương trước mặt hắn ảm đạm nhưng không có thất thố như Bạch Tiểu Thuần, mà là vô cùng bình tĩnh, hắn hiểu được mình phải chết.

- Trời không diệt Bạch gia ta, hặc hặc, trời không diệt Bạch gia!!

- Cự Quỷ Vương, lão phu không ngờ ngươi lại ở chỗ này.

Lão tổ Bạch gia kích động cười to, thân thể của hắn run rẩy không ngừng, thậm chí sắc đỏ rực, có thể thấy hắn kích động cỡ nào. Bởi vì mấy canh giờ trước với hắn mà nói là thời gian khủng hoảng, hắn không chỉ hối hận một lần nhưng vô dụng, vừa nghĩ tới trò chơi của Cự Quỷ Vương, hắn lại sợ hãi tới cực hạn, hắn khả năng mình tìm được Cự Quỷ Vương gần như không có, cho dù thật sự tìm được, lấy thủ đoạn an bài của Cự Quỷ Vương nhất định có thể vượt qua thời gian ba tháng.

Hắn đã tuyệt vọng, lúc tuyệt vọng liền điên cuồng, đối mặt Bạch Hạo liền hạ tử thủ, căn bản không lo lắng chuyện chuyển thế. Cho dù thế nào hắn nằm mơ cũng không ngờ vào lúc mình lâm vào tuyệt lộ lại nhìn thấy ánh rạng đông, hắn lại tìm được Cự Quỷ Vương, vả lại Cự Quỷ Vương trước mắt đã vô cùng suy yếu, đôi mắt hắn mang theo sát cơ như hóa thành thực chất, ánh mắt của hắn không phải nhìn Bạch Tiểu Thuần, mà là... Cự Quỷ Vương!

Sau khi lão tổ Bạch gia lên tiếng, vào lúc đám người tộc trưởng Bạch gia đang đuổi theo dừng bước, bọn họ lập tức nhìn về phía lão tổ Bạch gia, bọn họ không ngừng hít khí lạnh, không dám tin nhìn lão đầu trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Hắn... Hắn là Cự Quỷ Vương!!

- Trời ạ, Cự Quỷ Vương lại trốn tới nơi này!

- Ta đã nói vì sao thân thể người này quái dị như thế, chịu đựng chúng ta nhiều lần oanh kích lại không sao... Thì ra hắn chính là Cự Quỷ Vương!!

Chẳng những người Bạch gia khiếp sợ, lúc này người gia tộc khác và sáu đại quân đoàn và không ít thám tử têế lực khác trong thành Cự Quỷ đều rung động, tất cả bọn họ đều nhìn sang Cự Quỷ Vương, có không ít người chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, chú ý tới bàn tay Bạch Tiểu Thuần đang bóp cổ Cự Quỷ Vương, hiển nhiên Cự Quỷ Vương đã biến thành tù binh của hắn.

Cảnh này làm nhiều người rung động.

- Không có khả năng, đó là Bạch Hạo? Hắn... Hắn bắt Cự Quỷ Vương?

- Bạch Hạo quá mạnh mẽ, hắn... Hắn có thể bắt Cự Quỷ Vương! Tất cả mọi người đang tìm bản tôn Cự Quỷ Vương lại nằm trong tay hắn.

- Trời ạ, lúc trước ta còn xem thường Bạch Hạo, gia hỏa này quá lợi hại, không ngờ hắn bưu hãn như thế, lần này hắn sẽ danh chấn tám phương.

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên, lúc không ít người biết tin tức liền kinh ngạc, sau này người thành Cự đều biết. Bạch Hạo bắt Cự Quỷ Vương!!

- Bạch Hạo... Lòng dạ độc ác, lục thân không nhận, hung tàn ác độc, bắt phụ thân của mình còn không nói, bắt giữ Cự Quỷ Vương!!

Có thể nói Bạch Tiểu Thuần chính là danh nhân toàn thành!

Chẳng qua lần này không phải như Bạch Tiểu Thuần mong muốn, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, ánh mắt đỏ rực nhìn chung quanh, nội tâm hắn bất định, sắc mặt hắn âm trầm.

Cự Quỷ Vương im lặng, từ đầu đến cuối không nói một lời, trong mắt hắn vô cùng bình tĩnh, thậm chí uy nghiêm đã biến mất lại xuất hiện lần nữa, dường như cho dù chết cũng phải chết có tôn nghiêm, chẳng qua hắn vô cùng tiếc nuối thì thào nhìn về một hướng xa xôi.

- Đáng tiếc, không thể chờ tới lúc Quỷ Vương Hoa nở...

- Bạch Hạo, hiện tại ngươi có thể nới lỏng tay.

Cự Quỷ Vương lên tiếng.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, lão tổ Thiên Nhân Bạch gia trên không trung đang nâng tay phải lên, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thần thái tàn nhẫn, hắn quát lớn.

- Lão tổ sáng suốt, đã sớm tính ra lão tặc Cự Quỷ có hậu thủ, Hạo nhi may mắn không làm nhục mệnh, tuân theo lão tổ phân phó, chịu nhục, không tiếc sai người nói ta mưu phản Bạch gia, cuối cùng đã lấy được tín nhiệm của Cự Quỷ Vương, ta đã hoàn thành nhiệm vụ bắt sống Cự Quỷ Vương!

- Hạo nhi muốn tự tay hiến lão tặc Cự Quỷ cho lão tổ, Chúc lão tổ huy hoàng chống trời, Bạch gia ta vĩnh hằng vạn năm.

Bạch Tiểu Thuần quát lớn truyền khắp toàn thành, Cự Quỷ Vương đắng chát, tộc trưởng Bạch gia há hốc mồm, những người khác nghẹn họng nhin trân trối, bọn họ không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tới gần lão tổ Bạch gia, bộ dạng kích động như muốn hiến Cự Quỷ Vương cho lão tổ.

Ngay cả lão tổ Bạch gia cũng bị lời Bạch Tiểu Thuầ làm sửng sốt, cũng không suy nghĩ việc khác, thật sự do Bạch Tiểu Thuần nói quá đúng lúc, như vẽ rồng điểm mắt, không ai có thể bắt bẻ gì cả.

Hắn mang tất cả công lao đẩy lên người lão tổ Bạch gia, thậm chí chỉ cần lão tổ Bạch gia lên tiếng thì thuận lý thành chương chiếm cứ phần công lao này, dùng công lao này có thể tranh đoạt vương vị, từ đó chiếm lấy ưu thế rõ ràng, trong đầu xuất hiện ý niệm như thế, hai mắt lão tổ Bạch gia lóe sáng.

- Bạch Hạo này... Có chút thú vị.

Trên mặt lão tổ Bạch gia xuất hiện nụ cười vui vẻ, hắn đang muốn nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần nhu thuận đang tới gần.

Vào lúc này lại có... Dị biến sinh ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 946: Bán Thần Hồn Bạo!

Bạch Tiểu Thuần nói quá kinh người, tâm thần mọi người suy nghĩ miên man bất định, ai cũng cho rằng hắn nói lung tung nhưng hết lần này tới lần khác hắn nói lời hợp tình hợp lý, tộc trưởng Bạch Gia hít khí lạnh, ngay cả hắn còn như thế càng đừng nghĩ những người khác.

Thậm chí có không ít Hồn Tu nhìn sang lão tổ Bạch gia.

Trong lời Bạch Tiểu Thuần chứa ẩn ý rất phù hợp với phán đoán của mọi người về lão tổ Thiên Nhân, thủ đoạn đa mưu túc trí như thế, mọi người đều cho rằng đáng ra phải như thế.

Dù sao đây chính là trận chiến đầu danh trạng của ba đại gia tộc.

Vào lúc tâm thần mọi người bị mê hoặc, ánh mắt lão tổ Bạch gia co rút, trên mặt còn nở nụ cười nhưng nụ cười vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần bộ dáng nhu thuận mang theo Cự Quỷ Vương hiến cho lão tổ, vào lúc khoảng cách hai bên còn cách nhau mười trượng...

Sắc mặt lão tổ Bạch gia biến hóa, dù sao hắn cũng là Thiên Nhân, bản thân thiên nhân hợp nhất cho nên thần thức nhạy cảm, thậm chí hắn có cảm ứng kỳ lạ với nguy hiểm, lúc này nội tâm hắn sinh ra nguy cơ không rõ sinh tử, hắn theo bản năng lui ra phái sau muốn cách Bạch Tiểu Thuần xa một ít, sâu trong lòng sinh ra cảm giác sinh tử tới từ chính Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù điều này làm hắn không tưởng tượng nổi, tâm thần lão tổ Bạch gia sinh ra nguy cơ rất mạnh, hắn quát lớn.

- Dừng lại!

Vào lúc kinh hô hắn đã lui ra phía sau, trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, sắc mặt hắn biến thành dữ tợn.

- Đi tìm chết!!

Bạch Tiểu Thuần rống to, tay trái vỗ mạnh vào túi trữ vật, hắn lập tức cầm hồn tháp thủy tinh và dùng toàn lực ném đi, Bạch Tiểu Thuần ném hồn tháp về phía lão tổ Bạch gia.

Vèo, hồn tháp dùng tốc độ cực nhanh bay về phía lão tổ Bạch gia.

Hồn tháp nhìn không có gì thu hút nhưng trong nháy mắt nó xuất hiện lại làm lão tổ Bạch gia cảm thấy nguy hiểm trí mạng, còn mạnh hơn vô số lần hắn trải qua nguy hiểm sinh tử, nguy cơ bao phủ từng huyết nhục trên người hắn.

- Thứ này có thể uy hiếp tới tính mạng của ta! Không thể chống cự, phải nhanh chóng tránh đi.

Lão tổ Bạch gia kịp phản ứng, biết rõ thời gian cấp bách cho nên lập tức lui ra sau.

Bởi vì tất cả quá đột ngột, từ khi Bạch Tiểu Thuần tới gần cho tới khi ném hồn tháp, tất cả hành vi đều làm hắn không kịp trở tay, quan trọng nhất chính là khoảng cách giữa hắn và Bạch Tiểu Thuần quá gần!

Khoảng cách mười trượng là cực gần, vào lúc Bạch Tiểu Thuần toàn lực ném hồn tháp càng gần... Lúc hồn tháp bay đi cũng chỉ còn cách lão tổ Bạch gia vài trượng.

Lúc thân thể lão tổ Bạch gia bắt đầu mơ hồ, Bạch Tiểu Thuần hét lớn.

- Bạo bạo bạo!!

Bạch Tiểu Thuần không do dự, hắn dẫn động cấm chế của hồn tháp sau đó lui ra sau cực nhanh, tốc độ bản thân nhanh tới cực hạn.

Thậm chí hắn còn vận dụng Bất Tử Cấm, lúc lui ra sau còn cầm Cự Quỷ Vương ngăn cản trước mặt, Bạch Tiểu Thuần còn cảm thấy lo lắng, thừa dịp ánh mắt mọi người nhìn hồn tháp, hắn âm thầm cầm Quy Văn oa ngăn giữa hắn và Cự Quỷ Vương!

Tất cả nói thì dài dòng nhưng trên thực tế đều diễn ra trong nháy mắt, lúc cấm chế trong hồn tháp tan vỡ, Bán Thần Hồn tàn phá bên trong tỉnh táo, trong nháy mắt thức tỉnh liền sinh ra khí tức kinh thiên động địa.

Thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun, uy áp không cách nào hình dung hàng lâm nghiền áp tất cả mọi thứ.

- Bán Thần Hồn!!!

Sắc mặt lão tổ Bạch gia kịch biến, hắn hoảng sợ, tâm thần nổ vang, nguy cơ tử vong chưa từng có sinh ra, hắn hét lớn sau đó thuấn di lui ra sau nhưng đã muộn.

Khí tức Bán Thần quá mức kinh người, trong nháy mắt xuất hiện giống như cuồng phong quét qua thiên địa, trong chớp mắt đã phong tỏa các nơi, mọi người kinh hô thành tiếng và biến sắc.

- Khí tức Bán Thần!

- Đó là cái gì!!

- Trời ạ...

Tiếng ồn ào không chấm dứt, ngay sau đó là tiếng nổ mạnh như khai thiên tích địa vang lên, tiếng nổ vang vọng thiên địa, dường như muốn hủy diệt trời xanh, tiếng nổ này truyền khắp thành Cự Quỷ, vô số người nghe xong đã cảm thấy đinh tai nhức óc, thậm chí mặt đất bị vụ nổ đánh vỡ thành vô số khối nhỏ.

Lực trùng kích giống như một cự nhân khổng lồ giáng một quyền vào thành Cự Quỷ, cũng làm thành Cự Quỷ rung chuyển, ngay sau đó gió nổi mây phun, bầu trời xuất hiện khe hở lan tràn mấy ngàn dặm.

Một quyền giáng mạnh xuống đất, sau khi đánh một quyền càn quét chung quanh, lão tổ Bạch gia đứng mũi chịu sào, hắn gào thét thê lương thảm thiết, trong nháy mắt thân thể của hắn bị vụ nổ bao phủ.

Kiến trúc chung quanh và tu sĩ đứng gần đó, mỗi người đều bị ảnh hưởng, bọn họ liều mạng dùng tất cả lực lượng chống cự ngăn cản lực trùng kích.

Đùng đùng ầm ầm!!

Tiếng nổ quanh quẩn thiên địa, rung chuyển hư vô, tu vô số thân ảnh ở chung quanh không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã hình thần câu diệt, thậm chí người Bạch gia và các tộc lão cũng như thế, căn bản không thể chống cự, thân thể bọn họ bị lực trùng kích đánh thành hư vô.

Tộc trưởng Bạch Gia, bởi vì lần trước bị Bạch Tiểu Thuần bắt, lão tổ Bạch gia vì bảo vệ hắn đã ban pháp bảo, cho dù có pháp bảo nhưng hắn vẫn có nửa người biến thành hư vô, hai tay tan vỡ, trên ngực huyết nhục mơ hồ, tóc không còn, tu vi tan vỡ, thân thể bay ra xa, mặc dù như vậy vẫn có thể bảo vệ tính mạng.

- Không... Đây không phải sự thật!! Bạch Hạo, Bạch Hạo!!

Tộc trưởng Bạch Gia thống khổ kêu to, hai mắt hắn mang theo điên cuồng và tuyệt vọng, hắn kêu lên thê lương, thần thái sợ hãi.

Trong thành Hà xuất hiện một hố sâu trên mặt đất, trong hố xuất hiện khí tức hủy diệt, người đứng xa cảm thấy tóc gáy dựng đứng, bọn họ không dám tới gần.

Lực trùng kích của vụ nổ hủy diệt rất nhiều thứ, Cự Quỷ Vương kêu thảm thiết, thân thể hắn bị trùng kích lui ra phía sau, hắn không ngừng phun máu tươi, Bạch Tiểu Thuần nấp sau Quy Văn Oa, mượn nhờ Cự Quỷ Vương triệt tiêu lực trùng kích cũng phải phun vài ngụm máu tươi, toàn thân hắn nhưu sắp vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng đã lệch vị trí, cuối cùng không đáng ngại, cũng không chết.

Cự Quỷ Vương cũng kinh hãi vì việc này, hắn không nghĩ tới tình thế lại nghịch chuyển, mà người tạo ra nghịch chuyển lại là Bạch Hạo!!

Bạch Tiểu Thuần nhìn hố sâu trên mặt đất, nội tâm chấn động, tim đập liên hồi, hắn nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ.

- Bán Thần Hồn tự bạo có uy lực quá lớn... Nếu không cẩn thận thì ta đã góp mạng của mình vào rồi.

Bạch Tiểu Thuần ổn định khí tức, hắn âm thầm may mắn mình sớn phòng bị, vả lại hắn khéo léo lựa chọn hướng ném hồn tháp, lại lui ra sau cực nhanh, vì vậy dù bị ảnh hưởng cũng không lớn, bởi vì có Cự Quỷ Vương và Quy Văn Oa phòng ngự nên mới còn mạng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 947: Đây Là Tên Điên (Thượng)

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn dám tiếp cận lão tổ Bạch gia, lại dám cầm hồn tháp tự bạo, nguyên nhân thật sự là do hắn đã tính toán thật kỹ, nếu không nắm giữ thế chủ động trong tay, Bạch Tiểu Thuần rất lo lắng mình cũng bị nổ chết...

Lão tổ Bạch gia bị hồn tháp nổ gần người, khi lực lượng hủy diệt biến mất, hắn đã đứng giữa không trung, tóc mất không ít, máu tươi bao phủ toàn thân, quần áo bị phá hủy, hắn chật vật không chịu nổi.

Sắc mặt hắn tái nhợt, hắn phát hiện trạng thái của mình hiện tại rất không xong, mình không có tu vi diệt sát Bạch Tiểu Thuần, một khi hắn cưỡng ép ra tay cũng chỉ gia tăng thương thế nặng hơn mà thôi!

Thân thể hắn run rẩy và phun ra vài ngụm máu tươi, ánh mắt hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo sợ hãi và sát cơ đậm đặc, hắn không do dự lui ra sau, hắn dùng tất cả sinh mệnh còn lại chạy về Bạch gia.

- Không chết!!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cả kinh, nhìn thấy lão tổ Bạch gia còn sống liền hoảng sợ, lại nhìn thấy đối phương hoảng sợ rút lui, Bạch Tiểu Thuần cũng sững sờ, hắn không dám đuổi theo, đôi mắt xoay tròn vài cái sau đó hét lớn một tiếng.

- Bạch Hạo ta là người trắng đen rõ ràng, người không phạm ta, ta không phạm người, các ngươi nghe kỹ cho ta, ta còn có thể sử dụng thần thông này cả trăm lần, các ngươi ai tới chọc ta, một khi ta ra tay, chính ta cũng sợ ta.

Bạch Tiểu Thuần rống to, hắn lập tức mang theo Cự Quỷ Vương sắc mặt tái nhợt và bị thương chạy đi thật xa.

- Bạch Hạo, tốt cho Bạch Hạo, âm hiểm ác độc, lục thân không nhận, tâm ngoan thủ lạt...

Vào lúc này lão tổ Bạch gia đang bay nhanh, hắn vừa bay vừa thổ huyết, nội tâm vô cùng đắng chát, trong ánh mắt mang theo không cam lòng và kinh hoảng, mặc dù hồn tháp tự bạo không thể diệt sát hắn nhưng đã làm hắn trọng thương, trước mắt thương thế quá nặng không áp chế nổi, hắn không thể không cân nhắc trạng thái của mình, đừng nói có thể diệt sát Cự Quỷ Vương, cho dù bản thân hắn cũng lâm vào nguy cơ vô cùng.

Lão tổ hai nhà Thái, Trần có mượn cơ hội tuyệt thế này diệt sát hắn hay không còn khó nói... Dù sao ba nhà bọn họ hợp tác nhưng cũng là đối địch.

Hắn không dám đánh cược, cũng đánh cược không nổi, càng không thể xuất thủ, thời gian quá cấp bách cho nên hắn dùng sức lực cuối cùng bỏ chạy thật nhanh, muốn chạy trốn về Bạch gia, phải lập tức bế quan mới có thể giữ mạng mình.

Về phần Cự Quỷ Vương, hắn đã không có tâm tình để ý tới, còn Bạch Hạo... Hiện tại hắn không muốn trêu chọc, chuyện trọng yếu nhất hiện tại chính là quay về Bạch gia chữa thương.

Sống càng lâu thì càng sợ chết, điểm này thể hiện rõ trên người lão tổ Bạch gia, trên người hắn còn mang theo vận mệnh cả gia tộc, cho dù thế nào hắn cũng không muốn mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này bỏ chạy về thành Cự Quỷ, hai đạo khí tức Thiên Nhân bộc phát, một đạo bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, còn một đạo đuổi theo... Lão tổ Bạch gia.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đang chạy nhanh trong thành Cự Quỷ, hắn ẩn nấp khí tức, Bạch Tiểu Thuần cũng hãi hùng khiếp vía nhìn chung quanh.

- Xong xong, vừa rồi xúc động, Cự Quỷ Vương quá bắt mắt!

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, vẻ mặt hắn đau khổ và tâm tình rất khẩn trương, hắn kinh hồn chưa tỉnh.

Cự Quỷ Vương trong tay hắn vô cùng khẩn trương, hắn phun ra mấy ngụm máu tươi, khí tức không ngừng suy yếu hơn trước, bởi vì hắn thừa nhận một kích còn mạnh hơn cả Thiên Nhân oanh kích, kém chút thân tử đạo tiêu.

Cự Quỷ Vương có cảm giác sống sót sau tai nạn, hắn đã không quan tâm mình phun máu tươi cỡ nào, ánh mắt của hắn kinh hãi, hắn không ngừng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi... Ngươi bỏ chạy là có mục đích, sớm muộn gì cũng bị bắt lại, ngươi nghe ta, chúng ta quay về ma lao, bản vương...

Cự Quỷ Vương vừa phun máu tươi vừ lên tiếng, hắn nhìn ra tính cách của Bạch Hạo cất giấu điên cuồng, sợ mình nói một câu trêu chọc đối phương... Hiện tại hắn đã hiểu Bạch Hạo cả gan làm loạn, dường như không có chuyện gì...

- Ngươi còn nói!

Cự Quỷ Vương vừa nói như thế, Bạch Tiểu Thuần lập tức cúi đầu giận dữ mắng mỏ một tiếng, sắc mặt hắn lãnh khốc, lúc đối phương vừa lên tiếng đã vỗ đầu Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương phun nhiều máu tươi hơn trước, tức giận bốc lên, sau khi nhìn thấy hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng còn mang theo điên cuồng, Cự Quỷ Vương bi ai, hắn lại ép buộc bản thân mình phải nhẫn nhịn.

- Đây là tên điên!! Đây là một con chó dại!!

Cự Quỷ Vương mắng chửi trong lòng, hắn cảm thấy mình năm đó thật sự tự tìm cái chết... Không nên chơi trò chơi gì đó, lại đi trêu chọc Bạch Hạo, nếu như tất cả được làm lại, hắn thề mình nhất định không lợi dụng Bạch Hạo, để Bạch gia và Bạch Hạo tự giết lẫn nhau mới tốt, chính mình nhất định núp xa xa...

- Ngươi lão gia hỏa này, đều là tại ngươi, vừa rồi vì cứu ngươi, tiểu gia ta mới rơi vào kết quả này, ngươi không đội ơn thì thôi, lại còn muốn hại ta, bảo ta đi ma lao, ta ngốc sao, nếu thật đi tới đó, ngươi chắc chắn sẽ giết ta.

Bạch Tiểu Thuần tức giận nói ra, hiện tại nội tâm của hắn vô cùng biệt khuất, suy nghĩ mỗi lần tiểu ô quy đều đưa phiền toái tới cho mình, nếu lần này không phải Ttểu ô quy, chính mình đã sớm trốn đi.

- Còn tiểu ô quy nữa...

Bạch Tiểu Thuần cắn răng nhìn sang túi trữ vật, tiểu ô quy sớm biến mất từ lâu rồi, hiển nhiên cũng biết gây ra phiền toái lớn.

- Không có biện pháp, thực sự không được liền giao Cự Quỷ Vương ra...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hung quang, Cự Quỷ Vương nhìn thấy liền rung động, hắn biết rõ mình có sống qua một kiếp này hay không, Bạch Tiểu Thuần cực kỳ trọng yếu.

- Bạch Hạo huynh đệ... Ngươi đừng xúc động, ngươi... Ngươi đừng có... Có ý nghĩ gì cứ nói với ta, ta nhất định thỏa mãn...

Cự Quỷ Vương không dám nói ra hai chữ mục đích, sợ kích thích Bạch Tiểu Thuần, lúc này tận lực dùng ngữ khí ôn hòa nói chuyện.

Nội tâm nhưng cũng buồn khổ, hắn nói thầm mình nên an ổn ở trong ma lao vượt qua suy biến kỳ, khôi phục tu vi sau đó quay người hoa lệ,

trò chơi này chắc chắn vô cùng vui vẻ, nhưng bây giờ ngàn sai vạn sai, sai vì lợi dụng gia hỏa điên cuồng này, hiện tại xuất hiện biến hóa dồn bản thân vào nguy hiểm...

Bạch Tiểu Thuần thở phì phò, hắn vừa bay nhanh vừa hung ác đáp lời.

- Lão tử muốn Thiên Nhân Hồn, muốn Thiên Nhân Hồn Kim thuộc tính, ngươi có thì giao cho ta, ta thả ngươi đi.

Bạch Tiểu Thuần trừng Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương nghe đến đó thì sững sốt, đôi mắt mở to, dường như khó hiểu và khó tưởng tượng nổi, hắn lập tức choáng váng...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 948: Đây Là Tên Điên (Hạ)

- Ngươi... Ngươi bắt ta lại, mục đích đúng là... Muốn một Thiên Nhân Hồn Kim thuộc tính?

Cự Quỷ Vương hỏi theo bản năng, hắn cảm thấy đây là việc quá hoang đường, là trò cười cho thiên hạ.

- Thế nào, không cho đúng không, lão gia hỏa ngươi đừng ép ta!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng, thiên tân vạn khổ đi tới bước này, nếu Cự Quỷ Vương không đồng ý, hắn thật muốn khóc... Lập tức hét lớn đe dọa Cự Quỷ Vương.

- Ta cho, ta cho...

Nội tâm Cự Quỷ Vương có cảm giác sụp đổ, mặc dù Thiên Nhân Hồn quý giá nhưng với hắn mà nói không tính là cái gì, hắn vốn cho rằng Bạch Hạo có tính toán càng lớn, nhưng lại không nghĩ tới chỉ cần một cái Thiên Nhân Hồn...

- Đáng chết, Bạch Hạo đáng chết sao không nói sớm, đến mức chỉ vì một cái Thiên Nhân Hồn, vì một cái Thiên Nhân Hồn... Chút chuyện như vậy liền mang ta ra khỏi ma lao?

Nội tâm Cự Quỷ Vương gào thét.

- Nhanh chóng mang ra đi! Có phải trong túi trữ vật hay không?

Bạch Tiểu Thuần không kiên nhẫn nói ra, sau khi nói xong liền nhìn loạn chung quanh, hắn chui vào một cái hẻm.

- Bản vương... Trên... Trên người ta không có, trong túi trữ vật không có, bên trong đều là một chút tạp vật, tu vi ta chưa khôi phục nên không thể mở bí điện, Bạch Hạo huynh đệ, ta có đề nghị, ngươi suy tính một chút, ngươi xem... Nêu ngươi bảo vệ ta, ngươi bảo hộ ta một tháng, một tháng sau ta khôi phục tu vi, ta thề lập tức mở bí điện lấy Thiên Nhân Hồn cho ngươi!

Cự Quỷ Vương thận trọng nói ra, hắn đang nói thật, thật sự bởi vì hắn không bỏ ra cái gì, trải qua việc lão tổ Thiên Nhân của Bạch gia vừa rồi, Cự Quỷ Vương nhìn rõ, đi theo Bạch Tiểu Thuần chính là hi vọng sống duy nhất, nếu bên cạnh không có Bạch Tiểu Thuần, bản thân sẽ nguy hiểm, trọng yếu nhất, hắn cảm nhận và phán đoán Bạch Tiểu Thuần có khả năng giúp mình chạy thoát khỏi tay ba đại gia tộc.

Cự Quỷ Vương vừa nói xong, Bạch Tiểu Thuần nổi nóng, toàn thân bộc phát sát khí, hắn vươn tay vỗ đầu Cự Quỷ Vương một cái, tức giận nói:

- Lão gia hỏa, ngươi cho rằng Bạch gia ta là kẻ ngu sao, một khi ngươi khôi phục tu vi, kẻ ngươi giết đầu tiên chính là ta.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, cảm thấy Cự Quỷ Vương quá xấu, dám xem hắn là đồ đần.

- Lúc trước lão tổ Bạch gia muốn giết ta, ngươi cũng xem như giúp ta, ta vẫn cảm tạ ngươi, còn thẩm vấn phạm nhân cho ngươi, còn giúp ngươi đoạt hồn tràng Thái gia, ngươi lại lấy oán trả ơn, tước đoạt thân phận lính canh ngục của ta, còn bắt ta làm phạm nhân.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra hào quang hung tàn, hiện tại nội tâm hắn rất khẩn trương, biết mình làm một chuyện động trời, trói cường giả Bán Thần... Trước kia hắn không bao giờ nghĩ tới việc này, hiện tại không có biện pháp, trong mắt hắn có quyết đoán, suy nghĩ có lẽ nên dùng Cự Quỷ Vương đi nói chuyện với ba đại gia tộc, có lẽ có thể đổi lấy một cái Thiên Nhân Hồn...

Ánh mắt này đã chấn nhiếp Cự Quỷ Vương, trái tim Cự Quỷ Vương đập loạn, nội tâm rung động, hắn nhanh chóng giải thích.

- Bạch Hạo huynh đệ tuyệt đối đừng xúc động, tuyệt đối không nên xúc động, ngươi... Ngươi nghe ta nói, ngươi có thể hạ cấm chế lên người ta, ngươi hạ cấm chế, cũng không cần lo lắng ta khôi phục tu vi sẽ hại ngươi.

- Ta tu vi gì, ngươi tu vi gì, ta làm sao hạ cấm chế lên ngươi, lão gia hỏa, ngươi khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần càng nổi giận, cảm thấy Cự Quỷ Vương đang sỉ nhục tâm trí của hắn, hắn hất tay muốn quyết đoán, nội tâm Cự Quỷ Vương run rẩy, hắn bi phẫn hô to.

- Ngươi tu vi không đủ, không quan hệ, ta dạy ngươi một cấm chế, ta giúp ngươi hạ cấm chế lên người ta...

Cự Quỷ Vương khóc không ra nước mắt, hăn đã nói tới mức này, với thân pâận của hắn đã cực lâu chưa nói với ai nhiều như thế, hiện tại trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng biệt khuất nhưng không có cách nào...

- Ngươi giúp ta hạ cấm chế lên người của ngươi?

Bạch Tiểu Thuần bị lời của Cự Quỷ Vương làm hồ đồ, Cự Quỷ Vương sợ Bạch Tiểu Thuần lại nổi giận làm việc điên cuồng gì đó, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, hắn há miệng phun máu tươi, không tiếc tình trạng cơ thể, thậm chí còn cắn răng bức một giọt tinh huyết bản mệnh dung nhập vào trong ấn ký, trong chớp mắt giữa hai tay của hắn xuất hiện cấm chế năm màu.

- Bạch Hạo huynh đệ, ngươi... Ngươi chỉ cần dung nhập một giọt máu tươi vào trong đó, sau đó đánh cấm chế vào trong người của ta là xong.

Cự Quỷ Vương cẩn thận nói ra.

Bạch Tiểu Thuần nhìn cấm chế kia, chần chờ một chút, nếu không tới mức vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn giao dịch với ba đại gia tộc, dù sao giao dịch này có kết quả rất khó đoán trước, bản thân mình cũng gặp không ít nguy hiểm.

Nếu như có loại cấm chế phòng ngừa Cự Quỷ Vương sau khi khôi phục tu vi sẽ trả thù... Như vậy mình có thể liều một lần, thất bại thì cũng thôi đi, ném Cự Quỷ Vương liền chạy, chỉ khi nào thành công...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền động tâm, ánh mắt của hắn mở to.

- Lão gia hỏa, đến lúc này ngươi còn dám đùa nghịch tâm cơ?

Bạch Tiểu Thuần tức giận.

- Ta không có, thật không có, Bạch Hạo huynh đệ ngươi phải tin tưởng ta, ta... Ta thật không có lừa ngươi!!

Cự Quỷ Vương nói sự thật, đến lúc này hắn đã không tâm tư lừa gạt Bạch Tiểu Thuần, cũng không dám lừa gạt, một khi bại lộ thì hắn phải chết.

- Nói bậy!

Khí thế Bạch Tiểu Thuần hùng hổ, hắn hét lớn.

- Thật không có... Ta thề...

Cự Quỷ Vương bị buộc, bắt đầu thề.

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nhìn Cự Quỷ Vương, cảm thấy đối phương biểu hiện rất chân thành, hắn vẫn không cảm thấy yên lòng, hừ lạnh một tiếng, tay phải vỗ vào túi trữ vật.

- Tiểu ô quy, đi ra cho ta!

Trong túi trữ vật không phản ứng chút nào...

- Con bà nó chứ, tiểu ô quy ta cảnh cáo ngươi, lần này là do ngươi gây phiền toái, nếu ngươi dám không đi ra, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, lại có chuyện gì thì đừng tìm ta.

Bạch Tiểu Thuần tức giận lên tiếng.

Hắn nói thế túi trữ vật nhúc nhích, tiểu ô quy ló đầu ra ngoài, nó có chút xấu hổ, thậm chí lần đầu tiên có vẻ mặt xấu hổ thế này.

- Bạch tiểu tử đừng nóng giận, ta... Ta cũng không nghĩ tới mà...

Tiểu ô quy nhìn sang, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần vỗ tới liền không né tránh, mặc cho Bạch Tiểu Thuần nắm lấy bắt nó ra.

- Bớt nói nhảm, nhìn cấm chế này có vấn đề gì hay không?

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn bảo tiểu ô quy nhìn vào tay Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương nhìn tiểu ô quy, nội tâm cũng rất hận, hắn hiểu sở dĩ Bạch Hạo nhìn ra thân phận của mình là vì tiểu ô quy này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 949: Cấm Chế Thật Độc

Tiểu ô quy biết chuyện này là do mình gây ra, Bạch Tiểu Thuần thật tức giận, hiện tại đang lâm vào nguy cơ sinh tử, nó không qua loa cho xong việc được, thế là giữ vững tinh thần nhìn thẳng vào cấm chế giữa hai tay Cự Quỷ Vương.

Nhìn một chút, đôi mắt tiểu ô quy mở to, nó há to mồm.

- Cấm chế này thật độc, Bạch tiểu tử, cấm chế này có thể lạc ấn, đồ chơi này quá ác độc, đây là cấm chế sinh mệnh cùng tồn tại, ngươi chết, Cự Quỷ Vương sẽ chết, nếu hắn chết... Ngươi không có việc gì.

Cự Quỷ Vương cúi đầu, nội tâm đắng chát, thầm than vì vượt qua kiếp nạn mà không động tay động chân, cấm chế này hắn dự định dùng sau khi bình loạn, cũng chuẩn bị cho đám thủ hạ phản loạn kia dùng, lại biến thành thủ hạ của hắn... Mặc dù cấm chế này không phải không thể phá giải, sau khi mình khôi phục tu vi cũng cần mấy năm mới phá giải được.

- Ta cho lão gia hỏa ngươi biết, ngươi cũng nhìn ra ta có nhiều thủ đoạn, lão tổ Thiên Nhân cũng bị ta làm trọng thương bỏ chạy, ngươi giấu có sâu hơn nữa, tiểu ô quy này cũng nhìn ra chút gì đó, đây chỉ là chút thủ đoạn của ta mà thôi, cho dù sau này ngươi khôi phục tu vi, làm ta không sống không chết, nhưng ta cũng có biện pháp trực tiếp tắt thở, nếu ngươi hại ta, như vậy chúng ta cùng chết.

Bạch Tiểu Thuần nghe tiểu ô quy nói thì uy hiếp Cự Quỷ Vương.

- Ta không sợ ngươi, ngươi cũng đừng hại ta, ta bảo vệ ngươi một tháng, ngươi cho ta Thiên Nhân Hồn, chuyện này bỏ qua.

Cự Quỷ Vương trầm mặc không nói, sau một lúc lâu mới nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, trầm giọng mở miệng.

- Bản vương hứa hẹn chưa bao giờ đổi ý, mặc kệ nguyên nhân như thế nào, chỉ cần Bạch Hạo ngươi có thể bảo vệ ta một tháng, sau khi bản vương khôi phục tu vi sẽ không dùng thủ đoạn nào với ngươi, cho nên ngươi có thể yên tâm.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương một chút, hắn trầm ngâm sau đó cầm những đồ vật và túi trữ vật giao cho Cự Quỷ Vương.

- Cự Quỷ Vương, nếu hai ta đã như thế, ngươi mau xóa ấn ký trên pháp bảo và túi trữ vật, đổi thành của ta, như vậy khả năng chúng ta bỏ chạy càng lớn hơn một chút.

Bạch Tiểu Thuần lập tức mở miệng.

- Trong túi trữ vật đều là một chút tạp vật, còn có đồ vật ta ưa thích, cho dù ta xóa ấn ký đi, ngươi cũng không có khả năng lạc ấn lên pháp khí của ta, số pháp khí này, chỉ có Thiên Nhân mới có thể dùng...

Cự Quỷ Vương do dự một chút, hắn thấy Bạch Tiểu Thuần lại bắt đầu trừng mắt, hắn thầm than một tiếng, hắn ngược lại không nói dối, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không tin, hắn không có cách nào, mặc dù tu vi giảm xuống không thể điều khiển pháp bảo nhưng xóa lạc ấn vẫn làm được.

Hắn nhanh chóng xóa ấn ký trên pháp khí, Bạch Tiểu Thuần kích động mở túi trữ vật, sau khi nhìn vào trong liền kinh hãi, bên trong có vô số hồn dược... Còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, những kỳ trân dị bảo này không phải pháp khí, mà là một ít trân bảo phàm nhân ưa thích,.

- Đây là tạp vật?

Bạch Tiểu Thuần mím môi, mặc dù kỳ quái tại sao Cự Quỷ Vương ưa thích những đồ chơi này nhưng hắn nhanh chóng nhìn lên trường thương màu đỏ, hắn cảm nhận khí tức đáng sợ trên trường thương, Bạch Tiểu Thuần muốn lạc ấn vào nhưng đúng như Cự Quỷ Vương nói, căn bản không cách nào dung nhập vào trong.

Vật phẩm khác cũng như vậy, Bạch Tiểu Thuần lâm vào đường cùng đành thu hồi, hắn đánh giá Cự Quỷ Vương vài lần, lúc này mới gật đầu đạt thành ước định với Cự Quỷ Vương.

Nội tâm Cự Quỷ Vương thở ra, hắn bảo Bạch Tiểu Thuần dẫn hắn đi vào rùa đá, Bạch Tiểu Thuần chần chờ cảm thấy việc này không ổn, không nói ba đại gia tộc nhất định trọng điểm phong tỏa ma lao, chính mình đi cũng không thể vào được.

Còn một nguyên nhân khác, theo hai người ước định, bắt đầu từ bây giờ, mặc dù Bạch Tiểu Thuần nhưng trong lòng không nắm chắc, một khi để Cự Quỷ Vương nắm quyền chủ động nhanh như thế, Bạch Tiểu Thuần không yên lòng.

- Ta có kinh nghiệm chạy trốn hơn ngươi nhiều, suốt mấy năm qua, chuyện khác ta không dám nói, chuyện chạy trốn ta làm rất nhiều lần.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ lên tiếng, hắn dẫn Cự Quỷ Vương, rời đi.

- Ngươi...

Cự Quỷ Vương không vui, đúng lúc muốn lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần không kiên nhẫn vỗ đầu Cự Quỷ Vương.

- Im miệng, là ngươi bảo hộ ta hay là ta bảo vệ ngươi?

Bạch Tiểu Thuần lườm Cự Quỷ Vương, cảm giác khi dễ Bán Thần vô cùng kích thích, hiện tại đã làm quen rồi.

Cự Quỷ Vương cắn răng nhưng không có cách nào, đành biệt khuất đi theo.

Bạch Tiểu Thuần không để ý tới Cự Quỷ Vương, hắn biết muốn rời khỏi thành Cự Quỷ độ khó quá lớn, hiện tại người của ba đại gia tộc và nhiều người khác đang tìm kiếm bản thân mình.

- Không có cách, chỉ có thể đi những truyền tống trận mà Từ Thế Hữu nói tới... Hy vọng có thể mau chóng tìm được truyền tống trận mười vạn dặm kia, như vậy... Chạy đi mười vạn dặm sẽ an toàn hơn nhiều.

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, trong đầu nhớ lại phương vị trận pháp do Từ Thế Hữu nói tới, hắn nhanh chóng đi tới gần.

Không bao lâu đã mang theo Cự Quỷ Vươ biệt khuất đi tới hậu viện một lầu các sụp đổ, dưới ánh mắt hiếu kỳ của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần dò xét chung quanh, sau khi xác định chính là nơi đây thì hắn nâng chân phải đạp mạnh xuống đất.

Oanh, mặt đất sụp đổ để lộ vết nứt, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải ấn vào vết nứt, hắn rót tu vi vào, trong nháy mắt hào quang truyền tống xuất hiện.

- Cái này...

Hai mắt Cự Quỷ Vương co rút và sinh ra hào quang kỳ lạ, trong nháy mắt truyền tống trận vận chuyển, Bạch Tiểu Thuần và Cự Quỷ Vương biến mất ngay lập tức.

Vào lúc bọn họ biến mất không lâu, lập tức liền có hơn mười đạo hào quang bay tới, sau khi nhìn thấy truyền tống trận, sắc mặt mọi người biến hóa, mà truyền tống trận hoàn thành truyền tống liền sụp đổ, sắc mặt bọn họ càng khó coi.

Cùng lúc đó trong khu vực khác tại thành Cự Quỷ, nơi này là dân trạch, hào quang nhỏ yếu sáng lên, Bạch Tiểu Thuần và Cự Quỷ Vương xuất hiện tại nơi này.

Bạch Tiểu Thuần nôn nóng, tuy hắn biết rất nhiều trận pháp nhưng không biết vị trí của truyền tống trận mười vạn dặm, hắn chỉ có thể tìm từ từ.

Hắn mặc dù như vậy, Cự Quỷ Vương lại hít sâu một hơi, tâm thần rất chấn động, vừa muốn hỏi thì nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đấm một quyền vào mặt đất.

Trong nháy mắt truyền tống trận tỏa sáng, đảo mắt mang theo hai người biến mất.

Vào lúc này trong toàn bộ thành Cự Quỷ sớm đại loạn, toàn bộ thành trì bị phong tỏa, thậm chí ở ngoài thành còn an bài không ít Hồn Tu, một khi Bạch Tiểu Thuần bay ra từ nơi nào cũng bị vây công.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 950: Vạn Anh Huyết Phiên

Sau khi phong tỏa bên ngoài, càng nhiều nhân mã bắt đầu tìm kiếm chung quanh, nhất là khu vực Bạch Tiểu Thuần rời đi trước đó, lão tổ Thiên Nhân của Trần gia tự mình hiện thân và bắt đầu tìm kiếm, nơi này có Bán Thần Hồn nổ tung quấy nhiễu hư vô, cho nên khí tức trong thành Cự Quỷ hỗn loạn, thần thức tu vi Thiên Nhân không thể mở ra quá xa.

Bằng không muốn tìm Bạch Tiểu Thuần là chuyện dễ dàng.

Lúc này chỉ có thể phân tán tìm kiếm.

Trừ lão tổ Trần gia ra, còn có lão tổ Thái gia sau khi đuổi theo lão tổ Bạch gia tới thành Bạch gia, ánh mắt lóe sáng quay người trở về, hắn bay thẳng tới thành Cự Quỷ, gia nhập vào tìm kiếm.

Lúc này thành Cự Quỷ còn có hai vi cường giả Thiên Nhân, chính là U Minh Công cùng Vô Thường Công, U Minh Công muốn đi tìm kiếm nhưng sau khi biết bản tôn Cự Quỷ Vương đi với Bạch Hạo, U Minh Công quyết đoán làm việc khác, không cần hắn tiếp tục tham dự, nhiệm vụ của hắn chính là ngăn cản Vô Thường Công tìm tới Bạch Hạo.

Bằng không, một khi Vô Thường Công xuất hiện trước mặt bản tôn Cự Quỷ Vương, mang theo Cự Quỷ Vương bỏ chạy, những người khác muốn ngăn cản cũng phiền phức, U Minh Công, quả quyết xuất thủ chém giết với Vô Thường Công, không đấu sinh tử, chỉ là kìm chế đối phương.

Vô Thường Công hiểu tâm tư của đối phương, nội tâm thầm than một tiếng, hiểu rõ mình không cso khả năng ngăn cản việc này.

Kể từ đó Thiên Nhân trong thành đi tìm tung tích của Bạch Tiểu Thuần, trừ hai người bọn họ, người ba đại gia tộc, sáu quân đoàn của Thiên Hầu bắt đầu dùng thần thức tìm kiếm trong thành Cự Quỷ.

Đám người tìm kiếm trong thành Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần mang theo Cự Quỷ Vương, truyền tống khắp nơi.

Mỗi một lần xuất hiện đều ở trong trận pháp, tìm không thấy truyền tống trận truyền tống mười vạn dặm kia, Bạch Tiểu Thuần đành phải thử từng cái, trong thành trì không ngừng có hào quang truyền tống sáng lên.

Khi thì phía tây, khi thì phương bắc, không ngừng tán loạn tại các nơi trong tòa thành.

Người ba đại gia tộc và sáu quân đoàn Thiên Hầu cũng biết chuyện Bạch Tiểu Thuần có truyền tống trận, mọi người vô cùng khiếp sợ trong thành Cự Quỷ có nhiều trận pháp như thế, nhưng bất đắc dĩ cắn răng đuổi theo, phàm là nơi có hào quang truyền tống sẽ có người đuổi tới.

- Không phải...

- Cũng không phải...

- A? Nơi này là bí trận, Bất Tử Cấm!

Hào quang truyền tống nổ vang, lần lượt quanh quẩn, Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền tống, Cự Quỷ Vương nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần xuyên qua một chỗ bí trận, cưỡng ép truyền tống, lúc xuất hiện tại đình viện phía tây thành Cự Quỷ, trận pháp vừa sáng lên đã có thân ảnh đáp xuống, chung quanh còn có tiếng gào thét.

Tộc trưởng Trần gia mang theo tộc lão và không ít tộc nhân Trần gia chạy tới nơi này, trong nháy mắt hào quang truyền tống xuất hiện, bọn họ

không chần chờ đuổi tới đình viện này, Bạch Tiểu Thuần và Cự Quỷ Vương hiện thân.

- Là Bạch Hạo!!

- Thông tri lão tổ!!

Đám người lập tức xuất thủ, lúc này có rất nhiều thần thông và pháp bảo tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn không mở trận pháp, kéo Cự Quỷ Vương lui ra sau, trong nháy mắt rút lui đã nghe tiếng nổ vang vọng bốn phía.

Đình viện chỗ hắn đứng xuất hiện hố sâu, kiến trúc chung quanh nổ tung, vô số đá vụn văng khắp nơi, Bạch Tiểu Thuần hóa thành tàn ảnh mang theo Cự Quỷ Vương xông ra ngoài.

Lúc hắn xông ra ngoài, trước mặt xuất hiện cây quạt như muốn quét sạch thiên địa, nó mang theo huyết vụ nồng đậm ngăn cản đương đi.

Trong huyết vụ còn có hơn vạn hài đồng nhiễm máu tươi.

Mỗi hài đồng chừng bốn năm tuổi, toàn thân chúng đỏ rực giống như bị lột da, đôi mắt đầy thê lương, chúng oán độc lao về phía Bạch Tiểu Thuần, hết lần này tới lần khác lại nghe tiếng kêu khóc..

- Thúc thúc, cứu lấy chúng ta...

- Thúc thúc, cứu mạng...

- Ta đau quá, thúc thúc, đau quá...

Những âm thanh này vô cùng quỷ dị.

Nhìn thấy cảnh này, chẳng những Bạch Tiểu Thuần nơi giật mình, ngay cả Cự Quỷ Vương cũng nhìn chằm chằm.

- Vạn Anh Huyết Phiên!! Trần gia dám tạo ra vật này trong thành Cự Quỷ.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương xuất hiện thần thái sắc bén, hắn tức giận quát lớn.

Vạn Anh Huyết Phiên cần dùng mười vạn hài đồng tế tự mới có thể luyện chế, thuộc về tà bảo, cho dù trong Man Hoang, bởi vì cực kỳ bi thảm làm đất trời oán giận cho nên bị cấm kỵ, một khi phát hiện sẽ trừng phạt rất nặng.

Tộc trưởng Trần gia lại luyện ra nó, rõ ràng vừa luyện ra không lâu nên không cách nào dùng toàn lực của nó, cho dù như vậy mùi huyết tinh cũng nồng đậm kinh người.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện sát cơ.

Loại chuyện này, mặc kệ ở nơi nào cũng làm nhân thần căm phẫn, cho dù nơi này là Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy cũng sinh ra sát ý cực mạnh.

- Trần mỗ bái kiến Cự Quỷ Vương, chuyện huyết phiên không cần nhọc Vương gia quan tâm.

Giọng nói âm lãnh vang lên trong huyết vụ, một thân ảnh thon dài hiện thân.

Người này hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, tiên phong đạo cốt, đôi mắt âm lãnh nói rõ tính cách âm tàn độc ác, chính là tộc trưởng Trần gia, trong lúc noi chuyện hắn liền bấm niệm pháp quyết, huyết vụ quay cuồng, tất cả huyết anh đều tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó tộc lão Trần gia và người gia tộc khác đều xuất thủ, tiếng oanh minh kinh thiên động địa, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn bấm niệm pháp quyết cầm Vĩnh Dạ Tán ngăn cản, trong lúc ngăn cản hắn lui ra sau, vận dụng Hám Sơn đâm thẳng vào tộc trưởng Trần gia.

- Cút về!

Tộc trưởng Trần gia cười lạnh, hắn hất tay áo, tu vi Nguyên Anh bộc phát, trong huyết vụ có ba huyết anh toàn thân màu tím, ba huyết anh có tu vi Nguyên Anh tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ lớn vang lên, Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hắn vung thân thể Cự Quỷ Vương ngăn cản và lao lên hai bước, tốc độ bộc phát, hoàn cảnh chung quanh chậm chạp, khi hắn một bước này rơi xuống về sau, hắn trực tiếp xuất hiện cách tộc trưởng Trần gia ba trượng.

- Chết đi cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, hắn nâng tay phải lên, nhục thân chi lực, tu vi chi lực bộc phát, thậm chí hắn vận dụng tới Thông Thiên Pháp Nhãn dưới mặt nạ.

Thiên địa chấn động, sắc mặt tộc trưởng Trần gia biến hóa, hắn biết Bạch Hạo không tầm thường nhưng không ngờ tốc độ lại kinh như thế, lúc đối mặt với nguy hiểm hắn liền quát lớn.

- Huyết Anh Bạo!!

Rầm rầm rầm!

Những huyết anh lao tới gần Bạch Tiểu Thuần gào thét thảm thiết, chúng nổ tung và ngưng tụ một cái miệng máu sau lưng Bạch Tiểu Thuần, dường như muốn cắn xé thân thể Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 951: Trận Pháp Của Ta Rất Nhiều (Thượng)

Trên người Bạch Tiểu Thuần sinh ra khí thế thiết huyết, hắn hiểu nếu không tốc chiến tốc thắng, bản thân mình sẽ gặp nguy hiểm, tay trái nâng Vĩnh Dạ Tán lên, trên Vĩnh Dạ Tán xuất hiện bốn đạo kim vân chói mắt, toàn bộ thân dù bị Bạch Tiểu Thuần bung ra hóa thành cây dù lớn, bị Bạch Tiểu Thuần ngăn cản cái miệng sau lưng, hắn lại lao thẳng về phía tộc trưởng Trần gia.

- Đi chết!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn nâng tay phải thi triển Toái Hầu Tỏa, đột nhiên trong tay hắn sinh ra hấp lực, lúc này tộc trưởng Trần gia biến sắc, muốn tránh né nhưng không kịp, Bạch Tiểu Thuần có nhục thân quá mạnh, tốc độ quá nhanh, trong chớp mắt Toái Hầu Tỏa của hắn đã tới cổ tộc trưởng Trần gia.

Nhìn thấy sắp vẫn lạc, tộc trưởng Trần gia sợ hãi, ánh mắt của hắn không dám tin, nhưng vào lúc này thiên địa biến hóa.

- Cút!!

Thân ảnh còn ở xa, giọng nói đã xuyên thấu hư vô, trực tiếp tiến vào đầu Bạch Tiểu Thuần và nổ tung, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, hắn không tự chủ lui ra sau vài bước, tộc trưởng Trần gia vui mừng, hắn tranh thủ thời gian né tránh công kích.

Trong nháy mắt tộc trưởng Bạch gia sắp thoát khốn, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, tay phải không bóp được cổ tộc trưởng Trần gia, hắn lại bắt lấy cánh tay đối phương và xé mạnh, răng rắc, sau đó là tiêng kêu

thảm thiết. cánh tay phải tộc trưởng Trần gia bị Bạch Tiểu Thuần xé xuống.

Phun máu tươi, sắc mặt tộc trưởng Trần gia trắng bệch, hắn lui ra sau thật nhanh, đột nhiên trong thiên địa có một bóng người dường như bước ra khỏi hư vô, thân ảnh bước về phía Bạch Tiểu Thuần.

Đó là một cái lão giả, tu vi Thiên Nhân, chính là lão tổ Trần gia.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, thân thể lui ra sau nhưng nội tâm không cam lòng, tộc trưởng Trần gia luyện chế Huyết Anh Phiên diệt tuyệt nhân tính cỡ nàoBạch Tiểu Thuần rung động, sát ý thiêu đốt hừng hực nhưng vẫn lui lại, bỗng nhiên vỗ túi trữ vật, hắn xuất đại cung luyện linh mười bốn lần.

Hắn kéo cung nhưng sinh ra tiếng kêu ông ông, dường như chung quanh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện lỗ đen, khí tức bao phủ bốn phương tám hướng.

Thậm chí còn có một mũi tên cũng được luyện linh mười bốn lần cũng nằm trên dây cung, cây cung nhắm vào lão tổ Trần gia, đột nhiên buông tay, mũi tên hóa thành hắc long bắn thẳng vào tộc trưởng Trần gia..

Sau khi bắn ra một tiễn vừa rồi, Bạch Tiểu Thuần cũng không quay đầu lại, hắn rời đi thật nhanh.

Sắc mặt tộc trưởng Trần gia tái nhợt, mắt thấy nguy cơ, đột nhiên hắn nghe được tiếng hừ lạnh, người vừa tới chính là lão tổ Thiên Nhân của Trần gia, thân ảnh của hắn mơ hồ, hắn nâng tay phải bóp lấy đầu mũi tên.

Oanh, mũi tên sụp đổ!

Sắc mặt lão tổ Thiên Nhân của Trần gia vô cùng âm trầm, nếu vừa rồi hắn không cứu tộc trưởng Trần gia, hắn có nắm chắc khi vừa xuất hiện

sẽ bắt giữ Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần lưu lại, chậm trễ chút thời gian, giờ phút này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy, trong mắt của hắn sinh ra sát cơ mãnh liệt, nhưng cũng có kiêng kị, dù sao Bạch Hạo không biết dùng thủ đoạn gì làm lão tổ Bạch gia trọng thương sắp chết.

Hắn không theo bước lão tổ Bạch gia, ánh mắt chớp động, bỗng nhiên truy kích, lúc hai tay bấm niệm pháp quyết, đám người mặt giáp đen xuất hiện sau lưng, mỗi người đều có khí tức Nguyên Anh đại viên mãn ba động bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ lớn vang lên, lão tổ Thiên Nhân Trần gia và mấy quỷ hồn mặc giáp đen tu vi Nguyên Anh đại viên mãn đang truy kích.

Nếu không phải kiêng kị Bạch Tiểu Thuần vẫn còn thủ đoạn uy hiếp Thiên Nhân, lão tổ Trần gia nhất định tới gần bắt giữ Bạch Tiểu Thuần, hắn không dám đặt cược.

Lão tổ Bạch gia bi thảm xuất hiện trong mắt hắn, hắn rất rõ ràng, nếu lão tổ Bạch gia phản ứng chậm một chút, chỉ sợ không thể về thành Bạch gia, cơ hội tốt như thế, mình và lão tổ Thái gia nhất định nắm chắc, cho dù không thể diệt Bạch gia, cũng có thể làm lão tổ Bạch gia phân đủ lợi ích mới được.

Nghĩ tới đây hắn càng không dám đánh cược, trong mắt xuất hiện hàn quang, hắn bấm niệm pháp quyết, mấy quỷ ảnh mặc giáp đen quanh hắn gia tăng tốc độ, khoảng cách Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng gần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đám quỷ hồn giáp đen tới gần liền run rẩy, hắn vô cùng khẩn trương, ngay cả Cự Quỷ Vương bị hắn xách trong tay cũng biến sắc, bởi vì hắn phát hiện không ổn.

- Ta bảo ngươi quay về ma lao mà ngươi không nghe.

Cự Quỷ Vương sốt ruột nói một câu.

- Im miệng!

Bạch Tiểu Thuần không chút khách khí hét lớn một tiếng, không để ý Cự Quỷ Vương, hắn tránh né mấy đạo thần thông sau lưng, hắn gia tăng tốc độ bay vào một hẻm nhỏ.

Vừa vào nơi này, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh, hắn không do dự phá tan một vách tường, xuất hiện trong một đình viện, đây là một đại hộ, Bạch Tiểu Thuần vừa mới bước vào đã nghe tiếng thét vang lên, rất nhiều tôi tớ hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần, lập tức lui ra phía sau.

Bạch Tiểu Thuần bước nhanh về phía trước, hắn xuất hiện tại hồ nước của đình viện, hắn đánh một chưởng vào mặt hồ, tiếng nổ vang lên, hào quang trận pháp bao phủ chung quanh.

Cùng lúc đó mấy quỷ ảnh giáp đen mang theo sát khí và thi triển thần thông đánh xuống.

Toàn bộ hồ nước sụp đổ, trong vô số giọt nước không nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó tại phạm vi ba ngàn trượng gần hồ nước có hào quang truyền tống sinh ra, Bạch Tiểu Thuần và Cự Quỷ Vương xuất hiện tại nơi này.

- Đáng chết, tại sao không có truyền tống mười vạn dặm.

Bạch Tiểu Thuần nóng nảy, hắn muốn tiếp tục truyền tống thì nghe tiếng quát lớn, Thiên Nhân của Trần gia na di tới nơi này, trước kia hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lợi dụng truyền tống trận bỏ chạy, tránh thoát hắn và quỷ ảnh truy sát.

Lão tổ Trần gia kinh hãi nhìn những truyền tống tậận này, ẩn ẩn cảm thấy không ổn, vào lúc này không lo được quá nhiều, trong mắt lộ sát khí, hắn nâng tay phải vỗ vào vị trí Bạch Tiểu Thuần đang đứng.

Một chưởng ấn đánh thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, đây là một kích của Thiên Nhân, uy lực to lớn có thể nghiền nát tám phương.

Bạch Tiểu Thuần hét lên đánh vào mặt đất, truyền tống trận sáng lên, chưởng ấn đánh xuống, nơi Bạch Tiểu Thuần vừa đứng hóa thành tro bụi, nhưng thân ảnh của hắn và Cự Quỷ Vương đã biến mất không còn.

- Đây là trận pháp gì!!

Sắc mặt lão tổ Trần gia âm trầm, hắn thân là Thiên Nhân, một kích vừa rồi có thể phong tỏa hư vô làm truyền tống mất hiệu lực, Bạch Tiểu Thuần có thể truyền tống không nhìn phong tỏa.

- Ngươi trốn không thoát!

Lão tổ Trần gia tức giận, hắn nâng tay phải lên, hư ảnh xuất hiện giữa không trung, hình ảnh bao quát toàn bộ thành Cự Quỷ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 952: Trận Pháp Của Ta Rất Nhiều (Hạ)

Trong hình ảnh kia, tại một khu vực của thành Cự Quỷ có hào quang truyền tống xuất hiện, lão tổ Trần gia hừ lạnh một tiếng, lập tức cất bước đi vào trong hình ảnh.

Cùng lúc đó điểm sáng truyền tống trong hình ảnh là con phố mua bán phồn hoa, bây giờ thành Cự Quỷ đại loạn, nơi này vắng lặng không ít, khi truyền tống xuất hiện, hai người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trong một cửa hàng.

- Ngươi... Ngươi có bao nhiêu truyền tống trận?

Mắt thấy lại bị truyền tống, Cự Quỷ Vương ngạc nhiên hỏi một câu, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong lòng của hắn chấn kinh và mờ mịt, thực sự không nghĩ ra tại sao thành Cự Quỷ lại có nhiều truyền tống tậận mình không biết.

- Truyền tống trận của ta có rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần đáp lời, nội tâm của hắn rầu rĩ, hắn biết truyền tống trận rất nhiều, cho nên hắn không biết truyền tống trận mười vạn dặm nằm ở đâu, chỉ có thể dựa vào vận khí nhưng chưa chạm tới.

Oanh, truyền tống trận mở ra, truyền tống trận bao phủ hai người và biến mất, hư vô trong cửa hàng vặn vẹo, lão tổ Trần gia bước ra, hắn điểm một cái, truyền tống trận sụp đổ.

Sắc mặt của hắn khó coi, lửa giận trong mắt càng nhiều, hắn tiến vào hư vô lần nữa.

- Lão phu muốn xem ngươi có thể truyền tống bao nhiêu lần?

Oanh, thời gian nửa nén nhang sau đó, tại nhiều nơi trong thành Cự Quỷ không ngừng có tiếng nổ sinh ra, Bạch Tiểu Thuần đã liều mạng mang theo Cự Quỷ Vương, hắn vận dụng không biết bao nhiêu truyền tống trận, mỗi một lần mới vừa xuất hiện, lão tổ Trần gia hiện thân, trong nháy mắt phá tan trận pháp.

Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần chậm một chút sẽ bị tác động, kích thích và khẩn trương làm Bạch Tiểu Thuần nổi điên, hắn không lãng phí thời gian, lập tức truyền tống ngay sau đó.

Mặc hắn truyền tống thế nào vẫn không tìm được truyền tống trận mười vạn dặm.

Hắn đã phát cuồng, lão tổ Trần gia cũng phát điên, hắn cảm thấy Bạch Hạo người cũng như tên, hắn như con chuột chạy khắp thành Cự Quỷ thần không biết quỷ không hay, lại đào ra nhiều cái động như thế.

- Hắn không giống đang bỏ chạy, càng giống tìm kiếm cái gì đó, chẳng lẽ trong số truyền tống trận này tồn tại một trận pháp truyền tống phạm vi lớn giúp hắn chạy xa?

Nội tâm lão tổ Trần gia rung động, nghĩ tới đây hắn bước một bước, trong nháy mắt xuất hiện tại nơi Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương xuất hêện, hắn nâng tay hủy diệt trận pháp, hắn nhìn mặt đất không có vết tích liền quát lớn.

Tiếng rống truyền khắp toàn thành.

- Bạch Hạo, tại sao ngươi chịu khổ mang theo Cự Quỷ Vương để nguy hiểm tính mạng, đây là thù hận giữa ba đại gia tộc chúng ta và Cự Quỷ Vương, ngươi không cần tham dự vào!

- Bạch Hạo, giao Cự Quỷ Vương cho chúng ta, ngươi yên tâm, an toàn của ngươi, lão phu hứa hẹn sẽ bỏ qua tất cả.

- Bạch Hạo, chuyện của ngươi cùng Bạch gia, lão phu cũng có thể hóa giải giúp ngươi, thậm chí xóa bỏ cũng không phải không có khả năng, ngươi chỉ cần giao Cự Quỷ Vương ra, chúng ta tuyệt đối không ngăn cản ngươi rời đi.

- Thậm chí ngươi muốn cái gì, chúng ta trao đổi cũng có thể!

Lời này quanh quẩn khắp thành trì, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tại một trận pháp, hắn cũng nghe thấy lời lão tổ Trần gia nói.

Tóc tai của hắn bù xù rất chật vật, lão tổ Trần gia nói không khác gì lời dụ hiặc làm Bạch Tiểu Thuần động tâm, làm nội tâm hắn suy nghĩ miên mang.

Cự Quỷ Vương cũng bị Bạch Tiểu Thuần nắm trong tay, sau khi nghe lão tổ Trần gia gọi hàng, đột nhiên đôi mắt hắn co rút, nội tâm vô cùng khẩn trương, nhất là nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần do dự, tâm thần hắn rung động.

- Không tốt, Bạch Hạo tâm ngoan thủ lạt, hám lợi, nếu không có nguy hiểm không nói, chỉ khi nào gặp nguy hiểm, tiểu tử này sẽ giao ta ra ngoài...

Vào lúc Cự Quỷ Vương khẩn trương, hắn đang cân nhắc nên hóa giải như thế nào, Bạch Tiểu Thuần liếm môi, lão tổ Trần gia đánh chủ ý rất không tệ, chính mình trước đó đạt thành ước định với Cự Quỷ Vương, nếu bây giờ đổi ý thì có chút không đúng.

- Lão tổ Trần gia nói thế là do sốt ruột, chỉ cần ta tìm được được truyền tống mười vạn dặm, bằng vào tốc độ của ta, kéo dài thời gian cũng có thể, nếu như kiên trì, thu hoạch sau này càng lớn...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, thầm nghĩ nếu như cuối cùng thật cùng đường mạt lộ, cũng không nên trách mình.

Huống hồ, trọng yếu nhất, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ba đại gia tộc và Cự Quỷ Vương đều không thể tin, so sánh với nhau, Cự Quỷ Vương vẫn yên tâm hơn một ít.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần kéo Cự Quỷ Vương, hắn tiếp tục truyền tống và ngẩng đầu hô to.

- Đừng nhiều lời, Bạch Hạo ta cả đời này tuân thủ hứa hẹn, càng trọng ân, Cự Quỷ Vương có ân với ta, mà ta đã đáp ứng hắn, muốn ta bảo hộ hắn, ta sẽ không nuốt lời! Ta, Bạch Hạo, chỉ cần hai tay của ta còn khí lực, ta tuyệt đối không giao Cự Quỷ Vương cho các ngươi!

Bạch Tiểu Thuần giữa nói xong, toàn thân của hắn sinh ra hạo nhiên chính khí, câu nói này âm vang hữu lực truyền khắp bốn phương.

Toàn thân Cự Quỷ Vương chấn động, lúc ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần còn cười khổ, cáo già như hắn làm sao không nghe ra ẩn ý trong lời Bạch Tiểu Thuần nói chứ, nói thầm một tiếng xảo quyệt, nội tâm cũng có cảm khái, cho dù như thế nào, thời điểm này hắn còn chưa bị Bạch Tiểu Thuần bỏ rơi.

- Muốn chết!

Sắc mặt lão tổ Trần gia dữ tợn, thân ảnh đã xuất hiện tại vị trí Bạch Tiểu Thuần truyền tống, hắn vung tay làm bốn phương sụp đổ, hắn tiếp tục truy sát Bạch Tiểu Thuần.

Chẳng những hắn đang đuổi giết, lão tổ Thiên Nhân của Thái gia cũng đang tới đây, hắn phối hợp với lão tổ Trần gia cho nên Bạch Tiểu Thuần truyền tống khó khăn hơn trước.

Trong lúc truyền tống còn xen lẫn các bí trận, loại bí trận cần thủ đoạn đặc thù mới có thể bước vào, Bạch Tiểu Thuần có biện pháp xâm nhập, hắn cần thi triển Bất Tử Cấm nhưng cần thời gian.

Lão tổ Trần gia truy sát như sét đánh, kể từ đó tình huống kéo dài, khi gặp bí trận Bạch Tiểu Thuần vừa mới dùng Bất Tử Cấm tiến vào truyền tống trận, không đợi hắn truyền tống thì lão tổ Trần gia đã tới nơi.

Tại thành tây vắng vẻ có không ít kiến trúc, còn có một số lâu tháp, những kiến trúc này tồn tại quá lâu, thậm chí nghe nói có không ít xây dựng khi thành Cự Quỷ vừa thành lập.

Ngày bình thường, nơi này không có nhiều Hồn Tu nhưng rất an tĩnh, hiện tại thành Cự Quỷ đại loạn, lòng người bàng hoàng, nơi này càng không có thân ảnh nào, chỉ có lão tổ Trần gia xuất hiện trên bầu trời.

- Bạch Hạo, lần này, ngươi không có cơ hội!

Lão tổ Trần gia sát ý ngập trời, hắn nói xong liền vỗ mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 953: Ta Còn Có Thể Sử Dụng Chín Mươi Chín Lần

Bàn tay huyễn hóa chưởng ấn thật lớn như che đậy thiên địa, nó giáng lâm nơi này, bầy trời như lõm xuống, kiến trúc sắp sụp đổ.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệchhắn phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, hắn biết mình khó né tránh, một khi đối kháng sẽ phá hủy truyền tống trận, mình muốn đi tìm truyền tống trận tiếp theo sẽ vô cùng gian nan.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần nâng Cự Quỷ Vương ngăn cản một chưởng của lão tổ Trần gia, hắn vỗ một chưởng vào mặt đất.

Hắn dự định mượn Cự Quỷ Vương chống cự và cưỡng ép truyền tống tìm sinh cơ.

Cự Quỷ Vương biệt khuất và bất đắc dĩ, hắn biết tình thế nguy hiểm, cho dù tu vi bị giải tán cũng phải ngăn cản một chưởng này.

Nói thì dài dòng nhưng diễn ra quá nhanh, Cự Quỷ Vương ngăn cản một chưởng của lão tổ Trần gia, hắn kêu lên đau đớn máu tươi phun ra như suối, trong máu còn có mảnh vụn nội tạng.

Trong nháy mắt hắn bị trọng thương, Bạch Tiểu Thuần cũng phun máu tươi, đột nhiên mặt đất xuất hiện hào quang lập lòe, trong khi lão tổ Trần gia nhíu mày, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

- Truyền tống!!

Trận pháp nổ tung nhưng không có truyền tống, lúc này mặt đất rung động mạnh, từng khối gỗ trong kiến trúc phế tích rơi xuống.

Những cây gỗ này đủ loại hình dáng, thậm chí còn có một ít đồ vật kim loại bay tới phế tích, chúng nhanh chóng ngưng tụ với nhau.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, Cự Quỷ Vương đang phun máu tươi cũng sững sốt, ngay cả lão tổ Trần gia cũng ngạc nhiên, hắn cảm thấy không đúng.

Không chờ ba người kịp phản ứng, tiếng ken két vang lên, từng linh kiện tổ hợp trước mặt Bạch Tiểu Thuần, chúng chắp vá lung tung tạo thành một cơ quan thú!

Nửa người trên của cơ quan thú có ba đầu, sáu cánh tay, nửa người dưới giống như hung thú, tứ chi chạm đất, toàn thân đầy vết ngấn tang thương, dường như năm tồn tại vô số năm, hiện tại vừa xuất hiện liền ngẩng đầu gào thét vang vọng bốn phương.

Trong tiếng gầm mang theo ba động của Thiên Nhân, khí thế bùng nổ bao phủ thành Cự Quỷ, tất cả mọi người đều biến sắc.

Lão tổ Trần gia mở to mắt, hắn trợn mắt há hốc mồm.

- Cơ quan thú Thiên Nhân! Làm sao có thể?

Đừng nói lão tổ Trần gia hoảng sợ, cho dù là Cự Quỷ Vương cũng ngạc nhiên, trước kia Bạch Tiểu Thuần bố trí nhiều truyền tống trận đã làm Cự Quỷ Vương kinh hãi, hắn không ngờ tại nơi này tồn tại cơ quan thú Thiên Nhân, mặc dù hắn cũng nhìn ra cơ quan thú này tàn phá, sợ không kiên trì bao lâu đã sụp đổ.

Dù sao đây cũng là cơ quan thú Thiên Nhân.

Phải biết Man Hoang sớm thất truyền bí thuật thế này, hôm nay lại xuất hiện tại thành Cự Quỷ, còn do Bạch Tiểu Thuần mở ra.

Hắn thật sự không biết, Bạch Hạo có thần thông bản lĩnh gì, từ khi đi vào thành Cự Quỷ chưa tới nửa năm lại làm nhiều việc dưới mí mắt của hắn như thế.

Cự Quỷ Vương không tin nổi, dù sao thành Cự Quỷ là của hắn, hắn không biết Bạch Tiểu Thuần bố trí thế nào, lại liên tưởng đến việc đối phương bắt giữ mình, lại hạ cấm chế, cho dù Cự Quỷ Vương không muốn thừa nhận nhưng không thể không nói mọi người đều đánh giá sai về Bạch Hạo này... Dù vậy ánh mắt của hắn sáng lên, suy đoán những trận pháp kia không phải do Bạch Hạo bố trí, hắn đang lợi dụng.

Cũng mặc kệ như thế nào, đồ vật có thể lợi dụng cứ lợi dụng, bởi vì hắn là tuyệt thế thiên kiêu giả heo ăn thịt hổ.

Nội tâm Cự Quỷ Vương chấn động, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo ánh sáng kỳ dị, sâu trong nội tâm còn mang theo phức tạp khó nói thành lời.

Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc một chút, hắn nhìn cơ quan thú khí thế kinh người, bỗng nhiên nghĩ đến Từ Thế Hữu đích thật có nói qua, tổ tiên của hắn có lưu lại cơ quan thú tại truyền tống trận nhằm phòng ngừa vạn nhất.

Hiện tại nội tâm kích động không nói thành lời.

- Giết người này!

Bạch Tiểu Thuần đứng trước truyền tống trận, lúc hắn vừa lên tiếng, ánh mắt cơ quan thú đỏ rực, tiếng kêu ken két vang lên, nó trực tiếp tấn cong lão tổ Trần gia.

Tiếng nổ mạnh khủng khiếp vang lên, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn ấn xuống mặt đất, trong nháy mắt hào quang truyền tống sinh ra, hắn nắm lấy Cự Quỷ Vương mang đi.

Lão tổ Thiên Nhân Trần gia gào thét, hắn muốn đuổi theo nhưng bị cơ quan thú ngăn cản, căn bản không thể xuất thủ ngăn cản, cơ quan thú tồn tại quá lâu, gần tới biên giới tàn phá, lúc bắt đầu còn đấu ngang tay, về sau lâm vào hạ phong.

Qua một lúc ánh mắt cơ quan thú bộc phát màu đỏ rực, sắc mặt lão tổ Trần gia biến hóa, hắn nhớ tới sách cổ ghi về cơ quan thú, cơ quan thú Thiên Nhân có lực tự bạo cực kỳ khủng bố.

- Không tốt!

Lão tổ Trần gia hãi nhiên, hắn lập tức lui ra phái sau, trong người cơ quan thú có ánh lửa xuất hiện, ngay sau đó ánh lửa bộc phát dữ dội.

Hư vô vặn vẹo, mặt đất rung động, sóng nhiệt và cuồng phong quét ngang thành Cự Quỷ, vô số người biến sắc la thất thanh, Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện tại khu vực khác, hắn cũng nhìn thấy sóng nhiệt đầy trời.

- Cơ quan thú tự bạo!

Cự Quỷ Vương đẫm máu, thần sắc uể oải nhưng ánh mắt sáng rực nhìn vị trí sóng nhiệt bộc phát.

Vào lúc này có tiếng gào thét điên cuồng vang lên, sóng nhiệt tản đi, đó là lão tổ Trần gia, tóc tai hắn bù xù, thân thể run rẩy, quần áo tàn phá, mặc dù hắn không tử vong nhưng lại bị trọng thương, nội tâm hận Bạch Tiểu Thuần ngập trời.

Hắn lựa chọn giống lão tổ Bạch gia, sau khi gào thét liền hóa thành hào quang bay về thành Trần gia, hắn nhất định phải chữa thương thật nhanh, tránh người khác thừa cơ mà vào.

Không ít người trong thành Cự Quỷ nhìn thấy, bọn họ hít khí lạnh, bọn họ sợ hãi Bạch Hạo hơn trước.

- Trời ạ, lão tổ Bạch gia truy sát Bạch Hạo, bị trọng thương! Lão tổ Trần gia truy sát Bạch Hạo cũng bị trọng thương.

- Bạch Hạo có thủ đoạn quá kinh người.

- Sát thủ Thiên Nhân đấy! Bạch Hạo này quả thật là mãnh nhân.

Trong thành trì, ba đại gia tộc cũng tốt, sáu đại Thiên Hầu cũng được, tâm thần bọn họ sợ hãi không nhỏ, sáu đại Thiên Hầu không có thủ đoạn Thiên Nhân, không cách nào tùy thời truy kích Bạch Tiểu Thuần, hiện tại trong lòng có chút may mắn, bọn họ thật sự bị thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp hoàn toàn.

Cùng lúc đó tiếng nói đắc ý và phách lối của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp tòa thành.

- Thấy chưa, kẻ nào dám chọc ta, ta vừa ra tay, chính mình cũng sợ hãi!! Thần thông như vậy ta còn có thể thi triển chín mươi chín lần!

Trong thành Cự Quỷ, phàm là người nghe câu này liền do dự, lúc lão tổ Bạch gia trọng thương, Bạch Tiểu Thuần cũng nói câu tương tự, mặc dù người ta nửa tin nửa ngờ nhưng sâu trong lòng có cảnh giác, cũng có phòng bị.

Sau khi lão tổ Trần gia cũng gặp chuyện như thế liền làm người khác không dám nghĩ nhiều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 954: Cần Chút Máu

Nhất là lão tổ Thái gia đang truy kích cũng dừng bước, hắn đang do dự, cũng bị lời nói của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp.

Sau khi vừa nghĩ tới Thiên Nhân của Bạch gia và Trần gia đều trọng thương trong tay Bạch Tiểu Thuần, hắn liền kiêng kị, ánh mắt hắn nhanh chóng sinh ra hàn quang.

- Đúng là có nguy hiểm nhưng đây là cơ hội để Thái gia vùng lên... Trước mắt Bạch gia và Trần gia cũng không ra tay, chỉ cần ta có thể đánh giết Cự Quỷ Vương, như vậy những kẻ khác phải phục.

- Đến lúc đó trấn áp tám phương, nhất thống thành Cự Quỷ, sau đó báo cáo hoàng thành, ta chính là tân Cự Quỷ Vương, lúc đó dựa vào thân phận và tài nguyên Thiên Vương tấn thăng Bán Thần cũng không phải không thể.

Lão tổ Thái gia nghĩ tới điểm này liền nhe răng cười lớn, hắn bắt đầu toàn lực truy tìm Bạch Tiểu Thuần.

Trong thành Cự Quỷ lại có hào quang Bạch Tiểu Thuần truyền tống xuất hiện, thủ đoạn và tốc tộ của lão tổ Thái gia còn sắc bén hơn lão tổ Trần gia một ít, lúc Bạch Tiểu Thuần truyền tống không đến mười lần, hắn đã đuổi theo, không đợi Bạch Tiểu Thuần mở truyền tống trận lần nữa, hắn đã đánh một chỉ hủy diệt truyền tống trận.

Âm thanh sụp đổ vang lên, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, sắc mặt hắn tái nhợt, lúc này phía sau lão tổ Thái gia còn có không ít người Thái gia chạy tới.

Trong đó tộc trưởng Thái gia và từng tộc lão hóa thành hào quang đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

- Xong xong, lần này không có hy vọng...

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc, nội tâm run rẩy, hắn nhớ truyền tống trận ở gần nhất cũng cách đó ngàn trượng, vừa vặn phía sau có người truy kích, hắn căn bản không có cơ hội mở ra, nhất là lão tổ Thái gia là Thiên Nhân, nếu không phải kiêng kị thủ đoạn làm lão tổ Bạch gia và Trần gia trọng thương, hắn không dám tới gần quá mức, chỉ sợ hắn đã na di tới gần tiêu diệt mình rồi.

- Không có biện pháp... Cự Quỷ Vương a Cự Quỷ Vương, việc này cũng không nên trách ta, mục tiêu của Thái gia chính là ngươi, ta không tin tộc trưởng Thái gia có suy nghĩ trao đổi, Nếu lúc này ta ném Cự Quỷ Vương ra, ta vẫn có nắm chắc bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần không cam tâm, cái mạng nhỏ của hắn là trọng yếu nhất, lúc này hắn thở dài đang muốn hành động.

Đột nhiên hắn nghe tiếng tiểu ô quy truyền âm.

- Bạch tiểu tử đừng gấp, Cự Quỷ Vương này không thích hợp... Gia hỏa này không phải thứ tốt, Quy gia ta trước đó cảm thấy hắn đang che giấu gì đó, sau khi cẩn thận quan sát, hừ hừ, rốt cục bị Quy gia ta nhìn thấu.

- Bạch tiểu tử, Cự Quỷ Vương nói dối, tu vi của hắn khôi phục không cần một tháng, hắn lừa gạt tất cả mọi người, căn cứ hỏa nhãn kim tinh của Quy gia ta, có thể kết luận hắn nhiều nhất cần năm ngày liền có thể khôi phục tu vi, thậm chí có thể ba ngày là đủ, hừ, gia hỏa này giấu giếm rất sâu, giả y như thật!

- Nếu như ngươi ném hắn, hắn nhất định có biện pháp kéo dài thời gian năm ba ngày với lão đầu Thiên Nhân, đến lúc đó...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, vụng trộm nhìn Cự Quỷ Vương một chút, nhìn thấy sắc mặt Cự Quỷ Vương trắng bệch, bộ dạng như đang ngẩn người, lập tức chần chờ, tiểu ô quy nói chuyện rất chắc chắn, Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng có đạo lý, như vậy mới phù hợp với tính cách đa mưu túc trí của Cự Quỷ Vương, nội tâm hắn cười lạnh.

- Chỉ còn năm ba ngày... Nếu như ta bỏ hắn...

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, suy nghĩ một tháng quá lâu, nếu chỉ năm ba ngày, chính mình liều mạng, nói không chừng có thể kiên trì được, một khi cược thắng sẽ có lời lớn.

- Như vậy cần phải hòa hoãn quan hệ.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần xoay động, nội tâm ho khan nhưng làm ra sắc mặt dữ tợn, trên người hắn bộc phát khí thế thiết huyết.

- Cự Quỷ Vương!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

Cự Quỷ Vương trầm mặc, miệng hắn chảy máu tươi, hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần và cảm khái.

- Đây là muốn hủy lời hứa giao ta cho ba đại gia tộc sao?

Cự Quỷ Vương thầm than, hắn vừa có suy nghĩ này, Bạch Tiểu Thuần lại nói tiếp.

- Cự Quỷ Vương, ngươi là vương gia cao quý, càng là Bán Thần, mà Bạch Hạo ta chỉ là tiểu tốt vô danh tu vi Kết Đan... Giữa ngươi và ta chênh lệch như thiên địa, ta và ngươi không thể so sánh với nhau, trừ chuyện lần này, chỉ sợ nhân sinh của chúng ta khắp gặp nhau.

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện mang theo đắng chát, càng có thâm trầm, hắn nói như vậy đã làm Cự Quỷ Vương sững sờ.

Thậm chí người Thái gia đang truy kích cũng dừng bước.

- Lúc trước ngươi xem ta như quân cờ, kéo ta vào trò chơi của ngươi, việc này nói có chút không ân nghĩa nhưng ta biết đây là... Nhân!

- Mà ta mang ngươi ra khỏi ma lao, hoặc bởi vì oán khí, hoặc bởi vì tham lam, việc này ta không rõ nên nói như thế nào nhưng ta biết đây là... Quả!

- Nhân quả, nhân quả, nói không rõ, không nói rõ... Chuyện lúc trước chúng ta xóa bỏ... Hôm nay, Bạch Hạo ta không làm chuyện gì khác, ta nhớ kỹ ước định của ngươi, nhớ kỹ lời hứa với ngươi.

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện còn mang theo hồi ức, đồng thời thân thể Cự Quỷ Vương rung mạnh, Bạch Tiểu Thuần lời nói, nằm ngoài sự dự liệu của hắn, hắn cho rằng đối phương sẽ giao mình ra.

Hắn không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại nói ra mấy lời chân thành như thế, hắn là hạng người đa mưu túc trí cũng động dung, Bạch Hạo nói chính xác, hai người vốn không có gì phải gặp nhau... Cũng thừa nhận hành động của mình lúc trước đã kéo đối phương vào vòng xoáy này.

- Ta nói qua, sẽ bảo hộ ngươi một tháng... Ta nói qua, tuyệt đối không từ bỏ ngươi... Hiện tại ta vẫn nói như vậy, tử vong tính là cái gì, Cự Quỷ Vương, ta gọi ngươi một câu thân lão ca, lão ca... Nếu như không vượt qua kiếp nạn lần này, trên đường hoàng tuyền, lão đệ vẫn bảo hộ ngươi một tháng.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo cười to, trong nụ cười kia mang theo kiên quyết, mang theo điên cuồng, càng có chấp nhất, sắc mặt của hắn nói rõ tất cả, lọt vào mắt Cự Quỷ Vương, tâm thần Cự Quỷ Vương sinh ra sóng lớn.

Hắn đã cực kỳ lâu không cảm động qua, lúc này lý trí nói với hắn có phần không thích hợp, không phù hợp với phán đoán của hắn về Bạch Tiểu Thuần, hắn hiện tại lao tâm quá độ, đã thiếu tình cảm nhiều năm, lại

trải qua phản bội liên tục, sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đã mệt mỏi không chịu nổi, lại là không tự tiếp nhận chân thành của Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo...

Nội tâm Cự Quỷ Vương rung động, lần đầu tiên sinh ra tình cảm, trên thực tế cũng do đủ nguyên nhân mới có thể xuất hiện kết quả như vậy, đổi lúc khác, mặc cho người bên cạnh làm chuyện gì, tính cách kiêu hùng của Cự Quỷ Vương sẽ không sinh ra mấy phần tình cảm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 955: Xa Xỉ Chiến

Điểm này từ việc Vô Thường Công không làm phản nhưng vẫn bị Cự Quỷ Vương giấu diếm từ bỏ cũng có thể nhìn ra mánh khóe.

- Như vậy, các ngươi cùng chết đi!

Thời điểm Cự Quỷ Vương động dung, Thiên Nhân Thái gia giơ tay điểm một chỉ.

Giữa không trung chỗ Bạch Tiểu Thuần sinh ra tiếng oanh minh, lần này Bạch Tiểu Thuần không cầm Cự Quỷ Vương ngăn cản, hắn chống Vĩnh Dạ Tán ngăn cản, sau tiếng oanh minh hắn phun máu tươi, cũng mượn lực lui ra sau..

- Bạch Hạo!

Cảnh này làm Cự Quỷ Vương động dung cũng rung động lần nữa, đây là lần đầu Bạch Tiểu Thuần không cầm hắn đi ngăn cản.

- Lão ca, trước đó ta cầm ngươi ngăn cản không phải bởi vì ta sợ chết, mà là ta muốn giữ khí lực mang ngươi bỏ chạy...

Bạch Tiểu Thuần đắng chát lên tiếng, nội tâm nói thầm, mình diễn kịch quá chân thật.

- Lão ca ngươi đừng tuyệt vọng, ta còn thủ đoạn sau cùng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang sắc bén, quả nhiên hắn quay đầu nhìn thấy đám người Thái gia cách mình trăm trượng.

- Cự Quỷ Vương này cáo già, vì thủ tín với hắn cần phải hạ chút vốn liếng.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng nói ra, hắn có cái nhìn không nặng với vật ngoài thân, lúc này cầm một thanh phi kiếm trong túi trữ vật ra ngoài, trên phi kiếm có một đạo kim vân lóng lánh, là pháp bảo luyện linh mười một lần.

Hắn ném về phía đám người Thái gia, chưa kết thúc, Bạch Tiểu Thuần ném ra không ít pháp bảo, trong này đại đa số đều lấy được từ Man Hoang, trong đó nhiều nhất luyện linh mười một lần, ít thì luyện linh năm lần, sáu lần, hắn ném ra ngoài hơn chục kiện.

- Bạo bạo bạo!!

Bạch Tiểu Thuần làm hắc tiên đã thẩm vấn không biết bao nhiêu người, cho nên đồ của bọn họ cũng có phần của hắn.

Hiện tại có ném đi cũng không đau lòng, hắn ném chúng đi không thương tiếc, sau đó vụ nổ diễn ra liên tục

Luyện linh chi bảo sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần có kinh nghiệm, hắn biết chúng có ẩn chứa thiên địa chi lực, mỗi lần kích phát sẽ có uy lực không tầm thường, hắn cũng tự mình trải qua vài lần, nhưng một lần tự bạo nhiều pháp bảo như thế tạo thành uy lực làm Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ.

Chẳng những hắn cả kinh, những tộc nhân Thái gia đều rung động, cho dù là bọn họ cũng không dám xa xỉ như thế.

Phải biết những pháp bảo luyện linh sáu, bảy lần đều là trân bảo trogn tay Hồn Tu, về phần đồ vật luyện linh chín, mười lần, Chu Nhất Tinh năm đó thân là tộc nhân Luyện Hồn gia tộc, tu vi Kết Đan đại viên mãn cũng chỉ cầm được như thế mà thôi.

Càng không cần nói những pháp bảo luyện linh mười một mười hai lần, kể từ đó bọn chúng tự bạo có uy lực đáng sợ cỡ nào.

Trong nháy mắt tiếng nổ bao phủ thiên địa, rung chuyển tứ phương, cho dù tu sĩ Nguyên Anh đối mặt với vụ nổ cũng phải lui ra sau, toàn lực ngăn cản.

Dường như phong bạo tàn phá thiên địa, quét ngang tám phương, tộc nhân Thái gia truy kích đều dừng bước, không ít người phun máu tươi.

Cự Quỷ Vương cũng nghiêm túc, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần nói vẫn còn quanh quẩn bên tai, vào lúc này hắn biết Bạch Hạo đã liều mạng.

Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, mượn nhờ uy lực vụ nổ tiến tới vị trí truyền tống trận cách đó ngàn trượng, tốc độ nhanh chóng, trong nháy mắt vượt qua mấy trăm trượng, dường như mỗi bước đều vượt mấy trăm mét, hắn tới gần truyền tống trận.

Lúc này có tiếng hừ lạnh vang lên, pháp bảo luyện linh tự bạo chỉ có thể ngăn cản người Thái gia chứ không thể ngăn cản lão tổ Thái gia.

Nguyên bản lão tổ Thái gia còn có chút kiêng kị thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần trọng thương lão tổ Bạch gia cùng Trần gia nên không dám tới gần, nhưng bây giờ không cần lo lắng quá nhiều, Dù thế hắn cảnh giác không giảm bớt, mặc dù hắn chuẩn bị na di, giờ phút này thân thể như tia chớp, trong nháy mắt vượt qua phạm vi vụ tự bạo, lúc xuất hiện đã cách Bạch Tiểu Thuần mười trượng, hắn nâng tay phải lên, tu vi Thiên Nhân bộc phát.

- Lưu lại cho ta!

Lão tổ Thái gia vừa giơ tay lên, phiến thiên địa này ngưng đọng, khí thế làm tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động, lực lượng vô hình giáng lâm đè ép thân thể Bạch Tiểu Thuần.

Thiên địa chi lực trước mặt hắn ngưng tự lại tạo thành một con Cửu Đầu Điểu, Cửu Đầu Điểu vô cùng hung tàn, trên người nó bộc phát uy áp giống như thiên địa nghiền ép vạn vật.

Đây chính là Thiên Nhân!

Cửu Đầu Điểu chính là lão tổ Trần gia vừa vào tu vi Thiên Nhân, dựa vào thuật pháp ngưng tụ ra thân thể.

Nếu đổi thành tu sĩ khác, vào lúc này nhất định sẽ biến sắc, thân thể ngưng trệ, thậm chí tu vi còn bị áp chế, Bạch Tiểu Thuần có bốn đại phân thân, tuy sáng tạo thuộc về bản tôn nhưng cho dù tu vi hay linh thức đều mạnh hơn tu sĩ bình thường quá nhiều, còn có nhục thể của hắn, hắn có Bất Tử Cân viên mãn, trọng yếu nhất, đây là lần đầu tiên hắn bước vào Thiên Nhân, thậm chí trong lòng của hắn không sợ Thiên Nhân quá nhiều.

Nếu là người khác bị Thiên Nhân áp bách không thể ngẩng đầu lên, hắn lại như thường, khi Cửu Đầu Điểu tiến tới gần liền rít dài.

Bạch Tiểu Thuần lui ra sau, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không lo diễn kịch, hắn không do dự hất tay áo lên, mấy món giáp da trên thân thể hắn rời người bay về phía Cửu Đầu Điểu, bị lực lượng thiên địa nghiền ép, pháp thuật che dấu của Bạch Tiểu Thuần bị bóc trần, bốn đạo kim văn xuất hiện.

- Bạo!!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, mấy món giáp da kia sụp đổ, vụ nổ còn mạnh hơn mấy chục món pháp bảo vừa rồi!

Lúc này tộc nhân Thái gia ngưng trọng, nhất là bốn đạo kim văn kia lập lòe càng làm tâm thần bọn họ ngưng trọng, mọi việc vẫn chưa chấm dứt, Bạch Tiểu Thuần cầm một bộ trường sam đang mặc trên người, ngay cả vòng tay cũng không tầm thường, tất cả đều có bốn đạo kim văn lập lòe.

Tất cả sụp đổ nổ tung hình thành trùng kích, nhìn thấy Cửu Đầu Điểu hung tàn cũng ảm đạm một ít, thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn đá chân

trái bay ra, bốn đạo kim văn bay ra ngoài, hình ảnh xa xỉ cuồng bạo làm tộc nhân Thái gia kinh hô.

- Bạch Hạo này... Hắn... Hắn luyện linh giày của hắn tới mười bốn lần!

Cự Quỷ Vương tận mắt nhìn thấy cảnh này, sắc mặt ngây ngốc, Bạch Tiểu Thuần hào tình vạn trượng, tâm thần rung động mạnh.

Lão tổ Thái gia trợn mắt, hắn không dám tin tưởng, sát cơ trong mắt hắn mạnh hơn trước, hắn vẫn tiếp tục truy kích Bạch Tiểu Thuần.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần mượn lực tự bạo lui ra sau nhanh hơn, hắn cách truyền tống trận không tới trăm trượng, mắt thấy lão tổ Trần gia đuổi theo, Bạch Tiểu Thuần lạingửa mặt lên trời cười to.

- Chờ ngươi nãy giờ, lão đầu nhi Thái gia, rốt cuộc ngươi cũng tới gần.

Bạch Tiểu Thuần cười to, hắn đá chân phải tới phía trước, giày chân phải của hắn bay ra ngoài, nó cũng được luyện linh mười bốn lần, người nào nhìn thấy cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 956: Quỷ Vương Hồn Huyết (Thượng)

- Bạo!

Khi Bạch Tiểu Thuần rống to, sắc mặt lão tổ Thái gia biến hóa, lần này hắn truy sát Bạch Tiểu Thuần, từ đầu đến cuối chân tay co cóng, truy cứu nguyên nhân cũng là vì kiêng kị Bạch Tiểu Thuần đã trọng thương lão tổ Bạch gia cùng Trần gia, lúc nghe Bạch Tiểu Thuần nói, lại nhìn thấy chiếc giày bay tới, lão tổ Thái gia không do dự lui ra sau.

Vào lúc hắn lui ra sau, chiếc giày cũng tự bạo, uy lực không nhỏ nhưng làm lão tổ Thái gia tức giận tới cực hạn

- Bạch Hạo, ngươi đùa bỡn ta!!

Lão tổ Thái gia thẹn quá thành giận, lúc này hắn đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, bởi vì vừa rồi trì hoãn cho nên Bạch Tiểu Thuần còn cách truyền tống trận mười mét, mắt thấy sắp bước vào bên trong, lão tổ Thái gia lại gầm thét bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

Dưới một chỉ này có tiếng kêu thảm thiết sinh ra, Cửu Đầu Hung Điểu thiêu đốt òoàn thân, tốc độ bạo tăng, nó lập tức đuổi theo va chạm với Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thay đổi, hắn toàn lực ngăn cản nhưng trong nháy mắt Cửu Đầu Hung Điểu xuất hiện hình bóng hóa thành hai thân ảnh, một oanh kích Bạch Tiểu Thuần, một còn lại xuất hiện sau lưng Bạch Tiểu Thuần, nó nhắm thẳng vào truyền tống trận.

- Không tốt!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần lắc lư, hắn biết mục tiêu của lão tổ Thái gia không chỉ có mình, còn có truyền tống trận sau lưng hắn!

Tiếng nổ ngập trời sinh ra, truyền tống trận tại phế tích bị Cửu Đầu Hung Điểu oanh kích sụp đổ, kiến trúc phương viên mấy ngàn trượng bị phá hủy, thậm chí mặt đất cũng bị cày sâu ba mét, nhìn từ xa còn thấy rất nhiều vết nứt lan rộng khắp nơi, hiển nhiên lão tổ Trần gia không biết vị trí truyền tống trận nhưng cũng hủy diệt phạm vi lớn.

Bạch Tiểu Thuần đang bị một con Cửu Đầu Điểu khác va vào người, hắn rơi xuống vị trí vết nứt từng là truyền tống trận.

- Ta nhìn ngươi làm sao trốn!

Lão tổ Thái gia cười lạnh, vào lúc hắn cười lạnh liền khiếp sợ, bởi vì sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng mang theo biến hóa không tưởng tượng nổi.

Mặt đất dưới chân hắn sinh ra hào quang truyền tống, truyền tống trận vốn bị hủy nhưng thật ra không bị hao tổn chút nào.

Thậm chí hào quang truyền tống khác với những lần trước, ánh sáng cực kỳ chói mắt, truyền tống chi lực càng lớn, người quen thuộc truyền tống trận cũng biết đây là truyền tống cự ly xa.

Trên thực tế đúng là như thế, trận pháp này do tổ tiên Từ Thế Hữu lưu lại, là trận pháp truyền tống mười vạn dặm, lấy thủ đoạn tổ tiên Từ Thế Hữu, có thể nói mấy trăm trận pháp kia chỉ dùng để che giấu, chỉ có nơi này mới thật sự dùng đào mệnh, làm gì cho phép người ta hủy dễ dàng! Hiển nhiên bí trận bên ngoài đã bị lão tổ Thiên Nhân Thái gia phá hủy cho nên Bạch Tiểu Thuần không cần dùng Bất Tử Cấm cũng có thể bước vào trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần kích động, nội tâm hắn tái nhợt!

Hắn không trông cậy vào nơi này có truyền tống trận mười vạn dặm, vốn cho rằng chỉ là truyền tống trận bình thường rời đi mà thôi.

Nội tâm hắn phân tích và phán đoán, trừ phi Từ Thế Hữu nói dối, bằng không Bạch Tiểu Thuần có nắm chắc tìm được truyền tống trận mười vạn dặm cách mình không xa.

Dù sao trước kia hắn thử không ít truyền tống trận, nhiều hơn bảy thành số trận pháp, kể từ đó chỉ cần Từ Thế Hữu nói là thật, như vậy mình sẽ tìm ra nhanh thôi.

Hiện tại nơi này đúng là truyền tống trận mười vạn dặm, trận này xuất hiện, nhìn như cho Bạch Tiểu Thuần sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần hiểu sinh cơ này sẽ hóa thành đại kiếp sinh tử.

Hắn hô hấp dồn dập, hắn nâng tay phải lên ấn vào mặt đất chung quanh, oanh, hào quang truyền tống sáng hơn trước.

Nhìn thấy trận pháp tỏa sáng, trong mắt Bạch Tiểu Thuần vô cùng nghiêm túc, trong ngưng trọng còn mang theo điên cuồng, hắn biết rõ hiện tại là thời khắc nghiêm hiểm nhất của mình, trước đó lão tổ Thái gia vì kiêng kị thủ đoạn của hắn cho nên chỉ sử dụng một nửa tu vi, cho nên hắn mới tránh được sát kiếp, mình mới có thể miễn cưỡng mang Cự Quỷ Vương chạy tới nơi đây.

Trước mắt lại là truyền tống đào thoát, lão tổ Thái gia sẽ liều mạng.

Sự thật cũng đúng là như thế, lão tổ Thái gia hít khí lạnh, lửa giận thay thế bằng quả quyết, nội tâm hắn có kiêng kị nhưng không do dự nữa, cho dù Bạch Hạo thật còn thủ đoạn thì hắn cũng phải xuất thủ, bằng không hậu quả nghiêm trọng tới mức hắn không thừa nhận nổi.

Lão tổ Thái gia bước về phía trước một bước, một bước này bước đi vô cùng kiên định, trong nháy mắt hạ xuống liền có vô số thiểm điện trút xuống mặt đất, điện quang màu vàng giáng thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không ổn, hắn không ngờ nơi này có truyền tống trận mười vạn dặm đã phá hỏng kế hoạch trong lòng hắn, sau khi mượn nhờ nơi này đào tẩu, hắn sẽ truyền tống cách thành Cự Quỷ mười vạn dặm, kể từ đó thời gian mặc dù gấp nhưng cũng đủ giúp hắn chạy trốn.

Hiện tại tất cả đã cải biến.

- Xong xong, ta chơi lớn rồi... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ... Hiện tại xem như có giao Cự Quỷ Vương ra, lão đầu Thái gia cũng không bỏ qua cho ta.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, khóc không ra nước mắt, hắn không có cân nhắc ném Cự Quỷ Vương ra khỏi trận pháp, hắn không thể làm như vậy, hắn hiểu một khi mình làm như vậy, nhìn như tranh thủ được chút thời gian, kế quả Cự Quỷ Vương sẽ chết, lão đầu Thái gia không bỏ qua cho mình, cho dù là Trần gia, Bạch gia cũng không tha hắn.

Một khi tranh thủ thời gian cho Cự Quỷ Vương, hắn khôi phục tu vi, như vậy mình sẽ chết rất thảm... Xem như có cấm chế tồn tại, dù sao Cự Quỷ Vương đã thề cũng không có nói mình ném hắn cho ba đại gia tộc cũng hoàn thành lời thề.

- Mụ nội nó, liều mạng!!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo điên cuồng, hắn sợ chết nhưng lúc tử vong hàng lâm và không có lựa chọn, Bạch Tiểu Thuần sẽ điên uồng, sẽ không dao động, cho dù không thích cược nhưng cũng chỉ có thể đánh cược một lần.

Cược chính mình kiên trì tới lúc truyền tống trận mở ra.

Trong nháy mắt này, trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện bốn phân thân, cho dù chúng suy yếu, lúc huyễn hóa ra khí thế bạo phát dữ dội, Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên buông lỏng Cự Quỷ Vương, thả Cự Quỷ Vương vào mặt đất trong trận pháp, hắn ngẩng đầu nhìn lão tổ Thái gia.

- Bạch Hạo, chết!

Lão tổ Thái gia quát lớn, tiếng quát ẩn chứa pháp tắc thiên địa vang vọng toàn thành, trên bầu trời có vô số lôi điện ngưng tụ thành chiến phủ khổng lồ.

Chiến phủ giáng lâm, bị lão tổ Thái gia cầm lấy sau đó chém thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, nó xuất hiện rước mặt Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 957: Quỷ Vương Hồn Huyết (Hạ)

Cho dù hắn hay Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý tới ánh mắt Cự Quỷ Vương đang cúi đầu có ánh sáng kỳ lạ xuất hiện, mặc dù tâm thần của hắn trước đó bị rung động, bị hành động của Bạch Tiểu Thuần xúc động tâm thần, hắn đa mưu túc trí, tính cách kiêu hùng, ngoại trừ người chí thân ra, hắn không tin bất cứ ai.

Dù Bạch Tiểu Thuần nói làm hắn xúc động, có một chút ôn nhu nhưng không ồồn tại quá lâu, hắn vẫn cân nhắc cách làm của Bạch Tiểu Thuần... Sau khi truyền tống trận mười vạn dặm xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn cùng hành động với hắn đã biến thành một tấm vá khổng lồ bổ sung tất cả những sơ hở của Bạch Tiểu Thuần trước đó.

Bởi vì bất kể như thế nào, Bạch Tiểu Thuần hiện tại đã được hắn tán thành, cũng thực hiện lời hứa với hắn, hắn đang liều mạng bảo hộ Cự Quỷ Vương...

Trọng yếu nhất, Bạch Tiểu Thuần quyết định buông tay thả hắn ra.

Hành động này đả kích nội tâm Cự Quỷ Vương rất mạnh, hắn hiểu điều này đại biểu Bạch Tiểu Thuần không có suy nghĩ ném hắn đi. Dù hắn là kiêu hùng cũng xúc động.

Trong vòng một ngày nhiều lần bị xúc động, Cự Quỷ Vương hít sâu một hơi, ánh mắt của hắn quả quyết, mắt nhìn thân ảnh lão tổ Thái gia đang tiếp cận, Cự Quỷ Vương nâng tay phải vỗ vào mi tâm của mình.

Oanh, mi tâm của hắn xuất hiện cái khe, khe hở có một giọt máu màu vàng bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, đây là hồn huyết của lão phu, dung nhập vào thân thể sẽ cho ngươi lực lượng một kích của Bán Thần, cầm trường thương màu đỏ của ta và toàn lực đánh một kích.

Giọng nói của Cự Quỷ Vương yếu ớt, giọt hồn huyết vừa bay ra làm thân thể hắn trở nên già nua, cả người da bọc xương, thậm chí khí tức yếu tới cực hạn, cả người như đèn cạn dầu tắt.

Đây là hồn huyết, là một trong ba giọt hồn huyết còn sót lại trong người hắn, nó có tác dụng trọng yếu với hắn, mặc dù nó không tăng tu vi cho người ngoài quá lớn, chỉ có thể bộc phát trong thời gian ngắn ngủi, tác dụng chân chính của hồn huyết chính là giúp người ta minh ngộ quy tắc Thiên Nhân, thậm chí pháp tắc Bán Thần!

Trước mắt Cự Quỷ Vương quả quyết giao hồn huyết ra ngoài.

Nói tất cả dài dòng nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần sững sờ, Cự Quỷ Vương nói quanh quẩn bên tai, giọt hồn huyết kia nhanh chóng bay vào ngực hắn và hòa tan khắp cơ thể.

Khi hồn huyết dung nhập, sóng nhiệt bao phủ thân thể Bạch Tiểu Thuần, tiếng nổ mạnh bộc phát, trên mặt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện gân xanh, hắn thống khổ khó hình dung.

Hắn gào thét dữ dội, nhục thể của hắn vận chuyển khắp toàn thân, tiếp nhận lực lượng bộc phát.

Tu vi của hắn vào lúc này sinh ra khí thế kinh thiên động địa, nó tăng lên với tốc độ không thể hình dung, trong chớp mắt đã đột phá Kim Đan, trở thành Nguyên Anh sơ kỳ, trong nháy mắt đạt tới đại viên mãn, sau đó lần nữa đột phá trở thành Thiên Nhân, vẫn chưa kết thúc, trong chớp mắt khí tức của hắn đã đến Thiên Nhân đại viên mãn, dường như còn cách Bán Thần nửa bước mà thôi.

Chính là... Nửa bước Bán Thần!!

Rống!!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời thét dài, tóc dài bay bồng bềnh, đầu óc của hắn xuất hiện cảm ngộ và lý giải của Cự Quỷ Vương với Thiên Nhân, cảm ngộ với Bán Thần không phản toàn bộ nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói lý giải này vô cùng trân quý, loại tạo hóa này có thể ngộ mà không thể cầu.

Có cảm ngộ này sẽ giúp hắn tu hành về sau càng nhanh hơn, chắc chắn sẽ không đi nhầm đường, thậm chí có thể giúp hắn có khả năng vượt qua cả Cự Quỷ Vương!

Tất cả... Đều có khả năng!

Đây chính là lực lượng hồn huyết, mặc dù không thể giúp người khác một bước lên trời, tác dụng của nó phụ trợ về lâu dài sẽ càng kinh người.

Lão tổ Thái gia biến sắc, hắn la thất thanh.

- Hồn huyết!!

Hắn không nghĩ tới Cự Quỷ Vương luôn luôn tư lợi bạc nghĩa lại dùng hồn huyết, lúc này sát khí và tu vi ngưng tụ, hắn cầm chiến phủ chém vào người Bạch Tiểu Thuần giống như khai thiên tích địa.

Một kích này làm thiên địa nổ vang giống như thiên nộ trừng phạt chúng sinh, nếu nhìn từ xa sẽ thấy bầu trời xuất hiện lôi trì, nó cũng bộc phát theo chiến phủ tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt giống như không quan tâm tới lão tổ Thái gia, hắn đắm chìm trong cảm nhận, hắn cảm thấy mình đang dung hợp với phiến thiên địa này.

Hắn chính là trời, hắn chính là đất, hắn là tất cả ý chí của thiên địa.

- Đây chính là Thiên Nhân... Thiên Nhân hợp nhất!

Bạch Tiểu Thuần thì thòa, loại cảm giác này giúp hắn phất tay một cái cũng có thể hủy diệt thiên địa.

Dường như thiên địa chỉ là một bộ phận thân thể không có ý thức, mà Thiên Nhân chính là ý chí của thân thể này, có thể iều khiển thân thể này bất cứ động tác gì.

Hiển nhiên thân thể không có ý thức nhưng không chỉ tồn tại một ý chí, Thiên Nhân khác cũng có thể điều khiển thân thể này, thậm chí hiện tại Bạch Tiểu Thuần cảm giác được có một ý chí đang điều động lực lượng thiên địa tấn công hắn.

Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, lúc hắn mở mắt thiên địa nổ vang!

Rầm rầm rầm!

Khí thế kia quật khởi, chẳng những không kém gì lão tổ Thái gia vận dụng lôi điện, thậm chí càng hơn một bậc, nhất là bốn phân thân của hắn bộc phát lực lượng cực kỳ khủng bố.

- Thu!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, trong nháy mắt bốn phân thân của hắn quay về, khi nó trở về, khí thế của Bạch Tiểu Thuần lại mạnh hơn trước, vốn là nửa bước Bán Thần, hiện tại phân thân ngưng tụ cho nên xông phá cực hạn nào đó, một cỗ khí bộc phát làm Cự Quỷ Vương bên cạnh cũng phải rung động nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Cự Quỷ Vương vốn lung lay sắp đổ như sắp lâm vào hôn mê, hắn cắn đầu lưới chống đỡ để nhìn kỹ, khí tức bộc phát khắp toàn thân Bạch Tiểu Thuần, cho dù hắn nhìn thấy cũng có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

- Lại dựa vào một giọt hồn huyết của ta lại bạo phát khí tức bán Thần... Mặc dù chỉ có uy lực một kích nhưng sẽ cực mạnh...

Cự Quỷ Vương mở to mắt, trợn mắt hốc mồm.

Hắn còn như thế thì đừng nói tới lão tổ Thái gia, đầu óc của hắn nổ vang và kêu ông ông.

- Ngươi...

Không chờ hắn nói xong, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt hắn xuất hiện hào quang sáng ngời, trái tim của hắn đập mạnh, hắn cảm giác mình có liên hệ không nói thành lời với phiến thiên địa này, dường như thế giới vô cùng khổng lồ, bây giờ đi cảm thấy nó rất hẹp, dường như chỉ cần mình hơi dùng sức là có thể xuyên phá thế giới.

- Đây chính là Bán Thần sau Thiên Nhân sao?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 958: Chạy Ra Khỏi Thành Cự Quỷ

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn biết trải nghiệm lần này rất quý giá, hắn trấn định tâm thần nâng tay phải lên, hắn hư không một trảo, trường thương màu đỏ trong túi trữ vật lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Trong nháy mắt hắn cầm trường thương, toàn bộ thiên địa sinh ra tiếng nổ lớn, lôi trì trên cao dừng lại, dường như bị quấy nhiễu trở nên vặn vẹo.

Thậm chí gió thổi bốn phía, mặt đất dưới chân và cả hư vô cũng phải yên tĩnh, ngay cả lão tổ Thái gia đứng giữa không trung vẫn bảo trì trạng thái đó, thần thái sợ hãi cũng dừng lại trên gương mặt.

Toàn bộ thiên địa, chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần hành động, cũng chỉ có trường thương màu đỏ đang di chuyển.

Trường thương màu đỏ là pháp bảo thành danh của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần khó thi triển nhưng hiện tại bộc phát khát máu trong tay hắn, dường như nó vô cùng hưng phấn.

Trên thân thương xuất hiện huyết long chín đầu, nó tấn công lão tổ Thái gia, thanh thương này có tên là Cửu Long Diệt Thần Thương!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần sinh sát cơ, hắn cầm trường thương, thiên địa dừng lại, trường thương đánh thẳng vào lão tổ Thái gia!

Chỉ một đâm đơn giản nhưng lại hóa thành lỗ đen, lỗ đen không ngừng xoay tròn và hóa thành lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Nó có thể đánh nát hình ảnh, đánh vỡ bình tĩnh, gió chung quanh bị xé nát, mặt đất vỡ vụn, tất cả tộc nhân Thái gia phun máu tươi, có không ít người không chịu nổi đã hóa thành máu tươi.

Càng kinh người hơn chính là lôi trì trên bầu trời bị trường thương đánh vỡ vụn, lỗ đen thôn phệ không còn lại cái gì.

Vẫn chưa kết thúc, lão tổ Thái gia ngưng kết chiến phủ căn bản không có cơ hội chém xuống, chiến phủ sụp đổ, ngay cả thân thể lão tổ Thái gia cũng tan nát.

Trong thân thể vỡ nát của lão tổ Thái gia có tiếng gào thét thê lương vang lên, thân thể huyết nhục mơ hồ Nguyên Thần của hắn bay ra, sắc mặt của hắn mang theo tuyệt vọng, mang theo vô tận sợ hãi muốn rời khỏi nơi đây.

Lỗ đen xuất hiện và ngưng tụ lực lượng hắn không thể ngăn cản, Nguyên Thần của lão tổ Thái gia không chạy thoát.

- Không, không!!

Lão tổ Thái gia thét lên, hắn sợ, hắn sợ hãi, hắn không nghĩ tới một giọt hồn huyết của Cự Quỷ Vương lại có thể giúp người ta trở thành Bán Thần.

Hắn không tưởng tượng nổi, bởi vì việc này quá mức hoang đường... Càng không phù hợp phán đoán giữa hắn và Cự Quỷ Vương, có thể làm được điểm này sẽ nói rõ tu vi bản thân Cự Quỷ Vương đã vượt qua Bán Thần, trở thành... Đại Thừa!!

Đây là chuyện không có khả năng!

Chỉ có giải thích khác, chính Bạch Hạo là tồn tại đặc thù.

Cho dù giải thích như thế nào, đối với lão tổ Thái gia mà nói đều là trí mạng, trong tiếng kêu thảm hắn còn không ngừng giãy dụa, mắt thấy Nguyên Thần sắp bị lỗ đen hút vào... Thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên,

khí tức Bán Thần khí của hắn giảm xuống, trong chớp mắt từ Bán Thần trở lại Kết Đan.

Loại cảm giác khí tức áp đảo cả thiên địa giảm xuống còn Kết Đanthân thể Bạch Tiểu Thuần nhất thời không thể thích ứng liền phun máu tươi, thân thể lảo đảo lui ra phía sau, trường thương huyết sắc trong tay hắn cũng ảm đạm, chín đầu huyết long cũng biến mất.

- Đáng tiếc...

Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt, hắn thì thào nói nhỏ, lần đầu tiên hắn có cảm giác si mê lực lượng cường đại như thế.

Trong nháy mắt lỗ đen tiêu thất, Nguyên Thần lão tổ Thái gia bước một vòng trước Quỷ Môn Quan, hắn vẫn còn run rẩy, hắn xuất hiện ngoài ngàn trượng, hắn quay đầu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, bị hào quang truyền tống bao phủ và biến mất.

Nguyên Thần lão tổ Thái gia không ngừng run rẩy, cảm giác tử vong vừa rồi làm trái tim của hắn đập rộn ràng, hắn nếu như khí tức Bạch Tiểu Thuần còn kiên trì thêm một hồi thì hắn phải thân tử đạo tiêu.

Mặc dù thân thể sụp đổ, Nguyên Thần vẫn còn, đối với lão tổ Thái gia mà nói đã nhặt được cái mạng, ngay sau đó hắn sợ hãi và điên cuồng.

- Bọn chúng... Trốn ra khỏi thành Cự Quỷ!

- Nếu không thấy tìm thấy bọn chúng, mấy tháng sau, Cự Quỷ Vương trở về...

- Bán Thần... Bán Thần... Diệt sát Thiên Nhân chỉ cần một thương!

Nguyên Thần lão tổ Thái gia run rẩy, hắn nhanh chóng quay về Trần gia, hắn muốn đi tìm lão tổ Trần gia, muốn đi tìm lão tổ Bạch gia, đây là hạo kiếp ba đại gia tộc nhất định phải hóa giải.

Thậm chí bọn họ còn lập lời thề, xem như một người trong đó trọng thương, những người khác cũng không được thừa cơ xuất thủ, bọn họ nhất định phải làm như vậy, sau đó... Mới có thể liều lĩnh đuổi theo giết Cự Quỷ Vương và Bạch Hạo!

Truyền tống trận kia không có khả năng truyền tống quá xa, tối đa chỉ khoảng mười vạn dặm mà thôi.

Lúc lão tổ Thái gia đi tìm lão tổ Trần, Bạch, trong thành Cự Quỷ có vô số người chú ý kết quả của trận chiến này, chuyện có quan hệ với Bạch Hạo cũng truyền ra thật nhanh, các thế lực trong thành Cự Quỷ, tất cả Hồn tu đều biết quá trình của việc này, tất cả mọi người đều la thất thanh, tâm thần rung động rất mạnh.

- Trọng thương lão tổ Bạch gia, trọng thương lão tổ Trần gia, diệt nhục thân lão tổ Thái gia!!

- Bạch Hạo này quá mạnh!

- Trời ạ, Bạch Hạo này chỉ một mình đã nghiền áp ba đại gia tộc.

- Cự Quỷ Vương chạy rồi... Có thể tưởng tượng, một khi khôi phục trở về, ba đại gia tộc cũng tốt, sáu đại Thiên Hầu cũng được, tất cả không ai sống nổi, mà Bạch Hạo... Mặc kệ trước kia hắn đắc tội Cự Quỷ Vương thế nào, lần này liều chết đến một bước này, sợ rằng hắn sẽ trở thành tồn tại dưới một người trên vạn vạn người thành Cự Quỷ.

Chuyện phản loạn trong thành Cự Quỷ phát sinh tới hiện tại chưa tới hai mươi canh giờ.

Trong thời gian ngắn như vậy, đối với tất cả thế lực và Hồn Tu thành Cự Quỷ đều là biến cố to lớn, nghịch chuyển không thể tưởng tượng nổi, quả thực nghe rợn cả người.

Từ khi Cửu U Vương thăm dò, sáu đại Thiên Hầu làm phản, bốn đại Thiên Nhân ra tay, cho đến khi Cự Quỷ Vương không địch lại thân ảnh

tiêu tán, đây chỉ là màn dạo đầu, ngay sau khi phân thân biến mất đã diễn ra màn kế tiếp.

Toàn thành tìm kiếm bản tôn Cự Quỷ Vương ngay lúc này, Bạch Hạo xuất hiện, buộc bản tôn Cự Quỷ Vương xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, rồi sau đó tất cả... Mặc dù trôi qua bao nhiêu năm sau cũng hiển hiện trong tâm thần mọi người.

ba đại Thiên Nhân trọng thương, Bạch Hạo mang theo Cự Quỷ Vương... Chạy ra khỏi thành Cự Quỷ!

Hiện tại cái tên Bạch Hạo hiển hách như mặt trời ban trưa trong thành Cự Quỷ, thậm chí có thể tưởng tượng, dùng không bao lâu sẽ từ thành Cự Quỷ truyền khắp Man Hoang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 959: Lão Ca, Ta Không Thể Cứu Ngươi Rồi

Trong sơn mạch cách thành Cự Quỷ hơn mười vạn dặm, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng chạy đi, sắc mặt của hắn tái nhợt, cũng không quay đầu lại, sau lưng hắn là lão giả tóc bạc, toàn thân lão giả này héo rũ, nếp nhăn rất nhiều, khí tức như có như không, thậm chí nếu không nhìn cẩn thận sẽ cho rằng hắn là tử thi.

Lão giả này chính là Cự Quỷ Vương, cũng không biết vì hồn huyết hay bản thân lâm vào suy biến kỳ, hiện tại hắn đã hôn mê, thậm chí thân thể gần như bất diệt cũng yếu ớt, chỉ cần môt cây dao sắc bén của phàm nhân cũng có thể giết hắn.

Khí tức Bạch Tiểu Thuần rất không ổn định, mấy canh giờ trước hắn và Cự Quỷ Vương bị đưa tới nơi này, Cự Quỷ Vương đã hôn mê, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng trọng thương, bởi vì thương thế tích lũy tới mức độ nâất định nên bộc phát, mà hồn huyết không có tác dụng chữa thương, mặc dù mở rộng con đường của Bạch Tiểu Thuần, giúp hắn cảm nhận thế nào là Bán Thần, sau khi hắn công kích xong, thương thế cũng bộc phát, Bạch Tiểu Thuần cũng lâm vào suy yếu.

Cũng may thân thể Bạch Tiểu Thuần cường hãn cho nên mới không hôn mê, hắn phức tạp nhìn Cự Quỷ Vương, cũng không tiếp tục bóp cổ Cự Quỷ Vương, hắn vác đối phương lên lưng chạy đi.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ việc lần này quá lớn, ba đại gia tộc tuyệt đối không chết không ngớt, còn có sáu đại Thiên Hầu, trước khi bởi vì Bạch Tiểu Thuần có quá nhiều truyền tống trận, tốc độ của bọn họ không bằng Thiên Nhân, cho nên Bạch Tiểu Thuần mới không gặp.

Hiện tại có thể tưởng tượng, ba đại gia tộc và sáu đại Thiên Hầu sẽ liều tất cả tìm mình, bọn họ có rất nhiều thủ đoạn cho nên Bạch Tiểu Thuần không thể trông cậy vào chính mình không bị tìm được.

- Cũng may không cần quá lâu, lại kiên trì vài ngày, Cự Quỷ Vương có thể khôi phục... Hắn cho ta một giọt hồn huyết, cũng không biết có bị ảnh hưởng hay không.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn sầu mi khổ kiểm, nếu như Cự Quỷ Vương không cho hắn hồn huyết cũng bỏ đi, hắn vạn bất đắc dĩ sẽ ném Cự Quỷ Vương đi cũng không y náy bất an, hiện tại hắn không thể làm như vậy.

Trong thực chất Bạch Tiểu Thuần có nguyên tắc với ân tình, Bạch Tiểu Thuần xúc động với ân đức của Cự Quỷ Vương, hắn cũng không bỏ Cự Quỷ Vương lại để chạy một mình.

- Bỏ đi.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, lưng cõng Cự Quỷ Vương chạy đi như bay, hắn lao vun vứt trong sơn mạch, lại vượt qua rừng rậm.

Lúc này đã hoàng hôn, đêm khuya hàng lâm, nội tâm Bạch Tiểu Thuần muốn tiếp tục chạy đi nhưng thương thế không nhẹ, hắn có phần không chịu đựng nổi, khí tức của Cự Quỷ Vương càng suy yếu, thậm chí có rất nhiều thời điểm Bạch Tiểu không cảm nhận được, thân thể Cự Quỷ Vương đang lạnh như băng.

Điều này làm Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, trong hang động một ngọn núi, Bạch Tiểu Thuần điều động tu vi không nhiều đốt một đống lửa trước mặt Cự Quỷ Vương.

Sắc mặt Cự Quỷ Vương tái nhợt như cũ, toàn thân lạnh như băng không giảm bớt, khí tức càng ngày càng yếu ớt.

- Ngươi cũng không thể chết ah.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng, vỗ túi trữ vật, hắn lấy thuốc chữa thương ram, hắn nhanh chóng cho Cự Quỷ Vương ăn đan dược.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Bạch Tiểu Thuần muốn muốn đi tìm tiểu ô quy hỏi một chút, tiểu ô quy không có tung tích, phẫn nộ uy hiếp cũng vô dụng, Bạch Tiểu Thuần rơi vào đường cùng, hắn u sầu nhìn Cự Quỷ Vương, bỗng nhiên vỗ đùi.

- Có rồi!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn nghĩ ra một biện pháp có thể cho gia tăng nhiệt độ cho Cự Quỷ Vương, sau đó lại do dự.

- Cự Quỷ Vương lão ca, ta vì cứu ngươi, ta có hảo ý.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, cũng mặc kệ Cự Quỷ Vương có nghe hay không, sau khi nói xong hắn liền cầm Phát Tình Đan nhét vào trong miệng Cự Quỷ Vương.

Bạch Tiểu Thuần nhớ rõ phàm là đám phạm nhân ăn Phát Tình Đan đều nóng đổ mồ hôi, hiện tại chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống, cảm thấy một hạt có lẽ không đủ, vì vậy cố nén đau lòng lấy thêm mấy hạt cho Cự Quỷ Vương ăn.

Toàn thân Cự Quỷ Vương rung động, thân thể lạnh như băng dần dần có nhiệt độ, khí tức ảm đạm cũng có chút khởi sắc.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, trên mặt mang theo thần thái đắc ý, cảm giác mình thật sự là thiên tài, sáng tạo đan dược, chẳng những có thể dùng thẩm vấn, càng có thể cứu người.

- Thiên tài đều tịch mịch, ai.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nội tâm thả lỏng, hắn biết rõ Cự Quỷ Vương mà chết thì tất cả đều xong rồi, cũng không cần chơi cái gì nữa.

Hiện tại bình tĩnh lại, Bạch Tiểu Thuần hồi tưởng từng chuyện trong thành Cự Quỷ, trái tim hắn đập mạnh, mặt băng bó, âm thầm tổng kết.

- Là ta xúc động, không nên nghe tiểu ô quy... Ba đại Thiên Nhân, ta... Ta lại thoát khỏi tay bọn chúng.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trước kia ở thành Cự Quỷ, hắn xem như liều tất cả, tốn sức tâm tư, hắn cho rằng mình phải chết tại đây.

- Ta đã nói mình không mạo hiểm, tại sao lại mạo hiểm như vậy...

Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, hắn cảm giác tính cách của mình đã biến hóa, đã to gan lớn mật hơn trước.

- Đây cũng không phải chuyện tốt!

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, sau khi nhìn Cự Quỷ Vương liền mờ mịt nhìn trời, hắn thở dài lần nữa.

- Hi vọng tiểu ô quy nói là thật... Cự Quỷ Vương cần vài ngày là khôi phục.

Bạch Tiểu Thuần ngồi tại chỗ, nội tâm bất định, khẩn trương và chú ý chung quanh yên tĩnh, tâm thần mệt mỏi cũng được buông lỏng, hắn không tự chủ nhớ lại cảm ngộ Thiên Nhân và Bán Thần.

Thời gian dần qua, đôi mắt hắn mê mang, trong mê mang còn mang theo khát vọng.

- Thiên Nhân... Thì ra chính là cảm giác này, mà Bán Thần... Càng có thể khai phá thiên địa...

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, trong đầu nhớ lại cảm nhận khi dung nhập hồn huyết, những cảm ngộ này khắc vào lòng hắn, rất hiếm thấy, nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng chấp nhất trở nên mạnh hơn trước.

- Ta muốn trở thành Thiên Nhân... Ta muốn trở thành Bán Thần... Trở thành Bán Thần sống càng lâu.

Bạch Tiểu Thuần muốn trở nên mạnh hơn, hắn lại gia nhập thọ nguyên vào cho nên càng khát vọng hơn trước.

Thời gian trôi qua, không chờ qua đêm nay, Bạch Tiểu Thuần hơi nghỉ ngơi liền phát giác thân thể Cự Quỷ Vương không còn lạnh như băng, vì vậy cỏng hắn lên lưng và chạy đi.

Cứ như vậy, trừ phải nghỉ ngơi ra, thời gian còn lại Bạch Tiểu Thuần đều chạy đi... Trong ba ngày qua, Cự Quỷ Vương vẫn hôn mê, bộ dạng như không thức tỉnh, mà Bạch Tiểu Thuần không có nhiều thời gian chữa thương, cũng may thân thể cường hãn, thương thế cũng khỏi một nửa.

Nội tâm hắn lo lắng càng ngày càng mạnh, hắn biết rõ, theo thời gian trôi qua, nếu như Cự Quỷ Vương không thức tỉnh, như vậy ba đại gia tộc sẽ đuổi kịp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 960: Không Cần Sợ Hãi

Rốt cuộc vào hoàng hôn ngày thứ ba, lúc Bạch Tiểu Thuần đang bay đã biến sắc, cả bầu trời xuất hiện mây đen quay cuồng, một tiếng quát vang vọng khắp thiên địa.

- Bạch Hạo!

Tiếng rống nghiến răng nghiến lợi, mang theo oán khí vô tận, âm thanh bao phủ thiên địa, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn bầu trời, hắn nhìn thấy ba gương mặt lớn mấy trăm trượng bao phủ tầng mây.

Đó là lão tổ ba đại gia tộc!

Mà người vừa lên tiếng chính là lão tổ Thái gia đã mất đi thân thể, ánh mắt hắn mang theo sát cơ và sấm sét, nhất là trong lôi điện còn mang theo kim thuộc tính, đây là lôi sinh kim, chính là cực phẩm trong kim thuộc tính.

Lão tổ Bạch gia cùng lão tổ Trần gia đang ở bên cạnh hắn, sắc mặt hai người ngưng trọng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc này không còn chút khinh miệt nào, mà là đối đãi với tồn tại ngang hàng.

Nếu người không hiểu chuyện nhìn thấy ánh mắt này, nhất định cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng đây chính là Thiên Nhân, mà Bạch Tiểu Thuần chỉ là Kim Đan Đại viên mãn mà thôi, đây cũng là vì Bạch Tiểu Thuần dùng thực lực tranh thủ sự tôn trọng của cường giả.

Nhất là lão tổ Bạch gia, ánh mắt của hắn sinh ra hào quang kỳ lạ.

- Bạch Hạo!

- Dù sao ngươi cũng là người Bạch gia, giao Cự Quỷ Vương ra, dùng đại công này ta cho ngươi làm tộc trưởng Bạch gia.

Trên bầu trời, lão tổ Bạch gia lên tiếng, giọng nói của hắn còn lớn hơn lão tổ Thái gia.

Ánh mắt lão tổ Thái gia không cam lòng nhưng không lên tiếng, hiển nhiên bọn họ đã đạt thành nhận thức chung, lão tổ Trần gia cũng như thế, sâu trong mắt hắn mang theo sát cơ không kém gì lão tổ Thái gia khi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Người này... Giữ lại không được, có hắn tồn tại, Bạch gia ngày sau một nhà độc đại, không thể để chuyện này diễn ra.

Đây là phán đoán của lão tổ Trần gia, hắn càng khẳng định, một khi Bạch Hạo trở về Bạch gia, đây cũng là phán đoán của tất cả thế lực thành Cự Quỷ.

Đó là bởi vì thủ đoạn của Bạch Hạo lần này quá kinh người, đủ làm oanh động Man Hoang.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn lập tức căng thẳng nhìn ba lão tổ trên bầu trời, nội tâm khẩn trương bất an, lão tổ Bạch gia đưa ra điều kiện làm hắn không tin nổi.

Trong trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần cảm khái, vào lúc này bên tai lại nghe được tiếng nói của tiểu ô quy vang lên bên tai, đã mấy ngày qua nó không lên tiếng lần nào cả.

- Bạch tiểu tử tuyệt đối đừng đáp ứng, Quy gia ta mấy ngày qua không xuất hiện là vì không dám xuất hiện, đáng chết, ta đã cảm thấy không thích hợp, Cự Quỷ Vương... Thức tỉnh, hắn đã sớm thức tỉnh, nếu như Quy gia ta không nhìn lầm, tu vi của lão gia hỏa này đã khôi phục.

- Hắn cáo già đấy, Bạch tiểu tử, ta có thể giúp ngươi nhiều như vậy, đây chính là Bán Thần, ta ngay cả truyền âm cho ngươi cũng phải bố trí

rất lâu mới có thể không bị hắn phát hiện, ngươi xem mà xử lý.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, sắc mặt không lộ ra chút nào, hắn cố nén xúc động quay đầu nhìn Cự Quỷ Vương, đôi mắt không biến hóa, trên người hắn sinh ra khí thế thiết huyết, trong mắt còn xuất hiện tơ máu, hắn như hóa thành một con cô lang hung tàn trên thảo nguyên.

- Không cần nói nhiều, Bạch Hạo ta từ ngày bước ra khỏi Bạch gia đã thề tuyệt đối không quay về Bạch gia lần nào nữa! Họ Bạch các ngươi và ta tuy cùng một chữ nhưng có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, đột nhiên lên tiếng, hắn nói chuyện khàn khàn nhưng mang theo quyết tuyệt.

- Cự Quỷ Vương có ân tái tạo với ta, là lão ca ca của ta, ta đáp ứng hắn, bảo hộ hắn một tháng thì nhất định phải làm được.

- Các ngươi muốn Cự Quỷ Vương, vậy bước qua thi thể Bạch Hạo ta đã!

Bạch Tiểu Thuần rống to, hắn nói ra lời này với khí phách hiên ngang, trong lời nói còn mang theo ngông cuồng, nếu đổi thành người không biết về Bạch Tiểu Thuần sẽ bị hạo nhiên chính khí của hắn làm rung động.

- Bạch Hạo ta dù chết cũng không bỏ lão ca ca Cự Quỷ Vương!! Trong Thành Cự Quỷ, ta không bỏ hắn, hiện tại càng không bỏ hắn!

Lúc nói ra lời này, tu vi trên người Bạch Tiểu Thuần bộc phát, hắn cõng Cự Quỷ Vương lui ra phía sau, nhưng trong lòng đắc ý, suy nghĩ những lời này vô cùng xinh đẹp, sau khi Cự Quỷ Vương nghe cũng phải cảm động rơi nước mắt.

Đồng thời nội tâm cũng lo sợ, không phải đối với ba đại Thiên Nhân, mà là đối với Cự Quỷ Vương, dù sao mình trước đó mạo phạm Cự Quỷ

Vương không nhỏ...

Nhất là nhớ lại mình vỗ đầu đối phương, Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

Ba lão tổ im lặng, gương mặt lão tổ Thái gia đã mơ hồ, Nguyên Thần của hắn xuất hiện tại trung tâm gương mặt khổng lồ, bỗng nhiên bờ môi Bạch Tiểu Thuần khẽ nhúc nhích, lúc này tiếng sét bao phủ toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

Những thiểm điện kia nối thành một hàng tạo thành quả cầu điện khổng lồ, khí thế kinh người, những nơi đi qua vặn vẹo như đang thiêu đốt.

Cùng lúc đó lão tổ Trần gia hiện thân, hắn nâng tay làm thiên địa biến hóa tạo thành cuồng phong lôi điện bao phủ phạm vi trăm dặm.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần như nứt ra, biết mình không chỗ trốn, nhìn quả cầu sấm sét đang giáng xuống.

- Ta cho dù chết, ta cũng không cho phép các ngươi tổn thương lão ca ca.

Bạch Tiểu Thuần lui ra sau, hắn thả Cự Quỷ Vương xuống, thân thể ngăn cản trước mặt Cự Quỷ Vương, Vĩnh Dạ Tán bung ra và dùng toàn lực ngăn cản.

Tiếng nổ mạnh làm mặt đất rung chuyển và xuất hiện vết nứt, vô số lôi điện bao phủ bốn phía, dường như biến nơi này thành lôi trì, Vĩnh Dạ Tán vặn vẹo, Bạch Tiểu Thuần há miệng phun máu tươi, cả người như hỏng mắt, nhất là xương cốt càng vỡ vụn một ít, hắn cắn răng ôm lấy Cự Quỷ Vương.

Hắn vừa bỏ chạy vừa phun máu tươi, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng, cúi đầu nhìn Cự Quỷ Vương, thì thào một câu chỉ Cự Quỷ Vương có thể nghe.

- Người chỉ chết một lần, tử vong... So với ân tình lão ca ca thì đáng là gì.

Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng và điên cuồng.

- Ta chỉ hận tu vi của mình quá yếu, chỉ hận mình không thể hoàn thành hứa hẹn với lão ca ca.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời gào to, nội tâm rung rẩy, thầm nghĩ mình tiếp tục như vậy sẽ chết thật.

- Cự Quỷ Vương này muốn đùa giỡn cái gì chứ, hắn lại không ra tay, ta chết đi, hắn cũng không sống nổi.

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc.

Trên bầu trời, lão tổ Bạch gia thầm than một tiếng, thầm nghĩ đáng tiếc, hắn là người lãnh khốc, nếu Bạch Hạo không biết tốt xấu, hắn cũng không ngăn cản.

- Như vậy, ngươi liền chết đi!

Oanh!

Trong mắt xuất hiện thần thái ngập trời, hình bóng nắm đấm cực lớn giáng xuống, uy lực một quyền này giống như thiên ý, khống chế tứ phương, càng triệt tiêu tất cả đường lui của Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 961: Trò Chơi Chấm Dứt

Tốc độ nhanh chóng, trong chớp mắt bao phủ Bạch Tiểu Thuần, không đợi đánh xuống, tất cả khí tức hủy diệt bộc phát.

Nguy cơ sinh tử cực mạnh, trong nháy mắt bộc phát trong đầu Bạch Tiểu Thuần, hắn không cần nhìn cũng hiểu, mình tuyệt đối không ngăn cản nổi, cũng không thể né tránh, chính mình thế nào cũng phải chết không nghi ngờ.

- Con bà nó Cự Quỷ Vương, chẳng lẽ ngươi cũng muốn chết?

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nội tâm gào thét trong tuyệt vọng, miệng hắn vẫn không thay đổi.

- Lão ca ca, không phải lão đệ ta không tuân thủ hứa hẹn, là ta thật không làm được, ta chỉ có thể làm là cùng lên hoàng tuyền lộ với lão ca ca mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần cười buồn, hắn ngẩng đầu nhìn quyền ảnh giáng xuống, trong mắt sợ hãi tới cực hạn, ngược lại cực kỳ bình tĩnh, mặc dù thân thể còn run rẩy, nội tâm hắn không có khẩn trương, không còn sợ hãi, hắn hiểu nếu tiểu ô quy đoán sai, Cự Quỷ Vương thật không có tỉnh, bản thân mình có bỏ hắn lại hay không, cuối cùng vẫn như thế, chính mình làm sao chạy thoát khỏi tay ba lão tổ Thiên Nhân.

- Đây không phải cược, cũng không phải diễn, con bà nó chứ, lão tử không muốn mất cái mạng nhỏ này, cũng không thể để người ta sợ...

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần thì thào, thân thể run rẩy, hắn thả Cự Quỷ Vương xuống.

Tiếng oanh minh, trong chớp mắt tiếng nổ kinh thiên động địa xuất hiện, nắm đấm to lớn bao phủ thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, đại địa run rẩy, bỗng nhiên hố sâu khuếch tán ra chung quanh, thậm chí dãy núi này cũng chấn động vài cái, hư vô chung quanh cũng bị thần thông này xé rách...

Vào lúc này lão tổ Bạch gia thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên sắc mặt biến hóa, thân thể run rẩy, hắn sợ hãi nhìn lên bầu trời.

- Cự Quỷ Vương!!

Chẳng những hắn như vậy, lão tổ Trần gia, Thái gia đều run rẩy, não hải nổ tung như bị mười vạn thiên lôi giáng xuống, hắn không dám tin nhìn hố sâu, Cự Quỷ Vương vốn hôn mê sau lưng Bạch Tiểu Thuần đã tỉnh lại.

Đó là Cự Quỷ Vương!!

- Trò chơi, kết thúc!

Giọng nói âm lãnh nhưng đơn giản, lúc hắn nói bốn chữ thì khí thế Bán Thần, uy nghiêm vương giả bộc phát, ngay cả thiên địa cũng xuất hiện mây đen, lão tổ ba đại gia tộc run rẩy, thậm chí uy áp của Cự Quỷ Vương bộc phát tu vi, ánh mắt không giận tự uy, nội tâm ba người sụp đổ.

Đây mới là Cự Quỷ Vương!

Lúc này màu sắc thiên địa cũng bị che đậy, dường như thân ảnh này có thể làm thiên địa cúi đầu, vạn vật biến hóa.!

Bởi vì hắn là... Cường giả Bán Thần!

Bởi vì hắn là Man Hoang bốn đạiThiên Vương!

Hắn là... Cự Quỷ Vương!!

Hắn đứng trước Bạch Tiểu Thuần, hắn nâng tay phải lên, chỉ một tay có thể chống trời, thần thông lão tổ Bạch gia trực tiếp ngăn cản ở bên ngoài, phạm vi trăm trượng chung quanh hắn không bị ngăn cản.

thân thể già nua của hắn không ngừng cải biến, mái tóc màu trắng biến thành màu đen, trong nháy mắt nếp nhăn đầy mặt, thân thể khô héo dần dần thẳng tắp, thần sắc uy nghiêm bạo phát.

Đỉnh đầu của hắn xuất hiện vương miện, trên người hắn xuất hiện mãng long bào màu tím, quý khí phóng lên tận trời.

Lão tổ Bạch gia trên bầu trời không ngừng run rẩy, tròng mắt của hắn như sắp phát nổ, trong lòng hắn sinh ra hàn khí, hắn không ngừng sợ hãi.

Lão tổ Trần gia không khá hơn chút nào, hắn sợ hãi không thua gì biển cả, bởi vì hắn biết bản thân mình và gia tộc sẽ bị phá hủy.

Về phần lão tổ Thái gia, đồng dạng như vậy, hắn chỉ còn lại Nguyên Thần, hắn sợ hãi nhưng không có nhục thân gánh chịu, toàn bộ tác dụng lên Nguyên Thần của hắn, cho nên Nguyên Thần của hắn vặn vẹo giống như sắp sụp đổ, trong lòng hắn đang thét dài, ba người bọn họ phán đoán sai về Cự Quỷ Vương.

Không phải ba tháng, không phải một tháng, thậm chí không phải nửa tháng... Mà là... Năm ngày!!

Bọn họ bắt đầu phản loạn, chỉ cần năm ngày, Cự Quỷ Vương đã có thể khôi phục tu vi, vào lúc này hiểu rõ trận làm phản này chỉ là trò đùa, phân thân Cự Quỷ Vương ngày đó bộc phát khí thế bế nghễ thiên địa, còn có ánh mắt khinh bỉ và câu nói kia.

- Đây là một trò chơi...

Nghĩ tới câu này, lão tổ Thái gia, Bạch gia, Trần gia đều nhớ, toàn bộ thiên địa trở nên yên lặng và tịch mịch.

Ba người bọn họ đứng trên bầu trời, hết lần này tới lần khác trong cảm nhận của bọn họ, cả thiên địa chỉ còn thân ảnh kia mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đứng sau lưng Cự Quỷ Vương, vào lúc này hắn trợn mắt há hốc mồm, không thể tin là mình còn sống, không thể tin Cự Quỷ Vương đã thức tỉnh và khôi phục tu vi, hắn rung động còn hơn lão tổ ba đại gia tộc.

Nội tâm hắn bất định càng mạnh, hắn khẩn trương không nói thành lời.

- Hi vọng Cự Quỷ Vương nhìn ta thật tốt, quên chuyện khác... Ngàn vạn đừng mang thù.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần khẩn trương và bất an, ba người lão tổ Bạch gia không ngừng bất an, rất nhanh, lão tổ Thái gia gào thét, hắn xoay người bỏ chạy.

Hắn không thể không trốn, cho dù gia tộc vì thế bị diệt cũng bỏ chạy, chỉ cần hắn vẫn còn, gia tộc vẫn có thể thành lập, mà hắn vẫn lạc... Đó là thua cả bàn.

Hắn có lựa chọn của mình, về phần lão tổ Bạch gia và Trần gia không có bỏ chạy, bọn họ bộc phát tu vi phóng thẳng về phía Cự Quỷ Vương.

Lần này làm phản chính là đánh cược, nếu thắng bọn họ có tương lai tốt hơn, hiện tại thua... Bọn họ phải trả giá vì hành động của mình.

- Hai người các ngươi xem như có chút cốt khí.

Cự Quỷ Vương đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn nói bình tĩnh nhưng uy áp không cách nào hình dung, câu nói kia tràn ngập cả thiên địa.

Hắn nâng tay phải lên đánh xuống một đấm, cách không đánh thẳng về lão tổ Bạch gia và Trần gia.

Một quyền nhìn như hời hợt, nhìn như không có thuật pháp thần thông gì nhưng thiên địa lại ảm đạm, dường như thế giới đang xoay tròn hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, nó giống như cái miệng cực lớn thôn phệ lão tổ Bạch gia, Trần gia.

Tiếng nổ ầm ầm quanh quẩn thiên địa, lão tổ Bạch gia phun máu tươi, toàn thân như muốn sụp đổ, hắn cười thảm thiết, thân thể không bị khống chế bị cái miệng lớn thôn phệ, lão tổ Trần gia cũng cười thảm, hắn cười không cam lòng, càng có đắng chát, hắn không ngừng phun máu tươi, bản thân bị cuốn vào trong cái miệng khổng lồ.

Một quyền tiêu diệt hai Thiên Nhân, thân ảnh của bọn họ biến mất, sống chết không rõ.

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi tràn, nội tâm run rẩy, hắn chưa từng thấy Bán Thần xuất thủ, lúc dùng hồn huyết cảm nhận thế nào là Bán Thần cũng không rung động bằng cảnh tượng trước mặt.

Tất cả đã làm Bạch Tiểu Thuần khẩn trương tới cực hạn, trong đầu xuất hiện hình ảnh, trong hình ảnh là lúc mình phách lối vỗ đầu Cự Quỷ Vương, hắn không vỗ một cái, mà là vỗ bảy tám cái, vỗ tới mức đầu Cự Quỷ Vương sưng lên...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 962: Thiên Xuyên Vạn Xuyên

Bạch Tiểu Thuần đau khổ, hắn cảm thấy mình ăn tim rồng gan phượng, bằng không vì sao có đảm lượng vỗ đầu cường giả Bán Thần.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đau khổ, ánh mắt Cự Quỷ Vương nhìn thân ảnh lão tổ Thái gia dung nhập vào hư không, hắn hừ lạnh một tiếng, nắm đấm đánh vào lão tổ Thái gia đang bỏ chạy.

Dưới một đấm này mọi thứ nghịch chuyển, dường như nắm tháng đều nằm trong tay Cự Quỷ Vương, hắn có quy tắc của mình.

Chỉ trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần kinh hãi phát hiện, lão tổ Thái gia đã bỏ chạy, Nguyên Thần hắn đã chạy rất xa, vào lúc này lùi lại cực nhanh.

- Không... Không, Vương gia tha mạng, Vương gia...

Lão tổ Thái gia không ngưng run rẩy, Nguyên Thần của hắn lui ra sau, trong nháy mắt đã xuất hiện trong tay Cự Quỷ Vương.

Không chờ hắn nói xong, Cự Quỷ Vương mặt không biểu tình bóp một cái, lão tổ Thái gia kêu thảm, toàn bộ Nguyên Thần của hắn sụp đổ.

Cho dù sụp đổ cũng chưa kết thúc, một tia tàn ảnh trong Nguyên Thần bay ra ngoài, đó chính là... Thiên Nhân Hồn!

Thiên Nhân Hồn vừa xuất hiện, trên bầu trời có một vòng xoáy xuất hiện, nhìn kỹ trong vòng xoáy xuất hiện dòng sông, trong nước sông có vô số oan hồn, đó là... Minh Hà!

Trong nháy mắt xuất hiện vòng xoáy, một tia hấp lực sinh ra, dường như quy tắc cho phép, muốn hút Thiên Nhân Hồn vào bên trong, Cự Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, tay phải vỗ một cái làm thiên địa biến hóa, hấp lực bị đánh tan, vòng xoáy Minh Hà cũng không muốn tranh đoạt với Bán Thần, dần dần ẩn vào giữa thiên địa, Thiên Nhân Hồn cũng nằm trong tay Cự Quỷ Vương!

Trong hồn có khí tức kim thuộc tính, thậm chí trong đó còn xen lẫn một tia lôi lực.

Tất cả kết thúc như thế, từ khiCự Quỷ Vương xuất thủ tới bây giờ chỉ qua vài hô hấp, ba đại Thiên Nhân, một tử vong, hai không biết tung tích.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, mồ hôi trán chảy xuống, nội tâm hắn bất an nhìn sang Cự Quỷ Vương, bỗng nhiên Cự Quỷ Vương quay người nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo uy nghiêm và sắc bén, nó giống như lưỡi đao đánh vào đầu Bạch Tiểu Thuần, có thể làm toàn thân của hắn tan vỡ.

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, tâm thần oanh minh, Cự Quỷ Vương lúc này như biến thành phong bạo, bản thân hắn đứng giữa phong bạo này, tùy thời có thể bị xé nát thân thể, hắn không khác gì phàm nhân đối mặt với mãnh hổ khát máu.

Uy áp không cách nào hình dung xuất hiện trong mắt Cự Quỷ Vương, như muốn lật tung cả bầu trời.

- Bạch Hạo, cho bản vương một lý do... Không giết ngươi!

Cự Quỷ Vương nói chuyện không khác gì thiên lôi, tiếng nổ vang vọng cửu thiên quanh quẩn tứ phương, dường như cả thế giới đang chống lại Bạch Tiểu Thuần.

Uy áp tới từ người Cự Quỷ Vương làm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn như con thuyền độc mộc trong cơn sóng dữ, hắn có cảm giác mình trả lời

không đúng sẽ hình thần câu diệt ngay lập tức!

Cự Quỷ Vương nói câu này làm Bạch Tiểu Thuần suýt hồn phi phách tán, một câu nói đơn giản nhưng Bạch Tiểu Thuần có mấy lời giải thích, cho dù là ước định của bọn họ hay diễn kịch lúc trước, còn có ân cứu mạng mấy ngày trước, bất cứ câu nào cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

Bạch Tiểu Thuần có dự cảm không nên nói những lời này.

Bởi vì tất cả Cự Quỷ Vương đều biết, trong tình huống đã biết, còn muốn hỏi mình như vậy, như vậy trong đó có ẩn chứa thâm ý làm Bạch Tiểu Thuần không rét mà run, hắn không chút nghi ngờ, mình trả lời thế nào sẽ quyết định vận mệnh của mình sau đó.

Hiện tại là lần khẩn trương không nhiều trong đời Bạch Tiểu Thuần, nhất là hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Cự Quỷ Vương, sâu trong ánh mắt kia mang theo kỳ dị nào đó, Bạch Tiểu Thuần càng xác định suy đoán của mình.

- Trong tay hắn cầm là Thiên Nhân Hồn kim thuộc tính, hắn cố ý cho ta nhìn, tâm tư Cự Quỷ Vương như thế nào... Hết lần này tới lần khác lại có sát cơ với ta, cấm chế cũng không an toàn a!

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, vào lúc này hắn có cảm giác gần vua như gần cọp, trước mắt Cự Quỷ Vương đã trở về bộ dạng chân chính, cũng không biết vì cái gì, Cự Quỷ Vương lại làm Bạch Tiểu Thuần có xúc động muốn vỗ đầu của hắn, cảm xúc vừa xuất hiện đã bị Bạch Tiểu Thuần bóp chết.

- Là còn muốn vỗ đầu bản vương!

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần khẩn trương do dự, Cự Quỷ Vương lên tiếng, giọng nói như băng hàn, ánh mắt thâm thúy còn mang theo uy áp, dường như cả thế giới đang đè ép Bạch Tiểu Thuần, nó như phong bạo càn quét các nơi.

- Nội tâm của hắn có oan khí với ta, không nhận tội sẽ nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nội tâm gào thét, ánh mắt có tơ máu, co được giãn được mới là hảo hán, đột nhiên hắn ngẩng đầu nói ra.

- Vương gia!

Bạch Tiểu Thuần kích động lên tiếng.

- Vương gia, trước kia Bạch Hạo không rõ, hiện tại Bạch Hạo đã hiểu, Vương gia không hổ là Vương gia, tài trí vô song, thời gian năm ngày nghịch chuyển càn khôn, chẳng khác gì vạch mây mù thấy mặt trời.

Bạch Tiểu Thuần nói với thần thái kích động tới cực hạn, thậm chí còn có thể nhìn thấy nước mắt trên khóe mắt của hắn.

- Kích động muốn khóc?

Cự Quỷ Vương khẽ giật mình, thần sắc cổ quái nhưng không mất uy nghiêm.

- Vương gia, thật sự là hình tượng của ngài quá mức vĩ đại, một chỉ diệt Thiên Nhân, quát tháo chúng sinh, khí khái oai hùng kia quá hùng vĩ! Ngài là đại anh hùng trong lòng ta, ta khóc cũng không có gì.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, thân thể của hắn kích động run rẩy, nước mắt cuồng nhiệt chảy ra.

Cự Quỷ Vương nghe đến đó, ánh mắt càng kỳ quái, dường như ngay của hắn cũng không ngờ Bạch Tiểu Thuần còn có bản lĩnh như vậy...

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy quang mang trong mắt Cự Quỷ Vương, nội tâm hắn thả lỏng, hắn suy nghĩ không sai, hắn phải bỏ thêm chút sức mới được, thế là sắc mặt càng sùng kính, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Vương gia, ngài anh minh thần võ, trí lực phi phàm, bách chiến bách thắng, ngọc thụ lâm phong, không gì làm không được, quả thực là

không người sánh bằng, thiên hạ nằm dưới bàn chân, Bạch Hạo sau này sẽ khăng khăng đi theo ngài, ngài nhất định sẽ không tổn thương tới tiểu hài tử đáng thương như ta...

Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn Cự Quỷ Vương, hắn nói một đống lớn, trên thực tế câu nói sau cùng mới là trọng điểm...

Vừa nói xong câu này, nội tâm Bạch Tiểu Thuần bắt đầu cầu gia gia cáo nãi nãi, hắn không hiểu lựa chọn của mình là đúng hay sai, nội tâm khẩn trương và phát sầu.

Cự Quỷ Vương nghiền ngẫm nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm dở khóc dở cười, tuy hắn chưa từng nghe ai nịnh nọt như thế, dù sao bên cạnh hắn không có ai như Bạch Tiểu Thuần, bởi vì hắn tràn ngập uy nghiêm, người bên cạnh không dám nói gì.

Sau khi nghe xong, hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có chút hưởng thụ, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần bớt cổ quái, còn có chút nhu hòa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 963: Bắt Người Phản Loạn (Thượng)

Trên thực tế trước kia hắn thật sự động sát cơ, dù sao nếu không có Bạch Tiểu Thuần, hắn không gặp nhiều hung hiểm như thế, những năm qua hắn có tâm trí như sắt đá cũng bị xúc động vài lần, cũng đã lạc ấn trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện chính là việc ngoài ý muốn, không nằm trong kế hoạch của hắn, nếu như mang Bạch Tiểu Thuần về thành Cự Quỷ, với thanh thế của hắn, có thể tưởng tượng ngày sau thân phận của Bạch Tiểu Thuần trong thành Cự Quỷ dưới một người trên vạn vạn người.

Chuyện như vậy, nếu nằm trong kế hoạch cũng thôi, nhưng đây là bất ngờ, là ngoài ý muốn, nội tâm Cự Quỷ Vương rất không thoải mái.

Cho nên hắn giao quyền lựa chọn cho Bạch Tiểu Thuần, nếu như Bạch Tiểu Thuần trả lời là ước định của hai người, như vậy Bạch Tiểu Thuần không lấy được Thiên Nhân Hồn, Cự Quỷ Vương còn phong ấn Bạch Tiểu Thuần, chờ sau khi giải cấm chế, Bạch Tiểu Thuần sẽ bị âm thầm đưa ra khỏi thành Cự Quỷ, từ nay về sau không liên quan tới hắn, sinh tử do trời.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần nói tới những thảm thiết trên đường tới đây, như vậy Cự Quỷ Vương sẽ cho hắn Thiên Nhân Hồn, sau đó vẫn như cũ... Sinh tử do trời.

Hai lựa chọn này, cho dù thế nào Cự Quỷ Vương cũng sẽ không cho Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi theo mình về thành Cự Quỷ.

Nếu Bạch Tiểu Thuần không biết tốt xấu, dám vỗ đầu của mình, nói ra ân cứu mạng, hành vi này xem như mang ân, lấy tính cách của Cự Quỷ Vương, hắn sẽ ra tay.

Hắn cho Bạch Tiểu Thuần ba con đường, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn con đường thứ tư, sắc mặt Cự Quỷ Vương quái dị nhưng không thể làm gì, cũng mắng thầm tiểu tử láu cá, trải qua Bạch Tiểu Thuần nháo trò và vô sỉ như thế, sát ý và suy nghĩ vừa rồi không còn, nhất là nhìn thấy thương thế trên người Bạch Tiểu Thuần, trong đầu nhớ tới hình ảnh đối phương không bỏ mình.

Đối phương vào thời khắc sống chết lại chân thành, Cự Quỷ Vương đa mưu túc trí, hắn nhìn rõ ràng, hắn hiểu đó là thật, nghĩ tới đây, tâm tính kiêu hùng của hắn cũng mềm hơn một chút.

Sau khi nhớ lại Bạch Tiểu Thuần lượn quanh một vòng lớn nói lời nịnh nọt, lúc hắn nói ra câu sau cùng làm Cự Quỷ Vương không biết nên khóc hay cười, ánh mắt đảo qua Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt lạnh lùng của Cự Quỷ Vương giảm bớt, hắn vung tay, Thiên Nhân Hồn kim thuộc tính rơi vào trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy lo sợ, không ngừng quan sát Cự Quỷ Vương, mắt thấy Thiên Nhân Hồn bay tới, hắn sửng sốt sau đó bắt lấy, đã thấy Cự Quỷ Vương quay người bước đi lên, dường như muốn rời khỏi.

Bạch Tiểu Thuần vẫn không mò được suy nghĩ của đối phương, cầm Thiên Nhân Hồn, do dự có nên cáo biệt hay không? Chuyện lúc trước không so đo?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ lung tung, Cự Quỷ Vương lên tiếng.

- Đứng ở nơi đó làm gì, bản vương muốn về thành Cự Quỷ, chẳng lẽ ngươi không định quay về!

Đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động, trong mắt có thần thái, hắn biết mình đã vượt qua một cửa này, Cự Quỷ Vương nói rất rõ ràng, muốn mang mình quay về.

Vừa nghĩ tới sau khi trở về, bản thân mình xoay người hoa lệ, Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, hắn hưng phấn bước đi.

Cự Quỷ Vương khôi phục tu vi, ba Thiên Nhân, một hai hai bị bắt, việc này phát sinh quá nhanh, ba đại gia tộc không có cách nào, lại nói tới sáu Thiên Hầu trong thành Cự Quỷ..

Trước mắt thành Cự Quỷ lòng người bàng hoàng, thế lực trong nội thành khẩn trương và lo lắng, nếu ngày đó Cự Quỷ Vương chết thì cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác bị Bạch Hạo cứu đi, kể từ đó trong lòng những người làm phản treo một thanh đao, chỉ có thể chờ mong ba đại Thiên Nhân ra ngoài truy sát, cuối cùng có thể chém giết Cự Quỷ Vương.

Những người không làm phản cũng chột dạ, bởi vì Cự Quỷ Vương xây dựng ảnh hưởng quá nặng, bọn họ không có đi bình loạn, việc này nếu như miễn cưỡng nói đồng mưu, bọn họ cũng khó giải thích.

Trong tình thế khẩn trương như thế, toàn bộ thành Cự Quỷ bị kiềm chế, không thấy người đi đường, tất cả Hồn tu đều ở lại nơi ở của mình, yên lặng chờ đợi lần tạo phản kết thúc.

Chỉ có Hồn Quân quân đoàn của sáu đại Thiên Hầu đang lo lắng hãi hùng, bọn họ tuần tra trong trong thành Cự Quỷ, đồng thời cũng không từ bỏ tìm kiếm, dù sao không ai dám cam đoan Cự Quỷ Vương đào tẩu sẽ không lẻn vào trong thành, mặc dù khả năng này không lớn nhưng cũng không buông lỏng quá nhiều.

Về phần sáu Thiên Hầu làm phản kia, sắc mặt bọn họ âm trầm, tụ tập trong đại điện tại nội thành, bọn họ ít nói chuyện, khi thì nhìn sang bầu trời xa xa, mong ba đại Thiên Nhân quay về.

- Cự Quỷ Vương suy yếu, mặc dù Bạch Hạo giảo hoạt, thủ đoạ tàn nhẫn, dù sao tu vi không đủ, nhất định sẽ thành!

- Cho dù Cự Quỷ Vương có hồn huyết, dù sao cũng là hồn huyết, hắn có mấy giọt chứ?

Sáu người không ngừng tự an ủi mình, lại không thể ức chế trái tim đập loạn.

Cùng lúc đó bên ngoài thành Cự Quỷ, trên một đỉnh núi có hai người đang đứng, bọn họ nhìn chung quanh.

Hai người này chính là U Minh Công và Vô Thường Công, mỗi người bọn họ kiêng kỵ, bọn họ chờ mong, trong lòng càng hiểu rõ, mạng lẫn vận đã không phải bọn họ quyết định, sống hay chết đều nằm trong tay ba đại Thiên Nhân cùng Cự Quỷ Vương.

Thiên Nhân của ba đại gia tộc thành công, Vô Thường Công chỉ có thể bỏ chạy hoặc quy thuận bọn họ, trái lại... Đó là lúc U Minh Công đại nạn lâm đầu, cho nên hai người từ bỏ đấu pháp, bọn họ nhìn chằm chằm lẫn nhau, có thể làm cho đối phương giảm bớt chiến lực một Thiên Nhân, đây là ý nghĩa sự tồn tại của bọn họ.

Trong lúc toàn bộ thành Cự Quỷ đang ngột ngạt, tất cả mọi người khẩn trương lo nghĩ, thời gian trôi qua, dần dần hoàng hôn đến, bầu trời đỏ rực như mây lửa, trong mắt Hồn Tu thành Cự Quỷ bó lại nặng nề, nội tâm mọi người đang lo lắng.

Vào lúc này bầu trời quay cuồng, thời gian trong nháy mắt, toàn bộ mây trên bầu trời biến hóa, từng tiếng thiên lôi ỏổ vang trên chín tầng trời, vang vọng tám phương.

Rầm rầm rầm!!

Âm thanh càng lúc càng lớn, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, rung chuyển tất cả thế lực trong thành Cự Quỷ, sắc mặt sáu đại Thiên

Hầu biến hóa, bọn họ nhìn nhau, không nói một lời và nhìn lên bầu trời.

Vô Thường Công và U Minh Công cũng ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt hai người khẩn trương và mong đợi.

Trong nháy mắt nhìn sang, sắc mặt U Minh Công biến hóa, hắn không dám tin và kinh hãi, mà Vô Thường Công rung động, hắn vui mừng như điên và cười lên ha ha.

Thần thái của hai người khác biệt, một kẻ kinh, một kẻ vui, tiếng thiên lôi nổ vang trên bầu trời truyền vào thành Cự Quỷ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 964: Bắt Người Phản Loạn (Hạ)

Ầm!

Âm thanh như thiên địa sơ khai, tất cả người trong thành Cự Quỷ rung động, trên bầu trời xuất hiện khe nứt lớn, xoạt một tiếng, dường như nhân sinh của mọi người bị chém thành hai.

Vết nứt này dài ngàn trượng, nó như thanh đao vô hình chém đứt hư vô, phong bạo màu đen bao phủ tám phương, từ trong vết nứt có hai người đi ra!

Người trước nhất đội vương miệng, mặc mãng long bào màu tím, trong nháy mắt hắn bước ra thiên địa rung chuyển, vô số lôi đình lan ra chung quanh, vạn vật bị áp chế.

Nhất là ánh mắt của hắn như tia sáng chói mắt nhất thiên địa, vị trí hắn dứng lại là bóng tối vô tận.

Thành Cự Quỷ vốn có cảm giác đè nén lại càng mạnh hơn nữa, trong nháy mắt áp lực bao phủ tòa thành, tất cả Hồn Tu trong thành run rẩy, nội tâm sinh ra sóng gió ngập trời, cũng không biết là ai kêu lên, rất nhanh, toàn bộ thành trì sôi trào.

- Cự... Cự Quỷ Vương!!

- Cự Quỷ Vương trở về!

- Cung nghênh Cự Quỷ Vương!!!

Lúc này tiếng bái kiến vang lên khắp tòa thành, sáu Thiên Hầu làm phản run rẩy, sắc mặt không còn chút máu, bọn họ đang chờ đợi tử hình.

Bại... Triệt triệt để để... Bại!

Với tu vi của bọn họ đã nhìn ra Cự Quỷ Vương... Đã khôi phục, có thể tưởng tượng, lão tổ Thiên Nhân của ba đại gia tộc có hạ tràng thế nào.

Tiếng thở dốc bao phủ khắp toàn thành, từng ánh mắt đều tập trugn lên người Cự Quỷ Vương, lúc này chỉ ộ một người diễu võ giương oai, dường như trong thiên địa trừ Cự Quỷ Vương ra, chỉ còn lại mình hắn độc tôn, kẻ đó là... Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần kích động và hưng phấn, hiện tại hắn điều chỉnh hô hấp nhìn thành trì phía dưới, hắn có cảm giác khổ tận cam lai, hắn hưng phấn không chịu nổi, trước kia hắn ở trong tòa thành như chuột chạy qua đường, bị đuổi giết chạy bốn phía, hiện tại hắn mang theo hào quang của người chiến thắng quay về nơi đây, đắc ý không cách nào hình dung.

Hắn ngẩng đầu lên, Bạch Tiểu Thuần bước về phía trước,, trực tiếp đi tới trước Cự Quỷ Vương, hắn đứng tại đó sau đó quát lớn với toàn thành.

- Đều nghe cho kỹ đây, ba đại gia tộc phạm thượng, đã bị Vương gia chém thủ lĩnh, hiện tạiVương gia trở về, các ngươi còn không mau tới bái kiến, còn chờ tới khi nào?

Bạch Tiểu Thuần vừa hô lên, lúc này từ bốn phương tám hướng có bóng người bay lên, bọn họ bay tới trước Cự Quỷ Vương sau đó quỳ lạy.

- Cung nghênh Cự Quỷ Vương!!

- Cung nghênh Cự Quỷ Vương!!!

Không ngừng có người bay ra, trong nháy mắt vô số Hồn Tu lít nha lít nhít nhiều không thấy hết đều xuất hiện, bọn họ cùng bái kiến nên âm thanh vang vọng bầu trời.

Về phần sáu Thiên Hầu kia, mặt xám như tro, từng người tuyệt vọng, biết căn bản không dám bỏ chạy, thậm chí cũng không dám phản kháng, tất cả đều cúi đầu quỳ lạy.

Còn có bốn Thiên Hầu lựa chọn im lặng trong phản loạn, bọn họ run rẩy bái kiến, từng người thấp thỏm lo âu, nơi xa hai đạo hào quang bay tới và dừng giữa không trung.

Chính là Vô Thường Công và U Minh Công, Vô Thường Công rất kích động, hắn ôm quyền cúi đầu với Cự Quỷ Vương.

- Bái kiến Vương gia!

Sắc mặt U Minh Công lo lắng không yên, hắn không có lỗ mãng lựa chọn bỏ chạy, hắn biết, trốn không thoát, một khi trốn thì phải chết... Mà không trốn, có lẽ còn có một tia sinh cơ, lúc này sắc mặt tái nhợt quỳ xuống.

Trong thành Cự Quỷ xuất hiện vô số tiếng bái kiến, thanh thế cực kỳ kinh người.

Cự Quỷ Vương mặt không biểu tình, từ đầu đến cuối, hắn đều không nói một lời, hắn đứng nơi đó nhìn đám người. Hắn căn bản không nói tiếng nào, chỉ dựa vào tư thái Vương giả trở về đã đủ nghiền ép tất cả phản loạn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tất cả, nội tâm càng phấn chấn, cũng may hắn hắn chưa quên uy nghiêm của Cự Quỷ Vương, lúc này vụng trộm nhìn sau đó nội tâm có quyết định, thế là chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn đám người phía dưới và lên tiếng.

- Bắt người phản loạn!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình nói câu này quá sắc bén, giờ phút này nội tâm vui sướng. Hắn nói ra câu này bốn đại Thiên Hầu không

tham dự phản loạn lập tức hành động, bọn họ bay tới chỗ sáu Thiên Hầu làm phản sau đó xuất thủ phong ấn tu vi, lại bắt giữ bọn họ.

Sáu người kia căn bản không dám phản kháng, trong chớp mắt bị phong ấn quỳ trên mặt đất, bọn họ không động đậy, cùng lúc đó Vô Thường Công cũng nâng tay phải lên, thân thể U Minh Công run rẩy, tu vi bị phong ấn, hắn chán nản thừa nhận.

Về phần người dưới trướng sáu đại Thiên Hầu không bỏ chạy, rất nhanh, bốn Thiên Hầu khác đã áp chế toàn bộ.

Cự Quỷ Vương vẫn lạnh lùng nhìn tất cả, không có mở miệng nhưng nội tâm rất thưởng thức cách làm của Bạch Tiểu Thuần, hiện tại hắn đi một bước tới pho tượng Cự Quỷ Vương, hắn vung tay lên, lập tức bốn phương vặn vẹo, thời gian nghịch chuyển, từng khối đá dưới đất bay lên, trong chớp mắt pho tượng đã sụp đổ khôi phục như ban đầu.

Còn có đại điện vương cung, những hòn đá bay lên và khôi phục như cũ, thậm chí từng vết nứt cũng khép lại, qua mấy hô hấp, mọi việc giống như kỳ tích... Pho tượng Cự Quỷ Vương đứng sừng sững, vương cung rộng lớn như trước.

- Bản vương, trở về!

Từ khi Cự Quỷ Vương trở về tới bây giờ, lần đầu hắn mở miệng, giọng nói mang theo uy nghiêm vang vọng khắp toàn thành.

- Cự Quỷ Vương!

- Cự Quỷ Vương!

- Cự Quỷ Vương!

Trong thành trì, tất cả mọi người đồng loạt hô to, phong vân luân chuyển, âm thanh cuồng nhiệt được Bạch Tiểu Thuần dẫn dắt...

Trong tiếng kêu sùng bái của đám người phía dưới, tâm tình Bạch Tiểu Thuần khuấy động, hắn hâm mộ quyền thế của Cự Quỷ Vương, đồng thời tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít, hắn hiểu được lần này mình phát đạt thật rồi.

Hiện tại hắn tranh thủ đi đến bên người Cự Quỷ Vương, bộ dạng tập trung công tác, không ngừng dò xét bốn phía, lo lắng có người làm loạn.

Bộ dạng khoa trương này lọt vào mắt người khác nhưng không ai dám châm chọc mảy may, thậm chí rất nhiều người đang hâm mộ, ghen ghét, hận không thể lấy thân thay vào, cả đám đều hiểu Bạch Hạo sẽ lên như diều gặp gió, phong vân hóa rồng... Từ nay về sau một bước lên mây.

Ngay cả bốn đại Thiên Hầu không dám phản loạn, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo thần thái ngưng trọng, thậm chí Vô Thường Công nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nội tâm cảm thán, hắn hiểu Bạch Hạo đã lọt vào mắt Cự Quỷ Vương!

Bạch Tiểu Thuần hành động quá khoa trương, tự nhiên bị Cự Quỷ Vương nhìn hết, sắc mặt hắn như thường nhưng dở khóc dở cười, sau khi tu khôi phục tu vi, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần khác trước...

- Bạch Hạo, nơi này đều do ngươi xử lý... Vô Thường Công, đi theo bản vương.

Cự Quỷ Vương âm thầm lắc đầu, không tiếp tục để ý Bạch Tiểu Thuần, hắn nói xong liền gọi Vô Thường Công đi cùng mình vào đại điện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 965: Bạch Tổng Quản

- Bạch Hạo lĩnh mệnh!

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, hắn hưng phấn vì cảm giác nắm đại quyền trong tay.

Vô Thường Công thở sâu, hắn nâng tay bắt lấy U Minh Công đang trầm mặc và đi vào đại điện, lại chú ý tới ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo sắc bén, không ngừng dò xét mình có gây nguy hiểm cho Cự Quỷ Vương hay không, cảnh này làm hắn cảm thấy khó chịu, cảm thấy Bạch Hạo cũng quá khoa trương.

Cũng không dám lộ ra mặt, thậm chí hắn cười hữu hảo, cũng gật đầu với Bạch Tiểu Thuần rồi đi vào cung điện.

Bạch Tiểu Thuần hài lòng thu hồi ánh mắt, trong lòng đắc ý không đè nén được.

- Hừ, Bạch Tiểu Thuần ta đã được nắm quyền rồi.

Bạch Tiểu Thuần khí vũ hiên ngang tinh thần phấn chấn, chắp tay sau lưng đứng giữa không trung bên ngoài pho tượng Cự Quỷ Vương, hắn ngạo nghễ nhìn đám người phía dưới.

Lúc này Thiên Hầu không làm phản bay tới, đến trước người Bạch Tiểu Thuần, bọn họ tươi cười nịnh nọt và ân cần, sắc mặt bọn họ vô cùng cung kính.

- Trước kia nghe thấy Bạch Hạo huynh đệ oai hùng phi phàm, thiên tư tuyệt đỉnh, hôm nay gặp mặt, nghe đồn không sai, Bạch Hạo huynh đệ

nào chỉ oai hùng phi phàm, đơn giản chính là rồng phượng trong loài người, thiên hạ vô song! Lão ca có miếng ngọc bội luyện linh mười lăm lần, lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Hạo huynh đệ đã cảm thấy ngọc bội này hữu duyên với ngươi, kính xin nhận lấy.

- Đúng vậy, Bạch Hạo huynh đệ, ngày đó ngươi đại chiến ba đại Thiên Nhân đã danh chấn Man Hoang, trong Khôi Hoàng đại địa ta, tuấn kiệt nào dám sánh ngang với Bạch Hạo huynh đệ? Căn bản cũng không có! Bạch Hạo huynh đệ, ngươi còn chưa có nhà trong thành Cự Quỷ nha, ta đã sớm chuẩn bị thỏa đáng cho Bạch Hạo huynh đệ, xin Bạch Hạo huynh đệ vui lòng nhận cho.

- Ba đại Thiên Nhân phản tặc kia, Bạch Hạo huynh đệ trước mặt trọng thương hai tên, một tên mất đi nhục thân, Bạch Hạo huynh đệ, ngươi chính là thiên kiêu số một Man Hoang chúng ta, món pháp bảo này chỉ Bạch Hạo huynh đệ mới xứng có được!

Bốn Thiên Hầu này cả đám đều lúc mở miệng nịnh nọt, lại tranh thủ tặng bảo vật, nếu là lúc khác bọn họ không làm thế, nhưng bây giờ khẩn trương sợ hãi, muốn Bạch Tiểu Thuần nói tốt cho bọn họ, cho nên tranh thủ xuất máu bỏ tiền vốn cầu cạnh.

- Đâu có đâu có, chúng ta đều hiệu lực cho Vương gia, bốn vị không cần như thế.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, mặc dù hắn nói khách khí nhưng tay không chậm, bốn người giao bảo vật, hắn không do dự cầm lấy.

Bốn Thiên Hầu mắt thấy Bạch Tiểu Thuần thu bảo vật, trong lòng thở ra, lại khách khí lấy lòng một phen, song phương nhanh chóng xưng huynh gọi đệ, thậm chí còn mời Bạch Tiểu Thuần đi vào nhà bọn họ làm khách, ẩn ẩn điểm ra có hậu lễ đang chờ.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, càng đắc ý hơn, hắn bắt chuyện với bốn Thiên Hầu một phen sau đó hất tay áo dùng danh nghĩa Cự Quỷ

Vương ban bố vương mệnh giam sáu Thiên Hầu bị phong ấn kia vào ma lao.

Sau đó an bài xong xuôi, giam giữ thế lực phản loạn, chữa trị thành trì, trấn an cửa hàng trong thành, càng an bài đại quân vây quanh ba đại gia tộc, không cho phép người ba đại gia tộc ra vào.

Mặc dù làm tất cả chưa đủ đẹp nhưng ngay ngắn trật tự, làm xong mọi việc, Bạch Tiểu Thuần lại khôi phục đội tuần tra, bảo trì thành thị vận hành bình thường, lúc này mới đứng bên ngoài đại điện vương cung, bộ dạng trấn thủ nơi này, hắn đứng ở nơi đó, làm dáng vẻ dò xét chung quanh nhưng trong lòng đang suy nghĩ, Cự Quỷ Vương triệu kiến Vô Thường Công đã rất lâu rồi, mặc dù đang bàn chuyện phản loạn nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng biết tin tức, hắn hiểu Vô Thường Công là Thiên Nhân duy nhất không có phản loạn, lại giữ gìn Cự Quỷ Vương, nội tâm đã cảnh giác.

- Vô Thường Công là Thiên Nhân, địa vị cao hơn ta... Thông qua thái độ của hắn, có lẽ cũng nhìn ra thái độ đại khía của Cự Quỷ Vương?

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, lúc này đã đêm khuya, Vô Thường Công ra khỏi đại điện, trên mặt còn mang theo kích động, sau khi ra khỏi đại điện, hắn lập tức nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt chớp động, trên mặt nở nụ cười, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy Vô Thường Công liền ôm quyền.

- Bái kiến Vô Thường Công.

- Bạch tổng quản không cần như vậy.

Vô Thường Công cười ha ha, không đợi Bạch Tiểu Thuần xoay người, hắn nâng lên, cười nói nhiều hơn.

- Lần này Bạch tổng quản lập đại công, ngày sau bất khả hạn lượng, trước mắt thành Cự Quỷ vừa mới trải qua phản loạn, bách phế đãi hưng, hai người chúng ta cần phải tiếp xúc nhiều hơn mới được.

Vô Thường Công mở miệng cười nói.

Nghe xưng hô Bạch tổng quản, Bạch Tiểu Thuần sững sờ nhưng không hỏi nhiều, hắn khách khí nói vài câu với Vô Thường Công, nhìn thân ảnh Vô Thường Công rời đi, nội tâm thở ra, hắn đang suy nghĩ, trong vương điện có tiếng Cự Quỷ Vương triệu hoán.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng giữ vững tinh thần, hắn thở sâu, cúi đầu cung kính bước vào trong đại điện, nhìn thấy Cự Quỷ Vương ngồi trong đại điện không giận tự uy.

- Chuyện bên ngoài, xử lý thế nào.

Cự Quỷ Vương ngồi trên vương tọa, so với bên ngoài càng uy nghiêm hơn, hiện tại hắn lên tiếng, ánh mắt như tia chớp, lúc lọt vào mắt Bạch Tiểu Thuần, nội tâm hắn khẩn trương, vội vàng ôm quyền lớn tiếng đáp lại.

- Loạn thế trong thành Cự Quỷ còn chưa xử lý tốt, may mắn có Vương gia anh minh thần võ, thiên hạ vô song, một câu, một ánh mắt đã chấn nhiếp bốn phương, tất cả mọi người kính sợ, càng nhớ tới lúc Vương gia thống trị mưa thuận gió hoà, vạn dân quy tâm, cho nên xử lý việc nhỏ rất thuận lợi.

Bạch Tiểu Thuần mở miệng, vụng trộm nhìn biểu lộ của Cự Quỷ Vương.

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói câu này, gương mặt uy nghiêm của Cự Quỷ Vương hơi nhăn một chút, vẻ uy nghiêm bất đắc dĩ biến mất, hắn xem như đã nhìn ra, Bạch Hạo vuốt mông ngựa thành nghiện.

Nội tâm của hắn lại rất hưởng thụ lời Bạch Tiểu Thuần vỗ mông ngựa, dù sao hắn chưa gặp qua phương thức trả lời như thế, nhưng ánh mắt lại là trừng một cái.

- Đừng đặt quá đặt ý nghĩ vào những lời nói vô nghĩa này, Bạch Hạo, tu vi của ngươi không đủ, nên hao phí tâm tư nhiều vào tu hành, ngươi cần phải đề cao tu vi, có biết hay không?

Cự Quỷ Vương trầm giọng nói, nhất nhớ tới Bạch Tiểu Thuần sau khi dung nhập một giọt hồn huyết của mình lại có thể thể hiện một kích Bán Thần, Cự Quỷ Vương rất thưởng thức và xem trọng.

- Vương gia yên tâm, tu vi lão nhân gia cái thế, vô địch thiên hạ, mấy ngày qua ta nhìn thấy Vương gia thổ nạp, nội tâm cảm ngộ rất nhiều, nhất là nhìn thấy Vương gia khí thế bàng bạc, nội tâm của ta rất rung động, dường như thể hồ quán đỉnh, kinh mạch toàn thân đả thông không ít, sau khi ta trở về lập tức bế quan, nhất định mau chóng đột phá, tuyệt đối không làm Vương gia mất mặt, nhưng mà... Ta đắc tội quá nhiều người, lo lắng lúc bế quan có người trả thù.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 966: Mục Tiêu: Thiên Đạo Nguyên Anh (Thượng)

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn biểu lộ của Cự Quỷ Vương thì nội tâm nhẹ nhõm, trả lời đến cuối cùng dần dần khổ sở, hết lần này tới lần khác trong quá trình vẫn không quên nịnh nọtCự Quỷ Vương bất đắc dĩ càng nhiều, hắn nghe ra ý trong lời Bạch Tiểu Thuần, đây là muốn quyền!

- Ngươi đấy... Thôi thôi, ta sẽ bàn giao xuống dưới, về sau ngươi đảm nhiệm chức tổng quản.

Cự Quỷ Vương vung tay lên, hắn đuổi Bạch Tiểu Thuần đi.

Bạch Tiểu Thuần nghe có chức vụ tổng quản thì u mê, nhưng suy nghĩ cũng không nhỏ, nội tâm phấn chấn, thân thể thả lỏng, lại lên tiếng lần nữa:

- Vương gia, ba đại gia tộc dám phản loạn, lúc trước đuổi giết chúng ta, thật đáng hận...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn nói xấu ba đại gia tộc, trên thực tế cũng không phải hắn nhắm vào ba đại gia tộc, mà là muốn dùng việc này làm nổi bật công lao bảo hộ Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần, hừ lạnh một tiếng, không nói gì, trong mắt xuất hiện hào quang.

Bạch Tiểu Thuần thấy mục đích đã đạt được, không có tiếp tục mở miệng, hắn nhanh chóng cáo từu rời đi.

Sau khi đi ra khỏi đại điện, gió thổi qua, sau lưng của hắn phát lạnh, lúc này thở ra một hơi, trong đại điện nói chuyện như bình thường nhưng

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, thật sự cảm giác hỉ nộ vô thường của Cự Quỷ Vương làm hắn bị áp lực.

- Tuy ta nịnh nọt rất có tác dụng, thiên xuyên vạn xuyên, chỉ có Bạch Tiểu Thuần ta nịnh nọt không xuôi!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần chuyển động, sau đó hắn suy nghĩ trọng điểm nên làm gì, vào lúc này nhớ tới thái độ đám Thiên Hầu với mình, Bạch Tiểu Thuần lập tức vui vẻ không nhỏ.

- Chỉ cần để Cự Quỷ Vương cao hứng, về sau trong Man Hoang này, ai dám chọc ta? Sau lưng ta là Cự Quỷ Vương đấy!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền cao hứng, lúc này ánh trắng rơi trên mặt đất, Bạch Tiểu Thuần bay khỏi pho tượng Cự Quỷ Vương, nội tâm của hắn cảm khái.

- Ta vốn không muốn ưu tú như vậy nhưng không có biện pháp, đây là thiên ý... Đã chú định Bạch Tiểu Thuần ta đường đường thiếu chủ Nghịch Hà tông, Vạn Phu Trưởng của Trường thành, cho dù trong Man Hoang vẫn quật khởi như thường.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, hắn bị ưu tú của mình làm phiền não, lúc lắc đầu hắn đắc ý không che dấu được bay giữa thành Cự Quỷ.

Ngày bình thường hắn là lính canh ngục, mặc dù cũng có thể phi hành nhưng thực tế không có nhiều dũng khí, nếu đội tuần tra nhất định phải chấp pháp, hắn cũng phải đáp xuống.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần vừa mới bay ra, lập tức đội tuần tra bốn phía bay tới cung kính ôm quyền với Bạch Tiểu Thuần, cũng thủ hộ chung quanh hắn.

Việc này làm Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn nhanh chóng thích ứng, đối với loại đãi ngộ này, hắn phi thường hưởng thụ, sau đó hắn ho khan

xuất ra một khói ngọc giản và chắp tay sau lưng, lúc này được đội tuần tra vây quanh, hắn đi tới nhà một Thiên Hầu.

Tòa nhà trong nội thành này là biệt viện của Thiên Hầu kia, chiếm diện tích không nhỏ, bên trong giả sơn dòng nước, càng có trận pháp bảo vệ, hoàn cảnh yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần vừa tới, Thiên Hầu kia đã an bài xong cả rồi, đám người hầu cung kính bái kiến Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần phi thường hài lòng với an bài như thế, trong lòng cảm khái và đi vào bên trong.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, Bạch Tiểu Thuần không lập tức dung nhập Thiên Nhân Hồn kim thuộc tính, Thiên Nhân Hồn thứ năm này rất mấu chốt, cần bế quan nhất cổ tác khí đột phá Nguyên Anh.

Hiện tại không phải thời điểm tốt để bế quan, nhất là ngày thứ hai, ý chỉ có quan hệ tới việc bổ nhiệm Bạch Tiểu Thuần làm tổng quản thành Cự Quỷ ban bố toàn thành, bị vô số người chú ý biết được, bọn họ sững sờ với tin tức này.

- Tổng quản... Bạch Hạo kia được bổ nhiệm làm tổng quản.

- Chức tổng quản này, ta ở trong thành Cự Quỷ lâu như thế, tại sao chưa nghe nói qua?

- Tổng quản, tổng quản... Nói lớn thì phải nói quản cái gì, nói nhỏ thì không quản cái gì cả... Nó nằm ở giữa thực quyền và hư chức, đều xem vương ân, Bạch Hạo đang có vương ân cuồn cuộn.

Trong thành Cự Quỷ, vô số thế lực đều phán đoán chức tổng quản này, Bạch Tiểu Thuần cũng nghe bổ nhiệm đã tới, hắn suy nghĩ có nên đi ra ngoài khoe khoang hay không, còn không chờ hắn ra ngoài, lúc này đã có người tới nhà bái phỏng.

Những người bái phỏng nối liền không dứt, từ bốn đại Thiên Hầu, còn có một ít Hồn Tu dưới quyền bọn họ, trên cơ bản người có thế lực

trong thành Cự Quỷ đều tới bái kiến.

Mỗi người đều tặng đại lễ, Bạch Tiểu Thuần thu kinh tâm động phách, nhìn danh mục quà tặng, trái tim của hắn đập rộn ràng, hắn líu lưỡi nhìn con số.

Lễ vật nặng nhất chính là Thiên Hầu tên Trần Hải tặng tòa nhà cho hắn, người này thân hình hơi béo, trên mặt lúc nào cũng tươi cười, thậm chí không thèm để ý tu vi và thân phận của mình, hắn xu nịnh và rất thân cận với Bạch Tiểu Thuần.

Trừ chuyện này ra, thân phận và địa vị Bạch Tiểu Thuần đột nhiên tăng lên, người được lợi nhất là Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong, nhất là Chu Nhất Tinh, xem như đã lập đại công cho Bạch Tiểu Thuần, hiện tại Bạch Tiểu Thuần hoa lệ trở về, Chu Nhất Tinh khổ tận cam lai, hắn kích động chạy tới bái phỏng.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Chu Nhất Tinh, biết hắn khoảng thời gian này không dễ chịu, hắn cũng có ý định tổ kiến thế lực cảu mình trong thành Cự Quỷ.

Chu Nhất Tinh kích động, sau khi trù trừ mãn chí rời đi, lập tức phát động thủ đoạn của hắn, dùng Bạch Tiểu Thuần làm da hổ cho mình, thời khắc trùng kiến sau đại loạn, bắt đầu mua chuộc lòng người chiêu binh mãi mã.

Lại kéo dài mấy ngày, người bái phỏng mới chậm rãi thưa dần, Bạch Tiểu Thuần mới có thời gian ra ngoài tản bộ, những nơi đi qua, phàm là Hồn Tu nhìn thấy hắn đều cung kính bái kiến, Bạch Tiểu Thuần tâm hoa nộ phóng, dứt khoát đi dạo thành Cự Quỷ một lần.

- Bái kiến Bạch tổng quản.

- Bái kiến Bạch tổng quản.

- Là Bạch tổng quản...

Lúc này xưng hô Bạch tổng quản làm Bạch Tiểu Thuần vênh váo, diễu võ giương oai đi lại các nơi, nội tâm vô cùng đắc ý, nhiều khi hắn nhớ lại lúc ở Linh Khê Tông, thường đứng một chỗ ho khan, cố ý nhắc nhở người chung quanh Bạch tổng quản tới rồi.

Mỗi khi như vậy âm thanh cung kính vang lên, nghe Bạch Tiểu Thuần càng đắc ý, hắn rất hưởng thụ việc này, thậm chí hắn còn chuyên môn đi ma lao một chuyến.

Lý Húc bất đắc dĩ nhưng chỉ có thể cung kính bái kiến, bồi tiếp Bạch Tiểu Thuần đi tham quan một vòng, là đi thị sát công việc... Bạch Tiểu Thuần có cảm giác xoay người làm chủ nhân, hắn đi trong ma lao với bộ dạng chỉ điểm sơn hà.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 967: Mục Tiêu: Thiên Đạo Nguyên Anh (Hạ)

Còn có bốn đại hắc tiên của bốn khu đều chen chúc sau lưng Bạch Tiểu Thuần, bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm vô cùng hoảng hốt, nhất là nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần trước đó đầu tiên là lính canh ngục, sau đó phạm nhân, bây giờ lại trở thành Bạch tổng quản...

Nhất là Tôn Bằng khu Đinh, hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tuy Bạch Tiểu Thuần nhớ tình bạn cũ, lần này tới khu Đinh thị sát rất tán thưởng, Tôn Bằng kích động rất lớn.

Đặc biệt là tiểu đội thứ chín, Bạch Tiểu Thuần càng nhớ tình bạn cũ, thậm chí điểm danh bảo đội trưởng thứ chín gặp mình, phần vinh quang này làm đội trưởng thứ chín hưng phấn.

- Bạch mỗ có cảm tình với ma lao, nơi này từng là nhà của ta, ta có tình cảm sâu nhất với nơi đây...

Bạch Tiểu Thuần cảm khái than thở một tiếng.

Đám người phía sau không tự chủ cảm động, nhao nhao hưởng ứng, nhất là khi Bạch Tiểu Thuần trở lại khi Đinh, hắn nhìn nơi ở cũ của mình mà nhớ lại.

- Chính tạichỗ này, Bạch mỗ muốn từ bỏ tất cả, một lần nữa về nơi đây làm lính canh ngục.

Hắn nói lời này làm đám người chung quanh động cung, nhao nhao khuyên bảo.

- Tổng quản đại nhân tuyệt đối không thể như vậy, lão nhân gia trăm công ngàn việc, thân ở chức nặng, gánh vác hưng suy của thành Cự Quỷ.

- Đúng vậy, tổng quản đại nhân, thành Cự Quỷ có thể không có lính canh ngục, tuyệt đối không thể thiếu tổng quản.

Nhìn thấy đám người lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ và thở dài.

- Thôi thôi, nếu tất cả mọi người nó vây, ta cũng chỉ có thể từ bỏ lý tưởng của ta, tất cả cũng vì Vương gia, vì thành Cự Quỷ.

Đám người đứng nghiêm, ánh mắt cảm động nhìn Bạch Tiểu Thuần, có không ít người đang khóc.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, cảm thấy mình nói hơi quá, thật sự là quá say mê... Thế là kết thúc lần thị sát này, lúc chuẩn bị rời đi, hắn nhìn Lý Húc đi theo bên người, từ đầu đến cuối sắc mặt mất tự nhiên thậm chí có chút khó coi.

- Lý Húc, bản tổng quản muốn phê bình ngươi, ngày đó lúc Vương gia nguy hiểm, chỉ có một mình ta đang bảo vệ, ngươi đi nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần không vui, hắn đi một vòng lớn như thế, Lý Húc không có chút biểu thị nào, thế thì cũng thôi, từ đầu tới cuối đều nghiêm mặt, việc này làm hắn bất mãn.

- Ngày đó... Ti chức đi tới chỗ Vô Thường Công...

Lý Húc trầm mặc một lát sau, cắn răng mở miệng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hàn mang nhìn chằm chằm Lý Húc, sau nửa ngày hắn nói một câu.

- Vương gia nguy cơ, ngươi lại đi tới chỗ Vô Thường Công, Lý Húc, ngươi thật sự tận trung với cương vị công tác.

Sắc mặt Lý Húc đại biến, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sau khi phát giác hàn quang trong mắt Bạch Tiểu Thuần, hắn hô hấp dồn dập, biết mình trạng thái không đúng, sắc mặt từ đầu đến cuối khó coi, đây không phải vấn đề của Bạch Tiểu Thuần, mà là tâm tính của mình không thay đổi, thậm chí câu nói vừa rồi đã đắc tội với đối phương, vừa nghĩ tới thân phận của Bạch Hạo hiện tại, Lý Húc lập tức hối hận, hắn lập tức ôm quyền cung kính.

Bạch Tiểu Thuần cũng không phải loại người tính toán chi li, hắn không có thù hận với Lý Húc, bởi thái độ của đối phương trước mặt nhiều người làm Bạch Tiểu Thuần không nhịn được, hiện tại thấy đối phương hạ thấp tư thái, hắn cũng gật đầu buông tha, tùy ý nói một câu liền rời đi.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần không có yên tĩnh, tiếp tục diễu võ giương oai đi khắp thành, cùng lúc đó hắn tự nhiên không quên thù hận ba đại gia tộc đuổi giết mình.

Tính cách của hắn không nói có thù tất báo, chỉ khi nào nắm giữ quyền thế, mỗi lần nhớ tới ba đại gia tộc đều tức giận, hết lần này tới lần khác Cự Quỷ Vương có an bài khác, ngoại trừ diệt sát lão tổ Thái gia ra, lão tổ Bạch gia và Trần gia chỉ bị bắt giữ, cũng tạm thời chưa xử lý ba đại gia tộc.

Bạch Tiểu Thuần nhịn mấy ngày, hắn không nhịn được ám chỉ thế lực khắp nơi lấy lòng mình, thế là rất nhanh, trong thành Cự Quỷ xuất thủ trong bóng tối áp chế ba đại gia tộc.

Lại qua mấy ngày, đến lúc Cự Quỷ Vương thấy Bạch Tiểu Thuần những ngày qua không có việc gì đắc chí đi khắp nơi cũng không nhịn được, sau khi gọi Bạch Tiểu Thuần tới răn dạy một phen, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới ủy khuất trở về nhà, hắn ở trong mật thất bế quan cầm Thiên Nhân Hồn tu hành.

Hắn không phải quên tu luyện, sau khi trở thành Bạch tổng quản, hắn nhịn không được muốn đi khoe khoang, dù sao trước đó trong thành Cự

Quỷ này, thân phận của hắn quá thấp, bây giờ biến hóa phải đi rêu rao một phen.

Lúc hắn tu hành, Cự Quỷ Vương cũng bất đắc dĩ, những ngày qua Bạch Tiểu Thuần cáo mượn oai hùm, hắn thấy rõ ràng, cũng hiểu sâu hơn về tính cách của Bạch Tiểu Thuần.

- Tên tiểu hoạt đầu này, có đôi khi nhìn tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, có thời điểm lại như đứa bé...

Cự Quỷ Vương lắc đầu, nhưng sâu trong lòng càng yên tâm về Bạch Tiểu Thuần không ít, Bạch Tiểu Thuần như vậy, mặc dù làm người ta bất đắc dĩ nhưng cẩn thận suy nghĩ cũng có điểm đáng yêu, trọng yếu nhất... Ưa thích khoe khoang nói rõ người này không có khả năng phản bội, dù sao tất cả của hắn đang có đều là do mình thi ân.

Về phần Bạch Tiểu Thuần âm thầm ra tay đối phó ba đại gia tộc, Cự Quỷ Vương cũng nhìn vào trong mắt, không có để ý, chỉ là việc nhỏ mà thôi.

- Tuy Bạch Hạo quá lười biếng tu hành, không cho hắn áp lực, Bạch Hạo sẽ không đi tu luyện, rõ ràng là ưa thích hưởng thụ.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương nhìn về căn nhà của Bạch Tiểu Thuần, trong miệng nói nhỏ, lúc này ngay cả hắn cũng không phát giác, từ sau khi mang theo Bạch Tiểu Thuần về tới thành Cự Quỷ, thái độ của hắn đối đãi Bạch Tiểu Thuần đã khác với những người khác...

Lúc này trong mật thất bế quan, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, giữ vững tinh thần, hắn áp chế đắc ý khi thân phận biến hóa, trong mắt bình tĩnh trở lại, nhìn Thiên Nhân Hồn trong tay, ánh mắt của hắn do dự và chờ mong.

- Đây là Thiên Nhân Hồn cuối cùng ta cần... Sau khi dung nhập nó vào trong người, Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn đã đầy đủ... Ta chờ đột phá lâu như thế cũng sắp tới rồi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo kích động và ước mơ, cầm Thiên Nhân Hồn, hắn đặt vào ngực của mình.

Oanh!

Khi dung nhập Thiên Nhân Kim hồn, khí tức của Bạch Tiểu Thuần nặng nề, vận chuyển tu vi trong cơ thể, cảm giác quen thuộc xuất hiện trong lòng, loại cảm giác thân thể sắp bị phân liệt cũng bao phủ khắp toàn thân.

Hắn khoanh chân ngồi đó, thân thể xuất hiện trùng điệp, nhìn kỹ, bao quát bản tôn có thể nhìn thấy năm Bạch Tiểu Thuần đang chồng lên nhau, theo thời gian trôi qua, dần dần cái bóng thứ năm cũng từ từ rõ ràng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 968: Thiên Đạo Nguyên Anh

Tiếng oanh minh vang lên, Bạch Tiểu Thuần mở mắt và bấm niệm pháp quyết.

- Phân thân, ra!

Ầm ầm ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ ngập trời xuất hiện, năm đại phân thân thoát ra khỏi bản tôn, bọn chúng vờn quanh bản tôn Bạch Tiểu Thuần, trên người phân thân và bản tôn Bạch Tiểu Thuần sinh ra uy áp đáng sợ.

Bất kỳ một phân thân nào đều có tu vi Kết Đan đại viên mãn đủ rung chuyển Nguyên Anh sơ kỳ!

Thiên Đạo Nguyên Anh, mặc dù còn không có xuất hiện nhưng thực lực biến hóa kinh thiên động địa.

- Tiếp đó, chính là... Thiên Đạo Nguyên Anh!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo hào quang.

Thiên Đạo Nguyên Anh... Quá khó khăn!

Khó không chỉ cần năm cái Thiên Nhân Hồn, năm cái Thiên Nhân Hồn này có thuộc tính không trùng nhau, nhất định phải là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành đều đủ, mà việc này đã tăng độ khó lên rất lớn.

Dù sao tại đại lục Thông Thiên, Thiên Nhân Hồn cực kỳ hiếm thấy, Bạch Tiểu Thuần cũng cơ duyên xảo hợp mới có thể đi tới bước này, Linh Khê tông cho hắn một cái, Đỗ Lăng Phỉ cho hắn một cái, tạm thời

không nói hai cái này, từ cái Thiên Nhân Hồn thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đã phải trả cái giá thật lớn.

Vì cái Thiên Nhân Hồn thứ ba, hắn trải qua cửu tử nhất sinh trong mê cung, càng bị truyền tống đến Man Hoang, cái Thiên Nhân Hồn thứ tư, hắn đắc tội Bạch gia, suýt nữa đã tử vong.

Về phần cái Thiên Nhân Hồn côối cùng, cũng phải bỏ ra cái giá thật lớn mới có.

Trước mắt, sau khi dung nhập Thiên Nhân Hồn, tạo thành năm đại phân thân, Bạch Tiểu Thuần hồi tưởng từng chuyện trước kia, trái tim hắn đập nhanh hơn, hắn nhìn năm đại phân thân, hắn hít sâu một hơi, não hải hiển hiện lại chuyện trong mê cung, nhìn thấy phương pháp miêu tả tấn thân Thiên Đạo Nguyên Anh trên tấm bia đá.

- Dung nhập năm phân thân vào trong cơ thể, dung làm một thể với bản tôn... Liền có thể xông phá Kim Đan, bước vào Nguyên Anh!

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, việc này đối với hắn mà nói cực kỳ trọng yếu, không cho phép có chút sai lầm nào, trong đầu Bạch Tiểu Thuần không ngừng suy nghĩ, trong mắt của hắn xuất hiện thần thái quả quyết.

- Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, trước dung Kim Thân!

Tu vi trong người Bạch Tiểu Thuần bộc phát, ba động Kim Đan đại viên mãn sinh ra, Kim Đan cuồn cuộn biến thành uy áp bao phủ mật thất, Bạch Tiểu Thuần nhìn Thiên Nhân Hồn phân thân kim thuộc tính bên người.

Kim phân thân ngẩng đầu nhìn về phía bản tôn, không do dự chút nào, chỉ trong nháy mắt trực tiếp hóa thành kim quang bay thẳng vào mi tâm bản tôn Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này không ngừng phân giải, trong nháy mắt kim quang sáng ngời, lúc này ngũ hành kim lực tuần hoàn trong người Bạch Tiểu Thuần.

Não hải Bạch Tiểu Thuần nổ vang, thân thể run rẩy, hắn cảm nhận được ngũ hành kim lực đang tuần hoàn khắp người, lại chui thẳng vào trong Kim Đan, cũng không phải oanh kích, mà là xuyên thấu Kim Đan, trực tiếp liền biến mất bên trong.

Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần run rẩy, cảm giác huyền dêệu khó giải thích từ trong Kim Đan truyền ra ngoài, khí tức mang theo sinh cơ rất mạnh, dường như ảnh hưởng tới toàn thân Bạch Tiểu Thuần, đang thuế biến thân thể hắn.

Có nhiều phù văn màu vàng trống rỗng xuất hiện chung quanh Kim Đan, trên mặt Bạch Tiểu Thuần sinh ra khí thế thần thánh không thể xâm phạm.

Cũng không trôi qua bao lâu, ngoài Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện phù văn càng ngày càng nhiều, cùng lúc đó bên trong Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra ngũ hành kim lực, ngũ hành kim lực quá mạnh, nó vừa bộc phát đã muốn nổ nát Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần!

Thậm chí kinh mạch trong cơ thể của hắn đang bị kim lực bao phủ, dường như thân thể không chịu nổi muốn tan rã.

Một khi không cách nào áp chế, như vậy Bạch Tiểu Thuần hắn phải chết không nghi ngờ, lập tức hình thần cầu diệt.

Mắt thấy nguy cơ, đúng lúc này Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn hỏa phân thân.

- Tinh thắng kiên, cho nên Hỏa khắc Kim!

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hỏa phân thân lập tức hóa thành biển lửa nhỏ chui vào mi tâm Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt cũng bao phủ

thân thể của hắn.

Bị hỏa diễm thiêu đốt, ngũ hành kim lực bị khắc chế, khi ngũ hành hỏa lực du tẩu trong người, sau khi áp chế kim lực trong gân mạch, ngũ hành hỏa lực lại chui vào trong Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ vang lên ngũ hành hỏa lực hóa thành biển lửa vờn quanh Kim Đan, trong nháy mắt nó như muốn hòa tan Kim Đan, phù văn màu vàng rung động, ngũ hành kim lực trong Kim Đan bị ngũ hành hỏa lực khắc chế, lại nó không thể tạo thành tổn thương lên Kim Đan..

Nhưng tương tự ngũ hành kim lực tuy bị áp chế không tạo thành tổn thương, ngũ hành hỏa lực bộc phát, Kim Đan của Bạch Tiểu Thuần sắp vỡ vụn, nguy cơ không được giải trừ.

Trong chớp mắt Kim Đan biến thành hỏa đan, trong đó nhiệt độ cực cao, thân thể Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi như mưa, trong biển lửa phong ấn hỏa diễm, một khi nổ tung sẽ thiêu đốt toàn thân.

Chẳng những nguy cơ không giảm bớt, nó còn mạnh hơn trước, thần thái Bạch Tiểu Thuần trấn định, hắn biết mình không được bối rối, tất cả đều phải hoàn thành theo trình tự, lúc này hắn nhìn sang thủy phân thân.

- Chúng thắng quả, cho nên Thủy khắc Hỏa!

Oanh, thủy phân thân của Bạch Tiểu Thuần Thủy hóa thành hào quang màu lam, nhìn kỹ nó là một giọt nước màu lam thâm thúy, tuy chỉ một giọt nhưng lại ẩn chứa biển nước vô tận chui vào mi tâm Bạch Tiểu Thuần.

Giống như cây sắt bị nung đỏ nhúng vào nước lạnh, ngũ hành thủy lực bao phủ toàn thân Bạch Tiểu Thuần, áp chế hỏa lực sau đó bao trùm hỏa đan, trực tiếp dung nhập vào bên trong và phá giải nguy cơ.

Ngũ hành thủy lực bộc phát, toàn thân Bạch Tiểu Thuần như sắp hòa tan, dường như tất cả khí quan trong người hóa thành biển nước.

Loại ăn mòn này rất đau đớn, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, hắn hét lớn.

- Thực thắng hư, cho nên Thổ khắc Thủy!

Lời nói vang vọng, trong nháy mắt thổ phân thân dung nhập vào trong người, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, đôi mắt đỏ rực, thổ lực bao phủ toàn thân, thân thể như sắp bị đồng hóa, trở một phần của thân thể.

- Chuyên thắng tán, cho nên Mộc khắc Thổ!

Hắn quát lớn, khi mộc phân thân tiến vào trong người, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã tồn tại năm lực của ngũ hành, trước mắt mộc lực khắc chế thổ lực, Kim Đan của hắn hóa thành một viên mộc đan.

Bạch Tiểu Thuần không chút bối rối, thậm chí trong mắt của hắn mang theo chờ mong rất lớn, hắn rống thật to.

- Cương thắng nhu, cho nên Kim khắc Mộc!

Trong nháy mắt hắn nói câu này, kim thuộc tính chi lực bị áp chế trong Kim Đan bạo phát lần nữa, mộc thuộc tính chiếm cứ ưu thế lại bị áp chế, nhưng trong nháy mắt quật kim thuộc tính quật khởi bị hỏa thuộc tính áp chế, sau đó hỏa bị thủy khắc, thủy bị thổ khắc, thổ bị mộc khắc...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 969: Phàm Đạo Nguyên Anh, Toàn Cảnh Vô Địch (Thượng)

Tất cả đã tạo thành tuần hoàn, lấy Kim Đan Bạch Tiểu Thuần làm vật trung gian, bỗng nhiên vận chuyển, dưới quá trình vận chuyển, ngũ hành dung hợp hoàn mỹ.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Thiên Đạo Nguyên Anh cần Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn, nếu như trong tình huống không có Ngũ Hành Thiên Nhân Hồn, thiếu khuyết một trong bốn cái đều làm người nếm thử đột phá tu vi thân tử đạo tiêu.

Chỉ có ngũ hành viên mãn mới có thể hình thành trạng thái tuần hoàn hoàn mỹ.

Sau khi vận chuyển tuần hoàn chín chu thiên, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu thét lớn, trong nháy mắt hắn thét lớn tu vi tăng lên với tốc độ phi phàm, dưới tình hình không ngừng tăng mạnh, Kim Đan vỡ vụn, sau khi Kim Đan vỡ tan liền có một tiểu nhân giống Bạch Tiểu Thuần như đúc.

Tên tiểu nhân này chính là Nguyên Anh!

Vào lúc nó vừa xuất hiện liền sinh ra hào quang năm màu, ngũ hành chi lực ở trong cơ thể nó vận chuyển hoàn mỹ, khí tức rung chuyển thiên địa bộc phát trên người Nguyên Anh.

Nếu như có tu sĩ Nguyên Anh khác thấy cảnh này, nhất định nghẹn ngào kinh hô, bởi vì lấy Kết Anh Đan hình thành Nguyên Anh xưng là Phàm Anh, chẳng những mơ hồ, nó càng đục ngầu giống như phàm nhân.

Nếu dùng Thiên Thú Hồn hình thành Nguyên Anh thì không mơ hồ, cũng không đục ngầu, trọng yếu nhất, nó căn cứ và tư chất và công pháp tự thân hình thành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, một loại trong năm loại thuộc tính sẽ hóa thành thần quang bao phủ thân thể.

Đó đã được xem là cực hạn, chỉ có Thiên Đạo Nguyên Anh trong truyền thuyết mới hoàn mỹ không tì vết, chẳng những óng ánh sáng long lanh, trọng yếu nhất trời sinh có Ngũ Hành Thần Quang hoàn chỉnh, Ngũ Hành Thần Quang chính là bản mệnh thần quang, chẳng những không bị công pháp ngũ hành khắc chế, càng kinh người hơn, một khi bộc phát liền có thể áp chế tất cả Nguyên Anh, mặc kệ là Phàm Đạo hay Thiên Thú Hồn, chúng đều bị áp chế.

Tất cả tu sĩ cùng cảnh giới giao thủ với Thiên Đạo Nguyên Anh đều bị suy yếu ba thành, nếu là hạng người tâm trí không kiên, thậm chí Nguyên Anh run rẩy, tu vi không thể vận chuyển.

Nguyên Anh như này... Cơ hồ không có!

Đây chính là Thiên Đạo Nguyên Anh!

Trong tiếng nổ mạnh, Nguyên Anh mở mắt ra, trong nháy mắt nó mở mắt ra, thành Cự Quỷ xuất hiện tiếng lôi điện vang vọng cửu thiên.

Ầm ầm...

Dưới tiếng sấm nổ, Nguyên Anh trong người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện khí tức Thiên Đạo, nó hiển hiện đường hoàng giống như thiên lôi rung chuyển tám phương.

Ngũ hành viên mãn, Thiên Đạo Nguyên Anh!

Bạch Tiểu Thuần kích động, hai mắt từ từ mở ra, hắn cảm giác Kim Đan trong người biến thành Nguyên Anh, tiểu nhân Nguyên Anh đang tĩnh tọa, toàn thân sinh ra khí tức vô cùng thần thánh, càng có ý cảnh

Thiên Đạo ẩn chứa bên trong, loại Nguyên Anh này làm người ta phải than thở đố kỵ.

Trên người Nguyên Anh sinh ra ba động đáng sợ dung nhập trong kinh mạch, tu vi mênh mông trong người làm Bạch Tiểu Thuần cũng phải ngạc nhiên.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần hơi run rẩy, hắn nhìn chung quanh, mọi thứ trong mắt hắn không giống nhau, thế giới này sáng hơn trước cùng lúc đó hắn cảm giác thân thể mình trở nên thông thấu, trong trong ngoài ngoài đã được tẩy rửa một phen, tu vi mênh mông càng làm Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ không thôi, hắn có thể nhìn thấy một bản thân khác của mình.

So với trước Kết Anh, cả hai không so sánh nổi, thậm chí hắn có tự tin, cho dù gặp tộc trưởng Bạch gia cũng có thể tát một cái nghiền ép ngay lập tức.

- Đây chính là Thiên Đạo Nguyên Anh...

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưng phấn, thậm chí hắn không dám tin tưởng, hắn đã phát Nguyên Anh của mình lúc này còn mạnh hơn Nguyên Anh khác vô số lần.

Mỗi khi hít thở cũng có thể làm hư vô rung chuyển, một ánh mắt cũng hóa thành uy áp thực chất làm tâm thần người khác rung động.

Mà trọng yếu nhất, sau khi trở thành Nguyên Anh, linh thức của hắn biến thành thần thức, cái gọi là thần thức là ẩn chứa linh hồn bản thân, có thể thuấn di trong phạm vi thần thức.

- Thần trí của ta tăng lên rất nhiều...

Bạch Tiểu Thuần chờ mong, đột nhiên hắn bộc phát thần thức bao phủ phạm vi mười dặm.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi mười dặm đều nằm trong lòng, Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn phát hiện thần trí bản thân chưa bộc phát hoàn toàn, hắn lại lan ra chung quanh, phạm vi bao phủ tăng lên trăm dặm.

Tới đây vẫn chưa đạt tới cực hạn, Bạch Tiểu Thuần cũng phải kinh hãi, hắn có tiếp tục khuếch tán nhưng nghĩ lại liền từ bỏ ý này, dù sao nơi này cũng là Man Hoang, có giữ lại một ít vẫn nên làm.

- Quá mạnh...

Bạch Tiểu Thuần thu hồi thần thức, hắn hít thở dồn dập, hắn cảm nhận tu vi của mình tăng cao toàn phương vị, Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưng phấn, trong đôi mắt còn mang theo vui mừng như điên, nhất là sau khi hắn phát hiện sinh cơ của mình bàng bạc tới mức không thể tưởng tượng, Bạch Tiểu Thuần kích động khó kiềm chế.

- Sinh cơ này... Trời ạ, thọ nguyên của ta... Ta... Cho dù hiện tại ta không làm gì, ta đoán cũng có thể sống mấy ngàn tuổi.

Bạch Tiểu Thuần cao hứng toàn thân run rẩy, mộng tưởng lớn nhất đời hắn là trường sinh, mặc dù còn chưa đạt tới nhưng lại bước ra một bước dài, vừa nghĩ tới mình sống mấy ngàn tuổi, Bạch Tiểu Thuần không kiềm được nước mắt vui sướng.

- Đáng giá, tất cả đều đáng giá.

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, khoa tay múa chân, hắn đang muốn xuất quan xem mình mạnh bao nhiêu, đột nhiên hắn biến sắc.

- Không thể kết thúc...

Bạch Tiểu Thuần phát hiện cơ thể có biên hóa, vào lúc hắn đột phá, trong người hắn còn một viên đan sinh ra biến hóa.

Đó là... Bất Tử Kim Cương Đan!

Kim Cương Đan do Bất Tử Quyển tầng thứ ba hình thành, từ khi Bạch Tiểu Thuần không ngừng tu luyện Bất Tử Quyển tầng thứ ba, tràn ngập vô số cấm chế chi lực, Bất Tử Kim Cương Đan trong người hắn vỡ vụn!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, ánh mắt sinh ra hào quang sáng ngời.

- Muốn nhờ tu vi đột phá đánh tan gông cùm tầng thứ ba.

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống, Bất Tử Cấm đã đại viên mãn, hắn đã chạm tới gông cùm xiềng xích, trước mắt khi tu vi đột phá, Bất Tử Kim Cương Đan vỡ vụn, sinh cơ trong người bạo phát.

Oanh!

Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn cảm giác trong người mình dường như có ba ngọn núi lớn, ba hòn núi lớn này hạn chế lực lượng thân thể của hắn.

Trước mắt sinh cơ bộc phát, Kim Cương Đan không ngừng vỡ vụn, ba ngọn núi đè lên người hắn cũng sụp đổ, gông cùm thứ ba tan nát.

Bành bành ầm ầm!

Trong người Bạch Tiểu Thuần có tiếng nổ ngập trời, bị sinh cơ oanh kích nhiều lần, rốt cục Bất Tử Kim Cương Đan hoàn toàn vỡ vụn, sinh cơ chi lực quét ngang, tâm thần Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tiếng ken két, dường như ngọn núi sụp đổ, ngay cả xiềng xích cũng bị phá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 970: Phàm Đạo Nguyên Anh, Toàn Cảnh Vô Địch (Hạ)

Vào lúc đánh tan tầng gông cùm xiềng xích tầng thứ ba, toàn thân Bạch Tiểu Thuần thả lỏng, lực lượng nhục thân bộc phát, lực lượng thân thể bộc phát, chiến lực không ngừng tăng lên.

Cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có, Bạch Tiểu Thuần kích động tiến lên một bước, trong chốc lát âm thanh phá không vang lên, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất, lúc hắn xuất hiện đã ở cách đó mấy ngàn trượng.

- Nhục thân phá không!!

Bạch Tiểu Thuần rất thoải mái, ngửa mặt lên trời cười to, vừa rồi hắn không dùng Nguyên Anh thuấn di, chỉ nhục thân cũng có hiệu quả tương tự thuấn di, loại chuyện này đề người khác nhìn thấy nhất định vô cùng kinh hãi, phải biết giữa Nguyên Anh giao chiến với nhau, thuấn di quá trọng yếu, cho nên có rất nhiều thủ đoạn nhắm vào thuấn di, nhưng phần lớn là biện pháp phong tỏa hư vô.

Biện pháp nà không dùng được với Bạch Tiểu Thuần, bởi vì nhục thể của hắn có thể phá không.

Vào lúc này thân thể của hắn cường hãn đến trình độ làm người ta hoảng sợ, có thể quét ngang tất cả Phàm Đạo Nguyên Anh, mặc cho Phàm Đạo Nguyên Anh có thủ đoạn như thế nào, cho dù Phàm Đạo Nguyên Anh cực hạn, Phàm Đạo nửa bước Thiên Nhân hắn vẫn có thể nghiền ép như thường.

Cho dù gặp Nguyên Anh đại viên mãn dùng Thiên Thú Hồn kết thành cũng bị hắn đánh bại, một khi hắn đến Nguyên Anh trung kỳ, như vậy cho dù Thiên Thú Hồn Nguyên Anh cực hạn, chỉ cần đối phương không vượt qua adidj viên mãn Thiên Thú Hồn nửa bước Thiên Nhân, lại không có đòn sát thủ Thiên Nhân, như vậy hắn cũng có thể nghiền ép! Mà Thiên Thú Hồn nửa bước Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần chưa đấu qua, nhưng hắn có lòng tin, cho dù không thể ngiền ép, đánh bại là không thành vấn đề.

Nghiền ép và đánh bại là hai loại khái niệm khác nhau, nghiền ép là không quản hắn chiến đấu thế nào, một chỉ cũng có thể như trời sập xuống, từ đó đánh bại mà không cần tốn sức.

Phải biết hắn mới là Nguyên Anh sơ kỳ... Nếu như hắn đến Nguyên Anh đại viên mãn, như vậy hắn còn mạnh cỡ nào?

- Ta thật sự... Quá mạnh!

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực của mình, hắn cảm nhận tu vi bản thân, trong lòng của hắn đắc ý tới mức sắp nổ tung.

Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, bộ dạng bế nghễ thiên hạ, hắn ngạo nghễ lên tiếng.

- Từ nay về sau, Nguyên Anh trở xuống, ai dám lớn tiếng nói chuyện với ta!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý duy trì trạng thái bế nghễ thiên hạ, sau nửa ngày, hắn thở sâu, nghĩ đến Bất Tử Quyển tầng thứ tư, hai mắt hắn nóng bỏng.

- Đáng tiếc ta không có công pháp Nguyên Anh, lại có công pháp tu luyện nhục thân.

- Bất Tử Trường Sinh Công, Bất Tử Quyển tầng thứ tư, Bất Tử Cốt!

Bạch Tiểu Thuần thì thào, não hải xuất hiện giới thiệu về Bất Tử Quyển tầng thứ tư, Bất Tử Quyển có năm tầng tất cả, theo thứ tự là da, thịt, gân, xương, máu!

Càng về sau càng cường hãn, nhất là Bất Tử Quyển tầng thứ tư Bất Tử Cốt, luyện xương cốt toàn thân, tập hợp lực phòng ngự và tấn công cùng thuế biến, sau khi Bạch Tiểu Thuần ý thức được liền hưng phấn.

- Bất Tử Bì là phòng hộ, Bất Tử Nhục là lực lượng, Bất Tử Cân là tốc độ... Mà Bất Tử Cốt chính là dung hợp lực phòng ngự và lực lượng tạo thành lực bộc phát!

Bạch Tiểu Thuần an định tâm thần, hắn nhớ giới thêệu Bất Tử Cốt, hắn biết Bất Tử Cốt chia làm bốn cấp độ và cửu trọng thiên!

- Thối Cốt, Lực Cốt, Thiên Cốt, Bất Tử Cốt!

Thối Cốt, toàn thân thuế biến, phòng hộ bộc phát!

Lực Cốt, lực lượng tăng lên, kinh thiên động địa!

Thiên Cốt, lực lượng dung hợp với phòng hộ, thương khung khó lay!

Cuối cùng là Bất Tử Cốt... Một khi tu thành, hồn có thể vẫn, cốt bất diệt.

- Hồn có thể vẫn, cốt bất diệt... Đây mới là công pháp phù hợp theo đuổi của ta, Bất Tử Trường Sinh Công... Bất Tử Quyển là công pháp bất tử.

Bạch Tiểu Thuần càng kích động, nhất là nghĩ đến Bất Tử Quyển tầng cuối cùng Bất Tử Huyết, hắn càng điên cuồng, bởi vì giới thiệu về Bất Tử Huyết chỉ có một câu:

- Một giọt máu còn tồn tại thì có thể ngưng thân!

- Nhất định phải tu thành Bất Tử Cốt, sau đó tu luyện Bất Tử Huyết!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn phấn chấn xem bí pháp Bất Tử Cốt!

Phải biết Bất Tử Quyển, mỗi một tầng đều có bí pháp, Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm, ba đại bí pháp này có trợ giúp cực lớn với Bạch Tiểu Thuần, trước mắt, bí thuật thứ tư, khi Bạch Tiểu Thuần tu luyện Bất Tử Cốt cũng có thể sử dụng.

- Bất Diệt Đế Quyền!

Dùng lực lượng nhục thân, dùng xương cốt làm căn cơ, lấy thịt ra sức, lấy da làm bạo, sau khi gia trì hóa thành Bất Diệt Quyền, ngưng tụ lực toàn thân vào một quyền, có thể oanh thiên, có thể diệt địa, uy lực to lớn, tuyệt đối không phải Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chàng có thể so sánh!

Cảnh giới Bất Tử Cốt, uy lực Bất Diệt Đế Quyền cũng có khác biệt, ở giai đoạn Thối Cốt chỉ đánh cơ sở bản thân, đánh ra Bất Diệt Đế Quyền uy lực gấp hai lần, Lực Cốt có thể ba lần, Thiên Cốt bốn lần, về phần Bất Tử Cốt, đó là Bất Diệt Đế Quyền gấp năm lần!

Thậm chí trên lý luận, Bất Diệt Đế Quyền không có hạn mức cao nhất, có thể đánh ra gấp bao nhiêu lần phải xem cực hạn của bản thân.

Đây chính là Bất Diệt Đế Quyền!

Bí pháp Bất Tử Quyển tầng thứ tư!

- Bất Diệt Đế Quyền...

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hai mắt sáng lên, trong đầu tự kỷ tình cảnh mình vận dụng Bất Diệt Đế Quyền oanh động tám phương.

Thật lâu, Bạch Tiểu Thuần mới chậm rãi hít sâu một hơi, hắn hiểu Bất Diệt Đế Quyền chỉ có thể dùng làm đòn sát thủ, một quyền ngưng tụ lực toàn thân vào một chỗ, sau khi không ngừng gia trì liền có uy lực thiên địa băng liệt, nhưng tương tự, sợ rằng sau một quyền, bản thân cũng suy yếu.

Cho nên Bất Diệt Đế Quyền chỉ có thể làm đòn sát thủ.

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần cũng biết mình không thể vận dụng, dù sao tiêu chuẩn thấp nhất dùng Bất Diệt Đế Quyền chính là Thối Cốt tam cảnh.

- Bất Tử Quyển tầng thứ tư.. Bất Tử Cốt, muốn tu luyện cần sinh cơ nhiều tới mức không tưởng tượng nổi, tuyệt không phải ba tầng trước có thể so sánh, nếu ở khu vực Thông Thiên Hà ta còn có thể luyện dược tu hành.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới khó khăn khi tu hành Bất Tử Trường Sinh Công liền cau mày.

- Bây giờ đang trong Man Hoang, tất cả đều cằn cỗi... Cần tìm thứ thay thế sinh cơ mới được.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, thậm chí cũng cân nhắc dùng Hồn Dược, đáng tiếc Hồn Dược có tác dụng như linh thạch với Hồn Tu trong Man Hoang, cũng có thể dùng tu sinh cơ trong đó thưa thớt, dù sao cũng dùng hồn luyện ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 971: Tự Mình Nấu Mình

- Cũng không phải không có cách, xem như thiên tài địa bảo bình thường, một khi bị luyện linh hơn mười lần... Một khi rèn luyện tới cực hạn, nó có tác dụng không tưởng tượng nổi.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, đây là biện pháp duy nhất hắn nghĩ tới.

Hắn hít sâu một hơi và nhắm mắt lại bắt đầu dựa theo phương pháp tu luyện Bất Tử Quyển tầng thứ tư Bất Tử Cốt, xương cốt toàn tân kêu ken két, ban đầu âm thanh còn nhỏ, về sau rất mạnh, qua nửa nén nhang, trong người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tiếng ầm ầm như sấm sét.

Nếu nghe cẩn thận có thể biết xương cốt Bạch Tiểu Thuần đang kêu vang, dường như xương cốt đang tiến hành biến hóa kỳ diệu nào đó.

Trong biến hóa này, huyết nhục trên cơ thể của hắn đang rung động như bị đè ép, lúc này sinh cơ tập trung vào xương cốt của hắn.

Xương cốt như hóa thành lỗ đen, chúng sinh ra hấp lực kinh người thôn phệ sinh cơ... Khi nó thôn phệ, xương cốt toàn thân Bạch Tiểu Thuần đang thay đổi.

Không qua bao lâu tiếng nổ vang lên, thân thể Bạch Tiểu Thuần dần dần run rẩy, mồ hôi chảy xuống, thậm chí ẩn ẩn có thể nhìn thấy nhục thân Bạch Tiểu Thuần đang khô héo!

Triệu chứng khô héo vừa hiện ra, Bạch Tiểu Thuần mở mắt kết thúc tu hành, trong mắt có hào quang sinh ra.

- Không thể tiếp tục tu luyện, thời gian nửa nén hương lại hấp thu tất cả dược lực ta hấp thu nhiều năm qua, toàn bộ ép khô hút đi... Tu luyện Bất Tử Cốt quá kinh khủng.

- Nếu tiếp tục nữa sẽ hao tổn sinh cơ căn bản của ta.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, ánh mắt chấn kinh, hắn cúi đầu nhìn hai tay của mình đã thô hơn trước.

- Mặc dù còn chưa tới Thối Cốt nhất trọng, ta có thể cảm giác lực phòng ngự của thân thể tăng lên một chút.

Cảm giác này rất rõ ràng, dường như sau khi rèn luyện xương cốt càng làm xương cốt thuần túy hơn trước..

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, hắn hít sâu một hơi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể tìm kiếm cơ duyên, sau khi thu được đồ vật có sinh cơ lại tu luyện.

- Ta có thể cảm nhận nếu sinh cơ đầy đủ... Như vậy tu luyện Bất Tử Cốt một hơi tới cực hạn, trở ngại ta tu hành không phải thời gian, mà là sinh cơ.

Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, ánh mắt chớp động, sau đó hắn dần bình tĩnh cảm nhận tu vi bản thân, sau khi cẩn thận quan sát một phen, Nguyên Anh trong cơ thể hắn bộc phát khí thế đáng sợ.

- Ta nhớ trong Kim Đan trước kia có một tia ngự lực, hôm nay trở thành Nguyên Anh, làm sao ngự lực không còn cảm giác?

Bạch Tiểu Thuần chần chờ một chút, hắn không hiểu, suy nghĩ chẳng lẽ là do mình không có công pháp Nguyên Anh?

- Có chút đáng tiếc, Ngự Nhân Đại Pháp của ta... Có che giấu? Ta không có cảm nhận được? Ngoài ra Thiên Đạo Nguyên Anh không biết có gì khác thường hay không?

Bạch Tiểu Thuần như có điều suy nghĩ, hắn hiểu về Thiên Đạo Nguyên Anh quá ít, trên thực tế trong thiên địa này, người hiểu Thiên Đạo Nguyên Anh, trừ hắn cũng chỉ còn Thiên Tôn.

Sau nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn có dự cảm, Thiên Đạo Nguyên Anh của mình vô cùng huyền diệu, còn cần mình dùng thời gian tìm hiểu.

- Như vậy không cần suy nghĩ ngự lực và Bất Tử Trường Sinh Công, trong Man Hoang thiếu khuyết đan dược, ta không có công pháp Nguyên Anh, muốn tăng tốc độ tu luyện cũng chỉ có một biện pháp...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang, khóe miệng còn mang theo nụ cười chờ mong.

- Biện pháp này đối với người khác mà nói là cửu tử nhất sinh, nhưng đối với ta thì nó không có chút nguy hiểm nào.

- Trọng yếu nhất, biện pháp này có thể gia tăng tu vi của ta trong thời gian ngắn... Cả đời Bạch Tiểu Thuần ta... Cho tới bây giờ đều tu luyện với tốc độ cực nhanh, có thể xưng là bay vọt siêu cấp.

- Biện pháp này.. Chính là luyện linh Nguyên Anh!!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần quả quyết, hắn không do dự, tay phải nâng lên điểm một chỉ, Quy Văn Oa xuất hiện.

Hắn dùng hồn có được từ mấy ngày thu lễ chuẩn bị hỏa diễm một màu tới hỏa diễm mười bốn màu, Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, tu vi thu liễm, đầu óc nổ vang, Nguyên Anh trong cơ thể hắn mở mắt, nó lập tức xuyên qua nhục thân bay ra bên ngoài.

Lúc mới xuất hiện, Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần run run một ít, hắn cảm nhậ trong thiên địa có hàn khí mà bản thân nhục thân không biết, Nguyên Anh lại cảm nhận được hàn khí rất rõ ràng, hắn không khác gì phàm nhân trần truồng đứng trong băng thiên tuyết địa.

Dường như Nguyên Anh lưu lại trong hàn khí thời gian dài sẽ tạo thành hậu quả không nghịch chuyển đượcm đây là trực giác, Bạch Tiểu Thuần tin tưởng nó không sai.

Trên thực tế đúng là như vậy, đối với Nguyên Anh mà nói, trong thiên địa này có quá nhiều kỳ diệu, có thể dồn nó vào chỗ chết, hàn khí này chỉ là thứ đầu tiên.

Dù sao nhục thân mới là tàu thuyền, không có nhục thân, Nguyên Anh chẳng khác gì đứa bé ngâm trong nước...

Bạch Tiểu Thuần không biết, nếu như cảnh tượng Nguyên Anh xuất khiếu để những Nguyên Anh vừa tấn chức nhìn thấy, tất nhiên sẽ kinh hãi khó mà tin được, chỉ sợ sẽ có người rớt cả con mắt ra ngoài, bởi vì vừa bước vào cảnh giới Nguyên Anh, căn bản không có khả năng Nguyên Anh xuất khiếu, cho dù cường đại tới mức Nguyên Anh xuất khiếu, chi dù chỉ trong nháy mắt cũng bị hàn khí này trọng thương.

Thậm chí cường giả Nguyên Anh trung kỳ có thể điều khiển Nguyên Anh xuất khiếu nhưng không dám ở thời gian lâu, nhiều nhất một lát mà thôi, tới khi Nguyên Anh hậu kỳ thậm chí đại viên mãn, bản thân Nguyên Anh trưởng thành mới có thể thời gian dài chống cự hàn khí trong thiên địa, nhưng không thể không nhìn.

Muốn không nhìn, chỉ có Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần vừa mới bước vào Nguyên Anh cản nhưng có thể làm Nguyên Anh xuất khiếu, hơn nữa cnf có lực chống cự không thể tưởng tượng nổi, tất cả nguyên nhân chính là Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Nguyên Anh!

- Chết cóng ta.

Nguyên Anh run rẩy, nó không nhịn được quay đầu nhìn nhục thân, loại cảm giác này rất kỳ quái, sau khi hắn nhìn vài lần mới thu hồi ánh mắt, nó bay về phía Quy Văn Oa, tự động ngồi vào bên trong.

- Ta đang làm cái gì, là tự mình nấu mình.

Bạch Tiểu Thuần thấy là lạ, nhẹ giọng lẩm bẩm một câu, hiếu kỳ vươn bàn tay nhỏ của Nguyên Anh sờ lên Quy Văn Oa, hắn có cảm giác mình đang tự nấu mình.

- Nấu liền nấu đi... Ta cần mạnh hơn nữa.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cổ quái, tay phải bấm niệm pháp quyết, lập tức hỏa diễm một màu bay tới, trong nháy mắt dung nhập trong Quy Văn Oa, đồ văn trên Quy Văn Oa trực tiếp sáng lên.

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương tâm thần bất định và bất an, trước kia hắn vô cùng tự tin, nhưng bây giờ tự mình điều khiển vẫn có cảm giác hãi hùng khiếp vía, dù sao đây chính là luyện chính mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 972: Minh Hoàng Thạch Phong Vân Động

Một khi xuất hiện ngoài ý muốn, hậu quả kia... Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới mình vừa đột phá không bao lâu liền như thế, bao nhiêu năm sau, Cự Quỷ Vương nhớ tới chính mình và mở cái mật thất ra, hắn có lẽ nhìn thấy trong Quy Văn Oa có Nguyên Anh thật thơm.

Vừa nhớ tới hình ảnh này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lạnh hơn, trong mắt mang theo hối hận và sợ hãi, muốn bay ra khỏi Quy Văn Oa, suy nghĩ thêm một chút, đột nhiên hào quang trong Quy Văn Oa bạo phát ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, trong nháy mắt thân thể bị hào quang màu bạc bao phủ, trực tiếp bao trùm vào bên trong, lực lượng thiên địa từ trong Quy Văn Oa xông vào Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần, không cho phép hắn ngăn cản mảy may.

Ầm ầm!

Người ngoài không nghe được tiếng ầm ầm, nó chỉ quanh quẩn trong đầu Bạch Tiểu Thuần, khi âm thanh biến mất, sau khi quang mang màu bạc của Quy Văn Oa mất đi, Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần run rẩy bay ra ngoài, lúc bay lên giữa không trung, gương mặt nhỏ tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, vừa rồi hắn có cảm giác mình là con thuyền nhỏ trong đại dương, tùy thời bị sóng dữ nhấn chìm.

- Thật là đáng sợ, ta vì luyện linh đã liều cả mạng mình.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, nội tâm không ngừng run rẩy, vào lúc hắn muốn từ bỏ liền sững sờ, đột nhiên cúi đầu nhìn trên Nguyên Anh

của mình có một đạo ngân văn.

Trong nháy mắt nhìn thấy ngân văn, Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra, Nguyên Anh của mình đã khác trước...

Nếu như nói Nguyên Anh trước khi không luyện linh chỉ là hài nhi vừa ra đời, như vậy hiện tại sau khi luyện linh một lần, nó như hài nhi này trưởng thành một chút.

Biểu hiện là Nguyên Anh chi lực đã mạnh hơn trước không ít, thậm chí hàn khí trong thiên địa chung quanh tuy vẫn còn làm Bạch Tiểu Thuần rét lạnh nhưng đã kém xa trước kia.

Bạch Tiểu Thuần cảm xúc chập trùng, loại cảm giác Nguyên Anh trưởng thành giống như mình đã trải qua bế quan thời gian rất dài, hơn nữa còn có công pháp đỉnh cấp, không ngừng thổ nạp, mới có thể có được.

Mà bây giờ chỉ luyện linh một lần đã làm được.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới thiên địa chi lực rót vào trong Nguyên Anh, khi đó Nguyên Anh nổ tung, đầu óc hắn dần sáng tỏ.

- Đây thật sự là bí thuật gia tốc tu vi.

Bạch Tiểu Thuần ngậm miệng, trong đầu nhớ tới lúc vừa tới Man Hoàng, thời điểm lần đầu nghe được tin tức người thừa kế Minh Hoàng đã nghe giới thiệu về luyện linh Nguyên Anh.

- Nếu có thể luyện linh Nguyên Anh tự thân mười lăm lần, liền có thể từ Nguyên Anh sơ kỳ đột phá bước vào Nguyên Anh trung kỳ, luyện linh mười tám lần có thể bước vào Nguyên Anh hậu kỳ, sau hai mươi lần thì có thể đạt tới Nguyên Anh đại viên mãn, càng không cần phải nói có nghe đồn nếu có thể luyện linh Nguyên Anh tự thân hai mươi mốt lần, có thể đột phá Thiên Nhân... Không có khả năng thất bại!

Bạch Tiểu Thuần kích động, suy nghĩ luyện Nguyên Anh bản thân hơi khác với những gì trải nghiệm trong địa cung, nhưng nghĩ đến Nguyên Anh là tồn tại đặc thù, lúc này hắn nhìn hỏa diễm hai màu tới hỏa diễm mười bioons màu bên cạnh, dường như nhìn thấy tiền đồ sáng lạn, chúng sẽ giúp hắn đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Hắn lại nhìn Quy Văn Oa, trong lòng chần chờ, theo hồi ức Quy Văn Oa có xác xuất thành công tuyệt đối, lập tức quả quyết.

- Nhất định không có việc gì, nếu không nếm thử thì ta không cam tâm.

Nguyên Anh Bạch Tiểu Thuần lại bay vào trong Quy Văn Oa, bấm niệm pháp quyết chỉ vào hỏa diễm hai màu và bắt đầu luyện linh.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần đắm chìm trong bí pháp luyện linh Nguyên Anh, cũng không biết lần hắn luyện linh Nguyên Anh đã làm toàn bộ Man Hoang rung chuyển long trời lở đất.

Cùng một thời gian, khu vực trung tâm Man Hoang cách thành Cự Quỷ rất xa xôi, nơi đó tồn tại một tòa thành trì... Từ quy mô nó vượt xa thành Cự Quỷ!

Thành trì này lớn hơn thành Cự Quỷ vài chục lần, toàn thân màu vàng, mang theo quý khí không cách nào hình dung, dường như có thể câu thông thương khung, trên bầu trời có tường vân bao phủ, nhìn chúng có mấy phần giống cự long đang du tẩu trên cao.

Thành này là tòa thành trọng yếu nhất Man Hoang, thành Khôi Hoàng.

Phía đông quảng trường trong tòa thành có một tấm bia đá to lớn, tấm bia đá cao chừng chín trăm trượng, toàn thân màu xanh và sinh ra hào quang nhu hòa.

Hào quang này không bị bất cứ thần thông nào làm ảm đạm, dường như thiên địa diệt cũng không thể diệt hào quang, thậm chí tắm rửa lâu dài còn có thể trợ giúp tăng tu vi, trên tấm bia đá có bảy tám chục cái tên.

Mỗi cái tên vô cùng rõ ràng, chúng đại biểu cho mỗi thiên kiêu, thanh danh hiển hách, không nói toàn bộ Man Hoang ai ai cũng biết nhưng cũng là người nổi danh.

Tấm bia đá này chính là tấm bia đá tuyển người thừa kế Minh Hoàng.

Từ khi bắt đầu cho tới khi tuyển nhận Minh Hoàng chấm dứt, người xếp đầu tiên trên tấm bia đá chính là người thừa kế Minh Hoàng, việc này đã sớm oanh động truyền khắp Man Hoang, cho nên cái tên này được vô số người chú ý.

Hiện tại người đứng đầu có tên là Công Tôn Dịch, phía sau cái tên còn có con số... Bảy!

Điều này đại biểu hắn luyện linh Nguyên Anh tự thân bảy lần.

Bảy lần luyện linh Nguyên Anh mà không chết, bản thân hắn đã đủ nghịch thiên, đủ làm vô số người rung động, người xếp ở vị trí thứ hai là Chu Hoành, người này luyện linh Nguyên Anh sáu lần!

Về phần thứ ba là năm lần, sau đó càng ngày càng ít, tới hơn thứ mười mới có một lần.

Nếu như không có ngoài ý muốn, như vậy người thừa kế Minh Hoàng nhất định là Công Tôn Dịch kia, dù sao xem như Chu Hoành cũng không dám đi luyện linh lần thứ bảy, bởi vì tỷ lệ thành công chẳng những rất nhỏ, hơn nữa một khi thất bại chính là tử vong.

Nguyên nhân chính là xếp hạng bia đá Minh Hoàng, còn có hào quang từ nó, cho nên nơi này có rất nhiều Hồn Tu đang ngồi, bọn họ tẩm bổ tu vi đồng thời chú ý tới tấm bia đá biến hóa.

Thứ hạng này cũng không phải bất động, thường cách một đoạn thời gian sẽ có thêm mấy cái tên, hoặc ít đi một số tên, những cái tên biến mất không đoán cũng biết, đó là nếm thử luyện linh Nguyên Anh thất bại vẫn lạc, mỗi khi xuất hiện một cái tên liền làm nhiều người ta bạo động.

Bạo động cũng không lớn, dù sao cái tên thêm vài chỉ là những người vừa luyện linh một lần mà thôi, trừ phi là mười vị trí đầu có biến hóa mới có thể làm người ta rung động và bàn tán.

Hôm nay trên bia đá lại xuất hiện một cái tên.

Người phát hiện cái tên là Hồn Tu trung niên, Hồn Tu này lệ thuộc quân đoàn Cự Quỷ trú đóng tại thành Khôi Hoàng, mấy năm trước hắn theo quân đoàn Cự Quỷ đánh Trường thành của Tinh Không Đạo Cực Tông quay về nơi đây.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 973: Tăng Lên Làm Người Ta Phát Điên (Thượng)

Bây giờ toàn bộ quân đoàn Cự Quỷ đang tĩnh dưỡng trong thành Khôi Hoàng, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo, lần nữa xuất phát tấn công Trường thành.

Hiện tại hắn khoanh chân ngồi trên tấm bia đá, sau một lần thổ nạp kết thúc, hắn mở mắt, như thường lệ, ánh mắt của hắn theo thói quen đảo qua bia đá, muốn nhắm mắt tiếp tục tu hành liền sững sờ, nghĩ nghĩ liền nhìn bia đá thêm lần nữa.

Trong kinh ngạc, Hồn Tu trung niên nhìn kỹ, trực tiếp nhìn vào cái tên cuối cùng, sau khi hắn thấy cái tên liền sững sốt, thần sắc mờ mịt, hắn lại mở to mắt, khí tức biến hỗn loạn, đầu óc không hoạt động như thường, hắn lập tức khiếp sợ.

- Cái này... Cái này...

Hồn Tu trung niên cho rằng mình nhìn lầm, việc này quá hoang đường... Sau đó hắn dụi mắt nhiều lần, lại tập trung nhìn và không thể khống chế thân thể, hắn lập tức kêu to.

- Bạch... Bạch Tiểu Thuần!!!

Tiếng kêu của hắn không nhỏ, dưới tấm bia đá yên tĩnh đã làm kinh động những Hồn Tu chung quanh, cả đám đều nhíu mày mở mắt ra, sau khi nghe cái tên Bạch Tiểu Thuần, bọn họ còn cảm thấy mê mang, có thì cảm thấy quen tai, qua một lúc thân thể rung động mạnh, bọn họ chú ý tới ánh mắt của Hồn Tu trung niên, sau khi nhìn nhau liền kinh hô thành tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, sao có thể!!

- Bạch Tiểu Thuần... Ta nhớ ra rồi, Vạn Phu Trưởng Trường thành của Tinh Không Đạo Cực Tông! Gia hỏa vô sỉ phát minh tạc lô!

- Là hắn... Ta nói vì sao quen tai như vậy, đây không phải là kẻ đứng đầu tất sát bảng do Hồng Trần tiền bối tự mình treo giải thưởng một phần Thiên Nhân Hồn hay sao?

Sau tiếng huyên náo truyền ra, nhiều Hồn Tu khiếp sợ, những người khác cũng nghe người bên cạnh nói, sau khi nhớ lại liền biến sắc.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần đối với Man Hoang mà nói đạt tới trình độ không ai không biết, từ khi quân đoàn Cự Quỷ tiến công Trường thành do Tinh Không Đạo Cực Tông trấn thủ, cái tên này đã như cuồng phong quét ngang quân đoàn Cự Quỷ, sau đó bắt đầu truyền khắp Man Hoang.

Bởi vì hắn mà quân đoàn Cự Quỷ đại bại vài lần!

Bởi vì hắn, oan hồn Man Hoang tổn thất nặng nề.

Bởi vì hắn, bây giờ không chỉ có Trường thành của Tinh Không Đạo Cực Tông, thậm chí Trường thành của ba tông môn thượng du khác xuất hiện thủ đoạn chiến tranh tương tự, khiến cho toàn bộ Man Hoang liên tục đại bại.

Tạc lô, hung thú loạn, Tụ Hồn Đan!

Bất cứ thủ đoạn nào cũng làm rung động Man Hoang, nhất là truy nã Bạch Tiểu Thuần không ngừng gia tăng, cái tên này cũng oanh động cả Man Hoang.

Mà thân phận Vạn Phu Trưởng của hắn đều là giẫm lên người Man Hoang tiến lên.

Khi người này mất tích, dần dần cái tên cũng bị người khác quên đi, nhưng hôm nay, sau khi cái tên này xuất hiện lần nữa, mà là trên tấm bia

đá Minh Hoàng, bị bia đá Minh Hoàng xác nhận thì tiếng nghị luận và phẫn nộ bạo phát.

Từng ánh mắt đều tập trung vào cái tên Bạch Tiểu Thuần đứng cuối cùng!

Không phải Bạch Hạo, mà là Bạch Tiểu Thuần, phía sau cái tên là số một, đại biểu luyện linh Nguyên Anh một lần.

- Bạch Tiểu Thuần xuất hiện!!

- Hắn tại Man Hoang, hắn không chết!!

- Nhanh, việc này quá lớn, chúng ta phải bẩm báo.

Dưới tấm bia đá, đám người xôn xao, lập tức có không ít người lấy cốt giản truyền việc này ra ngoài.

Rất nhanh, toàn bộ thành Khôi Hoàng chấn động.

Khi việc này truyền ra, người thành Khôi Hoàng nhận được tin tức, phần lớn là sững sờ, cảm thấy cái tên quen thuộc, sau khi hỏi thăm liền khiếp sợ cùng phẫn nộ.

Một ít người sau khi nghe cái tên Bạch Tiểu Thuần liền nhớ tới sự kiện liên quan tới hắn.

- Bạch Ma... Xuất hiện!!

- Quả nhiên hắn không chết, hắn không chỉ ở Man Hoang, hơn nữa còn đột phá Nguyên Anh!

- Đáng chết, đây là khiêu khích, đây là khiêu khích trần trụi, ta không tin Bạch Ma không biết hậu quả của viejc luyện linh Nguyên Anh, hắn đã có dự mưu, muốn lấy phương thức này nói cho chúng ta biết là hắn đã tới rồi!

Trong thành Khôi Hoàng oanh động, nhất là trụ sở quân đoàn Cự Quỷ lại phát ra tiếng gầm, vô số thân ảnh cấp tốc bay thẳng tới tấm bia đá Minh Hoàng.

- Quá phách lối, Bạch Tiểu Thuần này ngang ngược như vậy, không coi ai ra gì, quả thật là khinh người quá đáng.

- Hừ, chẳng qua là nghe đồn mà thôi, ta không tin Bạch Tiểu Thuần lại trọng yếu như trong truyền thuyết, hắn chỉ là tiểu nhân vật.

- Chuyện lúc trước, vì quân đoàn Cự Quỷ thất bại nên tìm một lý do mà thôi, về phần ba tông môn Trường thành xuất hiện thủ đoạn như vậy, đây hiển nhiên là trên Thông Thiên đảo thống nhất an bài.

Trong thành Khôi Hoàng cũng không phải mọi người đều cho rằng Bạch Tiểu Thuần trọng yếu, có một số người cảm thấy quá khoa trương, loại tiểu nhân vật này không đáng đối đãi như thế, nhưng cho dù như thế nào, khi cái tên Bạch Tiểu Thuần xuất hiện đã làm thành Khôi Hoàng oanh động.

Nguyên bản, nếu không ngoài ý muốn, chuyện oanh động chỉ là tạm thời, chờ sau khi hết khiếp sợ, chẳng mấy chốc sẽ bình phục lại, nhưng sau đó chuyện ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần trên tấm bia đá từ đứng cuối cùng lại biến hóa, trong nháy mắt tiến vào vị trí thứ hai mươi.

Phía sau cái tên của hắn là số hai!

Đám người chung quanh đều ngẩn người, thậm chí chưa kịp phát ra tiếng xôn xao, cái tên Bạch Tiểu Thuần lại biến mất, lần này đi thẳng vào vị trí mười lăm, phía sau cái tên là con số ba!

Không có kết thúc, Bạch Tiểu Thuần lại biến mất, nó tăng lên vị trí thứ tám!

Số lượng sau tên biến thành bốn! Sau đó lại quật khởi, bởi vì số lượng là... Năm!

Lúc này đám người đang xôn xao liền hít khí lạnh, dường như áp chế tới mức nhất định liền không thể áp chế được nữa, tiếng la thất thanh vang lên ngập trời.

- Trời ạ...

- Luyện linh... Luyện linh... Năm lần!!

- Bạch Tiểu Thuần này hắn... Hắn muốn làm gì!!

Đám người mắt trợn tròn, sau đó từng người há hốc mồm, đầu óc chấn động, toàn thân run rẩy, tin tức cũng truyền ra các nơi.

Nếu như nói trước đó cái tên Bạch Tiểu Thuần xuất hiện chỉ làm một số người rung động, một số người cảm thấy khoa trương, như vậy hiện tại, từ thời gian ngắn ngủi qua đi, lúc hắn xuất hiện tại vị trí thứ tư, lại luyện linh Nguyên Anh năm lần, đám người cảm thấy khoa trương biến thành ngưng trọng.

- Cái gì! Hắn luyện linh Nguyên Anh năm lần với tốc độ cực nhanh?

- Bạch Ma này, hắn có ý gì, tại sao hắn làm được, thời gian ngắn ngủi lại có phách lực như thế! Hắn chán sống sao?

Thành Khôi Hoàng oanh động không nhỏ, thậm chí tất cả thế lực trong thành trì nghe tin tức này liền cảm thấy quá khoa trương, lập tức có từng đạo thân ảnh bay về phía tấm bia đá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 974: Tăng Lên Làm Người Ta Phát Điên (Hạ)

Có rất nhiều thần thức từ bốn phương tám hướng dò xét bia đá.

Lúc này Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần đang đắc ý ngồi trong Quy Văn Oa, sắc mặt rất tốt, nội tâm cảm thấy cao ngạo.

- Ha ha, loại tu luyện như thế này làm ta ưa thích.

Nguyên Anh Bạch Tiểu Thuần nói ra, khí tức kích động, hắn vui vẻ với cách làm của mình.

Nhất là nhìn thấy trên Nguyên Anh xuất hiện năm đạo ngân văn, cảm thụ Nguyên Anh còn mạnh hơn trước quá nhiều liền kích động.

- Năm lần luyện linh có thể so với ta tu hành sáu mươi năm!

Bạch Tiểu Thuần cười to, hắn liếm môi, bắt đầu vận dụng hỏa diễm sáu màu.

Trong nháy mắt, hỏa diễm sáu màu dung nhập vào trong Quy Văn Oa, bên trong nổ tung sau đó có hào quang xuất hiện!

Sáu lần, bảy lần, tám lần...

Trong thời gian không lâu, Bạch Tiểu Thuần không dừng lại chút nào, liên tục luyện linh ba lần, trực tiếp luyện Nguyên Anh thành táo đạm ngân văn chói mắt, Nguyên Anh chi lực bàng bạc khủng khiếp, nó càng trở nên rõ ràng, thậm chí sinh ra hào quang lung linh, thậm chí hàn khí trong thiên địa không thể ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần.

- Quá... Quá mạnh.

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, một đóa hỏa diễm chín màu bay vào Quy Văn Oa, trên Nguyên Anh của hắn xuất hiện đạo ngân văn thứ chín.

Không kết thúc, Bạch Tiểu Thuần lại luyện linh lần thứ mười, sau khi hỏa diễm mười màu bộc phát hào quang chói mắt, từ trên Quy Văn Oa bạo phát chui vào trong Nguyên Anh.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần cảm Nguyên Anh của mình đã cường đại hơn một chút, hắn hưng phấn vì cảm giác này, cả đời hắn nghĩ lại nhiều khi nhân sinh có thể bưu hãn như thế thật sự là chuyện tốt đẹp cỡ nào... Những năm qua hắn không có cảm giác như vậy...

Lúc này người trong thành Khôi Hoàng bị Bạch Tiểu Thuần luyện linh thành công liên đã sợ hãi hồn phi phách tán, tâm thần oanh minh chẳng khác gì từng đạo thiên lôi đánh vào đầu mình.

Bọn họ trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần từ thứ tư biến thành thứ ba, lại từ thứ ba biến thành thứ hai.... Không dừng lại, không có chút lo lắng, hắn đứng thứ nhất.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đã luyện linh tám lần.

Nếu như thế cũng không phải xa xa không thể chạm, sau tám lần là chín lần, cho đến mười lần... Cảnh này làm Hồn Tu Man Hoang rung động, đã kinh hồn tán đảm, tâm thần như rời khỏi thân thể bọn họ.

Phải biết đây là luyện linh Nguyên Anh đấy, hoàn toàn không giống luyện pháp bảo, pháp bảo nát có thể lấy thêm một cái luyện lại, một khi luyện linh Nguyên Anh thất bại sẽ hồn phi phách tán, trực tiếp tử vong!

Minh Hoàng có đại khí phách, đám người kia nhất định lấy được truyền thừa, đối với tu sĩ đây là số mạng của bọn họ.

Một lần dễ nói, hai lần cũng có thể, ba lần trở lên có tỉ lệ thất bại rất cao, càng lên cao càng nguy hiểm, nhưng hôm nay bọn họ tận mắt nhìn thấy kỳ tích.

Đối với toàn bộ Man Hoang mà nói đây là hành vi điên cuồng không tưởng tượng nổi.

- Hắn... Hắn từ một lần cho đến mười lần mà không chết!

- Đáng chết, đây là cái vận khí gì!!

- Hắn đang tìm chết!

Không ai có thể không bị chấn động, trong suynghix của bọn họ, Bạch Tiểu Thuần đang liều mạng, cũng là hành vi điên cuồng, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đi luyện Nguyên Anh chính mình như thế...

Hiện tại trong thành Cửu U, trong một phụ điện của vương điện có tiếng gầm giận dữ, sau tiếng giận dữ là một thanh niên lao ra ngoài, thanh niên này có dáng người thon gầy, tướng mạo tuấn mỹ, sắc mặt vặn vẹo, hiển nhiên tức giận ngập trời.

- Bạch Tiểu Thuần, Chu Hoành ta cửu tử nhất sinh mới luyện linh Nguyên Anh sáu lần, ngươi lại dám mười lần, sao ngươi không chết đi!

Chu Hoành rống to, trong lòng hắn đắng chát, nguyên bản mục tiêu của hắn là Công Tôn Dịch, hắn cảm thấy mình có nắm chắc nhất định liều một phát, tối thiểu cũng có thể ngang bằng đối phương.

Sau khi tin tức truyền tới, lúc Bạch Tiểu Thuần xuất hiện với thành tích luyện linh mười lần đã làm hắn tuyệt vọng.

- Hắn nhất định nắm giữ thủ đoạn gì đó, bằng không hắn không thể thành công như vậy! Người tới, mau tìm khắp Man Hoang cho ta, tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần tới cho ta!

Chu Hoành quát lớn, lập tức trong thành Cửu U đã bắt đầu có hành động, một đám người tuân theo mệnh lệnh của Chu Hoành tiểu vương gia.

Cảnh này cũng xuất hiện tại khu vực khác trong Man Hoang, trong từng gia tộc Luyện Hồn đều như thế, phàm là người nổi danh trên tấm bia đá Minh Hoàng, hiện tại bọn họ rung động và suy đoán trong này nhất định có vấn đề, cho nên việc tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần diễn ra khắp Man Hoang.

Cùng lúc đó, trong thành Đấu Thắng thuộc bốn đại vương thành, trong một túp lều nằm trên cô sơn có thanh niên khoanh chân ngồi đó, thanh niên này mày kiếm mắt sáng, người biết hắn đều biết, sắc mặt của hắn bình tĩnh nhưng đầy cao ngạo, nhưng hôm nay sắc mặt của hắn đã tái nhợt, hắn không còn tự tin như trước.

- Bạch Tiểu Thuần...

Sau nửa ngày, thanh niên này cúi đầu nhìn cốt giản trong tay, trong mắt của hắn mang theo không cam tâm, bởi vì hắn chính là con trai độc nhất của Vương gia mạnh nhất Đấu Thắng Vương, Công Tôn Dịch, bởi vì trong Man Hoang thế hệ này, ngoại trừ Hồng Trần Nữ ra, hắn là người đứng thứ hai!

Không chỉ thành Cửu U, thành Đấu Thánh oanh động, thành Linh Lâm cũng như vậy, đáng tiếc dòng dõi Linh Lâm Vương quá nhiều, thế hệ này có hơn vạn, tài nguyên tương đối phân tán, mặc dù cũng có kiêu tử nhưng không có hạng người trác tuyệt như Công Tôn Dịch, Chu Hoành, chỉ có một đứa con gái chèo chống thể diện.

Thành Cự Quỷ vào lúc này cũng phát sinh oanh động như thành Khôi Hoàng, biết Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cho nên nghị luận sôi nổi.

Bạch Tiểu Thuần không biết, hắn vẫn vui vẻ hưởng thụ trong Quy Văn Oa, bởi vì tốc độ tu hành cực nhanh nên cực kỳ đắc ý, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào hỏa diễm mười một màu.

- Hắc hắc, tiếp tục tu luyện nha.

Bạch Tiểu Thuần vui sướng, Quy Văn Oa sinh ra hào quang sáng ngời, lại bộc phát hào quang rất chói mắt, trong kim quang còn có tiếng oanh minh, trên Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần không còn mười đạo ngân văn, lúc xuất hiện đã hóa thành kim văn sáng ngời.

Kim văn xuất hiện đã làm Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần bành trướng, Bạch Tiểu Thuần cũng hít sâu một hơi, hắn nhớ tới biến hóa sau khi luyện linh mười một lần liền bất an.

- Nguyên Anh của ta sẽ không biến thành hình dạng khác chứ?

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, chờ tới khi kim quang biến mất, hắn cúi đầu xem xét Nguyên Anh của mình, sau khi phát hiện Nguyên Anh không có biến hóa gì khác liền nhẹ nhõm.

- Mạnh hơn... Dựa theo tiến độ như thế, sau khi luyện linh mười bốn lần, ta sẽ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong, nếu như dựa theo tu hành bình thường, cho dù công pháp đỉnh cấp cũng cần thời gian trăm năm mới có thể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 975: Triệt Để Oanh Động

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, cảm thấy đây là cơ hội khó được, hắn hưng phấn luyện luyện linh mười hai lần.

Trong tiếng ầm ầm, kim văn thứ hai xuất hiện, vẫn chưa kết thúc, sau đó là đạo thứ ba, thứ tư...

Sau khi kim văn thứ tư xuất thế, trên Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần bạo phát khí thế muốn đột phá cảnh giới, muốn từ Nguyên Anh sơ kỳ bước vào Nguyên Anh trung kỳ!

Lực trùng kích không nhỏ nhưng vẫn kém một ít, mấy lần sau đó Bạch Tiểu Thuần không thể không từ bỏ, hai mắt mở ra, ánh mắt xuất hiện quang mang khiếp sợ.

Tia sáng này chói mắt, cùng lúc trước lúc hắn vừa mới Nguyên Anh so sánh, chênh lệch cực lớn!

- Cực hạn, tuy sau khi luyện linh lần thứ mười lăm, nhất định có thể đột phá trở thành Nguyên Anh trung kỳ.

Bạch Tiểu Thuần yên lặng nói nhỏ, Nguyên Anh trở về nhục thân.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần nhìn kim văn thứ tư, trên tấm bia đá ở thành Khôi Hoàng có tên Bạch Tiểu Thuần đứng đầu bản, số lượng sau tên biến thành mười bốn lần, tất cả Hồn Tu nhìn thấy đều mở to mắt, rất nhiều người ngây ngốc, bọn họ không dám tưởng tượng, người thừa kế Minh Hoàng của Man Hoang cuối cùng chọn Bạch Tiểu Thuần, không biết khi đó sẽ sinh ra phong bạo lớn cỡ nào.

Dường như tất cả không dám suy nghĩ... Cũng chính thời điểm này, trong thành Khôi Hoàng có khí tức Thiên Nhân bộc phát ngập trời.

Khí tức này làm thiên địa biến sắc, tường vân vỡ vụn, những cự long trong tầng mây cũng biến mất nhanh chóng, một bóng người xuất hiện trong quân đoàn Cự Quỷ và phóng lên tận trời, đó là một nữ tử, tướng mạo tuyệt mỹ, thân thể thướt tha, hết lần này tới lần khác sát khí bành trướng, trong mắt phượng mang theo sát cơ và điên cuồng, đó là... Hồng Trần Nữ!

Tu vi của nàng đã sớm khôi phục, vốn đang bế quan không biết việc bên ngoài, tướng lĩnh dưới trướng biết Hồng Trần Nữ có thâm thù đại hận với Bạch Tiểu Thuần cho nên truyền âm bẩm báo một phen.

Sau khi nghe tin tức của Bạch Tiểu Thuần đáng chém ngàn đao kia, Hồng Trần Nữ nổi điên, lúc này bay thẳng về tấm bia Minh Hoàng, trong nháy mắt nàng giáng lâm đã nhìn chòng chọc vào cái tên đứng đầu bia đá, cả người run rẩy, sát khí hóa thành thực chất.

Đám người bốn phía nhìn thấy Hồng Trần Nữ, lập tức biến sắc, bọn họ nhanh chóng ôm quyền bái kiến, đều biết Hồng Trần Nữ chính là tân tấn Thiên Nhân, nàng thiên tư kinh diễm tuyệt luân, tuy là Thiên Nhân mới nhưng chiến lực không tầm thường.

- Bạch Tiểu Thuần... Bạch Tiểu Thuần...

Đột nhiên Hồng Trần Nữ ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm mang theo hàn quang sáng ngời, trong nháy mắt nhìn tấm bia đá, nàng hiểu Bạch Tiểu Thuần đã trở thành Thiên Đạo Nguyên Anh, nghĩ đây nội tâm nàng điên cuồng, lập tức cầm ngọc giản truyền âm cho quân đoàn dưới trướng.

- Không tiếc đại giới, tìm Bạch Tiểu Thuần, ta muốn sống!

Toàn bộ quân đoàn đều hành động, lần lượt từng bóng người xuyên thẳng trong quân đoàn, từng mệnh lệnh được đưa ra, quân đoàn Cự Quỷ

bắt đầu bộc phát toàn lực theo lệnh Hồng Trần Nữ, đi tìm Bạch Tiểu Thuần!

Cùng lúc đó, trong thành Khôi Hoàng còn có một nữ tử đang nhìn chằm chằm vào tấm bia đá Minh Hoàng, khác với Hồng Trần Nữ, trong mắt nữ tử này không có băng hàn, chỉ có lo lắng và suy nghĩ.

Nàng chính là... Nghịch Hà tông Trần Mạn Dao!

Thân là người Man Hoang, sư tôn nàng có lai lịch cực lớn, nàng ở trong thành Khôi Hoàng có địa vị siêu nhiên, nàng vĩnh viễn không quên việc trong Nghịch Hà tông, không quên sự kiện tại Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng không quên tình hình trên chiến thuyền vượt biển...

Những năm qua quay về Man Hoang, trong đầu của nàng cuối cùng xuất hiện thân ảnh này tới thân ảnh khác, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện nhiều nhất.

Lúc trước, sau khi nàng biết Bạch Tiểu Thuần mất tích, thậm chí vô cùng có khả năng chết, nàng trầm mặc, nội tâm chua xót và bi thương, nàng đã mất thời gian rất lâu nhưng vẫn chưa thích ứng.

Sau khi nàng nghe tin tức về bia đá Minh Hoàng, hô hấp của nàng dồn dập, trong mắt nàng xuất hiện ánh sáng chói mắt.

- Tiểu Thuần... Ngươi ở đâu...

Cùng một thời gian, tại thành Khôi Hoàng, trong hoàng cung có pháp lệnh truyền ra ngoài, Khôi Hoàng thế hệ này đang bế quan, vị Đại thiên sư kia có địa vị vượt xa Khôi Hoàng, hắn mang thiên tử lệnh chư hầu, vào lúc này hắn mở mắt ra.

Lúc hắn mở mắt, đám cự long trên bầu trời lẫn trốn, đại địa chấn động, các cường giả trong thành Khôi Hoàng đều run rẩy, nhao nhao thu hồi thần thức, không ai dám mạo phạm uy nghiêm của hắn.

Ánh mắt Đại thiên sư giống như từ bầu trời nhìn xuống, nhìn vào cái tên đầu tiên trên tấm bia đá Minh Hoàng.

Hồi lâu, hắn thu hồi ánh mắt, sau đó lại có một pháp lệnh truyền ra khắp Man Hoang.

- Tìm Bạch Tiểu Thuần, mang hắn tới gặp ta!

Pháp lệnh không lấy danh nghĩa Đại thiên sư truyền ra, mà là lấy thánh chủ Khôi Hoàng thế hệ này, kể từ đó cho dù là bốn đại Thiên Vương cũng ngầm thừa nhận.

Trận phong bạo tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần tràn ngập toàn bộ Man Hoang.

Thời điểm này Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, trong mật thất, khi hắn mở mắt, toàn bộ mật thất như bị thiểm điện xẹt qua, uy áp Nguyên Anh bộc phát dữ dội.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn vô cùng sung sướng, sau khi hắn cẩn thận kiểm tra thân thể, phát hiện mình đã là Nguyên Anh sơ kỳ đại viên mãn, lúc này hắn kích động, nhất là nhìn thấy trên Nguyên Anh có bốn đạo kim văn, hắn đắc ý không chịu nổi,, tay áo hất lên, cánh cửa bế quan mở ra, Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi ra ngoài.

Thời điểm đang suy nghĩ nên đi rêu rao một chút, để đám người kia biết mình không phải Kết Đan, thần thức bao phủ bốn phía, vào lúc đó sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa.

Trong thần thức của hắn có tiếng nghị luận của nhiều người, mà cái tên bị người ta nghị luận làm Bạch Tiểu Thuần giật mình không nhỏ, tất cả tâm tư khoe khoang và vui sướng biến mất không còn lại gì, chỉ còn lại kinh hoàng và sợ hãi.

- Nghe nói chưa, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện! Ngươi không biết Bạch Tiểu Thuần sao? Ta nói cho ngươi biết...

- Luyện linh Nguyên Anh mười bốn lần đấy, đây là việc điên cuồng, không ngờ có người làm được!

- Khôi Hoàng hạ chỉ tìm khắp Man Hoang cũng phải bắt sống người này... Nên như vậy, bằng không, nếu hắn trở thành người thừa kế Minh Hoàng thì nó sẽ biến thành trò cười lớn.

Từng đoạn nói chuyện đã làm Bạch Tiểu Thuần sợ hãi sắc mặt tái nhợt, thân thể suýt hư thoát, bởi vì hắn quên mất một điểm mấu chốt... Luyện linh Nguyên Anh sẽ xuất hiện trên tấm bia đá Minh Hoàng!

- Xảy ra chuyện lớn...

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, nội tâm rất hối hận, suy nghĩ bản thân mình đang tìm đường chết... Trong nội tâm hoảng loạn, hắn lập tức bỏ suy nghĩ đi khoe khang, càng hạ quyết tâm, mình có thể cũng không lộ Nguyên Anh để người ta phát giác, cũng may mặt nạ của hắn đã luyện linh nhiều lần, càng cường hãn hơn xưa, lực ẩn giấu kinh người, hắn từ đầu đến cuối cũng không buông lỏng ẩn tàng, cho nên giờ phút này mặc dù trở thành Nguyên Anh nhưng không có người nào biết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 976: Lão Sắc Quỷ (Thượng)

Hắn nhanh chóng ẩn tàng tu vi, che dấu bản thân mình là Nguyên Anh sơ kỳ đại viên mãn, làm ra vẻ vừa bước vào Nguyên Anh là xong, đột nhiên có mấy đạo hào quang bay tới, là Hồn Tu của đội tuần tra, vừa mới tới gần đã ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Vương gia có lệnh, sau khi Bạch tổng quản xuất quan, lập tức kiến giá!

- A?

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nội tâm hoảng hốt, hắn đang sợ hãi bị phát hiện.

Vừa nghĩ tới gương mặt Cự Quỷ Vương không giận tự uy, còn có ánh mắt thâm thúy vô tận, dường như ánh mắt có thể xuyên thấu tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

- Xong xong...

Trong lòng hắn vô cùng hối hận, ngàn vạn lần không nên đắc ý đi luyện Nguyên Anh, bây giờ chọc cho thiên hạ đều biết, hai chân của hắn sắp nhũn ra,

Nhất là nghĩ tới hậu quả trong đó, trái tim hắn đập loạn... Cũng may hắn mang theo mặt nạ, những năm gần đây trải qua vô số chuyện, mặc dù tính cách sợ chết vẫn như trước nhưng phương diện diễn kịch vô sự tự thông.

- Cự Quỷ Vương không biết thân phận của ta mới đúng... Bằng không cũng không cho người triệu kiến ta... Là mặt nạ của ta huyền diệu, sau khi đeo lên làm người ngoài không nhận ra.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn không ngừng tự an ủi mình, trên mặt không lộ ra mảy may, chắp tay sau lưng, hắn gật đầu với đám thủ vệ và đi tới cung điện Cự Quỷ Vương.

Vừa mới đi vào, hắn lại nhe giọng nói của Vô Thường Công trong đại điện truyền ra ngoài.

- Vương gia, Quỷ Vương Hoa đến nay chưa nở... Câu thông với Đại thiên sư, Đại thiên sư từ đầu tới cuối không đồng ý cho chúng ta mở Luyện Hồn Hồ...

- Lại đi tìm Đại thiên sư, liền nói Cự Quỷ Vương ta nguyện ý nợ nhân tình của hắn!

- Tôn vương mệnh, vậy ta đi xử lý.

Vô Thường Công nghiêm túc, sau khi ôm quyền cúi đầu với Cự Quỷ, hắn quay người nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đi vào đại điện, trên mặt lộ tươi cười, gật đầu sau đó rời đi.

Cho đến khi Vô Thường Công rời đi, Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương ngồi trên vương tọa, hắn cố nén nội tâm bất định, lập tức tiến lên vài bước sau đó cúi đầu thật sâu.

- Ti chức tham kiến Vương gia!

Sắc mặt Cự Quỷ Vương âm trầm, dường như có tâm sự, ánh mắt của hắn nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, chỉ vừa nhìn qua đã ngạc nhiên.

- Đột phá?

Trong mắt Cự Quỷ Vương mang theo một tia tán thưởng, sau đó lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, tán thưởng trong mắt biến thành nghi

hoặc, bằng vào lịch duyệt và sức quan sát sắc bén của hắn, hắn nhìn ra Bạch Tiểu Thuần đang khẩn trương, việc này làm hắn nghi ngờ, phải biết trước đó Bạch Tiểu Thuần đối mặt với mình cugnx không che giấu khẩn trương, nhưng hôm nay lại che giấu... Việc này làm ánh mắt Cự Quỷ Vương sáng lên.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ra nghi hoặc trong mắt Cự Quỷ Vương, nội tâm của hắn chấn động mạnh, bỗng nhiên ý thức sai lầm của mình, hiện tại hắn đột phá tu vi, thần sắc không nên bình tĩnh, như vậy không phù hợp với tính cách của hắn... Hiện tại nội tâm hồi hộp, khẩn trương càng nhiều, đầu óc hắn hoạt động thật nhanh, không có nửa điểm chần chờ, hắn lựa chọn khẩn trương càng nhiều hơn trước, dường như toàn thân đều khẩn trương từ trong ra ngoài, giống như rất sợ hãi, tâm thần bất định bất an, thậm chí không dám nhìn vào mắt Cự Quỷ Vương.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương thâm thúy nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, không nói một lời, cảm giác đè nén bao phủ cả đại điện, dần dần thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, trên trán đổ mồ hôi giống như không chịu nổi... Trên thực tế cũng thật sự là như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không gian bốn phía khi Cự Quỷ Vương trầm mặc đã tạo thành đè ép, dường như muốn nghiền mình thành bụi.

- Vương gia, việc này thật không phải ti chức sai lầm.

Vào lúc ngột ngạt thế này, Bạch Tiểu Thuần run rẩy kêu lên.

- Ti chức cũng không muốn, thật sự do ba đại gia tộc kia ra tay với ti chức quá ác, nếu không phải ti chức mạng lớn, sợ rằng cái mạng nhỏ đã sớm bị bọn chúng tiêu diệt, nhất là Bạch gia càng như thế.

- Cho nên ti chức nhịn không được, biết rõ Vương gia có an bài khác nhưng vẫn ám chỉ người khác đi chèn ép.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần cầu xin, dường như đang sợ hãi ghê gớm.

Cự Quỷ Vương sững sờ, chuyện có quan hệ với Bạch Tiểu Thuần ám chỉ người khác đi chèn ép ba đại gia tộc, hắn cũng đã nghe qua, hiện tại nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Bạch Tiểu Thuần liền dở khóc dở cười, hắn cho rằng Bạch Tiểu Thuần nghĩ lầm mình hỏi việc này nên khẩn trương.

- Hồ nháo!

Cự Quỷ Vương trừng Bạch Tiểu Thuần một cái.

Cái trừng này làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng thở ra, hắn vẫn trơ mắt nhìn Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương nhìn ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, biết hắn ủy khuất nhưng không nói lời nào, lại nói:

- Lần này triệu ngươi đến là vì Khôi Hoàng hạ chỉ, trên địa bàn của chúng ta truy nã Vạn Phu Trưởng Bạch Tiểu Thuần của Tinh Không Đạo Cực Tông, việc này ngươi đi xử lý cho xong, nếu như Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trong phạm vi Cự Quỷ Vương ta, ngươi phải bắt hắn lại.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn không do dự lên tiếng.

- Vương gia yên tâm, trước đó ti chức đã nghe mọi người bàn luận về Bạch Tiểu Thuần, hừ hừ, chỉ cần Bạch Ma dám xuất hiện trong phạm vi thành Cự Quỷ ta, ti chức nhất định sẽ bắt được!

Hắn nói lời này như chém đinh chặt sắt, Cự Quỷ Vương cũng mãn ý gật đầu.

- Cũng không phải đại sự gì, nếu không gặp cũng thôi, gặp được phải cẩn thận một chút, tuy tu vi của ngươi đột phá, đây là chuyện tốt, cho dù gặp được, khả năng bắt hắn càng lớn hơn trước.

Cự Quỷ Vương dặn dò.

- Nói tới đột phá tu vi, đây là may mắn có Vương gia... Nếu không có Vương bảo ti chức bế quan, ti chức cũng rất khó đột phá, thật sự là Vương gia thần võ thiên địa, vĩnh hằng vô song, ngày đó Vương gia nói một phen là tinh thần ti chức đại chấn giống như ăn linh đan diệu dược, còn xin Vương gia sau này triệu kiến ti chức nhiều hơn, như vậy tu vi ti chức mới tăng lên nhanh hơn trước.

Bạch Tiểu Thuần nói mặt không đỏ chút nào, vuốt mông ngựa không cần suy nghĩ.

Nghe Bạch Tiểu Thuần vuốt mông ngựa, Cự Quỷ Vương hừ một tiếng, nội tâm cũng mừng thầm, dù sao tên trước mắt là hạng người cả gan làm loạn, lúc trước vỗ đầu của mình và vô cùng phách lối, sau đó chuyển biến đều nằm trong mắt Cự Quỷ Vương, hắn là Bán Thần cao cao tại thượng, có thực lực khống chế tất cả, chuyện quá khứ, Bán Thần như hắn phải có lòng dạ khí lượng rộng mở, nhân quả đã xong, ngay cả những pháp bảo kia, lúc hắn khôi phục tu vi, chỉ một ý niệm đã thu hồi sạch sẽ.

Mà thực lực vi tôn, ở trước mặt mình, Bạch Hạo mạnh hơn nữa cũng phải làm tùy tùng, thỉnh thoảng nghe đối phương vuốt mông ngựa, hắn rất hưởng thụ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 977: Lão Sắc Quỷ (Hạ)

Về phần Bạch Tiểu Thuần thuận lợi Kết Anh, hắn cũng không hỏi tới cùng, càng không liên tưởng tới tên tội phạm Bạch Tiểu Thuần bị truy nã không phải Cự Quỷ Vương hắn không thông minh, mà là lai lịch Bạch Hạo thanh bạch tới mức khó liên tưởng cả hai là một người.

Mặc dù thời gian Kết Anh trùng hợp nhưng Cự Quỷ Vương hiểu có hồn huyết của mình lúc trước, thuận lợi Kết Anh không phải chuyện kỳ quái, đồng thời làm thuộc hạ của mình, quyền lực của hắn đều là vương ân cuồn cuộn mà sinh, thực lực càng mạnh tự nhiên càng tốt, hắn cũng không tìm kiếm con rùa đen cổ quái kia, hắn phát tay bảo Bạch Tiểu Thuần lui ra ngoài.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần triệt để buông lỏng, hắn lui ra sau vài bước muốn rời đi nhưng lại chần chờ một chút, suy nghĩ nếu diễn kịch thì nên triệt để một chút, hắn quay đầu vụng trộm nhìn Cự Quỷ Vương, hé miệng như muốn nói nhưng nhịn xuống.

- Thế nào?

Cự Quỷ Vương cũng nhìn thấy biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần.

- Vương gia, ba đại gia tộc kia, có phải nên uy hiếp một chút hay không?

Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương, bộ dáng không cam lòng.

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt sinh ra do dự, ba đại gia tộc thật sự là hắn có an bài khác, dù sao lão tổ Bạch gia và lão tổ Trần gia có tu vi Thiên Nhân còn có tác dụng, tuy bị hắn giam giữ nhưng

cũng hiểu, cho dù không có ba đại gia tộc, về sau sẽ còn có gia tộc khác, trong lòng cảm khái thân phận của mình không tốt đi tìm đám lâu la gây phiền phức.

Bạch Tiểu Thuần có ý nghĩ, hắn cũng muốn cân nhắc, trong trầm ngâm, trong đầu xuất hiện hình ảnh tộc nhân ba nhà này truy sát mình, ánh mắt lóe sáng.

- Ngươi thật sự chịu ủy khuất... Ba gia tộc này sừng sững mấy ngàn năm, nội tình cực sâu, có lẽ đây mới là lực lượng đáng sợ nhất.

Cự Quỷ Vương thâm ý sâu sắc nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, sau khi cẩn thận suy nghĩ câu nói này, bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, tim đập nhanh hơn, nói thầm cái gì nội tình cực sâu, ý tứ này chẳng lẽ nói tài phú ba đại gia tộc thâm hậu?

Nói như thế, chẳng lẽ ám chỉ mình... Có thể đi xét nhà? Đây là Cự Quỷ Vương ban thưởng cho mình vào sinh ra tử lúc trước?

- Vương gia yên tâm, ti chức có đôi mắt như hỏa nhãn, cho dù tài bảo giấu sâu cỡ nào cũng không qua được mắt ti chức, đào sâu ba đất cũng móc ra được.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, tinh thần phấn khởi nhưng vẫn nói một câu.

Cự Quỷ Vương mặt không biểu tình làm như không nghe thấy, hai mắt nhắm nghiền, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dường như lĩnh hội ý của mình nên yêu thích.

Tư thái như thế thật sự làm tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, hắn hiểu đây là chấp nhận... Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới ba đại gia tộc truy sát mình, lại nghĩ tới lần này mình xoay người hoa lệ, trong lòng càng kích động.

- Xét nhà đấy... Ta chưa từng làm loại chuyện này, lại là xét nhà kẻ thù, quá kích thích... Hiển nhiên Cự Quỷ Vương không có trực tiếp hạ lệnh, đây là muốn ta không làm quá mức...

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn ôm quyền, quay người tràn đầy phấn khởi rời khỏi đại điện.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần muốn đi ra khỏi đại điện, Cự Quỷ Vương đang ngồi trên vương tọa lại nói một câu.

- Trần gia quả thực đáng giận, nhất là tộc trưởng Trần gia tộc có diễm phúc không cạn, còn dám luyện cấm phiên... Hừ!

Câu nói này nhìn như lẩm bẩm nhưng hết lần này tới lần khác lại truyền vào lỗ tai Bạch Tiểu Thuần rất rõ ràng.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, bước chân dừng lại, tròng mắt chuyển động một vòng, cẩn thận suy nghĩ sau đó cảm nhận được trọng điểm trong câu nói, ngoại trừ cấm phiên ra, càng quan trọng hơn là bốn chữ diễm phúc không cạn.

- Lão sắc quỷ này!!

Bạch Tiểu Thuần lập tức minh ngộ, nội tâm nói thầm một câu, mặt ngoài lại quang minh lẫm liệt giả bộ như không nghe thấy.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi, Cự Quỷ Vương ngồi trên vương tọa ngẩng đầu lên, ánh mắt ngóng nhìn phương xa, tay phải bấm niệm pháp quyết giống như đang suy tính cái gì.

Sau nửa ngày, hắn nhíu mày, thì thào nói nhỏ.

- Vẫn không tính ra, dựa theo suy tính thời gian, Luyện Hồn Hồ mở... Đó là thời điểm Quỷ Vương Hoa nở.

Ra đại điện, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn vị trí ba đại gia tộc, trên mặt còn mang theo ý ngạo nghễ, ân oán trong ba đại gia tộc, nhìn

như không nhiều, trong quá trình này sát ý của ba đại gia tộc với hắn chưa từng giảm bớt mảy may.

Trước đó Bạch Tiểu Thuần là lính canh ngục, không cách nào báo thù, về sau lại biến thành phạm nhân, hắn càng khó làm được, bây giờ hắn biến thành Bạch tổng quản của thành Cự Quỷ, hiện tại càng có vương mệnh.

- Triệu Trần Hải Thiên Hầu!

Bạch Tiểu Thuần hất tay lên, lập tức mở miệng, hắn nói ra lời này, lập tức thị vệ thành Cự Quỷ chấn động, lập tức nghe lệnh, cấp tốc rời đi.

Bạch Tiểu Thuần đứng bên ngoài đại điện Cự Quỷ Vương nhìn lên trời, chắp tay sau lưng, trong quá trình chờ đợi Trần Hải đến, hắn lấy ngọc giản ra liên hệ với Chu Nhất Tinh.

- Nhìn chằm chằm ba đại gia tộc cho ta!

- Chủ tử yên tâm, đã sớm an bài xong xuôi, nhất là Trần gia... Bây giờ lòng người bàng hoàng, tộc nhân vì tự vệ cũng đã mở miệng, tài phú Trần gia đã phân tán đi các nơi...

Bạch Tiểu Thuần nghe lời này liền bàn giao một phen, lúc này mới khí định nhàn thần gác tay chờ đợi, không chờ bao lâu, lúc này đằng xa có một đạo hào quang bay tới, trong nháy mắt tới gần đã hóa thành nam tử trung niên mập mạp.

Nam tử trung niên này chính là một trong bốn Thiên Hầu thành Cự Quỷ không phản loạn, hắn vẫn giữ yên lặng, cũng chính là hắn đưa cho Bạch Tiểu Thuần một tòa nhà, thậm chí những ngày Bạch Tiểu Thuần diễu võ giương oai cũng là hứa đưa tới rất nhiều tài vật, hiện tại hắn tới nơi này, Trần Hải nhìn vương điện sau lưng Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt hắn nghiêm túc ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tổng quản, xin phân phó!

- Trần Thiên Hầu, triệu tập nhân mã dưới trướng của ngươi, theo bản tổng quản đi một chuyến!

Bạch Tiểu Thuần làm qua Vạn Phu Trưởng, hiện tại lên tiếng cũng sinh ra uy nghiêm, tâm thần Trần Hải nghiêm nghị, hắn nhìn vương điện sau lưng Bạch Tiểu Thuần liền gật đầu rời đi.

Không qua bao lâu, truyền lệnh Hồn Tu dưới trướng hắn, lúc này hai vạn Hồn Tu đông đảo theo sau Bạch Tiểu Thuần cùng Trần Hải bay ra khỏi thành Cự Quỷ!

Cảnh này làm các thế lực trong thành Cự Quỷ kinh hãi tâm thần bất định, nhất là sau khi phát hiện hai vạn Hồn Tu bay về hướng Thái gia trong ba đại gia tộc, mọi người hiểu... Trả thù tới rồi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 978: Xét Nhà

Ngoài thành Cự Quỷ, hai vạn tu sĩ khí thế ngập trời, từng người bộc phát sát ý khủng bố, Bạch Tiểu Thuần bay đầu tiên, thần sắc kiêu căng, nội tâm đắc ý cùng kích động nhưng cũng làm hắn hoảng hốt, dường như đang quay về lúc làm Vạn Phu Trưởng trong Trường thành, ra lệnh một tiếng, tu sĩ dưới trướng đều hành động.

- Bạch lão đệ, lão ca ta phục ngươi!

Trần Hải bay bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hắn giơ ngón tay cái lên cảm khái.

- Bạch lão đệ là long trong loài người, lão ca ta mấy năm nay nhìn thấy quá nhiều người vừa cầm quyền căn bản không khống chế được, Bạch lão đệ lại có khí thế như vậy, quả không đơn giản, điều này nói rõ Bạch lão đệ là kỳ lân thiên kiêu của thành Cự Quỷ chúng ta!

- Đối diện hai vạn Hồn Tu, Bạch lão đệ bất động như núi, như định hải thần châm, loại định lực này ngay cả hoàng tử cũng không được.

Trần Hải vô cùng tôn kính, thịt mỡ trên mặt run run theo lời hắn nói, tuy là nịnh nọt nói như vậy nhưng người ta lại có cảm giác chắc như đinh đóng cột.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưởng thụ, sau khi nghe Trần Hải nói thế càng thoải mái, cảm thấy Trần Hải này rất có ánh mắt, thế là hắn tươi cười rất tươi, Bạch Tiểu Thuần cũng thuận thế đáp vài câu, một người có tâm nịnh nọt, một người khéo đưa đẩy, hai người tự nhiên trò chuyện rất vui.

Tuy trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ nên xét nhà như thế nào, rất hiển nhiên Cự Quỷ Vương không có trực tiếp hạ lệnh, nếu mình nói không tốt là xét nhà, nói như vậy tướng ăn quá khó coi.

- Không cưỡng ép xét nhà, ta cũng có biện pháp đào sâu ba thước đến báo thù!

Bạch Tiểu Thuần có ý định, nhìn túi trữ vật sau đó nghĩ tới tiểu ô quy.

Rất nhanh, đám người đã đến trong Thái gia, sở dĩ chọn chọn Thái gia đầu tiên, không có nguyên nhân khác, bởi vì Thái gia gần nhất mà thôi.

Vừa tới nơi này, toàn bộ Thái gia vô cùng khẩn trương, sầu vân thảm vụ, trong đó tất cả tộc nhân đều run rẩy, cả tộc trưởng Thái gia cũng hoảng hốt, các tộc lão đứng ngoài cửa cung kính nghênh đón.

Mấy ngày này áp lực của bọn họ rất to lớn không cách nào hình dung, mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, lão tổ đã chết, bọn họ tùy thời sẽ gặp tai họa ngập đầu, cả gia tộc sắp sụp đổ.

Sau khi nhận được tin tức, biết được Bạch Tiểu Thuần tự mình dẫn người tới, tâm thần người Thái gia rung động, tộc trưởng Thái gia và mấy tộc lão mặc dù cũng run rẩy nhưng nội tâm trấn định một ít.

Dù sao Cự Quỷ Vương thật muốn diệt bọn họ cũng không chờ tới bây giờ.

Vào lúcđaám người Thái gia nghênh đón, Bạch Tiểu Thuần và Trần Hải mang theo hai vạn Hồn Tu như mây đen bay tới, vào lúc tới gần, Trần Hải quát lớn.

- Phong tỏa tứ phương, không có lệnh của Bạch tổng quản không cho kẻ nào ra vào.

Hắn vừa lên tiếng, hai vạn Hồn Tu tản ra trực tiếp vòng quanh Thái gia, triệt để phong tỏa, cảnh này làm đám người Thái gia hít khí lạnh, sắc

mặt đám tộc trưởng không ngừng biến hóa, bọn họ chỉ nhịn xuống ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Bái kiến Bạch tổng quản, Trần Thiên Hầu.

Cả đám người Thái gia bái kiến.

Bạch Tiểu Thuần không để ý đến Thái gia, hắn quay đầu nhìn sang Trần Hải.

- Trần Thiên Hầu, Bạch mỗ tới đây cũng không phải diệt môn, ngươi đừng hù dọa tộc trưởng Thái gia.

- Bạch tổng quản nói phải, ti chức có quân lệnh trên người!

Trần Hải nói.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn làm bộ dạng bất đắc dĩ với tộc trưởng Thái gia.

- Không sao, Trần Thiên Hầu cũng có quân lệnh, chúng ta hiểu, Bạch tổng quản, có chuyện gì chúng ta đi vào nói.

Tộc trưởng Thái gia há không nhìn ra Bạch Tiểu Thuần và Trần Hải kẻ xướng người họa, có thể nhìn ra cũng vô dụng, nội tâm đắng chát, mặt ngoài còn lĩnh tình Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không lập tức bước vào Thái gia, hắn ho một tiếng, sau khi tiếng ho khan vang lên, sắc mặt Trần Hải càng nghiêm trọng, càng gầm lên một tiếng.

- Tất cả tướng lĩnh Nguyên Anh bảo hộ Bạch tổng quản!

Hắn vừa nói ra, trong hai vạn Hồn Tu có mấy chục thân ảnh bay ra ngoài, toàn bộ đứng sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không vui, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thở dài, lúc này cười khổ với tộc trưởng Thái gia.

- Không có cách, không phải Bạch mỗ không tin được người Thái gia, đó là vì vương gia xem an nguy của Bạch mỗ quá nặng.

- Đúng đúng đúng, Bạch tổng quản cực kỳ trọng yếu với thành Cự Quỷ, tuyệt không thể xảy ra đường rẽ gì, Thái mỗ hiểu...

Tộc trưởng Thái gia phát khổ, cúi đầu nói ra.

- Đi thôi, chúng ta đi vào nói.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, đáy lòng sục sôi, hưởng thụ cảm giác quyền cao chức trọng đi vào Thái gia, những Hồn Tu Nguyên Anh đi theo, thị vệ bước vào Thái gia liền đứng ngoài canh giữ, chỉ cần Thái gia có chút tâm làm loạn, bọn họ lập tức xuất thủ và bảo hộ Bạch Tiểu Thuần.

Loại khí thế này làm người Thái gia lạnh lẽo, trong lòng rung động.

Tộc trưởng Thái gia biệt khuất nhưng bất đắc dĩ, hắn đi nhanh mấy bước, dẫn đám tộc lão đi theo bên cạnh Bạch Tiểu Thuần tiến vào chủ điện Thái gia.

- Thái tộc trưởng, lần này Bạch mỗ đến không quan hệ tới công sự, thật sự nghe nói nội tình ngàn năm của Thái gia cho nên đến tham quan một chút.

Đến chủ điện, Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống chủ vị và cười nói.

- Ta hiểu, Bạch tổng quản chờ một lát.

Tộc trưởng Thái gia thở sâu, hắn cố nặn ra nụ cười, lập tức quay đầu bàn giao người khác, lúc này tộc nhân mang một cái hồn bình vào trong chủ điện.

Hồn bình không lớn, nó chỉ như bình hoa bình thường, ánh mắt đảo qua, tất cả mọi người có thể nhìn ra hồn bình này không tầm thường,

hiển nhiên phẩm chất cực cao, nhất là trên đó có một đạo kim văn, càng nói rõ hồn bình đã luyện linh mười một lần.

- Bạch tổng quản, hồn bình này là trọng bảo Thái gia tam, xin Bạch tổng quản thưởng thức đánh giá một hai.

Sau khi tộc trưởng Thái gia nhận lấy, cung kính đặt trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần như thường, cầm lấy hồn bình đánh giá vài lần, sau đó thần thức đảo qua, chẳng những nhìn ra hồn bình này không tầm thường, trong đó chứa hơn trăm triệu oan hồn, hiển nhiên là một bút đại lễ, nội tâm của hắn chấn động, có thể nghĩ gia nghiệp Thái gia lớn cỡ nào, vừa ra tay là một trăm triệu oan hồn.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, tu vi bộc phát, tay phải bóp nát hồn bình luyện linh mười một lần, sau khi hồn bình vỡ vụn, trăm triệu oan hồn bên trong bạo phát bay tán loạn. Thần sắc đám người đại biến, cũng may nơi đây đều là Nguyên cho nên lập tức xuất thủ trấn áp oan hồn.

- Thái tộc trưởng, mặc dù Bạch mỗ không tính là Luyện Khí đại sư gì, ta tu hành nhiều năm như vậy, ngươi thật sự cho rằng ta không biết hàng? Cầm một cái hồn binh ra gạt người?

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Thái tộc trưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 979: Thỉnh Bạch Tổng Quản Giám Định

- Bạch tổng quản bớt giận...

Tộc trưởng Thái gia cắn răng, hắn lại cẩn thận hơn trước, hắn đứng lên, tộc lão bên cạnh cũng trầm mặc, nội tâm bất an và không cam lòng, từ khi Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bóp nát hồn bình, bọn họ liền ý thức được chuyện này không đơn giản như thế.

Tư thái đối phương quá rõ ràng, mạng có thể bảo đảm nhưng nội tình ngàn năm của Thái gia không thể lưu.

- Đây chỉ là kiện thứ nhất, Bạch tổng quản chờ một lát, đằng sau còn có.

Tộc trưởng Thái gia lên tiếng lưu loát, hắn cũng thấy rõ tư thái của Bạch Tiểu Thuần, hít sâu một hơi, hắn đã an bài xong.

Rất nhanh đã có tộc nhân tiến vào, lần này là năm mươi cái hồn bình, sau khi bày ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần nhìn thoáng qua, trái tim đập rộn lên.

- Nội tình ngàn năm đấy...

Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt và nhíu mày.

Tộc trưởng Thái gia đang rỉ máu, nhưng biết hôm nay không xuất huyết nhiều liền nguy hiểm, hắn cắn răng đi ra ngoài, rất nhanh lại có tộc nhân tiến vào, lần này đặt một trăm vòng tay trữ vật trước mặt Bạch Tiểu Thuần!

Trong một trăm vòng tay đều là hồn dược, số lượng rất nhiều, nhiều tới mức không thể tính toán, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, hắn càng hiểu biết trực quan hơn về nội tình ngàn năm của thế gia luyện hồn.

Hắn cau mày không vui.

Tộc trưởng Thái gia đau khổ nhưng vẫn phải nín nhịn, những vật phẩm này mặc dù không phải toàn bộ nhưng cũng là nội tình ngàn năm của Thái gia, lại nghĩ tới nguy cơ của Thái gia, hắn cũng chỉ có thể cố nén nội tâm đau đớn đi ra ngoài.

Không bao lâu lần lượt có tộc nhân từ bên ngoài tiến vào, đưa ra từng kiện từng kiện vật phẩm, có hơn ngàn pháp bảo, trong đó đều là luyện linh chi bảo, sau khi xuất ra càng ngày càng nhiều, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt đứng lên.

- Thái tộc trưởng, Bạch mỗ đến đây là muốn giải nạn cho Thái gia các ngươi, xem ra ngươi thật sự không đặt Bạch Hạo ta vào mắt, lấy mấy thứ rác rưởi này cho ta thưởng thức? Hảo hảo, việc này ta mặc kệ!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo một cái, hắn giả vờ rời khỏi Thái gia.

Sắc mặt tộc trưởng Thái gia biến hóa, trong lòng biệt khuất không thể ngăn cản, hắn đã lấy ra không ít nhưng đối phương không hài lòng, những vật phẩm này đã là cực hạn hắn có thể xuất ra, về phần những thứ khác chính là căn cơ của Thái gia, cũng không phải hắn có thể quyết định.

Đúng lúc này đại tộc lão Thái gia thở dài, hắn biết giờ phút này cực kỳ trọng yếu, lão tổ đã vẫn lạc, Thái gia không giống hai gia tộc kia, nếu còn không bỏ tài phú sẽ có đại họa lâm đầu, môn diệt tộc vong, hiện tại cố nặn ra nụ cười lên tiếng.

- Bạch tổng quản dừng bước, Thái gia ta còn không ít bảo vật cầm Bạch tổng quản thưởng thức... Lão Tam, đi mở nội khố ra, cầm toàn bộ đồ vật bên trong ra ngoài.

Đại tộc lão Thái gia quay đầu lại nhìn một tộc lão khác, sắc mặt tộc lão kia biến hóa nhưng vẫn quay đầu rời đi.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, nội tâm rất chờ mong, hắn nói trong lòng, tới bây giờ mới cầm ra, đây chắc chắn là bảo vật kinh tâm động phách, hiện tại nghe còn nữa, sắc mặt hắn thả lỏng quay về ngồi xuống.

Lúc này có tộc nhân run rẩy đưa một tiểu tháp tới.

Tiểu tháp này không phải hồn tháp, nó là đồ gỗ chế tác thành, thần thức Bạch Tiểu Thuần đảo qua, tâm tần rung động, bên trong tồn trữ đa sắc hỏa... Từ mười bốn màu bắc đầu cho tới mười lăm màu.

Vẫn chưa chấm dứt, tộc lão cầm theo cốt giản, trong đó lạc ấn phối phương luyện chế đa sắc hỏa mười lăm màu, mười sáu màu, thậm chí là mười bảy màu, sau đó khi tộc nhân Thái gia xuất hiện lần nữa, Bạch Tiểu Thuần. nhìn thấy... Thiên Nhân Hồn!

Thiên Nhân Hồn này là hỏa thuộc tính, đặt nó trong hộp thủy tinh, nhìn thấy Thiên Nhân Hồn, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần dịu lại và hít sâu một hơi... Khí tức này biến hóađám người Thái gia thả lỏng, trái tim tộc trưởng Thái gia sớm đau không thể hình dung, những thứ này là một nửa nội tình của Thái gia.

Nhìn những vật phẩm bày ra trước mặt, mấy chục Nguyên Anh bảo hộ Bạch Tiểu Thuần cũng động tâm, sắc mặt nóng rực.

Về phần Trần Hải, hắn không theo vào, hắn vẫn chờ bên ngoài, bằng không chỉ sợ hắn cũng phải động dung.

- Bạch tổng quản, đã hài lòng?

Đại tộc lão Thái gia lên tiếng.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, trái tim đập mạnh nhưng không trả lời ngay, hắn sờ túi trữ vật, không phải lấy vật phẩm mà là đang chờ cái gì đó.

Theo hắn trầm mặc, đám người Thái vừa mới thả lỏng lại khẩn trương nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian trôi qua, chờ nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng, sở dĩ hắn chờ tới bây giờ là bởi vì trên đường tới hắn đã truyền âm với tiểu ô quy, chuyện tìm bảo bối này, tiểu ô quy am hiểu hơn hắn, mà tiểu ô quy nghe việc này liền hăng hái.

Trước mắt không thấy tiểu ô quy truyền âm, Bạch Tiểu Thuần thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, hắn vội ho một tiếng, bỗng nhiên mở miệng.

- Thái tộc trưởng, lúc trước các ngươi truy sát ta trong thành Cự Quỷ, ta lo lắng hãi hùng... Không có tâm tình tu luyện.

Bạch Tiểu Thuần thở dài.

Tộc trưởng Thái gia nheo mắt, nhìn sang đại tộc lão, sắc mặt đại tộc lão âm trầm, hắn cắn răng quay đầu nhìn tộc nhân chung quanh.

- Mỗi người giao hồn dược trên người ra đây.

Tộc nhân Thái gia nhanh chóng cầm hồn dược ra ngoài, bọn họ đã không quan tâm vật ngoài thân, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần có thể rời đi thì tốt nhất.

Rất nhanh, hồn dược của tất cả tộc nhân đặt trước mặt Bạch Tiểu Thuần, sở dĩ đại tộc lão làm như thế là dùng hành động nói với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ thật không còn.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút xấu hổ, không thấy tiểu ô quy truyền âm, việc này không thích hợp, rất có thể Thái gia cất giấu trọng bảo... Hắn bắt đầu ho khan.

- Các ngươi quá khách khí, nói đến Bạch mỗ cũng hổ thẹn, vài ngày trước đó ta đốt hồn tràng của các ngươi... Nhớ tới cũng rất đáng tiếc, trong lòng áy náy.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, lắc đầu nói ra.

Tộc trưởng Thái gia tức giận xanh mặt, hắn xem như đã nhìn ra, Bạch Tiểu Thuần thật hung ác, thật muốn lột da nhưng không thể làm gì, hắn đành lên tiếng cầu hòa.

- Chỉ là mấy hồn tràng, không tính là cái gì, Bạch tổng quản không cần áy náy, từ giờ những hồn tràng đó là của ngài, ngài có đốt cũng không ai nói gì.

Mắt thấy Thái gia quả quyết như vậy, hồn tràng cũng giao cho mình, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết nên nói thế nào, suy nghĩ hắn không sai biệt lắm... Nhưng vào lúc này có giọng nói kích động của tiểu ô quy trong vang lên bên tai Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tiểu tử, Quy gia ta tìm được một cái đại bảo bối, trời ạ, Thái gia có trọng bảo như thế, vật này xem như trong khu vực Thông Thiên Hà cũng hiếm thấy, tại Man Hoang chính là bảo vật vô giá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 980: Ám Độ Trần Thương Cũng Vô Dụng (Thượng)

Tiểu ô quy kích động, nó miêu tả một phen, sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe xong ánh mắt sáng lên nhưng thần sắc dần dần âm tràm nhìn về phía tộc trưởng Thái gia và đại tộc lão.

Đám người Thái gia nhìn thấy sắc mặt Bạch Tiểu Thuần âm trầm lần nữa thì rung động.

- Thái tộc trưởng, nghe nói Thái gia các ngươi... Có một pho tượng linh ngọc... Bạch mỗ rất muốn thưởng thức một chút.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, ánh mắt bắn ra hàn quang.

Câu này làm tộc nhân khác không hiểu gì, tộc trưởng Thái gia và đại tộc lão biến sắc, thân thể run rẩy, ánh mắt không dám tin tưởng.

Pho tượng linh ngọc là bí mật lớn nhất của Thái gia, toàn bộ Thái gia chỉ có hai người bọn họ và lão tổ biết, tộc nhân khác không biết, thậm chí nơi đó còn bị phong tỏa nghiêm mật, bọn họ tự tin, cho dù là Bán Thần cũng không thể cảm giác, nhưng lại không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại biết.

Rất hiển nhiên, Bạch Tiểu Thuần không có khả năng biết, cách giải thích duy nhất chính là Cự Quỷ Vương, mà Cự Quỷ Vương biết, chỉ có một khả năng đó là từ lão tổ mà thôi.

Tâm thần hai người rung động rất mạnh, trong đau khổ nhìn nhau một cái, thật sự là vì pho tượng linh ngọc quá trọng yếu, có thể nói đó mới là nội tình chân chính của Thái gia, là trấn tộc chi bảo, có vật này thì tộc nhân Thái gia không cần lo lắng chuyện tu hành.

Cho dù bây giờ bọn họ không cam tâm cũng không dám không mang ra... Tộc trưởng Thái gia như mất đi trọng tâm, sau khi ngồi liệt xuống đất, đại tộc lão thở dài một hơi, thân thể biến mất, hắn xuất hiện lần nữa, hắn phát tay, một pho tượng linh ngọc điêu khắc nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt pho tượng xuất hiện liền có hào quang đầy trời, linh khí nồng đậm bao phủ một khu vực Man Hoang cằn cỗi.

Cảnh này làm tâm thần đám người chung quanh rung động, bọn họ hít thở nặng nề, ánh mắt khó tin nhìn pho tượng linh ngọc trước mặt.

Linh khí trong thiên địa đều tới từ khu vực Thông Thiên Hà, trong Man Hoang rời xa Thông Thiên Hà cho nên không có linh khí.

Cho nên tu sĩ Man Hoang không thể không cải biến thể chất, làm cho mình có thể hấp thu hồn dược, từ trong vô cùng vô tận oan hồn hấp thu linh lực cho bản thân sử dụng.

Thế sự không có tuyệt đối.

Trong thiên địa tồn tại một số linh vật có thể sinh ra linh khí giống khu vực Thông Thiên Hà, pho tượng linh ngọc là bảo vật như thế.

Nó bao phủ phạm vi ngàn trượng, độ dày đặc của linh khí có thể so với Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch Tiểu Thuần cũng phải kinh hãi, hắn đứng bên cạnh pho tượng linh ngọc, tu vi trong người như đại hạn đã lâu đắm chìm trong mưa móc ngọt ngào, cảm giác tinh thần sảng khoái bao phủ tâm thần.

- Bảo bối!

Bạch Tiểu Thuần ý thức được pho tượng linh ngọc mới là nội tình chân chính của Thái gia, hiện tại sắc mặt tộc trưởng và đại tộc lão Thái gia không còn chút máu, nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng phấn chấn.

- Phát đạt...

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần hất tay áo thu hồi pho tượng linh ngọc, trực tiếp thu vào trong túi trữ vật, khi pho tượng linh ngọc biến mất, linh khí cũng tiêu tan, âất cả tộc nhân Thái gia đều đau lòng.

Bọn họ không bình tĩnh, mặc dù trước đó không biết gia tộc có chí bảo như vậy, nhưng bây giờ lại triệt triệt để để hiểu rõ chí bảo đã không còn thuộc về Thái gia.

So sánh với sinh tử của gia tộc, những ngoại vật này không là gì cả...

- Ai, bảo bối Thái gia các ngươi nhiều lắm, ta giám thưởng không hết.

Bạch Tiểu Thuần xoay đầu lại nhìn bảo vật chồng chất, thở dài, hắn nhìn sang tộc trưởng Thái gia.

Nội tâm tộc trưởng Thái gia đã sớm mắng chửi không dứt, biết rõ hắn muốn cướp bảo vật của gia tộc mình, đồng thời lại muốn mình chủ động lên tiếng dâng lên, đây là cướp đoạt biến tướng.

- Không sao, Bạch tổng quản có thể thưởng thức bảo vật của Thái gia, đây là vinh hạnh của Thái gia, Bạch tổng quản có thể đưa về trong phủ từ từ thưởng thức, chúng ta không cần nữa.

Bạch Tiểu Thuần hớn hở, sắc mặt tán thưởng và hài lòng, lại khách sáo một phen sau đó rời đi.

- Nếu thịnh tình của Thái tộc trưởng không thể chối từ, vậy ta nhất định phải cẩn thận từ từ đánh giá, có ai không, dọn đi!

Bạch Tiểu Thuần nói lời này, đám Hồn Tu Nguyên Anh lập tức tiến lên thu sạch sẽ.

Trơ mắt nhìn đám người cầm nội tình gia tộc rời đi, tộc trưởng Thái gia đỏ mắt, miễn cưỡng khắc chế lửa giận của mình, hắn vẫn cười nhưng nội tâm đau đớn.

- Như vậy, Bạch mỗ đi trước, không cần tiễn!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha sau đó ôm quyền chào tộc trưởng Thái gia, hắn nghênh ngang đi ra ngoài.

Tuy hắn nói không cần tiễn nhưng tộc trưởng Thái gia biết phải khuất phục, liền dứt khoát triệt để đi tiễn hắn.

Những hộ vệ Nguyên Anh luôn thủ hộ hai bên Bạch Tiểu Thuần, cả đoàn người ra khỏi cửa lớn Thái gia, Trần Hải chờ ở bên ngoài, dáng vẻ tận chức trách của mình, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần an toàn đi ra, hắn tiến lên, ánh mắt mang theo hàn quang nhìn qua đám người Thái gia, dường như chỉ cần Bạch Tiểu Thuần nói một câu, hắn lập tức xuất thủ diệt Thái gia.

Mặc dù bộ dạng khoa trương, Bạch Tiểu Thuần nhìn quen mắt nhưng rất hưởng thụ, hắn vỗ vai tộc trưởng Thái gia, Bạch Tiểu Thuần xuân phong đắc ý cười nói.

- Thái tộc trưởng, ngươi quá khách khí, không cần tiễn, sau khi quay về, chờ ta có thời gian rãnh sẽ đi nói chuyện phiếm với ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, hắn bay thẳng lên bầu trời, Trần Hải và những tu sĩ khác bay theo, lúc này hai vạn Hồn Tu rời khỏi Thái gia.

Mắt thấy đám người Bạch Tiểu Thuần đi xa, tộc trưởng Thái gia tức giận nổi gân xanh đầy mặt, rốt cuộc áp chế không nổi hét lớn một tiếng, trong mắt mang theo bi phẫn, càng đắng chát, tộc lão đi tới bên cạnh hắn.

- Thôi thôi, bọn chúng cầm nội tình Thái gia, cũng chính nói rõ chúng ta thoát khỏi đại họa diệt tộc.

Đại tộc lão Thái gia thở dài một tiếng, thân ảnh già nua không ít.

Chuyện ở Thái gia không thể phong tỏa tin tức, rất nhanh, thế lực khắp nơi đều nghe việc này, sắc mặt cả đám biến hóabọn họ càng kiêng kị Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đều nhìn sang hai gia tộc khác.

Rất hiển nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc, Thái gia đã bị khoét một đao, tiếp theo chính là Trần gia cùng Bạch gia, Trần gia còn tốt một chút, Bạch gia...

- Bạch gia, sợ là sắp xong rồi!

Lúc này thế lực trong thành Cự Quỷ đều hiểu rõ, đoàn người Bạch Tiểu Thuần đang đi tới Trần gia, trên đường đi, ngọc giản truyền âm của Bạch Tiểu Thuần chấn động nhiều lần.

Trần Hải quan sát nửa ngày, có tâm muốn hỏi nhưng cảm thấy không dễ mở miệng, thế là thăm dò một câu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 993: Ám Độ Trần Thương Cũng Vô Dụng (Hạ)

- Bạch tổng quản, sợ rằng tin tức Thái gia đã sớm truyền ra, ta đoán Trần gia sẽ có chuẩn bị, chúng ta có nên tăng tốc độ hay không?

- Không sao, việc này Bạch mỗ sớm có kế hoạch, chúng ta đi chậm mới tốt.

Bạch Tiểu Thuần cười nói, không có giải thích, hắn cầm ngọc giản truyền âm, lúc này đám người bay về hướng Trần gia.

Thời khắc này Trần gia đã sớm có chuẩn bị, trên thực tế trước đó lão tổ Trần gia đã sớm làm ra chuẩn bị xấu nhất, cũng sớm có phân phó tương ứng, cho nên hiện tại Trần gia đã tận lực di chuyển tài nguyên đi nơi khác, chẳng những âm thầm đưa tộc nhân rời đi, phân tán tài bảo tới các nơi, hóa thành mấy phần, đưa tới các bộ lạc thổ dân dưới trướng.

Những bộ lạc thổ dân này nhìn như không liên quan tới Trần gia, nhưng trên thực tế đã sớm bị khống chế từ nhiều năm trước.

Bây giờ, sau khi biết Thái gia xảy ra chuyện, đám người Trần gia cũng nơm nớp lo sợ, trong tổ điện Trần gia, tộc trưởng Trần gia và một đám tộc lão âm trầm, bọn họ không thể bình tĩnh nổi.

- Hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề, từ sau khi biết được lão tổ bị giam giữ, chúng ta đã bất đầu phân tán nội tình...

- Vì không bị phát hiện, chẳng những phân ra mấy phần, càng ẩn giấu hành tung, đoán chừng hiện tại... Những tộc nhân kia cũng sớm tới bộ lạc thổ dân rồi.

- Tuy chúng ta không dời đá nện chân mình... Dường như Cự Quỷ Vương không có dự định muốn diệt chúng ta, chỉ muốn suy yếu nội tình... Một khi phát hiện chúng ta di chuyển tài phú...

- Hừ, lão tổ chỉ là bị giam giữ, Trần gia khác với Thái gia, chúng ta không chờ chết.

Tộc trưởng Trần gia lên tiếng, vào lúc hắn dốc sức di chuyển nội tình, mặc dù vẫn hoảng sợ nhưng kiên quyết làm.

Lúc đám người Trần gia thương lượng đối sách, bỗng nhiên nơi xa có tiếng rít phá không bay tới, đám người biến sắc, lúc này ra khỏi tổ điện nhìn hai vạn Hồn Tu bay tới.

Hai vạn Hồn Tu ngựa quen đường cũ, sau khi giáng lâm liền bao vây Trần gia, sau đó trách ra mọt con đường để Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang cất bước đi tới, Trần Hải đi theo bên người, lúc ánh mắt nhìn người Trần gia, sát ý bộc phát không chút che dấu.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần giáng lâm Trần gia, tại một bộ lạc tỏổ dân quy mô trung đẳng trên ngọn núi gần thành Cự Quỷ, Chu Nhất Tinh và Lý Phong và mấy ngàn Hồn Tu đang đứng nơi đó.

Trong tay Chu Nhất Tinh cầm ngọc giản, trong mắt mang theo hàn quang nhìn Lý Phong bên cạnh.

- Lý huynh, đại tổng quản bàn giao, chúng ta nên động thủ, công đầu này là của hai chúng ta.

- Trần gia ám độ trần thương thì có ích lợi gì!

Lý Phong vui mừng, nội tâm tràn ngập chí khí, trước kia khi Bạch Tiểu Thuần hoa lệ xoay người làm đại tổng quản, hắn và Chu Nhất Tinh cũng xoay người, hai người cũng câu thông qua, biết bây giờ tầm mắt khác biệt, thành Cự Quỷ có thế lực đông đảo, bọn họ không cần nội đấu, hiện tại phải liên hợp với nhau mới có thể đi xa, một bước lên mây, bọn

họ lên như diều gặp gió, hiện tại hắn đi cùng với Chu Nhất Tinh, mang theo mấy ngàn người đi tới bộ lạc thổ dân.

Trong bộ lạc thổ dân, khi Chu Nhất Tinh cùng Lý Phong ra lệnh liền xông lên, mấy ngàn người trực tiếp giết vào.

Tộc nhân Trần gia ẩn nấp trong bộ lạc khiếp sợ, trong tuyệt vọng giãy dụa phản kháng, trong lúc chém giết, tại một trướng bồng có người vui mừng hô to.

- Tài bảo Trần gia ở chỗ này!

Chu Nhất Tinh cuồng hỉ, hắn là người đầu tiên xông vào trướng bồng, Lý Phong không nghĩ nhiều, vì đoạt công, cũng đi vào, trong nháy mắt hắn tiến vào, sắc mặt hắn biến hóa, bởi vì trong trướng bồng không có tài bảo, mà là có ba người mang theo sát cơ lao về phía hắn! Một người trong đó chính là Chu Nhất Tinh!

- Chu Nhất Tinh ngươi.....

Lý Phong kinh hãi, hắn muốn lui nhưng đã chậm, đây là Chu Nhất Tinh bố trí sát cục, hắn rống to đè thấp tiếng la của Lý Phong, không bao lâu, Lý Phong phun máu tươi sụp đổ, trái tim bị đánh nát.

Hắn muốn nói gì đó nhưng lại cũng không nói ra được.

- Giết ngươi, không phải là vì tranh công.

Chu Nhất Tinh ngồi xuống, hắn dùng giọng điệu chỉ Lý Phong nghe được, nói xong liền vỗ một chưởng lên thiên linh của Lý Phong, đánh Lý Phong hồn phi phách tán.

Làm xong những việc này, Chu Nhất Tinh đứng dậy nhìn hai người bên cạnh mình, ngưng trọng mở miệng hứa hẹn vinh hoa phú quý, hai người này xem như tranh cung cho Chu Nhất Tinh, biết mình giúp đại ân, từ nay xem như người mình, lại nghe Chu Nhất Tinh trịnh trọng hứa hẹn liền an tâm.

Rất nhanh, tộc nhân Trần gia trong bộ lạc bị trấn áp, càng thu sạch nội tình Trần gia giấu trong bộ lạc. Cùng một thời gian, mấy bộ lạc khác trong phạm vi thành Cự Quỷ cũng diễn ra cảnh chém giết thu toàn bộ tài bảo Trần gia ám độ trần thương mang đi.

Số lượng tài phú đông đảo làm người ta trợn mắt líu lưỡi, hô hấp dồn dập, không ai dám tham tài phú của Bạch tổng quản, sau khi nộp lên cho Chu Nhất Tinh, Chu Nhất Tinh không nhìn nhiều, hắn mang theo nhân mã đi về Trần gia.

Trên đường đi, rất khéo đi ngang qua Mê Hồn Lâm, trong mắt Chu Nhất Tinh xuất hiện hàn quang, tìm lý do diệt sát bộ lạc nơi đây, càng trùng hợp hai tên Hồn Tu chặm giết hắn cũng bị diệt sát.

- Hiện tại hắn không có sơ hở! Mẹ nó, ta cũng không phải vì hắn, mà là vì mình!

Chu Nhất Tinh cố gắng không suy nghĩ chuyện trong địa cung, thì thào nói nhỏ, những chuyện này không phải do Bạch Tiểu Thuần an bài, mà là Chu Nhất Tinh tự mình làm mà thôi.

Thân phận của Bạch Tiểu Thuần không bị Cự Quỷ Vương hoài nghi, Chu Nhất Tinh biết quá nhiều chuyện, đã sớm hoài nghi, nhất là Bạch Tiểu Thuần Kết Anh, đáy lòng của hắn xác định tám chín phần, vạch trần thân phận Bạch Hạo có chỗ tốt nhưng chỉ có một lần, ngược lại như bây giờ, buộc chặt cùng một chỗ đánh cược tương lai lâu dài!

Vào lúc này bên ngoài Trần gia, sát khí từ trên người hai vạn Hồn Tu bộc phát ngưng tụ cùng một chỗ tạo thành uy áp khiến người ta kinh tâm động phách, trực tiếp bao phủ Trần gia.

Tộc nhân Trần gia lưu lại đều run rẩy, sắc mặt trắng bệch, ngay cả tộc trưởng Trần gia và các tộc lão cũng hít thở dồn dập, cảm thấy nguy cơ sinh tử tới gần.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đi tới, sắc mặt tộc trưởng Trần gia dữ tợn, hắn quát lớn.

- Bạch Hạo, ngươi đừng khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, trong mắt xuất hiện hàn quang, hắn sớm đoán ra thái độ cường ngạnh của Trần gia, dù sao Trần gia dám can đảm làm ra chuyện luyện chế cấm phiên nhân thần căm phẫn.

Trần gia chỉ có hai lựa chọn, hoặc là cường ngạnh đến cùng, liều chết giãy dụa, hoặc là hẹn mọn tới cực hạn, cúi đầu với tất cả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 994: Ngươi Đang Cướp Đoạt

Hiển nhiên Trần gia lựa chọn cái đần tiên... Hoặc là nói, đây là lựa chọn của tộc trưởng Trần gia, du sao ngày đó... Trong trận chiến với mình, tộc trưởng Trần gia dùng tới Cấm phiên kém một chút là giết mình.

- Lớn mật!

Trần Hải nghe xong biết đây là cơ hội biểu hiện, tiến lên một bước, giọng nói như lôi đình, những Hồn Tu Nguyên Anh chung quanh thủ hộ Bạch Tiểu Thuần. ánh mắt mang theo hàn quang.

Trần Hải gầm lên, mấy chục Nguyên Anh nhìn chằm chằm làm tộc trưởng Trần gia sợ hãi, tộc lão bên cạnh hắn cũng khiếp sợ.

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn tộc trưởng Trần gia sau đó cười nói.

- Đây chính là thái độ Trần gia các ngươi?

Chỉ một câu đơn giản nhưng hai vạn Hồn Tu chung quanh bộc phát sát khí, tâm thần người Trần gia khổ sở, hai mắt lại đỏ ngầu, tộc trưởng Trần gia không có cách nào, hắn biết, đối phương sẽ không diệt Trần gia nhưng mình phải chết.

Hắn không quên chuyện trong thành ngày dó. đối phương quyết tâm giết mình, nếu không phải lão tổ xuất hiện kịp thòi, sợ rằng mình không phải chỉ mất cánh tay mà là vẫn lạc. càng quan trọng hơn, hắn luyện chế anh phiên kia, bảo vật nay là thứ nhân thần cộng phẫn, trời tru đất diệt.

- Đã chuyển nội tình đi, một ít tộc nhân có tiềm lực cũng mang đi, ta làm tộc trưởng đã tận lực, lão tổ chỉ bị giam giữ nhưng Trần gia tồn tại cũng không khác gì không tồn tại, nếu như vậy, không bằng để tộc trưởng Trần gia ta làm việc cuối cùng, mang theo toàn bộ Trần gia huyết chiến... Như vậy cũng có thể lưu lại thanh danh thà chết không chịu khuất phục.

Tộc trưởng Trần gia ngẩng đầu lên, đang muốn đi chọc giận Bạch Tiểu Thuần, vào lúc này đại tộc lão Trần gia bước tới.

- Chúng ta bái kiến Bạch tổng quản!

Đại tộc lão vừa ra, những tộc lão khác cũng lên tiếng, cùng nhau bái kiến, ngay cả tộc nhân Trần gia khác cũng run rẩy bái kiến.

Tộc trưởng Trần gia nhìn thấy đại tộc lão ra mặt, sắc mặt hắn biến hóa không chừng, hắn vẫn nhịn suy nghĩ chọc giận Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu không nói.

Cảnh này làm ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động mấy lần, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, hắn nhìn người Trần gia.

- Bản tổng quản tới đây, các ngươi nên biết làm cái gì rồi chứ?

- Chúng ta hiểu ý đồ của Bạch tổng quản tới đây, Trần gia có không ít bảo vật, xin mời Bạch tổng quản giám thưởng.

Đại tộc lão thở sâu, hắn mở miệng trước, hắn nhìn ra tộc trưởng có phần không đúng, nhưng lại không nghĩ tới đối phương muốn chọc giận Bạch tổng quản, hậu quả làm như thế, trái tim đại tộc lão rung động.

- Muốn kéo tất cả mọi người cùng chết với ngươi sao?

Ánh mắt đại tộc lão sinh ra hàn quang, sau khi lạnh lùng nhìn tộc trưởng Trần gia trầm mặc không nói, hắn lập tức ra lệnh, lập tức có nhiều bảo vật được đưa lên.

Hồn dược, oan hồn, đa sắc hỏa, luyện linh chi bảo, còn có phối phương đa sắc hỏa, đủ loại đồ vật bị chồng chất trên quảng trường, còn có một số kỳ trân dị bảo, trong lúc nhất thời, bảo quang khuếch tán, cả bầu trời cũng sinh ra hào quang.

Nhìn thì không ít nhưng nếu so với Thái gia chỉ bằng một phần nhỏ mà thôi, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trầm xuống.

- Chỉ có những thứ này?

Đại tộc lão Trần gia đắng chát, hắn cũng hết cách, nội tình gia tộc đã chuyển đi, hết lần này tới lần khác việc này hắn không thể nói rõ, vào lúc do dự tộc trưởng Trần gia lên tiếng.

- Trần gia ta trải qua hạo kiếp lần này, trong nhà chỉ còn bốn bức tường, chỉ có chút này, nếu ngươi không tin, ngươi có thể tìm kiếm, nếu xem trọng cái gì thì lấy đi!

Trần Hải nghe ra ngôn từ mỉa mai của tộc trưởng Trần gia, nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn hừ lạnh một tiếng, lập tức vung tay, rất nhiều Hồn Tu chạy vào dò xét.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng đứng ở giữa không trung, hắn không một lời, mặc cho Trần Hải điều tra, rất nhanh, Hồn Tu đi vào liền đi ra báo kết quả, truyền âm với Trần Hải, sắc mặt Trần Hải khó nhìn nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tổng quản, Trần gia đã sớm có chuẩn bị... Không tìm được cái gì.

Bạch Tiểu Thuần nhẹ gật đầu, không nói gì, hắn vẫn chắp tay đứng đó, theo thời gian trôi qua, toàn bộ Trần gia hoàn toàn yên tĩnh nhưng lại có cảm giác đè nén càng ngày càng mãnh liệt, trong sự ngột ngạt này, người Trần gia bị sợ hãi chiếm cứ tâm thần, trong mắt của bọn họ, Bạch Tiểu Thuần đứng đó giống như thiên uy, sinh tử của bọn họ nằm trong tay của đối phương.

Ngay cả đám tộc lão Trần gia cũng sinh ra dao động, càng căng thẳng hơn lúc trước, duy chỉ có tộc trưởng Trần gia không quan tâm, sâu trong mắt còn mang theo điên cuồng.

Vào lúc này, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần tươi cười, hắn ngẩng đầu nhìn phương xa, trong nháy mắt hắn nhìn sang, Trần Hải và đại tộc lão Trần gia cũng phát giác, bọn họ nhìn sang, trên bầu trời có rất nhiều bóng đen đang bay tới.

Không qua bao lâu những bóng đen càng lúc càng lớn, có hơn vạn Hồn Tu xuất hiện tại nơi đây.

Đứng đầu là một thanh niên, sắc mặt thanh niên kiêu căng, càng có sát khí, chính là... Chu Nhất Tinh.

Qua mấy hô hấp, Chu Nhất Tinh đã giáng lâm nơi này, hơn vạn Hồn Tu nhìn chung quanh, lại vây quanh Trần gi một vòng, mà Chu Nhất Tinh đi lên vài bước, cũng không nhìn kẻ nào khác, hắn đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Trần Hải biến hóa, sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút cũng không ngăn cản, rất nhanh, Chu Nhất Tinh tới gần Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Chủ tử, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã thu sạch nội tình Trần gia chuyển đi nơi khác, xin ngài xem qua!

Chu Nhất Tinh nói xong, tay áo hất lên, lúc này trong túi trữ vật của hắn có rất nhiều bảo vật xuất hiện.

Hồn tháp, đa sắc hỏa, luyện linh chi bảo, thậm chí còn có mười bình ngọc, bất kỳ một vật nào trong đó cũng chứa mấy vạn cân nước Thông Thiên Hà... Càng có hai hộp thủy tinh.

Nhiều bảo vật như thế, Bạch Tiểu Thuần nhận không ra, chỗ nào cũng có, còn nhiều hơn đại tộc lão Trần gia xuất ra vài lần, thậm chí

không tính pho tượng linh ngọc của Thái gia, chênh lệch không ít hơn chút nào.

Khi những bảo vật này vừa xuất hiện, sắc mặt tộc trưởng Trần gia biến hóa, tộc lão bên cạnh hắn cũng hít khí lạnh, bọn họ giật mình, tộc nhân Trần gia đều mở to mắt như gặp phải sấm sét giữa trời quang, mặc dù không phải tất cả tộc nhân đều biết nội tình gia tộc đã chuyển đi, nhưng bây giờ không cần ai nói cũng biết.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, cho dù trải qua vơ vét Thái gia, sau khi nhìn đến những bảo vật này, Bạch Tiểu Thuần vẫn kích động tim đập rộn ràng, sắc mặt giả vờ phong khinh vân đạm, hắn hất tay áo lên và nói:

- Đều nhận lấy đi, những bảo bối này đều là người ta không cần, nếu không cần, chúng ta muốn, đa tạ Trần tộc trưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 995: Cái Sọt Thật Lớn (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, Trần Hải trợn mắt há mồm, ánh mắt miễn cưỡng không nhìn những bảo vật kia, Chu Nhất Tinh lập tức xưng phải, hắn lập tức thu sạch sẽ bảo vật.

Thời khắc này sắc mặt tộc trưởng Trần gia xám như tro, đầu óc rung động, thân thể lảo đảo, về phần những tộc lão khác nhao nhao áp chế xúc động bùng nổ trong lòng, trong lúc nguy cơ sinh tử, bọn họ không dám ngẩng đầu, vẫn có một ít tiểu bối tính khí nóng nảy, bọn hắn quen thuộc gia tộc cường thế, hiện tại trơ mắt nhìn việc này liền phẫn nộ quát lớn.

- Các ngươi quá phận!!

- Bạch Hạo, ngươi đang cướp đoạt!!

Khi tiếng quát vang lên, các tộc lão Trần gia biến sắc, muốn đi ngăn cản nhưng đã chậm, Trần Hải chờ chính là cơ hội biểu hiện mình, nghe thế trong mắt mang theo sát khí, hắn giơ chỉ điểm tới.

Tiếng ỏổ vang lên, mi tâm hai tên tiểu bối Trần gia vừa lên tiếng trực tiếp xuất hiện lỗ máu, hai người mềm nhũn ngã xuống đất.

- Thật to gan, tên của Bạch tổng quản đâu phải các ngươi có thể tùy ý gọi.

Trần Hải hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn khắp bốn phương.

Khi ánh mắt Trần Hải hung nhìn qua, đám người Trần gia run rẩy, đại tộc lão cũng tức giận, mắt thấy tộc trưởng Trần gia còn muốn lên tiếng, hắn trừng mắt quát lớn.

- Tộc trưởng!!

Đại tộc lão tức giận rống to, sắc mặt tộc trưởng Trần gia tộc biến hóa và im lặng.

- Bạch tổng quản, việc này là tiểu bối Trần gia vô lễ, giết rất đúng!

Đại tộc lão thở sâu, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu Bạch tổng quản đã cầm nội tình ngàn năm của Trần gia chúng ta... Hiện tại Trần gia thật không có gì, còn xin Bạch tổng quản thả cho chúng ta con đường sống.

Ngữ khí đại tộc lão bi tráng, hắn ôm quyền cúi đầu.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một phen, trên thực tế Trần gia cũng không xê xích nhiều với Thái gia, mặc dù Trần gia năm đó truy sát chính mình, hiện tại đã giáo huấn không ít, Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt nhìn lên người tộc trưởng Trần gia, nhìn thấy ánh mắt oán độc của tộc trưởng Trần gia.

Sự oán độc này bị tộc trưởng Trần gia cực lực ẩn giấu, Bạch Tiểu Thuần là người nhìn mặt nói chuyện nên nhìn ra, trong hoàn cảnh này hắn cũng biết phải cứng rắn, đã có quyết đoán như vậy không cần do dự, bộ dáng như có chút khó xử, ánh mắt đảo qua tộc nhân Trần gia, trọng điểm nhìn lên người nữ nhân Trần gia.

Nhưng phàm là nữ tu hơi có chút tư sắc đều bị Bạch Tiểu Thuần cẩn thận dò xét một lần, lúc này tất cả mọi người đều chú ý Bạch Tiểu Thuần, cũng nhìn ra hành động của Bạch Tiểu Thuần, đại tộc lão Trần gia sững sờ, hắn còn không nghĩ tới Bạch Hạo còn có ham mê như vậy.

- Cũng đúng, dù sao người này còn trẻ tuổi...

Đại tộc lão nghĩ tới đây, hắn lập tức bàn giao, rất nhanh, những nữ tử bị Bạch Tiểu Thuần dò xét qua đều đi ra, sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí còn có một ít tộc nữ không trong đám người cũng bị đưa tới, dẫn tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, dần dần nữ nhân Trần gia đã có mấy trăm người, mập ốm khác nhau, tư thái ngàn vạn.

- Bạch tổng quản tuổi trẻ tài cao, lại là chân long trong loài người, bên người phải có thị nữ mới tốt, những tộc nữ này đều là kiều nữ của Trần gia, nếu đại nhân xem trọng ai, đó là phúc khí của các nàng.

Thấy đại tộc lão lên tiếng, ánh mắt chớp động, nếu Bạch Tiểu Thuần thật mang tộc nữ Tần gia đi, đây là chuyện tốt... Nghĩ tới đây, nội tâm của hắn có chờ mong.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nội tâm thầm mắng Cự Quỷ Vương lão sắc quỷ, hắn không có cách nào, lập tức giơ tay chặn lại.

- Những kiều nữ này coi như xong, nghe nói Trần tộc trưởng diễm phúc không cạn, còn không mời phu nhân ra cho bản tổng quản xem.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, càng phiền muộn, hắn không có cách nào, đây là Cự Quỷ Vương điểm danh, hắn phải mở miệng như vậy.

Lúc hắn nói ra lời này, ánh mắt đám người Trần gia mở to, cả đám trợn mắt há hốc mồm, thậm chí còn có người nghẹn ngào xôn xao, ngay cả đại tộc lão Trần gia cũng ngây người, ánh mắt cổ quái nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Mà Trần gia tộc trưởng không nhịn được nữa, đột nhiên ngẩng đầu rống to.

- Bạch Hạo, ngươi khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, đáy lòng mắng Cự Quỷ Vương, hắn không thể lùi bước, đột nhiên hắn trừng mắt, Trần Hải bên cạnh hít sâu một hơi, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần còn mang theo thần thái quái dị, càng có kính nể, hắn tiến lên một bước, trực tiếp nâng tay phải trấn áp tộc trưởng Trần gia.

- Lớn mật!

Tiếng nổ vang lên, tộc trưởng Trần gia phun máu tươi, thân thể liên tiếp lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mang theo huyết quang, sâu trong lòng hắn không tức giận như thế, hắn nhanh chóng tính toán, nếu Bạch Hạo nhìn trúng phu nhân của mình, như vậy một khi mang đi, hắn tuyệt đối không xuất thủ nữa.

Dù sao cướp đoạt thê tử người khác là chuyện bị chỉ trích, nếu như giết mình sẽ làm trò với người khác.

Nếu không chết, hắn tự nhiên không muốn vẫn lạc, thậm chí lúc này hắn đang suy nghĩ nên lợi dụng việc này thế nào để nâng cao uy tín của mình trong gia tộc.

- Dù sao cũng là phu nhân của ta, ta muốn người khác cảm thấy mình chịu nhục đến cực hạn, nhưng lại vì gia tộc mà chịu nhục, kể từ đó hóa giải bất mãn của đại tộc lão với ta, thậm chí có thể để tất cả tộc nhân tín nhiệm ta.

Nghĩ tới đây, tộc trưởng Trần gia cắn chót lưỡi phun máu tươi, lúc ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần, cả người bi thương như dã thú sắp bạo phát tới nơi.

Ánh mắt kia mang theo điên cuồng, ai nhìn thấy cũng phải rung động, mà tộc nhân Trần gia càng tức giận không nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị ánh mắt này làm giật nảy mình, khóc không ra nước mắt, suy nghĩ chính mình cũng ủy khuất nha, cái sọt lớn như thế, chính mình phải gánh thay Cự Quỷ Vương... Thật sự không được thì thôi, loại chuyện này có hơi quá... Cùng lắm thì trở về bảo Cự Quỷ Vương xử lý...

Nhưng lúc này tộc trưởng Trần gia nhìn ra Bạch Tiểu Thuần đang do dự, hắn lập tức hồi hộp, không còn tiếp tục diễn kịch, lập tức hét lớn.

- Thôi thôi, vì gia tộc... Người tới, thỉnh phu nhân ra đây!

Thân thể tộc trưởng Trần gia run rẩy, dường như già nua không ít, những tộc nhân Trần gia khác đều bi phẫn, giống như quên đi sợ hãi, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần còn mang theo lửa giận, cảnh này cũng bị tộ trưởng Trần gia phát hiện, nội tâm của hắn cười lạnh, khống chế thân thể lung lay sắp đổ, biểu lộ đau khổ thật sâu nhưng trong mắt vô cùng đắc ý.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 996: Cái Sọt Thật Lớn (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần há to miệng, hắn không nói ra được từ nào, chỉ có thể thở dài, đáy lòng khổ cực, cõng cái sọt lớn như vậy cũng thôi đi... Nghĩ đến sau sự kiện này nói không chừng sẽ bị ngàn người chỉ trẻo, lưng đeo bêu danh đoạt thê tử người khác, sợ là có nước bọt dìm chết mình, hắn ủy khuất ghê gớm, hết lần này tới lần khác việc còn không thể nói ra, chỉ có thể trời biết đất biết Cự Quỷ Vương biết, nghĩ tới đây, hắn bi trán thở dài, rất nhanh, có tộc nhân Trần gia mang theo một nữ tử đi tới quảng trường.

Nữ tử này hơn ba mươi tuổi, da thịt trắng hơn tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, càng có phong vận trưởng thành, bộ dạng này rất hoảng sợ, miễn cưỡng trấn định, lúc nàng vừa xuất hiện, ngay cả Trần Hải cũng phải nhìn nhiều vài lần, trong mắt mang theo hoảng hốt, giống như hiểu vì sao Bạch tổng quản nhất định phải đòi nàng này.

Bạch Tiểu Thuần khổ sở, ánh mắt nhìn qua, tuy nữ tử này tuyệt sắc nhưng hắn lại không chút để ý, trước mắt xấu hổ ho khan một tiếng.

- Vậy... Quấy rầy!

Bạch Tiểu Thuần xoay người rời đi, hắn không muốn dừng lại nơi này, nhất là nghĩ đến từ nay về sau thanh danh của mình bị hủy, hắn càng đau khổ.

Trần Hải mang theo nụ cười cổ quái, Chu Nhất Tinh cũng hít khí lạnh, cố gắng bình tĩnh, sau khi hai người nhìn nhau, lại đi tới bên cạnh Trần phu nhân, khách khí mang nàng đi cùng.

Thời điểm Trần phu nhân đi tới, đã nghe người ta nói qua chuyện này, hiện tại sắc mặt tái nhợt, đột nhiên nàng nhìn về phía tộc trưởng Trần gia, nhìn thấy trên mặt phu quân của mình khô sở nhưng trong mắt nàng ngược lại lộ ra vẻ oán độc, nàng hiểu rất rõ phu quân của mình, người ngoài không nhìn ra hắn diễn trò, nàng há có thể không nhìn ra, sau khi trầm mặc, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu như được tự do, thở sâu, mỉm cười, quay người không chút do dự đi cùng Trần Hải cùng Chu Nhất Tinh rời khỏi Trần gia.

Nàng tuyệt tình làm không ít tộc nhân Trần gia tức giận hơn trước, âm thầm nói lời vũ nhục, nội tâm bi phẫn không nhỏ.

Rất nhanh, mấy vạn Hồn Tu chung quanh rời đi, tộc trưởng Trần gia nhìn thấy cảnh này liền đắc ý, chỉ là một phu nhân mà thôi, đổi lấy mạng mình là có ý nghĩa.

Hiện tại bay lên giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần liền nghiêm mặt, oán khí rất sâu, vào lúc tâm phiền thì Trần Hải dẫn theo Trần phu nhân bay tới gần.

- Bạch tổng quản, nàng... Nàng muốn gặp ngài.

Dẫn Trần phu nhân tới phía sau Bạch Tiểu Thuần, Trần Hải nhanh chóng lui lại, đáy lòng càng hâm mộ Bạch Tiểu Thuần lớn mật, hắn nhìn nữ tử này cũng vừa gặp đã yêu.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong trợn mắt, quay đầu nhìn sang Trần phu nhân, mở to miệng đang muốn nói cái gì, Trần phu nhân lại ngẩng đầu kiên định, quả quyết nói ra.

- Đa tạ đại nhân giúp thiếp thân thoát ly khổ hải, thiếp thân có một thỉnh cầu, hi vọng đại nhân có thể đồng ý!

Bạch Tiểu Thuần khẽ giật mình, sau khi nhìn Trần phu nhân một chút, mặc dù đối phương nói như vậy nhưng nội tâm áy náy nên vẫn gật đầu.

- Ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta có thể cân nhắc.

- Còn xin đại nhân giúp ta... Giết Trần Thế Sơn!

Trần phu nhân nghiến răng nghiến lợi nói ra từng chữ, sau khi nói xong thở dài nhẹ nhõm, Trần Thế Sơn, đây chính là tộc trưởng Trần gia.

- Cái gì!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn Trần phu nhân, hắn giật mình, vởi vì chuyện này khác với suy nghĩ của hắn.

- Trần Thế Sơn người này lòng dạ nhỏ mọn, tính cách tàn bạo, lấy hoạt anh luyện bảo nhân thần cộng phẫn, hắn vì muốn khống chế vật này thật hoàn mỹ, không tiếc mang cốt nhục của ta và hắn luyện thành chủ hồn, ta vô lực ngăn cản, bi phẫn đến nay, trái tim trở nên băng giá...

- Hôm nay đại nhân mang ta đi, đối với thiếp thân mà nói đây là giải thoát, cho nên ta không hận đại nhân, thậm chí trong lòng cảm kích càng nhiều, mà đại nhân quyền cao chức trọng, tương lai có tiền đồ bất khả hạn lượng, dựa theo đạo lý sẽ không hứng thú với ta, bại hoại thanh danh, cho nên nhất định có khổ tâm và dụng ý, mà thiếp thân có thể cam đoan, tương lai tất cả mặc kệ vị trí chỗ nào, địa vị như thế nào cũng tôn kính đại nhân, nghe theo đại nhân.

Trần phu nhân nói nhỏ, trong lời nói mang theo cơ trí và quả quyết một cách không ngờ, Bạch Tiểu Thuần động dung nghiêm túc nhìn Trần phu nhân một chút.

Trong lời nói, hắn nhớ tới tộc trưởng Trần gia dùng mười vạn hoạt anh luyện bảo thiên địa không dung kia, nếu có khả năng, Bạch Tiểu Thuần không muốn tha hắn, nhất là bây giờ nghe nói nói hắn dùng cốt nhục bản thân luyện bảo đã không bằng cầm thú, cũng không khác gì tộc trưởng Bạch gia, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một lát sau đó ngẩng đầu truyền âm với Trần Hải.

Trần Hải sững sờ nhìn Bạch Tiểu Thuần một lúc, hắn quay người rời đi, không bao lâu đã trở về, trong tay của hắn cầm một cái đầu, chính là tộc trưởng Trần gia.

Trong mắt đầu lâu mang theo dáng vẻ không dám tin, càng có không cam tâm... Dường như đến chết vẫn không hiểu nổi, vì sao Bạch Hạo lại giết mình.

Nhìn đầu lâu tộc trưởng Trần gia, Trần phu nhân kích động bộ ngực phập phồng, nàng hít sâu để khôi phục tâm tình sau đó khom người bái tạ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thân là đại tổng quản thành Cự Quỷ, mỗi hành động của hắn đều bị vô số người nhìn chăm chú, nhất là hắn mang theo Trần Hải cùng mấy vạn Hồn Tu đằng đằng sát khí bay ra khỏi thành Cự Quỷ, rõ ràng đã giơ đao chém ba đại gia tộc.

Cho nên càng có nhiều người chú ý tới hắn, sau khi Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Thái gia không lâu, tin tức truyền khắp thành Cự Quỷ, càng không cần nói Trần gia.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi không lâu, trong toàn thành Cự Quỷ, thế lực khắp nơi đều biết Bạch Tiểu Tuần đi tới Trần gia, thậm chí tin tức tộc trưởng Tần gia chết đi cũng bị các thế lực biết được.

Sau đó mọi người đều biết những gì diễn ra trong Trần gia, cả đám người bêến sắc, trong ánh mắt mang theo thần thái không tưởng tượng nổi, thời gian dần trôi qua đã mang ra thảo luận, tại rất nhiều khu vực trong thành Cự Quỷ đều kinh hô.

- Cái gì, hắn đoạt Trần phu nhân!!

- Oa, Bạch Hạo này... Lại có loại ham mê như thế, hắn càng nhìn trúng phu nhân Trần Thế Sơn, ta nghe nói qua vị Trần phu nhân kia rồi, nghe nói quốc sắc thiên hương, càng có thể chất phụ tu hiếm thấy.

- Thật sự là... Không cách nào miêu tả... Bạch Hạo cũng quá lớn mật, cướp đoạt thê tử người khác thì cũng thôi đi, hắn còn giết Trần Thế Sơn!!

Tiếng kinh hô truyền khắp nơi, tin tức tương quan truyền khắp thành Cự Quỷ, không bao lâu những người có tin tức linh thông cũng nghe chuyện này, ánh mắt mọi người biến hóa, càng có làng sóng chế nhạo sinh ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 997: Giết!

Trong chốc lát các nơi đã truyền ra tin tức này, Bạch Tiểu Thuần trừ bị nhận định tâm ngoan thủ lạt, lục thân không nhận ra, hắn còn bị mang thanh danh ưa thích thê tử người khác...

Lời đồn này cũng truyền vào tai Cự Quỷ Vương, sắc mặt Cự Quỷ Vương âm trầm nhưng nội tâm nóng rực, lúc nhìn về phía Trần gia, trong mắt của hắn còn có ý tán thưởng.

Vị Trần phu nhân kia cũng sớm bị Bạch Tiểu Thuần an bài tu sĩ bên người đưa đến thành Cự Quỷ, hiện tại sắc mặt của hắn âm lãnh mang theo mấy vạn Hồn Tu tiến thẳng tới gia tộc cuối cùng, Bạch gia!

Trên đường đi, Trần Hải tới bên người Bạch Tiểu Thuần, thỉnh thoảng nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng kính nể rất nhiều, nhất là nghĩ đến Bạch Hạo có ham mê như thế, hắn càng mở rộng tầm mắt, loại chuyện này, có can đảm trắng trợn như vậy, có thể thấy được Bạch tổng quản trước mắt có quyền thế ngập trời, hắn âm thầm cân nhắc, về sau nên tiếp xúc với Bạch Hạo nhiều hơn.

Chu Nhất Tinh cảm thấy cổ quái nhưng không lên tiếng, trong đầu đang suy nghĩ mình thân là tùy tùng, xem ra sau này phải lưu ý phu nhân nhà người khác nhiều hơn...

Bạch Tiểu Thuần làm sao không biết thần sắc của hai người bọn họ, nhưng hắn ủy khuất và bất đắc dĩ, hết lần này tới lần khác chuyện này không thể giải thích, hắn chỉ có thể thở dài trong lòng, lúc tâm phiền, lúc ánh mắt nhìn về phía Bạch gia, trong mắt của hắn mang theo hàn quang.

Từ lúc đi tới Bạch gia cho đến bây giờ, hình ảnh gút mắc xuất hiện trong đầu Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng tất cả hình ảnh đều biến mất, trong đầu hắn chỉ còn lại thân ảnh sắc mặt tái nhợt nằm dưới đại thụ.

- Bạch Hạo...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, Thiên Nhân Hồn cũng tốt, ân oán cũng được, tất cả là gút mắc nhân quả, mà hắn cũng phải cho đồ nhi của mình một câu trả lời.

Hiện tại chính là thời khắc đó.

Tiếng thét truyền khắp bốn phương, mấy vạn thân ảnh hóa thành hào quang bay về phía Bạch gia, càng ngày càng gần, sát ý như mây đen áp đỉnh giống như có thể nghiền nát tất cả.

Bạch gia hiện tại lòng người bàng hoàng, rất nhiều tộc nhân đều hoảng hốt bi thiết, không giống với Trần gia và Thái gia, tộc nhân dòng chính Bạch gia hiểu rõ mình mới là đại thù sinh tử với Bạch Hạo!

Tuy không phải tất cả tộc nhân Bạch gia đều như vậy, những chi mạch cũng khẩn trương nhưng phần lớn cũng không có quá lo lắng, đầu tiên bọn họ không phải dòng chính, hơn nữa không có thù hận với Bạch Hạo, thứ yếu, bọn họ không tham dự vào việc truy sát Bạch Hạo.

Cho dù cuối cùng lúc phản loạn, mặc dù bọn họ xông vào thành Cự Quỷ, trong các tộc nhân truy sát Bạch Tiểu Thuần lại không có bọn họ.

Tất cả do dòng chính chủ đạo, cho dù tộc trưởng hay tộc lão ra tay với Bạch Hạo đều là dòng chính, cho nên hiện tại Bạch gia phân biệt rõ ràng, dòng chính và chi mạch.

Từ xa có thể nhìn thấy dòng chính bị vây vào giữa, bốn phía đều là tộc nhân chi mạch, cả đám trầm mặc và lạnh lùng nhìn sang đám người dòng chính Bạch gia.

Trong này có tộc trưởng Bạch gia, có Thái phu nhân, có đại tộc lão Hình đường, còn có mấy tộc lão và hơn ngàn tộc nhân, sắc mặt cả đám tái nhợt và tuyệt vọng.

Bọn họ không phải không muốn bỏ chạy, có thể trời đất bao la nhưng không nơi cho bọn họ dung thân, lại có thù hận với Bạch Hạo, người qua đường sớm biết cả rồi, từ khi từ thành Cự Quỷ trở về, Bạch Tiểu Thuần quật khởi và thế lực khắp nơi nịnh nọt Bạch Tiểu Thuần đã để mắt tới Bạch gia.

Nhất là sau khi Bạch Tiểu Thuần được bổ nhiệm làm đại tổng quản, hắn lại âm thầm an bài thế lực khắp nơi ra tay chèn ép Bạch gia, càng chú ý tới Bạch gia nhiều hơn, thậm chí ngoài sáng trong tối đều phong tỏa Bạch gia, trừ phi Bạch gia điên cuồng phá vây, bằng không cũng không ai chạy thoát.

Mà một khi điên cuồng phá vây, việc này đầu tiên phải được tất cả người Bạch gia đồng ý, thứ yếu... Cự Quỷ Vương còn chưa có ý định xử lý ba đại gia tộc, một khi bọn họ phá vây, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Bạch gia cũng không phải bền chắc như thép, âm thầm đã rạn nứt nên làm gì có việc thống nhất ý kiến, thế là kéo dài tới bây giờ. Lại trọng yếu nhất... Những tộc lão và tộc nhân chi mạch Bạch gia đều hiểu rõ, việc này nhất định phải cho Bạch Hạo một công đạo, nếu để dòng chính chạy trốn, như vậy Bạch Hạo sẽ tức giận khai đao với chi mạch..

Cho dù vì bản thân hay vì Bạch gia, dòng chính nhất mạch sẽ bị đẩy ra dập tắt lửa giận của Bạch Hạo.

Hiện tại Bạch gia hoàn toàn yên tĩnh, tộc nhân chi mạch kiềm chế chung quanh, người dòng chính nhất mạch run rẩy, trong đó có không ít tôi tớ, trong đó có một nha hoàn, đó là người lúc trước mỉa mai Bạch Tiểu Thuần, còn có một lão giả, đó là quản sự răn dạy Bạch Tiểu Thuần, mỗi người đều là người đã từng chán ghét và khi dễ Bạch Hạo.

Hiện tại bọn họ tuyệt vọng, nhất là tộc trưởng Bạch gia, sắc mặt hắn tái nhợt, nội tâm đắng chát, trước kia ở sống bảo vệ thành, Bán Thần Hồn bạo đã làm nửa người của hắn biến mất, tu vi tiếp cận sụp đổ, sau khi sử dụng bí bảo nội tình của Bạch gia mới khôi phục, nhưng bây giờ theo thời gian trôi qua, sắc mặt của hắn càng dữ tợn, bên cạnh hắn, Thái phu nhân mặt không còn chút máu, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt sợ hãi cũng không thể lấn át được oán độc sâu trong mắt.

Nếu nói trong đám người ai hận Bạch Hạo nhất, chính là Thái phu nhân này, đồng dạng, người sợ hãi và tuyệt vọng nhất cũng là nàng, nàng làm sao cũng không dự liệu được, Bạch gia bỏ ra cái giá lớn như thế cuối cùng vẫn bại, mà Bạch Hạo từ đó một bước lên trời.

Toàn bộ Bạch gia lâm vào yên tĩnh, trong đám người chung quanh có một nữ tử, nữ tử này tướng mạo mỹ lệ, trong sắc mặt bất nhẫn, cũng có phức tạp, khi thì ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xa, nữ tử này chính là Ngũ tiểu thư, xem như là nàng cũng không nghĩ ra Bạch Hạo lại có địa vị như vậy.

Trong đám người còn có một lão giả, ẩn ẩn có thể thấy được tộc lão chi mạch chung quanh đều lấy người này cầm đầu, lão giả này chính là đại tộc lão Pháp đường, trong thần sắc của hắn tràn đầy cảm khái, lúc trước Bạch Tiểu Thuần mưu phản Bạch gia, hắn nhắm mắt lại cũng hiển hiện trước mắt...

- Đáng tiếc... Kỳ lân tử chân chính của Bạch gia!

Lão giả thở dài, tuy hắn là đại tộc lão nhưng không dám không theo lệnh của lão tổ, hắn chỉ có thể làm là không tham gia và không xuất thủ với Bạch Hạo.

Đúng lúc này đại tộc lão Pháp đường và Hình đường biến sắc, những tộc lão khác và tộc trưởng Bạch gia hít thở dồn dập, trên bầu trời có tiếng nổ như sấm sét từ nơi xa vọng tới, ngay sau đó là sát ý kinh người bao phủ chân trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 998: Thay Đổi Dần

- Tới rồi!

Không biết là ai mở miệng, toàn bộ Bạch gia vô cùng khẩn trương, trong khẩn trương, bọn họ ngẩng đầu nhìn sang, lập tức nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần mang theo mây đen vô biên và khí thế khủng bố bay tới, mấy vạn Hồn Tu bay tới Bạch gia.

Bạch Tiểu Thuần cất bước chậm rãi, hắn đi mỗi bước như cây dùi đánh vào tim dòng chính Bạch gia, sắc mặt người dòng chính Bạch gia tái nhợt không còn chút máu.

Thân thể tộc trưởng Bạch gia run rẩy, oán độc trong mắt Thái phu nhân cũng biến thành sợ hãi...

- Ta... Không thích giết người, thật có chút thời điểm rõ ràng không thích nhưng vẫn phải làm... Vì mình cũng tốt, vì người khác cũng được... Đúng cũng tốt, sai cũng được!

Bạch Tiểu Thuần quát lớn.

- Giết!

Sau khi lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải chỉ vào dòng chính Bạch gia đang bị chi mạch bao vây.

Hắn vừa chỉ xuống, Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng đó như cũ nhưng Trần Hải bên người hắn lại bộc phát sát khí kinh thiên.

- Vâng lệnh đại tổng quản!

Trần Hải quát lớn còn mang theo máu tanh, giọng nói vang vọng, hắn bước thẳng vào Bạch gia.

Mấy vạn tướng sĩ sau lưng hắn cũng bộc phát sát khí.

Mấy chục tên Hồn Tu Nguyên Anh Hồn và Luyện Hồn sư đi theo đại quân, tất cả cường giả đều lao thẳng về phía Bạch gia.

Giết chóc cực kỳ đột ngột nhưng nằm trong dự liệu của mọi người, nó không cho người ta biết trước, giống như mưa to, nói đến là đến.

- Bạch Hạo!! Ngươi là nghịch tử!

Tộc trưởng Bạch gia gào thét thảm thiết, hắn cũng không nghĩ tới đối phương dứt khoát như thế, không nói cái gì khác, cũng không bàn ân tình, phải biết mình là phụ thân của hắn.

Hắn vốn định dùng ngôn từ đả động đối phương, hắn cúi đầu thừa nhận sai lầm của mình, thừa nhận đối phương là người Bạch gia, bất kể như thế nào, vì Bạch gia cũng tốt, vì mình cũng được, trước trôi qua việc này đã... Nếu như về sau có cơ hội, lại nghĩ biện pháp báo thù, hiện tại tất cả tính toán của hắn đều thất bại.

Bạch Tiểu Thuần dứt khoát vung đồ đao chém xuống.

Trong tiếng kêu gào, đám người Trần Hải đánh tới, tiếng kêu thảm thiết, cầu xin tha thứ, thậm chí gào thét vang lên không dứt bên tai, lọt vào tai Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng giữa không trung, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có ai biết hắn đang suy nghĩ gì, nhưng nếu như Lý Thanh Hậu hoặc là chưởng môn sưu huynh của Bạch Tiểu Thuần ở nơi này, bọn họ nhất định sẽ giật mình nhìn ra, Bạch Tiểu Thuần đã khác với trước kia.

Bản tính của hắn mặc dù không thay đổi nhưng thủ đoạn và phương pháp đối đãi một ít chuyện lại dần dần thay đổi.

Trên mặt đất, tộc nhân chi mạch trầm mặc, không ngăn cản, không trợ giúp, chỉ yên lặng nhìn tất cả, Ngũ tiểu thư cũng tốt, đại tộc lão Pháp đường cũng được, đều là như vậy.

Tộc nhân dòng chính Bạch gia kêu thê lương thảm thiết, thị nữ nha hoàn đã từng nhục nhã Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng phun máu tươi, ngực bị lưỡi đao đâm xuyên tim... Còn có quản sự kia, ánh mắt của hắn tuyệt vọng không còn thần thái.

Từng tộc nhân đã từng nhục nhã Bạch Hạo, dưới thủ đoạn đám người Trần đều không thể phản kháng, tất cả đều ngã xuống, còn có tộc lão dòng chính, những tộc lão mặc kệ lúc trước ra ngoại thành truy sát hoặc xuất thủ trong nội thành, giờ phút này giãy dụa trong tuyệt vọng, bốn tộc lão rống to muốn đào thoát bay ra ngoài.

- Bắn tên!

Trần Hải cười lạnh, hắn quát một tiếng, lúc này mấy vạn Hồn Tu đứng bên ngoài ngẩng đầu nhìn lên, mỗi người đều cầm trường cung sau đó bắn mấy vạn mũi tên lên bầu trời, bốn tộc lão bỏ chạy kêu thảm thiết, hồn phi phách tán.

Bạch Tiểu Thuần không xen vào việc này, hắn vẫn nhìn bầu trời.

Tới khi dòng chính tử vong không còn bao nhiêu người, đại tộc lão Hình đường cười thảm, bị Trần Hải và hai Hồn Tu Nguyên Anh khác hợp lực đánh giết, giờ phút này Nguyên Anh của dòng chính chỉ còn lại tộc trưởng Bạch gia mà thôi.

Hắn nhìn vô số thi thể chung quanh, nhìn đại tộc lão Hình đường thảm thiết, tộc trưởng Bạch gia run rẩy như phát cuồng, ngửa mặt lên trời gào thét, không để ý thương thế, hắn hóa thành hào quang bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Nghịch tử, cho dù ta chết cũng phải đồng quy vu tận với ngươi.

Tộc trưởng Bạch gia rống to mang theo điên cuồng, lúc hắn xông lên có rất nhiều Hồn Tu Nguyên Anh ngăn cản, hai bên oanh kích giữa không trung.

Đã liều chết, tộc trưởng Bạch gia giết ra con đường máu, thân thể đầy máu tươi, mắt thấy khoảng cách với Bạch Tiểu Thuần còn trăm trượng, ánh mắt hắn mang theo điên cuồng phóng đi, rất nhiều Hồn Tu Nguyên Anh tấn công.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ quanh quẩn bốn phương, cảnh tượng vô cùng thê thảm, tộc trưởng Bạch gia phun máu tươi, mắt thấy còn cách Bạch Tiểu Thuần năm mươi mét, hắn run rẩy, sinh cơ trên người dập ắt, ngực lõm xuống, Nguyên Anh toái diệt, thần thái trong mắt ảm đạm, hắn đã dầu cạn đèn tắt, cho dù không tiếp tục xuất thủ hắn cũng không sống được mấy giây... Nhưng hắn điên cuồng đi từng bước về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Để hắn đến đây đi.

Hồn Tu Nguyên Anh chung quanh buồn bực xấu hổ, đang muốn tiếp tục xuất thủ, Bạch Tiểu Thuần lên tiếng làm bọn họ dừng bước.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn lên bầu trời cũng nhìn xuống, hắn nhớ tình cảnh Bạch Hạo trước khi chết, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn tộc trưởng Bạch gia đang đi tới gần.

- Hối hận sao, Bạch Hạo... Cũng là con của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hỏi.

- Lão phu hối hận, hối hận năm đó không nên để cho mẫu thân của ngươi chết dứt khoát như vậy, ta phải ngược đãi nàng tới chết, càng hối hận năm đó sau khi sinh ngươi ra, lão phu nên bóp chết ngươi ngay lập tức.

Tộc trưởng Bạch gia đã điên rồi, hồi quang phản chiếu cười như điên, quang mang trong mắt biến mất, đến cuối cùng tiếng cười của hắn vẫn vang vọng nhưng thân thể rơi xuống đất..

Tộc trưởng Bạch gia khí tuyệt bỏ mình!

Tộc nhân chi mạch Bạch gia im lặng nhìn tất cả, mọi người cúi đầu, suy nghĩ nào cũng có, không biết là phức tạp hay là phiền muộn.

Trên quảng trường trừ thi thể chỉ có một người đang đứng đó, chính là Thái phu nhân, toàn thân nàng nhiễm máu tươi, thân thể run rẩy, trong mắt mang theo oán độc cười như điên.

- Mẫu thân ngươi là tiện nhân, ngươi là tiện chủng, đến đây, ngươi không phải hận ta sao, giết ta đi! Ta chỉ hận lúc trước phái người đi lại không thể giết ngươi.

Nàng vốn phải chết, những Hồn Tu Nguyên Anh xuất thủ đều biết thù hận giữa Bạch tổng quản và Thái phu nhân cực lớn, cho nên những người này có chừng mực, chỉ thương không giết, lưu lại cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không có nhìn Thái phu nhân đang điên cuồng, hắn nói với Trần Hải.

- Những sát thủ do Thái phu nhân này phái đi cũng không phải một kẻ, ta muốn phần danh sách này.

Nói xong Bạch Tiểu Thuần cất bước rời đi, biến mất giữa không trung, lúc xuất hiện đã ở trong tiểu viện hoang phế của Bạch gia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 999: Bạch Hạo, Ngươi Hồ Đồ! (Thượng)

Tiểu viện có nhiều cỏ dại, trên đất còn có một ít đồ chơi bằng gỗ rơi vào trong bụi cỏ, đã mục nát tan vỡ, cách đó không xa còn có một cái giếng

Bạch Tiểu Thuần đứng ở chỗ này, trầm mặc thật lâu sau đó than thở.

- Lão phu nhân, mối thù Bạch Hạo và của ngươi ta đã báo xong rồi

Bạch Tiểu Thuần vung tay phải lên, cỏ dại chung quanh biến mất, những đồ chơi kia cũng hóa thành tro bụi.

Cát bụi trở về với cát bụi

Làm xong việc này, Bạch Tiểu Thuần rời đi, trước khi đi, ánh mắt hắn nhìn sang Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư cũng ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau khi hai người nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

- Ngũ tỷ, ngươi tới làm Tộc trưởng Bạch gia đi, đại tộc lão sẽ phụ trợ Ngũ Tỷ

Đại tộc lão Pháp đường cảm khái nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn gật đầu sau đó ôm quyền cúi đầu với Ngũ tiểu thư, rất nhanh, tộc nhân chi mạch thức tỉnh khỏi huyết tinh, từng người run rẩy bái kiến Ngũ tiểu thư.

Bạch Tiểu Thuần đi, nội tình ngàn năm của Bạch gia cũng bị hắn mang đi, trên đường trở về thành Cự Quỷ, tâm tình của hắn bình tĩnh, Trần Hải nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút sau đó lên tiếng.

- Đã hỏi ra danh sách, Thái phu nhân... Đã tự vẫn.

- Phiền phức Thiên Hầu, sau ba ngày mang đầu người trong danh sách tới cho ta.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, Trần Hải nghiêm túc gật đầu.

Rất nhanh, đoàn người quay về thành Cự Quỷ, khi trở về, chuyện Bạch Tiểu Thuần diệt sát dòng chính Bạch gia cũng truyền khắp tòa thành, vô số người sau khi nghe xong liền hít sâu một hơi nhưng không có ngoài ý muốn, sâu trong nội tâm càng hiểu rõ Bạch Hạo lòng dạ ác độc, tâm ngoan thủ lạt cỡ nào.

Lần giết chóc này chẳng khác gì lập u, uy danh của Bạch Tiểu Thuần trong thành Cự Quỷ cực kỳ hiển hách, thanh danh của hắn cũng lan truyền ra các nơi.

Thế lực khắp nơi đều hiểu, hiện tại mạng của dòng chính Bạch gia tạo nên thanh danh của Bạch tổng quản.

Vương ân cuồn cuộn, dưới một người trên vạn vạn người!

Cho dù là Thiên Nhân như Vô Thường Công, tu vi tuy cao nhưng thanh danh vẫn bị Bạch Tiểu Thuần đè xuống, dù sao địa vị của hắn trong lòng Cự Quỷ Vương không bằng Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi về tới thành Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần sửa sang cảm xúc sa sút khi ở Bạch gia, hắn không thích giết người nhưng hắn dùng thân phận Bạch Hạo trải qua những việc như thế, hắn cảm nhận biệt khuất và tức giận thay Bạch Hạo.

Cho nên hắn muốn làm chủ thay Bạch Hạo, muốn để Bạch Hạo khi còn sống tiếp nhận tất cả hóa thành cái giá Bạch gia cần trả, cho dù dòng chính của Bạch gia bị hắn hạ lệnh tiêu diệt.

Tâm tình bình tĩnh, sau khi về tới tòa nhà, Bạch Tiểu Thuần nhìn bảo vật chồng chất trước mặt liền hoa mắt, hô hấp của hắn dồn dập, ánh mắt sáng ngời.

Cho dù hắn không phải người tham lam, hắn cho rằng tiền tài là vật ngoài thân nhưng đối mặt với tài phú mà người thường tích lũy một vạn đời cũng không có được, trái tim bất tranh khí vẫn đập rộn ràng.

Vô số oan hồn, vô số hồn dược, một cái Thiên Nhân Hồn và vô số pháp bảo luyện linh, sau khi ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua mọi vật, ánh mắt hắn dừng lại.

Làm hắn động dung chính là bí bảo nội tình của ba đại gia tộc.

Pho tượng linh ngọc của Thái gia, Trần gia cùng Bạch gia cũng có bí bảo nội tình của mình, trong đó bí bảo của Trần gia là bái bình màu đỏ, trong bình ngọc này có một giọt máu tươi, nghe nói có thể giúp oan hồn khôi phục trí nhớ kiếp trước, có linh động và trở thành quỷ tu.

Loại thiên tài địa bảo này vô cùng kỳ dị, toàn bộ Man Hoang cũng hiếm như phượng mao lân giác, dựa theo Trần gia chuẩn bị, vật này vốn dự định để lão tổ Trần gia vô vọng bước vào Bán Thần, thọ nguyên đoạn tuyệt, dùng vật này chuyển hóa trở thành quỷ tu che chở Trần gia, đáng tiếc lão tổ Trần gia phản loạn thất bại nên bị giam giữ, tất cả chuẩn bị đều hóa thành hư vô.

Về phần nội tình Bạch gia chính là đài sen bảy màu trong đó vốn có bảy hạt sen, bây giờ chỉ còn lại hai hạt, vật này càng thần kỳ, miễn là còn sống một hơi, mặc kệ bị thương nặng cỡ nào, thân thể bị tàn phá, có thể ăn một hạt sen là có thể sống lại, thân thể mọc ra như mới!

Lúc trước tộc trưởng Bạch gia và lão tổ Bạch gia bị thương nặng khôi phục chính là nhờ vào hạt sen này.

Ba loại bí bảo này, bất cứ thứ gì cũng đủ oanh động bốn phương, có thể thấy nội tình ba đại gia tộc cực sâu.

- Ba đại gia tộc thật sự quá giàu có.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi, hắn cầm một cái ngọc giản quan sát phối phương luyện hỏa của ba đại gia tộc, từ hỏa diễm một màu cho tới hỏa diễm mười bảy màu.

Chỉ không có phối phương hỏa diễm mười tám màu, hắn lục soát khắp ba đại gia tộc cũng không tìm được, sau khi tìm hiểu, Bạch Tiểu Thuần cũng biết ba đại gia tộc không có phối phương luyện chế hỏa diễm mười tám màu, thậm chí đừng nói ba đại gia tộc, trong toàn bộ Man Hoang, gia tộc luyện hồn có được phối phương hỏa diễm mười tám màu cực hiếm.

- Thôi, sau này chỉ có thể tìm cơ hội, nói không chừng dùng phương pháp của Bạch Hạo cũng có thể thôi diễn ra.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn nhìn vô số tài bảo trước mặt, không có bởi vì không tìm thấy phối phương luyện chế hỏa diễm mười tám màu mà uể oải, ngược lại càng kích động.

- Lần này thật phát đạt, chỉ sợ cả đời của ta dùng cũng không hết.

Bạch Tiểu Thuần cao hứng mặt mày hớn hở, khoa tay múa chân, hắn càng thích việt xét nhà, hắn phát hiện, so sánh với xét nhà, đoạt đoạt hồn tràng chỉ là chuyện nhỏ.

- Về sau có cơ hội phải xét nhà nhiều hơn.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, đột nhiên hắn cau màu bát an.

- Không được, quá nhiều tài bảo... Nếu ta nuốt một mình sẽ làm người ta đỏ mắt... Đoán chừng Cự Quỷ Vương cũng không vui.

Bạch Tiểu Thuần do dự, nhìn tài bảo trước mặt liền có quyết đoán.

- Ngoại vật tuy tốt nhưng mạng nhỏ mới là căn bản.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hiểu ra, bỗng nhiên trong đầu nhớ lại lúc ở Trường thành, khi gặp phải vị thành chủ kia, nhớ tới cách làm

của thành chủ thì đôi mắt Bạch Tiểu Thiần sáng lên, hắn vung tay áo, hắn lấy một ít tài bảo và đi ra ngoài.

Bận rộn một phen, vào lúc hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh tốt hô hấp đi thẳng tới vương cung Cự Quỷ Vương trên đỉnh đầu pho tượng, hắn tới bên ngoài vương điện và ôm quyền cầu kiến, âm thanh truyền vào đại điện.

- Bạch Hạo cầu kiến Vương gia.

Trong vương điện hoàn toàn yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần chờ ở bên ngoài, qua chừng nửa nén hương mới có âm thanh trầm thấp vang lên.

- Vào đi.

Bạch Tiểu Thuần thở ra, trong lúc chờ nửa nén hương hắn suy nghĩ bất định, đáy lòng nói thầm, cảm thấy Cự Quỷ Vương quá ưa thích chơi trò đế vương tâm thuật, lúc cảm khái và hoài niệm khi vỗ đầu Cự Quỷ Vương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1000: Bạch Hạo, Ngươi Hồ Đồ! (Hạ)

Đáng tiếc loại kích thích này chỉ có thể chôn sâu trong đáy lòng, hiện tại cho hắn một vạn lá gan cũng không dám.

Hiện tại nghe Cự Quỷ Vương gọi vào, Bạch Tiểu Thuần thu hồi tâm tư, trên mặt tươi cười xu nịnh, hắn đi vào vương điện và nhìn thấy Cự Quỷ Vương đang ngồi trên vương tọa đầy uy nghiêm.

- Trở về rồi? Chuyến này ngươi có thu hoạch không nhỏ nha.

Sắc mặt Cự Quỷ Vương không nhìn ra hỉ nộ, hắn vừa lên tiếng ngưng ý trong lời cũng lập lờ nước đôi, làm người ta không hiểu là khuyết khích hay không vui.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương lo sợ nghi hoặc, hắn phát hiện sau khi Cự Quỷ Vương khôi phục tu vi thật đáng sợ, luôn luôn cho hắn một cảm giác, nếu như nói sai một câu sẽ bị chặt đầu.

Cự Quỷ Vương như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng suy nghĩ ra biện pháp đối phó, sắc mặt hắn kích động, càng có phấn khởi sùng kính Cự Quỷ Vương.

- Quả nhiên như Vương gia dự đoán, ba đại gia tộc này giàu tới chảy mở, oan hồn, hồn dược, pháp bảo, đủ loại vật phẩm nhiều vô số kể... Ba đại gia tộc không cam lòng giao ra, cho nên còn lừa gạt ti chức.

- Bọn họ không biết ti chức đã đoán ra từ lâu, lúc bái kiến vương gia, trên người có vương ân cuồn cuộn như biển, như có thần trợ, vừa liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của bọn họ, càng tìm được nơi bọn họ giấu bí bảo.

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, hắn nói như mình làm tất cả đều may mắn vì có Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương mặt không biểu tình nhưng trong mắt đầy bất đắc dĩ, nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, hiển nhiên hắn có chút lực chống cự khi Bạch Tiểu Thuần vuốt mông ngựa, cho dù trong lòng rất hưởng thụ.

- Trần gia cùng Bạch gia kia không nói, bí bảo nội tình của Thái gia thật sự quá kinh người, đó là pho tượng linh ngọc cao hơn một trượng, thần diệu vô biên, kinh thiên động địa, hào quang đầy trời, linh khí đập vào mặt, cực kỳ hiếm thấy trong Man Hoang.

Bạch Tiểu Thuần vụng trộm nhìn Cự Quỷ Vương, vừa nói vừa hưng phấn.

- Vừa mới lấy ra, linh khí đậm đặc bao phủ phạm vi ngàn trượng, đây chính là chí bảo truyền thừa gia tộc, nó có thể giúp người ta gia tốc tu hành.

Bạch Tiểu Thuần khoa trương, hai tay vươn ra miêu tả pho tượng linh ngọc kia biến thành chí bảo thiên hạ độc nhất vô nhị.

- Ân, theo ngươi nói, đích thật là bảo vật không tệ.

Cự Quỷ Vương nghe vậy cau mày, mặc dù hắn chưa thấy qua pho tượng linh ngọc nhưng nghe nói qua bảo vật cùng loại, cho dù nói thế nhưng sắc mặt không biểu tình.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cẩn thận dò xét Cự Quỷ Vương, sau khi nhìn thấy thần thái Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần đi mấy bước và thấp giọng lên tiếng.

- Ti chức đã đặt pho tượng linh ngọc trong biệt viện của ngài, ngài quay về cứ từ từ thưởng thức.

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, Cự Quỷ Vương cũng sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn người Bạch Tiểu Thuần dần dần tươi cười, đây là lần

đầu tiên hắn cười ôn hòa với Bạch Tiểu Thuần trong vương điện, thật sự là vì Bạch Tiểu Thuần an bài làm hắn hài lòng, trong mắt còn tán thưởng.

- Tiểu hoạt đầu này... Cũng biết phân tấc, chẳng những có năng lực, càng không ăn một mình... Lại biết phỏng đoán tâm ý người khác.

Cự Quỷ Vương nói thầm, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần càng thuận mắt, dường như nghĩ tới cái gì đó, nội tâm Cự Quỷ Vương nóng lên và ho khan.

- Đúng rồi, bản vương trước đó nghe nói tộc trưởng Trần gia kia diễm phúc không cạn, phu nhân hắn quốc sắc thiên hương, càng có thể chất phụ tu hiếm thấy...

Cự Quỷ Vương nói tới đây, không đợi nói xong, Bạch Tiểu Thuần mắng trong lòng, trên mặt không lộ ra chút nào, hắn cười nói:

- Vương gia, Trần phu nhân kia cũng đưa vào biệt viện của ngài, ngài quay về cứ từ từ thưởng thức.

Cự Quỷ Vương nghe câu này liền vỗ lan can vương tọa, trong mắt tức giận và quát lớn:

- Làm càn!

- Vị Trần phu nhân kia là phu nhân của tộc trưởng Trần gia, bản vương thân là Thiên Vương, đường đường Bán Thần, làm gì làm ra chuyện như thế, nếu như truyền ra ngoài, người trong thiên hạ nhìn bản vương thế nào.

- Bạch Hạo, ngươi hồ đồ! Lập tức đưa Trần phu nhân trở về.

Cự Quỷ Vương thật tức giận, trong mắt dường như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn hằm hằm Bạch Tiểu Thuần, dường như Bạch Tiểu Thuần không đưa Trần phu nhân trở về thì hắn sẽ đích thân ra tay, làm cho Bạch Tiểu Thuần hiểu, làm sai chuyện sẽ bị phạt.

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, thầm mắng Cự Quỷ Vương vô sỉ, đôi mắt nhìn Cự Quỷ Vương, mặc cho Cự Quỷ Vương tức giận thế nào còn không nhúc nhích.

- Còn không đi!

Cự Quỷ Vương nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần như thế, hắn vỗ ghế lần nữa và quát lớn.

Biểu lộ Bạch Tiểu Thuần đau khổ, lúc này cũng không vuốt mông ngựa, mà là thở dài một tiếng.

- Vương gia yên tâm...

- Việc này trời biết đất biết ngươi biết ta biết, sẽ không có người thứ ba biết, hiện tại bên ngoài đồn đãi Bạch Hạo ta ưa thích nàng, ta cướp Trần phu nhân còn bức tử tộc trưởng Trần gia...

- Cho nên, không có người biết rõ nàng đang ở trong biệt viện của ngài.

Bạch Tiểu Thuần than thở nhìn Cự Quỷ Vương, trong biểu lộ còn lộ ra vẻ... Ngươi đừng đóng kịch nữa, không có ai biết đâu!

Đôi mắt Cự Quỷ Vương mở to nhưng lực lượng không đủ, hắn cho rằng Bạch Hạo còn giống dĩ vãng đi vuốt mông ngựa, sau đó mình sẽ cam chịu thừa nhận, không ngờ đối phương lại trực tiếp làm rõ.

Nhất là biểu lộ ủy khuất kia rất là mãnh liệt, Cự Quỷ Vương xấu hổ cười cười, hắn hiểu thanh danh của Bạch Tiểu Thuần bị hao tổn, nhưng cho dù như thế nào, bởi như vậy càng không có người biết rõ chân tướng.

Cự Quỷ Vương cảm thấy thoải mái, mở cờ trong bụng, lại dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Bạch Tiểu Thuần, đáy lòng càng cảm thấy Bạch Hạo thuận mắt, càng cảm thấy tiểu tử này làm quá đẹp, biểu hiện ra hắn còn giả vờ làm ra vẻ rèn sắt không thành thép.

- Bỏ đi bỏ đi, việc này lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Cự Quỷ Vương thở dài, dường như bất đắc dĩ mới nói thế.

Da mặt Bạch Tiểu Thuần giật giật vài cái, đôi mắt nhìn sang Cự Quỷ Vương, trong biểu lộ vẫn như cũ... Tại nơi này chỉ có hai ta, ngươi đừng diễn nữa...

Cự Quỷ Vương cũng nhìn ra ý trong mắt Bạch Tiểu Thuần, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lúc lâu Cự Quỷ Vương càng chột dạ, hắn ho khan và nói:

- Chức tổng quản chỉ là hư chức, như vậy đi, bổn vương sắc phong ngươi thành Cự Quỷ giám sát sứ, ngươi có thể điều tra dấu hiệu phản loạn trong thành Cự Quỷ, ngươi có thể tiên trảm hậu tấu, không người có thể tra!

Cự Quỷ Vương hất tay áo nói ra.

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này, đôi mắt sáng ngời, giám sát sứ không người có thể tra, đây là điều làm hắn kích động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1001: Thực Lực Tăng Trưởng

- Nếu có người phản kháng làm sao bây giờ?

Bạch Tiểu Thuần không xác định lại hỏi một câu.

Cự Quỷ Vương cười lạnh một tiếng, sau khi trải qua chuyện phản loạn, hắn càng không tin người trong thành Cự Quỷ, nhất là việc này còn liên quan tới Cửu U Vương, nội tâm hắn sớm không vui, trong mắt có hàn quang xuất hiện, hắn vung tay phải, một thanh trường thương màu đen xuất hiện trên tay Bạch Tiểu Thuần.

Trong chốc lát nó như tia chớp màu đen trực tiếp hiện ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, phát ra âm thanh vù vù, trên trường thương này có sáu đạo kim văn.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy sáu đạo kim văn liền há hốc mồm, đôi mắt nhìn chằm chằm vào trường thương.

- Luyện linh mười sáu lần!

- Đây là trường thương của bản vương lúc trước, hôm nay ban thưởng cho ngươi, nếu có người phản kháng, dùng thương này đâm chết.

Cự Quỷ Vương lên tiếng, trong lời nói mang theo quyết đoán, khốc liệt và khắc nghiệt, sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhớ tới Bạch Tiểu Thuần đã từng lâm vào nguy cơ sinh tử nhưng không bỏ mình, lại nghĩ tới chí bảo và mỹ nhân trong biệt viện, vì vậy mở miệng lần nữa.

- Hành cung U Minh Công trên cánh tay phải pho tượng Cự Quỷ sẽ trở thành phủ đệ của ngươi.

Lồng ngực Bạch Tiểu Thuần phập phồng, đôi mắt sinh ra hào quang, tâm thần hắn hưng phấn, Cự Quỷ Vương thăng quan cho mình, lại tặng chí bảo và hành cung, tất cả cho thấy đối phương rất hài lòng về mình... Bạch Tiểu Thuần vui mừng ôm quyền cảm tạ.

- Tạ vương gia!

Trên mặt Cự Quỷ Vương cũng vui vẻ, trong mắt mang theo tán thưởng và khích lệ vài câu, hắn nháy mắt với Bạch Tiểu Thuần, ý bảo hắn nhanh chóng rời đi, Bạch Tiểu Thuần biết rõ đúng mực, hắn hiểu lão sắc quỷ sốt ruột, vì vậy thu hồi trường thương ôm quyền rời đi.

Vừa ra khỏi đại điện, Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn không nhịn được quay đầu hỏi Cự Quỷ Vương.

- Vương gia, chỗ của ngài có phương pháp điều chế hỏa diễm mười tám màu không?

- Điều chế hỏa diễm mười tám màu? Bổn vương không có thứ này, chỉ có Luyện Hồn Sư Địa phẩm mới có, cả Man Hoang chỉ có ba Luyện Hồn Sư Địa phẩm, địa vị tôn quý, cho dù là lão phu cũng không thể chém giết.

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn biết rõ Bạch Hạo có thiên phú luyện hỏa rất mạnh, hắn cũng không nói láo về cách luyện chế hỏa diễm mười tám màu, bởi vì thứ này quá hiếm.

Hắn không kiên nhẫn vung tay lên, thân thể bước đi, hắn biến mất khỏi đại điện.

- Lão sắc quỷ!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần oán thầm vài câu, bước ra khỏi vương cung, hắn hóa thành hào quang bay đi, cũng cầm tài bảo lấy được từ ba đại gia tộc phân cho Trần Hải cùng Chu Nhất Tinh.

Lại bảo hai người cầm tài bảo phân cho mấy vạn Hồn Tu đi theo Bạch Tiểu tới ba đại gia tộc, loại chuyện này mỗi người đều có công lao, Bạch Tiểu Thuần còn không hiểu thì hắn sống phí mấy năm qua rồi, cũng không phải tính cách của Bạch Tiểu Thuần.

Trần Hải rất cao hứng, Chu Nhất Tinh cũng kích động không nhỏ, sau đó bọn họ phân tài bảo cho mấy vạn Hồn Tu đi theo, lòng người càng hướng về Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi làm xong những việc này, Bạch Tiểu Thuần nhìn hành cung trên tay phải của pho tượng Cự Quỷ, chần chờ một lúc, trên người hắn có quá nhiều bí mật, thật sự không muốn tới gần Cự Quỷ Vương.

- Bỏ đi, chỗ đó chỉ là hành cung của ta, ta thân là đại tổng quản thành Cự Quỷ, lại là giám sát sứ, tự nhiên không thể chỉ có một chỗ ở.

Bạch Tiểu Thuần hất càm sau đó thì thào vài câu, sờ sờ túi trữ vật, trong túi trữ vật có mười đám hỏa diễm mười lăm màu.

Những hỏa diễm này là chiến lợi phẩm thu từ ba đại gia tộc.

- Mặc dù ta không thể luyện ra hỏa diễm mười lăm màu nhưng nếu như có những thành phẩm này, ta nghịch hướng thôi diễn nghiên cứu vẫn có thể tìm ra biện pháp.

- Có hỏa diễm mười lăm màu, cũng có thể giúp tu vi ta đột phá Nguyên Anh sơ kỳ bước vào Nguyên Anh trung kỳ!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền hưng phấn, hắn tưởng tượng một khi mình luyện lin Nguyên Anh, bên ngoài sẽ oanh động... Trước mắt cả Man Hoang đang tìm mình...

- Cũng không thể bởi vì có người tìm ta, ta lại buông tha cơ hội tăng tu vi lên, sợ cái gì, ta là đại tổng quản thành Cự Quỷ, lại là giám sát sứ, gánh vác nhiệm vụ tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, có cái gì phải sợ! Ngay cả ta cũng không tìm thấy Bạch Tiểu Thuần thì ai có thể tìm thấy chứ?

Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt một phen, hắn cắn răng đi vào mật thất.

Đến mật thất, hắn bố trí trận pháp sau đó vận dụng lực lượng mặt nạ, xác định không ngại mới lấy Quy Văn Oa ra, thở sâu, hắn ngồi xuống, Nguyên Anh bay vào trong Quy Văn Oa.

Lại có hỏa diễm mười lăm màu bay vào bên trong Quy Văn Oa.

Ngay lúc này, trên quảng trưởng thành Khôi Hoàng, trên tấm bia đá Minh Hoàng, con số phía sau tên Bạch Tiểu Thuần vốn là mười bốn, ngay lúc này nó bộc phát kim quang sáng ngời.

Tia sáng bao phủ bố nphuowng, oanh động cả thành Khôi Hoàng, rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm phát hiện, con số phía sau tên Bạch Tiểu Thuần đã biến thành mười lăm.

- Mười lăm! Bạch Tiểu Thuần lại luyện Nguyên Anh!

- Hắn đánh bạc mạng tìm chết, không luyện mình chết thì không bỏ qua, đây là kẻ hung ác!

- Ta đã có thể đoán trước, nếu Bạch Tiểu Thuần không chết, người truyền thừa Minh Hoàng...

Có người nói lời tiên đoán... Thành Khôi Hoàng oanh động lần nữa, Hồng Trần Nữ đang ngồi trong quân đoàn Cự Quỷ gào thét thảm thiết, hận ý của nàng với Bạch Tiểu Thuần đã ngập trời.

Khit hành Khôi Hoàng oanh động, tin tức như mọc cánh truyền khắp Man Hoang, độ mạnh khi tìm Bạch Tiểu Thuần tăng lên rất nhiều.

Cùng lúc đó, những thiên kiêu trong Man Hoang đều nghiến răng nghiến lợi, bọn họ có cảm giác như bị tát vào mặt, tấm bia đá Man Hoang lại bị tu sĩ thế giới Thông Thiên đứng đầu, đây là điểm làm bọn họ phát điên.

- Bạch Tiểu Thuần, ta nhất định phải giết hắn!

- Đừng để ta tìm thấy ngươi, nếu không ta nhất định nghiền xương ngươi thành tro.

Từng tiếng gầm vang lên khắp Man Hoang.

Bạch Tiểu Thuần hiện tại không biết tình huống bên ngoài nhưng có thể đoán ra, sau khi Nguyên Anh mở mắt liền bay ra khỏi Quy Văn Oa, vội vàng thu hồi tất cả, cẩn thận tìm hiểu một lúc mới thở ra một hơi.

- Hừ hừ, muốn diệt ta? Các ngươi tìm được ta hãy nói.

Nội tâm đắc ý, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận tu vi tăng lên liền kích động.

Hắn phát hiện tu vi trong người mênh mông như biển, Nguyên Anh trung kỳ cường đại vượt xa Nguyên Anh sơ kỳ, thậm chí hắn có xúc động muốn tìm nửa bước Thiên Nhân luyện tập một phen.

- Đáng tiếc Bất Tử Cốt không thể tu luyện...

Tu vi tăng lên, mặc dù Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn cảm thấy mình mạnh hơn một chút, vừa nghĩ tới Bất Tử Cốt, hắn cảm thấy phiền muộn không nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1003: Muốn Gặp Ta? (Thượng)

Khí tức Cự Quỷ Vương ba động, Vô Thường Công sững sờ, thân ảnh hắn biến mất khỏi vương điện, lúc xuất hiện đã đứng trên trời, hắn bước thêm vài bước đã xuất hiện tại Luyện Hồn Hồ, nhìn sương mù ngưng tụ thành đóa hoa màu đen, trong mắt Cự Quỷ Vương xuất hiện hào quang, sau khi nhìn thật kỹ Luyện Hồn Hồ, hắn quay người biến mất không còn bóng dáng, lúc xuất hiện đã ở trong vương điện, Vô Thường Công nhắm mắt trầm tư, săc mặt âm tình bất định nhìn về hướng thành Khôi Hoàng

Cùng một thời gian, trong hoàng cung thành Khôi Hoàng cách nơi này xa xôi, tại một đại điện, đại điện trống trải chỉ thờ phụng tám phiến toái cốt cũ kỹ, vào lúc này trong đám toái cốt bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều khí đen, khí đen ngưng tụ tạo thành một đóa hoa.

Trong nháy mắt khí đen hình thành đóa hoa, mấy lão nhân thủ hộ bên ngoài đại điện khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đột nhiên sắc mặt biến hóa, quay người tiến vào trong đại điện, sau khi nhìn thấy đóa hoa liền kinh ngạc.

- Quỷ Vương Hoa nở!!

Mấy lão giả nhìn nhau, lập tức lấy ra ngọc giản thông báo cho Đại thiên sư trong hoàng cung.

- Luyện Hồn Hồ động, Quỷ Vương Hoa nở, một trong tám đại bí cảnh mở ra... Hoa này cực kỳ trọng yếu với Cự Quỷ Vương.

Trong Thiên Sư điện, Đại thiên sư thành Khôi Hoàng mở mắt ra nhìn về nơi xa, hướng hắn nhìn chính là vị trí Luyện Hồn Hồ, lúc trầm tư thì

bên ngoài điện có người bẩm báo.

- Thiên Sư, Hồng Trần tiên tử cầu kiến

- Không gặp, thông tri một chút, Quỷ Vương Hoa, người có duyên có được.

Đôi mắt Đại thiên sư tỏa sáng, chậm rãi lên tiếng.

Thời điểm Quỷ Vương Hoa nở, khi Đại thiên sư tuyên bố truyền khắp toàn bộ thành Khôi Hoàng, Bạch Tiểu Thuần đã hao phí sáu đóa hỏa diễm mười lăm màu, dần dần nắm giữ phương pháp luyện chế, hắn kích động lấy hồn tháp và vỗ xuống, rất nhiều oan hồn bay ra vờn quanh bốn phía, Bạch Tiểu Thuần thở sâu ổn định tâm tình và bắt đầu luyện chế hỏa diễm mười lăm màu.

Bạch Tiểu Thuần có phối phương hỏa diễm mười lăm màu, thông qua thôi dưỡng nghịch hướng, nhưng thực tế đi luyện chế vẫn có độ khó, cần không ngừng thuần thục mới được.

Cũng may hắn số lượng oan hồn đầy đủ hắn tiêu xài, giờ phút này bắt đầu bế quan luyện chế, sau mỗi lần thất bại hắn lại tổng kết kinh nghiệm, tìm kiếm nguyên nhân thất bại lại đi hóa giải, kể từ đó theo thời gian trôi qua, hắn càng luyện chế thành thạo.

- Nhiều nhất mười lần, nhất định có thể triệt để nắm giữ!

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn kích động, hắn lại cầm oan hồn ra luyện chế, giờ phút này trong thành Khôi Hoàng, bởi vì việc Quỷ Vương Hoa nở, tứ phương vân động.

- Quỷ Vương Hoa nở! Nghe đồn trong Luyện Hồn Hồ bí cảnh của hoàng tộc có một đóa Quỷ Vương Hoa do Khôi Hoàng đời thứ nhất tự mình gieo xuống, sau khi nuốt trái cây có thể chữa trị thần hồn để tự thân viên mãn, khu trừ tất cả ẩn tật!

- Vật này còn có tác dụng khác, có giúp người ta oán đổi tu vị, trọng hoán công pháp!

- Đây là thứ yếu, ta còn nghe nói, trái cây của Quỷ Vương Hoa này có thể tái sinh vong hồn!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thành Khôi Hoàng xôn xao, truyền ngôn gì cũng có, những hạng người quyền quý trong thành Khôi Hoàng đều động tâm, Quỷ Vương Hoa có tác dụng lớn với Cự Quỷ Vương, đối với bọn họ càng có tác dụng không nhỏ, tiếng nghị luận vang lên liên tiếp nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao Luyện Hồn Hồ thuộc hoàng tộc, tuy có pháp lệnh nói người có duyên có được nhưng quy tắc cụ thể cần hoàng tộc chế định.

Thời điểm thành Khôi Hoàng đang thảo luận và chờ đợi, một đạo pháp chỉ từ trong hoàng cung truyền ra.

- Luyện Hồn Hồ là một trong tám đại bí cảnh hoàng tộc, lần này mở ra, tuân ý chỉ Đại thiên sư, người có duyên có được... Trên Nguyên Anh trở lên không được vào, dưới Nguyên Anh không thể vào, chỉ có Nguyên Anh mới có thể lấy tạo hóa.

- Từ hoàng tộc cho tới chư hầu, bất kỳ một phương nào chỉ có thể phái một người đi vào.

Sau khi truyền pháp lệnh ra ngoài, các quyền quý trong thành Khôi Hoàng thay đổi tâm tư thật nhanh, sau khi tìm hiểu kỹ ý chỉ, cả đám như có điều suy nghĩ, rất nhiều người cùng một thời gian nhìn về phía thành Cự Quỷ.

Bọn họ biết đây không phải Khôi Hoàng hạ chỉ, mà là Đại thiên sư hạ chỉ, thành Khôi Hoàng bây giờ, lời của Đại thiên sư còn uy nghiêm hơn Khôi Hoàng nhiều.

Tuy quỷ dị nhưng các quyền quý im lặng, dường như đang chờ đợi gì đó.

Rất nhanh, khi ý chỉ Khôi Hoàng truyền xuống, việc này nhanh chóng lọt vào tai Cửu U Vương, Cửu U Vương ngồi trong vương điện thành Cửu U, thân ảnh hắn khôi ngô cao lớn, bên cạnh dựng chiến phủ khổng lồ, giờ phút này nhìn ngọc giản trong tay, hắn cười và lên tiếng.

- Cự Quỷ...Ngươi muốn đóa Quỷ Vương Hoa này, lão phu hết lần này tới lần khác không để ngươi toại nguyện.

Hắn có thù với Cửu U Vương từ nhiều năm qua, nếu không phải có một ít nguyên nhân làm hắn không thể xuất thủ, sợ rằng lúc Cự Quỷ Vương suy biến kỳ, hắn cũng không phải chỉ cách không đánh một kích, ba đại gia tộc có gan phản loạn cũng là vì hắn xuất thủ thăm dò.

- Tuyên thế tử Chu Hoành tới gặp bản vương!

Cửu U Vương cười lạnh, trong mắt càng lạnh lùng, giọng nói truyền bốn phương, lại dùng cốt giản truyền tới các quyền quý thành Cửu U, cũng bàn giao một phen.

Cùng một thời gian, trong thành Đấu Thắng, tại đỉnh núi, một nam tử trung niên người mặc trường sam màu xanh chắp tay sau lưng, đứng trên đỉnh núi, thân thể của hắn không khôi ngô bằng Cửu U Vương, hắn đứng tại nơi đó như thân ảnh duy nhất trong thiên địa, dường như uy áp trên người hắn bao trùm thiên địa.

Nam tử áo xanh này là Đấu Thắng Vương.

- Thú vị... Quỷ Vương Hoa này đã hoa nở bốn lần, mấy đời Cự Quỷ Vương trước đều thu hoạch thành công, như vậy lần này đối với Cự Quỷ Vương thế hệ này mà nói vô cùng trọng yếu nhất, một khi hắn thu hoạch được sẽ hình thành cách cục ngũ hành, từ đây tai hoạ ngầm trong công pháp của hắn sẽ triệt để xóa đi, sẽ không còn có suy biến kỳ!

- Như vậy lần này... Cho dù ai thu hoạch được đều có thể dùng vật này đổi lấy bảo vật làm Cự Quỷ Vương đau lòng...

Nam tử áo xanh nheo mắt lại, trong đầu xuất hiện đan bình của Cự Quỷ Vương có thể luyện hóa vạn vật làm đại dược.

- Dịch nhi, tới gặp ta!

Nam tử áo xanh trầm ngâm, mỉm cười nói ra.

Cửu U Vương, Đấu Thắng Vương đều nổi tâm tư, cùng lúc đó, trong thành Linh Lâm, Linh Lâm Vương trong bốn đại Thiên vương cũng động tâm, Linh Lâm Vương có thân thể khôi ngô, hắn như núi thịt ngồi đó, thậm chí còn khoa trương hơn Trương Đại Bàn năm xưa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1004: Muốn Gặp Ta? (Hạ)

Cả Man Hoang này người dám trào phúng hắn hiếm như phượng mao lân giác, hắn ngồi trong vương điện, bốn phía có rất nhiều thị nữ vờn quanh, trong tay cầm chén rượu, ánh mắt lộ ra hào quang.

- Cự Quỷ Vương thảm rồi, đoán chừng tất cả mọi người sẽ buồn nôn hắn, phải thừa dịp đánh cướp một phen, ta cũng muốn làm một lần.

Linh Lâm Vương cười ha ha, đột nhiên ngẩng đầu hét lớn.

- San San, con gái ngoan của bản vương, ngươi không phải mỗi ngày tìm người đấu pháp sao, phụ vương cho ngươi một cơ hội, đi Luyện Hồn Hồ, ngươi đánh ai cũng không sao, nhớ kỹ mang trái cây Quỷ Vương Hoa về đây cho ta.

Khi tiếng nói của hắn truyền vào biệt viện trong thành Linh Lâm, nơi đó có tiếng nổ vang lên, một bóng người bay lên cao, tư thế hiên ngang nhưng chiến ý bừng bừng.

Hành động của ba đại Thiên Vương như chong chóng đo chiều gió, cũng đưa tới phản ứng dây truyền trong thành Khôi Hoàng.

Rất nhanh, trong từng gia tộc quyền quý có mệnh lệnh truyền ra..

- Một nhà chỉ có thể phái một người? Việc này có thể đắc tội Cự Quỷ Vương... Thôi, bốn đại Thiên Vương phân tranh, Chu gia ta không tham dự vào.

- Cự Quỷ Vương là Bán Thần nhưng Lý gia có giao hảo với Cửu U Vương... Lại không thể không đi, cũng được, kỳ lân tử của Lý gia ta sẽ

mượn nhờ Luyện Hồn Hồ để giương danh!

- Rất lâu không có tranh đoạt liên quan tới rất nhiều gia tộc, tiểu bối Nguyên Anh thế hệ này thừa cơ hội này quật khởi! Mặc dù sẽ đắc tội Cự Quỷ Vương, nhưng có Đấu Thắng Vương tồn tại, chúng ta không sợ.

Từng cảnh tượng như vậy truyền khắp Man Hoang, diễn biến khắp nơi, sau khi thông qua Vô Thường Công bố trí ánh mắt tám phương, nhanh chóng truyền tin tức về, sắc mặt hắn âm trầm đứng trong vương điện.

Không bao lâu, sau khi hắn rời đi, trong vương điện có tiếng Cự Quỷ Vương gầm giận dữ, Cự Quỷ Vương thở dốc, đi xuống vương tọa, hàn quang trong mắt nồng đậm, không cần Vô Thường Công mật báo, hắn cũng ó thể đoán ra, Quỷ Vương Hoa xuất hiện là nhắm vào hắn.

Trên thực tế, sau khi hắn suy biến kỳ kết thúc, trở lại thành Cự Quỷ, từ đầu đến cuối vẫn nhớ mong Luyện Hồn Hồ, tính toán thời gian, hắn biết đóa Quỷ Vương Hoa kia sắp nở lần thứ năm rồi.

Cho nên hắn để Vô Thường Công đi an bài, cho dù nhìn chằm chằm mấy Thiên Vương khác hay là đi tìm Đại thiên sư câu thông, ý đồ để Đại thiên sư đồng ý giao danh ngạch Luyện Hồn Hồ này chỉ cấp cho thành Cự Quỷ.

Hiển nhiên Đại thiên sư cự tuyệt, dù Cự Quỷ Vương lấy nhân tình đi đổi cũng như thế, hiển nhiên trong đó có ý gõ hắn, việc này làm hắn tức giận không nhỏ nhưng không có biện pháp gì, thủ đoạn của Đại thiên sư quá cao siêu, mang thiên tử hiệu lệnh chư hầu làm hắn cực kỳ kiêng kị.

- Đều biết Quỷ Vương Hoa vô cùng trọng yếu với ta, ba lão bất tử này muốn đánh cướp ta? Còn áp chế thế lực bên ngoài của ta, muốn các thế lực giao hảo với thành Cự Quỷ không tranh đoạt!!

- Hừ, ba vương liên thủ là thứ yếu, thái độ của Đại thiên sư mới là trọng điểm...

Cự Quỷ Vương cắn răng, hắn không thể đi Luyện Hồn Hồ, không quan hệ tới mệnh lệnh của Đại thiên sư, Luyện Hồn Hồ kia đặc thù, Thiên Nhân và Bán Thần không vào được.

- Các ngươi được lắm, bản vương không có chuẩn bị sao?

Cự Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, trong đầu nhớ tới một người... Nghĩ đến người này, Cự Quỷ Vương cười to.

- Tên tiểu hoạt đầu này cũng nên ăn chút đau khổ, đầu bản vương trông cậy vào hắn.

Nghĩ tới đây, Cự Quỷ Vương hạ vương chỉ.

- Triệu Bạch Hạo, dẫn hắn tới gặp bản vương!

Lúc Cự Quỷ Vương triệu kiến truyền ra, Bạch Tiểu Thuần đang bế quan trong mật thất, hắn đang luyện chế hỏa diễm mười lăm màu, hắn đã thất bại hơn mười lần, đôi mắt mang theo chấp nhất, hết sức chăm chú điều khiển hỏa diễm trong tay thôn phệ oan hồn chung quanh.

Không dám có chút buông lỏng, cho đến khi biển lửa bùng phát thôn phệ oan hồn, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực, hắn xiết tay lại, bên trong oanh minh, biển lửa khuếch tán tứ phương, trong nháy mắt ngưng tụ vào nắm tay của hắn!

Trong sự kích động, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn mở bàn tay ra, nhìn đóa hỏa diễm đang cháy trong lòng bàn tay, trên mặt của hắn kích động.

- Rốt cục... Thành công!!

Đám hỏa diễm có mười lăm màu, ẩn chứa ý cảnh thiên địa nào đó, đây là... Hỏa diễm mười lăm màu!

Lúc luyện ra đóa hỏa diễm này cũng đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần không còn là Luyện Hồn sư Hoàng phẩm, mà là... Huyền phẩm!!

Toàn bộ Man Hoang, Luyện Hồn sư Huyền phẩm không nói hiếm như phượng mao lân giác, cũng không quá trăm người mà thôi, trước mắt Bạch Tiểu Thuần dựa vào bản thân mình tự nghiên cứu thôi diễn, rốt cục tấn thăng đến cấp độ này.

Đang lúc đắc ý, bỗng nhiên bên ngoài nơi bế quan có tiếng nói vọng vào.

- Đại tổng quản, Vương gia triệu kiến, bảo ngài đi nhanh lên!

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hơi kinh ngạc, suy nghĩ vì sao Vương gia mỗi lần tìm chính mình đều là lúc mình xuất quan.

- Không đúng, hắn có thể nhìn thấy ta?

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương hoảng hốt, hoài nghi nhìn bốn phía, hắn thu hồi hỏa diễm mười lăm màu, biểu tình biến hóa một phen, hắn cảm thấy khả năng này không lớn.

Hắn do dự bay ra khỏi nơi bế quan, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn thấy bên ngoài có hai tên thị vệ cung kính nhìn mình..

- Vương gia tìm bản tổng quản có chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần nhìn thị vệ một chút, tùy ý hỏi một câu.

Hai thị vệ do dự, biết Bạch Tiểu Thuần quyền thế che trời, không dám đắc tội, bọn họ dùng tin tức Quỷ Vương Hoa mà mình biết giải thích một chút, suy đoán có lẽ liên quan tới thứ này.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong thở ra một hơi.

- Toàn bộ thiên kiêu Nguyên Anh của Man Hoang đều đi? Quá nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, hắn lui ra sau vài bước và buồn bã nói.

- Ta tu luyện gặp đường rẽ, các ngươi trở về bẩm Vương gia, bảo ta bế quan nửa năm chữa trị...

Nói xong Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng quay về nơi bế quan, phịch, cửa lớn đóng chặt.

Tất cả biến hóa quá nhanh, hai thị vệ trợn mắt...

Thần thức của Cự Quỷ Vương không thể mỗi ngày đều bao trùm thành Cự Quỷ, nhất là lúc hắn đang suy nghĩ kế hoạch của mình, trong quá trình triệu kiến Bạch Tiểu Thuần, hắn nói rõ kế hoạch của mình từ đầu tới cuối.

Thật sự là vì trái cây Quỷ Vương Hoa quá trọng yếu, mấy đời Cự Quỷ Vương trước không thể chờ tới thời gian, sau khi đến đời của hắn đã tích lũy được bốn quả, chỉ kém một quả cuối cùng liền có thể ngũ hành đầy đủ, hóa giải nhược điểm trong công pháp.

Cho nên hắn không cho phép xuất hiện ngoài ý muốn, nhất định phải bảo đảm lần này mình phải hoàn thành, phải thu hoạch Quỷ Vương Quả, dù sao Quỷ Vương Quả bị người khác lấy, mình muốn đổi lấy, bị động không nói, thậm chí còn có thể xuất hiện khó khăn và ngoài ý muốn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1005: Vương Gia Yên Tâm (Thượng)

Nếu có thể do mình thu hoạch mới là ổn thỏa nhất.

Vào lúc này hai thị vệ kia trở về, ấp a ấp úng nói ra việc Bạch Tiểu Thuần tu luyện gặp đường rẽ, muốn tiếp tục bế quan nửa năm...

Cự Quỷ Vương trừng mắt, hắn tức giận bốc khói, hắn đứng lên và biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã đứng trước biệt viện của Bạch Tiểu Thuần, không nhìn trận pháp bế quan, trực tiếp đi vào bên trong mật thất bế quan của Bạch Tiểu Thuần.

Cự Quỷ Vương vừa vào bên trong, hắn nhìn thấy sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn lại phun máu tươi, ánh mắt có chút mơ hồ... Lúc nhìn thấy trong mật thất xuất hiện một người, sau khi sửng sốt, Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng đứng lên cúi đầu xuống.

- Ti chức bái kiến Vương gia.

Cự Quỷ Vương cũng sửng sốt, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần phun rất nhiều máu tươi, nhất là Bạch Tiểu Thuần lúc này suy yếu không ít, thần thức của hắn quét qua, hắn thấy tu vi trong người Bạch Tiểu Thuần hỗn loạn, sắc mặt trầm xuống.

- Tại sao lại như vậy...

Cự Quỷ Vương trầm thấp hỏi.

- Vương gia...

Bạch Tiểu Thuần cười thảm, đắng chát lắc đầu, hít sâu mấy hơi cố nén phun máu tươi, hắn trả lời.

- Ti chức muốn xông pha khói lửa vì Vương gia, bất đắc dĩ tu vi không đủ, bởi vì nóng vội đột phá Nguyên Anh sơ kỳ cho nên gặp rủi ro.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trắng bệch, giọng nói vô cùng suy yếu, ánh mắt vô cùng kiên định.

- Vương gia yên tâm, chỉ cần cho ta thời gian nửa năm, ta nhất định có thể khôi phục thương thế.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng giơ tay lên vỗ ngực, hắn làm ra tư thái vì Vương gia, có chết cũng kiêu ngạo, hắn lại vụng trộm quan sát Cự Quỷ Vương, đáy lòng suy nghĩ, cho dù mình đi nơi nào cũng gặp nguy hiểm, ở thành Cự Quỷ là an toàn...

Cự Quỷ Vương nghiền ngẫm đánh giá Bạch Tiểu Thuần vài lần, da mặt co giật vài cái, hắn không tin chuyện này trùng hợp như thế, thời điểm Quỷ Vương Hoa nở, gió nổi mây phun, một đám thiên kiêu đang tụ tập lại, Bạch Hạo tu hành xảy ra vấn đề, hắn cũng không có thời gian nói nhảm với Bạch Tiểu Thuần, hắn nâng tay phải lên, trong bàn tay xuất hiện một viên đan dược.

Đan dược màu trắng, nó sinh ra hào quang nhu hòa, trong đó ẩn ẩn có bóng chân long, mùi thuốc kinh người, trong chớp mắt bao phủ tám phương, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng hít khí lạnh, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đan dược trong Man Hoang.

Hắn thân là Luyện Dược đại sư, trong chớp mắt liền phân tích ra đan dược này là thánh dược chữa thươngnó có hiệu quả tốt hơn cả Thần Khư Đan, lại là đan dược hắn chưa từng nghe nói qua.

Loại đan dược cũng hiếm thấy trong khu vực Thông Thiên Hà, càng không cần nói Man Hoang không có đan dược này, hiển nhiên là Cự Quỷ Vương trân tàng.

- Đan này tên là Phá Thiên Tạo Hóa Đan, cả đời chỉ có thể ăn chín viên, suy biến kỳ của bản vương cũng ăn chín viên mới có thể rút ngắn, mà những người khác, chỉ cần còn một hơi, sau khi nuốt vào sẽ khôi phục trong nháy mắt.

- Ngươi phải nghĩ kỹ, lần này ngươi xem như trọng thương, nhưng đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi, nếu ngươi không ăn đan dược này, nhiệm vụ của ngươi thất bại, lão phu cũng không làm khó ngươi, sau khi ngươi ăn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.

Cự Quỷ Vương lên tiếng ẩn chứa uy nghiêm không cho phép cự tuyệt, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn bắn viên đan dược vào miệng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bị hù dọa toàn thân run rẩy, sau khi đan dược tới gần hắn liền bắt lấy, vẻ mặt đau khổ nhìn Cự Quỷ Vương, nội tâm thầm mắng không thôi nhưng lại không thể làm gì. Hắn nhìn ánh mắt kiên quyết của Cự Quỷ Vương, hắn hiểu được, đúng như đối phương nói, không đi cũng phải đi, đi cũng phải đi...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, sắc mặt của hắn sáng ngời, trong người sinh ra âm thanh ken két, tu vi hỗn loạn khôi phục trong nháy mắt.

- Vương gia yên tâm, ti chức nhất định tận khả năng hoàn thành nhiệm vụ!

Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng tuyên bố.

- Thương thế tốt rồi?

Cự Quỷ Vương cười híp mắt nói ra.

- A? Vương gia ngài không nói ta còn không phát hiện, thực sự tốt rồi, lần trước ta đột phá tu vi, cũng bởi vì bái kiến Vương gia, hiện tại thương thế khỏi hắn cũng là lúc Vương gia tới thăm, Vương gia thật sự

thần võ cái thế, long phi cửu thiên, một ánh mắt cũng có thể sánh ngang thánh dược chữa thương.

Bạch Tiểu Thuần mặt không đỏ hơi thở không gấp, ánh mắt cuồng nhiệt vuốt mông ngựa.

Cự Quỷ Vương ho một tiếng, hắn càng hiểu rõ da mặt của Bạch Tiểu Thuần, càng không quan tâm Bạch Tiểu Thuần láu cá, hắn nghiêm túc bàn giao một phen.

Bạch Tiểu Thuần giữ vững tinh thần nghe, sau khi nghe xong mọi việc, hắn ban đầu còn thở ra, cảm thấy mình lợi hại như vậy, ai dám chọc mình thì cứ việc xuất thủ trấn áp.

Lúc nghe xong, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, hắn trố mắt nhìn, nghĩ đến đây lần này tất cả mọi người liên thủ đối phó Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình không nhỏ.

- Đây chính là mấy thế tử của các Thiên Vương khác phái ra, còn có thiên kiêu của các nhà quyền quý trong thành Khôi Hoàng! Những người này có một ít là Thiên Thú Hồn Nguyên Anh, huống hồ những người này liên thủ với nhua...

Bạch Tiểu Thuần không ngừng hít thở thật sâu, người tham gia việc này đều là thiên kiêu, mặc dù mình lợi hại, mãnh hổ không thể chịu nổi đàn sói vây côgn, hơi sơ ý một chút sẽ nguy hiểm tới mạng nhỏ.

- Đáng chết, vì sao nhất định phải là Nguyên Anh đi, là Kết Đan thì tốt biết bao nhiêu...

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, mặc dù hắn cảm thấy mình rất mạnh nhưng vẫn không có nắm chắc, lại nhìn thấy Cự Quỷ Vương kiên định như vậy, chỉ có thể kiên trì.

- Ngươi cũng không cần áp lực quá lớn, có phối thương và Phá Thiên Tạo Hóa Đan của bản vương, ngươi vẫn có thể tự vệ, huống hồ bản

vương cũng có sắp xếp, chỉ cần ngươi tiến vào trong Luyện Hồn Hồ sẽ không có vấn đề.

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau khi trầm ngâm liền thở dài an ủi một phen, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần vẫn sầu mi khổ kiếm. Cự Quỷ Vương khẽ quát một tiếng.

- Ngươi đừng quên, giữa ngươi và ta còn có cấm chế, bản vương có thể nhìn ngươi đi chịu chết hay sao?

Câu nói này đã làm tâm tình Bạch Tiểu Thuần tốt một chút, trong lòng đã suy nghĩ tốt, bản thân mình đi Luyện Hồn Hồ không chọc ai, nghĩ đến lời như vậy, cũng không có người quan tâm tới mình, lại dựa theo ý của Cự Quỷ Vương, dường như còn có giúp đỡ, từ đó nội tâm của hắn an ổn hơn một ít.

Cự Quỷ Vương lại bàn giao một phen, trước khi đi cho Bạch Tiểu Thuần một bình đan dược, bên trong đó Phá Thiên Tạo Hóa Đan, là tám viên! Tăng thêm một viên trước kia là chín viên!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1006: Vương Gia Yên Tâm (Hạ)

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thây cũng kinh ngạc nhìn Cự Quỷ Vương, nội tâm an ổn càng nhiều.

Lúc làm xong những việc này, Cự Quỷ Vương mới mang theo Bạch Tiểu Thuần rời đi, trực tiếp bảo Vô Thường Công tự mình đi cùng Bạch Tiểu THuần cưỡi Cự Quỷ Chu đi thẳng đến Luyện Hồn Hồ.

Trên bầu trời, một chiếc chiến thuyền màu đen dùng tốc độ kinh người phá không bay đi, trên thuyền còn có pho tượng Cự Quỷ Vương bộc phát hào quang màu đen, uy thế vô cùng kinh người.

Đứng trên bong thuyền, Bạch Tiểu Thuần thở dài thở ngắn, mặt ủ mày chau sầu mi khổ kiểm, Vô Thường Công lại hăng hái nhìn Bạch Tiểu Thuần sau đó cười nói.

- Bạch tổng quản, lúc trước ba đại Thiên Nhân truy sát cũng không thấy ngươi nhíu mày, tại sao bây giờ lại đau khổ?

- Đây không nói nhảm sao? Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nói thầm, lúc ba đại Thiên Nhân truy sát, mình có rất nhiêu át chủ bài, lại biết Cự Quỷ Vương sẽ khôi phục trong mấy ngày cho nên mới liều mạng, nhưng việc bây giờ không giống lúc ba đại Thiên Nhân truy sát, mặt ngoài Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không thể yếu ớt sợ hãi, hắn ưỡn ngực vỗ vài cái.

- Vô Thường Công nhìn lầm, ta không phải nhíu mày, ta đang suy nghĩ sâu xa, cũng không có vẻ mặt đau khổ, ta đang tích lũy sát cơ.

Bạch Tiểu Thuần nói vô cùng nghiêm túc, sắc mặt Vô Thường Công quái dị, hắn cười không nói.

Hai người không nói chuyện, tốc độ chiến thuyền cực nhanh, thời gian dần qua, Bạch Tiểu Thuần phát giác trên mặt đất có vô số hồn triều đang bay cùng hướng với bọn họ.

- Mỗi lần Luyện Hồn Hồ mở ra đều hấp dẫn rất nhiều oan hồn, chúng như bản năng bay vào bên trong.

Vô Thường Công nhìn thấy ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn hồn triều dưới đất, thuận miệng giải thích một câu.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, càng cảm thấy Luyện Hồn Hồ không tầm thường, lúc đang suy nghĩ an nguy của bản thân, thời gian một canh giờ qua đi, chiếc chiến thuyền này đã tới gần phạm vi Luyện Hồn Hồ.

Sắc trời lờ mờ, bầu trời vốn trong sáng cũng biến thành âm trầm, trên bầu trời xa xa có hắc vụ hình thành một đóa Quỷ Vương Hoa!

Chung quanh Quỷ Vương Hoa còn có vô số oan hồn lượn lờ, phô thiên cái địa, khí thế kinh người, xoay tròn hình thành phong bạo càn quét bốn phương, từ đó không ai dám tới gần.

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần tới sớm, chung quanh không có người khác, dù sao bọn họ ở gần nên tới sớm.

Từ đó cũng tranh thủ thời gian cho Bạch Tiểu Thuần, hắn đi quan sát chung quanh, hắn cũng nhìn thấy Quỷ Vương Hoa và cái ấm lớn cao vạn trượng!

Cái ấm có màu đen, cho người ta cảm giác tang thương, từ trong miệng ấm có hắc vụ bay ra ngoài, không ngừng bay lên không trung dung nhập vào Quỷ Vương Vụ Hoa.

Chính là Luyện Hồn Hồ!

Bạch Tiểu Thuần hít mấy hơi, nội tâm chấn động, hắn lần đầu tiên nhìn thấy cái ấm này, hắn có cảm giác cái ấm chính là pháp bảo.

- Trong Luyện Hồn Hồ này có thiên địa, lai lịch bí ẩn, nghe đồn rất nhiều, có nói đồ vật thiên ngoại, cũng có nói là di bảo của Khôi Hoàng đời thứ nhất, đã không thể kiểm tra, Quỷ Vương Hoa kia nằm ở trung tâm bồn địa của cái ấm.

- Sau khi ngươi đi vào, mặc dù bên trong rất khổng lồ, ngươi chỉ cần bay tới trung tâm liền có thể tìm thấy bồn địa kia... Dựa theo ghi chép, mỗi lần vụ hoa xuất hiện trước, bản thể Quỷ Vương Hoa chân chính phải qua một đoạn thời gian mới thành thục.

Vô Thường Công giải thích với Bạch Tiểu Thuần.

- Lần này chỉ cần ngươi thu hoạch quả của Quỷ Vương Hoa, sau khi ra ngoài, lão phu sẽ bảo hộ ngươi, nếu có người dám xuất thủ cướp đoạt ở bên ngoài, Vương gia sẽ tự mình tới đây.

- Vào bên trong phải nhờ vào chính ngươi.

Vô Thường Công căn dặn một phen.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền phát sầu, suy nghĩ chính mình cẩn thận một chút sẽ không phải vấn đề lớn...

Lúc này ở phương xa có mấy đạo hào quang bay tới, phương hướng của những người này đều tới từ thành Khôi Hoàng, có tới từ thành trì của ba Thiên Vương khác, thông qua truyền tống trận đến gần sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đi tới nơi đây.

Sắc mặt Vô Thường Công hơi động, ngẩng đầu nhìn lên, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn theo.

Ánh mắt Bạch Tiểu đảo qua, hai đạo hào quang bay đầu tiên có tốc độ nhanh nhất, từng âm thanh phá không vang lên chói tai, trong nháy mắt hai đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Một người trong đó là một lão giả mặt mũi nhăn nheo, mặc một bộ trường sam màu đen, đôi mắt mơ hồ, bộ dạng không có tinh thần nhưng hắn đứng ở nơi đó lại dung hợp với thiên địa, thậm chí thần dùng thần thức dò xét cũng không phát hiện sự tồn tại của người này.

Ánh mắt của hắn nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn lại mỉm cười với Vô Thường Công, hai người ôm quyền chào nhau.

Bên cạnh lão giả là một thanh niên, thanh niên này mặc một thân trường bào màu tím, thần sắc kiệt ngạo, có uy nghiêm vô hình, nhất là đôi mắt của hắn cực kỳ sắc bén, một thân tu vi Nguyên Anh đại viên mãn bao phủ bốn phía, phối hợp khí thế trên người hắn không khác gì thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, có thể phá hủy tất cả ánh mắt nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, cười lạnh sau đó không nhìn, lại quay đầu nhìn sang Luyện Hồn Hồ, trong mắt có hào quang lập lòe.

Hai người vừa xuất hiện đã đưa tới Bạch Tiểu Thuần coi trọng, Vô Thường Công nhìn sang sau đó truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần.

- Đây là thế tử Cửu U Vương... Chu Hoành, kẻ này lãnh khốc, giết chóc rất nhiều!

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, hắn cũng không biết thế nào, khi nhìn sang Chu Hoành có loại cảm ứng kỳ dị, biết hắn là Thiên Thú Hồn Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ có lẽ có quan hệ với Thiên Đạo Nguyên Anh, hiện tại như có điều suy nghĩ, chỉ thấy Chu Hoành có khí thế kinh người, lại thân là thế tử, tất có bí pháp Bán Thần, nhìn bộ dạng không dễ chọc, rất phù hợp với định nghĩa thiên kiêu trong lòng hắn.

- Đơn độc đánh nhau, ta cũng không sợ hắn, giả hỏa này có phụ thân tốt, không nên chọc hắn.

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, vào lúc đang suy nghĩ, nơi xa có hào quang bay tới, cũng là hai đạo hào quang, trong nháy mắt tới gần liền hóa thành hai nữ tử.

Hai nữ tử này một già một trẻ, lão ẩu mặc trường bào rộng thùng thình, sắc mặt bình tĩnh, thiếu nữ bên cạnh nàng lại ngang ngược, trong mắt có chiến ý dạt dào, trên ngọc thủ mang bao tay màu tím, nàng rất đẹp nhưng có phần bạo lực, từ vẻ ngoài ai cũng có thể nhìn ra.

Lúc thiếu nữ tới nơi này, Chu Hoành nheo mắt, dường như có kiêng kị, càng không dám nhìn dáng vẻ của nàng, Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh và kinh hãi khi phát hiện ra điểm này.

- Quân chúa của Linh Lâm Vương, Hứa San... Nàng có tính cách bạo lực, một lời bất hòa sẽ nổi giận xuất thủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1007: Cố Nhân

Vô Thường Công truyền âm bên tai Bạch Tiểu Thuần.

- Thiên kiêu Man Hoang đều có dáng vẻ bạo lực sao... Hứa San cũng là Thiên Thú Hồn đại viên mãn, dường như nhục thân rất mạnh

Mí mắt Bạch Tiểu Thuần nhảy mây lần, hắn nhìn Hứa San, suy nghĩ tính tình của nàng không tốt, ngay cả Chu Hoành cũng kiêng kị, bản thân mình nên cẩn thận nhiều hơn.

Lúc muốn thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên ánh mắt Hứa San trừng một cái nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, dường như kích động, chiến ý trong mắt cực mạnh, cũng may lão ẩu bên cạnh nàng ho khan một tiếng, Hứa San mới có hơi buồn bực lui ra phía sau mấy bước, ánh mắt còn mang theo chiến ý rõ ràng.

Bạch Tiểu Thuần choáng váng, thầm nghĩ chính mình không có đắc tội bạo lực nữ trước mặt, tại sao đối phương vừa nhìn mình đã muốn xuất thủ...

- Nơi này quá dã man, Man hoang không thích hợp với ta

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, lúc này phía trước có hơn mười người bay tới, đều là thiên kiêu của thế lực trong Man Hoang, bên cạnh bọn họ có người hộ đạo, mặc dù không bằng bốn đại Thiên Vương an bài Thiên Nhân hộ đạo nhưng cũng là cường giả nửa bước Thiên Nhân..

Sau khi đáp xuống nơi này, những người kia lập tức tản ra, có đến bên người Chu Hoành, có đến bên cạnh Hứa San, còn có một số đơn độc tụ tập với nhau, thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời đang chờ người nào đó.

- Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng, Triệu Đông Sơn, Diệu Lâm Nhi...

Lúc những thiên kiêu này xuất hiện, Vô Thường Công giới thiệu từng người cho Bạch Tiểu Thuần biết, mỗi khi nói một cái tên, Bạch Tiểu Thuần liền thuận theo ánh mắt Vô Thường Công nhìn sang, càng ngày càng kinh hãi.

Tiểu Lang Thần là thanh niên mang theo sát cơ trên mặt rất rõ ràng, ánh mắt cực kỳ hung tàn, về phần Lý Thiên Thắng, tuy tốt một chút nhưng sắc mặt âm lãnh cũng làm Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được người này không dễ sống chung.

Còn có Triệu Đông Sơn, đó là một đại hán cực kỳ khôi ngô, dường như có một phần huyết mạch thổ dân, hắn đứng đó như ngọn núi nhỏ, trong tay cầm một cây Lang Nha bổng khổng lồ, rất bưu hãn.

Trong hơn mười người này, phần lớn là nam tử, nữ tử không nhiều, trong đó có một nữ tử làm Bạch Tiểu Thuần chú ý vài lần, nàng chính là Diệu Lâm Nhi trong miệng Vô Thường Công, quần áo nữ tử này quá bạo lộ, dáng người càng thướt tha, nàng đứng đó nhưng hương thơm ngạt ngào tỏa ra chung quanh, không ít thiên kiêu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn sang.

Dường như nàng không ngại chút nào, khi thì tươi cười xinh đẹp, phong thái tuyệt đại, nhất là sau khi chú ý tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, nàng che miệng cười một tiếng, đôi chân nàng giao thoa, hai đùi ngọc trắng nõn xê dịch nhẹ một chút, Triệu Đông Sơn đứng bên cạnh hít thở dồn dập.

- Nữ tử của Man Hoang ăn mặc lớn mật, còn kém Tống Quân Uyển không ít.

Bạch Tiểu Thuần vụng trộm nhìn sang, nội tâm bình phẩm từ đầu đến chân một phen, đồng thời đáy lòng gõ trống, mặc dù những người này đều là tuấn nam mỹ nữ nhưng trên người có sát khí, hiển nhiên chém giết không ít, nhất là chỗ đứng của bọn họ đã đại biểu thế lực.

- Ta đại biểu Cự Quỷ Vương, thế lực Cự Quỷ Vương đâu? Tại sao không ai đứng bên này?

Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn cảm thấy có chút không đúng.

- Chẳng lẽ còn không đến? Hoặc không có người nào?

Bạch Tiểu Thuần kinh nghi, ánh mắt đảo qua đám người, đáy lòng đoán ai là người Cự Quỷ Vương an bài giúp đỡ... Nhưng hắn nhìn thật lâu cũng không nhìn ra, nội tâm có chút hoài nghi.

Rất nhanh, lại có bóng dáng từ xa bay tới, dần dần càng ngày càng nhiều, trong đó một nửa đều có người hộ đạo, phần lớn bọn họ trầm mặc không nói, chỉ có không nhiều đang nói chuyện với nhau.

Về phần một nửa khác người đều là thiên kiêu Nguyên Anh muốn đi vào Luyện Hồn Hồ, lúc Bạch Tiểu Thuần dò xét bọn họ, ánh mắt của bọn họ cũng quan sát Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc có khinh miệt, có băng hàn, còn có người cảm thấy hứng thú, hiển nhiên trước khi tới đây bọn họ đã tìm hiểu tin tức, cho nên cũng hiểu biết về Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương, nhìn ra ánh mắt của những người này không có bao nhiêu thiện ý, vào lúc tâm thần bất định, bỗng nhiên đám người chung quanh an tĩnh, ánh mắt Vô Thường Công ngưng trọng nhìn về nơi xa, chỉ thấy một đạo hào quang từ xa bay tới, tốc độ nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã tới gần.

Người đến chỉ có một người, không có người hộ đạo đi theo, một thân khí thế kinh thiên, dường như sự xuất hiện của hắn trấn áp tất cả thiên kiêu.

Đó là một thanh niên mặc trường sam màu xanh, thần sắc lạnh nhạt giống như trong thiên địa này khó có thứ gì làm hắn động dung, hắn bước đi từng bước một, thiên kiêu bốn phía cúi đầu bái kiến, nhất là những người đơn độc tụ tập với nhau cũng đi lên.

- Bái kiến Tiểu Thắng Vương!

- Bái kiến Tiểu Thắng Vương!

Âm thanh chập trùng truyền khắp tứ phương, thanh niên này không quan tâm, hắn đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, từ đầu đến cuối hắn không thèm nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Chu Hoành mang theo không phục nhưng lại nhịn xuống, thành Linh Lâm Hứa San sinh ra chiến ý dạt dào, dường như nàng hứng thú Tiểu Thắng Vương vượt xa Bạch Tiểu Thuần.

- Người này là con của Đấu Thắng Vương, được vinh dự là Tiểu Thắng Vương... Công Tôn Dịch!

Vô Thường Công ngưng trọng truyền âm, Bạch Tiểu Thuần thở dài, Tiểu Thắng Vương này đã vượt qua đại viên mãn, sợ rằng cách nửa bước Thiên Nhân một tia mà thôi.

Vào lúc muốn hỏi Vô Thường Công, trợ thủ của mình ở nơi nào, ở nơi xa có ba người bay tới.

Ba người này lại làm người ta chú ý nhất, đi đầu là một nam một nữ, nam tuấn lãng phi phàm, nữ tuyệt mỹ vô song, hai người xuất hiện lập tức làm mọi người nhìn sang.

- Nhị hoàng tử...

- Đó là... Đệ tử Đại thiên sư Trần Mạn Dao!!

Đám người truyền âm với nhau, Vô Thường Công cũng giới thiệu cho Bạch Tiểu Thuần biết, đầu óc Bạch Tiểu Thuần chấn động giống như không nghe được gì cả, trong mắt hắn chỉ có dung nhan tuyệt mỹ phong hoa tuyệt đại kia!

Nữ tử tiến đến chính là Trần Mạn Dao, nàng mỹ lệ giống hệt nữ tử trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần, da thịt thổi qua sẽ bị sướt, dáng

người hoàn mỹ, còn có mái tóc dài, cả người của nàng giống như tiên tử, người ta sau khi nhìn thấy trái tim sẽ đập thình thịch.

Trong mắt nàng còn có một tia ưu sầu không tan, làm cho nàng nhìn rất yếu ớt, một tia yếu ớt này càng làm nàng mỹ lệ hơn trước!

- Trần Mạn Dao...

Bạch Tiểu Thuần phức tạp, hắn đi vào Man Hoang lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người quen cũ.

Trần Mạn Dao, đệ tử Nghịch Hà tông... Lại theo Bạch Tiểu Thuần đi Tinh Không Đạo Cực tông, sau khi đi tới Trường thành liền biến mất không thấy tung tích, Bạch Tiểu Thuần cũng đoán được nơi nàng phải đi, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, trong lòng hoảng hốt, ký ức Nghịch Hà tông hiện ra trong lòng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1008: Bọn Họ Muốn Giết Ta?

Hăn lờ mờ nhớ lại nàng chính là người làm ra sự kiện thư tình, Hầu Tiểu Muội, Tống Quân Uyển bất mãn... Còn nhớ rõ Hứa Bảo Tài rất ái mộ Trần Mạn Dao...

Tu vi của Trần Mạn Dao hoàn toàn khác với trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần, một thân khí tức Nguyên Anh cực kỳ thâm hậu, hiển nhiên trở lại Man Hoang có được tạo hóa không cạn.

Trần Mạn Dao xuất hiện đã khoi gợi ký ức của Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt hắn vô hạn nhớ Nghịch Hà tông, cuối cùng hắn vẫn phải trở về hiện tại, hắn tại Man Hoang cách Nghịch Hà tông... Quá xa.

- Các vị đạo hữu, người đã đủ, lão phu ngoại trừ hộ tống Nhị hoàng tử tới đây ra, còn nhận lệnh Đại thiên sư phụ trách mở Luyện Hồn Hồ.

Lúc Bạch Tiểu Thuần đang hoảng hốt, người thứ ba sau lưng Nhị hoàng tử và Trần Mạn Dao lên tiếng.

Đây là nam tử trung niên, mặt không biểu tình, trong mắt lạnh nhạt, ngay cả âm thanh cũng khàn khàn mang theo băng hàn quanh quẩn bốn phương, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn thức tỉnh từ trong hoảng hốt, sau đó phức tạp nhìn Trần Mạn Dao, Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh trở lại.

- Vô Thường đạo hữu, Vân Son đạo hữu, còn có Hồng La đạo hữu, xin trợ giúp lão phu một ít sức lực.

Tu sĩ trung niên lên tiếng, hắn ra một bước tới trước Luyện Hồn Hồ, cùng lúc đó Vô Thường Công cùng hai nam nữu hộ tống Chu Hoành, Hứa San cũng gật đầu đi ra.

Bốn người đứng trên bầu trời Luyện Hồn Hồ sau đó bấm niệm pháp quyết, Thiên Nhân chi lực giáng lâm, hình thành gợn sóng bao phủ Luyện Hồn Hồ.

Rất nhanh, tiếng nổ ngập trời vang lên, đột nhiên Luyện Hồn Hồ chấn động, từ trong miệng ấm có rất nhiều hắc vụ bay ra ngoài, chúng không ngừng lan ra khắp thiên địa.

- Các ngươi còn thời gian một nén hương chuẩn bị, sau một nén hương, chúng ta sẽ mở Luyện Hồn Hồ, các ngươi lập tức bước vào Luyện Hồn Hồ, bốn người chúng ta chỉ có thể mở ấm này trong nửa nén hương, cho nên... Trong nửa nén hương, nhất định phải đi vào toàn bộ. Trong quá trình đó khó mà đi ra, chỉ sau khi hoa nở, Luyện Hồn Hồ mới tự động mở ra, các ngươi phải trong một canh giờ đi ra ngoài, bằng không sẽ gặp nguy cơ.

Nam tử trung niên chủ trì mở Luyện Hồn Hồ lên tiếng, đám thiên kiêu chung quanh gật đầu, bọn họ vận chuyển tu vi, yên lặng chờ đợi sau đó âm thầm truyền âm với nhau.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Luyện Hồn Hồ kia, đáy lòng suy nghĩ nên lề mề như thế nào, nhưng cho dù lề mề thế nào cũng khó kéo dài nửa nén hương..

- Thôi thôi...

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, ẩn ẩn phát giác có ánh mắt nhìn mình đã vượt qua mấy chục đạo, hắn nhìn bốn phía, vừa nhìn đã làm Bạch Tiểu Thuần cảnh giác.

Hắn nhìn thấy thiên kiêu bốn phía đang nhìn mình, ánh mắt dò xét nhưng không mang theo hảo ý, xem như Chu Hoành, Hứa San và Công Tôn Dịch cũng như vậy, Bạch Tiểu Thuần nói thầm không ổn.

- Quả nhiên bọn chúng liên thủ với nhau.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, đây là cục diện hắn lo lắng nhất, nếu đám người này đồng loạt ra tay, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình có mạnh hơn cũng vô dụng, đây là hơn trăm người... Nếu bọn họ thi triển đòn sát thủ, chỉ sợ Thiên Nhân cũng không thể làm gì.

- Những người này quá ghê tởm, bọn chúng thật to gan, ta lợi hại như vậy, là Vạn phu trưởng Trường thành thanh danh hiển hách, đường đường đại tổng quản thành Cự Quỷ, ta dám xuất thủ với Thiên Nhân, ta cũng dám trói Bán Thần, há sợ bọn chúng?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không thể thua khí thế người ta, tự an ủi mình.

- Ta không khi dễ các ngươi, thôi thôi, thân phận của ta quá cao, lại là Thiên Đạo Nguyên Anh, không chấp nhặt với bọn họ, lần này ta phải khiêm tốn, sau khi đi vào cũng phải cẩn tâận, không đi tranh đoạt với đám thiên kiêu kia.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hắn cảm thấy tâm cảnh của mình vượt qua đám thiên kiêu trước mặt, hắn lập tức nở nụ cười thân thiện với đám thiên kiêu chung quanh.

Nụ cười thiện ý của hắn không có tác dụng, những ánh mắt không có hảo ý kia chẳng những không có giảm bớt, thậm chí đám người Chu Hoành, Triệu Đông Sơn càng xem thường và mỉa mai.

Ánh mắt này làm Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn cảm thấy mình quá lợi hại, đã chủ động biểu đạt thiện ý, đám người này lại làm ra biểu lộ không biết điều.

- Quá phận... Thôi thôi, chút chuyện nhỏ này ta không tính toán với bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đối phương người đông thế mạnh, buồn bực nhịn xuống, đang muốn thu hồi ánh mắt thì tâm thần hắn rung động.

- Không đúng...

Lần này hắn nhìn thấy sát cơ trong mắt một số người... Không phải tất cả thiên kiêu nơi đây giỏi ẩn giấu, bên trong có một ít, có lẽ cảm thấy không cần thiết ẩn giấu, sát cơ trong mắt bị Bạch Tiểu Thuần phát giác.

- Bọn chúng muốn giết ta?!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, đây chỉ là một lần tranh đoạt Quỷ Vương Hoa mà thôi, hắn đại biểu Cự Quỷ Vương, tuy hắn biết có nguy hiểm nhưng từ đầu chỉ cho rằng chính mình chỉ cần không tham dự cướp đoạt thì nguy hiểm không giáng lâm.

Nhưng bây giờ đám người kia sinh ra sát cơ, Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác.

Trên thực tế Bạch Tiểu Thuần cảm nhận không sai, mặc dù không phỉa toàn bộ những thiên kiêu này đều như vậy nhưng có một ít vẫn có sát ý, cũng không phải là nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, bởi vì bọn họ biết thân phận Bạch Tiểu Thuần không phải hoàng thân quốc thích gì đó, chỉ là thủ hạ của Cự Quỷ Vương mà thôi, đương nhiên bọn họ dám giết người như vậy.

Mà giết Bạch Tiểu Thuần là phương pháp giải quyết vấn đề đơn giản nhất, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần vừa chết, như vậy đại biểu Quỷ Vương Hoa không thể tranh đoạt Cự Quỷ Vương, trừ khi Cự Quỷ Vương có an bài khác.

Về phần cuối cùng bị vị Vương gia nào thu hoạch được đã không trọng yếu, tất cả sẽ dùng trao đổi với Cự Quỷ Vương, mà phương thế lực dưới trướng Vương gia nào cũng có thể cầm thứ tốt, ai có thể cướp được sẽ lập xuống công đầu, chỗ tốt cầm lớn nhất mà thôi.

Việc này tất nhiên sẽ đắc tội Cự Quỷ Vương, nếu đổi lại lúc khác, những quyền quý kia sẽ có lo lắng này, hiện tại ba đại Thiên Vương liên

hợp thao tác, có ba người bọn họ bảo hộ, cho dù Cự Quỷ Vương tức giận thế nào cũng không phát tác được.

Tất cả chỉ là một hồi nhân quả, dù sao tất cả mọi người biết, bốn đại Thiên Vương không hợp nhau, từ mấy lần Man Hoang xuất hiện bí bảo đều như vậy, bốn đại Thiên Vương cướp đoạt đều bị Cự Quỷ Vương bá đạo đắc thủ, cho nên bây giờ Quỷ Vương Hoa cực kỳ trọng yếu với Cự Quỷ Vương, ba đại Thiên Vương hiếm có hình thành nhận thức chung, phải thừa dịp này ngăn cản Cự Quỷ Vương!

Phương diện Bán Thần đấu pháp đối với mấy thiên kiêu mà nói quá xa xôi, Bạch Tiểu Thuần chỉ là tiểu nhân vật tùy thời có thể bóp chết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1009: Cự Quỷ Vương Khốn Kiếp! (Thượng)

Nhị hoàng tử trong đám người, bên tai cũng có người truyền âm, thần sắc hắn bình tĩnh, không có cự tuyệt, nội tâm càng cười lạnh, bây giờ trong Man Hoang, Khôi Hoàng thế yếu, Đại thiên sư mang thiên tử hiệu lệnh chư hầu, bốn đại Thiên Vương không liều mạng giữ gìn Khôi Hoàng, bọn họ chỉ chú ý lợi ích và củng cố thế lực của mình mà thôi.

Như tám đại bí cảnh vốn thuộc về Hoàng tộc này, Đại thiên sư chỉ nói một câu đã tách ra khỏi Hoàng tộc, biến thành thứ người người có thể cướp đoạt, mà hắn thân là người Hoàng tộc, hắn đều có hận ý với Đại thiên sư hay bốn đại Thiên Vương, trước mắt bốn đại Thiên Vương nội loạn, hắn tự nhiên vui lòng, lúc nhìn sang Trần Mạn Dao bên cạnh mới có ánh mắt phức tạp.

Trần Mạn Dao đứng bên người Nhị hoàng tử, thần sắc đạm mạc giống như không có hứng thú với những tính toán kia, lần này phụng lệnh tới đây thu hồi Quỷ Vương Quả, ai cướp đoạt đều là kẻ địch của nàng.

Thời gian nửa nén hương trôi qua nhanh chóng, Bạch Tiểu Thuần đang hái hung khiếp vía, hắn đã rất xác định, có một ít người động sát cơ với mình.

- Cũng may không phải toàn bộ, chỉ là một bộ phận mà thôi... Huống hồ ta chết đi, Cự Quỷ Vương cũng phải chết, Cự Quỷ Vương sẽ không để ta chết...

Bạch Tiểu Thuần cau mày, đúng lúc này thời gian nửa nén hương qua đi, tiếng nổ lớn quanh quẩn, sương mù không bay ra khỏi miệng Luyện

Hồn Hồ nữa, chỉ còn lại một lối đi tối tăm xuất hiện.

Nam tử trung niên chủ trì Luyện Hồn Hồ lên tiếng.

- Còn không đi vào?

Âm thanh truyền ra, đám người Công Tôn Dịch cùng Chu Hoành đồng loạt bay vào trong thông đạo, những người khác cũng bay vào, Bạch Tiểu Thuần thở dài bay theo.

- Sau khi tiến vào trước tê liệt bọn chúng, không cho bọn chúng cơ hội liên thủ, như vậy liền an toàn chút.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hắn gia tăng tốc độ bay vào miệng Luyện Hồn Hồ, lúc tiến vào thông đạo liền bay lên phía trước.

Miệng thông đạo Luyện Hồn Hồ nhìn như rất dài nhưng trên thực tế sau khi đi vào thông đạo đã biến mất, trong chớp mắt, đám người kia và Bạch Tiểu Thuần đều xuất hiện trong Luyện Hồn Hồ!

Đây là thế giới độc lập bầu trời tối tăm mờ mịt, đại địa màu tím, bốn phía có sương mù màu đen bao phủ các nơi, trong sương mù kia dường như ẩn giấu vô số lệ quỷ, từng con du tẩu trong sương mù, ánh mắt âm lãnh, đám người đã xuất hiện bên trong Luyện Hồn Hồ.

Cảm giác đè nén từ sương mù bao phủ chung quanh, thậm chí có một ít lệ quỷ trong sương mù làm bọn họ cảm thấy nguy hiểm.

Xuyên thấu qua sương mù có thể nhìn thấy tưng dãy núi trên mặt đất, nơi xa xôi, tại khu vực dãy núi hội tụ là một bồn địa lớn lõm xuống.

Trên bồn địa có vô số sương mù ngưng tụ, chúng vờn quanh một thứ giống như đúc Quỷ Vương Vụ Hoa bên ngoài.

Còn chưa mở ra triệt để, cần một ít thời gian mới mở hoàn toàn.

Vào lúc đám người nhìn Quỷ Vương Vụ Hoa tại bồn địa, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng nhìn chung quanh, lại nhìn Quỷ Vương Vụ Hoa kia, hắn muốn thận trọng lui ra sau nhưng đột nhiên trên người hắn lại xuất hiện hào quang màu trắng cực kỳ đột ngột.

Tia sáng này căn bản không cách nào che đậy, trực tiếp bay lên người Bạch Tiểu Thuần, xuyên thấu quần áo khiến làm cho hắn biến thành dễ thấy trong nơi âm u này.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn không biết xảy ra tình huống gì, đám người chung quanh vừa tới nơi đây đều nhìn Quỷ Vương Hoa, về phần Bạch Tiểu Thuần, tuy bọn họ có sát cơ nhưng lại không phải tất cả mọi người nhất định sẽ sớm ra tay giết hắn, có không ít thiên kiêu tính cách cao ngạo, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần không tranh đoạt với bọn họ, bọn họ cũng không ra tay.

Còn không đợi đám người tản ra, hào quang trên người Bạch Tiểu Thuần thu hút người khác nhìn sang, trong nháy mắt hơn trăm ánh mắt nhìn mình, tâm thần Bạch Tiểu Thuần không yên.

Hơn trăm người này đều là tu sĩ Nguyên Anh, trong đó yếu nhất đều là Nguyên Anh trung kỳ, ánh mắt của bọn họ hình thành uy áp, để Bạch Tiểu Thuần giật mình lên tiếng.

- Mọi người đừng xúc động... Ta... Bạch Hạo ta đại biểu Cự Quỷ Vương, từ bỏ quyền lợi tranh đoạt Quỷ Vương Quả lần này, các ngươi yên tâm, ta sẽ không cướp đoạt.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng làm ra vẻ mặt chân thành một ít, sau đó nói với đám người chung quanh.

Lời này làm mọi người chung quanh giật mình, từng ánh mắt bắt đầu biến hóa khi nhìn Bạch Tiểu Thuần, còn không chờ bọn họ mở miệng, đột nhiên quang mang trên người Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn trước, thậm chí che thân thể hắn lại, ánh mắt mọi người ngưng trọng.

- Bạch Hạo, ngươi muốn làm gì?

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, hắn quá vội vàng khi nhìn đám người chung quanh, sắc mặt biến hóa, hắn đã tìm ra thủ phạm đặt cấm chế lên người hắn, hào quang trong người hắn tới từ cấm chế Cự Quỷ Vương!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, thầm hô không ổn, hào quang màu trắng trên người chỉ có một tia kết nối với hắn, tuyệt đại đa số lại thoát ly thân thể của hắn bay về phía bồn địa cách đó không xa!

Sự việc diễn ra đột ngột, sắc mặt đám người chung quanh thay đổi, tốc độ hào quang cực nhanh, trong nháy mắt đã tới bồn địa, ngay sau đó tiếng nổ sinh ra, nó lập tức bao phủ Quỷ Vương Vụ Hoa vào bên trong.

Cùng lúc đó hào quang xuất hiện vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy sinh ra hấp lực cực lớn, nó đang gia tốc Quỷ Vương Vụ Hoa nở rộ!

Có thể tưởng tượng, hào quang và hấp lực có tác dụng hút trái cây khi Quỷ Vương Hoa nở rộ và mang đi...

Sắc mặt đám người biến hóa và ngây dại, Bạch Tiểu Thuần trố mắt nhìn, thân thể của hắn run rẩy, nội tâm của hắn rung động, rốt cuộc hắn hiểu vì sao Cự Quỷ Vương bảo mình tới đây lại tự tin như vậy.

- Cự Quỷ Vương khốn kiếp!!! Căn bản cũng không có giúp đỡ, ngươi ngươi ngươi...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, lúc này hắn đã hiểu là mình bị Cự Quỷ Vương gài bẫy, sở dĩ Cự Quỷ Vương nói chỉ cần hắn tới nơi này liền không có vấn đề, đó là bởi vì nhờ vào cấm chế của Cự Quỷ Vương.

Cấm chế này mới là đòn sát thủ của Cự Quỷ Vương, hắn dựa vào cấm chế thu hoạch Quỷ Vương Quả!

Bạch Tiểu Thuần kêu to không tốt, lúc hào quang bay ra ngoài, tu vi của mình phát tiết ra ngoài, qua một lát đã rút đi phân nửa, nội tâm hắn

cả kinh, hắn lập tức rút lui ra sau, da đầu hắn sắp nổ tung, cảm giác nguy cơ sinh tử rất mạnh, hắn hiểu phiền toái của mình tới rồi.

- Cự Quỷ Vương đáng chết!!

Bạch Tiểu Thuần tức giận hổn hển, lúc hắn muốn bỏ chạy, đám người chung quanh hít sâu một hơi, ánh mắt từng người mang theo lửa giận.

Nhất là trong đám người có kẻ la thất thanh, đám người khác càng tức giận hơn trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1010: Cự Quỷ Vương Khốn Kiếp! (Hạ)

-Đây là Hư Không Nguyên Thần cấm... Chỉ cần cấm chú không chết, trừ phi phá cấm là Bán Thần, nếu không sẽ chẳng có ai mở ra.

Ngay cả đám người Công Tôn Dịch và Chu Hoành cũng tức giận, mặc dù bọn họ không nhận ra cấm chế này, nhưng có thể nhìn ra cấm chế này không phải Nguyên Anh có thể mở ra, chỉ có một biện pháp mở ra, đó chính là giết cấm chú, mà cấm chú chính là Bạch Hạo!

Nhất là trên người Bạch Tiểu Thuần còn một tia hào quang đang hô ứng với cấm chế, sát ý của đám người bộc phát hoàn toàn.

-Bạch Hạo ngươi muốn chết!!

-Đáng chết, vừa rồi ngươi nói từ bỏ, đảo mắt lại nhu vậy, nhận lấy cái chết!

-Giết hắn, chỉ có giết hắn cấm chế sẽ biến mat, bằng không chúng ta sẽ thất bại.

Trong tiếng quát tức giận ngập trời, Bạch Tiểu Thuần biến thành mục tiêu công kích, đám người bộc phát tu vi bao phủ Bạch Tiểu Thuần.

- Ta oan uổng a, các ngươi nghe ta giải thích...

Bạch Tiểu Thuần bị dọa không còn chút máu, nội tâm bi phẫn, hắn vừa lên tiếng thì chung quanh có bốn bóng người tới gần, trong bốn người có đại hán khôi ngô Triệu Đông Sơn.

- Đạo hữu nghe ta giải thích...

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng hô to, trên mặt Triệu Đông Sơn mang theo lửa giận tấn công Bạch Tiểu Thuần.

- Giết!

Trong nháy mắt hét to, Triệu Đông Sơn cùng ba người sau lưng tiến thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt xuất thủ có pháp thuật ba động xuất hiện.

- Cự Quỷ Vương là vương bát đản!

Bạch Tiểu Thuần gào to đầy đau đớn, đang lúc muốn lui lại, phía sau hắn có bảy tám thân ảnh mang theo sát cơ bay tới, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, hô hấp trì trệ, hắn biết mình không thể dừng lại, một khi dừng lại sẽ bị nhiều người vây công hơn, hắn không chút do dự vận dụng Hám Sơn Chàng.

Tốc độ nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt tới gần Triệu Đông Sơn, Triệu Đông Sơn cười dữ tợn, trong tay cầm Lang Nha bổng đập thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ vang lên, trong nháy mắt tiếng nổ truyền khắp bốn phương, thiên kiêu Man Hoang chung quanh Bạch Tiểu Thuần biến sắc, nhất là những người ở tương đối gần khiếp sợ không nhỏ.

Chỉ thấy tiếng nổ vừa vang lên, Triệu Đông Sơn có huyết mạch thổ dân phun máu tươi, thân thể bay ra xa như diều đứt dây, hắn không ngừng lùi lại, Bạch Tiểu Thuần vốn nên bị hắn ngăn cản lại xông ra ngoài, hắn không dừng lại, lập tức gia tốc bay đi xa.

- Điều này sao có thể?

- Triệu Đông Sơn có lực lượng nhục thân số một số hai trong chúng ta, gần với bạo nữ Hứa San kia, không ngờ hắn bị đụng bay.

- Bạch Hạo này... Lực lượng nhục thân của hắn quá cường đại.

Đám người chung quanh sợ hãi và truy kích, lần lượt từng bóng người bay theo Bạch Tiểu Thuần, vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đang hãi hùng khiếp vía.

- Cự Quỷ Vương thật quá phận, ta không phải chỉ vỗ đầu ngươi vài cái sao, ta không phải lấy ngươi làm tấm chắn thôi sao, ta đã cứu ngươi thế mà ngươi lừa ta! Ta mà chết thì ngươi cũng không xong!

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, nhất là sau khi phát hiện cấm chế trên người không biến mất, nó vẫn tồn tại như cũ, hắn hiểu, cho dù với thủ đoạn của Cự Quỷ Vương, hắn đã sớm có chuẩn bị, cấm chế có uy lực này, một khi mình chết cũng không làm Cự Quỷ Vương tử vong nhưng nhất định sẽ trọng thương.

Việc này rất rõ ràng, Cự Quỷ Vương đang ép mình và đánh cược... Cược chính mình có thể kiên trì được, kiên trì đến thời điểm nở hoa kết trái, hiện tại Bạch Tiểu Thuần càng nhớ tới đan dược, Cự Quỷ Vương đưa cho mình thanh trường thương và chín viên đan dược.

- Cự Quỷ Vương cho ta chín viên đan dược, hắn nói một người cả đời chỉ ăn được chín viên... Thanh trường thương là pháp bảo mạnh nhất mà ta có thể sử dụng được.

Lúc Bạch Tiểu Thuần gặp nguy cơ, trong thành Cự Quỷ, trong vương điện, sắc măt Cự Quỷ Vương âm trầm bất định nhìn về hướng Luyện Hồn Hồ, trong lòng của hắn vô cùng khẩn trương.

Quỷ Vương Quả quá trọng yếu với hắn, đúng như Bạch Tiểu Thuần đoán trước, cả đời người chỉ có thể ăn chín viên đan dược kia mà thôi, thanh trường thương luyện linh mười sáu lần cũng là pháp bảo duy nhất Bạch Tiểu Thuần có thể sử dụng, tất cả đều là kế hoạch của hắn, từ sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ngoài ý muốn, từ sau khi hắn khôi phục tu vi thì Cự Quỷ Vương đã có chuẩn bị.

Hắn muốn đi đánh cược một lần, cược bản sự đào mệnh của Bạch Tiểu Thuần... Điểm này, Cự Quỷ Vương vẫn có nắm chắc, nhất là nghĩ

tới cảnh Bạch Tiểu Thuần mang theo chính mình thoát ra khỏi tay ba Thiên Nhân và rất nhiều Nguyên Anh, nội tâm của hắn an ổn một ít.

- Bản lĩnh đào mệnh của Bạch Hạo là mạnh nhất ta từng thấy qua.. Hi vọng hắn có thể kiên trì tới lúc đó... Bạch Hạo, chỉ cần ngươi giúp bản vương đoạt Quỷ Vương Quả, như vậy sau này bản vương sẽ đối đãi ngươi như thân nhi tử, quyết không để ngươi chịu ủy khuất.

Cự Quỷ Vương thì thào.

Lúc này trong Luyện Hồn Hồ có tiếng nổ vang bao phủ tám phương, sương mù chung quanh quay cuồng, trong đó ánh mắt của từng con lệ quỷ đầy tham lam, dường như khí huyết của đám thiên kiêu là đại bổ với đám lệ quỷ.

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất, hắn lập tức phá vòng vây, muốn xung phong liều chết đi ra ngoài, tu vi trong cơ thể bị cấm chế hút đi, đám thiên kiêu vô cùng đông đảo, lúc này có bảy tám người bay tới muốn chém giết Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, một người trong đó chính là Nguyên Anh Đại viên mãn Chu Hoành!

Trong mắt Chu Hoành mang theo sát cơ, dùng tư thái bao quát con sâu cái kiến nhìn hắn, Bạch Tiểu Thuần tức giận đội mắt đỏ rực, thân ảnh như nộ long bay thẳng về phía trước.

Hắn bộc phát khí thế kinh thiên động địa, mọi người chỉ bị đụng trúng là bay ra phía sau, khí huyết quay cuồng, Bạch Tiểu Thuần mạnh như thế, sắc mặt Chu Hoành biến hóa, mấy thiên kiêu khác cũng kinh hãi, tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, bọn họ phán đoán sai lầm cho nên không thể ngăn cản.

Khí thế Bạch Tiểu Thuần càng mạnh hơn nữa, lúc này đã sớm nổi giận không nhẹ, hắn lao tới, lực lượng thân thể bộc phát, tu vi sinh ra,

khí thế Thiên Đạo Nguyên Anh biến hắn trở thành chiến tiên, những nơi đi qua, không có ai có thể cản bước hắn.

Hắn không dám dừng lại, thần thông đang bay sau lưng hắn, cho dù là hắn cũng hãi hùng khiếp vía, chỉ có thể không ngừng lao về phía trước, tay phải cầm trường thương luyện linh mười sáu lần, hắn xung phong liều chết, lại phối hợp với tốc độ, trong khoảng thời gian ngắn hắn dũng mãnh phi phàm như thiên thần.

Rầm rầm rầm!

Bạch Tiểu Thuần muốn lao ra khỏi đám người vây quanh bốn phía, bỗng nhiên lúc này có tiếng hừ lạnh từ phía trước Bạch Tiểu Thuần vang lên, chính là Công Tôn Dịch!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1011: Không Được, Ta Muốn Báo Thù

Hăn đứng ở nơi đó, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm về phía Bạch Tiểu Thuần, dưới một chỉ này mang theo lực lượng phong ấn đáng sợ, nó hóa thành vô số phù văn hư ảo bao phủ Bạch Tiểu Thuần, sau đó biến thành tấm lưới lớn bao lại!

Tấm lưới vừa thu lại liền nổ tung, bản thân Bạch Tiểu Thuần không thể né tránh, trực tiếp đụng lên phía trên, bởi vì tu vi trong người bị hút quá nhiêu, hắn lại không thể phá hủy phong ấn ngay lập tức, cho nên hắn bị tấm lưới này quấn chặt.

Cho dù như thế sắc mặt Công Tôn Dịch cũng thay đổi liên tục, nội tâm rất giật mình, hắn đang muốn gia cố phong ấn, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần như bị ngăn cản, phía sau hắn xuất hiện mười thân ảnh, thậm chí phía sau mười thân ảnh còn có rất nhiêu thiên kiêu đang tới gần.

Không chút do dự, những người này liên tục ra tay, từng thần thông pháp thuật đòn sát thủ bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt Chu Hoành âm trầm, hắn đánh ra một đạo kiếm quang đáng sợ chém tới.

Còn có Tiểu Lang Thần, người này gào rú và thân thể biến hóa, hắn hóa thành nửa sói nửa người, bộc phát tốc độ cực nhanh bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lý Thiên Thắng, người này âm độc, lúc mọi người ra tay, hắn cười lạnh sau đó nâng tay phải điểm xuống một chỉ, lúc này khói độc năm màu bay tới, hắn còn cười khặc khặc thuấn di biến mất tại chỗ.

Những người này đều là tu sĩ Nguyên Anh, trong đó mặc dù không ít đều là Nguyên Anh sơ kỳ, cũng có rất nhiều Nguyên Anh trung kỳ, đám người Tiểu Lang Thần Lý Thiên Thắng đều là Nguyên Anh hậu kỳ, về phần Chu Hoành, hắn là Nguyên Anh Đại viên mãn, bọn họ là thiên kiêu cực mạnh, công pháp cường đại, liên thủ một kích, cho dù là Thiên Nhân cũng phải động dung.

Đối mặt với nguy cơ sinh tử đáng sợ, tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động mạnh, tuy lúc trước hắn có chuẩn bị nhưng biết tình thế không thể nghịch chuyển, hắn đã tức giận thật sự.

- Khinh người quá đáng!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần bi phẫn, hắn ngửa mặt lên trời gào to, trực tiếp cầm Vĩnh Dạ Tán ngăn cản, tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa sinh ra, phía sau hắn có tiếng quát lớn vang lên, thân ảnh Hứa San bay tới gần Bạch Tiểu Thuần, nàng nâng tay phải đánh ra một quyền.

- Trở về cho ta!

Hứa San quát lớn như kim loại va vào nhau, ra tay có thể rung chuyển thiên địa, lực lượng thân thể trong một quyền này cực mạnh, Bạch Tiểu Thuần đang toàn lực ngăn cản phong ấn, nội tâm gấp gáp cho nên hắn tức giận, đưa lưng về phía Vĩnh Dạ Tán sau đó đánh ra một quyền.

Hai người ra tay cách tấm lưới phong ấn, nắm đấm va chạm vào nhau, cùng lúc đó rất nhiều pháp thuật tầần thông đánh vào Vĩnh Dạ Tán.

Tiếng nổ mạnh rung trời vang lên, hào quang chói mắt làm hư vô sụp xuống, Hứa San rút lui, ngay cả Công Tôn Dịch cũng biến sắc, hắn lập tức tránh đi, khí thế đám người ra tay quá mạnh.

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần chảy máu tươi, hắn cầm Vĩnh Dạ Tán ngăn cản vô số pháp thuật thần thông sau lưng, sau đó bị đánh bay ra rất xa, hắn bay vào trong sương mù màu đen.

Hình ảnh này làm đám người rung động, mọi người không ngờ Bạch Hạo lại khó chơi như thế, nhiều người cùng ra tay chỉ có thể đánh hắn bị thương mà không thể giết hắn.

Đúng lúc này Diêu Lâm nhi mở to mắt, nàng rung động không nhỏ, đôi môi khẽ nhúc nhích và sinh ra một gợn sóng, gợn sóng khuếch tán làm tâm thần người ta bị rung động, trực tiếp quấn quanh bên người Bạch Tiểu Thuần.

Nghe được bên tai có âm thanh hấp dẫn tâm thần, nó đang kêu gọi hắn, tâm thần Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, thương thế trong người lại bộc phát toàn diện một cách quỷ dị, căn bản không thể áp chế nổi, hắn phun máu tươi, thân thể lảo đảo lui vài bước.

Cùng lúc đó đôi mắt Chu Hoành bộc phát hàn quang sáng ngời, hắn nâng tay phải lên, tay phai bắn ra một đạo hắc quang, hắc quang vừa xuất hiện mang theo Thiên Nhân chi ý, mọi người vô cùng kinh hãi khi thấy Chu Hoành ra tay với Bạch Tiểu Thuần.

Hắc quang bay đi với tốc độ cực nhanh, dường như nó có thể xuyên thấu hư vô, trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, còn chưa chờ hắn tới gần, đột nhiên trong người Bạch Tiểu Thuần có hắc quang bạo phát ra ngoài.

Chính là Quy Văn Oa, tiếng nổ vang lên, hắc quang sụp đổ, Quy Văn Oa lại dung nhập vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần mượn lực rút lui, hắn không chút do dự nuốt một viên Phá Thiên Tạo Hóa Đan, tốc độ không giảm mà còn nhanh hơn, hắn lập tức tiến vào trong sương mù.

- Không thể để hắn bỏ chạy!

- Bạch Hạo không chết, cấm chế không tan!!

Mọi người vội vàng, đám người Công Tôn Dịch, Chu Hoành, Hứa San lập tức đuổi theo, Tiểu Lang Thần cắn răng đi theo.

Lúc này mọi người truy sát tiến vào trong sương mù, Nhị hoàng tử cười lạnh nhìn tất cả, không truy kích và Trần Mạn Dao không truy kích, nàng hít thở dồn dập nhìn thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất trong sương mù, trong mắt xuất hiện hào quang kỳ lạ, trước kia nàng không chú ý, lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ra tay, nàng ẩn ẩn cảm thấy hình bóng quen thuộc trên người đối phương.

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, hắn bay nhanh trong sương mù, trong người hắn nóng rực, thương thế trên người hắn khôi phục trong mấy hô hấp, nội tâm Bạch Tiểu Thuần được an ủi.

Tu vi vẫn bị hút đi, lại nghĩ tới chính mình bị Cự Quỷ Vương gạt, Bạch Tiểu Thuần lại phiền muộn, càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận càng ủy khuất nhưng không dám dừng lại, hắn bay đi cực nhanh.

Tốc độ của hắn quá nhanh, đám người phía sau phải mất thời gian không ngắn mới đuổi kịp, khoảng cách kéo dãn ra, hơn nữa thế giới trong Luyện Hồn Hồ có sương mù nồng đậm, bên trong còn có lệ quỷ, mọi người tiến vào, những lệ quỷ kia lập tức bay tới gần bọn họ, những lệ quỷ này gào rú, chúng trùng kích cực nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, mọi người lập tức rối loạn, từng tiếng kinh hô vang lên.

Hết lần này tới lần khác không có lệ quỷ nào ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, làm như không nhìn thấy hắn, tùy ý hắn bỏ chạy trong sương mù, việc này làm đám người đuổi giết không thể đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ, lão tử có mặt nạ, các ngươi đừng mơ đuổi kịp ta!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, tốc độ nhanh hơn, qua mấy canh giờ, phía sau hắn an tĩnh, không còn người nào đuổi theo, Bạch Tiểu Thuần đáp xuống mặt đất một sơn mạch, hắn ngồi tại chỗ sau đó nuốt thêm một viên Phá Thiên Tạo Hóa Đan, cảm nhận tu vi trong người bị hút đi rốt cục giảm bớt, sau đó dần dần dừng lại, không hề hấp thu tu vi của mình, Bạch Tiểu Thuần lại nuốt một viên Phá Thiên Tạo Hóa Đan mới khôi phục đến đỉnh phong, hắn nhìn chung quanh, nhớ lại chuyện vừa rồi liền tức giận.

- Nhiều người truy sát ta như vậy, lúc trước chúng ta không có thù, các ngươi khinh người quá đáng, quá phận, có bản lĩnh đơn đả độc đấu với ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1012: Ngươi Lừa Ta (Thượng)

-Còn Cự Quỷ Vương, lão bất tử kia, lão tử vì cứu ngươi mà lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh, ngươi lại đối xử với ta như thế?

-Khốn kiếp, không được, ta muốn báo thù!!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng tức giận, hắn cảm thấy ngực mình khó chịu, không xả ác khí này không được, dường như lá gan cũng lớn hơn một chút, hắn lập tức cắn răng hạ quyết định.

-Ta muốn báo thù!!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng tức giận, nắm chặt nắm đấm, trong đầu không ngừng sinh ra các biện pháp báo thù.

Giết người thì không được... Bạch Tiểu Thuần không ngốc, hắn biết rõ thân phận của mình tại Man Hoang rất mẫn cảm, nếu hôm nay giết những thiên kiêu này, một ít còn khá tốt, nếu như nhiều thì tương đương đắc tội cả Man Hoang, đến lúc đó cho dù Man Hoang lớn hơn nữa hắn cũng khó đi nửa bước.

Nếu chỉ giết một đám, Bạch Tiểu Thuần không cam lòng cho lắm.

-Huống hồ giết người cũng không quan hệ lớn với Cự Quỷ Vương, mặc dù biết không liên quan gì tới hắn, dù sao cũng không phải hắn giết người, đến lúc đó lão gia hỏa Cự Quỷ Vương trở mặt không nhận tình, tương đương ta tự chôn vùi bản thân mình...

- Không được... Cần phải nghĩ biện pháp, tốt nhất là có thể báo thù, lại có thể làm Cự Quỷ Vương cực khổ không nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần vò đầu bứt tai,, hai mắt đỏ rừng rực, minh tư khổ tưởng, sau nửa ngày ngồi suy nghĩ, bỗng nhiên hắn mở to mắt, thần thái sáng ngời.

- Có rồi!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, trong đầu có một ý niệm rõ ràng.

- Ta không giết người, ta sẽ trói tất cả thiên kiêu lại một chỗ, sau đó đưa đến chỗ Cự Quỷ Vương, đến lúc đó hắn phải đuối lý vì dám động tay chân đã làm các thế lực khác bất mãn, sau đó những thiên kiêu kia rơi vào tay hắn, như vậy các quyền quý càng có lý do bới móc... Nếu hắn thả sẽ ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn thật lớn, nếu hắn không thả, các quyền quý Man Hoang sẽ liên hợp lại đi tìm hắn... Ha ha ha...

- Những thiên kiêu này chính là củ khoai lang nóng phỏng tay, đến lúc đó Cự Quỷ Vương có khổ cũng khó nói thành lời... Cho dù Cự Quỷ Vương bá đạo cũng không dám dùng những thiên kiêu này ra vơ vét tài sản gia tộc của bọn họ, loại hành vi trước ăn gian, sau lại vơ vét tài sản sẽ làm nhiều người nổi giận, Bạch gia gia ta có thể không sao cả, Cự Quỷ Vương thì không được, một khi hắn làm sẽ gặp mối họa to lớn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền ngửa mặt lên trời cười to.

Hắn cảm giác mình quá thông minh, biện pháp tốt như thế cũng nghĩ ra, hắn cảm khái vì mình quá thông minh, vì muốn kế hoạch này hoàn mỹ hơn, Bạch Tiểu Thuần hít sâu và cân nhắc một lúc.

- Ta cũng phải phòng bị thật tốt, vạn nhất lão tiểu tử Cự Quỷ Vương không muốn trở mặt, trực tiếp thả người ra... Đây không phải việc không có khả năng, hừ hừ, Bạch gia gia ta muốn Cự Quỷ Vương thả người cũng phải trả cái giá lớn mới được!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng hưng phấn, trong đầu suy nghĩ nên báo thù như thế nào, sau nửa ngày hắn đã chải vuốt kế hoạch một cách cẩn thận,

trong mắt hắn còn xuất hiện thần thái chờ mong.

- Cự Quỷ Vương, ngươi không thể oán ta, là ngươi lừa ta trước thì đừng trách ta bẫy ngươi, vừa vặn lão tử mượn cơ hội này tu hành Bất Tử Cốt!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu mấy hơi, ánh mắt bắn ra thần thái quyết đoán, cho dù kế hoạch này còn một ít khuyết điểm nhỏ, Bạch Tiểu Thuần cũng bất chấp nhiều như vậy, chỉ cần không xuất hiện vấn đề là tốt rồi.

- Báo thù không cách đêm, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Thân anhr Bạch Tiểu Thuần lập tức nhảy vào trong sương mù, lợi dụng mặt nạ che dấu khí tức, những lệ quỷ trong sương mù không nhìn thấy hắn giống như hóa thân thành u linh vô thanh vô tức xuyên qua sương mù

Trong sương mù Luyện Hồn Hồ có rất nhiều lệ quỷ, vô số oan hồn kéo cả đàn cả lũ bay ngang qua, Bạch Tiểu Thuần tiến lên rất nhanh, hắn nhìn thấy oan hồn giương nanh múa vuốt bay ngang qua người thì kinh hãi không nhỏ.

Nhất là nhìn thấy bên trong có không ít lệ quỷ hung ác đã mọc một sừng trên đầu, thậm chí thân thể hư ảo nhưng có lúc lại biến thành chân thật, điểm này càng làm hắn giật mình.

- Huyền Hồn Hồ quá quỷ dị, oan hồn bên trong càng quỷ dị.

Đám oan hồn lệ quỷ trong nơi này hung tàn hơn bên ngoài, thậm chí có một ít còn có thể thi triển thần thông pháp thuật mang theo tử khí, thường thường nhìn thấy người sống sẽ lao thẳng tới, một khi bị chúng tới gần, sinh cơ sẽ ảm đạm, thậm chí lúc chúng chui vào trong người, tánh mạng chi hỏa cũng phập phồng không yên.

Nếu đổi thành tu sĩ khu vực Thông Thiên Hà nhìn thấy đám oan hồn này nhất định luống cuống tay chân, cho dù những thiên kiêu Man

Hoang, mỗi khi đối phó lệ quỷ như vậy cũng phải dùng thủ đoạn đặc biệt, thậm chí bản thân chính là Luyện Hồn Sư, cho dù đối mặt với đám oan hồn lệ quỷ trong Luyện Hồn Hũ cũng phải kiêng kị không nhỏ, có thể không đối kháng chính diện sẽ không chạm mặt.

Nội tâm bọn họ biết rõ, Luyện Hồn Hồ đặc thù, mặc dù có thể bắt lấy oan hồn lệ quỷ bên trong nhưng lại rất khó thu phục để mình sử dụng, cho nên một khi gặp được hoặc diệt đi, hoặc tránh né.

Trước mắt đám oan hồn lệ quỷ không ngừng trùng kích, những thiên kiêu đuổi giết Bạch Tiểu Thuần đều phân tán ra chung quanh, từng người tự chiến nên phân tán loạn các nơi, bọn họ vừa tránh né oan hồn lệ quỷ, lại vừa dùng thủ đoạn của mình tìm kiếm tung tích Bạch Tiểu Thuần.

Một khi tìm được, bọn họ sẽ hô to để mọi người cùng hợp lực giết hắn.

- Bạch Hạo đáng chết, nếu hắn không chết, chúng ta sx không có cơ hội đoạt được Quỷ Vương Quả.

- Thời gian cấp bách...

Vào lúc mọi người phân tán ra chung quanh, mỗi người đều sinh ra sát ý ngập trời với Bạch Tiểu Thuần, lúc này có một thanh niên mặc trường bào màu lam, sắc mặt âm trầm đang lao nhanh trong sương mù, phía sau hắn có một đám oan hồn gào thét đuổi giết, tốc độ của đám oan hồn không bằng thanh niên nên khoảng cách dần dần bị kéo ra.

Người này là Tiểu Lang Thần, một thân tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, cho dù hắn vào trong sương mù cũng có thể bảo trì tốc độ cao như cũ, chỉ cần không gặp phải hồn triều quy mô lớn hoặc gặp phải lệ quỷ cường đại, hắn có thể tùy ý tung hoành trong sương mù.

- Bạch Hạo trốn quá nhanh, bên phe ta có nhiều người tìm kiếm như thế, ta cũng không tin hắn có thể trốn quá lâu.

Nội tâm Tiểu Lang Thần tức giận, mục đích của hắn đi vào Luyện Hồn Hồ lần này là dựa vào thực lực bản thân đánh ra danh tiếng bản thân, cho dù không đạt được Quỷ Vương Quả cũng muốn phải phụ tá thế tử, kể từ đó cho dù không hoàn thành nhiệm vụ gia tộc, sau khi trở về cũng có ban thưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1013: Ngươi Lừa Ta (Hạ)

Tất cả tính toán lần này lại bị Bạch Hạo phá hủy cấm chế xuất hiện làm mọi người và cả hắn cũng hiểu, bọn họ lần này bị Bạch Hạo đùa nghịch, người này không chết tương đương bọn họ vô duyên với Quỷ Vương Quả.

-Mặc dù chúng ta không có thù nhưng ngươi nhất định phải chết.

Tiểu Lang thần cười lạnh một tiếng, tốc độ nhanh hơn, thần thức bao phủ chung quanh và tìm kiếm cẩn thận, thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, Tiểu Lang Thần nhìn phía trước đột nhiên xuất hiện mấy trăm oan hồn, đám oan hồn cũng phát hiện Tiểu Lang Thần, ánh mắt của chúng xuất hiện hào quang hung tàn và lao về phía Tiểu Lang Thần.

Tiểu Lang Thần không thèm nhìn, hắn không đặt mấy trăm oan hồn vào mắt, chẳng những tốc độ không giảm bớt mà còn tiến lên nhanh hon, hắn trực tiếp lao vào bên trong đám oan hồn đang gào thét, trong nháy mắt hắn xông vào bên trong, bỗng nhiên sắc mặt Tiểu Lang Thần thay đổi, đột nhiên tâm thần hắn xuất hiện cảm giác nguy cơ to lớn, càng không hiểu tại sao tu vi yếu đi ba phần, tu vi vận hành không lưu loát, thậm chí tu vi vận hành chậm chạp như bị cái gì đó ảnh hưởng.

-Không đúng!

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, thân thể Tiểu Lang Thần nhanh chóng lui ra sau, lúc hắn lui ra sau lại nghe tiếng cười lạnh vang lên bên tai, sau đó có tiếng nói quanh quẩn trong tai hắn.

- Muộn rồi!

Khi âm thanh vang lên, một thân ảnh xuất hiện nhanh như tia chớp, thân ảnh này đã giấu trong oan hồn từ trước, cho dù dùng mắt thường hay thần thức dò xét cũng giống nhau, hắn xuất hiện đột ngột và dùng tốc độ nhanh áp sát Tiểu Lang Thần, không có nửa điểm do dự, hắn vung tay phải lên, lực lượng thân thể và tu vi dung hợp oanh kích một quyền.

Vào lúc nguy cơ trước mắt, Tiểu Lang Thần gào thét, hắn không tiếc bộc phát tiềm lực bản thân như muốn hóa thành bộ dạng nửa người nửa sói, chưa chờ hắn kịp biến thân, nắm đấm Bạch Tiểu Thuần đã giáng xuống.

Oanh, tiếng nổ vang vọng bốn phương, sóng xung kích càn quét chung quanh và đẩy đám oan hồn ra xa, tất cả quá đột ngột, Tiểu Lang Thần rung động, hắn muốn tránh né nhưng không thể làm được, muốn phản kích cũng cảm giác khó làm được, chỉ có thể mặc nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần như núi giáng vào ngực, cảm nhận thân thể mình bị lực lượng cực lớn đánh trúng, hắn phun máu tươi và bay ngược ra sau thật nhanh, trong lúc bay ngược ra sau còn phun thêm vài ngụm máu tươi, tu vi trong người tán loạn, thân thể sắp nổ tung, ngay cả xương cốt cũng gãy thật nhiều.

- Bạch Hạo!

Tiểu Lang Thần kêu thảm thiết, da đầu run lên, hắn vô cùng hoảng sợ, cả đời này hắn chưa từng gặp qua một quyền nào cuồng bạo như sóng to gió lớn như lần này, hắn bị đánh ngu người, nội tâm hoảng sợ, máu tươi chảy ra không ngừng, Bạch Tiểu Thuần hiện tại không giống lúc trước, hắn mạnh tới mức Tiểu Lang Thần không dám tin tưởng.

Chỉ một quyền đã đánh thân thể hắn gần sụp đổ, thương thế nghiêm trọng, đôi mắt của hắn mơ hồ, Nguyên Anh suýt nữa xuất khiếu, thậm chí còn kém hồn phi phách tán, ngay cả thần thông biến cũng bị một kích vừa rồi cắt ngang! Thân thể như diều đứt dây bay ra sau hơn trăm trượng.

- Cho ngươi biến thân, lần trước ngươi đánh ta rất sung sướng đúng không, biến thân, ta đánh chính là kẻ biến thân!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, hắn vượt qua khoảng cách trăm trượng.

- Bạch Hạo ở chỗ này...

Tiểu Lang Thần suy yếu tới mức tận cùng, triệt để mất đi sức chiến đấu, lúc Bạch Tiểu Thuần tới gần, đôi mắt hắn đỏ rực, không để ý thương thế liền rống to cầu cứu, đáng tiếc không chờ hắn nói xong, Bạch Tiểu Thuần vung tay phải phong ấn Tiểu Lang Thần và ném hắn vào trong túi trữ vật, làm xong tất cả liền quay người đi vào trong sương mù.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi không lâu, tại nơi hắn giao thủ với Tiểu Lang Thần có bảy tám người bay tới gần, sau khi nhìn thấy pháp thuật chấn động của Tiểu Lang Thần lưu lại nơi đây, chung quanh còn có rất nhiều máu tươi văng tung tóe, sắc mặt mọi người biến hóa sau đó truyền âm với nhau, cũng phân tán chung quanh tìm kiếm tung tích Bạch Tiểu Thuần.

Vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần bay nhanh trong sương mù, hắn vừa bay vừa liếm môi, trong đôi mắt còn mang theo điên cuồng, Tiểu Lang Thần không phải thiên kiêu hắn bắt được đầu tiên, trước Tiểu Lang Thần, hắn đã bắt tới bảy tám người.

- Ta đánh kẻ biến thân như ngươi trước.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, Tiểu Lang Thần không phải người hắn bắt đầu tiên, hắn cũng đã ra tay mấy lần trước đó, có thể nói đây là lần Bạch Tiểu Thuần ra tay chính thức sau khi trở thành Thiên Đạo Nguyên Anh, hắn cũng cảm giác được Thiên Đạo Nguyên Anh phi phàm cỡ nào.

- Thiên Đạo Nguyên Anh có thể áp chế Nguyên Anh khác... Mấy người trước, lúc ta ra tay cũng bị suy yếu.

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một phen, hắn nhớ tới trận chiến trước đó, tu vi của Tiểu Lang Thần thật sự bất ổn, nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cân nhắc đi nghiệm chứng thêm vài lần.

Vì vậy hắn bay đi thật nhanh, không bao lâu, sắc mặt hắn hơi động và cải biến phương hướng, hắn lao vào khu vực bên phải, nơi này đang có hai thiên kiêu Man Hoang đang bị rất nhiều oan hồn đuổi giết.

- Mượn hai người này thí nghiệm một chút!

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, tốc độ không giảm còn bay nhanh hơn, hắn lao thẳng về phía hai người kia, chỉ trong chốc lát hai thiên kiêu Man Hoang đã nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, bọn họ biến sắc, đang muốn mở miệng đã thấy Bạch Tiểu Thần phát tay áo đánh ra một đạo cuồng phong, hai người bọn họ muốn ngăn cản, bằng vào tu vi Nguyên Anh trung kỳ của bọn họ làm sao có thể là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, cho nên bọn họ bị pháp thuật của Bạch Tiểu Thuần đánh trúng, tu vi của bọn họ bị áp chế nghiêm trọng, vận chuyển chậm chạp và có xu thế tán loạn.

Không đợi nghĩ ra biện pháp giải quyết, bọn họ nghe tiếng nổ tung sau đó phun máu tươi bay ngược ra sau, Bạch Tiểu Thuần bước tới một bước, hắn dùng hai tay nâng hai người lên như nâng con gà con.

Tiện tay phong ấn hai người và ném vào trong túi trữ vật, Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui sướng, lần này hắn trọng điểm quan sát tu vi hai người này biến hóa, hiện tại hắn tin tức Thiên Đạo Nguyên Anh của mình có thể áp chế các Nguyên Anh khác, tâm thần phấn chấn không nhỏ.

- Trời ơi, thì ra tay mạnh như thế!

Bạch Tiểu Thuần mang theo kích động rời đi.

Cứ như thế, những thiên kiêu Man Hoang đang phân tán trong Luyện Hồn Hồ đã biến thành con mối trong mắt Bạch Tiểu Thuần, mà hắn là

thợ săn, thân ảnh biến mất quỷ dị, mỗi lần xuất hiện là có thiên kiêu bị hắn bắt như diều hâu bắt gà con.

Nếu nhân số khá nhiều, hắn sẽ thối lui, gặp được một người sẽ đuổi giết như gió bão, mỗi lần ra tay đều rất ngắn, sau đó hắn lại chạy đi thật nhanh, cho nên mọi người khó có thể tạo thành xu thế vây công hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1014: Diều Hâu Bắt Gà Con

- Đáng chết, vì sao Bạch Hạo có thể qua lại sương mù tự do như thế?

- Đã có hơn mười người mất đi tin tức...

- Thông tri tất cả mọi người, không nên đi một mình, ít nhất cũng phải đi ba năm người với nhau!

Những thiên kiêu Man Hoang tiến vào Luyện Hồn Hồ phần lớn đều dùng Công Tôn Dịch, Chu Hoành cùng với Hứa San cầm đầu, sau đó bọn họ liên hệ vói nhau, thần thái cảnh giác.

Kể từ đó Bạch Tiểu Thuần phát sầu, mặc dù hắn có thể đánh hạ năm người nhưng sẽ tiêu hao một ít thời gian, thân ảnh của hắn đi vào trong sương mù dày đặc tìm kiếm, vào lúc suy nghĩ có nên mạo hiểm dùng mặt nạ cải biến thành gương mặt người khác, lừa dối trói người hay không, Bạch Tiểu Thuần vui vẻ.

- Có lạc đàn!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn nhìn thấy đó là một thân ảnh khôi ngô đang tiến lên thật nhanh, hắn đang tả xung hữu đột trong đám oan hồn đuổi giết, người này chính là Triệu Đông Son!

- Có hơi xa, nếu hắn thuấn di bỏ chạy, ta đuổi theo cũng cần một thời gian ngắn.

Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, hắn lấy một cây đại cung ra.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Triệu Đông Sơn, Triệu Đông Sơn cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần.

Triệu Đông Sơn vô cùng kinh hãi, lúc trước hắn nghe nói có không ít người mất tích, hiện tại hắn đang tiến lên phía trước thật nhanh, đang muốn đi tới nơi mọi người tụ tập cách đây không xa, sau khi hắn lao ra khỏi đám oan hồn vây quanh thì nội tâm hắn sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, không phải thần thức của hắn cảm nhận nguy cơ, hắn tu hành công pháp đặc thù cho nên thân thể sinh ra cảnh báo!

Lúc quay đầu nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt của hắn biến hóa, hắn không do dự vận dụng thuấn di muốn chạy trốn, trong nháy mắt hắn thuấn di, một mũi tên mang theo khí thế kinh người bay thẳng về phía hắn, không chờ tới gần hắn, mũi tên lập tức tự bạo.

Oanh, uy lực vụ tự bạo làm hư không rối loạn.

- Mũi tên luyện linh!

Triệu Đông Sơn phun máu tươi, chỉ có mũi tên luyện linh ít nhất mười một lần tự bạo mới có khả năng rối loạn hư không, từ đó cắt đứt hắn thuấn di.

Triệu Đông Sơn kêu khổ, đang muốn lui về phía sau, ngay sau đó ánh mắt của hắn tuyệt vọng, hắn nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đứng xa tay cầm cự cung, một lần bắn ra bảy mũi tên, bảy mũi tên phát ra âm thanh sưu sưu bay thẳng về phía hắn.

- Bạch Hạo!!

Triệu Đông Sơn hét lớn một tiếng, nơi này bị mũi tên tự bạo nên hư không rối loạn, cho nên hắn khó thuấn di, vào lúc này chỉ có thể dựa vào tốc độ lui ra phía sau.

Hắn trước kia còn xem thường Bạch Tiểu Thuần, khi đó mọi người liên tục vây công, hắn còn là người đầu tiên ra tay với đối phương, hiện

tại ngực vẫn còn đau đớn, căn bản không có tâm tư đối chiến cho nên hắn lui nhanh, không ngờ bị mũi tên tự bạo cắt ngang thuấn di.

Tiếng nổ vang vọng bốn phương, Triệu Đông Sơn không ngừng phun máu tươi, hắn không quan chuyện khác, chỉ cúi đầu bỏ chạy, so với tốc độ của Bạch Tiểu Thuần thì tốc độ của hắn hiện tại quá chậm, không bao lâu đã bị Bạch Tiểu Thuần đuổi kịp.

- Không phải ngươi rất lợi hại sao, nãi nãi của ngươi, không ngờ dám làm người đầu tiên ra tay tấn công Bạch gia gia, gia gia ta đánh chết ngươi!

Bạch Tiểu Thuần vừa nhớ tới Triệu Đông Sơn chính là người ra tay với mình đầu tiên liền tức giận, trực tiếp đánh ra một quyền kinh thiên động địa, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, vô số sóng xung kích lan truyền chung quanh, thân ảnh Triệu Đông Sơnbiến mất, hắn bị Bạch Tiểu Thuần trói lại và thu vào trong không gian giới chỉ.

Trong lúc xuyên qua sương mù, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập nhanh hơn, hắn cảm thấy lần này quá kích thích, cảm giác như chơi trốn tìm làm hắn chờ mong và hướng tới

- Một đám nhát gan, chỉ biết lấy nhiều khi ít, hừ hừ, làm gì có kẻ nào dám đơn đả độc đấu với Bạch gia gia ta.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hắn cảm giác bộ dạng này mới xứng với vị trí vô địch thiên hạ, hêện tại hắn rất đắc ý, hắn dừng bước nhìn vào sương mù, nơi đó có không ít oan hồn gào thét dữ tợn, dường như đang vây công cái gì đó.

- Lúc trước chỉ làm nóng người, hiện tại là lúc diều hâu bắt gà con.

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, hắn tiến tới gần sương mù, hắn cảm giác ở xa có năm thiên kiêu Man Hoang bị oan hồn vây công, bọn họ xung phong liều chết, bốn người trong năm người là Nguyên Anh

trung kỳ, một người là Nguyên Anh hậu kỳ, liên thủ rất hung tàn, xem chừng không bao lâu sẽ thoát ra khỏi vây công.

- Đáng tiếc, ta không thể điều khiển oan hồn, bằng không ta sẽ không để bọn chúng trốn thoát dễ dàng.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn trầm ngâm một lúc liền cầm hỏa diễm mười lăm màu ra, ánh mắt lóe sáng, hắn cười hắc hắc, hắn luyện chế thật nhanh và che dấu chấn động đi tới gần.

Không bao lâu trên bầu trời sinh ra tiếng nổ ngập trời, ngay sau đó bầu trời có mây đỏ xuất hiện, sau đó lại tạo thành từng đám thiên hỏa hàng lâm nơi này, chính là tầần thông thiên hỏa do Bạch Tiểu Thuần tự nghĩ ra. Bạch Tiểu Thuần đột phá Thiên Đạo Nguyên Anh, thần thông thiên hỏa được Thiên Đạo Nguyên Anh tăng phúc nên luyện chế dễ dàng hơn trước. Biển lửa bao phủ và liên tục oanh kích xuống dưới, năm thiên kiêu Man Hoang bị biển lửa oanh kích liền sợ hãi, uy lực của hỏa diễm mười lăm màu, cho dù là bọn họ cũng kinh hãi, nhất là thiên hỏa không có rễ nên không thể thu, năm người chỉ có thể tăng tốc độ lao ra ngoài, vào lúc này thân ảnh Bạch Tiểu Thuần thừa dịp loạn đi tới gần, hắn cầm trường thương trong tay và bộc phát chiến lực bản thân giết vào biển lửa.

Tiếng nổ mạnh vang lên khắp nơi, qua hơn mười hô hấp, Bạch Tiểu Thuần liền xoay người bỏ chạy, biển lửa sau lưng biến mất, thân ảnh năm thiên kiêu cũng không còn.

Cả thế giới Luyện Hồn Hồ rối loạn, những thiên kiêu Man Hoang kia hãi hùng khiếp vía, đến bây giờ đã có hơn ba mươi người mất tích.

Tốc độ của Bạch Hạo quá nhanh, thường thường lúc bọn họ đuổi tới căn bản không thể hình thành vòng vây đuổi giết, bọn họ phát hiện lệ quỷ trong sương mù lại bỏ qua Bạch Hạo.

Điểm này làm nội tâm mọi người biệt khuất, tức giận tràn ngập tâm thần, cũng có người kinh hãi, bởi vì Bạch Tiểu Thuần trả thù quá nhanh và quá sắc bén.

Hiện tại có gần trăm thiên kiêu tiến vào nơi này, bọn họ phân thành bốn bộ phận bao quanh Công Tôn Dịch, Chu Hoành và Hứa San cùng nhị hoàng tử, cục diện lạc đàn rất ít.

Hiện tại không phải kế lâu dài, dù sao bọn họ phải tìm Bạch Tiểu Thuần, nếu không tiếp tục giằng co như thế, Quỷ Vương Quả không thuộc về bọn họ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1015: Bạch Hạo Chi Hồn (Thượng)

Mà dù tách nhau không xa tạo thành lưới tìm kiếm, đáng tiếc hoàn cảnh Luyện Hồn Hồ không thích hợp làm như vậy, dù sao trong sương mù nơi này tồn tại quá nhiêu lệ quỷ và oan hồn, một khi bọn họ tìm kiếm như thế, sợ chưa tìm ra Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã bị đám lệ quỷ và oan hồn làm sứt đầu mẻ trán.

Vào lúc khó xử như vậy, bốn phương an bài với nhau, nhị hoàng tử mang theo hơn mười người bên cạnh và không phân tán ra chung quanh, hắn cùng Trần Mạn Dao cùng tìm kiếm.

Vê phần Công Tôn Dịch, Chu Hoành và Hứa San, mặc dù ba người có tự tin nhưng vẫn mang theo năm ba người bên cạnh và tách ra tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, về phần những người khác tạo thành một tổ năm người, nhìn như không an toàn liên biến thành một tổ mười người, một khi gặp phải Bạch Tiểu Thuần, bọn họ có nắm chắc kéo dài thời gian chờ mọi người vây kín chung quanh.

Cả thế giới Luyện Hồn Hồ lòng người bàng hoàng, các thiên kiêu hiểu ra Bạch Tiểu Thuần cường hãn, trước mắt không có lựa chọn nào khác, lại không ra được, chỉ có thể dựa theo phương án của đám người Công Tôn Dịch mà đi tìm chung quanh.

Cả đám người nghiến rắng nghiến lợi, hạ quyết tâm chỉ cần vây quanh Bạch Hạo liền ra tay toàn lực giết Bạch Hạo không chỗ chôn.

Tất cả mọi người đều biết thời gian cấp bách, nhất định phải mau chóng giải quyết Bạch Tiểu Thuần, nếu không bọn họ sẽ thua.

Vào lúc mọi người dựa vào kế hoạch tìm kiếm, Bạch Tiểu Thuần đang ở trong một cái sơn cốc, hắn đứng ở nơi đó, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía trước, gần ba mươi thiên kiêu Man Hoang đang ngồi song song với nhau, cả đám nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, tu vi và tứ chi của bọn họ bị phong ấn, ánh mắt của bọn họ mang theo uy hiếp nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Có bản lĩnh giết chúng ta xem!

- Hừ, Bạch Hạo, ngươi chọc vào đại họa lớn bằng trời rồi, cho dù là Cự Quỷ Vương cũng không thể bảo vệ ngươi.

Triệu Đông Sơn, Tiểu Lang Thần cũng ở trong đó, đôi mắt bọn họ đỏ rực, nếu như ánh mắt có thể giết người, bọn họ nhất định dùng ánh mắt nghiền Bạch Tiểu Thuần thành tro.

- Dám uy hiếp ta, ngươi chờ đó!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt đảo qua ba mươi người trước mặt mình, thần sắc ngạo nghễ cầm Vĩnh Dạ Tán ra khỏi túi trữ vật, hắn lập tức đi tới trước mặt tên thanh niên uy hiếp.

Thanh niên kia vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi muốn làm gì!

- Không làm gì, khục khục, ta tu hành cần sinh cơ, mượn của ngươi một chút...

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn không chần chờ nửa điểm, lúc này cầm Vĩnh Dạ Tán trong tay đâm vào người tên thanh niên.

Thanh niên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, mọi người vừa nghe thấy tiếng kêu liền khiếp sợ không nhỏ, tiếng hít thở dồn dập, trong mắt mang theo hoảng sợ nhìn thân thể của thanh niên kia đang héo rũ thật nhanh, nhanh tới mức mắt thường có thể nhìn rõ ràng, chỉ hơn mười

giây ngắn ngủi, đầu tóc thanh niên bạc trắng, thân thể da bọc xương, rất nhiều người hãi hùng khiếp vía khi nhìn cảnh này, càng sợ hãi nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Nhất là trên Vĩnh Dạ Tán, sinh ra hấp lực và sinh ra khí tức quái dị, dường như Vĩnh Dạ Tán hóa thành cái miệng lớn thôn phệ tất cả sinh cơ của bọn họ.

Sinh rót vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, thấy hút đủ nhiều liền rút Vĩnh Dạ Tán ra khỏi cơ thể thanh niên, sắc mặt của hắn hồng nhuận phơn phớt, không để ý đến mọi người, hắn nhanh chóng ngồi xuống lập tức vận chuyển Bất Tử Quyển tầng thứ tư, Bất Tử Cốt!

Khi vận chuyển công pháp, sinh cơ trong cơ thể hắn biến mất nhanh chóng, dung nhập vào trong xương cốt toàn thân Bạch Tiểu Thuần, chẳng khác gì cam lộ tưới lên mặt đất khô hạn, trên mặt Bạch Tiểu Thuần còn mang theo thần thái khoan khoái thoải mái.

Cảnh tượng này làm đám người Tiểu Lang Thần và Triệu Đông Sơn run rẩy, sắc mặt tái nhợt và vô lực, bọn họ đồng thời khiếp sợ nhìn thanh niên bị hấp thu sinh cơ, bộ dạng của thanh niên này da bọc xương và hấp hối, mặc dù không có tử vong nhưng nguyên khí đại thương, làm da đầu mọi người rung động.

- Bạch Hạo tu luyện ma công gì?

- Trời ơi, không ngờ lại hút lấy sinh cơ tu luyện.

- Ta biết vì sao hắn bắt chúng ta rồi, hắn muốn cầm chúng ta tu luyện.

Vào lúc tất cả mọi người kinh hãi lạnh mình, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, tinh thần dạt dào và vui sướng không nhỏ.

- Ha ha, quả nhiên đúng như ta dự đoán lúc trước, chỉ cần có đầy đủ sinh cơ thì ra có thể tu luyện Bất Tử Cốt, hừ hừ, ta không giết đám người

này nhưng hút sạch sinh cơ của bọn chúng và ném cho Cự Quỷ Vương, cứ để Cự Quỷ Vương đau đầu đi thôi!

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, nụ cười làm những người nơi đây vô cùng khiếp sợ, không chờ bọn họ nói gì, Bạch Tiểu Thuần đứng lên đi tới trước mặt thiên kiêu thứ hai.

- Ngươi tốt, hi vọng ngươi có thể phối hợp một chút, yên tâm, không đau đớn đâu...

Bạch Tiểu Thuần tươi cười chân thành, lúc hắn nói ra câu này làm thiên kiêu kia sợ hãi biến sắc, Vĩnh Dạ Tán đâm vào người hắn...

Sau đó là người thứ ba, thứ tư... Nửa canh giờ qua đi, Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ của người nơi đây một lần,mỗi lần hút sinh cơ vào cơ thể, thân thể hắn run rẩy vài lần, xương cốt trong cơ thể được sinh cơ dung nhập và vận hành công pháp nên không ngừng kêu răng rắc.

Trong tiếng xương cốt kêu vang, toàn thân Bạch Tiểu Thuần sinh ra hào quang màu đen nhưng sau đó biến mất nhanh chóng, hắn mở mắt phun một ngụm trọc khí ra ngoài, xương cốt toàn thân cứng hơn trước rất nhiều.

- Thối Cốt Cảnh, đệ nhị trọng thiên!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng chờ mong, hắn biết rõ chỉ cần Thối Cốt Cảnh tăng lên một trọng thiên là hắn đủ tiêu chuẩn thi triển Bất Diệt Đế Quyền.

- Bất Tử Cốt cần sinh cơ quá kinh khủng, nhiều người như vậy chỉ có thể miễn cưỡng giúp ta tu hành tới nhị trọng thiên mà thôi... Chuyện này cũng quá khoa trương, lúc này đi vào Luyện Hồn Hồ là đúng, những thiên kiêu này không khác gì đại dược.

Thàn thái Bạch Tiểu Thuần sáng láng, hắn nhìn đám thiên kiêu da bọc xương trước mặt, bộ dạng ểu oải không phấn chấn, hắn lại trói buộc

họ và ném vào túi trữ vật, sau khi làm xong hắn liền bay vào trong sương mù.

Vào trong sương mù, Bạch Tiểu Thuần che dấu tung tích và cẩn thận tiến lên phía trước, hắn cau mày và phát hiện những thiên kiêu này không còn đi vài người nữa, đã biến thành tiểu đội mười người.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một khi ra tay sẽ khó kết thúc trong thời gian ngắn, một khi đám người khác vây quanh, chính mình sẽ bị vây công như lần trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1016: Bạch Hạo Chi Hồn (Hạ)

-Hừ, ta cũng có thể ra tay với tiểu đội mười người nhưng làm thế quá không lý trí, ta không nóng nảy, từ từ sẽ đến!

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một phen, hắn ngẩng đầu hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lẻn vào trong sương mù tìm kiếm mục tiêu ra tay, không bao lâu, hắn lại nhìn thấy tiểu đội mười người, tu vi mười người bộc phát bao phủ chung quanh, tuy chung quanh có oan hồn qua lại nhưng chúng cũng biết khắc chế, không có hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào một người trong tiểu đội này, người này là... Diệu Lâm Nhi.

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn nhớ rõ, chính là nàng thi triển bí pháp cuối cùng làm thương thế của hắn không thể áp chế, tạo thành tổn thương gấp đôi, lúc này mới có cơ hội để Chu Hoành ra sát chiêu.

-Độc nhất là lòng dạ đàn bà, bộ dạng Bạch Tiểu Thuần ta hiện tại không bằng bộ dạng của ta lúc trước nhưng tính ra cũng tuấn tú, ta không đắc tội với ngươi, mà ngươi nhẫn tâm với ta như vậy.

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt nhìn Diệu Lâm Nhi trong đám người, sau khi tính toán một lúc, trong mắt xuất hiện thần thái quyết đoán, hắn không do dự chút nào, thân thể bộc phát tốc độ cao nhất.

Trong chớp mắt hắn hóa thành một đạo hào quang nhanh như thuấn di lao thẳng vào đám người Diệu Lâm Nhi, hắn cách không đánh ra một quyền.

Một quyền này sinh ra phong bạo rất mạnh, nó bao phủ đám người, hắn xuất hiện làm đám người Diệu Lâm Nhi biến sắc, một ít người phun máu tươi, trong nháy mắt tản ra, có người truyền âm khắp bốn phía, cùng lúc đó thân thể Diệu Lâm Nhi lui ra sau, nàng còn cười nói.

- Bạch Hạo, ngươi mắc lừa, trận khởi!

Khi giọng nói của Diệu Lâm Nhi quanh quẩn, lúc này ánh mắt đám thiên kiêu chung quanh biến hóa, trên thân thể mọi người xuất hiện rất nhiều phù văn, trong nháy mắt những phù văn này tỏa ra liền hình thành trận pháp.

Trận pháp nổ tung ầm ầm và hàng lâm phạm vi trăm trượng, lúc này triệt để phong tỏa chung quanh Bạch Tiểu Thuần.

Đây là kế hoạch của đám người Công Tôn Dịch, mặc dù bọn họ dẫn người đi chung quanh, những người khác trong đội ngũ sớm có phục bút, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần dám xuất hiện lần nữa sẽ lâm vào trận pháp của hắn.

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần sắp bị trận pháp bao phủm đám người Công Tôn Dịch, Chu Hoành và Hứa San lập tức nhận được truyền âm, ba người không do dự chút nào, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đi tới nơi này.

Chu Hoành cách nơi này gần nhất cho nên chạy tới sớm nhất, trong đó có Lý Thiên Thắng, tốc độ hai người cực nhanh, chỉ mất mười giây đã đi tới khu vực trận pháp bao phủ Bạch Tiểu Thuần.

Trong khoảng thời gian ngắn, thế giới Luyện Hồn Hồ gió nổi mây phun, tất cả mọi người dùng tốc độ cao nhất chạy tới nơi này.

Tiếng cười của Diệu Lâm Nhi vẫn quanh quẩn, trong nháy mắt sắc mặt của nàng tái nhợt, đôi mắt co rút kịch liệt, chỉ thấy Bạch Tiểu Thuần đang ở trong trận pháp, bị trận pháp phong tỏa nhưng lại có chút kinh

hoảng, ánh mắt không thèm ngó tới, hắn nhìn Diệu Lâm Nhi và bước tới một bước, một bước này vừa chạm đất liền thi triển Bất Tử Cấm.

Oanh, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất trong trận pháp, lúc xuất hiện đã đứng trước mặt Diệu Lâm Nhi.

- Không có khả năng!

Sắc mặt Diệu Lâm Nhi biến hóa, nàng nhanh chóng lui ra phía sau, trong nháy mắt nàng lui ra sau, thân thể Bạch Tiểu Thuần như hung thú cuồng bạo, cũng không có thương hương tiếc ngọc gì, trực tiếp đụng tới, tiếng nổ kinh thiên động địa sinh ra, Diệu Lâm Nhi phun máu tươi, tu vi trong cơ thể bị áp chế và hỗn loạn, xương cốt toàn thân như nát bấy, ngay cả Nguyên Anh cũng muốn bay ra ngoài, hiển nhiên nàng trọng thương, sắc mặt của nàng tái nhợt không còn chút máu, không chờ nàng lui ra sau liền bị bàn tay Bạch Tiểu Thuần nắm lấy cánh tay và hất lên, hắn lập tưc sphong ấn tu vi trong cơ thể Diệu Lâm Nhi.

Tất cả diễn ra quá nhanh, trong thời gian cực ngắn, Bạch Tiểu Thuần bắt giữ Diệu Lâm Nhi, chẳng những làm đám người chung quanh khiếp sợ không nhỏ, ngay cả đám người Chu Hoành đang gấp rút chạy tới cũng không thể đoán được, càng không có khả năng ngăn cản.

Trong sương mù bốn phía có không ít oan hồn thừa dịp loạn lao ra, ánh mắt của chúng đầy tham lam nhìn chằm chằm vào đám thiên kiêu.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh, hắn đắc ý mang theo Diệu Lâm Nhi rời đi, vào lúc hắn muốn lao ra khỏi vòng vây, đột nhiên ánh mắt hắn tùy ý đảo qua những oan hồn chung quanh, ánh mắt của hắn dừng lại trên một oan hồn.

Hắn lập tức dừng bước, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin, thân thể hắn run rẩy liên tục, thậm chí hắn cũng quên hít thở, đầu óc như bị thiên lôi đánh trúng.

Bởi vì oan hồn này có khác biệt so với khi còn sống, cho dù người ngoài không nhận ra nhưng Bạch Tiểu Thuần lại quá quen thuộc với người này.

- Bạch Hạo!!!

Bạch Tiểu Thuần suýt nữa kêu lên.

Bạch Tiểu Thuần không phải không nghĩ tới, dùng đặc thù của thế giới này, con người sau khi tử vong thì hồn của bọn họ nhất định xuất hiện trong Minh Hà, xuất hiện trong Man Hoang.

Thậm chí hắn nghĩ qua, có lẽ Bạch Hạo sau khi tử vong, hồn của hắn sẽ quay về Minh Hà... Đáng tiếc quá mức xa vời như mò kim đáy biển, cho dù Bán Thần cũng không làm được.

Suy nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu Bạch Tiểu Thuần trong tích tắc, sau đó hắn lại thở dài.

Cho dù thế nào thì hắn cũng không nghĩ tới, chuyến đi Luyện Hồn Hồ lần này, hắn cũng chẳng có chút chuẩn bị nào cả, thế mà hắn lại nhìn thấy hồn Bạch Hạo.

Cho dù bộ dáng cải biến, cho dù trên oan hồn có tham lam và điên cuồng, toàn đều là âm tử khí nhưng Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn qua đã biết đó chính là Bạch Hạo!

Hắn quá quen thuộc Bạch Hạo, có thể nói trên thế giới này trừ Bạch Hạo ra không ai quen thuộc hơn hắn, đó là đệ tử của hắn, hắn dùng thân pâận Bạch Hạo đi lại trong tại Man Hoang tới nay.

Lúc này tâm thần Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, hắn biết rất rõ ràng chung quanh có nhiều người đang chạy tới, có lẽ mình dừng lại một giây sẽ bị vây quanh lần nữa, lâm vào trong vây giết điên cuồng.

Hắn hiểu rõ nhưng hắn vẫn dừng lại, hắn không có lựa chọn rời đi, bởi vì hắn không thể bỏ qua cơ hội này, một khi bỏ qua, cho dù trong thế

giới Luyện Hồn Hồ hiện tại, hắn muốn tìm kiếm Bạch Hạo cũng cực kỳ gian nan, trong quá trình đó hồn của Bạch Hạo có khả năng diệt vong, như vậy hắn sẽ tiếc nuối cả đời.

Hắn cũng hiểu rõ, hồn Bạch Hạo xuất hiện với hắn mà nói là nguy cơ lớn lao, một khi có người khác biết rõ, như vậy thân phận của hắn nhất định bạo lộ, thậm chí liên tưởng tới tên thật của hắn cũng không phải khó khăn gì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1017: Nghiền Áp Chúng Cường

Bày ra ở trước mặt hắn, lựa chọn tốt nhất là lập tức rời đi, không quan tâm tới, kể từ đó dù có tai hoạ ngầm nhưng cũng khó xuất hiện mánh khóe.

Còn có một lựa chọn, chính là giết hồn Bạch Hạo, kể từ đó thật sự không chê vào đâu được, hắn làm không được, thậm chí hắn không nghĩ tới..

Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ... Đây là đệ tử của hắn, là đệ tử đầu tiên trong đời hắn! Nếu không tìm thấy cũng bỏ đi, một khi gặp được thì hắn không bỏ qua.

Hắn không chút do dự, Bạch Tiểu Thuần dừng bước, hắn tức cải biến phương hướng lao tới vị trí hồn Bạch Hạo, những oan hồn kia không nhìn thấy hắn, hắn tới cũng không làm hồn triều bạo động, trong đó hồn Bạch Hạo cũng như thế, trong mắt của nó vẫn mang theo tham lam đi theo hồn triều công kích đám thiên kiêu Man Hoang.

Trong nháy mắt hồn Bạch Hạo đang lao tói, Bạch Tiểu Thuần mang theo tâm thần rung động và nâng tay lên bắt lấy hồn Bạch Hạo, hắn lập tức thu hồn vào trong hồn tháp.

Sau khi làm xong tất cả, tâm tình Bạch Tiểu Thuần vẫn bất ổn, khí tức phập phồng, vào lúc quay người thì phương xa có hai đạo khí tức thuấn di tới gần.

Chính là Chu Hoành cùng Lý Thiên Thắng!

- Bạch Hạo!!

Chu Hoành nổi giận gầm lên một tiếng, tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn bộc phát hình thành trùng kích oanh động bốn phía, nó hóa thành tầng tầng gợn sóng đồng thời trong tay xuất hiện một cái ngọc giản, sau khi hắn bóp nát, hư vô trong phạm vi vạn dặm bị dao động giống như phong ấn khả năng thuấn di.

Hành động rất mau lẹ, vô cùng nhanh chóng như hành vân lưu thủy, giọng nói của hắn như sấm sét vang vọng các nơi.

Giọng nói của hắn quanh quẩn, trong nháy mắt thân ảnh hắn xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lúc hắn tới gần, trong người hắn xuất hiện từng sợi tơ màu đen bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt những sợi tơ này ẩn chứa khí tức Thiên Nhân, hiển nhiên là đòn sát thủ cua Cửu U Vương cho hắn.

Sau hắn là Lý Thiên Thắng, trong mắt tên này mang theo âm trầm, hắn tận lực chậm lại vài bước và hất tay áo ra, lập tức khói độc năm màu tản ra, loại độc này vô cùng kinh người, những oan hồn kia tránh không kịp nên lúc đụng chạm khói độc liền kêu thê lương thảm thiết, hóa thành mây khói.

Những tu sĩ chung quanh nhìn thấy Chu Hoành đã đến, tình cảm quần chúng phấn chấn, đồng thời vây quanh Bạch Tiểu Thuần, bọn họ hiểu lần này Bạch Tiểu Thuần không chạy thoát, chỉ cần kéo dài thời gian hơi lâu một chút sẽ có các thiên kiêu khác chạy tới, đến lúc đó là thời cơ đẩy Bạch Tiểu Thuần vào nguy cơ sinh tử.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn nữa thì thế nào, bọn họ người đông thế mạnh, toàn bộ ra tay, Thiên Nhân cũng không dám tranh phong.

Điểm này Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ, lúc Chu Hoành đánh tới, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần trọng điểm đặt vào những sợi tơ kia, bởi vì hắn cảm giác những sợi tơ này nguy hiểm, hắn đánh ra một quyền, quyền này chứa đựng lực lượng thân thể bộc phát, tu vi ẩn chứa trong đó hình thành phong bạo mang theo tiếng nổ ngập trời, Chu Hoành biến sắc, đôi

mắt co rút lại, những sợi tơ nổ tung làm hắn phun máu tươi, ánh mắt mang theo kinh hãi không nhỏ.

- Tại sao lại mạnh như thế?

Hai mắt Chu Hoành đỏ thẫm, dường như mang theo điên cuồng và không cam lòng, trong người lại có những sợi tơ màu đen bay ra ngoài, lại bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần tránh né và dùng tốc độ cực nhanh trách Chu Hoành, hắn lao thẳng về phía đám thiên kiêu Nguyên Anh trung kỳ đang vây quanh.

Cùng lúc đó Vĩnh Dạ Tán xuất hiện, hắn không do dự chút nào, hắn trực tiếp đâm vào sườn của Diệu Lâm Nhi.

Sinh cơ bị hút đi, Diệu Lâm Nhi kêu lên thê lương thảm thiết, hồng nhan tóc bạc, thân thể héo rũ trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần vận chuyển Bất Tử Cốt, trong người sinh ra tiếng răng rắc không nhỏ, mượn nhờ sinh cơ này tiến vào Thối Cốt Cảnh đệ nhị trọng tiểu viên mãn.

Một Diệu Lâm Nhi lại giúp mình từ nhị trọng thiên tăng lên tiểu viên mãn, Bạch Tiểu Thuần cũng rất kinh ngạc, không ngờ sinh cơ trong người Diệu Lâm Nhi lại vượt xa những người khác.

- Không biết tiểu bì nương này tu hành công pháp gì, không ngờ trong người nhiều sinh cơ như thế, quần áo bạo lộ, thủ thế phối hợp với dung mạo xinh đẹp, xem ra là tu hành tà công.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm một câu.

Tất cả nói thì chậm chạp nhưng chuyện xảy ra lại nhanh như tia chớp, tiện tay ném Diệu Lâm Nhi vào trong túi trữ vật, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tơ máu, tốc độ nhanh hơn, hắn vung Vĩnh Dạ Tán hình thành một tầng hào quang âm u, những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khiếp sợ, bọn họ liên tục ra tay và dùng đủ loại thần thông oanh kích, Vĩnh Dạ Tán bị Bạch Tiểu Thuần mở ra ngăn cản têế công, mũi nhọn của nó đâm vào người một thiên kiêu Nguyên Anh và hấp thu sinh cơ của hắn.

Tên thiên kiêu này la hét thảm thiết, trong nháy mắt thân thể héo rũ thật nhanh, hắn bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy, Bạch Tiểu Thuần thay đổi phương hướng và phóng về phía mục tiêu khác, Chu Hoành tức giận ngập trời, hắn quát lớn và truy kích, bởi vì tốc độ của hắn không bằng Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần dựa vào tốc độ vung Vĩnh Dạ Tán hấp thu sinh cơ của bốn người, Chu Hoành vỗ vào trán một cái, trong nháy mắt sợi tơ màu đen chung quanh ngưng tụ thành một sợi tơ lớn bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khí tức Thiên Nhân sinh ra trong sợi tơ màu đen, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, Quy Văn Oa xuất hiện và ngăn cản công kích, oanh, Bạch Tiểu Thuần lui ra sau hơn mười trượng, Vĩnh Dạ Tán rung động vài lần sau đó đâm thẳng vào người một tên thiên kiêu Nguyên Anh trung kỳ tránh né không kịp.

Thân thể tên thiên kiêu héo rũ, hắn kêu thảm thiết, Bạch Tiểu Thuần vận chuyển Bất Tử Cốt trong cơ thể, sinh cơ rót vào trong người, trực tiếp thôi động Thối Cốt Cảnh đến nhị trọng đại viên mãn.

Quá trình này quá hanh, đám thiên kiêu cũng không có thời gian khiếp sợ, bọn họ hoảng hốt nhìn Bạch Tiểu Thuần, không dám lên trước, thậm chí còn lui nhanh ra phía sau, bọn họ đã bị chiêu số quỷ dị của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp tâm thần.

- Bạch Hạo, ngươi có dám đấu với ta một trận hay không?

Chu Hoành phẫn nộ đến cực điểm, hắn đuổi tới lần nữa, sắc mặt Lý Thiên Thắng tái nhợt, hắn lập tức lui ra phía sau, hắn cảm giác cây dù của Bạch Tiểu Thuần quá quỷ dị nên không dám tới gần.

- Đừng có gấp, giữ lại ngươi là vì muốn ngươi nếm thử một quyền của ta.

Bạch Tiểu Thuần bỏ qua Chu Hoành, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào Lý Thiên Thắng đang lui ra sau, hắn tươi cười và nâng bước chân tiến lên, mặc dù hắn không thể thi triển Bất Tử Cấm vì ngọc giản của

Chu Hoành quấy nhiễu hư vô, tốc độ thân thể của Bạch Tiểu Thuần còn nhanh hơn cả thuấn di, trong nháy mắt hắn bước tới một bước liền xuất hiện trước mặt Lý Thiên Thắng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1018: Bất Diệt Đế Quyền (Thượng)

Nụ cười của hắn trong mắt Lý Thiên Thắng chẳng khác gì ác ma đang cười, da đầu Lý Thiên Thắng run lên, đầu óc không hoạt động, hắn chỉ có thể liên tục lui bước và không ngừng vung vẩy hai tay phóng xuất khói độc, những chất độc này ngưng tụ thành sương mù và hóa thành đầu lâu bảy màu bay tới thôn phệ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không thèm nhìn đầu lâu bảy màu, trực tiếp xuyên thẳng qua không gian, thân thể của hắn xuất hiện âm thanh ba ba ba, toàn thân đều là bảo vật luyện linh mười bốn lần sinh ra kim quang ngắn cản tất cả ở bên ngoài cơ thể, hắn lại xuất hiện trước mặt Lý Thiên Thắng.

- Phóng độc chơi rất tốt sao?

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần vang lên, hắn cầm Vĩnh Dạ Tán đâm về phía Lý Thiên Ihắng, Lý Thiên Thắng hét lớn một tiếng, toàn thân xuất hiện hào quang màu đỏ, hắn dùng tất cả pháp bảo ngăn cản Vĩnh Dạ Tán, trong nháy mắt những bảo vật này xuất hiện, trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang năm màu, tu vi trong cơ thể Lý Thiên Thắng hỗn loạn và dừng lại ngay sau đó, tâm thần hắn hoảng hốt, vào lúc nguy cơ mà dám thất thần... Oanh, mũi nhọn của cây dù đâm vào người Lý Thiên thắng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể Lý Thiên Thắng héo rũ trong nháy mắt, trong người hắn xuất hiện sinh cơ bàng bạc rót vào trong người Bạch Tiểu Thuần, xương cốt trong người hắn kêu rắng rắc, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, sâu trong mắt của hắn lại xuất hiện một tia kim quang nhàn nhạt, Bất Tử Cốt đã có đột phá, đạt tới Thối Cốt Cảnh đệ tam trọng thiên!!

Khi đạt thành đệ tam trọng thiên, Bạch Tiểu Thuần cảm giác toàn thân ấm áp, hắn cảm nhận được lực phòng ngự thân thể đã tăng lên rất nhiều, nội tâm hắn cực kỳ kích động, hiện tại hắn đã đạt tới yêu cầu thấp nhất để thi triển Bất Diệt Đế Quyền!

Hắn gào thét thật lớn, Công Tôn Dịch, Hứa San và Nhị hoàng tử, Trần Mạn Dao cùng nhiêu thiên kiêu đang chạy tới tăng tốc độ nhanh hơn.

- Chu Hoành, ngăn kẻ này!!

- Không được để hắn bỏ chạy.

Chu Hoành trơ mắt nhìn Lý Thiên Thắng bị bắt đi, vào lúc này lại nghe được tiếng mọi người từ xa vọng về, hắn vô cùng xấu hổ, ngửa mặt lên trời gào rú, trong cơ thể sinh ra nhiều sợi tơ màu đen hơn trước, những sợi tơ màu đen này bao phủ chung quanh, hiển nhiên hắn bị chọc giận cho nên muốn thi triển đòn sát thủ.

Những sợi tơ này bộc phát toàn diện nên oanh động thiên địa, chúng từ bốn phương tám hướng bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào trong!

Bạch Tiểu Thuần hít thở trầm ổn, hắn xiết chặt nắm đấm, trong mắt xuất hiện hào quang lóng lánh, khí tức toàn thân ngưng tụ và co rút quỷ dị, dường như dấu hiệu tính mạng không còn và áp súc tới mức tận cùng, trên nắm đấm của hắn xuất hiện vòng xoáy màu đen và xoay tròn với tốc độ cực nhanh.

Trong vòng xoáy ngưng tụ lực lượng khủng bố tới mức mọi người khiếp sợ, tâm thần cảm giác có đại khủng bố sắp hàng lâm.

Đây là thức mở đầu của Bất Diệt Đế Quyền!

Bất Tử Quyển tầng thứ tư Bất Tử Cốt, đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần thi triển bí thuật Bất Diệt Đế Quyền, khí tức của hắn áp súc toàn

thân, dường như huyết nhục, linh hồn thậm chí tất cả sinh cơ đều đạt tới mức cực hạn.

Xương cốt của hắn kêu răng rắc, dường như xương cốt cả căn cơ của một quyền này, sau đó dùng huyết nhục toàn thân đè ép hình thành luống sóng tạo thành sức bật cực mạnh trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần!

Lực lượng chi nguyên này hóa thành cuồng phong dữ dội, thân thể của Bạch Tiểu Thuần bị lực lượng cuồng bạo này đè ép, nếu không cẩn thận sẽ bị phong bạo xé nát, thậm chí hủy diệt bản thân mình!

Tất cả xảy ra trên người hắn đều dùng xương cốt cứng rắn làm vật dẫn, lực lượng huyết nhục bộc phát và áp súc rất mạnh, cuối cùng dùng da làm nơi phát tiết, lực lượng bộc phát khắp làn da toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

Thời điểm này mấu chốt của biến hóa xuất hiện, Bất Diệt Đế Quyền có cách vận chuyển đặc biệt, sức bật lan truyền khắp làn da toàn thân, trong nháy mắt nó lại bị ngăn chặn giống như bị phong tỏa chín thành chín, hiện tại tất cả tập trung vào nắm tay phải của hắn!

Chỉ có nắm đấm tay phải của hắn là điểm duy nhất bộc phát lực lượng khắp toàn thân.

Bạch Tiểu Thuần hiện tại chính là lỗ đen áp súc tất cả, co rút tất cả, bên ngoài nắm đấm của hắn xuất hiện vòng xoáy màu đen và tỏa ra khí tức kinh thiên động địa, dường như tới mức sắp không khống chế nổi!

Dường như nếu không đánh ra, như vậy thân thể Bạch Tiểu Thuần sẽ bị Bất Diệt Đế Quyền cắn trả, trực tiếp băng diệt.

Sau lưng Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn xuất hiện một hư ảnh, hư ảnh này mặc đế bào, đội đế quan, mặc dù tướng mạo mơ hồ không rõ nhưng lại mang theo đế ý bá đạo vô song.

Lúc Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hư vô chung quanh vỡ vụn và không ngừng vặn vẹo, đám người Công Tôn Dịch, Hứa San và Nhị hoàng tử, Trần Mạn Dao nhìn thấy cảnh tượng này cũng hít khí lạnh và sợ hãi!

Nhất là Chu Hoành, hắn cách Bạch Tiểu Thuần gần nhất, cũng là kẻ đứng mũi chịu sào, sau khi hắn cảm giác được Bạch Tiểu Thuần quỷ dị, trong lòng của hắn xuất hiện nguy cơ sinh tử chưa từng có.

Không đợi Chu Hoành có hành động gì, Bạch Tiểu Thuần cười cười, hắn nhìn những sợi tơ màu đen, sau đó đấm một quyền về phía Chu Hoành!

Trong nháy mắt quyền này dánh tới, đế ảnh sau lưng hắn cũng xuất quyền, sau đó khí phách kinh thiên động địa bộc phát dữ dội.

Thiên địa biến sắc, phong vân đảo ngược giống như cự nhân trấn áp đại địa, trực tiếp đánh ra lực lượng toàn thân, hấp lực vô tận bao phủ bốn phương, vòng xoáy màu đen kinh người không ngừng mở rộng ra, trong nháy mắt trong phạm vi mười trượng, tất cả sắc thái của thế giới thay đổi, hấp dẫn mọi thứ cả thiên địa nhìn chằm chằm vào, dường như ngay sau đó cả thế giới sẽ bị một quyền này hủy diệt!

Quyền giáng xuống, thiên địa biến, Chu Hoành gào thét thảm thiết, ánh mắt của hắn mang theo khiếp sợ và khó tin, nội tim sợ hãi đến mức tận cùng, đầu óc như bị sóng gió bao phủ, ngay sau đó trên người hắn xuất hiện hào quang màu xanh hóa thành một thanh trường kiếm, bị hắn nắm trong tay và chém thẳng vào một quyền của Bạch Tiểu Thuần.

- Cửu U Trảm!!

Chu Hoành đã điên cuồng, một trảm này kinh thiên động địa, kiếm quang màu xanh bao phủ hư vô, những sợi tơ màu đen bao phủ bốn phía, kiếm quang chém thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần và bộc phát màu sắc chói mắt.

Mọi người cảm thấy rung động khi nhìn thấy điểm này, bọn họ chỉ nhìn thấy chém giết như thế trên người trưởng bối, không thể gặp được trong đồng bối.

Tất cả như phù dung sớm nở tối tàn, khi kiếm quang màu xanh va chạm với một quyền của Bạch Tiểu Thuần và va chạm với vòng xoáy màu đen, tiếng oanh minh bao phủ tám phương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1019: Bất Diệt Đế Quyền (Hạ)

Rầm rầm rầm oanh!!

Tiếng nổ mạnh truyền khắp nơi, kiếm quang màu xanh của Chu Hoành sụp đổ, những sợi tơ kia vặn vẹo như cuồng phong,Chu Hoành há miệng phun máu tươi, xương cốt toàn thân vỡ vụn hơn phân nửa, huyết nhục mơ hồ, Nguyên Anh cũng bị đánh bay ra khỏi thân thể và trực tiếp hôn mê, thân thể hắn bay xa như diều đứt dây

Bất Diệt Đế Quyền lần đầu tiên xuất hiện trước mặt người đời.

Bạch Tiểu Thuần cũng không dùng toàn lực đánh ra một quyền vừa rồi, hắn chỉ dùng ba thành uy lực mà thôi, dù sao Bất Diệt Đế Quyền quá mạnh mẽ, Bạch Tiểu Thuần rất lo lắng mình sẽ đánh chết Chu Hoành.

Cho dù chỉ có ba thành cũng làm tám phương rung động.

Nếu có thể dùng từ gì có thể miêu tả một quyền này, đó chính là thứ có thể oanh trời, có thể diệt địa, uy lực to lớn không phải Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chằng có thể so sánh! Lực lượng bá đạo rung chuyển tâm thần.

Tất cả như thiên lôi nổ vang trong tâm thần mọi người, tất cả mọi người sững sờ một lúc và hít khí lạnh, cho dù là Công Tôn Dịch cùng Nhị hoàng tử cũng rung động rất mạnh, bọn họ vô ý thức cân nhắc một chút, sau đó trái tim rung rung phát hiện, cho dù bọn họ đối diện với quyền ý bá đạo kia... Kết quả không mạnh hơn Chu Hoành, rất khó đối kháng một quyền vừa rồi!

Dưới quyền như thế, không người có thể ngăn cản.

Không có ai nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có thủ đoạn kinh người như vậy, lực lượng của một quyền này tuyệt đối không phải cấp độ Nguyên Anh có thể dùng.

Khi Chu Hoành hôn mê, Bạch Tiểu Thuần lao tới nắm lấy thân thể và Nguyên Anh của Chu Hoành, hắn cũng không dừng lại, lập tức hóa thành hào quang rời đi.

Người bốn phía hít thở dồn dập, vô ý thức muốn cất bước đuổi theo, nhưng bọn họ vừa cất bước thì Bạch Tiểu Thuần đang bay đi đã nói vọng một câu.

- Đừng chọc ta, một quyền như thế, lão tứ có thể sử dụng cả trăm lần, các ngươi tin hay không!

Giọng nói mang theo bá đạo, mang theo hung hăng càn quấy, mọi người chung quanh cảm thấy chói tai nhưng lại không ngoài dự tính, bọn họ đều dừng bước... Không có người nào dám đuổi theo!

Cho dù là Công Tôn Dịch, thân thể của hắn cũng run rẩy, sắc mặt khó coi, hắn không dám nâng bước chân đuổi theo, hắn chỉ có thể hít thở dồn dập nhìn chằm chằm vào hướng Bạch Tiểu Thuần đi xa.

Tâm tính kiêu ngạo của hắn đã bị đả kích.

Bạo nữ nữ Hứa San cũng phải rùng mình, lúc nhìn về phía bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt của nàng mang theo thần thái khác lạ, trong thần thái mơ hồ còn có sùng bái và cuồng nhiệt.

Ánh mắt Nhị hoàng tỏa sáng, trong nội tâm suy nghĩ vô số lần, hắn không chú ý tới Trần Mạn Dao bên cạnh khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, trong mắt nàng mang theo nghi hoặc và khó hiểu.

- Hắn không có khả năng sử dụng quyền vừa rồi bao nhiêu lần.

- Đúng vậy, nếu không hắn cũng không bỏ chạy, sợ rằng với tính cách có thù tất báo của kẻ này, vừa rồi đx thừa dịp chúng ta bị chấn nhiếp ra

tay ngay sau đó.

Sau nửa ngày, người chung quanh lục tục lên tiếng, đám người Công Tôn Dịch không nói một lời, bọn họ thân là người đứng đầu các thiên kiêu, tâm trí không tầm thường, làm sau có thể không nhìn ra Bạch Tiểu Thuần phô trương thanh thế.

Cho dù phô trương thanh thế nhưng quyền vừa rồi đã sinh ra bóng mờ trong nội tâm bọn họ, cũng sinh ra lực chấn nhiếp lên tâm thần.

Sau khi im lặng ngắn ngủi qua đi, Hứa San thở sâu và không nói một lời, trong nháy mắt nàng đuổi theo, sau đó là Nhị hoàng tử, Trần Mạn Dao, tâm tư ba người là giao chiến với Bạch Tiểu Thuần, điểm này không phải người khác có thể nhận ra nhưng Công Tôn Dịch có thể cảm nhận được.

Hắm im lặng ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt có tơ máu xuất hiện, trên người sinh ra chiến ý ngập trời.

- Ta không thể để trên đầu của mình có thêm một người đè xuống, Bạch Hạo... Từ giờ trở đi, ngươi chính thức lọt vào mắt ta!

Công Tôn Dịch bộc phát tu vi toàn thân, hắn không đuổi theo Bạch Tiểu Thuần, hắn bay thẳng về hướng Quỷ Vương Hoa.

- Ngươi nhất định tới nơi này, ta sẽ chờ ngươi tại đó.

Trong mắt Công Tôn Dịch lộ ra quyết đoán và chiến ý.

Về phần những người khác, nội tâm bọn họ đắng chát nhìn nhau, trong bọn họ tâm hối hận khi trêu chọc yêu nghiệt như thế, cho dù là ai cũng không thể đoán được, nhóm người mình có thể tùy ý vuốt ve Bạch Tiểu Thuần, không ngờ người ta biến hóa nhanh như thế, hóa thành hồng hoang cự thú có thể cắn nuốt bọn họ.

- Đáng chết, Bạch Hạo đã lợi hại như vậy, ngươi sớm đánh ra một quyền kia đi, sau khi chúng ta biết sẽ không đi trêu chọc ngươi là được.

- Đúng vậy, nếu hắn sớm thi triển chiến lực như vừa rồi, đại khái chúng ta có thể đi kết giao hắn, không cần phải ra tay, cần gì phải mất mặt như hiện tại.

Nội tâm mọi người kêu khổ nhưng không có cách nào, chỉ có thể tụ tập cùng với nhau, bọn họ phân hóa thành ba bộ phận, không dám tiếp tục đuổi giết Bạch Tiểu Thuần mà là rời xa nơi đây, bọn họ không ôm hi vọng cướp được Quỷ Vương Quả, hiện tại chỉ có một suy nghĩ...

Bất kể là ai đạt được Quỷ Vương Quả, sau khi Luyện Hồn Hồ mở ra, bọn họ lập tức chạy ra ngoài.

Trong sương mù Luyện Hồn Hồ, Bạch Tiểu Thuần chạy đi thật nhanh, sắc mặt hơi tái nhợt, hắn sử dụng Bất Diệt Đế Quyền nhưng bản thân hắn cũng phải kinh hãi, lực lượng thân thể giảm xuống tới mức đáng sợ, máu, xương, thịt, gân trong người vô cùng đau đớn.

Cũng may hắn chỉ sử dụng ba thành uy lực của chiêu vừa rồi, cho nên hắn mới còn tu vi rời đi, bằng không hắn đã nằm lại tại chỗ.

- Bất Diệt Đế Quyền quá lợi hại, nếu vừa rồi ta sử dụng toàn lực, sợ rằng cho dù là Thiên Nhân cũng phải rung động khi đối mặt với một quyền như thế.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, sau khi hắn nhớ lại, trong mắt mang theo kích động và hưng phấn, từ khi hắn bắt đầu bước vào con đường tu hành tới bây giờ đã tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, qua nhiều năm như vậy, hắn đã tốn hao quá nhiều tài nguyên cho công pháp này.

Hiện tại nhìn thấy một quyền kinh thiên động địa kia, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tất cả đều đáng giá, mặt khác từ khi đến Thối Cốt Cảnh đến đệ tam trọng thiên, xương cốt toàn thân sinh ra cảm giác ấm áp, hắn cảm giác rất rõ ràng, lực phòng ngự thân thể của hắn tăng cao không ít.

Thậm chí nếu khôi phục như cũ thì xương cốt còn mạnh hơn vài phần.

- Vừa rồi ta chạy đi, những người kia đã sợ hãi, hừ hừ, sớm biết như thế cần gì làm vậy, biết sợ cũng muộn rồi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1020: Bạch Hạo Ngươi Đứng Lại

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nội tâm của hắn nhớ tới bản thân mình thật lợi hại, sau đó có thể quét ngang tất cả mọi người, hắn không có chút khẩn trương, ngược lại lấy Chu Hoành đang hôn mê từ trong túi trữ vật ra ngoài, hắn hảo tâm đánh Nguyên Anh vào cơ thể Chu Hoành, giúp Nguyên Anh quy khiếu, lúc này mới cầm Vĩnh Dạ Tán đâm vào ngực của hắn,.

Đau đớn làm Chu Hoành thức tỉnh.

-Bạch Hạo, ngươi làm gì!!

Chu Hoành gào thét, không chờ hắn rống xong, sinh cơ toàn thân bị rút đi vô cùng đau đớn, hắn kêu la thảm thiết, thân thể hắn héo rũ trong nháy mắt, sinh cơ bàng bạc rót vào trong người Bạch Tiểu Thuần, lực lượng thân thể của hắn khôi phục thật nhanh, bởi vì bản thân Chu Hoành vốn trọng thương, lúc này bị lăn qua lăn lại như thế cho nên không kiên trì bao lâu liền hôn mê lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng rút Vĩnh Dạ Tán về, tức giận mắt nhìn Chu Hoành da bọc xương, rất bất mãn.

-Đúng là vô dụng, còn không bằng Lý Thiên Thắng, chỉ có chút sinh cơ như thế, còn là thế tử nữa, sao không đi chết đi!

Bạch Tiểu Thuần lầm bầm vài câu, hắn ném Chu Hoành vào trong túi trữ vật, nhìn sương mù chung quanh một chút, hắn lập tức chạy sang một hướng.

Thời gian một ngày trôi qua thật nhanh, trong ngày hôm nay, hung danh của Bạch Tiểu Thuần vô cùng hiển hách, chiến lực của hắn quá mạnh mê, Thiên Đạo Nguyên Anh, phối hợp với lực lượng thân thể cho nên tốc độ cũng hơn xa người khác, từ đó hắn trong nội tâm của thiên kiêu Man Hoang chính là một con sói đói, mà bọn họ chính là đám cừu non...

Có lẽ hình dung như vậy là quá khoa trương, nhưng trên thực tế lại không khác bao nhiêu, Thiên Đạo Nguyên Anh cường đại cũng thể hiện rất rõ ràng, ngày hôm nay lại hậu tích bạc phát, trong Nguyên Anh, trừ phi là những người nửa bước thoát ly Nguyên Anh, chỉ có cường giả nửa bước Thiên Nhân bắt đầu cảm ngộ thiên địa, đám người còn lại hoàn toàn không phải đối thủ của Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù Chu Hoành là Nguyên Anh Đại viên mãn cũng như thế, càng không cần nói những người khác, thậm chí đối mặt cường giả nửa bước Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần cũng có lòng tin dựa vào Bất Diệt Đế Quyền đánh bại nửa bước Thiên Nhân.

Trong ngày hôm nay, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần ẩn trong sương mù Luyện Hồn Hồ, nhiều lần qua lại, bởi vì không tìm thấy đội ngũ năm người nào, cho nên hắn đặt mục tiêu vào những tiểu đội mười người.

Hắn như hóa thân thành sói đói, thường thường sẽ ra tay vào lúc con mồi sơ ý nhất, trực tiếp bắt giữ mấy người sau đó bỏ chạy, lúc này rất nhiều người run rẩy và kinh hãi nhưng không thể ngăn cản.

Cứ như vậy, trong thời gian một ngày, Bạch Tiểu Thuần đã bắt hơn ba mươi người, kể từ đó chỉ có sáu thành thiên kiêu Man Hoang đã rơi vào trong tay của hắn.

Còn lại hơn ba mươi người, toàn bộ đều khủng bố tới cực điểm, nhất là nghĩ đến cây dù quỷ dị của Bạch Tiểu Thuần có thể thôn phệ sinh cơ, nó mới là ngọn nguồn làm người ta kinh hãi.

Những người này đã phân thành hai bộ phận, một bộ phận đi theo tùy tùng Nhị hoàng tử và Trần Mạn Dao, bọn họ đi tới chỗ Quỷ Vương Hoa, cùng tụ hợp với Công Tôn Dịch đang lặng lẽ chờ ở đó, còn có một bộ phận bỏ chạy tới miệng Luyện Hồn Hồ, mục đích rất rõ ràng, bọn họ nhận thua không muốn đối địch với Bạch Tiểu Thuần, nói rõ thái độ chờ Luyện Hồn Hồ mở ra sẽ chạy ra ngoài.

Trừ chuyện đó ra, chỉ còn một người đang không ngừng truy tìm Bạch Tiểu Thuần trong sương mù Luyện Hồn Hồ, đây là một người con gái, chính là quận chúa Linh Lâm Vương, Hứa San.

Trong mắt nàng mang theo thần thái khác thường, nàng không ngừng tìm kiếm bốn phía ý đồ tìm Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, ta nhất định sẽ tìm được ngươi, ngươi là của ta!

Hứa San mặc niệm trong lòng, trong mắt mang theo thần thái kiên định, cả buổi trước, sau khi Bạch Tiểu Thuần đắc thủ đã bị nàng đuổi theo, hai người lập tức giao thủ nhưng sau khi đánh được một nửa, đối phương dùng một quyền đánh mình lui mấy trăm trượng liền quay người bỏ chạy, từ đó Hứa San phi thường bất mãn.

Bạch Tiểu Thuần lúc này dò xét đám thiên kiêu, tin tưởng càng đánh càng sung túc, tin tưởng bạo tăng, chiến lực mạnh hơn nữa, trong túi trữ vật của hắn đã trói hơn bảy mươi người, tất cả đều bị hấp hút sinh cơ, bộ dạng da bọc xương, chỉ còn một hơi..

Sinh cơ bàng bạc như thế giúp Bạch Tiểu Thuần đột phá Thối Cốt Cảnh tam trọng thiên lên ngũ trọng thiên, lực lượng phòng hộ thân thể của hắn vô cùng cường đại, thậm chí thần thông Nguyên Anh sơ kỳ đánh lên người hắn không nói không gây thương tích nhưng cũng chẳng có thương tích quá lớn.

- Sắp tới Thối Cốt Cảnh lục trọng thiên...

Bạch Tiểu Thuần cao hứng tìm kiếm trong sương mù một lúc, phát hiện rất khó tìm được đám thiên kiêu Man Hoang, lại tìm thêm một thời gian, hắn dần dần phát hiện những người còn lại phân thành hai bộ phận.

- Khi dễ Bạch Tiểu Thuần ta thì phải trả giá thật nhiều.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý ngẫng đầu lên, có bộ phận chạy trốn tới hồ nước, bày ra tư thái nhận thua rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình cũng nên rộng lượng một chút.

- Cũng được, nếu các ngươi biết sai, Bạch gia gia ta cũng thả cho các ngươi một con ngựa, đám tiểu tử canh giữ gần Quỷ Vương Hoa đừng trách Bạch gia gia!

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, hắn đang muốn tiến tới khu vực Quỷ Vương Hoa, vào lúc này sương mù sau lưng hắn có dị động, một đạo hào quang lao nhanh tới gần.

Trong hào quang là một người con gái, sau khi cô gái này nhìn thấy thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt của nàng xuất hiện hào quang sáng ngời, nàng hít thở dồn dập khi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, ngươi đừng đi...

Nhìn thấy thân ảnh này, nghe được câu nói của nàng, sắc mặt tự tin của Bạch Tiểu Thuần sinh ra biến hóa, lông mày nhăn nhó, hắn lập tức bộc phát tốc độ bay đi.

Nội tâm vô cùng phiền muộn, hắn đã gặp qua Hứa San lần trước, hai người cũng đánh một trận, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ đến cực điểm, không phải Hứa San mạnh bao nhiêu, chiến lực của nàng không khác gì Chu Hoành, trên người của nàng lại mang một quả ngọc bội, ngọc bội này là chí bảo hộ thân do Linh Lâm Vương ban cho nàng, thứ này cực kỳ khoa trương, sau khi mở nó ra, Bạch Tiểu Thuần phát hiện mình không thể phá được hào quang phòng ngự.

Phải biết rằng trong Man Hoang, Cửu U Vương và Đấu Thắng Vương đều không cho Chu Hoành và Công Tôn Dịch pháp bảo như thế, dù sao bọn họ xem ra, trong Man Hoang có người dám ra tay với dòng dõi của bọn họ nhưng lại tuyệt không dám diệt sát, đó là vì bọn họ là thế tử, ngày sau sẽ kế thừa vương vị, cho nên chí bảo phòng hộ biến thành vô dụng.

Chỉ có huyết chiến ma luyện mới có thể làm cho bọn họ càng ngày càng mạnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1021: Bí Pháp Hoàng Tộc (Thượng)

Hiển nhiên Linh Lâm Vương không nghĩ như thế, hắn cho Hứa San ngọc bội kia phòng thân, cho dù là Thiên Nhân cũng không đánh phá được, chỉ có Bán Thần mới có thể phá hủy.

Kể từ đó... Hứa San an toàn, cũng không có chút sơ hở nào, ở trong Lưyện Hồn Hồ này, nàng gần như là kẻ ăn gian, sức chiến đấu của Bạch Tiểu Thuần cũng có hạn, cho nên càng không có ai có thể xúc phạm tới nàng.

Bạch Tiểu Thuần đánh cả buổi cũng phải trợn mắt há hốc mồm, Hứa San không ngừng dây dưa, bi phẫn phiền muộn, Bạch Tiểu Thuần dứt khoát bức lui nàng và bỏ chạy

Đối phương không bỏ qua, không ngừng truy kích hắn, đánh lại đánh không được, nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng hậm hực, suy nghĩ cũng không phải tất cả mọi người đều như thế, nếu không cũng không cần chơi làm gì nữa.

Bạch Tiểu Thuần lập tức bay nhanh, hắn muốn thay đổi phương hướng tiến vào trong sương mù, Hứa San đuổi theo cả buổi nhưng lại để Bạch Tiểu Thuần đào tẩu, nàng oán hận dậm chân.

- Bạch Hạo, ta nhất định phải đuổi theo ngươi, ngươi là của ta, là của ta!!

Bên tai còn nghe tiếng nói của Hứa San vang lên, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, nghĩ tới bộ dạng quận chúa Linh Lâm dây dưa không ngớt, Bạch Tiểu Thuần đau đầu.

- Trên người tiểu bì nương kia có ngọc bội, đánh thế nào được?

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn cảm thấy nàng quá đáng giận nhưng không có biện pháp, chỉ có thể tránh đi, thậm chí còn lo lắng đối phương đuổi kịp, hắn còn quấn một vòng lớn mới đổi hướng khác, lúc này bay thẳng tới chỗ Quỷ Vương Hoa.

Bên ngoài hào quang bao phủ Quỷ Vương Hoa, đám người Công Tôn Dịch đang nhắm mắt ngồi khoanh chân phía trước, bộ dạng như đang thổ nạp duy trì trạng thái đỉnh phong của mình, trong đôi mắt xuất hiện chiến ý dạt dào, tích lũy chiến ý càng ngày càng mạnh.

Hắn đang đợi, hắn tin tưởng Bạch Hạo sẽ xuất hiện tại nơi này.

Cách hắn không xa, Nhị hoàng tử và Trần Mạn Dao và mười mấy thiên khiêu quyền quý vây quanh bọn họ, sắc mặt bọn họ khó coi, nội tâm của bọn họ vô cùng không xong khi đi Luyện Hồn Hồ lần này.

Thật sự không có ai nghĩ đến lại xuất hiện kẻ như Bạch Hạo, một cái Hư Không Nguyên Thần Cấm đã làm bọn họ trở tay không kịp, sau đó Bạch Hạo cường đại tới mức bọn họ kinh hãi. Lúc này nhìn sang hướng miệng Luyện Hồn Hồ không xa, ở đó có hơn mười người rõ ràng yếu thế nhận thua, bọn họ đang chờ Luyện Hồn Hồ mở ra.

Trên thực tế bọn họ cũng muốn nhận thua nhưng lại không cam lòng, dù biết rõ Bạch Tiểu Thuần rất mạnh nhưng nội tâm bọn họ lại có một chút may mắn, dù sao... Nơi này có Nhị hoàng tử tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, còn có Tiểu Thắng Vương Công Tôn Dịch số một số hai trong cùng thế hệ, còn có đệ tử Trần Mạn Dao của Đại Thiên Sư, ba người này liên thủ với nhau, nói không chừng có thể áp chế Bạch Hạo.

Ý niệm trong đầu như thế, trong lòng mọi người không ngừng lo được lo mất, cảnh giác nhìn chung quanh.

Ánh mắt Nhị hoàng tử chớp động, hắn có tâm tư khác, cũng cảm thấy hứng thú với Bạch Hạo, hắn xem ra, chuyện trong Luyện Hồn Hồ rất rõ

ràng, Bạch Hạo bị Cự Quỷ Vương bỏ rơi.

- Có lẽ ta còn có thể lôi kéo người này... Tuy người này tu vi cao thâm, lòng dạ nhất định rất cao, nếu muốn lôi kéo, đầu tiên phải thuyết phục hắn...

Nhị hoàng tử trầm ngâm một lúc, Trần Mạn Dao bên cạnh đang cau mày suy nghĩ, trong đầu xuất hiện thân ảnh Bạch Hạo, tìm kiếm địa phương giống người nàng quen, ý đồ tìm ra manh mối quen thuộc mà nàng cần.

Mọi người nơi đây đang ôm tâm tư khác nhau, đột nhiên Công Tôn Dịch ngẩng đầu lên, Nhị hoàng tử, Trần Mạn Dao cũng nhìn sang, những người khác liên tục kinh hãi, ánh mắt nhìn sang cách đó không xa.

Trong mắt của bọn họ, sương mù trong thiên địa không ngừng quay cuồng, một đạo thân ảnh lao nhanh ra khỏi sương mù như mũi tên, âm thanh xé gió vang lên chói tai.

Thân ảnh kia có mái tóc dài phiêu dật, áo bào không gió tự bay, trong mắt còn mang theo hàn quang sáng ngời, toàn thân còn sinh ra khí thế bá đạo tuyệt luân.

- Bạch Hạo!!

- Hắn đến!!

Tâm thần mọi người chấn động, chiến ý trong mắt Công Tôn Dịch sắp bộc phát, hắn cố sức nhịn xuống và ngồi nguyên tại chỗ, sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần thì nhắm mắt lại, có thể rõ khí tức của hắn hiện tại không hề ổn định, hắn cố gắng làm bản thân bình tĩnh.

- Còn chưa phải thời điểm giết hắn...

Nội tâm Công Tôn Dịch nói thầm, hắn đang đợi, đợi tới khi Bạch Tiểu Thuần tới, hắn còn đợi chiến ý bản thân tích lũy đạt tới mức cao nhất.

- Bạch Hạo, ngươi là đá mài đao của ta.

Bên ngoài Quỷ Vương Hoa, khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hào khí căng cứng, trong mắt Nhị hoàng tử bắn ra hào quang sáng ngời, hắn lên phía trước với tốc độ cực nhanh, hắn hóa thành tàn ảnh bay tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Hắn vừa hành động làm những thiên kiêu khác vô cùng hưng phấn, bọn họ cũng bay theo Nhị hoàng tử phóng thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ có Công Tôn Dịch và Trần Mạn Dao không nhúc nhích, khác với Công Tôn Dịch đang nhắm mắt, đôi mắt Trần Mạn Dao sáng ngời, nàng nhìn chằm chằm vào thân ảnh Bạch Tiểu Thuần, dường như mỗi nhất cử nhất động của Bạch Tiểu Thuần đều bị nàng khắc vào đáy lòng.

Hơn mười người ở ngay miệng Luyện Hồn Hồ cũng mở to mắt chú ý tới, mặc dù bọn họ có tư thái nhận thua nhưng trên thực tế nội tâm không cam lòng, cho nên càng phải chú ý kỹ.

Trong nháy mắt mọi người đều nhìn sang, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời va chạm với Nhị hoàng tử, sau khi va chạm với nhau, tiếng nổ lớn vang vọng bốn phương tám hướng.

Nhị hoàng tử với một thân tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn bộc phát toàn lực, hai tay bấm niệm pháp quyết, chung quanh hắn có bảy đạo hư ảnh cao trăm trượng xuất hiện..

Bảy hư ảnh này mặc đế bào, đội đế quan, trên người còn mang theo khí chất tang thương như phong ấn bốn phương, hình thành lĩnh vực đặc thù nào đó, Nhị hoàng tử chính là đế vương trong lĩnh vực đặc thù.

Dưới khí thế kia, mỗi lần hắn ra tay đều ẩn chứa số mệnh, không phải Thiên Nhân nhưng ẩn ẩn lại giống Thiên Nhân, đều có thể dẫn động thiên địa.

Trong tiếng nổ còn có kim long xuất hiện, nó bay ra khỏi cơ thể Nhị hoàng tử và gầm lên thật lớn, lập tức phóng thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, thần thông cua Nhị hoàng tử làm hắn giật mình, thần thông này cùng loại với Bất Diệt Đế Quyền, nếu Bất Diệt Đế Quyền của hắn là dựa vào lực lượng thân thể áp súc và bộc phát, Nhị hoàng tử lại mượn tới ngoại lực.

Nhất là lực lượng này có thể điều động số mệnh thiên địa để mình sử dụng, Bạch Tiểu Thuần va chạm với Nhị hoàng tử liền nhìn thấy vô số con dân trong Man hoang đang cúng bái thân ảnh Khôi Hoàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1022: Bí Pháp Hoàng Tộc (Hạ)

Đây chỉ là tiếp theo, làm hắn kinh hãi nhất chính là chung quanh bảy pho tượng, bất cứ pho tượng nào trong đó cũng sinh ra áp lực lớn tới mức Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

Về phần Nhị hoàng tử lại dựa vào thần thông này chống lại mấy quyền của hắn!

-Đây là thần thông gì?

Bạch Tiểu Thuần đang kinh hãi, người bốn phía đang phấn chấn.

-Khôi Hoàng pháp, đây là bí pháp hoàng tộc!

-Đã rất lâu không nhìn thấy bí pháp hoàng tộc, Nhị hoàng tử không hổ là danh người có khả năng tiếp nhận ngôi hoàng đế nhất sau Đại hoàng tử!

Tiếng nổ vang vọng không gian đè ép tiếng nói kích động của đám đông, trong tiếp xúc ngắn ngủi, chiến đấu giữa Bạch Tiểu Thuần và Nhị hoàng tử không ngừng có tiếng nổ lớn sinh ra.

- Còn mạnh hơn Chu Hoành không ít!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng lại, hắn nâng tay phải lên, trường thương luyện linh mười sáu lần màu đen xuất hiện.

Sắc mặt Nhị hoàng tử khó coi, hắn lập tức rút lui, hắn không phải kẻ dễ dàng lui bước như thế, bởi vì lúc này nội tâm hắn hoảng sợ phát hiện tu vi của mình bị áp chế trong vô hình, điểm này làm hắn chấn kinh,

ngay cả lúc vận chuyển tu vi cũng không lưu loát, nếu không phải hắn có tu vi đại viên mãn, lại có bí pháp hoàng tộc trọng yếu như vậy, bằng không vừa rồi hắn không chịu được vài đấm đã trọng thương, hiện tại khí huyết trong người hắn đang sôi trào, hắn không nhịn được nữa, miệng phun máu tươi, trong mắt còn có thống khổ, Bạch Tiểu Thuần cường đại tới mức cho dù không thi triển một quyền kinh thiên kia cũng làm hắn cực kỳ kiêng kị.

- Bạch Hạo quá mạnh mẽ, cho dù ta sử dụng bí pháp hoàng tộc cũng bị áp chế...

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất trường thương, Nhị hoàng tử thở sâu, hắn nâng hai tay lên, lúc này bảy pho tượng chung quanh, xuất hiện hào quang màu vàng chói mắt, không gian chung quanh sáng óng ánh, trên người hắn lại xuất hiện hai con kim long, chúng gào thét sau đó liền tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Đám người chung quanh nhìn thấy Nhị hoàng tử giao chêến với thế lực ngang nhau với Bạch Tiểu Thuần liền khiếp sợ, lúc này có mấy người lập tức gia nhập chiến đấu, bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, những người khác đang do dự nhưng cũng tạo thành vòng vây, trong thời gian ngắn thần thông thuật pháp đánh tới.

Thậm chí hơn mười người ở khu vực miệng Luyện Hồn Hồ cũng trở nên do dự, bọn họ nhìn nhau sau đó lần lượt bay ra, hiển nhiên tư thái nhận thua không phải cam tâm tình nguyện, bọn họ không muốn bỏ qua cơ hội trước mắt.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra hàn quang khi nhìn thấy cảnh này, biết rõ Nhị hoàng tử không kém, hắn bị những pho tượng kia dây dưa phiền lòng, hắn lập tức thu hồi trường thương trong tay, hắn xiết chặc nắm đấm, bỏ qua thần thông chung quanh và đấm thẳng vào mặt đất.

Đại địa chấn động cực mạnh, một quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh xuống, lực lượng ẩn dấu của mặt nạ bộc phát mãnh liệt, đáy lòng lẩm bẩm hai chữ.

- Thủy Trạch!

Lấy Bạch Tiểu Thuần làm chung quanh, bốn phương tám hướng xuất hiện hơi nước nồng đậm, chung quanh lập tức hóa thành đầm lầy, mặt nạ của Bạch Tiểu Thuần che dấu cho nên hình ảnh trong mắt đám người này cũng thay đổi, bọn họ không cảm nhận được đầm nước, chỉ cảm thấy trên người Bạch Tiểu Thuần bộc phát khí tức bạo ngược đáng sợ.

Trong nháy mắt khí tức bạo ngược này bộc phát ngập trời, trong nội tâm Bạch Tiểu Thuần lại lẩm bẩm hai chữ khác.

- Quốc Độ!

Sau khi niệm hai chữ này, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, khí thế của hắn tăng vọt, tóc của hắn không gió tự bay, ngay cả cái đầm nước mọi người không nhìn thấy lại bao trùm trong vòng ngàn dặm, trong chốc lát chung quanh Bahcj Tiểu Thuần rõ ràng xuất hiện từng gai nhọn, những gai nhọn này lao lên rất nhanh, tiếng xé gió vang vọng không gian, cuối cùng một thú trảo bao phủ phạm vi ngàn dặm bạo phát!

Thiên địa như muốn sụp đổ, tám phương oanh động, hai con kim long kêu gào thảm thiết, một con đâm vào thú trảo, nó đối mặt với thú trảo chỉ là con giun mà thôi, tất cả đều tan nát, Nhị hoàng tử há miệng phun máu tươi, thân thể run rẩy rất mạnh, hắn bị đánh bay ra xa, sắc mặt những thiên kiêu chung quanh biến hóa, thân thể như đụng vào ngọn núi, toàn bộ phún máu và bay ngược ra sau.

Nhất là những người nhận thua ở xa đã bay được một nửa đoạn đường cũng giật mình dừng lại giữa không trung, bọn họ ngạc nhiên không nói nên lời.

Bọn họ không thể không há hốc mồm, mới một giây trước Bạch Tiểu Thuần còn chiến đấu không phân cao thấp với Nhị hoàng tử, trong một giây tiếp theo Nhị hoàng tử phun máu trọng thương, những người khác bay ngược ra phía sau, nhất là có một bộ phận còn bị trọng thương.

Bọn họ ngạc nhiên không nói thành lời, ánh mắt mang theo kinh hoàng, nội tâm đắng chát hối hận đến mức tận cùng, lúc này tiến không được, lui không xong, bọn họ dừng ở giữa không trung, nội tâm run rẩy, sau khi nhìn nhau, bọn họ lập tức tản ra, không ai đi tới gần Quỷ Vương Hoa, cũng không có đi tới miệng Luyện Hồn Hồ, bọn họ thật sự sợ rồi, mọi người tản ra đi ẩn núp, thế giới Luyện Hồn Hồ lớn như vậy, cho dù Bạch Tiểu Thuần muốn tìm cũng không cách nào tìm được toàn bộ.

Những người vừa đi tới một nửa phân tán bỏ chạy các nơi, Bạch Tiểu Thuần không để ý tới, nội tâm hắn kích động không nói nên lời, đây là lần đầu tiên hắn thi triển Thủy Trạch Quốc Độ sau khi tu vi đột phá tới Nguyên Anh, trong ngàn dặm chính là phạm vi của thú trảo, tâm thần hắn rung động mãnh liệt.

- Quá mạnh, chỉ sợ tương xứng với Bất Diệt Đế Quyền.

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, hắn biết rõ việc này có quan hệ với Thiên Đạo Nguyên Anh của mình, cho nên mới có thể cường đại như thế, trong nội tâm cảm khái không nhỏ, chính mình trả giá và đau khổ khi đột phá Thiên Đạo Nguyên Anh đều đáng giá.

Thậm chí hắn ẩn ẩn có loại dự cảm, dường như mình cho rằng thú trảo nguyên vẹn kia cũng không phải nguyên vẹn chính thức... Dường như chỉ xuất hiện một phần móng vuốt mà thôi.

- Bổn mạng thú của ta!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, hắn lập tức xuất hiện trước mặt đám thiên kiêu bị Thủy Trạch Quốc Độ đánh trọng thương, sau đó phong ấn và ném vào túi trữ vật, về phần Nhị hoàng tử giãy dụa muốn lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình nguyên, hắn phong ấn đối phương.

Sau khi làm xong những việc này, Bạch Tiểu Thuần nhìn sang nơi này chỉ còn lại hai người, một là Công Tôn Dịch, hắn vẫn ngồi khoanh chân nhập định, nhắm mắt không quan tâm tới, cho dù Bạch Tiểu Thuần thi triển một kích kinh thiên, hắn cũng nhắm mắt lại, trong mắt Bạch

Tiểu Thuần, trong cơ thể Công Tôn Dịch tồn tại một đạo khí thế rất mạnh, khí thế không ngừng tăng lên, dường như chỉ cần hắn mở mắt ra thì đó là thời khắc mạnh nhất cả đời của hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1023: Ai Là Đá Mài Đao?

Bạch Tiểu Thuần nhìn đối phương một lúc, cảm thấy có chút không tự nhiên, lúc này hắn nhìn sang người thứ hai... Trần Mạn Dao.

Trần Mạn Dao đứng ở nơi đó, nàng đang cau mày nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết đối phương có nhận ra mình hay không, nội tâm vô cùng khẩn trương, thần thái của hắn vô cùng bình tĩnh giống như không nhận ra cái gì, tận lực làm bộ như lạnh lùng, hắn nói:

- Ngươi từ đầu đến cuối không ra tay với ta, nếu như thế, ta cũng không làm khó ngươi, ngươi đi đi.

Bạch Tiểu Thuần dường như rất cao ngạo, hắn nói xong cũng không quan tâm tới Trần Mạn Dao, hắn đi về phía Công Tôn Dịch, hắn lại âm thầm vụng trộm dò xét sắc mặt Trần Mạn Dao.

Mí mắt Công Tôn Dịch tựu rung rung, dường như muốn mượn nhờ áp lực của Bạch Tiểu Thuần tôi luyện chiến ý bản thân, muốn nghẹn đến mức tận cùng.

Ngay thời điểm Bạch Tiểu Thuần cách Công Tôn Dịch hơn trăm trượng, bỗng nhiên đôi mắt Trần Mạn Dao bắn ra hào quang, tay phải bấm niệm pháp quyết, chung quanh nàng có vô số phi tuyết biến ảo trước mặt nàng, hình thành một tấm băng kính đánh thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Dưới một chiêu này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn lui ra phía sau, vào lúc hắn vừa rút lui, vị trí hắn vừa đứng đóng băng, âm

thanh ken két hóa thành hàn băng.

Hàn băng quỷ dị, sau khi xuất hiện, hàn khí bốn phía bộc phát, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn phát hiện hàn khí này dẫn động hàn giới chi pháp của hắn, dường như hàn khí muốn bộc phát, cũng may tu vi hắn cường đại, ý niệm hơi động liên đè ép xuống, nội tâm phức tạp nhìn sang, hắn tận lực giận dữ nhìn sang Trần Mạn Dao.

- Ngươi muốn làm gì!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này, Trần Mạn Dao không để ý tới, nàng bấm niệm pháp quyết điểm ngón chỉ, ngay sau đó hàn băng nghịch chuyển lại trở thành hỏa diễm và nổ tung, hóa thành biển lửa nhưng không lan tỏa ra tám phương, nó lại bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp thôn phệ hắn, mục tiêu vẫn như cũ, chính là muốn thăm dò trong người Bạch Tiểu Thuần có tồn tại hàn giới chi lực hay không!

Ngọn lửa này càng trực tiếp, dường như xuất phát từ bản năng, một khi tu sĩ tu hàn hàn khí bị hỏa diễm chi lực tấn công, cho dù áp chế nhưng hàn khí quanh năm ở trong cơ thể cũng có dị động, khi đó sẽ lộ sơ hở.

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi trán, loại thăm dò này quá rõ ràng, hắn khẩn trương, trong biết rõ nếu tiếp tục như vậy mình sẽ bại lộ, hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, quay người tấn công, hắn xuất hiện trước mặt Trần Mạn Dao sau đó hung ác nâng tay phải lên.

- Muốn chết!

Tiếng nổ vang lên, Bạch Tiểu Thuần vừa đánh ra một quyền, hồi hợp trong mắt Trần Mạn Dao biến mất, ánh mắt của nàng lộ ra vẻ kỳ dị, cũng không tránh né chút nào, nàng vẫn đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, tùy ý để một quyền của Bạch Tiểu Thuần tấn công mình.

Cảnh này làm Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, một khi một quyền này đánh xuống, Trần Mạn Dao không chống cự, khi đó nàng không chế cũng trọng thương, Bạch Tiểu Thuần lập tức thu quyền, vào lúc nàng thu hồi nắm đấm, đôi mắt phượng của Trần Mạn xuất hiện thần thái vui mừng, nàng cắn môi dưới, khóe miệng vẫn mỉm cười... Cảnh này làm Bạch Tiểu Thuần hiểu ra, Trần Mạn Dao dùng bản thân mình để dò xét hắn...

- Giảo hoạt...

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng, mặc dù thu hồi nắm đấm nhưng bàn tay lại vỗ lên người Trần Mạn Dao, hắn phong ấn nàng, không đợi Trần Mạn Dao mở miệng, Bạch Tiểu Thuần vội vàng bắt lấy nàng ném vào trong túi trữ vật, cũng không dám nhìn ánh mắt đối phương.

- Việc này nên tính thế nào đây?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần do dự, hắn đoán có một nửa khả năng Trần Mạn Dao đã đoán ra thân phận của mình, hắn rất đau đầu, cảm giác mình che dấu tốt như vậy, tại sao còn bị nữ oa giảo hoạt này nhìn thấu?

Cố tình muốn hỏi nhưng hiện tại hắn lại sợ nhìn thấy Trần Mạn Dao, lo lắng tiếp tục lộ ra sơ hở.

Thở dài, Bạch Tiểu Thuần nhìn sang người cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn Công Tôn Dịch, hắn phát hiện mí mắt Công Tôn Dịch rung rung càng nhiều.

- Thú vị, muốn dùng áp lực của ta làm đá mài đao để rèn luyện chiến ý bản thân... Loại phương pháp này hữu dụng sao?

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn bị chuyện của Trần Mạn Dao làm phiền muộn, cũng không nói nhảm, trực tiếp đi về phía Công Tôn Dịch.

Hắn còn nhớ rõ, chính Công Tôn Dịch thi triển lưới phong ấn làm cho mình dừng lại, do đó bị thần thông của đám thiên kiêu oanh kích, vừa nghĩ tới nguy cơ lúc ấy, nội tâm Bạch Tiểu Thuần nổi giận.

Hắn bay nhanh, lúc còn cách Công Tôn Dịch mười trượng... Đột nhiên Công Tôn Dịch mở to mắt ra, trong mắt của hắn bắn ra hào quang như mặt trời, càng có chiến ý bộc phát giống như áp lực đến mức tận cùng sau đó bộc phát tận trời.

- Bạch Hạo!!

Công Tôn Dịch gầm lớn, toàn thân sinh ra chiến ý ngập trời, bên ngoài thân thể của hắn xuất hiện mười vạn phù văn, mười vạn phù văn vừa xuất hiện liền xoay tròn, hóa thành từng đạo kim quang giống như vòi rồng màu vàng.

Trong tiếng nổ to lớn và hào quang sáng chói mắt, Bạch Tiểu Thuần như lá liễu dập dờn trong gió, dường như hắn tùy thời bị vòi rồng xé chia năm xẻ bảy, mười vạn phù văn xoay tròn, chúng xoay tròn rất nhanh giống như mười vạn thanh đao sắc bén, chúng lập tức tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Vòng ròi màu vàng như lưỡi đao vô kiên bất tồi, thân thể Bạch Tiểu Thuần hôm nay có lực lượng kinh người, toàn thân lại có linh bảo phòng thân, không nói hung thú hình người nhưng không kém nhiều lắm, hắn căn bản không quan tâm vòi rồng quét tới.

Âm thanh ầm ầm vang lên, những phù văn màu vàng oanh kích lên người Bạch Tiểu Thuần nhưng lại không tạo thành ảnh hưởng lên Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt Công Tôn Dịch, sắc mặt hắn dữ tợn, hắn giơ nắm đấm đánh ra một quyền!

Lúc một quyền này giáng xuống, trong mắt Công Tôn Dịch xuất hiện kim mang, mười vạn phù văn chung quanh bay thẳng về phía hắn, chúng tầng tầng điệp gia tạo thành bức tường ánh sáng ngăn cản Bạch Tiểu Thuần.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh rung trời vang lên, Bạch Tiểu Thuần dừng bước, màng sáng màu vàng không ngừng chấn động, khe hở xuất hiện nhưng không sụp đổ, Công Tôn Dịch sau bức tường ánh sáng phun ra một ngụm máu tươi, hắn thừa nhận một kích của Bạch Tiểu Thuần nhưng không lui nửa bước, lúc này càng bước một bước về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, ngươi chỉ có chút bổn sự này sao?

Công Tôn Dịch quát một tiếng, nội tâm vô cùng kinh hãi, tu vi trong người hắn bị lực lượng vô hình áp chế, từ đó hắn đã hiểu ra vì sao Bạch Hạo lại mạnh mẽ và hung hãn như thế, sợ rằng có quan hệ với pháp thuật này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1024: Ta Thật Đột Phá

Bây giờ không kịp nghĩ nhiều, hắn dựa vào chiến ý đè ép bất ổn trong người, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc này bức màn sáng sáng tán loạn, nó tán loạn nhưng lại biến thành mười vạn phù văn, sau đó chúng hóa thành một con phượng hoàng, thần thái phượng hoàng lạnh lẽo, nó kêu the thé sau đó lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

-Thần thông của Tiểu Thắng Vương không tầm thường, nhất định đến từ Đấu Thắng Vương... Nếu chẳng phải ta không có công pháp Nguyên Anh, còn có một ít thần thông tiêu hao linh lực quá lớn, cho dù bóp chết Tiểu Thắng Vương cũng không khó khăn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn nhìn ra tu vi Công Tôn Dịch đã vượt qua Nguyên Anh Đại viên mãn, dường như còn cách nửa bước Thiên Nhân Cảnh một bước ngắn mà thôi.

Chỉ có điều bình cảnh này quá khó đánh võ, cần có cơ duyên, có đại nghị lực mới có thể, lúc này phượng hoàng màu vàng bay tới, Bạch Tiểu Thuần nâng tay phải hư không một trảo, trường thương màu đen luyện linh mười sáu lần xuất hiện trong tay, hắn không do dự đâm thẳng vào phượng hoàng màu vàng đang bay tói.

Một kích này không khác gì khai thiên tích địa, âm bạo vang lên liên tiếp, trường thương va chạm với phượng hoàng màu vàng, tiếng nổ vang vọng thiên địa, lực trùng kích lan tòa bốn phía, Công Tôn Dịch không ngừng lui ra phía sau.

Đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần bộc phát hóa thành một ngôi sao băng, hắn cầm trường thương màu đen trong tay, Bạch Tiểu Thuần không khác gì hóa thành một đạo sấm sét màu đen như muốn xé rách bầu trời, uy thế kinh thiên động địa.

Công Tôn Dịch rút lui ra sau hơn trăm trượng, hắn không ngừng phun máu tươi mới miễn cưỡng dừng lại, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xông về phía hắn, hắn hít thở dồn dập, chiến ý trong mắt mạnh hơn trước, hét lớn một tiếng, hắn không lui ra phía sau, cũng không lựa chọn tránh né, hắn lập tức lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

-Ta là Tiểu Thắng Vương, ta há có thể bại trong tay ngươi!

Đôi mắt Công Tôn Dịch đỏ thẫm, hai tay của hắn nhấn xuống phía trước một cái, lúc này mười vạn phù văn lập tức ngưng tụ hóa thành chiến phủ màu vàng, hắn chém một búa về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ mạnh vang lên, không gian chung quanh rung chuyển, chiến phủ màu vàng sụp đổ tầng tầng, phù văn màu vàng tan vỡ, khí tức của Bạch Tiểu Thuần chấn động, tốc độ của hắn không chậm chút nào, sau khi xuyên thấu chiến phủ tan vỡ, trường thương màu đen hóa thành tia chớp tấn công Công Tôn Dịch!

Công Tôn Dịch phun ra vô số máu tươi, thân thể bị đại lực oanh kích bay ngược ra sau mười mét, khóe miệng còn nở nụ cười thảm, chiến ý trong mắt hắn không giảm chút nào, hắn gào thét không quan tâm sinh tử, hai tay bấm niệm pháp quyết, mười vạn phù văn chung quanh tỏa ra hào quang màu vàng sáng ngời, lập tức chuyển dời tới trước mặt Công Tôn Dịch và ngưng tụ thành trường côn màu vàng.

Cầm trường côn trong tay, Công Tôn Dịch vung mạnh, tu vi của hắn bộc phát, thân thể hắn dung hợp vào trong chiêu thức,từ đó hắn hóa thành phong bạo màu vàng và nện một côn vào người Bạch Tiểu Thuần.

- Thần thông của Công Tôn Dịch thay đổi liên tục.

Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi, đối phương vận dụng mười vạn phù văn biến hóa, hắn nhìn quen mắt, cũng biết là bí pháp của Đấu Thắng Vương, người ngoài không có khả năng nắm giữ, trường côn màu vàng như bài sơn đảo hải nện xuống, Bạch Tiểu Thuần hét lớn, trong tay cầm trường thương nhưng không đâm tới, hắn lại đánh hư vô vặn vẹo, tu vi, lực lượng thân thể bộc phát, trường thương quét ngang.

Rầm rầm rầm!

Hai người lại va chạm với nhau lần nữa, trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Công Tôn Dịch không ngừng phun máu tươi, dường như hắn đã lâm vào điên cuồng, cho dù thương thế nặng hơn nữa cũng không lui ra sau, hắn lập tức tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Lần này không cần trường côn, trường côn vừa tan rã, mười vạn phù văn ngưng tụ chung quanh Công Tôn Dịch và hóa thành một trăm món pháp bảo.

Những pháp bảo này là đao thương kiếm kích phủ xuyên... Cái gì cần cũng có, cũng không có món nào dùng để phòng thủ, tất cả đều bộc phát sát khí kinh thiên, chúng theo Công Tôn Dịch lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, sử dụng đòn sát thủ của ngươi đi, hoặc là ta chết, hoặc là ngươi vong!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi, chiến ý của Công Tôn Dịch mạnh, thần thông biến hóa khó lường, thậm chí còn điên cuồng không sợ chết, những điểm này làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động.

Lần đâu tiên hắn nhìn thấy thiên kiêu của Man Hoang không phải những người mà mình vừa nhìn thấy, trong đó vẫn có những tồn tại cường giả chân chính.

Như Công Tôn Dịch, Chu Hoành cũng miễn cưỡng tính là cường giả... Tuy có các khuyết điểm nhỏ nhặt nhưng trên người bọn họ có tâm

tính điên cuồng, ý chí hung bạo nhưng kiên định, Bạch Tiểu Thuần cũng hiếm gặp trong Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Hắn không phải đối thủ của ta nhưng vẫn không chùn bước đấu với ta một trận, liên tưởng tới hành động của hắn lúc trước liền rõ ràng, hắn thật xem ta là đá mài đao, muốn tôi luyện bản thân trong chiến đấu sinh tử...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo một tia kính nể, hắn cảm thấy cần phải tôn trọng đối thủ này, nhìn thấy đối phương xung phong liều chết xông tới, một trăm pháp bảo tỏa ra sát khí ngập trời, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn nâng tay phải lên, trường thương màu đen biến mất không còn gì nữa.

Hắn không sử dụng pháp bảo nữa, hắn đứng trong thiên địa, khí thế của hắn biến hóa và trực tiếp co rút lại, trong người sinh ra âm thanh ken két, thậm chí tinh khí thần và linh hồn cũng áp súc.

Khi áp súc, tay phải của hắn xuất hiện vòng xoáy màu đen mang theo chấn động vô cùng kinh khủng, nó không ngừng khuếch tán theo vòng xoáy, phía sau hắn là một hư ảnh vô cùng hùng vĩ xuất hiện, hư ảnh mặc đế bào, đội đế quan, trong mắt còn mang theo ý chí bế nghễ thiên hạ.

- Ngươi muốn lĩnh ngộ sinh tử, ta cho ngươi cơ hội này!

Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc, hắn cảm giác mình nói ra lời này mang theo vênh váo và uy phong tám phương, tay phải xiết chặt thành quyền, khí tức trầm ổn tấn công Công Tôn Dịch, trực tiếp đánh ra một quyền!

Một quyền này không phải mười thành nhưng vẫn có giữ lại, chỉ có năm thành, cho dù như thế cũng là thiên địa biến hóa, sương mù chung quanh không ngừng sôi trào, vòng xoáy màu đen không ngừng bành trướng giống như hóa thành cái động tối tăm tấn công Công Tôn Dịch!

Cùng lúc đó đôi mắt đế ảnh sau lưng Bạch Tiểu Thuần bắn ra hào quang sáng ngời, thân thể vặn vẹo mang theo ý chí bá đạo dung nhập vào

trong nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần, dung nhập vào trong vòng xoáy màu đen và hình thành đòn sát thủ của Bạch Tiểu Thuần.

Bất Diệt Đế Quyền!

Rầm rầm rầm!

Một quyền này làm cả thiên địa dừng lại trong giây lát, ánh mắt cả thế giới đều nhìn sang nơi này, nó biến thành tiêu diệt duy nhất trong thiên địa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1025: Nửa Bước Thiên Nhân Cũng Trấn Áp (Thượng)

Công Tôn Dịch gào thét thật lớn, đôi mắt đỏ thẫm nhìn chằm chằm vào một quyền mang theo bá ý của Bạch Tiểu Thuần, nhìn lỗ đen chí cao vô thượng đang bộc phát, hắn gào thét và vung hai tay về phía trước.

- Đấu Thắng Thiên!

Âm thanh quanh quẩn như lôi đình, một trăm kiện pháp bảo chung quanh không ngừng gia tốc bay thẳng vào Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt tiếng nổ mạnh rung trời vang lên, những pháp bảo va chạm với lỗ đen Bất Diệt Đế Quyền đều tan rã sụp đổ, chia năm xẻ bảy, hoàn toàn không có chút tác dụng ngắn cản nào, trơ mắt nhìn mười vạn phù văn tan vỡ, trơ mắt nhìn lỗ đen đánh tới như muốn nuốt chửng bản thân mình, vào lúc nguy cơ sinh tử trước mắt, tâm thần Công Tôn Dịch sinh ra sóng gió ngập trời..

Trong nháy mắt sóng gió cắn nuốt tất cả, vào lúc sống chết trước mắt, chiến ý của Công Tôn Dịch chẳng những không giảm bớt mà còn bộc phát cường đại hon, chiến ý bạo phát dữ dội, trong ý chí điên cuồng của mình, toàn thân hắn chấn động mạnh, bên tai còn nghe âm thanh võ vụn ken két vang lên.

Thời khắc này có gông cùm xiềng xích tan vỡ, ngay sau đó một đạo khí thế kinh thiên động địa trong người hắn bạo phát ra ngoài.

Trong lúc bộc phát, bầu trời xuất hiện vô số mây mù, trên bầu trời xuất hiện hư ảnh cực lớn, nhìn kỹ hư ảnh này chính là gương mặt của

Công Tôn Dịch!

Tuy chỉ xuất hiện trong nháy mắt là biến mất, khí thế của Công Tôn Dịch biến hóa dữ dội, không... Phải nói là hắn đột phá tu vi.

Nửa bước Thiên Nhân!

- Bạch Hạo, đa tạ ngươi ma luyện, cuối cùng giúp ta đột phá tu vi, bước vào nửa bước Thiên Nhân, một bước này vây khốn ta đã lâu, vì cảm tạ ngươi, hôm nay ta không giết ngươi, chỉ phế tu vi của ngươi mà thôi.

Thần sắc Công Tôn Dịch mang theo kích động và ngạo nghễ, ngửa mặt lên trời cười to như điên, trong lòng của hắn phấn chấn đến mức tận cùng, đúng như lời hắn nói, hắn chờ ngày hôm nay đã lâu rồi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mang lại cho hắn áp lực quá lớn, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thi triển Bất Diệt Đế Quyền đã ý thức rõ ràng, chính mình không thắng nổi, bởi vì hắn kiêu ngạo, hắn tự tôn cho nên hắn không thừa nhận, khả năng nghịch chuyển duy nhất chính là đột phá tu vi.

Cho nên hắn hạ quyết tâm xem Bạch Tiểu Thuần trở thành đá mài đao, mượn áp lực của đối phương ma luyện chiến ý của bản thân mình, sau khi đạt tới cực hạn, vào thời khắc sống chết sẽ bạo phát đột phá tu vi..

Hoặc là thành, một lần hành động tiến vào nửa bước Thiên Nhân, từ nay về sau chỉ cần tìm một kiện luyện linh chi bảo mười lăm lần cảm ngộ, hắn cũng có thể mượn nhờ bảo vật này cảm ngộ thiên địa, đi trùng kích Thiên Nhân Cảnh chân chính.

Nếu hắn bại,... Hắn tin tưởng Bạch Tiểu Thuần không dám giết chính mình, mặc dù nếm thử chút đau khổ nhưng mua bán như vậy là có lợi nhất, hắn cười to như điên, hai tay bấm niệm pháp quyết, hư vô chung quanh nổ mạnh, đột nhiên có hai mươi vạn phù văn xuất hiện, chúng tạo

thành vòng xoáy màu vàng lao về phía lỗ đen Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn ngẩn ngươi không ngờ này Công Tôn Dịch lại đột phá...

- Biện pháp của hắn thật hiệu quả...

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, nội tâm hâm mộ và ê ẩm, nghĩ đến chính mình thiên tân vạn khổ mới đến Nguyên Anh trung kỳ, đối phương chỉ dựa vào ma luyện sinh tử, tu vi đã đột phá đến nửa bước Thiên Nhân.

Điểm này làm Bạch Tiểu Thuần không thoải mái, hơn nữa sau khi Công Tôn Dịch đột phá tu vi còn cười cuồng ngạo như thế, điểm này làm Bạch Tiểu Thuần tức giận, càng nhìn kẻ này không vừa mắt..

- Bạch nhãn lang, tính cách giống Cự Quỷ Vương, ta giúp ngươi đột phá tu vi, đảo mắt ngươi muốn phế tu vi của ta! Không biết cảm ơn còn muốn lấy oán trả ơn...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần giận dữ, cảm giác mình không giáo huấn Công Tôn Dịch hung hăng càn quấy này thì không chịu nổi, để cho hắn biết nhận ơn một giọt nước phải báo đáp bằng cả dòng sông.

- Đột phá tu vi thì thế nào, Bạch gia gia của ngươi vẫn có thể trấn áp ngươi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo tơ máu, hắn gầm lớn, nâng nắm tay phải lên sau đó hắn lại đấm ra một quyền.

Hắn cũng không vận dụng Bất Diệt Đế Quyền, mà là mang những bộ phận lực lượng không dùng tới gia nâập vào trong Bất Diệt Đế Quyền, uy lực lập tức bạo tăng, Bạch Tiểu Thuần càng rung động, vốn năm thành lực lượng đã đạt tới phụ tải thân thể của hắn, hiện tại thân thể run rẩy, dùng cốt làm căn cơ, dùng huyết nhục làm câấn động nên máu huyết bạo phá.

Vòng xoáy màu đen của Bất Diệt Đế Quyền bộc phát hào quang màu đen kinh người, nó to lớn gấp đôi có thừa, tốc độ hiện tại nhanh hơn trước, ý chí bá đạo trùng thiên đánh thẳng vào người Công Tôn Dịch!

- Ngươi cứ hung hăng càn quấy đi, trấn áp cho ta!

Bạch Tiểu Thuần rống to một tiếng, âm thanh vượt qua cả thiên lôi, Công Tôn Dịch vốn kích động nhưng hiện tại hắn khiếp sợ và không dám tin, càng không thể tưởng tượng nổi.

Vào lúc vòng xoáy màu vàng của hắn va chạm với lỗ đen và sụp đổ, hai mươi vạn phù văn màu vàng tan nát, nắm đấm như lỗ đen kia đã xuất hiện trước mặt Công Tôn Dịch.

- Không có khả năng, ta là nửa bước Thiên Nhân, ta không thể thất bại!

Sắc mặt Công Tôn Dịch đã vặn vẹo, hắn gào thét như bệnh tâm thần, không ngừng bấm niệm pháp quyết, vận chuyển tu vi toàn thân và ra sức chống cự.

- Đừng nói ngươi là nửa bước Thiên Nhân, cho dù là Thiên Nhân, Bạch gia gia của ngươi cũng đấu với bốn người rồi, ngươi tính toán là cái gì chứ, trấn áp, trấn áp! Đánh chính là bạch nhãn lang như ngươi...

Bạch Tiểu Thuần rống to, thân thể hắn như dung nhập vào trong lỗ đen, trong chớp mắt lực lượng lỗ đen vô cùng cuồng bạo tấn công Công Tôn Dịch, bổn mạng ngũ hành thần quang của Thiên Đạo Nguyên Anh bộc phát toàn diện.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên, dường như cả thế giới Luyện Hồn Hồ đang chấn động vài lần, lỗ đen tiêu tán, Công Tôn Dịch phát ra tiếng kêu thảm thiết, miệng hắn phun máu tươi như không muốn sống, thân thể bay đi như diều đứt dây, hắn bị lực lượng này đánh trọng thương, bộ ngực hắn

mơ hồ, thân thể của hắn không ngừng vặn vẹo, thậm chí thân thể cũng đã nứt ra, ngay cả Nguyên Anh uể oải, thứ bị đả kích lớn nhất chính là kiêu ngạo và tự tôn của hắn.

- Tại sao lại như vậy?

Cuồng ngạo khi đột phá lúc trước đã bị đánh trọng thương, biến hóa quá đột ngột làm nội tâm Công Tôn Dịch mờ mịt, ánh mắt biến thành màu đen, ý thức tan rả, không chờ hắn có thể khống chế thân thể, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã bay tới thật nhanh, hắn nâng tay phải lên tát vào mặt Công Tôn Dịch một cái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1026: Nửa Bước Thiên Nhân Cũng Trấn Áp (Hạ)

Bốp, trực tiếp phong ấn Công Tôn Dịch sau đó ném hắn vào túi trữ vật.

Sau khi làm xong tất cả, Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, hắn trực tiếp đáp xuống thung lũng phía dưới, sắc mặt hắn tái nhợt, tám lực lực lượng Bất Diệt Đế Quyền làm thân thể hắn suy yếu, hiện tại càng suy yếu hơn nữa, thân thể hắn đầy đau đớn.

Cũng may dù thân thể của hắn hư nhược nhưng tu vi Thiên Đạo Nguyên Anh vẫn còn, đây cũng là lực lượng giúp hắn thi triển tám thành lực lượng của Bất Diệt Đế Quyền.

-Ngươi dám khi dễ người, Bạch gia gia vừa phát hỏa, bản thân ta cũng phải sợ ta, thật cho rằng Thiên Đạo Nguyên Anh và bất tử thân của ta là giấy sao?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đắc chí nói một câu, hồi tưởng từng cảnh tượng sau khi mình tiến vào Luyện Hồn Hồ, hắn cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi, càng bội phục chính mình.

-Lá gan của ta hiện tại đã lớn hơn trước...

Bạch Tiểu Thuần nói thầm, suy nghĩ từ khi mình mạo hiểm đi Bạch gia, sau đó trói tộc trưởng Bạch gia có chút nghiện, vì vậy lại trói Cự Quỷ Vương... Trước mắt lại trói tất cả thiên kiêu của Man Hoang.

Có thể tưởng tượng, một khi tin tức này truyền ra ngoài, tên của hắn sẽ oanh động cả Man Hoang.

- Đều do lão gia hỏa Cự Quỷ Vương kia!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy toàn thân đau nhức, ngẩng đầu nhìn Quỷ Vương Hoa bị cấm chế bao phủ, đó hoa này cách lúc nở rộ không bao lâu, thậm chí đã có thể nhìn thấy trái cây trong nhụy hoa đang sinh trưởng thật nhanh, sợ rằng không bao lâu sẽ kết quả.

Nhìn thấy Quỷ Vương Hoa, nội tâm Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, nhớ tới kế hoạch trả thù Cự Quỷ Vương, vì vậy hắn hừ vài tiếng sau đó ném đám người Nhị hoàng tử, Công Tôn Dịch ra ngoài.

Những người này đa số đã hôn mê, nhưng cũng có một ít thanh tỉnh, vào lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt bọn họ tái nhợt và lộ ra kinh hoàng, nhất là Nhị hoàng tử, dường như muốn nói chuyện gì đó, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt sau đó cầm Vĩnh Dạ Tán đâm tới.

- Đừng nói chuyện với ta, ta thích sạch sẽ

- Bạch Hạo, ngươi nghe ta... Ah...

Nhị hoàng tử chưa kịp nói xong đã biến sắc, thân thể của hắn run rẩy vàkêu thảm thiết, sinh cơ trong người bị Vĩnh Dạ Tán hút đi hơn phân nửa, trong chớp mắt chỉ còn da bọc xương.

Đâm hết Nhị hoàng tử, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn sang đám người khác, hắn đi tới đâm bọn họ, đám thiên kiêu Man Hoang không ngừng kêu thảm thiết, có người chửi ầm lên.

- Bạch Hạo ngươi dám!!

- Phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi...

- Bạch Hạo, ngươi đang tự tuyệt đường lui của mình!!

Kẻ mắng càng thống khoái, Bạch Tiểu Thuần hấp sinh cơ càng nhiều, kể từ đó, những người khác cũng học thông minh, trong đôi mắt mang theo hoảng sợ nhìn Bạch Tiểu Thuần, đối với dạng người thông minh

như thế, Bạch Tiểu Thuần cũng mềm lòng, không có rút chỉ còn một tia...

Cuối cùng hắn đến trước mặt Công Tôn Dịch, Công Tôn Dịch ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo đắng chát nhưng chiến ý không biến mất.

Đối với Công Tôn Dịch, Bạch Tiểu Thuần càng bội phục, có chút chần chờ có nên hút sinh cơ của hắn hay không, hắn lập tức hỏi một câu.

- Về sau chúng ta gặp lại nhau, ngươi có đánh nhau nữa không?

- Nếu ngày sau gặp lại, tự nhiên còn muốn chiến với ngươi, sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ đích thân đạp ngươi dưới chân.

Trong mắt Công Tôn Dịch mang theo chiến ý, ẩn ẩn còn có sát khí.

- Nãi nãi của ngươi, nói thật khó nghe, không nên chém chém giết giết!

Bạch Tiểu Thuần vừa trừng mắt, Vĩnh Dạ Tán đâm tới.

Thu hoạch một đám sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần lại ném đám "Chiến lợi phẩm" vào trong túi trữ vật, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, thần thức cảnh giác dò xét chung quanh, hắn không ngừng tu hành Bất Tử Cốt.

Thời gian trôi qua, sau ba canh giờ, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần sinh ra tiếng nổ mạnh bang bang, hắn mở mắt ra, ánh mắt có kim quang sáng ngời, trong người sinh cơ dồi dào, thân thể chi lực khôi phục hoàn toàn, hơn nữa hắn còn cảm giác lực phòng ngự của mình tăng thêm một tầng.

- Thối Cốt Cảnh tầng thứ bảy...

Bạch Tiểu Thuần kích động nói nhỏ, hắn muốn đứnglên cảm nhận uy lực của tầng thứ bảy, trong thân thể hắn lại có biến hóa, bỗng nhiên Bạch

Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn sang Quỷ Vương Hoa cách đó không xa.

Lúc nhìn sang, Quỷ Vương Hoa đã nở hoa hoàn toàn.

Trong thế giới Luyện Hồn Hồ, nơi này sơn mạch dài hẹp hội tụ hình thành thung lũng, Quỷ Vương Hoa cực lớn đã nở rộ, từng cánh hoa tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, mùi hương khuếch tán bốn phương làm cho bầu trời lờ mờ trở nên tối tăm.

Thậm chí trong nháy mắt cả bầu trời biến thành màu đen.

Cùng lúc đó khí tức tử vong nồng đậm từ trong cánh hoa truyền ra ngoài, sau đó bao phủ cả thế giới Luyện Hồn Hồ, trong sương mù nơi này, tất cả oan hồn lệ quỷ trong thế giới Luyện Hồn Hồ đều run rẩy, chúng quỳ lạy đóa hoa.

Trong mắt chúng mang theo cung kính, mang theo cuồng nhiệt, dường như đang bái vương của chúng!

Vào lúc này Quỷ Vương Hoa đã nở. trong đó có một quả trái cây màu xanh vào lúc này ẩn ẩn hóa thành màu đen, có thể nhìn thấy mặt quỷ dữ tợn xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần nhận ra mặt quỷ này, nó giống hệt như pho tượng Cự Quỷ điêu khắc ở thành Cự Quỷ!

Rất hiển nhiên trái cây này có trọng dụng với Cự Quỷ Vương, tất nhiên cũng liên quan tới công pháp lai lịch của Cự Quỷ Vương... Quả nhiên có liên quan đến Quỷ Vương Quả, chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần không biết chuyện cụ thể, hắn hít sâu một hơi nhìn sang.

Dưới ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào, cánh hoa của Quỷ Vương Hoa tróc ra, khi nó rơi xuống hóa thành một đám sương mù biến mất trên mặt đất, thời điểm cánh hoa cuối cùng biến mất, trái cây của Quỷ Vương Hoa cũng biến thành màu đen!

Chỉ trong nháy mắt hấp lực cực lớn sinh ra, trong cấm chế màu trắng xuất hiện vòng xoáy đáng sợ, trái cây của Quỷ Vương Hoa dần dần bay lên và biến mất trong vòng xoáy...

Trong nháy mắt nó biến mất, cấm chế màu trắng cũng hoàn thành sứ mạng của mình, nó chậm rãi hóa thành hào quang sau đó không quay về cơ thể Bạch Tiểu Thuần, lúc này nó biến mất trong bốn phía.

Tận mắt nhìn thấy tất cả mọi chuyện, Bạch Tiểu Thuần thở dài một hơi, nội tâm rất phiền muộn, biết rõ cho dù như thế nào Cự Quỷ Vương cũng đạt được thứ mình muốn, chỉ kém hi sinh bản thân mình mà thôi...

- Ta không để yên việc này đâu!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới mặc dù bản thân mình mấy ngày qua bách chiến bách thắng nhưng cũng sống trong lo lắng hãi hùng khiếp vía, nội tâm tức giận, thậm chí cảm thấy tại sao Cự Quỷ Vương không nói thẳng với mình...

- Rõ ràng là không tin ta, lo lắng nói thẳng ra ta không nhận lời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1027: Ta Thích Ngươi

-Hừ, ta là người như thế sao, chút nguy hiểm như vậy, ta sẽ sợ sao? Ngươi xem ta là người nào?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, bỗng nhiên hắn chột dạ bỏ đi cái suy nghĩ nếu mình sớm biết, bởi vì nếu hắn biết trước... Hắn chắc chắn không đi!

Lúc này hắn đi tới miệng Luyện Hồn Hồ.

Cùng một thời gian, thế giới Luyện Hồn Hồ chấn động lần nửa, khu vực miệng ấm ẩn ẩn có hào quang mở ra.

-Có hơn mười người bỏ chạy, ta đoán hiện tại đang trốn ở chung quanh, chỉ có một giờ để ra ngoài, bỏ đi bỏ đi, nếu bọn chúng đã trốn thì cứ để chúng trốn đi.

Bạch Tiểu Thuần cũng có phần khẩn trương, hắn nhìn sang túi trữ vật của mình, biết rõ chính mình lại làm một đại sự.

Cái túi trữ vật này chính là củ khoai lang phỏng tay, Bạch Tiểu Thuần không dám cầm lấy, hắn phải hiến đại lễ này cho Cự Quỷ Vương...

Hắn lập tức hóa thành hào quang bay thẳng về miệng ấm Luyện Hồn Hồ, lúc hắn sắp tiếp cận, bỗng nhiên có một đạo hào quang ở hướng khác bay về phía miệng Luyện Hồn Hồ, nó lại đoạt trước Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tại khu vực miệng ấm Luyện Hồn Hồ.

Đó là... quận chúa Hứa San của thành Linh Lâm, nàng đứng trước vòng xoáy, mà vòng xoáy này chính là lối ra Luyện Hồn Hồ, chỉ cần

bước vào bên trong là có thể rời khỏi Luyện Hồn Hồ.

Nàng không bước vào, Hứa San đứng ở đó giống như môn thần, nàng ngẩng đầu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, nội tâm Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, hào quang từ ngọc bội trên người Hứa San bao phủ vòng xoáy vào bên trong.

- Bạch Hạo, ta xem ngươi trốn đi nơi nào!

Hứa San đắc ý nói với hắn.

Bạch Tiểu Thuần cau mày nhìn Hứa San, đầu của hắn như muốn lớn hơn một chút, trong đám người têến vào trong Luyện Hồn Hồ, hắn cho rằng chỉ có mình Trần Mạn Dao làm hắn đau đầu, hắn càng không ngờ Hứa San lại làm hắn đau đầu hơn nữa.

Đánh thì đánh không được, nếu đối phương có tâm muốn chặn ở cửa không cho ra, mình muốn ra ngoài còn phải động không ít tâm tư mới được.

- Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ nói.

- Ngươi hỏi ta làm gì? Ta còn muốn hỏi ngươi, vì cái gì ngươi nhìn thấy ta lại bỏ chạy!

Hứa San mở to mắt nhìn hắn, nàng còn giận dữ.

- Trên người của ngươi có ngọc bội bảo vệ, ta đánh không được, chỉ lãng phí thời gian nên đương nhiên phải bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần thở dài giải thích một câu, suy nghĩ nếu như có thể dùng lời lẽ khuyên đối phương thì hắn cũng không cần ra tay.

- Lãng phí thời gian? Hừ, ngươi đều trói chúng ta lại, ý muốn như thế nào!

Đôi mắt Hứa San chớp động còn mang theo ác liệt.

- Việc... Việc này là lệnh của Cự Quỷ Vương, ta là tiểu nhân vật nên phải tuân theo pháp chỉ của vương gia.

Bạch Tiểu Thuần rất ủy khuất nói với Hứa San.

- Thật?

Hứa San nghi ngờ.

- Chắc chắn!

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng cam đoan, do dự một chút lại nói.

- Chúng ta, chúng ta không nên ra tay, ngươi cho ta đi có được không?

Hứa San trầm mặc ít nói nhìn Bạch Tiểu Thuần, dường như đang xác định lời của đối phương là thật hay giả, nếu là lúc bình thường, nàng sẽ ựự mình phán đoán, không dễ dàng tin tưởng người khác, nàng trước mắt không biết như thế nào, khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói chuyện, nàng lại nguyện ý tin tưởng hắn nói... Sau nửa ngày thì nàng vỗ túi trữ vật, hất tay ra, một đám hồn Tu Man Hoang xuất hiện.

Những người này chính là thiên kiêu của các gia tộc quyền quý, lúc này cả đám mặt mũi bầm dập, bọn họ bị phong ấn tu vi, cả đám tức giận muốn mắng chửi nhưng không dám lên tiếng, lo sợ không yên nhìn sang Hứa San, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ khi nhìn thấy cảnh này, đây chính là đám gia hỏa nhận thua nhưng lại sinh muốn đối phó với hắn, về sau bị Bạch Tiểu Thuần dọa bỏ chạy khắp nơi, Bạch Tiểu Thuần không nghĩ tới mình có ý thả bọn chúng nhưng lại bị nữ ma đầu Hứa San bắt được.

- Ah...

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn về phía Hứa San, không hiểu nổi nàng muốn cái gì.

- Nếu là lệnh của Cự Quỷ Vương, vậy ngươi mang bọn họ đi đi.

Hứa San nhìn Bạch Tiểu Thuần một lúc, ánh mắt không hề lợi hại, giọng nói cũng không lớn, ngược lại còn nhỏ một chút, ngay cả đôi mắt cũng xuất hiện thanafthais khác thường.

Bạch Tiểu Thuần ngẩn người, hắn nhìn thấy khác thường trong mắt Hứa San, hắn cảm thấy không tưởng tượng nổi, trong nội tâm phản ứng đầu tiên chính là mình nhìn lầm...

- Ah, ta biết rồi, ngươi chính là giúp đỡ mà Cự Quỷ Vương nói!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một tia linh quang, hắn nói ra.

- Ngươi mới là Cự Quỷ Vương giúp đỡ!

Chẳng biết tại sao Hứa San nghe được câu này lại tức giận, nàng tức giận dậm chân, lại bỗng nhiên bay về phía Bạch Tiểu Thuần, hai tay nắm lại thành quyền và vận sức công kích.

- Một lời không hợp liền đấu võ, đầu óc Hứa San có vấn đề.

Bạch Tiểu Thuần cười khổ, hắn thở dài và né sang một bên.

- Ngươi có bản lĩnh thì không cần ngọc bội!

Bạch Tiểu Thuần hô to một tiếng, hắn nâng tay phải đánh ra một quyền.

- Không cần thì không cần!

Hứa San bộc phát tính bướng bỉnh, trực tiếp thu hồi ngọc bội sau đó tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng oanh minh quanh quẩn, gợn sóng truyền ra khắp nơi, lực lượng thân thể Hứa San cường đại, sau khi tiếp một quyền của Bạch Tiểu Thuần liền phun máu tươi, trong người xuất hiện tiếng ken két, lập tức trọng thương, ánh mắt của nàng lại xuất hiện hào quang khác lạ.

- Đầu óc Hứa San tuy ngốc nhưng cũng là yêu nữ, hào quang trong mắt nàng chắc là nổi lòng làm loạn với ta.

Bạch Tiểu Thuần do dự một chút, hắn cơ trí nhắc nhở bản thân mình, trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần ra tay lần nữa, Hứa San phun máu tươi, thân thể rút lui, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, từ đầu tới cuối Hứa San không sử dụng ngọc bội phòng hộ, nội tâm cảm thấy đầu óc Hứa San có vấn đề, thừa dịp đối phương lui về phía sau, tốc độ Bạch Tiểu Thuần tăng vọt và lao tới gần, hắn nâng tay phải lên, cũng không có đấm xuống, hắn vỗ một chưởng vào lưng Hứa San, dung nhập tu vi vào trong đó và phong ấn tu vi của nàng.

Tất cả hành vân lưu thủy, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy bất ngờ, sau khi bắt lấy Hứa San, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, cảm mình đã câu được con cá lớn.

- Nói không chừng hút sinh cơ của nàng có thể giúp mình đột phát bát trọng thiên.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây liền cầm Vĩnh Dạ Tán ra, đang do dự có nên đâm qua hay không, nhưng vào lúc này Hứa San nhìn ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, căn bản không nhìn Vĩnh Dạ Tán, thần thái trong mắt khác thường và lớn tiếng nói:

- Bạch Hạo, ta thích ngươi!

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi buông tay ra, Hứa San “Bịch” rơi xuống đất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1028: Chạy Mau!

Hứa San nói câu này chẳng khác gì sét đánh bên tai Bạch Tiểu Thuần, hắn trợn mắt há hốc mồm, mặc dù hắn cảm thấy mắt của Hứa San khác thường, có chút hoài nghi, hắn cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, đến quá đột ngột cho nên hắn cảm thấy không có khả năng.

Dù sao mới qua vài ngày, lần đầu tiên gặp mặt Hứa San, lúc đó hai người đã đối địch với nhau,

Bạch Tiểu Thuần thật sự không nghĩ tới mình có điểm nào hấp dẫn bạo nữ Hứa San...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần hơi ngẩn người, vô ý thức nhìn gương mặt và toàn thân Hứa San, mặc dù Hứa San bạo lực nhưng dáng người và dung mạo không tệ, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng khôi phục tâm tình của mình.

- Không được, đầu óc Hứa San có vấn đề, càng bạo lực, không thích hợp với ta... Ta có Tiểu Đỗ Đỗ, có Quân Uyển tỷ tỷ, có Tiểu Muội, còn có mấy trăm ngàn người ái mộ tại Nghịch Hà Tông... Ai, thật sự quá ưu tú, đi tới nơi nào cũng có nữ hài chủ động truy cầu, ta cũng đau đầu ah.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm khái, hắn lại vô cùng dắc ý bao phủ tâm thần, đó là cảm giác tự tin rất mạnh, càng có kiêu ngạo, nhất là nhớ lại chuyện thư tình năm xưa, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác mị lực của mình là thiên hạ vô địch.

hơn mười người bị phong ấn ở gần đó cũng há hốc mồm, ngo ngác nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, cũng biết

chuyện này quá khó tin.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán một tiếng, hắn nâng Vĩnh Dạ Tán, nói cái gì cũng không thể đâm xuống, trong nội tâm cảm khái sau đó không nhìn tới Hứa San, hắn ném nàng vào trong túi trữ vật, dù sao bạo nữ này cũng là người ái mộ mình, vì vậy hắn xếp nàng vào một khu vực riêng trong túi trữ vật.

Cũng chỉ có Trần Mạn Dao mới có được đãi ngộ này.

Về phần hơn mười thiên kiêu Man Hoang gần đó tất bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ một lần, sau đó dùng một tia ý thức ném vào túi trữ vật, cùng chồng chất với đám người kia, sau khi làm xong những việc này, Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hạ hô hấp nhìn sang vòng xoáy trước mặt, tim đập đập rộn ràn, hắn trầm ngâm một lúc liền làm tóc rối tung lên, lại xé rách quần áo, thậm chí cảm thấy chưa đủ ổn thỏa, hắn cắn răng chưởng vào ngực của mình, hắn ép mình phun máu tươi sau đó cất bước đi vào trong vòng xoáy.

Lúc này bên ngoài Luyện Hồn Hồ có hơn trăm người đứng chờ, cho dù là lão giả đôi mắt lờ mờ đi cùng Chu Hoành hay lão bà hộ đạo của Hứa San đều có thần thái khác thường, bọn họ tin tưởng thực lực thế tử quận chúa của mình không gặp nguy hiểm trong Luyện Hồn Hồ.

Về phần Bạch Tiểu Thuần... Bọn họ trực tiếp xem nhẹ, không có người nào cho rằng kẻ này có thể gây ra sóng gió gì.

Ngay cả trung niên đi bên cạnh Nhị hoàng cũng có suy nghĩ giống như vậy, thần thái bình tĩnh, hắn nhìn sang miệng ấm Luyện Hồn Hồ, đang chờ đợi người bên trong đi ra.

Ba người như thế, càng không cần nói những người hộ đạo của các thiên kiêu Man Hoang cũng như thế, bọn họ tới từ gia tộc quyền quý, hiện tại còn đang cười nói với nhau, hiển nhiên đã chắc chắn lần này ba đại Thiên Vương liên thủ, Cự Quỷ Vương phải thua không thể nghi ngờ.

Thật sự không có khả năng thắng, về phần Bạch Hạo... Bọn họ cũng ngầm nghe trộm một ít đồn đãi tươớc kia nhưng vẫn không xem trọng, thậm chí có không ít người đã suy đoán Bạch Hạo đã sớm vẫn lạc.

Bọn họ cũng có tâm tư khác, đó là Quỷ Vương Quả thuộc về ai, rốt cuộc là vị nào trong ba Thiên Vương thu được, trong lúc cười nói với nhau, có một ít người đã đánh bạc với nhau.

- Luyện Hồn Hồ mở ra, lúc này nếu không ngoài ý muốn chắc Tiểu Thắng Vương đắc thủ.

- Không nhất định, tính cách của quân chúa Hứa San không phải người chịu thua, nàng rất ngang ngược, cho dù Tiểu Thắng Vương cũng đau đầu.

- Thế tử Chu Hoành có tính cách kiêu hùng, bọn họ là thiên kiêu đời này, đa số người đều tâm phục khẩu phục, ta xem cơ hội của thế tử Chu Hoành càng lớn, dù sao lần này không chỉ dựa vào chiến lực.

Một ít lời đàm tiếu lọt vào tai Vô Thường Công, Vô Thường Công cũng phải cảm thán trong lòng.

Yên lặng đứng ở nơi đó, cũng không có hi vọng gì, hắn không đoán được tâm tư của Cự Quỷ Vương, chuyện lớn như thế, nếu đổi cho hắn an bài, nhất định sẽ không cho một mình Bạch Tiểu Thuần đi, nói cái gì cũng phải phát động toàn bộ thế lực, bảo các gia tộc thân tín của Cự Quỷ Vương xuất động, như vậy có lẽ còn có khả năng tranh đoạt.

Trước mắt hắn cũng không cho rằng một mình Bạch Hạo có thể nghịch chuyển càn khôn, mặc dù hắn còn hiểu Bạch Hạo hơn người khác, cũng biết hắn dũng mãnh, tranh đoạt bên trong Luyện Hồn tương đương với hài quả đào của ba phe khác, đây là chuyện không đơn giản.

- Chỉ có thể tin tưởng vương gia an bài mà thôi.

Vô Thường Công thở sâu, nghĩ đến ba đại Thiên Nhân thành Cự Quỷ làm phản lúc trước, nội tâm của hắn bao nhiêu cũng có chút chờ mong thủ đoạn của Cự Quỷ Vương.

Mọi người ở đây đang cười nói, bỗng nhiên Luyện Hồn Hồ chấn động rất mạnh, trong đó có tiếng nổ mạnh vang lên, vị trí hồ nước có sương mù mỏng xuất hiện, cảnh tượng này làm ánh mắt nhiều người nhìn sang.

Lão giả thành Cửu U thành, bà lão thành Linh Lâm và nam tử trung niên thành Khôi Hoàng, ánh mắt ba người sinh ra hào quang như muốn nhìn thấu Luyện Hồn Hồ, cũng tập trung vào thông đạo ra vào.

- Ai sẽ là người đi ra đầu tiên?

Mọi người liên tục chờ mong, Vô Thường Công lắc đầu, hắn không cho rằng Bạch Hạo có thể xuất hiện.

Vào lúc mọi người nhìn căăm chằm vào, đột nhiên có một thân ảnh chật vật kao ra khỏi hồ nước, người này dùng tốc độ nhanh nhất bay ra khỏi Luyện Hồn Hồ.

- Là hắn!

- Tại sao hắn còn sống?

- Bạch Hạo... Chẳng phải hắn chết bên trong rồi sao?

Đám người chung quanh không ngừng sững sờ, ngay cả Vô Thường Công cũng ngây ngốc, trong mắt lộ ra thần thái không dám tin, không ngờ người xuất hiện là Bạch Tiểu Thuần.

Tóc tai Bạch Tiểu Thuần bù xù, quần áo tàn phá, thậm chí khí tức vô cùng suy yếu, sắc mặt khó coi tới tận cùng, hắn cau mày, lộ ra cảm giác biệt khuất, biệt khuất rất mạnh, mọi người nhìn qua liền cảm giác người này phiền muộn, sợ là đã nổi giận không nhỏ.

- Quả phận, quá phận!!

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, thần sắc bi phẫn lao ra, hắn đắng chát cùng phẫn nộ cực kỳ mãnh liệt, hắn bay tới bên cạnh Vô Thường Công.

- Chúng ta đi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1029: Lão Tử Trở Lại (Thượng)

Giọng điệu mang theo ủy khuất, càng có ý thảm thiết giống như nản lòng thoái chí, mất hết can đảm, nói xong hắn không nhìn Vô Thưởng Công, Bạch Tiểu Thuần bay ra xa xa, một đường bi phẫn đi xa, trong lòng của hắn còn nơm nớp lo sợ, sử dụng chiêu ám độ trần thương trước mặt trưởng bối của đám thiên kiêu làm hắn cảm thấy kích thích, cũng sợ người ta nhìn ra mánh khóe, nếu đám người kia điều tra ra, chỉ sợ sẽ tức điên lên.

Vô Thưởng Công sững sờ, sắc mặt cũng trầm xuống, thầm than một tiếng, ẩn ẩn đoán được Bạch Hạo bị khi dễ trong Luyện Hồn Hồ, hắn lắc đầu bất đắc dĩ, lúc này đuổi theo và cùng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, không ít người nơi này cười lạnh.

-Ta biết rõ vì sao Bạch Hạo là người đi ra đầu tiên rồi, chắc chắn trước đó hắn bị khi dễ rất thảm, không dám đi tranh đoạt, chỉ có thể trốn ở miệng Luyện Hồn Hồ, cho nên khi lối ra vừa xuất hiện liên lao ra ngoài.

-Bạch Hạo cũng không tầm thường, ta cho rằng hắn phải chết bên trong, sau khi trải qua giáo huấn, chỉ sợ cả đời này hắn phải cúi đầu xuống, ta đoán hắn bị giáo huấn rất thảm.

-Hắn còn sống đi ra ngoài, hắn là thế tử không muốn trêu chọc Cự Quỷ Vương, nhưng chắc chắn giáo huấn Bạch Hạo không ít, không biết hắn trải qua bao nhiêu nhục nhã, xem đi, một lúc nữa mọi người sẽ biết.

Người hộ đạo chung quanh cười nói.

Cũng không nói hành động của Bạch Tiểu Thuần không chê vào đâu được, nguyên nhân căn bản nhất là điểm mù trong tư tưởng của mọi người, dù sao một người đấu trăm người, chênh lệch quá lớn.

Giọng điệu mang theo ủy khuất, càng có ý thảm thiết giống như nản lòng thoái chí, mất hết can đảm, nói xong hắn không nhìn Vô Thưởng Công, Bạch Tiểu Thuần bay ra xa xa, một đường bi phẫn đi xa, trong lòng của hắn còn nơm nớp lo sợ, sử dụng chiêu ám độ trần thương trước mặt trưởng bối của đám thiên kiêu làm hắn cảm thấy kích thích, cũng sợ người ta nhìn ra mánh khóe, nếu đám người kia điều tra ra, chỉ sợ sẽ tức điên lên.

Vô Thưởng Công sững sờ, sắc mặt cũng trầm xuống, thầm than một tiếng, ẩn ẩn đoán được Bạch Hạo bị khi dễ trong Luyện Hồn Hồ, hắn lắc đầu bất đắc dĩ, lúc này đuổi theo và cùng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, không ít người nơi này cười lạnh.

-Ta biết rõ vì sao Bạch Hạo là người đi ra đầu tiên rồi, chắc chắn trước đó hắn bị khi dễ rất thảm, không dám đi tranh đoạt, chỉ có thể trốn ở miệng Luyện Hồn Hồ, cho nên khi lối ra vừa xuất hiện liên lao ra ngoài.

-Bạch Hạo cũng không tầm thường, ta cho rằng hắn phải chết bên trong, sau khi trải qua giáo huấn, chỉ sợ cả đời này hắn phải cúi đầu xuống, ta đoán hắn bị giáo huấn rất thảm.

-Hắn còn sống đi ra ngoài, hắn là thế tử không muốn trêu chọc Cự Quỷ Vương, nhưng chắc chắn giáo huấn Bạch Hạo không ít, không biết hắn trải qua bao nhiêu nhục nhã, xem đi, một lúc nữa mọi người sẽ biết.

Người hộ đạo chung quanh cười nói.

Cũng không nói hành động của Bạch Tiểu Thuần không chê vào đâu được, nguyên nhân căn bản nhất là điểm mù trong tư tưởng của mọi người, dù sao một người đấu trăm người, chênh lệch quá lớn.

Ngay cả lão giả thành Cửu U và bà lão thành Linh Lâm cũng nam tử trung niên thành Khôi Hoàng cũng không quan tâm tớ Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Ánh mắt của mọi người nhìn sang hướng Luyện Hồn Hồ, tiếp tục chờ đợi, lúc này đã qua một nén nhang, có người cảm thấy không tốt, lại nghĩ có lẽ bên trong đang tranh đoạt, hiện tại có lẽ là lúc kịch liệt nhất liền an ổn lại.

Vào lúc này tại một khu vực ngoại vực, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng nhanh, Vô Thường Công ở ngay bên cạnh, thấy Bạch Tiểu Thuần như thế, đang muốn mở miệng thì Bạch Tiểu Thuần thấp giọng nói ra.

- Vô Thường lão ca, nhanh chóng xuất Quỷ Vương Chu đi!

Ngữ khí mang theo rung động, có thể thấy được Bạch Tiểu Thuần đang khẩn trương, điểm này làm Vô Thường Công sững sốt.

- Xảy ra chuyện gì?

Vô Thường Công lập tức vận dụng Quỷ Vương Chu, Bạch Tiểu Thuần nhảy lên sau đó thở ra, cũng thúc dục.

- Chạy mau!

Vô Thường Công mở to mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trái tim của hắn đập mạnh, thậm chí mí mắt cũng bắt đầu nhảy vài cái, trong giây lát hắn nhớ tới một loại chuyện trong thành Cự Quỷ, nhớ lại từng tai họa trong đó, sau lưng hắn mát lạnh, ẩn ẩn hiêu ra cái gì, sắc mặt biến hóa rất đặc sắc, cũng không do dự chút nào, hắn vận chuyển tu vi rót vào trong Quỷ Vương Chu phá không bay xa.

Trên đường đi, Vô Thường công nhiều lần muốn há mồm hỏi, hắn có cảm giác không tốt, do dự một lúc liền dò xét Bạch Tiểu Thuần một phen.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bên cạnh có sắc mặt tái nhợt, giống như kinh nghi bất định, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ra sau lưng, dường như cảm thấy tốc độ quá chậm còn thường xuyên thúc giục chính mình.

Tất cả những điểm này làm trái tim Vô Thường Công đập loạn.

- Chẳng lẽ gia hỏa này lại làm chuyện gì?

Vô Thường Công càng kinh hãi, hắn toàn lực thúc dục Quỷ Vương Chu, tốc độ cho Quỷ Vương Chu nhanh hơn.

- Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?

Sau nửa ngày như thế, Vô Thường Công cũng hỏi thăm.

- Cũng không có gì, ta chỉ trói tất cả mọi người ném vào đây mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần ho một tiếng, mặc dù lúc này nghĩ mà sợ nhưng lại là thời khắc khoe khoang, hắn tự nhiên phỉa ngẩng đầu lên, phong khinh vân đạm nói một câu.

- Cái gì? Ngươi trói tất cả mọi người?

Cho dù Vô Thường Công là Thiên Nhân cung cảm thấy đầu óc rung động rất mạnh, hắn há hốc mồm, sau đó hít sâu một hơi, không dám tin nhìn Bạch Tiểu Thuần, không tự nhìn túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, da mặt co rúm.

- Ngươi... Ngươi...

Vô Thường Công hít thở không thuận, sau nửa ngày nói không nên lời, hắn hiểu việc này lớn tới mức không thể hình dung, hắn lập tức dùng tất cả tiềm lực, tu vi dung nhập vào trong Quỷ Vương Chu, từ đó gia tăng tốc độ Quỷ Vương Chu lên cực hạn.

Tiếng nổ vang lên...

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần và VôThường Công toàn lực thúc dục Quỷ Vương Chu bay về hướng thành Cự Quỷ, bên ngoài Luyện Hồn Hồ, những người hộ đạo không thấy thiên kiêu của nhà mình đi ra thì khó hiểu.

Nhất là lão giả tới từ thành Cửu U kia, hắn cau mày nhìn áng Luyện Hồn Hồ, trong mắt xuất hiện hào quang thâm thúy, tuy hắn là Thiên Nhân nhưng Luyện Hồn Hồ quá kỳ dị, dùng tu vi của hắn không thể nhìn thấu thiên địa bên trong Luyện Hồn Hồ.

Bên cạnh hắn, bà lão hộ đạo của Hứa San càng sốt ruột, khi nàng đi tới Luyện Hồn Hồ, khi thì quay đầu nhìn sang hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi, sắc mặt khó hiểu càng ngày càng mạnh.

- Thời gian đã qua một nửa... Tại sao chưa ra?

- Cho dù bọn họ còn tranh đoạt không kịch liệt tới mức như vậy, cũng biết một khi qua một giờ, Luyện Hồn Hồ sẽ đóng và không thể ra được.

- Chẳng lẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Không có khả năng ah...

Chẳng những hai tên Thiên Nhân nghi hoặc, người hộ đạo chung quanh cũng cảm thấy bất an, từng ánh mắt bất an nhìn sang Luyện Hồn Hồ, thời gian lại trôi qua, tâm tình của bọn họ càng lo nghĩ, thật sự là những thiên kiêu này cực kỳ nhân tài địa vị cao trong thế lực của bọn họ.

Dù sao những người này đều là con cháu quyền quý, chẳng những địa vị cao, thân phận cao quý, ngay cả tư chất và tu vi cũng không tầm thường, thậm chí có không ít là thế hệ nổi dah trên tấm bia đá Minh Hoàng.

Đối với Man Hoang mà nói, những người này chính là người nổi bật đời kế tiếp, tương lai có thể xác định, nhất định chính là lực lượng trung kiên của Man Hoang, nhất là những người nổi bật trong đó chính là hạt giống Thiên Nhân, thậm chí một số năm sau tấn chức Bán Thần cũng không phải không có khả năng.

Phàm là người nào trong số những người này có chuyện ngoài ý muốn, đối với Man Hoang mà nói nó sẽ là chấn động nhỏ, nếu như ngoài ý muốn nổi lên có hơn mười người vẫn lạc, như vậy chấn động sẽ tăng lên gấp mười lần.

Việc này quá to lớn, cho dù ba đại Thiên Vương cũng không gánh nổi trách nhiệm như vậy, chẳng khác gì đối nghịch với tất cả mọi người.

Nghĩ tới đây, tâm thần bọn họ càng bất an, nhất là trong đó còn có Nhị hoàng tử, còn có Trần Mạn Dao, nam tử trung niên tới từ thành Khôi Hoang cũng sợ hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1030: Lão Tử Trở Lại (Hạ)

-Thời gian đã qua một nửa! Tại sao còn chưa ra?

Lúc này thời gian Luyện Hồn Hồ đóng cửa sắp tới, lúc này âm thanh ồn ào vang lên liên tục.

-Lâm huynh, có khả năng bên trong xảy ra chuyện gì đó.

Lão giả thành Cửu u thở sâu, trong mắt lộ ra hào quang sáng ngời nhìn về phía nam tử trung niên kia.

-Đúng vậy, Lâm huynh, việc này liên quan quá lớn, Luyện Hồn Hồ thuộc về hoàng tộc, chắc hẳn Thiên Sư đại nhân có biện pháp nhìn thấu nơi này.

Bà lão thành Linh Lâm cũng âm trầm lên tiếng, ánh mắt của hắn nhìn sang nam tử trung niên.

Rất nhanh, ánh mắt của những người chung quanh nhìn sang nam tử trung niên.

Bị nhiêu người nhìn chằm chằm như thế, nam tử trung niên áp lực rất lớn, những người chung quanh đại biểu tám thành quyền quý của Man Hoang, sau lưng có Thiên Nhân, ba Bán Thần.

- Việc này ta phải xin chỉ thị của Đại Thiên Sư, do lão nhân gia định đoạt.

Nói xong nam tử trung niên lập tức cầm ngọc giản và truyền âm, không bao lâu ngọc giản sinh ra hào quang óng ánh, nam tử trung niên

thở sâu, hắn cầm lấy ngọc giản.

Trong nháy mắt ngọc giản vỡ vụn hóa thành tro bụi nhưng không biến mất, chúng ngưng tụ với nhau và hình thành vòng xoáy nhỏ như nắm tay, trong vòng xoáy có một đạo ánh sáng màu lam phá không bay ra, bay thẳng về phía nam tử trung niên, sau đó hắn bắt lấy một cái và hóa thành một tấm gương màu lam nhỏ như nắm tay.

Tấm gương này vô cùng tang thương, rõ ràng là đồ cổ, trên đó có vô số phù văn, chỉ có điều những phù văn này ảm đạm mơ hồ, mặc dù như thế nhưng nó vẫn sinh ra ý chí mênh mông bộc phát, khí thế kinh thiên động địa.

- Kính này là bí pháp tạm thời Đại Thiên Sư giao cho ta, một mình ta không thể thôi phát, xin nhờ hai vị.

Nam tử trung niên thở sâu, hắn nhìn sang lão giả thành Cửu U và bà lão thành Linh Lâm.

Hai người không chút do dự bay tới, ba người bộc phát tu vi, khí tức Thiên Nhân bộc phát, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, bọn họ rót tu vi vào bên trong cái kính.

Cái kính bộc phát hào quang vô cùng chói mắt, những người hộ đạo bốn phía lui ra phía sau, ba người nam tử trung niên đồng thời hét lớn một tiếng, ngay sau đó hào quang màu xanh da trời bộc phát, trong giây lát hóa thành hào quang màu lam bay về phía Luyện Hồn Hồ.

Nơi cột sáng đi qua hư vô vặn vẹo, dường như tất cả phòng hộ đều không thể ngăn cản tia sáng này, ngay cả Luyện Hồn Hồ cũng xuất hiện rung động, nó dần dần biến thành trong suốt, thế giới bên trong xuất hiện trước mặt mọi người, trong nháy mắt sắc mặt mọi người biến sắc.

- Không có người!!

- Không có người nào cả!

- Tại sao có thể, có cả trăm người đi vào, tại sao không có ai?

Từng tiếng kinh hô khó tin vang lên, lão giả thành Cửu U và bà lão thành Linh Lâm bộc phát tu vi chấn động vô cùng kinh người, bọn họ không dám tin và hoảng loạn.

Bọn hắn sợ nhìn lầm, lại vận chuyển hào quang của tấm gương bao phủ thiên địa trong Luyện Hồn Hồ, những nơi hào quang đi qua, tất cả sương mù như tuyết gặp ánh mặt tời, tất cả biến mất khu hào quang quét tới, đáng tiếc bọn họ không nhìn thấy thân ảnh nào cả.

Thân thể nam tử trung niên của hoàng cung run rẩy không nhỏ, hắn hít khí lạnh và tâm thần chấn động, sắc mặt không thể tưởng tượng nổi, đột nhiên hắn hét lớn.

- Nơi này có khí tức của Cự Quỷ Vương!

Những người này đồng loạt hiểu ra, trong mắt xuất hiện tơ máu, càng có người tức giận rống to lên.

- Tất cả mọi người mất tích, chỉ có Bạch Hạo là người đi ra đầu tiên, nhất định là Cự Quỷ Vương ra tay!

- Bạch Hạo chỉ là Nguyên Anh, hắn làm sao dám làm như thế, đây chính là thủ đoạn của Cự Quỷ Vương!

- Bạch Hạo biểu hiện chật vật như vừa rồi căn bản là diễn trò, đáng chết!

Mọi người không ngừng gào thét, lão giả thành Cửu U và bà lão thành Linh Lâm lập tức hiểu ra, trong nháy mắt truy kích phương hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Những người khác cũng mang theo tức giận ngập trời đuổi theo.

Bọn họ không phải là những người đơn giản, sau khi hiểu ra những thiên kiêu của nhà mình nhất định đã bị Bạch Hạo dung thủ đoạn của Cự

Quỷ Vương bắt đi, nhất là nghĩ đến đối phương rời đi trước mí mắt của mình, những người này nổi giận còn kinh người hơn trước.

Bọn họ không dám đắc tội Cự Quỷ Vương, chỉ có thể phát tiết nộ khí lên người Bạch Tiểu Thuần.

Trong tiếng nổ vang, thiên địa biến sắc, gió mây như đọng lại, trên trăm cường giả bộc phát khí thế kinh thiên, từng đạo thân ảnh xuyên qua hư vô, giống như muốn hủy diệt tất cả.

Bọn họ trì hoãn thời gian quá lâu, Bạch Tiểu Thuần và Vô Thường Công đã cưỡi Quỷ Vương Chu rời đi, Vô Thường Công toàn lực thôi động nên Quỷ Vương Chu hóa thành hào quang bay tới gần thành Cự Quỷ!

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương tâm tình bất định, lúc này sau khi nhìn thấy thành Quỷ Vương, nội tâm của hắn thở ra một hơi, ánh mắt phấn chấn.

- Cự Quỷ Vương, lão tử trở lại!

Lúc Bạch Tiểu Thuần và Vô Thường Công bay thẳng về hướng thành Cự Quỷ, Cự Quỷ Vương trong cung điện thành Cự Quỷ vô cùng kích động, trong tay hắn cầm Quỷ Vương Quả.

Quả này bị hắn dùng thủ đoạn cấm chế cách không mang đi, mặc dù việc này phạm húy kị nhưng Quỷ Vương Quả quá trọng yếu với hắn, hắn làm sao có thể để nó nằm trong tay người khác cầm đi áp chế mình chứ.

Cho nên dù việc này phạm húy kị thì hắn vẫn làm.

- Quỷ Vương Quả thứ năm đã đến tay, kể từ đó ta có thể chữa trị ngũ hành thiếu hụt, từ đó công pháp của ta có thể tùy ý chuyển đổi ngũ hành, ngay cả suy biến kỳ trí mạng cũng có thể đền bù!

Cự Quỷ Vương ngửa mặt lên trời cười to, vào lúc này hắn không thể dùng vui sướng để hình dung, chờ nhiều năm như thế, bị nhiều người

chặn đánh như vậy nhưng hắn vẫn đắc thủ, điểm này làm Cự Quỷ Vương thỏa mãn với tính toán của bản thân mình.

- Về phần Cửu U Vương, Đấu Thắng Vương và Linh Lâm Vương, hừ, ba lão bất tử này dám tính toán ta, mặc dù hiện tại ta phạm huý kiêng kị nhưng cũng là bọn họ tính toán ta trước, mấy ngày nay ta nên ít xuất hiện, không nên để bọn chúng có cơ hội gây phiền toái, sau một thời gian cũng giải quyết việc này.

Cự Quỷ Vương mỉm cười, trong mắt xuất hiện hào quang cơ trí, dường như tất cả đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Chuyện xảy ra trong Luyện Hồn Hồ thế nào thì hắn không biết, trên người Bạch Tiểu Thuần có cấm chế, tác dụng của nó không phai cảm ứng bên ngoài, chỉ nhắm vào Quỷ Vương Hoa mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1031: Rốt Cuộc Ngươi Đã Làm Chuyện Gì?

Lúc Cự Quỷ Vương thu hồi Quỷ Vương Quả, đang muốn đi bế quan dung nhập nắm Quỷ Vương Quả vào cơ thể, lúc hắn đứng lên, sắc mặt hơi động nhìn lên bầu trời.

Trong mắt hắn là Quỷ Vương Chu đang lao tới gần, hai thân ảnh trên Quỷ Vương Chu lao xuống và bay về phía vương điện của hắn.

Sắc mặt Vô Thưởng Công phức tạp, Bạch Tiểu Thuần đi bên cạnh hắn, sắc mặt âm trầm còn có lửa giận

-Bạch Hạo trở lại rất nhanh, xem bộ dạng không có tổn thương gì.

Cự Quỷ Vương ho một tiếng, hắn đuối lý với Bạch Tiểu Thuần nên cố tình tránh đi nhưng hiểu rõ có tránh cũng không giải quyết được gì, vì vậy trên mặt lộ ra uy nghiêm, hắn ngồi lên ghế lần nữa chờ đợi Bạch Tiểu Thuần tiến tới.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần dùng tốc độ cực nhanh đi vào vương điện, Vô Thưởng Công do dự một chút lại tới gần vương điện, hắn ôm quyền chào Bạch Tiểu Thuần và quay về nơi ở, không nên tranh vào vũng nước đục này.

-Bạch Hạo quá to lớn, hiện tại nói không có vương gia an bài thì ta không tin... Vương gia muốn làm gì? Đối kháng với quyền quý Man Hoang sao?

Nội tâm Vô Thương Công khác thường.

Lúc Vô Thường Công rời đi, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần vẫn như trước, hắn nhanh chóng tới bên ngoài vương điện, nội tâm của hắn tức giận không nhỏ, vừa nghĩ tới chuyến đi Luyện Hồn Hồ quá nguy hiểm, nếu không phải mình lợi hại thì chắc chắn phải chết.

Tất cả đều là Cự Quỷ Vương gài bẫy hắn.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, lúc đi tới vương điện thì thở sâu, hắn thu hồi tất cả tức giận, nội tâm hừ hừ vài tiếng sau đó cất bước đi vào đại điện.

- Bạch Hạo bái kiến Vương gia!

Mới vừa vào đi, Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng nói ra, ánh mắt mang theo ủy khuất nhìn Cự Quỷ Vương đang ngồi trên ghế.

- Thì ra là Hạo nhi trở lại, ha ha, lần này Hạo nhi ngươi lập đại công rồi.

Cự Quỷ Vương cười ha ha, lần đầu gặp Bạch Tiểu Thuần, hắn đứng trên ghế, trên mặt cũng không có uy nghiêm, hắn đang cười nhu hòa, trong mắt xuất hiện vẻ tán thưởng, không che dấu chút nào, dường như rất thỏa mãn về Bạch Tiểu Thuần.

Về phần tiếng Hạo nhị là hắn có tính toán trước...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hơi cổ quái, đang muốn mở miệng, Cự Quỷ Vương lại đưa tay ngăn cản.

- Không có bị thương chứ, Hạo nhi, lúc này ngươi giúp bổn vương đại ân, bổn vương đã phân phó người chuẩn bị linh yến cho ngươi, hôm nay chúng ta làm một yến hội nhỏ, ngươi nói xem ngươi muốn cái gì, chỉ cần bổn vương có thể làm được thì nhất định có thể thỏ mãn ngươi.

Cự Quỷ Vương nói xong còn làm ra vẻ mặt ân cần.

- Bạch Hạo không cần ban thưởng gì, lúc này chúng quá khi dễ ngươi! Vương gia không biết, ta đi vào, cả đám người ra tay với ta, lại muốn tiêu diệt ta, cho nên ta chỉ có thể bảo vệ tính mạng, nếu đắc tội những quyền quý kia sẽ khó xử Vương gia.

Cự Quỷ Vương như thế, Bạch Tiểu Thuần tức giận không nhỏ, vì vậy lớn tiếng nói ra.

- Tính toán cái gì, hành động của ngươi lần này là do bổn vương tính toán, ngươi yên tâm đi, bổn vương sẽ không để ngươi chịu ủy khuất đâu.

Cự Quỷ Vương cũng hiểu dưới tình huống như thế, bị hơn trăm người đuổi giết, trong quá trình khó tránh khỏi sẽ có thương vong nhưng không quá nhiều, dù sao Bạch Tiểu Thuần là bị đuổi giết, chuyện này Cự Quỷ Vương vẫn có thể giải quyết, vì vậy hắn lập tức thừa nhận.

Hắn vừa nói như vậy, sắc mặt của Bạch Tiểu Thuần ủy khuất nhưng nội tâm đắc ý, hắn nói thầm, Cự Quỷ Vương ah Cự Quỷ Vương, ngươi bịp ta thì đứng trách ta gài ngươi.

Vì vậy ho nhẹ một tiếng, Bạch Tiểu Thuần đang muốn tiếp tục mở miệng nhưng lúc này túi trữ vật của Cự Quỷ Vương có chấn động mãnh liệt.

- Tìm tới nhanh như vậy?

Ánh mắt Cự Quỷ Vương lóe sáng, hắn xuất ra một cái ngọc giản truyền âm, hắn biết chuyện xảy ra trong Luyện Hồn Hồ không thể lừa gạt được bao lâu, cũng sớm có chuẩn bị, lúc này hắn dung nhập thần thức vào ngọc giản.

- Cửu U...

Cự Quỷ Vương khí định thần nhàn, đang muốn truyền âm, không chờ hắn nói xong thì trong ngọc giản có tiếng gào thét của Cửu U Vương như núi lửa phun trào.

- Cự Quỷ Vương ngươi vô sỉ!!

- Cửu U Vương, ta nói...

Cự Quỷ Vương ho một tiếng, cho rằng đối phương nói chuyện Quỷ Vương Quả, vì vậy không đếm xỉa lên tiếng, Cửu U Vương bên kia rống lên giận dữ giống như thiên lôi, dường như hắn tức giận có thể ảnh hưởng hư vô, hư vô chung quanh Cự Quỷ Vương đang vặn vẹo.

- Cự Quỷ Vương, ngươi ra tay lấy Quỷ Vương Quả trong Luyện Hồn Hồ cũng bo đi, chúng ta tính toán ngươi trước, ngươi phản kích thì chúng ta không nói gì, nhưng thân phận ngươi như vậy, không ngờ ra tay với nhi tử Chu Hoành của ta, Cự Quỷ Vương... Thành Cửu U ta quyết không bỏ qua thành Cự Quỷ của ngươi.

Nói xong Cửu U Vương đoạn truyền âm.

Cự Quỷ Vương sững sờ, nghĩ Bạch Tiểu Thuần đã nói trước thì hắn hơi do dự nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi ra tay với Chu Hoành? Không giết chứ?

- Đúng thế, hắn khinh người quá đáng! Hừ, ta vẫn giữ cái mạng nhỏ của hắn.

Bạch Tiểu Thuần căm phẫn nói ra.

- Không chết là tốt rồi.

Nội tâm Cự Quỷ Vương thở ra một hơi, suy nghĩ chêến lực của Bạch Hạo thật không tầm thường, có thể bị nhiều người đuổi giết như thế còn có thể gây tổn thương cho Chu Hoành, đang muốn tiếp tục nói chuyện, ngọc gian trong tay chấn động lần nữa, lúc một giọng nói mang theo chiến ý bộc phát.

- Cự Quỷ Vương, khuyển tử bất hảo nên có một kiếp này, bổn vương sẽ tới cảm tạ nhanh thôi!

- Đấu Thắng Vương!

Đôi mắt Cự Quỷ Vương co rụt lại, trong ba đại Thiên Vương, hắn kiêng kỵ nhất chính là Đấu Thắng Vương, trước mắt hắn còn mờ mịt, chuyện quá bất ngờ làm hắn không kịp nghĩ gì, hắn khó hiểu nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi ra tay với Tiểu Thắng Vương? Hắn cũng không chết chứ?

- Hắn không chết, gia hỏa này quá khó nhằn.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay.

Sắc mặt Cự Quỷ Vương mang theo quang mang kì dị, vào lúc này ngọc giản của hắn lại rung động, lần này là Linh Lâm Vương, giọng nói tức giận của hắn còn amnhj hơn Cửu U Vương, dường như muốn vạch mặt.

- Cửu U Vương, con gái thần bí của ngươi ở thành Khôi Hoàng đúng không, người khác không biết, lão phu biết rõ! Lão phu sẽ đi tới, lão bất tử ngươi đã không biết xấu hổ lấy lớn hiếp nhỏ, lão phu cũng học một ít!

Giọng nói từ trong ngọc giản truyền ra ngoài, quanh quẩn trong đại điện.

Cự Quỷ Vương hít thở dồn dập, quá nhanh làm hắn không kịp trở tay, lúc hắn muốn hỏi thì Bạch Tiểu Thuần đã nói trước:

- Yên tâm, Hứa San cũng không chết.

Bạch Tiểu Thuần nói ra.

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần, cảm giác không tốt càng ngày càng mạnh, ngay sau đó ngọc giản trong tay hắn có hơn trăm chấn động sinh ra, từng truyền âm hoặc là đắng chát, hoặc là cầu khẩn, hoặc là nổi giận, toàn bộ đều truyền tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1032: Cự Quỷ Vương Trợn Mắt Há Hốc Mồm

Tất những việc này đều nổ vang trong tâm thần Cự Quỷ Vương, cho dù hắn là Bán Thần, vào lúc này hắn cũng phải ngẩn người, phải biết rằng tu vi những người truyền âm không bằng hắn, ngay cả địa vị cũng không bằng Thiên Vương nhưng lại có quá nhiều người, đám người này chính là quyền quý của thành Khôi Hoàng.

Càng không cần nói tới ba Thiên Vương vừa uy hiếp.

Nhất là vừa rồi hoàng tộc cũng truyền âm tới, nói Nhị hoàng tử không rõ tung tích, Cự Quỷ Vương cảm thấy da đầu như tróc ra, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Tiểu Thuần đang ủy khuất đứng tại chỗ, hắn quát lớn:

-Ngươi... Ngươi đã làm gì trong Luyện Hồn Hồ?

-Ta không có làm chuyện gì...

Bạch Tiểu Thuần bộ dạng người vô tội nhìn sang Cự Quỷ Vương, nội tâm rất đắc ý, tâm thần vui cười nở hoa, hắn nghĩ đến Cự Quỷ Vương gài bẫy mình, như vậy mình cũng gài bẫy Cự Quỷ Vương... Trước mắt Cự Quỷ Vương càng giật mình thì hắn càng hả hê.

-Ta chỉ trung thành và tận tâm với Vương gia, lo Vương gia buồn, nhớ tới Vương gia tốt với ta như vậy, vì vậy ta mạo hiểm thập tử vô sinh, thiên tân vạn khổ và bao nhiêu lần đổ máu lăn qua lăn lại, chạy quanh Quỷ Môn Quan nhiều lần, không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, không sợ tử vong, rốt cục không phụ thịnh ân của Vương gia, ta đã bắt tất cả bọn họ lại.

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, bộ dạng vào sinh ra tử vì Cự Quỷ Vương, cũng tò vẻ thấy chết không sờn.

- Đều... Đều bắt lại?

Cự Quỷ Vương cảm thấy chóng mặt, lúc này ngọc giản truyền âm của hắn lại chấn động hơn mười lần.

- Đúng thế, đều bắt lại, không phải ba Bán Thần Vương gia kia muốn đối phó Vương gia sao, còn phái người tới đoạt, ta đều trói thiên kiêu con nói dõi của bọn họ, cố ý đưa đến cho Vương gia, mời Vương gia xử lý.

Bạch Tiểu Thuần kích động giống như đang tranh công.

- Đến, ta giới thiệu với Vương gia một chút, vị này chính là Tiểu Thắng Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng phấn chấn, vỗ túi trữ vật ném Tiểu Thắng Vương đang hấp hối qua một bên.

Gương mặt Tiểu Thắng Vương hiện tại gầy gò da bọc xương, sinh cơ tổn hao nhiều, hắn hiện tại chỉ có tức giận nhưng thở không ra hơi.

- Còn có vị này chính là thế tử Chu Hoành thành Cửu U.

Bạch Tiểu Thuần lại ném Chu Hoành ra.

- Còn người này nữa, hắn là Tiểu Lang Thần!

- Gia hỏa này là Lý Thiên Thắng.

- Đây là Diệu Lâm Nhi, nữ nhân này thật lợi hại, ta cảm thấy còn thích hợp hơn Trần phu nhân đấy Vương gia ah, ta cố ý mang tới.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, hắn làm ra bộ dạng ngầm hiểu.

- Đúng thế, đây là quận chúa Hứa San của thành Linh Lâm, đầu óc có chút bệnh, quá đáng thương.

- Còn có hắn, thân phận không tầm thường, ta nghe người bên cạnh gọi hắn là Nhị hoàng tử, nghĩ đến thân phận kẻ này rất cao, nhất định hữu dụng với Vương gia, vì vậy ta phế khí lực rất lớn bắt lấy hắn.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, tinh thần dâng trào, hắn kiên nhẫn giới thiệu từng người với Cự Quỷ Vương, vừa giới thiệu vừa ném người, lúc này Cự Quỷ Vương nghẹn họng nhìn trân trối như con gà gỗ, trong vương cung có hơn trăm người bị Bạch Tiểu Thuần ném ra ngoài.

Hơn trăm người đều da bọc xương, bộ dạng vô cùng suy yếu, bọn chúng đều nằm đó không thể động đậy.

- Bạch Hạo không phụ Vương gia nhờ vả, ta đã bắt tất cả bọn chúng lại.

Bạch Tiểu Thuần ôm quyền lĩnh công.

Cự Quỷ Vương cảm thấy đầu óc quay cuồng như thiên lôi đánh trúng, với tu vi và định lực của hắn cũng há hốc mồm cả buổi mới khôi phục lại, sau khi hít sâu mấy hơi, rốt cuộc hắn hiểu tất cả, biết rõ nhân quả của ngọc giản truyền mâ, hắn cảm thấy đây là ác mộng...

Có thể nói, hắn tính thiên tính địa và tính tất cả, chỉ có không tính tới Bạch Tiểu Thuần cường đại như thế, cường đại tới mức trói tất cả mọi người... Lúc này hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần ném đám thiên kiêu như hiến vật quý, nội tâm của hắn cười khổ, ngay cả da mặt cũng co rúm vài cái.

- Bạch Hạo, ta xem thường hắn, hắn trói phụ thân hắn, lại trói cả ta thành nghiện, hiện tại còn trói hơn trăm người.

- Kẻ này dối trá, lúc trước hắn vô cùng tức giận, cho rằng ta gài bẫy hắn, cho nên hiện tại muốn dùng cách này bịp ta... Hết lần này tới lần

khác hắn không giết kẻ nào, cho dù nhìn thấy nào cũng là đại công...

Cự Quỷ Vương vô cùng đau đầu, chuyện này với hắn mà nói cũng là đại sự, hắn cũng nhìn ra là Bạch Tiểu Thuần cố ý ném phiền toái cho mình.

Nếu đổi thành lúc khác cũng bỏ đi, trước mắt cách làm của hắn trong Luyện Hồn Hồ đã phạm huý kiêng kị, bị người ta bắt tận tay, hắn vốn định ít xuất hiện trong thời gian ngắn, không cho đối phương cơ hội gây phiền toái cho mình, thật không ngờ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Kể từ đó, ba đại Thiên Vương và tám thành quyền quý sẽ nắm lấy cơ hội này toàn lực làm khó dễ, Cự Quỷ Vương hắn cực kỳ khó xử, nếu thả những người này đại biểu hắn đường đường Cự Quỷ Vương lại kinh sợ, nếu như không thả, cho dù hắn là Bán Thần, là một trong tứ đại Thiên Vương cũng không có khả năng đối nghịch với tất cả quyền quý trong Man Hoang.

Nội tâm Cự Quỷ Vương biệt khuất, hết lần này tới lần khác lại không có biện pháp, hắn tự biết đuối lý, chuyện này là hắn đào hố gài bẫy Bạch Tiểu Thuần, nếu Bạch Tiểu Thuần tử vong thì không xong, hiện tại hắn có cấm chế cấm kỵ trói buộc.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần chết cũng bỏ đi, hắn vẫn còn sống, cho dù Cự Quỷ Vương tàn nhẫn, nghĩ tới chuyện lúc trước, mình đường đường thân phận là Vương gia lại đi làm chuyện lấy oán trả ơn, như vậy sẽ phá hủy thanh danh của hắn, từ đó lòng người sẽ giảm xuống mức tận cùng.

Trọng yếu nhất, Bạch Tiểu Thuần không có giết người, hắn cay độc hơn đã bắt đám người này. Nếu như giết, vậy thì đơn giản, Cự Quỷ Vương hoàn toàn có thể mang trách nhiệm đổ lên người Bạch Tiểu Thuần, hiện tại Bạch Tiểu Thuần trực tiếp ném đám người này tới trước mặt hắn, hắn không quản cũng không được, mặc kệ cũng không phải, phi thường khó giải quyết, có thể nói tiền thoái lưỡng nan.

- Bạch Hạo quá ác!

Ánh mắt Cự Quỷ Vương nhìn sang hơn trăm người trong đại điện, nhìn thấy đám thiên kiêu vô cùng giống nhau, sinh cơ hao tổn nghiêm trọng, trong lòng của hắn cũng bắt đầu mắng chửi, nghĩ lại cũng biết rõ, đây là Bạch Tiểu Thuần phòng ngừa mình sợ hãi thả người.

- Cho dù ta thả người cũng phải trả cái giá lớn như cắt thịt.

Cự Quỷ Vương thở dài một hơi, hắn cười khổ nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, đối phương làm việc này vừa đúng, bản thân mình cũng chỉ có thể thừa nhận, vừa nghĩ tới cần phải trả giá mới có thể dẹp loạn chuyện này, Cự Quỷ Vương phiền muộn muốn chết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1033: Ta Và Ngươi Gặp Nhau Là Duyên Phận (Thượng)

-Vương gia, ta đi trước, lúc linh yến ta sẽ trờ lại.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mây cái, chuyện này có chút khẩn trương, lần này đào hố gài bẫy Cự Quỷ Vương, không phải âm mưu, mà là dương mưu, hắn cẩn thận từng chút một, đắn đo đúng mực, không cho chuyện này vượt qua điểm mấu chốt của Cự Quỷ Vương, vào lúc này sắc mặt Cự Quỷ Vương sầu khổ thở dài, Bạch Tiểu Thuần biết rõ mình trả thù thành công.

Cự Quỷ Vương tức giận lườm Bạch Tiểu Thuần và vung tay lên.

-Cái gì linh yến, không có, cút!

-Thật nhỏ mọn...

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cái mũi của mình, rất không tình nguyện rời khỏi vương điện, sau khi rời khỏi đây, hắn lập tức rung động hóa thành hào quang quay về nơi ở của mình.

Hắn nhanh chóng quay về, Bạch Tiểu Thuần tiến vào mật thất và ngồi xuống, hắn thở sâu và nhìn túi trữ vật của mình.

Trong đó còn có một người, hắn không giao người này ra, chính là Trần Mạn Dao.

- Có một nửa khả năng Trần Mạn Dao đã đoán ra thân phận của ta, vậy ta phải làm sao bây giờ?

Vừa nghĩ tới Trần Mạn Dao, Bạch Tiểu Thuần không còn cảm giác thành tựu khi làm khó Cự Quỷ Vương, hắn thở dài liên tục.

Hắn có ý muốn thả đối phương ra, Bạch Tiểu Thuần lại không dám làm, vạn nhất Trần Mạn Dao cũng không phải xác định thân phận của mình, hắn sợ câu thông sẽ cho đối phương cơ hội khẳng định suy đoán của mình.

Nếu không thả đối phương ra, luôn giam giữ không phải chuyện tốt.

- Bỏ đi, những chuyện này không nghĩ nữa, qua một thời gian lại nói sau.

Bạch Tiểu Thuần đau đầu không thôi, không nghĩ ra biện pháp xử lý Trần Mạn Dao, chỉ có thể vùi việc này vào đáy lòng, hắn ngồi xuống hồi tưởng lại những chuyện trong Luyện Hồn Hồ, trong mắt của hắn xuất hiện thần thái.

- Thiên Đạo Nguyên Anh của ta có hiệu quả vô cùng kinh người, uy áp ngũ sắc Nguyên Anh vừa xuất hiện đã áp chế tất cả tu sĩ cùng cảnh giới.

- Nếu lần này ta không có Thiên Đạo Nguyên Anh, chỉ sợ ta không có khả năng trói đám người kia.

Bạch Tiểu Thuần nhếch môi lên, hắn nội thị Nguyên Anh của mình, nhìn ngũ sắc quang mang trên người Nguyên Anh thì nội tâm hắn càng hưng phấn hơn trước.

- Ha ha, hiện tại ta đã cường đại thế này rồi!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hưng phấn,hắn cảm giác mình trả giá nhiều vì Thiên Đạo Nguyên Anh là hoàn toàn xứng đáng.

Lại nghĩ tới chuyến đi Luyện Hồn Hồ lần này, hắn lợi dụng Vĩnh Dạ Tán hấp thu sinh cơ tu luyện, cuối cùng mặc dù không có hút Hứa San,

Hứa San đưa tới hơn mười người kia, mình cũng hút một lần, từ đó Bất Tử Cốt cũng đạt tới Thối Cốt Cảnh bát trọng.

- Bát trọng ah!

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hắn tu luyện Bất Tử Cốt, nói chậm cũng chậm nhưng còn nhanh hơn mấy cảnh giới trước nhiềuđạt tới trình độ Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy khó tin nổi.

- Một khi tu luyện tới cửu trọng, Bất Diệt Đế Quyền của ta còn mạnh hơn trước gấp hai lần.

- So sánh với những chuyện xấu kia, chuyến đi Luyện Hồn Hồ có đại thu hoạch... Không phải những sinh cơ kia, mà là hồn Bạch Hạo.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang sáng ngời, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn hồn tháp trong túi trữ vật của mình, ở bên trong chỉ có một hồn, chính là... Hồn Bạch Hạo!

- Đồ nhi, để ta giúp ngươi khôi phục thần trí.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ hồi ức, sau nửa ngày hắn lại lẩm bẩm.

Khôi phục thần trí của Bạch Hạo là chuyện phi thường trọng yếu với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Hạo là đệ tử của hắn, nếu như không tìm được cũng bỏ đi, không ngờ hôm nay đã tìm được, lúc này Bạch Tiểu Thuần đã có quyết đoán.

Nếu Bạch Tiểu Thuần vừa mới đến Man Hoang, hắn muốn làm được điểm này rất khó, trước mắt hắn là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, trong tay nắm giữ tài bảo của ba đại gia tộc, trọng yếu nhất hắn có được hai đại bí bảo của ba đại gia tộc, hạt sen và giọt máu kia.

Hai bí bảo này có trợ giúp lớn với hồn, nhất là giọt máu bí bảo nội tình của Trần gia có thể giúp hồn khôi phục trí nhớ kiếp trước, trở thành tồn tại như quỷ tu.

Hạt sen có thể trọng tổ, tuy nói có thể trợ giúp người sống, không biết có hữu hiệu với hồn hay không, có thể Bạch Tiểu Thuần hay là muốn nếm thử một chút.

Bạch Tiểu Thuần không có hành động thiếu suy nghĩ, tuy có hai hạt sen nhung chỉ có một giọt máu, hắn cần phải chuẩn bị tốt mới có thể nếm thử.

Dù sao cơ hội chỉ có một lần.

Thậm chí hắn còn chuyên môn đi Trần gia, tìm được tộc trưởng Trần gia hiện tại, sau khi câu thông một lúc, Bạch Tiểu Thuần trả cái giá lớn, dùng thành ý mới có thể từ chỗ Trần gia tìm được tin tức chi tiết về cách sử dụng giọt máu kia.

- Giọt máu này có lực lượng tầần bí, có thể giúp hồn khôi phục trí nhớ kiếp trước... Trong quá trình này cực kỳ hung hiểm, tiêu hao hồn rất lớn, nếu là hồn của Thiên Nhân Cảnh khá tốt, Bạch Hạo trước khi chết chỉ là Trúc Cơ... Như vậy hắn có thể gắng gượng vượt qua hay không còn chưa biết...

Sau khi từ Trần gia trở về, Bạch Tiểu Thuần phát sầu, hắn không có cách nào, hồn Bạch Hạo hiện tại vô cùng bạo ngược, là hồn thể đơn thuần không cách nào tu hành.

Kể từ đó chỉ có thể vĩnh viễn cố định ở tầng thứ hồn Trúc Cơ mà thôi, muốn đề cao là ít có khả năng...

- Như vậy chỉ có một biện pháp giải quyết, đó chính là trong quá trình sử dụng giọt máu kia, không gián đoạn dùng hồn dược chèo chống... Số lượng quá lớn, không biết cần bao nhiêu mới đủ.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, trầm ngâm một lúc, trong mắt hắn có quyết đoán, hắn an bài mọi chuyện và đi vào thành Cự Quỷ tìm hồn dược.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trở thành Đại tổng quản, các thế lực thành Cự Quỷ đưa đại lễ tới, mà hắn lại vơ vét ba đại gia tộc, hôm nay thân gia của hắn rất dày, hiện tại vì Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần không chút do dự sử dụng đại lượng tài vật.

Của cải từ ba đại gia tộc không ít, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần chủ động đổi lấy, hêện tại hắn tích lũy hồn dược nhiều tới mức kinh khủng.

Bạch Tiểu Thuần không ngừng tìm kiếm hồn dược, mọi người trong thành Cự Quỷ lại nơm nớp lo sợ, thật sự là những ngày này mọi người không ngừng khiếp sợ.

Có hơn trăm cường giả tới, còn có ba Thiên Nhân, cả đám nộ khí trùng thiên nhưng vẫn khắc chế không ít, không có trùng kích thành Cự Quỷ, bọn họ khoanh chân ngồi bên ngoài thành Cự Quỷ, ẩn ẩn vờn quanh thành Cự Quỷ.

Ngay sau đó lại có không ít thân ảnh thông qua truyền tống trận trực tiếp hàng lâm thành Cự Quỷ, sau khi những thân ảnh này xuất hiện đều mang theo không ít tùy tùng, khí thế không thu liễm, bọn họ trực tiếp đi vào vương điện câu thông Cự Quỷ Vương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1034: Ta Và Ngươi Gặp Nhau Là Duyên Phận (Hạ)

Thường thường một phương chưa câu thông xong, bên phía truyền tống trận lại có hào quang bộc phát, lúc này không ít người hàng lâm.

Mỗi ngày có hơn mười thế lực thông qua truyền tống trận xuất hiện trong thành, trong đó có hơn mười Thiên Nhân, phải biết bất cứ Thiên Nhân nào cũng là đại nhân vật dậm chân một cái làm thiên địa chấn động, cả thế giới có Thiên Nhân còn sống không cao hơn nắm mươi người.

Trước mắt số Thiên Nhân tụ tập tại thành Cự Quỷ là hơn mười người, cho dù Vô Thưởng Công cũng có cảm giác như lâm vào vực sâu không đáy, cũng may Cự Quỷ Vương không bảo hắn đi xử lý, tất cả người này xuất hiện đều đi tới vương cung nói chuyện.

Cứ như vậy, tiễn một đám lại có một đám xuất hiện, trong thời gian hai ba ngày qua, người trong thành Cự Quỷ từ hãi hùng khiếp vía lúc ban đầu biến thành chết lặng, liên tục suy đoán xảy ra chuyện gì, mà việc này cũng khó phong tỏa tin tức, ngay sau đó lại truyền tin tức ra ngoài.

-Cái gì, Bạch Hạo nhận mệnh của Vương gia bắt trói thiên kiêu của tám thành quyền quý trong Man Hoang.

-Trời ơi, Bạch Hạo trói người nghiện rồi! Ban đầu là phụ thân của hắn, sau đó là Vương gia, hôm nay lại trói hơn trăm người...

-Vương gia đang bàn tính cái gì, tại sao ta nhìn mà không hiểu.

Trong thành Cự Quỷ, khi tin tức truyền ra, vô số người suy đoán, càng cảm thấy Bạch Hạo dũng mãnh không cách nào hình dung.

Qua ba ngày sau, một tiếng gầm giận dữ trên bầu trời oanh động cả thiên địa, Bạch Tiểu Thuần nhìn lên bầu trời, nơi đó xuất hiện một thanh chiến phủ khổng lồ, trên chiến phủ còn có một thân ảnh đỉnh thiên lập địa.

- Cửu U Vương!

Cự Quỷ Vương ra khỏi vương điện nhìn thân ảnh trên bầu trời, hai người truyền âm với nhau một lúc, sắc mặt Cửu U Vương âm trầm tiến vào trong đại điện của Cự Quỷ Vương, không bao lâu hắn cũng rời đi.

Sau đó Linh Lâm Vương với thân thể như núi thịt cũng hàng lâm, còn có Đấu Thắng Vương, tất cả thế lực của thành Cự Quỷ triệt để ngây người.

Cho tới bảy ngày sau mới kết thúc, truyền tống trận cũng không có cách không bao lâu lại sáng lên, Bạch Tiểu Thuần cũng nhu thuận ít xuất hiện, không dám đi tìm hiểu cái gì, hắn biết rõ tâm tình của Cự Quỷ Vương hiện tại rất không tốt.

- Cũng không thể oán ta, là ngươi bịp ta trước.

Bạch Tiểu Thuần cũng không phục, hắn hiểu nắm tay của người nào lớn hơn, lúc này chỉ lầm bầm vài câu sau đó co đầu bế quan, âm thầm tiếp tục sưu tập hồn dược và bí mật tìm Trần phu nhân câu thông một phen.

Cũng xác thực đúng như Bạch Tiểu Thuần đoán, tâm tình của Cự Quỷ Vương thật không tốt, trong bảy ngày qua hắn câu thông với thế lực khắp nơi, hơn trăm thiên kiêu kia cũng bị gia tộc bọn họ mang về, đối với Cự Quỷ Vương, có người hắn lựa chọn bỏ qua, có người trừng mắt xảo trá, có một bộ phận người hắn không có biện pháp, chỉ có thể trả giá thật nhiều.

Như Linh Lâm Vương, Đấu Thắng Vương chính là như thế, dù sao Cự Quỷ Vương vốn phạm kiêng kị, bị người ta bắt được tận tay, sau đó

trời xui đất khiến thế nào lại bắt con của người ta.

Về phần Cửu U Vương, Cự Quỷ Vương không dễ dàng cúi đầu như vậy, ngược lại cười lạnh và cường ngạnh, mà Cửu U Vương lúc trước thừa dịp Cự Quỷ Vương suy biến kỳ ra tay, đồng dạng phạm huý kiêng kị, tuy trước mắt hai người nói hòa nhưng không có chỗ tốt gì, mà Cự Quỷ Vương lại kéo thêm Đấu Thắng Vương cùng Linh Lâm Vương, Cửu U Vương chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn rời đi.

Đây chưa phải là đau đầu nhất, đau đầu nhất là Nhị hoàng tử, cho dù thế nào thì đối phương cũng là hoàng tộc, tuy nói hiện tại hoàng tộc xuống dốc, thực quyền cả thiên hạ bị Đại Thiên Sư khống chế, hoàng tộc dù sao cũng là hoàng tộc, làm sao có thể chịu nhục, Cự Quỷ Vương cố nén đau lòng, trả giá không nhỏ mới vãn hồi việc này.

- Cuối cùng cũng xong.

Cự Quỷ Vương quay về trong tẩm cung, hắn thở dài và xoa xoa mi tâm, hắn bị làm phiền suốt bảy ngày qua, đủ loại tâm cơ thủ đoạn dùng hết, lúc này mới áp chế tổn thất xuống mức nhỏ nhất.

- Đều do ranh con kia.

Cự Quỷ Vương vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần, hắn lập tức bị thân ảnh nóng bỏng phía sau hấp dẫn, trực tiếp ôm vào trong lòng, đó là Trần phu nhân...

Cự Quỷ Vương nghiêng đầu nhìn nữ nhân trong ngực, trong mắt mang theo nhu hòa, Trần phu nhân lại thừa cơ nói tốt cho Bạch Hạo, Cự Quỷ Vương cũng bớt tức giận không ít, nhớ tới chỗ tốt mà Bạch Hạo mang lại.

- Mặc dù trả cái giá lớn nhưng ta cũng bắt lấy Quỷ Vương Quả, tất cả đều đáng giá! Nếu lúc này không có Bạch Hạo, một khi Quỷ Vương Quả bị ba tên kia cầm đi, ta muốn đổi lấy cũng phải trả giá thật nhiều, có khi còn gấp mười lần hiện tại.

Cự Quỷ Vương suy nghĩ như thế liền cânđoối, cuối cùng hắn hừ lạnh không so đo việc này.

Bạch Tiểu Thuần biết mấy ngày qua Cự Quỷ Vương không gây phiền toái cho mình, nội tâm chắc chắc một ít, bắt đầu giống trống khua chiên sưu tầm hồn dược, rốt cục qua vài ngày hắn đã tìm được rất nhiều hồn dược.

Lúc này hắn cắn răng động thủ trợ giúp hồn Bạch Hạo khôi phục thần trí!

Việc này quá mức che giấu, Bạch Tiểu Thuần không dám luyện hồn trong thành Cự Quỷ, vì vậy hắn ra khỏi thành Cự Quỷ, tìm nơi bí mật bố trí một phen, xác định không ngại, tâm thần Bạch Tiểu Thuần ổn định, hắn lấy hồn tháp chứa hồn Bạch Hạo ra.

Hồn Bạch Hạo bị hào quang nhu hòa bao lâu phiêu phù trong tay Bạch Tiểu Thuần, dường như vô cùng mờ mịt với cảnh vật chung quanh, sau đó hồn Bạch Hạo khôi phục như cũ, xuyên thấu qua hào quang, hồn Bạch Hạo gào thét với Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này va chạm với màn sáng, muốn xuyên qua màn sáng tấn công Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần yên lặng nhìn hồn Bạch Hạo trong màn sáng, ánh mắt phức tạp, sau một lúc lâu, hồn Bạch Hạo vẫn còn gào thét, ánh mắt tham lam và điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần than thở sau đó thả uy áp ra.

Uy áp vừa xuất hiện, hồn Bạch Hạo trong màn sáng run rẩy chậm rãi lui ra phía sau, bản năng cảnh giác nhìn Bạch Tiểu Thầần.

- Ta và ngươi gặp nhau chính là duyên phận...

Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm.

Nhìn hồn Bạch Hạo một lúc, trên người Bạch Tiểu Thuần sinh ra uy áp vô cùng cường đại, đến cuối cùng giống như hóa thành sóng cồn bao

phủ hào quang, hồn Bạch Hạo không ngừng kêu gào thảm thiết như muốn né tránh, Bạch Tiểu Thuần lại ngoan tâm nâng tay trái điểm vào màn sáng.

Ngón tay chạm vào, màn sáng vặn vẹo, hồn Bạch Hạo như bị thiên lôi oanh kích, hồn thể rẩy rẩy, chậm rãi ngã xuống không nhúc nhích.

Đây là tin tức Bạch Tiểu Thuần trao đổi với Trần, biết rõ dung nhập giọt máu kia cần hồn thể hoàn toàn không chống cự mới được, phàm là có một tia chống cự sẽ thất bại, do đó sụp đổ hồn phi phách tán.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1035: Ta Là Sư Tôn Của Ngươi (Thượng)

Mà hồn Bạch Hạo với trạng thái điên cuồng không có khả năng không chống cự, cho nên Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể dùng uy áp của mình, không tiếc làm hồn Bạch Hạo chấn động, từ đó làm nó triệt để hôn mê, như thế mới có thể tiến hành bước tiếp theo.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, cẩn thận quan sát hồn Bạch Hạo, hắn hơi do dự ngẩng đầu nhìn về phương xa, sau khi trầm mặc một lúc liên cúi đầu xuống, ánh mắt của hắn mang theo thần thái kiên định.

- Bạch Hạo, thành và không thành phải xem tạo hóa của ngươi...

Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, hắn vung tay phải một cái, màn sáng biến mất, hồn Bạch Hạo xuất hiện trong thiên địa.

Bạch Tiểu Thuần không do dự, hắn vỗ túi trữ vật lấy một bình ngọc ra, hắn cẩn thận cầm bình ngọc và nhở giọt máu kia lên hồn Bạch Hạo.

Máu tươi vừa chạm vào hồn Bạch Hạo liên lan tỏa ra chung quanh, hóa thành huyết quang tan vào trong hồn của Bạch Hạo, trong chớp mắt hồn Bạch Hạo run rẩy kịch liệt giống như muốn tỉnh táo lại, cũng may Bạch Tiểu Thuần thời khắc chú ý, hắn gia tăng thêm uy áp cho nên vẫn áp chế hồn Bạch Hạo hôn mê bất tỉnh.

Kể từ đó miễn cưỡng bảo trì trạng thái cân đối, nhưng rất nhanh giọt máu tan vào hồn thể của Bạch Hạo, hồn Bạch Hạo run rẩy sau đó mơ hồ bị giọt máu tươi ăn mòn, tiêu hao hồn của Bạch Hạo, mà hồn của hắn quá yếu ớt, cắn bản không thể chèo chống tiêu hao này.

Bạch Tiểu Thuần biết rõ đây là thời điểm mấu chốt, hắn hết sức chăm chú, vung tay tát một cái, rất nhiều hồn dược xuất hiện, những hồn dược này vừa xuất hiện đã bị hồn của Bạch Tiểu Thuần bóp nát hóa thành một tia hồn lực từ bốn phương tám hướng bao vây hồn của Bạch Hạo, dung nhập vào và thay thế dần.

Quá trình này tiêu hao thật lớn, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần phất tay lấy ra hơn trăm hồn dược nhưng chỉ qua vài giây là hao phí không còn, Bạch Tiểu Thuần lại lấy thêm hồn dược, cứ như vậy theo thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần không biết đã lấy ra bao nhiêu hồn dược.

Được hồn dược chống đỡ, rốt cuộc hồn Bạch Hạo cũng có thể tiêu hóa giọt máu và vững chắc hơn trước, chỉ có hồn thể vặn vẹo giống như thống khổ, cho dù đang hôn mê cũng cảm nhận tra tấn rất mạnh.

Thời gian trôi qua, loại tiêu hao này tiếp tục trong ba ngày, Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Nguyên Anh cũng cảm thấy mệt mỏi, dù sao hắn trong ba ngày qua đều phải chú ý Bạch Hạo, không thể làm hắn thức tỉnh, cũng không thể toàn lực áp chế, cần bảo trì cân đối vi diệu.

Một phương diện khác còn phải bổ sung hồn dược, nếu đối mặt Nguyên Anh khác, chỉ sợ đã sớm tới cực hạn, Bạch Tiểu Thuần quanh năm luyện dược, lực ý chí rất mạnh, trước mắt có mệt mỏi nhưng vẫn có thể thừa nhận.

- Dựa theo cách nói của Trần gia, quá trình dung hợp giọt máu hoàn toàn là bảy ngày, bây giờ đã qua một nửa thời gian rồi.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần mặc niệm nhưng không thả lỏng chút nào, qua ba ngày, đến ngày thứ lại xuất hiện một đạo kim tuyến xuất hiện bên cạnh hồn Bạch Hạo.

Kim tuyến vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần rung động, theo như Trần gia giải thích, sở dĩ máu này có thể giúp hồn khôi phục trí nhớ kiếp trước, trọng yếu nhất chính là kim tuyến này, kim tuyến có dấu vết vặn

mệnh, sau khi xuất hiện còn có thể giúp hồn mượn nhờ vận mệnh hiển hiện kiếp trước.

Vào lúc kim tuyến xuất hiện, dường như hồn Bạch Hạo đau đớn hơn trước rất nhiều, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, đôi mắt mở ra, trong nháy mắt hắn mở ra còn có khí tức suy sụp xuất hiện, bắt đầu từ phía dưới của hồn đã xuất hiện khe hở.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thay đổi, hắn cảm thấy ngoài ý muốn, hắn vô cùng sốt ruột muốn áp chế nhưng vấn đề này không thể giải quyết, chỉ có thể dùng hồn dược duy trì, đáng tiếc dung nhập rất nhiều hồn dược cũng không cách nào nghịch chuyển hồn Bạch Hạo sụp đổ, khe hở trên hồn Bạch Hạo càng ngày càng nhiều, trong lúc nguy cấp, Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái.

- Bạch Hạo, chịu đựng!!

Bạch Tiểu Thuần lấy một hạt sen ra và bóp nát sau đó vẫy lên hồn Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần không biết hạt sen có hữu dụng hay không, hắn đã từng thôi diễn việc này có sáu thành nắm chắc hạt sen có tác dụng chữa trị hồn.

Vào lúc bột của hạt sen chạm vào hồn Bạch Hạo, hào quang nhu hòa xuất hiện, khe hở trên hồn Bạch Hạo dần dần khôi phục, chỉ qua mấy hô hấp đã khôi phục như thường, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy có tác dụng thì vô cùng vui mừng, hắn nhanh chóng điều chỉnh uy áp, lấy rất nhiều hồn dược dung nhập vào hồn Bạch Hạo.

- Còn ba ngày!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, đôi mắt xuất hiện tơ máu, hắn vô cùng chăm chú, khi kim tuyến xuất hiện, hắn tiêu hao nhiều hồn dược hơn trước, cũng may Bạch Tiểu Thuần có chuẩn bị vô cùng sung túc, hắn sử dụng hồn dược không cần tiền, bóp nát và vẫy vào hồn Bạch Hạo, hao phí nhiều, nếu có người biết rõ chắc chắn sẽ líu lưỡi hô to phá sản.

Trong nội tâm Bạch Tiểu Thuần không có chút đau lòng nào, tất cả chỉ là vật ngoài thân, hoàn toàn không có ý nghĩa khi so với Bạch Hạo trong lòng hắn, đó là đệ tử của hắn, là người hắn gặp đầu tiên khi truyền tống vào Man Hoang, nhất là những việc hắn trải qua có quan hệ với Bạch Hạo rất sâu, càng dùng danh nghĩa Bạch Hạo đi tới bây giờ, những tình cảm sinh ra không phải hồn dược có thể cân nhắc.

Ngày thứ tư trôi qua thật nhanh, ngày thứ năm đã đến, sau đó ngày thứ sáu... Trong quá trình này, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện nhiều tơ máu, cảm giác mệt mỏi nhiều hơn, nhất là trên tinh thần nhưng hắn dựa vào ý chí cưỡng ép vượt qua, cẩn thận duy trì cân đối, rốt cục đã tới ngày thứ bảy.

- Chỉ còn mười hai canh giờ cuối cùng!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tiều tụy, đôi mắt của hắn đỏ rực như máu, hắn toàn lực cân đối, chờ đợi thời gian trôi qua, cũng may mắn vào ngày cuối cùng, hồn Bạch Hạo đã vững vàng không ít, kim tuyến cũng xuyên qua hồn thể sau đó tỏa ra hào quang màu vàng chói mắt.

Mỗi một lần có hào quang màu vàng xuất hiện, hồn của Bạch Hạo trở nên linh động hơn trước kia, ít bạo ngược hơn nhiều, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy bước này liền vui mừng không nhỏ.

- Còn một giờ cuối cùng!

Bạch Tiểu Thuần thì thào, nội tâm hắn kích động, vừa nghĩ tới sau khi thành công, Bạch Hạo khôi phục trí nhớ lúc trước, chính mình nên nói với hắn cái gì, có nên nói tất cả mọi chuyện sau khi hắn chết hay không?

- Ta quen thuộc hắn, hắn lại lạ lẫm với ta...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn không suy nghĩ vấn đề này nữa, hắn tiếp tục duy trì hồn Bạch Hạo, rất nhanh, một giờ cuối cùng trôi qua chậm chạp, lúc mười hai canh giờ cuối cùng kết thúc, toàn thân hồn

Bạch Hạo rung động, cũng không còn lệ khí, đôi mắt vô cùng linh động mở ra, ánh mắt vô cùng mờ mịt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1036: Ta Là Sư Tôn Của Ngươi (Hạ)

Trên bầu trời xuất hiện tiếng nổ kinh thiên động địa, mây đen ngưng tụ, một đạo lôi đình màu tím hàng lâm, tốc độ của lôi đình rất nhanh, ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không kịp trở tay

- Đây là kiếp lôi? Tại sao có kiếp lôi?

Lúc này thiên lôi xuyên qua vách núi đánh thẳng vào đỉnh đầu Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần vội vàng nâng tay phải và vận chuyển tu vi ngăn cản.

Tiếng nổ vang lên, Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, thân thể bay ngược ra sau và va chạm mạnh với vách đá, hắn không quan tâm tới thương thế, lúc này ngẩng đầu nhìn đạo thiên lôi kia, tuy bị mình ngăn cản hơn phân nửa uy lực nhưng vẫn có một bộ phận đánh trúng hồn Bạch Hạo, Bạch Hạo mở mắt ra, toàn thân run rẩy không thôi, đột nhiên từng khe hở xuất hiện, dường như sắp chia năm xẻ bảy và biến mất.

- Bạch Hạo!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn nâng tay phải bóp nát hạt sen cuối cùng và vẫy lên hồn Bạch Hạo, hắn lại rống to, hồn Bạch Hạo mờ mịt và thống khổ, dần dần thần thái thanh minh xuất hiện, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhìn hạt sen bay tới và vô ý thức mỏ to miệng hấp mạnh, sau đó bột của hạt sen lan ra khắp hồn Bạch Hạo.

Hạt sen hóa thành hào quang nhu hòa bao phủ toàn thân Bạch Hạo, hắn nhắm mắt lại, thân thể run rẩy, những khe hở kia khép lại nhanh

chóng mây đen trên bầu trời còn muốn ngưng tụ, nhưng không biết tại sao lại biến mất.

Rất lâu sau đó, lúc hồn Bạch Hạo bình tĩnh trở lại, trên người không còn khe hở, hắn lại mở mắt nhìn người trước mặt mình, nhìn thấy gương mặt ân cần nhìn hắn, mà thân ảnh này lại là... Chính mình.

Ánh mắt ân cần như thế, dùng trí tuệ của hắn, hắn biết trên đời chỉ có một mình mẫu thân nhìn hắn như thế, trừ mẫu thân ra, cả đời này hắn chưa từng nhìn thấy người thứ hai nhìn mình như vậy.

- Ngươi là..

Bạch Hạo lên tiếng.

- Ta là sư tôn của ngươi.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo kích động nhưng lại hồi hộp, dựa theo suy nghĩ của hắn lúc trước, tự nhận là tư thái ưu vũ nhất, ngẩng đầu chắp tay sau lưng, mặt nghiêm túc giống như tiên phong đạo cốt và ung dung lên tiếng.

- Sư tôn...

Bạch Hạo kinh ngạc nhìn thân ảnh giống mình như đúc ở trước mặt, nghe đối phương nói hắn là sư tôn của mình, Bạch Hạo ngẩn người, hắn không nhớ ra mình có sư tôn, cả đời hắn trước khi tử vong chưa từng có sư tôn, tất cả đều do mình lục lọi ra, nếu quả thật có, thì đó chính là các bí tịch tu luyện trong gia tộc, có lẽ đó mới là sư tôn của hắn.

Trí nhớ nguyên vẹn của hắn vẫn còn bảo lưu tới trước khi hắn trước, từ đó về sau đều là bóng tối, chỉ có một chút đoạn ngắn còn sót lại, trong những đoạn ngắn đó, hắn nhìn thấy mình vô cùng bạo ngược và điên cuồng, hắn sống trong một khu vực đầy sương mù, không ngừng du đãng, một khi nhìn thấy huyết nhục thì không tiếc tất cả lao tới thôn phệ.

Những đoạn trí nhớ ngắn này làm Bạch Hạo hít thở dồn dập, hắn cũng sinh ra cảm giác sợ hãi không tên.

Nhớ lại những gì lúc trước, nhớ lúc trước khi hắn nhắm mắt liền chìm vào giấc ngủ, lúc tỉnh lại thì nội tâm mờ mịt, hắn im lặng hắn cúi đầu xuống nhìn thân thể của mình, thậm chí còn thò chạm vào nhưng phát hiện nó xuyên thấu qua.

- Hồn thể...

Trong mắt Bạch Hạo xuất hiện một tia ảm đạm, hắn đã ý thức được, chính mình đã chết.

- Đây là hồn của ta, vì sao ta còn có trí nhớ? Vì sao ta có thể suy nghĩ?

Nghĩ tới những việc xảy ra trên người của mình, Bạch Hạo càng ngày càng mờ mịt.

Bạch Tiểu Thuần lúc này vẫn chắp tay ngẩng đầu lên, hắn làm bộ dạng cao thâm mạt trắc trước mặt Bạch Hạo, về phần đôi mắt vẫn dò xét Bạch Hạo, cho đến khi nhìn thấy đối phương sững sờ không để ý tới mình, Bạch Tiểu Thuần lập tức xấu hổ, hắn ho khan một tiếng, nhắc cho Bạch Hạo sự tồn tại của mình.

Bạch Hạo nghe Bạch Tiểu Thuần ho khan, thần sắc hơi kinh ngạc, hắn lại ngẩng đầu nhìn bản thân mình trước mặt, nhìn Bạch Tiểu Thuần tạo hình cổ quái, trong mắt dần dần xuất hiện hào quang trí tuệ, bỗng nhiên lên tiếng.

- Tiền bối chính là người bị thương nằm dưới gốc cây bên cạnh trước khi ta chết phải không?

Ngữ khí của hắn rất chậm chạp, dường như vừa suy nghĩ vừa suy đoán. Lúc hắn nói ra câu này chẳng khác gì sấm sét giáng vào đầu Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ, Bạch Hạo không tầm thường, sau khi hắn tỉnh lại liền nói ra lời này, có thể triệt để nhìn ra hắn đã đoán được thân phận của mình.

- Sở dĩ tiền bối dùng bộ dạng của ta, chắc là muốn dùng thân phận của ta, nhưng ta có thể lại nhìn thấy tiền bối lần nữa thật sự khó tin nổi.

Bạch Hạo than thở, trong mắt lại mờ mịt, hiển nhiên hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Bạch Hạo thật sâu, Bạch Hạo rất thông minh, tuy lúc trước hắn cũng nghĩ vậy nhưng không ngờ đối phương thông minh hơn cả hắn nghĩ.

- Không sai, lúc trước sau khi ngươi chết đi, ta đã dùng túi trữ vật của ngươi, dùng thân phận của ngươi trở lại Bạch gia...

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi lên tiếng, hắn nói chuyện xảy ra khi hắn quay về Bạch gia, còn có quyết định thu hắn làm đệ tử, cùng với những gì trải qua ở Bạch gia, trừ một ít chuyện cần phải giấu diếm ra, nhũng chuyện khác đều nói ra.

Bạch Hạo trầm mặc, sắc mặt của hắn mang theo phức tạp và khó hiểu, nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, hắn cũng có nhớ lại, nhất là hắn nghe được Bạch Tiểu Thuần nói phụ thân hắn ở nơi chôn mẫu thân hắn, biết rõ hắn có tư chất luyện hỏa vẫn có thể nói ra những lời kia, hơn nữa những lời nói sau cùng còn mang theo sát cơ, đôi mắt Bạch Hạo biến thành dữ tợn và thù hận.

Bạch Hạo hiểu tộc nhân của mình, hiểu Thái phu nhân và tộc trưởng Bạch gia, hắn cũng hiểu những chuyện này là sự thật.

Cho đến khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói hắn dùng thân phận Bạch Hạo giết Bạch Tề, phản bội Bạch gia, càng mượn thế lực Cự Quỷ Vương triệt để trừng phạt Bạch gia, diệt tộc trường, tru Thái phu nhân, lập Ngũ tỷ thành tộc trưởng mới, Bạch Hạo hít thở dồn dập, khí tức hỗn loạn,

trong tâm thần của hắn, từ lời Bạch Tiểu Thuần nói hắn không ngừng sinh ra sóng thần dữ dội.

Hắn không có năng lực làm tất cả những việc này, mà bây giờ Bạch Tiểu Thuần lại òoàn thành.

Sau đó Bạch Tiểu Thuần lại nói với Bạch Hạo, chính mình phát hiện hồn của hắn trong Luyện Hồn Hồ, hiếm thấy, Bạch Tiểu Thuần nói những lời này không có chút khoa trương nào cả, thậm chí rất nhiều hung hiểm chỉ nói hời hợt chứ không nói cẩn thận.

Bản thân Bạch Hạo thông tuệ vượt qua người thường, hắn nghe xong hồn thể run rẩy, Bạch Tiểu Thuần nói nhưng trong đầu của hắn lại xuất hiện hình ảnh, hắn có thể tưởng tượng, đối phương hời hợt nhưng cất giấu sát cơ và hung hiểm không nhỏ, thời gian dần qua, Bạch Hạo nhìn Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt cảm kích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1037: Vi Sư Tên Là Bạch Tiểu Thuần

Hắn biết dù người này có tồn tại tâm tư nhưng thật sự báo thù giúp mình.

-Tiền bối, ta...

Bạch Hạo hé miệng, không chờ hắn nói xong, Bạch Tiểu Thuần cắt ngang.

-Đó là toàn bộ quá trình, ngươi cũng không cần suy nghĩ quá nhiêu, ngươi là đệ tử ta, từ nay về sau, có vi sư ở đây, không ai có thể khi dễ ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, hắn nói chuyện rất ngạo nghễ.

-Biết thân phận của vi sư không, vi sư là đại tổng quản thành Cự Quỷ, giám sát sứ, dưới một người trên ngàn vạn người, hừ hừ, cho dù là Cự Quỷ Vương, vi sư đều trói qua, trong thời gian ở Luyện Hồn Hồ, vi sư đã phát huy trói tất cả thiên kiêu của tám thành quyền quý trong Man Hoang, cái gì tiểu vương gia, thế tử, quận chúa, đều là bại tướng dưới tay vi sư! Đúng rồi, còn có tên gọi là Nhị hoàng tử!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nói khoác chiến tích của mình một phen, lúc này đây cũng không phải là hời hợt, hắn có thói quen miêu tả cẩn thận.

Bạch Hạo nghe xong còn ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Sau này ngươi đi theo vi sư đi, vi sư có cách điều chế hỏa diễm từ một màu tới mười bảy màu, tư chất luyện hỏa của ngươi không tệ, giúp

ta nghiên cứu cách điều chế hỏa diễm mười tám màu đi, về sau vi sư lợi hại sẽ tái tạo thân thể cho ngươi..

- Đến đây, còn không dập đầu bổ sung bái sư.

Bạch Tiểu Thuần miệng lưỡi lưu loát nói một đống lớn, hắn lại ngẩng đầu nhìn sang Bạch Hạo, bày ra bộ dạng uy nghiêm, cũng chơ đợi đối phương hành đại lễ bái sư.

Bạch Hạo trầm mặc, trong mắt có hồi ức, càng có phức tạp, hắn nhìn chung quanh, thân là hồn thể cho nên hắn rất mẫn cảm với hồn lực, hắn đã phát giác trong sơn động này đã tiêu hao số lượng hồn dược nhiều tới mức không thể tính toán...

Hắn thân là Luyện Hồn Sư, hắn càng hiểu giúp một hồn khôi phục trí nhớ kiếp trước có độ khó to lớn gần như nghịch thiên, càng không cần nói phát hiện hồn của mình trong Luyện Hồn Hồ, trong đoạn trí nhớ ngắn của hắn, lúc đó hắn lâm vào trạng thái điên cuồng và tức giận, muốn khôi phục trí nhớ kiếp trước càng khó khăn, trong mắt đối phương đầy tơ máu, cho dù thân thể cường tráng cũng khó che dấu suy nhược, không nói rõ nhưng giúp mình khôi phục trí nhớ, vị tự xưng là sư tôn trước mặt mình đã trả giá thật lớn, càng không cần nói tốn hao tâm lực.

- Hắn thật quan tâm tới ta...

Nội tâm Bạch Hạo ấm áp, nghĩ đến khôi phục thần trí, người hắn gặp đầu tiên là đối phương, nhìn thấy người này tự xưng là sư tôn của mình, ánh mắt hắn trở nên ân cần.

Phần ân cần này xuất phát từ nội tâm của hắn, đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy ấm áp, cả đời của hắn, trừ mẫu thân thì không có những người khác để ý tới hắn, trí nhớ về Bạch gia chính là chuỗi ngày khuất nhục, sau khi lớn lên ẩn nhẫn cùng với lòng tin mù quán và chờ mong mờ mịt, chờ mong phụ thân tán thành, chờ mong gia tộc tán thành, nhưng cuối cùng lại bị diệt sát, khi đó tâm của hắn đã chết.

Lúc này Bạch Hạo chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần và quỳ xuống. Sắc mặt hắn ngưng trọng và mang theo nghiêm túc, hắn không muốn suy nghĩ chuyện trước kia, hắn biết rõ sư tôn trước mắt đã báo thù cho mình, càng có đại ân với mình, hắn cảm kích đối phương, nội tâm cũng cam tâm tình nguyện làm đệ tử của dối phương.

- Ta của trước kia đã chết, đều trở thành quá khứ, từ thời khắc ta thức tỉnh, sư tôn... Chính là thân nhân duy nhất của ta.

Nội tâm Bạch Hạo thề, ánh mắt của hắn chân thành, đây là người đầu tiên ở kiếp này thật tâm quan tâm tới hắn.

- Bạch Hạo, bái kiến sư tôn!

Bạch Hạo thở sâu sau đó nói ra, hắn dập đầu ba cái với Bạch Tiểu Thuần... Sau khi đứng dậy lại quỳ xuống dập đầu.

Ba quỳ chín lạy!

Bạch Tiểu Thuần cũng động dung, nội tâm càng xúc động, yên lặng nâận Bạch Hạo quỳ lạy, ánh mắt của hắn càng nhu hòa, sâu trong nội tâm có vui mừng và thương cảm.

- Đồ nhi nghe lời, về sau đi theo vi sư, đảm bảo ngươi ăn ngon uống sướng, muốn cái gì có cái đó.

Bạch Tiểu Thuần thu thập tâm tình, hắn cười ha ha sau đó vung tay lên, lúc này hồn Bạch Hạo bay vào trong hồn tháp.

Hồn tháp này có thể để Bạch Hạo ra vào tự do, cũng có thể tùy thời ra khỏi túi trữ vật, càng bởi vì hồn thể đặc thù nên có thể thiên biến vạn hóa.

- Sư tôn... Đến bây giờ ta còn chưa biết tục danh của sư tôn...

Bạch Hạo do dự một chút, mặc dù bái sư, hắn ẩn cẩn cảm thấy sư tôn có phần không đáng tin cậy.

- Khục khục, nhớ kỹ, cái tên của vi sư có danh tiếng lớn trong Man Hoang, tuyệt đối không được để người thứ ba biết tới, nếu không nhất định sẽ là đại sự rung chuyển thiên địa, dẫn phát Man Hoang hạo kiếp, vi sư tên là... Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần vênh váo tự đắc nói với Bạch Hạo.

Mang theo hồn Bạch Hạo trở lại thành Cự Quỷ, bảy ngày mệt mỏi liên tiếp làm Bạch Tiểu Thuần tiêu hao nhiều tinh lực, vì vậy hắn bế quan khôi phục.

Vào lúc hắn bế quan, Bạch Hạo xin chỉ thị, muốn ra ngoài nhìn xem, dù sao hắn chết đã lâu, hôm nay thức tỉnh, hắn muốn ra ngoài quan sát thành Cự Quỷ, cũng quan sát thiên địa bên ngoài.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, cẩn thận dặn dò một phen, cũng không thật hạn chế Bạch Hạo, dù sao Bạch Hạo hồn thể đặc thù, khôi phục trí nhớ kiếp trước nên có thể thiên biến vạn hóa, tâm trí của hắn rất thành thục, cho nên chắc không có nguy hiểm gì.

Trong hồn của Bạch Hạo vẫn in ấn ký của hắn, như vậy một khi Bạch Hạo gặp được nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần có thể lập tức biết rõ và xuất hiện kịp thời.

Làm xong những việc này, Bạch Tiểu Thuần mới yên tâm bế quan, hồn Bạch Hạo biến hóa một chút sau đó rời khỏi nơi bế quan.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần, Bạch Hạo nhớ kỹ, cả đời này cũng không quên, nhưng càng làm hắn không thể quên chính là sau khi ra khỏi mật thất, trong mấy ngày kế tiếp hắn âm thầm nghe được từng chuyện từng chuyện trong lời của người khác... Hắn cảm thấy cả người không được tốt...

- Nhỏ giọng một chút, cũng đừng để Bạch Hạo nghe được, Bạch Hạo kia làm người vô sỉ, tâm ngoan thủ lạt, hắn đã giết cả phụ thân của mình, lục thân không nhận ah!

- Việc này tính là cái gì, ta có hảo hữu là ngục tốt ma lao, ta cũng nghe được hắn kể lại, lúc trước Bạch Hạo còn làm ngục tốt ma lao, hắn chính là đệ nhất hắc tiên của ma lao đó, cái gì gọi là hắc tiên, đó là tiên thủ tim đen đấy, phàm là người bị hắn thẩm vấn trong ma lao đề thê thảm không cách nào hình dung.

- Hắc hắc, nói tới Bạch tổng quản thật sự là danh nhân chấn động thiên địa, cũng hiếm thấy trong cả Man Hoang chúng ta, tu vi Kết Đan có thể trói cả Vương gia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1038: Giả Vờ Ngây Ngốc

-Bạch Hạo này không những độc ác, càng ưa thích thê tử người khác... Vì Trần phu nhân, hắn bức tử tộc trưởng Trần gia, nghe nói Trần phu nhân còn ở quý phủ của hắn, cả ngày bị chà đạp một trăm lần, thật quá phận.

-Những việc này không phải trọng điểm, trọng điểm là Bạch Hạo cả gan làm loạn, đoạn thời gian trước hắn trói tất cả thiên kiêu của tám thành quyền quý Man Hoang, những thiên kiêu này đều vô cùng thê thảm, cho dù là nam hay nữ, tất cả bị hắn tra tấn chỉ còn da bọc xương, thật đáng sợ!

Những lời này truyền rõ vào tai hồn Bạch Hạo, sắc mặt của hắn vô cùng cổ quái, đến cuối cùng hắn lại há hốc mồm, hắn cũng không ngờ sư tôn dùng tên của mình làm ra bao nhiêu đại sự kinh thiên động địa.

Những gì Bạch Tiểu Thuần nói với hắn lúc trước, Bạch Hạo cũng cẩn thận tìm hiểu một cách rõ ràng, biết rõ sư tôn của mình lúc còn là Kết Đan đã đánh nhau vói Thiên Nhân không nói, về sau càng hung hăng càn quấy bắt cóc Cự Quỷ Vương, hết lần này tới lần khác về sau không có việc gì, ngược lại một bước lên mây, sau đó xét nhà ba đại gia tộc, thanh danh truyền khắp thành Cự Quỷ, ngay cả hắn cũng khiếp sợ không nhỏ.

-Quá bưu hãn... Khó có thể tưởng tượng nổi!

Bạch Hạo xem như hiểu rõ, hắn cũng không còn lời gì để nói về sư tôn của mình, đồng thời hắn cũng nghe được tên của người khác nghị luận về cái tên Bạch Tiểu Thuần và chuyện bia đá Minh Hoàng, biết rõ Man Hoang đang truy nã Bạch Tiểu Thuần, nội tâm kinh ngạc, sau khi

im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên hắn hiểu ra sư tôn nói tên của hắn với mình là hoàn toàn tín nhiệm mình.

Mặc dù hắn cũng là người Man Hoang nhưng sau khi chết qua một lần liền xem nhạt nhiều việc, hắn không thèm để ý thân phận của Bạch Tiểu Thuần, chỉ nhận Bạch Tiểu Thuần là sư tôn của mình mà thôi.

Hồn Bạch Hạo yên lặng quay về mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan, lúc nhìn sư tôn hắn cũng phục rồi, cười khổ một phen, chui vào trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần mỏ mắt ra nhìn túi trữ vật và mỉm cười, hắn đã lựa chọn nói tên thật với Bạch Hạo, cũng bởi vì hắn tín nhiệm Bạch Hạo, loại tín nhiệm này có phần đột ngột, trong lòng của hắn nghĩ thế, biểu hiện của Bạch Hạo, mặc dù không nói rõ nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra, nội tâm hắn vui mừng.

Hoàng hôn ngày hôm sau khi Bạch Hạo trở về, Bạch Tiểu Thuần vẫn bế quan khôi phục tiêu hao tinh lực, trong cung điện thành Cự Quỷ, Cự Quỷ Vương đang ngồi trên ghế nhìn ngọc giản trong tay.

Ngọc giản truyền âm này tới từ hoàng cung thành Khôi Hoàng, ngôn từ không có sắc bén, chỉ lãnh đạm hỏi một câu, hỏi vì sao Trần Mạn Dao chưa quay về.

Chỉ một câu nói bình thản nhưng làm Cự Quỷ Vương rungđoộng, bởi vì người nói câu này chính là Đại Thiên Sư, là người hiệp thiên tử lệnh chư hầu.

Cự Quỷ Vương thà rằng đắc tội ba vương gia khác cũng không muốn trêu chọc Đại Thiên Sư, không chỉ bởi vì Đại Thiên Sư là Bán Thần có thực lực vượt qua bốn vương gia bọn họ, còn bởi vì tâm trí và thủ đoạn của đối phương làm hắn kiêng kị.

- Trần Mạn Dao...

Cự Quỷ Vương thở sâu, hắn có chút ấn tượng với cái tên này, biết rõ nàng là một trong những đệ tử của Đại Thiên Sư, nàng có tướng mạo

tuyệt sắc.

Bạch Tiểu Thuần ném cho hắn những thiên kiêu kia nhưng không có Trần Mạn Dao, việc này Cự Quỷ Vương suy nghĩ một chút cũng hiểu rõ, hắn dở khóc dở cười mắng nhỏ.

- Ranh con, tám phần là vừa ý mỹ mạo của người ta, với tuổi của hắn cũng tới thời điểm tìm đạo lữ rồi... Nhưng không thể động vào Trần Mạn Dao.

Cự Quỷ Vương đau đầu, mặc dù hắn kiêng kị Đại Thiên Sư, chuyện Bạch Tiểu Thuần giam Trần Mạn Dao không làm hắn tức giận, ngược lại có chút thưởng thức, trên thực tế hắn và Bạch Tiểu Thuần đã phát sinh rất nhiều chuyện, đã đánh vỡ quan hệ tôn ti, cũng xác thực như lúc trước hắn lẩm bẩm, một khi Bạch Tiểu Thuần thực giúp hắn thuận lợi cướp đoạt Quỷ Vương Quả, hắn sẽ đối đãi với Bạch Tiểu Thuần như con mình.

Hắn cũng biết bản thân Bạch Tiểu Thuần ưu tú, thậm chí nhìn khắp Man Hoang cũng không tìm được kẻ thứ hai có gan làm loạn như Bạch Tiểu Thuần, nhất là những chuyện vừa qua cũng để lộ năng lực của hắn, Cự Quỷ Vương tán thưởng hắn túc trí đa mưu, có thể nói hữu dũng hữu mưu và thức thời, biết tiến thối, đúng là hiếm thấy.

Nếu không như vậy, dựa vào việc Bạch Tiểu Thuần trói người ném phiền toái cho hắn, Cự Quỷ Vương đã sớm trở mặt.

Lúc này hắn không biết nên khóc hay nên cười, Cự Quỷ Vương cũng thở dài, ẩn ẩn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần có chút giống mình... Nghĩ tới đây, Cự Quỷ Vương chỉ mắng vài câu, hắn đứng lên và ra khỏi vương điện.

Vào lúc xuất hiện đã đứng bên ngoài mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan, Cự Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, cũng không giống lúc trước, không nhìn thẳng mà đi và bên trong, lúc này hắn đứng ngoài truyền âm vào.

- Bạch Hạo!

Âm thanh truyền vào trong mật thất, Bạch Tiểu Thuần đang thổ nạp liền giật mình, hắn mở mắt ra nhưng không phản ứng, Cự Quỷ Vương đứng bên ngoài cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh, hắn lập tức đi vào mật thất và đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn Cự Quỷ Vương xuất hiện trước mặt mình, hắn đứng lên ôm quyền cúi chào.

-Bái kiến Vương gia!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần hơi oán thầm, cảm thấy Cự Quỷ Vương ưa thích tập kích đột nhiên, đây đã là lần thứ hai rồi, quá không biết lễ phép. Nghĩ tới đối phương vội vã như thế chắc không có chuyện tốt, vì vậy hắn nói:

- Vương gia, vài ngày trước ta tu luyện vô ý tổn thương tâm thần, hôm nay trong người trọng thương, ta không đi nơi nào cả, còn có Tạo Hóa Đan, ta đã ăn chín lần, vô dụng thôi.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng bổ sung một câu, bởi vì câu sau cùng là nhược điểm làm hắn thất bại trong lần trước, mặc dù nói hắn chỉ ăn ba viên Tạo Hóa Đan nhưng khi nói dối lại không chớp mắt.

- Có phải Trần Mạn Dao nằm trong tay ngươi không?

Cự Quỷ Vương trừng mắt, hắn rất không vui với thần thái của Bạch Tiểu Thuần như hiện tại, hắn hừ lạnh và hỏi.

Cự Quỷ Vương nói câu này lọt vào trong tai Bạch Tiểu Thuần không khác gì sấm sét giữa trời quang, đột nhiên trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, nội tâm chấn động, hắn biết không ổn.

Trần Mạn Dao nằm trong tay hắn, hắn còn chưa nghĩ ra nên tiếp xúc với đối phương thế nào, càng lo lắng Trần Mạn Dao nhận ra thân phận

của mình, hắn đang xoắn xuýt, hắn nói cái gì cũng không chịu giao Trần Mạn Dao ra.

Lúc này hắn lập tức lắc đầu chối bỏ, thậm chí còn làm ra bộ dáng mờ mịt, ngây ngốc nhìn Cự Quỷ Vương.

- Vương gia, Trần Mạn Dao là ai? Nghe tên là nữ thì phải, Vương gia coi trọng nàng? Vương gia yên tâm, ty chức nhất định sẽ bắt nàng tới.

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền vỗ ngực cam đoan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1039: Tiểu Thuần Bạo Phát. (Thượng)

Nếu là kẻ không hiểu Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy cảnh này tất nhiên sẽ chần chờ, thật sự là do hành động Bạch Tiểu Thuần quá tốt, cho dù lời lẽ hay thần thái đều cực kỳ thật, dường như hắn thật không biết cái tên Trần Mạn Dao.

Cự Quỷ Vương quá hiểu Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn quát lớn.

-ít giả vờ ngây ngốc với ta!

-Ta nói cho Bạch Hạo ngươi biết, ngươi không thể động vào Trần Mạn Dao, nàng có lai lịch quá lớn...

Biểu lộ của Cự Quỷ Vương nghiêm túc, một thân uy áp bộc phát bao phủ bốn phía, giọng nói giống như thiên lôi, muốn chấn nhiếp Bạch Tiểu Thuần.

Hắn dùng chiêu này với người khác còn được, nhưng Bạch Tiểu Thuần trong khoảng thời gian này cũng quen thuộc Cự Quỷ Vương, hắn ủy khuất nhìn Cự Quỷ Vương.

-Vương gia, ta thật sự không biết Trần Mạn Dao là ai.

-Đủ rồi, nơi này không có người ngoài, ngươi cùng đừng làm ra vẻ mặt này, lão phu biết rõ ngươi vừa ý mỹ mạo của Trần Mạn Dao, nàng là ái đồ của Đại Thiên Sư, hôm nay Đại Thiên Sư đã hỏi thăm, ngươi nhanh thả nàng ra, không phải xinh đẹp sao, có cái gì lớn chứ, về sau ta ban thưởng cho ngươi một ít.

Cự Quỷ Vương không kiên nhẫn lên tiếng, hắn cảm thấy chuyện này rất đơn giản, một người con gái mà thôi, hắn không cho rằng Bạch Tiểu Thuần sẽ không rõ tình thế.

Cự Quỷ Vương đã nói rõ như thế, nội tâm Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt, hắn thật không dám thả Trần Mạn Dao đi, bởi vì việc này liên quan tới mạng nhỏ của hắn, trong đầu hắn xuất hiện nhiều ý niệm, đang cân nhắc nên hóa giải lúc nào, Cự Quỷ Vương nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần do dự liền tức giận.

Lần này là giận thật sự, toàn thân của hắn tỏa ra sát khí băng hàn, trong mắt càng lạnh lùng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Lập tức giao Trần Mạn Dao ra đây, Bạch Hạo, chớ ép bổn vương động thủ.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương xuất hiện hàn ý, giọng nói rét lạnh như băng tuyết, cả mật thất biến thành hàn trì.

Bạch Tiểu Thuần vốn xoắn xuýt sốt ruột, bảo hắn giao Trần Mạn Dao chẳng khác gì giao cái mạng nhỏ của mình vào tay đối phương, hắn không phải không tin Trần Mạn Dao, mà là chuyện liên quan tới sinh tử không phải tin tưởng có thể nói được.

Thậm chí có thể nói, hắn tin tưởng Bạch Hạo nhưng hắn không có nắm chắc về Trần Mạn Dao.

Hiện tại Cự Quỷ Vương gầm lên truyền khắp mất thất, hắn cảm nhận được hàn ý trên người Cự Quỷ Vương, thậm chí còn có một chút sát cơ.

Tất cả làm cho Bạch Tiểu Thuần nhớ lại lúc Cự Quỷ Vương vừa khôi phục tu vi và cầm Thiên Nhân Kim Hồn trong tay, hắn dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn mình và nói mấy câu cân não.

- Ngươi cho ta một lý do không giết ngươi.

Những lời này làm Bạch Tiểu Thuần khi đó sợ hồn phi phách tán, lú này nhìn thấy Cự Quỷ Vương hiện tại liền nhớ tới chuyện ngày hôm đó.

Nghĩ tới mình trải qua cửu tử nhất sinh cứu Cự Quỷ Vương, lại nghĩ tới trong Luyện Hồn Hồ, nếu không phải mình là Thiên Đạo Nguyên Anh cường hãn, nếu không bằng vào hào quang cấm chế không ngừng hấp thu tu vi của hắn, chính mình nhất định không thể thoát khỏi sát chiêu của hơn trăm người tấn công, sợ rằng hắn đã vẫn lạc từ sớm.

Tất cả những việc này đều xuất hiện trong lòng Bạch Tiểu Thuần, hiện tại Cự Quỷ Vương sinh ra sát cơ và hàn ý áp bách, hắn cũng không phải khẩn trương có giao Trần Mạn Dao ra hay không, rốt cuộc hắn không ức chế nổi, dường như trước có sói sau có hổ, hắn là con cừu nhỏ bị kẹp ở giữa, lúc này tức giận đỏ mắt.

- Ngươi muốn giết ta? Động thủ với ta?

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn thở dốc và nhìn chằm chằm vào Cự Quỷ Vương, nếu là lúc khác, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ kinh sợ, nhưng bây giờ hắn không muốn kinh sợ.

Nội tâm không muốn hắn kinh sợ, từ khi tiếp xúc với Cự Quỷ Vương, trong đầu của hắn xuất hiện từng chuyện từng chuyện, khí tức của hắn bất ổn, đôi mắt hắn đỏ rực như lửa, trên trán nổi gân xanh, hắn không khác gì kẻ điên.

- Cự Quỷ Vương, ngươi lập lại lần nữa, nãi nãi của ngươi, ngươi lại muốn giết ta?

- Ah? Còn động thủ với ta?

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt nhìn hắn, gào thét:

- Cự Quỷ Vương, mạng của ngươi là ta cứu!! Lúc trước vì cứu ngươi, lão tử cửu tử nhất sinh, bị thương không nhẹ.

- Ngươi thì sao, không ngừng thăm dò, thăm dò, thăm dò, cho dù tu vi khôi phục vẫn còn thăm dò, lão tử suýt nữa phải chết thì ngươi mới ra tay, cũng được, ngươi đã có thể ra tay còn muốn thử dò xét ta!! Có phải ta chết thì ngươi mới không cần dò xét?

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, giọng nói của hắn vang vọng khắp mật thất.

Cự Quỷ Vương cũng ngẩn ngơ khi Bạch Tiểu Thuần đột nhiên bộc phát, hắn bị hù dọa, hắn không ngờ sau khi mình hù dọa nhưng Bạch Hạo không kinh sợ, vào lúc này đối phương lại phản ứng lớn như thế.

- Lớn mật!

Cự Quỷ Vương cũng tức giận, uy áp của hắn mạnh hơn nữa áp thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

- lớn mật? Mật của ta không lớn, hôm nay ta lại muốn thử lớn mật một lần.

Bạch Tiểu Thuần hung ác, hắn lập tức rống to.

- Từ sau khi chúng ta quay về, ta dựa vào lão huynh đệ xem như phong quang vô hạn nhưng trên thực tế thì sao, ta làm bao nhiêu chuyện vì ngươi! Ta bị vây trong ba đại gia tộc, thứ tốt nhất là pho tượng linh ngọc, ta biết rõ ngươi muốn tu luyện cho nên lập tức đưa qua, người ngoài không nhìn thấy cho nên cho rằng ta độc chiếm, âm thầm chờ ta phạm sai lầm sau đó nhiều người sẽ nhảy ra giết ta.

- Ta lo lắng nhưng ngươi thấy ta nói ra sao?

Bạch Tiểu Thuần càng rống to hơn, lồng ngực Cự Quỷ Vương hơi phập phồng, muốn tiếp tục tức giận nhưng lại bị những lời này của Bạch Tiểu Thuần làm á khẩu không trả lời được, lúc ấy Bạch Tiểu Thuầ làm việc này hắn rất hưởng thụ, cũng không có nghĩ Bạch Tiểu Thuần chịu bao nhiêu sức ép.

- Ngươi coi trọng Trần phu nhân, ta không tiếc tất cả đưa qua cho ngươi, Cự Quỷ Vương ngươi muốn thanh danh, Bạch Hạo ta là tiểu nhân vật, oan ức gánh, hêện tại bên ngoài truyền ra nói Bạch Hạo ta vô cùng ác độc, càng có bệnh thích đoạt thê tử người khác, sau đó còn giết trượng phu người ta, ta đi vào trong thành, mọi người còn không dám để phu nhân của mình gặp ta, hận không thể tránh ta thật xa!

- Ủy khuất như thế, ngươi có thấy ta nói với ngươi chưa?

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy lấy, cũng không phải hắn sợ hãi, hắn thật bất chấp giá nào, nội tâm cũng đầy oán khí, rất nhiều chuyện không ngừng tích cho nên lần này đã nổ tung, hắn muốn phát tiết tất cả mọi thứ một lần.

Lửa giận của Cự Quỷ Vương đã giảm bớt không ít khi nghe lời này, nội tâm hắn chột dạ, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nói có chút đạo lý, chuyện này là hắn quan tâm thanh danh, sau đó cũng nghe được người toàn thành vu oan cho Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1040: Tiểu Thuần Bạo Phát. (Hạ)

-Còn nữa, ngươi muốn Quỷ Vương Quả, nó rất trọng yếu với ngươi, Bạch Hạo ta không muốn đi nhưng cũng đi vì ngươi, kết quả thế nào, ha ha, thật là làm ta chấn động, cấm chế ta, tín nhiệm ta lại thành dây thừng tử vong, ngươi biết cấm chế kia rút tu vi của ta nhanh cỡ nào không, ngươi biết lúc một trăm tên thiên kiêu đỏ mắt muốn giết ta là thế nào không, nội tâm của ta đắng chát, ta bị lão ca ca mình tín nhiệm tính toán, ta suýt chết trong Luyện Hồn Hồ!

-Khổ sở như thế, ngươi có thấy ta nói với ngươi không?

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng tức giận, chuyện này mới thật sự là cây gai trong lòng của hắn, mặc dù hắn không có gì sau chuyến đi Luyện Hồn Hồ, nếu hắn không có Thiên Đạo Nguyên Anh, hắn chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Mà người được lợi cuối cùng chính là Cự Quỷ Vương!

Cự Quỷ Vương muốn nói nhưng không nói nên lời, tức giận cũng biến mất, việc này là hắn đuối lý, chỉ có thể cười khổ.

-Ta nhớ rõ ngươi nói ba đại Thiên Vương khác sẽ liên thủ đối phó ngươi, ý định dùng chuyện này áp chế ngươi. Cho nên cho dù nội tâm của ngươi đắng chát và chua xót, ta bắt hơn trăm thiên kiêu kia tới muốn ngươi hả giận, muốn ngươi phản kích vơ vét tài sản, mà ngươi thì sao, lại cho rằng ta không có hảo ý? Nếu ta thật không có hảo ý, ta giết nhiều người mới tốt, giết người, ta phiền toái lớn nhưng phiên toái của ngươi càng lớn.

-Ta khổ tâm như vậy, ngươi thấy ta nói với ngươi chưa?

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng tức giận, ngữ khí cũng mang theo tuyệt vọng, Cự Quỷ Vương do dự, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang nổi điên, lại nhớ tình cảnh hắn gặp Bạch Tiểu Thuần tới bây giờ.

- Cự Quỷ Vương, ngươi nói, những năm qua Bạch Hạo ta muốn của ngươi cái gì chưa? Ta có làm chuyện gì thật xin lỗi ngươi chưa! Ngươi không nên nói chuyện ma lao, sự kiện kia ta đã làm hết mình hoàn lại rồi, chẳng lẽ còn không đủ sao!!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn bi phẫn và không cam lòng.

- Hiện tại ngay cả tộc trưởng tiểu gia tộc còn có ba vợ bốn nàng hầu, ta chỉ muốn cô nàng này mà thôi, ta chỉ muốn một muội tử! Mà ngươi lại muốn động thủ với ta, còn sinh ra sát cơ với ta.

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng đau khổ, cho dù là Cự Quỷ Vương cũng cảm thấy mình làm chuyện này... Thật quá đáng.

Bạch Tiểu Thuần phát tiết tâm tình, sau đó phục hồi tinh thần lại liền đổ mồ hôi lạnh, nội tâm hắn khẩn trương, tâm thần lo sợ bất an, nội tâm càng hối hận xanh ruột.

- Xong rồi, xúc động không khống chế được...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nội tâm suy sụp, hắn tưởng tượng nếu đã như thế, vì vậy hung hăng cắn răng một cái, cường chống tiếp tục làm bộ dạng đau khổ tới cực điểm.

- Đúng, ngươi bây giờ là Vương gia, ngươi là Bán Thần, ta chỉ là tiểu nhân vật, là con cờ tùy thời bị ném đi, thật đáng buồn ta thật ngây ngốc cho rằng, ngươi là lão ca ca của ta...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần vẫn run rẩy nhưng vẫn trầm thấp lên tiếng.

Nhìn thấy thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, Cự Quỷ Vương xấu hổ, nếu những người khác nói ra lời này, hắn nhất định hừ lạnh, nhưng cả thiên địa này chỉ có một người nói hắn không thể cãi lại, người này chính là Bạch Tiểu Thuần.

Hắn cẩn thận nhớ lại, sự thật đúng như Bạch Tiểu Thuần đã nói, từ sau khi trở về tới bây giờ, Bạch Tiểu Thuần vẫn trung thành và tận tâm, chuyện hắn bàn giao toàn bộ đều làm được, lại phi thường nghe lời, khi thì vỗ mông ngựa làm hắn hưởng thụ vô cùng.

Hắn lại suy nghĩ về mình, có một ít ban thưởng nhưng đa số là không có gì, cũng không có bao nhiêu thực chất, người ta có tư chất luyện hỏa tốt, càng can đảm cẩn trọng, một người gây loạn gia tộc, thậm chí dám trói chính mình, cuối cùng dùng lực một người đè xuống tất cả thiên kiêu Man Hoang, hắn ưu tú tới mức Cự Quỷ Vương chưa bao giờ tìm được người thứ hai, cho dù con gái của hắn có tu vi cao nhưng phương diện tâm trí và thủ đoạn chẳng bằng đối phương.

Loại nhân vật này, có thể tưởng tượng chỉ cần không vẫn lạc chết non, ngày sau nhất định nhất phi trùng thiên và đạt tới độ cao kinh người... Mà mình và hắn có ngàn vạn liên hệ, đã sớm khó có thể cắt đứt, Cự Quỷ Vương thở dài nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn phải khuyên bảo một phen.

- Hạo nhi, trong lòng ta đã sớm đối đãi với ngươi nhi con của mình..

- Cự Quỷ Vương, ta chỉ muốn hỏi ngươi, sau khi chúng ta trở về, ta đã muốn cái gì chưa?

Bạch Tiểu Thuần đắng chát thì thào, nội tâm thở ra một hơi, biết rõ mình đã vượt qua một cửa này.

Cự Quỷ Vương trầm mặc, đúng thế, Bạch Tiểu Thuần chưa từng mở miệng nói muốn cái gì của mình cả, trước mắt hắn chỉ muốn một nữ tử mà thôi... Nếu không phải bối cảnh của Trần Mạn Dao quá lớn, bằng không hắn cũng thành toàn cho hắn.

Hết lần này tới lần khác Trần Mạn Dao là đệ tử của Đại Thiên Sư, Đại Thiên Sư đã hỏi, Cự Quỷ Vương hắn không thể không để ý tới, vào lúc này hắn cũng xoắn xuýt, sau nửa ngày ánh mắt hắn ngưng trọng, hình như có quyết đoán, hắn nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, càng nhìn càng cảm thấy mình có ý hay.

- Bạch Hạo ưu tú như thế... Cũng được...

Nội tâm Cự Quỷ Vương suy nghĩ, ánh mắt xuất hiện hào quang kỳ lạ, sau đó thở dài và lên tiếng.

- Hạo nhi, lão phu thật sự chưa từng cho ngươi cái gì. Tuy lão phu có con gái, luận tu vi vượt qua Trần Mạn Dao, luận tướng mạo còn đẹp hơn Trần Mạn Dao gấp mười lần, như vậy ta gả nàng cho ngươi.

- A?

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hắn thật không nghĩ tới sau khi mình bộc phát như người bệnh tâm thần lại làm cho Cự Quỷ Vương nói ra một câu như thế.

- Ngươi... Ngươi gả con gái của ngươi? Hứa gả cho ta?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chóng mặt, hắn sớm nghe nói qua con gái Cự Quỷ Vương, dường như rất thần bí, cũng không ở thành Cự Quỷ, từ nhỏ đã đưa tới thành Khôi Hoàng.

- Bởi như vậy sau này chúng ta là người một nhà.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương tỏa sáng, dò xét Bạch Tiểu Thuần vài lần, càng cảm thấy chủ ý này không tệ, nhất là Bạch Tiểu Thuần đã hấp thu một giọt hồn huyết của hắn, lai lịch rành mạch không nói, bản thân cực kỳ ưu tú, trọng yếu nhất lại phù hợp với tâm ý của mình.

Hắn càng nhìn càng vừa lòng với con rể này, trừ tu vi yếu một chút, các phương diện khác đều hợp cách, tu vi yếu lại là chuyện tốt, có thể bị con gái của mình áp chế.

- Bạch Hạo có tiềm lực phi phàm, ngày đó một giọt hồn huyết có thể kích phát một kích Bán Thần, có thể thấy nội tình cực kỳ thâm hậu.

Cự Quỷ Vương nghĩ tới đây, mạch suy nghĩ càng rõ ràng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1041: Ah? Vội Vã Như Vậy.

-Vương... Vương gia, việc này không thể qua loa ah.

Bạch Tiểu Thuần hơi khẩn trương, hắn nhìn thấy gương mặt Cự Quỷ Vương thì trong đầu lại đổi thành gương mặt con gái, da đầu của hắn như tróc ra, cảm thấy bộ dạng này quá khó nhìn.

-Thế nào, ngươi không hài lòng? Hừ... Ngươi không cần đi đối lập, con gái bổn vương là Chu Tử Mạch, dung mạo vượt qua Trần Mạn Dao, tu vi vượt xa Trần Mạn Dao, ngươi nhìn thấy là biết rõ, cho dù lão phu cố tình gả nàng cho ngươi, nàng chưa chắc đã đồng ý đấy.

Cự Quỷ Vương trừng mắt, bất mãn phất tay lại nói.

-Nhanh chóng thả Trần Mạn Dao ra đây, chuyện này quyết định như vậy.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần kêu khổ, đôi mắt trông mong nhìn Cự Quỷ Vương, thật sự không có chủ ý khác, đối phương đã nói gả con gái cho mình, nếu còn không thả, chỉ sợ Cự Quỷ Vương sẽ liên tưởng tới việc khác, Bạch Tiểu Thuần xoắn xuýt và thở dài, hắn đánh cược một lần, hi vọng Trần Mạn Dao không nhận ra mình, hoặc niệm tình cảm ngày xưa không bán mình ra.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, hắn thả Trần Mạn Dao đang hôn mê ra khỏi túi trữ vật.

Ánh mắt Cự Quỷ Vương nhìn sang, hắn từng nghe nói qua mỹ mạo của Trần Mạn Dao, hiện tại ban đầu tiên nhìn thấy, sắc mặt cổ quái, dường như cũng hiểu tại sao Bạch Tiểu Thuần không thả.

- Đúng là mỹ nhân.

Cự Quỷ Vương vội ho một tiếng, lại lườm Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn phát tay thu Trần Mạn Dao đang hôn mê.

- Việc này như vậy đi, ngươi ngày mai dùng truyền tống trận đi thành Khôi Hoàng, đi tới quân đoàn Cự Quỷ tìm con gái ta, nàng chính là đại thống lĩnh của quân đoàn Cự Quỷ, ngươi đi phụ tá nàng, các ngươi chậm rãi bồi dưỡng tình cảm.

- Ah? Vội vã như vậy... Ta...

Bạch Tiểu Thuần thật sự không có hứng thú với Chu Tử Mạch, vẻ mặt đau khổ muốn cự tuyệt, chuyện này Cự Quỷ Vương không cho Bạch Tiểu Thuần mở miệng, hắn đã trực tiếp hạ vương lệnh.

- Đoạn thời gian trước Tử Mạch đã bảo lão phu an bài một ít người tới phụ trợ, hiện tại xem ra ngươi là người thích hợp nhất, cứ như vậy đi, ngày mai khởi hành rời đi.

- Mặt khác là chuyện thân phận của Tử Mạch, con gái ta rất hiếu thắng, không đập cờ hiệu của ta làm việc, cho nên người biết không nhiều, về phần những quyền quý đều ngầm hiểu với nhau, ngươi cũng không nên làm phức tạp.

Cự Quỷ Vương nói xong liền quay người rời khỏi mật thất.

Lúc Cự Quỷ Vương rời đi, Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, hắn không muốn cưới đại thống lĩnh Chu Tử Mạch gì đó, suy nghĩ chính mình là Vạn phu trưởng đấy...

Về phần quân đoàn Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn nhớ rõ lúc ở Trường thành có bắt một hồn tu làm việc cho Cự Quỷ Vương, người này chính là thủ hạ một Hầu gia dưới trướng Cự Quỷ Vương, mặc dù như thế Bạch Tiểu Thuần vẫn do dự, hắn suy nghĩ có phải trùng hợp hay không...

Dù sao thành Cự Quỷ có chuyện phản loạn, rất có thể người hắn bắt được năm đó chính là do tên Hầu gia kia an bài ra ngoài làm việc tư.

Hắn thật sự không muốn đi tới thành Khôi Hoàng, chỗ đó quá nguy hiểm, nhất là Trần Mạn Dao có khả năng nhận ra thân phận của mình, lại nói nếu đi tới thành Khôi Hoàng, một khi không ổn còn chui đầu vào lưới.

Hơn nữa hắn còn trói thiên kiêu của hơn phân nửa quyền quý thành Khôi Hoàng, nếu đi tới đó chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp.

Tương lai còn chưa biết, thái độ của Cự Quỷ Vương rất kiên quyết, trước kia mình đã bộc phát một lần, nếu lại mâu thuẫn... Sợ rằng sẽ phá hư quan hệ với Cự Quỷ Vương, đến lúc đó dần dần lạnh lùng, mình cũng mất đi ưu thế trong thành Cự Quỷ.

- Phải tính toán việc này cẩn thận.

Bạch Tiểu Thuần vò đầu bứt tai, trong túi trữ vật của hắn hiện tại, Bạch Hạo lặng lẽ bay ra và nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc mang theo thần thái nhìn là đủ, vừa rồi có Cự Quỷ Vương ở đây nên hắn không dám lộ ra chút khí tức nào, nhưng hắn nghe rõ đối thoại của hai người, hắn cũng phải cảm khái sư tôn can đảm.

Hắn không biết Bạch Tiểu Thuần có mặt nạ, chỉ cần ở bên cạnh hắn sẽ khó bị kẻ khác phát hiện.

- Sư phụ, đệ tử có nghe nói một ít về con gái của Cự Quỷ Vương, nàng rất thần bí, dường như lúc trước từng một mình rời khỏi thành Cự Quỷ ra ngoài tu luyện.

Bạch Hạo thấp giọng nói ra, hắn cũng nói rõ chuyện mình biết với Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng hắn biết không nhiều, Bạch Tiểu Thuần thở dài, càng nghĩ càng không có cách nào, vì vậy vội vàng rời khỏi mật thất đi ra ngoài tìm

hiểu.

Một phương diện là tìm hiểu về thành Khôi Hoàng, một phương diện tìm hiểu tin tức con gái Cự Quỷ Vương, cho đến đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần trở về và vẻ mặt đau khổ.

- Thành Khôi Hoàng thật đáng sợ, ta tuyệt đối không đi! Cùng lắm ra ngoài tránh né một thời gian ngắn...

Một đêm qua đi, lúc hoàng hôn ngày hôm sau, Bạch Tiểu Thuần thật sự lề mề không đi, hắn không dám dùng truyền tống trận, dứt khoát tùy tiện kiếm cớ tìm Cự Quỷ Vương muốn Quỷ Vương Chu, dựa theo kế hoạch của hắn là đáp ứng, âm thầm xa chạy cao bay, tránh né một mấy ngày liền quay về, nói không chừng Cự Quỷ Vương cũng biết rõ quyết tâm của hắn.

Về phần Quỷ Vương Chu, lúc trước hắn trông mà thèm, biết rõ đây là bảo bối tốt, vừa vặn mượn nhờ cơ hội này kiếm một chiếc.

Hiển nhiên Cự Quỷ Vương cũng nghĩ tới điểm này, giống như cười mà không phải cười ném Quỷ Vương Chu cho Bạch Tiểu Thuần, lại gọi Vô Thường Công thôi phát giúp hắn, tự mình hộ tống Bạch Tiểu Thuần đi thành Khôi Hoàng.

Vô Thường Công cũng đành chịu, cảm thấy Bạch Tiểu Thuần có truyền tống trận không cần, lại muốn thông qua Quỷ Vương Chu, nhưng Vương gia đã lên tiếng, hắn chỉ có thể nghe lệnh, vì vậy thôi phát Quỷ Vương Chu mang theo Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hóa thành một đạo hào quang rời khỏi thành Cự Quỷ.

Đứng trên Quỷ Vương Chu, Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, Vô Thường công bên cạnh mặt đen nhìn sang, trên đường đi không có để ý tới Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng không phản ứng tới hắn.

Lúc này đáy lòng không ngừng kêu khổ, kế hoạch bị Cự Quỷ Vương nhìn thấu, trước mắt hắn chỉ có thể thành thật đi tới thành Khôi Hoàng.

- Dùng tu vi Thiên Nhân của Vô Thường Công, thôi phát Quỷ Vương Chu cần ba tháng là tới thành Khôi Hoàng.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đau khổ, cúi đầu ngọc giản trong tay, trong ngọc giản có địa đồ, từ khoảng cách thì từ thành Cự Quỷ đi thành Khôi Hoàng xem như khá gần, về phần thành Cửu U, sợ là cần Vô Thường Công thôi phát Quỷ Vương Chu không gián đoạn trong một năm mới tới.

Nếu đổi thành Bạch Tiểu Thuần thôi phát, thời gian này càng dài hơn nữa, trên đoạn đường này quá nguy hiểm, càng không phải Thiên Nhân càng khó đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1042: Thành Khôi Hoàng (Thượng)

Trước mắt hắn đã nhận mệnh, Bạch Tiểu Thuần xoa mi tâm, trong đầu không ngừng xuất hiện tin tức thành Khôi Hoàng.

Cả thành Khôi Hoàng từ trên xuống dưới dùng vị trí Khôi Hoàng làm đầu não, Đại Thiên Sư siêu nhiên, sau đó là bốn đại Thiên Vương, mười Thiên Công và một trắm lẻ tám Thiên Hầu!

Trong đó mỗi một vị Thiên Vương đều có mười Thiên Hầu, không có Thiên Công, như Vô Thường Công có thể gọi là Địa Công, mặc dù địa vị trên Thiên Hầu nhưng kém Thiên Công không nhỏ.

Thiên Công đại biểu mười Thiên Nhân đại viên mãn mạnh nhất Man Hoang, mười người này chính là một trong những nội tình của Khôi Hoàng, về phần sáu mươi tám Thiên Hầu cũng ở lại trong thành Khôi Hoàng.

Ngay cả thành Khôi Hoàng là thành trì lớn nhấc trong Man Hoang, nơi này cũng phân chia cao thấp, trên thành Khôi Hoàng là một tòa thiên không thành, đó chính là hoàng cung.

Bốn phía hoàng cung là thiên môn trấn thủ tứ phương, được ngàn vạn con dân dưới thành nhìn lên.

Từ khi Đại Thiên Sư hiệp thiên tử lệnh chư hầu, tứ đại Thiên Vương không dễ dàng tới thành Khôi Hoàng, Đại Thiên Sư ra lệnh quân đoàn của bọn họ nhất định phải đóng quân nghe lệnh ở bốn phía thành Khôi Hoàng

Trong đó phía tây thành Khôi Hoàng chính là khu vực của thành Cự Quỷ, thống lĩnh quân đoàn này chính là con gái Chu Tử Mạch của Cự Quỷ Vương.

Về phần Chu Tử Mạch, Bạch Tiểu Thuần không nghe được nhiều tin tức trong thành Cự Quỷ, chỉ biết rõ tính tình của nàng không hợp với Cự Quỷ Vương, từ sớm đã rời khỏi thành Cự Quỷ ra nòoài tu hành, về phần sau này trở thành đại thống lính và quan hệ với Cự Quỷ Vương thế nào cũng không phải tầng dưới chót có thể biết được.

- Từ đó thấy rõ tính cách Chu Tử Mạch rất phản nghịch, hừ hừ, con nhóc như thế mà hiểu lĩnh quân gì chứ, ta đường đường Vạn phu trưởng, lúc này còn lĩnh quân tốt hơn nàng.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn rất buồn bực và bất đắc dĩ.

Còn các tin tức khác, thời gian của Bạch Tiểu Thuần quá ít, hắn cũng không tìm được, từ biểu hiện của Vô Thường Công trước mắt, hắn rất bất mãn khi bị Bạch Tiểu Thuần xem như sai vặt đưa tiễn đi thành Khôi Hoàng, mặc cho Bạch Tiểu Thuần hỏi như thế nào, hắn đều nhắm mắt không nói, chỉ thôi phát Quỷ Vương Chu bay đi thật nhanh.

Thành Cự Quỷ cách thành Khôi Hoàng mà nói không tính là xa, cho dù như thế Vô Thường Công phải xuất toàn lực gia trì Quỷ Vương Chu suốt mấy tháng mới dần dần tới gần phạm vi thành Khôi Hoàng.

Đó là dựa vào Thiên Nhân chi lực, nếu đổi thành Bạch Tiểu Thuần đi, tiêu hao linh lực chính là vấn đề lớn, cho dù dùng hồn dược thay thế thời gian cũng tiêu hao quá nhiều, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là dọc theo con đường này, Bạch Tiểu Thuần phát có vài chục khu vực nguy hiểm.

Cho dù là dị thú sinh hoạt trong Man Hoang hay khôn triều tràn ngập khí tức tử vong đều làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi không thôi, hồn triều còn dễ nói, chính là đám dị thú đã làm hắn kinh hãi không nhỏ.

Đoạn đường này hắn nhìn thấy một gốc cây khô, gốc cây này cao vài chục vạn trượng, mặc dù nhìn như chết héo nhưng thực tế lại có thể di động, thôn phệ tất cả những tồn tại tiến vào lĩnh vực của nó.

Có một con cự thú như hà mã, nhìn nó như ngọn núi nhỏ, lúc ngủ say nghe tiếng nó lẩm bẩm giống như thiên lôi ảnh hưởng tới bầu trời, hư vô trong phạm vi ngàn dặm vặn vẹo.

Càng có một đám hung cầm toàn thân hư thối truy kích Quỷ Vương Chu mấy ngày, lúc này mới không cam lòng rời đi.

Đủ loại dị thú làm Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng sợ hãi, thậm chí hắn còn nhìn thấy một đám vân thú thật lớn, cho dù Vô Thường Công nhìn thấy cũng biến sắc, toàn lực ứng phó mới miễn cưỡng tránh đi.

Còn có một lần Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mặt đất phía dưới là màu trắng, đây không phải là tuyết, nhìn kỹ chính là biển xương cốt màu trắng vô biên vô tận, chúng lại đang dị động, từ uy áp của biển xương cốt tỏa ra dọa Vô Thường Công sợ hãi sắc mặt tái nhợt, dường như hắn dùng thủ đoạn nào đó làm khí tức Quỷ Vương Chu biến mất, sau khi dừng trên bầu trời mấy ngày mới làm biển xương cốt biến mất vô tung, lúc này mới bỏ chạy thật nhanh.

Nhìn hình dạng mặt đất khác biệt, cương phong thổi tới, có kinh nghiệm trải qua đoạn đường này làm Bạch Tiểu Thuần ý thức được Man Hoang quá lớn, nếu không có Truyền Tống Trận, như vậy yêu cầu tu vi thấp nhất là Thiên Nhân Cảnh mới có thể đi.

Sắc mặt Vô Thường Công càng ngày càng khó coi khi gặp các loại hung hiểm, trong lòng của hắn cực kỳ bất mãn, cũng bởi vì một câu của Cự Quỷ Vương, cũng bởi vì Bạch Hạo không dùng truyền tống trận, kết quả liên lụy tới Thiên Nhân như hắn phải theo hộ tống trên đường.

Cũng cảm khái Bạch Hạo có vương ân cuồn cuộn, tâm thần Vô Thường Công phiền não nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể không nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng biết mình liên lụy tới Vô Thường Công, trên đường đi nhiều lần chủ động hòa hoãn quan hệ, mặc dù tác dụng không lớn nhưng nội tâm Vô Thường Công cũng tốt hơn một ít.

Rốt cuộc vào ngày hôm nay, Quỷ Vương Chu như cầu vồng xuyên thấu bầu trời, Bạch Tiểu Thuần đứng trên Quỷ Vương Chu nhìn thấy một tòa thành hùng vĩ lớn hơn thành Cự Quỷ gấp nhiều lần xuất hiện phía chân trời.

Tòa thành này lớn hơn vài chục thành Cự Quỷ, nó nằm sừng sững trên thảo nguyên, tường thành rêu phong tỏa ra uy áp khủng khiếp, càng có vô số cấm chế giống như khóa chặt thời không, trấn áp số mệnh nơi này.

Ngũ hành chi lực bị dẫn dắt, lôi đình tia chớp bị áp chế trở thành phụ gia của tòa thành, nó giống như thái cổ hung thú nghỉ lại trên mặt đất.

Trong tòa thành này có vô số tòa tháp cao hùng vĩ, trên đỉnh những tòa tháp này là thủy tinh cầu to lớn, những thủy tinh cầu này phong ấn sương mù màu tím, chúng không ngừng quay cuồng, khi thì hóa thành tia chớp, khi thì hóa thành cự nhãn, biến đổi thất thường!

Hùng thành như thế có nhiều sinh cơ càng khó có thể hình dung, khoảng cách rất xa, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được khí huyết trong tòa thành nồng đậm đến mức tận cùng.

- Trong nơi này có bao nhiêu người?

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, ánh mắt của hắn nhìn sang bầu trời tòa thành, trên bầu trời còn có một tòa thành đang lơ lững.

Tòa thành này nhỏ hơn một chút, toàn thân của nó có màu vàng cùng bá ý cuồn cuộn, hoàn toàn không phù hợp với bốn phía, dường như có thể trấn áp cả Man Hoang.

Hư không chung quanh không ngừng sụp xuống, dường như nó không cùng thời không và thiên địa với nơi này, kim quang óng ánh giống như mặt trời thật lớn.

Nó giống như chiến tranh bảo lũycũng là hoàng cung của Khôi Hoàng.

Chung quanh tồn tại tám hòn đảo, trên tám hòn đảo đều có cầu vồng, sương mù lượn lờ như hộ vệ quanh hoàng cung, thủ vệ vô cùng sâm nghiêm!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1043: Thành Khôi Hoàng (Hạ)

Cho dù là đạo cầu vồng nào, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy nó liền nhớ tới Tinh Không Đạo Cực Tông, trong Tinh Không Đạo Cực Tông chỉ có một cầu vồng, nhưng ở nơi này, bất cứ hòn đảo nào cũng có một cái cầu vồng.

Thậm chí những hòn đảo này chỉ là một phần hộ vệ hoàng cung mà thôi.

Còn có vô số hồn tu mặc áo giáp màu vàng đang tuần tra, phối hợp với hùng thành trên mặt đất, càng làm thành Khôi Hoàng kinh thiên động địa.

Cả đời Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rất nhiều tòa thành, cho dù Tinh Không Đạo Cực Tông cũng không thể so với thành Khôi Hoàng, song phương vốn không cùng cấp độ.

Cảnh này làm Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, xem như khai nhãn giới, hắn càng nhìn thấy chung quanh hùng thành có quân đoàn đóng quân bón phía, cho dù là quân đoàn nào cũng đều có vô số hồn tu.

Cờ xí của bọn họ bay trên cao, khoảng cách rất xa cũng cũng có thể thấy rõ, hắn nhìn thấy một thanh chiến phủ khổng lồ, đó là tiêu chí của thành Cửu u, hắn nhìn thấy một mặt huyết kỳ không có đồ án, đó là thành Đấu Thắng.

Về phần thành Linh Lâm chỉ là con mắt bạo ngược, khi cờ xí tung bay, con mắt như nhìn thấu thiên địa... Cuối cùng cờ xí thành Cự Quỷ lại

dễ phân biệt, đó là đồ đằng cự quỷ vươn hai tay, thần sắc dữ tợn như muốn xé bầu trời.

- Đây chính là bốn đại quân đoàn.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động không thôi, hắn run rẩy vì có cảm giác đang đi vào đại bản doanh của kẻ địch.

- Nếu như để bọn họ biết ta là Bạch Tiểu Thuần...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây gương mặt liền tái nhợt, bỗng nhiên hắn nhìn lên, lúc ngẩng đầu nhìn sang hoàng cung, trong bầu trời có một đầu rồng cực lớn rủ đầu xuống, sợi râu thật dài không ngừng phiêu đãng trong gió, giống như lạnh lùng nhìn qua Bạch Tiểu Thuần sau đó tiến vào trong mây mù.

- Long!!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hắn nhìn thấy thân thể và móng vuốt thật dài trong tầng mây, lập tức trợn mắt há hốc mồm, Vô Thường Công hừ lạnh một tiếng, không nói gì, trong ánh mắt nhìn thành Khôi Hoàng cũng mang theo kinh sợ.

Nơi này chính là hạch tâm của Man Hoang.!

Vô Thường Công thân là Thiên Nhân, hắn biết rõ nhiều chuyện hơn Bạch Tiểu Thuần, hắn biết rõ những thứ này chỉ là lộ ra vẻ ngoài mà thôi, dưới mặt đất thành Khôi Hoàng, có thể nói cả cái bình nguyên này, phạm vi còn lớn hơn thành Khôi Hoàng gấp mười lần còn tồn tại ba tòa thành.

- Trên ba tòa thành còn có trung tam thành, hạ tam thành... Hình thành cửu trọng thiên trong truyền thuyết.

Nội tâm Vô Thường Công thì thào, hắn cũng chưa từng thấy qua thành Khôi Hoàng chân chính, thành Khôi Hoàng chính thức chỉ tồn tại vào thời xa xưa, năm đó là thời điểm Khôi Hoàng đứng ở đỉnh phong

nhất, Cửu Trọng Thiên giống như thành Khôi Hoàng, nó là tồn tại có thể trấn áp cả thế giới Thông Thiên.

Nhưng từ khi Thông Thiên quật khởi là lúc thành Khôi Hoàng xuống dốc, sau đó là chiến tranh phân cách thiên địa, Thông Thiên thay thế Khôi Hoàng, chiếm cứ trung tâm thiên địa là Thông Thiên Hải.

Mà thành Khôi Hoàng cũng bị đánh nát hạ tam thành và trung tam thành, hiện tại chỉ còn lại thượng tam thành trốn đến nơi đây, giãy dụa kéo dài hơi tàn và nghỉ ngơi lấy sức.

Đến nay chỉ thức tỉnh hai tòa thượng tam thành mà thôi, tòa thành thứ ba dưới mặt đất vẫn bị mai táng không có bay lên.

Vô Thường Công thu hồi ánh mắt nhìn thành Khôi Hoàng, hắn mang theo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng tới phía tây thành Khôi Hoàng, tới nơi đóng quân của quân đoàn Cự Quỷ.

Lúc tới thật gần, đến cổng chính nơi quân đoàn Cự Quỷ đóng quân, hắn không muốn dừng lại quá nhiều, lập tức hất tay áo bao phủ Quỷ Vương Chu, trực tiếp cuốn Bạch Tiểu Thuần ra ngoài.

- Đưa ngươi tới nơi này, lão phu sẽ quay về bàn giao nhiệm vụ với Vương gia, Bạch Hạo, ngươi tự giải quyết cho tốt.

Sau khi nói xong một câu, Vô Thường quay người bay thẳng vào trong thành Khôi Hoàng, nếu đã tới thì hắn cũng giải quyết việc của mình, về phần đường về, hắn không có ý định dùng Quỷ Vương Chu, hắn sẽ dùng truyền tống trận quay về.

Vô Thường Công đến với thanh thế không nhỏ, trong quân đoàn Cự Quỷ có hào quang bay ra, dưới mặt đất có hai đội hồn tu thủ vệ nhìn Quỷ Vương Chu đi xa, sau đó ánh mắt nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần.

- Người đến là người phương nào?

Giọng nói to lớn mang theo uy hiếp đồng thời còn có huyết tinh, hiển nhiên trải qua huyết chiến nên sát khí rất lớn.

Đôi mắt Bạch Tiểu nhìn Vô Thường Công đi xa, lại nhìn nơi quân đoàn Cự Quỷ đóng quân, hắn sầu mi khổ kiểm thở dài, suy nghĩ nếu đã tới đây thì cũng nên đi vào.

- Khí thế không thể ném, nói như thế nào ta cũng là đại nhân vật, Cự Quỷ Vương còn muốn gả con gái cho ta đấy.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ngẩng đầu nhìn đám hồn tu đang quát hỏi, hất càm lên, bày làm tư thái cao thâm khó lường.

- Đại tổng quản thành Cự Quỷ, giám sát sứ Bạch Hạo, đây là lệnh bài của ta, còn không dẫn ta đi gặp đại thống lĩnh của các ngươi, nàng là hôn thê của ta đấy!

Bạch Tiểu Thuần ném lệnh bài thân phận xong sau đó chắp tay sau lưng quát lớn.

Bạch Tiểu Thuần khí khái hào hùng, hắn vênh váo trùng thiên, bộ dạng chắp tay sau lưng như thiên kiêu tuyệt thế, dường như một mình hắn cũng có thể trấn áp cả quân đoàn.

Hắn nói chuyện làm hai đội hồn tu phía dưới trợn mắt há hốc mồm, Bạch Tiểu Thuần nói nửa câu trước cũng không làm bọn họ cảm thấy thế nào, nửa câu sau cùng đã làm bọn họ khiếp sợ và bị chấn nhiếp, bọn họ cũng không biết quan hệ giữa Chu Tử Mạch và Cự Quỷ Vương, dù sao Vương gia cũng là Vương gia, người hắn phái tới lên tiếng như vậy đã làm bọn họ sợ hãi.

- Đại thống lĩnh là hôn thê của hắn?

- Thật hay giả, Bạch Hạo này... Dường như ta có nghe qua, hắn là người tâm phúc bên cạnh Vương gia... Hắn được Vương gia tứ hôn?

Lúc đám hồn tu khiếp sợ, bởi vì quân doanh phát hiện Vô Thường Công đi qua nơi này, do đó cường giả trong quân bị kinh động, vào lúc tới gần lại nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế liền biến sắc, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sau khi kiểm tra lệnh bài liền chứng thực thân phận, sắc mặt bọn họ cổ quái, cũng không dám chậm trễ, lập tức chạy vào xin chỉ thị.

Bạch Tiểu Thuần chỉ nói một câu nhưng hình thành hiệu quả như thế nên rất thoả mãn, cảm giác mình từng là Vạn phu trưởng, khí thế cũng cường đại hơn người khác rất nhiều, nội tâm càng đắc ý.

- Đi, ta muốn đi vào!

Bạch Tiểu Thuần nói xong nghênh ngang đi thẳng về phía trước, đám hồn tu canh giữ cửa chính quân đoàn Cự Quỷ nhìn nhau nhưng không dám ngăn cản, trong quân đoàn có một đạo hào quang bay tới và đáp xuống trước mặt mọi người, đó là một người con gái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1044: Tử Mạch Là Hồng Trần

- Nếu Cự Quỷ Vương gạt ta, ta vừa vặn mượn lý do rời khỏi thành Khôi Hoàng sau đó quay về thành Cự Quỷ.

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, hắn nghênh ngang theo sau cô gái trước mặt, lúc đi vào quân doanh lại nhìn bốn phía, những người chung quanh lại châu đầu ghé tai bàn luận với nhau.

- Ai thế? Lại được thân vệ của đại thống lĩnh dẫn đường...

- Vừa rồi ta nghe được lời nói, người này tự xưng đại thống lĩnh là hôn thê của hắn.

- Cái gì?

Các tiếng kinh hô truyền ra, sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe xong càng đắc ý, ánh mắt nhìn qua chung quanh, quy mô của quân đoàn Cự Quỷ không nhỏ, quân sĩ hơn trăm vạn, lều vải vô biên vô hạn, khí thế bàng bạc.

Càng có khí chất khắc nghiệt ẩn ẩn bao phủ quân doanh, Bạch Tiểu Thuần lại nhớ tới Trường thành.

Lúc đi theo cô gái này tiến lên phía trước, Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn cảm thấy chung quanh có không ít người, lờ mờ nhìn có chút quên mặt, không đợi hắn nhớ lại, cô gái trước mặt dẫn Bạch Tiểu Thuần đi tới trước một lều vải màu đỏ thật lớn.

Liều lớn chiếm diện tích hơn trăm trượng, mặc dù sắc trời không tính là tối thế nhưng đã đến hoàng hôn, trong trướng có chút đèn dầu đang

cháy.

Bốn phía có rất nhiều thủ vệ canh gác, trên người sinh ra khí chất khắc nghiệt nồng đậm, nhất là những người này mặt không biểu tình, cho dù Bạch Tiểu Thuần đi theo thân vệ nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn lạnh lùng như băng, cũng không quan tâm hắn có thân phận gì, nếu như có lòng bất chính thì bọn họ sẽ lập tức ra tay.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rùng mình, hắn vội vàng dò xét quan doanh, hắn cảm nhận được khí tức của không ít cường giả, thậm chí nửa bước Thiên Nhân cũng có, trướng bồng màu đỏ trước mặt trong cảm nhận của hắn không có chút khí tức nào, lúc hắn tới gần lại nghe được tiếng hừ lạnh.

- Vẫn không tìm được.

Đó là giọng của nữ tử, lúc nói chuyện còn mang theo ngữ khí nghiến răng nghiến lợi, càng có khí thế kinh thiên động địa đột nhiên bộc phát, dường như muốn che phủ bầu trời, hư vô chung quanh vặn vẹo, Bạch Tiểu Thuần đã giật mình.

- Khí tức này... Là Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn cảm thấy khí tức rất quen thuộc, lúc đang suy nghĩ đột nhiên trong trướng bồng có tiếng quát vang lên, ngay sau đó một pho tượng bị người trong trướng bồng ném ra ngoài.

Pho tượng này là pho tượng hình người, nó bị ném năm xẻ bảy, tán lạc bên ngoài lều, chỉ có nửa cái đầu là hoàn hảo lăn tới dưới chân Sở Mộ.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn xuống, đồng tử co rút lại, tóc gáy toàn thân dựng đứng lên.

Hắn càng nhìn nửa đầu pho tượng càng cảm thấy quen thuộc... Dường như giống mình, không phải bộ dạng Bạch Hạo mà là bộ dáng

vốn có của hắn...

- Đây... Đây là...

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn há hốc mồm và ngây ngốc, lúc này trong trướng bồng lại có giọng nói của nữ tử vang lên.

- Tìm cho ta, ta cũng không tin không tìm thấy tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết kia!

Giọng nói quanh quẩn làm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, ánh mắt của hắn không dám tin, bởi vì khí tức và giọng nói vô cùng quen thuộc, nếu lúc này hắn còn không nhớ ra thì trí nhớ của hắn quá kém rồi.

Hắn đã nghĩ việc này không có khả năng... Lúc này hắn đang run rẩy, lều vải phía trước bị xốc lên, bên trong có nữ thân vệ đi ra, sắc mặt của nàng vô cùng khó coi, sau khi đi ra liền chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, nàng không quan tâm nhiều, lúc này cúi người nhặt mảnh vỡ pho tượng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mượn nhờ thời điểm nữ thân vệ xốc lều vải lên, hắn nhìn thấy nữ tử đang ngồi ở vị trí trung tâm lều vải, lúc hắn nhìn thấy nữ tử này, đầu óc của hắn như bị thiên lôi đánh trúng, tất cả suy nghĩ may mắn đều tan nát.

- Hồng Trần Nữ!!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần kêu khóc, sắc mặt hắn tái nhợt, hai chân run rẩy kịch liệt, người ngồi trong trướng bồng chính là kẻ mà hắn nguyền rủa nhiều lần, chính là Hồng Trần Nữ đấu pháp với hắn trong cung điện dưới lòng đất.

Bạch Tiểu Thuần không bao giờ nghĩ tới con gái Cự Quỷ Vương lại là Hồng Trần Nữ... Hiển nhiên Chu Tử Mạch là tên, mà Hồng Trần Nữ là đạo hiệu.

Tâm thần hắn vô cùng rung động và hoảng sợ đến mức tận cùng, hắn hiểu vì sao mình bước vào trong quân doanh lại cảm thấy rất nhiều người quen thuộc, bởi vì những người này chính là Luyện Hồn Sư và hồn tu tham gia trận chiến tại Trường thành.

Thậm chí có một ít trong đó đã giao thủ với hắn, càng có không ít người bị Tụ Hồn Đan chấn động liền tức giận mắng chửi Bạch Tiểu Thuần...

Nhất là một ít trong đó bị cự thú ăn Động Dục Đan liền điên cuồng, sau đó lại ăn không ít đau khổ, hận ý của bọn họ với Bạch Tiểu Thuần đã đạt mức không đội trời chung.

Có thể nói, cả Man Hoang hận Bạch Tiểu Thuần nhất chính là nơi này.

Bởi vì trong khu vực Thông Thiên Hà phong tỏa tin tức Man Hoang, ngại nguyên nhân nào đó cho nên không có chút tiếng gió nào, Bạch Tiểu Thuần trở thành Vạn phu trưởng lại đoán ra một ít, tại những tin tức này tại Trường thành cũng là tuyệt mật, hắn biết được rất ít, chỉ biết người trong Man Hoang đều là địch nhân, không biết bên trong phân chia quân đoàn và cấp bậc thế lực thế nào.

- Trời ơi, quân đoàn Cự Quỷ... Hồng Trần Nữ... Trời ạ... Tại sao ta lại tới nơi này? Ta rớt xuống nơi nào thế này?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1045: Ta Là Hôn Phu Của Ngươi (Thượng)

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rên rỉ không tốt, đầu óc của hắn như nổ tung đủ làm thiên địa biến sắc, lúc run rẩy muốn lui ra phía sau, muốn phát động tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nơi này. Thậm chí lo lắng mình có thể đã bại lộ thân phận.

Vào lúc này lại nghe tiếng của Hồng Trần Nữ vọng ra ngoài.

-Lén lén lút lút, ai ở bên ngoài?

Vừa nghe câu này, ánh mắt của đám hộ vệ đêu nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần, khí chất khắc nghiệt bộc phát đặc biệt rõ ràng, thậm chí ngay cả nữ thân vệ đang nhặt mảnh vỡ pho tượng Bạch Tiểu Thuần cũng ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thật muốn khóc, cảm nhận ánh mắt bốn phía, hàm rắng của hắn đang va vào nhau.

-Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ ah... Cự Quỷ Vương, ta hận ngươi.

Thời điểm hắn vô cùng khẩn trương, cân nhắc trả lời như thế nào, thậm chí lo lắng mình bại lộ thân phận, trong đại trướng màu đỏ lại có tiếng nói rét lạnh của Hồng Trần Nữ vang lên.

- Kéo ra ngoài, trảm!

Ngữ khí trong lều lớn bộc phát khí chất khắc nghiệt, có hơn mười đạo thân ảnh bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, sát ý tràn ngập, thậm chí lúc này cả quân doanh như biến thành cự thú muốn ăn người, muốn cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần một cách sạch sẽ.

- Một lời không hợp liền muốn giết người hay sao?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, hắn lập tức cảm nậận được nguy cơ sinh tử, uy áp Thiên Nhân bao phủ mỗi tấc huyết nhục trên người hắn, hắn có cảm giác mình đang nghe được huyết nhục đang gào thét.

- Tử Mạch... Phụ thân Cự Quỷ Vương của ngươi phái ta tới... Ta là vị hôn phu Bạch Hạo của ngươi đấy.

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, tiếng quát truyền khắp bốn phương.

Rất nhiều người sững sờ khi nghe lời này, bọn họ cũng không biết Hồng Trần Nữ có quan hệ với Cự Quỷ Vương, hiện tại nghe thấy đều ngây ngốc, bọn họ chấn động rất mạnh, bởi vì bị tin tức này làm khiếp sợ.

- Cái gì? Đại thống lĩnh là con gái của Vương gia?

- Đây... Đây là sự thật?

Vào lúc tin tức này rung chuyển quân đoàn Cự Quỷ, trong đại trướng màu đỏ có tiếng quát giận dữ vang lên.

- Câm miệng!

Lều vải bị xốc lên, thân ảnh Hồng Trần Nữ đi ra ngoài, sắc mặt nàng vô cùng âm trầm nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt như điện như muốn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần từ trong ra ngoài, càng có uy áp Thiên Nhân hàng lâm.

Nội tâm của nàng thầm hận Bạch Hạo dám nói toạc quan hệ giữa nàng và Cự Quỷ Vương, dùng chuyện này hóa giải uy hiếp của nàng.

Cùng lúc đó những thị vệ cũng tốt, nữ thân vệ của Hồng Trần Nữ cũng mở to mắt, dùng sắc mặt cổ quái nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, không chờ bọn họ tiêu hóa tin tức quan hệ giữa đại thống lĩnh và Cự Quỷ

Vương, lại nhìn thấy bộ dạng thẹn quá hóa giận của đại thống lĩnh, những thân vệ kia nhìn nhau, bọn họ chần chờ cho nên không dám tiến lên, tinh thần của bọn họ đang đắm chìm vào tin tức trước mắt.

Bạch Tiểu Thuần đang cường chống, nhất là lúc Hồng Trần Nữ đi ra, bởi vì xốc lều vải lên nên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rành rành chính diện, hắn nhìn thấy trong trướng bồng có bảy tám pho tượng của hắn. Hiển nhiên đều là Hồng Trần Nữ dùng hả giận.

Loại hận ý dùng pho tượng phát tiết, có thể biết được hận ý này lớn cỡ nào?

- Hồng Trần lão nữ, nàng có tâm muốn giết ta quá kiên định...

Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương đổ mồ hôi trán, nội tâm kêu khổ thấu trời, hắn không muốn như vậy, cũng không muốn kích thích Hồng Trần Nữ, hắn cũng không có cách nào, nếu vừa rồi mình nói chậm một chút, đoán chừng mình đã bị kéo ra ngoài trảm, rất có thể đây là oai phủ đầu của Hồng Trần với hắn, Bạch Tiểu Thuần thật sự không dám đánh bạc, hắn phải dùng biện pháp tự cứu lấy mình, chỉ có thể náo việc này càng lớn càng tốt, như thế mới có thể mượn danh tiếng Cự Quỷ Vương áp chế Hồng Trần Nữ và người quân đoàn.

- Cự Quỷ Vương, ta hận ngươi...

Bạch Tiểu Thuần hối hận xanh ruột, hắn suy nghĩ tại sao mình xui xảo như thế, lại bị Cự Quỷ Vương gài bẫy, ném mình tới nơi như thế này, lúc này dùng vẻ mặt đau khổ nhìn Hồng Trần Nữ mặc giáp đỏ, tư thế hiên ngang nhưng mang theo sát khí bừng bừng đứng trước mặt.

Từ tướn mạo nói Hồng Trần Nữ tuyệt sắc cũng không chút khoa trương, da thịt tuyết trắng, đôi mắt phượng mang theo thần thái như sao trời, gương mặt trái xoan, xương quai xanh nhỏ nhắn, cổ trắng nõn mê người, làm người ta có cảm giác kinh diễm.

Nhìn bộ ngực nhô cao sau bộ giáp, eo nhỏ mông lớn hấp dẫn, hình thành thân thể uyển chuyển kiều mị, đôi chân thon dài thẳng thắp mê người.

Chỉ nói tới dung mạo, tướng mạo của Hồng Trần Nữ và Trần Mạn Dao sàn sàn nhau, chỉ có điều Trần Mạn Dao như một đóa hoa lan nhỏ nhắn, Hồng Trần Nữ chính là đóa hoa hồng có gai.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần không xảy ra chuyện với Hồng Trần Nữ tại Trường thành và cung điện dưới mặt đất, hoặc bản thân hắn chính là Bạch Hạo, như vậy hăn nhìn thấy mỹ nhân ở trước mặt, lại có tu vi Thiên Nhân là hôn thê của mình, nội tâm của hắn chắc chắn vô cùng cao hứng, trước mắt Bạch Tiểu Thuần vô cùng hoảng loạn, chỉ cảm thấy thiên địa đen kịt, Hồng Trần Nữ trước mắt không còn tuyệt mỹ kiều diễm, mà là con mãnh thú và dòng nước lũ hung thần ác sát.

Vào lúc mọi người bị thân phận và quan hệ giữa Hồng Trần Nữ cùng Cự Quỷ Vương làm rung động, sắc mặt Hồng Trần Nữ càng âm trầm, nàng xấu hổ càng lớn và quát:

- Ngươi vừa mới nói ngươi là Bạch Hạo?

Mặc dù giọng nói không lớn nhưng với uy nghiêm của Thiên Nhân lại ảnh hưởng hư vô bốn phía, phong vân biến sắc giống như cuồng phong ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương nuốt nước bọt, hắn lập tức nói:

- Tử Mạch, ngươi nghe ta giải thích...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy nói ra, không chờ hắn nói xong, trong mắt Hồng Trần Nữ xuất hiện chán ghét rất rõ ràng, giọng nói lạnh lùng như băng tuyết.

- Ngươi chính là kẻ có tiếng xấu rõ ràng, là Bạch Hạo thích đoạt thê tử người khác, lục thân không nhận?

Hồng Trần Nữ nghe nói qua các tin đồn của Bạch Hạo, nhất là chuyện đoạt thê tử người khác đã làm cho nàng buồn nôn.

- Đây là Vương gia bảo ta làm...

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất không cam lòng giải thích một câu, nội tâm đang mắng thầm kẻ đoạt thê tử người khác không phải là ta, mà là phụ thân ngươi...

- Câm miệng! Phụ thân ta cao ngạo quang minh chính đại, chỉ có kẻ như ngươi mới hại nước hại dân, âm hiểm nịnh nọt, giết hại trung lương!

Hồng Trần Nữ cắn răng quát lớn, nếu hôm nay thân phận bị vạch trần, nàng cũng khinh thường giấu diếm cái gì, ánh mắt nhìn Bạch Hạo còn mang theo chán ghét... Nàng hất tay áo và lạnh lùng đáp trả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1046: Ta Là Hôn Phu Của Ngươi (Hạ)

- Còn chuyện hôn nhân mà phụ thân ta nói cũng đừng vội nhắc lại, ngươi còn chưa đủ tư cách làm đạo lữ của ta, ngươi nên ở lại trong quân doanh cho tốt, nếu có việc xấu, trực tiếp chém giết!

Hồng Trần Nữ nghe nói qua về Bạch Hạo, hơn nữa phụ thân còn gả mình cho Bạch Hạo thì cực kỳ bất mãn, lúc này nói chuyện chém đinh chặt sắt, sau không nói xong cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần, lập tức quay vào lều lớn.

Những thủ vệ chung quanh dùng thần sắc cổ quái nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Ta rời đi?

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mây cái, ẩn ẩn hiểu được, thân phận của mình không có bạo lộ, Hồng Trần Nữ không nhận ra thân phận chân chính của mình, hắn lập tức thở ra một hơi, mặc dù nội tâm còn khẩn trương nhưng vẫn sinh ra cảm giác kích thích rõ ràng, hắn cảm thấy thân thể phát run, hô hấp dồn dập không ít.

-Nàng không nhận ra tay... Ta lại thành hôn phu của nàng.

Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy việc này quá kích thích, hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, lập tức nghĩ đến thái độ của Hồng Trần Nữ thì đầu óc hoạt động thật nhanh.

-Như vậy xem ra tư thái của nàng vừa rồi chính là muốn làm ta sợ, đồng thời phản kháng hôn sự mà Vương gia an bài... Như thế mà nhìn,

nàng không dám đụng đến ta... Sau lưng của ta chính là phụ thân của nàng... Ta không thể nói tới việc này nữa, chỉ sợ vạn nhất...

- Nhưng cho dù như thế nào, ta không thể ở lại quân đoàn Cự Quỷ nữa, chuyện này mặc dù kích thích nhưng quá nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ mất mạng nhỏ... Nơi này chính là doanh trại của quân địch...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền nhanh chóng rời đi, lúc này trái tim của hắn còn đập mạnh, thật sự chuyện hôm nay quá đột ngột, nhất thời không có gì nhưng vẫn kâẩn trương như cũ.

Hắn còn chưa đi được bao xa thì sau lưng có nữ thân vệ dẫn đường lúc trước đuổi theo.

- Bạch tổng quản, ngươi đi nhầm đường, ta mang ngươi đi tới chỗ ở của mình.

Nữ thân vệ lạnh lùng mở miệng, mặc dù tu vi của nàng không cao nhưng nơi này là trong quân doanh, bản thân lại là thân vệ cho nên khi nói chuyện cũng mang theo khí thế.

- Không đi, nếu đại thống lĩnh không ủng hộ Bạch mỗ, Bạch mỗ rời đi là được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đối phương vẫn ngăn cản mình rời đi, nội tâm rung động nhưng biểu hiện ra bộ dáng cao ngạo và tức giận, lãnh đạm nói một câu.

- Việc này không phải do Bạch tổng quản, đại thống lĩnh nói ngươi phải ở lại trong quân doanh, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên kháng mệnh.

Nữ thân vệ bình tĩnh lên tiếng, nàng vừa nói xong bên cạnh có không ít hồn tu thủ vệ nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần, dường như Bạch Tiểu Thuần dám kháng mệnh thì bọn họ sẽ ra tay.

- Lớn mật!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn quát lớn nhưng da đầu đang rung động, nhìn đám thủ vệ bên cạnh, lại cảm thấy trong quân doanh có nhiều khí thế đang bao phủ lấy hắn.

- Kính xin Bạch tổng quản không nên làm ta khó xử, mời!

Nữ thân vệ không có để ý thái độ của Bạch Tiểu Thuần, vẫn lạnh nhạt nói ra.

Bạch Tiểu Thuần âm thầm phát sầu, hắn thực không muốn ở lại chỗ này, nội tâm lo lắng, xoắn xuýt một phen, Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến sau lưng mình có Cự Quỷ Vương và cấm chế, mặc dù cấm chế biến mất một nửa nhưng vẫn có tác dụng, bản thân mình phụng mệnh tới giúp Hồng Trần Nữ, đầu tiên an toàn tính mạng vẫn được bảo đảm.

- Nàng không biết ta là Bạch Tiểu Thuần, hơn nữa ta càng khẩn trương, tư thái càng thấp, ta càng cúi đầu thì nàng càng cường thế, như vậy ta phải mượn cơ hội này phát huy một chút, hôm nay nói cái gì cũng phải rời khỏi nơi đây!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây lại cảm thấy không phải rất bảo hiểm, vì vậy vụng trộm cầm ngọc giản truyền âm với Cự Quỷ Vương.

- Cự Quỷ Vương, con gái của ngươi muốn giết ta, đây là hôn nhân do ngươi định ra cho ta sao? sắp chết rồi!

Bạch Tiểu Thuần truyền âm xong, không chờ bên kia trả lời, hắn ngẩng đầu lên và lộ ra khí thế thiết huyết, càng có bướng bỉnh và hét lớn vào lều vải màu đỏ.

- Đại thống lĩnh!! Ngươi có ý gì?

Bạch Tiểu Thuần quát lớn như sấm sét, trực tiếp vang vọng cả quân doanh, ánh nắt hồn tu chung quanh nhìn sang..

- Đại thống lĩnh không thừa nhận hôn sự Cự Quỷ Vương định ra thì Bạch mỗ không có ý kiến, Bạch mỗ thân thân là đại tổng quản thành Cự

Quỷ, chẳng lẽ không có quyền lợi rời khỏi quân doanh hay sao? Như vậy đừng trách Bạch mỗ mạnh mẽ lao ra.

Trong lời nói của Bạch Tiểu Thuần mang theo tức giận, tu vi Nguyên Anh bộc phát dữ dội, có xu thế một lời không hợp sẽ đại sát tứ phương, hắn âm thầm quan sát lều vải màu đỏ.

- Bạch Tiểu Thuần tung hoành tình trường nhiều năm, sáng tạo ra Doanh Tự Quyết vô cùng độc đáo, thu được vô số thư tình, chỉ là Hồng Trần lão nữ, ta xem ngươi làm sao đáp lại?

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện quanh quẩn, đám hồn tu chung quanh quân doanh đều chần chờ, đa số bọn họ đều hiểu chuyện hôm nay quá mức khó tin, đại thống lĩnh lại là con gái Vương gia, hơn nữa Vương gia còn chỉ định hôn nhân, mà đại thống lĩnh lại không thừa nhận.

Không thừa nhận cũng bỏ đi, hết lần này tới lần khác còn muốn kéo Bạch Hạo ở lại trong quân doanh, không cho người đi, cho nên lúc này mới có ma sát.

- Đại thống lĩnh đang đánh chủ ý gì?

- Ta thấy Bạch Hạo nói đúng, đã không đồng ý thì cứ cho hắn đi là được...

Lúc này mọi người nói thầm trong nội tâm, khí thế cũng yếu đi không ít.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ chiêu này có tác dụng, nội tâm khoái ý, đang cân nhắc nói thế nào, nội tâm đã chiếm ưu thế, cũng không chọc giận Hồng Trần Nữ, đồng thời còn có thể bảo trì tư thái của bản thân, cuối cùng thuận lợi rời khỏi quân doanh.

Cũng không chờ Bạch Tiểu Thuần nói gì đó, Hồng Trần Nữ lại quát lớn, giọng nói mang theo sát ý và lạnh lùng.

- Ngươi cứ thử xem.

Lời này như hóa thành mãnh thú hồng hoang, lập tức làm cả quân đoàn Cự Quỷ bộc phát tu vi đáng sợ, trong nháy mắt phong vân biến ảo, hình thành uy áp không cách nào hình dung, áp lực từ các nơi bao phủ Bạch Tiểu Thuần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, tiếng hít thở dồn dập, hắn cảm giác mình hiện tại không chỉ đối mặt với Hồng Trần Nữ, còn có mấy chục vạn đại quân trong quân doanh, thực tế nơi này là Man Hoang, lại là thành Khôi Hoàng, áp lực lớn như vậy Bạch Tiểu Thuần không ngừng run rẩy, nói thầm Hồng Trần Nữ là người bất cận nhân tình, phụ nữ nhà bọn họ đều là người không nói lý... Mình muốn đi nhưng hết lần này tới lần khác lại không cho.

- Chẳng lẽ nàng mạnh bạo không được nên muốn sau này thừa cơ giết ta? Như vậy Vương gia cũng không thể nói gì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1047: Không Ăn Thiệt Thòi Trước Mắt

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, đôi mắt hắn mở to, mặc dù khí thế bên ngoài rất mạnh nhưng không nằm trong cân nhắc của hắn, hiện tại chỉ có thể ở trong thời gian một thời gian ngắn... Hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Vào lúc đang xoắn xuýt hắn không ngừng truyền âm cho Cự Quỷ Vương, rốt cuộc Cự Quỷ Vương cũng trả lời và an ủi một phen, sau đó cam đoan đây là hiểu lầm, hắn cũng sẽ nói với Hồng Trần Nữ.

Sau khi nghe được câu trả lời, lúc này nội tâm Bạch Tiểu Thuần cũng yên ổn một ít, suy nghĩ mình tuyệt đối không thể yếu thế với đám người trong quân doanh, lúc này quát lớn.

-Cách đây không lâu ba đại Thiên Vương và quyền quý trong Hoàng thành liên hợp bố cục trong Luyện Hồn Hồ, muốn ngăn cản Vương gia đạt được Quỷ Vương Quả, là Bạch mỗ một mình một người xông vào Luyện Hồn Hồ bắt giữ tất cả thiên kiêu của quyền quý, kể cả thế tử Tiểu Thắng Vương của Đấu Thắng Vương, thế tử Chu Hoành của Cửu u Vương và quận chúa Hứa San của thành Linh Lâm... Ngay cả Nhị hoàng tử bị bắt giữ, Bạch mỗ tung hoành Luyện Hồn Hồ, không ai dám nói ta không đủ tư cách!

-Lúc trước Vương gia suy biến kỳ, bị lão tổ Thiên Nhân của Trần, Bạch, Thái và rất nhiều Nguyên Anh phản nghịch đuổi giết, là Bạch mỗ một mình bảo hộ Vương gia, cũng giúp Vương gia thuận lợi vượt qua suy biến kỳ! Trong thành Cự Quỷ, Bạch mỗ bảy tiến bảy ra, ba đại Thiên Nhân cũng không làm gì được ta!

-Chu Tử Mạch, ngươi chướng mắt ta, muốn giết ta, câu cứ nói một câu là được, không cần nhục nhã Bạch mỗ, càng không cần phải vây ta trong quân doanh, Bạch Hạo ta làm người đỉnh thiên lập địa, bên ngoài trời cao biển rộng, cá chép cũng có thể hóa rồng, trời cao mặc ta bay lượn chín tầng trời, ta tuyệt đối không để ngươi khi dễ ta.

Bạch Tiểu Thuần quát lớn như sấm sét, tiếng quát nổ vang tứ phương, cũng tiến vào trong tai người quân doanh.

Tình thế hết sức căng thẳng, Hồng Trần Nữ trong lều vải màu đỏ cau mày, nàng thật sự có sát tâm với Bạch Hạo nhưng lại e ngại phụ thân, cho nên không thể trực tiếp động thủ, về phần nguyên nhân, trừ việc hôn nhân ra, nàng không nên đặt một tiểu nhân như vậy bên cạnh phụ thân của mình.

Về phần việc hôn nhân, nàng căn bản không đồng ý, sở dĩ lưu Bạch Hạo lại là có ý định của mình.

Dù sao với tướng mạo và tu vi cùng tài năng của Hồng Trần Nữ, nàng như ánh mặt trời chói mắt trong Man Hoang, có quá nhiều tuấn kiệt truy cầu làm nàng phiền chán, nàng có thể bỏ qua đa số những kẻ như thế, chỉ có hai người làm nàng không thể cự tuyệt quá mức, hai người này một là Đại hoàng tử, một người khác là đại đệ tử của Đại Thiên Sư, Âu Dương Tung.

Bọn họ cũng có tu vi Thiên Nhân, địa vị tôn quý, cho dù nội tâm Hồng Trần Nữ phiền chán cũng không có khả năng ngăn cản hai người này liên tục truy cầu, vì vậy nghĩ cách lưu Bạch Hạo lại, kể từ đó nàng có thể không ngừng lấy cớ, cho dù nàng không động thủ với Bạch Hạo thì sinh tử của hắn cũng khó đoán.

Hiện tại mới gặp mặt lần đầu tiên, nàng trực tiếp bộc phát uy áp, đồng thời lưu đối phương ở lại trong quân doanh, lại không ngờ rằng Bạch Hạo nhìn như nhát gan nhu nhược, bị chính mình hoàn toàn áp chế nhưng trong nháy mắt biến thành mạnh mẽ như thế, hơn nữa ngôn từ chính nghĩa chiếm cứ đạo lý làm nàng không thể phản bác được.

Mặt khác phụ thân Cự Quỷ Vương lại truyền tin tức, an nàng và nói những lời hữu ích thay Bạch Hạo, cũng âm thầm nói với nàng hắn có cấm chế đồng mệnh với Bạch Tiểu Thuần.

Điểm này làm Hồng Trần Nữ bất đắc dĩ than thở, đôi mắt trầm ngâm một lúc, sau nửa ngày mới đạt được ước định với phụ thân của nàng, Bạch Hạo nhất định phải ở lại trong quân doanh, ít nhất phải trụ ba tháng, qua ba tháng hắn có thể rời đi.

Trong ba tháng này, Hồng Trần Nữ cũng cam đoan Bạch Hạo không gặp bất cứ sơ suất gì.

Dựa theo ý định của Hồng Trần Nữ, thời gian ba tháng đủ làm tất cả những người theo đuổi nàng biết rõ Bạch Hạo chính là đạo lữ do phụ thân của nàng khâm định, cũng biết rõ mình không muốn đạo lữ như hắn. Kể từ đó, ba tháng sau, vào lúc Bạch Hạo rời đi, cho dù hắn quay về thành Cự Quỷ cũng sẽ mang theo tất cả thù hận trên người, nàng cũng thu hoạch tấm mộc hoàn mỹ.

Đối với chuyện con gái của mình, Cự Quỷ Vương cũng rất đau đầu, vừa an ủi vừa dụ dỗ con gái, hắn lại trấn an Bạch Tiểu Thuần, sau khi câu thông một phen, Bạch Tiểu Thuần tại đây mặc dù không muốn, có thể cũng chỉ có thể tiếp nhận này kết quả, dù sao hắn đối mặt, một là Bán Thần, một là Thiên Nhân.

- Muốn dùng ta làm tấm mộc? Quả nhiên phụ nữ bọn họ không phải đồ tốt.

Tình thế hiện tại hết sức căng thẳng, sau khi được Cự Quỷ Vương câu thông hóa giải, Hồng Trần Nữ thu hồi sát ý, uy áp trong quân đoàn biến mất, Bạch Tiểu Thuần thở dài nhưng cũng đi theo nữ thân vệ tới nơi của mình.

Chỗ ở hơi kém một chút, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, hắn ngồi xuống, càng nghĩ càng cảm thấy việc này phiền muộn, cũng than thở một hồi.

- Không ngờ Bạch Tiểu Thuần ta đường đường Vạn phu trưởng, có thể đấu với Hồng Trần Nữ một trận, trời đưa đất đẩy đi tới Man Hoang, không ngờ còn thành đạo lữ của Hồng Trần Nữ, còn làm tấm mộc của nàng..

- Việc này tính là cái gì, Cự Quỷ Vương không phải đồ tốt, Hồng Trần Nữ cũng chẳng phải đồ tốt... Thiên hạ này có quá nhiều người xấu, tại sao người thuần khiết lương thiện như ta bị hại thảm như vậy?

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mi tâm, hắn cảm thấy tu vi của bọn họ mạnh hơn mình nhưng đạo đức quá kém.

- Cho dù ta may mắn giải quyết vấn đề an toàn, có cấm chế tồn tại, Hồng Trần Nữ bao nhiêu cũng sẽ cố kỵ vài phần, sẽ không để ta gặp chuyện thương vong, ba tháng... Mụ nội nó! Ta làm sao vượt qua ba tháng đây?

Bạch Tiểu Thuần cắn sau răng suy nghĩ, hắn biết rõ thực lực của mình chưa đủ, nếu mình cường đại hơn một ít, như vậy có thể không cần quan tâm tới Hồng Trần Nữ, muốn đi thì đi.

- Ta muốn luyện hỏa!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hào quang rất mạnh, hắn nghĩ kỹ, mình phải an ổn vượt qua ba tháng, không đi trêu chọc người nào, cũng không rời khỏi quân doanh, yên lặng cân nhắc luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, lại tăng tu vi của mình thêm một chút, phải nhanh chóng có được thực lực trấn áp Thiên Nhân.

- Hừ, chờ ta có thể trấn áp Thiên Nhân, người ta trấn áp đầu tiên chính là Hồng Trần lão nữ.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nảy sinh ác độc, hắn lấy một cái hồn tháp trong túi trữ vật ra ngoài, hồn tháp không lớn, bên trong chỉ có một hồn mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1048: Vi Sư Có Kinh Nghiệm (Thượng)

Đó là hồn Bạch Hạo, hắn đang khoanh chân ngồi trong tháp, cau mày thôi diễn cách điều chế hỏa diễm mười tám màu, dường như phát hiện ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, Bạch Hạo ngẩng đầu, hắn cách hồn tháp nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Đồ nhi ngoan, cách điều chế thế nào rồi?

Bạch Tiểu Thuần ôn hòa hỏi thăm.

-Sư tôn, còn kém một chút, cách điều chế hỏa diễm mười tám màu, bởi vì không có tham khảo cho nên khó sáng tạo ra, sợ rằng sẽ tốn nhiều thời gian hon không ít, nhưng ta có suy nghĩ, có lẽ hỏa diễm mười tám màu là dùng hỏa diễm mười bảy màu diễn biến ra... Thậm chí ta muốn thay đổi mạch suy nghĩ, lúc trạng thái hỏa diễm biến hóa, đợi đến lúc biến thành mười tám màu liền ngưng tụ chân hỏa.

Bạch Hạo hơi mỏi mệt, đứng dậy cung kính nói ra.

-Không có việc gì không có việc gì, không nóng nảy, Hạo nhi ngươi phải nghỉ ngơi, vi sư hiện tại ý định luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, ngươi ở bên hỗ trợ nhìn xem một chút, nếu có đề nghị gì cứ nói ra.

Bạch Tiểu Thuần biết rõ thiên phú luyện hỏa của Bạch Hạo vượt xa mình, hắn còn chưa quen thuộc cách luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, muốn luyện ra nhanh một chút, thiên phú của Bạch Hạo là mấu chốt, Bạch Tiểu Thuần lại cân nhắc tìm công pháp quỷ tu cho Bạch Hạo tu hành.

Vừa nói xong, Bạch Tiểu Thuần vung tay bố trí cấm chế chung quanh, lấy đại lượng oan hồn ra ngoài, bắt đầu dựa theo cách điều chế hỏa diễm mười sáu màu lúc mình xét nhà chuẩn bị luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, về phần cách điều chế, hắn cũng nghiên cứu một thời gian ngắn, có rất nhiều vấn đề cần tìm biện pháp giải quyết khi luyện chế.

Lúc nghe Bạch Tiểu Thuần nói luyện hỏa, Bạch Hạo do dự một lúc và khuyên bảo.

- Sư tôn, hỏa diễm phía sau mười lăm màu có xác xuất thành công cực thấp, hơn nữa rất không ổn định, hơi vô ý sẽ tạo thành hậu quả không thể tưởng tượng nổi, kính xin sư tôn nghiên cứu và tìm hiểu thấu triệt lại luyện chế sẽ khá hơn một chút, hơn nữa nơi này không thích hợp lắm...

- Không có việc gì không có việc gì, nơi này thích hợp nhất, ngươi không hiểu, vi sư có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn nói rất chắc chắn, Bạch Hạo nghe xong, mặc dù vẫn không yên lòng nhưng nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần xác định như thế, hắn nói thầm có lẽ sư tôn nghiên cứu cách luyện chế đã đến trình độ rất sâu, vì vậy cũng an tâm một ít.

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh khí tức, hắn làm tâm tình mình bình tĩnh trở lại, không quan tâm tới việc của Hồng Trần Nữ, hắn vung hai tay lên, lấy trong tú trữ vật một đám hỏa diễm mười lăm màu.

Hỏa diễm mười lăm màu này là thành phẩm lúc hắn khám nhà ba đại gia tộc có được, lại nghịch hướng suy diễn mới luyện chế thành công, nếu không phải lo lắng quá mức rêu rao bại lộ thân phận của mình, hắn đã sớm luyện linh bảo vật toàn thân lên mười lăm lần.

- Không có biện pháp, lúc trước luyện linh mười bốn lần đã tạo ra quá nhiều sơ hở, một khi bị người ta hoài nghi sẽ nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, trong đầu xuất hiện cách điều chế hỏa diễm mười sáu màu, sau khi cân nhắc một lúc, bàn tay tay phải bấm niệm pháp quyết sau đó điểm vào hồn tháp, bên trong có rất nhiều oan hồn bay ra ngoài.

Những oan hồn vừa xuất hiện đã làm chung quanh sinh ra gió lạnh từng hồi, đồng thời tạo thành cảnh tượng thiên hôn địa ám, những oan hồn kia không ngừng khuếch tán ra chung quanh giống như muốn tạo thành hồn bạo càn quét bốn phương.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần đã sớm bố trí cấm chế, lại vận dụng lực lượng che dấu của mặt nạ, lúc này mới không để chấn động nơi này tạo thành ảnh hưởng tới bên ngoài.

Từ mặt ngoài mà nhìn, lều vài của Bạch Tiểu Thuần rất yên tĩnh, lúc này sắc trời đã tối, mặc dù không ít người tuần tra trong quân doanh nhưng không có người nào chú ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian dần qua, đã qua nửa canh giờ canh, Bạch Tiểu Thuần tập trung tinh thần cao độ, không ngừng điều khiển hỏa diễm mười lăm màu trong tay dung hợp với hồn hải.

Loại dung hợp này chỉ cần có chút sơ sót cũng dẫn tới thất bại, trên trán Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh, hắn điều động tinh thần toàn thân, luyện chế dựa theo yêu cầu nghiêm ngặt, khi thì dung hợp rất nhanh, khi thì dung hợp chậm chạp, lại càng gia nhập không ít hồn đặc thù.

Hắn vô cùng mệt mỏi với quá trình như thế nhưng lại cắn răng kiên trì.

- Ta muốn mạnh hơn, chỉ có cường đại hơn ta mới có thể sống sót, cho dù bại lộ thân phận cũng có lực lượng bảo vệ tính mạng trong Man Hoang.

Khí tức Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn bị Hồng Trần Nữ kích thích, hắn có cảm giác cái mạng nhỏ bị người ta nắm trong tay, cho nên

hắn càng liều mạng hơn nữa.

Trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cố chấp và chấp nhất, chấp nhất này từ năm đó hắn luyện dược tại Linh Khê Tông đã thấy được,càng không cần phải nói hắn liều mạng vì mạng nhỏ của mình.

Dần dần đôi mắt của hắn đỏ lên, sắc mặt cũng biến thành dữ tợn, hồn Bạch Hạo vô cùng khẩn trương, hắn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng sư tôn như thế.

- Sư tôn luyện hỏa cũng... Quá liều mạng...

Nội tâm Bạch Hạo do dự, vào lúc hắn đang muốn lên tiếng khuyên bảo, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hỏa diễm mười lăm màu trong tay hắn trong quá trình dung hợp xuất hiện một sai lầm, hỏa diễm mười lăm màu bộc phát hào quang sáng ngời và ảm đạm thật nhanh, cuối cùng là nổ tung sau đó hóa thành ánh lửa.

- Đáng chết!

Bạch Tiểu Thuần gầm lớn, hắn lại cầm hỏa diễm mười lăm màu mới ra luyện chế, lần luyện chế này cần thời gian dài một chút, vào lúc trời sáng, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu, hắn thở dốc và thất thần, cả đêm qua hắn ba lần luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, hắn muốn nhất cổ tác khí nhưng rõ ràng không có phạm sai lầm nhưng hỏa diễm mười lăm màu trong tay hắn tỏa ra hào quang sau đó tắt ngấm.

- Tại sao lại như vậy?

Bạch Tiểu Thuần vò đầu bứt tay, hắn lại xuất cách điều chế ra và nghiên cứu, Bạch Hạo ở bên cạnh nhìn tất cả quá trình, hắn trầm ngâm không biết bao lâu, đột nhiên Bạch Hạo mở to mắt và nói:

- Sư tôn, có lẽ vấn đề nằm ở chỗ sát khí của quân doanh, những sát khí vô hình này ảnh hưởng lên oan hồn...

Bạch Hạo vừa nói câu này đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn cảm thấy có đạo lý.

- Đồ nhi ngoan, ngươi nói rất hợp.

Bạch Tiểu Thuần vỗ đùi, hắn cười ha ha sau đó bắt đầu luyện chế, vào lúc đang muốn luyện chế, Bạch Hạo lại lên tiếng:

- Sư tôn, nếu không ngươi nghỉ ngơi một chút, ta thấy trạng thái của ngươi không được tốt lắm.

- Không sao, trạng thái của vi sư tốt lắm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1049: Vi Sư Có Kinh Nghiệm (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, hắn tiếp tục cầm hỏa diễm mười lắm màu luyện chế, lần này thời gian cũng lâu hơn, ban ngày qua đi, vào đêm khuya hôm sau, Bạch Tiểu Thuần vô cùng mệt mỏi, đôi mắt hắn đỏ như mắt thỏ, tâm thần lo nghĩ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hỏa diễm trong tay đang biến mất.

- Tại sao lại như vậy... Tại sao vẫn thất bại? Ta đã giải quyết vấn đề sát khí, lúc này lại xuat hiện vấn đề khác. Ta cũng không tin ta không giải quyết vấn đề này.

Bạch Tiểu Thuần nghiến rắng nghiến lợi, hắn đã tiến vào trạng thái vong ngã, lúc này bắt đầu luyện chế hỏa diễm lần nữa.

Bạch Hạo đã hãi hùng khiếp vía, hắn ẩn ẩn cảm thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần rất không đúng, hắn cảm thấy bất an, đồng thời hắn cũng khuyên bảo nhiều, lúc bắt đầu Bạch Tiểu Thuần còn đáp lại nhưng càng về sau Bạch Tiểu Thuần xem như không nghe thấy, lúc này Bạch Hạo rất khẩn trương.

-Không thể luyện hỏa diễm mười sáu màu như vậy, tiếp tục luyện sẽ xuất hiện biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Hạo tâm thần bất định, cảm thấy trên người sư tôn tỏa ra khí tức vô cùng nguy hiểm, vào lúc nội tâm đang xoắn xuýt, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần ngoan độc, hỏa diễm mười lăm màu trong tay đang thôn phệ oan hồn.

Sau khi hoàn thành gần năm thành, nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, đột nhiên vào lúc này hỏa diễm mười lăm màu trong tay hắn vừa hoàn thành năm thành liền rung động rất mạnh, chấn động kinh khủng bộc phát, hỏa diễm xuất hiện biến hóa vô cung quỷ dị, lúc này nhiều ra một màu trở thành mười sáu màu, sau đó lại giảm bớt một màu lui trở về mười lăm màu.

Rất là bất ổn, trải qua quá trình biến hóa như thế, chấn động kinh khủng kia càng ngày càng trở nên rõ ràng, nội tâm Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng nhưng lại không cam lòng buông tha đi, không ngừng áp chế hỏa diễm bất ổn.

- Sư tôn nhanh dừng lại, đây là hỏa diễm bất ổn, hậu quả không tưởng tượng nổi!!

Bạch Hạo rung động không nhỏ, hắn lập tức hoảng hốt hét to hơn.

Vào lúc hắn nói ra lời này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hỏa diễm trong tay hắn không cách nào áp chế nổi, bên trong truyền ra chấn động kinh khủng và bạo phát ra ngoài.

Lúc này ánh lửa từ lều vải bạo phát, hào quang của nó vô cùng chói mắt, hồn Bạch Hạo run rẩy, trong mắt lộ ra thần thái tuyệt vọng, cho dù hắn có hồn tháp nhưng khoảng cách gần như vậy đã không thể ngăn cản ngọn lửa bất ổn.

- Xong hết rồi!

Đầu óc hồn Bạch Hạo trống rỗng, chỉ trong chốc lát tốc độ của Bạch Tiểu Thuần còn nhanh hơn cả tốc độ hỏa diễm bạo phát, hắn lập tức bắt lấy hồn Bạch Hạo sau đó trên người hắn xuất hiện hào quang màu đen, chính là Quy Văn Oa, Quy Vân Oa bao phủ hồn Bạch Hạo và hắn vào bên trong sau đó nằm phủ phục xuống đất.

Có thể nói động tác như hành vân lưu thủy nhanh không cách nào hình dung, càng thuần thục như diễn luyện vô số lần.

Vào lúc Quy Văn Oa nằm úp dưới mặt đất, một tiếng nổ mạnh ngập trời còn lớn hơn cả thiên lôi nổ vang trên âầu trời, tiếng nổ vang vọng bốn phương tám hướng.

Lúc này là đêm khuya, vô số hồn tu đang nghỉ ngơi trong quân doanh, tiếng nổ mạnh kinh người đã đánh thức vô số hồn tu, không đợi bọn họ kịp phản ứng, một biển lửa dùng lều vải Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm đột nhiên lan tỏa ra chung quanh.

Uy lực biển lửa quá lớn, khi thì mười lăm màu, khi thì mười sáu màu, nó không phải từ trên cao giáng xuống, mà là dùng nơi ở của Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm càn quét bốn phía... Đứng từ xa nhìn đã thấy biển lửa kinh thiên động địa, những nơi đi qua mặt đất khô cằn, tất cả lều vải đều hóa thành tro bụi.

Phạm vi của nó càng khổng lồ, không ngờ bao phủ một nửa quân doanh, còn có vô số oan hồn gào thét thảm thiết trong biển lửa, đó là những oan hồn Bạch Tiểu Thuần không kịp thu hồi, vào lúc này oan hồn biến thành hỏa hồn, chúng không ngừng tiếp thêm nhiên liệu cho biển lửa, phạm vi của biển lửa càng lớn hơn trước.

Vô số kiến trúc trực tiếp sụp xuống, vô số lều vải hóa thành tro bụi, thậm chí hỏa diễm không tầm thường, nó thiêu đốt áo giáp thành tro tàn, không ít hồn tu kêu la thảm thiết, bọn họ nhanh chóng ném áo giáp ra xa.

Quân đội bị tập kích bất ngờ, bởi vì biển lửa xuất hiện quá đột ngột nên mọi người cho rằng có kẻ địch tập kích.

- Xảy ra chuyện gì?

- Lửa cháy!

- Trời ạ, xảy ra chuyện gì...

Vô số người xôn xao, từng thân ảnh bay lên, cả quân đoàn Cự Quỷ triệt để đại loạn, có người cứu hỏa, có người gào thét bay chung quanh

tìm kiếm kẻ phóng hỏa.

Rất nhanh, trong nơi đóng quân xuất hiện nhiều tiếng thét như sấm sét.

Lều vài của Bạch Tiểu Thuần đã hóa thành tro bụi, mặt đất biến thành đất cằn, chỉ có một tám nồi đang nằm ở đó, nó chậm rãi nhấc một góc lên, có đôi mắt nhìn ra bên ngoài.

Sau khi đôi mắt chớp chớp, Quy Văn Oa bị xốc lên hoan toàn, Bạch Tiểu Thuần lộ đầu ra, hắn nhìn thấy quân đội đang huyên náo ồn ào, hắn hít sâu một hơi, hồn Bạch Hạo bên cạnh cũng sợ hãi ló đầu ra nhìn, hoảng sợ nhìn bốn phía, vừa nghĩ tới run rẩy vừa rồi liền kinh hồn táng đảm.

- Yên tâm, lúc trước ta đã nói, vi sư rất có kinh nghiệm, ngươi xem hai người chúng ta chẳng phải không có việc gì sao?

Bạch Tiểu Thuần hơi chột dạ khi nói câu này.

- Sư tôn, chúng ta... Chúng ta gặp rắc rối...

Bạch Hạo nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, hắn ngây ngốc, bởi vì hậu quả việc này quá lớn, hắn khẩn trương bất an không cách nào hình dung.

- Không có việc gì, chuyện giải quyết hậu quả sau đó, vi sư... Cũng... Cũng có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn nghĩ lại mà sợ, bởi vì ở trước mặt đồ nhi nên hắn giả vờ như phong đạm vân khinh giống như trí giả nắm mọi thứ trong tay.

- Đây không phải lửa bình thường, đây là luyện linh chi hỏa.

- Đáng chết, chẳng lẽ là địch tập kích, nhưng nơi này là Hoàng thành ah, làm sao có địch tập kích?

- Nhanh đi cứu hỏa!

- Nhất định là có người làm ra, là ai làm, ta muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn.

Lúc này quân doanh đã đại loạn, vô số người bay ra tìm kiếm nguyên nhân ở khắp nơi, từng tiếng gào thét vang vọng các nơi, Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền hãi hùng khiếp vía. Thậm có không ít hồn tu đang bay về hướng Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã nhìn ra nơi ở của Bạch Tiểu Thuần mới là căn nguyê cuả biển lửa.

Hồn Bạch Hạo càng khẩn trương, lúc này hắn thở dài, ẩn ẩn cảm thấy sư tôn quả nhiên có chút không đáng tin cậy... Hắn lập tức suy nghĩ muốn tìm biện pháp giải quyết.

Thời điểm những người này tới gần, Bạch Hạo vẫn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần cầm hồn Bạch Hạo vào trong tay, hắn mang theo sắc mặt dữ tợn phóng lên trời, dường như tức giận ngập trời rống to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1050: Mọi Người Đừng Xúc Động

- Là ai, đáng chết, là ai!!

-Trời đánh ah, ta đang ngủ, suýt nữa bị chết cháy, thật quá phận!

-Chư vị đồng tộc, theo ta đi tìm, chúng ta nhất định phải tìm ra hung thủ.

Bạch Tiểu Thuần tức giận khôn cùng, lời nói còn mang theo lửa giận giống như cuồng lôi giáng xuống bốn phía, lúc này có không ít người đang bay tới liền sững sờ, không kịp nghĩ nhiều, cùng theo Bạch Tiểu Thuần đi tìm kiếm bốn phía.

Hồn Bạch Hạo trong hồn tháp, bởi vì hắn là hồn đặc thù, bộ dạng của hắn có thể vô hình và hữu hình, người ngoài không thể nhìn ra, lúc này bị Bạch Tiểu Thuần cầm trong tay, hắn ngây ngốc nhìn sư tôn đang giận dữ tìm kiếm chung quanh, bộ dạng như núi lửa sắp bộc phát, phối hợp bộ dáng tóc tai bù xù và đôi mắt đỏ rực, nếu không phải hồn Bạch Hạo biết rõ tình huống thì hắn cũng bị lừa dối vượt qua.

Hồn Bạch Hạo hít sâu một hơi, rốt cuộc hắn hiểu vì sao sư tôn lại nói hắn có kinh nghiệm giải quyết hậu quả...

-Sư tôn.. Đây tuyệt đôi không phải lần đầu tiên hắn gặp rắc rối, cũng tuyệt đối không phải lần đầu tiên giải quyết mầm tai vạ... Hắn quả nhiên... Rất có kinh nghiệm...

Bạch Hạo dở khóc dở cười, hắn có cảm giác mình bái sai sư tôn

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần giả vờ tức giận bất bình tìm kiếm hung thủ, vào lúc các tu sĩ đang tìm kiếm chung quanh, đột nhiên trong quân doanh có một hồn tu quần áo tàn phá, tóc bị đốt không còn, bộ dạng của hắn cực kỳ chật vật, hắn chỉ vào Bạch Tiểu Thuần giữa không trung và gào thét.

- Bạch Hạo, chính là ngươi!!

- Ta phụ trách tuần tra nơi này, vừa rồi từng nhìn thấy ánh lửa bạo phát trong trướng bồng của ngươi, ngươi lại còn giả vờ tìm kiếm hung thủ, hung thủ chính là ngươi.

Vừa nghe nói câu này, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn đang muốn giải thích nhưng lại có bảy tám người lục tục bay tới, bọn họ gào thét với Bạch Tiểu Thuần.

- Chúng ta cũng nhìn thấy ánh lửa bộc phát trong lều của ngươi.

- Bạch Hạo, ngươi vô sỉ! Có lẽ tại thành Cự Quỷ mọi người còn sợ ngươi ba phần, nhưng ở chỗ này không ai nuông chiều ngươi.

Những người này nói xong liền bộc phát sát khí kinh thiên, lập tức xông thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, thậm chí những hồn tu chung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng lựa chọn tin tưởng chiến hữu của mình, Bạch Tiểu Thuần chỉ là người ngoài không đáng tin tưởng, lúc này nghe xong liên giận dữ nhìn Bạch Tiểu Thuần, cũng mang theo lửa giận tấn công.

- Mọi người nghe ta giải thích...

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm bờ môi, hắn vừa nói chuyện, ngay sau đó có một đạo pháp thuật giáng xuống, lúc nổ mạnh còn mang theo hào quang năm màu giống như pháp vũ, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, hắn lập tức tránh đi.

Vào lúc hắn tránh đi, tại vị trí hắn vừa đứng bị pháp thuật oanh kích xuất hiện khe nứt hư vô, dọa Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, hắn lập tức tránh ra sau nhưng chung quanh có quá nhiều hồn tu, ánh mắt hắn hìn sang lại có tới mấy trăm người, thậm chí ở phương xa còn có người đang chạy tới.

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy gia hỏa nào vô sỉ như ngươi, giết hắn!

- Đại tổng quản thì như thế nào, dám bất ngờ làm phản quân doanh, đây là tử tội!

Mọi người gào thét ngập trời và đuổi giết Bạch Tiểu Thuần, trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, hắn sầu mi khổ kiếm, cấp tốc tránh đi, nhìn thấy nhân số của đối phương không ngừng gia tăng, cho dù hắn là Thiên Đạo Nguyên Anh cũng phỉa sợ hãi.

- Mọi người đừng xúc động, yên tĩnh một chút, nghe ta giải thích... Không có việc gì không thể thương lượng.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn hô to, ý đồ làm mọi người bình tĩnh, nhưng trả lời hắn chính là pháp thuật của mọi người như sóng to gió lớn.

Bạch Tiểu Thuần biết số pháp thuật kia khủng bố cỡ nào, dọa hắn hét lên một tiếng, hắn lập tức tránh đi, không chờ hắn tránh đi, này trong quân doanh bộc phát trận pháp ngăn cản con đường tránh né của hắn.

- Các ngươi quá khi dễ người, ta không phải không cẩn thận thôi sao, lại không có chết người, ngươi ngươi ngươi... Lại dám mở trận pháp đánh ta.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn cảm thấy đám người này điên rồi, giờ phút này khóc không ra nước mắt, lúc này người tụ tập chung quanh nhiều hơn vạn, nội tâm của hắn hoảng loạn đến mức tận cùng, lúc này rống to.

- Chu Tử Mạch, chúng ta có ước định, ta ở chỗ này ba tháng không chịu bất cứ tổn thương nào.

Tiếng rống rất to, cho dù đám người chung quanh huyên náo và pháp thuật nổ mạnh cũng không thể che lắp được, bởi vì Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Nguyên Anh cường đại, lực lượng thân thể kinh người, phối hợp với tiếng rống của hắn nên vang vọng cả quân doanh.

Hồng Trần Nữ sớm biết chuyện ở bên ngoài, nàng cắn răng không nói gì, nàng rất giận Bạch Hạo, vừa nghĩ tới chuyện ngày đó, kẻ này vốn nhu nhược nhưng sau đó lại hung hăng càn quấy, chuyện đã an ổn nên có ước định ba tháng, trước mắt mới qua hai ngày nhưng Bạch Hạo đã làm nàng không thể xuống đài.

Mặc dù đã khống chế và dập tắt biển lửa nhưng lần hỗn loạn này phá hư rất nhiều phương tiện, tính đơn giản đã là con số không nhỏ, quân đoàn này thuộc về Hồng Trần Nữ nàng, tất cả tổn thất cần chính nàng bổ sung, cho nên nội tâm Hồng Trần Nữ đã hối hận khi giữ Bạch Tiểu Thuần ở lại quân doanh.

Chuyện đã ước định nên nàng không muốn đổi ý, lúc này nghe Bạch Tiểu Thuần rống to, Hồng Trần Nữ tức giận thở hồng hộc, lúc này cắn răng bước tới một bước, trong nháy mắt biến mất, vào lúc xuất hiện đã ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Hồng Trần Nữ xuất hiện sinh ra tầng tầng gợn sóng, Bạch Tiểu Thuần và mọi người đều rung động, nhất là các hồn tu quân đoàn Cự Quỷ, mặc dù có sát cơ với Bạch Tiểu Thuần nhưng vẫn nhịn xuống, lúc này bái kiến Hồng Trần Nữ.

Bạch Tiểu Thuần rất thổn thức, hắn thật không cố ý phong hỏa, thật sự chỉ là ngoài ý muốn... Lại lo lắng Hồng Trần Nữ không dựa theo ước định vì vậy tranh thủ thời gian mở miệng.

- Chúng ta có ước định ah, ai, ta đã nói ngươi không thích ta thì nên để ta đi thôi, cần gì lưu ta lại nơi này.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, vẻ mặt đau khổ nhìn sang Hồng Trần Nữ.

Hồng Trần Nữ nghe được câu này suýt nữa không nhịn được, ngực phập phồng, sắc mặt âm trầm, nàng hít sâu một hơi sau đó nhìn mọi người chung quanh và ra lệnh.

- Giải tán đi!

Một câu này làm các hồn tu chung quanh im lặng, cho dù hận Bạch Tiểu Thuần rất lớn nhưng đều cúi đầu quay người rời đi, lúc này chung quanh an tĩnh lại, trận pháp cũng biến mất.

Cảnh tượng này làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn là Vạn phu trưởng trong Trường thành, biết rõ có thể bằng vào một câu nói ra lệnh cho cả quân đoàn, ngoại trừ nguyên nhân dựa vào tu vi bản thân ra, quan trọng hơn là uy tín, hiển nhiên uy tín của Hồng Trần Nữ trong quân đoàn Cự Quỷ đã cao tới mức người ta khiếp sợ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1051: Sư Tôn, Ngươi Nhìn Bên Trong. (Thượng)

Lúc mọi người giải tán, Hồng Trần Nữ mới quay đầu lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo hàn ý làm Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn không nhịn được nói một câu:

-Ta... Ta thực không phải cố ý, ngoài ý muốn, đây chỉ là việc ngoài ý muốn...

- Ta mặc kệ ngươi có phải ngoài ý muốn hay không, nhưng ta cảnh cáo ngươi... Nếu có hỏa hoạn lần thứ hai, cho dù trái ước định thì ta cũng chém ngươi làm tám khối...

Hồng Trần Nữ nói một câu, mỗi một chữ đều mang theo sát khí rất lớn oanh kích tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Nói xong Hồng Trần Nữ không quan tâm tới Bạch Tiểu Thuần và rời đi ngay lập tức, nàng lo lắng nếu mình nhìn Bạch Tiểu Thuần nhiều hơn vài lần sẽ không nhịn được ra tay giết hắn.

Lần náo động này bị Hồng Trần Nữ xuất hiện hóa giải, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình ở trong quân doanh không được tự nhiên, ánh mắt mọi người lạnh như băng làm hắn cảm thấy xấu hổ.

Càng làm hắn khẩn trương là, hắn không dám luyện hỏa trong quân doanh, hắn rất lo lắng xuất hiện biển lửa lần nữa... khi đó Hồng Trần Nữ sẽ thật sự ra tay giết hắn.

Nếu như không luyện hỏa, Bạch Tiểu Thuần không cam tâm, hắn cảm giác mình luyện chế hỏa diễm mười sáu màu đã thành công năm thành, chỉ cần cố gắng thêm một ít là có thể luyện chế thành công.

- Bỏ đi... Ta không thể trêu vào Hồng Trần lão nữ, ta ra khỏi quân doanh luyện là được, lúc ra khỏi quân doanh, cho dù luyện ra biển lửa cũng không ảnh hưởng tới quân doanh, Hồng Trần lão nữ cũng không có lý do gì tìm ta.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái một phen, trong mắt mang theo thần thái kiên định, hắn lập tức ra khỏi quân doanh.

Hắn vừa ra khỏi quân doanh, hắn phát giác trên người có thần thức tập trung, biết rõ dựa theo ước định hắn cần ở trong quân doanh ba tháng, nghĩ tới chỉ cần mình không đi xa sẽ không có việc gì, cũng không có ý rời đi, lúc này hắn chọn một ngọn núi nhỏ bên ngoài quân doanh.

Quả nhiên hắn tới đỉnh núi thì thần thức trên người hắn cũng biến mất...

- Quá bá đạo... Ta không phải chỉ luyện hỏa sao.

Bạch Tiểu Thuần ngồi trên tảng đá tại đỉnh núi nhìn xuống quân doanh ở xa xa và thở dài.

- Ta bị ép phải đi tới nơi này luyện hỏa, ta trước kia đâu có cố ý... Đồ nhi, ngươi nói có đúng hay không, vi sư là người vô tội đấy.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm vài câu, hắn lấy hồn tháp chứa Bạch Hạo ra.

Bạch Hạo trong hồn tháp như muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng cuối cùng hắn phải lắc đầu cười khổ, hắn càng ngày càng hiểu tính cách của sư phó tiện nghi này rồi, là người không đáng tin cậy nhưng cuối cùng vẫn khuyên nhủ.

- Sư tôn, ta cảm thấy chúng ta nên dừng luyện đi, vạn nhất... Vạn nhất lại xuất hiện biển lửa thì làm sao bây giờ?

- Yên tâm, vi sư có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần lại vỗ ngực và an ủi, hắn không nói như vậy khá tốt, hắn vừa nói câu này hồn Bạch Hạo cảm thấy lòng còn sợ hãi, sau đó nội tâm sốt ruột, đang muốn tiếp tục khuyên bảo nhưng Bạch Tiểu Thuần đã xuất ra một đóa hỏa diễm mười lăm màu ra luyện chế.

Sợ trong quá trình luyện hỏa có chuyện gì đó ngoài ý muốn nổi lên, hồn Bạch Hạo chỉ có thể nuốt lời khuyên bảo xuống, nội tâm thở dài, hắn chỉ mong mọi chuyện vẫn tốt.

Thời gian trôi qua, ba ngày trôi qua nhanh chóng, trong ba ngày này, Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa rất ôn hòa, dường như hắn sợ hãi biển lửa xuất hiện cho nên chỉ cần hơi có biến hóa liền dừng lại.

- Ngươi xem, ta đã nói không có việc gì, hôm nay đâu có biển lửa.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý lên tiếng, mặc dù tiến triển chậm chạp nhưng hắn đã dung hợp được bảy thành.

Cảnh này mới làm hồn Bạch Hạo thở ra một hơi, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mới có ý vui mừng, cảm giác sư tôn cũng nghe lời của mình một lần, cũng không uổng công mình quan tâm hắn một phen.

- Sư tôn, luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, càng về sau càng khó, ngươi nên cẩn thận một ít, ngàn vạn đừng xúc động.

- Yên tâm yên tâm.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, tiếp tục luyện chế, thời gian qua vài ngày, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm giống như điên cuồng, hắn phát hiện mấy ngày qua, cho dù mình luyện chế thế nào cũng chỉ kẹt ở bảy thành, hắn không ngừng thất bại.

- Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần bứt tóc, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào hỏa diễm trong tay, trong mắt xuất hiện hào quang thôi diễn, tất cả đều lọt vào mắt Bạch Hạo, Bạch Hạo cũng suy nghĩ biện pháp giải quyết, cũng rất khẩn

trương, hắn còn nhớ chuyện Bạch Tiểu Thuần làm ra biển lửa ngày trước.

- Ta biết rồi, là hồn có quá nhiều tạp chất.

Không đợi Bạch Hạo suy nghĩ cẩn thận vấn đề ở nơi nào, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn bắt đầu luyện chế lần nữa, Bạch Hạo lại cảm thấy vấn đề không đơn giản như thế, hắn muốn khuyên can nhưng nhìn thấy bộ dạng kích động của Bạch Tiểu Thuần thì do dự.

- Cũng được, trước cứ để sư tôn nếm thử một lần, có lẽ hắn nói đúng cũng không chừng.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo thần thái phấn chấn, vấn đề tạp chất làm hắn nhớ tới luyện dược, biện pháp giải quyết xuất hiện trong đầu, hắn mặt mày hớn hở tiếp tục luyện chế.

Trong quá trình luyện chế lần này, đám hỏa diễm mười lăm màu không ngừng cắn nuốt oan hồn sau đó có khói đen bay ra, ban đầu còn không có vấn đề gì, sau khi số lượng oan hồn tăng lên, khói đen càng ngày càng nhiều thì Bạch Hạo khẩn trương..

- Sư phụ dừng lại, khói đen bốc lên quá nhiều, không đúng, cho ta suy nghĩ một chút...

Hồn Bạch Hạo dựa vào trực giác tự nói với mình, trong quá trình luyện hóa lại có khói đen bốc lên không phải vật gì tốt, hắn vội vàng khuyên can.

- Chút khói đen này không có vấn đề gì, đồ nhi ngoan không cần lo lắng, vi sư đặc biệt có kinh nghiệm với chuyện này.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha rất đắc ý, hắn tiếp tục luyện chế, từ khi luyện chế, khói đen bốc lên càng ngày càng nhiều, sắc mặt hồn Bạch Hạo càng khẩn trương, đến cuối cùng hồn Bạch Hạo cũng không yên.

Bạch Tiểu Thuần đang đắm chìm trong trạng thái vong ngã, hắn không ngừng luyện chế, không ngừng thôn phệ oan hồn, cho đến cả ngày qua đi, vào hoàn hôn ngày hôm nay, rốt cuộc Bạch Tiểu Thuần cũng dung hợp tám thành.

- Quả nhiên hữu hiệu!

Bạch Tiểu Thuần kích động, đang muốn tiếp tục thì đám hỏa diễm mười lăm màu xuất hiện dấu hiệu bất ổn, bên trong ẩn chứa chấn động vô cùng kinh khủng, không chờ chấn động này biến mất, Bạch Tiểu Thuần quyết đoán xiết tay lại, hắn lập tức bóp tắt hỏa diễm mười lăm màu.

Sau khi bóp tắt, vô số khói đen bay lên cao, chúng truyền ra khỏi kẽ tay của Bạch Tiểu Thuần và hóa thành đám mây hình nấm bay lên cao.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1052: Sư Tôn, Ngươi Nhìn Bên Trong. (Hạ)

- Hừ hừ, đồ nhi nhìn thấy chưa, vi sư làm việc quyết đoán, nói không xuất hiện biển lửa thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện biển lửa, tối đa chỉ là một ít khói đen mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ buông tay ra, nhìn một đám khói đen cuối cùng bốc lên, hắn đắc ý nhìn sang Bạch Hạo.

Bạch Hạo lúc này thật muốn sụp đổ, hắn thở dài chỉ lên bầu trời.

-Sư phụ, chúng ta nên chạy trốn để khỏi chết đi... Ngươi nhìn bên trong.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, lúc trước hắn chuyên tâm luyện hỏa nên không có chú ý bầu trời biến hóa, vào lúc này hắn ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt hắn mở to, sắc mặt biến hóa.

Trong mắt hắn, bởi vì Bạch Tiểu Thuần bóp nát hỏa diễm cho nên sinh ra đám mây hình nấm, đám mây không ngừng lan ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành biển mây đen kịt, mây đen nặng chịt, chúng đang phiêu động và chìm xuống, mà phương hướng đám mây bay và chìm xuống là hướng quân doanh.

-Mây đen này... Tại sao ta lại cảm thấy quen mắt... Không thể nào, năm đó ta luyện dược cũng xuất hiện mây đen, nhưng bây giờ luyện hỏa cũng xuất hiện mây đen...

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, thì thào nói nhỏ, nội tâm cũng lo sợ, hắn nhìn chằm chằm vào mây đen chậm rãi bay về hướng quân doanh,

mây đen càng ngày càng chìm xuống, đến cuối cùng cách quân doanh trăm trượng chín chạm đất.

Hồn tu trong quân doanh sớm chú ý tới đám mây đen, lúc mây đen bay tới gần thì có người dùng pháp thuật oanh kích, ý đồ đánh tan mây đen, cùng lúc đó còn có từng tiếng gào thét quanh quẩn quân doanh.

Mặc kệ những người này oanh kích như thế nào, mây đen không có giảm bớt, ngược lại chìm xuống nhanh hơn, Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm, hắn nhìn thấy đám mây đen cuối cùng bao phủ quân doanh.

Rất nhanh có vô số tiếng ho khan, tiếng gào thét bén nhọn bao trùm cả quân doanh.

- Bạch Hạo, ngươi đáng giết ngàn đao!!

- Khục khục, đây là cái gì... Khục khục... Bạch Hạo, lại là ngươi...

- Trời ơi, trước là biển lửa, bây giờ là mây đen, khục khục... Ánh mắt ta, cuống họng của ta... Bạch Hạo, ta muốn giết ngươi!

Tiếng gào thét kinh thiên động địa quanh quẩn bốn phía, Bạch Tiểu Thuần cũng sắp khóc, lần này hắn cảm thấy mình quá vô tội.

- Ta cũng không tạo thành biển lửa, vì các ngươi nên ta mới làm như thế, ta cũng không nghĩ không xuất hiện biển lửa nhưng xuất hiện khói đen, không thể oán ta được.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần bất định, trái tim đập rộn ràng, hồn Bạch Hạo bên cạnh lo lắng và thương lượng.

- Sư tôn, chúng ta thương lượng một chút, ngươi có thể đổi tên hay không, lúc ở thành Cự Quỷ ta đã muốn nói, bây giờ ở nơi này... Ngươi gặp rắc rối thì bọn họ đều hô tên ta, muốn giết ta...

Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình để ý tới Bạch Hạo, hắn đang sốt ruột và hối hận, tiếng hô và gào thét trong quân doanh càng lúc càng lớn,

thậm chí còn nhìn thấy từng thân ảnh lao ra khỏi đen bay về phía mình, bộ dạng sát khí đằng đằng, nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng rung động.

- Xong rồi...

Bạch Tiểu Thuần lui nhanh ra phía sau, hắn lập tức dùng ngọc giản truyền âm cầu cứu Cự Quỷ Vương, đúng lúc này trong quân doanh có tiếng gào thét có càng nhiều người lao ra khỏi quân doanh, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần sợ hãi là, hắn nhìn thấy thân ảnh Hồng Trần Nữ bay nhanh như sấm sét giết ra khỏi mây đen, nàng như mũi tên màu đỏ bay về phía hắn.

Hồng Trần Nữ cảm giác mình sắp điên rồi, lúc này nàng cũng hiểu vì sao phụ thân lại ném đối phương tới bên cạnh mình, gia hỏa này chính là tai họa.

Còn chưa tới nửa tháng nhưng Bạch Tiểu Thuần đã làm cho quân đoàn Cự Quỷ rối loạn hai lần, Hồng Trần Nữ cũng cảm thấy việc này không tưởng tượng nổi, loại chuyện này, cho dù bảo nàng làm sợ rằng cũng không làm được như Bạch Tiểu Thuần, thật sự làm người ta phát điên mà...

- Bạch Hạo, ngươi muốn chết!!

Trong tiếng gào thét, Hồng Trần Nữ thẳng bay thẳng tới đỉnh núi của Bạch Tiểu Thuần.

- Lần này ta không có phong hỏa.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng khiếp sợ, hắn lui ra sau và lên tiếng giải thích.

Hắn không giải thích khá tốt, vừa giải thích đã làm Bạch Hạo bên cạnh kêu không xong, muốn ngăn cản cũng đã muộn, chỉ thấy hồn tu của quân đoàn Cự Quỷ đang hùng hổ lao tới, bọn họ giận dữ rống càng lớn,

liên tục nghĩ tới sự kiện biển lửa lúc trước, thù mới hận cũ thêm cùng một chỗ, lập tức cuồng bạo.

Bởi vì tốc độ của Hồng Trần Nữ nhanh hơn, nàng nâng tay phải vỗ vào đỉnh núi, cách không đánh một chưởng, lúc này ý chí của Hồng Trần Nữ hoàn toàn thay thế thiên địa, trở thành thiên ý, trước mặt nàng ngưng tụ một bàn tay cực lớn đánh thẳng vào đỉnh núi.

Đại địa chấn động, đỉnh núi bị đánh nát bấy quét ngang tám phương, thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất thật nhanh, lúc xuất hiện đã ở cách đó ngàn trượng, hắn hít thở dồn dập và quát lớn.

- Chu Tử Mạch, ngươi có giảng đạo lý hay không, ta đâu có phóng hỏa.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần thay đổi thật nhah, hắn nhanh chóng truyền âm cho Cự Quỷ Vương.

- Ân?

Hồng Trần Nữ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tránh được một kích của mình, phải biết rằng nàng là Thiên Nhân, một chưởng vừa rồi xem như thay thế thiên ý giáng xuống, lúc đánh ra chắc chắn sẽ đánh trúng Bạch Tiểu Thuần nhưng đối phương lại tránh được.

- Chiến lực của người đúng như phụ vương đã nói, rất không tầm thường...

Hồng Trần Nữ hừ lạnh một tiếng, đang muốn tiếp tục ra tay nhưng lúc này lại cau mày, ngọc gian truyền âm trong túi trữ vật có tiếng rống giận của Cự Quỷ Vương.

Sắc mặt Hồng Trần Nữ âm trầm, sau khi cầm ngọc giản liền đứng giữa không trung truyền âm cho Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng thở ra một hơi.

- Ta không thể ở lại nơi này, Hồng Trần lão nữ không giảng đạo lý, ta cũng đâu cố ý phong hỏa.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, cảm giác mình mệnh khổ, đồng thời cũng chột dạ, vụng trộm dò xét Hồng Trần Nữ.

Các hồn tu quân đoàn Cự Quỷ chung quanh nhìn thấy đại thống lĩnh ra tay cũng nhịn xuống, bọn họ vây quanh Bạch Tiểu Thuần, phong tỏa đường lui của hắn, trong mắt bắn ra sát khí nồng đậm làm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi.

Lại nói tới Hồng Trần Nữ, nàng nói chuyện với phụ thân cũng không thoải mái, đến cuối cùng Hồng Trần Nữ bóp nát ngọc giản truyền âm, lúc ngẩng đầu liền lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đối phương bóp nát ngọc giản liền kinh ngạc.

- Nếu ngươi có thể ngăn cản một kích của ta mà không chết, ta thả ngươi rời khỏi quân doanh, từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt của ta.

Giọng nói lạnh như băng của Hồng Trần Nữ vang lên, lúc nói ra lời này nàng bước về phía trước một bước, trong nháy mắt đã tới bên người Bạch Tiểu Thuần và nâng tay phải đánh xuống, một cơn cuồng phong màu đỏ bộc phát đánh thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1053: Minh Hoàng Quyền

Cuồng phong màu đỏ che phủ bầu trời, trong đó ẩn chứa ý chí của Hồng Trần Nữ, đây là thủ đoạn của Thiên Nhân, đủ để trấn áp Nguyên Anh, nhất là cơn cuồng phong xuất hiện làm phong vân biến hóa, thiên địa đỏ rực, khí thế áp bách tới cực hạn.

Hồng Trần Nữ rút sạch lực lượng của phiến thiên địa này hóa thành ý chí bản thân, hình thành một kích diệt sát, thậm chí trong cơn lốc màu đen đều xuất hiện một gương mặt cực lớn của Hồng Trần Nữ.

Hình ảnh này làm các hồn tu chung quanh vô cùng phấn chấn, bọn họ không cho rằng Bạch Tiểu Thuần có thể thừa nhận một kích này, dù sao đây chính là lực lượng Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác được uy áp vô cùng cường đại, khí tức của hắn ngưng tụ, đang muốn lui ra sau nhưng nội tâm hắn rung động rất mạnh, phát giác thiên địa chung quanh bị ý chí của Hồng Trần Nữ bao phủ, thiên địa bị phong tỏa cho nên hắn không thể thuấn di rời đi.

Phong bạo ập vào mặt, Bạch Tiểu Thuần không thể tránh né, nguy cơ sinh tử vô cùng mạnh, trong mắt hắn xuất hiện tơ máu, hắn không kịp nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng.

- Chu Tử Mạch, ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi hay sao?

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền không tránh né, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng trọng, hắn không ngừng vận chuyển tu vi toàn thân, lực lượng thân thể bộc phát và ngưng tụ vào nắm tay phải.

Một quyền này không phải một quyền bình thường, trong nháy mắt đánh ra khí thế của hắn bành trướng và tạo thành vòng xoáy màu đen, vòng xoáy xoay tròn thật nhanh, thậm chí còn nghiền nát và hấp thu ý chí của Hồng Trần Nữ trong thiên địa chung quanh, sau lưng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một hư ảnh cực lớn thay thế.

Sắc mặt Hồng Trần Nữ biến hóa, nàng đã đánh giá cao Bạch Tiểu Thuần, nàng vẫn không nghĩ tới vẫn còn đánh giá thấp đối thủ. Một quyền này cường hãn tới mức nội tâm của nàng chấn động, đây không phải pháp thuật của Nguyên Anh, thậm chí nàng có thể cảm giác được trong quyền này ẩn chứa... Ý chí của Bạch Tiểu Thuần!

Dây là tiêu chí đạo pháp Thiên Nhân!

Nàng có thể cảm giác được ý chí của Bạch Tiểu Thuần, hư ảnh sau lưng Bạch Tiểu Thuần mặc đế bào, đội đế quan, bộ mặt mơ hồ nhưng trong nháy mắt lại bị hút vào trong nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng hình thành... Bất Diệt Đế Quyền!

Một quyền này đánh thẳng vào gió lốc, chính là gương mặt của Hồng Trần Nữ trên bầu trời.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh rung chuyển thiên địa, truyền khắp tứ phương, thậm chí thành Khôi Hoàng cũng bị kinh động, Bạch Tiểu Thuần sớm biết rõ trong thành Khôi Hoàng có người biết tới Bất Tử Trường Sinh Công, cho nên khi hắn đánh ra một quyền và đế ảnh sau lưng cũng dùng mặt nạ che dậy khí tức, từ đó người ngoài không thể phát hiện chân tướng.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một quyền kinh thiên động địa mà thôi.

Rầm rầm rầm!

Song phương va chạm làm thiên địa run rẩy, tám phương rung chuyển, gương mặt sụp đổ đầu tiên, phong bạo tán loạn, tuy nói Bạch

Tiểu Thuần da dày thịt béo, toàn thân đều là chí bảo luyện linh mười bốn lần nhưng thân thể vẫn lui ra phía sau, sau khi lui hơn ngàn trượng mới không thể không phun máu tươi, bản thân đã bị thương.

Hồng Trần Nữ có tu vi Thiên Nhân nhưng không dùng toàn lực, một quyền vừa rồi quá mức kinh diễm tuyệt luân, có uy lực vô thượng, cho dù nàng vội vàng ngăn cản nhưng vẫn bị một quyền vừa rồi đánh lui trăm trượng, mặc dù không phun máu tươi nhưng ngũ tạng lục phủ trong người vô cùng đau đớn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt của nàng vô cùng rung động nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Cả đời nàng chỉ gặp được Nguyên Anh như thế, một là Bạch Tiểu Thuần, một là Bạch Hạo, một quyền này, nàng tin tưởng cho dù là Bạch Tiểu Thuần cũng không thể đánh ra, nàng không nghi ngờ thân phận Bạch Hạo, nàng biết rõ Bạch Tiểu Thuần có mặt nạ nhưng khó liên hệ Bạch Hạo và Bạch Tiểu Thuần với nhau, nguyên nhân trọng yếu nhất là bởi vì Bạch Hạo được phụ thân của nàng đưa tới đây.

Nàng không tin Bạch Tiểu Thuần có thể tránh được thần thức Bán Thần dò xét, thân phận có thể được Cự Quỷ Vương tán thành đã nói rõ tất cả, chỉ có một nghi hoặc ẩn hiện trong lòng nàng mà thôi.

- Hồng Trần lão nữ, năm đó nàng bị ta giày vò rất thảm, không cần phải nói hiện tại ta cường đại như thế, há có thể sợ nàng, hừ, cho dù đánh không lại, muốn giết ta cũng không dễ dàng, ta cũng không phải kẻ năm đó mặc ai cũng có thể giết! Nhìn bộ dạng của nàng hiện tại cũng không có nghi ngờ thân phận của ta...

Tu vi Bạch Tiểu Thuần đã mạnh hơn trước rất nhiều, hắn đã đánh ra chín thành uy lực của một quyền vừa rồi, giữ lại một thành, bởi vì hắn không thể chịu được mười thành uy lực của quyền vừa rồi.

Đấu một trận với Hồng Trần Nữ, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm giác mình đã mạnh hơn trước quá nhiều, phải biết rằng năm đó hắn còn phải dựa vào cấm chế trong cung điện áp chế đối phương, lại cửu tử nhất sinh

liều phân thân tự bạo, dùng hết tất cả thủ đoạn mới tranh thủ được một chút thời gian bỏ chạy, nhưng bây giờ... Tất cả đã khác.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, đột nhiên cảm giác Hồng Trần Nữ cũng không đáng sợ như vậy, hắn đứng ở giữa không trung nhìn chằm chằm vào Hồng Trần Nữ nhưng không nói một lời.

Trong nháy mắt hồn tu của quân đoàn Cự Quỷ đang vây quanh nơi này cũng trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người không tự chủ hít khí lạnh, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo rung động không nói thành lời.

- Nguyên Anh có thể chiến Thiên Nhân!

- Trời ơi, ta không nhìn lầm chứ, Bạch Hạo... Mạnh như thế, đồn đãi hắn bắt tất cả thiên kiêu trong Luyện Hồn Hồ là có Cự Quỷ Vương tương trợ, hiện tại xem ra chiến lực bản thân hắn vô cùng kinh người.

- Một quyền vừa rồi chắc chắn là đòn sát thủ.

Vào lúc mọi người đang kinh hãi, trong hoàng cung trên Hoàng thành, Đại Thiên Sư đang ngồi trong Thiên Sư Điện mở mắt ra, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng quân đoàn Cự Quỷ, ánh mắt như xuyên thấu hư vô nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Đây là... Minh Hoàng Quyền?

Đại Thiên Sư động dung, ẩn ẩn nhận ra một quyền này có chút tương tự Minh Hoàng Quyền trong truyền thuyết.

- Minh Hoàng Quyền là Minh Hoàng truyền thừa... Chỉ có người được Minh Hoàng tán thành mới có thể vận dụng.

Nhớ tới Minh Hoàng trong truyền thuyết, cho dù Đại Thiên Sư gần như Bán Thần đỉnh phong, có thể hiệp thiên tử hiệu lệnh thiên hạ cũng vô cùng kiêng kị.

Bên cạnh thành Khôi Hoàng, ở ngoài nơi quân đoàn Cự Quỷ đóng quân, Hồng Trần Nữ nhìn chằm cằm vào Bạch Tiểu Thuần, uy áp Thiên Nhân của nàng có thể cải biến thiên địa bao phủ thân thể Bạch Tiểu Thuần, uy áp vô hình nhưng lại tràn ngập ý chí của Hồng Trần, dường như chỉ cần một suy nghĩ của nàng cũng đủ làm thiên địa nghiền nát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1054: Một Cửa Hàng Luyện Linh

Uy áp này đè ép trên người Nguyên Anh khác có thể làm người đó sụp đổ, Bạch Tiểu Thuần vẫn như bình thường, theo thời gian dần qua cũng cảm giác có áp lực, xảy ra chuyện lần này, Bạch Tiểu thuần hiểu rõ mình không thể lùi bước.

- Một quyền của ta có thể hù dọa người khác, đáng tiếc ta mới tu luyện tới Thối Cốt bát trọng thiên, nếu như có thể đạt tới cửu trọng thiên thì có thể vận dụng Bất Diệt Đế Quyền mạnh hơn gấp ba lần, đến lúc đó uy lực càng lớn, nhất định đánh nàng thổ huyết, nó cũng thành đòn sát thủ cuối cùng của ta.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cũng có dũng khí, hắn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Trần Nữ.

Bốn phía yên tĩnh.

Những hồn tu quân đoàn Cự Quỷ rung động không nhỏ, không dám tin nhưng cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bởi vì một quyền của Bạch Tiểu Thuần vừa rồi quá mức kinh thiên động địa, dùng tu vi Nguyên Anh chiến Thiên Nhân, mặc dù không phải cân sức ngang tài nhưng bất cứ kẻ nào cũng nhìn ra, không thể dùng Nguyên Anh để cân nhắc Bạch Tiểu Thuần.

Nhất là sau một quyền kia, Bạch Tiểu Thuần đứng ở giữa không trung với khí thế không giảm bớt chút nào, ngược lại còn có khí thế thiết huyết ẩn chứa trong đó, cho người ta cảm giác chiến ý kinh thiên, nội tâm mọi người vô cùng kính nể Bạch Tiểu Thuần.

Dù sao trong thế giới này cường giả vi tôn, đối với cường giả như Bạch Tiểu Thuần, mặc kệ trong tình huống nào cũng được tôn kính.

Lúc này ánh mắt nhiều người nhìn hắn đã cải biến, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hắn nhìn Hồng Trần Nữ một lúc, càng trừng mắt với nàng.

- Đấu mắt với nhau, từ lúc ta đạt tới Kết Đan đã không sợ kẻ nào, hiện tại ta đã mạnh như thế, chỉ là đấu mắt, ta cũng không sợ ngươi đâu.

Dũng khí của Bạch Tiểu Thuần càng cường tráng, khí thế cũng bộc phát theo ý niệm của mình.

Sau nửa ngày, Hồng Trần Nữ thở sâu, thu hồi ánh mắt, lúc trước nàng đã từng nói Bạch Tiểu Thuần có thể tiếp một kích của nàng mà không chết thì nàng sẽ để hắn rời đi, đây là ước định giữa nàng và Cự Quỷ Vương.

- Không nên để ta nhìn thấy ngươi.

Trong mắt Hồng Trần Nữ lộ ra hào quang thâm thúy, xoay người rời đi, lúc này hắn đi ra khỏi quân doanh, hồn tu bốn phía đưa mắt nhìn nhau, Hồng Trần Nữ đã nói như thế thì bọn họ cũng im lặng lui ra sau, lúc này tất cả mọi người rời khỏi quân doanh, bên ngoài nơi đóng quân chỉ có Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Hồng Trần Nữ rời đi, nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, hắn thở ra một hơi, một quyền vừa rồi dùng chín thành lực lượng của hắn, hắn hiện tại đã nỏ mạnh hết đà, mặc dù còn có tu vi trong người nhưng hắn cảm thấy trong phạm vi thành Khôi Hoàng có rất nhiêu cường giả và lão quái vật tụ tập, rất nhiều thủ đoạn khó lòng phòng bị, hắn không dám bày toàn bộ tu vi ra.

Nếu hắn khai chiến trong bộ dạng này, hắn cũng rất chế ngự thực lực bản thân, giờ nhìn thấy Hồng Trần Nữ ời đi, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy

thả lỏng tâm thần, cũng hiểu chuyến đi thành Khôi Hoàng lần này sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện không tưởng tượng nổi.

- Việc này tính toán thế nào...

Bạch Tiểu Thuần rất buồn rầu, tuy hắn có thể rời khỏi quân đoàn Cự Quỷ, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói đây là chuyện tốt, hắn lắc đầu và xoay người ra ngoài.

Trời đất bao la, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mờ mịt, mình nên đi nơi nào.

- Vẫn là tu vi của ta không đủ, nếu không ta có thể trực tiếp vượt sông rời Man Hoang trở lại Nghịch Hà Tông.

Bạch Tiểu Thuần phát sầu, hắn nhìn thành Khôi Hoàng cách đó không xa, lại nhìn phương hướng thành Cự Quỷ, sau khi suy nghĩ cẩn thận, lấy ngọc giản truyền âm liên hệ với Cự Quỷ Vương.

- Vương gia, thành Khôi Hoàng quá nguy hiểm, việc hôn nhân ta không muốn được hay không được, ngươi... Ngươi an bài người đón ta, ta muốn trở lại thành Cự Quỷ làm bạn với lão nhân gia.

Cự Quỷ Vương lúc này cũng rất đau đầu, hắn cũng không nghĩ tới bảo Bạch Tiểu Thuần đi quân đoàn Cự Quỷ mà thôi, đây vốn là chuyện tốt nhưng cuối cùng lại xuất hiện nhiều biến hóa như vậy.

Cho dù cong gái của hắn cự tuyệt hay Bạch Tiểu Thuần tạo ra biển lửa và tất cả đều làm hắn tức giận, hiện tại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần truyền âm thì Cự Quỷ Vương đầu đầu lần nữa.

- Bạch Hạo, lão phu khâm định việc hôn nhân thì không có việc đổi ý, hiện tại ngươi nhanh chóng xin lỗi Tử Mạch, nói rõ ràng sau đó ở lại bên nàng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hồi âm, lập tức cự tuyệt không chút do dự, lại đưa ra chuyện quay về thành Cự Quỷ thì Cự Quỷ Vương cũng tức

giận.

- Không có khả năng quay về thành Cự Quỷ, trừ phi các ngươi kết hôn, hiện tại lập tức đi xin lỗi Tử Mạch, làm nàng tha thứ cho ngươi, không thể dàn xếp một nữ nhân đó là lỗi của ngươi, chuyện này lão phu mặc kệ, ngươi đừng làm phiền ta.

Cự Quỷ Vương cũng hung ác, dứt khoát trả lời một câu, tùy ý Bạch Tiểu Thuần truyền âm thế nào cũng giả vờ không thấy.

- Phụ nữ bọn họ quá xấu bụng.

Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, hắn mới không đi tìm Hồng Trần Nữ, đối phương cũng chưa chắc muốn gặp mình.

- Trời đất bao la, chẳng lẽ không có nơi cho Bạch Tiểu Thuần ta dung thân sao?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần bi thương, suy nghĩ nếu không có Cự Quỷ Chu, chính mình không có biện pháp sử dụng truyền tống trận, hi vọng muốn quay về thành Cự Quỷ cũng bị chém đứt.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, ánh mắt nhìn sang thành Khôi Hoàng cách đó không xa, cho dù nội tâm của hắn không muốn nhưng thật sự không có biện pháp, sắc trời đã hoàng hôn nếu như trì hoãn sợ không thể vào thành.

- Ta nhớ năm đó xét nhà ba đại gia tộc bọn họ tặng ta một cửa hàng trong thành Khôi Hoàng...

Bạch Tiểu Thuần xoa mi tâm, suy nghĩ một lúc liền nhớ tới việc này, hắn tìm trong túi trữ vật, hắn nhanh chóng tìm được ngọc giản, hắn tìm được lạc ấn khế đất bên trong, nhìn kỹ một lúc thì tâm tình Bạch Tiểu Thuần tốt hơn rất nhiều.

- Bỏ đi bỏ đi, ta ở cửa hàng thời gian dài, không đi gây chuyện, an tâm tu hành, tranh thủ tăng tu vi nhanh chóng sớm ngày vượt qua Man

Hoang.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn bay về hướng thành Khôi Hoàng.

Đúng lúc này, hồn Bạch Hạo trong túi trữ vật bay ra ngoài, tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tiến vào quân đoàn Cự Quỷ sau đó thuận lợi rời đi, thở sâu, hắn dùng ánh mắt kính nể nhìn sư tôn của mình, hắn bay tới bên người Bạch Tiểu Thuần sau đó cúi đầu ôm quyền.

- Đệ tử lúc trước hiểu lầm sư tôn, vừa rồi đã hoảng sợ, cuối cùng cũng nhìn thấy thủ đoạn của sư tôn, bội phục bội phục!

- Ah?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ nhìn về phía hồn Bạch Hạo, hắn cảm thấy mơ hồ, không biết đệ tử này trúng tà cái gì, không ngờ lại nói như thế.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1055: Sư Đồ Nương Tựa Lẫn Nhau (Thượng)

-Sư tôn ngươi không nên che dấu, đệ tử đã hiểu ra, trước kia ngươi hai lần luyện hỏa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiển nhiên là tận lực làm vậy, chính là muốn đại thống lĩnh quân đoàn Cự Quỷ đuổi ngươi ra khỏi quân đoàn.

Bạch Hạo sùng bái, càng suy nghĩ càng cảm thấy sư tôn làm việc lỗ mãng nhưng trên thực tế tâm tư lại sâu đậm.

-Ah...

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn xem như đã hiểu, hiển nhiên hồn Bạch Hạo vẫn không hiểu con người Bạch Tiểu Thuần, tất cả không phải do Bạch Tiểu Thuần hắn cố ý làm vậy, thật sự là trời đưa đất đẩy cho nên mới xảy ra việc này, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần xoay tròn, hắn cảm thấy như vậy cũng không tệ, vì vậy vội ho một tiếng và hất cằm lên.

-Ha ha, đã bị ngươi nhìn ra rồi sao, không tệ không tệ, đồ nhi ngoan, ngộ tính của ngươi cũng tạm được, về sau nên học vi sư nhiều hơn mới được, vi sư tính toán tường tận, đi một bước đã có thể nhìn thấy cả vạn bước, thiên hạ không người có thế địch ah.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc chí, vênh váo tự đắc, hắn không như vậy còn tốt, hồn Bạch Hạo nhìn thấy hắn như vậy liền do dự, hắn cũng dao động với phán đoán lúc nãy.

Vào lúc nói khoác, rốt cuộc Bạch Tiểu Thuần cũng bước vào thành Khôi Hoàng, tòa thành này vô cùng khổng lồ, cho dù cửa thành nào cũng có thị vệ kiểm tra, thậm chí người ra vào còn phải giao nạp hồn dược,

trên người Bạch Tiểu Thuần có không ít hồn dược, tiến vào thành Khôi Hoàng cũng là lúc hoàng hôn, người trong thành ra vào hối hả.

Bạch Tiểu Thuần cầm ngọc giản khế đất, dựa theo chỉ dẫn đi dạo trong thành Khôi Hoàng, hắn hít khí lạnh khi đi trên đường, thật sự là do thành Khôi Hoàng quá mức phồn hoa, mặt đất cả thành trì đều là Thanh Ngọc chế thành, ở nơi này hắn cảm nhận được linh khí đã lâu không gặp.

Còn có cửa hàng bày bán hai bên đường, cái gì cần có đều có, cho dù là oan hồn hay pháp bảo, thậm chí nước Thông Thiên Hà cũng có bán không ít.

Lúc này người tới lui không dứt, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy quá nhiều cường giả, càng có thổ dân cự nhân, bọn họ áp súc thân thể đi lại trong thành.

Xem như hắn được mở rộng tầm mắt, thành Khôi Hoàng có rất nhiều kiến trúc, phát ra bảo quang, cho dù ban đêm cũng tỏa sáng chiếu rọi tám phương, co dù thành Khôi Hoàng vào đêm cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Một giờ sau, vào lúc ban đêm hoàn toàn hàng lâm, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình đi rất xa, trên thực tế hắn chỉ đi tới khu vực thật nhỏ trong thành Khôi Hoàng mà thôi, hắn dựa theo khế đất tìm tới một cửa hàng.

Đó là cửa hàng luyện linh.

Cả thành Khôi Hoàng, không tính cả hoàng cung chia làm chín mươi bảy khu vực, trong chín mươi bảy khu vực này trung bộ chiếm cứ một thành, phía bắc lớn nhất, chiếm cứ hai thành.

Gian cửa hàng luyện linh của Bạch Tiểu Thuần nằm ở biên giới của khu vực tám mươi chín, mặc dù không tính là phồn hoa nhưng chỉ cần có cửa hàng trong thành Khôi Hoàng đã là tài phú lớn.

Lúc Bạch Tiểu Thuần thật vất vả tìm tới nơi này, cảnh đêm đã hàng lâm, trên đường đi tới đây hắn nhìn thấy rất nhiều người ra ra vào vào

mua bán ở các cửa hàng.

Nhưng mà Bạch Tiểu Thuần cảm thấy buồn bực, hắn tìm được cửa hàng mình muốn tìm, cửa hàng này không lớn, nó chỉ rộng một trượng, hoàn toàn không thể so sánh với các cửa hàng ba bốn trượng bên cạnh.

Biển hiệu trước cửa hàng là ba chữ Luyện Linh Phô.

Nhìn thấy ba chữ vô cùng đơn giản nhưng tàn phá không chịu nổi làm Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, về phần bên trong dài hẹp, nhìn ra được bên ngoài là cửa hàng, bên trong có hậu viện, nhưng mà nhìn thế nào thì cửa hàng này chẳng khác gì cửa hàng bỏ túi.

Tuy bên trong có một ngọn đèn dầu nhưng lại không sáng bao nhiêu, hoàn toàn chênh lệch với cửa hàng chung quanh đèn đuốc sáng trưng, càng không cần nói tới người lui tới liên tục.

Chỉ có một điểm làm Bạch Tiểu Thuần an ủi là cửa hàng này không phải không có khách, lúc này có một thanh niên đang đứng ở nơi đó, bộ ngực của hắn không ngừng phập phồng hít thở dồn dập, không đợi Bạch Tiểu Thuần đi vào, hắn nhìn thấy thanh niên này tức giận rống to.

- Lưu Vân Châu luyện của ta bị ngươi luyện ba lần đã phế?

- Đáng chết, ta chỉ yêu cầu các ngươi luyện linh hai lần, hai lần mà thôi, ngươi ngươi ngươi...

Thanh niên kia hét lên như điên, giọng của hắn truyền ra ngoài cửa hàng, đám người chung quanh đứng lại bàn tán với nhau.

- Chắc người này là người từ bên ngoài tới, nếu không cũng không chọn luyện linh ở nơi này.

- Luyện Linh Phô này nổi danh phế vật, nó có thể mở tới bây giờ đúng là kỳ tích.

Nghe người chung quanh bàn tán với nhau, Bạch Tiểu Thuần cau mày, thanh niên trong cửa hàng mang theo tức giận rời đi, hắn đứng ở ngoài cửa hàng mắng chửi vài câu, lúc này mới phiền muộn rời đi, Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhìn ra được gian cửa hàng này trừ giá trị bản thân của nó thì không còn giá trị nào khác.

- Bỏ đi bỏ đi, ta chỉ muốn tìm một nơi đặt chân mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn đi về phía cửa hàng, sau khi đi vào một gian phòng không lớn, chỉ có lão giả đang tựa vào án dài bộ dạng chán muốn chết, về phần trên vách tường chung quanh đều trống trải, mặc dù cũng có một ít vật phẩm luyện linh bày ra, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy những vật phẩm luyện linh này đa số là ba bốn lần mà thôi.

Lúc Bạch Tiểu Thuần tiến vào, lão giả này ngáp dài, ánh mắt đảo qua người Bạch Tiểu Thuần liền không để ý tới, Bạch Tiểu Thuần nhìn chung quanh một chút, hắn thở dài đi tới trước án dài, hắn ném ngọc giản khế đất ra.

- Muốn luyện ngọc giản này? Đầu tiên nói trước, cho dù thành công hay không thành công sẽ thu phí tổn trước, sau khi thất bại cũng đừng trách ta.

Lão giả này hồ nghi ngẩng đầu lên, hắn nói một câu sau đó nhìn ngọc giản, ánh mắt quét qua sau đó sững sờ mở to mắt.

- Ngươi là ông chủ?

Lão giả đứng lên dò xét Bạch Tiểu Thuần vài lần sau đó lại ngồi xuống.

- Đây là cửa hàng của ta.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ lại, hắn còn giật mình xem có đi sai hay không.

- Cũng được, ngươi đã đến thì kết toán tiền công cho ta đi, một năm ba ngàn hồn dược, còn có ba ngàn hồn dược năm tiếp theo, không cho thì lão phu sẽ bỏ đi.

Lão giả ngồi đó với thần sắc kiêu căng, ánh mắt nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần, hắn xem ra mình luyện linh không tốt nhưng hắn quen thuộc cửa hàng và thành Khôi Hoàng, trước mắt chỉ có một mình hắn trông coi cửa hàng, đối phương không để mình rời đi.

- Tiền công?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ một chút, cẩn thận hỏi vài câu sau đó xem như hiểu ra, mặc dù sinh ý không tốt nhưng tuyệt đối không phải không có, chỉ có điều từ khi cửa hàng thuộc về Bạch Tiểu Thuần gì nhân viên của gia tộc rời đi, chỉ để lại lão giả này trông giữ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1056: Sư Đồ Nương Tựa Lẫn Nhau (Hạ)

Lão giả này luyện linh rất phế vật, vì vậy làm sinh ý cửa hàng càng ngày càng kém, hôm nay không nói tên xấu rõ ràng nhưng không kém bao nhiêu, ngày bình thường không có người tiến tới, ngẫu nhiên có người bên ngoài tới nhưng bị hố vài lần sau đó đuổi đi.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, hắn nhìn lão giả trước mắt với bộ dạng không cho ta tiền công ta sẽ bỏ đi, hắn vỗ túi trữ vật ném ba ngàn hồn dược ra ngoài.

-Đi nhanh lên!

-Ngươi bảo ta đi?

Lão giả sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ không vui, hắn cầm ba ngàn hồn dược sau đó đứng dậy ra khỏi cửa hàng.

-Không quá một tháng người này nhất định sẽ tới mời ta quay về, trong thành Khôi Hoàng này có nhiều cửa hàng luyện linh, cạnh tranh với nhau cực kỳ kịch liệt, muốn tìm Luyện Hồn Sư đến tọa trấn hắn còn phải trả giá cao hơn nhiêu.

Lão giả cười lạnh vài tiếng, càng chạy càng xa.

Lúc lão giả rời đi, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn qua cửa hàng trống trải, dứt khoát đóng cửa hàng lại, sau khi bố trí cấm chế lại quét dọn một phen, cho đến đêm khuya, rốt cuộc hắn cũng quét dọn từ trong ra ngoài, kể cả hậu viện và các gian phòng trống đều sửa sang lại, lúc này mới khoanh chân ngồi trong hậu viện nhìn qua bốn phía, thở dài.

- Tòa nhà này không sánh bằng đại viện trong thành Cự Quỷ ah.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn càng hoài niệm thời gian mình ở thành Cự Quỷ, càng hối hận lúc trước không giao Trần Mạn Dao ra xem, giao sớm chẳng phải không có chuyện gì sao?

Bạch Tiểu Thuần không hài lòng về cửa hàng, Bạch Hạo thì ngược lại, hắn cực kỳ thỏa mãn với cửa hàng, hắn thân là quỷ tu, hồn thể đặc thù, sau khi phiêu đãng trong cửa hàng vài vòng, sắc mặt thỏa mãn, hắn đi tới bên người Bạch Tiểu Thuần và hưng phấn lên tiếng.

- Sư tôn, nơi này rất tốt, dù sao chúng ta trong thời gian ngắn không thể quay về thành Cự Quỷ, an cư ở nơi này cũng tốt, linh lực nơi này tẩm bổ cho ta, ta tu hành ở nơi này còn nhanh hơn ở nơi khác nhiều.

Hồn Bạch Hạo phấn chấn nói ra, thân thể cải biến bộ dạng thành một trung niên, cảm xúc hứng thú dạt dào.

- Chút linh lực này tính là cái gì, chờ sau này vi sư mang ngươi đi tới nơi tốt hơn, linh khí còn nồng đậm hơn nơi này vô số lần.

Bạch Tiểu Thuần nói ra.

- Sư tôn không cần nhụt chí, ta cảm thấy nơi này không tệ, ngày bình thường sư tôn có thể tu hành, về phần chuyện tiểu nhị cửa hàng sẽ do ta làm.

Hồn Bạch Hạo nói đến đây liền hưng phấn, hắn ngày bình thường đều ở trong hồn tháp của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù bởi vì hồn thể đặc thù và có lực lượng mặt nạ của Bạch Tiểu Thuần bảo hộ cho nên không sợ người khác nhìn ra mánh khóe, đáng tiếc tu vi khi còn sống chỉ là Trúc Cơ mà thôi, nơi đi xa nhất chính là Mê Hồn Lâm trước khi chết mà thôi.

Hiện tại hắn đi vào thành Khôi Hoàng, càng có một gian cửa hàng, tâm tình của hắn vô cùng kích động.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Bạch Hạo vui vẻ, tâm tình của hắn cũng đỡ một ít, ánh mắt nhìn hồn Bạch Hạo và có điều suy nghĩ, nhìn ra đối có một ít lòng trung thành với nơi này.

- Cũng được, vận mệnh đồ nhi của ta không quá tốt, sau khi trở thành quỷ tu, lại bởi vì ta dùng thân phận của hắn làm việc cho nên hắn dù muốn tiếp xúc người khác cũng không dám hiển lộ quá mức, là ta ủy khuất hắn.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm vào hồn của Bạch Hạo, lực lượng mặt nạ bộc phát và tăng thêm không ít, lực lượng ngưng tụ trong hồn Bạch Hạo.

- Sư tôn...

Bạch Hạo khẽ giật mình.

- Về sau thời điểm có người, ngươi ủy khuất cải biến thành hồn nô của vi sư, với tài nghệ luyện linh của vi sư, lật tay cũng có thể giúp cửa hàng khởi tử hồi sinh.

Bạch Tiểu Thuần cười cười, rất nhiều Luyện Hồn Sư trong Man Hoang đều giữ hồn nô bên cạnh, những hồn nô này khô khan, chỉ có thể làm chút chuyện đơn giản.

Sau khi hồn Bạch Hạo giả thành hồn nô là có thể giải quyết vấn đề tồn tại của hắn, hắn là quỷ tu vô hình, cải biến bộ dạng không làm người khác chú ý.

Nội tâm hồn Bạch Hạo cảm động, hắn nhìn sư tôn sau đó ôm quyền cúi đầu.

Cứ như vậy, sư đồ hai người ở trong cửa hàng chờ mấy ngày, cửa hàng lại mở cửa, mặc dù bề ngoài nhìn không khác gì lúc trước nhưng thực lực luyện linh sư chênh lệch như trời và đất.

Đáng tiếc danh khí cửa hàng quá thối, mở cửa hơn nửa tháng nhưng người bên ngoài đi lại hối hả, người đi vào cửa hàng chung quanh rất đông nhưng không ai hỏi thăm nơi này.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thế, hắn nghĩ tới mình mạnh miệng cho nên có chút ngồi không yên, trầm ngâm sau đó phân phó Bạch Hạo.

- Đồ nhi, ta cân nhắc cửa hàng chúng ta không có người tới là vì cái tên không vang dội, ngươi đi đổi tên đi, gọi là... Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng.

Hồn Bạch Hạo do dư một chút, cảm thấy cái tên này quá lớn, sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Bạch Tiểu Thuần thì hắn cúi đầu đi xử lý, rất nhanh, bảng hiệu của cửa hàng đã được thay đổi.

Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô!

Bảng hiệu này vừa ra đã làm kinh động cửa hàng chung quanh, có điều người qua lại con đường này nhìn thấy bảng hiệu liền dùng ánh mắt kỳ quái nhìn vào.

Bạch Tiểu Thuần đã đổi bảng hiệu nên hắn không như ngày thường đi nghiên cứu hỏa diễm mười sáu màu, hắn hào hứng bừng bừng ngồi sau quầy, đôi mắt trông mong nhìn nhìn cửa lớn, mong có người đi vào.

Hồn Bạch Hạo đứng bên cạnh, hắn biết rõ sư tôn rất hưng phấn, mặc dù nội tâm cảm thấy cái tên này quá lớn nhưng vẫn đứng cạnh Bạch Tiểu Thuần chờ khách nhân tới.

Chờ suốt một giờ, trươc cửa ra vào có mấy trăm người qua lại nhưng không ai đi vào, ngược lại có không ít người đứng chỉ trỏ cười đùa.

- Đệ nhất thiên hạ? Cái tên này quá lớn rồi.

- Ta biết nơi này là Luyện Linh Phô, trước kia thảm đạm đến cực điểm, không người hỏi thăm, cũng luyện chế hỏng không ít pháp bảo của người ta, bởi vì không sống nổi cho nên đổi tên tiếp tục lừa người.

- Làm những mánh lới này có ý nghĩa gì chứ, ta thấy làm hồn tu còn tốt hơn.

Lúc những lời này truyền tới, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần dần dần từ chờ mong trở thành tái nhợt, đến cuối cùng cực kỳ khó coi, hắn thở sâu tự nói mình phải kiên trì một chút, vì vậy... Ngày hôm sau, ngày thứ ba, cho đến đi qua bảy ngày, Bạch Tiểu Thuần đã không chịu nổi.

Bảy ngày qua không có ai đi vào, ban đầu còn có người xem náo nhiệt cười đùa, đến cuối cùng cũng không còn hứng thú, làm Bạch Tiểu Thuần không chịu được chính là ngay cả tiếng cười nhạo cũng không có...

Lại quay về bộ dạng không người hỏi thăm, điểm này làm Bạch Tiểu Thuần tức giận và không phục.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1057: Đến Nhờ

-Ta cũng không tin, ta là thiên tài đi tới nơi nào cũng có thể dẫn động phong vân, một cái cửa hàng nho nhỏ không thể làm khó ta.

Bạch Tiểu Thuần nói thế làm hồn Bạch Hạo cười khổ, hắn đã phân phó xuống.

-Đồ nhi, ta cân nhắc chúng ta chỉ đổi tên cũng không đủ, cần phải có thêm câu đối ở bên ngoài, dùng biểu hiện chúng ta ngông nghênh. Thậm chí ta đã nghĩ xong câu đối rồi, đơn giản trực tiếp, ghi "luyện linh một lần ngàn dược tới, không có vạn dược chớ vào cửa"!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo và nói chuyện đầy khí phách.

-Vậy... Hoành phi là gì?

Bạch Hạo bị câu đối của Bạch Tiểu Thuần làm rung động, hắn ngơ ngác hỏi.

- Thích luyện hay không luyện!

Bạch Hạo trợn mắt há hốc mồm, hắn không biết nên khóc hay nên cười, nói thầm trong bụng, chỉ cần sư tôn cao hứng là được, vì vậy hắn ra ngoài cửa hàng dán câu đối và hoành phi, này câu đối vừa ra và phối hợp với biển hiệu lập tức oanh động trong phạm vi nhỏ, các cửa hàng bên cạnh và người đi đường nhìn thấy thì khiếp sợ cửa hàng này càn rỡ.

- Luyện linh một lần ngàn dược, hơn nữa còn là bắt đầu? Các cửa hàng khác mấy trăm dược là tối đa, ngàn dược tới, cái giá này ít nhất cũng là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm.

- Đúng là điên rồi, muốn gài bẫy một lần thật lớn sao?

- Cửa hàng này thú vị.

Lại gây ra oanh động lần nữa, tinh thần Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, lúc đang chờ đợi thì ánh mắt Bạch Hạo sáng lên, bỗng nhiên hắn nói vài lời bên tai Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái sau đó vỗ đùi đồng ý.

Không biết phương pháp của Bạch Tiểu Thuần thật có hiệu quả hay không, hoặc giả hắn nói khoác quá lớn cho nên có người bất mãn, tóm lại ngày hôm sau khi hắn treo câu đối lên, trong Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô đã có khách nhân đầu tiên.

Đó là đại hán thổ dân, cho dù áp súc thân thể thì hắn cũng cao hơn một trượng, khôi ngô phi phàm, lúc đi vào cửa hàng cũng làm mặt đất chấn động.

Thấy có người tiến vào, hồn Bạch Hạo bay tới, lúc muốn lên tiếng thì đại hán kia vung tay lên, trực tiếp ném một thanh chiến phủ khổng lồ tới, chiến phủ nặng nề nện vào mặt đất, mặc dù chiến phủ tầm thường nhưng cũng có sáu đạo ngân vân, nhìn uy thế cũng không nhỏ.

- Các ngươi ghi ở bên ngoài quá càn rỡ, chiến phủ của ta đã luyện linh sáu lần, các ngươi luyện lần thứ bảy cho ta, luyện tốt, đừng nói là ngàn dược, ta cho các ngươi ba ngàn dược, nếu luyện không tốt, hôm nay ta hủy cửa hàng này.

Giọng nói của đại hán truyền ra ngoài cửa hàng, lập tức làm không ít người ở cửa hàng bên ngoài chú ý tới, lúc này đưa mắt nhìn sang, Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, vẻ mặt cao ngạo bước ra khỏi án dài nhìn cây búa kia.

- Có tài liệu thì ba ngàn dược, không có tài liệu một vạn dược!

Đại hán kia trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng tàn nhẫn.

- Được, một vạn hồn dược, ta sẽ đứng chờ ở đây.

Bạch Tiểu Thuần lúc này mới gật đầu, hắn nâng tay phải hư không một trảo, lập tức cầm chiến phủ đi vào bên trong, sau khi hắn vào bên trong, bên ngoài có không ít người tụ tập xem náo nhiệt, đều bị thủ bút vạn dược của đại hán thổ dân làm rung động.

- Luyện linh vạn dược... Trong cửa hàng nhỏ thế này thật sự hiếm thấy ah. Đại hán kia không phải kẻ lừa gạt chứ? Nhưng ta chưa thấy qua kẻ nào lừa gạt rõ ràng như vậy cả.

- Bất kể có lừa gạt hay không, thành công mới là thật.

- Luyện linh bảy lần cũng dám tiếp, nếu thất bại thì thanh danh cửa hàng cũng bị hủy.

- Cửa hàng này có thanh danh gì đáng nói, nếu luyện linh không thành, xem ra cửa hàng cũng không mở được.

Vào lúc người bên ngoài không ngừng nghị luận, qua chừng một nén nhang đã có chấn động mênh mông xuất hiện, chấn động từ hậu viện truyền ra, mọi người mở to mắt nhìn chấn động, hô hấp lập ngừng lại nhìn sang Bạch Tiểu Thuần đang đi ra, trong tay hắn cầm thanh chiến phủ kia, phía trên chiến phủ xuất hiện ngân vân thứ bảy.

- Thật thành!

- Trời ơi, đây chính là luyện linh bảy lần, thời gian một nén nhang là thành công.

Vào lúc mọi người xôn xao không dám tin, Bạch Tiểu Thuần ném chiến phủ trước mặt đại hán thổ dân, chính mình chắp tay sau lưng làm ra bộ dạng cao thâm mạt trắc.

Thân thể thổ dân run rẩy, trên mặt đầy kích động, sau khi hắn nhìn thanh chiến phủ, trong mắt hắn mang theo thần thái không dám tin, hô hấp dồn dập, dường như đã ngây ngốc.

Bạch Tiểu Thuần lập tức bất mãn, ho khan một tiếng.

Tiếng ho khan này làm đại hán chấn động, hắn lập tức kịp phản ứng, lúc này dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, hắn dùng tiếng nói thật lớn rống to lên.

- Thần kỳ, quá lợi hại, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người luyện linh thần kỳ như thế, sáu lần đến bảy lần, không ngờ chỉ cần một lần là thành công, Bạch đại sư, ta phục, ngươi không hổ là Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô ah, này Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô, hoàn toàn xứng đáng!

- Mọi người đến xem, chiến phủ của ta luyện linh bảy lần thành công, nơi này quá vô địch, lần sau ta sẽ tới.

Tiếng la này rất lớn, người bên ngoài nghe rõ ràng nhưng trên mặt mang theo thần sắc cổ quái và buồn cười, hành động của tên đại hán này quá kém, lời này nghe thế nào cũng giống tuyên truyền cho cửa hàng, ngay cả luyện linh sư họ Bạch cũng biết...

Hồn Bạch Hạo cười khổ, đại hán này thật là kẻ lừa gạt, là hắn nghĩ ra chủ ý nói cho sư tôn, sau đó mình đi tìm, còn nói những lời này thì không phải ý của hắn, mà là Bạch Tiểu Thuần yêu cầu nói như vậy, sau này hắn cải biến một ít, nếu quả thật dựa theo lời Bạch Tiểu Thuần nói còn khoa trương hơn không ít.

Dựa theo cách làm của Bạch Hạo sẽ để đại hán này biểu hiện uyển chuyển một chút, dấu diếm quá nhiều dấu vết, nhưng bây giờ lại nói trắng ra trước mặt mọi người.

Bạch Tiểu Thuần cũng không hài lòng, hắn nhíu mày, cảm thấy đại hán này nói chưa đủ, dựa theo cách hắn nói lúc trước còn phải ca tụng

mình nhiều hơn nữa, lại ca tụng cửa hàng, cuối cùng ca tụng luyện linh, ít nhất phải nói tới thời gian một nén nhang mới đúng.

Nhưng bây giờ nhiều người, mặc dù Bạch Tiểu Thuần bất mãn nhưng không nói cái gì, chỉ có thể tiếp tục ngẩng đầu, bảo trì tư thế cao thâm mạt trắc duy ngã độc tôn như vậy, hai mắt nhìn lên bầu trời.

Đại hán kia hô to một phen, lại giao nộp hồn dược, lúc này mới vui thích rời đi, sau khi hắn đi xa, mọi người đứng bên ngoài sinh ra tâm tình do dự, không bao lâu không ngờ có một người cắn răng bước vào trong cửa hàng.

Mặc dù đại hán kia lừa gạt quá rõ ràng, dù sao cũng luyện linh bảy lần thành công, đối với hồn tu mà nói như vậy là đủ rồi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1058: Cây Muốn Lặng Gió Chẳng Ngừng (Thượng)

Thời gian cả ngày, tổng cộng có sáu khách nhân tiến vào, luyện linh sáu vật nhưng chỉ có một lần thất bại, năm người khác đều thành công, người bên ngoài động dung.

Xác xuất thành công này làm người ta động dung không thôi, từ ngày hôm sau khai trương đã có hơn hai mươi người tới, trong vòng nửa tháng sau Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô đã triệt để oanh động ở khu vực này, thanh danh khôi phục, hơn nữa còn oanh động hơn trước rất nhiều.

Thậm chí còn truyền bá ra ngoài, cũng có danh khí không nhỏ tại khu vực tám mươi chín, vì vậy người tới không ít, tuy không phải thành công nhiều lần nhưng vẫn bảo trì tỉ lệ năm lần luyện ba lần thành công, tỷ lệ này làm các hồn tu kinh hỉ và truyền miệng, một tháng sau Bạch Tiểu Thuần bận rộn không dứt, vì vậy hắn thương nghị với Bạch Hạo định ra quy củ, mỗi ngày chỉ tiếp mười đơn.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa cần đại lượng oan hồn, mặc dù trong hồn tháp của hắn có không ít, dù sao số lượng có hạn, thời gian ngắn còn đủ, thời gian dài khó tránh khỏi hao phí không còn.

Vì vậy trong cửa hàng xuất hiện nghề nghiệp thứ hai chính là bán hồn dược, dùng oan hồn mua sắm hồn dược, mà hồn dược trong Man Hoang là dùng tu luyện, là thứ phải có, nó trải rộng khắp Man Hoang, cũng là sinh ý cần thiết nhất.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần bán hồn dược trung phẩm và hồn dược thượng phẩm liền hình thành sức cạnh tranh đầy đủ, dù sao cửa hàng hồn dược cả khu tám mươi chín hiếm khi bán hồn dược thượng phẩm, Bạch

Tiểu Thuần chỉ cần có hồn, hồn dược thượng phẩm muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Kể từ đó cửa hàng cũng có thanh danh, muốn không náo nhiệt cũng khó khăn, lúc này danh tiếng oanh động cả khu tám mươi chín.

Vào lúc sinh ý càng ngày càng tốt, mỗi ngày cửa hàng vừa khai trương đã có không ít người chờ đợi, trong đó có một nửa là mộ danh mà đến luyện linh, còn lại đa số là vì hồn dược thượng phẩm.

Dù sao hồn dược thượng phẩm có quá nhiều chỗ tốt với hồn tu, vượt qua xa hồn dược hạ phẩm có thể so sánh, nhất là trong Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô có tồn trữ không ít hồn dược thượng phẩm, lúc này có không ít người động lòng.

Từ đó cửa hàng càng ngày càng náo nhiệt, trong hai tháng ngắn ngủn đã hình thành danh tiếng cực tốt tại khu tám mươi chín, thậm chí danh tiếng còn lan tới mấy vùng gần đó.

Tiếp tục như vậy, nói cửa hàng ngày thu đấu vàng cũng không kém, nhất là tích trữ oan hồn nhiều tới mức Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, hắn cảm thấy cứ như vậy, mình không cần phát sầu vì oan hồn không đủ.

Về phần Bạch Hạo cũng rất thỏa mãn, mấy tháng qua lúc có người ngoài hắn đều dùng thân phận hồn bộc của Bạch Tiểu Thuần có cảm giác khô khan nhưng nội tâm vô cùng hưng phấn, dù sao khi còn sống hay khi đã chết hắn đều sống một mình, nội tâm rất khát vọng tiếp xúc với người khác.

Trước mắt cửa hàng náo nhiệt, mỗi ngày hắn nhìn thấy rất nhiều người ra ra vào vào, mặc dù trở ngại thân phận cho nên hắn chỉ có thể câu thông đơn giản vẫn cảm thấy thỏa mãn.

Sinh ý cửa hàng càng ngày càng náo nhiệt, tự nhiên sẽ có người đố ky, càng có các cửa hàng làm chung sinh ý áp bách, vì vậy trong mấy tháng qua có không ít người tới gây phiền toái.

Tuy Bạch Hạo câu thông và giải quyết, đại đa số là hóa giải, cách làm của Bạch Hạo là thà rằng ăn chút thiệt thòi, chỉ cần không ảnh hưởng sinh ý là tốt rồi.

Lúc bắt đầu Bạch Tiểu Thuần còn không để ý, sau khi người gây phiền toái càng ngày càng nhiều thì hắn không vui, nhất là nghĩ đến tu vi và thân phận của mình liền không vui..

- Ta đường đường trường Vạn phu trưởng Trường thành, đại tổng quanr thành Cự Quỷ, lại là đạo lữ đại thống lĩnh quân đoàn Cự Quỷ, khốn khếp, ta còn dám trói Cự Quỷ Vương, trói hơn trăm thiên kiêu trong Luyện Hồn Hồ, ta thành thành thật thật buôn bán không đi khi dễ người khác là không tệ, đám tôm tép nhỏ này dám khi dễ ta?

- Đồ nhi, bắt đầu ngày mai, kẻ nào tới gây sự lập tức gọi ta, ta sẽ đi giải quyết với bọn chúng.

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, ngay trong đêm hôm đó hắn nói với Bạch Hạo.

Hắn quan sát mấy ngày qua, kẻ tới gây phiền toái phần lớn có tu vi Nguyên Anh, trong đó có không ít là Kết Đan, cho nên hắn yên tâm, dũng khí cũng mạnh hơn nhiều.

Lúc này nhìn thấy sư tôn bất mãn, Bạch Hạo cười khổ, cân nhắc một chút liền tận tình khuyên bảo.

- Sư tôn, chúng ta an ổn làm sinh ý cũng không tệ, chúng ta nên ít gây chuyện đi, ngươi yên tâm, ta sẽ xử lý.

Bạch Hạo nhanh chóng an ủi, hắn thật sự sợ năng lực gây chuyện của sư tôn, vừa nghĩ tới quân đoàn Cự Quỷ gây ra thanh thế lớn như vậy, còn có những chuyện nghe nói trong thành Cự Quỷ, Bạch Hạo vô cùng khẩn trương, hết lần này tới lần khác sư tôn nói chuyện như vô cùng ủy khuất, hắn có cảm giác dở khóc dở cười và bất đắc dĩ.

- Như vậy sao được, vi sư là người có thể nén giận khi bị ức hiếp sao?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

- Sư tôn, ngươi xem chúng ta đang ở Hoàng thành, đều là địch nhân đấy, những thiên kiêu quyền quý ngươi bắt đều ở nơi này, chúng ta nên nhịn một chút, tăng thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Bạch Hạo thở dài, hắn xuất ra đòn sát thủ, nhắc tới những thiên kiêu quyền quý bị Bạch Tiểu Thuần bắt ngày trước.

Những lời này vừa ra liền có tác dụng, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn nhớ tới đám thiên kiêu ngày trước bị mình thu thập rất thảm, nếu mình ở thành Cự Quỷ cũng bỏ đi, trước mắt ở địa bàn của người ta, hắn lập tức chột dạ, biểu hiện cũng ảm đạm không ít, lại vỗ vai Bạch Hạo và cười nói.

- Vi sư chỉ nói đùa mà thôi, không tệ không tệ, đồ nhi ngươi có tính cảnh giác rất tốt, có phong phạm vi sư năm đó, ta cho rằng ngươi nói đúng, trên thực tết ta cũng nghĩ như vậy.

Bạch Tiểu Thuần mặt không đỏ hơi thở không gấp, ánh mắt vui mừng và thay đổi chủ đề.

Lúc Bạch Tiểu Thuần bỏ đi ý niệm trong đầu, Bạch Hạo an tâm không ít, cũng không đi vạch trần, hắn cười nói với Bạch Tiểu Thuần. Thời gian tiếp tục như vậy, lúc ban ngày, Bạch Hạo đang tiếp đãi khách bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu phương pháp luyện chế hỏa diễm mười sáu màu.

Lúc buổi tối, Bạch Tiểu Thuần lại tiến hành luyện linh những pháp bảo nhận ban ngày, sau đó tiếp tục nghiên cứu phương pháp luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, lại qua nửa tháng, vào ngày hôm nay được Bạch Hạo phối hợp, Bạch Tiểu Thuần cũng hoàn toàn sờ rõ cách luyện chế hỏa diễm mười sáu màu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1059: Cây Muốn Lặng Gió Chẳng Ngừng (Hạ)

Lúc này muốn bắt đầu luyện chế lo lắng có chuyện ngoài ý muốn cho nên Bạch Tiểu Thuần không tiếc một cái giá lớn đi trong thành Khôi Hoàng mua không ít trận pháp cấm chế, thậm chí hắn tài đại khí thô còn mua hồn trận phòng hộ một gia tộc cổ bố trí chung quanh phòng luyện hỏa của hắn, chế tạo như tường đồng vách sắt, lúc này miễn cưỡng an tâm luyện chế.

Bạch Hạo biết rõ đúng mực, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu luyện hỏa, hắn đóng cửa hàng không kinh doanh, không tiếp nhận bất cứ sinh ý luyện linh nào, hắn toàn lực phụ trợ Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa.

Luyện chế hỏa diễm mười sáu màu cũng không phải thuận lợi, dù Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu cách luyện chế thấu triệt, lại có Bạch Hạo tương trợ cũng thất bại nhiều lần, cũng mấy hắn oan hồn đầy đủ chống đỡ tiêu hao, cuối cùng qua một tháng sau rốt cục Bạch Tiểu Thuần để hỏa diễm mười lăm màu hấp thu oan hồn vô cùng thuận lợi.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn phấn chấn khống chế tâm tình không sinh ra kích động, hắn tập trung tâm thần luyện chế, cho dù lúc điều khiển biển lửa chung quanh áp súc vào lòng bàn tay, sau khi nắm chặc và mỏ ra lần nữa, trong lòng bàn tay của hắn chính là hỏa diễm mười sáu màu...

- Thành công!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, nội tâm kích động không thể ức chế, vì luyện chế hỏa diễm mười sáu màu đã tiêu hao thời gian suốt nửa năm, tốn hao vô số oan hồn, công lao của Bạch Hạo thật lớn, trong lần luyện

chế này, nếu như đổi thành người khác, đừng nói nửa năm, chỉ sợ cho dù mấy chục năm cũng khó thành công.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thành công luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, mặc dù Bạch Hạo mỏi mệt nhưng vô cùng vui sướng, hắn cũng hiểu tính cách của Bạch Tiểu Thuần không ít, biết rõ sư tôn thích nghe người khác thổi phồng, vì vậy cười nói chúc mừng.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cảm thấy mỹ mãn muốn tiếp tục luyện chế, dần dần phát hiện xác xuất luyện chế hỏa diễm mười sáu màu không cao, thường thường bảy tám lần mới có thể thành công một lần, mặc dù hắn không vừa ý nhưng trước mắt đã tới cực hạn.

- Cũng được, oan hồn của ta nhiều, mặc dù tiêu hao lớn nhưng cuối cùng cũng nắm giữ phương pháp luyện chế.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ lại cũng không xoi mói cái gì, còn chuyện luyện linh Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một lúc và bỏ qua..

Tuy nói luyện chế Nguyên Anh giúp tăng cao tu vi nhưng đồng dạng sẽ làm Man Hoang coi trọng, chuyện trùng hợp xuất hiện liên cũng sẽ có kẻ hoài nghi, cho dù là chính bản thân hắn cũng tự hoài nghi mình.

- Chờ ta luyện ra hỏa diễm mười tám màu hoặc cao hơn, có thể duy nhất một lần luyện linh Nguyên Anh và đột phá tu vi sẽ ổn thỏa hơn.

Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm sau đó nghỉ ngơi một lúc, về sau hắn bắt đầu nghiên cứu cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu. Đồng thời Bạch Hạo cũng mở cửa hàng buôn bán lần nữa, không cần phải nói, bởi vì không kinh doanh mấy tháng cho nên sinh ý bạo tăng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sinh ý rất tốt, nhìn thấy bộ dạng thỏa mãn của Bạch Hạo liền cao hứng thay hắn, cảm giác mình đi tới nơi nào cũng có thể quật khởi, trừ cảm khái nhưng lại hưởng thụ bình tĩnh hiếm có, có bộ dạng cao nhân ẩn núp trong phàm

tục, chỉ có tiếc nuối không có sinh cơ tu luyện Bất Tử Cốt cho nên dừng lại không tiến.

Tuy cây muốn lặng nhưng gió không ngừng, Bạch Tiểu Thuần ý định bình tĩnh nhưng trên thực tế khi danh tiếng của hắn truyền ra đã làm nhiều người chú ý tới..

Trong một khu vực ở thành Khôi Hoàng, tại vùng thứ chín, trong lầu các xa hoa có vài chục người đang ngồi.

Những người này tuấn lãng phi phàm, tu vi cũng cực kỳ không tầm thường, yếu nhất cũng là Nguyên Anh trung kỳ, còn có mấy người là Nguyên Anh Đại viên mãn, nếu có người quen thuộc bọn họ sẽ nhận ra những người này là thế hệ thiên kiêu nhà quyền quý trong thành Khôi Hoàng.

Một người trong đó là Tiểu Lang Thần, còn có Lý Thiên Thắng, ngay cả Diệu Lâm Nhi cũng có mặt.

Sắc mặt những người có mặt đều âm trầm, bọn họ im lặng suốt nửa ngày, Tiểu Lang Thần cắn răng lên tiếng.

- Mọi người đều biết, Bạch Hạo đáng chết kia đã đến thành Khôi Hoàng chúng ta, nếu hắn ở trong quân đoàn Cự Quỷ cũng bỏ đi, chúng ta không gây được, hiện tại hắn mở một cửa hàng luyện linh tại khu vực tám mươi chín!

- Ta cũng nghe nói hắn bị đuổi ra khỏi quân đoàn Cự Quỷ!

Mọi người nói chuyện với nhaubọn họ hận Bạch Tiểu Thuần không thể dùng lời lẽ hình dung, chuyện trong Luyện Hồn Hồ là ác mộng của bọn họ, càng là sỉ nhục, vừa nghĩ tới bị người ta bắt và hút sinh cơ, suýt nữa biến thành người khô, những thiên kiêu này sinh ra sát ý mãnh liệt.

- Bạch Hạo vô sỉ đến cực điểm, tiếng xấu rõ ràng, lúc ở thành Cự Quỷ đã có đạo đức bại hoại, đoạt thê tử người khác tử, cướp gia sản, hắn chín

là cặn bã!

- Sau đó ta có nghe ngóng qua, người này lục thân không nhận, giết phụ thân, diệt tộc huynh cùng huyết thống, bức tử dưỡng mẫu, thành Cự Quỷ bị hắn quấy hỗn loạn, có thể nói nơi có hắn sẽ sinh linh đồ thán, hôm nay hắn tới thành Khôi Hoàng, ta có thể nghĩ hắn sẽ gây ra tai họa.

- Hết lần này tới lần khác loại người này được Cự Quỷ Vương yêu thích!

- Hừ, chỉ cần quân đoàn Cự Quỷ không che chở hắn, trong thành Khôi Hoàng này, ta sẽ báo thù nhục nhã trong Luyện Hồn Hồ!

Mọi người ngươi một lời ta một câu và liên tục chửi bới, vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần cường hãn, còn có bối cảnh sau lưng hắn thì bọn họ cảm thấy biệt khuất.

Tuy thiên kiêu trong lầu các không phải ai cũng từng đi Luyện Hồn Hồ, còn có một chút gia tộc không tham gia Luyện Hồn Hồ, sau khi nghe người khác kể lại liền nghiến răng thống hận Bạch Hạo, cũng có hiếu kỳ.

- Các vị nên cẩn thận, ta thừa nhận Bạch Hạo vô cùng lợi hại, nhưng các vị không nên quên, nơi này không phải Luyện Hồn Hồ, nơi này là thành Khôi Hoàng, là thế lực cảu chúng ta.

Một thanh niên áo trắng cầm một cây quạt trong tay lớn tiếng nói ra.

Hắn vừa nói xong đã thấy mọi người nhìn sang.

- Trần huynh có biện pháp, Lý mỗ nhất định dâng một phần tạ lễ.

Lý Thiên Thắng đứng dậy ôm quyền nói ra.

- Đúng vậy, Bạch Hạo chưa từng gặp qua Trần huynh, nếu ngươi có thể thu thập hắn, Tiểu Lang Thần ta thiếu nợ nhân tình của ngươi.

- Trần Hùng đạo hữu thủ đoạn siêu quần, vậy mời đạo hữu ra mặt.

- Trần huynh, kính xin làm chủ thay Lâm Nhi.

Mọi người có khích tướng, có âm dương quái khí, có trực tiếp cảm tạ, sau khi mọi người nói chuyện, thanh niên nhìn thấy Diệu Lâm Nhi dùng ánh mắt ngập nước nhìn mình thì tâm thần rung động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1060: Bảo Hắn Rút Ra Khỏi Thành Khôi Hoàng

-Chỉ cần chúng ta dựa theo quy củ, có lẽ giết hắn khó khăn, đuổi hắn ra khỏi thành Khôi Hoàng vẫn dễ dàng.

Thanh niên áo trắng cười cười, hắn dùng cây quạt gõ lên bàn, trong mắt lộ ra thần thái tự tin mãnh liệt.

-Chư vị, ta mượn hồn dược dùng một chút, như vậy trong một tháng, ta sẽ làm hắn cút ra khỏi Hoàng thành!

Ánh mắt đám người Tiểu Lang Thần sáng lên nhưng không nói chuyện, một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ hai, khu tám mươi chín, bên ngoài Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô đã có bảy tám người ở nơi đó, chuẩn bị chờ cửa hàng khai trương sẽ vào hẹn luyện linh.

Không bao lâu Bạch Hạo đẩy cửa ra, bảy tám người lập tức tinh thần chấn động cất bước đi vào, Bạch Hạo đã sớm quen tiếp đãi, hắn không nhanh không chậm bàn sinh ý luyện linh.

Trong cửa hàng, sau án dài, Bạch Tiểu Thuần lười biếng gục ở chỗ đó, khi thì ngẩng đầu nhìn khách nhân tới, đại đa số thời gian đều cân nhắc cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu.

Lúc này qua phân nửa buổi sáng, hồn tu tiến vào cửa hàng không ít, lúc Bạch Hạo chiêu đãi ngay ngắn trật tự, tất cả như thường, Bạch Tiểu Thuần cũng ngáp dài, suy nghĩ có nên đi ra ngoài dạo một vòng hay không.

Vào lúc này ở cửa lớn có một thanh niên đi tới, thanh niên này mặc áo dài màu trắng, trong tay cầm cây quạt, một thân tu vi Nguyên Anh hậu kỳ làm tâm thần mọi người trong cửa hàng rung động.

Khí thế của người này thật nặng không nói, hai người đi theo sau lưng hắn đều có tu vi không tầm thường giống người hộ đạo, thủ hộ hai bên, bọn họ đi vào cửa hàng.

- Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô? Khẩu khí thật là lớn!

Thanh niên áo trắng lãnh đạm nói ra, giọng nói truyền khắp cửa hàng, mọi người chung quanh đều hiểu kẻ này tới tìm việc, vì vậy đứng xem nháo nhiệt.

Nội tâm Bạch Hạo thở dài, hắn nhanh chóng tiến lên, về phần Bạch Tiểu Thuần, hắn ghé vào án đài cũng ngẩng đầu lên, nhìn sang thanh niên áo trắng một lúc, hắn cảm giác quen thuộc.

- Cảm giác này có chút tương tự đám thiên kiêu của nhà quyền quý trong Luyện Hồn Hồ.

Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc, cũng không biết Bạch Hạo nói cái gì, ánh mắt thanh niên áo trắng lộ ra thần thái tàn khốc, hắn hất tay áo lên, một cơn cuồng phong quét qua Bạch Hạo..

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trầm xuống, hắn biến mất khỏi án dài xuất hiện bên người Bạch Hạo, tay phải ấn một cái và cuồng phong biến mất, sắc mặt Bạch Hạo tái nhợt, thân thể cũng mơ hồ một ít, hiển nhiên bị tên thanh niên hất tay làm bị thương không nhẹ.

Hồn của Bạch Hạo suy yếu, Bạch Tiểu Thuần tức giận nhìn sang tên thanh niên áo trắng, ánh mắt đầy hàn ý.

- Dễ nói chuyện không được, thích động thủ đúng không?

Ánh mắt làm tên thanh niên áo trắng rung động, nghĩ đến các nghe đồn về người trước mặt, trái tim của hắn đập mạnh, khí thế yếu đi không

ít.

- Trần mỗ cũng không ỷ thế hiếp người, nếu cửa hàng của ngươi đối ngoại khai trương, lại xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô, ta tới luyện linh, không ngờ còn nói danh ngạch đã đủ? Đây là xem thường ta?

Thanh niên áo trắng vừa lên tiếng, giọng nói truyền ra khắp bốn phía, chẳng những người trong cửa hàng vây xem, không ít người bên ngoài cửa hàng cũng xem náo nhiệt.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, đang muốn nói chuyện thì hồn Bạch Hạo nhanh chóng bắt lấy cánh tay Bạch Tiểu Thuần, hiển nhiên nhìn ra người này tới đây gây sự.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, nhớ tới lúc nói chuyện với đồ nhi, đối phương khuyên bảo, lại nghĩ dù sao nơi này không phải thành Cự Quỷ, vì vậy nhịn xuống.

- Muốn luyện cái gì?

Bạch Tiểu Thuần cứng rắn nói ra.

Bạch Tiểu Thuần có ý thỏa hiệp, đôi mắt thanh niên áo trắng sáng ngời, hắn cười lạnh, tay phải vỗ túi trữ vật sau đó lấy một ngọc bội màu tím ra, ngọc bội vừa xuất hiện liền có sương mù lượn lờ, ẩn ẩn có thể nhìn thấy hư ảnh giao long trong đó đang gào thét, bị thanh niên vung tay liền hóa thành ánh sáng tím, hắn đưa ngọc bội tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Càng kinh người hơn trên ngọc bội có mười đạo ngân vân nhìn thấy mà giật mình, đám người chung quanh nhìn thấy cũng khiếp sợ.

- Ngọc bội phong ấn hồn một con giao long, loại hồn bảo này rất khó luyện linh!

- Đã luyện linh mười lần, lần thứ mười một... Xem như cải biến bản thân bảo vật, cũng là khó luyện nhất.

- Sợ là cho dù Luyện Hồn sư Hoàng Phẩm cũng không dám thử, xác xuất thất bại quá lớn.

Âm thanh mọi người quanh quẩn, nội tâm Bạch Tiểu Thuần sinh ra ý niệm khác, cũng giả vờ làm ra bộ dáng hèn mọn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào thanh niên áo trắng.

Thanh niên áo trắng mỉm cười, mọi người chung quanh xôn xao, hắn sớm đoán trước như vậy, lúc nhìn thấy gia hỏa làm khó các thiên kiêu khác phải nhăn nhó như vậy, hắn càng cảm thấy nội tâm đắc ý.

- Ta luyện ngọc bội này, vật ấy giá trị thật lớn, ngươi cũng không phải luyện phế.

Thanh niên áo trắng vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng nói ra lời này lại lộ ra thân thái đắc ý.

- Bạch mỗ luyện linh thu phí theo số lần luyện linh của bảo vật tăng nhiều.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, cắn răng mở miệng, nội tâm đang suy nghĩ làm sao lừa đối phương vào tròng.

Thanh niên áo trắng nghe vậy cười cười, hắn trực tiếp ném hồn tháp ra.

- Trong đó có hồn dược, đầy đủ, ngươi luyện đi, cứ dựa theo tiêu chuẩn của ngươi, nếu luyện phế của ta... Ngươi cần phải bồi thường! Nếu ngươi có thể luyện làm ta thỏa mãn, ta có thể trả cho ngươi gấp mười lần hồn dược.

Thanh niên áo trắng nói ra một câu làm người xem náo nhiệt bốn phía khiếp sợ không nhỏ, phải biết rằng Bạch Tiểu Thuần luyện linh có giá cao, mà thanh niên áo trắng lại chịu tăng gấp mười lần, giá tiền này cũng đã không cách nào hình dung, đồng dạng cái giá bồi thường khi thất bại cũng cực lớn.

- Xem như đánh bạc lớn...

- Mặc dù nói thất bại phải bồi thường, một khi thắng sẽ có thu hoạch lớn...

- Trận đánh bạc này cũng công bằng... Phải xem ông chủ cửa hàng có dám hay không.

Thanh niên áo trắng tươi cười càng đậm, nội tâm hừ lạnh, hắn đã nói trong một tháng sẽ làm Bạch Tiểu Thuần cút ra khỏi thành Khôi Hoàng, tự nhiên có nắm chắc, ngọc bội kia nhìn như bình thường giá trị không lớn, trên thực tế nó lại có giá trị không nhỏ, đây chính là đồ hoàng tộc ban thưởng, nếu thật bồi thường, nói bao nhiêu cũng có thể.

Cho dù đối phương thành công một lần, hắn có thể yêu cầu lại luyện một lần, cứ như thế, sớm muộn gì cũng nát, xem ra mình thắng rất dễ dàng, một khi nát thì hắn sẽ làm khó dễ.

Mà hắn có tính cách âm độc, rõ ràng là một hồi đánh bạc nhưng hết lần này tới lần khác không nói như vậy, mà là từng bước ép sát đào hố cho Bạch Tiểu Thuần nhảy vào, lại nói đánh bạc cũng chẳng khác gì dùng ngôn từ đấu nhau..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1061: Tính Toán Sai (Thượng)

Cho dù hôm nay Bạch Tiểu Thuần cự tuyệt, hôm sau hắn lại tới, thậm chí an bài xong xuôi, mỗi ngày hắn cầm cùng một vật tới, chỉ cần tiếp một lần thì hắn thắng.

Nếu như vẫn không tiếp, cửa hàng này cũng không cách nào luyện linh cho người khác, với hắn mà nói cũng là thắng, dù sao hắn không có ý thế hiếp người, mặc dù yêu cầu thất bại bồi thường, việc này trong luyện linh giới cũng không phải là không có, mà hắn chịu trả giá gấp mười lần, kể từ đó Cự Quỷ Vương cũng không nói được lời nào.

hơn nữa trọng yếu nhất, đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn mà thôi, còn có bước thứ hai, bước thứ ba, tầng tầng đan xen, hắn tin tưởng mười phần.

-Ngươi có dám hay không!

Thanh niên áo trắng nói lời mỉa mai.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn nghĩ thầm đối phương đang đào hố chờ mình nhảy vào, nhưng bản thân gia hỏa áo trắng cũng nhảy vào hố với hắn, nói chung chưa biết ai gài bẫy ai.

-Gia hỏa này thật âm độc, xem ra giá trị của ngọc bội này rất lớn... Mà hắn nói thỏa mãn với không hài lòng, cũng nói rõ cho dù ta thành công một lân, hắn cũng còn có thể bảo ta tiếp tục...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ánh mắt lóe sáng, sắc mặt lập tức đại biến, thân thể run rẩy vài cái, hô hấp dồn dập, trong đôi mắt còn xuất hiện tơ máu.

Có cái gì không dám nhận!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thở hổn hển, dường như đang cố gắng che dấu bản thân chột dạ.

- Nhưng ta luyện linh cho ngươi, thành công một lần sẽ thu phí một lần, sẽ không tính gộp giao một lần, nếu ngươi không đủ hồn dược, ta...

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục nói chuyện cho người ta cảm giác không dám nhận, hắn giả vờ làm ra vẻ nếu ngươi không trả nổi thù lao chứ không phải do ta không chịu luyện.

- Có thể, ngươi thành công một lần, ta sẽ kết toán một lần.

Thanh niên áo trắng nhíu mày, cảm thấy có chút không đúng, trước mắt là hắn bức bách Bạch Tiểu nhưng cũng bức mình vào góc tường, ánh mắt tỏa sáng, hắn cân nhắc một chút sau đó cười lạnh.

- Hắn Bạch Hạo đã đoán ra suy nghĩ của ta, hắn lại không đoán được ta quyết tâm dương danh trước mặt mọi người, càng không đoán được, ta đã có chuẩn bị nếu hắn luyện linht hành công mười bốn lần, huống hồ từ mười một lần tới mười bốn lần, hắn nói không chừng hắn sẽ thất bại.

Thanh niên áo trắng nheo mắt lại, lúc này nhìn hắn có vẽ lỗ mảng nhưng trên thực tế hắn đã có điều tra, biết rõ trên thân người trước mặt đều là luyện linh chi bảo mười bốn lần.

- Đáng tiếc, ta có thể xuất không thể xuất ra pháp bảo làm hắn bồi thường không nổi, phần lớn là vật luyện linh mười lần, cho dù thật lấy ra bảo vật luyện linh mười bốn lần, người ta có thể lấy lý do ta đưa bảo vật không hợp lý, thủ đoạn này sẽ thất bại.

Hắn cười lạnh, thanh niên áo trắng quyết đoán đồng ý.

Nhất là nhìn thấy sau khi mình đồng ý, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt như tro tàn, nội tâm của hắn thoải mái không ít.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đau khổ nhưng trong lòng vui như nở hoa, hắn giả vờ cắn răng cầm lấy ngọc bội và đi vào bên trong.

Không bao lâu sau hắn đi ra ngoài, ngân vân trên ngọc bội đã biến mất, đã biến thành một đạo kim văn, bộ dạng cũng cải biến, rõ ràng co lại nhỏ một chút nhưng linh lực tỏa ra kinh người, chấn động khuếch tán tứ phương, đám người đứng trong và ngoài cửa hàng há hốc mồm.

- Thật thành công!

- Luyện linh mười một lần ah...

Sức mặt thanh niên áo trắng như thường, ánh mắt nhìn ngọc bội trong tay Bạch Tiểu Thuần liền thở dài.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ ngẩng đầu, hắn nhìn thanh niên áo trắng và lên tiếng nói.

- Linh hồn nhỏ bé, ngươi nói phí luyện linh của ta cho vị công tử này nghe, tính tính toán toán hắn phải trả cho ta bao nhiêu hồn dược.

- Pháp khí hồn khí, luyện linh lần thứ nhất một ngàn hồn dược lên, lần thứ hai là hai ngàn, lần thứ ba là bốn ngàn, dùng như thế suy ra, lần thứ tư là tám ngàn, lần thứ bảy là sáu vạn bốn, lần thứ chín là hai mươi lăm vạn sáu, lầ thứ mười là năm mươi mốt vạn hai... Về phần luyện linh mười một lần cần trả một trăm lẻ hai vạn bốn ngàn hồn dược.

Lời của Bạch Hạo quanh quẩn, đám người chung quanh hít khí lạnh, trong bọn họ có một ít trước kia có tính toán, cho dù có chuẩn bị, sau khi nghe con số thì nội tâm vẫn rung động cực mạnh.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nhìn thanh niên áo trắng, thanh niên áo trắng trầm mặc ít nói sau đó lại mỉm cười, một ngón tay điểm vào hồn tháp và nói.

- Trong hồn tháp này có năm trăm vạn hồn dược, ngươi có thể tiếp tục đi luyện, chỉ mới luyện linh mười một lần, ta còn không hài lòng.

Hắn nói xong làm đám người chung quanh oanh động, giờ phút này người ở các cửa hàng chung quanh cũng tụ tập lại, lập tức đánh bạc lớn như thế, sắc mặt của hắn không ngừng biến hóa cũng rất kích động, sau đó xuất ngọc giản truyền âm, bắt đầu triệu hoán hảo hữu của mình tới đây.

Sau đó chuyện này oanh động cả khu tám mươi chín, vô số thân ảnh bay tới nơi này, bởi vì người quá nhiều nên không vào được cũng thả thần thức chú ý mật thiết.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần co rụt lại, lúc trước hắn biết đối phương cố ý nhắm vào mình, hiện tại hắn cười lạnh, cũng không cần che giấu cái gì, hắn cầm ngọc bội đi vào trong phòng.

Không bao lâu sau lại đi ra, ngọc bội trong tay xuất hiện hai đạo kim văn, lúc kim vân này xuất hiện làm người trong và ngoài cửa hàng không ngừng kinh hô cùng xôn xao.

- Mười hai lần... Trời ạ!!

- Loại đánh bạc này đã rất nhiều năm không nhìn thấy, mau gọi người đến, chuyện này chắc chắn sẽ oanh động cả thành Khôi Hoàng!

Lúc mọi người lên tiếng, thanh niên áo trắng cũng cảm thấy áp lực, trong mắt hắn không chút do dự nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần và hạ quyết tâm.

- Ta không hài lòng, tiếp tục luyện!

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được quyết tâm của thanh niên áo trắng, nội tâm của hắn hừ hừ, hắn nói thầm: ngươi chờ đó cho ta, xem ta hù chết ngươi hay không! Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần quay người đi vào trong phòng, lúc hắn đi ra, ngọc bội trên tay xuất hiện đạo kim văn thứ ba.

- Linh hồn nhỏ bé, báo giá!

Lúc này đây không đợi mọi người xôn xao, Bạch Tiểu Thuần đã nói một câu rất bén nhọn truyền khắp bốn phía.

Thân thể hồn Bạch Hạo hơi run rẩy, bởi vì việc này vượt qua tưởng tượng của hắn nhưng lại không chút do dự lên tiếng.

- Lần luyện linh này cần trả bốn trăm lẻ chín vạn sáu ngàn hồn dược!

Hồn Bạch Hạo lên tiếng làm oanh động bốn phương, vào lúc này chẳng những khu tám mươi chín chấn động, thậm chí tại những người khác truyền bá tin tức nên người của khu khác cũng chạy tới, nếu từ trên không trung nhìn xuống sẽ phát hiện bốn phía khu tám mươi chín có chí ít mấy vạn hồn tu chạy tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1062: Tính Toán Sai (Hạ)

Thanh niên áo trắng cũng run rẩy, ánh mắt của hắn hoảng loạn, đầu óc của hắn rung động, hắn miễn cưỡng bảo trì trấn định, dù sao tất cả không theo chuẩn bị của hắn, nội tâm của hắn cũng đắng chát, dựa theo hắn hi vọng, tốt nhất trong lần luyện chế thứ mười bốn sẽ làm ngọc bội nát.

- Tạo nghệ luyện linh của kẻ này quá kinh người.

Thanh niên áo trắng hung Hắng cắn răng một cái, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, sau đó lại nói:

-Ta vẫn không hài lòng, ngươi tiếp tục luyện!

Lúc này người đứng xem trong và ngoài cửa hàng đều hoảng sợ không nhỏ, khiếp sợ đến cực hạn, kinh thiên động địa, bọn họ sớm nhìn ra đánh bạc có chút không đúng, lần lượt nhìn thanh niên áo trắng nói không hài lòng cũng hiểu rõ hàm ý trong đó.

-Còn không hài lòng, tiểu tử áo trắng, xem ta hù chết ngươi thế nào!

Bạch Tiểu Thuần quay người đi vào bên trong, lúc hắn vào phòng chừng một nén nhang, sau khi hắn bước ra, mọi người nhìn ngọc bội và hò hét rung động trời đất.

- Mười... Mười bốn lần!

- Luyện linh mười bốn lần, điều này sao có thể, trời ơi...

Trong lúc mọi người xôn xao, vô số người lập tức hò hét như điên cuồng, rất nhiều người từ xa chạy tới cũng khiếp sợ, không chờ hồn Bạch Hạo báo giá, Bạch Tiểu Thuần đã đắc ý nói trước.

- Tám trăm mười chín vạn hai nghìn hồn dược!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ, cảm thấy mình mở miệng nói câu này thật khí phách.

Bạch Tiểu Thuần hiện tại vô cùng đắc ý, thanh niên áo trắng nghe không khác gì tiếng chuông tang, tâm thần hắn như bị thiên lôi giáng xuống, sắc mặt của hắn tái nhợt giống như bị lực lượng thật lớn oanh kích, thân thể hắn lảo đảo lui ra sau vài bước, hắn hít thở mấy lần, hai mắt đã đỏ rực, cho dù hắn cố tình chuẩn bị nhưng tâm thần vô cùng rung động, bởi vì số hồn dược này quá khổng lồ, nhất là nghĩ đến tích con số lần sau đã vượt qua một ngàn năm trăm vạn hồn dược.

Vào lúc này hắn hối hận vì mình xuất đấu, đã có ý lùi bước, nhưng hắn đâm lao phải theo lao, đáy lòng xoắn xuýt không ngừng, bởi vì trận đánh bạc này có quá nhiều người chú ý, người ở các khu vực chung quanh đang chạy tới vượt qua mười vạn, thậm chí còn có rất nhiều tu sĩ ở các khu vực khác đang chạy tới.

- Vị khách nhân này, thỏa mãn không? Hồn dược trong hồn tháp không đủ, ngươi tổng cộng phải trả cho ta tám trăm mười chín vạn hai ngàn hồn dược, ngươi thanh toán xong, nếu như ngươi không hài lòng, Bạch mỗ có thể tiếp tục luyện cho ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vuốt cằm sau đó đắc ý lên tiếng.

Bạch Hạo lại há hốc mồm, hắn ngơ ngác nhìn sư tôn của mình, đáy lòng do ự, suy nghĩ dường như sư tôn tính sai, chỉ tính toán giá luyện linh một lần cuối cùng, không có tính toán con số mấy lần trước cộng lại.

Hắn cố tình nhắc nhở, nghĩ tới trước mắt có quá nhiều người, chính mình biểu hiện bộ dáng hồn bộc ngơ ngác, thật sự không thể nhắc nhở,

vì vậy đáy lòng thở dài có cảm giác muốn che mặt.

Vố số người hít thở ồ ồ, đều bị chấn động nhưng có không ít người cảm thấy cổ quái, phát giác Bạch Tiểu Thuần đã tính sai, tên thanh niên kia lại là quyền quý, bọn họ không nghĩ đắc tội, Bạch Tiểu Thuần tính toán sai trướng, cả đám vụng trộm nhìn Bạch Tiểu Thuần, tên thanh niên áo trắng cũng nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, cũng sửng sốt, nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Bạch Tiểu Thuần thì khó hiểu, nhưng lại đoán không ra suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, hắn không tin đối phương tính toán sai... Sau nửa ngày hắn ngẩng đầu lên, vỗ túi trữ vật sau đó ném một hồn tháp ra ngoài.

- Bên trong có bốn trăm vạn hồn dược, ta... Ta vẫn không hài lòng, ngươi có thể tiếp tục.

Thanh niên áo trắng thăm dò, lúc này hắn tập hợp lực của các thiên kiêu, thậm chí còn tăng thêm hồn dược của bản thân mình vào, đây đã là cực hạn, thậm chí số hồn dược này đã có thể so với nội tình một đại gia tộc.

- Luyện linh mười bốn lần lên mười lăm sẽ có giá khác, không phải tăng lên gấp đôi, mà là gấp mười lần!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ lên tiếng.

- Nói cách khác, nếu lần này ta thành công... Ngươi phải thanh toán hồn dược cho ta gấp mười lần, là tám ngàn một trăm chín mươi hai vạn!

Bạch Tiểu Thuần cũng hãi hùng khiếp vía, hắn cũng phải nhắc nhở.

- Ngươi... Xác định không hài lòng?

Bạch Tiểu Thuần hảo tâm nhắc nhở một câu, hắn vừa nói ra con số, chẳng những thanh niên áo trắng rung động và chóng mặt, ngay cả các hồn tu bên ngoài cũng hít khí lạnh, trên thực tế luyện linh mười bốn lần lên luyện linh mười lăm lần không tầm thường.

Phải biết rằng mười lăm lần là có được lực lượng Thiên Nhân, thậm chí có thể giúp tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn dùng cảm ngộ thiên địa, cho nên luyện linh chi bảo cấp bậc này có giá trị cực lớn, thậm chí còn vượt qua tất cả bảo vật luyện linh khác, đều nằm trong tay các đại gia tộc hoặc các quyền quý, sẽ không dễ dàng truyền lưu ra bên ngoài.

Mặc dù số lượng rất ít, dù sao tỷ lệ luyện linh thành công cũng cực thấp, như Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần lập nhiều công lao lớn như thế, thậm chí còn lãnh trách nhiệm đi Luyện Hồn Hồ, vì liên quan tới chỗ thiếu hụt trong công pháp Cự Quỷ Vương cho nên mới cấp một cây thương luyện linh mười sáu lần.

Không phải hắn keo kiệt, mà với hắn bảo vật luyện linh mười lăm lần cũng không có bao nhiêu, càng không cần phải nói thích hợp cho Thiên Nhân sử dụng.

Cho nên chuyện luyện linh mười bốn lần lên mười lăm lần, nếu dùng hồn dược đi tính toán, không ai có thể nói bao nhiêu thì thích hợp, Bạch Tiểu Thuần ra giá hơn tám nghìn vạn hồn dược, giá tiền này thật khoa trương nhưng cẩn thận tưởng tượng, mọi người đều hiểu, này dù sao không đơn thuần chỉ là luyện linh chi bảo, nó còn là cơ hội tấn chức Thiên Nhân.

Man Hoang tấn chức Thiên Nhân cần mượn nhờ lực lượng của pháp bảo luyện linh mười lăm lần cảm ngộ thiên địa, từ đó giúp mình đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất.

- Ngươi nên cân nhắc một chút đi, ngươi xem, cho dù bây giờ ngươi không thỏa mãn, dựa theo cái giá gấp mười lần để tính toán thì ngươi cũng không cầm ra nổi...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, cảm thấy thanh niên áo trắng quá đáng thương, hảo tâm nhắc nhở một câu, hắn còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn thanh niên áo trắng.

Hồn Bạch Hạo nghe được “Gấp mười lần”, đáy lòng thở dài, nói thầm sư tôn của mình thật phá sản, tính toán sai đã giảm hơn sáu nghìn vạn hồn dược đấy...

Tên thanh niên áo trắng nghe xong liền hét lớn.

- Ngươi câm miệng!!

Hắn như phát điên, đôi mắt đỏ như máu, Bạch Tiểu Thuần nói những lời này chẳng khác gì đang giễu cợt bản thân hắn.

- Ta không hài lòng, ngươi tiếp tục luyện cho ta, tiếp tục luyện!! Ta cũng không tin ngươi có thể luyện lần thứ mười lăm thành công.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1063: Ta Hận Nhất Kẻ Chơi Xấu (Thượng)

Thanh niên áo trắng rống to như bệnh tâm thần, hai người bên cạnh hắn hiện tại sợ hãi sắc mặt tái nhợt, bọn hắn cảm thấy trong lòng run sợ, lúc này tiến lên khuyên can thanh niên áo trắng.

- Cút ngay cho ta, Bạch Hạo, ta tiếp tục đánh bạc với ngươi...

Thanh niên áo trắng đã phát điên, hắn không thể không đánh bạc, đánh bạc thì hắn biết mình còn có khả năng thắng, nếu như thua hắn đại bại, cái giá quá lớn làm hắn không chịu nổi, chết cũng không thể nói thoả mãn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thanh niên áo trắng thật sâu, không nói thêm câu nào, hắn cầm ngọc bội bước vào trong phòng, có vô số ánh mắt tập trung vào thân ảnh của hắn, lúc này sắc mặt mọi người biến, bọn họ nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần đi vào phòng, muốn tiếp tục quan sát, lại phát hiện trong phòng Bạch Tiểu Thuần có hào quang cấm chế sáng ngời, chẳng những ngăn cản tất cả thần thức, thậm chí ngăn cản tất cả hào quang phát ra, cho dù có người vận dụng thủ đoạn đặc biệt cũng không nhìn thấy gì!

Lực lượng mặt nạ ngăn cách tất cả, nếu có người đủ thực lực bài trừ ngăn cách này sẽ có thể nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần hình ảnh luyện linh bình thường, chỉ có điều người làm được phải có tu vi Bán Thần.

Đây là Bạch Tiểu Thuần tận lực làm ra, dù cấm chế ngăn cách quan bị phá cũng nhìn thấy những hình ảnh hắn muốn người khác nhìn thấy, tử đó bỏ qua nghi kỵ của các cường già.

Từ lúc bắt đầu, Bạch Tiểu Thuần cũng đã thiết trí như vậy, dựa vào lực lượng mặt nạ yểm hộ hắn tốt nhất, trước mắt lúc Bạch Tiểu Thuần luyện linh, số hồn tu chạy tới bên ngoài càng ngày càng nhiều, rậm rạp chằng chịt, chẳng những khu tám mươi chín khu đều đây, cho dù trên không trung cũng có người quan sát.

Các lời nghị luận và huyên náo xôn xao, ngay sau đó hình thành tiếng ồn ào vang lên khắp các nơi.

- Bạch Hạo nhất định là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, hơn nữa còn là Huyền phẩm đỉnh phong.

- Bất cứ Luyện Hồn Sư Huyền phẩm nào cũng có một ít thủ đoạn đặc thù gia tăng xác xuất thành công thật lớn, chỉ có lần luyện linh từ mười bốn lần lên mười lăm lần cần thủ đoạn lợi hại mà thôi, hơn nữa còn phải đụng đại vận.

- Trên thực tế, lần đánh bạc này không phải dùng thủ pháp Luyện Hồn Sư, mà là so vận khí...

- Bất kể như thế nào, sau chuyện lần này Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô sẽ biến thành danh xứng với thực, nhất định sẽ oanh động thành Khôi Hoàng.

Vào lúc tất cả mọi người nghị luận, thân thể thanh niên áo trắng run rẩy, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, đầu óc trống rỗng, chuyện này quá lớn, hắn đã sắp sụp đổ không chịu nổi.

- Tại sao lại như vậy...

- Dựa theo kế hoạch thì đúng... Nhưng tại sao hắn thành công nhiều lần? Ta đã chuẩn bị nhiều hồn dược như thế có lẽ đã đủ, hắn lại không bại lần nào!

- Lần này hắn nhất định thất bại, chỉ cần thất bại thì ta thành công.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người tụ tập bên ngoài cửa hàng càng ngày càng nhiều, không có ai không kiên nhẫn, bởi vì luyện linh mười bốn lần lên mười lăm lần trong nhận thức của mọi người rất hao phí thời gian, mặc dù đang nghị luận nhưng bọn họ vẫn dùng thần thức bao phủ gian phòng.

Sắc mặt hồn Bạch Hạo không biểu tình bay qua một bên, nội tâm hắn không ngừng thở dài, hắn cảm giác sư tôn của mình quá hấp dẫn thù hận, hơn nữa càng am hiểu tuyệt địa phản kích, lần này chính là như thế...

Nhìn thấy bộ dạng thanh niên áo trắng tóc tai bù xù, hồn Bạch Hạo cảm thấy đồng tình, ngươi tìm ai gây phiền toái không tốt, hết lần này tới lần khác lại đắc tội sư tôn của ta...

Qua một giờ nhưng Bạch Tiểu Thuần không đi ra, thực tế sau khi đi vào phòng hắn đã khoanh chân thổ nạp, không có đi luyện linh, sau khi trôi qua ba canh giờ, Bạch Tiểu Thuần phun ra một ngụm trọc khí và mở mắt ra, suy nghĩ thời gian đã tới liền lắc đầu than thở.

- Ta thật không muốn bẫy ngươi, cũng không có biện pháp, ta đã khuyên ngươi đừng tiếp tục, ngươi không nghe còn kiên trì, một khi ta ra tay, chính ta còn sợ ta.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình quá lương thiện thuần khiết, hắn bắt đầu luyện linh, lúc này ngọc bội trong tay xuất hiện kim văn thứ năm, lực lượng Thiên Nhân bao phủ thiên địa, con giao long bên trong cũng rõ ràng hơn trước, thậm chí nó cho người ta ảo giác là Thiên Nhân Hồn.

- Là bảo bối tốt!

Bạch Tiểu Thuần động tâm, sau khi luyện linh ngọc bội hắn đã cân nhắc thấu triệt, biết rõ một khi phát động sẽ huyễn hóa hư ảnh giao long có thực lực không tầm thường.

Vuốt vuốt một phen, Bạch Tiểu Thuần đứng lên, hắn giả vờ bộ dạng suy yếu tinh lực xói mòn, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, thậm chí trên người

cũng đầy mồ hôi đi ra bên ngoài.

Vào lúc hắn đi ra, thần thức và vô số ánh mắt ngưng tụ vào người, nhất là nhìn ngọc bội trên bàn tay hắn, người bên ngoài yên tĩnh.

Sau khi yên tĩnh ngắn ngủi đã bộc tiếng kinh hô và xôn xao kinh thiên động địa.

- Trời ơi...

- Mười lăm lần!! Ta cảm nhận được khí tức Thiên Nhân của nó!

- Thành công, hắn thực thành công, đây chính là pháp bảo luyện linh mười lăm lần đấy!

Vô số người thèm muốn và tham lam.

- Pháp bảo luyện linh mười lăm lần, bất cứ món nào đưa lên đấu giá hội cũng sẽ có giá trên trời, Bạch đại sư lại tự tay luyện ra.

Chung quanh có tiếng nghị luận như sấm nổ vang khắp một nửa thành Khôi Hoàng, huống chi thanh niên áo trắng không còn gì để nói.

- Không có khả năng... Không có khả năng... Đây không phải thực...

Ánh mắt thanh niên áo trắng tan rả, hắn run rẩy lui ra phía sau giống như rất tuyệt vọng, hắn thất hồn lạc phách thì thào lẩm bẩm, sau đó lại gào to..

- Ngươi xem, vừa rồi ta hảo ý khuyên ngươi dừng lại đúng không, ngươi còn muốn tiếp tục, bỏ đi bỏ đi, ta cũng là người mềm lòng, giảm số lẻ cho ngươi, ta chỉ lấy tám trăm ngàn hồn dược mà thôi.. Ah, không đúng, còn cái giá gấp mười lần nếu làm người thỏa mãn nữa, tám ức hồn dược...

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn cũng choáng váng khi nói ra con số này, ánh mắt trông mong nhìn tên thanh niên áo trắng.

- Ngươi ngàn vạn đừng tiếp tục... Bằng không...

Cảnh này làm nội tâm Bạch Hạo sinh ra cảm giác cổ quái, hiện tại hắn không hiểu sư tôn của hắn tính sai hay cố ý gài bẫy, hắn chỉ cảm thấy sư tôn cao thâm mạt trắc, suy đoán bình thường rất không thấu.

- Bạch Hạo!! Ngươi bịp ta, ngươi nhất định không tính toán sai!! Ngươi cố ý muốn bịp ta!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1064: Ta Hận Nhất Kẻ Chơi Xấu (Hạ)

Thanh niên áo trắng phun một ngụm máu tươi, nội tâm rất hối hận, lúc trước hắn vốn định lùi bước, bởi vì Bạch Tiểu Thuần tính toán sai cho nên hắn tiếp tục yêu cầu luyện linh, lúc này hắn mới biết đối phương đã đùa nghịch mình, nội tâm tức giận ngập trời, thân thể run rẩy lui ra sau, hắn chạy ra khỏi cửa hàng, hắn không dám đánh cược, cái giá này quá lớn, đừng nói là hắn, cho dù là gia tộc của hắn cũng gánh không nổi, vừa nghĩ tới cái giá tám ức hồn dược, tâm thần như thoát ly thân thể, trong đầu chỉ có một suy nghĩ muốn rời khỏi nơi này

-Ta gài ngươi? Có ý tứ gì, ngươi đừng chạy, thanh toán hồn dược, ngươi định quỵt nợ sao?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, cân nhắc đối phương có ý gì, chính mình tính toán sai sao? Hắn vẫn chưa ý thức được bản thân mình tính sai, đang buồn bực lúc, mắt nhìn đối phương muốn chạy, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trầm xuống, hắn tức giận, hắn cảm giác mình trước kia hảo tâm khuyên bảo, gia hỏa này không lĩnh tình cũng bỏ đi, hiện tại còn vu oan mình tính sai, thật khi dễ người.

-Ta hận kẻ chơi xấu nhất.

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lúc này bước tới một bước, hai người theo sau thanh niên áo trắng đã sớm lo lắng hãi hùng nên bày trận đón dịch, lúc này tiến lên ngăn cản, vào lúc va chạm hai người này phun máu tươi bay ra xa, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, hắn không dừng lại chút nào, trực tiếp xuất hiện trước mặt thanh niên áo trắng sau đó nâng tay phải tát một cái.

Oanh, thanh niên áo trắng phun máu tươi như suối, thân thể bay ra xa, mặt của hắn cũng đẫm máu, bộ dạng như kẻ tâm thần.

-Ngươi dám động thủ trong thành Khôi Hoàng!

- Ta động thủ thì sao, ngươi thiếu nợ hồn dược của ta không trả, đi tới nơi nào ta cũng chiếm đạo lý

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn còn đá một cước.

Một cước này đá tên thanh niên áo trắng bay ra xa, oanh, gia hỏa này khảm vào vách tường, thanh niên áo trắng phun máu tươi như không cần tiền, xương cốt đứt gãy nhiều nơi, giận dữ công tâm, hơn nữa tu vi hỗn loạn nên hôn mê.

- Hừ, còn dám quỵt nợ ta, nãi nãi của ngươi, sổ sách của Bạch gia gia nói quỵt là quỵt được sao?

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn cảm thấy tiểu tử áo trắng không phải thứ tốt, chính mình đánh cuộc thua lại chạy trốn, làm thế là xem thường mình, cả đời này Bạch Tiểu Thuần chán ghét nhất là kẻ xem thường mình.

- Bạch Hạo ngươi lớn mật!

- Trần Hùng là kỳ lân tử Trần gia, lão tổ Trần gia chính là Thiên Công đấy!

Hai lão giả hộ đạo cho thanh niên áo trắng, lúc nhìn thấy thanh niên áo trắng bị khảm trên vách tường liền nổi giận gầm lên.

- Thiên Công?

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, biết rõ trong Man Hoang có thể xưng là Thiên Công chỉ có Thiên Nhân đỉnh phong mới được, như Vô Thường Công, cho dù là Thiên Nhân cũng chỉ là Địa Công, trước mắt đã tới nước này, Bạch Tiểu Thuần nghĩ chính mình chiếm cứ đạo lý, dù sao

đối phương tới gây phiền toái cho mình, đối phương cũng là kẻ đưa ra đề nghị đánh cược, sau đó cũng là đối phương thua cuộc chạy trốn, chính mình không sai chỗ nào cả, tự nhiên không thể kinh sợ, vì vậy nội tâm tuy không ổn nhưng đối mặt với người bốn phía hắn phải mạnh miệng.

- Thiên Công tính toán là cái chim gì, lão tử tại thành Cự Quỷ đã trói Bán Thần đấy!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, một đạo cuồng phong quét qua tên thanh niên áo trắng và hai lão giả hộ đạo, sau đó hai lão giả hộ đạo bị đánh bay vào vách tường ngất đi.

Tất cả những việc này đều bị người bên ngoài cửa hàng nhìn thấy, cả đám hít khí lạnh, cũng bị Bạch Tiểu Thuần bưu hãn dọa sợ, việc này sẽ truyền bá khắp thành Khôi Hoàng với tốc độ thật nhanh.

- Linh hồn nhỏ bé, đóng cửa!

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng và lên tiếng, Bạch Hạo hãi hùng khiếp vía bay ra, vội vàng đuổi khách nhân ra ngoài và đóng cửa lại.

Hồn tu bên ngoài cửa hàng đứng xem náo nhiệt, cả đám cảm thấy hôm nay xảy ra chuyện kinh tâm động phách, bọn họ cũng không lập tức giải tán, hiển nhiên biết rõ Thiên Công của Trần gia sẽ không từ bỏ ý đồ, muốn chờ ở nơi này xem chuyện xảy ra sau đó.

- Chỉ sợ cửa hàng luyện linh này về sau có danh tiếng bao phủ khắp thành Khôi Hoàng!

- Luyện linh mười lăm lần... Chỉ điểm này cũng đủ vang danh khắp nơi!

- Không nghĩ tới tại khu tám mươi chín lại có cao nhân, người này tên là Bạch Hạo, tại sao ta cảm thấy cái tên này quen tai...

Mọi người nghị luận với nhau, cũng nghe được tên thanh niên áo trắng hô hai chữ Bạch Hạo, vào lúc này suy nghĩ một lúc, ngay sau đó có

rất nhiều hồn tu kinh hô.

- Bạch Hạo... Ta nhớ ra rồi, hắn là Bạch Hạo thành Cự Quỷ, chính là kẻ giết phụ thân mình, trợ giúp Cự Quỷ Vương chống phản loạn, sau đó trói tất cả thiên kiêu trong Luyện Hồn Hồ, là Bạch Hạo này!

- Trời ơi, ta cũng nhớ ra rồi, là hắn, nghe đồn người này tâm ngoan thủ lạt, lục thân không nhận, thượng đội hạ đạp làm người ta khinh thường!

- Việc này tính là cái gì, ta còn nghe nói người này có sở thích đoạt thê tử của người khác, vô sỉ đến cực điểm, hắn đã tới thành Khôi Hoàng của chúng ta, không ngờ còn biến hóa nhanh chóng, trở thành luyện linh đại sư!!

Từng tin tức truyền bá ra ngoài, càng ngày càng nhiều người nhớ tới thân phận Bạch Tiểu Thuần, tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần đứng chắp tay sau lưng trong cửa hàng, hắn nhìn thanh niên áo trắng và hai lão giả hộ đạo, lại nhìn qua khe hở cửa sổ, nhớ tới hành vi quỵt nợ và càn rỡ của đối phương, hắn càng ngày càng tức giận.

- Khinh người quá đáng, ta đã trốn tới nơi này, không đi trêu chọc người khác, cũng nén giận, không ngờ gia hỏa này còn dám khi dễ ta.

Bạch Tiểu Thuần dùng lực lượng mặt nạ che giấu nói với Bạch Hạo.

- Hạo nhi, việc này không có bao nhiêu quan hệ với vi sư, ngươi cũng nhìn thấy, bọn chúng quá phận mà.

Bạch Tiểu Thuần tức giận nói ra, Bạch Hạo cười khổ lắc đầu, không biết nên nói cái gì, hiện tại đã xông tai họa, hơn nữa không quan hệ lớn với Bạch Tiểu Thuần, bởi vì cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

- Sư tôn, trước mắt phải nghĩ biện pháp, gia tộc của kẻ này sẽ tới đây tìm chúng ta.

Bạch Hạo trầm ngâm mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần cũng chột dạ, lúc trước hắn nhìn như hung hăng càn quấy nhưng nội tâm rất lo sợ, dù gia tộc đối phương có Thiên Nhân, nơi này không phải thành Cự Quỷ, vì vậy hắn lấy ngọc giản truyền âm nói với Cự Quỷ Vương tình hình nơi này.

Không bao lâu sau, giọng nói bá đạo của Cự Quỷ Vương vang lên trong ngọc giản.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1065: Thiên Công Tính Toán Là Cái Chim Gì?

-Sợ cái gì, không phải là Thiên Công sao, Bạch Hạo, ngươi là đại tổng quản thành Cự Quỷ, lại là con rễ của lão phu, người này đã dám đến trêu chọc, đánh thì đánh, Trần Hảo Tùng dám lấy lớn hiếp nhỏ, lão phu cũng có thể!

Bạch Tiểu Thuần đã lâu không cảm động, giờ phút này nghe Cự Quỷ Vương truyền âm, hắn cảm giác không khác gì âm thanh của thiên nhiên, tâm tình kích động, cảm thấy trong lòng Vương gia vẫn có mình, vì vậy thở sâu, áp lực biến mất, hắn ngẩng đầu nhìn ba người thanh niên áo trắng, càng nhìn càng không vừa mắt.

-Hừ, ta tính sổ sách, đầu tiên phải thu chút tiền lãi, dù sao có ta có Cự Quỷ Vương làm chỗ dựa.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền liếm bờ mỗi, suy nghĩ tại sao mình không quá phận hơn một chút, hắn nghĩ tới tám ức hồn dược liền tức giận, vì vậy lấy Vĩnh Dạ Tán ra đâm vào trong người tên thanh niên áo trắng.

-Ta hút một chút...

Bạch Tiểu Thuần thì thào một câu, hắn vừa đâm vào người thì tên thanh niên mở to mắt, trên mặt nổi gân xanh, hắn không thể khống chế phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra bên ngoài làm tất cả mọi người sững sờ, Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình vội vàng thu hồi cây dù, cứ như vậy một hồi hắn gần như hấp thu một thành sinh cơ của tên thanh niên dung

nhập vào trong cơ thể, Bất Tử Trường Sinh Công Thối Cốt Cảnh tăng cao một ít.

- Bạch Hạo, ngươi làm gì, ngươi chết không yên lành!!

Thân thể thanh niên áo trắng gầy gò một ít, hắn gào thét với Bạch Tiểu Thuần, hắn càng giãy dụa, càng muốn rời khỏi nơi này.

- Câm miệng, ta chỉ hút một chút, có bao nhiêu việc chứ, ngươi còn thiếu nợ ta hơn tám ức hồn dược đấy, ngươi còn dám mắng ta.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, suy nghĩ nếu đã hút rồi, hơn nữa tên thanh niên la to như vậy có lẽ không có việc gì, như vậy cứ hút nữa là tốt rồi, nghĩ tới đây hắn lại cầm Vĩnh Dạ Tán đâm lần nữa.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, tiếng chửi bới không dứt, Bạch Tiểu Thuần đâm cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm...

Bạch Hạo há hốc mồm, hắn lập tức tiến lên khuyên can.

- Sư tôn, lại đâm nữa hắn sẽ chết đấy...

- Yên tâm, vi sư có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần càng đâm càng cảm thấy kích thích, trong lúc bất tri bất giác, thân thể thanh niên áo trắng chỉ còn da bọc xương, tiếng kêu la vô cùng suy yếu, đến cuối cùng đã gần hấp hối, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần chỉ còn sợ hãi chưa từng có, thậm chí đáy lòng của hắn hối hận gần chết, rốt cuộc hắn hiểu vì sao đám đồng bạn kia mắng lợi hại như vậy nhưng không có kẻ nào thật sự dám gây sự với Bạch Tiểu Thuần.

Đâm tên thanh niên áo trắng xong, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn sang hai lão giả hộ đạo, cân nhắc một chút sau đó quay đầu nhìn sang Bạch Hạo.

- Đồ nhi, ngươi nói... Ta có nên đâm hai tên gia hỏa này một cái hay không?

Bạch Hạo cười khổ, hắn nhìn thấy thanh niên áo trắng bị sư tôn hút còn da bọc xương, bộ dạng vô cùng thê thảm, hắn nhìn còn cảm thấy đáng thương, nếu sư tôn đã hỏi thì hắn cũng trả lời.

- Nếu đã đâm rồi, chúng ta cũng đắc tội Trần Thiên Công, như vậy có đâm hai lão giả này hay không cũng không có gì khác nhau.

- Ngươi cũng rất có kinh nghiệm nha, ha ha, vi sư cũng nghĩ như vậy!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha sau đó cầm lấy Vĩnh Dạ Tán đâm tới, lúc này hai lão giả ốm đi trông thấy, tuy Bạch Tiểu Thuần có chừng mực nhưng chỉ hút một phần sinh cơ của hai người này, bởi bọn họ không phải chủ mưu.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ rất sung sướng, cánh cửa cửa hàng bị đá văng ra, một đạo khí thế Thiên Nhân bộc phát dữ dội.

- Bạch Hạo!

Khí thế ập vào mặt, Hồng Trần Nữ nghiến răng nghiến lợi mang theo tức giận quát lớn, nàng từ trên trời bay xuống.

Tiếng quát quá đột ngột, Bạch Tiểu Thuần đã giật mình, hắn thu hồi Vĩnh Dạ Tán trong tay, lúc ngẩng đầu lúc đã nhìn thấy thân ảnh tuyệt mỹ của Hồng Trần Nữ từ ngoài cửa lớn đi vào bên trong.

Tuy nàng rất đẹp nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không có tâm tình thưởng thức, nếu nói nàng sợ nhất gặp ai trong Man Hoang này, như vậy người đó chính là Hồng Trần Nữ, bởi vì thù hận của hai người quá lớn, Bạch Tiểu Thuần lòng dạ biết rõ, nếu để đối phương biết mình là Bạch Tiểu Thuần, sợ rằng Hồng Trần Nữ sẽ đuổi giết lên trời xuống đất không tha.

- Tử Mạch, ngươi tới...

Trái tim Bạch Tiểu Thuần đập mạnh, mặt ngoài lại giả thành bộ dạng trấn định, hắn lập tức lớn mật kêu gọi Hồng Trần Nữ.

- Bạch Hạo ngươi làm chuyện tốt!

Hồng Trần Nữ tức giận, nghe hai chữ Tử Mạch đã làm nàng buồn nôn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng mới không muốn tới nơi này, thật sự bởi vì Cự Quỷ Vương truyền âm cho nàng, sau đó là Thiên Công Trần gia cũng truyền âm tới, dù sao hôm nay rất nhiều người cũng biết Bạch Tiểu Thuần chính là đại tổng quản thành Cự Quỷ, cũng là người được Cự Quỷ Vương khâm định hôn sự.

Kể từ đó Bạch Tiểu Thuần gây phiền toái, Thiên Công Trần gia cũng trực tiếp đòi người từ Hồng Trần, dù sao... Vị Thiên Công Trần gia cũng biết nguyên nhân và kết quả của sự việc, tám ức hồn dược, cho dù là hắn cũng không cầm ra được.

Nội tâm Hồng Trần Nữ vô cùng tức giận nhưng không có biện pháp, dù không muốn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nhưng cũng phải đi đòi người.

Hiện tại nhìn thấy ba người thanh niên áo trắng có bộ dạng da bọc xương trong cửa hàng, Hồng Trần Nữ càng tức giận, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần còn mang theo chán ghét tới cực điểm.

- Đã biết rõ gây chuyện, thật không biết phụ thân ta vừa ý ngươi điểm nào, về sau nhớ kỹ cho ta, ngươi lại gây huyện thì sẽ như pho tượng này.

Hồng Trần Nữ không kiên nhẫn quát lớn, nói xong nàng lấy một pho tượng ra khỏi túi trữ vật và bóp nát, tiếng răng rắc vang lên, pho tượng chia năm xẻ bảy.

Vốn Bạch Tiểu Thuần nghe thấy Hồng Trần Nữ tức giận răn dạy còn có chút mâu thuẫn, sau khi nhìn thấy pho tượng kia, tính tình của hắn lại bộc phát, cũng không phải bởi vì pho tượng, mà là vì tướng mạo của pho tượng chính là Bạch Tiểu Thuần.

- Trời ạ, Hồng Trần lão nữ hận ta nhiều năm như thế, không ngờ tùy thân còn mang theo pho tượng của ta.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy hít sâu một hơi, hắn không sợ hãi Hồng Trần Nữ uy hiếp nhưng sợ thái độ của đối phương.

Nhắc tới cũng kỳ, hắn càng sợ hãi nhưng càng không thể áp chế kích thích trong nội tâm mình, cảm giác giống như đứng trước mặt Hồng Trần Nữ, phụ thân nàng còn cố ý tác hợp hai người, hết lần này tới lần khác Hồng Trần Nữ thật không biết mình chính là Bạch Tiểu Thuần.... Thật sự... Quá kích thích...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1066: Còn Không Hàng Phục Ngươi?

-Nếu... Nếu có một ngày thật có cơ hội động phòng... Ta tháo mặt nạ ra, không biết có hù Hồng Trần Nữ chết hay không...

Đầu óc Bạch Tiểu Thuần hơi loạn, hắn cảm giác mình đã hiểu sai nhưng không thể khống chế suy nghĩ này, càng nghĩ càng cảm thấy kích thích.

Nhìn thấy ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, Hồng Trần Nữ chán ghét không thể áp chế nổi, nếu không phải vi Cự Quỷ Vương, hiện tại nàng có xúc động tiêu diệt Bạch Hạo ngay lập tức.

-Bạch Hạo hạ lưu vô sỉ, ánh mắt của hắn chắc chắn không phải ý gì tốt.

Nội tâm Hồng Trần Nữ phiền muộn, sau đó nàng cố ép xuống, nàng vung tay phải một cái, lập tức thu thanh niên áo trắng và hai lão giả kia.

-Bạch Hạo, ta cảnh cáo ngươi, ta có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi nhưng cũng có điểm mấu chốt, nếu ngươi gây phiền toái cho ta lần nữa, đừng trách ta thực đến diệt ngươi!

Hồng Trần Nữ nói câu cuối cùng, trên gương mặt tuyệt mỹ còn mang theo sát khí.

-Việc này không thể oán ta, là hắn đến tìm việc, lại chủ động đánh cuộc, cuối cùng còn thua ta tám ức hồn dược.

Bạch Tiểu Thuần bị những suy nghĩ loạn thất bát tao kia làm rối loạn, hắn ủy khuất nói ra.

- Câm miệng!

Hồng Trần Nữ trừng Bạch Tiểu Thuần, quay người muốn đi, nhìn bộ dạng của nàng là không muốn giúp Bạch Tiểu Thuần thu số hồn dược đánh cược.

Sau khi Hồng Trần Nữ bước vào cửa hàng tới bây giờ, đám người bên ngoài cửa hàng đều nhìn rõ ràng, nhất là biết rõ Bạch Tiểu Thuần có thân phận đại tổng quản thành Cự Quỷ, rất nhiều người cũng tìm hiểu một chút, nghe nói Bạch Tiểu Thuần có hông sự với đại thống lĩnh Hồng Trần Nữ của quân đoàn Cự, hơn nữa còn là hôn nhân do Cự Quỷ Vương khâm định.

Kể từ đó mọi người sinh ra hứng thú càng lớn, nhưng từ đầu tới cuối bọn họ nhìn thấy Hồng Trần Nữ bá đạo, về phần Bạch Tiểu Thuần biểu hiện làm bọn họ bĩu môi.

- Cũng không thể trách Bạch Hạo, dù sao đạo lữ của hắn chính là Thiên Nhân.

- Hồng Trần tiên tử vô cùng bá đạo, ta thật sự rất đồng tình với Bạch Hạo...

Những tiếng nghị luận khắp bốn phía lọt vào tai làm Bạch Tiểu Thuần xấu hổ.

Hắn thật không đau lòng số hồn dược kia, hắn không quan tâm những vật ngoài thân đó, huống hồ trong túi trữ vật của hắn còn có ngọc bội luyện linh mười lăm lần của thanh niên áo trắng, có thể nói hắn không thiệt thòi, lúc này nhìn thấy Hồng Trần Nữ lúc đến bá đạo, ngông cuồng rời đi, Bạch Tiểu Thuần nhớ tới câu nói của Cự Quỷ Vương với mình.

- Không thể giải quyết nữ nhân...

Những lời này quanh quẩn trong đầu Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình có chút mất mặt, nếu như nơi này không có người

khác cũng bỏ đi, chẳng những Bạch Hạo đang ở bên cạnh hắn, bên ngoài cửa hàng còn có một đống lớn người đang bàn tán, cũng tận mắt nhìn thấy tất cả, bọn họ thấp giọng nghị luận làm Bạch Tiểu Thần không có chút thể diện nào, nghĩ đến mình là tình thánh sáng tạo Doanh Tự Quyết, trước mắt tuyệt đối không thể mất mặt.

- Đứng lại!

Bạch Tiểu tức giận không nhỏ, hắn nhìn bóng lưng Hồng Trần Nữ rời đi còn mang theo sát khí thì quát lớn.

- Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy?

Hồng Trần Nữ dừng bước và quay đầu nhìn lại, trong mắt còn mang theo hàn quang, càng có uy áp Thiên Nhân bộc phát, nàng đã sớm nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt, lúc này mượn cơ hội Bạch Tiểu Thuần nói năng lỗ mãng, mặc dù nàng không giết người nhưng cũng có thể làm cho hắn ăn đau khổ.

Vào lúc ánh mắt Hồng Trần Nữ xuất hiện hàn mang, Bạch Tiểu Thuần run rẩy và kêu khổ, biết rõ chính mình xúc động nhưng hiện tại hắn rống to hấp dẫn mọi người chú ý, trong đầu Bạch Tiểu Thuần xuất hiện nhiều ý niệm và kiên định hơn, hắn chắp tay sau lưng, xoay người, dùng tư thái hắn cho là uy vũ nhất, từ một bên mặt nhìn Hồng Trần Nữ.

Đồng thời trên mặt còn mang theo thần thái cao ngạo, trên người hắn có khí thế đặc biệt sinh ra, nhìn hắn lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng thường ngày, ẩn ẩn có khí chất thiết huyết sinh ra.

- Vương gia gả ái nữ cho ta, Bạch mỗ hà đức hà năng gì... Biết rõ thân phận và địa vị của mình cho nên lúc ngươi không thừa nhận viện này, ta không có bất kỳ oán hận nào.

- Lần này ta đến thành Khôi Hoàng cũng không phải bàn việc hôn nhân với ngươi, còn có một việc trọng điểm là Vương gia bảo Bạch mỗ phụ tá ngươi, ta biết rõ ngươi không thích ta, ta cũng không muốn xuất

hiện trước mặt người chán ghét mình, nhưng Vương gia có ân với ta, hắn yêu cầu, ta phải cố gắng hoàn thành.

- Số hồn dược kia là ta đánh cược thắng được, ta có suy nghĩ mang số hồn dược này tặng cho ngươi, tám trăm triệu hồn dược, đối với kẻ nào mà nói cũng là số tài phú cực lớn, cho dù ngươi không muốn khoản tài phú này cũng có thể làm Thiên Công Trần gia thiếu ngươi một đại ân tình, cho dù như thế nào ta đã tuân theo Vương gia phân phó là phụ tá ngươi.

- Cho nên có muốn hay không là do chính ngươi tuyển chọn, nói hay không nói, nói thế nào là tự do của ta, không cần ngươi dạy ta làm cái gì, ta không hi vọng lại nghe hai chữ "Câm miệng" từ ngươi!

- Không tiễn!

Bạch Tiểu Thuần vì muốn mình diễn rất thật đã không tiếc vận chuyển Bất Diệt Đế Quyền, súc thế không phát, trên người hắn sinh ra ý chí bá đạo đỉnh thiên lập địa.

Đám người bên ngoài cửa hàng cũng phải kinh hãi khi cảm nhận được ý chí này, Hồng Trần Nữ sững sờ một lúc, nàng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại nói ra những lời này, mặc kệ là thật là giả, tám ức hồn dược kia có tác dụng rất lớn với nàng, nếu muốn thì đó là một bút cự phú; nếu không muốn có thể đổi nhân tình cực lớn.

Mà nhân tình của Thiên Công, cho dù là nàng cũng rất quan trọng.

Ánh mắt Hồng Trần Nữ sinh ra phức tạp, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần cũng không nói gì, nàng quay người rời đi, lúc nàng rời khỏi cửa hàng thì Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

- Linh hồn nhỏ bé, đóng cửa!

Thân thể Bạch Hạo run lên, chuyện hôm nay đã kết thúc, hắn vô cùng kinh hãi, nhất là lúc Hồng Trần Nữ xuất hiện, sư tôn đột nhiên sinh ra bá

ý làm cho hắn thật sự không hiểu rõ về sư tôn của mình, vừa nghe hắn nói liền bay ra đóng cửa lại, Bạch Tiểu Thuần đã chắp tay sau lưng đi vào phòng.

Trong nháy mắt đi vào trong phòng, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, trên trán đổ mồ hôi lạnh, hắn hít sâu một hơi, cảm thấy mình diễn quá đạt, hắn càng nghĩ càng thỏa mãn.

- Hừ hừ, Hồng Trần lão nữ, ta đường đường tình thánh Bạch Tiểu Thuần còn không hàng phục ngươi?

Sự kiện biến hóa liên tục, từ khi Hồng Trần Nữ rời đi đã kết thúc, người bên ngoài mang theo suy nghĩ khác nhau rời đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1067: Thế Tử Ra Tay

Chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng in sâu thân ảnh Bạch Tiểu Thuần vào đầu bọn họ, cho dù xác xuất luyện linh thành công vô cùng kinh người hay số tiền cược tám ức hồn dược kinh thiên, sau đóHồng Trần Nữ tiến đến, Bạch Tiểu Thuần bộc phát thân ảnh đầy khí phách, tất cả những việc này làm mọi người rung động mạnh.

Bọn họ biết rõ, sau ngày hôm nay, cái tên Bạch Hạo sẽ truyền khắp thành Khôi Hoàng, cũng làm rất nhiều người chú ý.

Ngay sau đó tin tức về Trần Hùng kỳ lân tử của gia tộc Trần Thiên Công thê thảm cỡ nào, từ chuyện bắt đầu đánh cược tới lúc kết thúc đánh cược đã truyền khắp cả thành Cự Quỷ, cũng bị vô số người biết tới, đám người Tiểu Lang Thần nghe xong không hẹn cùng hít khí lạnh.

- Bạch Hạo... Quá ác!

- Tám ức hồn dược... Quá khoa trương!

- Ta nghe nói không chỉ hồn dược, sinh cơ của Trần Hùng cũng bị hút đi, biến thành da bọc xương...

Sắc mặt đám người Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng, Diệu Lâm Nhi biến hóa, mặc dù lúc trước bọn họ không cho rằng Trần Hùng có thể đuổi Bạch Hạo rời đi, thế nhưng trong lòng vẫn có chờ mong, dù sao nơi này là thành Khôi Hoàng, không phải Luyện Hồn Hồ.

Chuyện xảy ra sau đó làm bọn họ có cảm giác không rét mà run, nghĩ tới bộ dạng thê thảm của Trần Hùng, bọn họ không tự chủ nghĩ tới việc trong Luyện Hồn Hồ, Bạch Tiểu Thuần hung tàn làm người ta sợ hãi.

Gương mặt dữ tợn mang theo ánh mắt hung tàn lúc hấp thu sinh cơ của bọn họ chính là ác mộng lớn nhất trên đời, cho dù đám người Tiểu Lang Thần lập tức phân rõ giới hạn với Trần Hùng, đồng thời cho dù nội tâm đắng chát, càng biệt khuất nhưng cũng bỏ đi suy nghĩ gây phiền toái cho Bạch Tiểu Thuần.

- Đáng chết, thua hắn trong Luyện Hồn Hồ cũng bỏ đi, nơi này là thành Khôi Hoàng, là thế lực của chúng ta đấy.

- Đều do Trần Hùng không có bản lĩnh, hết lần này tới lần khác qua việc này cũng chứng thực Bạch Hạo hung tàn, muốn đối phó hắn phỉa bàn bạc kỹ hơn, tuyệt đối không làm việc lỗ mảng.

Những thiên kiêu quyền quý bị Bạch Tiểu Huần hút sinh cơ trong Luyện Hồn Hồ đều nghiến răng nghiến lợi, vào lúc uể oải ảo não, chuyện này đã truyền khắp thành Khôi Hoàng, trở thành tiêu điểm đàm luận của vô số người.

Thời gian dần qua, chuyện Bạch Tiểu Thuần làm ở Bạch gia, ở thành Cự Quỷ đều bị đào móc ra, chậm rãi truyền bá rộng rãi, đến cuối cùng không có ai không biết.

Hồng Trần Nữ bên kia cũng nhân cơ hội này vơ vét một số, mặc dù không chiếm được tám ức hồn dược nhưng vẫn làm Thiên Công Trần gia trả nhân tình.

Bạch Tiểu Thuần không phải hồn tu bình thường, hắn có địa vị và bối cảnh, các quyền quý không thể vận dụng quá nhiều thủ đoạn, chỉ có thể tính toán trong quy tắc, kể từ đó cũng đúng như đám người Tiểu Lang Thần phán đoán, cần bàn bạc kỹ hơn.

Sau khi trải qua đại sự hôm nay, Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô của Bạch Tiểu Thuần có danh khí bao phủ khắp thành Khôi Hoàng, trong cuộc sống sau này, mỗi ngày đều có đại lượng hồn tu từ các khu vực trong thành Khôi Hoàng chạy tới luyện linh, có là hồn dược, càng nhiều

hơn nữa muốn tận mắt nhìn thấy Bạch Hạo kinh thiên động địa trong lời đồn có ba đầu sáu tay hay không.

Vì vậy trong những ngày sau đó, khu tám mươi chín rất náo nhiệt, sinh ý các cửa hàng chung quanh cửa hàng Bạch Tiểu Thuần tăng hơn trước nhiều, về phần cửa hàng Bạch Tiểu Thuần cũng như thế, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, hồn Bạch Hạo khẩn trương và cảnh giác.

- Sư tôn, chúng ta quá rêu rao, như vậy không phù hợp kế hoạch của chúng ta...

Hồn Bạch Hạo đang phát sầu, hắn thở dài nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Ah, vi sư cũng không muốn đâu, nhưng ngươi phải học làm quen, bởi vì sư tôn của ngươi đi tới nơi nào cũng có thể quật khởi, là đại nhân vật kinh thiên động địa, quá ưu tú cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn bày ra bộ dạng cảm khái và sầu khổ.

Sắc mặt hồn Bạch Hạo không thay đổi, hắn nhìn một cái là biết sư tôn sẽ nói cái gì, qua nửa ngày sau hắn cũng chỉ lắc đầu mà thôi, biết rõ chuyện này không thể thương lượng với sư tôn, hắn yên lặng suy nghĩ biện pháp hóa giải nguy cơ tiến đến, một lát sau, Bạch Hạo suy nghĩ và đi bố trí.

Lúc này có người cố ý dẫn đạo bối cảnh Bạch Tiểu Thuần, trong đó trọng điểm nhắc tới Cự Quỷ Vương trọng và thưởng thức Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn nói tu vi và chiến lực của hắn, kể từ đó mọi người càng hiểu Bạch Tiểu Thuần một cách toàn diện.

Ánh mắt của mọi người vô cùng ngưng trọng, trong lúc Bạch Tiểu Thuần phấn chấn cũng thường xuyên ra khỏi cửa hàng, hắn chắp tay sau lưng hưởng thụ ánh mắt của mọi người, diễu võ dương oai vài ngày, sau đó cảm thấy không có ý nghĩa cho nên quay về phòng, tiếp tục cân nhắc cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu.

Về phần kẻ tới gây sự sau sự kiện Trần Hùng cũng biến mất, hôm nay không có bất cứ kẻ nào dám tới gây sự với cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần, cũng biết Bạch Hạo cũng không kẻ dễ chọc, một khi bộc phát, ngay cả gia tộc Thiên Công cũng dám ra tay, càng không cần nói những người khác.

Bên ngoài đồn đãi càng ngày càng nhiều, cuộc sống Bạch Tiểu Thuần dần dần bình tĩnh trở lại, hắn đắm chìm trong phương pháp luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, khi thì nếm thử luyện chế một chút, sau khi thấy không ổn thì dừng tay, dù sao nơi này là khu náo nhiệt, Bạch Tiểu Thuần rất lo lắng mình không cẩn thận xuất hiện thiên hỏa hay khói đen gì đó, sợ rằng sinh hoạt bình tĩnh cũng nghịch chuyển.

Lúc này hắn cảnh giác, sau khi luyện hỏa thất bại cũng không xảy ra biến cố gì, thậm chí trong lúc nghiên cứu cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, hắn phát hiện khống chế hỏa diễm mười sáu màu dễ hơn không ít.

Nhất là Bạch Hạo quan sát quá trình Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa đưa ra nhiều suy nghĩ, càng trợ giúp thôi diễn trợ giúp Bạch Tiểu Thuần cải tiến cách luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, mỗi lần đều giải thích nghi hoặc của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù vẫn tìm kiếm biện pháp luyện chế hỏa diễm mười bảy màu nhưng xác xuất luyện chế hỏa diễm mười sáu màu tăng lên không ít, đã có thể trong ba lần thành công một lần, tỉ lệ này rất kinh người.

Nếu nói tỉ lệ thành công này ra ngoài, nhất định sẽ làm người ta không tin, cho dù điều chế cách gì khó có được xác xuất thành công như vậy, công lao của Bạch Hạo rất lớn.

- Sư tôn, ta thôi diễn phương pháp này là bắt đầu từ biện pháp luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, nếu muốn cải tiến hỏa diễm mười bảy màu, trước hết phải cải tiến hỏa diễm mười sáu màu mới được.

Mấy ngày này, Bạch Hạo rất mệt mỏi, vì trợ giúp Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa, hắn đã suy nghĩ liên tục, đồng thời lúc nghỉ ngơi cũng cân

nhắc cách cải tiến hỏa diễm mười bảy màu, thôi diễn phương pháp luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1068: Kẹp Ở Giữa (Thượng)

Hắn nghĩ, cho dù thôi diễn phương pháp luyện chế hỏa diễm mười bảy màu hay mười tám màu đều là sáng tạo độc đáo, gia tăng màu sắc lúc ở trạng thái biển lửa cứ không cần ngưng hỏa, sau đó lại ngưng tụ thành hỏa diễm mười tám mười, Bạch Hạo tiêu hao tâm thần không nhỏ, sau đó hắn nhiều lần thương nghị với Bạch Tiểu Thuần.

Những việc này, nếu do Bạch Tiểu Thuần tự mình làm sẽ rất khó khăn, cho dù có thể hoàn thành cũng mất rất nhiều thời gian cũng không cách nào tưởng tượng nổi.

Ngay vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang chìm vào trong luyện hỏa, các nghị luận về hắn ở bên ngoài truyền ra như gió, đám người Lang Thần đang lựa chọn bàn bạc kỹ hơn nhưng vẫn có hai người dùng ánh mắt âm lãnh quan sát từ xa, bọn họ nhìn về hướng cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần ở khu tám mươi chín.

- Đám người Tiểu Lang Thần là một đám phế vật, chỉ là một Bạch Hạo, bọn chúng cố kỵ quá nhiều, chân tay co cóng!

Trong khu vực thứ ba thành Khôi Hoàng, tại một lầu các cao cao, sắc mặt thế tử Chu Hoành thành Cửu U âm trầm nhìn về hướng đó.

Hắn vốn đang ở thành Cửu U, sau khi biết tin tức Bạch Tiểu Thuần đi vào thành Khôi Hoàng, lại không nuốt trôi ác khí trong Luyện Hồn Hồ nên chạy tới, lúc chạy tới lại nghe chuyện thê thảm của Trần Hùng.

- Chu huynh nói đúng, Bạch Hạo chỉ ỷ vao Cự Quỷ Vương mà thôi, cho dù bản thân hắn có chiến lực không tầm thường, hắn cũng chỉ có một

mình mà thôi, hơn nữa không phải con nối dõi của Cự Quỷ Vương, Chu Tử Mạch lại chán ghét hắn, loại người này... Muốn đối phó không khó khăn.

Bên cạnh Chu Hoành là một nam tử trung niên, nam tử trung niên tướng mạo tuấn lãng, quần áo xa hoa, nhìn tướng mạo có chút giống Hứa San, sau khi nghe vậy liền cười nói.

- Hứa huynh, ta nghe nói Hứa San có hảo cảm với Bạch Hạo, dường như rất có ý thì phải?

Chu Hoành quay đầu nhìn sang nam tử trung niên.

- Muôi muội của ta không hiểu chuyện, sau khi về nhà liền nói lời hữu ích thay Bạch Hạo, từ đó phụ thân tức giận biến mất không ít, nàng không hiểu chuyện, ta là huynh trưởng của nàng, thành Linh Lâm hiện tại ăn thiệt thòi không có khả năng không đáp trả, cho nên lần này Chu huynh mời, ta buông mọi việc tới đây tương kiến.

Nam tử trung niên nói ra, hắn là thế tử thành Lâm Minh, Hứa Bằng.

- Không biết Chu huynh có biện pháp gì đối phó Bạch Hạo này?

Ánh mắt Hứa bằng tỏa sáng, hắn chậm rãi lên tiếng, trên thực tế hắn không có thù hận gì với Bạch Tiểu Thuần, nhưng vương vị trong Man Hoang không phải loại truyền nam không truyền nữ, Linh Lâm Vương có nhiều con nối dõi cả Man Hoang đều biết, cho nên trong thành Linh Lâm, hắn có rất nhiều đệ đệ muội muội nhưng người cực kỳ uy hiếp lại là Hứa San.

Hắn cũng thăm dò và biết Hứa San có tâm tư với Bạch Tiểu Thuần, cho nên mới đáp ứng Chu Hoành mời, tuy hắn còn chưa gặp qua Bạch Tiểu Thuần nhưng đã sinh ra mâu thuẫn trực tiếp trong đầu, hắn ý định biết thời biết thế, dựa thế mà làm, đương nhiên nếu kế hoạch của Chu Hoành là mạo hiểm, hắn sẽ không do dự cự tuyệt.

Chu Hoành nhìn Hứa Bằng, hắn cũng hiểu tâm tư của Hứa Bằng, bởi vì hắn hiểu nên không đi cải biến, mà hắn chẳng những mời Hứa Bằng tới đây, còn mời Tiểu Thắng Vương Công Tôn Dịch.

Đáng tiếc Công Tôn Dịch không những không tới, thậm chí còn lạnh lùng mỉa mai, hắn khinh thường dùng âm mưu quỷ kế tính toán đối thủ, hắn có ý định dựa vào chiến lực bản thân tìm mặt mũi.

Chuyện này làm Chu Hoành rất không vui, hắn càng cố kỵ Tiểu Thắng Vương cho nên nhịn xuống, không để ý tới làm gì, lúc này tới gặp mặt Hứa Bằng.

- Hứa huynh yên tâm, Bạch Hạo đã ra hồn, muốn động thủ giết hắn là ít có khả năng, Chu mỗ muốn không phải hiệu quả này, ta chỉ nhìn kẻ này không thoải mái, không muốn hắn ở lại thành Khôi Hoàng, ý định đá hắn chạy về thành Cự Quỷ mà thôi.

Chu Hoành mở miệng, đây cũng là suy nghĩ thật của hắn, dù sao co đầu rút cổ tại thành Cự Quỷ và phong sinh khởi thủy tại thành Khôi Hoàng là hai khái niệm khác nhau, người phía trước chăng khác gì bị hạn chế, người phía sau là đi lên lôi đài khiêu chiến, tương lai có thể đi rất xa.

Chu Hoành rất lo lắng, nếu Bạch Tiểu Thuần chính thức đứng vững trong thành Khôi Hoàng, thậm chí còn ngưng tụ thế lực bên cạnh, như vậy sẽ khó thu thập hắn.

- Ah? Xin lắng tai nghe.

Hứa Bằng cười cười, hắn làm ra bộ dạng lắng nghe.

- Chu mỗ còn chưa nghĩ ra biện pháp chu toàn, cũng không thể để hắn được tự tại, không phải cửa hàng kia rất náo nhiệt sao, Chu mỗ ý định mời một vị luyện hồn đại sư trong thành Cửu U tới mở một cửa hàng bên cạnh cửa hàng của Bạch Hạo.

- Đấu chiến lực, Bạch Hạo thật sự lợi hại, nhưng đây là chuyện sinh ý, ta không tin hắn còn có thể sắc bén như thế, đoạn tài lộ của hắn, như vậy hắn sẽ chủ động sai lầm, hắn sai càng nhiều, chúng ta càng chủ động.

Chu Hoành bình tĩnh lên tiếng, thật ra trong lòng hắn đã có kế sách vô cùng nguyên vẹn nhưng không nói, trong nội tâm cũng phẫn uất, nếu thật sự có thể đánh thắng Bạch Tiểu Thuần thì hắn đã sớm ra tay, bởi vì đánh không lại, nếu muốn báo thù cũng chỉ có thể dùng tâm cơ thủ đoạn.

Hứa Bằng như có điều suy nghĩ, trầm ngâm một lát như cười mà không cười nhìn sang Chu Hoành, suy nghĩ Chu Hoành nhất định còn có kế hoạch khác, bản thân mình cũng không cần tìm hiểu cụ thể làm gì, hắn chỉ biết thời biết thế mà thôi, mở cửa hàng, không ai có thể nói mình sai lầm, bản thân mình cũng đạt mục đích, hắn gật đầu.

- Cũng tốt, Hứa mỗ cũng mời một vị luyện hồn đại sư trong thành Linh Lâm cùng mở một cửa hàng với Chu huynh tại khu tám mươi chín.

Hai người nhìn nhau cười cười, cũng không nói nhiều, bắt đầu an bài.

Thời gian qua đi, qua nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần vẫn nghiên cứu cách điều chế hỏa diễm mười bảy màu, Bạch Hạo luôn cải tiến hoàn thiện phương pháp luyện chế mười bảy màu, cho dù muốn quen thuộc một ít cũng cần thời gian và kiểm tra thực tế mới có thể tìm ra vấn đề và giải quyết.

Sinh ý luyện linh càng ngày càng tốt, người lui tới không ít, cùng lúc đó cửa hàng hai bên trái phải của Bạch Tiểu Thuần bị người khác dùng cái giá xa xỉ thu mua cũng không phải cửa hàng luyện linh của Bạch Tiểu Thuần, mà là người khác mua.

Sau khi sửa sang một phen, hai cửa hàng này cùng khai trương với nhau, quy mô của nó xem như rất lớn, trình độ xa hoa cũng như thế, về phần sinh ý trong đó cũng là bán hồn dược và luyện linh!

Kinh người nhất là trên biển hiệu cửa hàng viết hai cái tên.

Một là Tư Mã Đào, một người là Tôn Bất Phàm!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1069: Kẹp Ở Giữa (Hạ)

Này hai gã chữ xuất hiện, tâm tầần của người khu vực tám mươi chín rung động, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần bị người chú ý cho nên rất nhiều người trong thành Khôi Hoàng đều biết có kẻ cạnh tranh với Bạch Tiểu Thuần!

- Tư Mã Đào.. Đó là đại trưởng lão Tư Mã gia của thành Linh Lâm, hơn nữa là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, thực tế am hiểu luyện linh chi pháp, được vinh dự là luyện linh đệ nhất nhân thành Linh Lâm!

- Người này có danh tiếng thật lớn, truyền thuyết người này có hi vọng đột phá Huyền phẩm nhất, là một trong những người có thể bước vào Luyện Hồn Sư Địa phẩm.

- Tôn Nhất Phàm cũng không phải thế hệ tầm thường, hăn không có gia tộc, đã từng là một vị tán tu, nghe nói được Cửu U Vương coi trọng cho nên về sau một bước lên mây, thể hiện tư chất luyện hỏa kinh người, thành tựu Luyện Hồn Sư Huyền phẩm!

- Ta từng nghe nói Tôn Nhất Phàm vì báo đáp Cửu U Vương, cam nguyện trở thành gia thần Chu gia, tạo nghệ luyện hồn của hắn tương xứng với Tư Mã Đào!

Đây là hai cái tên oanh động Hoàng thành, mặc dù không bằng đánh bạc lớn như Bạch Tiểu Thuần và Trần Hùng nhưng cũng làm nhiều người coi trọng, dù sao nơi này là khu tám mươi chín, cũng không phải trong Hoàng thành, mà là khu vực xa xôi, nơi này tụ tập hai vị đại sư, ý vị trong đó thế nào mọi người hiểu rõ.

- Đây là nhắm vào Bạch Hạo.

- Một là thành Cửu U, một là thành Linh Lâm... Hảo thủ đoạn, đây là đánh lôi đài làm không người nào nói được, là dương mưu.

Khi việc này truyền ra, Bạch Tiểu Thuần biến thành phụ gia của bọn họ, danh khí hai tên luyện hồn đại sư không nhỏ, đức cao vọng trọng, một khi bọn họ tọa trấn cửa hàng lập tức làm nhiều người chú ý, tuy nói Bạch Tiểu Thuần cũng có thể luyện ra pháp bảo luyện linh mười lăm lần, cho dù tu vi, bối cánh hay danh khí cũng chỉ là vãn bối của người ta mà thôi.

Từ đó sinh ý của Bạch Tiểu Thuần bị phân lưu nghiêm trọng, dù sao trong cửa hàng của hai đại sư cũng có hồn dược thượng phẩm, hơn nữa trên mỗi hồn dược như vậy đều có ấn ký danh gia, phẩm chất có thể bảo đảm, đồng thời cũng có giá trị cất chứa, đồng thời luyện linh cũng như thế, hai người bọn họ đều luyện ra vài món pháp bảo luyện linh mười lăm lần, nhất là Tôn Nhất Phàm, tác phẩm đỉnh phong của hắn là luyện cho Cửu U Vương một pháp khí luyện linh mười sáu lần.

Hai cửa hàng này kẹp cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần vào giữa, hiệu quả cũng rất mạnh, thời gian ba ngày làm sinh ý của Bạch Tiểu Thuần giảm rất lớn.

Tất cả đều bị Bạch Tiểu Thuần nhìn vào trong mắt, hắn không vui, sau khi đi ra khỏi cửa hàng nhìn qua hai bên, nội tâm tức giận càng lớn, hai cửa hàng này lớn hơn hắn nhiều, thấy thế nào cũng bảo đảm hơn nhiều, cửa hàng của hắn quá nhỏ, nhìn qua rất đơn sơ.

- Đây là đạo lý gì, võ không thành tới đấu văn?

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai cửa hàng có người ra vào hối hả, mặc dù cửa hàng của mình cũng có người tới nhưng so sánh ra lại quá khó coi.

- Thành Cửu U... Đây là Chu Hoành ra tay, mà thành Linh Lâm lại không đúng, ta cũng không hút sinh cơ của Hứa San, tại sao đối phó ta?

Bạch Tiểu Thuần đứng ở đó nhìn một lát, hắn đi ra làm không ít người chú ý, nhất là Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm, hai người đồng loạt chú ý nhưng không có hiện thân, đồng thời mang theo một chút khinh thường, đồng hành là oan gia.

Bọn họ xem ra, mặc dù chiến lực của Bạch Tiểu Thuần không tầm thường, lại có tu vi Nguyên Anh, phương diện luyện linh và luyện hồn, mặc dù hắn có tư chất nhưng hai người bọn họ đắm chìm trong đạo này nửa đời, càng có tích lũy và kinh nghiệm luyện hồn vững chắc, cũng không phải tiểu tử mới ráo máu đầu có thể so sánh.

Bạch Tiểu Thuần nhìn nửa ngày, cuối cùng hắn tức giận quay về bên trong, tuy hắn không xem nặng cửa hàng luyện linh nhưng vì nghiên cứu hỏa diễm, hắn biết rõ mình tu hành ngày sau cần số lượng hồn càng lớn, có thể đạt tới mức nhiều không kể xiết.

Hắn không thể quay về thành Cự Quỷ, lại không có cơ hội xét nhà, Hồng Trần Nữ không trông cậy vào được, muốn đạt được hồn, trừ phi hắn đi ăn cướp, Bạch Tiểu Thuần hiểu chuyện này quá nguy hiểm, chỉ làm được vài lần và không ổn thỏa, hắn phát sầu.

Một khi thiếu khuyết hồn thì hắn không thể luyện hỏa, tu vi cũng khó tăng lên, là biện pháp duy nhất rời khỏi Man Hoang, hơn nũa áp lực từ Hồng Trần Nữ làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần gấp gáp.

Hắn chỉ có một người, không có gia tộc, Cự Quỷ Vương không thể ủng hộ hắn vô hạn, cho nên muốn luyện hỏa đề cao tu vi cũng chỉ có thể dựa vào oan hồn.

Từ cửa hàng này, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hi vọng, cảm giác mình có thể duy trì được, chèo chống tới lúc tu vi tăng lên và rời khỏi Man Hoang.

Bây giờ xem ra hai nhà cửa hàng xuất hiện chẳng khác gì phá hư kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp đâm hắn hai đao, mà hắn lo lắng, một khi tiếp tục như vậy, đám thiên kiêu quyền quý khác sẽ tham gia

vào, đến lúc đó hắn không thể làm sinh ý trong thành Khôi Hoàng, cả kế hoạch cũng tan vỡ.

- Không được, phải nghĩ biện pháp!

Sau khi quay về cửa hàng, Bạch Tiểu Thuần cau mày, trong lòng có nhiều suy nghĩ, nội tâm cảm khái, chính mình quá yếu ớt, mỗi lần gặp phải phiền toái đều phải nghĩ biện pháp.

Bạch Hạo ở bên cạnh nhìn qua Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn người đi trên đường phần lớn đi vào hai cửa hàng kia, trầm ngâm một phen, bỗng nhiên mở miệng.

- Sư tôn, ta có hai sách có thể hóa giải việc này!

- Ah? Hai sách?

Bạch Tiểu Thuần đang phát sầu, nghe được Bạch Hạo nói thế liền sững sốt không nhỏ, trên thực tế trong khoảng thời gian tiếp xúc với Bạch Hạo tới bây giờ, hắn cũng nhìn ra đồ nhi của mình có thiên phú luyện hỏa cực cao, thậm chí đủ để chấn động cả Man Hoang.

Nếu không có Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần muốn luyện hỏa, độ khó sẽ tăng lên vô số lần.

Trừ tư chất luyện hỏa ra, tâm trí Bạch Hạo càng không tầm thường, có thể nói kinh doanh cửa hàng này trọng yếu với Bạch Tiểu Thuần, những chuyện chi tiết đều là Bạch Hạo xử lý, bất cứ chuyện gì giao cho hắn đều làm Bạch Tiểu Thuần thỏa mãn.

Bạch Tiểu Thuần xem ra đồ nhi của mình cũng có khuyết điểm chính là thói quen tiến hành mọi thứ trong quy củ, tư duy không phóng khoáng bằng mình, giống như thiên mã hành không, huy sái tự nhiên... Khục khục...

- Sư tôn, hai sách này thô ráp, nếu không gấp thì cho ta chút thời gian, ta sẽ hoàn thiện biện pháp và thực hành.

Trong mắt Bạch Hạo trầm ngâm và nói ra.

- Không có việc gì, ngươi cứ nói ra đi.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, hắn chờ mong nhìn đồ nhi của mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1070: Không Phải Là Thương Chiến Sao?

- Sư tôn, thành Cửu U Tôn Nhất Phàm và thành Linh Lâm Tư Mã Đào, hai người này đều là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, một là gia thần Cửu U Vương, một là xuất thân thế gia luyện hồn, hai người nhìn như hòa thuận nhưng trên thực tế... Cũng là luyện hồn đại sư, tâm cao khí ngạo, bọn họ trong âm thầm cũng không phục nhau.

Bạch Hạo chậm rãi lên tiếng, trong mắt cũng mang theo suy tư, trên thực tế cũng không phải hắn nói cho có, mà là âm thầm điều tra và quan sát suốt một thời gian ngắn.

- Cho nên mặc kệ kẻ giật dây là ai, chỉ cần không phải đạt tới cấp độ Vương gia, như vậy quả quyết không cách nào hoàn toàn áp chế hai người này, cũng không thể làm bọn họ nghe lệnh hoàn toàn, kể hai người này mang thanh danh và chiêu bài ra áp chế chúng ta là không thỏa đáng, trên thực tế đúng là không thỏa đáng, hai người này cực kỳ xem trọng danh tiếng bản thân, tuy có khắc chế nhưng nội tâm cũng đấu với nhau trong bóng tối... Chỉ cần chúng ta ném một mồi lửa sẽ làm hai người này tự loạn trận cước!

Ánh mắt Bạch Hạo lóe sáng và dần dần âm lãnh.

- Nếu sư tôn có thể ủy khuất một chút, ngài tự mình cung kính đi bái phỏng một người, tự nhận không bằng, tuyên bố ra ngoài thành tựu thanh danh của hắn, khinh miệt đả kích tên còn lại, thủ đoạn ngoài sáng trong tối phối hợp, đồ nhi sẽ đi an bài, kể từ đó qua một thời gian ngắn sẽ có thể nhìn ra hiệu quả.

Bạch Hạo nói xong liền nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, cảm thấy bảo hắn giả ý đi bái phỏng một tên và tỏ ra yếu thế cũng không phải không thể làm, đồng thời Bạch Hạo nói làm Bạch Tiểu Thuần nhớ tới một chuyện, đó là chuyện lúc ở Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Còn có một sách đơn giản mà trực tiếp, làm như vậy vô cùng cao điệu, chỉ sợ sẽ dẫn thêm nhiều việc, đó là sư tôn tự thân xuất mã khiêu chiến Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào, nghiền ép bọn họ ở phương diện luyện hồn và luyện linh, nhưng làm thế sẽ có rất nhiều hậu hoạn, nếu như nghĩ biện pháp làm bọn họ tới khiêu chiến sư tôn, chúng ta ở vào yếu thế, tuyệt địa phản kích còn có thu hoạch cực lớn.

Bạch Hạo nhìn thấy sắc mặt sư tôn hơi hoảng hốt, chần chờ một lúc liền nói ra cách thứ hai.

Chờ hắn nói xong Bạch Tiểu Thuần vẫn đắm chìm trong hồi ức, qua một lúc lâu ánh mắt sáng ngời tỉnh táo lại, bộ dạng hưng phấn và kích động.

- Ha ha, đồ nhi ngoan, hai biện pháp của ngươi không tồi, ở chuyện lần này, vi sư có biện pháp tốt hơn.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha nói ra.

- Sư tôn...

Bạch Hạo khẽ giật mình, hắn cảm thấy trái tim đập mạnh, bởi vì phương pháp làm việc của Bạch Tiểu Thuần làm hắn cảm thấy rất không yên tâm, hơn nữa còn được kiểm chứng nhiều lần.

- Đồ nhi yên tâm, vi sư có kinh nghiệm xử lý việc này, ngươi xem là được.

Bạch Tiểu Thuần đứng dậy sảng khoái tinh thần, trong lòng tràn ngập tự tin, hắn cảm thấy bầu trời sáng sủa hơn không ít.

Bạch Tiểu Thuần không nói có kinh nghiệm còn khá tốt, vừa nói những lời này, Bạch Hạo có cảm giác toàn thân không tốt, có cảm giác không yên, vừa muốn khuyên bảo, Bạch Tiểu Thuần vô cùng hăng hái, hắn kích động cầm ngọc giản truyền âm.

- Hừ hừ, nếu bàn về thương chiến, ta sợ các ngươi ah, ban đầu ở Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch gia gia ta đã là thiên hạ vô địch, loại thủ đoạn không đánh nhau này ta chưa sợ ai bao giờ.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ngạo nghễ, cầm ngọc giản truyền âm cho Chu Nhất Tinh ở thành Cự Quỷ.

Chuyện hắn muốn làm cần Chu Nhất Tinh hoàn thành, thật sự do hắn dùng Chu Nhất Tinh rất thuận tay, trng người Chu Nhất Tinh còn có cấm chế của hắn, sinh tử của hắn chỉ bằng một ý niệm trong đầu hắn.

Sở dĩ sau khi đi vào thành Khôi Hoàng vẫn không liên hệ với Chu Nhất Tinh, là bởi vì chuyện Lý Phong tử vong, sau đó Bạch Tiểu Thuần cũng biết được chuyện bộ lạc Hình bị tiêu diệt.

Việc này làm hắn suy nghĩ sâu xa, hắn suy nghĩ liền hiểu đây là Chu Nhất Tinh tỏ thái đồ và quăng đầu danh trạng với mình.

Bởi vì việc này cũng làm Bạch Tiểu Thuần cảnh giác rất nhiều, vì vậy hắn ném Chu Nhất Tinh ở thành Cự Quỷ, chuẩn bị quan sát một thời gian ngắn lại quyết định có lưu hay không.

Chu Nhất Tinh hiện tại đang ở trong một đại viện trong thành Cự Quỷ, sắc mặt tối tăm phiền muộn, sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn ở lại thành Cự Quỷ rất không thuận lợi, một ít thế lực ngày thường khách khí với hắn, hôm nay khi Bạch Tiểu Thuần rời đi cũng không nhiệt tình nữa, cho tới bây giờ còn không bằng lúc trước.

Mặc dù không phải toàn bộ đều như này, thế lực của hắn tại thành Cự Quỷ không thể khuếch trương rộng hơn, thậm chí rất nhiều chuyện hắn làm bó tay bó chân.

Nhất là trong lòng của hắn có mâu thuẫn với việc mình ở lại thành Cự Quỷ, hắn không muốn ở lại thành Cự Quỷ, muốn đi theo Bạch Tiểu Thuần tới hành Khôi Hoàng, nhưng Bạch Tiểu Thuần đi vội vàng giống như quên hắn, chuyện này mới làm Chu Nhất Tinh phiền muộn.

- Chẳng lẽ ta lựa chọn sai?

Chu Nhất Tinh thường xuyên tự hỏi nhưng vấn đề này không có đáp án, hắn chỉ có thể kiên định với suy nghĩ của mình lúc trước, suy nghĩ thêm một thời gian ngắn, nếu như Bạch Tiểu Thuần còn không liên hệ với mình, như vậy chỉ có thể chủ động đi tới tìm.

Vào lúc hắn đang cân nhắc, bỗng nhiên ngọc giản truyền âm trong túi trữ vật sáng lên, Chu Nhất Tinh xuất ra xem xét liền hít thở dồn dập, thần thức tiến vào ngọc giản, hắn nghe được Bạch Tiểu Thuần truyền âm.

- Chu Nhất Tinh, nhanh chóng đến thành Khôi Hoàng!

Chu Nhất Tinh đã kích động, hắn cầm chặt ngọc giản sau đó hít sâu mấy hơi, tâm tình phấn chấn, cũng không trì hoãn gì, lập tức an bài liền đi thẳng tới Truyền Tống Trận.

Chu Nhất Tinh thông qua Truyền Tống Trận đến thành Khôi Hoàng, đây là lần đầu tiên hắn tới đây, hắn cũng bị thành Khôi Hoàng bàng bạc chấn nhiếp, hắn áp chế tâm tình bản thân, dựa theo Bạch Tiểu Thuần yêu cầu đi tới một gian khách sạn.

Vào lúc chạng vạng tối, trong một gian khách sạn, Bạch Tiểu Thuần âm thầm tới gặp Chu Nhất Tinh.

- Chủ tử!

Chu Nhất Tinh lập tức đứng dậy ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuầ, nội tâm lại kích động, trên mặt lộ ra thần sắc chỉ cần Bạch Tiểu Thuần một câu, chính mình sẽ lên núi đao biển lửa không chối từ.

- Ta cho ngươi đầy đủ oan hồn, đầy đủ tài nguyên, ngươi đi tới cửa hàng của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm mua hồn dược thượng phẩm có ấn ký của bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần hàn huyên vài câu, sau đó hắn giao cho Chu Nhất Tinh một túi trữ vật.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1071: Phóng Độc (Thượng)

Chu Nhất Tinh lập tức ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, mặc dù hắn vừa tới thành Khôi Hoàng nhưng cũng tìm hiểu chuyện xảy ra với Bạch Tiểu Thuần trong thành Khôi Hoàng, mặc dù hắn biết không toàn diện nhưng cũng hiểu đại khái, Bạch Tiểu Thuần nói một câu làm hắn hiểu ý đối phương.

- Chủ tử yên tâm, ta nhất định cam đoan làm tốt!

Chu Nhất Tinh nói rất chắc chắn, trên mặt Bạch Tiểu Thuần tươi cười, cảm giác mình ngự hạ có phương pháp, vì vậy lại an ủi vài câu sau đó cân nhắc một lúc, hắn giao cách điều chế hỏa diễm mười ba màu cho Chu Nhất Tinh, lại chỉ điểm một ít chi tiết trong đó, lúc ở thành Cự Quỷ, Bạch Tiểu Thuần cũng sai khiến Chu Nhất Tinh làm đủ chuyện, cũng chỉ dạy đối phương, Chu Nhất Tinh đã sớm trở thành Luyện Hồn Sư Hoàng phẩm, hắn nắm giữ thủ đoạn luyện chế hỏa diễm mười hai màu.

Lúc này có hỏa diễm mười ba màu, trọng yếu nhất chính là những việc cần chú ý lúc luyện chế hỏa diễm, những kinh nghiệm này cực kỳ quý giá, nội tâm Chu Nhất Tinh kích động và cảm động.

Mặc dù có kinh nghiệm chỉ điểm cũng không có nghĩa luyện chế thành công, cũng tránh đi nhầm đường, mà Chu Nhất Tinh coi trọng nhất chính là thái độ của Bạch Tiểu Thuần với mình.

Nhất là lúc Bạch Tiểu Thuần hứa hẹn, nói hắn sau khi nắm giữ hỏa diễm mười ba màu sẽ truyền thụ cho mình kinh nghiệm luyện chế hỏa diễm mười bốn màu, hắn càng cảm giác lựa chọn lúc trước không sai.

Sau khi an bài Chu Nhất Tinh một phen, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm tới hai cửa hàng này nữa, mà là quay về trong cửa hàng chờ đợi, hào hứng bừng bừng suốt nửa ngày mới cảm khía.

- Về sau gặp một ít lão gia hỏa không thể xem thường ah, quả nhiên là kinh nghiệm càng nhiều lại càng cơ trí... Ví dụ như ta, nếu không phải trải qua chuyện ở Tinh Không Đạo Cực Tông, ta cũng không có ngày hôm nay

- Hừ hừ, biện pháp này mặc dù đơn giản nhưng có tác dụng nhất định.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc, kế hoạch của hắn là dùng chiêu tổn hại từng diễn ra trên người mình ở Tinh Không Đạo Cực Tông.

Bạch Tiểu Thuần đến nay còn nhớ rõ, lúc trước Thiên Không Hội rất ác độc, lợi dụng Tích Cốc đan làm cho mình ăn đủ bụi đất, đồng thời một viên đan dược thay thế linh thực cũng bị phế.

- Hai luyện hồn đại sư, nếu đã cùng làm khó dễ ta, như vậy đừng trách ta tâm nguyên thủ lạt!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, lúc hắn khoanh chân ngồi xuống, hắn ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa, hắn giấu mặt mình trong bóng tối. Hành động như thế làm Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình rất phù hợp với phong thái kiêu hùng.

Về phần Chu Nhất Tinh, cầm Bạch Tiểu Thuần cho hắn rất nhiều hồn, hắn cũng bắt đầu hành động vào ngày hôm sau, hắn không tự mình ra mặt, mà là đưa không ít thủ hạ từ thành Cự Quỷ tới, sau đó bọn họ phân tán tới cửa hàng của Tư Mã Đào cùng với Tôn Nhất Phàm, giả thành các khách nhân mua hồn dược thượng phẩm của đối phương.

Giá cả hồn dược thượng phẩm vô cùng xa xỉ nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hạ tâm tư độc ác, vì vậy Chu Nhất Tinh không do dự mua

sắm rất nhiều, mỗi ngày đều thay người đi, dần dần trong nửa tháng Chu Nhất Tinh tại đây trữ hàng hồn dược thượng phẩm đã số lượng không ít.

Những hồn dược này có ấn ký của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm, dù sao thân là danh gia, trên hồn dược của mình luyện ra sẽ có ấn ký của mình trên đó, chính những ấn ký này ở mức độ nào đó sẽ gia tăng giá trị của hồn dược.

Trừ hồn dược thượng phẩm ra, còn có hồn dược trung phẩm, chỉ cần có ấn ký, Chu Nhất Tinh đều mua toàn bộ, tính gộp càng ngày càng nhiều, rốt cục cũng tiêu hao hết oan hồn Bạch Tiểu Thuần giao trong mấy ngày.

Lúc này hắn lại liên hệ Bạch Tiểu Thuần, hai người lại gặp mặt nhau trong khách sạn kia vào đêm khuya, Bạch Tiểu Thuần không có ở lâu, sau khi ném một đám hồn dược và oan hồn, cầm lây số hồn dược thu được kia trở về.

Chu Nhất Tinh bắt đầu thu mua lần nữa, đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng bận rộn, hồn Bạch Hạo chú ý mật thiết, suy tư thật lâu cũng đoán ra hơn phân nửa kế hoạch này, trong đó có vài điểm mấu chốt là không nghĩ ra.

- Sư tôn muốn thu hồn dược của đối phương, sau khi gian lận lại âm thầm bán giá thấp ra ngoài, sau khi người ta xuất hiện không khỏe sẽ phát tiết oán khí lên người Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm.

- Kế hoạch này đơn giản trực tiếp, lại vô cùng tàn nhẫn, hồn dược vốn đã hoàn mỹ, trước kia không ai động tay động chân, một khi bị người ta nhìn ra mánh khóe chẳng khác gì lấy đá nện chân mình.

Hồn Bạch Hạo do dự, hắn cũng mang lo lắng của mình nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Đồ nhi yên tâm, vi sư có biện pháp không chê vào đâu được!

Bạch Tiểu Thuần nghe xong đắc ý ngẩng đầu, hắn đi vào trong phòng quan sát hồn dược do Chu Nhất Tinh thu được, quả nhiên không hổ danh xuất từ tay danh gia, hồn dược ổn định và no đủ.

- Không có biện pháp, các ngươi trêu chọc ta trước.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong mắt xuất hiện thần thái kỳ dị, hắn biết rõ mấu chốt của kế hoạch này chính là gian lận nhưng không ai phát hiện, hồn Bạch Hạo lo lắng không phải không đúng, Bạch Tiểu Thuần có tự tin, việc này vào năm đó khi hắn tới Man Hoang, vào lần đầu tiên luyện hồn dược từng có một suy nghĩ lớn mật.

Lúc ấy hắn suy nghĩ dùng hồn dược luyện thành đan dược, muốn kết hợp khu vực Man Hoang và Thông Thiên Hà với nhau, do đó sáng tạo một loại hồn đan uy lực kinh hồn.

Hắn khi đó vắt hết đầu óc, bỏ nhiều thời gian suy nghĩ, cuối cùng hắn lại phát hiện đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của hắn mà thôi, cả hai căn bản không thể dung hợp hoàn mỹ sau khi bộc phát sẽ sinh ra điệp gia, cho dù kế hoạch thất bại nhưng không phải không có thu hoạch, lúc trước hắn nghiên cứu đã có phát hiện, nếu muốn dung nhập thứ như huyễn vụ vào trong hồn dược vẫn làm được, cho dù kiểm tra thế nào, bởi vì hệ thống khác nhau nên trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, căn bản không cảm giác được.

Trừ phi bản thân chẳng những là luyện hồn đại sư, càng là luyện dược đại sư mới có thể nhìn ra mánh khóe trong đó, nhưng đối với Man Hoang mà nói, luyện hồn sư cường đại thì rất nhiều, nhưng luyện dược đại sư lại không có.

Bởi vì Man Hoang không sinh ra trụ cột cho luyện dược đại sư, cây cỏ nơi này không thể luyện dược, tương tự như đạo lý luyện linh luyện khí trong khu vực Thông Thiên Hà vô cùng thưa thớt.

- Không nghĩ tới thất bại lúc trước lại biến thành thủ đoạn của ta hôm nay.

Bạch Tiểu Thuần thổn thức một phen, ánh mắt mang theo thần sắc suy nghĩ, hắn đang cân nhắc dung nhập khói độc vào trong hồn dược mới hoàn mỹ nhất, cũng không tạo thành sự kiện tử vong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1072: Phóng Độc (Hạ)

- Phát Tình Đan? Không được, viên thuốc này quá ác.

- Trí Huyễn Đan... Cũng không được, viên thuốc này danh khí quá lớn, nếu bị người ta hoài nghi và phân tích thân phận của ta, ta không thể giải thích được.

Dù sao việc này liên lụy rất nhiều người vô tội, Bạch Tiểu Thuần không phải loại người có tính cách nhất tướng công thành vạn cốt khô, sau khi suy nghĩ thì đôi mắt sáng lên.

- Khói xanh lúc ở Huyết Khê Tông chính là thứ hoàn hảo nhất! Hiệu quả rất tốt, một khi náo lớn cũng có quá nhiều biện pháp giải thích.

Bạch Tiểu Thuần nhếch miệng nhớ tới khói xanh, lúc trước hắn ở Trung Phong của Khê Tông, lúc luyện chế Phiêu Miểu Linh Hương liền sinh ra ngoài ý muốn.

- Linh dược tứ giai Phiêu Miểu Linh Hương... Hiện tại ta có thể luyện chế dễ dàng.

Bạch Tiểu Thuần lật trong túi trữ vật của mình, tuy hắn không còn nhiều cỏ cây, vừa vặn bản thân hắn là luyện dược tông sư, hắn có thể cải biến phương thuốc, lợi dụng cỏ cây của mình sáng tạo ra hiệu quả giống khói xanh.

Sau khi suy nghĩ một phen, Bạch Tiểu Thuần mở lực lượng ẩn giấu của mặt nạ lên lớn nhất, hắn đặt lò đan trước mặt.

- Đã lâu không luyện luyện.

Bạch Tiểu Thuần vuốt lò đan, nội tâm hoài niệm, sau đó hắn lập tức tập trung tinh thần, bắt đầu dùng thủ đoạn luyện đan dung nhập khói xanh vào trong hồn dược.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi phòng, Bạch Hạo vẫn ở bên ngoài, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi nhưng tinh thần vô cùng phấn chấn, sau khi đi ra còn cười nói.

- Chu Hoành, ngươi đấu với ta, Bạch gia gia ngươi có gì chưa từng trải qua chứ?

Bạch Tiểu Thuần cười to, chung quanh có cấm chế nên không sợ tiếng nói vọng ra ngoài.

Hồn Bạch Hạo hơi bận tâm, hắn lập tức tiến lên, không chờ hắn lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã ném một hồn dược cho hắn và đắc ý khoe khoang.

- Đồ nhi, dùng toàn bộ thủ đoạn của ngươi có nhìn ra vấn đề trên hồn dược này hay không.

Ánh mắt hồn Bạch Hạo ngưng tụ, cúi đầu nhìn hồn dược thượng phẩm trên tay, nhìn kỹ nửa ngày cũng không thấy nó có gì khác biệt, hắn bấm niệm pháp quyết điểm ngón tay lên hồn dược, hắn không ngừng dò xét trong trong ngoài ngoài, thậm chí còn đổi những phương pháp khác, đến cuối cùng hồn Bạch Hạo há hốc mồm, bởi vì hắn cảm thấy hồn dược này bình thường.

- Sư tôn, ngươi thật sự động tay chân vào hồn dược này? Không sai chứ?

Bạch Hạo kinh ngạc nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Phải biết rằng Bạch Hạo là hồn thể quỷ tu, tạo nghệ luyên hỏa của hắn sâu đậm, hắn không cảm giác được vấn đề, như vậy trong Man

Hoang không có người nào nhìn ra vấn đề, cho dù có cũng là phượng mao lân giác, ít lại càng ít.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong vội vàng nhìn sang, xác định mình không có sai thì cười ha ha.

- Không sai, trong một tháng, ta sẽ làm thanh danh hai cửa hàng kia thối tới tận đường cái!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý, vừa nghĩ tới mình lúc trước bị Thiên Không Hội hại thảm như vậy, hắn đã cảm thấy chiêu này độc ác, nói thầm chiêu này của mình rất tổn hại nhưng người ta đang hại mình...

- Một khi ta ra tay, bản thân ta cũng phải sợ ta.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm, sau đó hắn ra khỏi cửa hàng và truyền âm Chu Nhất Tinh, hai người gặp nhau, Bạch Tiểu Thuần lập tức giao hồn dược động tay động chân cho hắn, sau khi đưa còn dặn dò, Chu Nhất Tinh không chút do dự cam đoan, Bạch Tiểu Thuần mới sung sướng rời đi.

Chu Nhất Tinh thật sự có chút năng lực, hắn tới thành Khôi Hoàng thời gian ngắn, cộng thêm có nhân thủ của thành Cự Quỷ, hôm nay cũng đả thông không ít khu vực trong thành Khôi Hoàng, số hồn dược cũng được Chu Nhất Tinh bán đi cho người khác.

Những hồn dược này đều là thượng phẩm, lại có ấn ký đại sư, cho dù kiểm tra thế nào cũng không có khuyết điểm nhỏ nhặt, hơn nữa giá cả thấp hơn bình thường một ít, cho nên quá trình bán đi rất thuận lợi, thậm chí nếu không phải Bạch Tiểu Thuần bàn giao bán cho mỗi người một ít, bằng không đã có người mua số lượng lớn của hắn.

Qua một ngày sau, những hồn dược thượng phẩm này cũng phân tán trong thành Khôi Hoàng, sau đó Chu Nhất Tinh cũng thu được nhóm hồn dược thứ hai bị Bạch Tiểu Thuần động tay chân, sau đó lại vung khắp toàn thành, dần dần càng ngày càng nhiều hồn tu mua đi.

Bản thân Chu Nhất Tinh cố ý tập trung ở khu vực tám mươi chín và vùng gần đó, cho nên nơi này tụ tập hồn dược động tây động chân nhiều nhất.

Khi nhóm thứ ba nhóm thứ tư, nhóm thứ năm... Nửa tháng sau, trong thành Khôi Hoàng, tu sĩ sử dụng hồn dược tu hành bắt đầu chậm rãi xuất hiện một ít biến hóa mà bản thân bọn họ không tưởng tượng nổi...

Biến hóa xuất hiện nằm ở phủ của Tiểu Lang Thần, hắn ngồi ở thủ vị, mặt không biểu tình nhìn hai hồn tu phía dưới quyết đấu.

Trận đấu pháp này người thắng được ban thưởng làm tùy tùng của Tiểu Lang Thần, cũng gia nhập gia tộc của hắn.

Đối với Tiểu Lang Thần mà nói cũng không phải quan trọng, nhưng với hai người đấu pháp mà nói rất quan trọng, người có tu vi yếu hơn là nam tử trung niên, hắn vì trận chiến này đã mua một quả hồn dược thượng phẩm, trước khi chiến đấu đã hấp thu vào người, từ đó bảo trì bản thân ở đỉnh phong thời gian dài.

Trận chiến tiến hành được một nửa, đột nhiên nam tử trung niên lâm vào hạ phong lại biến sắc, thân thể lập tức lui ra phía sau, trên mặt lộ ra thần sắc không dám tin tưởng, muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng đối thủ làm sao cho hắn cơ hội này, lập tức tấn công.

- Lý Lâm Hiên, ngươi chờ một chút...

Trung niên hồn tu hít thở dồn dập, hắn vội vàng hô to, đối thủ của hắn không quan tâm tới, hắn sử dụng thuật pháp truy kích tới gần, trung niên kia hồn tu lo lắng, hắn lui ra sau và muốn lên tiếng lần nữa, bởi vì vận động mạnh nên khó áp chế cảm giác khó chịu trong bụng, vào lúc hắn lui ra phía sau lại có tiếng nổ mạnh vang lên.

Âm thanh quá lớn, lúc nó vang lên làm quần của nam tử trung niên bị trùng kích phồng to lên, ngay sau đó là mùi thúi ngập trời xuất hiện, hơn

nữa còn khuếch tán tám phương, mùi này quá nồng, thậm chí cho dù gió thổi tới cũng không biến mất.

Đối thủ của hắn cũng chạy tới gần, mặc dù không phải bị dính trực tiếp nhưng khoảng cách quá gần nên bị cái mùi này bao phủ quanh người, hắn có tu vi Kết Đan sơ kỳ, độc tầm thường không thể làm gì hắn, trong nháy mắt hắn bị mùi này vây quanh liền biến sắc, thậm chí khống chế nổi đã buồn nôn.

Cảnh này làm đám người đang xem cuộc chiến ở chung quanh há hốc mồm, Tiểu Lang Thần đang nhắm mắt cũng mở mắt ra, hắn sững sờ nhìn sang.

- Âm thanh đó là...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1073: Nói Nhỏ Chút

- Không đúng ah, hồn tu chúng ta sớm tích cốc... Hắn là... Đây là thần thông của Chu Trần Vũ?

Đám người chung quanh không kịp phản ứng, cả đám mở to mắt nhìn, Lý Lâm Hiên lâm vào điên cuồng, hắn cố áp chế buồn nôn và gào to.

- Chu Trần Vũ, ngươi làm cái gì đó?

- Lý đạo hữu, hôm nay thôi đi, hôm khác tái chiến.

Chu Trần Vũ đỏ mặt, nội tâm cũng phát điên, hắn cũng không biết mình hôm nay thế nào, trước mắt hắn quay người bỏ chạy, trong lòng của hắn đang rên rỉ, thật sự là do bụng không khỏe nên đau đớn rất lớn, hắn cũng nghe âm thanh ọt ọt ọt trong bụng, âm thanh này làm hắn lo lắng và cảm thấy mất mặt.

- Tại sao ta lại như vậy?

Vào lúc Chu Trần Vũ muốn rời đi, Lý Lâm Hiên cảm giác mình bị nhục nhã, trong cơn giận dữ hắn cố nén cảm giác buồn nôn đuổi theo, vào lúc này Chu Trần Vũ đưa lưng về phía hắn.

- Ngươi đừng tới đây, ta nhịn không được!!

Chu Trần Vũ hô to nhưng đã muộn... Lý Lâm Hiên nổi giận lao tới, hắn chém một kích vào lưng Chu Trần Vũ, lúc này Chu Trần Vũ lại phát ra âm thanh thật to, trong người hắn lại có mùi thúi ngập trời xuất hiện, lúc này Lý Lâm Hiên bị mùi thúi này bao phủ toàn thân.

Mùi này còn nồng hơn lúc trước mấy lần, Lý Lâm Hiên còn ở gần hơn lúc trước, hơn nữa còn trúng chính diện, hắn đã hít vào không ít, Lý Lâm Hiên không ngừng gào thét, hắn lui ra phía sau thật nhanh.

- Chu Trần Vũ, ngươi khinh người quá đáng!

Lúc này Chu Trần Vũ đỏ mặt, hắn bỏ chạy thật nhanh, lúc chạy đi một đoạn lại phát ra âm thanh như sấm sét, phía sau hắn là từng đám sương mù đục ngầu...

Vào lúc hắn biến mất không còn, những hồn tu còn ở lại ngây ngốc không nói được gì, qua thật lâu sương mù bay tới gần bọn họ, mọi người lúc này mới ồn ào khó tin.

- Đó là... Đó là cái rắm?

- Nhất định la Chu Trần Vũ cố ý!

Lúc này mọi người rối loạn, Tiểu Lang Thần cũng buồn nôn không thôi, hắn càng tức giận nhưng nơi này chỉ là nơi xảy ra sự kiện đầu tiên, qua một nén nhang sau trong thành Khôi Hoàng xuất hiện nơi thứ hai, thứ ba và thứ tư...

Nhất là nơi thứ tư càng kinh người, tại khu vực phố xá sầm uất ở khu tám mươi bảy, một nữ tu xinh đẹp tuyệt trần bị mấy nam tu vây quanh, cả đám hoan thanh tiếu ngữ, bỗng nhiên sắc mặt nàng biến hóa và trong người truyền âm thanh thật lớn.

- Đó là tiếng gì?

Đám nam tử chung quanh nàng sững sờ vô ý thức nói ra, ngay sau đó mùi thúi không thể hình dung bao phủ bọn họ, cả đám biến sắc, đám nam tử chung quanh lui ra sau, nữ tử không thể khống chế phóng thêm vài âm thanh như thế.

Âm thanh lớn như tiếng trống, hơn nữa còn từ sau lưng của nàng phát ra, đám người chung quanh mở to mắt, toàn bộ trợn mắt há hốc mồm,

sắc mặt nữ tử biến hóa và thét lớn, xấu hổ muốn ngăn cản nhưng càng ngăn cản thì càng lớn.

Oanh oanh oanh...

Sươn mù đục ngầu bay ra, hơn nữa còn lan ra chung quanh, trong khoảng thời gian ngắn có vô số người kinh hô tránh đi.

Chuyện cùng loại không chỉ xảy ra ở khu tám mươi bảy, tại khu tám mươi tám, tám mươi sáu, tám mươi lăm đều xuất hiện, nhất là khu tám mươi chín có nhiều người xuất hiện nhất.

Lúc này hình thành náo động, âm thanh đánh rắm và sương mù đục ngầu bộc phát ngập trời, hơn nữa vô cùng nồng đậm bao phủ bốn phương, phàm là ngửi qua đều chạy như điên, thậm chí người bị nhiễm cũng bị ám mùi.

Ở khoảng cách rất xa còn có thể nhìn thấy sương mù đục ngầu bao phủ trong nội thành.

Việc này không phải khoa trương nhất, những hồn tu có bụng không khỏe đều phát điên, sau khi bọn họ đánh rắm xong lại bắt đầu tiêu chảy, nếu như ở một mình xem như vận khí không tệ, nếu như ở nơi không ít người, ở trong đám người, như vậy... Lúc việc này xuất hiện liền có tiếng kêu thê lương mang theo điên cuồng vang lên, tất cả khu vực chung quanh khu tám mươi chín đều bộc phát.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ địch tập kích, không đúng!!

- Là ai, là ai làm, ta muốn giết ngươi!!

Những người này có một ít thanh danh trong thành Khôi Hoàng, hôm nay bọn họ kêu gào thảm thiết, cả đám gào thét trong giận dữ.

Bạch Tiểu Thuần cũng nghe thấy việc này, thậm chí hắn từng nhìn thấy một hồn tu đi tới bên ngoài cửa hàng của mình sau đó trình diễn màn thả rắm ngập trời, nhìn thấy sương mù đục ngầu bay lên cao, đám người chung quanh hoảng sợ.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, Bạch Hạo ngây ngốc.

- Không đúng, ta thêm vào khói khí hắn là tiêu chảy, tại sao lại biến thành thả rắm?

Bạch Tiểu Thuần có phần khẩn trương, hắn nhanh chóng lui ra phía sau, không dám đi nhiễm những mùi hôi kia, nội tâm tâm thần bất định, bỗng nhiên hắn mở to mắt, hắn nhìn thấy bên ngoài có hồn tu thứ hai cũng xảy ra chuyện...

Sau đó là thứ ba, thứ tư...

Không qua một nén nhang, bảy tám người trước cửa hàng của hắn xảy ra chuyện, sương mù đục ngầu bao phủ tám phương, đám người chung quanh kinh hô và tránh ra thật xa.

Ngay cả Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm cũng kinh hãi với biến hóa như thế, tự mình đi ra xem xét, lúc nhìn thấy sương mù kia không biến mất, hơn nữa không ngừng lan ra chung quanh, hắn người cũng kinh nghi bất định.

- Sư... Sư tôn, ta thấy người này cầm hồn dược thượng phẩm trong tay, hắn là...

Bạch Hạo có cảm giác không ổn, hắn nhìn đám người đang điên cuồng ngoài cửa, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Nói nhỏ chút!

Bạch Tiểu Thuần hồi hộp, hắn lập tức nói một câu sau đó chạy ra đóng cửa lại.

- Chẳng lẽ ta đã lâu không luyện dược nên tay nghề giảm sút? Hắn là tiêu chảy mà, tại sao lại thả rắm, hơn nữa còn có mùi khoa trương như vậy...

Bạch Tiểu Thuần bứt tóc, hắn buồn bực, không nghĩ tới mình luyện dược luôn xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn.

- Lần này ta không cố ý... Không ngờ gây ra tình huống lớn như vậy.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lo sợ, hắn từ khe cửa nhìn thấy sương mù đục ngầu lan ra chung quanh, nhìn thấy những hồn tu tránh né như tránh tà, nếu có người trúng phải liền chóng mặt buồn nôn, Bạch Tiểu Thuần cũng bị dọa sợ.

- Uy lực của sương mù quá mạnh, có thể bỏ qua tu vi của tu sĩ...

Bạch Tiểu Thuần lạnh mình.

Lần biến cố này càng ngày càng mạnh, thật sự do Chu Nhất Tinh bán hồn dược quá thành công, hắn bán nhiều tới mức có không ít người trúng chiêu, số lượng không ít, hắn dựa theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần bán trọng điểm ở khu tám mươi chín, mặc dù khu vực khác cũng xảy ra chuyện nhưng rất phân tán, khó thành thảm họa.

Khu tám mươi chín và khu vực chung quanh có đông người nên sương mù bao phủ các nơi, có thể nhìn thấy từ xa, sương mù giống như mây đen nên rất nhiều người giật mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1074: Dừng Tay Cho Ta

Tất cả làm Chu Nhất Tinh kinh hãi không thôi, hắn nhanh chóng dựa theo kế hoạch, bảo tất cả người tham gia rời đi, mình cũng cải biến bộ dạng và trốn tránh, hắn cũng không quên bước cuối cùng của kế hoạch này, vì vậy tại khu vực hắn ẩn nấp, hắn cắn răng xuất một hồn dược thượng phẩm gian lận và nuốt vào cơ thể.

Hắn vận chuyển thật nhanh, sau đó hắn cũng tự trải nghiệm cảm giác khó chịu trong bụng và đánh rắm, sau đó lập tức hét lớn.

- Là hồn dược, là hồn dược thượng phẩm đáng chết này, ta hấp thu hồn dược này mới xuất hiện biến cố như thế, đáng chết, trên hồn dược có ấn ký của Tư Mã Đào!

Hắn vừa nói ra câu này rất hồn tu đang điên cuồng chung quanh lập tức kinh ngạc, bọn họ do dự, không qua bao lâu đã có người phát hiện ra nguyên nhân của bản thân, vì vậy cũng gào thét phát tiết ủy khuất của mình.

- Là hồn dược thượng phẩm, lúc trước ta hấp thu hồn dược có ấn ký của Tôn Nhất Phàm nên xuất hiện biến cố, là hắn...

- Đúng vậy, ta cũng hấp thu hồn dược thượng phẩm, là ấn ký của Tư Mã Đào!

- Ta cũng là như thế!

Những âm thanh như thế vang lên liên tiếp ở các khu chung quanh, càng ngày càng nhiều người bị hại, bọn họ gào thét, bản thân xấu hổ và

khuất nhục đến cực hạn, còn có rất nhiều người bị liên quan, tất cả mọi người tức giận bộc phát.

Bọn họ cùng hành động đi tìm người gây ra chuyện này, Chu Nhất Tinh đã sớm an bài tốt, mặc cho bọn họ tìm kiếm thế nào cũng không tìm được, cho nên áp lực đặt lên người Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm, bởi vì ấn ký trên hồn dược chính là của bọn họ.

- Đi tìm Tư Mã Đào, hắn luyện hồn dược này là tàn thứ phẩm, người này mua danh chuộc tiếng, căn bản là kẻ lừa đời lấy tiếng.

- Còn có Tôn Nhất Phàm, đây là hồn dược của hắn, hắn là luyện hồn đại sư nhưng lừa gạt chúng ta.

- Đi tìm bọn họ!

Mọi người bộc phát lửa giận ngập trời, lúc này người các khu gào thét, một đám người lao thẳng tới khu tám mươi chín, chung quanh đầu đường cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần bị vô số hồn tu vây quanh, trong đó chỉ có số ít là người bị hại, đại đa số đều là người bị liên lụy, lòng đầy căm phẫn cho nên phóng thích tức giận đi tới cửa hàng của Tư Mã Đào cùng với Tôn Nhất Phàm.

Cả khu tám mươi chín đại loạn, vô số người vọt tới, lửa giận của bọn họ kinh thiên động địa, Bạch Tiểu Thuần là người giật dây cũng lạnh mình kinh hãi, hắn biết rất khó hóa giải lửa giận của mọi người, điểm này hắn đã trải qua.

- Đây là các ngươi bức ta, ta cũng không có biện pháp.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương thì thào, hắn chổng mông nhìn qua khe cửa, khẩn trương nhìn phía ngoài, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm vài câu, sau đó sương mù còn lan qua khe cửa.

Bạch Hạo nhìn thấy tất cả, hắn thở dài một hơi, hắn càng vô lực với sư tôn không đáng tin cậy này, thậm chí cảm thấy sư tôn nhìn thế nào

cũng không giống cường giả Nguyên Anh... Hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần lại cho hắn cảm giác chân thật, không phải tính cách cao cao tại thượng gì đó, mà là người giống như mình, hắn cười khổ nhưng không tự chủ cảm thấy thân thiết.

Thời điểm Bạch Hạo hồn cảm thán, Bạch Tiểu Thuần khẩn trương và vụng trộm nhìn ra bên ngoài, người bên ngoài gào thét rất lớn, tiếng nổ sinh ra liên tiếp, sương mù bốc lên cao cao, hằng hà thân ảnh từ các nơi lao tới nơi này, trong quá trình chạy tới còn không ngừng sử dụng thần thông pháp thuật muốn xua tán sương mù bốn phía.

Không bao lâu bọn họ đã tới, Bạch Tiểu Thuần không cần vãnh tai nghe bên ngoài phát ra tiếng nổ, hắn ở bên trong cửa hàng cũng cảm nhận được, lúc này có không ít người gào thét mắng chửi.

- Các ngươi làm gì!!

- Làm gì? Các ngươi làm chuyện tốt, trên hồn dược này có ấn ký Tư Mã Đào ngươi!

- Tôn Nhất Phàm, ta muốn giết ngươi!!

- Dừng tay, các ngươi nghe lão phu nói, hồn dược này không quan hệ với lão phu!

Ầm ầm, tiếng đánh rắm không dứt, trong thần thức Bạch Tiểu Thuần cũng cảm giác được trong hai cửa hàng kia rối loạn, có người đá đập phát, thậm chí bảng hiệu bên ngoài cũng bị người ta đánh nát.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, mặc dù kế hoạch thành công nhưng hắn cảm thấy bất an càng ngày càng mạnh, vào lúc đang cân nhắc giải quyết hậu quả như thế nào, bỗng nhiên hắn biến sắc nhìn thấy bên ngoài có không ít người tức giận lao tới cửa hàng của mình.

- Không tốt, bọn chúng biết là ta...

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn nghĩ không phải như vậy.

- Không đúng, có lẽ bọn chúng không biết...

Vào lúc nghĩ như thế, oanh, cửa lớn đã bị người ta mở ra, ngay sau đó bên ngoài có không ít hồn tu tức giận xông vào.

- Các ngươi làm gì, nơi này không phải cửa hàng của Tôn Nhất Phàm hay Tư Mã Đào, nơi này là Thiên Hạ Đệ Nhất Luyện Linh Phô của Bạch Hạo ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, tiếng thét không khác gì thiên lôi.

Tu vi hắn bộc phát sinh ra uy áp đáng sợ.

Những hồn tu xông tới sững sờ một chút, sắc mặt biến hóa, bọn họ lập tức xin lỗi sau đó rời đi thật nhanh, bọn họ không phải nhìn lầm, mà có ý định nhân lúc cháy nhà đi hôi của, dù sao bên ngoài có không ít người, rồng rắn lẫn lộn, chẳng những cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần bị người ta cố ý xông vào, những cửa hàng chung quanh cũng tai bay vạ gió.

Bạch Tiểu Thuần phi thường lo lắng, bởi vì chuyện hôi của này đã thoát ly khống chế của Bạch Tiểu Thuần, vào lúc hắn cân nhắc biện pháp giải quyết, bỗng nhiên hồn Bạch Hạo ở bên cạnh bay tới gần, đôi mắt tỏa sáng nói nhỏ với hắn.

- Sư tôn, ta có một kế...

Nghe kế sách của Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần không kịp suy nghĩ quá nhiều, sau khi gật đầu liền loa ra khỏi cửa lớn, hắn nhìn thấy bên ngoài có vô số thân ảnh trong sương mù lao vào đập phá cửa hàng sau đó hôi của, tiếng gào thét và đánh nhau loạn xạ, hắn bộc phát tu vi bao phủ chung quanh.

Uy áp tu vi bộc phát, hơn nữa Bạch Tiểu Thuần còn quá lớn như sấm sét.

- Dừng tay cho ta!!

Tiếng quát quá lớn, Bạch Tiểu Thuần càng vận dụng Bất Diệt Đế Quyền chi ý cho nên lời nói không giận tự uy, ẩn chứa uy nghiêm bá đạo không ai dám xâm phạm.

Lời hắn nói quanh quẩn, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trước một cửa hàng, hắn vung tay phải một cái, oanh, tất cả cuồng đồ trong cửa hàng bị hắn đánh bay ra ngoài.

- Các ngươi đi theo ta ngăn cản trận náo động này!

Bạch Tiểu Thuần lập tức nói chuyện với tiểu nhị trong cửa hàng, những người này cũng mang theo tức giận, việc này không quan hệ với bọn họ nhưng bị đám người mất lý trí xâm phạm, trước mắt có người ngăn cản liền cảm kích, sau đó đứng sau lưng Bạch Tiểu Thuần cùng đi ngăn cản trận bạo động này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1075: Khống Chế Tiết Tấu (Thượng)

Ngay sau đó bên ngoài cửa hàng thứ hai, đám người Bạch Tiểu Thuần lập tức giải quyết kẻ làm loạn, lại đi cửa hàng thứ ba, dần dần hồn tu sau lưng Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng nhiều, bản thân hắn vô cùng dũng mãnh, những nơi đi qua đánh tan đám người náo loạn, được Bạch Tiểu Thuần trợ giúp ho nên cửa hàng chung quanh đều liên hợp với nhau trấn áp cục diện.

- Dừng tay!

- Có chuyện gì cứ từ từ nói, ai động thủ cứ giết bất luận tội.

- Nơi này là thành Khôi Hoàng, các ngươi muốn tạo phản sao?

Những chủ cửa hàng liên hợp với nha, dùng Bạch Tiểu Thuần cầm đầu và trấn áp toàn diện, mặc dù nhân số của bọn họ ít hơn các hồn tu chung quanh nhưng bọn họ chiếm đạo lý, bản thân Bạch Tiểu Thuần quá mức cường hãn, kể từ đó dần dần làm những hồn tu chung quanh tỉnh táo lại, lần náo động này cũng bị khắc chế.

Lúc Bạch Tiểu Thuần ra tay khống chế tất cả, chủ cửa hàng bốn phía đều cảm kích Bạch Tiểu Thuần, có chút càng tự trách mình lúc trước hiểu lầm Bạch Hạo, hôm nay đối mặt nguy cơ, bọn họ mới biết cái gì là đại nghĩa, trong mắt càng tôn kính..

Cho dù là ai, có thể đứng ra vào lúc này và trấn áp cục diện thành công đều được người ta tôn trọng.

Tuy lần náo động này bị áp chế nhưng những hồn tu chung quanh không dễ dàng rời đi, ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm vào Bạch

Tiểu Thuần, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn cửa hàng Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm, nếu không phỉa Bạch Tiểu Thuần ở đây, bọn họ chắc chắn sẽ giết vào.

- Mọi người hãy nghe ta nói, Bạch Hạo ta cam đoan sẽ cho các ngươi một câu trả lời cho sự việc hôm nay.

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện khẩn trương, chột dạ càng sâu, hắn tiếp tục nói.

- Bạch đạo hữu, chuyện hôm nay không phải do chúng ta sai, cũng không phải các ngươi, mà là Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm!

- Đúng vậy, hai người này quá vô sỉ, lại luyện chế hồn dược giả bán cho chúng ta, làm cho chúng ta không chịu nổi, thù này phải báo.

- Bạch đạo hữu, ngươi đã ra mặt, tốt, chúng ta nghe ngươi, ngươi giải quyết giúp chúng ta.

Hồn tu tụ tập nơi này đều hô lớn, bọn họ cũng biết mặc dù trận náo động này không lớn nhưng nơi này chính là thành Khôi Hoàng, sợ rằng thị vệ hộ thành sẽ tới nhanh thôi.

Cho dù nội tâm hận Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm, âận tới mức nghiến răng nghiến lợi cũng phai nhịn xuống, trên thực tế bọn họ tỉnh táo lại liền do ựự, vì sao đến bây giờ thị vệ thành Khôi Hoàng còn chưa tới?

Phải biết rằng mỗi khu đều có nhiều thị vệ phụ trách an toàn thành Khôi Hoàng, trước mắt không có ai tới.

- Mọi người yên tâm, việc này Bạch Hạo ta và các vị đạo hữu sau lưng sẽ cho các ngươi câu trả lời.

Bạch Tiểu Thuần lập tức vỗ ngực, hắn lớn tiếng nói ra, sau đó các chủ cửa hàng cũng tỏ thái độ.

- Tư Mã đạo hữu, Tôn đạo hữu, mời các ngươi ra đây gặp mặt.

Bạch Tiểu Thuần đã áp chế mọi người, nội tâm thở ra một hơi, hắn cũng sợ chuyện này náo quá lớn thì mình cũng khó xong việc, trong vô tri vô giác mình biến thành người phán xét, điểm này ngay cả hắn cũng không dám tin tưởng..

Khi hắn vừa lên tiếng, sắc mặt Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm vô cùng khó coi ra khỏi cửa hàng, mặc dù tu vi bọn họ không tầm thường nhưng nơi này có quá nhiều hồn tu cuồng bạo, bọn họ không thể ứng phó, cửa hàng cũng bị nện thành đống đá vụn, bọn họ tức giận không nhỏ, ánh mắt nhìn sang Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng sắc bén.

- Bạch Hạo, chắc chắn hồn dược của bọn họ bị người ta động tay động chân, chỉ cần cho ta một quả hồn dược, ta sẽ tra ra sự tình, mọi việc cũng sáng tỏ.

- Hung phạm là ai, dùng không bao lâu sẽ được chiêu cáo thiên hạ.

Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm lạnh lùng nói ra.

Vừa nghĩ tới chuyện hôm nay, hơn nữa bọn họ ác ý chèn ép Bạch Tiểu Thuần, kẻ này lại ra mặt giải quyết, nội tâm của bọn họ không có tư vị, bọn họ không lo lắng có người cầm việc này ra làm văn, đồng thời bọn họ cũng có suy đoán, có lẽ chính là Bạch Tiểu Thuần làm ra.

Bọn họ lại khó hiểu, nếu là Bạch Tiểu Thuần làm, hắn làm cách nào cải biến hồn dược?

Cũng mặc kệ ảo não xấu hổ thế nào, hồn dược bị động tay chân là chuyện khẳng định, bọn họ tự tin có thể tìm ra mánh khóe trong đó, hiện tại xem ra, chỉ cần chuản thực và kéo dài thời gian chờ đợi Chu Hoành đến.

Trên thực tế bọn họ đã liên hệ Chu Hoành từ lâu, sở dĩ thị vệ không tới cũng là Chu Hoành thôi động, hắn không thể để chuyện này náo lớn, một khi như vậy, cho dù là hắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, nội tâm khen đồ nhi nhanh trí, cũng có một ít bội phục, trên thực tế biện pháp này do đồ nhi hắn nghĩ ra, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần nói đơn giản, tình thế lại gấp gáp, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn dùng cách này thật sự quá đẹp..

Triệt để cải biến thân phận của bản thân, hóa bị động thành chủ động, nhất là một lời có thể quyết định thanh danh của Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn biểu hiện ra bộ dạng trầm ổn.

- Hai vị đạo hữu, ta cũng là luyện hồn sư, ta tin tưởng... Luyện hồn sư chúng ta luyện chế hồn dược không có khả năng xuất hiện sơ suất lớn như thế, điểm này ta tin tưởng các ngươi!

Hắn vừa nói ra lời này làm Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm sững sờ, hiển nhiên không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại tỏ thái độ rõ ràng như vậy, trong lòng hai người ẩn ẩn cảm thấy không đúng.

Lửa giận của hồn tu chung quanh vừa tắt lại bị lời này chọc giận không nhỏ.

- Bạch đạo hữu, ngươi có ý gì?

- Ngươi tin tưởng bọn họ, như vậy nói chúng ta gây sự hay sao?

Lúc nhiều người cùng tức giận, Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, hắn lớn tiếng nói ra.

- Đồng thời ta cũng tin tưởng mọi người sẽ không vô duyên vô cớ tới đây, nhưng bây giờ nói lời thật lòng, ta chỉ biết kết quả chứ không biết cụ thể, các ngươi nói mình hấp thu hồn dược của hai vị đại sư mới xuất hiện biến cố này, hiện tại còn có người nào có hồn dược này hay không?

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này, mọi người cũng áp chế tức giận xuống, trong đó có tu sĩ trung niên hừ lạnh và ném một quả hồn dược

thượng phẩm tới.

Bạch Tiểu Thuần tiếp được, cầm trong tay giả vờ giả vịt xem nửa ngày, sắc mặt dần dần biến hóa, đến cuối cùng càng khó xem, lúc ngẩng đầu nhìn sang Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm.

- Hai vị, Bạch mỗ chỉ là hậu bối ở phương diện luyện hồn, tài sơ học thiển kinh nghiệm chưa đủ, ta không nhìn ra hồn dược này bị người ta động tay động chân chỗ nào.

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền đưa hồn dược cho Tư Mã Đào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1076: Khống Chế Tiết Tấu (Hạ)

Nội tâm Tư Mã Đào hừ lạnh, hắn tiếp lấy, chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn chỉ biết người ta nói do hồn dược gây ra nhưng chưa từng có gì chứng minh cả, hiện tại hắn cũng được cầm hồn dược.

Sau khi cầm lấy hồn dược, ánh mắt Tư Mã sáng ngời, cẩn thận quan sát, ánh mắt hắn dần dần mở to, nội tâm càng rung động, thậm chí bấm niệm pháp quyết vận dụng tu vi thăm dò tình hình, trong trong ngoài ngoài, xem hồi lâu cũng không tìm ra hồn dược có vấn đề gì, hắn đổ mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn có thể xác định hồn dược do mình luyện chế, mặc kệ hắn xem xét thế nào cũng không tìm ra dấu vết bị động tay chân, hắn thở dốc, nỗi lòng khó bình tĩnh, nhất là nghĩ tới hậu quả sau đó thì hắn cảm thấy không ổn.

Tôn Nhất Phàm cũng sốt ruột, vào lúc mặt Tư Mã Đào xám như tro, hắn trực tiếp cầm lấy hồn dược xem xét, hắn cũng tìm đủ biện pháp thăm dò sơ hở nhưng sắc mặt tái nhợt thật nhanh, thậm chí còn mang theo dáng vẻ không dám tin.

- Không có khả năng, hồn dược đúng là do Tư Mã Đào luyện chế, nó không có vấn đề... Hồn lực no đủ không nói, lại cực kỳ ổn định... Hắn là, đây là hồn dược kia? Là bọn họ cố ý lấy ra lừ dối?

Tôn Nhất Phàm nghĩ tới đây liền lên tiếng nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Chư vị đạo hữu, ta không nhìn ra vấn đề trong hồn dược, không nhìn ra thật giả, ta hoài nghi nó là thật, việc này cần thí nghiệm một chút.

Hắn vừa nói ra, Tôn Nhất Phàm cũng lên tiếng.

- Đúng vậy, hồn dược này hắn là thật!

Ánh mắt Tư Mã Đào ngưng trọng, hắn không tin có người có thể động tay động chân trên hồn dược mà bản thân hắn không tra ra vấn đề, nếu thật sự có người làm được, hắn phải là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, nếu thật là Luyện Hồn Sư Địa phẩm đối phó chính mình... Cần gì phải phiền toái như vậy, chỉ cần mở miệng cũng có thể làm mình cút ra khỏi thành Khôi Hoàng.

Nghĩ tới đây hắn nhìn sang hồn dược, hắn chỉ vào tiểu nhị trong cửa hàng của mình, tiểu nhị này do hắn mang từ thành Cửu U tới đây, cũng rất tín nhiệm.

- Ngươi tới hấp thu!

Tiểu nhị do dự một chút, hắn tiếp nhận hồn dược trước mặt mọi người, hít sâu một hơi và nhắm mắt ngồi xuống, bắt đầu hấp thu hồn lực trong hồn dược.

Vạn chúng nhìn trừng trừng, hắn cũng không giả vờ, ánh mắt mọi người nhìn sang chờ đợi kết quả, không bao lâu sau tiểu nhị mở mắt ra, hồn dược trong tay biến mất, hắn đứng lên giống như bình thường, Tư Mã Đào thở ra một hơi, lúc muốn lên tiếng thì sắc mặt tiểu nhị biến hóa, trong cơ thể của hắn sinh ra tiếng nổ mạnh oanh oanh, sương mù đục ngầu bộc phát.

Rất nhiều hồn tu chung quanh thấu hiểu cảm giác trong đó, cũng biết rõ cảnh tượng này là cái gì, cho nên bọn họ gào thét.

- Quả nhiên hồn dược có vấn đề, Tư Mã Đào, ngươi còn muốn nói cái gì?

- Tôn Nhất Phàm, hai người các ngươi khinh người quá đáng!

- Không có khả năng, không có khả năng ah, ta đã điều tra, không có vấn đề mới đúng.

Sắc mặt Tư Mã Đào tái nhợt, thân thể lảo đảo lui về phía sau, nội tâm rung động vì hết đường chối cãi.

Tôn Nhất Phàm cũng run rẩy, hắn biết rõ xong rồi, lúc mình và Tư Mã Đào xong rồi, hồn dược thật sự có vấn đề.

Nhìn thấy mọi người như thế, Bạch Tiểu Thuần lắc đầu trầm mặc không nói, bộ dạng không nói lời nào, các chủ cửa hàng sau lưng hắn cũng thở ra.

- Nếu đã chứng minh, như vậy Tư Mã Đào, Tôn Nhất Phàm, các ngươi phải cho chúng ta một câu tra rloiwf.

- Phải cho chúng ta câu trả lời, nếu không cho dù náo tới Khôi Hoàng thì chúng ta cũng không bỏ qua.

- Mọi người truyền việc này ra ngoài đi, để cho cả Man Hoang đều biết hồn dược của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm vô cùng hại người.

Đám người chung quanh gào thét không nhỏ.

Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm đổ mồ hôi lạnh, vào lúc lo lắng thì có một giọng nói từ xa truyền tới vang vọng bốn phương.

- Chu mỗ sẽ cho mọi người câu trả lời.

Khi giọng nói vừa xuất hiện, ở xa xa có một đạo hào quang phá không bay tới, chính là thế tử Chu Hoành của thành Cửu U, hán không tới một mình, phía sau hắn là mấy chục hồn tu gia thần, thậm chí còn có mấy trăm hồn tu mặc giáp đen.

Những hồn tu giáp đen mặt không biểu tình, cũng không quan tâm tới người nào khác, bọn họ lập tức tách ra và bấm niệm pháp quyết tạo thành trận pháp.

Trận pháp vừa vận chuyển đã sinh ra chấn động kinh người, hình thành một cổ cực lớn hấp lực, khiến cho nơi đây những cái kia đục ngầu sương mù, bị rất nhanh hút đi.

Lập tức sương mù biến mất thật nhanh, những hồn tu chung quanh vô cùng kinh ngạc, sau khi bình tĩnh đã biết rõ người tới là ai.

- Thế tử thành Cửu U...

- Là Chu Hoành...

Trên thực tế Chu Hoành cũng khẩn trương khi phát hiện ra việc này, cho dù chuyện nhỏ xảy ra trong thành Khôi Hoàng cũng có thể bị phóng đại vô hạn, tuy hắn là thế tử nhưng cũng phải cảnh giác, dù sao bốn đại Thiên Vương không hợp nhau.

Chuyện lần này bất kể có phải trách nhiệm của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm hay không, chỉ cần trên hồn dược có ấn ký của bọn họ, bọn họ có oan hay không cũng bị liên quan, đồng tời Chu Hoành cũng khó bứt ra, nếu như náo lớn, mặc dù Bạch Tiểu Thuần sợ nhưng Chu Hoành cũng sợ.

Dù sao nơi này là thành Khôi Hoàng đấy.

Cho nên hắn vô cùng khẩn trương, lập tức điều động tất cả nhân mạch và thị vệ tới nơi này, bởi vì một khi thị vệ đến thì việc này khó giấu được nữa, tất nhiên sẽ bị báo cáo lên trên...

Cũng không phải nói không báo sẽ không người biết rõ, thì thì biết nhưng không cần xử lý, chỉ khi nào báo cáo mới cần phải xử lý.

Sau khi kéo dài thời gian thị vệ tới, hắn lập tức điều thân vệ của phụ thân trong thành Cửu U tới đây, hình thành trận pháp ngăn cản mùi hôi lan ra trong thành Khôi Hoàng.

Trên đoạn đường này hắn rất bận rộn, nội tâm biệt khâất và giận dữ nhưng không có biện pháp, thời gian cấp bách nên chỉ có thể tự chạy tới

nơi này, giọng nói của hắn vang vọng như lôi đình.

- Bất kể việc này hình thành thế nào, cuối cùng cũng xuất hiện chỗ sơ suất, mọi người yên tâm, Chu mỗ sẽ bàn giao thỏa đáng!

Chu Hoành nói xong lời này, mấy chục hồn tu sau,ưng hắn lập tức tản ra và dung nhập vào đám người, bắt đầu an bài.

Những người dung hợp hồn dược xảy ra vấn đề được Chu Hoành bồi thường lớn, mỗi người đều có thu hoạch tương đối khá nên thoả mãn, trên thực tế bọn họ không biết bồi thưởng lại nặng như vậy, có một bộ phận không so đo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1077: Làm Người Tốt Đến Cùng

Còn những hồn tu bị liên quan cũng nhận được bồi thường, mặc dù không bằng người trước nhưng cũng hài lòng, người nơi này rất nhiều, khoản bồi thường này rất lớn, cho dù Chu Hoành cũng có cảm giac đau lòng như cắt thịt nhưng lại không có biện pháp, phải mau chóng giải quyết việc này.

Bạch Tiểu Thuần híp mắt, hắn nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng bội phục Chu Hoành quyết đoán, đồng thời nội tâm thở ra một hơi, suy nghĩ Chu Hoành cũng sợ sự việc lan rộng.

Những người cầm được bồi thường liền thỏa mãn, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần xoay tròn, vội ho một tiếng, dùng giọng nói dễ nghe nói với các chủ cửa hàng sau lưng..

- Cửa hàng của chúng ta cũng có tổn thất.

Hắn vừa nói ra lời này, những chủ cửa hàng phía sau vốn nói thầm trong bụng, vào lúc này cũng đồng loạt lên tiếng, Chu Hoành cách đó không xa nghe được liền đau lòng, hắn càng hận ngứa răng, hắn cố gắng làm bản thân bình tĩnh, cho dù biệt khuất cũng phải cắn răng vung tay lên, lập tức có người tới chỗ đám người Bạch Tiểu Thuần đàm luận chuyện bồi thường, sau đó cực kỳ không tình nguyện giao túi trữ vật vào tay Bạch Tiểu Thuần.

Không bao lâu kể cả Bạch Tiểu Thuần cùng mọi người rất thỏa mãn, trên thực tế nội tâm Bạch Tiểu Thuần có áy náy với mọi người, giờ phút này mượn hoa hiến phật, dứt khoát hào sảng giao phần của mình cho những người bị hại, danh vọng Bạch Tiểu Thuần tăng cao không ít.

Nhìn thấy mọi người đang tươi cười, trái tim Chu Hoành đau lòng không dứt, chuyện mở cửa hàng là kế nhắm vào Bạch Tiểu Thuần, hắn không ngờ chuyện còn chưa thành công đã làm bản thân tổn thất lớn như vậy.

- Cũng may giải quyết được vấn đề.

Chu Hoành cũng an ủi bản thân mình, lúc hắn muốn lên tiếng nói gì đó với mọi người, nhưng lại nhìn thấy đám hồn tu cầm được bồi thường bay tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu cảm tạ.

- Đa tạ Bạch đại sư bênh vực lẽ phải!

- Bạch đại sư, ngươi là người tốt!

- Bạch Hạo đạo hữu, chuyện này là ta thiếu nợ nhân tình của ngươi.

Những người này cảm kích Bạch Tiểu Thuần cho nên ôm quyền cúi đầu mới rời đi, chẳng những bọn họ như thế, những chủ cửa hàng sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng ôm quyền cảm kích một phen, kể từ đó Bạch Tiểu Thuần cũng cảm động không thôi, trực tiếp mở miệng, sau này mọi người tới cửa hàng của hắn, tất cả đều giảm giá, hắn nói như vậy làm nhiều người vui sướng, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần cũng có hảo cảm hơn nữa...

Chu Hoành cảm giác mình trả giá lớn bồi thường tất cả mọi người nhưng không có ai cảm tạ mình cả, ngược lại đi cảm tạ Bạch Tiểu Thuần, càng giúp Bạch Tiểu Thuần mượn cơ hội tăng nhân khí, đầu óc của hắn như vỡ tung, hắn suýt nữa không khống chế cảm xúc của mình xông lên đấu với Bạch Tiểu Thuần, xem như thù hận khắc cốt minh tâm.

Hắn bị áp chế gắt gao, không muốn chưa xong một chuyện lại xảy ra chuyện khác, sau nửa ngày lúc mọi người rời đi, sương mù cũng biến mất, lần náo động lần này cũng được giải quyết.

Bạch Tiểu Thuần đứng xem náo nhiệt, lúc này mới mang theo vô số cảm kích đắc ý quay về cửa hàng, Bạch Tiểu Thuần vô cùng thỏa mãn với kế sách của Bạch Hạo.

- Chiêu này quá tuyệt, thật xinh đẹp.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, hắn tán thưởng nhìn về phía Bạch Hạo, Bạch Hạo xấu hổ, trong lòng cũng có chút ấm ám, với hắn mà nói, trong Man Hoang đã không có thân nhân nào khác, sư tôn là thân nhân duy nhất của mình, sư tôn thỏa mãn là hắn vui vẻ.

Bạch Tiểu Thuần trắng trợn khích lệ một phen, sau đó hắn quay về trong phòng, cảm giác lần này mình không ăn thiệt thòi còn có thu hoạch không nhỏ.

Vì vậy hắn xuất phương pháp luyện chế hỏa diễm mười bảy màu ra nghiên cứu một phen.

Thời gian ba ngày trôi qua thật nhanh, trong ba ngày này, Chu Hoành vẫn xử lý hậu quả của vụ việc, hắn chuẩn bị từ trên xuống dưới nên sứt đầu mẻ trán, cuối cùng cũng triệt để hóa giải mới không bị truy cứu.

Vào đêm ngày thứ ba, hắn mang theo mỏi mệt gọi Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm tới, sắc mặt ba người âm trầm ngồi trong mật thất.

- Tìm ra vấn đề chưa? Có phải Bạch Hạo làm hay không?

Chu Hoành cắn răng hỏi.

Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm trầm mặc, sau nửa ngày Tư Mã Đào hít sâu một hơi mới đắng chát nói ra.

- Hai người chúng ta thử rất nhiều phương pháp, thậm chí còn mời một ít đồng đạo trợ giúp cũng không tìm ra dấu vết động tay động chân trên đó.

- Không tìm ra dấu vết? Như vậy hồn dược xảy ra vấn đề là lỗi của các ngươi?

Chu Hoành tức giận nói ra, hắn nói chuyện rất không khách khí, nếu đổi lại lúc khác hắn nói như vậy sẽ làm Tư Mã Đào không vui, sẽ quát tháo, dù sao hắn không phải gia thần của Cửu U Vương, hắn là đại trưởng lão Tư Mã gia thành Cửu U.

Còn có Tôn Nhất Phàm, hắn chỉ hừ lạnh, hắn không giống Tư Mã Đào, hắn là gia thần Linh Lâm Vương, dù Chu Hoành là thế tử thành Cửu U thì hắn cũng dám phản bác.

Lúc này tình hình không giống, tuy hai người không cam lòng nhưng vẫn nhịn xuống.

- Hồn dược bị động tay động chân nhưng chúng ta không tìm ra vấn đề, chúng ta chưa từng nghe nói qua luyện hồn đạt tới tiêu chuẩn này, sợ răng chỉ có bí thuật mới làm được.

Tư Mã Đào chậm rãi nói ra.

- Chúng ta không thể tìm ra hung phạm trên hồn dược, chúng ta lại bắt được manh mối nơi phát ra, số hồn dược này được mua từ trong cửa hàng của chúng ta, ta và Tư Mã huynh sửa sang lại một phen, phát hiện trong háng này có một đám người khả nghi!

Tôn Nhất Phàm cắn răng lên tiếng, hắn hận người giật dâu thấu xương, hắn xuất ra một cái ngọc giản ném cho Chu Hoành.

Ánh mắt Chu Hoành tỏa sáng, sau khi nhận lấy nhìn xem và đứng lên, an bài xong xuôi, phát động thế lực thế tử trong thành Cửu U tìm kiếm, rốt cục chỉ qua vài ngày đã tìm được manh mối.

Mặc dù những người mua sắm hồn dược cải biến tướng mạo nhưng nhân mạch của Chu Hoành rất rộng, lại tra ra được mánh khóe tại Truyền

Tống Trận, biết có một nhóm người thông qua Truyền Tống Trận đi thành Cự Quỷ trong ngày xảy ra chuyện!

Hắn lại thông qua thủ đoạn xác minh nhóm người mua hồn dược này chính là những kẻ này, sau đó lại thăm dò ngày đám người này đi tới thành Khôi Hoàng.

Kể từ đó trải qua một ít thời gian cũng chưa có đáp án chuẩn xác nhưng chân tướng rất sinh động.

- Bạch Hạo, bất kể có phải là ngươi hay không, cho dù tìm nhầm người thì ta cũng nhận định là ngươi.

Chu Hoành lửa giận ngập trời hét lớn, lúc này truyền âm cho Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm

Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm ngồi trong cửa hàng, sau khi biết rõ mọi việc, hai người tức giận xung thiên, lửa giận trong mấy ngày qua bộc phát ra xông ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1078: Lão Phu Muốn Khiêu Chiến Ngươi

- Bạch Hạo, ngươi lại tính toán ta!!

- Bạch Hạo, ngươi vô sỉ!!

Hai người vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần ngày đó giả vờ giả vịt thì hận ý bốc lên tận trời, tâm thần nổ vang, bọn họ lao ra khỏi cửa hàng đi về phía cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần!

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đang ở trong cửa hàng cân nhắc cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, mấy ngày qua từ khi hồn dược của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm xảy ra vấn đề, mặc dù chuyện này bị Chu Hoành tốn hao một cái giá lớn giải quyết nhưng nhân khí vẫn bị ảnh hưởng.

Cửa hàng của hai người khó tránh khỏi bị trọng thương, ngày bình thường đã không có nhiều người đi vào, dù sao cho dù Chu Hoành đi hóa giải nhưng người trong khu tám mươi chín cũng có ngăn cách, hơn nữa tin tức cũng truyền xa trong hồn tu nên hiếm người đi vào.

Cũng làm Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm không ai tới hỏi thăm nên rất thảm đạm, ngược lại cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần dựa vào biểu hiện ngày đó cho nên thu hoạch rất nhiều nhân tình, vì vậy người ra vào cửa hàng của hắn không dứt, phần lớn là cảm tạ và mua hồn dược.

Thậm chí những chủ cửa hàng chung quanh cũng cảm khái ngày đó Bạch Tiểu Thuần tương trợ, vì vậy phàm là hồn tu vào cửa hàng có nhu cầu luyện linh đều đề cử hắn đi tới cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần.

Bởi như vậy sinh ý của Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng náo nhiệt, thậm chí đã vượt qua cảnh nóng bỏng nhất của ngày xưa.

Bạch Hạo cũng bận rộn, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn, hắn cảm giác những thủ đoạn của mình lúc trước rất vô địch, đương nhiên kế sách của Bạch Hạo có tác dụng lớn.

Mang theo tâm lý thỏa mãn và thích ý, Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu cũng thuận lợi hơn nhiều, cũng trải qua mấy tháng cân nhắc Bạch Tiểu Thuần cũng có hiểu rõ một ít về hỏa diễm mười bảy màu, hôm nay còn kém hia điểm mấu chốt, một khi hắn cân nhắc thấu triệt sẽ bắt tay luyện chế.

Hiện tại hắn ngồi đó, mặt mày hớn hở ẩn ẩn nắm được vấn đề thứ nhất nằm ở đâu, mạch suy nghĩ rõ ràng, đang muốn cẩn thận thăm dò nhất cổ tác khí đem xông phá điểm mấu chốt thứ nhất.

Vào lúc này hồn Bạch Hạo ở bên ngoài thét lên kinh hãi làm hắn giật mình.

Lúc tiếng thét kinh hãi vang lên, hai tiếng nổ mạnh sinh ra, âm thanh lớn như bôn lôi làm tám phương rung động, cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần cũng phải lắc lư vài cái, có không ít nơi xuất hiện vết nứt như muốn sụp xuống.

Những việc này dọa Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên, huống chi hắn vất vả nắm được mạch suy nghĩ bị cắt đứt cho nên trong đầu xuất hiện tà hỏa, hắn đứng lên muốn xông ra ngoài, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm gào thét.

- Bạch Hạo, cút ra đây cho ta!!

- Bạch Hạo, ngươi hèn hạ vô sỉ, hồn dược là ngươi gian lận lại dám vu oan chúng ta, hôm nay lão phu không bỏ qua cho ngươi.

Tiếng rống giận rất lớn, chẳng những làm cửa hàng Bạch Tiểu Thuần rung động, hơn nữa người đi đường và cửa hàng chung quanh đều nghe thấy.

Những người kia nghe câu này liền khiếp sợ.

- Bạch Hạo động tay chân?

- Hắn thật có động cơ... Nhưng thật không thể nào!

Tất cả mọi người do dự chú ý nhìn sang.

Bạch Tiểu Thuần mang theo tà hỏa muốn lao ra bên ngoài, sau khi nghe câu này trái tim rung động mạnh vì chột dạ, nhưng lại không kịp nghĩ nhiều, Bạch Hạo vẫn ở bên ngoài, hắn không thể lùi bước.

Trong nháy mắt hắn bước ra khỏi phòng, hắn nhìn thấy cửa hàng của mình bề bộn, cũng may Bạch Hạo đã tránh thoát nên không bị ảnh hướng, cửa hàng này ngưng tụ không ít tâm huyết của Bạch Tiểu Thuần, lúc này bị người ta nện cho nên hắn có cảm giác người ta đánh tới tận nhà, lúc này tức giận không kiềm nén được nên bộc phát.

- Tư Mã Đào, Tôn Nhất Phàm, các ngươi lấy oán trả ơn, bản thân mình không còn thanh danh lại kéo ta xuống nước, các ngươi hèn hạ!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt rống to.

- Nếu ngày đó không nhờ ta giúp các ngươi, các ngươi nhất định sẽ gặp nguy cơ sinh tử, là ta áp chế tức giận của mọi người, là ta tranh thủ thời gian cho các ngươi, là ta bình ổn náo động.

- Các ngươi không cảm giác kích cũng bỏ đi, không ngờ dám vu oan ta, các ngươi thật sự... Khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần nói rất lớn, nội tâm của hắn hiện tại vô cùng khẩn trương, biết rõ đối phương thật tìm ra manh mối nào đó mới tới tìm đến gây phiền toái với mình, cho nên hắn mới lớn tiếng dọa người, hắn vừa

nói đã rống thật to, tiếng nói càng toa đè ép lời của Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm.

- Bạch Hạo ngươi...

Tư Mã Đào nghe xong lời này liền giận dữ, lúc hắn muốn phản bác, Bạch Tiểu Thuần hung hăng lườm hắn và quát lớn.

- Ta cái gì ta, Tư Mã Đào, ngươi lúc đầu mở cửa hàng giống như đúc ngay bên cạnh cửa hàng của ta, Bạch Hạo ta có nói qua chữ không nào hay chưa? Ta có đi nện cửa hàng của ngươi chưa? Ta có chỉ vào mũi các ngươi mắng chưa?

- Ta lựa chọn im lặng thừa nhận ủy khuất và đau khổ, ta lựa chọn nuốt tất cả vào lòng, bởi vì ta biết rõ, Bạch Hạo ta mới đến nên không thể trêu vào các ngươi.

- Cho dù ngươi lấn thiện tâm của ta, ta cũng nhịn xuống, thậm chí ngươi gặp nạn, mặc dù ta biết đây là cơ hội bỏ đá xuống giếng tốt nhất cũng giúp ngươi, Bạch Hạo ta là người có mấu chốt của mình, biết rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm!

- Ta không thể trơ mắt nhìn cửa hàng của các đạo hữu bị liên lụy cho nên ta đi giúp ngươi, nhưng hôm nay, ngươi lại oan uổng ta, Tư Mã Đào, nếu ngươi không có tâm thì ta muốn móc tâm cho ngươi, nếu ngươi có tâm, như vậy tâm của ngươi đáng tru!

- Ngươi không biết cảm tạ, lấn thiện sợ ác, kẻ vì tư lợi như ngươi có tư cách gì nói chuyện với ta.

Bạch Tiểu Thuần nói một câu chém đinh chặt sắt, khí thế trùng thiên.

Những lời này vừa ra chẳng khác gì lợi kiếm vô hình oanh kích Tư Mã Đào, sắc mặt Tư Mã Đào không ngừng biến hóa, hắn bị khí thế của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp, vô ý thức lui về phía sau vài bước, hắn

nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, toàn thân run rẩy há to miệng nhưng không nói nên lời.

- Bạch Hạo ngươi đừng vội nói bậy!

Tôn Nhất Phàm thấy Tư Mã Đào bị ngôn từ sắc bén của Bạch Tiểu Thuần chọc giận tới mức nghẹn lời, hắn lập tức quát Bạch Tiểu Thuần.

- Tôn Nhất Phàm ngươi câm miệng cho ta!

- Đừng tưởng rằng Bạch gia gia ta không biết ngươi và Tư Mã Đào là cá mè một lứa, cửa hàng hai bên cửa hàng của ta, hai người các ngươi ti tiện như thế, ỷ vào sau lưng có thế tử làm chỗ dựa, ỷ vào các ngươi có tư cách luyện hồn già đời nên cậy già lên mặt nên áp chế ta.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1079: Đánh Bạc (Thượng)

- Ta vẫn muốn hỏi ngươi một chút, Bạch Hạo ta có từng đắc tội ngươi!! Chúng ta không oán không cừu, ngươi vì tư lợi của mình muốn đoạn đường sống của ta, làm không được cũng bỏ đi, hôm nay vì tẩy đi tiếng xấu bản thân còn vu hãm ta, ta nói cho các ngươi biết, Bạch Hạo ta đi đường đường chính chính nên không sợ tà phong!

Bạch Tiểu Thuần nói đường đường chính chính, miệng phun hoa sen, khí thế bộc phát ngập trời làm Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm bị nghẹn lời, cảm thấy ngực của mình như nổ tung nhưng không nói lại Bạch Tiểu Thuần.

Về phần người đi đường bên ngoài với chủ cửa hàng chung quanh, bọn họ cũng đại khai nhãn giới, lần đầu cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần có ngôn từ sắc bén như vậy, có thể dùng lời nói làm vũ khí, thậm chí nó còn đặc sắc hơn cả chiến đấu kịch liệt.

Ngay cả hồn Bạch Hạo đã trốn sang một bên cũng há hốc mồm, hắn lần đầu tiên nhìn thấy công phu mồm mép của sư tôn, phải nói là rửa mắt mà nhìn, hắn không biết so với hôm nay, ngày đó Bạch Tiểu Thuần dùng thân pâận Bạch Hạo dùng lời chính nghĩa trong tộc lễ Bạch gia mới thật sự là lời nói như kiếm, câu câu giết người.

- Ngươi... Ngươi...

Tôn Nhất Phàm tức giận tới mức hít thở đứt quãng, hắn và Tư Mã Đào không am hiểu dùng lời lẽ, dù bọn họ có thân phận của mình, địa vị của bnj họ vô cùng trọng yếu, bọn họ không có khả năng như Bạch Tiểu

Thuần, căn bản quên mình là cường giả Nguyên Anh, vẫn làm việc như tiểu tu sĩ.

Hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần lại là cường giả Nguyên Anh, hơn nữa là người nổi bật trong Nguyên Anh, chiến lực kinh thiên, kể từ đó hắn nói chuyện như kiếm làm người ta cảm thấy vô lực.

- Bạch Hạo, nhiều lời vô ích, ngươi thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng được, hôm nay... Lão phu muốn tới khiêu chiến ngươi, chúng ta không so pháp thuật, chúng ta so luyện hỏa! Người thua cút ra khỏi thành Khôi Hoàng, cả đời không thể luyện hỏa.

Tư Mã Đào áp chế tức giận trong lòng, hắn cắn răng lên tiếng.

Tôn Nhất Phàm kịp phản ứng, bọn họ hiểu chuyện hồn dược bất lợi với mình, chuyện này thật vất vả mới hóa giải, bây giờ nhắc lại chuyện xưa là ngu xuẩn, trọng yếu nhất là báo thù, chỉ cần áp chế Bạch Hạo sẽ tẩy đi sỉ nhục hôm nay, ngày sau chậm rãi loan truyền tin tức sẽ hóa giải chật vật hiện tại.

Nghĩ tới đây hắn gầm lên.

- Đúng vậy, Bạch Hạo, Tôn mỗ cũng tới khiêu chiến ngươi, nếu ngươi có thủ đoạn động tay chân trong hồn dược, lão phu cũng muốn xem tài năng luyện hỏa của ngươi như thế nào?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, nếu so luyện linh thì hắn không sợ, chỉ cần có đầy đủ hỏa thì hắn có nắm chắc luyện linh, hiển nhiên Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm biết rõ ngày đó Bạch Tiểu Thuần đánh bạc với Trần Hùng, hiển nhiên cũng hiểu Bạch Tiểu Thuần có thể luyện linh mười lăm lần, trọng yếu nằm ở chỗ không ai dám nói nắm chắc sẽ luyện linh thành công, không thể ổn thắng.

Cho nên bọn họ không nói so luyện linh, thân là Luyện Hồn Sư, trừ luyện linh ra còn có luyện hỏa và luyện dược, dù sao tất cả có nguồn gốc từ luyện hỏa, kể từ đó, bọn họ lựa chọn luyện hỏa là thập phần hợp lý.

Nói tới luyện hỏa... Bạch Tiểu Thuần cũng không có nắm chắc mười phần, hắn hôm nay còn chưa luyện ra hỏa diễm mười bảy màu, cho dù hỏa diễm mười sáu màu cũng không nắm chắc mỗi lần luyện đều thành công.

Sắc mặt hắn biến hóa và trầm xuống.

Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm không thể nói lại Bạch Tiểu Thuần nhưng bọn họ cũng sống nhiều năm như thế, nhìn mặt mà nói chuyện cho nên nắm được tâm tư của Bạch Tiểu Thuần.

- Phàm là khiêu chiến đều có tiền đặt cược, tiền đặt cược này trừ người thua cút khỏi thành Khôi Hoàng, cả đời không được luyện linh luyện hỏa, còn có cả cửa hàng của ngươi! Ngươi thắng, cửa hàng của lão phu cũng giao cho ngươi.

- Còn Tôn mỗ cũng có điều kiện như thế, hai người chún ta khiêu chiến ngươi, không chiếm tiện nghi của ngươi!

Tôn Nhất Phàm cười lạnh, hắn ở bên cạnh châm vào.

- Các ngươi muốn đánh bạc thì ta phải đánh bạc hay sao?

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hắn hừ lạnh một tiếng, dò xét Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào vài lần, mặc dù tu vi của hai người này đều là Nguyên Anh, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình đường đường là Thiên Đạo Nguyên Anh, hơn trăm thiên kiêu cũng không phải đối thủ của mình, Tiểu Thắng Vương nửa bước Thiên Nhân cũng thua mình, đối phó hai người này không thành vấn đề.

Hắn đang suy nghĩ có nên động thủ đuổi hai người này ra khỏi cửa hàng hay không, nhưng vào lúc này Tư Mã Đào phát giác được suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần cho nên sợ hãi, nếu Bạch Tiểu Thuần không dũng mãnh như trong lời đồn thì hắn đã sớm đấu pháp, cần gì phải đưa ra chuyện luyện hỏa, lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần muốn ra tay thì Tư Mã Đào hét lớn.

- Bạch Hạo, ngươi thân là Luyện Hồn Sư Nguyên Anh, danh khí bản thân rất lớn, chẳng lẽ sợ chúng ta, nếu ngươi không đánh bạc thì chúng ta không miễn cưỡng, nhưng ngươi trốn khiêu chiến một lần, còn có thể trốn lần thứ hai hay sao?

- Cho dù hôm nay ngươi không đồng ý, ngày mai hai người chúng ta cũng sẽ tới.

Tư Mã Đào nói lời này xem như đủ vô lại, Bạch Tiểu Thuần nghe xong liền cau mày.

- Bạch Hạo, Tôn mỗ thêm tiền đặt cược, một tỷ oan hồn, nếu ngươi thắng thì ngươi cứ cầm đi.

Tôn Nhất Phàm nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần do dự thì hắn đoán ra đối phương có điểm yếu ở phương diện luyện hỏa, như vậy mình phải có cái gì đó bức đối phương đấu với mình!

Phương pháp bức người cũng được Tôn Nhất Phàm suy nghĩ xong, lúc này phải làm chung quanh oanh động, chỉ có tạo thành oanh động đủ lớn mới tạo thành chú ý, như vậy đối phương muốn tiếp tục buôn bán trong thành Khôi Hoàng cũng phải suy nghĩ lại một hai.

Về phần biện pháp tạo oanh động không có gì bằng hấp dẫn người khác, dù sao ngày đó đánh bạc hồn dược cực lớn đã oanh động toàn thành.

Cho nên hắn cắn răng nói ra một tỷ oan hồn.

Quả nhiên sau khi những lời của hắn vang lên, đám người bên ngoài động dung, phải biết rằng một tỷ oan hồn là số lượng quá lớn, ban đầu Bạch Tiểu Thuần ở trong Trường thành dùng một tỷ oan hồn để trở thành Vạn phu trưởng, thậm chí ngay cả con mắt Chân Linh cũng lộ ra cảm xúc vui mừng, có thể thấy được số lượng này lớn cỡ nào.

- Bạch Hạo, cửa hàng đã là đánh cược lớn, lần trước là tám ức hồn dược, lần này là một tỷ oan hồn!

- Đây chính là đại sự.

Mọi người không ngừng xôn xao, có không ít người hứng thú bừng bừng cầm ngọc giản truyền âm cho hảo hữu, Tư Mã Đào cũng hiểu ý của Tôn Nhất Phàm cho nên cắn răng nói thêm một câu.

- Lão phu cũng thêm một tỷ oan hồn làm tiền đặt cược.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1080: Đánh Bạc (Hạ)

Hắn nói lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, đám người chung quanh kinh hô, oanh động lớn hơn trước.

- Trời ơi, lại một tỷ!

- Hai tỷ oan hồn, số lượng này không thể tưởng tượng nổi.

- Vượt qua tám ức hồn dược rồi, mau mau, tin tức này đáng giá lắm!

Mọi người kinh hô, ngay sau đó càng ngày càng nhiều hồn tu bắt đầu truyền bá, dần dần tin tức này oanh động cả khu tám mươi chín, các khu vực chung quanh cũng thế, từ khi Bạch Tiểu Thuần đến thì khu vực này cũng náo nhiệt hơn xưa.

Lúc này khắp bốn phương tám hướng đều có người xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được áp lực, ánh mắt hắn đỏ rực nhìn chằm chằm vào Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm, hắn biết rõ mình không có đường lui, nếu như không đánh bạc, đối phương sẽ thừa cơ tuyên truyền chuyện động tay động chân trên hồn dược, bản thân mình sẽ bị nhiều người tức giận.

- Đánh bạc như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng hỏi

- Đương nhiên là luyện hỏa, trong thời gian cố định, ai luyện nhiều hơn sẽ thắng, Tôn huynh, Bạch Hạo, các ngươi cảm thấy như thế nào!

Tư Mã Đào bức Bạch Tiểu Thuần rất lợi hại, hắn cười lạnh và đưa ra hạn chế.

Trên thực tế Luyện Hồn Sư so đấu luyện hỏa có tới hai phương pháp, một là luyện hỏa ai nhiều màu hơn, một phương diện khác là trong thời gian cố định so xem ai luyện ra nhiều hơn.

Trên thực tế cách đầu tiên là xem cảnh giới, cách thứ hai là xem nội tình.

Tư Mã Đào đưa ra điều kiện như thế là vì hắn đắm chìm luyện hồn cả đời, kinh nghiệm phong phú, hắn hiểu họ Bạch trước mắt đã có thể luyện linh mười lăm lần, hiển nhiên hắn cũng là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm như hắn và Tôn Nhất Phàm.

Về phần Địa phẩm, hắn chưa bao giờ cân nhắc qua, dù sao cả Man Hoang chỉ có ba người đạt tới Địa phẩm mà thôi, phần lớn có hành tung phiêu miểu, bao nhiêu năm qua chưa gặp qua một lần.

Mà Huyền phẩm không có khả năng luyện ra hỏa diễm mười tám màu, tối đa chỉ là mười bảy màu mà thôi, mặc dù hắn có thể luyện ra hỏa diễm mười bảy màu nhưng cực kỳ gian nan, không thích hợp đánh cược.

Ngược lại hỏa diễm mười sáu màu, hắn rất tinh tường, xác xuất luyện chế thành công rất cao, hắn tin tưởng dựa vào nội tình phong phú của bản thân nắm chắc luyện ra nhiều hỏa diễm mười sáu màu hơn đối phương!

Tôn Nhất Phàm cũng có suy nghĩ như vậy, nội tâm cười lạnh gật đầu.

- So luyện hỏa diễm mười sáu màu, ba người chúng ta cùng luyện hỏa, bắt đầu từ một màu, ai luyện ra ba phần hỏa diễm mười sáu màu đầu tiên sẽ thắng!

- Tốt, như vậy cũng đơn giản và trực tiếp, cũng rất công bằng, như vậy các vị ở đây làm chứng cho ba người chúng ta.

Tư Mã Đào cười ha ha, trực tiếp chứng thực phương thức quyết đấu, nhìn như hỏi Bạch Tiểu Thuần nhưng trên thực tế hai người ngươi một câu ta một câu đã ép Bạch Tiểu Thuần phải nhận.

Hết lần này tới lần khác... Việc này người ngoài không thể nói gì, dù sao phương thức đổ ước đúng như lời Tư Mã Đào nói, xem như công bằng.

Nhưng trên thực tế là so nội tình, mà Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm thành danh nhiều năm, tự nhiên nội tình thâm hậu, Bạch Tiểu Thuần chỉ là hậu bối, không có bao nhiêu nội tình.

Bạch Tiểu Thuần nghe đổ ước như thế nội tâm rung động, hắn nói thầm không ổn, hỏa diễm mười lăm màu còn đỡ một ít, hắn luyện mười lần thành công mười lần, nhưng hỏa diễm mười sáu màu, mặc dù trải qua Bạch Hạo đại lực cải tiến nhưng luyện ra không nhiều, hôm nay chỉ có thể luyện ba lần thành công một lần.

Hắn luyện hỏa rất ít khi câu thông với người khác, tuy Bạch Hạo có tư chất nhưng cũng chưa từng tiếp xúc với Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, cho nên hắn không biết xác xuất thành công khi luyện hỏa diễm mười sáu màu của người khác.

Dù sao chuyện này cho dù là bản thân Luyện Hồn Sư cũng là bí mật, làm sao có thể nói cho kẻ khác biết.

Nếu có những người khác ở nơi này, hoặc cúi đầu biệt khuất không dám đánh bạc, hoặc cắn răng xúc động đánh bạc, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái sau đó nhìn Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào, hắn tức giận quát lớn:

- Đánh bạc không công bằng, ta luyện hỏa diễm mười sáu màu chỉ có năm lần thành công một lần mà thôi

Hắn nói thế người chung quanh sững sờ, trong bọn họ đại đa số biết xác xuất thành công của hỏa diễm mười sáu màu đều là tin vỉa hè, không

biết được cụ thể, chỉ có một ít người biết chân tướng mà thôi.

- Trong năm lần thành công một lần, quá khoa trương.

- Hỏa diễm mười sáu màu đã là hỏa diễm bậc cao, xác xuất thành công cực thấp, trừ phi là Địa phẩm, nếu không các Huyền phẩm luyện chế, bởi vì từng người khác nhau nên xác xuất cũng khác nhau.

Lúc mọi người nghị luận, Tư Mã Đào cười lớn, trong mắt trào phúng rất rõ ràng.

- Bạch Hạo, khẩu khí của ngươi thật lớn, nói thiệt cho ngươi biết, này hỏa diễm mười sáu màu, lão phu nhiều nhất tám lần thành công một lần, Tôn huynh có tạo nghệ thâm hậu hơn ta một ít, cùng lắm tối đa bảy lần thành công một lần.

- Nếu ngươi năm lần thành công một lần, đại khái có thể yên tâm, bởi vì ngươi thắng chắc rồi!

Tôn Nhất Phàm mang theo khinh thường ngạo nghễ nói ra, nội tâm cười lạnh, cảm thấy Bạch Hạo nói khoác mà thôi, ngươi muốn dọa chúng ta sợ sao?

- Đánh bạc!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn không tin Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm, lời lúc trước hắn chủ yếu muốn nghe người khác nói thế nào, hôm nay đạt được đáp án thỏa mãn, hắn lập tức khoát tay đánh bạc.

Nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như vậy, nội tâm Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào hơi do dự, hai người nhìn nhau, mặc dù cảm thấy Bạch Tiểu Thuần có cảm giác nhẹ nhõm nhưng trên thực tế bọn họ nói lúc trước là có giữ lại, việc luyện hỏa diễm mười sáu màu, bọn họ sáu lần chỉ thành công một lần.

Thậm chí nếu vận khí tốt, năm lần thành công một lần cũng không phải không có khả năng, nhưng đây là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, hỏa

diễm mười sáu màu đã là cực hạn, trừ phi cải biến cách luyện chế.

Nhưng cải biến phương pháp luyện chế khó khăn cực lớn, Luyện Hồn Sư cả Man Hoang đều hiểu, cho dù là Luyện Hồn Sư Địa phẩm muốn cải biến cần tiêu hao thời gian và tinh lực thật lớn còn không nhất định thành công, thật sự rất khó khăn.

Dù sao cách điều chế là nhiều đời người bổ sung vơi nhau và lưu truyền tới nay, sau khi được vô số người nghiệm chứng và ổn định nhất.

Nghĩ tới đây tâm thần hai người ổn định, lúc này bọn họ đi bố trí, lúc này ba người rời khỏi cửa hàng đi tới quảng trường.

Khu vực này không nhỏ, đầy đủ ba người đồng thời luyện hỏa, trải qua một ít trì hoãn, việc này cũng đã lên men, bị rất nhiều hồn tu biết rõ, hôm nay có người từ bốn phương tám hướng lao tới nối liền không dứt, đã bao quanh quảng trường ba tầng trong ba tầng ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1081: Thế Lực Ngang Nhau

Trên bầu trời cũng có hơn mười vạn người bao vây, thậm chí ở xa xa còn có hào quang bay tới, thậm chí việc này cũng kinh động thị vệ thành Khôi Hoàng, có mấy trăm người đang tuần tra, tuy rối loạn nhưng bởi vì bọn họ canh giữ nên không thể loạn.

Chu Hoành cũng tới, chẳng những hắn xuất hiện, Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng, Diệu Lâm Nhi và Nhị hoàng tử cũng tới, những thiên kiêu trong Luyện Hồn Hồ bị Bạch Tiểu Thuần trói cũng xuất hiện.

Còn có một ít thiên kiêu các gia tộc quyền quý như Trần Hùng không tham gia trận chiến Luyện Hồn Hồ cũng xuất hiện, bọn họ không ngừng chỉ trỏ Bạch Tiểu Thuần.

Kể từ đó quy cách và độ chí ý của cuộc tỷ thí tăng lên không ít, chẳng những nhân số nhiều hơn, các thiên kiêu xuất hiện, thậm chí có vô số người hưng phấn.

Trần Mạn Dao cũng trong đám người, nàng đến một mình không đi cùng Nhị hoàng tử, nàng chỉ yên lặng đứng từ nơi xa nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bốn phía có vô số người dùng thần thức dò xét, Bạch Tiểu Thuần cũng khẩn trương, mặc dù hắn luyện chế hỏa diễm mười sáu màu ba lần thành công một lần, hắn cảm thấy còn chưa ổn thỏa lắm nhưng không có biện pháp.

- Nếu so hỏa diễm mười lăm màu thì tốt rồi.

Bạch Tiểu Thuần cảm xúc bất an, lúc này chỉ có thể kiên trì, nội tâm cầu nguyện Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm nói thật, thật sự là bảy tám lần thành công một lần.

So với Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm thong dong hơn nhiều, hai người khoanh chân ngồi hai bên Bạch Tiểu Thuần, lúc này nhắm mắt tĩnh khí tập trung tâm thần chờ tỷ thí.

Lúc này chung quanh khôi phục bình tĩnh, không bao lâu thân ảnh Chu Hoành xuất hiện ở giữa không trung, hắn cúi đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần sau đó thu hồi ánh mắt.

- Tư Mã đại sư cùng Tôn đại sư mời tiểu vương chủ trì lần so đấu luyện hỏa lần này, tiểu vương vinh hạnh tới đây, ta cũng không nói nhiều, tỷ thí... Bắt đầu!

Khi Chu Hoành ho to, ánh mắt của mọi người đều nhìn lên ba người Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm mở mắt ra, hai người không do dự chút nào, biểu lộ thong dong, hai tay bấm niệm pháp quyết lấy vài cái hồn tháp ra, sau đó rất nhiều oan hồn bay ra ngoài.

Không trì hoãn chút nào, bọn hắn bắt đầu luyện hỏa, đầu tiên là hỏa diễm một màu, quy tắc tỉ thí đã rõ ràng, mục tiêu cuối cùng chính là hỏa diễm mười sáu màu.

Hai người này có thủ pháp thành thạo tới cực điểm, nội tình Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, lúc này cũng hiển lộ ra thanh danh của bọn họ, từ khi biết đánh bạc là mấu chốt giúp thanh danh bọn họ đại chấn, vì vậy không có nửa điểm che dấu, động tác mau chóng và toàn lực ứng phó.

Chỉ trong mấy hô hấp, hai người bọn họ nắm chặt bàn tay, lúc mở ra chính là hỏa diễm một màu, tốc độ cực nhanh.

Bạch Tiểu Thuần nghe Chu Hoành nói bắt đầu cũng luyện chế, tốc độ của hắn cũng không kém gì hai người Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã, ba người đồng thời luyện ra hỏa diễm một màu.

Cảnh này làm đám người chung quanh rung động, bọn họ biến sắc.

- Chỉ mấy hô hấp đã luyện ra hỏa diễm một màu.

- Không hổ là đại sư, không hổ là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm!

Sắc mặt hai người Tôn Nhất Phàm và Tư Mã như thường, không có ngoài ý muốn, bọn họ biết rõ Bạch Tiểu Thuần cũng là Huyền phẩm, thân là Huyền phẩm không có trình độ thuần thục này thì hoàn toàn không xứng làm đối thủ của bọn họ.

Ba người luyện chế rất nhanh, thời gian dần qua hai màu, ba màu, bốn màu... Cho tới mười màu.

Quá trình này cho thấy tốc độ ba người tương tự nhau, cơ bản là cùng thành công, nội tâm hai người Tôn Nhất Phàm và Tư Mã hơi trầm xuống, cũng có thể nói nội tâm chấn động mà thôi.

Kế tiếp là mười một mùa, mười hai màu, mười ba màu, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần vẫn đuổi theo bọn họ, ánh mắt bọn họ ngưng trọng.

Đám người chung quanh đang quan sát không ngừng than thở, có thì ngừng thở nhưng tâm thần rung động không nhỏ, bọn họ không phải chưa thấy người khác luyện hỏa bao giờ, thậm chí trong số bọn họ có không ít người là Luyện Hồn Sư, cũng tự luyện hỏa.

Lúc này nhìn thấy Luyện Hồn Sư Huyền phẩm luyện hỏa không phải là ai cũng có thể gặp, dù sao Huyền phẩm đã là tồn tại đỉnh phong trong Luyện Hồn Sư của Man Hoang, bởi vì tung tích Luyện Hồn Sư Địa phẩm phiêu miểu vô định.

- Luyện Hồn Sư Huyền phẩm lại khủng bố như vậy, từ hỏa diễm một màu tới mười ba màu đều thành công trong lần duy nhất, hơn nữa tốc độ càng kinh người! Thủ pháp luyện chế của bọn họ cơ bản giống nhau, không có khác biệt quá lớn.!

- Hắc, ba vị này cũng không phải Huyền phẩm bình thường, bọn họ xem như Huyền phẩm đỉnh phong đấy.

- Lúc này đại khai nhãn giới, ta cảm giác phương diện luyện hỏa của mình có xúc động... Có rất nhiều nơi đáng giá cân nhắc tham khảo.

Đám người chung quanh nghị luận với nhau, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không chú ý, hắn đang đắm chìm trong luyện lửa, cũng tập trung tinh thần luyện hỏa, lúc này không có nắm chắc, chỉ có thể dùng toàn bộ tâm thần bảo chứng mình không thất bại.

Hai người Tôn Nhất Phàm và Tư Mã cũng hít thở thật sâu, không hề chú ý bốn phía, bọn họ ngưng tụ tâm thần vào luyện hỏa, dù sao kế tiếp là mười bốn màu, bọn họ không được phép phân tâm.

Đám người chung quanh lần đầu tiên nhìn thấy thủ pháp của ba người bọn họ có khác biệt.

Hai người Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào có thủ pháp khác biệt, đều tương đối truyền thống, làm từng bước, Tư Mã Đào mỗi dùng dung hợp số lượng oan hồn đều là cố định, mà Tôn Nhất Phàm cũng không điều khiển biển lửa dung hợp, mà là một tay bắt hồn dung hợp vào biển lửa.

Trên người bọn họ thỉnh thoảng sinh ra hào quang năm màu, đây là bí thuật luyện hỏa khác biệt của bọn họ, một khi thi triển bí thuật thì tốc độ luyện hỏa của bọn họ nhanh hơn không ít, Bạch Tiểu Thuần luyện chế hỏa diễm mười bốn màù nhưng không có thủ pháp gì khác biệt.

Hắn một hơi dung hợp mấy vạn oan hồn vào trong biển lửa mười ba màu, lúc này chung quanh kinh hô.

- Ta chưa bao giờ thấy thủ pháp luyện hồn như Bạch Hạo.!

- Một lần dung hợp mấy vạn oan hồn, hắn không sợ hỏa diễm bất ổn sụp đổ sao?

Mọi người một đều mở to mắt nhìn không rời mắt, lúc này nhìn thấy hỏa diễm của Bạch Tiểu Thuần không có gì bất ổn, ngược lại còn được hắn điều khiển và khuếch trương ra xa, thôn phệ số lượng oan hồn càng lớn, nhất là từ tốc độ hoàn toàn tương xứng với Tôn Nhất Phàm cùng với Tư Mã Đào đang sử dụng bí thuật.

Mặc dù lúc này không tính thời gian nhưng ba người hơn kém nhau không quá mười giây, vào lúc bọn họ xiết tay và mở ra, trong tay ba người xuất hiện hỏa diễm mười bốn màu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1082: Cảnh Giới Dung Hỏa (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần thở sâu điều chỉnh khí tức, cũng không nhìn bốn phía, hắn tiếp tục luyện chế, đại lượng oan hồn bay ra ngoài, hắn điều khiển biển lửa thôn phệ, thời gian dần qua, mười bốn màu biến thành mười lăm màu.

Sau khi hỏa diễm mười lăm màu của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào cũng thành công, đến lúc này áp lực của Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm gia tăng gấp đôi, Bạch Tiểu Thuần cũng làm được trình độ như vậy, bọn họ không thể không thừa nhận, đối phương có tạo nghệ độc đáo trên luyện hỏa, nhất là thủ pháp luyện chế càng kinh người.

Lo được lo mất, sắc mặt hai người càng âm trầm, sau khi nhìn nhau và truyền âm, bỗng nhiên sững sờ, bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không chấm dứt luyện hỏa, dường như muốn nhất cổ tác khí luyện chế hỏa diễm mười sáu màu.

- Bạch Hạo tuổi còn rất trẻ, không biết hỏa diễm mười sáu màu không thể tùy tiện luyện, mà là phải tích lũy đầy đủ hỏa diễm mười lăm màu lại luyện chế, xác xuất thành công càng lớn sao.

- Chúng ta thắng.

Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào nhìn nhau cười cười, nội tâm an ổn hơn không ít.

Đám người bốn phía nhìn thấy cảnh này, cũng có không ít người nhíu mày, có người cảm thấn đáng tiếc.

- Không có gì biến hóa, thủ pháp luyện hỏa của Bạch Hạo không tệ nhưng kinh nghiệm chưa đủ.

- Mặc dù ta không luyện ra hỏa diễm mười sáu màu nhưng ta cũng nghe người ta nói qua, hỏa diễm trình độ này cần phải tích lũy đầy đủ hỏa diễm mười lăm màu mới tiếp tục luyện chế, tìm kiếm cảm giác huyền diệu trong đó, kể từ đó mới có thể bảo đảm xác xuất thành công.

- Đúng vậy, nếu mỗi một lần đều đi nếm thử, sau khi thất bại làm lại từ đầu, như vậy rất khó nắm được cảm giác huyền diệu.

Vào lúc mọi người than thở, hồn Bạch Hạo ở xa xa nhìn sang sư tôn, hắn hiểu được, sư tôn lựa chọn đúng, trải qua hắn cải tiến cách luyện chế hỏa diễm mười sáu màu đã không cần tìm vận may cảm giác cảnh giới huyền diệu.

Bởi vì cách luyện chế của hắn là làm theo trình tự cũng có thể luyện thành hỏa diễm mười sáu màu, nó phân thành mười vạn khâu, giống như xây dựng cơ quan trong cơ quan thuật, chỉ cần làm từng bước, bảo đảm trong quá trình không phạm sai lầm nào, trên lý luận xác xuất thành công là mười thành!

Chỉ có điều liên quan tới thôi diễn và tiêu hao thần thức rất mạnh cho nên hắn nhìn như đơn giản, độ khó còn lớn hơn các thủ pháp khác, bởi vì Bạch Tiểu Thuần là Thiên Đạo Nguyên Anh, thần thức của hắn vượt qua những người khác, có thể sánh ngang Thiên Nhân cho nên hắn mới dám dùng biện pháp này.

- Sư tôn, nhất định thành công, từ khi bắt đầu tới bây giờ hắn còn chưa xuất hiện sai lầm nào!

Hồn Bạch Hạo vẫn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, yên lặng quan sát.

Về phần Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào, sắc mặt hai người nhẹ nhõm, bọn họ bắt đầu luyện chế hỏa diễm mười lăm màu, tiếp tục bắt

đầu luyệ chế hỏa diễm mười lăm màu nhiều hơn, tiến hành luyện chế hỏa diễm mười sáu màu để tích lũy.

Thời gian trôi qua, một giờ trôi qua nhanh chóng, lúc Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm luyện ra đóa hỏa diễm mười bốn màu thứ hai, trên trán Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh, hỏa diễm mười lăm màu trong tay khuếch tán ra và thôn phệ oan hồn, đây là bước cuối cùng.

Bạch Tiểu Thuần chẳng quan tâm lau đổ mồ hôi, trong nháy mắt ánh mắt lộ ra hào quang sáng ngời, hắn gầm lên, lập tức nâng tay phải đánh một trảo, một trảo này làm biển lửa bộc phát sinh ra nhiệt độ cao, đám người chung quanh kinh hô, bọn họ nhìn thấy biển lửa kia ngưng tụ vào lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần, hắn xiết tay lại.

Chu Hoành cũng khẩn trương, đám người Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng, Diệu Lâm Nhi, Nhị hoàng tử nhìn nhau, Trần Mạn Dao muốn tiến lên lau mồ hôi cho Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này ngay cả Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào cũng thất kinh, liền vội ngẩng đầu nhìn sang, hít thở dồn dập, ánh mắt hồn Bạch Hạo vui mừng, hắn ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, biết rõ sư tôn không phạm chút sai lầm nào.

Bị vạn người chú ý, Bạch Tiểu Thuần vẫn nhìn bàn tay của mình sau đó mở ra.

Trong nháy mắt hắn mở bàn tay ra, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, sau đó ánh lửa bộc phát hào quang chập chờn thì nhiều người la hét,.

- Mười sáu... Hỏa diễm mười sáu màu!! Trời ạ, Bạch Hạo có thể thành công trong lần duy nhất.

- Đây là vận khí gì, một lần đã thành công!!

- Lợi hại, người này lợi hại!!

Trong lúc mọi người kinh ngạc tán thưởng, sắc mặt đám người Chu Hoành vô cùng khó nhìn, chỉ có Trần Mạn Dao mỉm cười vui vẻ.

Về phần Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào, sắc mặt hai người tái nhợt, người chung quanh không nghe thấy, trong mắt chỉ còn hỏa diễm mười sáu màu trong tay Bạch Tiểu Thuần, hai người trầm mặc một lát sau đó cắn răng.

- Vận khí của người này thật không tệ, ta cũng không tin vận khí của ngươi có thể có lần thứ hai?

Mặc dù hai người tự an ủi mình, áp lực khi Bạch Tiểu Thuần thành công đã tăng lên rất nhiều, trong lúc luyện chế không tiết sử dụng bí pháp nhiều lần.

Bạch Tiểu Thuần thở phào một hơi, hắn tươi cười, lúc này hắn thật liều mạng, cũng may không có phạm sai lầm, sau khi lau mồ hôi trên trán, hắn lại lấy oan hồn ra luyện tiếp.

Thời gian trôi qua một lúc, tuy luyện hỏa vô cùng buồn tẻ nhưng người chung quanh nhìn chằm chằm không rời mắt, cho dù xem náo nhiệt thuần túy hay muốn mượn cơ hội này suy diễn. Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào đã luyện ra đóa hỏa diễm mười lăm màu thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đã luyện thành đóa hỏa diễm mười lăm màu thứ hai.

Sau khi hỏa diễm mười lăm màu trong tay thành công lần thứ hai, ánh mắt người chung quanh rung động, tâm thần chú ý, ánh mắt dịch chuyển khỏi người Tôn Nhất Phàm cùng với Tư Mã Đào, bọn họ đều nhìn Bạch Tiểu Thuần, đang suy đoán Bạch Tiểu Thuần có tiếp tục luyện chế hỏa diễm mười sáu màu như lúc trước hay không, hay bắt đầu luyện chế từ đầu.

Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào u khẩn trương nhìn sang, ngay sau đó người chung quanh kinh hô, Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào mở to mắt ra nhìn.

Bọn hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lại lựa chọn luyện chế... Hỏa diễm mười sáu màu!

- Gia hỏa này điên rồi!

- Đáng chết, người này lại luyện chế như thế, hắn muốn làm gì?

Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm vô cùng khẩn trương, thật sự bởi vì Bạch Tiểu Thuần thành công một lần đã làm bọn họ kinh hãi không thôi, mặc dù nội tâm tám chín phần mười khẳng định Bạch Tiểu Thuần sẽ thất bại vẫn khẩn trương không nhỏ, chỉ sợ vạn nhất ah.

Trái tim Chu Hoành đập mạnh, hắn cảm thấy khủng hoảng, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần liền có cảm giác vô lực như lúc ở trong Luyện Hồn Hồ, đám người Tiểu Lang Thần cũng như thế, liên tục cười khổ, Bạch Tiểu Thuần đi con đường không tầm thường làm bọn họ sợ hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1083: Cảnh Giới Dung Hỏa (Hạ)

Vạn nhất... Nếu thành công thì sao?

- Hắn không có khả năng thành công hai lần.

Đôi mắt Tôn Nhất Phàm đỏ thẫm, nội tâm gầm lên, hắn thu hồi hỏa diễm mười lăm màu, tiếp tục luyện chế hỏa diễm một màu lần thứ tư.

Tư Mã Đào hít thở nặng nề, hắn cắn răng luyện chế hỏa diễm một màu, tâm thần hai người thỉnh thoảng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần bọn họ đang luyện chế và nhìn cùng nguyền rủa Bạch Tiểu Thuần thất bại.

Dường như hôm nay bọn họ nguyền rủa mất đi tác dụng, Bạch Tiểu Thuần luyện chế với tốc độ rất nhanh, thậm chí chính hắn cũng không phát hiện, bởi vì lần này bị áp lực nên hắn phát huy hơn xa bình thường, các trình tự rườm rà cũng rõ ràng hơn trước, cho nên hắn hoàn thành thuận lợi và nhanh hơn, hồn Bạch Hạo nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

- Dường như sư tôn nắm giữ hỏa diễm mười sáu màu càng ngày càng thành thục.

Nói tới phương pháp luyện hỏa của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Hạo là người hiểu rõ nhất, hắn phán đoán hoàn toàn chính xác, Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng thành thục, có lẽ bởi vì bị áp lực và lúc trước cảm ngộ điểm mấu chốt của hỏa diễm mười bảy màu, hắn thôi diễn ngược lại cho nên càng luyện chế càng cảm thấy dễ dàng.

Vào lúc luyện chế lần thứ hai, hắn đã triệt để quên đi mình đang tỷ thí, hắn toàn tâm đắm chìm trong luyện hỏa, trong đầu có linh cảm và ý

niệm xuất hiện liên tục làm hắn say mê, đầu tóc rối bời không nói, đôi mắt của hắn xuất hiện tơ máu.

Loại trạng thái này đã từng xuất hiện khi hắn luyện dược trong khu vực Thông Thiên Hà, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, lúc đi vào Man Hoang, bởi vì đủ loại nguyên nhân cho nên nó mới xuất hiện.

Hỏa diễm mười lăm màu trong tay hắn có được linh động giống như hỏa diễm chi linh, sau khi khuếch tán chung quanh hắn lại tung tăng như chim sẻ, thôn phệ mảng lớn oan hồn và vờn quanh chung quanh, ẩn ẩn bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào bên trong, trên người hắn tỏa ra khí thế không cách nào hình dung, khí thế kia biến hắn thành quân vương của hoa diễm.

Lúc này tiếng hít thở thật nhỏ cũng biến mất, đã không có người mở miệng nói chuyện, dường như sợ chỉ hô hấp nhẹ cũng cắt ngang cảnh tượng khó tin nhất trên đời.

Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào run rẩy, bọn họ nâận ra trạng thái của Bạch Tiểu Thuần, đầu óc bọn họ như bị búa tạ nện trúng, trong mắt mang theo thần thái không dám tin như gặp phải quỷ...

- Dung Hỏa Cảnh!

Tôn Nhất Phàm nói từ kẻ răng, cho thấy hắn khiếp sợ và lo lắng không yên.

Trong Man Hoang, luyện hỏa cũng có cảnh giới, Dung Hỏa Cảnh là một trong số, đó là cảnh giới dung hợp tâm thần với hỏa diễm giống Thiên Nhân Hợp Nhất, thậm chí tất cả cái gọi là bí thuật đều là bắt chước cảnh giới này.

Hai người bọn họ chưa từng nghe nói Luyện Hồn Sư Huyền phẩm có thể bước vào Dung Hỏa Cảnh, đây là cảnh giới chỉ có Địa phẩm mới chạm tới và lục lọi mà thôi.

Vào lúc này thiên địa ảm đạm thất sắc, dường như tất cả ánh sáng đều phai mờ, chỉ có Bạch Tiểu Thuần là người duy nhất trong thiên địa, ngọn lửa vờn quanh hai tay hắn, hỏa diễm vờn quanh tung tăng như chim sẻ sau đó ngưng tụ vào một chỗ, trong chớp mắt lại xuất hiện thêm một màu trắng, trở thành... Hỏa diễm mười sáu màu!

Lúc hỏa diễm mười sáu màu hình thành, Bạch Tiểu Thuần không có thu, hỏa diễm vờn quanh người hắn, không ngừng xoay tròn thiêu đốt, Bạch Tiểu Thuần như ngây ngốc, hắn đứng đó không nhúc nhích, trong mắt hắn đang thôi diễn, trong đầu hắn xuất hiện cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, lúc trước hắn thương nghị với đồ nhi, theo lời đồ nhi nói... Hắn có hai suy nghĩ về cách luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Bạch Tiểu Thuần đang suy diễn, bên ngoài xôn xao, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào hỏa diễm mười sáu màu bao phủ quanh người Bạch Tiểu Thuần.

- Biển lửa mười sáu màu, Bạch Hạo chỉ cần hoàn thành bước ngưng hỏa cuối cùng là hoàn thành, hắn có thể luyện ra hỏa diễm mười sáu màu thứ hai!!

- Vô cùng kì diệu, hoàn toàn mới, ta chưa bao giờ nghĩ có người luyện hỏa lại có thể luyện chế rực rỡ như vậy.

- Đây là Dung Hỏa Cảnh trong truyền thuyết?

Đám người chung quanh không ngừng bàn tán, thật sự là bởi vì tâm thần bọn họ rung động không nhỏ.

Hơn mười vạn người ầm ĩ với nhau chẳng khác gì tiếng sấm sét giáng xuống, cũng may Bạch Tiểu Thuần bị biển lửa bao phủ quanh người, tâm thần đắm chìm trong quá trình thôi diễn đã sớm ngăn cách với bên ngoài, nếu không hắn sẽ bị đánh thức, từ đó vô cùng ảo não.

Ánh mắt Chu Hoành sinh ra hào quang âm u, đám người Tiểu Lang Thần cũng như thế, bọn họ là thiên kiêu, bọn họ cũng nhìn ra Bạch Tiểu

Thuần không đúng, cố tình cắt ngang nhưng nhớ tới tính cách điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần thì không ai dám làm chuyện này, thậm chí một khi Bạch Tiểu Thuần điên lên, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó, vì vậy nội tâm phiền muộn không nhỏ.

- Đáng chết, từ khi nào chúng ta muốn động thủ với một người lại bó tay bó chân như thế?

Lý Thiên Thắng nghiến răng nghiến lợi nhưng chỉ nuốt khổ sở vào bụng, nhìn thấy ánh mắt Chu Hoành cũng sinh ra thần thái ảm đạm, biết rõ Chu Hoành cũng không dám, bản thân hắn cũng không dám ra tay cắt ngang.

- Đây chính là kẻ điên, ta dùng chút thủ đoạn đối phó hắn cũng được, nếu cắt ngang người này tỉnh ngộ, nói không chừng kẻ điên này không quan tâm tất cả làm ra chuyện chọc thủng trời gì đó...

Chu Hoành đắng chát, hắn thở dài lắc đầu, tất cả cũng do hành động của Bạch Tiểu Thuần trong Luyện Hồn Hồ gây chấn động cả Man Hoang, càng làm nội tâm các thiên kiêu sinh ra bóng mờ.

Ngay cả đám người Chu Hoành đang suy nghĩ cũng không dám, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào lại sinh ra thần thái tuyệt vọng, bọn họ thân là Huyền phẩm nên có cái nhìn chuẩn xác hơn người khác, bọn hắn đã đoán được cảnh giới của Bạch Tiểu Thuần, cho nên bọn họ càng hâm mộ.

Nhìn thấy biển lửa mười sáu màu vây quanh người Bạch Tiểu Thuần, người ngoài cảm thấy Bạch Tiểu Thuần ngưng hỏa là thành công, hai người bọn họ lại nhìn ra Bạch Tiểu Thuần đã nắm giữ cách luyện chế hỏa diễm mười sáu màu đạt tới trình độ không thể tưởng tượng, có thể nói là kinh thiên động địa, đó là hoàn toàn nắm giữ, hắn lại đang lâm vào cảnh giới Dung Hỏa!

- Làm sao so đây?

Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào đau khổ và không cam lòng, đôi mắt hai người đỏ rực nhìn đóa hỏa diễm mười lăm màu thứ tư trong tay, lúc này trước mặt bọn họ chỉ có một phương pháp.

Đi liều!!

Liều vận khí, bọn họ phải luyện đóa hỏa diễm mười lăm màu tấn chức, nếu như vận khí tốt, nói không chừng có thể đoạt trước một bước, hoàn thành ba phần hỏa diễm mười sáu màu.

Mặc dù cơ hội xa vời nhưng đây là cơ hội duy nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1084: Hoàn Toàn Mới

- Liều!

Tôn Nhất Phàm đỏ mắt cắn răng một cái, Tư Mã Đào cũng thua đỏ mắt, hắn vùng vẫy sau đó bắt đầu hành động.

Bọn họ có quyết đoán, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên cười như ngây dại, thậm chí vui sướng hoa chân múa tay, hắn hưng phấn không nhỏ.

- Ta hiểu, ta hiểu rồi, phương pháp kia có thể thực hiện! Ta phải thử một chút, phải thử!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, trong đầu hắn nhớ tới cách điều chế hỏa diễm mười tám màu của Bạch Hạo nói, hắn nghiên cứu ra hai phương hướng kia.

Một là rất nhiều hỏa diễm mười bảy màu diễn biến, đây đã sáng tạo mới, bởi vì oan hồn không phải chủ yếu, mà là hỏa diễm mười bảy màu.

Một cái khác biện pháp chính là ở trạng thái biển lửa đa sắc hỏa gia tăng thêm màu sắc cho đến khi đạt tới mười tám màu mới chính thức ngưng hỏa.

Biện pháp này còn kinh người hơn biện pháp đầu tiên, đã là sáng tạo cái mới hoàn toàn, phá vỡ tất cả phương pháp luyện hỏa truyền tống lúc trước.

Dù sao cách luyện chế hỏa diễm mười tám màu đương thời hiếm thấy, ngay cả Cự Quỷ Vương cũng không có, từ đó có thể thấy lốm đốm,

một khi luyện hỏa diễm mười tám màu thành công, đại biểu hắn sẽ là Luyện Hồn Sư Địa phẩm thứ tư trong Man Hoang!

Bất cứ Địa phẩm nào cũng có địa vị cực cao, hoàn toàn không thua kém gì Vương gia, bởi vì Luyện Hồn Sư Địa phẩm trong cả Man Hoang chỉ có ba người mà thôi, còn ít hơn cả Vương gia.

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn khó nói thành lời, hắn khôi phục khí tức, căn bản không suy nghĩ quá nhiều, cũng đã sớm quên đang tỷ thí, trong đầu có ý niệm này,, tay phải vung lên, ngay sau đó hỏa diễm mười sáu màu chung quanh người ngưng tụ tụ thành hỏa diễm mười sáu màu chân chính!

Không đợi mọi người xôn xao tán thưởng, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào còn chưa kịp luyện chế hỏa diễm mười sáu màu, Bạch Tiểu Thuần kích động nhìn sang hai bên, nhìn thấy chung quanh Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào còn bốn đóa hỏa diễm mười lăm màu.

Ánh mắt của hắn sáng ngời, giờ, hiện tại hắn nóng lòng muốn thử, hắn không quan tâm tới Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào, trực tiếp tiến lên, tốc độ cực nhanh, tay áo của hắn bộc phát lực lượng, Thiên Đạo Nguyên Anh chi lực hình thành phong bạo rung chuyển thiên địa quét ngang, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào không có phòng bị nên bị cuồng phong đánh bay ra sau, bọn họ bay ra khỏi khu vực tỷ thí.

- Bạch Hạo, ngươi làm gì!!

- Bạch Hạo!!

Hai người chảy máu tươi, cũng bị hành động của Bạch Tiểu Thuần làm ngây ngốc, lúc này người chung quanh im lặng, tất cả đều há hốc mồm, chỉ có hồn Bạch Hạo là lộ ra dị sắc, ẩn ẩn đoán ra sư tôn đang làm cái gì, nội tâm rất kích động.

Bạch Tiểu Thuần căn bản không nghe Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào nói, hắn chỉ nhìn sang hỏa diễm mười lăm màu của bọn họ mà thôi,

tay áo hất lên, mặc kệ hai người Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã gào thét, hắn thu tám đóa hỏa diễm mười lăm màu lại.

Cảnh này làm tất cả mọi người ngây ngốc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo hắn muốn làm gì!

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Không phải bọn họ tỷ thí sao, tại sao động thủ, còn cướp hỏa diễm của người ta, làm sao so?

Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào không ngừng gào thét nhưng nội tâm thở ra một hơi, thậm chí còn có mừng thầm, Bạch Tiểu Thuần hành động như thế hóa giải xấu hổ của bọn họ, thậm chí bọn họ càng có thể trả đũa.

Ngay cả đám người Chu Hoành đều vui mừng, nhất là Diệu Lâm Nhi, đôi mắt nàng mang theo vui mừng, thầm nghĩ Bạch Hạo đã trúng chiêu của mình, cho dù có ưu thế cũng bị người ta mượn cớ.

Trần Mạn Dao lo lắng không thôi, chuyện đã xảy ra, nàng không thể hóa giải, người chung quanh không hiểu Bạch Tiểu Thuần muốn làm gì, bỗng nhiên... Hai đám hỏa diễm mười sáu màu trong tay Bạch Tiểu Thuần bộc phát, sau đó còn dung hợp với nhau.

Một biển lửa mười sáu màu đã vô cùng kinh người, lúc này hai cái dung hợp với nhau càng bao phủ bầu trời, người chung quanh cảm nhận sóng nhiệt ập tới, sắc mặt biến hóa và lui ra sau, lúc này khu vực trung tâm càng lớn hơn.

- Ta cần mười hỏa diễm mười sáu màu...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, sau khi biển lửa mười sáu màu tỏa ra, dựa theo trực giác và linh cảm trong đầu, hắn ném tám đóa hỏa diễm mười lăm màu vào trong biển lửa mười sáu màu..

Ngay sau đó biển lửa tăng vọt gấp mấy lần, biến thành biên lửa kinh thiên động địa, cho dù ở xa cũng có thể nhìn thấy ánh lửa trùng thiên.

Người chung quanh hoảng sợ biến sắc lui ra sau, liên tục hãi hùng khiếp vía, ngay cả Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào cũng không còn mừng thầm, bọn họ bị hành động của Bạch Tiểu Thuần dọa sợ.

- Hắn muốn!!

- Trời ạ, nếu biển lửa này bất ổn sẽ xảy ra đại sự đó!

Vô số người run như cầy sấy, những thị vệ thành Khôi Hoàng vô cùng lo lắng, bọn họ vờn quanh áp chế mọi người không được lên tiếng, một phương diện bố trí trận pháp bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào bên trong.

Bọn họ không dám quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, một khi quấy rầy, biển lửa bộc phát, từ đó nhiễu loạn lớn lắm, bọn họ báo lên cấp trên.

Ánh mắt Chu lóe sáng, hắn muốn rục rịch nhưng lại buông tha, hắn cũng không dám gian lận lúc này, nếu không hắn cũng gặp phiền toái lớn.

Vào lúc mọi người khẩn trương, Bạch Tiểu Thuần bấm niệm pháp quyết trong trận pháp, hắn điều khiển biển lửa, biển lửa như có linh nên vô cùng nhu thuận, không ngừng vờn quanh tay hắn, sau khi thôn phệ tám đóa hỏa diễm mười lăm màu, thời gian dần qua liền dung nhập tám đóa hỏa diễm mười lăm màu, cho dù nhìn thế nào thì chúng cũng biến thành... Hỏa diễm mười sáu màu!

Chỉ có điều biển lửa mười sáu màu quá kinh người, đám người quan sát đều kinh hoàng, mặc dù như thế cũng có tiếng kinh hô vang lên.

- Mười sáu màu... Toàn bộ đều biến thành mười sáu màu!

- Một khi ngưng hỏa Bạch Hạo sẽ ngưng ra mười phần... Hỏa diễm mười sáu màu, trời ạ, điều này sao có thể!!

Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào mặt xám như tro, triệt để lặng lẽ, ngơ ngác nhìn biển lửa mười sáu màu trên bầu trời.

Hiển nhiên việc này chưa kết thúc.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thần thái lóng lánh, điều khiển biển lửa mười sáu màu bốn phía, khí tức của hắn trầm ổn nhưng trong nội tâm kích động làm hắn vô cùng hưng phấn, lờ mờ nhớ lại lúc luyện dược trước kia, mỗi lần có linh cảm thì nội tâm ngứa ngáy giống như có bàn tay đang cào trong lòng.

- Mười bảy màu!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó biển lửa mười sáu màu xoay tròn thật nhanh, trong lúc xoay tròn không dung nhập thêm oan hồn vào bên trong, sóng nhiệt bên trong càng ngày càng mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1085: Rung Động Toàn Thành

Mắt thường có thể nhìn thấy biển lửa đang thu nhỏ lại.

Dường như chúng đang áp súc, dần dần thu hẹp còn vạn trượng, vẫn tiếp tục áp súc, hỏa lực bên trong biển lửa kinh thiên động địa, sóng nhiệt làm hư vô chung quanh Bạch Tiểu Thuần vặn vẹo, đám người chung quanh hoảng sợ không dám phát ra chút âm thanh nào, liên tục lui ra phía sau.

Bọn họ lui ra sau mấy vạn trượng vẫn còn cảm nhận được sóng nhiệt ập tới, nội tâm mọi người rung động không nhỏ, nhất là các hồn tu nơi xa phát hiện có rất nhiều thị vệ đang tiến tới gần biển lửa, bọn họ triệt để phong tỏa khu vực nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần hiện tại rất đáng sợ, một khi biển lửa bộc phát sẽ gây ra hậu quả không tưởng tượng nổi.

Chu Hoành vô cùng khẩn trương, về phần Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào, thân thể hai người bọn họ run rẩy, mặt xám như tro tàn, trong mắt bọn họ lại xuất hiện kích động, mặc dù bọn họ đối lập với Bạch Tiểu Thuần nhưng bọn họ cũng là Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, bọn họ càng truy cầu và giải thích về luyện hỏa, hiện tại nhìn thấy thủ đoạn luyện hỏa trước nay chưa từng thấy đã làm bọn họ kích động cùng hưng phấn.

Thậm chí bọn họ không quan tâm tới việc tỷ thí với Bạch Tiểu Thuần, trong mắt tất cả mọi người chỉ có thân ảnh đứng trong biển lửa như mặt trời ban trưa.

Biển lửa đang xoay tròn, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, biển lửa không ngừng co rút, từ phạm vi vạn trượng biến thành tám ngàn trượng, sau đó sáu ngàn trượng... Năm ngàn trượng, ba ngàn trượng thậm chí một ngàn trượng!

Chỉ trong tích tắc biển lửa biến thành một ngàn trượng đã sinh ra thêm một màu, biển lửa dưới ánh mắt của vạn người chú mục biến thành mười bảy màu.

Lúc biển lửa mười bảy màu xuất hiện trước mặt mọi người, kể cả những thị vệ kia có cảm giác như bị thiên lôi đánh trúng, cho dù trước kia có suy đoán, khi chính mắt nhìn thấy cũng làm mọi người điên cuồng.

Cảnh tượng này đánh vỡ tư duy bọn họ, triệt để phá vỡ truyền thống, khai sáng một trang mới cho lịch sử luyện hỏa.

- Không cần hồn, chỉ cần hỏa cũng xuất hiện mười bảy màu!

- Ta không nhìn lầm, cũng chưa từng nghe thấy!

- Bạch Hạo này, từ nay về sau chắc chắn nổi danh khắp Man Hoang, hắn đã khai sáng một dòng mới trên con đường luyện hỏa.

Vào lúc vô số người kinh hô, thân thể Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào run rẩy, tất cả những việc hôm nay đã ảnh hưởng tới con đường luyện hỏa của bọn họ.

Tất cả mọi người đều chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, không có người chú ý lúc hồn Bạch Hạo trong góc đang nhìn Bạch Tiểu Thuần kích động hơn xa mọi người, hắn càng thỏa mãn, hắn biết rõ sư tôn đang nghiệm chứng biện pháp luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Thực tế này vô cùng quý giá, nó rất trọng yếu nếu muốn luyện chế hỏa diễm mười tám màu, hắn cần ghi nhớ mỗi một hình ảnh, hắn có lòng

tin sau khi trải qua việc này sẽ có nắm chắc nghĩ ra biện pháp luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

- Hỏa diễm mười tám màu!

Vừa nghĩ tới mình có thể sáng tạo ra cách luyện chế hỏa diễm mười tám màu, hồn Bạch Hạo nghĩ đến không phải vinh quang, không phải thanh danh, mà là hỏa diễm mười tám màu có tác dụng trọng yếu với sư tôn, càng giúp sư tôn trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm!

Cho dù sư tôn của mình không đáng tin cậy nhưng tình cảm sư đồ giữa hai người chưa từng biến hóa, Bạch Hạo xem Bạch Tiểu Thuần là thân nhân duy nhất.

Cùng lúc đó có thần thức Thiên Nhân hàng lâm, bọn họ khiếp sợ và bị hấp dẫn tới, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù là Thiên Nhân cũng chấn động.

- Hắn còn không ngừng lại.

Sau đó người bốn phía không ngừng kinh hô, từng tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

- Hắn không dừng lại, cũng không có thu hồi ngưng hỏa, hắn muốn...

- Chẳng lẽ hắn muốn...

- Luyện chế hỏa diễm mười tám màu, đột phá Huyền phẩm trở thành... Luyện Hồn Sư Địa phẩm thứ tư trong Man Hoang chúng ta?

Khi tiếng nói vang lên, bốn phía lập tức yên tĩnh, ngay sau đó tiếng kinh hô lớn gấp mười lần lúc trước bộc phát, tiếng huyên náo vang vọng thiên địa.

- Địa phẩm... Bạch Hạo thực thật muốn trùng kích Địa phẩm?

- Đột phá dưới sự chú ý của mấy chục vạn người?

- Mặc kệ hắn có thành công hay không, chúng ta bội phục khí phách của hắn!

Trong lúc mọi người huyên náo, Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào cảm thấy bộ ngực phập phồng, trong sự kích động càng có xấu hổ không thể hình dung, vào lúc này bọn họ cảm thấy tự ti mặc cảm khi đối mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Khí phách như vậy, khai sáng con đường luyện hỏa mới... Đây là thiên tài bất thế trong Luyện Hồn Sư của Man Hoang chúng ta, chúng ta lại đắc tội hắn...

Hai người nhìn nhau, sau đó ảo não lẩm bẩm.

Vào lúc mọi người suy đoán và kinh hô, Bạch Tiểu Thuần đứng trong trận pháp ngẩng đầu lên, vào lúc này tu vi của hắn không ngừng bạo phát ra, hắn lẩm bâm giống như thiên lôi.

- Mười tám màu!

Lúc tiếng nói xuất hiện, biển lửa không ngừng thu nhỏ dần và biến hóa, tốc độ biển lửa chuyển động càng ngày càng nhiều, càng lúc càng co rút lại.

Một ngàn trượng, tám trăm trượng, sáu trăm trượng... Vẫn còn thu nhỏ, mặc dù chỉ còn mấy trăm trượng, nhiệt độ cảu nó không giảm bớt ngược lại còn tăng mạnh hơn, cảm giác nguy hiểm bạo phát ra.

Rầm rầm rầm!

Chỉ trong nháy mắt biển lửa còn ba trăm trượng.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần xuất hiện dấu hiệu run rẩy, thần thức chi lực của hắn hao phí thật nhanh, tu vi của hắn có phần không đỡ nổi, phương pháp luyện hỏa này yêu cầu tu vi điều khiển và áp súc hỏa diễm, đồng thời cũng cần cường độ thân thể rất cao, nếu người có thân thể không đủ căn bản không thể chèo chống tới bây giờ.

- Ta còn có thể tiếp tục, ta tin tưởng biện pháp này có thể diễn biến ra hỏa diễm mười bảy màu, nó nhất định có thể diễn biến ra mười tám màu... Cho dù chỉ một tia cũng chứng minh biện pháp của đồ nhi Bạch Hạo có thể thực hiện được.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, nội tâm gào thét, lúc này hắn ngửa mặt lên trời gào thét, ngay sau đó hỏa diễm ba trăm mét áp súc lần nữa.

Âm thanh ầm ầm kinh thiên động địa, biển lửa ba trăm trượng xoay tròn và áp súc thu nhỏ rất nhiều, hai trăm trượng, một trăm trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng, mười trượng!!

Trong nháy mắt biển lửa chỉ còn mười trượng, màu sắc trong đó xuất hiện chấn động, trong câấn động còn mang theo màu sắc không nhỏ, biển lửa lúc này sinh ra một ít biến hóa kỳ dị giống như lột xác.

Vào lúc này tâm thần mọi người đều tập trung vào biển lửa.

Nhìn thấy biển lửa từ mười trượng biến thành bảy trượng, năm trượng, ba trượng... Cho đến một trượng!

Theo mấy vạn trượng ngưng tụ thành một trượng, trong nháy mắt màu sắc biển lửa thay đổi, không phải mười bảy màu... Mà là... Nhiều ra màu sắc người ta nhìn không rõ nhưng lại là màu khó quên nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1086: Bạch Đại Sư (Thượng)

Mười tám màu!!

Thiên địa biến sắc, gió ngừng thổ, mây trời tan biến, ngay sau đó bầu trời xuất hiện từng đám mây đen xoay tròn giống như thiên kiếp giáng lâm.

Lúc này vô số cường giả trong thành Khôi Hoàng oanh động, bọn họ cảm nhận được tính mạng bản thân run rẩy, toàn bộ tâm thần cũng chấn động rất mạnh, ngay sau đó tiếng kinh hô bao phủ cả thành Khôi Hoàng.

- Đó là...

- Mười tám màu!

Hồng Trần Nữ đang ở trong quân đoàn Cự Quỷ cũng bị ánh lửa trên không trung thành Khôi Hoàng làm rung động, thần thức quét qua, sau đó nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, tâm thần nàng như bị sét đánh, nàng không thể tin vào mắt mình.

Thời khắc này trong hoàng cung, trong Thiên Sư điện, Đại Thiên Sư mở mắt ra như bao quát nhân gian nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Người được Minh Hoàng lựa chọn lại luyện ra hỏa diễm mười tám màu, người này không đơn giản, hắn là Bạch Tiểu Thuần sao?

- Minh Hoàng ah, rốt cuộc ngươi có ý gì?

Hồi lâu, Đại Thiên Sư thì thào sau đó nhắm mắt lại.

Thời điểm phong vân vần vũ khắp bốn phía, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, thể lực và tu vi tiêu hao quá lớn, thân thể hắn thoát lực, biển lửa một trượng biến thành mười tám màu thu nhỏ cực nhanh, nó chỉ duy trì ba giây sau đó lập tức biến mất...

Biển lửa mười tám màu như phù dung sớm nở tối tàn, nháy mắt biến mất!

Vào lúc biển lửa biến mất, Bạch Tiểu Thuần phun một ngụm máu tươi và té xuống đất, hắn lảo đảo lui ra sau vài bước, những người chung quanh im lặng nhìn hắn, bọn họ vô cùng tiếc nuối quan sát Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt bọn họ nóng bỏng, tôn kính, tất cả mọi người, kể cả những thị vệ đều ôm quyền cúi đầu trước Bạch Tiểu Thuần!

Cho dù Bạch Tiểu Thuần thất bại, tuy bại mà vinh.

Dù sao cũng là mười tám mà, cũng là thần hỏa chỉ có Luyện Hồn Sư Địa phẩm mới luyện ra được, Bạch Tiểu Thuần đi ra con đường luyện hỏa mới, cấu tứ độc đáo, đánh vỡ giam cầm của những cách điều chế từ tiền nhân.

Trở thành, nửa bước Địa phẩm!!

Cho dù biển lửa mười tám màu chỉ duy trì ba giây nhưng chỉ có một tia cũng kinh thiên động địa, nổ vang thế gian, có ai nói trước Bạo Hạo hôm nay chỉ có thể luyện ra một tia hỏa diễm mười tám màu, tương lai một ngày nào đó sẽ không luyện ra hỏa diễm mười tám màu chính thức, trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm thứ tư của Man Hoang, là nhân vật truyền kỳ!

Người bốn phía đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, tâm tình bọn họ kích động không thôi, từng nhìn thấy hỏa diễm mười tám màu, cho dù chỉ một tia nhưng nó cũng là...

Hỏa diễm mười tám màu!

Phải biết rằng cả Man Hoang hiếm có người gặp được hỏa diễm mười tám màu, đối với tuyệt đại đa số hồn tu mà nói, hỏa diễm mười tám màu chính là tồn tại trong truyền thuyết, là thứ chỉ nghe và nói mà thôi, bọn họ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy vật thần thánh đó.

Hiện tại bọn họ đã được nhìn thấy.

Bọn họ đã được thỏa mãn nguyện vọng, tự nhiên cũng được mọi người ghi nhớ trong lòng, sợ rằng cả đời cũng khó quên.

Hồn Bạch Hạo đứng ở xa nhìn thấy cảnh này và kích động không nhỏ, tuy hắn đã khởi dòng mới, tư chất luyện hỏa kinh diễm tuyệt luân nhưng chỉ là tư chất mà thôi, tất cả tài năng của hắn đều tập trung vào luyện hỏa, đối với tu luyện tư chất thì rất tốt, hắn hiểu nếu không có sư tôn, cho dù lý luận của hắn thực hiện được nhưng hắn không thể hoàn thành.

Hắn có thể nhìn thấy một thứ trên người sư tôn mà người khác hiếm có, cho dù có cũng không phải rát mạnh, đó là... Chấp nhất!!

Hắn không cảm thấy phong thái của mình bị sư tôn che đậy, với hắn mà nói chỉ cần sư tôn tỏa hào quang vạn trượng, mình có thể trợ giúp cũng là chuyện vui vẻ lắm rồi.

Hắn không có dã tâm lớn, dục vọng của hắn khá nhỏ, khi hắn còn sống chỉ quan tâm thân tình, hôm nay phục sinh thành hồn vẫn quan tâm thân tình, với hắn mà nói Bạch Tiểu Thuần là sư tôn, cũng là thân nhân của hắn.

Trong đám người còn có một người cảm thấy tâm tình phức tạp, người này chính là Trần Mạn Dao, nàng yên lặng nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm vốn đã có tám phần xác định thân phận Bạch Tiểu Thuần nhưng nàng lại do dự.

Nàng biết rõ Bạch Tiểu Thuần am hiểu luyện dược nhưng luyện dược và luyện hỏa là hai hệ thống khác nhau, người trước mắt có tư chất luyện

hỏa quá ưu tú, nàng càng không dám trọng điệp hai người với nhau.

- Hắn thật là Bạch Tiểu Thuần sao...

Trần Mạn Dao trầm mặc chần chờ.

Lúc này mọi người đang suy nghĩ khác nhau, mọi người cũng nhìn sang Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng thở sâu áp chế tu vi phập phồng, trước kia luyện chế hỏa diễm mười tám màu đã tiêu hao hết tâm thần, lúc này hắn cảm giác mệt mỏi như sóng thần bao phủ đầu óc, cho dù thân thể hắn cường đại nhưng vẫn đau đớn không nhỏ.

Cảnh giới Dung Hỏa cũng biến mất, thần trí hắn cũng tỉnh táo lại, nhớ tới mình đang tỷ thí, nhớ tới chính mình làm tất cả rất dễ dàng, Bạch Tiểu Thuần mở to mắt và ngây ngốc...

- Ta... Ta... Ta làm gì?

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, hắn nhìn thấy mọi người chung quanh dùng ánh mắt sùng kính nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, đột nhiên hắn kích động không nhỏ.

- Ta luyện ra hỏa diễm mười tám màu, trời ơi!

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn và hít thở thật sâu, chắp tay sau lưng, hất càm lên, suy nghĩ mình đang được vạn chúng chú mục nên phải làm ra phong thái cao nhân, trong đầu của hắn không ngừng suy nghĩ, không chờ hắn nghĩ nên khoe khoang như thế nào, bỗng nhiên Chu Hoành đứng trong đám thiên kiêu chung quanh dùng ánh mắt âm trầm bất định nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn lập tức quát lớn.

- Bạch Hạo, cuộc tỷ thí này ngươi phá hư Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào đang luyện hỏa thủ thắng, là ngươi làm trái quy định, cho nên... Ngươi thua!

Đôi mắt Chu Hoành lóe sáng, hắn nói chém đinh cắặt sắt.

Lúc này mọi người chung quanh nghe xong liền nhớ lúc này là cuộc tỷ thí giữa Bạch Tiểu Thuần và Tư Mã Đào cùng Tôn Nhất Phàm, mà dựa theo đạo lý, Chu Hoành nói không sai... Tất cả mọi người do dự.

Nội tâm Chu Hoành cũng tâm thần bất định, càng có đắng chát, cho dù như thế nào hắn cũng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại biểu hiện kinh diễm như thế, lại khai sáng khơi dòng, thậm chí còn luyện ra hỏa diễm mười ám màu.

Hắn có thể tưởng tượng, trong cuộc sống ngày sau, nếu mình muốn gây phiền toái với Bạch Tiểu Thuần sẽ gặp độ khó cực lớn, trừ phi những quyền quý này tự mình ra tay mới có thể.

Nhưng mà nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần hung hãn trong Luyện Hồn Hồ, cho dù là Chu Hoành cũng khiếp sợ, cho nên hắn phải cầm lấy điểm này, dù thời điểm không thích hợp cũng phải chứng thực.

Dù sao dựa theo quy tắc tỷ thí thì Bạch Tiểu Thuần làm sai trước!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1087: Bạch Đại Sư (Hạ)

Sau khi Chu Hoành lên tiếng, ánh mắt đám người Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng tỏa sáng, lập tức quát lớn.

- Đúng vậy, Bạch Hạo, lúc này ngươi thua!

- Quấy nhiễu Tôn đại sư cùng Tư Mã đại sư luyện hỏa, Bạch Hạo, mặc dù ngươi luyện ra hỏa diễm mười tám màu thì ngươi cũng thua!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn biết rõ mình vào lúc này khí thế chính thịnh, vì vậy đang muốn mở miệng phản bác, thậm chí để nhiều người tức giận phản kích Chu Hoành, trong lúc hắn muốn nói chuyện, thân ảnh Tôn Nhất Phàm đi ra khỏi đám người, hắn ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần!

Cho dù thần sắc hay thái độ đều cực kỳ thành khẩn, không có chút làm dáng, thậm chí trong mắt còn mang theo tôn trọng.

- Bạch đại sư, Tôn mỗ phục!

- Lần tỷ thí này là Tôn mỗ thua!

Lúc Tôn Nhất Phàm nói chuyện, những người chung quanh yên tĩnh, đám người Tiểu Lang Thần gấp gáp, Chu Hoành lên tiếng thật nhanh.

-Tôn đại sư, ngươi...

- Tiểu vương gia chớ nhiều lời, Tôn Nhất Phàm biết rõ cân lượng của mình nhất, tạo nghệ luyện hỏa của ta không bằng Bạch đại sư.

Tôn Nhất Phàm nói rất quyết đoán, hắn thật sự không muốn đắc tội Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy trên người Bạch Tiểu Thuần khả năng bước vào Địa phẩm, khả năng này còn lớn hơn kẻ khác vô số lần.

Người như vậy đã phát triển, đè nén không được, như vậy chỉ có thể cúi đầu.

Chẳng những Tôn Nhất Phàm cúi đầu, Tư Mã Đào trầm mặc sau đó điều chỉnh hô hấp tiến lên, hắn cũng ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch đại sư, Tư Mã nhận thua, lúc trước có đắc tội xin tha thứ.

Ngay cả Tư Mã Đào đều mở miệng, người chung quanh nghị luận nhao nhao, sắc mặt đám người Chu Hoành giữa không trung lúc đỏ lúc trắng.

Chu Hoành tức giận xanh mặt nhưng lại không có biện pháp, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào đều chủ động nhận thua, hắn có thể làm gì, cảm thấy không có mặt mũi nào tiếp tục ở lại đây, hắn cắn răng phát tay áo hóa thành hào quang bay đi, Tiểu Lang Thần và Lý Thiên Thắng thở dài quay đầu rời đi, Nhị hoàng tử im lặng một lúc cũng bay đi.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, không nghĩ tới chuyện này không cần mình ra tay, Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào đã giúp mình hóa giải, hắn nhìn sang hai người Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nội tâm băn khoăn, dù sao những hồn dược lúc trước là hắn động tay động chân.

- Hai vị đại sư ngàn vạn không nên như thế.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiến lên, hắn nâng Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào dậy, không cho bọn họ cúi người bái kiến.

- Luyện hồn một đạo, trưởng lão vi trước, nếu không có các đời trưởng lão của Man Hoang cống hiến tâm huyết cả đời vì luyện hỏa, đám

vãn nối như ta làm sao có được phương pháp luyện chế hỏa diễm, không thể đứng trên vai cự nhân nhìn xa hơn thì làm sao có thể sáng tạo cái mới!

- Luyện ra một tia hỏa diễm mười tám màu chỉ là may mắn, Bạch Hạo ta chỉ đứng trên vai cự nhân mới có thể nhìn thấy một góc chân trời.

- Cuộc tỷ thí hôm nay ta không thắng, hai vị đại sư càng không thua, được hai vị tương trợ cho nên Bạch mỗ lấy được chỗ ích không nhỏ, có thể nói nếu không có hai vị, Bạch mỗ hôm nay không thể luyện ra hỏa diễm mười tám màu, là ta cảm tạ hai vị mới đúng.

Bạch Tiểu Thuần làm người khéo đưa đẩy, nội tâm lại có áy náy nên ngôn từ chân thành tha thiết, hắn càng lui ra sau vài bước ôm quyền cúi đầu với Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đà, thái độ còn thành khẩn hơn hai người bọn họ.

Đứng trước mặt mấy chục vạn người, thậm chí giữa không trung còn có thần thức Thiên Nhân dò xét, Bạch Tiểu Thuần làm như thế đã đánh động tâm thần Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào, trước kia bọn họ xin lỗi là xem xét thời thế và bất đắc dĩ, nhưng Bạch Tiểu Thuần trước mặt cúi đầu không phải làm bộ, mà là Bạch Tiểu Thuần chân thành khiêm tốn như vậy, Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào kích động hít thở dồn dập.

Bọn họ cũng hiểu Bạch Tiểu Thuần nói thế để người chung quanh nghe được, từ đó hai người bọn họ sẽ có danh tiếng không nhỏ, chẳng những có thể hóa giải chuyện hồn dược, càng tăng danh tiếng không ít.

Hai người cảm động nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt ba người nhìn nhau và cười lớn, về phần Chu Hoành rời đi, bọn họ không thèm nhìn, hai bên còn cảm thấy hận gặp nhau quá muộn, lại đi tới cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần trao đổi tạo nghệ luyện hỏa.

Người chung quanh và thần thức Thiên Nhân trên cao chú ý tới lời nói và hành động của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng có khen ngợi, cũng thưởng thức cách làm người và xử sự của Bạch Tiểu Thuần.

- Đây mới là phong thái của đại sư, biến chiến tranh thành tơ lụa, nói thì dễ dàng, còn làm đẹp như thế càng hiếm thấy!

- Làm người như thế... Khó trách có thể nổi danh trong thành Cự Quỷ!

- Người này tiếng xấu rõ ràng, chắc hẳn có người dụng tâm kín đáo truyền ra.

- Ta phục Bạch Hạo này!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần và Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào rời đi, người chung quanh không ngừng nghị luận với nhau, bọn họ cũng giải tán, tâm tình bọn họ vẫn còn kích động, vào lúc rời đi thỉnh thoảng truyền âm với người khác, bọn họ muốn kể những gì nhìn thấy hôm nay với hảo hữu của mình.

Có thể tưởng tượng, Bạch Tiểu Thuần sẽ là nhân âật không ai không biết trong thành Khôi Hoàng.

Bạch Tiểu Thuần sử dụng ngôn từ khéo đưa đẩy và xử sự làm người được người khác tán thưởng, Trần Mạn Dao đang dao động với thân phận của Bạch Tiểu Thuần liền lộ ra ánh mắt kỳ dị.

- Là lạ...

- Trong trí nhớ của ta, Bạch Tiểu Thuần làm người như thế, rất khéo đưa đẩy, lại giỏi về hóa giải địch ý... Lúc trước khi Huyết Khê tông chiến tranh với Linh Khê tông, người nào cũng cảm thấy sẽ có tử chiến nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần hóa giải...

Nội tâm Trần Mạn Dao lại sinh ra hoài nghi, nàng theo đám người yên lặng rời đi, trên đường quay về nơi ở của mình, không đợi bước vào bên trong nàng liền dừng bước, trong mắt xuất hiện thần thái kỳ dị.

- Còn có động tay chân trên đống hồn dược kia, nếu quả thật là người này làm cũng ăn khớp... Dù sao Bạch Tiểu Thuần có danh xưng Ôn Ma

trong Huyết Khê tông,..

- Manh mối trọng yếu nhất là cách làm của hắn lần này giống như đúc Thiên Không hội ở Tinh Không Đạo Cực tông gài bẫy hắn!

Bộ ngực Trần Mạn Dao phập phồng, nàng hít thở rối loạn, nhớ tới bóng lưng Bạch Tiểu Thuần trong Luyện Hồn Hồ, bản thân mình lại thăm dò biểu hiện của đối phương và phương thức làm người, lại thêm thủ đoạn giống hệt cách làm của Thiên Không hội, tất cả mọi việc trọng điệp với nhau, Trần Mạn Dao mỉm cười.

Nàng vốn là người đẹp, lúc này cười lên như trăm hoa đua nở, những người chung quanh nhìn tâấy nàng cười liên si mê.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1088: Lại Tới

- Hắn... Nhất định chính là Bạch Tiểu Thuần!

Nội tâm Trần Mạn Dao vui sướng không nhỏ, nàng nhìn sang hướng cửa hàng Bạch Tiểu Thuần tại khu tám mươi chín, nàng mang theo hưng phấn rời đi.

Bạch Tiểu Thuần còn không biết chính mình khéo đưa đẩy cùng lõi đời đã bại lộ thân phận, nếu như biết, hắn nhất định rùng mình, cho rằng nữ nhân thực sự quá đáng sợ, khả năng chú ý chi tiết của nàng làm nam nhân bái phục.

Hắn vào trong cửa hàng và trò chuyện với Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào thật vui, ba người trao đổi tâm đắc và kỹ xảo luyện hỏa, càng bàn luận càng hưng phấn, khi thì có tiếng cười cởi mở vang lên, các chủ cửa hàng chung quanh cảm khái không thôi.

Vào ngày thứ hai, Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào mang theo thỏa mãn và thu hoạch chào từ biệt Bạch Tiểu Thuần rời đi, cũng nói sẽ khoản đãi khi Bạch Tiểu Thuần đi tới thành Cửu U và thành Linh Lâm thành.

Bạch Tiểu Thuần đáp ứng, Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào rời đi, về phần cửa hàng kia, bọn họ không thèm nhìn, lúc này hóa thành hào quang bay về hướng truyền tống trận.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai người rời đi liền cảm thán, một đêm câu thông, hai người Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã thu hoạch không nhỏ, đối với hắn mà nói thu hoạch cũng cực lớn, Bạch Hạo vẫn ở bên cạnh Bạch

Tiểu Thuần, hắn nghe ba người đàm luận cho nên càng có minh ngộ phương pháp luyện hỏa.

Hắn càng ngày càng bội phục sư tôn giới câu thông với người khác, điểm này hắn thật không bằng sư tôn, thầm nghĩ nếu như mình còn sống ở Bạch gia có thể làm được như sư tôn, sợ rằng tình cảnh và tương lai cũng có khác biệt lớn.

Sau đó hai sư đồ than thở đi về cửa hàng, bảy tám ngày qua đi, trong bảy tám ngày này, hai sư đồ nhiều lần trao đổi với nhau, cùng nhau nghiên cứu và thương thảo, luyện hỏa, Bạch Tiểu Thuần đã suy nghĩ thấu đáo về hỏa diễm mười bảy màu, hồn Bạch Hạo càng hoàn chỉnh phương pháp luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Đồng thời sinh ý cửa hàng cũng tăng vọt, có thể nói tất cả đều phát triển theo hướng tốt, Bạch Tiểu Thuần vừa lòng thỏa ýhắn càng có tình cảm với cửa hàng, xem nơi này như nhà mình.

Bởi vì cửa hàng này là do hai sư đồ bọn họ lần lượt đấu trí đấu dũng với người ngoài mới có được, từ một cửa hàng nửa sống nửa chết, phát triển đến tình trạng toàn thành đều biết.

Mặc dù quá trình này thời gian không dài, trong đó xảy ra nhiều việc khúc chiết, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần nhớ lại đều thổn thức.

Bạch Tiểu Thuần phát hiện mình là loại người không có mệnh hưởng thụ sinh hoạt bình tĩnh, mỗi lần khi hắn rất đắc ý, rất thỏa mãn sẽ xuất hiện đủ loại người ý muốn...

Trước mắt hắn thỏa mãn chưa tới mười ngày thì có chuyện nhức đầu xuất hiện, bởi vì... Trần Mạn Dao tới.

Vào ba ngày trước, Trần Mạn Dao lần đầu tiên bước vào trong cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần đang nằm nhoài trên án dài nhìn như đang ngủ nhưng trên thực tế hắn đang suy nghĩ về hỏa diễm

mười bảy màu, cảm thấy có chút không đúng, ngẩng lên liền bắt gặp ánh mắt Trần Mạn Dao nhìn, hắn lập tức mở to mắt, đầu óc như nổ tung.

Trần Mạn Dao giống như cười mà không cười nhìn Bạch Tiểu Thuần, cũng không làm rõ thân phận, nói là tới luyện linh...

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đau khổ, hắn có tâm không đi luyện nhưng nhìn dáng vẻ Trần Mạn Dao cho thấy sẽ không bỏ qua, hắn chỉ có thể kiên trì đi luyện, ngày thứ hai Trần Mạn Dao lại tới...

Trước mắt vào ngày thứ ba, cửa hàng vừa mới mở cửa, Trần Mạn Dao dáng người duyên dáng, dung nhan tuyệt thế đã xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Trần tỷ tỷ... Tại sao ngươi lại tới?

Bạch Tiểu Thuần vỗ trán một cái, bi thảm đứng dậy.

- Gọi ta là tỷ tỷ? Cũng tốt, Bạch tiểu đệ, làm sao... Không chào đón ta?

Trần Mạn Dao cười nói tự nhiên, nàng đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần, mùi hương thơm ngát chui vào mũi Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình say mê, chỉ có thể cười khổ nhìn Trần Mạn Dao.

Hắn cũng đã nhìn ra Trần Mạn Dao tám chín phần mười đã nhận ra mình, chỉ cần đối phương không chỉ ra, Bạch Tiểu Thuần cũng không dám nói thẳng ra, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngốc.

Chút diễn kỹ của hắn trong mắt người khác không có gì, trong mắt Trần Mạn Dao đã gần như khẳng định lại trăm ngàn chỗ hở, càng nhìn càng thú vị.

Nàng cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này, hết lần này tới lần khác không điểm phá, Bạch Tiểu Thuần rất khó chịu, chỉ có thể tận khả năng tránh Trần Mạn Dao, Trần Mạn Dao không sốt ruột, Bạch Tiểu Thuần

trốn tránh nàng, nàng dứt khoát ơ lại trong cửa hàng giúp Bạch Hạo tiếp đãi khách nhân lui tới.

Trần Mạn Dao có danh tiếng quá lớn trong thành Khôi Hoàng, đệ tử Đại Thiên Sư không nói, tướng mạo bản thân của nàng hấp dẫn vô số người trong thành Khôi Hoàng theo đuổi, hiện tại nàng xuất hiện trong cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần...

Nếu chỉ như thế cũng thôi đi, nàng giống như bà chủ, trong đó chiếu cố khách nhân lui tới, tất cả hồn tu nhìn thấy đều rung động, bọn họ càng nhận biết năng lực cường hãn của Bạch Tiểu Thuần lần nữa.

Tin tức này truyền ra thật nhanh, ngay cả Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, chẳng những hắn kinh hãi, Bạch Hạo cũng khẩn trương, vốn có hai sư đồ bọn họ rất tốt, trước mắt xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, hắn cũng từ nét mặt của sư tôn và nữ tử nhìn ra được hai người có quen biết...

- Chắc đây là sư mẫu!

Hồn Bạch Hạo nghĩ tới đây càng khẩn trương, lại không dám xác định, âm thầm đến hỏi Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cũng không có tâm tình trả lời, đáy lòng của hắn đang phiền não đấy, Bạch Tiểu Thuần không nghĩ tới phiền não của hắn chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bởi vì sau ngày thứ tám khi Trần Mạn Dao đến cửa hàng của hắn, hôm nay lại có nữ tử khác tới.

Nữ tử này có tướng mạo xinh đẹp, dáng người nổi bật, hết lần này tới lần khác trên ngọc thủ mang theo bao tay màu tím, cả người nhìn như nhỏ nhắn nhưng luôn cho người ta cảm giác lực lượng bạo tạc kinh người.

Bạo nữ này chính là quận chúa Hứa San thành Linh Lâm!

Hứa San cực kỳ chấp nhất Bạch Tiểu Thuần, lúc trước bị Linh Lâm Vương mang về, nàng còn chủ động bảo Linh Lâm Vương đi cầu hôn...

Linh Lâm Vương ngạc nhiên trố mắt, hắn càng tức giận Cự Quỷ Vương nhiều hơn, vì để con gái của mình quay đầu, hắn không tiếc giam con gái tới bây giờ.

Hứa San kiên trì tới mức Linh Lâm Vương cũng im lặng, cuối cùng vẫn bị Hứa San trốn ra ngoài, nàng vốn định đi thành Cự Quỷ tìm Bạch Tiểu Thuần, trên đường đi nghe nói Bạch Tiểu Thuần làm chuyện gì đó ở thành Khôi Hoàng cho nên cải biến phương hướng tới đây.

Khác với Trần Mạn Dao uyển chuyển hàm xúc, Hứa San có tính cách cuồng bạo trực tiếp, sau khi tiến vào cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần, lần đầu tiên gặp Bạch Tiểu Thuần liền hô to một câu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1089: Đại Hắc Là Ai? (Thượng)

- Bạch Hạo, ta thích ngươi!

Câu nói này làm Bạch Tiểu Thuần suýt khóc, Bạch Hạo nghe xong cũng run rẩy, trong lòng bi thiết tên của mình thật bị sư tôn chơi hỏng... Mà Trần Mạn Dao cau mày nhìn sang.

Hứa San trực tiếp làm đầu óc Bạch Tiểu Thuần càng lớn, hắn tuyệt vọng phát hiện mình đường đường Vạn phu trưởng, đại tổng quản thành Cự Quỷ, là nhân vật nổi tiếng trong Man Hoang, hắn dám trói cả trăm thiên kiêu, dám đấu với Thiên Nhân, mình cũng từng vỗ đầu Bán Thần Vương gia, nhưng mà nhắc tới tình yêu nam nữ thì hắn... Té nhào!

Ngày hôm nay, hắn cũng không biết mình vượt qua như thế nào, chỉ nhớ rõ Hứa San cùng Trần Mạn Dao không ngừng phát sinh mâu thuẫn, không ngừng cãi nhau...

Thật vất vả chịu đựng được đến hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần đóng cửa hàng thật sớm, lúc Hứa San và Trần Mạn Dao rời đi, hắn đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn nóc nhà với vẻ mặt bi phẫn.

- Ta đường đường là tình thánh...

Bạch Tiểu Thuần bi thương, hắn không còn tự đắc như trước kia, trước mắt chỉ có bất đắc dĩ tới cực điểm.

- Tại sao lại như vậy, năm đó Tống Quân Uyển và Hầu Tiểu Muội suýt chơi chết ta... Ta đến Man Hoang đã đủ cẩn thận rồi, sợ mình ưu tú quá mức sẽ hấp dẫn nữ hài tử khác, ta... Ta đã dùng bộ dạng đồ nhi Bạch Hạo nhưng không thể che lấp dung nhan tuấn tú của mình, vì cái gì... Ta

vẫn được người khác ưa thích... Trời xanh ơi, tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực dậm chân, bộ dạng oan khuất và kêu trời trách đất không lắng nghe tiếng lòng của mình.

Hồn Bạch Hạo ở bên cạnh lại mở to mắt, nghe sư tôn nói những lời kia, thần sắc của hắn có chút buồn bực và bất đắc dĩ, hắn sờ sờ lên mặt của mình, cố tình đi phản bác sư tôn nhưng nhìn thấy bộ dạng sư tôn hiện tại quá không bình thường, hắn do dự một chút vẫn im lặng không nói.

- Chẳng lẽ, thật sự tại ta ưu tú tới mức xuyên việt thời không, siêu thoát tất cả, chỉ chỉ dựa vào khí chất, dựa vào linh hồn thuần khiết của ta đã có thể làm vô số nữ tử ái mộ ta hay sao?

Bạch Tiểu Thuần phẫn uất liên tục đấm ngực dậm chân.

- Chẳng lẽ Bạch Tiểu Thuần ta thật sự đạt tới cảnh giới chí cao vô thượng rồi sao?

- Ta nên làm cái gì bây giờ, ưu tú cũng không phải là cái tội của ta...

Bạch Tiểu Thuần dùng sức lắc đầu, vào lúc hắn cảm khái, hồn Bạch Hạo đã không thể nhìn nổi nữa, hắn bị những lời của sư tôn kích thích không kiềm được, lúc này phải đứng ra nói một câu.

- Sư tôn, ngươi... Ngươi đang tự trách mình hay đang khoe khoang bản thân?

Bạch Tiểu Thuần quay người trừng mắt nhìn đồ nhi của mình.

- Đồ nhi, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra vi sư đang buồn rầu thật sự hay sao, ai, ngươi không hiểu đâu, đồ nhi, ngươi biết không, năm đó lúc vi sư còn là phàm nhân cũng đã rất phiền não, những nữ hài trong thôn, Đại Hoa, Đại Hoàng, Đại Hắc, các nàng đều yêu thích ta, mỗi ngày đuổi theo ta, ta cự tuyệt vô số...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo thần thái hồi ức, nội tâm đau đớn.

Hồn Bạch Hạo hồn đứng bên cạnh nghe xong cũng ngơ ngác, suy nghĩ cái tên Đại Hoa nghe kiểu gì cũng giống tên con mèo, mà Đại Hoàng là tên của con chó, thế Đại Hắc là tên con gì? Hắn nghĩ cả buổi cũng không nghĩ ra là cô nương thế nào lại có tên là Đại Hắc!

- Ta cho rằng sau khi mình bước vào tiên đồ là có thể từ nay về sau không còn hấp dẫn nữ hài chú ý nữa, ngươi còn không biết đâu, không bao lâu sau Hầu Tiểu Muội vừa ý ta, Tiểu Đỗ Đỗ cũng vừa ý ta, ta rơi vào đường cùng nên trốn đi Huyết Khê Tông, nhưng ta nào biết rằng Tống Quân Uyển cũng vừa ý ta...

Bạch Tiểu Thuần không biết hồn Bạch Hạo đang suy nghĩ gì, hắn liên tục cảm thán đời bất công.

- Ta có thể làm sao, ta cũng không muốn mà, vì vậy ta đi, nhưng ta nằm mơ cũng không ngờ lúc đi vào Nghịch Hà Tông lại có ngàn vạn nữ tử đưa thư tình cho ta.

- Đồ nhi, ngươi nói xem, tại sao trời xanh cho ta ưu tú như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Bạch Tiểu Thuần thổn thức, hắn nhìn trộm hồn Bạch Hạo, ban đầu hắn rầu rĩ thật, hắn vừa nói vừa kể không hiểu thế nào biến thành đắc ý, thậm chí còn có bộ dạng đắc chí.

Hồn Bạch Hạo hồn khổ bất đắc dĩ nhìn sư tôn, không tin những lời này, hắn còn không biết... Sư tôn hắn đang chờ hắn làm ra vẻ mặt không tin, trong nháy mắt hồn Bạch Hạo làm ra vẻ mặt không tin thì Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, sau đó là âm thanh "Ào ào" vang lên trong phòng.

Hơn vạn lá thư tình màu hồng đổ ra trên mặt đất... Chồng chất thành núi nhỏ, bên trên không ít lá thư tình còn có gắp hình trái tim.

- Ngươi xem đi...

Bạch Tiểu Thuần dùng bi phẫn che dấu đắc ý của mình.

Hồn Bạch Hạo giật mình,hắn sững sờ một lát sau đó hít khí lạnh, đầu óc trống rỗng và nghẹn họng nhìn trân trối, trong mắt mang theo mờ mịt và không dám tin tưởng.

Thưởng thức biểu lộ đặc sắc của đồ nhi, lòng hư vinh trong lòng Bạch Tiểu Thuần thỏa mãn rất lớn, hắn cẩn thận thu hồi những lá thư tình này, suy nghĩ nên tìm thời cơ thích hợp lại dùng tiếp, càng nghĩ mình là sư tôn cũng nên có việc gì đó để đồ nhi sùng bái, cho nên phải thường xuyên cho đồ nhi biết sự lợi hại của sư tôn như hắn.

Không quan tâm tới hồn Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần phát sầu đứng tại chỗ, sau nửa ngày hắn buồn bực quay vào trong phòng, hắn suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ có thể thở dài một tiếng và dùng nghiên cứu hỏa diễm mười bảy màu giết thời gian.

Nhưng chuyện này cuối cùng vẫn không thể tránh né, ngày hôm sau, Hứa San và Trần Mạn Dao nối gót tới, nhất là Hứa San, tính cách của nàng bá đạo, nàng tực tiếp ngồi bất động bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần đi đến chỗ nào thì nàng theo tới chỗ nào, dường như đang nói với tất cả mọi người, đây là nam nhân của ta, thỉnh thoảng còn nhìn sang Trần Mạn Dao.

Trần Mạn Dao làm như không thấy, khi thì mỉa mai vài câu, thường thường lúc nói vài câu thì Hứa San trực tiếp quát lớn, bộ dạng muốn tiến lên động thủ, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần đều run rẩy, hắn tranh thủ đứng ra khuyên can.

Hồn Bạch Hạo cũng lo lắng hãi hùng, hắn cũng không thể quản chuyện của hai nữ, hắn ghi nhớ chính mình là hồn nô "Khô khan", không nên tham dự vào trong đó.

- Xem ra Hứa San này cũng là sư mẫu...

Bạch Hạo thở sâu, hạ quyết tâm nên làm ra bộ dạng hồn nô mặt không biểu tình, tuyệt đối không để người khác nhìn ra sơ hở.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1090: Đại Hắc Là Ai? (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần cũng không tâm tình đi để ý tới Bạch Hạo, hắn cảm giác tóc của mình đã bạc hơn một chút, nhưng hắn chỉ có thể đi trấn an hai nữ, dù sao cửa hàng này là tâm huyết của hắn, hắn rất lo lắng hai tiểu nữ tử đánh sau sẽ sinh ra phá hư kinh người, cửa hàng của mình lại bị tai họa, một ngày hay hai ngày hắn còn có thể can ngăn, nhưng theo thời gian trôi qua, nửa tháng sau Bạch Tiểu Thuần sắp điên rồi, Hứa San cùng Trần Mạn Dao rất nóng tính, càng ngày càng náo lớn hơn.

Rốt cục vào ngày hôm nay, hai nữ cũng bộc phát mâu thuẫn.

- Trần Mạn Dao, ngươi là tiện nhân, vừa rồi ngươi nói cái gì?

- Hứa San, đừng có dùng thân phận của mình áp người, trong mắt của ta thì ngươi chính là nha đầu ngu xuẩn chỉ biết đánh giết mà thôi.

Hứa San và Trần Mạn Dao nhìn chằm chằm vào nhau, lập tức muốn ra tay, trong cửa hàng hiện tại có không ít hồn tu cũng lui sang một bên xem náo nhiệt, thậm chí ngoài đường cũng có người dừng chân đứng xem, rất nhiều người thường xuyên tới cửa hàng Bạch Tiểu Thuần để xem chuyện này, bởi vì xem thật đã ghiền.

Bạch Tiểu Thuần ở trong phòng nghiên cứu hỏa diễm mười bảy màu, nghe bên ngoài ồn ào thì hắn run rẩy sắp khóc, lúc này lao ra ngoài đứng giữa Hứa San cùng Trần Mạn Dao, tận tình khuyên bảo hai nàng, nhưng lúc này hắn khuyên bảo cũng vô dụng, vào lúc hai nữ muốn ra tay, Bạch Tiểu Thuần bị áp lực hơn nửa tháng đè nén, rốt cục hắn không thừa nhận nổi nên hét to.

- Đủ rồi!

Tiếng quát của Bạch Tiểu Thuần lớn như sấm sét truyền ra khắp bốn phương, lúc này không ít khách hàng và hồn tu đứng ngoài cửa hàng giật mình, tinh thần bọn họ vô cùng hưng phấn, thầm hô trò hay sắp bắt đầu, lúc này dùng ánh mắt sáng ngời nhìn vào.

Hứa San và Trần Mạn Dao cũng bị Bạch Tiểu Thuần hét to chấn nhiếp, lập tức nhìn sang hắn.

- Hứa San, ngươi nói cho ta biết, ngươi yêu thích ta điểm nào?

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, đầu tiên nhìn về phía Hứa San.

Hứa San vốn hùng hổ, sau khi nghe lời này liền xấu hổ, cúi đầu xuống một cách hiếm có.

- Nhiều người nhìn như vậy...

Nàng thấp giọng nói ra.

Bạch Tiểu Thuần lại nhức đầu, hắn bắt lấy bả vai Hứa San, nhìn thẳng vào mắt Hứa San, lại nghiêm túc hỏi:

- Nói cho ta biết, ngươi yêu thích ta điểm nào, ta nhất định sẽ sửa...

Hắn vừa nói ra lời này đám người bên ngoài cười vang, sau đó dùng ánh mắt hứng thú nhìn xem thế nào.

Hứa San ngây ngốc nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt thâm thúy làm Bạch Tiểu Thuần cũng cảm cảm thấy không đành lòng đỗi đãi với tiểu nữ tử yêu thích mình như vậy, nhưng vào lúc này Hứa San bỗng nhiên cười lớn.

- Ta thích điểm này của ngươi.

Nghe xong câu này, Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm.

Thậm chí Hứa San nói xong, nàng nâng hai tay lên, không còn là Bạch Tiểu Thuần cầm bả vai của nàng, mà là nàng ôm lấy vai Bạch Tiểu Thuần sau đó hôn lên má của hắn một cái, lúc này mới lui ra phía sau, sau đó nói lớn.

- Từ nay về sau, ngươi chính là người của ta.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lập tức kêu trời trách đất, bị Hứa San đánh bại triệt để, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Trần Mạn Dao, lúc muốn lên tiếng, chú ý tới Trần Mạn Dao dùng vẻ mặt như cười mà không cười nhìn hắn, Bạch Tiểu Thuần cảm giác nội tâm biến thành yếu ớt...

- Muốn đánh... Các ngươi ra ngoài đánh đi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, sắc mặt đau khổ, hắn cảm giác mình không có biện pháp với tình yêu nam nữ, lúc này buồn rầu lắ đầu quay về trong phòng, nội tâm hắn thề, cho dù bên ngoài đánh hung ác hơn nữa cũng không đi ra.

Nhắc tới cũng kỳ, Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm không bước ra khỏi phòng, Trần Mạn Dao cùng Hứa San lại không đánh, bọn họ tự mình chiếm cứ một góc trong cửa hàng, dường như niềm vui thú của các nàng không nằm trên người Bạch Tiểu Thuần nữa, lúc này tỷ thí với nhau.

Phương thức tỷ thí rất đơn giản... Xem ai bán được nhiều hồn dược hơn... Vì vậy khách hàng đi vào cửa hàng liền phải lựa chọn, là lựa chọn mua sắm của ái đồ Đại Thiên Sư hay ái nữ của Vương gia.

Bọn họ xoắn xuýt thì xoắn xuýt, cũng may trong cửa hàng còn có hồn Bạch Hạo, vì vậy những người này lập tức chạy tới chỗ hồn Bạch Hạo mua sắm.

Thời điểm này Bạch Hạo cũng chờ đợi trong lo lắng, hắn xem như dời đá nện chân mình, lúc trước hắn không tham dự vào, bày ra bộ dạng chết lặng, làm hồn bộc chỉ biết tuân theo chủ nhân phân phó, nếu vào lúc này học Bạch Tiểu Thuần đi vào trong phòng lập tức lòi đuôi, vì vậy

đành phải kiên trì thừa nhận ánh mắt như lưỡi kiếm của hai nữ, hắn không thể không run rẩy đi tiếp đãi khách.

Có thể nói sinh ý rối loạn... Trần Mạn Dao và Hứa San cũng nhao nhao với nhau, lại phát động nhân mạch và thế lực của mình, bọn họ gọi người trong thành Khôi Hoàng, lại gọi từ thành Linh Lâm, cho nên có nhiều hồn tu vốn không tới vẫn phải tới mua sắm hồn dược của hai nữ, hơn nữa bộ dạng sảng khoái, ra tay hào phóng.

Điều này cũng gián tiếp gia tăng tiền lời cửa hàng của Bạch Tiểu Thâần, tiền lời tăng vọt, mỗi ngày trong đêm, Bạch Tiểu Thuần nghe Bạch Hạo nói tiền lời thì hắn kinh hãi không thôi, cuối cùng thở dài, tùy ý việc này phát triển như vậy, chính mình sẽ ở trong phòng không bước ra ngoài, ngày đêm nghiên cứu hỏa diễm mười bảy màu, hắn dần dần nắm giữ hỏa diễm mười bảy màu, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể thử luyện chế, mặc dù đều thất bại nhưng Bạch Tiểu Thuần tin tưởng mình sắp luyện ra hỏa diễm mười bảy màu.

Nhưng càng có phiền toái xuất hiện sau khi xảy ra chuyện này, vào lúc Trần Mạn Dao và Hứa San tới nơi này hơn nửa tháng, chuyện này đã truyền ra, nhất là hai nàng vì bán hồn dược nên đối chọi gay gắt, việc này cũng truyền ra ngoài oanh động quyền quý cả thành Khôi Hoàng.

Phải biết rằng Trần Mạn Dao và Hứa San chính là thiên chi kiều nữ trong quyền quý Man Hoang, cho dù thân phận hay gia thế hoặc thực lực bản thân, tài tình tướng mạo đều là số một số hai, nữ tử như thế có vô số người theo đuổi.

Thậm chí có người đặt hai nàng song song với Hồng Trần Nữ, được xưng là tam đại thiên nữ của Man Hoang, cũng không phải không có nữ tử khác xinh đẹp như các nàng, hiển nhiên bởi vì ba người các nàng là đỉnh cấp trong mắt người khác.

Ngay cả hoàng tử cũng bị hấp dẫn thì có thể thấy được một hai.

Có quá nhiều người theo đuổi các nàng, trước đây Bạch Tiểu Thuần bởi vì dây dưa với Hồng Trần Nữ nên có không ít người nhìn hắn không vừa mắt, biết rõ hắn là người Cự Quỷ Vương khâm định đạo lữ của Hồng Trần Nữ nên cũng khắc chế, chỉ là hôm nay Trần Mạn Dao và Hứa San xuất hiện, hơn nữa đám người theo đuổi các nàng không bỏ qua, liên tục tìm hiểu, thậm chí còn có một chút người tự đi tới khu tám mươi chín và chứng minh việc này là đúng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1091: Chúng Ta Đi Trừ Hại Cho Dân

Hắn nhìn thấy Trần Mạn Dao và Hứa San vì tình nhân mà tranh giành cây kim cọng râu, trong nội tâm những người này có ngọn lửa vô danh cháy hừng hực, đồng thời lại cảm thấy Trần Mạn Dao những làm những chuyện này hoàn toàn không giống ấn tượng của mọi người về nàng, đồng thời càng hâm mộ ghen ghét Bạch Tiểu Thuần, cũng may danh tiếng của Bạch Tiểu Thuần không nhỏ, hắn thể hiện chiến lực cường đại trong Luyện Hồn Hồ, ngày đó luyện ra hỏa diễm mười tám màu đều bị người khác kiêng kị.

Nhưng việc lần này khác với những lần trước, lúc này dư luận bị người có tâm dẫn đạo, truyền bá trong quyền quý thành Khôi Hoàng càng ngày càng nghiêm trọng.

Những lời đồn này đơn giản trực tiếp, nói tới chuyện trong Luyện Hồn Hồ, Trong lời đồn cũng điểm ra vì sao Trần Mạn Dao lại khác thường với Bạch Hạo như thế, đó là bởi vì lúc ở trong Luyện Hồn Hồ, Trần Mạn Dao bị trói sau đó cô nam quả nữ với Bạch Hạo...

Bản thân Bạch Hạo tại thành Cự Quỷ đã có tiếng xấu cướp đoạt thê tử người khác, có thể thấy được hắn là kẻ háo sắc, gọi hắn là dâm tặc còn không đủ.

Đặt một mỹ nữ tuyệt thế như vậy ở bên cạnh hắn... Nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, với thủ đoạn của dâm tặc có thể làm Trần Mạn Dao dễ bảo, sau khi hắn tới thành Khôi Hoàng, từ đó Trần Mạn Dao mới xuất hiện hành động khác thường như thế.

Đồng thời trong lời đồn này còn nhắc tới Hứa San, ngôn từ không khác nhiều, cũng điểm ra Hứa San cũng bị Bạch Tiểu Thuần dùng thủ đoạn dâm tặc với nàng, đồng thời cũng chứng minh chuyện này xác thực, từ đó một mẻ hốt gọn tam đại thiên nữ.

Lời đồn này ban đầu truyền bá trong phạm vi nhỏ nhưng nó mở rộng ảnh hưởng thật nhanh, đến cuối cùng quyền và thiên kiêu đều nghị luận!

Có người nghe thấy lời đồn lập tức nổi giận, không ngừng gào thét, cũng có người nghiến răng nghiến lợi, hận Bạch Tiểu Thuần thấu xương, còn có người tỏ vẻ không tin.

Mỗi lần có người không tin lời đồn liền có người đứng ra phản bác.

- Bạch Hạo là người nào, đó là dâm tặc đoạt thê tử của người khác, Trần Mạn Dao lại là mỹ nữ tuyệt thế, lúc trước rơi vào trong tay hắn vài ngày, trên cơ bản đã xảy ra chuyện nên xảy ra.

- Chứng cứ vô cùng xác thực, bằng không vì sao Trần Mạn Dao khác thường, Hứa San cũng như thế, dâm tặc chết tiệt này là tai họa.

Lời đồn càng ngày càng sinh động, đến cuối cùng thậm chí có người còn nói có sách mách có chứng, các loại ngôn từ bộc phát trong quyền quý trong thành Khôi Hoàng sau đó còn truyền bá cho các hồn tu bên dưới, trong khoảng thời gian ngắn dư luận xôn xao...

Trần Mạn Dao và Hứa San cũng nghe được lời đồn, hai nữ phẫn nộ không thôi, các nàng cũng lên tiếng giải thích nhưng lời đồn đã truyền ra, các nàng giải thích chẳng khác gì ném hòn đá vào biển cả, cũng không sinh ra chút gợn sóng nào.

Đến cuối cùng các nàng cũng không chịu nổi, Linh Lâm Vương giận dữ an bài một vị Địa Công Thiên Nhân tự mình đến thành Khôi Hoàng mang Hứa San về.

Về phần Trần Mạn Dao cũng bị sư tôn Đại Thiên Sư hạ lệnh nên mang theo ủy khuất rời đi.

Từ khi hai nữ rời đi chuyện này đáng lẽ phải chấm dứt, hết lần này tới lần khác chuyện này càng nóng, không ngừng khơi mào lửa giận các thiên kiêu trong thành Khôi Hoàng, lửa giận không ngừng điệp gia, rốt cục cũng bộc phát trong ngày hôm nay.

- Bạch Hạo nhất định phải chết! Chúng ta phải trừ hại cho dân.

Cũng không biết ai là người gào thét đầu tiên, rất nhanh đám thiên kiêu cả thành Khôi Hoàng lao đi, đáng ra bọn họ phải mất đi lý trí, trái lại trtuyệt đại đa số trong đó đều thanh tỉnh, như đám người Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng càng thanh tỉnh, bọn họ phải nắm chắc cơ hội này.

Thậm chí chính bọn họ là kẻ âm thầm thôi động lời đồn truyền bá ra ngoài, cho nên lời đồn càng ngày càng điên cuồng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã có rất nhiều thiên kiêu quyền quý tham gia, trong đó có một nửa đều có tu vi Nguyên Anh, còn lại là Kết Đan, bọn họ bộc phát sát cơ ngập trời phóng tới khu tám mươi chín, phóng tới cửa hàng Bạch Tiểu Thuần!

Chu Hoành cũng ở trong đó, đôi mắt hắn âm lãnh, nội tâm cười lạnh.

- Bạch Hạo, ta xem ngươi chống cự thế nào.

- Mặc dù chiến lực của ngươi có một không hai, vậy thì thế nào... Ngươi ra tay tổn thương và trói đám người này, đáng tiếc nơi này không phải Luyện Hồn Hồ, gia tộc bọn họ sẽ xuất động.

Đến lúc đó ngươi sẽ làm cao tầng thành Khôi Hoàng tức giận, cho dù có Cự Quỷ Vương làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi cũng phải trả giá thật nhiều!

- Ngươi cũng có lúc như vậy... Ngươi sẽ như chó nhà có tang, bị người ta đuổi giết!

- Cho dù ra tay hay không ra tay, ngươi đều thua, không có người nào có thể cứu ngươi.

Chu Hoành nghĩ tới đây, nội tâm cũng kích động không thôi, hắn làm người có thù tất báo, trong Luyện Hồn Hồ bị Bạch Tiểu Thuần dẫm nát dưới chân, đây là ác mộng và là nhục nhã cả đời của hắn, hận ý của hắn với Bạch Tiểu Thuần rất sâu, nhiều lần nếm thử trả thù, mặc dù đều thất bại nhưng hắn tự tin lần này có thể thành công!

- Kế hoạch lần này, ta chỉ mới mở ra một chút mà thôi, cho dù truy tra cũng có trách nhiệm của ta trong đó nhưng cũng không phải tuyệt đối, bởi vì ngươi chọc quá nhiều người tức giận, cho nên ta chỉ dẫn đạo là có vô số người âm thầm thôi động, Bạch Hạo, không chỉ có ta muốn giết ngươi, cả thành Khôi Hoàng, đều muốn giết ngươi! Hắc hắc!

Chu Hoành cười âm hiểm, hắn cười nói liên tục.

Nhìn từ xa,trong thành Khôi Hoàng có mấy trăm thân ảnh bỏ qua thị vệ bay nhanh tới khu vực tám mươi chín!

Cảnh này bị vô số người nhìn thấy, sau khi nhận ra những người này, tất cả đều rung động, về phần những thị vệ kia đều biến sắc.

- Đó là Trần Hùng?

- Còn có Tiểu Lang Thần, Lý Thiên Thắng... Triệu Đông Sơn! Những người này đều là thiên kiêu đấy.

- Bọn họ muốn làm gì... Xem ra sắp xảy ra đại sự!!

Đêm khuya có trăng sáng trên cao, bóng đêm bao phủ thành Khôi Hoàng, ánh sáng cũng không quá mơ hồ, nhất là chung quanh còn có không ít đèn dầu đang cháy, mặc dù không sáng bằng ban ngày nhưng tu sĩ có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Lúc này trong thành Khôi Hoàng có mấy trăm đạo thân ảnh bay thẳng về phía cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần, cửa hàng của Bạch Tiểu Thuần

hiện tại đã đóng cửa, hắn và hồn Bạch Hạo đang nghiên cứu cách luyện chế hỏa diễm mười bảy màu.

Bạch Tiểu Thuần đã giải quyết không ít vấn đề của hỏa diễm mười bảy màu, trước kia từng luyện vài lần, mặc dù đều thất bại nhưng hắn cũng có vài phần nắm chắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1092: Tiểu Thuần Giận Dữ

Ngày đó hắn luyện chế hỏa diễm mười tám màu, lại có cảm ngộ trong trạng thái Dung Hỏa Cảnh, Bạch Tiểu Thuần bị xúc động và thu được rất nhiều dẫn dắt, lại trao đổi tâm đắc với Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào, từ đó hắn hiểu về hỏa diễm mười bảy màu càng thấu triệt, tiến độ tăng lên không ít.

Trọng yếu nhất hắn có được hồn Bạch Hạo tương trợ, mỗi lần sư đồ hai người gặp khó khăn đều thương lượng với nhau, hôm nay đã triệt để giải quyết tất cả vấn đề, chỉ còn bắt đầu luyện chế, hồn Bạch Hạo nhìn không rời mắt, một khi nhìn thấy luyện chế xuất hiện sai lầm thì sẽ lập tức nhắc nhở, mặc dù tới trình độ như hiện tại, Bạch Tiểu Thuần đã không sinh ra sai lầm nhưng hồn Bạch Hạo lại nhìn vô cùng chăm chú.

Hắn nhìn sư tôn của mình đặt toàn bộ tinh thần vào luyện hỏa, biểu lộ chấp nhất và thần thái nghiêm túc đều làm hồn Bạch Hạo cảm thán không nhỏ.

- Mặc dù sư tôn vào lúc bình thường nhìn không đáng tin cậy, vào lúc hắn luyện hỏa lại rất chăm chú, đây là điểm rất nhiều người không bằng, nhất là hắn nắm chắc cùng điều khiển cực ổn, hơn nữa nghiên cứu vô cùng thấu triệt, lúc luyện hỏa cực kỳ thành tâm, hơn nữa thường tự hỏi và giải quyết các vấn đề, tất cả những thứ này mới giúp sơ tôn đạt tới thành tựu ngày hôm nay.

Hồn Bạch Hạo yên lặng nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn thì thào trong lòng, hắn biết rõ tác dụng phụ trợ của mình nhưng hắn có thể tin tưởng, nếu đổi thành người khác được mình trợ giúp đi nữa, sợ rằng cũng khó có thành tựu và độ cao như sư tôn.

- Sư tôn, ta nhất định giúp ngươi đạt tới... Luyện Hồn Sư Thiên phẩm!

Trong mắt hồn Bạch Hạo xuất hiện thần thái kiên định, về phần tu hành của hắn thì hắn không cân nhắc, bởi vì trong thiên địa chẳng có mấy quỷ tu, chỉ có một mình hắn là quỷ tu được biết tới mà thôi.

Cho nên căn bản không có công pháp quỷ tu, điểm này Bạch Tiểu Thuần cũng sốt ruột, sau khi đi tới thành Khôi Hoàng cũng âm thầm tìm kiếm, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Dường như Bạch Tiểu Thuần có phương hướng khác, hắn an ủi hồn Bạch Hạo không nên nóng lòng, hắn nhất định sẽ giúp đồ nhi tìm được công pháp quỷ tu.

Nhớ tới sư tôn từng nói qua những lời này với mình, Bạch Hạo rất yên tâm, hắn biết rõ, tuy sư tôn của mình không đáng tin cậy nhưng hắn đã nói thì nhất định sẽ làm.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức thu liễm tâm thần của mình, tiếp tục chú ý sư tôn luyện hỏa, Bạch Tiểu Thuần đang luyện tới thời khắc mấu chốt, hắn khống chế biển lửa trong phạm vi nhất định cắn nuốt rất nhiều oan hồn, cho dù hắn điều khiển hay thôi động, theo thời gian trôi qua, trong hỏa diễm mười sáu màu ẩn ẩn có thêm màu mới xuất hiện!

- Sắp thành!

Bạch Tiểu Thuần vui mừng không nhỏ, đang muốn tiếp tục ngưng tụ tâm thần đi điều khiển, nhưng vào lúc này bên ngoài cửa hàng lại có tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất cũng chấn động, càng có sát cơ khủng bố đang bao phủ.

- Bạch Hạo, nhận lấy cái chết!!

Khi tiếng rống vang lên, hơn mười đạo thân ảnh từ bên ngoài đá văng cửa lớn và đạp phá nóc nhà xông vào bên trong, nội tâm Bạch Tiểu

Thuần kinh ngạc, hắn đang ở thời khắc mấu chốt luyện chế hỏa diễm mười bảy màu, mặt đất chấn động quấy nhiễu không nói, hơn mười thân ảnh xuất hiện mang theo sát cơ càng làm hắn rung động và mờ mịt.

Lúc này biển lửa mười bảu màu chung quanh hắn rung động, cũng bởi vì nội tâm Bạch Tiểu Thuần không tập trung nên bất ổn, Bạch Tiểu Thuần không khống chế nổi, sắc mặt biến hóa, căn phòng của hắn cũng bị người ta đánh phá.

- Đáng chết!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, biển lửa không khống chế được lập tức bạo phát ra ngoài.

Trong lúc nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần chỉ kịp bắt lấy hồn Bạch Hạo, lấy Quy Văn Oa che lên người của mình.

Vào lúc hắn được Quy Văn Oa bảo vệ thân thể, biển lửa mười sáu màu hỗn tạp mười bảy nổ mạnh kinh thiên, biển lửa bao phủ bốn phía.

Hơn mười thân ảnh thiên kiêu xông vào trong phòng, không chờ nhìn rõ đã bị hỏa diễm bao phủ, bọn họ hoảng sợ lui ra phía sau nhưng đã muộn, bọn họ bị biển lửa mười sáu màu hỗn tạp mười bảy màu bao phủ.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, hơn mười thân ảnh biến hành hỏa nhân, bọn họ lui ra phía sau, ba người trong đó không kịp né tránh, không kịp lấy vật phòng hộ, bọn họ bị biển lửa kinh người bao quanh nên kêu la vô cùng thảm thiết.

Ngay sau đó cả thân thể và linh hồn của bọn họ đều bị biển lửa cắn nuốt không còn.

Người chết!!

Cảnh này làm không ít hồn tu lui ra sau rung động mạnh, sắc mặt biến hóa, biển lửa cuồng bạo bao phủ cửa hàng, cho dù là phòng trong

hay sân nhỏ, hoặc là cửa hàng đều bị thiêu đốt thành đất cằn, thậm chí cửa hàng chung quanh cũng bị ảnh hưởng.

Ánh lửa trùng thiên, bốn phía xôn xao không nhỏ, ở nơi xa có hơn mười thân ảnh lao tới, sau khi nhìn thấy biển lửa liền hít khí lạnh, không nghĩ tới lại có biến hóa đột ngột xảy ra, nhưng hôm nay đã đến thì chỉ có một đường có thể đi.

- Đồng loạt ra tay!

Tiểu Lang Thần đứng trong đám người, hắn không có ý định xông lên phía trước, cho dù tới cũng có ý định ra tay ở phía sau, trước mắt chỉ có thể cắn răng quát lớn.

Đúng lúc này càng có tiếng gào thét giận dữ vang lên, vào lúc biển lửa kinh thiên động địa bùng nổ xong, Bạch Tiểu Thuần xốc Quy Văn Oa lên, hắn nhìn thấy cửa hàng ngưng tụ tâm huyết của mình, nhìn đồ nhi hao hết tâm tư lần lượt hóa giải nhiều việc, nhìn thấy cửa hàng buôn bán náo nhiệt hôm nay trở thành đất khô cằn phế tích, hắn tức giận không gì sánh nổi, đôi mắt đỏ rực như máu, lửa giận thiêu đốt trong lòng như núi lửa bộc phát.

Nơi này là nhà hắn, cũng là nơi duy nhất hắn có được lòng trung thành trong Man Hoang, hiện tại đã không còn nữa, bị một đám côn đồ xông tới và hủy diệt tất cả... Bạch Tiểu Thuần bắt đầu nổi giận.

- Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần tức giận tới mức toàn thân run rẩy, hắn lập tức thu hồn Bạch Hạo vào và bảo hộ tốt, sau đó trong mắt mang theo tơ máu cùng cố gắng khắc chế bản thân mình, trong thần thức của hắn phát hiện chung quanh đều là kẻ địch, có tới mấy chục người, thậm chí nơi xa hơn còn có mấy trăm người đang chạy nhanh tới đây.

Tất cả những việc này làm Bạch Tiểu Thuần hiểu ra, chuyện hôm nay chắc chắn là sát cục với mình, nhất là nhìn bộ dạng những người bên

ngoài đang ra tay, hắn lập tức xác định rõ ràng.

Hắn áp chế tức giận không ra tay, hắn lấy ngọc giản truyền âm với Cự Quỷ Vương.

Cự Quỷ Vương biết rõ những chuyện này cũng kinh ngạc, hắn là người bá đạo, suy nghĩ một chút liền trả lời Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1093: Thế Như Chẻ Tre (Thượng)

- Bạch Hạo, ngươi là con rể Cự Quỷ Vương ta, không thể chịu khi dễ như vậy được, đánh cho ta, có lão phu thì sợ gì, chỉ cần người không chết là được, ta sẽ bảo Tử Mạch giúp ngươi, ta cũng truyền âm câu thông Đại Thiên Sư, lão phu làm chủ cho ngươi.

Nghe Cự Quỷ Vương trả lời như thế, dũng khí Bạch Tiểu Thuần tăng mạnh, hán ngẩng đầu lên, rốt cuộc hắn không thể áp chế lửa giận trong lòng, lửa giận đã bộc phát biến thành biển lửa.

- Lấn nhà của ta, hủy cửa hàng của ta, là các ngươi bức ta!

Tiếng quát của Bạch Tiểu Thuần như thiên lôi truyền khắp bốn phía, thân ảnh của hắn nhanh như tia chớp xuất hiên trước mặt một hồn tu Nguyên Anh.

Hồn tu Nguyên Anh này chính là Tiểu Lang Thần, hắn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, sau khi nhìn rõ là Bạch Tiểu Thuần liền sợ hãi.

- Bạch Hạo ngươi nghe ta giải thích, ta...

Nội tâm Tiểu Lang Thần run rẩy, lúc hắn muốn lui ra sau, ngay sau đó Bạch Tiểu Thuần tức giận đâm ra một quyền.

- Không phải có nhiều sinh cơ sao, lại tới đây tìm tai vạ đúng không, đều nằm xuống cho ta.

Bạch Tiểu Thuần đấm một quyền sinh ra tiếng nổ kinh thiên, mặc cho Tiểu Lang Thần giãy dụa như thế nào, thậm chí hắn biến thân phản kháng cũng không thể cải biến kết quả giống lúc ở trong Luyện Hồn Hồ,

toàn thân hắn rung động mãnh liệt sau đó kêu thê lương thảm thiết, bị Bạch Tiểu Thuần đấp từ không trung rơi xuống va chạm với mặt đất, ngay cả Nguyên Anh cũng bị đánh xuất khiếu ngất đi.

Một quyền đánh Tiểu Lang Thần rơi xuống mặt đất, thậm chí mặt đất chấn động mạnh và xuất hiện khe hở, toàn thân Tiểu Lang Thần đầy máu tươi nằm dó không nhúc nhích, lúc này người chung quanh hít khí lạnh.

Cũng không chờ bọn họ kịp phản ứng, Bạch Tiểu Thuần mang theo lửa giận, thân ảnh như quỷ mị biến mất trong tầm mắt mọi người, lúc xuất hiện đã ở trước mặt hồn tu thứ hai.

- Ngươi cũng đi xuống cho ta!

Trong tiếng hét bi phẫn, sắc mặt tên hồn tu biến hóa, đang muốn phản kháng nhưng hoảng sợ phát hiện Nguyên Anh của mình lại bất ổn, ngay cả vận chuyển tu vi cũng đình trệ, hắn ngạc nhiên muốn hô to, đáng tiếc hắn chưa kịp hô đã nghe tiếng nổ mạnh, nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần đánh vào bả vai của hắn, tiếng răng rắc vang lên, bả vai của hắn bị đánh nát, hắn kêu gào đau đớn sau đó rơi xuống mặt đất giống Tiểu Lang Thần.

Vẫn chưa kết thúc, lửa giận của Bạch Tiểu Thuần bốc cháy dữ dội, không có ai chịu nổi khi nhìn thấy cửa hàng mình tân tân khổ khổ xây dựng nên bị người ta hủy đi, nhất là Bạch Tiểu Thuần đã xin chỉ thị Cự Quỷ Vương cho nên càng không cố kỵ.

Không chấm dứt, sau khi đánh hạ hai hồn tu liên tiếp, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện trước mặt tên thiên kiêu quyền quý thứ ba, hắn là một người trung niên, sắc mặt của hắn tái nhợt, thân thể nhanh chóng lui ra phái sau, miệng còn gào thét giận dữ.

- Bạch Hạo, ngươi dám giết ta!

- Không dám!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần dữ tợn, hắn dùng tiếng gào còn lớn hơn nữa đáp trả, giọng nói mang theo khí thế cực thịnh, tên hồn tu trung niên sững sờ, trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần đã tới gần, tay phải có tốc độ cực nhanh bóp cổ tên hồn tu trung niên, hắn nâng lên sau đó nện tên hồn tu trung niên xuống mặt đất.

Oanh, hồn tu trung niên phun máu tươi, suýt nữa Nguyên Anh trong người bị đập nát và bay ra khỏi cơ thể, ngũ tạng lục phủ sụp đổ và hôn mê ngay sau đó.

- Ngươi cho rằng ta ngốc sao, giết ngươi sẽ lãng phí sinh cơ!

Bạch Tiểu Thuần không thể không biết câu nói của mình không có khí thế, ngược lại cảm thấy mình như vậy mới cao minh và thần võ khí phách, đang muốn ra tay lần nữa, lúc này đã trải qua một ít thời gian, người chung quanh đã lao tới, Bạch Tiểu Thuần cũng kịp phản ứng.

Tu vi của bọn họ không tầm thường, mặc dù bên trong có không ít Kết Đan, dù sao cũng là thiên kiêu trong gia tộc của họ, thực lực vượt xa người cùng cảnh giới, mặc dù nhìn ra Bạch Tiểu Thuần cường hãn nhưng bọn họ người đông thế mạnh, lúc này có người quát lớn.

- Đồng loạt ra tay!

- Cho dù Bạch Hạo có lợi hại cũng không có ba đầu sáu tay!

- Hắn chọc nhiều người tức giận, hôm nay nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời!

Hơn mười người nói ra lời này, bọn họ vận chuyển tu vi và bấm niệm pháp quyết, đủ loại thần thông xuất hiện, hào quang năm màu hình thành sóng pháp thuật tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Trong làn sóng pháp thuật này có ba pháp thuật hóa thành hỏa long, còn có rất nhiều vòi rồng, nương theo đó là đao quang kiếm ảnh, thậm chí phía sau còn có người sử dụng pháp thuật hóa thành khổng tước hình

thành kiếm quang bắn xuyên qua hư vô bay thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Ở phương xa còn có bốn năm mươi thân ảnh đang bay tới với tốc độ nhanh nhất, thậm chí có người chưa tới đã xuất pháp bảo ra ngoài và thúc dục chúng tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Càng không cần nói phía sau bốn năm mươi người này, trong bóng đêm khắp bốn phương tám hướng có nhiều thân ảnh đang bay tới, bọn họ từ xa tới gần, mục tiêu đều la Bạch Tiểu Thuần.

Đây là sát cục!

Bạch Tiểu Thuần thân hãm trong sát cục cũng ý thức được điểm này, đôi mắt hắn bắn ra hào quang sáng ngời, thân thể run rẩy nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, cho dù trốn cũng không thoát, bởi vì có quá nhiều người bao vây, hơn nữa nội tâm hắn cũng không muốn trốn.

Biện pháp duy nhất là... Chiến!

Dựa vào lực phòng hộ cường đại của Thối Cốt Cảnh mang đến, hắn có thể đấu với đám hồn tu nơi đây!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn nâng tay phải lên, trong tay xuất hiện Vĩnh Dạ Tán, dưới tác dụng che giấu của mặt nạ đã cải biến hình dạng, người ngoài không nhìn ra chân tướng.

Lấy mang Vĩnh Dạ Tán ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần không chút do dự mở nó ra, trong nháy mắt cây dù mở ra, từng đám lớn pháp thuật thần thông đánh tới, cho dù là pháp thuật hay thần thông, cho dù đao quang kiếm quảnh đều bị Vĩnh Dạ Tán ngăn cản bên ngoài.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động, ánh mắt của hắn đầy tơ máu, hắn lui ra sau vài bước và đáp xuống dưới đất, hắn đáp xuống bên cạnh ba người Tiểu Lang Thần, hắn cầm Vĩnh Dạ Tán trong tay đâm vào người của ba người kia.

Cho dù ba người đang hôn mê cũng kêu gào thê lương thảm thiết, thân thể bọn họ héo rũ mắt thường có thể thấy được, đại lượng sinh cơ bị Vĩnh Dạ Tán hút đi, sinh cơ dung nhập vào cơ thể Bạch Tiểu Thuần, Thối Cốt Cảnh đệ bát trọng của Bạch Tiểu Thuần đình trệ cũng có tăng lên.

Trong ba người này trừ Tiểu Lang Thần ra, hai tên hồn tu kia mới bị hút sinh cơ lần đầu tiên, trước kia chỉ nghe qua Bạch Hạo độc ác, hiện tại tự trải nghiệm liền có tư vị vô cùng đặc bêệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1094: Thế Như Chẻ Tre (Hạ)

Về phần Tiểu Lang Thần cũng tốt hơn một ít, bởi vì hắn đã trải qua một lần, được gia tộc dùng không ít biện pháp mới có thể giúp hắn khôi phục sinh cơ, vào lúc này trải qua lần thứ hai, mặc dù hắn nổi giận nhưng miễn cưỡng cố nén lại, trong nội tâm của hắn hiện tại chỉ còn lại đau khổ và hối hận khó nói nên lời.

Rút Vĩnh Dạ Tán ra đối kháng thần thông và pháp thuật của mọi người, hơn nữa cũng rút sinh cơ đám người Tiểu Lang Thần, động tác của hắn như hành vân lưu thủy, Bạch Tiểu Thuần không dừng lại mà lao đi, thân thể của hắn đã mạnh hơn một chút.

Hắn vận dụng Hám Sơn Chàng hóa thành từng đám tàn ảnh liên tiếp, tiếng nổ mạnh ngập trời vang lên, hắn đâm vào thân thể hồn tu Nguyên Anh, tên hồn tu Nguyên Anh phun máu tươi, thân thể run rẩy không nhỏ, lúc này hắn muốn lui ra phía sau, bên cạnh hắn có một tên hồn tu Kết Đan lại không biết sống chết giơ ngón tay điểm về phía Bạch Tiểu Thuần, dưới ngón tay của hắn là một hạt châu màu xanh lá lớn như nắm tay bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hạt châu xuất hiện làm nội tâm của hắn rung động mạnh, biết rõ này hạt châu không bình thường, tay trái bấm niệm pháp quyết điểm vào hạt châu, hắn vừa điểm vào hạt châu, khống vật pháp ấn trong đó cuốn hạt châu nguy hiểm kia bay ngược trở về.

Sắc mặt tên hồn tu Kết Đan biến hóa, hắn muốn lui về phía sau nhưng đã muộn, tiếng nổ vang lên, hạt châu màu xanh chạm vào người hắn và lập tức vỡ vụn hóa thành khói độc màu xanh lá, loại độc này kinh người,

những nơi đi qua hư vô đều mơ hồ, tên hồn tu Kết Đan không ngừng kêu la thảm thiết, hắn chỉ có thể kiên trì hai giây sau đó biến thành vũng máu.

Hình thần câu diệt!

Đám hồn tu chung quanh hít khí lạnh, cảnh tượng này làm Tiểu Lang Thần nằm trên mặt đất cảm thấy khủng hoảng, trong đôi mắt ảm đạm có tinh quang sáng lên!

- Bắt đầu giết người sao?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng khó xem, hắn không muốn giết người, mặc dù hỏa diễm mười bảy màu trước đó bộc phát giết mấy người, nhưng bây giờ là chủ động giết người, mặc dù nghiêm khắc mà nói hắn không có sai, Bạch Tiểu Thuần lại hiểu gia tộc đối phương sẽ không nghe mình giải thích.

Hắn hiểu tình hình có chút tương tự như lúc ở Luyện Hồn Hồ, hoàn cảnh lại khác nhau, hắn còn có thể mượn nhờ sương mù bên trong Luyện Hồn Hồ để chay trốn, đám người kia không thể tìm được mình.

Nơi này là thành Khôi Hoàng, hoàn cảnh khác biệt, hắn không nơi nào để trốn, sợ rằng không bao lâu những trưởng bối của đám thiên kiêu này sẽ xuất hiện, vì thế Bạch Tiểu Thuần mới truyền âm cho Cự Quỷ Vương, từ đó hắn cũng khắc chế không giết người.

Chỉ là hiện tại... Không có biện pháp.

- Giết liền giết, còn có thể thế nào!!

- Lão hổ không phát uy, các ngươi cho rằng ta là mèo bệnh sao, mặc dù ta không muốn giết người, đây là các ngươi bức ta!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hàn quang, đối mặt với đám hồn tu chuyên nhắm vào mình, ánh mắt của hắn đã xuất hiện sát ý nên lập tức ra tay, những nơi đi qua, hắn như hóa thành chiến tiên, trở thành hung thú hồng hoang, không ngừng chém giết.

Bốn phía có từng đạo pháp thuật thần thông bay tới, tiếng nổ vang lên liên tục, nắm tay phải Bạch Tiểu Thuần đánh ra một quyền hình thành âm bạo, âm thanh ngập trời xuất hiện, từng thân ảnh rơi rụng, Vĩnh Dạ Tán lập tức đâm vào người và hấp thu sinh cơ triệt để!

Không dừng lại, hắn đổi người khác, lục tục hấp thu sinh cơ, mấy chục hồn tu chung quanh không có người nào ngăn được một chiêu của hắn, từ xa nhìn lạ sẽ thấy rất nhiều pháp thuật thần thông nhưng căn bản không đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần, mặc dù có đánh trúng người hắn cũng bị Vĩnh Dạ Tán ngăn cản.

Những nơi đi qua, thế như chẻ tre!

Huyết hỏa chi quang, chiếu rọi thiên địa!

Thành Khôi Hoàng trong một đêm này nhất định không bình tĩnh.

Nhất là khu vực tám mươi chín có ánh lửa sáng ngời, tiếng gào thét không ngớt, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo sát cơ đã biến thành màu đỏ sậm, chung quanh hắn là một đám người nằm xuống, có bộ phận đã chết, có kẻ không chết, tất cả đều trọng thương và bị hút sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần đứng trong ánh lửa giống như chiến thần, mọi người khiếp sợ.

Hắn vốn không muốn giết người nhưng kẻ khác ép hắn, hắn không giết không được.

Hắn không muốn gây phiền toái, phiền phức lại luôn đến, thậm chí nhiều lần khi dễ tới tận cửa!

Hôm nay hắn càng không muốn ra tay, hắn muốn rời đi nhưng nhìn thấy chung quanh đều là bóng người, càng có rất nhiều người đang chạy tới, hắn không thể bỏ trốn, hắn không quen thuộc thành Khôi Hoàng cho nên không có biện pháp bỏ chạy.

- Lấn ta... Bức ta quá đáng!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, một phương diện là tức giận bất bình, một phương diện khác trong lòng hắn sợ hãi nhưng lại không có cách, hắn chỉ có thể hi vọng Cự Quỷ Vương có thể cứu mình, bởi vì hắn không thể hóa giải sát cục lần này.

Đúng lúc này nơi xa có từng đạo thần thông thuật pháp và hào quang pháp bảo bay tới, nhóm thiên kiêu quyền quý thứ hai theo sát tên hồn tu Kết Đan kia tấn công, một đám Nguyên Anh nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần hung tàn, tình thế không cho phép bọn họ rút lui, bọn họ cũng không có đường lui, đã chuẩn bị xuất thủ.

Trong tiếng oanh minh, hơn trăm hồn tu thiên kiêu nhóm thứ hai từ bốn phương tám hướng tới gần, trong đó có số gương mặt là người quen, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Triệu Đông Sơn, Lý Thiên Thắng cũng có mặt bên trong.

Tình thế gấp gáp không cho phép Bạch Tiểu Thuần cân nhắc quá nhiều, trong mắt của bộc phát sát ý đáng sợ, chẳng những không lui lại, hắn còn lao thẳng về phía trước, nhìn từ xa sẽ thấy hắn mang theo khí thế đáng sợ lao tới phía trước!

Ầm ầm!

Tiếng nổ rung trời vang lên, giết chóc lại bắt đầu, Bạch Tiểu Thuần xuất thủ kinh thiên động địa, sắc bén không thể đỡ, những nơi đi qua, bất kỳ người nào đối mặt đều phun máu tươi bay ngược ra sau, hắn cường đại, hung ác và tàn bạo khắc sâu vào tâm thần của nhiều người.

- Hắn còn mạnh hơn lúc trong Luyện Hồn Hồ!

- Đây chính là Bạch Hạo, Bạch Hạo chiến thắng tất cả mọi người trong Luyện Hồn Hồ!

- Hắn thật sự quá mạnh, nhưng chúng ta nhiều người, nơi này là thành Khôi Hoàng!

Lúc này có nhiều tiếng nói cổ vũ tinh thần vang lên, người chung quanh di động thật nhanh và xuất thủ liên tục, trong lúc nhất thời thân ảnh hỗn loạn xuất hiện khắp bốn phía, căn bản nhìn không rõ, mà Lý Thiên Thắng đứng trong đám người, hắn lẩm bẩm thi triển pháp thuật, quanh người có sương độc bay ra, hắn biết Bạch Tiểu Thuần lợi hại cho nên cũng không tới phía trước, thậm chí hắn chuẩn bị kỹ càng, một khi không ổn sẽ trốn đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1095: Đệ Cửu Trọng Thiên!

Trong nháy mắt hắn đang tính toán, bỗng nhiên Lý Thiên Thắng biến sắc, ánh mắt của hắn nhìn trong đám người, hắn thấy đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Da đầu Lý Thiên Thắng suýt tróc ra, hắn quen thuộc ánh mắt này, trong đầu của hắn lập tức nhớ tới chuyện xảy ra trong Luyện Hồn Hồ, Bạch Tiểu Thuần cũng dùng ánh mắt này nhìn mình, chỉ trong nháy mắt đối phương bỏ qua Chu Hoành xuất hiện ở trước mặt mình, biến thành ác mộng của mình.

Nội tâm Lý Thiên Thắng rối loạn, đột nhiên muốn lui lại nhưng vào lúc hắn lui, Bạch Tiểu Thuần cười hung ác, hắn thi triển Hám Sơn Chàng lần nữa, lực lượng nhục thân tăng mạnh tới cực hạn, nhục thân phá không gần như thuấn di, Vĩnh Dạ Tán phá tan tất cả pháp thuật thần thông đánh tới, hắn bỏ qua tất cả mọi người, Bạch Tiểu Thuần nhắm tới Lý Thiên Thắng!

Lý Thiên Thắng sợ hãi sắc mặt tái nhợt, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần tới gần, ác mộng sẽ hàng lâm lần nữa, hắn lập tức lấy trong túi trữ vật một trái tim có máu tươi đầm đìa, gương mặt cũng vặn vẹo dữ tợn, hắn quát lớn và bóp nát trái tim.

Trong nháy mắt bóp nát trái tim liền có mùi hương của nữ tử bay ra, ẩn ẩn có một thân ảnh nữ tử trống rỗng xuất hiện mang theo thống khổ bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn phát hiện thủ đoạn của Lý Thiên Thắng không tầm thường, trái tim kia thấy thế nào cũng giống tim người,

thân ảnh nữ tử hư ảo kia có bộ ngực trống rỗng, hiển nhiên đã bị móc tim.

Đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần rút lui, hắn bằng vào tốc độ cực hạn tránh né thân ảnh nữ tử kia, hắn ném Vĩnh Dạ Tán hóa thành hào quang bay thẳng về phía Lý Thiên Thắng.

Lý Thiên Thắng không kịp lui ra phái sau, Vĩnh Dạ Tán biến lớn trong mắt hắn, nó đã đâm vào ngực Lý Thiên Thắng.

Sinh cơ tiết ra ngoài, Lý Thiên Thắng cảm thấy ngực vô cùng đau đớn, trời đất quay cuồng, trong nháy mắt tiếp theo, Bạch Tiểu Thuần cách không điểm một chỉ, Vĩnh Dạ Tán bay trở về, hắn lập tức điểm mũi chân xuống mặt đất, dưới cái điểm chân này tạo thành tiếng nổ cực mạnh, từng đạo gai nhọn mọc đột ngột từ dưới mặt đất lên trên hình thành phòng hộ ngăn cản pháp thuật thần thông bốn phía.

Sau khi làm xong tất cả, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, sinh cơ trong người không ngừng tăng lên thôi động Bất Tử Cốt Thối Cốt cảnh đột phá cửu trọng thiên.

- Còn kém một chút... Là có thể đột phá!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ đến điểm này, gai nhọn chung quanh sụp đổ, mấy chục thân ảnh đánh tới, hắn đã có chút hoa mắt nhưng không cần nhìn kỹ, cũng không cần quan tâm đối phương là ai, hắn chỉ biết người chung quanh chính là kẻ địch của mình.

Ầm ầm, oanh oanh, tiếng nổ mạnh rung trời vang vọng bốn phương, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, hắn thuấn di không cần tu vi, chỉ bằng nhục thân là đủ, kể từ đó linh lực giảm bớt tiêu hao, hắn có thể kiên trì lâu hơn, lực lượng nhục thân được bổ sung, đám người chung quanh trong măt hắn chính là thuốc bổ.

Âm thanh giết chóc, tiếng gào thét bao phủ bốn phía, lan ra khắp nơi, bởi vì bốn phía có quá nhiều hồn tu, Vĩnh Dạ Tán cũng khó lòng phòng

bị toàn diện cho nên có không ít pháp thuật thần thông đánh vào người Bạch Tiểu Thuần.

Mặc cho những pháp thuật thần thông đánh lên người hắn, Bạch Tiểu Thuần không dừng lại hay ảnh hưởng chút nào, nhất là thân thể giống như tiên ma, hắn có thể không cần nhìn pháp thuật thần thông của đám hồn tu Kết Đan, điểm này làm không ít người hít khí lạnh.

Cho dù là pháp thuật hay pháp bảo của Nguyên Anh cũng không thể tạo thành ảnh hưởng lớn tới Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần không phải hơn mười đạo thần thông đồng tời đánh trúng người, hắn cũng không cau mày một cái.

Mà hơn mười đạo thần thông, có Vĩnh Dạ Tán tồn tại cũng giúp Bạch Tiểu Thuần chống cự một hai, mà hắn phản kích một quyền liền có thể đánh bay một người, chỉ cần Vĩnh Dạ Tán đâm một cái là có thể hấp thu sinh cơ.

Đám thiên kiêu chung quanh nhìn hắn, đa số bọn họ không ngờ rằng lại có tu sĩ Nguyên Anh mạnh tới mức này, đây là chuyện bất khả tư nghị, chỉ nghĩ một chút cũng cảm thấy hoang đường.

Lực lượng nhục thân của Bạch Tiểu Thuần làm da đầu bọn họ tê dại, còn có tốc độ làm bọn họ sợ hãi tuyệt vọng.

- Hắn còn là người không? Chẳng lẽ hắn không có sơ hở?

- Hắn có nhược điểm ở đâu? Tốc độ, nhục thân, sức chịu đựng, phòng hộ đều là tuyệt đỉnh, chúng ta... Làm sao chiến?

Trơ mắt nhìn người bên cạnh mình càng ngày càng ít, những hồn tu Man Hoang đều hoảng sợ không nhỏ, thậm chí không dám tiếp tục xuất thủ, bọn họ không ngừng lui ra sau, ngay cả Triệu Đông Sơn cũng như thế, vào lúc này hắn bắt đầu hối hận nên lui vào trong đám người, sợ Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mình, nội tâm của hắn rụt rè và sợ hãi.

- Tại sao ta lại ngu xuẩn đi chọc tên sát tinh này chứ, hắn tuyệt đối đừng nhìn thấy ta!

Triệu Đông Sơn đang cầu nguyên, phía sau bọn họ lại có trên trăm đạo thân ảnh lao tới, Chu Hoành cũng ở trong đó.

Bọn họ nhìn thấy chiến trường thảm thiết như vậy, trên mặt đất có không ít thân thể không rõ sống chết, còn có đám người không ngừng rút lui, cũng phân tán bao vây nơi này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đầy thiết hiết, lãnh khốc và bạo ngược đang ở giữa.

Chu Hoành nhìn thấy cũng run rẩy, ánh mắt của hắn nhanh chóng biến thành vui mừng.

- Rốt cuộc ngươi cũng giết người!

- Bạch Hạo, lần này xem ai có thể cứu ngươi!

Vào lúc Chu Hoành tiến đến, Bạch Tiểu Thuần rút Vĩnh Dạ Tán ra khỏi người một tên hồn tu, sinh cơ trong người tích lũy từ lượng biến đạt tới chất biến, vào lúc này đầu óc và thân thể hắn có tiếng nổ vang, hắn cảm giác mình đã đột phá Thối Cốt Cảnh, không còn kẹt ở đệ bát trọng thiên, hắn đã đột phá đệ cửu trọng thiên!!

Lúc ngẩng đầu, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Chu Hoành ở xa xa.

- Chu Hoành!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra sát cơ, thân thể của hắn lập tức lao về phía Chu Hoành!

Cùng lúc đó trong quân đoàn Cự Quỷ ở ngoài thành Khôi Hoàng, Hồng Trần Nữ đang ngồi trong đại trướng màu đỏ, sắc mặt của nàng âm trầm, trong tay cầm một ngọc giản truyền âm, bên trong có âm thanh của Cự Quỷ Vương đang vang lên trong đầu của nàng.

- Bạch Hạo này chính là tai họa!

Hồng Trần Nữ cắn răng nhận định, nàng cho rằng mình đã giúp đối phương một lần, nếu lần trước không có nàng, sợ rằng Thiên Công Trần gia đã truy cứu, mặc dù nàng cũng thu lợi trong việc này nhưng nội tâm cũng có chút xúc động nhưng xúc động không sâu, qua một thời gian lại lãnh đạm, bây giờ nghe được phụ thân muốn nàng bảo hộ Bạch Hạo, nàng không chút do dự cự tuyệt.

- Nếu muốn chết thì chết đi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1096: Hoàng Tộc Bí Trận

Hồng Trần Nữ hừ lạnh một tiếng, đang muốn buông ngọc giản xuống, trong ngọc giản lại có tiếng nói tức giận của Cự Quỷ Vương vang lên, không biết nói cái gì, Hồng Trần Nữ trầm mặc một lát sau đó thở sâu đứng lên.

- Đây là lần cuối cùng ta giúp hắn!

Nói xong Hồng Trần Nữ mang theo tức giận rời khỏi đại trướng, triệu tập hồn tu quân đoàn Cự Quỷ, nàng mang theo mười người bay thẳng về hướng thành Khôi Hoàng, tới khu tám mươi chín!

Cùng một thời gian, tất cả cường giả quyền quý trong thành Khôi Hoàng đều nhao nhao nhận được truyền âm của thiên kiêu nhà mình, cả đám đều biến sắc.

- Thật to gan!

Nhất là nghe nói có người chết,, phàm là gia tộc có người tham gia trận chiến này đều lập tức phái người ra mặt, thậm chí có một ít người tự mình đi qua.

Lúc Hồng Trần Nữ và những cường giả quyền quý xuất động, Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt hóa thành hào quang lao thẳng về phía Chu Hoành đang muốn thoát khỏi vòng vây.

Chu Hoành biến sắc, hắn biết Bạch Tiểu Thuần lợi hại, không tới mức bất đắc dĩ, hắn không muốn đối kháng chính diện với đối phương, hắn lui lại thật nhanh và quát lớn.

- Bạch Hạo này đã giết người, hôm nay hắn phải chết, chúng ta cần làm chính là ngăn cản hắn rời khỏi đây, mọi người cùng nhau xuất thủ ngăn cản hắn.

Đám người chung quanh đều nhìn ra vấn đề, nhất là những hồn tu tham gia chuyện Luyện Hồn Hồ đều biết đây chính là cơ hội tốt, giờ phút này nhao nhao xuất thủ, trong lúc nhất thời pháp thuật mạnh hơn trước quá nhiều, hóa thành tầng tầng sóng lớn bay thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần lao nhanh, hắn sử dụng Vĩnh Dạ Tán ngăn cản, chẳng những tốc độ không giảm, ngược lại càng lúc càng nhanh, lúc hắn tiến tới, tay phải vỗ túi trữ vật, hắn cầm trường thương màu đen luyện linh mười sáu lần ra ngoài, hắn nắm thương trong tay và dựa vào Vĩnh Dạ Tán tiến lên, Bạch Tiểu Thuần hét lớn sau đó đâm một thương về phía trước.

Một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện khi Bạch Tiểu Thuần đâm tới, tiếng nổ vang vọng bốn phương, Chu Hoành hít khí lạnh, hắn lui ra sau lần nữa, cùng lúc đó có một thanh niên xuất hiện bên cạnh Chu Hoành, từ đầu đến cuối hắn chỉ đi theo, sắc mặt thanh niên âm trầm, trong mắt hắn giống như đã tính trước, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần giết tới liền cầm một cái la bàn phong cách cổ xưa ra ngoài.

- Các vị đạo hữu, dựa theo la bàn của ta chỉ dẫn quy vị.

Thanh niên nói ra, la bàn trong tay hắn bắn ra hào quang cực mạnh, bắn khắp bốn phía quanh Bạch Tiểu Thuần, một hình chiếu giáng lâm.

Trong hình chiếu có hơn trăm điểm sáng vờn quanh thân thể Bạch Tiểu Thuần, thậm chí hắn bay tới thì nó cũng bay theo, ánh mắt các hồn tu chung quanh tỏa sáng, lập tức lựa chọn tới gần điểm sáng và quy vị.

Sau khi tên hồn tu đầu tiên quy vị, trên người của hắn xuất hiện một cái quang giáp, càng có từng tia sương mù trống rỗng tại xuất hiện chung

quanh Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn cảm giác có nguy hiểm đang giáng lâm.

Càng lúc có nhiều người quy vị, trên thân mỗi người quy vị đều có quang giáp, những quang giáp này liên kết với nhau, sương mù chung quanh Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng nhiều.

Uy áp kinh khủng bộc phát, Bạch Tiểu Thuần bị ngăn cản bên trong trận pháp.

Thậm chí Chu Hoành cũng tự mình tham gia vào, dựa vào lực lượng trận pháp đạt được lực lượng mạnh hơn, không phải tất cả mọi người đều tới, đều tiếp tục lựa chọn đối địch với Bạch Tiểu Thuần, nhất là đám người đợt thứ hai như Triệu Đông Sơn đã bị chiến lực của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp, dù nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bị trận pháp vây quanh cũng do dự, bọn họ không tới gần mà lựa chọn lui ra sau.

- Một đám vô dụng!

Chu Hoành nhìn thấy biểu hiện của đám người Triệu Đông Sơn như thế thì hừ lạnh một tiếng, cũng không quan tâm tới, đám người chung quanh tụ tập lại một chỗ và vờn quanh trận pháp, trập pháp tạo thành một khối thống nhất, mỗi một lần thi triển pháp thuật thần thông là hợp sức của mọi người, uy lực kinh thiên động địa.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi, hắn không ngừng di động chung quanh trận pháp, quanh người hắn xuất hiện sương mù có tác dụng như nghịch chuyển càn khôn, hắn không tìm ra phương hướng hay cảm giác được gì.

Việc này còn chưa tính, uy áp tới từ bốn phương tám hướng càng ngày càng mạnh, cùng lúc đó còn có đao quang kiếm quảnh tới gần, những kiếm quang này làm Bạch Tiểu Thuần cau mày, bất kỳ một đạo kiếm quang nào cugnx có uy lực không nhỏ, thậm chí hắn xuất Vĩnh Dạ Tán ra ngăn cản thì thân thể cũng bị đánh lùi lại, khí huyết toàn thân sôi trào.

Hắn không nhìn thấy bên ngoài nhưng người bên ngoài có thể nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, Triệu Đông Sơn liền thấy rõ ràng, đám hồn tu chung quanh không ngừng di động, không gian chung quanh Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng nhỏ, có thể tưởng tượng, theo thời gian trôi qua, lực lượng trận pháp càng ngày càng mạnh cũng là thời điểm sát kiếp giáng lâm.

- Đây là trận gì!

Triệu Đông Sơn hít khí lạnh, tâm thần chấn động.

Chu Hoành cười lạnh không dứt, hắn di động theo trận pháp, cảm nhận lực lượng trong người bị trận pháp hút đi, đồng thời cũng chú ý tới Bạch Tiểu Thuần trong trận pháp, hắn cũng chú ý tới trận pháp này, nhìn thanh niên cầm la bàn liên tục gãy tay lên đó.

- Nhị hoàng tử phái kẻ này tới giúp đỡ ta, đích thật là đại năng ở phương diện trận pháp.

- Bạch Hạo a Bạch Hạo, chỉ sợ ngươi không có cơ hội biết người chân chính đối phó ngươi, ngoại trừ ta ra còn có Nhị hoàng tử, thậm chí việc này cũng được Đại hoàng tử ngầm thừa nhận, ngươi đắc tội không chỉ quyền quý, còn có... Hoàng tộc!

Lúc Chu Hoành cười lạnh, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trong trận pháp rất khó coi, thân thể của hắn liên tục sử dụng Hám Sơn Chàng và bộc phát tốc độ tới cực hạn lao thẳng về một hướng.

Trong tiếng oanh minh, trận pháp chấn động, Bạch Tiểu Thuần bị lực lượng cực lớn bắn ngược trở về, sắc mặt của hắn khó coi, hắn nhận ra đây là trận pháp phòng hộ, bản thân mình rất khó xuyên phá.

- Chắc chắn trận pháp này tập hợp lực lượng đám người bên ngoài.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất, hắn xuyên thẳng qua pháp thuật và đao quang kiếm ảnh, hắn cảm giác được uy lực của những đao quang

kiếm ảnh kia không ngừng tăng cường.

Sợ rằng không bao lâu uy lực của đao quang kiếm ảnh tiếp cận cấp Thiên Nhân, thậm chí còn đạt tới cấp bậc Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, hắn cũng khiếp sợ uy lực của trận pháp.

- Trận pháp này huyền diệu như thế, lại bố trí thế tốc độ nhanh như vậy... Bình thường trận pháp có uy lực càng cường đại thì tốc độ bố trí càng chậm chạp.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, trong đầu nhớ lại tên thanh niên đứng cạnh Chu Hoành cầm lấy la bàn kia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1097: Thiên Nhân Một Quyền!! (Thượng)

Người này rất lạ lẫm, hắn xác định kẻ này không phải những kẻ trong Luyện Hồn Hồ.

- Các ngươi thật cho rằng chỉ dựa vào trận pháp là có thể vây khốn ta sao?

Đột nhiên Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn điên cuồng, hắn biết không thể trì hoãn nữa, Cự Quỷ Vương từng nói Hồng Trần Nữ sẽ xuất giúp hắn, hắn không thể chờ đợi nữa, uy lực trận pháp tăng lên thật nhanh không nói, lại chờ thêm một thời gian sẽ làm bản thân hắn gặp nguy hiểm.

- Xem trận pháp của ngươi lợi hại hay Bất Diệt Đế Quyền của ta cuồng bạo hơn!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hít sâu một hơi, dưới cái hít thở này tất cả khí tức và ba động biến mất, tất cả vượt qua cực hạn nào đó, thậm chí ngay cả sinh cơ trong người hắn cũng bị áp súc giống như dòng sông nghịch lưu, từ cuối nguồn áp súc tới đầu nguồn.

Tất cả thần thức dò xét cũng không thể cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần, chỉ có thể dùng mắt nhìn thấy, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần không khác gì nhìn thấy thi thể.

Triệu Đông Sơn sửng sốt khi nhìn điểm này, sau khi Chu Hoành nhìn thấy liền biến sắc, hắn hét lớn.

- Hắn sắp dùng một quyền kia!

Đám người tạo thành trận pháp chung quanh Chu Hoành có một ít người từng tham gia chuyện Luyện Hồn Hồ, tận mắt thấy một quyền kinh thiên động địa kia, lúc này đều biến sắc và bộc phát tu vi cao nhất, một quyền kia chính là bóng ma bao phủ cả đời của bọn họ.

Chỉ có thanh niên tay cầm la bàn kia cười khinh miệt, hắn chưa thấy qua một quyền kia nhưng nhìn thấy đám người Chu Hoành biến sắc, hắn tin tưởng trận pháp của mình... Từ Thiên Nhân trở xuống không ai có thể phá.

- Hoàng tộc bí trận, há có thể bị một Bạch Hạo phá vỡ!

Nhưng bọn họ không biết, bao quát Chu Hoành cũng không biết Bạch Tiểu Thuần thi triển Bất Diệt Đế Quyền có uy lực hoàn toàn khác với lúc trước.

So với chuyện xảy ra trong Luyện Hồn Hồ lần trước, lực lượng nhục thân Bạch Tiểu Thuần đã tăng lên rất nhiều, Bất Diệt Đế Quyền cũng gia tăng uy lực theo... Hắn từ Thối Cốt Cảnh đệ tam trọng thiên đột phá đến đệ cửu trọng thiên, Bất Diệt Đế Quyền có thể bộc phát gấp bốn lần lực lượng nhục thân.

Gấp đôi đã rung chuyển tám phương, bây giờ gấp bốn... Uy lực của nó lớn bao nhiêu tới Bạch Tiểu Thuần cũng không biết, hắn chỉ biết rõ, cho dù Hồng Trần Nữ tự mình đối mặt một quyền này cũng thụ thương.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh chưa từng có, cả người hắn như cây khô, chỉ có nắm tay phải của hắn đang nâng lên, tất cả lực lượng áp súc vào bên trong!

Trong nháy mắt hắn nâng quyền lên, bên ngoài nắm quyền của hắn xuất hiện vòng xoáy màu đen, vòng xoáy giống như lỗ đen, trong nháy mắt nó xuất hiện đã làm hư vô vặn vẹo, thậm chí những kiếm quang kia cũng vặn vẹo và bị ảnh hưởng, sau đó tất cả biến mất.

Khí tức huyền diệu khó giải thích bộc phát làm nội tâm mọi người sợ hãi, khí tức này dùng vòng xoáy làm trung tâm bạo phát ả bốn phía, bao phủ tám phương và lắp đầy trận pháp, tâm thần đáng người tạo thành trận pháp cực kỳ rung động, sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác sợ hãi không nhỏ!

Thanh niên tay cầm la bàn cũng khiếp sợ biến sắc, la bàn trong tay hắn bắt đầu rung động rất mạnh, dường như xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

- Không có khả năng!

Thanh niên cầm la bàn không nhịn được la thất thanh, phải biết đây chỉ là thức mở đầu của đối phương mà thôi....

Thời điểm đám người Chu Hoành và thanh niên cầm la bàn hãi hùng khiếp vía, một đạo bá ý ngập trời sinh ra và bao phủ cả trận pháp!

Một thân ảnh khổng lồ mặc đế bào, mang theo đế quan, sau khi trải qua mặt nạ che giấu, mặc dù người ngoài nhìn mơ hồ nhưng bá ý của hư ảnh tạo ra lấp đầy cả trận pháp, đám người Triệu Đông Sơn đứng xa bị rung động quá mạnh.

Cả đám đều thở hổn hển, dường như đối mặt với thân ảnh kia, vạn vật đều phải biến thành nhỏ bé!

Nhất là Chu Hoành, hắn có cảm giác rất rõ ràng, bởi vì hắn ở trong Luyện Hồn Hồ đã tự mình trải qua Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần một lần, lần này hắn lại cảm giác được thân ảnh kia còn đáng sợ hơn lần trước rất nhiều.

Chẳng những chân thật hơn, bá ý như hóa thành thực chất, hoàn hoàn không phải lần trong Luyện Hồn Hồ có thể so sánh nổi, phải nói đã đáng sợ hơn trước quá nhiều.

- Cái này... Cái này...

Đột nhiên thân thể Chu Hoành run rẩy không dứt, hắn còn cảm giác như vậy thì không cần phải nói những người khác, mọi người đang liên thủ cấu thành trận pháp, lực lượng của hư ảnh kia làm đầu óc bọn họ chấn động quá mạnh.

Vào lúc bọn họ không ngừng rung động, Bạch Tiểu Thuần đứng trong trận pháp ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt không biểu tình, tay phải giơ lên và hướng về phía trước, hắn nhìn sương mù mờ mịt trước mặt và đấm một quyền.

Trong lòng của hắn thì thầm một câu:

- Bất Diệt Đế Quyền!

Ầm ầm, ầm ầm!

Hư ảnh cao lớn sau lưng hắn cũng giơ tay phải lên và đấm một quyền, nhìn từ xa căn bản không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, có thể nhìn thấy chính là đế ảnh trong trận pháp, đế ảnh này cao lớn và mang theo khí chất chí cao vô thượng, một quyền kia có thể tiêu diệt tất cả mọ thứ.

Khí thế của quyền này khó hình dung, dường như tất cả ngôn từ không thể diễn đạt thành lời, trong mắt Triệu Đông Sơn, sau khi hắn nhìn thấy một quyền này đánh xuống, dường như cả phiến thiên địa này có thần hàng lâm nhân gian, phong vân biến ảo lui tán, ý chí kinh người bao phủ vạn vật.

- Thiên... Thiên Nhân...

Triệu Đông Sơn há hốc mồm, mọi người ở bốn phía đều có cảm giác tim đập chân run, trận pháp xuất hiện tiếng nổ mạnh ngập trời, âm thanh ken két không ngừng bộc phát ra chung quanh, tất cả mọi người tạo thành trận pháp, ngay cả Chu Hoành ở bên trong, quang giáp trên người bọn họ đồng thời xuất hiện vô số khe nứt.

Bọn họ cảm giác được lực lượng to lớn không cách nào hình dung nổi, nó giống như sóng lớn vỗ bờ, lực lượng cường đại như bài sơn đảo hải, bọn họ chỉ là con thuyền nhỏ trên đại dương, hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản.

Lúc quyền kình đánh tới, quang giáp trên người một tên hồn tu trực tiếp chia năm xẻ bảy, trong nháy mắt quang giáp biến mất, hắn đã mất đi phòng hộ nên kêu to thảm thiết, thân thể như bị ngọn núi va chạm vào người, cả người há miệng phun máu tươi, hắn bị đánh bay và rơi xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Vào lúc trận pháp sụp đổ, hắn ngoại trừ phải thừa nhận lực công kích từ bản thân Bạch Tiểu Thuần ra, hắn còn phải thừ nhận lực phản phệ từ trận pháp, song trọng tổn thương cho nên vượt qua sức chịu đựng của người này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1098: Thiên Nhân Một Quyền!! (Hạ)

Sau đó là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư... Trong nháy mắt có hai mươi, năm mươi, tám mươi... Hơn trăm người tạo thành trận pháp đều kêu la thảm thiết, thân thể bị đánh bay, khí huyết sôi trào, ngũ tạng lục phủ gần như nát bấy, nhất là tu vi cũng sụp đổ, bọn họ đâm vào mặt đất hoặc kiến trúc chung quanh, tổn thương nặng như thế làm bọn họ hấp hối.

Chu Hoành có thể kiên trì tới cuối cùng nhưng vẫn phun máu tươi tung tóe, toàn thân gần như sụp đổ, hắn lùi ra sau, trận pháp đã sụp đổ.

Khi trận pháp sụp đổ, thanh niên cầm la bàn cũng bị phản phệ, la bàn trong tay của hắn chia năm xẻ bảy, bản thân hắn cũng bị phản phệ, lúc này thân ảnh của hắn biến thành già nua, tóc biến thành màu xám trắng và phun máu tươi không dứt, trong máu còn mang theo mảnh vụn của nội tạng, dù sao hắn cũng là người điều khiển trận pháp, phản phệ lớn hơn người khác quá nhiều, cho dù hắn sử dụng bí pháp hóa giải phản phệ nhưng vẫn không đủ, vào lúc này tuyệt vọng cười thảm, thân thể nổ tung, hình thần câu diệt.

Một cơn cuồng phong quét ngang qua trận pháp, cuồng phong quét sạch thiên địa, âm thanh ầm ầm vang lên khắp bốn phía, nhấc lên vô số cuồng phong đáng sợ, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần cũng bước ra khỏi trận pháp.

Đầu tóc của hắn rối loạn, trên thân không còn bá ý như ban đầu, cũng không có nguy cơ làm người ta kinh khủng, hết lần này tới lần khác... Hắn biến thành tiên ma trong mắt của mọi người.

Trong nháy mắt hắn đi ra ngoài, Triệu Đông Sơn rít lên một tiếng, tâm thần bừng tỉnh, hắn lui ra sau thật nhanh, không dám tới gần nơi này, đám người còn lại cũng tránh nơi này thật xa, bọn họ bỏ chạy tứ tán như con thỏ bị chấn kinh, bọn họ cảm thấy nội tâm vô cùng sợ hãi, bởi vì Bạch Tiểu Thuần mang cho bọn họ cảm giác nguy hiểm quá lớn lao.

Không quan tâm đám người Triệu Đông Sơn bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần hít thở bất ổn, một quyền vừa rồi đã móc rỗng lực lượng của hắn, hắn đã tiêu hao hết lực lượng nhục thân, nếu không phải tu vi vẫn còn, dùng tu vi điều khiển thân thể thì sợ rằng hắn đã không có lực nhấc nổi ngón tay lên.

Trong nháy mắt hắn bước ra khỏi trận pháp, Bạch Tiểu Thuần vận chuyển tu vi, bay thẳng về phía đám người bị đánh bay, hơn trăm người tạo thành trận pháp đều trọng thương, lúc này lại bị Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp tâm thần, mặc dù Bạch Tiểu Thuần tiêu hao hết lực lượng nhục thân nhưng tu vi vẫn còn, hắn nhất cổ tác khí bắt đám người này, trong đó bao gồm cả Chu Hoành, đồng thời ném vào cùng một nơi.

Sau khi làm xong mọi chuyện lại cảm thấy mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần tạm dựng và vận chuyển tu vi, ánh mắt hắn nhìn cảnh vật đã hoa mắt, hắn dùng sức cắn đầu bảo trì chút thanh tỉnh, hắn thở hổn hển và nhìn chằm chằm hơn trăm người trước mặt.

- Hết lần này đến lần khác đều là các ngươi khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng lên tiếng, giọng nói khàn khàn nhưng sắc mặt đám người nơi đây tái nhợt, nhất là Chu Hoành, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần như gặp ma.

Hắn thực sự không dám tưởng tượng, vì sao người trước mặt lại mạnh tới mức hắn không thể tin nổi, quá sức không thể tưởng tượng!

- Đó là thần thông gì... Trong Nguyên Anh... Làm sao lại có loại bí pháp này... Rốt cuộc là quyền gì?

Nội tâm Chu Hoành gào thét, sắc mặt hắn tái nhợt, hắn cũng đã hiểu Bạch Hạo không ngừng mạnh hơn, mà hắn trong bất tri bất giác đã yếu hơn rất nhiều.

Một quyền kia chính là ác mộng của hắn, vào lúc này chẳng những ác mộng không biến mất, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng và biến thành ma chú bao phủ tâm thần của hắn.

Chẳng những hắn như vậy, trong đám người nơi này, cả đám người nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, cả đám cảm thấy da đầu tê dại và hãi hùng tới cực hạn, trong bọn họ, rất nhiều người đã nghe nói Bạch Hạo cường hãn, hiện tại bọn họ lại cảm thấy truyền ngôn như vậy là không chính xác, Bạch Hạo không phải cường hãn, mà là biến thái! Hắn không phải là người.

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hơi thở, hít thở nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều, ánh mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm vào đám thiên kiêu trước mặt, hắn lập tức ăn một viên Tạo Hóa Đan, toàn thân hắn chấn động, Tạo Hóa Đan thật sự quá vi diệu, chẳng những tu vi của hắn khôi phục trong nháy mắt, mặc dù thể lực chưa khôi phục hoàn toàn nhưng hắn đã tốt hơn không ít, hắn thở sâu và cầm Vĩnh Dạ Tán đi tới trước mặt một tên hồn tu, trong ánh mắt hoảng sợ của tên hồn tu này, hắn đâm xuống một cái.

Trong nháy mắt sinh cơ tràn ra, thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động, lực lượng nhục thân khôi phục một ít, mà tên hồn tu kia kêu thảm thê lương, thân thể héo rủ trong nháy mắt, cũng may sát tâm của Bạch Tiểu Thuần cũng giảm đi nhiều sau khi vận dụng Bất Diệt Đế Quyền, lúc này rút Vĩnh Dạ Tán đi tới người khác.

Da đầu đám người tê dại, cho dù trải qua chuyện trong Luyện Hồn Hồ hay chưa từng trải qua bao giờ, lúc này cả đám không ngừng la hét.

- Bạch Hạo, chuyện gì cúng từ từ nói, chúng ta... Ah...

- Bạch Hạo, ngươi không thể như vậy, ngươi đã hút ta một lần trong Luyện Hồn Hồ... Ngươi không cần... Ah...

- Bạch Hạo, ngươi dám can đảm giết ta!

- Ngươi dám, lão tổ nhà ta là Thiên Công, Bạch Hạo, nơi này không phải Luyện Hồn Hồ, nơi này là thành Khôi Hoàng.

Đủ loại thanh âm, có cầu khẩn, có gầm thét, có uy hiếp không ngừng quanh quẩn không gian nơi này, các chủ cửa hàng chung quanh len lén nhìn ra ngoài cũng hít khí lạnh, trên thực tế bọn họ đã chú ý cuộc chiến ngay từ đầu, thật sự không chú ý cũng không được, bởi vì xảy ra ngay trước cửa hàng bọn họ.

Lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần dũng mãnh như vậy, một người có thể đánh tan mấy trăm người, bọn họ cảm thấy sống lưng phát lạnh, càng cảm thấy Bạch Hạo chính là mãnh nhân đương thời, không thể trêu chọc được.

Trên thực tế cũng là không phải Bạch Tiểu Thuần cường hãn tới mức này, nếu mấy trăm người thật sự tới cùng một lúc, đồng loạt ra tay, Bạch Tiểu Thuần không chết cũng bị trọng thương, nhưng bọn họ chia làm ba nhóm, hơn nữa còn có một phần bỏ chạy như Triệu Đông Sơn, cho nên Bạch Tiểu Thuần mới giống dùng sức một người đánh tan tất cả mọi người.

Trận pháp kia đã ép Bạch Tiểu Thuần dùng toàn lực, chỉ có thể thi triển Bất Diệt Đế Quyền, cũng may có Tạo Hóa Đan, bằng không Bạch Tiểu Thuần cũng không có biện pháp.

Hiện tại hắn vẫn còn tức giận khi nhìn đám thiên kiêu trước mặt, mỗi người đều bị đâm một cái, nhất là đám người Chu Hoành, Bạch Tiểu Thuần càng hung ác liên tục đâm vài lần.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, chỉ có Chu Hoành, cắn chặt răng không phát ra chút tiếng kêu, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch

Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1099: Man Hoang Khắc Ta

- Thế nào, ngươi còn muốn nói gì sao? Con bà nó chứ, ban đầu ở Luyện Hồn Hồ là ngươi gây phiền phức cho ta, trước đó Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào là ngươi an bài, hôm nay ngươi bố trí màn kịch này!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt nhìn sang, hắn cắn răng muốn tiêu diệt Chu Hoành, lúc này cân nhắc tới lão tử của đối phương...

- Nếu ngươi không có lão tử là Bán Thần, Bạch gia gia ta đã sớm diệt sát ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn lại đâm lên người Chu Hoành thêm mấy lần, cho đến lúc hút Chu Hoành chỉ còn lại một tia sinh cơ, Thối Cốt đệ cửu trọng thiên trong người hắn đột nhiên sinh ra sóng gió.

Bạch Tiểu Thuần lập tức dừng tay, cảm nhận cảnh giới Bất Tử Cốt trong người sinh ra dòng nước ấm trong nháy mắt lại chạy khắp xương cốt toàn thân của mình, du tẩu toàn thân, thân thể rung động, hắn cảm giác được nhục thân của mình, cho dù là lực lượng hay phòng ngự đều tăng lên gấp mấy lần.

Đồng thời hắn cũng đột phá cảnh giới Thối Cốt cảnh, chân chính bước vào đến... Trong Lực Cốt cảnh!

- Hừ, các ngươi có bối cảnh, ta cũng có bối cảnh!

Cảnh giới Bất Tử Cốt tăng lên, nếu đổi là lúc khác sẽ làm Bạch Tiểu Thuần kích động, mặc dù hiện tại hắn nói như thế nhưng trong lòng lại tâm thần bất định, hắn sầu khổ không nhỏ.

- Cự Quỷ Vương, lần này ngươi phải đáng tin cậy a, không phải vậy thì ta gặp nguy hiểm rồi, mặc dù ta không phải con ngươi nhưng cũng là con rể đấy, đều nói con rể là một nửa con trai đấy.

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, cảm thấy vô cùng phiền não, lần này hắn ủy khuất thật sự, hoàn toàn là tai bay vạ gió, hắn chẳng hề làm gì, đang luyện hỏa trong cửa hàng, hết lần này tới lần khác lại có vấn đề, tất cả mọi người đều chạy tới gây sự với hắn.

- Ta có thể làm sao, không hoàn thủ thì ta bị giết, ta cũng không muốn giết người, đó là ngoài ý muốn.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy khổ cực, hết lần này tới lần khác lại không thể bỏ chạy, một khi bỏ chạy là không có đất dung thân.

Nghĩ tới mình nếu mình lăn lộn tới mức cả Man Hoang truy nã, lại không thể bại lộ thân phận nói cho người khác biết chính mình là Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu thật tới mức đó... Ta cũng quá thất bại, Man Hoang khắc ta, hai cái thân phận đều bị truy nã.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền muốn gào khóc, sau đó lại phát sầu tu vi của mình hiện tại không dám đi luyện linh Nguyên Anh, bởi vì luyện sẽ bị phát hiện là Bạch Tiểu Thuần.

- Làm sao bây giờ... Ai, đầu to rồi!

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhanh chóng truyền âm cho Cự Quỷ Vương, nói cho đối phương biết mình giết người, Cự Quỷ Vương cũng im lặng thật lâu mới mắng Bạch Tiểu Thuần vài câu, hắn nhanh đi xử lý.

Nghe được Cự Quỷ Vương còn có thể chửi mình, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy an ủi trong lòng, suy nghĩ cũng không uổng công mình trung thành tuyệt đối với Cự Quỷ Vương...

- Còn có Hứa San và Trần Mạn Dao, hai người này chính là mầm tai vạ...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến tranh đấu lúc trước, từ tiếng kêu gào của đám người vây công mình lúc này, hắn đã hiểu ra không ít.

- Các nàng dẫn phiền phức tới, chính mình lại chạy đi.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền ủy khuất và phiền muộn, nhưng vào lúc này hắn biến sắc, ngẩng đầu nhìn bầu trời đang sinh ra tiếng nổ vang, một đạo uy áp kinh người từ bốn phía giáng lâm nơi đây.

Trên bầu trời lại xuất hiện hai gương mặt thật lớn, một cái trung niên, một cái lão giả, sau khi bọn họ xuất hiện liền có khí tức Thiên Nhân bạo phát ra ngoài, tạo thành phong tỏa thiên địa chung quanh, hoàn toàn bao phủ nơi này.

- Thiên Nhân...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần co rụt lại, hắn biết người gia tộc đám thiên kiêu sẽ tới, mà hai vị Thiên Nhân này hiển nhiên chính là thập đại Thiên Công trong thành Khôi Hoàng.

Hai Thiên Nhân vừa xuất hiện, sau đó có nhiều khí tức nửa bước Thiên Nhân từ bốn phía bay tới, thậm chí còn có cảm giác nguy cơ giống như bị sát cơ tập trung, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng.

- Hai tên Thiên Nhân, chín nửa bước Thiên Nhân, còn có vô số hồn tu...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nói thầm một tiếng, hắn hiểu được, nơi này là thnahf Khôi Hoàng, cũng là nơi tập trung cường giả Man Hoang.

Cho nên nhìn như Thiên Nhân thường xuyên xuất hiện nhưng trên thực tế cả Man Hoang cũng chỉ có một ít Thiên Nhân như vậy mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, đám người Chu Hoành chung quanh hắn gầy da bọc xương, sau khi nhìn thấy hai Thiên Nhân và nhiều người khác, mặc dù thân thể hiện tại không thể động đậy, ánh mắt của bọn họ lại xuất hiện vui mừng không nói nên lời.

Thời khắc này trên bầu trời có hai Thiên Nhân xuất hiện, bọn họ nhìn đám người chung quanh Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy dáng vẻ bị hút sinh cơ, nhất là trong đó có dòng dõi của mình nên sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền sinh ra sát ý, với thân phận của bọn họ hiện tại không cần tự mình xuất thủ, chỉ cần bày tỏ tư thái là đủ rồi.

- Bắt Bạch Hạo lại!

Tên nam tử trung niên tu vi Thiên Nhân lên tiếng, lúc nói chuyện còn mang theo thiên uy, tiếng nói quanh quẩn khắp bốn phương.

Khi hắn vừa ra lệnh, chín Thiên Hầu nửa bước Thiên Nhân bộc phát sát ý, bọn họ cũng nhìn thấy thiên kiêu dòng dõi của mình đang nằm phía dưới, nhất là hai Thiên Hầu trong đó đỏ mắt, hiển nhiên dòng dõi của bọn họ đã bỏ mạng tại nơi này.

Hiện tại Thiên Công đã lên tiếng, chín người lập tức hóa thành chín đạo hào quang bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, hắn không kịp nghĩ nhiều, trong nháy mắt thân thể lui ra sau, vào lúc hắn rút lui, vị trí hắn vừa đứng có tiếng nổ kinh thiên vang lên, đại địa sụp đổ, hư vô đổ sụp, trực tiếp toái diệt.

Nếu hắn tránh hơi chậm một chút, nhất định sẽ bị liên lụy vào bên trong.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lo lắng, hiện tại hắn không có biện pháp nào khác, chỉ có thể tin tưởng Cự Quỷ Vương có thể xử lý việc này, hắn

lui ra sau cực nhanh, chín Thiên Hầu nửa bước Thiên Nhân đồng thời tấn công.

Chín người này không giống Tiểu Thắng Vương lúc trước, Tiểu Thắng Vương Công Tôn Dịch lúc trước đánh với Bạch Tiểu Thuần một trận là lân trận đột phá, hắn vừa tiến vào nên cảnh giới không vững chắc, mà chín người này thân là Thiên Hầu, chẳng những là nửa bước Thiên Nhân triệt triệt để để, hơn nữa tự thân còn đắm chìm trong cảnh giới nhiều năm, cũng là người nổi bật trong nửa bước Thiên Nhân.

Bất kỳ người nào cũng có thể so sánh với Bạch Lân!

Nếu n độc, Bạch Tiểu Thuần có nắm chắc chiến thắng, hiện tại chín người đồng thời ra tay làm hắn khiếp sợ, chỉ có thể rút lui mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1100: Thiên Tùy Nhân Nguyện (Thượng)

Rầm rầm rầm!

Chín người xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, cũng không dám khinh địch, trực tiếp triển khai đòn sát thủ, trong lúc nhất thời nhật nguyệt vô quang, hư vô biến hóa, đủ loại thuật pháp thần thông như đánh nát thiên địa, một bàn tay có chín ngón tay vỗ thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bàn tay này cực kì khủng bố, nó làm Bạch Tiểu Thuần sinh ra cảm giác hãi hùng khiếp vía, hắn có dự cảm nếu bị bàn tay này bắt lấy, cho dù nhục thân của hắn mạnh cỡ nào cũng hình thần câu diệt!

- Cự Quỷ Vương, nếu ngươi chậm trễ hóa giải việc này, cái mạng nhỏ của ta sẽ không còn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần thét lên, trên trán đổ mồ hôi lạnh, tiếng nổ mạnh sinh ra, hắn di động tránh né thật nhanh, hắn hiểu nếu mình chậm một chút, nhất định sẽ bị bàn tay chín ngón kia chụp chết.

- Có bản lĩnh từng người đi lên đấu với ta này!

Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn rống lên thật to, thân thể lần nữa lui lại với tốc độ cực kỳ kinh người, phối hợp vận chuyển tu vi cho nên tốc độ càng nhanh, trọng yếu nhất, cảnh giới Bất Tử Cốt của hắn đột phá từ Thối Cốt lên Lực Cốt, cho nên nhục thân mạnh hơn không ít, tốc độ cũng tăng rất mạnh..

Kể từ đó, lúc hắn di động thật nhanh đã tạo ra không ít tàn ảnh, lại dựa vào lực lượng một người tránh né tầần thông của chín Thiên Hầu, tuy hắn không thể phản kích nhưng có thể kéo dài thời gian.

Cảnh này làm chín tên Thiên Hầu cau mày, chín người đồng loạt ra tay đã là xem trọng đối phương, không ngờ tốc độ của người này quá siêu phàm, bọn họ không thể truy sát.

Sắc mặt hai tên Thiên Công trên bầu trời nhìn thấy điểm này liền âm trầm, trung niên Thiên Công hừ lạnh, gương mặt bồng bềnh trên không trung ngưng tụ lại thành một, hóa thành chân thân và nâng tay phải lêm điểm một chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần đang chạy trốn.

Trong nháy mắt một chỉ vừa xuất hiện, nơi xa đã có tiếng Hồng Trần Nữ mang theo tức giận bay thẳng tới nơi này.

- Trần Hảo Tùng, dừng tay!

Vị Thiên Công ra tay với Bạch Tiểu Thuần chính là trưởng bối của Trần Hùng, cũng là một trong thập đại Thiên Công của Khôi Hoàng thành. Trần Hảo Tùng.

Thập đại Thiên Công của Khôi Hoàng thành đều là Thiên Nhân, hơn nữa còn là Thiên Nhân đại viên mãn.

Mười người bọn hắn chính là lực lượng trọng yếu của Khôi Hoàng thành. Tu vi bọn hắn thâm hậu vượt xa đám người Vô Thường công và các lão tổ của ba đại tộc ở Cự Quỷ thành. Hồng Trần Nữ cũng không phải là đối thủ.

Tuy nhiên, phụ thân của Hồng Trần Nữ lại là Cự Quỷ Vương, đấy là chỗ dựa của nàng, hơn nữa nàng còn được Cự Quỷ Vương ban cho chí bảo giúp nàng có đủ lực giao chiến với Thiên Nhân đại viên mãn.

Chỉ là, tuy chí bảo này có thể giúp nàng đối địch cùng Thiên Nhân đại viên mãn nhưng lại khó có thể dùng nó để bảo hộ cho người khác. Lúc này, vừa cấp tốc chạy tới đã thấy Trần Hảo Tùng ra tay, nàng cũng chỉ có thể vội vàng mở miệng ngăn cản.

Ánh mắt Trần Hảo Tùng hơi lóe lên, chân mày khẽ nhíu lại, hắn nghĩ nhanh. Món nợ thân tình lúc trước, hắn đã trả xong cho Hồng Trần Nữ. Nàng xuất hiện lúc này tuy rõ ràng là vì Bạch Hạo nhưng có lẽ chính bản thân nàng cũng chẳng muốn. Nhất định là do Cự Quỷ Vương sai khiến.

- Nếu Bạch Hạo chết rồi, chưa chắc Cự Quỷ Vương vì thế mà ra mặt.

Trần Hảo Tùng hừ lạnh. Tuy là hôm nay hắn mới lần đầu gặp Bạch Hạo nhưng ác cảm trong lòng đã có sẵn. Vụ thua cược hơn tám mươi triệu tiền lần trước đã khiến hắn rất khó chịu.

Lúc này hắn không để ý gì tới Hồng Trần Nữ, một chỉ kia chẳng những không thu hồi mà ngược lại càng lao nhanh hơn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khi Trần Hảo Tùng phát chỉ, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy đầu óc chấn động. Trước khi Trần Hảo Tùng ra tay, Bạch Tiểu Thuần chẳng qua là chỉ cảm giác rằng uy áp của lão già kia rất mạnh. Khi đối phương ra tay, sắc diện Bạch Tiểu Thuần liền đại biến.

Hắn nhận ra, trong số những Thiên Nhân mà hắn từng gặp thì Trần Hảo Tùng chính là người mạnh nhất. Một chỉ này dường như không phải là dẫn động ý chí của trời đất thế nhưng lại khiến hắn cảm giác được một chỉ này chắc chắn sẽ đánh lên người hắn, không cách gì né tránh được.

Dường như... thiên tùy nhân nguyện! (Trời theo ý người)

Thật sự thì đây chính là Thiên Tùy Nhân Nguyện. Một cảnh giới chí cao vô thượng trong Thiên Nhân cảnh.

Bạch Tiểu Thuần không suy nghĩ gì được nữa cũng không để ý chi đến những Thiên Hầu chung quanh. Giờ khắc này, tràn ngập trong tâm thần hắn chính là một chỉ kinh thiên động địa này.

Trong mắt hắn, một chỉ này đã thay thế thương khung (trời cao), to lớn vô hạn, một khi giáng xuống cũng chính là trời đất sụp đổ xuống

người mình, hắn có cảm nhận được cả thân thể cùng linh hồn mình như muốn vỡ tung ra.

Trong thời khắc sinh tử, Bạch Tiểu Thuần rú lên hung dữ. Thứ cảm giác ở bên bờ vực của cái chết này khiến hắn hiểu được nếu không thể đối kháng với chỉ lực này, hắn nhất định phải chết hôm nay.

Không kịp suy nghĩ gì thêm, Bạch Tiểu Thuần lấy thanh trường thương màu đen mười sáu lần luyện linh, mà Cự Quỷ Vương đã cho, ném ra. Trường thương hóa thành một tia chớp đen phóng thẳng về phía đạo chỉ lực kia.

Đồng thời, hắn cũng vội vã lui lại, một tay lấy Vĩnh Dạ Tán căng lên, một tay vói ra phía sau chụp lấy Chu Hoành. Tay hắn vừa chụp được Chu Hoành thì một tiếng nổ rung trời vang lên, sấm sét oanh động.

Chính là ngọn trường thương mười sáu lần luyện linh đã đụng chạm với đạo chỉ kia. Cuồng phong bộc phát ngập trời!

Oành oành. Bùm bùm!

Ngọn trường thương màu đen liền bị vỡ vụn thành từng mảnh, trực tiếp bị phá hủy. Ngón tay kia cũng bị ảm đạm đi ít nhiều.

Đây là pháp bảo đã được luyện linh mười sáu lần. Nếu là Thiên Nhân bình thường, khi trường thương bị toái diệt liền đã có thể hóa giải được ngọn đòn này. Nhưng Trần Hảo Tùng lại là Thiên Nhân đại viên mãn, hắn ra tay cường hãn hơn rất nhiều.

Trường thương vừa vỡ vụn, ngón tay hư ảo kia lập tức xuất hiện ngay trước Bạch Tiểu Thuần, điểm thẳng tới Vĩnh Dạ tán.

Tiếng nổ ầm ầm lại vang lên. Lực lượng phòng hộ của Vĩnh Dạ tán cũng không thể chống cự nổi, tán dù bị xé nát. Gương mặt nửa cười nửa khóc trên tán dù hét lên một tiếng, lao ra khỏi dù thôn phệ ngón tay khổng lồ. Thế nhưng cũng chỉ là rắn nuốt voi, mặt quỷ nhanh chóng rạn

nứt rồi tan vỡ, tán dù rách nát nhưng những nan dù không biết làm bằng vật liệu gì mà không hề bị tổn hại.

Bạch Tiểu Thuần đau lòng, vội thu hồi Vĩnh Dạ Tán. Thân thể cũng mượn lực phản chấn nhảy lui về phía sau. Một chỉ kia bị cản trở hai lần đã trở nên suy yếu, ánh sáng trên ngón tay ảm đạm dần nhưng tốc độ vẫn không suy giảm, tiếp tục lao về phía trước. Chu Hoành bị lấy ra làm lá chắn vội hét lên hoảng sợ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1101: Thiên Tùy Nhân Nguyện (Hạ)

- Ta cũng không tin ngươi dám giết con của Bán Thần!!

Bạch Tiểu Thuần nấp sau người Chu Hoành, hét lên một câu rồi vội lấy ra một viên Tạo Hóa Đan.

Một loạt động tác nhanh chóng thuần thục này khiến Trần Hảo Tùng nhíu mày. Hắn thấy người chắn trước mặt Bạch Hạo là Chu Hoành thì sắc mặt khó coi, huy tay vài cái, một chỉ khổng lồ kia tiêu tán một nửa sức mạnh. Ngón tay trở nên hư ảo nhưng vẫn rơi vào Chu Hoành đang đứng phía trước.

Điều kỳ lạ là sau khi đụng vào Chu Hoành thì ngón tay đột nhiên xuyên thấu qua người hắn, trực tiếp đụng trúng Bạch Hạo.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên ném Tạo Hóa Đan vào trong miệng. Đồng thời tay trái hắn vung lên đấm một quyền vào ngón tay hư ảo.

Một tiếng ầm vang như muốn xé vỡ trời xanh, dư âm quanh quẩn bốn phương. Cả người Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, thân thể truyền ra âm thanh ken két, bị văng ngược về phía sau. Vào lúc này lực lượng của Tạo Hóa Đan bộc phát, thương thế đang không ngừng lan tràn bỗng nhiên khôi phục toàn bộ. Sau khi bay đi một trăm trượng, Bạch Tiểu Thuần vặn người rơi trên đất, lúc ngẩng đầu lên thì sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển nhưng thương thế thì..đã khỏi hoàn toàn!!

Dù Bạch Tiểu Thuần nhìn như lông tóc không tổn hao gì nhưng trong lòng đang cuộn trào cảm xúc. Hắn phát hiện ra giữa Thiên Nhân và

Thiên Nhân thế mà chênh lệch thật lớn.

- Trần Hảo Tùng này có lẽ là chính Thiên Nhân Đại Viên Mãn rồi! Khi hắn vừa ra tay, cái cảm giác như cả bầu trời sụp xuống này thật đáng sợ!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn Trần Hảo Tùng đang đứng giữa không trung, trái tim nảy lên kịch liệt nhưng cũng thật bất bình.

- Ỷ lớn hiếp nhỏ có phải không? Chờ sau khi ta trở thành Bán Thần sẽ ỷ lớn hiếp nhỏ báo thù!!

Lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang run rẩy thì có một người còn sợ hãi hơn. Vừa rồi Chu Hoành có cảm giác như vừa lội một vòng Quỷ Môn Quan trở về. Sống sót sau tai nạn, hắn đã sợ hãi Bạch Hạo đến cực hạn. Hắn đã hiểu rõ rồi, tên Bạch Hạo này đúng là một thằng điên có gan làm loạn!!

Cùng lúc đó, một thân ảnh màu đỏ vội vã phóng đến, đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Lúc trước Hồng Trần Nữ chứng kiến toàn bộ quá trình Bạch Hạo đón đỡ một chỉ của Trần Hảo Tùng, nàng cũng kinh ngạc vô cùng. Nàng chợt phát hiện ra bởi vì thành kiến mà nàng không thật sự hiểu rõ lắm con người của Bạch Hạo.

- Trần Hảo Tùng, ta phụng lệnh phụ vương đến bảo hộ Bạch Hạo!

Hồng Trần Nữ biết lúc này tình hình căng thẳng nên cũng không suy nghĩ nhiều, trừng mắt nhìn Trần Hảo Tùng giữa không trung.

Bốn phía yên tĩnh, hành động hóa giải một chỉ Bán Thần của Bạch Hạo đã khiến chín Thiên Hầu kia biến sắc, đáy lòng giật mình không thôi.

Thủ đoạn kia nhìn thì bình thường nhưng chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, nhất định phải luyện phản ứng trở thành bản năng, cộng thêm

bản năng chiến đấu được nâng cao đến cực hạn mới có thể đón đỡ được như thế. Việc này người thường không thể bằng được.

Một màn này cũng làm cho Trần Hảo Tùng nhíu mày, thầm than một tiếng. Sự cường hãn của Bạch Hạo khiến hắn cũng phải giật mình, chẳng qua với thân phận của hắn, ra tay thêm lần nữa cũng không tiện. Lại thêm Hồng Trần Nữ đã xuất hiện, dù sao đứng sau lưng Hồng Trần Nữ là Cự Quỷ Vương. Dù trong lòng nghĩ vậy nhưng mặt hắn vẫn trầm xuống nhìn Hồng Trần Nữ:

- Ngươi không bảo vệ được hắn!

Trần Hảo Tùng nhàn nhạt nói.

- Việc này phụ vương ta đã xin chỉ thị Đại Thiên Sư. Trước khi có ý chỉ của Đại Thiên Sư, mặc dù ta không bảo vệ được Bạch Hạo nhưng Trần Hảo Tùng, ngươi dám ra tay lần nữa sao!

Ánh mắt Hồng Trần Nữ ngưng tụ, lộ ra hàn ý.

Trần Hảo Tùng nheo mắt.

Nếu đúng như lời Hồng Trần Nữ nói, Cự Quỷ Vương đã xin chỉ thị Đại Thiên Sư. Như vậy, trước khi có ý chỉ của Đại Thiên Sư, bất kỳ ai cũng không dám động vào Bạch Hạo rồi.

Sở dĩ nói như vậy là vì cả Khôi Hoàng Thành này chỉ có một người có tư cách phớt lờ ý chỉ của Đại Thiên Sư nhưng tư cách này, người kia cũng không dám dùng.

Người này, chính là Khôi Hoàng đương nhiệm.

Bạch Tiểu Thuần hết nhìn Hồng Trần Nữ lại nhìn Trần Hảo Tùng, hắn còn chưa kịp hồi phục tinh thần từ trong tay Trần Hảo Tùng thì lại phải thấp thỏm lo âu, sầu khổ.

- Ta sao lại xui xẻo như vậy...Mạng nhỏ của ta đến cùng là hôm nay có được an toàn không đây...

Biết được việc này đã náo động đến tận chỗ Đại Thiên Sư rồi, lòng hắn đứng ngồi không yên.

Vị Đại Thiên Sư ở Man Hoang này, mặc dù Bạch Tiểu Thuần chưa từng gặp nhưng hắn biết rõ đối phương là ai!

Lúc còn ở Nghịch Hà Tông, sư tôn của Trần Mạn Dao đã từng tìm cách kết nối với Bạch Tiểu Thuần. Bởi vì chỉ hàng lâm được hình chiếu xuống khu vực Thông Thiên Hà khiến hắn không nhìn ra được tu vi lão giả nhưng hôm nay nghĩ lại, loại thủ đoạn cao siêu đó làm sao có thể là hạng người đơn giản.

Trong lòng lo sợ, đầu óc Bạch Tiểu Thuần vận động hết cỡ tính toán xem một khi sự tình không ổn thì làm cách nào chạy ra khỏi Khôi Hoàng Thành này...

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?...

Lúc Bạch Tiểu Thuần lo lắng, Trần Hảo Tùng lấy ra ngọc giản truyền âm cho Đại Thiên Sư. Lão giả bên cạnh cũng trầm ngâm rồi lấy ra ngọc giản.

Bốn phía rơi vào yên lặng nhưng loại im lặng đầy áp bức này khiến Bạch Tiểu Thuần thấy ủy khuất. Hắn cảm thấy hắn rất là vô tội, từ khi đến Khôi Hoàng Thành tới giờ hắn luôn cụp đuôi mà sống nhưng phiền toái cứ kéo tới không ngừng.

Trong lúc tình thế ở đây rơi vào giằng co thì trong hoàng cung, nơi tập trung mọi quyền thế của Man Hoang, có một lão giả nhìn rất bình thường đang khoanh chân ngồi, gương mặt trầm tư.

Lão giả này thoạt nhìn già nua nhưng khí tức trên người hắn thật quỷ dị, tựa như già nua chỉ là vẻ bên ngoài bao bọc một cơ thể khí huyết cực

kỳ sung mãn, một khi tản ra liền có thể bao phủ toàn bộ Khôi Hoàng Thành.

Trên người lão giả chỉ mặc một bộ trường bào trắng mộc mạc nhưng không một ai vì thế mà dám coi thường ông, bởi vì lão giả đó chính là Đại Thiên Sư.

Trong tay Đại Thiên Sư cầm ngọc giản truyền âm, đã có quá nhiều người liên lạc xin chỉ thị ông về việc ở khu tám mươi chín. Việc này vốn không phải chuyện gì trọng đại nhưng lại khiến Đại Thiên Sư suy tính thật lâu.

- Thú vị...

Nửa ngày sau, Đại Thiên Sư bỗng nở nụ cười, chẳng qua nụ cười này vừa lạnh lẽo vừa có ẩn ý nào đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1102: Ta Không Phải Bạch Hạo

- Mọi việc chung quanh tên Bạch Hạo này lại có thể dẫn động phong ba như thế...Cự Quỷ Vương đã nhắm hắn làm con rể nên muốn cứu hắn, Linh Lâm Vương muốn lão phu xử tử kẻ này để dập tắt tơ lòng của con gái, Cửu U Vương thì trù hoạch sát kiếp vì con trai hắn....Có bốn Thiên Vương thì hết ba người liên lụy vào chuyện này"

- Lại càng không cần phải nói chuyện khu tám chín lần này đã oanh động hầu khắp Khôi Hoàng Thành, kéo ra một loạt Thiên Hầu.

- Chỉ một tên Bạch Hạo mà có thể nhấc lên sóng gió thật lớn...Thú vị, mà ngọn nguồn của chuyện này lại là hai hoàng tử không an phận kia.

- Hai hoàng tử kia ở sau màn bày mưu đặt kế, lợi dụng Chu Hoành, dùng Bạch Hạo làm đá kê chân liền khiến cho nhiều người bán mạng như vậy....Mưu kế này dù là hai hoàng tử kia cũng không nghĩ ra được. Thủ đoạn này ngoại trừ Khôi Hoàng, lão phu không nghĩ ra ai khác có thể đùa bỡn khéo được vậy.

Đôi mắt Đại Thiên Sư lóe hàn mang, ngẩng đầu nhìn về phía sâu trong hoàng cung.

- Một con rối không cam lòng, muốn nhân cơ hội này đi móc nối quan hệ sao....

- Đáng tiếc, ngươi không biết tên Bạch Hạo bị ngươi lợi dụng này có rất nhiều bí mật không thể tưởng tượng được. Kẻ này khả năng rất cao chính là...Bạch Tiểu Thuần. Thế nhưng khi lão phu vừa chuẩn bị điều tra

hắn thì hắn lại xuất hiện ngay bên ngoài Khôi Hoàng Thành, lại để ta nhìn thấy....Minh Hoàng Quyền!!

Đại Thiên Sư nheo mắt, việc này khiến lòng ông không thể bình tĩnh.

- Minh Hoàng, là ngươi muốn cho ta thấy sao? Là ngươi muốn ta tin tưởng hắn sao....

Đại Thiên Sư trầm mặc thật lâu, miễn cưỡng đè ép hiềm nghi về Bạch Tiểu Thuần và Minh Hoàng, suy nghĩ lại trở về sự việc ở khu tám chín.

- Xem ra Khôi Hoàng Thành đã an tĩnh quá lâu nên Khôi Hoàng lại động lòng rồi. Văn võ bá quan trong triều lúc này có những kẻ nào...đang ngả về Khôi Hoàng đây?

Tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Đại Thiên Sư, ông cúi đầu nhìn ngọc giản.

- Bạch Hạo này cơ hồ đã đắc tội hết tất cả quyền quý trong Khôi Hoàng Thành rồi. Sau việc ở Luyện Hồn Hồ, đã có rất nhiều người muốn hắn phải chết. Nhưng lão phu lại muốn hắn phải sống, mà còn phải sống cho thật vẻ vang!

Đại Thiên Sư bỗng nhiên nở nụ cười, Bạch Tiểu Thuần đắc tội càng nhiều người lại càng cho thấy hắn cô độc.

- Ngươi là Bạch Hạo cũng được, là Bạch Tiểu Thuần cũng thế, đã không còn quan trọng nữa"

Người như vậy mà bị cô lập thì mới là chuyện tốt với Đại Thiên Sư.

Sau ám chỉ của Minh Hoàng khiến trong tâm tư Đại Thiên Sư đã có xu hướng lôi kéo Bạch Tiểu Thuần. Xảo diệu thay, sau lưng Bạch Tiểu Thuần còn có bóng dáng Cự Quỷ Vương, điều này khiến Đại Thiên Sư càng thêm thỏa mãn.

- Nếu hắn thật sự đã trở thành đạo lữ với Chu Tử Mạch thì ta còn chần chờ. Nhưng bây giờ, hai người bọn họ không có khả năng nữa!

Đại Thiên Sư mỉm cười, hắn biết Bạch Tiểu Thuần là một thanh đao tốt rất thích hợp để mình sử dụng vào lúc này. Thời điểm hắn bị toàn thành áp bức, mình lại trở thành chỗ dựa duy nhất của hắn thì tất nhiên hắn sẽ một lòng một dạ với mình.

Sau khi biết được chuyện Bạch Tiểu Thuần xét nhà hồi ở Cự Quỷ Thành liền nhìn ra được tính cách Bạch Tiểu Thuần là loại nương nhờ quyền thế, có thù ắt báo, đồng thời sẽ giúp mình chặt đứt những kẻ đang âm thầm cấu kết với Khôi Hoàng đi!

Nghĩ tới đây, lòng Đại Thiên Sư đã có chủ ý, ông lãnh đạm nói:

- Người đâu, đi đến khu tám chín truyền pháp chỉ của lão phu: Phong Bạch Hạo làm Giám Sát Sứ, nắm giữ một nghìn quân!

- Bảo hắn tới gặp ta!

Đại Thiên Sư vừa dứt lời thì không gian trước mặt ông vặn vẹo, một thân ảnh mơ hồ bước ra, kinh ngạc với chức vụ Giám Sát Sứ này, sau đó cung kính cúi đầu, nhoáng một cái, biến mất vô tung.

Giờ phút này ở khu tám chín, Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ lo được lo mất, hắn vắt óc cũng không nghĩ ra được kế sách nào ổn thỏa, càng lúc càng nóng ruột.

- Thật sự không có cách nào thì cũng chỉ có thể dốc sức liều mạng đào tẩu thôi. Cũng may Tạo Hóa Đan ta vẫn có thể ăn thêm mấy lần nữa. Còn cả mặt nạ này, vừa chạy ra khỏi Khôi Hoàng Thành ta liền thay đổi bộ dạng.

Thời gian dần trôi, áp lực với Bạch Tiểu Thuần càng lớn, loại cảm giác bản thân như cây cỏ mặc người giẫm đạp này khiến hắn thấy chua chát.

- Cự Quỷ Vương cũng không đáng tin cậy. Nếu hắn thật sự muốn cứu ta thì lập tức dùng truyền tống trận tới đây, ta chẳng phải liền được an toàn sao...

Bạch Tiểu Thuần muốn tự động viên bản thân nhưng chẳng làm thế nào được. Hắn trộm nhìn Hồng Trần Nữ trước mặt và Trần Hảo Tùng trôi nổi trên cao, lặng lẽ lui về phía sau.

Đúng lúc hắn vừa lùi được hai bước thì Trần Hảo Tùng, Hồng Trần Nữ, ngay cả lão giả đứng bên cạnh Trần Hảo Tùng cùng động đậy, đều nhìn về một hướng.

Bạch Tiểu Thuần thấy có biến, cũng vội vàng nhìn theo. Hư vô phía xa đột nhiên vặn vẹo, một người áo đen dần dần hiện ra.

Nháy mắt khi người kia vừa xuất hiện thì hai Thiên Nhân trên trời bỗng nghiêm mặt, ánh mắt Hồng Trần Nữ cũng co rụt lại.

Cả chín vị Thiên Hầu kia cũng run lên, hiển nhiên vô cùng kiêng kị người áo đen này.

Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hoàng, cảm giác bất an đột ngột ập đến khiến trái tim nhảy lên, nghe rõ cả từng tiếng đập liên hồi....giống như một giây sau sẽ lập tức ngừng đập vậy.

- Ngươi chính là Bạch Hạo?

Giọng nói âm lãnh tựa như sát cơ hàng lâm. Bạch Tiểu Thuần đang căng thẳng chợt giật nảy mình như con thỏ nhỏ bị hù dọa.

- Ta không phải Bạch Hạo...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy lên tiếng. Vừa dứt lời, hắn đã phóng người trốn chạy ra xa, cứ như con thỏ bị giẫm đuôi.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh khiến cho mọi người chung quanh đều sửng sốt. Không một ai nghĩ đến chuyện vừa thấy người áo

đen là Bạch Tiểu Thuần liền bỏ chạy như vậy, ngay như người áo đen cũng ngây người ra. Thật sự thì hắn cũng không phải cố ý hù dọa gì Bạch Tiểu Thuần. Bình thường khi hắn nói chuyện cũng âm âm u u như thế, cũng khiến người khác cảm nhận sát khí ngập tràn. Giờ phút này, hắn cũng chẳng nhận ra nguyên nhân khiến Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy chính là ảo giác về sát ý của hắn.

Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần vừa tháo chạy là Trần Hảo Tùng liền dịch bước đuổi theo. Hồng Trần Nữ biến sắc, nàng nghiến răng xông tới ngăn trở Trần Hảo Tùng. Chín đại Thiên Hầu kia cũng nhanh chóng lao ra, tiếng gầm vang vọng xung quanh.

- Bạch Hạo, ngươi trốn không thoát!

- Đại Thiên Sư đã muốn giết ngươi thì trong vòng trời này còn chỗ nào cho ngươi lẩn trốn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1103: Ta Là. Giám Sát Sứ?

Lúc này, ngay như đám thiên kiêu bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ đang nằm dài trên mặt đất cũng vô cùng kích động, cả bọn nhao nhao cười lên ha hả. Chu Hoành càng phấn khởi hơn, hắn cảm thấy trời xanh quả thật có mắt. Nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy, hắn thấy trong lòng khuây khỏa vô cùng.

- Bạch Hạo, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Thấy xung quanh lại nổi loạn, người áo đen liền hít sâu một hơi, thuấn di xuyên qua hư không, vượt qua Trần Hảo Tùng, hiện ra chặn ngay trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, ngươi muốn làm gì!

Vừa hiện hình, hắn tức giận gầm nhẹ.

Bạch Tiểu Thuần muốn khóc luôn, giờ phút này hắn mới nhìn ra gia hỏa này cũng lại là một Thiên Nhân.

- Chết tiệt, thế quái nào mà tự dưng có nhiều Thiên Nhân đến vậy!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ hoe, đối diện với cái chết, hắn sợ quá rú lên, lại bạo phát tốc độ bỏ chạy sang hướng khác.

Thấy Bạch Tiểu Thuần lại tiếp tục trốn chạy, người áo đen lúc này cũng lờ mờ hiểu được rằng chính mình đã khiến hắn hoảng sợ. Dở khóc dở cười, hắn không đuổi theo Bạch Tiểu Thuần nữa mà đứng tại chỗ, cất giọng khàn khàn.

- Truyền pháp chỉ của Đại Thiên Sư...

Mặt mũi của người áo đen không ai nhìn rõ được nhưng thanh âm hắn vang vọng khắp chung quanh.

- Bổ nhiệm Bạch Hạo làm Giám Sát sứ của Khôi Hoàng thành, chấp chưởng nghìn quân.

Trong cuộc đời này, đây là lần hắn tuyên bố pháp chỉ nhanh nhất. Những khi khác, lời nói của hắn đều âm trầm chậm chạp khiến cho người nghe cảm thấy bị áp lực nặng nề như bị đè ép ở dưới thiên uy. Nhưng trong tình huống trước mắt, hắn đành cười khổ vội vàng nói nhanh.

Lời nói vừa dứt, bốn phía lập tức tĩnh lặng như tờ, cả đám Thiên Hầu đang truy kích Bạch Tiểu Thuần đều trợn tròn mắt, không tin vào tai mình.

- Giám Sát... sứ?!

Vừa tránh được Hồng Trần Nữ, Trần Hảo Tùng đang tính truy đuổi theo Bạch Tiểu Thuần thì nghe được lời tuyên chỉ. Lão lập tức khựng lại, quay đầu nhìn về người áo đen, trên mặt lộ rõ vẻ không thể tin nổi. Lão già Thiên Công bên cạnh thì nhướng mắt như chợt suy nghĩ gì đó.

Về phần Hồng Trần Nữ, nàng ngẩn cả người nhận thấy chuyện này vượt ngoài sức tưởng tượng. Nàng vốn dĩ mong đợi Đại Thiên Sư sẽ nể mặt Cự Quỷ Vương mà hạ lệnh để yên cho Bạch Tiểu Thuần có thể quay về Cự Quỷ thành. Thật không ngờ rằng, Đại Thiên Sư lại phong Bạch Tiểu Thuần làm Giám Sát sứ.

Thân phận Giám Sát sứ này không phải chuyện đùa, thẳng thắn mà nói, đây chính là giám sát tất cả quyền quý của triều đình Khôi Hoàng. Chức phận này quyền lợi to lớn, đủ khiến người khác phải sợ hãi. Trước đây, lúc quật khởi, Đại Thiên Sư đã từng an bài một người đảm nhiệm chức vụ này. Người này giữ chức trong trăm năm, giết chóc rất nhiều,

nhấc lên vô số gió tanh mưa máu, chấn nhiếp quyền quý toàn triều, vẫn còn khiến lòng người sợ hãi mãi đến nay.

Cuối cùng, khi thấy triều đình đã yên ổn, Đại Thiên Sư mới hủy bỏ chức vị Giám Sát sứ và khiến người kia đi theo bên mình, trở thành gia thần của mình. Mà người đó, chính là vị áo đen này. Sau đấy, vị trí Giám Sát sứ bị bỏ trống, đến tận bây giờ thì lại bổ nhiệm cho Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này, toàn bộ cường giả của các gia tộc cũng như đám thiêu kiêu nằm lăn trên mặt đất, tất cả đều há hốc mồm, đứng hình toàn diện. Qua đi một khắc, cả đám la lên thất thanh.

- Chuyện... chuyện này... sao có thể như vậy?!

- Giám Sát sứ... chấp chưởng nghìn quân...

Không cần phải nói người khác, đến Bạch Tiểu Thuần cũng thế. Hắn vốn đang gấp rút tháo chạy, sau khi nghe rõ thì bước chân cũng khựng lại rồi ngừng hẳn. Hắn trợn mắt há mồm.

- A?

Bạch Tiểu Thuần ngốc mặt ra, hoàn toàn bối rối. Hắn chẳng những không bị hại gì mà lại còn được tấn chức.

- Chuyện này...

Nhất thời, đầu óc Bạch Tiểu Thuần mịt mù không dám tin tưởng. Sau khi chú ý rằng xung quanh không còn ai đuổi theo mình nữa hắn mới quay người lại, thận trọng nhìn người áo đen ở phía xa. Thấy người ấy vẫn đang nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút rồi hỏi.

- Ta là... Giám Sát sứ?

Người áo đen dùng ánh mắt cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần, không khỏi có chút đau đầu. Hắn tự hỏi không biết có phải Đại Thiên Sư đã hạ

sai pháp chỉ hay không, tên này làm sao có thể là một Giám Sát sứ sẽ khiến cho quyền quý toàn triều sợ hãi cho được. Tuy nhiên, hắn không dám chất vấn pháp chỉ của Đại Thiên Sư, giờ phút này chỉ có thể thở dài gật đầu nhẹ.

- Nếu như ngươi chính là Bạch Hạo thì ngươi sẽ là Giám Sát sứ. Còn nếu không phải thì ta rất muốn hỏi ngươi, vì cái quái gì mà ngươi bỏ chạy? vì chột dạ?

Hắn tức giận nói.

Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn, sau khi xác định rằng không phải mình nằm mơ thì hắn trấn tĩnh rất nhanh, hít sâu một hơi, ngẩng đầu hất tay áo, ngạo nghễ mở miệng.

- Ha ha, chuyện này... Khục khục, Bạch mỗ hiển nhiên biết rằng Đại Thiên Sư coi trọng ta, ta bỏ chạy chẳng qua vì muốn biết xem, trước khi Đại Thiên Sư truyền pháp chỉ, những ai muốn đuổi cùng giết tận ta.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đã lau sạch toàn bộ thấp thỏm lo âu trước đây, nét mặt không còn một chút u sầu, toàn thân hiện rõ vẻ trang nghiêm đầy chính khí.

- Hừ hừ, biểu hiện của các ngươi, Bạch mỗ sẽ ghi nhớ.

Bạch Tiểu Thuần vênh mặt, quét mắt nhìn những người xung quanh.

- Cả các ngươi nữa, vừa rồi cả đám đều rất phấn khích phải không! Bạch mỗ đã thấy rõ.

Hắn lại đưa mắt nhìn đám người Chu Hoành. Mặt hắn nghiêm nghị, chính khí chạy rần rần.

- Còn Tử Mạch... Lần này, Bạch mỗ thật cảm ơn ngươi đã tới giúp ta. Ta quả đã không nhìn lầm a, ngươi đúng là một cô gái tốt.

Bạch Tiểu Thuần quay sang phía Hồng Trần Nữ, hắn thật sự muốn nói lời cảm ơn chân thành từ đáy lòng nhưng nghĩ đến thân phận mình bây giờ đã khác, nên lại ra dáng vẻ của một đại nhân vật, hếch cằm cất tiếng.

Sắc mặt Hồng Trần Nữ cau có, ngẫm nghĩ cái gọi là "một cô gái tốt", nàng suýt nữa không khống chế được tính khí, giờ phút này chỉ nghiến răng hừ lạnh một tiếng.

Một màn đảo lộn này khiến cho sắc mặt Trần Hảo Tùng rất khó coi, chín Thiên Hầu xung quanh cũng đều hốt hoảng thầm. Còn đám Chu Hoành trên mặt đất thì điên cuồng mắng mỏ trong lòng, bọn chúng đều cảm thấy tên Bạch Hạo này quá vô sỉ, vừa rồi rõ ràng còn bỏ chạy như thỏ đế thế mà giờ này lại dối lừa nghiêm trang, đúng là thay đen đổi trắng, hoán đảo càn khôn.

Người áo đen lại lần nữa có thêm nhận thức về Bạch Tiểu Thuần, hắn không khỏi cảm thấy pó tay nhưng rồi cũng lười để tâm đến những lời của Bạch Tiểu Thuần, hắn chỉ nhàn nhạt mở miệng.

- Được rồi, theo ta đi gặp Đại Thiên Sư.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1104: Ngươi Có Dám Hay Không? (Thượng)

Nói xong, hắn liền xoay người rời đi. Hắn thật sự không muốn lưu lại chỗ này lâu hơn, chỉ cần nghĩ đến sự tình rối ren hôm nay hắn đã cảm thấy mọi chuyện đều hoang đường.

Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng yên lòng, hắn biết rằng nguy hiểm đã chuyển thành an rồi. Đối với việc các Thiên Nhân muốn giết mình, hắn cũng không cần phải làm lớn chuyện.

- Ta vậy mà lại trở thành Giám Sát sứ...

Thoạt nhìn thì Bạch Tiểu Thuần có vẻ lạnh lùng nghiêm nghị nhưng thực tế thì trái tim nhỏ của hắn vẫn còn đập thình thịch trong kinh hoàng, không thể bình tĩnh được. Cố nén sự oán thán trong lòng, hắn hít sâu ngẩng đầu, nghêng ngang bay theo người áo đen, hướng thẳng đến hoàng cung.

Đám người dưới mặt đất trầm mặc, giờ này trong lòng dù có phiền muộn hay hoảng sợ thế nào thì cũng chỉ có thể tản đi. Phút chốc, các gia tộc đều đã đem thiên kiêu của nhà mình rời đi. Nơi này rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Về phần Chu Hoành, sau khi được người khác giúp đỡ đứng dậy, trong sự yếu ớt, hắn gấp rút sắp xếp để trở về Cửu U thành. Hắn không dám lưu lại ở Khôi Hoàng thành nữa. Chỉ vừa nghĩ đến chuyện Bạch Tiểu Thuần chẳng những không chết mà còn được bổ nhiệm làm Giám Sát sứ, hắn thật sự hoảng sợ.

Chu Hoành vừa hoang man vừa tức giận. Hắn liên tục hai lần bị hút đến chỉ còn lại một tia sinh cơ, ấy thế nhưng Bạch Hạo chẳng những không có việc gì mà còn phong sinh thủy khởi, liên tiếp trèo cao, bây giờ còn lọt vào mắt Đại Thiên Sư, được bổ nhiệm vào chức vị Giám Sát Sứ vô cùng đáng sợ trong truyền thuyết kia.

Chẳng những Chu Hoành e dè mà tất cả thiên kiêu quyền quý cùng gia tộc của bọn hắn đều rúng động. Một tên tiểu nhân vật không đáng để mắt đột nhiên biến hóa nhanh chóng trở thành một tồn tại mà họ không thể không để tâm đến.

Chuyển biến đột ngột này làm cho tất cả nhất thời không thể tiếp thu được nhưng theo việc này truyền ra, đám hồ ly quyền quý kia cũng bắt đầu dò dẫm được ý tứ của Đại Thiên Sư...

- Trời sắp nổi bão rồi...

Không biết là người nào mở miệng cảm thán. Những lời này nhanh chóng lưu truyền trong Khôi Hoàng Thành.

Linh Lâm Vương sau khi nghe tin thì trầm ngâm hồi lâu, sau đó không còn cấm túc con gái Hứa San nữa.

Sau khi Chu Hoành trở về, Cửu U Vương tìm cách cứu chữa xong thì nghiêm khắc ra lệnh không cho phép hắn bước ra khỏi Cửu U Thành nửa bước.

Tin tức này cũng nhanh chóng truyền tới Cự Quỷ Thành. Cự Quỷ Vương ngồi lặng trên vương vị thật lâu, sắc mặt không ngừng biến hóa, cuối cùng than nhẹ một tiếng:

- Thiên Sư muốn người, ta có thể không cho sao...

Cự Quỷ Vương lắc đầu, sắc mặt phức tạp.

Còn Hồng Trần Nữ sau khi trở về Cự Quỷ quân đoàn thì nghiêm túc cân nhắc lại mọi chuyện ngày hôm nay rồi rút ra đáp án cho bản thân.

Có thể nói, cả Khôi Hoàng triều đã dấy lên vô số mạch nước ngầm sau quyết định bổ nhiệm của Đại Thiên Sư.

Một nơi sâu trong hoàng cung, trong một đại điện tráng lệ, Khôi Hoàng thân mặc long bào đang ngồi trên ngai vàng. Sau khi nghe được tin này thì thân thể cứng nhắc, hai tay gắt gao nắm lấy tay vịn đầu rồng.

Khi bốn phương sôi trào tin tức thì Bạch Tiểu Thuần đang dè dặt đi theo sau lưng người áo đen về phía hoàng cung. Sau khi kinh hỉ thì hắn lại bắt đầu căng thẳng lo nghĩ về vị Đại Thiên Sư bí hiểm kia.

Trên đường đi, dù không thấy rõ mặt người áo đen nhưng Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận được sự khắc nghiệt và âm trầm trên người đối phương. Hắn cảm thấy hơi áp lực nên đang tính trò chuyện một chút để hóa giải bầu không khí. Người áo đen như có thể nhìn ra suy tính trong đầu Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp chặn họng:

- Từ giờ đến lúc triệu kiến Đại Thiên Sư, ngươi im miệng cho ta!

Lời này vừa nói ra, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không hài lòng. Hắn bây giờ đường đường là Giám Sát Sứ đấy! Thế nhưng nghĩ đến đối phương là Thiên Nhân mà còn là người thân tín của Đại Thiên Sư nên hắn lại tự an ủi rằng mình bây giờ có hơi yếu thế chứ không phải mình sợ đối phương...

Bạch Tiểu thuần âm thầm hừ một tiếng:

- Cái tên gia hỏa thấy không rõ mặt kia rõ ràng cố ý bịp ta! Bộ dạng lúc hắn tuyên pháp chỉ tràn ngập sát cơ, đây là cố ý làm ta sợ còn gì...

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy giận nhưng hắn biết chừng mực, không lộ ra mặt chút nào, chỉ lặng lẽ theo bóng lưng kia đi dần đến hoàng cung.

Hoàng cung rộng lớn, xa hoa như chốn tiên cảnh nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình đâu mà ngắm cảnh. Hắn âm thầm nhớ kỹ

lộ tuyến. Không bao lâu sau, người áo đen đi đến trước một đại điện trong hoàng cung.

Đại điện này thoạt nhìn rất bình thường, không có những vật phẩm trang trí xa hoa mà bày biện theo lối cổ, toát lên cảm giác tang thương của năm tháng. Bên ngoài quảng trường trước cửa đại điện có đặt một cái đỉnh lớn, hương khói lượn lờ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ngó chung quanh không thấy bóng dáng ai, nơi đây vắng lặng như chốn không người.

- Chờ chỗ này!

Người áo đen buông lại một câu rồi nhoáng cái biến mất. Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn đóng im ỉm trước mặt, yên lặng chờ đợi.

Tự nhiên hắn cảm thấy đại điện này giống như một con hung thú, lúc này đang ngưng mắt dò xét mình.

Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống một ngụm nước bọt, nói không căng thẳng là nói dối, chẳng qua hắn vẫn nghĩ là mình tạm thời sẽ không có chuyện gì. Nếu Đại Thiên Sư thật sự muốn gây bất lợi cho mình thì cũng không cần phiền toái như vậy. Trong Khôi Hoàng Thành này, Đại Thiên Sư muốn bắt mình thì quá dễ dàng.

Trong lúc chờ đợi, Bạch Tiểu Thuần cũng thầm suy tính xem nên dùng thái độ gì khi gặp Đại Thiên Sư

- Vuốt mông ngựa xem chừng cũng không tốt. Cự Quỷ Vương còn chịu nghe lời nịnh nọt nhưng Đại Thiên Sư thì không biết có chịu ăn hay không. Khi gặp ta, hắn ắt là sẽ ra vẻ uy nghiêm, có khi còn quát tháo nữa...

Bạch Tiểu Thuần sầu não. Đang suy tư, bỗng hắn mơ hồ cảm nhận được có gì đó khác lạ, làm như có ánh mắt ai đó đang nhìn mình, nhịn

không được hắn ngẩng đầu nhìn lên. Trong tầng mây phía trên, một đầu rồng cự lớn đang cúi xuống nhìn mình, hai mắt rồng nhấp nhoáng tinh quanh, thần sắc đầy tò mò.

Cùng lúc đó, một cỗ uy áp giáng xuống. Uy áp này còn mạnh hơn cả Trần Hảo Tùng, khiến Bạch Tiểu Thuần nhận ra con rồng này... e là có thể so với Bán Thần.

Lúc trước, khi vừa tới Khôi Hoàng thành, Bạch Tiểu Thuần cũng đã thấy con rồng này nhưng khi ấy là nhìn từ rất xa. Bây giờ, do hoàng cung vốn lơ lửng giữa không trung nên đầu rồng chỉ cách Bạch Tiểu Thuần không đến trăm trượng nên hắn có thể nhìn rất rõ ràng, thấy được đến từng phiến vẩy.

Khoảng cách gần như thế khiến Bạch Tiểu Thuần có chút hoảng sợ, hắn vội lộ vẻ thân thiện, giơ tay vẫy chào con rồng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1105: Ngươi Có Dám Hay Không? (Hạ)

- Ngươi mạnh khỏe a...

Bạch Tiểu Thuần vừa dứt lời thì tinh quang trong mắt của đầu rồng khổng lồ kia chớp nhẹ, rồi Bạch Tiểu Thuần cảm thấy một trận cuồng phong đập tới mặt. Trong chớp nhoáng, con rồng này lại cúi sát xuống, cái đầu chỉ cách Bạch Tiểu Thuần không đầy nửa trượng.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hoảng sợ nhìn trân trân vào con quái vật khổng lồ trước mặt, hắn thậm chí còn có thể nghe được tiếng hô hấp của nó. Con rồng thì tựa hồ như đang nghe ngóng gì đấy trên người Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nó lộ vẻ hiếu kỳ mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần hoảng vía đến muốn khóc luôn. Hắn thận trọng từ từ lui lại một bước, nhưng hắn vừa lui thì đầu rồng lại tiến sát một bước. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy da đầu tê dại, gắng gượng nặn ra vẻ thân thiện, đang tính nói gì đó thì một giọng nói già nua từ bên trong tòa đại điện ung dung truyền ra.

- Hắn rất thích ngươi.

Bạch Tiểu Thuần giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thì thấy cửa đại điện đã mở ra từ lúc nào rồi. Sâu bên trong đại điện, một lão già ngồi ở đấy. Lão giả này mặc trường bào màu trắng, trông như một vị thần có thể thu hút mọi ánh nhìn của người khác, tất cả những gì khác đều không còn ý nghĩa. Cơ hồ như khi hắn xuất hiện, dù là đêm đen cũng trở thành ánh sáng.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác như muốn ngừng thở, trong lòng run lên. Trước mắt hắn chính là người đã từng phóng hình ảnh hàng lâm đến Nghịch Hà tông trước đầy. Sư tôn của Trần Mạn Dao.

Dù rằng hắn chưa từng bái kiến Đại Thiên Sư nhưng lúc này đây hắn ý thức được chính thị là đối phương, vì vậy hắn lập tức ôm quyền trịnh trọng cúi đầu.

- Ty chức Bạch Hạo, xin bái kiến Đại Thiên Sư.

- Vào đi.

Đại Thiên Sư mỉm cười, không có uy nghiêm như Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng trước đó mà ngược lại giống như một lão nhân bình thường. Thậm chí khi vừa nở nụ cười kia thì cái phong thái thần thánh nọ cũng lập tức tiên tan vô tung vô ảnh.

Người này không giống như Cự Quỷ Vương, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thấp thỏm. Hắn lập tức đi vào đại điện, trong đầu ngầm suy tính xem nên dùng thái độ gì. Thấy hắn đi vào, con rồng kia cũng thu hồi ánh mắt, mang theo nghi hoặc chậm rãi về lại tầng mây.

Bên trong đại điện, Bạch Tiểu Thuần như đang đối mặt với vực sâu, lòng hắn khẩn trương đến cực hạn nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách ứng biến gì cho đúng chỉ có thể chấp nhận là tùy hoàn cảnh mà cơ biến thôi.

Tuy nhiên, Đại Thiên Sư căn bản là không chút để tâm đế dáng vẻ của Bạch Tiểu Thuần, lão ngồi tại chỗ, ánh mắt quét qua Bạch Tiểu Thuần rồi khàn khàn cất tiếng.

- Ta hỏi ngươi một câu...

- Ngươi có dám hay không... Đi tra hỏi các quyền quý của toàn triều, đến cùng là người nào dám... quấy rầy sự thanh tu của Khôi Hoàng.

Những lời này hắn nói rất chậm, nhưng mơ hồ có một khí thế trấn nhiếp hòa nhập cùng toàn bộ đại điện hình thành nên thứ áp bách khó

miêu tả, phủ trên thân Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy thì trân mắt nhìn, trong lòng lập tức kích động. Hắn nghĩ đến chuyện mình có thể báo thù, điều tra toàn triều văn võ, tự mình quyết định xem ai là người cấu kết đến hay không. Khi đó, tất nhiên chẳng ai dám trêu chọc đến mình.

Nghĩ vậy, hắn phấn khởi, không chút chần chờ, mạnh mẽ vỗ ngực, lớn tiếng nói.

- Đại Thiên Sư không cần hỏi ta có dám hay không, chỉ cần Đại Thiên Sư mở lời, Bạch Hạo ta cái gì cũng dám làm. Đừng nói là điều tra những quyền quý kia, cho dù là phải thăm dò Khôi Hoàng, ta cũng dám!

Những lời này, Bạch Tiểu Thuần nói dõng dạc, lại còn đập ngực bang bang.

Thấy vậy, thần sắc Đại Thiên Sư không khỏi có chút quái dị, trong mắt lộ vẻ hài hước. Lão nhìn Bạch Tiểu Thuần, không nhịn được hỏi.

- Ngươi không sợ?

- Ơ... Tu vi của Khôi Hoàng là gì?

Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút rồi cẩn thận hỏi lại.

- Thiên Nhân...

- Đại Thiên Sư đối với ta ân trọng như núi. Mạng ta là do Đại Thiên Sư ban cho, nếu không Bạch Hạo hiện tại không chừng đã ở dưới suối vàng rồi. Mặc dù Thiên Nhân có thể dễ dàng bóp chết ta, nhưng Bạch Hạo không thể cúi đầu trước cái ác. Ngoài ra Đại Thiên Sư sao có thể để tiểu hài tử trung thành và tận tâm như ta bị khi dễ chứ?

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục vỗ ngực nói ra, thuận tiện nói ra những lời đã từng sử dụng với Cự Quỷ Vương để thăm dò tính khí của Đại Thiên Sư.

Hắn không quan tâm Khôi Hoàng cũng như việc phải đụng chạm với đám quyền quý triều đình. Chuyện xảy ra vừa rồi đã làm hắn hoàn toàn ở thế đối lập với giới quyền quý ở Khôi Hoàng thành. Về đường lui của mình hắn cũng đã xác định phương hướng. Đến nước này thì làm cái gì cũng được, hắn chỉ cần tranh thủ thời gian để đột phá tu vi rồi lập tức chạy trốn. Đến lúc đó ai muốn tìm hắn thì cứ vượt qua Trường Thành đến được Thông Thiên Hà hãy nói chuyện.

Nghĩ tới đây thì trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm yên ổn. Hắn cảm thấy Đại Thiên Sư rất tốt khi ban cho mình chức vụ này. Giám Sát sứ có quyền lợi to lớn làm hắn càng thêm vui vẻ. Việc tốt như vậy chắc chắn không xảy ra nhiều a, liệu mình có nên thừa cơ vuốt mông ngựa hay không đây...

Vẻ mặt Đại Thiên Sư càng lúc càng kỳ lạ. Lúc trước hắn đã nghe qua về Bạch Hạo khi còn ở Cự Quỷ thành. Hiện tại chứng kiến tận mắt, hắn cảm thấy lời đồn đại vẫn sai lệch nhiều lắm. Gia hỏa này đâu chỉ có nịnh nọt mà thực sự là biết tận dụng mọi thứ, trình độ luồn cúi đã đạt tới mức lỗ nào cũng có thể chui vừa.

Cho dù như thế nhưng Đại Thiên Sư rất hài lòng với câu trả lời của Bạch Tiểu Thuần. Vẻ mặt hắn dần trở nên vui vẻ, nhưng nụ cười kia thế nào cũng có vẻ bí hiểm, giống như có thể nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi đi đi, ra ngoài sẽ có người dẫn ngươi đến Giám Sát phủ, chỗ đó...là chỗ ở sắp tới của ngươi.

Đại Thiên Sư nhàn nhạt mở miệng, tay áo vung lên làm cho bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần xảy ra biến hóa. Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần thấy mình đã ở bên ngoài hoàng cung. Người mặc áo đen lúc trước đứng ngay ở đó, hắn hoàn toàn không ngạc nhiên với việc Bạch Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện mà xoay người đi về phía trước.

Bạch Tiểu Thuần còn đang sững sờ vì thủ đoạn dịch chuyển vị trí của Đại Thiên Sư, quan trọng nhất là hắn còn chưa kịp nói... một đống lời

hay ho đã chuẩn bị từ trước.

- Được rồi, để lần sau làm một lần cho xong, ta sẽ nói để Đại Thiên Sư nghe cho đã đời, nếu không ta cũng không biết phải vỗ mông ngựa như thế nào nữa.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần cũng đành chịu phải bỏ qua. Hắn ngẩng đầu ngạo nghễ rồi nghênh ngang đi theo thân áo đen thân ảnh phía xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1106: Chẳng Lẽ Nơi Này Có Ma!

Lúc hai người rời đi, Đại Thiên Sư lại nhìn về phía sâu trong hoàng cung. Ánh mắt âm u của hắn hiện ra vẻ thâm sâu không lường được.

- Mang trong mình huyết mạch hoàng tộc của Nhất Đại Khôi Hoàng... Chẳng lẽ đã yên ổn quá lâu? Ngươi cần gì phải dấy lên gió tanh mưa máu ở Khôi Hoàng thành một lần nữa chứ.

Đại Thiên Sư lắc đầu rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Giám Sát phủ thực sự không phải ở phía trên mà ở phía dưới hoàng thành! Nói một cách chính xác thì nó nằm ở khu vực trung tâm, thuộc vào khu thứ bốn!

Sau khi rời khỏi hoàng thành, Bạch Tiểu Thuần bay theo người áo đen. Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy một tòa phủ đệ sừng sững ở khu thứ bốn.

Tòa phủ đệ này chiếm diện tích không nhỏ lại nằm ở vị trí náo nhiệt trong thành. Thế nhưng toàn bộ đường phố xung quanh lại không có ai đi lại. Bất kỳ người đi đường nào tới gần đây đều lách qua. Dường như chỗ này có thứ gì đó vô cùng khủng bố khiến cho bọn họ không dám đến gần.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ tòa phủ đệ này là một màu đen có khí tức âm lãnh dày đặc và cực kỳ nồng đậm, giống như một đầu tuyệt thế hung thú nằm đó khiến người ta cảm thấy tê dại da đầu.

Sau khi nhìn thấy tòa phủ đệ này, Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi hít vào một hơi. Hắn nhìn ra nơi đây tràn ngập âm khí mãnh liệt, hiển nhiên

ở chỗ này đã xảy ra rất nhiều lần giết chóc, khiến cho không gian cũng trở nên âm u không tiêu tan trong thời gian dài.

Bề ngoài Giám Sát phủ có phần giống với nha môn trong phàm tục, nhưng điểm khác là ở trước cửa có hai pho tượng lớn mặc áo giáp màu đen, thân thể chúng tỏa ra chấn động cường hãn. Tuy là tượng nhưng đôi mắt lại rất linh động, giống như thủ hộ tòa phủ đệ này đồng thời chú ý khi có người tới gần. Khi người áo đen và Bạch Tiểu Thuần đến trước cửa thì hai pho tượng này chỉ liếc mắt nhìn qua rồi thu hồi không quan tâm đến nữa.

Bạch Tiểu Thuần đã có nhận thức sâu hơn về Giám Sát phủ. Hai pho tượng này mặc dù hắn nhìn không rõ nông sâu, nhưng chấn động tỏa ra từ thân thể chúng rõ ràng... có thể so với Thiên Nhân!

- Pho tượng có thể so với Thiên Nhân...

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt. Hắn cảm thấy mình buôn bán có lãi rồi, nếu không phải có người áo đen đi cùng thì hắn còn muốn tiến lên kiểm tra hai pho tượng.

Cửa lớn của Giám Sát phủ cũng là màu đen. Hiện tại chỉ mở một nửa, thông qua đó có thể thấy con đường trải đá xanh bên trong lẫn lầu các đình viện, nhưng lại không thấy một bóng người nào.

Sau khi cùng người áo đen đi vào bên trong, Bạch Tiểu Thuần nhận thấy bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước. Hắn thử dò xét khắp nơi một lần vì trong lòng hắn cảm thấy dù Giám Sát phủ có âm trầm và kinh khủng đến mức nào thì như thế này cũng an tĩnh quá mức.

- Đây chính là Giám Sát phủ! Bạch Hạo, ngươi tự giải quyết cho tốt.

Ánh mắt người áo đen đảo qua bốn phía một lượt như nhớ lại sau đó ném tới một lệnh bài màu đen.

Bạch Tiểu Thuần nhận lấy lệnh bài. Hắn đang định mở miệng hỏi han tình hình nhưng người áo đen đã biến mất không còn tăm hơi.

Hiện tại ở đây cũng chỉ còn lại một mình Bạch Tiểu Thuần. Hắn trợn to mắt, ngơ ngác nhìn lệnh bài trong tay rồi gãi đầu một cái.

- Chỉ vậy thôi ư?

Bạch Tiểu Thuần rất bất mãn vì thân phận của mình cao như vậy mà gã áo đen này lại lãnh đạm như thế. Chẳng qua cân nhắc việc đối phương là tâm phúc của Đại Thiên Sư, hắn mới hừ nhẹ một tiếng.

- Mà thôi mà thôi, Đại Thiên Sư tốt với ta như vậy, ta không so đo với hắn.

Bạch Tiểu Thuần cầm lấy lệnh bài rồi nhìn bốn phía. Hắn tản ra thần thức nhưng phát hiện nơi đây tồn tại áp chế khiến cho phạm vi thần thức của hắn ở đây giảm đến chín phần mười.

- Giám Sát phủ này sao lại quỷ dị như vậy.

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương. Thần thức hắn dung nhập vào bên trong lệnh bài nhưng lại phát hiện lệnh bài kia cần phải luyện hóa. Hơn nữa do chất liệu đặc thù nên kể cả với tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng không thể luyện hóa nhanh chóng được. Hắn ước chừng phải mất ít nhất mười canh giờ mới có thể hoàn toàn luyện hóa thành công.

Bạch Tiểu Thuần chần chừ mất một lúc rồi hô lên.

- Ở đây có người không?

- Có ai hay không a!

Bạch Tiểu Thuần vừa hô hào vừa đi thẳng về phía trước, nhưng hắn đi quá nửa tòa phủ đệ này cũng không nhìn thấy một bóng người nào. Việc này khiến Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên đồng thời cảm thấy không đúng.

- Không thể đến một người cũng không có a...

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, toàn lực tản ra thần thức rồi tăng tốc đi về phía trước. Đến khi hoàng hôn buông xuống, cuối cùng hắn cũng đi hết một vòng Giám Sát phủ.

Bao gồm từng cái đại điện, từng phòng ở, nhưng mặc cho hắn đã tìm toàn bộ cũng không thấy bất kỳ ai ngoại trừ bản thân.

Việc này làm cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Hắn cảm thấy trình độ quỷ dị nơi đây thật không thể tưởng tượng.

- Chẳng lẽ toàn bộ Giám Sát phủ chỉ có một mình Giám Sát sứ sao...

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trực giác của hắn cảm thấy nơi đây... trừ mình ra thì vẫn có không ít khí tức. Những khí tức này như có như không đồng thời dường như nằm giữa ranh giới sinh tử. Chính điều đó làm cho hắn không tìm được một ai cả.

- Chẳng lẽ nơi đây có ma!

Bạch Tiểu Thuần giật mình. Liên tưởng tới lăng mộ của Khôi Hoàng, hắn cảm thấy dựng tóc gáy, sắc mặt thay đổi rồi quay người nhìn về phía sau lưng. Sau khi phát hiện không có người ở phía sau, cũng không có người giấy dán trên lưng thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng hôn buông xuống, tòa phủ đệ này cũng dần dần đen kịt khiến cảm giác âm trầm trở nên mãnh liệt hơn. Bạch Tiểu Thuần muốn rời khỏi nhưng hắn kinh hãi khi phát hiện không thể đi ra được khỏi đây!! Chỗ này lại có cấm chế vô hình phong tỏa tất cả.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã thật sự sợ hãi. Hắn càng lúc càng cảm thấy Giám Sát phủ này không bình thường. Thử lại vài lần nhưng không có cách nào đi ra ngoài, Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian tìm một

gian lầu các. Sau khi mở cửa, nhìn bốn phía trống trải nhưng lại không vương chút bụi bặm nào cả, hắn vội cuống cuồng ngồi xuống.

- Xem ra phải luyện hóa lệnh bài kia mới có thể biết được bí mật trong Giám sát phủ.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn lệnh bài. Hiện tại hắn đã luyện hóa được ba thành.

Hắn nghiến răng vận chuyển tất cả tu vi, sử dụng toàn lực để luyện hóa.

- Cần phải nhanh lên, ta có cảm giác không ổn, chỗ này khi về đêm sợ là... có ma a.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1107: Chúng Ta Là Người Một Nhà

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, thậm chí càng lúc càng cảm thấy bất mãn với người áo đen vì đưa cho mình cái lệnh bài khó luyện hóa như vậy. Thế nhưng hiện tại hắn cũng hết cách, chỉ có thể liều mạng đẩy nhanh tốc độ luyện hóa.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần liều mạng luyện hóa lệnh bài thì màn đêm dần phủ xuống. Không gian tĩnh lặng đến mức một cây trâm rơi trên mặt đất cũng sẽ tạo ra âm thanh lanh lảnh vang vọng.

Chung quanh càng yên tĩnh thì nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng sợ hãi, hô hấp cũng trở nên bất ổn. Hắn vội vã luyện hóa lệnh bài, đột nhiên hắn nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài lầu các.

Bạch bạch....Bạch bạch....

Tiếng bước chân tựa như tiếng tim hắn đang đập bình bịch thật rõ ràng. Bạch Tiểu Thuần có thể xác định đây là tiếng bước chân nhưng khi hắn tản thần thức ra tìm kiếm thì lại không thấy một ai.

Điều này khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần sắp vỡ ra đến nơi.

- Chuyện này....chuyện này ma quái quá....

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc rồi. Ngoại trừ sợ chết thì đời này hắn sợ nhất là ma quỷ. Dù hắn đã là Thiên Đạo Nguyên Anh nhưng vẫn không thể xua đuổi được nỗi ám ảnh này, Bạch Tiểu Thuần vội vàng móc một nắm phù văn ra dán lên khắp người.

Mớ phù văn này là hắn mua từ hồi còn ở Nghịch Hà Tông. Lúc chạy trốn trong Khôi Hoàng lăng kia đã dùng kha khá, cũng có chút tác dụng. Lúc này hắn cũng mặc kệ cái gì bại lộ với không bại lộ, huống hồ còn có mặt nạ che lấp. Bạch Tiểu Thuần dán kín cả người nhưng vẫn không thấy an tâm hơn, hắn lại vội vàng luyện hóa tiếp, hai mắt chốc chốc lại đảo quanh bốn phía, rất sợ đột nhiên nhìn thấy một cái mặt người xuất hiện bên cạnh.

- Ta là Giám Sát Sứ mà. Nơi này là Giám Sát phủ, sao...sao có thể như vậy...Không thể nào...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy lẩm bẩm, bỗng nhiên tiếng bước chân bên ngoài ngày càng nhiều, tựa như đang có thiên quân vạn mã bao vây lâu các này.

Bạch Tiểu Thuần muốn điên rồi!

- Nhiều quỷ như vậy là sao!!!

Mặt hắn tái mét, đúng lúc mất hồn mất vía thì có tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa đều đặn theo quy luật, gõ liên miên không dừng lại chút nào. Lông tơ hắn dựng hết cả lên, nhìn chằm chằm cánh cửa.

Hồi lâu sau, tiếng bước chân lại vang lên nhưng nghe như đám thiên quân vạn mã này đang bỏ đi.

Lại chờ thật lâu, thật lâu sau, Bạch Tiểu Thuần xác định bên ngoài không còn âm thanh nào nữa mới lau mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy hơi mất mặt, hắn đường đường là Thiên Đạo Nguyên Anh, ở Man Hoang này còn là Luyện Hồn Sư, mỗi lần luyện hỏa dung nhập không biết bao nhiêu oan hồn thế mà lại để cho bọn quỷ khi dễ. Bạch Tiểu Thuần thầm khinh bỉ chính mình.

- Gì chứ! Bạch gia gia ta mà sợ quỷ à? Ta không ra tay chẳng qua vì còn chưa luyện hóa hết lệnh bài, lo lắng gây ra hiểu lầm gì đó thôi

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây đột nhiên hết thấy xấu hổ, đang định tiếp tục luyện hóa thì....

Cửa phòng truyền đến một tiếng nổ mạnh, bị một lực lượng từ bên ngoài phá bung cánh cửa, gió đêm lạnh lẽo ập vào mặt dọa Bạch Tiểu Thuần thét lên chói tai, tu vi toàn thân bộc phát, thân thể cấp tốc lui về phía sau, rống to:

- Ta là Giám Sát Sứ, chúng ta là người một nhà!!

Cũng không biết có phải tiếng gào của Bạch Tiểu Thuần có tác dụng không mà sau khi cửa bị bật mở, không có thêm động tĩnh gì nữa. Bên ngoài trời tối đen như mực, không có bóng người nào, không gian tĩnh lặng chỉ có tiếng gió thổi qua tán cây nghe xào xạc.

Bạch Tiểu Thuần vã mồ hôi, khí tức cũng hỗn loạn rồi. Từ cửa phủ có thể nhìn rõ Khôi Hoàng Thành về đêm. Trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần thì khu tám chín lúc trước vô cùng náo nhiệt, càng không cần phải nói đến khu thứ tư nằm ở trung tâm Khôi Hoàng Thành này.

Ban ngày, chung quanh đây đầy những cửa hàng cửa hiệu buôn bán tấp nập nhưng quỷ dị là... Đêm vừa xuống thì Bạch Tiểu Thuần không còn nghe được bất cứ âm thanh nào, dù cửa phủ lúc này đang mở toang. Thậm chí, ánh mắt hắn lia về phía xa mới hoảng sợ phát hiện những con đường náo nhiệt ban ngày đều đã tối đen như mực.

Hiển nhiên, mọi người quanh đây đều đã biết tình huống chỗ này nên trời vừa tối liền tắt lửa và yên lặng.

- Nơi đây là cái địa phương quỷ gì thế!

Bạch Tiểu Thuần lập cập nói. Tay bấm niệm pháp quyết đóng cửa phủ lại, hắn ngó dáo dác khắp bốn phía, thần thức không ngừng tản ra nhưng không có bất kỳ phát hiện nào. Hắn bỗng vỗ vào túi trữ vật, một tòa hồn tháp hiện ra, hồn Bạch Hạo đi ra ngoài.

- Đồ nhi, ngươi là Quỷ tu, mau giúp vi sư nhìn xem chung quanh đây có đồng loại của ngươi không?

Bạch Tiểu Thuần vội nói. Hồn Bạch Hạo vừa đi ra còn hơi ngơ ngác, chần chờ nhìn chung quanh rồi lại nhắm mắt cảm thụ một phen, nhíu mày, hồ nghi nói:

- Sư tôn, bốn phía không thấy quỷ hồn có thần trí nào...bất quá, nơi đây cho ta một cảm giác rất kỳ lạ. Tựa như đây là một khu vực nằm giữa ranh giới Sống và Chết, không biết miêu tả cụ thể thế nào nhưng ta cảm giác được nơi này...

Hồn Bạch Hạo vừa quan sát chung quanh vừa mở lời, đến lúc quay về phía Bạch Tiểu Thuần chợt phát hiện sắc mặt sư tôn tái nhợt, bộ dáng hoảng hốt nên nhịn không được hỏi:

- Sư tôn, người làm sao vậy?

- Ha ha...không có gì, vi sư một chút cũng không sợ hãi! Ngươi cứ nói tiếp đi

Bạch Tiểu Thuần liếm liếm môi. Hắn không muốn lộ ra bộ dạng sợ hãi trước mặt đồ nhi nên vỗ ngực lớn tiếng nói.

- Sư tôn...ta đâu có nói người sợ hãi.

Bạch Hạo ngập ngừng.

- A? Ha ha, không nói chuyện này nữa, vừa rồi ngươi còn chưa nói hết câu. Nơi đây làm sao cơ?

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, tìm cách đổi chủ đề.

Hồn Bạch Hạo cổ quái nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút rồi mới tiếp tục nói:

- Ta cảm giác được nơi này không phải trống trải như mắt nhìn....mà khắp nơi đều có người....rất đông người ấy...

Câu nói của hồn Bạch Hạo khiến lông tóc Bạch Tiểu Thuần dựng đứng, khiếp đảm nhìn chung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy ai.

- Sư tôn.....có phải người sợ không?

Hồn Bạch Hạo nhìn chăm chăm Bạch Tiểu Thuần, vừa nghi hoặc vừa buồn cười. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sư tôn kinh hoảng như vậy. Dù lúc trước đối mặt với mấy trăm thiên kiêu kia cũng không thấy sư tôn sợ sệt như vậy đâu.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã bắt đầu rên khóc nhưng nghe đồ đệ nói thì vẫn ngoan cố trợn mắt chống chế:

- Nói bậy! Ta mà sợ à? Ta còn chưa biết sợ cái gì đâu!

Bạch Tiểu Thuần lớn giọng sau đó vội vã tìm cách chuyển chủ đề. Hắn kéo hồn Bạch Hạo lại bên cạnh rồi vừa tiếp tục luyện hóa lệnh bài vừa nói chuyện phiếm với Bạch Hạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1108: Nội Tình Của Giám Sát Phủ (Thượng)

- Đồ nhi à, gần đây nghiên cứu thế nào rồi? Chuyện mười tám màu lửa ấy?

- Đồ nhi, giờ chúng không trở về cửa hàng được nữa rồi. Chúng ta phải cân nhắc biện pháp kiếm tiền mới thôi.

- …….

- …….

Bạch Tiểu Thuần cứ lải nhải không ngừng, hồn Bạch Hạo sắc mặt cổ quái nhưng vẫn đáp lời từng vấn đề. Nói mãi một hồi, Bạch Tiểu Thuần không tìm được chủ đề nào nữa liền kể cho hồn Bạch Hạo nghe về cuộc gặp mặt với Đại Thiên Sư.

Hồn Bạch Hạo nghe đầu đuôi câu chuyện xong liền nghiêm mặt. Lúc ở trong hoàng cung hắn không dám phát ra chút khí tức nào nên cũng không cảm nhận được thái độ của Đại Thiên Sư với Bạch Tiểu Thuần.

- Đi điều tra những kẻ có liên hệ với Khôi Hoàng...

Hồn Bạch Hạo kinh hãi, lập tức ý thức được sư tôn nhà mình đã sa chân vào một vũng lầy thật lớn rồi.

- Sư tôn, đây không phải chuyện đùa đâu! Đại Thiên Sư sở dĩ không giết chúng ta, thậm chí còn bổ nhiệm người làm Giám Sát Sứ....Điều này hiển nhiên là vì thấy người đắc tội nhiều người như vậy nên muốn biến người thành một thanh đao trong tay hắn!

Hồn Bạch Hạo nghiêm túc phân tích tình hình.

- Ta cũng đã nghĩ đến điểm này. Thật sự là vi sư quá ưu tú mà...

Bạch Tiểu Thuần nhướng mày. Nói đến chuyện này, hắn cũng thoáng quên đi cảm giác ma mị ở nơi đây nhưng vẫn nhớ sử dụng mặt nạ để phong bế nơi này.

- Sư tôn, chuyện này đối với chúng ta cũng là một cơ hội. Quan trọng nhất là thái độ của Đại Thiên Sư...Hắn nếu coi trọng người vì người đã đắc tội tất cả những kẻ kia thì hắn càng hy vọng thanh đao này sắc bén. Cho nên, sau này sư tôn đắc tội càng nhiều người thì chúng ta càng an toàn!

Suy nghĩ của Bạch Hạo không ngừng vận chuyển, dùng trí tuệ của hắn để phân tích rõ ràng cho Bạch Tiểu Thuần.

Từ việc của Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào, Bạch Tiểu Thuần đã biết Bạch Hạo rất thông minh, hắn nghe vậy liền gật đầu tỏ ý tán đồng.

Bạch Hạo thấy sư tôn đồng ý với quan điểm của mình liền vui vẻ, trong mắt chớp động tia sáng kỳ dị, mắt đảo một vòng liền nhích tới gần Bạch Tiểu Thuần, khẽ nói:

- Sư tôn, ta mơ hồ đoán được tâm tư Đại Thiên Sư. Nhất định là hắn muốn dẹp bỏ những tai họa ngầm trước rồi sẽ từng bước làm suy yếu các phương chư hầu. Lúc dẹp bỏ tai họa ngầm thì ta tạm thời chưa có đối sách nhưng lúc làm suy yếu các chư hầu thì ta có một kế rất thích hợp.Vừa làm các gia tộc quyền quý kia sụp đổ, giúp sư tôn lập công, lại giải tỏa khúc mắc cho Đại Thiên Sư, khiến hắn an tâm!

Sau đó Bạch Hạo thì thầm kế hoạch của mình.

- Đây cũng quá hung ác rồi a....

Bạch Tiểu Thuần nghe xong thì trợn mắt, hít vào một hơi.

- Sư tôn, con thuyền này, nếu chúng ta đã bước lên thì phải ngồi cho thật vững chắc...

Bạch Hạo trầm giọng.

- Việc này để sau hãy bàn lại! Hiện giờ việc quan trọng nhất ta cần làm là hoàn thành tốt nhiệm vụ của Giám sát sứ.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm. Mưu kế của Bạch Hạo có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn làm cho bản thân hắn cũng cảm thấy do dự. Chẳng qua là kế này cần thời điểm thích hợp để sử dụng, hiện tại cũng không gấp.

- Sư tôn, chúng ta nên âm thầm bố trí từ bây giờ để đề phòng chuyện vắt chanh bỏ vỏ.

Bạch Hạo liếc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần rồi nói một cách thận trọng.

- Yên tâm, việc này sư phụ có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha. Hắn không mở miệng còn tốt, một khi nói ra câu kia lập tức khiến cho Bạch Hạo cảm thấy có chuyện không hay. Chẳng qua là nhìn sư tôn tự tin như vậy, hắn cũng khó nói lại được gì, chỉ có thể trầm tư suy nghĩ thêm biện pháp rồi không ngừng trao đổi với Bạch Tiểu Thuần.

Một đêm cứ thế trôi qua, sự tình quỷ dị cũng không phát sinh thêm lần nào nữa. Trong lúc trao đổi với Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần vẫn cố gắng đẩy nhanh tốc độ luyện hóa lệnh bài.

Đến sáng sớm, Bạch Tiểu Thuần thử đi ra ngoài nhưng hắn phát hiện cấm chế vẫn còn tồn tại. Hiện tại hắn hiểu rằng chỉ có luyện hóa lệnh bài mới có thể nắm giữ những cấm chế ở đây!

Vì vậy Bạch Tiểu Thuần đành tiếp tục tiến hành luyện hóa, cuối cùng đến khi hoàng hôn gần buông xuống hắn mới hoàn thành việc này. Thời

gian luyện hóa mất gần mười ba canh giờ, còn lâu hơn so với dự tính của hắn.

Bạch Tiểu Thuần tản ra thần thức dung nhập vào bên trong lệnh bài. Trong đầu hắn truyền đến tiếng nổ vang như sấm sét rồi thần thức nhanh chóng dung hợp với lệnh bài. Tiếp đó trong đầu hắn hiện lên… cảnh tượng của toàn bộ Giám sát phủ!

Trong nháy mắt khi chứng kiến cảnh tượng này, Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, thân thể chấn động mãnh liệt, thậm chí lấy định lực của hắn cũng phải kinh hô.

- Đây là... Đây là...

Trong đầu hắn, Giám sát phủ như được thu nhỏ vô số lần, hắn rõ ràng nhìn thấy nó được xây dựng ở trên vô số cỗ quan tài!

Có thể nói, toàn bộ lòng đất phía dưới Giám sát phủ đều là những cỗ quan tài rậm rạp chằng chịt, chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp. Tất cả tổng cộng có chín tầng, số lượng lên đến hơn mười vạn chiếc. Bên trong từng cỗ quan tài tản mát ra từng luồng chấn động hết sức khủng bố. Càng ở các tầng phía dưới thì số quan tài lại càng ít, nhưng chấn động từ nơi đó làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kinh hãi.

Nhất là tầng thứ chín, tầng dưới cùng này chỉ có duy nhất một chiếc quan tài, nhưng khí tức tràn ra từ đó lại khiến Bạch Tiểu Thuần phải trợn tròn mắt, khí tức đó rõ ràng là... Bán Thần!!

- Trời ạ...

Lồng ngực Bạch Tiểu Thuần cấp tốc phập phồng. Hắn phát hiện lệnh bài trong tay trên thực tế chính là pháp khí để điều khiển mười vạn chiếc quan tài này!

Hắn cảm thấy rõ ràng chỉ cần một ý niệm của mình có thể mở ra mười vạn chiếc quan tài, đồng thời khiến cho thi thể trong đó thức tỉnh,

tuân theo tất cả mệnh lệnh của mình!

- Đây là giám sát phủ sao...

Bạch Tiểu Thuần thấy bản thân có chút bối rối. Sau một lúc lâu, hắn mới thu hồi thần thức, ngơ ngác nhìn lệnh bài màu đen trong tay. Hắn tin đây không phải là lệnh bài chủ, Đại Thiên Sư không thể hoàn toàn giao cho hắn lực lượng kinh thiên động địa như vậy được.

- Đây chỉ là lệnh bài con... Lệnh bài chủ chính thức ở trong tay Đại Thiên Sư, hắn có thể tùy thời thay đổi chủ nhân của thế lực ở dưới Giám sát phủ!

- Điều này không thành vấn đề, chỉ cần ta không đối nghịch với Đại Thiên Sư, ta có thể sử dụng thế lực này, vậy là đủ rồi!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động. Sau khi điều chỉnh lại hô hấp, hắn tản ra thần thức dung nhập lệnh bài một lần nữa rồi ngưng tụ về phía cỗ quan tài gần nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1109: Nội Tình Của Giám Sát Phủ (Hạ)

- Thức tỉnh!

Ý niệm Bạch Tiểu Thuần vừa truyền ra, ngay lập tức mặt đất chỗ lầu các ngoài cửa lớn bỗng nhiên vỡ vụn, một cỗ quan tài hắc thiết tràn ngập khí tức tang thương bay ra, ầm một tiếng rơi xuống trên mặt đất. Nắp quan tài trực tiếp bị một nguồn sức mạnh đẩy ra từ bên trong.

Theo nắp quan tài rơi xuống, một cỗ khí tức tử vong mang theo mục nát khuếch tán ra bốn phương. Ở bên trong quan tài, bỗng nhiên đi ra một... đại hán mặc giáp đen, mang mặt nạ màu đen, toàn thân hắn phát ra sát khí kinh khủng đến không thể tưởng tượng!

Sát khí này giống như đã từng trải qua vô số lần giết chóc, làm cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng phải biến hóa.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần rồi ngẩng đầu, trong mắt lộ ra hào quang màu đỏ, một cỗ chấn động thuộc về Nguyên Anh đại viên mãn từ thân thể khuếch tán ra xung quanh. Sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần giống như để nhớ kỹ khí tức, hắn mới cúi đầu, bịch một tiếng quỳ xuống.

- Bái kiến đại nhân!

Tiếng nói ông ông truyền ra từ trong miệng, thanh âm trầm thấp ẩn chứa ý tôn kính vô cùng.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cứng lại, trong mắt lộ ra thần thái mãnh liệt. Còn Bạch Hạo kinh hãi lắp bắp.

- Giám sát phủ này lại ẩn giấu nội tình như thế sao!

Trong lòng phấn khích, Bạch Tiểu Thuần cầm lệnh bài, liên tục ngưng tụ thần thức hướng về những cái quan tài khác truyền lệnh thức tỉnh. Lập tức, toàn bộ Giám Sát phủ nghe tiếng nổ liên thinh, hết quan tài này tới quan tài khác lần lượt bay ra, phút chốc đã có hơn một nghìn cái. Sau khi xuất hiện, từng nắp quan tài bị bật tung lên, từng tên đại hán giáp đen đi ra.

Tu vi những người này yếu nhất cũng là Nguyên Anh trung kỳ, mạnh nhất thì có hai người nửa bước Thiên Nhân. Bọn hắn xuất hiện khiến cho sát khí kinh thiên động địa, gió giục mây vần, bốn phương mờ mịt, lại nghe có tiếng khóc than thê thảm như có như không.

Đây cũng chỉ là một phần nhỏ trong số các quan tài bên dưới mặt đất trong Giám Sát phủ mà thôi. Bạch Tiểu Thuần định triệu hoán thêm nữa nhưng hắn phát hiện là lệnh bài này có một ít hạn chế, tựa hồ chỉ cho phép triệu hồi tối đa một nghìn người.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ có thể triệu hoán ở bảy tầng trên. Ở tầng thứ tám có mười quan tài tràn ra khí tức Thiên Nhân, nhưng lại bất động không hề phản ứng với lệnh triệu hoán.

- Nghìn người cũng được rồi!

Bạch Tiểu Thuần không vì vậy mà buồn bã, trái lại lúc này đây hắn rất vui là khác. Nhìn một nghìn đại hán giáp đen, hắn cười lên ha hả cảm giác như đang ở Trường Thành, nhấc tay chỉ ra là nghìn quân xuất hiện.

- Phải chi mấy ngày trước ta có được những người này thì khi đám người kia đến gây chuyện, ta chỉ cần vung tay là đã có thể khiến bọn chúng gục ngã.

Trong niềm phấn khích, lòng tin của Bạch Tiểu Thuần vào Đại Thiên Sư đã dâng cao đến tột cùng. So với Cự Quỷ Vương, hắn thấy Đại Thiên Sư thiệt là đáng tin hơn rất nhiều a. Cự Quỷ Vương chỉ ban thưởng cho

hắn mấy thứ tào lao, đâu như Đại Thiên Sư... vừa ra tay đã là một nghìn quân.

Ngoại trừ nghìn quân này, Bạch Tiểu Thuần còn tìm thấy một công dụng khác của lệnh bài màu đen. Hắn phát hiện ra trong lệnh bài còn chứa một số lớn tin tức rất toàn diện về các quyền quý trong Khôi Hoàng thành và cả trên toàn Man Hoang. Làm như, bất kỳ lúc nào cũng có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào các quyền quý kia rồi đem tất cả chuyện tình xảy ra ghi chép vào trong lệnh bài. Nhờ vậy, người nắm giữ lệnh bài chỉ cần liếc mắt ngó qua là có thể biết được hầu như toàn bộ điều bí mật của thiên hạ.

Chuyện này khiến Bạch Tiểu Thuần kinh hãi không thôi. Ngay lập tức, từ những tin tức này hắn liền điều tra được, sở dĩ có chuyện mấy trăm người kia vây công mình chính là vì có kẻ bịa đặt thêm dầu vô lửa, khiến cho đám người kia nổi giận mà kéo đến đòi giết mình.

Mà trong đám đầu sỏ dựng chuyện kia thì Chu Hoành cũng chỉ là một ngòi cháy, hầu như toàn bộ đám người bị Bạch Tiểu Thuần bắt giữ trong Luyện Hồ hồ đều có liên can đến chuyện này, và đây cũng chỉ là trước mặt. Sau lưng những chuyện này... lại thấy thấp thoáng dấu tay của hai hoàng tử.

Trước đây hắn không biết những chuyện này, giờ đây mới được hiểu tường tận. Nhất là khi, hắn chợt nhớ lại tên thanh niên cầm la bàn đứng bên cạnh Chu Hoành nên lập tức dùng lệnh bài để điều tra thân phận của người này. Tên thanh niên kia lại là một trong các khách khanh dưới trướng Đại hoàng tử. Bạch Tiểu Thuần lập tức nổi giận.

- Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi. Nhớ tới nhiệm vụ mà Đại Thiên Sư giao cho mình, lại nghĩ tới chuyện những quyền quý này tính giết mình, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ rõ hàn mang.

- Sư tôn, việc này nên nhẫn nhịn một chút mới được, nếu làm hư chuyện của Đại Thiên Sư thì chúng ta cũng bị ảnh hưởng.

Hồn Bạch Hạo ở đứng kế bên Bạch Tiểu Thuần, ngó thấy sư tôn mình lộ vẻ giận dữ thì liền hỏi, khi nghe rõ sự tình, hắn suy nghĩ một chút rồi lên tiếng khuyên.

- Việc này không thể nhẫn nhịn. Đây hai chuyện mà cũng là một chuyện. Dù sao thì Đại Thiên Sư cũng không biết những ai đang cấu kết với Khôi Hoàng, đồng thời thiên sư cũng không nói rằng ta không được điều tra những người nào.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại. Hắn hiện đang nắm quyền trong tay, sau lưng lại có Đại Thiên Sư, có thể xem như mạng nhỏ đã rất an toàn, lấy tính cách của hắn, tất nhiên là phải báo thù.

Dù vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng biết rằng, tuy hắn có quyền lực không nhỏ lại có pháp chỉ của Đại Thiên Sư nhưng vẫn cần một ít chứng cứ, nếu nắm được chứng cứ thì dù có sự biến gì thì hắn cũng không rơi vào thế bị động.

Chứng cứ tuy khó tìm nhưng đó là đối với người khác, chứ còn đối với hắn... Vừa nghĩ đến hai chữ chứng cứ này, Bạch Tiểu Thuần liền nhớ đến nhà tù tăm tối ở Cự Quỷ thành, những trọng phạm ở đó cũng chôn giấu trong lòng biết bao những bí mật.

- Đi, chúng ta tới đại lao của Khôi Hoàng thành!

Bạch Tiểu Thuần cất giọng ngạo nghễ. Mang theo hồn Bạch Hạo, hắn bay đi, tâm niệm khẽ động đã truyền lệnh cho một nghìn đại hán giáp đen, lập tức cả đám đại hán liền theo sát Bạch Tiểu Thuần bay thẳng về phía xa.

Lúc này trời đã hoàng hôn nhưng khu vực nội thành vẫn phồn hoa náo nhiệt như ban ngày, trên đường phố kẻ đi người lại vẫn nườm nượp. Đám người Bạch Tiểu Thuần khí thế hung hăng, mang theo gió lạnh tái

tê cũng tử khí rợn người, đi qua nơi nào cũng đều khiến mọi người chấn động.

- Đó là những ai thế? Sát khí nặng nề quá!

- Đây chẳng phải là Bạch Hạo đó sao?! Những hồn tu mặc giáp đen theo sau hắn vì sao mà ngập tràn tử khí như thế?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1110: Các Ngươi Biết Ta?

Tiếng nghị luận lập tức xì xầm nổi lên từ bốn phía.

Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý, hắn cảm nhận được vô số ánh mắt đang nhìn mình khiến lòng hắn càng dậy lên niềm cảm khái. Có nghìn quân trong tay, còn ai dám trêu chọc đến ta!

Khi Bạch Tiểu Thuần chấp thuận làm Giám Sát Sứ do Đại Thiên Sư sắc phong, trong Khôi Hoàng Thành có không ít ánh mắt tập trung vào hắn, luôn quan sát động tĩnh của Giám Sát Phủ. Bởi vậy, lần này hắn dẫn theo một nghìn người mặc giáp đen rời khỏi phủ đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Có không ít người hít vào một hơi lạnh, hoảng hốt nhớ lại một truyền thuyết trong Khôi Hoàng Thành. Có một thế lực đã từng nhấc lên gió tanh mưa máu, khiến Khôi Hoàng Thành máu chảy thành sông...

Mọi người chỉ chỏ đầy sợ hãi:

- Thi Khôi Huyết Quân!!

- Kia chính là Thất Nguyệt khát máu của Thi Khôi Huyết Quân!

Giờ khắc này, vô số ánh mắt chú mục trên người Bạch Tiểu Thuần và quân đoàn hắc giáp sau lưng hắn, còn đám quyền quý thì run sợ. Bọn họ không sợ Bạch Tiểu Thuần. Người bọn họ sợ là Thi Khôi Huyết Quân, càng sợ Đại Thiên Sư ở phía sau màn.

Có rất nhiều tin đồn liên quan đến quân đoàn Thi Khôi này. Có người nói quân đoàn thần bí này tồn tại từ đời Khôi Hoàng thứ ba, luôn do

Khôi Hoàng nắm giữ nhưng đến Khôi Hoàng đời này thì quyền khống chế lại rơi vào tay Đại Thiên Sư.

Cũng có người nói trước khi Đại Thiên Sư xuất hiện, trên thế gian này không hề có Thi Khôi quân đoàn. Quân đoàn này do một tay Đại Thiên Sư dùng chính những thi thể của đám quyền quý chống đối hắn để tạo ra quân đoàn vô địch này.

Đủ loại tin đồn, đủ các tình tiết hư cấu nhưng đều có liên quan chặt chẽ đến Đại Thiên Sư.

Quân đoàn này một lần nữa hiện thế khiến giới quyền quý Khôi Hoàng Thành sợ hãi ý thức được một điều

Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!!

Quan trọng hơn là người điều khiển quân đoàn thay Đại Thiên Sư lại là...Bạch Hạo!

Đó là kẻ đã trực tiếp hoặc gián tiếp đắc tội rất nhiều thiên kiêu và đại năng quyền quý trong triều đình. Đêm gió tanh mưa máu mấy ngày trước đến hôm nay vẫn còn được nhiều người đàm luận sôi nổi. Thù này tuyệt đối không nhỏ!

Bạch Tiểu Thuần cũng không hề biết việc mình mang thiên quân hắc giáp xuất hành đã khiến trong lòng đám quyền quý kia chao đảo thế nào. Hắn cực kỳ hưởng thụ cảm giác uy phong đi đến đâu cũng hấp dẫn vô số ánh nhìn sùng bái.

- Đã bao lâu rồi...bao lâu rồi ta không được hưởng thụ loại cảm giác nở mặt nở mày thế này...Lúc ở Cự Quỷ Thành tuy ta là Đại tổng quản nhưng trong tay lại không có binh quyền.

Bạch Tiểu Thuần thỏa mãn lẩm bẩm, cằm hếch lên, thể hiện ra tư thái của kẻ đứng trên cao bao quát thiên hạ. Quân đoàn bay giữa không trung

một cách ngay ngắn, trật tự, nhìn như chập chạm kì thực đang phóng rất nhanh về phía trước.

Mục tiêu của hắn là đại lao Khôi Hoàng Thành. Đại lao không nằm ở khu trung tâm mà tọa lạc ở khu bốn chín. Bạch Tiểu Thuần dẫn đầu một nghìn binh sĩ hắc giáp ngang nhiên xông vào, thị vệ canh cửa nhìn thấy cũng không dám ngăn cản, để mặc họ bay đến tận cửa đại lao.

Đại lao nhìn từ xa trông như một con cự mãng đang cuộn tròn. Cổng đại lao chính là miệng rắn. Khi đám người Bạch Tiểu Thuần tiến đến, các giám ngục cũng vội vã lao ra, nhìn thấy quân đoàn hắc giáp sau lưng Bạch Tiểu Thuần thì nơm nớp lo sợ.

- Bái kiến Giám Sát Sứ!

Bọn hắn có nghe nói chuyện Bạch Tiểu Thuần được bổ nhiệm làm Giám Sát Sứ, nay nhìn thấy quân đoàn hắc giáp liền đoán được thân phận của Bạch Tiểu Thuần, vội vàng tiến đến chào hỏi.

- Các ngươi biết ta sao?

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất hàm, lạnh nhạt hỏi.

- Bạch đại nhân phong thái siêu quần, thanh danh hiển hách, biết bao người ngưỡng mộ. Mấy tháng trước, ty chức may mắn được chứng kiến tư thế oai phong của đại nhân từ xa. Không biết đại nhân lần này tới đây là có chuyện gì, nếu có thể tương trợ việc gì, ty chức nhất định cố gắng hết sức!

Giám ngục trưởng của đại lao là một nam tử trung niên bụng phệ, trông khá béo tốt. Lúc này đang cười cười nịnh nọt nhưng để ý kĩ có thể thấy trên trán hắn lấm tấm mồ hôi lạnh. Trong lòng hắn bất an vô cùng, Bạch Hạo vừa được bổ nhiệm làm Giám Sát Sứ đã dẫn Thi Khôi Huyết Quân đến chỗ mình đầu tiên.

Bạch Tiểu Thuần không được hài lòng với công phu tâng bốc chưa đến nơi đến chốn của tên giám ngục trưởng này. Hắn cảm thấy gia hỏa này không có thành ý, bất quá với thân phận hôm nay của hắn mà so đo với tên tiểu nhân nhỏ nhoi này thì có hơi mất mặt, vì vậy hừ một tiếng.

- Ngươi không cần hỏi nhiều, cứ làm theo là được!

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, nghênh ngang đi vào đại lao.

Đám giám ngục thấy Bạch Tiểu Thuần trả lời như thế thì sửng sốt, trong lòng càng run rẩy nhưng không dám nghĩ nhiều, cắm mặt đi theo.

Mặc dù là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần đến đại lao Khôi Hoàng Thành nhưng vừa ngửi được hương vị ẩm mốc trong không khí, cảm thụ được khí tức âm lãnh nơi đây, hắn liền cảm thấy thật quen thuộc. Dù sao hắn cũng từng một thời làm lính canh ngục trong đại lao Cự Quỷ Thành, còn là đệ nhất Hắc Tiên.

- Lấy cho ta xem ghi chép về tất cả phạm nhân nơi đây!

Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống ghế chủ tọa trong đại điện, lập tức mở miệng.

Giám ngục trưởng rất căng thẳng, vừa lau mồ hôi vừa lớn tiếng sai người đi lấy hồ sơ phạm nhân rồi tự mình dâng lên cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận ngọc giản rồi nghiêm nghị mở miệng.

- Chuẩn bị cho ta một gian mật thất.

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu xem xét tin tức trong ngọc giản.

Giám ngục trưởng lập tức an bài một mật thất tốt nhất trong đại lao. Giờ phút này hắn chỉ cầu mong Bạch Hạo kia có thể sớm sớm đi khỏi đây, cầu mong mình được bình an. Thật sự là Thi Khôi Huyết Quân đã khiến đáy lòng hắn áp lực vô cùng.

- Người này, người này...người này nữa....đều đưa tới gặp ta!

Thần thức của Bạch Tiểu Thuần đảo một vòng tin tức trong ngọc giản. Dựa vào kinh nghiệm của hắn tại hắc lao trước đây, hắn rất nhanh đã khoanh vùng được mười người có quan hệ với giới quyền quý Khôi Hoàng Thành.

Mặc dù loại quan hệ này không thể giúp bọn hắn lập tức được phóng thích nhưng ngày thường cũng được hưởng dụng tài nguyên tu hành không thua kém bên ngoài. Mấy kẻ này làm mưa làm gió trong đám phạm nhân, ngay cả lính canh ngục cũng rất khách khí với họ.Thế nên khi Bạch Tiểu Thuần ra lệnh thì giám ngục trưởng hơi do dự...

- Chẳng lẽ giám ngục trưởng còn muốn để bản Giám Sát Sứ tự mình động thủ?

Bạch Tiểu Thuần bất mãn, trợn mắt lên. Hai binh sĩ hắc giáp bên cạnh lập tức bước ra, tràn ra sát khí đậm đặc như muốn biến nơi đây thành địa ngục tu la.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1111: Nghe Nói Ngươi Rất Rành Xét Nhà! (Thượng)

Giám ngục trưởng run rẩy toàn thân, sợ hãi vô cùng, không còn nửa điểm chần chờ mà lập tức sai người dẫn các đối tượng đến.

Trong đại lao lập tức gà bay chó sủa, đám lính canh ngục hung hăng phóng đến chỗ những phạm nhân bị Bạch Tiểu Thuần điểm tên.

- Các ngươi làm gì thế!

- Lão chủ nhân của ta chính là Chu thiên hầu, các ngươi thật to gan!

- Dừng tay!!

Đủ loại âm thanh giận giữ vang lên nhưng tất cả lính canh đều ngoảnh mặt làm ngơ, mạnh mẽ trấn áp lôi đi. Không bao lâu sau thì cả đám đều bị trói gô đưa đến mật thất.

Bên ngoài mật thất, mười người này đều hãi hùng khiếp vía không biết chuyện gì đang xảy ra, định dò hỏi lẫn nhau thì bị đám lính canh ngục cưỡng ép im lặng.

Khi bọn hắn vô cùng hoang man thì bốn phía lập tức yên tĩnh. Đám lính canh ngục kia ngay ngắn xoay người bái kiến về một hướng, đám phạm nhân vội nhìn theo thì thấy được giám ngục trưởng đang nịnh nọt đi theo bên cạnh một người thanh niên.

Thanh niên này bề ngoài tuấn lãng, hai tay chắp sau lưng, cằm khẽ nhếch, chính là Bạch Tiểu Thuần. Phía sau hắn cũng có không ít binh sĩ hắc giáp thủ hộ, khí thế khiếp người.

- Bản Giám Sát Sứ muốn đích thân thẩm vấn. Ta gọi ai, các ngươi đưa kẻ đó vào. Trong quá trình bản Giám Sát Sứ thẩm vấn, tất cả mọi người không được tới gần!

Bạch Tiểu Thuần bước đến trước cửa mật thất, gắng đè xuống sự đắc ý trong lòng, nghiêm nghị dặn dò. Giám ngục trưởng lập tức vâng dạ.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần bước vào mật thất cùng một phạm nhân. Những binh sĩ hắc giáp kia tản ra bao vây mật thất, không cho phép bất cứ ai tới gần.

Giám ngục trưởng sầu muộn không thôi, hắn vẫn chưa thể nào hiểu được vì sao Bạch Hạo kia lại đến chỗ mình đầu tiên.

- Rốt cuộc là hắn muốn thế nào...

Giám ngục trưởng đang suy nghĩ nát óc thì bỗng nhiên từ trong mật thất truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết khiến sắc mặt mọi người biến hóa. Đám lính canh ngục, nhất là những hắc tiên vừa nghe đến tiếng kêu này thì lập tức mở to mắt, ngoảnh nhìn lại.

- Tiếng kêu thảm thiết này...không phải là dễ mà làm cho phạm nhân phát ra đâu....

Chẳng những đám lính canh kinh hãi mà đám phạm nhân đang đợi thẩm vấn ở chỗ này cũng run lên. Ngay cả giám ngục trưởng kia cũng chấn động mãnh liệt, càng thêm kính sợ.

Tiếng kêu gào liên tiếp suốt nửa nén hương rồi cửa mật thất mở ra. Một bóng người bị ném ra ngoài. Cả người hắn liên tục run rẩy, ánh mắt tan rã, thần trí đờ đẫn, trông như một phế nhân.

- Kế tiếp!

Tiếng Bạch Tiểu Thuần truyền ra từ trong mật thất khiến mọi người giật nảy.

Bạch Tiểu Thuần không tàn nhẫn không được, hắn hiểu nếu mình muốn báo thù thì cần có bằng chứng. Chứng cớ có thể không xác đáng nhưng hắn bắt buộc phải tìm ra để dễ bề ăn nói với Đại Thiên Sư.

Hắn không nghĩ ra biện pháp nào ngoài việc thẩm vấn phạm nhân trong đại lao. Thế nhưng đây cũng là biện pháp mà tất cả đều không nghĩ đến, vì không phải ai cũng như Bạch Tiểu Thuần đã từng làm lính canh ngục, hơn nữa còn là đệ nhất Hắc Tiên. Vậy nên đa số mọi người không thể biết được bí mật ẩn giấu trong đại lao là... vô cùng kinh người!

Đối với Bạch Tiểu Thuần, đại lao chính là cửa khẩu đột phá tốt nhất, vì kể cả chuyện lớn như việc làm phản của ba đại gia tộc ở Cự Quỷ thành thì vẫn có người biết được tình hình dù đang bị giam trong ngục.

Mà do đặc thù của hồn tu khiến cho việc sưu hồn đã khó càng thêm khó, nhưng vấn đề này lại không là gì đối với Bạch Tiểu Thuần.

Đám tù nhân bị hắn điểm mặt chỉ tên đều có chứng cứ phạm tội rất rõ ràng. Thân thế bọn chúng đều có liên quan đến giới quyền quý trong Khôi Hoàng thành, vậy nên dù phạm phải trọng tội nhưng lại không bị xử tử vì đủ loại lý do.

Theo thời gian trôi qua, đám phạm nhân lần lượt bị đưa vào chỗ thẩm vấn, không có ngoại lệ, từng người đều liên tục kêu lên thảm thiết. Kết quả như vậy làm tâm thần tất cả mọi người chấn động mãnh liệt, trong đó các Hắc tiên ở đây là những người ngạc nhiên nhất.

- Giám sát sứ đại nhân... lại là Hắc tiên sao!!

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Tin đồn bên ngoài về Bạch Hạo này, trừ lòng dạ độc ác ra còn là đệ nhất Hắc tiên ở Cự Quỷ thành!!

Giám ngục trưởng nghe rõ ràng từng lời đàm luận của các Hắc tiên, tinh thần càng trở nên khẩn trương. Trong lòng hắn càng lúc càng cảm thấy sợ hãi với thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần.

Mặc dù hắn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, nhưng hắn đã từng nghe về sự kiện xảy vào vào tháng bảy cách đây nhiều năm trước, khi Thi Khôi Huyết quân đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, kết quả là rất nhiều người dù vô tội cũng bị vạ lây, vô cùng thê thảm.

Nghĩ tới đây, thân thể hắn run lên khi nhìn về phía những đại hán mặc giáp đen đứng xung quanh gian mật thất. Hắn thở sâu một hơi, hạ quyết tâm nhất định phải làm thỏa mãn tất cả các yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mất trọn vẹn một ngày để thẩm vấn hơn mười người này. Thế nhưng manh mối rất ít khiến sắc mặt hắn trở nên khó coi. Hắn cầm lấy ngọc giản rồi đưa ra danh sách hơn trăm người.

- Đưa tất cả bọn chúng đến đây cho ta!

Giám ngục trưởng không hề chần chờ chút nào mà lập tức đồng ý. Hắn vội vàng an bài phía dưới mang đến đợt thứ phạm nhân thứ hai để Bạch Tiểu Thuần lần lượt thẩm vấn.

Thời gian dần qua, nhóm thứ ba, nhóm thứ tư, nhóm thứ năm...

Bạch Tiểu Thuần miệt mài thẩm vấn phạm nhân để tìm chứng cứ, không hề biết hành động của hắn đã đưa tới chấn động không nhỏ ở bên ngoài

- Cái gì, hắn đến đại lao sao?

- Bạch Hạo này vào trong đó để làm gì...

- Không tốt, hắn là đệ nhất Hắc tiên ở Cự Quỷ thành, chẳng lẽ hắn muốn biết những chuyện bí mật của đám phạm nhân trong đại lao...

Chuyện diễn ra trong nhà lao không ai biết được tình hình, nhưng chỉ cần phát hiện một chút manh mối, người ta có thể nhìn ra chân tướng. Hiện tại đã có không ít người đoán ra được mục đích của Bạch Tiểu Thuần sau khi biết hắn đến đại lao.

Đoán ra thì đoán ra, nhưng chuyện hay lại là các bí mật chỉ có phạm nhân trong đại lao mới biết rõ, người bên ngoài chỉ có thể biết thân phận phạm nhân, không thể phát hiện liệu có người nắm giữ sự tình nào đó của bản thân hay không.

Vì nếu là phát hiện ra, người bên ngoài sớm đã giết người diệt khẩu.

Sau khi thẩm vấn bốn năm nhóm phạm nhân, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần tìm thấy một manh mối quan trọng. Theo lời khai của một phạm nhân, hắn biết được danh tính một vị Thiên Hầu có tiếp xúc bí mật với Đại hoàng tử mà người ngoài không biết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1112: Nghe Nói Ngươi Rất Rành Xét Nhà! (Hạ)

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần lập tức thay đổi vì hắn có ấn tượng về vị Thiên Hầu này, con của hắn dường như có mối quan hệ cực kỳ mật thiết với Chu Hoành. Thông qua lệnh bài Giám sát sứ, Bạch Tiểu Thuần đã biết người này là một trong những người chủ mưu cũng như trợ giúp Chu Hoành tung tin đồn về chuyện Trần Mạn Dao và Hứa San.

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc rồi tiếp tục thẩm vấn. Thời gian trôi nhanh, hắn đã ở trong đại lao thẩm vấn suốt nửa tháng. Trong nửa tháng này, toàn bộ người khả nghi đều bị hắn tra hỏi qua một lượt, kết quả vẫn không khiến hắn hài lòng lắm. Tiếp đó, hắn lại tiếp tục thẩm tra đến những người mà thoạt nhìn không có liên quan đến, nhưng đã phạm phải trọng tội. Trong này có rất nhiều người sớm đã bị chấn nhiếp vì nghe nói đến thủ đoạn của hắn, nên lập tức khai ngay. Dù gì thì hắn cũng muốn tiết kiệm Phát Tình đan.

Thật bất ngờ, trong cuộc phỏng vấn cuối cùng, từ miệng một phạm nhân không liên can kia, hắn lại có được một chứng cứ đáng kinh ngạc.

- Phụ thân của Lý Thiên Thắng... Thiên Hầu Lý gia đúng không.

Bạch Tiểu Thuần cuồng hỉ như bắt được cá lớn, lập tức kết thúc cuộc thẩm vấn này, lòng đầy phấn khởi rời khỏi mật thất, rồi phất tay ra hiệu cho một nghìn hắc giáp quân cùng bay ra khỏi đại lao.

Khi hắn đi ra, toàn bộ lính canh ngục đều nhìn Bạch Tiểu Thuần với vẻ kính sợ, trong đó thậm chí còn có không ít người lộ rõ vẻ cuồng nhiệt, rõ ràng là hoàn toàn bái phục hiệu suất thẩm vấn của Bạch Tiểu Thuần, xem ra còn đang tiếc hận không thể theo hắn làm tùy tùng.

Chỉ có tên giám ngục kia là thở ra một hơi dài, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Suốt nửa tháng qua, hắn bị áp lực rất nặng, sợ mình sơ ý chút là có thể bị liên can. Sau khi tống tiễn Bạch Tiểu Thuần như đưa tiễn thần linh, hắn lập tức quay về đại lao, lựa chọn bế quan. Hắn biết rõ là Khôi Hoàng thành sẽ lại sắp có gió tanh mưa máu phủ xuống.

Còn Bạch Tiểu Thuần lúc này lại đang rất mừng rỡ, hắn không lập tức ra tay với phụ thân Lý Thiên Thắng và vị Thiên Hầu khác kia, mà là thẳng đến hoàng cung đi bái kiến Đại Thiên Sư.

- Hừ, dám chọc đến ta à. Ta sẽ cho các ngươi biết rõ, Bạch Tiểu Thuần này cũng không phải người ăn chay.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý, tốc độ hắn càng nhanh hơn. Trên đường đi, nghĩ rằng nhân thủ của mình vẫn chưa đủ, nên Bạch Tiểu Thuần lại truyền âm cho Chu Nhất Tinh sai hắn chạy đến Khôi Hoàng thành. Vừa xong những thứ này thì Bạch Tiểu Thuần cũng đã tới hoàng cung đến trước điện của Thiên Sư. Hắn hướng đại điện ôm quyền cúi đầu, lớn tiếng nói.

- Ty chức Bạch Hạo, có chuyện quan trọng xin được bái kiến Đại Thiên Sư.

Hắn vừa dứt lời thì trên tầng mây kia lão rồng kia lại xuất hiện, vẫn với vẻ nghi hoặc cùng hiếu kỳ, nó chăm chí nhìn Bạch Tiểu Thuần. Rất nhanh sau, cửa đại điện chậm rãi mở ra, Đại Thiên Sư đang ngồi ở vị trí thượng tọa.

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh lại hơi thở, bước nhanh vào điện, hô lên.

- Đại Thiên Sư, ty chức may mắn không làm nhục mệnh, đã điều tra được hai vị Thiên Hầu đã từng quấy rầy Khôi Hoàng thanh tu.

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần lấy ra một quả ngọc giản, đưa tới.

Đại Thiên Sư cầm lấy ngọc giản, quét mắt nhìn qua rồi trầm ngâm, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại trên ngọc giản.

Bạch Tiểu Thuần chớp chớp mắt đứng đợi, thầm nghĩ trong lòng, không biết liệu Đại Thiên Sư có thể cho mình đích thân đi lo liệu hai tên gia hỏa hay không. Dù sao đi nữa thì chứng cứ kia cũng không phải là quá đầy đủ, cẩn thận suy xét thì chứng cứ ấy cũng chỉ là những suy đoán hơi xác thực mà thôi. Tuy nhiên, qua cuộc thẩm vấn ở đại lao, Bạch Tiểu Thuần xem như đã cực kỳ thấu hiểu hai vị Thiên Hầu này rồi.

Hắn biết rõ hai người này chẳng tốt lành gì.

Lý gia thì từ trên xuống dưới đều tu luyện độc công, mà loại độc công này có tên là Phụ Nhân Tâm. Trong quá trình tu luyện cần phải liên tục thu thập tim phụ nữ để luyện công. Ác độc ở chỗ, tu vi càng cao thì càng cần nhiều trái tim. Có thể nói là Lý gia được xây dựng trên vô số lần giết chóc người khác.

Còn Trần gia thì cũng chẳng kém gì. Trong nội thành Khôi Hoàng thì Trần gia là một trong rất ít gia tộc buôn bán sinh cơ. Cái gọi là sinh cơ thực tế chính là vô số nô bộc được gia tộc này nuôi dưỡng, những nô bộc này đều là các tu sĩ bị bắt trong Trường Thành, sau khi bị đưa đến đây thì trở thành nô lệ cung cấp sinh cơ cho người khác, giúp chữa trị thương thế cho họ.

Những thiên kiêu quyền quý kia, sau khi bị Bạch Tiểu Thuần thu thập, sở dĩ có thể khôi phục nhanh như vậy là có liên quan đến việc này.

Nghĩ đến đủ loại việc xấu của hai nhà này, Bạch Tiểu Thuần trộm liếc nhìn Đại Thiên Sư. Nhưng Thiên Sư vẫn không lộ ra chút động thái nào, cũng chẳng nói một lời. Điều này khiến Bạch Tiểu Thuần có chút nóng nảy, không biết trong lòng Đại Thiên Sư đang suy nghĩ gì. Thời gian một nén nhang chậm chạp trôi qua, ngón tay cái của Đại Thiên Sư đột nhiên khựng lại, ngọc giản lập tức tan thành tro bụi, tiêu tán biến mất.

- Đem Lý Thiên Hầu, Trần Thiên Hầu... Bắt lại!

Đại Thiên Sư chậm rãi mở miệng, thanh âm quanh quẩn. Lập tức ngay bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hư vô vặn vẹo, người mặc áo đen kia bước ra, cúi thấp đâu, rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Người kia xuất hiện đột ngột đã dọa Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng lên. Sau khi nghe Đại Thiên Sư nói, trong lòng hắn lại tràn đầy kích động.

- Nghe nói ngươi rất rành xét nhà, cho ngươi hai canh giờ. Hãy giải quyết chuyện của Lý gia cùng Trần gia!

Đại Thiên Sư nói xong thì nhắm nghiền hai mắt lại.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, tim hắn theo câu nói đó mà tăng tốc đập nhanh lên, hắn cảm thấy máu nóng dồn lên đầu. Nghĩ đến chuyện mình lại lần nữa được dẫn người đi xét nhà, thần khí hắn liền rạng rỡ lên. Thu hoạch chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là được báo thù, mà lại còn là công báo tư thù (dùng việc công để báo thù riêng). Hắn nhận thấy vị Đại Thiên Sư này đúng là một người tốt a.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lớn tiếng đồng ý rồi quay người bay nhanh ra khỏi Thiên Sư điện. Lúc này hắn cũng đã hiểu được quyết định của Đại Thiên Sư, đó chính là "giết gà dọa khỉ".

Hắn thậm chí cũng không cần cung cấp chứng cứ gì, chỉ cần một tia manh mối, cho dù chỉ là suy đoán thì cũng đã đủ rồi. Đại Thiên Sư muốn giết người!

- Có một chỗ dựa quyết đoán và cường hãn thế này, còn ai dám chọc đến ta!

nghĩ tới đây, lòng Bạch Tiểu Thuần lại sục sôi niềm phấn khích. Hắn hất tay áo, truyền lệnh cho một nghìn hắc giáp, cùng tiến thẳng đến Lý gia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1113: Ngươi Có Biết Tội Không!

- Lý Thiên Thắng, Bạch gia gia của ngươi tới đây!

Bạch Tiểu Thuần hào hứng bừng bừng, mang theo một nghìn Thi Khôi Huyết Quân lao ra khỏi hoàng cung. Đám thị vệ hoàng cung nơm nớp lo sợ, nhất là nhìn thấy bộ dáng hùng hổ của Bạch Tiểu Thuần thì sợ đến rắm cũng không dám phóng, vội dạt ra nhường đường cho quân đoàn hắc giáp này.

Tin tức Bạch Tiểu Thuần được bổ nhiệm làm Giám Sát Sứ, thêm cả Thi Khôi Huyết Quân lần nữa hiện thế đã lan truyền ra khắp Man Hoang. Bạch Tiểu Thuần hắn không biết hiện giờ cái tên Bạch Hạo đã vang dội khắp nơi, áp đảo cả tên thật của hắn.

Ngay cả các đại tông môn ở Thông Thiên Hà cũng thông qua Trường Thành mà biết được có một kẻ tên là Bạch Hạo trở thành tân sủng của Khôi Hoàng triều, là một thanh đao sắc bén trong tay Đại Thiên Sư.

Những chuyện mà kẻ này làm ở Cự Quỷ Thành cũng nhanh chóng bị đào ra. Người người đều biết tên Bạch Hạo kia lòng dạ độc ác, diệt sát thân tộc, xét nhà đoạt vợ người khác, lại còn cả gan trói cả Bán Thần.

Mọi người lúc này đều ý thức được Bạch Hạo kia chính là một tên điên có sức chiến đấu kinh khủng. Lấy sức một người mà trói gô cả trăm thiên kiêu, ở trong tuyệt địa bị mấy trăm người vây giết mà vẫn có thể lật ngược thế cờ.

Loại nhân vật này, bản thân hắn đã kinh tài tuyệt diễm, càng không cần phải nói đến sau lưng hắn còn có Đại Thiên Sư chống lưng, còn là

con rể được Cự Quỷ Vương chỉ định.

Một loạt thân phận khiến cho Bạch Hạo trở thành một đại nhân vật lừng lẫy ở Man Hoang.

....

Được Đại Thiên Sư ngầm thúc đẩy, Bạch Tiểu Thuần khí thế bừng bừng dẫn đầu một nghìn hắc giáp hóa thành một dải đen dài gào thét bay thẳng đến Lý gia trong Khôi Hoàng Thành.

- Lý Thiên Thắng, ngươi cùng Chu Hoành nhiều lần tìm ta gây phiền toái, muốn đẩy ta vào chỗ chết. Ta tha cho ngươi một lần, ngươi lại cố tình đến gây sự lần hai. Giờ ta nổi giận rồi! Ta cho ngươi biết, ta mà giận lên thì chính ta cũng thấy sợ hãi!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khoan khoái dễ chịu, ánh mắt chờ mong muốn nhìn xem những kẻ ác ý muốn hại mình kia, hôm nay ở trước mặt mình sẽ có bộ dạng gì.

- Lý Thiên Thắng, ngươi là người đầu tiên!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây lại càng tăng tốc lao thẳng tới Lý gia.

Thái độ kiêu ngạo hung hăng của Bạch Tiểu Thuần cũng khiến vô số người chú ý. Bọn hắn e sợ nhìn theo phương hướng của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng nổi lên vô số suy đoán.

- Sát khí không thèm che giấu như thế....tên Bạch Hạo này đang muốn làm gì đây...?

- Hướng hắn đi hình như là....khu thứ chín?

- Khu thứ chín....là nơi ở của Lý gia...

Lý gia người đông thế mạnh, chiếm cứ hai phần phạm vi cả khu thứ chín. Gia tộc kia dựa vào danh tiếng Thiên Hầu mà làm mưa làm gió, tộc

nhân đông đảo, cũng có không ít hồn tu phụ thuộc, từ lâu đã trở thành con quái vật khổng lồ ít người nào dám trêu chọc.

Trước sự kinh hãi của mọi người, Bạch Tiểu Thuần mang theo một nghìn hắc giáp bước vào khu thứ chín, từ xa đã nhìn thấy đình viện lầu các của Lý gia, còn cả cái tháp cao chừng trăm trượng, sừng sững giữa trời.

Tháp này được gọi là Thiên Hầu tháp. Trong Khôi Hoàng Thành, chỉ có Thiên Hầu mới được xây dựng tòa tháp cao trăm trượng. Nếu là Thiên Công thì được phép xây dựng tòa tháp cao ngàn trượng.

Cùng lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Thiên Hầu tháp thì Lý gia cũng nhận ra Bạch Tiểu Thuần. Trên dưới Lý gia bạo động, các tộc nhân vội vã lao ra ngưng trọng nhìn về Bạch Tiểu Thuần phía xa.

Lý Thiên Thắng cũng ở trong đám người, đang được rất nhiều người vây quanh bảo hộ. Hắn là thiếu chủ Lý gia, lại là thiên kiêu, địa vị cao ngất. Ngày thường, lời nói của hắn cũng như lời gia chủ.

- Bạch Hạo!!

Lý Thiên Thắng nhìn rõ đám người liền hét lên, sắc mặt hắn dữ tợn, trong mắt vằn lên ác độc. Vì khôi phục sinh cơ cho hắn mà gia tộc đã phải trả một cái giá thật lớn cho Trần gia. Tất thảy những điều này chính là do tên Bạch Hạo trước mắt này gây nên.

Hắn gắng đè nén nỗi hận của mình. Hắn biết rõ Bạch Hạo bây giờ đã một bước lên trời, được sắc phong làm Giám Sát Sứ, có Đại Thiên Sư chống lưng. Hôm nay lại sát khí bừng bừng lao đến nơi này khiến tim hắn trầm xuống. Hắn lập tức ra lệnh mở ra trận pháp phòng hộ.

Hắn vừa an bài xong thì tiếng xé gió mãnh liệt truyền đến. Bạch Tiểu Thuần mang theo một nghìn hắc giáp hàng lâm xuống. Sát khí của Thi Khôi Huyết Quân tỏa ra ngập trời, hóa thành đám mây đen bao phủ không trung Lý gia.

Vô số hồn tu từ bốn phía thi nhau vây xem, trong lòng cũng rung động vô cùng, đủ các loại suy đoán.

- Chẳng lẽ là đại thiên sư muốn động thủ sao? Kẻ đầu tiên...lại là Lý gia!

- Không thể nào! Rất có thể là tên Bạch Hạo kia ỷ chức vụ đến báo thù riêng!

Bạch Tiểu Thuần vênh váo tự đắc hưởng thụ sự kinh hãi của người chung quanh vây xem. Hắn đứng trước Thi Khôi Huyết Quân, cúi đầu quan sát Lý gia, ánh mắt đảo một vòng rồi rơi vào mấy trăm tộc nhân Lý gia đang giương cung bạt kiếm. Hắn nhìn thấy Lý Thiên Thắng đang được đám người vây quanh.

- Lý Thiên Thắng, nhìn thấy Giám Sát Sứ giá lâm còn không mau bái kiến!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, thanh âm như tiếng sấm ù ù truyền ra, thời khắc này Thi Khôi Huyết quân phía sau hắn cũng phát ra sát khí mãnh liệt hơn.

Sắc mặt tất cả mọi người trong Lý gia trở nên dữ tợn. Lý Thiên Thắng hô hấp dồn dập, trong lòng cực kỳ chấn động và bất an nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt, chỉ có thể quát khẽ.

- Bạch Hạo, ngươi thật to gan, dám cả gan phạm thượng, đây là Thiên Hầu phủ, không phải là chỗ ngươi có thể làm loạn, còn không mau rút lui!!

- Thiên Hầu phủ? Hắc hắc, Bạch gia gia của ngươi đúng là muốn đến Lý gia Thiên Hầu phủ. Ta nghe nói Lý gia tài phú không ít, Bạch mỗ lo lắng những bảo bối kia của ngươi có đồ giả nên ta tới để xem xét giúp các ngươi a.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hất cằm lên, lời nói mang theo cuồng vọng kiêu ngạo. Thực tế trong lòng hắn đã cười đến nở hoa rồi, hắn cảm giác câu nói này của mình vô cùng có khí thế. Hắn thích nhất cái cảm giác làm chủ cục diện này, hơn nữa lại còn lấy đạo lý để áp đảo.

- Lớn mật!!

- Bạch Hạo ngươi muốn chết phải không, Lý gia ta sao có thể để cho ngươi làm loạn!

- Đúng là trò cười, Bạch Hạo, ngươi bị váng đầu rồi sao!

Sau khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói, tộc nhân Lý gia vốn đã quen kiêu ngạo lập tức gào thét đáp trả, ngôn từ cực kỳ không khách khí.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1114: Lý Gia Giãy Giụa (Thượng)

Sắc mặt Lý Thiên Thắng càng thêm khó coi, trong lòng lo lắng, hắn rõ ràng thấy chuyện này có gì đó không ổn nhưng hắn nghĩ khả năng Đại Thiên Sư muốn ra tay với Lý gia không lớn, mà khả năng lớn nhất... là Bạch Hạo này mượn việc công báo tư thù, nghĩ tới đây, hàn mang lóe lên trong mắt hắn.

- Đây cũng là cơ hội để diệt kẻ này...

Nội tâm Lý Thiên Thắng xoay chuyển, mặc dù kiêng kị Thi Khôi Huyết Quân nhưng hắn cũng tự tin vào nội tình của Lý gia, nhất là hiện tại Lý Thiên Hầu cũng đang ở trong phủ. Nghĩ đến đây, dũng khí của hắn tăng lên, dõng dạc mở miệng nói.

- Tất cả tộc nhân Lý gia nghe lệnh, ai bước vào Lý gia trong vòng trăm trượng, giết không tha!

Lý Thiên Thắng vừa nói xong, vẻ mặt tộc nhân Lý gia ở xung quanh lập tức trở lập tức trở nên dữ tợn, nhao nhao tiến lên với sát ý ngút trời, đồng thời rất nhiều thân ảnh từ bên trong chạy ra như bay. Trong số này có không ít là tộc nhân, nhưng chiếm đa phần lại là những hồn tu phụ thuộc Lý gia. Số lượng lên tới hơn vạn người, tất cả đều tản ra sát cơ mãnh liệt, hình thành khí thế dường như đã vượt qua cả Thi Khôi Huyết Quân đang lơ lửng giữa không trung.

Một màn này làm cho tất cả mọi người kinh hãi, Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ. Nhưng nghĩ đến thân phận của mình, lại nghĩ đến mệnh lệnh của Đại Thiên Sư. Hắn nhận thấy nếu Đại Thiên Sư đã bảo mình làm việc này thì nhất định sẽ không để Lý gia đến tiêu diệt bản thân.

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh lại, ánh mắt lại trừng lên. Cảm giác khí thế lúc trước của mình yếu đi, hắn hít sâu một hơi rồi bỏ qua đám người Lý Thiên Thắng, nhìn về tòa tháp của Lý gia ở phía xa, trầm giọng nói.

- Lý Thiên hầu, Bạch mỗ nhận lệnh của Đại Thiên Sư tới đây hỏi ngươi một câu... Ngươi... có biết tội không?!!

Lúc Bạch Tiểu Thuần nói ra những lời này, lập tức trên người tỏa ra khí thế làm cho trời đất xoay chuyển, khiến tâm thần mọi người xung quanh nổ vang. Đám tộc nhân Lý gia đều biến sắc, nội tâm Lý Thiên Thắng lộp bộp một tiếng, suy nghĩ trong đầu nhất thời trở nên hỗn loạn.

Trong một gian mật thất ở tầng cao nhất của tòa tháp, Lý gia Thiên hầu, cũng là cha của Lý Thiên Thắng đang khoanh chân ngồi đó. Nghe Bạch Tiểu Thuần nói xong, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Dường như ảnh hưởng của câu nói kia đã làm cho tinh thần hắn chấn động đến mức tu vi nửa bước Thiên Nhân cũng xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần, hắn đã nghe thấy rõ ràng. Thực tế là hắn đã một mực theo dõi tất cả từ khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào Lý gia. Diễn biến mọi chuyện khiến vẻ mặt hắn từ lo lắng trở nên vô cùng u ám.

Hô hấp của hắn có chút hỗn loạn. Bản thân hắn là Thiên Hầu, cách nhìn tất nhiên thấu đáo hơn nhiều so với đám người Lý Thiên Thắng. Hiện tại hắn hiểu được... đây nhất định là chủ ý của Đại Thiên Sư, nếu không chắc chắn tên Bạch Hạo này không dám dẫn người đến Lý gia diễu võ giương oai như thế này.

Không phải vì thực lực chênh lệch mà do địa vị khác biệt mới khiến hắn đưa ra nhận định như vậy. Dù sao hắn cũng là một trong một trăm lẻ tám vị Thiên Hầu của Khôi Hoàng triều, Giám sát sứ lại hành động trắng trợn không để ý hậu quả như vậy, việc này đã thể hiện rõ thái độ của Đại Thiên Sư.

- Là đang mỉa mai ta sao...

Lý Thiên hầu trầm mặc, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an. Việc này làm cho hắn trở nên vô cùng nhạy cảm, nhớ lại những gì hắn biết về Đại Thiên Sư, trên trán hắn dần dần xuất hiện mồ hôi, trong mắt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

- Đại Thiên Sư... muốn giết ta!

Đáp án này khiến thần sắc Lý Thiên hầu dữ tợn, hô hấp trở nên ồ ồ, hắn biết rõ nếu Đại Thiên Sư muốn giết mình thì bản thân chạy trời không khỏi nắng!

Hắn không cam lòng, hắn phải mất nhiều năm tu hành mới đạt đến trình độ Thiên Hầu, nắm trong tay gia tộc lớn như vậy, hắn không thể bó tay chịu trói ngồi chờ chết, hắn nhất định phải giãy giụa để tìm ra biện pháp hóa giải tai họa lần này!

- Kéo dài thời gian!!

Lý Thiên hầu rất nhanh đưa ra quyết định, hắn biết rõ bây giờ chỉ có biện pháp là kéo dài thời gian đồng thời làm cho chuyện này càng ồn ào lên càng tốt, từ đó để các Thiên Hầu và Thiên Công, thậm chí là Tứ Đại Thiên Vương kịp thời phản ứng.

Nếu Đại Thiên Sư có thể tùy ý xử trí một Thiên Hầu như hắn, các Thiên Hầu khác nhất định sẽ có tâm lý "môi hở răng lạnh". Vì vậy ở thời điểm này, bọn họ chắc chắn sẽ đi cứu hắn cũng là tự cứu bản thân. Mà một khi tất cả văn võ trong triều đều lên tiếng, kể cả là Đại Thiên Sư cũng phải thu liễm lại một chút.

- Còn có Khôi Hoàng... Không đúng, không thể đi tìm Khôi Hoàng!

Lý Thiên hầu bỗng nhiên giật mình, hắn phát hiện vấn đề rất lớn phía sau chuyện này.

- Đại Thiên Sư dùng một ngón tay cũng có thể dễ dàng giết chết ta, vì sao lại để cho Bạch Hạo này ra mặt... Giết ta là chuyện nhỏ, hắn muốn xem xem văn võ trong triều, ai sẽ lên tiếng vì chuyện này! Đây là …dẫn xà xuất động!!

Nghĩ đến đây, Lý Thiên hầu hít vào một hơi khí lạnh, ý nghĩ xoay chuyển hàng trăm lần rồi lập tức quyết định, một mặt kéo dài thời gian chờ người đến cứu, mặt khác nghĩ biện pháp chạy trốn!

- Kéo dài thời gian, làm to chuyện lên...

Ánh mắt Lý Thiên hầu ánh mắt lóe lên, đột nhiên truyền âm cho Lý Thiên Thắng ở bên ngoài.

- Tấn công Thi Khôi Huyết Quân, ngoài ra không tiếc đại giới giết chết Bạch Hạo!!

Ở bên ngoài, trong lúc tộc nhân Lý gia còn đang kinh hãi, thân thể Lý Thiên Thắng bỗng run lên, sau khi nghe cha mình truyền âm, hô hấp của hắn trở nên dồn dập. Mặc dù sự tình còn chưa tới một bước kia nhưng hiện tại cũng không kịp nghĩ nhiều, hắn ngẩng đầu lên nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần rồi hét lớn.

- Bạch Hạo giả truyền ý chỉ, mưu đồ làm loạn, toàn bộ Lý gia nghe lệnh ta, giết chết bọn chúngt!

Lý Thiên Thắng nói xong, tộc nhân Lý gia xung quanh hơi do dự nhưng tất cả đều hiểu nếu như Lý gia bị diệt bọn hắn cũng đi đời. Giờ phút này từng người mang vẻ tàn nhẫn, hét lớn lao lên phía trước.

Trong nháy mắt, hơn vạn người gào thét lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, vung tay lên, lập tức một nghìn đại hán giáp đen xung quanh hắn ngẩng đầu, tấn công về phía tộc nhân Lý gia.

Tiếng nổ rung trời lập tức vang lên, Bạch Tiểu Thuần không tiến lên mà đứng giữa trung tâm vòng bảo hộ được tạo ra bởi đám quân lính mặc giáp đen. Hắn còn quý trọng cái mạng nhỏ của mình nên không vội mạo hiểm. Hiện tại hắn được chứng kiến lực sát thương kinh người của Thi Khôi Huyết Quân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1115: Lý Gia Giãy Giụa (Hạ)

Những đại hán mặc giáp đen này căn bản không cảm thấy đau đớn, toàn thân giống như tu sĩ Luyện Thể cực kỳ cường hãn. Những nơi họ đi qua như là hổ nhập bầy dê, đánh giết một cách tùy ý.

Thuật pháp hay là Pháp bảo đánh trúng bọn hắn giống như không đau không ngứa, mà những đại hán giáp đen cũng không thèm để ý, liên tục tấn công bất kể sống chết. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, thanh âm thê lương thảm thiết liên tiếp vang lên, tộc nhân Lý gia căn bản không phải là đối thủ, thậm chí có không ít người bị Thi Khôi Huyết Quân trực tiếp xé xác!

Mùi máu nồng nặc, huyết khí lan tràn. Bỗng nhiên có tiếng trận pháp nổ vang, dưới lòng đất hiện ra một màn sáng màu máu nhanh chóng lan tràn bao phủ bốn phương, đồng thời từng tiếng tim đập thình thịch! thình thịch! cũng truyền ra từ trong trận pháp.

Theo tiếng tim đập quẩn quanh, thân thể của đám tộc nhân Lý gia dần biến thành màu đen, sương mù chứa kịch độc cũng khuếch tán. Một số khác thì thi nhau lấy ra những quả tim người rồi bóp nát.

Trong nháy mắt quả tim bị bóp nát, từng hư ảnh nữ tử hiện ra, gào thét thê lương, ánh mắt oán độc lướt về phía binh sĩ hắc giáp.

Những hư ảnh này được hình thành từ kịch độc, mà quả tim kia chính là độc công nổi danh của Lý gia "Phụ Nhân Tâm đệ nhất độc"

Nhưng trong mắt Bạch Tiểu Thuần, thứ độc nhất không phải Phụ Nhân Tâm mà chính là những kẻ tàn độc đã dùng tim nữ nhân để tu hành

loại công pháp trời không dung, đất không tha này.

Loại độc này rất kinh người, lần đầu tiên từ khi bắt đầu cuộc chiến đám binh sĩ hắc giáp bị cản lại, hành động trở nên chậm chạp. Trên thân thể bọn hắn cũng dần xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn, nhất là những binh sĩ đứng phía trước Bạch Tiểu Thuần. Hắn thấy thế vội điều khiển bọn hắn tránh đi nhưng hành động này đã làm bại lộ vị trí của hắn.

Ánh mắt Lý Thiên Thắng ngập sát cơ, lập tức gầm lớn:

- Tiêu diệt Bạch Hạo!

Lý Thiên Thắng vừa hét vang vừa phi đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Có mười tộc lão Lý gia theo sát hắn, đều là tu vi Nguyên Anh, nguyên một đám thân thể đen kịt, càng có khói độc vờn quanh bốn phía, lúc thì tản ra, lúc thì ngưng tụ thành hư ảnh nữ tử. Những cô gái này đều không có tim. Dù không còn linh hồn nhưng sự xuất hiện của đám hư ảnh này khiến Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần đang muốn lui ra phía sau thì đột nhiên đám binh sĩ vốn đang bị khói độc ăn mòn chợt khựng lại, trong mắt lộ ra u mang rồi đồng loạt mở miệng hít mạnh một hơi.

Một nghìn người cùng hút khí lập tức hình thành cơn gió lốc hút hết khí độc bốn phía vào miệng. Điều kỳ lạ là sau khi hút đám khí này thì tu vi của đám binh sĩ hắc giáp liền tăng lên nhanh chóng, ngay cả những thương tổn do kịch độc ăn mòn trên thân thể cũng mau chóng khỏi hẳn, thân thể lại hoàn hảo như ban đầu. Đám khói độc này bỗng nhiên như trở thành chất dinh dưỡng cho các binh sĩ hắc giáp vậy.

Đây chính là chỗ phi thường của Thi Khôi Huyết Quân. Những binh sĩ hắc giáp này có thể hấp thu hết thảy thuật pháp gây tổn thương cho họ rồi biến nó thành chất dinh dưỡng để gia tăng tu vi của bản thân. Chính vì thế mà họ trở thành một quân đoàn vô địch càng đánh càng mạnh.

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, lập tức giơ tay chỉ thẳng vào đám người Lý Thiên Thắng:

- Tiêu diệt bọn chúng cho ta!

Hắc giáp bốn phía hùng hổ xông tới đám người Lý Thiên Thắng.

- Không tốt!

Sắc mặt Lý Thiên Thắng đại biến, muốn lui về sau nhưng đã chậm. Hắn và mười tộc lão bị vô số hắc giáp oanh kích, máu tươi phun ra, tình thế nguy ngập vô cùng.

Bạch Tiểu Thuần thì ngửa mặt cười ha hả.

- Lý Thiên Thắng, ngươi cũng dám đấu với ta sao! Một khi ta ra tay thì thượng đế cũng phải che mặt đấy!

Bạch Tiểu Thuần rất là tâm đắc với câu nói của mình, cảm thấy bản thân nói chuyện quá có khí thế rồi!

Lý Thiên Thắng lúc này đầu tóc rối bù, sắc mặt vặn vẹo, cả người đầy những vết thương lớn nhỏ. Hắn nghe Bạch Tiểu Thuần nói một câu kia thì gào rú thê lương:

- Tế tạng!!

Lời nói vừa ra, màn sáng trận pháp bỗng vặn vẹo rồi huyễn hóa ra một trái tim màu đỏ khổng lồ!

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy đây không phải hư ảnh huyễn hóa ra mà chính là một trăm vạn trái tim phụ nhân tạo thành, cũng đại biểu cho một trăm vạn phụ nhân đã tử vong. (phụ nhân: chỉ người đàn bà đã có chồng)

Trái tim khổng lồ ầm ầm tan vỡ tạo thành một mảnh hắc vụ đen như mực lan tỏa khắp chung quanh. Những nơi đi qua đều bị ăn mòn, thậm

chí những hồn tu phụ thuộc Lý gia tránh không kịp, bị hắc vụ chạm đến liền kêu lên thảm thiết, hóa thành bãi mãu loãng rơi xuống mặt đất.

Chỉ có những tộc nhân tu luyện độc công Phụ Nhân Tâm là không bị tổn hại gì, thậm chí ánh mắt trở nên điên cuồng, thương thế trên người phục hồi nhanh chóng rồi lại lần nữa lao thẳng đến Thi Khôi Huyết Quân.

Hắc vụ này khiến da đầu Bạch Tiểu Thuần run lên, vội tránh lui về sau. Nhưng vào lúc này, Thiên Hầu Lý gia phụ thân của Lý Thiên Thắng thừa dịp bốn phía đại loạn, đứng dậy bước ra một bước, cả người hóa thành điểm điện, xuyên qua khói độc thẳng đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo! Nhận lấy cái chết!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần co rút, nhìn chằm chằm Lý Thiên Hầu. Từ đầu đến cuối Bạch Tiểu Thuần không hề ra tay là vì phòng bị tên Thiên Hầu của Lý gia này. Nháy mắt Lý Thiên Hầu xuất hiện, tu vi Bạch Tiểu Thuần lập tức bộc phát.

Nhưng không đợi hắn động thủ, một giọng nói lành lạnh vang lên, quanh quẩn bốn phía.

- Lý Thiên Hầu, ngươi rốt cuộc đã chịu ra khỏi Thiên Hầu Tháp. Không uổng công lão phu ẩn thân chờ ngươi lâu như vậy!

- Hắc Minh!

Sắc mặt Lý Thiên Hầu cuồng biến, vội vã bỏ chạy nhưng đã chậm. Một bàn tay từ trên trời giáng xuống cực nhanh, lúc va chạm với trận pháp phát ra tiếng nổ vang. Trận pháp rạn nứt, bàn tay xuyên qua, một phát bắt được Lý Thiên Hầu trong tay!

- Thiên Hầu đại nhân!

- Phụ thân!

Tất cả tộc nhân Lý gia choáng váng. Thân thể Lý Thiên Thắng bủn rủn như mất đi hết cả khí lực, đáy lòng run rẩy. Hắn sợ!

Không chỉ Lý gia mà những người vây xem xa xa cũng mở to mắt, hít vào một hơi.

Bạch Tiểu Thuần lập tức ngẩng đầu nhìn người áo đen đang trôi nổi giữa không trung.

- Hắc lão quái! Chúng ta cùng một phe đấy! Ngươi quá tùy tiện rồi! Đã tới chỗ này nửa ngày rồi mà bây giờ mới ra tay. Ta vất vả giăng câu bắt con cá lớn mà ngươi lại nửa đường móc câu rời đi! Ngươi đây là cướp công!!

Bạch Tiểu Thuần hết sức bất mãn, ỷ vào thân phận Giám Sát Sứ của mình mà chất vấn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1116: Bản Quan Thích Trồng Hoa

Người áo đen cúi đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, trầm ngâm một chút rồi nhàn nhạt nói:

- Nếu như hắn còn ở trong Thiên Hầu Tháp thì chỉ một ý niệm trong đầu liền có thể tự bạo. Đại Thiên Sư đã lệnh cho lão phu phải bắt người này lại cho nên lão phu nhất định phải bắt sống hắn.

- Nếu nói cướp công....Vậy lão phu cũng tặng cho ngươi một lần tạo hóa.

Hắn nói rồi nâng tay phải chỉ xuống Lý gia. Một cơn phong bạo quét qua, trận pháp Lý gia vốn đã suy yếu vì thủng vỡ một bộ phận, lúc này vỡ vụn phạm vi lớn rồi tan rã hoàn toàn.

Ầm! Ầm!

Trận pháp bị hủy khiến tộc nhân Lý gia bị cắn trả, phun máu tươi. Khói độc nồng đậm quanh quẩn bị lão giả áo đen phẩy tay một cái biến thành hàng nghìn sợi tơ đen lao đến một binh sĩ hắc giáp tu vi Nửa bước Thiên Nhân.

Thân thể Hắc Giáp này bắt đầu run rẩy kịch liệt, thân thể rạn nứt như sắp hỏng nhưng tốc độ hấp thu không giảm bớt mà còn nhanh hơn, thậm chí mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể hắn đều có sợi tơ đen đang chui vào.

Chốc lát sau, thi khôi hắc giáp đột nhiên ngẩng đầu phát ra tiếng gào rú, tu vi ầm ầm bộc phát vượt ra khỏi cảnh giới Nửa bước Thiên Nhân, muốn đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Khí thế kinh thiên động địa liên tiếp dâng trào oanh động cả trời xanh. Đáng tiếc....lượng khói độc của trăm vạn Phụ Nhân Tâm vẫn chưa đủ nên tốc độ đột phá dần chậm lại rồi dừng hẳn. Mặc dù thi khôi này chưa đột phá thành công nhưng cũng tiếp cận rất gần đến Thiên Nhân cảnh!

Đã đủ để áp chế hết thảy Nửa bước Thiên Nhân!!

Một màn này khiến cho Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, yết đầu ực ực lên xuống. Mặc dù hắn nhìn ra được việc đề cao tu vi của thi khôi này không phải vĩnh hằng, chỉ trong thời gian nhất định mà thôi nhưng vậy cũng đã đủ kinh hãi.

- Đây đều là những quái vật gì thế....

Một màn trước mắt đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần. Hắn cảm thấy không còn cách nào để hình dung về Thi Khôi hắc giáp này ngoài hai từ "Quái vật"

- Mười vạn hắc giáp....Nếu như kẻ nào cũng như thế này thì chẳng phải là....có thể thôi phát ra mười vạn Thiên Nhân, mười vạn Bán Thần hay sao....Sao có thể!!!

Ý nghĩ đáng sợ này khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy thế giới như đang đùa giỡn mình. Hắn cảm thấy Man Hoang cường đại đến không thể tưởng nổi.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, lập tức nhận ra những thi khôi hắc giáp này nhất định là phải có một sơ hở thật lớn! Mà khuyết thiếu tài nguyên chỉ là điểm đầu tiên!

- Đây chính là thực lực của Khôi Hoàng Triều còn lưu lại....Đáng tiếc, lại có khuyết điểm chí mạng!

Ngữ khí của lão giả áo đen vừa tự hào vừa có chút tiếc nuối, khẽ lắc đầu rồi nhoáng cái biến mất.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch, ngẩn ngơ nhìn thi khôi đã tiếp cận Thiên Nhân kia, càng ngày càng vui vẻ

- Hóa ra ta nắm giữ một quân đoàn hung hãn như vậy!

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, ngửa mặt lên trời cười sằng sặc. Tâm niệm vừa động, thi khôi kia liền xuất hiện sau lưng Bạch Tiểu Thuần, giống như một vệ sĩ.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ nhìn đám tộc nhân Lý gia. Hắn đang muốn phất tay ra lệnh cho đám binh sĩ hắc giáp trấn áp Lý gia thì Lý Thiên Thắng nhìn ra ý định của Bạch Tiểu Thuần, da dầu run lên, lập tức hét lên:

- Chúng ta nguyện tuân theo pháp chỉ của Giám Sát Sứ đại nhân. Kính xin đại nhân xem xét...tất cả bảo vật.....

Lý Thiên Thắng nói rất gấp gáp, nói xong sợ Bạch Tiểu Thuần chưa hài lòng thế là ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Tất cả tộc nhân Lý gia trông thật thảm hại, trận pháp bị phá, Thiên Hầu bị bắt đã khiến cho bọn họ không còn ý chí chiến đấu. Khi nghe được câu nói của Lý Thiên Thắng thì cười thảm rồi cúi đầu bái kiến.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ nhìn đám người này, ánh mắt ngưng tụ trên người Lý Thiên Thắng. Hắn có hơi bất mãn, tên Lý Thiên Thắng này phản ứng nhanh quá đi, hắn lại dùng chính mấy lời khoe khoang lúc trước của mình. Lúc này bốn phía đang có không ít người vây xem khiến Bạch Tiểu Thuần không tiện hành động, bất mãn trừng mắt nhìn Lý Thiên Thắng.

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, không để ý tới đám người Lý Thiên Thắng mà bắt đầu tập trung vào công tác xét nhà.

Lý gia có Thiên Hầu, gia tộc nội tình sâu, lại được hưởng phúc lợi ở trung tâm quyền lực của Man Hoang. Ngay cả ba đại gia tộc ở Cự Quỷ

Thành có lão tổ Thiên Nhân trấn giữ cũng không so sánh được.

Từng đống, từng đống hồn dược, hồn tháp và vô số pháp bảo bị tịch thu. Bạch Tiểu Thuần nhìn thôi mà cũng thấy hoa cả mắt.

Hắn còn nhìn thấy một linh cốt cao ba trượng, trên thân phát ra trận trận linh khí, khá là tương đồng với pho tượng linh khí mà Bạch Tiểu Thuần từng tịch thu lúc trước.

Còn có một pháp bảo được luyện linh mười ba, mười bốn lần. Ngay cả nước Thông Thiên Hà cũng có rất nhiều. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy cả linh thạch.....

Tài bảo chồng chất như núi, số lượng cứ tăng lên không ngừng. Lúc đang xét nhà thì Chu Nhất Tinh chạy tới, nhìn thấy đống tài bảo mà choáng váng. Hắn nhận lệnh của Bạch Tiểu Thuần lập tức tiến hành phân loại cất trữ.

Trong một cấm địa ở hậu viện Lý gia, Bạch Tiểu Thuần dụi dụi mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi

- Ta không nhìn lầm chứ.....

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm nhìn một cái cây có bảy đóa hoa đang bị tầng tầng cấm chế vờn quanh.

- Linh thảo bảy màu!!!

Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Hắn đã từng nhìn thấy hình vẽ linh thảo bảy màu này hồi ở Tinh Không Đạo Cực Tông. Hắn biết rõ đây là tài liệu chính của một loại linh dược có thể phụ trợ tu sĩ Nguyên Anh đột phá tiến vào Thiên Nhân.

Có thể khiến cho tỷ lệ đột phá Thiên Nhân tăng lên ba thành!!!

Tuy chỉ là thiên nhân cảnh cấp thấp nhất nhưng vẫn cứ là Thiên Nhân.

Phải biết rằng ở Nghịch Hà Tông, lão tổ Linh Khê Tông cùng lão tổ Huyết Khê Tông bế quan bao nhiêu lần cũng không thể đột phá thành công. Mãi cho đến thời điểm Bạch Tiểu Thuần ra đi vẫn chưa thành công đủ thấy độ khó lớn thế nào. Nhưng nếu như có linh thảo bảy màu này thì sẽ khiến cho khả năng đột phá của họ được nâng lên nhiều.

Loại linh thảo này cực kỳ hiếm thấy ở Thông Thiên Hà, chỉ cần xuất hiện nhất định sẽ gây ra gió tanh mưa máu khiến vô số người điên cuồng tranh đoạt thế mà lúc này lại xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Phải biết rằng nơi này là Man Hoang, không phải là môi trường thích hợp cho linh thảo sinh trưởng.

Hắn chú ý thấy đất ở khu vực này khác biệt.

- Cây hoa này không tệ! Người đâu, đào ra cho ta! Nhớ rõ ngàn vạn lần đừng có đưa đến quý phủ của ta. Dù ai có muốn đưa tặng cũng không thể gấp gáp được. Tuy rằng bản quan vô cùng ưa thích trồng hoa nhưng ta thân là Giám Sát Sứ, sao có thể biển thủ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1117: Tiếng Rống Từ Hậu Viện (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần giả bộ ho một tiếng, tim đập rộn lên nhưng lại giả bộ điềm nhiên, một bộ thanh liêm chính trực.

- Vi phú bất nhân a (đã giàu thì thường thất đức)! Đây hẳn là Lý gia đã vơ vét xương máu của bá tính mà có được....

Bạch Tiểu Thuần xác định, mình xét nhà cũng vì chính nghĩa mà làm. Giờ phút này, đứng một bên nhìn Chu Nhất Tinh đang vận chuyển linh thảo bảy màu, hắn giận dữ mở miệng.

- Ấy ấy, đừng đụng vào đóa hoa đó. Ài, bản Giám Sát sứ vốn không có yêu thích gì khác chỉ ưa nhìn hoa cỏ này nọ. Tuy rằng đó không phải là của ta nhưng các ngươi cũng không nên làm hỏng hoa như thế.

Bạch Tiểu Thuần lén nhìn rồi cảm khái nhắc nhở.

Thần sắc Chu Nhất Tinh có chút lúng túng, miệng lầm bầm, kẻ đần cũng có thể biết đóa hoa này không tầm thường. Hắn biết rõ, sở dĩ Bạch Tiểu Thuần không tự mình thu lấy chẳng qua là sợ người khác tỵ hiềm, nhưng đây rõ ràng là ám chỉ cho mình phải chuyển linh thảo kia vào phủ của hắn.

- Mặt đất này... Ta thấy có gì đó quái lạ. Nhất Tinh, ngươi mau đào lên xem sao.

Sau khi Linh thảo bảy màu đã được Chu Nhất Tinh thu cất, Bạch Tiểu Thuần lại chỉ khoảnh đất, ánh mắt nhấp nháy, mở miệng.

Chu Nhất Tinh nghe vậy liền giơ chân phải đạp mạnh xuống, lập tức đất đá xung quanh liền tan nát dạt ra tứ phía để lộ một tấm da thú bị chôn vùi bên dưới.

Không biết tấm da này của hung thú gì mà đen tuyền, thoạt nhìn chẳng có gì khác lạ cũng chẳng thấy Linh khí dao động, cứ như là một tấm da bình thường vậy thôi. Tuy nhiên, khi tấm da này vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được Vĩnh Dạ tán trong túi trữ vật bất chợt rung động.

Trong trận chiến ở khu tám mươi chín lúc trước, Bạch Tiểu Thuần nhờ Vĩnh Dạ tán mà chống được một kích của Thiên Nhân cảnh, đáng tiếc tán dù sau đó bị tan vỡ chỉ còn lại nan dù, tổn thất thật không nhỏ.

Cảm nhận được nan dù của Vĩnh Dạ tán đang chấn động, Bạch Tiểu Thuần cũng sững sờ, sau khi vận chuyển thần thức dung nhập vào túi trữ vật, hắn phát giác được Vĩnh Dạ tán rõ ràng dâng lên một cỗ ý thức khát vọng đối với tấm da thú kia.

- Đây chỉ là một tấm da thú bình thường.

Chu Nhất Tinh không nhận ra chỗ dị thường của Bạch Tiểu Thuần, hắn tò mò cầm lấy tấm da thú chăm chú nhìn kỹ, vẫn không nhìn ra điều gì khác lạ, lúc này hắn mới nói với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần giơ tay dụi dụi mắt. Hai mắt hắn bỗng nhiên đỏ hoe, lại như có ngấn nước mắt. Hắn nhìn tấm da thú rồi thở dài một tiếng.

- Nhìn tấm da này ta chợt nhớ đến Đại Hắc, người bạn của ta thời thơ ấu... Mà thôi, mà thôi, để ta giữ tấm da này làm kỷ niệm, nghĩ Đại Thiên Sư chắc cũng không trách móc gì việc ta lấy một tấm da bình thường ở Lý gia.

Bạch Tiểu Thuần lắc lắc đầu thở dài. Hắn cầm lấy tấm da, mân mê sờ soạng, thần sắc càng trở nên sầu não, rồi bỏ vào túi và quay người rời đi.

Chu Nhất Tinh hồ nghi nhìn theo Bạch Tiểu Thuần nhưng cũng đành lắc đầu cười khổ và tiếp tục xét nhà. Phút chốc sau, toàn bộ gia sản Lý gia đều bị tịch thu sạch sẽ.

Người của Lý gia nhìn sự việc mà tim phải chảy máu. Nhất là Lý Thiên Thắng, hắn trơ mắt nhìn từng cái rương từng tài lộc của gia tộc bị mang đi mà trong lòng quặn đau nhưng cũng đành chịu. Trước mắt, cái quan trọng nhất chính là mạng sống, so với nó, tất cả những thứ khác đều chẳng là gì. Hắn biết mình chỉ cần lộ ra một chút bất mãn thì tên Bạch Hạo kia sẽ mượn cơ hội đó mà thu thập mình.

Vì thế từ đầu đến cuối, hắn đều cố giữ nét tươi cười trên mặt, chẳng qua nụ cười kia giờ đã cứng đơ, trông còn khó coi hơn cả khóc. Sau khi tịch thu sạch sẽ gia sản của Lý gia, Bạch Tiểu Thuần nhìn Lý Thiên Thắng, trong lòng cũng có chút bội phục.

- Không ngờ hắn lại có định lực cao đến thế, vẫn còn có thể cười khi ta xét nhà a... Sau khi trải qua sự tình này e là tâm tính của tên Lý Thiên Thắng này sẽ không tầm thường a.

Bạch Tiểu Thuần cảnh giác, sau khi cân nhắc hắn liền quyết định.

- Người đâu, mau bắt hết tất cả giam vào đại lao. Riêng tên Lý Thiên Thắng này cần thông báo rõ cho giám ngục biết, người này định lực phi thường, phải coi sóc gắt gao, dùng đại hình mà hầu hạ.

Bạch Tiểu Thuần thấy mình cần dự phòng một chút. Sau khi hạ lệnh, hắn cũng không để ý chi đến Lý Thiên Thắng đang âm thầm nghiến răng nghiến lợi, chỉ thấy thân ảnh hắn nhoáng lên đã mang theo hơn phân nửa Thi Khôi Huyết Quân bay lên trời.

- Mục tiêu kế tiếp chính là Trần gia. Thời gian không còn nhiều lắm, phải nhanh lên mới được.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần liền tăng tốc bay nhanh, dẫn theo đông đảo Hắc Giáp, khí thế bừng bừng bay thẳng đến khu thứ mười ba

của Trần gia.

Những người chung quanh chứng kiến Thi Khôi quân khám nhà Lý gia thì cả đám đều sợ run. Lý gia to lớn là thế, vậy mà chịu kết cục như vậy, đối với mọi người trong Khôi Hoàng thành đây không hề là việc nhỏ.

Đây rõ ràng là Đại Thiên Sư vung đao, đao này quá sắc bén khiến cho cả Khôi Hoàng thành phải biến sắc.

Đám người này liền lao nhao truyền tin khiến cho tất cả quyền quý trong thành nội của Khôi Hoàng thành đều biết chuyện, cả đám đều biến sắc. Thậm chí đến Tứ đại Thiên Vương cũng hay tin. Chỉ trong thời gian ngắn, lập tức gió giục mây vần, vô số người phải chấn động trong lòng, vô số ánh mặt liền tập trung vào Bạch Tiểu Thuần. Tất cả đề chăm chú dõi theo hướng đi của Bạch Tiểu Thuần.

Mà giờ khắc này, trên đường đến Trần gia, tinh thần Bạch Tiểu Thuần lại đang đắm chìm vào túi trữ vật. Vĩnh Dạ tán của hắn đang thoát thai hoán cốt.

Tấm da thoạt nhìn như tầm thường kia rõ ràng lại là mấu chốt khiến cho Linh thảo bảy màu có thể sinh trưởng và nở hoa ở Man Hoang. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đặt nó vào túi trữ vật, trên nan dù của Vĩnh Dạ tán lập tức xuất hiện cái mặt quỷ như khóc như cười, mặt quỷ này mơ mơ hồ hồ giống như cũng bị hư tổn rất nhiều nhưng lúc này lại lộ vẻ kích động đầy tham lam, trực tiếp điều khiển Vĩnh Dạ tán dung hợp cùng với tấm da thú kia.

Theo dung hợp, tấm da thú này trở thành tán dù. Theo sự tu bổ, từ Vĩnh Dạ tán bay lên một cỗ khí tức khiến Bạch Tiểu Thuần phải động dung. Nhìn cảnh tượng bảo vật tự hành luyện hóa để tấn thăng, Bạch Tiểu Thuần vui sướng kích động. Cây dù này giúp đỡ hắn rất nhiều, chính là pháp bảo mấu chốt để tu luyện Bất Tử Cốt.

Trước đây, hắn đang sầu não về việc Vĩnh Dạ tán bị hư hại, không biết phải nên làm gì. Nhưng giờ đây, thấy Vĩnh Dạ tán tự hành tu bổ lại còn có vẻ trở nên cường hãn hơn, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lần xét nhà này thật quá đúng đắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1118: Tiếng Rống Từ Hậu Viện (Hạ)

- Một Lý gia đã giúp cho cây dù của ta khôi phục lại, vậy liệu Trần gia này... còn có cái gì khiến ta kinh hỉ không đây!

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi, thu hồi thần thức rời khỏi túi trữ vật, gia tăng thêm tốc độ phóng tới khu mười ba.

Hành tung của hắn vẫn bị vô số người chú ý. Nhìn thấy phương hướng Bạch Tiểu Thuần bay, tất cả mọi người đều rung động, nhất là khu mười ba, khu mười hai và khu mười bốn. Tất cả Thiên Hầu đang ở đấy đều cảm thấy tê cả da đầu. Kết cục của Lý Thiên Hầu hiện lên rành rành trong đầu óc họ.

- Mục tiêu của hắn là ai?

- Chết tiệt, ta không có đắc tội với Bạch Hạo a, cũng không đắc tội Đại Thiên Sư...

Trông lúc mọi người khẩn trương thì Bạch Tiểu Thuần với khí thế hung hăng đã bay vọt qua khu mười hai khiến cho vị Thiên Hầu ở khu này thở dài một hơi, đáy lòng nhẹ nhõm hẳn. Còn Trần gia ở khu mười ba lại càng lo lắng hơn, hắn hy vọng là Bạch Tiểu Thuần sẽ bay ngang qua nhưng cuối cùng khi bay tới Trần gia, Bạch Tiểu Thuần dừng lại giữa không trung.

- Trần gia Thiên Hầu, ra đây gặp ta!

Thanh âm của Bạch Tiểu Thuần vang vọng. Vị Thiên Hầu ở khu mười bốn tạm thời an tâm lại nhưng Trần gia Thiên Hầu thì toàn thân run

lên. Hắn đang ở trong tháp, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn sóng dậy ngập trời.

- Phải trốn nhanh thôi!

Trần gia Thiên Hầu không chút chần chờ lập tức bóp nát một cái ngọc giản trong tay, thân thể hắn lập tức mơ hồ đi.

Trong khi đó, toàn bộ người của Trần gia đều kinh hồn bạt ví. Trong đó có cả tên thiên kiêu vốn từng theo Chu Hoành và là một trong các chủ mưu tung tin đồn về Trần Mạn Dao và Hứa San. Hắn đã được biết về kết cục của Lý Thiên Thắng, nên giờ phút này, đối với Bạch Tiểu Thuần hắn sợ hãi vô cùng.

Toàn bộ Trần gia đều hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe vô số tiếng hít thở không ngừng truyền ra, từng ánh mắt đều tập trung nhìn về Bạch Tiểu Thuần vốn đang được rất nhiều Hắc Giáp túm tụm bảo vệ.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng ngạo nghễ ngẩng đầu, hắn thấy mình lúc này đây uy phong tám hướng. Đợi hồi lâu vẫn không thấy Trần gia Thiên Hầu xuất hiện, hắn khoát tay cất giọng.

- Dám can đảm coi thường uy nghiêm của Đại Thiên Sư sao? Mau thu thập Trần gia cho ta, nếu có người phản kháng, lập tức hành quyết!

Bạch Tiểu Thuần vừa dứt lời, các Hắc Giáp Thi Khôi chung quanh hắn liền vọt thẳng vào Trần gia trông chẳng khác gì hung thần ác sát. Duy có tên Thi Khôi đã tiến sát đến Thiên Nhân cảnh kia thì Bạch Tiểu Thuần vẫn giữ bên người để bảo hộ mình.

Chu Nhất Tinh đứng bên cạnh, giờ này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần quyền thế ngập trời như vậy thì trong lòng cảm khái nhận thấy lựa chọn của mình trước đây thật vô cùng chính xác.

Ngay khi đám Thi Khôi Huyết Quân lao vào Trần gia thì từ tòa tháp cao bổng bộc phát ra lực lượng truyền tống. Cùng lúc đó, trên bầu trời

chợt vọng xuống tiếng hừ lạnh.

- Muốn chạy?

Tiếng hừ lạnh còn văng vẳng, một thân ảnh áo đen đã bước ra, hắn không nhìn về Thiên Hầu tháp mà hướng đến một chốn xa để đuổi theo. Người áo đen giơ tay phải trảo vào hư không, lập tức hư vô phía trước liền xuất hiện một hình ảnh mơ hồ rồi hiện rõ dần lên. Trong hình ảnh đó, Trần gia Thiên Hầu đang gấp rút trốn chạy, hiển nhiên là đã mượn nhờ truyền tống để trốn khỏi Trần gia.

Vốn đã sợ hãi, giờ lại thấy Thiên Hầu nhà mình bỏ chạy, người của Trần gia lập tức tan rã, mất toàn bộ ý chí chiến đầu, tùy ý để cho các Thi Khôi quân vọt tới, trấn áp chính mình.

Gia sản của Trần gia so với Lý gia còn phong phú hơn nhiều, với kinh nghiệm xét nhà như Bạch Tiểu Thuần vậy mà khi nhìn thấy tài phú đó còn phải hít sâu một hơi.

Hắn đang định tới gần một chút để xem coi có bỏ sót thứ gì không thì bỗng nghe một tiếng rống rất đắc ý từ hậu viện của Trần gia truyền tới.

- Trần gia các ngươi cũng có ngày hôm nay. Thấy các ngươi gặp kết cục thế này, Tống Khuyết ta cho dù hôm nay có chết cũng nhắm mắt được rồi!

Thanh âm này dõng dạc lộ ra khí phách thấy chết không sờn, còn mang theo một nỗi cừu hận sâu đến khắc cốt minh tâm. Có thể cảm nhận được Trần gia hắn là đã tra tấn người này vô cùng tàn nhẫn, tạo thành thống khổ cả đời không thể xóa nhòa.

Tiếng hét âm vang bốn phía nhưng tộc nhân Trần gia đều không buồn liếc mắt, lúc này bọn họ đang rất hoang mang nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Thi khôi hắc giáp kia cũng ngoảnh mặt làm ngơ không chút nào để ý.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần khi nghe được cái tên Tống Khuyết thì ánh mắt trợn to, vẻ mặt giật giật rất cổ quái, vừa như buồn cười vừa như khó tin. Thậm chí nếu nhìn cẩn thận còn có thể nhận ra một tia kinh hỉ.

- Tống Khuyết...

Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lòng rồi ho một tiếng, giả bộ điềm nhiên nhìn về phía hậu viện.

- Người nào đang hô to gọi nhỏ đó? Dẫn tới đây!

Bạch Tiểu Thuần hất cằm, tay chắp sau lưng, nói năng rất khí thế.

Rất nhanh, vài thi khôi bay vào trong hậu viện mang ra một người đàn ông, ném xuống dưới chân Bạch Tiểu Thuần rồi đứng yên lặng bên cạnh. Sát khí trên người thi khôi tràn ra, chỉ đợi Bạch Tiểu Thuần nói một câu là sẽ lập tức giết chết kẻ này.

Nam nhân bị thi khôi mang ra không phải hồn tu mà là tu sĩ.

Nhìn kỹ, tu sĩ này vẫn còn là thanh niên nhưng thân thể quá mức gầy yếu, cả người chỉ còn da bọc xương, có thể đếm được rõ cả bộ xương sườn, trên mặt râu ria xồm xoàm khiến cho thoạt nhìn già cỗi như là trung niên.

Quần áo của hắn cũng rách nát vô cùng, trông còn chật vật hơn cả ăn mày. Cả người dơ bẩn, nhem nhuốc. Không chỉ thế, trên người hắn có từng đám chỉ đen xuyên khắp cơ thể rồi cuộn lại chỗ đan điền.

Tu sĩ kia rất suy yếu, khí tức mỏng manh như có thể tử vong bất cứ lúc nào thế nhưng đôi mắt hắn sáng ngời, tu vi cũng dao động trên người. Tu sĩ này vậy mà là Nguyên Anh sơ kỳ!!

Những sợi chỉ đen kia không chỉ xuyên thấu qua gân cốt mà còn xuyên cả vào nguyên anh, giống như đã cắm rễ tại đó. Mỗi một lần tu vi vận chuyển thì sẽ có đại lượng linh khí theo những sợi chỉ đen kia khuếch tán ra ngoài.

Một màn này khiến Bạch Tiểu Thuần rất giật mình.

Người này đúng là....Tống Khuyết!

Tống Khuyết thân là thiên kiêu của Huyết Khê Tông, là con cưng của Nghịch Hà Tông, sau này còn trở thành người vệ đạo của Bạch Tiểu Thuần. Khi Táng Cung sụp đổ, không chỉ có Bạch Tiểu Thuần bị truyền tống vào sâu trong Man Hoang mà Tống Khuyết, Triệu Long, Thần Toán Tử cùng tất cả tu sĩ đều bị truyền tống về các nơi trong Man Hoang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1119: Ngươi Biết Dượng Ta Là Ai Sao!

Kẻ có vận khí tốt thì còn có thể quay về Trường Thành. Tống Khuyết vận khí...kém cỏi. Hắn lại bị truyền thống thẳng đến Khôi Hoàng Thành này. Giữa Man Hoang lạ lẫm, hắn rất nhanh bị bắt giữ, biến thành tu nô, sau nhiều lần buôn bán trao tay thì lưu lạc đến Trần gia này.

Bởi vì thấy Tống Khuyết tu vi không tệ mà tư chất cũng tốt nên Trần gia không hút hết sinh cơ mà dùng bí pháp tàn khốc cưỡng ép đẩy tu vi của hắn lên Nguyên Anh sơ kỳ.

Nhìn như đột phá nhưng phương pháp này để lại vô số tai họa ngầm, tạo thành tổn thương cực lớn cho Tống Khuyết. Cái này cũng không phải trọng điểm mà quan trọng nhất là hắn bị vỗ béo như con heo chờ giết thịt rồi sau đó bị xuyên vô số sợi chỉ đen vào cơ thể. Mỗi ngày Tống Khuyết bị cưỡng ép phải vận chuyển tu vi, linh lực theo những sợi chỉ đen tràn ra khiến cho hắn đã trở thành linh thạch sống cho nhóm hồn tu nhỏ tuổi của Trần gia nơi đây.

Dù có tu vi Nguyên Anh nhưng hắn không hề tạo thành uy hiếp bởi tu vi chỉ có thể vận chuyển trong cơ thể, sức mạnh không thể ly thể. Trên người hắn còn có rất nhiều cấm chế khiến hắn thống khổ không chịu nổi.

Thậm chí vì để cho hắn phải cấp tốc phóng ra linh lực mà những tiểu bối Trần gia kia còn không ngừng tra tấn hắn. Cơ thể đau đớn khiến hắn tự động phóng xuất linh lực theo bản năng.

Ngày ngày bị tra tấn, Tống Khuyết thậm chí đã nghĩ tới cái chết, nhưng một linh thạch sống như hắn làm sao Trần gia lại để cho hắn chết dễ dàng. Những năm gần đây cuộc sống của hắn chìm dưới đáy vực

thẳm, không có một tia hy vọng nào. Mãi cho đến hôm nay khi hắn nhìn thấy những tiểu bối Trần gia đang tu luyện thì bị mấy tên mặc giáp đen xông vào hù dọa đến phát run. Hắn cảm thấy thống khoái vô cùng mới ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tống Khuyết bị ném trên đất liền ngẩng đầu quan sát tình huống nơi đây. Hắn nhìn thấy một đám tộc nhân Trần gia mặt mày tái nhợt. Còn có rất nhiều người mặc giáp đen vây quanh, khí tức mỗi người đều khiến Tống Khuyết chấn động.

Cuối cùng, ánh mắt hắn rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Hắn nhận ra Bạch Tiểu Thuần đang được mọi ánh mắt chú mục vào.

Bạch Tiểu Thuần trong mắt hắn có tướng mạo tuấn lãng, quần áo xa hoa, phong thái cao ngạo, hắn là người có địa vị cao quý. Nhất là thị vệ mặc giáp đen đứng sau lưng hắn tỏa ra khí tức khiến Tống Khuyết chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng thấy đầu óc quay cuồng như thấy được thiên uy. Tống Khuyết cảm thấy bản thân như chiếc thuyền cô độc chỉ cần một ý niệm của đối phương cũng sẽ khiến hắn hình thần câu diệt.

- Thiên Nhân!!

- Thiên Nhân là hộ vệ của hắn. Hắn là ai?

Tống Khuyết thở dồn dập, Bạch Tiểu Thuần tạo cho hắn áp lực thật lớn. Kẻ này có thể khiến con quái vật Trần gia này phải e sợ đến thế, lại có thiên nhân làm hộ vệ.

- Người này nhất định là thiên kiêu trẻ tuổi số một, số hai của Man Hoang....chẳng lẽ là hoàng tử!!

Tống Khuyết đã ở Khôi Hoàng Thành nhiều năm, đã hiểu được không ít về nơi này.

Giờ phút này đáy lòng hắn phập phồng, trong lòng đắng chát.

Bạch Tiểu Thuần âm thầm thở dài nhìn Tống Khuyết. Không biết vì sao mà mỗi lần hắn gặp Tống Khuyết lại thấy Tống Khuyết thê thảm hơn trước.

Nhìn dáng vẻ kia, Bạch Tiểu Thuần cũng không còn tâm tư chế nhạo hắn mà ngược lại, dâng lên nỗi thương cảm. Những hồi ức lúc ở Thông Thiên Hà lại tràn về nhưng hắn không quên thân phận hiện giờ của mình. Hắn khoát tay ra lệnh:

- Linh thạch sống này không tệ, đưa đến quý phủ của ta đi, sau này ta muốn dùng hắn để tu hành.

Chu Nhất Tinh nghe những lời này thì hơi ngần ngừ, hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo của Bạch Tiểu Thuần bắn qua. Chu Nhất Tinh run lên, lập tức đi nhanh đến chỗ Tống Khuyết.

Tống Khuyết nghe thấy liền phát cuồng:

- Các ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi!! Tống Khuyết ta dù chết cũng không muốn làm linh thạch sống nữa!!!

Hắn gào rú ầm ĩ nhưng Chu Nhất Tinh không do dự lập tức bắt lấy. Tống Khuyết thấy mình sắp bị mang đi, hoảng loạn nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần, hét lớn:

- Dượng..dượng của ta chính là Bạch Tiểu Thuần!!! Hắn bây giờ là người đứng đầu Minh Hoàng bảng. Một khi hắn thành tựu Thiên Nhân thì sẽ trở thành người thừa kế Minh Hoàng. Ngươi dám đối xử với ta như vậy, đến lúc đó dượng của ta nhất định sẽ báo thù cho ta. Các ngươi ai cũng không thoát được!!

Tống Khuyết thật sự không nghĩ ra được phải lấy cái gì để uy hiếp đại nhân vật trước mắt này. Nhưng mà hắn không muốn trở thành linh thạch sống nữa. Trong tình thế này chỉ đành lôi tên tuổi Bạch Tiểu Thuần ra....Hắn đã từng nghe được các tiểu bối Trần gia bàn tán về chuyện

Bạch Tiểu Thuần leo lên Minh Hoàng bảng. Trong lòng hắn cay đắng vô cùng.

Lời này vừa nói ra, tay Chu Nhất Tinh liền run lên. Tộc nhân Trần gia đang sa sút bốn phía cũng nhao nhao ngẩng đầu nhìn Tống Khuyết. Nếu trước đây Tống Khuyết nói ra điều này thì đảm bảo hắn sẽ bị ép đến khô kiệt mới thôi!

Phải biết rằng cái tên Bạch Tiểu Thuần chính là một sỉ nhục của Man Hoang. Người này một mực chiếm cứ vị trí đệ nhất Minh Hoàng bảng khiến người ta không thể tin nổi. Sau khi thí luyện kết thúc, nếu kẻ này thật sự trở thành người thừa kế Minh Hoàng thì đây sẽ là một cái tát vang dội cho cả Man Hoang....

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên nhìn Tống Khuyết, trong lòng cũng thầm phì cười. Tống Khuyết trước kia chỉ cần nghe thấy mình gọi một tiếng "Khuyết Nhi" thôi cũng đã bùng nổ, thế mà bây giờ vì không muốn làm linh thạch sống, lại chủ động phô bày mối quan hệ này....

- Đứa nhỏ ngốc! Dù ta không phải dượng ngươi, chỉ bằng quan hệ ở Nghịch Hà Tông ta cũng sẽ cứu ngươi thôi. Lại càng không cần nói ta và dì nhỏ ngươi là cái quan hệ kia. Dì nhỏ ngươi chỗ nào lồi chỗ nào lõm ta đều nhìn thấy hết rồi....

Bạch Tiểu Thuần thầm cảm khái, bước lên nhìn nhìn Tống Khuyết, thật sự nhịn không được mà xoa đầu Tống Khuyết.

- Mang đi!

Bạch Tiểu Thuần phất tay. Lần này đi Trần gia đã có thu hoạch không nhỏ.

Tống Khuyết kêu lên thảm thiết. Chu Nhất Tinh cắn răng đánh hắn bất tỉnh rồi vội vàng đưa đi. Trong lòng Chu Nhất Tinh rất sầu muộn, hắn thật không nghĩ tới tên Tống Khuyết này lại có quan hệ với Bạch Tiểu Thuần....

Từ đầu chí cuối, Tống Khuyết hoàn toàn không nhận ra đại nhân vật quyền quý kia chính là... người dượng mà hắn nhắc đến. Nếu hắn biết rõ chân tướng, sợ rằng hắn đã phải thổ huyết và cực kỳ hối hận về những lời mình nói hôm nay.

Mà Bạch Tiểu Thuần cũng khéo che dấu, lại nhờ có tác dụng của mặt nạ, không một chút khe hở nào bị lộ ra. Sau khi Tống Khuyết bị bắt đi, Bạch Tiểu Thuần mới quan sát toàn bộ Trần gia, trong lòng khó kềm chế được cảm giác thổn thức.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1120: Hố Chôn Vạn Người

- Thật không ngờ, ở chốn này lại còn gặp được Khuyết nhi... Gia hỏa này cũng quá thảm rồi, vậy mà lại trở thành linh thạch sống.

Bạch Tiểu Thuần đứng giữa sân Trần gia, chắp tay sau lưng nghếch cằm, trong lòng càng thêm cảm khái.

Nghĩ đến Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần thấy mình đúng là đại phúc tinh của hắn. Mỗi lần Bạch Tiểu Thuần xuất hiện là mỗi lần hắn đem Tống Khuyết từ dầu sôi lửa bỏng cứu ra, ở Không Thành đã vậy, tại Trường Thành cũng thế. Cũng vì mình chu đáo mà cuối cùng đến hôm nay, Tống Khuyết rốt cuộc cũng gọi mình một tiếng dượng.

- Chẳng lẽ đúng thật là ta quá ưu tú ư...!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý thở dài. Hắn vừa tiếp tục khám xét nhà Trần gia vừa say mê tự sướng.

Không bao lâu, tài bảo ẩn giấu của Trần gia đã bị các Thi Khôi chuyển ra chồng chất như núi, còn người của Trần gia thì ai cũng lạnh run, giận mà không dám nói gì.

Phút chốc sau, kho tàng của Trần gia đã được đưa lên không. Sau khi xác định không có nguy hiểm gì nữa, Bạch Tiểu Thuần mới nghênh ngang bước vào bên trong Trần gia, hắn muốn kiểm tra xem có còn sót thứ gì không.

Toàn bộ Trần gia thật là lớn. Bạch Tiểu Thuần mang theo tên Thi Khôi Hắc Giáp chuẩn Thiên Nhân kia đi xem xét khắp nơi, thỉnh thoảng lại giơ tay chỉ trỏ.

- Hòn giả sơn này có chỗ không đúng, đánh sập xuống cho ta! Bản Giám Sát sứ nghi ngờ bên trong có mật thất.

- Hạt châu khảm nạm trên ốc xá này rõ ràng là linh châu, nạy xuống đem đi.

- Khoảnh đất này có gì đó lạ lạ, người đâu... đào lên. Tìm xem có bảo tàng gì không. Nếu có thì đem đi, nếu không thì đem mấy cái bàn đá xanh này đi cho ta.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi vừa nói. Lập tức, các Thi Khôi xung quanh liền đồng loạt ra tay, âm thanh bang bang vang lên không ngừng.

Tất cả chuyện đó khiến cho người của Trần gia ai cũng hãi hùng khiếp vía, đồng thời càng thấm thía hơn nữa về những lời đồn về Bạch Tiểu Thuần. Nhưng họ cũng hết cách rồi, chỉ có thể cúi đầu chấp nhận, bọn hắn hiểu rằng, Trần gia... thế là hết.

Trong âm thanh bang bang, Bạch Tiểu Thuần vẫn không ngừng đi khắp nơi khám xét. Sau một hồi lâu, hắn thấy cũng đủ rồi, đang lúc muốn rời đi thì hắn chợt biến sắc.

Thần thức hắn, vốn vượt xa cảnh giới Nguyên Anh thậm chí có thể so với Thiên Nhân, lúc này quét xuống một lòng đất của một khoảng sân sau cách đó không xa, hắn phát hiện ở đó có một hố sâu.

Hố đó khá lớn, rộng gần nghìn trượng vuông, khắp xung quanh đều có cấm chế phòng hộ cực kỳ nghiêm cẩn, mơ hồ trông như một bình trữ vật thật lớn, bên trong hố được phong kín nên thần thức Bạch Tiểu Thuần không thể dò xét vào.

- Ồ?

Bạch Tiểu Thuần mắt sáng lên. Trên thực tế, sở dĩ hắn tự mình đi kiểm tra chính là muốn tìm xem coi có bảo vật gì mình có thể giữ lại hay không, cũng giống như ở Lý gia trước đây vậy.

- Đào lên cho ta!

Bạch Tiểu Thuần lập tức động tâm, phi thân bay lên đứng ở nửa lừng, giơ tay chỉ xuống dưới. Lập tức các Thi Khôi xung quanh liền tràn sát khí đồng loạt ra tay.

Tiếng ầm ầm vang vọng bốn phương, đám người Trần gia thấy thế thì toàn bộ đều trắng bệch mặt mày nhưng cũng không quá hoảng hốt, bởi vì bọn hắn biết rõ hố sâu đó cũng không cất giấu pháp bảo gì mà đó là nguồn cội sinh cơ để buôn bán của Trần gia.

Nếu là lúc khác, nếu ai dám động đến nguồn cội này của Trần gia, bọn hắn nhất định sẽ diệt sát liền, nhưng hiện tại tên nào tên nấy chỉ trầm mặc nhìn toàn bộ kiến trúc của sân sau bị phá tan vỡ.

Giờ phút này, xung quanh Trần gia, mấy vạn hồn tu đã tụ tập đến, những người này vốn là ở gần đó. Sự tình hôm nay quá lớn, hai vị Thiên Hầu vẫn lạc gây xôn xao cả Khôi Hoàng thành, khiến tâm thần của mọi người đều chấn động nên bay tới quan sát từ xa.

Bọn hắn được tận mắt chứng kiến quá trình Trần gia ngã xuống, của cải cất giữ lần lượt bị đào ra, hiện tại cũng nhìn thấy mảnh sân sau kia bị phá hủy.

Sau khi mảnh sân sau tan vỡ, các trận pháp phòng ngự phía trên mặt đất đã xuất hiện rạn nứt, ngay cả cấm chế cũng bị cưỡng ép mở ra. Cảnh tượng hiện ra trước mắt mọi người là một cái hố sâu ngàn trượng chiếm trọn vẹn diện tích của khu vực này.

Một mùi tanh tưởi không thể tưởng tượng lập tức tràn ra từ bên trong hố, mùi vị vô cùng đậm đặc khiến cho tất cả đều cảm thấy buồn nôn.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, vung vẩy tay như để xua bớt mùi vị đang lan tỏa. Hắn nhìn vào bên trong cái hố, thế nhưng cảnh tượng lại khiến thân thể của hắn run bần bật, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

- Cái này...

Bạch Tiểu Thuần dường như không tin vào mắt mình, cảnh tượng kia làm cho đầu óc hắn như bị sét đánh, đôi mắt cũng trở nên đỏ ngầu.

Cùng lúc đó, sắc mặt tất cả mọi người xung quanh đều thay đổi sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong hố, trong đó không ít người phải kêu lên.

- Cái gì thế kia... Trời ạ...

- Bí mật của Trần gia là ở chỗ này!!

- Đây là thứ Trần gia dựa vào để buôn bán sinh cơ...

Đó là một cái hố sâu chứa hàng vạn người ở bên trong!!

Hơn vạn thi thể trôi nổi trong làn nước đục ngầu dưới hố sâu! Có cái đã hoàn toàn thối rữa, có cái mục nát hơn nửa, cũng không thiếu... người vẫn còn sống!!

Mà quần áo của những thi thể này hoàn toàn khác so với người ở Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần liếc mắt cũng có thể nhận ra... bọn hắn… đều là... tu sĩ!!

Thân thể chỉ còn da bọc xương, hai mắt tán loạn giống như không còn hồn phách. Cơ thể họ bị vô số chỉ đen đâm xuyên, không ngừng nhúc nhích để hấp thu sinh cơ... Có thể tưởng tượng, tất cả tu sĩ trong cái hố này đều đã bị sưu hồn sau khi bị bắt!

Trong tình huống bị cưỡng ép sưu hồn thì hồn phách của bọn hắn sớm đã tan vỡ. Thân thể bọn họ bị xử lý đặc thù, ném vào hố sâu bị phong kín này để hấp thu sinh cơ cho đến lúc trở thành thây khô!

Sợ là có hóa thành thây khô thì mọi việc vẫn còn chưa kết thúc, thi thể sau khi bị nước hòa tan sẽ trở thành chủ dược để Trần gia luyện chế sinh cơ!

Một màn này tuy khiến đám người Hồn Tu Man Hoang cảm thấy kinh hãi, nhưng không cảm thấy việc này có gì không đúng. Thế nhưng Bạch Tiểu Thuần lại khác, thân là tu sĩ ở Thông Thiên Hà, cảnh tượng này làm cho thân thể hắn run rẩy, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt u ám đến không thể hình dung.

Việc này gây ra chấn động cực lớn đối với hắn, cảm xúc trong lòng rõ ràng cũng xuất hiện dấu hiệu mất kiểm soát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1121: Trần Thiên Công, Ngươi Dám Động Đến Ta Thử Xem (Thượng)

Mất một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hiện tại hắn càng thêm rõ ràng về cục diện chiến tranh giữa Thông Thiên Hà và Man Hoang, cấp độ chiến đấu giữa hai thế lực hoàn toàn khác biệt so với chiến tranh tông môn giữa Linh Khê tông với Huyết Khê Tông. Việc này về căn bản hắn vô lực có thể thay đổi a!

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc rồi sử dụng toàn lực đánh ra một quyền về phía cái hố kia.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, tất cả thi thể trong hố đều tiêu tán thành tro bụi!

Thực tế là các thi thể ở đây chỉ còn là xác sống mà thôi, hành động của Bạch Tiểu Thuần đối với bọn họ chính là sự giải thoát...

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Bạch Tiểu Thuần nhận thấy không ít tu sĩ lộ ra vẻ tươi cười trước khi thân thể tiêu tán...

- Bắt toàn bộ tộc nhân Trần gia, giam vào đại lao!

Thanh âm của Bạch Tiểu Thuần vang lên vô cùng lạnh lẽo. Lệnh vừa ra, toàn bộ tộc nhân Trần gia không hề chống cự, cam chịu để cho Thi Khôi Huyết Quân bắt nhốt lại.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần trở nên nặng nề, tận mắt chứng kiến sự tình trong cái hố kia khiến việc trả thù Lý gia và Trần gia không còn mang nhiều ý nghĩa đối với hắn như trước!

Một lúc lâu sau, hắn thở dài rồi ra lệnh cho Thi Khôi Huyết Quân quay trở về.

Sức một người không thể thay đổi được cục diện chiến tranh! Nếu như thân phận bại lộ, kết quả của hắn cũng chẳng khác là bao so với những tu sĩ Thông Thiên Hà trong cái hố kia. Hiện tại bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ là giãy giụa để sinh tồn ở Man Hoang mà thôi, không giống như lúc ở Nghịch Hà tông...

Mà thân là Giám sát sứ, hắn cần phải đến Hoàng cung để báo cáo kết quả cho…Đại Thiên Sư.

Một đường trở về, Bạch Tiểu Thuần không hề lên tiếng, cảnh tượng ở Trần gia khiến hắn cảm thấy ám ảnh. Thế nên lúc bay đến hoàng cung, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể cố gắng xua đi phiền muộn ở trong lòng.

- Ta cần đẩy nhanh tốc độ luyện lửa, tranh thủ thời gian đột phá để có thể trở về..

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm.

Lần đầu tiên kể từ khi tiến vào Man Hoang, hắn cảm thấy… nhớ nhà!

Lúc Bạch Tiểu Thuần đến ngoài cửa Thiên Sư điện thì thấy nơi này không phải là không có một bóng người, mà có tới vài chục bóng người đang đứng ở đó, hình như đều muốn đi bái kiến Đại Thiên Sư.

Trong những người này, hắn thấy được Trần Hảo Tùng, còn có lão giả bên cạnh Trần Hảo Tùng lúc trước. Ngoại trừ hai vị Thiên Công này, còn có ba vị Thiên Công khác cũng đứng ở đó. Bạch Tiểu Thuần dù không biết họ nhưng có thể cảm nhận được khí tức Thiên Nhân trên thân ba người này.

Còn những người khác đều là Thiên Hầu. Trong đó có bốn tên Bạch Tiểu Thuần đã gặp qua, chính là bốn trong chín tên Thiên Hầu đã vây giết hắn lúc trước.

Sắc mặt mọi người giờ này đều vô cùng khó coi. Đang lúc chờ Đại Thiên Sư triệu kiến thì Bạch Tiểu Thuần đến, lập tức hắn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

- Bạch Hạo!

Sau khi thấy Bạch Tiểu Thuần, lập tức có người nghiến răng quát lớn.

Đặc biệt là Trần Hảo Tùng còn mang theo ánh mắt đầy lạnh lẽo nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng hắn ẩn chứa đầy sát khí, vì tên Lý Thiên Hầu kia có quan hệ không tầm thường với hắn. Nhưng lúc này lại vì chính tên Bạch Tiểu Thuần kia mà hắn ta đang không rõ sống chết!

Bây giờ, toàn bộ quyền quý của Khôi Hoàng thành đều đã bị kinh động. Hai vị Thiên Hầu bị Đại Thiên Sư bắt lại đã đưa tới chấn động cực lớn. Nhất là sau khi tìm hiểu, họ đều biết việc này có quan hệ cùng Bạch Tiểu Thuần. Nên ngoài việc kiêng kị hắn, rất nhiều người đã nảy sinh hận ý với Bạch Tiểu Thuần.

Từng ánh mắt đều nhắm thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần. Năm vị Thiên Nhân, còn lại đều là nửa bước Thiên Nhân, tất cả ánh mắt đều như hóa thành thực chất, khiến đỉnh đầu Bạch Tiểu Thuần như có ngàn vạn núi lớn đang ầm ầm đè xuống.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, nhìn thấy những ánh mắt đầy hàn ý của mọi người xung quanh khiến nội tâm hắn khẩn trương hắn lên.

- Sát ý của những người này đối với ta không ngờ lại mãnh liệt như vậy! Sao bọn hắn không nhìn Đại Thiên Sư bằng ánh mắt như vậy, hết lần này tới lần khác nhắm vào ta. Điều này rõ ràng là khi dễ tu vi ta yếu kém!

Bạch Tiểu Thuần run sợ nhìn mọi người bốn phía.

Đúng lúc này, Trần Hảo Tùng bỗng mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần, người dám giấu giếm Đại Thiên Sư để hành sự. Nếu như ngươi thực có chứng cứ Lý Thiên Hầu cùng Trần Thiên Hầu phản loạn thì đưa cho lão phu nhìn xem!

Hắn vừa dứt lời, trên thân lập tức bộc phát ra khí tức đầy lăng lệ ác liệt. Nhất là ánh mắt sắc bén, như muốn trực tiếp đuổi giết Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, áp lực của mọi người khi nãy hắn còn miễn cưỡng thừa nhận được. Nhưng lúc này khí thế của Trần Hảo Tùng hàng lâm, khiến hắn như bị đại sơn oanh kích, thân thể lui về sau vài bước, sắc mặt trắng bệch. Thậm chí tu vi trong cơ thể hắn cũng xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.

Lập tức trong lòng hắn dâng lên cảm giác nguy cơ sống chết cực kỳ mãnh liệt. Tâm thần Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhưng ánh mắt lại có một tia hận ý, trong đầu hiển hiện lại thảm trạng của một vạn người trong hố lớn. Hắn không áp chế tu vi có dấu hiệu hỗn loạn, ngược lại sau khi bị chấn lui thì hắn cắn chót lưỡi, trực tiếp phun ra máu tươi, miệng gào thét thảm thiết.

- Trần Thiên Công, ngươi thật to gan, lại dám ở trước Thiên Sư điện muốn giết Giám Sát Sứ! Chẳng lẽ ngươi cũng muốn phản loạn hay sao?

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tâm niệm khẽ động. Lập tức từng đạo thân ảnh phía xa cấp tốc lao đến, chính là một nghìn Thi Khôi Huyết Quân. Một nghìn người mang theo sát ý ngập trời, ngang nhiên xông tới khiến mọi người xung quanh đều biến sắc.

Ánh mắt Trần Hảo Tùng lộ ra hàn mang bức người. Hắn biết rõ đúng mực, khi nãy mở miệng có dung nhập một ít tu vi là để tâm thần Bạch Tiểu Thuần cảm thấy áp bách mà thôi, sẽ không đả thương đến hắn. Không phải hắn không muốn làm vậy mà vì nơi đây dù sao cũng là bên ngoài Thiên Sư điện.

Nhưng hắn lại không nghĩ đến, Bạch Tiểu Thuần lại tự cắn một cái, mượn việc này để gọi đến Thi Khôi Huyết Quân.

Chuyện này khiến vẻ mặt hắn càng thêm âm trầm, bốn vị Thiên Công khác cũng đều nhíu mày.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lúc này đã trở nên điên cuồng, hắn tin tưởng đối phương tuyệt đối không dám giết mình ở chỗ này. Mà Đại Thiên Sư nếu thực sự tùy ý để mình bị người khác tiêu diệt, thì một màn máu tanh ngày hôm nay sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1122: Trần Thiên Công, Ngươi Dám Động Đến Ta Thử Xem (Hạ)

Vì vậy vô luận là thế nào, hắn ở chỗ này sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Đã như vậy, áp lực trầm trọng trên người hắn cũng đã bị giải phóng một ít. Nhất là dưới tình huống bản thân đã bất chấp tất cả thì Bạch Tiểu Thuần cũng không lo lắng nhiều.

- Trần Thiên Công, ngươi dám động thủ một lần nữa thử xem!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lập tức một nghìn Thi Khôi Huyết Quân mang theo sát khí ngập trời nhắm vào Trần Hảo Tùng. Nếu như hắn thật sự động thủ thì bọn chúng cũng sẽ ra tay.

- Ngươi dám!

Trần Hảo Tùng biến sắc, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Hắn đã thực sự thể nghiệm được người này xảo trá lớn mật đến như thế nào.

- Ta không dám? Bạch Hạo ta có gì không dám?

- Đầu Cự Quỷ Vương ta đều đã đập qua. Trong Luyện Hồn Hồ ta đều đã trói qua hơn trăm người, Ở khu tám mươi chín, ta cũng đều đã chiến qua mấy trăm người. Ta không dám ư? Ngươi dám động đến ta, xem ta có dám hay không?

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, hét lớn một tiếng.

- Ngươi uy hiếp ta!

Trần Hảo Tùng nheo mắt lại, sát ý trong mắt lại càng nồng đậm.

- Còn các ngươi nữa, ai dám động đến ta, hôm nay ta sẽ không để yên. Con bà nó chứ, Thiên Công cũng dám uy hiếp ta, huống chi mấy tên Thiên Hầu các ngươi. Nghe cho kỹ đây, hết ngày hôm nay, các ngươi phải cẩn thận một chút. Nói thẳng cho các ngươi biết, tất cả mọi người ở đây hôm nay đều sẽ bị bản Giám Sát Sứ theo dõi!

Bạch Tiểu Thuần đã bất chấp tất cả, thanh âm gào thét ẩn chứa cuồng vọng truyền đi khắp nơi. Vô số người trong hoàng cung thấy động tĩnh lớn như vậy đều nhao nhao kinh hãi.

Về phần mấy tên Thiên Hầu bên ngoài Thiên Sư điện lúc này đều mang đầy nộ khí trong bụng. Nhưng thấy Trần Hảo Tùng còn không nhúc nhích thì bọn hắn nào dám động đậy gì... chỉ có thể hằm hằm nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Mà so ánh mắt thì Bạch Tiểu Thuần trước nay chưa hề sợ ai, lúc này hắn cũng trừng mắt lên nhìn lại.

Sắc mặt Trần Hảo Tùng càng khó coi. Đúng lúc hắn gần như không áp chế nổi lửa giận nữa thì trong đại điện truyền đến tiếng ho khan. Cửa Thiên Sư điện mở ra, Đại Thiên Sư từ từ bước đến.

- Cãi nhau như thế thì còn ra thể thống gì!

Thanh âm khàn khàn của Đại Thiên Sư vang lên.

- Bái kiến Đại Thiên Sư!

Ngay khi hắn vừa đi ra, nội tâm tất cả mọi người đều trầm xuống, nhao nhao ôm quyền cúi đầu đối với Đại Thiên Sư.

- Nhiều người cùng đến như vậy, có chuyện gì thì nói đi.

Đại Thiên Sư đứng trước đại điện, cái lưng hơi còng xuống, thanh âm cũng chẳng có gì là uy nghiêm. Nhưng trong lòng mọi người xung quanh đều tỏ ra vô cùng kiêng kị.

- Đại Thiên Sư dạy bảo chí phải. Vãn bối tới đây là vì chiến sự ở Tây Bộ Trường Thành có chút thất thế, muốn cầu xin chí bảo Thông Thiên Thứ...

Trần Hảo Tùng cung kính mở miệng.

Mấy vị Thiên Công khác cũng đều lần lượt trình bày. Người thì nói bộ lạc nào đó phản loạn, người thì nói có chỗ nào đó có chí bảo hiện thế, có người còn nói về một ít thông tin ở lưu vực Thông Thiên Hà.

Về phần những Thiên Hầu kia cũng trình bày một số vấn đề tương tự. Không ai để cập tới hai vị Lý Thiên Hầu và Trần Thiên Hầu một chút nào. Bạch Tiểu Thuần ở một bên quan sát, coi như đã mở rộng tầm mắt, hiểu rõ những người này đều là những lão hồ ly. Bọn hắn không cần tỏ thái độ, chỉ cần báo cáo một số công tác, xem như đã nói rõ thái độ của bản thân.

Vả lại không thể nói rõ tâm tư của bọn hắn hướng về Khôi Hoàng. Dù sao một Giám Sát Sứ mới được bổ nhiệm đã nhanh chóng bắt hai vị Thiên Hầu, chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho tầng lớp quyền quý phải bàng hoàng, cho nên thăm dò một chút cũng là chuyện bình thường.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều như vậy. Có một tên Thiên Hầu có vẻ phản ứng chậm chạp một chút, sau khi mọi người nói xong thì hắn lên tiếng.

- Đại Thiên Sư, Lý Thiên Hầu đó...

Hắn vừa nói tới đó, bốn phía lập tức yên tĩnh. Tên Thiên Hầu đang nói cũng sửng sốt một chút, trên trán xuất hiện mồ hôi. Đúng lúc đó, Đại Thiên Sư ngẩng đầu, ánh mắt lờ mờ nhìn về tên Thiên Hầu đang nói.

- Ngươi lớn tiếng một chút, ta nghe không rõ.

Đại Thiên Sư chậm rãi nói.

- Vãn bối...

- Lớn hơn chút nữa!

Đại Thiên Sư lại mở miệng.

- Ty chức... vô sự!

Trên trán tên Thiên Hầu đó đổ mồ hôi, không chút chần chừ lập tức nói ra.

Đại Thiên Sư gật đầu, không nói tiếp. Bốn phía trở nên trầm mặc, ngay sau đó, Trần Hảo Tùng lên tiếng cáo từ, những người khác cũng lần lượt cáo từ rời đi.

Bên ngoài Thiên Sư điện lúc này chỉ còn Bạch Tiểu Thuần cùng Đại Thiên Sư.

Bạch Tiểu Thuần chớp mắt nhìn, một màn hôm nay làm kiến thức của hắn mở mang không ít. Nhất là hai câu đơn giản của Đại Thiên Sư đã dẫn dắt rất nhiều cho Bạch Tiểu Thuần. Cân nhắc bản thân mở miệng như vậy, khí thế bản thân cũng phải vô cùng mạnh mẽ, khiến cho người ta cảm giác thật áp bức.

- Có những lúc, lão phu thật sự bội phục vị Thiên Tôn trên Thông Thiên đảo kia... Lão phu không bằng hắn!

Lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang cân nhắc, bống nhiên thanh âm bình tĩnh của Đại Thiên Sư truyền đến, khiến não hải của hắn như muốn nổ tung.

- Ngươi nói xem, trong những người vừa rồi, ai là người có tư tưởng hướng về hoàng tộc đang xuống dốc đây?

Ánh mắt thâm sâu của Đại Thiên Sư nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngẩn người lắng nghe, mắt không hề chớp, rồi không chút chần chừ nhìn thẳng mặt Đại Thiên Sư lớn tiếng nói.

- Đại Thiên Sư, nếu ta nói, đám người vừa rồi thì đến tám chín phần mười đều có tâm hướng về hoàng tộc thì liệu ngài có tin không? Nhất là tên Trần Hảo Tùng kia, gia hỏa này nhất định là có cấu kết với Khôi Hoàng!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến Trần Hảo Tùng từng có ý muốn giết mình lúc trước mà trong lòng không khỏi tức giận, lúc này nhân cơ hội liền lập tức góp lời.

- Ồ? Ngươi có chứng cớ gì không?

Đại Thiên Sư ho nhẹ một tiếng, từ tốn hỏi.

- Có chứng cứ a. Trần Hảo Tùng vừa rồi đã muốn giết ta đó thôi. Đại Thiên Sư, ta chính là Giám Sát sứ mà lão nhân gia đã chỉ định, ta đối với ngài luôn tận tâm trung thành thế mà hắn lại muốn giết ta, như thế cũng đủ thấy hắn ta đang chột dạ.

- Đại Thiên Sư, hay là chúng ta giết chết hắn đi!

Bạch Tiểu Thuần có chút kích động xúi giục.

Đại Thiên Sư liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn biết rõ Bạch Tiểu Thuần có ác ý với Trần Hảo Tùng, cũng biết rõ tính tình Bạch Tiểu Thuần, vì thế trực tiếp lờ đi làm như không nghe thấy những lời xúc giục của hắn mà ngẩng đầu nhìn hoàng cung phía xa xa, trong mắt lộ rõ vẻ suy tư.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1123: Ty Chức Có Một Kế

Thấy Đại Thiên Sư không để ý đến mình, Bạch Tiểu Thuần thở dài cảm thấy đáng tiếc, xem ra Đại Thiên Sư có chút không quyết đoán a.

- Nếu là ta, ta nhất định sẽ diệt tên Trần Hảo Tùng kia, hà tất còn phải suy trước đoán sau.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ thầm.

Qua một lát, Đại Thiên Sư vẫn không chút để ý gì đến Bạch Tiểu Thuần, vẫn đang chìm trong trầm mặc. Khoảng không yên lặng khiến cho bên ngoài Thiên Sư điện tựa hồ như có áp lực đè xuống. Dưới áp lực này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần ý niệm chuyển động miên miên. Hắn nghĩ đến những bảo tàng mà mình mới vơ vét được từ Lý gia và Trần gia, giờ thấy Đại Thiên Sư vẫn không nói một lời nào, hắn thầm nghĩ, hay là Đại Thiên Sư cũng giống như Cự Quỷ Vương... chờ đợi mình hiến dâng bảo vật?

- Đại Thiên Sư, Lý gia và Trần gia giàu đến nứt đố đổ vách a, bọn chúng tàng trữ bảo vật nhiều đến nỗi người khác nhìn thôi cũng phải giật mình. Chúng chỉ là Thiên Hầu mà đã phú quý như thế hắn là phải có cấu kết chặt chẽ với Khôi Hoàng.

Bạch Tiểu Thuần mở lời, hắn chẳng cần biết giữa giàu có và cấu kết có liên quan gì đến nhau không. Tuy nhiên, hắn nói xong mà Đại Thiên Sư vẫn đứng yên tại chỗ như cũ không nói một lời. Chuyện này khiến Bạch Tiểu Thuần không thể hiểu được Đại Thiên Sư đang suy nghĩ gì.

- Đại Thiên Sư, ta đã truyền lệnh xuống, lát nữa sẽ có người đem kho tàng của hai nhà này đưa đến cho Đại Thiên Sư...

Bạch Tiểu Thuần chần chừ một chút rồi tiếp tục thăm dò.

Nhưng, Đại Thiên Sư vẫn không hề mở miệng, bầu không khí ở chung quanh càng lúc càng áp lực, càng khiến cho Bạch Tiểu Thuần thêm lo lắng. Hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ Đại Thiên Sư biết mình trong lúc xét nhà có cất giữ của riêng...

- À... Đại Thiên Sư, vừa rồi ta còn quên nói rõ Lý gia có một tòa linh sơn...

Bạch Tiểu Thuần ho nhẹ tranh thủ bổ sung, nhưng nói còn chưa xong thì hắn nhận thấy Đại Thiên Sư vẫn không chú ý đến mình. Lúc này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã thất kinh.

- Đại Thiên Sư, ta nhớ ra rồi... Trần gia còn có một khối bảo ngọc...

Bạch Tiểu Thuần buồn rười rượi mở miệng tiếp.

Khi Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong những lời này thì ánh mắt Đại Thiên Sư thu hồi lại, không nhìn ở xa xăm nữa mà hướng vào Bạch Tiểu Thuần. Dù rằng ánh mắt như dường không thật sự nhìn Bạch Tiểu Thuần nhưng vẻ thâm sâu trong mắt đủ khiến Bạch Tiểu Thuần như nhìn thấy được tinh không, dường như hết thảy bí mật của hắn đều lộ ra rành rành trong mắt của Đại Thiên Sư. Chuyện này khiến cho lòng Bạch Tiểu Thuần rung chuyển mạnh, hắn vội cất lời.

- Đại Thiên Sư, ta vừa nhớ ra, hình như Lý gia còn có rất nhiều hồn dược...

Lúc này, thanh âm khàn khàn của Đại Thiên Sư chậm rãi cất lên.

- Bạch Hạo, ngươi có biết cái gì mà càng suy xét thì càng chẳng thấu không?

Lúc nói những lời này, ánh mắt Đại Thiên Sư đột nhiên hướng lên nhìn về phương xa.

Nghe được lời này, Bạch Tiểu Thuần càng thêm khẩn trương, mơ hồ cảm thấy hình như Đại Thiên Sư hàm ý không tin là mình chỉ tham ô có một chút như thế, cho nên mới nói càng suy xét càng không thấu.

Trong lòng hắn giờ rối như tơ vò, nghĩ thầm có nên đem luôn cây chủ dược của Lý gia giao ra hay không. Hắn thầm giận, Đại Thiên Sư cũng quá nhỏ nhen, bản thân mình cũng không tham lam nhiều, hà tất phải bươi móc mọi thứ không cho mình hưởng chút gì.

Đang lúc hắn xoắn xuýt thì lại nghe được thanh âm của Đại Thiên Sư.

- Là nhân tâm!

- Nhân tâm chính là thứ mà càng suy xét thì càng không thể nhìn thấu. Bạch Hạo, ngươi nói xem có phải vậy không?

Một câu nói ấy giống như ẩn chứa một sức mạnh kỳ dị truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần khiến hắn hoảng loạn đến phát khóc. Hắn cảm thấy vị Đại Thiên Sư này còn bủn xỉn hơn so với Cự Quỷ Vương. Mình đã phải vắt kiệt sức để lập công lớn thế mà lại còn bóc lột mình như vậy.

Giờ phút này hắn không dám tiếp tục dấu giếm, vội vàng cất tiếng.

- Đại Thiên Sư, trí nhớ ta không được tốt, cuối cùng mới nhớ tới Lý gia kia còn có một cây...

Không đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong, thanh âm khàn khàn của Đại Thiên Sư đã vang lên, ánh mắt hắn cũng lộ vẻ thâm sâu không lường được.

- Lòng người khó đoán, kể cả đám quyền quý trong Khôi Hoàng triều, Khôi Hoàng đương đại hay chính bản thân ta cũng vậy. Khôi Hoàng triều mà không có lão phu thì lúc Khôi Hoàng đột phá Bán Thần thất bại, nó đã tan thành mây khói rồi… Lão phu thay mặt Khôi Hoàng

chấn nhiếp Tứ Đại Thiên Vương, bảo vệ nguyên vẹn Khôi Hoàng triều, đồng thời còn chống lại sự xâm lược của Thông Thiên Hà... Đôi khi, ta thật sự muốn học theo vị Thiên Tôn ở Thông Thiên đảo kia, giải quyết một lần gọn gàng, cầm nhật nguyệt hoán thanh thiên!

Trong nháy mắt khi Đại Thiên Sư nói ra những lời này, đầu của hắn ngẩng cao, sống lưng thẳng tắp. Một cỗ khí thế không thể hình dung phát ra từ thân thể hắn. Cỗ khí thế này dường như có thể cải thiên hoán nhật, che phủ toàn bộ ánh sáng của trời đất trong khoảng thời gian ngắn.

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy lúc này Đại Thiên Sư không còn chút dáng vẻ già nua nào, mà đã trở thành một người khổng lồ chống trời, chỉ cần một ý niệm có thể làm cho nhật nguyệt biến mất, trời đất không còn ánh sáng!

Khí thế mạnh mẽ khiến Bạch Tiểu Thuần không chịu nổi phải lùi lại phía sau, tim đập thình thịch, nhưng tất cả lại chấm dứt trong nháy mắt. Lưng Đại Thiên Sư lại còng xuống một lần nữa, đầu cúi thấp rồi thở dài một tiếng.

Tất cả mọi thứ trở lại như bình thường, mọi chuyện xảy ra lúc trước dường như chỉ là ảo giác, nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần rõ ràng cảm thấy rung động, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Đại Thiên Sư chậm rãi quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi vừa nói cái gì? Lý gia có một gốc gì?

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, cảm thấy khóc không ra nước mắt. Cuối cùng hắn đã hiểu bản thân mình đã hiểu lầm, Đại Thiên Sư căn bản không để ý đến chút của cải lấy được khi xét nhà, chỉ là không biết vì sao có điều cảm khái mà thôi. Do Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chột dạ nên mới hiểu lầm ra như vậy.

Câu hỏi của Đại Thiên Sư làm Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống một ngụm nước bọt, ý nghĩ xoay chuyển tìm cách để bảo toàn thu hoạch khi xét nhà. Ánh mắt Đại Thiên Sư khiến hắn cảm thấy áp lực thật lớn, mồ

hôi trên trán cũng chảy ra, hắn cân nhắc một chút rồi tranh thủ thời gian mở miệng nói.

- Việc đó... Lý gia có cái gì... là chuyện nhỏ, Đại Thiên Sư, ta cảm thấy tuy nhân tâm khó dò nhưng điều đó không quan trọng! Những người này đứng về phía ngài hay Khôi Hoàng cũng giống như vậy!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1124: Ngày Tế Tổ (Thượng)

- Quan trọng là... thái độ của bọn họ khi ngài và Khôi Hoàng cùng xuất hiện!

Bạch Tiểu Thuần trả lời vội vã, nghĩ gì nói đó khiến lời nói có chút lộn xộn. Theo lời nói ra, mạch suy nghĩ rõ ràng hơn, ngôn từ cũng trở nên lưu loát hơn.

- Coi như trong lòng đám người Trần Hảo Tùng đám người đều hướng về phía Khôi Hoàng thì có làm sao?! Bọn hắn có dám thừa nhận hay không?

- Kể cả toàn bộ đám quyền quý trong triều đứng ở phe Khôi Hoàng cũng không có gì đáng nói! Bọn chúng không dám thể hiện suy nghĩ của mình trước mặt Đại Thiên Sư, điều này chứng tỏ một mình ngài có thể áp chế tất cả bọn họ!

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng như ý, ánh mắt cũng trở nên có thần thái.

- Đại Thiên Sư, ngài có lẽ không thể khiến cho mọi người trung thành, cũng không đoán ra ai không trung, nhưng người có thể làm cho tất cả đều phải sợ hãi!

- Vì vậy ty chức cho rằng ngài không cần bận tâm bọn họ nghĩ gì, chỉ cần để ý bọn hắn sợ ai là đủ!

Lời nói Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn, âm vang hữu lực. Đến khi hắn nói xong, ánh mắt Đại Thiên Sư ngưng tụ giống như có điều suy nghĩ. Kết quả này làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bội phục chính

mình. Hắn cảm thấy lời nói của mình vô cùng hoàn mỹ, hơn nữa còn có đạo lý trong đó.

Nhìn thấy Đại Thiên Sư trầm tư, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đắc chí, bội phục cơ trí của mình thật sự là thiên hạ vô song, không gì sánh kịp.

- Để giữ lại gốc dược thảo ở Lý gia, còn có Khuyết Nhi, ta liều mạng.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, cảm giác mình cực kỳ ưu tú và trượng nghĩa. Hắn thấy có lẽ nên rèn sắt khi còn nóng, vì vậy bỗng nhiên mở miệng.

- Đại Thiên Sư, ty chức có một kế...

- Nói!

Thần sắc Đại Thiên Sư khôi phục như thường, nhìn không ra đang có tâm sự gì. Hắn nhìn lướt qua Bạch Tiểu Thuần, nhàn nhạt mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần vội nói:

- Ta có thể tạo ra cho Đại Thiên Sư một cơ hội. Cơ hội này sẽ khiến văn võ cả triều phải thể hiện thái độ trước mặt Đại Thiên Sư ngài.

- Ty chức nhãn lực không tinh, nhìn không ra trong bụng mấy lão hồ ly kia đang suy tính gì nhưng Đại Thiên Sư mắt sáng như đuốc. Thông qua lời nói và chấn động thần hồn của bọn hắn có thể sẽ nhìn ra một chút.

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, cẩn thận sắp xếp suy nghĩ trong đầu, cảm thấy kế hoạch rất khả thi, không khỏi mặt mày hớn hở.

- Kế này của ty chức có thể nói thiên địa khiếp, quỷ thần kinh. Có thể nói là sát chiêu. Chiêu này vừa ra thì lòng người cũng sáng tỏ.

Bạch Tiểu Thuần vỗ ngực, ngạo nghễ vô cùng.

Hắn hớn hở chờ Đại Thiên Sư hỏi mình xem kế hoạch là gì nhưng chờ cả buổi mà vị kia vẫn lạnh nhạt, hững hờ khiến Bạch Tiểu Thuần lúng túng không hiểu ra sao. Hắn gãi gãi đầu, đành tiếp tục nói:

- Bất quá sát chiêu này của ta cần phải thi triển trước mặt quyền quý cả triều, thậm chí phải có cả Khôi Hoàng ở đó thì mới có thể dùng được. Đại Thiên Sư không biết sắp tới có buổi lễ long trọng nào không?

Bạch Tiểu Thuần vừa chào hàng vừa chờ mong nhìn Đại Thiên Sư.

Đại Thiên Sư nghiền ngẫm nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhắm hai mắt, một lúc sau cất giọng khàn khàn:

- Một tháng sau có tế tổ! Ngươi đã nắm chắc thì hãy thể hiện cho lão phu xem cái ngươi gọi là sát chiêu này.

Đại Thiên Sư vẫn không buồn hỏi xem kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần là gì, chỉ phất tay một cái khiến Bạch Tiểu Thuần thấy hoa mắt, chớp mắt một cái đã ở bên ngoài hoàng cung.

- Bạch Tiểu Thuần ta một khi ra tay, chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Đến lúc đó ta sẽ khiến cho Đại Thiên Sư và tất cả mọi người thấy được chỗ đáng sợ của ta!

Bạch Tiểu Thuần tràn đầy tự tin với kế hoạch của mình. Hắn say sưa tưởng tượng đến hình ảnh sáng chói của mình vào hôm đó, càng nghĩ càng say sưa, chốc chốc còn cười ra tiếng.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý ngâm nga câu hát, dẫn Thi Khôi Huyết Quân trở về Giám Sát phủ. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần trở về, Chu Nhất Tinh vội chạy đến phục mệnh nhưng nhanh chóng bị Bạch Tiểu Thuần đuổi đến khu vực khác của Giám Sát phủ còn hắn thì bế quan trong chủ điện.

Lúc này hắn chưa rảnh quan tâm tới Tống Khuyết, trong đầu không ngừng phân tích, hoàn thiện kế hoạch của mình. Bạch Tiểu Thuần lấy

hồn tháp gọi hồn Bạch Hạo ra rồi báo cho đối phương kế hoạch của mình.

Bạch Hạo nghe mà tròng mắt muốn rớt ra, ngơ ngác nhìn sư tôn thật lâu mới hít một hơi thật dài.

- Chiêu này.....thật là sư tôn nghĩ ra sao?

Bạch Hạo hơi nghi ngờ

- Đương nhiên là do vi sư nghĩ ra rồi. Thế nào? Lợi hại không!?

Bạch Tiểu Thuần cười đến không ngậm miệng lại được, đắc ý khoe khoang.

- Chiêu này...quá độc ác. Nhất là Khôi Hoàng cũng có ở đó, văn võ bá quan cả triều có khi cũng phát điên hết....Bất quá, điểm mấu chốt không phải ở kế sách mà là phán đoán của Đại Thiên Sư.

Bạch Hạo thật lòng tán thưởng sau đó giúp Bạch Tiểu Thuần hoàn thiện nốt những lỗ hổng trong kế hoạch.

- Thời gian trôi chậm quá! Thật mong ngày mai là tới lễ tế tổ luôn...

Bạch Tiểu Thuần thật lâu sau mới đè xuống được tâm tình kích động của mình. Nghĩ đến mình vừa xét nhà hai vị Thiên Hầu Lý, Trần, lúc này không thích hợp hành động tiếp, vì vậy quyết định bế quan một tháng.

Lúc trước hắn đánh cuộc với hai luyện hồn sư kia, tình cờ bước vào cảnh giới Dung Hỏa đã ngộ ra nhiều điều. Sau đó trở về nhà hắn lại thử luyện thêm mấy lần lửa mười bảy màu, tích lũy được không ít tâm đắc. Vừa hay một tháng này bế quan sẽ tập trung luyện chế một phen.

Một tháng Bạch Tiểu Thuần bế quan, mọi người trong Khôi Hoàng Thành đều thần hồn nát thần tính. Chuyện hai gia tộc Lý, Trần bị Đại Thiên Sư bắt giam, của cải gia tộc bị tịch thu đã nhấc lên sóng to gió lớn oanh động toàn bộ Khôi Hoàng Thành. các Thiên Hầu khác đều như kiến

bò chảo nóng, bọn hắn như ngửi được vị tanh của trận mưa máu năm nào.

Thực ra ngay từ thời điểm Bạch Tiểu Thuần được bổ nhiệm làm Giám Sát Sứ, bọn hắn đã có dự cảm nhưng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại ra tay nhanh như vậy.

Mà Đại Thiên Sư lần này cũng thật quyết đoán, ra tay chớp nhoáng, chưa đến hai canh giờ mà cả hai gia tộc Thiên Hầu đã sụp đổ.

Có mấy người còn xâu chuỗi các sự việc rồi cho ra kết luận, từ khi Bạch Hạo đến Khôi Hoàng Thành thì tòa thành này đã không còn như trước.

- Bạch Hạo kia...chẳng lẽ thật là Tai Tinh*? (Tai tinh: ngôi sao tai họa)

- Quá độc ác! Ta tận mắt nhìn thấy tình cảnh Bạch Hạo xét nhà. Những nơi hắn đi qua, mặt đất bị cào lên ba thước, không còn cả một cọng cỏ.

- Cũng không trách được Bạch Hạo. Giữa hắn và những quyền quý của đã xung đột mấy lần, thù hận đã đến mức ngươi chết ta sống rồi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1125: Ngày Tế Tổ (Hạ)

Những luận đoán này chẳng những lưu truyền trong Khôi Hoàng Thành mà còn len lỏi khắp Man Hoang, truyền vào trong thành trì của bốn Đại Thiên Vương.

Những thiên kiêu từng mâu thuẫn với Bạch Tiểu Thuần cũng đều bị gia tộc quản chế nghiêm khác, thậm chí cấm túc trong nhà. Thời điểm này đối phó với Bạch Hạo kia chỉ có thể ra tay âm thầm, không thể va chạm trực tiếp.

Một màn này khiến người ta kinh tâm đồng thời cũng có cảm giác đồng bệnh tương lân, sát cơ với Bạch Tiểu Thuần ngày càng nặng.

Bọn hắn không dám đắc tội Đại Thiên Sư nên chỉ có thể đổ sát ý lên người Bạch Tiểu Thuần. Văn võ bá quan cả triều ngày thường đấu đá lẫn nhau, lúc này lại trở nên đoàn kết kỳ lạ.

Bất kể là người hướng về Khôi Hoàng hay không thì cũng bị sự việc giết Thiên Hầu này khuấy đảo tâm tư. Có một bộ phận quyền quý nhao nhao đi bái kiến Đại Thiên Sư những cũng có rất nhiều người vốn có ý giết Bạch Tiểu Thuần thì cũng mượn cơ hội này để phản kích.

Thế nhưng một tháng nay Bạch Tiểu Thuần không đi ra ngoài khiến những kẻ có sát ý với hắn không có cơ hội ra tay. Bọn chúng cũng không có gan tiến vào Giám Sát phủ thành ra chỉ có thể trơ mắt nhìn thời gian trôi qua.

Dân chúng Man Hoang cực kỳ coi trọng lễ tế tổ, bất luận là các gia tộc hay các bộ lạc lớn nhỏ đều chờ đợi ngày này.

Trong lễ tế tổ, Khôi Hoàng sẽ xuất hiện. Dù Khôi Hoàng hiện giờ chỉ là một con rối trong tay Đại Thiên Sư thì hôm nay vẫn sẽ xuất hiện ở quảng trường hoàng cung. Tất cả các quyền quý cũng vậy

Chỉ có bốn Đại Thiên Vương không đến, thực tế thì không chỉ là lễ tế tổ, trừ phi xảy ra sự kiện kinh thiên động địa có thể thay đổi cả triều đại bằng không thì tứ Đại Thiên Vương sẽ không đến Khôi Hoàng Thành.

Bọn họ không thể tới....Dù sao quan hệ giữa họ và Đại Thiên Sư cực kỳ vi diệu, có thể coi như là một trạng thái cân bằng. Còn nếu như họ đến Khôi Hoàng Thành mà có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Tuy bọn họ không đến, nhưng con của bọn họ sẽ làm người đại biểu xuất hiện trong ngày tế tổ.

Bởi vì sự kiện tế tổ của Khôi Hoàng thành chính là cúng bái Nhất Đại Khôi Hoàng - người khai sáng ra hoàng triều. Dù đã qua vô số năm tháng, nhưng trong mắt con dân Khôi Hoàng triều thì Nhất Đại Khôi Hoàng luôn có địa vị chí cao vô thượng.

Đồng thời, sự kiện tế tổ cũng có quan hệ tới Minh Hoàng. Mỗi một dịp tế tổ, trời đất như bị xé toang, Minh Hoàng lộ ra, xoay chuyển trên bầu trời như một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy khổng lồ này bao trùm cả Khôi Hoàng Thành. Sẽ có một số lượng hồn cực lớn giáng xuống trong ngày tế tổ, xem như là phúc trạch cho muôn dân. Bất luận là ai trong ngày tế tổ đều có thể đi thu hoạch oan hồn.

Trong truyền thuyết, từng có một lần có Thiên Nhân hồn giáng xuống từ trên trời. Điều này khiến cho ngày tế tổ thu hút toàn bộ quyền quý Khôi Hoàng triều tham dự, đồng thời còn là thịnh hội của tất cả con dân Khôi Hoàng Thành.

Có điều mặc dù quyền quý Khôi Hoàng thành có tham gia săn hồn nhưng bọn họ cũng không để trong lòng, chẳng qua chỉ coi đó là điềm lành mà thôi.

Đến ngày tế tổ, không khí trong Khôi Hoàng thành trở nên đầy nghiêm túc. Từng người đều đi ra khỏi nhà, hướng lên bầu trời quỳ lạy. Cùng lúc đó, trong hoàng cung cũng có tiếng chuông ngân vang, quanh quẩn khắp thành trì.

Tất cả Thiên Hầu, Thiên Công đều mặc triều phục, vẻ mặt bình tĩnh bay đến quảng trường bên ngoài chủ điện của hoàng cung.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng kết thúc bế quan trong đại điện. Lúc đi ra ngoài, hắn không giấu được vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn lên bầu trời với vẻ kích động cùng mong chờ.

- Ta rốt cuộc cũng luyện được mười bảy màu lửa. Mà tế tổ, cũng chính thức bắt đầu...

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhún người bay lên.

Một nghìn Thi Khôi Huyết Quân cũng đồng thời xuất phát.

Theo tiếng chuông vang vọng khắp Khôi Hoàng thành, biển người lũ lượt kéo nhau đi. Trên bầu trời cũng vậy, lớp lớp cầu vồng phá không bay tới hoàng cung. Ngoài ra, còn có rất nhiều thị vệ hồn tu phân tán khắp bốn phương nhằm duy trì trật tự đồng thời cũng để cảnh giác sự tình ngoài ý muốn có thể phát sinh trong ngày tế tổ.

Dù rằng, khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không lớn nhưng những thị vệ hồn tu này vẫn tận trung với công tác của mình. Nhất là ở các khu vực phụ cận Giám Sát phủ, bọn họ càng tập trung chú ý.

Sự kiện hai đại Thiên Hầu ở tháng trước có ảnh hưởng quá lớn khiến cho tân nhiệm Giám Sát sứ như ở vào thế đầu sóng ngọn gió cùng toàn

bộ triều đình đối chọi nhau gay gắt. Nếu thật sự có gì ngoài ý muốn ảnh hưởng đế lễ tế tổ thì tránh nhiệm quá lớn bọn hắn sợ không gánh nổi.

Trong khi các thị vệ này tập trung chú ý Giám Sát phủ thì từ bên trong phủ, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần vút lên không, phía sau có hơn một nghìn Thi Khôi thủ hộ, cả đoàn người khí thế hung hăng, gào thét bao thẳng ra.

Hầu như ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ các quyền quý đang phi hành trên bầu trời đều hướng ánh mắt nhìn về phía hắn. Mỗi ánh mắt đều ẩn chứa đủ thứ suy nghĩ phức tạp, chán ghét có kính sợ có, vô hình chung, tất cả đã khiến Bạch Tiểu Thuần trở thành người mà vạn chúng chú mục.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Bạch Tiểu Thuần ho nhẹ chắp tay sau lưng hất cằm, vênh vang đắc ý nhìn qua. Hễ gặp ánh mắt chán ghét bất thiện này thì hắn sẽ lập tức hung hăng trừng mắt, rất có vẻ không sợ trời không sợ đất.

- Có giỏi thì cứ đến đây.

Nét mặt Bạch Tiểu Thuần lộ rõ vẻ khiêu khích. Thật sự là hắn chẳng sợ gì ai, có Đại Thiên Sư làm chổ dựa sau lưng, còn có một nghìn Thi Khôi này ở bên người, đừng nói là những Thiên Hầu đang phi hành dù là Thiên Công có đến đây, hắn cũng dám trừng mắt đối kháng.

Thấy Bạch Tiểu Thuần dáng vẻ đầy khiêu khích như thế, những quyền quý đang phi hành đều nhíu mày, hơi liếc qua những Thi Khôi ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần lộ rõ vẻ kiêng kỵ. Lúc này họ mới thu hồi lại ánh mắt, không để ý gì đến Bạch Tiểu Thuần mà thẳng đến hoàng cung.

- Một đám nhát gan, vừa nhìn thấy bản Giám Sát sứ là đã chấn kinh rồi ư!

thấy vậy, Bạch Tiểu Thuần càng đắc ý hơn, không chậm không nhanh nghênh ngang bay đi.

Thật ra không chỉ có những quyền quý đang phi hành trên bầu trời mới chú ý tới Bạch Tiểu Thuần mà cả các hồn tu thứ dân cũng ngó lên nhìn hắn.

- Giám Sát sứ Bạch Hạo!

- Chính là hắn... Người đã khám xét nhà của hai vị Thiên Hầu một tháng trước...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1126: Có Giỏi Thì Đánh Một Trận!

- Cả tháng nay hắn không xuất hiện. Giờ xuất hiện đúng dịp tế tổ, chắc chắn thế nào cũng sẽ có phong ba...

Tiếng nghị luận xôn xao vang lên không ngừng khiến cho các thị vệ xung quanh nơi này đều đề cao cảnh giác, kéo đến tản ra tám hướng để thủ hộ. Nếu có chuyện bất ngờ, bọn họ sẽ lập tức ngăn cản.

Trong sự bảo vệ tầng tầng, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại càng mong chờ mãnh liệt. Hắn vừa nghĩ đến kế hoạch mà mình định áp dụng trong ngày tế tổ thì lửa nóng trong lòng liền nổi lên, không kềm được hưng phấn.

- Một tháng bế quan vừa qua, cuối cùng ta cũng đã luyện chế được lửa mười bảy màu. Còn Hạo nhi cũng đã thôi diễn được nửa đường cách thức điều chế lửa mười tám màu, đoán chừng không lâu nữa sẽ có thể sáng tạo hoàn chỉnh cách thức chế luyện lửa mười tám màu.

- Một khi có trong tay cách thức, nếu ta lại có thể luyện chế ra... Thì ta chính là Địa Phẩm Luyện Hồn sư!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hưng phấn, trong lòng tràn đầy chờ mong, hắn thấy trước mắt toàn những điều tốt đẹp, cảnh giới Địa phẩm Luyện Hồn sư thật sự làm Bạch Tiểu Thuần kích động.

- Toàn bộ Man Hoang chỉ có ba vị Địa phẩm Luyện Hồn sư. Nếu ta thành công, đó chính là người thứ tư a!

Bạch Tiểu Thuần lòng thêm phấn khởi.

Hắn biết được, trong Man Hoang, địa vị của Địa Phẩm Luyện Hồn sư có thể so với cả Thiên Công, thậm chí xét ở một mặt nào đó, thì còn cao hơn Thiên Công một bậc. Có thể nói, thân phận Địa Phẩm địa vị siêu nhiên có thể hoành hành khắp Man Hoang, chỉ cần không phạm tội phản bội thì cho dù có phạm phải sai lầm lớn gì thì cũng được miễn tội chết.

Dù sao... Thiên Nhân ở Man Hoang có tới vài chục người, nhưng Địa Phẩm Luyện Hồn Sư... lại chỉ có ba vị!

- Quan trọng nhất là nếu như luyện được mười tám màu lửa, ta có thể tiếp tục luyện linh Nguyên Anh, theo đó tu vi từ Nguyên Anh trung kỳ sẽ trực tiếp tăng lên… Thiên Đạo Nguyên Anh hậu kỳ!!

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Tiểu Thuần không khỏi cảm thấy chờ mong. Tu vi Nguyên Anh trung kỳ, hắn đã có thể áp đảo Chuẩn Thiên Nhân, như vậy nếu là Nguyên Anh hậu kỳ...không chừng có thể đánh một trận với Thiên Nhân a!

- Coi như Nguyên Anh hậu kỳ là không thể, vậy lúc ta đạt đến Nguyên Anh Đại viên mãn chắc chắn có thể chiến đấu với Thiên Nhân!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn khiến tốc độ tiến về Hoàng Cung cũng được đẩy nhanh hơn không ít. Một nghìn thi khôi bám sát như tạo thành dải cầu vồng ở phía sau hắn, rất nhanh đến gần cửa phía đông Hoàng Cung.

Khi Bạch Tiểu Thuần đến nơi đã thấy có một trung niên nam tử ở chỗ đó. Vẻ mặt người này không giận mà uy, trường bào trên người màu vàng óng có thêu nhật nguyệt thanh thiên, phối hợp cùng vẻ uy nghiêm khiến thân thể hắn như tỏa ra một cỗ khí thế vô hình.

Những người chạm mặt hắn trên đường đều cung kính ôm quyền chào hỏi!

Người này... là một trong Thập Đại Thiên Công! Trần Hảo Tùng!

Hắn không đi một mình mà còn có một đại hán lực lưỡng cung kính đứng phía sau. Người này mặc mãng bào, thân thể cao lớn mang theo lực lượng cực kỳ cường hãn.

Nhìn thấy Trần Hảo Tùng, trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẽ hừ một tiếng. Đồng thời Trần Hảo Tùng cũng nhìn lại, hàn mang lóe lên trong mắt, không hề che dấu vẻ chán ghét đối với Bạch Tiểu Thuần.

Còn vị đại hán lực lưỡng kia, Bạch Tiểu Thuần cũng đã thấy qua. Bộ dáng người này có chỗ tương tự Triệu Đông Sơn, có lẽ là trưởng bối của Triệu gia. Địa vị của hắn cũng không hề tầm thường, chính là một trong chín Thiên Hầu mạnh nhất đã từng vây giết Bạch Tiểu Thuần lúc trước!

- Loại người không là Thiên Công cũng chẳng phải Thiên Hầu có tư cách gì để tham dự lễ giỗ tổ chứ.

Đại hán kia liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi cười lạnh mở miệng. Hắn cố tình nói lớn, khiến không ít quyền quý đang tụ tập ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

Đám người quyền quý vốn đã không có hảo cảm với Bạch Tiểu Thuần. Ngay lập tức thanh âm chế nhạo vang lên, từng ánh mắt mang vẻ khinh thường nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Việc này khiến Bạch Tiểu Thuần nổi giận trừng mắt. Chỗ dựa của hắn là Đại Thiên Sư nên chẳng có gì phải sợ, hắn giơ tay chỉ về phía đại hán kia.

- Người này bất kính với Đại Thiên Sư, bắt lại cho ta!

Hắn vừa nói xong, đám Thi Khôi Huyết Quân bên cạnh mãnh liệt ngẩng đầu, sau đó một trăm thi khôi mặc giáp đen lập tức phóng ra khỏi đội ngũ.

Đại hán kia sững sờ, sắc mặt biến đổi, hiển nhiên hắn không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần dám ra tay ngay tại cửa Hoàng Cung vào ngày giỗ tổ.

Hắn đang định lùi lại thì Trần Hảo Tùng ở bên cạnh đã hừ lạnh một tiếng.

- Hồ đồ!

Tiếng nói còn chưa dứt, chân phải của hắn bước về phía trước một bước.

Tiếng hừ lạnh kia lại như sấm sét nổ tung ra bốn phía khiến thân thể một trăm thi khôi chấn động, đồng thời bị giam cầm giữa không trung, không thể tiến về phía trước.

Cùng lúc đó, theo bước chân của Trần Hảo Tùng rơi xuống, một cỗ khí thế cuồng bạo phát ra từ thân thể hắn, tạo thành bão táp trực tiếp cuốn lui một trăm thi khôi về chỗ cũ.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, vừa muốn mở miệng thì tiếng quát của Trần Hảo Tùng đã vang lên.

- Triệu Hùng Lâm là Thiên Hầu, hắn giáo huấn ngươi một chút, ngươi không biết điều nhận sai thì thôi, lại còn dám vu oan...

- Đại Thiên Sư phong Bạch mỗ làm Giám sát sứ, lệnh cho ta tới tham gia lễ giỗ tổ. Triệu Hùng Lâm này lại dám nói lời kiêu ngạo, giáo huấn ta chẳng khác nào là chống lại mệnh lệnh của Đại Thiên Sư. Ta nói hắn bất kính là còn nhẹ đấy!

Bạch Tiểu Thuần hất cằm quát lớn.

- Ngươi!!

Triệu Hùng Lâm vô cùng tức giận. Lúc trước hắn đã nghe nói qua người trước mắt này miệng lưỡi bén nhọn, nhưng không nghĩ tới chỉ một câu nói của mình đã bị Bạch Tiểu Thuần gắn với việc bất kính Đại Thiên Sư.

- Ngươi ta cái gì? Có giỏi thì ngươi đánh với một ngàn hảo hán Giám sát phủ của ta! Một ngàn người là khi dễ ngươi hả? Được, ngươi tùy ý chọn một trăm người đi, ta đảm bảo chúng sẽ không giết ngươi!

Thanh âm Bạch Tiểu Thuần càng lớn, vung tay lên, một nghìn thi khôi lập tức phát ra sát khí ngùn ngụt.

- Vô sỉ!

Triệu Hùng Lâm giận đến nghiến răng. Cho dù hắn là một trong những Thiên Hầu mạnh nhất, hắn cũng không thể đánh lại một trăm thi khôi, chứ đừng nói là một nghìn! Thân thể đám thi khôi đều như sắt đá, hơn nữa lại còn hung hãn không sợ chết, một khi ra tay nếu không thấy máu chúng tuyệt đối không bỏ qua.

- Ngươi lại dám mắng ta vô sỉ? Đại Thiên Sư làm sao lại bổ nhiệm một người vô sỉ làm Giám Sát Sứ cương trực công chính? Nói cách khác, chính là Đại Thiên Sư có mắt không tròng đấy nhỉ?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1127: Đương Đại Khôi Hoàng (Thượng)

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nheo nheo, thấp thoáng tia kinh hỉ. Hắn phát hiện Triệu Hùng Lâm này không nói lời nào thì thôi, một khi nói chuyện thì sơ hở khắp nơi.

- Triệu Hùng Lâm, ngươi đây là ngang nhiên chất vấn bổn quan, chất vấn Giám Sát phủ, chất vấn Đại Thiên Sư. Chẳng lẽ ngươi chính là đồng đảng của hai vị Lý, Trần!!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên đầy khí thế.

- Người đâu! Chặn cửa hoàng cung lại cho ta! Những người khác có thể tiến vào, còn tên Triệu Hùng Lâm này ý đồ bất chính, không thể vào!

Bạch Tiểu Thuần vừa dứt lời thì không ít Thi Khôi phi đến phong tỏa cửa đông hoàng cung.

Hồn tu quyền quý bốn phía không khỏi hít vào một hơi, xem như được mở mang về miệng lưỡi ngoan độc của Bạch Tiểu Thuần. Độ uy hiếp của hắn lập tức được tăng lên, nhất là những người chưa từng gặp Bạch Tiểu Thuần.

Những thị vệ phụ trách canh gác cửa cung thì cười khổ. Việc này bọn hắn không ngăn cản được, chỉ có thể vội vàng báo cáo tình hình lên trên.

Trần Hảo Tùng đau đầu, Bạch Tiểu Thuần giống như một cái dằm trong xương hắn. Rõ ràng chỉ cần một cái tát là tát chết hắn nhưng hết lần này tới lần khác hắn đều cố kị mà không ra tay được.

Nếu chỉ có thể thì cũng thôi nhưng Bạch Tiểu Thuần này miệng lưỡi bén nhọn, đen cũng có thể nói thành trắng. Nói chuyện với kẻ này không cẩn thận còn bị hắn vu oan giá họa.

Trần Hảo Tùng nhìn thấy Triệu Hùng Lâm bên người đang bị lửa giận thiêu đốt thì cau mày quát khẽ.

- Đã đủ rồi!

Hắn phất tay, một trận gió lốc tràn ra đẩy lui đám Thi Khôi đang chiếm giữ cửa cung. Ngay cả Bạch Tiểu Thuần dưới cơn phong bạo này cũng bị đẩy lui về sau mười trượng.

Ngay sau khi Bạch Tiểu Thuần lui ra thì Trần Hảo Tùng liền bước vào cửa đông hoàng cung. Triệu Hùng Lâm cắn răng theo sau. Lúc đi qua cửa, hắn còn ngoái lại tặng cho Bạch Tiểu Thuần một ánh mắt sát cơ mãnh liệt.

Những quyền quý khác cũng không có hảo cảm gì với Bạch Tiểu Thuần, ai nấy nhanh chóng tiến vào trong.

Bạch Tiểu Thuần lầm bầm bất mãn:

- Ỷ vào tu vi cao hơn ta mà có thể ngang ngược sao! Có bản lĩnh thì đánh một trận với các hảo hán ở Giám Sát phủ của ta đi!

Thị vệ bốn phía nhao nhao cúi đầu, đáy lòng đều cảm khái vị Giám Sát Sứ này ỷ vào Đại Thiên Sư mà nói năng ngang ngược, thế mà còn không biết xấu hổ nói người khác ỷ vào tu vi...

Bạch Tiểu Thuần thấy tất cả đã tiến vào thì cũng chắp tay sau lưng, hất cằm tiền vào cửa phía đông, mấy Thi Khôi theo sát sau lưng. Nhưng thời điểm Bạch Tiểu Thuần bước đến cửa thì một thị vệ tiến lên cản trở bước chân của Thi Khôi hắc giáp.

- Giám Sát Sứ đại nhân...thật ra....vào ngày tế tổ, những thủ hạ này của ngài không được phép vào cung"

Thị vệ này cũng rất phiền muộn nhưng lại không thể không ngăn cản, đành trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- A?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, mồm há hốc.

- Không cho vào? Đang đùa ta đấy à? Đám bên trong kia, tu vi kẻ nào cũng cao hơn ta, lại còn hận không thể giết chết ta. Một mình ta đi vào đó thì quá nguy hiểm rồi" Bạch Tiểu Thuần gào thét phân tích lý lẽ nhưng thị vệ kia chỉ cười khổ lắc đầu.

Quy định này khiến Bạch Tiểu Thuần muốn đập đầu vào tường, nếu hắn sớm biết việc này thì chuyện vừa rồi đã không náo loạn lên như vậy... Chần chừ cũng không được vì nhịp chuông ngân bên trong đã trở nên nhanh hơn như báo hiệu đã đến phần kết thúc, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể thở dài, bố trí Thi Khôi Huyết Quân đứng canh giữ ngoài đại môn rồi chậm rì rì đi vào Hoàng Cung.

Đại môn Hoàng Cung giống như ngăn lại dũng khí không sợ trời không sợ đất của Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài... Lúc ở ngoài hắn vênh váo đắc ý bao nhiêu thì khi vào bên trong lại thấy rụt rè bấy nhiêu, chân bước từng bước thật nhẹ như sợ bị ai chú ý đến mình.

May mắn là Bạch Tiểu Thuần đi vào khá trễ, hiện tại đám quyền quý trong triều đều đã tập trung ở quảng trường bên ngoài chính điện.. Được thị vệ Hoàng cung chỉ dẫn, Bạch Tiểu Thuần đã kịp đến nơi trước khi tiếng chuông chấm dứt.

Diện tích quảng trường chính điện rất lớn, trong đó có mười tám chiếc Bàn Long trụ to lớn, vững vàng vươn thẳng lên trời, mặt nền quảng trường đều làm bằng ngọc thạch màu xanh, khiến khắp nơi tràn ngập Linh khí. Ở trung tâm là một chiếc chuông khổng lồ, hiện tại dư âm phát ra từ đó vang vọng khắp nơi.

Phía bên ngoài là vô số hồn tu thị vệ, thần sắc mỗi người vô cùng nghiêm nghị đứng ngay ngắn tạo thành tầng tầng lớp lớp bao phủ toàn bộ khu vực này. Hai bên quảng trường, vị trí đầu tiên bên trái là Hồng Trần Nữ và Chu Hoành.

Hai vị trí đầu tiên bên phải là Tiểu Thắng Vương Công Tôn Dịch và thế tử Linh Lâm Thành, cũng là ca ca của Hứa San.

Hiển nhiên, bọn họ là đại diện của Tứ Đại Thiên Vương tham dự lễ tế tổ. Hiện tại bốn người này cũng không chú ý đến Bạch Tiểu Thuần mà chỉ đứng đó nhắm mắt dưỡng thần.

Đứng phía sau bọn họ là mười vị Thiên Công, Trần Hảo Tùng là một trong số đó, đứng ở vị trí thứ ba bên trái.

Tiếp đến là hơn một trăm Thiên Hầu, dường như vị trí càng ở phía trước thì càng cường hãn. Triệu Hùng Lâm đứng trong đám Thiên Hầu, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt mắt lóe lên, hừ lạnh một tiếng.

Hơn trăm Thiên Hầu xếp thành hai hàng, cách nhau mấy trượng. Xếp sau cùng là các đại thần trong triều, số lượng chừng hơn một nghìn người. Đám người này vô luận khí thế hay địa vị có vẻ yếu hơn nhiều, vẻ mặt từng người đều mang vẻ cung kính.

Vị trí của Bạch Tiểu Thuần là ở chỗ đám đại thần này, chẳng qua hắn là Giám sát sứ, so ra thì thân phận và địa vị cao hơn một chút, vì vậy chỗ đứng của hắn là vị trí đầu tiên sau Thiên Hầu.

Đa số đại thần đều chưa biết Bạch Tiểu Thuần, nhưng cũng đã nghe nói. Sau khi bọn họ trao đổi với nhau mới biết thân phận của Bạch Tiểu Thuần. Khác với đám Thiên Hầu, Thiên Công, những đại thần này không có nhiều ác cảm đối với Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn có ý lấy lòng.

Nhận thấy thiện ý của phần lớn mọi người xung quanh, Bạch Tiểu Thuần thở ra nhẹ nhõm, vẻ mặt tươi cười, gật đầu chào hỏi một phen rồi

mới đi về vị trí của mình. Hắn nhìn về chính điện Hoàng Cung phía xa, trong lòng dâng lên cảm xúc kỳ lạ.

- Khôi Hoàng... Mặc dù Đại Thiên Sư quyền khuynh thiên hạ, thế nhưng Khôi Hoàng... mới là người có huyết mạch Hoàng tộc, là người đứng đầu Man Hoang trên danh nghĩa...

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn không biết đã từng có người ở Thông Thiên Hà có thể giống như hắn đứng ở quảng trường Hoàng Cung của Man Hoang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1128: Đương Đại Khôi Hoàng (Hạ)

Ít nhất là hiện tại, nghĩ đến việc mình có thể như diều gặp gió đi đến bước này ở Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy xúc động đồng thời cũng có tự hào đắc ý.

- Đợi đến lúc quay về Nghịch Hà Tông, ta phải kể lại chuyện ở đây cho Hầu tiểu muội, Quân Uyển, Đại Bàn, Lý thúc...

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần đưa mắt nhìn về chính điện toàn một màu tím ở phía xa. Ở trên chính điện điêu khắc chín con Kim Long như lượn vòng quanh đại điện. Đầu rồng lộ ra bên ngoài giống như tùy thời có thể bay lên trời, tạo thành khí thế mãnh liệt.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được một cỗ uy áp dường như tràn ra từ trên mình chín con Kim Long này, hắn cũng mơ hồ nhận ra chấn động của trận pháp ở bốn phía.

- Mỗi lần đến Hoàng cung đều là đi Thiên Sư Điện, đây là lần đầu tiên ta đến chính điện a, bộ dạng Khôi Hoàng không biết trông như thế nào...

Bạch Tiểu Thuần có chút mong ngóng nhìn về phía cửa chính điện đang khép kín.

Thời gian trôi qua chừng một nén nhang, bỗng nhiên tiếng chuông ngân lại vang lên theo đó cửa chính điện từ từ mở ra. Lập tức chín con Kim Long giống như đồng thời mở mắt, phát ra khí thế động trời, thậm chí mọi người còn phảng phất nghe thấy tiếng rồng ngâm khiến cho tinh thần tất cả không khỏi hoảng hốt.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hơn mười Hồn tu cả nam cả nữ tướng mạo tuấn mỹ, quân áo cực kỳ hoa lệ đứng ở chỗ cửa chính điện vừa mở ra, một trong số đó chính là Nhị Hoàng Tử.

Hiển nhiên, đây là những người trực thuộc Hoàng tộc Khôi hoàng triều, tất nhiên không phải tất cả mà chỉ là một số đại biểu mà thôi.

Đứng trước bọn họ là hai lão giả lưng còng, bề ngoài xấu xí, nhưng trên người bọn hắn đều tản ra khí tức âm lãnh.

Phía trong cùng đại điện là hai chiếc ghế dựa một lớn một nhỏ. Chiếc ghế lớn toàn bộ là một màu vàng, chính là Long Y, ngồi trên đó là một người đeo Đế quan, mặc Đế bào!

Dáng vẻ người này mơ hồ, chỉ có thể nhận ra tầm trung niên, nhưng có một cỗ quý khí giống như là bậc Chí Tôn không ngừng tràn ra từ thân thể hắn theo tiếng Kim Long gào thét,!

Người này chính là Khôi Hoàng!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn không thấy rõ vẻ mặt của Khôi Hoàng, chỉ có thể cảm nhận ánh mắt đó như ẩn chứa cả thế giới, khiến tâm thần người khác như có lôi đình nổ vang khi nhìn vào mắt hắn.

Chấn động này biến mất rất nhanh, mà tất cả mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía sau Long Y to lớn kia. Chỗ đó chỉ có một chiếc ghế nhỏ rất bình thường, nhưng vị trí đặt còn cao hơn cả Long Y khiến tất cả ánh mắt đều tập trung vào đó!

Chiếc ghế nhỏ màu đen không có gì lạ, nhưng hết lần này đến lần khác, bóng người ở đó lại thu hút sự chú ý của tất cả bá quan văn võ, kể cả… Bạch Tiểu Thuần!

Người ngồi đó là... Đại Thiên Sư!

- Kính mời Đại Thiên Sư!

Trong lúc mọi người đổ dồn ánh mắt vào bên trong đại điện, thanh âm chói tai một trong hai lão giả lưng gù vang lên.

Tiếng nói còn chưa dứt, Cự Long từng tỏ ra tò mò với Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên xuất hiện trong tầng mây cuồn cuộn. Đầu rồng to lớn cúi xuống, phát ra một tiếng rồng ngâm vang vọng, khí thế tỏa ra trực tiếp chèn ép khí thế của chín con Kim Long, đồng thời thân ảnh Đại Thiên Sư đã hiện ra trên chiến ghế trong đại điện!

Sự xuất hiện của Đại Thiên Sư khiến tâm thần mọi người chấn động, kể cả đám người Thiên Công cũng phải cúi đầu, cung kính ôm quyền lên tiếng.

- Bái kiến Đại Thiên Sư! Bái kiến Khôi Hoàng!

Mấy ngàn người ngoài điện, đồng loạt triều bái đồng loạt mở miệng nên thanh âm cực lớn vang vọng khắp trời đất. Trong điện, toàn bộ hoàng tộc kể cả Nhị hoàng tử cũng triều bái, không ai dám không làm.

Duy chỉ có Khôi Hoàng vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích, nhưng bàn tay hơi siết chặt lấy tay vịnh của long ỷ rồi buông ra ngay.

Bạch Tiểu Thuần nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm về phía chánh điện, dò xét động tĩnh của Khôi Hoàng và Đại Thiên Sư.

- Khôi Hoàng đó ư? Nếu so với Đại Thiên Sư vẫn chưa bằng được a.

Lòng thầm nghĩ thế, Bạch Tiểu Thuần thu hồi lại ánh mắt.

Thanh âm trong ngoài đại điện vang vọng hồi lâu mới chấm dứt. Đại Thiên Sư vẫn lãnh đạm, không lộ chút biểu cảm gì chỉ nhắm mắt ngồi tại chỗ, làm như lão đến đây hôm nay chỉ là để xem tế tổ, không có dự định gì khác.

Khôi Hoàng chờ một hồi rồi mới hướng về phía hai lão già lưng còng phía dưới khẽ gật đầu ra hiệu.

Nhận được ý chỉ của Khôi Hoàng, hai lão già đưa mắt nhìn nhau, cùng thấy trong mắt đối phương có cả sự kiêng kỵ Đại Thiên Sư lẫn sự bất đắc dĩ. Một người hít sâu một hơi rồi quay mặt ra ngoài đại điện, bắt đầu đọc.

Đó là những văn tự tế tổ, âm điệu trầm bổng lạ kỳ vang vọng khắp tám phương làm kinh động cả thương khung khiến mây mù kéo đến cuồn cuộn, dần dần hình thành nên một vòng xoáy.

Vòng xoáy này chuyển động ầm ầm, càng lúc càng lớn phút chốc đã bao trùm toàn bộ hoàng cung. Còn con rồng lớn kia, ngay khi vòng xoáy xuất hiện thì nó cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Dị tượng này lại không khiến mọi người xôn xao, làm như ai cũng sớm biết sẽ có chuyện như thế. Nhưng với Bạch Tiểu Thuần thì đây là lần đầu chứng kiến, hắn chăm chú nhìn kỹ. Vòng xoáy kia càng lúc càng hùng vĩ, cùng với âm thanh ầm ầm, phạm vi của vòng xoáy đã mở rộng vượt khỏi hoàng cung, bắt đầu bao phủ tới Khôi Hoàng thành.

Thậm chí mơ hồ có thể thấy được trong vòng xoáy kinh người kia ẩn ẩn một dòng sông dài...

Bạch Tiểu Thuần nín thở tập trung tinh thần, hắn cảm nhận được dòng sông đó truyền ra từng trận khí tức tử vong...

- Minh Hà!

Bạch Tiểu Thuần cảm khái. Lúc này vòng xoáy khổng lồ đã bao trùm toàn bộ Khôi Hoàng thành. Dù là đang ở trong hoàng cung nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng có thể nghe được ở bên dưới, nơi Khôi Hoàng thành, vô số tiếng người xôn xao.

Giờ khắc này, toàn bộ lê dân trong Khôi Hoàng thành đều cất tiếng, thanh âm kinh Thiên động Địa.

Vòng xoáy kia, xem chừng cũng đã đủ lớn nên Minh Hà bên trong đó bắt đầu hiển lộ ra vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy nước sông lưu chuyển, phảng phất như là giữa hư vô bỗng mở ra một lổ hổng để mọi người có thể nhìn thấy Minh Hà hiển hóa.

Trong chớp mắt, khí tức tử vong từ trong xoáy nước bỗng khuyếch tán ra tràn ngập toàn bộ thiên địa. Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, cảnh tượng này khiến hắn phải kinh hãi không thôi. Theo hắn thấy, vòng xoáy như một con mắt, lúc này mở ra để mọi người nhìn thấy Minh Hà thông qua con mắt này, trông giống như một tồn tại vô thượng nào đó đang trợn mắt nhìn về mảnh thế giới này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1129: Bệ Hạ, Ta Đã Đoạt Được Thiên Nhân Hồn!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có một cảm giác rất kỳ quái và cũng vô cùng mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần còn đang hoảng hốt thì lão già lưng còng kia đã đọc xong tế văn, lão hất tay áo lên nói ra lời cuối cùng.

- Tế tổ, bắt đầu!

Thanh âm của lão như tiếng chuông vang động, vừa truyền ra thì trong xoáy nước trên không cũng vang lên một tiếng nổi kinh thiên. Giống như có một bàn tay vô hình cực lớn quét qua Minh Hà, tức thì xoáy nước nhấc lên sóng lớn, hoa sóng cuồn cuộn... Vô số hồn ngưng tụ lại trong Minh Hà rồi theo vòng xoáy rơi xuống đại địa, bồng bềnh lả tả.

Khó mà miêu tả được khung cảnh hùng vĩ này, hồn rơi như mưa! Vô số hồn từ trên trời giáng xuống, vẩy khắp toàn bộ Khôi Hoàng thành. Hồn nhiều lắm, đếm không xuể, ngập tràn cả thiên địa. Quan trọng nhất là những hồn này tựa hồ đang ngủ say nên nếu có Thiên Nhân hồn thì bất luận kẻ nào cũng có thể thu lấy miễn là có vận khí tốt.

Lập tức từ toàn bộ Khôi Hoàng thành, tiếng hoan hô truyền ra ầm ĩ. Tất cả lê dân, ai cũng phấn khởi liên tục bay lên đi thu lấy ân phúc của tổ tiên.

Trong hoàng cung, bên ngoài đại điện, những thị vệ kia cũng nhao nhao giơ tay thu hoạch hồn. Đám người Hồng Trần Nữ cũng đều ra tay. Cả Thiên Công, Thiên Hầu cùng hơn một nghìn đại thần cũng vậy. Với bọn hắn mà nói, thu hồn trong ngày tế tổ này thì cái quan trọng không

phải là chất lượng hồn mà là một điềm lành. Đương nhiên, nếu có thể thu được Thiên Nhân hồn thì càng may mắn.

Chỉ là, Thiên Nhân hồn không phải lúc nào cũng xuất hiện trong tế tổ, thật sự thì vô cùng ít xuất hiện.

Giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần hít sâu, mắt lộ ra kỳ mang, lòng hắn khẩn trương thấp thỏm nhưng cũng đầy chờ mong. Hắn biết rõ, đây là lúc cần triển khai kế hoạch của mình, sau lần này sợ là toàn triều quyền quý càng thù hận mình thêm.

- Không quản được nhiều như vậy, bọn hắn vốn đã không có hảo ý với ta. Dù ta có không làm chuyện hôm nay thì bọn hắn cũng sẽ chẳng bỏ qua cho ta.

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, thân thể hơi run. Cùng với sự khẩn trương đầy kích động, hắn đứng thẳng người lên, phi thân bay lên không trung.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần vừa đứng dậy, bên trong điện, hai mắt Đại Thiên Sư hơi mở khẽ, ánh mắt nhìn vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bay lên cao, giơ tay phải, cũng chẳng cần phân biệt gì cả, cứ tóm đại một hồn vừa rơi xuống. Đó là một hồn Trúc Cơ.

Vừa bắt được cái hồn này, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên trợn mắt, hô hấp hắn cũng tăng nhanh dồn dập, vẻ mặt hắn lộ rõ vẻ khó tin, thần sắc cuồng hỉ, cả người như bị kích động khủng khiếp, hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Trời ạ, ta lại có thể bắt được hồn này!

Tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần rất lớn, hắn thậm chí còn cố ý dùng tu vi để tăng âm và truyền đi khắp bốn phương khiến ai cũng phải chú ý. Còn không đợi mọi người thấy rõ, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã nhoáng lên, thẳng tới đại điện trong hoàng cung.

Tốc độ hắn cực nhanh, chớp mắt đến đến bên ngoài đại điện đứng ngang hàng cùng đám người Hồng Trần Nữ. Bọn Hồng Trần Nữ còn chưa hết kinh ngạc thì đã nghe thanh âm đầy kích động của Bạch Tiểu Thuần, y như thiên lôi nổ hướng vào bên trong đại điện.

- Cảm tạ bệ hạ, ty chức Bạch Hạo đã đoạt được một Thiên Nhân hồn!

Bạch Tiểu Thuần phấn khởi giơ cao tay phải, mở ra để mọi người đều nhìn thấy Trúc Cơ hồn trong tay.

Thanh âm của hắn quá lớn, hành động lại bất ngờ nên lập tức dẫn động toàn bộ sự chú ý của mọi người trong cục trường. Hồng Trần Nữ ở rất gần Bạch Tiểu Thuần, nghe vậy thì giật mình nhưng khi nàng thấy rõ hồn trong tay Bạch Tiểu Thuần thì biến sắc.

- Bạch Hạo, ngươi làm gì vậy? Mau lui xuống!

Hồng Trần Nữ quát. Chu Hoành ở bên cạnh thì mở to mắt, Tiểu Thắng Vương và Linh Lâm thành thế tử sau khi nhìn rõ hồn trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng ngây ngốc đi.

Hồn này, nhìn kiểu nào cũng thấy đó là Trúc Cơ hồn, không thể là Thiên Nhân hồn...

Không chỉ có bọn hắn như thế, đám Thiên Công và Trần Hảo Tùng cũng sững sờ nhưng thần sắc bọn hắn đại biến rất nhanh, ánh mắt hiện rõ quang mang sắc bén như dao nhìn về Bạch Tiểu Thuần.

- Chẳng lẽ hắn muốn bức vua?!

Về phần các Thiên Hầu rốt cuộc cũng kịp phản ứng, sắc mặt liền biến hóa, hô hấp cũng bắt đầu hoảng loạn, nhưng có một số người vẫn chưa thể nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

- Thiên Nhân hồn?

- Đây không phải là Thiên Nhân hồn a...

- Bạch Hạo chẳng lẽ bị choáng?

Ngoài sân rộng, tiếng nghị luận xôn xao từ bốn phía nổi lên, trong đó có Triệu Hùng Lâm. Lão này hiển nhiên không ý thức được vấn đề đang diễn ra, lúc này liền lớn giọng nói.

- Bạch Hạo, mắt ngươi có mù không, rõ ràng đó là một cái Trúc Cơ hồn vậy mà cho là Thiên Nhân hồn. Ngươi thèm Thiên Nhân hồn đến phát điên rồi hử, tại sao không nói luôn đấy là Bán Thần hồn đi!

Âm thanh chế nhạo chen lẫn giữa tiếng trách móc nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng yên tại chỗ không chút nào để ý. Ánh mắt hắn hướng vào trong điện nhìn thẳng về phía Khôi Hoàng đang ngồi trên long ỷ.

Giờ phút này, có một số hoàng tử cũng biến sắc cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng. Nhị hoàng tử, vốn cũng hiểu ít nhiều về Bạch Tiểu Thuần, lúc này một ý niệm chợt lóe lên trong đầu khiến hắn phải nín thở, thần sắc lộ vẻ kinh hoảng.

- Hắn muốn gì vậy, không lẽ muốn bức phụ hoàng cúi đầu?!

Khôi Hoàng nhìn chòng chọc vào Bạch Tiểu Thuần, hai mắt bỗng chớp nhoáng tinh mang.

Bạch Tiểu Thuần lúc này nhìn như rất khích động nhưng trong lòng lại đang lo lắng mãnh liệt, ánh mắt Khôi Hoàng như sao sáng bạo khởi khiến hắn phải chột dạ. Hắn còn chưa kịp nói gì thì một trong hai lão già lưng còng ở phía dưới Khôi Hoàng đã cất tiếng. Âm thanh lạnh lẽ ẩn chứa sát cơ.

- Thật to gan, đây rõ ràng là một Trúc Cơ hồn. Nhất định là muốn khi quân phạm thượng!

Lời nói chưa dứt, lão già này đã bước ra tiến thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Một thân Thiên Nhân khí tức bộc phát ầm ầm, toàn bộ người lão

như hòa hợp với thương khung, hướng về Bạch Tiểu Thuần xuống tay truy sát.

Xuất thủ toàn lực, gọn gàng không chút lưỡng lự, cũng không kéo dài, lão già như muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Bạch Tiểu Thuần ngay tại chỗ.

Lão giả âm lãnh ra tay như sấm vang chớp giật. Đám người Hồng Trần Nữ đứng gần Bạch Tiểu Thuần cũng bị biến cố bất thình lình làm cho ngây người. Hồng Trần Nữ vô thức chạy ra ngăn cản nhưng vẫn chậm một bước.

Lão giả kia nhoáng cái xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, tu vi Thiên Nhân hoàn toàn bạo phát, cả người hợp thành một phù văn thật lớn, chấn động tỏa ra mãnh liệt như khi Thiên Nhân Hợp Nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1130: Bạch Hạo Này Không Phải Hạng Người Tốt!

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, cấp tốc lui về phía sau. Lão giả này còn đáng sợ hơn Trần Hảo Tùng. Một kích này nếu rơi xuống người mình thì e là....khó thoát khỏi kiếp nạn này.

- Một lời không hợp liền giết người à!!

Bạch Tiểu Thuần sợ muốn chết. Hắn dùng toàn lực né tránh nhưng vẫn bị lão giả kia bắt kịp. Khi một kích kia giáng xuống thì Đại Thiên Sư đang ngồi trong chiếc ghế đen phía cuối đại điện khẽ nở nụ cười ý vị thâm trường, sâu trong đáy mắt ánh lên một tia tán thưởng. Đại Thiên Sư nâng tay phải chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một chùm ánh sáng đen lao ra từ ngón tay Đại Thiên Sư, lập tức hóa thành một cái bong bóng khí bao phủ lấy Bạch Tiểu Thuần.

Hết thảy chuyện này nói thì dài nhưng chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Đúng lúc bong bóng khí kia xuất hiện thì một kích phù văn toàn lực của lão giả giáng xuống, trực tiếp giội lên bong bóng khí.

ẦM!!!!

Tiếng nổ vang kinh thiên động địa chấn động cả hoàng cung.

Bong bóng khí tan vỡ, lão giả âm lãnh kia phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch, dường như bị lực lượng phù văn cắn trả, vội rút lui về trong điện, lại phun ra một ngụm máu nữa. Lão giả quay ngoắt đầu nhìn chằm chằm Đại Thiên Sư.

- Đại Thiên Sư! Ngươi...

Lão giả cả giận hét lên nhưng lão chỉ mới nói được vài từ thì Đại Thiên Sư liếc sang. Thân thể lão giả run lên, cổ họng như bị nghẹn, vội vã nuốt lời nói trở vào.

- Cần gì phải gấp gáp, cứ để cho Bạch Hạo nói hết đã"

Đại Thiên Sư thản nhiên mở miệng. Khôi Hoàng ngồi ở phía trước, bàn tay đặt trên thành ghế siết thật chặt, gân xanh gồ lên, các khớp xương cũng vặn vẹo.

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, mặt tái xám. Nhờ có bong bóng khí bảo vệ nên lông tóc hắn không tổn hao gì nhưng nguy cơ sinh tử cũng khiến lòng hắn run rẩy. Thế nhưng đã đi đến bước này rồi, không thể quay đầu. Bạch Tiểu Thuần nghiến răng, cố gắng trấn định tâm thần rồi lớn tiếng nói:

- Lão thất phu, Bạch Hạo ta không có khi quân phạm thượng. Đây rõ ràng là một Thiên Nhân hồn. Ngươi mắt mờ không nhìn ra, ta không thèm hỏi ngươi nữa. Đại Thiên Sư, lão nhân gia ngài phán xử giúp ta xem đây rốt cuộc là cái hồn gì!?

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần vang vọng giữa quảng trường.

Nụ cười ý vị nơi khóe miệng Đại Thiên Sư lại rộng mở hơn, hắn nhàn nhạt trả lời:

- Thiên Nhân hồn!

Tất cả hoàng tử đều biến sắc, hơi thở dồn dập như bị nghẹn khí, thân thể khẽ run. Ngay cả sắc mặt của Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng tái nhợt.

- Đại Thiên Sư đây là muốn bức phụ hoàng cúi đầu!! Bức phụ hoàng phải nói ra đây là Thiên Nhân hồn!! Dùng chiêu này để một lần nữa tuyên cáo quyền lực của hắn!

Văn võ bá quan đứng ngoài quảng trường đại điện, dù là kẻ ngu dốt cũng đều đã nhìn ra ý đồ của Đại Thiên Sư. Sắc mặt mọi người biến hóa đủ loại màu sắc.

Hồng Trần Nữ phức tạp nhìn Bạch Tiểu Thuần. Chu Hoành đứng bên cạnh thì hoảng sợ, hắn hiểu được Đại Thiên Sư đang bức Khôi Hoàng tỏ thái độ, hắn lại càng sợ hãi một chiêu này của Bạch Tiểu Thuần.

Tiểu Thắng Vương trầm mặc, thế tử Linh Lâm thành cúi đầu. Trần Hảo Tùng và mười Thiên Công giờ phút này cũng đồng loạt mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, hiển nhiên không muốn bị cuốn vào vòng xoáy này.

- Đại Thiên Sư nói đây là Thiên Nhân hồn. Bệ hạ, ngài nói xem đây là cái hồn gì?

Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ gân xanh cuồn cuộn trên tay Khôi Hoàng, cũng cảm nhận được sát khí trong mắt hắn. Tuy rằng trong lòng rất sợ sệt nhưng nghĩ đến chuyện cửa hàng luyện linh ngày đó có bàn tay hoàng tộc nhúng vào, Bạch Tiểu Thuần liền cắn răng hỏi ra câu này.

Mọi người ở hiện trường đều cả kinh, tim hẫng đi một nhịp, đầu cúi càng thấp.

Khôi Hoàng ngồi trên ghế rồng cũng hít thở nặng nề, ánh mắt tóe lửa như muốn dùng ánh mắt mà róc xương lóc thịt Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo lớn mật! Nói năng bậy bạ, đây rõ ràng là Trúc Cơ hồn. Tại sao có thể nói là Thiên Nhân hồn!

Một lão giả lưng còng khác lên tiếng, giọng nói rin rít, lạnh lẽo. Lòng lão già thầm kêu khổ, thân là bề tôi của hoàng tộc nhiều đời nay, lúc này lực bất tòng tâm cũng chỉ có thể nói được một câu như vậy.

Bạch Tiểu Thuần chỉ đợi có thế, hắn thở ra một hơi, trừng lão giả kia rồi giơ cao Trúc Cơ hồn trong tay, quay đầu nhìn về bốn phía, cao giọng nói:

- Vậy hãy để cho tất cả Thiên Công, Thiên Hầu tới giúp ta nhìn xem đây rốt cuộc là Trúc Cơ hồn hay là Thiên Nhân hồn!

Đây mới chính là kế hoạch chân chính của hắn. Màn diễn lúc trước chỉ là để mê hoặc mọi người khiến cho tất cả lầm tưởng rằng hắn muốn bức Khôi Hoàng cúi đầu. Thực ra kẻ hắn muốn bức không phải Khôi Hoàng mà là tất cả đám quyền quý trong triều.

Lúc trước hắn đã từng nói với Đại Thiên Sư, hắn sẽ tạo ra cho Đại Thiên Sư một cơ hội để nhìn ra nội tâm của tất cả mọi người.

Một câu này vừa nói ra, Khôi Hoàng cứng đờ người, gân xanh trên trán giật giật liên hồi. Hắn cảm thấy tình huống này còn tồi tệ hơn cả lúc trước. Thần sắc hai lão giả lưng còng đứng cạnh Khôi Hoàng cũng trắng bệch như tờ giấy.

Đám hoàng tử đều run lên, trong lòng âm thầm thở dài một hơi. Văn võ cả triều đang đứng trên quảng trường thì điên tiết. Bọn họ vốn muốn né ra khỏi vòng xoáy tranh chấp giữa Đại Thiên Sư và Khôi Hoàng thế mà đột nhiên tên Bạch Hạo chết tiệt kia lại chuyển mũi nhọn về phía bọn họ.

Màn diễn lúc trước của Bạch Tiểu Thuần chân thật quá khiến bọn hắn hoàn toàn không nghĩ tới mục tiêu của Bạch Tiểu Thuần lại là đám quyền quý bọn họ.

Cũng không phải tất cả mọi người đều bất ngờ, mấy vị Thiên Công đã sống lõi đời, mặc dù bên ngoài ra vẻ ngạc nhiên như những người khác nhưng ngay lúc Bạch Tiểu Thuần nói ra một câu "Thiên Nhân Hồn", bọn họ đã cảm giác được sự việc rất có khả năng diễn biến đến nước này.

Hiểu thì hiểu nhưng bọn hắn lại không có biện pháp ngăn chặn, chỉ có thể tận lực che giấu, trong lòng âm thầm chửi bới tám đời tổ tông tên Bạch Hạo kia.

Mọi người dần dần nhận ra Đại Thiên Sư muốn mượn việc phân biệt hồn này để bức mọi người thể hiện thái độ của mình.

Loại bày tỏ công khai này là tối kị, mọi người đều muốn né tránh. Trước đây bọn họ còn có thể đục nước béo cò, bây giờ nhất định phải tỏ rõ lập trường.

Nếu nói đây là Trúc Cơ hồn, Đại Thiên Sư sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Nhưng nếu nói đây là Thiên Nhân hồn chính là tự mình nhảy lên con thuyền của Đại Thiên Sư. Nếu có một ngày Khôi Hoành giành được chính quyền thì bọn họ chết chắc, không những thế còn bị tru di cửu tộc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1131: Gài Bẫy (Thượng)

Khó xử nhất là những kẻ đang ngầm hướng về Khôi Hoành nhưng ngoài mặt ra vẻ là người của Đại Thiên Sư. Một khi mở miệng nghĩa là công khai lựa chọn một bên. Không nói đến việc Đại Thiên Sư có tin tưởng hay không, cho dù Khôi Hoàng có thể thông cảm thì vẫn khiến tình cảnh bọn họ trở nên lúng túng. Ngày sau sẽ bị người khác nắm thóp, hễ sơ sẩy một chút nhất định sẽ gặp phải công kích vô cùng thê thảm.

Quan trọng hơn, hiển nhiên Đại Thiên Sư cũng sẽ không lập tức tin tưởng những gì mà bọn họ biểu hiện ngày hôm nay. Cái ông ta muốn chính là ép mọi người thể hiện lập trường, cho dù là hư giả thì cũng sẽ nói lên nhiều điều.

Qua ngày hôm nay, nhân lực mà Khôi Hoàng vất vả tích lũy sẽ lập tức tan vỡ. Tất cả mọi người đều nhìn thấy hắn lại bị Đại Thiên Sư áp chế lần nữa. Đồng thời Đại Thiên Sư cũng dùng việc này để chấn nhiếp triều đình, cảnh tỉnh những kẻ đang ngả về Khôi Hoàng.

Đây gọi là "Xao sơn chấn hổ"

(công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.)

- Tên Bạch Hạo này thực không phải loại tốt lành gì!! Vô sỉ!!

- Quá độc ác rồi! Khốn kiếp!

- Đây là muốn bức chúng ta tỏ thái độ mà!

Mọi người phiền muộn vô cùng, oán hận với Bạch Tiểu Thuần cũng dâng lên cực độ.

Phải biết là trong Khôi Hoàng triều, tuy là Khôi Hoàng bị mất quyền lực tuy là Đại Thiên Sư quyền thế ngập trời phò thiên tử mà lệnh chư hầu, nhưng dù sao thì huyết mạch hoàng tộc vẫn là chí thượng, mặc kệ bên trong như thế nào nhưng đối ngoại thì vẫn phải buông rèm che đậy.

Khôi Hoàng dù là yếu thì cũng chỉ là thế hệ này mà thôi, biết đâu tương lai sẽ có một đời trọng tân lại hoàng quyền quật khởi lại hào quang. Với lại, Đại Thiên Sư cũng không học theo Thông Thiên đảo Thiên Tôn tự lập mình thành hoàng, vì thế trong mắt một số người, về tình về lý thì Đại Thiên Sư cũng đã nhân từ rồi.

Còn với nhiều người khác, đối với vấn đề này, đều chọn đứng ngoài quan sát không muốn tham dự vào, thậm chí còn tỏ ra ngu ngơ không hiểu biết chi cả, mặc kệ mối quan hệ giữa Đại Thiên Sư và Khôi Hoàng thế nào miễn sao Khôi Hoàng triều vẫn được tiếp tục.

Nhưng sự tình hôm nay chẳng khác gì một đạo sấm sét đáng ngang, trực tiếp đem vấn đề quan hệ giữa Đại Thiên Sư và Khôi Hoàng triệt triệt để để xé mở trước mắt tất cả quyền quý.

Giờ phút này trong lòng đám người trên quảng trường đều đang tức giận tràn ngập, chửi bới Bạch Tiểu Thuần không thôi. Bọn hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần quá xấu xa rồi, nguyên bản bọn hắn vốn chẳng muốn liên can tới nhưng giờ này lại bị cứng rắn lôi kéo vào, phần lớn bọn họ thậm chí còn hối hận là đã có mặt ở đây hôm nay.

Đừng nói là những Thiên Công Thiên Hầu kia, chính Khôi Hoàng cũng trở tay không kịp, hoàn toàn không chút chuẩn bị về chuyện này. Khôi Hoàng dĩ nhiên đã minh bạch, sự tình hôm nay đã khiến bản thân bị mất đại thế.

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt trong lòng run rẩy, nhưng hắn cũng vì bất đắc dĩ. Nhị hoàng tử và cả Đại hoàng tử đã sớm ra tay với hắn, nếu không có Đại Thiên Sư, hắn sợ là mình bây giờ... không dám nói là chết không chỗ chôn, nhưng chắc chắn là phải vong mệnh ở Man Hoang rồi.

- Khôi Hoàng ơi, muốn trách thì hãy trách hai đứa con trai của ngươi...

Bạch Tiểu Thuần trong lòng than nhẹ, rồi hít sâu một hơi, quyết định rằng mình phải ôm chân Đại Thiên Sư thôi.

Lúc này cả quảng trường đều yên tĩnh hoàn toàn, không một người nói chuyện. Toàn bộ Thiên Công Thiên Hầu, người nào cũng cúi đầu nhìn xuống. Đây là lần đầu tiên trong ngày tế tổ mà hoàng cung bị lâm vào tình trạng trầm mặc như thế.

Mà đối nghịch hoàng cung chính là Khôi Hoàng thành bên dưới, tiếng hoan hô phấn khích của các lê dân từ xa truyền đến tạo nên một khung cảnh tương phản rõ nét.

Khôi Hoàng trầm mặc, Đại Thiên Sư cũng không nói gì, nhất thời tất cả mọi người trong điện đều tu bế khẩu thiền. Đám người Nhị hoàng tử đều cúi đầu, trong lòng đắng chát. Đối với tên đầu sỏ gây chuyện Bạch Tiểu Thuần, bọn họ hận, hận vô cùng mãnh liệt. Tất cả những nỗi sợ nỗi hận đối với Đại Thiên Sư cũng đều hóa thành mối căm thù xương tủy đối với tên Bạch Hạo kia.

Sự yên tĩnh quỷ dị này không kéo dài quá lâu, trong nhóm Thiên Hầu chợt có một người bước ra khỏi hàng. Người này hướng về phía Khôi Hoàng và Đại Thiên Sư cúi đầu ôm quyền, lúc ngẩng lên liền cao giọng mở miệng.

- Chu mỗ đã sớm thấy rõ, trong tay Giám Sát sứ Bạch Hạo chính là Thiên Nhân hồn!

Theo sự xuất hiện của người thứ nhất, lập tức liền có người thứ hai thứ ba. Hơn trăm Thiên Hầu lần lượt ra khỏi hàng lần lượt bày tỏ thái độ.

- Đó chính là Thiên Nhân hồn!

- Không sai, nhìn kỹ lại thì đúng là Thiên Nhân hồn!

Mỗi người một lời, đều nói là Thiên Nhân hồn.

Trong này có người thật sự tâm hướng về Đại Thiên Sư nhưng cũng có người không phải như thế. Tuy nhiên, vô luận là thế nào thì câu trả lời lúc này của bọn họ đều gọn gàng dứt khoát, không bộc lộ chút do dự.

Chỉ là, có rất nhiều người trong đó đang thầm mắng chửi Bạch Tiểu Thuần nhưng bề ngoài thì thần sắc nghiêm nghị chỉ vào Trúc Cơ hồn mà nói đó là Thiên Nhân hồn, luôn cả chín đại Thiên Hầu từng vây công Bạch Tiểu Thuần lúc trước cũng như thế. Triệu Hùng Lâm cũng vậy, trong lòng thì không ngừng chửi bới nhưng ngoài miệng thì giọng lớn như chuông đồng.

- Triệu mỗ cũng thấy rõ, cái kia chính xác là Thiên Nhân hồn.

Cứ từng vị Thiên Hầu bước ra khỏi hàng là sắc mặt của các hoàng tử trong đại điện lại trắng bệch đi một ít. Hai lão giả âm lãnh thì môi miệng vặn vẹo hiện rõ đau khổ. Ngược lại, Khôi Hoàng lúc này lại bình tĩnh trở lại. Lão ngồi tại chỗ, ánh mắt không nhìn về phía các Thiên Hầu Thiên Công trên quảng trường mà tập trung vào Bạch Tiểu Thuần. Thần sắc băng hàn lúc trước đã không còn nữa, vẻ mặt bây giờ không lộ chút biểu cảm nào, có chăng chỉ là ánh mắt thâm sâu nhưng muốn khắc ghi Bạch Tiểu Thuần trong lòng.

Tuy nhiên, lão làm thế thì Bạch Tiểu Thuần lại càng cảm thấy ớn lạnh. Nhưng, hắn nghĩ rằng mình là người của Đại Thiên Sư, Khôi Hoàng có lợi hại thế nào thì cũng chẳng đụng chạm đến mình được. Nghĩ thế, hắn thấy dũng khí lại tăng lên.

- Khôi Hoàng là cái thá gì, lão tử còn vỗ cả đầu của Cự Quỷ Vương. Nếu có cơ hội, ta cũng nên vỗ đầu Khôi Hoàng một cái để xem tư vị thế nào.

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước bọt, tự khiến mình dũng cảm lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1132: Gài Bẫy (Hạ)

Phút chốc sau, hơn một trăm vị Thiên Hầu đều đã trả lời, người nào người nấy đều đồng ý nhất trí nói ra ba chữ "Thiên Nhân hồn" kia. Tiếp đó là đến thập đại Thiên Công, đám người này cũng đều không lưỡng lự lên tiếng.

- Thiên Nhân hồn!

- Thiên Nhân hồn!

Thập đại Thiên Công, gồm cả Trần Hảo Tùng, đều trả lời giống nhau. Cảnh tượng này càng khiến cho đám con cháu hoàng tộc toàn thân run lên, có lẽ là tức giận mà cũng có lẽ là bị sợ đến phát run. Tiếp đó lại đến đám người Hồng Trần Nữ, đại biểu cho Tứ Đại Thiên Vương. Bọn họ cũng đều thừa nhận đó là Thiên Nhân hồn.

Sau đấy, chỉ trong một chớp mắt, toàn bộ quảng trường lại lần nữa yên tĩnh trở lại. Nhưng sự yên tĩnh lúc này lại đại biểu cho quyền thế của Đại Thiên Sư. Quyền thế này ngập trời, thậm chí còn mãnh liệt hơn lúc trước. Dù sao thì đây cũng là lần đầu Khôi Hoàng và Đại Thiên Sư chính thức giao phong trên bình diện đối ngoại.

Chỉ một câu nói của Đại Thiên Sư, tất cả mọi người đều phải cúi đầu. Thứ quyền thế này đã không cách nào hình dung được. Đúng như Bạch Tiểu Thuần từng nói, Đại Thiên Sư không cần phải biết rõ nhân tâm của mỗi người, cái Đại Thiên Sư cần chính là khiến cho mọi người đều sợ hãi, như thế cũng đã đủ rồi.

Trong đại điện, sắc mặt của đám người Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử đã trắng bệch không còn một chút máu. Cảnh tượng này khiến bọn họ một lần nữa cảm nhận được sự nhục nhã và cả sự sợ hãi. Sợ hãi Đại Thiên Sư. Mặc cho bọn họ đã âm thầm hành động gì thì trước cử động này của Đại Thiên Sư thì tất cả những hành động của họ chỉ là yếu ớt không đáng kể.

Bi ai thay... Đường đường là hoàng tộc vậy mà lại sa sút đến mức này.

Khôi Hoàng nhìn Bạch Tiểu Thuần hồi lâu rồi đứng lên, cũng không nhìn đến ai khác, càng không nhìn đến Đại Thiên Sư, chỉ xoay người đi về hậu điên. Hai lão giả âm lãnh thở sâu, liếc mắt nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần rồi cũng theo gót Khôi Hoàng.

Đám con cháu hoàng tộc, từng người một đều cất bước nhanh chóng theo sau, ly khai tòa đại điện này. Không một ai nói gì nhưng người nào cũng vậy trước khi rời đi đều liếc mắt nhìn thật sâu Bạch Tiểu Thuần.

Quần thần trên quảng trường đều trầm mặc, lặng yên nhìn đám người Khôi Hoàng rời đi. Khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lại thì trong tòa đại điện bây giờ chỉ còn lại duy nhất Đại Thiên Sư, vẫn ngồi đó trên chiếc ghế màu đen, trong mắt thiên sư lộ ra quang mang đen kịt.

Thật sự thì, từ đầu đến cuối, Đại Thiên Sư vẫn đang chăm chú nhìn từng người trên quảng trường. Vô luận là Thiên Hầu hay Thiên Công, bọn họ có những biểu lộ gì tâm hồn chấn động thế nào trước màn kịch của Bạch Tiểu Thuần, tất cả đều bị Đại Thiên Sư thu vào tầm mắt.

Không nói là Đại Thiên Sư có thể nhìn thấu toàn bộ nhưng không ít thì nhiều cũng có được phán đoán. Trong con mắt đen nhánh kia, hàn mang như mơ hồ lóe lên, Đại Thiên Sư đứng dậy. Tất cả mọi người trên quảng trường đều ôm quyền cúi đầu.

- Cung kính Đại Thiên Sư, Khôi Hoàng!

- Tất cả giải tán đi. Bạch Hạo, đi theo ta.

Đại Thiên Sư nhìn Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt tán thưởng, nhàn nhạt cất lời rồi cũng hướng về hậu điện mà đi.

- Tất cả giải tán. Tản.

Bạch Tiểu Thuần chú ý tới vẻ tán thưởng của Đại Thiên Sư, hắn hô lớn mà trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Trong sự phấn khích đang dâng cao, hắn thấy hôm nay mình xem như đã làm được một đại sự.

Thực tế là, từ đầu tới cuối, chuyện này đều là hắn chủ động làm. Cái cảm giác đó khiến cho Bạch Tiểu Thuần thấy cực kỳ kích thích, tuy là có những lúc sợ hãi nhưng nghĩ đến Đại Thiên Sư có thể cho mình chỗ dựa, Bạch Tiểu Thuần liền chấn hưng.

- Lúc này đây, xem như ta đã lập công lớn, không biết Đại Thiên Sư sẽ ban thưởng thế nào cho ta a!

Bạch Tiểu Thuần hai mắt sáng lên, lòng đầy hưng phấn, đi nhanh vài bước chuẩn bị theo gót Đại Thiên Sư, bất chợt hắn cảm thấy có rất nhiều ánh mắt tập trung vào mình nên lập tức quay đầu nhìn lại. Trên quảng trường bây giờ có không ít Thiên Công Thiên Hầu đang nhìn mình, thần tình trong mắt đều như đang nhìn tiểu nhân đắc ý vậy.

Ngay lập tức, Bạch Tiểu Thuần liền mất hứng.

Nhất là Triệu Hùng Lâm, thân thể hắn vốn khôi ngô, giờ phút này lại trợn trừng mắt trâu giống như đang mơ tưởng đến cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần bị phân thây xẻ thịt.

- Dám trừng mắt với ta!

Bạch Tiểu Thuần nghếch cằm hất tay áo, lớn tiếng nói.

- Nếu như tất cả mọi người đều đã nói đây là Thiên Nhân hồn, quả nhiên là ta không nhìn lầm. Vận khí hôm nay thật là tốt a.

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền đem Trúc Cơ hồn trong tay ném cho Triệu Hùng Lâm, lúc này vẫn còn đang trừng mắt.

- Triệu Thiên Hầu, Đại Thiên Sư cho triệu kiến ta. Thiên Nhân hồn này tạm để lại chỗ ngươi, nhờ ngươi bảo quản. Sáng mai ta sẽ đến nhà ngươi để lấy lại. Chớ có vứt bỏ đấy nhé, đây chính là Thiên Nhân hồn!

Bạch Tiểu Thuần ném xong Trúc Cơ hồn thì cũng chẳng thèm ngó xem Triệu Hùng Lâm có bắt được hay không, hắn quay đầu, nhanh chóng theo bước Đại Thiên Sư.

- Ngươi!!

Triệu Hùng Lâm sững người, sau đó tức giận muốn xông thẳng đến Bạch Tiểu Thuần nhưng thấy Đại Thiên Sư còn chưa đi xa. Hắn dù tức giận hơn nữa cũng không dám bùng nổ, chỉ có thể thở hồng hộc gắng gượng đè nén lửa giận. Dù đầu óc hắn có chậm chạp đến mấy đi nữa cũng nhìn ra đây là ngang nhiên cướp đoạt!

- Bạch Hạo chết tiệt! Đưa ta một Trúc Cơ hồn, lại muốn ta trả cho hắn một Thiên Nhân hồn!!

Triệu Hùng Lâm uất nghẹn, vừa tức giận vừa xót của. Thiên Nhân hồn đối với hắn cũng là một loại tài phú xa xỉ chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Cho dù ở Man Hoang thì số lượng Thiên Nhân hồn cũng rất hữu hạn. Thời điểm hồn tu đột phá lên Thiên Nhân, nếu có trong tay Thiên Nhân hồn cũng sẽ nâng cao tỷ lệ thành công. Vì thế, hành động này của Bạch Tiểu Thuần không khác nào đang khoét thịt Triệu Hùng Lâm.

Đám quyền quý đứng chung quanh cũng sửng sốt nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, lạnh gáy với hành động ngang nhiên nhổ lông hổ của hắn.

- Quá độc ác....

- Đây là trắng trợn lừa bịp Triệu Hùng Lâm mà...

- Ngày mai đến lấy...Triệu Hùng Lâm bất kể thế nào cũng phải đào cho ra một cái Thiên Nhân hồn rồi....

Đại Thiên Sư mặc dù quay lưng về phía quảng trường nhưng thần thức của ông ta vẫn bao phủ hết thảy. Hành động của Bạch Tiểu Thuần cũng khiến ông nhăn mày.

- Mà thôi, coi như là phần thưởng cho hắn đi"

Đại Thiên Sư không ngăn cản, biểu hiện hôm nay của Bạch Tiểu Thuần đã khiến ông vô cùng hài lòng, thế nên ông chỉ khẽ lắc đầu, đứng lại chờ Bạch Tiểu Thuần đuổi kịp mình rồi lại cất bước đi về phía trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1133: Cách Điều Chế Mười Tám Màu Lửa

Bạch Tiểu Thuần thấy Đại Thiên Sư không có biểu hiện gì, trong lòng càng thêm phấn khởi, một đường vênh váo theo Đại Thiên Sư về tới Thiên Sư điện.

Đại Thiên Sư cũng không nói thêm gì, chỉ bảo Bạch Tiểu Thuần lấy ra lệnh bài Giám Sát Sứ, ngón tay chỉ một cái, ánh sáng đen lóe lên trên lệnh bài. Ông bình thản nói:

- Từ nay về sau, ngươi sẽ chưởng quản ba nghìn Thi Khôi quân"

- Trở về nghỉ ngơi cho tốt. Không bao lâu nữa ba nghìn Thi Khôi của ngươi sẽ phải lên đường. Sau này khi có thu hoạch, ngươi có thể tự lấy một phần coi như ban thưởng"

Đại Thiên Sư nói xong thì bước vào Thiên Sư điện, không hề hỏi đến chuyện hắn tư tàng vật phẩm khi xét nhà Lý, Trần Thiên Hầu. Thậm chí còn cho phép hắn ngày sau có thể giữ lại một phần của cải khi xét nhà.

Ban thưởng lớn thế này khiến Bạch Tiểu Thuần cuồng hỉ, vội vàng ôm quyền lớn tiếng hứa hẹn:

- Bạch Hạo cam nguyện xông pha khói lửa vì Đại Thiên Sư!

Nhìn thấy Đại Thiên Sư đã khuất hẳn sau đại môn Thiên Sư điện, Bạch Tiểu Thuần mới đắc chí rời khỏi hoàng cung, một đường vênh váo trở lại Giám Sát Phủ. Các Thiên Hầu nhìn thấy thì tức lắm nhưng cũng không dám tỏ thái độ.

Sau khi về Giám Sát phủ, chuyện đầu tiên Bạch Tiểu Thuần làm là cầm ngay lấy lệnh bài, triệu hoán hai nghìn Thi Khôi đang ẩn trong những quan tài dưới lòng đất kia.

Những quan tài không ngừng chui lên, xếp đầy khắp Giám Sát phủ, đến khi dưới mặt đất chật ních thì có không ít cái bồng bềnh giữa không trung.

Vừa đúng hai nghìn cỗ!

- Thức tỉnh đi! Đại quân hắc giáp của ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một cách hưng phấn. Hắn vừa dứt lời, âm thanh quan tài bị bật nắp vang lên liên tiếp, hai nghìn Thi Khôi mặc giáp đen bước ra.

Tử khí lan tràn, Thi Khôi yếu nhất cũng là Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí bên trong còn có bốn vị Nửa bước Thiên Nhân.

Khoảnh khắc bốn người đó mở mắt ra, một luồng sát khí phô thiên cái địa bùng phát hình thành một dòng xoáy phía trên Giám Sát phủ, thấp thoáng ánh chớp sáng rọi.

Dị tượng này thu hút sự chú ý của bốn phương, ai nấy nhao nhao kinh sợ

- Giám Sát phủ lại có thêm Thi Khôi thức tỉnh rồi!!!

- Đây là....hai nghìn Thi Khôi? Tên Bạch Hạo này hiện tại đã nắm giữ những ba nghìn Thi Khôi Huyết Quân!!!

- Ba nghìn Thi Khôi đã đủ dẫn phát một cuộc chiến tranh quy mô lớn rồi đấy!!

Tiếng nghị luận lan tràn khắp các con đường. Đám quyền quý biết được thì sắc mặt trầm xuống, chiến lực của Bạch Tiểu Thuần hiện giờ khiến ai cũng phải kiêng kị.

Bạch Tiểu Thuần kích động đến thân thể khẽ run lên. Hắn nhìn một vòng hai nghìn Thi Khôi rồi vung tay thả ra một nghìn Thi Khôi cũ của mình. Khí tức của ba nghìn người khiến cho vòng xoáy càng thêm to lớn.

Lệnh bài trong tay Bạch Tiểu Thuần không chỉ có thêm quyền điều khiển hai nghìn Thi Khôi mà còn mở ra một loại thần thông.

Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu một hồi, thần thức khẽ động, một tia sáng đen từ trong lệnh bài giám sát phóng thẳng tới Thi Khôi đã hút sạch kịch độc Phụ Nhân Tâm lúc trước. Thi khôi này run rẩy, khí tức không ngừng tăng lên rồi đột nhiên phát ra tiếng gào thét dưới cái nhìn chờ mong của Bạch Tiểu Thuần.

Theo tiếng gào, khí tức của hắn lại lần nữa lên tới trình độ Chuẩn Thiên Nhân. Khi cần thiết có thể hấp thu khí tức của Thi Khôi khác để duy trì trạng thái đỉnh phong của mình trong thời gian ngắn.

Một trong những ban thưởng của Bạch Tiểu Thuần chính là gia tăng quyền lực của lệnh bài giám sát.

- Ai dám chọc ta!!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cảm thấy lúc này dù mình chưa phải vô địch thiên hạ nhưng tiêu diệt mấy tên Thiên Nhân cũng dễ như trở bàn tay.

Sự thật cũng đúng là như thế, cạnh hắn bây giờ có một Chuẩn Thiên Nhân, năm Nửa bước Thiên Nhân và gần ba nghìn Nguyên Anh. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nếu mình có thể mang được sức mạnh này về Thông Thiên Hà thì cũng đủ chiến với Tinh Không Đạo Cực Tông một trận.

- Ôm đùi Đại Thiên Sư vẫn là tốt nhất!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý, nỗi sợ hãi lúc bị Khôi Hoàng nhìn chằm chằm trong hoàng cung đã bay biến hết cả.

- Hiện giờ ta đã là đại nhân vật ở Man Hoang rồi! Quả thực là nhân vật hết sức quan trọng nha!

Bạch Tiểu Thuần thỏa thê mãn nguyện, hắn rất muốn dẫn ba nghìn Thi Khôi Huyết Quân của mình đi diễu hành khắp Khôi Hoàng Thành để cho mọi người phải sùng bái sự lợi hại của hắn.

Tiếng của Bạch Hạo bỗng truyền ra từ trong túi trữ vật, giọng điệu rất vui mừng:

- Sư tôn, cuối cùng đệ tử đã điều chế ra cách luyện mười tám màu lửa rồi!!

Mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to, hắn ngửa mặt cười ha hả. Hôm nay đúng là song hỷ lâm môn, chẳng những thế lực được mở rộng mà cách luyện chế mười tám màu lửa hắn chờ đợi đã lâu, cuối cùng đã hoàn thành.

Bạch Tiểu Thuần lập tức vứt ý tưởng đi diễu hành ra khỏi đầu, an bài Thi Khôi canh giữ Giám Sát phủ rồi chạy về nơi bế quan.

Bạch Hạo phấn khởi ngưng tụ cách điều chế vào cốt giản rồi đưa cho Bạch Tiểu Thuần. Thần thức của hắn đưa vào cốt giản, vẻ mặt thỏa mãn và chờ mong.

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần thu hồi thần thức, ngước nhìn Bạch Hạo. Hắn hiểu được giá trị của phương pháp luyện chế mười tám màu lửa to lớn khó có thể hình dung.

Mức độ giá trị thậm chí đã vượt qua Thiên Nhân hồn!

Vô số người đều khát cầu có được phương pháp luyện chế mười tám màu lửa. Chỉ có gia tộc của Địa phẩm luyện hồn sư mới nắm giữ nhưng tất nhiên sẽ chẳng có ai chịu truyền ra.

- Đồ nhi ngoan! Nếu vi sư có thể trở thành Địa phẩm luyện hồn sư thì công của ngươi lớn nhất. Nói xem, ngươi muốn cái gì? Vi sư nhất định

thực hiện cho ngươi" Bạch Tiểu Thuần rất nghiêm túc.

Bạch Hạo được sư tôn công nhận và khích lệ thì vui sướng lắm. Bạch Tiểu Thuần là sư tôn của hắn, là thân nhân duy nhất của hắn, có thể giúp ích được cho Bạch Tiểu Thuần là hắn đã thỏa mãn rồi.

- Sư tôn, ta không có mong muốn gì, cái này để sau lại nói. Tiếp theo ta muốn dựa tên mạch suy nghĩ này sáng tạo ra cách điều chế mười chín màu lửa"

Mắt Bạch Hạo lấp lánh, hắn tin rằng mình nhất định sẽ làm được. Hắn thật chờ mong khi ngọn lửa mười chín màu nhảy múa trong tay sư tôn sẽ khiến Man Hoang rung động như thế nào.

- Ta muốn dùng hết khả năng để trợ giúp sư tôn....trở thành Thiên phẩm luyện hồn sư!

Bạch Hạo lặng lẽ quyết tâm rồi cúi đầu chào Bạch Tiểu Thuần, lại chui vào hồn tháp nghiên cứu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hồn tháp, trong lòng thật cảm động. Hắn biết đối với đồ nhi này thì công pháp Quỷ tu rất quan trọng. Nhưng giữa Man Hoang này không thể tìm được công pháp đó, Bạch Tiểu Thuần thở dài.

- Kiếm đâu ra công pháp Quỷ tu đây....Khu vực Thông Thiên Hà công pháp đa dạng, hắn sẽ có.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1134: Nhạn Quá Bạt Mao (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một phen rồi hạ quyết tâm. Lúc này mới khoanh chân ngồi xuống thôi diễn các bước điều chế mười tám màu lửa.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Cách điều chế mười tám màu lửa cực kỳ phức tạp nhưng nguyên lý của nó cũng tương tự với cách Bạch Tiểu Thuần điều chế ra một tia lửa mười tám sắc hồi bị lâm vào cảnh giới Dung Hỏa. Có thể nói phương pháp hoàn thiện này lấy nền tảng từ lần thử nghiệm đó.

Sau khi diễn luyện cả một đêm, trong đầu Bạch Tiểu Thuần đã nắm chắc hơn một chút. Vừa nghĩ đến chuyện mình sắp thành địa phẩm luyện hồn sư là tim hắn lại rộn lên.

- Bất quá, muốn chính thức luyện chế ra còn phải luyện tập nhiều mới được...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn sắc trời, Triệu Hùng Lâm kia còn thiếu nợ mình một Thiên Nhân hồn, phải đi lấy mới được.

Hắn thu hồi cốt giản, đứng lên vặn người mấy cái rồi hào hứng đi đòi nợ.

***

Triệu Hùng Lâm, gia gia ngươi đến rồi!

Khi Bạch Tiểu Thuần đang vui tươi đắc ý thì Cự Quỷ Vương đã ra một quyết định.

Ngày đó, khi Hồng Trần Nữ báo cáo hết thảy những điều xảy ra ở đại điển tế tổ, ánh măt Cự Quỷ Vương sáng lên

- Nhân tài! Con mắt ta không nhìn lầm Bạch Hạo này. Kẻ này sâu không thể lường, đứa con rể quý như vậy, mặc kệ hắn có lai lịch gì ta cũng đã nhắm hắn rồi"

- Bất quá Mạch Nhi tính tình nóng nảy...Hai bọn chúng cứ như vậy thì khó mà tiến thêm một bước. Trước mắt cũng không nên để bọn chúng tiếp xúc với nhau nhiều"

Cự Quỷ Vương trầm tư một hồi, ánh mắt bỗng lộ ra vẻ kỳ dị. Hắn ho một cái rồi truyền âm cho Hồng Trần Nữ.

- Mạch Nhi, vi phụ có một môn công pháp. Con chỉ cần bế quan tiềm tu thì có bảy thành khả năng sẽ đột phá lên Thiên Nhân trung kỳ"

(*) Nhạn quá bạt mao - Nhổ lông chim nhạn bay qua. Đây là nói về tính tình một người. Chim nhạn bay ngang mà còn tính chuyện nhổ lông thì phàm việc gì có lợi, họ quyết chẳng bỏ qua.

Dù rằng Cự Quỷ Vương đã rào trước đón sau nhưng những lời đó vẫn khiến Hồng Trần Nữ kinh ngạc thấy có gì đó không đúng. Sau khi nhận được công pháp, nàng cẩn thận xem kỹ nhưng cũng chẳng phát hiện chỗ nào đáng ngờ. Dù gì thì Cự Quỷ Vương cũng là cha nàng, không thể tính chuyện hại nàng nhưng Hồng Trần Nữ vẫn ẩn ẩn cảm thấy có gì đó không đúng.

Sau khi nghiên cứu công pháp hồi lâu, Hồng Trần Nữ không lo nghĩ nhiều nữa mà bắt đầu bế quan tiềm tu. Nàng vội vàng muốn đột phá tu vi cũng một phần là do một trận chiến với Bạch Tiểu Thuần lúc trước đã khiến này khác bất mãn với tu vi của chính bản thân.

- Con gái ngoan, cũng không phải là vi phụ gài ngươi đâu a. Công pháp này không có gì nguy hại cả, chỉ là sau khi tu luyện, thời gian đầu lúc xuất quan, tâm trí ngươi sẽ kém minh mẫn, tư duy không trôi chảy,

rất dễ nghe lời, ít nhiều có thể xem như bị tẩy não... Ta hết cách rồi, cũng chỉ vì ngươi quá thông minh... Nếu mọi sự cứ tiếp tục thế này thì chuyện giữa ngươi và Bạch Hạo làm sao có tiến triển được.

Cự Quỷ Vương có chút chột dạ nhưng nghĩ lại mình dụng tâm cũng chỉ vì hài tử nên liền tự thấy mình là một người cha tốt.

Thấy bước đầu tiên của kế hoạch mình đã thực hiện được, Cự Quỷ Vương hưng phấn, nhân lúc Hồng Trần Nữ đã bế quan, liền gọi những thân vệ của nàng đến dặn dò, bảo họ phải thông báo cho mình ngay lập tức một khi nàng xuất quan. Nghe lời nói nghiêm nghị của Cự Quỷ Vương, các thân vệ vội vàng lĩnh mệnh tuân theo.

Làm xong những chuyện này, Cự Quỷ Vương thở sâu.

- Có được hay không, còn phải xem cơ duyên, nếu bọn chúng không có cơ duyên thì tất cả sắp xếp cũng đều vô dụng.

Triệu gia ở khu mười chín, bằng vào thân phận Thiên Hầu của Triệu Hùng Lâm, phạm vi của Triệu gia cũng không kém gì Lý gia Trần gia. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, có thể thấy từng tòa kiến trúc san sát nhau, không hề tinh mỹ mà lại thô to trông rất nổi bật. Nhất là, ở hai bên quảng trường của Triệu gia có hai pho tượng thú cao đến vài chục trượng dựng thẳng đứng ở, toàn thân tượng trắng noãn, dù rằng không phải được tạo tác từ linh thạch nhưng cũng là từ một tài liệu luyện khí hiếm gặp đắp nặn thành. Trông rất bất phàm.

Đứng sừng sững giữa hai bức tượng chính là Thiên Hầu tháp của Triệu gia. Từ tháp tràn ra chấn động khiến người khác dù ở khoảng cách rất xa cũng có thể cảm nhận được từng trận uy áp của Triệu gia, cơ hồ nhưng không chỗ nào không có.

Giờ phút này, bên trong Triệu gia bên, tất cả con cháu của gia tộc đều đang ở diễn võ trường thí luyện với nhau. Triệu Đông Sơn, với tư cách là

con trưởng của Triệu gia, đang khoanh chân ngồi ở vị trí chủ tọa. Tiếng là đang khảo thí các tộc nhân nhưng trên thực tế thì hắn lại không thể tập trung, hai chân mày cứ châu lại.

Thỉnh thoảng, hắn lại ngẩng đầu lên ngóng nhìn về bầu trời xa xa, trong lòng liên tục thở dài. Nhớ lại bộ dạng đầy tức giận của phụ thân khi trở về ngày hôm qua, Triệu Đông sơn lại phát sầu. Hắn biết hôm qua trong hoàng cung đã xảy ra khá nhiều chuyện, những chuyện đó khiến hắn âm thầm phiền muộn, lại càng thêm căm hận Bạch Tiểu Thuần.

- Thật quá đáng mà! Quăng cho Triệu gia ta một Trúc Cơ hồn, rồi lại muốn đòi một Thiên Nhân hồn. Chuyện này còn ác liệt hơn so với việc cướp trắng trợn.

Triệu Đông Sơn hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng trong cũng chẳng biết phải làm gì. Tối qua, Triệu Hùng Lâm quẳng cho hắn một Thiên Nhân hồn, sau khi nói rõ mọi chuyện thì mặt mày hầm hầm đóng cửa bế quan.

- Cha a, ta hiểu chuyện này rất mất mặt...

Toàn bộ Triệu gia hắn chỉ có mỗi Thiên Nhân hồn này thôi, đây cũng là nhờ mối giao hảo với Trần Hảo Tùng mà được Thiên công Trần Hảo Tùng tặng cho. Bây giờ lại phải xuất ra... Chuyện này càng khiến Triệu Đông Sơn cảm thấy bị ép bức mãnh liệt. Đang lúc hắn thấy vô cùng bất đắc dĩ thì trên bầu trời phía xa bỗng truyền đến một tiếng thét, thanh thế không nhỏ.

Triệu Đông Sơn nghe được thì nheo mắt, trong lòng liền trầm xuống. Khi hắn ngẩng lên nhìn thì thấy nơi chân trời có mấy ngàn vệt cầu vồng mang theo sát khí kinh thiên động địa, đang vụt tới như gió bay điện chớp.

- Tên Bạch Hạo vô sỉ này, tới cướp hồn mà còn phô trương như thế!

Trong lòng Triệu Đông Sơn chửi bới liên tục, sắc mặt muốn đen lại, hầm hầm nhìn thân ảnh đang dẫn đầu.

Đó chính là Bạch Tiểu Thuần đang diễu võ dương oai. Tốc độ hắn cực nhanh, chớp mắt đã đứng giữa không trung phía trên Triệu gia. Tay áo hắn hất lên, thanh âm đắc ý vang vọng toàn bộ Triệu gia.

- Thiên Hầu Triệu lão ca, vô cùng cảm tạ ngươi ngày hôm qua đã thay ta bảo quản Thiên Nhân hồn của ta. Hôm nay ta tới lấy đây, giao Thiên Nhân hồn cho ta đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1135: Nhạn Quá Bạt Mao (Hạ)

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khoái chí vô cùng, hắn sớm đã thấy Triệu Đông Sơn, nhưng lại nghĩ mình giờ địa vị cao như vậy cần nên đối thoại trực tiếp với Triệu Hùng Lâm, còn Triệu Đông Sơn là bối phận dưới, mình không cần phải ứng tiếng.

bất quá suy nghĩ mình bây giờ địa vị cao như vậy rồi, tự nhiên muốn trực tiếp cùng Triệu Hùng Lâm đối thoại, như Triệu Đông Sơn muộn như vậy bối phận, tự mình không cần phải quan tâm.

Trong Thiên Hầu tháp, tâm thần Triệu Hùng Lâm cũng đang lan man. Lúc này cảm nhận được chuyện bên ngoài thì mặt hắn nhăn lại, cố cưỡng ép bản thân nhịn xuống, không để ý đến.

- Bạch Hạo, cầm lấy hồn rồi đi nhanh đi!

Triệu Đông Sơn cắn răng nhẫn nhịn bay lên, tay áo hất lên ném ra một quả thủy tinh. Thủy tinh cầu này sáng long lanh, hòa quang tản mác, lại có uy áp khiếp người, trông rất bất phàm. Bên trong có ẩn chứa một ánh lửa, chính là Thiên Nhân hồn thuộc tính hỏa.

Thấy quả cầu thủy tinh như một vệt cầu vồng bay thẳng đến, Bạch Tiểu Thuần liều giơ tay tiếp lấy, mặt mày hắn hớn hở, ngẩng nhìn Triệu Đông Sơn.

- Đây chẳng phải chính là Đông Sơn đại chất tử đó sao, ha ha, các ngươi khách khí quá, gói ghém Thiên Nhân hồn của ta vào thủy tinh nữa. Không tệ, không tệ! Đến đến đến, hôm nay Bạch thúc thúc cao hứng, ngươi mau bái kiến ta một cái. Bạch thúc thúc sẽ thưởng cho.

Bạch Tiểu Thuần cười híp mắt nhìn Triệu Đông Sơn. Tên này đã mấy lần đắc tội mình, hôm nay chính mình đã đến tận đây lẽ nào lại dễ dàng bỏ qua.

Hơi thở Triệu Đông Sơn bắt đầu rối loạn. Nghe Bạch Tiểu Thuần rõ ràng gọi mình đại chất tử, nộ khí trong lòng hắn tăng vọt lên suýt nữa là không thể kềm chế, cũng may hắn biết chiến lực Bạch Tiểu Thuần không tầm thường, với lại thân là Giám Sát sứ, lại có ba nghìn Thi Khôi tràn ngập sát khí nên hắn chỉ có thể cố gắng đè lửa giận xuống, trầm giọng quát.

- Bạch Hạo, hồn đã giao cho ngươi, sao người còn chưa đi? Nơi này không chào đón ngươi!

Hắn vừa dứt lời, Bạch Tiểu Thuần đã trừng mắt trở mặt cực nhanh, trong chớp mắt đang từ cười tủm tỉm đã chuyển thành tức giận. Bạch Tiểu Thuần giơ tay chỉ Triệu Đông Sơn.

- Đại chất tử, ngươi có ý gì? Nơi đây không chào đón ta? Ta đại diện cho Đại Thiên Sư, ngươi không chào đón ta, chính là không chào đón Đại Thiên Sư!

- Ngươi...

Triệu Đông Sơn nghe xong thì trong lòng biệt khuất như muốn phát nổ, đang định giải thích nhưng Bạch Tiểu Thuần không cho hắn cơ hội, tiếp tục cất lời.

- Không chào đón Đại Thiên Sư, chính là các ngươi miệt thị triều đình, miệt thị Khôi Hoàng, chẳng lẽ Triệu gia các ngươi có âm mưu mờ ám!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn. Hắn phất tay phải, lập tức ba nghìn Thi Khôi liền bộc phát sát khí ầm ầm hình thành một vòng xoáy màu đen, bao phủ không trung phía trên Triệu gia.

- Ta không có ý đó!

Triệu Đông Sơn nhất thời nóng nảy nhưng hắn cãi không lại Bạch Tiểu Thuần. Trên thực tế từ khi đảm nhận chức Giám Sát sứ, Bạch Tiểu Thuần đặc biệt ưa thích chụp mũ những người từng có ý đồ mưu hại hắn, chỉ cần người đó vừa mở miệng là hắn chụp mũ liền. Chiêu này rất lợi hại, đừng nói là Triệu Đông Sơn, cho dù là cha hắn cũng không chịu nổi. Thậm chí là Thiên Công Trần Hảo Tùng, lần trước bị Bạch Tiểu Thuần chụp mũ xuống cũng chỉ có thể lựa chọn nén giận.

- Ồ? Là ngươi chột dạ!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên, giống như hắn đã bắt được nhược điểm vậy. Vừa dứt lời hắn liền hưng phần giơ tay lên như muốn hạ lệnh. Triệu Đông Sơn hô hấp gấp rút, lần này hắn kịp phản ứng, vội vã tiến tới, hít sâu một hơi cố kềm cơn phẫn nộ, hướng về Bạch Tiểu Thuần cúi đầu ôm quyền.

- Văn bối... Đông Sơn... bái kiến Giám Sát sứ đại nhân!

Triệu Đông Sơn căm phẫn thiếu điều muốn thổ huyết, nhưng bây giờ Bạch Hạo không còn như lúc trước, bây giờ hắn và cha hắn đều không thể trêu vào, chỉ có thể cúi đầu để tạm bình an. Ở trong tháp cao, Triệu Hùng Lâm cũng tức giận đến mức tay chân toàn thân đều run rẩy.

Bạch Tiểu Thuần hơi bất mãn nhìn Triệu Đông Sơn, hắn tự hỏi thế quái nào mà tên Triệu Đông Sơn này lại ứng biến nhanh đến thế, tự thấy đáng tiếc, hắn đang muốn mượn cơ hội này để vơ vét tài sản Triệu gia.

- Hiểu chuyện nhanh đến vậy, thật mất hứng.

Bạch Tiểu Thuần bất mãn buông tay xuống, do không thể viện cớ được nữa nên hắn rất không vui. Hắn đảo mắt nhình quanh Triệu gia rồi chỉ vào hai bức tượng thú trắng noãn kia.

- Hai pho tượng này trông rất khả nghi. Người đâu, mau đưa đến phủ của ta để bản Giám Sát sứ nghiên cứu cẩn thận một chút.

Hắn vừa dứt lời thì mấy trăm Hắc Giáp Thi Khôi liền tiến lên, chẳng ngó ngàng gì đến Triệu gia, hướng thẳng đến hai bức tượng.

Chân mày Triệu Đông Sơn nhảy dựng, gân xanh trên trán giật giật, nhưng do không nghe thấy cha mình truyền âm chỉ thị nên hắn chỉ có thể nhịn xuống, để mặc mấy trăm Thi khôi đem hai bức tượng, mà Triệu qua rất trân quý kia, cứng rắn nhổ lên khỏi mặt đất.

Bạch Tiểu Thuần nhìn về Thiên Hầu tháp, chờ đợi hồi lâu nhưng Triệu Hùng Lâm thủy chung vẫn không xuất hiện. Chuyện đó khiến Bạch Tiểu Thuần hơi cụt hứng, hắn hừ một tiếng, lúc này mới quay người gọi đại quân Thi khôi mang hai pho tượng cùng đi.

- Dám trêu ta ư! Triệu Đông Sơn đã nhiều lần ra tay với ta, pho tượng này xem như là đền bù.

Bạch Tiểu Thuần vênh váo rời đi.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đã đi xa, trong Thiên Hầu tháp mới truyền ra tiếng gầm nhẹ của Triệu Hùng Lâm, hắn thở hồng hộc rất lâu. Hết lần này đến lần khác, cục tức uất nghẹn trong người không cách nào bộc phát, đến giờ mới có thể gào thét để giải tỏa bớt.

Còn Triệu Đông Sơn lúc này lại lâm vào trầm mặc, trong lòng đắng chát. Hắn thật sự đã kinh sợ Bạch Tiểu Thuần rồi, hắn than thầm, nếu sớm biết có chuyện ngày nay, thì lúc trước cho dù có thế nào hắn cũng không muốn đắc tội với đối phương.

Thu lấy Thiên Nhân hồn, mang theo pho tượng về tới Giám Sát phủ, sau khi an bài thi khôi thủ hộ, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ngồi ở chỗ bế quan suy nghĩ về lời nói của Đại Thiên Sư ngày hôm qua.

- Kế tiếp đành phải chờ Đại Thiên Sư truyền chỉ rồi. Cũng không biết là đến khi nào nữa, không biết Đại Thiên Sư muốn tịch biên bao nhiêu gia tộc đây...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần tràn đầy chờ mong. Hồi lâu sau, khi hắn đang định tiếp tục nghiên cứu lửa mười tám màu thì bên ngoài chỗ hắn bế quan xuất hiện thân ảnh của Chu Nhất Tinh.

- Chu Nhất Tinh cầu kiến đại nhân!

Chu Nhất Tinh đã được Bạch Tiểu Thuần an bài làm người của Giám Sát phủ. Ở đây tuy bị thi khôi nhìn chằm chằm, nhưng chỉ cần hắn không có ác ý thì mọi chuyện đều vô sự.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1136: Hài Tử Đáng Thương

Bạch Tiểu Thuần rất hài lòng về Chu Nhất Tinh, khi nghe tiếng hắn thì đưa tay lên chỉ, đại môn lập tức mở ra. Chu Nhất Tinh hít sâu một hơi thần sắc nghiêm nghị đi nhanh tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu thật sâu.

- Nhất Tinh này, hãy chuẩn bị cẩn thận. Không bao lâu nữa, Giám Sát phủ chúng ta sẽ lại bận rộn đó.

Bạch Tiểu Thuần học theo bộ dạng của Đại Thiên Sư bộ dạng, nhàn nhạt mở miệng.

Chu Nhất Tinh lập tức cúi đầu đồng ý, sau đó thì chần chừ nhìn chung quanh rồi thấp giọng mở miệng.

- Đại nhân, tên Tống Khuyết kia... nên xử lý thế nào đây?

- Tống Khuyết?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sau đó vỗ đầu một cái. Hắn phát hiện mình đã quên bẵng Tống Khuyết.

- Đúng vậy a, là tên Tống Khuyết ở Trần gia đã tự xưng là cháu của Bạch Tiểu Thuần...

Chu Nhất Tinh thấp giọng mở miệng, ánh mắt quét nhanh qua Bạch Tiểu Thuần rồi vội vã cúi đầu.

- Là hắn đó hả, đầu óc ta dạo này... Nếu ngươi không nhắc, ta đã quên mất.

Bạch Tiểu Thuần tự trách. Tuy hắn thấy mình chính là đại phúc tinh của Tống Khuyết, nhưng thân là trưởng bối cũng có chút kém quan tâm đến vãn bối.

- Đại nhân mỗi ngày đều có vạn sự để lo lắng, đều toàn là đại sự lập quốc an bang, mỗi một quyết định đều có thể gây chấn động thiên địa, một lòng lo nghĩ đến an phúc của Khôi Hoàng thành. Ty chức đáng chết, chỉ một chút chuyện nhỏ này mà còn làm phiền đến đại nhân. Kính xin đại nhân chú ý nhiều hơn đến thân mình. Việc này là lỗi của ty chức.

Chu Nhât Tinh mau chóng mở miệng, giọng nói hết sức thành khẩn. Bạch Tiểu Thuần nghe được thì cảm thấy Chu Nhất Tinh này rất biết ăn nói, rất có phong phạm của chính mình, trong lòng hắn thoải mái liền gật đầu tán thưởng Chu Nhất Tinh.

- Được rồi, ngươi đem hắn đến đây.

- Tuân mệnh!

Chu Nhất Tinh lớn tiếng đáp rồi quay người rời đi. Không lâu sau hắn đã quay lại, trực tiếp ném Tống Khuyết tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Trước khi đến, Chu Nhất Tinh đã cân nhắc đến chuyện Tống Khuyết có quan hệ với Bạch Tiểu Thuần mà thay cho hắn một bộ quần áo vải thô, nên giờ đây Tống Khuyết không còn trông rách mướp như khi ở Trần gia nữa. Tuy vậy, vẻ quật cường cùng điên cuồng của hắn vẫn mãnh liệt như trước.

- Ngươi có giỏi thì giết ta thử! Dượng của ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tống Khuyết chống tay đứng dậy, bộ dáng kiên cường ngông nghênh nhìn Bạch Tiểu Thuần chòng chọc. Hắn mở miệng nói câu đầu tiên mà chẳng khác gì đang rống hét.

Tiếng gào to này khiến Bạch Tiểu Thuần nhảy dựng nhưng khi nghe rõ lời nói thì hắn thiếu chút nữa không nhịn được phải bật cười. Hắn cất tiếng ho khan cố nghiêm mặt lại, đứng dậy bước đến đi quanh Tống Khuyết một vòng, mắt không ngừng dò xét Tống Khuyết.

Ánh mắt này khiến lòng Tống Khiến run lên, hô hấp cũng bắt đầu nhanh hơn. Hắn cảm thấy người trước mặt ẩn chứa cái gì đó rất đáng sợ mà hắn không hiểu thấu. Nhưng nếu chỉ vậy thì cũng thôi, ngặt nỗi Bạch Tiểu Thuần còn như ác thú giơ tay trái sờ chỗ này đưa tay phải nắn chỗ kia khiến cho Tống Khuyết không khỏi liên tưởng đến vô số chuyện, nhất thời cả người hắn cứng ngắc trong lòng run rẩy, tuy nhiên hắn vẫn rống to.

- Cho dù Tống Khuyết ta có chết, cũng tuyệt không khuất phục!

- Được rồi, không cần phải cứ la lối. Bổn đại nhân hỏi ngươi, Bạch Tiểu Thuần là gì của ngươi?

Đáy lòng Bạch Tiểu Thuần như nở hoa, ngoài mặt thì nghiêm túc hỏi, còn lộ ra bộ dáng như có vẻ hơi kiêng kỵ Bạch Tiểu Thuần nhưng trên thực tế hắn tràn đầy mong chờ đáp án của Tống Khuyết.

Tống Khuyết thấy biểu lộ của Bạch Tiểu Thuần thì hơi sửng sốt. Nếu có thể thì hắn tất nhiên là không muốn chết, nội tâm lúc này đã bị dao động nên lập tức mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần là dượng của ta.

- Ngươi nói cái gì? Ta nghe không rõ...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt để che dấu vui vẻ trong nội tâm, biểu lộ cũng dần ngưng trọng.

- Bạch Tiểu Thuần là dượng của ta!

Hai mắt Tống Khuyết sáng lên, gào thét thật lớn.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đầy kích động, ho khan một tiếng để cố nín cười, biểu lộ càng thêm ngưng trọng và kiêng kỵ hơn.

- Có phải ngươi đang nói đến cái tên đứng đầu Minh Hoàng bảng, hơn nữa tu vi động trời tài trí kinh người, làm điêu đứng trái tim của vô số nữ nhân, khiến vô vàn nam nhân phải cúng bái, lại còn là tuyệt đại cường giả mà toàn bộ Man Hoang đang truy nã, Bạch Tiểu Thuần?

Bạch Tiểu Thuần dứt lời, Tống Khuyết cũng ngây ngốc trong giây lát. Chu Nhất Tinh cũng muốn che mặt lại, thầm nghĩ da mặt tên này cũng quá là dày.

Nhưng vô luận thế nào Tống Khuyết cũng không nghĩ tới người trước mắt chính là Bạch Tiểu Thuần. Lúc này mặc dù sửng sốt, nhưng hắn vẫn bị vẻ kiêng kỵ trên mặt Bạch Tiểu Thuần lừa gạt nên lập tức mở miệng.

- Chính là Bạch Tiểu Thuần đó...

- Ngươi nói cẩn thận một chút, Bạch Tiểu Thuần nào? Có phải chúng ta đang nói đến cùng một người phải không?

Bạch Tiểu Thuần có chút bất mãn, nhắc nhở một câu nhưng biểu lộ ra bộ dáng giống như không thể tin nổi, đến chính hắn cũng thấy mình diễn xuất quá lợi hại.

- Chính là người đứng đầu Minh Hoàng bảng, hơn nữa tu vi động trời tài trí kinh người, làm điêu đứng trái tim của vô số nữ nhân, khiến vô vàn nam nhân phải cúng bái, lại còn là tuyệt đại cường giả mà toàn bộ Man Hoang đang truy nã, Bạch Tiểu Thuần!

Tống Khuyết hô hấp dồn dập, trong lòng cảm thấy cực kỳ quái dị. Sau khi ngẫm nghĩ, hắn bỗng cảm thấy người đối phương đang nói và cùng người trong lời của mình dường như không phải là một người.

- Trời ạ! Ngươi chính là cháu của tên Bạch Tiểu Thuần kia!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, lui lại về phía sau vài bước, tay chỉ vào Tống Khuyết, vẻ mặt làm như không thể tin nổi.

Chu Nhất Tinh trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần rồi cúi mặt xuống, hắn thực sự nhìn không nổi cảnh tượng này.

Tống Khuyết càng thêm kích động, hưng phấn mở miệng.

- Không sai, ta chính là cháu của Bạch Tiểu Thuần, còn là cháu duy nhất. Lão nhân gia người ấy cực kỳ coi trọng ta, lại cực kỳ chờ mong ta. Cô cô ta là đạo lữ của người, người nhất định sẽ cứu ta. Nếu ngươi đụng đến một cọng lông của ta, dượng ta nhất định sẽ báo thù!

Hắn chỉ hận không thể nói rõ ràng hơn nữa để người khác biết mình cực kỳ trọng yếu đối với Bạch Tiểu Thuần. Nếu như muốn bắt Bạch Tiểu Thuần thì nhất định không thể giết mình. Hắn muốn nhờ cách này để bảo trụ tính mạng.

Những lời nói này, Bạch Tiểu Thuần không biết người khác nghe thì sẽ phản ứng như thế nào nhưng hắn nghe được thì lại cực kỳ thích chí, cảm thấy thoải mái đến mức không sao tả được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1137: Nghiện Xét Nhà (Thượng)

- Không ngờ lời ngươi nói đều là sự thật. Bạch Tiểu Thuần tu vi cái thế kinh thiên động địa kia lại chính là dượng của ngươi. Thôi được, thôi được... Nhất Tinh à, giữ người này lại trong Giám Sát phủ. Trước mắt cứ để hắn làm người hầu trong phủ, tài nguyên tu luyện cũng có thể chia cho hắn một phần"

- Hừ, có hắn ở đây, ta tin tưởng Bạch Tiểu Thuần tuyệt thế thiên kiêu khiến vô số người si mê, khiến cả Man Hoang truy lùng kia nhất định sẽ ngoan ngoãn chui đầu vô lưới!

Bạch Tiểu Thuần phất tay, lời nói chắc như đinh đóng cột.

Tống Khuyết nghe đến đó thầm thở phào, dù trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó quái quái nhưng cũng không cân nhắc thêm. Chu Nhất Tinh đã sớm không thể nghe nổi nữa, vội vàng kéo Tống Khuyết đi mất.

Sau khi Tống Khuyết và Chu Nhất Tinh đi khuất, Bạch Tiểu Thuần vội vàng đóng cổng, phong ấn bốn phía rồi không kìm nén được nữa mà cười lăn lộn.

- Khuyết Nhi à, nếu có một ngày ngươi biết được thân phận thật sự của ta thì không biết ngươi sẽ có biểu hiện thế nào...

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng hưng phấn, hận không thể lập tức nói cho Tống Khuyết biết mình chính là Bạch Tiểu Thuần.

Dù nghĩ vậy nhưng hắn cũng tự biết chừng mực, hắn không hoàn toàn tín nhiệm Tống Khuyết nên dương nhiên sẽ không nói rõ chân tướng. Cảm giác giấu giếm thân phận rồi nghe đối phương thổi phồng về mình

khiến Bạch Tiểu Thuần rất khoái chí. Hắn dự tính sau này mỗi khi tâm tình không tốt thì sẽ gọi Tống Khuyết đến hù dọa một phen, nhất định có thể làm cho tâm trạng của mình mau chóng khôi phục.

Bạch Tiểu Thuần không khỏi nhớ tới Thần Toán Tử.

- Không biết giờ này Thần Toán Tử đang ở nơi nào... Hắn có lẽ vẫn còn ở Man Hoang" Bạch Tiểu Thuần cảm thấy sứ mạng của mình lại nhiều thêm một phần. Dù sao Thần Toán Tử đã từng đi theo mình, nay có lẽ hắn cũng đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Mình tất nhiên cần phải tìm thấy và giải cứu hắn.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần không có chút manh mối nào về tung tích của Thần Toán Tử. Hắn chỉ đành giữ ở trong lòng, chuẩn bị luyện tập cách điều chế mười tám màu lửa.

Bỗng nhiên túi trữ vật của hắn khẽ động, Bạch Tiểu Thuần lập tức cúi đầu nhìn, sắc mặt kinh hỉ. Hắn vỗ túi trữ vật, Vĩnh Dạ Tán liền bay ra.

Lúc trước, một chưởng của Trần Hảo Tùng đã khiến tán dù tan nát, chỉ còn lại phần khung. Khi Bạch Tiểu Thuần xét nhà Lý gia thu được tấm da thú thần bí kia rồi cho nó dung hợp với Vĩnh Dạ Tán khiến cái dù chậm rãi khôi phục.

Hiện giờ, Vĩnh Dạ Tán hắc quang chớp tắt, tấm da thú kia đã trở thành tán dù mới, tản ra từng luồng chấn động còn mạnh mẽ hơn trước kia nhiều lần.

Bạch Tiểu Thuần nắm chiếc dù trong tay, hắn cảm nhận rất rõ rằng Vĩnh Dạ Tán ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh người. Bạch Tiểu Thuần kích động mở dù ra. Tán dù vừa được căng ra thì trên mặt Vĩnh Dạ Tán xuất hiện một gương mặt nửa khóc nửa cười, gương mặt này đã trở nên rõ ràng, ngưng thực hơn trước. Thậm chí ngay cả Bạch Tiểu Thuần nhìn vào cũng có cảm giác váng vất. Hắn vội vàng vận chuyển tu vi mới có thể tiêu tán dần trạng thái này.

- Vĩnh Dạ Tán đã khôi phục hoàn toàn rồi!

Trong mười ngày tiếp theo, Bạch Tiểu Thuần bế quan trong Giám Sát phủ để làm quen với việc điều chế lửa mười tám màu. Thời gian dần qua, nhờ có Bạch Hạo giải thích, Bạch Tiểu Thuần đã rất thấu hiểu cách thức, cũng thử luyện chế mấy lần nhưng sự hao phí trong khi luyện lửa khiến hắn gặp rắc rối.

Cách điều chế của Bạch Hạo có chỗ bất đồng so với các cách điều chế khác, đó là tài nguyên bị tiêu hao quá nhiều. Có thể nói, mỗi lần luyện chế đều cần chuẩn bị mười phần lửa mười bảy màu mới được. Vì thế, dù Bạch Tiểu Thuần của cải phong phú nhưng cũng không chịu nổi sự hao tổn lớn như vậy.

- Phải làm sao bây giờ?

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang sầu não thì Đại Thiên Sư xuất thủ.

Sau mười ngày suy tư cùng phán đoán, Đại Thiên Sư quyết định hướng chú ý vào chín vị Thiên Hầu. Lão ra tay chẳng khác gì sấm sét, bất ngờ bắt giữ toàn bộ chín vị Thiên Hầu.

Việc này hoàn toàn oanh chấn cả Man Hoang, luôn cả Tứ Đại Thiên Vương cũng bị kinh động. Toàn bộ Khôi Hoàng thành, người nào người nấy đều thần hồn nát thần tính. Hơn chín mươi vị Thiên Hầu còn lại, ai cũng cảm thấy bất an, run như cầy sấy.

Về phần thập đại Thiên Công, tuy không có người nào bị tống giam nhưng cũng sợ hãi nên tự mình đều lựa chọn bế quan không tiếp bất kỳ ai, tỏ rõ vẻ không muốn tham gia vào sự tình này, dù chỉ là nửa điểm. Cả Trần Hảo Tùng cũng cảm thấy phải cẩn thận, sau khi cân nhắc cũng quyết định bế quan.

Còn về gia tộc của chín vị Thiên Hầu bị trấn áp, tất cả đều hoảng loạn. Do Đại Thiên Sư ra tay không chút dấu hiệu báo trước nên đám tộc nhân dù muốn chạy trốn ra khỏi Khôi Hoàng thành cũng không kịp.

Trong khi toàn bộ Khôi Hoàng thành đang bàng hoàng thì Bạch Tiểu Thuần lại nhận được pháp chỉ của Đại Thiên Sư, lệnh cho hắn bắt đầu xét nhà.

Rốt cuộc chức danh Giám Sát sứ của Bạch Tiểu Thuần cũng có đất dụng võ. Hắn đã ngóng đợi mười ngày chỉ mong có giờ khắc này. Từ khi cửa hàng luyện linh của hắn bị hủy, tài nguyên thiết yếu cho tu luyện cũng bị đứt đoạn theo. Giờ này hắn chỉ còn trông chờ vào việc xét nhà để thu lại một phần.

Sau khi nhận được pháp chỉ, cả người hắn liền kích động.

- Luyện chế lửa mười tám màu đòi hỏi một số lượng hồn khó tưởng tượng được. Trong khi, nếu muốn luyện chế cho quen thuộc chỉ có cách liên tục luyện tập mới có thể thành công, không còn con đường tắt nào.

- Xét nhà, xét nhà... Sau khi xét nhà chín Thiên Hầu này, ta hắn có thể luyện lửa thành công rồi.

Bạch Tiểu Thuần hứng thú dạt dào, hắn không chút chần chờ lập tức mang theo ba nghìn thi khôi, dựa vào danh sách mà Đại Thiên Sư đưa, bắt đầu tiến hành đi xét nhà. Một công việc mà hắn càng lúc càng quen thuộc đến phát si phát mê.

- Tiên sư bà ngoại nó chứ, từ khi đến Man Hoang, ta bắt đầu liên tục xét nhà, một đường từ Cự Quỷ thành xét đến Khôi Hoàng thành. Trông toàn bộ Man Hoang, nếu hỏi ai là người giỏi nhất về trình độ xét nhà, ta mà tự xưng thứ hai thì quyết chẳng ai dám xưng là thứ nhất.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ, một đường bay thẳng đến gia tộc Thiên Hầu đầu tiên.

Giám Sát phủ vừa xuất hành thì gió giục mây vần, dù là quỷ đầu trâu mặt ngựa cũng phải e sợ mà tránh ngay chứ đừng nói đến bá tính vốn đang cảm thấy bất an. Trong thời gian sau đó toàn quyền quý trong Khôi

Hoàng thành cảm thấy mình như trong cơn bão tố, như giữa cơn ác mộng không cách gì thức tỉnh được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1138: Nghiện Xét Nhà (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần đem thi khôi đại quân đến lần lượt khám xét nhà của chín vị Thiên Hầu. Có thể nói mỗi gia tộc bị hắn khám xét xong đều như bị cào lên chín thước đất không còn một cành cây ngọn cỏ, ngay như các kiến trúc dù là có chút giá trị cũng bị hắn hủy sạch. Phảng phất như là một bầy chuột càn quét kho lương, đến một hạt gạo cũng không còn.

Trong việc này, công lao lớn nhất cũng không phải là Bạch Tiểu Thuần mà chính là Chu Nhất Tinh. Đối với việc xét nhà, Chu Nhất Tinh như có thiên phú vậy, hắn mà mở hỏa nhãn kim tinh lên thì hết thảy các bảo tàng đều bị phát hiện, đều bị hắn dẫn người đến vơ vét sạch sẽ. (Hỏa nhãn kim tinh - mắt lửa ngươi vàng. Một cách nói ẩn dụ dựa theo điển tích Tề Thiên Đại Thánh. Con mắt nhìn rõ hết mọi thứ.)

Thêm nữa, cũng vì muốn có các tài nguyên cần thiết cho việc luyện lửa, Bạch Tiểu Thuần còn đánh thức Tiểu Ô Quy dậy. Khi con rùa này đưa mắt nhìn qua việc xét nhà liền lập tức hưng phấn, kêu gào ỏm tỏi, cùng phối hợp với Chu Nhất Tinh điên cuồng gây tai họa.

Không ít người trong Khôi Hoàng thành kéo đến đứng xa xa xem Bạch Tiểu Thuần xét nhà. Sau khi thấy toàn bộ quá trình, cả đám đều run sợ, lao nhao đồn đại.

- Bạch Hạo này đúng là trời sinh để xét nhà mà... Làm như thế cũng quá tuyệt tình rồi!

- Trời ạ, dù là phòng ở hắn cũng không buông tha... Hủy tuốt.

- Ánh mắt hắn thật đáng khiếp, mỗi chỗ hắn chỉ là đều đào ra được kho tàng. Bạch Hạo này... không lẽ kiếp trước hắn là con chuột chũi?!

Theo tiếng đồn đại truyền khắp Khôi Hoàng thành, càng nhiều người hơn nữa kéo đến quan sát Bạch Tiểu Thuần xét nhà. Bọn họ chú ý rằng, khi Bạch Tiểu Thuần khám xét gia tộc thứ nhất, hắn dùng ba canh giờ mới dọn sạch gia tộc kia. Khi xét đến gia tộc thứ tư thì hắn chỉ dùng chưa đến hai canh giờ là hầu hết các kiến trúc trong gia tộc ấy đã sụp đổ... Đến khi xét tới gia tộc thứ bảy, hắn chỉ cần một canh giờ là cả gia tộc đã sạch boong, chỉ còn lại một hố sâu to tướng trên mặt đất.

Ấy vậy mà cũng chưa thấm vào đâu nếu so với vụ khám xét ở gia tộc thứ chín. Chỉ nửa canh giờ là phía trong gia tộc từng rất giàu có kia đã sạch sẽ đến một hạt bụi cũng không còn! Trình độ vét cạn vét sạch khiến cho những người chứng kiến phải kinh hồn bạt vía.

Liên tục càn quét nhà của chín vị Thiên Hầu đem đến thu hoạch rất to lớn. Dù rằng Bạch Tiểu Thuần đã kinh nghiệm cùng mình thế nhưng vẫn khó kềm nén được hưng phấn, tim hắn thình thịch nhảy liên tua. Càng khiến hắn kích động hơn chính là trong đợt này còn thu hoạch được rất nhiều thành phẩm lửa mười lăm màu.

Với hắn bây giờ, thứ lửa thành phẩm này rất trọng yếu, nó có thể thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều hồn phách, đồng thời cũng rút ngắn được thời gian luyện chế. Có thể trực tiếp sử dụng những lửa thành phẩm đó để luyện chế lửa mười tám màu. Nhất là lửa mười bảy màu, đối với Bạch Tiểu Thuần, chẳng khác chi là chí bảo.

Thế cho nên, sau khi khám xét xong gia tộc thứ chín, hắn phải vận dụng toàn bộ nghị lực mới có thể kềm chế mối xúc động muốn xông vào một gia tộc Thiên Hầu ở sát vách để tiếp tục khám xét.

Thấy ánh mắt đỏ hoe như điên cuồng của hắn, gia tộc kế bên liền hãi hùng khiếp vía vội vàng chạy ra để giãy bày rõ ràng rằng họ không phải là người trong danh sách, sợ nếu nói chậm một chút, sợ nếu Bạch Tiểu

Thuần ra lệnh một tiếng thì đám thi khôi với ba ngàn sát khí cộng thêm một tia trộm-cắp khí sẽ tiện tay bưng luôn cả gia sản của họ.

Những ngày này, việc điên cuồng khám xét nhà của chín gia tộc đã khiến cho tiếng tăm của Bạch Tiểu Thuần càng thêm hiển hách, truyền khắp cả Man Hoang. Thậm chí đến các tông môn ở khu vực Thông Thiên Hà cũng nghe nói đến. Những người thuộc cao tầng vốn có tư cách biết rõ chuyện của Man Hoang lại lần nữa xôn xao vì cái tên Bạch Hạo này, cũng âm thầm kinh hãi.

Phải nói là, Bạch Tiểu Thuần đã lên cơn nghiện xét nhà. Cũng may cho hắn, Đại Thiên Sư lại xuất thủ lần nữa, tiến hành bắt giữ nhóm thứ hai, bảy vị Thiên Hầu.

Khi pháp chỉ vừa truyền tới, Bạch Tiểu Thuần liền cuồng hỉ cười vang, lại tiếp tục dẫn người triển khai cơn cuồng phong xét nhà, hắn đến chỗ nào là thanh thế ngợp trời. Còn đám quyền quý trong Khôi Hoàng thành bị lần đả kích này mà phải tranh nhau dùng đủ loại phương pháp để hướng Đại Thiên Sư bày tỏ thái độ chứng minh lòng trung thành của bọn họ.

Cũng ở thời điểm này, lần đầu tiên Khôi Hoàng quyết định tự bế quan. Nhìn từ bên ngoài, hành động này là vì bảo hộ cho văn võ toàn triều mà lựa chọn cúi đầu. Nhưng thực tế là hắn dụng tâm sâu xa, dù ở hoàn cảnh xấu vẫn muốn dùng mọi khả năng để thu phục nhân tâm.

Chỉ là, Đại Thiên Sư cũng đã suy nghĩ minh bạch, lão không cần biết Khôi Hoàng thu phục nhân tâm ra sao, lão chỉ quan tâm đến việc người ta có sợ mình hay không, mà thật sự thì lão đã làm được việc này.

Người vui vẻ nhất chính là Bạch Tiểu Thuần. Với bảy gia tộc Thiên Hầu nhóm thứ hai, hắn khám xét càng thêm thuần thục, càng là thuận buồm xuôi gió đem về thu hoạch lớn đến nỗi mỗi lần nhìn tới là hắn không nhịn được, hai mắt phải chấp chới kim quang.

Thế cho nên, một người vốn không tham tiền như hắn vậy mà lại dâng lên một niềm xúc động muốn xét nhà toàn bộ các Thiên Hầu trong Khôi Hoàng thành. Cũng may, hắn trước sau vẫn nhớ rõ, cứ mỗi lần xét nhà xong là đều phân ra chín phần mười tài phú kiếm được rồi tự mình đưa đến Thiên Sư điện, tiến cống trước mặt Đại Thiên Sư. Hắn muốn vô tri vô giác từ từ tác động để cho Đại Thiên Sư hiểu rõ là... Những Thiên Hầu này, bất luận là nhà nào cũng đều giàu có kinh người. Mà giàu có thường cũng chính là ngọn nguồn của dã tâm và là mầm mống của tai họa.

Tiếc một điều là, Đại Thiên Sư sau khi liên tục ra tay hai lần để uy hiếp thì không tiếp tục xúc tiến đến lần thứ ba nữa. Sau khi ngóng đợi đã lâu Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể buồn bực thở dài, trơ mắt nhìn chín mươi gia tộc Thiên Hầu còn lại mà lòng đầy nuối tiếc.

- Lòng dạ Đại Thiên Sư quá mềm yếu rồi, nếu có thể tiếp tục xét nhà thì tốt biết bao a.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán, tuy vậy hắn không thể không dừng việc xét nhà. Sau khi quay về Giám Sát phủ, hắn bắt đầu bế quan.

Với rất nhiều lửa đa sắc thu hoạch được, hắn ra sức luyện tập việc luyện chế lửa mười tám màu. Rốt cuộc trình độ luyện lửa của hắn tăng mạnh rất nhanh, tiết kiệm được vô số thời gian.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1139: Mạch Nước Ngầm Đã Hiện (Thượng)

Cùng với việc hai nhóm, mười sáu vị Thiên Hầu ngã ngựa, quyền thế của Đại Thiên Sư lại lần nữa đạt tới trạng thái đỉnh phong. Khôi Hoàng bế quan, hoàng tử bế quan, toàn bộ hoàng tộc không một ai dám rời khỏi phủ đệ mình nửa bước.

Đối diện với hành động của Đại Thiên Sư, Tứ Đại Thiên Vương cũng lựa chọn cúi đầu không muốn chọc vào. Trong khoảng thời gian ngắn, uy quyền của Đại Thiên Sư khuynh đảo triều chính, phong quang vô hạn bễ nghễ thương khung, chẳng kém gì thời điểm lão tiến cấp Bán Thần trong tình cảnh Khôi Hoàng mất quyền lực.

Thời gian vút nhanh, thoáng chốc đã ba tháng, cùng với chuyện xét nhà và uy nghiêm của Đại Thiên Sư mà danh khí của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp Man Hoang, có thể nói đến giờ này không ai không biết không người không hiểu. Cho dù là các bộ lạc thổ dân, bất chấp lớn nhỏ, tất cả đều phải sợ hãi. Chẳng qua là, tuyệt đại đa số lời bàn tán đều là tiếng xấu mà thôi.

- Nói đến Giám Sát Sứ Bạch Hạo kia...kẻ này giết người không chớp mắt, lòng dạ độc ác, tính cách điên cuồng!

- Hắn còn chuyên đoạt vợ người khác, lừa trên gạt dưới, nịnh nọt vô sỉ, Cự Quỷ Vương cũng đã từng bị hắn lừa bịp!

- Hắn còn am hiểu việc xét nhà, đoạt tài. Những nơi hắn đi qua không còn một ngọn cỏ. Mười tám gia tộc ở Khôi Hoàng triều này đã bị cướp bóc đến sạch sành sanh"

- Tính cách hắn xảo trá, tu luyện tà công thôn phệ sinh cơ người khác. Rất nhiều người bị hắn hút sinh cơ, tùy tiện đi trên đường cũng có thể bắt gặp vài người"

Đủ loại nghị luận được bàn tán sôi nổi khắp Man Hoang. Bạch Tiểu Thuần đã được coi là hiện thân của tội ác tày trời. Thậm chí tại một số bộ lạc, người ta còn dùng tên Bạch Hạo để hù dọa những đứa trẻ không nghe lời.

Hết thảy những điều này, Bạch Tiểu Thuần đang bế quan luyện lửa không hề hay biết, cũng không để trong lòng nhưng đệ tử Bạch Hạo của hắn thì lại để ý...

Lúc Bạch Tiểu Thuần bế quan, Bạch Hạo thường xuyên ra ngoài. Hắn thân là quỷ tu có thể thiên biến vạn hóa nhiều hình dáng. Thân phận bên ngoài của hắn còn là hồn bộc của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ cần hắn giả vờ cứng nhắc, đờ đẫn một chút là người ngoài sẽ không nhìn ra manh mối. Thêm nữa, Bạch Tiểu Thuần cũng ra lệnh cho Thi Khôi đi theo bảo vệ Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần luyện lửa tốn kém vô cùng, cho dù mấy lần xét nhà đã thu hoạch kinh người nhưng vẫn không đủ cho hắn tiêu dùng bởi vì một ngọn lửa mười tám sắc cần đến mười ngọn lửa mười bảy sắc gộp lại.

Chính vì thế nên không chỉ Bạch Hạo mà cả Chu Nhất Tinh cũng thường xuyên ra ngoài thu thập hồn phách cung cấp cho Bạch Tiểu Thuần luyện chế.

Mỗi lần Bạch Hạo nghe đầy tai những lời nghị luận nhỏ to, hắn lại cảm thấy cái tên của mình đã bị sư tôn chơi hỏng mất rồi....

Những lời đồn được lưu truyền rộng rãi này cũng làm cho Bạch Hạo cảnh giác.

Sau khi hao tốn rất nhiều hồn, Bạch Tiểu Thuần đã dần nắm chắc được phương pháp điều chế. Cứ theo đà này, không bao lâu nữa hắn có

thể chính thức luyện chế ra mười tám sắc lửa.

Bạch Hạo cảnh giác cũng khiến hắn thật sốt ruột. Hắn càng ý thức được hành động của mình trong đại lễ tế tổ không chỉ làm cho vị thế của mình tăng tới đỉnh phong mà đồng thời cũng khiến mình rơi vào trong tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ hắn phải đề phòng Đại Thiên Sư ăn cháo đá bát. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần đã trở thành một thanh đao sắc bén, đánh đâu thắng đó của Đại Thiên Sư. Nhưng hôm nay Đại Thiên Sư đã thành công trấn áp cả triều, ý nghĩa tồn tại của Giám Sát Sứ đã giảm đi. Thiên hạ thái bình thì một thanh đao sắc bén còn có tác dụng gì!

Sau khi bình ổn triều chính, rất có thể Đại Thiên Sư sẽ đẩy hắn ra để giải tỏa áp lực và phẫn nộ của quyền quý trong triều. Việc này thầy trò hắn đã bàn bạc kỹ càng, với tu vi hiện tại của Bạch Tiểu Thuần thì không cách nào chống cự được. Bạch Tiểu Thuần chỉ có một con đường duy nhất là trở thành Địa phẩm luyện hồn sư!

Đây cũng là điều duy nhất hắn có thể làm.

Chỉ có trở thành Địa phẩm luyện hồn sư thì vào thời khắc quan trọng nhất mới có thể nghịch chuyển càn khôn, một lần nữa quật khởi.

- Bất quá dựa theo phân tích của ta và Hạo Nhi, Đại Thiên Sư hắn sẽ không đem con bỏ chợ nhanh như vậy....Có lẽ hết thảy đều là ta lo hão.....Có thể Đại Thiên Sư sẽ nhìn nhận công lao của ta mà càng thêm trọng dụng ta...

- Nhất là lúc ta xét nhà đã nghiêm túc phân ra chín thành tài sản, mỗi lần đều tự tay đưa cho Đại Thiên Sư. Ta cũng không tin sau khi hắn nhận được lại không nhận ra rằng gia tài của những Thiên Hầu kia không nói đến phú khả địch quốc thì cũng rất kinh người...

Bạch Tiểu Thuần vân vê ngọn lửa trong tay, thì thầm:

- Những thứ này, đều là đường lùi của ta...Nếu không có chuyện gì thì thôi, một khi tình thế có chiều hướng bất lợi, đợi đến thời điểm thích hợp ta sẽ dùng độc kế mà Hạo Nhi nghĩ ra....Dù có thể kéo dài thêm một ít thời gian nhưng độc kế kia quá tàn nhẫn. Mặc dù ta không thèm để ý đến thanh danh nhưng nếu có thể thì ta cũng không muốn dùng...

- Nếu như Đại Thiên Sự thật sự muốn bỏ rơi ta...ta cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà dùng nó thôi"

Bạch Tiểu Thuần hít sâu, ổn định tâm tình của mình rồi cúi đầu tiếp tục luyện lửa.

Khi Bạch Tiểu Thuần vùi đầu vào luyện lửa thì có một đôi mắt âm hiểm như độc xà chằm chằm dõi theo....hồn Bạch Hạo!!

Những tin tức về hồn Bạch Hạo lặng lẽ được truyền về một gian mật thất không chút bắt mắt trong Khôi Hoàng Thành.

- Hồn này không có tên, quanh năm theo sát Bạch Hạo...

- Đã điều tra từng thước vuông ở Cự Quỷ Thành nhưng không biết được lai lịch của hồn này...

- Lần đầu tiên xuất hiện là ở trong cửa hàng luyện linh..

- Ngày thường đờ đẫn, chậm chạp, không khác gì hồn bộc thông thường"

Bên trong mật thất có mười ba hư ảnh đang trôi nổi thành một vòng cung. Hình dáng bọn họ mơ hồ, khí tức cũng không cách nào phán đoán được. Lúc này bọn họ đang tập trung nhìn về một cô gái xinh đẹp đứng giữa vòng cung. Cô gái này đang báo cáo kết quả điều tra về hồn bạch Hạo.

Nếu Bạch Tiểu Thuần ở đây thì sẽ lập tức nhận ra cô gái này chính là Diệu Lâm Nhi!

Lúc ở Luyện Hồn Hồ, cô ta đã bại trong tay Bạch Tiểu Thuần. Khi Bạch Tiểu Thuần đi vào Khôi Hoàng Thành, cô ta cũng âm thầm ra tay rồi sau đó ẩn núp.

- Sau khi Bạch Hạo trở thành Giám Sát Sứ thì hồn này ít khi xuất hiện. Bên trong Giám Sát phủ phòng vệ sâm nghiêm, người ngoài không thể thăm dò được chút nào...

- Tuy nhiên ba tháng gần đây, hồn bộc này đã ra ngoài mấy lần, hình như là tuân lệnh Bạch Hạo đi mua sắm hồn phách...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1140: Mạch Nước Ngầm Đã Hiện (Hạ)

- Lần xuất hiện gần nhất là cách đây ba ngày. Theo dự tính của ta thì trong nửa tháng này, hồn bộc đó nhất định sẽ ra ngoài lần nữa"

- Tuy vậy bên cạnh hắn luôn có cả trăm Thi Khôi tháp tùng. Thực tế không chỉ có hồn bộc này ra ngoài mà Chu Nhất Tinh cũng liên tục xuất môn"

Diệu Lâm Nhi trầm tĩnh thuật lại những tin tức thu được. Quần áo của nàng cũng không còn hở hang nữa mà mặc một bộ trang phục bình thường.

- Cho nên ta đề nghị thời điểm hồn bộc kia xuất hiện lần nữa chính là lúc chúng ta động thủ!

Nói xong, nàng ôm quyền cúi đầu về phía 13 hư ảnh kia.

Một hư ảnh trong đó mở miệng:

- Ngươi xác định là hồn này có được thần trí độc lập chứ? Tâm trí lại rất cao? Hết thảy biểu hiện lúc trước đều là muốn qua mặt người ngoài sao?

- Mặc dù ta chỉ gặp mấy lần nhưng có thể xác định chắc chắn!

Diệu Lâm Nhi khẳng định.

Bốn phía trầm mặc, một lát sau lại có một hư ảnh lên tiếng.

- Hồn này dù sao cũng là hồn bộc của tên chó điên Bạch Hạo. Nếu thật như lời ngươi nói thì e là tên Bạch Hạo cũng cực kỳ coi trọng...Cho

nên, ngươi cần phải nắm chắc sau khi có được hồn này, thật sự có thể luyện ra...mười tám sắc lửa!

Diệu Lâm Nhi không trả lời ngay mà lấy trong túi trữ vật ra mười ba cốt giản, ném về phía mười ba người.

Các hư ảnh lập tức nghiên cứu, ánh mắt bọn họ lóe hào quang, hiển nhiên nội dung cốt giản này đã đủ để bọn họ chứng thực được lời nói của Diệu Lâm Nhi.

- Mười tám sắc lửa đối với mạch chúng ta mà nói, việc gian nan nhất chính là hỏa chủng....Chỉ cần có hỏa chủng thì có thể làm cho tổ phụ của ta tấn chức Địa phẩm luyện hồn sư. Sau đó không cần thêm hồn vẫn có thể luyện chế ra mười tám sắc lửa!

- Tổ phụ ta đã lấy đạo để thề rằng sẽ cấp cho mỗi gia tộc phương pháp điều chế mười tám sắc lửa!

- Chư vị tiền bối hẳn cũng đã nhìn ra ngày lành của Bạch Hạo sắp kết thúc rồi. Sở dĩ Đại Thiên Sư còn chần chờ chỉ vì chưa tìm ra cơ hội thích hợp....Bất kể như thế nào thì Bạch Hạo lúc này đã không còn nanh vuốt nữa. Nếu như hắn nhịn không được mà bạo khởi thì không cần chúng ta ra tay, chỉ cần trợ giúp Đại Thiên Sư thuận thế giết chết hắn để bình ổn phẫn nộ của mọi người. Chấm dứt hoàn mỹ trận gió tanh mưa máu lúc trước.

- Đại Thiên Sư lúc này đang cần sự ổn định. Người ta có câu "Được chim quên ná, được cá quên nơm" chính là để nói trường hợp này"

Diệu Lâm Nhi mỉm cười tự tin. Bốn phía lại rơi vào trầm mặc.

Diệu Lâm Nhi cũng không vội thuyết phục. Nàng đứng đó chờ đợi một câu trả lời thuyết phục. Nàng tin rằng sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Thực ra lúc đầu nhìn thấy hồn Bạch Hạo nàng cũng không để ý lắm. Bạch Hạo luôn đi cạnh Bạch Tiểu Thuần, lại có mặt nạ bảo vệ nên không ai có thể nhìn ra điểm bất thường. Bạch Hạo chỉ ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần mới tỏ ra linh động.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần thi luyện lửa với hai người Tôn Nhất Phàm và Tư Mã Đào. Khoảnh khắc Bạch Tiểu Thuần luyện chế ra được một tia lửa mười tám sắc. Hồn Bạch Hạo kích động mãnh liệt mới khiến Diệu Lâm Nhi có thể nhận ra bằng công pháp đặc thù của mình.

Gia tộc của Diệu Lâm Nhi không phải Thiên Hầu, càng không phải Thiên Công mà gia tộc nàng đã từng xuất hiện Địa phẩm luyện hồn sư

Tuy rằng vị tộc lão Địa Phẩm Luyện Hồn Sư kia sớm đã vẫn lạc, nhưng danh khí của hắn năm đó cực lớn, chỉ kém nửa bước là có thể đột phá đến Thiên Phẩm. Hơn nữa hắn đã luyện chế thành công một đạo Pháp khí huyết mạch cho gia tộc trước khi chết, nhờ đó truyền thừa lại cách điều chế mười tám và mười lửa chín màu lửa. Kiểu truyền thừa này người ngoài không thể tranh giành, kể cả là Bán Thần cũng rất khó cường hành cướp đoạt nếu bản thân gia tộc không đồng ý.

Vì vậy tuy vị tộc lão kia đã mất đi nhưng vẫn để lại phúc phận cho con cháu đời sau. Điều này làm cho gia tộc của Diệu Lâm Nhi dù có xuống dốc nhưng vẫn thuộc dạng hào phú một phương, hơn nữa nội tình một mực được duy trì. Hiện tại tổ phụ của Diệu Lâm Nhi còn là Huyền Phẩm Luyện Hồn Sư đỉnh phong.

Hắn luôn mong muốn đột phá Huyền Phẩm, bước vào Địa Phẩm để tái hiện sự huy hoàng của gia tộc. Một khi hắn thành công có thể gây chấn động toàn bộ Man Hoang, có địa vị áp đảo cả Thiên Hầu Thiên Công, thậm chí ngay cả Đại Thiên Sư cũng phải nhún nhường một chút.

Thế nhưng phương pháp đột phá đến Địa Phẩm Luyện Hồn Sư mà tiền nhân lưu lại trong gia tộc lại có yêu cầu đặc biệt. Đó là cần có một hồn đặc thù có đủ thần trí, hơn nữa phải có linh trí cực cao. Tiếp đó dùng hồn này làm tài liệu chủ đạo, phối hợp với công pháp đặc thù để luyện

chế thành hỏa chủng! Người tu hành công pháp này trong gia tộc đều có thể cảm nhận được chấn động của loại hồn đặc biệt này ở các mức độ khác nhau.

Một khi đã có hỏa chủng thì lập tức có thể luyện chế mười tám màu lửa để tấn chức Địa Phẩm!

Chỉ là loại hồn này quá mức hiếm thấy, bao nhiêu năm rồi, mặc dù gia tộc bọn họ cố gắng tự chế tạo loại hồn này nhưng không thể hoàn mỹ, không phù hợp được với tiêu chuẩn, thế nên kết quả đều là thất bại.

Cho đến lúc Diệu Lâm Nhi chú ý đến Bạch Hạo hồn, nàng báo cáo việc này cho tổ phụ, trải qua nghiệm chứng cẩn thận của gia tộc, cuối cùng đã xác định được Bạch Hạo hồn chính là loại hồn đặc biệt mà bọn họ cần để luyện chế ra hỏa chủng!

Đúng ra gia tộc của Diệu Lâm Nhi sớm đã muốn ra tay, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại thăng tiến như diều gặp gió, trở thành Giám sát sứ quyền thế ngập trời. Điều này khiến bọn họ tạm thời chỉ có thể ẩn nhẫn, không dám đụng đến Bạch Hạo hồn vì sợ nếu để lại đầu mối sẽ dẫn đến họa sát thân.

Hiện tại... Bọn họ nhìn thấy cơ hội, nhưng sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần làm cho bọn họ vô cùng kiêng kị. Cuối cùng khát vọng trở thành Địa Phẩm Luyện Hồn Sư khiến tổ phụ của Diệu Lâm Nhi ra quyết định, không tiếc bỏ ra cái giá lớn để kết hợp với mười ba gia tộc trong Khôi Hoàng Thành. Đầu tiên là đưa đại lễ, sau đó lại hứa hẹn đồng ý liên minh, chủ ý của bọn họ là nhờ vào lực lượng của những gia tộc này... bắt được Bạch Hạo hồn mà thần không biết quỷ không hay! Việc này nhất định phải thành công, hơn nữa được thực hiện hết sức bí mật, không để lại bất cứ dấu vết nào!

Nghĩ tới đây, Diệu Lâm Nhi càng thêm tự tin.

Không bao lâu, mười ba hư ảnh thần bí xung quanh đều lưu lại lời thề đồng ý kết thành liên minh vào ngọc giản của từng người sau khi trao đổi

và thống nhất ý kiến với nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1141: Luyện Chế Mười Tám Màu Lửa

- Tốt, lần tới hồn kia xuất hiện sẽ là lúc chúng ta động thủ!

Diệu Lâm Nhi lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn, ôm quyền cúi đầu về phía mọi người, rồi lên tiếng một cách tự nhiên.

- Tổ phụ ta đã nói rõ, vì để phòng ngừa sự việc ngoài ý muốn nên sau khi thành công, gia tộc ta sẽ theo dự kiến xấu nhất để hành động, tộc nhân sẽ phân tán thành từng tốp nhỏ lẫn vào trong gia tộc của các vị tiền bối ở đây. Chỉ cần ba tháng là tổ phụ ta có thể luyện chế thành công hỏa chủng!

- Diệu Lâm Nhi xin cáo lui trước.

Nói xong, Diệu Lâm Nhi cúi đầu vái chào, thân thể mê người uốn éo đi ra khỏi mật thất. Trên thực tế nàng cảm thấy tổ phụ quá cẩn thận rồi. Ẩn mình vào trong các nhóm tộc nhân rồi phân tán vào trong các gia tộc liên minh, bản thân nàng còn không biết tổ phụ sẽ ẩn núp ở đâu, hơn nữa mười ba gia tộc này là gia tộc nào nàng cũng không rõ.

- Chẳng qua tổ phụ đã làm như vậy, chắc là đã có phương án đề phòng thủ đoạn của mười ba gia tộc này.

Diệu Lâm Nhi đoán không được ý tổ phụ, nhưng vẫn cảm thấy thời thế của Bạch Tiểu Thuần sắp hết, thật sự không cần phải đề phòng nhiều như vậy.

Nhoáng một cái, nửa tháng đã trôi qua, tốc độ luyện chế mười tám màu lửa của Bạch Tiểu Thuần tiến triển cực nhanh, hiện tại chỉ còn một chút nữa là có thể thành công!

Ngoại trừ việc có đầy đủ tài nguyên để bù đắp tiêu hao khổng lồ khi luyện lửa ra, Bạch Tiểu Thuần còn một mực đi theo cách điều chế do Bạch Hạo sáng tạo ra, có thể nói đã có sự tích lũy và kế thừa phương thức luyện chế từ mười lăm đến mười tám màu lửa, vì vậy việc nắm giữ nguyên lý đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là khi tỷ thí với hai người Tôn Nhất Phàm, hắn đã tạo ra được một tia mười tám màu lửa. Tổng hợp tất cả các yếu tố khiến cho Bạch Tiểu Thuần có thể rút ngắn tối đa thời gian nghiên cứu và luyện chế mười tám màu lửa!

- Lần này ta tin chắc có thể thành công!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hưng phấn. Sau mấy tháng hầu như không ngủ không nghỉ liên tục luyện chế thử, tóc tai hắn đã trở nên tán loạn, thế nhưng hiện tại đôi mắt đầy tơ máu của Bạch Tiểu Thuần lại lộ vẻ kích động.

- Nhất định phải thành công! Luyện chế mười tám màu lửa hao phí thật sự quá lớn, toàn bộ của cải của ta bây giờ đều đã dùng hết... Tính ra chỉ còn tối đa hai lần luyện chế nữa...

Trong khoảng thời gian này, Bạch Hạo hồn và Chu Nhất Tinh cũng vô cùng bận rộn, bọn họ lấy rất nhiều vật phẩm của hắn như hồn dược đi đổi hồn. Hiện tại hai người tiếp tục ra ngoài thu mua hồn, số tài sản cuối cùng này quy đổi ra đủ cho một lần luyện chế nữa.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, nhắm mắt lại định khí ngưng thần, sau một lúc thì mở bừng hai mắt, giơ tay vỗ túi trữ vật phóng thích mười đoàn lửa mười bảy màu đã chuẩn bị từ trước.

Bạch Tiểu Thuần khua hai tay liên tục biến hóa ấn quyết, toàn bộ tinh thần đều đặt vào mười đoàn lửa mười bảy mày. Thời gian trôi qua, mười đám lửa này bắt đầu dung hợp với nhau.

Quá trình này, Bạch Tiểu Thuần đã làm nhiều lần lắm rồi đã quen tay quen việc. Theo thời gian, mười đoàn lửa chậm rãi dung hợp lại thành một biển lửa lớn.

Bên trong biển lửa chất chứa một nhiệt độ kinh người nhưng hình như bị cái gì đó giới hạn lại vây khốn lấy nên dù có khuếch tán ra cũng chỉ trong vòng trăm trượng mà thôi, không mở rộng thêm nữa.

Đó là nhờ Bạch Tiểu Thuần luyện tập bấy lâu, thục năng sinh xảo mà thành (quen tay nên xảo diệu), vừa ra tay là đã có thể dùng kỹ năng cực hạn.

- Bây giờ, cần phải áp súc lại...

Bạch Tiểu Thuần nhìn không chớp, hắn tản tu vi ra, vận chuyển thần thức tràn ngập. Lúc này, hắn quên hết xung quanh, tập trung toàn bộ tinh thần để áp súc biển lửa trước mặt.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền ra cả khu vực hắn bế quan đều chấn động kịch liệt. Dưới nỗ lực của Bạch Tiểu Thuần, biển lửa mười bảy màu bắt đầu co rút lại một cách ổn định, trăm trượng, chín mươi trượng, tám mươi trượng, bảy mươi, sáu mươi...

Trên trán Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện mồ hôi, hơi thở hắn bắt đầu dồn dập tăng nhanh, nhưng hay tay hắn và chấn động thần thức của hắn vẫn không chút hỗn loạn vẫn vững vàng khống chế biển lửa.

Biển lửa tiếp tục co lại thành năm mươi trượng, bốn mươi trượng, ba mươi...

- Nhiều lần trước đây, khi đến chỗ này là thất bại...

Bạch Tiểu Thuần càng thêm tập trung tinh thần. Một cách chậm rãi, biển lửa lại tiếp tục co rút lại thành hai mươi trượng, rồi mười lăm trượng, mười trượng, năm trượng.

Khi toàn bộ biển lửa bị áp súc lại trong phạm vi năm trượng thì hỏa diễm đã trở thành cuồng bạo, không ngừng gào thét, tựa hồ như không cam lòng chịu trói buộc mà muốn xung phá ra.

Nhưng mặc cho biển lửa có bộc phát thế nào cũng không thể xung phá ra khỏi phạm vi năm trượng, chỉ có thể từ từ thu liễm khí thế trở vào năm trượng. Ngay khi đó, bên trong nội thể của biển lửa như phát sinh một biến hóa kinh người nào đó, nhiệt độ của hỏa diễm đột ngột tăng vọt, mười bảy loại màu sắc của hỏa diễm giao thoa với nhau, biến hóa liên tục. Dù Bạch Tiểu Thuần dùng thần thức để phân biệt cũng bị váng vất, căn bản là không thể nhìn rõ.

Tuy nhiên, hắn lại mơ hồ cảm nhận được, bên trong mười bảy màu sắc đang biến ảo kia đã sinh ra một tia... sắc màu khác!

- Thời khắc tối hậu đây!

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn biết rõ đây là thời điểm quan trọng nhất.

Dựa theo cách điều chế, một khi áp súc đến năm trượng liền có khả năng ngưng tụ ra lửa mười tám màu. Tuy nhiên, cái khó là ở chỗ, hỏa diễm biến hóa cực nhanh, nhìn vào là hoa mắt không cách gì phân biệt được các màu sắc để tìm ra cái sắc màu mới kia. Chỉ cần tìm thấy tia màu sắc mới đó, hắn có thể vận dụng toàn bộ thần thức tập trung vào tia đó để thôi phát nó trở thành... màu thứ mười tám.

Kể từ đó, xem như đã hoàn thành hồn dược mười tám màu, chỉ cần nắm lại là có thể trở thành lửa mười tám màu. Nhưng, cơ hội này chỉ có một lần, một khi tìm nhầm thì sẽ thất bại hoàn toàn, hỏa diễm sẽ tiêu tán.

Khi ngọn lửa bị áp súc càng nhỏ thì tốc độ biến hóa của hỏa diễm càng chậm, nhưng do độ nén càng mạnh nên khả năng xuất hiện bất ổn càng lớn, cũng như khả năng thất bại sẽ càng cao. Trước đây, đã nhiều lần Bạch Tiểu Thuần bị thất bại ở bước cuối cùng này.

- Không thể thất bại thêm nữa!

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh lại hô hấp, nhìn chòng chọc vào năm trượng hỏa diễm trước mắt, nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào cũng khó mà thấy rõ được. Tia sắc màu kia tuy là tồn tại nhưng trong chớp mắt liền biến mất khiến hắn không kịp vận thần thức dung nhập nó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1142: Kinh Biến

Thời gian trôi qua, tinh thần mà hắn vận dụng để áp súc hỏa diễm vào năm trượng đã bị tiêu hao rất nhiều.

- Nén thêm nữa!

Bạch Tiểu Thuần quyết đoán quyết định. Hắn không tiếp tục tìm kiếm nữa, mà đem năm trượng biển lửa áp súc thêm lần nữa. Trong tiếng nổ ì ầm, hỏa diễm đã co rút thành bốn trượng, tốc độ biến hóa màu sắc liền chậm đi một tí.

Biển lửa này có tốc độ vận chuyển chậm hơn biển lửa phạm vi năm trượng. Người bên ngoài nhìn vào không thể nhận ra sự khác biệt, chỉ có Bạch Tiểu Thuần đắm mình cảm ngộ biển lửa năm trượng trong thời gian dài mới có thể cảm nhận được sự khác biệt ấy.

Màu sắc trong biển lửa bốn trượng biến hóa rất nhanh. Thần thức của hắn vẫn không cách nào lập tức bắt kịp. Hai mắt đã vằn tơ máu nhưng hắn vẫn nhìn không chuyển mắt tìm kiếm màu sắc mới. Liên tục điều khiển, áp súc biển lửa trong thời gian dài, tu vi và tinh thần của hắn đã dần dần tới cực hạn.

Bạch Tiểu Thuần không tiếp tục áp súc mà bảo trì biển lửa ở phạm vi bốn trượng. Sau đó không ngừng tìm kiếm một lần, hai lần, năm lần.....

Mới qua một nén nhang mà hắn đã tìm được mười bốn lần.

- Phán đoán của ta không sai. Quả nhiên ta đã nắm bắt tốt hơn. Lúc trước trong thời gian một nén nhang ta chỉ có thể thấy rõ chín lần mà bây giờ có thể thấy rõ mười bốn lần.

Tuy rằng số lần nhìn thấy tia lửa thứ mười tám đã tăng lên, đáng tiếc hắn vẫn không kịp phóng thần thức vào đúng khoảnh khắc ấy. Cuối cùng hắn thở dài, từ bỏ việc ngưng tụ mười tám sắc lửa tại phạm vi biển lửa bốn trượng, tiếp tục áp súc thêm nữa.

Biển lửa nổ vang theo động tác của Bạch Tiểu Thuần, dường như có một đôi bàn tay vô hình đè ép vào biển lửa. Biển lửa xung động, tia lửa bay múa xuất hiện dấu hiệu bất ổn. Hắn vội tăng thêm lực điều khiển mới khiến biển lửa chậm rãi ổn định thu về phạm vi ba trượng.

Trán Bạch Tiểu Thuần thấm ướt mồ hôi, mồ hôi đọng thành giọt vừa rơi xuống chưa chạm mặt đất đã bị nhiệt độ cao đốt thành hơi nước bay lên.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần rất căng thẳng, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn áp súc biển lửa về phạm vi ba trượng. Loại áp súc này tiêu hao tinh thần khủng khiếp, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Hắn không thể kiên trì điều khiển biển lửa ba trượng trong thời gian dài được, quan trọng nhất là đây chính là cực hạn của hắn rồi. Không phải hắn không thể áp súc đến hai trượng nhưng một khi áp súc thì việc luyện lửa tất bại.

Mấy lần trước luyện tập đều thất bại ở khâu này. Mặc dù trên lý thuyết thì biển lửa có thể áp súc về phạm vi hai trượng, thậm chí một trượng nhưng khi hắn bắt tay vào thực hành thì lại khác.

Mặc dù tốc độ biến hóa của màu lửa chậm hơn, hắn có đủ thời gian để dung nhập thần thức vào bên trong nhưng đến cuối cùng lại chỉ ra được một tia lửa mười tám sắc mỏng manh mà không phải nguyên vẹn một đoàn lửa. Kết quả giống hệt như lúc quyết đấu với hai người Tư Mã Đào và Tôn Nhất Phàm.

Lực lượng bạo động của ngọn lửa đã được mặt nạ của hắn che dấu hoàn toàn. Đó là lý do vì sao hắn bế quan luyện lửa mấy tháng nay nhưng người bên ngoài không hề biết hắn đang làm gì.

Thứ Bạch Tiểu Thuần muốn không phải là một tia lửa mười tám sắc mà phải là một ngọn lửa mười tám sắc nguyên vẹn.

- Ba trượng....giới hạn cuối cùng của ta rồi...

Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, ánh mắt đầy cố chấp. Hắn biết mình kiên trì không được bao lâu nữa nên giờ phút này hắn đặt toàn bộ tâm thần vào trong biển lửa, nhanh chóng tìm kiếm màu lửa thứ mười tám.

Lần thứ hai, thứ ba...cho đến lần thứ tư, cuối cùng hắn đã có thể phát hiện ra nó. Tinh thần Bạch Tiểu Thuần ầm ầm bộc phát, cặp mắt tuôn ra tinh mang, thần thức dùng tốc độ nhanh nhất dung hợp vào biển lửa ba trượng, lao đến màu thứ mười tám kia.

Khoảnh khắc thần thức chạm đến, màu thứ mười tám lóe ra ánh sáng rực rỡ như muốn áp đảo mười bảy màu còn lại. Biển lửa ba trượng sôi trào tựa như mười bảy sắc lửa không cam lòng trong địa bàn của mình xuất hiện một cường giả.

Hết thảy những xung động này đều được Bạch Tiểu Thuần đè ép xuống. Màu thứ mười tám không còn bị mười bảy màu kia ngăn cản, lúc này càng thêm tỏa sáng.

Bùng! Bùng!

Âm thanh lửa cháy được phóng đại lên nhiều lần, cả mật thất đều rung chuyển. Biển lửa ba trượng trước mặt Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đã xuất hiện màu sắc thứ mười tám thật rõ ràng!!

Theo màu thứ mười tám lan tỏa, biển lửa ba trượng mười bảy sắc lập tức tấn thăng trở thành biển lửa mười tám sắc!!

Tuy mới chỉ ở hình dạng biển lửa, còn cần Bạch Tiểu Thuần dùng thủ pháp luyện chế thành đoàn lửa thành phẩm mới có thể sử dụng nhưng những thủ pháp này hiển nhiên không làm khó được hắn.

Cho nên, trong mắt Bạch Tiểu Thuần thì đây chính là mười tám sắc lửa hoàn chỉnh.

Biển lửa mười tám sắc bay múa phát ra một cỗ chấn động mãnh liệt như muốn câu thông với thiên địa, dung nhập vào trời xanh.

Đây chính là uy lực của lửa mười tám sắc!

Bất kỳ một đoàn lửa mười tám sắc nào cũng có thể rung chuyển thiên địa, xuất hiện một biến hóa kỳ dị như Thiên Kiếp.

- Thành công!

Bạch Tiểu Thuần vui sướng đến run rẩy. Hắn đã chờ đợi ngày này quá lâu rồi. Mấy tháng ròng rã không ngủ, không nghỉ, luyện tập cả ngày lẫn đêm, hao phí không biết bao nhiêu tài nguyên cuối cùng đã đạt được thành tựu viên mãn.

Tay phải hắn nâng lên, cuộn lại thành nắm tay, biển lửa ba trượng chung quanh cuộn mình lao thẳng đến trong lòng bàn tay hắn. Biển lửa không ngừng thu nhỏ. Những chấn động tràn ra khiến Bạch Tiểu Thuần hơi do dự. Hắn phát hiện khả năng che dấu của mặt nạ lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu bất ổn. Nếu như không thể che dấu thì khi lửa mười tám sắc vừa thành hình thì toàn bộ Khôi Hoàng Thành đều biết hắn đã luyện chế ra mười tám sắc lửa.

Việc này đi ngược với kế hoạch của hắn. Đây là con át chủ bài bảo vệ tính mạng hắn trong thời khắc mấu chốt, sớm bại lộ khiến kẻ địch có sự chuẩn bị.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, cẩn thận nhớ lại quá trình luyện chế của mình. Sau thu hoạch lần này, hắn nắm chắc luyện ba lần, năm lần sẽ có một lần thành công!

Nghĩ ngợi một hồi, hắn mới miễn cưỡng đè xuống mong muốn được nổi tiếng. Tuy rằng hắn tự tin vào thực lực của mình nhưng vẫn không

dám đánh bạc. Con át chủ bài này quá quan trọng với hắn.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, có chút tiếc nuối, bàn tay từ nắm biến thành trảo vồ xuống biển lửa đang không ngừng thu nhỏ. Nháy mắt, biển lửa tan biến, trong tay Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một viên hồn dược rất đặc biệt.

Đây là cực phẩm hồn dược quý hiếm mà cả Man Hoang đều khát vọng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1143: Sát Khí Ngất Trời

Thậm chí, chỉ bằng hồn dược này cũng đã có thể chứng minh Bạch Tiểu Thuần đã vượt qua khỏi giới hạn Huyền phẩm luyện hồn sư, bước vào cảnh giới Địa phẩm.

Một địa phẩm luyện hồn sư vượt trên cả Thiên Công, Thiên Hầu, ngay cả Đại Thiên Sư cũng phải nể mặt ba phần.

- Mười tám sắc lửa đấy...Chết tiệt! Nếu không phải vì cái Minh Hoàng bảng kia khiến cả thiên hạ đều biết thì ta đã đi luyện Nguyên Anh từ lâu rồi....Đã lâu lắm rồi không luyện, một khi luyện anh xong tu vi của ta sẽ trực tiếp đột phá trở thành Nguyên Anh hậu kỳ!!

Bạch Tiểu Thuần ấm ức, nhưng nghĩ ngợi một hồi vẫn quyết định hoãn lại, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ quật khởi. Loại "áo gấm đi đêm" này khiến hưng phấn khoe mẽ của Bạch Tiểu Thuần bị sụt giảm.

Không thể khoe với người ngoài thì đi nói với đệ tử cũng được mà!! Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây liền phấn khởi dụng thần thức liên hệ với Bạch Hạo.

- Đồ nhi ngoan, ngươi đoán xem vi sư....

Thần thức của Bạch Tiểu Thuần vừa mới truyền ra thì trong đầu hắn vang lên giọng nói vô cùng hoảng hốt của Bạch Hạo!

- Sư tôn, cứu.....

Lời nói chưa hết thì có một thanh đao vô hình bỗng chặt đứt liên hệ giữa Bạch Hạo và Bạch Tiểu Thuần....

Mối liên hệ bị chặt đứt quá đột ngột.

- Hạo nhi!

Bạch Tiểu Thuần biến sắc triệt để. Hắn vụt đứng dậy, đầu óc hắn giờ này chấn động mãnh liệt, một nỗi bất an trỗi dậy khiến hắn cảm thấy mình như đang giữa con sóng to gió lớn. Hắn không suy nghĩ gì thêm được nữa. Toàn bộ niềm vui sướng khi trở thành Địa phẩm Luyện hồn sư đã sớm bị hắn quăng ra sau đầu. Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là Bạch Hạo.

Không chút do dự, Bạch Tiểu Thuần liền nhấc chân bước ra, lập tức biến mất khỏi gian mật thất xuất hiện ở giữa không trung trên Giám Sát phủ. Thân ảnh hắn hóa thành cầu vồng như sấm vang chớp giật vút thẳng về phía xa, thẳng đến chỗ cuối cùng mà Bạch Hạo ở đó, theo trí nhớ của hắn.

Hắn mở hết tốc độ có thể, lại dùng cả thuấn di tạo nên âm thanh xé gió sắc bén như muốn xé mở thương khung. Chớp mắt đã không thấy tăm hơi, khi hắn xuất hiện thì đã ở trong một khu phố sầm uất trong một đại khu bên cạnh Giám Sát phủ.

Phố này rất phồn hoa, hai bên đường có vô số cửa hàng, người người tới lui không dứt. Căn bản là không thấy bất kỳ dấu hiệu gì khác lạ. Ngược lại chính việc Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cùng với tiếng xé gió kinh thiên động địa lại khiến những người nơi đây xôn xao kinh hãi. Nhiều người vội vàng lui lại phía sau ngóng nhìn.

- Là Bạch Hạo!

- Tại sao hắn tới đây?

Nhận ra Bạch Tiểu Thuần, người nào cũng kinh hãi, trong lòng ai cũng cảm thấy bất an. Thật sự thì những ngày qua, danh khí của Bạch Tiểu Thuần đã quá lớn quá hiển hách.

Càng khiến cho bọn họ lo lắng chính là sắc diện của Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này đang âm trầm đến cực hạn. Toàn thân hắn rung lên, còn thần thức đã sớm tản ra tạo nên sát ý mãnh liệt đang cuồn cuộn như sóng dữ vây quanh người hắn. Sát ý nặng nề phô thiên cái địa khiến cho những người chung quanh đều biến sắc, hít mạnh một hơi.

- Bạch Hạo làm sao vậy?!

- Trời ạ, hắn muốn gì nữa đây?!

- Có chuyện gì vậy?!

Mọi người đều sợ mất mật. Thật sự thì giờ khắc này, sát khí trên thân Bạch Tiểu Thuần đều khiến tất cả cảm thấy nguy hiểm đến tột cùng.

Cảnh tượng trên thân Bạch Tiểu Thuần cũng không phải là do hắn thị uy mà căn bản là hắn không thể khống chế được. Tất cả những lo lắng, tự trách, đủ loại suy nghĩ khác nhau gộp lại đã khiến hắn như muốn hóa cuồng, đồng thời cũng hình thành nên thứ sát ý máu lửa muốn hủy thiên diệt địa này.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đã đỏ ngầu một màu, ánh mắt quét nhìn phố xá sầm uất để tìm kiếm, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ điều gì khác thường, thậm chí ngay cả chấn động thuật pháp cũng không có.

Dù vậy, hắn chắc chắn rằng chỗ này chính là nơi mà Bạch Hạo gặp nguy hiểm, cũng là nơi mà hắn đã tập trung tinh thần để tỏa định được vào phút cuối cùng. Về phần trên trăm thi khôi bảo hộ Bạch Hạo lại chẳng bị tổn hại gì, chỉ là dường như bị gì đó quấy nhiễu nên ngây ngốc đứng bất động ở khắp chung quanh.

- Thi khôi!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời, rú lên một tiếng rung chuyển cả thương khung. Thanh âm khàn khàn cất chứa sự thịnh nộ điên cuồng tạo nên cuồng phong làm chấn động cả thiên địa.

Bạch Tiểu Thuần vừa dứt tiếng thì toàn bộ hai nghìn thi khôi bên trong Giám Sát phủ liền chấn động, đồng loạt ngẩng đầu rồi hóa thành cầu vồng vùn vụt bay ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Sát khí kết thành vòng xoáy như muốn nuốt chửng cả bầu trời. Trong phút chốc, gần ba nghìn thi khôi đã hội tụ tại trên không trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Phong tỏa toàn bộ khu vực này cho ta. Tra xét tất cả mọi người mọi cửa hàng mọi nơi chốn. Tìm cho ra hồn bộc của ta.

Bạch Tiểu Thuần rống lớn. Lập tức cả bọn thi khôi đều tràn ra sát khí nồng đậm hơn nữa, ánh mắt phát xạ hồng mang, nhanh chóng bao vây toàn bộ khu vực này.

Lực lượng phong ấn được triển khai ầm ầm, bao phủ một phạm vi rộng lớn. Trong phạm vi này toàn bộ hồn tu, bất kể là tu vi gì, bối cảnh ra sao, thân phận thế nào đều lập tức bị vây khốn không cho xuất nhập. Không chỉ như thế, ba nghìn thi khôi ngập tràn sát khí bắt đầu lục lọi tìm tòi khắp các cửa hàng lẫn cả trong túi trữ vật của mọi người.

Chuyện này lập tức dẫn đến sự tức giận của nhiều người. Không ít người cất tiếng tra vấn, lại càng không muốn cộng tác khiến cho tình cảnh liền loạn cả lên.

Bạch Tiểu Thuần trơ trơ đứng tại chỗ không nhúc nhích. Khí tức trên người hắn như có như không, nhưng băng hàn vô tận từ cơ thể hắn lại liên tục khuếch tán ra khiến cho mặt đất chung quanh liền xuất hiện sương lạnh. Sắc diện hắn giờ này đã giống như người chết, hai mắt đã đỏ ngầu hoàn toàn, không một màu sắc khác. Cùng với mái tóc dài bay múa cuồn loạn, cùng với sát khí và băng hàn như muốn ngợp trời, hắn giờ này trông như một ma thần đang muốn diệt thế.

Giờ này hắn không còn nghe thấy tiếng náo loạn từ bốn phía nữa mà trong óc hắn đang hiển hiện ra từng bức họa.

Bức họa thứ nhất, hắn vừa bị truyền tống đến Man Hoang, gặp được thi thể Bạch Hạo.

Bức họa thứ hai, hắn dùng thân phận Bạch Hao để vào Bạch gia, thấy được dấu vết trên mặt đất ở căn nhà tranh của Bạch Hạo...

Bức thứ ba, trong Luyện Hồn hồ, hắn cuối cùng thấy được Bạch Hạo hồn.

Bức thứ tư, Bạch Hao tỉnh dậy, quỳ lại trước hắn, nói lên hai từ "sư tôn".

Bức thứ năm, ở của luyện linh, hắn cùng Bạch Hạo nương tựa lẫn nhau để sống, Bạch Họa khuyên bảo Bạch Tiểu Thuần...

Bức thứ sáu, bức thứ bảy...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1144: Sự Quan Tâm Của Cự Quỷ Vương (Thượng)

Vô số các bức họa đều có hình có ảnh, cho đến cuối cùng một bức họa lại đen kịt một màu, giống như tâm tình của Bạch Tiểu Thuần lúc này, nhưng giữa mảng tối đen đó lại văng vẳng bên tai Bạch Tiểu Thuần một câu nói lặp đi lặp lại.

- Sư tôn... Cứu...

Trong khi Bạch Tiểu Thuần lâm vào trầm mặt, hai mắt như vô thần thì sự náo loạn ở xung quanh đã càng lúc càng nghiêm trọng.

- Các ngươi muốn làm gì, các ngươi có biết ta là ai không!

- Đáng chết, ngươi có là Giám Sát sứ thì cũng không có quyền làm như thế. Chủ nhân nhà ta là Tư Đồ Thiên Công. Các ngươi dám dò xét cả ta?!

Thanh âm ồm tỏi khắp nơi, lại có một lão giả lao tới Bạch Tiểu Thuần, giọng đầy tức giận.

- Bạch Hạo, lão phu là chấp sự của Thiên Sư phủ, ngươi có điên hay không là chuyện của người nhưng chỉ vì một hồn bộc mà lại sai khiến cả thi khôi đại quân. Việc này lão phu sẽ bẩm báo lại với Đại Thiên Sư. Ngươi mau sai người tản ra. Lão phu còn phải về Thiên Sư phủ.

Lão giả kia ỷ mình là người Thiên Sư phủ, người khác sợ Giám Sát phủ nhưng lão không sợ. Trong mắt hắn, Giám Sát phủ chỉ là một con chó của Đại Thiên Sư nhà mình mà thôi, nên mới quát vào mặt Bạch Tiểu Thuần.

Thiên Sư phủ chính xác có chỗ đặc thù, đó là gia tộc của Đại Thiên sư. Cái gọi là chấp sự tương đương với tùy tùng của gia tộc Đại Thiên Sư.

Lão giả còn đang quát tháo thì Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, hắn không nói một lời mà bước tới một bước đến ngay trước mặt lão giả kia. Lão giả còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải đánh ra... một quyền!

Tốc độ quá nhanh, lực lượng quá lớn. Bạch Tiểu Thuần đã lâu không ra tay, giờ khắc này vừa xuất thủ, chiến lực động trời của hắn đã có thể so với nửa bước Thiên Nhân. Một quyền này khiến cho không khí thiêu đốt, hư vô bốn phía nổ vang như muốn sụp xuống, như muốn thôn phệ lão giả kia.

Lão giả cất tiếng rú thảm thiết, hộc ra máu tươi. Thân thể hắn như diều đứt dây bị cuốn trực tiếp lên không, nổ bung tan nát, máu thịt vương vãi rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh đó, mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn Bạch Tiểu Thuần không thể nào tin nổi. Phải biết rằng, đó là người của Thiên Sư phủ... Vậy mà Bạch Tiểu Thuần không thèm nói một tiếng đã trực tiếp giết chết.

- Phàm là những ai muốn kháng cự, lập tức diệt sát!

Thanh âm Bạch Tiểu Thuần khàn khàn mà băng hàn đến thấu xương, vang vọng trong sự yên tĩnh đột ngột. Không còn người nào dám phản kháng.

Cũng chính lúc này, Chu Nhất Tinh từ xa chạy tới. Khi thấy lão giả kia tử vong, trong lòng hắn run lên nhìn Bạch Tiểu Thuần. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Bạch Tiểu Thuần như thế này.

- Chủ nhân...

Theo bản năng, hắn mở miệng. Nhưng lời nói còn chưa dứt thì Bạch Tiểu Thuần đã nhìn hắn.

- Mau tìm hồn bộc của ta!

Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng mở miệng nhưng cái nhìn của hắn lập tức khiến cho Chu Nhất Tinh cảm thấy đầu óc ông ông, ớn lạnh cả sống lưng. Chu Nhất Tinh run lên rồi lập tức tuân mệnh Bạch Tiểu Thuần gia nhập với các thi khôi bắt đầu tìm kiếm.

Lần điều tra này kết thúc rất nhanh, dưới sự lục soát của ba nghìn thi khôi hung thần ác sát, tất cả mọi người trong phạm vi phong tỏa không dám không phối hợp. Còn những chủ cửa hàng ở đây đều mở rộng cửa để mặc cho đám thi khôi tiến hành kiểm tra.

Nhất là có Chu Nhất Tinh điều khiển khiến cho việc điều tra càng thêm nhanh chóng và chuẩn xác, thậm chí hắn còn vận dụng đến cả thủ đoạn xét nhà, có thể nói đào sâu ba thước toàn bộ chỗ này cũng không quá lời.

- Không tìm thấy.

- Không có bất kỳ manh mối nào!

- Không có ai thấy gì lạ hết...

Khi ba nghìn thi khôi lần lượt trở về báo cáo, Chu Nhất Tinh vội vàng đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu thấp giọng nói.

- Chủ nhân, không phát hiện chút manh mối nào... Tất cả cửa hàng, tất cả mọi người trong phạm vi phong tỏa đều đã kiểm tra rồi... Thậm chí bọn họ còn không nhìn thấy bất cứ hồn bộc nào xuất hiện...

- Kể cả bên trong các cửa hàng cũng đã điều tra hết...

Chu Nhất Tinh càng nói, thanh âm càng nhỏ, đến cuối cùng cúi đầu, nội tâm trở nên vô cùng khẩn trương.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, giờ khắc này tất cả sự vui vẻ của hắn dường như đã biến mất, thay vào đó là cảm giác băng hàn và điên cuồng vô tận.

Hắn tự trách vì cảm thấy chuyện này là có người hoài nghi thân phận của mình mới bắt Bạch Hạo hồn để kiểm tra!

Hắn áy náy vì mình quá chủ quan, tự cho là đã có quyền thế nên lơ là việc bảo vệ Bạch Hạo!

Hắn càng thấy đau khổ vì nếu không phải bản thân mải mê luyện hỏa, Bạch Hạo sẽ không phải đi ra ngoài đổi hồn!

- Đệ tử này... làm quá nhiều chuyện vì ta...

Bạch Tiểu Thuần càng thêm khó chịu, tất cả tâm tình dồn nén lại khiến hắn không thể bình tĩnh. Trong lòng lo lắng làm cho hô hấp của hắn trở nên dồn dập, mặc dù tìm kiếm không có kết quả nhưng không thể bỏ đi, hắn biết rõ chuyện ngày hôm nay rất không tầm thường, vì đến bây giờ ngay cả địch nhân là ai hắn cũng không biết.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lấy ra lệnh bài, vận dụng thủ đoạn điều tra của Giám sát phủ để tìm kiếm manh mối có ích từ vô số tin tức ở Khôi Hoàng Thành trong mấy tháng gần đây.

Thế nhưng mặc cho hắn tìm kiếm như thế nào cũng không thể tìm ra một chút dấu vết nào của sự việc lần này từ tin tức tình báo của Giám sát phủ.

Dù sao thủ đoạn của Giám sát phủ, để điều tra ra manh mối đều là sau khi sự tình phát sinh. Tình huống hiện tại là Bạch Hạo vừa mới mất tích, kể cả có phát hiện manh mối thì cũng phải mất một khoảng thời gian để thu thập tin tức mới có thể có báo cáo.

Thế nhưng thời gian không đợi người, Bạch Tiểu Thuần biết rõ chuyện này càng kéo dài thì nguy cơ của Bạch Hạo càng lớn, sớm tìm

được manh mối thì mới có khả năng cứu được đệ tử, nếu chậm chễ thì hắn sẽ phải hối hận cả đời.

Lo lắng đến phát điên, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng rồi lấy ra ngọc giản truyền âm. Đây là lần đầu hắn sử dụng đồ vật này từ khi trở thành Giám Sát Sứ, lần đầu tiên... hắn chủ động liên lạc với... Cự Quỷ Vương!

Không phải là hắn không muốn, mà là không thể, thân là Giám Sát Sứ, nếu như hắn liên hệ với Cự Quỷ Vương thì cả hai đều không có lợi mặc dù giao tình giữa hai người vẫn không hề thay đổi. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần không quan tâm được nhiều như vậy, hắn đã đến tình trạng mặc kệ mọi thứ rồi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1145: Sự Quan Tâm Của Cự Quỷ Vương (Hạ)

Sự tình hôm nay quá mức quỷ dị, Bạch Tiểu Thuần không biết đối phương sử dụng thủ đoạn gì để có thể bắt Bạch Hạo mà thần không biết quỷ không hay... Không để lại chút dấu vết nào, thế nên việc này hắn cần nhờ cậy vào kinh nghiệm và tu vi Bán thần của Cự Quỷ Vương.

Cùng lúc đó, Cự Quỷ Vương đang uống rượu cùng với phu nhân tộc trưởng Trần gia trong vương điện ở Cự Quỷ Thành. Đang lúc cười nói, chân mày hắn chợt nhíu lại, trầm ngâm một lúc mới lấy ra ngọc giản.

- Thì ra là Giám Sát Sứ Bạch Hạo Bạch đại nhân, thế nào hôm nay lại liên lạc với bổn vương vậy? Ngươi có việc gì nói mau, có rắm mau thả.

Cự Quỷ Vương hừ một tiếng rồi truyền âm qua ngọc giản.

- Vương gia, ta gặp phiền toái...

Thanh âm khàn khàn của Bạch Tiểu Thuần trả lời lại mang theo vẻ điên cuồng khiến Cự Quỷ Vương sững sờ, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc.

- Nhóc con, ngươi đừng xúc động, có chuyện gì cẩn thận nói ta nghe!

Cự Quỷ Vương trầm giọng truyền âm. Sau khi nghe Bạch Tiểu Thuần miêu tả, mắt hắn lóe lên, cả người mơ hồ tràn ra uy áp ngập trời. Hắn đứng dậy bước một bước đã đến nóc vương điện rồi lộ vẻ trầm ngâm.

Một lúc lâu sau, hắn truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần.

- Không có bất kỳ dấu vết, không có chút chấn động, không có nửa điểm manh mối... Bản thân ba cái không có này đã nói rõ vấn đề, cũng đã nói lên đáp án!

- Có Bán Thần ra tay...

- Khả năng là Đại Thiên Sư nhỏ nhất, dù sao hắn muốn ra tay với ngươi thì không cần phải phiền phức như thế!

- Thế nhưng dù sao cũng là Khôi Hoàng Thành, có thể hành động hoàn hảo như vậy, chỉ một Bán Thần còn chưa đủ, còn cần nhiều gia tộc liên hợp cùng một chỗ... Như thế mới có thể che dấu không để lại bất kỳ manh mối nào!

- Bạch Hạo, ngươi đắc tội quá nhiều người, việc này kể cả lão phu cũng không đoán ra được là ai làm...

- Chỉ là tình huống hiện tại ngươi càng hành động càng sai... Ngươi là người thông minh... Hạo nhi, trở về đi, đừng để mình bị cuốn vào vũng nước đục này. Chỉ cần ngươi quay về Cự Quỷ Thành, ta xem ai dám tính toán với ngươi trước mặt lão phu!

Cự Quỷ Vương thở dài rồi chậm rãi truyền âm.

Từ đầu đến cuối hắn không hề hỏi Bạch Tiểu Thuần tại sao Hồn Bộc kia lại quan trọng như vậy, cũng không hỏi đến thân phận...

Hắn không muốn hỏi, cũng không muốn biết đáp án, chỉ nguyện hồ đồ một chút, một chút là tốt rồi.

Lời nói Cự Quỷ Vương làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ấm áp. Hắn biết rõ một khi mình trở về, đồng nghĩa với việc tất cả cừu hận của văn võ bá quan trong triều sẽ đổ dồn về phía Cự Quỷ Vương. Thế nhưng ý tốt của Cự Quỷ Vương, hắn chỉ có thể tâm lĩnh chứ không thể làm theo.

Huống hồ, Bạch Hạo mất tích, hắn không muốn cũng không thể bỏ qua. Sát ý trong ánh mắt hắn phát ra nồng đậm, khí tức băng hàn tỏa ra xung quanh càng thêm lạnh thấu xương.

- Hạo nhi, cố gắng chịu đựng, mặc kệ chuyện kế tiếp sẽ dẫn đến phong ba bão táp lớn cỡ nào,... Vi sư nhất định phải tìm được ngươi!!

Trong lòng trở nên điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng nói một câu cuối cùng với vẻ nhu hòa.

Sau khi lập lời thề, trong lòng của hắn chỉ còn lại cảm giác băng hàn, tất cả cảm xúc dồn nén lại thành tiếng gầm thét trong lòng.

- Chuyện này cho dù là ai làm... Kể cả là Bán Thần, ta thề sẽ dùng tất cả biện pháp để… diệt tộc!!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, hắn không chần chừ nữa mà lập tức bay đi, theo sau là đại quân thi khôi và Chu Nhất Tinh. Phương hướng Bạch Tiểu Thuần tiến đến là... Hoàng cung!

Chuyện này chỉ có một người có thể quyết định tất cả, người này chính là... Đại Thiên Sư!

Dù Bạch Tiểu Thuần biết rằng hiện tại ý định của Đại Thiên Sư có lẽ đã thay đổi. Dù hắn ý thức được hiện giờ ý nghĩa tồn tại của Giám sát phủ giống như gân gà. Thế nhưng ở thời điểm này, Bạch Tiểu Thuần không có biện pháp khác.

- Lúc trước Đại Thiên Sư đối đãi với ta không tệ, có lẽ là ta cả nghĩ, lão nhân gia người cũng không có ý định vắt chanh bỏ vỏ...

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ngầu, trong lòng không ngừng an ủi chính mình. Hắn sử dụng tốc độ cao nhất, hóa thành cầu vồng tiến vào Hoàng Cung. Sau khi sắp xếp đại lượng thi khôi chờ ở ngoài, hắn chỉ mang theo thi khôi chuẩn Thiên Nhân đến thẳng Thiên Sư điện.

Mà từ lúc mất liên hệ với Bạch Hạo đến bây giờ, thời gian cũng chỉ chưa tới một canh giờ!

Trong đó phần lớn thời gian được sử dụng khi thi khôi tiến hành điều tra, có thể nói Bạch Tiểu Thuần đã dùng toàn lực để có thể xử lý mọi việc với tốc độ nhanh nhất.

Lúc Bạch Tiểu Thuần tiến vào Thiên Sư điện, phía trước hắn đã có tám người đang đứng trước mặt Đại Thiên Sư thấp giọng nói gì đó với thần sắc cung kính.

Trong tám người này có hai vị Thiên Công, một người là Trần Hảo Tùng, người còn lại là một nam tử trung niên có bộ râu quai nón, sau lưng hai người này còn có sáu vị Thiên Hầu.

- Đại Thiên Sư, các tông môn ở Thông Thiên Hà có nhiều hoạt động bất thường trong suốt một năm qua, bốn mặt Trường Thành cũng tích lũy thế lực nhiều hơn... Căn cứ manh mối trên nhiều phương diện, thậm chí thông qua tìm hiểu của Ám Tử, ta tin rằng vị Thiên Tôn ở Thông Thiên đảo kia đang muốn tiến hành một cuộc chiến tranh…nghìn năm không gặp!

Người đang nói chuyện không phải Trần Hảo Tùng mà là vị Thiên Công có bộ râu quai nón.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thuần cầu kiến ở bên ngoài Thiên Sư điện.

Vị Thiên Công kia ngừng lời, nhìn về phía Đại Thiên Sư. Nhận được sự đồng ý, hắn bỏ qua Bạch Tiểu Thuần bước vào Thiên Sư điện với ánh mắt đỏ ngầu không hề che giấu, tiếp tục hướng về Đại Thiên Sư mở miệng.

- Mặc dù bốn vị Thiên Vương có sứ mạng trấn thủ phòng tuyến biên cương, sức mạnh của bọn họ cũng có thể kinh sợ kẻ địch, nhưng ta vẫn đề nghị nên tăng cường cảnh giác với Trường Thành. Ty chức cũng nguyện ý tham chiến, trấn thủ phòng tuyến Trường Thành phía bắc!

Đại Thiên Sư không trả lời mà đưa mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhận thấy sát khí phát ra từ người Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn khác với ngày thường, còn có ánh mắt đỏ thẫm chất chứa sự điên cuồng, hắn khẽ cau mày.

- Việc này hãy bàn sau.

Đại Thiên Sư thu hồi ánh mắt đang nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhàn nhạt mở miệng.

Vị Thiên Công có bộ râu đẹp nghe vậy thì trầm mặc chỉ liếc mắt nhìn Trần Hảo Tùng mà không nói thêm gì nữa. Thiên Sư điện liền yên tĩnh đi. Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu hít vào một hơi đang định cất tiếng thì thanh âm Đại Thiên Sư vang vọng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1146: Đại Thiên Sư, Ty Chức Có Một Kế

- Trần Thiên Công, ngươi cũng là vì Trường Thành mà đến?

Đại Thiên Sư nhìn Trần Hảo Tùng.

Trần Hảo Tùng thần sắc bĩnh tĩnh, bước ra hướng Đại Thiên Sư ôm quyền cúi đầu.

- Đại Thiên Sư, sự tình ở Trường Thành như lửa sém lông mày lại là chuyện ngoài ý muốn, việc này nhất định sẽ khiến Man Hoang rung chuyển. Thần cũng cho rằng cần gia cố phòng tuyến, đồng thời còn nên phái thêm hồn tu và luyện hồn sư, tiến về phòng tuyến để trấn thủ.

- Thế nhưng, việc này lại cần rất nhiều tư nguyên và hồn dược để chèo chống quân phí. Kính xin Đại Thiên Sư ân chuẩn. Thần cũng nguyện tự mình tiến về tiền tuyến để đốc chiến!

Trần Hảo Tùng nói dứt khoát, nói xong lại cúi đầu lần nữa.

Thấy hai vị Thiên Công liên tiếp mở miệng, dù là Đại Thiên Sư cũng không thể không thận trọng. Lão trầm ngâm giây lát rồi hỏi.

- Cần bao nhiêu tư nguyên?

- Tám tỷ miếng hồn dược, các loại tư nguyên tài liệu khác dành cho tu hành và trận phá cũng cần khoản trăm vạn phần. Nếu được như thế, thần nhất định sẽ ngăn không cho đám tu sĩ Thông Thiên Hà bước vào Man Hoang ta nửa bước.

Trần Hảo Tùng không chút do dự, lập tức mở miệng.

Vẻ mặt Đại Thiên Sư vẫn bình lặng, nhưng ánh mắt dần hiện lên vẻ thâm sâu và ngón trỏ phải trên tay ghế bắt đầu động đậy. Lòng lão dâng lên một sự tức giận, chỉ là gia cố phòng tuyến mà đã cần nhiều tư nguyên như vậy, rõ ràng là vượt hơn mức cần thiết bình thường.

Tuy nhiên, lão cũng đành chịu. Cả triều văn võ này, cứ xem là họ đối với mình trung thành và tận tâm đến mấy thì mỗi người cũng đều có tư tâm riêng, tất cả đều hy vọng kéo dài vĩnh cửu sự huy hoàng của mỗi gia tộc, vì vậy mỗi lần xuất chiến đều ăn bớt rất nhiều. Hơn nữa chuyện này đã thành lệ cũ, kéo dài đã lâu nên Đại Thiên Sư cũng không tiện cắt đứt tài lộc của bọn họ.

Điện Thiên Sư lại an tĩnh trở lại, không người nói chuyện. Bạch Tiểu Thuần cũng nhận ra mối bận tâm của Đại Thiên Sư ắt không gì khác hơn là cảm thấy tư nguyên quân phí quá nhiều. Nếu như là lúc khác, Bạch Tiểu Thuần hẳn đã bị chấn kinh vì số quân phí này, nhưng hiện tại trong lòng hắn đang lo lắng cho Bạch Hạo. Hắn chỉ có thể nghĩ đến chuyện từng phút từng giây trôi qua là mối nguy hiểm của Bạch Hạo sẽ càng lớn.

Trong khi đó, theo Bạch Tiểu Thuần nghĩ, đối với Đại Thiên Sư, sự tình đang thảo luận trong điện hiển nhiên quan trọng hơn quá nhiều so với chuyện mình sẽ khẩn cầu, chính vì thế hắn không dám xen vào. Nếu cố nhắc đến sợ rằng sẽ tạo ra phản ứng tiêu cực. Giờ phút này hắn chỉ có thể chịu đựng giày vò lo được lo mất. Hắn chỉ mong đám người kia mau kết thúc thảo luận để hắn còn mở miệng nhờ Đại Thiên Sư tương trợ.

Đủ loại suy nghĩ đủ loại lo lắng xoay chuyển trong đầu Bạch Tiểu Thuần khiến hắn không để ý được rằng Đại Thiên Sư, không biết từ lúc nào, đã đang nhìn mình.

Đại Thiên Sư nhận ra Bạch Tiểu Thuần không tập trung cũng nhận thấy trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất định đang có chuyện lo lắng. Mắt lão hơi lóe lên, thần sắc lộ vẻ không vui.

- Bạch Hạo, từ khi ngươi đến, tâm trạng ngươi lúc nào cũng đầy vẻ tâm sự. Không lẽ Giám Sát phủ đã tìm thấy gì đó?

Lão vừa dứt lời thì đám người Trần Hảo Tùng đều xao động trong lòng đều nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn Đại Thiên Sư, hô hấp của hắn hơi đình trệ một chút. Hắn thấy được thần sắc Đại Thiên Sư có vẻ không vui. Điều này khiến cho cái suy nghĩ Đại Thiên Sư sẽ không qua cầu rút ván với mình của hắn liền vơi đi phân nửa, lòng hắn hơi lạnh. Giờ phút này với sự lo lắng và chút mong mỏi cầu may, hắn cất lời.

- Đại Thiên Sư, cũng không phải là chuyện tình của Giám Sát phủ mà là ty chức...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây thì Đại Thiên Sư đã khoát tay chặn lại, nhàn nhạt cắt lời.

- Nếu không phải là chuyện tình của Giám Sát phủ, vậy cũng không cần nói nữa.

Lời nói này chẳng khác gì sấm sét đánh ngang tai Bạch Tiểu Thuần khiến đầu óc hắn ông ông, nhịp thở hắn liền tăng nhanh lên. Hắn nhìn Đại Thiên Sư mà trong lòng cảm thấy đau khổ, chút ý nghĩ cầu may còn lại cũng tan biến theo lời nói này. Dù rằng đã sớm có dự tính nhưng trước thái độ nghịch chuyển của Đại Thiên Sư, hắn vẫn cảm thấy trong lòng giá lạnh.

- Dù cho có muốn gạt bỏ ta, cũng đâu cần phải bộc lộ thái độ rõ ràng như thế!

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh trong lòng. Hắn hiểu rằng, muốn nhờ Đại Thiên Sư trợ giúp tìm Bạch Hạo đã không thể được nữa rồi.

Nghe Đại Thiên Sư nói thế, Trần Hảo Tùng và vị Thiên Công kia như nhận ra điều gì đó. Hai người kín đáo trao đổi ánh mắt với nhau, như có cùng một suy nghĩ. Khóe miệng Trần Hảo Tùng mơ hồ có một tia cười lạnh.

Sự tình vừa rồi hắn thấy rất rõ ràng, đây là Đại Thiên Sư phát ra tín hiệu, dù sao nếu chim đã hết thì cung cũng không cần dùng đến nữa.

Thần sắc sáu vị Thiên Hầu cũng đều thay đổi, ánh mắt liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần mà cười lạnh trong lòng. Bọn họ không hề cảm thấy bất ngờ với sự việc vừa rồi, trên thực tế thì tất cả quyền quý trong Khôi Hoàng triều đều có chung nhận định về việc Đại Thiên Sư sớm sẽ qua cầu rút ván.

Bọn họ coi như đã hiểu ý Đại Thiên Sư, cũng rất rõ ràng Bạch Tiểu Thuần bây giờ giống như con thuyền cô độc trong sóng lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể lật nhào.

Sự việc vừa rồi đã nói rõ điều này.

- Những ngày tháng tốt đẹp của Bạch Hạo đã... chấm dứt.

- Kết cục của hắn sợ là sẽ hoàn toàn khác với Giám sát sứ tiền nhiệm Hắc Minh... Hiện tại để xem hắn xử sự thế nào, thông minh thì tự động từ chức, Đại Thiên Sư có lẽ còn để cho hắn một con đường sống, nếu không hắn nhất định phải chết!

- Hừ, coi như hắn từ chức, Đại Thiên Sư có bỏ qua cho hắn thì bá quan văn võ trong triều cũng không tha cho hắn, hắn đã đắc tội với quá nhiều người rồi. Một khi hắn không còn là Giám sát sứ thì chắc chắn phải chết!

Trong đầu tất cả mọi người hiện lên đủ loại suy nghĩ dù bề ngoài lại không hiển hiện điều gì khác lạ. Tuy nhiên, Bạch Tiểu Thuần cũng đã biết khá rõ ràng những ý nghĩ lạnh lùng bất lộ kia.

Khí tức Bạch Tiểu Thuần dần trở nên hỗn loạn, ánh mắt lại trở nên đỏ ngầu. Bạch Hạo mất tích khiến hắn vô cùng lo lắng, thân phận hắn có thể bại lộ khiến bất cứ lúc này cũng có thể gặp nguy hiểm sinh tử. Bây giờ, Đại Thiên Sư lại thay đổi thái độ không lưu tình chút nào, lại thêm những vẻ mặt lạnh lùng của những người xung quanh, tất cả như dồn ép

khiến Bạch Tiểu Thuần không thở nổi, càng khiến hắn không thể kiềm chế sự điên cuồng đang muốn bộc phát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1147: Độc Kế Con Dòng Thứ (Thượng)

Hắn biết là sự việc này sẽ lan truyền rất nhanh trong giới quyền quý ở Khôi Hoàng thành. Sự kiêng kị đối với mình sẽ giảm đi, khi đó sự thăm dò và khiêu khích sẽ xảy ra không ngừng. Đến một mức độ nào đó thì hắn chỉ có một con đường chết.

Thậm chí hiện tại Bạch Tiểu Thuần chợt hiểu ra tại sao có người dám bắt Bạch Hạo, cho dù vì nguyên nhân gì thì đều bởi vì đoán được suy nghĩ vắt chanh bỏ vỏ của Đại Thiên Sư, vậy nên bọn họ mới dám bỏ qua thân phận Giám Sát sứ của mình.

Nếu như hắn không thể thay đổi cục diện này thì người bắt Bạch Hạo sẽ càng không có gì phải kiêng nể, Bạch Hạo sẽ rơi vào tình thế không lối thoát, còn chính hắn cũng phải chịu nguy cơ tứ phía.

Hắn hiểu nếu muốn cứu Bạch Hạo thì đầu tiên hắn phải củng cố địa vị và thế lực của mình để kéo dài thời gian, cũng như có thể dựa vào thế lực của mình để điều tra ra manh mối!

Mà điều kiện tiên quyết cho những việc này đều cần Đại Thiên Sư đồng ý, việc hắn phải làm là phải thay đổi ý định vắt chanh bỏ vỏ của Đại Thiên Sư, đồng thời còn phải nâng tầm quan trọng của chính mình trong mắt lão ấy. Chỉ như vậy mới có cơ hội.

- Đây là các ngươi ép ta đấy!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ngầu, hắn nghiến răng, toàn thân cũng hơi run lên.

Ngày trước, khi hắn vừa đảm nhiệm Giám Sát sứ, Bạch Hạo từng hiến cho hắn một kế. Kế sách này là do Bạch Hạo suy đoán tâm tính của Đại Thiên Sư mà ra, hôm nay, xem chừng đã rất chính xác. Chẳng qua trước đây, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy kế này quá mức tàn nhẫn.

Quyền quý toàn triều bây giờ tuy muốn giết Bạch Tiểu Thuần thì đó cũng chỉ là nhất thời. Nếu hắn có thể tránh né mà thoát đi, thì qua vài chục năm sau bọn họ cũng dần quên. Nhưng nếu hắn triển khai kế sách của Bạch Hạo thì toàn bộ quyền quý Man Hoang sẽ cả đời ghi hận hắn, vĩnh viễn khắc cốt minh tâm không bao giờ quên.

Vì thế lúc ấy Bạch Tiểu Thuần chần chờ không muốn sử dụng, nhưng tình thế trước mắt không cho hắn chọn lựa. Hắn muốn một lần nữa có được sự coi trọng của Đại Thiên Sư. Hắn cần tin tức từ tất cả các gia tộc quyền quý trong Khôi Hoàng triều. Chỉ có như thế hắn mới có thể điều ra ai đã ra tay bắt Bạch Hạo.

Sau khi quyết định, Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, bước tới một bước ôm quyền cúi đầu. Thanh âm hắn lạnh lẽo âm u.

- Đại Thiên Sư, ty chức tới đây là vì nghĩ ra được một kế có thể giải quyết mối âu lo của Đại Thiên Sư.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra thì mọi người trong Thiên Sư điện đều quay đầu nhìn. Trong nhận thức của họ, Bạch Tiểu Thuần mặc dù đã thất thế nhưng kẻ này lòng dạ độc ác vẫn khiến họ thấy hơi bất an.

Trần Hảo Tùng và Mỹ Nhiêm Thiên Công bề ngoài vẫn bình thản nhưng tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Ánh mắt Đại Thiên Sư lại rơi vào người Bạch Tiểu Thuần. Trong thiên địa này, tất cả đều chỉ là quân cờ của ông ta. Đối với Đại Thiên Sư, con người chỉ chia làm hai loại: Có giá trị và Vô giá trị!

Thế nên ông ta không có nửa điểm áy náy khi vứt bỏ Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần từng rất có giá trị với ông nhưng hiện giờ đã

không còn tác dụng. Ông chưa xử tử Bạch Tiểu Thuần chẳng qua là vì thân phận thật của hắn, lại được Minh Hoàng và Cự Quỷ Vương coi trọng cho nên Bạch Tiểu Thuần này vẫn còn vét ra được một ít giá trị.

Lời Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra cũng khơi lên một chút hứng thú của Đại Thiên Sư. Ông ta vẫn còn nhớ ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần đã từng nói ra một mưu kế hữu dụng ở đại lễ tế tổ.

- Đại Thiên Sư, kế hoạch này của ty chức không thể để cho quá nhiều người biết" Bạch Tiểu Thuần nhìn Đại Thiên Sư rồi trầm giọng mở miệng.

Đại Thiên Sư cười cười rồi vung tay lên, sáu Thiên Hầu kia lập tức biến mất, bị đưa ra ngoài hoàng cung.

Sắc mặt cả đám đều khó coi, nhìn nhau một hồi rồi thấp giọng hừ lạnh:

- Phô trương thanh thế! Xem ra tên Bạch Hạo kia vẫn chưa từ bỏ ý định!

- Hừ! Vùng vẫy giãy chết! Hắn càng như thế thì xui xẻo càng nhanh thôi"

Trong Thiên Sư điện, Đại Thiên Sư hờ hững cất lời:

- Ngươi có thể nói rồi"

Trong Thiên Sư điện lúc này ngoài Bạch Tiểu Thuần và Đại Thiên Sư thì vẫn còn Trần Hảo Tùng và Mỹ Nhiêm. Hai người vẫn đứng nguyên tại chỗ không suy chuyển, ánh mắt tập trung vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu được hai người này nhất định là tâm phúc của Đại Thiên Sư.

- Không nghĩ tới Trần Hảo Tùng lại là tâm phúc của Đại Thiên Sư.....

Bạch Tiểu Thuần khẽ cau mày nhớ tới mâu thuẫn giữa mình và Trần Hảo Tùng. Hắn thấy không thoải mái nhưng lúc này cũng không có tâm tư đi suy xét chuyện đó nữa.

- Ty chức không đồng ý với những điều mà Trần Thiên Công nói!

Lời này vừa ra, hai mắt Đại Thiên Sư lóe lên. Trần Hảo Tùng và Mỹ Nhiêm cũng sắc bén thêm vài phần.

- Dựa theo truyền thống của triều đình ta, một trăm lẻ tám Thiên Hầu, mười Thiên Công, bốn Đại Thiên Vương. Những tước vị này vẫn luôn bị nắm trong tay hơn một trăm gia tộc, truyền thừa từ đời này qua đời khác. Trừ phi là gia tộc đó bị diệt toàn tộc hoặc gặp những tình huống cực đoan, bằng không thì sẽ không có những gia tộc khác được tấn chức. Khi Thiên Hầu trong gia tộc chết đi thì sẽ lựa chọn tộc nhân dòng chính để kế thừa chức vị đó, trở thành Thiên Hầu đời tiếp theo.

Giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt lập lòe huyết quang, cả người Bạch Tiểu Thuần đều tản ra khí tức lãnh khốc, cay nghiệt. Giờ phúc này hắn đã bất chấp tất cả. Hắn không biết chính xác kẻ nào đã bắt cóc Bạch Hạo cho nên đối tượng hoài nghi của hắn là tất cả mọi người trong Khôi Hoàng Thành này!

- Dù cho ngay lúc đó trong gia tộc không tìm được người nào đủ tiêu chuẩn để kế thừa thì chức vị đó vẫn được lưu lại đến khi có người kế thừa hợp cách"

- Cho nên, mỗi một gia tộc Thiên Hầu đều bồi dưỡng truyền nhân dòng chính từ rất sớm làm người nối nghiệp cho mình"

- Thiên Hầu là vậy, Thiên Công cũng vậy, Đại Thiên Vương càng là như vậy!

Ngôn từ chém đinh chặt sắt khiến Đại Thiên Sư hơi trầm ngâm, bắt đầu thấy hứng thú với những lời tiếp theo đó của hắn.

Hai người Trần Hảo Tùng, Mỹ Nhiêm thì nhíu mày, nghi hoặc không hiểu Bạch Tiểu Thuần đang muốn dẫn dắt đến điều gì?

- Cái truyền thống này của triều đình ta đã khiến cho một trăm lẻ tám gia tộc này mãi mãi quang vinh, phồn thịnh. Gia sản ngày càng sinh sôi nảy nở, dù không đến mức phú khả địch quốc nhưng cũng đều có tài phú kinh người"

- Những tài sản này chính là thực lực, là sức mạnh của họ nhưng cũng chính là mầm tai họa. Nếu cứ êm đẹp thì không sao nhưng một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bọn họ liền có thể bật mình quật khởi, tự thành một quốc gia!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1148: Độc Kế Con Dòng Thứ (Hạ)

- Thậm chí nếu ngày nào đó Khôi Hoàng triều gặp biến cố thì hơn một trăm gia tộc này lập tức có thể trở thành chư hầu các phương! Nội tình của bọn họ quá sâu, sức mạnh lại quá lớn!

Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, phân tích thật dõng dạc, thập phần khí thế.

- CÂM MIỆNG!! Đừng có nói bậy nói bạ!

Trần Hảo Tùng gào lên chặn họng Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt lạnh lẽo như băng. Hắn đã hiểu ra ý đồ của Bạch Tiểu Thuần.

- Ngoại trừ bốn Đại Thiên Vương, dù là gia tộc của Thiên Hầu hay Thiên Công đều phải tiêu hao rất nhiều để bồi dưỡng tộc nhân, bảo trì chiến lực cho tộc nhân, rất nhiều, rất nhiều thứ....Chúng ta tích lũy tài sản không phải vì quật khởi như ngươi nói mà vì thực lực của Khôi Hoàng triều ta!

- Vì bảo tồn thực lực, vì tăng cường chiến lực, các gia tộc phải tiêu dùng biết bao nhiêu tài sản, ngươi há có thể biết được!

Giọng nói của Trần Hảo Tùng thật nghiêm khắc. Hắn cảm nhận rõ lời nói của Bạch Tiểu Thuần nguy hiểm thế nào.

- Ta không biết?

Giọng nói Bạch Tiểu Thuần vút cao, át cả tiếng Trần Hảo Tùng. Mặc dù hắn sợ chết, mặc dù hắn nhát gan nhưng hôm nay hắn đã chẳng còn quan tâm cái gì nữa.

- Toàn bộ Khôi Hoàng triều này, e là không mấy người có thể biết rõ hơn ta đâu. Trần Thiên Công, ngươi đã từng xét nhà chưa? Ngươi có biết Bạch mỗ thời gian này đã tịch biên bao nhiêu gia tộc không?

- Ngươi có biết sau khi xét nhà, ta đã thấy được bao nhiêu tài phú, bao nhiêu nội tình không?

- Ta cho ngươi biết, ta nói rõ ràng cho ngươi biết. Bạch mỗ đã tịch biên tổng cộng mười tám gia tộc Thiên Hầu! Ta càng cho ngươi biết, bất kỳ một gia tộc nào mà ta tịch biên cũng có tài sản nhiều đến kinh thiên động địa!

- Lý gia cất giấu mười triệu hồn dược, hai trăm bảy mươi chín hồn trận, thiết lập hơn một nghìn pháp trận cỡ lớn. Trần gia kia càng kinh người hơn, chỉ riêng hồn dược đã hơn mười tỉ. Theo như Trần Thiên Công vừa nói lúc nãy thì chỗ này đã được ba phần quân phí rồi!

Bao nhiêu tộc nhân đi hấp thu tu luyện mới có thể hao phí hết từng đó? Ta lại nói cho ngươi biết, vị Đạo Thiên Hầu mà ta xét nhà đợt thứ ba tàng trữ trăm vạn tư nô, mấy chục vạn tài liệu trận pháp. Công Tôn gia tộc có vạn khối Thiên Lôi hồn. Nếu như tất cả phát nổ thì cũng đủ để đánh sập non nửa cái Khôi Hoàng thành này!

- Một gia tộc Thiên Hầu đã như thế thì không cần phải nói đến gia tộc Thiên Công rồi! Nói đến chuyện này, không phải ta câm miệng mà chính là ngươi...IM MỒM!

Bạch Tiểu Thuần hét vang, âm thanh quanh quẩn Thiên Sư điện. Ngực Trần Hảo Tùng phập phồng, gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần nhưng không biết phản bác thế nào. Ngay cả Đại Thiên Sư cũng không nói được một lời, ánh mắt ông ta lấp lánh nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, cho dù gia tộc Thiên Hầu này nội tình thâm hậu nhưng sở dĩ Khôi Hoàng triều cường hãn đến Thiên Tôn cũng không thể đánh vào cũng là bởi vì dân chúng triều ta mạnh mẽ. Người kế thừa của chúng ta có được những tài nguyên này mới có thể đời đời bảo vệ vinh quang

của triều ta, để cho Khôi Hoàng triều ta luôn luôn có đủ bốn Đại Thiên Vương, mười Thiên Công và một trăm linh tám Thiên Hầu

Ngươi không thể vì thanh đao quá sắc bén mà muốn mài tù nó được!

Mỹ Nhiêm Thiên Công cũng lên tiếng phản biện.

- Đương nhiên không phải thế!

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, không để ý tới hai Thiên Công nữa mà nhìn về phía Đại Thiên Sư.

- Ta cho rằng, hết thảy mọi chuyện trên thế gian này đều nên tuân theo hai chữ "Công bằng". Có công bằng mới có thể duy trì căn cơ của hoàng triều ta. Có công bằng mới giúp hoàng triều ta phát triển vững chắc"

- Tại sao trong những gia tộc này chỉ có con nối dõi được Thiên Hầu, Thiên Công coi trọng mới có thể được dùng vô số tài nguyên. Còn những người khác thì xa xa không bằng? Đây là không công bằng với những người con nối dõi khác, không công bằng với các tộc nhân dòng thứ!

Tại sao sau khi Thiên Hầu từ vị thì chỉ cho phép người thừa kế mà mình lựa chọn được kế thừa tước vị, được khống chế tất cả tài phú? Đây là bất công với con nối dõi khác và tộc nhân dòng thứ!

- Cho nên, ta đề nghị...phân chia đồng đều tài sản cho tất cả những người con nối dõi, bất kể là dòng chính hay là dòng thứ. Mỗi người đều có quyền kế thừa tước vị, mỗi người đều được phân chia tài nguyên tu hành"

- Thiên Hầu, Thiên Công, Thiên Vương phải chia tài sản và tài nguyên tu hành cho tất cả các hậu nhân trong gia tộc!

- Có như vậy thì Khôi Hoàng triều ta mới có thể càng cường đại hơn. Ta hy vọng sẽ không chỉ có một trăm lẻ tám Thiên Hầu. Ta hy vọng sẽ

xuất hiện càng nhiều Thiên Hầu, càng nhiều Thiên Công hơn nữa"

- Đồng thời, việc này cũng sẽ khiến cho vô số con dân hoan hô nhiệt liệt, cả đời đều cảm kích Đại Thiên Sư. Thề sống chết tận trung với Khôi Hoàng triều!

Từng câu từng chữ như sét đánh vang vọng khắp Thiên Sư điện.

Đây chính là...độc kế của Bạch Hạo!

Đây đúng là một độc kế triệt đầu triệt đuôi người ta.

Trình độ cay độc khiến người ta phải kinh hãi phải tức lộn ruột, khiến Trần Hảo Tùng cảm thấy như có mười vạn thiên lôi đang oanh nổ trong lòng, sắc mặc lão đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân cũng phải lung lay.

- Đại Thiên Sư, chuyện này không thể được.

Trần Hảo Tùng run lên. Gia tộc hắn có không ít con nối dõi, nếu phải theo phương pháp này, hắn có thể thấy được gia tộc mình nhất định phải sụp đổ, bị chia năm xẻ bảy.

Hơn nữa, chuyện này cũng rất khó dẫn đến những phản kháng chống đối Đại Thiên Sư, bởi vì Đại Thiên Sư không hề lấy đi bất kỳ tài phú nào, chỉ là mỗi gia tộc bên trong tự mình sinh đại loạn mà thôi, không chừng họ còn hết sức ủng hộ Đại Thiên Sư.

Chuyện này chẳng khác gì đem một gia tộc đang nguyên vẹn chia cắt thành hơn mười cái gia tộc. Một khi như thế, không một gia tộc nào có thể phát triển an toàn. Nếu kéo dài đến nhiều năm sau, không biết gia tộc sẽ thành cái dạng gì nữa, Trần Hảo Tùng không dám suy nghĩ thêm.

- Tên Bạch Hạo này ác độc đã đến cực hạn. Làm sao hắn lại còn sống kia chứ!

Trần Hảo Tùng điên lên, trong lòng gào thét chửi bới.

Kế này nào chỉ là độc kế, đây căn bản là xét nhà liên tua bất tận. Không phải là Bạch Tiểu Thuần một người xét nhà, mà chính những con cái nối dõi bên trong các gia tộc quyền quý "xét nhà" lẫn nhau. Đây chẳng khác gì Bạch Tiểu Thuần đưa một con dao nhỏ để cho các đứa con của vợ kế, những người không phải là dòng chính, vung dao mổ bụng chính gia tộc mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1149: Chúng Ân Lệnh

Càng ghê tởm hơn nữa chính là kế này lại khiến cho các gia tộc quyền quý sẽ sinh mầm nội loạn, khiến cho người nắm quyền phải u đầu bể trán, trái không được mà phải cũng chẳng được. Dù gì đi nữa, những con cháu nối dõi kia đều là huyết mạch của bọn hắn. Thứ nội loạn này không cách gì giải quyết được, trừ phi bọn hắn tự mình giết sạch toàn bộ huyết mạch.

Ngoài ra, kế này cũng khiến dòng chính không còn xứng đáng là người thừa kế nữa. Trước đây, dòng chính nắm giữ phần lớn tài sản thừa kế, dòng thứ không thể so sánh được. Tài phú cao, quyền lực cũng sẽ cao, nhờ vậy mà dòng chính giữ được uy quyền. Bây giờ, tất cả mọi người đều được phân chia bình đẳng, người thừa kế cũng vậy, dòng chính cũng vậy, dòng thứ cũng như vậy... Gia sản cùng tư nguyên đều được chia như nhau. Vậy thì dòng chính có khác gì dòng thứ.

Dòng thứ tất nhiên sẽ cuồng hỉ, nhưng đối với dòng chính thì đây là tai họa to lớn sẽ trực tiếp phá hủy tương lai của bọn hắn. Có thể tưởng tượng được, đối với kế sách này của Bạch Tiểu Thuần, dòng chính sẽ hận đến thế nào, e rằng mối hận đó còn mãnh liệt hơn vô số lần so với cái hận khắc cốt minh tâm.

Đối với những người nắm quyền, bọn họ càng giống như rơi vào hầm băng. Bọn hắn vất vả khổ cực tích lũy tài sản cả đời, bây giờ bị phân chia như vậy thì gia tộc bị phân liệt, làm thế nào có thể khiến gia tộc vĩnh viễn huy hoàng. Hơn nữa, gia tộc mình sụp đổ mà bọn hắn chỉ có thể thể trơ mắt nhìn người làm thừa kế phải tranh đấu với toàn bộ con cháu nối dõi khác thì làm sao mà không hận Bạch Tiểu Thuần. Nói rằng hận ngập trời, hận muốn ăn tươi uống máu e còn chưa đủ.

Lúc trước, Bạch Tiểu Thuần vung đao cũng chỉ chém một người nào đó, đám người còn lại cảm nhận mối nguy hiểm mà muốn diệt đi. Nhưng bây giờ Bạch Tiểu Thuần vung đao lại chém tất cả mọi người.

- Tên này đúng là chó điên!

vị Thiên Công râu đẹp trong lòng cũng lạnh giá, thân thể run lên. Tuy hắn trung thành với Đại Thiên Sư nhưng cũng cảm thấy kế sách này quá tàn nhẫn, tên Bạch Hạo trước mắt thật đáng sợ.

- Đại Thiên Sư, việc này hoàn toàn không nên làm!

Nghĩ tới đây, hắn lập tức hướng về Đại Thiên Sư ôm quyền cúi đầu.

Đại Thiên Sư ngồi trên ghế, hô hấp lão xuất hiện một tia bất ổn hiếm thấy, lão nhìn Bạch Tiểu Thuần, hai mắt lộ quang mang mãnh liệt đến cực hạn.

Chuyện này thật sự là quá ngoài dự liệu của lão. Vô luận thế nào lão cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần lại có kế sách này. Đây đúng là trước trước sau sau đều cực kỳ chặc chẽ, đối với chính mình mà nói, hầu như không có bất kỳ một chỗ xấu, còn chỗ tốt thì to lớn... không cách gì hình dung. Đây quả thực là dương mưu hiển hách vì chính mình mà đo ni đóng giày để nghĩ ra.

Mặc dù kế này không trực tiếp giải quyết được vấn đề quân phí khổng lồ, nhưng nó còn hay hơn. Nó đúng là trực chỉ bản nguyên của vấn đề, làm đứt gãy ngọn nguồn tham tiền của toàn triều văn võ. Cho dù bọn họ có tham lam gom góp thì cũng phải chia đều ra, bên có lợi vẫn chính là thực lực của Khôi Hoàng toàn triều. Những người có lợi lại càng cảm tạ ân đức mà ủng hộ lão, bởi vì ủng hộ lão cũng là bảo vệ chính họ. Đồng thời, đây cũng là một kế sách vĩnh cửu để phòng ngừa một gia tộc trở nên quá cường đại, làm ảnh hưởng đến địa vị của lão.

Mắt Đại Thiên Sư sáng ngời. Lúc trước lão sở dĩ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần giá trị không lớn, chính là vì lão đã hoàn toàn uy hiếp cả triều văn

võ, đến cả Khôi Hoàng cũng phải bế quan. Quyền thế của lão đã lại đạt tới đỉnh phong.

Khi Bạch Tiểu Thuần xét nhà và đưa tới các tài phú kia, lão tất nhiên cũng nhìn ra suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, nhưng trong lòng cũng bị các tài phú kia lờ mờ dẫn dụ. Lão hiểu rằng nội tình của các gia tộc thật sự hơi quá mạnh. Tuy nhiên, Đại Thiên Sư cũng minh bạch rằng, trừ khi có tình huống cực đoan, nếu mình ra tay diệt mười tám Thiên Hầu mong uy hiếp Man Hoang, nói không chừng có thể khiến cho mọi người xa lánh. Vì vậy lão không thể không dừng lại, cũng đang dự định đưa Bạch Tiểu Thuần ra chịu báng để làm giảm sự phẫn nộ của mọi người.

Nhưng hôm nay, Bạch Tiểu Thuần lại cho ra kế sách này. Thật sự là quá hoàn mỹ! Hoàn mỹ đến mức lão không cần phải trả giá chút mạo hiểm nào, vẫn có thể không đánh mà thắng khiến tất cả gia tộc quyền quý phân hóa tan vỡ. Hơn nữa, kế này cũng rất khó khiến mọi người xa lánh bởi vì sẽ có rất nhiều người được hưởng lợi từ việc thực thi kế sách này. Như Bạch Tiểu Thuần đã nói, những người có lợi nhất định sẽ cảm kích và ủng hộ lão, bởi vì ủng hộ lão cũng là bảo vệ quyền lợi của họ.

Dù cho có tình huống cực đoan cá biệt thì Đại Thiên Sư cũng tin tưởng mình có thể hóa giải.

Nghĩ tới đây, Đại Thiên Sư nhìn Bạch Tiểu Thuần mà trong lòng vô cùng tán thưởng. Lão nghĩ lại suy nghĩ ăn cháo đá bát của mình, cảm thấy rất là không ổn. Lúc này đây, lão thấy Bạch Tiểu Thuần đúng là một nhân tài khó kiếm được. Vừa có thể thay mình giết chóc, vừa có thể làm việc lại có thể bày mưu tính kế.

Lão không nhịn được phải bật cười ha hả, không hề che giấu sự cuồng hỉ. Tiếng cười kia truyền vào tai Trần Hảo Tùng và vị mỹ nhiêm Thiên Công kia liền khiến tâm thần hai người kinh hãi.

- Đại Thiên Sư, việc này không thể a!

- Kính xin Đại Thiên Sư nghĩ lại!

Còn Bạch Tiểu Thuần, sau khi nói xong hắn cũng không nhìn Trần Hảo Tùng và mỹ nhiêm Thiên Công, ánh mắt hắn thủy chung nhìn Đại Thiên Sư. Khi thấy được sự tán thưởng của Đại Thiên Sư, nghe được tiếng cười của Đại Thiên Sư, hắn rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

Hắn biết rằng, lúc này đây... mình đã hóa giải được mối nguy cơ, đồng thời, không chỉ lấy lại được tín nhiệm mà còn thậm chí có được quyền hành vượt xa lúc trước.

Tuy nhiên trong lòng hắn lại không chút hưng phấn hay kích động mà càng thêm lạnh lẽo, sát khí ở hai mắt càng đậm thêm.

- Hạo nhi, ráng chịu đựng...

- Phúc xuống chúng sinh, ân trải thiên hạ! Tất cả gia tộc trong hoang triều, chẳng phân biệt trưởng thứ đều được kế thừa gia sản. Nếu gọi đây là Chúng Ân lệnh (luật lệnh vì ân phúc của muôn người) cũng không quá đáng chút nào.

Đại Thiên Sư cười lớn, căn bản là không có để ý tới Trần Hảo Tùng và mỹ nhiêm Thiên Công, hướng về Bạch Tiểu Thuần cười nói.

- Việc này đối với Khôi Hoàng triều ta có chỗ tốt quá lớn. Lão phu thân là Đại Thiên Sư cũng ủng hộ. Bắt đầu thực thi từ Thiên Sư phủ ta, sau đó mở rộng toàn bộ hoàng triều, vô luận là Thiên Hầu, Thiên Công, thậm chí Thiên Vương đều phải như thế.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1150: Thi Khôi Giáp Bạc (Thượng)

Đại Thiên Sư cười ha ha, tiếng cười càng lúc càng cao, thậm chí lão cũng đã đứng dậy khỏi ghế.

- Bạch Hạo nghe chỉ!

Đại Thiên Sư vung tay.

- Thần xin nghe chỉ!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, thanh âm vô cùng kiên định.

- Đồng ý cho Giám Sát sứ ngươi, từ nay về sau chấp chưởng năm nghìn quân. Chịu trách nhiệm thúc đẩy việc chấp hành Chúng Ân lệnh, lui ra đi!

Đại Thiên Sư nói xong, tay áo hất lên, lập tức thân ảnh Bạch Tiểu Thuần và Trần Hảo Tùng liền mơ hồ đi, biến mất khỏi Thiên Sư điện.

Trong điện lúc này chỉ còn vị mỹ nhiêm Thiên Công, hắn cau mày, trong lòng đắng chát thở dài biết rõ việc này đã vô pháp cải biến, thật sự là kế sách của Bạch Tiểu Thuần kế quá mức thích hợp với Đại Thiên Sư.

Hắn thầm than rồi tiến lên vài bước, lần nữa ôm quyền.

- Đại Thiên Sư, kẻ này không nên giữ lại. Hắn chính là một thanh độc đao, lục thân không nhận, tàn nhẫn kinh người, trước thì gây biến cố ở Tế Tổ, giờ lại chia cắt quyền quý. Đến tôi mà cũng phải sinh hận trong lòng. Thật sự là quá độc ác!

- Huống hồ thân phận của kẻ này rất đáng nghi, có rất nhiều khả năng chính là tên... Bạch Tiểu Thuần kia. Dụng tâm của hắn vô cùng ác độc.

Mỹ nhiêm Thiên Công cất lời rất quả quyết, thật sự là hắn cảm thấy sợ hãi kế sách của Bạch Tiểu Thuần.

- Những con cháu dòng thứ vốn không có quyền thừa kế nhất định sẽ cuồng hỉ cảm ơn nhưng những con cháu dòng chính luôn cao cao tại thượng lại là những người chịu thương tổn. Những người con cháu dòng chính này lại chính là những người có đụng chạm với Bạch Hạo nhiều nhất. Đây chính là hắn mượn đao giết người.

- Nào phải chỉ là mượn đao giết người, hắn rõ ràng là đang điên cuồng muốn tìm lại hồn bộc của hắn.

Đại Thiên Sư mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ thâm sâu.

- Hồn bộc?

Mỹ nhiêm Thiên Công sững sờ.

- Khi nãy có người đã bắt đi hồn bộc của hắn. Người ra tay hiểu rất rõ tập tính của lão phu, im hơi lặng tiếng đã đem hồn bộc của Bạch Hạo bắt đi mà gần như không để lại chút dấu vết nào, đến ta khi phát hiện cũng đã chậm một chút.

Đại Thiên Sư nhàn nhạt mở miệng, vị mỹ nhiêm Thiên Công nghe thế thì lắp bắp kinh hãi.

- Ngươi đi điều tra thử xem việc này là do ai làm.

Đại Thiên Sư hiểu rõ, những người kia chỉ biết đến bản thân sẽ không xuất đầu vì Bạch Hạo. Trên thực tế, trước lúc Bạch Tiểu Thuần đưa ra kế này, thật sự hắn đã có tính toán như vậy, nhưng trước mắt, hắn đã có chút do dự.

- Có thể ở trong Khôi Hoàng Thành làm ra việc này thì chỉ sợ chính là một trong bốn vị kia đã ra tay. Việc này ty chức sẽ lập tức đi thăm dò!

Mỹ nhiêm Thiên Công chần chừ một chút, lại nói:

- Bất quá, Bạch Hạo kia kế sách quá độc ác. Kẻ này không thể giữ được!

- Ngươi nhìn một mà không thấy hai. Cự Quỷ Vương chỉ có một cô con gái, kế này đối với Cự Quỷ Vương mà nói không hề có chút ảnh hưởng. Có thể nghĩ ra kế sách như vậy mà còn chiếu cố đến Cự Quỷ Vương, từ đó có thể thấy kẻ này là người biết báo ân.

Nếu như hắn không phải là người biết báo ân, thì ta còn không dám dùng hắn. Nhưng hắn lại hiểu rõ đạo lý có ơn tất báo, thì Cự Quỷ Vương có thể cho hắn bao nhiêu, lão phu cũng có thể cho hắn gấp bội!

Đại Thiên Sư mỉm cười, thần tình đầy vẻ cơ trí.

- Hắn theo Cự Quỷ Vương thì tiền đồ có hạn, nhưng theo lão phu thì tiền đồ vô lượng!

- Hắn thật sự là một thanh độc đao, nhưng quan trọng là chuôi đao nắm trong tay ai. Cự Quỷ Vương không có tư cách này, toàn bộ Man Hoang chỉ có lão phu mới có tư cách đó.

- Chẳng phải Cự Quỷ Vương cho hắn Chu Tử Mạch sao. Hắn thích Trần Mạn Dao, nếu như hắn có thể thúc đẩy chuyện lần này một cách suôn sẻ thì lão phu có thể đem Mạn Dao ban thưởng cho hắn, thậm chí còn thu hắn làm nghĩa tử!

Đại Thiên Sư ngẩng đầu, thanh âm không vang dội nhưng lại có khí phách đầy uy nghiêm, khiến vị mỹ nhiêm Thiên Công không phản bác nửa lời, chỉ biết cúi đầu đồng ý.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện bên ngoài hoàng cung. Sắc mặt của hắn đầy âm lãnh, ánh mắt lộ ra hàn mang, sát khí tràn ngập toàn

thân. Dường như sự điên cuồng của hắn đã ngưng tụ đến cực hạn, tùy thời có thể bạo phát giết người.

Hắn khẽ động ý niệm một cái, lập tức đại quân thi khôi gào thét xông đến, Chu Nhất Tinh cũng run như cầy sấy bước theo, cùng mọi người đi thẳng về Giám Sát Phủ.

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, trong thoáng chốc đã mang theo ba nghìn thi khôi về tới Giám Sát Phủ. Hắn không hạ xuống đất mà lơ lửng giữa không trung, lấy ra lệnh bài Giám Sát Phủ. Thần thức của hắn dung nhập vào trong lệnh bài, hai mắt lộ ra quang mang kỳ dị, trong đầu bỗng hiện lên một loạt hình ảnh.

Trong những tấm hình đó, dưới lòng đất Giám Sát Phủ có hơn chín vạn cái quan tài đang tỏa ra khí tức âm lãnh, như đang chờ đợi Bạch Tiểu Thuần triệu hoán.

Thần thức của Bạch Tiểu Thuần lập tức quét ngang, lướt qua chín vạn cái quan tài rồi điểm ra hai nghìn cái, rồi nói ra hai tiếng.

- Thức tỉnh!

Rầm rầm rầm oanh!

Âm thanh cực lớn, long trời lở đất, khiến trời xanh biến sắc, đại địa run rẩy. Hồn Tu trong Khôi Hoàng thành cư trú ở phụ cận đều cảm nhận được chấn động khủng bố truyền từ Giám Sát Phủ.

- Giám Sát Phủ lại xảy ra chuyện gì vậy?

- Chỗ đó... chỗ đó nổi lên mây đen!

- Trời ạ. Rõ ràng lại xuất hiện thêm quan tài, sao có thể chứ. Chẳng phải hiện tại đang loan truyền việc tên Bạch Hạo này đang lâm nguy sao!

Bốn phía truyền đến thanh âm kinh hô. Không ít người sau khi bay lên đều thấy được phía Giám Sát Phủ lúc này cuồn cuộn mây đen, sát khí

ngập trời.

Mặt đất không ngừng chấn động, từng kiện quan tài đều phá vỡ mặt đất mà lao lên, một ít rơi trên mặt đất, nhưng phần lớn đều phiêu phù trên không trung Giám Sát Phủ, khiến những người nhìn thấy đều giật mình kinh hãi.

Trọn vẹn hai nghìn quan tài bộc phát khí thế động trời. Nhưng còn không chấm dứt, rất nhanh sau đó, một ít quan tài trực tiếp sụp đổ, vô số thi thể mặc hắc giáp chậm rãi đi ra.

Nhất là trong hai nghìn cái quan tài có năm cái cực kỳ đặc thù, toàn thân chẳng những có hoa văn phức tạp mà một cái cuối cùng không phải mang màu đồng xanh mà là màu bạc.

Trong một tiếng nổ vang, từ bốn quan tài mang hoa văn phức tạp đi ra bốn thi thể khôi ngô, cao lớn, tỏa ra khí tức nửa bước Thiên Nhân.

Mà kinh người nhất là từ trong quan tài màu bạc đi ra một người trung niên hồn tu mặc giáp bạc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1151: Thi Khôi Giáp Bạc (Hạ)

Mặt mày người này cũng bình thường thân thể cũng lạnh lẽo nhưng khi hắn mở mắt thì bầu trời liền xuất hiện sấm vang chớp giật. Một cỗ chấn động Thiên Nhân từ người hắn bộc phát ra, thậm chí lệnh bài trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng rung lên vài cái, làm như lệnh bài phát hiện được ý nghĩ kiêu ngạo bất tuân từ đại hán truyền đến.

Khi đại hán giáp bạc bộc phát chấn động Thiên Nhân, sát khí trong người hắn cũng tràn ra rất đậm đặc, chỉ với lực lượng của một mình hắn đã khiến năm nghìn thi khôi xung quanh đều run rẩy giống như không thể chịu đựng được.

Lúc này, hắc giáp thi khôi vốn vẫn ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ngẩng đầu. Trong mắt thi khôi này lộ ra tia sáng kỳ dị, trên người hắn cũng bạo phát ra chấn động có thể so với Thiên Nhân. Chấn động nổ vang trời miễn cưỡng đối chọi với giáp bạc đại hán.

Cảnh tượng này khiến toàn bộ những người chứng kiến xung quanh đều phải hấp khí, ai cũng biến sắc triệt để.

- Trời ạ, hai bộ thi khôi Thiên Nhân, chín bộ nửa bước Thiên Nhân, gần năm nghìn hắc giáp đại quân!

- Chết tiệt, lúc trước ai nói Bạch Hạo khó bảo toàn bản thân. Đúng là bịa đặt! Hắn chẳng những không gặp nguy hiểm mà quyền thế lại càng thêm ngập trời a!

- Đây đã là ngang bằng với trình độ của Giám Sát sứ Hắc Minh lúc trước. Năm nghìn thi khôi a...

- Cỗ lực lượng này xem như đã gần với Tứ Đại Thiên Vương và Đại Thiên Sư rồi. Có thể nói, trong Man Hoang, Bạch Hạo hiện chính là người đệ nhất ở dưới Bán Thần a!

Mọi người đều vội vã lấy ngọc giản ra, nhanh chóng truyền tin đi. Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung phía trên Giám Sát phủ nhìn xem cảnh hai đại thi khôi đối chọi gay gắt với nhau, ánh mắt hắn càng lúc càng lạnh như băng. Hắn nhìn ra đại hán giáp bạc không muốn bị mình đem ra sử dụng, nếu là lúc khác, hắn có lẽ còn có tâm tình mà trêu chọc vài câu để đại hán này khuất phục, cùng lắm thì dùng lệnh bài trấn áp.

Nhưng bây giờ, tâm tình Bạch Tiểu Thuần đang bị áp lực đang điên cuồng mãnh liệt nên trước với sự bướng bỉnh của đại hán hắn liền nổi giận, hai mắt lộ rõ hàn ý. Hắc giơ tay phải chỉ tới đại hán giáp bạc.

Lập tức, hắc giáp Thiên Nhân bên cạnh hắn liền lao tới, chín bộ hắc giáp nửa bước Thiên Nhân xung quanh cũng lập tức tràn ngập sát khí xông đến đại hán giáp bạc. Chưa hết, năm nghìn thi không cũng đồng ngẩng đầu gào rú, toàn bộ nhào tới, ra tay không chút lưu tình.

Sấm sét chấn động thiên địa, với năm nghìn thi khôi ra tay, giáp bạc đại hán cho dù là Thiên Nhân cũng không chịu nổi. Sau khi chống cự được một nén nhang thời gian, cùng với một tiếng nổ vang, thân thể hắn bị đánh văng xuống mặt đất. Khí tức chấn động của đại hán giáp bạc thật là lớn, có vẻ như vẫn còn chưa phục, nhưng khi thấy hắc giáp cùng toàn bộ thi khôi lại đang ngưng tụ thần thông chuẩn bị đánh nữa thì hắn vội lộ ra ý thần phục.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới hất tay, không để ý đến những thi khôi này nữa. Thân ảnh hắn nhoáng lên đã xuất hiện bên trong mật thất, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại. Hắn đang chờ đợi Chúng Ân lệnh được ban bố.

Hắn tin tưởng, chỉ cần tối đa mấy canh giờ là Chúng Ân lệnh... sẽ được truyền khắp toàn thành quét ngang toàn bộ Man Hoang đến tất cả

các gia tộc quyền quý!

Mà giờ khắc, chuyện Bạch Tiểu Thuần có được thêm hai nghìn thi khôi nữa đã được truyền ra ngoài, trong phúc chốc, toàn bộ quyền quý trong Khôi Hoàng thành đều nghe tin, cả đám liền thần sắc đại biến.

- Không thể nào! Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao lại như thế?

- Chẳng những hắn không gặp nguy hiểm mà khí thế lại càng bay cao hơn. Chuyện này nhất định có vấn đề.

- Ta cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

- Có chuyện lớn rồi!

- Hà Mã

Chuyện Giám sát phủ xuất hiện thêm hắc giáp thi khôi khiến vô số người chú ý, tất cả đều tâm thần chấn động, nhất là những quyền quý kia, càng kinh ngạc vô cùng.

- Không thể nào...

- Bạch Hạo hắn phải mắc kẹt trong vũng bùn, không thể rút ra!

- Biện pháp duy nhất chính là hắn phải từ nhiệm chức Giám Sát sứ… nhưng bây giờ hắn chẳng những không gặp chuyện gì lại còn tăng thêm quyền thế!

Khôi Hoàng thành giờ khắc này, vì chuyện tình ở Giám Sát phủ mà tất cả quyền quý đều phát động thủ đoạn để tìm hiểu nguyên nhân. Nhất là những người cầm quyền ở các gia tộc đã tham dự việc bắt Bạch Hạo hồn, bọn họ càng chấn động mãnh liệt.

Trong lòng bọn họ mơ hồ cảm thấy có gì đó không phải, nhưng nghĩ mãi cũng không ra đáp án. Tuy vậy, bọn họ cũng không dám hành động

thiếu suy nghĩ, vì thế chỉ có thể suy đoán và yên lặng chờ đợi. Tin tưởng rằng, rất nhanh thôi, mọi thứ đều sẽ được phơi bày.

Trong khi đó, những thiên kiêu từng có mâu thuẫn với Bạch Tiểu Thuần đều cũng đang nghiến răng nghiến lợi, rõ ràng là rất bực dọc chuyện Bạch Tiểu Thuần vẫn bình an vô sự.

- Vì cái quái gì mà hắn còn chưa chết?!

- Tên Bạch Hạo này nhất định là đang hư trương thanh thế.

Những thiên kiêu hồn tu này hầu như đều thuộc dòng chính trong mỗi gia tộc, chúng được trưởng bối trong tộc chỉ định là người thừa kế. Thường ngày, phần lớn tài nguyên trong tộc được phân phát cho chúng, vì thế tu vi của bọn chúng mới có thể đạt đến mức độ bây giờ.

Trong gia tộc chúng cũng có khá nhiều anh chị em hoặc không thuộc dòng chính nhưng hoặc thuộc dòng chính nhưng không phải là người được chỉ định làm người thừa kế. So với các thiên kiêu, các huynh đệ này bị kém cạnh không ít, vô luận là tu vi hay tài nguyên đều cách biệt rất lớn.

Dù vậy, bọn họ cũng là con cháu nối dõi nên nếu so với các hồn tu khác thì họ vẫn là cao cao tại thượng. Chỉ là những huynh đệ này thường phải quay xung quanh những người được chỉ định là thừa kế. Chỉ như vậy thì bọn mới có thể kiếm thêm được tài nguyên.

Toàn bộ gia tộc quyền quý trong Man Hoang đều đã được truyền đời như vậy. Dù rằng thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài người phản tộc nhưng kết cục đều cực kỳ thê thảm.

Giờ phút này, bên trong Triệu gia, Triệu Đông Sơn dùng một quyền đánh đổ một cây đại thụ trong sân. Mảnh vỡ văng tứ tung, không ít trong đó bắn trúng người những tộc nhân khác. Tuy nhiên, bọn họ chẳng dám né tranh, chỉ đứng yên tại chỗ chịu trận.

Không ít người trong này chính là anh chị em của Triệu Đông Sơn, phần lớn khác lại là dòng thứ. Ở bên ngoài, bọn người này đều phong quang vô hạn, nhưng khi về trong tộc, trước mặg người thừa kế là Triệu Đông Sơn thì bọn chúng chỉ có thể cúi đầu nịnh nọt.

Triệu Đông Sơn sắc mặt âm trầm vô cùng, trong mắt lộ vẻ không cam lòng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1152: Ban Hành Ân Lệnh

- Bạch Hạo!

Hắn nghiến răng nghiến lợi. Đối với Bạch Hạo, hắn vừa kiêng kỵ vừa căm ghét. Từ ngày Bạch Hạo xuất hiện, hắn đã bị Bạch Hạo dẫm nát dưới chân, một đừng dẫm từ Luyện Hồn hồ dẫm vào đến Khôi Hoàng thành. Nhất là mấy tháng trước, Bạch Hạo còn đến tận nhà ép hắn phải dùng lễ vãn bối để tham bái. Nỗi nhục này càng khiến Triệu Đông Sơn căm hận đến vĩnh hằng.

Lúc này trong lòng hắn đang dậy lên sát cơ mãnh liệt nhưng hắn cũng chỉ có thể cố đè sát cơ xuống. Trước khi Bạch Tiểu Thuần thất thế, hắn không dám để lộ ra. Kết cục của Lý Thiên Thắng làm cho hắn cảm thấy rất áp lực.

- Ta không tin ngươi sẽ có thể đắc thế mãi được.

Tâm tình Triệu Đông Sơn thật sự không tốt. Hắn phất tay áo, quét mắt nhìn các huynh đệ trong gia tộc. Tính hắn vốn nóng nảy, hơn nữa lại là người thừa kế cho nên luôn luôn bá đạo đối với những người cùng thế hệ trong gia tộc. Lúc này, hắn gằng giọng.

- Tất cả các ngươi cùng tiến lên, đánh một trận với ta!

Hắn nói xong thì bước nhoáng tới một thanh niên trước mặt. Thanh niên này chính là đệ đệ của Triệu Đông Sơn. Thấy Triệu Đông Sơn tiến đánh thì hắn biến sắc nhưng không dám cự tuyệt, vội vã ra tay kháng cự, nhưng làm thế nào hắn có thể là đối thủ của Triệu Đông Sơn. Một tiếng nổ vang lên, thanh niên phun ra máu tươi, vội vã rút lui lại.

Các tộc nhân xung quanh, ai cũng đều biến sắc nhưng vẫn cắn răng bước tới, thanh âm bang bang không ngừng vang lên. Phút chốc sau, hơn mười người Triệu gia đều thổ huyết bị hất ra xa.

- Một đám rác rưởi!

Triệu Đông Sơn bực bội. Lời của hắn khiến những tộc nhân kia phải phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể lau máu, sắc mặt trắng bệch, cưỡng ép chính mình ẩn nhẫn xuống.

Bọn họ chỉ có thể ẩn nhẫn! Mặc dù tính cách thô bạo nhưng Triệu Đông Sơn cũng hiểu được điểm này nên không thèm để ý! Hắn là người thừa kế, là Thiên Hầu đời sau, kể cả những tộc nhân khác có oán có giận cũng phải cúi đầu lấy lòng mình, cũng không thể phản bội gia tộc.

Triệu Đông Sơn hừ lạnh một tiếng, hắn đang muốn tiếp tục ra tay để trút đi phiền muộn trong lòng, bỗng nhiên trên không có một lão già đang vội vàng bay đến. Hắn là một người hầu trong Triệu gia, hiện tại vẻ mặt hắn kinh hoảng, hô hấp dồn dập, bộ dạng mất hồn mất vía giống như vừa trải qua sự việc kinh khủng nào đó.

Hắn một đường bay tới muốn lướt qua chỗ Triệu Đông Sơn để đến tháp Thiên Hầu. Thấy vậy Triệu Đông Sơn nhướng mày quát.

- Tôn Phúc, ngươi vội vội vàng vàng như vậy còn ra thể thống gì!

Lão già vẫn bay đi giống như không nghe thấy khiến Triệu Đông Sơn cảm thấy tức giận, tay phải hắn vung lên, cách không oanh kích khiến gã người hầu kia toàn thân chấn động đến miệng tràn máu tươi, không thể tiếp tục tiến lên. Đến lúc này lão già mới như tỉnh lại, nhìn thấy sắc mặt âm lãnh của Triệu Đông Sơn thì vội vàng nói với âm thanh run rẩy.

- Thiếu chủ, đã xảy ra chuyện lớn!!

- Bên ngoài đang đồn đại... Đại Thiên Sư sắp truyền pháp chỉ, ban bố Chúng Ân Lệnh, nội dung chính là... phân chia bình quân tất cả tài

nguyên và tài phú của gia tộc cho toàn bộ con nối dõi, bất kể là dòng thứ hay dòng chính! Chỉ cần mang trong mình huyết mạch của gia tộc, tất cả đều đối xử như nhau!!

- Ngươi nói cái gì!

Triệu Đông Sơn cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh, thân thể chấn động. Hắn không thể tin được, cảm thấy những gì mình vừa nghe vô cùng vớ vẩn. Triệu Đông Sơn vội tóm lấy lão già kia rồi hét lớn.

- Không phải ta nói, bên ngoài đều đang đồn đại...

Lão giả run rẩy nói. Đúng lúc này, tiếng chuông ngân đột nhiên truyền ra từ phía Hoàng cung, âm thanh vang vọng khắp toàn bộ Khôi Hoàng thành.

Tiếng chuông này mỗi lần vang lên là dấu hiệu có chuyện đại sự sắp xảy ra!

Khi tiếng chuông còn chưa dứt, một giọng nói nghiêm nghị vang lên từ không trung, truyền đi khắp toàn thành!

- Thủy Tổ Khôi Hoàng, khai sáng Khôi Hoàng triều, truyền lệnh...

- Chúng sinh bình đẳng, đối xử như nhau...

- Từ hôm nay trở đi, Hoàng Triều từ trên xuống dưới, tất cả con nối dõi của gia tộc, dù thuộc dòng thứ hay dòng chính đều được hưởng dụng tài nguyên và quyền thừa kế như nhau!

- Tất cả để mở ra thời đại hoàng kim cho Khôi Hoàng Triều!

Âm thanh này vô cùng trang nghiêm, thế nhưng nội dung lại làm cho tất cả những người nghe được đều sửng sốt. Hô hấp của Triệu Đông Sơn trở nên dồn dập, thân thể run rẩy, mắt mở lớn như không dám tin. Hắn cảm thấy toàn bộ mọi thứ xung quanh thoáng chốc trở nên đen kịt, càng là hoảng hốt khi nhìn về đám huynh đệ tỷ muội của mình.

Hắn nhìn thấy trong ánh mắt họ, vốn là ảm đạm và cam chịu, hiện tại lại hiện ra thứ mà hắn vô cùng quen thuộc, đó là... Dã tâm!

- Việc này là không thể, không có khả năng...

Triệu Đông Sơn run rẩy thì thào. Giờ phút này vô số gia tộc trong Khôi Hoàng Thành đều trở nên tĩnh mịch, còn những vị Thiên Hầu như bị sét đánh, vẻ mặt tỏ ra không thể tin nổi đây lại là sự thật.

- Chúng Ân Lệnh này sẽ lật đổ Hoàng Triều!!

- Việc này thật sự là hết sức vớ vẩn, Đại Thiên Sư muốn làm gì!!

- Đáng chết, đáng chết, đây là chủ ý của ai? Chúng Ân Lệnh này khiến ta cảm thấy tương tự như độc kế ở lễ tế tổ!!

Toàn bộ Khôi Hoàng Thành trở nên sôi trào, vô số lời chỉ trích lập tức phát ra vang trời. Ngay lúc đó, Đại Thiên Sư phát ra khí tức Bán thần uy nghiêm từ trong hoàng cung, trấn áp toàn thành.

Đồng thời khí tức của năm vị Thiên Công cũng bạo phát trong chớp mắt, phụ trợ Đại Thiên Sư chấn nhiếp toàn thành...

Cùng thời điểm này, trong mật thất Giám sát phủ, Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu lộ ra băng hàn và điên cuồng, hắn trực tiếp bước một bước đã xuất hiện giữa không trung Giám sát phủ.

- Tất cả thi khôi nghe lệnh, đi theo Bạch mỗ... Giám sát việc thi hành Chúng Ân Lệnh!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, lập tức âm thanh ầm ầm vang lên trong Giám sát phủ. Tất cả năm nghìn thi khôi lao ra tập hợp, bay theo phía sau Bạch Tiểu Thuần, sát khí phát ra rung chuyển cả trời đất.

- Trước tiên bắt đầu từ gia tộc của các Thiên Hầu!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên sự lạnh lẽo, hắn dẫn đầu bay về phía trước, mục tiêu thứ nhất, chính là... Triệu Gia!

Gia tộc quyền quý trong Khôi Hoàng Thành lúc này đã triệt để chấn động. Cho dù có Đại Thiên Sư cùng năm vị Thiên Công trấn áp nhưng vẫn có Thiên Hầu cùng Thiên Công khác bay ra từ trong gia tộc, đi thẳng đến hoàng cung, muốn bái kiến Đại Thiên Sư.

Chúng Ân Lệnh này khiến mọi người cảm nhận rõ được ý đồ độc ác. Bọn hắn cũng hiểu rõ được sự đáng sợ của Chúng Ân Lệnh này, thậm chí còn hiểu lệnh này không được phép kéo dài, một khi kéo dài thì sẽ để lại hậu quả không cách nào tưởng tượng được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1153: Bạch Hạo Này Điên Rồi

Nhưng ngay lúc những Thiên Hầu cùng Thiên Công liên hợp cùng một chỗ để đến hoàng cung, thì Bạch Tiểu Thuần đã mang theo đại quân thi khôi, giống như mãnh hổ lao ra, một đường thẳng tiến tới Triệu gia.

Bạch Tiểu Thuần trong trạng thái điên cuồng đã triển khai tốc độ đến cực hạn. Không bao lâu sau, hắn đã mang theo năm nghìn thi khôi, tỏa ra vòng xoáy sát khí màu đen long trời lở đất, hàng lâm đến Triệu gia.

Triệu gia lúc này nhìn như yên ổn, nhưng thực tế những tộc nhân dòng thứ cùng một số tộc nhân dòng chính không nắm quyền đều đang cực kỳ hồi hộp. Dưới pháp chỉ gây chấn động của Đại Thiên Sư, những dã tâm mà có lẽ cả đời không thể hiển lộ của bọn họ nay cũng đang rục rịch trỗi dậy.

Người người ngang hàng, ai cũng được chia đều.

Hết thảy điều này đều vô cùng tốt đẹp, khiến hô hấp ai nấy đều dồn dập hẳn lên. Người duy nhất tức giận đến run rẩy chính là Triệu Đông Sơn, trong mắt hắn, đó đều là tài sản do hắn kế thừa, nhưng lúc này lại vì một pháp lệnh của Đại Thiên Sư mà phải chia đều cho tất cả mọi người.

Điều này khiến hắn nổi giận, nhưng hắn lại không dám phản kháng Đại Thiên Sư, chỉ có thể đặt sự kỳ vọng lên phụ thân đang cùng các vị Thiên Hầu khác tiến tới hoàng cung.

- Đây nào phải là Chúng Ân Lệnh gì, rõ ràng là chính là lệnh xét nhà!

Triệu Đông Sơn nghiến răng nghiến lợi, nhìn về phía những tộc nhân dòng thứ cùng một ít tộc nhân dòng chính bằng ánh mắt tràn ngập sát ý.

Ngay lúc nội tâm của tộc nhân Triệu gia còn đang rục rịch, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện. Hắn đứng giữa không trung, sắc mặt âm lãnh, đôi mắt chứa đầy hàn ý, nội tâm cực kỳ điên cuồng đồng thời nỗi lo lắng trong lòng ngày càng tăng thêm. Năm nghìn thi khôi bên cạnh hình thành vòng xoáy sát khí oanh động tám phương, khiến tất cả tộc nhân Triệu gia sau khi nhìn thấy đều kinh hãi trong lòng. Nhưng có không ít người lại có chút mong chờ đối với sự xuất hiện của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lần này đến cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt. Triệu Đông Sơn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thì biến sắc, đang muốn mở miệng thì thanh âm lạnh như băng của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên truyền khắp toàn bộ Triệu gia.

- Đại Thiên Sư có chỉ, bắt đầu từ hôm nay, hoàng triều ban bố Chúng Ân Lệnh, toàn bộ vương thần đều phải chấp hành... Mà Bạch mỗ thân là Giám Sát Sứ, được lệnh của Đại Thiên Sư, giám sát toàn bộ các gia tộc chấp hành... Chúng Ân Lệnh!

Hắn vừa dứt lời, lập tức toàn bộ Triệu gia truyền đến vô số thanh âm hấp khí. Trong đó những người tỏ vẻ kích động thì đều là những tộc nhân dòng thứ cùng một ít tộc nhân dòng chính không nắm quyền kế thừa.

Trong ánh mắt của bọn họ lúc này đều lập lòe hào quang mãnh liệt.

Mà sắc mặt của Triệu Đông Sơn trong nháy mắt đã đại biến. Hắn mở to hai mắt, nhìn chằm chằm cào Bạch Tiểu Thuần, nghẹn ngào mở miệng.

- Là ngươi!

- Chết tiệt, là ngươi! Độc kế này chính là do ngươi nghĩ ra, vì vậy mới có thể ở dưới trướng Đại Thiên Sư lấy lại được quyền thế!

Triệu Đông Sơn trong thoáng chốc đã hiểu ra tất cả. Điều này không khó suy đoán, Giám Sát Phủ vừa nhấc lên gợn sóng, Chúng Ân Lệnh đã

được truyền ra, chỉ cần hơi cân nhắc là có thể hiểu rõ ràng.

- Bạch Hạo, ngươi...

Triệu Đông Sơn lập tức nổi giận, thù cũ hận mới gộp chung lại một chỗ khiến hắn lập tức bạo phát.

Nhưng hắn bạo phát rất không đúng lúc. Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần cực kỳ điên cuồng, chỉ cần hơi đụng vào hắn một cái là hắn sẽ lập tức nổ bung.

- Hừ!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên hàn mang, thân thể bước lên một bước, trong nháy mắt đã biến mất. Lúc hắn xuất hiện thì đã ở trước người Triệu Đông Sơn, tay phải của hắn nâng lên, trực tiếp đánh ra một quyền không chút chần chờ.

Một quyền này như là hắn đang trút lửa giận, sau khi đánh ra hư vô cũng rung động lắc lư, không khí bạo liệt. Triệu Đông Sơn biến sắc, lập tức ngăn cản, nhưng chiến lực của hắn thua xa Bạch Tiểu Thuần. Sau một tiếng nổ vang, Triệu Đông Sơn phun ra máu tươi, thân thể bị đánh lui hơn trăm trượng, trực tiếp đâm vào một công trình kiến trúc khiến kiến trúc đó lập tức sụp đổ.

Những tộc nhân xung quanh theo bản năng muốn xông lên ngăn cản, nhưng trong nháy mắt tất cả đều dừng lại. Bạch Tiểu Thuần cũng không thèm liếc nhìn mọi người, bước ra một bước nữa. Ngay lập tức, hắn đã xuất hiện trước kiến trúc vừa đổ nát. Triệu Đông Sơn vừa giãy giụa bò ra, thần sắc hoảng sợ, thấy Bạch Tiểu Thuần muốn đuổi theo, hắn lập tức định lui về phía sau.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần lập tức bạo phát tốc độ, trong nháy mắt đã tới trước mặt Triệu Đông Sơn. Tay phải của hắn tóm lấy cổ của Triệu Đông Sơn, giơ lên cao, dung nhập tu vi phong ấn toàn thân Triệu Đông Sơn.

- Có phải do ngươi làm hay không?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lạnh như băng, nhìn chằm chằm Triệu Đông Sơn. Trong ánh mắt băng lãnh lộ ra cuồng bạo, như muốn nhìn thấu hết thảy bí mật của Triệu Đông Sơn, khiến nội tâm Triệu Đông Sơn run rẩy, hô hấp tán loạn.

- Ngươi đang nói cái gì, người đừng xung động...

Triệu Đông Sơn mở miệng, cố giãy giụa theo bản năng. Nhưng mặc cho hắn giãy giụa thế nào cũng đều không thể nhúc nhích. Hơn nữa, khi tay phải Bạch Tiểu Thuần dùng sức, miệng hắn còn không nói lên lời, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô. Da đầu hắn run lên, Bạch Tiểu Thuần lúc này đã khiến hắn cảm nhận được quà nhiều nguy cơ sinh tử so với dĩ vãng.

- Hắn điên rồi, chết tiệt! Bạch Hạo này điên rồi!

Nội tâm Triệu Đông Sơn run rẩy, hắn chưa bao giờ cảm thấy tử vong đến gần mình như lúc này.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Triệu Đông Sơn một lúc, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền. Hắn thấy trong mắt của Triệu Đông Sơn chỉ có sợ hãi đối với tử vong, không còn thứ gì khác. Vả lại, Bạch Tiểu Thuần biết rõ, Triệu Đông Sơn này tính cách lỗ mãng, nếu đúng là do hắn làm, hoặc biết rõ một ít tin tức thì ánh mắt lúc này tuyệt đối sẽ không như vậy.

- Không phải là hắn sao...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần nôn nóng, không buông tay ra mà nghiêng đầu, nhìn về phía những tộc nhân Triệu gia. Đặc biệt là nhìn về phía những thanh niên trẻ tuổi một chút, hiển nhiên là huynh đệ tỷ muội của Triệu Đông Sơn.

- Chúng Ân Lệnh nhất định phải được thực hiện. Bạch mỗ sẽ giám sát chuyện này, đảm bảo công bằng để các ngươi đạt được một phần thuộc

về mình!

- Lệnh này sẽ tạo phúc trạch cho các tộc nhân dòng thứ cùng tộc nhân dòng chính không có quyền kế thừa. Vì vậy, nếu các ngươi không ủng hộ thì kẻ bị thiệt chính là các ngươi.

Mà muốn có được giả sản, thì ta phải biết trong nhà các ngươi, thậm chí cha của các ngươi, trưởng bối của các ngươi, Thiên Hầu của các ngươi... có bao nhiêu gia sản, có bao nhiêu tài nguyên!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1154: Dư Luận Xôn Xao (Thượng)

- Các ngươi khai báo càng nhiều, ta ghi lại càng nhiều. Chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo phân phối bình quân tài sản cho mọi người!

- Trong lúc thi hành Chúng Ân Lệnh, Bạch mỗ có quyền đưa ra ban thưởng. Vì vậy, người nào trong các ngươi đưa ra tin tức nhanh nhất thì sẽ được ta ủng hộ nhiều nhất!

- Điều này cũng vì tốt cho các ngươi thôi, trong lòng các ngươi hẳn biết rõ. Vì vậy ta muốn biết mọi thứ của Triệu gia, phải biết rằng gia sản đôi khi cũng không phải là vật dụng thực tế, mà có thể là tin tức che giấu, hoặc là người nào đó có giá trị, đều tính là gia sản!

Bạch Tiểu Thuần mở miệng, thanh âm truyền khắp bốn phương. Tộc nhân Triệu gia nghe được đều hưng phấn kích động, ánh mắt lộ rõ hào quang tham lam.

Trong lòng của bọn hắn lúc này bốc lên sóng gió ngập trời, dã tâm bừng bừng, thậm chí một số còn kích động đến phát cuồng. Lời của Bạch Tiểu Thuần bọn hắn đều nhận thức được, Chúng Ân Lệnh này đích xác chính là phúc trạch của bọn hắn!

Cùng với đó, muốn chia tài sản thì phải tính toán rõ trong nhà có bao nhiêu. Về phần có bao nhiêu thì ngoại nhân không thể hiểu rõ bằng những tộc nhân Triệu gia như bọn hắn.

Từng tiếng hít thở ô ô không ngừng truyền ra, Triệu Đông Sơn lúc này đầy sợ hãi cùng bối rối. Một mặt hắn sợ hãi tử vong, mặt khác hắn

đau lòng việc gia sản bị chia cắt, mà những gia sản đó vốn dĩ đều là của hắn.

Loại cảm giác này khiến Triệu Đông Sơn muốn nổi giận. Nhưng tu vi của hắn đã bị Bạch Tiểu Thuần phong ấn, hắn chỉ có thể nhịn xuống, đáy lòng phức tạp, cả người không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua mọi người, đã nhìn ra bọn hắn rất động tâm. Cuối cùng hắn nhìn về phía Triệu Đông Sơn, rồi ném hắn về phía một kiến trúc khác. Sau đó hắn quay người đi, nhoáng cái đã đem năm nghìn thi khôi đi thẳng đến một chỗ gia tộc Thiên Hầu khác trong ánh mắt đưa tiễn đầy nóng bỏng của mọi người.

Thấy Bạch Tiểu Thuần đi xa, Triệu Đông Sơn thở hổn hển, lảo đảo bước ra từ đống kiến trúc đổ nát. Đột nhiên bước chân của hắn ngưng lại, nhìn hết thảy những gương mặt quen thuộc trước mắt, những huynh đệ tỷ muội trước đây, giờ này nhìn hắn với một ánh mắt như lang sói.

Nội tâm Triệu Đông Sơn run lên, cảm thấy bầu trời chỉ còn một màu đen kịt.

- Đã xong...

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần phát động cực kỳ chuẩn xác, đúng lúc Đại Thiên Sư vừa truyền ra pháp chỉ, khiến các Thiên Hầu kinh hãi, tập trung lại một chỗ tiến về hoàng cung.

Lúc này, là thời điểm tộc nhân các gia tộc quyền quý có tâm tư bất ổn nhất, cũng là lúc dễ lay động nhất. Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, như một trận phong bạo quét ngang tất cả, chẳng những chấn nhiếp những người kế thừa, mà còn có lực chống đỡ mạnh mẽ cho các tộc nhân dòng thứ cùng dòng chính không nắm quyền kế thừa. Thậm chí, có thể nói, Bạch Tiểu Thuần đã cho một lý do để xé mở dã tâm của bọn hắn, điều mà trước đây bọn hắn nằm mộng cũng chẳng có hy vọng.

Mà Bạch Tiểu Thuần cùng không phải là nhìn đúng thời cơ mà vì trong lòng hắn lo lắng, không muốn trì hoãn. Trên thực tế, coi như các Thiên Hầu không ly khai thì Bạch Tiểu Thuần vẫn sẽ ra tay. Hắn nắm giữ hai thi khôi có thể xem như là Thiên Nhân, chín hắc giáp thi khôi nửa bước Thiên Nhân, gần năm nghìn đại hán cấp Nguyên Anh. Dù là Thiên Công phủ, hắn cũng có thể quét ngang, những Thiên Hầu phủ kia thì càng không cần phải nói.

Lúc này hắn bay nhanh, lấy Triệu gia làm điểm gốc, bay thẳng đến các khu lớn, hướng về các gia tộc Thiên Hầu.

Gia tộc của chín mươi Thiên Hầu phân tán trong Khôi Hoàng thành, hầu như mỗi khu đều có ít nhất một gia tộc. Bạch Tiểu Thuần bay thật nhanh, đến mỗi một nhà, chỉ cần người thừa kế có ý định phản kháng thì hắn lập tức ra tay đem người thừa kế bắt lại.

Sau khi bắt lại, hắn đều hỏi một câu:

- Có phải ngươi làm hay không?

Lúc hỏi ra những lời này, sát ý của hắn ngập trời, khiến cho toàn bộ những người kế thừa đều tâm thần chấn động. Chỉ là đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần đều không thể nhìn ra manh mối gì. Tâm tình của hắn ngày càng bực bội, lời nói ra dần dần không còn chút kiêng kỵ nào.

Ở mỗi gia tộc, hắn đều nói những lời này với hết thảy tộc nhân, bất kể dòng chính hay dòng thứ. Trước những lời nói trực tiếp của Bạch Tiểu Thuần, tộc nhân các gia tộc đều liên tục truyền ra những thanh âm hấp khí.

- Nói cho ta biết mọi chuyện của gia tộc các ngươi!

- Nói cho ta biết tất cả gia sản của gia tộc các ngươi!

- Nói cho ta biết tất cả nội tình của gia tộc các ngươi!

- Còn nữa, gia tộc các ngươi có âm thầm hoạt động, hay làm việc gì điều động nhiều người một chút, hoặc trưởng bối của các ngươi có các hành động kỳ quái gì, thậm chí hết thảy hành tung của Thiên Hầu nhà các ngươi... Những thứ này có thể đều là bí mật ẩn giấu, gia sản ẩn giấu, tình báo ẩn giấu!

- Toàn bộ các ngươi nói cho ta càng nhiều thì các ngươi được phân phối càng nhiều!

- Mà ai tiết lộ cho ta nhiều nhất sẽ được ta ủng hộ!

Những lời này của Bạch Tiểu Thuần đều nói ra với mọi gia tộc.

Nhưng với tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cũng khó có thể nói ra với chín mươi gia tộc Thiên Hầu. Vì vậy, đến cuối cùng hắn dứt khoát đem năm nghìn thi khôi phân tán ra các gia tộc Thiên Hầu, dựa theo chỉ thị của Bạch Tiểu Thuần đem những lời này truyền ra.

Cùng lúc đó, sự tình phát sinh trong gia tộc Thiên Hầu ở Khôi Hoàng thành đều truyền đến tai những Thiên Hầu đang liên hợp chờ đợi Đại Thiên Sư triệu kiến ngoài Thiên Sư Điện.

Trong lòng bọn hắn cực kỳ phẫn nộ, trái không được, phải cũng không được. Một số người nhịn không được, quay về nhà trấn áp, một số thì vẫn cắn răng tiếp tục chờ đợi Đại Thiên Sư triệu kiến.

Nhưng rất nhanh sau đó, Bạch Tiểu Thuần liên tiếp ly khai từng gia tộc Thiên Hầu một. Trong những gia tộc Thiên Hầu đó, hết thảy tộc nhân dòng thứ cùng dòng chính không nắm quyền thừa kế đều rục rịch dã tâm của mình, gây nên không ít sóng gió.

Dưới cơn sóng gió này, những Thiên Hầu đang chờ bên ngoài Thiên Sư Điện càng thêm lo lắng, không ngừng truyền âm về gia tộc. Lúc biết trong gia tộc mình hết thảy tộc nhân đều điên cuồng, trong lòng bọn hắn lộp bộp một tiếng, trái tim đập loạn lên.

- Thằng nhãi ranh Bạch Hạo!

- Độc kế này do chính hắn nghĩ ra.

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Thần sắc bọn hắn triệt để thay đổi, lại càng hiểu rõ việc này... sợ là đã không thể trấn áp. Phong bạo đã nhấc lên thì muốn dẹp không phải là điều dễ dàng.

Mà dã tâm đã bị xé mở, muốn dập tắt nó, không đến mức khó hơn lên trời nhưng cũng chẳng kém là bao.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1155: Dư Luận Xôn Xao (Hạ)

Bọn hắn còn không nhìn thấy Đại Thiên Sư, nhưng gia tộc của bọn hắn khi bị Bạch Tiểu Thuần can thiệp vào đã trở nên rối loạn. Ga tộc nổi loạn so với sự xâm lấn của kẻ thù còn đáng sợ hơn nhiều.

Một số gia tộc còn đỡ, còn một số gia tộc đã loạn thành một đống, khiến những Thiên Hầu này sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể trở về gia tộc dẹp loạn.

Đến cuối cùng, khi Thiên Sư Điện mở ra, trên quảng trường chỉ còn hơn hai mươi vị Thiên Hầu, mỗi người đều mang vẻ đắng chát bước vào Thiên Sư Điện.

Không biết bọn hắn trình bày cái gì, cũng không biết Đại Thiên Sư trấn an như thế nào. Chỉ thấy cuối cùng ai nấy đều ủ rũ ra về, biểu hiện bên ngoài là trầm mặc.

Mà đêm hôm đó, Bạch Tiểu Thuần đang lo lắng chờ đợi trong Giám Sát Phủ. Lúc đầu, chỉ có vài cái ngọc giản truyền âm đến tay hắn. Những tên truyền tin cho hắn đều là mấy tên bị chèn ép trong gia tộc.

Trong các gia tộc Thiên Hầu, sau khi Thiên Hầu trở về đã trấn áp, uy hiếp tất cả tộc nhân, khiến tin tức đến tay Bạch Tiểu Thuần không có mấy hữu dụng.

Bạch Tiểu Thuần lại càng lo lắng, không muốn mặc cho số phận. Vì vậy, trong khoảng thời gian này, hôm nào cũng mang theo đại quân thi khôi tiến về từng gia tộc Thiên Hầu một. Hắn không ngừng kích động,

không ngừng giật dây, không ngừng gieo mầm mống dã tâm vào trong lòng từng tộc nhân một.

Thậm chí vì thế còn gây ra xung đột với mấy tên Thiên Hầu. Nhưng dưới uy hiếp của năm nghìn thi khôi, xung đột nhanh chóng bị áp chế. Đồng thời hắn còn an bài Chu Nhất Tinh ra ngoài, không ngừng tung ra tin tức, cổ vũ lòng tin cho các tộc nhân dòng thứ trong các gia tộc.

Cơn phong bạo này cứ thế trôi qua ba ngày, Đại Thiên Sư không hề có dấu hiệu thu hồi Chúng Ân Lệnh. Vì thế, dù có Thiên Hầu uy hiếp nhưng tin tức thông qua ngọc giản truyền âm rất kín đáo, không lo lắng có người phát hiện, cho nên tình báo Bạch Tiểu Thuần thu được cũng dần nhiều thêm một ít.

Lại qua thêm ba ngày, từng tên Thiên Hầu trong gia tộc của mình không hề đình chỉ trấn áp. Đủ các loại thủ đoạn được dùng đến, lúc lãnh khốc, lúc dụ dỗ, khiến cho tâm lực của các Thiên Hầu trong những ngày này đều tiều tụy. Một mặt bọn hắn đề phòng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, mặt khác phải trấn áp nội loạn, khiến bọn hắn mệt mỏi không chịu đượ, đáy lòng lại vô cùng bi thương. Dù sao tất cả đều là huyết mạch của bọn hắn, loại nội loạn này ngoại nhân không thể giúp, chỉ có bọn hắn tự mình xử lý, thậm chí có kẻ còn ra tay giết người.

Nhưng càng như thế, tộc nhân âm thầm hoạt động càng nhiều. Thời gian qua đi, ngọc giản trong tay Bạch Tiểu Thuần lại chấn động với tần suất càng lớn hơn.

Cho đến mấy hôm sau, từ một gia tộc Thiên Hầu truyền ra tin tức, con cháu trong gia tộc đó bị Thiên Hầu trực tiếp giam giữ, thậm chí trảm sát hơn phân nửa. Bạch Tiểu Thuần lập tức nắm lấy cơ hội, mang theo đại quân thi khôi lao thẳng đến gia tộc đó, trực tiếp khai chiến với Thiên Hầu tàn khốc.

Trận chiến này đã kích thích các Thiên Hầu khác. Lập tức rất nhiều đạo cầu vồng bay ra, có không ít người còn lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Bạo loạn sắp sửa nổi lên thì đúng lúc đó, những tộc nhân dòng

thứ trong các Thiên Hầu gia tộc sau khi trải qua hơn mười ngày chịu đầy áp lực, dưới sự kích động âm thầm của Chu Nhất Tinh đã ầm ầm bạo phát.

Lập tức, nội loạn nổi lên trong không ít gia tộc.

Lần này oanh động kịch liệt chấn động cả Khôi Hoàng Thành, cuối cùng phải nhờ đến sự ra tay của Đại Thiên Sư mới áp chế được. Nhưng một số Thiên Hầu vì thế không thể rảnh rỗi để tâm đến Bạch Tiểu Thuần, lập tức trở lại gia tộc để ngăn cản nội loạn phát sinh.

Mặc dù bị ngăn cản, những chuyện này đã kích thích hết thảy tộc nhân, khiến ngọc giản truyền âm trên tay Bạch Tiểu Thuần liên tiếp chấn động. Từng tin tức một từ chín mươi gia tộc Thiên Hầu không ngừng truyền ra, với số lượng tộc nhân dòng thứ cùng dòng chính không nắm quyền kế thừa lên đến hơn một vạn.

- Nhà ta có ba mươi bảy ức hồn dược!

- Bạch Hạo đại nhân, ta biết trong gia tộc ta có một chỗ bảo các bí mật, thường ngày chỉ có những người kế thừa mới có tư cách bước vào!

- Ta từng thấy Thiên Hầu lấy ra một cái Thiên Nhân hồn! Là Kim thuộc tính!

- Trong gia tộc ta có mười vạn tư quân!

Toàn bộ tộc nhân dòng thứ cùng một số dòng chính sau khi bị kích thích đã biểu hiện ra ngoài vẻ bất an. Nhưng sau lưng mỗi tên đều như nổi giận, không ngừng đem gia sản cùng tin tức liên quan âm thầm nói cho Bạch Tiểu Thuần.

Điều này chẳng khác gì Bạch Tiểu Thuần đã có vô số ám tử trong từng gia tộc. Nên rất nhanh sau đó, những tin tức từ các gia tộc không ngừng truyền đến Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn thoáng chốc đã nắm rõ tất cả hướng đi của Thiên Hầu gia tộc.

Tất cả thứ tử cùng với những dòng chính không quyền kế thừa của các gia tộc nhìn chằm chằm vào, cho dù bọn họ căm ghét Bạch Tiểu Thuần cỡ nào nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần đại biểu cho bọn họ, là người chấp hành giám sát chúng ân lệnh!

Vào lúc đó không phải là không có người nghĩ tới tạo phản, từ đó điểm hung ác của chúng ân lệnh cũng bộc lộ ra ngoài, kế này quá tuyệt, tất cả gia tộc Thiên Hầu chỉ có một người thừa kế, bọn họ thân là quyền quý, tu vi cao thâm, thê thiếp thành đàn, con nối dõi rất nhiều, những con cái của bọn họ thừa hưởng tài nguyên không nhiều, còn có những tộc nhân dòng chính không có quyền thừa kế, bọn họ ủng hộ cũng ủng hộ, chẳng khác gì đứng bên cạnh Đại Thiên Sư!

Kể từ đó trừ phi tự mình diệt đi huyết mạch của mình, nếu không tất cả nhiễu loạn trong gia tộc đều bộc phát, chẳng lẽ bảo bọn họ tạo phản?

Cuối cùng chúng ân lệnh vừa xuất hiện, tất cả gia sản tài nguyên đều không phân phối cho người ngoài, từ đầu đến cuối đều bị hậu duệ có huyết mạch Thiên Hầu phân chia, từ đó Đại Thiên Sư càng đứng trên đạo lý.

Cho dù là đại nghĩa hay đạo lý hay hoặc giả là ủng hộ đều đứng bên Đại Thiên Sư, kế này rất tàn nhẫn, còn có một việc đáng sợ hơn nữa... Đó là con dân của thành Khôi Hoàng!

Chênh lệch giữa quyền quý và bình dân bị chúng ân lệnh kíp nổ, gần như tất cả con dân Khôi Hoàng đều cực kỳ ủng hộ chúng ân lệnh!

Cho dù bọn họ không có thu hoạch gì trong việc này, bọn họ hâm mộ quyền quý cao tầng, hơn nữa ghen ghét những người thừa kế, bọn họ rất hi vọng nhìn thấy những gia tộc quyền quý này phân phối tài sản bình quân cho nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1156: Thiên Công Gia Tộc

Như vậy không khác gì kéo sụp con quái vật khổng lồ, mặc dù như vậy sẽ có không ít thiên tài quật khởi nhưng chênh lệch giữa bọn họ với nhau cũng kéo gần rất nhiều.

Chênh lệch thu nhỏ lại, bản thân bọn họ vẫn là con dân của Khôi Hoàng.

Thậm chí bọn họ ủng hộ Đại Thiên Sư mạnh tới mức chưa từng có, uy vọng Đại Thiên Sư đã đạt tới đỉnh phong lại gia tăng rất nhiều, đạt tới độ cao hoàn toàn mới.

Thậm chí hắn muốn tự lập tân triều cũng không phải không được.

Việc này đã làm toàn bộ Thiên Hầu sợ hãi không nhỏ, bọn họ rất chấn động, trong bọn họ có không ít người cảm thấy đau khổ, trên thực tế đám Thiên Hầu đều là gia hỏa đa mưu túc trí, rất nhiều người trong đó dần dần hiểu rõ sự đáng sợ của chúng ân lệnh.

Đáng tiếc... Biết rõ thì biết rõ nhưng có thể hóa giải hay không lại là chuyện khác.

- Nếu kế này do Bạch Hạo nghĩ ra... Kẻ này quá mức đáng sợ!!

- Tâm cơ của người này quá sâu, đã đạt tới mức các quyền quý sợ như rắn rết, hắn tính toán nhân tâm đã đạt tới cực hạn.

- Phải là dạng người gì mới có thể nghĩ ra độc kế thế này... Ta biết rồi, Bạch Hạo năm đó cũng là thứ tử, đáng chết, hắn tới từ Bạch gia của thành Cự Quỷ, bắt đầu từ đó đã sinh ra ý niệm như thế.

Theo thời gian trôi qua, trận phong bạo này càng lúc càng lớn, bắt đầu từ thành Khôi Hoàng sau đó lan ra bên ngoài, quét qua cả Man Hoang, không chỉ gia tộc Thiên Hầu, còn có rất nhiều gia tộc luyện hồn cũng nằm trong tâm điểm phong bạo.

Bạch Tiểu Thuần là người khởi xướng cơn phong bạo lại ngồi trong sân phủ giám sát, trong mắt hắn mang theo mệt mỏi, từ đầu đến cuối hắn chưa từng nghỉ ngơi, lúc các tin tức truyền tới liên tiếp, hắn xem các tin tức cực kỳ cẩn thận, từ đó không ngừng phân tích và phán đoán, muốn tìm ra manh mối bên trong.

Từ khi Bạch Hạo mất tích đến nay đã qua nửa tháng, nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng điên cuồng, nó như một biển lửa thiêu đốt người khác nhưng lại giày vò bản thân hắn không nhẹ.

Hắn không thể lo lắng sinh tử của Bạch Hạo, nửa tháng qua không có tin tức gì, điểm này mới là điểm làm Bạch Tiểu Thuần lo lắng, hắn tâm phiền ý loạn tới mức tận cùng.

Hô hấp của hắn hỗn loạn, khí tức chấn động mang theo phẫn nộ bất an, chỉ có thời điểm phân tích manh mối và tin tức mới làm hắn vững vàng một ít, tuy hắn có nhiều tin tức còn chưa toàn diện, Bạch Tiểu Thuần biết rõ, muốn tìm được Bạch Hạo, hắn nhất định phải khống chế nhiều manh mối hơn nữa.

- Chúng ân lệnh không khác gì ngọn lửa thiêu đốt thảo nguyên khô hạn, nó còn cần một mồi lửa mạnh hơn nữa.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hắn nhìn chằm chằm thiên địa xa xa, phương hướng kia... Là khu thứ năm của thành Khôi Hoàng!

Trong khu này có gia tộc Thiên Công!

- Là thời điểm động thủ với gia tộc Thiên Công rồi, chỉ có động tới gia tộc Thiên Công, chẳng những có thể có được tin tức trong gia tộc

Thiên Công, càng làm những người có lòng sợ hãi trong gia tộc Thiên Hầu sinh ra tự tin mạnh hơn.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng hạ quyết định, hắn đứng lên và bay ra bên ngoài, sau đó hắn mang theo đại quân thi khôi bay lên cao.

Hắn vừa xuất động đã dẫn tới vô số người chú ý, mọi người chú ý phương hướng đại quân thi khôi bay đi liền theo sau, lúc nhìn thấy mục tiêu của Bạch Tiểu Thuần là gia tộc Thiên Công tại khu thứ năm, tất cả mọi người hít khí lạnh, đồng thời nội tâm kích động rất mạnh.

- Gia tộc Thiên Công!

- Bạch Hạo quá to gan, giám sát chúng ân lệnh lại dám đi gia tộc Thiên Công.

Thời điểm mọi người đang nghị luận với nhau, năm ngàn đại quân thi khôi trực tiếp đi tới khu thứ năm, Bạch Tiểu Thuần đi ở phía trước, hai bên trái phải là thi khôi Thiên Nhân, phía sau là chín thi khôi nửa bước Thiên Nhân, khí thế che phủ bầu trời.

Hắn không dừng bước, sau khi tiến vào khu thứ năm, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp tìm tới gia tộc Thiên Công.

Hắn ẩn ẩn nhớ rõ Thiên Công của gia tộc này là một lão giả, kẻ này không lui tới với Bạch Tiểu Thuần, trước mắt Bạch Tiểu Thuần cũng không quan tâm quá nhiều, vào lúc hắn vừa tiếp cận, trong gia tộc Thiên Công xuất hiện màn sáng ngăn cách cản cách Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài.

Trên màn sáng xuất hiện một gương mặt, đó là một nam tử trung niên, hắn lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Giám sát sứ muốn nói gì cứ nói ở đây đi, không kẻ nào được bước vào nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần nhìn xuyên thấu qua màn sáng, hắn nhìn thấy trong đó có không ít tộc nhân gia tộc Thiên Công đang ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt những người này bình tĩnh nhưng mang theo một ít kỳ dị, Bạch Tiểu Thuần biết rõ, cho dù là gia tộc Thiên Công cũng có không ít người chờ mong chúng ân lệnh, chỉ có điều dưới cường thế của Thiên Công cho nên bọn họ không dám lộ ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, hắn không cường thế xông vào, hắn chỉ đứng bên ngoài và chậm rãi lên tiếng, giọng nói truyền vào trong màn sáng.

- Bạch mỗ phụng mệnh Đại Thiên Sư tới đây chấp hành giám sát chúng ân lệnh.

- Cho dù gia tộc Thiên Hầu hay gia tộc Thiên Công, cho dù là tứ đại thiên vương cũng phải làm theo chúng ân lệnh.

- Tất cả tộc nhân đều được phân phối tài nguyên và gia sản như nhau, cho dù ngươi là thứ xuất hay dòng chính không được quyền kế thừa, các ngươi...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói chuyện vừa nhìn đám tộc nhân trong gia tộc Thiên Công, sau khi hắn nói xong, gương mặt tên nam tử trung niên trên màn sáng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Nói xong chưa? Không tiễn!

Vừa nói xong lời này, gương mặt tên trung niên biến mất, Bạch Tiểu Thuần cau mày đứng tại đó, hắn trầm ngâm một lúc và đi tới gia tộc Thiên Công thứ hai.

Sau đó là nơi thứ ba, thứ tư... Rất nhanh, hắn đã đi từ khu thứ nhất tới thứ năm, đi tới chín gia tộc Thiên Công, bất cứ gia tộc Thiên Công nào cũng làm giống như đúc gia tộc Thiên Công đầu tiên.

Không có Thiên Công nào cho hắn vào, tất cả đều ngăn hắn bên ngoài trận pháp, sau khi hắn nói xong liền tiễn khách không chút khách khí.

Đây là thái độ dương thịnh âm suy, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng khó coi, đám người theo sau Bạch Tiểu Thuần càng có nhiều tâm tư.

Đồng thời chú ý hành động của Bạch Tiểu Thuần, trong đám người có không ít thành viên của gia tộc Thiên Công và Thiên Hầu, bọn họ thông qua các phương thức tìm hiểu, sau khi hiểu rõ, nội tâm bọn họ trầm trọng.

- Chẳng lẽ chúng ân lệnh không thể phổ biến sao?

Bắt đầu có người lo lắng được mất.

Cả triều văn võ đều chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần âm trầm đi tới gia tộc Thiên Công cuối cùng.

Đây là Trần gia!

Gia tộc Trần Hảo Tùng chiếm cứ một nửa phạm vi khu vực này, Thiên Công tháp đứng cao cao vượt xa Thiên Hầu tháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1157: Thiên Công Cũng Phải Nhịn Cho Ta (Thượng)

Tất cả tộc nhân trong gia tộc im lặng, trong thời gian gần đây, chuyện chúng ân lệnh ban bố trong gia tộc Thiên Hầu, tất cả hậu duệ trong gia tộc Thiên Công đều động tâm.

Bọn họ không dám có động tác gì, thật sự là do gia tộc Thiên Công khác với gia tộc Thiên Hầu.

Nếu lúc trước Đại Thiên Sư giơ đao mổ như gió lốc huyết tinh diệt mười tám Thiên Hầu, Thiên Công lại không ngã, từ trình độ nào đó mà nói, chỉ cần bọn họ không phản bội hoàng triều, địa vị của bọn họ rất khó rung chuyển, dù sao bọn họ là Thiên Nhân, là cường giả trong Thiên Nhân, cho dù trong khu vực Man Hoang hay Thông Thiên Hà đều là tồn tại cao cao tại thượng.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần tới gần, một màn sáng sinh ra ngăn cách Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài, sau đó trong màn sáng có giọng nói trầm thấp truyền ra.

- Nói đi, nói xong cút ngay!

Giọng nói mang theo miệt thị và chán ghét.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào Thiên Công tháp trong màn sáng Trần gia, sau đó hắn cười lớn.

Những người vây xem theo sau Bạch Tiểu Thuần đều im lặng nhìn mọi chuyện, bọn họ từng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không thể bước vào cửa chín gia tộc Thiên Công khác, lúc này nội tâm sinh ra vô số suy nghĩ.

Việc này đang truyền bá ra ngoài, càng ngày càng nhiều người trong thành Khôi Hoàng chú ý tới những việc tại đây.

Trong màn sáng, sắc mặt người Trần gia vô cùng bình tĩnh, bọn họ không ngừng ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần qua màn sáng.

Trần Hùng cũng như vậy, sắc mặt hắn đầy phức tạp, trên thực tế hắn là dòng chính nhưng không phải người thừa kế Trần gia, dĩ vãng hắn hận Bạch Tiểu Thuần nhưng hiện tại có cảm giác không nói thành lời, hắn hiểu nội tình của gia tộc mình, cũng biết rõ nếu quả thật phân phối bình quân, chính mình đạt được một phần trong đó... Cũng đủ làm hắn động tâm, chỉ sợ cả đời này hắn khó đạt được tư nguyên như vậy.

Lúc đám người Trần gia đang suy nghĩ miên man, Bạch Tiểu Thuần đứng ngoài màn sáng cười lớn, nụ cười lạnh như băng, ánh mắt hắn mang theo điên cuồng càng lúc càng mạnh, hắn đã đến cho nên cũng đoán trước, biết rõ đám gia tộc Thiên Công khó gặm hơn gia tộc Thiên Hầu rất nhiều.

Cho nên lúc hắn tới, hắn cũng đã nghĩ kỹ, hắn cần phải trả bất cứ giá nào cũng phải làm trận ma sát cuối cùng diễn ra tại Trần gia.

Nếu trước đó thuận lợi còn tốt, một khi không thuận lợi, như vậy Bạch Tiểu Thuần sẽ điên cuồng với Trần gia trong lần cuối cùng.

Hiện tại hắn không cần tìm lý do, thái độ Trần gia đã đủ giúp hắn bộc phát, hắn nâng tay phải lên chỉ vào màn sáng bao phủ Trần gia.

- Quân đoàn thi khôi, oanh kích màn sáng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, lời hắn nói truyền vào tai tất cả mọi người, bọn họ cực kỳ sững sờ, cho dù người vây xem hay người Trần gia đều như thế, không đợi bọn họ kịp suy nghĩ quá nhiều, năm ngàn thi khôi chung quanh Bạch Tiểu Thuần rống to.

Rống rống!!

Năm ngàn thi khôi gào thét thật lớn, bọn chúng lao về phía trước, đại hán màu bạc bên cạnh Bạch Tiểu Thuần càng xông lên đầu tiên, tốc độ cực nhanh, hắn trực tiếp oanh kích vào màn sáng.

Cả màn sáng chấn động rất mạnh, cùng lúc đó chín thi khôi giáp đen nửa bước Thiên Nhân tới gần, bọn chúng cũng ra tay nên sinh ra tiếng nổ rất lớn.

Vẫn chưa chấm dứt, năm ngàn đại quân thi khôi cùng tiến lên, năm ngàn thi khôi liên thủ, bọn chúng bộc phát chiến lực mạnh nhất của mình, trong khoảng thời gian ngắn tất cả thần thông pháp thuật bao phủ các nơi, chiến tranh đã hàng lâm, năm ngàn pháp thuật giống như sóng thần bộc phát, tất cả công kích đều tấn công vào màn sáng bảo hộ Trần gia.

- Bạch Hạo, ngươi muốn làm gì!

Giọng nói khinh thường lúc trước gào thét giận dữ, tất cả người Trần gia đều biến sắc.

Đám người đang quan sát chung quanh mở to mắt, bọn họ hít khí lạnh.

- Bạch Hạo hắn... Hắn...

- Trời ạ! Hắn dám ra lệnh tấn công gia tộc Thiên Công!

- Hắn thật có can đảm làm thế!

Những người đang vây xem vô cùng hoảng sợ, bọn họ giữ vững tinh thần, sau đó cũng truyền tin tức ra bên ngoài, lúc này người trong thành Khôi Hoàng đều biết việc đang diễn ra, sắc mặt nhiều người biến hóa.

Thậm chí không ít Thiên Hầu đang ngồi trong Thiên Hầu tháp cũng phải đứng lên, bọn họ dùng ánh mắt không dám tin nhìn Trần gia.

Cho dù là chín gia tộc Thiên Công khác cũng ngạc nhiên, bọn họ dùng thần thức dò xét tình hình bên này, sắc mặt biến hóa khó nhìn, sau đó ánh mắt nhìn hoàng cung và im lặng.

Những tộc nhân thứ xuất đều ngạc nhiên, sau khi hít khí lạnh liền nói một câu:

- Hắn điên rồi!

Chuyện này oanh động lòng người, màn sáng trận pháp Trần gia có mạnh hơn nữa cũng không thể ngăn cản thần thông kinh thiên động địa oanh kích, sau đó pháp thuật va chạm như thủy triều, ngay tiếp theo không gian sụp đổ tầng tầng lớp lớp

Nổ tung giống như phong bạo, nó trực tiếp đánh vào trong Trần gia, sau đó là đại loạn cùng vô số tiếng gào thét, đúng lúc này có tiếng gầm giận dữ từ trong Thiên Công tháp vọng ra ngoài.

- Bạch Hạo, ngươi muốn chết!

Tiếng gầm vang vọng bốn phương, cả Thiên Công tháp chấn động rất mạnh, chấn động không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, sau đó đã truyền khắp tám hướng, thậm chí còn lấn át cả tiếng pháp thuật nổ vang khi va chạm với màn sáng.

Tiếng nổ mạnh như thế, cho dù đang ở trong hoàng cung cũng nghe thấy, pháp thuật oanh kích đánh nát màn sáng bảo hộ, ngay sau đó năm ngàn thi khôi rút lui, đại hán giáp bạc và chín nửa bước Thiên Nhân vẫn oanh kích, bọn chúng hóa thành tàn ảnh tấn công Thiên Công tháp!

Lúc bọn chúng oanh kích, trên Thiên Công tháp gió nổi mây phun, thiên địa biến hóa, gương mặt cực lớn của Trần Hảo Tùng xuất hiện trên hư không, lúc gương mặt huyễn hóa đã gầm lên ngăn cản đại hán giáp bạc và chín thi khôi giáp đen.

- Chước!

Chú ngôn không khác gì ngọn núi lớn ngưng tụ trong hư vô, trực tiếp hàng lâm bao phủ đám đại hán giáp bạc, trực tiếp va chạm với nhau, Trần Hảo Tùng tức giận, trên trán hắn bắn ra một tia sáng màu tím, lúc tia sáng màu tím xuất hiện, tốc độ và thế tiến nhanh như chẻ tre, ngay sau đó oanh kích vào Bạch Tiểu Thuần.

Dường như hắn muốn trực tiếp giết Bạch Tiểu Thuần!

Lúc này khí tức Thiên Nhân chấn động bảo hộ Bạch Tiểu Thuần, dù sao bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cũng có thi khôi Thiên Nhân.

Đại hán không do dự tiến lên, nắm tay phải nắm lại sau đó trực tiếp đấm một quyền vào tia sáng màu tím, tiếng nổ vang vọng thiên địa, ánh sáng tím sụp đổ, dại hán giáp đen rung động lùi lại vài bước, ánh sáng tím va chạm với nắm tay phải liền nổ tung, cánh tay lập tức biến mất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1158: Thiên Công Cũng Phải Nhịn Cho Ta (Hạ)

Nếu là thân thể người sống, thương thế như vậy sẽ thật nghiêm trọng, thi khôi lại không quan tâm, thậm chí có thể nhìn thấy huyết nhục của hắn không ngừng nhúc nhích như muốn khôi phục thương thế.

Vẫn chưa diệt sát Bạch Tiểu Thuần, Thiên Công tháp chấn động rất mạnh, Trần Hảo Tùng bước tới một bước, hắn nâng tay tạo một cơn phong bạo tấn công đại hán giáp bạc và chín nửa bước Thiên Nhân.

Trong tiếng nổ vang, chín nửa bước Thiên Nhân run rẩy, thân thể lui về phía sau, cho dù là đại hán giáp bạc không khá hơn chút nào, hắn lui về phía sau vài bước, săc mặt Trần Hảo Tùng vô cùng âm trầm, tiếng hít thở dồn dập.

Toàn thân Trần Hảo Tùng bộc phát khí thế Thiên Nhân rất mạnh, chấn động lan sang các hướng chung quanh, hắn không nghĩ tới Bạch Hạo lại có can đảm dám ra tay với gia tộc của mình! Mấy lần ma sát lúc trước giúp hắn nhận ra Bạch Tiểu Thuần phần lớn ngoài mạnh trong yếu, thích phô trương thanh thế, hắn cũng sớm đoán được tính cách của Bạch Tiểu Thuần, biết rõ người này có tàn nhẫn nhưng trên thực tế rất xem trọng mạng của mình, sẽ không dễ dàng làm ra việc mạo hiểm.

Hôm nay Bạch Tiểu Thuần quyết đoán và kiên quyết làm hắn kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, hắn tức giận lên tiếng:

- Bạch Hạo, ngươi có biết mình đang làm gì không?

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn Trần Hảo Tùng, hắn nâng tay phải lên ngăn cản đại hán giáp bạc và các thi khôi, bọn chúng đứng lại và bộc phát sát cơ khủng khiếp.

Trần Hảo Tùng nheo mắt nhìn, mặc dù tu vi của hắn cao hơn đại hán giáp bạc không ít, hắn hiểu đại quân thi khôi có được thân thể bất tử, thậm chí còn ẩn chứa biến hóa khác, nhất là năm ngàn thi khôi đang vây quanh nơi này, càng không cần nói bên cạnh Bạch Tiểu Thuần còn có thi khôi Thiên Nhân, cho dù là hắn cũng phải kinh hãi.

Gương mặt Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng như băng, hắn nhìn chằm chằm vào Trần Hảo Tùng và đi thẳng về phía trước, hắn vượt qua phạm vi màn sáng bao phủ lúc trước và tiến vào... Trần gia.

- Dưới chúng ân lệnh, tất cả ngang hàng!

- Tất cả thứ xuất và dòng chính không phải người thừa kế của Trần gia, ta hoan nghênh các ngươi truyền tin tức cho ta, làm như vậy là để bảo đảm việc phân chia tài sản cho các ngươi công bằng và công chính.

- Nếu chính bởi vì các ngươi nhu nhược sợ hãi mà buông tha cơ hội lần này tạo thành phân phối bất công, từ đó người được thừa kế sẽ hưởng lợi lớn, các ngươi nên nghĩ tới kết quả sau này, chính các ngươi cũng hiểu ăn nhiều hay ít, chỉ sợ ngày sau đều phải nhổ ra.

- Các ngươi cũng không nên đi làm cái gì đó, chỉ cần... Giao tình báo, tài sản, tài nguyên hoặc là người nào được nhiều hơn, các ngươi cứ báo cho ta biết.

- Ta sẽ làm ác nhân thay các ngươi!

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ mà có lực truyền vào trong tai người Trần gia, lúc này có không ít tộc nhân rung động, trái tim đập dồn dập.

Sắc mặt Trần Hảo Tùng cực kỳ khó coi, hắn đứng đó nhìn sang hoàng cung, nơi đó vẫn yên lặng không ngăn cản.

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền nhìn sang người chung quanh, hắn quay người rời đi, hắn vừa bước đi, ánh mắt vừa tỏa sáng.

- Đúng rồi, lúc nãy Bạch mỗi ra ngoài là muốn xem kẻ nào hiển nhiên phản đối chúng ân lệnh của Đại Thiên Sư, càng nói cái gì bảo ta nói xong liền cút đi?

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, hắn nói lời này liền nhìn sang thứ xuất của Trần gia, bọn họ giống như hữu ý vô ý nhìn sang một lão giả, ngay cả Trần Hùng cũng nhìn sang.

Sắc mặt lão giả kia biến hóa, không chờ hắn lên tiếng, Bạch Tiểu Thuần đã ra lệnh với thi khôi.

- Diệt!

Trong nháy mắt hắn hạ lệnh, năm ngàn thi khôi đồng thời ra tay, trong tiếng nổ vang còn có tiếng lão giả kêu thảm thiết, hắn đã hình thần câu diệt, gương mặt Trần Hảo Tùng càng khó coi, mặt đen như đít nồi, Bạch Tiểu Thuần chụp mũ quá ác, tình thế hiện tại vi diệu, hắn thở sau và nhịn xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Bạch Tiểu Thuần đang rời đi.

Mười gia tộc Thiên Công, Bạch Tiểu Thuần không cần đi tới mỗi nhà đều làm như vậy, hắn chỉ muốn biểu đạt thái độ mà thôi, chuyện xảy ra tại Trần gia sẽ được dùng các biện pháp khác nhau truyền vào tai của người các gia tộc Thiên Công khác, càng kích thích các gia tộc Thiên Hầu thật mạnh.

Kể từ đó đã đầy đủ!

Trên thực tế đúng là như vậy, lúc Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Trần gia, hắn nhận được tin tức còn vượt qua nửa tháng trước.

Trong đó có thật thật giả giả, đa số là tài phú của các gia tộc, Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn sơ qua mà thôi, trọng điểm hắn chú ý tới hướng đi của những gia tộc này, từ đó hắn có được tin tức mình cần.

Đây mới là nội dung mà Bạch Tiểu Thuần chú ý tới, trong vài ngày tiếp theo, những tin tức này càng ngày càng nhiều, Bạch Tiểu Thuần đắm chìm trong đó, lúc hắn phát động chúng ân lệnh tới hiện tại, nội bộ các gia tộc Thiên Công sinh ra mạch nước ngầm cuồn cuộn.

Từ đó Bạch Tiểu Thuần cũng bắt đầu hấp thu các tin tức của gia tộc Thiên Công.

Lúc này phong bạo quét qua tất cả, gia tộc Thiên Hầu đã không chịu nổi, gia tộc Thiên Công sinh ra mạch nước ngầm cuồn cuộn, cùng lúc đó ngay cả tứ đại thiên vương cũng bị phong bạo ảnh hưởng tới.

Trong đó Đấu Thắng Vương xem như tốt, con nối dõi của hắn rất ít, tính cả Tiểu Thắng Vương cũng chỉ có năm người mà thôi, đầy đủ bọn họ tiêu xài, cũng không cần phải đi tranh đoạt với nhau làm gì.

Cự Quỷ Vương không tổn thương gì, về phần Hồng Trần Nữ hiện tại không biết những việc đang diễn ra, sau ngày tế tổ, nàng được Cự Quỷ Vương khuyên bảo bế quan, hôm nay đang bế quan đột phá.

Nhưng Cửu U Vương lại thảm, con nói dõi của hắn hơn một trăm, hơn một trăm đứa con này vui mừng ủng hộ Đại Thiên Sư cùng Bạch Tiểu Thuần, Chu Hoành lại muốn khóc, hắn muốn tiếp nhận vị trí vương gia cần tu vi Bán Thần, với hắn mà nói việc này quá xa xôi, nếu gia tộc cấp cho hắn đầy đủ tài nguyên thì đây là hi vọng duy nhất của hắn, hiện tại hi vọng này đã đoạn tuyệt, hắn càng căm hận Bạch Tiểu Thuần tận xương tủy.

Cửu U Vương cũng phát sầu, hắn có tu vi Bán Thần cho nên không thèm quan tâm, hắn nhìn đám con cái của mình ầm ĩ nên nhức đầu, vào mỗi lần hắn nhức đầu liền nghĩ tới Linh Lâm Vương nổi danh gieo giống

khắp Man Hoang thì sảng khoái tinh thần, hắn cảm giác chuyện của mình không đáng gì cả.

Linh Lâm Vương... Đã sắp điên!

Trong Linh Lâm điện, hắn gào thét truyền khắp toàn thành.

- Bạch Hạo đáng chết, tiểu tử này quá ác độc!!

- Chẳng qua ta chỉ chia rẻ hắn và Linh San mà thôi, ah, bổn vương không có làm chuyện thương thiên hại lý gì, con gái của ta do ta quản, chẳng lẽ cũng không thể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1159: Tìm Được Manh Mối

- Hắn đang trả thù, việc này rõ ràng đang nhắm vào bổn vương.

Linh Lâm Vương rống to, hắn tức giận toàn thân run rẩy, vừa nghĩ tới đám con cái của mình, hắn thật sự không nhịn được rầu rĩ.

Hắn có quá nhiều con, nếu chỉ tính con trai cũng hơn ba ngàn... Nếu như tính luôn con gái cũng chừng năm sáu ngàn, thậm chí cụ thể bao nhiêu chính hắn cũng không nhớ.

Vừa nghĩ tới tích lũy cả đời của mình cũng bị năm sáu ngàn con nối dõi chia cắt, cho dù Linh Lâm Vương là Bán Thần cũng tâm phiền ý loạn, đám con cái của hắn bị chúng ân lệnh kích thích cho nên hưng phấn, bọn chúng không ngừng nhao nhao với nhau.

Ủng hộ Đại Thiên Sư cùng Bạch Tiểu Thuần đã gia tăng chưa từng có, thậm chí nếu như Linh Lâm Vương tạo phản thì bọn họ sẽ không theo, có khả năng bọn họ sẽ liên thủ phản lại Linh Lâm Vương.

Cả thành Linh Lâm loạn, năm sáu ngàn đứa con nói dỗi của vương gia đều có thế lực nhỏ của riêng mình, kể từ đó việc này đã loạn thành một bầy.

Linh Lâm Vương bất đắc dĩ, hắn cảm giác mình không thể vì gia sản đi diệt đám con của mình... Hắn phiền muộn nhìn về phía thành Khôi Hoàng.

- Nhất định tên Bạch Hạo cố ý!

Trong thành Linh Lâm, nổi giận nhất chính là thế tử, hắn nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt đỏ rực, hắn hận Bạch Tiểu Thuần ngập trời.

Hứa San đang ở trong khuê phòng của mình yên lặng nhìn thành Khôi Hoàng, nàng than thở, bởi vì nàng cảm giác Bạch Hạo có phần không đúng, nàng muốn đi tìm Bạch Hạo, sau khi nàng bị phụ thân mang về liền cấm túc, nàng không thể bỏ trốn.

Về phần Trần Mạn Dao cũng như vậy, lúc trước bị Đại Thiên Sư hạ lệnh cho nên vẫn bế quan tới bây giờ.

Trong tứ đại thiên vương đều rối loạn ở mức độ khác nhau, Bạch Tiểu Thuần cũng từ vô số tin tức tìm hiểu được tin tức lưu lại.

- Diệu Lâm Nhi mất tích... Đã từng là gia tộc luyện hồn sư địa phẩm... Tộc nhân mất tích không ít...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, đôi mắt bắn ra sát cơ nhưng bị hắn ép xuống, hắn hiểu mình không được hành động thiếu suy nghĩ trong thời điểm này.

Hắn phải nắm chắc thật tốt mới có thể một lần hành động ra tay cứu Bạch Hạo.

Nếu không sau khi ra tay thất bại sẽ đánh rắn động cỏ, muốn tìm ra manh mối là không có khả năng.

- Cơ hội chỉ tới một lần! Manh mối của ta còn chưa đủ! Ta vẫn phải tìm người Diệu gia.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền truyền âm cho Chu Nhất Tinh, an bài hắn đi tìm manh mối, trọng điểm tìm kiếm người Diệu gia, sau khi tìm được liền nhìn chằm chằm vào, không được hành động thiếu suy nghĩ.

- Hiện tại chỉ còn thiếu tứ đại thiên vương... Rốt cuộc là ai ra tay vào ngày đó! Chỉ cần manh mối, tìm hiểu nguồn gốc mới có thể liên hệ với

tin tức lúc trước, sau khi nối thành một chuỗi liền đi tìm Bạch Hạo!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, ánh mắt của hắn mang theo mệt mỏi, trong mắt hắn mang theo điên cuồng càng rõ ràng hơn trước.

Hắn không nghỉ ngơi gần một tháng qua, thần kinh hắn vẫn căng cứng, lúc này hắn thông qua phủ giám sát tìm kiếm tin tức trong tứ đại thiên vương, hắn cũng truyền tin tức vào thành trì của tứ đại thiên vương.

Bảo bọn họ ba ngày sau tới phủ giám sát, hắn sẽ độc chúng ân lệnh trước mặt bọn họ!

Bạch Tiểu Thuần hiểu mình mời cũng không phải ý chỉ của Đại Thiên Sư, cho nên đám thế tử căn bản không có khả năng quan tâm tới mình, bọn họ càng hận hắn dữ dội nhưng Bạch Tiểu Thuần không quan tâm.

Hắn quan tâm là có bao nhiêu con cái không có quyền thừa kế của các thiên vương tới gặp hắn, từ đó bọn họ sẽ trở thành ám tử của Bạch Tiểu Thuần trong thế lực các thiên vương

Sau khi truyền tin tức ra ngoài, Cự Quỷ Vương nghe nói liền không nhìn, Đấu Thắng Vương không quan tâm, con cái của hắn không để ý, chỉ có con cái Cửu U Vương và Linh Lâm Vương phấn chấn, liên tục thông qua Truyền Tống Trận đi gặp Bạch Tiểu Thuần, đi vào phủ giám sát chờ đợi!

Trong phủ giám sát ngày hôm nay có không ít người, Bạch Tiểu Thuần tiến vào mật thất, nhìn thấy nhiều người như vậy cũng sững sờ, nhất là hắn biết chín thành tám người nơi đây tới từ thành Linh Lâm liền rung động không nhỏ.

Con cái của các vương gia nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần liền nhiệt tình, cũng ôm quyền bái chào.

- Bái kiến giám sát sứ!

- Giám sát sứ vũ vũ phi phàm, chúng ân lệnh chính là thịnh thế của thành Khôi Hoàng của chúng ta.

Lúc mấy ngàn người cùng ầm ĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần khẽ gật đầu, hắn cũng ứng phó vài câu sau đó cũng nghiêm túc nói vào chuyện chính.

- Các vị, Khôi Hoàng chiếu ước, ngày hôm đó Đại Thiên Sư ra lệnh thế tử của các thế lực không được độc đại.

- Cho nên tương lai bất cứ ai cũng có thể kế thừa vương vị, cho dù là Bán Thần cũng không thể vi phạm, các ngươi có quyền lợi đi tranh với thế tử.

- Cuối cùng phải xem có công bằng hay không cũng phải do các ngươi hiểu về gia tộc mình bao nhiêu, các ngươi nói cho ta biết tin tức càng nhiều, tình báo càng nhiều, Bạch mỗ mới có thể thỏa mãn các ngươi.

- Hiện tại gia sản của gia tộc Thiên Hầu, Thiên Công đều được truyền xuống cho dòng chính và thứ xuất, Bạch mỗ đã biết rõ không kém bao nhiêu, hiện tại chỉ còn lại các ngươi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần nói chuyện cho nên mọi người im lặng, trước kia bọn họ có nghe qua việc này, hôm nay nghe Bạch Tiểu Thuần nói rõ liền cảm kích.

Nội dung chỉ có một, các ngươi âm thầm báo tin tức cho ta biết, ác nhân sẽ do ta đi làm, bọn họ cũng ủng hộ, huống hồ báo tài sản và tin tức trong gia tộc cũng không có gì, nếu như nói gia tộc Thiên Công không làm phản, như vậy gia tộc Bán Thần cũng không phản.

Bọn họ chỉ là huyết mạch của vương gia, bản thân cũng không phải thế tử cho nên không cần suy nghĩ nhiều như thế, cho nên ngày bình

thường làm việc không cố kỵ, sau khi rời khỏi phủ giám sát liền truyền rất nhiều tin tức tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Kể từ đó Bạch Tiểu Thuần đã có thể hốt gọn toàn bộ văn võ trong Khôi Hoàng triều, vô số tình báo hội tụ vào một chỗ, nhất là có chút người không phải người gia tộc quyền quý, mà là con dân của Khôi Hoàng triều cũng tới tham gia, bọn họ cũng tố giác và báo các tin tức tới chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng bận rộn, rốt cục qua năm ngày sau, trong đêm hôm đó, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong mật thất ngẩng đầu lên, tay phải đang nắm ngọc giản truyền âm, hắn hít thở dồn dập và sát cơ bộc phát đáng sợ.

Hắn đã tìm được manh mối, sương mù bao phủ chuyện Bạch Hạo mất tích cũng biến mất.

- Từng là gia tộc luyện hồn sư địa phẩm... Mười ba gia tộc liên hợp... Cửu U Vương...

- Tổ phụ Diệu Lâm Nhi... Ẩn thân tại một trong mười ba gia tộc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1160: Thẳng Hướng Chu Gia

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần bộc phát sát khí, hắn cúi đầu xem các ngọc giản truyền âm, cẩn thận thăm dò tìm kiếm ngọc giản của gia tộc Thiên Hầu họ Chu, con hắn cung cấp tình báo.

- Trong gia tộc xuất hiện một luyện hồn sư huyền phẩm, người này lạ lẫm thần bí khó lường, nghe nói tới đây bế quan luyện chế linh bảo.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hắn hít sâu một hơi, đôi mắt hắn đỏ rực mang theo sát cơ đáng sợ.

- Tìm được!

- Chu Vũ Đạo!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo băng hàn, mật thất hắn đang ngồi rét lạnh, sương lạnh nổi lên bốn phía!

Chuyện Bạch Hạo mất tích đã làm hắn hiểu ra nhân quả trong đó, hôm nay hắn đã tra thất thất bát bát, đó là lão tổ gia tộc Diệu Lâm Nhi, hắn là luyện hồn sư huyền phẩm, muốn dùng Bạch Hạo luyện hỏa.

Bởi vì kiêng kị mình cho nên mười ba gia tộc dùng biện pháp gì đó nói động Cửu U Vương, lúc này mới có chuyện mất tích thần không biết quỷ không hay vào một tháng trước!

Sau đó ẩn thân trong một gia tộc, người ngoài không biết tới Chu Vũ Đạo, trong rất nhiều Thiên Hầu tại Khôi Hoàng triều, hắn không phải người mạnh nhất nhưng không phải yếu nhất, hắn nằm ở hạng trung

bình, người này bất thiện ngôn từ, cũng không muốn tiếp xúc với người quá nhiều, ngày bình thường càng im lặng không nói gì.

Mặc dù là triều đình cũng không nói một lời, cho dù miễn cưỡng nói chuyện cũng là thuận theo đại thế, cảm giác tồn tại của hắn rất ít cho nên người ta bỏ qua hắn.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần cũng không hiểu về Chu Vũ Đạo bao nhiêu, nếu không phải vì chuyện chúng ân lệnh hiện tại ảnh hướng đến cả Man Hoang, từ đó một thứ tử trong gia tộc Chu Vũ Đạo vụng trộm truyền tin, cho dù thế nào Bạch Tiểu Thuần cũng không cho rằng Bạch Hạo đang ở trong nhà Chu Vũ Đạo!

Chu Vũ Đạo chính là một trong mười ba gia tộc ra tay, Bạch Tiểu Thuần có thể tra được manh mối chỉ tới đây thôi, hắn không biết mười hai gia tộc khác là ai.

Những chuyện này không phải trọng điểm, toàn bộ tinh lực của hắn trong một tháng qua là tìm kiếm Bạch Hạo.

Hiện tại đã có nắm chắc, Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý định báo cho Đại Thiên Sư biết.

Việc này quá trọng yếu với Bạch Tiểu Thuần, hắn không cho phép xuất hiện biến hóa phức tạp trong đó, mà một khi hắn mời Đại Thiên Sư, không nói trước Đại Thiên Sư có thể đồng ý hay không, hơn nữa dù cho dù có một tia khả năng... Để lộ tiếng gió tạo thành đánh rắn động cỏ, như vậy Bạch Tiểu Thuần sẽ khó tìm được Bạch Hạo hơn trước rất nhiều.

Hắn không đánh bạc nổi!

Bạch Tiểu Thuần đứng lên, trên người hắn đầy sát khí, áp lực càng lúc càng nặng, hôm nay hắn phải đi giết người.

Không do dự chút nào, Bạch Tiểu Thuần đứng lên và cầm ngọc giản truyền âm bàn giao với Chu Nhất Tinh một phen, hắn bay lên không

trung phủ giám sát, tay áo hất lên, thần niệm bạo phát ra ngoài, hắn bay về hướng gia tộc Chu Vũ Đạo.

Cùng lúc đó tiếng nổ vang vọng phủ giám sát, từng thi khôi bay lên không trung, không phải năm ngàn, chỉ có bốn ngàn mà thôi.

Có một ngàn thi khôi, Bạch Tiểu Thuần giao cho Chu Nhất Tinh đi xử lý việc khác.

Bốn ngàn thi khôi đi theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần, hắn hóa thành hào quang, sát khí hình thành vòng xoáy bao phủ thiên địa, phong vân sôi trào, tất cả người trong thành Khôi Hoàng chú ý Bạch Tiểu Thuần đều rung động.

Bạch Tiểu Thuần không có để ý tới ánh mắt của kẻ nào, ánh mắt của hắn đỏ rực không chút che giấu, người khác có thể cảm giác hắn như con thú đang điên cuồng, sát khí đậm đặc tới mức tận cùng.

Sát khí và khí thế thiết huyết ngưng tụ trên người hắn, thời gian dần qua hắn như biến thành ma thần, hắn mang theo bốn ngàn thi khôi như muốn xé rách thiên địa!

Khí thế mạnh rung chuyển tám phương, tốc độ Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng nhanh, nội tâm của hắn có lo lắng, tự trách, bối rối, khẩn trương, tâm thần bất định, đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau làm hắn điên cuồng.

Cả đời này Bạch Tiểu Thuần có rất ít thời điểm giết chóc điên cuồng, thật sự là đối phương ép người quá đáng, khi dễ lên đầu hắn, trải qua một tháng tìm hiểu tin tức, Bạch Tiểu Thuần đã tìm được mục tiêu, sát ý của hắn không thể áp chế được nữa.

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn lý trí, hắn hiểu báo thù không phải trọng điểm, trọng điểm là Bạch Hạo.

Cho nên sau tiếng nổ vang, bốn ngàn thi khôi đi theo Bạch Tiểu Thuần xuyên qua mấy chục đại khu, xa xa, sau khi nhìn thấy khu sáu mươi mốt ở xa xa, nhìn thấy một tòa Thiên Hầu tháp trước mặt mình, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng.

Nơi đó chính là Chu gia!

- Ngươi có cảm nhận được không, trong phạm vi Chu gia, tại một mật thất cất giấu một luyện hồn sư huyền phẩm.

Thần thức Bạch Tiểu Thuần đảo qua, hắn không phát hiện cái gì cho nên truyền âm hỏi đại hán giáp bạc.

Ánh mắt đại hán giáp bác lóe sáng nhìn sang Chu gia xa xa và lắc đầu.

- Có lẽ người này có bí pháp đặc thù phòng ngừa thần thức dò xét...

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt đi về phía trước, vừa mới tới gần Chu gia, hắn lập tức ra lệnh:

- Hai ngàn thi khôi bao quanh nơi này, cho dù trên trời dưới đất, không có ta cho phép, không kẻ nào được phép ra vào.

Hắn vừa nói xong ánh mắt hai ngàn thi khôi tỏa sáng, bọn chúng phân tán chung quanh và phong tỏa Chu gia vào bên trong.

Hình thành... Vây quanh!

Nơi này có hai ngàn thi khôi vây quanh lại hình thành trận pháp, sau đó giữa không trung Chu gia có khói đen xuất hiện, bỗng nhiên lực lượng phong ấn bao phủ Chu gia vào trong!

Lúc này trong Chu gia có vô số tiếng kinh hô vang lên, nhất là người thừa kế Chu gia, vị tiểu hầu gia này khiếp sợ không nhỏ, hắn ngẩng đầu lên và nhìn thấy đại quân thi khôi bao quanh và phong ấn gia tộc của

mình, lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần bộc phát sát khí ngập trời, hắn đang mang theo hai ngàn thi khôi xông tới.

Tiểu hầu gia Chu gia chấn động không nhỏ, hắn là một trong số ít người Chu gia biết được tổ phụ Diệu Lâm Nhi đang ở nơi này, cũng biết rõ chuyện gia tộc mình bắt hồn bộc của đối phương.

Lúc này lại có chúng ân lệnh, tiểu hầu gia của gia tộc khác phẫn nộ ngập trời, mặc dù hắn cũng phẫn nộ nhưng nội tâm của hắn lại bất định, cho dù phẫn nổ cũng chỉ che giấu bất an mà thôi.

Hôm nay nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xông tới, sắc mặt hắn đại biến, đầu óc hắn hoạt động thật nhanh, hắn biết rõ chuyện này đã bại lộ!

- Khải trận!

Tên tiểu hầu gia Chu gia ra lệnh, sau khi hắn quát lớn liền cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm bổn mạng tiên huyết, máu tươi chính là mấu chốt của trận pháp, sau khi hắn phun máu tươi, huyết quang bao phủ Chu gia vào trong, trong chớp mắt hình thành một tấm màn bảo vệ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1161: Giết Hết (Thượng)

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mang theo hai ngàn thi khôi xông tới, hắn không nhìn huyết quang trước mặt, hắn mang theo hai ngàn thi khôi xông thẳng vào màn sáng.

Nhìn từ xa rất là kinh người, hai ngàn thi khôi hung tàn cũng bỏ đi, Bạch Tiểu Thuần hung tợn xông lên phía trước, khí tức bạo ngược bộc phát, toàn thân hắn như ngọn núi lửa sắp bùng nổ.

Rầm rầm rầm oanh!

Tiếng nổ vang sinh ra, tiếng nổ rung trời hám địa và sinh ra chấn động rất mạnh, kiến trúc chung quanh đổ vỡ.

Màn sáng huyết sắc không ngừng chấn động và vặn vẹo, kiên trì mấy giây liền chia năm xẻ bảy, tầng tầng vỡ vụn, lúc này Chu gia lộ ra ngoài.

Chu gia đã đại loạn, khi mảnh vỡ từ màn sáng trùng kích, không ít tộc nhân phun máu tươi, sắc mặt mang theo kinh hoàng và không dám tin, càng có không ít người gào thét.

- Bạch Hạo, ngươi muốn làm gì!!

- Chu gia chúng ta không có xúc phạm luật pháp, cũng không có đắc tội ngươi, tại sao ngươi làm thế?

- Bạch Hạo, ngươi lạm dụng quyền lực quan báo tư thù, việc này sẽ bị Đại Thiên Sư biết được, cả triều văn võ đều biết, bản thân ngươi khó bảo toàn, hắn phải chết không thể nghi ngờ!! Chư vị đồng tộc, chúng ta

đồng loạt ra tay ngăn cản nhất thời nửa khắc, tự nhiên sẽ có người ra tay trừng phạt cuồng đồ này.

Những lời cuối cùng là tiểu hầu gia Chu gia rống lên, hắn vừa nói xong liền lui về phía sau thật nhanh, hắn lao thẳng về phía Thiên Hầu tháp!

Mặc dù không phải tất cả tộc nhân đều tán thành lời của tiểu hầu gia nhưng vẫn có một bộ phận trưởng bối và tộc nhân Chu gia mang theo tức giận bay ra, bọn họ lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, đồng thời tôi tớ Chu gia cũng kiên trì bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Số lượng không ít, chừng hơn ngàn người, trong nháy mắt bọn họ xông tới phía trước, đại quân thi khôi sau lưng Bạch Tiểu Thuần lao tới, những nơi bọn chúng lao tới là giết chóc ngập trời, tiếng kêu thảm thiết vang lên, thời khắc này vô cùng khủng bố.

Những tộc nhân Chu gia kia không thể ngăn cản, liên tục phun máu tươi và lui về phía sau, lời nói lãnh khốc mang theo hàn ý của Bạch Tiểu Thuần quanh quẩn bốn phương.

- Bạch mỗ thật quan báo tư thù đến đây, ta chỉ giết ba người, nếu kẻ khác muốn chết thì giết luôn!

Đối mặt đám tộc nhân Chu gia nơi này, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm tới, có giết hay không cũng không sao cả, ban đầu hắn chỉ muốn giết hai người mà thôi, một là Chu Vũ Đạo, một là tổ phụ Diệu Lâm Nhi, hiện tại nhiều thêm một tên chính là tiểu hầu gia.

Bạch Tiểu Thuần bước về phía trước, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tên tiểu hầu gia, hắn đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Tên tiểu hầu gia Chu gia sợ hãi sắc mặt tái nhợt, tốc độ của hắn nhanh đến mức tận cùng, vào lúc sắp bước vào trong phạm vi Thiên Hầu tháp, trong nháy mắt hắn nhìn thấy hi vọng, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện, hắn nâng tay phải đánh một quyền vào người tiểu hầu gia.

Một quyền này mang theo lửa giận của Bạch Tiểu Thuần, hắn mang theo điên cuồng oanh kích như muốn xé rách hư vô, tên tiểu hầu gia kêu thảm thiết, hắn cảm sát cơ sinh tử rất mạnh, càng có cảm giác thiên địa vô cùng to lớn nhưng không có nơi nào để mình dung thân.

Ngay cả trong gia tộc của mình cũng không làm hắn cảm thấy an toàn chút nào, hắn hiện tại đang lâm vào tình cảnh sinh tử.

- Phụ thân!! Cứu ta!!!

Tiểu hầu gia Chu gia run rẩy, hắn hét lên thê lương thảm thiết, trong Thiên Hầu tháp bắn một tia sáng về phía Bạch Tiểu Thuần, ngay sau đó giọng nói lãnh khốc và tự tin từ trong Thiên Hầu tháp truyền ra ngoài.

- Bạch Hạo, ngươi dám giết con ta, hồn bộc của ngươi hắn phải chết không nghi ngờ.

Trong Thiên Hầu tháp có nam tử trung niên đang ngồi, dung mạo của tên nam tử trung niên vô cùng xấu xí, tuy hắn có tu vi nửa bước Thiên Nhân nhưng không tính là mạnh, chỉ có dựa vào Thiên Hầu tháp mới có thể gia tăng chiến lực của hắn vô hạn tới gần Thiên Nhân.

Cho nên lúc hắn biết rõ Bạch Hạo đánh tới, cho dù nhìn thấy màn sáng bảo hộ gia tộc sụp đổ thì hắn vẫn nhịn xuống, hắn không dám bước ra khỏi Thiên Hầu tháp nửa bước.

Nội tâm của hắn vô cùng do dự, càng kiêng kị mãnh liệt, hắn kiêng kị không phải Bạch Tiểu Thuần, mà là những thi khôi kia, nhất là đại hán giáp bạc áp bách hắn hít thở khó khăn.

Hắn vẫn có nắm chắc nhất định, dù sao Bạch Tiểu Thuần càng như thế càng chứng minh hồn bộc vô cùng trọng yếu với hắn, cho nên... Hắn tin tưởng, đối phương đuổi giết con mình là tạo áp lực cho mình mà thôi, hoặc là bắt con hắn để trao đổi, cho dù thế nào hắn cảm thấy đối phương không dám giết người.

Dù sao hắn chính là Thiên Hầu, dù sao nơi này là thành Khôi Hoàng, dù sao đối phương cũng là giám sát sứ, trên đỉnh đầu có Đại Thiên Sư uy hiếp, hắn tin tưởng đối phương nổi giận nhưng vẫn có lý trí.

- Chỉ cần kéo dài thời gian là được.

Chu Vũ Đạo không ngừng suy nghĩ, trong tay cầm ngọc giản truyền âm, hắn không ngừng cầu cứu.

Vào lúc Chu Vũ Đạo có cảm giác mình đang nắm chắc, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực nhìn chằm chằm vào tia sáng trong Thiên Hầu tháp bắn về phía mình, hắn vươn tay phải đấm một cái.

Trong tiếng nổ vang, một quyền này xé rách hư vô, phong bạo nổi lên khắp bốn phía, tiểu hầu gia cũng bước vào phạm vi Thiên Hầu tháp.

Tiểu hầu gia chỉ có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, một quyền của Bạch Tiểu Thuần có chiến lực sánh ngang nửa bước Thiên Nhân, tiểu hầu gia không có khả năng ngăn cản nổi, tiếng nổ vang lên, phong bạo ập tới, tiểu hầu gia kêu thảm thiết đầy tuyệt vọng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không lâu, thân thể của hắn bị phong bạo càn quét huyết nhục mơ hồ, oanh, thân thể hắn chia năm xẻ bảy!

Ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát khỏi phạm vi phong bạo càn quét, có thể nói hắn hình thần câu diệt.

Chùm sáng trong Thiên Hầu tháp bắn tới bị đại hán ngân giáp ngăn cản, hắn không bị tổn thương chút nào.

- Bạch Hạo!!!

Âm thanh điên cuồng từ trong Thiên Hầu tháp vọng ra ngoài, Chu Vũ Đạo đứng lên, thân thể hắn run rẩy không nhỏ.

- Ngươi... Ngươi dám giết con nối dõi của ta?

Cho dù thế nào hắn cũng không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại quyết đoán như vậy, căn bản không có ý trao đổi thỏa hiệp.

Cảnh này cũng lọt vào mắt người Chu gia, bọn họ run rẩy khi thấy Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, hô hấp dồn dập, trước kia bọn họ có nghe nói Bạch Tiểu Thuần lãnh khốc, tuyệt đại đa số không cho rằng là sự thật, hiện tại nhìn thấy cho nên có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Không chỉ hắn như thế, bên ngoài phạm vi hai ngàn thi khôi phong tỏa Chu gia, hành vi của Bạch Tiểu Thuần cũng lọt vào mắt vô số người, nhiều người vô ý thức hít khí lạnh và sợ hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1162: Giết Hết (Hạ)

Giết con nối dõi, thù này đã kết!

- Sau khi Bạch mỗ đi vào thành Khôi Hoàng tới nay giết quá ít người cho nên các ngươi mới dám đánh chủ ý lên đầu của ta.

- Hôm nay ta không chỉ muốn giết hắn, ta còn muốn giết ngươi.

Bạch Tiểu Thuần nói rất lãnh khốc, hắn bước về phía trước một bước, vô số tiếng nổ mạnh bao phủ Thiên Hầu tháp.

Lúc hắn tới gần, bên trong Thiên Hầu tháp bắn mấy tia sáng về phía Bạch Tiểu Thuần, cùng lúc đó trên tháp cao huyễn hóa một hư ảnh.

Thân ảnh hư ảo này là một trong những công dụng của Thiên Hầu tháp, Chu Vũ Đạo ngưng tụ pháp thân, sau khi nó xuất hiện liền tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Đại hán giáp bạc và mấy thi khôi đang muốn tiến lên cùng Bạch Tiểu Thuần liền dừng bước, bọn chúng liên tục rút lui và phân tán ra chung quanh, tên đại hán giáp bạc cầm đầu trực tiếp oanh kích lòng đất, bọn họ bắt đầu càn quét kiến trúc chung quanh, từ đó tìm nơi tổ phụ Diệu Lâm Nhi ẩn thân.

Hiển nhiên Bạch Tiểu Thuần truyền thần niệm không cần thi khôi tương trợ, hắn áp lực, hắn điên cuồng, hắn lo lắng tự trách suốt cả tháng qua cũng cần phóng thích.

Vài tia sáng bắn lên người Bạch Tiểu Thuần và nổ tung, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần không nháy một cái, thậm chí thân thể không lắc lư lao thẳng

về phía trước với tốc độ cực nhanh, nhanh vượt qua cả tia chớp, thân ảnh hư ảo giơ tay phải điểm một cái.

Một cơn phong bạo ngập trời xuất hiện quét ngang bốn phương, Chu Vũ Đạo huyễn hóa hư ảnh bấm niệm pháp quyết, chung quanh thân thể xuất hiện vô số mãng xà, những mãng xà này phát ra âm thanh tê tê bén nhọn và tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần không có biến hóa, tay phải nâng lên, một vòng xoáy xuất hiện, vòng xoáy này vừa mới xuất hiện đã hình thành trạng thái chân không giống như thôn phệ tất cả khí tức trong thiên địa.

Cùng lúc đó khí tức của Bạch Tiểu Thuần cũng bị chính vòng xoáy hấp thu, hắn như không tồn tại, phía sau hắn xuất hiện thân ảnh vô thượng.

Chính là... Bất Diệt Đế Quyền!!

Đây là thứ Hồng Trần Nữ cũng phải biến sắc, đó là một quyền gần vô hạn tới Thiên Nhân.

Một quyền như thế hàng lâm.

Khí phách ngập trời, một quyền sinh ra lực lượng kinh thiên, chung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng có bóng tối hàng lâm, bóng tối khuếch tán rất mạnh, muốn đi thôn phệ tất cả ánh sáng!

Những nơi đi qua đều sinh ra chấn động, thân ảnh hư huyễn của Chu Vũ Đạo cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt, hắn hét lớn và bấm niệm pháp quyết, tất cả mãng xà dung hợp với nhau tạo thành xà trận lớn trăm trượng, hắn muốn ngăn cản một quyền của Bạch Tiểu Thuần.

Muốn ngăn cản Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần lại không khác gì châu chấu đá xe.

Rầm rầm rầm!

Mãng xà cao mấy trăm trượng và gào thét thảm thiết, thân thể da tróc thịt bong, mắt thường có thể thấy được xương cốt bên trong của mãng xà, oanh, mãng xà biến thành tro bụi không lưu lại chút gì cả.

Hư ảnh Chu Vũ Đạo vô cùng sợ hãi, bởi vì hư ảnh bị Bất Diệt Đế Quyền đánh nát.

Không chấm dứt, bị một quyền của Tiểu Thuần đã đánh thẳng vào Thiên Hầu tháp, tòa tháp chấn động dữ dội, Chu Vũ Đạo phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt, hắn không tiếc giá lớn gia cố Thiên Hầu tháp!

- Lại gia tăng gấp đôi!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra hào quang sáng ngời, hắn nâng tay phải đánh xuống một quyền, tiếng nổ vang lên, Bất Diệt Đế Quyền lại bộc phát, lần này uy lực của nó gia tăng gấp đôi.

Lúc này Bất Diệt Đế Quyền sinh ra hắc ám đáng sợ và ngưng tụ làm một, sau đó lại hóa thành nắm đấm, vô số người tận mắt nhìn thấy và sợ hãi, nắm đấm thật lớn đâm vào Thiên Hầu tháp!

Thiên địa chấn động rất mạnh, thành Khôi Hoàng cũng chấn động không dứt.

Sau nửa ngày, Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần biến mất, Thiên Hầu tháp vẫn sừng sững như trước!

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, sắc mặt lạnh như băng.

Chu Vũ Đạo trong tháp phun máu tươi, hắn già nua vô số lần và cười to.

- Một quyền có thể sánh ngang Thiên Nhân thì như thế nào, Thiên Hầu tháp của ta...

Trong lúc Chu Vũ Đạo đang lên tiếng, bỗng nhiên hắn bị âm thanh ken két cắt lời, hắn cúi đầu nhìn xuống và khiếp sợ, sắc mặt không còn

chút máu, hắn nhìn thấy dưới chân mình xuất hiện khe hở.

- Không có khả năng, không có khả năng...

Chu Vũ Đạo như bị thiên lôi oanh kích, ánh mắt sợ hãi và không dám tin tưởng.

Âm thanh ken két vang lên, cả Thiên Hầu tháp bị khe hở bao phủ, những khe hở càng ngày càng nhiều, qua vài giây liền... Sụp đổ!

Lúc Thiên Hầu tháp sụp xuống, bốn phía vô cùng an tĩnh, người Chu gia đều mở to mắt, đầu ốc như có thiên lôi nổ tung, đối với một gia tộc Thiên Hầu mà nói, Thiên Hầu tháp chính là biểu tượng chí cao vô thượng của gia tộc!

Tháp này cũng là truyền thừa trọng yếu nhất của gia tộc, nhiều đời truyền cho người thừa kế, từ đó mới giúp gia tộc kéo dài.

Hêện tại Thiên Hầu tháp đã sụp đổ.

Mặc dù tháp này không phải được dời tới Man Hoang, sau khi Khôi Hoàng triều sụp đổ lần thứ nhất, nó đã thủ ở đây cả ngàn năm qua, việc này quá lớn, quá khó tưởng tượng!

Bọn họ đều như thế, càng không cần nói tới các thế lực chung quanh Chu gia đang trông xem thế nào, toàn bộ đều há hốc mồm ngac nhiên

- Thiên Hầu tháp của Chu gia... Sụp đổ...

- Bạch Hạo hắn dám đánh nát Thiên Hầu tháp!!

Vào lúc mọi người xôn xao, Thiên Hầu tháp sụp đổ, Chu Vũ Đạo phun máu tươi, hắn già nua rất nhiều, hắn lập tức bay lên không nhưng không phải tấn công Bạch Tiểu Thuần, mà là... Bỏ chạy!

Hắn không thể không bỏ chạy, bởi vì hắn bị một quyền của Bạch Tiểu Thuần chấn nhiếp tâm thần thật sâu, hắn không dám tưởng tượng nếu

một quyền đó lại có thể đánh nát Thiên Hầu tháp.

Hắn xem ra việc này không thể tưởng tượng nổi, căn bản phá vỡ suy nghĩ của hắn, người ngoài chỉ hiểu Thiên Hầu tháp một hai mà thôi, hắn là Thiên Hầu, tòa tháp này thuộc về hắn, hắn cũng hiểu rõ về Thiên Hầu tháp!

Hắn hiểu cái gọi là Thiên Hầu tháp không phải sáng tạo vì Thiên Hầu, mà là bản thân... Thành Khôi Hoàng ngưng tụ ra, nói cho đúng thì đây chính là pháp khí của chính thành Khôi Hoàng.

Dù sao cả thành Khôi Hoàng chỉ mới bộc lột một bộ phận mà thôi, còn có một phần rất lớn đang nằm sâu dưới lòng đất, mà Thiên Hầu tháp chỉ là pháp khí của nó, nó có tác dụng giúp nửa bước Thiên Nhân như Thiên Hầu mượn lực lượng phát huy chiến lực gần vô hạn tới Thiên Nhân.

Về phần Thiên Công tháp có uy lực càng lớn!

Uy lực này bình thường sẽ bị hạn chế, trừ phi Khôi Hoàng triều tao ngộ nguy cơ sinh tử, nếu không sẽ không cho phép kẻ nào tiêu hao.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1163: Ta Cho Ngươi Mười Giây

Trình độ chắc chắn của tháp này cũng không phải người thường có thể đánh nát, mặc dù là ngàn năm trước mới bị đánh nát, khi đó là Bán Thần giao chiến với nhau.

Tới hiện tại Chu Vũ Đạo còn không ngờ Thiên Hầu tháp lại sụp đổ, hắn không nghĩ ra đáp án nhưng hắn càng cảm thấy sợ hãi.

- Nếu như không phải vì tu vi, như vậy thần thông của hắn có đặc thù... Một quyền kia có lai lịch gì?

Sắc mặt Chu Vũ Đạo tái nhợt, hắn ẩn ẩn cảm thấy mình trêu chọc người không thể chọc, chọc tồn tại không cách nào chống cự, hiện tại hắn bỏ chạy không chút do dự.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra hàn quang khiếp người, hắn không hiểu nhiều về Hầu tháp giải, cũng không cảm thấy Thiên Hầu tháp sụp đổ lại sinh ra lực chấn nhiếp Chu Vũ Đạo mạnh như thế, thân ảnh hắn biến mất ngay sau đó.

Hắn bay đi như tia chớp, trong nháy mắt hắn lao ra ngoài...

Bỗng nhiên hư vô tại biên giới Chu gia xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, bóng dáng này lao ra khỏi vòng vây của thi khôi, hắn tiềm hành rất bí mật.

Tốc độ quá nhanh, dường như muốn lập tức thoát ra khỏi nơi này.

- Rốt cuộc ngươi cũng đi ra.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo hàn quang kinh thiên, giọng nói như đóng băng thiên địa, sát ý rung chuyển thiên địa sinh ra, tiếng nổ xuất hiện, vòng khí xoáy bao phủ thân ảnh của hắn giống như phong bạo càn quét tất cả mọi thứ.

Sát khí quá mạnh, Bạch Tiểu Thuần ra tay với Chu Vũ Đạo càng mạnh hơn trước.

- Ngươi!!

Đó là lão giả già nua, ánh mắt của hắn mang theo kinh hoàng, hắn đã sợ hãi gần chết.

Nhìn lão giả trước mặt, sát cơ trong mắt Bạch Tiểu Thuần bộc phát dữ dội, trên thực tế lúc hắn tới Chu gia hắn đã dùng thần thức khóa chặt nơi này, cho dù đại hán giáp bạc không tìm ra lão giả nhưng Bạch Tiểu Thuần đã sớm có kế hoạch.

Sở dĩ hắn giết tiểu hầu gia, một mặt là tiết hận, một mặt khác là chấn nhiếp Chu Vũ Đạo, hắn không muốn kéo dài thời gian quá lâu.

Mấu chốt là trận chiến này cũng không phải là giết người, mà là Bạch Tiểu Thuần muốn tổ phụ Diệu Lâm Nhi có cơ hội bỏ trốn, hắn cân nhắc nếu mình không tìm thấy đối phương, như vậy chỉ có làm chuyện này tuyệt một chút, chỉ có làm cho đối phương cảm giác mình triệt để nổi giận, như vậy tên luyện hồn sư kia mới có cơ hội bỏ trốn.

Cho nên hắn ra tay mới gọn gàng như vậy, trực tiếp vận dụng Bất Diệt Đế Quyền, trên thực tế thần thức của hắn bao phủ cả Chu gia chứ không có lơ lỏng chút nào, hơn nữa còn có thi khôi bố trí đại trận.

Bởi vì hắn nơi này bị phong ấn, đối phương muốn chạy trốn cũng chỉ có thể cưỡng ép đột phá, nếu làm như vậy đối phương sẽ lưu lại dấu vết!

Sau khi tận mắt nhìn thấy đối phương thoát đi, Bạch Tiểu Thuần cất bước đuổi theo, thần niệm của hắn bao phủ thi khôi chung quanh, tu vi

bộc phát, ngay sau đó vòng vây bị xiết chặc, đại hán giáp bạc và các thi khôi bộc phát tu vi bao phủ lão giả!

Vào lúc này lên trời dưới đất, bốn phương tám hướng bị phong tỏa triệt triệt để để như thiên la địa võng, mặc cho lão giả có pháp thuật đặc thù cũng chấp cánh khó thoát.

Chẳng những hắn như thế, cho dù Chu Vũ Đạo cũng bị bức bách dừng bỏ chạy, không thể không lui về phía sau, bốn phía đã bị phong tỏa, hắn không thể thoát đi.

Đối mặt với nguy cơ, tổ phụ Diệu Lâm Nhi là luyện hồn sư huyền phẩm cũng sợ hãi, ánh mắt của hắn vô cùng điên cuồng, vào lúc hắn lui về phía sau liền quát mắng Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, thả lão phu rời đi, nếu không thần niệm lão phu vừa thúc dục, hồn bộc của ngươi sẽ hình thần câu diệt!

Hắn nói xong giống như lo lắng Bạch Tiểu Thuần không tin Bạch Hạo còn chưa chết, hắn bấm niệm pháp quyết, giữa mi tâm của hắn xuất hiện một hồn ảnh.

Hồn ảnh này chính là Bạch Hạo, hắn bị nhốt trong mi tâm của lão giả, hồn hỏa đang bị thiêu đốt tràn ngập nguy cơ.

Bạch Tiểu Thuần dừng bước và nhìn hồn ảnh Bạch Hạo, nội tâm hắn chấn động, đại quân thi khôi xiết chặc vòng vây dừng bước, đại hán giáp bạc cũng dừng lại, uy áp Thiên Nhân còn mạnh hơn trước.

- Ngươi thả ta rời đi, ta sẽ thả hồn bộc của ngươi.

Nội tâm lão giả khẩn trương, hắn không nhìn Bạch Tiểu Thuần, tâm thần của hắn vẫn chú ý đại hán giáp bạc, lúc Bạch Tiểu Thuần dừng lại đã làm hắn an tâm, trên thực tế lúc trước hắn cũng đã đoán được đối phương xem trọng hồn này, sau khi thấy đối phương dừng bước liền chắc chắn hơn nữa.

- Lập tức lui về phía sau, ta chỉ cho ngươi mười giây!

Ánh mắt lão giả lóe sáng, ngữ khí cực kỳ cường ngạnh, hắn hét lớn một tiếng, Chu Vũ Đạo bên cạnh hắn cũng chờ mong.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần không nhìn hồn Bạch Hạo, hắn cố trấn định tâm thần nhìn lão giả luyện hồn sư huyền phẩm, ánh mắt của hắn vô cùng lãnh khốc, giọng nói của hắn không khác gì băng hàn.

- Ta cũng cho ngươi thời gian mười giây, là chính ngươi chết hay toàn bộ huyết mạch Diệu gia bị diệt sạch, ngươi lựa chọn đi!

Bạch Tiểu Thuần vung tay phải lên, ngay sau đó trước mặt hắn xuất hiện màn sáng, màn sáng vặn vẹo tạo thành hình ảnh!

Trong hình ảnh là phủ giám sát, nơi đó có mấy vạn hồn tu, cả trai lẫn gái, cả đám lạnh run, Diệu Lâm Nhi cũng ở trong đó, sắc mặt nàng tái nhợt, nội tâm lạnh lẽo.

Chung quanh bọn họ là cả ngàn thi khôi vây quanh, hoàn toàn giam cầm bọn họ, người cầm đầu chính là Chu Nhất Tinh!

Vào lúc nhìn thấy hình ảnh, tổ phụ Diệu Lâm Nhi biến sắc, dường như những người kia cũng nhìn thấy lão giả, cả đám không ngừng kêu gào.

- Lão tổ cứu mạng!!

- Tổ phụ, cứu ta!!

- Lão tổ, là ta, cứu mạng!!!

Lão tổ Diệu gia gào thét tức giận, hắn gần như sụp đổ, hắn thua, thua không chỉ tính mạng của mình, không chỉ hồn Bạch Hạo, hắn còn thua tâm trí cùng phán đoán.

Thua triệt triệt để để!!

- Sát!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu vung tay áo, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Lúc này thi khôi và đại hán giáp bạc chung quanh ra tay, sát khí càn quét phong vân, tốc độ cực nhanh, máu nhuộm bầu trời.

Cho dù là lão tổ Diệu gia hay Chu Vũ Đạo, đừng nói mấy ngàn thi khôi ra tay, cho dù chỉ có đại hán giáp bạc cũng có thể đánh bọn họ hình thần câu diệt.

Trước kia có hồn Bạch Hạo bị áp chế, bọn họ còn có thể kéo dài hơi tàn, hiện tại căn bản không có lực phản kháng, tiếng kêu thê lương thảm thiết và tiếng chửi bới vang lên, thân thể hai người sụp đổ huyết nhục trong mơ hồ, nguyên thần bị xé nát, hình thần câu diệt.

Cho dù việc này đã chấm dứt nhưng có lẽ Chu gia chỉ còn lại trên danh nghĩa.

Thiên Hầu tháp nát, Thiên Hầu diệt vong, tiểu hầu gia tử vong, cả Chu gia đã bị thanh trừ ra khỏi hàng ngũ Thiên Hầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1164: Sư Đồ Đoàn Tụ

Còn có Diệu gia, gia tộc này đã từng xuất hiện luyện hồn sư địa phẩm cũng mất đi trụ cột trong một ngày.

Bạch Tiểu Thuần không có nuốt lời, hắn không diệt huyết mạch Diệu gia, hắn cũng thả đám người Diệu gia rời đi, chỉ có điều trên hân thể những người này bị Chu Nhất Tinh âm thầm lưu lại lạc ấn, Bạch Tiểu Thuần không giết nhưng không có nghĩa Chu Nhất Tinh sẽ tha cho những uy hiếp tương lai này có thể rời đi, nếu bọn họ không có ác ý cũng bỏ đi, một khi có ác ý, Chu Nhất Tinh muốn giết người.

Cũng không phải tất cả tộc nhân đều xử lý như vậy, như Diệu Lâm Nhi đã bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp thu vào đại lao, tư sắc Diệu Lâm Nhi vô cùng tốt, đủ làm nam nhân động lòng sinh ra suy nghĩ tà ác, Bạch Tiểu Thuần không lưu tình chút nào.

Trong ngày, việc này đã oanh động khắp thành Khôi Hoàng, gần như không ai không biết, không người không hiểu, tất cả Thiên Hầu đều sợ hãi.

Lúc trước bọn họ không cho rằng Bạch Tiểu Thuần lại giết một Thiên Hầu, còn giết cả người thừa kế của hắn.

Ngay cả Thiên Hầu tháp cũng sụp đổ, sau khi bọn họ nghe lời này đều sợ hãi hít khí lạnh, phản ứng đầu tiên chính là ý của Đại Thiên Sư.

Ngay sau đó Thiên Công chấn động, trong hoàng cung, Đại Thiên Sư truyền tin tức giận dữ, tất cả Thiên Hầu hiểu ra, tất cả chỉ là một mình phủ giám sát tự làm.

- Bạch Hạo điên rồi, hắn lại là tự ý giết người!!

- Không có trải qua Đại Thiên Sư đồng ý, hắn lại dám giết Thiên Hầu!

- Coi trời bằng vung!!

- Quyết không thể lưu người này, quyền lợi của giám sát sứ quá lớn, hắn hôm nay có thể điên cuồng giết Chu Vũ Đạo, ngày mai có thể giết chúng ta.

- Bạch Hạo, hắn đang tạo phản, nơi này là thành Khôi Hoàng, chẳng lẽ hắn còn muốn trở thành Đại Thiên Sư thứ hai!

Tất cả Thiên Hầu vô cùng tức giận, hơn nữa cộng thêm thù hận lúc trước, chúng ân lệnh làm đám quyền quý sứt đầu mẻ trán hận Bạch Tiểu Thuần tận xương.

Trước mắt bọn họ bị thù hận và kiêng kị bao phủ tâm thần, hiện tại đã bắt lấy sai lầm lớn của Bạch Tiểu Thuần cho nên sẽ không bỏ qua, trong cùng thời gian bọn họ đều bay lên hoàng cung!

- Hắn hiện tại phải chết không nghi ngờ.

- Ta xem Bạch Hạo làm sao tìm được đường sống trong chỗ chết.

- Cho dù hắn có ba đầu sáu tay, lần này cũng chết chắc.

Không chỉ Thiên Hầu, ngay cả mười đại Thiên Công cũng bay ra khỏi Thiên Công tháp bay về hướng hoàng cung, Trần Hảo Tùng đứng mũi chịu sào, hắn hiểu ra Đại Thiên Sư cũng không tha cho Bạch Hạo.

Bởi vì Bạch Hạo phạm tội quá lớn, hắn đã vượt qua điểm mấu chốt Khôi Hoàng triều có thể thừa nhận.

Tất cả quyền quý Khôi Hoàng triều đều phát động, thậm chí con dân trong thành nghe lời này đều im lặng, tiếng thở dài vang lên, việc này

nghiêm trọng vượt qua mọi người dự đoán.

Việc Bạch Tiểu Thuần tự ý giết Thiên Hầu cũng truyền khắp Man Hoang trong thời gian ngắn.

Sau khi Cự Quỷ Vương biết liền giận tím mặt, hắn cầm lấy ngọc giản muốn truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần nhưng buông xuống, cuối cùng hắn dậm chân bay ra khỏi vương điện.

- Ngu xuẩn!

Trong thành Cửu U, Cửu U Vương cầm ngọc giản và cau mày, hắn không quan tâm lão tổ Diệu gia và Chu Vũ Đạo tử vong, với hắn mà nói, ngày đó hắn ra tay chỉ vì lợi ích đầy đủ, đương nhiên cũng là vì hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt, cho dù thế nào cũng chỉ là con sâu cái kiến chết mà thôi.

Hắn chú ý là Thiên Hầu tháp sụp đổ.

- Kỳ quái...

Cửu U Vương vô cùng ngạc nhiên, thế tử Chu Hoành thành Cửu U nghe được tin tức này liền cười ha ha.

- Bạch Hạo ah Bạch Hạo, ta xem ngươi làm sao thoát khỏi nguy cơ lần này.

Chuyện này trong mắt hắn là không thể giải quyết.

Trong cả Man Hoang đều oanh động, Bạch Tiểu Thuần quay về phủ giám sát, trên thực tế sau khi bước ra khỏi Chu gia thì hắn quay về phủ giám sát, hắn không làm gì cả.

Hắn ném lệnh bài giám sát sứ qua một bên, cũng không thèm nhìn nhiều, Chu Nhất Tinh cũng bị hắn đuổi đi, bảo hắn đi tránh đầu gió, về phần đại hán giáp bạc, sau khi vào phủ giám sát liền im lặng.

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm, hắn đang ngồi tại chỗ và nhìn hồn tháp, trong tòa tháp có hồn Bạch Hạo, sau khi trải qua khôi phục đã có một ít tinh thần, chậm rãi mở mắt ra.

Lúc nhìn thấy gương mặt tiều tụy của sư tôn, hắn vô cùng cảm động.

- Cuối cùng cũng tỉnh, về sau phải cẩn thận một ít, đến đến, vi sư nói với ngươi chuyện xảy ra trong một tháng qua, hừ hừ, ngươi không biết một tháng này vi sư rất lợi hại, không ai dám chọc ta, Thiên Nhân cũng bị ta giết một tên.

Bạch Tiểu Thuần nói xong mới thở ra một hơi, mặt mày hớn hở giống như một tháng trước Bạch Hạo đang ở bên cạnh mình.

Hắn không ngừng kể chuyện xảy ra trong một tháng qua, Bạch Hạo nghe hắn kể liền nức nở.

- Sư tôn...

Bạch Hạo nghe Bạch Tiểu Thuần kể liền run rẩy, hắn nghe sư tôn nói phát động chúng ân lệnh, lúc này nội tâm cảm động không nói thành lời, hồn Bạch Hạo bay ra khỏi hồn tháp tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Ta cho rằng ta không thể nhìn thấy sư tôn.

Tâm tình Bạch Hạo kích động, cảm xúc của hắn không thể dùng lời lẽ miêu tả, hắn cảm giác mình bị bắt liền bị tra tấn không thành hình người, hắn vẫn bảo thủ bí mật thay sư tôn, lúc này mọi chuyện đều đáng giá.

Bởi vì hắn quan tâm nhất chính là sư tôn.

Thời gian một tháng với Bạch Hạo là thời gian đen tối nhất trong đời, hắn thống khổ không thể hình dung, mỗi ngày đều thừa nhận hồn hỏa thiêu đốt, bị lão tổ Diệu gia luyện hóa, càng thừa nhận tra tấn sưu hồn. Diệu gia luyện hóa và tra tấn linh hồn sẽ làm linh hồn không chịu nổi, do đó luyện hóa về sau sẽ thuận lợi hơn, cho nên Bạch Hạo chịu khổ suốt một tháng qua.

Vào lúc hắn bất lực nhất, thậm chí sắp tới mức tử vong nhưng hắn lại có chấp niệm và không cam lòng biến mất, hắn còn chưa sáng tạo ra cách điều chế hỏa diễm mười chín màu, hắn chưa nhìn thấy sư tôn luyện chế thành công hỏa diễm mười tám màu, hắn từng phát lời thề muốn giúp sư tôn trở thành luyện hồn sư thiên phẩm, những việc này chưa thực hiện được.

Hắn không thể chết được, hắn không muốn chết, nếu quả thật có một ngày hắn tử vong, hắn cũng phải làm giúp sư tôn hoàn thành những việc này mới nhắm mắt.

Hôm nay hắn bị quá nhiều việc quấy nhiễu, hắn lo lắng không có mình chiếu cố, với tính cách của sư tôn sẽ đưa tới vô số người thù địch, hắn phải nhắc nhở sư tôn, hắn muốn hóa giải thay sư tôn, tất cả nguy cơ phải bị xóa đi.

Đây là chấp niệm của hắn, nhờ có chấp niệm chèo chống, hắn mới có thể kiên trì một tháng, hắn không rõ mình có thể kiên trì được bao lâu, cho dù lúc hôn mê tỉnh lại hắn nhìn thấy... Sư tôn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1165: Ngươi Cố Ý

- Ha ha, cảm động sao, lúc trước vi sư nói với ngươi rồi, bái ta làm sư không thiệt thòi đâu.

Bạch Tiểu Thuần nói với Bạch Hạo sau đó đắc ý, hắn tiến lên sờ đầu Bạch Hạo.

- Ân tái tạo của sư tôn, ân cứu mạng, đồ nhi... Cả đời không quên!!!

Bạch Hạo kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn cúi đầu xuống bái tạ.

Giống trong sơn động năm đó, vào lúc hắn khôi phục thần trí và nhìn thấy bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, cái bái này không oán không hối, thành tâm thành ý.

- Ngươi là đệ tử của ta, kẻ nào dám động tới ngươi chính là đánh mặt ta, đừng nói phát động chúng ân lệnh, nếu chiêu này còn không làm gì được, ta ý định dẫn đại lục Thông Thiên tới đây cứu ngươi.

Bạch Tiểu Thuần hất càm lên, kiên trì, lãnh khốc và áp lực suốt một tháng qua đã biến mất, hắn có thể khoe khoang như xưa.

Nghe Bạch Tiểu Thuần nói thế, Bạch Hạo càng cảm động, đôi môi khép mở giống như muốn nói cái gì đó nhưng lại cảm động nói không ra lời, hết lần này tới lần khác... Đúng vào lúc này Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ nhìn Bạch Hạo và nói:

- Đúng rồi, kế sách chúng ân lệnh của ngươi không tệ, thời điểm ngươi nói cho ta biết, ta còn muốn hỏi có phải bởi vì ngươi là thứ tử Bạch gia cho nên mới nghĩ ra biện pháp này?

- Ah...

Bạch Hạo sững sờ, sư tôn này biến hóa quá nhanh, trước một khắc còn vô cùng khí phách, mình cảm động rối tinh rối mù, trong nháy mắt tiếp theo thay đổi chủ đề làm hắn xấu hổ không chịu nổi.

Nhìn thấy sư tôn hiếu kỳ như thế cho nên Bạch Hạo gật đầu.

Thấy đệ tử thừa nhận, Bạch Tiểu Thuần thở dài, cảm khái, sờ sờ đầu Bạch Hạo và nói:

- Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao Thái phu nhân lúc trước muốn tiêu diệt ngươi... Kế sách này thật sự quá độc...

- Ah...

Bạch Hạo há hốc mồm dở khóc dở cười.

Bạch Tiểu Thuần còn vấn đề khác, vào lúc muốn hỏi liền biến sắc, hắn ngẩng đầu nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đang bay tới.

Người còn chưa tới như giọng nói đã tới trước.

- Bạch Hạo, ngươi là tiểu nhân vô sỉ, ta muốn giết ngươi!

Đó là giọng nói của người con gái, nàng mặc trường bào màu đỏ, mặt phấn mang sát khí, lông mày dựng đứng, chính là Hồng Trần Nữ Chu Tử Mạch.

Chu Tử Mạch vẫn bế quan tu hành ý đồ đột phá Thiên Nhân sơ kỳ, cho nên nàng không biết chúng ân lệnh trong thành Khôi Hoàng, lúc này mới xuất quan, nàng còn buồn bực vì đột phá thất bại, đầu óc còn mơ hồ không rõ, tư duy ngây ngốc.

Có lẽ nàng bị đột phá thất bại cắn trả, cũng không quan tâm việc khác, vừa mới ra ngoài liền nghe thủ hạ nói về chúng ân lệnh, không đợi nghe xong thì nàng đã bộc phát.

Nàng vốn có chán ghét với Bạch Tiểu Thuần, hiện tại còn có hiểu lầm cũng đã hóa giải nhưng vẫn cảm thấy chán ghét khó hiểu, nhất là Bạch Tiểu Thuần được Đại Thiên Sư an bài thành giám sát sứ giống như quên Cự Quỷ Vương, điểm này làm nàng không vui.

Hôm nay lại biết rõ chúng ân lệnh, nếu đổi thành lúc khác nàng sẽ hiểu ra vấn đề, lúc này nàng không suy nghĩ được gì, vẫn ở trong trạng thái đần độn, cho nên nàng như con trâu điên đánh tới, trên đường, Cự Quỷ Vương cũng truyền âm với nàng, Hồng Trần Nữ không thèm nhìn, trong lòng chỉ có suy nghĩ thu thập Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn còn tưởng rằng là Đại Thiên Sư phái người đến bắt hắn, không nghĩ tới là Hồng Trần Nữ đã lâu không xuất hiện, hắn vội vàng lui về phía sau và muốn giải thích.

- Tử Mạch, ngươi hãy nghe ta nói...

- Câm miệng! Vong ân phụ nghĩa, ta hỏi ngươi, có phải chúng ân lệnh là kế sách của ngươi hay không?

Hồng Trần Nữ tức giận lên tiếng, vừa nói vừa bước vào trong phủ giám sát, tay phải nâng lên điểm về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khí tức Thiên Nhân chấn động bộc phát, một cột sáng bắn thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi nghe ta giải thích...

Bạch Tiểu Thuần bảo hộ tốt hồn Bạch Hạo liền bay về phía sau, hắn tránh cột sáng nhưng vô cùng chật vật, còn chưa chờ hắn nói xong liền bị Hồng Trần Nữ cắt lời, nàng cuồng bạo tấn công hắn.

Hồng Trần Nữ thân là Thiên Nhân sơ kỳ đỉnh phong, hiện tại lại ra tay toàn lực, Tiểu Thuần căn vốn cũng không phải đối thủ, nhất là vừa mới thi triển Bất Diệt Đế Quyền cho nên đang trong trạng thái khôi phục, tu vi cũng giảm sút không ít.

Hồng Trần Nữ tức giận không giảm, lúc thấy Bạch Tiểu Thuần tránh đi liền bấm niệm pháp quyết, nàng cầm một đóa liên hoa là pháp bảo tùy thân, sau đó ý chí vô thượng hàng lâm và bao phủ quanh người nàng.

- Ngươi bà điên kia, thực cho rằng bản giám sát sứ sợ ngươi sao?

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, thần niệm bạo phát, thi khôi chung quanh ngẩng đầu lên, chúng bộc phát sát khí kinh người, cũng không xuất động toàn bộ, đại hán giáp bạc bộc phát uy áp Thiên Nhân liền bay về phía Hồng Trần Nữ, theo sau còn có một thi khôi chuẩn Thiên Nhân.

Ba người đánh nhau, tiếng nổ vang vọng bốn phía, Hồng Trần Nữ điều khiển liên hoa bức lui hai thi khôi, tu vi bản thân bị đột phá thất bại cắn trả cho nên rất cuồng bạo, đầu óc mơ hồ không rõ, vì vậy nàng biết rõ mình không có khả năng giết Bạch Tiểu Thuần nhưng nội tâm tức giận, cho rằng đối phương vong ân phụ nghĩa, là bạch nhãn lang cho nên muốn ra tay đánh đối phương một trận.

Hai thi khôi cũng không tầm thường, nàng lập tức tránh né chúng, Bạch Tiểu Thuần không làm gì khác, hắn quát lớn.

- Bày trận, phong ấn bắt nàng cho ta.

Hắn vừa lên tiếng, chín thi khôi nửa bước Thiên Nhân bay lên gia nhập cuộc chiến, cùng lúc đó năm ngàn thi khôi bay lên cao hình thành đại trận, một tấm lưới phong ấn lớn bao phủ Hồng Trần Nữ.

Trong khoảng thời gian ngắn tiếng nổ mạnh rung trời chuyển đất vang lên, Hồng Trần Nữ bị vây khốn trong trận, sắc mặt nàng khó coi, chán ghét Bạch Tiểu Thuần càng lớn, toàn lực điều khiển liên hoa muốn giết ra một con đường, nàng vừa xuất quan, lại bị cắn trả, hiện tại giao chiến lâu đã theo không kịp, ngay cả liên hoa cũng có khi không nghe lời.

Đổi lại lúc khác không xem vào đâu, lúc đối mặt với đại hán giáp bạc và đại hán giáp đen, bọn chúng vô cùng nhạy cảm và nắm bắt chiến cơ

thành thục, lúc ra tay oanh kích tứ phương, sắc mặt Hồng Trần Nữ tái nhợt, cho dù đầu óc mơ hồ nhưng cũng hiểu mình lỗ mảng, vào lúc vừa xuất quan, đầu óc không linh hoạt lại đi gây sự với Bạch Tiểu Thuần.

Nàng không nghĩ tới thi khôi của Bạch Tiểu Thuần đã không phải ba ngàn, mà là năm ngàn, thậm chí càng có đại hán giáp bạc tu vi Thiên Nhân.

- Trong thời gian ta bế quan đã xảy ra rất nhiều việc...

Hồng Trần Nữ cau mày, nàng lúc trước không áp chế nổi lửa giận trong lòng mình, hiện tại sắc mặt khó coi, sau khi lui về phía sau, lúc này phong ấn của năm ngàn thi khôi tới quá mạnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1166: Đại Thiên Sư Triệu Kiến (Thượng)

Hồng Trần Nữ vừa muốn tránh đi, Bạch Tiểu Thuần nắm cơ hội bước tới, tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt tới gần Hồng Trần Nữ và đánh một chưởng.

- Bắt lại cho ta!

Hắn rống to, đại hán giáp bạc và giáp đen xông lên, phối hợp năm ngàn thi khôi, mặc cho Hồng Trần Nữ giãy dụa thế nào cũng khó thoát khỏi phong ấn.

Bạch Tiểu Thuần không dừng lại, hắn một tay bắt lấy cánh tay Hồng Trần Nữ, sau đó thuận thế hạ xuống, trực tiếp đáp xuống đất và đặt Hồng Trần Nữ lên người mình, cảm nhận thân thể có lồi có lõm và mềm mại của Hồng Trần Nữ, Bạch Tiểu Thuần rung động khó nói thành lời, ánh mắt cúi xuống nhìn đôi môi mê người của Hồng Trần Nữ.

- Bạch Hạo, ngươi dám!!

Sắc mặt Hồng Trần Nữ biến hóa, nàng quát Bạch Tiểu Thuần và không ngừng giãy dụa, nội tâm hối hận và bối rối, tu vi trong người bị phong ấn gắt gao, ít nhất cần thời gian nửa nén nhang mới có thể phá giải.

Nàng càng giãy dụa, Bạch Tiểu Thuần càng thích, hắn hít sâu mấy hơi và thầm hô yêu nữ, sau đó làm bộ dạng hung ác nhìn nàng.

- Đừng câu dẫn ta!

- Ngươi!!

Sắc mặt Chu Tử Mạch đỏ thẫm, nàng nổi giận tới cực điểm, trong mắt mang theo lửa giận thiêu đốt nhưng không dám động, bởi vì nàng phát hiện ánh mắt đối phương không đúng.

- Chu Tử Mạch, ngươi đang chui đầu vô lưới, nãi nãi, chẳng lẽ muốn động phòng với bổn đại nhân?

Bạch Tiểu Thuần hít sâu vài hơi và trêu chọc.

- Vô sỉ, ngươi im miệng, ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, phụ thân ta đối đãi với ngươi tốt như vậy, ngươi đối đãi với hắn như vậy sao?

Hồng Trần Nữ gầm lên, bộ dạng nghiến răng nghiến lợi.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, nhìn kỹ Hồng Trần Nữ, suy nghĩ không phải giả ra... Hồng Trần Nữ trong trí nhớ của hắn không phải như vậy, đạo lý đơn giản như thế làm sao có thể không nghĩ ra, vì vậy hắn đưa tay sờ trán Hồng Trần Nữ.

- Không có nóng, ngươi bị ngu sao?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, sau đó đôi mắt sáng ngời nhìn nàng.

- Chẳng lẽ lão gia hỏa Cự Quỷ Vương còn có con nối dõi khác? Không phải chỉ một mình ngươi? Không thể nào... Lão gia hỏa ẩn sâu như thế?

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng có đạo lý, không khỏi "Ah" một câu, hắn "Chậc chậc" liên tục.

- Ngươi câm miệng, phụ thân chỉ có một mình ta.

Hồng Trần Nữ tức giận mắng chửi, sau khi nói ra lời này liền sững sờ, dường như ý thức được vấn đề.

- Ngươi... Ngươi cố ý sao?

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng hỏi thăm.

- Ngươi đừng nói với ta là ngươi không kịp suy nghĩ đấy, kế sách này chẳng làm gì được Cự Quỷ Vương, ba tên vương gia kia có một đám con nối dõi, sau khi trải qua tầng tầng ngăn cách, đến lúc đó sẽ nhà của chúng ta kích phá.

Bạch Tiểu Thuần cau mày vài cái, thử dùng một câu "Nhà của chúng ta" thăm dò, hắn cảm thấy con gái người ta đã giả vờ đưa tới cửa, mình cũng không thể không phản ứng.

- Ngươi im ngay! Cái gì nhà của chúng ta, đó là nhà của ta!

Hồng Trần Nữ trừng mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, mặt của càng càng đỏ rực, trong óc mặc dù không rõ nhưng có ý thẹn quá hóa giận.

Một mặt là bị Bạch Tiểu Thuần áp dưới thân, thân thể đụng chạm nên không khỏe làm nàng phát điên, một mặt nàng ý thức được trạng thái của mình không đúng, đầu óc hỗn loạn, nếu không suy nghĩ cũng bỏ đi, một khi suy nghĩ vấn đề sẽ mơ hồ, cũng dễ dàng ngu xuẩn nhận định phiến diện.

- Tại sao lại như vậy, vấn đề đơn giản như thế lại làm ta không thể nghĩ ra.

Nội tâm Hồng Trần Nữ cảm thấy không đúng, dĩ vãng nàng tu luyện không như thế, hiện tại bị cắn trả, lúc trước Cự Quỷ Vương đưa cho nàng một bộ công pháp đã sinh ra hoài nghi, sau khi suy nghĩ một chút, cảm giác mê muội làm nàng không nghĩ được quá nhiều...

- Nhất định là phụ thân ta...

Hồng Trần Nữ tức giận, Bạch Tiểu Thuần bị phong thái tiểu nữ nhi của Hồng Trần Nữ trêu chọc ngứa ngáy, hắn cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, thầm nghĩ Hồng Trần Nữ chẳng những dáng người không tệ, gương mặt thật đẹp, hiện tại tức giận càng có phong tình.

Hồng Trần Nữ vốn tuyệt mỹ, bộ dạng mơ hồ ngây ngốc hôm nay và lộ ra vẻ xấu hổ, chẳng những không làm nàng giảm xinh đẹp, ngược lại còn thể hiện bộ dạng Liễu Tàn Dương không gặp trong ngày thường, Bạch Tiểu Thuần cảm giác tim mình đập rộn lên.

Khác với Hầu Tiểu Muội chống nạnh trừng mắt, khác với Tống Quân Uyển trong mềm mại có gai, Hồng Trần Nữ chính là xà mỹ nữ, làm người ta không nhịn được muốn ngược đãi không thương tiếc...

- Còn yêu nghiệt hơn cả Tống Quân Uyển!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn hít khí lạnh sau đó cố gắng trấn định tâm thần vừa tiếp xúc thân thể cho nên Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ phát hiện mình rất khó bình tĩnh, bởi vì Hồng Trần Nữ giãy dụa, mặc dù không mạnh bằng lúc trước nhưng nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng chấn động.

- Ai, yêu thuật quá lợi hại, bỏ đi bỏ đi, ngay cả lão tổ Diệu gia còn có tinh thần hi sinh, Bạch Tiểu Thuần ta không thể dưới người, ta phải hi sinh mình độ hóa yêu nữ mới được.

Bạch Tiểu Thuần vẫn duy trì chính nghĩa, hắn nâng tay phải đặt... Lên ngực Hồng Trần Nữ... Sau đó lao tới...

- Yêu nữ, ta đến trấn áp ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, bộ dạng vô cùng chính nghĩa đè tới, tay phải của hắn giơ lên, Hồng Trần sững sờ sau đó thét lớn!

- Ngươi thả ta ra!!

- Yêu nữ ngươi còn dám phản kháng, hảo hảo hảo, xem ta trấn áp ngươi đây...

Bạch Tiểu Thuần nghiêm trang, cảm giác chính nghĩa sắp bộc phát...

- Bạch Hạo ngươi muốn chết!!

Hồng Trần Nữ cảm thấy tức giận khó có thể hình dung.

Thi khôi chung quanh ngẩn ngơ đứng đó, mặt không biểu tình bao vây nơi này, cũng không quan tâm hai nam nữ đang uốn éo với nhau.

Cảnh tượng rất kiều diễm, nếu người không hiểu tình huống sẽ sinh ra liên tưởng...

Đáng tiếc kiều diễm không duy trì bao lâu, có lẽ đối với Hồng Trần Nữ mà nói cuộc đời này chưa bao giờ kích thích như vậy, nàng giãy dụa tới mức tận cùng, bởi vì nàng tức giận ngập trời cho nên phong ấn tự động giải trừ.

Lúc phóng thích tu vi, Bạch Tiểu Thuần đã giật mình, hắn lập tức buông Hồng Trần Nữ sau đó lui về phía sau, ánh mắt Hồng Trần Nữ mang theo hàn quang, thân ảnh lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Giữa hai người có tiếng nổ mạnh, phong bạo quét ngang tứ phương, trong tiếng nổ còn có tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần, hắn lui về sau thật nhanh, Hồng Trần Nữ tức giận, mái tóc tán loạn, trên mặt mang theo sát khí truy kích.

- Bạch Hạo, ta muốn giết ngươi!!

- Người tới, ngăn cản yêu nữ cho ta.

Bạch Tiểu Thuần rung động, hắn lui về phía sau, hắn lập tức ra lệnh với đại quân thi khôi chung quanh, lập tức sát khí bao phủ Hồng Trần Nữ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1167: Đại Thiên Sư Triệu Kiến (Hạ)

Hồng Trần Nữ nổi giận cho nên chiến lực cường đại hơn không ít, rất nhiều thi khôi bị nàng đánh bay, Bạch Tiểu Thuần có quá nhiều thi khôi, trong đó có đại hán giáp bạc, không bao lâu Hồng Trần Nữ biệt khuất và điên cuồng nhưng vẫn bị ngăn cản, chỉ có thể mặc cho thi khôi của Bạch Tiểu Thuần áp chế.

- Tử Mạch, ngươi làm cái gì vậy, ta cũng vì tốt cho ngươi, ngươi bị trúng yêu thuật, ta chỉ muốn giúp ngươi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần xấu hổ, suy nghĩ tới định lực của mình liền cảm thấy không đúng, hắn nói thầm yêu thuật của Hồng Trần Nữ quá lợi hại.

Ngoài miệng lại không thừa nhận, vì vậy hắn lập tức tìm lý do giải thích cho mình.

- Câm miệng!

Hồng Trần Nữ tức giận hít thở dồn dập, dường như đã giận tới mức không biết nên nói cái gì, hiện tại thi khôi đã bảo hộ quanh Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt nàng mang theo sát khí nhìn chằm chằm vào hắn.

Bạch Tiểu Thuần chột dạ ho khan một tiếng.

- Đây... Đây là hiểu lầm, vừa rồi chúng ta nói tới đâu nhỉ? Đúng rồi, ngươi nói không phải nhà của chúng ta, là nhà của ngươi... Tử Mạch, ngươi quá khách khí rồi, nhà của ngươi không phải là nhà của ta sao.

Bạch Tiểu Thuần chột dạ hoảng hốt cho nên nói lộn xộn.

Hồng Trần Nữ thở sâu, nàng cười lạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần, nàng đã biết vấn đề nằm trên người mình, Bạch Hạo nói có đạo lý, chúng ân lệnh ảnh hưởng tới người khác nhưng không ảnh hưởng tới Cự Quỷ Vương, nàng vừa nghĩ tới đối phương vô sỉ đã tức giận không kiềm nén được.

Vào lúc muốn trả lời, đột nhiên sắc mặt nàng biến hóa nhìn lên bầu trời.

Bạch Tiểu Thuần cũng ngẩng đầu nhìn lên cao, chỉ thấy bầu trời vặn vẹo, dần dần một thân ảnh màu đen xuyên qua hư vô và xuất hiện tại nơi này.

Sau khi tới không trung phủ giám sát, thân ảnh kia mới rõ ràng, một thân áo đen che đầu, che đậy toàn thân, Bạch Tiểu Thuần và Hồng Trần Nữ nhìn rõ bóng đen vừa tới.

Không thấy rõ gương mặt, chung quanh thân ảnh là hư vô đen kịt giống như bản thân người này hóa thành hắc ám.

Chính là thân tín của... Đại Thiên Sư, tiền nhiệm giám sát sứ, Hắc Minh!

Sau khi nhìn thấy Hắc Minh, Hồng Trần Nữ sững sờ, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn biết rõ nên tới cũng phải tới.

Hắc Minh không quan tâm ai nhìn thấy, đôi mắt hắn không mang theo chút cảm xúc nào, cũng không quan tâm tới Hồng Trần Nữ, ánh mắt của hắn nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần.

- Giao lệnh bài cho ta!

Lời của Hắc Minh như mùa đông băng giá bao trùm phủ giám sát.

Ánh mắt Hồng Trần Nữ lóe sáng, Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm vài giây, hắn không cảm thấy ngoài ý muốn, mặc dù nội tâm khẩn trương và tâm thần bất định, hắn cũng cảm thấy có vài phần nguy cơ.

Hắn vỗ túi trữ vật, giám sát lệnh xuất hiện, hắn cúi đầu nhìn sau đó Bạch Tiểu Thuần ném tới, giám sát lệnh hóa thành hào quang màu tím bay về phía Hắc Minh.

Hắc Minh tiếp được liền thu hồi, lúc này lại lên tiếng.

- Bạch Hạo, theo lão phu đi một chuyến, Đại Thiên Sư đang chờ ngươi giải thích.

Sau khi nói xong Hắc Minh xoay người bay lên bầu trời hoàng cung, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, trong đầu suy nghĩ cẩn thận mình có bỏ sót gì hay không, lúc này hắn bước lên bầu trời.

Tất cả đều bị Hồng Trần Nữ nhìn vào trong mắt, mặc dù lúc trức nàng giận Bạch Tiểu Thuần nhưng không rõ tại sao lại có do dự, nàng không lên tiếng, chỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Hắc Minh bay xa, nàng cầm ngọc giản truyền âm.

Trong ngọc giản có không ít nhắn lại của Cự Quỷ Vương, Hồng Trần Nữ không tâm tình xem từng cái, nàng truyền âm với Cự Quỷ Vương.

- Phụ vương, Hắc Minh lấy giám sát lệnh của Bạch Hạo, còn mang hắn đi...

Lúc này trong thành Cự Quỷ, Cự Quỷ Vương đang phát sầu, hắn biết rõ Hồng Trần Nữ xuất quan, lại nhớ tới an bài của mình, tình huống hiện tại không khác biệt quá lớn, hắn cũng không nghĩ tới vốn chỉ có ý định tẩy não con gái một chút, sau khi Hồng Trần Nữ xuất quan liền đi tìm Bạch Tiểu Thuần.

Vì vậy hắn truyền âm nhưng khi đó Hồng Trần Nữ đang mơ hồ nên không nhìn ra, Cự Quỷ Vương cười khổ, vào lúc đang thở dài lại nhận được Hồng Trần Nữ truyền âm, hắn xem xong, ánh mắt tỏa sáng.

- Bạch Hạo không giống loại người làm việc không cân nhắc hậu quả... Hắn còn át chủ bài gì?

Vào lúc Cự Quỷ Vương trầm ngâm, trên bầu trời thành Khôi Hoàng, Bạch Tiểu Thuần cố gắng bình tĩnh cảm xúc không để người ngoài nhìn ra bêến hóa, hắn yên lặng đi theo Hắc Minh tới hoàng cung.

Trên thực tế nội tâm hắn không ngừng suy nghĩ kế hoạch, bảo đảm lúc này không xuất hiện sơ suất, thật sự lúc làm việc này Bạch Tiểu Thuần biết rõ mình hơi sai lầm sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

- Có lẽ không xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn... Ta chuẩn bị cũng rất đầy đủ...

Cẩn thận phân tích, Bạch Tiểu Thuần hơi an tâm.

Có được tâm tình này, trên đường đi hai người không nói gì, chỉ im lặng tiến lên phía trước.

Trên thực tế khi quyết định không xin chỉ thị Đại Thiên Sư mà lại lập tức ra tay, dùng xu thế lôi đình giết vào Chu gia, Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu mình sẽ gây phong bạo to lớn.

Hắn cũng không hối hận, bởi vì hắn không có tín nhiệm và ỷ lại vào Đại Thiên Sư như lúc trước, an nguy của Bạch Hạo là trọng yếu nhất, một khi tiết lộ tiếng gió đánh rắn động cỏ, hậu quả không lường nổi.

Đúng như Cự Quỷ Vương phán đoán, sở dĩ Bạch Tiểu Thuần dám làm như vậy là vì hắn nắm chắc bài.

- Tiến vào Thiên Sư điện, chỉ sợ đám Thiên Hầu Thiên Công sẽ đẩy ta vào chỗ chết.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, tuy hắn có át chủ bài nhưng không thể không có bất an, trong đó còn có vài phần... Chờ mong.

Hắn rất chờ mong lúc mình vạch trần át chủ bài trước mặt đám quyền quý văn võ kia, từ đó xoay người thật đẹp, những người kia nhảy càng vui thì lúc mình xoay người càng náo nhiệt!

- Đầu tiên ta phải mượn thế của Đại Thiên Sư đấu pháp với đám quyền quý, hôm nay... Ta không dựa vào kẻ nào cả, tự ta sẽ đánh vào mặt của bọn chúng.

- Tám mươi chín Thiên Hầu, mười Thiên Công... Tư vị đánh vào mặt chín mươi chín quyền quý sẽ như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nội tâm hắn sinh ra cảm giác kích thích rất mạnh, hắn hít thở dồn dập.

Dần dần hắn theo Hắc Minh đi vào hoàng cung, chậm rãi tới gần Thiên Sư điện, trái tim đập càng lúc càng nhanh, tâm thần bất định và chờ mong giao thoa với nhau, khẩn trương cùng kích thích cùng tồn tại.

Lúc không còn xa, Hắc Minh đi phía trước liền dừng lại, hắn đứng đó không nhúc nhích.

Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ nên không có chú ý, suýt nữa hắn đụng vào người Hắc Minh, lúc này hắn ngạc nhiên nhìn đối phương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1168: Đấu Với Ta?

- Chuyện này... Ngươi làm lỗ mãng.

Hắc Minh trầm ngâm một lúc, giọng nói vẫn âm lãnh như vậy nhưng sau khi nghe xong lại dần dần cân nhắc sẽ phát hiện một tia ân cần.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được ân cần trong đó, hắn giật mình sau đó nhớ tới Hắc Minh trong trí nhớ luôn luôn âm trầm lạnh lùng, hiện tại có ân cần cũng biến thành đột ngột.

- Tất cả Thiên Hầu, tất cả Thiên Công... Đều liên hợp với nhau, cho dù Đại Thiên Sư muốn bảo vệ ngươi cũng gian nan.

Hắc Minh không quay người, hắn đưa lưng về phía Bạch Tiểu Thuần, lúc hắn nói chuyện còn mang theo phức tạp.

Hắn đã nhìn ra, Thiên Sư điện đang sinh ra khí tức diệt tuyệt, lần này Bạch Tiểu Thuần không thể thoát khỏi, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thân là giám sát sứ làm những việc kia, hắn lại nhớ tới những gì mình đã làm.

Hắn đã từng làm giám sát sứ, nếu như nói trong Khôi Hoàng triều này ai hiểu tâm tình Bạch Tiểu Thuần nhất, người đó chắc chắn là hắn.

Đã từng là giám sát sứ, cảnh tượng năm đó vẫn diễn ra, giám sát sứ thế hệ này lại trình diễn cảnh tượng năm xưa của hắn, quan hệ giữa hắn và Đại Thiên Sư mật thiết hơn Bạch Tiểu Thuần quá nhiều, Đại Thiên Sư cực lực bảo vệ cho nên hắn mới sống tới bây giờ, từ nay về sau đi theo bên cạnh Đại Thiên Sư như hình với bóng.

Tội lớn nhất của hắn cũng không phải tự ý giết Thiên Hầu.

Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần lại khác.

- Hi vọng duy nhất của ngươi chính là Đại Thiên Sư... Bạch Hạo, ngươi... Tự giải quyết cho tốt.

Hắc Minh than thở, hắn nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần sau đó đi thẳng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn bóng lưng Hắc Minh, nội tâm hắn cảm động, vốn cho rằng đối phương là người lạnh lùng, vào hôm nay lúc mọi người cho rằng hắn không thể tránh được một kiếp nói ra những lời như thế, nội tâm Bạch Tiểu Thuần sinh ra một chút ấm áp.

Sau khi nhìn Hắc Minh một lúc, Bạch Tiểu Thuần gật đầu và tiến lên, không bao lâu đã tới bên ngoài Thiên Sư điện!

Cánh cửa Thiên Sư điện đang đóng kín, Bạch Tiểu Thuần cảm giác được trong Thiên Sư điện ẩn chứa khí tức cuồng bạo, khí này pha tạp, hỗn tạp, hiển nhiên có rất nhiều người bên trong.

Hắc Minh biến mất trước mặt Bạch Tiểu Thuần, không bao lâu cánh cửa mở ra.

- Bạch Hạo, tiến vào!

Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn hít sâu một hơi, bởi vì trò hay sắp bắt đầu, hắn khẩn trương và kích động, hơn nữa còn có chờ mong không nhỏ.

- Mụ nội nó, có cái gì phải sợ, át chủ bài của ta đầy đủ cường hãn, đầy đủ tát vào mặt tất cả đám bên trong, đánh tất cả thành đầu heo.

- Ta sẽ chơi với bọn chúng, bọn chúng không sợ, ta sợ cái gì! Không đánh thật xin lỗi mình bỏ công bày bố một phen.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hắn bước vào trong đại điện.

Có hơn trăm ánh mắt nhìn hắn, yếu nhất cũng là nửa bước Thiên Nhân, mạnh nhất là Bán Thần, có thể nói tất cả quyền quý trong Khôi Hoàng triều đang tụ tập tại nơi đây, ánh mắt bọn họ hình thành uy áp đủ làm thiên địa chấn động, phong vân tiêu tán, cho dù Bạch Tiểu Thuần nắm chắc bài cũng phải lấy hết dũng khí tiến lên.

Trong Thiên Sư điện, Đại Thiên Sư ngồi trên cao, sắc mặt âm trầm rất khó coi, phía dưới hắn là thập đại Thiên Công, sắc mặt cả đám vô cùng tối tăm.

Trừ bọn họ còn có tám mươi chín Thiên Hầu... Bọn họ chính là toàn bộ Thiên Hầu trong thành Khôi Hoàng, tất cả mọi người đang nhìn Bạch Tiểu Thuần, có cười lạnh, có mỉa mai, còn có sát khí.

Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi lạnh, tim đập nhanh hơn, đây là lần đầu tiên hắn lâm vào hạ phong khi đấu mắt.

Hắn không có biện pháp, dù sao mình chỉ có một người nhưng đối phương lại hơn trăm người!

- Quá khi dễ người!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động và không cam làm, trước hết thua khí thế vì vậy cắn răng nhìn sang đám người kia, tìm được Triệu Hùng Lâm và lườm hắn.

- Không quản các ngươi có bao nhiêu người, Bạch gia gia ta sẽ trừng lại, không thua một ai.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo hung tàn nhìn chằm chằm vào Triệu Hùng Lâm.

Triệu Hùng Lâm cũng sững sờ, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần rất hung ác, hắn không nhớ mình đã làm gì đối phương, trong thoáng chốt khí thế giảm xuống làm hắn phiền muộn.

- Nhiều người nhìn hắn như vậy, vì cái gì hắn nhìn chằm chằm vào ta không bỏ?

Triệu Hùng Lâm tức giận nhưng nếu đấu mắt với nhau hắn còn kém Bạch Tiểu Thuần không nhỏ, trừng mắt thì trừng mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần còn có đao quang kiếm ảnh và gió tanh mưa máu, toàn thân lâm vào điên cuồng giống như muốn đồng quy vu tận Triệu Hùng Lâm chấn động thất kinh, hắn biết rõ con chó điên này sắp chết, cho nên muốn trước khi chết cắn mình không thả, lôi kéo mình cùng chết với hắn.

Bạch Tiểu Thuần nhiều lần gây chuyện trong Khôi Hoàng triều, mỗi một đại sự đều bị người ta liên thủ công kích nhưng vẫn có đãi ngộ như hiện tại, từ đó đã nói rõ nhiều vấn đề, Triệu Hùng Lâm cũng muốn tránh khả năng đối phương liều mạng trước khi chết với mình.

- Đấu với ta, kẻ nhát gan!

Thấy Triệu Hùng Lâm không dám nhìn mình, Bạch Tiểu Thuần ngẩng cao đầu, khí thế quật khởi cất bước tiến vào đại điện, hắn hành lễ với Đại Thiên Sư.

- Ty chức Bạch Hạo, bái kiến Đại Thiên Sư!

Sắc mặt Đại Thiên Sư âm lãnh nhưng vô cùng đau đầu, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm của hắn cũng có tức giận, bởi vì chuyện mà Bạch Tiểu Thuần làm quá mức đột ngột, cũng chính vì thế nên hắn mới không kịp trở tay.

Tất cả rất hoàn hảo, dựa theo kế hoạch của Đại Thiên Sư, cuối cùng hắn có thể liên tục tách rời các gia tộc trong Khôi Hoàng triều, hiện tại... Bạch Tiểu Thuần đã bị các gia tộc bắt được chân đau, liên hợp với nhau bức vua thoái vị.

Cho dù trước kia không nói rõ nhưng thái độ đã hiện rõ lên mặt, nếu như Bạch Tiểu Thuần không chết, bọn họ kiên quyết chống lại chúng ân

lệnh.

Nếu việc này đổi thành lúc trước Đại Thiên Sư nhất định đồng ý, Bạch Tiểu Thuần liên tục dâng lên hai độc kế làm Đại Thiên Sư có tâm tiếc tài rất mạnh, cho nên hắn do dự.

- Bạch Hạo, hôm nay bảo ngươi tới đây là muốn tìm hiểu một chút về việc Chu Vũ Đạo mà thôi.

Đại Thiên Sư tự định giá một chút liền nói, có thật đẩy Bạch Tiểu Thuần ra hay không phải xem Bạch Tiểu Thuần giải thích thế nào, nếu như Bạch Tiểu Thuần có thể tự mình phá giải thì hắn sẽ ít phiền toái rất nhiều.

- Đại Thiên Sư, ty chức...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, hắn muốn lên tiếng nhưng có một tên Thiên Hầu nhảy ra, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sát cơ không che giấu.

- Bạch Hạo, ngươi không cần giải thích, giết người thì đền mạng, đây là thiên lý.

- Đại Thiên Sư, thần thỉnh tấu tước thân phận giám sát sứ của Bạch Hạo, hành quyết tại chỗ mới có thể trấn áp nhân tâm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1169: Vây Công

Tên Thiên Hầu này nói to, hắn tiến lên vài bước cúi đầu với Đại Thiên Sư!

Bạch Tiểu Thuần nhìn tên Thiên Hầu nói chuyện, ánh mắt hắn nhìn lên người Thiên Hầu, sau đó lại có tên Thiên Hầu khác đi ra.

- Đúng vậy, Đại Thiên Sư, Bạch Hạo không trải qua cho phép đã chém giết Thiên Hầu của triều đình, kẻ này không tuân vương pháp, nhất định phải giết.

- Đại Thiên Sư, thần thỉnh tấu, chém giết Bạch Hạo!

- Đại Thiên Sư, thần cũng thỉnh tấu, phải xử quyết Bạch Hạo tại chỗ.

Đám Thiên Hầu kia như tổ ong vò vẻ bị chọc thủng, lúc này có bảy tám người đứng ra bắt lấy chuyện Chu Vũ Đạo muốn ép Bạch Tiểu Thuần vào chỗ chết.

Bạch Tiểu Thuần lườmđaám người này, cuối cùng mình cũng cảm thấy mệt mỏi, dứt khoát thu hồi ánh mắt, hắn mặc kệ đám người đang thỉnh tấu.

- Xem ra trước khi tìm Hạo nhi nên đi tìm mấy gia tộc này nhiều một chút!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng oán thầm.

Đại Thiên Sư trầm mặc, Thiên Công a mưu túc trí đều không nói chuyện, đám Thiên Hầu đã như thế, sau đó lại có vài tên đứng ra, càng

có một tên Thiên Hầu họ Lưu đứng trước Đại Thiên Sư ôm quyền cúi đầu.

- Đại Thiên Sư, thần đã vạch ra một trăm tội lớn của Bạch Hạo, hôm nay muốn ở trên triều đình tuyên đọc tội danh của cuồng đồ này.

Những lời này vừa ra làm nhiều người hít khí lạnh, ánh mắt nhìn sang tên Thiên Công họ Lưu, hắn là Lưu Dũng, trong các Thiên Hầu nơi đây, tu vi của hắn chỉ ở mức trung bình, hắn trái ngược với Chu Vũ Đạo, hắn rất sinh động, nhất là chuyện mọi người liên thủ hiếm thấy như thế càng làm hắn phấn chấn không thôi.

Cho nên nội tâm đã có ý định, hắn muốn lại náo động, cũng muốn người khác lau mắt mà nhìn mình..

Ngay cả đám Thiên Công cũng chú ý tới Lưu Dũng, Đại Thiên Sư cũng dò xét qua, hắn thật sự bị một trăm tội lớn của Lưu Dũng làm rung động.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị dọa kêu to, hắn hít sâu một hơi nhìn Lưu Dũng, sững sờ một lúc, hắn nhìn tên Thiên Hầu này quen mắt, biết rõ họ Lưu nhưng không có ấn tượng quá nhiều, thật không nghĩ tới hắn vừa lên tiếng đã nói ra một trăm tội lớn của mình.

Nhìn thấy nhiều người đang mình hắn, nội tâm Lưu Dũng phấn chấn, hắn tiến lên vài bước.

- Bạch Hạo lúc còn ở trong gia tộc lại giết thân tộc, đại nghịch bất đạo, đây là tội phản tộc!

- Lúc ở thành Cự Quỷ đoạt thê tử của người khác, táng tận thiên lương, đây là tội cường đoạt!

- Ăn cắp hồn tràng của Thái gia, làm Thái gia tổn thất lớn, đây là tội trộm cướp!

- Cướp đoạt bảo tàng Trần gia, làm cho Trần gia tại thành Cự Quỷ tổn thất thảm trọng, đây là tội ăn cướp!

...

Lưu Dũng thao thao bất tuyệt, ngữ nhanh chóng đọc rất nhanh, thời gian dần qua, ánh mắt tất cả mọi người ngây ngốc nhìn Lưu Dũng, nhìn hắn không ngừng gán tội danh lên đầu Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng hít thở dồn dập, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lưu Dũng, nghiến răng nghiến nhưng biết rõ đối phương liệt ra không ít tội trạng là đã điều tra qua, bằng không hắn cũng không biết được những việc nhỏ như thế.

- Trong Luyện Hồn Hồ, hắn hấp thu sinh cơ của các thiên kiêu luyện tà công, đây là tội ác độc!

- Còn nữa, sau khi tới thành Khôi Hoàng lại suýt làm quân đoàn Cự Quỷ bất ngờ làm phản, phóng hỏa bốn phía, đây là tội phóng hỏa.

...

Lưu Dũng càng nói càng phấn chấn, giọng càng lúc càng lớn. Nhất là hắn nhìn thấy Thiên Hầu, Thiên Công đều trầm mặc, cả đại điện chỉ còn lại hắn nói, hắn kích động càng sôi sục hơn nữa.

- Trong phố luyện linh, bán hồn dược, luyện linh giá cao, đây là tội lên giá ào ào.

- Sau khi hắn trở thành giám sát sứ, mượn xét nhà trung gian kiếm lời túi riêng, đây là tội tham ô!

Lưu Dũng không ngừng lên tiếng, thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi qua một nén nhang hắn vẫn còn chưa nói xong, thậm chí ngữ khí cũng không có chậm lại, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Cảnh này làm nhiều người rung động, cũng làm Bạch Tiểu Thuần triệt để há hốc mồm, thậm chí hắn càng bội phục Lưu Dũng.

Đại Thiên Sư dùng ánh mắt cổ quái nhìn Lưu Dũng vài lần, hắn thật không phát hiện Lưu Thiên Hầu lại tổng kết quy nạp và tìm hiểu tình báo vượt qua người thường.

-... Đây là tội bỏ rơi nhiệm vụ!

-... Đây là tội lạm dụng chức quyền!

-... Đây là tội nhận hối lộ!

- Cuối cùng, hắn chém giết Thiên Hầu vô tội vô cùng tàn nhẫn, đây là tội giết người!

Sau khi lại qua một nén nhang, Lưu Dũng lúc này mới nói xong, hắn thở dốc vài hơi sau đó ôm quyền với Đại Thiên Sư.

- Đại Thiên Sư, thần nói xong, Bạch Hạo là kẻ vạn ác tập trung vào một thân, phạm phải một trăm tội lớn, bất cứ tội nào trong đó cũng đáng lăng trì xử tử, thần thỉnh tấu phân thây xé xác Bạch Hạo răn đe!!

Sau khi hắn dứt lời, tâm thần mọi người chấn động rất mạnh, bọn họ xem như đại khai nhãn giới, có cảm giác Lưu Dũng biến thành kẻ khác, hiện tại kịp phản ứng và liên tục đi ra, ôm quyền bảo Đại Thiên Sư định tội!

- Thần tán thành!

- Thần cũng tán thành!

- Trăm tội của Lưu Thiên Hầu cực kỳ có chứng cớ thuyết phục, thần cũng tán thành!

Không phải một đám, mà là vài chục Thiên Hầu đều đi ra, bọn họ đều lên tiếng, trong tám mươi chín Thiên Hầu đã có một nửa đứng ra.

Những người còn lại nhìn nhau, sau đó cũng ôm quyền với Đại Thiên Sư Sư và lên tiếng tán thành.

- Thần tán thành! Phải hành quyết Bạch Hạo tại chỗ.

Âm thanh to lớn như sóng cồn oanh động tứ phương, Bạch Tiểu Thuần nhìn đám người này, nội tâm không ngừng kêu to, nhất là Lưu Dũng càng làm hắn kiêng kị rất mạnh.

- Chẳng lẽ người này có sở trường đào động, chuyện nhỏ như thế bị xé ra to, quá xảo trá, không ngờ điều tra việc của ta rõ ràng như vậy.

Bạch Tiểu Thuần đã ghi nhớ Lưu Dũng trong lòng, suy nghĩ về sau phải thu thập kẻ này.

Đại Thiên Sư nhíu mày, chuyện cả triều văn võ thống nhất với nhau nhắm vào một người, muốn đẩy kẻ khác vào chỗ chết, nếu là hắn lúc trước sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, dù sao thời điểm này Bạch Tiểu Thuần đã triệt triệt để để trở thành cô thần, nếu mình cứu hắn, như vậy Bạch Tiểu Thuần sẽ trung tâm với hắn.

Hiện tại có một đám người cùng thỉnh tấu, một khi triều đình bất ổn sẽ ảnh hưởng tới hắn không nhỏ, trừ phi là hắn có thể có được lý do không ai nói gì, nếu không cho dù Bạch Tiểu Thuần có thành nghĩa tử của hắn, hắn cũng không cách nào bảo trụ đối phương ngay lúc này.

Nội tâm của hắn thở dài, thầm giận Bạch Tiểu Thuần xông ra đại họa như thế, nội tâm hắn không còn do dự.

Việc này còn chưa kết thúc, sau khi tất cả Thiên Hầu lên tiếng, ánh mắt Trần Hảo Tùng lóe sáng, hắn nhìn thấy do dự của Đại Thiên Sư biến mất, lúc này mới đi ra ôm quyền với Đại Thiên Sư.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1170: Luyện Hỏa Trong Điện

- Mới nghe Lưu Thiên Hầu vạch tội, thần có chút hoảng hốt, Khôi Hoàng triều ta truyền thừa đời đời tới nay, bất cứ triều đại nào, nếu có kẻ trăm tội như thế đều nhất định diệt toàn tộc của hắn, hôm nay thần cũng thỉnh tấu chém giết Bạch Hạo!

Hắn vừa nói câu này, tên Thiên Công râu đẹp và tám Thiên Công khác đều đứng ra, không ai lên tiếng chỉ cúi đầu với Đại Thiên Sư, mặc dù bọn họ không nói nhưng động tác này đã biểu đạt ý chí của bọn họ.

Ánh mắt Đại Thiên Sư lóe sáng, do dự biến mất hoàn toàn, vào lúc phải đưa ra quyết định, lúc này lời của Bạch Tiểu Thuần vang vọng đại điện.

- Các ngươi kết thúc biểu diễn chưa? Hiện tại tới ta đi!

Loại tình huống nghiêng sang một bên như vậy, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng bất định và hoảng hốt, hắn hít sâu và bình tĩnh như cũ, sau đó hắn cười lạnh và lên tiếng.

Lời này mang theo ý khiêu khích, chẳng khác gì ném nước đá vào nồi nước sôi, tất cả Thiên Hầu nổ tung.

- Bạch Hạo, ngươi thật lớn mật!

- Ngươi phạm phải trăm tội, trong Thiên Sư điện không phải nơi ngươi làm càn.

Nhất là Lưu Dũng, ánh mắt hắn sáng lên, giống như lại bắt được chân đau của Bạch Tiểu Thuần, hắn như muốn nhảy lên và chỉ vào Bạch Tiểu

Thuần, hét lớn:

- Bạch Hạo, ngươi mục vô tôn trưởng, đây là nơi nghiêm túc, là thời điểm chúng ta đang thẩm phán ngươi, ngươi vu oan thành biểu diễn, đây là tội khi quân, tội nói bừa, tội vu oan! Hiện tại ngươi không còn trăm tội nữa, là một trăm lẻ ba tội.

Lưu Dũng nói lời này làm mọi người chấn động, liên tục cảm thấy Lưu Dũng quả thật chính là đồng đội thần tiên, liên hợp với loại người này thật sự làm người khác cảm thấy thoải mái.

Hiện tại mọi người vô cùng hưởng ứng.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, hắn không thèm nhìn đám Thiên Hầu nơi đây, hắn nhìn sang Đại Thiên Sư, ôm quyền cúi đầu.

- Đại Thiên Sư, ta cho ngài xem một vật!

Hắn vừa nói ra lời này làm mọi người cười lạnh, nói thầm Bạch Tiểu Thuần xuất ra chứng cớ Chu Vũ Đạo làm phản? Cho dù như thế cũng không thể giúp Bạch Tiểu Thuần thoát khỏi tội cố ý giết người.

Bởi vì hắn không thể quyết định mình bị xử lý thế nào.

Ánh mắt Đại Thiên Sư nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần, nội tâm hơi động, bởi vì từ đầu tới cuối Bạch Tiểu Thuần tuy có một ít tâm thần bất định nhưng chưa từng tuyệt vọng, việc này không phù hợp phán đoán của Đại Thiên Sư, hắn đang suy nghĩ gì đó liền gật đầu, muốn xem xem Bạch Tiểu Thuần lấy ra cái gì.

Đạt được Đại Thiên Sư đồng ý, Bạch Tiểu Thuần vỗ túi trữ vật, hắn lấy một cái hồn dược ra, hồn dược này không phải tầm thường, nó có rất nhiều sắc thái, sáng chói khôn cùng, vừa mới xuất hiện đã có nhiều hòa quang chiếu sáng cả Thiên Sư điện, hồn lực chấn động bao phủ tứ phương.

Bởi vì nó có tiêu chuẩn thấp nhất là mười tám màu, nó là... Hồn dược cực phẩm!!

Hồn dược vừa xuất hiện, ánh mắt Đại Thiên Sư bắn ra hào quang sáng ngời, không chỉ có hắn, đám người Trần Hảo Tùng cũng khiếp sợ biến sắc, ngay sau đó là đám Thiên Hầu cũng nhìn thấy hồn dược trong tay Bạch Tiểu Thuần, lúc này sắc mặt nhiều người tái nhợt.

- Hồn dược cực phẩm!

- Thấp nhất phải luyện chế hỏa diễm mười tám màu mới có thể tạo thành hồn dược cực phẩm!

- Hồn dược cực phẩm còn gọi là hồn dược địa phẩm, bất cứ viên hồn dược nào cũng cực kỳ quý giá.

Đám Thiên Hầu trực tiếp kinh hô, bởi vì Bạch Tiểu Thuần xuất ra hồn dược làm bọn họ chấn động.

Nội tâm bọn họ sinh ra nghi vấn.

- Hồn dược cực phẩm có liên quan gì tới việc Chu Vũ Đạo tử vong?

- Cho dù hắn dâng hồn dược lên cũng không thể hóa giải trăm tội của hắn, Bạch Hạo muốn làm gì! Chẳng lẽ hắn muốn nói hắn luyện ra hồn dược này?

Người nói lời này chính là Lưu Dũng, hắn cười lạnh lên tiếng, sau khi nghe hắn nói câu này rất nhiều Thiên Hầu sợ hãi.

- Lúc trước hắn từng luyện ra biển lửa mười tám màu.

- Không có khả năng, Luyện Hồn Sư Địa phẩm đâu xuất hiện dễ dàng như thế.

Cả Thiên Sư điện chấn động không nhỏ.

- Bạch Hạo, ngươi đừng vội giả thần giả quỷ lấy ra một viên hồn dược là chứng minh mình thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm! Thật sự hoang đường!

- Tất cả im miệng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu hét lớn, hắn không quan tâm đám Thiên Hầu đang hô quát, khí thế của hắn bộc phát và rống lớn làm nhiều người sững sờ.

Hắn biết rõ mình xuất hồn dược cũng không thể chứng minh mình là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, bởi vì hắn biết sẽ có người nghi ngờ, hắn sẽ để mọi người được kích thích nhiều hơn.

Luyện Hồn Sư Địa phẩm chính là át chủ bài của hắn.

Đám người này không phải nói bản thân mình chính là luật pháp của Khôi Hoàng triều sao, như vậy chính mình sẽ rút củi đáy nồi, hắn dựa vào pháp luật tuyệt địa phản kích!! Luyện Hồn Sư Địa phẩm, trong Khôi Hoàng triều hôm nay chỉ có ba người, cho dù sau khi dời tới Man Hoang, vào lúc Khôi Hoàng cường thịnh nhất cũng chỉ có năm Luyện Hồn Sư Địa phẩm mà thôi.

Có thể tưởng tượng địa vị và thân phận của Luyện Hồn Sư Địa phẩm cao cỡ nào, không cần nói cũng biết, cho nên trong luật pháp Khôi Hoàng triều cũng có ghi... Luyện Hồn Sư Địa phẩm, chỉ cần không phạm tội lớn phản tộc, bất cứ kẻ nào cũng không có quyền lợi chém giết.

Đây chính là chỗ dựa vào của Bạch Tiểu Thuần, đặc quyền của Luyện Hồn Sư Địa phẩm!

- Các ngươi không tin hồn dược do ta luyện ra, như vậy Bạch mỗ hôm nay luyện chế hỏa diễm mười tám màu trước mặt các ngươi.

Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, sắc mặt ngạo nghễ, lời nói của hắn truyền khắp bốn phương, trực tiếp áp chế đám Thiên Hầu đang xôn xao.

Ánh mắt Đại Thiên Sư bắn ra hào quang sáng ngời, thập đại Thiên Công, nhất là Trần Hảo Tùng cũng ngừng thở, hắn dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bọn họ lúc này đã tin Bạch Tiểu Thuần thật sự là Luyện Hồn Sư Địa phẩm.

- Ngoan cố chống cự, phô trương thanh thế mà thôi!

Trần Hảo Tùng nheo mắt, nội tâm cười lạnh, vài tên Thiên Công khác hít sâu vài hơi, nội tâm cũng có vài phần nghi ngờ.

- Khẩu khí thật là lớn, Bạch Hạo, nếu ngươi luyện thành hỏa diễm mười tám màu, về sau Triệu Hùng Lâm nhìn thấy ngươi sẽ quỳ lạy.

- Đúng vậy, ngươi muốn giãy chết, làm sao dễ dàng trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm như vậy?

- Không biết lượng sức!

Đám Thiên Hầu sau khi chấn động một ít liền cắn răng phản bác, bọn họ hôm nay cường đại chưa từng có, bọn họ tự tin đẩy Bạch Tiểu Thuần vào chỗ chết.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh nhìn đám người kia, nhất là nhìn Triệu Hùng Lâm một hồi, hắn thu hồi ánh mắt sau đó không quan tâm tới, hắn vỗ túi trữ vật, bên trong có mười đám hỏa diễm mười bảy màu bay ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1171: Bạch Hạo, Ngươi Gạt Ta! (Thượng)

Hỏa diễm mười bảy màu là Bạch Tiểu Thuần lúc tìm kiếm Bạch Hạo, bảo Chu Nhất Tinh ra ngoài tìm kiếm, mượn nhờ những thứ tử kia thu hoạch một ít, sau đó hắn tích lũy lại.

Trên thực tế chỉ tìm được một ít thôi, vì bộc phát lần này, Bạch Tiểu Thuần đã chuẩn bị ba phần tài liệu luyện chế hỏa diễm mười tám màu, từ đó bảo đảm chính mình có ngoài ý muốn cũng sẽ thành công, hiện tại hắn không do dự, lập tức ném mười đám hỏa diễm mười bảy màu về phía trước, hỏa diễm nổ tung, Bạch Tiểu Thuần cố ý điều khiển hỏa diễm tiến về phía Triệu Hùng Lâm và Lưu Dũng... Xem như thị uy.

Đám người bốn phía lui về phía sau, cho dù là Thiên Công cũng lui bước bước, chỉ có Đại Thiên Sư vẫn thản nhiên ngồi đó, trong mắt bắn ra hòa quang kinh người.

- Nếu hắn luyện ra hỏa diễm mười tám màu, trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm... Như vậy thiên kiếp của hắn sẽ do ta ngăn cản.

Đại Thiên Sư nheo mắt suy nghĩ.

Bạch Tiểu Thuần biết rõ hiện tại là thời khắc mấu chốt, hắn cũng có nắm chắc, hắn cũng không sợ bị quấy nhiễu, dù sao nơi này là Thiên Sư điện, cho dù muốn làm chuyện gì cũng phải làm trước mặt bọn họ, từ đó tấn chức Luyện Hồn Sư Địa phẩm.

- Xem một lát nữa bọn chúng trợn mắt há hốc mồm như thế nào, ta muốn các ngươi đều phải lau mắt mà nhìn!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần vô cùng chờ mong, cảm giác kích thích rất mạnh.

Hắn thật sự ưa thích cảm giác vạn chúng chú mục.

Tuy hắn việc vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn nhưng trong Thiên Sư điện này nhìn có vẻ nguy hiểm nhưng thật sự vô cùng an toàn.

Cho nên Bạch Tiểu Thuần lập tức thu liễm tâm thần, hắn không quan tâm bên ngoài và bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên điểm một cái vào biển lửa mười bảy màu.

Dưới một điểm của hắn, hỏa diễm mười bảy màu dung hợp với nhau, Bạch Tiểu Thuần nhìn không rời mắt, hắn đắm chìm toàn bộ tâm thần vào trong đó, tăng khả năng điều khiển, thời gian một nén nhang trôi qua, sau khi đã dung hợp làm một, biển lửa mười bảy màu rất mạnh.

Vào thời điểm này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vô cùng nghiêm túc, hai tay bấm niệm pháp quyết và bộc phát tu vi, tâm thần cũng đắm chìm vào trong biển lửa, hắn bắt đầu hành động kế tiếp... Áp súc!

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh ngập trời quanh quẩn trong Thiên Sư điện, hỏa diễm mười bảy màu bàng bạc làm không ít người chấn động, có thể nghe rõ tiếng hít thở dồn dập, cho dù thế nào bọn họ cũng khó tin Bạch Tiểu Thuần lại là Luyện Hồn Sư Địa phẩm!

Trên thực tế bọn họ không tin tưởng.

Bước tiếp theo khi Bạch Tiểu Thuần luyện chế, sắc mặt mọi người vô cùng khó nhìn, nhất là Triệu Hùng Lâm cùng Lưu Dũng sợ hãi không nhỏ, không ngừng nguyền rủa Bạch Tiểu Thuần luyện chế thất bại.

Bọn họ nguyền rủa không có hiệu quả, ngược lại còn phản tác dụng, Bạch Tiểu Thuần từng thành công luyện chế một lần, hoặc có lẽ hắn biết

việc này liên quan tới tính mạng của mình cho nên tại luyện chế vô cùng thuận lợi.

Trong tiếng nổ vang, biển lửa bị áp súp trong phạm vi ba mươi trượng, hơn nữa không ngừng thu nhỏ.

Hai mươi tám trượng, hai mươi sáu trượng, hai mươi bốn trượng!!

Qua một lúc chỉ còn hai mươi trượng

Những người trong màn ảnh không ngờ đều là tộc nhân của Diệu gia!

Cũng không phải toàn bộ người Diệu gia đều bị bắt lại đây, nhưng hầu như đã chiếm đến bảy tám phần mười, hơn nữa trong đó còn có không ít thiên kiêu. Quan trọng nhất là lại có vài người được tuyển chọn làm người nối nghiệp trong tương lai của gia tộc trong lĩnh vực luyện hồn, được lão tổ Diệu gia bồi dưỡng từ lâu, hao tốn vô số tâm huyết cùng tài nguyên.

Có thể nói, toàn bộ nội lực và hạt giống của Diệu gia đều ở nơi này!

Vốn là trước khi thực hiện kế hoạch này, lão tổ Diệu gia đã đem tộc nhân của lão bí mật phân tán đi. Nhưng không ngờ được rằng, trong tay Bạch Tiểu Thuần có thế lực lớn như vậy, có thể tìm ra nhiều người đến thế!

Trên thực tế từ khi Bạch Tiểu Thuần bắt đầu phát hiện được một chút dấu vết, hắn đã sai Chu Nhất Tinh đi chuẩn bị sẵn, chỉ là vì sợ đánh rắn động cỏ nên lúc trước không ra tay.

Mà hôm nay, nếu Bạch Tiểu Thuần muốn công kích Chu gia thì phải phòng ngừa tình huống cực đoan, cho nên hắn mới quyết định hốt gọn một mẻ. Nếu Bạch Hạo đã chết thì thôi, những người này cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng nếu như hắn đoán đúng, chỉ cần Bạch Hạo còn sống thì rất có thể cục diện cuối cùng phải đối mặt là lão tổ Diệu gia sẽ dùng Bạch Hạo làm con tin.

Một khi như vậy, tất nhiên Bạch Tiểu Thuần sẽ tung đòn sát thủ, uy hiếp lão tổ Diệu gia bằng chính tộc nhân của lão! Cũng chính vì thế nên lúc trước hắn quyết định giết Tiểu hầu gia họ Chu một cách gọn gàng không chút đắn đo. Bởi vì dùng người ngoài để uy tiếp tất nhiên không thể có lợi bằng dùng người Diệu gia!

- Bạch Hạo! Ngươi!!

Cả người lão tổ Diệu gia run lên, trong tíc tắc hai mắt lão đều đỏ vằn những tia máu, tinh thần lão bỗng chốc cực kỳ căng thẳng. Hắn nhìn thấy Diệu Lâm Nhi, nhìn thấy những hạt giống lão vất vả bồi dưỡng, lại nhìn những vãn bối lão yêu quý nhất, từng người từng người một.

Trong óc của lão bắt đầu xuất hiện những kỷ niệm trong quá khứ, khi mà mọi người quây quần bên mình. Những hình ảnh ấm áp này làm cho hơi thở lão dần nặng nề và đứt quãng, hết thảy làm cho trong ánh mắt của lão xuất hiện sự đấu tranh.

Trước mắt, toàn bộ tính mạng người nhà đều dựa vào một ý niệm của lão!

- Mà đây cũng không phải tất cả, ngươi có thể yên tâm, nếu như hồn bộc của ta vẫn lạc, ngươi phải tin tưởng rằng, ta có khả năng truy ra tất cả con cái Diệu gia có. Mặc kệ các ngươi ẩn núp ở nơi nào cũng không thể tránh được mắt ta!

- Mà ta còn có thể đảm bảo, từ nay về sau, tại Man Hoang này không còn một chút dấu tích gì của Diệu gia! Huyết mạch của ngươi chắc chắn sẽ diệt!

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào lão tổ Diệu gia, nói ra từng chữ một. Từ lúc hắn thấy lão tổ Diệu gia dùng Bạch Hạo để uy hiếp mình, hắn đã rõ tên này không lấy được thân phận chân chính của mình từ chỗ Bạch Hạo. Nếu không thì lúc này cũng không cần dùng Bạch Hạo, mà là có thủ đoạn càng dữ dội hơn để đưa mình vào chỗ chết!

Nhưng nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng run rẩy, bởi vì hắn biết rõ lão tổ Diệu gia không có khả năng không sưu hồn Bạch Hạo, hắn tất nhiên sẽ muốn biết hồn Bạch Hạo hình thành như thế nào. Cũng chính vì vậy Bạch Tiểu Thuần hiểu được trong một tháng này Bạch Hạo đã nhận bao nhiêu loại tra tấn khổ sở, vậy mà cuối cùng lão tổ Diệu gia vẫn không thành công!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1172: Bạch Hạo, Ngươi Gạt Ta! (Hạ)

Một đệ tử như vậy, lúc trước hắn đã không muốn từ bỏ, lúc này lại càng không tiếc trả bất cứ giá nào!

Diệu gia lão tổ run rẩy bờ môi, hai mắt lão càng đỏ, hơi thở thì phát ra càng dồn dập. Trong đầu lão lúc này giống như có hai cái ý chí - một cái đại biểu bản thân, một cái đại biểu gia tộc - đang kịch liệt giao chiến. Thời gian dần qua, cá nhân hắn lẫn lợi ích như muốn chiếm lấy ưu thế, khát vọng đối với Luyện hồn sư Địa phẩm vượt lên trên trách nhiệm đối với gia tộc.

Nhưng ngay lúc này, giọng Bạch Tiểu Thuần lại vang lên lần nữa.

- Ta sẽ không thể nào để cho ngươi đi. Ngươi không cần ôm tâm lý trông chờ may mắn. Hôm nay, ngươi chết cũng phải chết, không chết cũng phải chết! Hoặc là ngươi trả lại hồn bộc cho ta, chỉ có một mình ngươi tử vong. Hoặc là … cả ngươi và gia tộc của ngươi … chôn cùng hồn bộc của ta đi!

- Ngươi trốn không thoát, hôm nay ai cũng không thể cứu ngươi, cũng không cần cố kéo dài thời gian! Ta cuối cùng, chỉ cho ngươi mười hơi thở!

- Mười hơi thở kết thúc, ta sẽ hạ lệnh thi khôi đồng loạt ra tay, đem ngươi chém giết, đồng thời, cũng làm cho ngươi chứng kiến một màn thê lương âm minh, để gia tộc của ngươi máu chảy thành sông!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không vững, nhưng biểu hiện ra ngoài không lộ chút nào, nhìn như vô tình lãnh khốc, từng từ một đều

là chém đinh chặt sắt.

- Chu Nhất Tinh, bắt đầu tính thời gian, sau mười hơi thở liền diệt huyết mạch Diệu gia!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên ra lệnh. Trong màn ảnh, khóe miệng Chu Nhất Tinh lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, hắn chậm rãi mở miệng.

- Mười!

- Chín!

- Tám!

Theo âm thanh hắn truyền ra, cả người lão tổ Diệu gia càng run rẩy, hơi thở càng gấp gáp, ý chí của lão đã giãy giụa đến cực hạn. Lời nói của Bạch Tiểu Thuần như từng cây dao gắm sắc bén không ngừng đâm vào tâm thần lão, phá hủy hết thảy ý chí của lão.

Nhất là câu nói "Chết cũng phải chết, không chết cũng phải chết" cùng thời gian mười hơi thở ngắn ngủi càng làm cho lão hiểu rõ ràng rành mạch, quyết tâm giết mình của đối phương đã mãnh liệt đến mức không cách nào dao động được nữa.

- Làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ!

Lão tổ Diệu gia cười thảm trong lòng.

Trong màn ảnh, Chu Nhất Tinh càng đếm, tộc nhân Diệu gia càng mãnh liệt xin tha thứ, kêu cứu thê lương.

- Lão tổ cứu mạng!!

- Năm!

- Bốn!

Chu Nhất Tinh đếm rõ ràng từng tiếng, mà khi rơi vào tai lão tổ Diệu gia giống như thiên lôi, lão gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, muốn từ trên biểu hiện của Bạch Tiểu Thuần tìm ra sơ hở. Nhưng mặc cho lão có quan sát thế nào, đều chỉ thấy một bộ dạng lãnh khốc, không tiếc trả giá lớn đến đâu, bất kể như thế nào đều điên cuồng muốn hắn chết!

- Mặc dù hắn để ý hồn này, nhưng không có đến mức độ ta có thể uy hiếp sao…

Trong lòng lão tổ Diệu gia bất an, lão mơ hồ cảm thấy rằng Bạch Tiểu Thuần đã quyết ý, hoặc là hồn này thuộc về hắn, hoặc là ai cũng đừng mong lấy được!

Trên thực tế, giờ phút này trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng hồi hộp, có lẽ so với lão tổ Diệu gia còn nhiều hơn, nhưng hắn nhất định phải đè xuống, nhất định phải che giấu, không thể lộ ra dù là một chút.

Hắn hiểu được nếu để cho lão tổ Diệu gia chạy mất thì mọi thứ đều bị động, sinh tử của Bạch Hạo nằm trong tay đối phương, mà mười hai gia tộc còn lại cộng với Cửu U Vương nếu ra tay thì mình không còn khả năng cứu Bạch Hạo nữa rồi.

Biện pháp này chỉ kéo dài thời gian hơn mà thôi, không có bất kỳ tác dụng gì, kết cục cuối cùng đã định.

Mà biện pháp duy nhất chính là lúc này so xem ai tàn nhẫn hơn, đồng thời, phải biểu lộ ra thái độ không đạt được mục đích thề không bỏ qua, chỉ có hủy đi ý chí cầu sống của đối phương, mới có thể thức tỉnh trách nhiệm đối với gia tộc của lão.

Một khi làm lão hiểu được, bản thân bị giết hay là huyết mạch bị diệt sạch, lựa chọn này … tin rằng bất cứ người bình thường nào đều chọn vế đầu!

Bởi vì như vậy không gọi là chết, mà là … vì gia tộc mà hi sinh!

Nhưng nếu như người này có thể nhìn thấu tâm can của mình, nhìn ra Bạch Tiểu Thuần coi trọng hồn Bạch Hạo còn nhiều hơn so với bản thân lão suy nghĩ... Vậy thì Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể thỏa hiệp, đẻ lão rời đi mà thôi…

- Ba!

Sát khí từ Chu Nhất Tinh tràn ra, mà sát khí từ một nghìn thi khôi cũng bộc phát.

- Hi sinh một mình ngươi, cứu toàn gia tộc, hay để tất cả mọi người chôn cùng, hoàn toàn trong suy nghĩ của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt mở miệng, bộ dạng vẫn tỏ ra lãnh khốc, tay phải hắn nâng lên dứt khoát, giống như chỉ cần gạt xuống là phát quyết sinh tử!

Hắn không thể nói quá nhiều, thực tế là những lời vừa rồi hắn cũng không nên nói. Nói càng nhiều, càng nhiều kẽ hở.

- Hai!

Âm thanh của Chu Nhất Tinh truyền ra cùng với tiếng kêu thê lương của người Diệu gia trực tiếp dung hợp vào cùng một chỗ, hóa thành âm bạo trong tích tắc công kích vào thâm thần lão tổ Diệu gia. Vô số lần như thế làm hỏng hết tinh thần của lão, trong tình huống chắc chắn phải chết, cuối cùng trách nhiệm đối với gia tộc cũng đè xuống lợi ích cá nhân!

Một màn này vô cùng châm chọc, nhìn như lựa chọn cuối cùng của lão tổ Diệu gia là vì tộc nhân mà hi sinh, nhưng trên thực tế nếu như lão có thể từ chỗ Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra mình có một tia hi vọng sống thì lựa chọn của lão sẽ hoàn toàn bất đồng!

- Một!

Chu Nhất Tinh vừa đếm, lão tổ Diệu gia cười thảm trong lòng, tay phải vỗ mạnh vào trán, trong nháy mắt lôi ra hồn Bạch Hạo ném về phía

Bạch Tiểu Thuần!

- Thả tộc nhân của ta rời đi, ai làm nấy chiu, ngươi muốn mạng của lão phu, lão phu cho ngươi!

Tim Bạch Tiểu Thuần run rẩy, bộ dạng lãnh khốc cố gắng bày ra nãy giờ ầm ầm sụp xuống, rốt cuộc không che giấu được sự lo lắng nữa mà hiện ra toàn bộ. Hắn mãnh liệt tiến lên đón lấy hồn của Bạch Hạo.

Giờ phút này hồn Bạch Hạo đã cực kỳ suy yếu, hai mắt miễn cưỡng mở ra, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, hắn sửng sốt một chút, dường như không dám tin tưởng.

- Sư tôn...

Chỉ kịp nói ra hai chữ này, Bạch Hạo liền hôn mê.

Bạch Tiểu Thuần giật mình, lập tức dùng thần thức kiểm tra. Sau khi xác định Bạch Hạo chỉ hôn mê vì suy yếu, gánh nặng trong lòng hắn rốt cuộc bỏ xuống triệt để, hắn liền tranh thủ đem Bạch Hạo đưa vào tháp chứa hồn.

Lão tổ Diệu gia chứng kiến toàn bộ quá trình này, lão mở to mắt nhìn, trong đầu như có phong ba bão táp, lão nghe thấy hồn Bạch Hạo gọi một tiếng "sư tôn", lại thấy rõ ràng sự lo lắng đến hoảng hốt của Bạch Tiểu Thuần. Toàn bộ làm cho tinh thần của lão hoàn toàn hỗn loạn đến không thở nổi, một loại tâm trí bị nghiền ép, bị sỉ nhục đến cực hạn làm cho cảm giác thiêng liêng hi sinh vì gia tộc vừa nổi lên trong lòng lão bất ngờ sập đổ. Cặp mắt của lão trong nháy mắt đỏ thẫm, cả người lão trực tiếp phát xuồng.

- Bạch Hạo, ngươi gạt ta!!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1173: Công Hầu Rung Động

Khi áp súc biển lửa quay cuồng, hai tay Bạch Tiểu Thuần như có lực lượng phong ấn thiên địa, biển lửa vô cùng bạo ngược và hắn khó khống chế.

Lúc này biển lửa bị áp súc còn mười bảy trượng, vẫn còn tiếp tục... Mười lăm trượng, mười ba trượng... Bạch Tiểu Thuần gào thét, hai tay ấn xuống, biển lửa bị áp bức cường lực nên phản kháng, Bạch Tiểu Thuần như vua của hỏa diễm, hắn khống chế rất mạnh, biển lửa bộc phát và hướng ra ngoài, vào lúc này hỏa diễm bị áp súc rất mạnh.

Lúc này từ mười ba trượng bị áp súc còn tám trượng.

Vao lúc biển lửa còn tám trượng, lần đầu... Tiên xuất hiện màu thứ mười tám.

Người trong Thiên Sư điện không phải người bình thường, những Thiên Hầu có có lẽ còn không thấy rõ nhưng đám người như Trần Hảo Tùng và Đại Thiên Sư lại nhìn rõ ràng.

Hí...

Không biết là ai hít khí lạnh.

Tiếng hít khí lạnh bị đám Thiên Hầu nghe được, bọn họ sững sờ nhìn sang các Thiên Công, lúc này phát hiện sắc mặt của các Thiên Công nghiêm túc chưa từng có, nhất là Trần Hảo Tùng, chẳng biết hắn lúc nào đã xiết chặc nắm đấm, nắm đấm của hắn đầy gân xanh.

Cảnh này làm nội tâm đám Thiên Hầu bất an rất mạnh, không chờ bọn họ suy nghĩ kỹ càng, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần hét lớn.

- Áp súc cho ta!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đầy tơ máu, tu vi của hắn bộc phát, hai tay điều khiển lực lượng mạnh hơn, trong nháy mắt biển lửa tám trượng co rút còn năm trượng!!

Năm trượng là đường ranh giới, lúc chỉ còn năm trượng, trong biển lửa đã có thêm màu mới, thần thức đảo qua đã phát hiện biển lửa đã biến thành mười tám màu, từ đó có thể luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Trong phạm vi năm trượng, màu sắc của biển lửa rõ ràng hơn trước, mọi người đã nhìn rõ màu sắc thứ mười tám xuất hiện!

Đầu óc đám Thiên Hầu vô cùng rung động.

- Hắn không có khả năng thành công, hắn sẽ thất bại.

- Hắn nhất định phải thất bại!!

Đám Thiên Hầu vô cùng lo lắng, tình huống lần này nằm ngoài dự kiến của bọn họ, mặc dù lời lẽ không có thất thố nhưng mang theo lo lắng.

Hắc Minh đứng bên cạnh Đại Thiên Sư cau mày, hắn nâng tay phải ấn một cái, lập tức đám Thiên Hầu đang ầm ĩ trong đại điện chấn động, bọn họ kiêng kị nhìn Hắc Minh sau đó im lặng.

Đại Thiên Sư nhìn Hắc Minh, hắn không nói gì, tiếp tục chú ý Bạch Tiểu Thuần, hào quang kỳ dị trong mắt càng ngày càng mạnh, ngay cả thập đại Thiên Công cũng bị áp lực.

Mọi người tận mắt nhìn thấy trên trán Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi, hắn nhìn chằm chằm vào biển lửa năm trượng không rời mắt, hắn biết rõ

nếu mình không thể áp súc biển lửa năm trượng thì mọi chuyện sẽ lãng phí, hắn lập tức gia tăng lực lượng, biển lửa bị áp súc còn bốn trượng!

Ngay sau đó đã áp súc còn... Ba trượng.

Biển lửa ba trượng bạo ngược kinh thiên động địa, mọi người nhìn thấy tốc độ biển lửa biến hóa chậm hơn rất nhiều, nội tâm bọn họ cảm thấy không ổn, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, thần thức của hắn bộc phát rót vào trong biển lửa ba trượng.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt thần thức Bạch Tiểu Thuần rót vào trong biển lửa, màu sắc trong biển lửa càng lúc càng đậm, màu thứ mười tám đã rõ ràng.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, màu sắc thứ mười tám vẫn yếu ớt hơn các màu chung quanh, thần thức Bạch Tiểu Thuần dung nhập cho nên sáng lên, mười bảy màu chung quanh không cam lòng, cũng không thể ngăn cản màu thứ mười tám quật khởi.

Chỉ trong nháy mắt tầng mây trên không trung Thiên Sư điện biến hóa, đột nhiên trong biển mây xuất hiện lôi đình, tiếng nổ ầm ầm.

Tiếng sấm sét oanh động của hoàng cung, trong tầng mây, ngay cả kim long cũng mang theo kinh nghi bất định và rời xa không trung hoàng cung.

Tiếng sấm truyền vào trong Thiên Sư điện, dường như nó đang nổ tung bên tai mọi người, bọn họ ngẩn ngơ, tâm thần chấn động như sóng biển xô bờ.

Bạch Tiểu Thuần phi thường kích động, hắn không ngờ mọi việc thuận lợi như thế, hắn cũng không như lúc trước dùng mặt nạ che lấp, hiện tại cũng không cần che giấu làm gì, hắn muốn làm một trận oanh oanh liệt liệt long trời lở đất.

- Ngưng cho ta!

Hắn quát lớn, biển lửa bay vào trong tay Bạch Tiểu Thuần và không ngừng thu nhỏ, không ngừng ngưng tụ trong Thiên Sư điện, lôi đình trên bầu trời càng ngày càng nhiều, trong Thiên Sư điện, tất cả mọi người như mất đi năng lực suy nghĩ, bọn họ không ngừng nhìn biển lửa co rút trong bàn tay Bạch Tiểu Thuần.

Biển lửa bay trượng bay vào tay Bạch Tiểu Thuần, nó không ngừng thu nhỏ lại, hai trượng, một trượng, nửa trượng... Cho tới còn nửa xích...

Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần hét lớn xiết chặc nắm tay phải...!

- Hỏa diễm màu tám màu, xuất hiện!!

Bạch Tiểu Thuần ho tô, tiếng hô không khác gì sấm sét nổ vang oanh động cả đại điện, tất cả hỏa diễm biến mất, Bạch Tiểu Thuần đang nắm hỏa diễm trong tay.

Nắm tay phải của hắn là tiêu điểm của mọi người, dường như Bạch Tiểu Thuần cầm chặt không phải biển lửa mà là trái tim của tám mươi chín vị Thiên Hầu, mười Thiên Công, thậm chí là trái tim của Đại Thiên Sư!!

Bạch Tiểu Thuần kích động, tinh thần phấn chấn đến mức tận cùng, hắn hít thở dồn dập, trong mắt của hắn đầy tơ máu nhưng cũng khó che giấu vui mừng.

Hắn phát hiện mọi người đang nhìn tay phải của mình, đám người Trần Hảo Tùng đều nhìn chằm chằm vào tay phải, đám người Triệu Hùng Lâm khẩn trương, nội tâm Bạch Tiểu vô cùng đắc ý, hắn cảm thấy hưng phấn khó nói thành lời.

Bạch Tiểu Thuần chậm chạp không mở bàn tay, cuối cùng... Hắn giơ bàn tay lên cao, sau đó hỏa diễm xuất hiện!

- Các ngươi nói cho ta biết, đây là... Hỏa diễm bao nhiêu màu?

Bạch Tiểu Thuần lớn tiếng, những lời này hung hăng vênh váo, biểu hiện ngang ngược làm người khác cảm thấy hắng vô cùng cuồng ngạo.

Hỏa diễm trong bàn tay hắn xuất hiện rõ ràng, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Mọi người nhìn thấy hỏa diễm mười tám màu đang bốc cháy vô cùng xinh đẹp.

Cả đại điện lâm vào yên tĩnh... Chỉ có tiếng hít thở càng ngày càng dồn dập, Bạch Tiểu Thuần nói chuyện và hỏa diễm bốc cháy xinh đẹp, mọi người nhìn không rời mắt, tâm thần rung chuyển, rung động không cách nào hình dung, đầu óc như mê muội vì mười vạn thiên lôi giáng xuống.

Một bàn tay lớn đang tát vào mặt người trong đại điện.

Tát sung cả hai mặt!

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, rốt cục có người kinh hô thành tiếng.

- Không có khả năng... Chuyện này sao có thể!!

- Mười tám màu... Hỏa diễm màu tám màu...

- Luyện Hồn Sư Địa phẩm!!

- Trời xanh không có mắt, việc này không phải là thật.

Sau khi có người lên tiếng đầu tiên, cả đại điện nổ tung, người trong Thiên Sư điện sôi trào, sắc mặt đám Thiên Hầu biến hóa, mặt không còn chút máu và không dám tin, bọn họ hoảng sợ chưa từng có.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1174: Lôi Hỏa Kiếp Địa Phẩm

- Đây không phải sự thật!

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết, hắn lại là Luyện Hồn Sư Địa phẩm!!

- Tại sao có thể như vậy, sát cục lớn như thế vẫn để hắn tránh được!!! Thiên lý ở đâu, Thiên Đạo ở đâu!

Đám Thiên Hầu như bị thiên lôi đánh vào tâm thần, không ít người thất thố vì không chịu nổi đả kích quá lớn.

Không phải định lực của bọn họ không đủ, cũng không phải đầu óc của bọn họ bị hỏng, mà là vì Bạch Tiểu Thuần nghịch chuyển thế cục quá đẹp, phá tất cả sát cục không còn lại gì.

Lúc trước nội tâm bọn họ vô cùng tự tin, cho rằng Bạch Tiểu Thuần hắn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ trong nháy mắt tự tin càng lớn, hiện tại sụp đổ càng khó thừa nhận nổi.

Nhất là Triệu Hùng Lâm, thân thể hắn run rẩy không dứt, hắn vừa run rẩy nhưng đôi mắt càng đỏ rực, hắn như lâm vào điên cuồng, hắn không dám tin những gì mình nhìn thấy, hắn không thể tưởng tượng vì sao Bạch Tiểu Thuần có thể hóa giải sát cục như vậy.

- Bạch Hạo, ngươi đã sớm là Luyện Hồn Sư Địa phẩm! Ngươi cố ý!

Triệu Hùng Lâm hiếm có khi thông minh một lần, hắn nổi giận với Bạch Tiểu Thuần.

- Trước khi ngươi giết Chu Vũ Đạo đã biết mình có thể luyện ra hỏa diễm mười tám màu, cho nên ngươi mới không sợ, ngươi cố ý, đáng chết, ngươi đào hố cho chúng ta nhảy vào!

- Hèn hạ, vô sỉ!!

Lưu Dũng lúc này không cam lòng, hắn không ngừng gào thét, nội tâm của hắn sợ hãi, bởi vì những vì hắn náo động lúc nãy đã đắc tội Bạch Tiểu Thuần quá ác.

Hiện tại không nói các Thiên Hầu trong đại điện có hơn phân nửa đang thất thố, lúc lời của bọn họ vang lên, hỗn loạn sinh ra, Bạch Tiểu Thuần vẫn đứng ở nơi đó, hắn đắc chí nhìn gương mặt đám người bọn họ vặn vẹo.

Nghĩ tới bọn họ làm khó dễ mình lúc nãy, bọn họ muons dồn mình vào chỗ chết, nội tâm Bạch Tiểu Thuần càng khoái ý rất mạnh, mỗi lỗ chân lông toàn thân nở ra cực kỳ sảng khoái.

- Hừ hừ, ta vừa tát một cái, đám người bọn ngươi răng rơi đầy đất.

- Đấu với ta!

- Còn dám nói hỏa diễm mười tám màu của ta là giả, đều im lặng cho lão tử!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lời hắn nói như lôi đình nổ vang khắp bốn phương, nội tâm đám người Thiên Hầu biệt khuất vô hạn, bọn họ bị khí thế của Bạch Tiểu Thuần áp chế.

- Bạch Tiểu Thuần ta vừa ra tay là các ngươi tan thành mây khói.

Bạch Tiểu Thuần vui vẻ không nhỏ, hắn chắp tay sau lưng và đứng đó, nội tâm hắn hưng phấn khó nói thành lời.

Bạch Tiểu Thuần không thèm quan tâm đám người đang tức giận, hắn cố ý... Hắn cảm giác mình còn sung sướng hơn không ít, vì vậy Bạch

Tiểu Thuần chỉ thẳng vào Triệu Hùng Lâm.

- Triệu Thiên Hầu, lúc trước ngươi nói thế nào, nếu Bạch mỗ luyện ra hỏa diễm mười tám màu ngươi phải như thế nào? Đến đến, ta đứng ở đây này, tới đây quỳ bái ta đi.

Sắc mặt Triệu Hùng Lâm biến hóa liên tục, mặt hắn đen như đít nồi, hắn cắn chặt răng, tâm thần như nổ tung, chỉ hận mặt đất không có khe hở, bằng không hắn đã chui xuống đất.

Lúc này không chỉ đám Thiên Hầu bị hỏa diễm màu tám màu chọc điên, Trần Hảo Tùng và các Thiên Công khác cũng khó bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mang theo rung động và phức tạp, thậm chí có mấy Thiên Công còn sinh ra ý kính nể.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần có mâu thuẫn không thể điều hòa với bọn họ, vào lúc này bọn họ không thể không bôi phục thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, nội tâm sinh ra kính sợ không nhỏ.

Cũng giống như tôn kính cường giả, bọn họ cho rằng hắn lâm vào sát cục phải chết không nghi ngờ, hắn lại nghịch chuyển tình thế làm bọn họ thán phục!

Cho dù Bạch Tiểu Thuần trước đó thật có thể luyện chế hỏa diễm màu tám màu, có chuẩn bị khi tới đây, nếu thật là như vậy thì kẻ này còn đáng sợ hơn nữa.

Cũng không phải tất cả Thiên Công đều kính nể, có không ít người sắc mặt âm trầm tới tận cùng, nhất là Trần Hảo Tùng cùng Thiên Công râu dài càng như thế, Trần Hảo Tùng nhìn chằm chằm vào hỏa diễm mười tám màu trong tay Bạch Tiểu Thuần và không nói lời nào.

Nội tâm của hắn biệt khuất tới mức nổi giận, phải biết rằng thân là cường giả Thiên Nhân Đại viên mãn, thân là Thiên Công của Khôi Hoàng triều, địa vị của hắn cao không tưởng tượng nổi, hắn nhiều lần bị

nhục trước Bạch Tiểu Thuần, hiện tại đối phương nghịch chuyển sát cục, hắn tức giận ngập trời và sinh ra tâm tư vô lực vì thất bại.

- Kẻ này khắc ta!

Nội tâm của hắn phát khổ, bởi vì hắn biết rõ Bạch Tiểu Thuần hiện tại không phải hắn có thể động, chẳng qua chỉ giết một Thiên Hầu mà thôi, với kẻ khác mà nói là tội phải chết, Bạch Tiểu Thuần thân là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, mặc dù có trách phạt nhưng không có khả năng nguy hiểm tính mạng!

Có thể nói thân phận Luyện Hồn Sư Địa phẩm chính là kim bài thế mạn, không người nào có thể rung chuyển!

Đừng nói là bọn họ, cho dù là Đại Thiên Sư muốn diệt sát Bạch Tiểu Thuần cũng phải làm âm thầm, không thể lộ ra ngoài, nếu không con dân Khôi Hoàng triều sẽ bạo động.

Dù sao... Luyện Hồn Sư Địa phẩm chính là tồn tại cao quý của cả Khôi Hoàng triều!

Trong thế hệ hiện tại chỉ có ba Luyện Hồn Sư Địa phẩm, bất cứ người nào cũng là tồn tại cao cao tại thượng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, cũng không ở trong thành Khôi Hoàng, phần lớn đang vân du tứ phương, ý đồ xúc động bản thân đột phá cảnh giới, từ đó bước vào cảnh giới trong truyền thuyết, sau khi Khôi Hoàng triều dới tới Man Hoang, cho đến nay vẫn chưa có ai đột phá... Thiên phẩm!!

Một khi bọn họ hiện thân, đừng nói những Thiên Công bọn họ, cho dù là Đại Thiên Sư nhìn thấy cũng phải cẩn thận đối đãi, nếu ai dám giết chết Luyện Hồn Sư Địa phẩm, chẳng khác nào rung chuyển căn bản của Man Hoang.

Không chỉ Thiên Hầu cùng Thiên Công có suy nghĩ như thế, ngay cả Đại Thiên Sư cũng nghĩ như vậy, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, hồi tưởng hai lần đối phương hiến kế, nội tâm hắn rung động và cảm khái.

- Đây mới là... Kinh diễm tuyệt luân!!

Nội tâm Đại Thiên Sư thì thào.

Bạch Tiểu Thuần sảng khoái tới mức tận cùng, hắn cảm giác sau khi mình đi vào Man Hoang, lần này là lần huy hoàng nhất của mình, hắn ngạo nghễ ngẩng đầu nhìn lên, đang chuẩn bị lại kích thích mọi người một chút, từ đó bản thân sẽ vui vẻ hơn nữa, đột nhiên bên ngoài có tiếng sấm sét còn mạnh hơn lần trước vô số lần, bầu trời có tiếng nổ mạnh không khác gì khai thiên tích địa.

Tiếng nổ mạnh chấn động cả hoàng cung, càng làm người trong Thiên Sư điện ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt như xuyên thấu Thiên Sư điện nhìn bên ngoài.

Vừa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người thay đổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1175: Có Bản Lĩnh Tới Một Lần

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn lên, hắn cảm giác bầu trời bên ngoài hoàng cung đang biến hóa.

- Lôi kiếp!

Lúc này có người kinh hô.

- Đây... Địa phẩm hồn hỏa kiếp!

- Không đúng, không đúng, Bạch Hạo hôm nay còn không phải Luyện Hồn Sư Địa phẩm, Luyện Hồn Sư Địa phẩm là phải vượt qua địa phẩm hồn hỏa kiếp mới tính toán bước vào!!

- Ha ha, chúng ta còn có cơ hội.

Lúc này trong đám Thiên Hầu có người phấn chấn, Triệu Hùng Lâm vui mừng la to.

- Có rắm cơ hội!

Nghe đám người chung quanh kinh hô, Bạch Tiểu Thuần tức giận mắng một tiếng, hắn nhớ kỹ đám Thiên Hầu đang đắc ý, lại càng nhìn chằm chằm vào Triệu Hùng Lâm.

Hắn cảm thấy Triệu Hùng Lâm quá đáng giận, nhất định phải ép hắn quỳ lạy mình mỗi ngày!

Hiện tại hắn không quá mức quan tâm tới Triệu Hùng Lâm, Bạch Tiểu Thuần nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời có mây mù và vô số tia chớp.

Những tia chớp này phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa giống như vạn xà xé nát tầng mây.

Bầu trời đã hóa thành lôi trì, lôi trì mở rộng thật nhanh, trong chớp mắt đã bao phủ một nửa thành Khôi Hoàng, bầu trời sinh ra dị tượng, lúc này tất cả mọi người trong thành Khôi Hoàng đều chú ý tới, sau khi mỗi người nhìn thấy liền hít khí lạnh.

- Xảy ra chuyện gì?

- Trời ạ, đã xảy ra việc gì?

- Tại sao nó lại giống với thứ trong truyền thuyết...

- Địa phẩm hồn hỏa kiếp!!!!

Những Luyện Hồn Sư lâu năm vô cùng kích động, bọn họ hưng phấn run rẩy không nói thành lời.

Lúc này trong thành Khôi Hoàng xôn xao, loạn xị bát nháo, kích động nhất chính là Luyện Hồn Sư, bọn họ vô cùng cuồng nhiệt nhìn hồn hỏa kiếp, tâm thần hưng phấn tới mức tận cùng.

- Trời ơi, đây chính là địa phẩm hồn hỏa kiếp!! Chỉ có trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm, lần đầu tiên luyện thành hỏa diễm màu tám màu mới xuất hiện hồn hỏa kiếp...

- Vượt qua kiếp nạn này, hỏa diễm màu tám màu hình thành, từ nay về sau khi luyện chế hỏa diễm mười tám màu sẽ không xuất hiện lôi kiếp.

- Ai vậy... Là vị đại sư nào vào hôm nay... Tấn chức Địa phẩm!!

- Nhất định phải thành công, nhất định phải thành công... Chỉ cần thành công, Khôi Hoàng triều ta sẽ xuất hiện Luyện Hồn Sư Địa phẩm thứ tư!

Toàn thành oanh động, tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, tiếng huyên náo xôn xao khắp thành Khôi Hoàng, sau đó oanh động toàn bộ Man Hoang.

Hai người Tôn Nhất Phàm cùng Tư Mã Đào biết tin tức này liền bay ra khỏi nơi bế quan, lao thẳng đến Truyền Tống Trận, bọn họ kích động vượt xa người khác.

- Nhất định là Bạch Hạo đại sư!!

- Nhất định là hắn!!

Không chỉ có là hai người như thế, lúc này trong cả Man Hoang, tất cả Luyện Hồn Sư Huyền phẩm đều điên cuồng, đều dùng thời gian ngắn nhất đi thành Khôi Hoàng, cả đám Luyện Hồn Sư Huyền phẩm như đang đi hành hương.

Bọn họ phải đi xem địa phẩm hồn hỏa kiếp, bởi vì nó có trợ giúp bọn họ quá lớn.

Vào lúc cả Man Hoang đang chấn động, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vô cùng ngưng trọng, hắn biết rõ hỏa diễm màu tám màu có lôi kiếp, hắn không ngờ thanh thế của hỏa diễm mười tám màu lớn như vậy.

- Nếu ta độ kiếp thất bại, mọi thứ sẽ kết thúc.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, tim gan của hắn chấn động không nhỏ.

Lúc này đám người trong đại điện cho rằng phong hồi lộ chuyển, trong ánh mắt đầy tuyệt vọng nhìn thấy hi vọng.!

- Ta cũng không tin hỏa diễm màu tám màu ta cũng luyện thành, hỏa hồn kiếp không thể ngăn cản ta được.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở to, hắn lấy một viên Tạo Hóa Đan, không do dự nuốt vào, tu vi lập tức khôi phục, hắn nhìn không rời mắt.

Nội tâm của hắn có chút nắm chắc, lôi kiếm không phải đang nhắm vào hắn, mà là nhắm vào Thiên Sư điện!

Thiên kiếp hỏa diễm màu tám màu có uy lực kinh thiên động địa, nói như vậy, trừ phi là giống lão tổ Diệu gia có biện pháp kéo dài thiên kiếp, nếu không Luyện Hồn Sư Huyền phẩm đỉnh phong lúc luyện thành hỏa diễm màu tám màu sẽ tìm nơi bế quan vượt qua thiên kiếp, hoặc là bố trí trận pháp, hoặc là mời người tương trợ.

Một Luyện Hồn Sư có thể luyện chế hỏa diễm màu tám màu muốn mời người tương trợ thật sự rất dễ dàng, cũng có quá nhiều cường giả nguyện ý kết thiện duyên.

Có lẽ khi Khôi Hoàng triều dời tới Man Hoang, cho đến tận bây giờ chưa có Luyện Hồn Sư nào tấn chức thất bại, không có một ai giống Bạch Tiểu Thuần hiện tại... Có đủ thủ đoạn chống cự lôi kiếp.

Thủ đoạn của hắn chính là phòng ngự kinh thiên của Thiên Sư điện!

Lúc Bạch Tiểu Thuần tập trung tâm thần, tiếng nổ mạnh vang lên càng lúc càng mạnh, lôi trì đang bao phủ một nửa thành Khôi Hoàng, chấn động cực kỳ cường đại, phạm vi chấn động có thể nhìn thấy được, hơn nữa còn co rút thành cái vòng lớn.

Sau khi co rút lại, trong vòn tròn có nhiều ngân xà vờn quanh, lôi đình nhanh chóng dồn vào khu vực trung tâm giống như dung hợp vô số tia chớp thành một tia lôi điện kinh thiên động địa, tiếng nổ mạnh ngập trời bao phủ cả đại điện.

Đây chính là địa phẩm hồn hỏa kiếp.

Nhìn từ xa lôi đình thô to như thùng nước, nó ngưng tụ ý chí vô thượng, tiếng nổ mạnh vang vọng thiên địa, trực tiếp oanh kích vào Thiên Sư điện, một kích này mang theo khí thế bàng bạc, từ đó cả Thiên Sư điện chấn động.

Hào quang đủ màu sắc khuếch tán tứ phương, ngăn cản lôi đình bạo phát.

Trong tiếng nổ vang, Thiên Sư điện lông tóc không tổn hao gì, về phần lôi điện đã sụp đổ hóa thành vô số ánh sáng bạc chui vào Thiên Sư đệện.

Sau đó lôi điện biến âất.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn ngẩng đầu nhìn sang Đại Thiên Sư, hắn nhìn thấy Đại Thiên Sư mỉm cười, đám Thiên Hầu chung quanh trợn mắt há hốc mồm, nhất là Triệu Hùng Lâm càng ngơ ngác, mặt xám như tro... Thậm chí bọn họ không dám nói ra lời phàn nàn.

- Ngu xuẩn!

Trần Hảo Tùng hừ lạnh, đạo lý như vậy còn không nhìn ra, Đại Thiên Sư tất nhiên nguyện ý nhìn thấy một Luyện Hồn Sư Địa phẩm ủng hộ mình.

Loại ân huệ này càng thể hiện khi có nguy cơ bạo phát.

Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu ra, ánh mắt cảm kích, hắn ôm quyền cúi đầu với Đại Thiên Sư, nội tâm không còn cảm động như lúc trước, sau chuyện của Bạch Hạo đã làm Bạch Tiểu Thuần trưởng thành hơn không ít, biết rõ trong lòng Đại Thiên Sư, giá trị thắng tất cả.

Rất nhiều người cho rằng thiên kiếp chấm dứt, lôi trì trên bầu trời không biến mất, nó lại quay cuồng và cuồng bạo.

Lúc này lôi trì áp súc nhỏ hơn trước, từ bao phủ một nửa thành Khôi Hoàng đã ngưng co rút bằng hoàng cung.

Mọi người hít thở không thông, uy lực của lôi trì quá lớn, lực lượng vượt qua đạo lôi kiếp đầu tiên, tiếng nổ ầm ầm bao phủ bầu trời, mắt thường có thể thấy được vô số tia chớp như ngân xà ngưng tụ vào khu vực trung tâm, nơi đó có lôi võng nhỏ rất nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1176: Chúng Ta Đều Có Chữ Sư

Tất cả tia chớp ngưng tụ làm một, sau đó tạo thành thiên lôi màu đen.

Uy áp vượt qua Thiên Nhân sơ kỳ xuất hiện, uy lực của thiên lôi càng lúc càng mạnh, đến cuối cùng trực tiếp dừng lại ở trình độ Thiên Nhân Đại viên mãn.

Cảnh tượng này làm người thành Khôi Hoàng nhìn thấy cũng phỉa hít khí lạnh, tâm thần chấn động rất lớn.

- Địa phẩm hồn hỏa kiếp này còn lớn hơn trong ghi chép.

- Trời ơi, loại thiên kiếp này đâu phải Luyện Hồn Sư Địa phẩm có thể ngăn cản?

Bạch Tiểu Thuần cũng há hốc mồm, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì đã có Thiên Sư điện gánh, có lẽ không có việc gì nhưng hắn vẫn cảnh giác, mắt thấy thiên lôi màu đen càng lúc càng mạnh, hắn cũng vận chuyển tu vi toàn thân.

Vào lúc thiên lôi giáng xuống đánh thẳng vào Thiên Sư điện, trong nháy mắt Thiên Sư điện bạo phát hình thành màn sáng đủ màu sắc, nó không phải phòng họ đơn thuần, màn sáng bạo phát và tấn công lôi điện.

Hai bên va chạm với nhau, tiếng nổ vang vọng khắp thành Khôi Hoàng.

Màn sáng Thiên Sư điện chấn động rất mạnh, sau đó lại vặn vẹo và lõm xuống phân nửa, lúc thiên lôi va chạm với màn sáng cũng bắn ngược lại, cuối cùng vẫn không xuyên qua màn sáng, nó tán loạn thành vô số tia

chớp, màn sáng khuếch tán tám phương, cả bầu trời hoang cung biến thành lôi địa.

Lôi trì trên bầu trời đã có dấu hiệu biến mất, Bạch Tiểu Thuần rung động và hưng phấn, cảm thấy cơ hội tốt như thế phải làm cái gì đó biểu hiện khí khái của mình, vì vậy cuồng ngạo ngẩng đầu nhìn lôi trì và hét lớn.

- Đến đây, có bản lĩnh ngươi lại bổ thêm một phát!

Bạch Tiểu Thuần vừa dứt lời, đột nhiên lôi trì đang biến mất trên bầu trời hoàng cung sinh ra tiếng nổ mạnh ngập trời, lôi trì xoay tròn thật nhanh.

Khi xoay tròn, lôi trì càng ngày càng nhỏ, âm thanh lôi đình không ngừng quanh quẩn, nhất là trong lôi trì xuất hiện một lỗ đen tối tăm.

Một lỗ đen giống như con mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần trong Thiên Sư điện, dường như xuyên qua đại điện nhìn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Lỗ đen sinh ra chấn động vượt qua Thiên Nhân Đại viên mãn, khi lôi trì thu nhỏ, chấn động càng ngày càng mạnh.

Rất rõ ràng còn có một đạo lôi kiếp nữa.

Ngay cả Đại Thiên Sư cũng phải ngưng trọng, hắn đứng lên và bay ra khỏi đại điện.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần bị dọa sợ rồi, lôi trì càng ngày càng nhỏ, khí thế của lỗ đen càng ngày càng mạnh, Bạch Tiểu Thuần sợ hãi kêu to.

- Là miệng ta tiện... Lão thiên gia gia, ta... Ta không phải có ý đó, không cần đến, không cần đến...

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc.

Mặc dù hắn không biết Luyện Hồn Sư Địa phẩm chống cự lôi kiếp thế nào, hắn hiểu lần đầu tiên đơn giản, hắn sẽ dùng toàn lực mới có thể ngăn cản lần thứ hai, sau khi ngăn cản sẽ suy yếu rất nhiều, thương thế rất nặng, hắn không có khả năng chống lại lần thứ ba, đừng nói là hắn, cho dù Thiên Nhân cũng sợ hãi.

- Ta sai... Ta thật sai...

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nội tâm không ngừng lẩm bẩm, cảm giác mình ngàn vạn không nên đi khiêu khích lão thiên gia gia... Hành vi này quá nguy hiểm, hắn còn nhớ rõ lúc trước mình ở Linh Khê Tông có một lần ngự kiếm phi hành thiếu chút nữa bị thiên lôi đánh chết...

Những người khác trong đại điện hít khí lạnh, sắc mặt bọn họ cổ quái nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bởi vì cái miệng của Bạch Tiểu Thuần không khác gì mỏ quạ đen, vào lúc thiên kiếp sắp giải tán lôi trì lại đi chọc nó... Thật không biết nên nói cái gì mới phải.

Cảnh này làm nội tâm không ít Thiên Hầu sảng khoái một ít, đám người Trần Hảo Tùng lại rung động không nhỏ, tâậm chí còn rung động hơn lúc Bạch Tiểu Thuần luyện ra hỏa diễm màu tám màu.

- Làm sao có thể!!

- Một câu của hắn làm thiên kiếp lại tới, thiên kiếp biến thành trò đùa như vậy khi nào?

- Trên người Bạch Hạo đang ẩn giấu bí mật nào đó, thật sự làm cho người ta khó tin, việc này quá mức không thể tưởng tượng... Không đúng...

Lúc này đám Thiên Công vô cùng sợ hãi nhìn lôi trì trên cao, bầu trời đang nổ vang, tất cả lôi điện đang co rút vào trong lỗ đen, vào lúc Bạch Tiểu Thuần sợ hãi liền giáng xuống một tia chớp màu tím!

Tia chớp này khác với hai tia chớp lần trước, nhìn nó rất tầm thường, trong nháy mắt nó xuất hiện tất cả hồn tu trong thành Khôi Hoàng đều chấn động.

Đám Thiên Hầu trong Thiên Sư điện hít khí lạnh, đám người Trần Hảo Tùng biến sắc.

- Bán Thần lôi kiếp!!

Đại Thiên Sư lẩm bẩm bốn chữ, hắn lập tức lao tới ngăn cản.

Lúc này thiên kiếp đã giáng thẳng vào Thiên Sư điện.

Tiếng sấm sét phá không làm đau tai mọi người, hư không bị phá mở một thông đạo đen kịt.

Đại Thiên Sư nheo mắt lại, trong tay hắn cầm tam xoa kích đánh thẳng vào tia chớp màu tím!

Oanh!

Một kích này sinh ra tiếng xé gió ngập trời, ngay cả hư vô cũng sụp xuống, sau lưng Đại Thiên Sư xuất hiện hư ảnh tam xoa kích, hư không vạn trượng sụp xuống va chạm với tia chớp màu tím.

Rầm rầm rầm oanh!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trong nháy mắt cả thành Khôi Hoàng oanh động, thiên kiếp màu tím bị đánh thành vô số tia chớp nhỏ hơn, Đại Thiên Sư không lùi chút nào, sắc mặt không thay đổi.

Sau khi tia chớp màu tím biến mất, phong bạo bộc phát rất mạnh, Đại Thiên Sư bộc phát khí thế đáng sợ.

Thập đại Thiên Công trong Thiên Sư điện cực kỳ không tình nguyện nhưng đang mang trọng đại cho nên không thể không ra tay, bọn họ xuất hiện chung quanh Thiên Sư điện, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm vào

hư không, ngay sau đó màn sáng xuất hiện ngăn cản lực trùng kích của lôi điện còn sót lại.!

Vào lúc này lôi điện biến mất, bầu trời khôi phục như lúc ban đầu.

Trong Thiên Sư điện, Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn không dám nói lời khiêu khích lão thiên gia, hắn dùng đôi mắt chờ mong nhìn Đại Thiên Sư cùng thập đại Thiên Công quay về Thiên Sư điện.

- Đa tạ Đại Thiên Sư, Đại Thiên Sư uy vũ!

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiến lên, hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu, hắn suy nghĩ nên vuốt mông ngựa thế nào, Đại Thiên Sư khoát tay chặn lại.

- Bạch đại sư, chúc mừng tấn chức Địa phẩm, hôm nay chức vị giám sát sứ không còn thích hợp với Bạch đại sư, Khôi Hoàng triều ta có năm đại cấm địa, bất cứ cấm địa nào cũng có trợ giúp cảm ngộ luyện hồn.

- Bạch đại sư, không biết an bài ngươi đi Minh Hà cấm địa cảm ngộ tốt chứ?

Đại Thiên Sư nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn lên tiếng nhưng ngữ khí khác với lúc trước.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần thời điểm này đã là Luyện Hồn Sư Địa phẩm.

Bản thân Chu Vũ Đạo là Thiên Hầu, hắn chết cũng cần một câu trả lời với mọi người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1177: Ta Không Nỡ Rời Xa Các Ngươi (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần tấn chức Luyện Hồn Sư Địa phẩm nên không có chết tội, hắn lại không thích hợp đảm nhiệm chức vụ giám sát sứ, an bài hắn đến Minh Hà cấm địa để tránh cảm xúc tức giận của người thành Khôi Hoàng, cũng để hắn an ổn một thời gian.

Tâm tính Đại Thiên Sư cải biến, cũng lo lắng Bạch Tiểu Thuần không ý thức được hảo ý của mình, vì vậy cũng không thèm để ý quyền quý chung quanh, hắn lại truyền âm với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Hạo, Minh Hà cấm địa có ba ngàn tư quân của lão phu, ngươi tới đó, tư quân sẽ nghe lệnh ngươi, mà ngươi cũng tránh đầu gió, dùng thân phận của ngươi, không bao lâu lão phu sẽ lại đề bạt, có an bài khác, đến lúc đó có thể quay về.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, nội tâm có không thoải mái, bởi vì hắn cảm thấy mình là Luyện Hồn Sư Địa phẩm nhưng còn chưa kiếm đủ danh tiếng đã phải rời đi.

Lại nghĩ Đại Thiên Sư nói cũng có đạo lý, át chủ bài của mình đã lộ ra, mặc dù tránh ra ngoài né đầu sóng ngọn gió nhưng hắn cũng hiểu minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, hắn không thể không cảnh giác.

Hắn rời khỏi thành Khôi Hoàng trốn tránh đầu sóng ngọn gió cũng là lựa chọn tốt.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn ôm quyền cúi đầu với Đại Thiên Sư.

- Tất cả nghe theo Đại Thiên Sư an bài!

Đại Thiên Sư mỉm cười, ánh mắt nhìn sang thập đại Thiên Công và đám Thiên Hầu kia.

- Các ngươi cảm thấy thế nào.

- Chúng ta nghe Đại Thiên Sư an bài!

Đám người Trần Hảo Tùng không do dự, nội tâm vô cùng bất đắc dĩ, cũng cúi đầu với Đại Thiên Sư.

Đại Thiên Sư và thập đại Thiên Công đều tán thành, cho dù đám Thiên Hầu không cam tâm nhưng không dám nói gì, cũng cúi đầu.

Lúc này sát cục nhắm vào Bạch Tiểu Thuần đã bị hóa giải triệt để, mọi người lần lượt rời khỏi Thiên Sư điện, Bạch Tiểu Thuần bước ra khỏi Thiên Sư điện liền cảm thấy trời quang mây tạnh, nội tâm đắc chí.

Hắn chẳng những thoát chết, hơn nữa còn thắng một trận rất đẹp.

Trước khi tiến vào Thiên Sư điện, hắn là giám sát sứ, vô số người sợ hãi, rời khỏi Thiên Sư điện hắn là Luyện Hồn Sư Địa phẩm được vô số Luyện Hồn Sư trong Man Hoang cuồng nhiệt theo sau!

- Hừ hừ, Đại Thiên Sư cũng gọi ta là đại sư... Chúng ta đều có chữ sư.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng đắc ý, hắn chưa đi vài bước đã nhớ tới cái gì, lúc này quay đầu nhìn vào trong Thiên Sư điện, hắn nhìn thấy Triệu Hùng Lâm trốn tránh sau lưng mọi người không dám tới gần mình, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn đứng tại chỗ... Không đi.

Trong Thiên Sư điện, nội tâm Triệu Hùng Lâm biệt khuất, hắn bị giày vò không nhỏ, Bạch Tiểu Thuần lại đứng đó không đi, nội tâm của hắn muốn chửi mẹ nó, mặt nghẹn đỏ tía, đi ra cũng không phải, không đi ra cũng không phải.

Đến cuối cùng ngay cả Đại Thiên Sư cũng nhìn không được, hắn phất tay cuốn Triệu Hùng Lâm ra khỏi Thiên Sư điện, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài hoàng cung.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy như vậy liền mắng thầm vài câu, lúc này mới nghênh ngang rời đi, trong nội tâm sớm đã quyết định không tha Triệu Hùng Lâm.

- Còn có gia hỏa Lưu Dũng, cũng chờ đó cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, hắn đi về phía trước.

Lúc đứng ngoài hoàng cung, thân ảnh Triệu Hùng Lâm xuất hiện, hắn cảm động không nhỏ, dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng về gia tộc, cả đời này hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện biệt khuất như vậy, nhất là nghĩ đến mình trước mặt quyền quý trong triều nói nếu như Bạch Hạo luyện ra hỏa diễm màu tám màu thì hắn gặp sẽ quỳ lạy, hắn hận không thể tát mình một cái.

Sau khi Triệu Hùng Lâm về đến gia tộc, tin tức có quan hệ Bạch Tiểu Thuần trong Thiên Sư điện cũng truyền ra, Bạch Tiểu Thuân tấn chức Luyện Hồn Sư Địa phẩm trước mặt quyền quý cả triều cũng truyền khắp thành Khôi Hoàng.

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều biết việc này.

- Man Hoang chúng ta xuất hiện... Vị Luyện Hồn Sư Địa phẩm thứ tư!

- Người thứ tư, thời điểm đỉnh phong nhất, Man Hoang chỉ có năm Địa phẩm mà thôi.

- Bạch Hạo Bạch đại sư, năm đó hắn luyện ra một tia hỏa diễm mười tám màu, ta đã sớm nhìn ra hắn có thể tấn chức Địa phẩm!

Cả thành Khôi Hoàng đang oanh động, ngay tiếp theo cả Man Hoang đều truyền tin tức này, tâm thần mọi người rung động, nhất là Luyện Hồn

Sư càng như vậy, những gia tộc luyện hồn xúc động không nhỏ, phát động tất cả lực lượng, nghĩ biện pháp đi liên lạc quan hệ với vị Luyện Hồn Sư Địa phẩm này.

Cho dù ở khu vực Thông Thiên Hà cũng nghe qua tin tức như vậy, chấn động rất lớn, bốn đại tông môn thượng du đều xếp Bạch Hạo vào tất sát bảng.

Giá treo thưởng càng cao, dù sao... Hắn đang ở trong Man Hoang, hôm nay là một trong bốn Luyện Hồn Sư Địa phẩm, bốn tông môn thượng du cho rằng Bạch Hạo rất tuổi trẻ, tương lai vô hạn, nhất định phải bóp chết người như thế!

Đáng tiếc nằm ngoài tầm tay bọn họ, cũng chỉ có thể cảm khái, khó có hành động thực chất.

Khu vực Thông Thiên Hà đều biết hiểu việc này, càng không cần nói gia tộc Chu Nhất Tinh cách thành Khôi Hoàng rất xa cũng nghe nói qua, càng biết rõ Chu Nhất Tinh là thủ hạ của Bạch Tiểu Thuần, cả gia tộc vui mừng như điên, đương đại tộc trưởng hạ lệnh phong Chu Nhất Tinh làm thiếu tộc trưởng!

Việc này được tộc lão gia tộc nhất trí tán thành, cho dù đám huynh đệ tỷ muội của Chu Nhất Tinh có không cam lòng cỡ nào cũng vô dụng, thủ hạ của Luyện Hồn Sư Địa phẩm có phân lượng cực cao trong Luyện Hồn Sư.

Càng không cần nói khả năng luyện hỏa của Chu Nhất Tinh càng ngày càng cao, Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng chỉ điểm cho nên hắn tiến bộ rất nhanh, hôm nay chỉ thiếu chút nữa đã trở thành Huyền phẩm.

Khi chúng ân lệnh mở rộng, Chu Nhất Tinh có đầy đủ quyền thế bảo đảm các huynh đệ tỷ muội của hắn không dám giãy dụa phản kháng, cho dù phản kháng cũng vô dụng... Dù sao người Man Hoang đều biết kẻ khởi xướng chúng ân lệnh là Bạch Hạo.

Không chỉ địa vị trong gia tộc nước lên thuyền lên, trong thành Khôi Hoàng, Chu Nhất Tinh có thể vui mừng đi khắp nơi, đi tới đâu cũng có kẻ bái kiến, hắn càng kích động lựa chọn năm xưa là chính xác!

Hắn cũng như thế càng không cần nói Bạch Tiểu Thuần, điều lệnh phái hắn đi Minh Hà cấm địa, Bạch Tiểu Thuần vẫn lề mề không đi, hắn không ngừng đi dạo quanh thành Khôi Hoàng, hắn hưởng thụ ánh mắt tôn kính của vô số người, mỗi ngày có rất nhiều Luyện Hồn Sư từ các nơi trong Man Hoang chạy tới bái phỏng Bạch Tiểu Thuần, mỗi lần đến đều chuẩn bị đại lễ, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lâng lâng, rất là thoải mái.

Nhất là lúc Bạch Tiểu Thuần đi phố luyện linh lúc trước, hắn thu hoạch rất nhiều lễ vật, hắn đi khắp thành Khôi Hoàng, cuối cùng không có để đi nên hắn lại nghĩ tới Triệu Hùng Lâm cùng Lưu Dũng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1178: Ta Không Nỡ Rời Xa Các Ngươi (Hạ)

Lưu Dũng gian xảo... Hiển nhiên biết rõ Bạch Tiểu Thuần muốn đến báo thù, hắn vội vàng rời khỏi thành Khôi Hoàng đi trường thành trấn thủ, điểm này làm Bạch Tiểu Thuần giật mình, cảm thấy Lưu Dũng là nhân tài quyết đoán hiếm có.

Về phần Triệu Hùng Lâm không có quyết đoán như vậy, hắn lựa chọn bế quan, cho rằng Bạch Tiểu Thuần sẽ xem nhẹ mình, hiển nhiên hắn xem thường nghị lực của Bạch Tiểu Thuần, trong thời gian sau đó, mỗi ngày đều tới Triệu gia, làm cho cả Triệu gia gà chó không yên, hơn nữa đám thứ tử vô cùng hưng phấn.

Thân phận Bạch Tiểu Thuần hiện tại được vô số người chú ý, càng có không ít tán tu muốn đi theo, trọng yếu nhất hắn mới tấn chức Địa phẩm, hơn nữa mâu thuẫn với vô số quyền quý đều bị người ta biết, một khi hắn xuất hiện nguy hiểm trong thành Khôi Hoàng, tất cả mọi người sẽ mang đầu mâu chỉ vào đám quyền quý.

Thân phận Luyện Hồn Sư Địa phẩm giúp Bạch Tiểu Thuần đạt được Luyện Hồn Sư trong Man Hoang truy cầu, một khi hắn xảy ra chuyện gì sẽ biến thành chuyện lớn, Thiên Công cũng không chịu nổi.

Cho nên an toàn của hắn được bảo đảm rất tốt, hắn lịa không chịu đi, Triệu Hùng Lâm biến thành rùa đen rút đầu tránh né trong Thiên Hầu tháp, mặc cho Bạch Tiểu Thuần lên tiếng thế nào cũng không quan tâm.

Bạch Tiểu Thuần đã tức giận.

- Con gấu đen họ Triệu kia, cho rằng trốn tránh thì Bạch gia gia ngươi không có biện pháp sao?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn Thiên Hầu tháp của Triệu gia, hắn cảm thấy Triệu Hùng Lâm quá phận, rõ ràng thua còn dám chơi xỏ lá.

- Ngươi có giới thì học Lưu Dũng một ít, trốn tới phòng tuyến Trường thành đi, ta sẽ bội phục ngươi, hiện tại chỉ là một cái Thiên Hầu tháp, ngươi cho rằng mình không ra là được sao?

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo, hắn đi tới Thiên Hầu gia khác, một khi gặp được liền bắt lấy đối phương diễu võ dương oai, buồn nôn những Thiên Hầu này, cũng làm cho tất cả Thiên Hầu bình luận phán xử, ám chỉ Triệu Hùng Lâm không xuất hiện, không quỳ lạy, hắn tuyệt đối không đi, đám Thiên Hầu vô cùng biệt khuất, càng hận Triệu Hùng Lâm không ít.

Vì vậy tất cả Thiên Hầu giận chó đánh mèo cưỡng bức, cuối cùng Trần Hảo Tùng thở dài khuyên bảo, Triệu Hùng Lâm khóc không ra nước mắt, hắn hối hận xanh ruột nên kiên trì xuất quan, cũng chủ động đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần và quỳ lạy.

Hưởng thụ Thiên Hầu quỳ lạy, tâm tình Bạch Tiểu Thuần vô cùng sung sướng, lúc này mới buông tha đám Thiên Hầu khác, đắc ý hất tay áo rời đi, mang theo Chu Nhất Tinh, dùng lý do muốn đi dạo nên không có đi Truyền Tống Trận, Đại Thiên Sư an bài hộ vệ bảo hộ cưỡi thiên chu rời khỏi thành Khôi Hoàng đi Minh Hà cấm địa!

Bạch Tiểu Thuần rời khỏi thành Khôi Hoàng, vô số Luyện Hồn Sư tống biệt, tất cả Thiên Hầu đều thở dài một hơi, bọn họ kỳ vọng Bạch Hạo rời đi không quay về mới tốt.

Nhất là Triệu Hùng Lâm, hắn hận không thể gõ trống khua chiêng biểu đạt biệt khuất của mình, hắn càng kích động khi Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Trong thành Khôi Hoàng có rất nhiều tiếng huyên náo, trước khi Bạch Tiểu Thuần rời đi lại nhìn sang hướng Khôi Hoàng triều, hắn nhìn Khôi Hoàng triều và cảm khái một câu.

- Ta không nỡ các ngươi ah...

Lúc hắn tới chỉ là tiểu nhân vật bước ra khỏi thành Cự Quỷ, lúc hắn rời đi lại biến thành đại nhân vật quan trọng của Man Hoang.

Loại biến hóa này làm vô số người thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi cũng cảm khái.

- Cho dù ngươi hận hắn nhưng không thể không bội phục hắn.

Trần Hảo Tùng, than thở.

- Khôi Hoàng triều chúng ta bao nhiêu năm qua không xuất hiện người như vậy, hắn quấy phong vân lớn như thế vẫn đi tới đỉnh phong, lông tóc không tổn hao gì!

Rất nhiều Thiên Hầu trong thành Khôi Hoàng cảm khái.

Quấy loạn phong vân trong thành Cự Quỷ, trấn áp thiên kiêu trong Luyện Hồn Hồ, vạn chúng chú mục đấu Huyền phẩm, giám sát sứ xét nhà diệt tộc!

Ngày tế tổ loạn càn khôn, tức giận trảm Thiên Hầu, chúng ân lệnh địch cả triều, Địa phẩm xuất Man Hoang hiểu!

Từng chuyện đều theo Bạch Tiểu Thuần đi xa truyền ra ngoài, người trong thành Khôi Hoàng càng truyền càng nhiều, thậm chí ngày Bạch Tiểu Thuần rời đi, trong Thiên Sư điện, Đại Thiên Sư vẫn nhìn theo thân ảnh Bạch Tiểu Thuần rời đi.

- Ta nghĩ ta đã hiểu rõ vì sao Minh Hoàng... Chọn hắn!

Hắc Minh bên cạnh than thở.

- Ta không bằng ngươi!

Minh Hà cấm địa, nơi này là một trong năm cấm địa của Man Hoang, sở dĩ gọi là cấm địa là bởi vì nơi này hồn tu khó tới gần, nếu là cưỡng ép đi qua sinh tử khó lường.

Cho nên muốn vào khu vực này cần có lệnh bài đặc biệt mới có thể bảo đảm không ngại, Minh Hà cấm địa có một con sông.

Lúc ban ngày con sông khô héo, nhìn nó rất tầm thường, vào lúc hoàng hôn đường sông sẽ huyễn hóa thành... Minh Hà, dường như Minh Hà chỉ xuất hiện trong hư vô vào đêm khuya.

Bởi vì như thế cho nên nơi này mới biến thành cấm địa, dù sao Minh Hà tồn tại trong hư vô, trừ phi có một ít thủ đoạn đặc thù, nếu không rất ít khi tận mắt nhìn thấy.

Trong khu vực này có một đường sông nhưng hoàng hôn mỗi ngày sẽ có Minh Hà xuất hiện!

Trừ chuyện đó ra,, tất cả khu vực gọi là cấm địa trong Man Hoang đều có đồ vật đặc thù, đối với Khôi Hoàng triều mà nói, những thứ này có thể trợ giúp tu hành hoặc chữa trị pháp khí đều có tác dụng hông thể thiếu.

Như tại Minh Hà cấm địa có minh thải hồng tồn tại, nó sẽ xuất hiện vào đêm khuya khi Minh Hà xuất hiện, minh thải hồng xuất hiện không định giờ, chỉ duy trì trong thời gian ngắn ngủi, tuy là hư ảo nhưng sử dụng biện pháp đặc thù có thể thu lấy nó.

Cho nên mấy cấm địa này có quân đội thành Khôi Hoàng trấn thủ, trong Minh Hà cấm địa có một chi đại quân ba ngàn người.

Trong đó tu vi cao nhất là hồn tu Nguyên Anh Đại viên mãn chứ không phai Thiên Hầu, mà là tư vệ của Đại Thiên Sư, đa số hồn tu còn lại là Kim Đan.

Ba ngàn người này khó có tác dụng bảo hộ Bạch Tiểu Thuần, trên thực tế bọn họ là người của Đại Thiên Sư, quyền quý cả triều sẽ có người dám âm thầm ra tay với Bạch Tiểu Thuần, cho dù tứ đại thiên vương cũng không dám dễ dàng trêu chọc Đại Thiên Sư.

Nếu diệt chi đại quân này chẳng khác gì tuyên chiến với Đại Thiên Sư.

Nhiệm vụ của bọn họ là thu thập minh thải hồng.

Lúc Bạch Tiểu Thuần mang theo Chu Nhất Tinh tới Minh Hà cấm địa đã rời khỏi thành Khôi Hoàng mấy tháng, trong mấy tháng qua dựa vào thiên chu, Bạch Tiểu Thuần cũng không nóng lòng gấp gáp, tuy Man Hoang là khu khỉ ho cò gáy nhưng không ảnh hưởng Bạch Tiểu Thuần khoan thai tự đắc, trên đường đi, mỗi lúc đi ngang qua gia tộc luyện hồn, những Luyện Hồn kia đều bày đại lễ bái kiến, cuộc sống của Bạch Tiểu Thuần càng thoải mái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1179: Sủng Vật.

Cứ đi một lúc ngừng một chút, rốt cục tới hôm nay mới đến Minh Hà cấm địa.

Lúc bọn họ tới nơi đã là hoàng hôn, chi đại quân ba ngàn người cũng biết Bạch Tiểu Thuần sắp tới, bọn họ đứng xếp hàng bên ngoài Minh Hà cấm địa chờ đợi.

Đứng đầu đội ngũ là năm người, đều là Nguyên Anh, nam tử trung niên đứng giữa có tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn, hắn là quân đoàn trưởng, sắc mặt nghiêm túc, bốn người sau lưng có hai người là Nguyên Anh hậu kỳ, hai người là Nguyên Anh trung kỳ, bọn họ đang đứng chờ Bạch Tiểu Thuần xuất hiện.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cũng hiểu, biết rõ đối phương chẳng những là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, càng là đại nhân vật dậm chân một cái Man Hoang cũng phải chấn động.

Hơn nữa bọn họ thân là tư quân của Đại Thiên Sư, Đại Thiên Sư đã có ý ra lệnh bảo bọn họ nghe lệnh Bạch Tiểu Thuần, cho nên không có khả năng trở thành con tin lưu đày, cũng không xuất hiện tình huống không phục.

Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần điều khiển thiên chu bay tới, sau khi đáp xuống đất, Chu Nhất Tinh nhảy xuống đầu tiên, hắn lập tức cảnh giác nhìn chunh quanh, bộ dạng tận trung với cương vị, ba ngàn người chung quanh sững sờ.

Rất nhanh, Chu Nhất Tinh xác định không có nguy hiểm gì, lúc này mới lui về phía sau vài bước, hắn cúi đầu với thiên chu và nói:

- Mời Bạch đại sư!

Hắn vừa hô như thế, quân đoàn trưởng cũng ngạc nhiên, hắn lập tức ôm quyền hô to, ba ngàn đại quân cũng hô theo.

- Mời Bạch đại sư!

Bạch Tiểu Thuần đứng trên thiên chu và chắp tay sau lưng, hắn tán thưởng nhìn Chu Nhất Tinh, lúc này mới bay xuống đứng trước mặt ba ngàn tư quân.

- Ty chức Vũ Đạo bái kiến Bạch đại sư, Bạch đại sư có mệnh lệnh gì, ty chức sẽ cúc cung tận tụy hoàn thành!

Quân quân trưởng Vũ Đạo tu vi Nguyên Anh Đại viên mãn hít sâu một hơi, hắn ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần rất hưởng thụ, hắn cười ha ha và nói với Vũ Đạo.

- Vũ đạo hữu không cần như thế, tu vi Bạch mỗ yếu ớt, bị Đại Thiên Sư ném đến nơi đây cảm ngộ luyện hồn, về sau có rất nhiều chuyện mong Vũ đạo hữu chiếu cố nhiều hơn.

Bạch Tiểu Thuần tươi cười rất chân thành, tính cách của hắn là như vậy, người khác khách khí với hắn, hắn sẽ khách khí với người khác.

Vũ Đạo lộ ra bộ dạng thụ sủng nhược kinh, hắn càng cung kính, hắn cũng hiểu ý của những lời vừa rồi, cảm thấy Bạch đại sư trước mặt rất không tệ, tuy là Địa phẩm nhưng không có bày giá đỡ lớn, đồng thời cũng nhìn ra đối phương không đơn giản, một câu vốn yếu thế, sau đó lại điểm ra Đại Thiên Sư, càng nói bản thân không ở nơi này lâu dài, chỉ tới cảm ngộ luyện hồn, âm thầm nói hắn không có ý đoạt quyền.

Vũ Đạo cũng hiểu đối phương chướng mắt chút người trong tay của mình, sau khi nghe được lời này vẫn rất hưởng thụ.

Có ấn tượng như thế cho nên chuyện sau đó cũng thuận lợi, mọi người túm tụm đi theo Bạch Tiểu Thuần dạo quanh Minh Hà cấm địa, sau đó đi vào binh doanh.

Sau khi làm xong xã giao, Vũ Đạo nhường gian phòng tốt nhất cho Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng nói rõ chi tiết Minh Hà cấm địa một lần, sau đó sắc trời đã tối, hắn lưu lại hai tấm lệnh bài và cáo lui.

Gian phòng này cũng không phải quá lớn, nó có một cái sân và bốn vách tường phong bế, hơn nữa còn nằm trong binh doanh, cho dù bí mật hay an toàn đều rất tốt.

Gian phòng cũng không phải chỉ có một gian, nó có một gian chủ và hai gian phụ.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng thỏa mãn, lúc Vũ Đạo rời đi, Chu Nhất Tinh lập tức bố trí trận pháp, sau khi bố trí phòng ngự nghiêm ngặt mới đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn cung kính lên tiếng.

- Chủ nhân, vừa rồi Vũ Đạo nói rất thật, không có gạt chúng ta, cấm địa vào mỗi sáng sẽ có Minh Hà huyễn hóa xuất hiện, khi đó muốn tới gần Minh Hà cần nắm giữ lệnh bài đặc thù mới được.

Trong truyền thuyết, mặc dù nơi này không phải đầu nguồn Minh Hà nhưng cũng là khu vực sinh tử giao thoa, cho nên Minh Hà mới xuất hiện tại đây, mà nơi đây cũng là nơi duy nhất trong Man Hoang có Minh Hà lộ ra ngoài.

- Bởi vì nơi này đặc thù, đối với Luyện Hồn Sư mà nói cảm ngộ tại nơi đây rất tốt, sau khi Minh Hà xuất hiện sẽ có vô số hồn xuất hiện theo, nếu có thủ đoạn đặc thù thậm chí có thể bắt hồn trực tiếp trong Minh Hà, chỉ có điều làm vậy có nguy hiểm.

Chu Nhất Tinh nhỏ giọng nói ra, những chuyện này Vũ Đạo có nói qua, Chu Nhất Tinh cũng dùng phương thức của mình tìm hiểu, sau khi kết hợp mới cho ra kết luận.

Bạch Tiểu Thuần gật gật đầu, rời xa vòng xoáy thành Khôi Hoàng đi tới Minh Hà cấm địa yên tĩnh, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, không cần mỗi ngày nghĩ làm sao đối phó đám quyền quý, lại phòng bị như thế nào, tuy trong tay hắn không có đại quân thi khôi nhưng không cảm thấy tức giận gì.

- Chủ nhân, chỗ Tống Khuyế...

Chu Nhất Tinh chần chờ sau đó thấp giọng hỏi.

Bạch Tiểu Thuần vỗ trán một cái, hắn phát hiện mình quên mất Tống Khuyết, lúc rời đi có an bài Chu Nhất Tinh mang theo Tống Khuyết trong túi trữ vật, đáng tiếc không thả đối phương ra ngoài suốt mấy thán qua.

- Ta làm dượng không xứng chức.

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, hắn bảo Chu Nhất Tinh thả Tống Khuyết ra ngoài, lúc Tống Khuyết ra khỏi túi trữ vật, sắc mặt của hắn tái nhợt sau đó hít thở mấy hơi, hắn nín trong túi trữ vật mấy tháng đã khó chịu gần chết, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần còn mang theo u oán.

Ánh mắt của hắn làm Bạch Tiểu Thuần xấu hổ ho khan, hắn sờ đầu Tống Khuyết, lúc này cho dù Tống Khuyết không thích cũng không dám tránh.

Trên thực tế từ khi đi vào phủ giám sát hắn cũng dần dần phát giác Bạch Hạo trước mặt đối đãi với mình không tệ, chẳng những cho mình tài nguyên tu luyện và bảo đảm an toàn, càng cho mình tự do rất lớn.

Thậm chí trong khoảng thời gian này, thân thể của hắn cũng điều dưỡng xong, khôi phục không ít, tu vi cũng có tinh tiến, hiện tại hắn đã

suy nghĩ chuyện vượt qua Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần đi theo Bạch Hạo, tranh thủ nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa, như vậy cho dù ở trong Man Hoang cũng không phải không có khả năng vượt qua Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ, cho dù tạm thời không thể vượt qua, hiện tại cho ta thời gian nhất định sẽ vượt qua Bạch Tiểu Thuần, tuy danh khí Bạch Tiểu Thuần rất lớn nhưng nhất định giống như con chuột, hắn giấu trong bóng tối không dám ló mặt ra ngoài, bởi vì một khi lộ diện sẽ bị người ta đuổi giết.

Có suy nghĩ như vậy, đột nhiên Tống Khuyết cảm giác gặp được Bạch Hạo là may mắn của mình, cho nên dù cảm giác mình như biến thành sủng vật vẫn quyết định ôm đùi Bạch Hạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1180: Minh Hà Xuất Hiện!

- Sủng vật thì sủng vật, nơi này là Man Hoang, cũng không có người nhận ra ta... Hừ, cho dù ta làm sủng vật cũng làm sủng vật cho Luyện Hồn Sư Địa phẩm, Bạch Tiểu Thuần hôm nay còn không có tư cách làm sủng vật.

Tống Khuyết tự an ủi mình, hắn hít sâu một hơi, thậm chí lúc Bạch Tiểu Thuần sờ đầu còn chủ động đưa tới để Bạch Tiểu Thuần sờ dễ dàng hơn...

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra tâm tư của hắn.

- Gia hỏa này chắc chắn nghĩ tới việc phải áp chế ta nha.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, cảm giác chơi rất tốt, suy nghĩ về sau Tống Khuyết biết rõ mình chính là Bạch Tiểu Thuần... Không biết sẽ là cái gì biểu lộ.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình tà ác.

- Bỏ đi bỏ đi, dù sao ta cũng là dượng của hắn, lại tâm địa thuần lương, hiện tại ta không nói cho hắn biết chân tướng tàn khốc.

Trong cảm giác của Bạch Tiểu Thuần, hắn cảm giác mình là người tốt, nhất là đối với Tống Quân Uyển trung trinh không thay đổi, đúng là yêu ai yêu cả đường về.

- Đi, về sau ngươi ở lại đây tu luyện cho tốt.

Bạch Tiểu Thuần bàn giao một câu, lại bảo Chu Nhất Tinh an bài cho Tống Khuyết tiếp tục làm linh bộc.

Tống Khuyết thở sâu, hắn cung kính ôm quyền, đáy lòng rất cảm khái, suy nghĩ chính mình ôm chân Bạch Hạo thì Bạch Tiểu Thuần tính là cái rắm gì.

Vì vậy mặc dù cảm thấy trận doanh khác nhau nhưng với hắn có thể nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đều vì sống sót, nghĩ như vậy nên hắn cảm thán.

Sau khi đuổi Tống Khuyết đi, Bạch Tiểu Thuần lại đi xem khắp nơi, lúc này đêm khuya hàng lâm, chân trời vừa tối tăm, Minh Hà sắp xuất hiện.

Thường ngày trong thành Khôi Hoàng đã quen náo nhiệt, cho dù trong phủ giám sát yên tĩnh nhưng cũng có thể nghe được tiếng huyên náo bên ngoài vọng vào.

Ở nơi này, cho dù là trong ra ngoài đều yên tĩnh, việc này làm Bạch Tiểu Thuần không thích ứng, vì vậy vỗ túi trữ vật cầm hồn tháp ra, hồn Bạch Hạo theo bay tới bên người Bạch Tiểu Thuần.

- Sư tôn, nơi này Minh Hà cấm địa, ta cảm thấy có chút tương tự như trong Luyện Hồn Hồ... Khí tức nơi này giống như sinh giống như tử, rất là kỳ dị, nó có tác dụng tẩm bổ hồn.

Sau khi xuất hiện, Bạch Hạo giác hiện nơi này đặc thù, sau khi nhìn bốn phía liền thấp giọng nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Có thể tẩm bổ sao?

Bạch Tiểu Thuần nghe Bạch Hạo nói thế, hắn phát hiện hồn thể Bạch Hạo ngưng thực hơn thường ngày liền cao hứng..

Bạch Hạo cũng kinh hỉ, sau khi gật đầu liền ngồi xuống, hắn thở sâu, Bạch Tiểu Thuần cảm ứng liền phát hiện có khí tức chung quanh dung

nhập vào trong cơ thể Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần càng vui sướng, suy nghĩ nơi này nhàm chán nhưng nó lại có trợ giúp với Hạo nhi, như vậy mình có thể ở nơi này thêm vài ngày.

Vào lúc Bạch Hạo tu hành, Bạch Tiểu Thuần cũng tản thần thức bao trùm Minh Hà cấm địa, trên thực tế phạm vi nơi này không lớn, cả Minh Hà cấm địa trên thực tế là điểm cao, là một trong những khu vực cao nhất của quân doanh, ở đường dốc có thể nhìn thấy đường sông xa xa.

Mỗi khi hoàng hôn thì Minh Hà sẽ xuất hiện tại đường sông này, Bạch Tiểu Thuần nhìn ra xa và thu hồi ánh mắt, hắn cũng khoanh chân ngồi xuống thủ hộ đệ tử, trong đầu suy diễn trình tự luyện chế hỏa diễm mười tám màu, hắn phải nhanh chóng gia tăng xác xuất luyện chế hỏa diễm mười tám màu của bản thân.

Thời gian trôi qua, hoàng hôn cũng đến, Chu Nhất Tinh đã an bài Tống Khuyết xong, hắn ra ngoài câu thông với Vũ Đạo về phòng hộ nơi đây, khi trở về liền nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo đang đả tọa, vì vậy hắn ngồi bên cạnh thủ vệ.

Dần dần sắc trời dần tới, ánh sáng bị thôn phệ hoàn toàn, chỉ còn lại ánh trăng và ánh sao, đúng lúc này trong sân nhỏ có tiếng đập cửa, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, hắn nhìn thấy Chu Nhất Tinh bước nhanh ra ngoài mở cửa, Vũ Đạo đi tới, hắn ôm quyền và nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch đại sư, lát nữa Minh Hà sẽ xuất hiện, với người thô kệch như chúng ta mà nói, mỗi ngày có thể thấy được nhưng đại sư mới tới lần đầu cho nên sẽ thích xem.

- Đúng là chưa gặp qua, Vũ đạo hữu, lưu lại xem với Bạch mỗ chứ?

Bạch Tiểu Thuần mời, Vũ Đạo nghe xong liền vui vẻ, ngồi bên cạnh Bạch Tiểu Thuần và giới thêệu.

- Vào lúc Minh Hà xuất hiện, năm đó Vũ mỗ mới gặp lần đầu nên vô cùng rung động, dường như nó là trung tâm của cả thiên địa.

Trong mắt Vũ Đạo mang theo si mê, vào lúc nói chuyện, bầu trời tối đen, trong giây lát đã có tiếng nổ mạnh vang lên.

Tiếng nổ không khác gì tiếng sấm sét truyền khắp tám phương, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn lên, Chu Nhất Tinh cũng kinh hãi, chỉ có Vũ Đạo vẫn như thường, hắn nói nhanh:

- Đến hoàng hôn Minh Hà sẽ xuất hiện.

Hắn vừa nói xong, chỉ thấy bầu trời đen kịt, tiếng nổ mạnh như sấm sét vang vọng, phiến thiên địa này vặn vẹo, phạm vi lớn tới mấy vạn trượng, từ nơi này nhìn sang không thấy ban ngày.

Ào ào, ào ào...

Ngay sau đó hư vô vặn vẹo, nước trên cao đổ xuống càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng rõ ràng, chỉ trong nháy mắt Minh Hà cấm địa xuất hiện sương mù... Trong sương mù ẩn chứa tử khí nồng đậm, những nơi đụng chạm mặt đất sẽ biến thành sương lạnh..

Thậm chí nhiệt độ lạnh như băng, mọi người hít thở phun trọc khí ra ngoài liền hóa thành sương trắng.

Bạch Tiểu Thuần có thể cảm giác tử khí ở nơi này bành trướng, nếu đổi lại nơi khác có nhiều tử khí như thế sẽ hấp dẫn oan hồn xuất hiện.

Hôm nay trừ Bạch Hạo ra lại không xuất hiện oan hồn nào, trong sương mù càng như thế.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên chính là hư vô vặn vẹo, tiếng nước chảy càng mạnh hơn trước, dường như cả phiến thời không vặn vẹo, không gian biến hóa và kết nối với đường sông, ngay sau đó nước sông xuất hiện...

Âm thanh rầm rầm rẩm quanh quẩn thiên địa, nước sông từ trên trời giáng xuống càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt tạo thành con sông bàng bạc, nước chảy qua con sông héo tàn, cả đường sông hẻo bị nước sông bao bọc.

Nước sông không trong xanh, mà là màu đen kịt, tử khí bên trong nồng đậm tới tận cùng, phạm vi sương mù cũng khuếch tán nhưng không bao phủ quân doanh, nó chỉ lượn lờ quanh con sông, đám người Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy nước sông như ẩn như hiện.

Càng kinh người chính là trong nước sông có vô số oan hồn hoặc gào rú, hoặc là ngủ say, hoặc là dữ tợn, hoặc là cười giả tạo, cho dù thế nào cũng không thể thoát khỏi dòng sông, chúng chảy xuôi theo con sông về phía trước.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động rất mạnh, Bạch Hạo đã mở mắt từ khi nào, sau khi nhìn thấy cảnh này liền há hốc mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1181: Thủ Lăng Lão Gia Gia

Chu Nhất Tinh cũng hít khí lạnh, chỉ có Vũ Đạo nhìn quen mắt, sắc mặt hắn như thường, lúc này cười nói:

- Chúng ta đã khảo sát cuối đường sông nằm cách đây vài chục dặm, nơi đó kết nối với núi lớn, Minh Hà chỉ xuất hiện trong phạm vi mười dặm, sau khi tới núi lớn liền biến mất.

- Mỗi ngày đều diễn ra như vậy...

Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh, hắn đứng lên nhìn ra xa, Man Hoang Minh Hà, sau khi hắn đi vào Man Hoang đã nghe nói rất nhiề nhưng hôm nay mới gặp lần đầu tiên.

- Trong truyền thuyết, cuối Minh Hà chính là Minh Hoàng cung, bên trong chính là... Minh Hoàng!

Chu Nhất Tinh hít thở dồn dập, hắn thì thào tự nói, Bạch Tiểu Thuần cũng nghe qua truyền thuyết này, ánh mắt của hắn nhìn Minh Hà như ẩn như hiện trong sương mù.

Lúc nhìn thấy Minh Hà, đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động rất mạnh, hắn mở to mắt và không dám tin, hắn chỉ vào Minh Hà và hô to.

- Nơi đó... Có người!!

Hắn nói lời này làm Chu Nhất Tinh cùng Vũ Đạo sửng sốt, bọn họ nhìn sang, hai bên bờ sông đều là sương mù, cũng không có người nào.

- Không có ah...

Chu Nhất Tinh chần chờ nhìn phía Bạch Tiểu Thuần.

- Các ngươi không có nhìn thấy? Là ở chỗ đó, là lão đầu... Hắn mặc áo đen... Ngồi chỗ kia...

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn nhìn lần nữa, hắn nhìn rất rõ ràng, bên cạnh bờ Minh Hà có lão giả tóc trắng xoá mặc áo đen đưa lưng về phía bọn họ, hắn đang thả câu..

Chu Nhất Tinh rung động, hắn tin tưởng Bạch Tiểu Thuần không cần thiết phải nói dối hù dọa bọn họ, cho dù hắn nhìn bờ Minh Hà thế nào cũng không phát hiện người nào, nơi Bạch Tiểu Thuần đang chỉ là trống trải.

Sắc mặt Vũ Đạo biến hóa, hắn do dự một lúc mới nói:

- Bạch đại sư, chỗ đó... Thực không có cái gì.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, hắn khó hiểu nhìn Chu Nhất Tinh, phát hiện Chu Nhất Tinh cười khổ sau đó gật đầu, nội tâm của hắn chấn động, hắn nhìn thấy lão giả áo đen đang ngồi nơi đó, hắn cũng không biết vì cái gì ẩn ẩn cảm thấy bóng lưng lão giả quen thuộc, nhất thời không nhớ ra.

- Chỉ có ta mới nhìn thấy?

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, hắn cảm thấy da đầu của mình đang ngứa ngáy, đúng lúc này lời nói khẩn trương của Bạch Hạo vang lên trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

- Sư tôn, ta... Ta cũng nhìn thấy... Lão nhân gia đang thả câu...

Sau nửa ngày, Vũ Đạo mang theo khó hiểu rời đi, thậm chí hắn do dự nửa ngày, sau khi mang theo một ít thủ hạ đi tới bên cạnh bờ Minh Hà tìm một vòng cũng không phát hiện cái gì.

Bạch Tiểu Thuần lại thấy rõ ràng, hắn nhìn thấy lão giả an vị bên cạnh Vũ Đạo, Vũ Đạo như bị mù, hắn không phát hiện lão giả.

Việc này càng làm Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, hắn nhìn thấy lão giả thả câu cả đêm bên bờ minh hà, vào lúc sáng sớm lại không thấy bóng dáng.

Vào lúc ban ngày, Bạch Tiểu Thuần vẫn nghi thần nghi quỷ, hắn không ngừng lấy những lá bùa năm xưa dán lên người, nội tâm vẫn cảm thấy bất an.

- Sư tôn, bằng không tối nay chúng ta tới xem đi? Ta cảm thấy được hắn đang kêu gọi ta...

Bạch Hạo thấy sư tôn khẩn trương liền lên tiếng.

- Ngươi còn dám xem? Hạo nhi ah, ngươi không biết, đó là quỷ đấy, cũng không phải là hồn... Hồn không đáng sợ, vi sư luyện hồn quá nhiều, đó là quỷ!! Ngươi không nên bị mê hoawchj.

Bạch Tiểu Thuần lập tức khuyên bảo.

- Không được, nếu lão quỷ kia lại xuất hiện, chúng ta phải rời khỏi nơi này, quá nguy hiểm.

- Hạo nhi, năm đó vi sư còn ở vẫn kiếm thâm uyên đã nhìn thấy nữ quỷ... Hiện tại nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy mình sợ quỷ chính là vì gặp tiểu nữ hài trong vẫn kiếm thâm uyên.

Nhất là nghĩ tới tiểu nữ hài đang bám vào người Công Tôn Uyển Nhi, lại nhớ tới việc xảy ra trong mê cung, Bạch Tiểu Thuần vô cùng rung động.

- Ta cũng là quỷ mà.

Bạch Hạo do dự, thấp giọng nói:

- Ngươi không giống, hắn là lão quỷ! Loại lão quỷ lâu năm vô cùng hung tàn.

Bạch Tiểu Thuần nói xong lại dán lá bùa lên người.

Bạch Hạo nháy mắt mấy cái, hắn không khuyên nữa, Bạch Tiểu Thuần cứ giày vò như thế tới lúc hoàng hôn ngày thứ hai, vẫn là tiếng sấm quanh quẩn, hô vô vặn vẹo và Minh Hà lao nhanh... Bên cạnh bờ Minh Hà, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn thấy lão giả áo đen xuất hiện.

- Hắn lại xuất hiện!!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, hắn lập tức xoay người gọi Chu Nhất Tinh, hắn quyết định không thể lưu lại nơi này, nơi này quá tà môn, không ngờ còn có quỷ.

- Ta hiện tại là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, không ngờ còn có quỷ xuất hiện trước mặt ta, nó nhất định rất cường đại...

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn đang hô hào Chu Nhất Tinh, bảo hắn mang theo Tống Khuyết sửa sang lại một phen, muốn rời khỏi nơi này trong đêm, bỗng nhiên hắn phát hiện bên cạnh thiếu một người.

- Hạo nhi đâu?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn quay đầu nhìn sang, trong mắt hắn nhìn thấy Bạch Hạo giống như mất đi ý thức bay tới bên cạnh Minh Hà.

Hiện tại đã bay hơn phân nửa, hắn còn cách lão giả áo đen mấy trăm trượng.

- Lão quỷ, ngươi khinh người quá đáng!!

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn cảm thấy lão quỷ đang mê hoặc đệ tử của mình, mặc dù hắn sợ hãi nhưng tức giận càng lớn, thân thể run rẩy, Bạch Tiểu Thuần lập tức lao thẳng về phía Minh Hà.

Trên đường hắn lấy càng nhiều phù văn dán lên ngườinội tâm sợ hãi và gào to.

- Lão quỷ, thả đệ tử của ta ra!

Hắn bộc phát tốc độ cực nhanh, nơi đây quỷ dị nhưng không thể ngăn cản bước chân của hắn, hắn hóa thành hào quang bay tới bờ sông, lúc Bạch Hạo tới gần lão giả bên cạnh bờ Minh Hà chừng trăm trượng, Bạch Tiểu Thuần đã đuổi theo bắt lấy Bạch Hạo.

Thân thể Bạch Hạo chấn động, hắn tỉnh táo lại và biến sắc, Bạch Tiểu Thuần phát hiện Bạch Hạo thanh tỉnh liền an lòng, ngay sau đó hắn sợ hãi, nhất là nhìn thấy lão giả kia phát hiện mình và quay đầu nhìn sang, nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, chẳng biết tại sao hắn sinh ra cảm giác nguy cơ rất mạnh, hắn hét lớn và mang theo Bạch Hạo lui về phía sau.

Vào lúc này lão giả áo đen hoàn toàn quay đầu nhìn sang, đó là gương mặt vô cùng tang thương, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy hắn liền hét lớn sau đó im lặng, hơn nữa hắn cũng dừng bước đứng tại chỗ, hắn mở to mắt và không dám tin tưởng.

- Thủ lăng lão gia gia...

Bạch Tiểu Thuần kêu to.

Bạch Tiểu Thuần đã gặp lão giả từ lâu, lúc ở Linh Khê Tông, trong một trận chiến tại sơn mạch Lạc Trần, hắn đại chiến với thiên kiêu Trần gia và trọng thương đã gặp người thần bí áo đen!

Cũng chính đối phương cứu mạng mình, hơn nữa còn truyền cho hắn bộ phận Bất Tử Quyển!

Bạch Tiểu Thuần không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, chính mình lại gặp được ân nhân năm đó tại bờ Minh Hà.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1182: Có Vấn Đề Tìm Lão Gia Gia (Thượng)

Sau đó Bạch Tiểu Thuần không sợ hãi, ánh mắt kinh hỉ nhìn người thủ lăng, đối phương chỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần sau đó tiếp tục thả câu.

- Sư tôn, ngươi... Ngươi biết hắn?

Ánh mắt Bạch Hạo đầy hoảng sợ, vừa rồi hắn chỉ nhìn lão giả vài cái đã suýt thất hồn lạc phách, nếu không phải sư tôn đã tới, sợ rằng mình không phải gặp đối phương, mà là tiến vào Minh Hà.

Hậu quả khi đi vào Minh Hà, Bạch Hạo biết chẳng phải chuyện tốt gì.

- Biết, đây chính là ân nhân cứu mạng sư tôn năm xưa.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn biết người thủ lăng lợi hại, vào lúc mình sắp tử vong nhưng đã khôi phục ngay lập tức.

Nhất là tu vi của hắn hiện tại không tầm thường, vào lúc này hắn không nhìn ra sâu cạn của người thủ lăng, Bạch Tiểu Thuần càng rung động.

Phải biết rằng hắn đã gặp Bán Thần, hơn nữa cũng không phải một Bán Thần, người thủ lăng cho hắn cảm giác còn mạnh hơn Bán Thần.

- Còn mạnh hơn Bán Thần... Trời ạ, thủ lăng gia gia có tu vi gì?

Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ, hắn đi lên vài bước tới bên cạnh lão giả thủ lăng.

- Thủ lăng lão gia gia, ta là Bạch Tiểu Thuần nha, ta đang mang mặt nạ, lão nhân gia còn nhớ sơn mạch Lạc Trần năm đó hay không...

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng.

Người thủ lăng làm như không nghe thấy, hắn không nhìn Bạch Tiểu Thuần, vẫn tiếp tục thả câu.

- Thủ... Thủ lăng lão gia gia, ngươi giúp đỡ ta, mang ta về Thông Thiên Hà được không?

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút khẩn trương, hắn biết đây là cơ hội của mình, một khi bắt lấy, nói không chừng hắn có thể về nhà.

Người thủ lăng vẫn làm ngơ không quan tâm tới, mặc cho Bạch Tiểu Thuần nói thế nào cũng không quan tâm, cho đến khi Bạch Tiểu Thuần nói tới sáng sớm, lão giả kia vẫn làm như không phát hiện Bạch Tiểu Thuần, hắn biến mất theo Minh Hà.

- Sư tôn, làm sao bây giờ?

Bạch Hạo do dự lên tiếng, hắn ở bên cạnh cả đêm, cảm giác sư tôn nói hơn cả vạn câu.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi, trong mắt mang theo kiên định khoát tay.

- Đồ nhi, vi sư dạy ngươi một bài học, có câu nói, gọi là chân thành sẽ đến, kiên định!

Vì vậy qua nửa tháng sau, Bạch Hạo xem như nhìn thấy sư tôn chấp nhất, Bạch Tiểu Thuần liên tục nói từ hoàng hôn tới rạng sáng, hắn vẫn thủ ở nơi đó, người thủ lăng vẫn không quan tâm.

Cảnh này bị Chu Nhất Tinh và Vũ Đạo nhìn thấy, hai người bọn họ kinh hãi không thôi, bởi vì bọn họ cho rằng Bạch Tiểu Thuần đang điên rồ, nơi đó là bờ sông trông trải, hắn không ngừng lẩm bẩm tại đó, mặc dù không nghe thấy Bạch Tiểu Thuần nói gì nhưng bọn họ lại cảm thấy quỷ dị.

Nhất là có một lần trên Minh Hà xuất hiện minh thải hồng, Vũ Đạo và người của hắn đi thu minh thải hồng, ở khoảng cách gần nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang nói với hư vô, hắn cảm thấy da đầu ngứa ngáy, hắn lập tức rời đi thật nhanh.

Bạch Tiểu Thuần không quan tâm ánh mắt của mọi người, trong mắt của hắn, hắn biết người thủ lăng còn lợi hại hơn Đại Thiên Sư..

Hắn nịnh nọt suốt nửa tháng, phát hiện người thủ thăng không quan tâm tới mình, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình như ngọn lửa hừng hực bị giội nước lạnh.

Qua nửa tháng hắn cũng nhìn ra chỉ có mình và Bạch Hạo nhìn thấy người thủ lăng, người khác không phát hiện chút nào, đối phương vẫn ngồi đó thả câu, về phần lưỡi câu không phải câu cá, mà là câu oan hồn trong Minh Hà.

Những oan hồn này đều mắc câu, mỗi ngày chỉ câu một oan hồn mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhìn người thủ lăng và nhìn Minh Hà, hắn sầu mi khổ kiểm, Bạch Hạo ở bên cạnh nhìn thấy sư tôn cố gắng nửa tháng nhưng không có kết quả liền an ủi.

- Sư tôn, tiền bối tuyệt đối không tầm thường, ngươi không cần nhụt chí...

- Ta biết rõ lão nhân không đơn giản, yên tâm, vi sư có kinh nghiệm đối phó lão nhân.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hắn không tin tà, hắn cảm thấy mình tìm nhầm phương pháp, vì vậy ngày hôm sau hắn tìm cần câu ngồi thả câu bên cạnh người thủ lăng.

- Chỉ có chung chí hướng mới có thể câu thông.

Bạch Tiểu Thuần có chấp niệm thật sâu, cứ như vậy Bạch Hạo ngơ ngác chú ý Bạch Tiểu Thuần và người thủ lăng thả câu suốt một tháng.

Trong một tháng qua, mặc kệ Bạch Tiểu Thuần dùng biện pháp gì, người thủ lăng không quan tâm tới, đến cuối cùng Bạch Tiểu Thuần cũng thở dài buông tha.

- Hạo nhi, vi sư dùng hành động lại dại cho ngươi bài học, phải nhớ kỹ, đối với người chính xác là cần chân thành, thực sự có thể kiên định, nếu như không thể đả động người ta chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đầy bi phẫn, Bạch Hạo nháy mắt vài cái, không dám nói thêm việc gì, chỉ có thể gật đầu như gà mổ thóc.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần ngoài miệng nói buông tha nhưng vẫn không cam lòng, hắn cũng cảm thấy đáng tiếc vì lãng phí thời gian như vậy, vì thế đứt khoát ngồi bên bờ Minh Hà cách người thủ lăng không xa bàn bạc cách luyện chế hỏa diễm mười chín màu.

- Không có biện pháp, cầu người không bằng cầu mình, nếu lão gia hỏa này gian ngoan mất linh, ta chỉ có thể dựa vào thủ đoạn luyện hỏa đột phá tu vi bản thân, nếu như có thể bước vào Thiên Nhân... Tự ta cũng có thể vượt qua Man Hoang quay về nhà..

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thán, mặc dù hỏa diễm mười chín màu cũng trong phạm trù Địa phẩm nhưng Bạch Hạo vẫn chưa nghiên cứu ra phương pháp luyện chế.

Vì vậy trong cuộc sống kế tiếp, bên cạnh Minh Hà, Bạch Tiểu Thuần xem người thủ lăng không tồn tại, hắn và Bạch Hạo cùng thảo luận việc luyện hỏa, nghiên cứu cách luyện chế hỏa diễm mười chín màu.

Bạch Hạo có lý luận, Bạch Tiểu Thuần có thực tế, hai người không ngừng nỗ lực, hỏa diễm mười chín màu này kế thừa cách luyện chế của Bạch Tiểu Thuần lúc trước, cho nên tiến triển không nhanh nhưng cũng không chậm.

Lại có vài vấn đề mấu chốt ngăn cản hai người, bọn họ bị làm khó không thể phá giải.

- Không được rồi, trong cách luyện chế hỏa diễm màu tám màu, ta chỉ thành công áp súc ba trượng mới có màu thứ mười tám xuất hiện rõ ràng, nếu cứ làm vậy luyện chế hỏa diễm mười chín màu là không được, nếu không cải biến, chỉ sợ trong phạm vi một trượng mới có thể thấy rõ sắc thái biến hóa.

- Nếu như vậy là không có khả năng thành công.

Bạch Tiểu Thuần buồn rầu, Bạch Hạo cũng trầm tư.

- Trừ khi có biện pháp nào đó làm màu sắc biến hóa chậm lại... Chỉ sợ cần có ngoại lực mới được.

Bạch Hạo không ngừng thôi diễn, hắn nghĩ thật lâu nhưng không thành công, Bạch Tiểu Thuần cũng vắt hết óc, trong khoảng thời gian ngắn nhưng không tìm ra biện pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1183: Có Vấn Đề Tìm Lão Gia Gia (Hạ)

Thời gian bảy ngày trôi qua, vấn đề này vẫn ngăn cản hai sư đồ, trong đêm hôm nay, Bạch Tiểu Thuần không thể không buông tha, suy nghĩ nên dựa vào theo thời từ từ suy nghĩ cách luyện chế hỏa diễm mười chín màu, bỗng nhiên người thủ lăng không lên tiếng suốt mấy tháng lại lên tiếng.

- Các ngươi cần vì lo lắng vấn đề hỏa diễm biến hóa chậm chạp, vì sao không cân nhắc phân phân tán hỏa diễm nhiều màu sắc thành nhiều đạo, kể từ đó tỷ lệ biến hóa càng lớn hơn.

Người thủ lăng lên tiếng.

Những lời này giống như sấm sét giữa trời quang, trực tiếp đánh vào tâm thần Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo, hai sư đồ sững sờ sau đó ánh mắt sáng lên.

Đúng là như thế, vào lúc luyện chế hỏa diễm mười tám màu chỉ có một màu là mười tám màu, màu sắc như vậy xuất hiện mười đạo, thậm chí là trăm đạo, cho dù biến ảo nhiều hơn nữa, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói cũng có đầy đủ nắm chắc, cho dù đụng đại vận cũng có thể thành công.

- Đúng vậy, đúng là như vậy, sư tôn, chúng ta có thể phục bút ở hỏa diễm mười lăm màu, vào lúc ở hỏa diễm mười sáu màu chúng ta lại luyện ra nhiều màu hơn, kể từ đó có thể biến hóa nhiều, tới lúc mười chín màu lại phân ra...

Bạch Hạo kinh hỉ, ánh mắt thôi diễn thật nhanh, tiếng hít thở dồn dập, bởi vì xác xuất thành công rất lớn.

Bạch Tiểu Thuần cũng kích động, việc này nhìn như đơn giản đó là vì chọc thủng, mỗi người đều hiểu, nếu không nghĩ ra, nếu không ai điểm tỉnh, sợ rằng bọn họ muốn hiểu ra việc này cần hao phí thời gian rất lâu.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn đứng lên cúi đầu với người thủ lăng, ngay cả Bạch Hạo cũng cúi đầu, sau khi người thủ lăng nói xong cũng im lặng.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần không lôi kéo người thủ lăng, hắn và Bạch Hạo không ngừng thôi diễn, mấy ngày sau, rốt cuộc vấn đề của bọn họ được giải quyết, mặc dù việc này đối với luyện chế mười chín sắc hỏa, trợ giúp không phải toàn bộ, chỉ là bộ phận nhưng đã giúp Bạch Tiểu Thuần gia tăng xác xuất luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Thậm chí có thể nói, một khi dùng phương pháp kia đi luyện chế hỏa diễm màu tám màu, tỷ lệ thành công gia tăng thật lớn. chỉ có hạn chế duy nhất là, luyện chế hỏa diễm màu tám màu cần thật nhiều hỏa diễm mười bảy màu, không thể dùng hỏa diễm do người khác luyện chế, cần chính hắn luyện ra mới được.

Thậm chí yêu cầu chuẩn xác bắt đầu từ hỏa diễm mười lăm màu, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói việc này không phải vấn đề lớn gì, mặc dù lúc trước châẩn bị không đủ nhưng xác xuất luyện thành hỏa diễm mười tám màu rất lớn, bản thân hắn được lợi vô cùng.

Dù sao mỗi lần luyện chế hỏa diễm mười tám màu thất bại sẽ hao phí cái giá lớn.

Vấn đề làm phức tạp hai sư đồ bị một câu của người thủ lăng điểm tỉnh đã giải quyết dễ dàng, Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo nhìn nhau, sau đó lại bàn bạc mấy vấn đề mấu chốt của hỏa diễm mười chín màu.

- Trong lúc dung hợp mười đoàn hỏa diễm màu tám màu sẽ có chấn động bất ổn, từ đó ảnh hưởng tới vấn đề chỉnh thể...

- Sau khi áp súc co lại cũng có vấn đề rất lớn, cần hạn chế như thế nào, với tu vi của ta hiện tại chỉ miễn cưỡng làm được.

- Cũng không biết hỏa diễm mười chín màu có lôi kiếp hay không?

Hai sư đồ không ngừng nói ra vấn đề này, mỗi lần nói xong lại vụng trộm nhìn người thủ lăng, người thủ lăng không nói gì, bọn họ không ngừng lặp đi lặp lại như vậy.

Vào lúc người thủ lăng rơi vào đường cùng lại đề điểm vài câu, mỗi lần hắn lên tiếng đều làm Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo cuồng hỉ, có vấn đề được người thủ lăng chỉ điểm giải quyết dễ dàng.

Thậm chí dựa theo người thủ lăng cung cấp bạch suy nghĩ, Bạch Tiểu Thuần cảm giác tạo nghệ luyện hỏa của mình tăng cao không ít, Bạch Hạo cũng gia tăng lý luận, hắn xúc động còn lớn hơn Bạch Tiểu Thuần nhiều, mỗi lần người thủ lăng lên tiếng thì hắn từ một suy ra ba, từ đó sáng tạo cách điều chế hỏa diễm mười chín màu tăng nhanh như diều gặp gió, cách điều chế cũng hoàn thiện.

Thậm chí hắn từ cảnh giới tự thân sáng tạo ra cách điều chế dựa theo tu vi và thần thức của Bạch Tiểu Thuần, đây là chuyên môn sáng tạo vì Bạch Tiểu Thuần.

Có thể nói cả Man Hoang cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần dựa vào cách này mới luyện thành, những người khác có được cách điều chế cũng không luyện ra.

Thời gian trôi qua, mấy tháng qua đi, Bạch Tiểu Thuần đã đắm chìm trong luyện hỏa, hắn và Bạch Hạo mất ăn mất ngủ không biết bao lâu, tạo nghệ luyện hỏa càng ngày càng cao.

Lúc tạo nghệ luyện hỏa của sư đồ tăng mạnh, trong mấy tháng ngắn ngủi đã có thu hoạch to lớn khó có thể hình dung, mặc dù người thủ lăng mặt không biểu tình nhưng cũng quan sát hai người, ánh mắt của hắn vui vẻ, những ngày qua hắn không quan tâm Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo, trên thực tế tâm thần của hắn không phải thả câu, mà là quan sát Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo.

Nhìn thấy sư đồ bọn họ thương lượng luyện hỏa, trong lúc vô hình Bạch Hạo tôn sùng sư tôn của hắn như tầần minh, từ ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện hắn yêu thích đồ đệ này, người thủ lăng nhìn thấy càng vui vẻ.

Thời gian trôi ua, lại qua mấy tháng, khi Bạch Tiểu Thuần đi vào Minh Hà cấm địa đến nay đã hơn nửa năm, thời gian trôi qua rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần và đệ tử đột nhiên tăng mạnh, dường như hăn quên thời gian trôi qua.

Mỗi lúc ban ngày Bạch Tiểu Thuần thảo luận với Bạch Hạo về cách luyện chế hỏa diễm mười chín màu, vào đêm hai sư đồ hứng thú bừng bừng đi tới bên cạnh bờ Minh Hà và ngồi bên cạnh người thủ lăng, ngươi một lời ta một câu, từ đó đưa ra vấn đề khó gặp phải lúc ban ngày.

Nếu người thủ lăng trả lời cũng thôi, một khi đáp khó hiểu thì hai người sẽ thảo luận chuyện này suốt, không ngừng thảo luận nó nhiều lần, thường thường cuối cùng người thủ lăng bất đắc dĩ phải nói vài câu.

Từ đó tạo nghệ luyện hỏa của Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo càng ngày càng tinh tiến, hắn càng nắm chắc luyện chế hỏa diễm mười chín màu, nhất là Bạch Hạo, hắn đã sáng tạo cách điều chế hỏa diễm mười chín màu hoàn thiện.

Còn lần này Bạch Tiểu Thuần toàn tâm dựa vào cách điều chế này, cho nên có thể nói... Trong thời gian ngắn Bạch Tiểu Thuần có thể luyện ra hỏa diễm mười chín màu.

Trước đây Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể luyện chế hỏa diễm mười tám màu, sau một thời gian ngắn lại có thể luyện ra hỏa diễm mười chín màu, trên thực tế cho dù Bạch Hạo có lòng tin ít nhất trong mấy năm là có thể làm được như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1184: Đột Nhiên Tăng Mạnh

Dù sao hỏa diễm mười chín màu còn hiếm hơn hỏa diễm màu tám màu nhiều lắm, hơn nữa còn đáng sợ hơn rất nhiều, nếu như hỏa diễm màu tám màu có thể tìm thấy trong một ít đấu giá hội cỡ lớn của Man Hoang, nếu là hỏa diễm mười chín màu... Chỉ sợ trăm năm mới có một lần!

Cho dù có xuất hiện cũng là các Luyện Hồn Sư Địa phẩm của ngày xưa luyện ra, bị một ít người trân tàng và bảo tồn nhiều năm.

Dù sao Man Hoang thế hệ này chỉ có ba người trở thành Địa phẩm, trong ba người này có hai người dừng bước ở hỏa diễm mười tám màu, chỉ có một người... Nhiều năm trước đột phá luyện thành hỏa diễm mười chín màu!

Kể từ đó có thể tưởng tượng hỏa diễm mười chín màu quý hiếm và trân quý.

Cũng có thể tưởng tượng một khi Bạch Tiểu Thuần luyện ra hỏa diễm mười chín màu truyền khắp Man Hoang, nhất định sẽ tạo thành oanh động khủng khiếp, thậm chí còn vượt qua cả việc hắn trở thành Luyện Hồn Sư Địa phẩm, thậm chí việc này nếu nghĩ sâu xa sẽ sợ hãi.

Dù sao trước Bạch Tiểu Thuần, trong Luyện Hồn Sư Địa phẩm chưa từng có người nào như Bạch Tiểu Thuần có thể đột phá trong thời gian ngắn!

Những chuyện này không cần Bạch Tiểu Thuần cân nhắc, hắn cũng không đắc ý, toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt vào luyện chế hỏa diễm

mười chín màu, không nói mất ăn mất ngủ nhưng không kém bao nhiêu.

Đám người Chu Nhất Tinh cùng Vũ Đạo đã quen việc Bạch Tiểu Thuần ngồi bên cạnh Minh Hà lẩm bẩm, có đôi khi bọn họ vụng trộm nghe qua, nghe cách luyện chế hỏa diễm mười chín màu chẳng khác gì nghe thiên thư, cho dù Chu Nhất Tinh là Luyện Hồn Sư cũng không hiểu.

Về phần Bạch Hạo là có mặt nạ che lấp, Vũ Đạo không nghĩ nhiều, cứ như thế hơn nửa năm qua, Bạch Tiểu Thuần luôn dùng thời gian cảm ngộ luyện hỏa, trong thành Khôi Hoàng cũng dần ít người bàn bạc chuyện xưa của hắn.

Chỉ cần nói tới Luyện Hồn Sư, nói tới đám Thiên Hầu Thiên Công hay ngẫu nhiên có ai nói ra cái tên Bạch Hạo cũng dần xây dựng ảnh hưởng sâu xa của hắn Bạch Tiểu Thuần lên thành Khôi Hoàng.

Đồng thời có thời gian nửa năm giảm xốc, trong thành Khôi Hoàng có ít người sinh ra tâm tư, bọn họ hận Bạch Tiểu Thuần khắc cốt minh tâm, không phải thời gian trôi qua là có thể hóa giải.

Nhất là chúng ân lệnh được Đại Thiên Sư kiên trì, trong nửa năm qua cả Man Hoang vẫn chấp hành lệnh này, mặc dù vẫn chậm chạp nhưng tiến trình rất ổn, cứ theo xu thế này, trừ phi phát sinh đại sự rung chuyển Man Hoang, nếu không sợ rằng qua vài năm sẽ triệt để thay đổi cách cục của Man Hoang.

Loại cải biến này đối với Khôi Hoàng triều là chuyện tốt hay là chuyện xấu còn chưa rõ ràng, từ biểu hiện đại gia tộc bị tách rời ra, lực ngưng tụ chưa đủ nhưng đại đa số thứ tử và bình dân đều tự cường, anh dũng tranh giành... Thực lực chỉnh thể cua Man Hoang cũng tăng lên không nghi ngờ.

Dưới đủ loại nguyên nhân cũng làm một ít người, một ít dòng chính bí quá hóa liều gây bất lợi cho Bạch Tiểu Thuần, bọn họ âm thầm phái tử sỉ lẻn vào Minh Hà cấm địa đều mất tích.

Bọn họ mất tích không quan hệ gì với đám người Vũ Đạo, thậm chí còn không biết có người tới, càng không cần nói tới Chu Nhất Tinh, ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không biết, bất cứ kẻ nào mang ác ý tới Minh Hà cấm địa đều mất tích không dấu vết.

Chuyện này làm đám quyền quý trong lòng có quỷ vô cùng kinh hãi, không dám có hành động gì khác.

Bạch Tiểu Thuần luyện hỏa không bị ai quấy rầy, cứ như vậy lại qua vài tháng, đêm khuya ngày hôm nay, bên cạnh bờ Minh Hà, Bạch Hạo vô cùng kích động và hưng phấn.

Bạch Tiểu Thuần cũng như thế, hắn hưng phấn thân thể run rẩy.

- Thành công!! Sư tôn, chúng ta thành công!!

- Chúng ta sáng tạo ra cách điều chế hỏa diễm mười chín màu.

- Đây là cách điều chế chỉ thuộc về sư tôn, cho dù người ngoài có cách điều chếcũng khó có khả năng luyện ra hỏa diễm mười chín màu, trong thiên địa có thể dựa vào cách điều chế luyện thành hỏa diễm mười chín màu cũng chỉ có sư tôn mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần kích động, hắn cảm thấy thời gian gần một năm qua với hắn mà nói là một quá trình lột xác, có người thủ lăng chỉ điểm nên tiến bộ rất lớn.

- Đa tạ thủ lăng lão gia gia!

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn cúi đầu cảm tạ người thủ lăng, Bạch Hạo kích động cùng bái tạ người thủ lăng cùng sư tôn.

Người thủ lăng bình tĩnh không quan tâm tới.

Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo đã sớm quen với tính cách của người thủ lăng, hai sư đồ thảo luận một phen, xác định cách luyện chế chi tiết nhỏ của hỏa diễm mười chín màu, Bạch Tiểu Thuần khôi phục

tâm thần, lại trực tiếp ngồi bên cạnh Minh Hà luyện chế hỏa diễm mười chín màu trên ý nghĩa chân chính.

Hỏa diễm mười chín màu không có hồn hỏa kiếp!

Vào nửa năm trước người thủ lăng đã nói với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần tin tưởng không nghi ngờ, huống hồ hắn suy nghĩ, cho dù thật sự có hồn hỏa kiếp, chỉ sợ người thủ lăng cũng dẹp thay hắn.

Bạch Tiểu Thuần tự tin luyện chế hỏa diễm mười chín màu, ánh mắt sáng ngời, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó rất nhiều hỏa diễm mười lăm màu xuất hiện.

Trong gần một năm qua, hắn luyện chế rất nhiều hỏa diễm mười lăm màu, thông qua nghiên cứu thảo luận với Bạch Hạo, mỗi lần luyện chế một ít, về phần tài liệu... Lúc trước Bạch Tiểu Thuần trở thành Địa phẩm thiên hạ đều biết, mặc dù mất đi thân phận giám sát sứ cũng không cách nào tiếp tục xét nhà nhưng lại có vô số Luyện Hồn Sư tới bái phỏng.

Lúc những Luyện Hồn Sư bái phỏng đều chuẩn bị đại lễ, như đám người Tư Mã Đào, Tôn Nhất Phàm là người nổi bật trong đó, trước khi Bạch Tiểu Thuần rời khỏi thành Khôi Hoàng đã có thu hoạch to lớn không thua gì xét nhà.

Hơn nữa trong lúc thiên chu phi hành đi ngang qua bất kỳ gia tộc nào, Bạch Tiểu Thuần cũng dừng một chút, đoạn đường này... Cũng có không ít Luyện Hồn Sư bái phỏng, cho đến khi tới Minh Hà cấm địa, hắn thu hoạch nhiều tới mức không nhớ rõ.

Những thu hoạch này là căn bản chèo chống Bạch Tiểu Thuần luyện chế hỏa diễm mười chín màu, hắn tập trung tâm thần luyện chế hỏa diễm mười lăm màu thành mười sáu màu.

Trong quá trình này cần tạo nền tảng riêng, tất cả đều tạo điều kiện cho hỏa diễm mười chín màu, do đó phải luyện thành vô số hỏa diễm mười sáu màu, sau khi luyện chế hỏa diễm mười bảy màu liền có cải

biến, hai tay Bạch Tiểu Thuần túm lấy mười đoàn hỏa diễm mười bảy màu và ấn vào giữa hư không.

Tiếng nổ vang lên, hỏa diễm mười bảy màu dung hợp tạo thành biển lửa, Bạch Tiểu Thuần áp súc nhanh chóng, hắn làm nhanh nhẹn và nhẹ nhõm, lúc này đã áp súc còn năm trước, trong nháy mắt đạt tới năm trượng đã có biến hóa, tất cả đúng như Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo đoán trước, màu sắc đã biến hóa... Đều là hỏa diễm mười tám màu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1185: Hỏa Diễm Mười Chín Màu

Căn bản không cần dùng mất phân biệt cẩn thận, Bạch Tiểu Thuần rót thần thức vào bên trong, mặc cho tốc độ biến hóa nhanh bao nhiêu cũng không ảnh hưởng tới hắn, trong chốc lát hỏa diễm màu tám màu biển hóa, tay phải Bạch Tiểu Thuần nắm lại, thiên địa nổ vang.

Tất cả biển lửa đều nằm trong tay phải Bạch Tiểu Thuần, lúc hắn mở tay ra, một đám hỏa diễm mười tám màu xuất hiện.

Cảm giác nhẹ nhõm và thông thuận như hạ bút thành văn, Bạch Tiểu Thuần đắc ý cười ha ha, hắn càng có nắm chắc luyện thành hỏa diễm mười chín màu.

Không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần lập tức ra tay, bắt đầu luyện chế lần thứ hai, hắn dùng thời gan một đêm luyện chế hỏa diễm mười tám màu.

Toàn bộ thành công, không có sai lầm, không có thất bại.

Nếu cảnh này truyền đi nhất định rung động cả Man Hoang, làm vô số Luyện Hồn Sư cuồng nhiệt, bởi vì tất cả mọi người cho rằng đây là việc không có khả năng.

Hiện tại nó đã xuất hiện bên bờ Minh Hà.

Sở dĩ có thể làm được điểm này, dựa vào một mình Bạch Tiểu Thuần là chuyện không có khả năng, trong đó tác dụng của cách điều chế chiếm cứ nhân tố rất lớn, hơn nửa người thủ lăng chỉ điểm trong nửa năm qua vô cùng trọng yếu.

Hơn nữa Bạch Tiểu Thuần chấp nhất với luyện hỏa cho nên trăm sông đổ vào một biển, từ đó mới có thể hoàn thành chuyện vĩ đại này.

Mười lần, thành công toàn bộ!

Không biết có phải mặt nạ che đậy hay không, hoặc có lẽ do người thủ lăng áp chế, lúc hỏa diễm màu tám màu xuất hiện không có ai trừ Bạch Hạo phát hiện.

Chỉ có Bạch Hạo tận mắt nhìn thấy tất cả, tâm tình của hắn kích động đến mức tận cùng, mặc dù hắn không thấy lần đầu tiên sư tôn đột phá Địa phẩm nhưng lúc này hắn nhìn thấy tất cả..

Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn, nhưng hắn hiểu đây chỉ là bước đầu tiên, luyện chế hỏa diễm mười chín màu cần mười phần hỏa diễm mười tám màu, từ số lượng đã hao phố một lượng tài nguyên vô cùng to lớn.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần táng gia bại sản cũng chỉ có thể thử một lần mà thôi, sau một lần không thành cũng còn một ít nhưng không thể luyện tiếp.

- Khó trách hỏa diễm mười tám màu hiếm có như vậy, trừ Luyện Hồn Sư Địa phẩm ít ra, tiêu hao quá nghiêm trọng.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không biết Luyện Hồn Sư Địa phẩm khác luyện chế thế nào, tạo nghệ luyện hỏa của hắn hiện tại tăng lên như bay, trăm sông đổ về một biển, có thể luyện thành hỏa diễm mười tám màu, thậm chí là mười chín màu, cho dù phương thức không giống nhau nhưng tiêu hao không kém gì nhau.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hoi, hắn nhìn mười đoàn hỏa diễm màu tám màu, hắn áp chế kích động trong lòng, hắn nhắm mắt điều chỉnh tâm thần, bởi vì hắn biết kế tiếp mới là trọng điểm.

- Hỏa diễm mười chín màu...

- Nghiên cứu hơn nửa năm, Bạch Hạo và thủ lăng gia gia trợ giúp, lúc này ta phải thành công.

Một lát sau hai mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, ánh mắt của hắn bắn ra hào quang sáng ngời, lúc này hỏa diễm mười tám màu dung hợp với nhau..

Dung hợp nhìn như thuận lợi nhưng trên thực tế Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo đã suy diễn khâu dung hợp này suốt nửa năm, gần như mỗi khâu mỗi bước, thậm chí mỗi một chi tiết đều được thôi diễn kỹ càng, bên trong có mấy chục vấn đề mấu chốt đều được người thủ lăng chỉ điểm mới có thể đột phá như chẻ tre, từ đó nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Nhiều cố gắng và cơ duyên như thế mới tạo thành Bạch Tiểu Thuần hôm nay, dung hợp hỏa diễm không ngưng trệ, một đám hỏa diễm mười tám màu dung hợp bên bờ Minh Hà.

Hai tay của hắn không ngừng bấm niệm pháp quyết, hắn không ngừng ném hồn vào trong biển lửa, những hồn này không phải đặc thù nhưng dựa theo phương pháp Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo tổng kết ra dùng để điều chỉnh hỏa diễm, từ đó hỏa diễm dung hợp sẽ hoàn mỹ hơn.

Thời gian trôi qua, mặc dù tất cả đều thuận lợi nhưng luyện chế hỏa diễm mười chín màu đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói là một lần khiêu chiến, hai mắt của hắn dần dần xuất hiện tơ máu, hắn không dám để mình phạm chút sai lầm nào, cẩn thận dung hợp như thế, rốt cục qua một giờ thì mười đám hỏa diễm dung hợp không trở ngại, triệt để dung hợp với nhau tạo thành biển lửa kinh thiên.

Phạm vi biển lửa thật lớn, nhiệt độ cũng cao kinh người, hoàn toàn vượt xa hỏa diễm mười tám màu, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói hắn điều khiển gặp quá nhiều áp lực.

Trên trán Bạch Tiểu Thuần vừa đổ mồ hôi đã bốc hơi, ánh mắt hắn bắn ra hào quang sáng ngời, hắn hít sâu một hôi, tất cả tâm thần đều nhìn vào biển lửa.

- Ngưng!

Biển lửa bao phủ tám phương, quỷ dị là đám người Chu Nhất Tinh ở cách đó không xa nhưng không phát hiện ra, dường như Bạch Tiểu Thuần vẫn ở bờ Minh Hà mà thôi.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần không biết, tất cả tâm thần của hắn đều tập trung vào áp súc biển lửa, biển lửa thu nhỏ nhanh chóng, Bạch Hạo ở bên cạnh rất khẩn trương.

- Dựa theo ta và sư tôn thôi diễn, chắc có lẽ không có vấn đề mới đúng...

Tâm thần Bạch Hạo bất định, lo được lo mất, hắn không dám lộ ra ngoài vì sợ ảnh hưởng sư tôn.

Biển lửa bắt đầu co rút, thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn chỉ biết mình mỏi mệt, rốt cuộc biển lửa chỉ còn trăm trượng.

Trăm trượng cũng là cực hạn, tu vi trong người Bạch Tiểu Thuần tiêu hao sạch sẽ, tâm thần hắn ủ rũ, hắn suýt hôn mê.

- Hạo nhi!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần quát lớn.

Chỉ trong nháy mắt Bạch Hạo hất tay áo lấy một viên đan dược ném vào trong miệng Bạch Tiểu Thuần.

Vừa nuốt đan dược, đan dược hóa thành nhiệt lưu bao phủ toàn thân, tu vi của hắn khôi phục đỉnh phong, thậm chí ngay cả tâm thần cũng khôi phục, do đó cảm giác mệt mỏi giảm rất nhiều.

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, ánh mắt sáng óng ánh, tu vi gia tăng lần nữa, biển lửa trăm trượng bị áp súc nhanh chóng.

Chín mươi trượng, tám mươi trượng, bảy mươi trượng... Bạch Tiểu Thuần không ngừng bộc phát tu vi áp chế, biển lửa phát nổ như tiếng hung thú rống giận, mặc nó giãy dụa như thế nào cũng vô bổ, hiện tại dã bị áp súc còn bốn mươi trượng.

Vẫn tiếp tục, ba mươi trượng, hai mươi trượng... Cho đến mười trượng!!

Trong nháy mắt đạt tới mười trượng, tu vi của Bạch Tiểu Thuần gần như khô kiệt, lúc này tất cả đều dựa theo thôi diễn của hắn và Bạch Hạo.

- Đến tám trượng lại ăn một viên Tạo Hóa Đan là đầy đủ!

- Đáng tiếc sau khi ăn Tạo Hóa Đan chín lần sẽ không còn công hiệu.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối, việc này không có biện pháp, đành phải tìm cơ hội đi luyện linh Nguyên Anh, tu vi không ngừng tăng lên, Bạch Tiểu Thuần không cần Tạo Hóa Đan cũng có thể dựa vào tu vi bản thân luyện chế hỏa diễm mười chín màu!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1186: Bạch Tiểu Thuần?

- Áp cho ta!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, biển lửa chỉ còn mười trượng giống như hỏa long gào thét, lúc này từ mười trượng bị áp súc còn tám trượng.

- Hạo nhi!

Trong nháy mắt còn tám trượng, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lúc này Bạch Hạo chuẩn xác không sai, hắn ném viên Tạo Hóa Đan thứ hai, Bạch Tiểu Thuần nuốt vào, tinh thần chấn động, nhất cổ tác khí p súc lần nữa.

Rầm rầm rầm!!

Bảy trượng, sáu trượng, cho đến... Năm trượng!!

Lúc còn năm trượng, biển lửa càng lúc càng mạnh, tu vi Bạch Tiểu Thuần hao tổn càng lúc càng nhiều, mỗi giây đều mệt mỏi hơn trước, hiện tại hắn bất chấp quá nhiều, ánh mắt của hắn đỏ rực, ánh mắt đỏ rực, hắn nhìn chằm chằm vào biển lửa, lúc này đã xuất hiện màu sắc biến hóa.

Đã bắt đầu chuẩn bị từ hỏa diễm mười lăm màu, chỉ trong chớp mắt không làm Bạch Tiểu Thuần thất vọng, biển lửa mười chín màu không phải một đạo, mà là mười đạo!!

Từ đó chẳng khác nào đề cao xác xuất thành công một nửa, Bạch Tiểu Thuần hít thở khẩn trương, màu sắc biến hóa thất thường, dựa theo

Bạch Hạo thôi diễn, thậm chí trình tự biến ảo cũng được phân tích ra.

Xem ra trải qua mười hô hấp thời gian, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra hào quang sáng ngời, hắn không do dự, thần thức rót vào trong biển lửa... Cũng không phạm sai lầm nào, trực tiếp dung nhập vào trong biển lửa mười chín màu.

Rầm rầm rầm!!

Lúc màu thứ mười chín xuất hiện đã tranh sáng với mười tám màu khác.

- Thành công!!

Bạch Hạo kích động kêu to lên, Bạch Tiểu Thuần cười khàn khàn, hắn hưng phấn không nói thành lời.

- Hỏa diễm mười chín màu, đi ra cho ta!

Bạch Tiểu Thuần rống to sau đó áp súc biển lửa năm trượng vào trong tay mình.

Lúc hắn nắm chặc tay, biển lửa biến mất, chỉ còn bàn tay Bạch Tiểu Thuần chấn động nhè nhẹ, trong mắt Bạch Hạo mang theo khẩn trương, cho dù hắn không cho rằng sẽ thất bại nhưng cũng lo được lo mất.

Sau khi sư đồ nhìn nhau, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, chậm rãi... Mở tay ra.

Trong bàn tay là một đoàn hỏa diễm mười chín màu... Nó đang bốc cháy trong bàn tay Bạch Tiểu Thuần.

Hỏa diễm mười chín màu... Thành!

Đã luyện thành hỏa diễm mười chín màu nhưng không người biết được, Bạch Tiểu Thuần phát hiện điểm này, cũng không phải mặt nạ có thể che chắn, hiển nhiên lão giả thủ lăng đã tương trợ.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần vừa luyện thành hỏa diễm mười chín màu, lão giả thủ lăng cũng biến mất khỏi bờ Minh Hà.

Dường như hắn ở nơi này suốt một năm qua chính là vì chỉ điểm Bạch Tiểu Thuần và Bạch Hạo, hôm nay nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã thành công luyện chế hỏa diễm mười chín màu, hắn cũng không lưu lại, lập tức rời đi.

Chỉ có điều trước một đêm luyện chế hỏa diễm mười chín màu hắn không nói ít như ngày thường, hắn nói rất nhiều, sau khi hắn rời đi Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo không thích ứng được, sau khi nghiên cứu lão giả thủ lăng chỉ điểm, bọn họ cũng có suy nghĩ rất nhiều.

- Sư tôn, thủ lăng lão gia gia chỉ điểm đã làm đệ tử xúc động thật lớn, hỏa diễm hai mươi màu là Luyện Hồn Sư Địa phẩm đỉnh phong mới có thể luyện chế, mặc dù nó khó khăn nhưng cũng có nắm chắc, ta sẽ sáng tạo cách điều chế riêng cho sư tôn.

- Qua một thời gian ngắn, đệ tử không thể chiếu cố sư tôn được rồi.

Bạch Hạo nói với Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn vỗ vai Bạch Hạo sau đó thu vào trong hồn tháp.

Thời gian mấy tháng trôi qua, người thủ lăng không xuất hiện, Bạch Hạo lại bế quan, Bạch Tiểu Thuần bởi vì tài liệu luyện hỏa không đủ cho nên luyện hỏa kết thúc.

- Lần thứ nhất thành công là bởi vì có Tạo Hóa Đan, quá trình cũng thuận lợi... Nếu như muốn luyện lần thứ hai không thuận lợi như thế.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ túi trữ vật, của cải của hắn tương đối mỏng, nhưng trên thực tế hắn có rất nhiều hỏa diễm từ mười ba màu cho đến mười chín màu.

Có thứ chỉ có một phần, có thứ bảy tám phần, nếu mang đa sắc hỏa ra bán đấu giá tất nhiên sẽ làm cả Man Hoang oanh động, dù sao cũng là

Luyện Hồn Sư Địa phẩm xuất phẩm, sợ rằng sẽ bị tranh phá đầu. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình nên bán hỏa diễm.

Về phần Chu Nhất Tinh, Bạch Tiểu Thuần không quên chỉ điểm hắn, rốt cục trong mấy tháng qua, Bạch Tiểu Thuần rảnh rỗi trợ giúp nên Chu Nhất Tinh thành công luyện chế ra hỏa diễm mười lăm màu.

Vào lúc hắn luyện thành hỏa diễm mười lăm màu, đại biểu Chu Nhất Tinh đã thành Luyện Hồn Sư Huyền phẩm, đối với Chu Nhất Tinh mà nói tâm tình của hắn kích động và hưng phấn.

Lão tổ gia tộc hắn chỉ là Huyền phẩm, hắn hiện tại cũng là Huyền phẩm, nếu không gặp được Bạch Tiểu Thuần, hắn không có khả năng đi tới bước này.

Hiện tại chưa qua bao nhiêu năm nhưng hắn đã đi một bước này, Chu Nhất Tinh hiểu những việc này là nhờ Bạch Tiểu Thuần chỉ điểm, hắn cũng cảm khái lựa chọn năm đó của mình.

Tống Khuyết cũng có thu hoạch, trải qua điều dưỡng một năm, thân thể hắn đã tốt hơn không ít, có đầy đủ hồn dược chống đỡ, hắn bị Trần gia cải tạo cưỡng ép đột phá tu vi tạo thành tai họa ngầm, mặc dù có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ nhưng nội tình tổn hại, lúc này đã điều dưỡng bảy tám phần.

Tuy cả đời này ít có khả năng đột phá Thiên Nhân nhưng cũng khôi phục, từ đó Tống Khuyết càng cảm kích Bạch Tiểu Thuần, cũng hạ quyết tâm ôm bắt đùi to trong Man Hoang.

Thời gian mấy tháng trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đi tới Minh Hà cấm địa đã đã hơn một năm, đến cuối cùng chính hắn cũng cảm thấy nhàm chán, tránh đầu sóng ngọn gió cũng đã qua, Đại Thiên Sư truyền âm hỏi hắn có muốn quay về thành Khôi Hoàng hay không.

Cho dù không quay về, như vậy hắn cũng có ý định đi thành Cự Quỷ.

Bạch Tiểu Thuần vừa có suy nghĩ này, trong Man Hoang xảy ra một chuyện làm một ít người không tưởng tượng nổi nhưng lại nằm trong dự liệu.

Nguyên nhân là một người tuổi trẻ, lần đầu xuất hiện ở phía bắc Man Hoang, hắn ăn mặc một thân áo trắng, tóc dài màu đen phiêu dật, gương mặt tuấn lãng, thần thái cao ngạo, đồng thời trong người hắn bộc phát hàn băng vô tận..

Một thân tu vi nhìn như Nguyên Anh nhưng quỷ dị khó lường.

Sau khi hắn xuất hiện thay chất đầy đồng, hắn diệt sát không ít bộ tộc cỡ trung, không ít bộ tộc nhỏ và gia tộc luyện hồn.

Có tới mấy vạn người đã chết.

Giết chóc vô cùng tàn nhẫn, thân thể người đều bị hấp thu sinh cơ, thậm chí ngay cả linh hồn cũng biến mất sạch sẽ.

Chuyện này đã oanh động phương bắc Man Hoang, ngày thứ tư người này lại biến mất, không biết dùng biện pháp gì lại xuất hiện tại phía đông Man Hoang, sau đó lại diễn ra giết chóc.

Chỉ trong mấy ngày đã giết hơn mười vạn người, tin tức này truyền vào thành Khôi Hoàng, mọi người giận dữ vì bị khiêu khích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1187: Là Nàng (Thượng)

Càng làm Man Hoang chấn động chính là bộ dạng người nọ giống như đúc Bạch Tiểu Thuần bị truy nã.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, phàm là người biết tin tức đều hiểu người này chiếm cứ vị trí đệ nhất trên Minh Hoàng bảng, luyện chế Nguyên Anh cao nhất, áp chế tất cả thiên kiêu Man Hoang dưới chân... Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần xuất hiện!!

- Người này co đầu rút cổ nhiều năm, rốt cục xuất hiện!!

- Đáng chết, hắn tàn bạo như vậy, giết chóc mười vạn người, Bạch Tiểu Thuần nhất định phải chết!!

- Giết Bạch Tiểu Thuần!!

Tin tức này như phong bạo càn quét các nơi, cũng truyền khắp cả Man Hoang, từ đó thành Khôi Hoàng và thành trì tứ đại thiên vương đều bán tán.

- Đã xuất hiện, diệt là được!

- Nếu Bạch Tiểu Thuần vẫn ẩn nấp thì có chút phiền phức, hiện tại hắn xuất hiện hung hăng càn quấy, chẳng lẽ thực cho rằng Man Hoang ta không làm gì được tiểu Nguyên Anh như hắn sao?

Lời như vậy truyền khắp quyền quý các nơi, Hồng Trần Nữ nhận được tin tức liền bị kích thích, trực tiếp tấu thỉnh Đại Thiên Sư xuất

chiến chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Đại Thiên Sư đang đang bận rộn chuyện chúng ân lệnh, cũng biết Hồng Trần Nữ có thù oán với Bạch Tiểu Thuần, sau khi hắn nghe chuyện này liền do dự, dường như cảm thấy nghi hoặc nhưng hắn vẫn đồng ý Hồng Trần Nữ thỉnh chiến.

Vì vậy Hồng Trần Nữ lập tức xuất động, nàng không đi một mình, dù sao nàng đã giao chiến với Bạch Tiểu Thuần, biết rõ đối phương xảo quyệt, ẩn núp lâu như vậy, lần này xuất hiện chắc chắn có dựa vào.

Cho nên nàng mang theo một nửa quân đoàn Cự Quỷ cùng xuất phát đi diệt Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, lúc này ta phải giết ngươi.

Hồng Trần Nữ cắn răng rời khỏi thành Khôi Hoàng.

Tại Minh Hà cấm địa, Chu Nhất Tinh cũng nghe nói chuyện này, mặc dù hắn đi theo Bạch Tiểu Thuần tới nơi này hơn một năm nhưng đám thủ hạ vẫn liên hệ với hắn, không ngừng báo tin tức bên ngoài cho hắn biết, sau khi biết đại sự Bạch Tiểu Thuần xuất thế liền kêu to, trái tim hắn đập mạnh, hắn điều chỉnh khí tức, mặc dù có rất nhiều chi tiết còn chưa làm rõ nhưng chuyện này không do dự hay chần chờ, trực tiếp lao ra khỏi phòng đi tìm Bạch Tiểu Thuần, cũng báo tin tức cho hắn biết.

- Bạch Tiểu Thuần?!!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, càng không thể tưởng tượng ngơ ngác nhìn Chu Nhất Tinh.

Chu Nhất Tinh cũng kinh hãi, hắn biết rõ tin tức này có Bạch Tiểu Thuần xuất hiện nhất định là giả... Dù sao người thật đang ở trước mặt hắn, làm sao có thể đi giết mười vạn người chứ?

- Sau khi người này xuất hiện đã giết hơn mười vạn người, Chu... Chu Tử Mạch hôm nay đã suất lĩnh nửa quân đoàn Cự Quỷ đi chém giết.

Chu Nhất Tinh tiếp tục báo tin tức mà hắn biết.

Bạch Tiểu Thuần càng nghe càng kinh hãi, đến cuối cùng hắn hít khí lạnh, không dám tin vào tai mình.

- Là ai giả thành ta?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy việc này không đúng, hắn hận vì đối phương giả danh hắn giết hơn mười vạn người, Bạch Tiểu Thuần đã phẫn nộ.

- Chẳng lẽ muốn lừa gạt ta xuất hiện, từ đó chụp phân lên đầu ta?

- Không được, ta phải mau tới xem kẻ này là ai.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần bốc lửa, hắn đã có quyết định.

Sở dĩ Bạch Tiểu Thuần đi tìm hiểu việc này, một mặt là vì Bạch Tiểu Thuần thật sự tức giận, một phương diện là hắn cũng lo lắng có thể kẻ giả thành bộ dạng của mình chỉ có hai loại người, một loại là bằng hữu, một loại là địch nhân.

Về phần bằng hữu, Bạch Tiểu Thuần có tức giận cũng phải xem là ai, xem đối phương có ngốc hay không, kiêu ngạo như vậy làm sao sống tới bây giờ, chính mình nên cứu hay không cứu.

Nếu là kẻ địch, Bạch Tiểu Thuần còn phải xem kẻ địch là ai.

Hắn tự tin mình có mặt nạ luyện linh, lợi hại như thế, Bán Thần cũng không nhìn thấu, hắn tin tưởng chỉ cần mình không lộ ra sơ hở nào, có lẽ không người phát hiện thân phận của mình.

Dù sao hắn là đại nhân vật trong Man Hoang, trước kia là giám sát sứ, Luyện Hồn Sư Địa phẩm, cho dù là thân phận nào, chỉ cần dậm chân là Man Hoang rung chuyển.

- Mình không thể đột ngột đi tới, tốt nhất là đuổi theo Hồng Trần Nữ và quân đoàn Cự Quỷ, đi cùng nàng tới đó, như vậy không chê vào đâu được.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền sửa sang một chút, hắn không mang theo Tống Khuyết cùng Chu Nhất Tinh, vì tăng cao tốc độ của mình, hắn một mình mang theo ba tên quân sĩ cưỡi thiên chu rời khỏi Minh Hà cấm địa.

Không bao lâu hắn rời khỏi Minh Hà cấm địa tiến vào phía đông trung tâm Man Hoang, khoảng cách phía đông Man Hoang không xa chính là vị trí Hồng Trần Nữ xuất phát, nàng còn cần chỉnh đốn, Bạch Tiểu Thuần lại thỉnh thoảng truyền âm với Hồng Trần Nữ, biểu đạt mình muốn đồng hành.

Hồng Trần Nữ không có tâm tư quan tâm tới, nhớ tới chuyện xảy ra ở phủ giám sát ngày đó, nội tâm của nàng tức giận, nghĩ đến Bạch Hạo tới cũng tốt, lần này đi ra ngoài có thể mượn cơ hội thu thập hắn.

Vì vậy nàng cười lạnh đáp ứng tụ hợp với Bạch Tiểu Thuần, cứ như vậy Bạch Tiểu Thuần chạy xuống, sau mấy ngày ước định địa điểm với Hồng Trần Nữ.

Trong Man Hoang bố trí rất nhiều truyền tống trận, quanh năm có hồn tu thủ hộ, Bạch Tiểu Thuần tới nơi này, những hồn tu này nhận ra thân phận Bạch Tiểu Thuần và cung kính cúi chào.

Bạch Tiểu Thuần không tâm tình nói chuyện, trong đầu hắn chỉ có chuyện Bạch Tiểu Thuần giả, chờ đợi bên ngoài trận pháp cũng không lâu lắm, lúc này trận pháp tỏa sáng, trong hào quang chính là hồn tu quân đoàn Cự Quỷ.

Sau khi bọn họ tới và nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, gật đầu chào sau đó tản ra bốn phía canh phòng nghiêm ngặt, Truyền Tống Trận sáng lên, không ngừng có hồn tu xuất hiện gia nhập vào đội ngũ phòng hộ, lúc này có hơn vạn người tới.

Sau đó đó là nữ thân vệ Hồng Trần Nữ hàng lâm, cuối cùng mới là thân ảnh Hồng Trần Nữ, Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn nàng và nhớ chuyện trong phủ giám sát ngày đó, hắn vội ho một tiếng, cảm giác mình hiện tại đã khác, hôm nay chính mình chính là Luyện Hồn Sư Địa phẩm, vì vậy hắn mỉm cười với Hồng Trần Nữ.

Hồng Trần Nữ lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần và hừ một tiếng, nàng biết rõ muốn thu thập người này không vội nhất thời, hôm nay nàng tìm Bạch Tiểu Thuần mới là trọng yếu nhất, vì vậy thần thức tỏa ra bốn phía, không phát hiện cái gì.

Trên đường đi không ai nói chuyện, chỉ bay nhanh rời đi, Hồng Trần Nữ bay phía trước, ánh mắt mang theo sát khí, trong tay cầm ngọc giản, nàng không ngừng tiếp thu tin tức, không bao lâu nàng chỉ về một hướng.

- Căn cứ manh mối, Bạch Tiểu Thuần vẫn ở phía đông Man Hoang, hắn xuất hiện lần cuối cùng là ở Vô Ưu Sơn... Mục tiêu đầu tiên là Vô Ưu Sơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1188: Là Nàng (Hạ)

Hồng Trần Nữ nói xong liền tăng tốc độ, hơn vạn hồn tu quân đoàn im lặng gia tốc, trong khoảng thời gian ngắn hơn vạn đạo hào quang xuyên qua bầu trời.

- Chu Tử Mạch không thích hợp mang binh, Bạch Tiểu Thuần giả trừ khi là kẻ đần, nếu không sẽ không lưu lại tại chỗ.

Bạch Tiểu Thuần hé miệng muốn nói cái gì đó, hắn thật sự sốt ruột tìm Bạch Tiểu Thuần giả, không chờ hắn lên tiếng, Hồng Trần Nữ nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

- Từ khi Bạch tặc xuất hiện đến nay đã gần nửa tháng, hắn mỗi một lần xuất hiện sẽ lưu lại nơi đó vài ngày, cho nên ngươi muốn nói gì đó liền im lặng cho ta.

Bạch Tiểu Thuần xấu hổ, biết rõ này Hồng Trần Nữ vẫn canh cánh trong lòng chuyện ở phủ giám sát, hắn nghe lời Hồng Trần Nữ nói thì kinh ngạc, cũng bất chấp cái gì, lúc này bay theo bên cạnh Hồng Trần Nữ.

- Việc này không đúng, hắn lưu lại làm gì, chẳng lẽ đang chờ chúng ta đi qua? Tử Mạch, ngươi phải cẩn thận có lừa dối.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lúc trước hắn còn tưởng rằng Bạch Tiểu Thuần giả gây án sẽ chạy đi, lúc này mới phù hợp đạo lý, hiện tại nghe lời này liền cảm thấy đông đúng.

- Đương nhiên là có lừa dối, cho nên ta không đi một mình, mà là mang theo quân đoàn.

Hồng Trần Nữ hừ lạnh một tiếng.

- Không đúng, rất không đúng, Tử Mạch, ta đề nghị chúng ta không nên đi qua, đầu tiên cho người quân đoàn đi dò xét, sau đó báo vương gia tới xử lý.

Bạch Tiểu Thuần thấy nàng không biết tình báo chiến sự, hắn kinh hãi sau đó khuyên bảo.

- Câm miệng, không bảo ngươi đến, là chính ngươi đến, huống hồ... Ngươi hiểu Bạch Tiểu Thuần hay ta hiểu Bạch Tiểu Thuần?

Hồng Trần Nữ không kiên nhẫn, lúc này vẫn tiến lên phía trước.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, hắn rất muốn nói với Chu Tử Mạch, ngươi thật không hiểu Bạch Tiểu Thuần, bởi vì ta chính là Bạch Tiểu Thuần!

Trên thực tế Hồng Trần Nữ cũng không phải không phòng bị, trái lại nàng chuẩn bị đầy đủ, nàng hận Bạch Tiểu Thuần thấu xương, muốn diệt sát hắn đến mức tận cùng, nàng lại tự tin và nắm chắc, cho dù Bạch Tiểu Thuần có ba đầu sáu tay cũng bị nàng trấn áp.

- Nếu là nơi khác cũng bỏ đi, nơi này là phía đông Man Hoang, cách thành Cự Quỷ của phụ vương không phải rất xa, một khi ngoài ý muốn nổi lên... Phụ vương sẽ đuổi tới.

Nội tâm Hồng Trần Nữ cười lạnh, nghĩ tới đây càng chắc chắn hơn, căn bản bỏ qua lời lẽ khuyên bảo của Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, nội tâm cũng có hối hận, hắn đạt được tình báo không nhiều, trước mắt tiến thối lưỡng nan, thấy mọi người đi xa liền đuổi theo, hắn càng cảnh giác hơn trước.

- Nếu có không ổn liền bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần hít thở khẩn trương, ánh mắt hắn dò xét bốn phía, thần thức tỏa ra bao phủ chung quanh, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hãi hùng khiếp vía, bốn phía lạnh như băng, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

- Lạnh như vậy... Hàn khí này hơi quen thuộc.

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hắn ẩn ẩn có bất an.

Vô Ưu Sơn không phải một ngọn núi, mà là năm ngọn núi giống như năm ngón tay người, trên núi còn có rừng rậm bao phủ, vào lúc này đã hoàng hôn, Vô Ưu Sơn biến thành đen kịt, áp lực nặng nề bao phủ tâm thần mọi nươời.

Nhất là rừng nhiệt đới quá yên tĩnh, khi quân đoàn Cự Quỷ đến đây, Bạch Tiểu Thuần nhìn kỹ và da đầu tê rần, hắn phát hiện cây rối trong rừng héo rũ.

Dường như sinh cơ bị hút hết.

Hồng Trần Nữ và hồn tu quân đoàn Cự Quỷ phát hiện việc này, sắc mặt bọn họ ngưng trọng và giảm tốc độ, trực tiếp bay tới gần khu rừng.

Trong nháy mắt bọn họ tới gần liền nghe giọng nói từ trong ngọn núi vọng ra ngoài.

- Ha ha... Các ngươi tới chậm rồi... Chỉ có chút người như vậy, ăn không đủ no.

Giọng nói không phân biệt rõ nam nữ, lời nói bén nhọn giống như nam đồng và nữ đồng ba người cùng mở miệng, sau khi giọng nói vang lên, phia đỉnh núi có một thân ảnh xuất hiện.

Thân ảnh này mặc trường bào màu trắng, mái tóc màu đen, trong mắt có hai đồng tử, khóe miệng nở nụ cười hồn nhiên, đầu lưỡi duỗi ra liếm môi.

Bộ dạng chính là... Bạch Tiểu Thuần!!

Bạch Tiểu Thuần chân chính vừa nhìn thấy người này, nội tâm của hắn sinh ra sóng gió ngập trời, thân thể run rẩy, hai mắt co rút, tâm thần như bị sét đánh trúng.

- Công Tôn Uyển Nhi!!

Kẻ xuất hiện... đúng là Công Uyển Nhi, cho dù nàng đã thay đổi ngoại hình, giả dạng thành Bạch Tiểu Thuần thế nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt là có thể nhận ra đối phương!

Chính là nụ cười thật tươi kia, cái động tác liếm liếm đầu môi cùng với câu nói ăn chưa đủ no, tất cả những hành động này giống như những tiếng sấm nổ không ngừng ở trong nội tâm Bạch Tiểu Thuần.

Trước mắt hiện ra cảnh tượng ngày hôm đó ở trong Táng Cung, thật sự là khủng bố đến không thể tưởng nổi!

- Quỷ...

Bạch Tiểu Thuần nội tâm run rẩy, nếu không phải là đã cố hết kiềm chế bản thân hắn sớm đã thét lên mà chạy đi rồi. Hôm đó ở Táng Cung, Công Tôn Uyển Nhi đã ngửa bài với hắn, để cho hắn nhận ra bản thân chính là tiểu cô nương áo trắng ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên năm đó!

- Còn Lôi Sơn nữa...

Vừa nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần liền liếc nhìn quanh đó, lập tức thấy được từ phía sau Công Tôn Uyển Nhi đi tới một pho tượng thân thể cực kì khôi ngô, cao lớn vô cùng!

Người kia toàn thân bao phủ một màu đỏ đậm, không hề có da, khuôn mặt đờ đẫn, dường như đã mất cảm giác đau đớn. Thậm chí từ trên người gã tràn ra khí tức vô cùng khủng khiếp.

Gã đúng là kẻ năm đó ở trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên bị tiểu cô nương kia lột da... Lôi Sơn!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn biết sự đáng sợ của Công Tôn Uyển Nhi này, cũng không cho rằng Hồng Trần Nữ có thể đánh cùng nàng một trận, lập tức lấy ra ngọc giản để truyền âm, thế nhưng hắn hoảng sợ phát hiện ngọc giản lúc này đã bị vô hiệu hóa.

Điều này làm Bạch Tiểu Thuần như muốn ngừng thở, chầm chậm lui về phía sau, hắn thấy được Công Tôn Uyển Nhi kia hắn còn chưa nhận ra bản thân. Hiện giờ lựa chọn duy nhất là đi tới báo cho Cự Quỷ Vương.

Thế nhưng ngay khi hắn đang định chạy đi, Hồng Trần Nữ nheo mắt lại, tay phải từ hư không kéo mạnh một cái, lập tức một đóa Hồng Liên biến ảo ra.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cuối cùng cũng xuất hiện, nhận lấy cái chết đi!

Không nhiều lời, có lẽ Hồng Trần Nữ cũng đã nhận ra Bạch Tiểu Thuần trước mắt không giống với kẻ trong trí nhớ của mình, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, tu vi Thiên Nhân bộc phát, tay phải đánh ra, lập tức thiên địa biến sắc, từ trên không xuất hiện một ngón tay thật lớn đánh về hướng Vô Ưu Sơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1189: Đây Là Đang Câu Cá A

Thế nhưng ngay khi ngón tay kia sắp hạ xuống, Lôi Sơn ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt trở nên cuồng bạo, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, kinh thiên động địa, hóa thành sóng âm khuếch tán ra. Thân thể hắn đạp xuống một bước khiến Vô Ưu Sơn sụp xuống, mà hắn dựa vào lực đẩy này bay lên không, đánh về phía ngón tay kia.

Nổ ầm một tiếng, nhật nguyệt ảm đạm, phong vân cuốn ngược. Hồng Trần Nữ thấy vậy, co rụt hai mắt lại, bấm niệm pháp quyết, hét lên một tiếng chói tai.

- Bày trận!

Lập tức trên vạn Cự Quỷ quân kia liền vây Vô Ưu Sơn lại, hình thành đại trận, muốn phong tỏa bốn phía lại đồng thời triển khai lực lượng của trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần vì tránh thu hút sự chú ý của người khác, cũng nhanh chóng tản ra, đi theo một Hồn tu, tự làm cho mình không có gì đặc biệt. Ngay khi ngọn núi thứ ba của Vô Ưu Sơn sụp xuống, thân ảnh của Công Tôn Uyển Nhi lóe lên biến mất, cũng không đi đến chỗ Hồng Trần Nữ mà là tới chỗ một Hồn tu Kết Đan.

Tốc độ của nàng cực kì nhanh, thân ảnh quỷ dị, Hồn tu kia còn chưa kịp phản ứng, Công Tôn Uyển Nhi đã hút mạnh một cái, Hồn tu kia run rẩy, dùng mắt thường cũng có thể thấy thân thể gã dần héo rũ, còn có Hồn mang cũng từ thất khiếu bay ra, cuối cùng trở thành một cái thây khô...

Chỉ trong chớp mắt, sinh cơ cùng với hồn phách của hắn, toàn bộ đã bị Công Tôn Uyển Nhi hút đi, nàng cười khẽ một tiếng, vang vọng tại chiến trường nơi đây, khiến cho tâm thần mọi người chấn động mạnh mẽ.

Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng, trong lòng hét lớn một tiếng, về phần Hồng Trần Nữ sắc mặt đại biến, bấm niệm pháp quyết, Thiên Nhân lực càng mạnh mẽ. Thân thể như chớp nhoáng bay về phía Công Tôn Uyển Nhi.

Nhưng ngay khi đó, cái tên cao lớn khôi ngô kia, Lôi Sơn, giống như một ngọn núi lớn rơi xuống ngăn cản trước mặt Hồng Trần Nữ, đánh ra một quyền.

Tiếng nổ vang lên, Lôi Sơn này cùng Hồng Trần Nữ lập tức đánh một trận, thân thể vô cùng cứng rắn mặc kệ Hồng Trận Nữ đánh xuống pháp thuật, gây ra tiếng nổ kinh thiên thần sắc gã vẫn như thường, không hề lùi lại một bước mà vẫn đánh tới.

- Chết tiệt!

Hồng Trần Nữ sắc mặt biến đổi, trong khi đó Công Tôn Uyển Nhi cười vang, tốc độ của nàng cực nhanh, lướt qua chỗ của hơn vạn Hồn tu nơi đây, mỗi lần một người chỉ cần hút một cái lập tức đối phương đã hóa thành thây khô.

Mà sau khi hấp thu không ngừng, khí tức của Công Tôn Uyển Nhi càng lúc càng mạnh!

- Cũng may là tu vi cùng khí huyết của các ngươi đầy đủ, lúc trước những thổ dân kia ba hồn bảy vía cũng không đầy đủ, hút một trăm người mới chỉ bằng một người các ngươi!

Âm thanh của Công Tôn Uyển Nhi như gần như xa, vô cùng quỷ dị.

Hồn tu của Cự Quỷ binh đoàn lúc này sắc mặt đã tái nhợt, bọn họ hoảng sợ phát hiện trận pháp mình bày ra không hề có một chút tác dụng, thậm chí thần thông triển khai ra đánh lên người Công Tôn Uyển Nhi cũng không làm gì được đối phương, thậm chí vẫn đánh tới.

Không một ai là đối thủ của nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bạn bên cạnh mình từng người bị hút khô, bị hút sạch toàn bộ!

Một màn này thật kinh khủng, chỉ trong một thời gian ngắn, cả trăm người đã trở thành thây khô, mà điều đáng sợ là Công Tôn Uyển Nhi nhờ hấp thu những kẻ kia, dường như đã đạt tới trình độ lột xác. Tiếng cười quỷ dị của nàng truyền ra, thân thể không di chuyển nữa mà hất tóc lên, trong nháy mắt những sợi tóc lan ra bay thẳng tới hơn một ngàn người ở xung quanh, mặc cho bọn họ có chống cự thế nào, có né tránh thế nào cũng là vô dụng.

Chỉ trong nháy mắt, những người kia đều bị một sợi tóc chui vào trong mi tâm, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thê lương, thân thể run rẩy kịch liệt, chỉ sau một giây, toàn bộ đã trở thành thây khô!

Mà Công Tôn Uyển Nhi sắc mặt cũng trở nên đỏ hồng, cặp mắt lóe sáng.

- Vẫn thấy đói a...

Hết thảy diễn biến nơi đây làm cho những Hồn tu của Cự Quỷ binh đoàn toàn bộ hoảng sợ, thất sắc, tất cả đều không chần chờ lui ra. Đây căn bản không phải là kẻ mà bọn họ có thể ngăn cản. Mà Bạch Tiểu Thuần lúc này ở trong đám người cũng không ngừng run rẩy, may là hắn sớm đã cảnh giác mà né tránh khiến Công Tôn Uyển Nhi kia còn chưa chú ý đến.

Nhìn thấy mái tóc Công Tôn Uyển Nhi từ hơn ngàn thây khô kia thu lại, lúc này còn đang lúc nhúc ở trên không dường như còn muốn khuếch tán ra tiếp, Hồng Trần Nữ lồng ngực phập phồng, ánh mắt đỏ lên, hai tay

bấm niệm pháp quyết, đằng sau thân thể chợt xuất hiện một pho tượng thật lớn, giống nàng y như đúc, dường như là pháp tướng.

- Cút ngay cho ta!

Hồng Trần Nữ gầm lên một tiếng, pháp tướng phía sau nàng ánh mắt cũng lộ ra sát khí, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức pháp tướng kia hào quang vạn trượng, tại không trung hóa ra một trường mâu màu đỏ đánh về phía Lôi Sơn.

Mặc cho gã chống cự như thế nào cũng chẳng thể ngăn cản, nổ ầm một tiếng, huyết sắc trường mâu này trực tiếp đâm vào cơ thể Lôi Sơn, mang theo thân thể gã, ghim xuống Vô Ưu Sơn. Chỉ trong nháy mắt liền đánh vào ngọn núi phía dưới, cả một mảnh huyết sắc hồng mang nổ ra, kinh thiên động địa. Toàn bộ Vô Ưu Sơn lập tức vỡ ra, tứ phân ngũ liệt, thậm chí còn có sóng gợn khuếch tán ra làm cho tất cả cây cối trong phút chốc trở thành tro bụi...

Ở nơi trường mâu kia rơi xuống xuất hiện một cái hố sâu, nằm trong đó là Lôi Sơn, không hề nhúc nhích, ở giữa ngực xuất hiện một lỗ hổng.

Mà Hồng Trần Nữ sau khi thi triển thần thông, hơi thở cũng trở nên dồn dập, sắc mặt tái nhợt, nhưng không hề chần chờ, mắt phượng lóe lên sát khí, bay thẳng về phía Hồng Trần Nữ.

Một màn này làm cho mọi người bốn phía phấn chấn hẳn lên, giống như thấy được hy vọng, chỉ có Bạch Tiểu Thuần lại thầm hít sâu một hơi. Hắn biết, Lôi Sơn chỉ là một con rối của Công Tôn Uyển Nhi mà thôi, chỉ một con rối mà Hồng Trần Nữ đã phải bày ra thần thông như vậy, có thể thấy được Công Tôn Uyển Nhi kia muốn giết cũng vô cùng khó.

- Phải xem xét tình hình, nếu Hồng Trần Nữ chiếm ưu thế ta sẽ ra tay tương trợ... Nếu không được, ta liền khuyên mọi người chạy đi!

Bạch Tiểu Thuần nội tâm lo lắng, hắn vốn là muốn chạy trốn, nhưng lại có dự cảm, trừ khi mọi người cùng nhau trốn, bằng không chỉ mình

hắn bỏ chạy, sợ là sẽ lập tức bị Công Tôn Uyển Nhi chú ý.

Tưởng tượng nếu mình bị Công Tôn Uyển Nhi nhìn thấy, lại nghĩ đến đối phương lại giả dạng bản thân mình, vấn đề này nếu hắn lúc này còn không nhận ra thì thật sự đã uổng phí bao năm tu luyện.

- Nàng đang thả câu, muốn dẫn ta ra!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ đến đó, da đầu liền nổ tung, tâm gan run rẩy, nội tâm hối hận không ngừng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1190: Kịch Chiến

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, hắn cũng nhìn ra được, Lôi Sơn đã trở nên mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần so với lúc trước rồi, chắc hẳn cái giá phải bỏ ra cũng không nhỏ. Dù cho có phải là khi nãy Hồng Trần Nữ đã giết gã rồi hay không thì năm đó gã ta đích thực đã chết rồi.

- Người chết rồi còn có thể chết lần nữa hay sao?

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi hít vào một hơi, cẩn thận nhìn xuống chỗ thi thể Lôi Sơn, không phát hiện gã có cử động gì. Đồng thời, giờ phút này, Hồng Trần Nữ cùng Công Tôn Uyển Nhi cũng đang đấu pháp vô cùng kịch liệt.

Hồng Trần Nữ cũng biết, hôm nay mình sợ là gặp phải kình địch rồi. Hai tay nàng bấm niệm pháp quyết, từng đạo hồng mang theo đó mà bay múa, nơi chúng đi qua thậm chí cả hư không cũng bị phá vỡ.

Thêm vào pháp bảo Hồng Liên vờn quanh, tỏa vô số cánh hoa ra khắp bốn phương, rồi nhanh chóng thu lại tạo thành chấn động Thiên Nhân Lực hủy diệt vạn vật trong phạm vi quanh đó.

Đây chỉ thứ yếu, điều quan trọng là uy áp được hình thành từ tu vi Thiên Nhân của Hồng Trần Nữ. Uy áp này có thể làm cho Nguyên Anh tu sĩ giống như bị đeo cả ngọn núi lớn lên lưng, kể cả thân thể lẫn tâm thần đều phải chịu đựng áp lực thật lớn. Nếu đối thủ là kẻ khác thì chỉ sợ sớm đã không thể chống đỡ được mà đã hình thần câu diệt từ lúc Thiên Nhân thuật pháp đánh ra.

Thế nhưng Công Tôn Uyển Nhi kia lại không phải hạng tầm thường, thuật pháp của nàng vô cùng quỷ dị, toàn thân bao phủ một quầng sáng màu đen, cứ mỗi lần nó tan biến đều hút ra một phần sinh cơ từ Hồng Trần Nữ.

Không chỉ có vậy, kinh người nhất vẫn là tốc độ của Công Tôn Uyển Nhi, nàng thực sự quá nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng, không thể thấy rõ được thân ảnh của nàng mà chỉ thấy được vô số tàn ảnh ở xung quanh Hồng Trần Nữ, khiến cho bốn phía dường như đều tràn ngập những quầng sáng màu đen.

Những tiếng nổ không ngừng truyền ra mà vang vọng thiên địa. Công Tôn Uyển rõ ràng không phải Thiên Nhân nhưng không biết vì sao lại không hề bị khí thế của đối thủ áp chế. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy ở sau lưng những tàn ảnh của Công Tôn Uyển dường như ẩn hiện một Pháp Tướng thật lớn, Pháp Tướng này là một cô gái mặc áo bào đen, tướng mạo tuyệt đẹp, đồng thời ánh mắt cũng lộ ra ý chí bễ nghễ thiên hạ.

Hai người đều là cận thân đấu pháp, thuật pháp thi triển ra va chạm vào nhau mà nổ mạnh, khu vực quanh đó đều hung hiểm vô cùng, không ngừng có sóng gợn từ nơi hai người giao thủ lan ra làm cho đám Bạch Tiểu Thuần không dám đi tới quá gần.

Hắn còn đỡ, như kẻ khác mà tới gần đều lập tức thay đổi sắc mặt, thân thể dường như bị một hấp lực nào đó trực tiếp hút sinh cơ ra, chỉ trong nháy mắt tóc đen biến thành tóc bạc.

Kẻ tới gần còn như thế, càng không nói tới Hồng Trần Nữ đang phải giao đấu với Công Tôn Uyển Nhi, sắc mặt nàng vô cùng khó coi, đến thời gian để mở miệng cũng không có. Lúc này toàn bộ tâm thần của nàng đều tập trung vào trận đấu.

Tên Bạch Tiểu Thuần ở phía trước này quả thật mạnh mẽ quá mức dự đoán của nàng. Thậm chí, nàng không thấy hắn có điểm nào giống với năm xưa, nếu không phải thấy được bộ dáng cùng với khí tức của đối

phương giống y hệt Bạch Tiểu Thuần thì nàng đã nghĩ người này không phải Bạch Tiểu Thuần rồi!

Thật sự là kẻ này quá khác biệt với Bạch Tiểu Thuần trong trí nhớ của nàng.

Thậm chí thần thông của nàng dường như không hề gây ra được một chút thương tổn cho kẻ trước mắt thế nhưng mỗi lần quầng sáng của đối phương tan vỡ lại làm rung chuyển tâm thần của nàng.

- Hắn không phải là Nguyên Anh!!!

Hồng Trần Nữ càng đánh càng kinh hãi mà Công Tôn Uyển Nhi thì từ đầu đến cuối vẫn giữ được nụ cười quỷ dị, ánh mắt lộ vẻ kì dị, thỉnh thoảng lại liếm môi, giống như cảm thấy Hồng Trần Nữ này có mùi vị rất ngon khiến nàng chỉ muốn nuốt.

Một màn này làm Bạch Tiểu Thuần càng thêm kinh hãi, nhanh chóng lui về phía sau, khi hắn ngẩng đầu nhìn về nơi hai người giao chiến thì hư ảnh Pháp Tướng đằng sau Công Tôn Uyển Nhi đã biến mất. Nếu không phải Bạch Tiểu Thuần vô cùng chắc chắn thì chỉ sợ chính hắn cũng nghĩ mình nhìn lầm rồi, lúc này hắn đã run như cầy sấy, nếu cứ tiếp tục thế này thì coi như Hồng Trần Nữ cũng không phải đối thủ của Công Tôn Uyển Nhi. Điều này không khỏi làm Bạch Tiểu Thuần dao động, hắn bắt đầu cân nhắc có nên khuyên mọi người chạy đi.

Thế nhưng lúc này, chiến cục bỗng nghịch chuyển, sát khí trong mắt Hồng Trần Nữ tràn ngập, thân thể lui về sau, Công Tôn Uyển Nhi cười một tiếng, đang muốn tiến đến thì đột nhiên sắc mặt nàng biến đổi, nhanh chóng lùi lại.

Ngay lúc đó, Hồng Trần Nữ ở giữa không trung, lồng ngực phập phồng, cặp mắt điên cuồng, tu vi Thiên Nhân trong cơ thể lần nữa bùng nổ, bầu trời cả khu vực này chấn động, ý chí xâm nhập vào mảnh thiên địa này khiến nàng dường như đã trở thành chúa tể nơi đây.

- Bạch Tiểu Thuần, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Hồng Trần Nữ quát lên một tiếng, giống như đã hạ quyết tâm, tay phải đột nhiên nâng lên, bấm tay niệm quyết, sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, một giọt máu tươi chợt xuất hiện từ đầu ngón trỏ bàn tay phải.

Giọt máu này tỏa sáng bốn phương giống như là chí bảo vậy, ngay khi nó xuất hiện liền khiến cho thiên địa biến sắc, giọt máu này dĩ nhiên là không tầm thường, đây là Hồng Trần Nữ từ thuật pháp, sinh mệnh cùng với tu vi của chính mình ngưng tụ ra... Pháp Huyết!

Mặc dù không phải Hồn Huyết nhưng Pháp Huyết này cũng ẩn chứa cảm ngộ cả đời đối với thiên địa đại đạo của nàng, hiện tại nó xuất hiện ở trong tay Hồng Trần Nữ, huyễn hóa ra một thanh huyết sắc trường mâu!

Chỉ nhìn kỹ có thể phát hiện so với thanh trường mâu lúc tiêu diệt Lôi Sơn nó càng thêm khủng bố. Ngay lúc Bạch Tiểu Thuần thấy được hy vọng thì Hồng Trần Nữ liền cầm lấy thanh trường mâu phóng về phía Công Tôn Uyển Nhi “Vèo" Một tiếng xé gió chói tai cùng tiếng nổ vang lên.

Trường mâu này liên tiếp nổ vang, như xuyên qua hư vô, ngay lúc xuất hiện đã tới gần Công Tôn Uyển Nhi, giống như tia sét đánh tới, lúc này Công Tôn Uyển Nhi cũng bùng nổ tốc độ, thoát hiểm trong gang tấc, thanh mâu này cắm hơn phân nửa xuống đất.

Bạch Tiểu Thuần thầm hít một hơi, trường mâu này mang lại cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm, đáng tiếc là đã trượt.

Công Tôn Uyển Nhi đang định lùi lại muốn tránh xa thanh trường mâu mà nàng thấy có chút bất an thì Hồng Trần Nữ ở giữa không trung cặp mắt đỏ ngầu, từ đầu ngón giữa bàn tay phải của nàng lại xuất hiện một giọt máu.

Giọt Pháp Huyết thứ hai!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1191: Không Nhìn Thấy Ta. (Thượng)

Thanh trường mâu thứ hai được huyễn hóa ra, sau đó là ngón út, ngón áp út, ngón cái, bốn thanh trường mâu như những sao băng rơi xuống. Dù đã đã bị Công Tôn Uyển Nhi dùng tốc độ quỷ né hết nhưng sau đó lại đam xuống đất, hình thành một nửa vòng tròn.

Nửa vòng tròn giống như là ranh giới, làm cho Công Tôn Uyển Nhi biến sắc, đang muốn lao ra thì thanh mâu thứ sáu, thứ bảy,... rồi thanh thứ mười từ những giọt pháp huyết trên ngón tay trái của Hồng Trần Nữ xuất hiện, nổ vang một tiếng, lao đi với tốc độ cực nhanh đi tới phía trước Công Tôn Uyển Nhi, đồng loạt đâm xuống, lại hình thành một nửa vòng tròn, cùng với năm cái trước kết hợp thành một vòng tròn đầy đủ.

Làm xong tất cả, hơi thở của Hồng Trần Nữ trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hiển nhiên thi triển ra pháp thuật sử dụng Pháp Huyết này làm nàng hao tổn không ít.

Thế nhưng tác dụng cũng vô cùng kinh người, Công Tôn Uyển Nhi biến sắc, đang muốn lao ra thế nhưng vừa mới tới gần một trường mâu thì toàn thân nàng tràn ra hắc khí, giống như cơ thể bị ăn mòn buộc nàng phải lui ra sau.

Mà một màn này cũng làm người của Cự Quỷ Quân Đoàn mừng rỡ, toàn bộ tiến lên để hỗ trợ. Bạch Tiểu Thuần cũng thấy phấn chấn mà bước tới.

Công Tôn Uyển Nhi bị nhốt ở trong vòng tròn kia, lúc này ngẩng mạnh đầu lên trừng trừng nhìn Hồng Trần Nữ, rống lớn, tiếng rống đầy

chói tai, lực xuyên thấu cực mạnh, khiến cho những kẻ tới gần như bị đánh mạnh vào trong óc, ôm đầu mà kêu đau.

Mười trường mâu kia chỉ trong nháy mắt truyền ra tiếng nứt vỡ, trên thân xuất hiện những cái khe.

Hồng Trần Nữ biến sắc nhưng không hề kinh hoảng, mắt phượng lóe lên sát khí, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, ấn tay về phía vòng tròn kia.

- Liệt, sát!

Lời vừa ra khỏi miệng lập tức mười thanh trường mâu kia liền phát ra huyết quang ngập trời, tất cả từ mặt đất bay lên thật nhanh, hướng về phía Công Tôn Uyển Nhi đâm tới, tốc độ cực nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc liền đâm xuyên qua cơ thể nàng!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy vô số hồng mang từ trên người Công Tôn Uyển Nhi tràn ra, hợp thành một Huyết sắc đại võng dường như phải nghiền Công Tôn Uyển Nhi thành tro bụi, hình thần câu diệt!

Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong đó truyền ra tiếng rống thê thảm.

Những chuyện trước mắt làm cho Bạch Tiểu Thuần trở nên hơi nghiêm nghị một chút, hắn thấy được Hồng Trần Nữ dường như đã cường đại hơn, cũng cho rằng trận chiến này đã định ra người thắng rồi, mọi người ở xung quanh, thậm chí cả Hồng Trần Nữ cũng đều nghĩ như vậy, bọn hộ đều thở nhẹ một hơi...

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần lại thấy, làm như vậy dường như có chút tàn nhẫn.

- Dù sao, Công Tôn Uyển Nhi này cũng chưa từng làm hại ta...

Bạch Tiểu Thuần còn chần chờ thì Công Tôn Uyển Nhi đang bị mười cái trường mâu kia đâm xuyên qua mấy trăm lần, toàn thân đều là máu, dường như sắp tan vỡ, ngay lúc này thanh âm thê lương từ miệng nàng

cũng trở nên vô cùng mãnh liệt, thậm chí một loại chấn động kinh người từ trên người nàng như sắp bộc phát ra.

Thấy vậy, mọi người xung quanh lập tức tâm thần chấn động.

- Bạch Tiểu Thuần, chết đi!

Hồng Trần Nữ ở giữa không trung cũng thất kinh, nàng nghiến chặt răng, cắn mạnh đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, bấm niệm pháp quyết chỉ tay một cái, lập tức mười thanh Huyết Mâu kia, tốc độ gia tăng, đồng thời toàn bộ bốc cháy.

Giống như nhúng thép nung đỏ vào nước lạnh, uy lực của Huyết Mâu cũng tăng mạnh, nổ vang một tiếng, mười Huyết Mâu kia có ngừng lại một chút rồi đồng loạt đánh lên thân thể đang run rẩy như sắp vỡ tan của Công Tôn Uyển Nhi. Ngay lúc va chạm, toàn bộ mười Huyết Mâu đều nổ tung, bộc phát ra sức hủy diệt cực lớn bao phủ Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong.

Dùng mắt thường có thể thấy được, thân thể Công Tôn Uyển Nhi đã chia năm xẻ bảy.

Lần bùng nổ cuối cùng này uy lực thực sự quá lớn dù là Hồng Trần Nữ cũng vì thao tác hơi không chính xác làm cho Thiên Nhân Lực không ngừng khuếch tán ra bốn phương, gây ra gió lốc, ngay cả Hồn tu của Cự Quỷ Quân Đoàn cũng bị dư chấn đánh bay.

Nhiều người phun ra máu tươi, thân thể lui lại, một ít người còn bị bay ra, Bạch Tiểu Thuần thì không sao cả, nhưng cũng không muốn làm cho mình trở nên khác người nên cũng kêu thảm một tiếng, thân thể bay ngược về phía sau, bộ dáng lảo đảo như thể suýt nữa thì đứng không vững.

Khi nhìn về nơi thân thể của Công Tôn Uyển Nhi đã vỡ tan ra, ánh mắt hắn có khi vui sướng, lại có khi là phức tạp.

- Chẳng lẽ cứ như vậy mà chết? Sao có thể chỉ đơn giản như vậy...

Bạch Tiểu Thuần trái tim đập nhanh, chuyện này dường như không hợp lý cho lắm, mà hiện tại xung quanh cũng truyền ra những tiếng reo vui sướng.

Hồng Trần Nữ sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng nở nụ cười, thở sâu, đang muốn đi xem bên người tên Bạch Tiểu Thuần đã chết kia có di vật gì không thì đột nhiên, sắc mặt nàng đại biến, nhanh chóng lui lại.

- Ngươi...

Nàng vừa mở miệng thì trong chớp mắt từ chỗ Công Tôn Uyển Nhi trào ra một đạo trùng thiên huyết mang, hồng mang này mang theo khí tức đầy đầy tà ác và huyết tinh, thậm chí còn có băng hàn cùng với lửa giận ngập trời.

Cả bầu trời chỉ trong nháy mắt bị màu đỏ bao phủ, mặt đất biến thành màu máu, dường như nơi đây đã biến thành một cái Huyết Trì vô cùng tà ác.

Hồng Trần Nữ lui lại hơi chậm, bị huyết quang chạm tới, lập tức toàn thân run rẩy, sắc mặt đỏ hồng, phun ra máu tươi.

Mọi người xung quanh đều vô cùng sợ hãi, Bạch Tiểu Thuần cũng suýt nữa thì rơi con mắt ra ngoài. Vốn là hắn đang giả vờ bước đi lảo đảo, lúc này trực tiếp trở thành đứng không vững, trong lúc chạy nhanh bị ngã xuống đất, kêu thảm một tiếng, khống chế tim đập đồng thời, kích phát mặt nạ, làm cho bản thân nhìn như đã chết...

Gần như ngay khi Bạch Tiểu Thuần giả chết, đạo huyết mang kia bỗng co rút lại hình thành một huyết ảnh mơ hồ ở phía trước nơi thân thể Công Tôn Uyển Nhi vỡ ra. Tốc độ huyết ảnh này cực nhanh, hơn nhiều so với Công Tôn Uyển Nhi lúc trước, trong nháy mắt đã tới chỗ một Hồn tu của Cự Quỷ Quân Đoàn.

Nó trực tiếp đi xuyên qua cơ thể kẻ này, thân thể gã run rẩy, tóc hoa râm, răng tróc ra, nếp nhăn đầy mặt rồi cuối cùng là thành thây khô.

Chỉ trong chốc lát, linh hồn, sinh cơ, khí huyết, tu vi, toàn bộ đều đã bị huyết ảnh kia hút sạch... Mà đây mới chỉ là bắt đầu, huyết ảnh này tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo huyết tuyến, không ngừng xuyên qua cơ thể của gần vạn Hồn tu của Cự Quỷ Quân Đoàn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1192: Không Nhìn Thấy Ta. (Hạ)

Nơi nó đi qua, những Hồn tu kia còn không kịp kêu thảm một tiếng thì đã trở thành thây khô.

Diễn biến nơi đây nói thì dài, thực ra chỉ xảy ra trong chớp mắt, từ lúc Công Tôn Uyển Nhi biến thân huyết ảnh cho đến khi hóa thành một đạo huyết tuyến bay xuyên qua cơ thể những Hồn tu kia gần như là ngay lập tức...

Một ngàn, hai ngàn, ba ngàn...

Năm ngàn, sáu ngàn, bảy ngàn...

Tốc độ quá nhanh, từ xa nhìn lại, chỉ thấy đạo huyết tuyến này giống như một cây tú hoa châm, gần như xuyên qua toàn bộ Hồn tu nơi đây, tiễn đưa bọn họ cùng nhau lên đường.

Bạch Tiểu Thuần giả chết nằm trên đất, chứng kiến như vậy, da đầu hắn như sắp nổ tung, cảm xúc phức tạp lúc hắn nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi sắp chết hiện tại đã biến mất sạch sẽ.

- Đừng nhìn thấy ta, đừng nhìn thấy ta... Ta đã chết rồi...

Bạch Tiểu trong lòng không ngừng cầu nguyện, càng kích phát mặt nạ, lúc này hắn đã nhìn ra, Hồng Trần Nữ hoàn toàn không thể đối phó được với Hồng Trần Nữ.

- Chết hết rồi, hơn một vạn người, giờ đây chỉ còn một ít, mà một ít người kia lúc này... cũng đã chết rồi!

- Lúc trước ta đã nhắc nhở mà lại không nghe.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng lo lắng, nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi nãy giờ giết người làm hắn run rẩy cả tâm can, nội tâm bất an, lúc này sinh tử nguy cơ đã rất gần, hắn nằm dưới đất, không dám cử động một chút, chỉ hy vọng Công Tôn Uyển Nhi nghĩ mình là thi thể mà không để ý tới.

Không biết có phải nhờ mặt nạ hiệu quả rất cao hay là hắn diễn quá thật, đạo huyết tuyếndo huyết ảnh Công Tôn Uyển Nhi hóa thành sau khi thôn phệ khí huyết của gần vạn người xong cũng không để ý đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cùng với hơn mười thây khô bên cạnh.

Huyết tuyến lóe lên một cái, đi tới giữa không trung ngưng tụ lại, Công Tôn Uyển Nhi tiếp tục lấy bộ dáng Bạch Tiểu Thuần mà hiện ra.

Ngay khi xuất hiện, khí tức dao động trên người nàng mạnh mẽ tăng lên, tu vi từ Nguyên Anh trực tiếp trở thành Thiên Nhân!

Bầu trời biến sắc, gió nổi mây bay, một nửa không trung hóa thành màu đỏ tím hướng về phía bên đỏ tươi mà cắn nuốt, gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Vốn là ý chí của Hồng Trần Nữ xâm nhập vào mảnh thiên địa này, thế nhưng bây giờ lại giống như bị đuổi, bị đánh bật ra khỏi thiên địa này.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hồng Trần Nữ toàn thân run rẩy, ngay khi ý chí bị đánh bật ra, nàng đã bị phản phệ, phun ra máu tươi, ánh mắt đầy sát khí, vừa rồi không phải nàng không định cứu mọi người thế nhưng đối phương quá nhanh, hơn nữa nàng lại bị huyết quang đánh vào, huyết khí trong cơ thể cuộn trào, giống như sắp rời khỏi cơ thể khiến nàng không kịp đi cứu người, chỉ có thể phải áp chế khí huyết của mình.

Nghe thấy Hồng Trần Nữ gọi tên mình, Bạch Tiểu Thuần không khỏi thở dài chua xót, hắn biết mối oan này phải do mình chịu rồi...

- Chỉ cần chạy khỏi nơi, bà nội nó chứ, lão tử lập tức luyện linh Nguyên Anh, nhất cổ tác khí lập tức lên Nguyên Anh Hậu Kì... Chỉ có như vậy mới có thể giữ được mạng nhỏ trong hoàn cảnh nguy hiểm này...

Bạch Tiểu Thuần tim đập mạnh, Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện tuy không phải chuyện tốt nhưng cũng có mặt lợi.

Hắn có thể luyện linh Nguyên Anh mà không có ai hoài nghi hắn, bởi vì đã có cái bia ngắm khác rồi...

- Nhưng giờ có nghĩ điều này cũng vô dụng, điều quan trọng là phải làm sao để chạy trốn.

Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực, lúc này, xung quanh đều là người chết, nếu hắn mà bỏ chạy thì quá lộ liễu.

Lúc này hắn chỉ có thể giả chết, cầu mong trận chiến kết thúc thật nhanh, Công Tôn Uyển Nhi rời đi rồi mình mới có thể chạy đi, hoặc là xuất hiện sự tình ngoài ý muốn để hắn có cơ hội trốn thoát.

Khi Bạch Tiểu Thuần đang lo phiền thì Công Tôn Uyển Nhi ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Hồng Trần Nữ đang run rẩy, nhẹ giọng nói.

- Thực sự cảm ta ngươi, giúp ta cũng gần như hơi no rồi, ăn nốt ngươi... Hắn là sẽ hơi no.

Nói xong, Công Tôn Uyển Nhi cười một tiếng, lóe lên đi tới chỗ Hồng Trần Nữ.

Tốc độ nàng cực nhanh, tuy có hơi chậm so với lúc hóa thành huyết tuyến, nhưng vẫn là nhanh như chớp, gần như ngay lập tức liện xuất hiện trước mặt Hồng Trần Nữ. Hồng Trần Nữ hai tay bấm niệm pháp quyết, lập tức Hồng Liên bay ra, Công Tôn Uyển Nhi nâng tay phải lên, nhẹ nhàng ấn xuống, nổ vang một tiếng, Hồng Trần Nữ phun ra máu tươi, thân thể lui lại hơn mười trượng.

- Khí huyết hao tổn quá nhiều, như vậy không được, ăn ngươi sẽ không còn vị ngon nữa!

Công Tôn Uyển Nhi âm thanh phiêu hốt, đi tới gần, Bạch Tiểu Thuần ở dưới đất nhìn trộm, lập tức nội tâm run rẩy.

Hồng Trần Nữ hoàn toàn không phải đối thủ của Công Tôn Uyển Nhi, tiếng nổ không ngừng vang lên, nàng liên tục lui lại, máu tươi phun ra, chật vật vô cùng.

Thậm chí pháp bảo Hồng Liên của nàng cũng bị Công Tôn Uyển Nhi đánh vào, từng tầng từng tầng nổ tung, cuối cùng ầm một tiếng, tan thành tro bụi, còn Hồng Trần Nữ sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay như sắp đổ. Nàng muốn chạy trốn thế nhưng dưới tốc độ quỷ dị của Công Tôn Uyển Nhi, điều đó căn bản là không thể.

Thấy được nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần cũng lo lắng thế nhưng hắn hiểu, lúc này dù mình có xuất hiện cũng vô dụng, chẳng những không cứu được Hồng Trần Nữ, ngay đến chính hắn chỉ sợ cũng phải bỏ mạng.

Thế nhưng trơ mắt nhìn Hồng Trần Nữ bị Công Tôn Uyển Nhi đánh cho không ngừng bại lui, hơi thở dần trở nên suy yếu dường như lúc nào cũng có thể mất mạng lòng hắn cũng vô cùng xoắn xuýt.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang đấu tranh thì Công Tôn Uyển Nhi từng bước đến gần Hồng Trần Nữ, nâng tay phải lên đang định xuất thủ thì cặp mắt bỗng lóe lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Ngay lúc nàng định lui lại đó, Hồng Trần Nữ nãy giờ vẫn bị nghiền áp, ở thế hạ phong bỗng ngẩng đầu lên, trên gương mặt tái nhợt lộ vẻ âm lãnh, hai mắt ảm đạm lại lóe lên hàn ý.

- Rốt cuộc ngươi cũng đã tới đủ gần rồi...

Hồng Trần Nữ mở miệng, hai bàn tay dang ra, ở trong hai mắt nàng bỗng xuất hiện hư ảnh, đó không phải là hình ảnh của một người mà là

một tòa thành trì!

Một tòa thành trì có thể so với Cự Quỷ Thành, những thành trì như vậy cũng không có nhiều. Tất cả kiến trúc trong đây cũng rất hoàn thiện, có đủ bốn bức tường thành, nhìn vào bên trong có thể thấy được rất nhiều người, vô cùng nhộn nhịp và náo nhiệt.

- Hồng Trần...

Hồng Trần Nữ khẽ nhếch môi, mở miệng nói ra hai chữ này. ngay khi đó, bầu trời nổ vang, mặt đất chấn động, một khí thế có thể rung chuyển bát phương từ đôi mắt của nàng bộc phát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1193: Tiểu Thuần Ra Tay

Ngay lập tức, không trung dưới chân Công Tôn Uyển Nhi bỗng biến đổi, xuất hiện một tòa thành trì to bằng bàn tay. Từ đó bay ra vô số xiềng xích, trong nháy mắt liền trói nàng lại... Thành trì cùng với những xiềng xích kia đều không phải thực chất mà đều là hư ảo, kích thước, bộ dáng đều giống y như đúc hình ảnh phản chiếu ở trong mắt Hồng Trần Nữ!

Ngay khi tòa thành trì xuất hiện, Công Tôn Uyển Nhi liền biến sắc, nàng đã bị nó định vị, thân thể lại bị xiềng xích trói lại chẳng thể giãy dụa. Lúc này tòa thành trì hạ xuống đất mà nàng bị nó trói buộc, cũng theo đó mà rơi xuống.

Có thể dùng mắt thường thấy được, trong khi rơi xuống, thân thể Công Tôn Uyển Nhi đang bị thu nhỏ lại!

Cho đến khi mức độ thu nhỏ đã đến cực hạn Công Tôn Uyển Nhi trở thành một người tí hon bị cho vào trong thành trì kia. Vĩnh hằng phong ấn, thuật pháp này chính là đòn sát thủ của Hồng Trần Nữ!

Lúc này nàng mới chỉ khai triển ra một nửa, vẫn còn cần phối hợp nốt một nửa còn lại mới có thể thi triển ra toàn bộ uy lực của nó.

Đòn sát thủ này còn khủng bố hơn so với Pháp huyết thuật pháp lúc trước. Thế nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn, muốn khải triển ra thì phải tiêu hao thọ nguyên. Mà Hồng Trần Nữ còn đang trọng thương, lúc này lại miễn cưỡng sử dụng thuật pháp đó, nàng phun máu tươi, toàn thân suy nhược, hô hấp đứt đoạn, thân thể lảo đảo. Nàng cắn đầu lưỡi cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo, hai tay bấm niệm pháp quyết, muốn hoàn toàn triển khai đòn sát thủ này.

Bạch Tiểu Thuần thấy được chiến cuộc có thể xoay chuyển, ánh mắt nhìn vô cùng chăm chú.

Công Tôn Uyển Nhi lúc này đang không ngừng rơi xuống, không ngừng thu nhỏ lại, đến khi chỉ bằng một nửa so với ban đầu thì nàng bỗng nở nụ cười.

- Hay cho một Cự Quỷ thuật pháp, Hồng Trần Tử Mạch... Ngươi muốn liều mạng sao... Cũng được, ta muốn xem xem, cái mạng của ngươi còn được bao nhiêu, có đủ để triển khai hoàn toàn nó ra không!

Vừa nói, Công Tôn Uyển Nhi vừa nâng tay phải lên, thân thể dường như lại thu nhỏ một chút, ngón tay nàng bỗng chuyển thành màu đen, chỉ về hướng Hồng Trần Nữ.

Dưới cái chỉ tay này, thiên địa nổ vang, trời đất quay cuồng, xung quanh Hồng Trần Nữ lại xuất hiện một quầng sáng màu đen. Nó vừa xuất hiện thì Hồng Trần Nữ toàn thân chấn động mạnh mẽ, từ thất khiếu của nàng, từ vô số lỗ chân lông ở da đầu tràn ra rất nhiều sinh cơ, hóa thành khí trắng chỉ trong chốc lát liền bị quầng sáng kia hấp thu.

Hồng Trần Nữ hơi thở hỗn loạn, mặt cắt không còn hột máu. Nàng dùng một tay bấm niệm pháp quyết, hồng mang trên toàn thân lóe ra, đụng vào quầng sáng màu đen ở quanh người. Nó chấn động, dường như suy yếu đi, thế nhưng vẫn còn tồn tại, tiếp tục hấp thu.

Lực hút của quầng sáng quá mạnh dù Hồng Trần Nữ có giãy dụa thế nào cũng không được. Quầng sáng bị nàng liên tục đánh vào, càng lúc càng suy yếu thể nhưng nó giống như không thể bị tiêu diệt mà vẫn cứ tồn tại.

Thương thế Hồng Trần Nữ đã nghiêm trọng đến cực hạn, mà đòn sát thủ lúc trước cũng tiêu hao rất lớn. Nàng vốn đã suy yếu vô cùng lại bị giảm bớt thọ nguyên. Thành ra lúc này Hồng Trần Nữ đã gần như ở trạng thái dầu hết đèn tắt.

Nàng cười thảm một tiếng, lần này nàng đã quá chủ quan. Vốn nghĩ đối phương có mai phục thế nên mới mang theo hơn vạn binh lính Cự Quỷ Quân Đoàn, cho rằng bắt buộc phải như vậy. Nàng nào ngờ, hơn vạn binh lính đó lại chính là nguyên nhân khiến nàng tử vong!

Đối phương khi chưa cắn nuốt bọn họ thì tu vi chỉ là Nguyên Anh, cắn nuốt xong rồi, tu vi bỗng biến thành Thiên Nhân một cách quỷ dị. Sau đó nàng ta chẳng những có thể nghiền áp mình mà còn làm cho mình lâm vào thế tử cục đã định.

Lúc trước, Hồng Trần Nữ cũng không nghĩ tới, ngày hôm nay lại chính là ngày chết của mình.

Hồng Trần Tử Mạch kia chính là đòn sát thủ của nàng, vốn là nàng định dù mình có chết cũng phải phong ấn đối phương lại, nhưng chẳng ngờ được mình chỉ có thể triển khai có một nửa.

Quầng sáng lực hút quá lớn, sinh cơ của nàng không ngừng bị hút ra, lúc này mái tóc đã bạc trắng, dung nhan tuyệt đẹp dần xuất hiện nếp nhăn, nàng đã sắp trở thành bà lão rồi.

Sinh mệnh, hồn phách tu vi của nàng, toàn bộ đều bị hút ra. Ý thức của nàng cũng dần trở nên mơ hồ, sắp hấp hối. Nàng không cam lòng, chỉ là không cam cũng vô dụng, lúc này nàng chẳng còn cách nào để triển khai nửa còn lại của đòn sát thủ nữa.

- Sắp chết rồi sao...

Hồng Trần Nữ chua xót than thở, dần dần mí mắt nàng nặng trĩu, ngay đến chút sức lực để mở ra cũng không có.

Công Tôn Uyển Nhi vẫn còn đang bị thu nhỏ lại, thế nhưng tiếng cười của nàng lại truyền ra khắp bát phương.

Xung quanh đều lặng im, mặt đất chỉ còn sót lại dưới mười người, toàn bộ đều đã tuyệt vọng. Bạch Tiểu Thuần thì hơi thở trở nên dồn dập,

nội tâm hắn vô cùng mất bình tĩnh. Hắn giả chết chứng kiến tất cả, nhìn thấy Hồng Trần Nữ đang già đi, lúc này dù là vì mình hay vì Hồng Trần Nữ thì hắn cũng biết mình không thể tiếp tục giả chết.

Dù cho thân phận bại lộ hắn cũng phải ra tay, nếu không thì Hồng Trần Nữ sẽ chết mà Công Tôn Uyển Nhi khi thoát vây cũng sẽ không bỏ qua bản thân hắn cùng với đám người kia.

- Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đã tràn ngập tơ máu, thân thể run rẩy, từ dưới đất bay lên. Tiếng gào thét từ miệng hắn phát ra, trán nổi gân xanh, tốc độ của hắn trong phút chốc liền bùng nổ tới cực hạn. Dưới sự sửng sốt của Công Tôn Uyển Nhi, hắn nhanh chống lao ra.

Ngay khi đó, hắn nâng tay phải lên rồi nắm chặt lại. Ở phía trước nắm đấm xuất hiện một cơn lốc màu đen dường như hút hết sinh cơ và thể lực của hắn vào đó. Đồng thời ở phía sau hắn cũng xuất hiện một thân ảnh Chí tôn mặc đế bào, đội đế quan!

Vô thượng khí phách từ trên người hắn ầm ầm bộc phát, Bạch Tiểu Thuần rống lên, tốc độ của hắn cực nhanh, nhanh chóng phóng tới gần Hồng Trần Nữ, đấm thật mạnh về phía quầng sáng màu đen kia!

Bất Diệt Đế Quyền!

Một quyền gấp đôi thể lực điên cuống đánh ra. Bầu trời nổ vang, mây cuốn kịch liệt, mặt đất nổi lên cơn lốc, gió lớn rít gào, cát bay đá chạy, không trung xung quanh quay nhanh hình thành lốc xoáy.

Nhất là Đế ảnh ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần khí thế bá đạo vô cùng, cũng đánh mạnh xuống một quyền. Mà bá ý của y giống như ý chí trực tiếp xâm nhập mảnh thiên địa này, trở thành ý chí thứ ba của nơi đây!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1194: Tiểu Ca Ca

- Vỡ cho ta!

Rầm rầm rầm...

Dưới sự ngạc nhiên của Công Tôn Uyển Nhi, thiên địa chấn động, tiếng nổ vang vọng. Quầng sáng màu đen kia vốn bị Hồng Trần Nữ giãy dụa, đã suy yếu vô cùng, lúc này lại nhận thêm một quyền kinh thiên động địa, mạnh ngang Thiên Nhân của Bạch Tiểu Thuần, nó liền ầm ầm vỡ vụn ra!

Ngay khi đó, sinh cơ của Hồng Trần Nữ lúc trước bị hấp thu cũng tản ra. Chúng là của Hồng Trần Nữ, lúc này lại quay về với nàng giống như con cái phụng dưỡng cha mẹ vậy. Còn một phần nhỏ cũng dung nhập vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, giúp cho Bất Tử Cốt của hắn đột phá Lực Cốt Cảnh Nhất trọng thiên, Nhị trọng thiên rồi đạt đến Tam trọng thiên!

Mái tóc Hồng Trần Nữ cũng trở lại màu đen, nếp nhăn trên trán cũng biến mất, dung nhan tuyệt đẹp được khôi phục. Hơi thở nàng lộ ra sự kích động hiểm tử cầu sinh, tinh thần mạnh mẽ chấn động. Sau khi mở mắt ra, ánh mắt Hồng Trần Nữ lộ ra kì mang, hai tay nâng lên, bấm niệm pháp quyết, ấn tay xuống mặt đất, hướng về phía Công Tôn Uyển Nhi, lúc này đã bị thu nhỏ chỉ bằng một bàn tay.

- Tử Mạch!

Đánh ra một chỉ xong, Hồng Trần Nữ cũng phun ra một ngụm máu tươi, rơi vào hôn mê.

Hồng Trần Tử Mạch!

Đây mới là đòn sát thủ cuối cùng của Hồng Trần Nữ, dùng tu vi Thiên Nhân cùng tiêu hao thọ nguyên mới có thể thi triển. Hai tiếng Tử Mạch vừa dứt, ngay khi tay phải nàng chỉ về phía Công Tôn Uyển Nhi, một màn sương đỏ từ trên người nàng tràn ra, bao phủ toàn bộ cơ thể Công Tôn Uyển Nhi.

Thân thể Công Tôn Uyển Nhi thu nhỏ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đã trở thành người tí hon, bị vô số khóa sắt trực tiếp lôi vào trong tòa thành nhỏ như lòng bàn tay!

Tòa thành kích cỡ như lòng bàn tay, nhưng trong mắt Công Tôn Uyển Nhi lúc này vô cùng sống động, chân thực. Bốn phía người qua lại tấp nập, một chiếc xe ngựa cuốn theo bụi đường lao nhanh qua người Công Tôn Uyển Nhi, như muốn che đi tầm nhìn của nàng.

Đây chính là... Hồng Trần Tử Mạch!

Thành trì này nửa hư nửa thực, dường như là huyễn thành, kì thực lại là một cái... Động Thiên phong ấn!

Thần thông này khiến cho người bị phong ấn trong thành rơi vào trầm mê, không thể tự chủ, rất khó tìm đường thoát ra, thậm chí nếu thi triển đến mức cao nhất thì có thể hóa thành một thế giới hư ảo!

Công Tôn Uyển Nhi trầm lặng, ngước lên nhìn hai "người khổng lồ" Bạch Tiểu Thuần cùng Hồng Trần Nữ, bỗng nàng nở nụ cười.

Dù cho Bạch Tiểu Thuần đã lợi dụng mặt nạ che đậy, nhưng ngay khi hắn ra tay, nàng đã nhận ra khí tức của hắn!

- Tiểu ca ca...

Công Tôn Uyển Nhi dáng cười tươi đầy quỷ dị, phát ra thanh âm khanh khách, tiếng cười từ trong huyễn thành truyền ra bốn phương tám hướng.

Bạch Tiểu Thuần nội tâm hoảng hốt, tiếng cười kia làm cho hắn tê cả da đầu, hô hấp dồn dập, hắn hiểu được, thần thông này chỉ sợ là không phong ấn Công Tôn Uyển Nhi được quá lâu. Về mặt chiến lực, hắn thật sự không thể đối mặt Công Tôn Uyển Nhi vô cùng quỷ dị này.

Ngay lập tức Bạch Tiểu Thuần ôm cổ Hồng Trần Nữ đang hôn mê, quay người, bộc phát ra tốc độ cực hạn, hóa thành cầu vồng, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần, tòa huyễn thành kia rơi xuống đất. Ở trong đó tiếng cười của Công Tôn Uyển Nhi vẫn vang vọng, nàng nhân lúc ý thức của mình còn tỉnh táo, nâng tay phải lên, bấm niệm pháp quyết, chỉ một cái vào thi thể Lôi Sơn, lồng ngực thủng một cái lỗ khổng lồ, vốn đang nằm bất động trong hố sâu ở phía đằng xa.

Ngay lập tức thi thể gã mở mắt ra, đôi mắt vốn không có chút thần thái nào lại bắt đầu có một vệt hắc mang lập loè, thân thể khôi ngô như núi của gã đột ngột từ dưới hố sâu đứng lên!

Lôi Sơn lao ra, mặt đất chấn động, tiếng nổ vang lên. Máu thịt trên lồng ngực của hắn nhúc nhích, chỗ đó vốn bị đánh thủng một lỗ lớn nhưng trong chớp mắt đã khôi phục như thường. Lôi Sơn mặt vẫn không chút biểu tình nhìn về hướng Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy.

- Bắt hắn...về cho ta!

Bên trong Huyễn thành, khuôn mặt Công Tôn Uyển Nhi đang từ từ bị bụi đất che kín, thanh âm cũng đứt quãng, đến lúc hoàn toàn biến mất. Tới khi xuất hiện ở đầu đường Huyễn Thành, lúc này đôi mắt nàng lần đầu xuất hiện vẻ mờ mịt.

Đắm chìm trong Hồng Trần Tử Mạch phong ấn!

Bên ngoài, hắc mang trong mắt Lôi Sơn càng đậm hơn, không chút chần chờ, bạo xuất toàn lực, như hóa thành tia chớp, nhanh chóng đuổi theo hướng Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy!

Tốc độ gã cực nhanh, âm thanh phá không đầy chói, đến hư vô ở xung quanh cũng trở nên vặn vẹo! Phía trước hắn mấy ngàn dặm, Bạch Tiểu Thuần đang thở hổn hển, cõng theo Hồng Trần Nữ hôn mê, tốc độ cũng là triển khai đến cực hạn.

Hình thành tàn ảnh, xuyên thẳng qua hư vô.

Bạch Tiểu Thuần lấy ra ngọc giản truyền âm, không ngừng liên hệ Cự Quỷ Vương, nhưng tin tức thủy chung không truyền ra được, hiển nhiên phạm vi xung quanh đây đều bị Công Tôn Uyển Nhi dùng thủ đoạn nào đó phong ấn hết thảy.

Bạch Tiểu Thuần đang lo lắng ảo não thì bỗng cảm nhận được thân thể mềm mại của Hồng Trần Nữ sau lưng chợt run lên cứng ngắc. Lập tức hắn biết rằng, đối phương đã tỉnh dậy.

- Thả ta xuống, ta tự đi!

Hồng Trần Nữ yếu ớt lên tiếng, nàng phát hiện mình tỉnh lại trên lưng của Bạch Tiểu Thuần thì vô cùng khó chịu.

- Câm miệng, đều tại ngươi không chịu nghe lời ta, hiện tại đừng có làm lãng phí thời gian của lão tử. Còn muốn tự đi? Ngươi bây giờ đứng còn không vững!!

Bạch Tiểu Thuần nội tâm tức giận, tay phải vỗ một cái thật mạnh Chu Tử Mạch ở sau lưng...

Cảm giác mềm mại làm cho Bạch Tiểu Thuần đang uể oải lo lắng, cũng không khỏi rung động.

- Ngươi!!

Hơi thở của Chu Tử Mạch vốn đang suy yếu liền trở nên dồn dập. Nàng vừa bị Bạch Tiểu Thuần quát tháo, giờ lại bị hắn vỗ mông, tâm tình nàng phản ứng kịch liệt. Thế nhưng nàng vốn đang suy yếu, tâm

thần mơ hồ, hơi thở đứt quãng, lại rơi vào hôn mê lần nữa trên lưng Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ, nếu không phải nể mặt Cự Quỷ lão ca, ngươi cho rằng ta muốn cứu ngươi sao. Cứ mỗi lần thấy ta là lại nghiêm mặt, đằng đằng sát khí, giống như ta thiếu nợ tiền của ngươi ấy.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, không có thời gian để ý tới Hồng Trần Nữ, tăng thêm tốc độ, hướng về xa xa bay nhanh.

Hắn đã nhận ra, Lôi Sơn ở sau lưng mình mấy ngàn dặm cũng đang lấy tốc độ cực nhanh truy kích đến. Đối với Lôi Sơn, Bạch Tiểu Thuần nội tâm cũng rất phức tạp, hắn biết đối phương đã chết, giờ chỉ tồn tại như một thi khôi mà thôi.

Hắn càng hiểu rõ loại thi khôi này căn bản là đánh không chết!!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1195: Toàn Lực Đánh Lui! (Thượng)

Trừ phi lực lượng hơn xa đối phương, trực tiếp đánh cho thân thể gã chia năm xẻ bảy, cho tan thành mây khói, ngoài ra không còn biện pháp khác.

- Lôi Sơn à, khi ngươi còn sống hai ta từng đánh một trận, bây giờ ngươi chết rồi mà vẫn còn dây dưa với ta không dứt...

- Phải dùng tốc độ nhanh hơn mới có thể bỏ hắn lại!

Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong lúc đang bay nhanh về phía Cự Quỷ Thành, hắn nhanh chóng vỗ túi trữ vật, lấy ra Thiên Chu!

Bạch Tiểu Thuần cõng Hồng Trần Nữ nhảy lên Thiên Chu. Sau khi ném nàng sang một bên, hắn tản ra tu vi, dũng mãnh nhập vào Thiên Chu, lập tức hào quang tỏa ra tứ tán. Oanh một tiếng, Thiên Chu bộc phát ra tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với Bạch Tiểu Thuần, thẳng tiến về phía trước.

Nhưng lúc này Lôi Sơn ở đằng xa lại phát ra một tiếng gào thét rung trời, toàn thân của hắn như rực cháy, tốc độ rõ ràng cũng liên tục tăng lên, trong chớp mắt đã vượt qua tốc độ Thiên Chu, hóa thành một vệt cầu vồng, hướng về Bạch Tiểu Thuần điên cuồng truy kích!

Khoảng cách ngày càng gần!

Hai nghìn dặm, một nghìn năm trăm dặm, một nghìn dặm, năm trăm dặm, loé lên một cái, lại đuổi tới trăm dặm!!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hít thở dồn dập, yết hầu khô khan.

- Gã này uống thuốc gì mà sao đột nhiên lại nhanh như vậy!

Lúc Bạch Tiểu Thuần còn đang khẩn trương, Hồng Trần Nữ lần nữa tỉnh dậy, nàng phức tạp nhìn Bạch Tiểu Thuần, cũng chú ý tới từ xa xa Lôi Sơn đang đuổi đến, thở sâu, ánh mắt lộ vẻ quyết đoán.

- Bạch Hạo, ngươi còn không mau tăng tốc Thiên Chu! Tranh thủ duy trì tốc độ, về phần hắn, ngươi không cần chú ý!

- Ngươi câm miệng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, đáy lòng rất là bực bội. Hồng Trần Nữ quả thật quá vênh váo rồi, lúc trước như vậy, đến giờ cũng thế. Rõ ràng là hắn đã cứu tính mạng nàng, mà nàng vẫn thích ra lệnh với hắn.

Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần rất không thoải mái.

- Ngươi!!

Hồng Trần Nữ ánh mắt gườm gườm, lồng ngực phập phồng. Dường như nàng cũng đã nhận ra ngữ khí vừa rồi của mình có chút vô lí, nhưng nàng tâm cao khí ngạo, coi như biết mình có chút sai trái cũng không muốn thừa nhận.

Không đợi Hồng Trần Nữ tiếp tục mở miệng, từ hư vô phía xa bỗng truyền đến tiếng nổ khủng khiếp, thân ảnh Lôi Sơn lóe lên, lập tức xuất hiện ngay phía trên con thuyền!

Gã nhấc tay phải lên, hướng về Thiên Chu phía dưới, mãnh liệt nhấn một cái!

Cú nhấn này mang theo một lực lượng cực lớn ầm ầm bộc phát, tạo thành bão táp đánh thẳng đến con thuyền.

- Cút!

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần co rút lại, lộ ra sát khí thiết huyết, hét lớn một tiếng rồi nhảy lên, nắm chặt tay phải trực tiếp đấm mạnh một quyền tới cơn bão kia!

Trong chớp mắt, tiếng nổ vang kinh thiên động địa liền khuếch tán bát phương, cơn bão lập tức tan vỡ tứ tán. Thân thể Bạch Tiểu Thuần không chút dừng lại tiếp tục lao thẳng đến chỗ Lôi Sơn!

Hắc mang trong mắt Lôi Sơn cũng lóe lên, thân thể gã giống như một tia sét từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng về hướng Bạch Tiểu Thuần!

Trong nháy mắt hai người liền đụng vào nhau tạo thành vụ nổ, khuếch tán ra làm cho bầu trời xuất hiện những gợn sóng như vẩy cá. Bach Tiểu Thuần biến sắc mặt, ở dưới lực lượng kinh người của Lôi Sơn, thân thể hắn lập tức rơi xuống bên trên Thiên Chu.

Cả con thuyền chấn động, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần có chút hỗn loạn. Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Lôi Sơn chỉ lùi lại có vài bước, hai con ngươi của hắn liền co rụt lại.

Thân thể hắn lóe lên, lại lao ra đánh thẳng tới Lôi Sơn, hai người ở giữa không trung không ngừng giao thủ. Cứ như vậy một lúc, con thuyền cũng dần rời xa chỗ của họ.

Hồng Trần Nữ biến sắc, nàng miễn cưỡng đứng dậy, điều khiển cho thuyền tạm dừng. Làm xong thì nàng cũng suy yếu mà thở dốc. Rồi nàng nhanh chóng nhìn lại cuộc chiến giữa hai người kia trên không mà đáy lòng không ngừng lo lắng.

Những tiếng rầm rầm không ngừng vang lên trên bâu trời. Lôi Sơn không sử dụng được bất kì thuật pháp gì mà chỉ dựa vào thân thể. Mà thân thể của gã mạnh mẽ vô cùng, cũng là kình địch hiếm có trong đời của Bạch Tiểu Thuần.

- Thân thể Thiên Nhân sao!

Bạch Tiểu Thuần cặp mắt lóe ra sát khí, không ngừng lui lại. Mỗi lần hắn đánh một quyền lên người Lôi Sơn gần như không gây ra sát thương gì cho gã, mà mỗi một quyền của đối phương đều làm cho toàn thân hắn chấn động không thôi.

- Lôi Sơn này có một thân quái lực thật mạnh mẽ...

- Trận này không thể kéo dài, phải tốc chiến tốc thắng, dù không giết được cũng phải làm hắn trọng thương, khó mà đuổi theo được.

Bạch Tiểu Thuần chỉ sợ nếu cứ kéo dài thời gian, một khi Công Tôn Uyển Nhi thoát vây thì toàn bộ lợi thế của hắn sẽ không còn một chút. Đến khi đó chỉ e là cửu tử nhất sinh...

Bạch Tiểu Thuần hai mắt đỏ ngầu, lúc này hắn cũng không quan tâm chuyện thân phạn có bị bại lộ hay không. Chỉ cần giữ được một mạng thôi, cùng lắm cũng chỉ là bại lộ thân phận mà thôi!

Hơn nữa Công Tôn Uyển Nhi còn cải trang bộ dáng của hắn nên bây giờ dù rằng lộ ra chút sơ hở cũng không có ai nghi ngờ hắn trong một đoạn thời gian nữa.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời rống lớn, hai tay bấm niệm pháp quyết. Ấn quyết này khác với cái mà ngày thường hắn vẫn dùng. Thiên Đạo Nguyên Anh trong người lưu chuyển một tia sáng kì dị, trong cơ thể hắn những gợn sóng linh lực hội tụ lại hình thành biển rộng chạy khắp toàn thân, rồi từ đó ầm ầm khuếch tán ra bên ngoài.

Ngay khi linh lực này tràn ra ngoài liền hóa thành băng hàn, gây ra âm thanh răng rắc. Lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, phạm vi quanh đó lập tức đóng băng. Băng hàn lực thực sự là kinh thiên động địa, nó có thể đóng băng cả hư vô, làm cho xung quanh Bạch Tiểu Thuần lập tức biến thành một Hàn Trì.

Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết!

Thần thông này lúc trước hắn không dám dùng, dù cho có mặt nạ che đậy khí tức cũng không. Thế nhưng lúc này thì hắn cũng bất chấp tất cả, ánh mắt lộ vẻ điên cuồng. Hàn khí khuếch tán ra, Lôi Sơn vốn đang bay nhanh tới chỗ Bạch Tiểu Thuần cũng bị Hàn khí này làm chậm lại, ngay lúc đó hắn nâng tay phải lên chỉ tay về phía Lôi Sơn.

- Phong!

Bạch Tiểu Thuần rống to một tiếng, lập tức tất cả Hàn khí ở quanh đó bùng nổ, từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn cuốn về phía Lôi Sơn, chỉ trong chớp mắt liền bao phủ cả người gã. Thân thể Lôi Sơn nhanh chóng hiện ra sương lạnh rồi ngay sau đó biến thành một tầng băng!

Tiếng răng rắc càng lúc càng lớn, cũng chỉ trong vài cái hô hấp, xung quanh Lôi Sơn đã xuất hiện một tầng băng thật dày, dù cho gã có giãy dụa thế nào cũng không thể đánh nát tầng băng này. Bởi vì tốc độ phá băng cũng không theo kịp theo kịp tốc độ băng hàn ngưng tụ. Chỉ trong một thời gian ngắn, Lôi Sơn đã trở thành một khối băng lớn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1196: Toàn Lực Đánh Lui! (Hạ)

Khối băng này trôi nổi giữa không trung, lớn chừng trăm trượng. Lôi Sơn trong đó không hề nhúc nhích, thế nhưng có thể thấy được trên đó xuất hiện một nết vứt nhỏ đang không ngừng lan ra cả tảng băng. Dường như phong ấn này cũng không thể duy trì được quá lâu.

Thấy được diễn biến nơi đây, Hồng Trân Nữ cũng sửng sốt, nàng còn chưa kịp suy tưởng gì thì Bạch Tiểu Thuần đã ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng.

Sức mạnh thân thể của hắn chỉ trong khoảnh khắc liền bùng nổ, không ngừng mà tăng lên. Cho đến khi da thịt trên người hắn cũng bắt đầu dao động, khí thế kinh khủng từ trên người hắn bùng phát ra.

Ngay lúc đó, mặt đất rung chuyển, vô số những hòn đá nhỏ bay lên, ngay đến một tảng đá to cạnh đấy cũng như vậy, thậm chí, một ngọn đồi gần đó lúc này cũng nứt ra thành vô số đá vụn, có điều chúng không rơi xuống đất mà lại bay lên không!

Đây chỉ là một phần, lúc này vô số đất đá, núi đồi ở bốn phía đều bay lên không rồi lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn dường như đã trở thành lỗ đen ở trong lốc xoáy hút hết chỗ đất đá đó lại.

Ầm ầm ầm!

Tất cả đất đá đều ngưng tụ lại một chỗ thành từng tầng một dính lên người Bạch Tiểu Thuần. Ngay sau đó, một người khổng lồ kinh thiên động địa, cao lớn chừng trăm trượng liền đáp xuống Man Hoang nơi đây.

Đây đúng là, Nhân Sơn Quyết!

Thần thông này trước nay Bạch Tiểu Thuần cũng không dám dùng. Thế nhưng lúc này không sử dụng Thông Thiên Hà thuật pháp thì không được nữa rồi. Giờ phút này, lấy tu vi của hắn thi triển thần thông này, uy lực so với khi trước còn mạnh hơn nhiều. Chỉ sau một lúc nhờ rất nhiều tảng đá bay tới, hóa thân khổng lồ này của hắn đã biến từ một trăm trượng thành hơn bảy trăm trượng!

Tuy không đến mức có thể rung chuyển thiên địa nhưng cũng không kém là mấy. Sức mạnh thân thể của hắn vốn đang toàn lực bộc phát, lúc này lại kết hợp với Nhân Sơn Quyết, lập tức đột phá cực hạn!

Đây là biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ ra để giảm bớt sự chênh lệch giữa mình và Lôi Sơn tron trường hợp không thể sử dụng Bất Diệt Đế Quyền!

- Đi chết đi!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn, miệng của người khổng lồ cũng theo đó mà truyền ra âm thanh như tiếng sấm. Ngay lúc này, người khổng lồ nhanh chóng bước lại, thân thể đụng thật mạnh vào gã Lôi Sơn đang bị đóng băng phía trước.

Hám Sơn Chàng!

Lúc này, hắn không hề che dấu nữa mà toàn lực bộc phát ra chiêu Hám Sơn Chàng này. Từ xa nhìn lại, hắn giống như một pho tượng hung thần thạch thú đang điên cuồng lao đi!

Đồng thời lúc này trên khối băng kia càng lúc càng xuất hiện nhiều vết nứt. Thậm chí khi Bạch Tiểu Thuần tới gần đó, hắn liền hạ thần niệm khiến cho toàn bộ tảng băng còn chưa kịp nứt ra hết, lúc này đã lập tức tự bạo!

Ầm một tiếng, khối băng tự bạo thân thể Lôi Sơn có ngừng lại một chút. Ngay lúc đó, hóa thân khổng lồ tạo thành từ Nhân Sơn Quyết của Bạch Tiểu Thuần liền đánh tới gã.

Trong nháy mắt, tiếng nổ vang lên chấn động thiên địa, nhật nguyệt vô quang, dù có mạnh mẽ như Lôi Sơn cũng run rẩy, toàn thân truyền ra những tiếng nổ vang, cả người bị đánh bay đi. Thế nhưng đây chưa phải là tất cả, nhờ có lực bộc phát của Nhân Sơn Quyết, lại phối hợp thần thông Hám Sơn Chàng, Bạch Tiểu Thuần lao nhanh tới gã Lôi Sơn vừa bị đánh bay đi, tay phải mạnh mẽ giơ lên, từ ngón cái với ngón trỏ tỏa ra hắc mang.

Toái Hầu Tỏa!

Mọi chuyện nói thì dài chứ trên thực tế chỉ diễn ra trong chớp mắt, từ lúc Bạch Tiểu Thuần thi triển Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết cho đến những thần thông khác đều là nối liền không dứt, lưu loát nhanh gọn, vô cùng quyết. Lúc này hắn lại sử dụn Toái Hầu Tỏa, nắm lấy cổ Lôi Sơn. Tiếng nổ vang lên, Lôi Sơn rít gào, hắc quang từ trên cơ thể gã bộc phát ra, hai tay giơ lên, gắng gượng chống đỡ ngón cái và ngón trỏ của hóa thân Bạch Tiểu Thuần.

Những tiếng răng rắc không ngừng vang lên trong cơ thể Lôi Sơn, hắc mang trong mắt gã vô cùng mãnh liệt. Dưới sự chống cự của gã, Bạch Tiểu Thuần không cách nào triển khai Toái Hầu Tỏa một cách thuận lợi được.

Không chút chần chờ, người đá Bạch Tiểu Thuần lập tức vung bàn tay ra, ném mạnh Lôi Sơn xuống đất. Ầm một tiếng, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, ngay khi Lôi Sơn bị đánh xuống đó, người đá Bạch Tiểu Thuần liền nắm bàn tay lại, trực tiếp đánh hơn mười quyền vào trong cái hố kia.

Mỗi một quyền đều làm cho mặt đất chấn động, làm cho cái hố kia càng sâu, thậm chí xung quanh đó còn xuất hiện vô số vết nứt.

Ngay lúc này, từ bên trong cái hố phát ra một tiếng gào, bầu trời lần nữa lại nổ vang lên. Quyền cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần bị cản lại, thậm chí còn bị một lực lớn đánh bật ra. Lôi Sơn ở bên trong hố sâu, toàn thân bị đánh rách ra vô số vết thương, tóc tai bù xù, thậm chí còn có

nhiều chỗ chảy ra máu đen. Có điều hắc mang trong mắt lại làm thể lực gã bùng phát, thân thể cũng từ dưới hố bay lên.

Thế nhưng ngay lúc này, ở mi tâm của người đá bỗng nứt ra, đồng thời ở trong người đá, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện một khe hở từ giữa mi tâm phía dưới mặt nạ... Từ đó lộ ra con mắt thứ ba!

Thông Thiên Pháp Nhãn!

Con mắt ở mi tâm người đá liếc quanh rồi dừng ánh mắt ở trên thân thể đang bùng nổ của Lôi Sơn!

Ngay lập tức, toàn thân Lôi Sơn chấn động, dường như gã đã bị một sức mạnh vô hình bao trùm gã, điều khiển thân thể gã, làm gã vốn đang giãy dụa, bỗng đứng yên trên không!

Ngay lúc đó, Bạch Tiểu Thuần điều khiển người đá nhảy lên, hét lớn một tiếng, nâng tay phải lên rồi đánh mạnh một chưởng xuống thân thể đang bị dính "Định Thân Thuật" của Lôi Sơn!

Ngay khi chưởng đó đánh xuống, Bạch Tiểu Thuần cũng đồng thời sử dụng Bất Tử Cấm! Bất Tử Cấm này hóa thành vô số hắc ti dung nhập vào bàn tay.

Lôi Sơn bị đánh trúng chưởng này, toàn thân run rẩy, gã lại một lần nữa bị đánh vào trong hố sâu dưới đất. Mà lúc này người đá của Bạch Tiểu Thuần cũng tự tan rã, từng khối đất đá ầm ầm rơi xuống. Chỉ trong có vài giây mà tại nơi đây, một ngọn núi cao tới mấy trăm trượng được chồng ra!

Mà trong ngọn núi này còn có vô số hắc ti di chuyển hình thành phong ấn, hết sức phong ấn Lôi Sơn.

Làm xong tất cả những chuyện này, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng lảo đảo, nhanh chóng lui về sau, đi tới Thiên Chu. Mặc kệ Hồng Trần Nữ đang há mồm trợn mắt, Bạch Tiểu Thuần lại điều khiển Thiên Chu. Cả

con thuyền giống như một cự thú đang rít gào, nhanh chóng bùng nổ tốc độ, nổ vang một tiếng, xuyên qua hư vô mà bay thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đi thật xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1197: Liều Mạng!

Một đường bay đi, tốc độ Thiên Chu cực nhanh. Hồng Trần Nữ nội tâm phức tạp, thỉnh thoảng lại nhìn Bạch Tiểu Thuần. Chiến lực cùng với thần thông thuật pháp lúc trước hắn thi triển làm cho sự phức tạp trong mắt nàng càng nhiều.

Có điều cuối cùng nàng cũng không nói gì cả mà chỉ nhắm mắt lại, tranh thủ điều dưỡng vết thương của mình. Có điều nàng tiêu hao quá nghiêm trọng, hơn nữa thương thế này thật quỷ dị, không thể nào khôi phục, dù có thể trấn áp một chút nhưng nàng cũng hiểu, nếu cứ miễn cưỡng trấn áp như thế này thì sau một thời gian ngắn, vết thương lại càng cắn trả kịch liệt.

Hồng Trần Nữ nội tâm chua xót mà thở dài. Ngay lúc này, Bạch Tiểu Thuần vốn đang toàn lực điều khiển Thiên Chu bỗng biến sắc, quay đầu lại nhìn về nơi lúc trước hắn trấn áp Lôi Sơn.

Ngay lập tức, một tiếng nổ rung trời vang lên, đại địa run rẩy, một cơn bão lốc xuất hiện ở phía đằng xa, khuếch tán ra bốn phương.

Cách đó mấy ngàn dặm, một ngọn núi cao mấy trăm trượng bỗng ầm ầm sụp đổ, vô số đá vụn rơi lả tả ra xung quanh, Bất Tử Cấm cũng tan ra. Từ trong hố sâu đi ra một thân ảnh cao lớn khôi ngô!

Lôi Sơn!

Khuôn mặt gã không chút biểu tình, tuy rằng thương tích trên người rất nặng, thậm chí nhiều chỗ còn bị đâm xuyên qua tạo thành lỗ thủng. Thế nhưng thương thế của gã lại đang dần khôi phục, dù rằng cứ mỗi lần

như vậy thì hắc mang trong mắt hắn dường như lại ảm đạm đi một chút. Lúc này gã lại bay lên không, đuổi theo Bạch Tiểu Thuần.

- Không thể nào, một loạt thần thông vừa rồi của ngươi không hề kém một kích ta đã dùng để đánh trọng thương thi khôi này, làm sao hắn vẫn đuổi theo được!

Hồng Trần Nữ cả kinh.

Bạch Tiểu Thuần im lặng, sắc mặt càng trở nên âm trầm, dù hắn không rõ cụ thể nhưng đáp án chắc chắn có liên quan tới Công Tôn Uyển Nhi. Nghĩ đến đây Bạch Tiểu Thuần nội tâm cũng vô cùng áp lực.

- Công Tôn Uyển Nhi có lẽ còn chưa có thoát vây... Có lẽ là vậy...

Bạch Tiểu Thuần cũng không chắc chắn, nội tâm buồn bực. Cặp mắt lại trở nên đỏ ngầu tràn ngập tơ máu, hắn buông tay không điều khiển Thiên Chu nữa mà chỉ để nó dựa vào dư lực bay về phía trước, tốc độ dần chậm lại. Bạch Tiểu Thuần quay người đứng tại phía sau con thuyền, lạnh lùng nhìn về phía xa chân trời, cách đấy hơn mấy ngàn dặm, tên Lôi Sơn kia đang đuổi tới nhanh như gió.

- Nếu không tiêu diệt hắn chỉ sợ càng khó mà chạy trốn, cứ dây dưa như vậy thì thật nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần thầm nhủ. Lập tức ngưng tụ khí tức, hai tay mạnh mẽ giơ lên, ánh mắt lóe ra kì mang, tu vi trong thân thể vận chuyển hết tốc lực, trong lòng thì thào.

- Thủy Trạch!

Dần dần hơi nước từ trên thân thể hắn khuếch tán ra, bao trùm Thiên Chu, bao trùm bát phương cho đến khi bao trùm phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Cúng chính lúc này, bởi vì hắn giảm tốc độ mà Lôi Sơn đã đuổi tới, thân ảnh gã xuất hiện ở phía xa chân trời, giống như một tia sét ầm ầm

phóng đến, trong nháy mắt liền vào trong phạm vi ngàn dặm, nơi bị hơi nước bao trùm.

Ngay khi gã tới, sát cơ trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, gần như hóa thành thực chất, hai tay vung mạnh lên, nội tâm nói khẽ.

- Quốc Độ!

Thủy Trạch Quốc Độ!

Thần thông này vừa ra, lập tức trong phạm vi ngàn dặm nơi đây, hơi nước liền hóa thành đầm lầy, che khuất mặt đất, đồng thời có tiếng thú rống lên, giống như từ vô tận năm tháng truyền tới, vang vọng bát phương. Tất cả những ai nghe được đều chấn động tâm thần, bầu trời cũng xuất hiện những gợn sóng!

Hắc mang trong mắt Lôi Sơn lóe lên, gã lập tức dừng lại, đang muốn lui về phía sau. Có điều ngay lúc này, tiếng thú rống kia càng thêm cuồng bạo, bất chợt có những cây gai sắc to như ngọn núi ở trong phạm vi ngàn dặm nơi đây phóng lên trời!

Mỗi cây gai nhọn đều ẩn chứa một lực lượng kinh người, lúc này ầm ầm đâm thẳng lên trời, tạo thành sức hủy diệt kinh khủng, bài sơn đảo hải, đánh về phía Lôi Sơn.

Toàn thân gã chấn động mãnh liệt, thân thể nổ vang. Những vết thương lúc trước đã khép miệng lại lần nữa bị xé rách, những giọt máu đen trào ra. Gã không ngừng lui lại, thế nhưng sau khi từng cây gai to như ngọn núi đã đâm lên, lại xuất hiện thêm năm ngọn núi gấp khúc!

Năm ngọn núi này không được sắp xếp bằng bặn mà là bất quy tắc. Sau khi chúng va vào Lôi Sơn, năm cây gai sắc gấp khúc này cuối cùng dừng lại ở trên trời cao. Từ xa nhìn lại sẽ thấy dường như có một mảnh đại lục đang bị nhấc lên trên bầu trời!

Quan sát thật kĩ có thể thấy được, đây chính xác là một cái chân thú khổng lồ!

Những ngọn núi là những gai sắc mọc ở lưng bàn chân, chúng to lớn như vậy còn bàn chân thì càng thêm khổng lồ!

Mà năm ngọn núi gấp khúc kia chính là ngón chân!

Về phần đại lục, chính là bàn chân của quái thú. Thậm chí lúc này nó còn chưa hiện ra toàn bộ mà mới chỉ có một phần thôi. Dù cho Bạch Tiểu Thuần đã chứng kiến Thủy Trạch Quốc Độ Bản Mệnh Thú của mình đã nhiều lần, thế nhưng lần nào cũng vậy, sự rung động của hắn vẫn mạnh mẽ như trước.

Giờ phút này, bàn chân thú có thể che lấp bầu trời kia bỗng ầm ầm đánh tới Lôi Sơn!

Cảnh tượng này chấn động đến khó có thể tưởng tượng được. Mặc cho Lôi Sơn chống cự hay tránh né thế nào cũng vô dụng. Cuối cùng gã rít gào một tiếng, hắc mang trong mắt lóe lên mãnh liệt, toàn thân tràn ra vô số hắc khí ngưng tụ thành đầu lâu của một tiểu cô nương giữa không trung.

Đầu lâu này phát ra một tiếng thét thê lương rồi mạnh mẽ đánh tới bàn chân thú kia!

Tiếng nổ vang vọng bát phương, đinh tai nhức óc. Bàn chân thú kia rơi xuống làm mặt đất chấn động, sụp xuống. Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo, lúc trước sử dụng Bất Diệt Đế Quyền để cứu Hồng Trần Nữ, sau đó thi triển ra một loạt thần thông, đến giờ lại thêm Thủy Trạch Quốc Độ, làm cho hắn mệt mỏi đến cực hạn.

Mà bàn chân thú kia lúc này cũng đã dần mơ hồ rồi biến mất, chỉ còn lại trên mặt đất một cái hố rất sâu!

Hố sâu này rộng khoảng trăm dặm, toàn bộ cây cỏ, núi đá trên mặt đất trước đều tan vỡ gần hết lúc này bên trong hố, chỉ còn có một cái thi thể, đó là Lôi Sơn!

Thân thể gần như sắp vỡ vụn, gã nằm ở đó không nhúc nhích, hai chân đã vỡ, đầu lâu bẹp lại, không còn hình dạng của một con người nữa. Thế nhưng hắc mang trong mắt đột nhiên lại lóe lên, dường như nó làm cho gã bị kích thích mãnh liệt, đồng thời nhanh chóng khôi phục thân thể của gã. Ngay sau đó, Lôi Sơn lại một nữa... phóng lên trời!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1198: Nguyên Anh Hậu Kì! (Thượng)

Lúc này hắc mang trong mắt gã đã biến mất hơn phân nửa, mà khí tức cũng suy yếu hơn nhiều so với mới đầu. Thế nhưng sau khi chứng kiến khả năng khôi phục của gã, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dần dần tuyệt vọng.

- Đây là thứ khả năng khôi phục gì vậy!

Cặp mắt Bạch Tiểu Thuần trở nên diên cuồng, tên Lôi Sơn này không khó đánh bại thế nhưng nếu muốn giết hắn thì chỉ làm cho người ta tức đến lộn ruột. Nếu đổi thành tu sĩ khác dù cho có là Thiên Nhân mà chịu thương thế như vậy cũng phải dầu hết đèn tắt. Thế nhưng Lôi Sơn này vẫn có thể nhanh chóng khôi phục.

Hồng Trần Nữ ở bên cạnh cũng im lặng. Nhìn Lôi Sơn đã khôi phục hơn phân nửa, hiện giờ đang lao ra, thở sâu một cái, nàng biết Lôi Sơn không chết thì hai người sẽ rất khó mà chạy trốn, hơn nữa tình hình bây giờ quá khẩn cấp, nàng lại không chắc Hồng Trần Tử Mạch có thể phong ấn đối phương bao lâu.

Một khi Bạch Tiểu Thuần giả kia phá vây mà ra, chỉ sợ trong một thời gian cực ngắn hắn sẽ đuổi tới, đến lúc đó... bọn họ chắc chắn phải chết!

Nghĩ tới đây, Hồng Trần nữ liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu. Lúc trước nhìn thấy một loạt thuật pháp thần thông của hắn, nhất là Thủy Trạch Quốc Độ đã đủ để nàng đoán ra. Nhưng dù nàng có muốn cũng không thể truy cứu chuyện này được, hiện tại mạng sống mới là quan trọng! Nàng nhắm đôi mắt lại rồi lập tức mở ra, ánh mắt đầy chiến ý

cùng kiêu ngạo. Không chút do dự, nàng lập tức trấn áp thương thế của mình rồi nhảy lên!

Tu vi Thiên Nhân từ cơ thể Hồng Trần Nữ ầm bộc phát, khuếch tán ra bốn phương. Lúc này dường như nàng lại trở về bộ dáng cao cao tại thượng dẫn đầu Cự Quỷ Quân Đoàn, hất tay áo lên, lạnh lùng mở miệng.

- Bạch Hạo, mau rời khỏi đây, phạm vi của lớp cấm chế này chắc chắn phải có cực hạn, ngươi phải đem việc này báo cho cha ta Cự Quỷ Vương và Đại Thiên Sư, chủ nhân của khôi lỗi này có thể hút sinh cơ mà mạnh lên. Đây chính là cái mầm đại họa cho Man Hoang chúng ta!

Hồng Trần Nữ nói xong, không thèm để ý tới Bạch Tiểu Thuần trả lời ra sao, lóe lên một cái, rời khỏi Thiên Chu, quyết đoán đi tới chỗ Lôi Sơn đang khôi phục.

Bạch Tiểu Thuần toàn thân chấn động, sự việc trước mắt hắn thấy thật quen thuộc, thật giống như chuyện ở Lạc Trần sơn mạch năm đó. Hắn nhìn bóng lưng Hồng Trần Nữ, hơi thở dồn dập, có điều hiện tại hắn đã không còn là tên tu sĩ Ngưng Khí nho nhỏ ngày nào nữa rồi!

- Chu Tử Mạch, ngươi chỉ cần cầm cự một nén nhang, sau một nén nhang... mọi chuyện cứ để ta giải quyết!

Bạch Tiểu Thuần mở miệng, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị, đồng thời còn ẩn chứa ý chí thiết huyết. Nói xong, hắn quay người lại, không điều khiển Thiên Chu mà bước vào bên trong một mật thất, mở trận pháp ra, phong tỏa bốn phía lại rồi khoanh chân ngồi xuống, lấy Quy Văn Nồi ra!

Người

Lúc trước, Bạch Tiểu Thuần luyện linh Nguyên Anh của chính mình mười lăm lần, tu vi đột phát lên Nguyên Anh Trung kì liền thôi. Hắn sợ rằng sẽ gây động tĩnh quá lớn, quá kinh người nên không dám tiếp tục.

Cũng vì cái bài danh trên Minh Hoàng bảng quá làm lộ hết mọi chuyện, khiến cho cả thiên hạ đều biết số lần luyện linh Nguyên Anh của hắn...

Vì vậy dù đã luyện thành lửa mười sáu màu, thậm chí là lửa mười chín màu, hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó mà không dám luyện Nguyên Anh, đành phải đợi thời cơ thích hợp rồi mới tiến hành.

Vốn định đợi đến khi đủ sức liền luyện một mạch lên Thiên Nhân, thế nhưng vào lúc này, dưới nguy cơ sống còn Bạch Tiểu Thuần cũng không thể nghĩ nhiều đến vậy.

Chỉ cần giữ được mạng nhỏ thì có bại lộ hay không hắn cũng không để ý. Hơn nữa điều quan trọng nhất là, việc Công Tôn Uyển Nhi cải trang thành hắn đã thu hút sự chú ý của người khác, Bạch Tiểu Thuần nghĩ dù bây giờ hắn có luyện Nguyên Anh cũng không dễ dàng bị người ta nghi ngờ.

- Không quản được nhiều chuyện như vậy!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ thẫm, hắn cũng có suy nghĩ tới Hồng Trần Nữ. Có điều trước mắt hai người chỉ có thể đồng tâm hiệp lực, chuyện khác thì để sau này tính. Công Tôn Uyển Nhi quả thực đã mang đến cho hắn áp lực quá lớn, đối phương sợ rằng có thể sẽ thoát khốn rất nhanh. Mà một khi nàng đuổi theo, hậu quả như thế nào thì hắn cũng không dám tưởng tượng.

Mà hiện tại, hắn chỉ có thể nâng cao chiến lực lên đến cực hạn mới dám chắc mình có thể hủy diệt được cái tên đánh nãy giờ không chết kia. Chỉ như vậy, Bạch Tiểu Thuần mới có thể chạy đi liền một mạch, không bị kẻ khác truy đuổi.

Mà lúc này thời gian rất cấp bách, Hồng Trần Nữ thương thế vốn rất nặng, bây giờ lại phải ở ngoài giao chiến với Lôi Sơn. Cứ mỗi một giây qua đi là nguy cơ lại tăng lên, Bạch Tiểu Thuần nghe từ bên ngoài truyền đến những tiếng nổ mà run sợ. Hắn nghiến chặt răng, từ trong túi Trữ vật

lấy ra lửa mười sáu màu, mười bảy màu, mười tám màu rồi đến mười chín màu!

Bốn đám đa sắc hỏa này vừa xuất hiện, lập tức toàn bộ mất thất đều đỏ thẫm lên đồng thời phát ra nhiệt độ cực cao. Bạch Tiểu Thuần vỗ trán, ầm một tiếng, toàn thân chấn động, Nguyên Anh trực tiếp từ thiên linh của hắn bay ra.

Từ sau khi đạt tới Nguyên Anh Trung Kì, nhất là khi luyện linh tới mười lăm lần, Nguyên Anh của hắn đã trở nên vô cùng ngưng thực, thậm chí khi xuất hiện cũng không cảm thấy lạnh lẽo khi bị gió lạnh thổi qua.

Nó gần như không có gì quá chênh lệch với thân thể, nhưng Bạch Tiểu Thuần không rảnh để cảm nhận sự khác biệt. Nguyên Anh của hắn vào lúc này lóe lên, trực tiếp đi vào trong Quy Văn Nồi khoanh chân ngồi xuống. Nó vô cùng thành thạo giơ tay ra ném đám lửa mười sáu màu đi.

Lập tức ngọn lửa mười sáu kia liền bay tới Quy Văn Nồi, ngay khi chạm tới liền dung nhập vào đó. Vô số hoa văn phức tạp trên Quy Văn Nồi lóe lên kim mang, tỏa ra hào quang vô biên, bao trùm lấy Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần.

Ầm ầm, tiếng nổ rung trời mà người bên ngoài không thể nghe được, lập tức vang lên bên tai Bạch Tiểu Thuần. Trong khi đó, Hồng Trần Nữ cùng Lôi Sơn đang kịch liệt giao đấu.

Phía xa xa, bên trong Khôi Hoàng Thành, ở gần Minh Hoàng Bảng đã không còn nhiều Hồn Tu nữa rồi. Nhìn thấy kẻ đứng thứ nhất, Bạch Tiểu Thuần, đã luyện linh Nguyên Anh đến mười lăm lần thật sự đã làm cho mọi người tuyệt vọng, chẳng còn muốn tranh đoạt với hắn nữa. Dù có thèm muốn đến mấy cũng đâu thể làm gì...

Trong con mắt của mọi người, luyện linh Nguyên Anh mười lăm lần xong mà chưa chết thì thật là kỳ tích... Mà cũng không có kẻ nào đủ liều mạng, đủ dũng khí để tranh đấu với một người như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1199: Nguyên Anh Hậu Kì! (Hạ)

Tuy rằng nơi đây Hồn Tu không còn nhiều như trước những vẫn có ba năm người, họ vốn cũng không chú ý đến Minh Hoàng Bảng. Nhưng vào lúc này, đột nhiên trên đó liền tuôn ra hắc sắc hào quang, hào quang này lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người gần đó. Sau khi kinh ngạc nhìn lại, thì con ngươi của họ cũng suýt chút nữa là rơi ra ngoài.

- Bạch Tiểu Thuần...Hắn... Số lần luyện linh của hắn lại thay đổi rồi!

- Chuyện này... Chuyện này...

- Những mười sáu lần, hắn dừng lại đã lâu, giờ lại luyện Nguyên Anh, có phải kẻ này điên rồi không!

Mấy người kia hít thở dồn dập, thật sự thì bọn họ không hiểu được, Bạch Tiểu Thuần đã đứng thứ nhất, mà kẻ đứng sau hắn mới luyện linh có bảy lần. Chênh lệch lớn như vậy cần gì phải liều mạng nữa.

Mấy người này khó hiểu vô cùng, nhưng cũng lập tức truyền âm, báo tin tức này cho thật nhiều người biết, dần dần toàn bộ Khôi Hoàng Thành đều chấn động.

- Mười sáu lần?

- Tên Bạch Tiểu Thuần này chẳng phải đang bị Hồng Trần Tiên Tử đuổi giết sao, tại sao lúc này lại luyện linh được.

Ngay khi người trong Khôi Hoàng Thành đều giật mình thì trên Minh Hoàng Bảng, chỗ của Bạch Tiểu Thuần lại phát ra hào quang một lần

nữa. Sau khi ánh sáng biến mất, ở đằng sau tên của hắn, vốn là từ số 15 trở thành số 16, lúc này lại thay đổi một lần nữa, trở thành số 17!

- Trời ạ, liên tục luyện linh hai lần!

- Bạch Tiểu Thuần này chẳng lẽ bị Hồng Trần Tiên Tử bức bách đến cực hạn nên mới liều chết thử vận may?

Trong khi bọn họ đang xôn xao, ở chỗ mật thất của Bạch Tiểu Thuần, Nguyên Anh hắn luc này đã xuất hiện bảy đạo kim văn. Khí tức của hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, tu vi đạt tới Nguyên Anh trung kì đỉnh phong!

Chỉ một chút nữa là có thể đột phá trở thành Nguyên Anh hậu kì. Bạch Tiểu Thuần không hề chần chờ, tay phải chỉ một cái, lập tức ngọn lửa mười tám màu kia cũng rít gào bay tới dung nhập vào Quy Văn Nồi. Lúc này, kim mang được hình thành từ lửa mười tám màu vô cùng chói sáng, hơn bất cứ kim văn nào lúc trước. Chỉ trong nháy mắt, hào quang đó liền bao trùm toàn thân Nguyên Anh Bạch Tiểu Thuần, tiếng nổ lại lần nữa vang lên bên tai hắn.

Sau đó không lâu, khi kim mang tiêu tán, Nguyên Anh Bạch Tiểu Thuần cũng bộc phát khí thế kinh thiên động địa, giống như một cơn lốc không ngừng bùng phát. Nó chợt mở hai mắt ra, tu vi cũng theo đó mà đột phá!

Từ Nguyên Anh trung kì tăng lên thành Nguyên Anh hậu kì!

Thực ra, từ trước lúc rời khỏi Khôi Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần đã có thể đột phá, nhưng vẫn không làm điều này. Cho đến bây giờ, tu vi của hắn đã lột xác, ánh mắt lộ ra tinh mang kinh người, khí tức trên thân giống như biển lớn, đồng thời chiến lực của hắn vào lúc này cũng tăng lên rất nhiều.

Không hề dừng lại, Bạch Tiểu hít một thật sâu, nếu đã muốn luyện linh Nguyên Anh thì dứt khoát liền luyện đến cực hạn đi. Tay phải hắn

nâng lên, chỉ một cái, lập tức ngọn lửa đa sắc cuối cùng, lửa mười chín màu, gào thét mà bay tới dung nhập vào Quy Văn Nồi, từ đó tỏa ra kim mang bao trùm lấy mọi vật xung quanh, nó thậm chí còn chấn động, còn kinh khủng, còn chói mắt hơn nhiều so với lúc trước.

Thậm chí ngay ở gian mật thất này cũng chỉ trong chớp mắt liền biến thành màu vàng!

Hồng Trần Nữ cùng Lôi Sơn đang giao đấu ở bên ngoài thấy được ánh sáng phát từ đó, cũng sửng sốt ngẩng đầu nhìn lại. Bọn họ không cảm nhận được dao động của luyện linh nhưng có thể cảm nhận được ở bên trong Thiên Chu kia đang có một lực lượng mạnh mẽ đến mức thậm chí có thể lay động cả thiên địa sắp bộc phá!

Hắc mang trong mắt Lôi Sơn lóe lên, lách qua Hồng Trần Nữ, gã muốn đi ngăn cản chuyện này. Lúc này, Hồng Trần Nữ cũng mặc kệ là do nguyên nhân nào gây ra sự tình vừa nãy, nàng biết, đây có lẽ là hi vọng sống của mình. Vì thế dù khí tức đang bất ổn, nàng vẫn toàn lực chặn Lôi Sơn lại.

Những tiếng ầm ầm lập tức vang lên, thậm chí còn kịch liệt hơn vừa nãy. Trong lúc đó, tại Khôi Hoàng Thành, vô số người đang bàn tán ầm ĩ, âm thanh kinh thiên động địa. Chuyện Bạch Tiểu Thuần vốn là luyện linh Nguyên Anh mười lăm lần, lúc này đã trở thành mười tám lần, gây lên chấn động cực kì to lớn, không thua kém gì lúc hắn giả trang Bạch Hạo mà tấn chức Địa Phẩm.

Lúc này, từ bốn phía Minh Hoàng Bảng bay tới vô số Hồn Tu, tất cả bọn họ như ngừng thở mà nhìn chằm chằm vào bảng danh sách. Đột nhiên tên của Bạch Tiểu Thuần lại lóe lên hắc mang.

Hắc quang vô chói mắt, sau một lúc mới từ từ biến mất, theo đó, con số luyện anh ở đằng sau tên của Bạch Tiểu Thuần liền mờ đi rồi biến thành mười chín!

Tất cả mọi người bốn phía lập tức yên tĩnh, nhưng chỉ trong chốc lát, tiếng ồn ào đinh tai nhức óc lại vang lên!

- Mười chín lần... Điều này sao có thể!

- Đừng nói là luyện anh, dù là luyện bảo thì đến nay, toàn bộ Man Hoang lẫn Khôi Hoàng triều cũng chỉ có ba kiện pháp bảo luyện linh mười chín lần mà thôi! Bất cứ là cái nào trong đó cũng đều là Chí bảo được Khổi Hoàng Triều lưu giữ qua bao nhiêu năm rồi!

- Lửa mười tám màu, nhất là lửa mười chín màu kia, Bạch Tiểu Thuần này từ đâu mà có được chứ? Toàn bộ Man Hoang người có thể luyện ra lửa mười chín màu chỉ có duy nhất Vạn Phẩm Địa Sư mà thôi.

Chuyện này gây ra chấn động quá lớn, trước nay chưa từng có, thậm chí cả Đại Thiên Sư và Khôi Hoàng cũng bị kinh động, càng không phải nói đến Tứ Đại Thiên Vương. Bọn họ không thể nào không động dung, Bạch Tiểu Thuần dù có luyện linh mười lăm lần, bọn họ cũng không quan tâm. Thế nhưng nếu là mười chín lần thì bọn họ lại không thể không quan tâm rồi.

Đặc biệt là Cự Quỷ Vương và Đại Thiên Sư khi nghe tin này, lập tức liên hệ với Hồng Trần Nữ để hỏi xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào, dù sao lúc Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, chính Hồng Trần Nữ là người đi vây quét.

Thế nhưng sau khi thử liên lạc, Đại Thiên Sư liền nhíu mày, Cự Quỷ Vương thì sắc mặt đại biến, đứng bật dậy, hơi thở trở nên vô cùng dồn dập.

Bọn họ... không liên lạc được với Hồng Trần Nữ!

- Có chuyện rồi!

Ánh mắt Cự Quỷ Vương trở nên nghiêm nghị, nhanh chóng lao khỏi Cự Quỷ Thành, thần thức mạnh mẽ khuếch tán ra bát phương. Thân thể

lão đồng thời cũng toàn lực phóng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi thật xa. Lúc này, Cự Quỷ Vương đang vô cùng lo lắng và căng thẳng, lão phải đi tìm đứa con gái duy nhất của mình!

Người

Nếu là lúc khác, Bạch Tiểu Thuần còn có thể nghĩ đến việc luyện linh Nguyên Anh của mình để gây ra chấn động, từ đó gián tiếp truyền đi tin tức hắn và Hồng Trần Nữ đang ở trong nguy hiểm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1200: Bất Tử Chi Thân

Chỉ là lúc này đang phải đối mặt với nguy cơ sống còn, trong đầu Bạch Tiểu Thuần chỉ nghĩ đến chuyện làm cách nào mà bỏ chạy, cũng không suy ra được loại biện pháp gián tiếp này. Hiện tại, Nguyên Anh của hắn đang khoanh chân ngồi trong Quy Văn Nồi, đôi mắt bỗng mở ra.

Ngay khi đó, đôi mắt đó lóe ra tinh mang.

Ánh sáng trong mắt Bạch Tiểu Thuần giống như mặt trời chói lọi, thậm chí nó dường như còn gây ra tiếng sấm vang vọng cả gian mật thất.

Những dao động mạnh mẽ từ trong Nguyên Anh của hắn không ngừng bộc phát ra, lực lượng Nguyên Anh hậu kì.

Luyện linh Nguyên Anh mười lăm lần có thể làm tu vi của bản thân đột phá, đạt tới Nguyên Anh trung kì, luyện tới mười tám lần là Nguyên Anh hậu kì, còn mười chín lần thì sẽ khiến tu vi vô cùng tiếp cận Đại viên mãn!

Mà luyện linh hai mươi lần thì sẽ đột phá Nguyên Anh hậu kì, chân chính bước vào cảnh giới Đại viên mãi. Còn sau đó, theo truyền thuyết, luyện linh hai mốt lần, tu vi đột phá lên Thiên Nhân!

Chỉ có điều đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, cho đến nay toàn bộ Khôi Hoàng Thành vẫn chưa có ai sử dụng biện pháp này để tấn chức Thiên Nhân. Vi thế, liệu chuyện này có thực sự tồn tại, còn có manh mối hay trở ngại nào khác hay không thì không ai biết được.

Thậm chí, luyện anh mười chín lần được như Bạch Tiểu Thuần, dù là trong lịch sử toàn bộ Khôi Hoàng Triều, kẻ làm được điều này, tuy

không nói là gần như không có, thế nhưng cũng là lông phượng sừng lân!

Mà Bạch Tiểu Thuần sau khi luyện linh Nguyên Anh đến trình độ này, hắn cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, Nguyên Anh của bản thân dường như có cảm giác muốn hòa làm một với trời đất nơi đây, thậm chí còn có chút trực giác với cõi u minh.

- Hai mốt lần... Có lẽ cũng không phải giống như trong truyền thuyết, làm cho người ta trực tiếp tấn chức lên Thiên Nhân, mà là làm tỉ lệ đột phá Thiên Nhân vượt xa người thường!

Nguyên Anh Bạch Tiểu Thuần nhảy lên một cái nhanh chóng quay trở lại thân thể, những suy tưởng này trong nháy mắt đã bị hắn quẳng ra sau đầu, hiện giờ không phải là lúc để cân nhắc những chuyện này.

Cũng chỉ trong ba lần hô hấp, thân thể Bạch Tiểu Thuần lúc trước vốn đang ngồi khoanh chân chợt run lên, hai mắt mở ra, lập tức tu vi của hắn trở nên mạnh hơn rất nhiều, chấn động từ cơ thể bộc phát ra mãnh liệt.

Ầm ầm ầm!

Tu vi mạnh mẽ đến mức thậm chí có thể rung chuyển thiên địa, đồng thời chiến lực của hắn cũng tăng lên rất nhanh. Nếu là lúc trước, Bạch Tiểu Thuần có thể lấy tu vi Nguyên Anh trung kì mà đánh với Thiên Nhân sơ kì một trận thì hiện tại, sau khi tu vi đột phá, thậm chí chỉ cách Nguyên Anh đại viên mãn có nửa bước, hắn đã có đầy đủ tự tin để nghiền ép Thiên Nhân sơ kì!

Đây là điểm mạnh của Thiên Đạo Nguyên Anh, đồng thời cũng là trợ lực cực lớn mà Bất Tử Quyển mang lại cho hắn, cũng nhờ đó mà hắn, ở tu vi Nguyên Anh hậu kì đã có thể nghiềm ép Thiên Nhân sơ kì!

- Lôi Sơn!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, thu Quy Văn Nồi lại, thân thể nhanh chóng lao ra. Ngay khi đó, toàn bộ mất thất bỗng vỡ tan, mà hắn giống như một tia sét lao ra thật nhanh.

Gần như ngay khi hắn lao khỏi mật thất, Lôi Sơn ở bên ngoài, toàn thân lóe lên hắc mang, đánh tới Hồng Trần Nữ một quyền, làm cho vết thương của nàng, vốn đang bị miễn cưỡng trấn áp, lúc này lập tức phát tác.

Hồng Trần Nữ phun ra máu tươi, thương thế cũng không thể khống chế được nữa mà toàn diện bùng phát. Ánh mắt trở nên mơ hồ, nàng kêu một tiếng thê thảm, đang định liều mạng, một lần nữa áp chế vết thương, nhưng đúng lúc này, mật thất của Thiên Chu phía sau nàng bỗng tan vỡ, Bạch Tiểu Thuần nhanh như chớp lao ra, lập tức đi tới ôm lấy Hồng Trần Nữ, tay áo phất một cái về phía Lôi Sơn.

- Cút!

Một cái hất nhìn như đơn giản này lại làm cho nhật nguyệt vô quang, gió nổi mây vần, một cơn bão giống như chạm tới trời cao bỗng xuất hiện lao ầm ầm về phía Lôi Sơn.

Hắc mang trong mắt Lôi Sơn lóe lên mấy cái, gã nhanh chóng lui về phía sau nhưng vẫn là chậm một bước, bị cơn bão kia trực tiếp đập lên người.

Trời đất nổ vang, Lôi Sơn há miệng phun ra rất nhiều máu đen. Thân thể gã vang lên tiếng ken két, xuất hiện vô số vết nứt, cả người bị bắn ngược ra sau mấy trăm trượng, đâm thẳng vào mặt đất.

Hồng Trần Nữ dù đã nửa tỉnh nửa mê nhưng khuôn mặt cũng trở nên khiếp sợ, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, nàng đang định nói điều gì đó nhưng không kịp, miệng phun máu, rơi vào hôn mê.

Bạch Tiểu Thuần hạ xuống đất, khẽ đặt Hồng Trần Nữ xuống, khi hắn ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng âm trầm. Cơ thể hắn dường như có sát

khí kinh thiên, ầm ầm bộc phát, làm cho trời xanh cũng trở nên vặn vẹo, mây đen xuất hiện, mặt đất bốn phía run rẩy liên tục nứt vỡ.

Bạch Tiểu Thuần bước từng bước lại gần Lôi Sơn, khí tức cuồng bạo đến đáng sợ từ trên người hắn theo đó không ngừng mà bạo phát.

Hắc mang trong mắt Lôi Sơn lóe lên thật nhanh. Bạch Tiểu Thuần bây giờ so với một nén nhang trước, chênh lệch quá lớn, làm cho một kẻ không sợ chết như gã cũng theo bản năng mà cảm thấy kính sợ.

- Bất Tử Chi Thân?

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng, lời nói chưa dứt, hắn đã đạp xuống một cái, thân thể bay ra với tốc độ cực nhanh, chẳng kém Thuấn Di, ngay đến tàn ảnh còn nhìn không rõ. Trong nháy mắt hắn liền xuất hiện trước mặt Lôi Sơn, tay phải nâng lên, đấm mạnh một quyền.

Lôi Sơn nâng hai tay lên đỡ, lần đầu tiên gã gầm một tiếng, giống như con thú bị nhốt đang cố hết sức chống cự.

Ầm ầm, trời đất rung chuyển, ngay khi Lôi Sơn đỡ một quyền kia của Bạch Tiểu Thuần, từ đó tràn ra một lực lượng cực lớn, đến nỗi gã không thể nào ngăn cản, thậm chí là không thể nào khôi phục, làm đôi tay gã lập tức nổ nát!

Từng đoạn từng đoạn tay của Lôi Sơn liên tục nổ tung, thân thể không ngừng bị chấn lui lại, nhưng gã còn không kịp phản ứng thì Bạch Tiểu Thuần đã bước tới!

- Bất Tử Chi Thân?

Vẫn là câu hỏi này, âm thanh còn đang vang vọng, chân phải hắn đã mạnh mẽ quét tới, đá vào chân trái của Lôi Sơn. Dính một cước này, chân trái của gã giống như bị trời sập đè xuống, lập tức nổ tung, máu thịt be bét. Lúc này Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp đùng đầu đập mạnh tới.

Ầm ầm ầm!

Toàn thân Lôi Sơn không ngừng tuôn ra máu đen, một nửa thân thể gã vào lúc này đã vỡ vụn hoàn toàn, nổ tung, hắc mang ở trong mắt dù có lóe lên nhưng đã vô cùng ảm đạm, chậm chạp.

- Ta không tin người thật sự có Bất Tử Chi Thân!

Bạch Tiểu Thuần âm thanh như cơn gió rét của trời đông, tay phải của hắn nắm chặt thành quyền, thân thể cực kì quỷ dị, lập tức xuất hiện trước mặt Lôi Sơn, đấm mạnh một cái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1201: Nhạc Phụ Cứu Ta! (Thượng)

Trời đất như có sấm sét ầm ầm đánh xuống, mây đen đang tràn ngập bầu trời, dường như bị kích thích, run lên một chút rồi bất chợt, những hạt mưa từ đó rơi xuống, rải ra khắp mặt đất. Trước mặt Bạch Tiểu Thuần, Lôi Sơn toàn thân run rẩy, hắc mang trong mắt dần mờ đi rồi biến mất, cặp mắt vô thần nhìn Bạch Tiểu Thuần, đôi môi khẽ động.

- Chủ nhân, sẽ tới tìm ngươi...

Còn chưa nói hết câu, thân thể gã đã nổ ầm một tiếng, chỉ trong nháy mắt liền vỡ vụn ra, không phải chỉ có chia năm xẻ bảy mà là biến thành vô số những khối thịt nát, xương gãy bắn tung ra bốn phía, rơi lả tả trên đất.

Về phần máu đen của gã đều đã bị nước mưa cuốn trôi. Lúc này, sấm sét đánh xuống, cơn mưa càng lớn.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, khí tức có chút không ổn định, nhìn về phía xa, nơi Công Tôn Uyển Nhi bị phong ấn, hắn im lặng, quay người đi, thân thể lóe lên một cái, ôm lấy Hồng Trần Nữ, bay lên không, đặt chân xuống Thiên Chu. Cả con thuyền chấn động, ở dưới cơn mưa, hóa thành một vệt cầu vồng xuyên qua làn mưa bay về phương xa.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần mang theo Hồng Trần Nữ còn đang hôn mê, toàn lực vận chuyển tu vi Nguyên Anh hậu kì để điều khiển Thiên Chu bay đi thì cách đó mấy vạn dặm, nơi Công Tôn Uyển Nhi bị Hồng Trần Nữ dùng Hồng Trần Tử Mạch phong ấn, bỗng nổ vang một tiếng.

Vụ nổ này làm xung quanh xuất hiện sóng gợn, lan ra xung quanh, những nơi nó đi qua, đất đá xung quanh đều bị thổi bay đi ba thước, lõm xuống. Còn tòa thành trì lớn bằng bàn tay kia cũng lập tức tan vỡ.

Ngay khi đó, có hắc khí từ bên trong thành trì vỡ vụn kia bay lên không, sau đó ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một tiểu cô nương, ngay sau đó liền biến thành Công Tôn Uyển Nhi, rồi lại một lần nữa trở thành Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu ca ca, bây giờ thì ngươi làm sao trốn được đây, chỉ cần ngươi xuất hiện thì kế hoạch của ta coi như đã thành công rồi.

Công Tôn Uyển Nhi che miệng cười, thân thể lóe lên, dung nhập vào hư vô, sau đó đã xuất hiện ở nơi Lôi Sơn mất mạng.

Nàng đứng ở đó, nhìn mặt đất xung quanh, khẽ cau mày.

- Dám làm Tiểu Hùng của ta vỡ vụn rồi... Đã thế, ngươi sẽ làm Tiểu Hùng mới của ta.

Công Tôn Uyển Nhi ngẩng đầu, nhìn về phương hướng Bạch Tiểu Thuần rời đi lúc trước, đôi mắt lóe lên sát khí!

Người

Công Tôn Uyển Nhi vừa nhìn về phương hướng hắn rời đi, lập tức ở cách đó hơn một vạn dặm, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trên Thiên Chu bỗng giật nảy mình, quay người lại. Dù rằng hắn không nhìn thấy, thế nhưng nội tâm dường như thấy lạnh lẽo, thân thể hắn cũng run rẩy một chút, dường như hắn và Công Tôn Uyển Nhi tuy cách nhau hơn vạn dặm nhưng dường như có linh cảm.

- Nàng đang đuổi tới!

Bạch Tiểu Thuần biến sắc mặt, hiện giờ Hồng Trần Nữ vẫn còn hôn mê, hắn vội vàng lấy ra ngọc giản truyền âm, thế nhưng vẫn không thể sử dụng được.

Điều này làm Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh hoảng, hơi thở lộ vẻ lo lắng. Đối với Công Tôn Uyển Nhi kia, hắn thật sự vô cùng sợ hãi, bất kể là tại Vẫn Kiếm Thâm Uyên hay trong Táng cung, đối phương đều mang lại cho hắn một nỗi ám ảnh.

Điều quan trọng nhất là, từ đầu đến giờ, Bạch Tiểu Thuần vẫn không thể nhìn thấu tiểu cô nương kia rốt cuộc có tu vi gì, có lẽ ngay từ ban đầu nàng không phải là quá mạnh, thế nhưng càng cắn nuốt, qua bao nhiêu năm nay, sự mạnh mẽ của nàng đã vượt khỏi phạm vi thông thường.

Bây giờ đến Hồng Trần Nữ cũng đại bại dưới tay nàng, ngay đến đòn sát thủ phong ấn kia cũng không vây khốn được nàng quá lâu, Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng, nếu cứ cắn nuốt như vậy thì độ khủng bố của nàng sẽ càng ngày càng kinh người.

- Người này, rốt cuộc là có lai lịch gì đây, lần đầu tiên là xuất hiện ở bên trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, cũng không có gì khác biệt với những Sát Hồn khác, chỉ vì nuốt được một viên đan dược của ta mà...

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây liền hối hận muốn chết. Lúc này hắn không ngừng thở dài, toàn lực vận chuyển tu vi, gia tốc cho Thiên Chu, nổ vang một tiếng, bay đi thật nhanh.

Thế nhưng chỉ sau một lúc, hắn liền sợ hãi, từ xa xa có thể loáng thoáng nghe thấy một tiếng cười như có như không. Tiếng cười kia lúc đầu còn ở rất xa thế nhưng rất nhanh sau đó đã tới thật gần.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, một lần nữa quay đầu lại. Lập tức hắn nhìn thấy ở phía xa trên trời bỗng xuất hiện một đám khói đen đang cuồn cuộn mà đến. Ngay trước đám khói đen là một khuôn mặt, mà khuôn mặt này lại chính là của... Bạch Tiểu Thuần hắn!

Chỉ là lúc này nó rất quỷ dị, lại dữ tợn chẳng khác gì Lệ Quỷ, đang bay tới rất nhanh.

- Tiểu ca ca thì ra người trốn ở nơi đây.

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, từ phía xa một âm thanh quỷ dị cùng với tiếng cười đáng sợ liền truyền tới, vang vọng bên tai hắn.

- Ta không phải tiểu ca ca của ngươi... Ngươi nhận lầm người rồi.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng mở miệng, âm thanh cũng có chút run rẩy. Dù là chiến lực của hắn lúc này có thể nghiền ép được Thiên Nhân sơ kì, thế nhưng trực giác của hắn mách bảo, bản thân mình tuyệt đối không phải đối thủ của Công Tôn Uyển Nhi đầy quỷ dị này.

- Làm sao có thể nhận lầm người đây, tiểu ca ca à, ta đi tìm ngươi thật vất vả, thế mà ngươi lại làm hỏng Tiểu Hùng của ta rồi, ngươi, phải bồi thường cho ta.

Khuôn mặt ngưng tụ trên đám khói đen kia bỗng truyền ra tiếng cười khanh khách, gương mặt kia càng tăng tốc độ nhanh hơn nữa. Chỉ trong chốc lát, khoảng cách của nó cùng Thiên Chu chỉ còn không đến trăm trượng!

Thấy khoảng cách gần như vậy, Bạch Tiểu Thuần suýt nữa là nhảy dựng lên, sợ tới hồn bay phách tán, da đầu tê dại, lông tóc đã sắp dựng đứng lên, toàn thân hắn thậm chí còn không ngừng run rẩy.

- Thật sự là ngươi đã nhận lầm người rồi... A đúng rồi, cứ theo hướng này, ngươi sẽ đi tới Khôi Hoàng Thành, ở đó có một kẻ tên là Trần Hảo Tùng, có lẽ người ngươi cần tìm là hắn đấy... Mà còn có một gã tên là Triệu Hùng Lâm, thân thể vô cùng khôi ngô, vừa nhìn đã thấy rất thích hợp làm Tiểu Hùng, mau đi đi, hắn nhất định vẫn còn ở đó.

Bạch Tiểu Thuần lời nói đã bắt đầu mất trật tự, ngón tay run rẩy chỉ về phía xa.

Công Tôn Uyển Nhi lập tức nở nụ cười, chỉ là nụ cười này vô cùng lạnh lẽo. Vừa thấy vậy, lập tức đầu óc Bạch Tiểu Thuần dường như nổi lên những cơn sóng lớn. Gương mặt kia há miệng thật lớn, khói đen nhanh chóng bành trướng khiến cho nó cũng trở nên to lớn vô cùng, kích

thước chỉ trong chớp mắt đã biến thành mấy ngàn trượng, chỉ há miệng là đủ nuốt cả ngọn núi lớn. Nó nhanh chóng bay tới Thiên Chu, ngoạm một cái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1202: Nhạc Phụ Cứu Ta! (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng. Chứng kiến một gương mặt chỉ cần há miệng đã đủ để che khuất trời đất, lúc này lại đang cắn về phía hắn, Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lui lại, tóm lấy Hồng Trần Nữ đang hôn mê, trước khi Thiên Chu bị cắn nuốt liền lao ra khỏi đó.

Từ xa nhìn lại, nếu so sánh với gương mặt khổng lồ kia thì Thiên Chu thật nhỏ bé vô cùng, dường như chỉ ngang với một miếng bánh ngọt thật ngon miệng. Chỉ trong chốc lát, con thuyền đã bị nó nuốt vào, thậm chí còn có tiếng răng rắc vang lên. Hiển nhiên là gương mặt kia đang nhai nuốt nó!

Mà Bạch Tiểu Thuần mang theo Hồng Trần Nữ nhanh chóng bay ra, liều mạng chạy trốn.

- Tiểu ca ca, ngươi tại sao cứ nghịch ngợm như vậy chứ, đừng chơi bịt mắt bắt dê nữa nào...

Công Tôn Uyển Nhi che miệng cười, có điều âm thanh đó rơi vào tai Bạch Tiểu Thuần lại làm toàn thân hắn nổi da gà. Bạch Tiểu Thuần đang định tăng tốc, thế nhưng gương mặt khổng lồ kia sau khi nuốt Thiên Chu vào, lại bành trướng ra lần nữa, lập tức biến lớn ra vạn trượng!

Vạn trượng nói thì đơn giản chứ trên thực tế thì thật kinh thiên động địa, khi nhìn lại thì gương mặt này dường như đã hoàn toàn thế chỗ cho thiên địa, che khuất vạn vật, lúc này nó há cái miệng sâu hoắm, lại hướng về Bạch Tiểu Thuần ngoạm một lần nữa.

Thậm chí khi nó mở miệng, lập tức có một lực hút kinh khủng từ trong đó truyền ra, khiến cho hư vô xung quanh vặn vẹo, thậm chí những dãy núi trên mặt đất cũng lung lanh, dường như sắp bị bứt ra!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng ngừng lại một chút, hiện tại dù có tăng tốc đến thế nào thì hắn cũng không thể nào bay nhanh được dưới lực hút này, trong khi đó thì gương mặt cự đại kia lại đang nhanh chóng bay đến.

Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn khóc lên một tiếng lớn, nhất là gương mặt kia lại chính là gương mặt của chính mình, nhìn chẳng khác nào mình đang ăn chính bản thân vậy, tâm can hắn không ngừng run rẩy.

- Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần thấy được mình không thể chạy trốn được, cặp mắt đỏ ngàu, vốn đang ôm lấy Hồng Trần Nữ đang hôn mê, bỗng quay người lại, hét lớn một tiếng. Hắn thực sự đã bị dồn vào đường cùng, dưới nguy cơ sinh tử mãnh liệt như thế này không thể chần chờ hay trông đợi vào may mắn được, hiện tại mà không chơi liều cái mạng thì cái mạng hắn sẽ có kẻ khác cầm đi chơi.

- Công Tôn Uyển Nhi, ngươi thực sự cho rằng Bạch gia gia ta sợ ngươi sao!

Bạch Tiểu Thuần rống to lên, thân hình tuy còn chút run rẩy thế nhưng có một ý chí lăng lệ thiết huyết từ trên người hắn mạnh mẽ bộc phát. Lực Cốt Cảnh trong Bất Tử Cốt làm cho xương cốt toàn thân vô cùng cứng rắn, lúc này hắn cũng đồng thời vận chuyển toàn lực sức mạnh thân thể và tu vi Nguyên Anh hậu kì. Ngay lập tức, nhật nguyệt vô quang, thiên địa thất sắc, gió nổi mây vần, đất bay cát chạy, mặc dù còn chưa lên Thiên Nhân nhưng hiện tại khí thế của hắn thậm chí đã ảnh hưởng đến ý chí thiên địa nơi đây.

Cùng lúc đó, tay phải hắn nắm chặt lại, lập tức một vòng xoáy đen hình thành ngay trước quả đấm này, hút lấy toàn bộ khí tức của hắn.

Ngay sau đó, ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên có một Đế ảnh giáng xuống.

Những tiếng ầm ầm vang lên, thân ảnh kia giống như đội trời đạp đất, ngay khi y xuất hiện liền bạo phát ra ý chí tương đương với Thiên Nhân, dung nhập bầu trời, cải biến quy tắc thiên địa.

Mọi chuyện nói thì rất dài nhưng thực ra chỉ diễn ra trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần quay lại mà thôi.

Không hề do dự, Bạch Tiểu Thuần rống to lên, thân thể bay thật nhanh về phía gương mặt vạn trượng kia, tay phải giơ lên, trực tiếp đánh ra một quyền kinh thiên động địa, bài sơn đảo hải!

Bất Diệt Đế Quyền!

Lực lượng thân thể gấp đôi!

Ngay khi đó, Đế Ảnh phía sau hắn cũng đồng thời đánh ra một quyền, khí phách rung trời. Sức mạnh của cú đấm này quá lớn, làm cho Đế ảnh kia cũng phải mơ hồ, dường như phải đem tất cả dung nhập vào một quyền, sau đó hợp nhất với Bạch Tiểu Thuần đánh tới gương mặt vạn trượng kia.

Âm thanh đinh nhức óc vang lên, vọng khắp thiên địa bát phương, làm hư vô nổi lên gió lốc, không ngừng tàn phá bốn phía, làm mặt đất giống như có Địa Long chuyển mình, không ngừng sụp đổ.

Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra máu tươi, thân thể bắn ngược lại mấy trăm trượng, không hề dừng lại, lợi dụng lực đẩy chạy trốn thật nhanh.

Mà gương mặt vạn trượng kia lúc này cũng xuất hiện vết nứt vỡ, ở dưới một quyền điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần liền trực tiếp nổ tung giữa không trung, chia năm xe bảy!

Sau đó, những mảnh vỡ của gương mặt lại hóa thành khói đen, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành

gương mặt Bạch Tiểu Thuần!

Đôi mắt nàng lóe ra u mang kì dị, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười.

- Quả nhiên ta không lầm, trên người ngươi đích thực là có dấu vết của lão già kia...

Công Tôn Uyển Nhi cười một tiếng, đang định truy kích, Bạch Tiểu Thuần ở đó thấy vậy, sắc mặt liền tái nhợt, nội tâm lo lắng vô cùng.

Nhưng vào lúc này, Công Tôn Uyển Nhi bỗng nghiêm nghị lại, ngẩng đầu nhìn phía xa. Chỉ trong chốc lát đã có một thân ảnh từ phía xa chân trời, giống như xé rách hư vô mà đi tới, gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ.

- Kẻ nào dám động đến con gái yêu và hiền tế của bổn vương!

Chính là Cự Quỷ Vương!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe vậy liền mở to mắt, vô cùng mừng rỡ, lúc này, trong sự kích động hắn không nhịn được hô to một tiếng.

- Nhạc phụ cứu ta!

Người

Bầu trời như bị hai bàn tay vô hình trực tiếp xé rách ra. Khi tiếng gào thét vang lên thì thân ảnh Cự Quỷ Vương cũng từ vết nứt đó xuất hiện!

Lão không phải chỉ đi một mình mà bên cạnh còn có Vô Thường Công, còn có Bạch gia lão tổ, Trần gia lão tổ đi cùng, hiển nhiên hai người này đều đã bị Cự Quỷ Vương thu phục.

Thậm chí phía sau bọn họ còn có sáu vị nửa bước Thiên Nhân, có thể nói đây chính là lực lượng nòng cốt của Cự Quỷ Thành, hiện tại đều đã mang ra. Không chỉ vậy, ở đằng sau nữa còn có một đại quân lên đến mấy vạn hồn tu!

Cự Quỷ Vương lúc trước muốn đi tìm kiếm Hồng Trần Nữ, tuy là Bán Thần nhưng dù sao chỉ là một người, vì thế lão cũng đồng thời an bài cho tướng lĩnh dưới quyền cùng đi tìm kiếm.

Mà lúc trước, vụ nổ mạnh từ chỗ Bạch Tiểu Thuần nơi đây cũng hấp dẫn sự chú ý của lão, thế nên lão mới nhanh chóng đuổi tới. Mà Cự Quỷ Vương vốn tính cẩn thận, dù tự thấy chỉ một mình mình là đủ nhưng vẫn sử dụng thần thông triệu tập những kẻ dưới trướng kia tới bên mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1203: Quỷ Thể Thôn Sinh

Lúc này, khi lão phủ xuống, trời đất nổ vang, uy áp Bán Thần bạo phát, kinh thiên động địa, đồng thời chỉ trong nháy mắt, từ bốn phương truyền tới những tiếng vỡ vụn của mặt kính. Dùng mắt thường có thể thấy được, trong thiên địa này nổi rõ lên một tầng màn sáng mờ mờ, mà ở trên đó dần xuất hiện khe nứt, những khe nứt đó cũng đang nhanh chóng lan ra. Rất nhanh sau đó màn sáng đã chằng chịt vết nứt, rồi trực tiếp vỡ vụn!

Màn sáng này đúng là phong ấn của Công Tôn Uyển Nhi, lúc này đã tan vỡ. Toàn thân Bạch TIểu Thuần lại có chút dễ chịu, dường như được cởi bỏ một tầng gông xiềng nào đó, tinh thần hắn không khỏi phấn khởi.

Nhưng ngay khi hắn đang kích động, Công Tôn Uyển Nhi ở kia tuy sắc mặt ngưng trọng nhưng ánh mắt lại lộ vẻ tham lam, đầu lưỡi không tự chủ mà liếm môi, giống như đang thấy một món ngon bày trước mặt!

- Rốt cuộc cũng câu tới một con cá lớn...

Công Tôn Uyển Nhi âm thanh càng trở nên quỷ dị, lời nói vừa dứt liền bay thật nhanh tới chỗ Cự Quỷ Vương!

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, thấy Công Tôn Uyển Nhi đang ở trước mặt Bán Thần mà vẫn dám chủ động ra tay, đầu óc hắn không ngừng chấn động, lúc nãy còn thấy được hy vọng mà chỉ trong chớp mắt, hy vọng đó đã lung lay rồi.

- Nhạc phụ cẩn thận, người này quỷ dị vô cùng, có thể dựa vào nuốt người mà trở nên mạnh mẽ!

Hắn lập tức hô to.

Cự Quỷ Vương nheo mắt lại, đáy lòng lão đang vô cùng tức giận vì thấy con gái mình đang trọng thương mà hôn mê, cũng thấy Bạch Tiểu Thuần đang bảo hộ nó. Điều này làm cho lão tuy lửa giận ngút trời nhưng đồng thời cũng vui mừng.

Có điều lúc này không thể phân tâm được, ngay khi tới nơi đây lão đã cảm nhận được chấn động tu vi trên người Công Tôn Uyển Nhi cũng không phải là quá mạnh, thế nhưng ẩn chứa trong đó lại là một tia khí tức đến lão cũng phải hoảng sợ!

- Mặc kệ ngươi là phân hồn của vị đại năng nào, ở trời đất nơi này, hay từ bên ngoài hàng lâm tới cũng được, nơi đây không phải chỗ cho ngươi diễu võ giương oai!

Cự Quỷ Vương vừa dứt lời, từng chữ từng chữ bỗng hóa thành những phù văn, gây ra tiếng nổ vang chẳng khác nào sấm đánh, rơi xuống xung quanh Công Tôn Uyển Nhi.

Cùng lúc đó, Cự Quỷ Vương tiến tới phía trước một bước, tay phải giơ lên, trời đất tối sầm. Từ trên trời vươn ra một quỷ thủ cực lớn ẩn chứa sức hủy diệt kinh thiên, phong tỏa bát phương, quỷ khí dày đặc đánh thẳng về phía Công Tôn Uyển Nhi.

Khí thế này mạnh mẽ vượt xa Thiên Nhân, trực tiếp làm cho mảnh thế giới này cũng phải run rẩy. Nếu nói Thiên Nhân có thể đem ý chí dung nhập thiên địa, thay thế thiên ý, thì Bán Thần, thậm chí còn áp đảo thiên ý, không những điều khiển được thiên ý mà còn có thể thay thế nhật nguyệt!

Ầm ầm, chỉ trong nháy mắt bát phương liền run rẩy, hơn mười tia sét đồng loạt giáng xuống, mà bất cứ cái nào trong đó đều có thể diệt sát Thiên Nhân, đều đánh thẳng về phía Công Tôn Uyển Nhi.

Thế nhưng điều kì quái là, Công Tôn Uyển Nhi không hề né tránh mặc cho những thiên lôi kia đánh vào mình. Thân thể nàng gần như sắp tan vỡ, đồng thời quỷ thủ cực lớn kia cũng vươn tới, bắt lấy Công Tôn Uyển Nhi bóp thật mạnh!

Ầm một tiếng, thân thể Công Tôn Uyển Nhi ở dưới một trảo này lập tức chia năm xẻ bảy, triệt để nổ tung!

Đây chính là Bán Thần... Chỉ dùng một đòn, mà đây còn không phải là đòn sát thủ gì, đã có thể trực tiếp đánh chết một tên Thiên Nhân!

Có điều Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy hình như nếu chỉ vậy thì quá đơn giản, mà Công Tôn Uyển Nhi thì chắc chắn không thể chỉ chút bản lãnh như vậy...

Ngay khi hắn còn đang băn khoăn thì Cự Quỷ Vương bỗng biến sắc mặt, đôi mắt lóe ra tinh mang. Ở trên cái quỷ thủ cực lớn vừa bóp nát Công Tôn Uyển Nhi kia, bỗng nhiên xuất hiện những sợi gân dài hẹp đỏ hỏn!

Những sợi gân này đang sinh trưởng trong quỷ thủ kia, chỉ trong chớp mắt liền bao trùm cả cánh tay này, ngọ nguậy, mà quỷ thủ kia có thể dùng mắt thường mà thấy được đang nhanh chóng héo rũ!

- Lớn mật!

Cự Quỷ Vương gầm một tiếng, bấm niệm pháp quyết chỉ một cái, quỷ thủ cực lớn kia lập tức tự bạo, gây nên một cơn lốc khủng khiếp, quét sạch bát phương. Thế nhưng, ngay sau một tiếng cười khanh khách từ chỗ quỷ thủ tự bạo truyền ra, Công Tôn Uyển Nhi đang giả trang Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, có điều đến lông tóc cũng chẳng chút tổn thương!

Chẳng những vậy, gương mặt nàng còn trở nên hồng hào hơn cả lúc trước, ánh mắt lộ vẻ tham lam, liếm liếm môi. Mà âm thanh quỷ dị của nàng cũng như gần như xa mà vang vọng bốn phương.

- Cuối cùng đã hơi hơi no bụng rồi...

- Quỷ Thể Thôn Sinh Pháp! Rốt cuộc ngươi là ai!

Cự Quỷ Vương nội tâm thầm nhủ không ổn, sắc mặt cực kì khó coi. Thậm chí ánh mắt lão, lần đầu tiên xuất hiện sự sợ hãi, dường như đoán ra được điều gì đó, trong sự khó tin mở miệng nói ra từng chữ.

Lão vừa dứt lời, Công Tôn Uyển Nhi như có chút kinh ngạc, nhìn thật kỹ Cự Quỷ Vương, con ngươi bỗng trở nên đen kịt, thâm sâu vô cùng, thế nhưng chỉ trong nháy mắt liền trở lại với dáng vẻ tươi cười.

- Ngươi lại tu luyện bản Quỷ Thể Thôn Sinh Pháp không đầy đủ sao... rất tốt... Khanh khách, chẳng lẽ ở chỗ bản thể còn có bí mật gì mà ta chưa biết...

Công Tôn Uyển Nhi che miệng cười, sự tham lam trong mắt dường như lại nhiều hơn một chút.

Cự Quỷ Vương biến sắc, hô hấp đột nhiên trở nên hỗn loạn, hiển nhiên nội dung lời nói của Công Tôn Uyển Nhi đã làm cho hắn giật mình. Bí mật của Cự Quỷ Quyết chỉ được truyền miệng cho đời sau lúc chuyển vương vị, người ngoài tuyệt đối không thể biết được, nhưng thực ra... Cự Quỷ Quyết là từ rất lâu trước đây do Cự Quỷ Vương đời thứ nhất sáng tạo ra từ ghi chép trên một miếng ngọc phiến tàn phá đến từ Thiên Ngoại!

Vì thế nên mới có sơ hở trí mạng như vậy, thế nhưng đồng thời Cự Quỷ Quyết này lại rất mạnh. Nhờ nó mà trong Khôi Hoàng Triều mới có Cự Quỷ Vương nhất mạch này!

- Về phần ta là ai... Dĩ nhiên ta là Bạch Tiểu Thuần rồi.

Tiếng cười Công Tôn Uyển Nhi vang lên, thân thể lóe lên một cái phóng tới chỗ Cự Quỷ Vương!

Cuộc nói chuyện giữa bọn họ, đến những bộ hạ của Cự Quỷ Vương nghe mà cũng ù tai, căn bản là không hiểu được chuyện gì, thế nhưng có thể chắc chắn đây là một bí mật rất lớn.

Hơn nữa sự mạnh mẽ của Công Tôn Uyển Nhi cũng làm cho tất cả bọn họ phải sợ hãi

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần là chấn động tâm thần, liên tục suy nghĩ, mặc dù hắn nghe cũng không hiểu. Thế nhưng hắn nhớ tới, tiểu cô nương kia lần đầu tiên xuất hiện ở Vẫn Kiếm Thâm Uyên, mà theo truyền thuyết thì nó đến từ Thiên Ngoại!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1204: Nàng Không Phải Bạch Tiểu Thuần (Thượng)

- Người Thiên Ngoại! Hơn nữa nàng còn nói bản thể gì nữa...

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, hắn đang có một suy đoán lớn mật, tiểu cô nương này chính xác là đến từ Thiên Ngoại, mà nàng cũng không phải bản thể, chỉ là phân hồn của một siêu cấp cường giả ở đó mà thôi!

Suy đoán này làm cho chính Bạch Tiểu Thuần cũng phải giật mình. Lúc này hắn đã hiểu rõ, lúc trước Công Tôn Uyển Nhi giao đấu với mình và Hồng Trần Nữ, thực ra không hề dùng toàn lực, nàng chẳng qua chỉ là đang câu cá mà thôi!

Vừa nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần không khỏi chấn động, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, dường như hắn muốn xem xem Thiên Ngoại kia rốt cục là có cái gì... Cũng ngay lúc này Cự Quỷ Vương hai tay bỗng nâng lên, hất thật mạnh về bốn phía.

- Tất cả tản ra! Không được tới gần nơi đây!

Cự Quỷ Vương vừa nói, lập tức từ tay lão lập tức có một cơn gió lốc ầm ầm khuếch tán ra, đẩy tất cả mọi người lui ra thật xa. Về phần Bạch Tiểu Thuần lại càng được chiếu cố, bị đẩy ra xa hơn.

Ngay sau đó, Cự Quỷ Vương sắc mặt trở nên nghiêm trọng chưa từng có, lão nâng chân phải lên, đạp mạnh một cước xuống mặt đất, lập tức cả mặt đất liền nổ mạnh một tiếng. Trong tiếng ầm ầm vang vọng cả trời đất, thân thể Cự Quỷ Vương bỗng bành trướng ra, lúc trước chỉ bằng một người bình thường, trong nháy mắt liền biến lớn ra, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng... Cuối cùng đạt đến năm ngàn trượng!

Sau khi thân thể đạt tới trình độ này, lão như đã hóa thân thành một gã khổng lồ, thậm chí ở bên ngoài thân hình lão còn có một vòng xoáy xuất hiện cắn nuốt hết thảy thiên địa lực lượng!

Đồng thời khuôn mặt lão cũng biến thành màu xanh, răng nanh duỗi dài ra, đỉnh đầu mọc ra một cặp sừng cong cong, ngay đến da dẻ toàn thân cũng thành xanh lè. Lúc này nhìn lão không khác gì phong tượng Cự Quỷ bên trong thành kia rồi.

Mà khí thế cả lão cũng vào lúc này không ngừng bộc phát, làm cho trời xanh run rẩy, mặt đất nổ vang, thậm chí còn có vô số tia sét chạy loạn trên thân thể lão. Khí thế này dường như muốn đánh vỡ vùng thế giới này. Càng kinh khủng hơn, ngay lúc đạt tới đỉnh điểm, nó dường như đã chạm đến một giới hạn nào đó của thiên địa.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một phù văn cấm chế phức tạp đến cực điểm. Huyết sắc phù văn này to lớn vô cùng giống như đã bao phủ lấy trời xanh, tỏa ra một ý chí đầy tang thương cổ lão...

Dường như đó chính là tầng phòng hộ cuối cùng của thế giới này!

Cũng nhờ có nó mà thế giới này mới có thể kiên cố đến vậy!

Người

Ngay khi trên bầu trời xuất hiện phong ấn, Cự Quỷ Vương liền hét lớn một tiếng, tu vi toàn thân bộc phát đến cực hạn, lão thậm chí đã triển khai cả đòn sát thủ...

- Cự Quỷ, Diệt Thế!

Cự Quỷ Vương rống to, hai tay nhấc lên, lập tức ở giữa hai cánh tay khổng lồ của lão xuất hiện một mặt trời màu đen!

Mặt trời kia dường như ẩn chứa một lực lượng khủng bố có thể hủy diệt thiên địa. Lực lượng này, đừng nói tới Thiên Nhân, dù là Bán Thần cũng phải hít sâu một hơi, cảm thấy kinh tâm động phách.

Mà lúc này, Cự Quỷ Vương dường như đang liều mạng vậy, không hề để ý tới ảnh hưởng của một kích này tới thế giới nơi đây. Dường như với lão, nếu không tiêu diệt được kẻ địch đầy quỷ dị trước mắt này thì hậu quả còn đáng sợ hơn rất nhiều so với sự hủy diệt gây ra từ đòn sát thủ của bản thân!

Bạch Tiểu Thuần miệng lưỡi khô đắng, đáy lòng không ngừng chấn động. Thần thông này của Cự Quỷ Vương đã khủng bố đến không thể tưởng tượng, mà khí tức phát ra từ thân thể khổng lồ kia khiến cho hắn mới chỉ cảm nhận một chút mà đã như đặt mình vào bên trong một cơn sóng thần vậy, càng không cần kể đến Hắc Dương ở giữa hai tay Cự Quỷ Vương!

Ngay khi nhìn vào Hắc Dương kia, Bạch Tiểu Thuần dường như thấy được vô tận hoang vu, vô tận thê lương cùng vô tận tử vong!

Một khi nó đánh xuống, không biết chắc sẽ ra sao nhưng theo hắn cảm nhận thì sợ rằng gần nửa Man Hoang đều sẽ trở thành một đống hoang tàn!

- Chuyện này... sao lại có thể như vậy!

Bạch Tiểu Thuần sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy Cự Quỷ Vương đột nhiên bạo phát làm hắn vô cùng bối rối, tâm thần hoảng hốt, liền tranh thủ thời gian truyền âm cho Cự Quỷ Vương.

- Vương gia hãy cẩn thận, sau khi nàng tự bạo có thể sẽ hóa thành huyết ảnh đi thôn phệ chúng sinh!

Cự Quỷ Vương dường như không nghe thấy, chỉ là sâu trong mắt bỗng lóe lên tia sáng.

Công Tôn Uyển Nhi cũng hít vào một hơi, sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng.

- Không hổ là Bán Thần... Chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được sơ hở duy nhất hiện tại của ta...

Con ngươi Công Tôn Uyển Nhi chợt co rút lại, chỉ là sự tham lam trong mắt lại trở nên mãnh liệt hơn vô số lần ngày thường. Một tiếng bén nhọn từ miệng nàng truyền ra, thân hình nhảy lên, vừa bấm niệm pháp quyết vừa nâng tay phải lên, tạo ra một cái hắc động xoay tròn!

- Thân là bất diệt chi hồn, không ai có thể giết chết được, với ta, tất cả thần thông, tất cả chúng sinh đều chỉ là chất dinh dưỡng... Ta càng đánh càng mạnh, mà biện pháp duy nhất để giết ta chính là làm cho ta nổ tung trong khi đang hấp thu... Có điều, nếu đã vậy thì thử xem là ngươi có thể lợi dụng sơ hở này mà tiêu diệt ta hay là ngược lại, ta nhờ ngươi xóa đi sơ hở cuối cùng này!

Công Tôn Uyển Nhi nở nụ cười đầy quỷ dị. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, ngay khi Cự Quỷ Vương đẩy Hắc Dương kia đến, nàng bỗng lao tới trực tiếp đâm sầm vào Hắc Dương kia.

Tiếng nổ vang lên, ngay khi song phương một lớn một nhỏ va chạm, Hắc Dương kia liền bộc phát ra lực lượng hủy diệt, thế nhưng lại bị vòng xoáy trên tay Công Tôn Uyển Nhi cắn nuốt mất!

Theo đó, thân thể Công Tôn Uyển Nhi không ngừng run rẩy, liên tục lui lại, thế nhưng kì mang trong mắt nàng càng trở nên mãnh liệt, hủy diệt lượng không ngừng từ vòng xoáy kia truyền thẳng vào thân thể nàng.

Thấy vậy, Cự Quỷ Vương liền tỏ ra biến sắc mặt, nhưng lại âm thầm cười lạnh, hai tay vung thật mạnh.

- Nếu ngươi đã thích hút như vậy thì bản vương sẽ cho ngươi hút đủ!

Lão trầm giọng hét lớn, hai tay vốn đang đẩy Hắc Dương kia tới Công Tôn Uyển Nhi lại càng ấn mạnh hơn nữa. Thậm chí trong quá trình

đó, thân thể khổng lồ của lão lại liên tục sinh ra hắc khí dung nhập vào trong Hắc Dương kia, đồng thời cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1205: Nàng Không Phải Bạch Tiểu Thuần (Hạ)

Dường như cảm thấy năng lượng của Hắc Dương này còn chưa đủ, nên lúc này dù cho phải tự hao tổn bản thân thì lão cũng phải làm cho lực lượng Hắc Dương kia đạt tới đỉnh phong. Tiếng nổ vang lên, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, tất cả mọi người ở bốn phía, kể cả Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt đều trắng bệch, nhanh chóng lui lại.

Không một ai dám lại gần mà chỉ đứng từ rất xa nhìn lại. Lúc này thân thể Cự Quỷ Vương cũng đang không ngừng nhỏ lại, mà Hắc Dương kia cũng càng lúc càng lớn, chỉ trong nháy mắt liền đạt tới mấy ngàn trượng mà thân thể Cự Quỷ Vương cũng trở về trạng thái bình thường, đẩy thật mạnh Hắc Dương về phía Công Tôn Uyển Nhi!

Công Tôn Uyển Nhi chợt rít lên một tiếng thê thảm, thân thể nàng hiện tại đã tràn ngập lực lượng hủy diệt, không ngừng bành trướng. Thậm chí bởi vì phải tập trung chống đỡ nó nên không thể duy trì được bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần nữa.

Dùng mắt thường có thể thấy được khuôn mặt nàng xuất hiện rất nhiều khe nứt, đồng thời chúng đang không ngừng khuếch tán ra toàn thân. Chỉ trong nháy mắt, thân thể của nàng đã chẳng khác nào một tấm gương nứt vỡ, cuối cùng rắc rắc một tiếng, khuôn mặt đã bắt đầu nát vụn ra.

Mà thân thể đang mang bộ dáng Bạch Tiểu Thuần kia cũng theo đó, triệt để nổ tung, rồi bất ngờ làm lộ ra trước mắt mọi người một cô gái xinh đẹp chứ không còn là tên nam tử kia nữa.

Vừa thấy như vậy, mọi người bốn phía lập tức trợn to mắt ra, tất cả đều hít một hơi thật sâu.

- Nàng không phải là Bạch Tiểu Thuần!

- Người này là ai?

Mà lúc này, Hồng Trần Nữ cũng đã tỉnh lại, chứng kiến những chuyện vừa xảy ra làm nàng sắc mặt đại biến. Công Tôn Uyển Nhi thật sự là quỷ dị ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ Bạch Tiểu Thuần lúc này đang căng thẳng nhìn chằm chằm vào Công Tôn Uyển Nhi, bởi vì chỉ mình hắn biết... Kẻ đang đứng trước mọi người đây cũng không phải là chân thân của đối phương!

Đúng lúc này, tiếng nổ rung động thiên địa kia lại vang lên, Hắc Dương mấy ngàn trượng lúc này đang điên cuồng mà thu nhỏ lại. Đây đúng là do Cự Quỷ Vương chủ động đem lực lượng hủy diệt bên trong đó, toàn bộ đẩy vào cơ thể Công Tôn Uyển Nhi, làm cho nàng dù có muốn không hấp thu cũng không được!

Cho tới khi Hắc Dương kia đã thu nhỏ còn một ngàn ba trăm trượng thì Công Tôn Uyển Nhi như quả bóng được thổi đầy hơi vào, cơ thể nhanh chóng bành trướng ra. Rất nhanh sau đó, trên mặt, trên cổ, trên người nàng lại lần nữa xuất hiện vết nứt. Âm thanh vỡ vụn ken két vang lên, vết nứt không ngừng lan tràn, đến khi nó bao trùm toàn thân Công Tôn Uyển Nhi, nàng chợt gào lên một tiếng thê thảm, ầm một tiếng, thân thể của nàng, lần thứ hai tan vỡ!

Ngay khi nứt ra, có thể qua những khe hở trên thân hình mà nhìn thấy một tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch không có chút máu, trên người mặc trường bào màu đỏ!

Tiểu cô nương này vừa xuất hiện, lập tức làm cho toàn bộ trời đất cùng thế giới nơi đây trở nên lạnh lẽo. Đặc biệt là phạm vi xung quanh

nàng, mặt đất đều đóng băng, tất cả mọi người đều run rẩy, có điều cái lạnh giá này cũng không đủ để họ đè xuống sự sợ hãi.

- Vẫn còn thân thể nữa!

- Nàng rốt cuộc là ai?

Da đầu Bạch Tiểu Thuần như đang bị kim đâm vậy, hơi thở dồn dập, hắn vĩnh viễn cũng không thể nào quên được thân ảnh tiểu cô nương kia. Từng việc xảy ra trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên đến nay hắn vẫn còn nhớ như in.

Đúng lúc này, đôi mắt Cự Quỷ Vương chợt lóe ra tinh mang, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức Hắc Dương chỉ còn lại có một nghìn hai trăm trượng kia nổ vang giữa không, bộc phát toàn bộ lực lượng, trút sạch vào trong thân thể tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương hơi thở nặng nhọc, ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo đến thấu xương, mở miệng kêu lên một tiếng đủ khiến cho hồn phách của tất cả mọi người đều run rẩy. Mà thân thể nàng cũng chỉ trong chốc lát lại xuất hiện khe hở, đây đã là lần thứ ba!

Hắc Dương càng nhỏ lại thì những khe hở lại càng lúc càng nhiều. Hắc Dương sau một thời gian cũng chỉ còn có năm trăm trượng, bốn trăm trượng, ba trăm trượng... Rồi một trăm trượng, năm mươi trượng, cho đến lúc chỉ còn mười trượng, Cự Quỷ Vương liền rống to một tiếng trực tiếp đẩy nốt phần Hắc Dương còn lại vào trong thân thể tiểu cô nương kia.

Toàn thân nàng chấn động, khe nứt chằng chịt, ngay tại lúc này liền vỡ vụn ra!

Ngay sau đó, một huyết ảnh từ trong thân thể vỡ vụn của tiểu cô nương bộc phá mà ra. Khi nó xuất hiện liền bùng phát ra khí tức tà ác kinh thiên động địa, chạm tới tận trời, không ngừng bành trướng ra ngoài, khiến nơi đây trở thành Huyết Hải!

Cự Quỷ Vương là người đứng mũi chịu sào, dù có tu vi Bán Thần cũng phải phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui lại, lão gầm lên.

- Lập tức tản ra!

Thế nhưng tốc độ khuếch tán của Huyết Hải kia còn nhanh hơn cả tốc độ âm thanh của lão. Dù rằng lúc trước mọi người đã lui ra rất xa thế nhưng chỉ trong nháy mắt Huyết Hải này đã lan ra trùm khắp bát phương, không ít Hồn tu đã bị nó bao phủ toàn thân, mạnh mẽ hút lấy... Lập tức tất cả Hồn tu ở bên trong phạm vi Huyết Hải, bất kể là tu vi gì cũng thế, lúc này, thân thể mạnh mẽ chấn động, dùng mắt thường cũng thấy được bọn họ đang biến thành thây khô!

Sinh cơ, tu vi, hồn phách của bọn họ chỉ trong nháy mắt đã bị Huyết Hải kia rút sạch, mà nó vẫn còn đang cuồn cuộn không ngừng bành trướng ra. Bạch Tiểu Thuần lúc này như đã ngừng thở, hắn vốn cách nơi đó rất xa, hơn nữa lại luôn luôn cảnh giác, gần như ngay khi Huyết Hải xuất hiện, hắn liền bộc phát toàn lực bay thật nhanh về phía sau, ra khỏi phạm vi của Huyết Hải.

Thế nhưng lúc này tâm thần hắn lại càng run rẩy.

- Bán Thần còn không giết được nàng!

Bạch Tiểu Thuần lo lắng vô cùng, nội tâm rên rỉ. Hắn không biết con quỷ nữ này vì sao cứ đi theo bản thân, chuyện này đã diễn ra rất nhiều lần làm hắn thật sự khó hiểu. Mà theo Bạch Tiểu Thuần phân tích ra thì hắn còn có ân với tiểu cô nương này mới đúng.

- Lấy oán báo ơn!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mọi người trong biển máu biến thành thây khô mà run rẩy. Còn có Bạch gia lão tổ vị Thiên Nhân kia cùng với những người xung quanh lão đều run rẩy mà lui lại, tất cả đều sợ hãi vô cùng.

Ngay khi bọn họ lui lại thì Huyết Hải đang cuồn cuộn bỗng nổi lên một gương mặt, chính là của tiểu cô nương kia. Nàng nhếch miệng cười, nhìn về phía Cự Quỷ Vương sắc mặt đang âm trầm ở giữa không trung.

- Ngươi... Thua!

Âm thanh này thật quỷ dị, dường như có rất nhiều người cùng nói một lúc, trong đó có âm thanh của cả nam nữ già trẻ vô số người!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1206: Cường Giả Tề Tụ!

- Thật sao?

Cự Quỷ Vương bỗng cười một tiếng.

Người dịch:Ma Đạo Tử

Sự đa mưu túc trí của Cự Quỷ Vương có thể nhìn vào sự việc năm đó lão đùa giỡn với tam đại gia tộc mà thấy được một phần. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần trong lòng có chút nghi hoặc, không ngừng xét lại diễn biến trên chiến trường từ nãy đến giờ.

Hắn không tin Cự Quỷ Vương lại thật sự đi lấy đá đập vào chân mình.

- Cự Quỷ lão ca của ta vẫn luôn là một tay cáo già kia mà...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng lẩm bẩm, hắn chỉ tiếc Cự Quỷ Vương sao không tính toán thâm sâu hơn chút nữa, hoặc là nói, hắn thật sự cho rằng lúc này cái mạng nho nhỏ của hắn rất có thể sẽ không còn.

Trong khi Bạch Tiểu Thuần còn đang lo được lo mất thì Cự Quỷ Vương lạnh nhạt mở miệng, âm thanh vang vọng bát phương.

- Hiện tại, ngươi còn có thể thi triển ra loại tốc độ quỷ dị kia không?

Cự Quỷ Vương vừa dứt lời, tiểu cô nương kia đôi mắt co rút lại, sắc mặt biến đổi. Nàng hấp thu được toàn bộ lực lượng của Hắc Dương của Cự Quỷ Vương thì từng tầng thân thể cũng hỏng mất, dù cuối cùng cũng cắn nuốt xong cái Hắc Dương này thế nhưng... Bởi vì lực lượng trong đó

quá lớn, nàng cũng không thể nào hấp thu hết trong thời gian ngắn được. Thành ra thân thủ vốn nhẹ nhàng lại trở nên nặng nề.

Nhất là sau khi hóa thành trạng thái Huyết Hải thì nàng gần như cố định tại vùng đất này, tuy không phải là vĩnh viễn thế nhưng tối thiểu nàng cũng tạm thời không thể rời đi, cũng oi như đã bị phong ấn!

Đây chính là kế sách của Cự Quỷ Vương, kẻ địch quá mạnh mẽ, tốc độ lại khủng bố đến lão cũng hoảng sợ, lai lịch thâm sâu khó lường. Đối với kẻ địch như vậy thì dùng thủ đoạn thông thường thì không thể đánh bại được, vì thế lão đành liều một lần, thi triển Hắc Dương Diệt Thế, nếu năng lượng trong Hắc Dương đủ để làm nổ chết đối phương là tốt nhất, bằng không thì... điều đó cũng đã cho thấy chỉ bằng sức một Cự Quỷ Vương không thể tiêu diệt người này mà cần phải có nhiều người liên thủ lại mới làm được!

Mà trên thực tế, sự tình nơi đây đã sớm được lão dùng Bán Thần bí pháp thông báo cho Đại Thiên Sư!

Như thế, lão chỉ cần đợi tới khi đám người Đại Thiên Sư tới. Mà tiểu cô nương kia bị phong ấn tạm thời ở đây trong thời gian ngắn không thể nào di chuyển được, vì vậy bọn họ có thể liên thủ lại tiêu diệt nàng.

Mà đây mới chỉ là hai trong ba kế sách của lão mà thôi!

Kế hoạch cuối cùng kia Cự Quỷ Vương vẫn chưa phát động. Lúc này lão bỗng nâng tay phải lên, một quỷ thủ lần nữa huyễn hóa ra, từ trên trời đánh thẳng về Huyết Hải bên dưới, lập tức tiếng nổ vang lên.

Gương mặt tiểu cô nương trên Huyết Hải lúc này cũng trở nên dữ tợn, hiểu được tính toán của Cự Quỷ Vương làm cho nàng dường như thẹn quá hóa giận, hét lên một tiếng bén nhọn, Huyết Hải cuồn cuộn trực tiếp thôn phệ quỷ thủ đang tiến đến.

Bạch Tiểu Thuần ở phía xa chứng kiến mọi việc, lại nghe thấy lời nói của Cự Quỷ Vương, không khỏi thở nhẹ ra, hắn đã hiểu ý định của lão.

- Không hổ là Cự Quỷ Vương...

Không chỉ có Bạch Tiểu Thuần phấn chấn mà mọi người bốn phía cũng đều thấy được hi vọng. Cùng lúc đó trong trời đất Man Hoang từ bốn hướng có bốn thân ảnh đang dung nhập vào hư vô đi thẳng tới nơi đây.

Một thân ảnh trong đó tay cầm một thanh Chiến Phủ cực lớn, khí tức dũng mãnh đến cực điểm, sát khí ngập trời. Trên người mặc một chiến giáp màu đen, đội lên một chiếc chiến khôi (mũ trụ) bên trên có một cái sừng như sừng trâu. Nơi kẻ này đi qua, hư vô đều tan vỡ!

Đó là Cửu U Vương!

Thân ảnh thứ hai là một người cực kì mập mạp, giống như một ngọn núi thịt vậy, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng tới sự linh hoạt của gã. Kẻ này bước đi thật nhanh, mỗi bước đều xuyên qua hư không, gây ra bão táp trong trời đất, dường như gã đi đến đâu thì thiên ý ở đó sẽ phải cúi đầu tùy ý để hắn giẫm lên mà đi.

Người này chính là phụ thân Hứa San, Linh Lâm Vương!

Thân ảnh thứ ba lại càng nhanh hơn, từ trên người gã bạo phát ra chiến ý ngập trời, làm cho cả bầu trời lẫn mặt đất đều hiện ra vô số kiếm ảnh, khí thế như muốn đánh vỡ thế giới, quét sạch bát phương, thân thể đang ầm ầm phóng đi. Kẻ này đứng ở trung tâm chiến ý, trên người mặc một bộ trường sam màu xanh, dáng người rắn rỏi, tướng mạo tuấn lãng, có chút tương tự với Công Tôn Dịch...

Đây chính là Đấu Thắng Vương!

Mà thân ảnh thứ tư thì đến từ Khôi Hoàng Thành, mái tóc hoa râm, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhưng khí tức lại là mạnh nhất trong bốn người, dường như nhất cử nhất động của lão cũng đủ làm Man Hoang chấn động... Đại Thiên Sư!

Ở sau lưng Đại Thiên Sư còn có mười vị Thiên Công, bao gồm cả Trần Hảo Tùng, ai nấy thần sắc nghiêm nghị, bay đi thật nhanh.

Nửa nén hương trước, bọn họ gần như cùng lúc nhận được tin tức từ Đại Thiên Sư, mà nội dung của chúng làm cho tất cả bọn họ nghe xong mà run sợ.

- Nghi ngờ đây là Thiên Ngoại chi hồn!

- Có được thôn phệ chi lực!

- Tu vi không rõ, có thể nuốt cả Bán Thần!

Việc này nghiêm trọng vô cùng, làm cho Đại Thiên Sư cũng khiếp sợ, lão không nghĩ tới một tên Bạch Tiểu Thuần chưa rõ hư thực lại có năng lực tới vậy. Thế nên ngay khi nhận được tin tức từ Cự Quỷ Vương, lão không hề chần chừ lập tức triệu tập tất cả cường giả cùng nhau đi tới!

Nói thì rất dài dòng nhưng trên thực tế, ngay khi Cự Quỷ Vương cùng tiểu cô nương kia giao thủ thì ngay tại không trung chỗ bọn liền truyền ra tiếng nổ mạnh. Kẻ đến đầu tiên này, không phải Đại Thiên Sư mà là một kẻ mặc áo bào xanh, kiếm khí ngập trời, Đấu Thắng Vương!

Mở màn cho sự xuất hiện của gã chính là một kiếm chém rách hư không tạo một khe hở lớn rồi từ đó bước ra. Vừa hiện thân, gã liền thấy được gương mặt của tiểu cô nương ngưng tụ trên Huyết Hải kia.

- Một nghiệt hồn cũng dám ở trước Khôi Hoàng Triều ta mà kiêu ngạo ư!

Đấu Thắng Vương mở miệng, giọng nói vô cùng lạnh lẽo. Vừa nói xong, tay phải vừa nâng lên, bầu trời sau lưng gã lập tức trở nên mơ hồ rồi hóa thành một thanh đại kiếm màu xanh chém xuống Huyết Hải trên mặt đất.

Một kiếm này lóe lên hàn quang như muốn hủy diệt chúng sinh, mọi người ở bốn phía, bất kể là tu vi gì đi nữa, chỉ cần nhìn tới là tinh thần

lập tức chấn động, cảm nhận được nếu là bọn họ đối mặt một kiếm này thì dù có sử dụng loại thủ đoạn nào cũng chỉ vô dụng, nhất định phải chết!

Cự Quỷ Vương cười dài một tiếng, sắc mặt lão dù đã trắng bệch bởi lúc trước tiêu hao quá lớn, thế nhưng vẫn ra tay phối hợp với Đấu Thắng Vương, cùng nhau đánh tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1207: Tuyệt Sát Lần Thứ Hai (Thượng)

Tiểu cô nương biến sắc mặt, ngửa mặt lên trời rống một tiếng thê lương, Huyết Hải ầm ầm xoay tròn, đồng thời từ trong biển máu duỗi ra hai cánh tay khổng lồ màu máu, mỗi cái đánh về phía Đấu Thắng Vương cùng Cự Quỷ Vương!

Tiếng nổ vang lên long trời lở đất, Huyết Thủ kia lập tức liền bắt được một kiếm đáng sợ kia, tuy rằng nó tan vỡ hoàn toàn thế nhưng ngay sau đó lại khôi phục.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần lúc này đã bị chấn động đến chết lặng, nhưng vẫn không nhịn được mà hít sâu một hơi. Hắn phát hiện, cứ mỗi lần bản thân cho rằng tiểu cô nương kia đã tới giới hạn của bản thân thì đối phương lại tiếp tục làm hắn phải sợ hãi. Lúc này đúng là như vậy, hai huyết sắc đại thủ kia lại có thể đồng thời đối phó hai vị Bán Thần!

- Nàng hấp thu Hắc Dương xong rồi mới mạnh như vậy... Nhìn thì giống như nàng đã trúng kế, thế nhưng đây cũng là nàng cố ý, cũng là để cho bản thân có thể thôn phệ nhiều hơn nữa!

Bạch Tiểu Thuần không ngừng suy diễn, mang theo Hồng Trần Nữ vừa mới tỉnh dậy từ trong hôn mê nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này, ở giữa không trung trên chiến trường, bỗng truyền tới một tiếng gào thét, đồng thời một thanh Chiến Phủ khổng lồ từ hư vô hiện ra, rồi ngay sau đó chém mạnh xuống Huyết Hải một nhát!

Lực lượng của Chiến Phủ này cực kì kinh người, Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc qua đã cảm thấy một lực lượng mạnh đến mức có thể hủy thiên

diệt địa. Hắn biết bất kể là Thiên Nhân nào ở dưới một búa này cũng phải hình thần câu diệt, tuyệt không có hi vọng.

Thế nhưng tiểu cô nương kia lại lần nữa làm cho người ta phải hoảng sợ. Ngay khi Chiến Phủ đánh xuống, từ trong biển máu lại xuất hiện huyết thủ thứ ba, đánh một quyền thẳng tới Chiến Phủ trong tay Cửu U Vương!

Tiểu cô nương cùng một lúc chiến ba đại Bán Thần!

Đây còn chưa phải tất cả, ngay khi hai bên đại chiến thì một tiếng hừ lạnh vang lên, làm thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược, sau đó hóa thành một ấn pháp cực đại từ trên trời đánh xuống. Ấn pháp này khổng lồ hơn nhiều so với Huyết Hải, ngay lúc này, trong đôi mắt tiểu cô nương ở trong Huyết Hải, lần đầu tiên lộ vẻ nghiêm trọng vô cùng.

Tiếng nổ vang lên, từ trong Huyết Hải huyễn hóa ra huyết thủ thứ tư rồi thứ năm đồng thời đối kháng ấn pháp. Trong tiếng nổ mạnh rung trời, thân ảnh Đại Thiên Sư bỗng từ phía sau ấn pháp, phiêu nhiên (bồng bềnh, phiêu diêu) đi tới!

Lão vừa xuất hiện lập tức thiên địa rung lên, từ trên người bạo phát ra một luồng khí thế cùng chấn động vượt xa những Bán Thần thông thường. Tay phải lão giơ lên, lập tức từng tầng từng tầng pháp ấn chồng lên nhau mà xuất hiện, chỉ trong chốc lát đã chồng lên đến ít nhất một vạn tầng!

- Diệt!

Đại Thiên Sư nheo mắt lại, bình tĩnh mở miệng. Tay phải ấn mạnh xuống dưới một cái, lập tức mười vạn tầng ấn pháp kia giống như trời sập, trực tiếp đánh xuống những huyết thủ duỗi ra từ biển máu.

Những huyết thủ kia ngay khi chạm vào mười vạn ấn pháp thì không ngừng nổ tung ra, chỉ có thể mặc pháp ấn đánh xuống thế như chẻ tre, không thể ngăn cản!

Bạch Tiểu Thuần nội tâm cũng bắt đầu kích động, dường như hắn cuối cùng đã thấy được hi vọng của trận chiến này!

- Thật là một Cự Quỷ Vương tính toán kinh người, dùng hết toàn lực rồi, nếu có thể giết thì giết bằng không cũng phải làm kẻ địch phân tâm, nhường lại một kích trí mạng cho người mạnh nhất, Đại Thiên Sư!

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần được nhìn thấy nhiều Bán Thần đồng thời ra tay như vậy. Mà cũng không phải là xa luân chiến như hắn nghĩ, dù sao thì bố cục của Khôi Hoàng Triều rất tinh tế, giữa các Bán Thần đều tồn tại mâu thuẫn không nhỏ.

Nào ngờ dưới tình huống gặp ngoại địch thì bọn họ lại phối hợp khéo léo đến vậy. Đường đường là Cự Quỷ Vương, chẳng ngại để bản thân hao tổn cực lớn cũng muốn tạo ra cơ hội chiến thắng cho người khác!

Cùng với Đấu Thắng Vương và Cửu U Vương thậm chí còn cam nguyện làm nhân vật phụ, lấy ra toàn bộ thực lực của mình để nhiễu loạn chiến cuộc, thậm chí vì kiềm chế tiểu cô nương mà chẳng tiếc để bản thân bị thương. Ngay đến Đại Thiên Sư dù quyền lực có thể một tay che trời, cũng không hề do dự sử dụng đòn mạnh nhất của mình, tất cả chỉ để cuối cùng có thể tuyệt sát đối phương!

Trận đấu này chỉ diễn ra trong điện quang hỏa thạch (ý nói thời gian diễn ra cực ngắn), thế nhưng sự phối hợp giữa các Bán Thần đã cho thấy được rõ ràng bố cục giữa bọn họ, tuy rằng giữa họ không ngừng cạnh tranh lẫn nhau, nhưng đã đối ngoại thì tất cả đều đồng một lòng!

Bạch Tiểu Thuần nội tâm chấn động mạnh mẽ. Đột nhiên hắn rùng mình một cái, trời đất Man Hoang vang lên một tiếng nổ mạnh, đồng thời, tiểu cô nương cũng kêu một tiếng thảm thiết, tất cả huyết thủ của nàng đều đã nổ tung, mà ấn pháp kia cũng trực tiếp rơi xuống Huyết Hải.

Mặt đất rung lên, tuy rằng tầm ảnh hưởng không quá xa, dưới sự điều khiển hoàn mĩ của Đại Thiên Sư ấn pháp kia chỉ bộc phát trong phạm vi Huyết Hải mà thôi. Nhưng dù thế thì nó vẫn gây ra dư chấn thật lớn,

khuếch tán ra bốn phương, làm tất cả cây cỏ trong phạm vi vạn trượng đều tan vỡ.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị dư chấn đẩy ra xa, về phần những kẻ khác ở xung quanh thì càng lui xa hơn. Bạch Tiểu Thuần trong lòng lo lắng, tranh thủ thời gian nhìn lại để xác định xem, tiểu cô nương quỷ dị kia đã thật sự bị tiêu diệt hay chưa.

Lúc này, dưới mười vạn ấn pháp của Đại Thiên Sư thì Huyết Hải kia đã tan vỡ. Nhưng trong khi nó đang tan vỡ thì Bạch Tiểu Thuần bỗng cảm thấy thật sợ hãi, tim đập thình thịch. Từ trong biển máu này, hắn cảm nhận được một khí tức khủng bố đến cực hạn, giống như một cơn sóng lớn cao tận trời, đang ầm ầm bộc phát về bốn phía!

Lập tức, Đại Thiên Sư biến sắc, mà Cự Quỷ Vương, Đấu Thắng Vương, Cửu U Vương và cả mười vị Thiên Công ở quanh đó thần sắc cũng đều chấn động mãnh liệt!

Bọn họ lập tức lui lại không chút chần chờ, nhưng còn chưa kịp nhúc nhích thì một âm thanh đầy âm trầm và quỷ dị, dường như được hình thành từ vô số chúng sinh, truyền khắp bốn phương...

- Thật đáng tiếc, các ngươi ra đòn vẫn còn kém một chút...

Thanh âm vừa xuất hiện, Huyết Hải liền bộc phát, ầm ầm khuếch tán ra. Từ xa nhìn lại biển máu đang tan rã kia thật giống như một huyết cầu không ngừng mà bành trướng ra. Sau khi nó đã bao trùm tất cả Hồn tu ở trong đó liền vang lên những tiếng ầm ầm, trực tiếp nổ tung ra, làm cho mặt đất cả Man Hoang gần như vỡ vụn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1208: Tuyệt Sát Lần Thứ Hai (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần dù đã cách nơi đây rất xa cũng phải phun ra máu tươi, mà những kẻ khác cũng chẳng hơn gì hắn. Đồng thời khi huyết cầu nổ tung ra, Cự Quỷ Vương máu tươi phun mạnh, dù sao lão vốn đã tiêu hao quá nhiều từ trước, trở nên rất là suy yếu, hiện tại lại bị đánh tới, thân thể lão liền bị đánh bay ra mấy trăm trượng, lại phun ra máu tươi một lần nữa.

Mà Đấu Thắng Vương, Cửu U Vương khóe miệng cũng tràn ra máu tươi, cả hai đều lui ra phía sau. Duy chỉ có Đại Thiên Sư không chật vật như vậy nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, hiển nhiên sát thương đến từ huyết cầu tự bạo dù là lão cũng khó mà thừa nhận được.

Đồng thời, huyết cầu tự bạo xong liền nhanh chóng co rút, một lần nữa trở thành biển máu. Tuy rằng so với trước, chỉ nhỏ bằng một nửa, thế nhưng độ đậm đặc lại gấp đôi!

Gương mặt của tiểu cô nương lại hiện lên trên Huyết Hải, phát ra một tiếng cười quỷ dị.

- Thật là đáng tiếc... Có điều ta thực là muốn cám ơn các ngươi, giúp ta hấp thu được không ít năng lượng... Còn lại một cơ hội, nếu như các ngươi không thể tận dụng được nó... Vậy thì ta, không còn điểm yếu.

Con ngươi của Bạch Tiểu Thuần suýt nữa thì rơi ra ngoài, đến hô hấp cũng trở nên khó khăn, dường như tất cả những gì đang xảy ra trước mặt hắn đã vượt quá sức tưởng tượng rồi.

- Bốn vị Bán Thần, trong đó có cả Đại Thiên Sư cùng ra tay... Lại không thể giết được nàng!

Trong khi Bạch Tiểu Thuần còn đang run sợ, thì kẻ trọng thương ở kia, Cự Quỷ Vương cặp mắt bỗng lóe ra tinh mang, tay phải nâng lên, chỉ một cái về phía tiểu cô nương.

Tuy rằng lão còn chưa mở miệng nói gì, thế nhưng Đấu THắng Vương, Cửu U Vương cùng Đại Thiên Sư đều không do dự mà bộc phát toàn bộ tu vi của bản thân. Chấn động Bán Thần tràn khắp vòm trời, lần nữa đánh tới Huyết Hải.

Thậm chí vào lúc này, đến Đại Thiên Sư địa vị cao quý cũng như đã quên mất địa vị của bản thân, mặc dù toàn lực xuất thủ nhưng cũng không phải là người thi triển đòn cuối cùng mà chỉ làm kẻ phối hợp!

Gần như ngay khi ba người bọn họ tới gần, ở trên Huyết Hải liền xuất hiện mười huyết sắc đại thủ đang định phóng lên. Thế nhưng lúc này sắc mặt tiểu cô nương bỗng đại biến, nàng phát hiện, dưới một chỉ của Cự Quỷ Vương, bản thân bỗng thần trí mơ hồ, đầu óc chẳng khác nào bột nhão không thể tập trung suy nghĩ được.

Chuyện này làm cho nàng hít vào một hơi, phẫn nộ nhìn Cự Quỷ Vương!

- Ngươi!

Ngay khi nhìn về Cự Quỷ Vương thì đôi mắt tiểu cô nương liền ngơ ra, thậm chí tư duy của nàng dường như đã mất đi sự nhanh nhạy, những huyết thủ đang bay lên, kể cả về tốc độ lẫn phản ứng đều trở nên chậm chạp.

Đây chính kế sách cuối cùng trong ba kế sách thi triển Hắc Dương của lão!

Bên trong Hắc Dương có ấn chứa tu vi của Cự Quỷ Vương, mà lực lượng tu vi này tuy đã bị tiểu cô nương thôn phệ nhưng chỉ cần chưa bị nàng tiêu hóa thì lão vẫn còn có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt để điều khiển nó. Điều này cũng là nhờ công pháp của lão, trên thực tế đây là một môn thần thông mà Cự Quỷ Vương đời thứ nhất sáng tạo ra, chuyên để điều khiển Cự Quỷ Quyết!

Thần thông này Bạch Tiểu Thuần không biết nhưng Hồng Trần Nữ ở cạnh hắn lại mở to mắt ra, thần thông này chính là pháp môn mà lúc trước phụ thân đã dùng để giúp nàng có thể đột phá nhanh hơn!

Nó lại được triển khai, năm đó là trên người Hồng Trần Nữ, hiện tại lại là trên tiểu cô nương kia, thêm vào sự khống chế của Cự Quỷ Vương, khiến cho tiểu cô nương, không chỉ đơn giản là cơ thể mà đến suy nghĩ cũng chẳng thể tập trung!

Bạch Tiểu Thuần cũng mở to mắt, dường như nhìn ra được manh mối, tâm thần hắn đã bị thủ đoạn này của Cự Quỷ Vương làm cho thật rung động. Đúng lúc này, lợi dụng lúc tiểu cô nương thần trí hỗn loạn, huyết thủ chậm chạp, Đấu Thắng Vương, Cửu U VƯơng cùng Đại Thiên Sư đều bộc phát toàn lực đồng thời đánh ra, cộng thêm mười đại Thiên Công cũng thi triển ra đòn sát thủ của mình, đánh tới đối phương!

Có điều bọn họ cũng không phải người ra đòn tuyệt sát.

Người đó chính là một viên thịt, nhân lúc toàn bộ thần thông thuật pháp giáng xuống, làm cho HUyết Hải cuộn trào gần như sắp tan vỡ, liền đột nhiên từ trong lòng đất ở dưới Huyết Hải bắn lên trời.

Từ viên thịt này bộc phát ra chấn động của Bán Thần, điên cuồng khuếch tán ra. Sau khi nó lao ra thì mặt đất cũng sụp xuống mà Huyết Hải kia lại đứng mũi chịu sào, bên trên thì có ba người Đại Thiên Sư, dưới thì có viên cầu xông tới, nó không thể né tránh mà ngăn cản cũng không được!

Chỉ trong chốc lát, biển máu kia đã bị viên thịt trực tiếp đập cho tan thành mảnh vụn!

Những tiếng ầm ầm vang lên ngập trời, Huyết Hải tan vỡ, viên thịt ở trên không trung lóe lên một cái, hóa thành một gã mập mạp, đây đúng là... Linh Lâm Vương!

Bạch Tiểu Thuần đôi mắt co rút thật nhanh, lần đầu tiên hắn thấy được chiến thuật cùng sự phối hợp giữa những Bán Thần với nhau, thật sự là chấn động không ngừng.

- Hiện tại chắc là đã chết rồi!

Bạch Tiểu Thuần lo lắng nhìn lại. Mà đám Đại Thiên Sư cũng đã rút kinh nghiệm, không hề để cho Huyết Hải đã tan vỡ kia tùy ý tản ra, tất cả cùng ra tay đem những tàn dư của nó phá tan thành tro bụi!

Nhưng khi hầu như toàn bộ những mảnh vụn kia đều đã bị ba người Đại Thiên Sư hủy diệt thì đột nhiên, ở một phần biển máu còn lưu lại bỗng phóng ra một đoàn máu tươi màu tươi. Ở trong đó dường như có tàn ảnh một cánh tay thế nhưng lập tức liền biến mất, hiện ra khuôn mặt đang vặn vẹo của tiểu cô nương!

- Các ngươi đều phải chết!

Tiểu cô nương thét lên một âm thanh thê lương vang lên tận trời. Ngay khi nó truyền ra liền hóa thành sóng âm ầm ầm lan ra bốn phía, bao trùm bát phương.

Sóng âm này vô cùng đặc dị, giống như là quỷ khóc không thành tiếng, làm phạm vi ngàn dặm nơi đây dường như đã bị phân cách với Man Hoang bên ngoài, đồng thời hóa ra những thanh lợi kiếm vô hình đồng loạt chém về hướng những người trong phạm vi ngàn dặm này.

Uy lực rất lớn dường như đây không phải thuật pháp thế giới này, bầu trời trên vùng này trực tiếp tan vỡ thành hư vô.

Đồng thời làm cho phạm vi ngàn dặm này bỗng biến thành một mảnh Âm Trì, những cơn sóng gợn lên, làm vạn vật trở nên vặn vẹo!

Mà đây mới chỉ là một phần nhỏ, điều kinh người nhất là tại khoảnh khắc sóng âm vang lên, lập tức vô số oan hồn ở bốn phương tám hướng liền ngưng tụ ra. Bọn chúng dường như không có thần trí mà chỉ là theo bản năng muốn đi bái lạy thứ gì đó, bay thẳng về Âm Trì nơi đây!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1209: A.A. (Thượng)

Thậm chí không phải chỉ nơi đây mà trên toàn bộ Man Hoang... tất cả những oan hồn vô chủ đều run lên, đồng loạt phóng thẳng lên trời!

Man Hoang quá rộng lớn, mà số lượng oan hồn phân bổ ở đây thì thật không ai biết. Dù bị hồn tu Man Hoang không ngừng khai thác, thế nhưng số lượng bọn chúng vẫn luôn dồi dào, giường như số lượng luôn luôn được bổ sung.

Mà lúc này, bên trong Man Hoang, tất cả oan hồn còn chưa bị hồn tu lấy đi, bất kể đang ở đâu cũng lập tức ngẩng đầu lên, phát ra những âm điệu thê lương không thành tiếng. Bọn chúng giống như đang được triệu hoán, lập tức bay đi!

Dù khoảng cách rất xa, nhưng bọn chúng như có thể dựa theo bản năng nào đó mà xác định được địa điểm triệu hoán mình mà dùng toàn lực bay thật nhanh tới. Thậm chí sau một lúc, nhờ có một lực lượng kì dị nào đó, lại khiến chúng có thể na di, tốc độ cũng nhờ đó mà tăng mạnh!

Mà thứ triệu hoán toàn bộ oan hồn Man Hoang chính là cái Âm Trì phạm vi ngàn dặm nơi đây. Trong đó tràn ngập những chấn động vặn vẹo hình thành bởi âm thanh thê lương phát ra từ gương mặt tiểu cô nương kia.

Sóng âm này, đến Man Hoang còn bị chấn như vậy, càng không cần nói tới uy lực của nó trong phạm vi ngàn dặm nơi đây!

- Quỷ Âm!

Cự Quỷ Vương đại biến sắc mặt, la lên thất thanh, nội tâm vô cùng chấn động. Ở trong Âm Trì, thân thể lão chẳng thể di động, tất nhiên cũng không lui lại được, máu tươi không ngừng phun ra, chỉ đành toàn lực chống cự sóng âm đáng sợ kia!

Thậm chí dù đã cố gắng kháng cự nhưng thân thể lão cũng không ngừng run lên, thật giống như sắp vỡ vụn vậy. Mà Đấu Thắng Vương, Cửu U Vương cùng với Linh Lâm Vương tuy có khá hơn một chút nhưng thân thể cũng chấn động, sắc mặt khó coi, đồng thời bọn họ cũng không thể nhúc nhích!

Bọn họ chỉ có thể chịu đựng công kích từ thứ sóng âm liên miên bất tuyệt, như bài sơn hải đảo đang tràn ngập bát phương kia. Dù có là Bán Thần cũng không thể chịu đựng quá lâu như vậy.

- Chỉ là một phân hồn mà đã có được lực lượng như thế này, bản thể của nó rốt cuộc là có tu vi gì chứ! Nhất định đã vượt xa Bán Thần rồi!

- Đây không phải thuật pháp của thế giới này!

Đấu Thắng Vương hơi thở dồn dập, ánh mắt lóe lên sự điên cuồng, kiếm khí toàn thân không ngừng bộc phát, thế nhưng vẫn bị sóng âm kia áp chế mạnh mẽ.

Mà Linh Lâm Vương lúc này thân thể cũng càng lúc càng khôi ngô, bộ dáng dần dần thay đổi, hiển nhiên là đang dốc hết sức kháng cự.

Những người này còn như vậy thì càng không cần nói tới đám Trần Hảo Tùng. Mười Thiên Công bọn họ hiện tại đều đang run rẩy toàn thân, dùng mắt thường cũng thấy được bọn họ đang dần khô quắt đi. Ai nấy đều sợ hãi, đối với sóng âm đến từ bốn phương tám hướng kia, bọn họ thực không thể nào ngăn được.

Mà gương mặt tiểu cô nương bên trong đoàn máu tươi màu tím kia vẫn phát ra tiếng kêu thê lương kinh người kia chẳng hề dừng lại. Thậm chí đôi mắt còn hiện ra vẻ khinh miệt.

- Đây là Thái Cổ Thần Pháp trong truyền thuyết... Ngươi là vị Thái Cổ Thiên Ngoại nào?

Đại Thiên Sư nghiến răng nói, trên người hiện ra một tầng sáng ngăn cản sóng âm giúp lão có thể di chuyển, nhưng bước đi thật khó khăn, chẳng khác nào đôi chân bị đeo vào một ngọn núi khổng lồ, chỉ bước một bước cũng làm lão phải thở hồng hộc.

Có điều câu nói kia lại làm đôi mắt tiểu cô nương co rụt lại. Lúc này một điều quỷ dị bất chợt phát sinh, dù tiếng kêu thê lương kia vẫn vang vọng không dứt thế nhưng tiểu cô nương ở bên trong đoàn máu tươi kia vẫn có thể đáp lại một câu, giọng nói vang lên giống như vô số chúng sinh đang cùng nói.

- Ngươi cũng biết không ít nha...

Ở phạm vi ngàn dặm nơi đây, trong lúc sóng âm khủng khiếp kia đang không ngừng vang lên thì từ không trung bốn phương tám hướng phía xa bay tới từng mảnh Hồn Hải, bên trong là vô số oan. Càng tới gần thì ánh mắt bọn chúng càng trở nên cuồng nhiệt, không hề chần chờ bay tới phạm vi ngàn dặm này, dung nhập vào tiểu cô nương, làm cho nàng càng thêm mạnh mẽ.

Chứng kiến cảnh tượng này mà đám người Cự Quỷ Thành đều run rẩy tâm thần, sắc mặt trắng bệch, trong đầu như có sấm nổ. Không một ai có thể nghĩ rằng, ngày hôm nay dù rằng đỉnh cao hiện tại của Man Hoang, năm đại Bán Thần cùng nhau liên thủ cũng không thể giết được tiểu cô nương này!

Thậm chí vào lúc này bọn họ dường như còn đang gặp phải nguy cơ!

- Phụ vương!

Hồng Trần Nữ run rẩy, ánh mắt lo lắng, chỉ muốn lao ra thế nhưng rồi vẫn bị Bạch Tiểu Thuần lôi lại.

- Mau thả ta ra!

Hồng Trần Nữ lúc này đã rất suy nhược, giãy dụa còn không đủ sức, thế nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn phụ thân mình chết trong Âm Trì ngàn dặm kia.

Nhất là Cự Quỷ Vương lúc trước đã bị thương rất nặng, lại là kẻ tiêu hao lớn nhất, bây giờ thân thể đang không ngừng run rẩy, có lẽ không thể kiên trì được lâu nữa.

- Bình tĩnh lại đi! Lấy bộ dáng của ngươi bây giờ đi vào đó đâu khác gì chịu chết!

Bạch Tiểu Thuần đôi mắt đỏ ngầu quát lên.

- Bạch Hạo, cha ta đối với ngươi ân trọng như núi, ngươi đã không cứu người thì thôi lại còn cản ta...

Hồng Trần Nữ vành mắt tràn nước. Nàng đã suy yếu vô cùng, cũng không còn có dáng vẻ ta đây Thiên Nhân, cao cao tại thượng nữa, tinh thần rất là tiều tụy. Lúc này chỉ có thể trừng trừng nhìn Bạch Tiểu Thuần mà giãy dụa.

- Câm miệng!

Bạch Tiểu Thuần rống lớn, đôi mắt đỏ thẫm kia chẳng thể che giấu được sự lo lắng của hắn. Hắn sao có thể không lo lắng, người khác hắn không quan tâm chứ Cự Quỷ Vương thì hắn không thể không quan tâm. Mắt nhìn chằm chằm vào Âm Trì ngàn dặm mà không ngừng suy nghĩ, có điều hắn vẫn không có biện pháp. Hồng Trần Nữ bên cạnh nhìn thấy phụ thân mình run rẩy mà phun ra máu tươi lần nữa, thân thể lung lay chỉ chực đổ, nàng càng giãy mạnh hơn, nước mắt cũng chảy xuống.

- Phụ vương!

Ở trong Âm Trì ngàn dặm, Cự Quỷ Vương dường như nghe được, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần và Hồng Trần Nữ, khuôn mặt lão nở nụ

cười, hé miệng ra muốn nói gì đó. Có điều ở dưới sóng âm kinh người này, hắn chỉ có thể ra sức chống cự, không thể mở miệng được.

Hồng Trần Nữ như sắp phát cuồng, có điều ngay lúc này, Bạch Tiểu Thuần bên cạnh nàng bỗng ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Một tay đặt Hồng Trần Nữ xuống bên cạnh, hơi thở dồn dập, hắn vừa gào thét vừa lao thật nhanh tới Âm Trì ngàn dặm kia.

Hắn không thể không cứu, Cự Quỷ Vương đối tốt với hắn như vậy, hắn không thể trơ mắt nhìn đối phương không ngừng suy yếu mà chết đi. Vả lại hắn cũng thấy được tiểu cô nương kia lúc này dường như cũng không thể nhúc nhích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1210: A.A. (Hạ)

- Liều mạng, liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần gào lên, hắn đã cách Âm Trì ngày càng gần. Cự Quỷ Vương thấy vậy mà cảm động, có điều lão lại càng lo lắng, không tiếc chịu thương tổn mà nói thật nhanh.

- Bạch Hạo, về đi! Quỷ nữ này thi triển Thiên Ngoại thuật pháp, chúng ta không di chuyển được, mà nàng cũng vậy, thế nên các ngươi, mau đi đi! Đi tới Minh Hà Cấm Địa!

Khi nói thì Cự Quỷ Vương cũng tạm thời không thể chống cự được, ngay lúc này sóng âm liền đánh tới, thân thể lão lập tức chấn động, lại phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch ra như tờ giấy.

Mọi người ở bốn phía chứng kiến cảnh này tâm thần cũng trở nên khẩn trương, nhất là Hồng Trần Nữ, toàn thân rung lên, muốn mở miệng la một tiếng nhưng rồi lệ rơi đầy mặt chỉ có thể khóc nấc lên. Về phần Bạch Tiểu Thuần, hắn dường như không nghe thấy lời của Cự Quỷ Vương, nhanh chóng đi tới gần Âm Trì. Hắn cũng không sợ bị bại lộ nữa rồi, vỗ trán một cái lập tức Quy Văn Nồi bay ra, rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ cái nồi lên che lấy thân thể rồi xông vào.

Lập tức, Bạch Tiểu Thuần gục xuống, toàn thân co cụm ở trong Quy Văn Nồi. Phương pháp này hồi còn ở Nghịch Hà Tông, hắn đã từng dùng một lần trong cuộc tranh đoạt truyền thừa sơn ngoại của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Đây cũng là biện pháp duy nhất mà hiện tại hắn có thể nghĩ ra. Ngay lúc mới bước vào Âm Trì, hắn không tránh được, bị sóng âm đánh vào toàn thân chấn động, miệng phun máu tươi, thế nhưng ngay sau khi Quy Văn Nồi che lên người hắn thì tất cả âm thanh từ bên ngoài đều bị cách ly!

- Không có tiếng?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, miệng tràn máu tươi mà khuôn mặt lại mừng rỡ, hắn có chút không dám tin tưởng, cẩn thận nhích thân thể đang được Quy Văn Nồi bảo hộ tới trước. Chứng kiến cảnh tượng kì quái trước mắt, một cái nồi đang bò đi mà đám người Cự Quỷ Vương đều sững sờ, còn những người bên ngoài cũng phải trợn mắt lên, thậm chí quên cả hô hấp.

Hồng Trần Nữ cắn chặt đôi môi, lo lắng vô cùng.

Mà Bạch Tiểu Thuần lại đang nghĩ bản thân lúc này cứu người, cũng phải biểu hiện sao cho mình dũng mãnh một chút mà lại không để ai nghi ngờ. Vì thế trong khi bò đi, hắn thỉnh thoảng nhấc Quy Văn Nồi lên để xem phương hướng lại vừa cất lên những tiếng kêu thê thảm, làm cho mọi người sau khi nghe được thì càng thêm lo lắng.

- A... A...

- Chết tiệt... A... Bạch Hạo ta hôm nay vì nhạc phụ mà liều mạng!

- A... Nhạc phụ đại nhân... A, tiểu tế dù phải liều cái mạng nhỏ này cũng phải cứu được người... A...a...

Cứ như vậy, một chiến trường vốn đang rất là bi tráng nghiêm túc, từ lúc Bạch Tiểu Thuần kêu lên những câu như vậy, bầu không khí cũng lập tức thay đổi. Lúc này nhìn hắn chẳng khác nào một con rùa đen đang bò đi, sau một thời gian đã tới gần Cự Quỷ Vương. Chứng kiến như vậy, bất kể là người bên trong Âm Trì hay bên ngoài Âm Trì cũng đều trợn mắt há mồm, nội tâm sững sờ.

Thậm chí ngay đến tiểu cô nương bên trong đoàn Tử Huyết kia cũng phải sửng sốt, ngơ ngác cái mai rùa càng lúc càng tới gần Cự Quỷ Vương. Mà lúc này tiếng kêu thảm thiết làm người ta há mồm trợn mắt kia cứ văng vẳng vang lên, đến sóng âm cũng khó lòng lấn át được.

- Tử Mạch yên tâm, dù ta có chết cũng phải... A... Cứu cha!

- A... A...

Tất cả mọi người đều dại ra. Dù là Cự Quỷ Vương, Đấu Thắng Vương hay Cửu U Vương đang phải toàn lực chống cự sóng âm oanh kích nhưng sắc mặt đều trở nên cổ quái. Phải biết trận chiến hôm nay vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thể nói là sinh tử khó liệu!

Lúc này hầu như trong lòng ai cũng rất là áp lực, tiểu cô nương quỷ dị kia làm nội tâm bọn họ như đeo nặng một tảng đá lớn, đến tượng tượng hậu quả của chuyện này sẽ nghiêm trọng ra sao cũng không dám.

Có điều... Trong khi bọn họ còn đang đấu pháp vô cùng nghiêm túc và thê thảm thì Bạch Tiểu Thuần xuất hiện... Những tiếng kêu thảm thiết đến cường điệu kia, cái xác rùa đen đang bò đi kia làm cho tất cả những ai chứng kiến đều phải há hốc mồm.

Cự Quỷ Vương nghẹn họng trân trối, Linh Lâm Vương sững sờ, mà Đại Thiên Sư cũng chẳng hơn!

Cứ như thế, dưới ánh mắt ngơ ngẩn của mọi người, Bạch Tiểu Thuần vừa kêu la thê thảm vừa nhanh chóng cõng mai rùa tiến tới, chỉ sau một lúc đã đến bên cạnh Cự Quỷ Vương.

- Bạch...

Cự Quỷ Vương mở to miệng muốn nói gì đó nhưng còn chưa kịp thì đã bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy một chân không hề do dự kéo ra bên ngoài!

Cự Quỷ Vương vốn đã suy yếu, hiện tại lại bị hắn kéo đi như vậy, chần chờ một chút rồi cũng không chống cự để yên cho Bạch Tiểu Thuần lôi đi. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, lão thật giống như một pho tượng đang được con rùa kéo vậy.

- A... A...

- Nhạc phụ, dù ta có chết cũng phải đưa được người ra ngoài!

- A... A...

Bạch Tiểu Thuần một bên thì kêu thảm thiết, một bên lại tranh thủ thời gian bò đi. Về phần Cự Quỷ Vương sau lưng hắn đã mất hẳn khả năng tư duy rồi.

- Chuyện này cũng có thể sao...

Cho dù là ở ngoài Âm Trì hay bên trong, bất cứ ai thấy vậy cũng không nhịn được mà hít vào một hơi, đáy lòng thì thào. Nhất là gương mặt tiểu cô nương kia thậm chí còn ngẩn ra. Hiện tại dù là nàng cũng chẳng thể nghĩ được Bạch Tiểu Thuần lại có thể dùng biện pháp này mà tới, rồi lại kéo một kẻ ra ngoài...

Nếu chỉ mang đi một người thì không nói làm gì. Thế nhưng khi Bạch Tiểu Thuần đang một tay lôi Cự Quỷ Vương bò ra khỏi Âm Trì này, bất chợt Linh Lâm Vương dưới sự sốt ruột, hít thật sâu, thân thể lại nhỏ đi tăng sức kháng cự lên, rồi nhanh chóng mở miệng.

- Bạch Hạo, ngươi... Ngươi cũng kéo bổn vương ra ngoài đi.

Lão vừa nói xong, mọi người lại ngẩn ra lần nữa, cái cằm rớt xuống. Không khí vô cùng thê lương của chiến trường, vào giờ phút này, tuy chưa đến nỗi không còn sót lại chút nào nhưng cũng đã tiêu tán thật nhanh...

Bạch Tiểu Thuần vốn không để ý tới Linh Lâm Vương, cứ bò nhanh tới trước. Khi đã tới gần biên giới Âm Trì liền dùng sức ném Cự Quỷ

Vương ra ngoài. Hồng Trần Nữ dưới sự kích động vô cùng liền nhanh chóng lao ra đỡ lấy phụ thân. Lúc này lão vẫn còn suy yếu, mà cái bộ dáng trợn mắt há mồm kia vẫn chưa bình thường lại...

Thấy được Cự Quỷ Vương đã an toàn, Bạch Tiểu Thuần thở nhẹ ra, đang muốn rời khỏi Âm Trì.

- Bạch Hạo à,... Ngươi còn nhớ San San không, nàng vẫn còn ở Linh Lâm Thành chờ ngươi đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1211: Minh Hoàng Hàng Lâm

Linh Lâm Vương quá sốt ruột, tranh thủ thời gian mở miệng, lời này vừa dứt thì lập tức những người nghe thấy sắc mặt đều trở nên cổ quái. Bạch Tiểu Thuần nghe vậy cũng có chút đau đầu, nghĩ tới Hứa San, hắn ở dưới Quy Văn Nồi liếc nhìn Linh Lâm Vương. Sau đó lại cân nhắc, chính mình từ nãy đến giờ cũng không bị tiểu cô nương ngăn cản, xem ra đối phương thực sự không thể nhúc nhích.

Vì thế hắn cắn răng một cái, lại cõng cái xác rùa mà đi vào.

Trên đường đi hắn không ngừng a...a... đầy thảm thiết, dưới vô số ánh mắt đầy chăm chú hắn đã tới cạnh Linh Lâm Vương rồi cũng lôi chân lão đi ra ngoài giống như với Cự Quỷ Vương.

Trên đường đi, Bạch Tiểu Thuần vẫn kêu thảm thiết, đôi khi lại thêm vào mấy câu phàn nàn.

- Ta nói này, Linh Lâm Vương... A... Ngươi thật là mập quá...A!

- Ngươi có thể gầy đi được không...A... Ta thực không kéo được ngươi...A.

Linh Lâm Vương khó tránh khỏi ngượng ngùng, thế là thân hình lão không ngừng co rút lại, cuối cùng cũng trở thành độ lớn một người bình thường, được Bạch Tiểu Thuần ném khỏi Âm Trì.

Mà mười đại Thiên Công cũng rất nóng lòng, có điều tu vi bọn họ không đủ không thể mở miệng, chỉ đành lộ vẻ đáng thương, đầy trông đợi nhìn về Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt cầu khẩn. Thấy vậy Bạch Tiểu Thuần cũng mềm lòng đi.

- Thôi, thôi, tuy các ngươi đều hận ta nhưng ta dù sao cũng rất là có khí độ, thôi thì một con dê cũng đem ra, hai con cũng thả đi,...

Nghĩ vậy Bạch Tiểu Thuần liền thở dài, sứ mạng của hắn thật là quá nặng a. Vì thế lại vừa kêu thảm vừa bò đi, bò đi bò lại... Rất nhanh sau đó, một Đại Thiên Sư miễn cưỡng di chuyển được, ánh mắt đầy cổ quái, một Đấu Thắng Vương tâm cao ngạo khí đang cố hết sức chống đỡ, một đám tu sĩ Thiên Nhân Trần Hảo Tùng, toàn bộ đều được hắn dắt ra ngoài.

Tất cả mọi người, giương mắt mà nhìn Bạch Tiểu Thuần cứ từng người từng người mang ra. Cho đến khi bên trong Âm Trì cũng chỉ còn có... một mình Cửu U Vương phải đứng đần ra ở đó.

Lúc này trong lòng lão không ngừng mà văng tục, lão đứng chờ cả buổi thế mà cái tên Bạch Tiểu Thuần kia lại không thèm nhìn tới, chỉ đi cứu những người khác.

Dù lão biết tên kia cùng con trai nối dõi của mình là Chu Hoành có chút mâu thuẫn nhưng nghĩ lại cũng đâu đến nỗi phải tuyệt tình như vậy. Mà ít nhất ngươi cũng phải để lại vài tên bầu bạn cùng ta chứ...

Về phần tiểu cô nương cũng đã tức giận lắm rồi, khuôn mặt vặn vẹo, nàng cảm thấy mình sắp điên lên rồi. Thuật pháp này không ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần thì thôi nhưng đối phương lại ở trước mặt mình mà cứu từng người từng người một...

Càng đáng giận hơn là, đám người Đại Thiên Sư sau khi ra ngoài lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng khôi phục thương thế. Có thủ đoạn của Bán Thần, thương thế bọn họ cũng đã chuyển biến tốt đẹp, ngay đến Cự Quỷ Vương cũng không còn suy yếu như trước nữa, lão nhờ có bí pháp mà thương thế đã lập tức khôi phục phân nửa.

Nếu cứ dây dưa như vậy thì sợ là không lâu nữa đám Bán Thần này lại khôi phục chiến lực tới đỉnh phong.

- Bạch Tiểu Thuần!

Tiểu cô nương thét lên một tiếng, truyền khắp bốn phương làm tất cả mọi người đều giật mình. Bạch Tiểu Thuần cũng sững người lại một chút, đáy lòng không ngừng kêu khổ. Có điều mọi người còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Đại Thiên Sư, Đấu Thắng Vương, Linh Lâm Vương cùng Cự Quỷ Vương, tứ đại Bán Thần vốn đang đả tọa, lập tức mở mắt ra. Bốn người đồng loạt bước về phía trước, đi tới không trung, ai nấy thi triển ra thần thông của chính mình, mạnh mẽ đánh về Âm Trì ngàn dặm kia.

Cùng lúc đó, Cửu U Vương đang bị nhốt trong Âm Trì cũng gầm to, toàn lực chống cự, rồi đồng thời cùng bốn đại Bán Thần ở ngoài xuất thủ.

Tiếng nổ vang lên ngập trời thậm chí còn vượt qua sóng âm. Âm Trì ngàn dặm kia không ngừng tan vỡ, không đến mười cái hô hấp trôi qua liền không thể giữ được nữa, ầm ầm tan rã, chia năm xẻ bảy. Cửu U Vương phun mấy ngụm máu tươi, thân thể chỉ thoáng cái đã trở nên già nua rất nhiều, thân thể bị trọng thương, lui về phía sau.

Đám người Đại Thiên Sư cũng bị xung kích do Âm Trì tan vỡ đánh lui lại. Ai nấy đang định tiếp tục thi triển thần thông thì ngay lúc này, tiểu cô nương liền hét lên, đoàn máu tím kia liền vặn vẹo, biến thành thân thể của nàng, hai tay nâng lên, vung mạnh về hướng bầu trời.

Dưới cái vung này, lập tức trời xanh vặn vẹo, bát phương nổ vang, oan hồn từ toàn bộ Man Hoang bay tới cũng đột nhiên tăng mạnh số lượng, tốc độ bay tới cũng nhanh hơn rất nhiều. Chỉ trong chớp mắt, số hồn ngưng tụ ở đây đã vượt qua mười mấy tỉ, gào thét mà bay tới dung nhập vào tiểu cô nương.

Lúc này nhìn lại, thiên địa đã mờ đi, vô số oan hồn ở nơi đây rú lên, chúng càng lúc càng nhiều, chỉ trong chốc lát, đã tăng lên đến hơn trăm tỉ, thật không thể nhìn rõ được, rậm rạp chi chít vây tròn quanh tiểu cô nương, tạo thành một cơn lốc hồn!

Trong cơn lốc này, một gương mặt cực lớn được hình thành từ vô số hồn, thậm chí che lấp bầu trời, đó chính là tiểu cô nương kia. Lúc này ánh mắt nàng lóe lên vẻ âm lãnh, oán khí trùng thiên, làm mặt đất chấn động.

- Hôm nay, các ngươi ai cũng không trốn được!

Âm thanh từ trong miệng tiểu cô nương vang lên, giống như vô số oan hồn cùng nói, vô cùng quỷ dị, sau đó nàng liền há to miệng. Lập tức từng cơn lốc màu đen từ đó tràn ra.

Những cơn lốc này ẩn chứa sức mạnh kinh thiên, không ngừng mà bành trướng. Chứng kiến đám lốc xoáy này chuẩn bị nổ bung, dù là đám Đại Thiên Sư cũng phải biến sắc mặt, Bạch Tiểu Thuần thì càng sợ hãi, hắn nhanh chóng lui về phía sau.

Mà một khi nổ ra, uy lực của những cơn lốc này hoàn toàn có thể quét ngang bát phương, diệt sạch tất cả. Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng thở dài đầy tang thương từ trong hư vô đột nhiên truyền ra!

Ngay khi từng cơn lốc xoáy đang bùng nổ thì từ hư vô bỗng đi ra một thân ảnh mặc áo bào đen, mặt mũi mơ hồ, nhưng bất kì ai nhìn thấy lão thì từ đấy lòng liền có cảm giác vô tận năm tháng đã trôi qua. Dường như hắc bào nhân trước mắt bọn họ đang từ không biết bao nhiêu năm tháng trước đây, xuyên qua thời không từng bước đi tới.

- Thủ Lăng gia gia.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Minh hoàng!

Đại Thiên Sư cùng với mấy vị Bán Thần thần sắc đều biến đổi, lộ vẻ cung kính, đến như Đại Thiên Sư lúc này cũng thở sâu, thần tình nghiêm nghị.

Xưng hô của bọn họ đối với Thủ Lăng Nhân làm hai mắt Bạch Tiểu Thuần trợn to, ngây ngẩn cả người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1212: Nhân Quả (Thượng)

Hết thảy nói ra thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt. Thủ Lăng Nhân xuất hiện ở chỗ những cơn lốc kia, thế nhưng dù cho chúng mạnh mẽ đến thế nào cũng không gây tổn thương được cho lão, dường như chúng cùng Thủ Lăng Nhân không phải ở trong cùng một không gian. Thân ảnh của lão, chỉ bước xuống một bước liền trực tiếp xuất hiện ở phía trước gương mặt khổng lồ của tiểu cô nương, cánh tay phải héo rũ nâng lên, nhẹ nhàng ấn một cái tới trước.

Cái nhấn tay của Thủ Lăng Nhân, tuy sóng gió không có nửa điểm nổi lên, khói lửa chẳng có một chút bùng cháy, thế nhưng chỉ trong tích tắc lại làm cho toàn bộ trời đất nơi đây triệt để yên tĩnh lại.

Trời xanh không chút gợn sóng, mặt đất chẳng hề vỡ vụn mà xung quanh Thủ Lăng Nhân, từng cơn lốc trong nháy mắt liền tĩnh lặng, tiêu tán, những oan hồn lập tức mất sạch oán khí, hướng về Thủ Lăng Nhân hạ mình xuống. Vào lúc này, vô số oan hồn trong thiên địa, toàn bộ quỳ lạy lão!

Hình ảnh này khiến cho tất cả những người chứng kiến đều phải rung động, mà gương mặt tiểu cô nương, dùng mắt thường cũng thấy được chỉ trong chớp mắt liền sụp đổ. Theo nó tan rã, gió lốc xung quanh cũng tản đi, vô số hồn nằm rạp xuống.

Cho đến khi, trên trời chợt xuất hiện một dòng sông cực lớn, Minh Hà! Minh Hà này, sóng đánh cuồn cuộn, quét ngang thiên địa, những oan hồn nơi đây vừa thấy lập tức toàn bộ ào ào phi thẳng lên đó, thật giống như chòm sao quay về vị trí.

Cùng vào lúc này, sau khi gương mặt tiểu cô nương tan rã, những cơn lốc cũng theo đó mà biến mất. Đoàn máu tươi màu tím dần xuất hiện trên trời, trong đó lại hiện lên khuôn mặt của tiểu cô nương, ánh mắt lóe lên vẻ kì dị, hướng về phía Thủ Lăng Nhân, lại thi triển Thái Cổ Thần Pháp, thứ thuật pháp từng được Đại Thiên Sư đề cập, đã từng khiến đến cả ngũ đại Bán Thần thần hồn cũng bất ổn!

- Minh Hoàng, ngươi cuối cùng cũng đi ra! Ta đã sớm biết rồi, trên người Bạch Tiểu Thuần kia có dấu vết ngươi lưu lại, chỉ cần đi theo hắn là có thể tìm ra ngươi!

Sóng âm lập tức vang lên ngập trời, không còn khuếch tán ra ngàn dặm như trước mà chỉ ngưng tụ vào một chỗ của Thủ Lăng Nhân mà trực tiếp đánh tới. Đồng thời, lời nói của tiểu cô nương cũng đã làm tất cả mọi người ở xung quanh tâm thần chấn động, nhiều người thậm chí là thất kinh.

Lúc trước tiểu cô nương mặc dù có nói ra thân phận Bạch Tiểu Thuần nhưng dưới nguy cơ như vậy bọn họ cũng không kịp nghĩ nhiều. Thế nhưng hiện tại, khi một vị giống như là thần linh của Man Hoang, Minh Hoàng đã hàng lâm, làm cho mọi người có thể thở ra nhẹ nhõm, thì lập tức vô số ánh mắt liền hướng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch đại sư chính là Bạch Tiểu Thuần?

Những hồn tu còn sót lại của Cự Quỷ Thành quanh đó giờ phút này đều chấn động vô cùng, ai nấy há mồm trợn mắt.

- Bạch Tiểu Thuần...

Trần Hảo Tùng cùng với những vị Thiên Công khác, thần sắc cổ quái nhìn về Bạch Tiểu Thuần.

Cửu U Vương, Đấu Thắng Vương cùng với Linh Lâm Vương đều khẽ giật mình, không khỏi nhìn lại hắn ta vài lần.

Chỉ có Đại Thiên Sư và Cự Quỷ Vương là thần sắc vẫn như thường, dường như chuyện này với bọn họ không hề ngoài ý muốn... Về phần Hồng Trần Nữ lúc này trong lòng cũng rất là phức tạp.

Trước kia nàng cũng đã mơ hồ có được đáp án nhưng không muốn nghĩ nhiều, bây giờ lại bị tiểu cô nương liên tục nói ra hai lần. Điều này làm cho hơi thở của nàng cũng trở nên dồn dập. Lại nghĩ tới phụ thân còn đem mình gả cho hắn... Nàng cảm thấy thế giới này dường như đã đảo lộn rồi.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, nội tâm Bạch Tiểu Thuần run lên, nhưng cũng không thể ngăn cản bọn họ, chỉ đành trừng mắt lên, làm bộ mờ mịt không hiểu gì hết, thậm chí còn liếc ngang liếc dọc, dường như cũng đang muốn tìm xem, Bạch Tiểu Thuần ở đâu... Thấy vậy, thần sắc những người xung quanh càng thêm cổ quái...

Mà hiện tại, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể để ý xem những người kia đang nghĩ gì. Đến lúc này, hắn đã hiểu tại sao tiểu cô nương kia cứ như âm hồn bất tán bám lấy bản thân mình. Chỉ vì nàng muốn đi theo hắn để tìm ra Minh Hoàng mà thôi.

- Khó trách...

Bạch Tiểu Thuần nội tâm cũng trở nên dao động, mà chuyện Thủ Lăng Nhân lại chính là Minh Hoàng cũng làm hắn thấy khó tin, nhưng cẩn thận xét đến sự thần bí của Thủ Lăng Nhân thì chuyện này cũng là hợp lý.

- Dấu vết trong lời của nàng chẳng lẽ chính là từ năm đó ở Lạc Trần sơn mạch ta được Thủ Lăng lão gia gia cứu?

Trong khi Bạch Tiểu Thuần đang giả ngu thì quỷ âm của tiểu cô nương cũng triệt để bạo phát ra, uy lực mạnh mẽ đến nỗi làm khoảng trời

giữa hai người lập tức tan rã. Thủ Lăng Nhân than nhẹ một tiếng, nâng tay phải lên, nhấn xuống phía dưới một cái, bầu trời ở trên lần nữa vỡ ra, lộ ra một hắc động thật lớn, mà hắc động này cũng đang tầng tầng tán loạn như muốn phá hủy cả thiên địa. Lúc trước Cự Quỷ Vương thi triển Hắc Dương liền xuất hiện ra đại võng phong ấn thế giới, bây giờ nó lại huyễn hóa ra, dường như muốn cứng rắn ngăn chặn tất cả những lực lượng có thể hủy diệt thế giới.

- Lão phu đã liên tục tránh lui rồi, ngươi cần gì phải dây dưa không dứt như vậy?

Thủ Lăng Nhân lắc đầu, thanh âm vang lên đầy tang thương, thậm chí có cả sự mỏi mệt.

- Muốn bản tôn không dây dưa thì ngươi hãy lập tức mở thế giới chi môn ra, để ta có thể rời khỏi nơi đây!

Sóng âm vẫn còn vang vọng, hư vô không ngừng tan vỡ, thế nhưng giọng nói ngưng tụ chúng sinh chi âm của tiểu cô nương vẫn có thể truyền ra.

Ánh mắt nàng đầy cố chấp, thậm chí là điên cuồng, lời nói của nàng với Thủ Lăng Nhân không hề có chút dối trá. Thực ra nàng cũng không phải người của phiến thế giới này mà là một tàn hồn năm đó cùng với Thiên Ngoại đại kiếm rơi xuống đây.

Vốn là mất hết trí nhớ, không biết phải qua bao lâu mới khôi phục lại được. Thế nhưng ở bên trong Vẫn Kiếm Thâm Uyên, khi nàng ăn được đan dược của Bạch Tiểu Thuần thì hồn thể liền bị kích thích, thần trí nhanh chóng phục hồi, có thể nói ngay vào lúc đó, nàng đã nhớ lại tất cả!

Nàng cũng nhận ra thế giới nơi đây không phải nhà mình, vô cùng xa lạ. Thế nên theo bản năng muốn bắt Bạch Tiểu Thuần, người đã làm mình khôi phục thần trí tới bên cạnh.

Thế nhưng lúc đó dù rằng nàng có hồn thể bất diệt nhưng chiến lực còn chưa khôi phục quá nhiều thế nên mới để hắn chạy thoát. Mà sau khi rời khỏi Vẫn Kiếm Thâm Uyên nàng liền đi quan sát thế giới này. Trải qua một phen mới biết được nếu muốn rời khỏi nơi đây mà về nhà thì chỉ có thể để cho Thủ Lăng Nhân mở thế giới đại môn mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1213: Nhân Quả (Hạ)

Chỉ là nàng không thể tìm thấy lão, vả lại chiến lực chưa đủ, thế nhưng nhớ đến Bạch Tiểu Thuần, trên người hắn, nàng cảm nhận được khí tức của Thủ Lăng Nhân. Ngay lúc đó, nàng liền hiểu ra, Bạch Tiểu Thuần hắn là một người được Thủ Lăng Nhân coi trọng, chỉ cần đi theo hắn nhất định có thể tìm ra Thủ Lăng Nhân.

Thế nên mới có những chuyện sau đó. Thậm chí đôi khi nàng còn ra tay bảo hộ Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là đến khi trận pháp Táng Cung tan vỡ, Truyền tống trận mở ra, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế nên nàng mới mất đi tung tích của Bạch Tiểu Thuần!

Nàng đi tìm rất lâu mà vẫn không không tìm được, thế nên mới giả trang Bạch Tiểu Thuần, mục đích... hoặc là dẫn Bạch Tiểu Thuần ra, hoặc là dẫn Thủ Lăng Nhân ra!

Mà dù là mục đích nào đạt được thì đều coi như nàng đã thành công. Thế nên lúc trước Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy, rõ ràng là có thể giết người nhưng nàng cũng không có làm như vậy, mà muốn nhân đó bức cho Thủ Lăng Nhân hiện thân!

Để có thể đạt thành mục tiêu này, tiểu cô nương cũng không do dự mà giao đấu với đám Bán Thần kia, thậm chí không tiếc ảnh hưởng tới căn bản của thế giới mà triệu hoán vô số oan hồn Man Hoang.

Mà sở dĩ tại khu vực Thông Thiên Hà nàng không làm như vậy là vì chỉ ở Man Hoang mới có đủ hồn. Nơi đây chính là nơi khôi phục tốt nhất, đồng thời cũng là chiến trường tốt nhất của nàng!

Huống hồ, điều quan trọng nhất là nàng còn có một minh hữu!

Vừa nghĩ tới đây tiểu cô nương liền nở nụ cười. Quỷ âm vẫn vang lên, đồng thời nàng cũng mở miệng rộng ra, lập tức hư vô ở sau lưng liền vặn vẹo, một cái đầu Lệ Quỷ cực lớn huyễn hóa ra gào thét lao về phía Thủ Lăng Nhân mà cắn nuốt.

Lệ Quỷ này chiến lực có thể so với Bán Thần, làm cho mọi người nhìn thấy đều chấn động tâm thần. Nhất là đám người Bán Thần Đại Thiên Sư kia lại càng kinh hãi biến sắc.

Nhưng dù rằng nhìn thấy đầu Lệ Quỷ cực lớn này gầm rú bay tới, Thủ Lăng Nhân cũng chỉ khẽ lắc đầu, bàn tay phải đầy nếp nhăn chậm rãi nâng lên chỉ một cái về phía nó.

Lập tức thiên địa bốn phía nổ vang, theo tiếng nổ vang vọng, hư vô xung quanh Lệ Quỷ kia dường như sụp xuống, lõm vào, giống như hư vô mở miệng rộng trực tiếp nuốt Lệ Quỷ này vào!

Ngay lúc đó, Thủ Lăng Nhân bỗng nâng tay phải lên, bấm niệm pháp quyết, mở miệng truyền ra một âm thanh tang thương, vang vọng khắp trời đất.

- Phong!

Chỉ một chữ vô cùng đơn giản, nhưng sau khi ra khỏi miệng Thủ Lăng Nhân thì lại như ẩn chứa thiên địa quy tắc, lực lượng pháp tắc. Lập tức bầu trời liền xuất hiện một cơn gió, một cơn gió có thể diệt sạch chúng sinh!

Lực lượng khủng bố trong đó đã trực tiếp vượt qua Bán Thần, dù đến tiểu cô nương thấy vậy cũng phải biến sắc mặt. Bạch Tiểu Thuần sau khi cảm thụ một phen cũng mở to mắt, hít sâu một hơi, dù đã biết Thủ Lăng Nhân mạnh mẽ nhưng hắn cũng không ngờ lại kinh người đến thế này!

- Minh Hoàng...

Bạch Tiểu Thuần nội tâm thì thào.

Cơn gió này khí thế quật khởi, làm cho mọi người cũng phản ứng không kịp. Có thể nói ngay khi Thủ Lăng Nhân nói ra một chữ gió thì ở trong trời đất, bốn phương tám hướng đều nổi lên cuồng phong ngập trời.

Toàn bộ trời đất vào lúc này dường như đã trở thành phong giới, lấy Thủ Lăng Nhân làm trung tâm, xuất hiện một cơn lốc xoáy thật lớn, khí thế bài sơn đảo hải, nổ vang một tiếng rồi đánh về phía tiểu cô nương.

Từ xa nhìn lại, vòng xoáy lốc kia đã chiếm hơn phân nửa khoảng trời. Những tiếng nổ vang vọng bốn phương, làm mặt đất run rẩy, ngay đến đám Đại Thiên Sư cũng phải hãi hùng khiếp vía.

Vòng xoáy này không ngừng chuyển động, chỉ cần nhìn qua cũng đủ làm rung chuyển tâm thần người ta. Trời đất vặn vẹo, mà tiểu cô nương kia thì giống như một con thuyền cô độc trong cơn sóng dữ, lúc nào cũng có thể bị đánh chìm.

Chứng kiến cảnh tượng, mọi người dường như thấy được hy vọng. Thế nhưng lúc này tiểu cô nương bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên huyết sắc, lại há to miệng ra, kêu lên một tiếng thê lương về phía cơn lốc đằng kia. Miệng của nàng không ngừng bành trướng, chỉ sau một thời gian ngắn thân thể của nàng dường như đã biến, người ta chỉ còn thấy một cái miệng khổng lồ!

Ngay khi mở miệng ra, tiểu cô nương liền hút vào, lập tức từ trong đó, một lực hút kinh người bạo phát ra hướng về vòng xoáy phía trước.

Rầm rầm!

Ngay khi vòng xoáy lốc kia cùng hấp lực trong miệng tiểu cô nương đụng vào nhau liền gây ra một tiếng động trực tiếp vượt qua sấm nổ. Đồng thời, vòng xoáy lốc của Thủ Lăng Nhân cũng dần chậm lại, thậm chí nó còn nghiêng đi như sắp bị tiểu cô nương cắn nuốt!

Chứng kiến cảnh này, mọi người lập tức tâm thần siết chặt lại, Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi. Cuộc đấu pháp vượt qua Bán Thần này là trận chiến kinh người nhất hắn được chứng kiến từ trước đến nay. Một tiểu cô nương gần như bất tử, một Thủ Lăng Nhân pháp thuật vô biên, đều làm cho hắn phải hoảng sợ.

Nghĩ tới một tiểu cô nương kinh khủng đến vậy mà lúc ở Thông Thiên Hà khu vực vẫn đi theo mình, Bạch Tiểu Thuần liền có cảm giác nghĩ mà sợ, tim đập thình thịch, đáy lòng thầm hô may mắn.

- Cũng may lúc trước ta không đắc tội nàng. Có thể nói, tiểu cô nương này nếu muốn giết chết ta thì chỉ hút một cái là xong rồi...

Bạch Tiểu Thuần nội tâm run rẩy. Lúc này thiên địa lại nổ vang, xoáy lốc nhanh chóng tan vỡ, vô tận gió bão lập tức bay thẳng vào trong cái miệng lớn phía trước, bị tiểu cô nương nuốt hết toàn bộ!

Mọi người lập tức biến sắc. Thế nhưng lúc này, Thủ Lăng Nhân lại than nhẹ một tiếng, dường như không hề ngoài ý muốn, tay phải nâng lên, vẫn là chỉ một cái, thanh âm tang thương vang vọng bốn phía.

- Vũ!

Một câu, cũng là một chữ. Lão vừa dứt lời lập tức vô số mây đen xuất hiện đầy trời, phạm vi cực kì rộng lớn, bao phủ hơn phân nửa Man Hoang!

Có điều trong mây không hề có sấm sét mà chỉ tồn tại những hạt mưa!

Một giọt nước bằng hạt đậu rơi xuống, rồi sau đó là cả cơn mưa. Mưa như trút nước, rải khắp nơi nơi, giống như một gã khổng lồ trên trời lỡ tay làm đổ một thùng nước lớn, thế là chỉ trong nháy mắt mà toàn bộ trời đất vang lên những tiếng rào rào, mưa rơi xuống!

Hơn nữa đây cũng không phải là mưa bình thường mà là... Pháp Vũ!

Bất cứ một hạt mưa nào cũng đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng, ngang với một thần thông thuật pháp, mà lúc này hạt mưa trong trời đất thì có thể nói là vô số. Vừa thấy vậy, con mắt Bạch Tiểu Thuần suýt rơi ra ngoài, đặc biệt là khi hắn cảm nhận được lực lượng vô cùng trong trận mưa này thì đáy lòng càng thêm giật mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1214: Thiên Địa Đạo Pháp!

- Quá... Quá lợi hại!

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần chấn động, đến đám người Đại Thiên Sư cũng bị trận mưa này của Thủ Lăng Nhân làm cho giật mình, sức mạnh của nó đã vượt qua sức gió lúc trước quá nhiều.

Sắc mặt tiểu cô nương cũng lập tức đại biến, tâm thần dao động, ở trong trận mưa này nàng cảm nhận được sinh tử nguy cơ cực kì mãnh liệt. Nàng nhanh chóng lui lại thế nhưng mặc cho tốc độ có nhanh thế nào thì ở dưới làn mưa này cũng trốn không thoát!

Không có bất kì hạt mưa nào rơi xuống đất, bởi vì sau khi từ rời khỏi bầu trời, nơi mà bọn nó rơi xuống chính là tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hình thành một màn phòng hộ, ngăn cản những giọt mưa bay tới. Chỉ trong chốc lát, từng giọt mưa rơi vào màn phòng hộ gây nên những tiếng động như tiếng trống, vang lên rung trời.

Âm thanh này càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, bởi vì mưa càng lúc càng to, cho đến khi mưa ở bốn phương tám hướng đều tụ lại một chỗ, hình thành những tầng nước mưa đánh về phía tiểu cô nương.

Xung quanh tiểu cô nương đã được bao trùm bởi một thủy cầu thật lớn. Bên trong đó, tiểu cô nương không ngừng biến sắc, màn phòng hộ của nàng đang không ngừng bị nén lại, gần như sắp tan vỡ. Mà theo nước mưa không ngừng dung nhập vào, thủy cầu kia cũng càng lúc càng lớn.

Trăm trượng, ngàn trượng, năm ngàn trượng,...

Từ xa nhìn lại, trận mưa này giống như đang vây giết tiểu cô nương kia, làm cho thủy cầu càng lúc càng khổng lồ, đồng thời lực lượng khủng bố trong đó cũng không ngừng bộc phát khiến màn phòng hộ dần dần vỡ vụn.

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, nhìn chằm chằm vào đó. Chợt, từ bên trong thủy cầu kia truyền ra một tiếng nổ vang, màn phòng hộ của tiểu cô nương đã tan vỡ. Thế nhưng, lúc này dưới sự chấn động của mọi người, khuôn mặt tiểu cô nương bỗng vặn vẹo, thân thể không ngừng co rút lại biến thành một thanh...

Kiếm!

Thanh kiếm này khí tức vô cùng tang thương, trên thân đầy rỉ sét, thoạt nhìn không hề có chút nào đặc biệt. Thế nhưng ngay khi nó xuất hiện, toàn bộ bầu trời liền rung lên, thủy cầu đang bành trướng kia cũng xuất hiện gợn sóng.

Người khác có thể không nhận ra thanh kiếm này Bạch Tiểu thuần thì khác, ngay khi nhìn thấy nó, đôi mắt hắn liền trợn to, la thất thanh.

- Vẫn kiếm!

Đây chính là thanh đại kiếm năm đó từ trên trời rơi xuống khu vực đông mạch hạ du của Thông Thiên Hà, cũng là nơi hắn đạt được Thiên Đạo Trúc Cơ!

Cũng chính nơi tiểu cô nương xuất hiện lần đầu tiên.

Thanh kiếm này dù đã thu nhỏ vô số lần nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ cần liếc qua là nhận ra được. Gần như ngay lúc hắn mở miệng thì thanh vẫn kiếm do tiểu cô nương huyễn hóa ra bỗng xoay tròn, hướng về phía thủy cầu khổng lồ vừa ép vỡ màn phòng hộ kia, chém xuống thật mạnh!

Một kiếm này vừa chém xuống, trời đất lập tức truyền ra tiếng nổ vang, đồng thời huyễn hóa ra một thanh đại kiếm giống như thanh kia như đúc. Kiếm này vô cùng to lớn, chỉ thân kiếm thôi đã cao đến tận trời, không ai có thể nhìn được toàn bộ thanh kiếm này, chỉ thấy được mũi kiếm che lấp bầu trời, từ trên không chém về phía thủy cầu kia.

Ầm một tiếng, thủy cầu tan vỡ, tầng tầng nổ tung, những hạt mưa trong đó bắn ra làm cho cả trời đất nhanh chóng tràn ngập hơi nước. Mà tiểu cô nương kia thân thể dường như cũng suy yếu đi rất nhiều, trạng thái vẫn kiếm cũng không thể duy trì, lại trở về bộ dáng cũ, đồng thời nàng cũng mở miệng, giọng nói bén nhọn.

- Thủ Lăng Nhân, ta là bất diệt chi hồn, không phải người ngươi có thể giết được. Bây giờ thì tới phiên ta nuốt ngươi!

Giọng nói của nàng vang lên, làm mọi người đều biến sắc mặt, về phần Bạch Tiểu Thuần đáy lòng cũng run rẩy, đang muốn lui lại. Đúng lúc này, hơi nước đang tràn ngập trời đất bỗng cuộn lên ngưng tụ về phía tiểu cô nương, dường như đã bị nàng đoạt mất quyền khống chế.

Hơi nước như biển, nhanh chóng ngưng tụ lại, chỉ trong chốc lát liền hóa thành một quỷ đầu cực lớn, chấn động nhân tâm!

Quỷ đầu dữ tợn, đầu có mọc sừng, tuy là hình thành từ sương mù nhưng lại trông rất sống động, thậm chí cẩn thận quan sát thì có thể lờ mờ thấy được bộ dáng của tiểu cô nương. Mà độ lớn của nó có thể so với đại kiếm vừa nãy, thế chỗ trời cao, che khuất mặt trời, bỗng nhiên hút một cái!

Dưới cái hút này, trời xanh vặn vẹo, mặt đất méo mó, chỉ trong chớp mắt, cả vùng thế giới giống như sắp bị quỷ đầu cực lớn kia hút vào trong miệng. Ngay đến tất cả mọi người ở bốn phía cũng không thể khống chế thân thể, lập tức bị hút tới. Về phần Bạch Tiểu Thuần, lúc này đầu óc cũng đã trống rỗng rồi.

Dù là đám Đại Thiên Sư thân thể cũng bị chấn động mạnh mẽ, hít thở dồn dập, sự sợ hãi của họ đã đạt tới cực hạn.

Nhưng dù có là vậy, Thủ Lăng Nhân cũng chỉ lắc đầu, thấp giọng thì thào.

- Vẫn không xuất hiện sao...

Tay phải lão bấm niệm pháp quyết, lần nữa chỉ ra một cái.

- Điện!

Vẫn chỉ là một chữ, một câu. Lời vừa dứt, trên bầu trời đang vặn vẹo kia bỗng xuất hiện một tia chớp, thế rồi lại một tia nữa...

Chỉ trong chốc lát, tia thứ ba, thứ tư, thứ một trăm, rồi thứ một vạn,... vô thanh vô tức mà hiện ra, rậm rạp chi chít, lượng của chúng thậm chí có thể so với số hạt mưa. Cả trời đất vào lúc này đã tràn ngập màu đỏ!

Ầm ầm ầm!

Vô số tia chớp đỏ thẫm đánh thẳng về phía quỷ đầu tiểu cô nương. Khi Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn về những tia chớp số lượng khủng bố kia, nhưng hắn có thể lờ mờ thấy được chúng như đang hợp thành một bàn tay cực lớn che phủ bầu trời, hướng về quỷ đầu kia, đánh tới!

Quỷ đầu tuy lớn nhưng đại thủ hình thành từ những tia chớp đỏ này còn lớn hơn.

Hai thứ này ở gần nhau làm người ta có cảm giác giống như cánh tay của một người trưởng thành đang lao tới bắt lấy đầu lâu của một đứa trẻ. Thiên địa chấn động, lực lượng tia chớp rung chuyển bát phương!

Dường như đại thủ này cũng không để ý lực thôn phệ thiên địa của tiểu cô nương. Ngay khi sắp bị nó chộp tới, quỷ đầu do tiểu cô nương biến thành liền kêu lên một tiếng thê thảm, ngừng thôn phệ lại để tránh đi. Thế nhưng bàn tay kia khí thế cực thịnh, giống như ẩn chứa lực lượng

cả thế giới, nó lao tới thật nhanh, gây ra những tiếng ù ù vang vọng bốn phương. Chỉ trong nháy mắt, đại thủ này đã bắt được quỷ đầu tiểu cô nương.

Bóp mạnh một cái, răng rắc, quỷ đầu sương mù kia không hề chịu được mà tan vỡ ra. Theo nó nổ tung, hồn ảnh vặn vẹo của tiểu cô nương cũng hiện ra, nhanh chóng lui lại, có thể thấy được sự sợ hãi mãnh liệt trong mắt nàng. Hiển nhiên, đối với đại thủ tia chớp được ngưng tụ từ thiên địa lực lượng này, nàng vô cùng kiêng dè.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1215: Thiên Tôn Hàng Lâm!

Chỉ là mặc cho nàng lui thế nào, dường như chỉ cần không phải chạy khỏi thế giới này thì đại thủ hoàn toàn có thể đi tới chỗ của nàng!

Đại thủ đi tới đâu, không gian xung quanh đều như bị phong ấn. Tiểu cô nương cũng càng lúc càng hoảng sợ, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, từ cơ thể tràn ra vô số quỷ ảnh, nhưng bọn chúng vừa xuất hiện thì lập tức bị vô tận tia chớp đỏ đánh xuống tan thành mây khói.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người bốn phía lần nữa giật mình. Trận chiến này thực sự là quá sức kinh thế hãi tục, đã vượt ra khỏi cảnh giới Bán Thần rồi, Bạch Tiểu Thuần tim cũng đang đập loạn xạ. Lúc này bị đại thủ đuổi theo, hồn ảnh tiểu cô nương kia thét lên một tiếng thê thảm vô cùng chói tai, rất nhanh sau đó đại thủ tia chớp kia đã chạm vào hồn ảnh đang định bóp mạnh một cái.

Thế nhưng đúng lúc này, bầu trời bỗng xuất hiện một khe ở thật lớn khoảng ngàn trượng, ngay khi nó xuất hiện liền chớp chớp, hóa thành một con mắt!

Con mắt kia lộ ra vẻ lạnh băng vô tình, mãnh liệt nhìn về phía Thủ Lăng Nhân, cùng lúc đó, lại xuất hiện khe hở thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chỉ trong chớp mắt, trên toàn bộ bầu trời đã chằng chịt những khe hở, ngay khi chúng xuất hiện liền chớp chớp, toàn bộ đều hóa thành con mắt!

Ánh mắt cũng đều lạnh băng, cũng đều vô tình, cũng đều nhìn về phía Thủ Lăng Nhân!

Sự việc này quá đột ngột làm cho mọi người phải hoảng sợ, bỗng Đại Thiên Sư thần sắc đại biến, la lên thất thanh.

- Thiên Tôn!

Gần như ngay khi âm thanh của lão vang lên, vô số con mắt trên trời bỗng đồng thời chớp một cái. Ngay lập tức vô số kiếm quang trực tiếp từ trong đó hiện ra, hóa thành từng dải cầu vồng, lấy một tốc độ không cách nào hình dung lao thẳng tới đại thủ kia!

Kiếm quang vô số, chỉ trong chớp mắt cả bầu trời đã hoàn toàn bị kiếm quang che khuất. Bọn chúng như kết thành một kiếm võng, rất nhanh sau đó liền xuyên thẳng qua đại thủ kia, nổ vang một tiếng, đại thủ đã tan ra từng mảnh!

Bàn tay này ngưng tụ lực lượng thế giới, có thể hủy diệt được nó dĩ nhiên cũng phải là lực lượng thế giới. Ở thế giới này, ngoại trừ Thủ Lăng Nhân chỉ có một người có năng lực này.

Hắn chính là...

Thông Thiên Đảo, Thiên Tôn!

Những tiếng ầm ầm truyền khắp Man Hoang, làm cho mặt đất run rẩy, trời xanh rung chuyển. Vào lúc này, vô số kiếm quang kia phát ra những tiếng rít bén nhọn, rời khỏi đại thủ. Cứu tiểu cô nương xong, bọn chúng không hề ngừng lại mà đánh thẳng tới Thủ Lăng Nhân!

Hết thảy nói thì dài dòng nhưng trên thực tế, từ khi kiếm quang xuất hiện chém đứt đại thủ cho đến khi phóng tới Thủ Lăng Nhân cũng chỉ kéo dài có một hô hấp mà thôi.

Vô số kiếm quang vun vút lao đi, mà bất luận là một cái nào trong đó đều có thể tiêu diệt Thiên Nhân. Lúc này, kiếm quang, số lượng nhiều, khí thế mạnh, đã bao phủ đầy trời!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần giống như đang có sóng to gió lớn, từ lúc trận chiến này bắt đầu cho đến giờ, hắn mơ hồ có một cảm giác, bí mật của thế giới này đang dần hiện rõ trước mặt mình!

Thế nhưng thời gian không có nhiều, hắn không kịp nghĩ sâu xa. Thủ Lăng Nhân ở đó bỗng quay đầu lại, ánh mắt thâm sâu, lão không hề có chút ngoài ý muốn, dường như sớm đã đợi Thiên Tôn xuất hiện, tay phải nâng lên, chỉ một cái về phía vô số kiếm quang kia, mở miệng truyền ra một âm thanh tang thương trầm thấp.

- Lôi!

Vẫn chỉ là một chữ, một câu, thế nhưng ngay khi nó vang lên, lập tức dẫn đến vô số người, thậm chí là tất cả chúng sinh vào lúc này đều gào rú, dù là người sống hay oan hồn, dù bọn họ có muốn hay không, dù là Bạch Tiểu Thuần cũng không thể kìm được mà hô lên một chữ này!

Dù là đám Đại Thiên Sư, Cự Quỷ Vương, Trần Hảo Tùng cũng vậy!

Chỉ trong chốc lát âm thanh này đã đạt tới một trình độ khó có thể tưởng tượng, làm cho thiên địa run rẩy, bát phương nổ vang. Sóng âm như những gợn sóng vô hình quét sạch tất cả, những kiếm quang vừa chạm vào nó thì lập tức tan vỡ. Lúc này nhìn lại, trên trời đã không còn kiếm quang nào nữa, chỉ còn tán loạn những điểm sáng lóng lánh như những ánh sao!

Vô số kiếm quang tan vỡ, thế nhưng sóng âm vẫn không hề tiêu tán, nó đi tới đâu thì trời long đất lở. Tiểu cô nương toàn thân run rẩy, che lỗ tai lại, thân thể bị sóng âm trùng kích không ngừng mờ đi. Thậm chí ở một khu vực trên trời, ở dưới sóng âm này liền vặn vẹo, giống như ở chỗ đó có tầng khăn che mặt, lúc này đang bị vén lên, lộ ra một thân ảnh, chẳng biết đã ẩn nấp tại đây từ bao giờ!

Đó là một nam tử trung niên mặc hoàng bào, mắt sáng mày kiếm, tuấn lãng phi phàm, sắc mặt không giận tự uy, đặc biệt là ánh mắt thậm chí có thể làm nhật nguyệt vô quang!

Y đội đế quan, mái tóc đen tung bay, duy chỉ có cái trán lại rủ xuống một sợi tóc đỏ vô cùng bắt mắt. Sau khi tầng khăn che mặt kia bị vén lên, thân ảnh cũng lộ ra, ánh mắt lóe lên, y dứt khoát bước ra, ngay sau đó liền nâng tay phải lên, nhấn một cái về phía bầu trời!

Lập tức trời xanh ầm một tiếng, như bị một bàn tay vô hình xé rách ra một cái khe. Một thanh trường thương xanh nước biển lập tức từ đó lao ra, nhưng cũng không phải hướng về trung niên nam tử kia mà hướng xuống mặt đất, tốc độ cực nhanh, hóa thành một tia chớp màu lam, véo một tiếng, đâm xuống đất.

Cả mặt đất Man Hoang run rẩy hình thành vô số khe nứt ngang dọc bát phương, một tiếng nổ mạnh vang lên chạm vào tiếng sấm vô hình, gây nên gợn sóng trùng kích ầm ầm khuếch tán ra bát phương.

Bạch Tiểu Thuần dù đã cách khá xa cũng bị gợn sóng đánh vào, phun ra máu tươi, thân thể bị đánh bay. Mà bọn Trần Hảo Tùng cũng là khóe miệng tràn máu, không ngừng lui về phía sau, dù là đám người Đại Thiên Sư cũng trắng bệch sắc mặt, không thể không lui.

Về phần những hồn tu Cự Quỷ Thanh tu vi còn chưa đến Thiên Nhân cũng không kịp phản ứng, bị sóng gợn đánh tới, thân thể lập tức tan thành tro bụi...

Ở dưới trùng kích này, Hồng Trần Nữ vốn là phải chết, nhưng nhờ có phụ thân ở bên toàn lực thủ hộ mà giữ được tánh mạng.

- Thiên Tôn!

Cự Quỷ Vương ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào trung niên nam tử trên trời, ở sâu trong mắt lão là sự kiêng dè mãnh liệt.

Đấu Thắng Vương, Linh Lâm Vương, Cửu U Vương, còn có Đại Thiên Sư cùng với tất cả Thiên Công giờ phút này trong lòng đều như sóng lớn cuồn cuộn, ánh mắt đồng loạt đặt lên trung niên nam tử kia.

- Thiên Tôn?

Bạch Tiểu Thuần hít vào thật sâu, đầu óc ong ong lên, vừa nghe được lời của đám Cự Quỷ Vương, hắn cũng nhìn về đối phương. Lúc này hắn cũng không tâm tình của bản thân ra sao, những gì hắn thấy chính là một thân ảnh kinh thiên động địa, bễ nghễ thiên hạ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1216: Ngươi Dựa Vào Đâu Mà Không Thừa Nhận! (Thượng)

Đây chính bá chủ của Thông Thiên Hà, đứng đầu Thông Thiên Đảo... Thiên Tôn!

Đây là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần được chứng kiến Thiên Tôn. Dù chỉ liếc qua, hắn liền cảm thấy đối phương dường như đang hợp làm một với thiên địa, thậm chí nhìn lâu một lúc, đôi mắt hắn bỗng đau đớn như bị kim đâm.

Ngay lúc này, thân ảnh tiểu cô nương lóe lên, xuất hiện ở một bên Thiên Tôn, duy trì khoảng cách nhất định, mở miệng nói, giọng đầy bén nhọn.

- Thông Thiên đạo nhân, ngươi đã tới chậm!

Thiên Tôn mỉm cười, cũng không nhìn tiểu cô nương, cũng không nhìn bất kì kẻ nào ở bốn phía, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều hướng về Thủ Lăng Nhân, chậm rãi mở miệng.

- Lão già kia, sắp xếp này của bản tôn, ngươi hẳn là đã nhìn ra từ đàu.

- Dĩ nhiên là nhìn rất rõ.

Thủ Lăng Nhân thần sắc như thường, chỉ là ánh mắt thâm sâu, bình tĩnh nói. Sau khi mọi người ở bốn phía nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn họ, đều có suy đoán của riêng mình.

Bạch Tiểu Thuần nội tâm cũng bắt đầu lo lắng, hắn hiểu được tiểu cô nương này cùng Thiên Tôn tất nhiên đã sớm có liên hệ, thậm chí là kết

thành đồng minh. Trận chiến hôm nay, Thủ Lăng Nhân đã không phải chỉ đối phó có mình tiểu cô nương mà còn phải đấu với Thiên Tôn.

Về phần mục đích, thì như tiểu cô nương kia lúc trước đã nói, chính là mở ra thế giới chi môn!

- Đây chắc chắn là một đại bí mật...

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, hắn cảm thấy tình cảnh lúc này không ổn, hắn rất muốn hô to một tiếng với Thiên Tôn, chúng ta là người một nhà... Thế nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện đã bị hắn bỏ đi, tiểu cô nương đi theo mình, dẫn Thủ Lăng Nhân ra, việc này Thiên Tôn nhất định đã biết rõ.

- Bọn họ rõ ràng là đang lợi dụng ta...

Bạch Tiểu Thuần lập tức phát sầu, tâm thần dao động, nhìn về phía ba người trên trời mà không ngừng thở dài.

Trong khi Bạch Tiểu Thuần đang mặt mày ủ rũ thì ở trên trời, Thiên Tôn đang nhìn Thủ Lăng Nhân, lạnh nhạt mở miệng.

- Nhìn ra thì sao, cách cục này là để dụ ngươi xuất hiện, cũng là ngươi câu ta tới, cuối cùng cũng chỉ là xem... chiến lực!

Vừa dứt lời, vô thượng bá ý từ trên người y liền bộc phát, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn!

Ngay khi y vừa nói xong, tiểu cô nương bên cạnh liền phát ra tiếng cười quỷ dị, thân thể nhanh chóng mơ hồ, hóa thân thành hắc động, một lần nữa truyền ra cái giọng nói tập hợp âm thanh của chúng sinh kia.

- Hư phệ đại pháp!

Lập tức hắc động do tiểu cô nương hóa thành liền tỏa ra hào quang màu đen, trực tiếp bao phủ vạn trượng. Tất cả những gì trong phạm vi này, dù là cây cỏ, núi cũng đều bay ra lao thẳng về phía nàng!

Mà Thủ Lăng Nhân cũng ở trong phạm vi này, vị trí của lão lại chính là nơi tập trung lực thôn phệ. Lúc này ở dưới Hư Phệ Đại Pháp, thân thể lão đã bị trói buộc.

Cùng lúc đó, Thiên Tôn bước ra, y biết trận đấu này phải tốc chiến tốc thắng. Ngay khi bước chân kia đặt xuống, toàn bộ thiên địa đều rung lên, y nâng tay phải hướng về bầu trời trảo (kéo) một cái.

- Thông Thiên Hải!

Thiên Tôn lạnh lùng nói, dưới một trảo này trời xanh liền nổ vang, xuất hiện gợn sóng, màu sắc trở nên vàng kim, biển lớn nhanh chóng huyễn hóa ra!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há mồm, đầu óc trống rỗng, hắn liếc qua liền nhìn thấy biển lớn huyễn hóa ở trên trời chính là Thông Thiên Hải!

- Đây là pháp thuật gì? Đến Thông Thiên Hải cũng có thể thi pháp được sao?

Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng, phát hiện ra thuật pháp của những người này mới thực sự là thần thông. Nghĩ lại những thuật pháp của bản thân hắn không khỏi thấy xấu hổ, có điều nhớ tới Thủy Trạch Quốc Độ cùng với Bất Diệt Đế Quyền, niềm tin lại khôi phục một chút, hắn tin tưởng chỉ cần tu vi bản thân cao hơn thì thi triển Thủy Trạch Quốc Độ sẽ dễ như trở bàn tay.

- Ài, tu vi của ta quá yếu.

Bạch Tiểu Thuần mặt mày ủ rũ, than thở, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Đám người Đại Thiên Sư ở bên, cả đám đều thần sắc ngưng trọng, bọn họ đều nhận ra, đây là Thiên Tôn sử dụng vô thượng pháp lực, thậm chí có thể cải thiên hoán địa (thay trời đổi đất), lấy hình chiếu của Thông Thiên Hải mà thế chỗ trời xanh!

Bầu trời biến thành biển rộng, sóng đánh cuồn cuộn, ngay lúc này nước biển hình thành một đại thủ, đánh về phía Thủ Lăng Nhân!

Khí thế mạnh mẽ, hóa trời xanh thành biển lớn, ngưng biển lớn thành đại thủ. Lại thêm Hư Phệ Đại Pháp của tiểu cô nương bao trùm vạn trượng hạn chế cử động của Thủ Lăng Nhân, làm đại thủ cách Thủ Lăng Nhân càng lúc càng gần.

Thấy vậy, trái tim Bạch Tiểu Thuần cũng đã nghẹn lên đến họng. Ngay lúc này, Thủ Lăng Nhân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy, hai tay giơ lên vung một cái, âm thanh khàn khàn cũng từ trong miệng truyền ra.

- Minh Hà!

Lời vừa dứt, lập tức xung quanh lão liền xuất hiện tử khí nồng đậm, còn có nước sông màu đen xuất hiện trên không, càng lúc càng nhiều. Chỉ trong chớp mắt, lấy Thủ Lăng Nhân làm trung tâm, một con sông hiện ra, bao trùm mặt đất. Thân thể Thủ Lăng Nhân bước ra một bước, ngay lúc đó, phía sau lão, dòng sông cuồn cuộn, một cột nước trên đó bỗng phun ra, giống như Hắc Long phóng thẳng lên trời!

Đây chính là... Minh Hà chi thủy!

Mà Thủ Lăng Nhân lại giống như thượng nguồn của Minh Hà. Dần dần, cột nước kia càng lúc càng kinh thiên động địa, nước sông Minh Hà cũng theo đó mà nhiều lên, cuối cùng hội tụ thành một con sông lớn. Từ xa nhìn lại, con sông này rộng lớn vô tận, nước sông cuồn cuộn, theo sau Thủ Lăng Nhân thẳng đến trời xanh, trực tiếp đánh tới đại thủ do Thông Thiên Hải ngưng tụ thành.

Khoảng cách hai bên càng lúc càng gần, rất nhanh sau đó, Minh Hà liền đụng vào đại thủ kia, sơn băng địa liệt, trời đất sụp đổ. Đại thủ màu vàng kia rung lên những gợn sóng rồi truyền ra những âm thanh đinh tai nhức óc. Một kích này của Thủ Lăng Nhân cùng Thiên Tôn cũng là

Minh Hà cùng Thông Thiên Hải đối kháng, là Hắc Long cùng đại thủ va chạm.

Đại thủ vàng kim kia không thể chống đỡ được mà tan vỡ, từng tầng nổ tung, ầm ầm tán loạn, lộ ra thân ảnh âm trầm của Thiên Tôn bên trong!

Mà Minh Hà thì vẫn mạnh mẽ như trước. Ở đằng sau Minh Hà, có thể chứng kiến thân ảnh Thủ Lăng Nhân, lúc này chợt hóa thành một tia chớp đen, lập tức lao tới ở phía trước Thiên Tôn, đụng thật mạnh!

Ầm một tiếng, Thiên Tôn nhanh chóng lui ra. Thế nhưng lúc này Thủ Lăng Nhân bỗng chuyển hướng, thân thể lóe lên một cái, không có truy kích Thiên Tôn mà mang theo Minh Hà đánh thẳng về phía tiểu cô nương!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1217: Ngươi Dựa Vào Đâu Mà Không Thừa Nhận! (Hạ)

Tiểu cô nương biến sắc mặt, thân thể lui lại, có điều tốc độ của nàng dù rằng kinh người nhưng vẫn không phải đối thủ của Thủ Lăng Nhân. Chỉ trong nháy mắt, Thủ Lăng Nhân đã đuổi đến, ầm một tiếng, Minh Hà to lớn đã trực tiếp đập xuống tiểu cô nương mệnh danh bất diệt chi hồn kia.

Tiếng kêu thê thảm từ trong miệng tiểu cô nương truyền ra. Hồn của nàng bị Minh Hà đánh tới đã bị chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số điểm sáng, sau đó lại ngưng tụ về một chỗ, hóa thành hồn ảnh ban đầu. Có điều hồn ảnh này vô cùng mờ nhạt, tuy rằng nàng tự xưng mình là bất diệt nhưng ở dưới một kích này của Thủ Lăng Nhân vẫn bị trọng thương!

Có thể suy ra, một kích như vậy nếu lại thi triển mấy lần nữa thì nàng nhất định phải tử vong!

Cảnh tượng này lập tức làm đám người Đại Thiên Sư mừng rỡ, sự mạnh mẽ của Thủ Lăng Nhân lúc này cũng đã triệt để hiển lộ ra. Thực ra nếu không phải vì có nguyên nhân khác thì nếu lão muốn, trước khi Thiên Tôn kịp đến, tiểu cô nương này đã chết rồi!

Nhìn thấy Thủ Lăng Nhân hóa thân Minh Hà lại phóng tới chỗ tiểu cô nương vừa khôi phục, Thiên Tôn ở trên trời sắc mặt vô cùng âm tràm. Y không thể trơ mắt nhìn tiểu cô nương chết được, hai người là minh hữu, hơn nữa lại có thệ ước kiềm chế, mà điều quan trọng nhất là một mình y đối phó với Thủ Lăng Nhân cũng không chắc chắn, y cần có người hỗ trợ!

Không hề chần chờ, đôi mắt Thiên Tôn lộ vẻ quyết đoán.

- Thông Thiên Hải đã không trấn áp được ngươi, nếu vậy Thông Thiên Đại Lục thì sao nào!

Thiên Tôn hai tay bấm niệm pháp quyết, hướng về trời xanh lần nữa chỉ một cái. Bầu trời không ngừng nổi lên tầng tầng gợn sóng giống như những vẩy cá, khuếch tán ra. Dường như cái khăn che mặt kia lại được nhấc lên, bầu trời biến đổi!

Thông Thiên Hải lại xuất hiện!

Thông Thiên Hải lúc này càng thêm rộng lớn, màu vàng kim óng ánh. Thậm chí có thể nhìn thấy ở trung tâm biển lớn, tồn tại một hòn đảo màu đen. Mà ở bốn phía biển lớn lại huyễn hóa ra bốn con sông lớn, chỉ trong chớp mắt, hai bên bờ sông của bốn dòng sông này lại biến ảo ra từng dãy núi, vô số bình nguyên, hình thành từng khu rừng rậm!

Quan sát cẩn thận có thể thấy được rõ ràng những sơn môn ở trên tứ đại thượng nguồn, còn có sơn môn ở khu vực trung du, hạ du cùng mạt lưu!

Bạch Tiểu Thuần lại ngây ra lần nữa, hắn thậm chí còn thấy được Nghịch Hà Tông, trong lòng như có sóng lớn. Lúc này ở trên trời xanh, hình chiếu của Thông Thiên Đại Lục không bao gồm Man Hoang đã được huyễn hóa ra!

- Thủ Lăng Nhân, năm đó ngươi nói bản tôn không phải chính thống thế nên không thể mở ra thế giới chi môn cho bản tôn!

- Ngươi chẳng qua là một kẻ giữ mộ, một lão quỷ trông coi thế giới đại môn mà thôi. Bản tôn tuy không có huyết mạch Khôi Hoàng, nhưng bây giờ đến Thông Thiên Đại Lục cũng đã thừa nhận bản tôn, ngươi dựa vào đâu mà không thừa nhận!

- Nếu đã như thế, hôm nay ngươi, hoặc là mở cửa hoặc là chết!

Thiên Tôn thân thể lóe lên một cái, lập tức dung nhập vào hình chiếu của Thông Thiên Đại Lục. Ngay sau đó, hình chiếu đại lục kia liền trở nên linh động, dường như đã có hồn!

Do đó mà khí thế của đại lục trở nên vô cùng kinh người, đồng thời ý chí của Thiên Tôn cũng nhờ Thông Thiên Đại Lục mà khuếch tán ra toàn bộ thế giới!

Vào lúc này, đôi mắt tiểu cô nương cũng lộ vẻ điên cuồng, nàng đã muốn liều mạng rồi, thét lên một tiếng, thân thể bỗng vặn vẹo hóa thành một con hạc giấy!

Hạc giấy xuất hiện, hắc khí lượn lờ, vô số quỷ ảnh gào thét mà xuất hiện. Mà lúc này, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể cảm nhận được Thiên Ngoại lực lượng rất rõ ràng!

Thứ gọi là Thiên Ngoại lực lượng chính là lực lượng không thuộc về thế giới này, nó vừa xuất hiện thì giống như trên tờ giấy trắng rơi xuống một giọt mực đen, liếc qua liền nhận thấy.

Lúc này con hạc giấy tràn ngập Thiên Ngoại lực lượng phối hợp với Thiên Tôn cùng đánh tới Thủ Lăng Nhân. Đồng thời từ con hạc giấy còn truyền ra một âm thanh bén nhọn, lực xuyên thấu cực mạnh, vang vọng bốn phương.

- Lão quỷ, ngươi còn không mau mở cửa!

Loại thần thông này, chỉ khí thế cũng làm cho thể xác và tinh thần của đám Đại Thiên Sư đều chấn động, Bạch Tiểu Thuần thì ở trong lòng kêu rên, hắn thấy không ổn, nhanh chóng lui lại là hơn.

Thủ Lăng Nhân ngẩng đầu, nhìn về Thiên Tôn, lão vốn là chưa từng biến đổi thần sắc, lúc này cũng lộ ra vẻ uể oải, thở dài một tiếng.

- Ngươi thủy chung vẫn không hiểu được, chính thống không phải là huyết mạch mà là truyền thừa!

Bạch Tiểu Thuần vốn đang lặng lẽ lui về phía sau, lúc này không biết có phải ảo giác không mà hắn lại có cảm giác Thủ Lăng Nhân khi nói những lời này dường như có liếc về phía hắn!

- Nhất định là ảo giác.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, nếu thực là Thủ Lăng Nhân vừa liếc mình vậy thì hắn đúng là đang gặp nguy hiểm rồi. Đây chính là tham dự vào cuộc tranh đấu giữa Thủ Lăng Nhân cùng Thiên Tôn chứ chẳng phải chơi.

- Ta một tên tiểu nhân mà thôi, sao có thể thừa nhận cái nhìn chăm chú của các đại nhân này đây.

Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, nhanh chóng lui lại. Ngay khi hắn đang vội vàng bỏ chạy thì Thông Thiên Đại Lục trên trời lại càng trở nên uy nghiêm, thậm chí ở đằng sau hình chiếu kia đang mơ hồ xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh này tuy mờ mờ nhưng vẫn có thể nhận ra, đây chính là Thiên Tôn, dường như chính là kẻ thao túng toàn bộ Thông Thiên Đại Lục. Lúc này, y nâng hai tay lên, nhấn xuống, lập tức hình chiếu Thông Thiên Đại Lục nổ vang, đánh thẳng tới Thủ Lăng Nhân!

Con hạc giấy màu đen kia cũng vào lúc này tràn ra hắc khí nồng đậm, lập tức phóng tới Thủ Lăng Nhân.

Chứng kiến cảnh tượng này, mọi người ở bốn phía đều chấn động tâm thần. Thủ Lăng Nhân ở đằng kia, lúc này chợt thở dài, ánh mắt đầy kiên quyết, lão cũng hiểu mình không thể do dự được nữa. Ván cờ này là Thiên Tôn dụ lão xuất hiện nhưng cũng đồng thời, là lão muốn nhân đó mà giải quyết phiền toái lớn nhất trong Thông Thiên thế giới!

- Mặc dù như vậy có chút nóng vội, đánh vỡ cân bằng tạo thành tổn hại nghiêm trọng đối với thế giới này. Thế nhưng ta lại không còn nhiều thời gian nữa, cũng nên vì kẻ kế tiếp mà làm một chút gì đó.

Thủ Lăng Nhân đáy lòng than nhẹ, vẻ quyết đoán trong mắt lão càng mãnh liệt hơn. Thở sâu một hơi, trong khi con hạc giấy và hình chiếu Thông Thiên Đại Lục kia đang tiến đến gần thì lão, nhắm mắt hai mắt lại!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1218: Trận Chiến Tuyệt Thế!

Ngay lúc này, đột nhiên một âm thanh cực lớn bạo phát ra, truyền khắp Man Hoang, thậm chí là tất cả tông môn ở Thông Thiên Đại Lục. Chỉ trong nháy mắt, ở thế giới này, chỉ cần là sinh linh,thì tu sĩ hay hung thú đều được, dù là phàm nhân cũng có thể nghe thấy âm thanh này/

Ầm!

Âm thanh quá lớn, dường như đã vượt qua ngưỡng thừa nhận của thế giới này, khiến cho toàn bộ Man Hoang đều chấn động mạnh. Bạch Tiểu Thuần có thể cảm thấy một lực lớn như đang từ lòng đất tuôn ra, hắn biến sắc mặt, trong lòng run sợ. Cùng lúc đó, Khôi Hoàng Thành, cùng với tứ đại vương thành và vô số bộ lạc, gia tộc đều cảm nhận được cơn động đất này, tất cả liền giật mình.

- Đây là âm thanh gì vậy!

- Động đất... Chẳng lẽ là địa long chuyển mình!

Không chỉ Man Hoang mà đến trường thành của các tông môn trên tứ đại thượng nguồn, cũng vào lúc này ầm ầm chấn động. Đại quân tu sĩ chiếm đóng trên bốn đầu trường thành đều giật nảy mình. Nhất là khi chứng kiến vô số cấm chế trận pháp bao phủ trường thành sau cơn động đất lại xuất hiện những khe hở rất nhỏ thì bọn họ đều nhốn nháo cả lên.

- Có chuyện gì xảy ra!

- Địch tập kích!

Không chỉ có Man Hoang, trường thành mà tất cả khu vực bên trong Thông Thiên Hà, mạt lưu, hạ du, trung du thậm chí là tông môn thượng nguồn cũng gặp phải chấn động như vậy. Vào lúc này, cầu vồng của Tinh Không Đạo Cực Tông đang rung lên bần bật.

Vô số người xôn xao. Toàn bộ thế giới, toàn bộ chúng sinh vào lúc này đều hoảng sợ vô cùng!

Hiện tại chỉ có bốn chữ để hình dung thần thông kinh thiên này của Thủ Lăng Nhân, chính là toàn bộ thế giới,... Đất rung núi chuyển!

Thiên Tôn biến sắc, tiểu cô nương biến thành con hạc giấy cũng ngừng lại một chút, sinh tử nguy cơ mãnh liệt đã làm cho đáy lòng nàng điên cuồng run rẩy!

- Thuật pháp gì vậy!

Con hạc giấy kia cũng không dám tiếp tục phóng tới Thủ Lăng Nhân nữa mà nhanh chóng lui lại. Thế nhưng ngay lúc đó, sau tiếng nổ thứ nhất của thế giới, trên bầu trời lại truyền ra âm thanh ken két, một khe hở cực lớn đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng lan ra. Độ dài của nó thực là khó có thể tưởng tượng được, sợ là không chỉ mười vạn trượng!

Tất cả sinh linh trong Man Hoang đều thấy được, trên trường thành cũng thấy được, tông môn trong Thông Thiên Đại Lục dù nhìn không đến nhưng lại có thể cảm nhận bầu trời đang biến đổi!

Khe hở kia giống như một vết sẹo, dường như đã trở thành vĩnh hằng trên bầu trời của thế giới này!

Ngay khi nó xuất hiện, cặp mắt của Thủ Lăng Nhân bỗng mở miệng ra, thốt lên hai chữ tựa tiếng sấm nổ.

- Tỳ thổ!

Hai chữ này vừa vang lên lập tức khe hở càng mở rộng ra, những tiếng ông ông từ đó vang vọng bốn phương. Chỉ trong nháy mắt từ trong

đó bỗng rơi xuống một ngọn núi khổng lồ!

Ngọn núi này quá lớn, chẳng khác nào nhật nguyệt, từ trong cái khe rơi xuống. Cảnh tượng khó tin này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng được!

- Bầu trời lại rơi xuống một ngọn núi?

Bạch Tiểu Thuần ngây người, Hồng Trần Nữ cách hắn không xa đang tựa vào Cự Quỷ Vương lúc này cũng dại ra.

Ngọn núi này không phải là bất kì ngọn núi nào của mặt đất này mà hoàn toàn là từ trên trời rơi xuống!

Âm thanh đinh tai nhức óc truyền ra. Ngay khi mọi người nhìn về phía đó, ngọn núi kia đã ầm ầm rơi xuống. Ngọn núi này màu đen, vừa nhìn qua liền cảm thấy vô cùng nặng nề, lúc này hướng về phía hạc giấy cùng hình chiếu Thông Thiên Đại Lục mà đánh tới.

Thiên Tôn thần sắc đại biến, y đấu pháp với Thủ Lăng Nhân không chỉ một lần, có điều cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy đối phương thi triển ra loại thần thông như thế này. Hai tay y vội vàng bấm niệm pháp quyết điều khiển hình chiếu Thông Thiên Đại Lục toàn lực đánh tới.

Thế nhưng đòn này của y cùng ngọn núi dường như không cùng một không gian, sau khi chạm tới lại xuyên qua nó không thể ảnh hưởng một chút nào tới ngọn núi này. Ngọn núi sau khi xuyên qua hình chiếu thì nhanh chóng xuất hiện ở phía trên con hạc giấy mà tiểu cô nương biến thành.

Tiểu cô nương kêu lên một tiếng thê thảm, nàng biết không thể né tránh được nữa thế nên đôi mắt lộ vẻ tàn nhẫn, điều khiển hạc giấy bộc phát hắc khí càng thêm mãnh liệt, đánh thẳng tới ngọn núi lớn kia.

Chỉ trong nháy mắt hai bên đã đụng vào một chỗ, cũng vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hiểu cái gì là châu chấu đá xe!

Ngọn núi kia, tiểu cô nương căn bản là không thể chống đỡ được. Mọi người dùng mắt thường cũng thấy được hạc giấy do nàng biến thành nhanh chóng tan vỡ, triệt để nổ tung ra, mà hồn thể của tiểu cô nương cũng hét lên thê thảm, bị ngọn núi trực tiếp đánh xuống, trấn áp trên mặt đất!

Hồn thể này một lần nữa chia năm xẻ bảy, mà lượng điểm sáng cũng chỉ còn một nửa, chúng ở ngoài ngọn núi, ngưng tụ lại một chỗ hóa thành tiểu cô nương. Thế nhưng lúc này thân ảnh của nàng đã vô cùng mơ hồ, dường như chỉ gió thổi qua là tan vỡ, ánh mắt của nàng lộ vẻ sợ hãi trước nay chưa từng có, không hề do dự, lập tức chạy đi không quay đầu lại.

Thủ Lăng Nhân nhìn thoáng qua, ánh mắt lóe lên nhưng cũng không để ý mà chỉ nhàn nhạt mở miệng, nói ra câu thứ hai.

- Thận thủy!

Vừa dứt lời, lập tức toàn bộ mặt đất của Thông Thiên thế giới liền xuất hiện âm thanh nổ rung trời lần thứ hai, lại làm rung chuyển tâm thần vô số sinh linh, khiến rất nhiều ngọn núi tan vỡ, mặt đất nứt toác ra, bốn bờ trường thanh xuất hiện khe hở, ngay đến những dãy núi bên trong khu vực Thông Thiên Hà cũng chấn động!

Cùng lúc đó, trong lúc Thiên Tôn đang hít thở dồn dập thì trên trời lại xuất hiện vết sẹo cực lớn thứ hai, ken két một tiếng, sau khi nó xuất hiện, lập tức từ bên trong đi ra một con sông thật lớn!

Đây không phải Thông Thiên Hà, cũng không phải Minh Hà, mà là một Huyết Hà!

Dòng sông này giống như được tạo ra từ máu tươi, sau khi xuất hiện liền đánh về phía Thiên Tôn, khí thế mạnh mẽ rung chuyển bát phương. Thiên Tôn tâm thần dao động, gào lên một tiếng điều khiển hình chiếu Thông Thiên Đại Lục chống đỡ.

Thế nhưng Huyết Hà kia dường như ẩn chứa một lực lượng đến Thiên Tôn cũng không thể chống đỡ. Ngay khi hai bên chạm vào nhau, hình chiếu Thông Thiên Đại Lục mất hết sức chống cự, bị đánh tan vỡ!

Chia năm xẻ bảy!

Cảnh tượng này làm Bạch Tiểu Thuần cũng phải trợn tròn mắt, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến một ngọn núi từ trên trời rơi xuống, bây giờ lại là một con sông...

Toàn bộ bầu trời lúc này chỉ còn lại hư ảnh khổng lồ của Thuản Tôn, sắc mặt khó coi, ánh mắt đầy khó tin cùng hoảng sợ, thế nhưng cũng không chạy trốn như tiểu cô nương. Thân thể y lóe lên một cái, lập tức xuất hiện phía trước Thủ Lăng Nhân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1219: Sợi Tóc Đỏ Của Thiên Tôn (Thượng)

Thủ Lăng Nhân thần sắc đau khổ, lại lần nữa thở dài, nói ra câu thứ ba!

- Tâm hỏa!

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, thì tiếng nổ thứ ba từ toàn bộ thế giới liền vang lên. Man Hoang cùng bốn khu vực trường thành vốn đã tràn ngập khe hở. Lúc này theo tiếng nổ thứ ba vang lên, dù có vô số tu sĩ đi tu bổ, trường thành cũng không thể kiên trì được nữa mà lập tức sụp đổ!

Bốn đầu trường thành này từ khi xây dựng đến đã nhiều lần bị tổn hại nhưng chưa bao giờ bị sụp xuống. Mà vào lúc này đông, tây, nam, bắc, bốn đầu trường thành toàn bộ sụp đổ!

Vô số tu sĩ tâm thần run rẩy, việc này thật sự quá sức tưởng tượng, đáng sợ đến cực điểm.

- Thiên biến!

- Trường thành... sụp...

Chẳng những trường thành như vậy mà không ít ngọn núi trong khu vực Thông Thiên Đại Lục, ở dưới chấn động này trực tiếp sụp xuống tan vỡ. Cùng lúc đó, tại Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, trên trời xanh lúc này đã xuất hiện vết sẹo khe hở thứ ba!

Lần trước thì rơi ra một ngọn núi, một con sông... Mà lúc này từ trong cái khe thứ ba, lại rơi xuống một đại hỏa cầu!

Chuẩn xác mà nói thì đó là một mặt trời!

- Mặt trời cũng rơi xuống!

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần đã sắp lồi ra rồi, hắn há hốc mồm nhìn về phía mặt trời từ trong cái khe đang lao thẳng về hư ảnh Thiên Tôn với một tốc độ cực nhanh.

Thiên Tôn sắc mặt biến hóa, có điều mặc cho y né tránh như thế nào cũng vô dụng, ầm một tiếng, mặt trời kia trực tiếp đánh vào hư ảnh của y.

Hư ảnh của Thiên Tôn chấn động mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện vô số khe hở, rồi lập tức ầm ầm tan vỡ. Thân ảnh Thiên Tôn cũng theo đó mà hiển lộ ra, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng tràn máu tươi. Lúc này thì y không còn do dự gì nữa, xoay người bỏ chạy

Dù trong lòng không cam nhưng hắn cũng hiểu ván cờ này mình đã bại rồi. Dù có tiểu cô nương liên thủ cũng không phải đối thủ của Thủ Lăng Nhân, điều này càng làm cho lửa giận của y càng bùng lên mạnh hơn.

- Đáng chết, rõ ràng đã áp chế được rồi, nào ngờ hắn lại dùng thứ thần thông gây ra tổn thương vĩnh hằng đến thế giới. Rõ ràng là dù cho có phải trả giá đắt hắn cũng muốn giết ta!

- Chính thống không phải huyết mạch, không phải thừa nhận mà là truyền thừa. Điều này ta sớm đã biết!

Thiên Tôn vô cùng tức giận nhưng y cũng không dám ở lại mà tăng tốc thật nhanh, trong nháy mắt đã đi thật xa.

- Phế kim!

Lời vừa dứt, tiếng nổ mạnh thứ tư lại vang lên khắp trong Thông Thiên thế giới. Đồng thời trên trời cũng xuất hiện khe hở vĩnh hằng thứ

tư, bên trong đó kim quang tràn ra. Ngay khi Thiên Tôn na di đang muốn rời đi thì từ trong cái khe này liền xuất hiện một cái kim đỉnh cực lớn!

Kim đỉnh này hào quang chói mắt, ầm ầm rơi xuống, nó như có thể phong tỏa cả hư vô, mặc cho Thiên Tôn muốn na di thế nào cũng không thể né tránh. Mắt thấy nguy cơ, cặp mắt y lộ vẻ tàn nhẫn, gầm nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, lập tức xung quanh y xuất hiện vô số con mắt. Lập tức bọn chúng liền chớp chớp, huyễn hóa ra từng đạo kiếm quang phóng thẳng về phía kim đỉnh kia!

Thế nhưng lực lượng của kim đỉnh này thực là thần bí khó lường, vô số kiếm khí của Thiên Tôn sau khi đụng vào kim đỉnh này cũng chỉ như lấy trứng chọi đá, toàn bộ vỡ vụn. Kiếm khí tứ tán những lại không cách nào ngăn cản được kim đỉnh, chỉ trong nháy mắt, ầm một tiếng, nó đã trực tiếp đập lên thân thể chuẩn bị na di của Thiên Tôn, khiến y phải rú lên một tiếng.

Tiếng vang ngập trời, vù vù khuếch tán, lập tức có vô số tiếng vọng lại, gây ra gió bão quét ngang bát phương. Thiên Tôn gầm lên một tiếng thê thảm, phun ra máu tươi, cả người uể oải, đôi mắt đỏ ngầu. Thế nhưng dù sao y cũng là Thiên Tôn, là người mạnh nhất của thế giới này trừ Thủ Lăng Nhân ra.

Dù bị kim đỉnh trực tiếp đánh lên thân thể nhưng y cũng chỉ phun ra một ngụm máu tươi mà thôi, thân thể không hề dừng lại, lập tức na di đi, biến mất vô ảnh.

Hết thảy phát sinh quá nhanh, tiểu cô nương trốn, đến Thiên Tôn cũng trốn, điều này làm Bạch Tiểu Thuần cùng mọi người phản ứng không kịp. Trận đấu pháp này có thể nói là đã kết thúc một cách đột ngột.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Thủ Lăng Nhân lần đầu tiên lóe ra hàn mang, lập tức mở miệng nói ra câu thứ năm!

- Can mộc!

Ngay khi câu nói này vừa truyền ra, tiếng nổ thứ năm ở trong thiên địa lại vang vọng. Ầm ầm ầm, hầu hết các ngọn núi ở Man Hoang đều đã sụp đổ, những thành trì tại vùng đó cũng toàn bộ vỡ vụn, đồng thời bức tường ngăn cách giữa Man Hoang và trường thành lúc này đều đã biến mất!

Vô số tu sĩ sau khi nghe thấy những tiếng nổ liên tiếp như vậy, sự sợ hãi cũng đã đến cực hạn rồi, những tiếng kinh hô không ngừng truyền ra, đồng thời tất cả những tu sĩ kia cũng đã rời khỏi khu vực trường thành.

Cùng lúc đó, rất nhiều những ngọn núi trong khu vực Thông Thiên Đại Lục cũng sụp xuống, mặt đất xuất hiện vô số khe nứt, thậm chí còn có một chỗ Thông Thiên Hà đã bị khe nứt trực tiếp chặt đứt!

Có thể nói toàn bộ thế giới đã trở thành một cái tổ ong, lại càng không cần kể đến bốn cái khe hở vĩnh hằng khổng lồ trên bầu trời, chỉ cần nhìn thôi đều phải giật mình.

Cũng ngay lúc này, sau khi tiếng nổ vừa truyền ra, ken két một tiếng, trên trời xuất hiện khe hở thứ năm, từ đó một nhánh mây màu xanh to đến ngàn trượng bỗng rủ xuống. Trên nhánh mây này có vô số lá, từ trên đó có thể cảm nhận sinh cơ tràn ngập, nó mạnh mẽ đánh tới trường thành ở Thông Thiên bắc mạch!

Nhánh mây này quá lớn tốc độ lại cực nhanh, những nơi nó đi qua, hư vô tan vỡ, tiếng xé gió kinh thiên động địa, chỉ trong nháy mắt liền quật thẳng vào không trung phía trên bắc mạch trường thành vừa sụp đổ!

Ầm một tiếng, khoảng không kia chợt co lại, tan vỡ lộ ra thân ảnh Thiên Tôn vừa na di tới trong đó!

Thiên Tôn lần nữa phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt y lần đầu lộ ra sợ hãi và kinh hoàng. Không thể ngờ được, thần thông của Thủ Lăng Nhân lại mạnh mẽ đến trình độ như thế này!

- Thủ Lăng lão quỷ!

Thiên Tôn gào lên, đang định na di thì nhánh mây vừa lại một lần nữa quật tới.

Tốc độ của nó cực nhanh, dù là Thiên Tôn tâm thần cũng chấn động mãnh liệt, gào lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, thân thể tuôn ra kim quang. Ngay khi kim quang tỏa ra, lập tức xung quanh y xuất hiện nước của Thông Thiên Hải, ngưng tụ lại hóa thành một thanh trường thương khổng lồ, được Thiên Tôn bắt lấy, hướng về nhánh mây đang tiến đến đâm mạnh một phát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1220: Sợi Tóc Đỏ Của Thiên Tôn (Hạ)

Một kích này làm thiên địa biến sắc, mà lúc này Thông Thiên Hải ở xa xa cũng cuộn trào lên, nước biển ở đây đột nhiên bay lên!

Toàn bộ Thông Thiên Hải đã trở thành một thung lũng cực lớn!

Tất cả nước biển vào lúc này đều đã ở trên không, che phủ trời đất, dùng vô thượng lực lượng bay thẳng đến trường thành của Thông Thiên Bắc mạch. Dường như trường thương trong tay Thiên Tôn lúc này chính là hạch tâm của Thông Thiên Hải vậy, cũng chính là nơi mà nước biển muốn đi đến!

Những nơi Thông Thiên Hải đi qua, vô số tu sĩ nhìn thấy đều hoảng sợ, la lên thất thanh!

- Đây là...

- Nước Thông Thiên Hải!

- Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra!

Chỉ có những tu sĩ Thông Thiên Bắc mạch nhìn thấy ràng, bọn họ thấy được Thiên Tôn, thấy được trường thương trong tay y, cũng nhìn thấy nhánh mây khổng lồ!

Mọi chuyện nói thì chậm nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt, ngay khi Thiên Tôn đâm trường thương ra, tại bầu trời phía sau y, nước Thông Thiên Hải đã rậm rạp kéo đến, sóng lớn cuồn cuộn, khí thế bài sơn đảo hải, thuận theo một thương kia, đánh thẳng tới nhánh mây!

Chỉ trong chốc lát, hai bên đã đánh vào nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa liền bộc phát, vang vọng toàn bộ Thông Thiên thế giới. Nước biển cuồn cuộn trực tiếp đánh cho nhánh mây bị hủy đi phân nửa!

Đây là lần đầu tiên mà vật từ trên trời bị phá hủy thế nhưng, đồng thời dòng nước Thông Thiên Hải này cũng bị nhánh mây trực tiếp phân ra hai nửa!

Mà khoảng giữa hai nửa chính là chỗ của Thiên Tôn. Lúc này thân thể y run lên bần bật, điên cuồn phun ra máu tươi, sợi tóc đỏ duy nhất rủ trên trán y bỗng đứt ra, nhẹ nhàng rơi xuống. Có điều Thiên Tôn còn chưa kịp bắt lấy thì sợi tóc đó đã lập tức biến mất, giống như bị người khác cách không cầm đi mất.

- Không!

Thiên Tôn gào lên, thân thể run lên, ánh mắt điên cuồng, có điều trong đó còn có cả sợ hãi và kiêng kị mãnh liệt. Mà y như vậy cũng đều là sợ tóc đỏ bị đứt!

Đây không phải là sợi tóc bình thường mà là một sợi duy nhất cả đời y tu luyện được để thế mạng. Đây là chí bảo của y, nó tràn ngập sinh cơ, nó có thể chết thay cho y một lần!

Nói cách khác, một kích vừa rồi thực ra là y phải chết, có điều sợi tóc kia vào thời khắc mấu chốt đã cứu mạng y!

Nếu THiên Tôn còn bắt được thì y vẫn có thể luyện chế lại, mặc dù cần rất nhiều thời gian nhưng sau khi xong vẫn có thể dung nhập vào cơ thể, sử dụng lần nữa.

Có điều sợi tóc vô cùng quan trọng với y lúc này đã bị người khác cướp mất, điều này lam Thiên Tôn tức đến run người, hai mắt đỏ thẫm, hét lớn một tiếng lui về Thông Thiên Đảo chữa thương. Dù sao y cũng không dám lại bước vào Man Hoang nữa, chỉ có thể nhịn nhục mà thoái lui.

Trong khi đang trở về, y thấy được trường thành sụp xuống, tay phải vung mạnh một cái, lập tức nước của Thông Thiên Hải ở bốn phía lập tức bay ra, hóa thành một hình cầu thật lướn, bao phủ Thông Thiên Đại Lục, thay cho trường thành, trở thành một cấm chế tồn tại trong thời gian ngắn, tránh cho Man Hoang thừa cơ xâm lấn!

Cấm chế này là y tự mình bố trí, trừ khi tu vi vượt qua Bán Thần, ngang với y, bằng không thì không một ai có thể ra vào!

- Thủ Lăng lão quỷ, hôm nay ngươi thắng. Lần tiếp theo, ta không tin người còn có loại thần thông này, đến lúc đó ta nhất định sẽ giết ngươi!

Thiên Tôn sắc mặt cực kì khó coi, gầm lên một tiếng, xuyên qua phòng hộ Thông Thiên Hải, truyền vào Man Hoang. Bởi vì thương thế không nhẹ, cần phải nhanh chóng chữa thương nên thân thể y lóe lên một cái, lập tức biến mất.

Lúc này tại Man Hoang, trên chiến trường, đám người Đại Thiên Sư đều hô hấp dồn dập, sắc mặt ngưng trọng. Bạch Tiểu Thuần cũng ở đó, đầu óc đã trống rỗng, hắn chỉ nhìn được nhánh mây rơi xuống còn cảnh tượng nhánh mây trảm sát Thiên Tôn thì vì cách trường thành phía bắc quá xa nên hắn nhìn không đến chỗ đó.

Nhưng câu nói đầy tức giận của Thiên Tôn kia lại vang vọng ở trong Man Hoang thật lâu không tiêu tán. Điều này làm cho tất cả mọi người đều hô hấp dồn dập, không khỏi nhìn về phía Thủ Lăng Nhân..

Thủ Lăng Nhân mạnh mẽ thì Bạch Tiểu Thuần lúc trước đã biết nhưng đến hôm nay tự mình quan sát trận chiến này hắn mới chính thức biết được chiến lực của lão đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng!

- Tiểu cô nương cùng Thiên Tôn liên thủ.... Vậy mà vẫn bị trọng thương bỏ chạy...

Bạch Tiểu Thuần nuốt một ngụm nước bọt, hắn nghĩ mình nên ôm chặt lấy cái bắp đùi của Thủ Lăng Nhân (ý là cáo mượn oai hùm), dù sao

hôm nay thân phận cũng vì tiểu cô nương nói ra mà đã bại lộ.

Vừa nghĩ tới những chuyện mình đã làm trước kia, nội tâm Bạch Tiểu Thuần không khỏi run lên, lo lắng vô cùng. Hắn hiểu được, lúc mình giả làm Bạch Hạo thì đã có quá nhiều người hận mình thấu xương, bây giờ bọn họ mà biết mình chính là tội phạm bị truy nã thì sợ rằng số lượng những kẻ muốn giết hắn đủ để tràn ngập toàn bộ Man Hoang. Nếu bọn họ mà xếp hàng mỗi ngày giết hắn một lần thì phải trên trăm năm mới xong...

- Người có thể cứu được ta chỉ còn Thủ Lăng gia gia rồ... Không được, cần phải có biện pháp làm quan hệ với lão nhân gia người gần gũi hơn mới được...

Bạch Tiểu Thuần nội tâm lầm bầm, thừa dịp mọi người còn không chú ý, hắn cẩn thận nhích tới gần chỗ Thủ Lăng Nhân, trong đầu không ngừng cân nhắc biện pháp.

Trong khi mọi người đang bị trận chiến này làm cho khiếp sợ thì Thủ Lăng Nhân trong lòng lại thầm than một tiếng, cũng không truy kích, không phải lão không muốn mà là không thể. Trên thực tế, nếu có thể thì lão cũng không muốn phải gây ra một trận chiến đến mức thế này với Thiên Tôn.

Lão hiểu rằng, thời gian của mình không còn nhiều...

Đồng thời lão cũng không muốn thi triển loại thần thông gây ra tổn thương vĩnh hằng đối với thế giới như vậy. Hiện tại trên trời năm vết sẹo kia đã cùng với thế giới này, tồn tại mãi mãi.

Mà mặt đất thì lại tăng thêm một ngọn núi lớn, một huyết hà, một kim đỉnh còn có một mặt trời!

Những thứ này cũng sẽ tồn tại mãi. Mà cũng chỉ có mình Thủ Lăng Nhân mới hiểu được, những thần thông thuật pháp này, dù là lão cũng không thể thi triển một lần nữa.

Bởi vì kim mộc thủy hỏa thổ chính là ngũ tạng của một con người, một người chỉ có duy nhất một ngũ tạng, thế nên thần thông này cũng là đòn sát thủ cuối cùng của lão!

- Đáng tiếc, chỉ chém được sợi tóc đỏ của hắn mà không giết được...

Thủ Lăng Nhân nội tâm thì thào, khuôn mặt của lão vào lúc này cũng già đi nhiều, khí tức chậm rãi tiêu tán, chỉ riêng sứ tiếc nuối trong lòng thì thật lâu sau vẫn chẳng thể biến mất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1221: Sư Tôn Cứu Mạng!

Ván cờ này, là Thiên Tôn tính toán lão, nhưng cũng đồng thời là Thủ Lăng Nhân chuẩn bị tỉ mỉ để giết y!

Chỉ là bây giờ cũng không có ai thành công.

Dù không đánh chết tiểu cô nương kia, lão cũng không để ý, thực ra đó cũng là cố ý mà thôi. Lão biết rõ lai lịch của tiểu cô nương, sở dĩ không giết nàng cũng là để phòng ngừa vạn nhất (một phần vạn, xác suất cực thấp), đồng thời lão còn có mục đích rất lớn, cần tiểu cô nương trong vô tình mà phối hợp.

Điều lão để ý chỉ có Thiên Tôn!

Ngay khi Thủ Lăng Nhân đang tiếc nuối thì trên chiến trường vốn lặng như tờ này, âm thanh đầy lạnh lùng dường như là tiếng rít qua kẽ răng của một nữ tử bỗng vang lên.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi còn muốn chạy sao!

Người này đúng là Hồng Trần Nữ, sau khi sự rung động trong tâm thần khôi phục lại thì nơi đầu tiên nàng liếc nhìn chính là chỗ của Bạch Tiểu Thuần, lập tức nhìn thấy tên này đang có ý định lặng lẽ chuồn đi, nàng chợt nhớ đến chuyện năm đó ở dưới Táng Cung, không nhịn được mà quát

Tiếng quát của nàng lập tức làm cho mọi người ở bốn phía vốn còn đang rung động, lúc này cũng tỉnh lại mà nhìn về chỗ đó. Cự Quỷ Vương thần sắc cổ quái, Đại Thiên Sư ánh mắt lóe sáng nhìn về Thủ Lăng Nhân, về phần Đấu Thắng Vương cùng Cửu U Vương đều nhíu mày, duy có

Linh Lâm Vương lại nhếch miệng cười, nụ cười của lão cũng không có ý gì tốt.

Mà đám Thiên Công Trần Hảo Tùng sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, lúc trước vì trận chiến kinh người kia mà bọn họ không có thời gian để ý Bạch Tiểu Thuần. Nhưng giờ thì trận chiến cũng đã kết thúc, bọn họ đều nhìn về phía hắn, cứ nghĩ tới đối phương lại dám dùng cái tên Bạch Hạo mà ở Man Hoang gây ra gió tanh mưa máu thì ánh mắt đều trở nên bất thiện.

Bạch Tiểu Thuần lại càng hoảng sợ, nội tâm vô cùng lo lắng, sắc mặt đại biến, tranh thủ thời gian lui về phía sau vài bước, đồng thời vội vàng hô to.

- Các vị, xin bình tĩnh nghe ta giải thích.

Bán Thần không nhúc nhích, Thiên Công cũng không động đậy. Về phần Hồng Trần Nữ sắc mặt có chút khó coi, nội tâm vô cùng phiền muộn và xấu hổ, nghĩ đến những chuyện xảy ra trong Táng Cung, nghĩ đến chuyện kẻ này lại trở thành hôn phu của mình. Những suy nghĩ này kết hợp lại lập tức làm cho nàng tức điên lên, thân thể lóe lên một cái, đi thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi phải cho ta một cái công đạo!

Hồng Trần Nữ gầm lên, nhanh chóng bay đến.

- Tử Mạch... Ta đã cứu mạng của ngươi đó, ta là ân nhân của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần càng hoảng sợ, nhanh chóng lui lại, thậm chí còn nhìn về Cự Quỷ Vương hô to.

- Nhạc phụ cứu mạng!

Bốn chữ này lập tức làm những Bán Thần kia sắc mặt cổ quái, Cự Quỷ Vương nghe xong cũng xấu hổ ho khan một tiếng, giả bộ không nghe thấy, mà Hồng Trần Nữ nghe vậy thì toàn thân như sắp phát nổ.

- Câm miệng!

Nói xong nàng liền tăng tốc thật nhanh, Bạch Tiểu Thuần thấy vậy thì vô cùng sốt ruột, dứt khoát chạy về phía Thủ Lăng Nhân, trong khi chạy lại hô to một tiếng.

- Sư tôn cứu mạng!

Hai chữ sư tôn vừa ra khỏi miệng hắn, Đại Thiên Sư liền hít mạnh một hơi, Cự Quỷ Vương sửng sốt, Cửu U Vương, Đấu Thắng Vương cùng với Linh Lâm Vương đều biến sắc, mà đám Trần Hảo Tùng thì nội tâm giống như rớt xuống.

Dù là Hồng Trần Nữ cũng ngây người ra, bước chân bỗng dừng lại, trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đi tới bên cạnh Thủ Lăng Nhân, đứng ở đó cung kính bái kiến chẳng khác nào đệ tử bái kiến sư phụ.

Dù là Thủ Lăng Nhân vào lúc này cũng phải dở khóc dở cười, nhìn Bạch Tiểu Thuần đang gấp gáp trông chờ mà nhìn mình, lão đành bất đắc dĩ lắc đầu, tay áo hất lên, không nói chuyện với mọi người mà mang theo Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh, bước một bước về hư vô, lập tức biến mất vô ảnh.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đám người Đại Thiên Sư nhìn về chỗ mà Thủ Lăng Nhân vừa rời đi, trong lòng không ngừng suy nghĩ, hai chữ sư tôn cuối cùng trong miệng Bạch Tiểu Thuần thực sự đã triệt để chấn nhiếp bọn họ rồi.

Trần Hảo Tùng trong lòng vô cùng căng thẳng, gã nhanh chóng bỏ đi cái ý nghĩ gây sự với Bạch Tiểu Thuần, dù cho Thủ Lăng Nhân không mở miệng thừa nhận nhưng hành động mang theo Bạch Tiểu Thuần lúc rời đi của lão đã nói rõ vấn đề này.

Nhất là Đại Thiên Sư, lão sớm đã nhìn ra trên người Bạch Tiểu Thuần có dấu vết của Thủ Lăng Nhân, lúc này trầm mặc một lúc rồi cùng với bốn Thiên Vương bên cạnh truyền âm một phen. Bởi vì sự kính sợ với

Minh Hoàng, bọn họ đã liệt sự tình này của Bạch Tiểu Thuần vào hàng tuyệt mật, đối với mọi người bốn phía truyền phong khẩu lệnh!

Từ đó, dù chuyện này có truyền ra thì Man Hoang chi tu cũng chỉ biết được tiểu cô nương kia giả trang Bạch Tiểu Thuần mà thôi, không thể biết được thân phận chân chính của hắn.

Sau khi đặt ra ước định như vậy, bọn họ đều lần lượt rời đi. Trận chiến này thật sự vô cùng đột ngột đồng thời cũng vô cùng trọng yếu, bọn họ cần phải nhanh chóng dàn xếp, bố trí mọi chuyện. Dù sao lúc này trường thành đã sụp xuống, bố cục cũng phải thay đổi.

Người cuối cùng rời khỏi nơi đây chính là Cự Quỷ Vương cùng Hồng Trần Nữ. Cự Quỷ Vương nhìn thấy ánh mắt phức tạp còn có chút mê mang của con gái mình mà thở dài.

- Mạch nhi, việc này cũng là vì vi phụ không suy tính chu toàn, hôn ước của các ngươi... hủy bỏ đi!

Hồng Trần Nữ trầm mặc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần vừa rời đi, không nói gì, trong đầu nàng lúc này lại hiện lên những cảnh khi ở trong sinh tử kiếp nạn, chính Bạch Tiểu Thuần đã mang theo bản thân từ tuyệt cảnh chạy trốn, dù cho gặp phải nguy hiểm cũng không chịu bỏ chạy một mình mà vẫn bảo vệ nàng...

Khi mọi người đã đi rồi, nơi đây cũng chậm rãi yên tĩnh lại, chỉ còn lại năm vết sẹo khổng lồ trên trời, vô số vết nứt trên mặt đất làm minh chứng cho một trận đấu pháp kinh người, thậm chí đã rung chuyển đến căn bản của thế giới.

Lúc này, tại bên bờ Minh Hà, có hai thân ảnh từ hư vô đi ra, chính là Thủ Lăng Nhân cùng Bạch Tiểu Thuần.

Vừa đi ra, Bạch Tiểu Thuần nội tâm vẫn còn vô cùng lo lắng. Hắn còn chưa biết chuyện của mình đã được hạ xuống phong khẩu lệnh nên

vẫn còn hoảng sợ. Lúc này hắn lộ vẻ đáng thương nhìn về phía Thủ Lăng Nhân, đầy nhu thuận bái một bái.

- Thủ Lăng lão gia gia...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1222: Ta Cũng Không Ưu Tú Đến Vậy (Thượng)

- Chuyện này cũng không phải là ta muốn lừa gạt, ngài cũng hiểu đấy, Bạch Tiểu Thuần ta đáy lòng thiện lương, không thích gây chuyện, vô cùng ngoan ngoãn, ta chỉ là muốn quay về Nghịch Hà Tông mà thôi, đều là do bọn họ muốn giết ta mà. Ta chỉ có thể lấy thân phận khác, thế rồi mọi chuyện cứ vậy mà tiếp diễn, cái gì Chúng Ân Lệnh, cái gì Giám Sát Sứ, rồi thì xét nhà, những chuyện này cũng không phải ta cố ý, ài, người trong giang hồ thật là thân bất do kỷ mà.

Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian mở miệng, vừa nói vừa dò xét Thủ Lăng Nhân. Hắn thực sự là cảm thấy chính mình cũng có cái oan ức, xét ra thì bản thân cũng không sai, tất cả những chuyện này đều là nước chảy bèo trôi, hắn cũng đâu muốn như vậy.

Thủ Lăng Nhân sắc mặt không biểu tình, liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần vài lần, tay phải nhấc lên, trong tay xuất hiện một lệnh bài màu đen ném cho Bạch Tiểu Thuần.

- Bốn phía trường thành đã bị Thiên Tôn dùng nước Thông Thiên Hải phong ấn, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào được. Ta hiện tại không thể rời khỏi Man Hoang, không đưa ngươi đi được. Nếu ngươi muốn về Nghịch Hà Tông thì có thể tới sinh mệnh cấm khu, lệnh bài này có thể bảo vệ ngươi an toàn.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ nhận lấy lệnh bài, vật vừa đến tay đã làm cả người hắn lạnh như băng. Chỉ nhìn qua đã biết là bảo bối, hắn tranh thủ thời gian thu lại. Bạch Tiểu Thuần biết rõ sinh mệnh cấm khu, cũng gọi là vô nhân cấm khu, nằm ở giữa Man Hoang và Thông Thiên khu vực, không ai có thể đi qua nơi đó.

Nơi giao thông duy nhất giữa hai bên chính là chỗ trường thành kia, một khi đã có lệnh bài này lại có thể đi qua sinh mệnh cấm khu, như vậy Bạch Tiểu Thuần lúc nào cũng có thể rời khỏi. Hơn nữa đi qua sinh mệnh cấm khi thì tốc độ hắn quay về Nghịch Hà Tông cũng tăng lên nhiều, dù sao theo kế hoạch lúc trước của Bạch Tiểu Thuần thì phải đi qua trường, mà như vậy thì lại phải đợi thuyền, sau đó quay về Tinh Không Đạo Cực Tông làm trạm trung chuyển.

Vừa nghĩ tới Thủ Lăng Nhân đối tốt với mình như vậy, Bạch Tiểu Thuần liền cảm động, hắn không cho lệnh bài kia là giả dù sao nếu lão thực giết mình thì chẳng cần âm mưu gì mà chỉ tát một cái là xong.

- Lão gia gia, người chính là gia gia của ta... Vậy, ta đi trước.

Bạch Tiểu Thuần dưới sự kích động nhanh chóng mở miệng, nói xong thì hắn cũng định rời khỏi đây. Hắn cảm thấy lúc này mình ở lại Man Hoang rất nguy hiểm, nên thừa dịp hôm nay tất cả bọn họ còn bị hai tiếng sư tôn của mình chấn nhiếp, nắm chắc thời cơ để đào tẩu.

Duy chỉ có thái độ của Thiên Tôn lại làm cho Bạch Tiểu Thuần chần chờ, thế nhưng suy nghĩ lại, bản thân chỉ là một tiểu nhân vật, mà đại nhân vật như y chắc cũng không chấp nhặt với mình, huống chi mình cũng không hề đắc tội y.

- Ta lặng lẽ trở về, chắc hẳn là không sao đâu.

Bạch Tiểu Thuần chần chừ một lát nhưng rồi vẫn thấy trở về Nghịch Hà Tông còn an toàn hơn ở lại đây, khi mà thân phận hắn đã bị bại lộ.

Thế nhưng khi Bạch Tiểu Thuần vừa hạ quyết tâm, đang định rời đi thì Thủ Lăng Nhân đứng bên bờ Minh Hà, đưa lưng về phía hắn, khàn giọng nói.

- Còn nhớ không, năm đó ngươi có hỏi tên của lão phu, câu trả lời của ta...

- A?

Bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại, nhìn về phía Thủ Lăng Nhân, có chút không hiểu tại sao đối phương lại đột nhiên nói tới chuyện này.

- Nơi thế giới này, ngươi có thể coi như một cái mộ thật lớn, mai táng một Chúa Tể tên là Khôi...

Thủ Lăng Nhân âm thanh càng lúc càng khàn khàn, khuôn mặt của lão cũng vào lúc này trở nên tang thương hơn nhiều.

- Sau khi Chúa Tể chết đi liền đóng thế giới chi môn thông với ngoại giới lại, đặt ra di chúc, chỉ khi có người tu luyện đạt đến Đại Thừa cảnh, cũng tức là ngang với Thiên Tôn thì mới mở thế giới chi môn ra, bằng không thì bất luận là ai cũng không được rời khỏi nơi đây!

Thủ Lăng Nhân nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt tang thương, như đang hồi ức.

- Phần mộ!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, những chuyện có liên quan tới thế giới này trước đây hắn cũng góp nhặt được vụn vặt vài chuyện. Nhưng lúc này lại nghe được thông tin hoàn chỉnh rồi, nhất là khi biết được thế giới này lại là một phần mộ thì hắn lập tức trợn to mắt, nội tâm như có sét đánh ầm ầm.

- Mà người đời sau của hắn cũng đã trở thành Hoàng tộc của thế giới này, đời đời lại có Khôi Hoàng, thế nên thế giới này mới có tên là Khôi Hoàng giới!

Thủ Lăn Nhân không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, lão giống như đang lẩm bẩm, thì thào với chính mình, đồng thời trong lúc đó từ trong giọng nói của lão như truyền tới một cảm giác của năm tháng thật tự nhiên.

- Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ vẫn sẽ như trước, xuất hiện Hoàng giả Đại Thừa cảnh bên trên Bán Thần cảnh... Chỉ là chuyện lại trở nên ngoài ý muốn, cuối cùng lại xuất hiện một tu sĩ, dựa vào thiên tư kinh diễm tuyệt luân của mình mà sáng tạo ra Thiên Tôn Pháp đi theo một con đường khác, phá vỡ Khôi Hoàng Triều!

Nói tới tu sĩ này, dù âm thanh của Thủ Lăng Nhân vẫn trầm thấp nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể loáng thoáng nghe ra, đối phương dường như có ý khen ngợi. Từ đó có thể thấy thiên tư của kẻ này kinh tài tuyệt diễm đến thế nào rồi, về phần thân phận của tu sĩ này Bạch Tiểu Thuần trong lòng cũng đã rõ rồi.

- Mà lão phu lại không thể can thiệt, có rất nhiều chuyện ta biết nhưng không thể hành động. Dù sao ta cũng chỉ là một kẻ giữ mộ, thủ hộ đại mộ của Chúa Tể, thủ hộ luân hồi, thủ hộ thế giới chi môn. Lần thứ nhất, ta cưỡng ép ra tay cũng chỉ có thể làm cho Hoàng tộc không bị diệt, tại nơi Man Hoang này tiếp tục lưu lại hương khói, mà cái giá cho lần ra tay này của ta chính là sự tồn tại của ta chỉ còn gần nửa mà thôi.

- Vị tu sĩ này vào nhiều năm sau cũng đã tìm được ta, muốn mở thế giới chi môn ra, rời khỏi thế giới này. Có điều hắn không phải chính thống, lão phu tất nhiên không thể đồng ý, nhưng cũng nói cho hắn phương pháp chính xác!

- Có điều hắn không thích hợp với Khôi Hoàng truyền thừa, hắn nhiều lần tìm đến lão phu, dùng đủ các biện pháp, dường như cuối cùng hắn cũng đã hiểu rằng chỉ có tiêu diệt lão phu thì hắn mới có thể rời đi.

- Người này chắc ngươi cũng đã biết là ai rồi, hắn được gọi là Thông Thiên đạo nhân, cũng tức là Thiên Tôn mà lúc trước ngươi nhìn thấy.

Thủ Lăng Nhân nói tới đây liền xoay người lại nhìn Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1223: Ta Cũng Không Ưu Tú Đến Vậy (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần nghe được lời của Thủ Lăng Nhân mà nội tâm giống như có sóng đánh, thế nhưng khi hắn nhìn lại khuôn mặt của Thủ Lăng Nhân thì cơn sóng này lại càng mạnh hơn.

- Lão gia gia người...

Bạch Tiểu Thuần nghẹn ngào, Thủ Lăng Nhân bộ dáng chỉ sau giây lát đã già nua đi nhiều, giống như vừa mới bò ra từ trong một ngôi mộ vậy, so sánh với lúc trước thì chênh lệch thật lớn. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn cảm nhận được Thủ Lăng Nhân dường như đang dần suy yếu đi.

- Ta đã già rồi... Tồn tại quá lâu rồi, có lẽ Chúa Tể năm đó sáng tạo ra ta, cũng không ngờ tới ta lại có thể tồn tại lâu đến vậy, vận mệnh của ta vốn là, ngay khi thế giới đại môn được mở ra thì cũng là lúc ta chết đi.

Thủ Lăng Nhân chậm rãi mở miệng, đối với sự già nua của mình cũng không hề để trong lòng.

- Thời gian của ta không còn nhiều, thế nên lúc này mới cưỡng ép ra tay, đáng tiếc... Dù ta đã vận dụng đến cấm thuật cuối cùng vẫn không giết được hắn.

- Mà ta cũng vì lần ra tay này mà thời gian tồn tại cũng giảm bớt lần nữa, hơn nữa, thế giới này, cũng vì vết sẹo từ cấm thuật mà đã xuất hiện dấu hiệu bị nghiền nát rồi.

Thủ Lăng Nhân lắc đầu, thần sắc vô cùng tiếc nuối.

Bạch Tiểu Thuần hơi thở dồn dập, đến lúc này hắn cũng đã triệt để hiểu ra mọi chuyện, cũng hiểu được sự tiếc nuối của Thủ Lăng Nhân. Không phải chỉ có vì hôm nay không giết được Thiên Tôn mà còn vì nhiều năm trước, khi có thể làm được thì lão lại vì ngại những hạn chế của mình mà không ra tay, để cho Thiên Tôn lớn mạnh như ngày hôm nay.

Có lẽ cùng là bời vậy, thế nên mới có sự sửa chữa vào lúc này!

- Thất bại trong việc giết hắn cũng ở trong dự liệu của lão phu, có điều là vẫn muốn thử một lần... Thực ra thì trước khi ngươi đi vào Man Hoang, thì lão phu đã chuẩn bị hậu sự rồi.

Thủ Lăng Nhân than nhẹ một tiếng, ánh mắt dần thâm thúy nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Người kế thừa Minh Hoàng?

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần như đã ngừng lại, tim đập rộn lên, có chút không chắc chắn hỏi một câu. Khi nhìn thấy Thủ Lăng Nhân gật đầu, nội tâm hắn lập tức chấn động, hắn cảm thấy nếu đến lúc này còn không rõ thì bản thân quá ngốc rồi, đây rõ ràng là sự ưu tú của minh đã được đối phương coi trọng, thế nên muốn mình làm người kế thừa của lão, trở thành Minh Hoàng!

Vừa nghĩ tới chuyện bản thân sẽ trở thành Minh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần liền trở nên kích động vô cùng, lúc này vội hit thở thật sâu, ho một tiếng rồi đắc ý mà nói khiêm tốn vài câu.

- Chuyện này... Lão gia gia, thật ra ta cũng không ưu tú đến vậy đâu... Nhưng không sao, ta đã có chuẩn bị rồi! A, vậy người kế thừa Minh Hoàng cần phái làm những chuyện gì vậy?

- Dung nhập Minh Hà, hồn trấn Minh Cung, thủ hộ đại mộ của Chúa Tể, trấn thủ luân hồi, bảo vệ thế giới chi môn, tất cả những kẻ không chính thống thì không cho ra ngoài!

Thủ Lăng Nhân ánh mắt đầy thâm ý nhìn Bạch Tiểu Thuần chậm rãi nói.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong lập tức há hốc mồm, đằng sau thì không thành vấn đề, có điều vài câu phía trước hắn cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hỏi.

- Lão gia gia, hồn trấn Minh Cung là ý gì? Còn nữa, hồn nhập Minh Hà chẳng phải... là đã chết rồi sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương, đến khi nhìn thấy đối phương gật đầu thì lập tức hít vào một hơi, sắc mặt dại ra, ra sức lắc đầu.

- Lão gia gia, chuyện này... Ngươi cũng thấy đó, ta không có ưu tú đến vậy đâu, ta là một kẻ không chịu ngồi yên, tật xấu lại rất nhiều, nếu ta trấn thủ Minh Hà nhất định sẽ có chuyện không hay xảy đến, trách nhiệm lớn như thế, một kẻ yếu đuối nhỏ bé như ta sao có thể gánh nổi... Ngươi có lẽ là nên đi tìm người khác đi, ta... Ta phải đi trước rồi lão gia gia.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng nói, lập tức lui lại vài bước, nhưng ngay lúc này, tay phải Thủ Lăng Nhân bỗng giơ lên, hướng về Bạch Tiểu Thuần cách không trảo một cái.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm, hắn sắp khóc rồi, nhanh chóng hô to.

- Lão gia gia, ta thật sự không làm được mà, ta tới nơi đâu thì ở đó đều bị ta trong vô tình mà gây đại họa, ta không thể làm hại người a...

- Om sòm! Lão phu còn chưa váng đầu đến nỗi để hoc ngươi làm người thừa kế!

Thủ Lăng Nhân nhíu mày, một trảo của hắn cũng không phải là trảo thân thể Bạch Tiểu Thuần mà là túi trữ vật của hắn, lập tức Bạch Hạo ở trong hồn tháp liền từ trong túi trữ vật của hắn bay ra, rơi vào tay Thủ Lăng Nhân.

- Người lão phu lựa chọn là Bạch Hạo, không phải ngươi.

Thủ Lăng Nhân lạnh nhạt mở miệng.

- A?

Bạch Tiểu Thuần ngẩn người ra, há hốc mồm.

Chẳng những Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, người thủ lăng bắt lấy Bạch Hạo trong hồn tháp, mọi người há hốc mồm nhìn người thủ lăng, đầu óc chấn động không nhỏ.

Cảnh tượng nghịch chuyển quá lớn, trước khi kịch chiến, hồn Bạch Hạo không dám xuất hiện, sau khi Minh Hà xuất hiện hắn mới bay ra khỏi hồn tháp, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài như thế nào, vừa rồi hắn cũng nghe lời của người thủ lăng, thậm chí hắn còn kích động khi nghe sư tôn trở thành Minh Hoàng.

Hắn lại không ngờ tới trong nháy mắt tiếp theo hắn bị người thủ lăng cầm ra, nói cho đúng hơn... Người được chọn trở thành Minh Hoàng chính là hắn.

- Tiền bối, ngài... Ngài có tính sai hay không, ta...

Tâm thần Bạch Hạo chấn động, hắn lo lắng Bạch Tiểu Thuần không vui hoặc là hiểu lầm, bởi vì lo lắng cho nên vội vàng lên tiếng, lúc này Bạch Tiểu Thuần mở to mắt nhưng hắn không có mất hứng, hiện tại trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm...

- Đồ nhi của ta sắp trở thành Minh Hoàng kế nhiệm?

- Trời ạ, đây là thật sao...

- Nếu đồ nhi của ta trở thành Minh Hoàng kế nhiệm, cả Man Hoang này còn kẻ nào dám chọc ta?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chỉ suy nghĩ những việc này, càng nghĩ càng kích động, nhất là nghĩ về sau có kẻ nào dám chọc mình, chỉ cần mình khoát tay, đồ nhi sẽ ra tay trấn áp đối phương, hắn cảm thấy hưng phân không thôi, nếu là như vậy mình chẳng khác gì vô địch.

- Cái gì Cửu U Vương, Đại Thiên Sư, Trần Hảo Tùng, ai dám chọc ta, ai dám trừng ta!

Trong lúc kích động Bạch Tiểu Thuần đắc ý quên hình vỗ đùi một cái, hắn ngửa mặt lên trời cười to, nội tâm rất kích động.

- Diệu ah, lão gia gia chọn người thật là khéo, đồ nhi của ta trời sinh thích hợp trở thành Minh Hoàng nhất, cả Man Hoang không có ai thích hợp hơn hắn.

Bạch Tiểu Thuần kích động lên tiếng, hắn nhìn thấy Bạch Hạo lo lắng muốn nói gì đó, vì vậy rất quyết đoán khoát tay ngăn lại, bày ra tư thái sư tôn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1224: Thiên Tôn Huyết Phát

- Ta với tư cách sư tôn, việc này ta đáp ứng thay Bạch Hạo, việc này cứ quyết định như vậy đi.

Ánh mắt người thủ lăng thâm thúy, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, về sau lại nhìn Bạch Hạo, lúc này không có người nào đoán ra suy nghĩ của hắn, trên thực tế... Từ thời điểm sớm nhất hắn đã chọn người thừa kế của mình rồi, lựa chọn không phải Bạch Tiểu Thuần, cho dù là Bạch Hạo cũng chỉ là một trong những người đề cử.

Như Chu Nhất Tinh, như thiên kiêu Trần gia năm đó, còn có rất nhiều người được người thủ lăng chọn, thậm chí còn có những người trên Minh Hoàng Bảng, chỉ có điều... Trong những người đề cử đó, người quyết định ai trở thành người thừa kế chính thức trọng điểm không phải người thủ lăng, mà là... Bạch Tiểu Thuần!

Bởi vì trong mắt người thủ lăng, Bạch Tiểu Thuần tồn tại còn quan trọng hơn người kế nghiệp Minh Hoàng, cho nên hắn không có khả năng để Bạch Tiểu Thuần trở thành Minh Hoàng, bởi vì trong chờ mong của người thủ lăng, Bạch Tiểu Thuần có sứ mạng còn lớn hơn trước.

Cho nên năm đó Bạch Tiểu Thuần lần thứ nhất xuất hiện trong rừng rậm Man Hoang mới vô cùng trùng hợp gặp được Bạch Hạo, lúc ấy Bạch Tiểu Thuần rời khỏi rừng rậm, sau đó thân ảnh người thủ lăng xuất hiện, khi đó ánh mắt hắn thâm thúy giống hiện giờ.

Cho nên lúc ở trong Luyện Hồn Hồ, Bạch Tiểu Thuần mới có thể gặp lại hồn Bạch Hạo.

Mục đích của người thủ lăng chính là muốn tạo cơ hội Bạch Hạo tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần, thậm chí hắn còn thôi động rất nhiều chuyện sau đó, điểm này năm đó Bạch Tiểu Thuần cũng sinh ra nghi hoặc nhưng manh mối quá ít, hắn không tìm ra đáp án cho nên không quan tâm tới.

Chỉ có điều cho dù là người thủ lăng cũng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có tình cảm sư đồ với Bạch Hạo, một lần lại một lần, thâm hậu đến mức tận cùng, dù sao hắn có thể làm chỉ chính là tạo cơ hội mà thôi, nếu như Bạch Hạo được Bạch Tiểu Thuần tán thành, như vậy... Hắn có thể từ người đề cử biến thành người thừa kế chính thức.

Nếu như Bạch Hạo làm không được điểm này, như vậy người thủ lăng không do dự thay thế hắn lựa chọn người đề cử khác, hơn nữa thôi động bọn họ tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần, hắn muốn tìm một người được Bạch Tiểu Thuần tán thành trở thành người nối nghiệp của mình.

Bởi vì trong suy nghĩ của hắn, Bạch Tiểu Thuần tán thành mới là điều kiện duy nhất trở thành người kế nhiệm Minh Hoàng.

Chỉ có điều hắn sẽ không nói những việc như vậy cho Bạch Tiểu Thuần biết, ánh mắt của hắn vẫn thâm thúy như cũ, sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo một lúc, người thủ lăng lại nhìn thẳng vào Bạch Hạo, lời nói tang thương như trải qua vô tận năm tháng vọng về.

- Bạch Hạo, ngươi nguyện ý trở thành người thừa kế của lão phu không?

- Sư tôn...

Bạch Hạo tâm thần bất định, chuyện phát triển nhanh đến mức hắn không theo kịp, vào lúc này hắn nhìn sang sư tôn.

- Nhanh đồng ý đi, đồ nhi nghe lời, đây chính là tạo hóa của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần sợ tên đệ tử của mình váng đầu vào lúc mấu chốt, vì vậy lo lắng thúc dục, với Bạch Hạo mà nói đây chính là đại tạo hóa.

Bạch Hạo do dự một chút, nhìn qua sư tôn, trong mắt mang theo phức tạp, hắn xem ra người thừa kế Minh Hoàng gì đó không phải chuyện quan trọng, dù một bước lên trời cũng không khoái hoạt bằng được ở bên cạnh sư tôn.

Đối với hắn mà nói, sư tôn là thân nhân duy nhất, cũng là người được hắn tán thành duy nhất, trình độ quan trọng vượt qua tất cả.

Hắn cũng hiểu sư tôn đắc tội quá nhiều người trong Man Hoang, một khi mình trở thành Minh Hoàng kế tiếp, cả Man Hoang sẽ không có kẻ nào dám trêu chọc sư tôn.

Nghĩ tới đây, Bạch Hạo cắn răng, hắn quay đầu nhìn người thủ lăng và nói:

- Tiền bối, vãn bối có thể trở thành người kế thừa của ngài nhưng ngày... Không phải sư tôn ta, ta vĩnh viễn chỉ có một sư tôn!

Bạch Hạo nói rất kiên định, ánh mắt quyết đoán, hắn có thể lựa chọn trở thành người kế thừa Minh Hoàng là vì bảo vệ sư tôn nhưng hắn không muốn thay đổi địa vị.

Vào lúc này nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn nhìn đệ tử của mình, trong mắt càng nhu hòa, hắn hiểu tính tình của tên đệ tử này, cũng biết Bạch Hạo rất trân trọng tình cảm sư đồ, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ấm áp.

Người thủ lăng mặt không biểu tình nhưng thật ra hắn vô cùng vui vẻ trên thực tế hắn đã rất hiểu Bạch Hạo nhưng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, bởi vì chọn lựa người trở thành Minh Hoàng quá trọng yếu, cho nên hiện tại hắn đã thỏa mãn về Bạch Hạo.

Như hắn vừa nói chính là thăm dò, Bạch Hạo trả lời không có chút hư tình giả ý nào, cũng làm người thủ lăng tán thành Bạch Hạo.

- Tốt!

Người thủ lăng gật đầu, Bạch Hạo thở ra một hơi, hắn còn có rất nhiều lời muốn hỏi, người thủ lăng không cho hắn cơ hội này, lập tức phất tay, trong tay áo của hắn có hào quang màu đỏ bay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, vô ý thức tiếp vào trong tay, hào quang màu đỏ chính là... Huyết phát!

Lúc này thiên địa nổ vang, dường như trong hư vô có tiếng gào thét vang dội, cả bầu trời đỏ rực hình thành vòng xoáy khổng lồ xuất hiện bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Tiếng nổ rầm rầm quanh quẩn, huyết phát giãy dụa nhưng Bạch Tiểu Thuần vô ý thức nắm chặc, sinh cơ chi lực cực kỳ cường đại như muốn thoát ly Bạch Tiểu Thuần bay vào trong hư vô.

Ánh mắt người thủ lăng lóe sáng, hắn hất tay áo và tiếng gào thét không cam lòng biến mất, bầu trời cũng bình tĩnh, một đạo phong ấn vô hình rơi vào trên sợi tóc, dù sợi tóc có nhiều sinh cơ chi lực hơn nữa cũng không thể bỏ chạy, chỉ có thể bị Bạch Tiểu Thuần nắm trong tay.

Hắn bắt lấy sợi tóc tràn đầy sinh cơ, Bạch Tiểu Thuần vừa đụng vào thì toàn thân nổ vang, hắn hít thở dồn dập, bởi vì hắn nhận ra đây là sợi tóc đỏ như máu trên trán của Thiên Tôn.

- Sinh cơ như vậy... Có thể giúp Bất Tử Cốt... Đạt tới đỉnh phong, xem như lão phu tặng cho ngươi một hồi tạo hóa!

Người thủ lăng lên tiếng, hắn mang theo Bạch Hạo tiến lên một bước, ngay sau đó Minh Hà xuất hiện và bành trướng, người thủ lăng tiến vào trong Minh Hà, thân ảnh biến mất trong Minh Hà.

Cho đến khi người thủ lăng và Bạch Hạo rời đi, Minh Hà cũng biến mất, chỉ còn lưu lại đường sông khô héo của Minh Hà cấm địa, bốn phía vô cùng yên tĩnh như không có việc gì...

Chỉ còn lại một mình Bạch Tiểu Thuần cầm sợi tóc đỏ, hắn ngơ ngác đứng bên cạnh bờ, kinh ngạc nhìn phương hướng đệ tử của mình đi về phương xa.

Mọi chuyện quá nhanh, mặc dù Bạch Tiểu Thuần không có hứng thú trở thành Minh Hoàng cũng rất hi vọng đệ tử của mình có thể trở thành Minh Hoàng kế tiếp, hiện tại đột nhiên đối mặt với việc đồ đệ rời đi, trong lòng hắn vẫn có không bỏ và thất lạc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1225: Bất Tử Cốt Bộc Phát

- Chim ưng con lớn lên vẫn phải rời khỏi ôm ấp bay về bầu trời rộng lớn hơn...

Bạch Tiểu Thuần thở dài, tự an ủi mình một phen sau đó hắn cảm giác mình hiện tại chính là đại nhân vật.

- Hiện tại ta là nhân vật chí cao vô thượng trong Man Hoang, đạo lữ của ta là Thiên Nhân, nhạc phụ là Bán Thần, đệ tử chính là Minh Hoàng! Đại Thiên Sư nhìn thấy ta cũng cảm thấy không bằng... Ah!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, trái tim của hắn kích động đập nhanh hơn.

Mang theo chúc phúc với đệ tử, mang theo kích động với thân phận của mình, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn sang sợi tóc trong tay bản thân, trái tim của hắn đập thình thịch vài cái.

- Thiên Tôn nha... Ta nhớ đây chính là sợi tóc đỏ duy nhất trên đầu của hắn... Có thể tưởng tượng đây chắc chắn là bảo vật, đối với Thiên Tôn mà nói là thứ cực kỳ trọng yếu...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây liền khẩn trương, hắn vô ý thức nhìn mọi người.

Vốn có tu sĩ trấn thủ Minh Hà cấm địa nhưng hiện tại không có thân ảnh người nào khác, hiển nhiên đã bị thủ đoạn của người thủ lăng dời đi hoặc do chiến đấu quá kịch liệt, trường thành đều sụp đổ cho nên Man Hoang bắt đầu điều đi rồi, Bạch Tiểu Thuần xác định bên cạnh không có người nào cho nên mới an tâm, cuối cùng cắn răng một cái.

- Khốn khiếp, lão tử sợ cái điểu gì, đây chính là đồ thủ lăng gia gia cho ta, ai dám lấy chứ?

- Lại nói dựa theo cách nói của thủ lăng gia gia, hấp thu sợi tóc này có thể giúp ta đạt tới Bất Tử Cốt đỉnh phong, đối diện với cơ duyên như vậy, cho dù là tóc của thiên vương lão tử ta cũng hút!

Sau khi trải qua tôi luyện trong Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình to gan hơn trước rất nhiều, hắn cắn răng một cái, hắn đi tìm một khu vực trong Minh Hà cấm địa sau đó đào một cái động phủ và tiến vào bên trong bế quan tu luyện.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang tu luyện, trong thế giới bên ngoài, ở ngoài hư vô của Man Hoang dường như có một không gian khác, nơi này có dòng sông màu đen, chính là Minh Hà.

Thiên địa chung quanh ảm đạm, dường như nơi đây không có bao nhiêu hào quang, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy Minh Hà đang chảy xuôi trong không gian mà thôi, ở cuối Minh Hà có một tòa cung điện.

Cung điện đen kịt sừng sững trong hư vô, bên ngoài là MInh Hà chảy quanh, trong nước mang theo khí lạnh và lực lượng vô thượng, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số oan hồn bay lên trên Minh Hà sau đó lại biến mất trong hư vô, chúng được đưa đi đầu thai.

Nơi này chính là Minh Hoàng cung!

Chưởng luân hồi, chủ sinh tử!

Tại dại điện Minh Hoàng cung có ánh sáng lờ mờ, bốn phía có dựng hai pho tượng, những pho tượng này đều có bộ dáng dữ tợn giống như minh tướng, ở thủ vị có đặt một cái ghế bằng hài cốt lớn.

Vào lúc này thân ảnh người thủ lăng xuất hiện, hắn bước tới một bước ngồi lên ghế, trên người hắn có khí tức bá đạo giống như chí tôn,

như thần linh, trên đầu hắn đội đế quan, trên người mặc áo đen có hình ảnh Minh Long.

Hắn hất tay áo một cái, bên cạnh hắn là Bạch Hạo xuất hiện trong Minh Hoàng cung.

Lúc vừa mới xuất hiện Bạch Hạo co quắp, hắn nhìn chung quanh lạnh lẽo và đầy khí tức tử vong, lại nhìn sang ghế dựa lớn sau lưng, người thủ lặng mặt không biểu tình ngồi đó, Bạch Hạo cúi đầu ôm quyền.

- Bạch Hạo!

Trong mắt người thủ lăng có hào quang sáng lên, hào quang này ẩn chứa uy áp thiên địa và cuồn cuộn như thiên lôi, nó nổ mạnh vang trời chấn động cả Minh Hoàng cung, Minh Hà bên ngoài cũng dậy sóng.

Vào lúc này hắn đã hoàn toàn khác với lúc gặp Bạch Tiểu Thuần, hắn vào lúc này mới thật sự có uy nghiêm của Minh Hoàng.

Bạch Hạo cũng nhìn ra điểm này, hắn khẩn trương nhưng vô cùng nghiêm túc.

- Bạch Hạo, ngươi hãy nghe cho kỹ!

Người thủ lăng lên tiếng, lời của hắn nói mang theo lực lượng kỳ dị trực tiếp xuyên thấu hồn thể Bạch Hạo, dường như tiến sâu vào trong hồn phách của Bạch Hạo, hồn phác Bạch Hạo chấn động vài lần, kế tiếp tất cả suy nghĩ của Bạch Hạo, thậm chí cũng có thể phân biệt thật giả trong câu trả lời của hắn.

- Bạch Tiểu Thuần bây giờ là sư phụ ngươi, về sau cũng là sư phụ ngươi!

Làm xong những việc này người thủ lăng lên tiếng, uy áp của hắn bao phủ cả đại điện.

- Mặc dù bổn hoàng cải biến vận mệnh của ngươi, cũng làm ngươi xuất hiện bên cạnh hắn, có được hắn thu làm đệ tử hay không lại không phải bổn hoàng có thể an bài, đây là vận mệnh của các ngươi như thế.

- Sở dĩ ngươi có thể được chọn làm người kế thừa cũng không phải lão phu tán thành, mà là... Sư phụ Bạch Tiểu Thuần của ngươi tán thành.

- Ngươi nhớ kỹ, sứ mạng của ngươi không phải trấn thủ Minh Hà, không phải trấn thủ luân hồi, mà là... Giúp sư tôn của ngươi chăm sóc Minh Hà, đi thủ hộ sư tôn của ngươi, cả đời không được phản bội, nếu không Minh Hà cắn trả, hình thần câu diệt!

Người thủ lăng nói như sấm sét, lời nói càng lúc càng lớn, đến cuối cùng trực tiếp nổ vang rung chuyển thiên địa, dường như Minh Hà sắp sụp đổ, bên ngoài Minh Hoàng cung sinh ra sóng gió ngập trời.

Vô số hồn ảnh đang run rẩy, chúng cúng bái hướng về phía Minh Hoàng cung.

Bạch Hạo nghe xong lời này hồn thể chấn động, hắn không có chút do dự, càng không do dự lên tiếng:

- Cả đời Bạch Hạo vĩnh viễn không có hai chữ phản bội!

Hắn nói trịnh trọng, càng là lời chân thành của hắn, trong thế giới của hắn, Bạch Tiểu Thuần chính là sư tôn ân trọng như núi, càng là thân nhân duy nhất của hắn.

Lời người thủ lăng nói với hắn, sâu trong lòng Bạch Hạo không có chút mâu thuẫn nào, hoàn toàn phù hợp với suy nghĩ của hắn, hiện tại hắn trả lời cũng không có giả dối đường đường chính chính, bằng phẳng thản nhiên!

Trong mắt người thủ lăng vô cùng thưởng thức, đây là lần khảo nghệm cuối cùng của hắn với Bạch Hạo, bởi vì kế nhiệm Minh Hoàng quá trọng yếu, hắn nhất định phải bảo đảm không có chút sơ hở nào, hồn

thể Bạch Hạo chấn động rất bình thường, cũng giúp hắn hiểu ra Bạch Tiểu Thuần chọn đúng!

- Một tháng sau ngươi là... Minh Hoàng!

Người thủ lăng lên tiếng, hắn nâng tay phải lên điểm vào người Bạch Hạo một chỉ, thân thể hắn chấn động, hắn bắt đầu truyền thừa tất cả thần thông cho Bạch Hạo!

Vào lúc này bên ngoài Minh Hoàng cung có vô số phù văn xuất hiện, những phù văn cấp này xoay tròn tạo thành vòng xoáy giống như phong bạo, trong lúc vòng xoáy chuyển động, Minh Hà quay cuồng rất mạnh, truyền thừa... Bắt đầu!

Vào lúc Minh Hoàng truyền thừa, trong Man Hoang, tại Minh Hà cấm địa có một động phủ, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu hấp thu sợi tóc của Thiên Tôn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1226: Rung Động Man Hoang (Thượng)

Bất Tử Quyển chia làm da, thịt, gân, cốt, máu!

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu tu luyện vẫn chỉ tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công Bất Tử Quyển, hôm nay hắn đã tu hành Bất Tử Công Quyển tới cảnh giới Lực Cốt, sau Lực Cốt còn có Thiên Cốt, thậm chí cuối cùng là Bất Tử Cốt!

Mấu chốt tu luyện Bất Tử Công chính là sinh cơ, chỉ cần có sinh cơ nồng đậm là có thể tu luyện, một bước lên trời, đột nhiên tăng mạnh.

Trước đây Bạch Tiểu Thuần tu luyện đều thông qua Vĩnh Dạ Tán hấp thu sinh cơ đám thiên kiêu trong Man Hoang, hiện tại hắn tu thành Bất Tử Quyển tầng thứ tư, từ Lực Cốt đột phá Thiên Cốt.

Trong sợi tóc ẩn chứa sinh cơ của Thiên Tôn, bị hắn thiên tân vạn khổ luyện chế thành sợi tóc máu bảo hộ tính mạng của mình, hôm nay bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu, trong người Bạch Tiểu Thuần có tiếng nổ vang như sấm.

Trong tiếng nổ mạnh, thân thể của hắn run rẩy, hắn hô hấp ồ ồ, xương cốt toàn thân phát ra âm thanh ken két giống như thoát thai hoán cốt, hắn cải biến thân thể, Bất Tử Quyển tầng thứ tư bộc phát.

Hắn trực tiếp đột phá cảnh giới Lực Cốt tăng lên Thiên Cốt.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần hóa thành hắc động và điên cuồng hấp thu sinh cơ ẩn chứa trong sợi tóc, Bạch Tiểu Thuần hấp thu sinh cơ vào trong cơ thể, hắn bắt đầu vận chuyển Bất Tử Quyển và rót sinh cơ vào trong xương cốt, từ đó tiến hành lột xác cực kỳ đáng sợ.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ răng rắc vang lên, mặc dù người ngoài không nghe được nhưng Bạch Tiểu Thuần nghe rất rõ ràng, hắn cảm giác sinh cơ đang gia tăng uy năng của Thiên Cốt.

Thiên Cốt tầng thứ ba, tầng thứ năm, tầng thứ bảy... Cho đến tầng thứ chín!

Lại bột phát lần nữa!

Đột phá!

Từ Thiên Cốt đột phá Bất Tử Cốt tầng thứ nhất, hiện tại sợi tóc bị Bạch Tiểu Thuần hấp thu một phần nhỏ sinh cơ trong đó mà thôi, hắn đang toàn lực vận chuyển Bất Tử Cốt.

Dù sao đây là cảnh giới Bất Tử Cốt cuối cùng trong luyện cốt, sinh cơ cần thiết còn lớn hơn ba cảnh giới trước cộng lại, một khi đạt tới đỉnh phong đại biểu thân thể Bạch Tiểu Thuần đạt tới mức độ không thể tưởng tượng nổi, cũng giúp thân thể hắn gia tăng uy năng kinh thiên động địa.

Thân thể hắn có thể sánh ngang Thiên Nhân, đó là da, thịt, cốt... Rất khó bị phá hủy, kiên cường đến mức tận cùng!!

Có thể nói Bạch Tiểu Thuần luyện thành Bất Tử Huyết, có được Bất Tử Huyết thì có lực khôi phục cực kỳ kinh người, thân thể Bạch Tiểu Thuần thật sự đạt tới cảnh giới Bất Tử Huyết đó là cảnh giới của Huyết Tổ ở bên ngoài Nghịch Hà Tông mới đạt tới.

Đó là lúc... Bất Tử Quyển triệt để đại thành!

Hôm nay hắn có sợi tóc của Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần tiến triển đột phá rất lớn, Bất Tử Cốt trực hắn từ tầng thứ nhất đạt tới tầng thứ tư, vẫn còn tiếp tục!!

Tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy...

Khi sợi tóc hóa thành tro bụi từng chút mộtBạch Tiểu Thuần vẫn đắm chìm trong tu luyện nên không có chú ý tới thời gian trôi qua, lúc cảnh giới hắn đạt tới Bất Tử Cốt tầng thứ bảy đã qua nửa tháng.

Sợi tóc của Thiên Tôn ẩn chứa quá nhiều sinh cơ, không ngừng rót vào trong người Bạch Tiểu Thuần, Bất Tử Quyển luôn tăng cao.

Thậm chí nhìn sợi tóc tiêu hao, dường như sau khi Bạch Tiểu Thuần đạt tới Bất Tử Cốt đỉnh phong thì nó còn thừa lại rất nhiều, bộ phận sinh cơ chưa đựng trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, sinh cơ này sẽ biến thành chất dinh dưỡng giúp hắn tu hành Bất Tử Huyết trong tương lai.

Cũng trong nửa tháng trận chiến giữa Thiên Tôn và Bạch Tiểu Thuần giả với Minh Hoàng cũng được truyền ra, nó như cơn bão quét ngang cả Man Hoang, cho dù hồn tu hay luyện hồn sư, thậm chí các bộ lạc đều lục tục nghe nói tới việc này.

Việc này thật sự là quá lớn, lần đầu tiên tất cả mọi người nghe thấy đều hít khí lạnh, tâm thần sinh ra sóng gió ngập trời.

Thân phận Thiên Tôn đối với Man Hoang Khôi Hoàng triều mà nói, mặc dù không phải người người đều biết nhưng đại đa số đều biết được, bọn họ biết rõ đó là hoàng giả của khu vực Thông Thiên Hà, địa vị của hắn cao như Khôi Hoàng, tu vi của hắn lại vượt qua Bán Thần.

Cũng chính bởi vậy có người này tồn tại cho nên Khôi Hoàng triều nhiều năm trước chạy tới Man Hoang và cắm rễ tại nơi này nghỉ ngơi lấy sức, đồng thời bao nhiêu năm qua song phương vẫn chiến tranh không dứt.

Chém giết diễn ra ở bốn tòa trường thành, thù hận đã sớm khắc cốt ghi tâm, hơn nữa thù hận không ngừng lắng đọng, không nói không chết không ngớt nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Đối với con dân Khôi Hoàng triều mà nói, bọn họ chưa bao giờ không nghĩ chiếm lại khu vực Thông Thiên Hà, một lần nữa khôi phục Khôi Hoàng triều đỉnh phong, hôm nay vị hoàng giả của khu vực Thông Thiên Hà liên thủ với ma quỷ đại chiến với Minh Hoàng, từ đó mọi người cực kỳ khiếp sợ.

Nhất là kết cục của trận chiến tuyệt thế đó, nữ quỷ giả thành Bạch Tiểu Thuần trọng thương bỏ chạy, Thiên Tôn trọng thương bỏ chạy, đối với Man Hoang mà nói đây là việc cực kỳ phấn chấn, sĩ khí của bọn họ tăng lên rất cao trong thời gian ngắn.

Khi tin tức bốn tòa trường thành sụp đổ truyền ra giống như cơn lũ quét ngang Man Hoang, nó không ngừng oanh kích tâm thần mọi người, sau khi nghe tin tức này có không ít người đỏ mắt, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn khu vực Thông Thiên Hà.

Đám người Đại Thiên Sư đều là người lý trí, bọn họ cũng nhìn thấy toàn bộ trận chiến tuyệt thế, biết rõ trận chiến này có cái giá phải trả giá đắt, đồng thời hiểu trước khi Thiên Tôn rời đi đã bố trí phòng hộ tại khu vực trường thành.

Bọn họ không thể phá phòng hộ của đối phương!

Chuyện này không ảnh hưởng tới việc Đại Thiên Sư mượn nhờ cơ hội thúc dục cả Man Hoang chuẩn bị chiến tranh.

Đây là cuộc chiến toàn dân, bởi vì chuyện này đã cấp cho Đại Thiên Sư cơ hội, hắn không còn trở ngại phổ biến chúng ân lệnh khắp Man Hoang, từ đó thu được danh vọng khó có thể hình dung, tứ đại thiên vương cũng ủng hộ việc này, trong đại chiến lúc trước đã làm đám người Cự Quỷ Vương rung động không nhỏ, bọn họ hiểu chân tướng, cũng hiểu lần này có Minh Hoàng, bằng không...

Có tứ đại thiên vương ủng hộ cho nên cả Man Hoang chấn động không thôi, hơn nữa ý nguyện khai chiến của Man Hoang càng ngày càng mãnh liệt..

Vào lúc này có một tin tức thứ ba truyền ra, không biết từ nơi nào đã truyền ra ngoài, mặc dù mức độ rung động không bằng hai tin trước nhưng cho dù là Hoàng thành hay tứ đại vương thành đều chấn động, những gia tộc, bộ lạc và một nửa hồn tu Man Hoang đều nghe thấy.

Trong tin tức này nói rất rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần chính thức có thân phận khác trong Man Hoang, mặc dù không nói cụ thể thân phận là gì nhưng vẫn mờ mịt điểm ra Bạch Tiểu Thuần có thân phận cực cao trong Man Hoang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1227: Rung Động Man Hoang (Hạ)

- Nếu như Minh Hoàng đại nhân đại chiến với nữ quỷ là Bạch Tiểu Thuần giả, như vậy... Bạch Tiểu Thuần thật che giấu thân phận trong Man Hoang những năm qua ở nơi nào?

- Đúng vậy, Bạch Tiểu Thuần ở trong Man Hoang nhiều năm, rốt cuộc hắn ẩn nấp nơi nào! Thân phận của hắn là ai?

Khi tin tức truyền ra làm nhiều người chú ý tới, thời gian dần qua lại có người suy đoán, Bạch Tiểu Thuần... Chính là giám sát sứ, luyện hồn sư Địa phẩm Bạch Hạo!

Suy đoán này như sấm sét oanh động Man Hoang, tất cả gia tộc Thiên hầu và gia tộc Thiên Công cũng rất nhiều kẻ thù của Bạch Tiểu Thuần, đám thiên kiêu và người thừa kế các gia tộc nghe xong đều không dám tin, cũng sinh ra cảm giác vui mừng, thậm chí phát động thế lực bản thân truyền bá việc này, bọn họ xem ra mặc kệ Bạch Hạo có phải Bạch Tiểu Thuần hay không, dù sao đây là cơ hội tốt chém giết Bạch Hạo, cho dù có thân phận luyện hồn sư Địa phẩm cũng không thể bảo hộ Bạch Hạo an toàn.

- Ha ha, ta nói Bạch Tiểu Thuần không có hảo tâm lại hóa thân Bạch Hạo, tâm hắn đáng tru!

- Bạch Hạo cũng tốt, Bạch Tiểu Thuần cũng được, ta có thù bất cộng đái thiên với hắn, Phát Tình Đan của ngươi năm đó là sỉ nhục cả đời của ta!

- Giết Bạch Hạo!

Nhất là những người thừa kế dòng chính càng như vậy, cả đám kêu gào ầm ĩ như muốn phát động thế lực bản thân đi tìm Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là những Thiên Hầu như Triệu Hùng Lâm, Lưu Dũng đều kích động, nhất là Triệu Hùng Lâm, sau khi hắn biết rõ việc này liền cười vang khắp Triệu phủ.

Đồng thời những người đi lại tương đối gần với Bạch Tiểu Thuần năm đó đều trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất là những người tại thành Cự Quỷ càng không tin tưởng.

Hứa San con gái Cửu U Vương ngây ngốc, nàng sững sốt không dám tin.

Về phần Chu Nhất Tinh, hôm nay hắn sớm tìm nơi ẩn nấp, nội tâm đắng chát, còn có Tống Khuyết cũng bị hắn mang đi và ném ở một bên, cũng không có thời gian quan tâm tới, cho nên Tống Khuyết vừa nghe tin tức bên ngoài truyền tới, lại nghe mọi người suy đoán Bạch Tiểu Thuần chính là Bạch Hạo, Tống Khuyết cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, hắn lập tức há hốc mồm và ngây ra như phỗng, hắn có cảm giác tất cả đều không tồn tại.

Từng có người chú ý tới sau khi truyền sự việc Bạch Tiểu Thuần ra ngoài, Đại Thiên Sư cũng tốt, tứ đại thiên vương cũng được,. thậm chí là thập đại Thiên Công đều không nói gì về việc này.

Thậm chí thời gian dần qua đám Thiên Hầu kích động và nhận được tin tức đều hít khí lạnh, bọn họ lập tức câm miệng, thậm chí cũng hạn chế tộc nhân của mình, nhất là Triệu Hùng Lâm sợ tới mức hắn không dám ra ngoài, lập tức đi bế quan.

Những suy đoán về Bạch Tiểu Thuần trong Man Hoang xuất hiện hai tình huống cực đoan, tin tức thứ tư là sự việc người thừa kế Minh Hoàng, tin tức này oanh động hơn cả ba tin tức trước và truyền khắp Man Hoang.

Việc này rung động tâm thần tất cả người trong Man Hoang.

- Minh Hoàng lựa chọn Bạch Hạo... Trở thành hắn người thừa kế!

- Bạch Hạo không phải Bạch Tiểu Thuần, hắn là Minh Hoàng kế tiếp.

Tin tức này như có cánh truyền khắp toàn bộ Man Hoang, đám người đang kêu gào chém giết Bạch Hạo cảm thấy chóng mặt, đầu óc bọn họ không hoạt động, trong khoảng thời gian ngắn không kẻ nào dám nói lại việc tiêu diệt Bạch Hạo.

- Trời ạ, hắn là Minh Hoàng kế tiếp, sau này... Cả Man Hoang ai dám gây vào hắn?

- Đáng chết, tại sao lại như vậy, Bạch gia thành Cự Quỷ muốn giết hắn, trong lúc nguy cơ trước mắt Cự Quỷ Vương bảo vệ hắn! Thiên kiêu thành Khôi Hoàng muốn giết hắn, nguy cơ trước mắt Đại Thiên Sư bảo vệ hắn!

- Còn nữa, lúc trước hắn phạm tội lớn giết Thiên Hầu, cả triều văn võ hợp nhau tấn công, hắn dùng thân phận luyện hồn sư Địa phẩm bảo vệ mình, hôm nay... Thân phận của hắn bị ngờ vực vô căn cứ, tất cả mọi người muốn giết hắn thì hắn lại trở thành Minh Hoàng kế tiếp!

Sau khi nghe tin tức, đây là suy nghĩ của những người có thù oán và muốn chém giết Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là Chu Hoành hay vẫn là Tiểu Lang Thần, hoặc Triệu Hùng Lâm nhiều nhiều người khác, bọn họ há hốc mồm và sợ hãi, nội tâm suy nghĩ phức tạp khó có thể hình dung.

Bọn họ không thể không lo lắng, với tính cách trừng mắt tất báo của đối phương, hôm nay có thân phận như vậy sẽ sinh ra sóng to gió lớn.

Bạch Tiểu Thuần thành công trở thành kỳ tích trong Man Hoang, thậm chí rất nhiều người đã liệt kê sự tích của Bạch Tiểu Thuần và đều không dám tin tưởng khi nói một câu... Thần nhân!

Tin tức này làm Chu Nhất Tinh mừng như điên, Tống Khuyết thở ra một hơi vì mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, nội tâm cũng có kích động, hắn cảm giác mình đi theo Bạch Hạo là quá đúng, bởi vì đối phương chính là Minh Hoàng kế tiếp.

- Hừ, tại sao Bạch Tiểu Thuần có thể là Bạch Hạo chứ, xách giày còn không xứng!

Tống Khuyết ngạo nghễ nói thầm.

Duy chỉ có đám người Đại Thiên Sư biết rõ chân tướng của việc này, đối với người thừa kế Minh Hoàng, bọn họ hoàn không có cảm giác ngoài ý muốn, nội tâm cũng có hoảng hốt, bọn họ xem ra đây là Minh Hoàng an bài, từ đó Bạch Tiểu Thuần tiếp tục dùng thân phận Bạch Hạo này.

Dù sao cái tên Bạch Tiểu Thuần quá mẫn cảm, dùng cái tên Bạch Hạo sẽ trở thành người thừa kế Minh Hoàng, từ đó có thể giải quyết không ít việc không cần thiết.

Thời điểm tin tức chấn động Man Hoang đại địa, ngày hôm nay... Bạch Tiểu Thuần bế quan tu luyện một tháng thì bầu trời Man Hoang lại có Minh Hà xuất hiện.

Trong khoảng thời gian ngắn thiên địa lờ mờ, uy áp bạo phát.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Minh Hà thay thế bầu trời trên cao, nhìn thấy vô số oan hồn trên bầu rời, hơn nữa toàn bộ bọn chúng đang cúi đầu cúng bái.

Chẳng những hồn như vậy, tất cả hồn trong Man Hoang đều run rẩy và cúi đầu về một hướng.

Phương hướng chúng cúng bái là thành Khôi Hoàng.

Lúc này trong thành Khôi Hoàng, theo từ mọi kiến trúc và nhất là Thiên Hầu tháp, Thiên Công tháp, thậm chí hoàng cung đều bộc phát hào

quang màu đen, thậm chí ngay cả lão long trên bầu trời chỉ gào thét một tiếng nhưng không dám bay lên không trung.

Tât cả con dân nội thành, cả triều văn võ, cho dù là Đại Thiên Sư và cả Khôi Hoàng cũng bước ra khỏi nơi của mình, bọn họ ngẩng đầu nhìn Minh Hà.

Tiếng hít khí lạnh bao phủ thành Khôi Hoàng, các nơi trong Man Hoang cũng sững sốt.

Trong nháy mắt tất cả mọi người có chung nhận thức.

Minh Hoàng truyền thừa sắp bắt đầu!

Bầu trời bị Minh Hà thay thế cho nên không có ánh sáng, nhật nguyệt bị che đậy, hết lần này tới lần khác lại có một điểm sáng bao phủ đại địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1228: Minh Hoàng Kế Vị

Cẩn thận nhìn hào quang là có thể nhìn thấy hằng hà hồn, chúng giống như hồn hỏa chiếu sáng bầu trời Man Hoang, đây là kỳ cảnh mọi người không ai nhìn thấy lần nào.

Chúng sinh nín thở đưa mắt nhìn lên bầu trời, ngay sau đó uy áp hóa thành thực chất đến từ sâu trong linh hồn làm bọn họ không tự chủ sinh ra ý niệm kính sợ, cho dù là thổ dân bộ lạc hay hồn tu, mặc kệ tu vi gì, cho dù tu vi cái thế như đám người Đại Thiên Sư cũng có cảm giác tim đập rộn ràng, càng hoảng sợ không chịu nổi.

Đây là phản ứng bản năng, cũng là ấn ký tồn tại trong huyết mạch bọn họ, thậm chí cả hung thú trong Man Hoang cũng như thế.

Không biết ai là người quỳ xuống đầu tiên, lúc này đám người tại tất cả khu vực của Man Hoang đều quỳ xuống, nhất là thành Khôi Hoàng càng như vậy, trong hàng loạt con dân quỳ bái, dù cả triều văn võ cũng như thế, mà Đại Thiên Sư cùng tứ đại vương thiên vương dù không lạy nhưng cũng cúi người.

Chúng sinh cúng bái, chúng linh quỳ lạy!

Đây là đối với Minh Hà tôn trọng, càng là đối với Minh Hoàng kính sợ!

Cả Man Hoang trừ Bạch Tiểu Thuần đang bế quan sắp đột phá ra, người duy nhất không bái kiến là Khôi Hoàng, cho dù hắn mất quyền lực nhưng thân phận của hắn vẫn là Khôi Hoàng thế hệ này, chỉ có hắn có tư cách không cúi đầu, lúc này hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Trong ánh mắt của ngàn vạn con dân quỳ bái, thời gian dần qua, trên bầu trời thành Khôi Hoàng có Minh Hà chảy qua, thân ảnh người thủ lăng chậm rãi xuất hiện, đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện trước mặt chúng sinh.

Hiện tại người thủ lăng không còn bộ dạng như lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, mặc dù vẫn là áo đen nhưng trên áo đen có Minh Long, hắn cho người ta cảm giác vô cùng tôn quý, nhất là đế quan trên đầu hắn tỏa ra khí thế hoàng giả vô thượng, uy áp bao phủ cả Man Hoang.

Người thủ lăng xuất hiện cũng làm chúng sinh Man Hoang chấn động tâm thần, mọi người hít thở dồn dập, thậm chí có không ít người cuồng nhiệt, đối với chúng sinh Man Hoang mà nói, Minh Hoàng... Từ ý nào đó mà nói còn vượt qua cả Khôi Hoàng.

Dù sao Khôi Hoàng là nhiều đời truyền thừa xuống, mà Minh Hoàng từ khi sơ khai tới hiện tại chỉ có một người.

Càng không cần nói Minh Hoàng... Đối với con dân Khôi Hoàng triều chính là biểu tượng tinh thần, là thần linh mà bọn họ cầu nguyện.

- Minh Hoàng!

- Minh Hoàng!!

- Minh Hoàng!!!

Tiếng hô như sấm bộc phát tại tất cả khu vực của Man Hoang, sau đó ngưng tụ làm một hình thành tiếng nổ mạnh trong Man Hoang.

Vào lúc này thần linh xuất hiện rung chuyển chúng sinh.

Âm thanh như sấm sét truyền khắp cả bầu trời, mây khói trên không trung quây cuồng, hắn nâng tay phải lên, cả Man Hoang lập tức yên tĩnh.

Trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, Minh Hà trước mặt người thủ lăng quay cuồng, sau đó một thân ảnh thứ hai xuất hiện.

Đó là một thanh niên tướng mạo tuấn lãng, sắc mặt trắng nõn và mặc trường bào màu đen, khí chất của hắn giống như ngôi sao trên trời, hắn đứng trước mặt người thủ lăng nhưng không có chút không cân đối nào, dường như hắn vốn đứng ở nơi đó.

Trong nháy mắt thanh niên này xuất hiện, chúng sinh đều nhìn thấy tướng mạo của hắn, trong Man Hoang có vô số người hít khí lạnh, càng có không ít dù biết là thời khắc trang trọng vẫn kinh hô thành tiếng.

- Bạch Hạo!

- Luyện hồn sư Địa phẩm Bạch Hạo!!

- Nghe đồn là thật, Bạch Hạo... Chính là người kế vị Minh Hoàng!

Đám người Chu Hoành, Tiểu Lang Thần cảm thấy run rẩy, nội tâm càng khổ sở, bọn họ càng như vậy thì đừng nói những người khác, từ lời đồn lúc trước cũng làm mọi người có chuẩn bị, nếu không việc này xuất hiện đột ngột sợ rằng sẽ có nhiều người rung động tới mức tận cùng.

Đại Thiên Sư cùng với tứ đại thiên vương và những người quen thuộc Bạch Tiểu Thuần, sau khi bọn họ nhìn thấy Bạch Hạo trên cao liền sững sờ!

- Hắn không phải Bạch Tiểu Thuần! Hắn là hồn bộc bên cạnh Bạch Tiểu Thuần...

Đại Thiên Sư vừa nhìn đã biết rõ vấn đề, nội tâm chấn động rất mạnh, hắn nhớ Bạch Hạo bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần vì hồn bộc cho nên giết Thiên Hầu, hắn nhận được tin tức Bạch Hạo là đệ tử của Bạch Tiểu Thuần!

- Đệ tử của hắn trở thành Minh Hoàng!

Mạnh như Đại Thiên Sư cũng bị việc này làm rung động hít khí lạnh.

Tứ đại thiên vương, nhất là Cự Quỷ Vương càng như thế.

Bọn họ hoặc quen biết Bạch Tiểu Thuần hoặc bản thân tu vi cường đại nên sức quan sát tỉ mỉ, từ đó chỉ trong chốc lát bọn họ nhìn ra điểm khác nhau giữa Bạch Hạo và Bạch Tiểu Thuần.

Không phải khác nhau ở vẻ ngoài nhưng dựa vào thần thức của Bán Thần cũng nhận ra khác nhau từ bản chất.

- Không phải một người!

Cự Quỷ Vương hô hấp dồn dập, việc này thật sự vượt qua dự đoán của bọn họ, bọn họ vốn tưởng rằng người kế vị Minh Hoàng chính là Bạch Tiểu Thuần! Hắn cũng biết rõ Bạch Hạo, nội tâm rung động giống Đại Thiên Sư.

Dù là đám người Trần Hảo Tùng cũng như thế, mặc dù bọn họ không phân biệt rõ ràng nhưng trong nội tâm cảm giác nói cho bọn họ biết Bạch Hạo và Bạch Tiểu Thuần không phải một người.

Về phần Chu Nhất Tinh, hắn xem như hiểu Bạch Tiểu Thuần nhất, mặc dù tu vi không đủ nhưng hắn quá quen thuộc Bạch Tiểu Thuần cho nên hiện tại có thể phân biệt thật giả!

- Đó là... Đệ tử Bạch Hạo của chủ nhân?

Chu Nhất Tinh há hốc mồm, hiển nhiên Tống Khuyết không có chú ý tới điểm khác biệt, hắn lúc này kích động như cũ.

Hiện tại tất cả người tham gia cuộc chiến đều biết rõ thân phận Bạch Tiểu Thuần, bọn họ không cần quan tâm thật giả, nội tâm vô cùng phức tạp và nhìn ra mánh khóe, nội tâm rung động, cho dù như thế nào thì nội tâm của bọn họ khó bình tĩnh, mọi người chỉ yên lặng nhìn lên bầu trời, một già một trẻ, hai thân ảnh cao lớn! Cùng lúc đó Minh Hoàng bia trong thành Khôi Hoàng cũng biến mất.

Cũng chính vào lúc này trong Minh Hà cấm địa, nơi Bạch Tiểu Thuần đang bế quan chấn động, trong cơ thể có thiên lôi nổ vang, sợi tóc của

Thiên Tôn cũng tan thành tro bụi.

Sinh cơ nồng đậm không cách nào hình dung đã dung nhập toàn bộ vào trong cơ thể, thôi động cảnh giới Bất Tử Cốt và không ngừng tăng lên Bất Tử Cốt đỉnh phong!

Trong nháy mắt đạt tới đỉnh phong, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, sắc mặt của hắn hồng nhuận phơn phớt, hắn cảm nhận rõ trong người của mình ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng đang vận chuyển, tùy thời có thể bộc phát!

Một khi bộc phát nhất định bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa!

- Bất Tử Cốt đại viên mãn!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần bắn ra hào quang, trong động phủ đen kịt của Bạch Tiểu Thuần, hai mắt của hắn như nhật nguyệt chiếu sáng cả động phủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1229: Tháo Mặt Nạ Xuống

Trong cơ thể hắn tỏa ra khí huyết cường đại tới mức tận cùng, khí huyết bàng bạc rung chuyển tám phương.

Vào lúc này thân thể của hắn như có ngọn núi đè xuống, cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần mình đạt tới gông cùm nhân thể!

Tầng gông cùm này không phải hắn hiện tại có thể đột phá, phải chờ tấn chức Thiên Nhân mới có thể nhất cổ tác khí oanh phá.

Đến lúc đó hắn sẽ tu hành quyển cuối của Bất Tử Quyển...

Bất Tử Huyết!!

- Bất Tử Cốt đã đại thành!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, cũng không chờ hắn kịp đắc ý hay cảm nhận lực lượng cường hãn, hắn lập tức phát giác được trên bầu trời ngoài động phủ đang diễn ra Minh Hoàng truyền thừa.

Sau khi sững sờ, thân thể Bạch Tiểu Thuần lập tức biến mất, hắn lập tức lên đỉnh núi nhìn bầu trời, hắn nhìn Bạch Hạo đối diện với người thủ lăng.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần mở to mắt ra, hắn hít sâu một hơi, trong mắt mang theo chờ mong và chúc phúc, hắn tập trung tâm thần quan sát.

Dường như phát hiện ánh mắt của Tiểu Thuần tại Minh Hà cấm địa, thân thể Bạch Hạo trên bầu trời chấn động, hắn hơi nghiêng đầu giống

như nhìn sang nơi của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo tôn kính và tình cảm, thời khắc này tu sĩ Man Hoang đều nhìn thấy cho nên không ít người sững sờ.

Vào lúc này người thủ lăng giơ tay phải lên làm vạn chúng chú mục, hắn cầm đế quan trên đầu sau đó đế quan bay về phía Bạch Hạo.

Lúc đế quan xuất hiện trên đỉnh đầu Bạch Hạo, hắn không thể không thu hồi ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lúc Bạch Hạo quay lại đã nhìn thấy đế quan đội lên đỉnh đầu của hắn.

Trong nháy mắt đội đế quan, toàn thân Bạch Hạo chấn động, khí tức của hắn lại phóng lên trời, uy áp không ngừng bành trướng, chỉ trong nháy mắt siêu việt Thiên Nhân, siêu việt Bán Thần!

Thiên địa nổ vang, Minh Hà trên bầu trời không ngừng chấn động giống như biển cả sôi trào, vào lúc này người thủ lăng nhìn Bạch Hạo.

Cùng lúc khí thế Bạch Hạo gia tăng, chín con Minh Long xuất hiện trên áo bào đen của hắn, chín đầu Minh Long gào thét gia tăng khí thế Bạch Hạo lên mức độ cao hơn.

Trong âm thanh ầm ầm, người thủ lăng đối diện Bạch Hạo, từ khi hắn tháo đế quan xuống và Minh Long trên áo đen biến mất, khí tức của hắn già yếu quá nhiều, hắn già nua không thể che lấp, càng lộ ra tang thương và mục nát.

Hắn nhìn Bạch Hạo, khóe môi tươi cười vui vẻ, cũng trong nháy mắt này Bạch Hạo thở sâu, hắn chậm rãi cúi đầu, ánh mắt nhìn cả Man Hoang, lúc này liền nói bốn chữ.

- Ta là Minh Hoàng!"

Sau khi nói ra bốn chữ, nội tâm của hắn bổ sung bốn chữ.

- Thủ hộ sư tôn!

Trong nháy mắt hắn nói ra những lời này, thiên địa chấn động như chứng thực, vô số hồn phách trong Minh Hà bốn phía quỳ lạy, trong mắt mang theo cuồng nhiệt và phát ra âm thanh bén nhọn.

- Bái kiến Minh Hoàng!

Lúc âm thanh này vang vọng bốn phương, tâm thần chúng sinh ở khắp Man Hoang chấn động, không biết ai lên tiếng đầu tiên, lúc này vô số người cùng hô to chấn động thiên địa.

- Bái kiến Minh Hoàng!!

Lúc này Đại Thiên Sư hay tứ đại thiên vương đều ôm quyền cúi đầu với Bạch Hạo trên bầu trời, bọn họ biết rõ trong năm tháng sau đó Man Hoang Minh Hoàng... Chính là Bạch Hạo.

Đại địa chấn động, âm thanh vô số người quanh quẩn, tâm thần Chu Nhất Tinh không ổn định, về phần Tống Khuyết, hắn kích động đến mức tận cùng, vừa nghĩ tới mình có thể làm sủng vật của Minh Hoàng, mặc dù trong nội tâm còn nhớ tới Nghịch Hà Tông nhưng lại cảm thấy tối thiểu nhất trong Man Hoang không còn ai dám khi dễ hắn.

Cho dù là Khôi Hoàng, cho dù là người thủ lăng vào lúc này cũng phải cúi đầu với Bạch Hạo.

Đây là tôn trọng với Minh Hoàng mới, cũng là truyền thống của Minh Hoàng.

Cả Man Hoang, cho dù là hồn tu hay hung thú, tất cả chúng sinh đều như thế, chỉ có một người... Không có quỳ lạy, hắn vẫn đứng ở đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, đó chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hắn là người duy nhất không cần bái kiến Minh Hoàng.

Bởi vì Bạch Hạo có là Minh Hoàng cũng là đệ tử của hắn, đối với đệ tử của mình trở thành Minh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần kích động và đắc ý, hắn cảm khái và cảm giác đời này của mình đã lên đỉnh phong.

- Đạo lữ là Thiên Nhân, nhạc phụ là Bán Thần, đệ tử là Minh Hoàng...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây đã cảm thấy vui vẻ, nội tâm hưng phấn không chịu nổi, trừ sảng khoái thì hắn có cảm giác mình đã là chúa tể Man Hoang.

- Đáng tiếc ah, người biết rõ Bạch Hạo là đệ tử của ta không nhiều.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tiếc nuối, mặc dù hắn không biết Đại Thiên Sư ngày đó đã hạ lệnh, hắn hiểu mọi người biết mình hóa thân thành Bạch Hạo, người biết quan hệ giữa mình và Bạch Hạo không nhiều.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần cảm khái, thân ảnh Bạch Hạo và người thủ lăng trên bầu trời chậm rãi biến mất, Minh Hà cũng dần dần biến mất, bầu trời lại xuất hiện.

Trong lần đăng cơ đại điển này mặc dù quá trình không dài nhưng có ý nghĩa to lớn, đối với cả Man Hoang mà nói lại là đại điển chí cao vô thượng, có thể tưởng tượng bắt đầu từ ngày sau, truyền thuyết về Bạch Hạo càng ngày càng nhiều, hắn thân là Minh Hoàng cũng được cả Man Hoang tôn kính và sùng bái.

Lúc thân ảnh đệ tử của mình biến mất, Bạch Tiểu Thuần thở dài nhẹ nhõm, lúc này hắn mới cúi đầu xuất ra ngọc giản truyền âm, trong mấy ngày hắn bế quan nhiều lần cảm ứng ngọc giản chấn động, biết có người không ngừng truyền âm cho mình nhưng lại không có thời gian nhìn, hiện tại Bất Tử Cốt Đại viên mãn, đệ tử lại thành công tấn chức Minh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhõm mở ra xem xét.

Vừa xem xét, Bạch Tiểu Thuần sững sờ không nhỏ, tuyệt đại đa số trong đó là Chu Nhất Tinh truyền âm, đối phương truyền tin tức tin tức bên ngoài trong lúc Bạch Tiểu Thuần bê quan, hơn nữa trọng điểm của tin tức là Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần xem xong, hắn lập tức ý thức được thân phận của mình không bại lộ.

- Tại sao không bại lộ?

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, trái tim hắn đập mạnh, hắn hiểu ra nhất định là người thủ lăng nhúng tay vào, hoặc chính là hắn chủ động lên tiếng hoặc là đám người Đại Thiên Sư an bài, cho nên thân phận của hắn không bị người ta biết tới.

Hắn không ngừng đọc tin tức do Chu Nhất Tinh truyền tới, sau khi xem tới tin tức thứ ba, không biết là ai đưa ra, suy đoán hắn là chuyện Bạch Hạo, kết hợp thân phận của mình không có bạo lộ cho nên Bạch Tiểu Thuần ẩn ẩn hiểu ra.

Đây là hành vi bảo hộ mình.

Hắn cũng biết mình làm quá nhiều chuyện trong Man Hoang, bất lợi với ý định khi quay về khu vực Thông Thiên Hà, một khi truyền vào khu vực Thông Thiên Hà, sợ rằng mình nửa bước khó đi, hắn có cảm giác cẩm y dạ hành cho nên mới tiếc nuối.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1230: Nói Lời Tạm Biệt (Thượng)

Nghĩ lại cũng biết, hắn hiểu cao tầng Man Hoang đã biết rõ thân phận của mình, biết rõ Bạch Hạo là đệ tử của mình, mình sớm muộn gì cũng rời đi.

- Chỉ cần cao tầng biết rõ là có thể, hừ hừ, có cơ hội lại đi tìm Đại Thiên Sư, chỉ sợ hiện tại hắn không muốn gặp ta, còn có Cửu U Vương, ta sẽ bảo đệ tử thu thập hắn.

- Như vậy nếu ta ở lại Man Hoang chẳng phải là an toàn hơn?

Bạch Tiểu Thuần vừa có suy nghĩ như vậy liền rung động, lại nhớ tới mình không thể bỏ Nghịch Hà Tông, hắn có ràng buộc trong Man Hoang, còn có Nghịch Hà Tông, hắn có ràng buộc với Lý Thanh Hậu, Hầu Tiểu Muội, Tống Quân Uyển, Trương Đại Bàn... Nghĩ tới đây trong lòng hắn nhớ gương mặt của mọi người.

- Rời đi thật lâu!

Bạch Tiểu Thuần than thở, sau nửa ngày hắn ý thức được mình trên thực tế không có tình cảm gì với khu vực Thông Thiên Hà, hắn chỉ có tình cảm với Nghịch Hà Tông.

- Bỏ đi bỏ đi, nên quay về Nghịch Hà Tông thôi, nếu thật gặp được chuyện không bỏ thì nghĩ biện pháp dẫn Nghịch Hà Tông tới Man Hoang...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền sờ túi trữ vật, trong đó có lệnh bài của người thủ lăng tặng, nó giúp hắn đi lại trong Sinh Mệnh Cấm Khu.

- Trước khi đi cần xử lý vài việc, chẳng qua hiện nay ta cũng không nên sử dụng bộ dạng của đệ tử.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, cố tình cải biến thành gương mặt khác nhưng nghĩ tới thân phận của mình hiện tại cao như vậy, Bạch Tiểu Thuần dứt khoát ngạo nghễ ngẩng đầu hất tay áo tháo mặt nạ xuống.

Hắn sử dụng dung mạo chính thức của mình.

- Chu Nhất Tinh theo ta nhiều năm như vậy, hôm nay ta phải đi cũng nên có an bài với hắn.

- Còn có Tống Khuyết, dù sao ta cũng là dượng của hắn, cũng phải mang hắn đi.

- Vự Quỷ Vương...

Bạch Tiểu Thuần cũng muốn đi cáo biệt Cự Quỷ Vương nhưng lại nghĩ tới Hồng Trần Nữ liền nhức đầu, hắn thở dài một phen.

- Bỏ đi, lão ca, chúng ta gặp nhau sau.

- Bạch Tiểu Thuần ta đến Man Hoang nhiều năm như vậy, nhấc lên gió tanh mưa máu, có được thân phận vô thượng, hiện tại sắp rời đi... Không có long trọng gì cả.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn chắp tay sau lưng, nội tâm hắn có cảm giác không tên, loại cảm giác này làm hắn trở nên thần bí.

Tự say mê một phen, Bạch Tiểu Thuần cũng truyền âm với Chu Nhất Tinh, bảo hắn đi tới Minh Hà cấm địa, Chu Nhất Tinh hôm nay đang ẩn nấp trong thành Cự Quỷ, hắn thu được truyền âm của Bạch Tiểu Thuần liền sững sờ, tim đập đập nhanh, hắn ẩn ẩn hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần sắp đi.

Hiển nhiên đệ tử Bạch Tiểu Thuần hôm nay đã trở thành Minh Hoàng, như vậy trước khi đi bảo mình đi qua đã có ý nghĩa rõ ràng.

Nghĩ tới đây Chu Nhất Tinh vô cùng kích động, hắn có cảm giác đây chính là lựa chọn mấu chốt nhất trong đời của mình.

Mang theo chờ mong, mang theo phấn chấn, Chu Nhất Tinh lập tức xuất phát, trước khi đi hắn cũng thu Tống Khuyết vào trong túi trữ vật sau đó đi tới Minh Hà cấm địa.

Trong quá trình chờ đợi Chu Nhất Tinh, Bạch Tiểu Thuần không có rời khỏi Minh Hà cấm địa, hiện tại sắc trời đã tối, hắn dứt khoát ngồi xuống nghĩ đến những gì mình trải qua trong Man Hoang, hắn lại nhớ tới Nghịch Hà Tông, tất cả suy nghĩ quanh quẩn trong nội tâm.

Trong bất tri bất giác đã rạng sáng, bốn phương có nhiều sương mfu, khí tức tử vong xuất hiện, Minh Hà... Lại hiển lộ tại nơi này, nước sông bốc lên, Bạch Tiểu Thuần lao nhanh về phía đường sông.

Nhìn nước Minh Hà, Bạch Tiểu Thuần lần đầu cảm thấy thân thiết, bởi vì hắn ẩn ẩn cảm thấy trong nước sông có khí tức đệ tử của mình, khí tức này càng lúc càng nồng nặc, trong Minh Hà trước mặt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện thân ảnh Bạch Hạo.

Không mang đế quan, cũng không có mặc đế bào, hắn như đang đi tản bộ tới gần Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt hắn xuất hiện đã mang theo không bỏ và tôn kính, hắn tới bên cạnh và cúi người chào Bạch Tiểu Thuần.

- Sư tôn!

Bạch Tiểu Thuần nhìn đệ tử hiện thân, nhìn tôn kính và không bỏ trong mắt hắn, Bạch Tiểu Thuần hiểu đệ tử cũng không vì trở thành Minh Hoàng mà sinh ra nửa điểm biến hóa.

- Trở thành Minh Hoàng cảm giác như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần cười tủm tỉm nói ra, hắn không cảm thấy ngoài ý muốn khi Bạch Hạo xuất hiện, hắn hiểu Bạch Hạo, nếu như đối phương

không có xuất hiện ở trước mặt mình thì hắn mới cảm thấy kỳ quái.

- Còn phải đi theo thủ lăng tiền bối học tập, rất nhiều thần thông dùng Minh Hà thi triển nhưng đệ tử chưa nắm được.

Bạch Hạo lên tiếng, trong mắt không bỏ càng ngày càng nhiều, hắn muốn lên tiếng nói gì đó nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần khoát tay ngăn cản.

- Ngươi nên tôn trọng thủ lăng lão gia gia giống như tôn trọng vi sư.

- Ở chỗ thủ lăng lão gia gia nên học tập làm sao trở thành Minh Hoàng thật giỏi.

- Đáng tiếc vi sư phải đi, bằng không ta còn muốn truyền thụ thần thông nhất mạch của chúng ta cho ngươi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, trên thực tế hắn cũng không bỏ Bạch Hạo ở đây.

Bạch Hạo trầm mặc, hắn nhìn sư tôn trước mặt, trong đầu nhớ lại những việc ở cạnh nhau, hắn biết rõ đối với sư tôn mà nói, trở lại khu vực Thông Thiên Hà trở lại tông môn chính là ý định ban đầu của sư tôn.

- Sư tôn, trên đường cẩn thận... Khu vực Thông Thiên Hà không như nơi đây, ta sẽ mau chóng nắm giữ thần thông, cũng sớm có thể chu du thế gian!

Bạch Hạo thở sâu, hắn kiên định lên tiếng.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, hai người cũng phải chia tay, trong lần nói chuyện này Bạch Tiểu Thuần dặn dò Bạch Hạo phải làm Minh Hoàng thật tốt, mà Bạch Hạo lại lo lắng Bạch Tiểu Thuần trở về khu vực Thông Thiên Hà an toàn, không ngừng nói ý định của mình.

GIống như hai sư đồ gặp phải vấn đề lúc trước, sau khi hai bên nói với nhau xong, Bạch Hạo lại nói:

- Sư tôn, Triệu Hùng Lâm, Lưu Dũng và Trần Hảo Tùng, bọn chúng nhiều lần bất kính với sư tôn, ta sẽ làm hai người này hối hận.

- Về phần... Hứa San sư mẫu, Trần Mạn Dao sư mẫu, còn có Chu Tử Mạch sư mẫu... Ta sẽ trông nom giúp sư tôn, nếu như có kẻ ác ý với bọn họ thì ta sẽ ra tay.

- Còn có Cự Quỷ Vương... Đệ tử cũng sẽ chiếu cố hắn.

- Về phần những thiên kiêu kia, như đám người Chu Hoành, bọn chúng dám nhiều lần khiêu khích, sư tôn yên tâm, ta sẽ không để bọn chúng sống khá giả!

Bạch Hạo hừ lạnh một tiếng, hắn nhớ rõ những kẻ từng trêu chọc sư tôn hoặc là có ân với sư tôn, tất cả hắn đều nhớ trong lòng.

Nếu đổi thành kẻ khác làm sư tôn có lẽ sẽ bày ra bộ dạng đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân trước mặt đệ tử của mình, Bạch Tiểu Thuần nghe xong lại chấp nhận và tán thưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1231: Nói Lời Tạm Biệt (Hạ)

- Đúng vậy, không nên để đám người này sống tốt, còn có lão gia hỏa Cửu U Vương kia, ngươi tìm cơ hội gõ hắn một chút!

Sư đồ hai người nghĩ biện pháp thu thập đám người kia như thế nào, sau khi bàn bạc kỹ càng, cuối cùng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn, cảm giác mình thu đệ tử này không uổng.

- Đúng rồi, sư tôn, trong khoảng thời gian này ta dùng lực lượng Minh Hà, hơn nữa có thủ lăng tiền bối chỉ điểm, rốt cục sáng tạo ra cách điều chế hỏa diễm hai mươi màu và hai mươi mốt màu!

Bạch Hạo nói hời hợt nhưng trên thực tế đến hôm nay hắn không nắm giữ quá nhiều thần thông là do hắn dùng đa số thời gian của mình suy diễn, lại dùng thân phận của mình và dùng lực lượng Minh Hà sáng tạo ra cách điều chế.

Mới qua thời gian một tháng hắn đã sáng tạo ra cách điều chế hỏa diễm hai mươi màu và hai mươi mốt màu!

- Ta cảm thấy đáng tiếc, hỏa diễm hai mươi mốt màu đã là cực hạn, điểm này ta không thể phán đoán, chỉ có chính thức luyện chế mới có thể biết được hỏa diễm hai mươi mốt màu có phải cực hạn của thế giới này hay không, cách điều chế sau hỏa diễm hai mươi mốt màu, ngay cả thủ lăng tiền bối cũng trầm mặc, đệ tử cũng có thể cảm nhận được hỏa diễm hai mươi hai màu quá khó khăn, kính xin sư tôn cho ta một ít thời gian.

Bạch Hạo nâng tay phải điểm vào hư không, ngay sau đó có một ngọc giản xuất hiện.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, tạo nghệ luyện hỏa của hắn dần tiến thêm một bước, được cách điều chế khó khăn, nếu muốn sáng tạo trong thời gian ngắn có thể tưởng tượng Bạch Hạo trả giá bao nhiêu tâm lực.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo nhu hòa, hắn ngưng trọng cầm ngọc giản.

- Hạo nhi, ngươi cố tình.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái.

Nghe được lời này của sư tôn, Bạch Hạo lập tức cảm thấy mỹ mãn, mặc dù hắn trở thành Minh Hoàng nhưng nội tâm của hắn vẫn như xưa, một câu tán dương của Bạch Tiểu Thuần đủ làm hắn vui vẻ không nhỏ.

- Sư tôn, hôm nay thời gian còn sớm, đệ tử hiểu hỏa diễm hai mươi màu nhất, nếu không thừa dịp hiện tại chúng ta cùng luyện chế đi?

Bạch Hạo nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút liền gật đầu, hai sư đồ tới bên bờ Minh Hà, cũng bắt đầu luyện hỏa lần cuối cùng, lúc luyện hỏa vô cùng thuận lợi, đối với cách điều chế hỏa diễm hai mươi màu, trước kia bọn họ đã có mạch suy nghĩ, cũng sáng tạo một nửa, hôm nay Bạch Hạo thân là Minh Hoàng, hắn phất tay là có thể làm được.

Lại dùng mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần liền thành luyện chế hỏa diễm hai mươi màu, vào lúc hỏa diễm hai mươi màu xuất hiện cả thiên địa nổ vang.

Hỏa diễm hai mươi màu chính là luyện hồn sư Địa phẩm đỉnh phong, luyện hồn sư như vậy, cả Man Hoang Khôi Hoàng triều đến nay cũng chỉ xuất hiện một người, hiện tại Bạch Tiểu Thuần là người thứ hai!

Một khi đột phá, luyện chế ra hỏa diễm hai mươi mốt sẽ tấn chức cảnh giới trong truyền thuyết, sẽ trở thành luyện hồn sư Thiên phẩm

chưa từng xuất hiện từ trước tới nay.

Trong truyền thuyết hỏa diễm hai mươi mốt màu luyện vào trong Nguyên Ảnh có thể trực tiếp đột phá trở thành Thiên Nhân, chỉ có điều đây chỉ là truyền thuyết, Bạch Tiểu Thuần trước kia chưa từng làm được điểm này.

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, hắn lập tức luyện chế hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Chỉ có điều độ khó của hỏa diễm hai mươi mốt màu quá lớn, dù có cách điều chế, có Bạch Hạo tương trợ nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ quen thuộc mà thôi, muốn thành công, mặc dù không phải là không được nhưng hiển nhiên cần thời gian không ngắn.

Vì để sư tôn rời đi Man Hoang còn có thể đi luyện hỏa, Bạch Hạo âm thầm cắn răng một cái, hắn thi triển thần thông Minh Hoàng sau đó rút số lượng hồn kinh người trong Minh Hà, cũng cấp cho Bạch Tiểu Thuần sử dụng luyện hỏa..

Nhìn số lượng hồn nhiều như vậy, cho dù là Bạch Tiểu Thuần cũng hít khí lạnh, những hồn này đủ giúp hắn thất bại nhiều lần, ít nhất cũng đủ giúp hắn chèo chống luyện thành hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Vào lúc này Chu Nhất Tinh chạy tới.

Chu Nhất Tinh vừa bước vào khu vực biên giới Minh Hà Cấm khu thì Bạch Tiểu Thuần đã phát giác được, Chu Nhất Tinh đã đến liền nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần và Bạch Hạo bên cạnh hắn!

Trong nháy mắt nhìn thấy Bạch Hạo, nội tâm Chu Nhất Tinh chấn động rất mạnh, hô hấp dồn dập, hắn biết rõ Bach Hạo trước mặt đã có thân phận và địa vị chí cao vô thượng trong Man Hoang.

- Quả nhiên Bạch Hạo đã là Minh Hoàng... Chủ nhân của ta là sư tôn Minh Hoàng.

Trước đây mặc dù Chu Nhất Tinh đã suy đoán trong lòng, hơn nữa nắm chắc rất lớn, hiện tại sau khi nhìn thấy vẫn khó có thể bình tĩnh và khôi phục tinh thần.

Đối diện đại nhân vật như thế này, bình thường hắn không có tiếp xúc bao giờ, hiện tại tâm thần run rẩy, Chu Nhất Tinh nhanh chóng tiến lên, hắn tuyệt đối không quên quan hệ giữa Bạch Tiểu Thuần và Bạch Hạo, cho nên hắn bái kiến Bạch Tiểu Thuần đầu tiên sau đó mới bái kiến Bạch Hạo.

- Nhất Tinh bái kiến chủ nhân! Bái kiến Minh Hoàng đại nhân!

Chu Nhất Tinh thở dốc mang theo khẩn trương, hắn cúi đầu cung kính đứng ở nơi đó, nội tâm kích động không che giấu được.

- Khuyết nhi của ta đâu? Ngươi cũng mang đến chứ?

Nhìn thấy bộ dạng kính cẩn và kích động của Chu Nhất Tinh, nội tâm Bạch Tiểu Thuần sảng khoái và vô cùng đắc ý,, cảm giác mình không thể đi nói với mọi người địa vị của mình tôn quý thế nào, được người bên cạnh ngưỡng mộ cũng là thu hoạch hiếm có, vì vậy hắn hỏi Tống Khuyết.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rát chờ mong biểu lộ của Tống Khuyết sau khi phát hiện thân phận của mình.

Bạch Hạo đứng bên cạnh làm ra vẻ mặt cổ quái, hắn quá hiểu sư tôn của mình, vì vậy cũng phối hợp, trên người lộ ra uy nghiêm Minh Hoàng, Chu Nhất Tinh hít khí lạnh và sợ hãi càng sâu, vội vàng thả Tống Khuyết ra khỏi túi trữ vật.

Lúc này Tống Khuyết đã ở trong túi trữ vật mấy ngày, hắn cũng không còn cảm giác bị kìm nén muốn chết như xưa, dường như hắn đã quen thường xuyên ở trong túi trữ vật, tinh thần của hắn không tệ, nhất là đoạn thời gian trước sống bên người Bạch Tiểu Thuần có được đầy đủ tài

nguyên tu luyện, hắn cũng hóa giải bảy tám phần tai họa ngầm, tu vi tinh tiến không ít, hôm nay khoảng cách Nguyên Anh trung kỳ không xa.

Hiện tại vừa xuất hiện bên ngoài, Tống Khuyết vô ý thức bày ra bộ dạng cung kính, lúc nhìn sang bên cạnh, lần đầu tiên hắn nhìn thấy không phải Bạch Tiểu Thuần, mà là Bạch Hạo.

Hắn cũng sớm biết rõ tin tức Bạch Hạo trở thành Minh Hoàng, hiện tại nội tâm vô cùng kích động, đột nhiên hắn phát giác bên cạnh Bạch Hạo trừ Chu Nhất Tinh ra còn có bóng người quen thuộc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1232: Có Lầm Hay Không.

Hắn sững sờ không nhỏ, Tống Khuyết cho rằng mình nhìn lầm, trong hoảng hốt, hắn mở to mắt quan sát nhưng vẫn không dám tin nhìn thẳng Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn chấn động, hắn nâng tay phải lên chỉ thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Chu Nhất Tinh bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không dám quấy rầy Bạch Tiểu Thuần ôn chuyện với Tống Khuyết, về phần Bạch Hạo lộ ra sắc mặt cổ quái, hắn biết Bạch Tiểu Thuần rất hưởng thụ cho nên không lên tiếng.

- Ngươi...

Tống Khuyết nghẹn ngào kinh hô, hắn thật không nghĩ tới đi tới nơi này lại gặp được Bạch Tiểu Thuần, với hắn đây là việc ngoài ý muốn tới tận cùng, lúc này tâm thần hắn rối loạn, hắn cũng không chú ý tới vì sao Bạch Tiểu Thuần có thể xuất hiện ở nơi đây, hơn nữa phản ứng của Chu Nhất Tinh và Bạch Hạo quá khác lạ.

- Ah, Khuyết nhi!

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hắn cười tủm tỉm chào hỏi Tống Khuyết, nội tâm thoải mái không thể dùng lời lẽ hình dung.

Vừa nghe hai chữ Khuyết nhi, Tống Khuyết trực tiếp bùng nổ, sau khi trải qua chuyện ở Man Hoang hắn đã tiến bộ rất nhiều, cưỡng ép áp chế không vui trong lòng, ánh mắt hắn bắn ra hào quang quật cường, bộ dạng tự tin và cường thế xuất hiện.

- Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt Minh Hoàng!

Tống Khuyết hừ lạnh một tiếng, hắn lên tiếng, dù sao hắn và Bạch Tiểu Thuần đều là đệ tử Nghịch Hà Tông, cho dù nội tâm không phục Bạch Tiểu Thuần nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn nhịn xuống, cũng không nói ra tên Bạch Tiểu Thuần nhưng lại điểm ra thân phận của Bạch Hạo chính là Minh Hoàng..

- Ta đã cho hắn cơ hội, nếu như hắn thông minh thì nhanh chóng chạy đi, hoặc nghĩ biện pháp hóa giải, nếu như hắn phản ứng chậm chết ở chỗ này cũng đừng trách ta.

Nội tâm Tống Khuyết nghĩ như vậy cho nên lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo cảm khái, hắn cảm giác mình hiện tại đã không cùng cấp độ với đối phương.

Hồi tưởng chính mình đi vào Man Hoang sau đó trở thành sủng vật của Minh Hoàng, hắn cho rằng thân phận của hắn như vậy không phải Bạch Tiểu Thuần có thể so sánh, hắn có suy nghĩ muốn áp chế Bạch Tiểu Thuần cũng đạt được nguyện vọng.

- Đây là số mệnh, Bạch Tiểu Thuần ah Bạch Tiểu Thuần, ngươi số mệnh không tốt biến thành tội hpamj truy nã trong Man Hoang, biến thành kẻ người hô người đánh, mà Tống Khuyết ta có thể lăn lộn thành sủng vật của Minh Hoàng, ngày sau sẽ ngồi lên chức vụ quan trọng, ý nghĩa tồn tại của ta quá lớn.

Tống Khuyết nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo thương cảm hồi tưởng mình quan hệ giữa mình và Bạch Tiểu Thầần, Tống Khuyết cảm khái, hắn suy nghĩ nếu có cơ hội cũng tìm biện pháp cứu đối phương, dù sao đều là người Nghịch Hà Tông.

Vào lúc này hắn tỉnh táo lại, nội tâm bắt đầu suy nghĩ tại sao Bạch Tiểu Thuần có thể xuất hiện ở chỗ này, dường như Bạch Hạo cũng không có mâu thuẫn hay nghi hoặc, trong nháy mắt hắn nghĩ tới điểm này, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, hắn rất hiểu Tống Khuyết cho nên nhìn ra đối phương không có ác ý.

Kể từ đó hắn cảm thấy Khuyết nhi vô cùng không tệ, thời khắc mấu chốt vẫn giữ gìn dượng như mình, có suy nghĩ như vậy nên không đành lòng.

- Bỏ đi bỏ đi, không thu ngưỡng mộ của hắn.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình là tiểu dượng của Tống Khuyết, cũng nên chiếu cố cảm thụ của đối phương, vì vậy ho khan và không quan tâm Tống Khuyết, hắn nhìn sang Bạch Hạo và chỉ về phía Chu Nhất Tinh.

- Hạo nhi, Chu Nhất Tinh đi theo vi sư lâu năm, cũng làm tùy tùng ta trong Man Hoang, cũng xử lý thay ta không ít chuyện, trước mắt ta phải rời đi, ngươi lưu hắn bên cạnh đi.

Bạch Tiểu Thuần nói lời này lọt vào tai Chu Nhất Tinh chẳng khác gì âm thanh hay nhất thế gian, cũng nổ vang trong đầu Chu Nhất Tinh, tiếng nổ kinh thiên động địa nhấc lên vui mừng vô hạn, hô hấp càng dồn dập, nếu như bị đại hảo sự như vậy nện vào đầu như thế, hắn kích động thân thể run rẩy, hắn cảm kích Bạc Tiểu Thuần khó nói thành lời.

- Chủ nhân... Đa tạ... Đa tạ chủ nhân!

Hắn là luyện hồn sư chính thống Man Hoang cho nên hắn kính ngưỡng Minh Hoàng vô cùng cuồng nhiệt, vượt xa Bạch Tiểu Thuần có thể hiểu ra, cho nên sau khi nghe Bạch Tiểu Thuần nói như vậy Chu Nhất Tinh liền thất thố.

Hắn hiểu nếu một khi mình trở thành người của Minh Hoàng người, chẳng khác nào trở thành sứ giả của Minh Hoàng trên thế gian, thân phận này vô cùng tôn quý, không nói ngang hàng với tứ đại thiên vương nhưng không kém bao nhiêu.

Về phần gia tộc của hắn, từ nay về sau thậm chí không dám đưa hắn vào danh sách thừa kế, bởi vì xưng hô người thừa kế gia tộc đã không xứng với thân phận Chu Nhất Tinh.

Hắn là chỗ dựa chân chính của gia tộc, cho dù là lão tổ hay các tộc nhân khác dều cung kính với hắn.

Vào lúc Chu Nhất Tinh kích động rơi nước mắt, Tống Khuyết ở bên cạnh mở to mắt nhìn, trước đó hắn tự tin và cao ngạo liền biến thành bong bóng vỡ tan, hắn dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi... Ngươi xưng hô Minh Hoàng là Hạo nhi?

Tống Khuyết run rẩy, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn về phía Chu Nhất Tinh.

- Ngươi... Ngươi xưng hô hắn là chủ nhân?

- Có điểm nào đó sai lầm, không... Không đúng...

Tống Khuyết ôm đầu và lắc đầu liên tục, hắn đã nói năng lộn xộn, thật sự là vì việc này biến thành rung động quá lớn trùng kích tâm thần, cũng vượt qua khả năng thừa nhận cực hạn của hắn.

Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình, nội tâm phát sầu, suy nghĩ chuyện này kích thích Tống Khuyết quá lớn, chính mình nên giải thích thế nào mới có thể không dọa Tống Khuyết ngây ngốc.

Chu Nhất Tinh vô cùng kích động có thể nghe được lời của Tống Khuyết, vẻ mặt của hắn biến thành cổ quái, nội tâm thở dài, hắn cảm giác mình rất đồng tình với Tống Khuyết.

Bạch Hạo cũng như vậy, hắn vô cùng đồng tình với Tống Khuyết, lúc này cười khổ ôm quyền cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần.

- Tuân pháp mệnh sư tôn!

Việc lựa chọn sứ giả, nếu như hắn lựa chọn thì hắn sẽ cân nhắc thận trọng, hiện tại Bạch Tiểu Thuần nói ra thì Bạch Hạo không nói gì nữa.

Hắn nói những lời này giống như lúc ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hắn sẽ hoàn thành việc Bạch Tiểu Thuần giao, hắn đã trả lời như thế chẳng khác gì thiên lôi nổ vang trong nguyên thần Tống Khuyết.

- Ngươi... Ngươi xưng hô hắn là sư tôn?

Tống Khuyết đã không nghe được lời nào nữa, ngơ ngác nhìn Bạch Hạo, thân thể run rẩy, run rẩy càng ngày càng kịch liệt, hô hấp thỉnh thoảng đình trệ, vẻ mặt mờ mịt.

- Không đúng, nhất định là có điểm gì đó sai lầm...

Tống Khuyết hoàn toàn ngây ngốc đứng ở nơi đó, hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, cảm thấy tất cả đã đột phá cực hạn không thể tưởng tượng nổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1233: Khuyết Nhi Không Nên Kích Động

Thậm chí hắn không muốn hiểu rõ quan hệ giữa ba người, hết lần này tới lần khác... Suy nghĩ của hắn không bị khống chế nghĩ sang những chuyện khác, hắn không làm rõ quan hệ phức tạp của ba người Bạch Tiểu Thuần.

Có thể làm cho Chu Nhất Tinh gọi chủ nhân cũng chỉ có Bạch Hạo, mà Bạch Hạo lại xưng hô Bạch Tiểu Thuần là sư tôn, từ đó càng đơn giản... Bạch Tiểu Thuần là sư phụ Bạch Hạo, cũng là chủ nhân của Chu Nhất Tinh.

Tống Khuyết cảm thấy đầu óc như có lôi trì nổ vang, Tống Khuyết ngây ngốc không nói thành lời, Bạch Tiểu Thuần không đành lòng cho nên hắn tiến lên và giải thích.

- Khuyết nhi ngươi đừng kích động, hãy nghe ta nói...

- Ngươi... Ngươi...

Tống Khuyết như kẻ bệnh tâm thần vươn tay chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, tròng mắt của hắn đỏ rực, không đợi Bạch Tiểu Thuần giải thích thì hắn đã rống to.

- Bạch Tiểu Thuần!!

- Ngươi nói cho ta biết, có phải ngươi hóa thân thành Bạch Hạo lúc trước hay không?

Tống Khuyết đã sắp điên, trên thực tế hắn quan tâm nhất chính là thân phận Bạch Hạo, hắn sợ những lời mình nghe đồn là sự thật, nếu như

Bạch Hạo chính là Bạch Tiểu Thuần, vừa nghĩ tới chính mình trở thành sủng vật của Bạch Tiểu Thuần, còn chủ động duỗi đầu cho đối phương sờ tỏoải mái, hắn càng nghĩ tâm thần gần như sụp đổ.

- Tuyệt đối không phải!

Bạch Tiểu Thuần không có nửa điểm do dự, hắn lắc đầu liên tiếp, dường như sợ Tống Khuyết không tin, hắn chỉ chỉ sang Bạch Hạo cùng Chu Nhất Tinh.

- Thjat, ngươi hỏi bọn họ xem, ta không có hóa thân thành Bạch Hạo, ta mới gặp ngươi vào hôm nay thôi, thật, ta không lừa ngươi.

Bạch Tiểu Thuần nói dối mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Tống Khuyết hít thở dồn dập, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần sau đó quay người nhìn sang Bạch Hạo.

Bạch Hạo nháy mắt mấy cái, biết rõ Bạch Tiểu Thuần là dượng của Tống Khuyết cho nên không dám nói rõ chân tướng, vì vậy lập tức gật đầu, hắn gật đầu làm Tống Khuyết khôi phục tinh tầần và hòa hoãn không ít, hắn vẫn còn có chút không xác định nhìn sang Chu Nhất Tinh.

Chu Nhất Tinh hiện tại cũng cảm thấy chấn động, mặc dù không sánh bằng Tống Khuyết nhung cũng rung động không nhỏ, hắn chấn động là bởi vì vừa rồi Bạch Hạo nói năm chữ tuân pháp mệnh sư tôn.

Những lời này Bạch Hạo không cảm thấy thế nào, Bạch Tiểu Thuần cũng không cho rằng có vấn đề gì, hắn và Bạch Hạo đều nói chuyện như vậy, sau khi Chu Nhất Tinh nghe xong lại sinh ra sóng gió ngập trời, sóng gió như thế bao phủ tâm thần hắn.

Thậm chí hắn hoài nghi là mình nghe lầm... Phải biết rằng, Bạch Hạo là Minh Hoàng nha, theo Chu Nhất Tinh lý giải, cho dù Bạch Hạo đồng ý thì cũng chỉ nói "Có thể" hoặc gật đầu mà thôi, Chu Nhất Tinh dù như thế nào cũng không ngờ Bạch Hạo lại nói tuân pháp mệnh sư tôn.

Nếu như câu nói này truyền ra ngoài, sợ là cả Man Hoang cũng phải rung chuyển, Chu Nhất Tinh lập tức tựu hiểu rõ kẻ âm thầm khống chế cả Man Hoang chính là Bạch Tiểu Thuần.

Lúc tâm thần Chu Nhất Tinh chấn động, hắn không thể bình tĩnh nổi, ánh mắt Tống Khuyết nhìn chằm căằm vào Chu Nhất Tinh, hắn vẫn không nói gì, tâm linh yếu ớt của Tống Khuyết lại run rẩy, thân thể càng run rẩy và khói trắng bốc lên đầu.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần càng khẩn trương, hắn rất lo lắng Khuyết nhi không thừa nhận nổi bị tức chết, như vậy lỗi của hắn lớn lắm, nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần lại trừng mắt nhìn Chu Nhất Tinh.

- Chu Nhất Tinh, ngươi làm gì đó, ta nói ta không có hóa thân Bạch Hạo, hôm nay là lần đầu tiên gặp Khuyết nhi, ngươi tới làm chứng!

Bạch Tiểu Thuần vừa hô một câu làm Chu Nhất Tinh chấn động, sau đó hắn tỉnh táo lại và gật đầu, sợ Tống Khuyết không tin, hắn lập tức vỗ ngực ba cái và nói:

- Chu Nhất Tinh ta thề, chủ nhân chưa bao giờ hóa thân Bạch Hạo!

Lời nói lớn truyền khắp bốn phía, Tống Khuyết nghe xong thở ra một hơi, đầu óc của hắn hiện tại quá loạn, suy nghĩ không ổn định, hắn chẳng khác gì người rơi xuống nước khát vọng có cọng rơm tồn tại, thậm chí hắn không nghĩ nhiều để tránh phức tạp.

Lúc này khí tức của Tống Khuyết không gấp gáp như trước, cảm xúc bắt đầu bình thường trở lại, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi và tiến lên an ủi.

- Khuyết nhi ah, ngươi đừng kích động, chúng ta gặp nhau trong Man Hoang chính là duyên phận, tuổi của ngươi không nhỏ, nếu như khí huyết công tâm chính là tối kỵ, ngươi xem, đầu cũng bốc hơi nước cả rồi...

Bạch Tiểu Thuần nói xong, nhìn thấy đỉnh đầu Tống Khuyết còn có khói trắng chưa biến mất vì vậy vô ý thức giơ tay lên sờ đầu Tống Khuyết.

Bởi vì ngày thường Bạch Tiểu Thuần sờ đầu Tống khuyết vẫn động tác giống như đúc, thậm chí cường độ mạnh yếu cũng như nhau, thế cho nên Tống Khuyết vô ý thức duỗi đầu muốn Bạch Tiểu Thuần sờ thoải mái hơn.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần đang sờ, Tống Khuyết duỗi đầu thì cả hai sững sờ.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động không nhỏ, không đợi hắn co tay trở lại, Tống Khuyết đã ngửa mặt lên trời gào to, tiếng gào bi phẫn và sụp đổ.

- Cảm giác này... Bạch Tiểu Thuần!

- Ngươi gạt ta!!

- Chính là ngươi!!!

Tiếng gào truyền khắp tứ phương, Tống Khuyết triệt để hiểu rõ những lời trước đó là giả, đều là an ủi mình, cảm giác đó, độ mạnh yếu đó đã bạo lộ tất cả chân tướng, vừa nghĩ tới chính mình lại biến thành sủng vật của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn chủ động duỗi đầu, Tống Khuyết tức giận công tâm, trên đầu hắn có nhiều khói trắng bốc lên, hắn gào thét xong liền bất tỉnh.

Vào lúc Tống Khuyết bất tỉnh, Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, hắn tiến lên xem xét lại bóp miệng Tống Khuyết cho ăn một ít đan ược, lúc này mới bất đắc dĩ nhìn sang Bạch Hạo cùng Chu Nhất Tinh.

- Không nên oán ta... Ta nên xử lý việc này như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần xấu hổ bất đắc dĩ lên tiếng, hắn rất là đau đầu.

- Sư... Sư tôn, lúc này ta ở đây quá lâu, thủ lăng tiền bối vẫn đang chờ ta... Ta đi trước ah.

Bạch Hạo thật sự nhịn không được, hắn xem như phục sư tôn của mình... Giờ phút sắc mặt hắn đầy cổ quái, liền vội mở miệng sau đó nhanh chóng bước về Minh Hà.

Chu Nhất Tinh cũng cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần sau đó quay đầu đi theo Bạch Hạo tiến vào trong Minh Hà, hắn và Bạch Hạo biến mất cùng một lúc, Bạch Tiểu Thuần buồn rầu hô một câu.

- Hạo nhi, nhớ tới thăm ta, trong Man Hoang còn có tu sĩ cùng bị truyền tống theo ta năm đó.

Bạch Hạo ứng một tiếng, hắn biến mất vô ảnh.

Nhìn thấy hai người rời, Bạch Tiểu Thuần không thể làm gì, lại cúi đầu nhìn Tống Khuyết đã hôn mê, hắn vỗ vỗ cái trán sau đó thở dài.

- Bỏ đi bỏ đi, đứa nhỏ này bị kích thích quá lớn, bất tỉnh thì bất tỉnh a, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, chờ hắn tỉnh lại chắc sẽ tốt hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1234: Tống Khuyết, Ngươi Dựa Vào Cái Gì Không Phục? (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, sau đó hắn bố trí trận pháp quanh Tống Khuyết, hắn quay người đi vào động phủ lúc trước và khoanh chân ngồi xuống, liên tục hít sâu mấy hơi và giữ vững tinh thần.

- Đợi hắn thức tỉnh cũng cần một ít thời gian, nếu đã luyện thành hỏa diễm hai mươi màu, như vậy ta cũng nên tấn chức Nguyên Anh Đại viên mãn!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây nên không do dự, hắn lấy Quy Văn Oa ra, Nguyên Anh bay ra ngoài và ngồi vào trong Quy Văn Oa, lại lấy một đám hỏa diễm hai mươi màu ra, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo chờ mong.

Không chần chờ, hắn dung nhập hỏa diễm hai mươi màu vào trong Quy Văn Oa, hỏa diễm bị hấp thu và tỏa ra kim quang sáng ngời, kim quang bao phủ Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thầần, một đạo lực lượng thiên địa làm người ta kinh khủng bạo phát, vào lúc này trong Quy Văn Oa có hào quang màu vàng kim lóe sáng.

Qua một lúc tiếng nổ biến mất, hào quang màu vàng dần không còn, sau đó Quy Văn Oa triệt để khôi phục lúc ban đầu, ngay sau đó có một tia sáng bắn ra khắp bốn phía, đó là Nguyên Anh tỏa sáng long lanh.

Nhìn Nguyên Anh không khác gì chân thân, khí tức hùng hậu, bên trong Nguyên Anh còn sinh ra một tia Thiên Đạo chấn động rất mạnh, chính là Thiên Đạo Nguyên Anh đại viên mãn!

Sau khi đã luyện linh đại viên mãn, như vậy thực lực của Thiên Đạo Nguyên Anh cực mạnh, có thể nói tuyệt luân thiên địa.

Hư vô cùng quanh vặn vẹo, thân ảnh Nguyên Anh lại có kim vân thứ mười.

Mỗi một kim vân đều sinh ra khí tức chấn động, có thể tưởng tượng nếu như luyện linh Nguyên Anh hai mươi mốt lần, như vậy những kim vân này sẽ tạo thành tử vân.

Vào thời khắc tử vân xuất hiện, theo như miêu tả trong truyền thuyết sẽ đột phá Nguyên Anh, khai sáng truyền thuyết chưa từng có, chỉ là lý luận nhưng trong truyền thuyết nó lại giúp tấn chức Thiên Nhân hoàn mỹ.

- Truyền thuyết luyện linh Nguyên Anh hai mươi mốt lần sẽ có thể đột phá trở thành Thiên Nhân... Mặc kệ lời này có đúng hay không cũng nên thử một chút!

Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, ánh mắt vô cùng táo bạo.

- Chờ sau khi Khuyết nhi tỉnh lại chính là thời điểm rời khỏi Man Hoang, không thể đi trường thành, vậy thì đi Sinh Mệnh Cấm Khu.

- Kế tiếp trên con đường này không ngừng suy diễn cách điều chế hỏa diễm hai mươi mốt màu, tranh thủ sớm ngày đột phá tu vi, tranh thủ tấn chức Thiên Nhân!

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần vô cùng phấn chấn.

- Có thể động thủ với Thiên Nhân hay không?

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới chính mình nhanh chóng trở thành Thiên Nhân, đột nhiên hắn cảm giác được thế giới này vô hạn mỹ hảo, nhất là nhớ tới Tinh Không Đạo Cực Tông, nghĩ đến đường đường tông môn thượng du cũng chỉ có năm Thiên Nhân mà thôi, mà địa vị của năm Thiên Nhân có thể nói không kém gì tồn tại vô thượng.

- Đây chính là đại nhân vật trên cầu vồng nha.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kích động, thậm chí còn nghĩ đến Thiên Nhân Trần Hạ Thiên ở trường thành, hiển nhiên nhớ tới từng việc hắn gài bẫy mình.

- Chờ sau khi ta quay về, sợ rằng dùng không bao lâu có thể đạt tới Thiên Nhân, đến lúc đó... Hừ hừ, Trần Hạ Thiên, Bạch Tiểu Thuần ta báo thù vài chục năm cũng không muộn!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái, chỉ cảm giác mình tại Man Hoang, có thể nói là đi về hướng nhân sinh đỉnh phong, giờ phút này ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy trời đất bao la, như chính mình dạng tuyệt thế thiên kiêu, thật sự là quá ít.

- Tịch mịch ah.

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, hắn lắc đầu cảm khái một phen, lúc này mới nghênh ngang bước ra khỏi động phủ tới trước mặt Tống Khuyết.

Nhìn Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đau đầu, hắn nâng tay phải lên, lập tức một đạo linh khí dung nhập vào trong người Tống Khuyết, thân thể Tống Khuyết chấn động, hắn mở mắt ra và ngơ ngác nhìn chung quanh, hắn cảm thấy mờ mịt và sau đó nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn cảm thấy rung động toàn thân, hô hấp dồn dập, hai mắt đỏ thẫm, đầu óc kêu vù vù, hắn nhớ lại những việc trước khi hôn mê.

- Khuyết nhi, ngươi nghe ta giải thích.

Bạch Tiểu Thuần nhìn bộ dạng Tống Khuyết như vậy thì càng nhức đầu, hắn lập tức lên tiếng giải thích nhưng Tống Khuyết lại hét to lên.

- Ngươi... Ngươi...

Tống Khuyết bi phẫn gần chết, vừa nghĩ tới chính mình lại biến thành sủng vật của Bạch Tiểu Thuần, hắn đã cảm thấy đây là sỉ nhục cả đời

khó quên, vào lúc này nội tâm hắn biệt khuất đến mức tận cùng, hơn nữa cũng bộc phát ra ngoài.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất đau đầu, Tống Khuyết sắp bạo phát, đầu óc của hắn lưu chuyển, hắn biết hiện tại không nên giải thích, hắn nghiêm túc và ngưng trọng chưa từng có, thậm chí trong mắt mang theo đáng tiếc, hắn đoạt trước Tống Khuyết, hơn nữa càng dùng lời nói điên cuồng áp chế Tống Khuyết.

- Tống Khuyết, ta biết rõ ngươi không phục, ngươi dựa vào cái gì không phục?

Bạch Tiểu Thuần gầm lên.

- Bạch Tiểu Thuần ta một đường đi tới hôm nay, bất kể là Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông, Tinh Không Đạo Cực Tông hay ở trường thành, cuối cùng là ở Man Hoang, ngươi chỉ nhìn thấy thời điểm ta phong quang nhất, ngươi có nghĩ ta làm sao đạt được tất cả hay không? Ta cho ngươi biết, ngươi là đồ khốn khiếp, sở dĩ lão tử có thể phong quang như vậy là vì ta phấn đấu quên mình đổi lấy!

Bạch Tiểu Thuần càng nói càng lớn, tiếng rống của hắn lớn tới mức áp chế Tống Khuyết, cũng làm hắn sững sờ, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy Bạch Tiểu Thuần như vậy.

- Tinh Không Đạo Cực Tông, các ngươi bỏ ta rời đi, là ta dựa vào tài năng của mình từng bước khai sáng khách sạn, ta lại đưa ngươi lên cầu vồng, ta không nợ ngươi cái gì.

- Trong trường thành, ta dùng tạo nghệ đan dược trở thành Vạn phu trưởng, chẳng lẽ ngươi cho rằng Thiên Nhân là mù lòa, tông môn là người ngu để ta trở thành Vạn phu trưởng? Tất cả đều là dựa vào chiến công đổi lấy!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo lên, hắn nói chuyện chém đinh chặt sắt, truyền vào tai Tống Khuyết càng làm hắn rung động không nói thành lời

- Trong Man Hoang, ngươi từng gặp bao nhiêu người muốn giết ta hay không? Ta trải qua bao nhiêu lần sinh tử? Cả triều văn võ đều hận ta tận xương, ta càng không sợ bại lộ muốn cứu ngươi.

- Mà ngươi thì sao, chỉ là sờ đầu thôi thì thế nào, sờ đầu ngươi không được sao? Ta không có tư cách sờ hay sao? Ta chính là dượng của ngươi, càng có nhạc phụ Bán Thần, lại là sư tôn Minh Hoàng, chúa tể trong tối của Man Hoang, nếu như luận thân phận chân thật, ta nói ta tương đương với Thiên Tôn, ai dám đứng ra nói không phải?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1235: Tống Khuyết, Ngươi Dựa Vào Cái Gì Không Phục? (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần gào thét thật lớn, sắc mặt Tống Khuyết tái nhợt, tất cả biệt khuất, điên cuồng và bộc phát lại bị Bạch Tiểu Thuần gào thét làm sụp đổ, hơn nữa không ngừng tiêu tán, thân thể hắn vô ý thức lui về phía sau, mặc dù đôi mắt đỏ rực nhưng hắn không nói nên lời.

Hắn thừa nhận Bạch Tiểu Thuần nói không sai, Bạch Tiểu Thuần không nợ hắn cái gì, tất cả đều là tạo hóa, thậm chí đối phương nhiều lần cứu mình, nếu trong Man Hoang không có Bạch Tiểu Thuần, Tống Khuyết hiện tại không chết cũng cực kỳ thê thảm.

Hắn không phục, hơn nữa tự tôn bản thân cho nên hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt, hơn nữa còn tới từ bản thân yếu ớt.

Bạch Tiểu Thuần nói hai chữ tư cách, cho dù là Tống Khuyết cũng không thể không im lặng, hắn không có biện pháp phản bác, ngực của hắn phập phồng càng ngày càng mạnh.

Tống Khuyết bị mình chấn nhiếp, Bạch Tiểu Thuần cũng thở ra một hơi, hắn cũng không có biện pháp gì mới nói ra những lời vừa rồi, lúc nhìn thấy nó hữu hiệu thì nội tâm Bạch Tiểu Thuần đắc ý và kiêu ngạo.

- Tống Khuyết, ngươi nhìn ta không thoải mái nhưng ngươi cũng có thể xem ta thành ngọn núi để vượt qua, Bạch Tiểu Thuần... Ta chờ ngươi! Nhưng... Trước khi ngươi có tư cách, ngươi phải thành thành thật thật cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hắn tay áo và nói những lời đầy khí phách, khí phách vô thượng, thậm chí vì phối hợp lời của mình, Bạch Tiểu Thuần âm thầm triển khai ý chí Bất Diệt Đế Quyền, từ đó khí thế bá đạo vương giả bạo phát.

Dễ như trở bàn tay, ý chí oanh kích tâm thần Tống Khuyết, Tống Khuyết lui về phía sau vài bước, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn không tự chủ run rẩy, không thừa nhận cũng không được, Bạch Tiểu Thuần hiện tại làm hắn sợ hãi.

- Hiện tại ta phải rời khỏi Man Hoang, phải về Nghịch Hà Tông, Tống Khuyết ngươi... Nguyện ý đi theo hay không, không muốn đi thì Bạch mỗ tuyệt không miễn cưỡng!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, hắn không nhìn Tống Khuyết mà bay lên bầu trời, hắn không bay quá nhanh, Bạch Tiểu Thuần đang chờ Tống Khuyết lựa chọn.

- Có lẽ những lời lúc trước của ta có tác dụng, ai... Đau đầu ah, Quân Uyển, ta thật sự rất khổ tâm chất nhi của chúng ta.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn sờ trán cảm khái.

Tống Khuyết đứng im lặng bên bờ Minh Hà, ánh mắt vô cùng phức tạp, nội tâm thở dài sau đó hắn đã có quyết đoán.

- Sớm muộn gì ta cũng siêu việt hắn!

Hắn nói ra những lời này lại không có tự tin, có thể nói thành thói quen, nếu như không nói như vậy thì hắn cảm thấy không tự nhiên, hơn nữa còn sinh ra cảm giác thất bại giống như tự lừa dối, Tống Khuyết hừ nhẹ sau đó bay lên theo sau Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn thấy Tống Khuyết tiến lên, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi nhưng nội tâm áy náy, hắn cũng cảm thấy mình vô tội vì chẳng làm gì sai cả, không phải hắn đang tự tìm rắc rối a.

- Ta cũng không có bảo hắn duỗi đầu, là hắn tự duỗi đầu đó thôi.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, hắn chỉ dám nói những lời này trong âm thầm, biết rõ nếu nói ngay mặt Tống Khuyết, đoán chừng Tống Khuyết thật vất vả bị mình chấn nhiếp sẽ bạo phát lần nữa.

- Ai, hắn thật dễ dàng bạo phát mà.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn bay về phương xa, sắc mặt Tống Khuyết vô cùng khó coi, hắn không nói lời nào, hai người bay nhanh về phía chân trời, phương hướng nằm ở giữa trường thành đông mạch và bắc mạch, nếu muốn nhanh chóng quay về Nghịch Hà Tông cần phải vượt qua... Sinh Mệnh Cấm Khu!

Dựa theo tốc độ của bọn họ phải mất mấy tháng mới có thể tới Sinh Mệnh Cấm Khu!

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hai tháng, dọc theo con đường này không có thành trì gì, khắp nơi đều là rừng rậm nhiệt đới, hồn tu ít có, chỉ có thể nhìn thấy các bộ lạc nhỏ mà thôi.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tiếc nuối, hắn có cảm giác kỳ quái, hắn cảm thấy trong tối tăm có chuyện xảy ra.

- Bỏ đi bỏ đi, nên ít xuất hiện mới tốt.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, hắn nhìn khe hở trong sơn mạch xa xa, dựa theo địa đồ Man Hoang, biết rõ qua sau khi bước vào sơn mạch này là tới biên giới Man Hoang.

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo Tống Khuyết bay về phía vùng núi kia, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần dừng bước, sắc mặt Tống Khuyết sau lưng hắn âm trầm, đột nhiên đôi mắt của hắn biến hóa.

Trong mắt của bọn họ, ở trên đỉnh sơn mạch có bóng dáng một nữ tử đang đứng, tóc dài bồng bềnh, trường bào màu đỏ, thân thể hơi gầy nhưng lộ ra dung nhan tuyệt mỹ như tiên tử, tuyệt đại tao nhã!

Chính là... Hồng Trần Nữ Chu Tử Mạch!

Trong nháy mắt nhìn thấy thân ảnh Hồng Trần Nữ, nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động và sầu khổ.

Trong Man Hoang này hắn chỉ sợ nhất mấy người, Hồng Trần Nữ được xếp ở vị trí đầu tiên, bởi vì quan hệ của bọn họ phức tạp, bởi vì Cự Quỷ Vương tác hợp cho nên quan hệ càng phức tạp hơn nữa.

Ngay từ đầu Bạch Tiểu Thuần còn cảm thấy kích thích, hôm nay tiếp xúc nhất là sau khi xảy ra việc Công Tôn Uyển Nhi, lại trải qua đại chiến tuyệt thế, Bạch Tiểu Thuần đau đầu khi gặp Hồng Trần Nữ.

Hiện tại hắn không muốn đối mặt với nàng, hắn cho rằng nếu ra tay cũng không sợ Hồng Trần Nữ nhưng hắn không có biện pháp ra tay với nàng.

- Ta sắp đi nhưng Chu Tử Mạch lại cản đường...

Bạch Tiểu Thuần dừng bước, vào lúc hắn phát sầu thì nội tâm có suy nghĩ đi đường vòng.

Ý niệm vừa xuất hiện thì hắn không kìm nén được.

- Khuyết nhi, đối phương lai giả bất thiện ah, ta đoán tới bắt chúng ta, chúng ta nên đi đường vòng bỏ chạy.

Bạch Tiểu Thuần vội mở miệng, hắn quay người bay xa.

Nội tâm Tống Khuyết xem thường, hắn biết rõ chuyện giữa Hồng Trần Nữ và Bạch Tiểu Thuần, nội tâm hừ lạnh nhưng không nói lời nào, hắn lại bay chậm cho nên nói rõ hắn không muốn xen vào.

Hồng Trần Nữ đứng trên đỉnh núi nhìn Bạch Tiểu Thuần, sâu trong mắt mang theo phức tạp, nàng cũng nói không nên dùng tâm tình gì đối mặt Bạch Tiểu Thuần, chuyện giữa hai người làm nàng xoắn xuýt.

Thậm chí nàng cũng biết mình không nên xuất hiện tại nơi này, lúc này hai người nhìn nhau giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần sầu mi khổ kiểm, nội tâm Hồng Trần Nữ sinh ra ngọn lửa vô danh, lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không dám nhìn mình mà quay người bỏ chạy, Hồng Trần Nữ tức giận không nhỏ.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hồng Trần Nữ quát lớn, lời nói như sấm sét, Bạch Tiểu Thuần khẽ run rẩy, Tống Khuyết nhanh chóng lui về phía sau, trong nháy mắt hắn lui về phía sau, thân ảnh Hồng Trần Nữ hóa thành hào quang màu đỏ bay theo Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1236: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Phải Cho Ta Câu Trả Lời

Nội tâm nàng tức giận không nhỏ, tốc độ cực nhanh, tiếng xé gió bén nhọn vang lên, hắn nâng tay phải điểm vào người Bạch Tiểu Thuần, bầu trời chung quanh Bạch Tiểu Thuần hóa thành màu đỏ dung nhập ý chí của Hồng Trần Nữ, nó như phong ấn.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, thân thể không dừng lại, hắn quay người oanh kích một chiêu đánh nổ phong ấn, Thiên Nhân chi lực cũng không thể ngăn cản hắn nửa điểm.

Cho dù hắn làm được điểm này cũng phải hao phí một ít thần thông, trước mắt tu vi của hắn là Nguyên Anh Đại viên mãn, đối với Thiên Nhân sơ kỳ, Bạch Tiểu Thuần đã có lực chiến một trận.

Cho dù là Thiên Nhân trung kỳ, nếu như vận dụng toàn bộ thần thông, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể đấu một trận.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần sắp đụng nát phong ấn của Hồng Trần Nữ, trong mắt Hồng Trần Nữ sinh ra hàn quang sáng ngời, hắn bấm niệm pháp quyết va chạm với Hồng Trần Nữ.

Đây là cự quỷ bí pháp, hơn nữa còn là thần thông tuyệt thế dung phong ấn Công Tôn Uyển Nhi, hiện tại thi triển liền tạo thành hư ảnh cự quỷ và vây quanh Bạch Tiểu Thuần, khí tức phong ấn vô cùng cuồng bạo.

Bạch Tiểu Thuần biến sắc, hắn biết pháp thuật này là đòn sát thủ của Hồng Trần Nữ, nếu thi triển phải hao phí thọ nguyên, cho dù là Thiên Nhân nào cũng không phải ai cũng có được cấm pháp như vậy.

- Chu Tử Mạch, ngươi điên rồi!

Bạch Tiểu Thuần tức giận..

Hắn dừng lại, tốc độ Hồng Trần Nữ tăng lên nhanh chóng đuổi sát phía sau, nàng không nói hai lời trực tiếp bấm niệm pháp quyết, lực lượng phong ấn càng lúc càng lớn.

Hấp lực to lớn và hư ảnh thành trì bao phủ Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cau mày, hắn thật sự không muốn dây dưa với Hồng Trần Nữ.

- Chu Tử Mạch, ngươi muốn làm gì! Thật cho rằng Bạch Tiểu Thuần ta sợ ngươi sao?

Bạch Tiểu Thuần quát lớn, hắn ngăn cản hấp lực của Hồng Trần Nữ, toàn thân bành trướng, vô số đất đá từ bốn phương tám hướng bao phủ người hắn.

Chính là Nhân Sơn Quyết!

Vung tay lên và xông thẳng về phía trước, lực lượng thân thể Bạch Tiểu Thuần bộc phát toàn diện, thân thể Bất Tử Cốt Đại viên mãn cực hạn đã vượt qua Nguyên Anh, có thể nói là Thiên Nhân chi thân, hiện tại va chạm làm thiên địa nổ vang, hư ảnh Hồng Trần Nữ chấn động, Bạch Tiểu Thuần tiến lên một bước lao ra khỏi hình chiếu!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi phải cho ta một câu trả lời.

Chu Tử Mạch la lớn, thân thể dừng lại, nàng bấm niệm pháp quyết và phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi hóa thành mười sợi tơ máu như trường mâu bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Đối diện với nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ thở dài, hắn nâng hai tay lên sau đó vung mạnh về phía trước, tiếng nổ vang lên, đất đá bắn tung tóe va chạm vào trường mâu, trong tiếng nổ mạnh ngập trời, mầy cây trường mâu bị cuốn ngược về phía sau.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần bị đất đá bao phủ hóa thành một đạo thiểm điện, không phải bỏ chạy mà lầ lao về phía Hồng Trần Nữ, tay phải tùy nắm lại thành quyền.

- Đừng làm rộn!

Đánh xuống một quyền, Bạch Tiểu Thuần quát lớn.

Tiếng nổ mạnh vang lên, Hồng Trần Nữ chấn động lui lại mấy bước, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt nàng càng phức tạp, Bạch Tiểu Thuần phát triển vượt qua nàng tưởng tượng, phải biết rằng vừa rồi nàng chưa dùng toàn lực nhưng hiển nhiên Bạch Tiểu Thuần cũng như thế, nàng không biết nhớ tới cái gì, mắt phượng mang theo sát khí nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Ta không có náo, ta có hôn ước với ngươi, đây là phụ vương ta lập thành, ngươi đi như vậy thì ta phải alfm sao! Phụ vương ta xử lý thế nào?

- Ngươi không nói một câu, cũng không dám gặp ta, Bạch Tiểu Thuần, ngươi có phải nam nhân hay không?

Bạch Tiểu Thuần càng đau đầu, hắn lập tức giải thích.

- Tử Mạch ngươi hãy nghe ta nói, ngươi xinh đẹp như vậy, ưu tú như vậy, nhất định tìm được đạo lữ tốt hơn ta, về phần Cự Quỷ lão ca, ta biết đây là hiểu lầm, lão nhân gia nhất định sẽ hiểu ta... Ta cũng không phải không gặp ngươi, ta sốt ruột về nhà... Còn nữ, ta là nam nhân...

Bạch Tiểu Thuần cười khổ, không chờ hắn nói xong Hồng Trần Nữ quát lớn.

- Bạch Tiểu Thuần!! Ngươi thật không hiểu hay giả vờ hồ đồ? Hôm nay cả Khôi Hoàng triều đều nghĩ Bạch Hạo Minh Hoàng mới là đạo lữ của ta, cũng nói ta là Minh hậu, đối mặt ánh mắt vô số người như vậy, ta làm sao gả được cho ai?

Hồng Trần Nữ triệt để tức giận, tiếng rống lớn vang vọng bốn phương.

Tống Khuyết đứng xa nhìn Bạch Tiểu Thuần đấu với Hồng Trần Nữ, nội tâm rất chấn động, lúc trước hắn biết Bạch Tiểu Thuần rất mạnh nhưng hôm nay nhìn thấy càng chấn động hơn nữa.

Hiện tại nghe Hồng Trần Nữ nói thế, sắc mặt Tống Khuyết cổ quái nhưng nội tâm rất hưng phấn.

- Bạch Tiểu Thuần ah Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng có hôm nay!

Tống Khuyết phấn chấn cho nên không tránh đi xa, hắn đứng đó xem náo nhiệt.

Bạch Tiểu Thuần cũng há hốc mồm, hắn không có cân nhắc vấn đề của Hồng Trần Nữ, hiện tại nghe xong cảm thấy Hồng Trần Nữ nói có đạo lý, hắn cảm thấy xấu hổ.

- Tử Mạch, ta...

Bạch Tiểu Thuần mở miệng muốn nói gì đó, Hồng Trần Nữ vung tay lên, nàng cắn răng nói:

- Hôm nay ngươi hoặc là lưu lại, Chu Tử Mạch ta gả cho ngươi, hoặc là... Bạch Tiểu Thuần, ngươi phải cho ta một câu trả lời.

Bạch Tiểu Thuần đuối lý, hắn vội vàng trấn an.

- Tử Mạch, ngươi đừng kích động, ta thề, ta sẽ trở lại, thực... Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại!

Bạch Tiểu Thuần sợ Chu Tử Mạch không tin, hắn lập tức vỗ ngực cam đoan.

Hắn nói và làm như vậy có lẽ vô cùng quá ít lời... Hồng Trần Nữ cho rằng Bạch Tiểu Thuần đang qua loa nàng, nội tâm tức giận không kiềm

chế được.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hồng Trần Nữ cắn răng, nàng lao về phía Bạch Tiểu Thuần và ra tay toàn lực, lúc này tiếng nổ vang vọng trời cao, Thiên Nhân chi ý tràn ngập tứ phương, Tống Khuyết hít khí lạnh lui về phía sau.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết, nếu là bình thường hắn nhất định sẽ phản kích, hiện tại hắn chột dạ cho nên không làm vậy, chỉ có thể né tránh, miệng không ngừng giải thích.

- Tử Mạch ngươi hãy nghe ta nói...

- Ta sẽ trở lại ah, thực...

- Ngươi tin tưởng ta...

Mặc cho Bạch Tiểu Thuần giải thích như thế nào cũng vô bổ, Hồng Trần Nữ căn bản không tin, nàng ra tay và Bạch Tiểu Thuần né tránh, hai người dần dần càng đánh càng xa, cũng nhanh chóng tiến vào trong sơn mạch.

Tống Khuyết đứng xa nhìn mà hãi hùng khiếp vía, hắn vô cùng phấn chấn và cao hứng, hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần hăn biệt khuất thì hắn càng vui vẻ.

Tuy hắn muốn tới gần xem náo nhiệt, Hồng Trần Nữ đang bão nổi, Thiên Nhân chi ý tràn ngập, Tống Khuyết biết tu vi của mình tới gần sẽ nguy hiểm, vì vậy chần chờ sau đó tiếc nuối lưu lại tại chỗ, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Hồng Trần Nữ dần dần tiến vào sâu trong sơn mạch.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1237: Không Nên Bóp Nát

Trong sơn mạch có rừng nhiệt đới rậm rạp, trong tiếng nổ ngập trời, Bạch Tiểu Thuần chật vật lui về phía sau, hắn né tránh một đạo hào quang màu đỏ.

Bất cứ đạo hào quang màu đỏ nào cũng có thể tạo thành sát thương khủng bố với tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn, Bạch Tiểu Thuần có thân thể cường đại, mặc dù bị đánh vài cái cũng không có gì, chỉ có điều quần áo tàn phá không ít, bộ dạng vô cùng chật vật.

- Tử mạch, ngươi đừng như vậy...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng lên tiếng, Hồng Trần Nữ không có biện pháp với Bạch Tiểu Thuần, nàng cắn răng sau đó phun máu tươi, vào lúc này huyết mâu mạnh hơn vài lần và bay thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Huyết mâu quá nhiều, chúng giao thoa tạo thành lưới, cho dù Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn nữa cũng kháng cự chật vật, hiện tại Bạch Tiểu Thuần rất khó khăn, hai tay Hồng Trần Nữ bấm niệm pháp quyết, huyết mâu chung quanh Bạch Tiểu Thuần bộc phát tốc độ nhanh hơn và lao về phía Bạch Thiểu huần.

Bạch Tiểu Thuần đã tức giận, hắn nâng tay phải đánh một quyền hình thành phong bạo va chạm với huyết mâu, trong tiếng nổ ngập trời, huyết mâu bị đánh nát một nửa, số còn lại tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần chấn động và lui vài bước, thương thế không nặng nhưng hắn biến sắc, tuy thân thể hắn mạnh nhưng quần áo không làm

được điểm này, dưới oanh kích như vậy, quần áo tổn hại cực kỳ nghiêm hơn nữa có huyết mâu xuyên qua túi trữ vật của hắn.

Oanh, túi trữ vật của hắn sụp đổ, trong đó vô số vật phẩm bắn tung tóe các nơi.

Bên trong có nhiều đa sắc hỏa, có vô số hồn tháp, còn có hộp thuốc, lò đan, đan dược, lệnh bài, thậm chí đại lượng pháp bảo tới mấy vạn kiện bay các nơi.

- Chu Tử Mạch, ngươi quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần lập tức giận dữ, hắn hất tay áo thu hồi vật phẩm..

Hồng Trần Nữ hít sâu một hơi, biết rõ chính mình quá mức nhưng da mặt mỏng, lại nghe Bạch Tiểu Thuần nói như vậy liền nghĩ tới đau khổ của mình vì vậy cắn răng một cái.

- Ngươi rất xem trọng những đồ rác rưởi này?

Nàng hừ lạnh, nàng vung tay bóp nát một ít đan dược mà Bạch Tiểu Thuần chưa kịp thu.

- Ngươi ngươi ngươi... Đan dược của ta!

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi, nội tâm tức giận gào thét không nhỏ.

Hồng Trần Nữ thấy Bạch Tiểu Thuần như thế càng tức giận, nàng tùy ý bóp một cái, lúc này có một viên đan dược màu đỏ bay tới trước mặt nàng, nàng cầm vào trong tay xem xét, bởi vì không có tạo nghệ đan dược cho nên không biết đây là đan dược gì.

Trong nháy mắt Hồng Trần Nữ bắt lấy viên đan dược, Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ nó là gì, hắn mở to mắt và hít sâu một hơi, hắn không kịp đau lòng những đan dược bị hủy, giọng nói của hắn gấp gáp.

- Tử Mạch, ngươi ngàn vạn cẩn thận, đừng bóp viên đan dược đó, bằng không xảy ra đại sự đấy!

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc, bởi vì viên đan dược Bạch Tiểu Thuần đang cầm chính là Phát Tình Đan!!

Phát Tình Đan, Bạch Tiểu Thuần nhiều lần sử dụng trong Man Hoang cho nên hôm nay còn thừa không nhiều, hiện tại bị Hồng Trần Nữ cầm trong tay là một trong số đó.

Viên đan dược này rất yếu ớt... Một khi nổ tung sẽ hóa thành sương đỏ, tồn tại trong sương mù sẽ biến thành bộ dạng gì, việc này Bạch Tiểu Thuần biết rõ, nhất là nghĩ tới lúc tra khảo trong lao ngục không có mấy người có thể chống cự, nội tâm Bạch Tiểu Thuần run rẩy.

Nghe được Bạch Tiểu Thuần nói thế, lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần lo lắng, Hồng Trần Nữ sững sờ sau đó cúi đầu nhìn viên đan dược trong tay của mình.

Thời điểm Hồng Trần Nữ cúi đầu nhìn đan dược, Bạch Tiểu Thuần lo lắng cũng nắm lấy cơ hội, mi tâm xuất hiện con mắt thứ ba, hắn thi triển Thông Thiên pháp nhãn, lợi dụng pháp nhãn khống chế thân thể Hồng Trần Nữ.

Thân thể Hồng Trần Nữ chấn động mạnh, Bạch Tiểu Thuần không có nửa điểm do dự dựa vào tốc độ cực hạn cải bản thân, thậm chí tu vi vận chuyển toàn diện, hắn thuấn di cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hồng Trần Nữ, tay phải nâng lên bắt lấy Phát Tình Đan.

Trong nháy mắt hắn thi triển đủ loại thần thông, lúc Bạch Tiểu Thuần bắt lấy viên đan dược, vào lúc này ánh mắt Hồng Trần Nữ lóe sáng, nàng sớm thoát ra khỏi Thông Thiên pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần!

Lúc Bạch Tiểu Thuần muốn cướp đoạt đan dược, Hồng Trần Nữ thu tay và tay phải của nàng đụng vào tay phải Bạch Tiểu Thuần.

- Không!

Bạch Tiểu Thuần muốn thu tay nhưng đã chậm, hắn kêu lên bi thảm, tiên, hai người va chạm tạo ra lực trùng kích kinh người, Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, đầu óc trống rỗng, hắn trơ mắt nhìn Phát Tình Đan bị trùng kích và vỡ vụn...

- Xong...

Bạch Tiểu Thuần kêu rên, hắn lui nhanh về phía sau, vào lúc này sắc mặt đỏ rực, bước chân chậm chạp, hắn nhìn sương đỏ quen thuộc bao phủ mình và Hồng Trần Nữ vào trong.

Bạch Tiểu Thuần bi phẫn, cho dù hắn gào thét thế nào không thể không hít vài hơi... Sắc mặt Hồng Trần Nữ biến hóa, nàng không biết đan dược này là gì cho nên không hít vào, sương mù quỷ dị chạm vào làn da liền dung nhập vào người, tay phải của nàng là trung tâm của vụ nổ cho nên sắc mặt Hồng Trần Nữ đỏ rực.

Nàng hô hấp dồn dập, trong mắt mang theo hoảng sợ, lúc này nhớ lại Bạch Tiểu Thuần tại trưởng thành.

- Đây là đan dược gì?

Hồng Trần Nữ hét lên một tiếng, thân thể lui nhanh về phía sau, trong lúc lui về phía sau thân thể run rẩy, bởi vì nàng ở quá gần vụ nổ, sương mù bao phủ tay phải và dung nhập vào người nàng.

Trong lúc lảo đảo, sương mù màu đỏ trùng kích và đuổi theo và bao phủ nàng lần nữa, vào lúc này đầu óc Hồng Trần Nữ mơ hồ, nàng không thể áp chế lửa nóng trong người.

Trong sương mù, Bạch Tiểu Thuần hít thở ồ ồ và giãy dụa, trong túi trữ vật của hắn còn một ít đan dược, không nói có thể hóa giải Phát Tình Đan nhưng có thể trung hòa một ít, hiện tại túi trữ vật nổ tung nên không

tìm thấy đan dược, hắn biết rõ xảy ra đại sự... Vì vậy tranh thủ bay ngược về phía sau, cố thoát ra khỏi phạm vi sương mù.

Phát Tình Đan có dược lực quá mạnh, Bạch Tiểu Thuần cũng choáng váng, nội tâm nóng rực, hắn chỉ có thể dựa vào ý chí miễn cưỡng chống cự nhưng nửa người của hắn đang ở trong sương mù, thậm chí nhìn thấy trong bụi cỏ có viên đan dược trung hòa, bỗng nhiên... Trong sương mù phía sau hắn có bàn tay trắng nõn như ngọc duỗi ra, bàn tay nhỏ bé bắt lấy quần áo Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết sau đó bị kéo vào bên trong.

- Không!

- Ah! Ngươi không nên xé y phục của ta... Ta... Đây là lần đầu tiên của ta!

- Ngươi nhẹ nhàng một chút, ah... Đau quá...

Trong sương mù có tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần quanh quẩn núi rừng, tiếng kêu làm người ta sởn tóc gáy, cũng không ai biết hiện tại Bạch Tiểu Thuần đang thừa nhận cuồng phong bạo vũ thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1238: Đó Là. Thần Toán Tử?

Thời gian trôi qua...

Phiến sương mù này tồn tại mấy canh giờ mới chậm rãi tiêu tán, người bước ra đầu tiên là Hồng Trần Nữ.

Sắc mặt nàng hồng nhuận phơn phớt và nhíu đôi mi thanh tú, giống như khi đi ra thân thể không khỏe, trong mắt có phức tạp, nàng quay đầu nhìn sương mù mỏng manh sau lưng, nàng dậm chân một cái bất chấp đau đớn, nàng hừ một tiếng mang theo xấu hổ bay nhanh, sau đó biến mất phía chân trời.

Sau khi Hồng Trần Nữ đi chừng một nén nhang, sương mù biến mất và lưu lại một đống bừa bộn.

Dưới cây đại thụ, Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, đôi mắt vô thần, da mặt co giật.

- Quá thô bạo...

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt, sau một lúc lâu hắn mặc y phục vào.

- Nàng nhất định đã cố ý! Chẳng lẽ ta mê người như vậy còn bị nàng đại phát thú tính, cố ý dùng Phát Tình Đan đến đẩy ngã ta...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây nội tâm bi thương, cũng có một ít đắc ý, nhất là trong đầu nhớ lại cảnh tượng kiều diễm liền hưng phấn.

- Bỏ đi bỏ đi, chuyện này xem như cho Chu Tử Mạch một câu trả lời.

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, hắn bắt đầu thu thập vật phẩm trong rừng cây, một lần nữa xuất ra một túi trữ vật và đổi một bộ quần áo rời di.

- Phát Tình Đan, thật sự là quá tổn hại...

Bạch Tiểu Thuần lần đầu tiên cảm thấy năm đó mình không nên sáng tạo ra Phát Tình Đan, dĩ vãng hắn cho rằng sẽ dùng đan dược cho kẻ khác, hôm nay lại bị chính mình dính đòn, nhớ tới ý chí giãy dụa lúc trước thì hắn lại nhớ tới Chu Nhất Tinh.

- Vẫn là Nhất Tinh lợi hại, năm đó ta cho hắn ăn nhiều như vậy nhưng hắn vẫn nhịn xuống.

Bạch Tiểu Thuần cảm khái bay ra khỏi rừng nhiệt đới, không bao lâu tìm đến Tống Khuyết, Tống Khuyết vẫn không dám tới gần sơn mạch và chờ ở nơi này, giờ phút này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xuất hiện và nhìn thấy gương mặt Bạch Tiểu Thuần hồng nhuận phơn phớt, bộ dạng bất đắc dĩ thì hắn ngạc nhiên.

Tống Khuyết không hỏi nhiều, hắn đoán nhất có quan hệ với Hồng Trần Nữ, hắn xem ra, mặc kệ chuyện gì thì hắn biết Bạch Tiểu Thuần không có quả ngon để ăn.

Cứ như vậy Bạch Tiểu Thuần và Tống Khuyết bay qua sơn mạch, bọn họ càng lúc càng gần Sinh Mệnh cấm khu.

Thời gian cực nhanh, đảo mắt lại qua vài tháng, trong nửa tháng qua bởi vì càng ngày càng vui vẻ, hơn nữa hồn tu không nhiều, cho dù có nhìn thấy tu vi chấn động của hai người liền tránh xa.

Trên đường đi cũng có không ít bộ lạc, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết bay trên trời thì nhanh chóng quỳ bái.

Càng tới gần biên giới Man Hoang thì bộ lạc càng nguyên thủy, thậm chí Tống Khuyết nhìn thấy có bộ lạc theo mẫu hệ, nữ tử bên trong cao

lớn uy vũ, bộ dáng dữ tợn, thậm chí có không ít thân thể vô cùng khổng lồ.

Tống Khuyết lần đầu tiên nhìn thấy dã man cùng nguyên thủy như thế,, hắn cũng nhìn thổ dân bên trong vài lần, sau khi chú ý tới Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết liền kính sợ như thần linh.

Trừ việc đó ra Tống Khuyết nhiều lần phát hiện Bạch Tiểu Thuần thường xuyên ngẩn người, trong mắt nhiều lần mang theo dư vị, trong lòng hắn thật hiếu kỳ không biết trên người Bạch Tiểu Thuần xảy ra chuyện gì, hai người càng đi càng xa.

- Chẳng lẽ hắn đã giết Hồng Trần Nữ?

Tống Khuyết nghĩ tới đây liền giật mình, hắn không dám hỏi nhiều, âm thầm hạ quyết tâm, một khi không ổn sẽ bỏ chạy thật xa.

Cứ như vậy Tống Khuyết càng cảnh giác, Bạch Tiểu Thuần và hắn bay trên bầu trời, không ngừng tới gần Sinh Mệnh Cấm Khu, sau khi cách Sinh Mệnh Cấm Khu chừng ba ngày lộ trình, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần dừng tiến lên, hắn vốn có bộ dạng ngẩn ngơ liền biến thành kinh ngạc, hắn nhìn về phương xa, dưới một ngọn núi có tồn tại một bộ lạc thổ dân.

Đó là tiểu bộ lạc thổ dân mẫu hệ, trong bộ tộc nữ tính chiếm cứ chủ đạo, cho dù chiến đấu hay sinh tồn đều là như thế, nam tính trong bộ lạc yếu thế, dường như chỉ dùng làm công cụ sinh sôi.

Trong tiểu bộ lạc này thổ dân không nhiều lắm, chỉ có gần trăm, chín thành trong đó là nữ thổ dân, chỉ có rất ít tám chín nam thổ dân, mỗi một người đều gầy gò, vừa vặn thể cốt rất lớn, chỉ có điều bộ dạng hữu khí vô lực, lười nhác ngồi trong bộ lạc, bọn chúng thỉnh thoảng nói vài câu.

Cách bọn họ không xa, tại nơi có đống cổ chồng chất, trên đống cỏ có một nam tử đang ngồi, nam tử này không phải thổ dân, mà là hồn tu, chỉ có điều trên người mặc váy cỏ và vô cùng gầy yếu, bộ dạng da bọc

xương và bẩn thỉu, tràn đầy thê thảm chật vật, hắn nhìn trời với đôi mắt vô thần, bộ dạng không lưu luyến sinh tử.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn nam tử, sững sờ một lúc.

- Khuyết nhi, ngươi có cảm nhận khí tức quen thuộc hay không?

Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên hỏi thăm, Tống Khuyết nghe vậy sững sờ, hắn đứng giữa không trung và dùng thần thức dò xét.

- Thần Toán Tử!!

Tống Khuyết hít sâu một hơi, vẻ mặt không dám tin, phải biết rằng Bạch Tiểu Thuần thông qua Bạch Hạo tìm kiếm tu sĩ năm đó lưu lạc trong Man Hoang, chỉ có điều tu sĩ Man Hoang rất nhiều, Bạch Hạo là Minh Hoàng nhưng hôm nay mới kế vị, hắn vẫn chưa khống chế được Minh Hà chi lực, hơn nữa mục tiêu không có gì đặc biệt vì vậy tìm kiếm không kết quả.

- Thật sự là Thần Toán Tử!

Bạch Tiểu Thuần vui cười, thân thể bay thẳng tới bộ lạc thổ dân, Tống Khuyết nhanh chóng theo sau, cũng bay tới không trung bộ lạc.

Bọn họ xuất hiện làm thổ dân kinh hoàng, liên tục quỳ trên mặt đất cúng bái, càng có không ít nữ thổ dân cao lớn tráng kiện cũng chạy ra, bọn họ quỳ lạy Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết trên bầu trời như thần linh.

Bộ lạc này thú vị, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn ra đầu lĩnh bộ lạc là nữ thổ dân, thân thể chấn động có thể so với Kết Đan.

Về phần Thần Toán Tử, đôi mắt vô thần, sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết liền sững sờ, thân thể run rẩy và mở to mắt giống như cảm giác mình nhìn lầm, cũng có cảm giác như đang nằm mơ, hắn dùng sức dụi mắt, hắn muốn xác định chính là Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết, Thần Toán Tử nhảy lên.

- Tống Khuyết!

- Bạch Tiểu Thuần!

Thần Toán Tử run rẩy, hắn kích động không thể ức chế, nước mắt chảy xuống, trong mắt kêu to hoảng hốt.

- Cứu ta! Cứu ta!!

Những thổ dân bốn phía sững sờ Bạch Tiểu Thuần kinh hỉ, tay phải nâng lên điểm vào hư không, thân thể Thần Toán Tử bay lên không trung, Bạch Tiểu Thuần ra tay làm thổ dân trong bộ lạc kính sợ, không dám ngăn cản chút nào.

- Rốt cuộc các ngươi đã tới!! Ta... Ta sắp điên rồi, trời ạ, đây là thật sao, ta tính toán cho mình rồi, nhất định sẽ có người tới cứu ta... Ta chờ vài chục năm rồi, ta cho rằng không thể đợi được các ngươi...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1239: Ba Người Cùng Đi

Thần Toán Tử kích động chảy nước mắt, lời nói run rẩy, lúc nhìn thấy Thần Toán Tử gầy gò, xương sườn lộ rõ, bộ dáng của hắn chật vật tới mức tận cùng.

Thần Toán Tử cũng hoảng hốt kích động, Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, năm đó Tống Khuyết, hắn và Thần Toán Tử đều là dệ tử Huyết Khê Tông, sắc mặt của hắn âm trầm nhìn bộ lạc thổ dân, đang muốn ra tay nhưng lại bị Thần Toán Tử ngăn cản.

- Thả bọn họ đi... Trong đó có rất nhiều, đều là huyết mạch của ta.

Thần Toán Tử khóc không ra nước mắt, hắn năm đó bị truyền tống vào Man Hoang, trọng thương cho nên tu vi giảm xuống cảnh giới Ngưng Khí, sau đó bị bộ lạc mẫu hệ bắt, còn bị thủ lĩnh hạ cấm chế cho nên tu vi không thể khôi phục, bởi vì là tu sĩ cho nên bị bộ lạc xem trọng cho nên mang đi gieo giống.

Những năm gần đây hắn không ngừng gieo sống, bị rút cạn kiệt, hắn đã tuyệt vọng, nhất là những nữ thổ dân vừa xấu lại thô bạo, đám nam thổ dân lại ghen ghét cho nên Thần Toán Tử đã sắp sụp đổ, nếu không phải hắn tính ra có người cứu mình, bằng không hắn sớm tự sát.

Thẳng đến ngày hôm nay, hắn rốt cục chờ tới lúc Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết, hai người này lăn lộn còn tốt hơn mình, việc này làm Thần Toán Tử chảy nước mắt.

Nghe Thần Toán Tử kể ra, Tống Khuyết há to mồm, hắn nhìn Thần Toán Tử với ánh mắt đồng tình, Bạch Tiểu Thuần trố mắt, hắn cảm giác

so sánh với Thần Toán Tử thì chuyện của mình tính là gì, nếu bàn về thê thảm thì Thần Toán Tử đứng đầu tiên.

- Hừ hừ tử, ta hiểu ngươi!

Bạch Tiểu Thuần thở dài đồng tình với Thần Toán Tử, vỗ vai gầy gò của hắn.

Nhìn Thần Toán Tử thê thảm như vậy, Bạch Tiểu Thuần tràn đầy đồng tình, nội tâm so sánh Hồng Trần Nữ và nữ thổ dân của bộ lạc mẫu hệ này.

Vừa so sánh với nhau, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Hiện tại hắn không lộ ra ngoài, ánh mắt nhìn Thần Toán Tử mang theo đồng tình, hắn cùng với Tống Khuyết mang Thần Toán Tử rời khỏi bộ lạc.

Sau khi rời khỏi bộ lạc mẫu hệ, có đan dược của Bạch Tiểu Thuần, cấm chế và thương thế trên người Thần Toán Tử khôi phục nhanh chóng, sắc mặt của hắn không còn tái nhợt như trước, hiện tại đã xuất hiện một ít huyết sắc, trọng yếu nhất là tâm tình của hắn tràn ngập kích động và vui sướng sống sót sau tai nạn.

Người vừa được tân sinh cho nên tâm tình vô cùng mỹ hảo, hắn cảm thấy bầu trời này xanh như vậy, ánh mặt trời đẹp như vậy, tất cả đều phát triển theo hướng mỹ hảo, loại cảm xúc này tồn tại tới một giờ... Sau khi ba người rời khỏi bộ lạc mẫu hệ không lâu, Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh hắn, vẫn luôn mở miệng.

- Thần Toán Tử ah, ngươi lăn lộn cũng quá thảm ah.

- Ai, trước ngươi ta còn tưởng rằng Khuyết nhi thảm nhất, không nghĩ tới là ngươi...

Bạch Tiểu Thuần cảm khái, lúc này Tống Khuyết hừ lạnh, hắn xem ra Bạch Tiểu Thuần đang chuẩn bị khoe khoang với Thần Toán Tử.

Trên thực tế đúng là như vậy, lúc này Bạch Tiểu Thuần chờ một giờ nhưng không thấy Thần Toán Tử đến hỏi mình lăn lộn trong Man Hoang thế nào, nội tâm Bạch Tiểu Thuần mất hứng, hắn có cảm giác như bị con mèo cào xé nội tâm, rất chờ mong Thần Toán Tử có thể hỏi mình.

Thần sắc Thần Toán Tử cổ quái, tuy nhiều năm không gặp Bạch Tiểu Thuần nhưng hắn quá hiểu Bạch Tiểu Thuần, nhất là nhìn thấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết, lúc trước không cẩn thận quan sát, sau khi quan sát liền rung đôngj, hắn cũng nhìn ra sy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, hắn nhớ tới lúc ban đầu ở Tinh Không Đạo Cực Tông và trường thành, âm thầm quyết định tuyệt không mở miệng hỏi thăm, vì vậy chuyển hướng chủ đề.

- Không nói chuyện lúc trước, thương thế của ta chưa khỏi hẳn, chờ ta tu luyện một lúc.

Thần Toán Tử pha trò, dứt khoát hắn đi sang một bên tập trung tâm thần vận chuyển tu vi.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, hắn cảm thấy Thần Toán Tử quá không giảng nghĩa khí, bản thân mình cũng chỉ muốn khoe khoang một chút mà thôi, không thể phối hợp một chút hay sao, hắn vô hạn nhớ tới Hứa Bảo Tài, suy nghĩ nếu Hứa Bảo Tài ở chỗ này nhất định sẽ phối hợp với mình.

Sau đó Bạch Tiểu Thuần không được như ý muốn, nội tâm Tống Khuyết thoải mái không ít, cứ như vậy Bạch Tiểu Thuần phiền muộn tiến lên, ba người càng tới gần Sinh Mệnh Cấm Khu.

Rốt cục lúc cách Sinh Mệnh Cấm Khu chỉ còn một ngày đường, Thần Toán Tử phát hiện Bạch Tiểu Thuần không có cơ hội khoe khoang thì không nhịn được hỏi một câu.

- Chúng... Chúng ta đi đâu?

Hắn vừa hỏi những lời này, nội tâm Tống Khuyết chấn động, lúc muốn truyền âm, đôi mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hắn phấn chấn lên tiếng.

- Chúng ta sắp đi Sinh Mệnh Cấm Khu, thông qua nơi đó đi Nghịch Hà Tông, Sinh Mệnh Cấm Khu ngươi biết không? Chỗ đó vô cùng nguy hiểm, đừng nói là Nguyên Anh, cho dù là Thiên Nhân cũng nửa bước khó đi.

- Sinh Mệnh Cấm Khu?

Thần Toán Tử mở to mắt, hắn từng nghe nói qua Sinh Mệnh Cấm Khu, biết rõ Bạch Tiểu Thuần nói không giả, thậm chí cũng không khoa trương, dựa theo hắn hiểu trong Sinh Mệnh Cấm Khu, dù là Bán Thần cũng phải dừng bước.

Bởi vì tính mạng vào nơi đó đều không đi ra.

- Chúng ta nên đi trường thành...

Thần Toán Tử nuốt nước miếng, hắn từng tính toán bản thân được cứu nhưng lại không có tính ra sinh tử sau khi được cứu, trải qua sống sót sau tai nạn, hán xem trọng mạng nhỏ của mình nên đưa ra đề nghị.

Tống Khuyết nghe vậy thở dài một tiếng, hắn biết vào lúc này không ai có thể ngăn cản Bạch Tiểu Thuần khoe khoang và khoe khoang, quả nhiên như hắn sở liệu, Thần Toán Tử vừa nói câu này Bạch Tiểu Thần liền hưng phấn.

- Ha ha, Thần Toán Tử, ngươi không biết, đến đến, ta nói cho ngươi biết.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý vỗ túi trữ vật, hắn xuất ra một tấm lệnh bài.

Thần Toán Tử sững sờ nhìn tấm lệnh bài, ẩn ẩn cảm giác bản thân mình cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội.

- Nhìn thấy không? Có lệnh bài này chúng ta có thể thuận lợi thông qua Sinh Mệnh Cấm Khu!

Bạch Tiểu Thuần nói xong liền ôm vai Thần Toán Tử, mặt mày hớn hở kể chuyện.

- Ngươi nhất định có nghi vấn, muốn biết lệnh bài này là cái gì, lại nói tới ta đạt được từ nơi nào, câu chuyện rất dài, ta sẽ kể kỹ càng một ít, bắt đầu nói từ năm đó ta bị truyền tống tới Man Hoang...

Thời gian một ngày trôi qua nhanh chóng, câu chuyện của Bạch Tiểu Thuần nói suốt nửa ngày, hắn nói rất kỹ càng, nhất là đắc ý kể thân phận và địa vị bản thân.

Lúc bắt đầu Thần Toán Tử còn thơ dài, sau đó hắn nghe Bạch Tiểu Thuần bắt cóc Bán Thần Cự Quỷ Vương, tròng mắt Thần Toán Tử như rơi xuống đất, hắn không ngừng hít khí lạnh, không qua bao lâu so sánh với việc bắt cóc Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần làm nhiều việc kinh thiên động địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1240: Tiếng Hát Từ Thuyền Xương. (Thượng)

- Ngươi nói ngươi... Bắt cóc tất cả thiên kiêu của Man Hoang! Cự Quỷ Vương gả Hồng Trần Nữ cho ngươi?

- Ngươi... Ngươi nói ngươi trở thành giám sát sứ của Khôi Hoàng triều, xét nhà vô số!

- Ngươi giúp Đại Thiên Sư thôi động chúng ân lệnh? Ngươi là luyện hồn sư Địa Phẩm đỉnh phong!!

- Ngươi... Trời ạ, ngươi không có nói đùa chứ, đệ tử của ngươi là Minh Hoàng?

Thần Toán Tử hít thở dồn dập, đầu óc như nổ vang, vẻ mặt không dám tin, hắn hoảng sợ há hốc mồm khó nói thành lời, Bạch Tiểu Thuần nói những chuyện này hắn cảm giác như đầm rồng hang hổ, hoàn toàn khó mà tin tưởng.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, chú ý ánh mắt Thần Toán sau đó nội tâm hắn cực kỳ thoải mái, cảm giác trước khi rời khỏi Man Hoang không mang theo tiếc nuối.

Hưởng thụ ánh mắt Thần Toán Tử, Bạch Tiểu Thuần cũng khiêm tốn hiếm có.

- Cũng được, trên thực tế ta chỉ dùng một phần nhỏ khí lực mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên và nói một câu bình thản.

- Các ngươi cũng biết, bất cứ chuyện gì, Bạch Tiểu Thuần ta phất tay một cái là tan thành mây khói, đây không phải lần đầu tiên.

Thần Toán Tử cảm thấy thiên lôi nổ vang bên tai, hắn vốn không tin nhưng hết lần này tới lần khác... Tống Khuyết ở bên cạnh nhăn nhó nhưng không nói một lời, những việc này càng làm Thần Toán Tử rung động, cảm giác không tin rất mạnh, nhất là câu cuối cùng, đệ tử Bạch Tiểu Thuần chính là Minh Hoàng, việc này làm nội tâm Thần Toán Tử sinh ra sóng to gió lớn cùng cảm khái vô hạn.

Hắn phát hiện người so với người là chuyện tàn khốc nhất, Bạch Tiểu Thuần đi tới nơi nào cũng có thể lăn lộn phong sinh khởi thủy.

Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn có thể kéo bè kết phái hình thành một thế lực!

Trong Trường thành lại dựa vào chiến công trực tiếp trở thành Vạn phu trưởng vạn chúng chú mục!

Đến Man Hoang, gia hỏa bộc phát trở thành sư phụ Minh Hoàng!

Loại suy nghĩ này hóa thành kích thích làm Thần Toán Tử ngây ngốc đần độn suốt đoạn đường, trong lòng vẫn quanh quẩn những chuyện Bạch Tiểu Thuần nói, những chuyện như vậy đều là đại sự kinh thiên.

Cứ như thế đầu óc Thần Toán Tử mê muội, ba người đi tới lúc hoàng hôn cũng tới Sinh Mệnh Cấm Khu giáo giới Thông Thiên Hà đông mạch và bắc mạch trường thành.

Đó là một sơn mạch vô cùng to lớn, bước qua sơn mạch này có thể đi tới Sinh Mệnh Cấm Khu không ai dám bước vào trong truyền thuyết!

Nhìn sơn mạch trước mặt, Bạch Tiểu Thuần sờ sờ túi trữ vật, hắn tin tưởng người thủ lăng không gạt mình, vì vậy cắn răng một cái bay thẳng tới phía trước.

Tống Khuyết cũng thở sâu, trên thực tế nếu như có khả năng, hắn cũng không muốn đi tới nơi này, bởi vì trường thành sụp xuống, Thiên Tôn bố trí phong ấn cho nên bọn họ không thể thông qua.

Nếu như chờ đợi còn không biết chờ bao lâu, dường như Bạch Tiểu Thuần rất có lòng tin, Tống Khuyết cũng cắn răng quyết đoán đi theo.

Thần Toán Tử cảm thấy hoảng hốt, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nội tâm vô cùng kính sợ, chỉ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần chính là thần nhân, hắn tin tưởng chuyện vượt qua Sinh Mệnh Cấm Khu còn hơn xa Tống Khuyết, hiện tại không dám do dự, ba người lập tức vượt qua sơn mạch và đi vào... Sinh Mệnh Cấm Khu!

Sinh mệnh cấm khu của Thông Thiên thế giới được hình thành như thế nào, chuyện này có nhiều giả thuyết nhưng cuối cùng cũng không đi được đến kết luận nào cả. Có lẽ ở trong thiên địa này chỉ có một vài người mới biết được nó đã xuất hiện ra sao mà thôi.

Thậm chí bên trong sinh mệnh cấm khu rốt cuộc là tồn tại thứ gì, và vì sao tất cả sinh linh bước vào đó đều tử vong cũng trở thành một bí ẩn. Nhưng dù có làm sao đi nữa, bất kể là Thiên Nhân hay Bán Thần, chỉ cần bước vào nơi đây, tuyệt đối không thể trở ra... Chuyện này đã được năm tháng chứng thực.

Dù là có người nghiên cứu sinh mệnh cấm khu hay những tu sĩ tò mò nơi đây vì sao lại là tuyệt địa của hết thảy sinh mệnh, cũng chỉ biết ở trong cấm khu tồn tại một mảnh biển rộng màu trắng.

Biển rộng này không có chứa lấy một giọt nước mà chỉ toàn là xương cốt!

Nói cho chính xác thì đây là một biển xương. Đứng ở đỉnh núi mà quan sát, chỉ thấy trong cấm khu nhìn không thấy biên giới, quanh năm sương trắng bao phủ kia, mặt đất bên trên, sương mù bên dưới được từng lớp từng lớp xương trắng phủ kín...

Đám xương cốt này quá nhiều, có của người, có của thú, tích lũy ở một chỗ. Thực là không thể đoán được nó dày đến thế nào mà chỉ cảm nhận được bên trong biển xương này hoàn toàn tĩnh mịch, thậm chí còn tồn tại oán khí vô tận.

Nơi đây không có bất kì một sinh mệnh, một âm thanh nào, cái yên lặng và tĩnh mịch của nó đủ làm lòng người phải lạnh run.

Cũng chính là vì mảnh xương biển này nên mới có một truyền thuyết về sinh mệnh cấm khu, cũng là thuyết phổ biến nhất. Nó nói rằng, trước khi thế giới ra đời từng xảy ra một trận chiến thảm thiết không thể tưởng được, cũng vì trận chiến này mới tạo thành biển xương bên trong sinh mệnh cấm khu.

Mà bốn phía sinh mệnh cấm khu cũng là như vậy...

Vào lúc này ở phía đông bắc sinh mệnh cấm khu, đã qua bao năm rồi cuối cũng đã xuất hiện được ba người. Bạch Tiểu Thuần run như cầy sấy, tinh thần khẩn trương. Dưới chân hắn là vô tận xương cốt, thậm chí mỗi bước đặt xuống đều nghe thấy tiếng ken két cao vút, vang vọng ở trong sinh mệnh cấm khu đầy yên tĩnh này...

Dù là có lòng tin đối với Thủ Lăng Nhân nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần đã sợ hãi vô cùng, hắn nắm chặt lệnh bài trong tay. Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng run rẩy mà chăm chú đi sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Ba người Bạch Tiểu Thuần ngay khi bước vào sinh mệnh cấm khu, lệnh bài kia liền tỏa ra hào quang yếu ớt giống như lửa của đèn cầy vậy. Chùm sáng này có phạm vi mười trượng, bao trùm lấy ba người ở bên trong, sương mù xung quanh khi đụng phải nó liền tiêu tán.

Điều này mới làm ba người thở nhẹ ra, một đường vừa không ngừng đi tiếp vừa nghe những tiếng răng rắc. Lúc đầu ba người còn không dám bay đi, lúc này tinh thần đã vững vàng, quan sát bốn phía một phen đồng thời cũng bay đi thật nhanh.

Từ xa nhìn lại, bên trong sinh mệnh cấm khu tràn ngập sương mù này, phạm vi mười trượng xung quanh ba người Bạch Tiểu Thuần giống như đã trở thành ngọn đèn trong đêm tối, vô cùng dễ nhìn...

Bạch Tiểu Thuần sắc mặt trắng bệch, đoạn đường này bàn chân của hắn đã dẫm nát không biết bao nhiêu xương cốt rồi. Cũng may là bên trong sinh mệnh cấm khu thật sự không có bất cứ sinh mệnh nào tồn tại. Cứ như vậy, ba ngày trôi qua.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1241: Tiếng Hát Từ Thuyền Xương. (Hạ)

Thời gian ba ngày này, bọn họ dù không phi hành nhưng bước đi cũng rất nhanh. Trên đường đi, Tống Khuyết cũng quen dần với âm thanh đạp vỡ xương đầu, cũng quen với áp lực từ bốn phía rồi, thần sắc chậm rãi trở nên thong dong. Thần Toán Tử cũng khá hơn một chút, duy chỉ có Bạch Tiểu Thuần là vẫn cảnh giác vô cùng.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần vẫn cứ khẩn trương như trước, Tống Khuyết thầm hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường. Lá gan của gã dường như cũng lớn hơn, cất bước càng nhanh hơn, thậm chí còn cố ý giẫm ra âm thanh thật lớn làm cho Bạch Tiểu Thuần nhiều lần khó chịu.

- Tống Khuyết ngươi đi nhẹ một chút đi!

Thần Toán Tử cũng thấy Tống Khuyết có chút hơi quá bèn tranh thủ nhắc nhở.

Tống Khuyết hừ một tiếng, đang định mở miệng phản bác thì ngay lúc này, Bạch Tiểu vốn đang cảnh giác nhìn xung quanh bỗng hô một tiếng.

- Các ngươi có nghe thấy không!

Hắn vừa nói ra, Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử đều dừng bước lại. Hai người tập trung lắng nghe. Lúc đầu còn không thấy có tiếng gì cả, nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ liền biến đổi sắc mặt. Rõ ràng là ở bên trong cấm khu không người này, từ phía xa xa lại truyền đến tiếng hát!

Đây là tiếng hát của nữ tử, có điều khoảng cách quá xa, nghe không rõ ca từ. Thế nhưng tiếng hát xuất hiện cũng đã đủ làm Bạch Tiểu Thuần

sắc mặt lập tức trắng bệch.

- Không thể nào, Công Tôn Uyển Nhi chẳng lẽ lại trốn tới đây!

Bạch Tiểu Thuần liền nghĩ tới Công Tôn Uyển Nhi thế nhưng ngay sau đó hắn mơ hồ nghe được tiếng ca kia dường như cũng không phải giọng của Công Tôn Uyển Nhi.

Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng trở nên lo lắng, không ngừng dò xét khắp nơi, tìm kiếm tiếng hát kia. Đột nhiên, Thần Toán Tử trợn to mắt, chỉ một cái về phía trước.

- Ở đó!

Gã vừa mở miệng thì Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Khuyết cũng nhanh chóng nhìn lại, lập tức thấy được ở phía xa trong sương vô số hài cốt... Có điều những hài cốt này không phải nằm trên mặt đất mà đang đứng thẳng, xuất hiện trong mắt ba người Bạch Tiểu Thuần chính là hơn vạn bộ hài cốt của người bình thường.

Chúng nó đang khom người, trên vai đều có một dây thừng màu đen, thật giống như dùng người để kéo thuyền vậy!

Mà càng kinh người hơn, sau khi hơn vạn hài cốt kia xuất hiện thì đằng sau bọn họ, lại đi tới hơn một ngàn bộ hài cốt khổng lồ, cao chừng trăm trượng. Trên vai bọn chúng đều có dây thừng, cũng đang kéo đi!

Còn chưa kết thúc, đằng sau hơn một ngàn hài cốt cự nhân kia còn có trên trăm bộ hài cốt lớn đền ngàn trượng của hung thú. Mà bọn chúng cũng không giống nhau, trong đó có sư tử, có hổ thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn thấy được cả cốt long ba đầu!

Cảnh tượng này lập tức làm tâm thần ba người nổ vang. Ngay sau đó, hiện ra trước mắt bọn họ, cũng là ở đằng sau cốt long ba đầu kia... Một chiến thuyền lớn đến mấy vạn trượng, có thể thể nói là kinh thiên động địa!

Chiến thuyền này cực kì to lớn, toàn thân đen kịt, dù rằng bị tàn phá nặng nề, thậm chí đến cờ xí còn không trọn vẹn. Thế nhưng vẫn có thể nhìn ra khí thế kinh người của nó.

Có điều, mặc cho những hài cốt kia kéo động dây thừng, mặc cho chúng đi về phía trước, mặc cho chiến thuyền bị kéo lê trên biển xương, vẫn không có một âm thanh nào phát ra. Toàn bộ sinh mệnh cấm khu vẫn tĩnh mịch như trước, chỉ có tiếng hát mơ hồ kia, dường như được truyền ra từ trong con thuyền!

Cảnh tượng này làm cho Bạch Tiểu Thuần thân thể phát run. Từ trên chiến thuyền kia hắn cảm nhận được một khí tức khủng bố trước nay chưa từng có, lập tức nhanh chóng lui về phía sau.

- Chuyện này không ổn, sinh mệnh cấm khu này làm sao có thể có chiến thuyền, thậm chí còn có hài cốt kéo đi. Thật đáng sợ!

Bạch Tiểu Thuần sắc mặt trắng bệch sắc mặt trắng bệch, tranh thủ thời gian mở miệng.

- Nếu không thì chúng ta trở về đi, ta cảm thấy đi trường thành có lẽ là một ý kiến hay!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong thì đột nhiên chiến thuyền ở xa xa trong mắt ba người bỗng biến mất vô ảnh...

Chẳng những chiến thuyền, mà tất cả hài cốt kéo thuyền cũng biến mất, thậm chí tiếng hát kia cũng vậy, dường như bọn chúng chưa từng xuất hiện vậy.

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử cũng đều lo sợ không yên, bọn họ đã bị chiến thuyền quỷ dị làm cho chấn động. Nhưng thấy được nó đã biến mất, nhất là khi Tống Khuyết nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đang sợ hãi thì gã càng không thể sợ hãi, bèn khinh thường hừ lạnh một tiếng.

- Sinh mệnh cấm khu vốn là quỷ dị, xuất hiện một chiến thuyền có gì đáng sợ! Đây rõ ràng chỉ là ảo ảnh mà thôi, không để ý là được rồi. Bạch Tiểu Thuần, ngươi đang sợ hay sao?

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy thì trừng mắt lên.

- Ta sợ quỷ? Ta đây đường đường là Thiên Phẩm Luyện Hồn Sư, quỷ lớn nhất còn đồ đệ của ta, ta còn sợ quỷ sao? Nói giỡn!

Bạch Tiểu Thuần hất tay áo lên, ngạo nghễ nói.

Tống Khuyết cười lạnh một tiếng, không nói gì, giữ chặt lấy Thần Toàn Tử cùng nhau đi thật nhanh về phía trước. Thần Toán Tử chần chừ một chút, nhìn Tống Khuyết rồi lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, đang định nói gì đó. Có điều gã tu vi yếu nhất, bị Tống Khuyết kéo đi, sao có thể phản kháng được, chỉ đành cười khổ mà thôi.

- Có lẽ thật là ảo ảnh...

Bạch Tiểu Thuần cũng thấy thật mất mặt. Hắn cũng không hiểu vì sao chiến thuyền thoạt trông thật quỷ dị này lại đột ngột biến mất được, sờ sờ cái mũi một chút. Hắn nghĩ bản thân dù sao cũng là trưởng bối của Tống Khuyết, nếu như đến vãn bối còn đi được thì hắn là trưởng bối cũng phải đi theo bảo hộ an toàn cho vãn bối. An ủi bản thân như vậy rồi Bạch Tiểu Thuần đành thở dài, nhanh chóng đi tới, để cho hai người Tống Khuyết, Thần Toán Tử được bao phủ trong phạm vi bảo hộ của lệnh bài.

Thời gian trôi qua, nhoáng cái đã được một tháng. Trong một tháng này, chiến thuyền kia cũng không xuất hiện lần nữa. Dần dần, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời ba người chậm rãi tăng tốc độ lên.

Nhưng lại qua mấy ngày, vào hoàng hôn của hôm nay, thì ba người đang bay nhanh bỗng biến sắc mặt. Bên tai bọn họ lại lần nữa vang đến tiếng hát của nữ tử kia!

Lúc này, tiếng hát so với trước càng rõ hơn, thậm chí bọn họ còn có thể nghe được ca từ như có như không!

Ca từ này quỷ dị vô cùng, có thể nghe rõ nhưng lại không thể nhớ được. Thế nhưng nó lại đang khắc sâu vào trong đầu ba người Bạch Tiểu Thuần một câu chuyện xưa, kể về một đứa bé nuốt cánh tay của mẹ mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1242: Nghịch Hà Gặp Nguy (Thượng)

Đại ý của những ca từ này làm cho lông tơ của Bạch Tiểu Thuần dựng đứng, kể cả Tống Khuyết lẫn Thần Toán Tử đều biến sắc. Cùng lúc đó, hơn vạn hài cốt và chiến thuyền khổng lồ kia cũng lại xuất hiện lần nữa, càng ngày càng gần ba người bọn hắn!

Khoảng cách không đến năm trăm trượng, thậm chí ba người cũng đã có thể nhìn hơi rõ mọi thứ trên chiếc chiến thuyền kia. Nhưng ngay vào lúc tâm thần ba người chấn động, thì tiếng hát đó lại biến mất một lần nữa, chiến thuyền lập tức cũng không còn bóng dáng.

Lúc này, Tống Khuyết không khinh thường nữa, sắc mặt của hắn cũng hơi tái nhợt. Ba người liếc nhìn nhau, đều nhận ra sự bất thường của việc này, phải biết rằng khi chiếc thuyền này xuất hiện lần đầu, nó biến mất khi cách ba người hơn nghìn trượng, mà bây giờ xuất hiện lần thứ hai, thì lại biến mất khi chỉ cách ba người năm trăm trượng.

Bọn hắn không dám nghĩ tiếp, nếu như chiếc chiến thuyền này có thể xuất hiện lần thứ ba, có phải... sẽ cách ba người càng gần hơn!

Mà hiển nhiên, trở về theo theo đường cũ, cũng cần ít nhất một tháng, đi chậm lại không nói, thì cũng rất khó cam đoan sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đồng thời, dựa theo địa đồ mà Bạch Tiểu Thuần nhìn trước khi đi, mảnh cấm khu không người này nhìn như vô tận, nhưng trên thực tế, dựa vào tốc độ của bọn hắn, không đến ba tháng là có thể đi hết!

Trước mắt, bọn hắn coi như đã đi được gần một nửa.

Ba người nhìn nhau trong sự im lặng, Tống Khuyết nghiến răng, bỗng nhiên mở miệng.

- Chiếc thuyền này cách một tháng mới xuất hiện lần thứ hai, chúng ta tăng tốc đi tiếp, tranh thủ trước khi thuyền đến lần nữa, rời khỏi nơi quỷ quái này!

Tống Khuyết vừa nói xong, Thần Toán Tử cũng khẽ gật đầu. Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm trong chốc lát, hắn luôn có cảm giác rằng Thủ lăng nhân sẽ không hại mình, vì vậy cũng cắn răng một cái, cùng Tống Khuyết và Thần Toán Tử tăng tốc độ. Ba người không còn chạy trên mặt đất nữa, mà lại bay lên trời, hóa thành ba đạo cầu vồng.

Trong tiếng xé gió rít gào, ba người đều bùng nổ tốc độ, vọt thẳng đến phương xa.

Thời gian đã trôi qua nửa tháng, trong nửa tháng này, chiếc thuyền kia vẫn không xuất hiện, nhưng sự cảnh giác của Bạch Tiểu Thuần cũng không giảm chút nào. Hắn luôn để ý bốn phía, tốc độ cũng đã bộc phát toàn lực, Thần Toán Tử tốc độ chậm, nhưng dưới sự lôi kéo của Bạch Tiểu Thuần thì gã vẫn cắn răng kiên trì.

Chỉ là, ngay sau khi nửa tháng này trôi qua, đột nhiên, vào hoàng hôn một ngày, tuy ba người còn đang bay nhanh trên trời, nhưng tai bọn hắn đã nghe được tiếng hát kia lần thứ ba, tiếng hát làm cho người ta sởn hết cả gai ốc!

Lần này, tiếng hát đấy càng thêm rõ ràng. Đồng thời, ở ngoài mấy trăm trượng, bọn hắn cũng nhìn thấy hơn vạn hài cốt cùng chiếc chiến thuyền khổng lồ kia hiện ra một cách vô thanh vô tức!

Khoảng cách lần này của chiến thuyền thật sự là quá gần, cho nên Bạch Tiểu Thuần cũng thấy rõ cột cờ trên thuyền, vậy mà nó lại có những ba mặt cờ, ba mặt cờ này đều thêu mặt quỷ!

Nhất là mặt quỷ ở chính giữa, mặt xanh nanh vàng, có cảm giác như nó đang cười dữ tợn với ba người. Chỉ liếc nhìn thôi mà Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy ù ù trong đầu.

Sắc mặt Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng đại biến. Bởi vì, dưới sự lôi kéo của hơn vạn hài cốt, chiếc thuyền kia đang phóng thẳng đến chỗ ba người, khoảng cách trong nháy mắt đã rút ngắn chỉ còn ba trăm trượng, hai trăm trượng...

Càng ngày càng gần, thậm chí Bạch Tiểu Thuần đã thấy rõ dáng vẻ của từng bộ hài cốt. Hắn thấy được những khuôn mặt không cảm xúc của các hài cốt, cũng cảm nhận được oán khí nồng đậm tràn ra từ trên người chúng!

Trong những bộ hài cốt này, có bộ đã triệt để thối rữa thành xương cốt, có bộ thì mới thối rữa hơn nửa, còn có một số bộ dường như mới bắt đầu thối rữa. Trang phục chúng mặc cũng khác nhau, giống như chúng đến từ nhiều thời điểm khác nhau, trong đó có Hồn Tu, cũng có tu sĩ...

Mà bởi vì khoảng cách hai bên ngày càng gần, cho nên mọi thứ trên chiếc chiến thuyền kia cũng được ba người nhìn rõ. Chiến thuyền màu đen, vết nứt chằng chịt khắp nơi, dường như nó đã trải qua đại chiến mà bị hư hại nặng.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt, ba người biến sắc, vội vàng lùi về phía sau. Nhưng khi ba người vừa muốn lùi bước, thì đột nhiên, tiếng hát biến mất, thuyền cũng biến mất!

Chỉ là, lần biến mất này, khoảng cách giữa chiến thuyền với bọn hắn chỉ còn lại một trăm trượng!!

Một màn này khiến nội tâm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng đã run lập cập. Ba người hít thở gấp gáp, đồng thời, đều dâng lên một luồng nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

- Lần này chỉ cần nửa tháng liền xuất hiện! Mà khoảng cách cũng ngày càng gần sát rồi, một khi xuất hiện lần thứ tư, nhất định nó sẽ trực tiếp đâm lên người chúng ta!!

- Đáng chết, đây là chỗ quái gì vậy!! Ta thật sự không muốn biết thành hài cốt kéo thuyền đâu!!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã nói rằng có lệnh bài thì sẽ không gặp nguy hiểm cơ mà!

Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử đều nóng nảy, Bạch Tiểu Thuần cũng đỏ cả mắt, lúc này hắn vô cùng lo lắng. Sau khi nghe được những lời nói của Tống Khuyết và Thần Toán Tử, hắn đột nhiên kêu lớn.

- Cả hai đừng nói nữa. Tống Khuyết, Thần Toán Tử, tốc độ của các ngươi chậm, ta sẽ mang các ngươi bay đi, nhất định phải rời khỏi nơi này trong nửa tháng!

Cho dù Bạch Tiểu Thuần tin tưởng Thủ lăng nhân, nhưng tình huống hôm nay đã khiến hắn cảm giác nguy cơ càng thêm mãnh liệt. Khi nói, hai tay hắn cũng nâng lên, nắm vào hư không, lập tức liền kéo Tống Khuyết và Thần Toán Tử đến bên người. Thân thể hắn phóng vọt đi, bùng nổ ra tốc độ có thể so sánh với Thiên Nhân, trong tiếng ầm ầm, Bạch Tiểu Thuần mau chóng bay về phương trời xa xa.

Một lần bay này kéo dài tới bảy ngày!

Mặc dù tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, nhưng trong hoàng hôn của ngày thứ bảy, khi ba người đang bay nhanh, thì bên tai bọn hắn lại vang lên... tiếng hát quỷ dị kia!

Lần này, tiếng hát giống như ở ngay sát tai của bọn hắn, tựa hồ là cô gái kia đang ca hát bên cạnh họ vậy. Mà chiếc thuyền khổng lồ kia cũng đột nhiên xuất hiện trong sương mù cách ba người hơn trăm trượng.

Lần này, nó xuất hiện quá gần, không đợi ba người nhìn kỹ, một cỗ hấp lực cực mạnh đột nhiên bạo phát ra từ trên chiến thuyền kia. Cùng lúc đó, hơn vạn hài cốt dường như cũng bùng nổ, chúng tăng tốc độ, lập tức liền kéo chiếc thuyền kia di chuyển. Trong tiếng kêu sợ hãi của ba người, hơn vạn hài cốt đã đụng trực tiếp lên cơ thể bọn hắn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1243: Nghịch Hà Gặp Nguy (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, mắt hắn đột nhiên hoa cả lên, không chỉ mình hắn bị như thế, mà Tống Khuyết, Thần Toán Tử cũng thấy hoa mắt. Đến khi ánh mắt của ba người rõ ràng, tất cả bọn hắn đều hít thở không thông, bởi vì bọn hắn sợ hãi mà phát hiện ra rằng, bọn hắn... lại đang ở trên chiếc thuyền màu đen kia!!

Sương mù cuồn cuộn ở bốn phía, bên dưới, hơn vạn hài cốt không ngừng kéo thuyền di chuyền về phía trước. Mà ba người bọn hắn lại đang đứng trên boong thuyền, chỉ biết trơ mắt nhìn chiến thuyền liên tục di chuyển trong làn sương mù của sinh mệnh cấm khu.

Ngay vào lúc ba người xuất hiện trên chiến thuyền, thì ở một nơi xa xôi bên ngoài sinh mệnh cấm khu, tại Đông mạch Thông Thiên Hà, trong khu vực Trung du, lúc này, Nghịch Hà Tông đang vang vọng tiếng chuông đầy gấp gáp.

Tiếng chuông dần truyền ra khiến tất cả tu sĩ trong Nghịch Hà Tông bắt đầu lo lắng, từng người một đều cảm thấy áp lực trong lòng, hô hấp cũng nặng nề hơn. Những năm gần đây, tại Trung du, Nghịch Hà Tông vô cùng cảnh giác!

Sự thật là mấy vị lão tổ trong tông môn vẫn chưa có ai có thể đột phá Nguyên Anh, bước vào Thiên Nhân, một bước này thực sự quá khó khăn. Bởi vì nguyên nhân này mà ba đại tông môn Tinh Hà viện, Đạo Hà Viện cùng với Cực Hà Viện cũng bắt đầu rục rịch, cho nên trong mấy năm này, xung đột lẫn nhau càng ngày càng nhiều, thậm chí tu sĩ Nghịch Hà Tông đã nhiều lần xuất hiện thương vong.

Suy cho cùng thì năm đó Nghịch Hà Tông đến trung du, đã ảnh hưởng tới lợi ích của ba đại tông môn. Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần ra tay trên Truyền Thừa Sơn đã cướp đi lượng lớn tài nguyên về cho Nghịch Hà Tông, khiến mâu thuẫn càng thêm sâu sắc. Đặc biệt là những thiên kiêu trưởng thành trong mấy năm gần đây của ba đại tông môn, trên mặt tên nào cũng mang theo một cái ấn ký rùa đen, dường như vĩnh viễn không sạch, điều này càng làm bọn chúng hận Nghịch Hà Tông, hận Bạch Tiểu Thuần đến tận xương.

Mà trước mắt, đã sắp đến lần mở ra tiếp theo của Truyền Thừa Sơn, nó khiến ba đại tông môn hạ quyết tâm, thậm chí âm thầm xin chỉ thị từ Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng nhận được sự ngầm đồng ý. Vì vậy, ba đại tông môn muốn phát động một cuộc chiến... diệt tông!!

Sau khi Nghịch Hà Tông lấy được tin tức này từ ám tử, tiếng chuông hiện giờ chính là âm thanh thông báo toàn tông chuẩn bị chiến tranh. Bên cạnh đó, vì sinh tồn, Nghịch Hà Tông không thể không phái sứ giả đến Tinh Không Đạo Cực Tông để xin tha. Dù sao thì ngày trước Bạch Tiểu Thuần cũng từng là Vạn Phu Trưởng, hắn có để lại một ít nhân mạch. Mấy năm nay, những nhân mạch mạch này cũng giúp đỡ Nghịch Hà Tông, nếu không, chỉ sợ là ba đại tông môn đã sớm không kiên nhẫn được.

Chỉ là, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc cũng không có ở đây, tuy có tin đồn từ Man Hoang rằng hắn vẫn còn sống, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, toàn bộ Nghịch Hà Tông đang gặp nguy cơ!

Mặt khác, tất cả lão tổ đều xuất quan, tông môn khai mở đại trận, chuẩn bị cho một trận chiến quyết định sự tồn vong của tông môn!!

Nhưng trận chiến này, không ai trong Nghịch Hà Tông có tự tin, bởi vì đối thủ của bọn họ... cũng xuất kích toàn lực, đó chính là ba vị Thiên Nhân, dù chỉ là Thiên Nhân tấn chức bằng biện pháp kém nhất, nhưng đối với tu sĩ mà nói, họ vẫn là... Thiên Nhân!

- Một trận chiến quyết định tông môn tồn vong!

- Thề chết thủ tông!!

Dưới tiếng chuông, hầu như tất cả tu sĩ Nghịch Hà Tông đều đỏ cả mắt, hơi gầm nhẹ. Đồng thời, bên trong Nghịch Hà Tông, cũng có một tiếng rít gào kinh thiên, phóng thẳng lên trời!

Đó là một cơ thể lớn chừng mấy trăm trượng, toàn thân màu tím, bốn chân đạp ngọn lửa màu đen, vừa giống rồng vừa giống kỳ lân, khí thế ngập trời, ngay cả lão tổ Nguyên Anh Đại viên mãn sau khi thấy cũng phải chấn động... Đó là Vương thú!

Thiết Đản!

Nghịch Hà Tông cùng với ba đại tông môn khác ở trung du đã có xung đột nhiều nhiều năm qua. Hôm nay đại chiến cũng là lửa sém lông mày, chẳng mấy chốc sẽ bộc phát ra. Cũng vào lúc này, ba người Bạch Tiểu Thuần đang muốn thông qua sinh mệnh cấm khu mà trở lại Nghịch Hà Tông cũng đang phải đối mặt một vật khủng bố.

Đứng ở trên boong thuyền của chiếc quỷ thuyền khổng lồ, sắc mặt ba người đều biến đổi, nhanh chóng nhìn về bốn phía. Quỷ thuyền này từ xa đã thấy vô cùng tổn hại, mà nhìn gần thì lại càng thêm rõ ràng.

Thậm chí ở trên boong thuyền đen kịt này cũng có rất nhiều khe nứt. Hiển nhiên chiếc quỷ thuyền này từng phải trải qua những trận chiến thê thảm khó có thể tưởng tượng. Thế nhưng dù là vết thương chồng chất nhưng khí tức từ nó phát ra vẫn vô cùng kinh người. Không chỉ vậy, Bạch Tiểu Thuần không biết có phải ảo giác không nhưng quỷ thuyền này mang lại cho hắn cảm giác nguy cơ so với Thiên Tôn không kém, thậm chí còn hơn một chút!

Có thể nói là kinh tâm động phách!

Bạch Tiểu Thuần tinh thần khẩn trương, ánh mắt đảo qua bốn phía rồi định đi tới nhảy ra khỏi con thuyền. Lúc này, Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng có ý này, nhưng ngay khi ba người vừa tới biên giới của quỷ

thuyền đang định nhảy ra thì một màn sáng màu đen ở bốn phía bỗng xuất hiện, ầm một tiếng, ngăn trở bọn họ lại.

Dù tu vi Bạch Tiểu Thuần hôm nay đã có thể trấn áp Thiên Nhân sơ kì, thậm chí còn có thể cùng với Thiên Nhân trung kì đánh một trận nhưng cũng không xuyên phá qua màn sáng này được, thân thể hắn lập tức bị bắn ngược lại.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng sốt ruột, lại vọt tới nhưng vẫn bị màn sáng ngăn cản, chỉ có thể hít sâu một hơi.

Tình huống của Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử cũng chẳng hơn gì. Ba người hô hấp dồn dập, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng, lại cẩn thận quan sát bốn phía một lần nữa.

Boong thuyền này rất trống trải, không nhìn thấy có quá nhiều kiến trúc mà chỉ có một khoang thuyền nhô ra. Hiển nhiên đây chính là đường duy nhất để vào bên trong chiến thuyền, những nơi khác đều đã bị tàn phá. Có lẽ con thuyền này từng có không ít kiến trúc nhưng hiện giờ đều đã không còn nữa rồi.

Có thể thấy ở đỉnh khoang thuyền dựng thẳng lên một cây cột có ba lá cờ mặt quỷ, cùng với một cái bát quái kính phong cách cổ xưa được treo ở trên cửa ra vào của khoang thuyền.

Trừ những thứ đó ra không còn gì nữa.

Tống Khuyết sắc mặt khó coi, lại đi thẳng về phía trước mà điều tra bốn phía. Thần Toán Tử thì thở hổn hển, thân thể gã vốn rất suy yếu, lúc này lại đứng ở trên quỷ thuyền này, cả người thấy lạnh lẽo, không ngừng run rẩy.

- Thần Toán Tử, ngươi mau tranh thủ thời gian bói một quẻ xem làm thế nào mới có thể rời khỏi chiếc thuyền này đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1244: Thuyền Xương Quỷ Dị

Bạch Tiểu Thuần nhìn cửa vào khoang thuyền. Hắn cảm thấy quỷ thuyền này dường như cũng có sinh mệnh, nếu nó đã dịch chuyển ba người tới đây thì chắc hẳn là muốn bọn họ đi vào cánh cửa này!

Thần Toán Tử cũng sợ hãi vô cùng, lúc này nghe Bạch Tiểu Thuần nói vậy thì vội vàng từ trong ngực lấy ra một đồng tiền. Đây là Toán mệnh pháp bảo của gã, ngày thường vô cùng giữ gìn. Dù là trước kia ở trong bộ lạc của thổ dân cũng chỉ là gieo hạt mà thôi, lúc này lại lấy ra đồng tiền này chứng tỏ gã cũng đã sốt ruột lắm rồi..

Gã đang muốn thi triển thần thông để bói một quẻ thì lá cờ mặt quỷ màu xanh nanh vàng ở chính giữa bỗng lắc lư.

Lập tức tay phải Thần Toán Tử không tự chủ được mà run lên, không bắt được đồng tiền. Mà đồng tiền kia sau khi trượt khỏi tay gã liền rơi xuống boong thuyền, lăn vào một cái khe, biến mất không thấy gì nữa.

- Pháp tiền của ta!

- Đây là pháp tiền độc nhất vô nhị, là bổn mạng pháp bảo của ta, bên trên còn khắc tên của ta a!

Thần Toán Tử khẩn trương, nhanh chóng nhìn vào khe hở kia. Có điều khe hở này đen kịt, nhìn không rõ, cũng không thể biết được đồng tiền kia đã rơi vào đâu. Thần Toán Tử cũng sắp khóc rồi, gã không nghĩ tới, ở trong bộ lạc vì bảo vệ đồng tiền mà bản thân gã cũng bị đem nấu đi, thế nhưng hôm nay ở trên con thuyền quỷ này, lại chính tay gã ném pháp tiền đi.

Nhìn thấy Thần Toán Tử đang bói quẻ vậy mà lại ném đồng tiền đi, Bạch Tiểu Thuần cũng bất đắc dĩ vô cùng. Hắn chẳng trông chờ gì được ở tên này nữa rồi, liếc nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt vẫn là đặt vào khoang thuyền kia.

Trong khi hắn đang lo nghĩ thì Tống Khuyết cũng đã đi xem xét xung quanh một vòng. Sau khi trở lại, đứng trước cửa vào khoang thuyền, gã cũng nhíu mày suy tư.

Về phần Thần Toán Tử thì lúc này đang mặt mày ủ rũ. Nội tâm vô cùng hối hận nhưng gã cũng không dám ôm hận với Bạch Tiểu Thuần, chỉ đành đau lòng mà ngẩng đầu lên, nhìn về khoang thuyền kia. Bỗng ánh mắt gã lập tức sáng ngời.

Gã nhìn vào bát quái kính khảm trên khoang thuyền phía trước không chớp mắt. Tấm gương này rất mờ, soi vào nhìn không thấy rõ sự vật, mơ hồ mang lại cho người ta cảm giác âm trầm. Thế nhưng khi Thần Toán Tử nhìn lại, gã lập tức thấy được tấm gương này bất phàm.

- Đó là một bảo vật!

Thần Toán Tử như ngừng thở. Gã am hiểu bói toán, mà bây giờ trực giác đang mách bảo tấm gương này rất thích hợp với gã. Vốn là gã đang buồn phiền vì ném đồng tiền kia đi, lúc này lập tức hưng phấn, đi tới lấy bát quái kính kia xuống.

- Chờ một chút!

Bạch Tiểu Thuần không ngờ Thần Toán Tử lại to gan như vậy, đang muốn ngăn cản thì đã chậm, gã đã cầm bát quái kính vào trong tay rồi.

Bạch Tiểu Thuần tâm thần nổ vang một tiếng, cảm giác nguy cơ lập tức tăng mạnh. Hắn vô cùng lo lắng, đồng thời cũng hết sức cảnh giác. Ngay đến Tống Khuyết cũng bị hành động lớn mật này của Thần Toán Tử là cho hoảng sợ.

- Thần Toán Tử, ngươi làm gì vậy!

Vừa nói, Tống Khuyết cũng nhanh chóng vận chuyển tu vi. Có điều con thuyền này cũng không có chút biến hóa nào, bốn phía vẫn bình thường, hơn vạn hài cốt bên ngoài vẫn đang kéo con thuyền nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy không có gì đáng ngại, Bạch Tiểu Thuần cũng thở nhẹ ra. Khi nhìn về phía Thần Toán Tử hắn cũng cảm thấy đau đầu. Mà Thần Toán Tử cũng biết mình đã lỗ mãng, trong lòng có chút chột dạ nhưng vẫn cầm chặt lấy bát quái kính rồi lập tức cho vào túi trữ vật.

- Pháp tiền của ta đã bị rơi mất vào khe thuyền rồi, ta lấy của nó một cái gương đồng coi như trao đổi.

Thần Toán Tử tranh thủ nói một câu. Bạch Tiểu Thuần vuốt vuốt mi tâm, hắn thật sự rất đau đầu. Tống Khuyết cũng cau mày, trừng mắt nhìn Thần Toán Tử, sau đó cũng thu hồi ánh mắt nhìn về phía khoang thuyền, lộ vẻ quyết đoán.

- Nếu như con thuyền quỷ dị này dịch chuyển chúng ta đến đây, lại không để chủng ta rời khỏi. Có lẽ cũng cần phải xuống quan sát một chút rồi, ta còn muốn nhìn xem, bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì!

Tống Khuyết cắn răng, nói xong cũng không nhìn hai kẻ kia một cái, mà lập tức cất bước về phía cửa vào khoanh thuyền. Bạch Tiểu Thuần sốt ruột hô to một tiếng.

- Tống Khuyết, ngươi chờ một chút!

Nhưng gã vẫn làm như không nghe thấy, bước thẳng vào trong khoang thuyền không quay đầu lại.

Bạch Tiểu Thuần lập tức nổi giận. Hắn nhủ thầm hai gã này tại sao lại manh động như vậy chứ, dù thế nào thì chính mình cũng là đầu lĩnh của tiểu đội này, thế nhưng bọn hắn chẳng hề nghe lời hắn.

- Không thể nói gì với hai người các ngươi nữa, kẻ thì vừa nhìn thấy một cái gương liền tham đến không muốn sống, kẻ kia thì còn trực tiếp hơn, lập tức đi tìm chết!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng sốt ruột. Thần Toán Tử ở một bên chần chừ, thế nhưng nghĩ tới pháp tiền của bản thân có thể đã rơi xuống phía dưới, trong sự tiếc hận, gã bèn cắn chặt răng, bước về hướng khoang thuyền.

- Tống Khuyết nói cũng có đạo lý, ta cảm thấy con thuyền này đối với chúng ta cũng không có ác ý. Nếu không thì chúng ta cũng đã sớm chết rồi, đi xuống xem một chút cũng tốt.

Thần Toán Tử nói xong, liền bước theo Tống Khuyết, chỉ trong nháy mắt gã liền bước vào trong khoang thuyền, biến mất vô ảnh. Chỉ sau một lát mà trên boong thuyền rộng lớn này chỉ còn lại có mình Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Lúc này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng dần trở nên khó coi, hơi thở dồn dập. Nhìn cánh cửa dẫn vào khoang thuyền, hắn cảm thấy đây chẳng khác nào cái miệng lớn của một con lệ quỷ.

- Không đúng, Tống Khuyết cũng không phải kẻ lỗ mãng, Thần Toán Tử cũng không phải, nếu không thì cũng không thể sống đến hiện nay. Thế nhưng vì sao từ khi tiến lên con thuyền này thì hành vi của bọn họ lại biến đổi lớn đến vậy!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây thì cái lưng liền toát mồ hôi lạnh. Hắn lần nữa nhìn xung quanh, thế nhưng bốn phía cũng không có gì bất thường, chỉ có sương mù ở xa xa đang không ngừng cuồn cuộn, nơi đây vẫn tĩnh mịch như trước.

Xoắn xuýt hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần đành nghiến chặt răng. Con thuyền này không để bọn họ rời đi, lựa chọn duy nhất vào lúc này chính là tiền vào khoang thuyền. Hơn nữa hắn cũng không thể trơ mắt nhìn hai kẻ kia nhảy vào hố lửa. Cặp mắt Bạch Tiểu Thuần đã trở nên đỏ ngầu,

hắn hét lớn một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra rất nhiều phù văn mà hắn đã sử dụng qua nhiều lần, toàn bộ đều dán lên thân thể. Rồi tu vi vận chuyển, lực lượng thân thể triển khai, thậm chí vẫn còn thấy lo lắng, hắn liền từ trong túi trữ vật lấy ra một ít áo giáp, nhanh chóng mặc vào rồi phóng vào khoang thuyền.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1245: Bức Họa Và Trường Sinh (Thượng)

Ngay khi thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bước vào khoang thuyền, thì trên boong thuyền vắng vẻ này, cái lá cờ mặt quỷ mặt xanh nanh vàng ở chính giữa cột cờ bỗng không gió mà bay, làm cho mặt quỷ kia vặn vẹo, chăng khác nào đang cười!

Trong khoang thuyền, một cái thang đi thông xuống tầng lầu bên dưới, lúc Bạch Tiểu Thuần đi vào đã không nhìn thấy Tống Khuyết, chỉ có thể nhìn đến hướng cuối cầu thang, đột nhiên thân hình của Thần Toán Tử chợt lóe lên.

Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian, cẩn thẩn từng li từng tí bước xuống cầu thang, rất nhanh đã đến được tầng thứ nhất của chiếc thuyền quỷ quái này.

Ngay lúc hắn vừa bước vào tầng thứ nhất liền thấy được Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử, hai người này bây giờ đang mở to mắt dò xét bốn phía.

Bạch Tiểu Thuần thấy hai người không có việc gì cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, bước vội vài bước đến chỗ hai người, ánh mắt cũng thuận tiện đảo qua một vòng khắp tầng này.

Tầng thứ nhất này cũng không nhỏ, nhưng lại hết sức trống trải, so với boong tàu cũng sàn sàn như nhau. Cách đó không xa có một cầu thang đi thông xuống dưới, trừ cái đó ra thì không còn gì cả.

Nhưng mà bốn phía trên vách tường lại có vẽ một vòng tròn cực lớn. Trong đó có vẽ bầu trời, không phải là xanh thẳm mà giống như mặt

biển, có gợn sóng nhấp nhô, nếu không phải có nhiều đóa mây thì Bạch Tiểu Thuần cũng không thể nhận ra đó là bầu trời trong chốc chốc lát được.

Kinh người hơn, trên bầu trời trong cái hình vẽ này có một bàn tay khổng lồ, bàn tay này cực lớn, chiếm gần như một nửa bầu trời, giống như giáng từ trên trời xuống, chụp về phía mặt đất.

Gây cho người ta một cảm giác tuyệt vọng, lực lượng của bàn tay kia dường như đủ để....diệt thế!

Cả mặt đất đều là một mảnh khô héo, trên đấy còn có vô số khe hở, mà trên mặt đất lại đứng đấy ba người khổng lồ kinh thiên động địa, ba người khổng lồ này đều mang theo thần sắc thấy chết không sờn, mỗi người đều nâng lên một tay, giống như muốn chống lại bàn tay hạ xuống từ trên trời kia.

Trong bức hình chỉ có những thứ này, mà toàn bộ tầng một cũng chỉ có một bức hình cực lớn này, Bạch Tiểu Thuần xem không hiểu gì cả, Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng xem không hiểu, nhưng tâm thần bọn hắn đều bị bức tranh này hấp dẫn, dâng lên sóng gió ngập trời.

Một lúc lâu sau đó, Bạch Tiểu Thuần là người đầu tiên tỉnh lại, sắc mặc hắn trắng bệnh, hô hấp dồn dập, lảo đảo lui về sau mấy bước, đầu đau như muốn nứt, chỉ cảm thấy ông ông cả lên, trong mắt lộ ra thần sắc cực kỳ sợ hãi.

- Cái bức họa này lại có lực lượng chấn nhiếp tâm hồn đáng sợ như thế!

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi khí lạnh, nhìn qua thấy Tống Khuyết và Thần Toán Tử thân thể đang run rẩy, trong mắt ngập tràn tơ máu, biểu hiện giãy giụa mang lẫn tuyệt vọng, tay áo hắn lập tức vung lên, hóa thành một cỗ lực lượng mạnh mẽ rơi vào thân thể hai người.

Thân hình Tống Khuyết lập tức chấn động, lập tức tỉnh lại, khóe miệng tràn ra máu tươi, lảo đảo lùi lại vài bước, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ. Thần Toán Tử bên cạnh tu vi vốn đã không bằng Tống Khuyết, giờ phút này điên cuồng phun ra máu tươi, sắc mặc trắng bệch đến cực hạn, cơ thể đứng không vững, toàn bộ cơ thể suy sụp xuống.

- Đây là cái bức họa gì!

Thần Toán Tử dồn dập thở hổn hển, không dám xem thêm một lần nữa.

- Nơi đây thật quỷ dị, chúng ta đi ra ngoài đi, tìm trên boong thuyền xem có biện pháp ly khai không. Ta cảm giác nơi đây càng xuống dưới da đầu càng run lên!

Bạch Tiểu Thuần dò xét Tống Khuyết và Thần Toán Tử một chút, Tống Khuyết đứng rất gần hắn nhưng Thần Toán Tử cũng không có quá xa, vì vậy lúc mở miệng, Bạch Tiểu Thuần cũng chậm chậm đi tới Thần Toán Tử.

Nhưng lúc hắn vừa nói ra, Tống Khuyết đột nhiên nhoáng lên một cái, bay thẳng đến cầu thang đi xuống tầng thứ hai cách đó không xa, tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã đến cầu thang, mạnh mẽ đạp lên bậc thang đi xuống.

Thần Toán Tử cũng nhoáng lên một cái, hành động giống hệt Tống Khuyết, không thèm để ý đến Bạch Tiểu Thuần đang đứng đây một chút nào. Bạch Tiểu Thuần thấy như thế, trong ánh mắt lóe lên, tay phải nâng lên hướng về Thần Toán Tử trảo một phát, nhưng vào lúc bắt được Thần Toán Tử, Thần Toán Tử đột ngột quay đầu lại, thần sắc dữ tợn, vô thanh vô tức hướng về phía Bạch Tiểu Thuần gào thét.

Trong lúc hắn vừa phát ra tiếng gào thét, trên khuôn mặt của hắn hiện lên một cái mặt quỷ mặt xanh nanh vàng, cái mặt quỷ này hướng thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, khiến tâm thần của hắn nổ bung lên, Bạch Tiểu Thuần biến sắc, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong

tay hắn truyền đến, Thần Toán Tử nhanh chóng giãy ra, hướng thẳng về phía cầu thang biến mất vô ảnh vô tung.

Một màn này khiến cho Bạch Tiểu Thuần chấn động, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng lộp bộp một tiếng, lời nói vừa rồi của hắn chỉ là đang dò xét.

Trên boong thuyền hắn đã phát hiện không đúng, lúc này thăm dò liền nhận ra ngay lập tức. Thần trí của Thần Toán Tử và Tống Khuyết đã bị cái thuyền này điều khiển!

- Mặt xanh nanh vàng....là cái cờ trên boong tàu kia!

Bạch Tiểu Thuần trong đầu lập tức hiện lên cái cột cờ chính giữa trong ba cái cột cờ trên boong kia.

Hắn đột nhiên quay người, hắn muốn ngược đường trở lại boong tàu nhưng lúc quay người nhìn lại thì đột ngột dừng chân, đường lên boong tàu đã biến mất.

Điều này làm cho não hải của Bạch Tiểu Thuần ô...ô...n...g lên một tiếng, vẻ mặt trắng bệch, cả người đều nổi da gà. Cảm thấy bốn phía càng âm trầm, cảm giác này làm cho trái tim của hắn nhảy thình thịch như trống đánh.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Bạch Tiểu Thuần sốt suột rồi, chỉ có thể bám víu lấy lệnh bài của Thủ Mộ lão nhân cho hắn, đem toàn bộ hy vọng đặt lên trên đấy!

- Ta là sư phụ của Minh Hoàng, quỷ hồn ở giữa thiên địa này ai dám chọc ta!

Bạch Tiểu Thuần vẻ mặt buồn rười rượi, cho mình chút động viên, sau đó lây ra một cái đa sắc hỏa, cầm vào tay để thêm chút dũng khí, sau một hồi do dự, hắn nghiến răng, gầm nhẹ một tiếng rồi chạy tới cầu thang hướng đi xuống kia.

Thật sự là hắn ở chỗ này một mình quá sợ hãi, hơn nữa dù thế nào hắn cũng không đành lòng trơ mắt nhìn Tống Khuyết và Thần Toán Tử cứ bị khống chế như vậy!

- Đáng chết, sớm biết như vậy ta đã một mình trở về Nghịch Hà Tông rồi!

Bạch Tiểu Thuần đáy lòng vừa run rẩy vừa hối hận, thuận theo cầu thang chậm rãi đi xuống, dần dần đã xuống đến phía cuối, xuất hiện ở tầng thứ hai!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1246: Bức Họa Và Trường Sinh (Hạ)

Lúc vừa tiến vào tầng thứ hai, tu vi toàn thân Bạch Tiểu Thuần lập tức vận chuyển, thần thức cũng tản ra, bao trùm toàn bộ tầng thứ hai, nếu có chút biến cố nào hắn cũng có thể lập tức phát hiện, càng hạ quyết tâm sẽ không nhìn bất kỳ bức họa nào.

Nhưng mà tầng thứ hai này so với suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần lại cực kỳ khác biệt, nơi đây không có nguy cơ, hơn nữa phạm vi tầng thứ hai này so với tầng một lại nhỏ hơn một chút.

Trên vách tường xung quanh cũng không có bích họa, chỉ có ánh nến màu vàng, lờ mờ chiếu sáng tầng thứ hai này. Ở chính giữa khu vực có một cái xích đu. Cái xích đu này không hề nhúc nhích, mới nhìn thì không hề có chút thu hút nào. Ở phía trước cái xích đu có hai bộ hài cốt, huyết nhục đã tiêu tán hết chỉ còn lại hai cái khung xương!

Hai bộ hài cốt này quỳ ở đấy, có thể nhìn ra khi còn sống là hai nam tử, bọn hắn một người toàn thân màu vàng, một người toàn thân như thủy tinh. Tuy là quỳ ở đấy, nhưng lại dựa vào nhau rất gần, dường như khi còn sống đã cùng ôm nhau.

Cái này cũng không phải là thứ gì quá mức khủng bố, nhưng quỷ dị là.....đầu của hai bộ hài cốt đang ôm nhau này....đang dung hợp với nhau, tất nhiên là chưa có hoàn toàn dung hợp, chỉ mới dung hợp được có một nữa, nhưng như vậy lại càng đáng sợ, giống như là quái vật vậy!

Cái này làm cho nội tâm Bạch Tiểu Thuần rung động không thôi, lúc này hắn cũng đã thấy Tống Khuyết và Thần Toán Tử, phát hiện hai

người bọn họ đều đang đứng bên cạnh hai bộ hài cốt không hề nhúc nhích.

- Bọn hắn chẳng lẽ muốn dung hợp?!

Bạch Tiểu Thuần còn chưa biết làm như thế nào, chỉ mới nghỉ đến đây thì trong đầu đã đầu ô...ô...n...g hết cả lên, chỉ cảm thấy việc này quá mức khủng bố và quỷ dị.

Nhưng lúc trái tim của hắn vừa giật lên, trong lòng hắn chợt giật mình cảm thấy có gì đó không đúng. Ánh mắt của hắn liền rời khỏi người Tống Khuyết và Thần Toán Tử, chuyển lên trên bộ hài cốt màu vàng.

Sau khi nhìn kỹ, sắc mắc của hắn đột biến một cách mãnh liệt mà trước giờ chưa từng có!

- Khí tức của Bất Tử Trường Sinh Công!

- Đây là....Bất Tử Quyển đại thành!

Yết hầu Bạch Tiểu Thuần rung lên vài cái, trong đầu của hắn đã nhấc lên sóng gió ngập trời. Hắn tuyệt đối không nhìn lầm, hắn tu luyện Bất Tử Quyển, dù là Huyết Tổ hay chính là bản thân hắn, kể cả bộ hài cốt màu vàng trước mắt đều tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công - Bất Tử Quyển!

- Nếu như hài cốt màu vàng là Bất Tử Quyển đại thành, như vậy.....cái bộ hài cốt thủy tinh này chẳng phải là.....

Hô hấp Bạch Tiểu Thuần dồn dập hắn lên, ánh mắt sau khi nhìn lại, cẩn thận cảm nhận một chút lập tức phát giác được, ở trong cái thủy tinh hài cốt này tồn tại sinh cơ nồng đậm, giống như có được Trường Sinh chi ý!

- Trường Sinh Quyển!

Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra, hắn sớm biết Bất Tử Trường Sinh Công chia làm Bất Tử Quyển và Trường Sinh Quyển, nhưng hắn vẫn không có được Trường Sinh Quyển, tu luyện chỉ là Bất Tử Quyển. Dù có nghĩ nát óc hắn cũng không thể nghĩ tới ở chỗ này có thể thấy được hài cốt của người tu luyện Trường Sinh Quyển!

Lúc này trong đầu của hắn nhấc lên sóng gió ngập trời, lôi đình cuồn cuộn. Điều này quá mức đột ngột, mà chính Bạch Tiểu Thuần cũng không rõ vì sao hai người tu luyện Bất Tử Quyển và Trường Sinh Quyển này sau khi chết xương cốt lại dung hợp vào một chỗ! Điều này làm cho đáy lòng của hắn lãnh lẽo và sợ hãi không thôi, nhưng trong lúc hắn đang sợ hãi, bỗng nhiên cái xích đu vẫn không nhúc nhích kia đột nhiên lại lay động!

Giống như có một thân ảnh đang ngồi trên đấy lắc tới lắc lui....

Tầng thứ hai bên dưới quỷ thuyền vốn tĩnh mịch, nhưng lúc này theo cái xích đu tự động đung đưa, lập tức một cảm giác âm u đáng sợ bỗng bạo phát như sét đánh trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Toàn thân hắn run lên, thiếu chút nữa đã hét ầm lên rồi. Đôi mắt của hắn trợn to, cái xích đu đang đung đưa này thật sự là quỷ dị vô cùng!

Bên trên không có ai thế nhưng từ đầu đến cuối dường như thực là có ai đó đang ngồi trên chiếc xích đu. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần không biết có phải mình bị ảo giác không, hắn có mơ hồ nhìn thấy một bà lão sắc mặt trắng bệch, trên mặt nở một nụ cười lành lạnh, vừa nhìn hắn vừa ngồi trên ghế đung đưa.

- Có quỷ!

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng, tay phải nâng lên, cách không tóm lấy Tống Khuyết và Thần Toán Tử, rồi nhanh chóng lui về phía sau. Giờ phút này hắn đã bị dọa đến trái tim sắp nhảy ra ngoài rồi.

Tống Khuyết và Thần Toán Tử đã triệt để mất đi thần trí, ánh mắt mờ mịt, thân thể cũng đã cứng ngắc lại. Sau khi bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy cũng không hề phản kháng mặc cho hắn mang theo bản thân lui về phía sau.

Thế nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần lui lại, đang định chạy khỏi nơi đây thì xích đu kia lại đong đưa càng thêm kịch liệt, giống như đang có người đẩy nó đi vậy.

Mà càng thêm kinh người là hai bộ hài cốt đang dung hợp với nhau vào lúc này bỗng rung lên, kim quang và thủy tinh chi mang từ trên đó lại càng sáng chói.

Bạch Tiểu Thuần thầm rên lên, nhìn thấy cái ghế kia càng lúc càng đu nhanh hơn mà da đầu hắn run lên. Sau khi tăng tốc độ đến cực hạn, chỉ trong nháy mắt hắn đã đem theo hai tên kia đi tới đầu bậc thang thông lên tầng trên, ném bọn họ vào túi trữ vật rồi cũng không chần chờ mà nhảy lên, bước vào nấc thang dưới chân, chạy khỏi nơi này.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới cuối bậc thang, thân thể hướng về tầng một của quỷ thuyền bên trên nhảy tới. Thế nhưng sau khi đã nhảy vào rồi, còn chưa kịp thở nhẹ ra, vừa nhìn xung quanh thì hắn lại lần nữa giật nảy mình giống như dẫm phải đuôi mèo vậy. Bạch Tiểu Thuần trợn to mắt, đầu óc nổ vang một tiếng, không ngừng hít sâu.

Trước mắt của hắn vẫn là hai bộ hài cốt cùng với xích đu kia. Nơi đây vẫn là tầng thứ hai!

Mà xích đu phía trước vào lúc này lại càng đong đưa kịch liệt, thậm chí còn mơ hồ có tiếng quỷ gầm nhẹ. Chứng kiến cảnh tượng này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy da đầu mình sắp nổ tung rồi.

- Tại sao lại có thể như vậy chứ!

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng, không kịp nghĩ nhiều, hắn lại lần nữa phóng tới cầu thang. Lúc này tốc độ càng nhanh hơn, thậm chí hắn còn bộc phát tu vi, vận chuyển lực lượng thân thể. Hắn lần nữa vọt khỏi cánh cửa, sau đó cũng là hoa mắt như lần trước, và trước mắt của hắn vẫn là hài cốt, vẫn là xích đu!

Vẫn là tầng thứ hai!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1247: Có Quỷ!

Dường như tầng thứ hai này giống như một vòng tuần hoàn, dù có đi đâu thì cuối cùng vẫn quay về chỗ cũ. Mà lần này sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, xích đu kia chẳng những đung đưa kịch liệt đến cực hạn mà thậm chí còn nhanh chóng đánh về phía trước, giống như đang muốn truy kích hắn.

Bạch Tiểu Thuần đã sợ muốn chết rồi, hắn hét lớn một tiếng, tay phải nâng lên lập tức thi triển thuật pháp, từ trong tay hóa ra gió lốc đánh về phía xích đu.

Nổ vang một tiếng, sau khi hai bên chạm vào liền xuyên qua nhau, gió lốc không hề tổn thương được xích đu một chút nào. Bạch Tiểu Thuần run rẩy, cặp mắt của hắn đỏ thẫm, giờ phút này đứng trước nguy cơ, hắn không thể nghĩ nhiều nữa. Bạch Tiểu Thuần có một cảm giác mãnh liệt, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây, một khi xích đu tới gần thì bản thân sẽ lâm vào tuyệt cảnh!

- Liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Thân thể hắn lóe lên, khi xuất hiện đã ở đầu cuối của bậc thang. Có điều lúc này hắn không lập tức bước vào mà nâng tay phải lên, nắm chặt lại. Ngay khi hắn nắm tay thành quyền thì một vòng xoáy màu đen lập tức xuất hiện ở phía trước nắm đấm của hắn!

Vòng xoáy vừa xuất hiện liền làm cho hư vô bốn phía méo mó. Dù rằng đây là quỷ thuyền, dù rằng đây là sinh mệnh cấm khu nhưng vẫn tồn tại thiên địa lực lượng. Cùng lúc đó, ở dưới lực hút của vòng xoáy,

toàn bộ tu vi, khí huyết thậm chí cả linh hồn của Bạch Tiểu Thuần cũng bị rút ra rồi dung nhập vào vòng xoáy!

Đồng thờ, phía sau hắn cũng xuất hiện một thân ảnh cao lớn, trên đầu đội đế quan, mặc đế bào, từ trên người bộc phát ra khí thế bá đạo.

Bất Diệt Đế Quyền!

Bạch Tiểu Thuần cũng bị ép mới triển khai Bất Diệt Đế Quyền. Bởi vì hắn đã đạt tới Bất Tử Cốt Đại viên mãn thế nên lúc này lực lượng không chỉ gấp đôi như trước mà đã tới cực hạn... gấp năm lần!

Lực lượng thân thể gấp năm lần, đối mặt với chiến lực kinh khủng này thì dù là Thiên Nhân trung kỳ cũng phải hít sâu một hơi. Phải biết rằng thân thể Bạch Tiểu Thuần vào lúc này đã có thể so với Thiên Nhân, mà lại gấp năm lần lên dồn hết vào một quyền, trình độ bộc phát của nó đã đủ để làm cho thiên địa biến sắc!

- Mở cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tay phải trực tiếp đấm ra một quyền về cuối cầu thang!

Trong khi hắn đánh ra một quyền Bất Diệt Đế Quyền thì thân ảnh mặc đế bào, đội đế quan, khí tức cực kì bá đạo đằng sau hắn cũng đồng thời nâng tay phải lên, hòa với nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần, đánh ra một quyền!

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kịch liệt lập tức khuếch tán bốn phương, một quyền này trực tiếp gây ra một trận gió bão vô cùng khủng khiếp, chẳng khác nào một con hắc long dữ tợn đang phát cuồng gào thét. Lúc này theo nắm đấm đánh xuống, đầu cuối bậc thang phía trước Bạch Tiểu Thuần bỗng truyền ra âm thanh ken két, chỉ trong nháy mắt, nó giống như một mặt gương, bị nứt ra rồi vỡ vụn, chia năm xẻ bảy!

Ngay lúc này Bạch Tiểu Thuần bước ra một bước, hắn không còn thấy hoa mắt, không hề trở ngại chạy ra khỏ tầng thứ hai!

Sau khi đi ra, hắn thấy mình đang ở một khu vực lạ lẫm!

Nhìn thấy mình đã ra khỏi tầng thứ hai, Bạch Tiểu Thuần cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Đây là cái nơi quỷ quái nào vậy. Đúng ra ta không nên tới đây, cũng không nên đi vào sinh mệnh cấm khu!

Bạch Tiểu Thuần hối hận, hắn cảm thấy mình đã bị Thủ Lăng Nhân lừa rồi. Nếu biết ở đây lại có một quỷ thuyền như vậy thì có đánh chết hắn cũng không tới.

Nhưng lúc này cũng không có biện pháp, Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử đã bị không chế thần trí, nếu không phải Bạch Tiểu Thuần ném bọn họ vào túi trữ vật thì sợ là lúc này hai tên này vẫn còn lưu lại trong tầng thứ hai.

- Làm sao bây giờ đây...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, Bất Diệt Đế Quyền gần như đã rút hết lực lượng thân thể hắn. Nhưng dù sao cũng đã đạt tới Bất Tử Cốt Đại viên mãn, hắn tuy là thở dốc không ngừng, cơ thể suy yếu nhưng cũng không đến mức không thể kiên trì được. Chỉ là nguy cơ kia vừa xong, hắn còn đang suy nghĩ thì ngay sau đó khi nhìn lại chỗ mà mình đang đứng, thân thể hắn lại run lên.

Thậm chí càng trợn to mắt ra, trong đầu như có thiên lôi đánh xuống, sự sợ hãi của hắn so với lúc trước còn mãnh liệt hơn nhiều!

Đây đúng là không phải tầng hai, nhưng cũng không phải tầng một!

Nói chính xác thì đây cũng không thể coi như một tầng khác mà đúng hơn là một gian mật thất, khuê phòng của nữ tử!

Trong khuê phòng này đặt một chiếc giường đã tàn tạ, bên trên phủ đầy bụi, thậm chí còn nhìn thấy một ít mạng nhện, bên cạnh đó là một cái bàn trang điểm.

Bàn trang điểm này rất cổ xưa, cũng phủ đầy bụi bặm, thậm chí tràn ngập khe nứt, còn có một góc bị thủng. Nếu cẩn thận quan sát thì có thể thấy ở trên bàn một vệt máu khô, không biết là đã qua bao nhiêu năm rồi!

Phía trước bàn trang điểm dựng thẳng một cái gương, mặt gương đã vỡ ra, bên trên đầy những vết rạn nứt, thoạt nhìn cực kì quỷ dị, bởi vì cái gương này chính là vật duy nhất trong phòng không bị nhiễm bụi!

Một gian khuê phòng, cũng chỉ có một chiếc giường lớn, một bàn trang điểm và một chiếc gương, được trang trí khá đơn giản. Thế nhưng nó lại làm cho thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật, trong đầu giống như có vô số tiếng sấm nổ.

Bởi vì, tiếng hát lúc trước, từ lúc hắn bước lên con thuyền này liền không còn nghe thấy nữa, thế nhưng ngay khi hắn vừa nhìn tới bàn trang điểm kia thì nó lại một lần nữa vang lên bên tai!

Cái tiếng hát kể về chuyện một đứa bé ăn cánh tay của mẹ mình!

Tiếng hát vào lúc này đã vô cùng rõ ràng, dường như đang có người ở trong khuê phòng này cất lên. Điều này đã làm cho người nghe ở đằng kia sợ hãi muốn chết rồi.

- Là ai, ngươi mau ra đây. Đệ tử ta chính là Minh Hoàng đó!

Bạch Tiểu Thuần sắp khóc rồi, hắn rống to một tiếng rồi nhanh chóng lui về sau. Hắn phải nhanh chóng tìm được cửa ra. Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã ý thức được bản thân vốn là muốn trốn khỏi tầng hai, nhưng chẳng biết vì sao lại đi tới khu vực hạch tâm của quỷ thuyền rồi!

Thậm chí không cần tìm kiếm hắn cũng biết được tiếng hát vang tới tai mình đang ở đâu.

Nó, chính là phát ra từ cái bàn trang điểm trống trải kia!

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía bàn trang điểm thì trên mặt bàn vốn trống trải đầy bụi bặm, bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của một nữ tử!

Đó là một nữ tử có mái tóc đen thật dài, mặc váy dài màu đỏ. Cô gái này đưa lưng về phía Bạch Tiểu Thuần, nâng một tay lên, soi vào cái gương đã vỡ nát lên để chải đầu, đồng thời cất lên tiếng hát...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1248: Bóng Người Chải Tóc

Từ sau lưng nhìn lại, cô gái này rõ ràng chỉ có một cánh tay!

Nàng vừa xuất hiện liền làm cho gian phòng trở nên rét lạnh. Sự lạnh lẽo nhanh chóng khuếch tán bốn phía, làm cho Bạch Tiểu Thuần lập tức che miệng lại. Hắn sợ rằng mình không kìm được mà thét nên, có thể sẽ quấy rầy đến hào hứng ca hát của nữ tử...

Bạch Tiểu Thuần đã sợ hãi đến cực điểm rồi. Hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, lấy tu vi của mình tuyệt đối không thể chiến thắng cô gái trước mặt này. Áp lực của đối phương mang lại cho hắn chẳng khác nào bị một ngọn núi chọc trời đang đè ép lên thân thể.

Bạch Tiểu Thuần lúc này đã khóc thật rồi. Cả đời hắn chưa bao giờ gặp qua sự tình quỷ dị như vậy. Vào lúc này thân thể hắn run rẩy, cẩn thận từng bước từng bước lui về phía sau, muốn tìm ra cửa ra vào gian phòng này. Thế nhưng sau khi tìm một vòng thì Bạch Tiểu Thuần cũng tuyệt vọng phát hiện, cái căn phòng chết tiệt này không hề có cửa.

- Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ đây!

Bạch Tiểu Thuần trong lòng lo lắng mà rên lên. Đột nhiên vào lúc này, nữ tử đang vừa soi mặt vào tấm gương nát vụn kia mà chải đầu vừa ca hát kia dường như đã nhận ra Bạch Tiểu Thuần ở sau lưng. Cánh tay đang chải đầu của nàng dừng lại, đồng thời tiếng ca hát cũng bặt đi.

Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim đã muốn nhảy ra khỏi ngực rồi. Hắn vẻ mặt như đưa đám, vội vàng mở miệng.

- Tiền bối không nên hiểu lầm, ta không hề cố ý tới quấy rầy... Ta cũng là người có thân phận a, đệ tử ta chính là Minh Hoàng. Đúng rồi, người hắn là cũng biết Thủ Lăng Nhân, chính lão bảo ta tới đây...

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần thật sự rất lộn xộn, toàn những chuyện không đâu. Đây cũng là vì cô gái này mang tới cho hắn áp lực quá lớn, thậm chí còn vượt qua áp lực khi hắn chứng kiến Thiên Tôn.

- Ta cũng không muốn đến đây đâu, ngươi đừng để ý ta, ngươi... Ngươi mau hát đi, giọng hát thật là dễ nghe mà...

Bạch Tiểu Thuần sợ mình không giải thích rõ ràng, lại tranh thủ thời gian nói một câu.

Nhưng hắn vừa nói xong câu này thì nữ tử vừa ngừng ca hát và chải đầu kia bỗng nhiên cử động cái cổ một chút rồi quay đầu lại.

Chỉ trong chốc lát, Bạch Tiểu Thuần đã thấy được gương mặt của nữ tử này... Trên gương mặt đó, không có mũi, không có mắt, không có miệng, cũng không có bất kì một ngũ quan (giác quan trên mặt) nào!

Có cũng chỉ là một cái mặt trống rỗng!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần lập tức nổ ầm một tiếng, hắn thét lên sợ hãi rồi nhanh chóng lui lại. Thế nhưng ngay khi hắn lui lại thì chiếc lệnh bài Thủ Lăng Nhân đưa cho mà hắn vẫn luôn cầm trong tay bỗng mãnh liệt tỏa một tia sáng màu đen. Tia sáng này vừa lóe ra, Bạch Tiểu Thuần liền cảm thấy hoa mắt, thần trí nhanh chóng mơ hồ...

Đồng thời thân ảnh của hắn cũng dần mờ đi rồi lập tức biến mất bên trong mật thất của con thuyền này!

Ngay khi Bạch Tiểu Thuần biến mất thì bên trong mật thất kia, có vô số sợi tóc từ hư vô bốn phía nhanh chóng cuộn về chỗ đứng vừa nãy của hắn. Tốc độ của chúng cực nhanh, gây ra từng tiếng xé gió, ngay đến hư vô cũng phải nổ tung.

Những sợi tóc này vô cùng quỷ dị, bất cứ một sợi nào cũng phát ra chấn động thậm chí vượt qua cả Thiên Nhân.

Có thể tưởng tượng, nếu Bạch Tiểu Thuần còn lưu lại ở chỗ này thì hiện tại đã hình thần câu diệt rồi!

Hồi lâu sau những sợi tóc này mới dần dần co rút lại, biến mất vào trong hư vô. Mà nữ tử ở bên bàn trang điểm kia cũng quay đầu lại, gương mặt không có mắt kia lần nữa soi vào tấm gương, chầm chậm cầm lược lên chải tóc, đồng thời tiếng hát của nàng lại tiếp tục vang vọng bốn phía.

Cũng vào lúc này, ở bên trong sinh mệnh cấm khu, tại một khu vực gần đông mạch Thông Thiên Hà, cách chỗ mạt lưu chỉ có một hai ngày đường, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần từ trong hư vô dần hiển lộ ra.

Vừa mới đi ra, đôi mắt hắn còn có chút mờ mịt nhưng rất nhanh sau đó liền tỉnh táo lại mà hít sâu một hơi. Hắn quay đầu lại, phát hiện mình đã ra khỏi quỷ thuyền. Lúc này xuất hiện ở trên biển xương, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút hoảng hốt, dường như hết thảy chuyện lúc trước đều chỉ là ảo giác, đây chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng.

Thế nhưng hắn rất rõ ràng, đây không phải ảo giác. Dù là quỷ thuyền hay vô diện nữ tử chải đầu đều cực kì chân thực, vừa nghĩ tới đây hắn không khỏi cảm thấy may mắn.

- Thủ Lăng lão gia gia quả nhiên không gạt ta!

Bạch Tiểu Thuần chăm chú nhìn vào lệnh bài trong tay. Hồi tưởng lại những chuyện vừa rồi mà lòng hắn không khỏi sợ hãi, nếu như không nhờ có lệnh bài này thì giờ phút này hắn đã thập tử vô sinh rồi.

- Sinh mệnh cấm khu này thật là quá tà dị, còn cả nữ quỷ kia rốt cuộc là thứ đồ gì vậy chứ!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy khủng bố. Lúc này, hắn tranh thủ vỗ túi trữ vật phóng hai gã Tống Khuyết và Thần Toán Tử ra.

- Đều tại hai ngươi, nếu không phải vì cứu các ngươi thì ta sao có thể gặp nguy hiểm như vậy chứ!

Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực, nhìn hai gã kia.

Thần Toán Tử cùng Tống Khuyết vừa ra thì thần sắc vẫn còn có chút ngơ ngẩn. Nhưng lúc này đã ra khỏi quỷ thuyền, bọn họ cũng không ngơ ngẩn quá lâu, dần dần tỉnh táo lại. Có điều vừa tỉnh lại thì bọn họ lại mê mang lần nữa.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta ra rồi hả? Sao ta như đã quên mất chuyện gì rồi...

Tống Khuyết sững sờ, cảm thấy đầu rất đau, gã vuốt vuốt mi tâm rồi nhíu mày nói.

- Ta chỉ nhớ mình ở trên boong thuyền rồi không tự chủ được đi vào khoang thuyền... Sau đó không còn nhớ gì nữa.

Thần Toán Tử cũng chần chừ một chút. Hai người đều nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai gã trước mặt mà thở dài một tiếng rồi kể lại tất cả mọi chuyện từ lúc ba người tiến lên con thuyền. Nghe hắn kể, Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử liền trợn to mắt, không nhịn được mà hít vào một hơi.

Bọn họ có thể nghe ra đối phương không lừa gạt mình, tất cả những chuyện này đều là thực thế nhưng thật sự quá khó tin.

- Ta là kẻ thứ nhất đi vào sao?

Tống Khuyết cảm thấy việc này quỷ dị vô cùng. Mà Thần Toán Tử ở bên cạnh lại đang run rẩy, nghe đến đoạn khi được Bạch Tiểu Thuần ở

tầng một kéo lấy thì trên mặt mình lại xuất hiện cái mặt quỷ da xanh nanh vàng, cái lưng gã không khỏi lạnh lẽo.

- Nếu như không phải có ta thì hôm nay các ngươi đều phải lưu lại trong con thuyền kia rồi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1249: Bấp Bênh (Thượng)

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, đang muốn mượn cơ hội này mà giáo huấn hai người một phen. Thế nhưng vừa nghĩ tới bọn hắn vẫn còn ở trong sinh mệnh cấm khu thì hắn lập tức bỏ suy nghĩ này đi, vội vàng mở miệng.

- Rời khỏi đây rồi hãy nói, nơi này thật sự quá tà dị mà!

Bạch Tiểu Thuần nói mà trong lòng thì hãi hùng khiếp vía, hắn nhanh chóng gia tốc bay thật nhanh về phía trước. Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử cũng là càng nghĩ càng sợ, đi theo sau lưng hắn.

Bọn họ bay về phía trước, tốc độ cực nhanh, cách biên giới sinh mệnh cấm khu càng lúc càng gần, biển xương trên mặt đất cũng mỏng đi không ít. Theo phán đoán của Bạch Tiểu Thuần thì chỉ cần một ngày nữa là có thể rời khỏi nơi đây.

- Chúng ta lúc trước ở trên thuyền lại có thể đi xa được như vậy sao?

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện, ba người ở trong quỷ thuyền cũng chỉ là gần hai canh giờ nhưng con thuyền này đã đưa bọn hắn đi được xa như vậy. Có thể tính ra, lấy tốc độ của con thuyền này, e rằng không cần đến một ngày là có thể vượt qua sinh mệnh cấm khu rồi.

Cùng lúc đó, trong khi ba người Bạch Tiểu Thuần ở trong sinh mệnh cấm khu đang nhanh chóng bay đi thì khu vực hạ du của đông mạch Thông Thiên Hà đã bộc phát chiến tranh giữa bốn đại tông môn, chấn động bát phương!

Ba đại tông môn ở trung du liên hợp một chỗ, hình thành một thế lực mà Nghịch Hà Tông không thể đối kháng được, phát động một trận chiến diệt tông!

Âm thanh nổ vang không ngừng truyền ra từ bốn phía Nghịch Hà Tông. Quan sát toàn cảnh có thể thấy được hào quang lóng lánh từ trận pháp của Nghịch Hà Tông. Đây chính là trận pháp được hình thành từ lực lượng của cổ thụ, đang toàn lực ngăn cản vô số thần thông thuật pháp từ bát phương đang đánh tới. Trận pháp này tất nhiên cũng không thể kiên trì quá lâu, nó đang không ngừng méo mó, lúc nào cũng có thể tan vỡ!

Vào lúc này, bên ngoài trận pháp xuất hiện hai cái mặt trời một đen một trắng, tỏa ra hắc bạch quang mang, còn có thân ảnh của người bù nhìn không ngừng lóe lên. Bọn chúng đang phối hợp với vô số đệ tử Nghịch Hà Tông, lấy trận pháp làm hạch tâm mà không ngừng triển khai chém giết đối với cường địch ở bốn phía!

Chỉ là bọn họ rất rõ ràng đang ở thế yếu. Mười vạn tu sĩ đang vờn quanh trận pháp này chia ra làm ba trận doanh, không ngừng đánh về phía đánh về phía Nghịch Hà Tông. Càng kinh người hơn, ở phía sau mỗi trận doanh kia đều có một khí thế động trời, dường như đã thay thế thiên ý nơi đây, trấn áp Nghịch Hà Tông.

Đó là chấn động của Thiên Nhân sơ kỳ, tuy chỉ là Phàm Đạo Thiên Nhân, chênh lệch quá xa so với Hồng Trần Nữ, dù là Bạch Tiểu Thuần cũng không quá đặt bọn họ ở trong lòng. Thế nhưng đối với Nghịch Hà Tông, đây đã là một ngọn núi lớn khó có thể vượt qua.

Bên trong trận pháp, Nghịch Hà Tông, rất nhiều đệ tử Huyết Khê nhất mạch đều đã tiến vào trong cơ thể Huyết Tổ, vẫn chuyển tu vi toàn thân, có cả Huyết Khê lão tổ tọa trấn, chuẩn bị vào thời khắc mấu chốt sẽ điều khiển Huyết Tổ xuất chiến!

Ở đỉnh đầu Huyết Tổ, lúc này nằm sấp một con thỏ, ánh mắt màu đỏ trừng trừng nhìn vào bên ngoài trận pháp, ở trong ba trận doanh kia, nơi

mà chấn động Thiên Nhân đang bộc phát ngập trời.

Đệ tử nhất mạch Linh Khê cách xuất thủ không giống với tam mạch khác. Lúc này bọn họ dựa theo những hệ phái khác biệt mà tạo thành cự nhân trận pháp, ở bên ngoài trận pháp, tay vung đại kiếm không ngừng chém giết kẻ địch.

Nhất mạch Đan Khê lấy phụ trợ làm chủ, chạy ở rìa ngoài trận pháp, không ngừng thay thế đệ tử Linh khê và Huyết Khê để xuất chiến. Còn nhiệm vụ của Huyền Khê nhất mạch là dùng hết khả năng của mình mà kiên trì Không Dong Thụ trận pháp.

Tống Quân Uyển mấy năm nay nhờ có tài nguyên của Nghịch Hà Tông nên tu vi đã đạt đến Kết Đan Đại viên mãn, hiện giờ mái tóc xanh rối loạn, khóe miệng tràn máu, vô cùng chật vật. Nếu không nhờ Huyết Mai tương trợ thì sợ là đã bị trọng thương. Vào lúc này, nàng được hơn mười người thủ hộ, đưa vào bên trong trận pháp rồi được mấy người đệ tử tiến lên đỡ lấy.

- Người Đan Khê nhất mạch, mau trị thương cho Tống sư thúc! Nhanh!!

- Không cần để ý đến ta, mau đi cứu Huyết Mai!

Tống Quân Uyển khoát tay chặn lại, ánh mắt kiên quyết, không để cho bất cứ ai trị thương. Nàng tự mình khoanh chân ngồi trên một chiếc lá của Không Dong Thụ, vừa chữa thương, vừa quan sát thế cục, ánh mắt dần dân lộ ra sự tuyệt vọng và ảm đạm.

Nàng nhìn trên chiến trường, một vị lão tổ của Huyết Khê nhất mạch, Vô Cực Tử, lúc này huyết quang ngập trời, hóa thân thành một thanh huyết kiếm, những nơi bị lão chém qua thật giống như cành khô bị bẻ gãy. Thế nhưng rất nhanh sau đó, vì là một trong những lão tổ mạnh nhất của thế hệ này của Nghịch Hà Tông, lão lập tức bị mấy vị Nguyên Anh lão tổ của ba đại tông môn khác vây công, tình thế vô cùng nguy hiểm!

Vào lúc này, ngoại trừ Huyết Khê lão tổ và Linh Khê lão tổ ra thì những Nguyên Anh lão tổ khác của Nghịch Hà Tông đều đang chiến đấu ở trong chiến trường. Đây là nhờ có trận pháp tồn tại nên còn có thể giằng co, nhưng một khi trận pháp thì có thể tưởng tượng, cục diện này sẽ giống như thái sơn áp đỉnh, dưới cái thế như chẻ tre của ba đại tông môn kia, tình huống của Nghịch Hà Tông nhất định nguy hiểm!

- Tiểu Thuần... Không biết ta còn có thể kiên trì được hay không, kiên trì đến ngày lại nhìn thấy ngươi một lần nữa...

Tống Quân Uyển than nhẹ một tiếng, không chữa thương quá lâu, lập tức đứng dậy. Với tư cách là cường giả Trung Phong của nhất mạch Huyết Khê, nàng nhất định phải ở vị trí chủ đạo thì mới có thể làm cho thanh huyết kiếm cự đại của Trung Phong, ở trên chiến trường có thể triển khai chiến lực đến tận cùng!

Ở trên chiến trường có một thi khôi vô cùng kinh người, toàn thân nó được bao phủ bởi một bộ lông dài ngoằng. Nó đi đến đâu thì những tu sĩ của tam tông ở đó đều phải đau đầu. Thân thể của thi khôi này cực kì mạnh mẽ, thậm chí bộ lông của nó còn có thể khống chế những thi thể bên cạnh. Đồng thời, bên người nó còn có một đám ma đầu đi theo.

Những ma đầu này vốn cũng không có bao nhiêu thần trí. Thế nhưng bên trong có một ma đầu dường như đã mở ra linh trí lại am hiểu ẩn thân, thậm chí nó còn có thể lãnh đạo toàn bộ đại quân ma đầu bày trận mà tiếp viện toàn chiến trường.

Chiến sự của nhất mạch Linh Khê ở bên kia thì lại khác, có thể nhìn thấy từng một cự nhân trận pháp không ngừng xung phong liều chết, vô cùng mạnh mẽ. Nhất là cự nhân có khuôn mặt của Thượng Quan Thiên Hữu và Bắc Hàn Liệt, bọn chúng lại càng thêm dũng mãnh, một đường đánh tới chẳng khác nào gió thu cuốn sạch lá vàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1250: Bấp Bênh (Hạ)

Còn có rất nhiều linh thú đang gào rú ở trên chiến trường của nhất mạch Linh Khê, không ngừng tung hoành. Trong đó, mạnh mẽ nhất là một lão long, bên cạnh còn có một con chim phượng, một con thằn lằn cùng với một quỷ ảnh.

Có lẽ thanh thế của nhất mạch Linh Khê nơi đây chính là mạnh mẽ nhất. Lúc này ba vị lão tổ Nguyên Anh của Đạo Hà Viện thân ảnh không ngừng lóe lên, giống như ba con dao găm thu hoạch đầu người, thấy được thanh thế của Linh Khê nhất mạch, đang định bay tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà phá hủy cục diện bên đó.

Thế nhưng ngay khi bọn họ vừa đến thì một tiếng gào thét chấn động trời xanh từ trong trận pháp truyền ra.

Tiếng thét vừa vang lên, một con cự thú vốn chỉ cao mấy trượng nhưng rồi thân thể lại cấp tốc bành trướng tới mấy trăm trượng, dùng tốc độ vượt qua cả tia chớp, chân đạp biển lửa mà xuất hiện. Từ trên thân thể nó bộc phát ra chấn động đã vô cùng gần với Thiên Nhân.

Nó đi tới đâu, tu sĩ tam tông ở đó đều biến đổi thần sắc, mà ba tu sĩ Nguyên Anh vừa định giết tới Linh Khê nhất mạch kia lập tức trợn to mắt, hít sâu một hơi, nhanh chóng lui lại. Có điều đã chậm rồi, cự thú kia đuổi đến chỗ ba người, trực tiếp đâm tới.

Tiếng nổ vang lên, một trong ba vị tu sĩ Nguyên Anh kia lập tức thân thể tan vỡ, Nguyên Anh bị cự thú một hơi nuốt vào, còn hai người khác, một người vỡ nát nửa thân thể, triển khai tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy, người thứ ba cũng điên cuồng phun ra máu tươi, sợ hãi đào tẩu.

Đúng lúc này, một đại thủ, một đạo kiếm khí và một đạo hắc mang từ ba đại tông môn trong nháy mắt phóng lên trời, nhanh như chớp đánh thẳng vào cự thú kia!

Khi chúng xuất hiện thì thiên ý tràn ngập, đây đúng là thần thông của Thiên Nhân!

Chỉ trong chốc lát, Thiên Nhân thần thông đã ầm ầm đánh tới. Cự thú kia lập tức quay người, tránh được đại thủ, lấy tốc độ cực nhanh né được hắc mang thế nhưng vẫn bị kiếm khí đánh tới thân thể!

Phần lưng của nó xuất hiện vết thương, một đoạn máu thịt lẫn lộn. Nếu nhìn kĩ có thể phát hiện trên người nó còn có rất nhiều miệng vết thương, trong đó đa số đều đã khép lại thành sẹo, nhưng có một ít là tổn thương mới có ở trong trận chiến này. Trong đó thì kinh người nhất là một vết kiếm ở trên cổ, dù đã thành sẹo, thế nhưng chiều dài của nó gần như chiếm đến năm thành phạm vi cái cổ. Cũng có thể nhìn ra, một kiếm này cùng với một kiếm vừa nãy đều do một người thi triển!

Có thể tưởng tượng, vết sẹo này nếu lại sâu thêm chút thì thậm chí có thể trực tiếp cắt đứt đầu lâu của nó xuống!

Thế nhưng tốc độ của nó rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vào trong trận pháp, thân thể cũng thu nhỏ lại. Lúc này nhìn nó thật giống một con kì lân, hai mắt rất to trông thật đáng yêu, bốn chân được ngọn lửa màu đen bao trùm, nó chính là Thiết Đản!

Vào lúc này, sau khi Thiết Đản xuất hiện, bên trong ba đại tông môn kia, ba vị lão tổ Thiên Nhân ánh mắt đều lóe lên, thần sắc có chút ngưng trọng, nhìn về phía đó.

- Chính là nó!

- Quả nhiên đúng như ám tử báo lại...

- Chỉ sợ không đến 60 năm nữa, nó thậm chí có thể tiến thăng đến Thiên Nhân... Đây là 1 con Chí Tôn Vương Thú!

- Đáng tiếc này tốc độ của nó quá nhanh, con thú này chúng ta nhất định phải có! Hoặc là thần phục chúng ta, hoặc là tử vong!

Trong khi Thiên Nhân lão tổ của tam tông đang tham lam suy tính thì bên trong Nghịch Hà Tông, Nhất đại Chưởng giáo, cựu Chưởng môn Linh Khê nhất mạch, Trịnh Viễn Đông đang vô cùng đau lòng mà chữa thương cho Thiết Đản.

- Thiết Đản, ngươi đừng lao ra chiến trường nữa, chúng ta hiện tại chỉ có thể kéo dài thời gian. Thanh Hậu đã sinh tử không rõ rồi, nếu như ngươi còn xảy ra chuyện không hay thì ta làm sao nói rõ với Tiểu Thuần đây.

Trịnh Viễn Đông nhìn thân thể tràn ngập vết sẹo của Thiết Đản mà đau lòng.

Thiết Đản cũng không để ý những vết thương kia, chỉ là sau khi Trịnh Viễn Đông nói tới Lý Thanh Hậu cùng Bạch Tiểu Thuần thì thân thể nó run lên, ánh mắt đầy bi thương. Vết thương trầm trọng trên cổ nó chính là vì cứu Lý Thanh Hậu mà tạo thành. Thật đáng tiếc, nó không thể cứu được lão, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Lý Thanh Hậu bị Đạo Hà Viện bắt đi.

Mà vừa nghe tới cái tên Bạch Tiểu Thuần thì ở sâu trong đôi mắt huyết sắc của nó, hiện ra nhu hòa và hồi ức. Có điều rất nhanh sau đó, hồi ức này đã bị nó chôn vùi dưới đáy lòng, nó vẫn luôn nhớ kĩ lời của Bạch Tiểu Thuần trước khi rời đi, nó phải thủ hộ thật vững Nghịch Hà Tông!

Hơi thở của nó trở nên dồn dập, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn vào tu sĩ của tam tông ngoài kia. Nhất là khi nhìn vào thân ảnh tràn ngập thiên ý bên trong tam tông, ánh mắt nó lại càng thêm căm hận, và kiêng kị.

Chiến tranh vẫn tiếp tục, càng lúc càng thảm thiết, dường như trận diệt tông này đã không cách nào hòa giải nữa rồi. Ở sâu bên trong Nghịch Hà Tông, trên Đệ Cửu Sơn được giấu ở hư vô, lão tổ Linh Khê nhất mạch thần sắc đắng chát. Lão biết rõ, Thiên Nhân của tam tông kia sở dĩ không tự mình xuất thủ chính là vì kiêng kị nội tình của Nghịch Hà Tông. Phải biết rằng Nghịch Hà Tông hôm nay tuy không có Thiên Nhân thế nhưng nếu liều mạng mà tự bạo tất cả lực lượng nội tình thì vẫn có thể giết chết một vị Thiên Nhân sơ kì!

Bọn họ hiển nhiên là phải từ từ làm cho nội tình của Nghịch Hà Tông phải dùng hết, cho đến khi đã nắm chắc thì có thể rất dễ dàng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà tiêu diệt Nghịch Hà Tông!

- Sư tôn, người nói kì tích thật sự sẽ xuất hiện sao?

Linh Khê lão tổ tuyệt vọng nói. Lời vừa dứt, thì từ sau lưng lão đi tới một con khi, hai chắp sau lưng, nhìn về phương xa, ánh mắt đầy thâm thúy và cơ trí.

- Nhất định!

Tại thời điểm Nghịch Hà Tông đang bị ba đại tông môn vây công, trong cấm khu sinh mệnh, mặc dù ba người Bạch Tiểu Thuần không biết tí gì về sự tình ở Nghịch Hà Tông, nhưng sự khủng bố của chiếc thuyền kia cũng khiến ba người như chim sợ cành cong, tốc độ bay cực nhanh.

Lộ trình một ngày thì họ đã đi được hơn nửa, nếu phi hành như vậy thêm một hai canh giờ nữa là bọn họ có thể ly khai cấm khu sinh mệnh. Mà biển xương dưới chân bọn họ cũng mỏng hơn rất nhiều, thậm chí mặt đất màu đen đã lộ ra một ít.

Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, nội tâm phấn chấn hẳn lên, chỉ hận không thể lập tức rời khỏi cấm khu sinh mệnh. Tống Khuyết và Thần Toán Tử cũng như thế, bọn hắn đã vô cùng sợ hãi việc thần trí bản thân mơ hồ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1251: Trở Về…

Nhưng ngay lúc ba người đang bay nhanh, bỗng chốc, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên biến sắc. Vào thời điểm này, tiếng hát kia... lại âm thầm truyền đến từ trong sương mù, từ trong biển xương!

Vô cùng quỷ dị, đồng thời, cũng làm ba người lập tức đã dựng đứng hết lông tơ. Tống Khuyết và Thần Toán Tử không khỏi khó thở.

- Đáng chết, tại sao chiếc thuyền quỷ này lại đến nữa rồi!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy da đầu tê dại, lúc này hắn hét lớn một tiếng, tốc độ cũng bộc phát đến cực hạn, kéo theo Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử, liền muốn bỏ chạy cấp tốc.

Mà chiếc thuyền kia cũng không lập tức đuổi theo, nó chỉ xuất hiện một chút, sau khi bọn hắn ở ngoài ngàn trượng, liền biến mất không còn tăm hơi. Nhưng áp lực gây ra trong lòng ba người lại cực kỳ lớn!

Bọn hắn biết rõ, chiếc thuyền này đã xuất hiện bốn lần. Lần thứ nhất nó biến mất khi cách ngàn trượng, lần thứ tư thì lại đưa ba người lên thuyền, mà bây giờ nó xuất hiện lần nữa, khoảng cách lại vừa đúng ngàn trượng. Bọn hắn không thể không cân nhắc, trong một hai canh giờ nữa, chiếc thuyền này liệu có liên tục xuất hiện hay không.

Dưới loại áp lực này, ba người cũng không có tâm tư nói chuyện với nhau, sắc mặt từng người đều rất ngưng trọng. Dưới sự lôi kéo của Bạch Tiểu Thuần, ba người đang liều mạng bay nhanh. Thời gian trôi qua, vậy mà ngay sau một nén nhang, đột nhiên, tiếng hát kia lại xuất hiện.

- Chuyện gì xảy ra, sao lần này đến nhanh như vậy!!

Bạch Tiểu Thuần đã muốn nhảy dựng lên, tâm thần hắn đang rất rung động, hắn nhìn vào năm trăm trượng đằng sau lưng, chiếc thuyền kia đột ngột xuất hiện, cũng dột ngột biến mất.

Sau khi nhìn thấy chiếc thuyền này lần nữa, Bạch Tiểu Thuần cũng rõ ràng, chiếc thuyền khổng lồ này căn bản cũng không thể chỉ có hai tầng, nhìn dáng dấp của nó, sợ rằng ít nhất cũng phải có khoảng năm tầng. Mà một khi bọn hắn lại bị đưa lên thuyền, cho dù Bạch Tiểu Thuần có lệnh bài mà Thủ lăng nhân đưa cho, trong lòng hắn cũng không nắm chắc.

Càng không cần phải nói đến Tống Khuyết và Thần Toán Tử rồi, lúc này tâm thần bọn hắn đang cực kỳ chấn động, hai người đã vô cùng lo lắng rồi.

- Bất thường, chuyện này có vấn đề!

Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, hắn không kịp suy nghĩ cẩn thận liền xoay người bỏ chạy, nội tâm đã như dây cung bị kéo căng. Chiếc thuyền kia thật sự quá khủng bố, đồng thời, loại truy kích này khiến bọn họ sinh ra cảm giác áp bách khó có thể hình dung.

Tống Khuyết và Thần Toán Tử lại càng không chịu nổi. Chỉ là... chiếc thuyền kia như tủy trong xương, sau nửa nén hương, nó đã xuất hiện lần thứ ba, lần này chỉ còn cách bọn họ một trăm trượng!!

Chiếc thuyền kia được hơn vạn hài cốt kéo đi, vọt thẳng về phía ba người, khí thế u ám động trời. Thậm chí, nó có vẻ khác mấy lần trước, nó không có dấu hiệu biến mất, phảng phất muốn đánh tới ngay lập tức. Mà cái cột cờ có ba mặt cờ trên chiếc thuyền kia, lúc này không gió mà bay, con quỷ mặt xanh nanh vàng ở chính giữa dường như đang nhếch miệng cười, nhưng không có tiếng cười mà chỉ tràn ngập sự dữ tợn.

Lúc nhìn thấy chiếc thuyền kia, Bạch Tiểu Thuần đã tuyệt vọng. Sau khi hắn đảo mắt qua lá cờ ba mặt kia, hắn cũng vô thức mà nhìn vào đại môn trên thuyền, sau đó, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên trợn to mắt, toàn thân hơi run lên, trong đầu lập tức hiện lên một ý nghĩ. Hắn cũng không

kịp cân nhắc tỉ mỉ nữa, bởi vì nguy cơ trước mặt, liền bắt lấy Thần Toán Tử, hét to.

- Thần Toán Tử, mau trả lại Bát Quái Kính mà người lấy được từ trên thuyền lúc trước!!

Tống Khuyết đã nghe thấy những lời của Bạch Tiểu Thuần, nghĩ đến việc Thần Toán Tử lấy đi Bát Quái Kính, hắn cũng vội vàng hét lên trong sự lo lắng.

Thần Toán Tử đã vô cùng sợ hãi rồi, hắn cũng không có thời gian để đau lòng, nghe vậy liền vội vàng lấy ra Bát Quái Kính mang phong cách cổ xưa từ trong túi trữ vật. Trong nháy mắt khi chiếc thuyền kia vọt tới ba người, hắn đột nhiên ném mạnh Bát Quái Kính về phía con thuyền.

Bát Quái Kính lập tức hóa thành một vệt cầu vồng, bay thẳng đến con thuyền. Lạ ở chỗ, tấm gương này lại chính xác vô cùng, phảng phất như đang được thao túng bởi một lực lượng vô hình, ngay khi rơi vào thuyền, nó trực tiếp liền trở về vị trí đã từng được đặt!

Cùng lúc, lá cờ ba mặt không gió mà bay, đột nhiên dừng lại. Hai mặt cờ ở hai bên lập tức rủ xuống, về phần mặt cờ chính giữa, dường như nó gào lên một tiếng không cam lòng, cũng từ từ mà không đung đưa nữa.

Đúng vào lúc này, chiếc thuyền cùng hơn vạn hài cốt kia đã cách ba người chưa đến năm mươi trượng, đột nhiên mơ hồ, trong nháy mắt đã biến mất vào sương mù, không còn tăm hơi.

Nội tâm ba người căng thẳng, tranh thủ thời gian lùi về phía sau. Sau một lúc lâu, đã chắc chắn chiếc thuyền kia thật sự biến mất, ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Tống Khuyết sống sót sau tai nạn, lập tức liền giận dữ bắt lấy Thần Toán Tử.

- Ngươi suýt chút nữa đã hại chết chúng ta!!

- Ngươi kêu gào cái gì, có phải là ta cố ý đâu... Ai mà biết chiếc thuyền quỷ này lại nhỏ mọn như vậy, chỉ muốn nuốt tiền của ta. Ta lấy mỗi tấm gương này thôi mà...

Thần Toán Tử run hết cả người, nhưng bị Tống Khuyết hét vào mặt thì hắn không nhịn được nữa. Vậy mà sau khi phản bác vài câu, hắn cũng chột dạ, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần lau mồ hôi lạnh trên trán, một khắc vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm. Hắn chợt nghĩ, nếu như Thần Toán Tử không ném ra gương đồng, sợ là chỉ trong chớp mắt, ba người lại bị phong ấn vào thuyền một lần nữa.

- Được rồi, muốn nói gì thì rời khỏi đây hãy nói tiếp!

Nhìn thấy Tống Khuyết nổi giận, Thần Toán Tử ủy khuất, Bạch Tiểu Thuần liền nói nhanh, thân thể thoáng cái đã bay xa. Tống Khuyết trợn mắt dữ tợn với Thần Toán Tử, trong tiếng hừ lạnh, hắn cũng buông tay ra, nhanh chóng bay về phía trước. Thần Toán Tử sờ sờ lên mũi, hơi lúng túng, càng thêm sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

Lần này, chiếc thuyền kia cũng không xuất hiện nữa rồi. Sau nửa canh giờ, biển xương dưới chân ba người càng ngày càng ít, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Sau khi bọn hắn vượt qua một dãy núi, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, giống như trở về từ thế giới khác, cả người đều hiện lên một cảm giác nhẹ nhõm.

Cái cảm giác này lập tức khiến ba người nhận ra, bọn hắn rốt cuộc đã rời khỏi... Cấm khu sinh mệnh!

- Cuối cùng cũng đã đi ra!

Thần Toán Tử kích động không thôi, Tống Khuyết tham lam hít vào không khí. Bạch Tiểu Thuần nhìn quanh bốn phía, cây cối ở đây xanh um tươi tốt, không có rừng thiêng nước độc, cũng không có thảm thực

vật vừa nhìn đã thấy dữ tợn, so với Man Hoang, nơi đây như Tiên cảnh chim hót hoa nở vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1252: Là Cái Đếch Gì! (Thượng)

Đằng xa còn truyền đến tiếng chim hót vang, thậm chí, trong rừng còn có một con hươu con mắt mở to rất đáng yêu. Nó vô tình chạy ra, sau khi nhìn thấy ba người dường như lại sợ hãi, vội vàng chạy về.

Những cảnh tượng ấy làm cho Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui sướng. Hắn lập tức đã cảm thấy linh lực ở đây khác hẳn so với Man Hoang... Đây là linh lực thuộc về Thông Thiên Hải!!

Mặc dù linh lực ở đây cũng không quá nhiều, nhưng so với Man Hoang thì đúng là nồng đậm đến mức không thể hình dung. Hắn nhịn không được mà hít sâu một hơi, cả người liền kêu ken két, tất cả tiêu hao lập tức đã được khôi phục lại hơn chín thành.

- Linh khí a, đã lâu lắm rồi ta mới được hấp thu thỏa thích như vậy.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cảm thán không ngớt. Mấy năm ở Man Hoang đã khiến hắn sắp quên mất cảnh tượng của khu vực Thông Thiên Hà, lúc này tuy chỉ ở Mạt du, cũng đã làm hắn vô cùng thỏa mãn.

Thần Toán Tử và Tống Khuyết rất nhanh liền cảm nhận được sự tồn tại của Linh khí, hai người run rẩy, cảm xúc vô cùng phức tạp, cái cảm giác như đã trải qua một đời cực kỳ rõ ràng.

- Đã trở về, chúng ta đã trở về rồi!

- Nghịch Hà Tông, chúng ta đã trở về!!

- Ha ha, Khuyết nhi, Hừ Hừ Tử, đi theo thiên tài là ta đi, ta đưa bọn ngươi... Về nhà!

Bạch Tiểu Thuần cười lớn, tay phải vung lên, lập tức một chiếc phi chu* liền xuất hiện. Chiếc phi chu này chính là vật của Nghịch Hà Tông năm đó, nhưng bởi vì ở Man Hoang không có linh khí bổ sung, cho nên Bạch Tiểu Thuần đã lâu lắm rồi không dùng.

*thuyền bay

Bây giờ ở trong khu vực Thông Thiên Hà, phi chu liền có thể hấp thu linh khí xung quanh để vận chuyển. Phi chu vừa xuất hiện, hào quang lập tức tản ra bốn phía, Bạch Tiểu Thuần nhảy lên, trực tiếp bước vào phi chu. Mà bất ngờ là, Tống Khuyết cũng không để ý xưng hô của Bạch Tiểu Thuần khi gọi mình, hắn đang vô cùng hưng phấn khi nghĩ về Nghịch Hà Tông, cảm giác muốn về nhà thúc giục hắn vọt lên phi chu.

Thần Toán Tử cũng như vậy, vui sướng bước lên phi chu. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần bùng nổ ra tu vi có thể so với Thiên Nhân, dưới sự điều khiển của hắn, chiếc phi chu này lập tức phóng vụt đi, tốc độ khủng khiếp như xuyên qua hư vô, bay thẳng đến chân trời!

Phi chu (thuyền bay) này tốc độ cực nhanh, bay trong không trung khu vực đông mạch Thông Thiên Hà mạt lưu này. Nó trực tiếp xuyên qua hư vô, những nơi nó đi qua liên tục vang lên những tiếng nổ.

Âm thanh này cực lớn khiến cho vô số hung thú ở trong núi rừng của khu vực này vô cùng kinh hãi. Bọn chúng sau khi đã nhận ra chấn động tu vi kinh khủng từ Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trên phi chu kia, tất cả đều thu liễm khí tức lại, không dám lộ ra chút nào.

Bọn hung thú kia vừa cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần liền co đầu rút cổ lại, càng không cần kể đến những tu sĩ của mạt lưu tông môn ở đây. Bọn họ còn không dám trêu chọc đến hung thú nữa kìa.

Trên con đường bay của phi chu, toàn bộ tông môn ở mạt lưu khi nhìn thấy nó đều hãi hùng khiếp vía. Thậm chí không ít kẻ còn cung kính lễ bái.

Mà phi chu thì bay càng lúc càng nhanh, chỉ có mấy canh giờ đã tiến đến gần biên giới hạ du.

Nơi đây dù chỉ một gốc cây ngọn cỏ, Bạch Tiểu Thuần cũng không rõ. Thế nhưng hắn có thể cảm nhận sự quen thuộc vô cùng, bởi vì nơi hắn đang đi qua chính là khu vực mạt du mà thuộc về phạm vi thế lực của Linh Khê Tông năm đó.

Mà ngay khi đi tới khu vực hạ du lúc trước Linh Khê Tông đặt xuống, thì cảm giác quen thuộc của hắn lại càng thêm rõ ràng. Hắn nhìn thấy Thông Thiên Hà, thậm chí còn nhìn thấy một cự nhân co lại giống như ngọn núi, bởi vì tiếng phi chu của hắn mà bị đánh thức.

Cự nhân này đang nằm ở đó, bực bội mở mắt ra, đang định rống to. Thế nhưng sau khi gã cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần thì cái miệng nhanh chóng đóng lại, thân thể run rẩy, lập tức co đầu lại.

Cự nhanh này Bạch Tiểu Thuần nhận ra. Năm đó hắn ra khỏi Linh Khê Tông rèn luyện có từng gặp qua, lúc này gặp lại, nội tâm cũng có kích động. Khi trước hắn nhìn thấy cự nhân này phải cẩn thận vô cùng, thế nhưng bây giờ nhìn lại, chiến lực của gã chẳng qua cũng chỉ là Nguyên Anh mà thôi.

Chỉ là do gã có huyết mạch của thổ dân Man Hoang, lại được khí tức Thông Thiên Hà bồi dưỡng nên thân thể mới được khổng lồ như vậy.

- Hặc hặc, ta bây giờ thực là quá mạnh mẽ rồi!

Bạch Tiểu Thuần trong lòng vô cùng phấn khởi, dương dương đắc ý, điều khiển phi chu nhanh chóng bay qua phạm vi của Linh Khê Tông năm đó. Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử tâm tình cũng đều kích động, không thể bình tình mà nhìn về phương hướng của Nghịch Hà Tông.

Không lâu sau, từ xa xa Bạch Tiểu Thuần đã thấy được Lạc Trần sơn mạch!

Vừa khi nhìn thấy Lạc Trần sơn mạch, nội tâm hắn cũng có chút gợn sóng nhưng rất nhanh liền tan mất. Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đi về phía trước. Xưa kia, đối với hắn khu vực của Linh Khê Tông thật rộng lớn, thế nhưng bây giờ dùng tu vi của bản thân gia trì phi chu bay đi, nơi đây dường như đã thu nhỏ rất nhiều lần.

Chỉ một canh giờ hắn gần như đã đi xong khu vực Linh Khê Tông. Thế nhưng dần dần Bạch Tiểu Thuần dần nghi ngờ, hắn cảm thấy không ổn.

- Có chuyện gì vậy, khu vực mạt lưu còn có thể nhìn thấy tu sĩ, nơi đây chính là hạ du mà ngay đến một người cũng không nhìn thấy là sao.

Tống Khuyết cũng nhìn ra vấn đề, đứng trên phi chu nhíu mày nói.

Thần Toán Tử sửng sốt một chút. Dù gã có thể bói toán thế nhưng pháp tiền đã mất, chỉ dùng tu vi của bản thân cũng không tìm ra manh mối gì. Trong khi đang nghi hoặc thì ba người đã đi tới chỗ đặt sơn môn của Linh Khê Tông khi trước.

Lúc này, hai bên núi đã hiện ra trước mắt ba người Bạch Tiểu Thuần. Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, ba người liền biến đổi sắc mặt. Vào lúc này, chỗ cũ của Linh Khê Tông hiện giờ lại có ánh sáng của trận pháp vây quanh, hiển nhiên là người ở bên trong mở ra thủ hộ tông môn đại trận!

Mà ở bên trong đó có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ. Đây đều là những đệ tử của Nghịch Hà Tông năm đó lưu lại ở chốn cũ. Do tu vi chưa đủ để bước vào trung du thế nên bọn họ mới lựa chọn ở lại để thủ hộ căn cơ Linh Khê Tông.

Trên thực tế không chỉ có Linh Khê Tông, mà Huyết Khê Tông, Đan Khê cùng với Huyền Khê Tông cũng đều bố trí như vậy. Một mặt là để thủ hộ chốn cũ, một mặt khác cũng là vì tứ mạch Nghịch Hà Tông muốn đề phòng vạn nhất mà lưu lại một đường lui, vì tông môn giữ lại hạt giống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1253: Là Cái Đếch Gì! (Hạ)

Thế nhưng lúc này Linh Khê Tông thật giống như đã gặp đại địch. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Mà Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử dù đến từ Huyết Khê Tông nhưng họ cũng có thể tưởng tượng, nếu có xảy ra đại sự khiến cho Linh Khê Tông phải mở ra đại trận hộ tông thì Huyết Khê Tông e rằng cũng không hơn gì!

Khi phi chu đến gần, trận pháp Linh Khê Tông lập tức chấn động mạnh mẽ. Toàn bộ đệ tử bên trong đều khẩn trương mà nhìn chằm chằm lên trời.

Có mấy tu sĩ Kết Đan nhanh chóng từ trong đám người bay ra, lo lắng nhìn phi chu đang từ không trung tiến tới mà chỉ huy đệ tử toàn lực bày trận. Bên trong mấy tu sĩ Kết Đan này có một người nam tử trung niên, tu vi Kết Đan trung kỳ, xem bộ dáng chính là người đứng đầu. Chỉ là y giống như đang bị thương, thoạt nhìn rất là suy yếu, lúc này sắc mặt vô cùng ngưng trọng, không ngừng dò xét cái phi chu đột nhiên xuất hiện kia.

Phi chu này y thấy có chút quen mắt, có thể nhìn ra đây là vật của Nghịch Hà Tông nhưng Nghịch Hà Tông hôm nay... Những phi chu lưu tán của tông ở bên ngoài không phải là không có, thế nhưng cái phi chu cũng không thể làm cho sự cảnh giác của y giảm bớt.

- Hầu đại ca!

Bạch Tiểu Thuần hơi thở có chút gấp gáp, trong lòng có chút bất an, đồng thời hắn cũng nhận ra nam tử trung niên lãnh đạo chúng tu đứng ở trong trận pháp đằng kia!

Người này chính là sư huynh của hắn cũng là ca ca của Hầu tiểu muội!

Không hề chần chờ, lời vừa dứt, Bạch Tiểu Thuần liền bước một bước ra khỏi phi chu, lập tức đứng giữa không trung.

Mà giọng nói của hắn cũng đã truyền vào trong trận pháp, sau khi mọi người nghe được thì đều sững sờ. Nhất là Hầu Vân Phi, y còn ngơ ngác một lúc, nhìn chằm chằm vào kẻ trước mắt mình, sắc mặt dần lộ ra sự khó tin mà la lên thất thanh.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hầu Vân Phi vừa nói xong, mấy Kết Đan tu sĩ xung quanh y đều sửng sốt. Bọn họ cảm thấy cái tên Bạch Tiểu Thuần này có chút quen tai, mà không chỉ bọn họ, ngay đến đệ tử Linh Khê Tông ở bốn phía cũng đều băn khoăn.

Trong khi Hầu Vân Phi còn đang giật mình, mọi người bốn phía chần chừ thì Bạch Tiểu Thuần đã bước ra một bước, thân thể lóe lên, khi xuất hiện đã ở bên trong trận pháp, đứng phía trước Hầu Vân Phi!

Trận pháp này không thể ngăn cản được hắn, thậm chí khi hắn đi vào cũng không có phát động một chút, giống như không hề tồn tại vậy.

Mọi người bốn phía đều thất kinh, mấy tu sĩ Kết Đan lại càng như gặp phải đại địch, bọn họ đều khẩn trương vô cùng. Thực sự là Bạch Tiểu Thuần này đã làm cho người ta quá mức rung động.

- Tiểu Thuần, là ngươi!

Hầu Vân Phi dùng sức hít vào một hơi, lúc này y đã kịp phản ứng. Y nhận ra Bạch Tiểu Thuần rồi, nội tâm vô cùng kích động, y phát hiện mình không thể nhìn ra tu vi của đối phương nữa, nhưng vẫn cảm nhận được chấn động từ trên người của hắn thậm chí còn vượt qua cả Linh Khê Tông lão tổ mà y từng bái kiến.

Đã nhiều năm không thấy Hầu Vân Phi, giờ phút này gặp lại cố nhân (bạn cũ) Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng kích động. Hắn đang định mở miệng thì Hầu Vần Phi như nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi, nhanh chóng mở miệng.

- Tiểu Thuần, bây giờ tu vi của ngươi là gì?

- Hả? Nguyên Anh Đại viên mãn...

Bạch Tiểu Thuần sững sờ. Lời này vừa dứt, Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử cũng từ trong phi chu đi ra, đứng giữa không trung.

Hầu Vân Phi vốn còn đang kích động, vừa nghe thấy lời của Bạch Tiểu Thuần, dù vẫn còn rung động vì tu vi của hắn nhưng lại nở nụ cười khổ.

- Đi mau, đừng lưu lại nơi đây, cũng đừng đi Nghịch Hà Tông... Tiểu Thuần đi mau, rời khỏi đông mạch Thông Thiên Hà này.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lời này vừa rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, hơi thở dồn dập, lớn tiếng hỏi.

Hầu Vân Phi lắc đầu lộ ra nụ cười sầu thảm. Y biết chuyện này không thể dấu được Bạch Tiểu Thuần, lại nghĩ tới thân phận của hắn ở Tinh Không Đạo Cực Tông thì sâu trong nội tâm cũng xuất hiện một tia hy vọng. Chần chừ một lúc, y liền nói ra mọi việc, Nghịch Hà Tông lúc này đang gặp phải nguy cơ!

Vừa nghe thấy trung du tam đại tông môn liên thủ, khởi xướng trận chiến diệt tông đối với Nghịch Hà Tông, cặp mắt Bạch Tiểu Thuần lập tức đỏ ngàu, sát ý bộc phát, cả người run rẩy. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức lao ra khỏi trận pháp, một bước đạp lên phi chu, cũng không thèm để ý tới Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử, không tiếc bộc

phát toàn bộ tu vi, điều khiển phi chu, lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần lúc trước, ầm một tiếng, lao thẳng về phía Nghịch Hà Tông!

- Tiểu Thuần!

Hầu Vân Phi lập tức hô to, thế nhưng đã chậm, tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã biến mất. Mà Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử ở giữa không trung cũng nghe thấy lời nói lúc trước của Hầu Vân Phi. Thần sắc hai người đều cuồng biến, lập tức triển khai tốc độ cao nhất mà phóng về hướng của Nghịch Hà Tông.

Bất quá trước khi đi, Thần Toán Tử cũng nhìn ra Hầu Vân Phi đang lo lắng, cũng biết quan hệ của y với Bạch Tiểu Thuần nên vội vàng mở miệng.

- Hầu sư huynh không cần lo lắng. Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần đuổi kịp, tam đại tông môn kia... Tính là cái đếch gì!

- Nhưng bọn họ có tới ba Thiên Nhân đấy!

Hầu Vân Phi vô cùng hối hận.

- Thiên Nhân... Ba người?

Thần Toán Tử hơi chần chừ, nội tâm cũng không chắc chắn lắm. Tống Khuyết ở đằng xa đang muốn đi gấp, hắn cũng không quay đầu lại, thanh âm đột nhiên vang lên.

- Chỉ cần không phải là Thiên Nhân Hậu Kỳ, thì đứng trước mặt Bạch Tiểu Thuần vẫn sẽ tàn phế!

Người khác không biết sự khủng bố và mạnh mẽ của Bạch Tiểu Thuần khi còn ở Man Hoang, kể cả là Thần Toán Tử cũng mới chỉ nghe Bạch Tiểu Thuần tự biên tự diễn lại, trong đầu không có hình ảnh trực tiếp. Nhưng Tống Khuyết thì biết rất rõ về Bạch Tiểu Thuần.

Nhạc phụ (bố vợ) là Bán Thần, đệ tử là Minh Hoàng, mà đây chỉ là một thân phận thôi. Còn bên trong Khôi Hoàng Thành, hắn minh tranh ám đấu với Thiên Nhân, hắn là kẻ địch của cả triều đình văn võ, hắn chạy một vòng khắp Man Hoang, chẳng những không bị làm sao mà tu vi lại còn tăng tiến. Người như vậy... liệu sẽ kiêng kị ba tên Thiên Nhân ư?

Hơn nữa, Tống Khuyết đã tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Bạch Tiểu Thuần và Hồng Trần Nữ, mặc dù cả hai người đều không ra tay toàn lực, nhưng đấu pháp của hai người đã được Tống Khuyết nhìn kỹ. Chiến lực của Bạch Tiểu Thuần đã sớm vượt qua Nguyên Anh, thậm chí vượt qua cả Thiên Nhân bình thường!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1254: Thảm Liệt!

Dù sao thì, Hồng Trần Nữ chính là thiên kiêu của Man Hoang, là con gái Cự Quỷ Vương, lại gần như sắp đạt tới Thiên Nhân trung kỳ!

Vì vậy, sau khi nghe được sự lo lắng của Hầu Vân Phi, mặc dù hắn không thích Bạch Tiểu Thuần, nhưng cũng biết đúng mực. Hắn nói ra câu kia chắc như đinh đóng cột, truyền khắp bát phương, khiến tất cả những người nghe thấy đều vô cùng rung động, trợn tròn mắt, đồng thời, cũng cảm thấy không thể tin nổi!

Bởi vì đối với bọn họ, Thiên Nhân... chính là tồn tại chí cao vô thượng, bất kỳ một người nào trong đó cũng có thể kinh thiên động địa, trấn áp hết thảy!

- Không sai, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần tới kịp, mọi chuyền liền được giải quyết!

Thần Toán Tử vội an ủi một câu, liền quay người đi theo Tống Khuyết, bay thẳng đến phương hướng của Nghịch Hà Tông.

Phía sau bọn hắn, trong trận pháp Linh Khê Tông, đầu óc Hầu Vân Phi còn đang vang vọng câu nói của Tống Khuyết. Mặc dù hắn tin Bạch Tiểu Thuần không phải người lỗ mãng, cũng nhận ra tu vi của Tống Khuyết đã bước vào Nguyên Anh, nhưng với việc Bạch Tiểu Thuần không hề bận tâm đến ba vị Thiên Nhân trung du, hắn vẫn cảm thấy hơi khó tin.

- Là thật sao...

Ngay vào lúc Hầu Vân Phi đang suy nghĩ, thì trong số mấy tên Kết Đan bên cạnh hắn, có một kẻ đột nhiên trợn mắt, kêu la thất thanh.

- Ta nhớ ra rồi, hắn... hắn chính là cái người trong truyền thuyết... Bạch Tiểu Thuần!! Nghe nói Linh Vĩ Kê hiếm hoi như bây giờ, cũng là do hắn!

- Trời ạ, ta cũng nghĩ ra rồi, hắn chính là Bạch Tiểu Thuần?!! Hiện tại, Xà cốc cấm địa chẳng có gì cả, cũng là do hắn!

- Hắn là người đã thúc đẩy tứ đại tông môn hợp thành Nghịch Hà Tông, cũng là linh hồn và hi vọng của Nghịch Hà Tông, hắn là Đệ Nhất Thiên Kiêu... Rồi sau đó, hắn tiến vào Tinh Không Đạo Cực Tông với thân phận con tin, khi ở Trường Thành đã trở thành Vạn Phu Trưởng, cuối cùng, hắn mất tích tại Man Hoang... Hắn là Bạch Tiểu Thuần!

Mấy tên tu sĩ Kết Đan liên tục hét lớn, đồng thời, đệ tử Linh Khê Tông ở bốn phía cũng dần nhớ tới cái tên đầy quen thuộc này, cả đám đều hít thở dồn dập, tiếng kêu thất thanh vang lên khắp nơi. Bởi vì, tại Linh Khê Tông, cái tên Bạch Tiểu Thuần thật sự quá nổi tiếng.

Những chuyện hắn gây ra năm đó, bây giờ đã sớm đã trở thành thần thoại, không ngừng được lưu truyền trong miệng của vô số đệ tử cấp thấp.

Trong lúc mọi người ở Linh Khê Tông vẫn còn chấn động không thôi, thì hiện tại, khi tức của Bạch Tiểu Thuần đã trở nên cuồng loạn, mắt hắn đỏ rực, tu vi của hắn bùng nổ hoàn toàn. Chiếc phi chu đang phóng tới Nghịch Hà Tông với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

- Lý thúc, Chưởng Môn Đại sư huynh, Linh Khê lão tổ, Huyết Khê lão tổ... Các ngươi hãy cố gắng chịu đựng!!

- Quân Uyển, Hầu tiểu muội...

- Thiết Đản...

Từng người, từng người liên tục hiện lên trong đầu của Bạch Tiểu Thuần, khiến hắn càng ngày càng cuồng bạo. Lúc này, hắn không hề đắn đo về chuyện sinh tử của mình, mặc dù hắn sợ chết, nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn cảnh tông môn gặp nguy hiểm mà bản thân lại chạy trốn.

Lúc hắn còn yếu ớt, hắn được tông môn bảo vệ, mà bây giờ, hắn đã có tư cách... đi bảo vệ tông môn!

Thậm chí, Bạch Tiểu Thuần còn cảm thấy tốc độ hơi chậm. Bởi vì không có Tống Khuyết và Thần Toán Tử nên hắn cũng không phải lo hai người có thể thừa nhận nổi hay không, lúc này, hai mắt hắn lóe lên, bắt đầu dịch chuyển cùng với phi chu!

Tiếng ầm ầm vang vọng khắp trời xanh, mỗi một lần dịch chuyển, chiếc phi chu kia trực tiếp xuyên qua hư vô. Khi xuất hiện, nó tiếp tục bay nhanh, sau thoáng chốc, nó lại dịch chuyển lần nữa!

Phương pháp tiêu hao điên cuồng như vậy, lập tức khiến tốc độ của Bạch Tiểu Thuần vốn đã rất kinh người, giờ lại bùng nổ lần nữa. Thậm chí, tốc độ này đã vượt qua Thiên Nhân bình thường, cho dù là Thiên Nhân trung kỳ cũng không thể đạt đến, gần như đã tiếp cận tốc độ của Thiên Nhân Hậu Kỳ.

Trong tiếng ầm vang, hắn vượt qua hạ du, bước vào trung du, khoảng cách tới Nghịch Hà Tông... càng ngày càng gần!

Mà hiện tại, Nghịch Hà Tông cũng đã đến thời khắc bấp bênh, hào quang thuật pháp hiện đầy trời, tiếng nổ có thể nghe thấy từ rất xa. Nhìn thoáng qua, mười vạn tu sĩ của ba tông kia đang đến từ ba hướng khác nhau, toàn diện tiến công.

Dưới sự tiến công này, Nghịch Hà Tông căn bản không phải đối thủ, bọn họ chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau, dựa vào trận pháp mà miễn cưỡng thở dốc. Nhưng thương vong thì vẫn đang gia tăng liên tục.

Bọn họ như một Cự Nhân mang thương tích đầy mình, chỉ còn một chút ý chí cuối cùng để chống đỡ!

Trận pháp được hình thành bởi Không Dong Thụ bây giờ đã thủng lỗ chỗ, không ngừng vặn vẹo, những vết nứt đang xuất hiện nhanh chóng.

Mỗi một vết nứt xuất hiện, đều sẽ khiến cho những đệ tử Huyền Khê đang duy trì trận pháp phải phun ra máu tươi, nhưng bọn họ vẫn luôn gào thét, liều mạng để sửa chữa trận pháp.

Mặc dù vậy, họ cũng không kiên trì được bao lâu nữa, sợ rằng thời gian một nén nhang cũng khó mà duy trì được!

Mà đệ tử Đan Khê nhất mạch cũng đã vô cùng mỏi mệt, bọn họ chạy tới chạy lui bên ngoài trận pháp, liên tục cứu viện đệ tử ba mạch khác. Phải chữa thương cho bọn họ, đồng thời, vào thời điểm cần thiết, cũng phải liều mạng giết chóc.

Khốc liệt nhất thì phải kể đến Linh Khê nhất mạch và Huyết Khê nhất mạch, bọn họ là chủ lực của Nghịch Hà Tông, cũng chịu sự trùng kích lớn nhất. Trong tất cả trận pháp Cự Nhân của Linh Khê, bây giờ mười cái không còn ba cái, không ngừng bị phá hủy, đệ tử ở bên trong cũng đang liên tục phun máu.

Thượng Quan Thiên Hữu mắt đỏ lừ, dường như đã giết đến mức không thể giết thêm nữa. Bắc Hàn Liệt còn hơn thế, nước mắt của hắn chảy dài, điên cuồng gào thét đến khản cả giọng.

Rất nhiều đệ tử Linh Khê đã điên cuồng, về phần Huyết Khê nhất mạch, cũng không khác mấy. Thi Khôi cũng được, Ma Đầu cũng được, kể cả Huyết Tử của mấy ngọn núi, tất cả đều tử thương!

Duy chỉ có Huyết Kiếm của Trung Phong vẫn còn đó để duy trì chiến cuộc, đồng thời, dưới sự điều khiển của Tống Quân Uyển, nàng cùng Vô Cực Tử và Huyết Mai, vừa chống cự quân địch, vừa dốc sức cứu trợ tu sĩ bên người.

Tống Quân Uyển cực kì mệt mỏi, thương thế của nàng rất nặng, đã được Đan Khê nhất mạch đến cứu thương nhiều lần. Nhưng hiện tại nàng đã đến thời điểm sức cùng lực tận, mắt nàng dần dần lộ ra sự tuyệt vọng.

Trên chiến trường, Đạo Thảo Nhân (bù nhìn) đã bị phá hủy, Hắc Bạch Thái Dương cũng đã vỡ nát, Ô Nha ở trong đó cũng đã chết, lão Long kia thì đang hấp hối. Chỉ có Thiết Đản vẫn luôn gào thét, liên tục đi khắp nơi, cứu viện cả chiến trường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1255: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần (Thượng)

Mà cuộc chiến giữa các Nguyên Anh thì Nghịch Hà Tông càng thêm thất bại, thậm chí họ không thể tự mở ra một chiến trường mới. Chỉ có thể không ngừng mà đi giữa mọi người, không ngừng mà đối kháng, không ngừng mà chém giết.

Nhìn từ xa, ba đại tông môn trung du như ba bàn tay, đang liên tục dồn ép Nghịch Hà Tông. Còn trên bầu trời, có ba vị Thiên Nhân, khí tức kinh thiên động địa.

- Trận pháp này sắp xong rồi...

- Cuộc chiến này không thể kéo dài quá lâu, dù sao thì trong Tinh Không Đạo Cực Tông cũng đã có người phản đối hành động lần này của chúng ta, nếu tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Cũng được, ba người chúng ta cùng nhau ra tay, phá hủy trận pháp này, xóa tên Nghịch Hà Tông ra khỏi trung du!

Trên bầu trời, ba vị Thiên Nhân lão tổ liếc nhìn nhau, sau đó, ánh mắt liền lóe lên tinh mang. Ba người ra tay cùng một lúc, lập tức, xuất hiện một luồng Liệt Thiên Kiếm Khí, một bàn tay che trời cùng một mảnh Lôi Vân Hắc Vụ, chúng lao thẳng đến trận pháp!

Tốc độ cực nhanh, trong sự tuyệt vọng của mọi người ở Nghịch Hà Tông, chúng trực tiếp đánh lên trên Không Dong Thụ, tiếng nổ ầm ầm vang lên. Trận pháp vốn đã lung lay sắp vỡ, bây giờ cũng không chịu được nữa, ầm một tiếng, trận pháp hoàn toàn nổ tung!

Theo tiếng nổ, mười vạn tu sĩ của ba tông liền gào thét, phát động tổng tiến công. Chỉ trong một thời gian ngắn, Nghịch Hà Tông đã liên tục bại lui, nguy cơ đến cực điểm. Ngay lập tức, ba tên Thiên Nhân kia cũng phóng tới Nghịch Hà Tông, mà thứ ngăn cản bọn hắn, chính là Thiết Đản đang gào thét phẫn nộ.

Sau đó, Huyết Tổ chi thân đột nhiên mở mắt, ầm ầm di chuyển. Lại có cả một con khỉ, một con thỏ cũng phóng thẳng về phía ba đại Thiên Nhân, tốc độ vượt qua tia chớp. Linh Khê lão tổ không tiếc đại giới, cũng đi ngăn cản!

Toàn tông gặp nguy!

Dưới sự trùng kích của vô số quân địch, các đệ tử Linh Khê và Huyết Khê đang rút lui trong tuyệt vọng. Mà khu vực của Tống Quân Uyển thì đã sớm bị năm tu sĩ Nguyên Anh nhìn chằm chằm vào, năm người lập tức lao thẳng đến Tống Quân Uyển, bọn chúng muốn phá hủy Huyết Kiếm, đánh chết Vô Cực Tử, đánh chết Tống Quân Uyển, người đang điều khiển Huyết Kiếm của Trung Phong!

Tống Quân Uyển cười thảm, nàng thấy năm Nguyên Anh kia đang gào thét mà tới, nàng thấy Vô Cực Tử phun ra máu tươi, bản thân lão cũng khó bảo toàn, trong mắt của nàng đã lộ ra tử khí, nhưng vào lúc này... Đột nhiên, từ trên trời, xuất hiện một âm thanh có thể làm cho thiên địa run rẩy, làm cho phong vân biến sắc. Đó là một tiếng gào ẩn chứa cơn giận ngập trời, xen lẫn sự nóng nảy khôn cùng, nó vang dội như Thiên Lôi, ầm ầm mà đến, to lớn và đầy uy lực, rung chuyển toàn bộ chiến trường!

- Các ngươi dám!!

Âm thanh truyền tới giống như cả thế giới trung du đều rung động lắc lư, cũng chấn động vô số tu sĩ đang giao chiến, đầu óc bọn họ nổ ông ông, ở nơi này có phản ứng nhanh nhất chính là Thiết Đản, vào lúc nó nghe được âm thanh này thì cả thân thể đều kích động run rẩy, nó không ngừng phát ra tiếng kêu gào cao vút và chạy tới.

Còn có Tống Quân Uyển cũng sững sờ một lúc, trong mắt của nàng mang theo thần thái không kịp chuẩn bị, càng mang theo không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt nhìn thoáng qua phía chân trời, một đạo thân ảnh xuyên qua vô số thời không xuất hiện ở chiến trường.

Chiến trường có thể dung nạp hơn mười vạn người có phạm vi quá lớn, tu sĩ song phương giao phong lại quá nhiều, chiến đấu vô cùng kịch liệt, cho dù tiếng gào của Bạch Tiểu Thuần kinh thiên thì nhiều nhất chỉ là tảng đá ném vào mặt nước mà thôi, mặc dù rung động và sinh ra gợn song không nhỏ và truyền vào nội tâm vô số người, phần rung động này không thể ảnh hưởng tất cả mọi người.

Thậm chí có mấy tu sĩ ba tông ở khu vực ngoại vi ảnh hưởng, bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xông tới muốn đi ngăn cản bước chân hắn, càng có tu sĩ Nguyên Anh của ba tông cùng nhau đi tới ngăn cản Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là Tống Quân Uyển sau khi kích động vì Bạch Tiểu Thuần đã đến nhưng không cho rằng hắn có thể cải biến được gì, nàng bắt đầu lo lắng, năm tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh nàng hừ lạnh, tốc độ hơi dừng lại liền gia tốc, hai người vây công Vô Cực tử đã bị thương nặng, ba người còn lại không ngừng xông về phía Tống Quân Uyển!

Thật sự là do Tống Quân Uyển điều khiển Trung Phong huyết kiếm cho nên có lực chống cự tu sĩ Nguyên Anh, có thể vào lúc mấu chốt sử dụng Trung Phong huyết kiếm gia trì cho Tống Quân Uyển, còn có không ít đệ tử Trung Phong bộc phát kiếm trận tạo thành sát thương với tu sĩ Nguyên Anh của kẻ thù.

Có này Trung Phong huyết kiếm ngăn cản đường đi của tu sĩ ba tông, bọn họ chính là vật cản cho nên phải chém giết mới có thể dùng thời gian ngắn nhất mở ra một con đường giúp tu sĩ ba tông thế như chẻ tre, nhất cổ tác khí giết vào trong sơn môn Nghịch Hà Tông.

Ba tên tu sĩ Nguyên Anh bộc phát tốc độ nhanh như xé gió, đệ tử Trung Phong quanh người Tống Quân Uyển có ở trong trạng thái toàn

thịnh cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba tên tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện bên cạnh Tống Quân Uyển, tình thế nguy cơ... Sinh tử một đường!

Vào lúc này tất cả mọi người đều cho rằng không thể xoay chuyển trời đất.

Bạch Tiểu Thuần từ xa chạy nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn thấy Nghịch Hà Tông nguy cơ, nội tâm của hắn sinh ra ý niệm điên cuồng, đôi mắt hắn đỏ thẫm tới cực điểm, hắn cưới chiếc tàu cao tốc đâm thẳng về phía trước, hắn đâm thẳng vào mấy trăm tên tu sĩ ba tông mốn ngăn cản đường hắn đi.

Trong nháy mắt song phương va chạm với nhau, lúc này có tiếng nổ mạnh kinh thiên, mấy trăm tên tu sĩ, mặc kệ là ai, mặc kệ tu vi gì đều không thể tới gần Bạch Tiểu Thuần, bởi vì hắn như tàu cao tốc, những nơi xuyên qua sẽ tạo thành hỏa diễm và trùng kích quét qua đám người, đám người ngăn cản tan xương nát thịt, thân thể chia năm xẻ bảy.

Chiếc tàu cao tốc như lợi kiếm đâm xuyên qua bầu trời, nó dễ dàng tiến vào trong chiến trường, nó một đường bay nhanh, một đường diệt sát.

Những nơi đi qua không người có thể ngăn cản nửa điểm, chỉ cần tới gần, thậm chí còn không cần đụng chạm cũng lập tức sụp đổ, chỉ thoáng qua là chết, tốc độ Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, nhìn từ xa giống như thanh kiếm đầy hỏa diễm, trong chốc lát đã từ bên ngoài chiến trường trực tiếp xuyên thấu vào trogn chiến trường, trong chớp mắt đã tới chiến khu của Huyết Khê nhất mạch, xuất hiện bên cạnh Tống Quân Uyển!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1256: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần (Hạ)

Tốc độ này nhanh đến mức tận cùng, cho nên ba tên tu sĩ Nguyên Anh đánh tới vừa xuất hiện bên cạnh Tống Quân Uyển, không đợi ra tay, phía sau bọn họ có tiếng oanh minh tàn phá dữ tợn xuất hiện, âm thanh này tới quá đột ngột, Bạch Tiểu Thuần đến quá nhanh, ba người bọn họ có hai người là Nguyên Anh sơ kỳ, một Nguyên Anh trung kỳ, ba người chưa kịp phản ứng, lúc này vô ý thức quay đầu lại, ngay sau đó tâm thần của bọn họ chỉ có một chiếc tàu cao tốc mà thôi.

Ầm một tiếng, cả chiếc tàu cao tốc không dùng lại, trực tiếp va chạm vào thân thể ba tên Nguyên Anh, âm thanh ầm ầm nổ vang trời, đột nhiên tàu cao tốc nổ tung hình thành lực lượng hủy diệt quét ngang tứ phương, ba tên tu sĩ Nguyên Anh căn bản không có lực phản kháng, bọn họ tử vong ngay sau đó.

Thậm chí hai tu sĩ Nguyên Anh vây công Vô Cực tử cũng phun máu tươi, sắc mặt bọn họ vô cùng kinh hãi, tròng như rơi ra ngoài, lại dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau.

Thân ảnh Bạch Tiểu Thuần bay ra khỏi tàu cao tốc, hắn bước một bước xuất hiện bên cạnh Tống Quân Uyển, hắn một tay ôm eo nàng, tay phải vung lên, tàu cao tốc hình thành lực lượng hủy diệt lại không có ảnh hưởng tới thân thể tu sĩ Nghịch Hà Tông, lực lượng này vô cùng cường đại nhưng không ảnh hưởng tới các tu sĩ Nghịch Hà Tông khác.

Về phần hai tên Nguyên Anh vây công Vô Cực tử chạy trời không khỏi nắng, bị hỏa diễm hủy diệt bao phủ vào bên trong.

Hiện tại có vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, bỗng nhiên quanh quẩn cả chiến trường, chung quanh có mấy ngàn hỏa nhân gào thét, những người này đều là tu sĩ ba tông, bọn họ kêu thảm thiết vài tiếng mà thôi, ngay sau đó bị hỏa diễm hủy diệt tiêu diệt ngay lập tức.

Tất cả nói dài dòng nhưng tất cả mọi chuyện từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay cho đến phất tay tiêu diệt năm Nguyên Anh, mấy ngàn tu sĩ cũng chỉ diễn ra trong một giây.

Quá nhanh, nhanh tới mức không ai kịp phản ứng, chấn động của việc này quá lớn, nó có thể ảnh hưởng toàn bộ chiến trường, vô số ánh mắt của mọi người không tự chủ nhìn sang Bạch Tiểu Thuần.

Cũng chính vào lúc này tu sĩ ba tông cũng kịp phản ứng.

- Trời ạ!! Đây là chuyện gì?

- Đáng chết, người này là ai!!

- Nhìn hắn quen mắt.

Lúc tu sĩ ba tông hít khí lạnh, đệ tử Nghịch Hà Tông lập tức kích động và hoang hô thật lớn.

- Bạch Tiểu Thuần! Là Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch sư thúc, hắn là Bạch sư thúc!!

- Bạch Tiểu Thuần!!

Âm thanh vang vọng chiến trường, sau đó cái tên Bạch Tiểu Thuần cũng truyền vào tai vô số người, Thượng Quan Thiên Hữu, Bắc Hàn Liệt, Linh Khê lão tổ, Huyết Khê lão tổ, hầu tử, con thỏ, tất cả mọi người chấn động rất mạnh.

Những kẻ đã từng là thiên kiêu của ba tông, hôm nay bọn họ run rẩy vì tức giận, thù hận trong mắt nồng đậm, trên mặt một đô thống... Tồn tại

ấn ký con rùa đen.

Thậm chí ngay cả ba lão tổ Thiên Nhân cũng nhíu mày, ba người bọn họ không quan tâm Bạch Tiểu Thuần, mặc dù giật mình khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện nhưng vẫn tự tin như cũ, dù sao Bạch Tiểu Thuần trong mắt bọn họ chỉ có chiến lực cường đại nhưng tu vi chỉ là Nguyên Anh Đại viên mãn mà thôi.

- Không cần để ý tới, ba người chúng ta ra tay toàn lực diệt hạch tâm Nghịch Hà Tông, sau đó lại đi chém người này!

Ba vị Thiên Nhân có chung nhận thức với nhau, thu hồi ánh mắt sau đó lập tức ra tay.

Trong đó Thiên Nhân của Tinh Hà Viện ra tay tạo thành bàn tay khổng lồ, lực lượng một người trực tiếp trấn áp Linh Khê lão tổ, hầu tử và con thỏ, thậm chí trấn áp cả Huyết Tổ!

Lão tổ Đạo Hà Viện bộc phát kiếm khí, hắn nhìn về phía Thiết Đản mang theo tham lam, hắn bay thẳng đến Thiết Đản, vô số kiếm khí kinh thiên động địa.

Về phần lão tổ Cực Hà Viện bộc phát khói đen bao phủ toàn thân, khói đen khuếch tán bao phủ căn cơ sơn môn Nghịch Hà Tông, những nơi hắc khí đi qua đại địa héo rũ, dường như hắn ra tay muốn biến sơn môn Nghịch Hà Tông thành vùng đất chết.

Càng vào lúc này ý chí của ba người thay thế ý chí của thiên địa, hóa thành mây đen bao phủ khắp nơi.

Tống Quân Uyển cảm thấy đầu óc ông ông, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, chỉ cảm thấy mọi việc như đang nằm mơ, hé miệng không biết nói cái gì cho phải, hiện tại tông môn gặp nạn, Bạch Tiểu Thuần có thiên ngôn vạn ngữ cũng không có thời gian nói, hắn đặt Tống Quân Uyển ở một bên, hắn vung tay phải tạo màn sáng bao phủ quanh người Tống Quân Uyển.

Màn sáng này do Bạch Tiểu Thuần tự mình bố trí, không phải Thiên Nhân không thể phá.

Sau khi làm xong việc này, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn về phía Nghịch Hà Tông, nơi đó có ba đại Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần lòng dạ biết rõ ba người này mới là trọng điểm, chỉ có trấn áp bọn chúng mới có thể chiến bại thành thắng.

- Chỉ là ba tên Thiên Nhân sơ kỳ cũng dám giương oai trước mặt ta!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ rực như máu, nhất là nhìn thấy kiếm khí của Thiên Nhân Đạo Hà Viện điều khiển vô số kiếm khí muốn giết Thiết Đản, Thông Thiên pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần mở ra, ngay sau đó ánh sáng tìm bay ra ngoài, bay thẳng về phía lão tổ Thiên Nhân của Đạo Hà Viện, thân ảnh của hắn vượt qua cả tia chớp, trong chốc lát đã tiến tới gần sơn môn.

Giờ phút này trong sơn môn, Thiết Đản vô cùng kích động, dù cho nguy cơ trước mắt nhưng nó vẫn vui mừng như cũ, thân thể phấn chấn giống như có pháp lực vận dụng không hết nhưng nó vẫn đúng mực, nó biết mình không phải đối thủ của lão tổ Thiên cho nên chỉ gào thét một tiếng mà thôi, toàn thân xuất hiện biển lửa màu đen, biển lửa ngưng tụ thành bộ dạng của nó lui về phía sau.

Chỉ trong nháy mắt nó lui về phía sau, tay phải lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện điểm về phía trước, bốn đạo kiếm khí ngưng tụ hình thành một thanh đại kiếm hư ảo, tràn ngập thiên ý và mang theo thiên uy chém thẳng về phía Thiết Đản.

Đối với Bạch Tiểu Thuần đang lao tới gần mình, lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện vẫn xem thường, nhất là đạo ánh sáng tìm bay tới, hắn càng phát tay áo bắn ra một đạo kiếm khí ngăn cản ánh sáng tới gần.

Nhưng trong nháy mắt kiếm khí va chạm với ánh sáng tím, kiếm khí lập tức sụp đổ, ánh sáng tím dường như không thể ngăn cản, trong chốc lát nó lao thẳng về phía trước, lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện khẽ giật

mình, trong nháy mắt hắn lui về phía sau, đáng tiếc thân thể vẫn trúng ánh sáng tím, thân thể hắn chấn động, hắn bị ép dừng lại trong nháy mắt.

Sắc mặt của hắn biến hóa, nội tâm chấn động rất mạnh, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần từ đằng xa bay tới gần, trực tiếp xuất hiện trước mặt Thiết Đản.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1257: Trảm Thân Thể

Thiết Đản kích động rống to, trong mắt vui mừng không cách nào che dấu, trong cảm giác của nó, Bạch Tiểu Thuần giống như phụ thân của mình, chỉ cần có hắn thì tất cả nguy cơ sẽ được hóa giải.

Đây là ý lại, cũng là thân tình.

Bạch Tiểu Thuần mới vừa xuất hiện liền hét lớn một tiếng, hắn nâng tay phải đấm mạnh vào đại kiếm, trực tiếp đánh một quyền, lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện nhìn thấy cũng lạnh buốt, hắn sợ hãi không nhỏ.

- Mặc dù ánh sáng tím quỷ dị nhưng người này tuổi còn rất trẻ, hắn không có nhân cơ hội tổn thương ta mà ngăn cản kiếm khí sắc bén nhất, thật sự là tìm...

Không chờ lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện nói xong lời trong lòng, đôi mắt của hắn mở to giống như gặp quỷ.

Chỉ thấy kiếm khí mà hắn vô cùng tự tin lúc này va chạm với nắm đấm của Bạch Tiểu Thần đã vỡ vụn, kiếm khí tán loạn bay sang chung quanh.

Cho dù kiếm khí như thành đồng vách sắt, nó sụp đổ trong nháy mắt và nổ tung, cũng không thể tổn thương Bạch Tiểu Thuần, sau đó lại biến mất trong thiên địa.

Lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện nhìn thấy tình cảnh như thế đã giật mình sững sốt không nhỏ, hắn hít sâu một hơi và phát hiện thiên ý không có hiệu quả với Bạch Tiểu Thuần, hắn kinh hô.

- Ngươi cũng là Thiên Nhân!!

Giọng nói của hắn truyền khắp chiến trường, người bốn phía nghe rõ ràng, nội tâm chấn động rất mạnh, hắn không dám tin, mà đệ tử Nghịch Hà Tông lúc này kích động phấn chấn.

Về phần Linh Khê lão tổ và Huyết Khê lão tổ trong cơ thể Huyết Tổ, còn có hầu tử, con thỏ đều rung động, mà Thiên Nhân của Tinh Hà Viện cùng Cực Hà Viện kinh ngạc, ngay sau đó sát khí của bọn họ mạnh hơn, dù sao bọn họ có ba Thiên Nhân.

- Ngươi muốn chết!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần đầy huyết sắc, hắn nhìn thấy thương thế trên người Thiết Đản, nhất là nhìn thấy vết sẹo kinh người trên cổ của nó, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần đau lòng đến mức tận cùng, lúc này hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hắn lập tức xông thẳng về phía lão tổ Thiên Nhân của Đạo Hà Viện.

Lão tổ Thiên Nhân Đạo Hà Viện tức giận, dù sao hắn cũng là Thiên Nhân, nói ngược lại phàm là Thiên Nhân đều có ngạo nghễ, lúc này hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, toàn thân hắn sinh ra kiếm khí đáng sợ, trên bầu trời lại ngưng tụ thanh đại kiếm hư ảo, nó nổ vang sau đó càn quét khắp bốn phương tám hướng và chém thẳng vào người Bạch Tiểu Thuần.

Những đại kiếm vừa xuất hiện, bất cứ thanh nào cũng có thể làm Nguyên Anh trọng thương, trong đó ẩn chứa ý chí của lão tổ Đạo Hà Viện, hiện tại đã thay thế thiên ý, có lực lượng thiên địa ngưng tụ cho nên mạnh hơn trước rất nhiều.

Hắn muốn làm không phải chém giết Bạch Tiểu Thuần, mà là hạn chế hắn một lúc, khi đó hai lão tổ Thiên Nhân của Tinh Hà Viện cùng với Cực Hà Viện sẽ tới đây thật nhanh, khi đó ba người liên thủ chém giết Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, bọn họ cho rằng uy hiếp lớn nhất không ai vượt qua Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này lão tổ Tinh Hà Viện cùng với Cực Hà Viện bay tới, lão tổ Đạo Hà Viện dùng mười vạn đại kiếm bao vây Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần tiến lên phía trước một bước, khi hắn vừa bước tới, lực lượng thân thể của hắn bộc phát ngay lập tức, lực lượng Bất Tử Cốt Đại viên mãn được vận chuyển tới cực điểm, trực tiếp thi triển... Hám Sơn Chàng!!

Dùng lực lượng thân thể Bất Tử Cốt Đại viên mãn thôi động Hám Sơn Chàng, lực lượng bạo tăng kinh thiên động địa, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần bùng nổ trong thời gian ngắn, hắn như hóa thành hung thú viễn cổ tiến công đối thủ.

Tốc độ cực nhanh, thậm chí chung quanh xuất hiện khe hở không gian, ngay sau đó sắc mặt lão tổ Đạo Hà Viện biến hóa kịch liệt, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn vượt qua những thanh đại kiếm kia, không đợi mười vạn đại kiếm rơi xuống, hắn hiện tại xuất hiện trước mặt lão tổ Thiên Nhân của Đạo Hà Viện, hơn nữa còn va chạm rất mạnh.

Oanh, khóe miệng lão tổ Đạo Hà Viện chảy máu tươi, hắn không ngừng lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần vẫn tiến tới gần đối phương, hắn nâng tay phải lên, cũng không phỉa nắm đấm, mà là ngón cái cùng ngón trỏ sinh ra hắc mang đáng sợ, từ đó hóa thành gọng kìm khủng bố trong hiên địa!

Chính là... Toái Hầu Tỏa!

Trong nháy mắt lão tổ Đạo Hà Viện khôn thể lùi về phía sau, sắc mặt hắn biến hóa và sợ hãi, tay phải Bạch Tiểu Thuần nhanh như tia chớp bắt lấy cổ lão tổ Đạo Hà Viện.

Nguy cơ trước mắt, lão tổ Đạo Hà Viện căn bản không kịp suy nghĩ quá nhiều, hắn không phải chưa giao thủ với Thiên Nhân, hắn chưa từng gặp người nào như Bạch Tiểu Thuần, chẳng những tốc độ kinh người, lực bộc phát khủng bố, nhất là khí thế mang theo thiết huyết và hung tàn giống như muốn đồng quy vu tận với hắn.

Loại điên cuồng không có lý trí này cũng bỏ đi, hết lần này tới lần khác hắn nhìn thấy ánh mắt Bạch Tiểu Thuần có điên cuồng và sát cơ nhưng tính toán cực kỳ tinh diệu, dường như đây là bản năng chiến đấu của hắn.

Lúc lão tổ Đạo Hà Viện than thở thì nội tâm sinh ra sóng gió to lớn, hắn cảm ứng có cơ nguy cơ, lão tổ Tinh Hà Viện cùng Cực Hà Viện còn không kịp cứu viện hắn, hắn hét lớn một tiếng, mười vạn thanh đại kiếm chém vào Bạch Tiểu Thuần thay đổi phương hướng chém vào hư vô ở giữa Bạch Tiểu Thuần và hắn, hắn muốn thoát khốn.

Mười vạn đại kiếm hàng lâm như mưa rào, tiếng nổ vang sinh ra, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tỏa sáng, hắn cũng không né tránh, tùy ý những đại kiếm đánh lên người, tốc độ tay phải nhanh hơn, hắn bắt lấy vai trái của lão tổ Đạo Hà Viện và bóp mạnh.

Thông qua lực bộc phát khủng bố của Toái Hầu Tỏa, âm thanh răng rắc vang lên, vai trái của lão tổ Đạo Hà Viện nát bấy ngay sau đó! Ngay cả cánh tay cũng tàn phế trong nháy mắt.

Lão tổ Đạo Hà Viện không ngừng gào thét thê lương, sắc mặt tái nhợt, trong mắt mang theo điên cuồng, phía sau điên cuồng ẩn giấu hoảng sợ không nhỏ, sau khi hắn tấn chức Thiên Nhân tới bây giờ cũng chưa gặp qua cường địch như thế.

Vào lúc này hắn vô lực tái chiến và hít khí lạnh, lại không tiếc triển khai bí pháp thiêu đốt thọ nguyên, thân thể nổ tung và kéo dài khoảng cách với Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng không muốn một mình đấu với Bạch Tiểu Thuần như hiện tại.

Trong nháy mắt hắn bộc phát bí pháp, Bạch Tiểu Thuần không chút do dự thi triển Bất Tử Cấm, lúc này cả thế giới biến thành chậm lại trong mắt hắn, chỉ có hắn hoạt động bình thường, thậm chí tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt hắn lao tới gần lão tổ Đạo Hà Viện đang dùng bí pháp.

Cảnh tượng này trong mắt người ngoài có khác biệt, bọn họ chỉ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần biến mất, sau đó là tiếng âm thanh nổ tung, hắn trực tiếp đuổi theo lão tổ Đạo Hà Viện!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1258: Chiến (Thượng)

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện rất nhanh, trong nháy mắt đuổi theo lão tổ Đạo Hà Viện thì tay phải Bạch Tiểu Thuần đấm tới một quyền mang theo lực lượng thân thể Thiên Nhân, phối hợp tu vi hình thành bộc phát ba lần, oanh, nắm đấm đánh vào người lão tổ Đạo Hà Viện.

Lão tổ Đạo Hà Viện phun máu tươi, ngực của hắn lõm xuống sau đó sinh cơ ảm đạm không ít, nội tâm hoảng hốt và sợ hãi, lúc này đã tới cực hạn của hắn, hắn rống to và lui về phía sau thật nhanh.

Trong nháy mắt vừa rồi hắn cảm nhận có khí tức tử vong bao phủ bản thân mình.

Trước mắt lão tổ Tinh Hà Viện cùng Cực Hà Viện đều chạy tới, hiện tại bọn họ muốn tiếp cận nhưng ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang bọn họ, trong người hắn bộc phát hàn khí thao thiên, dùng thân thể của hắn làm trung tâm bao phủ phạm vi ngàn trượng.

Trong bầu trời ngàn trượng đều bị hàn khí đóng băng... Hơn nữa hàn khí tạo thành hàn trì bóng loáng như kính, ngay sau đó có chín hình chiếu... Bạch Tiểu Thuần xuất hiện!

Chín hình chiếu hiện thân liền hóa thành tia chớp lao về phía lão tổ Đạo Hà Viện, lão tổ Đạo Hà Viện kêu thê lương thảm thiết, trực tiếp lao tới chém giết thân thể đối phương!

Trong tiếng nổ ầm ầm vang vọng thiên địa, đầu lâu lão tổ Đạo Hà Viện bay lên cao, thân thể hắn chia năm xẻ bảy, không biết nguyên thần của hắn sử dụng bí pháp gì, hoặc có lẽ đã thi triển pháp bảo trân quý bảo

vệ tính mạng, hắn có thể sống sót dưới một kích tuyệt mệnh như vậy, dù thế nguyên thần vẫn trọng thương và ảm đạm, hắn kêu gào thê lương thảm thiết sau đó chạy đi xa xa, vào lúc thân thể bị đánh nát, nguyên thần của hắn bị nguy cơ tử vong bao phủ.

Lúc lão tổ Đạo Hà Viện bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần hiểu hiện tại không thể truy kích, nhưng lại không cam lòng, vì vậy hừ lạnh một tiếng chín hình chiếu của hàn trì lại phân tán nhảy vào trong chiến trường.

Những nơi đi qua thế như chẻ tre, trọng điểm chính là tu sĩ Nguyên Anh của ba tông, trong chốc lát đã có hơn mười tên Nguyên Anh vẫn lạc mới biến mất.

Đây là lực lượn hàn kính khi Bạch Tiểu Thuần dùng Nguyên Anh Đại viên mãn thi triển, có thể huyễn hóa nhiều hình chiếu và có chiến lực nhất định nhưng không thể duy trì quá lâu.

Từ khi hắn ra tay tới khi trảm thân thể lão tổ Đạo Hà Viện, nguyên thần đối phương bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần dùng hình chiếu chém giết hơn mười Nguyên Anh, từ đầu tới cuối chỉ qua vài giây mà thôi.

Tốc độ cực nhanh làm những người nhìn thấy tất cả đều chấn động không nói thành lời, giống như có vô số thiên lôi nổ vang bên tai.

- Điều đó không có khả năng!

- Lão tổ, tại sao có thể như vậy được?

- Rốt cuộc tu vi của hắn là gì, chỉ vài giây đánh bại Thiên Nhân, càng chém giết hơn mười Nguyên Anh!

Tu sĩ ba tông đã hoảng sợ, thân thể cả đám run rẩy, trong mắt mang theo không dám tin, hoảng sợ càng ngày càng mạnh, bọn họ trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đánh bại lão tổ Thiên Nhân, lúc thân ảnh lão tổ Đạo Hà Viện bỏ chạy như chó nhà có tang, đầu óc của mọi người vẫn chưa theo kịp biến hóa cho nên không cách nào tiếp nhận sự thật như vậy.

Nhất là tu sĩ Đạo Hà Viện run rẩy, bọn họ sợ hãi không nói thành lời.

Càng có những thiên kiêu các tông từng bị Bạch Tiểu Thuần dùng tiểu ô quy tạo ấn ký trên người, hôm nay nội tâm bọn họ sợ hãi run rẩy, không ngừng hít khí lạnh và không dám tin vào sự thật trước mắt, lúc này nhìn thấy thân ảnh lão tổ Đạo Hà Viện chật vật bỏ chạy đã chứng minh... Bạch Tiểu Thuần đã mạnh tới mức bọn họ cũng chỉ có thể nhìn lên mà thôi.!

Sĩ khí tu sĩ ba tông trên chiến trường rớt xuống vực sâu vạn trượng, cùng lúc đó tu sĩ Nghịch Hà Tông sau khi sững sờ liền bộc phát tiếng hoan hô vô cùng to lớn.

Bọn họ không thể không kích động, bọn họ không phấn chấn đã lâu Nghịch Hà Tông bị đè nén quá lâu cho nên những năm qua bị tu sĩ ba tông khi dễ, cho dù đệ tử ra ngoài du lịch lãm rèn luyện cũng như thế, thậm chí ma sát không ngừng, thường xuyên có người của đối phương chủ động đi gây chuyện và chém giết bọn họ..

Dù sao thế lực Nghịch Hà Tông không đủ, vì đại cục cho nên không dám làm xung đột quá lớn, trọng yếu nhất chính là Nghịch Hà Tông đang chờ cơ hội, bọn họ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chỉ là sau khi nhẫn nại tới mức tận cùng, người của ba tông đạt được Tinh Không Đạo Cực Tông ngầm đồng ý cho nên mới tới diệt Nghịch Hà Tông, từ đó tất cả đệ tử Nghịch Hà Tông đều có thù hận không đội trời chung với tu sĩ ba tông.

Vào lúc này lão tổ mạnh nhất Đạo Hà Viện cao cao tại thượng chật vật bỏ chạy như thế, bọn họ kích động không thể hình dung, trọng yếu nhất chính là thân phận của Bạch Tiểu Thuần, hắn là linh hồn hạch tâm của Nghịch Hà Tông, cái tên Nghịch Hà Tông là hắn đặt, hắn là kiêu ngạo của Nghịch Hà Tông, truyền thuyết hắn là tuyệt thế thiên kiêu chân chính.

- Bạch sư tổ!

- Bạch sư tổ!!

- Bạch sư tổ!!!

Không biết ai là người rống lên đầu tiên, lúc này đệ tử của cả Nghịch Hà Tông hô to tạo thành sóng âm ngập trời bao phủ bốn phương.

Tống Quân Uyển kích động rất mạnh, nàng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nhưng có cảm giác như đang nằm mơ, khóe mắt vẫn chảy nước mắt không kìm lại được, đó là nước mắt hạnh phúc.

Thượng Quan Thiên Hữu trầm mặc, trên gương mặt mệt mỏi, sâu trong mắt mang theo phức tạp, trôi qua nhiều năm như thế hắn đã trầm ổn hơn rất nhiều.

Còn có Bắc Hàn Liệt, hắn xiết chặc nắm đấm, lúc nhìn đệ tử ba tông, trong mắt lộ ra vẻ thống hận, bên cạnh hắn có một cỗ thi thể, đó là thi thể chó mực... Khi Bạch Tiểu Thuần chưa tới, Bắc Hàn Liệt gặp một lần nguy cơ nhưng chó mực chống đỡ thay hắn cho nên chết trận.

Trong sơn môn, trong cơ thể Huyết Tổ, thân thể Huyết Khê lão tổ run rẩy, sắc mặt kích động, ngay trước đó hắn còn tuyệt vọng, vẻ mặt hắn còn hoảng hốt, trong mơ hồ nhớ tới lúc ở Trung Phong, Bạch Tiểu Thuần hóa thân thành thân ảnh Dạ Táng.

Trên đỉnh đầu Huyết Tổ có con thỏ nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nó thì thầm vài câu nhưng không ai rõ nó nói cái gì.

Còn có Linh Khê lão tổ, còn có Trịnh Viễn Đông, còn có con khỉ, vào lúc này bọn họ hưng phấn, toàn tông phấn chấn.

- Hắn chính là kỳ tích!

Hầu tử nhẹ giọng thì thào, trong mắt mang theo hào quang thâm thúy.

Lúc cả Nghịch Hà Tông đều phấn chấn thì Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời sinh ra khí thế rung trời, hắn quay đầu nhìn chung quanh, bởi vì thân

thể lão tổ Đạo Hà Viện bị trảm, nguyên thần chật vật bỏ chạy cho nên Thiên Nhân của Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện không dễ dàng tiến lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1259: Chiến (Hạ)

Hai Thiên Nhân này rung động không nhỏ, bởi vì bọn họ hiểu rõ cảnh giới Thiên Nhân siêu việt tất cả mọi người, bọn họ thở dốc dồn dập, trong mắt mang theo sợ hãi không nhỏ.

Bọn họ biết rõ lão tổ Đạo Hà Viện mặc dù chỉ là Thiên Nhân sơ kỳ nhưng bởi vì công pháp khác biệt, là người mạnh nhất trong ba người, hiện tại bị Bạch Tiểu Thuần chém giết thân thể trong mấy giây.

Có thể tưởng tượng nếu không phải trên chiến trường, Bạch Tiểu Thuần không cách nào truy kích, bằng không lão tổ Đạo Hà Viện chạy trời không khỏi nắng.

Có thể giết Thiên Nhân!

Năm chữ này rất nặng nề, lão tổ Tinh Hà Viện cùng Cực Hà Viện chấn động rất mạnh, bọn họ biết rõ Thiên Nhân có được thiên ý, có được linh lực dùng không hết, thậm chí pháp thuật thần thông mang theo uy áp thiên địa, tu sĩ dưới Thiên Nhân xem bọn họ như thần linh, càng như vậy càng khó bị chém giết.

Trừ khi là cảnh giới rất cao ra tay, nếu không cùng là Thiên Nhân sơ kỳ, tối đa chỉ phân thắn bại, muốn giết người là ít khả năng, hiện tại bọn họ không dám tin tưởng Bạch Tiểu Thuần lại có thể bộc phát chiến lực mạnh tới như thế.

- Bạch Tiểu Thuần, cuộc chiến hôm nay chúng ta bỏ qua, như thế nào...

- Chúng ta ra tay cũng bởi vì Nghịch Hà Tông không có Thiên Nhân, trước mắt đã có Thiên Nhân, tất cả đều là hiểu lầm...

Khi hắn bộc phát tu vi, hai tên Thiên Nhân nhìn Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt khác trước, bọn họ sợ rồi.

Nếu có khả năng bọn họ không muốn đánh, bởi vì bọn họ không có nắm chắc khi đối mặt Bạch Tiểu Thuần, nội tâm càng kiêng kị cực mạnh, sợ Bạch Tiểu Thuần không đồng ý, bọn họ từ góc độ Nghịch Hà Tông khuyên bảo hắn dừng chiến.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi không cân nhắc vì mình cũng phải cân nhắc vì đệ tử Nghịch Hà Tông, trận chiến tranh này đã tiếp tục rất lâu, mọi người cần gì phải chém giết như thế...

- Đúng vậy, đệ tử ba tông chiếm cứ ưu thế, một khi tiếp tục khai triển chỉ bất lợi với Nghịch Hà Tông mà thôi, đệ tử Nghịch Hà Tông đã mỏi mệt, một khi tiếp tục khai chiến, nhất định có thương vong rất lớn, ngươi không nên kéo dài.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn lạnh lùng nhìn hai người, trong sơn môn, Linh Khê lão tổ ngẩng đầu lên và hét lớn.

- Tiểu Thuần, không đánh bọn chúng đau đớn thì làm sao dừng chiến! Máu của Nghịch Hà Tông chúng ta không thể chảy vô ích, nơi này cũng không phải nơi bọn chúng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Khi Linh Khê lão tổ rống to, các đệ tử Nghịch Hà Tông vào lúc này đỏ mắt, bọn họ gào thét ngập trời.

- Lão tổ ra tay, chúng ta nguyện chiến.

- Xâm phạm Nghịch Hà Tông ta, cần phải trả cái giá lớn bằng máu!

Âm thanh này càng ngày càng mãnh liệt, lúc này nội tâm mười vạn tu sĩ ba tông chấn động, bọn họ căn bản vô lực tái chiến, vào lúc này Nghịch Hà Tông hô vang, bọn họ khiếp sợ lui về phía sau.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy như thế, sát ý trong lòng cực mạnh, hắn lập tức lao thẳng về phía hai tên Thiên Nhân kia, hắn cũng không muốn giết chóc, hắn hiểu lão tổ nói đúng, tới phạm Nghịch Hà Tông ta phải trả giá thật nhiều.

Chỉ một Thiên Nhân là không đủ.

Hai lão tổ Tinh Hà Viện cùng Cực Hà Viện trên bầu trời rung động, thần sắc đại biến, bọn họ biết rõ cuộc chiến này không thể lui.

Nếu một người đánh không lại, như vậy hai bên liên thủ với nhau, trong mắt hai người mang theo quyết đoán, không dám chủ quan, vừa ra tay là dùng thần thông mạnh nhất.

Lúc này thiên địa nổ vang, trên bầu trời có thiên ý quay cuồng, thân thể lão tổ Tinh Hà Viện ẩn chứa sương mù kinh thiên, ẩn ẩn có vô số ngôi sao bên trong, hơn nữa tùy thời sẽ rơi xuống mặt đất.

Lão tổ Cực Hà Viện như lâm đại địch, trên người hắn sinh ra ma ý cuồn cuộn, sau lưng có ma ảnh cực lớn, ma ảnh này có ngàn tay.

Hai người đồng thời bộc phát lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần, thế tiến rất nhanh.

Thiên Nhân đại chiến nổ ra ngay lập tức.

Lão tổ Thiên Nhân của Tinh Hà Viện và Cực Hà Viện ra tay vây công Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn có kinh nghiệm giao chiến với Thiên Nhân, không nói cực kỳ phong phú nhưng cũng gặp được không ít trong Man Hoang.

Cho dù ba lão tổ trong thành Cự Quỷ hay những Thiên Công trong thành Khôi Hoàng, trọng yếu nhất hắn giao thủ vài lần với Hồng Trần Nữ, thậm chí trận chiến tuyệt thế kia làm hắn xúc động rất lớn.

Từ đủ loại như thế, Bạch Tiểu Thuần đối mặt Thiên Nhân không cảm thấy áp lực gì, thậm chí có thể nói trong khi giao thủ với hai người

nhưng Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ rất nhiều.

Những suy nghĩ này giống như bản năng, nó có thể giúp hắn, có phán đoán trong thời gian ngắn, hắn phát hiện hai người ra tay với mình, mặc dù chính mình có thể chống cự nhưng cũng có chút nguy hiểm, trọng yếu nhất một khi trong hai người có kẻ quấy nhiễu mình sau đó giết vào trong đám đệ tử sẽ là tổn thất thảm trọng.

Nếu ngay từ đầu ba Thiên Nhân liên thủ, đối phương có thể lựa chọn chiến thuật đa dạng linh hoạt, cho dù Bạch Tiểu Thuần có tự tin, nơi này có Nghịch Hà Tông đang chiến đấu, hắn cugnx không thể rời khỏi chiến trường, không bằng đối phương có thể vừa chiến vừa lui.

Cho nên lúc ban đầu hắn mới ra tay xu thế lôi dình diệt một người.

Hiện tại còn lại hại Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần vẫn lo lắng như cũ.

Hôm nay Nghịch Hà Tông phải đại thắng, hơn nữa là đại thắng oanh oanh liệt liệt, là đại thắng hoa lệ không tổn hao gì, từ đó mới giúp tu sĩ Nghịch Hà Tông sinh ra tin tưởng ngập trời mới có thể tạo thành rung động tâm thần với tu sĩ ba tông, do đó uy hiếp cả nửa đời còn lại.

Những suy nghĩ này xuất hiện trong đầu của hắn trong giây lát, Bạch Tiểu Thuần đã có trực giác giống như ý thức chiến đấu, hắn không do dự nữa điểm, hắn nhìn hai Thiên Nhân trước mặt, trong lúc ra tay Bạch Tiểu Thuần bộc phát Bất Tử Cấm sau đó tốc độ cực nhanh vượt qua cả thuấn di, hắn trực tiếp kéo xa khoảng cách với lão tổ Tinh Hà Viện, tới gần lão tổ Cực Hà Viện.

Cùng lúc đó con mắt thứ ba trên mi tâm của hắn mở ra, hắn toàn lực vận chuyển tu vi, lực lượng Thông Thiên pháp nhãn bộc phát bao phủ lão tổ Tinh Hà Viện.

Trong nháy mắt hắn nhìn mình, toàn thân lão tổ Tinh Hà Viện chấn động mạnh, lực lượng điều khiển kinh thiên hình thành cân đối nào đó

liền tạo ra lực trói buộ, nó giống như một bàn tay vô hình giam cầm thân thể lão tổ Tinh Hà Viện, từ đó ép hắn đứng nguyên tại chỗ.

Lão tổ Tinh Hà Viện biến sắc, hắn bị pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần trói buộc, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần đã như tia chớp lao thẳng về phía lão tổ Cực Hà Viện!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1260: Vô Cùng Cường Hãn

Rất hiển nhiên toàn thân lão tổ Tinh Hà Viện bị hắc khí bao phủ hóa thành tinh không, trong đó ngôi sao như thiên thạch, loại thần thông pháp thuật này có phạm vi bao phủ rộng lớn, mặc dù uy hiếp với Bạch Tiểu Thuần không lớn, chỉ khi nào đối phương đặt mục tiêu lên người đệ tử Nghịch Hà Tông thì đó là hậu hoạn vô cùng.

Về phần lão tổ Thiên Nhân Cực Hà Viện, sau lưng hắn có hư ảnh ma thần chiến lực kinh người, Bạch Tiểu Thuần không cần nghĩ ngợi lập tức lựa chọn kẻ này đầu tiên.

Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, thời gian nháy mắ nhưng lão tổ Tinh Hà Viện bị giam giữ, Bạch Tiểu Thuần bộc phát tốc độ đáng sợ, lúc này hắn xuất hiện trước mặt lão tổ Cực Hà Viện và nâng tay phải lên, hắn đấm một quyền về phía lão tổ Cực Hà Viện.

Uy lực một quyền này kinh thiên động địa, lực lượng thân thể bộc phát cực kỳ đáng sợ, hình thành phong bạo đánh tới trước mặt lão tổ Cực Hà Viện!

Sắc mặt lão tổ Cực Hà Viện biến hóa, hắn gầm lên sau đó bấm niệm pháp quyết, hư ảnh ma thần sau lưng hắn tiến lên một bước và bao phủ quanh người hắn, lại dung hợp với hắn thành một thể, hắn như trở thành ma thần với ma khí kinh thiên, hình thành hộ thuẫn ngăn cản quyền kình.

Oanh, nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần rơi vào hộ thuẫn ma khí, hộ thuẫn chấn động rất mạnh, bỗng nhiên nó sinh ra âm thanh ken két và sụp đổ, trong nháy mắt nó sụp đổ, mặt thuẫn thứ hai, thứ ba biến ảo mà thành.

Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ nhiều, sau khi đánh ra một quyền, thân thể hắn không lùi nửa bước, hắn xông lên và hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng thét ba chữ.

- Nhân Sơn Quyết!

Rầm rầm rầm!!

Lúc này đại địa chung quanh Bạch Tiểu Thuần xuất hiện vô số hòn đá, những hòn đá này sau khi xuất hiện trực tiếp ngưng tụ quanh người Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt đã chồng chất tạo thành người đá.

Người đá cao mấy trăm trượng, nó bộc phát uy thế kinh thiên động địa và lực lượng bàng bạc, lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần cũng được Nhân Sơn Quyết gia trì cho nên không ngừng bộc phát, từ đó trên người hắn bạo phát ý chí bế nghễ, hắn bước tới một bước và nắm đấm cực lớn xuất hiện, ngay sau đó mặt thuẫn thứ hai và thứ ba tan vỡ.

Trong tiếng nổ mạnh ngập trời, sắc mặt lão tổ Cực Hà Viện biến hóa dữ dội, hắn nhanh chóng lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần giết tới, hắn vận dụng Nhân Sơn Quyết và phát động Hám Sơn Chàng.

Oanh, lão tổ Cực Hà Viện dung hợp với ma thần tạo thành ma thân to lớn bị đụng ngã, hắn hít thở dồn dập, xa xa lão tổ Tinh Hà Viện giận dữ ngập trời, toàn lực giãy dụa và thân thể khôi phục năng lực hành động, vừa muốn đuổi theo Bạch Tiểu Thuần liên thủ với lão tổ Cực Hà Viện.

Vào lúc này Bạch Tiểu Thuần đang tấn công Cực Hà Viện quay đầu lại lần nữa, Thông Thiên pháp nhãn trên mi tâm lại xuất hiện, ánh sáng tím bao phủ thân thể lão tổ Tinh Hà Viện.

Oanh, toàn thân lão tổ Tinh Hà Viện dừng lại lần nữa, nội tâm của hắn tức giận nhưng biệt khuất, Bạch Tiểu Thuần vận dụng thần thông này quá buồn nôn nhưng lại không thể làm gì, hắn đang gào thét và toàn lực giãy dụa, Bạch Tiểu Thuần lại tới gần lão tổ Cực Hà Viện, hắn toàn lực phối hợp với Nhân Sơn Quyết bộc phát chiến lực mạnh nhất.

Trong thời gian ngắn Bạch Tiểu Thuần đánh mấy chục quyền, mỗi một quyền đều đánh lui ma thân của lão tổ Cực Hà Viện, dùng phương thức này kéo dài khoảng cách với lão tổ Tinh Hà Viện, đồng thời càng bộc lộ chiến lực cường hãn của bản thân.

Nhìn thấy cảnh tượng rung động nhân tâm trước mặt, vô số tu sĩ bốn phía cảm thấy tâm thần nổ vang, bọn họ chỉ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cường hãn, càng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đại chiến Thiên Nhân và chiếm thượng phong.

Trong khoảng thời gian ngắn dựa vào pháp lực áp chế một người, dựa vào thân thể oanh kích một người, cảnh tượng này chính là sóng thần càn quét tâm trí vô số tu sĩ, bọn họ nhìn thấy lão tổ Tinh Hà Viện bi trói buộc thân thể hai lần, đồng thời... Còn có lão tổ Cực Hà Viện bị Bạch Tiểu Thuần không ngừng bức lui.

Nội tâm lão tổ Cực Hà Viện chấn động mãnh liệt, vào lúc này hắn bị Bạch Tiểu Thuần oanh kích như cuồng phong sậu vũ, khí huyết trong người không ngừng quay cuồng, khóe miệng đã có máu tươi chảy ra ngoài, lúc này mọi thứ chưa kết thúc, hắn vừa muốn phản kích, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn sang sau đó gào thét kinh thiên.

Trong tiếng gào thét này, hắn đánh một quyền, một quyền này vừa thi triển xong thân thể do Nhân Sơn Quyết hình thành tan vỡ thành vô số đá vụn, sau khi tán loạn lại bay về phía trước Bạch Tiểu Thuần, lại tạo thành nắm đấm lớn rơi xuống theo nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần oanh kích thân thể ma thân của lão tổ Cực Hà Viện.

Lúc này tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc bao phủ chiến trường, ma thân của lão tổ Cực Hà Viện sụp đổ nhanh chóng, bản thể của hắn xuất hiện, hắn phun máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ và tránh lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần quay đầu lần nữa, Thông Thiên pháp nhãn lại chiếu lên người lão tổ Tinh Hà Viện, từ đó lão tổ Tinh Hà Viện vừa mới khôi phục khống chế thân thể bị áp chế lần nữa!

Nội tâm của hắn lo lắng cùng biệt khuất, hắn đã phát điên, hiện tại không quan tâm cắn trả, hắn liều mạng phản kháng cũng muốn đánh tan trói buộc, thậm chí đã ý thức được liên thủ cũng không phải đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, phương pháp tốt nhất là vây Ngụy cứu Triệu làm Bạch Tiểu Thuần phân tâm.

Nhưng vào lúc này Bạch Tiểu Thuần bước tới một bước, trực tiếp đuổi theo lão tổ Cực Hà Viện đang bỏ chạy, trong mắt sinh ra sát cơ, tay phải bấm niệm pháp quyết sau đó điểm về phía trước, một chỉ này mang theo hàn khí cực kỳ khủng bố, hàn khí lúc trước trảm lão tổ Tinh Hà Viện lại xuất hiện.

Trong phạm vi ngàn dặm hóa thành khối băng, chín đạo kính ảnh giống như chín thanh đao sắc bén bay thẳng về phía lão tổ Cực Hà Viện.

- Tinh Hà lão tổ, ngươi phế vật!!

Lão tổ Cực Hà Viện gào thét thật lớn, đã nói liên thủ nhưng Tinh Hà lão tổ bị trói buộc mấy lần nhưng không cách nào tới tiếp viện, không cách nào trợ giúp chính mình chút nào, từ đó hắn một mình đối mặt Bạch Tiểu Thuần, hiện tại hắn hận Tinh Hà lão tổ còn hơn cả Bạch Tiểu Thuần.

Hắn hiểu rõ chính mình không có thần thông bảo hộ nguyên thần như lão tổ Tinh Hà Viện, hắn hiểu một khi bị trảm, chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, dưới áp lực sinh tử, hắn không cách nào tránh đi, trong mắt sinh ra ý chí điên cuồng, lúc này chín kính ảnh của Bạch Tiểu Thần lao tới, hắn không lựa chọn chém giết mà lựa chọn... Tự bạo thân thể!

Oanh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1261: Lại Giết

Mình lựa chọn tự bạo có thể khống chế thuật pháp chấn động, có thể đi triệt tiêu chín đạo hàn ảnh của Bạch Tiểu Thuần đuổi giết, trong thời gian ngắn hắn đã có quyết đoán, đổi thành người khác rất khó làm được như vậy, cũng chỉ có đạt tới Thiên Nhân, sau đó trải qua quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu, do đó dưỡng thành phản ứng bản năng.

Trong tiếng nổ vang, lão tổ Cực Hà Viện tự bạo, lực lượng kinh thiên động địa bao phủ chung quanh, trong chốc lát hàn băng ngàn trượng tan vỡ, chín kính ảnh đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị phong bạo bao phủ, cùng lúc đó nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện vào lúc thân thể tự bạo bỏ chạy, hắn thề đây là tốc độ nhanh nhất đời của hắn, hắn không ngừng bỏ chạy thật xa.

Hắn sợ, triệt để sợ, nội tâm càng hận lão tổ Tinh Hà Viện cực lớn, nếu như không phải lão tổ Tinh Hà Viện quá mức phế vật, hai người liên thủ, trận chiến này có thể thắng, hiện tại lão tổ Tinh Hà Viện lông tóc không tổn hao gì, bản thân mình tự bạo chỉ còn nguyên thần.

Nội tâm phẫn nộ căm hận và sợ hãi bi ai, từ đó làm nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện không ngừng vặn vẹo, nội tâm của hắn cực kỳ biệt khuất, nếu như có thể lựa chọn, hắn hi vọng Bạch Tiểu Thuần dùng pháp nhãn trói buộc mình trước.

Vào lúc này lão tổ Cực Hà Viện tự bạo thân thể chạy đi, hàn kính sụp đổ, nguyên thần bỏ chạy, lão tổ Tinh Hà Viện không tiếc tu vi cắn trả giãy dụa thoát khỏi pháp nhãn của Bạch Tiểu Thuần, càng nghe được lão tổ Cực Hà Viện gào thét, nội tâm của hắn biệt khuất khó nói thành lời.

Có thể hắn hoảng sợ nhưng hiện tại nội tâm bạo phát ngập trời, hắn trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần chỉ dùng vài giây công kích như cuồng phong sậu vũ, oanh như bài sơn đảo hải, không ngờ Thiên Nhân như mình bị buộc tự bạo thân thể và dùng nguyên thần bỏ chạy.

Nếu lần đầu cũng bỏ đi, hắn còn có chút tin tưởng nhưng tới lần thứ hai, nghĩ tới đây thân thể lão tổ Tinh Hà Viện không ngừng run rẩy, hiện tại là thời khắc mấu chốt, hắn lại không có lựa chọn đi cứu viện lão tổ Cực Hà Viện mà là quay người hóa thành hào quang bỏ chạy thật xa.

Hắn cũng sợ, tất cả hình ảnh cuộc chiến này khắc sâu vào tâm thần của hắn, càng làm hắn không quan tâm thanh danh bản thân, không quan tâm cái nhìn của mười vạn tu sĩ ba tông đang nhìn.

Hắn quay người bỏ chạy, nội tâm càng tự an ủi mình, Bạch Tiểu Thuần khủng bố như thế, nếu mình không trốn sẽ gặp nguy hiểm, trên bầu trời chiến trường, lão tổ Cực Hà Viện chỉ còn lại nguyên thần, lão tổ Tinh Hà Viện không chút do dự bỏ chạy, ngay sau đó vô số tu sĩ dưới đất nhấc lên từng tiếng gào thét xôn xao.

Xôn xao là Đạo Hà Viện cùng với Tinh Hà Viện, gào thét chính là... Cực Hà Viện!!

- Lão tổ!

- Tinh Hà lão tổ, ngươi...

Cảnh tượng này làm Bạch Tiểu Thuần giật mình, hắn cho rằng lão tổ Tinh Hà Viện thoát khốn thì sẽ kao thẳng tới nơi này, do đó ngăn cản chính mình đuổi giết lão tổ Cực Hà Viện, hắn không ngờ đối phương trực tiếp bỏ chạy.

- Tinh Hà lão thất phu, ngươi vô sỉ!

Lão tổ Cực Hà Viện cảm thấy nguyên thần không ổn, linh khí trong cơ thể sụp đổ và bạo phát rất mạnh.

Vào lúc này hai Thiên Nhân, một đông một tây bỏ chạy với nhau, sát cơ trong mắt Bạch Tiểu Thuần rất mạnh, nếu như lão tổ Tinh Hà Viện đánh tới, hắn sẽ không có biện pháp chém giết nguyên thần của lão tổ Cực Hà Viện, hiện tại đối phương đã bỏ chạy từ đó cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội đánh chết Thiên Nhân!

Hắn không do dự, cũng không quan tâm lão tổ Tinh Hà Viện, ánh mắt của hắn nhìn nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện, trong nháy mắt sát cơ bạo phát cực kỳ khủng bố, hai tay của hắn vung về phía trước.

- Thủy Trạch!

Trong tiếng nổ vang hơi nước bạo phát bao phủ tám phương, phạm vi bao phủ to lớn, thậm chí cho dù nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện hay thân thể lão tổ Tinh Hà Viện đều bị đầm nước bao phủ vào bên trong.

Nhìn từ xa, cả thiên địa hiện tại biến thành một đầm nước vô cùng khủng bố.

Càng có sương mù khuếch tán thật nhanh, uy áp kinh thiên động địa hàng lâm, uy áp này làm tu sĩ có mặt hít khí lạnh, càng làm tâm thần lão tổ Cực Hà Viện chấn động, hắn có cảm giác nguy cơ sinh tử đang hàng lâm lên người của mình.

- Không!

Lão tổ Cực Hà Viện phát ra tiếng gào thét thê lương, âm thanh này là âm thanh cầu xin tha thứ, thậm chí còn mang theo cầu khẩn, lão tổ Tinh Hà Viện xa xa, nội tâm chấn động, hắn cắn chóp lưỡi và phun máu tươi ra ngoài.

Tất cả mọi người chấn động, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe sáng, hắn nói thêm hai chữ:

- Quốc Độ!

Ầm ầm!!

Âm thanh nổ mạnh vượt qua thiên lôi, tiếng nổ mạnh vang vọng thiên địa, khi Bạch Tiểu Thuần thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, dưới đầm nước bộc phát uy thế bài sơn đảo hải như càn quét cả thế gian, cho dù là toàn bộ bầu trời đều bị cự trảo của cự thú bao phủ!

Cự trảo to như núi bạo phát lực lượng kinh thiên động địa, nó không ngừng biến ảo, dường như bầu trời bộc phát hào quang đen kịt, cho dù móng vuốt vươn ra khỏi đầm nước từ từ và nhìn rất rõ ràng, những ngọn núi bọn họ nhìn thấy chính là móng vuốt của cự thú.

- Đây là... Đây là Thủy Trạch Quốc Độ!

Linh Khê nhất mạch, nhất là những người ở bờ bắc năm đó, giờ phút này cả đám mở to mắt không dám tin tưởng, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa.

Trong chốc lát cự trảo của cự thú lộ ra hoàn toàn, cả bầu trời bị che khuất, đầu óc mọi người trống rỗng, lão tổ Cực Hà Viện và với lão tổ Tinh Hà Viện hoảng sợ... Bỗng nhiên thú trảo khổng lồ chụp xuống.

Long long long!

Giống như sao trời nện thẳng vào mặt đất, lão tổ Cực Hà Viện gào thét thê lương, dường như là lần gào thét cuối cùng trong đời của hắn, nguyên thần của hắn không thể ngăn cản thú trảo tấn công, mặc cho hắn né tránh hay na di thế nào cũng vô bổ, trong chớp mắt thú trảo đã giáng lâm.

Tiếng kêu thảm thiết im bật, nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện chấn động, hắn không dám tin tưởng, trong thần thái đắng chát ở hắn nhìn thế gian lần cuối cùng, ngay sau đó nguyên thần của hắn sụp đổ, hồn phi phách tán... Biến mất trong thiên địa!!

Bên kia lão tổ Tinh Hà Viện vẫn còn thân thể, thậm chí thương thế không bao nhiêu, tăng thêm hắn ở khu vực biên giới của Thủy Trạch Quốc Độ, hiện tại hắn toàn lực thúc dục lực lượng, vô số ánh sao bên

ngoài cơ thể giúp hắn ngăn cản thú trảo, rốt cục thành công chống cự và chạy đi, sắc mặt của hắn tái nhợt, hắn phun máu tươi, nội tâm tràn ngập khủng bố, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1262: Bất An (Thượng)

Hắn nhìn thấy nguyên thần lão tổ Cực Hà Viện diệt vong, nội tâm của hắn chấn động rất mạnh, thậm chí còn sinh ra cảm giác may mắn, hắn chợt phát hiện trước kia mình quá biệt khuất lại là mấu chốt giúp mình sống sót.

Thậm chí hắn còn cảm thấy may mắn trước khi Bạch Tiểu Thuần lựa chọn trói buộc là mình... Có thể tưởng tượng, nếu như bị trói buộc là lão tổ Cực Hà Viện, như vậy hiện tại kẻ tử vong là mình.

- Tử đạo hữu không tử bần đạo... Cực Hà lão tổ, không phải lão phu không đi cứu ngươi, mà là địch nhân quá mạnh...

Lão tổ Tinh Hà Viện cảm thấy may mắn và còn giải thích trong lòng, tốc độ hắn bay đi nhanh hơn.

Trên chiến trường, Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, ánh mắt hắn nhìn lão tổ Tinh Hà Viện đang bỏ chạy, đối phương chạy quá nhanh, khoảng cách lại xa, trọng yếu nhất hắn cường thế nghiền áp hai tên Thiên Nhân, lại gọn gàng đánh chết lão tổ Cực Hà Viện, Bạch Tiểu Thuần nhìn như bình thường nhưng trên thực tế trận chiến này hắn đã hao hết toàn bộ tu vi, bộc phát toàn bộ lực lượng thân thể, cho dù pháp lực hay thân thể đều đã mỏi mệt, với hắn mà nói nghiền áp Thiên Nhân sơ kỳ không khó, muốn diệt sát Thiên Nhân lại quá khó khăn.

Ba lần thi triển Thông Thiên pháp nhãn trói buộc, mỗi một lần bị phá đều làm khí huyết Bạch Tiểu Thuầnquay cuồng, hắn cần phải thừa nhận cắn trả.

Trên thực tế hắn không thể dùng lần thứ tư, một khi lão tổ Tinh Hà Viện chạy tới, Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể đi thi triển đòn sát thủ cuối cùng... Bất Diệt Đế Quyền.

Một khi hoàn toàn triển khai, thân thể hắn sẽ hao tổn triệt để, không có lực tái chiến, nếu lão tổuĐạo Hà Viện bỏ chạy sớm nhất quay lại là có thể chém giết Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn như phong quang nhưng trên thực tế trận chiến này gian nan mệt mỏi chỉ có Bạch Tiểu Thuần tự mình biết, lúc nhìn thấy lão tổ Tinh Hà Viện đào tẩu, Bạch Tiểu Thuần chú ý tới sắc mặt tu sĩ ba tông tái nhợt, đột nhiên hắn cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất tan rã tâm thần bọn họ, vì vậy trừng mắt nhìn về hướng lão tổ Tinh Hà Viện, hắn vung tay áo sau đó lên tiếng.

- Tinh Hà lão tổ, Bạch mỗ chỉ cấp cho ngươi ba giây, nếu ngươi có thể không chết xem như ngươi mạng lớn, nếu như trốn không thoát, Bạch mỗ phất tay áo cũng có thể làm ngươi... Tan thành mây khói!

Lão tổ Tinh Hà Viện ở xa xa nghe được câu này như chim sợ cành cong, đầu óc của hắn kêu ông ông, lại không tiếc trả giá lớn phun máu tươi và tiêu hao thọ nguyên đổi lấy tăng tốc ngắn ngủi, hắn lập tức biến mất không thấy bóng dáng...

Khi ba đại Thiên Nhân một chết một tàn một trốn, tất cả đều làm người bốn tông môn há hốc mồm, bọn họ vẫn không dám tin, sóng to gió lớn trong đầu chưa khôi phục trở lại, hơn nữa sau đó còn có sóng lớn đánh tới, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ khó bình tĩnh nổi.

Nhất là ba đại tông môn, bọn họ run rẩy tuyệt vọng, trong đó ti sĩ Đạo Hà Viện run rẩy nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mang theo sợ hãi không cách nào hình dung nổi, lão tổ của Tinh Hà Viện không chết cho nên bọn họ sống khá giả một chút, bởi vì một âu của Bạch Tiểu Thuần lại làm lão tổ nhà mình không quan tâm đạo hữu bỏ chạy như chó nhà có tang, sợ tới mức phun máu bỏ chạy trong ba giây, làm cho nội tâm bọn họ phức tạp hóa thành tuyệt vọng.

Tuyệt vọng nhất chính là Cực Hà Viện, lão tổ Thiên Nhân tử vong, đại biểu cho Cực Hà Viện từ nay về sau sẽ luân lạc, thậm chí địa vị trong trung du cũng bị rung chuyển.

Việc này quá lớn, ảnh hưởng tới mỗi tu sĩ Cực Hà Viện, từ đó làm nội tâm bọn họ khiếp sợ, nội tâm bọn họ tức giận nhưng kỳ quái lại không hận Nghịch Hà Tông!

Dù sao Nghịch Hà Tông vốn là phương bị xâm lân, mà Bạch Tiểu Thuần cường hãn làm bọn họ rung động không nhỏ, nội tâm vô cùng kính sợ, căn bản không dám đi hận, nội tâm bọn họ hận nhất chính là... Tinh Hà Viện!

Thảm trạng của lão tổ thê thảm trước khi chết càng làm bọn họ hận Tinh Hà Viện tới cực điểm.

Lúc này không phải Tinh Hà Viện xúi giục, Cực Hà Viện đã không muốn tham dự, bọn họ bị ép tham gia vào, lúc này Cực Hà Viện lui về phía sau, đệ tử Tinh Hà Viện và Đạo Hà Viện không còn ý chí chiến đấu, nội tâm bọn họ hoảng sợ, sợ hãi vô cùng, lão còn bại thì bọn họ có thể làm gì chứ?

Trốn!!

Lúc này tu sĩ tam tông binh bại như núi đổ, bỗng nhiên lui về phía sau, cũng không ai tiếp tục chém giết, mà Nghịch Hà Tông chấn đông làm bọn họ khó thừa nhận nổi.

Tống Quân Uyển mắt thấy Bạch Tiểu Thuần khi đến rất hoa lệ, ra tay chém giết Thiên Nhân, một lần hành động định càn khôn, cảnh tượng này làm nàng hoảng hốt, vui mừng nhưng lại lo lắng Bạch Tiểu Thuần phát triển quá nhanh, từ đó nàng có ảo giác mình vách Bạch Tiểu Thuần càng xa.

Vô Cực tử dùng ánh mắt phức tạp nhìn sang, trong đầu xuất hiện việc ở Huyết Khê Tông, Huyết Mai suy yếu đứng bên cạnh hắn, nàng không

hiểu nhiều về Bạch Tiểu Thuần nhưng hiểu lầm năm đó làm cho nàng đôi khi nhớ lại còn cảm thấy bùi ngùi.

Cả Huyết Khê nhất mạch vô cùng chấn động, rung động hơn so với bọn họ chính là Linh Khê nhất mạch, những trưởng lão và rất nhiều đệ tử, bọn họ không xa lạ gì Bạch Tiểu Thuần, hiện tại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần phát triển tới như vậy làm bọn họ vui mừng khôn xiết.

Nhất là đệ tử nhất mạch Lý Thanh Hậu càng như thế.

Thượng Quan Thiên Hữu cúi đầu xuống, nội tâm cảm thán, Bắc Hàn Liệt trầm mặc không nóinội tâm phức tạp đồng thời cũng có cảm khái vô hạn, trong sơn môn, con thỏ, hầu tử và cường giả Nghịch Hà Tông đều phức tạp nhưng trong lòng càng có phấn chấn.

Nhất là chưởng môn Trịnh Viễn Đông, hắn kích động khó kiềm chế bản thân.

Lúc này mọi người đang suy nghĩ, rất nhanh đã bị vô số đệ tử Nghịch Hà Tông hoan hô thay thế, một trận chiến này đã làm Nghịch Hà Tông bộc phát hoan hô kinh thiên, dưới hoan hô này có vô số đệ tử Nghịch Hà Tông vô cùng kích động, ba tông chạy đi, trưởng lão bốn mạch Nghịch Hà Tông nhanh chóng nắm lấy cơ hội và rống to.

- Sát!

- Sát!!!

Khi những trưởng lão hô vang, tất cả đệ tử Nghịch Hà Tông vô cùng kích động, toàn bộ phát ra tiếng gào thét và lao ra bên ngoài.

Trận pháp cự nhân của Linh Khê nhất mạch ngưng tụ lần nữa, mấy trăm cự nhân vào lúc này bước nhanh về phía trước, trong tay cầm đại kiếm hoặc các pháp bảo, bọn họ truy kích tu sĩ ba tông, đuổi giết tu sĩ... Tinh Hà Viện!

Thiên Giác Mặc Long bị trọng thương cũng đuổi theo, một đường quét ngang.

Mà Huyết Khê nhất mạch cũng như thế, được Huyết Khê lão tổ điều khiển, Tống Quân Uyển hưng phấn cầm huyết kiếm đi theo đám người Vô Cực tử đuổi giết Đạo Hà Viện!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1263: Bất An (Hạ)

Thiết Đản gào thét mang theo vô số hung thú, càng có thi khôi, ma đầu, còn có Huyền Khê cùng Đan Khê nhất mạch đuổi giết tu sĩ Cực Hà Viện.

Cả Nghịch Hà Tông sau khi tuyệt vọng dưới áp lực, hiện tại khí thế đã quật khởi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy thế nội tâm cảm khía, thật sự bởi vì áp lực của hắn quá lớn, hắn là mấu chốt của cả Nghịch Hà Tông cho nên không được phép có ngoài ý muốn, một khi thất thủ... Cục diện hôm nay Nghịch Hà Tông nguy hiểm!

Dù sao từ nhân số tu sĩ ba tông nhiều tới mười vạn, người có thể chiến đấu của Nghịch Hà Tông chỉ hơn hai vạn người, loại tình thế này xử lý không tốt là Nghịch Hà Tông bị diệt.

Bạch Tiểu Thuần bộc phát chiến lực cường đại cũng không cách nào đi đối mặt mười vạn đại quân!

Cho nên mấu chốt của trận đấu chính là Thiên Nhân chiến đấu, từ đó Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể đi mạo hiểm, tâm thần của hắn tiêu hao thật lớn.

Hiện tại thuận lợi đạt được thắng lợi, thật sự là do ba lão tổ Thiên Nhân tới từ tông môn khác nhau, bọn họ có mâu thuẫn từ trước, có cạnh tranh, thậm chí tùy thời có thể quay đầu tiêu diệt lẫn nhau.

có quan hệ này, nếu cục diện thuận lợi thì khá tốt, một khi gặp được không thuận lợi, như vậy cục diện quá tàn khốc.

Trên thực tế nếu ba người đồng tâm hiệp lực, bọn họ liên thủ thì không nói đánh chết Bạch Tiểu Thuần, ít ra Bạch Tiểu Thuần có thể ngăn cản cũng mệt mỏi gặp trọng thương, từ đó diệt Nghịch Hà Tông!

Nếu đổi thành Man Hoang tứ đại thiên vương và Đại Thiên Sư, cho dù tu vi của ba vị cùng là Thiên Nhân giống nhau, đều là phàm phẩm Thiên Nhân sơ kỳ, bằng vào ý thức và liên thủ của bọn họ, Bạch Tiểu Thuần tử chiến không lùi cũng sẽ đánh chết Bạch Tiểu Thuần.

Hiện tại có một chết một tàn một trốn, tình hình làm tu sĩ ba tông chật vật, bọn họ không có ý chí chiến đấu... Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây liền may mắn, có thể nhìn thấy tông môn được cứu trợ, nội tâm của hắn kích động nhưng nhớ tới gì đó.

Hắn xuất hiện làm tu sĩ ba đại tông vốn tán loạn triệt để sụp đổ, trước kia khi bỏ chạy còn có lực chống cự, hiện tại bọn họ chỉ muốn bỏ chạy mà thôi.

Cả chiến trường lâm vào hỗn loạn, tu sĩ ba tông hận sinh ít đi hai cái chân, tu sĩ Nghịch Hà Tông kích động, lúc trước vốn yếu thế hiện tại được trưởng lão tổ hợp lại liền mạnh hơn trước nhiều.

Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng lựa chọn tu sĩ Nguyên Anh mà ra tay, thần thức bao phủ toàn trường, hắn tùy thời sẽ đi cứu viện, càng tìm kiếm thân ảnh của... Lý Thanh Hậu cùng với Hầu Tiểu Muội.

Hiện tại chiến trường quá lớn, hôm nay lại đang đuổi giết hỗn loạn, Bạch Tiểu Thuần không tìm được, nội tâm hắn bất an, Thiết Đản lao tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nó đã thu nhỏ lại, bộ dạng kích động cọ vào người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng cười, hắn rất cưng chiều Thiết Đản, lúc này sơ đầu nó, ánh mắt nhìn những vết sẹo trên người, sâu trong mắt của hắn đầy tức giận.

- Dám đả thương Thiết Đản, việc này... Vẫn chưa xong đâu!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng lên tiếng, hắn vuốt vết sẹo trên cổ Thiết Đản mà giật mình.

- Thiết Đản, mấy ngày sau ngươi đi ra ngoài tìm những người gây ra sẹo trên người của ngươi, tìm được về sau, ta sẽ làm chủ cho ngươi!

Bạch Tiểu Thuần lập tức lên tiếng, Thiết Đản nghe vậy gào thét, nó chỉ rống vài tiếng, lại thấy Bạch Tiểu Thuần để tay lên vết sẹo của mình, giống như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên ánh mắt ảm đạm và bi thương.

Chú ý tới biểu lộ của Thiết Đản, Bạch Tiểu Thuần sững sờ, sau đó nội tâm chấn động, hắn quá hiểu Thiết Đản, cũng hiểu tốc độ của Thiết Đản, cho dù là Thiên Nhân của tông môn trung du, muốn lưu một kích trên cổ của nó cũng cần tiến hành một ít mai phục và bố trí mới có thể.

Hiện tại nhìn thấy vẻ mặt Thiết Đản lo lắng như vậy, lại bị người chém bị thương, vết thương từ mấy tháng trước hoặc lâu hơn.

Là chuyện gì lại làm Thiết Đản bỏ qua an nguy bản thân...

Là chuyện gì lại làm nó cam tâm chui vào bẫy...

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, đôi mắt mở to, cảm giác bất an sinh ra khắp nội tâm của hắn.

- Thiết Đản, Lý thúc của ta đâu rồi, còn có Hầu Tiểu Muội đây rồi! Bọn họ ở đâu?

Nghe được Bạch Tiểu Thuần nói trong lo lắng, ánh mắt Thiết Đản mang theo bi ai, nó ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần không có chút năng lực che giấu gì cả, có thể nói là trống rỗng, căn bản không có năng lực giấu diếm gì đó, cho nên nó kêu ô ô với Bạch Tiểu Thuần.

Âm thanh mang theo đau thương, trái tim Bạch Tiểu Thuần mở bàn tay vô hình, hắn cảm thấy thế giới trước mặt tối đen, sau đó cả thế giới này biến thành huyết sắc.

- Hầu Tiểu Muội ngươi không biết...

- Lý thúc cũng bị... Bắt đi!!

Bạch Tiểu Thuần tức giận, hắn cũng không tức giận Thiết Đản, mà là nội tâm lo lắng và điên cuồng, hắn hít sâu môt hơi, Thiết Đản nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như vậy thì nội tâm nặng nề, nó không ngừng kêu ô ô.

Bạch Tiểu Thuần run rẩy, dù sao Thiết Đản không phải tu sĩ nhưng là vương thú, nó có linh trí không kém gì tu sĩ, Bạch Tiểu Thuần có lo lắng cho nên hắn bộc phát thần thức ra ngoài.

Lúc này thiên địa nổ vang, cả bầu trời đại địa đều bị thần thức hắn bao phủ, hắn có thể nắm rõ mọi thứ trong phạm ngàn dặm như lòng bàn tay... Trịnh Viễn Đông hoặc mấy lão tổ Nghịch Hà Tông đều biết Lý thúc rất trọng yếu với mình.

Hiện tại thần thức dò xét phạm vi ngàn dặm, bất kể là Nghịch Hà Tông hay tu sĩ ba tông cũng chấn động dữ dôi, bọn họ cảm nhận áp lực không cách nào hình dung nổi, càng cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần hóa thành phong bạo càn quét mọi thứ trên đường hắn đi.

Lúc này thần thức của Bạch Tiểu Thuần bộc phát kinh thiên động địa, hắn nhìn thấy trong sơn môn Nghịch Hà Tông có nữ tử trung niên sắc mặt tái nhợt, dường như bị thương rất nặng, hiện tại thức tỉnh trong hôn mê, gương mặt tái nhợt tiều tụy, thân thể có khả năng bị cơn gió thổi bay.

Nữ tử nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nàng mang theo kích động, kích động khó có thể hình dung, phát ra từ nội tâm của nàng, nàng không do dự hô to với Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, nhanh đi cứu Lý thúc của ngươi!!

Bạch Tiểu Thuần nghe được âm thanh của nữ tử liền hiểu đó là ai, nữu tử này chính là chưởng tòa Tử Đỉnh Sơn năm xưa, chính là sư phụ

của Trương Đại Bàn, chính là Hứa Mị Nương ưa thích Lý thúc...

- Hứa di!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn lập tức biến mất xuất hiện bên cạnh Hứa Mị Hương, hắn nâng tay phải lên sau đó rót lực lượng nhu hòa vào trong người của nàng, dung nhập vào thân thể Hứa Mị Hương, sắc mặt Hứa Mị Hương hồng nhuận phơn phớt, thương thế tốt hơn nhiều, nàng nói:

- Nhanh đi Đạo Hà Viện, Lý thúc ngươi vào nửa năm trước bị lão tổ Đạo Hà Viện bắt đi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1264: Phong Bạo

Hứa Mị Hương nói quá nhanh, thương thế của nàng vốn rất nặng, hiện tại lại nóng lòng như thế, vừa nói xong câu này đã phun máu tươi, nếu không phải tu vi Bạch Tiểu Thuần dung nhập vào người thì nàng đã hương tiêu ngọc vẫn!

Những lời này như thiên lôi nổ trong đầu của Bạch Tiểu Thuần, toàn thân Bạch Tiểu Thuần run rẩy, đôi mắt đỏ thẫm, vào lúc này mấy lão tổ Nghịch Hà Tông và đám người Trịnh Viễn Đông cũng cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần như cơn bão sắp bộc phát, bọn họ chạy tới nơi này, sau khi nghe Hứa Mị Hương nói thế, cảm giác kích động khi cứu giúp tông môn cũng biến mất.

Bọn họ không muốn giấu diếm Bạch Tiểu Thuần, nhưng bởi vì chuyện xảy ra quá nhanh, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện và đánh bại ba Thiên Nhân, ý chí chiến đấu của tu sĩ ba tông sụp đổ, tu sĩ Nghịch Hà Tông truy sát, bọn họ muốn giải tỏa áp lực từ trước tới nay, hiện tại đột nhiên kinh hỉ, thế cho nên không ít người hoảng hốt quên đi chuyện này.

Lúc này Linh Khê lão tổ chạy tới thật nhanh.

Tất cả đều tập trung chú ý vào việc Lý Thanh Hậu, Lý Thanh Hậu là Nguyên Anh, càng kinh diễm tuyệt luân còn chưa đáng để Thiên Nhân ra tay với hắn.

Trên thực tế tất cả nguyên nhân là vì Thiết Đản!

Lúc này lão tổ Thiên Nhân của Đạo Hà Viện đã sớm ngấp nghé Thiết Đản hồi lâu, bởi vì Thiết Đản cảnh giác cực cao, bình thường không ra

khỏi tông môn nên lão tổ Đạo Hà Viện không có cơ hội.

Cho nên trước khi thân thể sụp đổ chỉ còn lại nguyên thần, lão tổ Đạo Hà Viện hắn tiến hành bố trí từ nửa năm trước, đầu tiên bắt giữ Lý Thanh Hậu, lại dùng Lý Thanh Hậu dẫn Thiết Đản!

Sở dĩ lựa chọn Lý Thanh Hậu, nói trắng ra... Cũng chính bởi vì Bạch Tiểu Thuần có quan hệ với Thiết Đản, Lý Thanh Hậu là chí thân của Bạch Tiểu Thuần, việc này không phải bí mật, cho nên thông qua Lý Thanh Hậu thật sự làm Thiết Đản trúng kế!

Trên thực tế đúng là như vậy, Thiết Đản vì cứu Lý Thanh Hậu, dốc sức liều mạng lao ra ngoài cho nên mới có vết sẹo như thế, mà Nghịch Hà Tông cũng vì việc này xuất động tất cả lão tổ, thậm chí vận dụng nội tình và Huyết Tổ cũng hàng lâm.

Cuối cùng tan rã cái bẫy của Đạo Hà Viện, Thiết Đản tránh được hạo kiếp, Lý Thanh Hậu không thể cứu về, hiện tại sinh tử không rõ.

Sở dĩ sinh tử không biết là bởi vì sau khi Lý Thanh Hậu đột phá Nguyên Anh có tu hành công pháp đặc thù, tu hành cỏ cây chi mệnh, chú ý sih cơ quy nhất, cho nên hắn không có mệnh giản trong tông môn, cho nên không người nào biết hắn sống chết thế nào.

Tất cả nhân quả được Linh Khê lão tổ cùng với Trịnh Viễn Đông miêu tả thật nhanh, đầu óc Bạch Tiểu Thuần như bị thiên lôi đánh trúng, sát cơ bộc phát dữ dội.

- Ah!

Áp lực trong lòng hắn càng ngày càng nặng, cuối cùng nhất Bạch Tiểu Thuần gào thét kinh thiên động địa, hắn muốn tiêu diệt... Đạo Hà Viện!!

- Đạo Hà Viện, các ngươi muốn chết! Đạo Hà lão tổ, ta muốn ngươi chết!!

Bạch Tiểu Thuần bộc phát sát khí kinh thiên, cả đời này hắn rất ít khi điên cuồng, càng ít nghĩ sẽ giết người, lúc ở Man Hoang xuất hiện qua một lần, đó là lúc đệ tử hắn bị bắt, hiện tại là lần thứ hai.

Hắn không thể không điên, bởi vì đó là... Lý Thanh Hậu ah!

Hắn nhớ lúc ở trong thôn, lúc bước vào con đường tu tiên là nhờ vào Lý thúc, Lý thúc dạy hắn tu luyện vỡ lồng...

Lý thúc truyền thụ thảo mộc chi pháp, sau đó hắn ra nòoài luyện đan sinh ra ngoài ý muốn vẫn được Lý thúc che chở...

Hắn từ nhỏ không có thân nhân, cho nên hắn ẩn ẩn xem Lý thúc như phụ thân của mình.

Trong nội tâm Bạch Tiểu Thuần trong vô tri vô giác đã xem Lý thúc thành thân nhân.

Tất cả những việc này đều làm Bạch Tiểu Thuần điên cuồng!

Hắn rống to sau đó lướt đi như bôn lôi, phía sau hắn, Thiết Đản cũng bay lên chạy heo Bạch Tiểu Thuần... Đám người Linh Khê lão tổ nghe Bạch Tiểu Thuần rống to đã chấn động tâm thần, lúc này lo lắng cho hắn nên bọn họ điều một ngàn đệ tử Nghịch Hà đi theo phía sau, đi tới Đạo Hà Viện phòng ngừa vạn nhất.

Bọn họ cho rằng đó là tông môn, cho dù nội tình hay trận pháp đều vô cùng cường hãn, hiện tại Bạch Tiểu Thuần nổi giận, dù Bạch Tiểu Thuần tu vi kinh thiên, làm trưởng bối cũng lo lắng cho hắn.

Lúc này một ngàn đệ tử nghe lệnh, mặc dù không có tốc độ như Bạch Tiểu Thuần nhưng được Linh Khê lão tổ đưa cho đám đệ tử tàu cao tốc, tốc độ của bọn họ cũng không chậm, lúc này lên đường đi Đạo Hà Viện.

Nhanh nhất chính là Bạch Tiểu Thuần, hắn hiện tại đang tức giận, tu vi không ngừng phóng thích ra ngoài, lực lượng thân thể bùng nổ, hắn dùng Bất Tử Cấm na di thiên địa!

Dựa theo tốc độ này chỉ cần qua nửa nén nhang lầ hắn có thể độ hư không bước vào Đạo Hà Viện.

Nhìn từ xa đó là phong bạo quét qua bầu trời, trong gợn sóng đó chính là thân ảnh Bạch Tiểu Thuần mang theo sát cơ lạnh như băng.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầu óc trống rỗng, thân ảnh của hắn không ngừng na di, hắn không suy nghĩ nhiều, trong nội tâm của hắn chỉ có một suy nghĩ.

- Lý thúc... Nhất định phải sống yên ổn...

Bởi vì Bạch Tiểu Thuần lo lắng càng ngày càng mạnh, khẩn trương không phải sợ hãi tạo thành, mà là lo được lo mất, hắn sợ nghe được tin tức mình không muốn nghe.

Tất cả hóa thành giày vò, tu vi Bạch Tiểu Thuần cuồng loạn, ánh mắt của hắn càng ngày càng đỏ, hắn điên cuồng sinh ra lửa giận ngập trời, từ đó biến thành phong bạo càn quét chung quanh.

Sưu sưu bá bá!

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, tốc độ cực hạn của hắn vượt qua cả Thiết Đản, hiện tại chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần đang đi trong thiên địa, trong thiên địa chỉ còn âm thanh phong bạo như sấm sét, tốc dộ hắn nhanh vượt qua vận tốc âm thanh.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ càng lúc càng lớn, trên đường hắn đi vượt qua các gia tộc tu chân, các tiểu tông môn, từng tòa thành trì, mọi người khiếp sợ nhìn lên bầu trời.

Nội tâm của bọn họ hít khí lạnh và không ít người kinh hô.

- Đó là âm thanh gì?

- Bầu trời... Bầu trời vỡ ra rồi!

- Nhìn kìa, thật sự có vết nứt, bầu trời bị tách ra làm hai.

Tốc độ Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, theo thời gian qua đi, không qua nửa nén nhang Bạch Tiểu Thuần đã mang theo lửa giận ngập trời, mang theo phong bạo khủng khiếp bay tới sơn môn... Đạo Hà Viện!

Sơn môn Đạo Hà Viện do bảy ngọn núi bảy màu sắc khác nhau tọa thành.

Bởi vì trận chiến Nghịch Hà Tông, tu sĩ ba tông đột nhiên sụp đổ quá nhanh cho nên trong Đạo Hà Viện không ai biết tin tức lão tổ bị chém giết thân thể, có thể sau khi Đạo Hà lão tổ trốn về tông môn vẫn có bộ phận người đã biết được, cũng sớm mở đại trận phòng ngự.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1265: Tiểu Thuần?

Lúc này Bạch Tiểu Thuần nhìn Đạo Hà Viện, hắn nhìn thấy màn sáng ngập trời bao phủ Đạo Hà Viện vào bên trong.

Màn sáng chấn động mang theo uy áp ngập trời, chỉ nhìn sơ qua cũng biết nó cực mạnh, dù sao đây là... Hộ sơn đại trận của của tông môn đệ nhất trung du Thông Thiên Hà đông mạch.

Cho dù trận pháp mạnh hơn nữa cũng không bằng trận pháp bao phủ Trường thành năm xưa, Bạch Tiểu Thuần dùng Bất Tử Cấm có thể xuyên qua trận pháp trong Trường thành, chỉ là trận pháp tông môn trung du, cho dù là Thiên Nhân bố trí thì thế nào?

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, tốc độ chẳng những không giảm bớt mà còn nhanh hơn, hắn không ngừng lao vào Đạo Hà Viện, lúc này lưu thủ trong tông môn là ba Nguyên Anh và không ít Kết Đan, bọn họ nhìn thấy khe nứt trên bầu trời liền kinh hô.

- Đó là cái gì!

- Bầy trời vỡ ra!

- Xảy ra chuyện gì, tại sao vết nứt kia đang lao tới trận pháp của chúng ta?

Nguyên Anh cũng không thể nhìn rõ tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cho nên không nhìn thấy bộ dáng Bạch Tiểu Thuần, bọn họ chỉ cho rằng đó là vết nứt cắt ngang bầu trời.

Lúc bọn họ không ngừng gào to, Bạch Tiểu Thuần hóa thành vết nứt trực tiếp đụng vào đại trận bảo hộ Đạo Hà Viện, trận pháp quỷ dị lại không sinh ra chút gợn sóng nào, giống như nó không tồn tại, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện bên trong.

Chính là Bất Tử Cấm chi lực!

Trong nháy mắt xuyên qua, thân ảnh hắn đụng vào một ngọn núi của Đạo Hà Viện sinh ra tiếng nổ kinh thiên động địa, bầu trời vặn vẹo, đại địa nổ vang.

Ầm ầm!

Ngọn núi kia bị hắn đụng sụp đổ, vô số đá vụn bắn ra ngoài, mấy vạn tu sĩ trong Đạo Hà Viện kinh hô và tránh đi, vào lúc này bọn họ mới nhìn ở giữa không trung tại vị trí ngọn núi sụp đổ có một thân ảnh đang lơ lửng.

Thân ảnh kia đứng tại chỗ nhưng chấn động kinh thiên sinh ra, càng có vòng xoáy phong bạo như mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa.

Cảnh tượng này làm tất cả đệ tử Đạo Hà Viện hít khí lạnh, tâm thần bọn họ rung động, tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều khẩn trương, dù sao nơi này cũng là sơn môn Đạo Hà Viện, bọn họ phải kiên trì ra tay, lúc này có vô số hào quang nhắm vào Bạch Tiểu Thuần.

Trong Đạo Hà Viện có một cột sáng kinh người, nó từ trong ngọn núi bắn thẳng vào Bạch Tiểu Thuần..

- Cút ngay cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hai tay vung mạnh sinh ra cuồng phong quét ngang bốn phía, sóng cồn đảo qua mọi nơi, va chạm với trận pháp và công kích, sóng cồn dễ dàng đánh tan tất cả mọi thứ cản đường.

Sơn môn Đạo Hà Viện chấn động, rất nhiều đệ tử phun máu tươi, bọn họ hoảng sợ kêu thảm thiết rút lui, vào lúc bọn họ thoái lui, thần thức của

Bạch Tiểu Thuần như phong bạo bao trùm toàn bộ Đạo Hà Viện, cho dù cấm địa có trận pháp bao phủ cũng không thể chống cự thần thức của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt hắn phát hiện trong địa lao sâu trong lòng đất của Đạo Hà Viện có khí tức... Lý Thanh Hậu!

Lý Thanh Hậu hiện tại đang hôn mê.

Phát giác Lý Thanh Hậu còn sống, rốt cuộc nội tâm Bạch Tiểu Thuần thả lỏng không ít, hắn nhanh chóng chú ý tới thương thế trên người Lý Thanh Hậu, Bạch Tiểu Thuần sinh ra lửa giận ngập trời, hắn không do dự, hắn đấm một cái vào mặt đất sơn môn Đạo Hà Viện.

Nổ mạnh như khai thiên tích địa, mặt đất xuất hiện vô số khe hở, nhấc lên trùng kích làm đệ tử Đạo Hà Viện bị đánh bay, bọn họ chấn động, sợ hãi và run rẩy.

- Người này là ai!!

- Hắn là Bạch Tiểu Thuần, là hắn... Hắn đánh ba Thiên Nhân một chết, một tàn, một trốn!

- Đáng chết, tại sao hắn ở nơi này?

Trong đám người Đạo Hà Viện có người biết chuyện đã nói rõ thân phận Bạch Tiểu Thuần, bảy ngọn núi bảy màu của Đạo Hà Viện bị Bạch Tiểu Thuần đụng nát một cái, ngọn núi thứ hai bởi vì tương liên với nhau cũng sụp đổ, vô số núi đá bộc phát truyền khắp Đạo Hà Viện.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra sơn môn Đạo Hà Viện có điểm kỳ dị, đại địa vô cùng cứng rắn tương liên với bảy ngọn núi, chỉ khi bảy ngọn núi tan vỡ mới có thể đánh nát đại địa.

Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình phá hủy từng cáo, hắn nhìn năm ngọn núi còn lại, hắn bấm niệm pháp quyết và vận dụng Nhân Sơn Quyết, ngay sau đó vô số ngọn đá sụp đổ bay lên bao phủ Bạch Tiểu Thuần, hắn biến thành người đá khủng bố.

Gương mặt người đá chính là Bạch Tiểu Thuần, hắn không do dự gào to sau đó đánh hai quyền về phía trước, mỗi một quyền sinh ra lực trùng kích khổng lồ, ngay sau đó hai ngọn núi sụp đổ, tiếng kinh hô vang vọng bốn phương, mấy vạn đệ tử Đạo Hà Viện hiện tại thương vong thảm trọng, căn bản không dám ở lại tông môn, mọi người nhìn thấy liền bỏ chạy như chuột.

Vào lúc bọn họ bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần lại đánh ra ba quyền, mỗi quyền của hắn như thiên thạch mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa nện thẳng vào ba ngọn núi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh vang vọng khắp thiên địa, trong chốc lát ba ngọn núi của Đạo Hà Viện... Sụp đổ!!

Từ khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cho đến hiện tại, thời gian chưa tới một phút.

Lúc này mặt đất xuất hiện hố sâu.

Dưới hố sâu chính là địa lao Đạo Hà Viện!

Không dừng lại, vào lúc đánh vỡ mặt đất, thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất nhanh chóng, lúc xuất hiện đã ở trong nhà lao giam giữ Lý Thanh Hậu!

Hiện tại Lý Thanh Hậu nằm đó, bởi vì tiếng nổ quá lớn nên hắn cũng tỉnh lại, đôi mắt hãm sâu, khí tức yếu ớt, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần thì hắn sững sờ không dám tin, lúc này hỏi một câu:

- Tiểu Thuần?

Hai chữ Tiểu Thuần được Lý Thanh Hậu nói ra khỏi miệng làm chính hắn cũng hoảng hốt, dường như cảm thấy việc này quá hư ảo, sau khi hắn bị Đạo Hà Viện bắt giữ cũng không nhận tra tấn gì, nội tâm của hắn vô cùng thống khổ.

Hắn cũng không đặc biệt xem trọng sinh tử của mình, hắn không thể vì sự tồn tại của mình mà trở thành đối phương hấp dẫn Thiết Đản vào bẫy, hắn không thể cải biến mọi việc, hắn không có năng lực đó.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiết Đản rơi vào trong bẫy, hắn tự trách, nó biến thành cái miệng gặm nhắm nội tâm hắn.

Cũng may nửa năm trước Đạo Hà lão tổ không thành công, chỉ có thể chém một kiếm lên cổ Thiết Đản, việc này làm nội tâm Lý Thanh Hậu đau đớn, đáng hận là hắn không thể làm gì.

Hận ý này rất mạnh, sau khi hắn mất đi giá trị lợi dụng và bị ném trong địa lao, hắn vẫn chèo chống và không ngừng nhắc nhở mình, Đạo Hà Viện không hủy diệt thì hắn không chết được.

Cho nên hắn phỉa kiên trì, địa lao này cổ quái, có thể hấp thu tu vi và sinh cơ của hắn, làm hắn không ngừng suy yếu nhưng hắn vẫn kiên trì.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1266: Có Biết Xét Nhà Hay Không?

Cũng may mắn công pháp của hắn đặc thì, thảo mộc chi lực có tác dụng lâu dài cho nên hắn mới có thể bảo vệ tính mạng, hắn còn có một chấp niệm, trừ thống hận Đạo Hà Viện ra, hắn còn nhớ... Bạch Tiểu Thuần.

Hắn nhớ hài tử năm xưa mình mang lên núi, đối phương đã rời đi quá lâu, hắn rất muốn lại đi bảo hộ hắn, hắn sợ hãi tính cách Bạch Tiểu Thuần không có mình khuyên bảo có lẽ sẽ gây ra tai họa nào đó.

Tất cả trở thành chấp nhất của hắn, càng là hắn không ngừng nhắc nhở mình không được chết.

Hiện tại hắn nghe bên ngoài có tiếng nổ mạnh, lúc hắn ngơ ngác mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt Bạch Tiểu Thuần.

Một tiếng Tiểu Thuần lọt vào tai Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần rung động, nước mắt rưng rưng như sắp chảy xuống, mặc dù âm thanh yếu ớt nhưng mang theo hiền lành và ấm áp, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rung động, trái tim như xiết chặc.

- Lý thúc!

Bạch Tiểu Thuần khóc lớn, cho dù chiến lực của hắn có thể trấn áp Thiên Nhân, cho dù địa vị của hắn tôn sùng, ở trước mặt Lý Thanh Hậu thì hắn chính là hài tử trên đỉnh núi năm xưa, là Bạch Tiểu Thuần bởi vì sợ sấm đánh cho nên đốt hương mười ba lần.

Bạch Tiểu Thuần ôm lấy Lý Thanh Hậu, hắn không ngừng rót tu vi vào người Lý Thanh Hậu, không ngừng chữa thương cho hắn, trong quá

trình này Bạch Tiểu Thầần biết Lý Thanh Hậu suy yếu, nước mắt rơi xuống...

Cũng nhìn thấy mái tóc bạc trên đầu Lý Thanh Hậu, nhìn gương mặt đầy nếp nhăn, Lý Thanh Hậu mới là trung niên nhưng hắn hiện tại già đi rất nhiều.

Không còn một thân áo bào nho nhã trong trí nhớ Bạch Tiểu Thuần, cũng không còn là chưởng tòa ngông nghênh của Hương Vân Sơn!

Lý Thanh Hậu vẫn hoảng hốt, hắn kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, cũng không quan tâm thương thế bản thân, hắn chậm rãi nâng tay lên vuốt gương mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Thật là ngươi sao... Đứa nhỏ này đã lớn rồi còn khóc...

Lý Thanh Hậu run rẩy lau nước mắt Bạch Tiểu Thuần trê, hắn xác định đây chính là đùa bé mình mang từ đỉnh núi sau khi đốt hương mười ba lần về tông môn.

- Là ta... Lý thúc, ta trở lại!

Bạch Tiểu Thuần lau nước mắt, hắn nâng Lý Thanh Hậu đứng dậy, lúc này Lý Thanh Hậu đã được Bạch Tiểu Thuần cứu giúp cho nên khôi phục một ít khí lực.

- Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi...

Lý Thanh Hậu cười, nụ cười mang theo vui mừng, mang theo cảm khái, càng có hiền lành, hắn là tu sĩ Nguyên Anh, trong nội tâm mặc dù kích động nhưng khống chế rất tốt, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn vui vẻ.

Hiện tại hắn không kịp hỏi Bạch Tiểu Thuần những năm qua như thế nào, bọn họ đang ở trong địa lao của tông môn khổng lồ, sau khi được Bạch Tiểu Thuần nâng lên, hắn nhìn chung quanh... Phát hiện bảy ngọn núi sụp đổ, đại địa xuất hiện vô số khe hở, cả Đạo Hà Viện cũng tan nát.

Nhìn chung quanh thấy đệ tử Đạo Hà Viện run rẩy và bỏ chạy tứ tán...

Lúc phát hiện những việc này, rốt cuộc Lý Thanh Hậu kích động khống chế không nổi, hắn hít thở dồn dập nhìn bốn phía.

- Là lão tổ đột phá sao, bọn họ đâu?

Lý Thanh Hậu phản ứng đầu tiên chính là có lão tổ đột phá trở thành Thiên Nhân, hiện tại dẫn đại quân tới tấn công Đạo Hà Viện.

Hắn nhanh chóng do dự, thật sự hắn cảm thấy cho dù lão tổ đột phá cũng không thể rung chuyển Đạo Hà Viện tới mức này, trừ phi có hai lão tổ đột phá Thiên Nhân.

Hắn cho rằng đây là việc không có khả năng.

- Lý... Lý thúc, lão tổ không có đột phá... nơi này không có người nào khác... Chỉ có hai hai ngườic chúng ta.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn ho khan, sau khi cứu Lý Thanh Hậu, áp lực trong lòng hắn không còn, cũng khôi phục tính cách lúc trước, hiện tại nội tâm hắn vô cùng đắc ý.

Lý Thanh Hậu sững sờ, hắn nhìn phế tích chung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn lên người Bạch Tiểu Thuần, sua nửa ngày hắn cười to, cười càng lúc càng lớn, dùng sức vỗ vai Bạch Tiểu Thuần.

- Tốt, tốt, tốt!

Hắn không hỏi cụ thể, bởi vì đã không cần, nội tâm hắn kích động rất lớn, bởi vì... Hài tử hắn mang lên núi năm đó hôm nay đã phát triển thành đại thụ che trời.

Nội tâm của hắn có chút thất lạc, một con chim non đã biến thành hùng ưng bay lượn cửu thiên, không cần trưởng bối bảo hộ, hắn làm trưởng bối lại có cảm giác không nói thành lời.

Có vui mừng, lại có thất lạc.

Nghe Lý Thanh Hậu khen ngợi, Bạch Tiểu Thuần càng phấn chấn, hắn nói:

- Việc này tính là cái gì, Lý thúc ngươi không biết, lúc ta ở Man Hoang còn biểu hiện tốt hơn hiện tại...

Không đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong, trên bầu trời xa xa có tiếng rít dài, chính là Thiết Đản, nó chậm hơn Bạch Tiểu Thuần rất nhiều,sau khi tới nơi đây phát hiện Đạo Hà Viện sụp đổ, lại nhìn thấy Lý Thanh Hậu.

Nó không hoài nghi việc Bạch Tiểu Thuần đánh nổ cả Đạo Hà Viện, vào lúc nhìn thấy Lý Thanh Hậu thì nó kích động, thân thể thu nhỏ tới gần Lý Thanh Hậu, sau khi tới bên cạnh Lý Thanh Hậu liền vẫy đuôi thân thiết.

Nội tâm Lý Thanh Hậu ấm áp, càng có áy náy, hắn vuốt ve Thiết Đản, ánh mắt nhìn vết sẹo trên cổ Thiết Đản, đây chính là điểm làm hắn hối hận.

- Vốn định có một ngày có thể tự mình báo thù cho ngươi, hiện tại đã không cần, phụ thân ngươi đã giúp ngươi rồi.

Lý Thanh Hậu cười cười, hắn nhìn phế tích chung quanh, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn kiêu ngạo và tự hào rất mạnh.

- Tiểu Thuần, chúng ta đi thôi, Đạo Hà Viện... Cho dù có thể sống qua lần này cũng rớt xuống ngàn trượng!

Lý Thanh Hậu cười lớn.

- Lý thúc, không nóng nảy, chúng ta chờ một chút.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần dò xét chung quanh, hắn nhanh chóng nói với Thiết Đản.

- Thiết Đản, ta nhớ trước khi đi phía sau có không ít đệ tử đi cùng, tại sao còn chưa tới, ngươi đi mang bọn họ tới đây.

Thiết Đản nghe vậy cảm thấy nghi hoặc, nhưng Bạch Tiểu Thuần nói nó làm gì thì nó làm gì, sẽ không cự tuyệt, sau đó nó bay lên trời, không bao lâu nó trở về lần nữa, một chiếc tàu cao tốc chở hơn ngàn tu sĩ đi cùng, bọn họ chạy tới và nhìn Đạo Hà Viện sụp đổ liền hít khí lạnh, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần càng cuồng nhiệt, bọn họ cúi đầu chào Bạch Tiểu Thuần cùng Lý Thanh Hậu.

- Bái kiến lão tổ!

- Bái kiến Lý trưởng lão!

Bọn họ nói thế càng xác định suy nghĩ trong lòng Lý Thanh Hậu, lúc hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần liền cười tươi hơn..., Bạch Tiểu Thuần gãi gãi đầu, vội ho một tiếng, hắn cảm thấy xấu hổ và vung tay lên.

- Nhanh chóng thanh lý những hòn đá bốn phía cho ta, ta diệt Đạo Hà Viện quá nhanh, bọn chúng trốn đi vội vàng, nhất định có không ít tài bảo không kịp mang đi, chúng ta tận diệt chúng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1267: Gánh Nặng Đường Xa

Bạch Tiểu Thuần vội vàng hưng phấn lên tiếng, nội tâm kích động, hắn xét nhà không ít, lần đầu tiên hắn xét tông.

Hắn nói ra lời này làm cả ngàn đệ tử hưng phấn, bọn họ không ngừng tản ra chung quanh tìm kiếm tài phú của Đạo Hà Viện.

Trong mắt Lý Thanh Hậu mang theo vui mừng, hắn nói thầm đứa nhỏ này lớn rồi, việc mình xem nhẹ nhưng hắn lại nghĩ tới, đây là tính cách cẩn thận.

- Đúng vậy, o Hà Viện tích lũy bao nhiêu năm, đối với Nghịch Hà Tông chúng ta mà nói là đại trợ lực!

Lý Thanh Hậu gật đầu, hắn vừa nói xong, Bạch Tiểu Thuần cau mày nhìn hơn ngàn đệ tử đang đi tìm kiếm chung quanh.

- Các ngươi có biết xét nhà hay không, ai nha, chỗ đó có đá nhiều nhất, vừa nhìn đã biết không có bảo bối gì, các ngươi đừng đi thanh lý bên kia!

- Tại đó, tăng thêm vài người, các ngươi nhìn trên núi đá có pháp lực chấn động không, nơi đó nhất định là gạch đá xây dựng bảo thất, bên cạnh chắc chắn có bảo vật.

- Ai nha, còn ngươi nữa, thất thần làm gì vậy, vội tuh bàn đá xanh dưới chân ngươi đi, nó chắc chắn là linh thạch chế tạo mà thành!

Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, hắn rất bất đắc dĩ, hắn cảm thấy những người này quá không biết xét nhà mà...

- Không nên đào chỗ đó, đừng nhìn trên mặt đất, ai lại chôn bảo bối dưới đất chứ, bên cạnh ngươi có cái vạc lớn mới là bảo bối đấy.

- Các ngươi ah, buồn chết ta... Đến đến, nghe ta chỉ huy, ba trăm người đi thanh lý núi đá bốn phía cho ta, ba trăm người chuyên đi thanh lý đại điện sụp đổ.

- Ba trăm người tới đây, chuyện của các ngươi rất trọng yếu, các ngươi đi tìm cấm địa chung quanh cho ta, thấy cái gì cứ lấy cho ta, có biết hay không biết đều thu đi.

- Hơn trăm người cuối cùng, các ngươi đi theo ta đi, ta bảo các ngươi cầm cái gì thì cầm cái gì, còn ngươi nữa... Đây không phải là bàn đá xanh, đó là phiến đá bình thường...

Bạch Tiểu Thuần càng nhìn càng sốt ruột, dứt khoát xoắn tay áo xông lên phía trước, lớn tiếng bắt đầu chỉ huy, hắn cảm thấy những người này có thủ pháp quá kém, vẫn phải do mình tự tìm.

Dựa vào kinh nghiệm xét nhà kinh người của hắn trong Man Hoang, dưới sự chỉ huy của hắn, hơn một ngàn đệ tử chậm rãi từ lương dân biến thành côn đồ... Quét ngang tất cả...

Cứ như vậy, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy tiếc nuối và nói:

- Ta nói với các ngươi, xét nhà cần phải có ý thức, ý thức biết rõ không... Chính là phải cân nhắc, nếu như ngươi là lão tổ tông môn, ngươi sẽ mang bảo vật giấu ở nơi nào?

- Nói như vậy quá phức tạp, ta tổng kết cho các ngươi biết một chút, xét nhà chính là ba chữ... Nhanh, ác, chuẩn, đây là tổng kết cuối cùng của ta, cũng chuẩn bị truyền thừa ba chữ chân ngôn này.

- Nhanh, chính là cho dù động tác gì cũng phải thật nhanh, các ngươi nhìn thấu châu chấu chưa, thời điểm xét nhà phải xem bản thân mình như châu chấu.

- Ác, thứ này càng đơn giản, chính là mắt các ngươi phải đỏ, sau đo đỏ mắt thì thấy cái gì cũng đoạt, thấy cái gì cũng cầm, tưởng tượng các ngươi tiến vào một nơi chứa đầy bảo vật, cầm càng nhiều thì lợi nhuận càng nhiều, khẩu hiệu của chúng ta chính là... Những nơi đi qua, không có một ngọn cỏ!

- Còn một chữ cuối cùng... Là... Là chuẩn, chính là ý thức ta nói lúc trước, với người mới học xét nhà mà nói, các ngươi không có được ý thức này, ta nói cho các ngươi một bí quyết, chính là... Mặc kệ nhận ra hay không, chỉ cần là đồ vật trước mặt thì cứ lấy đi.

- Sau khi trở về chúng ta lại phân biệt nó có phải bảo vật hay không dù sao đều bị chúng ta lấy đi.

Bạch Tiểu Thuần càng nói âm thanh càng lớn, đồng thời mặt mày hớn hở và cảm khái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hắn nói lời này vang vọng phế tích Đạo Hà Viện, hơn ngàn đệ tử chung quanh trợn mắt há hốc mồm ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, nội tâm không ngừng hít khí lạnh.

- Lão tổ... Tại sao hắn am hiểu xét nhà như thế?

- Ta lần đầu tiên nghe xét nhà còn có ba chữ chân ngôn như vây...

- Hắn... Hắn còn quen thuộc xét nhà như thế...

Sắc mặt mọi người cổ quái, liên tục há hốc mồm, bọn họ lần đầu tiên thấy có người tổng kết ba chữ chân ngôn với việt xét nhà, lúc này nội tâm mọi người rung động, suy nghĩ cần phải xét nhà bao nhiêu lần mới có được kinh nghiệm như thế, mới có thể hóa xét nhà thành ba chữ tinh túy như vậy.

Việc này cần phải xét nhà rất nhiều mới có thể đúc kết tinh hoa, mới có thể làm được...

Chẳng những hơn một ngàn đệ tử như thế, ngay cả Lý Thanh Hậu cũng ngây người, hắn ngây ngốc nhìn Bạch Tiểu Thuần không ngừng nói

luyên thuyên, chỉ huy nơi này, chỉ dẫn nơi khác.

Được hắn không ngừng giáo dục, bảo tàng của Đạo Hà Viện bị đào móc không còn, xem thủ pháp của hắn thật sự đúng như ba chữ chân ngôn.

Tất cả những việc này càng làm Lý Thanh Hậu hoảng hốt, càng làm hắn đau đầu, tay phải không ngừng mà xoa mi tâm, vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn phát hiện Bạch Tiểu Thuần... Mặc kệ tu vi gì vẫn có bộ dạng làm người ta lo lắng.

- Không ngờ xét nhà còn có tổng kết như vậy... Đây cũng là năng khiếu trời ban ah.

Nội tâm Lý Thanh Hậu thở dài một hơi, hắn cũng không nói được gì.

Hắn không chú ý tới Thiết Đản ở bên cạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần không chớp mắt, lắng nghe những gì hắn dặn dò, nó năm đó xem Bạch Tiểu Thuần là mẫu mực của mình, ngay cả lời nói và việc làm cũng là chuẩn mực của nó, học làm sao câu dẫn mấu thú, lại học hỏi khí thế cao vời của Bạch Tiểu Thầần.

Hiện tại nó phát hiện thế giới mới, trong mắt cũng bắt đầu sáng lên, lúc nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo sùng bái vô hạn, nó cảm giác phụ thân của mình quá lợi hại, không ngờ nắm giữ nhiều tài năng như thế.

Nhất là nghe Bạch Tiểu Thuần nói chân ngôn xét nhà, nó còn chuẩn bị truyền thừa xuống, vì vậy Thiết Đản lập tức có cảm giác mình đang mang theo sứ mạng nặng nề, càng phải nghiêm túc học tập.

Rốt cục cả Đạo Hà Viện, bị hơn ngàn đệ tử thanh lý một lần trong một canh giờ, mà hơn ngàn người dùng ánh mắt cổ quái nhìn nhau, bọn họ cũng cải biến ấn tượng với Bạch Tiểu Thuần, từ kính sợ biến thành im lặng không nói thành lời.

Thậm chí rất nhiều người chậm rãi nhớ lại lúc còn ở trong Nghịch Hà Tông, bọn họ nghe được truyền thuyết không biết nên khóc hay nên cười của Bạch Tiểu Thuần...

- Thì ra hắn là Bạch Tiểu Thuần..."

- Bạch lão tổ... Tính toán, ta nên gọi hắn là Bạch Tiểu Thuần a...

Mặc dù hơn ngàn đệ tử nói thầm nhưng bọn họ vẫn dựa theo mẫu mực của Bạch Tiểu Thuần làm việc, vẫn có ngộ tính, hoàn toàn dựa theo ba chữ chân ngôn, cả Đạo Hà Viện vô cùng sạch sẽ, không nói không có một ngọn cỏ nhưng không khác bao nhiêu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1268: Về Nhà (Thượng)

Thậm chí tất cả núi đá cũng bị hơn ngàn người lấy đi, dù là kiến trúc tàn phá hay mảnh nhỏ cũng là như thế... Nhìn chung quanh, cho dù có đệ tử Đạo Hà Viện quay về cũng hoảng hốt, cho rằng mình đi nhầm đường, cũng không nhận ra tông môn lúc trước.

Lúc này công lao của Thiết Đản rất lớn, ngộ tính của nó lại tốt, thân thể có thể lớn có thể nhỏ, chui vào một ít khe hở, thường thường ở những nơi không ai cho rằng giấu bảo bối nhưng lại có bảo bối, Bạch Tiểu Thuần thấy Thiết Đản thông minh như vậy, hắn cao hứng và cảm khái.

- Đúng vậy, Thiết Đản ngươi có thiên phú, về sau thủ pháp xét nhà của chúng ta phải nhờ vào ngươi phát dương quang đại.

Bạch Tiểu Thuần tán thưởng khen ngợi vài câu, Thiết Đản càng hưng phấn, càng nghiêm túc.

Một khi Bạch Tiểu Thuần nhìn sang những người khác, hắn thở dài, vẫn cảm thấy không phải đặc biệt thoả mãn, hắn vô cùng hoài niệm Chu Nhất Tinh, suy nghĩ nếu như có Chu Nhất Tinh ở chỗ này, cho hắn thêm thời gian có thể sẽ mang tất cả bảo tàng của Đạo Hà Viện ra ngoài, cho dù là giấu sâu dưới ba thước đất.

- Tiếp tục như vậy không được ah...

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần rất nghiêm túc, vẻ mặt càng ngưng trọng.

- Ân, xem ra ta cần phải chỉ dẫn các đệ tử này nhiều, tranh thủ làm mỗi một đệ tử đều phải nắm giữ tinh túy của xét nhà.

- Như vậy về sau Nghịch Hà Tông chúng ta mới có thể càng giàu có, mỗi đệ tử có đủ tài nguyên tu luyện, kể từ đó, có thể giúp mọi người cường đại nhanh chóng, đối với tông môn mà nói đây chính là tin mừng!

Bạch Tiểu Thuần tưởng tượng như vậy, lập tức cảm giác áp lực của mình rất lớn, cũng có cảm giác đây là sứ mạng.

Những người khác không nhìn ra tâm tư của Bạch Tiểu Thuần nhưng Lý Thanh Hậu lại nhìn ra, hắn không ngừng xoa xao mi tâm, cười khổ không thôi, hắn biết Bạch Tiểu Thuần đã tìm ra chí hướng to lớn, Lý Thanh Hậu lúc này ho khan một tiếng.

- Đi, Tiểu Thuần, chúng ta quay về Nghịch Hà Tông.

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng đáp lời, hắn áp chế chí hướng bản thân, hắn phất tay áo mang theo Thiết Đản và hơn ngàn đệ tử cùng đi, cũng đi theo Lý Thanh Hậu bay về Nghịch Hà Tông.

Trên đường đi, Lý Thanh Hậu cũng đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần hri về chuyện Nghịch Hà Tông, Bạch Tiểu Thuần lên tinh thần, hắn vô cùng phấn chấn nói những gì mình biết một lần, nghe tới Bạch Tiểu Thuần chiến ba đại Thiên Nhân, không ngờ có thể đánh một chết, một tàn, một trốn, tâm tình Lý Thanh Hậu rung động không nhỏ, trước kia hắn có suy đoán, hắn không ngờ chuyện còn kinh người hơn cả hắn suy đoán.

Vào lúc nói chuyện với nhau, mọi người tăng thêm tốc độ đi tới gần phạm vi thế lực của Nghịch Hà Tông.

Hiện tại trong Đạo Hà Viện, lão tổ Thiên Nhân bị trảm thân thể mới dám lặng lẽ trở lại, trên thực tế hắn đứng ở xa nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra trong tông môn, hắn không dám tới gần, sau đó bỏ chạy thật nhanh.

Sau khi chờ được Bạch Tiểu Thần rời đi thì hắn mới dám trở lại, sau khi nhìn thấy cả tông môn trống trơn, cho dù là hắn cũng phải hoảng hốt

không nhỏ, hắn có cảm giác mình bay lộn địa phương.

- Nơi này là... Đạo Hà Viện?

Đạo Hà lão tổ trợn mắt há hốc mồm nhìn bốn phía trống trải, thân thể dần dần run rẩy, đến cuối cùng hắn gào rú thảm thiết.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi khinh người quá đáng!!

Vào lúc này trong phạm vi thế lực Nghịch Hà Tông, bởi vì Bạch Tiểu Thuần có hành động quá nhanh, không có hao phí bao nhiêu thời gian, cho dù xét nhà cũng chỉ mất một canh giờ mà thôi.

Cho nên tu sĩ ba tông vẫn đang hỗn loạn, các đệ tử Nghịch Hà Tông không ngừng đuổi giết, trong phạm vi thế lực của Nghịch Hà Tông đang lâm vào hỗn loạn.

Thậm chí các lão tổ Nghịch Hà Tông hiện tại không gọi các đệ tử quay trở về, bởi vì trước khi nguy cơ xảy ra bọn họ đã bị áp bức tới tận cùng, hiện tại chính là thời gian phát tiết tâm tình bản thân.

Thời gian dần qua, năm trăm dặm, một nghìn dặm, hai nghìn dặm...

Sau đó tu sĩ ba tông triệt để tán loạn, một ít đệ tử không chạy đều lựa chọn đầu hàng.

Trận đuổi giết này kéo dài ba ngàn dặm, tu sĩ Nghịch Hà Tông cũng ổn định tâm tình của mình, bọn họ mang theo mệt mỏi quay trở về, rốt cục... Sau khi đuổi giết hơn ba ngàn dặm, các lão tổ Nghịch Hà Tông phát pháp lệnh dừng đuổi giết.

Kể từ đó tu sĩ ba tông mới thở ra một hơi, nội tâm run rẩy, bọn họ mang theo sợ hãi và khiếp sợ giải tán.

Nội tâm mỗi người bọn họ hiểu rõ... Nghịch Hà Tông sắp quật khởi!!

Trận chiến này bởi vì Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cho nên nghịch chuyển càn khôn, mặc dù Nghịch Hà Tông, tổn thất không ít nhưng cũng là đại thắng.

Từ nay về sau, tu sĩ ba tông nhìn thấy tu sĩ Nghịch Hà Tông liền sợ hãi từ nội tâm, không dám trêu chọc, thật sự vì trận chiến này... Triệt triệt để để đánh bọn họ sợ rồi, kinh sợ tận linh hồn bọn họ.

Trận chiến chấm dứt, có thể tưởng tượng, việc này tất nhiên sẽ như gió bão rung chuyển trung du tu chân giới, rung chuyển hạ du Thông Thiên Hà đông mạch, cũng cải biến cách cục của trung du.

Thậm chí trong Tinh Không Đạo Cực Tông bởi vì việc này mà sinh ra chấn động to lớn, dù sao trận chiến tranh này là ba đại tông môn cùng ra tay, cũng đạt được Tinh Không Đạo Cực Tông ngầm đồng ý.

Hơn nữa Bạch Tiểu Thuần không chỉ là là người Nghịch Hà Tông, hắn càng là đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, thậm chí thân phận của hắn tại trường thành đã đạt tới Vạn phu trưởng.

Mà lịch đại Vạn phu trưởng nếu đi vào Thiết Huyết đường chính là trưởng lão cường thế nhất của Tinh Không Đạo Cực Tông, càng không cần nói Bạch Tiểu Thuần có không ít bằng hữu trong Tinh Không Đạo Cực Tông, cho dù là đạo lữ hai người Triệu Thiên Kiêu, hoặc là Bạch Lân và phần nhiều tu sĩ ở trường thành.

Những đồng bạn này trước khi hắn quay về, bọn họ có thể miễn cưỡng bảo vệ Nghịch Hà Tông, mà hôm nay Bạch Tiểu Thuần trở về, có thể tưởng tượng nhất định trong Tinh Không Đạo Cực Tông sẽ vì chuyện của Nghịch Hà Tông mà sinh ra bắn ngược và khiển trách.

Bạch Tiểu Thuần bộc phát chiến lực trong đại chiến cũng được Tinh Không Đạo Cực Tông trọng thị, kế tiếp Tinh Không Đạo Cực Tông sẽ truyền pháp lệnh, Bạch Tiểu Thuần cũng biết rõ đây là chuyện sớm muộn.

Cũng mặc kệ thái độ Tinh Không Đạo Cực Tông như thế nào, trước mắt Nghịch Hà Tông trải qua đại chiến hôm nay cần ổn định, cần dưỡng sức, cho dù bọn họ đại thắng nhưng cũng tổn thất to lớn.

Trận pháp Không Dong Thụ đã sụp đổ tám chín phần mười, cần tu bổ, chí bảo của bốn mạch cũng tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, có thể chữa trị thì chữa trị, đa phần đã bị hủy diệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1269: Về Nhà (Hạ)

Đồng thời sơn môn Nghịch Hà Tông cũng sụp đổ hơn phân nửa, bốn sơn mạch bị phân thành hai nữa, đã sụp đổ, cần các lão tổ dùng pháp lực ngưng tụ lại lần nữa.

Bạch Tiểu Thuần và Lý Thanh Hậu trở về nhìn thấy Nghịch Hà Tông đang chữa trị, nhìn thấy Lý Thanh Hậu bình an trở lại, Trịnh Viễn Đông và Linh Khê lão tổ, còn có nhiều bằng hữu của Lý Thanh Hậu, nhất là Hứa Mị Hương càng kích động không thôi, nàng vốn tuyệt vọng, hôm nay lại nhìn thấy Lý Thanh Hậu cho nên nước mắt chảy dài.

Lý Thanh Hậu nhìn thấy Hứa Mị Hương cũng rung động, hồi tưởng nửa năm qua như xa cách một thế hệ, ánh mắt của hắn cũng nhu hòa hơn trước, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, hắn nhìn hai người và mỉm cười, trên đường hai người quay về, Bạch Tiểu Thuần đã cho Lý Thanh Hậu một Thiên Nhân Hồn, hắn kiểm tra thương thế của Lý Thanh Hậu và xác định không ngại hắn mới yên lòng, cũng không đi quấy rầy, cũng mang theo Thiết Đản ra khỏi tông môn.

Nhìn chung quanh tổn hại, nhìn các đệ tử bị thương, nội tâm Bạch Tiểu Thuần cũng bi ai.

Trên thực tế một trận chiến này đệ tử Nghịch Hà Tông thương vong thảm trọng nhưng cũng có thu hoạch cực lớn, về phần tù binh, Nghịch Hà Tông đã bắt được mấy vạn người, hơn nữa cũng đạt được pháp bảo và tài nguyên trên người của bọn họ cũng rất khả quan.

Đây chỉ là tiếp theo, có không ít chí bảo nội tình của ba tông, bởi vì ba lão tổ Thiên Nhân đột nhiên thất bại, bởi vì tu sĩ ba tông chạy trốn

chật vật nên không mang đi, từ đó Nghịch Hà Tông thu hoạch càng lớn.

Qua trận chiến hôm nay, Bạch Tiểu Thuần giúp nghịch chuyển càn khôn, trước đó có Thiết Đản tồn tại càng giúp Bạch Tiểu Thuần trở thành linh hồn của mọi người.

Tu vi Thiết Đản đã đến Nguyên Anh Đại viên mãn, thậm chí dựa vào thiên phú vương thú nó có thể miễn cưỡng đánh với Thiên Nhân một trận, mặc dù nhất định sẽ suy tàn nhưng chiến lực này rất kinh người.

Nhất là bản thân vương thú theo thời gian trôi qua nhất định sẽ trở thành Thiên Nhân Cảnh, tác dụng của nó to lớn với tông môn.

Trừ Thiết Đản ra, Tống Quân Uyển cũng bộc phát hào quang chói mắt, mặc dù nàng không phải Nguyên Anh, chỉ có tu vi Kết Đan Đại viên mãn nhưng do nàng điều khiển Trung Phong huyết kiếm trổ hết tài năng, cũng vượt qua ba phong khác, trở thành một cửa ải giúp Huyết Khê nhất mạch ngăn cản quân địch.

Linh Khê nhất mạch cũng có thiên kiêu bộc lộ tài năng, càng phát ra hào quang chói mắt như Thượng Quan Thiên Hữu, chính bởi vì như thế hắn phát triển ược nhanh, hôm nay hắn đạt tới nửa bước Nguyên Anh Giả Anh cảnh, trong cùng thế hệ, không tính Bạch Tiểu Thuần thì hắn là đệ tử mạnh nhất.

Thậm chí hắn trước đây có danh khí không nhỏ trong Nghịch Hà Tông, quả thật tính cách của hắn đã cải biến, trầm ổn không ít, hơn nữa có không ít đệ tử ủng hộ.

Còn có Bắc Hàn Liệt, hắn trong hàng ngũ thiên kiêu không tính là mạnh nhất, bởi vì năm đó quật khởi trong vẫn kiếm thâm uyên, Địa Phẩm Trúc Cơ, hôm nay có tu vi Kết Đan hậu kỳ, cho dù kém Thượng Quan Thiên Hữu nhưng cũng vượt xa cùng thế hệ.

Dù sao Thượng Quan Thiên Hữu, năm đó có lão tổ từng nói hắn chính là kiếm tiên chuyển thế, mặc dù Trúc Cơ không bằng Bạch Tiểu

Thuần nhưng về sau hắn sẽ có tiến triển cực nhanh.

Hai mạch khác cũng có thiên kiêu thể hiện tài năng của mình, nghĩ đến dùng không bao lâu tông môn sẽ có phần thưởng, tương lai bọn họ sẽ thể hiện thiên phú của mình.

Đi lại trong tông môn, Bạch Tiểu Thuần nhìn những gương mặt quen thuộc, nhìn mỗi người lúc nhìn mình mang theo cuồng nhiệt, hắn cũng cảm thấy ấm áp, hắn có cảm giác trở về nhà.

Lúc hắn ở Man Hoang không cảm nhận được, dù sao cho dù đi nơi nào cũng không bằng ở nhà của mình.

Lúc cả tông môn bắt đầu chữa trị, Bạch Tiểu Thuần cũng tham dự vào trong đó, hắn nhìn thấy Thiên Giác Mặc Long, lão Long lúc trước bị thương rất nặng trong chiến đấu, hôm nay đã hấp hối, cho dù được cứu trợ cũng có bộ dáng như sắp chết, Bạch Tiểu Thuần lập tức ra tay, dùng lực lượng Thiên Đạo Nguyên Anh của hắn cũng cứu lão Long một mạng, thương thế cũng chầm chậm khôi phục.

Về phần Thiết Đản đã không thấy đâu, khi Bạch Tiểu Thuần cứu lão Long, lúc chuẩn bị rời đi thì Thiết Đản trở lại, vào lúc nhìn thấy Thiết Đản thì Bạch Tiểu Thuần trực tiếp há hốc mồm, hắn nhìn thấy sau lưng Thiết Đản là rất nhiều linh thú hình dạng khác nhau, hơn phân nửa những linh thú này là giống cái...

- Ngươi nói chúng là lão bà của ngươi?

Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc nhìn Thiết Đản, nghe nó kêu ô ô, hắn cảm thấy trái tim co rút vài cái.

- Vậy chúng nó là...

Bạch Tiểu Thuần chỉ đám linh thú theo sau, cũng có hơn một ngàn... Chúng là đám thú con, hắn ngạc nhiên nhìn Thiết Đản.

Thiết Đản nghe vậy càng tự hào, hắn rống mấy tiếng với Bạch Tiểu Thuần, tiếng rống của nó không ít người trong Nghịch Hà Tông có thể miễn cưỡng đoán hiểu, hiểu nó nhất lại là Bạch Tiểu Thuần.

- Con em ngươi... Chúng đều là hài tử của ngươi?

Bạch Tiểu Thuần nghẹn họng nhìn trân trối, nhìn đám mẫu thú kia, lại nhìn đám thú con, hắn triệt để phục năng lực này của Thiết Đản.

Thiết Đản nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần như thế càng đắc ý hơn, quay đầu rống với đám thú con vài cái, lập tức những linh thú này phủ phục trước Bạch Tiểu Thuần sau đó cùng rống lên.

Không có khí thế hung ác, chỉ có kính sợ với trưởng bối.

Bạch Tiểu Thuần cười khổ, hắn hiểu dụng ý của Thiết Đản, sau khi vỗ đầu Thiết Đản thì hắn thở dài, Thiết Đản là con của hắn, như vậy những con linh thú này là dâu và là cháu của hắn.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một chút liền lấy hồn dược của Man Hoang xem như lễ gặp mặt, hồn dược có tác dụng như linh thạch với hồn tu, hồn dược cũng hữu hiệu với linh thú, bởi vì khu vực Thông Thiên Hà hiếm thấy cho nên có giá trị xa xỉ.

Cầm hồn dược của Bạch Tiểu Thuần xong, những con linh thú này rất vui vẻ, chúng kêu lên vui sướng, Thiết Đản cũng rất đắc ý, cũng có cảm giác mình rất có mặt mũi.

Nhìn thấy Thiết Đản vui vẻ, Bạch Tiểu Thuần cũng tươi cười cảm khía.

- Đây mới là nhà của ta...

Cả tông môn đang trùng kiến với khí thết ngất trời, tiếng oanh minh vang vọng các nơi, đó là đám Linh Khê lão tổ dùng pháp thuật di sơn đảo hải chữa trị bốn đầu sơn mạch.

Không Dong Thụ được Đan Khê nhất mạch toàn lực cứu chữa cho nên đã có sinh cư, cũng có rất nhiều đệ tử Đan Khê nhất mạch khai lò luyện đan, luyện chế đan dược chữa thương.

Về phần Huyền Khê nhất mạch cũng như thế, bọn họ toàn diện phối hợp với Đan Khê nhất mạch đi cứu trợ, một phương diện thì tu bổ tất cả trận pháp tông môn, hơn nữa cũng phân một ít đệ tử tông môn chữa trị pháp bảo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1270: Người Và Vật Không Còn

Với tư cách là lực lượng hạch tâm trong chiến tranh, Linh Khê cùng Huyết Khê nhất mạch đa số đang chữa thương, càng có không ít đang được chữa trị trong tông môn.

Bạch Tiểu Thuần tìm được Tống Quân Uyển, nàng đang bận rộn chỉ huy thế lực Trung Phong Huyết Khê nhất mạch, thân là trụ cột của Trung Phong, quả nhiên nàng có nhiều việc hoàn thành sau chiến đấu, vì vậy cho dù nội tâm muốn nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần nhưng trách nhiệm của nàng càng lớn, vì vậy cũng không thể quan tâm Bạch Tiểu Thuần.

Hôm nay thân phận của Bạch Tiểu Thuần rất cao, hắn đi tới nơi nào đệ tử nơi đó đều kính sợ cuồng nhiệt, không ngừng bái kiến, hơn nữa công tác chữa trị xây dựng không có trì hoãn.

Bạch Tiểu Thuần vui thích, đang muốn nói gì đó, hắn cho rằng hiện tại mình nên đi cổ vũ mọi người một chút, chờ không chờ hắn mở miệng, Tống Quân Uyển trực tiếp trừng mắt lườm Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cái mũi, cố tình phản bác nhưng nhìn thấy Tống Quân Uyển như vậy thì hắn cảm thấy chột dạ, bởi vì lúc ở Man hắn làm chuyện đó với Hồng Trần Nữ lại sợ bị Tống Quân Uyển cùng Hầu Tiểu Muội biết được.

Về phần vì sao Hầu Tiểu Muội không ở tông môn, việc này Bạch Tiểu Thuần trên đường quay về nghe Lý Thanh Hậu nói qua, cũng hiểu Hầu Tiểu Muội cùng Quỷ Nha đã bị Thiên Tôn tuyển chọn trong khu

vực Thông Thiên Hà nửa năm một lần thu đi, cũng đi tới Thông Thiên đảo, trở thành thị vệ Thông Thiên đảo.

Người như Hầu Tiểu Muội và Quỷ Nha trở thành thị vệ, thường cách một đoạn thời gian Thông Thiên sẽ tiến hành tuyển chọn, mỗi lần đều chọn ra không ít tu sĩ.

Tông môn Thông Thiên Hà khu vực xem ra đây là tạo hóa thật lớn giống như một bước lên trời, cũng không phải tất cả mọi người có thể tới Thông Thiên đảo, trong đó có hơn phân nửa sau một đoạn thời gian sẽ bị đưa trở về, mỗi người trở về tu vi đều bạo tăng không ít, về phần những người có thể ở lại Thông Thiên đảo, cho dù địa vị hay thân phận đều cực cao, cho dù tông môn thượng du nhìn thấy cũng phải khách khí.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần lại không quá an tâm, hắn không tìm thấy lý do lo lắng, theo hắn tính toán thời gian, biết được Hầu Tiểu Muội bị chọn đi trước cuộc chiến tuyệt thế tại Man Hoang, lúc này nội tâm hắn an tâm một chút.

- Chẳng lẽ lại nhắm vào ta?

Bạch Tiểu Thuần do dự một chút và tự an ủi mình, hắn suy nghĩ nên tìm cơ hội đi gặp Hầu Tiểu Muội.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần đang bất an, hắn nhìn thấy Thượng Quan Thiên Hữu.

Thượng Quan Thiên Hữu thành thục hơn lúc trước, hiện tại hắn đang đứng bên vách núi, trong mắt mang theo bi thương, càng có hồi ức, ánh mắt như nhìn về nơi xa xăm.

Nhìn thấy Thượng Quan Thiên Hữu như thế, Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn đi qua, lúc nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Thiên Hữu, hắn nhìn dưới vách núi không sâu có không nhà gỗ nhỏ cạnh khu rừng.

Bên cạnh nhà gỗ là nấm mồ.

Tay Thượng Quan Thiên Hữu cầm một dãy lụa màu xanh, hắn nắm chặc giống như cho dù có chết cũng không buông ra, hắn lặng lẽ nhìn nhà gỗ, nhìn qua nấm mồ, im lặng không nói thật lâu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn nấm mồ, hắn do dự, trong đầu suy nghĩ từ khi mình trở về còn chưa gặp qua ai, hắn nhanh chóng nghĩ tới một người, thân thể Bạch Tiểu Thuần rung động.

- Đó là mộ Tâm Kỳ!

Thượng Quan Thiên Hữu nói, giọng nói khàn khàn mang theo đắng chát, hắn đã không ghen ghét Bạch Tiểu Thuần như trước kia, thời gian trôi qua đủ để xóa đi tất cả lỗ mãng và xúc động thời thiếu niên.

- Chu sư tỷ...

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong đầu hắn xuất hiện trí nhớ về Chu Tâm Kỳ, đó là đệ tử Lý Thanh Hầu, là đại sư tỷ rất được chú ý của Hương Vân Thánh Sơn... Bạch Tiểu Thuần còn nhớ rõ Linh Vĩ Kê, còn nhớ rõ năm đó mình chủ động nhảy ra giúp Chu Tâm Kỳ đi bắt trộm gà cuồng ma... Hơn nữa mình luôn trêu chọc "Tâm Kỳ sư điệt nữ".

Hôm nay hắn nhớ lại Bạch Tiểu Thuần không cách nào tiếp nhận sự thật này, hắn hít thở dồn dập, thân thể của hắn run nhè nhẹ, nhìn thấy người cùng thế hệ tử vong, áp lực trong lòng tăng lên nhiều.

Nữ tử trong trí nhớ hóa thành vĩnh hằng, hình ảnh trong trí nhớ biến thành mau xám...

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nghe Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, nội tâm Thượng Quan Thiên Hữu càng bi thương, những năm Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn cũng không biết mình bắt đầu thích Chu Tâm Kỳ từ khi nào, thậm chí hắn cũng có thể cảm nhận được Chu Tâm Kỳ dần dần có hảo cảm với mình, cho tói khi Chu Tâm Kỳ tử vong cũng không có tiếp nhận hắn thổ lộ.

Nàng trong một lần ra ngoài vào mười năm trước, khi đó xảy ra chiến đấu quy mô nhỏ với tu sĩ Cực Hà Viện đã hương tiêu ngọc vẫn, cho dù thù này đã bị Thượng Quan Thiên Hữu tự tay báo nhưng bắt đầu từ ngày đó tính cách của hắn biến hóa.

Biến thành trầm mặc ít nói, biến thành cực đoan không như năm đó, hắn càng cố gắng tu luyện, hắn không ngừng tiến lên, dần dần được Nghịch Hà Tông công nhận là đệ tử mạnh nhất.

Nội tâm của hắn vẫn nhớ kỹ thân ảnh Chu Tâm Kỳ, dãy lụa xanh trong tay hắn chính là di vật của Chu Tâm Kỳ, hắn sẽ vĩnh viễn giữ nó bên người.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn kinh ngạc nhìn phần mộ Chu Tâm Kỳ, hắn chậm rãi khom người về phía phần mộ.

Thượng Quan Thiên Hữu nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra hắn nói:

- Bạch Tiểu Thuần, cám ơn ngươi...

Nói xong Thượng Quan Thiên Hữu quay người, hắn đi xa xa, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy bóng lưng của hắn đìu hiu.

Rất lâu sau đó, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể khôi phục cảm xúc, hắn sa sút nhìn phần mộ Chu Tâm Kỳ, trong đầu là từng thân ảnh năm đó.

Bỗng nhiên hắn hiểu ra, mái tóc Lý Thanh Hậu đã bạc, có lẽ chính bởi vì đệ tử đắc ý Chu Tâm Kỳ của hắn đã vẫn lạc.

- Vì cái gì... Tu hành nhất định phải chém chém giết giết...

Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng thì thào, nói tới đây hắn nhớ lúc hắn bước chân vào tu chân giới năm đó, hắn nói những lời thường xuyên của mình.

Hiện tại hắn trải qua rất nhiều việc, cho dù hắn có đáp án nhưng cẩn thận tưởng tượng vẫn không có đáp án.

Trong trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn phát hiện trong những năm mình rời đi đã xảy ra rất nhiều chuyện, phía sau tông môn đại thắng trên thực tế cũng cất giấu quá nhiều nước mắt, thần thức hắn thả ra và tỉ mỉ cảm ứng nhà của mình.

Trong nháy mắt thần thức dò xét, hắn nhìn thấy Bắc Hàn Liệt...

Phía sau tông môn, tại mộ địa, bên trong chôn cất những anh linh chết trận những năm qua... Hiện tại Bắc Hàn Liệt an vị tại một mộ bia, mộ bia này rất mới, là hắn tự tay mai táng và tự tay dựng bia.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1271: Vĩnh Hằng (1)

Phía trên không có tên, chỉ có một bức tranh Bắc Hàn Liệt đã vẽ, trên bức tranh là một con chó... Là chó mực.

Bắc Hàn Liệt cầm bầu rượu trong tay, tuế nguyệt trôi qua trên người hắn đặc biệt rõ ràng, hai mái tóc mai của hắn đã bạc, trên người hắn sinh ra tang thương, cũng có một ít men say, hắn không ngừng uống rượu và không ngừng nhìn mộ bia, ánh mắt phục tạp, có hồi ức, có đắng chát và đau khổ.

Chó mực vì cứu hắn mà chết.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần phức tạp, hắn phát hiện mình có quá hiều việc không biết, chó mực tử vong cũng làm nội tâm hắn bùi ngùi, hắn không đi quấy rầy Bắc Hàn Liệt, thần thức hắn đảo qua từng bia mộ.

Phía trên có từng cái tên quen thuộc, có lạ lẫm, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, bờ môi co giật.

Vào lúc này ca ca Công Tôn Uyển Nhi, Công Tôn Vân tìm tới Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng già nua rất nhiều, tu vi mặc dù đã Kết Đan nhưng chỉ là Kết Đan sơ kỳ, so với thân phận thiên kiêu bờ bắc Linh Khê Tông thì hắn xem như là người tiến triển chậm nhất.

Vốn Bắc Hàn Liệt hay Quỷ Nha đều bị hắn bỏ xa, hắn không có sa sút, thậm chí nhiều khi nội tâm của hắn kiêu ngạo, hắn kiêu ngạo muội muội của mình.

Sau này muội muội từ đi vào vẫn kiếm thâm uyên liền biến thành lạnh lùng, hắn vẫn cảm thấy đây chính là thân muội muội của mình, mà

hắn không bằng những người khác, muội muội của hắn là Công Tôn Uyển Nhi đã được Tinh Không Đạo Cực Tông khâm định là thiên chi kiều nữ, những năm qua những người bị truyền tống vào Man Hoang, hắn lo lắng sinh tử của muội muội, hắn bị đả kích thật lớn, nội tâm hắn lo lắng rất nhiều

- Bạch... Bạch lão tổ... Ngài trở lại, Tống Khuyết cũng trở lại, Thần Toán Tử cũng trở lại, muội muội của ta thì sao?

Thân thể Công Tôn Vân run rẩy, hắn khẩn trương, hắn không dám nói từ chết, bởi vì hắn sợ..

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Công Tôn Vân, hắn do dự một lúc cũng không có nói cho đối phương biết chân tướng tàn khốc, hắn nói:

- Uyển Nhi năm đó chết trận trên trường thành... Nàng cứu người mà chết trận...

Thân thể Công Tôn Vân căng cứng, nước mắt chảy xuống, trên thực tế hắn sớm có dự cảm như vậy, hiện tại hắn nhắm mắt lại và cúi đầu với Bạch Tiểu Thuần, sau đó hắn yên lặng rời đi.

Nhìn thấy Công Tôn Vân đau thương rời đi, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng không lựa chọn nói chân tướng cho hắn biết, thật sự hắn không cách nào mở miệng, hắn rất khó nói ra trên thực tế Công Tôn Uyển Nhi đã tử vong lúc ở vẫn kiếm thâm uyên.

Về sau Công Tôn Vân nhìn thấy muội muội chính là một tiểu nữ hài quỷ dị chiếm lấy thân thể Công Tôn Uyển Nhi, chân tướng quá tàn khốc, Bạch Tiểu Thuần không andhf lòng để Công Tôn Vân chịu đả kích như vậy.

Từ đó hắn không thể không cho ra đáp án khác, trong đáp án này Công Tôn Uyển Nhi bị một câu của Bạch Tiểu Thuần biến thành vì cứu người mà chết.

Cho nên trong lời nói có trăm ngàn sơ hở, Công Tôn Vẫn phát hiện nhưng hắn không hỏi tới, cũng không muốn theo đuổi tới cùng... Lúc nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần muốn nói lại thôi thì bản thân đã có vấn đề.

- Muội muội, người trong tông môn trước kia là ngươi thật hay không?

Nội tâm Công Tôn Vân vẫn suy nghĩ những việc này, thậm chí rất nhiều lần hắn tận lực không suy nghĩ đáp án là gì...

Cho đến khi Công Tôn Vân đi xa, tâm tình của Bạch Tiểu Thuần cũng nặng nề hơn trước, hắn không thích cảm xúc như vậy, hắn hướng tới khoái hoạt, hướng tới mỹ hảo, có thể phát triển, cảm xúc tiêu cực bao phủ tâm thần của hắn.

Những lần trước bởi vì đủ loại nguyên nhân bị hắn chậm rãi vùi dưới đáy lòng, vào hôm nay, ở trong tông môn hắn phát hiện không còn nhìn thấy Chu Tâm Kỳ và nhiều gương mặt quen thuộc khác, những trí nhớ trước kia cũng bạo phát.

Lúc này ý chí bi thương bao phủ chung quanh, lão tổ Linh Khê nhất mạch trong Nghịch Hà Tông có khả năng đôt phá Thiên Nhân nhất cao hơn Huyết Khê lão tổ yên lặng đứng ở xa xa, hắn tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Hắn phát giác thần thức của Bạch Tiểu Thuần mang theo bi thương, hắn hiểu Bạch Tiểu Thuần không bằng Lý Thanh Hậu nhưng dù sao hắn cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần phát triển từng bước.

Thời gian dần qua hắn đi tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng không quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, hắn chỉ đứng đó nhìn hướng mộ địa của Nghịch Hà Tông.

Qua thật lâu Linh Khê lão tổ lên tiếng, giọng nói già nua vang lên bên tai Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ngươi xem chung quanh đi... Xem xem tông môn chúng ta có gì khác biệt với lúc trước?

Linh Khê lão tổ đã đến, Bạch Tiểu Thuần sớm biết, cảm xúc của hắn sa sút nhìn chung quanh.

Cả tông môn có âm thanh hỗn loạn vang lên, đủ loại công tác chữa trị tiến hành với khí thế hừng hực, không nói cả tông môn biến hóa mỗi giờ mỗi phút, nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện sơn môn đang khôi phục, sợ rằng không bao lâu hợp lực của mọi người sẽ làm Nghịch Hà Tông sinh ra sinh cơ lần nữa.

Những đệ tử ba tông bị bắt thành tù binh cũng sẽ trở thành thẻ đánh bạc quan trọng của Nghịch Hà Tông, bất kể dung nhập vào tông môn hay tiến hành trao đổi với ba tông đều có thể giúp bản thân Nghịch Hà Tông lớn mạnh gấp mấy lần.

- Ngươi biết vì cái gì các đệ tử cố gắng như vậy, chấp nhất như vậy không... Bởi vì nơi này không chỉ là tông môn của bọn họ, còn là nhà của bọn họ.

- Linh Khê Tông cũng tốt, Nghịch Hà Tông cũng được, tất cả tuân theo tôn chỉ tạo hóa thuộc về đệ tử, tông môn bao dung vạn vật, chỉ cần làm môn nhân có đầy đủ tín nhiệm và trung thành với tông môn, như vậy... Mới có thể xem tông môn như nhà của mình.

- Trên thực tế tông môn chính là nhà của chúng ta.

Linh Khê lão tổ lên tiếng, hắn đã rất già, tồn tại thời gian quá lâu, nếu không dựa vào bí pháp thì hắn sớm vẫn lạc, cho dù có bí pháp thì có lẽ Nghịch Hà Tông bấp bênh cũng là hắn thêm nhiều nếp nhăn, hắn già nua hơn trước rất nhiều.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tất cả, cảm xúc sa sút giảm rất nhiều, hắn đã có tình kết cho nên nhìn về phía Linh Khê lão tổ.

- Lão tổ, tu sĩ chúng ta chẳng phải tu hành vì trường sinh sao? Tại sao phải chém chém giết giết, người sống mới có hi vọng, một khi chết... Còn ý nghĩa gì...

Khúc mắc này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm trong lòng Bạch Tiểu Thuần, lúc này tâm tư của hắn sa sút cho nên cũng nói ra.

Vấn đề này rất sâu, cho dù là Linh Khê lão tổ cũng trầm mặc không nói, hắn không cho Bạch Tiểu Thuần đáp án, hắn chỉ đứng đó im lặng thật sâu, vẻ mặt của hắn càng tang thương, lúc hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong nhu hòa còn mang theo đau lòng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1272: Vĩnh Hằng (2)

Hắn đau vì đệ tử ưu tú nhất Linh Khê nhất, hắn biết Bạch Tiểu Thuần từ ngày đầu tiên đi vào tông môn đã ôm mộng tưởng trường sinh.

Hắn càng đau lòng cái mộng tưởng trường sinh, đệ tử rất sợ chết nhưng trên đường phát triển nhìn thấy tu chân giới tàn khốc nhưng vẫn chấp nhất như vậy, vẫn giữ tấm lòng ban sơ, hắn hiểu muốn làm thế quá khó khăn.

- Tiểu Thuần...

Linh Khê lão tổ nhẹ giọng nói.

- Người sống thì có hi vọng, sau khi chết đi lại không còn gì.

- Lão phu không dám nói tới những người khác, nhưng tất cả những đệ tử chết trận trong mộ địa... Bọn họ chết vì đạo tâm của mình.

- Cái gì là đạo?

Bạch Tiểu Thuần ngây thơ, vấn đề này lúc ở cầu vồng Tinh Không Đạo Cực Tông cũng gặp qua, hắn vẫn không có đáp án, hắn chỉ lờ mờ cảm thấy ta muốn trường sinh mà thôi.

- Từ đạo này quá mức thâm thúy, không ai có thể nói rõ nó được... Lão phu sống quá lâu cho nên có chút cảm nhận của mình...

- Đạo chính là chấp niệm, những anh liệt chết trận, chẳng lẽ họ không sợ tử vong hay sao, bọn họ không chấp nhất vì trường sinh sao? Có thể tông môn là nhà bọn họ,bọn họ vì bảo hộ nhà mình, vì thủ hộ gia viên

bản thân, bọn họ nguyện ý hi sinh, nguyện ý vùi chấp niệm bản thân vào đáy lòng, cho dù có tiếc nuối thì bọn họ vẫn tiến lên.

- Đừng nói bọn họ, cho dù là lão phu lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả mọi người có khả năng rời đi nhưng ta không thể đi, thời khắc tông môn diệt vong chính là thời điểm lão phu vẫn lạc.

- Ví dụ như ngươi... Tiểu Thuần, năm đó trận chiến tại sơn mạch Lạc Trần, vì cái gì ngươi lựa chọn quay đầu cứu người? Ngươi không biết một khi quay đầu lại vô cùng có khả năng chết đi sao?

- Còn có lần này, nếu như địch nhân không phải là ba Thiên Nhân, mà là ba Bán Thần... Ngươi sẽ quay lại hay trơ mắt đứng nhìn chúng ta tử vong, ngươi bỏ chạy một mình?

Lời này làm nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động rất mạnh, vẻ mặt biến ảo, hắn không phải không nghĩ tới vấn đề này nhưng không có đáp án, thật sự vào thời điểm biết tông môn lâm vào nguy cơ tâm trí của hắn trống rỗng, hắn không cách nào trơ mắt nhìn tông môn bị diệt mà bản thân mình không dám tiến lên.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần lúc này phập phồng không nhỏ, hắn ẩn ẩn hiểu ra chấp niệm của chính mình là trường sinh... Nhưng bản thân mình sống trong thiên địa này có quá nhiều lo lắng, có quá nhiều không cách nào dứt bỏ, cho dù hắn không muốn chém giết nhưng vô lực rung chuyển pháp tắc của thế giới này.

Vì thân nhân, vì tông môn, lúc gia viên của mình gặp phải nguy hiểm thì hắn có thể vùi chấp niệm của mình xuống, khi đó hắn sẽ lựa chọn lấy hay bỏ.

Mà lấy hay bỏ này... Là hắn nguyện ý!

- Về phần sinh tử...

Giọng nói của Linh Khê lão tổ ẩn chứa tuế nguyệt, dường như với thọ nguyên của hắn cũng khám phá ra sinh tử.

- Có đôi khi ngươi còn sống... Nhưng trong mắt người khác ngươi đã chết...

- Mà có đôi khi ngươi chết nhưng trong lòng mọi người ngươi vẫn sống... Chu Tâm Kỳ đã chết, nàng lại tồn tại vĩnh viễn trong nội tâm Thượng Quan Thiên Hữu!

- Mặc dù chó mực đã tử vong nó lại sống vĩnh viễn trong lòng Bắc Hàn Liệt trong!

- Ngươi xem những cái tên trên bia mộ, Tiểu Thuần, bọn họ đã chết trận, từ trên xuống dưới trong Nghịch Hà Tông có ai từng quên họ? Ai dám quên bọn họ?

Linh Khê lão tổ nói lời như chém đinh chặt sắt, giống như thiên lôi mang theo đạo âm không ngừng quanh quẩn trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần, thân thể của hắn run rẩy, nội tâm cũng hiểu ra gì đó, những suy nghĩ không thông lúc trước cũng trở nên rõ ràng.

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, nội tâm hiểu ra, những lời này có ý nghĩa quá lớn, hắn hiểu ra sinh tử, hiểu mình lấy hay bỏ, hắn hiểu mình nguyện ý.

Mặc dù trong nội tâm vẫn tồn tại bi thương nhưng lại lắng đọng và mang theo kính ý, kính ý càng ngày càng mạnh, cũng tràn ngập thể xác và tinh thần của Bạch Tiểu Thuần, hắn ngẩng đầu nhìn hướng mộ địa, hắn ôm quyền... Cúi đầu thật sâu.

- Lão tổ, ta hiểu...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, hắn cúi đầu bái tất cả người chết trận, bái bọn họ hi sinh, bái bọn họ không sợ, càng bái anh linh bọn họ.

Tông môn, cho dù trải qua ngàn vạn năm nhưng người chết trận vẫn sống trong nội tâm của người còn sống, trường tồn vĩnh hằng!

Bọn họ chết trong thiên địa nhưng sống trong năm tháng.

Sau khi cởi bỏ khúc mắc của Bạch Tiểu Thuần, trên mặt Linh Khê lão tổ tươi cười với Bạch Tiểu Thuần, hắn rất quan tâm Bạch Tiểu Thuần, hơn nữa hắn cũng chiến bại ba Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần là linh hồn của Nghịch Hà Tông, dù hôm nay Nghịch Hà Tông, Linh Khê cùng Huyết Khê nhất mạch dung nhập với nhau, cho dù như thế Bạch Tiểu Thuần vẫn không thể thay thế.

Trọng yếu nhất Bạch Tiểu Thuần vốn là đệ tử dòng chính của Linh Khê nhất mạch!

- Tiểu Thuần, ngươi mất tích trong Man Hoang nhiều năm, lúc này vừa mới trở về, chẳng lẽ ngươi cũng nghe nói qua chuyện Thiên Tôn muốn lựa chọn đệ tử?

Bỗng nhiên Linh Khê lão tổ nghĩ đến cái gì, hắn hỏi Bạch Tiểu Thuần.

- Thiên Tôn tuyển đệ tử?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ.

- Thiên Tôn thu đồ đệ, cụ thể như thế nào thì lão phu không hiểu, nhưng nghe nói qua việc này, sợ rằng không bao lâu sẽ bắt đầu ở bốn tông môn thượng du, việc này phải chuẩn bị sớm.

- Nghe nói phàm là tu sĩ Nguyên Anh, bất luận xuất thân, chỉ cần là người của khu vực Thông Thiên Hà, cho dù không phải tu sĩ tông môn, mặc dù là tu sĩ gia tộc hay tán tu có thể tới tông môn thượng du, qua đó... Đi tới Thông Thiên đảo!

Linh Khê lão tổ rất cảm khái, hắn hiểu rõ tuổi của mình không thích hợp, trong cả khu vực Thông Thiên Hà, số lượng tu sĩ Nguyên Anh không ít.

Nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy đi tranh đoạt một cơ hội, nó gần như khó hơn lên trời.

Lúc này hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần hi vọng to lớn, sợ rằng đã vượt qua chín thành chín tu sĩ cùng bối phận, mà hắn cũng nhìn ra Bạch Tiểu Thuần trên thực tế còn chưa đạt tới Thiên Nhân.

Có thể dựa vào tuvi Nguyên Anh Đại viên mãn, dựa vào cảnh giới nửa bước Thiên Nhân có thể đánh ba Thiên Nhân một chết một tàn một trốn, việc này Linh Khê lão tổ chưa từng nghe nói qua trong Thông Thiên Hà đông mạch, mặc dù là ba mạch khác cũng không có người nào nghịch thiên như vậy, cho dù như thế nào, cho dù không phải trước đó chưa từng có nhưng không kém bao nhiêu.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn lần đầu nghe qua việc Thiên Tôn thu đồ đệ, có lẽ bởi vì trận chiến tuyệt thế ở Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần có chống cự với Thiên Tôn, ẩn ẩn cảm giác đối phương không phải người tốt.

Nói tới Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần lập tức lo lắng cho Hầu Tiểu Muội, hắn hỏi thăm một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1273: Khuyết Nhi Ở Đây Sao?

- Hầu Tiểu Muội cùng Quỷ Nha được Thông Thiên đảo chọn vào mười năm trước, cũng đạt trước một vạn, tuyển chọn không chỉ đấu pháp, còn có sàng chọn tư chất và toàn bộ phương diện, trên người Hầu Tiểu Muội có tư chất đặc thù cho nên có tư cách tiến vào Thông Thiên đảo, tiếp nhận Thông Thiên đảo chỉ điểm, một khi biểu hiện ưu tú trong tu hành thì có thể sẽ trở thành thị vệ của Thông Thiên đảo.

- Việc này mỗi cách trăm năm sẽ tiến hành một lần, chỉ có điều mỗi lần chỉ chọn một vạn người, hơn nữa chỉ có vài trăm người đạt được thân phận thị vệ.

Linh Khê lão tổ giải thích rõ ràng không ít, trong cảm khái còn mang theo chúc phúc cùng chờ mong, sau khi nói xong, cũng bởi vì chuyện chữa trị Nghịch Hà Tông có nhiều nơi cần hắn, cho nên Linh Khê lão tổ không tiếp tục nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn quay người rời đi.

Trước kia hắn biết quan hệ giữa Hầu Tiểu Muội và Bạch Tiểu Thuần, vì vậy nói lần nữa.

- Chuyện này cụ thể thế nào ngươi nên hỏi Tống Quân Uyển, tuyển bạt mười năm trước cử hành trong Tinh Không Đạo Cực Tông, lúc ấy Tống Quân Uyển cũng đi nhưng không được chọn trúng.

Bạch Tiểu Thuần gật gật đầu, hắn không tiện nói kiêng kị của mình với Thiên Tôn cho Linh Khê lão tổ biết, không phải không tín nhiệm, tin tức quá gợn người, bất an trong người vẫn tồn tại, Bạch Tiểu Thuần thở sâu sau đó rời đi.

Lúc này hoàng hôn hàng lâm, trăng sáng trên cao, đệ tử Nghịch Hà Tông cũng bắt đầu ngồi xuống tu hành, dù sao chữa trị tông môn không phải chuyện một ngày hai ngày, chiến tranh tạo thành mỏi mệt cũng cần tĩnh dưỡng.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng tìm được cơ hội, hắn tranh thủ thời gian đi tìm Tống Quân Uyển, đã nhiều năm không gặp, hắn cũng nhớ Tống Quân Uyển, một phương diện khác hắn cần từ chỗ của nàng tìm tin tức của Hầu Tiểu Muội.

Tống Quân Uyển cũng dừng làm việc, kéo thân thể mỏi mệt trở về động phủ, vừa mới nuốt đan dược chữa thương, không đợi Bạch Tiểu Thuần đã đến, Tống Khuyết tới trước.

Đối mặt thiên kiêu Tống gia, Tống Quân Uyển vô cùng quan tâm, hôm nay Tống Khuyết, đã là Nguyên Anh, với Tống gia mà nói đây là đại sự.

Cho dù Tống Quân Uyển là trưởng bối của Tống Khuyết, đối mặt Tống Khuyết đã đến cũng phải đứng lên đón chào, lúc nàng uốn đứng lên nội tâm Tống Khuyết chấn động, cũng không vì tu vi cao hơn mà cao ngạo.

- Tiêu di không cần như thế, Khuyết nhi bái kiến cô cô.

Tống Khuyết chấp vãn bối lễ, hắn nhanh chóng cúi đầu, hắn bài bộ dạng tiểu bối giống như lúc tu vi không bằng Tống Quân Uyển.

Nội tâm Tống Quân Uyển cảm thấy thoải mái, cũng nói Tống Khuyết thật hiểu chuyện, cũng nói vài lời với hắn.

- Khuyết nhi, hiện tại ngươi đã là Nguyên anh, cô cô chào ngươi cũng phải, mặc dù lễ phép không thể loạn nhưng tu chân giới thực lực vi tôn.

Tống Khuyết nghe vậy cười khổ, nội tâm nói thầm nếu không vì Bạch Tiểu Thuần, dựa vào tu vi của mình trong Tống gia hôm nay, lúc

này tới chào cô cô cũng bỏ đi, dù sao hắn là tu sĩ Nguyên Anh, hôm nay cách Nguyên Anh trung kỳ không xa, không nói cô cô, cả Tống gia trừ lão tổ ra, người khác gặp mình cũng phải bái kiến.

Vừa nghĩ tới thân phận Tống Quân Uyển, vừa nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần, Tống Khuyết phiền muộn đồng thời cũng có sợ hãi, hắn mặc dù thích nhìn biểu lộ phiền muộn của Bạch Tiểu Thuần nhưng không dám lộ ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần quá nhiều, bởi vì xảy ra nhiều chuyện trong Man Hoang cho nên hắn thành thục hơn nhiều, cho dù không muốn thừa nhận nhưng nội tâm hắn kính sợ Bạch Tiểu Thuần rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần nhiều lần dùng thân phận dượng mà giáo huấn hắn, đối mặt với Tống Quân Uyển, Tống Khuyết tuyệt đối không chỉ là trưởng bối đơn giản như vậy.

Bằng không hôm nay hắn không tới đây trước tiên bái kiến Tống Quân Uyển, mà không phải lão tổ Tống gia.

- Cô cô không nên như thế, Khuyết nhi trong mắt ngài vẫn là tiểu bối năm đó.

Nghĩ tới đây Tống Khuyết thở sâu, hắn lại cúi đầu với Tống Quân Uyển.

Tống Quân Uyển tươi cười nhiều hơn, ánh mắt nhu hòa, cũng khiêu ngạo vì Tống gia xuất hiện kỳ lân tử, vì vậy hắn hỏi Tống Khuyết những chuyện khi mất tích trong Man Hoang nhiều năm qua.

Đối với chuyện này Tống Khuyết ấp úng, miêu tả không phải rất triệt để, nội tâm của hắn càng xấu hổ, nếu như những người khác hỏi thì hắn còn có thể ngạo nghễ một ít, đối mặt Tống Quân Uyển thì hắn không được tự nhiên.

Tống Quân Uyển cũng nhìn ra Tống Khuyết không đúng, bờ mi nhíu lại, nàng vốn có tướng mạo tuyệt mỹ, hiện tại cau mày càng kinh diễm động lòng người, cũng có uy nghiêm, vào lúc muốn hỏi cẩn thận, bên

ngoài động phủ của nàng có tiếng nói mang theo trêu chọc của Bạch Tiểu Thuần.

- Uyển nhi tiểu thân thân, ta đến đây.

Âm thanh từ bên ngoài động phủ truyền vào, tâm thần Tống Khuyết rung động không nhỏ, gương mặt Tống Quân Uyển đỏ lên, trong mắt mang theo ý giận, nàng bị Bạch Tiểu Thuần trêu chọc như vậy trước mặt vãng bối, nàng cũng có cảm giác tim đập rộn và xấu hổ, lúc này vung tay mở cửa động phủ.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi vào đã nhìn thấy Tống Khuyết.

- Ồ, Khuyết nhi cũng ở đây.

Gương mặt Tống Khuyết đen kịt.

Tống Quân Uyển nhìn thấy vẻ mặt Tống Khuyết như vậy thì suy nghĩ, càng có chút ít băn khoăn, biết rõ nếu không phải vì mình, Bạch Tiểu Thuần cũng không chiếm tiện nghi của Tống Khuyết, vì vậy đang muốn nói chuyện nhưng Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, hắn đã nói trước.

- Uyển nhi ngươi không biết đâu, Man Hoang là nơi như thế nào, nguy cơ tứ phía, khắp nơi đều trải qua sinh tử, ta vì cứu Khuyết nhi không sợ bại lộ thân phận, không tiếc đắc tội quyền quý, thậm chí càng gì hắn mà diệt một gia tộc Thiên Hầu.

- Đó là Thiên Hầu đấy, cả Man Hoang lớn như vậy cũng chỉ có một trăm lẻ tám Thiên Hầu, cho dù là kẻ nào cũng là đại nhân vật!

Bạch Tiểu Thuần cảm thán lên tiếng, trong mắt tràn đầy hồi ức giống như mình vì cứu Tống Khuyết mà trả cái giá lớn thảm trọng.

- Ta còn nhớ lần đầu gặp Khuyết nhi trong Man Hoang, bộ dạng của hắn thật thê thảm, toàn thân đều là ống, bị gia tộc Thiên Hầu xem như linh thạch sống.

- Uyển nhi, ngươi biết cái gì là linh thạch sống không, chính là không ngừng cho ăn rất nhiều dược vật, cưỡng ép oanh mở kinh mạch sau đó gia tăng tu vi, hết lần này tới lần khác lại hạn chế thân thể, không ngừng tra tấn để bản thân vận chuyển tu vi, mà linh lực vận chuyển được truyền vào trong những cái ống đó hình thành linh khí trong khu vực nhất định.

- Từ đó cung cấp linh khí dùng không hết cho đám tiểu bối gia tộc hấp thu tu hành!

Bạch Tiểu Thuần miêu tả rất sinh động, hắn nói làm Tống Khuyết cảm thấy không được tự nhiên nhưng lại nhớ tới cảnh tượng năm xưa liền tái mặt, đồng thời cũng làm cho Tống Quân Uyển hít khí lạnh, nàng tức giận hoa dung thất sắc..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1274: Tiểu Thuần, Ngươi Xem Đây Là Cái Gì?

- Quá phận!

Tống Quân Uyển vô cùng tức giận, nàng nhìn Tống Khuyết, tại nhìn thấy gương mặt đau khổ của Tống Khuyết thì hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần nói không có chút khoa trương nào, cũng hiểu vì sao Tống Khuyết lại ấp úng như vậy.

- Tiểu Thuần, việc này đa tạ!

Tống Quân Uyển không quan tâm Bạch Tiểu Thuần tiếp tục chiếm tiện nghi của Tống Khuyết, trong mắt nàng cảm kích cúi người cảm tạ Bạch Tiểu Thuần.

- Khách khí như vậy làm gì, ta làm như thế không phải vì ngươi sao.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, tiến tới trước mặt Tống Khuyết và ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tống Quân Uyển, hắn vỗ ngực nói:

- Ngươi là tiểu di của Khuyết nhi, ta là dượng của Khuyết nhi, trong Man Hoang chúng ta là người một nhà, ta không giúp hắn thì giúp ai? Ta không cứu hắn thì cứu ai? Đây là việc ta nên làm, chuyện nhỏ.

Tống Quân Uyển đỏ mặt nhưng không có tránh đi, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần càng nhu hòa, cũng mang theo cảm giác khác thường, trước kia còn có chút khoảng cách, hôm nay khi hắn ôm eo của mình cũng đã biến mất không còn.

Lúc này nhìn ánh mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo tình ý rất ngọt ngào, nội tâm Tống Khuyết thở dài một tiếng, hắn hối hận khi đi báo

kiến cô cô trước, sớm biết Bạch Tiểu Thuần cũng ở nơi này thì đánh chết hắn cũng không đi tới đây.

Đồng thời đáy lòng càng bội phục công phu câu dẫn nữ nhân của Bạch Tiểu Thuần, hắn đành phải áp chế xuống.

Hắn nhớ tới Bạch Tiểu Thuần dạy Triệu Thiên Kiêu theo đuổi sư tỷ của mình, tính túy Doanh Tự Quyết, Tống Khuyết nghe được rất rõ ràng, đồng thời cũng nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần trong Man Hoan có quan hệ không minh bạch với Hồng Trần Nữ.

Càng không cần nói trong Man Hoang còn có Trần Mạn Dao...

Hồi tưởng lại những nữ tu tuyệt sắc đều có một ít câu chuyện mập mờ với Bạch Tiểu Thuần... Điểm này càng làm Tống Khuyết cảm khái vô hạn, chỉ cảm thấy trời xanh đặc biệt thiên vị Bạch Tiểu Thuần.

Hắn cố tình muốn cáo trạng để cô cô biết về Trần Mạn Dao, biết rõ Hồng Trần Nữ, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Bạch Tiểu Thuần liền thở dài, nội tâm của hắn đau khổ và biệt khuất, hắn phát hiện ánh mắt cô cô mang theo nhu tình mật ý tới tận cùng, hắn cảm giác mình đứng ở nơi này chẳng khác gì không khí, vì vậy tranh thủ tìm cới rời đi.

Sau khi rời khỏi động phủ của Tống Quân Uyển hắn mới cảm thấy thoải mái không ít, lắc đầu nhìn đệ tử Huyết Khê nhất mạch, hắn lập tức ngẩng dầu lên, kiêu ngạo của cường giả Nguyên Anh bộc phát, sau đó hắn tiếp nhận ánh mắt sùng bái và chào hỏi của các đệ tử thì mới lấy tự tin trở về.

Vào lúc này trong động Tống Quân Uyển, khi Tống Khuyết rời đi cũng chỉ còn lại hai người Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Quân Uyển, đã lâu không gặp, trước kia trên chiến trường gặp nhau vội vàng, giờ phút này ở chung một mình, Tống Quân Uyển nhìn Bạch Tiểu Thuần với ánh mắt đầy nhớ nhung.

Nhất là nghe được Bạch Tiểu Thuần kể chuyện của Tống Khuyết, trong đó ẩn chứa nguy hiểm khi Bạch Tiểu Thuần cứu giúp Tống Khuyết.

Tất cả những việc này nàng biết Bạch Tiểu Thuần cố ý khuyếch đại tác dụng của bản thân nhưng dù thế nào Tống Khuyết cũng an toàn trở lại, hơn nữa tu vi đột phá tới Nguyên Anh là đủ rồi.

Nàng ôn nhu sửa một ít nếp nhăn trên áo của Bạch Tiểu Thuần, lại không ngừng nói lời quan tâm, đã không có người ngoài nên nàng không phải xấu hổ.

Bạch Tiểu Thuần càng buông lỏng khi gặp mặt Tống Quân Uyển, hắn hưởng thụ Tống Quân Uyển che chở như đại tỷ tỷ, hai người cùng ngồi lên ghế, Bạch Tiểu Thuần hơi có nói khoác nhưng cũng nói một lần quá trình mình cứu Tống Khuyết cho nàng nghe.

Trong đó hắn trọng điểm nhấn mạnh tác dụng bản thân, rất có bộ dạng nhờ có mình cho nên Tống Khuyết mới được cứu thoát, đồng thời ánh mắt vụng trộm dò xét Tống Quân Uyển.

Tuy không gặp nhiều năm nhưng Tống Quân Uyển vẫn xinh đẹp như trước, dung nhan còn mang theo thành thục, lông mi lá liễu cong cong mang theo xinh đẹp khác thường, trong mắt ôn nhu như nước, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tim đập nhanh hơn vài phần.

Nhất là dáng người Tống Quân Uyển có lồi có lõm, rất là nóng bỏng, eo nhỏ mềm mại như cành liễu không xương, bờ mông đầy đặn mượt mà, trên người nàng sinh ra mị lực kinh người, bởi vì ăn mặc lớn mật cho nên Bạch Tiểu Thuần âm thầm nuốt nước bọt, nội tâm thầm hô yêu nghiệt, nội tâm cũng so sánh Tống Quân Uyển và Hồng Trần Nữ với nhau, cuối cùng hắn cũng phải cảm khái về dáng người hoàn mỹ thì Tống Quân Uyển càng tốt hơn.

Hắn cũng phát hiện mình thời gian gần đây không đúng, dường như từ sau khi xảy ra chuyện trong rừng khi ở Man Hoang, bị Hồng Trần Nữ

cố ý đẩy ngã thì mình đã thông suốt hơn rất nhiều...

Dương như nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần vụng trộm dò xét mình, Tống Quân Uyển cảm thấy tim đập nhanh hơn một ít, nàng cố ý mỉm cười bình thản, đôi mắt đẹp giả vờ như không biết, thậm chí còn tận lực biểu hiện dáng người cho Bạch Tiểu Thuần nhìn.

Chờ đợi cả buổi nhưng phát hiện Bạch Tiểu Thuần chỉ nhìn lén mà không dám hành động gì, nội tâm Tống Quân Uyển căm tức, trong mắt có ít u oán, nhiệt tình giảm xuống, thậm chí trên sắc mặt còn mang theo chút lạnh lùng.

- Nếu không có việc gì thì ta còn muốn đả tọa một chút.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vào trong mắt, cũng sững sờ, suy nghĩ mới vừa rồi còn tốt mà, nhất là bộ dạng nhiệt tình kia, hiện tại đảo mắt đã biến hóa, hắn thật sự không hiểu, nghĩ đến hiện tại muốn hỏi chuyện của Hầu Tiểu Muội có chút không tốt...

Vì vậy hắn nháy mắt vài cái và hỏi dò.

- Ah? Ta đây đi?

- Không tiễn!

Tống Quân Uyển nghe vậy oán khí trong lòng càng sâu, sau đó hừ lạnh lườm Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần sững sờ không rõ, hắn thở dài, cảm thấy nữ nhân là sinh vật kỳ quái, Hồng Trần Nữ như vậy, Tống Quân Uyển cũng như vậy.

- Chẳng lẽ nữ nhân lớn tuổi đều như vậy?

Bạch Tiểu Thuần cũng phải thừa nhận điểm này, trong nội tâm vô hạn nhớ mong Hầu Tiểu Muội, hắn cảm thấy vẫn là Hầu Tiểu Muội nhu thuận.

- Ta đi thật đấy!

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cái mũi, hắn đứng lên, Tống Quân Uyển tức giận nhắm mắt không nhìn hắn.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy xấu hổ, trong lòng cũng có chút tức giận, hắn hất tay áo muốn rời đi nhưng lúc đi bảy tám bước lại nghe Tống Quân Uyển hỏi thăm.

- Lần này về tông trong bao lâu?

- Ta cũng không biết, sau khi giải quyết xong chuyện của tông môn, ta muốn đi Tinh Không Đạo Cực Tông.

Bạch Tiểu Thuần cũng tức giận, cảm thấy Tống Quân Uyển thật khó hiểu, lúc trả lời một câu lại đi thẳng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1275: Đây Là Lần Đầu Của Ta (Thượng)

Tống Quân Uyển nghe vậy mở mắt ra, nhìn bóng lưng Bạch Tiểu Thuần, phát hiện hắn sắp rời đi, nhất là nghe được Bạch Tiểu Thuần nói thế thùi nàng ẩn ẩn hiểu ra, dùng tu vi và thiên tư của Bạch Tiểu Thuần, tuy Nghịch Hà Tông là nhà hắn nhưng hiển nhiên hắn vĩnh viễn không ở nơi này, sợ rằng hắn vừa rời đi sẽ rất lâu mới có thể trở về.

Nghĩ tới đây, nghĩ đến cảm giác khoảng cách lúc gặp nhau trên chiến trường, sâu trong mắt Tống Quân Uyển có chút giãy dụa, nàng ẩn ẩn cảm giác nếu lúc này mình không bắt được hắn, như vậy có lẽ... Theo thời gian trôi qua, khoảng cách sẽ càng ngày càng xa, chẳng những cảm giác sẽ nhạt đi, quan hệ giữa hai người cũng không còn.

Những năm qua tông môn bấp bênh nàng nhìn thấy quá nhiều sinh tử biệt ly, nàng không biết mình có thể đột phá Kết Đan bước vào Nguyên Anh hay không, cũng không biết trong tương lai mình có chết trận hay không.

Nàng chỉ hiểu những năm qua Bạch Tiểu Thuần là người duy nhất dám trêu chọc mình như năm đó, hết lần này tới lần khác lại không làm nàng phản cảm, thậm chí lần lượt xảy ra nhiều việc, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần càng khắc sâu trong đáy lòng của nàng.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tống Quân Uyển giãy dụa và có quyết định, nàng vốn là ma nữ của Huyết Khê Tông, cũng không phải tông môn chính đạo như Linh Khê Tông.

Sau khi đã có quyết định rõ ràng, Tống Quân Uyển không do dự nữa, trong mắt dần dần sinh ra thần thái mê người, nàng duỗi người bày ra bộ

dáng hoàn mỹ nhất của mình cho hắn xem, ngay cả lời nói mang theo ngữ khí lười biếng hấp dẫn người khác.

- Tiểu Thuần, ngươi tới, ta cho ngươi xem thứ này!

Lời của nàng lọt vào trong tai Bạch Tiểu Thuần giống như có bàn tay nhỏ bé bóp lấy trái tim của hắn, òoàn thân Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hắn hừ một tiếng và nói.

- Không xem!

Mặc dù hắn nói như thế vẫn dừng bước, đầu của hắn không khống chế quay ngược lại, hắn nhìn thấy Tống Quân Uyển bày ra tư thế mê người, nội tâm cũng kinh hoàng hoảng hốt, thời điểm hô to yêu nghiệt và cố ý bình ổn tâm tình.

- Nghe lời, tại sao còn không dám tới, sợ ta ăn ngươi hay sao.

Tống Quân Uyển nhìn hắn, nàng vẫy vẫy tay gọi Bạch Tiểu Thuần tới gần.

Trái tim Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn lại hừ một tiếng.

- Ta sợ ngươi?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, hắn lập tức đi tới bên người Tống Quân Uyển, hắn đứng trước mặt nàng và nói:

- Nói đi, ngươi muốn cho ta xem cái gì.

Tống Quân Uyển che miệng cười cười, đôi mắt mang theo gợn sóng giống như có thể dìm chết Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy nàng như vậy thì hít thở dồn dập, đúng lúc này Tống Quân Uyển vỗ túi trữ vật, ngay sau đó trong tay nàng xuất hiện một viên thuốc.

- Ngươi xem, đây là cái gì?

Bạch Tiểu Thuần sững sờ, hắn lại bất mãn, hắn còn tưởng rằng Tống Quân Uyển muốn cho mình xem cái gì, hóa ra là một viên đan dược, nội tâm hắn nói thầm như thế, sau khi nhìn rõ viên đan dược, với tạo nghệ đan đạo của hắn hiện tại tự nhiên nhìn ra nó là đan dược gì.

- Đây là Phát Tình Đan ah, tại sao ngươi còn...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói tới đây liền hít khí lạnh, hắn lập tức nghĩ tới Hồng Trần Nữ...

Nhưng vào lúc này... Tống Quân Uyển xấu hổ đỏ mặt, ánh mắt của nàng càng to gan hơn, lúc này bàn tay... Bóp nát đan dược.

Ba!

Khi Phát Tình Đan bị Tống Quân Uyển bóp nát, âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Bạch Tiểu Thuần, nó như sấm sét to lớn trong lòng hắn.

Sau khi Phát Tình Đan vỡ vụn lại sinh ra sương mù màu đỏ, trong chốc lát nó khuếch tán ra chung quanh, không đợi Bạch Tiểu Thuần kịp phản ứng, sương mù đã bao phủ hắn và Tống Quân Uyển vào trong.

- Ah!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầu óc kêu ông ông, hắn vô ý thức muốn lui về phía sau nhưng không chờ hắn lui được vài bước đã bị thân thể mềm mại nhỏ nhắn ôm chặt.

- Không muốn ah...

Bạch Tiểu Thuần hô hấp dồn dập, hắn lại nháy mắt mấy cái, hắn phát hiện sâu trong lòng còn có chờ mong nhưng vẫn tranh thủ hét lớn.

- Uyển nhi ngươi chờ một chút, ngươi muốn làm gì, ah... Đừng xé y phục của ta ah, đây là lần đầu tiên của ta...

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết cực kỳ khoa trương, thậm chí trong sương mù đỏ bao phủ hắn rõ ràng có thể giãy dụa nhưng giãy dụa không mạnh, hắn chỉ kêu la thảm thiết mà thôi.

Hắn sợ ah, sợ bị Tống Quân Uyển biết rõ mình ở Man Hoang đã sớm bị Hồng Trần Nữ làm như thế, vì vậy hắn càng ra sức kêu thảm thiết.

- Đừng như vậy, để cho ta chuẩn bị một chút...

Trong sương mù có tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần vang lên không dứt bên tai, nhưng trên thực tế ở trong sương mù kia hắn chỉ giả vờ giả vịt chống cự vài cái, sau đó lại âm thầm như mời gọi, thậm chí hữu ý vô ý còn bày ra mấy tư thế giúp Tống Quân Uyển xé quần áo của mình thuận lợi hơn.

Tống Quân Uyển vào lúc này thở dốc kịch liệt.

- Câm miệng, muốn lần đầu tiên của ngươi.

Sau khi hắn nói xong là âm thanh xé rách quần áo vang lên, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm thiết nhưng cũng dừng lại, vào lúc này hắn hít thở thật sâu, nương theo tiếng kêu đau đớn của Tống Quân Uyển chính là sương mù quay cuồng.

Thời gian trôi qua, một canh giờ sau...

Khi sương mù biến mất, Tống Quân Uyển đã khôi phục thần trí, cũng mặc quần áo tử tế và gương mặt hồng nhuận phơn phớt, nàng đang sửa sang quần áop, lúc nghiêng đầu nhìn sang trong mắt càng có đắc ý, càng có ngọt ngào, nhìn Bạch Tiểu Thuần hai tay ôm đầu gối ngơ ngác ngồi ở đó.

Bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như vậy càng làm nàng thỏa mãn, trên thực tế Bạch Tiểu Thuần không như vậy thì nàng sẽ hoài nghi, lúc này nàng cảm thấy mỹ mãn, Tống Quân Uyển cười nhạt nói.

- Đi, còn không mặc quần áo tử tế, yên tâm, ta sẽ phụ trách với ngươi.

Nhưng trên thực tế Bạch Tiểu Thuần ngẩn người có ba thành là thật, bảy thành đều là giả... Hắn không dám không ngẩn người ah, hắn thật sự sợ Tống Quân Uyển biết rõ chân tướng, vào lúc này cũng chỉ có thể như thế, nội tâm của hắn đang so sánh giữa Tống Quân Uyển với Hồng Trần Nữ.

Vừa so sánh, nội tâm Bạch Tiểu Thuần đã xoắn xuýt, hắn phát hiện hai người rất hoãn mỹ, một tràn ngập dã tính, một người thiên tư kinh người, đúng là mai lan cúc trúc mỗi người mỗi vẻ.

Trên mặt của hắn mang theo đau khổ, thậm chí sau khi nhớ lại càng run run, dùng tỏ vẻ đây là lần đầu tiên của mình...

Về phần trong ba thành là thật kia, nội tâm của hắn cảm khái vô hạn, hắn cảm giác hai lần của mình đều bại trong tay Phát Tình Đan...

- Chẳng lẽ Phát Tình Đan khắc ta?! Lần thứ nhất như vậy, lần thứ hai cũng như vậy, chẳng lẽ còn có lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1276: Đây Là Lần Đầu Của Ta (Hạ)

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ nhưng đồng thời nội tâm sinh ra một tia chờ mong.

Nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần như tức phụ bị chà đạp, nội tâm Tống Quân Uyển càng đắc ý, nàng lấy một bộ y phục trong túi trữ vật đã cho Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần còn đang ngẩn người, vì vậy lên tiếng an ủi, cũng mặc quần áo cho Bạch Tiểu Thuần.

Trong quá trình lề mề như thế, Bạch Tiểu Thuần ngây ngốc, tùy ý để Tống Quân Uyển mặc quần áo tử tế cho mình, nội tâm âm thầm đắc ý, cảm giác mình hành động lúc trước quá hoàn mỹ.

Hắn không khỏi sinh ra cảm khái, suy nghĩ nhất định là mình quá mê người, bằng không đang tự hỏi vì sao Hồng Trần Nữ muốn cố ý dùng Phát Tình Đan mê hoặc chính mà, Tống Quân Uyển cũng như thế.

- Không trách các nàng, chỉ trách ta quá ưu tú.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây cũng cam chịu do mình quá ưu tú, bất đắc dĩ thở dài.

Hắn càng như vậy Tống Quân Uyển lại càng đắc ý, vỗ vai Bạch Tiểu Thuần sau đó an ủi vài câu, Bạch Tiểu Thuần thừa cơ tranh thủ hỏi thăm chuyện của Hầu Tiểu Muội.

Nếu như đổi thành trước kia Bạch Tiểu Thuần hỏi như vậy, Tống Quân Uyển có trả lời nhưng trong nội tâm nhiều ít không thoải mái, hiện tại nàng cảm thấy mỹ mãn, không có bất kỳ cảm xúc mâu thuẫn, cũng nói với Bạch Tiểu Thuần.

Trong lần tuyển chọn đó, trong Nghịch Hà Tông có tới mấy người tham gia đi Tinh Không Đạo Cực Tông, lại tiến hành thí luyện với mười vạn tu sĩ của Thông Thiên Hà đông mạch.

Cuối cùng Tống Quân Uyển không thông qua, trên thực tế người chính thức thông qua của Nghịch Hà Tông chỉ có một mình Quỷ Nha mà thôi, lúc kiểm tra tư chất của Hầu Tiểu Muội lại phát hiện tư chất nàng phù hợp với một môn thần thông pháp thuật của Thông Thiên đảo.

Cho nên nàng mới được phá cách thu, nàng đi cùng Quỷ Nha tới Thông Thiên đảo, tu sĩ như Hầu Tiểu Muội không phải duy nhất, trên thực tế trong miêu tả của Tống Quân Uyển, hơn mười vạn tu sĩ đó có bảy tám người có trạng thái tương tự Hầu Tiểu Muội, bởi vì tư chất phù hợp với pháp thuật truyền thừa cho nên bị chọn đi.

Nghe đến đó biết rõ Hầu Tiểu Muội không phải duy nhất, Bạch Tiểu Thuần cũng an tâm một ít, nhất là nghe Tống Quân Uyển nói, tuyển chọn từ xưa tới nay đều từng xuất hiện chuyện này, nó đã duy trì suốt mấy ngàn năm qua, trọng yếu nhất là, tất cả cuối cùng không thể trở thành thị vệ của Thông Thiên đảo, đại đa số an toàn trở về, cũng không có xuất hiện chuyện thương vọng, lúc này nội tâm Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi.

- Có lẽ là ta nghĩ nhiều...

Hắn đã hiểu việc của Hầu Tiểu Muội, Bạch Tiểu Thuần lại giả vờ giả vịt một phen, lúc này trên mặt Tống Quân Uyển có mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần nháy mắt mấy cái, biết rõ vừa rồi hai người giày vò cũng hung ác... Vì vậy vội ho một tiếng cáo từ rời đi.

Trước khi đi hắn cho Tống Quân Uyển một Thiên Nhân Hồn!

Hắn cũng không có gom đủ năm Thiên Nhân Hồn, cũng không có Ngũ Hành thuộc tính, tuy chỉ có một Thiên Nhân Hồn cũng là chí bảo trong khu vực Thông Thiên Hà.

Thông qua một ít con đường có thể nhờ tông môn đổi Ngũ Hành Thiên Thú Hồn, đối với việc Tống Quân Uyển Kết Anh có chỗ tốt quá lớn, chẳng những có thể giúp nàng thuận lợi tiến giai, quan trọng hơn một khi thành công, nàng chính là Thiên Thú Hồn Nguyên Anh, là cùng cấp với thiên kiêu Tinh Không Đạo Cực Tông, hơn nữa đứng cùng cấp độ trong cảnh giới Nguyên Anh.

Từ đó sẽ trợ giúp nàng rất lớn trong tu luyện.

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần cho mình Thiên Nhân Hồn, Tống Quân Uyển cảm động, nàng lần đầu nhìn thấy lễ vật quý trọng như thế, nội tâm nàng cực kỳ chấn động, ánh mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần mang theo ngọt ngào sâu đậm, không có khách sáo với Bạch Tiểu Thuần, Tống Quân Uyển trực tiếp cầm lấy Thiên Nhân Hồn, tuy trước khi Bạch Tiểu Thuần đi, nàng tiến lên lén ôm Bạch Tiểu Thuần, dùng thân thể nóng bỏng cảm tạ Bạch Tiểu Thuần.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, dù sao mới trải qua mưa móc, trước mắt bị Tống Quân Uyển ôm lấy hắn liền nhớ tới cảnh tượng hương diễm lúc trước, sợ bị Tống Quân Uyển nhìn ra sơ hở, Bạch Tiểu Thuần vội vàng nói vài câu sau đó rời đi.

Sau khi rời khỏi động phủ, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nội tâm xao động không nhỏ, nhịn không được hô to một tiếng yêu nghiệt, trong nội tâm cảm khái mình quá ưu tú.

Ngay sau đó hắn lại phiền muộn.

- Không được ah, còn có Hầu Tiểu Muội nữa, cũng không thể để nàng biết rõ ah.

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần không thể khống chế suy nghĩ, suy nghĩ không biết Hầu Tiểu Muội có dùng Phát Tình Đan hay không, nếu như không có thì hắn sẽ tìm cơ hội trong lúc vô tình cho nàng mấy viên...

- Không được, Bạch Tiểu Thuần ta đâu phải loại người này!

Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy không đúng, hắn cho rằng mình là người thuần khiết, vào lúc này hắn sinh ra cảm giác không tên.

Cuối cùng hắn ngẩng đầu nhìn trời cảm khái.

- Vì cái gì lại cho ta ưu tú như vậy?

Trong lúc thở dài, Bạch Tiểu Thuần trở lại động phủ trong Nghịch Hà Tông, vào trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi xuống sau đó suy nghĩ một lúc và thở dài.

- Thái độ Tinh Không Đạo Cực Tông không rõ, vì phòng ngừa vạn nhất, dưới mắt trọng yếu nhất phải nhanh chóng đột phá Thiên Nhân...

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần đã có quyết định.

- Ta muốn luyện hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Nếu không có Tinh Không Đạo Cực Tông ngầm đồng ý, ba tông môn trung du không dám diệt Nghịch Hà Tông... Có lẽ người khác không hiểu về Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch Tiểu Thuần sống trong Tinh Không Đạo Cực Tông đã có nhận thức rõ về Tinh Không Đạo Cực Tông là như thế nào.

Trong Tinh Không Đạo Cực Tông có năm lão tổ Thiên Nhân, năm người này trư Thiên Nhân của Thiết Huyết đường ra, bốn người khác phân biệt đều là người của bốn mạch mạnh nhất Tinh Không Đạo Cực!

Như đồng tử ở đông không vực, ba mạch khác cũng như vậy, đều có lão tổ Thiên Nhân tọa trấn, trong đó có liên quan tới lợi ích của gia tộc, mà tông môn trung du trên thực tế chính là thế lực của bọn họ kéo dài.

Nghịch Hà Tông sau khi đi vào trung du cũng cung phụng đồng tử không ít, thậm chí còn nhiều hơn Khổng Hà Viện năm đó.

Cho nên nói lần này ba tông môn xâm chiếm Nghịch Hà Tông, không bằng nói... Đây là mấy Thiên Nhân trong Tinh Không Đạo Cực Tông

đánh cờ với nhau, rất rõ ràng... Đồng tử trên không vực là phương yếu thế trong ván cờ này, hắn không cách nào đối kháng ba Thiên Nhân còn lại.

Kể từ đó Nghịch Hà Tông cũng bị hắn buông tha, cho nên sau đó mới xuất hiện chuyện ba tông diệt môn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1277: Thiên Nhân Tức Giận

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, nhìn như đánh cho ba tông môn tàn phế nhưng trên thực tế chính là một cái tát vỗ vào mặt ba tên Thiên Nhân trong Tinh Không Đạo Cực Tông.

Có thể tưởng tượng biết rõ chuyện này sẽ không chấm dứt, ba tên Thiên Nhân trong Tinh Không Đạo Cực Tông tùy thời sẽ trút lửa giận vào Nghịch Hà Tông.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không muốn đối mặt với cục diện này, đối diện với hạo kiếp của tông môn, hắn không có biện pháp nào khác, chỉ có thể như vậy.

- Hi vọng Trần Hạ Thiên xem mặt mũi ta cứu đệ tử và con gái của hắn không nên quá phận...

- Còn có tổ phụ Bạch Lân, cũng hy vọng có thể cân nhắc giao tình giữa ta và Bạch Lân...

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa mi tâm, hắn cau mày nhưng hiểu không thể mang hi vọng ký thác lên thân kẻ khác, tất cả nhân tố chỉ có thể dựa vào bản thân Nghịch Hà Tông đầy đủ cường đại, cái khác chỉ là dệt hoa trên gấm.

- Trở thành Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần cảm giác áp lực của mình không nhỏ, hiện tại biện pháp hóa giải duy nhất là hắn đột phá Thiên Nhân!

Dùng tu vi Thiên Nhân gia tăng chiến lực của mình cực mạnh, lại làm cho người ta kiêng kị mới có thể chính thức thủ hộ Nghịch Hà Tông!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần tháo quyết đoán, hắn bế quan trong mật thất luyện hóa hỏa diễm hai mươi mốt màu, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu, về phần tiêu hao trong luyện hỏa, nơi này là khu vực Thông Thiên Hà, trước khi Bạch Tiểu Thuần rời Man Hoang, đệ tử Bạch Hạo đã cho hắn rất nhiều hồn.

Số hồn này đủ chèo chống Bạch Tiểu Thuần nhiều lần thất bại, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần luyện thất bại vài lần sau đó tổng kết kinh nghiệm, như vậy hắn cuối cùng có thể luyện thành hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Thời gian trôi qua, lại qua mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần lâm vào trạng thái điên cuồng trong mật thất, tóc loạn cũng không quan tâm, hắn toàn tâm toàn ý đặt mục tiêu tìm hiểu cách luyện chế hỏa diễm hai mươi mốt màu, hắn cẩn thận phân tích mỗi chi tiết, cẩn thận cân nhắc mỗi một bước trong đó.

Có lẽ áp lực bản thân không nhỏ cho nên Bạch Tiểu Thuần đã bộc phát, trong đầu không ngừng suy nghĩ, bởi vì trong khu vực Thông Thiên Hà có thiên địa linh khí, hắn không ngừng hấp thu bổ sung cho mình, càng nuốt không ít đan dược khôi phục tinh lực do Nghịch Hà Tông luyện chế.

Kể từ đó cứ tuần hoàn như vậy, hắn càng ngày càng quen thuộc với hỏa diễm hai mươi mốt màu, lại qua ba ngày, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên sau đó vung tay lấy hồn ra ngoài.

Lúc này phải luyện chế, không hề nghi ngờ sẽ không thành công, Bạch Tiểu Thuần biết rõ điểm này, hắn muốn cũng không phải thành công, hắn muốn tổng kết kinh nghiệm trong thất bại.

Tiến bộ trong thực tiễn, tốc độ hắn luyện chế cực nhanh, trên thực tế trừ Bạch Tiểu Thuần ra, các Luyện Hồn Sư khác căn bản không làm

được điểm này, thật sự là do tiêu hao đạt tới con số không thể tưởng tượng nổi.

Cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần có Minh Hoàng làm đệ tử mới có thể xa xỉ luyện hóa như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một lần lại một lần thất bại giúp Bạch Tiểu Thuần có lĩnh ngộ càng ngày càng nhiều, sau đó hắn dừng lại, hắn cẩn thận điều chỉnh lại lại lấy cách điều chế ra, mỗi một lần đều có thu hoạch khác nhau, mặc dù hắn vô cùng mệt mỏi, trong mắt hắn sinh ra hào quang càng ngày càng sáng ngời.

Cùng lúc đó Bạch Tiểu Thuần lại đắm chìm trong luyện hỏa, hắn không quan tâm chuyện bên ngoài, chuyện đã xảy ra, Nghịch Hà Tông nghịch chuyển hoa lệ, Bạch Tiểu Thuần đánh một tậận với ba Thiên Nhân hôm nay cũng dần dần truyền ra, oanh động tu sĩ trung du, đồng thời cũng truyền vào hạ du và mạt du.

Càng không cần nói tới Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch Tiểu Thuần trở về và đại chiến với ba Thiên Nhân một trận, vô số người quen biết Bạch Tiểu Thuần trong Tinh Không Đạo Cực Tông vừa nghe tin tức này lại kinh hãi hấp khí lạnh, cảm thấy không thể tưởng tượng, tâm thần rung chuyển.

Vào lúc này lão tổ Đạo Hà Viện bị trảm thân thể, tông môn bị thu, hắn đã không để ý tất cả lâm vào điên cuồng, hắn liên hợp lão tổ Tinh Hà Viện đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông, một đường đồng hành còn có một trưởng lão Nguyên Anh của Cực Hà Viện.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện làm bọn họ run rẩy như cầy sấy, cũng có không cam lòng, biệt khuất cực kỳ mãnh liệt, lần này liên thủ đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông, lập tức phân tán ra đi tìm lão tổ của mình.

Trong đó lão tổ Đạo Hà Viện đi tìm Trần Hạ Thiên, chính là sư phụ Triệu Thiên Kiêu, hắn vốn dang bế quan, nghe bên ngoài truyền tin tức

Nghịch Hà Tông, sau đó là tin tức Bạch Tiểu Thuần, Trần Hạ Thiên phản ứng đầu tiên chính là quá mức vớ vẩn.

Ngay sau đó tin tức liên tục truyền tới, Trần Hạ Thiên xác và tức giận to lớn.

Hắn có ấn tượng về Bạch Tiểu Thuần nhưng không đặt trong lòng, dù đối phương gián tiếp cứu đệ tử và con gái của hắn nhưng hắn là tồn tại cao cao tại thượng, hắn sẽ không bỏ qua Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí năm đó mọi người bị truyền tống vào Man Hoang, hắn cũng toàn lực phát động thế lực tìm kiếm đệ tử cùng con gái, cuối cùng thành công cứu đệ tử và con gái trở về, về phần Bạch Tiểu Thuần, hắn căn bản không quan tâm tới.

Hiện tại cái tên này sắp biến mất trong trí nhớ của hắn lại xuất hiện lần nữa, hơn nữa vưa xuất hiện bày ra chiến lực làm Trần Hạ Thiên cau mày.

Vào lúc này Thiên Nhân Đạo Hà Viện bị trảm thân thể đã tới, hắn vừa gặp Trần Hạ Thiên thì hắn ủy khuất cúi đầu.

- Tiền bối cứu ta!

Cường giả Thiên Nhân Cảnh dưới trướng của mình tọa trấn trung du, hôm nay chỉ còn lại nguyên thần, sắc mặt Trần Hạ Thiên biến thành âm trầm, trong người hắn có phong bạo bùng phát.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Theo Trần Hạ Thiên lên tiếng, uy áp kinh người bộc phát, hắn lên tiếng hỏi.

Sau khi cảm nhận uy áp của Trần Hạ Thiên, nguyên thần Đạo Hà lão tổ vội vàng nói quá trình của trận chiến, cũng nói chi tiết không giấu diếm.

Nghe Bạch Tiểu Thuần đánh bại ba người liên thủ, hơn nữa còn đánh nát thân thể của hắn, Trần Hạ Thiên cau mày hừ lạnh.

Trong mắt của hắn Đạo Hà lão tổ hay các Thiên Nhân ở trung du cũng chỉ là Phàm Đạo Thiên Nhân mà thôi, cũng chỉ là tồn tại yếu nhất trong Thiên Nhân mà thôi.

Bản thân hắn là Thiên Thú Hồn Nguyên Anh tấn cấp Thiên Nhân, hắn chính là Địa Phẩm Thiên Nhân Cảnh, hơn nữa hắn là Thiên Nhân trung kỳ, tất cả làm cho hắn nắm chắc đánh bại ba Thiên Nhân trung du liên thủ.

- Bạch Tiểu Thuần quá phận rồi, hắn thừa dịp ta không có mặt đi đánh cướp tài phú Đạo Hà Viện, cũng vơ vét toàn bộ Đạo Hà Viện, còn có một phần ta chuẩn bị cống hiến cho lão tổ...

Đạo Hà lão tổ run rẩy, hắn do dự một chút vẫn lên tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1278: Thiết Huyết Đường Xuất Động

Sau khi nghe những lời này, nội tâm Trần Hạ Thiên sớm có phán đoán cũng tức giận.

- Thật to gan, hắn muốn chết!

Trần Hạ Thiên lạnh lùng lên tiếng, thần thức của hắn liên lạc với lão tổ Thiên Nhân của Tinh Tông nhất mạch và Cực Tông nhất mạch.

Hắn xem ra việc này không chỉ là việc của mình, mà là việc của Thiên Nhân thu Cực Hà lão tổ dưới trướng bị chém giết.

Tổ phụ Bạch Lân tên là Bạch Trấn Thiên, một thân tu vi kinh thiên động địa, hắn vô cùng cường đại, tính tình của hắn cũng thật lớn, giờ phút thân thể hắn như hỏa diễm, hắn lạnh lùng nhìn trưởng lão Nguyên Anh của Cực Hà Viện.

- Nói như vậy đồn đãi bên ngoài là thật? Lão tổ Cực Hà Viện bị giết? Là bị người ta trảm?

- Là lão tổ Tinh Hà hắn...

Trưởng lão Cực Hà Viện đang quỳ ở nơi đó chịu đựng run rẩy, đang muốn giải thích nhưng không chờ hắn nói xong lại nghe Bạch Trấn Thiên gào thét.

- Cút!

Ngay sau đó tiếng nổ oanh oanh vang lên chấn động cả cầu vồng bên ngoài, trưởng lão Cực Hà Viện phun máu tươi, hắn bị cuồng phong quét

bay ra khỏi chỗ ở của Bạch Trấn Thiên.

Vào lúc này thần thức của Trần Hạ Thiên truyền âm với hắn.

- Bạch huynh, việc này ngươi xem xử lý thế nào?

- Xử lý như thế nào? Giết người thì đền mạng!

Bạch Trấn Thiên lạnh lùng nói ra, về phần cháu hắn Bạch Lân nghĩ têế nào thì hắn bất chấp, bởi vì trước mặt lợi ích gia tộc, cho dù hắn yêu thích Bạch Lân cũng không thể yêu ai yêu cả lối về.

Trên thực tế trước kia Cực Hà Viện ra tay với Nghịch Hà Tông thì hắn đã có quyết định, thậm chí bởi vậy Bạch Lân cũng tới gặp hắn, hơn nữa hai ông cháu cũng nhao nhao với nha.

Chẳng những là hắn, ngay cả Trần Hạ Thiên bên kia cũng như vậy, Triệu Thiên Kiêu và đạo lữ của hắn nhiều lần tới thỉnh cầu Trần Hạ Thiên, Trần Hạ Thiên căn bản không quan tâm.

Hiện tại xuất hiện việc lớn như thế, Trần Hạ Thiên và Bạch Trấn Thiên làm sao từ bỏ ý đồ.

- Thêm lão phu một phần!

Thời điểm hai người Trần Hạ Thiên cùng Bạch Trấn Thiên đạt thành nhận thức chung, một giọng nói già nua truyền âm với hai người.

Người nói chuyện chính là Tinh Tông lão tổ, cũng là gia tộc làm chỗ dựa sau lưng Thiên Không Hội, chính là tổ phụ của Lý Nguyên Thánh có xung đột với Bạch Tiểu Thuần, Lý Hiển Đạo!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần động ba tông, chẳng khác nào động tới lợi ích của bọn họ, cho dù Tinh Hà Viện tổn thất nhỏ nhất nhưng Lý Hiển Đạo cũng không thể ngồi yên không quan tâm.

Dù sao hắn cũng ngầm đồng ý ba tông ra tay, ba người thông qua liên thủ việc này áp chế đồng tử, hơn nữa cách cục đã định, hắn sẽ không cho phép Bạch Tiểu Thuần phá việc này.

- Tốt, nếu Lý huynh cũng tán thành việc này, như vậy việc này không nên chậm trễ, dù sao Không Tông Lý Nguyên đạo hữu những năm qua bị chúng ta áp chế hung ác, hiện tại sợ rằng sớm sinh ra một ít tâm tư.

Trần Hạ Thiên lên tiếng, ánh mắt của hắn lóe sáng.

Trong năm Thiên Nhân của Tinh Không Đạo Cực Tông có hai người họ Lý, chỉ có điều không phải một nhà.

Lý Hiển Đạo và Bạch Trấn Thiên nghe vậy lập tức gật đầu, sau khi ba người câu thông với nhau, lập tức bay ra khỏi cầu vồng Tinh Không Đạo Cực Tông, khí tức Thiên Nhân chấn động bạo phát ra ngoài.

Khi nó bộc phát Lý Hiển Đạo, Bạch Trấn Thiên, Trần Hạ Thiên cũng bay ra khỏi cầu vồng, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã đi xa, đi theo còn có lão tổ Đạo Hà Viện và lão tổ Tinh Hà Viện, tổng cộng năm đại Thiên Nhân, sau hai ba bước đã phá không rời đi.

Mục tiêu chính là Nghịch Hà Tông, muốn đi trừng trị... Bạch Tiểu Thuần!

Năm đại Thiên Nhân dẫn phát chấn động quá lớn oanh động cả Tinh Không Đạo Cực Tông, từ đó vô số đệ tử kinh hô thành tiếng, không biết xảy ra đại sự gì dẫn phát nhiều Thiên Nhân như vậy.

- Xảy ra chuyện gì?

- Ta nhìn thấy Trần lão tổ, Bạch lão tổ còn có Lý lão tổ... Hai người khác cũng là Thiên Nhân...

Vào lúc những đệ tử liên tục bàn tán với nhau, thân ảnh Triệu Thiên Kiêu xuất hiện trên bầu trời, hắn lo lắng nhìn về phía sư tôn đi xa, sắc mặt không ngừng biến hóa, hôm nay hắn cũng nghe nói chuyện Bạch

Tiểu Thuần trở lại, nghe được tin tức Nghịch Hà Tông xoay chuyển cục diện.

Nội tâm hắn hổ thẹn và day dứt, hắn biết rõ sư tôn và mấy Thiên Nhân khác đi làm gì, nội tâm Triệu Thiên Kiêu càng bị dày vò hơn trước.

- Mặc kệ, Bạch Tiểu Thuần là huynh đệ của ta, hắn cũng không làm sai cái gì, chẳng lẽ tự bảo vệ mình cũng là sai lầm sao, chẳng lẽ cứu tông môn của mình cũng là sai lầm sao?

Triệu Thiên Kiêu hét lớn một tiếng, hắn lập tức lao thẳng về phía Nghịch Hà Tông, hắn không thể ngăn cản sư tôn nhưng hắn muốn đi đối mặt với Bạch Tiểu Thuần!

Đạo lữ Trần Nguyệt San của hắn cũng đi theo sau lưng Triệu Thiên Kiêu, hai người cùng bay đi thật nhanh.

Sau khi hai đạo lữ Triệu Thiên đi xa, trong Tinh Không Đạo Cực Tông nội, còn có một người cũng tức giận vì việc này, người này chính là Bạch Lân!

Hắn phát hiện tổ phụ của mình đi về phía Nghịch Hà Tông, Bạch Lân tức giận.

- Bạch Tiểu Thuần là Vạn phu trưởng của ta, tổ phụ, Bạch Tiểu Thuần không trở về, ta không thể ngăn cản ngươi tham gia diệt Nghịch Hà Tông, hôm nay Bạch Tiểu Thuần đã trở lại, ngươi còn làm như thế... Chuyện này... Là ngươi bức ta!

Tính tình Bạch Lân vốn nóng nảy, hiện tại hắn mang theo lửa giận ngập trời xông vào Thiết Huyết đường!

Bạch Tiểu Thuần không chỉ là Vạn phu trưởng dưới trướng của hắn, càng là... Người Thiết Huyết đường, dù sao Vạn phu trưởng năm đại quân đoàn đều là một phần của Thiết Huyết đường!

Trong Tinh Không Đạo Cực Tông trừ bốn mạch Thiên Nhân ra, còn có một Thiên Nhân... Người này chính là lão tổ Thiết Huyết đường, thân phận địa vị Thiết Huyết đường chỉ nghe lệnh của Bán Thần lão tổ cho nên cực kỳ đặc thù.

Một lát sau, cũng không biết Bạch Lân bẩm báo chuyện này như thế nào, ngay sau đó có chấn động vượt xa đám người Trần Hạ Thiên bộc phát, từ phương hướng Thiết Huyết đường bay lên bầu trời.

Khi khí thế khuếch tán, một nam tử trung niên mặc áo giáp màu đỏ như bước ra từ núi thây biển máu đi ra ngoài.

- Năm đại quân đoàn ở đâu!

Trong nháy mắt nam tử trung niên quát lớn.

Một câu quanh quẩn Tinh Không Đạo Cực Tông, ngay sau đó thân ảnh từ bốn phương tám hướng lao ra ngoài, dần dần mấy trăm, mấy ngàn, mấy vạn, chỉ trong vài giây đã tụ tập mười vạn người xuất hiện trên bầu trời, mười vạn người này chính là tu sĩ năm đại quân đoàn.

Trong đó có không ít đều biết Bạch Tiểu Thuần, có không ít là chiến hữu Bạch Tiểu Thuần, thậm chí còn có quân đoàn vạn người của Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Bạch Lân mặc áo giáp xuất hiện, bên cạnh hắn là mấy quân đoàn trưởng, bọn họ bộc phát khí tức khắc nghiệt bao phủ thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1279: Mây Đen Lại Đến (Thượng)

- Có người muốn động Nghịch Hà Tông, việc này bổn tọa mặc kệ, nhưng lại đụng vào Vạn phu trưởng Thiết Huyết đường chúng ta... Các ngươi đồng ý không?

Nam tử trung niên Thiên Nhân Thiết Huyết đường lên tiếng, âm thanh lớn hơn cả thiên lôi bao phủ mười vạn người.

- Không đồng ý!

Âm thanh trả lời vang vọng rung chuyển cả Tinh Không Đạo Cực Tông, lão tổ Thiết Huyết đường vung tay lên.

- Nếu không đồng ý, chúng ta di xem ai... Dám đụng đến Vạn phu trưởng của Thiết Huyết đường chúng ta.

Ngay sau đó âm thanh nổ tung kinh thiên động địa bộc phát, mười vạn đại quân mang theo sát khí ra khỏi tông môn, do lão tổ Thiết Huyết đường suất lĩnh mang theo khí thế rung chuyển thiên địa rời đi.

Vào lúc này oanh động khắp Tinh Không Đạo Cực Tông, mỗi người trợn mắt há hốc mồm, không ai có thể nghĩ tới xảy ra chuyện như thế.

- Sắp xảy ra đại sự!

- Nghịch Hà Tông? Bạch Tiểu Thuần? Ta nhớ Bạch Tiểu Thuần đã từng là Vạn phu trưởng của trường thành!!

- Đây là... Đây là Thiên Nhân chiến tranh sao?

Tất cả mọi người xôn xao, trên cầu vồng Không vực, trong một mật thất, Thiên Nhân đồng tử của Không Tông nhìn phía trước, ánh mắt do dư.

Có thể nói hắn là người trong cuộc của việc này, hiện tại hắn đang cân nhắc sau đó lắc đầu.

- Bỏ đi, việc này ta tham gia vào nếu thắng cũng bỏ đi, một khi thua...

Đồng tử trầm ngâm sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, cũng không quan tâm âm thanh ồn ào bên ngoài.

Trong lòng hắn đã sớm buông bỏ Nghịch Hà Tông, dù Bạch Tiểu Thuần lúc này cường thế trở về thì hắn cũng không cải biến quyết định, bởi vì hắn xem ra Thiết Huyết đường có thể giữ gìn Bạch Tiểu Thuần nhưng không giữ gìn Nghịch Hà Tông.

Một mình Bạch Tiểu Thuần có thể không chết trong lần này nhưng kết cục Nghịch Hà Tông không thể cải biến.

Cả Tinh Không Đạo Cực Tông, năm đại Thiên Nhân, hiện tại có bốn người xuất hiên, bầu trời có gợn sóng không ngừng, tốc độ Thiên Nhân quá nhanh, nhất là đám người Trần Hạ Thiên xuất động đầu tiên, bọn họ nhanh chóng tới gần sơn môn Nghịch Hà Tông.

- Thiết Huyết đường ra mặt nằm trong dự liệu, tuy Thiết Huyết đường cũng không thể làm quá nhiều, cho dù có thể cứu Bạch Tiểu Thuần cũng không can dự quá sâu.

- Vị kia của Thiết Huyết đường chỉ làm cho ra dáng mà thôi, nếu không hắn đi một mình nhất định đuổi theo chúng ta, cần gì triệu tập mọi người cố ý lưu thời gian cho chúng ta chứ?

- Nếu vị kia đã xuất hiện, chúng ta cũng nên cho một ít mặt mũi, bỏ đi, phế tu vi Bạch Tiểu Thuần và lưu hắn một mạng!

Ba người Trần Hạ Thiên không ngừng truyền âm ới nhau.

Lúc này là hoàng hôn, rất nhiều đệ tử Nghịch Hà Tông hiện tại đang bận rộn công tác chữa trị tông môn, đưa mắt nhìn sang chỉ thấy đang tu chỉnh, bốn mạch Nghịch Hà Tông đã khôi phục hơn phân nữa, một ít kiến trúc lầu các cũng mọc lên san sát như rừng, nhìn từ xa còn có thể nhìn thấy một ít chi tiết tàn phá, hơn nữa có thể khôi phục bảy tám phần.

Nhất là sĩ khí đệ tử Nghịch Hà Tông bởi vì trận chiến lúc trước cho nên rất phấn chấn, thậm chí thường xuyên còn có tiếng cười nói vang lên.

Về phần mấy lão tổ trong tông môn, hôm nay mặt ngoài nhìn như thường nhưng nội tâm vẫn có tảng đá lớn khó có thể buông xuống, bọn họ mấy ngày qua không ngừng liên hệ với Tinh Không Đạo Cực Tông, nhất là câu thông với Thiên Nhân đồng tử nhưng vẫn không có chút hồi âm nào.

Việc này làm đám lão tổ lo được lo mất nhưng không lộ ra chút nào, bởi vì Nghịch Hà Tông hiện tại không chịu ỏổi hạo kiếp hàng lâm lần nữa.

- Không thể để áp lực đều bị Tiểu Thuần gánh lấy!

Giờ phút này trong đại điện Nghịch Hà Tông, lão tổ bốn mạch và các tu sĩ Nguyên Anh ngưng trọng ngồi gần đó, lúc này làm chủ là lão tổ Linh Khê Tông và Huyết Khê Tông.

- Thật sự không thể làm... Chúng ta rời khỏi trung du, trở lại hạ du cũng được!

Nghe được Linh Khê lão tổ nói thế, Huyết Khê lão tổ trầm mặc một lúc lại nói.

Phàm là có những biện pháp khác thì bọn họ không lựa chọn quay về hạ du, nhưng hôm nay thái độ của Tinh Không Đạo Cực Tông mơ hồ làm bọn họ cảm thấy bất an.

Khi Huyết Khê lão tổ nói thế mọi người đều yên lặng cả đại điện lâm vào an tĩnh, tiếng cười nói của các đệ tử bên ngoài ẩn ẩn vọng vào bên trong.

Nghe tiếng cười nói vui vẻ của các đệ tử bên ngoài, cảm thụ được sinh cơ tỏa ra trong tông môn, có thể tưởng tượng, dưới tình huống như vậy đối với Nghịch Hà Tông mà nói chính là một lần thoát thai hoán cốt, hiện tại Nghịch Hà Tông lựa chọn rời khỏi trung du, như vậy đừng nói bọn họ, đối với các đệ tử mà nói đây là đả kích lớn.

Linh Khê lão tổ than thở một tiếng, hắn đang muốn nói gì đó nhưng bên ngoài có con khỉ của Linh Khê Tông xuất hiện, ngay sau đó còn có bóng trắng tiến vào, là con thỏ của Huyết Khê Tông!

Trong nháy mắt chúng đi vào bên trong, bọn chúng đồng thời lên tiếng:

- Thiên Nhân đột kích!

- Lập tức mở trận pháp!

Âm thanh của con khỉ và con thỏ vặn vẹo quanh quẩn trong đại điện, sắc mặt Linh Khê lão tổ biến hóa, không có nửa điểm do dự và lập tức bấm niệm pháp quyết, Huyết Khê lão tổ và các lão tổ khác cùng làm như thế, âm thanh nổ vang ngập trời, ngọn núi bốn mạch Nghịch Hà Tông phát ra âm thanh kinh thiên, một tầng trận pháp bao phủ toàn bộ Nghịch Hà Tông.

Ngay cả Không Dong Thụ được cứu sống cũng chấn động rất mạnh, tất cả cành lá tỏa ra phù văn sáng ngời, trong nháy mắt dùng Không Dong Thụ làm hạch tâm của đại tậận sơn môn, một đạo ánh sáng màu xanh bao phủ Nghịch Hà Tông.

Tất cả đến quá đột ngột làm đệ tử trong tông môn chấn động tâm thần, bọn họ không kịp phản ứng thì trận pháp đã mở ra, trọng yếu nhất

trên bầu trời có tiếng quát lớn vang lên, năm đạo thân ảnh hàng lâm trên không trung.

Chính là đám người Trần Hạ Thiên, Lý Hiển Đạo cùng với Bạch Trấn Thiên, phía sau bọn họ chính là Tinh Hà lão tổ cùng với Đạo Hà lão tổ!

Năm Thiên Nhân, trong nháy mắt bọn họ đồng thời xuất hiện, ý chí của bọn họ bao phủ cả bầu trời, từng tiếng thiên lôi nổ vang, bầu trời quay cuồng.

Ngay sau đó ý chí của bọn họ thay thế thiên ý bao phủ không gian nơi này, dường như phong tỏa nơi này với thiên địa chung quanh.

Vào lúc năm thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, các đệ tử trong Nghịch Hà Tông hít khí lạnh, thần sắc biến hóa và gào to.

- Đạo Hà lão tổ!

- Đó là Tinh Hà lão tổ!

- Ba người khác rất lạ mặt... Khí tức của bọn họ còn mạnh hơn Đạo Hà lão tổ rất nhiều.

Thượng Quan Thiên Hữu hít thở dồn dập, thân thể Bắc Hàn Liệt run rẩy, cho dù là Tống Khuyết cũng phải khẩn trương, lại càng không cần nói đám người Tống Quân Uyển cũng như thế.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1280: Mây Đen Lại Đến (Hạ)

Áp lực của năm thân ảnh trên bầu trời quá lớn, cho nên có trận pháp ngăn cản thì tâm thần mọi người chấn động và áp lực sinh ra rất mạnh.

Uy áp tới từ năm Thiên Nhân như từng ngọn núi áp chế tâm thần các đệ tử, bọn họ không thể thở nổi, cảm giác sợ hãi tới từ bản thân sinh ra.

Trong Nghịch Hà Tông không ngừng xôn xao, vô số người khẩn trương, cảm giác không tốt giống như hạo kiếp sắp hàng lâm, Linh Khê lão tổ và Huyết Khê lão tổ, trừ Bạch Tiểu Thuần thì hai người với tư cách là người có tu vi cao nhất Nghịch Hà Tông đã tới nửa bước Thiên Nhân, hiện tại bọn họ bay lên, trực tiếp đứng ở biên giới trận pháp, sắc mặt nghiêm túc nhìn năm Thiên Nhân.

Các đệ tử khác không biết đám người Trần Hạ Thiên nhưng bọn họ từng gặp qua, hiện tại sau khi nhìn thấy, nội tâm hai người trầm xuống, hô hấp cũng cũng dồn dập hơn trước, đột nhiên tâm thần vô cùng chấn động.

- Bái kiến Trần tổ, Bạch tổ, Lý tổ, không biết tôn giả hàng lâm, mong rằng tôn giả thứ tội!

Linh Khê lão tổ thở sâu, hắn áp chế khẩn trương và bất an xuống, lập tức ôm quyền cung kính cúi đầu.

Huyết Khê lão tổ,cũng hãi hùng khiếp vía, vào lúc này cũng cúi đầu.

Nhìn thấy hai lão tổ cung kính như vậy, đệ tử Nghịch Hà Tông khẩn trương, tâm thần bọn họ bất an nhìn sang.

Đối mặt Linh Khê cùng Huyết Khê bái kiến, ba người Trần Hạ Thiên trên bầu trời cũng không nhìn, lúc này ba người nhìn trận pháp Nghịch Hà Tông và cười lạnh.

- Phản ứng của Nghịch Hà Tông thật rất nhanh.

- Dù sao Bạch Tiểu Thuần cũng là Thiên Nhân, hắn có thể cảm ứng cũng nằm trong tình lý.

- Không sao, nhiều nhất chỉ cần động thủ là được.

Ba người bọn họ bỏ qua đám người Linh Khê lão tổ cùng Huyết Khê lão tổ, hai lão tổ Nghịch Hà Tông hít thở dồn dập, ánh mắt bọn họ đầy tơ máu.

Các đệ tử Nghịch Hà Tông chung quanh chấn động, bọn họ run rẩy và cảm thấy tuyệt vọng dần dần sinh sôi trong lòng mọi người, dù là Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể chống lại ba Thiên Nhân mà thôi, hiện tại ở đây có tới năm Thiên Nhân.

Linh Khê lão tổ cắn răng, hắn tiếp tục nói:

- Ba vị lão tổ, các ngươi...

- Om sòm!

Linh Khê lão tổ chưa nói xong liền bị Lý Hiển Đạo, lúc này hừ lạnh không lên tiếng, một thủ ấn xuất hiện và đánh xuống, nó lớn trừng trăm trượng đánh vào đại trận Nghịch Hà Tông.

Nổ mạnh rung chuyển trời đất, khi thủ ấn giáng thẳng vào trận pháp, màn sáng trận pháp sơn môn bộc phát hào quang chói mắt, ngay sau đó trận pháp lõm xuống và xuất hiện khe hở.

Mặc dù như vậy nhưng cuối cùng cũng thành công chống đỡ, bàn tay kia tự động nổ tung biến thành trùng kích thứ hai, lúc này trận pháp sụp đổ một tầng.

Khi tầng thứ nhất sụp đổ, ngọn núi trong bốn mạch Nghịch Hà Tông vỡ vụn, sơn mạch vừa mới chữa trị xong cũng tan vỡ.

- Ba vị lão tổ, Nghịch Hà Tông không phạm sai lầm gì, các ngươi nhất định phải tới diệt môn hay sao?

Linh Khê lão tổ lúc này đã tức giận, ánh mắt hắn đỏ lên, hắn gào to với ba người Trần Hạ Thiên trên cao.

Chẳng những hắn như thế, đệ tử Nghịch Hà Tông cũng gào thét không dứt.

- Nghịch Hà Tông đã phạm sai lầm gì.

- Vì cái gì một lần lại một lần, tại sao lại muốn diệt chúng ta.

Lúc này mọi người cùng gào lên hình thành sóng âm ngập trời bầu trời, Trần Hạ Thiên hừ lạnh một tiếng, hắn không quan tâm tới Nghịch Hà Tông, ánh mắt nhìn Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ.

- Trong nửa nén nhang phá vỡ trận này, nếu không hai người các ngươi cũng không cần làm Thiên Nhân nữa.

Thân thể Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ khẽ run rẩy, đôi mắt bọn họ đỏ lên, bọn họ vận chuyển tu vi, Trần Hạ Thiên nói không phải dọa bọn họ, đối phương là Tinh Không Đạo Cực Tông luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh, cường thế vô cùng, nếu như bọn họ không làm được sẽ bị trừng phạt.

Nghĩ tới đây, Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ hét lớn và tấn công sơn môn Nghịch Hà Tông.

- Các ngươi!

Linh Khê lão tổ gào thét, hắn không ngừng gia trì trận pháp, Huyết Khê lão tổ cũng thở dốc dồn dập, hắn tức giận và bộc phát sát khí.

- Khinh người quá đáng!! Nghịch Hà Tông chúng ta làm sao cái gì?

- Thời điểm nên bị diệt mà các ngươi dám phản kháng chính là sai lầm!

Tinh Hà lão tổ lên tiếng, nội tâm càng phấn chấn, hắn cảm giác mình chạy trốn chật vật trước mặt Bạch Tiểu Thuần lúc trước quá mất mặt, hện tại là thời điểm nên báo thù.

- Bạch Tiểu Thuần, lăn ra đây cho lão phu!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã dọn sạch cả Đạo Hà Viện, hôm nay lão phu cũng sẽ dọn sạch Nghịch Hà Tông của ngươi!

Đạo Hà lão tổ cũng lên tiếng, nội tâm hận ý dữ dội.

Vào lúc này hai người bay thẳng về phía trận pháp Nghịch Hà Tông, trong tiếng nổ vang, sơn môn Nghịch Hà Tông lung lay sắp đổ.

Đại tậận sơn môn nhìn như cường đại, nó căn bản không chịu nổi Thiên Nhân tiếp tục oanh kích cho nên sắp sụp đổ, Nghịch Hà Tông từ trên xuống dưới đều tuyệt vọng và điên cuồng, đột nhiên lời của Bạch Tiểu Thuần vang lên bên tai Linh Khê lão tổ cùng Huyết Khê lão tổ.

- Tranh thủ thời gian giúp ta.

Khi Bạch Tiểu Thuần lên tiếng, Linh Khê lão tổ vung tay lên, lời hắn nói vang vọng bốn phương.

- Các đệ tử, rót linh lực vào trong Không Dong Thụ!!

Hắn lên tiếng ra lệnh các đệ tử Nghịch Hà Tông tiến lên, bọn họ bay thẳng về phía Không Dong Thụ, cũng dung nhập tu vi vào trong Không Dong Thụ.

Lúc này Không Dong Thụ sinh ra hào quang sáng ngời, trận pháp sơn môn khôi phục nhanh chóng, các đệ tử Nghịch Hà Tông đều lao về phía

Không Dong Thụ.

Chẳng những đệ tử như thế, tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều như vậy, dù là Linh Khê lão tổ cũng làm vậy, còn lại Huyết Khê lão tổ mang theo đệ tử Huyết Khê nhất mạch tiến vào cơ thể Huyết Tổ.

Sau đó Huyết Tổ mở mắt ra, nó ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể đứng lên, thân thể khổng lồ trở thành phòng tuyến khác bên ngoài màn sáng Nghịch Hà Tông.

Còn có Thiết Đản, vào lúc này nó gào thét xuất hiện trước mặt Huyết Tổ và nhìn chằm chằm vào năm Thiên Nhân, trong mắt mang theo thù hận và sát cơ.

Nghịch Hà Tông phản ứng làm đám người Trần Hạ Thiên nheo mắt lại, nội tâm cũng giật mình, bởi vì Nghịch Hà Tông biểu hiện trong mắt bọn họ đã vượt qua tông môn trung du bình thường quá nhiều.

Như này Không Dong Thụ hình thành trận pháp, các đệ tử Nghịch Hà Tông không tiếc trả giá lớn chống đỡ, bọn họ cau mày suy nghĩ.

Còn có cự nhân Huyết Tổ và Thiết Đản, mặc không tạo thành uy hiếp với bọn họ nhưng nếu quấy nhiễu sẽ khó phá trận pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1281: Ta Ném Ra

Nhưng ba người Trần Hạ Thiên cũng chỉ ngạc nhiên mà thôi, không có quá mức để trong lòng, thời gian nhìn như gấp gáp nhưng không thể nói là quá nhiều, bởi vì ba người ra tay sẽ hủy diệt trận pháp trong nháy mắt.

Trọng yếu nhất, trận pháp Nghịch Hà Tông không có Bạch Tiểu Thuần cũng bỏ đi, có Bạch Tiểu Thuần nói có lẽ ẩn chứa một ít bẫy rập, ba người bọn họ sẽ không xông lên phía trước, có Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ đi dò đường tự nhiên tốt nhất.

Lúc này bọn họ nhìn chằm chằm phòng ngừa Bạch Tiểu Thuần đào tẩu, bọn họ xem ra khả năng Bạch Tiểu Thuần đào tẩu là lớn nhất.

Nếu một Thiên Nhân đào tẩu không phải việc bọn họ muốn nhìn thấy, mặc dù chuyện này biến hóa không lớn nhưng cuối cùng sẽ tạo thành phiền toái.

Bạch Tiểu Thuần đang ngồi trong mật thất, đôi mắt hắn như nhỏ máu tươi, nội tâm lo lắng không thể hình dung, hắn cảm nhận được tình huống Nghịch Hà Tông bên ngoài nguy trong sớm tối.

Hắn cũng không có cách nào, nếu hiện tại đi ra ngoài, đối mặt năm tên Thiên Nhân, Bạch Tiểu Thuần biết mình không có phần thắng, mà một khi chính mình diệt vong, như vậy Nghịch Hà Tông cũng bị diệt môn.

Sinh cơ duy nhất chính là luyện thành hỏa diễm hai mươi mốt màu, từ đó trở thành luyện hồn sư Thiên phẩm, hắn đột phá tu vi bước vào

Thiên Nhân Cảnh, đến lúc đó hắn có thể hóa giải nguy cơ.

Đương nhiên còn có một biện pháp, đó là hắn bỏ chạy, kể từ đó chỉ cần mình an toàn sẽ biến thành uy hiếp, dùng loại phương thức này gián tiếp bảo hộ Nghịch Hà Tông.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Bạch Tiểu Thuần không muốn làm như vậy, việc này mạo hiểm quá lớn, một khi hắn phán đoán sai lầm, Nghịch Hà Tông cũng không tồn tại.

- Luyện hỏa!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, hắn áp chế lo nghĩ và tiếp tục luyện chế hỏa diễm hai mươi mốt máu.

Có được tạo nghệ luyện hồn sư Địa phẩm đỉnh phong, hắn có thể luyện hỏa trong thời gian ngắn, hiện tại hồn trong túi trữ vật đã hao tổn một nửa.

Không biết nếm thử bao nhiêu lần, mặc dù toàn bộ thất bại nhưng cũng mang tới kinh nghiệm, mỗi lần thất bại đều tiến bộ không ít, trước mắt hắn nắm giữ cách luyện chế rõ như lòng bàn tay, cũng quen thuộc quá trình luyện hỏa, tất cả vấn đề mấu chốt sau khi trải qua nhiều lần thất bại cũng bị hóa giải, cũng nghĩ ra biện pháp giải quyết.

- Có lẽ ta sẽ thành công.

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, hắn lại luyện hỏa, hắn biết tông môn không có khả năng kiên trì quá lâu, nội tâm áp lực thật lớn, mặc dù ở trong mật thất nhưng hắn vẫn nghe được tiếng nổ mạnh bên ngoài vọng vào.

Bạch Tiểu Thuần hít khí lạnh, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó dùng rất nhiều hồn dung nhập vào nhau, hắn không ngừng luyện hỏa.

Khi dung nhập hồn và biển lửa xuất hiện, biển lựa bị Bạch Tiểu Thuần khống chế trong phạm vi nhất định, không cho nó bộc phát, hiện tại hắn không ngừng áp súc, ngay lúc này bên ngoài có tiếng nổ mạnh

truyền đến, nội tâm Bạch Tiểu Thuần chấn động, hắn không thể áp chế nội tâm đã dùng thần thức dò xét.

Hắn nhìn thấy Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ liên thủ, đại tậận tông môn xuất hiện khe hở lớn, khi khe hở xuất hiện, các đệ tử Nghịch Hà Tông phun máu tươi.

Cảnh tượng này đều làm Bạch Tiểu Thuần tức giận, biển lửa trong tay bất ổn và xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, hắn không do dự đứng lên và bước ra một bước, trong chốc lát xuất hiện trên bầu trời, khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện cũng làm ba người Trần Hạ Thiên ở bên ngoài nhìn chằm chằm vào.

Ngay sau đó ba người biến sắc, nhìn thấy hỏa diễm trong tay của Bạch Tiểu Thuần tỏa ra lực lượng làm bọn họ cũng phải sợ hãi, nó vô cùng cuồng bạo và tùy thời nổ tung.

- Thiết Đản tránh ra!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hắn vận chuyển tu vi toàn thân, lực lượng thân thể bộc phát toàn diện hắn lập tức ém biển lửa trong tay về phía trước, biển lửa như hỏa cầu khổng lồ bị Bạch Tiểu Thuần ném ra khỏi lỗ hổng trận pháp.

- Mau lui lại!

Ba người Trần Hạ Thiên biến sắc, bọn họ nhắc nhơpr Đạo Hà lão tổ và Tinh Hà lão tổ nhưng bản thân không lui, bọn họ tiến lên bộc phát lực lượng áp chế.

Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ, lui về phía sau, một tiếng nổ mạnh rung chuyển thiên địa sinh ra, cả thiên địa biến sắc, biển lửa cực kỳ khủng khiếp, nó cuồng bạo và bao phủ chung quanh.

Nhìn từ xa phát hiện biển lửa kinh người thiêu đốt mọi thứ thành hư vô, đại địa bên ngoài Nghịch Hà Tông biến thành đất cằn.

Tinh Hà lão tổ cùng Đạo Hà lão tổ chấn động, bọn họ phun ra một ngụm máu tươi, nguyên thần Đạo Hà lão tổ ảm đạm, nhờ có ba người Trần Hạ Thiên kịp thời ngăn cản, bằng không hai người Tinh Hà lão tổ đã trọng thương.

Sở dĩ biển lửa có thể làm được như vậy là bởi vì lần đầu xuất hiện, nó chuẩn xác không sai, hơn nữa phạm vi oanh kích rất gần, một khi đối phương có chuẩn bị sẽ khó làm được như cũ.

- Bạch Tiểu Thuần!

Tinh Hà lão tổ gào thét, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất, lúc xuất hiện đã ở trong mật thất.

Đột nhiên áp lực giảm nhiều.

- Trước kia ta quá đần, thất bại tính toán là cái gì chứ, thất bại thì ta ném ra.

Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình quá cơ trí, suy nghĩ những người khác bế quan không dám phân tâm, sợ thất bại, một khi thành công thì có thể xoay người cực đẹp.

Hắn chờ đợi thành công một lần là có thể xoay người, mỗi lần thất bại có thể ném ra chấn nhiếp kẻ khác...

Nghĩ tới đây Bạch Tiểu Thuần cảm giác mình là kỳ tài.

- Đúng vậy, nếu như bọn chúng không may, ta toàn bộ thất bại, mụ nội nó, ta oanh chết bọn chúng!

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, lúc này tiếp tục luyện chế, mọi người trong Nghịch Hà Tông cũng bị chấn động, liên tục có tinh thần đồng thời gia tốc chữa trị trận pháp, ngay sau đó khe hở trận pháp khép lại.

Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ do dự, thật sự bởi vì bị biển lửa hù dọa.

- Bạch Tiểu Thuần đáng chết!

Trần Hạ Thiên cũng cắn răng, hắn nhìn biển lửa, nghĩ đến ban đầu ở trường thành xảy ra những vụ tạc lô, hắn cũng cau mày, thân thể tiến lên phía trước một bước, ngay sau đó hắn xuất hiện bên cạnh trận pháp, hắn nâng tay phải vỗ về phía trước.

Cùng lúc đó Bạch Trấn Thiên cùng với Lý Hiển Đạo cũng tiến lên, cũng ra tay đánh vào trận pháp.

Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ nhìn thấy điểm này cũng không khẩn trương, lúc này năm đại Thiên Nhân đồng thời oanh kích trận pháp.

Sắc mặt Linh Khê lão tổ biến hóa, tất cả đệ tử Nghịch Hà Tông vô cùng khẩn trương, Huyết Tổ cùng với Thiết Đản cũng bay tới biên giới trận pháp ngăn cản.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1282: Thiên Phẩm Hảo Diễm Hai Mươi Mốt Màu

Lúc ba người Trần Hạ Thiên ra tay liền sinh ra tiếng nổ mạnh kinh người, ba người bọn họ thân là Thiên Nhân trung kỳ, tuyệt đối không phải Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ có thể so sánh, hiện tại ba thủ ấn đánh vào trận pháp.

Cả đại trận chấn động rất mạnh, vô số gợn sóng xuất hiện, từng khe hở lớn mở ra, các đệ tử Nghịch Hà Tông chấn động và bị trùng kích, đối mặt năm đại Thiên Nhân ra tay, trận pháp không cách nào chống cự, qua trong giây lát vỡ vụn càng ngày càng nhiều, trận pháp sắp bị phá vỡ triệt để.

Bạch Tiểu Thuần đang ở trong mật thất cũng lo lắng, hắn hạ quyết định độc ác, hắn nâng tay phải lên, ngay sau đó năm đám hỏa diễm mười sáu màu, ba đám hỏa diễm mười bảy màu bị hắn ném ra khỏi trận pháp.

Trong nháy mắt ném ra, Bạch Tiểu Thuần dựa vào thần thức điều khiển mấy đám đa sắc hỏa bay đi, bắt đầu từ vững vàng biến thành dấu hiệu bất ổn.

Ngay sau đó âm thanh nổ mạnh ngập trời sinh ra, hỏa diễm biến thành biển lửa như cũ nhưng kinh người hơn nhiều, lúc này đám người Trần Hạ Thiên sớn có phòng bị nên lui về phía sau, mặc dù tránh né biển lửa nhưng đã thăm dò ra thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ, muốn kéo dài thời gian... Ta thật muốn xem hắn còn bao nhiêu hỏa diễm!

Trần Hạ Thiên hừ lạnh, lúc này hắn muốn tới gần, thân thể khổng lồ của Huyết Tổ vung tay tay đặt lên Không Dong Thụ, mà ngay cả Thiết Đản cũng đụng chạm vào Không Dong Thụ.

Thậm chí trong Nghịch Hà Tông, tất cả linh thú cũng rót lực lượng của chúng vào, buông tha tất cả chiến lực phòng thủ.

Trận pháp sắp vỡ vụn bộc phát hào quang sáng ngời, sau khi biển lửa biến mất, trận pháp đã khôi phục như cũ.

Đám người Trần Hạ Thiên tiến lên và tiếp cận trận pháp, lại bắt đầu oanh kích, lần này trận pháp chắc chắn hơn nhiều, càng có Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng phân tâm ném một đám hỏa diễm biến thành biển lửa, rốt cục cũng giúp trận pháp miễn cưỡng chèo chống.

Lúc này Trần Hạ Thiên tức giận, Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo cũng như thế, nhất là Lý Hiển Đạo, nội tâm rất giật mình, hiện tại bọn họ nhận ra tất cả đều là đa sắc hỏa.

Dù sao Bạch Tiểu Thuần ở Man Hoang lúc trước đạt được nhiều đa sắc hỏa như vậy cũng làm bọn họ kinh hãi, hơn nữa còn đau lòng.

- Đáng chết, giá trị của đa sắc hỏa không thể hình dung, không ngờ bị hắn tiêu xài như vậy.

- Bạch Tiểu Thuần làm thế nào đạt được nhiều đa sắc hỏa trong Man Hoang như thế?

Ba người kinh hãi nhưng cũng phiền muộn, bọn họ không dám tới quá gần đa sắc hỏa bộc phát, trận pháp của Nghịch Hà Tông khôi phục rất nhanh.

Phải biết rằng nơi đây có năm Thiên Nhân nhưng không thể đánh vỡ trận pháp của tông môn trung du, điểm này làm ba người Trần Hạ Thiên cảm thấy tức giận.

Trong mật thất, khí tức của Bạch Tiểu Thuần dồn dập, nét mặt chờ đợi lo lắng, hiện tại hắn không thể phân tâm nhị dụng, một bộ phận dùng luyện chế hỏa diễm, một bộ khác phận tùy ý dò xét chiến trường và không ngừng ném đa sắc hỏa.

Hắn chứa đựng đa sắc hỏa không nhiều, đây chính là lựa chọn đường cùng, hắn không có biện pháp khác kéo dài thời gian, hiện tại chỉ có thể gia tăng tốc độ luyện hỏa mà thôi, dưới áp lực như thế, mặc dù Bạch Tiểu Thuần phân tâm nhưng phát huy tốc độ luyện hỏa kinh người, hồn hỏa trước mặt bắt đầu áp súc.

Khi áp súc màu sắc không có biến hóa, Bạch Tiểu Thuần hít thở khẩn trương, không ngừng tìm kiếm một màu cuối cùng, cũng chính vào lúc này đám người Trần Hạ Thiên lại oanh kích trận pháp.

Lúc anfy khí thế hung hãn, đám người Nghịch Hà Tông phun máu tươi, thậm chí có không ít đã uể oải, trận pháp có dấu hiệu không ngăn cản nổi, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, lập tức phân tâm ném ra ba đám hỏa diễm mười tám màu, một đám hỏa diễm mười chín màu.

Mười tám màu vốn kinh người, hỏa diễm mười chín màu càng kinh thiên động địa, vào lúc này sau khi Bạch Tiểu Thuần ném ra khỏi trận pháp liền nổ tung, hình thành sóng nhiệt dọa ba người Trần Hạ Thiên khiếp sợ lui về phía sau.

- Đáng chết, tại sao hắn có nhiều đa sắc hỏa như vậy!

Sắc mặt Trần Hạ Thiên m trầm, ánh mắt Bạch Trấn Thiên lóe sáng và nói.

- Đánh phá trận pháp, cho dù hắn có nhiều đa sắc hỏa cũng không dám phóng thích trong tông môn.

- Cưỡng ép phá trận!

Ánh mắt Lý Hiển Đạo sinh ra hàn quang, ba người không do dự bay tới rất nhanh, không ngờ chọi cứng với biển lửa, lần nữa phóng tới trận pháp, Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ cugnx kiên trì tiến lên.

Sóng nhiệt ập vào mặt, khi năm Thiên Nhân tiếp cận, bọn họ bộc phát hào quang và vận dụng thần thông oanh kích trận pháp.

Màn sáng khép lại rất nhanh, tiếng oanh minh vang lên, lúc này không thể kiên trì nên trận pháp nổ mạnh nhập trời.

Trong nháy mắt trận pháp nổ tung, các đệ tử Nghịch Hà Tông, Linh Khê lão tổ cũng tốt, Thiết Đản cũng được, toàn bộ đều phun máu tươi.

Tuyệt vọng bao phủ nội tâm tu sĩ Nghịch Hà Tông, mà Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ hưng phấn, lúc trận pháp nghiền nát liền giết vào trong Nghịch Hà Tông.

Nhưng vào lúc này, trong mật thất Bạch Tiểu Thuần cũng tìm được màu sắc mình cần tìm, thần thức dung nhập vào trong đó, oanh một tiếng, biển lửa trước mặt hắn có thêm một màu, hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Vào lúc hỏa diễm hai mươi mốt màu hình thành, bỗng nhiên trong hỏa diễm sinh ra ý chí vô thượng bộc phát kinh thiên, từ đó thiên địa biến sắc, phong vân nghịch chuyển, trong bầu trời tồn tại ý chí của đám người Trần Hạ Thiên, trong tích tắc như có một bàn tay lớn vung lên xua tan toàn bộ.

Hào quang như thế xuyên qua bầu trời, nó chiếu rọi bốn phương tám hướng, sắc mặt ba người Trần Hạ Thiên biến hóa, vào lúc này bọn họ cảm nhận được nguy cơ lớn lao.

Nguy cơ này tới từ khu vực bế quan trong Nghịch Hà Tông, có thể tưởng tượng đó chính là nơi của Bạch Tiểu Thuần, ba người Trần Hạ Thiên vốn không muốn lui nhưng khi hào quang xuất hiện, hơn nữa bọn

họ cảm nhận nguy cơ đáng sợ tới từ mật thất cho nên không do dự rút lui thật nhanh.

Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ chấn động, bọn họ rút lui, cũng không dám tấn công Nghịch Hà Tông, trong nháy mắt năm người rút lui, khí thế cuồng bạo hơn lúc trước bộc phát trong Nghịch Hà Tông.

Rầm rầm rầm!

- Đó là cái gì!!

- Bạch Tiểu Thuần đang làm gì?

- Loại cảm giác này... Trời ạ, tại sao ta có cảm giác như thiên băng địa liệt.

Sắc mặt đám người Trần Hạ Thiên biến hóa, trong tâm thần sinh ra tiếng nổ vang thật lớn, trong nháy mắt bầu trời xuất hiện tấm lưới, người ngoài không biết tấm lưới này là cái gì, nếu Bạch Tiểu Thuần có thẻ cảm nhận được, tất nhiên sẽ nhận ra phong ấn thế giới từng xuất hiện trong trận chiến tuyệt thế tại Man Hoang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1283: Thiên Nhân

Trong mật thất hiện tại, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, mồ hôi chảy ra hóa thành khói trắng, hắn đã chẳng quan tâm phân tâm, hắn đặt toàn bộ tinh thần vào biển lửa trước mặt.

- Hỏa diễm hai mươi mốt màu, tụ cho ta.

Long long long!

Lúc này biển lửa thu nhỏ vào trong tay phải Bạch Tiểu Thuần, khí thế càng mạnh hơn nữa, trên bầu trời xuất hiện thiên lôi không ngừng, quỷ dị ở chỗ không có lôi kiếp hàng lâm.

Quá trình này diễn ra trong mấy giây, trong nháy mắt khí thế đã tăng lên đỉnh phong, tay phải Bạch Tiểu Thuần nắm chặc, hắn cũng thu tất cả biển lửa vào trong lòng bàn tay.

Trái tim hắn đập rộn ràng, hắn hít sâu một hơi, hắn chậm rãi vươn tay về phía trước, hào quang đầy trời, bầu trời nổ vang, cả thế giới như chấn động, hạch tâm của chấn động này tới từ hỏa diễm hai mươi mốt màu trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Thiên phẩm chi hỏa!

Thiên phẩm chi hỏa, chỉ có Luyện Hồn Sư Thiên phẩm mới có thể luyện ra đa sắc hỏa như vậy, cũng là tồn tại trong truyền thuyết, cho dù là hỏa diễm hay Luyện Hồn Sư Thiên phẩm đều là như thế

Cả Man Hoang, bao nhiêu năm qua nhưng chưa từng xuất hiện bao giờ, tất cả đều là nghe đồn, thậm chí ngay cả cách luyện chế hỏa diễm

hai mươi mốt màu cũng chưa từng có.

Cho dù là Bạch Tiểu Thuần, nếu không có đệ tử tương trợ, nếu không có đủ hồn cũng không thể luyện ra, thậm chí trong lúc luyện chế lần này cũng có thành phần vận khí, dù Bạch Tiểu Thuần nắm giữ tất cả các khâu cũng không thể nắm chắc có thể thành công lần thứ hai.

Hiện tại hỏa diễm hai mươi mốt màu xuất hiện, biến hóa trên bầu trời làm ba người Trần Hạ Thiên kinh hãi, uy áp quá đáng sợ, ba người lui về phá sau cực nhanh, sống càng lâu cho nên càng tiếc mạng, vào lúc phát hiện nguy cơ sinh tử, ba người căn bản cũng không do dự lui về phía sau, tâm thần bất định.

Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ cũng giống như thế, hai người khiếp sợ không nhỏ.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông trải qua cảm giác tuêệt vọng, lúc nhìn thấy hào quang sinh ra từ nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan, hơn nữa phóng thích uy áp đáng sợ, tâm thần bọn họ cực kỳ phấn chấn, âm thanh hoan hô ngập trời.

- Bạch lão tổ!

- Là Bạch lão tổ!!

- Chúng ta có hi vọng, có lão tổ thì không ai có thể xâm phạm Nghịch Hà Tông!

Trong lúc mọi người kích động, Bạch Tiểu Thuần trong mật thất cũng phấn chấn, hắn nhìn hỏa diễm hai mươi mốt màu trong tay, trong nháy mắt hắn luyện thành, hắn co cảm giác rất mãnh liệt, thế giới này không chịu nổi.

Lúc này hắn cũng chú ý tới tấm lưới trên bầu trời, nội tâm cảm giác càng rõ ràng, hắn nhớ tới đệ tử nói, hoài nghi hỏa diễm hai mươi mốt màu chính là cực hạn của thế giới này.

- Thế giới này chỉ có thể thừa nhận hảo diễm hai mươi mốt màu, không cách nào thừa nhận hỏa diễm hai mươi hai màu.

Bạch Tiểu Thuần thở sâu, hắn cảm giác khó tin.

Ban đầu thí luyện trong táng cung hắn nhìn thấy luyện linh hai mươi mốt lần, dù sao đó cũng là ảo cảnh, cũng không phải là chân thật, mà hỏa diễm hai mươi mốt màu trước mặt là tồn tại chân thật, cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong hỏa diễm, Bạch Tiểu Thuần có cảm giác khủng bố, cảm nhận thế giới đang dùng toàn lực trấn áp hỏa diễm hai mươi mốt màu.

Thậm chí hỏa diễm hai mươi mốt màu vừa mới đản sinh trong tay Bạch Tiểu Thuần có dấu hiệu ảm đạm, dường như sắp dập tắt.

Bạch Tiểu Thuần không kịp nghĩ nhiều, không chút do dự cầm lấy Quy Văn Oa, ánh mắt mang theo quyết đoán và điên cuồng, tuy nói luyện linh Nguyên Anh hai mươi mốt lần sẽ thành Thiên Nhân, dù sao đây chỉ là truyền thuyết, trước Bạch Tiểu Thuần chưa từng có ai là như vậy, cũng không có điều kiện như vậy.

Bao nhiêu năm qua cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần hoàn thành yêu cầu này, hiện tại Nghịch Hà Tông lâm vào nguy cơ, hơn nữa hỏa diễm hai mươi mốt màu sắp bị dập tắt, tất cả đều làm Bạch Tiểu Thuần không ngừng luyện linh.

- Liều!

Bạch Tiểu Thuần hung ác, hắn gào to lên, nếu như có khả năng hắn sẽ không đánh bạc như vậy, liều mạng như thế không phù hợp với tính cách của hắn, trước mắt Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể làm như vậy!

Sau khi lấy Quy Văn Oa ra, Nguyên Anh của Bạch Tiểu Thuần bay ra nòoài và an vị trên Quy Văn Oa, ngay sau đó hắn đặt hỏa diễm hai mươi mốt màu vào bên trong.

Lúc hỏa diễm hai mươi mốt màu tiến vào Quy Văn Oa, sau khi đụng chạm liền dung nhập vào trong đó, Quy Văn Oa rung động rất mạnh, kế tiếp nó tỏa ra hào quang chói mắt, hào quang tỏa ra làm thiên địa nổ tung, hằng hà linh lực từ bốn phương tám hướng hội tụ tới.

Cả Nghịch Hà Tông biến thành vòng xoáy khổng lồ thôn phệ linh lực chung quanh.

Cảnh tượng như thế làm ba người Trần Hạ Thiên động dung, ngay sau đó cảm giác không ổn rất mạnh sinh ra, vẻ mặt Lý Hiển Đạo biến hóa, hắn nói:

- Đạo Hà, Tinh Hà, các ngươi lập tức đi qua oanh kích nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan!

Hắn vừa nói lời này Đạo Hà lão tổ cùng Tinh Hà lão tổ mắng to nhưng không thể không tuân theo, bọn họ do dự, Trần Hạ Thiên cùng Bạch Trấn Thiên nhìn nhau, hai người bọn họ cắn răng sau đó bay vào trong Nghịch Hà Tông, bay thẳng tới nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan.

Thiết Đản lo lắng gào thét, còn có Huyết Khê lão tổ điều khiển Huyết Tổ, tiến lên muốn ngăn cản, Huyết Khê lão tổ điều khiển Huyết Tổ không linh hoạt, cũng khó thi triển toàn bộ chiến lực, Thiết Đản cũng không phải Thiên Nhân, bọn họ chỉ có thể ngăn cản nhất thời chứ không thể kéo dài.

Tiếng nổ vang lên, Thiết Đản bị đánh bay, thân thể Huyết Tổ cũng bị Tinh Hà lão tổ né qua, hắn và Đạo Hà lão tổ tiến lên nơi bộc phát uy áp làm bọn họ hãi hùng khiếp vía, từ đó hình thành vòng xoáy đang điên cuồng hấp thu linh lực tán loạn các nơi.

- Vỡ vụn cho ta!

Đạo Hà lão tổ rống to, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, ngay sau đó từng đạo đao quang kiếm ảnh nhiều hơn mười vạn ngưng tụ thành đại kiếm chém vào khu vực Bạch Tiểu Thuần bế quan.

Một kiếm này mang theo uy lực kinh thiên động địa, bộc phát toàn bộ lực lượng Thiên Nhân của hắn, Tinh Hà lão tổ cũng như vậy, lúc này hắn giơ hai tay lên cao và rống to.

- Tinh Vẫn!

Tiếng nổ mạnh chấn động bốn phương, xen lẫn với tiếng gào thét lo lắng của các tu sĩ Nghịch Hà Tông, ngay sau đó một ngôi sao băng to lớn nện thẳng vào nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan.

Tất cả nói rất dài dòng nhưng trên thực tế phát sinh trong nháy mắt, thời gian dần qua thiên thạch rơi xuống, đại kiếm chém xuống, Nghịch Hà Tông chấn động rất mạnh, nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan bị oanh kích sụp đổ, vô số đá vụn văng khắp nơi.

Kể cả mật thát Bạch Tiểu Thuần bế quan cũng sụp đổ!

- Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1284: Muốn Đi? (Thượng)

Tống Quân Uyển gào thét thê lương, thân thể nàng run rẩy, Thiết Đản cũng gào thét bi ai, ba người Trần Hạ Thiên nhìn không rời mắt, bọn họ cũng không tiến vào trong Nghịch Hà Tông.

Đột nhiên sắc mặt ba người biến hóa.

- Thiên Nhân chi ý!!

- Đây là thời điểm tấn giai Thiên Nhân mới xuất hiện dấu hiệu dung hợp với thiên đia, Bạch Tiểu Thuần... Lúc trước hắn không phải Thiên Nhân!

- Điều này sao có thể!

Ba người hoảng sợ không nhỏ, thân thể lui nhanh về phía sau, trong hnasy mắt bọn họ rút lui, trong phế tích mật thất sinh ra ý chí ngập trời!

Ý chí cường đại vừa xuất hiện đã lập tức dung nhập bầu trời, rung chuyển bầu trời, tất cả tầng mây, gợn sóng và lôi điện đều bị áp chế.

Thậm chí ý chí của ba người Trần Hạ Thiên vốn dung nhập vào bầu trời hóa thành thiên ý cũng bị cưỡng ép bài trừ và xua đuổi.

Lúc này thiên địa chỉ còn lại ý chí một người, ý chí vô cùng bá đạo giống như hắn vừa xuất hiện thì tất cả ý chí Thiên Nhân khác phải tránh lui.

Trên bầu trời xuất hiện gương mặt to lớn, gương mặt đang nhắm mắt, hắn thay thế mọi thứ, sau khi người Nghịch Hà Tông nhìn thấy liền kích

động không thể kiềm chế được, đó chính là... Bạch Tiểu Thuần!

Trong tiếng nổ vang, ba người Trần Hạ Thiên rút lui thật nhanh, vẻ mặt Đạo Hà lão tổ và Tinh Hà lão tổ ảm đạm, bọn họ hít khí lạnh lui về phía sau, phải ly khai tại đây, lúc này tâm thần của bọn họ cảm thấy khí tức tử vong còn mạnh hơn khi đối đầu với Bạch Tiểu Thuần lúc trước.

Trong nháy mắt hai người lui về phía sau, đột nhiên gương mặt Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời mở mắt ra nhìn về phía nguyên thần Đạo Hà lão tổ, ánh mắt của hắn mở ra làm thiên địa thất sắc.

Gió nổi mây phun, tia chớp vần vũ, cho dù là sấm sét cũng không thể lấn át ý chí của hắn.

- Diệt!

Chữ diệt quanh quẩn, gương mặt Bạch Tiểu Thuần vặn vẹo và hóa thành hào quang, tốc độ nhanh tới mức ba người Trần Hạ Thiên cũng phải động dung, trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt nguyên thần Đạo Hà lão tổ.

Trong mắt Đạo Hà lão tổ hoảng sợ, thậm chí hắn đã có ý cầu xin tha thứ, đột nhiên có một tia hào quang xuyên thấu qua nguyên thần của hắn và nổ tung.

Nhìn thấy đạo hào quang giáng xuống, hơn nữa nó còn xuyên thấu qua nguyên thần của Đạo Hà lão tổ, đột nhiên nguyên thần Đạo Hà lão tổ chấn động, hắn mở to mắt nhìn, trong mắt mang theo không dám tin tưởng, hắn cúi đầu nhìn nguyên thần của mình.

Vào lúc hắn cúi đầu liền nghe được tiếng nổ vang, một kích vừa rồi xuyên thấu nguyên thần của hắn, đột nhiên nó bộc phát, nguyên thần Đạo Hà lão tổ không ngừng tan rã.

Thuấn sát!!

Trong chốc lát cả chiến trường lâm vào yên tĩnh, Nghịch Hà Tông cũng tốt, đám người Trần Hạ Thiên cũng được, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm đạo Hà lão tổ tử vong, tâm thần bọn họ sinh ra sóng to gió lớn, ngay sau đó phía sau nguyên thần Đạo Hà lão tổ là một thân ảnh!

Thân ảnh đó mặc áo bào bình thường, làn da trắng nõn, thân ảnh nhìn như không cao nhưng ánh mắt ác liệt, toàn thân của hắn như lợi kiếm ra khỏi vỏ, đó là Bạch Tiểu Thuần!

- Không có khả năng!

Trần Hạ Thiên hít khí lạnh sau đó kinh hô thành tiếng.

- Dù... Dù Đạo Hà chỉ còn nguyên thần, tốc độ vừa rồi, một kích vừa rồi... Làm sao có thể.

- Lúc trước hắn không phải Thiên Nhân, hắn hiện tại mới là Thiên Nhân!

Hai người Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo cảm thấy có thiên lôi nổ vang trong tâm thần của mình, sắc mặt biến hóa liên tục, uy hiếp của Bạc Tiểu Thuần đã mạnh hơn nữa!

NGhĩ tới Bạch Tiểu Thuần không phải Thiên Nhân, như vậy... Dựa vào thực lực nửa bước Thiên Nhân lại có thể đánh bại ba Thiên Nhân của tông môn trung du, càng diệt sát một người, đánh cho tàn phế một người chỉ còn nguyên thần, thậm chí dọa một người bỏ chạy.

Từ đó đại biểu việc gì thì ba người Trần Hạ Thiên hiểu rõ, bọn họ kinh hãi, cảm thấy không thể tưởng tượng đồng thời cũng hoảng sợ.

Tinh Hà lão tổ bên cạnh run rẩy chạy trốn, hắn rung động vượt qua đám người Trần Hạ Thiên, bởi vì đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần giết người, hơn nữa còn giết Thiên Nhân!

Hiện tại hắn bỏ chạy còn lưu loát hơn lần trước, hắn nhớ tới cảnh tượng thuấn sát vừa rồi, hắn sợ hãi như bị ma ám, hắn đã lui bước, thậm

chí hắn cơn hãi còn lớn hơn cả lần đầu tiên, chỉ sợ đời này hắn không bao giờ dám trêu chọc Bạch Tiểu Thuần.

Nghịch Hà Tông chấn động, đám người Trần Hạ Thiên hoảng hốt, Bạch Tiểu Thuần đứng giữa không trung, hắn nâng tay phải lên điểm vào nơi Đạo Hà lão tổ tử vong, hắn bóp chặt hư không.

Dưới cái bóp này một chuyện khủng bố xuất hiện, bọn họ nhìn thấy vị trí Đạo Hà lão tổ tử vong, khi Bạch Tiểu Thuần dùng tay bóp liền xuất hiện một hồn ảnh, nó trống rỗng xuất hiện, hồn ảnh mờ mịt chính là bộ dáng Đạo Hà lão tổ, vào lúc này hồn ảnh bị hút vào bầu trời.

Dường như trên bầu trời tồn tại nơi mọi người không nhìn thấy tồn tại một vòng xoáy, nó thu hồn của người chết trong thế giới Thông Thiên, hút vào bên trong để được luân hồi.

Không chờ hồn của Đạo Hà lão tổ dung nhập bầu trời, hắn bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy, hồn ảnh rơi vào trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Tại khu vực người khác không nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần lại có thể nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện vòng xoáy màu đen, vòng xoáy này muốn hấp thu Thiên Nhân hồn của Đạo Hà lão tổ, khi Bạch Tiểu Thuần ra tay thì vòng xoáy dừng lại và biến mất, giống như buông tha tranh đoạt Thiên Nhân Hồn với Bạch Tiểu Thuần.

Từ đó Thiên Nhân Hồn của Đạo Hà lão tổ rơi vào trong tay của hắn... Trong tay Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một đám hào quang màu vàng như thủy tinh.!

Trong đó phong ấn... Thổ thuộc tính Thiên Nhân Hồn!

Cảnh tượng như vậy, tu sĩ Nghịch Hà Tông bắt đầu là rung động sau khi kịp phản ứng liền hưng phấn, Linh Khê lão tổ vô cùng kích động, Huyết Khê lão tổ mừng như điên, những người khác cũng như thế.

- Bạch lão tổ!

- Bạch lão tổ!!

Rất nhanh, từng tiếng hon hô vang vọng khắp Nghịch Hà Tông, âm thanh càng ngày càng mạnh, dường như có thể vang vọng cả trung du.

Thiết Đản cuồng hỉ gào thét, dường như Bạch Tiểu Thuần càng cường hãn thì nó càng vui sướng.

Linh Khê lão tổ cùng Huyết Khê lão tổ, còn có trưởng lão hai mạch khác, kể cả Lý Thanh Hậu, Trịnh Viễn Đông cũng kích động run rẩy.

- Rốt cuộc Nghịch Hà Tông chúng ta có Thiên Nhân!

Đây là suy nghĩ làm tất cả cường giả Nghịch Hà Tông sôi trào, Bạch Tiểu Thuần lúc trước ngăn cơn sống dữ, dù sao hắn không phải Thiên Nhân, việc này đa số môn nhân không biết, đám người Linh Khê lão tổ lại biết rõ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1285: Muốn Đi? (Hạ)

Không phải Thiên Nhân, cho dù có chiến lực Thiên Nhân cũng làm tâm thần bọn họ không buông lỏng, hiện tại khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, từ thiên địa chấn động và ý chí dung nhập vào bầu trời, đám người Linh Khê lão tổ lập tức biết rõ Bạch Tiểu Thuần... Đã là Thiên Nhân!!

Người Nghịch Hà Tông kích động không thôi, ba người Trần Hạ Thiên và Tinh Hà lão tổ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần có thể thu Thiên Nhân Hồn thì tâm thần như bị phong bạo càn quét một lần, tâm thần tràn ngập cảm xúc không dám tin tưởng.

- Không có khả năng!

Trần Hạ Thiên mờ mịt thì thào nghẹn ngào, Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo liên tục hít khí lạnh hoảng sợ thất thần, sức mặt ba người biến hóa liên tục còn đặc sắc hơn vừa rồi.

Bởi vì chiêu này của Bạch Tiểu Thuần đã dọa bọn họ sợ hãi, phải biết rằng Thiên Nhân tử vong, có thể có tư cách làm Thiên Nhân Hồn không cách nào tiến nhập luân hồi, hoặc có thể nói có tư cách tranh đoạt Thiên Nhân Hồn với thiên địa cũng chỉ có Bán Thần.

Cho dù ba người Trần Hạ Thiên cũng không làm được, hiện tại bọn họ tận mắt nhìn thấy, bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tranh đoạt Thiên Nhân Hồn với thiên địa luân hồi!

Hiện tại trên người Bạch Tiểu Thuần, bộc phát khí thế làm thiên địa thần phục, ánh mắt của hắn mang theo khí thế trấn áp tất cả.

Trên thực tế tranh đoạt Thiên Nhân Hồn với thiên địa luân hồi, đối với những người khác mà nói đây là việc rất khó, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói không phải khó khăn, bởi vì thiên địa luân hồi chính là Minh Hà, mà đệ tử của hắn chính là Minh Hoàng đương đại, hắn muốn Thiên Nhân Hồn... Đệ tử sẽ không tranh đoạt.

Về phần cảnh tượng đánh chết Đạo Hà lão tổ, người nơi đây và đám người Trần Hạ Thiên cũng không nhìn ra mánh khóe, trên thực tế Bạch Tiểu Thuần hiện tại chính là... Thiên Đạo Thiên Nhân hiếm thấy trong thiên dịa!

Đây là thứ nhất, còn có thứ hai, phương thức hắn Nguyên Anh càng điên cuồng, dựa vào thiên phẩm chi hỏa, sau khi luyện linh Nguyên Anh hai mươi mốt lần trực tiếp đột phá tấn chức Thiên Nhân!

Có thể nói thời điểm tấn chức, tất cả Thiên Nhân sơ kỳ trong mắt hắn đều lâm vào yếu thế tuyệt đối, không nói gà đất chó kiểng nhưng không mạnh tới mức nào; dù là Thiên Nhân trung kỳ, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể cường lực áp chế!

Có lẽ hắn không phải Thiên Nhân mạnh nhất nhưng lại đi cho phép hắn bước lên con đường Thiên Nhân mạnh nhất, hắn lúc trước là điều kiện đầu tiên, Thiên Đạo Thiên Nhân, cảnh giới trong truyền thuyết này, cả thế giới Thông Thiên nhiều năm qua chỉ có một người làm được, người này chính là Thông Thiên đạo nhân, cũng là Thiên Tôn!

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần là kẻ thứ hai.

Cho dù là Thiên Tôn cũng không thể thỏa mãn điều kiện thứ hai, phương thức tấn chức mặc dù cũng truyền kỳ nhưng không bằng Bạch Tiểu Thuần luyện linh Nguyên Anh hai mươi mốt lần, dùng hỏa diễm đỉnh phong của thế giới thành tựu Thiên Nhân Cảnh!

Có thể nói đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này... Từ xưa tới nay cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần mà thôi.

Tất cả đều là cơ duyên xảo hợp, tăng thêm Bạch Tiểu Thuần dựa vào cố gắng của mình, không ngại vượt qua khó khăn trùng điệp mới trở thành khả năng! Dùng hỏa diễm hai mươi mốt màu thành tựu Thiên Nhân có thật hay không còn chưa biết, trong lòng Bạch Tiểu Thuần không có nắm chắc nhưng hắn đánh bạc.

Cảm thụ khí thế trên người Bạch Tiểu Thuần, nội tâm ba người Trần Hạ Thiên vẫn còn run rẩy, hít thở dồn dập, ánh mắt của bọn họ nhìn nhau, bọn họ lui bước, ba người cùng tụ tập rút lui, bỏ mặc Tinh Hà lão tổ.

Tinh Hà lão tổ cũng run rẩy, hắn lui về phía sau cực nhanh, hắn đã bị dọa phá gan, nội tâm cũng may mắn lúc nãy Bạch Tiểu Thuần không lựa chọn giết hắn mà lại chọn Đạo Hà lão tổ.

Sau khi bốn người rút lui, Bạch Tiểu Thuần đứng trên bầu trời và ngẩng đầu lên, ánh mắt như tia chớp nhìn ba người Trần Hạ Thiên.

- Xâm phạm Nghịch Hà Tông ta... Không lưu lại cái giá lớn lại muốn chạy đi?

Bạch Tiểu Thuần gào thét như băng giá, hắn thật sự tức giận, cực kỳ tức giận, lúc này Nghịch Hà Tông gặp nguy cơ lớn hơn lần trước rất nhiều, thậm chí Bạch Tiểu Thuần tấn chức Thiên Nhân thất bại hoặc chậm một chút, kết quả sau đó như thế nào hắn không dám nghĩ.

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần vang vọng không gian, trong nháy mắt ba người Trần Hạ Thiên không biết câu thông như thế nào, tốc độ rút lui tăng lên trong phạm vi lớn.

Thế cục biến hóa quá nhanh, Tinh Hà lão tổ cũng hiểu rõ cục diện hiện tại là ba người Trần Hạ Thiên rút lui, Tinh Hà lão tổ biến thành mục tiêu của Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần sinh ra hàn quang, hắn lập tức oán được ý đồ của ba người Trần Hạ Thiên, đó chính là muốn dùng Tinh Hà lão tổ

làm mồi nhữ dẫn mình ra tay, cũng mượn cơ hội này dò xét hư thật của hắn, chỉ sợ còn có ý liên thủ giết hắn.

Ba người Trần Hạ Thiên đúng là già mà thành tinh, cũng là người cùng tông môn nên ăn ý với nhau, trọng yếu nhất là thân phận của bọn họ, bọn họ cực kỳ xem trọng địa vị của mình, không dễ dàng đánh trận chiến không thắng.

Tinh Hà lão tổ cũng nhìn ra tình hình, cho dù hắn nhìn ra thì thế nào, nội tâm của hắn bi phẫn nhưng không lên tiếng, chỉ có thể cắn chót lưỡi phun máu tươi, sau đó bộc phát tốc độ nhanh hơn...

Nói tất cả rất dài dòng, nhưng trên thực mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần không do dự, ánh mắt có quyết đoán, dựa vào bản năng chiến đấu, hắn lần lượt suy nghĩ đấu pháp, hiện tại Bạch Tiểu Thuần không do dự, hắn quyết định ra tay với... Tinh Hà lão tổ!

- Xem các ngươi nhanh hay là ta nhanh!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần toa sáng, hắn bộc phát tốc độ lần nữa.

Vào lúc Bạch Tiểu Thuần lao đi, Tinh Hà lão tổ gào thét thảm thiết, tốc độ tăng lên, hắn dốc sức liều mạng rút lui, cùng lúc đó trong mắt ba người Trần Hạ Thiên sinh ra hàn quang.

- Đúng là tuổi trẻ làm việc xúc động.

Trần Hạ Thiên hừ lạnh, hắn lui về phía sau và bấm niệm pháp quyết, lúc này toàn thân của hắn đỏ thẫm, vô số khí huyết sinh ra trong người hắn, trước mặt hắn ngưng tụ nắm đấm huyết sắc.

Nắm đấm này lớn trăm trượng, nó mới vừa xuất hiện đã sinh ra huyết vụ cuồng bạo, trên nắm đấm có vô số gương mặt xuất hiện, chúng phát ra tiếng gào thét thê lương, nắm đấm hấp thu linh lực trong thiên địa sau đó ngưng thực bằng mắt thường có thể nhìn thấy bay đi tấn công Bạch Tiểu Thuần.

- Huyết Sát quyền!

Huyết Khê lão tổ hoảng sợ kinh hô, đây chính là đòn sát thủ thành danh của Trần Hạ Thiên, mặc dù nắm đấm huyết sắc không phải bất tử bất diệt nhưng lại đến gần vô hạn, một khi triển khai thì rất khó tan vỡ, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1286: Cường Hãn

Đây là Thiên Nhân thứ ba bị Bạch Tiểu Thuần chém giết trong đời.

Ba lần đánh giết lần sau dễ dàng hơn lần trước, một lần chấn nhiếp hơn một lần, nhất là hiện tại ba người Trần Hạ Thiên liên thủ ném mồi nhử, Bạch Tiểu Thuần vô cùng quyết đoán lao tới, hắn ngăn cản thần thông của ba người Trần Hạ Thiên và đánh chết Tinh Hà lão tổ!

Cảnh này làm nội tâm ba người Trần Hạ Thiên rung động mạnh, dù sao bọn họ cũng là người thân kinh bách chiến, hiện tại không chút do dự lập tức gia trì thần thông lên bản thân, gia trì đến mức tận cùng, trong khoảng khắc Trần Hạ Thiên thi triển nắm đấm huyết sắc, phía trên có vố số gương mặt gào thét thê lương, đó là Huyết Sát Quyền khổng lồ tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Ngay sau đó ngàn vạn tấm lưới như muốn cắt qua hư không bao phủ bốn phương tám hướng, từ đó quét qua Bạch Tiểu Thuần.

Trong phạm vi này thiên địa bàn cờ càng rõ ràng, thiên binh thiên tướng cũng bài binh bố trận như bài sơn đảo hải xung phong liều chết tấn công Bạch Tiểu Thuần.

Có thể nói trên trời dưới đất đều có công kích, ba người Trần Hạ Thiên sử dụng thần thông hình thành kết quả vây giết.!

Bọn họ thừa nhận lần này ba người chủ quan, thật không ngờ Bạch Tiểu Thuần lúc trước không phải Thiên Nhân, lúc này chủ quan cho nên Tinh Hà lão tổ cùng Đạo Hà lão tổ vẫn lạc, từ điểm này mà nói bọn họ hao tổn quá lớn.

Đã tới mức này, nếu như trận chiến này bọn họ không thể làm gì Bạch Tiểu Thuần chính là thất bại triệt để, một khi có thể giết Bạch Tiểu Thuần thì có thể đền bù tổn thất, cũng có thể trở thành thông báo trả lời với ngôn luận.

Nếu không bọn họ chẳng những tổn thất Thiên Nhân dưới trướng, mặt mũi như quét rác, uy tín không còn sót lại chút gì, thậm chí có thể tưởng tượng nếu không thể áp chế Bạch Tiểu Thuần, như vậy ngày sau thời gian của bọn họ ở trong Tinh Không Đạo Cực Tông vô cùng khổ sở.

Dù sao Thiên Nhân chiến lực cường hãn như thế, sợ rằng vị kia của Thiết Huyết đường sau khi biết sẽ lập tức tâm động, từ đó cực lực lung lạc.

- Đáng chết!!

- Sớm biết người này khó chơi như vậy... Chúng ta cần gì phải đến đây!

Sắc mặt ba người Trần Hạ Thiên biến ảo phức tạp, hiện tại đâm lao phải theo lao, không thể rút lui, sát cơ trong mắt rất mạnh, nếu đã đắc tội thì phải chém giết đối phương chấm dứt hậu hoạn mới được.

Lúc này trong thiên địa có tiếng nổ đinh tai nhức óc, bỗng nhiên Bạch Tiểu Thuần quay người, thậm chí hắn không kịp thu Thiên Nhân Hồn của Tinh Hà lão tổ, thần thông pháp thuật đã bao phủ chung quanh người hắn.

Cho dù hắn là Thiên Đạo Thiên Nhân nhưng đối mặt với ba tu sĩ Thiên Nhân trung kỳ cũng không được phép chủ quan, Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc, ánh mắt mang theo tàn khốc, thậm chí hắn không suy nghĩ gì, hoàn toàn dựa vào bản năng tiến lên một bước, hắn nâng tay phải lên, chín đạo hàn ảnh xuất hiện ngăn cản thần thông từ bốn phía.

Ngay sau đó va chạm mạnh sinh ra, chín đạo hàn ảnh va chạm với thần thông của ba người Trần Hạ Thiên liền sụp đổ, nhưng ngay sau đó

bàn tay huyết sắc xuất hiện khe hở, tấm lưới lớn không trọn vẹn, cả bàn cờ cũng như thế.

Những tổn thương này không có ý nghĩa, hàn ảnh bị ba đại thần thông đánh tan, Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ cần hàn ảnh tranh thủ thời gian mà thôi, hắn không ngừng bấm niệm pháp quyết.

- Tử khí hóa đỉnh!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên, chung quanh người hắn xuất hiện cái đỉnh màu tím, nó trống rỗng xuất hiện bao phủ chung quanh hắn, trong nháy mắt từ hư ảo hóa thành ngưng thực.

Nhìn kỹ thì đây không phải một cái tử đỉnh, mà là một trăm cái trọng điệp lên nhau, chính là một trăm vòng phòng hộ màu tím.

Rầm rầm rầm!

TBạch Tiểu Thuần chấn động toàn thân, một trăm tử đỉnh bên ngoài người hắn vỡ vụn tầng tầng, trong tiếng nổ rung trời, một trăm tử đỉnh tan nát, khí tức của Bạch Tiểu Thuần chấn động, thân thể lui về phía sau, ba đạo thần thông kia bị chín hàn ảnh ngăn cản, sau đó lại phá vỡ tử khí hóa đỉnh liền yếu đi rất nhiều.

Nắm đấm của Trần Hạ Thiên lại xuất hiện thêm khe hở, thậm chí trong đó có một ngón tay tán loạn cho nên biến thành không trọn vẹn, tấm lưới lớn cũng như thế, nó không còn là vạn tầng, đã tan vỡ còn ba ngàn tầng, đến cả thiên binh trong thiên địa bàn cờ cũng tan thành mây khói.

Khí thế ba đại thần thông trong mắt kẻ khác vẫn ngập trời, lúc tới gần Bạch Tiểu Thuần đã có dấu hiệu bất ổn không nhỏ.

Nếu Bạch Tiểu Thuần không bước vào Thiên Nhân sẽ khó kiên trì tới bây giờ, cho dù thủ đoạn ra hết, cuối cùng sẽ dùng tới Bất Diệt Đế Quyền liều mạng, kết quả cuối cùng cũng thất bại.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần không như thế, ánh mắt của hắn tỏa sáng, lúc ba đạo thần thông tới gần, ánh mắt hắn tỏa ra hào quang kỳ dị, hắn vung tay lên, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, ngay sau đó hắn gào thét thật lớn.

- Thủy Trạch!

- Quốc Độ!

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần gào lên, thiên địa biến hóa, thiên địa bị hơi nước nồng đậm bao phủ, trong nháy mắt hơi nước biến thành lãnh địa mênh mông.

Phạm vi này to lớn hơn trước quá nhiều, giống như trong trời đất chỉ là đầm nước mà thôi, thiên địa biến sắc, phong vân đảo ngược, từng ngọn núi xuất hiện, tuy chưa rõ ràng nhưng chúng vừa xuất hiện đã làm thiên địa nổ vang, những ngọn núi này thật ra là móng vuốt của cự thú khổng lồ hơn.

Trong nháy mắt cự thú hàng lâm, nó đánh thẳng vào thần thông ba người Trần Hạ Thiên, lực lượng ngập trời va chạm, sắc mặt ba người Trần Hạ Thiên biến hóa và kinh hô.

- Đây là cái gì!

Không đợi bọn họ ứng phó, cự trảo đánh vào thần thông ba người.

Nắm đấm huyết sắc sụp đổ ba ngón tay chỉ còn một ngón tồn tại, thậm chí nắm đấm bàn tay cũng chia năm xẻ bảy trong giây lát.

Về phần ba ngàn tấm lưới còn lại sinh ra âm thanh răng rắc tầng tầng sụp đổ, lúc này còn thừa lại một ngàn, bàn cờ cũng như thế, bàn cỡ tàn phá không chịu nổi, lúc này cự trảo cũng biến mất.

Ngay sau đó mọi thứ đều biến mất, Bạch Tiểu Thuần bị phản chấn đổ máu lui về phía sau trăm trượng nhưng không có bị thương quá nặng, thân thể tu hành Bất Tử Cốt đại thành cho nên cường đại tới cực điểm,

ánh mắt hắn hiện tại bắn ra hung quang ngập trời, khí thế bộc phát kinh thiên động địa, ngay sau đó gương mặt hư ảo của Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời nhìn sang ba người Trần Hạ Thiên!

- Chỉ có chút bổn sự này? Hiện tại tới ta!

- Làm sao có thể!

Trần Hạ Thiên hít khí lạnh, đầu óc của hắn không đủ dung, ba người bọn họ vận dụng thần thông là đòn sát thủ, cho dù là Huyết Sát quyền hay tấm lưới hoặc bàn cờ, bất cứ cái nào ra tay cũng có thể giết Thiên Nhân sơ kỳ, kém nhất cũng làm Thiên Nhân sơ kỳ trọng thương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1287: Bất Diệt Quyền Gấp Năm Lần

Nội tâm bọn họ đã xem trọng Bạch Tiểu Thuần cho nên ba người lựa chọn liên thủ, cũng sử dụng đòn sát thủ, lúc này trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần đánh chết Tinh Hà lão tổ, tiếp theo mới là trọng yếu nhất, Bạch Tiểu Thuần sau khi đánh chết Tinh Hà lão tổ cũng có thể sử dụng thần thông phá tan thần thông của bọn họ.

- Đáng chết, chẳng lẽ hắn không phải Địa Phẩm Thiên Nhân!

Ý niệm này đồng thời xuất hiện trong nội tâm ba người Trần Hạ Thiên, bọn họ không kịp nghĩ nhiều, hiện tại gương mặt Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời đã biến thành thiên ý, thậm chí còn xua tan ý chí ba người Trần Hạ Thiên, cũng hình thành áp chế lên người bọn họ.

Nội tâm ba người chấn động không nhỏ, bọn họ lui về phía sau, trên thực tế Bạch Tiểu Thuần mới phát hiên ý chí của mình có thể xua tan ý chí của ba người Trần Hạ Thiên.

Sau khi đột phá hắn căn bản không kịp cảm thụ cảm giác dung hợp thiên địa của Thiên Nhân, nội tâm của hắn mang theo lo lắng cho nên lao ra giết địch.

Hiện tại khi khí thế Bạch Tiểu Thuần quật khởi, gương mặt của hắn thay thế bầu trời, Bạch Tiểu Thuần phát hiện cảm giác Thiên Nhân là thế nào.

Thiên Nhân chính là dung nhập vào thiên địa, nhất cử nhất động sẽ mang theo lực lượng thiên địa bàng bạc vừa hô hấp là có thể hấp thu linh

khí thiên địa, có thể nói đến cảnh giới Thiên Nhân rất khó khô cạn linh lực.

Một ít đòn sát thủ cần hao phí không ít linh lực mới có thể sử dụng, trong tay Thiên Nhân có thể thi triển không ngừng, Bạch Tiểu Thuần sau khi thi triển Thủy Trạch Quốc Độ đã phát hiện điểm này, trước khi khi thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, Bạch Tiểu Thuần rất khó sử dụng lần thứ hai trong thời gian ngắn, hôm nay không phải như vậy.

Tiếp theo mới là trọng yếu nhất, chính là ý chí Thiên Nhân, sau khi dung nhập vào thiên địa sẽ hóa thành thiên ý, ý niệm trong đầu hắn là ý niệm của thiên địa, suy nghĩ của hắn là thiên tâm, địch nhân của hắn sẽ bị chế tài, đó là thiên phạt.

Cho tới khi đạt tới Thiên Nhân viên mãn, có thể làm được... Trời nguyện theo người phù hộ!

Gương mặt Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn, chẳng những khí thế kinh thiên, thậm chí thiên địa chung quanh sinh ra âm thanh ầm ầm của lôi điện.

Ba người Trần Hạ Thiên biến sắc, cảm giác nguy cơ bao phủ, bọn họ liên tục lui bước, dù sao bọn họ cũng là Thiên Nhân trung kỳ, cũng thành tựu Thiên Nhân nhiều năm, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, vào lúc lui về phía sau, nội tâm có kiêng kị nhưng vẫn bấm niệm pháp quyết thi triển thần thông.

Trần Hạ Thiên phất tay bấm niệm pháp quyết sau đó quanh người hắn sinh ra khí huyết ngập trời, một đạo huyết ảnh hàng lâm nhân gian, trong tay cầm trường thương màu đỏ đâm thẳng gương mặt Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời.

Bạch Trấn Thiên cũng như vậy, lúc ra tay hình thành tầng mây, hình thành chín tầng vân tháp, cho dù trấn áp cũng đập thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Kỳ dị nhất chính là Lý Hiển Đạo, hắn nâng tay phải cầm thanh kiếm trong tay, trong mắt hắn xuất hiện mờ mịt giống như không có ý chí, tốc độ bộc phát trong chốc lát và hóa thành một đạo cầu vồng đâm vào người Bạch Tiểu Thuần.

Ba người ra tay kinh thiên động địa nổ vang tám phương, tâm thần người Nghịch Hà Tông run rẩy, lo được lo mất, bọn họ rất bất an.

Oanh, bầu trời chấn động, thiên địa nổ mạnh, trước nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện lỗ đen, lỗ đen này chuyển động sau đó hít lực lượng thân thể, tất cả tánh mạng chi hỏa của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn như thường nhưng gương mặt trên bầu trời vặn vẹo, dường như bị hút sinh cơ làm gương mặt mơ hồ biến mất.

Lúc này chỉ còn lại nắm đấm mà thôi.

Lúc nắm đấm xuất hiện, sắc mặt ba người Trần Hạ Thiên biến hóa, hiện tại bọn họ cảm nhận nguy cơ sinh tử, thậm chí còn mạnh và khủng bố hơn lúc trước.

- Đây là thần thông gì?

- Uy áp thật đáng sợ!

Hiện tại ba người bất chấp quá nhiều, kinh nghiệm chiến đấu phong phú nói cho bọn họ biết, càng đối mặt pháp thuật cường đại càng không thể bỏ chạy, một khi bỏ chạy chẳng khác gì con đê ngàn dặm bị vỡ vì tổ kiến.

Biện pháp duy nhất là chính diện tan rã nó, chỉ có như vậy khí thế mới không sụp đổ, mà khí thế không sụp đổ thì ý chí cứng cỏi, do đó cũng làm thiên ý không biến mất.

- Sát!

Trần Hạ Thiên hét lớn một tiếng, thân thể dung hợp với cự nhân, cầm trường thương huyết sắc đâm thẳng vào Bạch Tiểu Thuần.

Chín tầng vân tháp cũng như thế, tốc độ nhanh hơn, mà nhanh nahats chính là Lý Hiển Đạo, hắn lui về phía sau, nhìn như đang chạy trốn nhưng trong nháy mắt trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lợi kiếm trong tay như xuyên thấu hư vô đâm vào mi tâm Bạch Tiểu Thuần!

Lúc này ba người phản kích, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu gầm lên một tiếng, tiếng gầm của hắn hình thành trùng kích bao phủ bốn phương tám hướng, phía sau hắn chính là thân ảnh khổng lồ.

Ăn mặc đế bào, đầu đội đế quan, mặt không biểu tình nhưng đó là dung mạo Bạch Tiểu Thuần.

Trên người có quyền ý vô thượng, thân kia bộc phá khí thế ngập trời, chính là Bất Diệt Đế Quyền!

Trong nháy mắt đế ảnh xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đánh một quyền.

Một quyền đánh xuống thiên địa run rẩy, càng có ý chí của Bạch Tiểu Thuần dung nhập trong đó hóa thành thiên ý, nó chẳng khác gì một quyền diệt thê.s

Đó là một quyền sau khi Bất Tử Cốt đại thành, hiện tại cũng là một quyền mang theo lực lượng thân thể đỉnh phong của Bạch Tiểu Thuần.

Nó chính là Bất Diệt Đế Vương Quyền gấp năm lần!

Ý chí hủy diệt mạnh tới cực điểm, nó bao phủ bốn phương giống như xuyên qua hư không, đế ảnh sau lưng Bạch Tiểu Thuần cũng dung nhập vào nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần, từ đó nắm đấmkhổng lồ đánh thẳng vào ba người Trần Hạ Thiên!

- Không thể chống cự!

Trần Hạ Thiên phát ra tiếng kêu thê lương, đây là trực giác của hắn, trong nháy mắt hắn gào lên, Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh thẳng vào Lý Hiển Đạo trước tiên.

Cả bầu trời rung động rất mạnh, thân thể Lý Hiển Đạo chấn động, hắn há miệng phun máu tươi như suối, lợi kiếm trong tay vỡ vụn từng khúc, thân thể như bị ngọn núi nện thẳng vào người, hắn bay đi như diều đứt dây, hắn không ngừng phun máu tươi, hiển nhiên đã trọng thương.

Nội tâm của hắn sợ hãi đến mức tận cùng, thân thể sắp tan vỡ, tu vi bất ổn nghiêm trọng, thậm chí kinh mạch trong người đứt gãy ba thành.

- Điều đó không có khả năng!

Tiếng nói của Lý Hiển Đạo thê lương, sau khi đánh hắn bay đi, Bất Diệt Đế Quyền thế như chẻ tre đánh thẳng vào Trần Hạ Thiên.

Trần Hạ Thiên hóa thân huyết sắc cự nhân, lại đứng sau Lý Hiển Đạo, hắn cũng bị Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh trúng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1288: Chấn Động Thiết Huyết Đương (Thượng)

Toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, trường thương huyết sắc trực tiếp sụp đổ, huyết thân nổ tung ngay sau đó, bản thể của hắn phun máu tươi, thân thể không bị khống chế bay ngược về phía sau, nội tâm hoảng sợ, vẻ mặt kinh hoàng.

Bị đánh trúng cuối cùng là Bạch Trấn Thiên, chín tầng vân tháp của hắn va chạm với Bất Diệt Đế Quyền, trong tiếng nổ ầm ầm, chín tầng vân tháp sụp đổ, bởi vì bị cắn trả cho nên toàn thân Bạch Trấn Thiên rung độnghắn phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch nhưng mang theo thần thái không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt hoảng loạn khó nói thành lời, hiện tại khí tức của hắn hỗn loạn không chịu nổi.

Bất Diệt Đế quyền là một trong những thần công mà Bạch Tiểu Thuần nắm rõ trong tay, có thể nói là đòn mạnh nhất, hơn nữa còn mạnh gấp năm lần Đế Vương quyền, có thể khiến thiên địa rung chuyển. Phải biết rằng lúc trước khi Bạch Tiểu Thuần còn chưa đạt tới cảnh giới thiên nhân, hắn thi triển Bất diệt đế quyền đã có thể miễn cưỡng cùng thiên nhân trung kỳ quyết chiến một trận.

Mà hôm nay, hắn đã bước vào giai đoạn đầu của thiên nhân, mặc dù vẫn chưa đạt đến cảnh giới vững chắc, nhưng ý chí bản thân đã có thể dung hợp Thiên Địa, hơn nữa hắn là thiên đạo thiên nhân vô cùng hiếm thấy, riêng điểm này đã đủ để cho hắn bù đắp được thiếu sót của cảnh giới hôm nay.... một kích tiếp cận hoàn mỹ!

Một kích kia, trực tiếp đánh lui Trần Hạ Thiên Tam Nhân, bất quá Trần Hạ Thiên Tam Nhân dù sao cũng không phải là thiên nhân trung kỳ mà là ba người liên thủ, giờ phút này mặc dù mọi người đều bị thương

nặng, nhưng không hề bị mất đi pháp lực, chẳng qua là một kích kia quá kinh người, đả thương không chỉ là thân thể bọn hắn mà còn có tâm tình cùng lòng can đảm.

Đồng thời, một quyền này khiến cho Thiên Địa kịch biến, khiến cho tâm tình của mọi người từ trên xuống dưới như sóng xô ngoài đảo lớn, không cách nào bĩnh tĩnh, quanh quẩn rắm rối như tơ vò.

Thậm chí, trong thiên địa cũng xuất hiện một cột nước xoáy bàng bạc, giờ phút này hóa thành trùng kích, phát nổ khuếch tán tứ phương tám hướng, nhưng toàn bộ đấy vẫn chưa phải là kết thúc, dường như từng mảnh riêng của Trần Hạ Thiên Tam Nhân đang phun máu tươi, nội tâm sợ hãi, trong nháy mắt cấp tốc lui về phía sau. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, nhìn thì như không có gì thay đổi, trên thực tế sức lực mặc dù không bị rút cạn hết nhưng cũng không còn lại là bao, cho dù không phải là tinh bì lực tẫn nhưng một quyền kia đối với thân thể hắn cũng đã làm tiêu hao khá nhiều sức lực.

Trên mặt hắn không để lộ ra chút sơ hở nào, giờ phút này trong đầu cũng không có kế hoạch gì, chẳng qua là theo bản năng, tiến một bước về phía trước.

Một bước này, khiến tu vi trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát, ý chí mãnh liệt, chấn động trời xanh, khiến cho lỗ hổng khổng lồ trên bầu trời kia một lần nữa hiện ra, mang theo một cỗ khí thế bất diệt đế quyền kinh người, khiến cho cả đại địa dường như chấn động, mà Bạch Tiểu Thuần cũng không hề đuổi theo, chỉ là đang bước một bước lùi về phía sau, trong miệng quát khẽ một tiếng.

- Nghịch Hà Tông, há có thể để các ngươi nói đến là đến, nói đi là đi sao.

Theo tiếng Bạch Tiểu Thuần phát ra, bầu trời phía trên đầu hắn cũng đang gào thét theo, khiến cho người ngoài nhìn vào cảm thấy Bạch Tiểu Thuần nơi này khí thế kinh thiên động địa, nhất thời chấn động.

Nhưng đôi mắt của Trần Hạ Thiên Tam Nhân bỗng nhiên lóe sáng:

- Hắn có cái gì đó không đúng!

- Trong khi giao chiến, sao lại còn dài dòng như vậy... Chẳng lẽ sau khi thi truyển quyền kia, hắn đã không còn dư lực?

- Muốn quát để ta hoang mang mà thối lui?

Trần Hạ Thiên Tam Nhân cũng là cáo già thành tinh, mọi người kinh nghiệm phong phú, giờ phút này đôi mắt lóe sáng, ba người hắn đồng thời nghịch chuyển thân hình, từ xa nhìn lại, ba người tựa như hóa thành ba đạo hình cùng, vốn ban đầu bên trong là muốn bỏ chạy, bỗng nhiên xoay người, trực tiếp vòng trở lại.

Sau khi trở lại, ba người đè xuống thương thế, lập tức đồng thời xuất thủ, sát khí từ trên ba người bọn họ lần nữa bộc phát, là thăm dò nhưng lại tràn đầy bén nhọn.

Nhưng trong nháy mắt ngay khi ba người quay lại, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười, nụ cười này rơi vào trong mắt Trần Hạ Thiên Tam Nhân, nhất thời khiến nội tâm ba người bọn họ rơi bộp một tiếng.

- Không ổn!

- Đáng chết, hắn lừa chúng ta!!

Trong khoảnh khắc nội tâm ba người chấn động, mi tâm Bạch Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện một khe hở, là con mắt thứ ba của hắn, Thông Thiên Pháp nhãn chớp mắt mở ra, bên trong con mắt thứ ba này, có quang mang tử sắc, xuyên qua, tràn ngập khuếch tán về tứ phía.

Tốc độ tử quang cực nhanh, chớp mắt đã xuất hiện xung quanh người của Trần Hạ Thiên Tam Nhân, ba người đồng thời toàn thân chững lại, giống như bị một con vật không rõ hình dạng có đôi bàn tay thật lớn, trực tiếp bóp lấy thân thể, cũng chính tại khoảng khắc này, Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ bấm tay niệm thần chú, hướng tứ phía vung lên.

- Hàn giới!

Tiếng động ầm ầm vang lên, kinh thiên động địa, một cỗ hàn khí không rõ hình dạng, lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm mà vây chặt, không ngừng khuếch tán ra bốn phía, làm tám hướng đóng băng, cùng lúc đó, còn có hai mươi bảy đạo hàn ảnh, trực tiếp huyễn hóa ra.

Hai mươi bảy đạo hàn ảnh này giống nhau như đúc, đều là bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần, sau khi xuất hiện thì phóng thẳng đến Trần Hạ Thiên Tam Nhân, đuổi giết tận cùng.

Khí thế kinh người, thoạt nhìn sát khí ngập trời, có thể tưởng tượng, một khi bị những hàn ảnh này tiến lại gần, đối với Trần Hạ Thiên Tam Nhân vốn đang bị thương nặng mà nói, cho dù không chết, thì thân thể nhất định cũng khó bảo toàn.

Nguy cơ trước mắt, ba người căn bản là không kịp nghĩ nhiều, bên trong thiên thể Trần Hạ có tiếng Thiên Lôi truyền ra, giãy dụa đến cực hạn, thậm chí không tiếc thi triển bí pháp, nhất thời trên mặt hắn liền xuất hiện ba khe hở, nhìn sâu và ba cái khe này có thể thấy rõ xương cốt, sau khi xuất hiện, ngay lập tức Trần Hạ Thiên nhận được một cỗ sức lực.

Một tiếng nổ vang lên, hắn chẳng những giãy dụa thoát được khỏi sự trói buộc của Thông Thiên Pháp Nhãn, mà cơ thể cũng lập tức thối lui, rời xa cả ngạn trượng cùng với những hàn ảnh ở vị trí cũ kéo dài khoảng cách.

Nhìn qua thì như vừa tránh được sát kiếp, nhưng sự thật chỉ có mình hắn biết, ba khe hở kia, khiến cho tuổi thọ của hắn giảm đi một nữa, tu vi cũng rơi xuống nửa cảnh giới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1289: Chấn Động Thiết Huyết Đương (Hạ)

Mất mát này quá lớn, khiến cho trong lòng hắn không khỏi rỉ máu, nhưng lại không có sự lựa chọn khác, trên thực tế, trong tình huống này, chẳng phải chỉ riêng mình hắn quyết định như vậy, Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo, cũng sẽ quyết định như vậy, hai người cũng triển khai bí pháp của riêng mình, không tiếc đánh đổi, liều mạng thoát kiếp nạn, rút lui về phía sau, tránh xa hàn ảnh.

Ba người gần như cấp tốc rút lui, khiến cho những hàn ảnh kia đồng thời vồ hụt, những hàn ảnh này trong lúc mọi người còn đang mờ hồ, trong chớp mắt, lại biến mất!

Thậm chí thoạt nhìn, tựa hồ lúc trước bọn họ dường như hùng hổ, nhưng trên thực tế lực sát thương không quá mạnh mẽ, điều này khiến cho sắc mặt Trần Hạ Thiên Tam Nhân vô cùng khó coi.

Nhưng ba người cho đến hiện tại, ngược lại không dám dễ dàng tin tưởng cảm giác của mình nữa rồi, lúc trước cho bà Bạch Tiểu Thuần miệng cọp gan thỏ, cố chống đỡ ở thế chết, đối phương lại đột nhiên xuất thủ, khiến cho phán đoán của ba người hỏng bét, mà tình hình trước mắt cũng tựa như ngoài cứng trong mềm, nhưng ba người đã như chim sợ cành cong, đáy lòng do dự chần chừ, cùng sự quyết đoán thường ngày của bọn họ hoàn toàn bất đồng.

Thật sự là Bất Diệt Đế quyền mà Bạch Tiểu Thuần thi triển ở nơi này có uy hiếp quá lớn, mà sau khi xuất thủ, lại khiến cho người khác đoán không ra.

Ba người nơi này chần chờ phán đoán không rõ, Bạch Tiểu Thuần đứng ở đó, hất cằm lên, tay áo vung, trong mắt lộ ra tia lạnh lùng sắc nhọn, còn có một cổ khí phách tùy ý tản ra theo tám phương.

- Trần Hạ Thiên, Bạch lão quái, còn có vị lão thất phu này ta không nhận ra, các ngươi muốn đánh thì đánh, không đánh thì cút ngay.

thanh âm Bạch Tiểu Thần như Thiên Lôi, vang khắp bốn phía, mọi người trong Nghịch Hà Tông tâm tình chấn động, sắc mặt cả đám đều đỏ bừng, hô hấp dồn dập, lộ ra kích động, trong mắt cũng lộ ra quang mang sắc nhọn.

Mà Trần Hạ Thiên Tam Nhân sắc mặt cũng rất khó coi, đáy lòng rầu rĩ, giờ phút này thật sự là cỡi hổ khó xuống, ngồi thì sợ hãi, xuống thì không cam lòng.

Nơi này đang rối rắm lưỡng lự, bỗng nhiên, Trần Hạ Thiên Tam Nhân dường như cùng Bạch Tiểu Thần, đồng thời trong nháy mắt ngẩng đầu, nhìn về phía trời cao, theo ánh mắt của bọn họ nhìn lại, chỉ thấy bầu trời giờ phút này mây vần vũ mãnh liệt quay cuồng, hơn nữa còn có một đạo cường quang tựa như từ hư không huyễn hóa ra, chớp mắt xuất hiện trên bầu trời, giống như tạo thành một đạo trận pháp.

Theo trận pháp xuất hiện còn có từng đạo thân ảnh, trong phút chốc, thân ảnh ấy đã đến được mấy ngàn, hơn vạn, cho đến mười vạn. còn có thanh âm, từ trong truyền ra tựa thiên quân vạn mã, tạo thành một cỗ khí thế kinh người.

Chính là Bạch Lân cùng Triệu Thiên Kiêu, còn có thiên nhân trưởng lão Thiết Huyết Đường dẫn theo Tứ đại quân đoàn đến.

- Ai dám làm tổn thương Vạn phu trưởng ta.

- Ta Thiết Huyết Đường chinh chiến trường thành máu chảy, hôm nay Vạn phu trưởng trở về, ai dám để cho nó rơi lệ.

- Lão tổ, chuyện này người làm rồi.

- Sư tôn…

Những thanh âm này tập trung lại một chỗ, giờ phút này ầm ầm phát ra, nhưng chẳng qua chỉ là truyền ra trong chớp mắt, theo những người đã đến kia thấu rõ chiến trường, những thanh âm ồn ào vang lên kia trong phút chốc im bặt, mọi người lại càng mở to mắt, mang theo tâm tình không thể nào tin nổi.

Trong số bọn họ chỉ có những người tu vi đạt đến trình độ như Bạch Lân, mới có thể cảm nhận rõ ràng khí tức cùng chấn động ngày Nhân Nguyên thần diệt vong, nhưng tuyệt đại đa số mọi người, đều có thể thấy rõ Tinh Hà lão tổ bị chém giết, thân thể bị đánh tan nát chỉ còn nguyên lại cái đầu.

Tiếp theo đây, mới là điều quan trọng, đó là trạng thái hôm nay của Bạch Tiểu Thuần cùng Trần Hạ Thiên Tam Nhân... Bạch Tiểu Thuần một mình đứng ở giữa trời không, một cổ bá đạo cùng ngạo nghễ, mà đối diện với hắn, Trần Hạ Thiên Tam Nhân, khóe miệng mang theo máu tươi, không nói bể đầu sứt trán thất bại thảm hại, nhưng cũng không kém là bao, sắc mặt vô cùng khó coi, cực kỳ chật vật, hơi thở cũng hư nhược không ít.

Nhìn như vậy. chỉ liếc qua cũng thấy rõ, Trần Hạ Thiên Tam Nhân liên thủ lại dường như không phải là đổi thủ của Bạch Tiểu thuần.

Điều này khiến cho tất cả mọi người bao gồm cả Bạch Lân, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, trong mắt mang theo rúng động cùng không thể tưởng tượng nổi, mà trong lòng giật mình nhất, chính là vị thiên nhâm trưởng lão Thiết Huyết Đường.

- Có thể làm cho Trần Hạ Thiên Tam Nhân kiêng kỵ như vậy!

- Có thể khiến cho ba người bọn họ bị thương nặng như vậy!

Vị trưởng lão Thiết Huyết Đường kia mặc chiến giáp nam tử trung niên, giờ phút này trong mắt không giận tự uy, vội vàng chớp động mấy cái, ngoại nhân có lẽ chỉ có thể nhìn thấy bề ngoại, nhưng hắn thân là thiên nhân cường giả, giờ phút này cảm nhận cực kỳ mãnh liệt, hắn rõ ràng cảm nhận được dấu vết lão tổ Tinh Hà tử vong, nguyên thần Đạo Hà lão tổ chấn động tiêu tán.

Cũng từ chỗ Trần Hạ Thiên Tam Nhân nhận ra thương thế của bọn hắn, cùng với sự kiêng kỵ đối với Bạch Tiểu Thuần, còn có trạng thái lúc này của ba người bọn họ.

- Trạng thái của ba người bọn họ... đây là thi triển bí pháp! Bạch Tiểu Thuần này sao lại có thể khiến cho Trần Hạ Thiên Tam Nhân... không tiếc được mất mà thi triển bí pháp trốn chạy?

Toàn bộ chiến trường, rất nhanh liền yên tĩnh, tất cả ánh mắt của mọi người trong Thiết Huyết Đường phút chốc ngưng tụ lại trên người Bạch Tiểu Thuần, trong lòng bọn họ tựa sóng gió động trời không ngừng gào thét, giờ phút này mọi người đều ngơ ngác mở lớn miệng, ánh mắt cũng mang theo điều khó thể tưởng tượng.

Nhất là Bạch Lân cùng Triệu Thiên Kiêu, ánh mắt của hai người bọn họ cũng muốn rớt xuống, hoảng loạn nhìn hết thảy mọi chuyện.

Mà kích động nhất, phải kể đến tu sĩ Nghịch Hà Tông, bọn họ tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, thấy được Bạch Tiểu Thuần cường hãn, thấy được Trần Hạ Thiên Tam Nhân tháo chạy, tâm tình vô cùng kích động.

Theo toàn bộ chiến trường an tĩnh, sắc mặt Trần Hạ Thiên Tam Nhân cũng vô cùng khó coi, thần sắc thay đổi liên tục, thật sự là bản thân ba người bọn họ, trong lúc chật vật đối mặt với Bạch Tiểu Thuần lại bị đồng tông chứng kiến, khiến cho bọn họ cảm thất mất hết thể diện, nội tâm ngột ngạt, đối với Bạch Tiểu Thuần cường hãn đều vô cùng kiêng kỵ.

Đồng thời, mọi người Thiết Huyết Đường đến cũng làm cho nội tâm Trần Hạ Thiên Tam Nhân thở phào nhẹ nhỏm, bọn họ lúc trước cỡi hổ

khó xuống, tiến thoái lưỡng nan, nhưng trước mắt có chuyển cơ, điều này chẳng khác nào ném cho bọn họ một cái lý do để thối lui khỏi trận chém giết này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1290: Bán Thần Pháp Chi

Về phần Bạch Tiểu Thuần, giờ phút này đứng giữa không trung, thấy được thân ảnh mọi người Thiết Huyết Đường, lại nghe được thanh âm ân cần lúc trước của đám người Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân, trong lòng dâng lên một chút cảm động, đồng thời trừng lớn mắt, nhìn thấu thoái ý của Trần Hạ Thiên Tam Nhân, cho nên những mệt mỏi của cơ thể không để lộ ra chút nào, mà ngược lại tu vi tản ra, khiến cho bản thân thoạt nhìn như khí thế càng tăng lên.

- Trần Hạ Thiên, còn có họ Bạch, họ Lý, ba lão gia hỏa các ngươi khinh người quá đáng, Bạch Tiểu Thuần ta vì Tinh Không Đạo Cực Tông lập được vô số công trạng, máu chảy thành sông.

- Ta ở Trường Thành giết địch, các ngươi lại ở hậu phương muốn diệt tông môn ta, chuyện này ai có thể nhẫn.

- Hôm nay, nhất định phải có một công đạo rõ ràng, ba người các ngươi nếu không dập đầu nói xin lỗi, thề từ nay về sau đệ tử Nghịch Hà Tông không đến quấy nhiễu, nếu chuyện hôm nay không giải quyết xong, các ngươi cho dù có thể chạy thoát, thì Bạch Tiểu Thuần ta cũng phải giết toàn bộ gia tộc các ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo, lớn tiếng mở lời, đầu tiên là nói đạo lý, khiến cho những lời nói về sau khí thế càng lớn mạnh.

Trần Hạ Thiên Tam Nhân nghe được những lời Bạch Tiểu Thuần nói, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu lớn, thật sự những lời này của Bạch Tiểu Thuần lực tổn thương quá lớn đi, lúc trước thì để bọn họ hoặc là chiến hoặc là biến, mà bây giờ có trợ thủ, ngược lại sự việc càng trầm

trọng hơn, khiến bọn họ cho dù là lựa chọn tránh lui cùng phải trả một cái giá rất cao, đồng thời nhất định là mất hết thể diện.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi không nên quá đáng!

Lý Hiển gầm nhẹ một tiếng, trong mắt xuất hiện huyết sắc, là lời của Bạch Tiểu Thuần khiến cho bọn họ lúc trước thật vất vả mới níu được cái thang giờ trong chớp mắt đã tan biến.

Cũng chính vào lúc này, vị thiên nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia hít sâu một hơi, trong chớp mắt di động về phía sau, đột nhiên chỉ bước một bước đã xuất hiện ngay bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, cũng không phải là đứng ngay sát bên mà là có một chút khoảng cách.

Ánh mắt sắc nhọn, mạnh mẽ nhìn về phía Trần Hạ Thiên Tam Nhân, thanh âm lạnh lẽo như có hàn phong truyền ra.

- Quá đáng? Trần Hạ Thiên, Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo, chẳng lẻ các ngươi xem Thiết Huyết Đường ta là nơi không người.

- Bạch lão đệ nói không sai, Thiết Huyết Đường ta bên ngoài giết địch, các ngươi thế nhưng lại ở phía sau lưng diệt tông, chuyện này ai có thể nhẫn? Mà Bạch lão đệ mặc dù không được Bán thần lão tổ công nhận là trưởng lão, nhưng trên thực tế, hắn đã từng là Vạn phu trưởng, như vậy hắn chính là người của Thiết Huyết Đường ta, lại còn là thiên nhân trưởng lão của Thiết Huyết Đường ta, mà tông môn của hắn cũng như môn hạ của Thiết Huyết Đường.

- Hôm nay, tại chỗ này, lão phu muốn xem thử, ai dám động đến người của Thiết Huyết Đường!

Lời của thiên nhân lão tổ Thiết Huyết Đường vừa dứt, nhất thời tu sĩ Thiết Huyết Đường bốn phía đều tản ra sát khí tràn ngập, từ giữa không trung khuếch tán ra, lại bố trí trận pháp, dường như phong kín đường lui của Trần Hạ Thiên Tam Nhân.

Một màn này khiến cho tinh thần Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, Nghịch Hà Tông lại càng sục sôi rối bời, chỉ có Trần Hạ Thiên Tam Nhân nội tâm kêu khổ, sắc mặt càng lúc càng khó nhìn.

Bạch Tiểu Thuần tâm niệm nhất động, cảm thấy đây là cơ hội tốt, thân khẽ động một chút, trong nháy mắt nhìn ra điểm yếu nhất, giờ phút này chỉ cần hắn xuất thủ rút giây động rừng, những người khác vô luận là vì nguyên nhân gì, tất cả cũng sẽ phải xuất thủ.

Nhưng trong giây phút Bạch Tiểu Thuần nhìn ra được điểm yếu ấy, bỗng nhiên, cả bầu trời liền truyền đến một tiếng gầm truyền, sấm chớp rất nhiều, mạnh mẽ nổ tung, khiến cho thiên địa biến sắc, bầu trời cũng bắt đầu vặn vẹo, mặt đất lại càng chấn động mạnh, đồng thời xuất hiện một lỗ hổng phía trước Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vừa bước về phía trước lại bị đánh trở về.

Cùng lúc đó, Trần Hạ Thiên Tam Nhân cũng bị quyển động trùng kích, thối lui ra ngoài mấy trăm trượng, mà sát khí của nhóm người Thiết Huyết Đường cũng bị trùng kích, nhất thời bị đánh tan.

Vẫn chưa phải là kết thúc, tại sâu trong trùng kích, một cổ uy áp phát ra khiến cho tâm thần mọi người rúng động, trong nháy mắt từ phía trên phủ xuống, sôi sục ở bên trong, uy áp này vô cùng mạnh khiến cho tất cả thiên nhân đều biến sắc, Nguyên Anh lại càng run rẩy, từ Nguyên Anh trở xuống, toàn bộ như muốn hít thở không thông.

Thậm chí trong năm vị thiên nhân, tính cả Bạch Tiểu Thần, ý chí của bọn họ vốn tràn nhập tám phương trời, nhưng vào giờ khắc này, ý chí của họ trong nháy mắt liền bị đánh tan sạch sẽ, cả bầu trời, trong phút chốc, liền xuất hiện một pho tượng Quang nhân khổng lồ.

Toàn thân Quang nhân này phát ra ánh sáng của ngôi sao, đồng thời không giận tự uy, thật giống như đỉnh thiên lập địa, sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến cho tâm tình mọi người nổ tung.

Có thể thấy Quang nhân này là một người trung niên, lúc này đang cúi đầu, gương mặt hư huyễn, quang mang trong mắt giống như nhật nguyệt, có một cỗ chấn động bán thần vượt xa thiên nhân, không giữ lại chút nào, khuếch tán ra.

Trần Hạ Thiên Tam Nhân cùng với thiên nhân lão tổ Thiết Huyết Đường, bốn người cơ hồ đồng thời hướng Quang nhân khổng lồ trên trời ôm quyền bái lạy:

- Bái kiến Tinh Cực lão tổ!

Chẳng những chỉ có bọn họ như vậy mà tất cả các tu sĩ Nguyên Anh trong Thiết Huyết Đường đều run rẩy, lập tức bái kiến, về phần những người khác, mặc dù không nhận ra bộ dáng của Quang nhân này, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của đám người Trần Hạ Thiên, lập tức hít sâu một ngụm, trong nháy mắt bái kiến.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần cũng ngưng tụ, tâm thần nghiêm nghị, cơ hồ trong nhấy mắt, hắn liền đoán được Quang nhân mà mình chưa từng gặp mặt này chính là người mạnh nhất Tinh Không Đạo Cực Tông, Bán Thần lão tổ.

- Bán Thần cũng xuất động a!

Bạch Tiểu Thuần lúc nào có chút khẩn trưởng, nhẹ hít sâu một hơi, bất quá hắn cũng không phải là chưa từng nhìn thấy bán thần, cho nên vừa nghĩ như vậy, liền giảm bớt được chút áp lực, nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra vẻ nơm nớp lo sợ, cũng lập tức bái kiến.

Về phần đệ tử Nghịch Hà Tông, lại càng phải như vậy, toàn bộ chiến trường, theo Tinh Cực lão tổ xuất hiện, trong phút chốc khí tức cũng bị áp chế, phảng phất trong thiên hạ, Quang nhân này là thứ duy nhất tồn tại.

Quang nhân mặt không chút thay đổi, cúi đầu quét mắt nhìn mọi người phía dưới, không hề để ý đến Trần Hạ Thiên Tam Nhân, cũng

không hề chú ý đến thiên nhân lão tổ Thiết Huyền Đường, mà là đem ánh mắt đặt trên người Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1291: Thiên Nhân Đan (Thượng)

Cảm giác khẩn trưởng lúc trước vừa mới được Bạch Tiểu Thần đè xuống, giờ phút này lại lần nữa dâng lên, hô hấp cũng dồn dập hơn một chút, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ luôn chuyển, thậm chí cả một vài phương pháp để đối phó Bán Thần cũng đã nghĩ đến, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, tình huống thật sự có gì đó không đúng, hắn vì vậy cũng không tìm ra được phương pháp, đang khẩn trương phát rầu, bỗng nhiên, Quang nhân trên trời thu hồi ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, một thanh âm chân thật đáng tin mang theo uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa tám phương:

- Phong Bạch Tiểu Thần, thiên nhân trưởng lão Thiết Huyết Đường, ban thưởng Trưởng lão lệnh, lam sắc thải hồng động phủ, tùy ý hồi tông. Từ nay về sau, Tinh Không Đạo Cực Tông ta, có sáu vị thiên nhân!

Những lời này truyền ra, hóa thành từng đạo lôi đình, ùng ùng truyền khắp tứ phương, tất cả tu sĩ Thiết Huyết Đường giờ phút này đều phấn chấn, mà Trần Hạ Thiên Tam Nhân, sắc mặt tái nhợt, cúi đầu khổ sở.

Bọn họ hiểu được, được sự đồng ý của Bán thần lão tổ, từ nay về sau, cho dù là ai thì cũng sẽ không có cách nào ngăn cản được Thông Thiên Hà Đông Mạch, Bạch Tiểu Thuần cùng với Nghịch Hà Tông quật khởi!

Còn muốn kịch động hơn Thiết Huyết Đường, dĩ nhiên chính là Nghịch Hà Tông rồi, giờ phút này, toàn bộ đệ tử bên trong Nghịch Hà Tông đều kích động không ngừng hoan hô, Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm nhận rõ bản thân lúc trước dường như có chút kinh sợ...

- Bán thần đáng là gì, tóc Thiên Tôn ta cũng dám nhổ, ta còn sợ bán thần? Đệ tử ta chính là Minh hoàng, nhạc phụ ta cũng là Bán thần.

Bạch Tiểu Thuần không quên tự khích lệ bản thân, nhưng trên thực tế trong lòng cũng rất phấn chấn, thật sự là xuất thủ cùng nghịch tập lần này, kết quả cuối cùng cực kỳ hoàn mỹ.

Từ trên trời cao, Bán Thần lão tổ hạ liễu phong mệnh, ánh mắt thâm thúy kia, cuối cùng dừng lại trên người Bạch Tiểu Thuần, sau khi nhìn có chút thâm ý, thân ảnh kia mới theo thời gian dần tiêu tán, cho đến khi trên bầu trời không thấy bóng dáng.

Cùng biến mất với hắn, còn có Trần Hạ Thiên Tam Nhân, đây cũng là do Bán thần lão tổ Tinh Không Đạo Cực Tông cố ý làm, nếu ba người này không bị hắn mang đi, muốn tự mình rời đi, lấy tính cách của Bạch Tiểu Thuần, nhất định sẽ lại lột thêm một lớp da.

Lúc trước, hắn không được Tinh Thông Đạo Cự Tông thừa nhận, ánh mắt đã như hổ rình mồi, hôm nay đã quanh minh chính đại rồi, giây phút hắn tận mắt nhìn thấy thân ảnh Trần Hạ Thiên Tam Nhân biến mất, là bị Bán thần lão tổ mang đi, trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút bất mãn.

- Quá keo kiêt rồi, ta cũng đâu có thật sự giết chết ba lão gia hỏa này đâu.

trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nhủ mấy câu, dưới mắt hắn đường làm quan rộng mở, cũng không quá đem mấy chuyện này để trong lòng, dù sao lúc này bên ngoài Nghịch Hà Tông, đám người Triệu Thiên Kiêu, Bạch Lân vì tương trợ mà đến, Bạch Tiểu Thuần cũng nên đi ra cảm tạ một câu.

Còn có vị thiên nhân lão tổ, trên mặt của hắn là nụ cười rất chân thành, không một chút tự kiêu cậy già lên mặt, ra vẻ kinh thị, mà giống như trưởng bối bình thường, cùng Bạch Tiểu Thuần nơi này đàm đạo.

Về phần Bạch Lân, lại càng thổn thức không dứt, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong đầu hiện lên hình ảnh Trường Thành năm đó, bộ dáng của Bạch Tiểu Thuần, nội tâm cảm khái không dứt.

Triệu Thiên Kiêu lại càng như vậy, hai người giống như nhận lấy kích thích, đáy lòng đã hạ quyết tâm, sau khi trở lại tông môn sẽ phải bế quan tu hành.

Ngoài trừ những người này, trong mười vạn tu sĩ đã tới, cũng có không ít chiến hữu của Bạch Tiểu Thuần ở Trường Thành, thậm chí có một ít, còn là quân tu dưới trướng của Bạch Tiểu Thuần năm đó, gặp lại được nhau, vô cùng kích động, cho nên Bạch Tiểu Thuần muốn mời tất cả mọi người Thiết Huyết Đường đã tới ở lại Nghịch Hà Tông một đêm,

Kỷ Vị lão tổ của Nghịch Hà Tông, vô cùng kích động cùng phấn chấn, đối với tất cả mọi người đã tới tương trợ thật lòng cảm tạ, tiến hành tiệc đón tiếp long trọng.

Một đêm này, đối với các đệ tử Nghịch Hà Tông mà nói, giống như mộng ảo, ban ngày khẩn trương, ban đêm kích động, hết thảy mọi việc, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trong lòng bọn hắn, đã chí cao vô thượng nay lại càng không thể thay thế/

Nhất là nghĩ tới tương lai, trong lòng đệ tử Nghịch Hà Tông lại càng mong đợi.

Mấy lão tổ cũng giống như thế, bọn họ trong lòng lúc trước luôn treo mấy tảng đá lớn, hôm nay rốt cuộc đã có thể để cuống, nụ cười hiện lên trên mặ, nguyên cả đêm dường như không hề biến mất.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, sau khi nhận thiết đãi từ Bạch Tiểu Thuần, mọi người Thiết Huyết Đường mới rời đi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh mọi người biến mất ở phía chân trời, Bạch Tiểu Thuần thở một hơi dài nhẹ nhõm, cho đến giờ phút này, hắn mới có

thể yên tâm, hoàn toàn giải quyết xong hết thảy vấn đề của Nghịch Hà Tông.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần có thể dự cảm, trong tu chân giới Thông Thiên Hà Đông Mạch này, bắt đầu từ hôm nay, Nghịch Hà Tông hoàn toàn xứng đáng trở thành đệ nhất tông môn, mặt khác Tam tông từ giờ khắc này, đã thuộc về Nhị Lưu.

- Có điều, như vậy vẫn là chưa đủ.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn trữ vật đại của mình, trong mắt lộ ta quyết đoán, hắn hiểu được, Nghịch Hà Tông muốn chân chính đứng vững, chỉ một vị thiên nhân hắn vẫn là không đủ, nếu nhưcó thể từ trong mấy lão tổ, xuất hiện vị thiên nhân thứ hai, chỉ sợ chỉ cần nói đến số thiên nhân, tất cả cũng đủ để cho Nghịch Hà Tông chân chính đứng vững.

Mà Bạch Tiểu Thần từ lúc nhận ý chỉ của Bán Thần lão tổ, đã hiểu rõ, đối phương khiến cho mình có thể tùy ý trở về Tinh Không Đạo Cực Tông, như thế, thời gia hắn có mặt tại Nghịch Hà Tông sẽ càng giảm bớt.

- Nếu đi chậm, sợ là không tốt.... tranh thủ đi trước một bước, phụ trợ một vị lão tổ trở thành thiên nhân.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một cái, quyết định rồi, hắn sở dĩ lần này nắm chặt tin tưởng, cũng bởi vì lúc hắn ở Hoang Dã, phát hiện ra gốc cây thảo dược kia có quan hệ rất lớn.

Lấy thành tựu dược đạo của Bạch Tiểu Thuần mà nói, hắn dựa vào gốc cây thảo dược kia, phối hợp với đan mạnh nhất khê, chế luyện ra... Thiên Nhân đan.

Chẳng qua là Thiên Nhân đan trên thế gian này rất hiếm thấy, quá trình luyện chế vì vậy cũng có chút phiền phức, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể nắm chắc luyện chế ra được một viên, về phần nhiều hơn, chưa kể đến khó khăn khi luyện, dược thảo sợ là cũng không có đủ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1292: Thiên Nhân Đan (Hạ)

Về phần sẽ chọn vị lão tổ nào để thăng cấp, chuyện này Bạch Tiểu Thuần cũng không hề bận tâm suy nghĩ, về chuyện này mặc dù lời nói của hắn có trọng lượng, nhưng lại quá nhạy cảm, cuối cùng hắn quyết định, chi bằng để mấy lão tổ tự mình thương nghị quyết định.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lập tực truyền âm đến đám người Linh Khê lão tổ cùng với Huyết Khê lão tổ, sau khi nói cho bọn họ ý định của mình, liền lập tức bế quan, bắt đầu chế thuốc.

Nghịch Hà Tông hôm nay vẫn còn chìm đắm trong kích động, vô số đệ tử trong lòng lửa nóng, rôm rả trò chuyện cùng nhau về Bạch Tiểu Thuần, cùng lúc đó, thân phận Tống Quân Uyển cũng đã có chút bất đồng, phải biết rằng, lúc trước thân phận của Tống Quân Uyển là do Bạch Tiểu Thuần ban cho, có chút không giống với các đệ tử khác, nhưng cũng không hề bất đồng gì lớn.

Nhưng hiện giờ, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí ngay cả Nhất Ta trưởng lão khi nhìn Tống Quân yển cũng mang theo sự cung kính, xem như là Kỷ Vị lão tổ, mọi người đối với nàng đều cực kỳ khách khí.

Chẳng những Tống Quân Uyển như vậy, mà đến cả những người có quan hệ không tệ với Bạch Tiểu Thuần, địa vị cùng uy tín trong tông môn cũng ít nhiều có sự thay đổi so với trước kia, nhất là Lý Thanh Hậu.

Là người dẫn đường của Bạch Tiểu Thuần, là Lý thúc của Bạch Tiểu Thuần, địa vị của Lý Thanh Hậu ở Nghịch Hà Tông so với trước kia,

cách biệt càng thêm lớn, thậm chí mấy lão tổ cũng đều tương nghị, quyết định vị trí chưởng giáo kế nhiệm là Lý Thanh Hậu.

Mà mấy lão tổ sau khi nhận được truyền âm từ Bạch Tiểu Thuần, biết hắn có thể luyện chế ra một viên Thiên Nhân đan, để cho một bị Nguyên Anh Đại Viên Mãn đạt đến cảnh giới bán bộ thiên nhân, thật là một bước đột phá lớn.

Bốn mạch lão tổ thương nghị cùng nhau, vốn là muốn đem cơ hội này trao cho Lý Thanh Hậu, nhưng Lý Thanh Hậu tu vi còn chưa đến Nguyên Anh Đại Viên Mãn, nếu phải chờ đợi sợ là phải cần rất nhiều thời gian, mà Nghịch Hà Tông hôm nay cấp bách cần một vị thiên nhân lão tổ trấn giữ, cuối cùng, Kỷ Vị lảo tổ cùng Lý Thanh Hậu thương nghị quyết định, cho Linh Khê lão tổ nuốt thiên nhân đan để thăng cấp thiên nhân.

Thật sự Linh Khê lão tổ đã sống ở nơi này rất lâu, về điểm này tu vi của Huyết Khê lão tổ không cách nào bằng hắn được, dù sao, thiên nhân cảnh mặc dù có thể tăng tuổi thọ, nhưng lại cùng bí pháp của Linh Khê lão tử tương đối giống nhau. Huyết Khê lão tổ tự nhận, nếu bản thân mình thahf thiên nhân, sợ là mình vẫn lạc, Linh Khê lão tổ nếu có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, thì vẫn sẽ sống được.

Như vậy, để Linh Khê lão tổ thăng cấp thiên nhân, đối với Nghịch Hà Tông là sự trợ giúp lớn nhất.

Mà đã có một vị thiên nhân, muốn lại xuất hiện thêm một vị, dĩ nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong lúc Kỷ Vị lảo tổ thương nghị, Bạch Tiểu Thuần hắn đi bê quan, luyện chế thiên nhân đan, cách điều chế viên thuốc này, Nghịch Hà Tông sớm đã có, chẳng qua chỉ bởi vì thiếu một vài vị thuốc chủ đạo cho nên không cách nào chế luyện ra.

Mà hiện tại, theo xuất thủ của Bạch Tiểu Thuần, cả Nghịch Hà Tông vài ngày sau, tất cả mọi người đều có thể ngửi thấy một mùi thơm kỳ dị,

tràn ngập giữa thiên địa.

Mùi thơn này khiến cho Thiết Đản rất thích, ghé vào ngoài động phủ của Bạch Tiểu Thuần, không ngừng hít lấy, vẻ mặt say sưa thích thú, về phần những linh thú khác, phần lớn đều như vậy thậm chí sau khi các tu sĩ hấp thụ mùi hương này, tất cả đều có thể cảm nhận rõ tu vi của mình có chỗ tinh tiến.

Một màn thần lý này, khiến cho mọi người đối với Bạch Tiểu Thuần càng thêm say mê, chẳng qua là mùi thơm này không kéo dài quá lâu, sau bảy ngày, theo sự xuất quan của Bạch Tiểu Thuần, liền biến mất.

Bạch Tiểu Thuần xuất quan, lập tức truyền âm cho Kỷ Vị lão tổ, rất nhanh, Đan Khê Nhất Mạch xuất động hơn mười vị trình độ luyện đan đủ để xưng đan sư thượng đại sư, cộng thêm Lý Thanh Hậu, cùng nhau phối hợp với Bạch Tiểu Thuần, ở phía sau núi Nghịch Hà Tông, mở ra đại trận, tạo thành đan trận, tập hợp lực của mọi người, tiến hành bước luyện chế cuối cùng.

Lần luyện chế này, kéo dài suốt một tháng, trong đó thất bại mấy lần, mỗi một lần thất bại, sẽ hao phí chủ dược, khiến cho toàn bộ cố gắng đều trở thành vô ích.

Nội tâm Bạch Tiểu Thuần cũng rất lo lắng, nhưng đè nén tâm tình, từ trong những lần thất bại tổng kết kinh nghiệm, công phu không phụ lòng người, ở lần thứ bảy luyện chế, cuối cùng cũng có được thành công, lúc này dược thảo còn thừa không đáng kể,

Ngày thành công tựa như có thiên lôi lăng không huyễn hóa, nổ vang cả thiên địa, một cổ linh hương so với trước kia còn nồng nạc hơn, trong nháy mắt liền tràn ngập cả Nghịch Hà Tông, linh hương này quá nồng, thế nên tạo thành sương mù, xa xa nhìn lại, trong sương mù Nghịch Hà Tông như ẩn như hiện, giống như tiên cảnh.

- Cuối cùng cũng đã thành công.

Bạch Tiểu Thuần diện dung ảm đảm, vô cùng tiều tụy nhưng trong mắt lại phấn chấn cực hạn, tiếng cười phát ra, Kỷ Vị lão tổ Nghịch Hà Tông lập tức hô to lao đến, nhìn đan dược bạch sắc chớp động trong tay Bạch Tiểu Thuần, tất cả mọi người đều vô cùng kích động.

Bọn họ liếc nhìn đan dược này, sâu trong nội tâm khống chế không được khát vọng sản sinh, thậm chí từ đan dược này, bọn họ mơ hồ cảm nhận được tràn ngập khát vọng khí tức cùng thiên địa dung hợp.

Thật lâu sau, mới có thể đam loại xao động này áp chế, Linh Khê lão tổ thần sắc ngưng trong nhận lấy thiên nhân đan, nhìn Bạch Tiểu Thuần gật đầu, sau đó hướng chư vị lão tổ ôm quyền lạy một lạy thật sâu, lúc này mới hít sâu một cái, mang theo trong mắt sự quyết đoán, lựa chọn bế quan.

Áp lực của hắn rất lớn, bởi vì hắn biết, thiên nhân đan, chỉ có một, vô luận thế nào, đã dùng một lần, thì phải thành công.

Mắt thấy mình không chỉ hóa giải nguy cơ của tông môn, còn dựa vào tu vi Thiên Nhân của bản thân hôm nay cùng với thân phận Thiên Nhân lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông, khiến cho Nghịch Hà Tông từ nay về sau ở vùng trung du Thông Thiên Đông Mạch tại Tu Chân Giới, có thể nói là bá chủ.

Một loạt sự kiện này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất thỏa mãn. Càng không cần phải nói hiện tại Thiên Nhân Đan được chế luyện ra. Linh Khê lão tổ lại là lão quái sống lâu như vậy, bản thân chỉ còn cách đột phá có một bước qua cửa. Có số Thiên Nhân Đan này, khả năng hắn có thể thành công thăng cấp là cực lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1293: Mở Gông Cùm Xiềng Xích (Thượng)

Về điểm này Bạch Tiểu Thuần rất yên tâm. Hiện tại làm xong những chuyện này, hắn đứng ở trước cửa động phủ của mình, tay phải xoa đầu của Thiết Đản, mắt nhìn Nghịch Hà Tông, nhìn vô số đệ tử trong tông môn đang bận rộn chữa trị. Đồng thời, tinh thần mỗi người đều hăng hái. Có thể nói toàn bộ tông môn đều tràn ngập một tinh thần phấn chấn.

Tất cả những điều này cũng làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất thoải mái. Hắn hít một hơi thật sâu. Tay trong tay áo không tự chủ được nâng lên một chút, chống lên cằm, thì thào nói nhỏ.

- Một người hưng thiên hạ hưng. Một người mạnh mẽ toàn tông mạnh mẽ... Thiết Đản à, ngươi cũng biết, Bạch Tiểu Thuần ta không phải một người thích khoe mẽ. Bất đắc dĩ số phận khó dò. Thật không nghĩ tới... Ta cuối cùng lại có thể thành lão tổ... Ta còn trẻ như vậy... Một chút cũng không già.

Bạch Tiểu Thuần rung đùi đắc ý, lộ ra dáng vẻ vô cùng xúc động, nhưng trên thực tế trong lòng đã sớm vô cùng đắc ý.

- Ta vốn cũng không muốn quay về Tinh Không Đạo Cực Tông. Nhưng ngươi cũng thấy đấy, Bán Thần lão tổ chủ động mời ta. Thật đau đầu.

- Ta cũng không hiếm lạ gì thân phận của trưởng lão Thiết Huyết Đường. Nhưng không có cách nào. Nơi đó có chiến hữu của ta, có đạo hữu của ta. Thịnh tình của bọn họ, ta không thể chối từ. Ta cũng chỉ có thể thầm chấp nhận thân phận này.

- Thiết Đản, ngươi nói xem... Vì sao ta lại thiên tài như vậy? Ai...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt đau khổ, rất có một loại cảm giác bất đắc dĩ.

Thiết Đản trợn trừng mắt. Sau khi nghe được Bạch Tiểu Thuần nói những lời này, theo bản năng nó lại nhanh chóng quay đầu nhìn ra bốn phía. Thời điểm phát hiện gần đó không có những người khác, Thiết Đản kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hừ nhẹ vài câu. Thần sắc kia, một tiếng hừ kia, hình như đang buồn bực. Ở trong nhận thức của nó, chỉ ở thời điểm có nhiều người, Bạch Tiểu Thuần mới có thể thể hiện ra phong thái như vậy mới đúng.

Bạch Tiểu Thuần cũng thấy được biểu tình Thiết Đản kinh ngạc. Sau khi vội ho một tiếng, hắn vỗ xuống đầu Thiết Đản, trừng mắt.

- Có hiểu thế nào là phối hợp hay không? Nhớ kỹ, sau này, thời điểm ta nói như vậy, nhất định phải phối hợp. Lúc đó mới khiến cho người ta thích biết không?

Thiết Đản có chút ủy khuất, ô ô vài tiếng. Sau đó nó nhanh chóng đổi biểu tình, lộ ra một bộ dạng giống như Bạch Tiểu Thuần, nhăn mặt, nhíu mày. Bạch Tiểu Thuần buồn bực, cúi người dặn dò vài câu.

- Không phải cái biểu tình này. Lần sau, thời điểm ta nói như vậy, biểu tình của ngươi phải sống động hơn một ít. Phải kích động, còn phải xúc động, bộ dạng cảm giác đây là mạng của ngươi.

Ở dưới sự chỉ đạo của bản thân Bạch Tiểu Thuần, rất nhanh, Thiết Đản đã học được cái biểu tình này. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần hăng hái tới biểu diễn lại một lần nữa. Hắn phát hiện Thiết Đản phối hợp tố hơn so với trước rất nhiều, hắn lại cao hứng.

- Ha ha, Thiết Đản, đi thôi. Cùng phụ thân ra ngoài đi dạo một chút. Nhớ kỹ, mỗi lần nghe ta nói như vậy xong, phải nhanh chóng lộ ra cái biểu tình này.

Bạch Tiểu Thuần nói một chút, hăng hái càng nồng đậm. Vì vậy hắn dẫn theo Thiết Đản, bắt đầu đi dạo ở trong tông môn. Hắn đi qua nơi nào, vô số người sau khi nhìn thấy hắn, đều lập tức cuồng nhiệt cung kính bái kiến.

Mà thời điểm mỗi lần có nhiều người, Bạch Tiểu Thuần đều sẽ lộ ra một bộ dáng vẻ xúc động, giống như đang thì thào nói nhỏ, vừa giống như đang nói cho những người khác nghe. Sau khi những đệ tử không biết Bạch Tiểu Thuần nghe được, đều sẽ ngây người ra một chút. Về phần những người hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần, trong lòng lại âm thầm thở dài. Đối với bộ dạng thích khoe khoang này của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã không chỉ nhìn thấy một lần.

Nhất là Thiết Đản. Vì phối hợp với Bạch Tiểu Thuần, nó xem như đã cực kỳ ra sức, biểu tình sinh động, càng vô cùng kích động, thậm chí giống như đang suy luận vậy. Trong một lần Bạch Tiểu Thuần xúc động, nó lại có thể hét lớn một tiếng, trực tiếp chạy lại ôm lấy một chân của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra chính là sự thoải mái. Hình như nó đang khuyên Bạch Tiểu Thuần, nói cho hắn biết...

Ngươi chính là thiên tài như vậy. Đây là số mạng của ngươi...

Tất cả những điều này khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều ngây người. Thần sắc mỗi người dần dần trở nên cổ quái. Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm phấn chấn. Hắn lại dẫn theo Thiết Đản đi tới nơi khác. Tròn một ngày, hắn đi ở trong tông môn. Vô số tiếng lão tổ vang lên. Đồng thời, biểu tình các đệ tử quái dị cũng càng lúc càng nhiều.

- Cái này... Lão tổ hình như có điểm không đúng...

- Chẳng lẽ Thiên Nhân đều như vậy?

- Các ngươi không biết... Bạch Tiểu Thuần... Bạch lão tổ, trước đây hắn chính là như vậy. Cái đó... Các ngươi quen rồi sẽ tốt thôi.

Các loại âm thanh như thế vang lên theo tiếng bước chân Bạch Tiểu Thuần đi lại ở trong tông môn. Gần như là một chỗ hắn đi qua, đều sẽ vang lên... Cho đến một sau, sự hăng hái của Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc vẫn không có giảm bớt. Lần này hắn lại chuyên môn tìm người quen...

Chỗ của Bắc Hàn Liệt, hắn đi ba lần. Đến lần cuối cùng, Bắc Hàn Liệt cũng muốn điên. Mỗi lần nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, hắn đều phải cung kính bái kiến không nói. Bạch Tiểu Thuần lại ở chính chỗ này không ngừng xúc động. Cho nên vào ngày thứ hai, Bắc Hàn Liệt liền trực tiếp lựa chọn bế quan.

Mắt thấy Bắc Hàn Liệt làm như vậy, Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực. Vì vậy đi tìm Thượng Quan Thiên Hữu... Cho đến khi chí ít đều đã đi tới toàn bộ những người hắn quen biết ở Linh Khê Nhất Mạch mấy lần, hắn lại đi tới Huyết Khê Nhất Mạch...

Cứ như vậy, tròn ba ngày, toàn bộ Nghịch Hà Tông đối với tính cách của Bạch Tiểu Thuần, gần như không có người nào không biết. Trong lòng mỗi người đều âm thầm cười khổ. Bình thường từ phía xa vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, bọn họ liền theo bản năng né tránh. Ở phương diện này, Bạch Tiểu Thuần thật sự cũng không có một chút gì giống như một Thiên Nhân lão tổ chân chính.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại có thể không nổi giận. Ngược lại hắn càng chấp nhất hơn. Tới thời điểm hắn đang suy nghĩ có nên mau chóng đến xem thử tình hình bế quan của Bắc Hàn Liệt thế nào, Tống Quân Uyển cũng chịu không nổi nữa, trực tiếp xông qua, răn dạy đối với Bạch Tiểu Thuần một phen. Lúc này mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần xoa mũi, tiếc nuối kết thúc hành trình lão tổ của mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1294: Mở Gông Cùm Xiềng Xích (Hạ)

- Ta không phải chỉ xúc động nói vài câu thôi sao... Mà thôi mà thôi. Nếu không cho ta xúc động, ta bế quan là được.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ, thở dài, suy nghĩ ở chỗ này không được. Như vậy qua một thời gian nữa, mình đi Tinh Không Đạo Cực Tông xúc động, chung quy không có ai sẽ để ý tới mình.

Mang theo chí nguyện to lớn như vậy, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn bế quan.

Một mặt là chờ đợi Linh Khê lão tổ đột phá. Về phương diện khác, cũng vì trước đó tu vi của Bạch Tiểu Thuần đột phá quá nhanh, cho nên hắn còn chưa có làm vững chắc một phen. Còn nữa chính là Bất Tử Quyển của hắn đã đến Bất Tử Cốt đại thành. Hiện tại sau khi tu vi đột phá, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, ở trong khoảng thời gian bế quan này mình có thể đi đánh phá... gông cùm xiềng xích thứ tư trên người bất kỳ lúc nào!

Mà một khi mở ra gông cùm xiềng xích lớn thứ tư, Bạch Tiểu Thuần tin chắc lực lượng thân thể của mình còn có thể cường hãn hơn một chút. Đồng thời quan trọng nhất là hắn có thể đi tu luyện một tầng cuối cùng của Bất Tử Quyển...

Bất Tử Huyết!!

- Bất Tử Huyết, tinh túy của Bất Tử Quyển. Một khi tu thành... Không nói thật sự bất tử, có thể tưởng tượng được muốn chết... Cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức liền có quyết đoán.

Ở tại nơi bế quan, hắn ngồi xuống khoanh chân, cảm nhận trong cơ thể mình lúc này ẩn chứa linh lực kinh người thiên địa. Bất kỳ thời khắc nào, linh lực này cùng thiên địa bên ngoài đều có thể lưu chuyển với nhau. Hình như bản thân mình cùng thiên địa đã trở thành một khối. Cảm giác này khiến cho Bạch Tiểu Thuần thậm chí cũng có loại ảo giác, hình như mình... chính là mảnh thiên địa này!

Nhất cử nhất động cũng có thể đưa tới thiên uy. Thậm chí một hít một thở, cũng có thể khiến cho thiên lôi cuồn cuộn!

- Đây là Thiên Nhân... cùng Nguyên Anh, đã hoàn toàn không giống nhau, hoàn toàn lột xác!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Càng cảm nhận tu vi của mình, hắn lại càng khó nhịn nổi sự kích động. Nhất là thờiđiểm hắn mơ hồ nhận thấy được, sau khi mình trở thành Thiên Nhân, mặc dù không biết thọ nguyên cụ thể thế nào, nhưng rất rõ ràng sức sống của bản thân thịnh vượng hơn so với trước đây rất nhiều.

- Hiện tại ta... có thể sống năm nghìn năm hay không?

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần kích động, cẩn thận tính toán một chút, sau đó vẫn còn có chút thất vọng. Hắn cảm thấy lúc này mình sợ là rất khó sống được tới năm nghìn năm...

- Ai, cách mục tiêu trường sinh mà ta muốn, vẫn còn rất xa xôi.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lại cảm thụ tu vi của mình một chút. Lúc này hắn mới chậm rãi một lần nữa nhập định. Lần này là đi vận chuyển lực lượng thân thể.

Nhất thời những tiếng rắc rắc từ trong cơ thể hắn tản ra. Đó là âm thanh xương đang hoạt động. Theo tiếng động truyền ra, một lực khí huyết kinh thiên động địa từ trong cơ thể hắn ầm ầm ầm bạo phát ra,

khiến cho bốn phía xung quanh nơi bế quan của hắn đều vặn vẹo. Dường như địa phương hắn đang đứng đã trở thành một vòng xoáy cực lớn.

Ở dưới dao động khí huyết của thân thể này, Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được rõ ràng... gông cùm xiềng xích lớn thứ tư trong năm gông cùm xiềng xích lớn trong cơ thể tồn tại ở trên người mình!

Giống với lĩnh hội ba gông cùm xiềng xích trước đó. Lúc trước phát hiện không phải quá rõ ràng. Nhưng lúc này hắn thảnh thơi, loại cảm giác giống như một ngọn núi lớn đè nặng trên thân thể này càng thêm mãnh liệt.

Từ trong cơ thể hắn, truyền ra một kích động mãnh liệt muốn đi đánh phá những ngọn núi lớn này!!

- Gông cùm xiềng xích lớn thứ tư trong cơ thể người, mở ra cho ta!

Bạch Tiểu Thuần chợt trợn mắt, gầm khẽ một tiếng.

Tiếng sấm, người ngoài không nghe thấy, nhưng ở trong tai Bạch Tiểu Thuần lại giống như sấm sét qua trời, kéo dài vang vọng không ngừng. Toàn thân hắn run rẩy. Lúc này sắc mặt hắn đỏ sậm, trán còn nổi lên gân xanh.

Dường như thật sự có một ngọn núi không thấy được, lúc này đang đặt ở trên người của hắn. Hắn dựa vào lực lượng thân thể cường hãn của hắn đang không ngừng nỗ lực phá nát ngọn núi lớn này.

Từng đợt lực khí huyết ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần không ngừng trùng kích. Những tiếng sấm qua trời lúc này càng thêm mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng gầm khẽ.

- Mở!

Ầm một tiếng, ngọn núi lớn không nhìn thấy được này lại có thể cảm nhận được. Ở trong một chớp mắt này, gông cùm xiềng xích lớn thứ tư ở trên thân thể, lại trực tiếp tan vỡ nổ mạnh. Trong nháy mắt nó sụp xuống.

Theo đó, một cảm giác thoải mái lâu ngày không gặp, trong nháy mắt lại dâng lên ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Cảm giác kia sảng khoái vô cùng. Dường như thân thể thoáng cái lại thoải maíhơn rất nhiều, lại giống như là một con ngựa hoang bị xiềng xích trói lại, lúc này dây xích đã bị đứt. Một sự tự do, thản nhiên dâng lên.

Không ràng buộc, không áp chế. Lực khí huyết của Bạch Tiểu Thuần không ngừng ồ ồ dâng lên, ầm ầm ầm phát nổ. Khiến cho mật thất của hắn cũng chấn động. Thậm chí không chỉ là ở đây, ngay cả bên ngoài Nghịch Hà Tông, mặt đất cũng chấn động rung chuyển vài cái.

Mà Bạch Tiểu Thuần ở bên này, lúc này lực Bất Tử Cốt bạo phát đến cực hạn, dường như hình thành nước lũ ngập trời, cuốn ra toàn thân của hắn, không ngừng trùng kích về phía đầu cuối. Thân thể hắn lại truyền ra những tiếng rắc rắc. Đó là âm thanh xương cùng máu thịt không ngừng va chạm. Âm thanh này càng lúc càng gấp rút, càng lúc càng mãnh liệt. Cuối cùng toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Trong đầu vang lên những tiếng o o...

Bất Tử Cốt... hoàn toàn đột phá!!

Đạt tới thật sự cực hạn!

Ở trong một chớp mắt này, Bạch Tiểu Thuần giống như phúc tới, tâm linh sáng, trong đầu hiện ra khẩu quyết của Bất Tử Huyết. Khẩu quyết này giống như in vào bên trong linh hồn của hắn. Lúc này theo Bất Tử Cốt thật sự đột phá, Bất Tử Huyết tự mình vận chuyển.

Nó vận chuyển, mới bắt đầu còn tốt. Dù sao trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sót lại lực lượng dư thừa trong máu Thiên Tôn phát ra. Nhưng rất nhanh, toàn thân Bạch Tiểu Thuần lại run lên. Thân thể hắn rốt cuộc lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng khô héo. Cũng chi là trong thời gian mấy lần hít thở, toàn thân lại có thể lại gầy đi một vòng lớn.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị giật mình.

- Đây là muốn hút chết ta sao?!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1295: Bất Tử Huyết!

Bạch Tiểu Thuần thầm run lên một cái. Hắn vội vàng dừng vận chuyển Bất Tử Huyết. Cũng may Bất Tử Huyết này vận chuyển, không phải không thể gián đoạn. Theo Bất Tử Huyết ngừng vận chuyển, Bạch Tiểu Thuần cũng đã bị sợ tới mức khuôn mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt cũng có chút tối đen. Không ngờ hắn xuất hiện hiện tượng bị ù tai.

Qua thật lâu, hắn mới khôi phục trở lại. Nhưng sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như cũ. Tim cũng đập nhanh hơn với trước đây. Hắn kiểm tra thân thể mình. Vừa quan sát điều tra, Bạch Tiểu Thuần cũng sắp phát khóc.

- Sức sống của ta...

Thời khắc hắn nhìn thấu chính y mình, sức sống dồi dào trước đó lại có thể chỉ là trong thời gian mấy lần hít thở như vậy, lại tổn thất hơn một nửa.

- Trước đó cũng không khoa trương như vậy. Cái này... cái này so với Hồng Trần Nữ và Tống Quân Uyển ở chung một chỗ còn muốn dọa người hơn.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt cầu xin. Hắn cũng có ý nghĩ không dự định tiếp tục đi tu luyện Bất Tử Huyết nữa.

Thật sự hắn rất lo lắng, tu luyện tiếp như thế, chắc hẳn Bất Tử Huyết còn chưa có đạt tới đại thành, mình đã đùa chết chính mình...

- Lẽ nào ta chỉ có một con đường hấp thụ sức sống của Vĩnh Dạ Tán Thu Cát... sau đó lại bắt đầu sao?

Bạch Tiểu Thuần vỗ nhẹ vào trán, thở dài một tiếng. Hắn cảm thấy con đường này quá khó khăn.

- Bất Tử Quyển này không phải là một công pháp tốt. Thần thông này rõ ràng là khiến cho một người tốt biến thành bại hoại.

Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực. Nhớ tới năm đó, ban đầu bản thân mình vốn thuần lương. Lại bởi vì tu luyện da bất tử, đi trộm Linh Vĩ Kê...

Hắn lại nghĩ tới thời điểm bất tử kim cương, mình ở cửa động phủ của người khác tại Huyết Khê Tông, trộm khí huyết...

Mà tu hành bất hành tử vong, lại là cơ hội lợi dụng luyện đan ở Trường Thành cắt xén giữ lại, từ trong đó kiếm lời vào túi tiền riêng...

Còn nữa, thời điểm Bất Tử Cốt, ở trong hoang dã, sức sống...

- Nếu như không phải? Ta là người tốt. Ta cảm thấy Bất Tử Cốt đại thành cũng đã rất lợi hại...

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, lại có chút rầu rĩ. Trong đầu hắn hiện lên khẩu quyết cùng với lời giới thiệu về Bất Tử Huyết, kết hợp với cảm nhận của mình vừa rồi, đi phân tích một chút.

Bất Tử Huyết này là một tầng cuối cùng của Bất Tử Quyển. Một khi tu luyện kết thúc, chính là thời điểm Bất Tử Quyển đại thành!

Trong đó da bất tử là tăng cường lực phòng hộ. Thịt bất tử lại khiến cho lực lượng thân thể người ta đạt được trình độ kinh người. Sau đó là gân bất tử, lại là lực bạo phát. Bất luận là ở trên phương diện tốc độ hay khí lực, đều hình thành sự tăng vọt. Đây chỉ là bay vọt lần đầu tiên. Chờ sau khi đến Bất Tử Cốt, lại xuất hiện lần bay vọt thứ hai!

Mà lần bay vọt thứ hai này, biến hóa to lớn càng rõ ràng hơn, giống như biến chất. Bất luận là tốc độ hay phòng hộ, lại hoặc là lực lượng thân thể, đều đang ở dưới sự bay vọt của Bất Tử Cốt, tăng cao đến cực hạn!

Đó là trình độ thân thể Thiên Nhân. Thậm chí Thiên Nhân tầm thường muốn đánh giết Bạch Tiểu Thuần, cho dù không tính tới tu vi Bạch Tiểu Thuần, chỉ riêng thân thể, đều khiến cho những Thiên Nhân đó đau đầu vô cùng.

Nhưng trên thực tế ở phía sau, Bất Tử Quyển không phải không có sơ hở. Bạch Tiểu Thuần cũng không phải là không có cách nào bị giết chết. Dù sao, tuy rằng lực lượng thân thể của hắn mạnh hãn, nhưng tiêu hao cũng kinh người. Không nói gì khác, chỉ là bất diệt đế quyền liền có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, rất nhanh phục hồi lại khí lực khô kiệt.

Mặt khác mặc dù chính hắn là da dày thịt béo, rất khó chịu sự tổn thương. Chỉ khi nào bị thương, mặc dù sự khôi phục sức khỏe manh hơn so với những người khác một chút. Nhưng chung quy vẫn có thời gian cần tới nó. Hơn nữa thương thế nhiều, cũng sẽ cận kề với cái chết.

Nhưng những điều này... đang tu luyện Bất Tử Huyết xong. Lúc trước bị hoàn toàn bù đắp, đạt được một loại trạng thái gần như là hoàn mỹ.

Bởi vì Bất Tử Huyết chính là đem máu của toàn thân, hóa thành nắm giữ máu có sự khôi phục sức khỏe cường hãn. Sau khi đại thành, một giọt rơi xuống, liền có thể thành hồ nước biển rộng.

Thậm chí nói khoa trương một chút, chỉ cần trong cơ thể có máu, như vậy người tu luyện Bất Tử Quyển sẽ rất khó có thời điểm lực khí khô cạn. Có thể ở toàn bộ phạm vi, bạo phát không gián đoạn!

Có thể tưởng tượng được, một khi thật sự làm được, như vậy ra tay chính là hình ảnh bất diệt đế quyền, nhất định kinh thiên động địa!

Mà theo Bất Tử Huyết tu luyện, lực lượng thân thể cũng sẽ theo đó lại tăng mạnh. Chỉ là so sánh xuống. Lực thân thể bạo phát tăng lên, đã là thứ yếu. Quan trọng nhất vẫn phải là khôi phục sức khỏe!!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần phân tích, trong đầu hiện lên hình dáng mình chưa mỗi quyền dẫn tớibất diệt đế quyền, lòng tràn đầy chờ mong. Lúc hít thở cũng dần dần dồn dập. Trong lòng rầu rĩ, lúc này đều giống như phải gãy.

Nhất là hắn nếu muôn mang. Đến sự khôi phục sức khỏe của mình, nếu như đạt tới một trình độ kinh người, dựa vào thân thể cường hãn này khôi phục kinh người. Trong trời đất này, ai còn có thể đánh chết mình...

- Đến lúc đó bán thần thấy ta sẽ chạy, Thiên Tôn gặp phải gặp ta. Nàng cũng muốn nhức đầu...

Ước mơ của Bạch Tiểu Thuần dần dần kích động. Hắn cảm thấy mình chỉ cần có thể khắc phục ở trong lúc tu luyện khó khăn, chịu đựng được một tương lai thành công, mình lại có thể nói bất chết. Những đầu mối tư tưởng không ngừng hiện lên ở đầu óc hắn. Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần thoáng cái có chút đỏ lên, hung hăng cắn răng một cái.

- Bất kể, vì trường sinh... Ta liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần hít thở ngưng lại. Hắn cắn răng, trong mắt lộ ra bất cứ giá nào ý, đầy quyết đoán. Nhưng hắn không lập tức tu hành. Thật sự lúc này trạng thái, đã không thích hợp để tiếp tục.

Chỉ có điều cái này không ảnh hưởng lĩnh ngộ cùng hiểu biết giữa hắn và Bất Tử Huyết Quyển. Muốn tu hành, trước hết phải hoàn toàn từ bỏ hắn của hắn, mới có thể ởbên trong tu luyện quá trình, càng thuận lợi.

- Bất Tử Huyết... Không có phân chia cảnh giới gì. Về điểm này cùng da, thịt, gân, cốt và các vị trí khác có sự khác biệt!

- Chính xác mà nói, Bất Tử Huyết chính là đi thay máu của bản thân, khiến cho máu toàn thân đều bị thay thế. Sau thế, bất kỳ một giọt, cũng có thể hình thành hồ nước!"

- Máu toàn thân chia ra làm mười thành... Cho đến cuối cùng mười thành viên thỏa mãn, chính là... máu bất tử bất diệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1296: Nghỉ Ngơi Hôm Nay Đổi Lấy Thức Tỉnh Ngày Mai! (1)

Bạch Tiểu Thuần ở trong lòng cẩn thận lĩnh hội khẩu quyết của Bất Tử Huyết. Thời gian chậm rãi trôi qua. Sau vài ngày trôi qua, hắn ngẩng đầu lên, Hắn có chút do dự, lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật lấy ra một ít đan dược, miệng đầy nuốt vào.

- Lần này ta cẩn thận một chút, Lại thử một chút!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, giống như sắp đi quyết đấu cùng người khác. Mắt chậm rãi đã xuất hiện tơ máu. Vào giờ phút này, lực lượng thân thể trong cơ thể bỗng nhiên vận chuyển.

Theo sự vận chuyển, Bạch Tiểu Thuần lần này nhận thấy được rõ ràng, bên trong thân thể mình không phải xuất hiện một vòng xoáy... Mà là... Vô số vòng xoáy. Bất kỳ một giọt máu tươi nào hình như đều trở thành một vòng xoáy, đều đang hấp thu tất cả sức sống của thân thể mình.

Bạch Tiểu Thuần lại có kích động muốn khóc lên. Nhất là khi nhận thấy được lực lượng những dược lực mình nhétvào. Chỉ là một hít thở, lại lập tức bị vô số vòng xoáy hút đi này, hắn lại càng là không nói gì, Ngưng nghẹn.

Chuyện tu luyện Nhanh sẽ kết thúc. Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên sửng sốt. Hắn chợt ngẩng đầu, đoán chỗ... Chính là chỗ nơi Máu trổ tưới Huyết Khê Nhất Mạch...!!

Trước đó, thời điểm lần đầu Bạch Tiểu Thuần tu luyện Bất Tử Huyết, vì sức sống này bị cắn nuốt quá mức kinh người, hắn sợ đến mức lập tức dừng lại. Cho nên hắn không nhận thấy được chỗ Huyết Tổ có gì khác biệt.

Nhưng lúc này cũng không đúng. Tốc độ tu luyện của hắn rõ ràng chậm lại. Trọng điểm phải đi cảm nhận nhu cầu của tu luyện Bất Tử Huyết đối với sức sống, cho nên mới có thể nhận thấy được rõ ràng... chỗ Huyết Tổ tồn tại đã biến hóa!

Vào thời điểm này, một cảm nhận không có cách nào nói rõ hiện lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần. Hắn cảm nhận được một sự bi thương, tràn ngập phẫn nộ, cùng với bi thương cùng tức giận, còn có chấp nhất mãnh liệt đến mức tận cùng!!

Ở trong một chớp mắt này, bên tai của hắn còn dường như nghe được một tiếng rít gào khiến cho trời cao biến sắc.

- Hơi thở hôm nay, đổi lấy thức tỉnh ngày mai. Thời điểm ta thức tỉnh... Chiến!!

Tiếng rít gào này chỉ có một câu nói. Nhưng ở trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần dâng lên sóng to gió lớn, nổ mạnh trong toàn bộ thân thể của hắn. Đồng thời còn có một loại ảo giác giống như mình cùng đối phương là cùng một người.

Giống như khí huyết dao động, giống như Bất Tử Quyển!!

- Huyết Tổ!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự gấp gáp. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được rõ ràng tâm tình của Huyết Tổ. Thậm chí lần này so với lần hắn đã từng dung nhập Huyết Tổ, điều khiển thân thể Huyết Tổ còn mãnh liệt hơn vô số lần.

Vào giờ phút này, loại cảm nhận nhất mạch tương thừa này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng dâng lên ý chí chiến đấu vô cùng vô tận. Máu của toàn thân vận chuyển, dường như đang cùng thân thể Huyết Tổ, hô hoán lẫn nhau!

Càng vào giờ phút này, trong ý thức Bạch Tiểu Thuần bất tri bất giác đã cảm nhận được trời đất này. Ngoại trừ Huyết Tổ ra, còn có thể có một vài khu vực... Một ít sinh mạng trong cơ thể, lại có thể đều có dao động!

Chỉ có điều rõ ràng đã yếu đi rất nhiều. Bất luận là so với Huyết Tổ, hay là so với chính mình, đều như vậy.

Mà địa phương những sinh mạng này tồn tại, lại có hai chỗ... Chính là ở bên trong Nghịch Hà Tông. Gần như trong phút chốc Bạch Tiểu Thuần lại nhận thấy được, trong đó một người lại là... con hầu tử của Linh Khê Tông!

Còn có một sinh mạng khác. Lại là... con thỏ mách lẻo của Huyết Khê Tông kia!!

Sự phát hiện này, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần lại chấn động. Ngay sau đó hắn lại cảm nhận được, ở trong những khu vực khác, sinh mạng thể đều giống như Huyết Tổ đều có sự dao động của mình.. Mình lại có thể có cảm giác quen thuộc!

Hắn thấy được phi điểu, thấy được con hổ có cánh, thấy được con ngỗng lớn giống như hộ vệ... Những động vật này, Bạch Tiểu Thuần căn bản không có cách nào quên được. Chính là những động vật năm đó hắn uống đan dược vào, xuất hiện dị biến!

- Sao có thể như vậy được!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hít sâu một hơi. Thân thể hắn chợt suy yếu. Hắn nhanh chóng dừng tu luyện Bất Tử Huyết. Toàn thân hắn đều đổ mồ hôi, thở hổn hển.

Sau khi hắn kết thúc tu luyện Bất Tử Huyết, loại liên hệ cùng Huyết Tổ cùng với những động vật biến dị, đều đột nhiên biến mất. Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên. Trên mặt hắn vẫn mang biểu tình không thể hiểu.

- Tiểu thú này... Lại có thể có liên quan cùng Huyết Tổ?

Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy, chuyện năm đó nhất định chôn giấu một bí ẩn cực lớn!

- Tất cả những điều này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra...

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc hồi lâu. Hắn bước lên trước. Trong giây lát bóng dáng của hắn biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện lại, không ngờ đã ở bên trong Huyết Khê Nhất Mạch, đứng vững vàng không nhúc nhích trên vai của Huyết Tổ!

Nơi đây trống trải. Xuất phát từ sự tôn kính đối với Huyết Tổ, người có thể có tư cách tới chỗ này chỉ có cường giả trình độ lão tổ. Lúc này bốn phía xung quanh không có người. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó. Hơi thở của hắn vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại. Tay phải hắn giơ lên, nhẹ nhàng đặt ở trên da thân thể dồi dào của Huyết Tổ. Loại cảm giác này giống như chạm đến mặt đất, không có ẩn chứa một chút sinh cơ nào, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cảm nhận trước đó giống như đều là ảo giác.

- Không thể nào là ảo giác!

Bạch Tiểu Thuần khẽ nói. Sau khi trầm mặc một lát, hắn thoáng hạ xuống, cuối cùng chui vào trong thân thể Huyết Tổ. Theo con đường năm đó, hắn đi thẳng đến chỗ trái tim của Huyết Tổ.

Hồi lâu sau, khi Bạch Tiểu Thuần từ trong thân thể Huyết Tổ đi ra, trong mắt hắn vẫn lộ vẻ mờ mịt. Chuyến đi này... Hắn hoàn toàn không có thu hoạch được chút nào. Nhưng trong lòng của hắn trước sau có một suy đoán.

- Hơi thở hôm nay, đổi lấy thức tỉnh ngày mai... Huyết Tổ... Rốt cuộc có ngã xuống hay không?

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có chút phức tạp. Hắn vốn tưởng rằng theo người giữ lăng truyền vị trí Minh Hoàng truyền cho Bạch Hạo. Sau khi mình hiểu rõ chuyện của Thiên Tôn, mảnh thế giới này ở trong mắt mình đã không có quá nhiều bí mật.

Nhưng lúc này, Bạch Tiểu Thuần lại phát hiện, chuyện mình không biết chung quy rất nhiều. Huyết Tổ này chính là một.

- Còn nữa, vì sao Đỗ Lăng Phỉ năm đó phải đi tới một tông môn nhỏ giống như Linh Khê Tông... Là bởi vì đã từng qua Bắc Mạch Hàn Môn sao? Nhưng nếu thật sự là như vậy, sau đó vì sao nàng lại muốn đi Huyết Khê Tông...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1297: Nghỉ Ngơi Hôm Nay Đổi Lấy Thức Tỉnh Ngày Mai! (2)

Nghi vấn này, Bạch Tiểu Thuần đã giấu ở trong lòng nhiều năm. Trước đó, hắn trước sau cảm thấy, là bởi vì nữ hài nhi Chân Linh ở bên trong Linh Khê Tông này. Nhưng hôm nay hắn bỗng nhiên không xác định.

Bạch Tiểu Thuần một mình lặng lẽ. Các loại đầu mối tư tưởng cuồn cuộn ở trong đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng sấm rền đột nhiên từ bên trong ngọn núi Linh Khê Nhất Mạch, bạo phát ra.

Âm thanh này quá lớn. Thời điểm nó nổ mạnh ở khắp nơi, khiến cho vô số đệ tử Nghịch Hà Tông trong lòng đều chấn động. Bạch Tiểu Thuần ở đây sy nghĩ cũng bị cắt ngang. Thời điểm nhìn lại, trong mắt của hắn đột nhiên xuất hiện tinh quang.

- Lão tổ...

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt liền nhìn ra. Nơi truyền đến tiếng nổ, chính là nơi Linh Khê lão tổ bế quan trùng kích cảnh giới Thiên Nhân. Mà giờ khắc này, theo tiếng nổ truyền đến, một sóng chấn động mãnh liệt kinh thiên từ chỗ Linh Khê lão tổ bế quan truyền ra.

Sóng chấn động này ẩn chứa một ý chí kinh người, giống như đang dung nhập thiên địa. Ở trong quá trình dung nhập này, khí tức của Linh Khê lão tổ không ngừng bạo phát ra, càng lúc càng mạnh!

- Lão tổ sắp đột phá!

- Nghịch Hà Tông ta sắp có thêm một vị Thiên Nhân!

- Nhất định phải thành công!

Bên trong Nghịch Hà Tông, tất cả trưởng lão đều nhanh chóng bay ra, ở bốn phía xung quanh vhộ pháp cho Linh Khê lão tổ. Lý Thanh Hậu đã có mặt ở bên trong. Còn có Huyết Khê lão tổ cùng với lão tổ hai mạch khác đều bay ra, tập trung tinh thần hộ vệ.

Linh Khê lão tổ thật sự đột phá là quan trọng nhất. Thậm chí đại trận tông môn vừa được sửa chữa, cũng được toàn lực mở ra, quyết không cho phép xuất hiện nửa điểm ngoài ý muốn.

Mà lúc này tất cả đệ tử đều đang kích động, không ngừng cầu khẩn. Trong mắt mỗi người đều lộ vẻ cuồng nhiệt cùng chờ đợi vô cùng mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng chôn suy nghĩ nghi ngờ từ phía Huyết Tổ ở trong lòng. Chuyện quan trọng nhất trước mặt hắn lúc này, chính là Linh Khê lão tổ đột phá.

Phương thức Bạch Tiểu Thuần đột phá không giống người thường. Cho nên ở phương diện này hắn không có kinh nghiệm gì, cũng không thể chỉ đạo được. Chỉ có thể dựa vào tu vi của mình, quan tâm Linh Khê lão tổ bất cứ lúc nào. Một khi có điều không ổn xảy ra, hắn sẽ phải ra tay thử bù đắp qua.

Nhưng Linh Khê lão tổ không hổ danh là thế hệ trước sống đã lâu năm tháng. Năm đó hắn có thể dựa vào sức một mình, dẫn theo tông môn nhỏ trực tiếp xông tới thượng du, hạ du. Hiện tại lại trở thành lão tổ đầu tiên của Nghịch Hà Tông vùng trung du. Bất luận là về phương diện kiến thức hay từng trải, hoặc là tư chất tu hành, người thường đều không thể sánh bằng.

Trước đó hắn thiếu hụt, chỉ là một cơ hội!

Mà cơ hội này, Bạch Tiểu Thuần đã cho hắn. Hắn tất nhiên phải nắm lấy, sử dụng toàn lực đi đột phá.

Lúc này trong thiên lôi cuồn cuộn, khí thế của Linh Khê lão tổ càng thêm mãnh liệt. Lúc này đã có hơn phân nửa ý chí của hắn dung nhập bên trong thiên địa.

Bảy thành, tám thành, chín thành...

Tốc độ cực nhanh. Đồng thời, sóng chấn động tu vi của hắn cũng càng lúc càng cường hãn. Toàn bộ Nghịch Hà Tông đều đang trong tinh thần chấn động và quan tâm. Bạch Tiểu Thuần nhìn đến nơi đây, thở phào nhẹ nhõm. Trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Một khắc, khi nụ cười của hắn vừa hiện lên, ý chí của Linh Khê lão tổ trực tiếp dung hợp cùng thiên địa này đến mười thành!!

Ầm ầm ầm ầm!!

Ở trong những âm thanh rung trời vang vọng, tầng mây trên trời cao cuồn cuộn. Không có thiên kiếp gì, nhưng vào giờ phút này, lại có một gương mặt cực lớn, tang thương, hiện ra ở trên bầu trời!

Chính là... Linh Khê lão tổ!

Vẻ mặt xúc động, mang theo uy áp khiến cho trời cao nói gió cuồn cuộn, bao quát chúng sinh...

- Từ nay về sau... Lão phu tới bảo vệ... Nhà của chúng ta... Nghịch Hà Tông!

Vào giờ phút này, giọng nói tang thương lộ ra kiên định, tràn ngập sự chấp nhất, mang theo niềm tin, cũng mang theo sự chân thành tới cực hạn lại vang vọng trong thiên địa.

Giống như là... lời thề của Linh Khê lão tổ!

Trong lúc giọng nói của hắn truyền ra, thiên địa nổ mạnh. Ý chí của hắn hoàn toàn tản ra. Tuy là Thiên Nhân phàm đạo, nhưng nội tình của Linh Khê lão tổ quá sâu. Lúc này, sau khi tiến giai Thiên Nhân, chợt bạo phát ra, rốt cuộc vượt qua Thiên Nhân phàm đạo quá nhiều, rất gần với... Thiên Nhân địa phẩm sơ kỳ!

- Lão tổ!

- Lão tổ!

- Lão tổ!

Giờ phút này, rất nhiều tu sĩ Nghịch Hà Tông tự phát hô lên. Ngay lập tức toàn bộ đệ tử bên trong Nghịch Hà Tông đều kích động bái kiến. Chẳng những bọn họ như vậy, còn có những trưởng lão Nguyên Anh kia, cho dù là ba vị lão tổ của một mạch Huyết Khê, Đan Khê và Huyền Khê đều hít một hơi thật sâu, thần sắc lộ ra sự tôn kính, hướng về phía gương mặt cực lớn hiện ra ở trên bầu trời, cúi đầu thật sâu.

Bên trong Nghịch Hà Tông, trên ngọn núi Linh Khê Nhất Mạch, con khỉ ngồi ở chỗ kia, trong tay cầm một bầu rượu, không ngừng rót vào trong miệng. Trong mắt mang theo ý vui sướng, nhìn gương mặt của Linh Khê lão tổ ở trên trời cao.

- Có thể tận mắt nhìn thấy được ngày này, lần này trở về có giá trị. Cho dù sau này phải trả cái giá lớn cho lần trở về này... cũng đáng giá!

Hầu Tử cười ha ha một tiếng, ánh mắt rơi vào trên Huyết Khê Nhất Mạch. Nó không phải nhìn Bạch Tiểu Thuần, mà là nhìn về phía... con thỏ lúc này đang đứng ở trên ngọn núi Huyết Khê Nhất Mạch, thoạt nhìn ngơ ngác, đưa mắt nhìn lên trên trời cao.

Con thỏ này thỉnh thoáng đầu óc linh quang, khi lại mơ mơ màng màng. Cũng may hiện tại vẫn tính là bình thường. Lúc này trong lòng

hắn cũng có nhiều cảm xúc.

Ở tông môn này, những tiếng hô các lúc càng mãnh liệt hơn. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn. Linh Khê lão tổ thành tựu Thiên Nhân, điều này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, áp lực đã nhỏ hơn rất nhiều.

Hắn có thể yên tâm rời khỏi Nghịch Hà Tông, đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông. Dù sao Nghịch Hà Tông là ở trong phạm vi của Tinh Không Đạo Cực Tông. Địa vị của Bạch Tiểu Thuần ở Tinh Không Đạo Cực Tông càng cao hơn, Nghịch Hà Tông lại càng yên ổn.

Hơn nữa có Linh Khê lão tổ, có thể nói từ giờ khắc này, trừ khi là cường giả Bán Thần, nếu không, dưới Bán Thần, bất kỳ kẻ nào muốn động tới Nghịch Hà Tông, đều phải cẩn thận suy nghĩ, nghĩ lại nghĩ lại hết lần này đến lần khác!

Số lượng cường giả Bán Thần quá ít. Toàn bộ khu vực Thông Thiên Hà... Ngoài mặt nổi cũng chỉ có bốn vị mà thôi. Bốn vị này bất kỳ một người nào, cũng là lão tổ của Khai.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1298: Bảo Vệ Nàng.

Rất nhanh ba ngày qua, sau khi Linh Khê lão tổ thành tựu Thiên Nhân, chuyện này dần dần truyền ra khắp vùng trung du Tu Chân Giới. Ba tông khác, vốn cũng không có Thiên Nhân, không dám tranh phong cùng Nghịch Hà Tông. Hiện tại, bọn họ phát sinh sự kính nể mãnh liệt đối với Nghịch Hà Tông. Tất cả đều đưa lên những quà mừng kinh người, càng cam tâm tình nguyện cúi đầu về phía Nghịch Hà Tông...

Ba đại tông môn này đều như vậy, càng không cần phải nói tới các tông môn nhỏ cùng với gia tộc tu chân khác. Rất nhanh, toàn bộ đông mạch hạ du Thông Thiên Hà ở Tu Chân Giới đều nghe nói về chuyện này. Kính nể của mọi người đối với Nghịch Hà Tông, đã đạt tới cực hạn.

Tuy nói những tông môn hạ du, ngoại trừ trong phạm vi thế lực của Nghịch Hà Tông, ba phía khác đều không thuộc về Nghịch Hà Tông quản lý. Nhưng phải biết rằng, toàn bộ vùng trung du bên trong giới tu chân, Nghịch Hà Tông đã là tông môn đầu tiên, cường hãn vô cùng. Những tông môn nhỏ ở hạ du nếu như đắc tội Nghịch Hà Tông, kết quả thế nào có thể tưởng tượng được.

Tình hình hiện tại, mặc dù ở trên phương diện thực lực không phải nhất thống vùng trung du hạ du mạt du, nhưng chênh lệch không bao nhiêu. Chí ít ở trên phương diện danh tiếng, quan trọng hơn là trên phương diện lực uy hiếp, đã đạt ược đỉnh phong.

Chuyện này tất nhiên cũng được Tinh Không Đạo Cực Tông quan tâm cùng biết đến. Nếu như đổi lại thành thời điểm khác, Tinh Không Đạo Cực Tông nhất định sẽ quấy nhiễu hạn chế. Dù sao một nhà độc quyền, sẽ làm trong lòng mấy Thiên Nhân lão tổ bên trong Tinh Không

Đạo Cực Tông đều không vui. Đồng thời, bởi vậy như vậy, tài nguyên của bọn họ cũng sẽ chịu ảnh hưởng thậm chí giảm bớt.

Có thể có Bạch Tiểu Thuần ở đây, cũng có chiến tích trước đó, có Bán Thần lão tổ phong mạng, ba người Trần Hạ Thiên chỉ có thể cắn răng ngầm thừa nhận, không có đưa ra bất kỳ lời phản đối nào đối với chuyện này. Không phải là không muốn. Bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần, thật sự cực kỳ né tránh.

Còn có một Thiên Nhân, trong lòng đang rầu rĩ. Người này chính là vị Thiên Nhân Đồng Tử ở trên không vực ban đầu. Dựa theo đạo lý này mà nói, dù sao Nghịch Hà Tông cũng là thế lực trên danh nghĩa thuộc về hắn. Nhưng lúc trước Nghịch Hà Tông gặp nguy cơ, ngay cả khi Thiên Nhân Đồng Tử này có ngàn vạn lý do, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn buông tha.

Đồng thời, ở thời điểm lần thứ hai Nghịch Hà Tông gặp nguy cơ, Thiết Huyết Đường cũng ra mặt. Hắn lại không có đứng ra. Chuyện này xary ra hai lần, khiến cho Thiên Nhân Đồng Tử cũng do dự suy nghĩ, thời điểm này để cho Nghịch Hà Tông tiếp tục giống như trước kia, cung phụng tài nguyên tu luyện hàng năm cho mình.

Do dự hết lần này đến lần khác, vị Thiên Nhân Đồng Tử này thở dài một tiếng, lựa chọn buông tha. Thật ra, hắn nghe nói về sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng vô cùng hối hận. Hơn nữa, cũng có chút kiêng kỵ.

Kể từ đó, tạo thành hiện giai đoạn không ai tới ngăn cản được. Nghịch Hà Tông bạo phát mãnh liệt hơn. Phạm vi thế lực đã mở rộng.

Thời gian trôi qua hai tháng.

Trong hai tháng này, phần lớn thời gian Bạch Tiểu Thuần đều đang bế quan, nghiên cứu Bất Tử Huyết. Đồng thời, hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề công pháp sau Thiên Nhân. Dù sao Nghịch Hà Tông chỉ là tông môn vùng trung du. Rất nhiều công pháp đều không được đầy đủ. Muốn thu

được công pháp của Thiên Nhân, chung quy vẫn phải đi thăm Tinh Không Đạo Cực Tông mới tốt.

Dù sao cho dù Linh Khê Nhất Mạch thuộc về Bắc Mạch Hàn Môn Thông Thiên Hà năm đó. Nhưng Hàn Môn bị diệt, những tàn tu này trốn đến nơi đây, có thể có niệm quyết của hàn môn, đã rất không dễ dàng.

Mà một ít công pháp Thiên Nhân không trọn vẹn, cũng không phải là không có. Linh Khê lão tổ không để ý tới, lại không thích hợp với Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí ngay cả Linh Khê lão tổ cũng mãnh liệt kiến nghị để cho Bạch Tiểu Thuần lựa chọn đi Tinh Không Đạo Cực Tông.

Cũng may, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không có tìm được công pháp Thiên Nhân, nhưng Bạch Tiểu Thuần đối với nghiên cứu cùng tìm hiểu Bất Tử Huyết, lại càng ngày càng tăng. Trong cơ thể hắn còn thành công, ngưng tụ ra một giọt máu bất diệt.

Máu bất diệt lúc này đây cũng không phải là màu đỏ, mà là màu vàng. Máu ở trong cơ thể hắn máu chạy ra, thoạt nhìn rất chói mắt. Bạch Tiểu Thuần cảm nhận giọt máu bất diệt màu vàng trong cơ thể này, cảm nhận bên trong tản ra một khí tức thần thánh có chút mơ hồ, nhưng lại không cao hứng nổi.

- Có những đan dược kia thay thế, tổng sản lượng hấp thu gần như tương đương với tất cả sức sống của ta, mới ngưng tụ ra một giọt...

Bạch Tiểu Thuần cau mày xị mặt. Đồng thời, hắn cảm thấy quá khó khăn. Về phương diện khác hắn cảm thấy may mắn vì mình không phải là người béo mập. Thân thể cũng không phải khôi ngô. Nếu không... Hắn cảm thấy mình sợ là cả đời này cũng đừng có hi vọng tu luyện tới Bất Tử Huyết đại thành.

Mà bản thân Bất Tử Huyết này cũng có một chiêu bí pháp!

Dữ Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm, giống như Bất Diệt Đế Quyền, bí pháp tầng thứ năm của Bất Tử Quyền, tên là... Thần Sát!

Ý của Thần Sát, đến trình độ nhất định dường như có thể giết Bán Thần!

Phương pháp thần sát này, có thể khiến tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt bạo phát đến mức tận cùng. Lực lượng thân thể lớn gấp năm lần so với Bất Diệt Đế Quyền bình thường. Thần Sát Thuật này ở phương thức cùng loại với phương diện tốc độ này. Trong phút chốc, nó có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần phát ra tốc độ, gần như vượt qua tất cả, khó có thể tưởng tượng được.

Tốc độ là trợ lực. Còn Sát Thần chân chính, lại là... máu bất diệt của Bạch Tiểu Thuần!

Theo tu luyện Bất Tử Huyết, từng giọt máu trong cơ thể hắn sẽ thay đổi thành máu bất diệt. Lúc này, máu bất diệt không phải là vĩnh hằng. Trước khi đại viên mãn, có thể sẽ bị tiêu hao. Phương pháp Thần Sát này chính là tiêu hao máu bất diệt, đổi lấy tốc độ cực hạn, đổi lấy huyết pháp cực hạn!

Không cần ra tay, chỉ là ở dưới tốc độ này, ở toàn thân hắn, trong huyết khí lượn lờ, chỉ là đụng chạm rất nhỏ, liền có thể lay động ngọn núi. Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần giật mình chính là ở dưới phương pháp Thần Sát, hễ là tính mạng bị hắn chạm đến, lực sinh cơ của hắn trong nháy mắt đều sẽ bị bản thân hút đi một phần.

Điều này khiến cho tròng mắt của Bạch Tiểu Thuần thiếu chút nữa ngã xuống. Trong lòng thầm run rẩy. Hắn lại xác định Bất Tử Quyền này nhất định là tà công!

- Nghĩ Bạch Tiểu Thuần ta tâm địa thuần phác, lương thiện thuần khiết... Nhưng ta mãi tới khi luyện đến cuối cùng mới phát hiện, ta lại có thể tu luyện chính là tà pháp!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1299: Trở Về Tinh Không Đạo Cực Tông (1)

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt nhíu mày, liên tục thở dài. Phương pháp Thần Sát này khiến cho hắn rất kinh hãi. Thậm chí cũng không cần suy nghĩ, trong đầu của hắn liền trực tiếp hiện ra phương thức phối hợp khác.

Ví dụ như Hám Sơn Chàng sau Thần Sát... Chỉ cần vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy đau tim thay cho kẻ địch.

- Nếu như lại phối hợp một Toái Hầu Tỏa... vậy nếu như vẫn không đánh chết đối phương, ta lại tới một Bất Diệt Đế Quyền... nếu như còn đánh không xong, Bất Tử Cấm lại thêm Thần Sát. Ta muốn trốn đi, còn ai có thể đuổi theo kịp.

- Ta còn không có dùng thần thông. Nếu như lại thi triển một Thủy Trạch Quốc Độ, Thông Thiên Pháp Nhãn, hoặc là Hàn Môn dưỡng niệm...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hít một hơi thật sâu. Sau đó hắn ho nhẹ một tiếng, lớn có một loại cho đến ngày hôm nay, mới biết được ban đầu tới mình đã lợi hại như vậy cảm giác.

- Chỉ có điều phương pháp Thần Sát này mỗi lần thi triển, đều phải tiêu hao máu bất diệt... Mà bây giờ, trong cơ thể ta chỉ có một giọt máu bất diệt như vậy...

Suy nghĩ đến việc mình cực cực khổ khổ mới ngưng tụ ra một giọt máu bất diệt này. Bạch Tiểu Thuần căn bản hoàn toàn không có một chút ý nghĩ muốn đi thử Thần Sát.

- Dùng Thần Sát, ở nơi này đâu phải là đấu pháp. Đây rõ ràng là đấu sức sống!

Bạch Tiểu Thuần xúc động một phen. Hắn ở lại Nghịch Hà Tông vài ngày, rốt cuộc vẫn quyết định, lên đường rời đi, tới Tinh Không Đạo Cực Tông.

Dù sao chuyện công pháp Thiên Nhân, hiện tại vô cùng cấp bách.

Sau khi có quyết định, Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Quân Uyển cáo biệt. Đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần rời đi, Tống Quân Uyển đã có sự chuẩn bị. Nàng không nói gì thêm, chỉ ôn nhu sửa sang lại quần áo cho hắn, sau đó nhẹ nhàng ôm nhau.

Trước khi đi, Linh Khê lão tổ tìm đến Bạch Tiểu Thuần, đưa một vật phẩm có mức độ quá trọng vượt qua tất cả mọi thứ ở Linh Khê Nhất Mạch... cho Bạch Tiểu Thuần!

Đó là một cái quan tài thủy tinh. Bên trong tồn tại... thân thể một nữ hài nhi!

Chính là bí mật lớn nhất cùng nội tình của Linh Khê Nhất Mạch, hàn môn Chân Linh!!

- Bảo vệ nàng... Toàn bộ Linh Khê Nhất Mạch, chỉ có ngươi có thể làm được... Bảo vệ nàng, đây là sứ mệnh Linh Khê Nhất Mạch tồn tại!

Linh Khê lão tổ nhẹ giọng mở miệng nói.

- Lão tổ...

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn vốn tưởng rằng lão tổ muốn cho mình, sẽ là pháp bảo gì đó. Nếu không cũng có thể là một ít vật quý hiếm. Nhưng hắn lại không ngờ được, lão tổ lại đưa Hàn Môn Chân Linh, cho mình...

- Cái đó... Lão tổ, cho ta Chân Linh tiền bối này là không thích hợp. Lão nhân gia nàng vô cùng quý trọng. Con người ta luôn hấp tấp lóng ngóng. Nếu như chẳng may làm ngã lão nhân gia nàng. Vậy sẽ xảy ra chuyện lớn... Nếu không đừng đưa cho ta.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng mở miệng. Trong lòng hắn thật sự cảm thấy kỳ lạ. Đúng là ngoài suy đoán của mình. Không ngờ lần này lão tổ cho mình một cái quan tài...

Tuy rằng Chân Linh bên trong quan tài này rất kỳ dị. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy không may mắn lắm.

- Mang theo nàng cùng đi..."

Linh Khê lão tổ hít một hơi thật sâu. Sở dĩ Linh Khê lão tổ giao quan tài cùng Chân Linh vô cùng trân quý như thế cho Bạch Tiểu Thuần, thật sự là vì vài lần Nghịch Hà Tông không ổn định. Mặc dù vì Bạch Tiểu Thuần trở về, đã có thể vượt qua, thậm chí thoạt nhìn tiền đồ là một mảnh tốt đẹp, nhưng trong lòng Linh Khê lão tổ vẫn còn có chút bất an.

Hắn cũng không dám đi đánh cược. Hắn thấy, có thể đặt quan tài này ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần, còn an toàn hơn so với để lại Nghịch Hà Tông. Mà quan trọng nhất, chuyện này là sư tôn của hắn, lão Hầu Tử đưa ra. Co dù tu vi của hắn đã đạt đến Thiên Nhân, nhưng trong lòng vẫn vĩnh viễn tôn kính sư tôn.

Mắt thấy vẻ mặt chấp nhất của Linh Khê lão tổ, bộ dạng nếu như mình không đồng ý sẽ quyết không bỏ qua, Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu. Hắn nhăn mặt, nhíu mày nhìn quan tài một chút.

- Lão tổ, thương lượng một chút đi. Ta thật sự không thích hợp. Vạn nhất có chuyện bất trắc xảy ra...

- Không có chuyện bất trắc gì cả. Tiểu Thầun, không cần nói nhiều. Đưa nàng đi!

Trong lúc đang nói, Linh Khê lão tổ ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái, thở dài. Ánh mắt hắn rơi vào trên cái quan tài thủy tinh này, thấy được nữ hài nhi bên trong, đang nhắm hai mắt, dường như thật sự đã ngã xuống. Nhưng Bạch Tiểu Thuần biết, nàng không có chết... Nàng chỉ là đang ngủ say!

Thậm chí năm đó, thời điểm bốn đại tông môn hạ du cùng đi chinh chiến Không Hà Viện, nữ hài tử này còn từng thức tỉnh, trở thành một vị nữ tử tuyệt thế giống như thần linh vậy!

Trước đây khi nữ tử này chuẩn bị một lần nữa ngủ say, còn liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, truyền cách điều chế liên quan tới Nghịch Hà Đan vào bên trong tâm thần hắn.

- Bản thân ta cũng chiếu cố không được... vậy làm thế nào chiếu cố được cho Chân Linh này đây.

Khuôn mặt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ u sầu. Hắn cảm thấy mình bây giờ trở thành một người cha sữa. Nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, nữ hài tử này là tồn tại quan trọng nhất của cả Linh Khê Nhất Mạch. Giống như lời Linh Khê lão tổ nói, ngược dòng ước nguyện ban đầu sớm nhất của Linh Khê Tông, chính là thành lập để bảo vệ nữ hài tử này.

Trong lòng rầu rĩ một lát, Bạch Tiểu Thuần nhìn Linh Khê lão tổ, lại nhìn quan tài thủy tinh này một chút. Cuối cùng hắn chỉ có thể không thể tránh được gật đầu. Chuyện này cho dù hắn tìm mọi cách từ chối trên thực tế lại không có cách nào từ chối được. Hơn nữa, ở trong lòng của hắn, cũng có rất nhiều suy đoán đối với lai lịch của nữ hài tử này.

Thấy Bạch Tiểu Thuần đồng ý, Linh Khê lão tổ thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng hắn liếc mắt nữ hài nhi bên trong quan tài một cái. Lúc này hắn mới rời khỏi động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

- Thôi đi thôi đi.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu xúc động. Tay áo hắn vung lên, tính thu quan tài này vào bên trong túi trữ vật. Nhưng trong giây lát nghĩ tới điều gì, hắn nhanh chóng nhìn về phía túi đựng đồ, gầm khẽ vài câu.

- Con rùa đen nhỏ, ta biết ngươi ở bên trong. Ngươi nghe kỹ cho ta, đàng hoàng một chút. Quan tài này cùng với nữ hài nhi bên trong, không thể đi trêu chọc!

Bạch Tiểu Thuần uy hiếp một phen. Mặc dù không thấy con rùa đen nhỏ đáp lại, nhưng Bạch Tiểu Thuần biết con rùa đen nhỏ nhất định có thể nghe được. Lúc này hắn mới thu quan tài vào trong túi đựng đồ. Hắn lại nhắm mắt ngồi một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, khi mặt trời vừa lên cao, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, xuất hiện ở giữa không trung Nghịch Hà Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1300: Trở Về Tinh Không Đạo Cực Tông (2)

Sau khi cúi đầu nhìn Nghịch Hà Tông một chút, hắn hít một hơi thật sâu, toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng về phía phương hướng Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Năm đó trước khi ta rời đi, người bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông biết ta mặc dù không ít, nhưng cũng không nhiều. Hiện tại lại không giống.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lâng lâng. Vừa nghĩ tới mình phải lấy tu vi Thiên Nhân, thân phận Thiên Nhân lão tổ thứ sáu của Tinh Không Đạo Cực Tông trở lại, hắn đã cảm thấy hăng hái bừng bừng.

- Cũng không biết quán trà của ta thế nào? Còn có Trương Đại Bàn, Hứa Bảo Tài, hai người này đúng là không đủ tiêu chuẩn. Tông môn trước đó đều ở trong tình trạng nguy hiểm sớm tối. Bọn họ lại có thể còn chưa có trở lại.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến chuyện này, trong lòng vẫn có chút khó chịu. Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, không phải là người như vậy mới phải.

- Chẳng lẽ là xảy ra điều gì bất ngờ làm chậm trễ thời gian?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, tốc độ nhanh hơn.

Lấy tu vi của hắn, bay nhanh ở trong vùng trung du Tu Chân Giới này, không tiêu hao quá nhiều thời gian. Dần dần hắn đã đến gần biên giới giữa vùng trung du cùng đầu nguồn Tinh Không Đạo Cực Tông. Đó là một dãy núi hào hùng. Vừa mới bước vào, ngaylập tức Bạch Tiểu

Thuần lại nhận thấy được ở khu vực gần đây có ba đạo khí tức chợt tản ra, sau khi đảo qua ở trên người mình một cái, giống như bị kinh sợ, nhanh chóng thu hồi.

Cùng lúc đó, chỗ dãy núi phía dưới lập tức liền có ba người mang theo sự khẩn trương nhanh chóng bay ra. Từ phía xa bọn họ liên tục bái kiến về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ra mắt Bạch tổ!

Ba người này mặc trường sam đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông, là tu sĩ chịu trách nhiệm đóng giữ canh gác ở biên giới tông môn. Bọn họ cũng đã nghe nói chuyện liên quan tới Bạch Tiểu Thuần. Hơn nữa vị trí đóng giữ canh gác, xem như là một điểm gần biên giới với Nghịch Hà Tông. Trong lòng bọn họ đã có sự chuẩn bị. Nhưng sau khi thật sự nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, bọn họ vẫn vô cùng khẩn trương.

Bạch Tiểu Thuần không quen ba người này. Sau khi ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, nhìn thấy thái độ của ba người, trong lòng vẫn là rất hài lòng, vì vậy chắp tay sau đít, bày ra bộ dạng trưởng bối, nhìn ba người này gật đầu, lúc này mới thoáng một cái đi xa.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần rời khỏi đây, ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi nhìn nhau một cái, bọn họ đều thấy được sự hâm mộ cùng kính nể trong mắt của đối phương.

- Ai có thể ngờ được, nhân vật nhỏ trong tông môn năm đó, chẳng qua là một Chất Tử. Nhưng hôm nay lại trở thành Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường...

- Nào chỉ đơn giản là Thiên Nhân lão tổ như vậy. Ta nghe nói sau khi Bạch tổ vừa thăng cấp Thiên Nhân không lâu, lại có thể một người chiến đấu với ba Đại Thiên Nhân trung kỳ, còn được Bán Thần lão tổ coi trọng.

- Đáng tiếc. Ban đầu ở trong tông môn, chúng ta cùng Bạch tổ không quen biết. Nếu không, sắp tới sẽ thăng chức rất nhanh.

Ba người trong lúc xúc động, đều lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm, báo cáo với tông môn chuyện Bạch Tiểu Thuần vừa bay qua nơi này.

Rất nhanh, bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông không ít người đã biết Bạch Tiểu Thuần đang trên đường trở về. Thiết Huyết Đường còn xuất động trước tiên, thể hiện ra chiến trận cực lớn, tới đón tiếp Bạch Tiểu Thuần.

Mười vạn tu sĩ Thiết Huyết Đường đều xuất hiện, bố trí phương trận. Đồng thời, vẫn có rất nhiều tu sĩ thuộc về năm đại quân đoàn đều đến. Khí thế không ngừng dâng lên. Từ xa nhìn lại, cực kỳ kinh người.

Ba người Trần Hạ Thiên lại là cảm thấy vô cùng ủy khuất. Trước đó, sau khi bọn họ trở về lại lựa chọn bế quan. Bọn họ đã có phong thái như vậy, khiến cho những đệ tử chịu sự của bọn họ đều do dự. Một phần lựa chọn trốn đi. Nhưng vẫn có một vài người đi tới nghênh đón.

Có thể nói toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông, có hơn phân nửa đệ tử đều gia nhập vào trong đội ngũ nghênh đón. Về phương diện này có người Bạch Tiểu Thuần quen biết. Nhưng phần nhiều lại là những người xa lạ. Chỉ là... mặc dù hắn cảm thấy xa lạ, nhưng những người hắn không quen biết đó, hiện tại lại không có người nào không biết hiểu tới cái tên Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tổ này năm đó là Chất Tử của Nghịch Hà Tông, đi tới bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, còn ở phía dưới Không Thành Hiên dâng lên tinh phong huyết vũ.

- Còn có trên Tinh Không Đạo Cực Bảng, năm đó tên của người này lại khiến cho không ít người chấn động!

- Không biết Bạch Tiểu Thuần là ai sao? Biết khách sạn bên trong Không Thành không? Chính là nó. Khách sạn với phạm vi trăm dặm, lại

có thể thuộc về đất riêng của hắn.

Các loại âm thanh không ngừng ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông truyền ra. Trên thực tế trước đó, sau khi Bạch Tiểu Thuần được phong thưởng, trong khoảng thời gian này đệ tử bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông bàn luận về hắn vốn đã rất nhiều. Hiện tại sau khi hắn muốn trở về, Thiết Huyết Đường thể hiện tư thế hoan nghênh như vậy, những tiếng bàn tán này dần dần trở nên vang vọng.

Trong lúc những tiếng bàn tán càng ngày càng mãnh liệt, bỗng nhiên, vị lão tổ trung niên trên bầu trời Thiết Huyết Đường kia chợt ngẩng đầu. Trên mặt hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười. Tay phải giơ lên vung lên.

Sau khi hắn vung tay ra, nhất thời từng trận tiếng chuông lại trực tiếp từ trên Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông cầu, vang vọng tám phía!

Tổng cộng tám tiếng, đại biểu cho tôn trọng cao quý vô cùng. Ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, chín tiếng chuông chính là cực hạn. Chỉ có Bán Thần mới có thể nhận được. Thiên Nhân, lại là tám tiếng!

Theo tiếng chuông vang lên, trên trời cao xuất hiện gợn sóng. Mặt đất đầy hồi âm, trực tiếp ép xuống tất cả những tiếng bàn tàn, khiến cho các đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông ở nơi đây đều đưa ánh mắt nhìn về phía xa. Lúc này nơi đó đã hóa thành một đạo cầu vồng. Có một bóng người lao đến!

Thậm chí trong bốn đại thành phía dưới Thải Hồng, lúc này cũng có không ít người ra ngoài nghênh đón, ánh mắt nhìn về phía xa. Về phương diện này bất luận là người quen biết với Bạch Tiểu Thuần haylà người không nhận biết, tâm thần mỗi người đều đang dâng lên sóng lớn.

- Cung nghênh Bạch tổ!

Tu sĩ Thiết Huyết Đường hiển nhiên là chuẩn bị có tổ chức. Có một người bắt đầu. Rất nhanh, âm thanh của mọi người lại tập chung lại một

chỗ, trở thành sóng âm, bùng nổ khắp thiên địa.

Ở trong sự hoan nghênh long trọng này, Bạch Tiểu Thuần bước vào Tinh Không Đạo Cực Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1301: Chọc Ta Lại Đánh Trần Hạ Thiên! (1)

Mặc dù Bán Thần lão tổ không đứng ra, nhưng lại hạ pháp chỉ, một chỗ khu vực trên Thải Hồng màu xanh lam, tự mình vẽ ra, trở thành chỗ động phủ của Bạch Tiểu Thuần ở Tinh Không Đạo Cực Tông.

Thải Hồng bảy sắc của Tinh Không Đạo Cực Tông, có thể có tư cách ở tại Thải Hồng màu xanh lam, trước đó, cũng chỉ có năm người. Mà bây giờ lại xuất hiện thêm một người, trở thành sáu người!

Điều này càng làm cho vô số đệ tử bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông trong lòng chấn động. Bọn họ biết, Bạch Tiểu Thuần này mới tiến vào lão tổ. Hắn tuyệt đối không phải là Thiên Nhân tầm thường. Có thể ở thời điểm vừa thăng cấp, lại lực ép ba Đại Thiên Nhân, thậm chí còn chém giết ba vị Thiên Nhân tông môn vùng trung du. Phần chiến tích này, không nói nghịch thiên, nhưng chênh lệch không bao nhiêu.

Cường hãn như vậy, tất nhiên ít có người nào nguyện ý đi trêu chọc. Càng không cần phải nói, vị Bạch Tiểu Thuần này mới tiến vào lên lão tổ, không chỉ bản thân có chiến lực kinh thiên, địa vị cùng thân phận của hắn lại càng bá đạo. Đó là Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường!

Thiết Huyết Đường, ở toàn bộ bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng vẫn luôn luôn cường thế, không người nào có ý định đi xúc phạm chém giết những chiến tu quanh năm ở Trường Thành, hình thành sát khí kinh người.

Lại có chiến lực, lại có thân phận, Thiên Nhân lão tổ như vậy ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, tất nhiên sẽ gây ra chấn động, tất nhiên sẽ khiến cho vô số người chú ý, đồng thời muốn đi bái kiến.

Cho nên sau khi Bạch Tiểu Thuần trở lại Tinh Không Đạo Cực Tông, căn bản cũng không có thời gian rảnh rỗi. Hắn ở Thải Hồng màu xanh lam, gần như mỗi ngày đều có số lượng lớn đồng tông đến đây bái kiến.

Vị lão tổ trung niên Thiết Huyết Đường trước kia là người đến đầu tiên. Sau khi cùng Bạch Tiểu Thuần trò chuyện một phen, lại thể hiện ý tốt của mình, ở chỗ Bạch Tiểu Thuần thu hoạch được liên minhhắn muốn, lúc này mới tươi cười rời đi.

Sau đó người thứ hai đến, lại là Thiên Nhân Đồng Tử trên Thải Hồng không vực kia. Trong lòng hắn cũng có chút xấu hổ. Sau khi đến hàn huyên một phen, đồng dạng biểu đạt ý tốt cùng với điểm ra ý định của mình bản thân từ đó về sau, sẽ không nhúng tay vào chuyện của Nghịch Hà Tông, Nghịch Hà Tông cũng không cần lại hiếu kính, lúc này mới rời khỏi đây.

Mà đến tiếp sau, lại là những Nguyên Anh chân nhân bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Tu sĩ Nguyên Anh mỗi người đều lễ độ cung kính, đưa lên quà mừng. Đồng thời, bọn họ đều muốn cùng Bạch Tiểu Thuần nối liên quan hệ. Về phương diện này có mấy người như vậy, chính là cường giả Nguyên Anh ở không vực Thải Hồng trước đây. Trong lòng bọn họ rất phức tạp, nhưng biểu hiện ra, lại càng cung kính hơn.

Đối với loại chuyện này, Bạch Tiểu Thuần quen việc dễ làm. Mấy năm nay hắn không ít lần trải qua chuyện như vậy. Nhất là ở trong Man Hoang, thân chức vị cao, khiến cho hắn đã sớm rèn luyện ra một bộ phương thức xử sự khiến người ta hoàn toàn không tìm ra khuyết điểm nào.

Đối với người đã tới, có gõ, có lạnh lùng, có nhiệt tình, có cười nhạt. Phương pháp hành sự, khiến cho mấy Thiên Nhân cùng tồn tại ở trên Lam Sắc Thải Hồng đều chú ý tới.

Nhất là ba người Trần Hạ Thiên, trong lòng càng hừ lạnh, nhưng chỉ có thể nhịn xuống. Bọn họ biết hiện tại danh tiếng Bạch Tiểu Thuần đang

thịnh, bọn họ rất khó đối đầu, không bằng tránh.

Mà Bạch Tiểu Thuần ở đây, ở trong mấy ngày qua trước mặt mấy người tới bái phỏng, có mấy người như vậy, nhiệt tình của hắn rất là chân thành. Trong đó có Phùng Hữu Đức được Đỗ Lăng Phỉ ban đầu ám chỉ bảo Bạch Tiểu Thuần chiếu cố có thừa.

Phùng Hữu Đức chuẩn bị quà mừng, có thể nói là cực kỳ phong phú. Hắn thật sự cảm thấy mình quá may mắn. Năm đó sau khi chiếu cố Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ hoàn thành hứa hẹn, khiến cho tu vi của hắn mặc dù còn chưa phải là Thiên Nhân, nhưng lại tiến gàn tới vô hạn.

Mà hắn chẳng thể nghĩ tới, năm đó cách làm của mìn, hiện tại lại có thể một lần nữa nhận được hồi báo. Khi hắn nghe nói Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Nhân, toàn thân hắn kích động hồi lâu.

- Thiện có thiện báo.

Trong lúc Phùng Hữu Đức xúc động, đối vớiBạch Tiểu Thuần cực kỳ cung kính. Cho đến được Bạch Tiểu Thuần tự mình đưa tiễn, hắn cảm thấy thân thể mình cũng lâng lâng.

Cho đến qua ba ngày, người đến đây bái kiến đã không còn nhiều nữa, Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy tiếc nuối. Thật sự ba ngày nay hắn căn bản cũng không cảm thấy chán ghét phiền muộn. Ngược lại hắn làm không biết mệt, hăng hái rất cao.

Mà thông qua việc tiếp xúc cùng những người này, Bạch Tiểu Thuần đối với những chuyện xảy ra trong những năm mình rời khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông, mặc dù không biết biết được tất cả, nhưng cũng biết được bảy tám phần.

Đối với ở Thiết Huyết Đường, hắn có nhận thức mới. Có thể nói bản thân là lão tổ Thiết Huyết Đường cũng là trưởng lão. Chỉ có điều không phải phải là trưởng lão tầm thường, mà là thái thượng trưởng lão.

Mà thái thượng trưởng lão ở toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông, tính cả hắn ở bên trong, chỉ có sáu người. Dưới trướng của sáu người bọn họ đều có không ít trưởng lão Nguyên Anh. Tổng cộng gần trăm người, tập hợp thành... Trưởng Lão Các của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Quyền lực của những Trưởng Lão Các rất to lớn. Ở dưới tình huống Bán Thần lão tổ không can dự, có thể đi quyết định mọi chuyện, thậm chí xu thế của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Về phương diện này bốn người Trần Hạ Thiên, Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo cùng với Thiên Nhân Đồng Tử Lý Nguyên Thiên. Quyền lực chủ yếu của bọn họ là quản lý những chuyện vặt có liên can ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Bất luận là giám sát đối dưới tông, hay là liên minh đối với cao tầng của các tông môn khác, thậm chí qua lại cùng Thông Thiên Đảo, đều thuộc về trong phạm vi quyền lực của ba người bọn họ.

Vô số chuyện tất cả lớn nhỏ, bốn người bọn họ được định đoạt. Duy nhất chỉ có một việc... là bọn họ không có cách nào quyết định. Đó chính là chiến tranh!

Chiến tranh... Chỉ có Thiết Huyết Đường mới có thể quyết định. Vốn chỉ có một mình vị trung niên Thiên Nhân kia quyết định. Mà bây giờ lại là thêm một Bạch Tiểu Thuần. Hai người bọn họ quyết định, có thể khiến cho đại tông Tinh Không Đạo Cực Tông truyền thừa mấy vạn năm này, đi phát động một cuộc chiến kinh thiên.

Đương nhiên tất cả những điều này là ở dưới tình huống Bán Thần lão tổ không can thiệp. Giống như các cuộc chiến Trường Thành bình thường, giống như ma sát với bên ngoài, những chuyện này đều là do Thiết Huyết Đường chịu trách nhiệm.

Đồng thời, địa vị cùng thân phận cao như vậy, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây có tư cách đi thăm dò rất nhiều chuyện hắn trước đây không có quyền lực được biết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1302: Chọc Ta Lại Đánh Trần Hạ Thiên! (2)

Ví dụ như... Thông Thiên Đảo!!

Ví dụ như... thân phận sứ giả Thông Thiên của Đỗ Lăng Phỉ!

Ví dụ như... lựa chọn Hầu Tiểu Muội cùng Quỷ Nha bị dẫn đi tới phạm vi khu vực Thông Thiên Hà!

Kết hợp với tình hình hắn biết được lúc ở Man Hoang, hiện tại Thông Thiên Đảo ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, đã không có quá nhiều sương mù dày đặc. Mặc dù chưa tính là hoàn toàn rõ ràng, lại bị hắn biết được hơn phân nửa.

Thiên Tôn, đích xác chính là Hoàng giả ở khu vực Thông Thiên Hà!

Bốn tông môn khởi đầu lớn giống như bốn Đại Thiên Vương trong Man Hoang, giống như đại quan biên giới!

Mà Thông Thiên Đảo, lại là chỗ đạo cung của Thiên Tôn. Về phần Đỗ Lăng Phỉ... Lại là Thông Thiên sứ Giả. Thời điểm ra bên ngoài, thân phận của nàng có thể ngang hàng cùng với Bán Thần của tông môn khởi nguồn!

Còn có việc đám người Hầu Tiểu Muội tham dự tuyển chọn. Cho dù là lấy thân phận Bạch Tiểu Thuần hiện tại đi qua kiểm tra xem xét, cũng tìm không ra mánh khóe nào. Hình như tất cả đều bình thường.

- Đỗ Lăng Phỉ... Ở nhiều năm trước, liền rời đi Tinh Không Đạo Cực Tông, trở về... Thông Thiên Đảo.

Bạch Tiểu Thuần buông ngọc giản trong tay xuống. Đối với ngoại trừ thân phận thứ hai của Đỗ Lăng Phỉ là Thông Thiên Sứ Giả ra, trong lòng hắn mơ hồ đã có một ít suy đoán.

Suy đoán này chỉ vừa lóe lên ở trong đầu hắn, đã bị hắn ép xuống. Thần sắc hắn chậm rãi cũng trở nên cổ quái. Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, ho khan một tiếng.

- Nếu như ta thật sự đoán đúng... Vậy quá dọa người.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi, phất tay lên, thu hồi ngọc giản kia. Sau khi trở thành Thiên Nhân thái thượng trưởng lão, có thể nói toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông, trừ phi là người có địa vị ngang hàng với hắn ra, nếu không, bí mật của tất cả mọi người, cũng không có che giấu được hắn.

Từ điểm này cũng đó có thể thấy được, địa vị của Bạch Tiểu Thuần ở Tinh Không Đạo Cực Tông hiện tại. Theo tu vi Thiên Nhân, hắn đã hoàn toàn xem như là nhân vật lớn, được vô số đệ tử ngưỡng mộ.

Bạch Tiểu Thuần cũng đặc biệt hưởng thụ loại cảm giác này. Nếu như đổi lại thời điểm khác, hắn nhất định sẽ đặc biệt an bài một ít thời gian, để mình đi dạo một vòng trong toàn bộ tông môn một vòng, đi thu hoạch vô số ánh mắt cuồng nhiệt.

Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình này. Trong ba ngày này, thông qua những người tới thăm hỏi, thông qua tư liệu hắn có quyền lực có khả năng kiểm tra, mặc dù đối với chuyện của tông môn hắn biết không ít, nhưng không có nghe được tung tích của Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài.

Hai người này giống như mất tích, cũng không có xuất hiện. Cho dù Bạch Tiểu Thuần hỏi Phùng Hữu Đức, đối phương cũng không biết vì sao, chỉ biết ở một năm trước, hai người mất tích ở trong không trung.

Bạch Tiểu Thuần lập tức ý thức được, chuyện có thể làm cho mình cũng điều tra không xảy ra, chỉ có một cái khả năng... Chuyện này, có liên quan đến Thiên Nhân!

Cũng chỉ có cùng là Thiên Nhân lão tổ, năm người thái thượng trưởng lão khác, có thân phận cùng địa vị tương đương với Bạch Tiểu Thuần, mới có tư cách khiến cho những người khác, điều tra không ra tin tức gì.

Chỉ có điều Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đều có mạng giản ở Nghịch Hà Tông. Bạch Tiểu Thuần biết hai người không nguy hiểm tính mạng. Trong lòng cũng không quá lo lắng. Lúc này hắn hất cằm lên, hừ lạnh một tiếng.

- Ta không tìm được người cũng không có vấn đề gì. Ta đi tìm lão gia hỏa Trần Hạ Thiên này. Hừ hừ, sau này ai chọc ta, ta lại đánh hắn!

Đối với ba người Trần Hạ Thiên, Bạch Trấn Thiên cùng với Lý Hiển Đạo, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng có oán niệm đối với Trần Hạ Thiên lớn hơn. Bởi vì chuyện trên Trường Thành năm đó, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở Man Hoang cũng buồn bực rất lâu.

- Năm đó thời điểm ta ở Man Hoang đã thề, nhất định phải báo thù!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ ngẩng đầu, trong lòng đã có quyết định. Năm đó Trần Hạ Thiên này ở Trường Thành thật là quá đáng. Lấy oán trả ơn không nói, buộc mình đi Táng Cung. Hơn nữa khi dễ mình xong, một thời gian trước đó còn muốn khi dễ Nghịch Hà Tông.

- Hừ hừ, Trần Hạ Thiên, cũng không phải là Bạch Tiểu Thuần mang thù, mà là ngươi khinh người quá đáng. Chuyện này cứ quyết định như vậy. Ai chọc ta, ta liền đi đánh Trần Hạ Thiên!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo lên, có cảm giác hôm nay mình đã là nhân vật lớn.

- Không tìm được Trương Đại Bàn, ta đi đánh Trần Hạ Thiên!

- Có người lại động tâm đối với Nghịch Hà Tông, ta đi đánh Trần Hạ Thiên!

- Có người trợn mắt với ta, ta đi đánh Trần Hạ Thiên!

- Có người nhằm vào ta, ta đi đánh Trần Hạ Thiên!

Bạch Tiểu Thuần nói thầm nói mấy câu. Càng nghĩ hắn càng thấy rằng chủ ý này của hắn thật sự quá tuyệt vời. Người bình thường tuyệt đối không thể nghĩ ra được.

Nhất là nghĩ đến sau đó, mình ở trong tông môn, nhất định sẽ bởi vì chuyện này khiến cho Trần Hạ Thiên điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần lại càng kích động.

Trên thực tế cũng đúng là như thế. Mặc dù hắn không thể tiêu diệt Trần Hạ Thiên, chỉ có điều dựa theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần người khác trêu chọc hắn, hắn đi ngay đánh Trần Hạ Thiên, chuyện này nhất định sẽ khiến cho Trần Hạ Thiên phát điên.

Trần Hạ Thiên này tuy là Thiên Nhân trung kỳ, nhưng luận về chiến lực, căn bản không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần. Nhất là trước đó Bạch Tiểu Thuần đại chiến năm Đại Thiên Nhân bọn họ, giết chết hai người, đánh trọng thương ba vị. Cảnh tượng như vậy, đã sớm khiến cho tâm thần Trần Hạ Thiên sợ hãi vô cùng.

Nếu không, hiện tại sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn không thể lại lựa chọn bế quan không ra. Chẳng những là hắn như vậy, Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo cũng đều như vậy.

Nhưng Trần Hạ Thiên vẫn không hiểu rõ tính cách của Bạch Tiểu Thuần... Cho dù hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn cũng đã trốn tránh Bạch Tiểu Thuần, nhưng phiền phức lớn hơn vẫn theo đến...

Bạch Tiểu Thuần ở đây vung tay áo, thân thể đã lao ra ngoài, từ chỗ ở của mình bay nhanh, thẳng đến... chỗ vốn về Trần Hạ Thiên ở trên Lam Sắc Thải Hồng này.

Trần Hạ Thiên ở tại phía nam của Lam Sắc Thải Hồng, trong một khu vực rộng mênh mông, xây dựng rất nhiều lầu các xa hoa. Ở phương diện nơi ở này, không chỉ là bản thân Trần Hạ Thiên, hắn có quyền lực khiến cho một phần tộc nhân gia tộc kia, cũng ở bên trong nơi này.

Chuyện này những Thiên Nhân khác cũng đều như vậy. Điều này đã trở thành lệ cũ.

Mà ở trung tâm rất nhiều kiến trúc xa hoa này tồn tại một chỗ hồ nước trên Thải Hông. Nước trong hồ này rất trong. Bên trong có cá vàng đang bơi. Nơi đây rõ ràng là Thải Hồng, nhưng lại có hồ nước, rất kỳ diệu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1303: Trần Hạ Thiên

Bên cạnh hồ, có một gian nhà gỗ thoạt nhìn rất bình thường. Nhưng ở đây lại là thánh địa của Trần gia. Bởi vì lão tổ của bọn họ, Trần Hạ Thiên cảnh giới Thiên Nhân chính là đang ở lại bên trong nhà gỗ này.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần phá không lao đến, một đường dâng lên những tiếng nổ vang, giống như thiên lôi, ầm ầm ầm không ngừng bùng nổ, truyền về phía bốn phía xung quanh, khiến cho phong vân biến sắc. Trong thiên địa cũng hình thành gợn sóng vặn vẹo, khuếch tán trong phạm vi lớn.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời lại khiến cho các đệ tử khác trên Thải Hồng quan tâm. Còn có một ít Cực Bảng ở gần Tinh Không Đạo, sau khi nghe cùng nhìn thấy, đều kinh ngạc ngẩng đầu.

- Âm thanh gì vậy?

- Đó là... Bạch lão tổ?

Trong lúc mọi người nơi này vô cùng kinh ngạc, trong phạm vi Trần gia có không ít tộc nhân Trần gia cũng nghe được những âm thanh giống như thiên lôi này. Tâm thần mỗi người đều chấn động. Đồng thời, vào lúc nhìn lại, bọn họ thấy được một bóng người giống như sao rơi xuống, lấy tốc độ cực hạn, trong phút chốc lại từ hư vô phía xa, trực tiếp xuất hiện ở giữa không trung Trần gia.

Sáu khi hắn xuất hiện, một uy áp Thiên Nhân, ầm ầm ầm truyền xuống tám phương, khiến cho tất cả những người trong Trần gia tộc đều

cảm thấy tâm thần chấn động mãnh liệt. Ngay cả tu vi cũng bị uy áp Thiên Nhân kia làm cho hỗn loạn.

Hình dáng kia thoạt nhìn trắng nõn, nhưng lại có thần sắc ngạo nghễ. Thân hình không cao, nhưng hai tay lại chắp phía sau đít, cằm còn hất cao, lộ ra một dáng vẻ giống như cường giả tuyệt thế. Đó chính là... Bạch Tiểu Thuần!

- Trần Hạ Thiên, lăn ra đây cho Bạch gia gia ngươi!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mình đi đến, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Hắn càng đắc ý, mở miệng trực tiếp hét lớn một tiếng.

Lúc này ý chí của hắn cùng trời đất dung hợp, thay thế được thiên ý. Hắn vừa hô to, giọng nói của hắn vượt qua thiên lôi, trực tiếp lại nổ vang ở trên Lam Sắc Thải Hồng, hình thành một trùng kích, quét ngang tám phương, khiến cho rất nhiều tộc nhân Trần gia, thần sắc mỗi người đều đại biến, bị chấn động tới hai lỗ tai đau nhức. Bọn họ trong lúc hoảng sợ đồng thời lui về phía sau.

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần không chỉ chấn động vang vọng ở Lam Sắc Thải Hồng này, còn khiến cho đệ tử bốn phía xung quanh Tinh Không Đạo Cực Bảng nghe được, còn truyền ra ngoài. Cho dù là ở Thải Hồng khác, đều mơ hồ nghe được giọng nói của hắn. Tâm thần mỗi người lập tức lại chấn động.

- Bạch trưởng lão đây là... đi tìm Trần trưởng lão gây phiền phức sao?

- Nghe giọng nói của Bạch trưởng lão, chẳng lẽ muốn chiến đấu một trận sao!

Những tu sĩ Tinh Không Đạo Cực Tông đó, mỗi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cũng không ít người nhanh chóng bay ra, vội vàng đến xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Phải biết rằng đây chính là ở trong tông môn. Cho dù mâu thuẫn giữa các Thiên Nhân là tồn tại, nhưng phần lớn sẽ không xuất hiện va chạm trực tiếp như vậy.

Tiếng của Bạch Tiểu Thuần cực lớn. Các tu sĩ trên Thải Hồng khác đều nghe được. Trần Hạ Thiên đang khoanh chân ngồi ở bên trong nhà gỗ, tất nhiên cũng nghe được. Lúc này mắt hắn đã sớm mở ra, thần sắc mang theo phẫn nộ, trong mắt còn có hàn quang ép người.

Nếu như đổi lại là những người khác như vậy, hoặc là trước khi đánh một trận ở Nghịch Hà Tông, hắn đã sớm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi ra, chém giết người đến đây dương oai. Nhưng hôm nay hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Thật ra trong lòng hắn biết rất rõ, Bạch Tiểu Thuần này có chiến lực kinh người. Chỉ với một mình mình, tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nhưng ngay khi Trần Hạ Thiên ở đây quyết định nhẫn nại, Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài lại không vui. Giọng hắn lại một lần nữa vang lên.

- Trần Hạ Thiên, thế nào? Ngươi là Thiên Nhân, ta cũng Thiên Nhân. Ta cũng đã đến nhà ngươi, ngươi lại có thể không tới đón tiếp một chút? Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần thể hiện sự tức giận. Lời nói vừa thốt ra, trực tiếp bước vào trong phạm vi Trần gia, đi thẳng đến gian nhà gỗ đi.

Tộc nhân của Trần gia ở bốn phía xung quanh run như cầy sấy. Bọn họ chỉ có thể nhìn, không dám ngăn cản.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần triển khai ra tốc độ kinh người như vậy, dâng lên tiếng sấm nổ kinh thiên, sẽ tới gian nhà gỗ ở cạnh hồ nước. Thậm chí khi Bạch Tiểu Thuần tới gần hồ nước này, mặt nước dâng lên rất nhiều gợn sóng chấn động. Bhững con các vàng ở bên trong đều run rẩy, đồng thời lặn xuống dưới đáy hồ không dám ngoi lên mặt nước.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn làm gì?

Cuối cùng Trần Hạ Thiên không cách nào nhịn được nữa. Hắn chợt ngẩng đầu, thân thể thoáng một cái, trực tiếp lại xuất hiện ở giữa không

trung. Tay phải hắn vung mạnh lên, hóa thành một trận gió lốc, trực tiếp đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn vừa ra tay, Bạch Tiểu Thuần cũng một quyền đánh ra, trực tiếp lại va chạm cùng gió bão do Trần Hạ Thiê n dâng lên gió bão đập đụng vào nhau, ầm ầm ầm âm thanh, vào giờ phút này kinh thiên động địa.

Trong tiếng nổ lớn, Trần Hạ Thiên kêu lên một tiếng rên rỉ. Thân thể hắn lui ra phía sau vài bước. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, thần sắc vẫn như bình thường. hắn thân thể cường hãn, căn bản cũng không quan tâm lần đối đầu này. Theo sát đó, hắn lại xung phong liều chết xông đến.

- Làm cái gì sao? Trần Hạ Thiên, chuyện bản thân ngươi làm, trong lòng chính ngươi biết rõ!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần khuếch tán ra. Với tốc độ kinh người, chớp mắt hắn lại tới gần Trần Hạ Thiên.

Sắc mặt Trần Hạ Thiên âm trầm vô cùng. Hai tay bấm quyết thi pháp, lại cùng Bạch Tiểu Thuần va chạm. Sau đó, những tiếng nổ lại một lần nữa vang lên. Lần này hắn lui ra phía sau xa hơn. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn khí thế hung hăng, công kích đến.

Thân ảnh ấy, khí thế ấy, khiến cho Trần Hạ Thiên âm thầm kêu khổ. Hắn nhíu mày, tức giận trong lòng lại càng thêm mãnh liệt. Nhưng hắn vẫn cứng rắn nhịn xuống. Thời điểm lui về phía sau, hắn vội vàng mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần, chuyện Nghịch Hà Tông, Bán Thần lão tổ đã hạ lệnh phong tỏa. Đạo Hà cùng Tinh Hà lão tổ đều bị ngươi chém chết. Ngươi còn muốn như thế nào? Còn nữa chuyện ở Trường Thành năm đó, cũng là chuyện ngoài ý muốn!

- Chuyện ngày hôm nay không có liên quan tới Nghịch Hà Tông, cùng Trường Thành. Trần Hạ Thiên, ngươi đừng giả vờ hồ đồ!

Bạch Tiểu Thuần giả vờ cả giận nói. Hắn bỗng nhiên triển khai Bất Tử Cấm, tốc độ thoáng cái bạo phát, chớp mắt lại đến gần Trần Hạ Thiên. Tay phải bấm quyết một cái. Nhất thời bốn phía xung quanh hắn có hàn khí khuếch tán. Chín đạo hàn ảnh đồng thời biến ảo, lấy Trần Hạ Thiên làm trung tâm, ở bốn phía xung quanh Trần Hạ Thiên, trong nháy mắt xuyên qua.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1304: Không Phải Lão Phu! Không Phải!!! (1)

Sắc mặt Trần Hạ Thiên biến hóa, hai tay chợt vung lên. Nhất thời trên thân thể hắn xuất hiện một mảnh ánh sáng màu đen, nổ mạnh cản trở chín đạo hàn ảnh ở bốn phía xung quanh. Thân thể hắn cũng nhân cơ hội đó, lại lui về phía sau. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng ủy khuất, tức giận càng sâu, gầm hét lên.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Lão phu giả vờ hồ đồ cái gì, ngươi nói rõ ràng đi!

- Bản thân ngươi làm chuyện thất đức, còn hỏi ta! Trần Hạ Thiên, ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần ta sẽ không để người được yên!

Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn thấy Trần Hạ Thiên lại có thể gầm thét ra âm thanh còn cao hơn bản thân mình, trong lòng bất mãn. Vì vậy hắn sử dụng âm thanh lớn hơn nữa, giống như thét giận.

- Ngươi... Ngươi!

Trần Hạ Thiên nghe được tiếng Bạch Tiểu Thuần hô lên, trong lòng càng phẫn nộ. Hắn mơ hồ nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần đến không phải là vì chuyện của Nghịch Hà Tông. Nhưng bất kể như thế nào hắn cũng nghĩ không ra được, sau khi mình trở về trước sau liền bế quan, hoàn toàn không đi trêu chọc đối phương. Nhưng Bạch Tiểu Thuần mở miệng lại nói mình làm chuyện thất đức. Điều này khiến cho trong lòng Trần Hạ Thiên muốn bùng bạo.

Cảm giác này... Là bản thân mình luôn chỉ có khi dễ người khác, nhưng hôm nay lại bị người khác khi dễ như vậy...

- Bạch Tiểu Thuần! Ngươi khinh người quá đáng!

Trần Hạ Thiên rống lên to hơn, trong lòng lại càng phiền muộn. Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết mình lại trêu chọc đối phương ở chỗ nào.

- Ta khinh người quá đáng? Trần Hạ Thiên, ngươi thật là quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần cũng mặc kệ. Trong tiếng hô lớn, hắn đuổi theo Trần Hạ Thiên, lại xuất thủ lần nữa. Hai người ở trên Lam Sắc Thải Hồng này không ngừng va chạm. Những tiếng sấm vang vọng khắp nơi.

Trùng kích dâng lên, càng khuếch tán ra, khiến cho tộc nhân Trần gia đều kinh hãi không thôi. Các tu xi trên Thải Hồng khác đều không ngừng hít hơi lạnh.

Thậm chí ngay cả bốn vị Thiên Nhân khác trên Lam Sắc Thải Hồng này, mỗi người đều nhanh chóng tản thần thức ra, tập trung vào chiến trường, bất kỳ thời khắc nào cũng quan tâm chú ý. Trong đó vị Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường kia trầm ngâm hoàn toàn không xuất hiện. Dù sao Lý Hiển Đạo cùng Bạch Trấn Thiên cũng không có hiện thân.

Trên thực tế, thời khắc này hai người Lý Hiển Đạo cùng Bạch Trấn Thiên đều mở to mắt, nhìn Trần Hạ Thiên trong lúc cùng Bạch Tiểu Thuần giao đấu không ngừng rơi vào thế hạ phong. Hai người đều có chút do dự, nhưng không thò đầu ra. Thật ra, trong trận chiến Nghịch Hà Tông ấy, Bạch Tiểu Thuần đánh ra uy danh, khiến cho trong lòng hai người bọn họ đều tồn tại sự kiêng kỵ.

- Chuyện này không có quan hệ gì với chúng ta...

- Trần đạo hữu cũng thật là… Hiện tại danh tiếng Bạch Tiểu Thuần này đang thịnh. Làm gì phải đi trêu chọc hắn?

- Không có cách nào. Nếu hắn đi trêu chọc Bạch Tiểu Thuần, vậy chính hắn tự mình hóa giải là được.

Sau khi hai người Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo truyền âm liên lạc xong, đều cảm thấy Trần Hạ Thiên này thật sự không khôn ngoan.

Ở trong sự quan tâm chú ý của mọi người, Trần Hạ Thiên thật sự muốn phát điên. Nếu như biết nguyên nhân của lần đấu pháp chém giết này thì thôi không nói làm gì. Nhưng cho tới bây giờ, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra. Hắn cũng đã mở miệng hỏi, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại lộ ra bộ dạng ngươi biết, mở miệng đều nói mình làm chuyện thất đức. Đều này khiến cho trong lòng Trần Hạ Thiên ủy khuất vô cùng.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó khí thế hung hăng, thoáng một cái lại đánh tới, Trần Hạ Thiên hung hăng cắn răng một cái, lui về phía sau. Trong lúc đó, hắn nhanh chóng mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần, không phải là tộc nhân của ta trêu chọc ngươi chứ? Nếu như là đúng, chuyện này không có liên quan cùng lão phu!

- Tộc nhân chó má nào trêu chọc ta. Chính là ngươi, Trần Hạ Thiên. Cho tới bây giờ ngươi còn giả vờ hồ đồ. Ngươi xem thường Bạch Tiểu Thuần là hài đồng ba tuổi có phải không?

Bạch Tiểu Thuần vẫn gầm thét giận dữ, lại một lần nữa lao ra.

Trần Hạ Thiên thiếu chút nữa muốn gào thét thành tiếng. Hắn cảm thấy mình thật sự không có cách nào nói chuyện cùng Bạch Tiểu Thuần. Hắn càng vắt hết óc đi nhớ lại, cũng nghĩ không ra mấy ngày nay, mình lại chọc phải cái người điên này thế nào.

Lúc này mắt nhìn đối phương lại vọt tới, Trần Hạ Thiên hung hăng cắn chặt răng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng hắn lại chỉ có thể lui về phía sau. Bạch Tiểu Thuần có chiến lực quá mạnh mẽ, da dày thịt béo. Đồng thời, hắn cũng khiến cho Trần Hạ Thiên cực kỳ đau đầu.

Ở thời điểm Trần Hạ Thiên lui về phía sau, phía xa có giọng nói lo lắng, nhanh chóng truyền đến.

- Tiểu Thuần dừng tay!

Phía chân trời xa xôi có hai nói cầu vồng nhanh chóng lao đến. Bên trong là một nam một nữ, chính là Triệu Thiên Kiêu cùng Trần Nguyệt San.

Trần Nguyệt San lộ ra vẻ mặt lo lắng. Triệu Thiên Kiêu cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Sau khi hai người bọn họ nghe nói Bạch Tiểu Thuần đi tìm Trần Hạ Thiên, liền lập tức chạy tới. Hắn thật sự không có cách nào không đến được. Bạch Tiểu Thuần cùng lúc là bằng hữu của hắn. Về phương diện khác Trần Hạ Thiên là sư phụ cùng nhạc phụ của hắn...

Nếu như những người khác tới, Bạch Tiểu Thuần có thể không để ý tới. Nhưng giữa Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Tiểu Thuần, mặc dù tiếp xúc không phải quá nhiều, nhưng lại từng đồng cam cộng khổ trong lúc hoạn nạn. Hơn nữa, mấy năm nay Triệu Thiên Kiêu có rất nhiều chiếu cố đối với Nghịch Hà Tông. Còn vì chuyện của Bạch Tiểu Thuần, hắn không tiếc cùng Trần Hạ Thiên giằng co.

Phần ân tình này, Bạch Tiểu Thuần từ lâu vẫn ghi nhớ trong lòng. Lúc này vừa nghe Triệu Thiên Kiêu nói vậy, bóng người hắn vốn muốn xông về phía Trần Hạ Thiên chợt dừng lại, lui ra phía sau vài bước. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thiên Kiêu đang nhanh chóng lao đến.

Lúc này Trần Hạ Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng biểu hiện ra ngoài, vẫn là sắc mặt thâm trầm biến thành màu đen. Hắn đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ngươi...

Triệu Thiên Kiêu mắt thấy Bạch Tiểu Thuần dừng lại, tăng tốc độ nhanh chóng tới gần. Hắn trực tiếp đứng ở giữa Bạch Tiểu Thuần cùng

Trần Hạ Thiên, thần sắc mang theo vài phần lo lắng cùng bất đắc dĩ, vội vàng ngăn cản.

- Đại sư huynh, sư phụ thật là quá đáng. Hôm nay ta tới không có liên quan gì với Nghịch Hà Tông. Thật ra là do sư phụ sư huynh làm chuyện thất đức, khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, vội vàng mở miệng nói trước một câu.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi nói rõ ràng ra đi. Lão phu rốt cuộc làm gì ngươi?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1305: Không Phải Lão Phu! Không Phải!!! (2)

Trần Hạ Thiên vừa nghe lời này, hận không thể nghiến răng nghiến lợi. Hắn về phía Bạch Tiểu Thuần hạ giọng nói.

- Còn muốn bảo ta nói rõ ràng? Chuyện chính bản thân ngươi làm, ngươi lại không biết sao! Không có vấn đề gì. Ta đánh tới khi ngươi nghĩ ra mới thôi!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, khí thế cũng càng thêm mạnh mẽ. Hắn làm ra bộ dạng muốn xông về phía trước. Triệu Thiên Kiêu đứng ở giữa mắt thấy hai người giống như lại muốn đấu võ, cảm thấy rất đau đầu. Hắn lại vội vàng ngăn cản.

- Tiểu Thuần!

Triệu Thiên Kiêu vội vàng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Triệu Thiên Kiêu một chút, lúc này mới hít một hơi thật sâu, dừng bước.

- Đại sư huynh, chuyện này không có quan hệ gì với đại sư huynh. Thật sự là do sư tôn của sư huynh quá đáng qua. Sư huynh biết Trương Đại Bàn biết không? Còn có Hứa Bảo Tài, bọn họ là bằng hữu tốt của ta, lại là đồng môn của ta, nhưng lại bị sư phụ của đại sư huynh bắt đi. Ta tới đòi người, hắn lại còn giả vờ hồ đồ!

Bạch Tiểu Thuần cả giận nói.

Triệu Thiên Kiêu sửng sốt. Về Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, hắn có nghe nói qua, cũng thực sự đã lâu không gặp. Nghe ý tứ của Bạch

Tiểu Thuần, lại là sư tôn của mình cho bắt đi. Điều này khiến cho Triệu Thiên Kiêu do dự, quay đầu nhìn về phía Trần Hạ Thiên.

Trần Hạ Thiên cũng sửng sốt. Trước đó hắn suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ tới là chuyện gì. Lúc này vừa nghe được Bạch Tiểu Thuần nói như vậy, càng thêm vài phần mờ mịt. Ngay cả cái tên Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài này hắn cũng cảm thấy xa lạ.

- Không phải lão phu làm. Hai người kia lão phu cũng không quen biết. Bạch Tiểu Thuần, ngươi tìm nhầm người rồi!

Trần Hạ Thiên chỉ có thể cố nén tức giận, gằn giọng nói ra từng chữ từng lời. Hắn thật sự cũng cảm thấy chẳng biết tại sao, trong lòng ủy khuất. Nhưng hắn cũng không muốn trêu chọc Bạch Tiểu Thuần. Vì vậy hắn lại bổ sung một câu.

- Chuyện này, không phải lão phu gây ra!

- Không phải ngươi làm, còn có thể là ai làm!

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại, nhưng biểu hiện ra lại là nổi giận đùng đùng.

- Chuyện ngày hôm nay, ta không để yên đâu. Đại sư huynh, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài là bằng hữu tốt của ta. Bọn họ hiện tại sống chết ra sao không biết. Trong lòng ta rất sốt ruột. Có chỗ nào đắc tội, quay đầu lại ta sẽ thỉnh tội với đại sư huynh!

Bạch Tiểu Thuần nói, thân thể chớp mắt lại trực tiếp phóng qua Triệu Thiên Kiêu, lao thẳng đến Trần Hạ Thiên.

Tiếng sấm sét lại vang vọng. Hai người lại chiến đấu với nhau.

Triệu Thiên Kiêu cười khổ, nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, lại nhìn Trần Hạ Thiên một chút. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng. Về chuyện này hắn cũng hiểu rõ. Mình cũng không thể nhúng tay vào. Trên thực tế trong lòng hắn có chút nghi ngờ đối với sư tôn của hắn...

Trong lòng Trần Hạ Thiên cũng sắp phát điên, ủy khuất đến cực hạn. Trong lúc lui về phía sau, hắn chợt gào thét.

- Bạch Tiểu Thuần, lão phu cũng đã nói không phải ta làm, ngươi còn muốn như thế nào?

- Trong tông môn chỉ có ngươi cùng ta kết thù kết oán sâu nhất. Không phải ngươi, còn có thể là ai? Trần Hạ Thiên ngươi đừng giả vờ nữa. Ngày hôm nay ngươi không giao ra Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài cho ta. Cho dù Bán Thần lão tổ đến nơi này, ta cũng chiếm lý!

Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể để cho tiếng hô của Trần Hạ Thiên đè ép xuống được. Vì vậy hắn sử dụng âm thanh lớn hơn nữa, nói ra những lời này.

Trần Hạ Thiên chỉ cảm thấy mình cũng sắp phun ra một búng máu. Hắn đặc biệt muốn phát điên. Một cảm giác mãnh liệt tới mức gần như cả đời này cũng hiếm thấy, không ngừng dâng lên ở trong lòng hắn. Hắn biết chuyện này không có cách nào nói mấy câu là có thể nói rõ ràng được. Trong lúc hắn ủy khuất lui về phía sau, tay phải chợt nhấc lên. Hắn không phải triển khai thần thông, mà là lấy ra ngọc giản truyền âm, lập tức truyền âm lại cho Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo.

- Đây là chuyện ai trong hai vị làm vậy?

- Đáng chết, chuyện các ngươi làm, lại để cho ta đứng ra chịu tiếng xấu thay cho người khác!

- Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo, chuyện này các ngươi phải cho ta một công đạo!

Ba câu này, hắn gần như là rít gào ở trong truyền âm. Trong lòng hắn thật sự ủy khuất không có cách nào hình dung được. Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, mắt thấy Trần Hạ Thiên truyền âm, vì vậy trợn trừng mắt, dừng bước chân lại. Trong lòng có phần chờ mong.

Cùng lúc đó, Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo đang luôn luôn chú ý tới cuộc chiến này. Cả hai đều nghe được nhân quả của chuyện này. Bạch Trấn Thiên vẫn đỡ hơn một chút. nhưng Lý Hiển Đạo sau một hồi sửng sốt, sắc mặt đại biến.

Nhưng không đợi hắn đi bố trí cái gì, truyền âm của Trần Hạ Thiên lại nổ lớn truyền đến. Chuyện này quả thực không có liên quan gì với Bạch Trấn Thiên, nhưng lại có chút quan cùng Lý Hiển Đạo hệ.

Trong lòng Lý Hiển Đạo kêu khổ. Hắn có ý định không đi thừa nhận. Nhưng nhìn thấy Trần Hạ Thiên cũng đã sắp phát điên, vì vậy kiên trì truyền âm đáp lại cho Trần Hạ Thiên một câu.

- Trần huynh... Chuyện này là hiểu nhầm, hiểu nhầm... Ta vừa mới hỏi một chút, dường như là một trưởng lão phía dưới ta... Trong lúc vô ý đã bắt đi Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài này.

Lý Hiển Đạo ở đây vừa truyền âm, Trần Hạ Thiên lại chợt ngẩng đầu, tròng mắt cũng đỏ lên. Hắn chợt ném mạnh ngọc giản trong tay cho Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi tự kiểm tra, nhìn rõ ràng đi. Hai đồng tông này của ngươi không phải là lão phu bắt đi. Không phải lão phu!! Không phải!!!

- Là Lý Hiển Đạo, Bạch Tiểu Thuần. Ngươi tìm nhầm người rồi!!!

Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tiếp nhận ngọc giản. Sau khi cẩn thận nhìn xong, trong lòng hắn cũng dâng lên một sự tức giận. Hắn suy nghĩ rốt cuộc đã tìm ra được chính chủ. Nhưng biểu hiện bên ngoài, hắn lại hất cằm lên, hừ một tiếng.

- Chuyện này không trách được ta. Ai bảo ngươi thoạt nhìn lại không giống người tốt. Tính toán một chút, lần sau có việc ta lại tới tìm ngươi. Đi đây.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, thoáng một cái, đã lao thẳng đến chỗ của Lý Hiển Đạo.

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, mắt lại thấy Bạch Tiểu Thuần rời đi, thời khắc này Trần Hạ Thiên còn không rõ dụng ý lần này Bạch Tiểu Thuần tới đây, vậy hắn cũng sống uổng phí tới từng tuổi này.

- Bạch Tiểu Thuần trời đánh. Hắn nói vậy, không phải có ý nói, không quan tâm gặp phải chuyện gì, đều sẽ tới tìm ta gây phiền phức sao? Đây là hắn muốn ép ta, không thể không đứng ra giúp hắn giải quyết vấn đề!

Trần Hạ Thiên nghĩ tới đây, trong lòng phiền muộn đã đến mức tận cùng. Cũng may hắn là Thiên Nhân. Nếu không sợ là sốt ruột tức giận tới mức công tâm, đã sớm tức tới thổ huyết. Ủy khuất này khiến cho toàn thân hắn đều muốn bùng nổ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1306: Đây Là Hiểu Nhầm. (1)

Triệu Thiên Kiêu ở bên cạnh nhìn thấy một cảnh tượng nghịch chuyển như vậy, chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

- Bạch Tiểu Thuần này thật sự không phải là người bình thường!

Trần Hạ Thiên cũng sắp phát điên rồi. Đánh cũng đánh không lại. Trốn cũng tránh không thoát. Vừa nghĩ tới hình ảnh sau này đối phương gặp phải chuyện gì, người đầu tiên tới đánh chính là mình, Trần Hạ Thiên chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, trời đất quay cuồng. Hắn có cảm giác phát điên, không có cách nào hình dung được. Trong lòng hắn vô cùng hối hận. Hắn thầm nghĩ sớm biết sẽ như vậy, hắn đã quyết không đi trêu chọc vào Bạch Tiểu Thuần giống như cao da chó này.

- Ta trêu ai ghẹo ai chứ...

Trần Hạ Thiên khóc không ra nước mắt. Càng nghĩ hắn càng thấy hậm hực. Nhất là khi nhìn thấy những kiến trúc ở bốn phía xung quanh, vì cuộc đấu pháp trước đó đã bị phá hủy không ít, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, hắn lại càng bị đè nén.

- Người khác bắt đồng môn của hắn, hắn tới tìm ta...

Trần Hạ Thiên căm giận, trong lòng cũng đang rầu rĩ. Hắn thật sự lo lắng, có lần đầu tiên này, sau này còn có thể có lần thứ hai, lần thứ ba...

- Chỉ có điều chuyện này cũng là một cơ hội. Nếu như hắn cùng Lý Hiển Đạo đánh nhau, như vậy ta cũng có thể mượn đề tài chuyện này để nói chuyện của mình... Vừa rồi chúng ta ra tay, Bán Thần lão tổ nhất

định cũng đã chú ý tới. Mặc dù không nói gì, nhưng nếu Bạch Tiểu Thuần này tiếp tục nữa, nhất định chắc chắn sẽ khiến Bán Thần lão tổ không vui!

Trần Hạ Thiên nghĩ tới đây, trong mắt lóe lên ánh sáng tàn nhẫn. Hắn lập tức truyền âm cho Lý Hiển Đạo, muốn bảo đối phương cùng mình phối hợp, tranh thủ lần này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chịu chút vị đắng.

- Bạch Tiểu Thuần, đây chính là mầm tai vạ chính ngươi đưa tới cửa!

Ở trong lúc Trần Hạ Thiên ở đây tính toán, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có cân nhắc. Hắn biết Tinh Không Đạo Cực Tông này, trên đầu của mình còn có Bán Thần lão tổ. Mình ở đây, không thể làm chuyện gì quá mức...

Lúc này tìm được chính chủ, trong lòng hắn sau khi cân nhắc một phen, đã có quyết đoán. Tốc độ của hắn cực nhanh, liên tiếp phát ra những tiếng nổ lớn, lao thẳng đến chỗ ở của Lý Hiển Đạo.

Bạch Tiểu Thuần một đường đường hoàng, rất nhanh đã đến Lý gia. Vừa tiến tới gần, lập tức bên trong Lý gia lại có một ý chí Thiên Nhân, phóng lên cao.

- Bạch đạo hữu, không nên gấp gáp. Đây là hiểu nhầm, hiểu nhầm...

Giọng nói của Lý Hiển Đạo, cũng theo bóng dáng hắn xuất hiện, vang vọng khắp nơi.

- Lão phu đã cho người đi thả đồng môn của Bạch đạo hữu ra. Chờ một lát là được rồi.

Lý Hiển Đạo nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu. Trên mặt hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười. Chỉ có điều ở phía sau nụ cười này lại là sự do dự. Dựa theo tính tình của hắn, nếu như đổi lại là một người khác, hắn đã sớm một kiếm đâm qua, trực tiếp chém giết đối phương. Nhưng

Bạch Tiểu Thuần ở đây, hắn thật sự vô cùng kiêng kỵ. Thật ra, đánh một trận ở Nghịch Hà Tông trước đó, khiến cho lòng hắn lo sợ rất lâu.

Nếu Bạch Tiểu Thuần vẫn chưa trưởng thành, hắn còn có thể lựa chọn ngăn chặn. Nhưng hôm nay một hạng người đã trưởng thành lên thiên kiêu như vậy, tương lai của người này là không thể đong đếm được. Nếu có thể không động tới, có thể đi hóa giải, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lại hắn nhận được Trần Hạ Thiên truyền âm tới, cũng biết kế hoạch của Trần Hạ Thiên. Trong lòng hắn thầm công nhận chuyện này.

Điều này khiến cho hắn do dự. Trong lòng đang cân nhắc. Lúc này hắn còn chưa có quyết đoán. Nhưng bất luận làm thế nào, đều cần hắn ở thời điểm mặt đối mặt với Bạch Tiểu Thuần, thể hiện ra sự yếu thế mới tốt. Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần này ở trong mắt Bán Thần lão tổ, lộ rõ một mặt càng nhiều cường thế bá đạo.

Mà lấy sự hiểu biết của hắn đối với Bán Thần lão tổ, đối với loại Thiên Nhân bá đạo này, cho dù Bán Thần lão tổ không nói cái gì, nhưng trong lòng nhất định không hề vui.

Huống hồ, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra yếu thế, cũng không ảnh hưởng tới mặt mũi của hắn. Dù sao mọi người đều là cảnh giới Thiên Nhân. Lý Hiển Đạo cảm thấy coi như mình chủ động cúi đầu, cũng có thể lý giải được. Đương nhiên nếu Bạch Tiểu Thuần không phải là Thiên Nhân, cho dù hắn có chiến lực Thiên Nhân, Lý Hiển Đạo cũng sẽ không như vậy.

Thật sự dưới Thiên Nhân, hắn thấy đều giống như con kiến hôi. Chỉ có đến tầng thứ tương đương với mình, mới xem như là cường giả của mảnh thế giới này!

Mắt thấy Lý Hiển Đạo lại có thể chủ động cúi đầu, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, có chút hồ nghi. Hắn cảm thấy chuyện này không thích hợp, vì vậy trợn mắt.

- Bắt người của ta, còn bảo với ta không nên gấp gáp? Lý Hiển Đạo, ngươi nói vậy là có ý gì!

Bạch Tiểu Thuần quát khẽ, làm ra vẻ muốn bay đi gặp Lý Hiển Đạo. Ánh mắt Lý Hiển Đạo lóe lên, không đi tranh phong, mà nhanh chóng lui về phía sau.

Mắt thấy Lý Hiển Đạo lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại, đã suy nghĩ ra mánh khóe.

- Chủ động tỏ ra yếu kém, đây là đào hầm cho ta sao. Thật hay cho một Lý Hiển Đạo ngươi!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng chuyển động. Hắn đã có chủ ý, tốc độ đột nhiên bạo phát, trực tiếp đuổi theo. Hắn lập tức ra tay. Nhất thời có tiếng sấm vang vọng. Rốt cuộc hắn đã trực tiếp lại đánh nhau.

Lúc này, các tu sĩ trên Thải Hồng khác đều chuyển lực chú ý từ chỗ Trần Hạ Thiên tới nơi đây. Tất cả đều quan tâm chú ý. Thần thức của Trần Hạ Thiên cũng tập trung ở nơi đây, xem ra còn nghiêm túc hơn so với những người khác.

Hắn không có cách nào khác không nhìn. Trong lòng hắn thật sự ủy khuất. Hắn không chỉ có oán hận đối với Bạch Tiểu Thuần, còn có ý nghĩ tính kế hãm hại Bạch Tiểu Thuần. Lúc này vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ra tay, hắn cười lạnh.

- Đánh đi. Đánh càng kịch liệt càng tốt!

Trần Hạ Thiên nhìn cảnh tượng như vậy trong lòng thoáng cái liền thoải mái hơn một ít. Mắt hắn không chớp nhìn chăm chú.

Về phần Bạch Trấn Thiên, hắn thật sự không có áp lực. Nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Lý Hiển Đạo đấu pháp, trong lòng hắn cũng rất thoải

mái. Hắn cảm thấy thật may mắn. Mình ngoại trừ chuyện của Nghịch Hà Tông ra, liền không có ân oán gì với Bạch Tiểu Thuần.

- Đây là một kẻ điên không nói đạo lý.

Trong lúc Bạch Trấn Thiên cảm thán một câu, cũng nhận thấy được Lý Hiển Đạo không thích hợp. Sau khi thoáng suy nghĩ một chút, dựa vào hiểu biết của hắn đối với Trần Hạ Thiên, trong lòng hắn đã đoán được bảy tám phần. Mà giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần cùng Lý Hiển Đạo ra tay cũng càng thêm kịch liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1307: Đây Là Hiểu Nhầm. (2)

Trong tiếng nổ lớn, Lý Hiển Đạo không ngừng lui về phía sau. Tuy rằng hắn là Thiên Nhân trung kỳ, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại da dày thịt béo, khí lực cực lớn. Đồng thời, thần thông thuật pháp hoàn toàn không yếu. Điều này khiến cho Lý Hiển Đạo đau đầu vô cùng. Giống như Trần Hạ Thiên lúc trước, trong lòng hắn cũng có một loại cảm giác bất lực.

Huống hồ hắn cũng cảm thấy ủy khuất. Hắn là Thiên Nhân lão tổ, không có khả năng đi nhằm vào mấy đệ tử còn chưa tới Nguyên Anh. Hắn cũng vừa mơ hồ nhớ tới, giống như là một trưởng lão dưới quyền, lúc trước, sau khi bắt được đồng môn của Bạch Tiểu Thuần, trong số tử tôn của mình có người lại ở trước mặt mình cầu xin. Lúc này hắn mới gật đầu phê chuẩn, để cho chuyện này thuận lý thành chươ ng, phù hợp với luật lệ của tông môn.

Lúc này trong lòng hắn đã mang theo căm giận đối với vị tử tôn tiểu bối đã cầu xin mình. Hắn hận, không phải đối phương trêu chọc ra chuyện phiền toái này. Mà sau biết rất rõ ràng Bạch Tiểu Thuần hiện tại cường thế, lại trở thành Thiên Nhân, tử tôn tiểu bối của mình, đám gia hỏa bắt giữ đồng môn của Bạch Tiểu Thuần lại có thể không đến nhắc nhở mình một chút.

Cũng chính là vì không có nhắc nhở, mới khiến cho hắn hiện tại cực kỳ bị động. Nếu không, chuyện này hắn có thể nắm giữ chủ động. Đồng thời, hắn cũng có thể có thêm nhiều lựa chọn.

Sau khi các loại suy nghĩ này hiện lên ở trong đầu Lý Hiển Đạo, trong lòng hắn đã có quyết đoán. Hắn suy nghĩ nếu như Bạch Tiểu Thuần

ở đây ép người quá mức, cũng chỉ có thể phối hợp với Trần Hạ Thiên. Vì vậy hắn mở miệng một lần nữa tỏ ra yếu kém.

- Bạch lão đệ, ngươi hãy nghe ta nói. Ta đã an bài xong xuôi cho đồng môn của ngươi, rất nhanh bọn họ sẽ được dẫn đến đây. Chúng ta không cần thiết phải đánh nữa. Chuyện này ta nhất định cho ngươi một công đạo!

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, trong lòng thầm hừ một tiếng. Hắn lại bước lên trước, đồng thời ngoài miệng hắn lại nói ra những lời khác!

- Cái này là không thể được. Ai, ta cũng không muốn đánh ngươi. Thật ra lúc trước ta oan uổng cho Trần Hạ Thiên, đánh với hắn một trận. Lúc này tìm được chính chủ, nếu như cũng không đánh với ngươi một trận, có chút không tốt. Trần Hạ Thiên sẽ nghĩ như thế nào? Người khác sẽ nhìn ta như thế nào!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ, giống như rất bất đắc dĩ.

Tất cả tu sĩ ở bốn phía xung quanh nghe được câu này, mỗi người đều há hốc miệng. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đều tràn ngập cổ quái, đồng thời lại có chút buồn cười. Thật ra, Bạch Tiểu Thuần nói là những lời này đầy lẽ thẳng khí hùng. Nhưng sau khi nghe xong, lại khiến cho người ta đều cảm thấy có chút mơ hồ không rõ...

- Cái này... Đây là đạo lý gì?

- Bởi vì hiểu nhầm Trần trưởng lão, cho nên muốn tới đánh Lý trưởng lão?

Thần sắc mọi người càng thêm quái dị. Ngay cả ở chỗ cao nhất, trên Tử Sắc Thải Hồng, một luồng thần thức của Bán Thần lão tổ quan tâm chú ý tới nơi đây, cũng cảm thấy nực cười. Trước đó hắn thấy Bạch Tiểu Thuần bá đạo cường thế. Trong lòng dâng lên một chút không thích. Nhưng lúc này cũng vì những lời này của Bạch Tiểu Thuần cảm giác đó đã tiêu tan.

Bán Thần lão tổ cười lắc đầu. Sở dĩ hắn không thích loại thủ hạ cường thế bá đạo này, là bởi vì loại người này vô cùng cương trực, bất lợi cho việc điều khiển. Bạch Tiểu Thuần nói những lời này, bất kể là vô tình hay là cố ý, cũng nói rõ... Thái độ!

Nếu như là vô ý nói ra, vậy nói tính cách Bạch Tiểu Thuần này kích động. Người như vậy, dễ dàng cho việc điều khiển. Còn nếu như hắn cố ý nói ra, vậy thì càng khiến cho Bán Thần lão tổ hài lòng. Thái độ này đã biểu đạt ra rất rõ ràng.

Trên thực tế đối với Bạch Tiểu Thuần, Bán Thần lão tổ cũng có hiếu kỳ. Trước đó hắn sở dĩ sắc phong Bạch Tiểu Thuần làm phong mạng, nguyên nhân căn bản của hắn cũng có liên quan đến Đỗ Lăng Phỉ.

Đồng dạng nghe được câu này, còn có Trần Hạ Thiên. Hắn chợt hít vào một hơi. Cũng từ trong lời nói này, hắn đã nghe ra được mánh khóe.

Về phần Lý Hiển Đạo, hắn liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thật lâu. Đối phương nói những lời này, khiến cho cảnh giác của hắn đối với Bạch Tiểu Thuần lập tức tăng cao rất nhiều. Trong lòng hắn cũng gấp tốc chuyển động, trực tiếp bỏ qua suy nghĩ sẽ phối hợp cùng Trần Hạ Thiên.

- Người này không chỉ có chiến lực cường hãn, tâm cơ cũng cực kỳ thâm trầm. Có thể đi hóa giải, vẫn nên hóa giải thì được hơn!

Lý Hiển Đạo hít một hơi thật sâu, nụ cười trên mặt lại hiện lên. Hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần liền ôm quyền.

- Bạch đạo hữu không cần lo lắng nhiều. Ngươi cùng Trần đạo hữu là hiểu nhầm. Cái này gọi là không đánh không quen biết, không có liên quan gì với chúng ta.

Lời nói này vừa nói ra, mắt thấy khí thế của Bạch Tiểu Thuần vẫn mãnh liệt, Lý Hiển Đạo thở dài. Thật ra hắn không phải là sợ Bạch Tiểu Thuần. Hắn thật sự cảm thấy giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần không nhất thiết phải trước sau căm thù.

Dù sao hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã được Bán Thần lão tổ tán thành, trở thành thái thượng trưởng lão có địa vị thân phận tương đương với bọn họ. Hơn nữa, cũng vì một câu nói kia của Bạch Tiểu Thuần, kế hoạch của Trần Hạ Thiên bị dễ dàng hóa giải. Hắn không tin Bán Thần lão tổ không phát hiện, nhưng đối phương nhưng trước sau không có ngăn cản. Bản thân điều này đã nói rõ vấn đề.

- Cũng được. Có thể đây cũng là một cơ hội hóa giải ân oán cùng Bạch Tiểu Thuần.

Lý Hiển Đạo nghĩ tới đây, trong lòng đã có quyết đoán. Hắn bấm quyết vung tay lên. Nhất thời bốn phía xung quanh hiện lên một tầng ánh sáng. Sau khi che kín tầm mắt của tất cả mọi người ở bên ngoài, hắn vỗ vào túi đựng đồ. Ngay lập tức trong tay hắn lại xuất hiện thêm một miếng ngọc bội.

Trên ngọc bội kia điêu khắc ba long sáu phượng. Vừa lấy ra, lập tức liền có một khí tức kinh người đập vào mặt. Dường như ba long sáu phượng này không phải là khắc ra, mà là tồn tại chân chính. Thậm chí chớp mắt một cái bốn phía xung quanh thiên địa ở đây đều xuất hiện một ít mây mù.

Ngọc bội này vừa nhìn liền biết không phải là vật tầm thường. Hơn nữa ở phía trên kia, mơ hồ có sóng chấn động thiên ý. Đây chính là một... pháp bảo Thiên Nhân!

- Bạch đạo hữu, miếng ngọc bội này là của ngươi đúng không? Trong lúc vô Lý mỗ ý nhặt được. Hôm nay so sánh khí tức phía trên, mới phát hiện hóa ra là pháp bảo của Bạch đạo hữu.

Lý Hiển Đạo mỉm cười, trong lúc nói chuyện, hắn ném ngọc bội trong tay lên. Ngọc bội kia hóa thành một đạo hào quang, có hình ảnh ba long sáu phượng như ẩn như hiện, bay thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1308: Bạch Đạo Hữu, Ngươi Đông Tây Rơi

Cảnh tượng như vậy, những tu sĩ trên Thải Hồng khác không nhìn thấy được, đã bị Lý Hiển Đạo che đậy. Nhưng Bạch Trấn Thiên cùng Trần Hạ Thiên lại nhìn thấy rõ ràng. Bạch Trấn Thiên có chút hoảng hốt. Về phần Trần Hạ Thiên lại ngẩn người ra.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Hiển Đạo lại có thể sử dụng biện pháp như thế tới hóa giải dây dưa cùng Bạch Tiểu Thuần. Điều này làm cho trong lòng hắn càng thêm hậm hực.

- Lý Hiển Đạo này làm sao có thể không để ý tới thân phận như vậy, lại có thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy!"

Trong lòng Trần Hạ Thiên ủy khuất phẫn uất, càng nghĩ hắn càng thấy rằng Lý Hiển Đạo quá mức gian trá!

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt. Hắn bắt đầu hồ nghi nhìn Lý Hiển Đạo một chút. Sau khi đồng tử xoay tròn một hồi, trong mắt của hắn nhất thời sáng lên.

- Lão nhân này thật lợi hại.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời đã kịp phản ứng. Đây rõ ràng là đối phương muốn đưa mình lễ vật tới hóa giải chuyện này. Nhưng hắn lại không tiện thể hiện quá mức trực tiếp, cho nên mới sử dụng biện pháp này.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất thời đã cảm thấy thoải mái không ít. Hắn còn suy nghĩ biện pháp này không tệ. Mình cũng học được. Vì vậy hắn vội ho một tiếng, đặt ngọc bội ở trong túi đựng đồ.

- A, ngọc bội kia thật sự là của ta. Trước đó không biết rơi chỗ nào. Hóa ra là Lý đạo hữu nhặt được.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, sau đó lại thử dò xét nói một câu.

- Lý đạo hữu, ta nhớ trước đây thời điểm ngọc bội rơi ra, còn có một thanh phi kiếm rơi cùng. Thanh phi kiếm kia lại là một bảo vật.

Lý Hiển Đạo nghe vậy tiếng hít thở bị kìm hãm lại, biểu tình cứng đờ. Sau khi liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn lại vỗ xuống túi đựng đồ, lấy ra một thanh tiểu kiếm màu xanh lam. Tiểu kiếm này mới vừa xuất hiện, nhất thời bốn phía xung quanh hiện ra một mảnh băng hàn. Thậm chí ở dưới hàn khí này, tiểu kiếm này trôi ở giữa không trung, lại có thể dần dần trở nên trong suốt, giống như một khi triển khai, ẽ không thấy bóng dáng.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần niềm vui bất ngờ tới hỏng rồi. Hắn vội vàng mở miệng nói.

- Ha ha, chính là thanh kiếm này. Đây chính là bảo vật gia truyền của ta. Cảm ơn Lý đạo hữu.

Bạch Tiểu Thuần nói, tay phải giơ lên hư không chộp một cái. Ngay lập tức tiểu kiếm này lại bay thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Sau khi hắn dùng một tay nắm lấy, liền yêu thích không buông tay nhìn một chút, lúc này mới hài lòng cất vào.

- Chúc mừng Bạch đạo hữu, vật về nguyên chủ. Bạch đạo hữu, vị trưởng lão tự ý ra tay bắt đồng môn của ngươi, còn có tiểu bối bên trong gia tộc lão phu tham dự chuyện này, hai người bọn họ đã dám làm ra chuyện như thế, lão phu sẽ cho ngươi một công đạo!

Lý Hiển Đạo cũng mỉm cười. Theo hắn thấy, ngoại vật cũng tốt, gia tộc trưởng lão cùng tiểu bối kia cũng được, đều không quan trọng bằng hóa giải ân oán giữa mình cùng Bạch Tiểu Thuần.

Cách làm của Lý Hiển Đạo như thế, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng không tiện lại càn quấy nữa. Lúc này hắn đang muốn mở miệng, thần sắc hơi cẩhn động. Hắn cùng Lý Hiển Đạo nhìn về phía tổ trạch Lý gia bên dưới.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần liền nhìn thấy bóng dáng của Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài. Sắc mặt hai người bọn họ hồng nhuận, giống như bị ép đại bổ quá mức. Chẳng những không có nửa điểm thương thế, thậm chí ngay cả y phục cũng là lăng la tơ lụa. Hai người bị một đám tộc nhân của Lý gia vây quanh, giống như đưa tiễn quý khách, đưa đi ra.

Chỉ là trong thần sắc hai người đều có phần mờ mịt, bộ dạng trở tay không kịp. Hiển nhiên tất cả những điều này, đều ở trong quá trình Bạch Tiểu Thuần chờ đợi, được Lý gia nhanh chóng an bài.

Mắt thấy hai người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đều bình thường, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng yên lòng. Lúc này trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhìn về phía Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài lên tiếng chào.

Vừa nghe được tiếng chào này, toàn thân Trương Đại Bàn lập tức sửng sốt một chút, ngây người nhìn Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt không thể tin được. Hứa Bảo Tài đứng ở bên cạnh hắn, sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, không tự chủ được hít vào một hơi, hai mắt mở to nhìn, hoàn toàn ngây người.

- Tiểu Thuần!

- Ngươi không chết!

Hai người gần như đồng thời thất thanh.

- Trong trời đất này, có người có thể đưa Bạch Tiểu Thuần ta tới nơi tử chết được sao?

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, áo vung khẽ vung lên, chắp tay sau lưng, khoác lác nói.

Lời nói vang vọng. Thần sắc Lý Hiển Đạo có có phần quái dị không được tự nhiên. Nhưng Hứa Bảo Tài cùng Trương Đại Bàn hiển nhiên sớm đã quen thuộc với phương thức nói chuyện của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này, sau khi sống sót trong tai họa, lại gặp được người quen cũ bọn họ nhất thời cảm thấy vô cùng kích động.

- Tiểu Thuần, ngươi cuối cùng đã trở về!

Trương Đại Bàn đi nhanh vài bước, tiến lên ôm lấy cổ Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn hôm nay lại mập ra không ít. Mặc dù không phải là núi thịt, nhưng cũng giống như một quả cầu hình tròn. Lúc này hắn đang trong lúc kích động, thịt béo toàn thân đều không ngừng run rẩy.

Về phần Hứa Bảo Tài, giờ khắc này hắn đang bình phục hít thở. Hắn cũng phấn chấn vô cùng, nhanh chóng chạy tpứo vài bước, trong miệng càng không chút nghĩ ngợi, vội vàng tâng bốc.

- Thiếu tổ thiên kiêu tuyệt luân, cái thế vô địch. Bên trong thiên địa này, làm sao có thể tìm được một người có thể khiến cho Bạch sư thúc rơi vào nơi tử cảnh được. Man Hoang lại tính là cái gì chứ!

Nghe thấy giọng nói kích động của Trương Đại Bàn, hưởng thụ những ngôn từ nịnh hót quen thuộc của Hứa Bảo Tài, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm vui sướng. Thời điểm hắn ở Man Hoang, ngoại trừ lo lắng cho đám người ở Nghịch Hà Tông ra, lo lắng nhất chính là Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Bạch lão đệ, hiện tại người ta đã đưa tới cho ngươi. Ngươi yên tâm đi, sự tình phía sau, ta nhất định cho bản thân ngươi một công đạo khiến ngươi thoả mãn!

Lý Hiển Đạo ho khan một tiếng, cắt ngang cảnh tượng ba người Bạch Tiểu Thuần ôn chuyện, ôn hòa nói.

Hắn vừa mới nói ra lời này, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài liền ngẩn người ra. Mặc dù bọn họ ở Tinh Không Đạo Cực Tông nhiều năm, nhưng lại không tiếp xúc được với Thiên Nhân. Đối với Lý Hiển Đạo này, bọn họ có chút xa lạ.

Nhưng suy nghĩ một chút, người này nhất định là một nhân vật lớn. Nếu không, thời điểm vừa rồi Lý gia làm sao có thể đối xử hai người bọn họ giống như tổ tông.

Không chỉ chữa thương cho bọn họ, còn khách khí cung kính, thậm chí còn đưa bọn họ rất nhiều đan dược cùng bảo vật. Bộ dáng kia, giống như khẩn cầu, hi vọng hai người bọn họ bỏ qua những tai ượng lao ngục trong mấy ngày vừa qua.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1309: Tiểu Thuần, Ngươi Đừng Có Nói Đùa (1)

Số lượng rất nhiều bảo vật, đan dược phong phú, vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hai người Trương Đại Bàn. Bọn họ đều nhìn trợn tròn mắt nhịn. Cả một đường bọn họ đều đang cảm thấy mờ mịt. Lúc này bọn họ rốt cuộc tìm được nguyên nhân, tâm thần bọn họ đều chấn động. Đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần lại có thể tìm tới nhân vật lớn như vậy, bọn họ đặc biệt chấn động.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn Lý Hiển Đạo, ánh mắt rơi vào trên người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài.

- Đại sư huynh, còn có Bảo Tài huynh đệ, các ngươi cảm thấy thế nào? Trong khoảng thời gian này các ngươi đã chịu khổ rồi. Nếu như có cái gì bất mãn, hoặc muốn thu thập ai đó, cứ nói với ta.

Bạch Tiểu Thuần chợt vỗ ngực, lớn tiếng nói.

Lý Hiển Đạo ở một bên cười khổ. Hắn không nói tiếng nào, ánh mắt cũng rơi vào trên người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài.

Còn có những tộc nhân của Lý gia ở bốn phía xung quanh, lúc này đều khẩn trương. Thậm chí trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía hai người Trương Đại Bàn, đều mang theo một sự khẩn cầu.

Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ngạc nhiên trợn trừng mắt, nhìn nhau một cái. Sau đó, bọn họ lại sờ sờ túi đựng đồ trên người. Những thứ tài bảo kinh người chứa ở bên trong, lại khiến cho bọn họ đến bây giờ tim vẫn đập không dừng.

Bọn họ lại hồi tưởng tai ương lao ngục trong một năm qua. Mặc dù nhận một ít ủy khuất, nhưng bọn họ cũng không có gặp phải nguy cơ sinh tử. Lấy thời gian một năm này, lại đổi lấy tài nguyên tu luyện mà bọn họ sợ là một trăm năm cũng thu được không được. Hai người nhất thời cảm thấy một năm này có giá trị.

Nghĩ tới đây, hai người bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, không có ý định muốn tiếp tục truy cứu. Nhưng bọn họ không đi truy cứu, lại không có nghĩa là Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ như vậy. Chỉ là lúc này Lý Hiển Đạo ở đây vừa lần lượt tỏ ra yếu kém, hắn cũng không tiện nói cái gì thêm. Trong lòng hắn đã có những tính toán khác. Vì vậy sau khi hắn gật đầu, nhìn về phía Lý Hiển Đạo liền ôm quyền, dẫn theo Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, rời khỏi phạm vi của Lý gia.

Cho đến Bạch Tiểu Thuần rời đi rồi, tộc nhân Lý Gia mới đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sắc mặt Lý Hiển Đạo đứng ở nơi đó, trong chớp mắt lại trở nên u ám lạnh lẽo. Hắn quay đầu lại lạnh lùng nhìn tộc nhân của mình.

- Dẫn Lý Nguyên Thánh, còn có trưởng lão ra tay kia tới cho ta!

Lý Hiển Đạo hờ hững mở miệng. Âm thanh lại giống như thiên lôi, trực tiếp vang vọng ở trong tâm thần tộc nhân Lý Gia, khiến cho tất cả tộc nhân ở nơi đây, trong lòng đều run lên. Bọn họ biết thời gian thu sau tính sổ đã đến. Lần này, sợ rằng không chỉ là bản thân Lý Nguyên Thánh bị trừng phạt, nhất mạch của hắn ở chỗ này, cũng sẽ bị liên lụy.

Nhưng lão tổ tức giận, những người khác làm sao dám cầu tình. Quan trọng hơn, phương diện này còn liên quan đến một người khác. Hiện tại danh tiếng Bạch Tiểu Thuần Thiên Nhân lão tổ đang thịnh!

Đây chính là cường giả kinh thiên khiến cho ngay cả lão tổ Lý gia bọn họ cũng phải tỏ ra yếu kém!

Tinh Không Đạo Cực Tông, trên Lam Sắc Thải Hồng, trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui sướng, dẫn theo Trương Đại Bàn cùng

Hứa Bảo Tài, bay về phía động phủ của mình. Trên đường ba người ôn chuyện, nói về những chuyện xảy ra n lúc trước, giống như trở lại thời gian năm đó Bạch Tiểu Thuần mới vừa tới Tinh Không Đạo Cực Tông.

Dọc đường đi, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần không nhanh. Lúc này, mặc dù Trương Đại Bàn và Hứa Bảo Tài cùng Bạch Tiểu Thuần ôn chuyện, tâm thần vẫn đang kích động. Đối hai người bọn họ mà nói, từng cảnh tượng nghịch chuyển trước đó giống như thiên địa biến hóa.

- Tiểu Thuần, tiền bối vừa rồi kia là ai vậy?

Trương Đại Bàn hỏi một câu. Hắn không chú ý tới tu vi Bạch Tiểu Thuần có gì khác thường. Thật sự lấy tu vi Kết Đan hậu kỳ của hắn hiện tại, rất khó phát hiện ra nội tình chân chính của Bạch Tiểu Thuần.

Về phần Hứa Bảo Tài, chỉ là Kết Đan sơ kỳ, càng không nhìn ra sự khác thường của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là hai người bọn họ ít nhiều gì, cũng cảm thấy trên người Bạch Tiểu Thuần dường như tăng thêm một tầng sương mù dày đặc nhìn không thấu. Thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nếu nhắm mắt lại, lại hoàn toàn không cảm giác được.

- Hắn? Lý Hiển Đạo.

Trong nháy mắt, chân mày Bạch Tiểu Thuần nhíu lại, hời hợt nói.

- Lý Hiển Đạo? Tên này có chút quen thuộc.

Trương Đại Bàn ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy giống như đã từng nghe nói về tên này ở đâu đó. Sau khi gãi đầu một cái, hắn đang muốn nhớ lại. Nhưng Hứa Bảo Tài ở bên cạnh, không hổ danh là người được xưng ở bất kỳ chỗ nào, cũng có thể có bản lĩnh thăm dò được tin tức tình báo đầu tiên. Hắn vừa nghe được cái tên Lý Hiển Đạo này, trong chớp mắt, đôi mắt chợt mở to, thân thể run lên, hút một hơi, la lên thất thanh.

- Lý Hiển Đạo!! Một trong năm đại Thiên Nhân của Tinh Không Đạo Cực Tông... Thiên Nhân lão tổ Lý Hiển Đạo!

Theo giọng nói của Hứa Bảo Tài truyền ra, Trương Đại Bàn cũng nhất thời há hốc mồm, toàn thân chợt run lên.

- Ta nhớ ra rồi. Lý Hiển Đạo này chính là vị Thiên Nhân lão tổ của Lý gia kia. Chính là hắn năm đó hạ lệnh, bắt giữ ta cùng với Hứa Bảo Tài!

- Tiểu Thuần ngươi không biết đâu, Lý gia này cực kỳ đáng giận!

Hơi thở của Trương Đại Bàn dồn dập. Một mặt là vì cái tên này Lý Hiển Đạo chấn động. Một mặt khác lại nghĩ đến mâu thuẫn cùng Lý gia trước đây. Lúc này, hắn nói ra tất cả những chuyện xảy ra năm đó, sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi.

Năm đó Bạch Tiểu Thuần đi Trường Thành, Trương Đại Bàn còn đang trong quá trình đột phá Niệm Đan. Hứa Bảo Tài cũng vì không đủ tư cách, chỉ có thể ở lại bên trong Không Thành của Thải Hồng tại Tinh Không Đạo Cực Tông, chịu trách nhiệm kinh doanh quán trà của Bạch Tiểu Thuần.

Cho đến không lâu sau đó, Trương Đại Bàn ở dưới sự hộ pháp của Phùng Hữu Đức, tu vi thành công đột phá, bước vào cảnh giới Kết Đan. Vì Kết Đan của hắn đặc biệt, là Niệm Đan. Vì vậy không chỉ có thành tựu mạnh hơn ở trên phương diện luyện linh, thậm chí ở trên phương diện chiến lực, cũng vượt qua những người cùng cảnh khác không ít.

Còn ở trên Tinh Không Đạo Cực Bảng, đứng trong nhóm hai mươi người đầu, của thời gian sát nhập tối đa. Hắn được rất nhiều đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông xem thành hạng người thiên kiêu.

Hứa Bảo Tài cũng vì Trương Đại Bàn quật khởi, do đó theo ở bên cạnh Trương Đại Bàn. Nhưng bọn họ hiểu rõ, dù sao mình chưa tính là đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông chân chính.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1310: Tiểu Thuần, Ngươi Đừng Có Nói Đùa (2)

Tối đa chỉ có thể xem như là một nửa mà thôi. Cho nên bình thường hành sự hắn đều cẩn thận từng li từng tí. Kết giao bằng hữu, đồng thời cũng không dễ dàng đắc tội với người.

Thời gian cứ như vậy qua đi rất lâu, tu vi của Trương Đại Bàn cũng càng ngày càng tăng. Chuyện Bạch Tiểu Thuần mất tích, truyền vào đến bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Chuyện này gây ra kích thích cực lớn đối với Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài. Hai người bọn họ cảm thấy cay đắng hồi lâu, cố tình quay về Nghịch Hà Tông. Nhưng Tinh Không Đạo Cực Tông cũng không phải là nơi bọn họ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Vì vậy hai người ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông càng phải cẩn thận. cũng chính là ở thời gian đó, Bạch Tiểu Thuần mất tích, năm đó thiên kiêu Lý Nguyên Thánh của Lý gia cùng Bạch Tiểu Thuần từng có mâu thuẫn, giống như không có cố kỵ nữa, rốt cuộc mạnh mẽ ra tay, trực tiếp cướp đi khách sạn của Bạch Tiểu Thuần bên trong Không Thành.

Càng thương cho Hứa Bảo Tài, nếu không có Trương Đại Bàn đúng lúc cứu trợ, sợ là Hứa Bảo Tài sinh tử khó lường.

Năm đó, thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây, giữa bọn họ cùng Lý Nguyên Thánh đã có mối thù truyền kiếp. Hiện tại khách sạn bị cướp, khiến cho mối thù hận càng sâu hơn. Nhưng Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ở thế yếu, chuyện này chỉ có thể cắn răng nhịn xuống. Trong cuộc sống sau này, mặc dù tình cảnh khó khăn, nhưng đám người có giao tình cùng Bạch Tiểu Thuần giống như Triệu Thiên Kiêu trở về, thường

xuyên giúp đỡ đối với Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, mới khiến cho hai người bọn họ ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, chậm rãi có một ít căn cơ.

Bọn họ cũng biết Nghịch Hà Tông ở vùng trung du có mâu thuẫn cùng ba tông khác. Nhưng hai người chỉ là Kết Đan, trở lại như thế, chẳng qua chỉ là chuyện vô bổ. Cho nên Trương Đại Bàn cố gắng tu hành, muốn khiến cho mình ở trên Tinh Không Đạo Cực Bảng, tiến vào trước hai mươi.

Mà một khi tiến vào trước hai mươi, dựa theo quy định mới nhất của Tinh Không Đạo Cực Tông, hắn lại có tư cách trở thành đệ tử chân chính của Tinh Không Đạo Cực Tông, lại không phải đệ tử bình thường, mà là thân phận thiên kiêu. Đến khi đó, hắn lại có tư cách nhất định, ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, đi giúp đỡ Nghịch Hà Tông.

Trương Đại Bàn điên cuồng tu luyện. Cuối cùng ở một năm trước, tu vi hắn đột phá, trở thành Niệm Đan hậu kỳ. Thời điểm hắn xông vào Tinh Không Đạo Cực Bảng, lại gặp phải Lý Nguyên Thánh vị thiên kiêu Lý gia kia. Lý Nguyên Thánh này cũng là Kết Đan hậu kỳ, vị trí hơn hai mươi. Hai người tranh đoạt, nhất thời trở nên kịch liệt.

Mặc dù Lý Nguyên Thánh cũng là thiên kiêu, nhưng ở trên phương diện chiến lực lại không bằng Trương Đại Bàn Niêm Đan. Cuối cùng Trương Đại Bàn đánh cho hắn bại, bước vào nhóm trước hai mươi. Lý Nguyên Thánh lại chỉ có thể ở vị trí hai mươi mốt.

Trước đó, mâu thuẫn của bọn họ đã rất sâu. Chuyện này càng trở thành một điểm phát nổ. Lý Nguyên Thánh này không tiếc đắc tội với những người quen của Bạch Tiểu Thuần, phát động lực của gia tộc hắn, gày cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài một tội danh xúc phạm môn quy, còn cầu xin lão tổ Lý Hiển Đạo của hắn, cuối cùng mời ra một vị trưởng lão Nguyên Anh của gia tộc, trực tiếp bắt giữ Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài!

Nếu Trương Đại Bàn không bước vào trước hai mươi của Tinh Không Đạo Cực Bảng, Lý Nguyên Thánh dám giết người. Nhưng hôm nay địa vị của Trương Đại Bàn đã không giống với trước kia. Cho dù là Thiên Nhân lão tổ Lý Hiển Đạo cũng không thể vô duyên vô cớ giết hắn. Cho nên hai người bọn họ chỉ bị giam giữ. Nhưng Lý Nguyên Thánh độc ác, vận dụng lực mạch của một thân, kéo dài thời gian giam cầm bọn họ thành một giáp!

Cũng chính bởi vậy, cuộc chiến Nghịch Hà Tông diễn ra, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài không trở về. Bọn họ ở bên trong lao ngục, cũng không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Theo lời Trương Đại Bàn nói, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chậm rãi trở nên khó xem. Trước đó hắn không biết tình hình thật sự. Nhưng bây giờ biết được, đối với hành vi của Lý gia, trong lòng hắn tràn ngập hàn ý.

Hơn nữa chuyện này xét đến cùng, cũng xuất phát từ thù hận giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Lý Nguyên Thánh năm đó mà ra.

- Đại sư huynh, Hứa Bảo Tài, chuyện này, ta nhất định cho các ngươi một công đạo!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng mở miệng.

- Ta thật ra muốn xem thử, Lý Hiển Đạo này xử lý chuyện này như thế nào? Nếu như hắn xử lý được thì cũng thôi. Nếu như đi bao che... Ta cũng chỉ có thể đi tìm hắn đánh lại một trận!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã có quyết đoán.

Hắn vừa nói ra lời này, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đưa mắt nhìn nhau. Một lát sau, Hứa Bảo Tài không nhịn được nhắc nhở một câu.

- Thiếu tổ, nhưng... Lý Hiển Đạo lại là Thiên Nhân...

- Thiên Nhân tính là cái chim gì. Ta cũng là Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, tay áo khẽ vung lên, ngạo nghễ mở miệng.

Hắn vừa nói ra lời này, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài thoáng cái đều trợn tròn mắt, hoàn toàn ngây người. Trong đầu bọn họ phát ra những tiếng ong ong. Bạch Tiểu Thuần nói ra những lời này, thật sự khiến cho bọn họ căn bản cũng không dám tin tưởng, thậm chí còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Tiểu Thuần... Ngươi không sao chứ?

Trương Đại Bàn có chút khẩn trương, vội vàng tiến lên muốn sờ vào trán của Bạch Tiểu Thuần. Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây, cử chỉ có chút điên rồ.

- Ta thật sự là Thiên Nhân!

Bạch Tiểu Thuần dở khóc dở cười, liền vội vàng nói.

- Tiểu Thuần à, ngươi đừng nói nữa. Chúng ta tin tưởng! Đúng rồi, ngươi đã tìm ai nói chuyện để Lý Hiển Đạo thả chúng ta ra vậy?

Trương Đại Bàn câu chuyện chuyển một cái mở miệng hỏi.

- Ta không mời người nào cả. Đại sư huynh, ta...

Bạch Tiểu Thuần có chút sốt ruột. Còn chưa nói hết lời, hắn chợt nhìn thấy trên bầu trời xa xa có bảy tám đệ tử. Chắc là bọn họ vừa trải qua thí luyện Tinh Không Đạo Cực Bảng, chuẩn bị rời đi. Vì vậy hắn lập tức hô lên một câu.

- Các ngươi qua đây, nói cho hai bằng hữu tốt này của ta biết, ta là ai!

Bảy tám đệ tử này liền sửng sốt. Bọn họ vội vàng bay tới. Vừa tiến tới gần, bọn họ lập tức rất cung kính bái kiến về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bái kiến Bạch lão tổ!

Nhìn bọn họ cung kính bái kiến như vậy, khiến cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài nhìn cũng ngây ngẩn cả người. Trong bảy tám người này, có một hai, bọn họ vẫn nhận ra. Bọn họ biết đối phương ở trong nhóm trước năm mươi trên Tinh Không Đạo Cực Bảng. Nhất là một người trong đó, còn là thiên kiêu xếp hạng hơn mười.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1311: : Nhật Nguyệt Trường Không Quyết (1)

- Cái này... Tiểu Thuần ngươi đừng có nói đùa...

Hơi thở của Trương Đại Bàn trở nên dồn dập. Ánh mắt hắn có chút mờ mịt, cố tình tin tưởng lại vẫn cảm giác không có khả năng. Hứa Bảo Tài ở một bên, thân thể đều run rẩy. Ánh mắt hắn lộ ra sự mãnh liệt, không thể tưởng tượng nổi.

- Ta thật sự là Thiên Nhân, vị Thiên Nhân thứ sáu của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Bạch Tiểu Thuần rất bất đắc dĩ. Đơn giản vào giờ phút này, tu vi bỗng nhiên bạo phát. Nhất thời dường như có thiên lôi ầm ầm ầm nổ tung ở tám phía. Khí thế của hắn trực tiếp kinh thiên động địa, dường như thay trời đổi đất vậy. Ở trong gió nổi mây phun, một gương mặt cực lớn thuộc về Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp huyễn hóa ra, hiện ra ở trên trời cao, giống như bao quát chúng sinh, từ phía xa nhìn xuống mặt đất!

Ý chí của hắn, giống như thiên ý, hạ xuống thế gian!

Theo tu vi Bạch Tiểu Thuần khuếch tán ra, gương mặt hắn ở trên trời cao tản ra uy áp vô cùng, càng ngày càng mãnh liệt. Nhưng chỉ trong phút chốc, Bạch Tiểu Thuần đã thu lại tu vi, khiến cho gương mặt trên trời cao biến mất, uy áp tiêu tan.

- Ngươi... Ngươi...

Mặt Trương Đại Bàn chợt đỏ bừng, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần lại nói không nên lời. Trên gương mặt đều là thần sắc không có cách nào tin

nổi. Trong đầu hắn vang lên những tiếng ong ong, giống như đồng la không ngừng gõ vào trong đầu.

Hứa Bảo Tài ở bên cạnh cũng vậy. Hai người đã hoàn toàn bị chấn động. Kết hợp với những gì thấy được trước đó, lúc này bọn họ đã hoàn toàn hiểu ra, sở dĩ Lý Hiển Đạo khách khí, sở dĩ Lý gia đối với hai người bọn họ giống như đối với tổ tông, nguyên nhân tất cả những điều này... Cũng là bởi vì thân phận của Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch Tiểu Thuần... Thiên Nhân...

Sau khi Trương Đại Bàn dùng sức hít vào mấy hơi, sự kích động trong lòng hắn, lúc này chợt hóa thành vô cùng phấn chấn. Hai mắt hắn chậm rãi phát ra ánh sáng. Cuối cùng hắn chợt vỗ mạnh vào đùi một cái.

- Ha ha, từ nay về sau Trương Đại Bàn ta ở Tinh Không Đạo Cực Tông này, ai dám chọc ta!

Mắt thấy Trương Đại Bàn phấn chấn như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng rất vui vẻ. Hắn vỗ ngực, ngạo nghễ nói.

- Không sai. Sau này ở Tinh Không Đạo Cực Tông, ai dám chọc chúng ta!

Hứa Bảo Tài hiển nhiên cũng ý thức được điểm này. Trong lúc kích động, thân thể hắn run rẩy mãnh liệt hơn. Trong đầu hắn hiện ra tất cả những nữ tu hắn coi trọng ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông mấy năm nay. Trước kia những nữ tu hoàn toàn không để ý tới hắn. Nhưng hiện tại đã khác rồi...

- Thiếu tổ trở thành Thiên Nhân, lấy quan hệ giữa ta và lão nhân gia, sau này ta xem trọng một nữ tu nào đó, ngoắc ngoắc tay đối phương sẽ chủ động qua.

Hứa Bảo Tài nghĩ tới đây, hưng phấn không có cách nào hình dung.

Lúc này Trương Đại Bàn vui sướng vô cùng, đặc biệt vui vẻ. Tim hắn đập rộn lên, căn bản là có cách nào trấn tĩnh lại được. Một mặt là cao hứng vì Bạch Tiểu Thuần, mặt khác lại là huyễn tưởng về tương lai sau này.

Hắn cảm thấy, sở dĩ mình ở Tinh Không Đạo Cực Tông bị hại, lại là bởi vì phía trên mình không có ai. Hắn cùng Hứa Bảo Tài, hai người chỉ có thể nén giận, cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng bây giờ không giống vậy. Thiên Nhân lão tổ là huynh đệ của mình. Như vậy, sau này mình ở Tinh Không Đạo Cực Tông này, không nói là có thể đi ngang, nhưng cũng không khác là mấy.

Ở trong sự tưởng tượng có cánh của Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần dẫn theo bọn họ trở lại động phủ của mình. Phạm vi Lam Sắc Thải Hồng rất rộng. Bản thân Bạch Tiểu Thuần là trưởng lão cảnh giới Thiên Nhân, hắn so với năm vị khác, cũng không kém chút nào.

Chỉ có điều hắn không có gia tộc của mình, cho nên khu vực riêng lớn này, cũng chỉ có một mình hắn ở lại. Sau khi dẫn theo Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài trở về, Bạch Tiểu Thuần còn làm chủ, để cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ở lại trong này.

Nhìn vô số kiến trúc xa hoa ở bốn phía xung quanh này, còn có linh khí nồng đậm đến cực hạn trên Thông Thiên Hải. Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài càng hưng phấn hơn. Đối với bọn họ mà nói, tất cả những điều này giống như đang nằm mơ. Lúc này chính là thời điểm mộng đẹp say sưa.

- Tiểu Thuần, ta quyết định, chúng ta ở Tinh Không Đạo Cực Tông này, phải có thế lực của mình. Ngươi xem năm Thiên Nhân lão tổ khác, bên cạnh người không phải đều là cường giả như mây sao? Chúng ta cũng phải như vậy!

Vẻ mặt Trương Đại Bàn phấn chấn. Trong mắt hắn có ánh sáng bạo phát. Hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mở miệng.

- Mấy năm nay ta cũng quen biết không ít người. Để ta lại đi tìm bọn họ!

- Không sai. Bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, đệ tử thất bại không ít. Hiện tại Thiếu tổ ở đây trở thành Thiên Nhân, đây chính là cơ hội của bọn họ.

Hứa Bảo Tài cũng hưng phấn tán thành ý nghĩ này. Bản thân lại có thể lấy ra một vốn nhỏ. Sau khi mở ra sau không ngừng nhìn mấy lần, giống như đang lựa chọn phải kéo đệ tử nào.

Thấy Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài phấn khởi như thế, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy hài lòng thỏa mãn. Suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy hai người bọn họ nói rất có lý. Trong lòng hắn cũng hoài niệm thời điểm ở Khôi Hoàng Thành. Mình có nhiều thi khôi như vậy để nhận lấy, vì vậy có thể làm chưởng quỹ phủi tay, để cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài dựa theo suy nghĩ của bọn họ đi kéo người tiến vào.

Lại theo đề nghị của Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần tự mình cho Trương Đại Bàn một đạo pháp chỉ. Phía trên viết rõ ràng, giao cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đủ quyền lực.

Hai người cầm pháp chỉ, kích động vội vàng rời đi. Thật ra chuyện này trùng kích cùng ảnh hưởng quá lớn đối với bọn họ. Bọn họ hận không thể lập tức trở về đến trong nhân mạch của bọn họ, cùng lúc huyền diệu, cùng lúc lại kéo bè kéo cánh. Sau đó cùng đi tìm những kẻ đã từng có sự thù địch, gây phiền phức đối với bọn họ.

Có pháp chỉ này, bọn họ tin tưởng, mọi việc đều thuận lợi!

Hóa giải nguy cơ cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng có thể an tâm. Lần này hắn trở lại Tinh Không Đạo Cực Tông, cuối cùng cũng xử lý gần như tất cả mọi chuyện.

Hiện tại thế lực thủ hạ có Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đi thành lập. Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh trở lại, bắt đầu suy nghĩ một chút về con đường tu hành tiếp theo của mình.

- Một mặt là tu luyện Bất Tử Huyết. Chỉ có điều, điều này cần có đủ sức sống... Điểm này không khó. Lấy thân phận của ta bây giờ, có thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết không ít.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1312: : Nhật Nguyệt Trường Không Quyết (2)

- Còn nữa, chính là công pháp Thiên Nhân.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy. Thoáng một cái, hắn đã biến mất. Thời điểm xuất hiện, đã ở trung tâm của Lam Sắc Thải Hồng, ở bên trong một tòa tháp cao bảy tầng.

Tháp cao này có tên là Tinh Không Các. Bên trong gửi các truyền thừa của Tinh Không Đạo Cực Tông từ trước tới nay, thu nạp tất cả thần thông thuật pháp. Nhất là trong tầng thứ bảy, còn bày các đạo pháp thiên nhân.

Mà cho dù không tính là tầng thứ bảy, chỉ là dưới tầng thứ sáu, đối với đệ tử bình thường mà nói, cũng cần đủ cống hiến cùng tu vi, mới có thể bước vào nhất thời nửa khắc.

Nhưng thân là thái thượng trưởng lão, tất cả mọi thứ bên trong Tinh Không Các, đều có thể lật xem bất cứ lúc nào. Căn bản cũng không có hạn chế về cống hiến. Dù sao tính cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, trong Tinh Không Đạo Cực Tông có tư cách này, cũng chỉ có sáu người bọn họ cùng Bán Thần lão tổ mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần đến, lặng lẽ không một tiếng động. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở tầng thứ bảy của Tinh Không Các. Nơi đây yên tĩnh. Ở chính giữa chỉ có một cái bàn với phong cách cổ xưa. Phía trên đặt chín cái thẻ tre toả ra sự tang thương.

Chín cái thẻ tre này rõ ràng đều là đồ cổ. Thậm chí có cái phía trên xuất hiện vết nứt. Có thể thấy được sự cổ xưa đồng thời, cũng có thể

nhìn ra đều là bản đơn lẻ, mà không phải là vật được in ấn.

Mà ở bốn phía xung quanh chín cái thẻ tre này, lại để ba vòng, có ước chừng hơn mười bộ ngọc giản công pháp. Hiển nhiên hoặc chính là trên phương diện trình độ không bằng thẻ tre ở giữa. Hoặc chính là bản thân công pháp không trọn vẹn.

- Đều là đạo pháp Thiên Nhân sao?

Bạch Tiểu Thuần tiến lên, thần thức tản ra. Sau khi vừa đảo qua, hắn liền kinh hãi. Nghịch Hà Tông cũng có đạo pháp Thiên Nhân. Nhưng chỉ có hai loại, còn không trọn vẹn.

Nhưng Tinh Không Đạo Cực Tông này lại có nhiều như vậy. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu sâu hơn đối với nội tình của Tinh Không Đạo Cực Tông. Lúc này thần thức hắn đảo qua. Hắn rất nhanh đã xem qua tất cả đạo pháp ở đây một lần.

Không khác lắm với những gì hắn phán đoán trước đó. Trong chín cái thẻ tre ở giữa, thật sự là đầy đủ nhất. Ở chỗ này hắn thấy được kiếm pháp của Lý Hiển Đạo, ma công của Trần Hạ Thiên, còn có thiên địa bàn cờ của Bạch Trấn Thiên.

Chỉ có điều trừ phi là thật sự lựa chọn, nếu không chỉ có thể xem được sơ lược, không nhìn ra thâm thúy.

Về phần ba vòng ngọc giản ở bốn phía xung quanh, gần như tất cả đều không trọn vẹn. Càng là tầng ngoài cùng, mức độ không trọn vẹn càng nghiêm trọng. Về phương diện này có thần thông của ba người Ngân hà, Đạo Hà cùng với Cực Hà lão tổ. Còn có một vài đạo pháp, Bạch Tiểu Thuần lại chưa bao giờ nghe thấy.

- Ở giữa tất nhiên là hay nhất...

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày.

Chín cái thẻ tre ở giữa, hắn đã nhìn lướt qua một vòng. Mặc dù đều hoàn chỉnh, nhưng lại tồn tại một ít xung đột đối với công pháp của hắn trước đó. Chín cái thẻ tre này là đạo pháp Thiên Nhân nòng cốt của Tinh Không Đạo Cực Tông. Muốn tu luyện, cần việc tu hành lúc trước trợ giúp. Như vậy mới có thể ở thời điểm Thiên Nhân, thuận lý thành chương tu luyện đạo pháp Thiên Nhân.

- Thời điểm ta Kết Đan là Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết. Nguyên Anh lại không lựa chọn công pháp, dựa vào bí pháp Man Hoang luyện thành Nguyên Anh. Những đạo pháp Thiên Nhân này, hiện tại lại quan trọng nhất.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, lại cẩn thận nhìn một chút. Hắn cảm thấy rất có hứng thứ đối với một môn đạo pháp Thiên Nhân ở ba vòng ngoài. Chỉ có điều đạo pháp này không trọn vẹn tới mức lợi hại, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có chủ ý lấy.

Phương pháp này tên là Nhật Nguyệt Trường Không Quyết!

Tên mênh mông vô cùng. Đồng thời, từ trên miêu tả của nó, cũng có thể nhìn ra chỗ kinh người của nó. Sau khi tu luyện đến mức đại thành, có thể khiến cho trên bầu trời cao, xuất hiện thêm một mặt trời, mặt trăng!

Thậm chí trên công pháp cũng điểm ra, phương pháp này đến từ Khôi Hoàng Triều trước kia. Thời điểm bị phát hiện chính là không trọn vẹn. Năm tháng đã lâu, cũng không có cách nào khảo sát lai lịch chân chính. Chỉ có điều căn cứ vào suy nghĩ đời sau, nếu có thể luyện nó tới đại viên mãn cửu tầng, đột phá Bán Thần này, có thể nuốt được mặt trăng, mặt trời!

- Đáng tiếc... Nhật Nguyệt Trường Không Quyết này. Chỉ có ba tầng trước... Mặc dù có thể miễn cưỡng lên đến Thiên Nhân trung kỳ. Nhưng công pháp phía sau... đều đã thất truyền.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ.

Thậm chí ở trên ngọc giản này, cũng có ghi lại, trước Bạch Tiểu Thuần, trong năm tháng dài dằng, từng có ba vị Thiên Nhân lão tổ trong Tinh Không Đạo Cực Tông hiện tại đã ngã xuống, cũng tu luyện qua phương pháp này.

Bên trong cũng có một ít tâm đắc tu luyện của ba người này. Trong đó phần lớn đều là những lời tiếc nuối. Trong đó có một người nói ra, nếu Nhật Nguyệt Trường Không Quyết này hoàn chỉnh, lấy nó tu tới Bán Thần, như vậy cho dù ở trong Bán Thần, cũng có thể trở thành cường giả!

Phương pháp này thật sự rất bá đạo. Hoàn toàn không giống với những đạo pháp Thiên Nhân khác, luyện hóa linh lực thiên địa tồn tại ở trong cơ thể, sẽ ở trong cơ thể hình thành mặt trăng và mặt trời, không ngừng nuôi dưỡng. Một khi mặt trăng vừa mặt trời từ trong cơ thể dâng lên, liền có thể khiến cho trời cao xuất hiện thêm một mặt trời, xuất hiện thêm một mặt trăng sáng!

Uy lực của nó cường đại, đủ khiến cho người ta phải kinh tâm động phách! Lại tu luyện phương pháp này, không cần có bất kỳ trợ giúp nào, chỉ cần đến cảnh giới Thiên Nhân, liền có thể tu luyện. Giống như có thể bao dung vạn vật, có thể phù hợp hoàn mỹ cùng bất kỳ công pháp nào.

Chỉ là khuyết điểm của nó như nhau, làm cho người ta bất đắc dĩ. Chỉ có ba tầng trước... Thậm chí tầng thứ ba này còn là do người đời sau thôi diễn ra. So với tầng thứ ba chân chính, nhất định tồn tại một ít chênh lệch.

Mà một khi tu luyện, hoặc chính là cuộc đời này ngừng hẳn ở Thiên Nhân trung kỳ, hoặc là ở thời kỳ Thiên Nhân trung kỳ, thay đổi công pháp. Cho nên đến tận hiện nay cũng chỉ có ba người tu luyện. Nhưng cuối cùng đều ở thời điểm Thiên Nhân trung kỳ, đổi thần thông.

- Cái khác không thích hợp. Vậy không bằng lại tu luyện cái này... Mặc dù ta không có được công pháp tiếp sau, nhưng đệ tử kia của ta thân

là Minh Hoàng, không gì không làm được, càng thông minh tuyệt đỉnh. Nói không chừng hắn có thể thôi diễn ra cho ta mấy tầng phía sau.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cẩn thận so sánh, hắn cắn răng một cái, cầm lấy Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, thoáng một cái, đi ra khỏi Tinh Không Các.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1313: Như Cá Gặp Nước

Thời điểm hắn lại xuất hiện, đã trở lại chỗ hắn ở. Hắn lập tức bế quan nghiên cứu. Càng tìm hiểu sâu hơn về Nhật Nguyệt Trường Không Quyết này, Bạch Tiểu Thuần lại càng cảm thấ tim đập rộn lên. Hắn cảm thấy không nên gọi công pháp này là Nhật Nguyệt Trường Không Quyết. Lợi hại như vậy chắc hẳn phải đặt tên là Nhật Nguyệt Kinh Thiên Quyết mới đúng!

- Ba tầng trước đều là Dưỡng Nguyệt Thiên. Cho đến sau khi đại viên mãn tầng thứ ba, liền có thể khiến cho Nguyệt Hoành Không nuôi dưỡng trong cơ thể xuất thế!

- Mà ở giữa thiếu ba tầng, hắn là Dưỡng Nhật Thiên...

- Cứ như thế mà xem, ba tầng cuối cùng chẳng lẽ chính là nhật nguyệt cùng ra, huy hoàng trời cao thiên địa!

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Hắn càng thêm xúc động, bắt đầu thử tu luyện.

Đối với tu hành Bất Tử Huyết cần lực sinh cơ. Lấy thân phận Bạch Tiểu Thuần bây giờ, trực tiếp lại từ bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, điều động ra rất nhiều cây cỏ nắm giữ sức sống tràn đầy.

Hơn nữa, lấy thân phận thái thượng trưởng lão của hắn, ban bố một nhiệm vụ tông môn, khiến cho toàn bộ tu sĩ đan đạo của Tinh Không Đạo Cực Tông đều tới chế luyện đan dược cho hắn.

Chỉ là đan dược những người đó luyện ra, tạm được. Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy mình chế luyện ra sẽ tốt hơn. Nhưng hắn rầu rĩ hồi

lâu, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

- Ta không dám luyện. Mỗi lần luyện đan đều xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Hiện tại ta ở trong tông môn này. Phía trên còn có Bán Thần lão tổ. Một khi xảy ra chuyện, thì phiền toái.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút tiếc nuối. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng đan dược của những đệ tử kia. Mặc dù như vậy, nhưng ở dưới phần lớn tình huống, cũng khiến cho hắn ở trên phương diện tu luyện Bất Tử Huyết, đột nhiên tăng mạnh.

Nhưng trong lòng hắn vẫn rầu rĩ vì chuyện bản thân mình không có cách nào khác đi luyện đan.

Dòng thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua ba tháng.

Trong ba tháng này, Bạch Tiểu Thuần chìm đắm ở trong chuyện tu luyện. Bất luận là Bất Tử Huyết hay Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, đều không ngừng tăng cao. Hắn cuối cùng cũng cảm nhận được sau khi ở bên trong một đại tông môn, lại có địa vị gần như đỉnh phong, có thể hưởng thụ được nguyên liệu tu luyện không gì sánh kịp.

Có thể nói, trong ba tháng này, hắn tiêu hao cực lớn. Nếu như đặt ở Nghịch Hà Tông, không nói sẽ dùng sạch Nghịch Hà Tông, nhưng nhất định sẽ khiến cho Nghịch Hà Tông nguyên khí đại thương. Nhưng hiện tại ở Tinh Không Đạo Cực Tông, những tổn hao này căn bản là bé nhỏ không đáng kể.

Phải biết rằng ở thời điểm trước khi Trường Thành còn chưa đổ nát, nếu so ánh tiêu hao trên Trường Thành với Bạch Tiểu Thuần ở đây vẫn lớn hơn rất nhiều. Nhưng cho dù là như vậy, Tinh Không Đạo Cực Tông vẫn có thể trước sau cuồn cuộn không ngừng cung ứng. Có thể tưởng tượng được nội tình của Tinh Không Đạo Cực Tông mấy vạn năm, mức độ thâm hậu của nó thật sự khó có thể tưởng tượng được.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần so sánh một chút, cũng đã phát hiện ra, cùng là Bán Thần, nhưng giữa bốn Đại Thiên Vương của Khôi Hoàng Thành, cùng khu vực Nguyên Đầu Tông Môn của Thông Thiên Hà có sự chênh lệch không nhỏ.

Trước đó tạm thời không nói giữa hai cá nhân Bán Thần ai mạnh ai yếu. Chỉ xét từ trên phương diện thế lực cùng tài nguyên, Nguyên Đầu Tông Môn cũng đủ để nghiền ép Thiên Vương của Khôi Hoàng Triều. Chỉ có điều mặc dù như vậy, nhưng Bạch Tiểu Thuần ở độ cao hiện tại, cũng phát hiện ra chỗ yếu của khu vực Thông Thiên Hà.

Đó chính là... Ý chí chiến đấu cùng dũng mãnh!

So sánh với những năm tháng gian khổ khi làm hồn tu trưởng thành ở Man Hoang mà nói, phần lớn tu sĩ ở khu vực Thông Thiên Hà cũng giống như đóa hoa trong nhà ấm. Bất luận là tâm huyết hay dã tâm, cũng không bằng tu bên trong Man Hoang.

Có thể cũng chính bởi vì vậy, mới khiến cho hai bên có trình độ cân đối nào đó. Chỉ là hiện tại theo Trường Thành tan vỡ, rất khó nói chuyện này đối với Man Hoang cùng với khu vực Thông Thiên Hà, phía nào có lợi.

Chuyện này quá lớn. Bạch Tiểu Thuần chỉ hơi cân nhắc một chút, đã cảm thấy vô cùng đau đầu. Đơn giản là không lo lắng, an tâm tu hành. Đồng thời, ở trong ba tháng này, thế lực dưới trướng hắn tăng trưởng cũng kinh người.

Hai người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, không hổ danh là người lăn lộn ở Tinh Không Đạo Cực Tông nhiều năm như vậy. Mặc dù bình thường bọn họ đều cẩn thận, nhưng chung quy vẫn có nhân mạch thuộc về bọn họ.

Thời gian ngắn ngủi, bọn họ lại lôi kéo rất nhiều đệ tử vốn thất bại bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, trở thành thế lực của vị thái thượng trưởng lão thứ sáu trong Bạch Tiểu Thuần này.

Trong đó trưởng lão Nguyên Anh đã có chừng hơn chín vị. Phùng Hữu Đức chính là một người trong số đó.

Về phần tu sĩ Kết Đan cùng với Trúc Cơ, số lượng càng khổng lồ hơn. Ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, nơ hồ đã xuất hiện khí thế của một mạch. Về phương diện này thực tế phải tính tới kinh nghiệm của Bạch Tiểu Thuần năm đó ở Không Thành, khiến cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài thu hoạch nhiều hơn. Gần như chính là rập khuôn, đồng thời sửa cũ thành mới, mới khiến cho thế lực được thành lập với tốc độ nhanh như vậy.

Lý Hiển Đạo nói cho Bạch Tiểu Thuần một công đạo, cũng đã có kết quả. Lý Hiển Đạo đối với chuyện này rất quyết đoán. Ban đầu hắn cũng không có ý định ác liệt như vậy. Nhưng sau khi hiểu rõ tình hình thật sự, trong lòng hắn biết rất rõ, một khi mình xử lý không tốt, sợ là hóa giải trước đó sẽ trở thành bọt nước không nói. Quan hệ giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ càng ác liệt hơn.

Bản thân hắn là Thiên Nhân lão tổ, con nối dõi rất nhiều, tất nhiên quyết đoán, trực tiếp lại đem vị kia đối Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ra tay Nguyên Anh dài người của lão đầu, đưa đến Bạch Tiểu Thuần trước mặt.

Về phần Lý Nguyên Thánh, lại là một kẻ tu vi bị phế, ban đầu giam giữ hai người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài ở trong lao ngục. Chuyện này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng nói không nên lời. Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài lại càng hài lòng.

Kể từ đó, quan hệ cũng hòa hoãn. Đồng thời, ít nhiều gì cũng hóa giải được mâu thuẫn với Nghịch Hà Tông trước đó.

Cùng lúc đó, theo địa vị Bạch Tiểu Thuần vững chắc, theo thế lực mở rộng, căn bản cũng không cần hắn đi nói cái gì. Khách sạn, quán trà của hắn ở bên trong Không Thành, bị chim cưu ở tổ chim thước, đều được Thiên Không Hộicung kính trả lại.

Vị đại đầu lĩnh Thiên Không Hội năm đó cũng run lẩy bẩy tự mình cầu kiến Bạch Tiểu Thuần. Bộ dạng hắn sợ hãi thấp thỏm, rất sợ Bạch Tiểu Thuần không vui.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1314: Bán Thần Không Ở Nhà? (1)

Trong lòng hắn vô cùng xúc động. Bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần năm đó này cùng Thiên Không Hội của mình tranh đoạt tài nguyên trong Không Thành. Hôm nay, sau khi qua hơn mười năm, lại biến hóa nhanh chóng, đã trở thành vị Thiên Nhân thái thượng trưởng lão thứ sáu của Tinh Không Đạo Cực Tông cần mình ngưỡng vọng.

Đối với việc đại đầu lĩnh Thiên Không Hội cầu kiến, Bạch Tiểu Thuần vui vẻ tiếp nhận. Hắn cũng không có nói thêm cái gì. Hắn cảm thấy mình ở trên người Thiên Không Hội, vẫn học được không ít học vấn. Nếu không phải thời điểm ở Khôi Hoàng Thành, đối mặt với Cửu U Vương thế tử làm khó dễ, đối mặt với hai Hồn Luyện Sư huyền phẩm, hắn thật sự không có cách nào xử lý được.

Chỉ có điều hắn càng im lặng không nói gì, đại đầu lĩnh Thiên Không Hội lại càng khẩn trương.

Sau khi rời đi toàn thân đại đầu lĩnh Thiên Không Hội ướt đẫm mồ hôi. Gió thổi qua hắn liền không nhịn được ớn lạnh rung mình. Nhìn thấy hắn đến, tròng mắt Hứa Bảo Tài xoay chuyển, lập tức lại đe dọa vài câu. Sau khi đại đầu lĩnh Thiên Không Hội trở về, hắn vô cùng khiếp sợ, vội vàng đưa tới một số tài nguyên lớn để bồi thường. Lúc này mới khiến cho Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài thoả mãn.

Thời gian lại trôi qua. Lại qua mấy tháng, Bạch Tiểu Thuần ở Tinh Không Đạo Cực Tông đã hoàn toàn đứng vững. Thế lực của hắn cũng thành quy mô. Danh tiếng của hắn đã ra truyền khắp khu vực Thông Thiên Hà. Ba mạch Nguyên Đầu Tông Môn khác đều biết được.

Thậm chí trong Man Hoang, cũng đều nghe nói Bạch Tiểu Thuần vị Thiên Nhân thứ sáu của Tinh Không Đạo Cực Tông này. Trong khoảng thời gian ngắn, người người trong Man Hoang đều nghiến răng nghiến lợi. Nhưng trong lòng bọn họ ít nhiều cũng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này xuất quỷ nhập thần. Phải biết rằng ở bên trong nhận thức của bọn họ, mấy năm nay đối phương cũng đều ở trong Man Hoang. Nhưng đến cuối cùng, cũng không ai tìm ra được một chút tung tích của Bạch Tiểu Thuần này.

Các cường giả cao tầng biết được thân phận của Bạch Tiểu Thuần ở Man Hoang, trong lòng mỗi người đều cảm thán vô hạn. Nhất là Đại thiên sư. Ở trong Thiên Sư Điện của hắn, hắn cầm tn tức có liên quan đến Tinh Không Đạo Cực Tông, một lúc lâu không nói.

Cự Quỷ Vương bên trong Cự Quỷ Thành đã ở biết chuyện này. Hắn nói thầm nói mấy câu.

- Thằng ranh con. Trước khi đi cũng không nói với ta một tiếng. Chờ lần sau ta nhìn thấy hắn, không đánh chết tên ranh con này cũng không không!

Cùng lúc đó, trong bầu trời ở tại Man Hoang, bên trong hư ảo hình như có một sông dài. Bên trong nước sông sâu có một tòa cung điện màu đen. Lúc này hắn mặc đế bào, mang theo đế quan, vẻ mặt uy nghiêm. Trên mặt hắn chỉ có một vẻ lạnh lùng. Chỉ có thời điểm nhìn về phía Tinh Không Đạo Cực Tông, mới có thể hóa thành nụ cười ôn hòa cùng yêu mến trẻ em.

Bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông có sung túc tài nguyên, khiến cho Bạch Tiểu Thuần tu hành, cũng thông thuận vô cùng. Theo địa vị hắn vững chắc, ở trong nửa năm hắn bế quan này, Nghịch Hà Tông đã xem như hoàn toàn nhất thống vùng trung du Tu Chân Giới.

Chỉ có điều Nghịch Hà Tông biết được đúng mực. Cho nên Tinh Hà Viện, Cực Hà Viện cùng với Đạo Hà Viện cũng bị không hủy diệt đi, mà bảo lưu lại. Nhưng trên thực tế ba tông này đã bị áp chế không ngẩng

đầu lên được. Thậm chí ngoại trừ phải hàng năm đưa lên cống phẩm cho Tinh Không Đạo Cực Tông ra, còn phải một mình chuẩn bị một phần đưa cho Nghịch Hà Tông.

Đối với chuyện này, mặc dù trong lòng ba người Trần Hạ Thiên hậm hực, nhưng mỗi người bọn họ đều sống rất lâu, tâm cơ thâm trầm. Bọn họ biết chỉ cần trốn danh tiếng nhất thời, sau này luôn luôn có lúc đông sơn tái khởi. Hơn nữa ở trong sự phán đoán của bọn họ, Bạch Tiểu Thuần dù sao cũng trẻ tuổi. Sợ là rất khó ở lại tông môn lâu dài.

Cho nên Bạch Trấn Thiên trước sau bế quan không ra, Lý Hiển Đạo cảm thấy quan hệ giữa mình cùng Bạch Tiểu Thuần hòa hoãn không ít. Cho nên hắn không có tiếp tục bế quan. Nhưng Trần Hạ Thiên lại rơi vào đường cùng, tùy tiện ra ngoài giải sầu, không tiếp tục ở lại trong tông môn.

Có thể khiến cho ba vị này như vậy, có thể thấy được một trận đánh của Bạch Tiểu Thuần Nghịch Hà Tông, thực sự đánh ra uy danh. Đồng thời, phán đoán của ba người Trần Hạ Thiên đối với Bạch Tiểu Thuần, cũng xác thực không sai.

Ở mấy ngày này Bạch Tiểu Thuần bế quan, lúc vừa mới bắt đầu vẫn hăng hái bừng bừng. Dù sao hắn có tài nguyên gần như không dùng hết để tiêu hao.

Chỉ có điều qua một khoảng thời gian dài, hắn cũng có chút không chịu nổi. Hắn thường xuyên xuất quan, đi dạo ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Chỉ là thân phận địa vị của hắn rất cao. Đi qua nơi nào cũng có người bái kiến.

Mặc dù hắn hưởng thụ sự triều bái này. Nhưng sau khi hưởng thụ chuyện này một thời gian dài, hắn cũng cảm thấy có chút chán ngấy.

- Buồn chán. Tinh Không Đạo Cực Tông này thật không có ý nghĩa gì... Toàn bộ tông môn đều tràn ngập sự già nua... Vẫn là Man Hoang tốt hơn.

Bạch Tiểu Thuần rất xúc động. Hắn thật sự cảm thấy từ sau khi mình trở về, trước sau đều vội vàng. Thời điểm ở Nghịch Hà Tông còn đỡ hơn một chút. Nhưng đến chỗ Tinh Không Đạo Cực Tông này, toàn thân đều nhàn rỗi, rất không có ý nghĩa.

Hắn cũng nghĩ tới đi gây sự với Trần Hạ Thiên. Nhưng cùng lúc không ai chọc tức mình, hắn cũng không tìm được cớ đi đánh Trần Hạ Thiên. Quan trọng nhất chính là, Trần Hạ Thiên này đã sớm đi ra ngoài giải sầu. Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực.

Về phần ở chỗ Bạch Trấn Thiên, Bạch Tiểu Thuần cũng muốn đi thu thập một chút. Nhưng hiển nhiên Bạch Lân biết tính cách của Bạch Tiểu Thuần, cố ý chạy tới cùng hắn ôn chuyện, nói tới nói lui, nói một hồi cuối cùng trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời liền hiểu ra, chỉ có thể bỏ qua ý nghĩ đi tìm Bạch Trấn Thiên gây phiền phức.

Cứ như vậy, còn lại một Lý Hiển Đạo để tìm vui vẻ. Nhưng Lý Hiển Đạo người ta làm việc rất có nguyên tắc... Vì chuyện của Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài, hắn cho Bạch Tiểu Thuần một công đạo rõ ràng. Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy nếu như mình vẫn đi khi dễ Lý Hiển Đạo, sẽ có chút ngượng ngùng.

Cái này khiến cho hắn càng thêm phiền muộn. Thật ra hắn cảm thấy mình cũng rảnh rỗi tới mức toàn thân lông mọc dài... Vì vậy hắn lại đi quan sát trong tông môn. Nữ đệ tử nào bộ dạng xinh đẹp. Chỉ là thân phận của hắn rất cao, bình thường vui mừng thể hiện bộ dạng trưởng bối. Cho nên điều này khiến cho hắn cũng cảm thấy nếu như mình đi tán tỉnh nữ tu xinh đẹp, thật sự có tổn hại thân phận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1315: Bán Thần Không Ở Nhà? (2)

- Ai, thế nào lại không có một chút chủ động vậy.

Bạch Tiểu Thuần thở dài.

- Ta cũng không thể mỗi ngày đều tu luyện. Tu luyện tiếp như thế, ta chắc hẳn sẽ nhanh chóng tu luyện thành kẻ ngu si.

Bạch Tiểu Thuần có chút bất đắc dĩ. Hắn cảm thấy thời điểm mình ở Man Hoang liền tưởng niệm khu vực Thông Thiên Hà. Nhưng sau khi trở về, lại hoài niệm những ngày tháng ở trong Khôi Hoàng Thành.

Cuối cùng, trong lúc Bạch Tiểu Thuần cảm thán, cũng chỉ có thể lại tu luyện, ăn đan dược những đệ tử kia chế luyện ra. Bạch Tiểu Thuần càng ăn càng không hài lòng. Đối với chuyện mình có nên tự mình đi luyện đan hay không, hắn lại rầu rĩ.

- Lẽ nào ta đường đường là Thiên Nhân, luyện một đan dược, còn phải trốn ra khỏi tông môn, đi bên ngoài luyện sao...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, thở dài một cái.

- Không được. Ta phải luyện đan. Cùng lắm thì ta cẩn thận một chút...

- Huống hồ trước đây ta luyện đan, mọi người tới tìm ta gây phiền phức. Nhưng hiện tại ta là thái thượng trưởng lão. Trần Hạ Thiên trốn tránh ta. Bạch Trấn Thiên bế quan không ra. Lý Hiển Đạo không muốn chọc vào ta... lão đại ca Thiết Huyết Đường này là người một nhà...

- Toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông, người có thể quản ta, chỉ có Bán Thần lão tổ.

Bạch Tiểu Thuần thật sự không nhịn được, trong lòng kích động muốn điều chế đan dược, khiến cho hắn lập tức có quyết đoán.

- Cẩn thận một chút, sẽ không có chuyện gì cả.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trấn an khích lệ mình, lập tức lại đưa cho nội vụ các tông môn một danh sách.

Phía trên có các loại dược liệu, cũng không thiếu lò luyện đan. Lấy thân phận của hắn, ở trước một định mức nhất định, cung cấp của tông môn đối với hắn đều không ràng buộc.

Rất nhanh, Nội Vụ Các lại bận rộn công việc. Không bao lâu, rất nhiều dược thảo cùng đan dược, đã bị đệ tử Nội Vụ Các đưa đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Nhìn những thảo dược kia, Bạch Tiểu Thuần trong sự kích động, lập tức lại lựa chọn bế quan.

Bắt đầu điều chế đan dược.

- Đông Phong Sinh Cơ Đan!

- Mê Túy Sinh Cơ Đan!

- Linh Hoa Sinh Cơ Đan!

- Cửu Chuyển Sinh Cơ Đan!

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, thử đi điều chế tất cả các phương thuốc có liên quan tới sinh cơ mà bản thân mình nhớ được. Dần dần, duy nhất chỉ luyện một lò đan dược đã không có cách nào thỏa mãn được nhu câu của Bạch Tiểu Thuần. Quan trọng nhất, hắn phát hiện lần này mình luyện đan, lại không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy hắn phấn chấn cao hứng, lá gan cũng càng lúc càng lớn. Hắn bắt đầu thêm lò

luyện đan, từ một biến thành hai, lại biến thành mười, sau đó ba mươi, năm mươi...

Lần lượt thành công, khiến cho Bạch Tiểu Thuần kích động muốn hỏng rồi. Hắn cảm thấy vận may của mình đã tới.

- Lẽ nào sau khi ta trải qua rèn luyện ở Man Hoang, ở trên đan đạo có tiến bộ cực lớn mà chính bản thân ta cũng không biết... Nhất định là như vậy!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý. Đến cuối cùng, tròn tám mươi lò luyện đan, tất cả đều đặt ở bên trong nơi hắn bế quan, đây là chỗ ở của hắn, hắn có thể tùy ý bày ra, toàn thân đều chìm đắm ở trong việc điều chế đan dược.

Có lẽ là trong mấy năm qua, thành tựu đan dược của Bạch Tiểu Thuần thật sự được tăng cao một cách vô hình. Hoặc là sâu bên trong lòng hắn vẫn kiêng kỵ Bán Thần lão tổ, cho nên ở trong khoảng thời gian sau đó, hắn điều chế đan dược, trước sau xuôi gió xuôi nước. Một lần bất ngờ cũng chưa từng xuất hiện qua.

Tối đa cũng chính là thường xuyên truyền ra một ít tiếng nổ lớn xuất hiện một ít khói đen, lại hoặc là đưa tới một ít tia chớp, nhưng đều là kích thước không lớn. Lấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần có thể thuận lợi hóa giải.

Cho nên hắn không khiến cho quá nhiều người chú ý. Cho dù là chú ý, những đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông đó cũng không dám nói thêm cái gì...

Cho đến mấy tháng sau, trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang điều chế đan dược, bỗng nhiên nhận được truyền âm đến từ Bán Thần lão tổ. Truyền âm này không chỉ là cho hắn, mà là tất cả thái thượng trưởng lão trong Tinh Không Đạo Cực Tông đều nhận được.

trong truyền âm, Bán Thần lão tổ nói cho sáu người bọn họ biết, Thiên Tôn triệu hoán, hắn phải đi tới Thông Thiên Đảo. Trong khoảng thời gian hắn không ở đây, bảo đám người Bạch Tiểu Thuần bảo vệ tông môn.

Loại chuyện này đối với năm vị Trần Hạ Thiên mà nói, đã thành thói quen. Bán Thần lão tổ thường xuyên ra ngoài, đối với chuyện của tông môn sẽ không để ý. Trước mỗi lần ra ngoài, hắn đều nói cho bọn họ biết một tiếng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn là lần đầu tiên nhận được tin tức như thế. Những người khác cảm thấy bình thường, nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây lại ngẩn người ra. Sau đó, hơi thở của hắn có chút dồn dập, tâm tư chợt vui vẻ. Ánh sáng trong hai mắt vô cùng mãnh liệt. Toàn thân đều kích động như sắp nhảy loạn cả lên. Hắn có cảm giác giơ tay vén mây nhìn thấy được trăng sáng, đẩy ra núi lớn, xoay người làm chủ nhân.

- Bán Thần lão tổ... rời đi?

Bạch Tiểu Thuần vừa cân nhắc tới điêu này, tâm thần phấn chấn đến cực hạn. Hắn lập tức lại ý thức được... Từ giờ trở đi, cho đến khi Bán Thần lão tổ trở về, trong khoảng thời gian này... Toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông, không ai có thể quản được hắn!

- Bán Thần không ở nhà...

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Hắn thật sự vô cùng kích động, còn thiếu chút nữa thì khoa chân múa tay. Phải biết rằng cả đời này hắn luyện thuốc, từ trước đến nay đều phải cẩn thận một chút. Hắn bị người đuổi giết quá nhiều lần. Loại người từng trải qua cnảh tượng bị người gọi nhau đánh giết, loại cảm giác kinh nghiệm trong lòng ủy khuất, nhưng càng giải thích đối phương càng phẫn nộ, khiến cho hắn mỗi lần hồi tưởng lại, đều chỉ có thể liên tục thở dài.

Nhưng bây giờ... Dường như là ý trời. Tất cả nhân tố cản trở hắn luyện đan, đềubiến mất. Huống hồ trong lòng Bạch Tiểu Thuần có một

sự tự tin tới khó hiểu, từ này về sau mình luyện đan, sẽ không lại xuất hiện bất ngờ nữa.

- Luyện đan dược, luyện đan dược. Ta phải thoả thích luyện đan!

- Thiên Lôi Thối Đan Pháp, ta muốn đi hoàn thiện một chút!

- Còn có Phát Tình Đan, ta chắc hẳn lại luyện một ít. Còn có Trí Huyễn Đan, còn có những thứ đan dược kỳ lạ, không biết lại xuất hiện như hế nào. cũng có thể nhiều hơn một chút.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chờ mong, trong sự phấn chấn lập tức lại trực tiếp từ tám mươi cái lò luyện đan ban đầu, tăng cao đến ba trăm lò!

Nhưng hắn vẫn cảm thấy không đủ, vì vậy lại thêm mấy trăm, tiến thẳng đến tám trăm lò. Lúc này mới khiến cho hắn thoả mãn.

- Lấy tu vi Thiên Nhân của ta, đồng thời mở tám trăm lò, truyền đi, nhất định khiến người ta kính nể tới mức phải ngước mắt nhìn theo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1316: Đan Dược Chia Tay. (1)

Bạch Tiểu Thuần chí đắc ý đầy nhìn bên trong chỗ ở của mình. Gần như khắp nơi đều đầy lò luyện đan. Mỗi một lò luyện đan đều có hỏa thạch cực phẩm số lượng lớn, khiến cho tám trăm lò luyện đan này cũng đỏ đậm một mảnh, tản ra nhiệt độ cao kinh người.

Lúc này nếu có người tiến đến nhìn thấy được, nhất định sẽ sợ gần chết. Nếu như tám trăm lò luyện đan này thật sự nếu muốn nổ tung... Sợ là gần phân nửa phía trên Lam Sắc Thải Hồng, từ nay về sau sẽ xuất hiện thêm một lỗ thủng cực lớn...

Sau khi Bán Thần lão tổ rời đi, sáng sớm ngày thứ ba, một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, trực tiếp bạo phát từ trên Lam Sắc Thải Hồng, truyền ra khắp bốn phía xung quanh, khiến cho tất cả đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, mỗi người đều bị chấn động, tất cả đều biến sắc.

- Âm thanh gì vậy?

- Làm ta sợ muốn chết. Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Đáng chết, là ai vậy? Ta đang tu luyện, bị chặt đứt như thế, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma!

Mỗi người mang theo tiếng tức giận gầm khẽ, nhất thời lại từ bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông truyền ra. Có hơn mười bóng người, mang theo sự tức giận, khí thế hung hăng lao ra.

Nhưng sau khi bọn họ thấy địa phương âm thanh truyền đến là Lam Sắc Thải Hồng, mỗi người đều trợn tròn mắt. Bọn họ chỉ có thể vội vàng cúi đầu, vội vàng rời đi...

Âm thanh này là do mười lò luyện đan phát nổ, hình thành sóng âm cực lớn. Bạch Tiểu Thuần cũng dọa cho giật mình. Âm thanh này thật sự quá lớn. Hắn theo bản năng lại dùng thần thức tản ra. Hắn suy nghĩ nếu có người tìm tới, mình nên giải thích như thế nào.

Nhưng đợi một lát... Toàn bộ bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông vốn có những tiếng quát lớn đầy ồn ào lại lập tức trở nên vô cùng an tĩnh... Không có ai tìm đến mình. Cho dù là có người bay ra, sau khi nhìn thấy nhìn Lam Sắc Thải Hồng chỗ ở mình, lại lập tức quay đầu đi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới phản ứng được, càng hiểu rõ hơn.

- Ha ha, ta thật sự quá nhạy cảm, tự mình hù dọa mình. Ta cũng quên mất hiện tại bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, không có ai dám quản ta!

Bạch Tiểu Thuần dũng khí tăng mạnh, hăng hái bừng bừng tiếp tục luyện dược.

Mấy ngày sau, lại một tiếng động kinh thiên động địa, vang vọng ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông. Đối với đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông mà nói, nếu như cách vài ngày lại có một tiếng nổ lớn thì cũng thôi.

Nhưng rất nhanh, tiếng nổ lớn này gần như mỗi ngày đều có. Hơn nữa thời gian kinh người nhất, là trong một ngày truyền ra bảy tám lần. Bất kỳ một lần nào đều là âm thanh cực lớn, khiến cho tất cả đệ tử trên Thải Hồng, mỗi người đều muốn điên.

Bọn họ thật sự không có cách nào không phát điên. Ngày thường Tinh Không Đạo Cực Tông rất yên tĩnh, giống như tiên cảnh. Nhưng mấy ngày qua, những tiếng nổ lớn này, chấn động lớn khiến người ta cũng không có cách nào tu hành, không có cách nào tĩnh tâm được nữa.

Nếu như đổi lại thành những người khác làm như vậy, bọn họ đã sớm xông qua. Nhưng đây lại là... đây lại là âm thanh từ trên Lam Sắc Thải

Hồng truyền tới. Bọn họ cũng nghe được, đây là Bạch lão tổ đang luyện đan.

Cái này khiến cho mọi người không dám nói ra nửa câu. Bọn họ chỉ có thể phiền muộn vô cùng, liên tục thở dài.

Nếu như chỉ là âm thanh cũng không tính là gì. Từ từ làm quen cũng có thể miễn cưỡng chịu được. Nhưng sau hai ngày, chẳng những có những tiếng sấm sét nổ lớn vang vọng khắp nơi. Bọn họ thậm chí còn thấy có hơi khói tản ra. Mặc dù phạm vi của hơi khói này không lớn, nhưng tất cả ngửi thấy được mùi khói đan dược này, mỗi người đều không khống chế được chảy nước mắt. Cái này khiến cho bọn họ lại muốn phát điên.

- A a a, Bạch lão tổ rốt cuộc đang luyện đan dược gì vậy?

- Không được. Ta sắp không chịu nổi!

Chẳng những là những đệ tử kia cảm thấy không có cách nào chịu đựng được, ngay cả Lý Hiển Đạo cùng Bạch Trấn Thiên trên Lam Sắc Thải Hồng đều bị quấy nhiễu sâu sắc. Nhưng bọn họ có chút do dự, không dám đi quản.

Bọn họ không quan tâm, đệ tử phía dưới lại càng không có biện pháp. Đến cuối cùng, mỗi người chỉ có thể cắn răng nhịn xuống. Thời điểm nhìn về phía Lam Sắc Thải Hồng, trong mắt bọn họ cũng mang theo sự u oán.

Tất cả những điều này, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không biết chuyện gì. Hắn đã hoàn toàn chìm đắm ở trong luyện dược, thần sắc có chút tiều tụy. Nhưng càng nhiều lại là phấn khởi. Mấy ngày này, hắn thử chế luyện gần như tất cả phương pháp luyện đan sinh cơ mà bản thân mình biết được. Hắn ở nơi này không ngừng chế luyện cùng làm quen. Thành tựu đan đạo của hắn cũng tăng cao rất nhiều.

Đủ loại đủ loại Sinh Cơ Đan được hắn chế luyện ra vô số. Lúc này hắn không đủ chỉ luyện Sinh Cơ Đan. Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn chìm đắm ở trong chuyện luyện đan dược, càng lúc càng tự tin với chính đan đạo của mình, tuyệt đối là xưa đâu bằng nay.

- Ta muốn chế luyện ra một viên... bảo đan chuyên môn kìm chế Phát Tình Đan!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ hất cằm lên, trong đầu hiện lên ý niệm này. Thật ra hắn cảm thấy mình hai lần đều thua bởi Phát Tình Đan, mặc dù trong lòng mình cũng không phải quá chống cự, thậm chí có chút vui mừng, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút mất mặt.

- Hừ hừ, đan dược của bản thân ta, làm sao có thể bị người dùng ở trên người ta được. Đây là chuyện không thể!

- Đan dược sắp được ta chế luyện ra, hãy gọi là... Băng Thanh Đan!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng đắc ý, càng cảm thấy mình đặt cái tên này, thật sự có một không hai trong thiên hạ.

- Tên rất hay.

Trong lúc tán thưởng, con mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ đắc ý, bắt đầu luyện dược!

- Muốn Băng Thanh, phải gia nhập Tuyệt Tình Quả mới đúng! Chỉ có như vậy, mới có thể chống lại lửa nóng khó hiểu ở trong lòng này.

Bạch Tiểu Thuần hơi cân nhắc một chút. Ngay lập tức ở trong đầu hắn có một bộ phương pháp luyện đan. Hắn vội vàng đi thử. Hắn chỉ mở duy nhất có ba mươi lò.

Ở trong quá trình chế luyện này, Bạch Tiểu Thuần mất ăn mất ngủ, không ngừng kiểm tra. Cuối cùng vào ba ngày sau, ba mươi lò đan dược chậm rãi muốn thành hình. Nhưng ngay thời điểm sắp thành hình, bỗng nhiên một lò luyện đan trong đó chợt ại xuất hiện dấu hiệu muốn vỡ nát.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng tiến lên phong ấn. Nhưng vào lúc này, lò luyện đan thứ hai, thứ ba, thứ tư lại liên tục có tình trạng bất ổn. Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần được cái này mất cái khác, trong một tiếng kêu to kinh ngạc, n tiếng ầm ầm nhất thời truyền ra. Ba mươi lò luyện đan này, có không ít đã bị tan vỡ nổ tung!

- Không tốt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1317: Đan Dược Chia Tay. (2)

Bạch Tiểu Thuần vội vàng phong ấn. Thần thức hắn còn khuếch tán, muốn đi hóa giải nguy hại đến mức nhỏ nhất. Trên thực tế mấy ngày nay hắn đều làm như thế. Mặc dù không ai quản mình, nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình tâm địa lương thiện, lại là lão tổ. Không có ai quản mình, vậy chính mình quản mình là được.

Chỉ là lần này lò luyện đan bạo phát, từ bên trong dâng lên một sương mù màu đen vô cùng nồng đậm. Trong nháy mắt sương mù này lại khuếch tán ra, càng vô cùng quỷ dị hơn. Thậm chí ngay cả thần thức của Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào hóa giải nó. Cũng may mặc dù sương mù nồng đậm, nhưng lượng cũng không lớn. Lúc này nó tản ra, cũng chỉ bao trùm một nửa Lam Sắc Thải Hồng mà thôi.

Chỉ là địa phương sương mù này bao trùm, thuộc về là chỗ của Tinh Không Đạo Cực Bảng... nơi đó có không ít đệ tử... Vì vậy trong phút chốc, đệ tử ở bốn phía xung quanh Tinh Không Đạo Cực Bảng, mỗi người đều không đợi kịp phản ứng, liền trực tiếp bị sương mù này bao phủ ở bên trong.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời sốt ruột. Hắn vội vàng kiểm tra. Nhưng rất nhanh, những sương mù này lại tiêu tan ra, lộ ra đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông bên trong. Những người này mỗi người đều có thần sắc vô cùng kinh ngạc, nhưng lại lông tóc không tổn hao gì. Cảnh tượng như vậy khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng có chút sửng sốt. Trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Lại có thể không có việc gì? Không có việc gì là tốt rồi.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cằm. Hắn lại quan sát một hồi, xác định thật sự không có việc gì, sau đó bắt đầu cân nhắc tới nguyên nhân mình thất bại trước đó. Sau một lúc lâu hắn một lần nữa mở lò. Lần này hắn đổi phương pháp, chỉ mở duy nhất một trăm lò luyện đan.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng lo lắng cho những đệ tử kia. Cho nên ở trong lúc chế luyện, thần thức của hắn cũng tản ra, duy trì quan sát liên tục. Một khi phát hiện có gì không ổn, hắn sẽ lập tức xử lý.

Thời gian trôi qua. Lạ thêm ba ngày. Mắt thấy nhóm đan dược thứ hai này của mình sẽ thành hình, Bạch Tiểu Thuần cũng không nhìn ra những đệ tử đã bị sương dày đặc bao phủ có chỗ nào khác thường. Trong lòng hắn đã thật sự yên tâm.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở đây tiếp tục chế luyện, những đệ tử trước đó ở bốn phía xung quanh Tinh Không Đạo Cực Bảng. Mỗi người sau ba ngày yên tĩnh, ở đêm của ngày thứ ba, lại là xuất hiện một ít... chuyện kỳ dị.

Tinh Không Đạo Cực Tông quá lớn, đệ tử rất nhiều. Giữa bọn họ kết làm đạo lữ, hoặc là giữa bọn họ có thiện cảm, chỗ nào cũng có. Nhưng lúc này, những người từ bốn phía xung quanh Tinh Không Đạo Cực Bảng trở về, nếu là người không có đạo lữ, ngược lại cũng không có vấn đề gì. Chỉ là trong lòng đối với tình cảm nam nữ, bản năng có chút chán ghét.

Nhưng những người có đạo lữ cả nam lẫn nữ, sau khi trở lại động phủ mình, ở đêm ngày thứ ba, lại có thể tìm đến đạo lữ của mình, trực tiếp mở miệng.

- Sư muội, chúng ta không thích hợp. Từ giờ trở đi, muội là muội, ta là ta. Chúng ta chia tay đi!

- Sư huynh, vì sao người nhìn đẹp như vậy, nhưng linh hồn hứng thú lại ít như vậy. Sau này sư huynh không nên tới tìm ta nữa!

- Xin lỗi, chúng ta không thích hợp. Ta hướng tới chính là đại đạo. Tư tình nhi nữ gì đó, từ nay về sau không nên nhắc lại!

Từng cảnh tượng chia ly như vậy diễn ra, lập tức khiến cho không ít người sửng sốt, còn cảm thấy chẳng biết tại sao. Bạch Tiểu Thuần cũng chú ý tới điều này. Lúc vừa mới bắt đầu, hắn cũng không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng mà sau khi hắn phát hiện phần lớn những người này đều làm như vậy, hắn lại mở to mắt, trong lòng chợt lo lắng.

- Không đúng!

Bạch Tiểu Thuần lập tức bắt đầu khẩn trương. Hắn mơ hồ cảm thấy chuyện lớn không ổn. Hắn biết mình chế luyện chính là Băng Thanh Đan. Bên trong đan dược chính là Tuyệt Tình Quả, còn có một vài dược thảo trợ giúp khác. Dựa theo hắn dự định, là chế luyện ra một viên đan dược có thể theo bản năng chống lại Phát Tình Đan. Phát Tình Đan là tác dụng từ trên phương diện thân thể, do đó tác dụng tới trong đầu.

Cho nên hắn dự định chế luyện Băng Thanh Đan, lại suy nghĩ bắt tay từ trong đầu, do đó tinh lọc thể xác và tinh thần. Nhưng hắn lại không nghĩ tới, có thể xuất hiện hiệu quả như vậy.

Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo sợ.

- Ta muốn luyện là Băng Thanh đan, không phải là đan dược chia tay... Không được, ta phải lập tức giải quyết chuyện này!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. Hắn cảm thấy chuyện này phải được hóa giải. Dù sao ba ngày trước những người bị sương mù bao trùm cũng không phải quá nhiều.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở đây vừa hạ quyết định, bỗng nhiên, hắn nghe được liên tục có những tiếng rắc rắc vang lên. Sắc mặt hắn chợt biến đổi. Trong nháy mắt hắn ngẩng đầu nhìn về phía một trăm lò luyện đan xung quanh đã đến thời khắc mấu chốt. Trong đó mười mấy lò luyện đan đã xuất hiện vết nứt.

- Không...

Bạch Tiểu Thuần hét lên một tiếng, da đầu tê dại. Hắn đang muốn ngăn cản...

Ầm ầm ầm!

Lò luyện đan đột ngột ầm ầm nổ tung!

Không phải mười tám nổ lò luyện đan nổ tung, mà là một trăm lò luyện đan này. Sau khi lò luyện đan đầu tiên phát nổ, đã hình thành dây chuyền trùng kích, khiến cho các lò luyện đan khác đều ầm ầm ầm vỡ vụn ra.

Cũng chỉ trong thời gian một lần hít thở, Bạch Tiểu Thuần đã toàn lực đi ngăn cản, nhưng vẫn được cái này mất cái khác. Không kịp. Một trăm lò luyện đan này, tất cả đều nổ tung! Uy lực này thật kinh người. Cũng may Bạch Tiểu Thuần với tu vi Thiên Nhân, lại da dày thịt béo. Nếu không, đổi lại thành những người khác... Sợ là khi một trăm lò luyện đan này nổ mạnh, hắn không chết cũng sẽ bị trọng thương.

- Không cần!

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng. Hắn cảm giác được uy lực của những lò luyện đan này nổ tung, sẽ khiến cho mặt đất Thải Hồng trên Lam Sắc Thải Hồng, chỗ động phủ của mình đều chấn động không dừng. Nhưng điều này còn chưa phải là điều khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại. Điều để cho hắn cảm thấy chuyện lớn không ổn... Là theo lò luyện đan nổ tung, một khí đen nồng đậm ngập trời, trong phút chốc lại lấy địa phương Bạch Tiểu Thuần ở làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán về phía bốn phía xung quanh.

Bên trong sương mù dày đặc này ẩn chứa với dược hiệu giống như Tuyệt Tình Quả trước đó. Bạch Tiểu Thuần ở đây, với tu vi Thiên Nhân, hắn cũng phải lập tức vận chuyển, phòng hộ bốn phía xung quanh, mới

có thể không bị những dược hiệu này ảnh hưởng. Nhưng những người khác... lại không có thủ đoạn này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1318: Ta Phải Luyện Giải Dược!

Vì vậy, những sương mù này ở trong sự đau thương của Bạch Tiểu Thuần, nhanh chóng khuếch tán ra. Cũng chỉ trong thời gian chớp mắt, sương mù liền trực tiếp quét ngang toàn bộ Lam Sắc Thải Hồng. Nhưng nó không kết thúc, vẫn còn đang khuếch tán ra. Cho đến khi bảy đạo Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông, có ba đạo Thải Hồng đều bị sương dày đặc tràn ngập, sương mù này mới ngừng khuếch tán lại được.

Mắt thấy trên ba đạo Thải Hồng đều tràn ngập sương mù, trước mắt Bạch Tiểu Thuần tối sầm. Hắn chỉ cảm thấy trong đầu có thiên lôi nổ vang. Hắn biết lần này mình đã gây ra họa.

- Kết thúc kết thúc rồi...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt cầu xin. Hắn thật sự sốt ruột. Tất cả những điều này không phải là ý định ban đầu của hắn. Hắn cũng cảm thấy ủy khuất. Vì sao thành tựu đan đạo của bản thân mình rõ ràng đã rất lợi hại, nhưng gần như lần nào cũng phát sinh ra tình hình quỷ dị như vậy?

Mà giờ khắc này, tất cả đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông trên ba đạo Thải Hồng này đều có chút sửng sốt. Có người phản ứng chậm một ít, chớp mắt đã bị sương dày đặc bao phủ. Cho dù là những người phản ứng nhanh, trong lúc hoảng sợ bay nhanh trốn lui về phía sau, vẫn không nhanh bằng tốc độ sương mù này trùng kích, vẫn bị chìm ngập ở bên trong.

- Đáng chết. Đây là cái gì vậy?

- Khói độc. Trời ạ, tại sao bên trong tông môn của chúng ta có thể có khói độc!

- Chẳng lẽ là kẻ địch tấn công?

Trong thời điểm ba đạo Thải Hồng hoàn toàn đại loạn, ba người Lý Hiển Đạo, Bạch Trấn Thiên, còn có vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia cũng đều thất kinh. Bọn họ nhanh chóng lao ra. Sau khi tản ra bốn phía xung quanh, bọn họ nhìn thấy được sương dày đặc này lại có thể bao phủ ba đạo Thải Hồng. Trong lòng ba người cũng chấn động mãnh liệt.

Cũng may sương mù này tới nhanh, tiêu tan cũng rất nhanh chóng. Tất cả cũng chỉ giằng co trong thời gian chưa tới mười hơi thở. Sương mù màu đen này vụt tản ra. Trên Thải Hồng tất cả khôi phục lại tình trạng giống như bình thường.

Cũng chính là lúc này, có đệ tử nhớ ra, trước khi làn sương mù tản ra, bọn họ nghe được trên Lam Sắc Thải Hồng truyền tới những tiếng nổ ngập trời.

- Nhất định là Bạch trưởng lão đang luyện đan!

- Trời ạ, hết lần này tới lần khác. Bạch trưởng lão ở nơi này là ở luyện đan sao? Đây rõ ràng là muốn tiêu diệt tông môn của chúng ta!

- Sao không có người nào đi quản vậy? Cứ tiếp tục như thế này nữa, phải làm sao bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn, vô số oán khí hiện ra. Ánh mắt mọi người trên ba đạo Thải Hồng này, đều oán trách nhìn về phía Lam Sắc Thải Hồng.

Bọn họ cũng chỉ có thể dùng ánh mắt để kháng nghị. Thân phận và địa vị của Bạch Tiểu Thuần thật sự rất cao. Nếu như đổi lại thành những người khác, bọn họ đã sớm đi tới bao vây tấn công chỉ trích. Cho dù là

Nguyên Anh cũng sẽ phải trả cái giá thật lớn vì chuyện này. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây... đó là Thiên Nhân.

Hắn là một trong sáu vị thái thượng trưởng lão của Tinh Không Đạo Cực Tông. Điều này khiến cho trong lòng các đệ tử hậm hực đến cực hạn. Nhưng bọn họ lại không có cách nào đi phát tiết được.

Lý Hiển Đạo có chút do dự. Bạch Trấn Thiên cũng có chút do dự. Chỉ có vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia cười khổ truyền âm về phía Bạch Tiểu Thuần một phen.

- Ta bảo đảm, đây là một lần cuối cùng!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng đáp lại. Nhưng trong lòng lại đặc biệt lo lắng không yên. Sau khi thật vất vả giải thích chuyện này với Thiết Huyết Đường lão tổ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng phiền não.

Những người khác không biết nội tình, nhưng trong lòng hắn lại biết rất rõ. Mặc dù sương mù này tiêu tan, mọi người thấy giống như không có gì đáng ngại. Nhưng tối đa ba ngày... dược hiệu sẽ phát huy ra. Vừa nghĩ tới chuyện ba ngày sau, hơn mười vạn đệ tử trên ba đạo Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông này... mỗi người đều sẽ nói chuyện chia tay với đạo lữ của bọn họ.

Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy lần này mình gây ra họa, thật sự quá lớn.

- Đều nói làm hỏng một lần nhân duyên của người khác, sẽ giảm thọ một lần. Trời ạ, lần này ta gần như có thể chia rẽ hơn mười vạn đôi... Nếu như không giải quyết được, sau này Tinh Không Đạo Cực Tông sẽ không tìm được một đôi đạo lữ nào... Vậy... những đời kế tiếp của Tu Chân Giới này đã bị ta hủy bao nhiêu.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, đã cảm thấy đầu cũng sắp nổ tung. Hắn nhăn mặt, nhíu mày. Trong mắt hắn đầy vẻ lo nghĩ. Hơi thở của hắn trở nên dồn dập, hung hăng cắn răng một cái.

- Không được. Chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh. Ta phải đi hóa giải!

Bạch Tiểu Thuần dùng sức hít mấy hơi. Toàn thân hắn đều lo lắng không thôi. Hắn lại vội vàng một lần nữa lấy ra dược thảo, muốn đi tạo ra đan dược có thể hóa giải Tuyệt Tình Quả.

- Ta cũng không muốn như vậy. Ta vốn chỉ dự định luyện Băng Thanh Đan...

Bạch Tiểu Thuần ủy khuất. Đồng thời, hắn rất áy náy. Hiện tại hắn đột nhiên cảm giác được, không ai quản mình không phải là một chuyện gì tốt lành...

Mặc dù sau khi thân phận địa vị của mình tăng cao, những đệ tử kia cũng không dám tìm đến mình kêu đánh kêu giết. Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại tự trách, khiến cho hắn cảm thấy, tất cả những điều này còn không thoải mái bằng lúc trước đây, khi có người chạy theo đuổi giết mình.

Nhất là khi nghĩ đến sau khi Bán Thần lão tổ trở về, vậy hậu quả kia...

Bạch Tiểu Thuần lập tức run rẩy một hồi. Mắt hắn đỏ lên, lập tức lại bước vào trong mật thất. Hắn bắt đầu sáng tạo phương pháp luyện đan.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Cuối cùng, ở buổi trưa ngày thứ ba, cách thời điểm dược hiệu của Tuyệt Tình Quả phát huy ra, chỉ còn lại chưa tới ba canh giờ. Bạch Tiểu Thuần tóc tai rối bời, toàn thân cũng mang theo một chút điên cuồng. Hắn chợt từ bên trong mật thất lao ra. Thân thể hắn run rẩy vì kích động. Trong tay hắn cầm lấy một miếng ngọc giản.

- Thành công. Cuối cùng ta cũng sáng tạo ra được giải dược!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to.

- Các đạo hữu Tinh Không Đạo Cực Tông không phải sợ. Ta tới giải cứu cho các ngươi!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý tới sự mệt mỏi của bản thân, lập tức lại mở ra lò luyện đan.

Vì để cho lần này hiệu quả khuếch tán toàn bộ phạm vi, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, rốt cuộc trực tiếp vận dụng ba trăm lò luyện đan. Hắn thật sự cũng sốt ruột. Vì thời gian gấp gáp, để hóa giải dược hiệu của Tuyệt Tình Quả, Bạch Tiểu Thuần cũng liều mạng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1319: Nghi Vấn! (1)

Thời gian trôi qua, ba trăm lò luyện đan này ở dưới sự bảo vệ hết sức chăm chú của Bạch Tiểu Thuần, không xuất hiện chuyện phát nổ nữa. Cho dù là thỉnh thoảng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng lập tức giải quyết. Cuối cùng, ở thời điểm cách dược hiệu Tuyệt Tình Quả phát hủy chỉ còn lại có nửa canh giờ, ba trăm lò luyện đan này đều đặc biệt đỏ đậm. Từng mùi gay mũi tràn ngập khắp nơi.

Ngửi thấy mùi này, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng yên lòng.

- Không sai. Lần này vì hóa giải dược hiệu của Tuyệt Tình Quả, ta cố ý tăng thêm Hắc Hải Đường. Loại Hắc Hải Đường này có thể kích thích thất tình lục dục, lại có thêm thảo dược khác phối hợp, có thể giải Tuyệt Tình Quả!

Trong sự kích động, Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Nếu thật sự dựa theo hắn tính toán, dược hiệu của Tuyệt Tình Quả lập tức sẽ bắt đầu. Thậm chí thần thức của hắn đảo qua Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng thấy được có không ít đệ tử, thần sắc nghiêm nghị đi về phía đạo lữ của bọn họ...

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Hắn căn bản không có cách nào tiếp tục chờ đợi nữa. Hắn cũng không có khả năng chờ thành đan xong đưa ra từng cái. Vì vậy trong mắt hắn lộ ra sự quyết đoán. Tay phải hắn chợt giơ lên, vung về bốn phía xung quanh.

Hắn vừa vung lên, một lực mạnh trực tiếp tản ra, ảnh hưởng đến ba trăm lò luyện đan nơi đây. Trong nháy mắt... ba trăm lò luyện đan này bị chấn động, đồng thời phát nổ. Những tiếng nổ ầm ầm ầm phát ra, so với

ba ngày trước còn mãnh liệt hơn nhiều. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng có cảm giác giống như đất rung núi chuyển. Một trùng kích kinh thiên, trực tiếp lại bạo phát ngập trời!

Ba trăm lò luyện đan đồng thời phát ra tiếng nổ vang!

Âm thanh này quá lớn, khiến cho mọi người bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông sau khi nghe được, đều cảm thấy đinh tai nhức óc. Tu vi của bọn họ thiếu một chút nữa bị đánh cho thất điên bát đảo. Bọn họ hoàn toàn há hốc mồm.

- Trời ạ, chẳng lẽ Bạch trưởng lão lại đang luyện đan!

- Ta cái gì cũng không nghe thấy. Các ngươi nói cái gì?

- Ta sắp phát điên rồi!

Ở trong tiếng gào rú của vô số người, dư âm của những lò luyện đan nổ tung cũng truyền ra thật xa. Lam Sắc Thải Hồng cũng chấn động thật nhiều lần. Nhưng cái này cũng chưa tính là cái gì. Điều khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ, là theo lò luyện đan phát nổ, từ khu vực động phủ của Bạch Tiểu Thuần ở Lam Sắc Thải Hồng, ở trong một tích tắc này, khuếch tán về phía bốn phía xung quanh mãnh liệt giống như sóng biển ngập trời... chính là sương mù màu đen nồng đậm!

Trong nháy mắt sương mù màu đen này lại bao trùm Lam Sắc Thải Hồng. Về phần phía trên Tử Sắc Thải Hồng của Bán Thần lão tổ cũng khó thoát khỏi sương mù, trong nháy mắt đã bị chìm ngập. Đồng thời, tất cả Thải Hồng dưới Lam Sắc Thải Hồng đều ở dưới ánh mắt trợn trừng của tất cả mọi người, rất nhanh đã bị sương mù màu đen tràn ngập.

Toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông từ trên xuống dưới, tất cả đều bị bao phủ ở bên trong sương mù màu đen. Từ phía xa nhìn lại, đủ khiến cho tâm thần mọi người chấn động mãnh liệt, hoảng sợ vô cùng.

- Trời ạ, đây... Đây là sương mù gì vậy?

- Các ngươi ở đâu? Ta không nhìn thấy được...

- Đi mau. Sương mù này có mùi khó ngửi. Nhất định có độc. A a!

Tinh Không Đạo Cực Tông hoàn toàn đại loạn. Cũng may sương mù màu đen này chỉ ảnh hưởng ở phía trên bầu trời Thải Hồng. Về phần bốn Đại Không Thành trên mặt đất lại không bị liên lụy. Nhưng từ lúc đó, sau khi đen trắng rõ ràng, tu sĩ bên trong bốn đại thành, mỗi người đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn trên bầu trời vô cùng to lớn này. Sương mù màu đen đã hoàn toàn bao phủ Thải Hồng ở bên trong.

Từ phía xa vừa nhìn lại, bầu trời Tinh Không Đạo Cực Tông đã hoàn toàn bị một mảng sương mù màu đen lớn chiếm lấy. Chỉ có thể nghe được bên trong mơ hồ truyền tới những tiếng kêu thảm thiết, lại hoàn toàn không nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng càng như vậy, lại càng khiến cho tu sĩ của bốn đại thành, run như cầy sấy. Trong lòng mỗi người đều dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

- Đó là... cái gì?

- Trời ạ, đây là thần thông gì vậy?

Bên trong bốn đại thành, thời điểm vô số người hít một hơi khí lạnh. Ở trong những Không Thành này có một đám người, lúc này trong lòng còn sợ hãi, đồng thời cũng đang cảm thấy may mắn vô cùng.

- Trương huynh, chuyện này nhờ có huynh đấy. Vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích!

- Bảo Tài huynh đệ, đại ân không có lời nào cảm tạ hết được. Không cần nói nữa. Sau này huynh đệ có chuyện gì cần dùng tới ta, ta nhất định sẽ báo đáp!

Đám người kia có chừng mấy trăm. Lúc này mỗi người đều mang theo sự cảm kích mãnh liệt, không ngừng nói lời cảm ơn về phía Trương

Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đang ở vị trí trung tâm.

Hứa Bảo Tài cùng Trương Đại Bàn cũng hãi hùng khiếp vía. Bọn họ hiểu rất rõ đối với Bạch Tiểu Thuần. Lúc trước, sau khi phát hiện Bạch Tiểu Thuần luyện đan, thần sắc hai người lại lập tức biến đổi. Bọn họ đều sợ tới mức muốn nhảy dựng lên. Trong lòng bọn họ còn nổi sóng lớn cuồn cuộn. Bọn họ biết khuyên không được Bạch Tiểu Thuần, vì vậy đã vội vàng lập tức trốn ra khỏi Lam Sắc Thải Hồng.

Thậm chí ở trên Thải Hồng khác, bọn họ cũng lo lắng, ngủ không cảm thấy ngon, đứng ngồi không yên. Vì vậy hai người cắn răng, trực tiếp lại ra khỏi Thải Hồng, trở lại mặt đất Không Thành, mới phát giác được an toàn hơn một chút.

Về phần những tu sĩ bị bọn họ kéo vào bên trong thế lực, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài không đành lòng. Vì vậy hai người đều truyền âm, nói cho bọn họ biết đã xảy ra chuyện lớn, bảo người ta dọn sạch xuống.

Có người ghe, có người lại không để ý tới, cho rằng hai người bọn họ chuyện bé xé ra to... Mà giờ khắc này, ở bốn phía xung quanh hai người bọn họ đều là những người vốn nửa ngờ nửa tin, nhưng vẫn dọn xuống đây.

Lúc này, những người này ở đây chính mắt nhìn thấy sương mù màu đen tản ra khắp bầu trời khó có thể hình dung nổi. Tâm thần của bọn họ đều đang chấn động, cảm thấy vô cùng may mắn vì sự lựa chọn của mình.

- Đều là huynh đệ của nhau. Đây chỏ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến. Ta đã sớm nói cùng các ngươi, Bạch trưởng lão luyện đan, đây chính là chuyện thần quỷ đều kinh hãi!

Trương Đại Bàn cũng có tật giật mình, sắc mặt tái nhợt nói.

- Hơn nữa ta nói cho các ngươi biết, dựa theo hiểu biết của ta đối với Bạch trưởng lão, dựa vào kinh nghiệm của ta phán đoán... Chuyện này, sợ là vẫn chưa xong. Các ngươi nghe ta, trong khoảng thời gian này, ngàn vạn không nên đi về!

Hứa Bảo Tài cũng hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, biểu tình nghiêm trọng mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1320: Nghi Vấn! (2)

Cũng chính vào lúc này, các đệ tử ở các nơi trên Thải Hồng, mỗi người đều phát điên. Bạch Tiểu Thuần đứng ở giữa không trung Lam Sắc Thải Hồng. Mặc dù cũng có sương mù màu đen bên trong, nhưng thần thức của hắn lại tản ra, bao phủ tất cả khu vực. Trong mắt hắn còn có tơ máu. Hắn cũng rầu rĩ.

- Ta hôm nay là Thiên Nhân. Ý chí có thể hóa thành thiên ý ở nơi đây, nhưng lại không có cách nào khống chế được lò luyện đan cùng với sương mù này... Chuyện này không đúng.

Bạch Tiểu Thuần không thể không đi cân nhắc vấn đề này. Thật sự trước đó hắn cũng cố gắng thử. Nhưng không biết là vì duyên cớ gì, những lò luyện đan cùng sương mù màu đen này rõ ràng thoạt nhìn tầm thường, nhưng ở dưới sự điều khiển của hắn, liên tiếp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

- Chính xác mà nói, là từ khi ta bắt đầu luyện đan, vẫn luôn như vậy... Cho dù ta là Thiên Nhân, dựa theo đạo lý mà nói, sẽ không thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Cho dù có bất ngờ, ta cũng có thể đi ngăn cản. Nhưng lại... Lần lượt xuất hiện ở trên người ta.

Nghi vấn này trước sau đều tồn tại ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần, cũng khiến cho hắn cảm thấy có phần chịu không nổi.

- Càng không cần phải nói thành tựu đan đạo của ta đã rất tinh tiến...

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Đối với nghi vấn này, trong lòng hắn không có đáp án. Giống như thời điểm hắn đối với Thiên Đạo Nguyên Anh của

mình trước đó. Ban đầu ở bên trong Kim Đan vốn nên nuôi dưỡng niệm, lại giống như biến mất... Đó cũng là nghi vấn khiến hắn hắn trước sau nghĩ mãi vẫn không hiểu.

- Thôi đi, thôi đi. Chuyện này vì do ta gây ra. Hiện tại cuối cùng cũng hóa giải. Coi như là viên mãn.

Bạch Tiểu Thuần trong lúc cảm thán, thông qua thần thức cũng nhận thấy được, tất cả đệ tử trước đó đã hấp thu dược hiệu Tuyệt Tình Quả, tuyệt tình ý bên trong cơ thể của bọn họ, hiện tại được sương mù màu đen này trung hoà, đã hoàn toàn tiêu tan.

Về phần những người không hút vào khí tức Tuyệt Tình Quả, Bạch Tiểu Thuần cũng sớm nghĩ đến điểm này. Cho dù hôm nay bọn họ hấp thu sương mù màu đen, cũng sẽ không có nửa điểm không thích hợp.

- Sương mù màu đen này hoàn toàn tuyệt đối không có một chút độc tố nào!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Khi nhìn thấy sương mù màu đen lúc này đang từ từ loãng ra, khóe miệng của hắn cũng lộ ra vẻ tươi cười. Trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, trước khi không có tìm được đáp án tại sao bao giờ mình luyện dan cũng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, lại không có cách nào khống chế một cách hoàn mỹ được, chuyện luyện đan có thể không luyện thì không luyện.

Cũng chính vào lúc này, trên Lam Sắc Thải Hồng, có ba luồng ánh sáng từ ba phương hướng phá không đến, trong chớp mắt lại xuất hiện ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Đó chính là Lý Hiển Đạo, Bạch Trấn Thiên cùng với vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia.

Sắc mặt Lý Hiển Đạo cùng Bạch Trấn Thiên khó coi. Ban đầu bọn họ vốn không muốn đến. Chỉ là chuyện này thật sự quá lớn, ảnh hưởng đến toàn bộ tông môn. Bọn họ cũng không có cách nào không ra mặt. Mà vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường, mặc dù có quan hệ hòa thuận

cùng Bạch Tiểu Thuần, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cười khổ, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch lão đệ, lần trước ngươi không phải nói đó là một lần cuối cùng sao...

Thiết Huyết Đường lão tổ bất đắc dĩ mở miệng.

- Lão ca, chuyện này thật xin lỗi. Thật ra lần trước luyện đan bất ngờ, tạo thành tai hoạ ngầm trong cơ thể một ít đệ tử. Ta cũng nóng lòng vì tông môn, cho nên lần này đã tận lực, sử dụng sương mù màu đen này, đi hóa giải độc của bọn họ.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn như bình thường. Lúc này mắt nhìn thấy nguy cơ đã tiêu tan, hắn mới lộ ra phong thái thuộc về Thiên Nhân.

- Không tin các ngươi nhìn xem. Tất cả những người bị sương mù màu đen bao phủ, có thể có xuất hiện nửa điểm không khỏe nào hay không?

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, phong khinh vân đạm vung tay lên, chỉ về phía bên dưới.

Ba người Bạch Trấn Thiên đều nhìn lại. Bọn họ lập tức liền nhìn ra được lời Bạch Tiểu Thuần nói không phải là giả tạo. Đó là sự thật. Những người này chỉ là đang thốt ra những lời oán hận. Nhưng bất luận là những kẻ đang đứng ở tại chỗ, hay những kẻ lúc này đã phân tán chạy ra bốn phía xung quanh, đều lông tóc không tổn hao gì.

Lúc này mới khiến cho trong lòng ba người thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như thật sự có phiền phức lớn, sau khi Bán Thần lão tổ trở về, bọn họ cũng sẽ đau đầu.

- Không cần lo lắng. Các ngươi nhìn đi. Sương mù này cũng đang tiêu tan. Nếu các ngươi không ngại ở chỗ này của ta nghỉ ngơi một chút. Trong vòng một nén nhang, tất cả sơn hà cũng có thể khôi phục lại!

Bộ dạng Bạch Tiểu Thuần chính là trong lòng đã có dự tính trước mọi việc. Lúc này tay áo hắn vung lên, lại có thể lấy ra một bộ trà, bày ở trên mặt đất. Hắn ngồi ở chỗ đó, lại ở một bên đốt một que hương. Theo làn khói mờ ảo tản ra, hắn mỉm cười mời ba người Bạch Trấn Thiên.

Bạch Trấn Thiên có chút do dự. Nhưng Lý Hiển Đạo cùng Thiết Huyết Đường lão tổ lại bình tĩnh ngồi xuống, cười. Mắt Bạch Trấn Thiên nhìn thấy bọn họ như vậy, cũng kiên trì ngồi ở một bên.

- Bạch lão đệ đan đạo kinh người. Ngày hôm nay lão phu coi như là mở rộng tầm mắt.

Thiết Huyết Đường lão tổ cười ha ha một tiếng. Hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần đều là thái thượng trưởng lão Thiết Huyết Đường, lại có chuyện cứu trợ Nghịch Hà Tông, ở trên phương diện quan hệ tất nhiên là thân thiết. Về phần chuyện đan dược, suy nghĩ của hắn là có thể giúp đỡ hóa giải, tất nhiên là hay nhất.

- Chính là tiểu đạo, sao đáng để nói đến.

Bạch Tiểu Thuần có chút chột dạ, cười khan một tiếng nói.

- Ở nơi này là tiểu đạo, ra tay liền có thể khiến phong vân biến sắc, phất tay là có thể nắm chắc biến hóa chính xác của đan đạo. Bạch lão đệ quả nhiên lợi hại.

Lý Hiển Đạo ở một bên cũng mở miệng cười.

Duy nhất chỉ có Bạch Trấn Thiên không nói được một lời, ngồi ở nơi đó, nghe ba người nói cười với nhau. Dần dần, nén hương này thiêu đốt, chậm rãi chỉ còn lại chưa tới ba phần...

Lúc này sương mù màu đen trên Thải Hồng đều tiêu tan hơn phân nửa, lộ ra kiến trúc cùng bóng dáng tu sĩ bị nó che phủ. Chỉ là vào giờ phút này sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại có chút không đúng. Hắn nín thở

một hơi, thậm chí có chút không dám tin tưởng, còn dụi dụi con mắt cẩn thận nhìn.

Chẳng những là hắn như vậy, Lý Hiển Đạo cùng với Thiết Huyết Đường lão tổ, còn có Bạch Trấn Thiên, đều ngơ ngác nhìn khu vực sương mù tiêu tan trên Thải Hồng này. Bọn họ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1321: Toàn Tông Dọn Nhà (1)

Chỉ thấy trên tất cả Thải Hồng, mặc dù sương mù màu đen tiêu tan gần như hơn phân nửa, chỉ còn lại có một ít không nhiều lắm, hiện tại cũng đang nhanh chóng tiêu tan. Nhưng... mặt đất Thải Hồng... Nói cho đúng là bản thân Thải Hồng, lại chẳng biết tại sao, giống như lây nhiễm sương mù màu đen, lại có thể đều trở thành... Màu đen!

Đỏ màu da cam xanh lục xanh lam tím... Thải Hồng vốn có bảy màu, lúc này tất cả đều chỉ là một màu... Không chỉ là bản thân Thải Hồng, ngay cả những kiến trúc kia cũng là như vậy... Phóng tầm mắt nhìn lại, bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, tất cả… đều là màu đen!

Cái này khiến cho trán Bạch Tiểu Thuần bắt đầu đổ mồ hôi. Ba người Bạch Trấn Thiên đều trừng mắt, hơi thở có chút bất ổn. Bọn họ chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Không nên gấp. Cái đó các ngươi đừng có gấp. Không phải lúc này thời gian còn chưa tới sao? Tin tưởng ta, nhất định không có việc gì.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy áp lực quá lớn, vội vàng mở miệng nói. Thậm chí hắn cũng không còn có tâm tình đi uống trà, vội vàng đứng lên. Hắn đến mặt đất bên cạnh, ngồi xổm người xuống, cẩn thận quan sát một hồi. Nhịp tim của hắn càng lúc càng nhanh. Cho đến khi thời gian một nén nhang hoàn toàn hết. Sau khi sương mù trên toàn bộ Thải Hồng đều tiêu tan, hắn nhìn mặt đất bảy đạo Thải Hồng đều màu đen... Chỉ cảm thấy trong đầu thiên lôi cuồn cuộn...

Cũng chính là lúc này, những đệ tử trên Thải Hồng kia đều nhận thấy được màu của mặt đất. Lúc bọn họ ngẩng đầu lên, thấy được màu của

những Thải Hồng khác, tất cả bọn họ há hốc miệng, không khống chế được phát ra tiếng kêu kinh ngạc cùng hoảng sợ. Nhất thời tất cả trở nên loạn xị bát nháo, chấn động ầm ĩ bạo phát ra.

- Đây... đây làm sao lại trở thành màu đen!

- Trời ạ, chúng ta đây là Thải Hồng. Hiện tại thế nào đều trở thành màu như nhau vậy!

- Mặt đất này chẳng lẽ có độc?

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

Vào giờ phút này, vô số người nói chuyện ồn ào hội tụ vào một chỗ, vang vọng ở trên mỗi đạo Thải Hồng, chấn động tám phương. Phải biết rằng Tinh Không Đạo Cực Tông tồn tại ở trong năm tháng rất lâu. Bảy đạo Thải Hồng đã trở thành tiêu chí của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Chẳng những là danh truyền trong Đông Mạch của Thông Thiên Hà, ngay cả ba Nguyên Đầu Tông Môn mạch khác, đều rất tán thưởng đối với bảy đạo Thải Hồng này của Tinh Không Đạo Cực Tông.

Nếu bàn về tuyệt vời, trong bốn mạch lớn, Tinh Không Đạo Cực Tông lại có thể luận đầu tiên. Chuyện này càng khiến cho Bán Thần lão tổ cùng với tất cả đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông, cảm thấy tự hào về nơi này.

Nhưng lúc này... bảy đạo Thải Hồng đều đen thui. Kể cả phía những kiến trúc trên đó cũng biến thành một màu tối tăm. Điều này khiến cho các đệ tử đều thật sự phát điên.

- Thải Hồng của chúng ta.

- Ở đây còn là tông môn của chúng ta sao?

- Trả Thải Hồng lại cho ta!

- Mọi người tạm thời đừng kích động. Hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này. Các ngươi lẽ nào không cảm thấy Thải Hồng màu đen này có kịch độc sao? Ta có loại dự cảm, nếu như chúng ta không mau chóng rời khỏi, đều sẽ bị độc chết đây!

Thời điểm các loại âm thanh liên tiếp truyền ra, các tu sĩ trên đại địa bốn đại Không Thành sau khi đều nhìn thấy được tất cả những điều này, tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh. Trong thần sắc mỗi người đều mang theo sự hoảng sợ cùng không có cách nào tin tưởng.

- Trời ạ, Bạch trưởng lão luyện đan, lại có thể khủng khiếp như vậy!

- Hắn làm sao làm được vậy? Từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói qua, luyện đan lại còn có thể làm như vậy!

- Thải Hồng... Đen...

Hai người Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đều há hốc mồm, đưa mắt nhìn nhau. Mặc dù bọn họ dựa theo kinh nghiệm trước đây, cho rằng Bạch Tiểu Thuần luyện đan còn chưa kết thúc. Nhưng bất kể như thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Nhìn bảy đạo Thải Hồng màu đen này, Trương Đại Bàn cùng Hứa Bảo Tài đều nuốt nước bọt. Trong lòng bọn họ chấn động mãnh liệt, đồng thời đều run rẩy. Lúc này, những tu sĩ bên cạnh bọn họ kia đều há hốc mồm. Biểu tình mỗi người biến hóa, vô cùng mãnh liệt.

Cũng chính là vào giờ phút này, bọn họ từ nơi này thấy được vô số tu sĩ trên Thải Hồng giống như bầy ong, nhanh chóng lao ra. Tất cả những tu sĩ này đều phát ra tốc độ nhanh nhất, hận không thể lập tức rời khỏi nơi đó. Bọn họ nhìn lại, Thải Hồng màu đen rất quỷ dị.

Bọn họ thật sự cảm thấy quá kinh khủng. Đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó luyện dược, bọn họ càng cảm thấy rợn cả người. Bọn họ rất sợ xuất hiện bất ngờ gì. Lúc này rốt cuộc tất cả đều dọn nhà...

Từ trên xuống dưới... tất cả tu sĩ ở tại phía trên Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông, ở thời gian ngắn ngủi này, lại ầm ầm tản ra. Còn có một vài người mắt thấy bản thân mình bay chậm, sốt ruột trong không tiếc triển khai bí pháp, cũng phải nhanh chóng rời khỏi Thải Hồng màu đen này.

Cảnh tượng như vậy, từ ngày Tinh Không Đạo Cực Tông được thành lập lên, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua...

Rất nhanh, ngoại trừ Tử Sắc Thải Hồng và Lam Sắc Thải Hồng ban đầu ở phía trên cao ra, tu sĩ trên năm đạo Thải Hồng khác đều đã dọn đi, hoàn toàn trống rỗng...

Mà ở trên Lam Sắc Thải Hồng trước kia, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn há hốc mồm, ngơ ngác nhìn tất cả những điều này. Thân thể hắn run rẩy. Đồng thời, lo lắng trong lòng hắn đã nhanh nhấn chìm chính hắn.

- Vì sao lại như vậy được. Đáng chết, ta rõ ràng đã xác định sẽ không xuất hiện bất ngờ gì. Phương diện này không thích hợp. Có vấn đề lớn!

Bạch Tiểu Thuần thật muốn phát điên. Hắn có cảm giác khiếp sợ mãnh liệt. Hắn vội vàng nhìn về phía Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường.

- Ba vị đạo hữu các ngươi phải làm chứng cho ta. Ta chỉ là muốn bù đắp sai lầm, không phải có ý định muốn những Thải Hồng khác thay đổi màu...

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày, liền vội vàng nói.

Giờ phút này, trong lòng ba vị thái thượng trưởng lão đều kinh ngạc dị thường. Trong mắt bọn họ lộ ra sự mờ mịt. Từ trước đến nay bọn họ thật sự chưa từng gặp qua chuyện này. Trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không biết nên xử lý như thế nào cho thỏa đáng.

Cũng chính là vào lúc này, ngọc giản truyền âm bên trong túi trữ vật của ba người đều chấn động. Bọn họ theo bản năng lấy ra, sau đó dùng thần thức đảo qua. Bên trong đều là những âm thanh vội vã khẩn cầu của tộc nhân cùng với thủ hạ bọn họ.

- Lão tổ, ta thấy mọi người phía dưới Thải Hồng đi rồi. Chúng ta cũng phải đi nhanh thôi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1322: Toàn Tông Dọn Nhà (2)

- Không thể ở tại chỗ này. Lão tổ, quá nguy hiểm!

- Lão tổ, Bạch trưởng lão luyện đan quá kinh khủng. Chúng ta vẫn là đi thôi... Không đi nữa, ta sợ Thải Hồng chúng ta sẽ sụp đổ mất...

Sau khi mhận được mỗi tộc nhân của gia tộc cùng thủ hạ truyền âm tới, Bạch Trấn Thiên không nói được một lời, chợt một bước đi ra, chớp mắt trở lại trong gia tộc kia, mang theo tất cả tộc nhân, nhanh chóng rời khỏi đây...

Mặc dù hắn không cho là những Thải Hồng màu đen này có độc. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó luyện đan, hắn thật sự có chút bận tâm. Mặc dù đối với hắn không có vấn đề gì. Nhưng tộc nhân của hắn nhất định không chịu nổi.

- Bạch Tiểu Thuần này luyện đan, lại có thể còn muốn khủng khiếp hơn so với chiến lực của bản thân hắn...

Tâm thần Bạch Trấn Thiên có phần kiêng kỵ chuyện như vậy sẽ càng mãnh liệt hơn.

Hắn nghĩ, sau này nếu thật sự có gì bất trắc, thà rằng cùng Bạch Tiểu Thuần tử chiến, cũng không thể cho hắn cơ hội luyện đan ở cửa nhà mình...

- Đáng chết. Tai họa như vậy, lại có thể còn sống trở thành Thiên Nhân!

Bạch Trấn Thiên phẫn uất vô cùng, tốc độ nhanh hơn.

Suy nghĩ của Lý Hiển Đạo cũng tương tự với Bạch Trấn Thiên. Thậm chí hắn còn suy muốn sâu xa hơn. Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, nếu như cho Bạch Tiểu Thuần đủ thời gian, cũng đủ hoàn cảnh, đủ tài nguyên, gia hỏa này... Có thể sẽ luyện khiến toàn bộ thế giới Thông Thiên phải sụp đổ.

- Cũng may trước đó, khi hắn tới Lý gia ta, là đánh qua, mà không phải là ở cửa luyện đan...

Trong lòng Lý Hiển Đạo nghĩ lại cũng thấy sợ hãi. Hắn vội vàng nói với Bạch Tiểu Thuần một câu.

- Cái đó... Bạch đạo hữu, lão phu còn có việc, đi trước.

Nói xong, hắn lập tức quay đầu bay nhanh, tính dẫn theo tộc nhân dọn đi.

Mắt thấy trong ba người chỉ còn lại có Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường, lần này Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn khóc. Hắn mở to mắt nhìn đối phương.

Trong lòng Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường thầm mắng Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo chạy thật nhanh. Lúc này đối mặt với ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng thấy đau đầu. Hắn nở nụ cười khổ.

- Bạch lão đệ, chuyện này ta không có biện pháp nào. Ngươi... Ngươi tự giải quyết cho tốt đi. Ta chắc hắn... Bán Thần lão tổ tối đa là ba năm ngày nữa, sẽ trở về tới đây.

Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường nói xong, cũng vội vàng rời khỏi đây, dẫn theo toàn bộ Thiết Huyết Đường dọn đi.

Rất nhanh, đoàn người ở bảy đạo Thải Hồng trên bầu trời Tinh Không Đạo Cực Tông vốn ồn ào náo nhiệt, hiện tại chỉ còn lại có một mình Bạch Tiểu Thuần.

- Ta chỉ là muốn luyện một viên Băng Thanh Đan... Không nghĩ tới sẽ như vậy... Ta biết sai rồi...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt cầu xin, ngơ ngác đứng ở nơi đó. Trong lòng hắn giống như có mười lăm thùng nước treo lơ lửng không vững. Hắn bàng hoàng bất lực. Hiện tại hắn ngược lại cảm thấy trước đây khi mình luyện đan có người đánh giết là chuyện tốt. Hiện tại không ai quản, nhưng trong lòng hắn lại càng áy náy, càng dày vò.

- Ba tới năm ngày nữa Bán Thần lão tổ sẽ trở lại...

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới tâm tình của Bán Thần lão tổ sau khi trở về, lần đầu tiên nhìn thấy Tinh Không Đạo Cực Tông hiện tại. Hắn đã cảm thấy toàn thân đều không tốt. Lúc này hắn đã nơm nớp lo sợ.

- Hắn có thể cho là mình đi lầm đường hay không...

Bạch Tiểu Thuần không khống chế được, xuất hiện một suy nghĩ như thế. Ngay lập tức sắc mặt lại tái nhợt, che trán than một tiếng. Hắn lập tức xoay người quay về động phủ.

- Không được. Ở trong vòng 3 ngày, ta phải giải quyết vấn đề này!! Ta nhất định có thể. Nhất định có thể khôi phục cho Thải Hồng màu sắc trước đây!

Thời khắc này bên trong bốn đại thành, số lượng người thoáng cái đã tăng mạnh. Vô số người đều thường xuyên ngẩng đầu nhìn bảy đạo Thải Hồng màu đen trên trời cao. Trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ u oán vô cùng. Đồng thời, bọn họ cũng đang bàn luận ầm ĩ.

- Để Bạch trưởng lão một mình ở phía trên luyện...

- Nhưng vậy tới lúc nào mới kết thúc chứ? Chúng ta cũng không thể ở chỗ này cả đời được.

- Không có cách nào. Ba thái thượng trưởng lão khác đều dọn sạch xuống đây. Có thể thấy được đan dược của Bạch trưởng lão khủng khiếp

thế nào!

- Sớm kết thúc một chút. Cứ như thế nữa, tông môn của chúng ta nhất định sẽ bị Bạch trưởng lão chơi tới không xong...

Một ngày sau, khi Bạch Tiểu Thuần lao ra khỏi nơi bế quan, toàn thân hắn thoạt nhìn cũng tiều tụy suy sụp tinh thần, tóc tai rối bời, quần áo đều đầy nếp nhăn. Trong mắt vô cùng đỏ. Hắn không ngừng thở hổn hển, trong miệng nói lẩm bẩm.

- Tìm được nguyên nhân. Là bởi vì sau khi Hắc Hải Đường cùng Mịch La Mộc ở cùng một chỗ, sẽ hình thành lắng đọng... Đây là nguyên nhân Thải Hồng biến sắc. Đáng chết, trước đó ta rõ ràng đã kiểm tra rất cẩn thận, không có lắng đọng. Vì sao tới khi thật sự chế luyện, cuối cùng lại hiện lắng đọng... nếu như muốn loại bỏ nó, mặc dù rất khó, nhưng vẫn bị ta nghĩ được một biện pháp!

- Sử dụng lực của Khiết Hoa Phấn, tiến hành luyện dược. Sau khi khiến cho phấn hoa của nó đạt được tỷ lệ nhất định, liền có thể xua tan màu đen. Lại thêm lực tu vi của ta tản ra, liền có thể làm được!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mình tìm được biện pháp, phấn chấn vô cùng. Nhưng hắn lại ép xuống sự kích động trong lòng. Hắn rất sợ mình lại xảy ra vấn đề. Đầu tiên là dùng tốc độ nhanh nhất, chỉ chế luyện một lò. Sau khi thành công cầm thí nghiệm một chút, phát hiện thật sự có hiệu quả. Sau khi lại xác định không có bất kỳ tác dụng phụ nào, hắn kích động khó có thể tự kìm chế được.

Ban đầu hắn dự định làm từ từ một chút, dần xua tan màu đen trên Thải Hồng. Tính toán thời gian, đại khái cần khoảng ba ngày liền có thể khôi phục tất cả Thải Hồng trở lại bộ dáng cũ.

Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần nhận được Thiết Huyết Đường lão tổ truyền âm, nói cho hắn biết... Bán Thần lão tổ một canh giờ sau sẽ trở về...

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe được lời này, toàn thân cũng muốn nổ tung. Hơi thở của hắn nhất thời trở nên gấp gáp. Trong đầu hắn còn chấn động một mảnh.

- Chỉ có thể liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Lần này hắn lấy ra tất cả lò luyện đan, còn tự mình đi tới Nội Vật Các. Mặc dù nơi đây không ai, nhưng hắn vẫn dựa vào thân phận thái thượng trưởng lão của mình, mở ra bảo khố, lại trực tiếp cầm đi hơn một ngàn lò luyện đan!

Hắn đặt chung với mấy trăm lò luyện đan lúc trước. Ước chừng gần một ngàn năm trăm lò luyện đan, đều được đặt ở trên quảng trường chỗ ở của mình, kín hết cả quảng trường. Hắn cũng điên cuồng lên, bắt đầu đồng thời chế luyện... Một ngàn năm trăm lò Linh Khiết Hoa Phấn Đan!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1323: Bán Thần Trở Về (1)

Bởi vì thời gian có hạn, Bạch Tiểu Thuần không tiếc tản tu vi ra, toàn lực gia tăng. Cuối cùng... thời điểm một canh giờ sắp đến, một ngàn năm trăm lò luyện đan này tất cả đỏ đậm.

- Thành công!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy thời gian không kịp, hai tay hắn chợt giơ lên. Tu vi toàn diện bạo phát, hung hăng vung lên, trực tiếp lại phát nổ tất cả một ngàn năm trăm lò luyện đan này!

Hắn muốn mượn trợ giúp nổ tung trùng kích này, phối hợp với tu vi của mình, khiến cho bảy đạo Thải Hồng màu đen này, trong phút chốc khôi phục lại màu sắc ban đầu!

Ầm ầm.

Những tiếng nổ lớn nhất từ trước tới nay vang lên!

Cũng chính vào lúc này, một uy áp Bán Thần đang từ phía xa, đè ép đến.

Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông là một vị nam tử trung niên dáng người cao gầy, có một mái tóc dài màu xám, cả người mặc trường bào màu trắng, khuôn mặt tuấn lãng. Lúc này mặt hắn không đổi sắc, ở sâu bên trong mắt hắn lại che giấu một tia lo lắng.

Giống như chuyện biết được trong hành trình tới Thông Thiên Đảo lần này, khiến cho trong lòng hắn có chút bất an.

Lúc này bóng người dung nhập hư vô. Chỉ là một bước, mặc dù còn đang ở trên Thông Thiên Hải, nhưng ánh mắt hắn từ phía xa đã nhìn thấy được Tinh Không Đạo Cực Tông.

Trước kia mỗi lần hắn ra ngoài trở về, đều không phải là chớp mắt xuất hiện ở trong tông môn. Phần lớn thời gian, hắn đều thích từ phía xa nhìn bảy đạo Thải Hồng sáng chói này một chút.

Nhưng mà hôm nay, ánh mắt hắn giống như mọi khi, nhìn về phía Tinh Không Đạo Cực Tông. Hắn chợt sửng sốt. Ngay cả bước chân cũng không tự chủ được dừng lại.

Bảy đạo Thải Hồng đã từng sáng chói, không thấy đâu. Trong mắt hắn nhìn thấy, chỉ là bảy vật đen thui... lơ lửng ở trên bầu trời. Cho nên phản ứng đầu tiên của hắn, chính là mình nhìn nhầm phương hướng nhìn nhầm tông môn.

Nhưng còn chưa có chờ hắn kịp phản ứng, đúng lúc này một tiếng nổ lớn ngập trời, trực tiếp lại từ trên Lam Sắc Thải Hồng trước kia, ầm ầm bạo phát ra. Âm thanh của nó cực lớn, khiến cho trời cao cũng thoáng bị chấn động. Giống như có một tiếng sét đánh xuống đất bằng, khiến cho Thông Thiên Hà ở gần Tinh Không Đạo Cực Tông đều dâng lên cuộn sóng cực lớn. Càng không cần phải nói tới mặt đất núi non ở bốn phía xung quanh!

Vụ nổ dâng lên sóng âm trùng kích, giống như cuồng phong quét ngang, gió bão ngập trời!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho sắc mặt vị Bán Thần lão tổ này đột nhiên thay đổi. Hắn một bước, trực tiếp lại hạ xuống Tinh Không Đạo Cực Tông!

Ở thời điểm Bán Thần lão tổ vừa tới, lúc này Bạch Tiểu Thuần trên Lam Sắc Thải Hồng cũng hét lớn một tiếng. Trong chớp mắt hơn một ngàn lò luyện đan ở nơi này đều nổ mạnh. Tu vi của hắn cũng đánh ra

toàn bộ. Cuối cùng tạo thành trận gió hung bạo, cuốn theo vô cùng phấn hoa, điên cuồng khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Mắt thấy cơn gió hung bạo này đi qua nơi nào, màu sắc của Thải Hồng nhanh chóng khôi phục, Bạch Tiểu Thuần nhất thời mừng như điên. Chỉ là niềm vui sướng này mới vừa dâng lên trong lòng hắn, sắc mặt hắn lại tái nhợt, trong đầu càng chấn động mạnh.

- Lại như vậy...

Bạch Tiểu Thuần muốn phát điên. Hắn chú ý tới chỗ động phủ của mình ở Lam Sắc Thải Hồng. Có lẽ trước đó khu vực này từng trải nhiều lần lò luyện đan nổ tung, vốn đã buông lỏng. Hiện tại một ngàn năm trăm lò luyện đan này nổ mạnh. Lại thêm Bạch Tiểu Thuần dung nhập tất cả tu vi, liền khiến cho Lam Sắc Thải Hồng này, khu vực tồn tại chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần này, giống như không có cách nào chịu đựng được.

Lúc này dưới sự trùng kích của những sóng âm này, lại trực tiếp... Tan vỡ nổ lên!

Từ xa nhìn lại, trên Lam Sắc Thải Hồng đang nhanh chóng khôi phục lại màu sắc, cuối cùng lại xuất hiện một lỗ thủng cực lớn. Sau khi lỗ thủng này xuất hiện, tất cả kiến trúc phía trên, tất cả sụp xuống tan vỡ, bất luận là tu sĩ bốn đại thành phía dưới, hay là Bán Thần lão tổ mới vừa hạ xuống, mỗi người đều trợn mắt hốc mồm thấy...

Từ trong lỗ thủng của Lam Sắc Thải Hồng, Bạch Tiểu Thuần ngã xuống động phủ với đá vụn đổ nát...

Tiếng nổ lớn vẫn còn đang vang vọng. Gió bão vẫn đang kéo dài. Màu sắc của bảy đạo Thải Hồng, cũng như phấn hoa ở dưới tác động của cường lực khuếch tán ra, giống như bị gột rửa, khôi phục lại sắc thái ban đầu.

Chỉ có điều, lúc này mọi người ở bên trong bốn đại thành phía dưới đều hoàn toàn há hốc mồm, ngơ ngác nhìn lỗ thủng trên Lam Sắc Thải

Hồng, nhìn từ rất nhiều đá vụn của động phủ bên trong lỗ thủng rơi xuống. Lúc này còn có một bóng dáng Bạch Tiểu Thuần hiu quạnh, giống như choáng váng, đứng ở trong lỗ thủng, trôi lơ lửng ở nơi đó...

Rất nhanh, từng tiếng hít sâu liên tiếp vang lên. Những tiếng kêu không cam lòng cùng kinh ngạc từ bên trong bốn đại thành vang trời.

- Rơi... Rới xuống?

- Đáng chết. Hắn làm sao có thể thay đổi màu sắc Thải Hồng trở lại được? Hừ, trước đây ta đã nói, Nghịch Hà Tông này chẳng qua là một tông môn ở nông thôn. Bạch Tiểu Thuần này là người ngoài, từ nơi đó tới. Cơ hội tốt có thể trách phạt người này như vậy, Bạch Tiểu Thuần đáng chết này lại còn có thể nghịch chuyển?

- Nghịch Hà Tông là người ngoài, dựa vào cái gì ở Tinh Không Đạo Cực Tông kiêu ngạo như vậy. Bạch Tiểu Thuần này chẳng qua là vận khí tốt, mới được làm Thiên Nhân. Nếu như hắn cúi đầu rụt cổ thì cũng thôi. Nhưng ương ngạnh như vậy, không để ý tới Tinh Không Đạo Cực Tông. Lần này chúng ta nhất định phải liên thủ yêu cầu Bán Thần huỷ bỏ tu vi của người này!

Trước khi Bán Thần trở về, mọi người không dám nói ra giọng điệu này. Nhưng hôm nay có chỗ dựa, mỗi người lập tức không nhịn được nữa.

Sắc mặt ba người Bạch Trấn Thiên, Lý Hiển Đạo cùng với Thiết Huyết Đường lão tổ đều biến hóa kỳ ảo. Nhận thấy được Bán Thần lão tổ trở về, ba người nhìn nhau sau đó điều hoà hít thở, kiên trì, nhanh chóng bay ra.

Cũng chính là vào lúc này, một tiếng gầm thét giận dữ làm cho cả trời cao cũng ảm đạm, mặt đất đều run rẩy, từ trời cao lên, bỗng nhiên truyền ra từ trong miệng Bán Thần lão tổ vừ hạ xuống.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn làm gì? Tìm đường chết sao?

Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên lỗ thủng Lam Sắc Thải Hồng. Phạm vi lỗ thủng này lớn chừng trăm dặm. Bốn phía xung quanh hoàn toàn trống trải, cúi đầu có thể từ lỗ thủng dưới chân nhìn xuống mặt đất phía dưới. Một mình hắn đang lơ lửng ở nơi đó, lúc này lộ ra vẻ mặt cầu xin, trong lòng khẩn trương không thôi. Trong đầu hắn đang chuyển động rất nhanh, cân nhắc xem nên giải thích như thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1324: Bán Thần Trở Về (2)

Phấn hoa lúc trước gột rửa, quả thực hữu hiệu. Hiện tại màu sắc của bảy đạo Thải Hồng này, cuối cùng đã khôi phục trở lại bình thường. Những đệ tử kia cũng ở trong sự lo lắng bù đắp của Bạch Tiểu Thuần, đã sớm hóa giải dược hiệu. Thậm chí chính bọn họ chưa từng phát hiện, vì lần lăn qua lăn lại này, khiến cho tu vi của bọn họ đều bị kích thích. Tất cả đều tăng tiến lên một chút.

Nghĩ tới đây, sự áy náy của Bạch Tiểu Thuần cuối cùng đã chuyển biến tốt một chút. Nhưng không đợi hắn mở miệng, ánh mắt Bán Thần lão tổ giống như một thanh lợi kiếm, phong quang trong chớp mắt lại tập trung ở chỗ Bạch Tiểu Thuần. Sắc mặt hắn âm trầm vô cùng. Toàn thân giống như sắp bạo phát.

Lúc này, thần thức của hắn tản ra, trong nháy mắt bao phủ tám phương. Sau khi nghe được lời bàn tán của đám đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, nhất thời hắn dã biết rõ ràng những chuyện đã xảy ra với Tinh Không Đạo Cực Tông trong mấy ngày mình rời đi.

Đồng thời hắn cũng chú ý thấy, trên bảy đạo Thải Hồng của mình, hiện tại không có ai ở đây. Tất cả các đệ tử đều ở bên trong bốn đại thành.

Cái này khiến cho hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đối với lực tai họa luyện đan của Bạch Tiểu Thuần. Nhất là hiện tại nhìn lỗ thủng cực lớn trên Lam Sắc Thải Hồng này. Hắn tức giận nhảy dựng lên.

- Câm hay sao?

Bán Thần lão tổ vung tay áo lên, âm thanh vượt qua thiên lôi. Ngay cả bảy đạo Thải Hồng đều rung động. lúc này, những tu sĩ bên trong bốn đại thành phía dưới, cũng nơm nớp lo sợ. Nhưng trong lòng bọn họ lại dâng lên sự chờ mong.

Cho tới thời khắc này, ba người Bạch Trấn Thiên nhanh chóng lao đến. Tất cả đều có chút do dự. Bạch Trấn Thiên suy nghĩ đến lực gây tai họa của Bạch Tiểu Thuần, thật sự nhịn xuống, không bỏ đá xuống giếng. Lý Hiển Đạo cũng giống như vậy.

Thiết Huyết Đường lão tổ cũng do dự một chút, có ý định đi nói tốt giúp cho Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hắn nhìn lỗ thủng cực lớn dưới chân của Bạch Tiểu Thuần, hắn lại chỉ có thể nở nụ cười khổ.

Lúc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng. Nhưng mắt thấy ánh mắt Bán Thần lão tổ không tốt, hắn chỉ có thể lo lắng không yên, cố gắng kiên trì, vội vàng mở miệng.

- Lão tổ, ta đây là... Là như vậy, ta không thích động phủ trước đây. Không sai, chính là nguyên nhân này!

- Động phủ trước đây của ta không tiện cho ta đi bảo vệ Tinh Không Đạo Cực Tông của chúng ta. Cho nên ta lại hủy nó đi, còn cố ý đào ra một lỗ thủng lớn. Nói như vậy, ta ngẩng đầu có thể nhìn thấy chỗ Tử Sắc Thải Hồng của lão tổ ngài, cảm nhận được uy lực mênh mông cuồn cuộn của lão tổ. Cúi đầu là có thể nhìn thấy được bốn đại thành phía dưới, biết được tất cả dân tình của đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông ta!

- Nói như vậy, ta mới có thể an lòng. Điều này đại biểu trong lòng ta, trên có lão tổ, dưới có đệ tử tầng dưới chót, cùng khắp cả Tinh Không Đạo Cực Tông ta!

Lúc mới bắt đầu, Bạch Tiểu Thuần nói chuyện còn có chút chậm chạp. Nhưng càng nói, lại càng có thứ tự. Đến cuối cùng, còn ầm ầm vỗ ngực, bộ dạng mình chính là vì Tinh Không Đạo Cực Tông, cúc cung tận tụy đến chết.

Lời nói này truyền khắp tông môn. Sau khi mỗi người đệ tử của bốn đại thành phía dưới nghe được, nhất thời bạo phát...

- Vô sỉ!

- Quá vô sỉ!

- Hắn rõ ràng là cố ý chĩa mũi nhọn vào Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta, suýt làm tông ta sụp đổ, tội đáng chết vạn lần!

Chẳng những những đệ tử này như vậy, thần sắc ba người Bạch Trấn Thiên đều cổ quái. Vị Bán Thần lão tổ kia bị những lời nói này làm cho tức giận. Hắn hít một hơi thật sâu, có ý định đi giáo huấn này Bạch Tiểu Thuần một chút. Nhưng hắn lại nghĩ đến lần này, thời điểm hắn từ Thông Thiên Đảo rời đi, Đỗ Lăng Phỉ tìm được mình, bảo mình chiếu cố Bạch Tiểu Thuần.

Hắn có thể nhìn ra, Đỗ Lăng Phỉ đối với Bạch Tiểu Thuần không giống bình thường. Vào thời khắc này, hắn xử lý cũng có chút do dự.

- Sau này, nếu như ngươi còn dám ở trong tông môn luyện đan, bản tọa nhất định khiến cho ngươi đẹp mặt!

Sau một lúc lâu, Bán Thần lão tổ hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, lại muốn rời đi.

Mắt thấy Bán Thần lão tổ trách phạt, lại có thể giơ thật cao hạ xuống nhẹ nhàng như vậy. Cảnh tượng này nhất thời khiến cho Bạch Trấn Thiên cùng Lý Hiển Đạo chợt nín thở, tâm thần chấn động mãnh liệt.

Thiết Huyết Đường lão tổ cũng sững sờ.

Cho dù là bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng ngẩn người ra. Hắn cũng không nghĩ tới, Bán Thần lão tổ ở đây, lại có thể nói ra một câu như vậy. Nhìn bộ dạng của hắn, dường như không truy cứu nữa? Lúc này trái tim hắn còn đang đập thình thịch. Hắn cảm thấy quá kỳ diệu. Lúc này thần

sắc hắn kỳ dị. Hắn suy nghĩ, chẳng lẽ Bán Thần lão tổ này nhìn thấu tiềm lực của mình...

Những đệ tử phía dưới kia, đều há hốc mồm.

Mắt thấy mọi người như vậy, Bán Thần lão tổ cũng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần có chút tiện nghi. Vì vậy hắn lại trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu ngươi thích lỗ thủng động phủ hiện tại này, như vậy sau này ngươi cứ ở lại trong nơi này là được!

Bán Thần lão tổ nói xong, thoáng một cái đã đi thẳng về phía Tử Sắc Thải Hồng.

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này, hắn lại nhìn bốn phía xung quanh lỗ thủng này một chút. Mặt hắn nhất thời xụ xuống. Hắn vốn còn tưởng rằng không sao. Nhưng không nghĩ tới, còn có trách phạt. Đây là bảo hắn sau này ở tại phía trên lỗ thủng này...

- Mà thôi mà thôi. Chuyện này vốn cũng là do ta đáng trách. Ở lại thì ở lại...

Bạch Tiểu Thuần đối mặt với Bán Thần lão tổ rất khẩn trương, không chú ý tới những lời ác độc của đám người ở bốn đại thành phía dưới. Lúc này hắn vẫn đang nhăn mặt, nhíu mày, đầy tự trách.

Nhưng trong lòng ba người Bạch Trấn Thiên lại chấn động không thôi. Bọn họ liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thật lâu. Lấy hiểu biết của bọn họ đối với Bán Thần lão tổ, nếu như ba người bọn họ phạm phải lỗi lớn như vậy, nhất định bị trách phạt nghiêm trọng.

Nhưng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần này, lại có thể hời hợt... Cái này khiến cho ba người bỗng nhiên ý thức được, có thể Bạch Tiểu Thuần còn có bối cảnh mà chính bọn họ không biết!

Về phần những đệ tử bốn đại thành phía dưới kia, trong lòng mỗi người càng phiền muộn hơn. Ban đầu bọn họ rất chờ mong Bạch Tiểu Thuần gặp xui xẻo. Thậm chí có một số ít người muốn nhìn thấy cảnh Bạch Tiểu Thuần bị chém giết mới hết giận.

Thật không ngờ trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần cũng không tạo thành tổn thương thực chất đối với bọn họ. Sở dĩ bọn họ có ý định như vậy, chuyện Bạch Tiểu Thuần luyện đan chỉ là kíp nổ mà thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1325: Khó Lường Lòng Người (1)

Xét đến cùng, bọn họ đối với việc Bạch Tiểu Thuần một tu sĩ đến từ Nghịch Hà Tông mà không phải Tinh Không Đạo Cực Tông lại quật khởi như thế, trong lòng tồn tại sự đố kỵ vô tận...

Cho dù không có chuyện luyện đan, sau này có thể ở trên những chuyện khác, bọn họ cũng có bạo phát tương tự.

Sau khi Bán Thần lão tổ trở về, đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông đều một lần nữa từ bên trong bốn đại thành phía dưới, trở lại Thải Hồng của từng người.

Sau khi những Thải Hồng này bị phấn hoa của Bạch Tiểu Thuần, đã hoàn toàn khôi phục lại. Duy nhất chỉ có lỗ thủng lớn trên Lam Sắc Thải Hồng, trước sau treo ở nơi đó. Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn thấy lỗ thủng này. Đồng thời, bọn họ cũng có thể thấy nhìn thấy được ở bên trong, Bạch Tiểu Thuần một mình đứng ở nơi đó...

Bạch Tiểu Thuần có ý định không tiếp tục ở trong lỗ thủng này. Nhưng mỗi lần hắn vừa muốn rời đi, lập tức liền có thần thức từ phía trên Tử Sắc Thải Hồng hạ xuống. Hắn sợ quá, vội vàng dừng lại. Đến cuối cùng, hắn chỉ có thể cúi đầu nghiêm mặt, khoanh chân trôi lơ lửng ở bên trong lỗ thủng, trên dưới thông thấu...

- Sớm biết rằng như vậy, thời điểm ta giải thích, phải nói là chuẩn bị xây dựng lại a, không nói trong lòng mang tông môn.

Bạch Tiểu Thuần than thở. Gắn cảm thấy mình ở lại trong nơi này, giống như bị treo ngược lên, thật sự xấu hổ mất mặt.

- Chỉ có điều cũng may là đã đổi màu sắc của Thải Hồng trở về. Những đệ tử kia cũng không có bị tổn thương thực chất...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thở dài. Sự áy náy có chút bình phục.

Nhưng trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần ở đây cảm thấy mất mặt, là bởi vì hắn không biết Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông, người này luôn luôn hành sự nghiêm khắc lạnh lùng tàn khốc. Nhưng ở trong mắt người có tâm, vì hiểu rõ Bán Thần lão tổ, cho nên nhìn thấy chính là thái độ phản ứng của Bán Thần lão tổ đối với chuyện này đã lộ ra chân tướng kinh người!

- Cái này là trách phạt gì chứ? Ngay cả gõ cũng không tính... Đây rõ ràng giống như trưởng bối thấy vãn bối làm sai, phạt đứng thôi!

- Bạch Tiểu Thuần này... Dựa vào cái gì có thể được như vậy! Hắn là một người từ bên ngoài tới, co rút ở Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta thì cũng thôi. Nhưng hắn lại lớn lối như thế!

- Đáng tiếc. Như vậy lại không giết chết được hắn. Trước đây ta nhìn Nghịch Hà Tông không vừa mắt. Dựa vào cái gì Nghịch Hà Tông có thể quật khởi? Dựa vào cái gì Bạch Tiểu Thuần này có thể quật khởi? Hừ, chẳng qua là người ở nông thôn tới mà thôi. Bản thân Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta, bất kể là thân phận hay địa vị, đều cao hơn bọn họ rất nhiều!

Trên thực tế ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần vừa được sắc phong làm thái thượng trưởng lão, ở trong tông môn âm thầm truyền ra những lời như vậy. Tinh Không Đạo Cực Tông thân là Nguyên Đầu Tông Môn. Phần lớn đệ tử bên trong đều tâm cao khí ngạo. Đối với tông bên dưới, trong lòng chướng mắt. Cho rằng tông bên dưới giống như ở nông thôn. Bởi vậy chuyện Bạch Tiểu Thuần quật khởi, trong lòng tất nhiên phức tạp, mang theo đố kị.

Tâm tư này vốn chỉ giấu ở trong lòng, không dám lộ ra ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần luyện đan, tâm tình bọn

họ lại cũng không có cách nào che giấu được nữa. Tất cả đều được bạo lộ ra. Cho nên bọn họ căn bản không có suy nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần luyện đan, trên thực tế cũng không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với bọn họ khiến cho bọn họ không có cách nào tha thứ.

Cho đến hiện tại, lại bị một ít người trong lòng đố kị châm ngòi thổi gió đưa ra, vốn muốn dâng lên một trận phong ba nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, nhằm vào người từ nông thôn bên ngoài đến tông môn của bọn họ. Tin tức này cũng dần dần truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt rất lâu. Dần dần trong lòng hắn có chút cay đắng.

- Ta đi bù đắp những chuyện kia, chỉ là dư thừa!

Bạch Tiểu Thuần tự giễu. Hắn lại ý thức được, Tinh Không Đạo Cực Tông chung quy không phải là nhà của mình. Nhà của mình chỉ có một, đó chính là Nghịch Hà Tông!

Nhưng chuyện này không có bị người khác bàn luận quá lâu. Thật ra một tin tức khác được truyền bá, gần như tác động tới tâm thần của mọi người.

Tin tức này, chính là... Thiên Tôn thu đồ đệ!!

Chuyện này giống như trận gió hung bạo, rất nhanh lại truyền ra khắp nơi. Nhất là khi dưới Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông, chiếc chiến thuyền cực lớn trên Thông Thiên Hải này bắt đầu phát ra những iếng ầm ầm. Tin tức liên quan tới Thiên Tôn thu đồ đệ, cũng càng diễn ra mãnh liệt.

Tiếng nổ vang đến từ trên chiến thuyền này vang lên, đã bị Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được trước tiên. Hắn sững sốt, lập tức khiến thần thức tản ra. Khi thấy rõ ràng chiến thuyền cực lớn trên biển này, rõ ràng đang giống như ép thế, cắn nuốt lực lượng thiên địa.

Năm đó tu vi của hắn không đủ, cho nên không phát giác quá kỹ càng tỉ mỉ. Nhưng hiện nay với cảnh giới Thiên Nhân, khiến cho Bạch Tiểu Thuần liếc mắt liền nhìn ra nội tình. Chiến thuyền này rõ ràng là một pháp khí khổng lồ. Sở dĩ nó có thể ở trong nước Thông Thiên Hải nồng đậm kia lâu dài, nguyên nhân căn bản chính là chiến thuyền này có thể hút được linh lực từ bên trong Thông Thiên Hải.

Chỉ là hiển nhiên mỗi lần mở ra, đều cần một một thời gian ép thế mới có thể làm được. Dựa theo Bạch Tiểu Thuần quan sát, hắn dự tính chiến thuyền giữ thế, gần như sẽ duy trì liên tục được mấy ngày.

- Thiên Tôn thu đồ đệ? Chiến thuyền vận sức chờ phát động?

Bạch Tiểu Thuần nheo lại mắt. Hiện tại ở trong tông môn lưu truyền chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ, Bạch Tiểu Thuần không phải lần đầu tiên nghe nói. Thời điểm sớm nhất là ở chỗ Linh Khê lão tổ hắn từng nghe đề cập qua một lần. Linh Khê lão tổ hỏi Bạch Tiểu Thuần bao giờ thì trở về, có phải vì chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ hay không.

- Thiên Tôn đang yên đang lành, thế nào lại thu hồi đệ tử?

Bạch Tiểu Thuần có chút nghi ngờ. Nhưng thời điểm hắn đnag ở đây cân nhắc, ba ngày qua, tiếng động từ chiến thuyền này biến mất. Một sóng chấn động cường hãn ở trên chiến trên thuyền này khuếch tán ra, giống như bất cứ lúc nào có thể khởi động.

Sau đó, bên trong Đông Mạch của Thông Thiên Hà, những tu sĩ đến từ vùng trung du, hạ du thậm chí mạt du, đều chạy nhanh về phía Tinh Không Đạo Cực Tông. Gần như mỗi ngày, đều có không ít người xuất hiện ở gần Tinh Không Đạo Cực Tông.

Những người đến đây rõ ràng cũng cẩn thận, không dám tùy tiện tiến vào Tinh Không Đạo Cực Tông. Mà bọn họ ở lại bốn phía xung quanh. Tinh Không Đạo Cực Tông đối với điều này, cũng không có ngăn cản, để bọn họ tùy ý ở gần tông môn. Càng lúc càng nhiều tu sĩ Đông Mạch của Thông Thiên Hà đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1326: Khó Lường Lòng Người (2)

Những người đến đây, đều có một chỗ giống nhau. Đó chính là tu vi... tu vi của bọn họ, đều là Nguyên Anh!

Trong đó có người quan thuộc cùng đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông, mới có tư cách tiến vào trong tông môn. Chỉ có tông môn vùng trung du Tu Chân Giới này mới có thể làm được điều này. Về phần hạ du cùng mạt du, phần lớn cũng không dám tiến vào.

Mà theo những người này xuất hiện, tin đồn liên quan tới chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ, càng lúc càng nhiều. Thậm chí đệ tử bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng bắt đầu châu đầu ghé tai. Các loại tin tức thật thật giả giả, truyền khắp tám phương.

- Xem ra lời đồn là sự thật!

- Thiên Tôn lại có thể thật sự muốn thu đệ tử!! Trời ạ, chuyện này đối với những tu sĩ trong khu vực Thông Thiên Hà ta, chính là tạo hóa tuyệt thế một bước lên trời!

- Ta nghe nói, Thiên Tôn sẽ không ngừng lại, thu đồ đệ ở trong toàn bộ khu vực bốn mạch Thông Thiên Hà một lần. Trước lúc đó lão nhân gia ta tổng cộng thu bốn vị đệ tử...

- Chuyện này ta cũng đã nghe nói qua. Có người nói bốn vị đệ tử của Thiên Tôn... hiện tại ở bên trong bốn mạch Nguyên Đầu Tông Môn... chính là Bán Thần lão tổ!

Gần như ngay lập tức, Hứa Bảo Tài lại nhạy cảm phát hiện ra tin tức ở nơi này. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất đi thu thập, sau đó lập tức liền

tìm đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Thiếu tổ, xảy ra chuyện lớn!

Hứa Bảo Tài một đường chạy chậm, trực tiếp lại nhảy vào chỗ của Bạch Tiểu Thuần ở bên trong lỗ thủng của Lam Sắc Thải Hồng. Thời điểm hắn đến, trong tay Bạch Tiểu Thuần đang cầm một miếng ngọc giản. Miếng ngọc giản này là hắn lấy được từ chỗ của vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia. Bên trong ghi chép kỹ càng tỉ mỉ liên quan tới tất cả tin tức Thiên Tôn thu đồ đệ.

Nghe được lời Hứa Bảo Tài nói, thần thức Bạch Tiểu Thuần từ trêb ngọc giản trong tay thu hồi lại. Khí tức của hắn rõ ràng có chút bất ổn, nhìn về phía Hứa Bảo Tài.

- Thiếu tổ, ngươi có nghe nói không? Thiên Tôn muốn thu đồ đệ!

Hứa Bảo Tài vội vàng mở miệng.

- Thiên Tôn trước đó từng thu bốn vị đệ tử. Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta, chính là một người trong số đó!

- Hiện tại Thiên Tôn muốn thu vị đệ tử thứ năm. Có thể tưởng tượng... Ai có thể trở thành đệ tử thứ năm của Thiên Tôn, người đó cuối cùng nhất định có thể trở thành cường giả Bán Thần!

- Ta còn nghe được, lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, không chỉ khiến Đông Mạch chúng ta chấn động, mà là cả bốn mạch Thông Thiên Hà, toàn bộ phạm vi, chỉ cần là tu vi đạt đến Nguyên Anh, đều có thể đi tới chỗ Nguyên Đầu Tông Môn báo danh. Bốn đại Nguyên Đầu Tông Môn không thể ngăn cản, còn có trách nhiệm cùng nghĩa vụ, đưa tất cả những người báo danh tới Thông Thiên Đảo!

Hứa Bảo Tài không ngừng nói ra những tin tức hắn lấy được, cho Bạch Tiểu Thuần biết.

Khí tức Bạch Tiểu Thuần lại chấn động. Tim hắn đập rộn lên. Những lời Hứa Bảo Tài nói, hắn ở bên trong ngọc giản lấy từ chỗ Thiên Nhân lão tổ của Thiết Huyết Đường, đều đã thấy qua.

Đồng thời, còn có một vài tin tức, hiện tại Hứa Bảo Tài không biết. Về phần những người bên ngoài đó, còn không biết hiểu. Nhưng sợ là không bao lâu, cũng sẽ nghe nói tới.

Đó chính là... Lần này Thiên Tôn thu đồ đệ. Phương thức của hắn là thí luyện. Nơi được lựa chọn thí luyện, là một chỗ bí cảnh trên Thông Thiên Đảo. Tất cả những tu sĩ đã ngoài Nguyên Anh, dưới Bán Thần, đều có thể bước vào bên trong bí cảnh, tham dự chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ lần này!

Mặc dù không biết những tu sĩ kia cần làm những gì ở bên trong bí cảnh, nhưng Thiên Tôn lựa chọn đối với đệ tử, chỉ có một yêu cầu... Đó chính là, người đầu tiên đi ra khỏi bí cảnh, sẽ thành vị đệ tử thứ năm của hắn!

Đồng thời, đối với một người người đi ra khỏi bí cảnh trước, tuy không có thu nhận làm đệ tử, lại có thể có ban thưởng!

Trở thành đệ tử của Thiên Tôn, chuyện này đối với vô số người mà nói là tạo hóa tuyệt thế, đủ để cho bọn họ điên cuồng. Cho dù là Thiên Nhân, cũng sẽ không khống chế được, tim đập rộn lên.

Tuy nhiên, điểm này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lại không phải quá động lòng. Điều khiến cho hắn lộ vẻ xúc động, lại là ban thưởng của Thiên Tôn!

Ban thưởng đối với vị trí người đứng thứ hai, thứ ba thậm chí người thứ tư đi ra... Là một viên đan dược!

Một viên đan dược do Thiên Tôn tự mình chế luyện ra, ở trên thế gian hiếm thấy đến cực điểm... Thọ Nguyên Đan nghìn năm!!

Một viên đan dược, có thể khiến cho người ta sống được hơn nghìn năm. Loại đan dược này, tự xưng là tiên đan cũng hoàn toàn không khoa trương. Cho dù Bạch Tiểu Thuần là đại sư đan đạo, nhưng trong lòng lại biết rõ, mình không thể chế luyện ra đan dược như vậy.

Viên đan dược này nhất định là cần một ít kỳ hoa dị thảo đã biến mất không thấy tung tích, mới có thể chế luyện ra!

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại đoán được, cho dù đối với Thiên Tôn mà nói, loại Thọ Nguyên Đan nghìn năm này, cũng tuyệt đối không nhiều lắm!

Mà một khi có Thọ Nguyên Đan nghìn năm, đối với những tu sĩ đã đạt đến bình cảnh mà nói, bọn họ lại có đầy đủ thời gian đi trùng kích, đi tìm biện pháp đột phá. Có thể nói... có thêm nghìn năm thọ nguyên, bọn họ nắm chắc đột phá lớn hơn nữa.

Tu sĩ Nguyên Anh có thể thăng cấp Thiên Nhân. Tu sĩ Thiên Nhân có thể đi thử tích dày phát mỏng, trùng kích Bán Thần!

Đồng thời, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, đan dược này hấp dẫn, vượt quá sức tưởng tượng của mọi người. Chấp niệm của hắn chính là trường sinh. Hiện tại có nghìn năm thọ nguyên đặt ở trước mắt, hắn lập tức lại động tâm. Hơi thở toàn thân bắt đầu gấp gáp. Trong mắt hắn lộ ra sự giãy dụa cùng rầu rĩ.

Nghìn năm thọ nguyên, Bạch Tiểu Thuần động tâm.

Nhưng ban đầu, sau khi hắn ở Man Hoang nhìn thấy Thiên Tôn, bao giờ cũng có loại cảm giác nói không nên lời. Mấu chốt nhất chính là hắn cảm thấy thời cơ Thiên Tôn thu đồ đệ... Có chút không đúng lắm!

Nếu như Thiên Tôn không có bị thương ở Man Hoang thì cũng thôi. Nhưng sau khi bị thương, hắn lại cố tình thu đệ tử. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảnh giác.

Hứa Bảo Tài cũng nhìn thấu sự rầu rĩ trong lòng Bạch Tiểu Thuần. Hắn cảm thấy có chút vô cùng kinh ngạc. Hắn nghĩ không ra Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc có gì phải do dự. Hắn thấy, một khi Bạch Tiểu Thuần tham dự, mặc dù không nói là sẽ nhất định thành công. Nhưng dù sao lần này không chỉ là Đông Mạch của Thông Thiên Hà, thiên kiêu của ba mạch khác cũng sẽ tập trung ở Thông Thiên Đảo. Nhưng bất kể như thế nào, Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt Hứa Bảo Tài, hiển nhiên cũng là một trong những người có khả năng thành công nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1327: Xuất Phát (1)

Chuyện liên quan tới sự rầu rĩ của mình, Bạch Tiểu Thuần cũng không tiện nói cùng Hứa Bảo. Hắn chỉ có thể phiền muộn, cố khống chế được trái tim đang đập rộn lên, phái Hứa Bảo Tài đi. Sau đó, hắn ngồi một mình ở chỗ đó, liên tục thở dài.

- Có đi không đây?

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái, lo được lo mất.

Ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần do dự không quyết một hồi. Lại qua ba ngày. Vào trưa ngày thứ ba, một đạo pháp chỉ của Bán Thần lão tổ, được truyền khắp Tinh Không Đạo Cực Tông, tiến tới khuếch tán tất cả khu vực Đông Mạch Thông Thiên Hà.

Bên trong pháp chỉ này có hai chuyện được truyền xuống. Chuyện thứ nhất, chính là nói cho mọi người biết, sau khi chiến thuyền đi tới Thông Thiên Đảo được một tháng, đến lúc đó mọi người bước vào sẽ được đưa đi Thông Thiên Đảo. Nếu không vượt qua, sẽ mất đi tư cách báo danh thí luyện Thiên Tôn thu đồ đệ lần này!

Về phần chuyện thứ hai, chính là... Nói ra địa điểm diễn ra thí luyện, nói ra yêu cầu Thiên Tôn thu đồ đệ, còn nói ra... phần thưởng Thọ Nguyên Đan ngàn năm!

Người đạt danh hiệu đứng đầu, Thiên Tôn thu hắn làm đệ tử!

Người đứng thứ hai, thứ ba, thứ tư, ban thưởng cho Thọ Nguyên Đan ngàn năm!

Người đứng thứ năm cho đến thứ mười, ban cho Thọ Nguyên Đan bán thiên. Từ người thứ 11 đến một trăm, đều được ban thưởng cho Thọ Nguyên Đan trăm năm!

Tin tức này vừa ra, nhất thời mọi người chấn động. Những tu sĩ vốn đã tới gần Tinh Không Đạo Cực Tông, mỗi người vô cùng kích động. Mà những người còn đang ở trong tông môn của mình, đối với việc lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, bọn họ không có mấy hứng thú, hoặc những người vẫn đang do dự, sau khi nghe được chuyện này, mỗi người đều kích động, trong mắt lộ ra sự điên cuồng.

- Thọ Nguyên Đan ngàn năm!! Có viên đan dược này, ta đột phá Thiên Nhân cũng không phải là mộng tưởng!

- Lão phu không tranh thủ được thọ nguyên nghìn năm... Nhưng thọ nguyên trăm năm, vẫn có thể làm được. Liều mạng!

Ầm ầm.

Những tiếng động vang lên. Theo tin tức truyền ra, ngay lập tức mọi chỗ thâm sơn ở trong Thông Thiên Hà Đông Mạch đều bùng nổ. Một ít tu sĩ không phải thuộc tông môn, mà là lão quái tán tu, đều kích động lựa chọn tham dự chuyện này!

Thật ra, Thọ Nguyên Đan đối với những người càng già nua, lại càng có lực hấp dẫn kinh người, khiến bọn họ căn bản không có biện pháp chống cự.

Thông Thiên Hà Đông Mạch trở nên điên cuồng. Đồng thời, ở ba mạch khác, sau khi ở từng Nguyên Đầu Tông Môn truyền ra tin tức này, cũng đều điên cuồng. Không nói tới tất cả thiên kiêu, nhưng gần như những người cảm thấy mình có nắm chắc, đều lập tức quyết định, muốn đi tham dự Thiên Tôn thu đồ đệ! lần này

Thậm chí ngay cả đám người Bạch Trấn Thiên cũng động lòng. Càng không cần phải nói tới cường giả Nguyên Anh mấy tông môn vùng trung

du Thông Thiên Hà Đông Mạch, Ngân Hà Tông, Đạo Hà Tông cùng với Cực Hà Tông. Rất nhanh bọn họ liền lao về phía Tinh Không Đạo Cực Tông

Thậm chí bên trong Nghịch Hà Tông, cũng vậy. Tống Khuyết cùng với năm người tu sĩ Nguyên Anh khác, bao gồm Vô Cực Tử, đều lập tức lên đường xuất phát!

Về phần Lý Thanh Hậu. Sau khi hắn do dự một hồi, lại không tham dự, mà ở lại Nghịch Hà Tông.

Mắt thấy càng lúc càng nhiều mọi người tham dự vào trong chuyện này. Tâm tư Bạch Tiểu Thuần càng thêm rầu rĩ. Cho đến qua tám ngày sau, Trương Đại Bàn cũng tới tìm Bạch Tiểu Thuần, muốn Bạch Tiểu Thuần giúp một tay, xem có thể dàn xếp một chút hay không. Tu vi của hắn không đủ, lại muốn tham dự lần tạo hóa tuyệt thế này.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi thở dài một tiếng. Sau đó hắn hung hăng cắn răng một cái. Có thể thành đệ tử của Thiên Tôn hay không, hắn căn bản không thèm quan tâm. Hắn lại là sư phụ của Minh Hoàng, Thiên Tôn làm sao có tư cách thu hắn làm đệ tử? Nhưng những Thọ Nguyên Đan này, khiến cho hắn mấy ngày qua ăn không ngon không ngủ ngon, thật muốn phát điên.

- Cứ thử một cái. Cho dù không chiếm được Thọ Nguyên Đan ngàn năm, năm trăm cũng tốt!

Mấy ngày nay, Bạch Tiểu Thuần vì rầu rĩ, giãy dụa, con mắt có chút tơ máu. Lúc này hắn gầm khẽ một tiếng.

Sau khi có quyết định, Bạch Tiểu Thuần lập tức bắt tay vào tiến hành chuẩn bị. Cùng lúc đó hắn phải chiếu cố cho đám người Tống Khuyết cùng với Vô Cực Tử đã tới Nghịch Hà Tông. Về phương diện khác lại là vì thí luyện, phải chuẩn bị các loại đan dược cùng dược thảo.

- Trong thí luyện lần này nhất định tồn tại đánh giết. Ôi... Chỉ có thể chuẩn bị thêm nhiều một chút.

Cũng may hiện tại thân phận Bạch Tiểu Thuần tôn quý. Dựa vào địa vị thái thượng trưởng lão, điều động qua rất nhiều tài nguyên.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ đến chuyện lần này ra ngoài, không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Mặc dù Sinh Cơ Đan của mình không ít, nhưng Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến Bất Tử Huyết tiêu hao, vì vậy ở trên phương diện đan dược thảo dược, lại phải bỏ thêm một khoản cực lớn.

Cuối cùng, lại là chuyện của Trương Đại Bàn. So với việc Hứa Bảo Tài, Trương Đại Bàn là Kết Đan hậu kỳ, cách tiêu chuẩn Thiên Tôn thu đồ đệ, chỉ thiếu một chút nữa. Bước này để cho những người khác đi trợ giúp, rất khó khăn. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, không phải làm không được.

Chỉ là nâng cao quá nhanh, sẽ có một chút tai hoạ ngầm lưu lại. Mà sau khi hắn nói cho TRương Đại Bàn biết tất cả hậu hoạn xong, Trương Đại Bàn vẫn chấp nhất. Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, gật đầu. Vì vậy hắn bắt đầu giúp đỡ Trương Đại Bàn đột phá.

Chỉ có điều trên phương diện thời gian hiển nhiên là không kịp. Hiện tại còn có hơn mười ngày, chiến thuyền sẽ mở ra xuất phát. Nhưng dù sao Bạch Tiểu Thuần cũng là thái thượng trưởng lão. Một câu nói của hắn, sẽ khiến cho Trương Đại Bàn trở thành người đi theo chiến thuyền. Những điêu hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy. Nếu như sau khi đến Thông Thiên Đảo, tu vi của Trương Đại Bàn đột phá, liền có thể thuận lý thành chươ ng tham dự thí luyện.

Mà nếu không đột phá, lại chỉ có thể ở lại chiến trên thuyền, chờ đợi những người thí luyện trở về, cùng nhau quay lại Tinh Không Đạo Cực Tông.

Ở trong sự chuẩn bị của Bạch Tiểu Thuần, sau nửa tháng, càng lúc càng nhiều tu sĩ dũng mãnh tràn vào khu vực phụ cận Tinh Không Đạo Cực Tông. Tất cả đều đang đợi ngày chiến thuyền mở ra.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua. Cho đến sáng sớm ngày hôm nay, tất cả tu sĩ Nguyên Anh ở gần Tinh Không Đạo Cực Tông, mỗi người đều hít thở dồn dập, bay đến giữa không trung, nhìn phía xa dưới Thải Hồng, có một chiếc chiến thuyền cực lớn trên Thông Thiên Hải.

Giờ phút này chiến thuyền chấn động mạnh, giống như mãnh thú truyền ra tiếng nổ vang kinh thiên động địa. Sau tiếng nổ vang, chiến thuyền rốt cuộc chậm rãi quay đầu thuyền.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1328: Xuất Phát (2)

Cùng lúc đó, từ chỗ cao nhất trên Tử Sắc Thải Hồng, truyền đến giọng nói tang thương lại mang theo uy nghiêm của Bán Thần lão tổ.

- Người tham dự thí luyện, nhanh chóng lên thuyền!

Lời nói này vừa thốt ra, giống như thiên lôi nổ lớn vang vọng ở bên trong toàn bộ thiên địa. Nhất thời những tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía xung quanh đó, mỗi người đều kích động nhanh chóng bay ra, lao thẳng về phía chiến thuyền!

Mười đạo, hai mươi đạo, năm mươi đạo... Một trăm đạo...

Toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh ở Thông Thiên Hà Đông Mạch, không nói tất cả đều tới, nhưng người tới lại không ít. Lúc này có chừng hơn hai trăm bóng người, hóa thành cầu vồng, từng người hạ xuống chiến thuyền.

Bên trong có Tống Khuyết, Vô Cực Tử, còn có ba vị tu sĩ Nguyên Anh của một mạch Đan Khê và Huyền Khê của Nghịch Hà Tông, còn có tu sĩ của ba tông khác. Về phần bản thân Tinh Không Đạo Cực Tông, cũng không ít. Giống như đám người Bạch Lân, Triệu Thiên Kiêu, tất cả đều hiện thân.

Về phần đám người Bạch Trấn Thiên. Thời điểm nghe được Bạch Tiểu Thuần muốn tham dự chuyện này, trong sự phiền muộn căm giận, bọn họ đều lựa chọn buông tha. Vì vậy lần này, Thiên Nhân chỉ có một vị là Bạch Tiểu Thuần.

Mà nếu hắn là thái thượng trưởng lão, tất nhiên cũng sẽ trở thành người bảo vệ đi theo chiến thuyền lần này, chịu trách nhiệm về nhiều đệ tử trên chiến thuyền. Thời điểm hắn bước lên chiến thuyền, phần lớn tu sĩ trên chiến thuyền đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sự kính nể, còn cung kính bái kiến.

Mặc dù đối với thân phận của mình, hắn đã thành thói quen. Đối với người khác bái kiến hắn cũng đã chán ngấy, Khi nhìn thấy đến nhiều Nguyên Anh như vậy dường như rất sợ hãi mình, Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại cao hứng lên.

- Ai, xem ra ta thật sự quá ưu tú. Chưa từng cố gắng cho lắm, bất tri bất giác, liền trở thành thái thượng trưởng lão.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đắc ý, vội vang ho một tiếng. Tay áo hắn khẽ vung lên. Trên mặt hắn hiện lên biểu tình xúc động. Hắn nghĩ đến năm đó, mình lần đầu tiên bước lên chiếc chiến thuyền này, vẫn chỉ là một đệ tử. Trần Hạ Thiên là người bảo vệ.

Mà bây giờ, Trần Hạ Thiên thấy mình, cũng phải đi đường vòng...

Cũng đang than thở, còn có Tống Khuyết, còn có Triệu Thiên Kiêu. Bọn họ nhìn chiếc chiến thuyền, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng đều có sự chấn động ở mức độ khác nhau. Chỉ là so sánh với Triệu Thiên Kiêu đang thổn thức, Tống Khuyết lại cúi đầu, trong lòng đã đang thầm mắng.

- Bạch Tiểu Thuần này tu vi Thiên Nhân, xem náo nhiệt cái gì chứ? Tại sao hắn cũng tới vậy!

Trong lúc Tống Khuyết đang phiền muộn, Bạch Tiểu Thuần vừa xúc động, vừa không chút do dự vận dụng quyền lực của mình, an bài cho mấy người Triệu Thiên Kiêu, Bạch Lân, còn có Nghịch Hà Tông, những căn phòng tốt ở trên chiếc chiến thuyền này.

- Khuyết Nhi, tới đây tới đây tới đây. Dượng an bài cho ngươi một phòng lớn để ở.

Bạch Tiểu Thuần thấy được Tống Khuyết ở bên trong đoàn người, ngoắc tay, không khỏi hô lên một câu.

Nhất thời mặt Tống Khuyết tối sầm. Trước đó, hắn trước sau cúi đầu, không muốn nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hắn lại không nghĩ tới mình đã tránh né, ẩn núp như vậy, vẫn bị Bạch Tiểu Thuần chú ý tới.

- Đáng chết. Bạch Tiểu Thuần này không để ta yên được sao? Sớm biết rằng hắn cũng tới, đánh chết ta, ta cũng không tham gia!

Trong lòng Tống Khuyết muốn phát điên, phiền muộn vô cùng. Nhưng hắn vẫn chống đỡ không được trước sự hấp dẫn của gian phòng lớn. Vì vậy hắn kiên trì, ở trong ánh mắt hâm mộ của những tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía xung quanh, chậm quá đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

Không bao lâu, sau khi an bài cho mọi người xong, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, chợt vung tay lên.

- Xuất phát!

Theo lời hắn nói vừa truyền ra, chiến thuyền phát ra âm thanh trùng thiên. Những đệ tử chịu trách nhiệm điều khiển chiến thuyền lập tức toàn lực thi pháp. Nhất thời chiếc chiến thuyền ở trong những tiếng nổ lớn này, lại chậm rãi đi về phía trước, càng lúc càng nhanh. Dần dần, chiến thuyền tiến thẳng đến sâu bên trong Thông Thiên Hải, một đường rẽ sóng, thuận gió đi xa.

Gần như trong một cái phất tay của Bạch Tiểu Thuần, chiến thuyền cực lớn ở trên Thông Thiên Hải này, lao nhanh về phía xa. Gần như tất cả đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông trên Thải Hồng, lúc này mỗi người đều kích động.

- Cuối cùng... Cuối cùng đã đi!

- Trời xanh có mắt. Bạch lão quái này xem như đã rời khỏi tông môn này. Mỗi ngày hắn ở đây, đối với ta mà nói đều kinh hãi run sợ. Chúc cho hắn lần này có thể ngã xuống ở bên trong đó, khiến cho lão thiên gia lấy đi cái tai họa này.

- Người từ nông thôn đến đáng chết kia, cuối cùng cũng lăn đi. Ha ha, nhanh cút ra khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta!

Lúc này đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông vô cùng kích động. Thậm chí có một vài đệ tử, trong vành mắt đều có nước mắt. Càng có một vài người không biết lấy từ chỗ nào ra chiêng trống, giống như mừng lễ năm mới.

Toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông nhất thời lại tràn trề một bầu không khí vui sướng. Những tiếng hoan hô, tiếng kích động, tiếng chiêng trống vang trời.

Bọn họ thật sự cũng không có cách nào. Bạch Tiểu Thuần này có tu vi cao, thân phận cao. Bọn họ đánh không lại. Đố kị trong lòng bọn họ đã đến cực hạn, nhưng lại không dám biểu hiện ra quá mức lộ liễu. Áp lực vô cùng. Hiện tại, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần rời khỏi đây, bọn họ hưng phấn, đã không có cách nào hình dung được.

Những âm thanh náo động này truyền ra rất xa. Mà lúc này, mặc dù chiếc chiến thuyền đang bay nhanh, nhưng dù sao vẫn chưa đi quá xa... Đứng ở trên chiến thuyền, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên nghe được những tiếng hoan hô của Tinh Không Đạo Cực Tông phía sau.

Hắn trợn trừng mắt, vội vàng ho một tiếng. Trong lòng hắn vô cùng cảm động. Hắn cảm thấy nhất định là mình quá ưu tú. Nếu không, tại sao mỗi khi mình rời khỏi một nơi nào đó, mọi người ở chỗ đó đó lại đều vui vẻ đưa tiễn tới mức kinh người như vậy.

- Đã lâu không nghe được âm thanh như vậy. Xem đi... Bọn họ luyến tiếc ta tới mức nào. Mắt thấy ta rời đi, đều vui vẻ đưa tiễn như thế.

Từ nhỏ da mặt Bạch Tiểu Thuần đã rất hậu. Lúc này hắn nhìn về phía đám người Tống Khuyết cùng với Triệu Thiên Kiêu đang đứng ở bên cạnh, cảm thán.

Tống Khuyết trầm mặc. Thần sắc cổ Triệu Thiên Kiêu lại đầy quái. Bạch Lân đứng ở một bên chỉ có thể cười khổ.

- Không được. Nếu bọn họ đưa tiễn ta như vậy, Bạch Tiểu Thuần ta thân là thái thượng trưởng lão, làm sao có thể không biểu thị một chút chứ? Người đâu, dừng thuyền lại cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên. Đối với lời lẽ của đám người Tinh Không Đạo Cực Tông này, hắn biểu hiện ra sự đại lượng. Nhưng trong lòng hắn đã sớm mang thù. Lúc này hắn suy nghĩ, không thể để cho những người đó vui mừng được. Vì vậy tay áo hắn vung lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1329: Giấc Mộng Của Trương Đại Bàn

Hắn là người mạnh nhất trên chiếc chiến thuyền này. Lời của hắn, cho dù đệ tử trên thuyền không muốn, cũng chỉ có thể tuân theo. Trong phút chốc, chiếc chiến thuyền này chợt dừng lại.

Lúc này đệ tử bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông đều đang phấn chấn hoan hô. Nhưng thờiđiểm bọn họ còn đang kích động còn đang sôi trào, bỗng nhiên, không biết ai là người đầu tiên nhìn thấy chiếc chiến thuyền này dừng lại. Hắn nhất thời kinh ngạc kêu lên thất thanh.

- Mọi người mau nhìn kia. Tại sao chiếc chiến thuyền lại dừng lại như vậy!

- Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy?

- Hắn sẽ không đi...

Rất nhanh, có càng nhiều người nhìn nhận thấy được chiến thuyền dừng lại. Trong phút chốc, Tinh Không Đạo Cực Tông nhất thời lại yên tĩnh. Vô số ánh mắt mang theo sự lo được lo mất, đồng thời nhìn về phía chiến thuyền, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Mà giờ khắc này trên chiến thuyền, Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó nhìn Tinh Không Đạo Cực Tông phía xa. Khi thấy không còn nghe được những tiếng hoan hô cùng tiếng chiêng trống, Bạch Tiểu Thuần lại vội ho một tiếng.

- Xem ra tất cả mọi người luyến tiếc ta. Thôi đi, thôi đi, quay thuyền trở về, ta cùng bọn họ nói lời từ biệt một chút.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình là một người rất biết lễ phép. Lúc này trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười, nói ra lời này. Vừa nghe vậy, đám người Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân lập tức đưa mắt nhìn nhau...

Mà chiếc chiến thuyền này đã theo mệnh lệnh của Bạch Tiểu Thuần, từ từ... Một lần nữa quay trờ về phía Tinh Không Đạo Cực Tông...

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho các đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông trực tiếp muốn bùng nổ. Thần sắc mỗi người đại biến, tâm thần cũng có thiên lôi vang vọng.

- Hắn... Hắn tại sao lại quay trở lại?

- Đã xảy ra chuyện gì? Sao có thể như vậy được.

- Đều tại các ngươi. Lúc trước quá kiêu ngạo, hiện tại hắn không đi. Làm sao bây giờ đây!

Trong lúc mọi người ở đây vô cùng khẩn trương, lo lắng không ngừng. Bỗng nhiên, từ trên Tử Sắc Thải Hồng chỗ cao nhất này, truyền đến âm thanh gần như rít gào của Bán Thần lão tổ Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Bạch Tiểu Thuần, chậm trễ nữa, chính là muốn tìm đường chết. Ngươi rốt cuộc có đi hay không?

Âm thanh này thật giống như từng trận thiên lôi, ầm ầm nổ vang ở trong trời đất này, khiến cho trời cao biến hóa, phong vân chuyển động. Thông Thiên Hải cũng dâng lên sóng lớn. Bạch Tiểu Thuần bị chấn động tới mức hai lỗ tai đau đớn, thân thể cũng có chút run rẩy.

- Ta chẳng qua là muốn cùng mọi người cáo cá biệt mà thôi... Thôi đi thôi đi. Thay đổi phương hướng, mục tiêu là Thông Thiên Đảo.

Bạch Tiểu Thuần bĩu môi vội vàng hô to. Trong lòng hắn dâng lên sự xúc động vô hạn.

Nhưng hắn lại không có cách nào. Hắn cảm thấy mình đánh không lại vị Bán Thần lão tổ kia. Lúc này hắn chỉ có thể thở dài, sử dụng ánh mắt lặng lẽ nhìn Tinh Không Đạo Cực Tông, xem như là cáo biệt.

Rất nhanh, chiếc chiến thuyền này lại thay đổi phương hướng, một lần nữa lao về phía sâu bên trong Thông Thiên Hải, càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất ở cuối tầm mắt.

Cũng chính là lúc đó, xác định Bạch Tiểu Thuần đã đi thật, đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông cuối cùng cũng thả lỏng, thở ra một hơi. Mỗi người lại kích động.

Vào giờ phút này Bạch Trấn Thiên bế quan cũng kết thúc. Hắn hít một hơi thật sâu, cảm thấy thiên địa này tốt đẹp như thế. Lúc này hắn mỉm cười đi ra khỏi chỗ ở.

Còn về Lý Hiển Đạo. Mặc dù quan hệ giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần đã hòa hoãn. Nhưng thời gian Bạch Tiểu Thuần ở đây, hắn vẫn cảm thấy trong lòng không được tự nhiên. Lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân buông lỏng. Cảm giác lâu ngày không thấy, lại hiện lên.

Mà hiện tại Trần Hạ Thiên tán tu ở bên ngoài, cũng đã biết chuyện Bạch Tiểu Thuần rời khỏi đây. Hắn cũng kích động.

- Gia hỏa đáng chết này, cuối cùng đã đi!

Trần Hạ Thiên hít một hơi thật sâu, trong lòng dào dạt phấn chấn. Thoáng một cái, hắn lao thẳng đến chỗ Tinh Không Đạo Cực Tông.

Trên Thông Thiên Hải, gió êm sóng lặng. nước biển màu vàng cho dù là đêm tối, cũng sẽ khiến cho tu sĩ nhìn lại, có một phen phong cảnh khác. Nhất là lần này đi, không phải giống như thiên kiêu Tinh Không Đạo Cực Tông năm đó đi vào chiến trường. Cho nên ở trong lòng những tu sĩ Nguyên Anh trên chiến thuyền, phần lớn đều tương đối vững vàng.

Thậm chí giữa bọn họ còn có ý muốn qua lại quan hệ thân thiết. Dù sao lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, bọn họ cần đối mặt với rất nhiều người. Đó là những người xa lạ ở trong ba mạch khác chưa từng gặp mặt. Thậm chí ở trên phương pháp công pháp, ở trên thói quen sinh hoạt đều hoàn toàn không giống nhau.

Bởi vậy, nếu đoàn kết với nhau, chuyến đi này sẽcàng thuận lợi hơn một chút. Nhưng mọi người đều là người của Thông Thiên Hà Đông Mạch. Cho dù thật sự có người có thể trở thành đệ tử của Thiên Tôn, đều hy vọng là người của khu vực mình, mà không phải là tu sĩ của ba mạch khác.

Đồng thời, những tu sĩ Nguyên Anh này đều cực kỳ cung kính đối với Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là một cảnh tượng trước khi đi Tinh Không Đạo Cực Tông, khiến cho trong lòng bọn họ chung quy có chút bất an. Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám đi chủ động thăm hỏi Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy buồn chán. Trước đây, thời điểm hắn đi Trường Thành, tốn gần nửa năm. Hiện tại nơi cần đi là Thông Thiên Đảo, dựa theo thời gian tính toán, cũng không chỉ nửa năm.

Thời gian dài như vậy, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình chắc hẳn nên tìm chút chuyện để làm. Việc đầu tiên phải làm, chính là giúp đỡ Trương Đại Bàn đột phá tu vi.

Dù sao chỉ cần đột phá, Trương Đại Bàn có thể tham gia thí luyện Thiên Tôn thu đồ đệ. Nếu như không đột phá, hắn cũng chỉ có thể chờ sau khi những người khác kết thúc thí luyện, cùng nhau theo trở về.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lập tức đi tới gian phòng của Trương Đại Bàn. Lấy quan hệ giữa Trương Đại Bàn với hắn, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên làm chủ cho hắn gian phòng thật sự không tệ. Cũng chính là phòng lớn tầng thứ hai hắn đã ở năm đó.

Thời khắc này Trương Đại Bàn đang đứng ở ngoài hiên của gian phòng, nhìn Thông Thiên Hải ở phía ngoài, tâm tình rất kích động.

Cả đời này, địa phương xa nhất hắn đi tới, chính là từ một đạo Linh Khê Tông của Nghịch Hà Tông. Sau đó là Tinh Không Đạo Cực Tông. Hiện tại cuối cùng hắn đi ra khỏi Thông Thiên Hà Đông Mạch, tâm tình rất phấn chấn.

Trên thực tế năm đó, thời điểm đám người Bạch Tiểu Thuần đi Trường Thành. Mặc dù hắn đang bế quan. Nhưng hắn cũng biết mình không tư cách đi cùng. Trong lòng hắn ít nhiều có chút phiền muộn tiếc nuối. Ở sâu trong lòng của hắn cũng cất giấu một mơ ước.

- Đi đường thật xa, nhìn càng nhiều thiên địa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1330: Trăm Sông Đổ Về Một Biển (1)

Trương Đại Bàn hít một hơi thật sâu, tâm tình kích động. Sở dĩ hắn kiên định muốn đi tới Thông Thiên Đảo như vậy, nói tới cũng đơn giản. Thật ra, trong hơn nửa tháng trước, hắn chưa bao giờ nằm mơ, đột nhiên lại có một giấc mộng.

Trong mộng, hắn hình như đã đến một thế giới kỳ dị. Sau khi hắn tỉnh dậy, mơ hồ có dự cảm nói không nên lời. Hành trình lần này tới Thông Thiên Đảo, đúng là bước ngoặt của cuộc đời mình.

- Từ sau khi Niệm Đan của ta đại thành, dự cảm của ta mặc dù bình thường không hay xuất hiện. Nhưng mỗi lần xuất hiện đều rất chính xác... Lần này, nhất định là tạo hóa lớn nhất đời này của ta!

Trương Đại Bàn hít một hơi thật sâu, ánh mắt càng thêm kiên định.

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần đi tới.

- Tiểu Thuần, lần này ta nhất định có thể thành công đạt tới Nguyên Anh. Hơn nữa ngươi hãy nghe ta nói...

Mắt nhìnthấy Bạch Tiểu Thuần đến, tâm tư Trương Đại Bàn trầm xuống, thần sắc cũng nghiêm túc lại. Hắn nói ra giấc mộng kia của mình, cho Bạch Tiểu Thuần biết.

Bạch Tiểu Thuần nghe xong, có chút sửng sốt. Đến cuối cùng, thần sắc hắn có chút cổ quái nhìn Trương Đại Bàn, mở miệng muốn nói cái gì đó. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống, vỗ nhẹ vào vai Trương Đại Bàn.

- Đại sư huynh, huynh sẽ làm được!

Bạch Tiểu Thuần an ủi. Trong lòng hắn lại đang nói thầm. Hắn cảm thấy Trương Đại Bàn quá cố chấp, lại có thể tin tưởng vào một giấc mộng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ngoài mặt, lại không muốn đi nghi vấn đại sư huynh của mình, vì vậy trêu chọc vài câu.

- Tốt. Đại sư huynh, nếu quả thật đại sư huynh đến thế giới kỳ dị kia, lúc về nhớ ói cho ta biết đó là nơi như thế nào, cũng dẫn ta đi xem với.

Trương Đại Bàn cười ha ha một tiếng, gật đầu. Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của Bạch Tiểu Thuần, hắn khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Đối với đột phá tu vi của Trương Đại Bàn, lúc trước Bạch Tiểu Thuần đã có chuẩn bị. Hắn sử dụng một Thiên Nhân Hồn, đổi lấy thú hồn ngũ hành thiên. Dù sao hắn cũng không có nhiều Thiên Nhân Hồn. Hơn nữa ngũ hành đều chỉ có thể gặp không thể cầu. Hắn không có cách nào khiến cho Trương Đại Bàn cũng có Thiên Đạo Nguyên Anh.

Mặc dù không phải là Thiên Đạo Nguyên Anh, nhưng bản thân thiên thú hồn Nguyên Anh cũng đạt tới trình độ đỉnh phong. Đối với việc tương lai Trương Đại Bàn thăng cấp Thiên Nhân, đều có trợ giúp cực lớn. Đây là tài nguyên đỉnh cấp, bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông chỉ có tuyệt thế thiên kiêu mới có thể hưởng.

Đối với điều này, trong lòng Trương Đại Bàn biết rõ, sự cảm kích tràn ngập toàn thân.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh ba tháng đã trôi qua. Trương Đại Bàn muốn đột phá tu vi, cho dù là có Bạch Tiểu Thuần hộ pháp, cho dù là có đan dược tài nguyên do Bạch Tiểu Thuần cung cấp đầy đủ, nhưng vẫn không quá thuận lợi.

Thật ra loại cảnh giới Niệm Đan này rất kỳ dị. Ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng không hiểu biết nhiều. Trước đây hắn cũng từ chỗ Phùng Hữu Đức mới hiểu được, hóa ra bên trong cảnh giới Kết Đan, còn có Niệm Đan.

Về phần Phùng Hữu Đức, cũng chỉ nhờ trong lúc vô ý xem qua ở trong điển tịch. Lúc đó hắn cũng đặc biệt giật mình. Chỉ là thông qua những kinh nghiệm Trương Đại Bàn trải qua ở trong môn, mặc dù hắn có chiến lực không tầm thường, nhưng hiển nhiên không được tông môn lưu ý cho lắm. Từ điểm này cũng có thể thấy được, hình như Tinh Không Đạo Cực Tông đối với Niệm Đan của Trương Đại Bàn, cũng không coi trọng.

Mà lần này, vì muốn giúp Trương Đại Bàn đột phá, thời điểm trước lúc Bạch Tiểu Thuần gần đi, hắn đã dựa vào thân phận của mình, tra xét các điển trong tông môn ghi chép có liên quan tới Niệm Đan. Thứ hắn có thể thấy tất nhiên là tỉ mỉ hơn so với Phùng Hữu Đức rất nhiều.

Nhưng cho dù là kỹ càng tỉ mỉ, cũng vẫn không thấy được đầy đủ các mặt. Hắn chỉ biết, Niệm Đan đã có từ những năm tháng rất lâu trước đó. Những người lấy niệm đi luyện linh, có thể tu thành. Chỉ là ở trên phương diện chiến lực có thể tốt hơn so với Tử Đan địa phẩm mà thôi. Đến sau Nguyên Anh lại trở nên bình thường.

Hơn nữa, tu sĩ Niệm Đan muốn đột phá cảnh giới tu vi lớn, so với những người khác lại khó khăn hơn rất nhiều.

Bởi vậy, Niệm Đan nàylại có vẻ dường như yếu ớt. Đã từng có người nghiên cứu cẩn thận, nhưng sau đó vẫn phải buông tha. Lâu ngày, Niệm Đan cũng không được mọi người coi trọng.

Nhưng ở trong ba tháng này, Bạch Tiểu Thuần gần như ở bất kỳ thời khắc nào đều quan tâm tới vận chuyển tu vi trong cơ thể Trương Đại Bàn. Cho nên hắn chậm rãi phát hiện ra một vài chỗ không đúng.

Hắn phát hiện, linh lực trong cơ thể Trương Đại Bàn giống như tồn tại một sợi tơ. Sợi tơ này như ẩn như hiện, xuyên qua toàn thân hắn. Nếu như đổi lại thành những người khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chỉ là cảm thấy kỳ dị, sẽ không liên tưởng quá nhiều. Nhưng Bạch Tiểu Thuần cẩn thận quan sát trong một thời gian ngắn, hơi thở hắn trở nên dồn dập, tâm thần chấn động.

Bởi vì, ở trong ký ức của hắn, bên trong Kim Đan của mình trước kia, đã từng có sợi tơ này!

Ở trong Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết, đã từng có giải thích qua, gọi nó là niệm lực!

Chẳng qua là sau khi Bạch Tiểu Thuần đạt được Thiên Đạo Nguyên Anh, niệm lực bên trong Kết Đan của hắn năm đó dường như không ngừng lớn mạnh, nhưng chẳng biết tại sao lại biến mất. Về điểm này cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đạt được Thiên Nhân, cũng không có suy nghĩ cẩn thận.

Thời điểm hắn ở Nghịch Hà Tông, cũng hỏi qua Linh Khê lão tổ. Nhưng Linh Khê lão tổ cũng biết rất ít. Bạch Tiểu Thuần thấy vậy liền chôn chuyện này ở trong lòng. Hiện tại, thời điểm đang trợ giúp Trương Đại Bàn đột phá, Bạch Tiểu Thuần nhìn sợi tơ trong cơ thể đối phương, ánh mắt hắn chớp động, lộ ra ánh sáng suy nghĩ.

- Chẳng lẽ, niệm lực của ta không biến mất, mà là dung nhập vào trong linh lực tu vi của ta?

Bạch Tiểu Thuần vội vàng kiểm tra. Nhưng bất luận hắn nhìn thế nào, cũng không có tìm được.

- Rốt cuộc... Cái gì là niệm lực?

Bạch Tiểu Thuần không khỏi trầm ngâm. Một hồi lâu sau hắn thở dài. Đối với niệm lực này, hắn hiểu được thật sự quá ít. Lúc này hắn cũng chỉ có thể từ chỗ của Trương Đại Bàn, thử tìm hiểu.

Thời gian lại qua một tháng, Thông Thiên Hải màu vàng có đôi khi sẽ dâng lên sóng lớn. Trên mặt biển thỉnh thoảng còn có thể thấy một ít bóng dáng của động vật biển kỳ dị như ẩn như hiện. Lúc mới đầu, những tu sĩ Nguyên Anh trên chiến thuyền đều hăng hái bừng bừng, đổi thành thói quen phóng tầm mắt nhìn ra. Trước mắt đều là cảnh tượng biển màu vàng. Dần dần, cũng bắt đầu có người ngồi tĩnh tọa tu hành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1331: Trăm Sông Đổ Về Một Biển (2)

Về phần Trương Đại Bàn, cũng bắt đầu bế quan lần cuối cùng. Dựa theo phán đoán Bạch Tiểu Thuần, Trương Đại Bàn đột phá, có thể chỉ trong vòng hai tháng sắp tới.

Ở trong khoảng thời gian này, cũng không cần Bạch Tiểu Thuần luôn luôn hộ pháp. Về phương diện niệm lực, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng vẫn không có manh mối, chỉ có thể tiếp tục chôn trong lòng.

Mắt thấy trên chiến thuyền vô cùng an tĩnh. Người người đều đang tu hành. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, lại chỉ có thể ở bên trong gian phòng của hắn tu luyện. Bất luận là Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, hay Bất Tử Huyết, hắn tu luyện cần đều tài nguyên. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông, đã mang theo vô số tài nguyên. Cứ như vậy, ở bên trong chiến thuyền này, Bạch Tiểu Thuần phân ra một tia thần thức quan tâm tới Trương Đại Bàn. Đồng thời, hắn cũng bắt đầu chuyện tu luyện của mình.

So với Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, tu luyện Bất Tử Huyết rõ ràng nhanh hơn không ít. Dù sao Bất Tử Huyết này cần chính là sức sống. Trên nguyên tắc, chỉ cần có tài nguyên sinh cơ sung túc, muốn khiến cho người ta ở trong thời gian ngắn ngủi đại thành, cũng không phải không có khả năng.

Mà số lượng thảo mộc Bạch Tiểu Thuần cần để thu hoạch sinh cơ là vô cùng lớn. Những thảo mộc bình thường có thể luyện thành Sinh Cơ Đan, hiệu quả tất nhiên rất tốt. Nhưng cùng lúc, sau khi Bạch Tiểu Thuần Thiên Nhân luyện đan, chuyện lạ ùn ùn kéo đến, khiến cho nghi ngờ của hắn đối với việc luyện đan càng ngày càng sâu. Về phương diện khác,

hiện tại dù sao cũng là ở trên chiến thuyền này tu luyện. Hắn chỉ có thể thỉnh thoảng từ bên trong túi trữ vật lấy ra rất nhiều dược thảo, trực tiếp lại ném vào trong miệng. Nếu đổi lại là những người khác, nhất định không có cách nào cắn nuốt sinh cơ của những dược thảo này như vậy được. Một khi thử, sẽ bị lực sinh cơ này tràn đầy, phá vỡ khí huyết, khiến cho thân thể bị no quá mà nổ.

Nhưng ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần lại không có lo lắng này. Trong cơ thể hắn dường như có một hố đen thật lớn, vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn. Theo thảo mộc bị Bạch Tiểu Thuần nuốt vào, theo lực sinh cơ khuếch tán, lập tức đã bị hố đen kia trực tiếp hút đi.

Sau khi thu vào tới một trình độ nhất định, hố đen này sẽ tản ra ánh sáng màu đỏ, khiến cho máu toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều càng thêm sáng ngời.

Cuối cùng, lại sau một tháng qua đi, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần xuất hiện giọt Bất Tử Huyết thứ hai!

Sau khi giọt Bất Tử Huyết thứ hai này xuất hiện. Toàn thân hắn lại chợt chấn động. Thậm chí quan sát bên trong có thể phát hiện, máu trong cơ thể hắn đều vì giọt Bất Tử Huyết thứ hai này ngưng tụ ra màu càng thêm đỏ tươi.

Chỉ có điều sau khi hai mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, lại lộ ra một tia phiền muộn.

- Bất Tử Huyết này tiêu hao đối với sinh cơ cũng quá lớn. Tất cả những thảo dược ta lấy từ trong Tinh Không Đạo Cực Tông ra, hiện tại cũng đã ăn hết một nửa, lại chỉ có thể ngưng tụ ra được một giọt.

Bạch Tiểu Thuần day mi tâm. Hắn thật sự hậm hực vô cùng. Nghĩ đến máu toàn thân mình sợ là có hai ba vạn giọt thậm chí nhiều hơn, hắn đã cảm thấy ngày Bất Tử Huyết đại thành này, còn xa mới tới được.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Hắn đang suy nghĩ nên sử dụng biện pháp thế nào để khiến cho tốc độ nhanh hơn. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ ở của Trương Đại Bàn. hoáng một cái, thân thể hắn liền iến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, đã trực tiếp đến bên trong chỗ ở của Trương Đại Bàn.

Thời khắc này thân thể Trương Đại Bà run rẩy. Trên trán hắn có số lượng lớn mồ hôi chảy xuống. Khí thế bốn phía xung quanh thân thể lại kinh thiên động địa. Thần sắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời trở nên nghiêm trọng. Hắn liếc mắt liền nhìn ra được, thời khắc này Trương Đại Bàn đang đứng ở trong quá trình vỡ đan.

Kết Đan bước vào Nguyên Anh, cần vỡ đan thành Anh!

Về phần tác dụng của thiên thú hồn, lại là giúp đỡ thành Anh. Đồng thời, giống như chất dinh dưỡng dung nhập vào bên trong, khiến cho thân thể được tạo thành Anh càng thêm tinh túy.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút do dự. Tay phải bấm quyết lập tức chỉ ra. Mhất thời một đạo ánh sáng màu trắng từ trong tay hắn bay ra, ở trên người Trương Đại Bàn trực tiếp hóa thành một màn hào quang, bao phủ toàn thân Trương Đại Bàn. Đồng thời, thân thể Trương Đại Bàn run rẩy rõ ràng đã hòa hoãn không ít. Khí thế của hắn lại càng lúc càng mạnh. Đến cuối cùng, từ trong cơ thể hắn trực tiếp lại truyền ra những tiếng răng rắc.

Đó là âm thanh vỡ đan!

Âm thanh này truyền ra, trong chớp mắt, thiên địa nổ lớn. Trên không trung phía trên chiến thuyền nhất thời có gió nổi mây phun, rốt cuộc hình thành rất nhiều mây đen. Những mây đen đó va chạm với nhau. Trong đó có từng tia chớp đan xen qua, khí thế dồi dào, kinh động tất cả tu sĩ trên chiến thuyền. Mỗi người đều đi ra, nhìn về phía trên bầu trời.

- Kiếp vân?

- Có người ở đây đang đột phá tu vi, bước vào Nguyên Anh?

Thời điểm mọi người ở đây giật mình bàn luận, bỗng nhiên, không ít người đều "A" một tiếng, hai mắt mở to nhìn. Các loại âm thanh đều thoáng dừng lại. Bởi vì thời khắc này bên ngoài kiếp vân bọn họ thấy được ở trên bầu trời, chiính là trời cao vặn vẹo, thình lình xuất hiện một... gương mặt cực lớn!

Gương mặt này, chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hắn lại có thể mở miệng, trực tiếp nuốt một cái. Trong lúc tâm thần của mọi người nổ vang, hắn lại có thể trực tiếp lại nuốt… kiếp vân kia... vào trong miệng!!

Kiếp vân kia so với hắn, rõ ràng không bằng, bé nhỏ không đáng kể, giống như thực vật!

Cục diện khí thế kinh thiên chấn động tâm thần của mọi người, khiến cho tất cả những người nhìn thấy, đều há hốc miệng, ngây người nhìn, hoảng sợ vô cùng!

- Nuốt... Kiếp vân?

Lúc này tất cả tu sĩ Nguyên Anh trên chiến thuyền đều trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ chỉ cảm thấy tất cả những điều trước mắt này đã vượt sự khỏi tưởng tượng của bọn họ.

- Đây là Thiên Nhân sao...

Cảnh tượng như vậy xuất hiện trên trời cao, khí thế thu hút tâm hồn người khác, khiến cho tất cả những người nhìn thấy, tâm thần đều chấn động, hoảng sợ vô cùng!

Thật ra, Thiên Nhân ở toàn bộ Thông Thiên Hà Đông Mạch cũng chỉ có mấy người như vậy. Phần lớn trong những tu sĩ này cả cuộc đời này cũng không có thể quen biết với Thiên Nhân. Hiện tại sau khi tận mắt

nhìn thấy, trong lòng bọn họ sớm bị cảnh tượng như vậy hình ảnh như vậy hoàn toàn chiếm.

Nhưng trong đó những Nguyên Anh đến từ vùng trung du của ba đại tông môn, sắc mặt mỗi người hiện tại biến hóa kịch liệt hơn. Trong lòng bọn họ còn mãnh liệt quá nhiều so với những tu sĩ Nguyên Anh ở hạ du cùng với mạt du hoặc là là tán tu khác.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1332: Không Giống Với Thiên Nhân (1)

Bọn họ tiếp xúc qua Thiên Nhân. Đó đã từng là lão tổ tông môn của bọn họ, chính là Thiên Nhân. Cũng chính là bởi vậy, bọn họ mới biết rõ ràng, cho dù là lão tổ của bọn họ năm đó, cũng đều làm không được điểm này!

Đây chính là... Lôi kiếp!!

Cho dù đối với Thiên Nhân mà nói, chỉ là lôi kiếp của Nguyên Anh, cũng vẫn là tai họa lớn thiên địa. Người tầm thường hoàn toàn không thể lay động được. Điều này đại biểu cho lực lượng vô thượng của mảnh thiên địa này.

Nhưng hiện tại... Bạch Tiểu Thuần lại có thể mở miệng nuốt vào!

Tâm thần bọn họ chấn động. Đồng thời, bọn họ không chú ý tới trong những bạn đồng hành bên cạnh, có mấy người thở gấp, lại càng mạnh mẽ hơn bọn họ.

Mấy người này chính là đám người Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân!

So sánh với những Nguyên Anh cùng vùng trung du đó, Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân tiếp xúc với Thiên Nhân, không thể nghi ngờ là càng nhiều hơn. Bản thân sư tôn của bọn họ, tổ phụ của bọn họ chính là Thiên Nhân. Tai xông mắt nhuộm, hiểu rõ của bọn họ đối với Thiên Nhân tất nhiên cũng là tối đa.

Nhưng càng như vậy, thời khắc này tâm thần bọn họ lại càng không thể bình tĩnh. Vẻ không có cách nào tin tưởng được lại càng đặc biệt rõ ràng. Bởi vì không có tu sĩ Nguyên Anh nào hiểu rõ về Thiên Nhân hơn

so với bọn họ. Cho dù là đám người Bạch Trấn Thiên, Trần Hạ Thiên, cũng không làm được điểm này!

Có thể trực tiếp cắn nuốt kiếp vân, sợ là chỉ có Bán Thần lão tổ mới có thể!

Trên chiến thuyền vô số người bị chấn áp còn đang cảm giác như nằm mộng. Trên trời cao, gương mặt Bạch Tiểu Thuần nuốt kiếp vân xong, cũng từ từ biến mất. Trong gian phòng của Trương Đại Bàn trên chiến thuyền, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó khoanh chân hộ pháp cho Trương Đại Bàn, lúc này hai mắt chậm rãi mở ra.

Trong mắt của hắn chớp động, thoáng có một ít kinh ngạc khác thường còn có một tia cổ quái. Lúc này hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như xuyên qua chiến thuyền, trực tiếp nhìn về phía trời cao.

- Là Hạo nhi đang giúp ta sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Trên thực tế từ trước đây hắn chế luyện Nhị Thập Nhất Sắc Hỏa, không xuất hiện thiên kiếp, hắn đã có suy đoán.

Mà thiên kiếp vừa rồi, nhìn như kinh người, nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hắn lập tức liền phát hiện ra, lực cuồng bạo bên trong lôi kiếp này lại có thể nhanh chóng tự mình chuyển hóa thành linh lực thiên địa lại có thể bị hắn hấp thu.

Lúc này mới khiến cho hắn vừa rồi sửng sốt, thần sắc cổ quái. Hắn thử hút một cái, nhất thời lực lượng thiên địa dồi dào này liền trực tiếp bị hắn nuốt xuống. Giờ khắc này nó vận chuyển ở trong trong cơ thể, đang nhanh chóng bị hắn hấp thu.

Thậm chí chỉ là một nuốt như thế, Nhật Nguyệt Trường Không Quyết của hắn lại vận chuyển. Mặc dù còn không có hoàn toàn tu luyện xong tầng thứ nhất, lại nhảy một bước dài, tiết kiệm cho Bạch Tiểu Thuần chí ít mấy chục năm tu hành.

Tất cả những điều này, khiến cho hắn không thể không liên tưởng đến, Minh Hoàng, đệ tử của mình nắm trong tay sinh tử luân hồi của mảnh thế giới này... Hình như cũng chỉ có hắn, mới có thể làm được điểm này.

- Đáng tiếc, chuyện này cho dù là Hạo nhi, chắc hắn cũng không thể thi triển ra nhiều lần. Nếu không, sau này ta tu hành, chẳng phải là muốn tới thì tới sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất ấm áp. Hắn cảm thấy bản thân mình năm đó nhận được một đồ nhi tốt.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang xúc động, lúc này trong lòng những tu sĩ Nguyên Anh trên chiến thuyền đó đối với Bạch Tiểu Thuần, dâng lên cảm giác kính nể còn mãnh liệt hơn so với trước đây vô số lần. Tuy chậm chậm tản đi, nhưng cảnh tượng cắn nuốt kiếp vân này lại vĩnh viên in vào trong lòng bọn họ.

Về phần Trương Đại Bàn, cũng vì Bạch Tiểu Thuần nuốt lôi kiếp, lúc này hắn thuận lợi đột phá tu vi. Ở trong cơ thể hắn, một khí tức Nguyên Anh đang không ngừng tản ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn qua một chút, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn nhìn thấu, hiện tại Trương Đại Bàn đã không có gì đáng lo nữa. Chỉ cần săn sóc ân cần một ít thời gian, tu vi Nguyên Anh hoàn toàn vững chắc, liền có thể kết thúc tu hành.

Lúc này tâm tình sung sướng, sau khi Bạch Tiểu Thuần bố trí cấm chế bảo vệ ở bốn phía xung quanh Trương Đại Bàn xong, hắn nghênh ngang ra khỏi phòng, đến trên boong thuyền của chiến thuyền. Trên đường đi, tất cả tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy hắn, trong mắt đều mang theo sự tôn kính đối với cường giả, lập tức bái kiến.

Bạch Tiểu Thuần vốn cao hứng vì Trương Đại Bàn đột phá tu vi thành công. Mắt nhìn thấy bọn họ như vậy, tâm tình hắn càng tốt hơn.

- Đồ nhi này của ta thật sự không tệ. Không chỉ giúp ta tăng nhanh tốc độ tu luyện, còn làm cho tất cả mọi người ở đây đều tôn sùng đối với ta rất đầy đủ. Đơn giản là quá hiểu ta!

Trong lúc đắc ý, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thời tiết ngày hôm nay tốt một cách khác thường. Lúc này hắn đứng ở trên boong thuyền, khóe mắt đảo qua, nhìn thấy được cách đó không xa Tống Khuyết từ tầng thứ hai vừa muốn đi xuống, nhưng bởi vì nhìn thấy mình, lại lập tức muốn né tránh.

- Khuyết nhi, tới đây tới đây. Ngày hôm nay tiểu cô phu cao hứng, dẫn ngươi đi câu cá.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng. Tốc độ âm thanh truyền ra tất nhiên phải nhanh hơn nhiều so với tốc độ Tống Khuyết lui về phía sau.

Bước chân Tống Khuyết dừng lại. Hắn cảm thấy phiền muộn vô cùng. Mấy ngày qua hắn đều đang tránh né Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hắn lại không nghĩ tới, lần này mình đi ra, lại còn bị Bạch Tiểu Thuần thấy được.

Lúc này hắn cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng lại không dám không nghe. Tống Khuyết chỉ có thể buồn bực đi ra, đứng ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không đi lưu ý tới tâm tình của Tống Khuyết. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, thân thể thoáng một cái, trực tiếp lại từ trên chiến thuyền bay ra. Tay phải hắn giơ lên, ấn một cái về phía Thông Thiên Hải bên dưới. Nhất thời nước biển cuồn cuộn, trực tiếp lõm xuống. Vì nó lõm xuống quá nhanh, khiến cho hơn mười hải ngư, chưa kịp lặn xuống, trực tiếp đã bị Bạch Tiểu Thuần cách không chộp lấy, bắt tất cả qua. Hắn phất tay, ném những hải ngư này tới trên chiến thuyền.

Những hải ngư này sinh hoạt ở bên trong Thông Thiên Hải, mỗi một hải ngư đều có lực lượng kỳ dị. Đối với tu sĩ mà nói, chúng là vật càng đại bổ. Cho dù tâm tình Tống Khuyết chịu áp lực, nhưng khi nhìn thấy

những hải ngư này, tim hắn cũng đập thình thịch. Không cần Bạch Tiểu Thuần triệu hoán, hắn lập tức ra tay giúp đỡ, bắt lấy từng con.

Những tu sĩ khác ở bốn phía xung quanh, mỗi người đều quen mắt. Nhưng bởi vì ngại uy thế của Bạch Tiểu Thuần, lúc này bọn họ có vẻ có chút do dự.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1333: Không Giống Với Thiên Nhân (2)

- Tất cả động thủ đi. Ngày hôm nay chúng ta ăn tiệc cá!

Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không lưu ý những chuyện nhỏ nhặt này. Hắn thấy, mình cao hứng, chắc hẳn nên để cho tất cả mọi người cao hứng.

Hắn vừa nói ra lời này, những tu sĩ Nguyên Anh đó nhất thời bất ngờ.

- Cảm ơn Bạch tiền bối!

Sau đó, bọn họ đều ôm quyền, lập tức tiến lên bắt lấy những con hải ngư này một cách vui vẻ.

Cũng không ít người trực tiếp bay ra, ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, thần sắc cung kính. Đồng thời, bọn họ nhìn ra mặt biển, nóng lòng muốn thử. Trong đó vị trưởng lão Nguyên Anh Tinh Không Đạo Cực Tông rất hiểu rõ đối với ba mạch khác, cũng động tâm không thôi. Mặc dù hắn không tham dự thí luyện của Thiên Tôn, nhưng chuyến này có thể có thu hoạch trên phương diện tu vi, hắn tự nhiên là mừng rỡ.

Cứ như vậy, nhờ Bạch Tiểu Thuần ra tay, trong ngày này mọi người trên chiến thuyền đều thưởng thức món ăn mà cả đời bọn họ cũng rất khó ăn được... bữa tiệc Thông Thiên Kim Sắc Hải Ngư.

Mà ở trong cuộc sống sau đó, Bạch Tiểu Thuần bình thường vẫn như vậy. Hoặc là câu cá, hoặc chính là sau khi nhìn thấy một ít động vật biển trân quý có thể làm đan dược, lập tức ra tay. Lúc rảnh rỗi hắn lại tu luyện, hoặc gọi tới vị trưởng lão hiểu rõ đối ba mạch khác, hỏi một câu liên quan tới tình hình của ba mạch khác.

Dựa vào lực Thiên Nhân của hắn, ở trên chiến thuyền, ở trên Thông Thiên Hải này, không nói hoành hành, lại đủ để chấn áp bốn phương. Bởi vậy, những tu sĩ Nguyên Anh kia đều nhận được lợi ích. Tu vi của mỗi người càng ngày càng tăng. Bọn họ đều cảm kích vô cùng đối với Bạch Tiểu Thuần.

- Không có việc gì. Mọi người đều là tu sĩ Thông Thiên Hà Đông Mạch. Lại nói tiếp, chúng ta cũng đều là người một nhà. Lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, lại có Thọ Nguyên Đan ban thưởng. Chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, không thể để cho tu sĩ của ba mạch khác cướp thứ hạng cùng đan dược của chúng ta được.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mọi người lộ vẻ cảm kích, trong lòng cũng hưng phấn. Hắn hất cằm lên, tay áo vung ra, lớn tiếng nói.

- Các ngươi nhớ kỹ. Khi đến địa điểm thí luyện, nhất định phải đoàn kết. Khi nhìn thấy người của chúng ta bị khi dễ, mọi người lại ra tay giúp đỡ, cùng tiến lên!

Âm thanh Bạch Tiểu Thuần càng nói càng lớn. Các tu sĩ Nguyên Anh ở bốn phía xung quanh đều mỉm cười. Nhất thời bọn họ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây, rất thân thiết. Thậm chí ngay cả những bạn đồng hành dẫn theo, cũng giảm đi rất nhiều cảm giác cạnh tranh. Trong lúc ở chung, cũng càng thêm hòa hợp.

Tống Khuyết nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cho dù hắn không muốn phục, nhưng trong lòng cũng phải thầm thở dài. Hắn hiểu rõ, cách làm này của Bạch Tiểu Thuần vô hình trung, cứu mạng của rất nhiều người.

Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân đều suy nghĩ sâu xa. Hai người nhìn Bạch Tiểu Thuần hiện tại, trong đầu hiện lên hình dáng Bạch Tiểu Thuần năm đó, khi bọn họ quen nhau. Trong lòng bọn họ cũng cảm thấy vô cùng xucá động.

Mắt thấy mọi người càng thêm hòa hợp, Bạch Tiểu Thuần cũng hết sức hài lòng. Thật ra hắn cảm thấy nơi thí luyện của Thiên Tôn lần này,

có sự nguy hiểm không rõ. Nếu như mọi người đều là người của Thông Thiên Hà Đông Mạch, có thể dung hợp đoàn kết với nhau. Như vậy chung quy cũng tốt hơn là đơn đả độc đấu. Bất luận cuối cùng bọn họ nhận được thứ tự cùng đan dược thế nào, có thể giữ được tính mạng mới là căn bản nhất.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Lại một tháng qua đi. Trương Đại Bàn thuận lợi xuất quan, cho thấy chiến lực Nguyên Anh không tầm thường. Từ từ, mối quan hệ giữa các tu sĩ trên chiến thuyền này càng thêm hài hòa. Các vữa tiệc hải ngư đủ màu cũng gần như mỗi ngày đều có.

Ở trong bầu không khí vui hoà thuận vui vẻ này, chiếc thuyền này dần dần... cách lúc càng gần với mục tiêu của nó. Thông Thiên Đảo...

Chiến thuyền càng lúc càng tiến tới gần điểm tới. Tâm tình Bạch Tiểu Thuần cũng không còn nhẹ nhõm như vậy nữa. Hắn nghĩ đến Hầu Tiểu Muội ở trên Thông Thiên Đảo, nghĩ đến Đỗ Lăng Phỉ nhiều năm trước đã rời khỏi Tinh Không Đạo Cực Tông, trở về Thông Thiên Đảo.

Ở trong lòng hắn, trên thực tế lần này sở dĩ tham dự chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ, ngoại trừ bị Thọ Nguyên Đan kích thích ra, hắn chính là muốn xem thử Hầu Tiểu Muội có an toàn hay không. Trong lòng hắn vẫn rất nhớ mong.

Một người khác... Lại là Đỗ Lăng Phỉ!

- Năm đó trước khi ta đi Trường Thành, nàng từng nói... Khi ta trở về, nàng sẽ nói cho ta biết tất cả.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thì thào. Hắn đứng ở trên boong thuyền, nhìn về nơi xa xăm.

Trong trí nhớ của hắn có rất nhiều bóng dáng nữ tử. Nhưng vô luận là một bóng dáng nào, đều không đặc biệt bằng Đỗ Lăng Phỉ. Hăn quen biết cùng Đỗ Lăng Phỉ, là sau Hầu Tiểu Muội. Nhưng những chuyện Đỗ

Lăng Phỉ cùng hắn trải qua, lở trong đầu hắn, bất kỳ nữ tử nào cũng chưa từng có.

Dãy núi Lạc Trần sinh tử khó lường. Sau khi rơi xuống kiếm vực sâu, trên đường trở về đột nhiên mất tích. Thí luyện huyết tử bên trong Huyết Khê Tông, trong lúc tranh đấu lột mặt nạ. Ánh mắt hai bên tràn ngập cảm giác không thể nói ra lời, nhìn nhau...

Còn có ở Tinh Không Đạo Cực Tông lặng lẽ chiếu cố, còn có biếu tặng Thiên Nhân Hồn...

Tất cả những điều này đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có cách nào quên. Mặc dù hắn đã không phân biệt rõ được, quan hệ giữa mình cùng Đỗ Lăng Phỉ, rốt cuộc hắn là một loại quan hệ thế nào.

Nếu như nói là thích, đã từng có. Nhưng hiện tại... bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không biết.

Thậm chí ngay cả chấp niệm năm đó, ý nghĩ muốn tìm được Đỗ Lăng Phỉ, cũng theo thời gian trôi qua, trở nên phai nhạt đi rất nhiều. Có thể lúc này còn lại, ngoại trừ hồi ức ra, cũng chỉ có một đáp án.

- Thân phận của nàng, ta ít nhiều... đã đoán được một ít.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, hai mắt nhắm nghiền.

Theo khoảng cách Thông Thiên Đảo càng lúc càng gần, chẳng những là Bạch Tiểu Thuần trầm mặc xuống, trong lòng mọi người trên chiến thuyền đều đột nhiên cảm thấy áp lực.

Mỗi người đều sẽ ngẩng đầu nhìn về phía xa. Dần dần, cuối cùng vào một ngày này, ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, ở trong tầm mắt mọi người, mơ hồ... thấy được thiên địa phía xa, xuất hiện một cảnh tượng mơ hồ.

Nơi đó giống như hòn đảo...

Trong chớp mắt khi nhìn thấy hòn đảo này, từ những tu sĩ trên chiến thuyền liên tục

truyền ra những tiếng thở hào hển. Vào giờ phút này ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra tinh quang.

Những người khác không nhìn thấy quá rõ ràng. Nhưng ở trong mắt hắn, đảo nhỏ này mặc dù không tính là vô cùng rõ ràng, lại có thể thấy đại thể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1334: Tại Sao Hắn Lại Tới Tham Gia Náo Nhiệt?

Chính xác mà nói, đây là một đảo nhỏ có hình dạng tương tự với hồ lô, vòng lớn là trung tâm của đảo nhỏ, vòng tròn nhỏ là bến tàu. Ở giữa là một dãy núi giống như con rồng còn sống... nối liền hai vòng tròn này lại với nhau.

Trên đảo nhỏ, mọi chỗ đều có cung điện khắc lan ngọc thế, với những hành lang xanh lá mạ như ẩn như hiện. Lại nhìn lên, bên trong đảo nhỏ có ba ngọn núi cực lớn. Trên mỗi một ngọn núi đều xây dựng cung điện kinh người, lấy ngọn núi ở giữa làm chủ, hai bên là phụ.

Dưới Chủ Điện lại là những bậc đá cao chót vót, uốn lượn. Con đường nối liền bên trong cung điện, khiến cho toàn bộ đảo nhỏ này vừa giống như là hoa viên, lại giống như là hoàng cung!

Ở đây... chính là Thông Thiên Đảo!

Đạo cung của Thiên Tôn!

Bên trong mỗi một tòa cung điện, đều tản ra uy áp kinh người. Số lượng cung điện cụ thể khó có thể tính rõ ràng. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đảo mắt tính sơ qua, dễ dàng phán đoán được, chúng cũng phải hơn một nghìn.

Trên một nghìn cung điện này, sau khi uy áp của chúng ngưng tụ lại chung một chỗ, hình thành khí thế giống như dời núi lấp biển, khiến thiên địa khiếp sợ thần phục. Hình như ngay cả Thông Thiên Hải ở chỗ này, cũng phải trấn tĩnh trở lại, hoàn toàn không dám dâng lên chút sóng gió nào.

Dường như, đảo này chính là một người khổng lồ, đứng sừng sững ở trong thiên địa, mang theo uy nghiêm vô thượng, đang bao quát chúng sinh, cao cao tại thượng!

Lúc này, trong đại điện ở trên đỉnh núi chính giữa của ba ngọn núi trên đảo này, có một chiếc ghế cực lớn toàn thân làm bằng thủy tinh màu đen hình thành tự nhiên. Thủy tinh này xuyên qua toàn bộ thân núi, giống như nối liền với đáy của Thông Thiên Hải. Có từng đạo tia chớp màu đen hình cung, không ngừng chạy về phía bên trong, cuối cùng dung nhập ào trong cơ thể của bóng người lúc này đang ngồi ở trên chiếc ghế, tràn ngập uy áp.

Chính là Thiên Tôn!

Gần như trong nháy mắt khi đám người Bạch Tiểu Thuần đến, Thiên Tôn chậm rãi mở hai mắt ra. Hắn giống như nhìn chiến thuyền Tinh Không Đạo Cực Tông ở phía xa, chân mày hơi nhíu lại.

- Thương thế quá nặng. Cho nên ta chỉ hoảng hốt một lát... Không chú ý tới... lão quỷ giữ lăng kia tung ra tấm lưới, trổ hết tài năng. Toàn thân tiểu tử có niệm lực quấn lấy. Thế nào hắn cũng tới tham gia náo nhiệt!

- Dám thả hắn trở lại thế giới Thông Thiên, lão quỷ giữ lăng... Ngươi tính, ta sẽ giống như năm đó lợi dụng Huyết Tổ, lại làm loại chuyện đó sao? Tính như hắn hoàn thành tất cả kế hoạch sau đó thất bại, cuối cùng dùng ra thủ đoạn lật trời. Tiếp đó, xem như ta không gây bất lợi cho hắn, thậm chí trước khi hắn trưởng thành, còn bảo vệ hắn sao...

- Vẫn là lão quỷ ngươi hiểu ta... Nhưng nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, ta thật sự không muốn... Lại đi một bước cuối cùng này...

Sau khi Thiên Tôn trầm mặc hồi lâu, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Mặc dù Thiên Tôn nhắm mắt, nhưng uy áp Thông Thiên Đảo vẫn mãnh liệt!

Lúc này theo chiến thuyền tới gần Thông Thiên Đảo, hơi thở Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên nặng nề. cũng chính là vào lúc này, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn chợt nhìn về phía Thông Thiên Hải bên ngoài đảo nhỏ.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy ở ba phương hướng khác nhau của đảo nhỏ này, không ngờ còn có ba chiếc... chiến thuyền với kích thước tương tự với Tinh Không Đạo Cực Tông của bọn họ. Nhưng dáng vẻ của chiến thuyền lại khác. Lúc này chiến thuyền đang gào thét, từ các phương hướng khác nhau, lao thẳng đến bến tàu của Thông Thiên Đảo.

Ba chiếc chiến thuyền này lần lượt đến từ ba phương hướng tây, bắc cùng với nam này. Trong đó, chiến thuyền từ phía tây đã tới. Nó được chế tạo bởi đá lớn màu xanh đá, khiến cho người ta một loại cảm giác giống như có thể lay động sơn hà, khí thế kinh người, phong cách vô cùng cổ xưa.

Trên chiến thuyền này, Bạch Tiểu Thuần có thể mơ hồ thấy có không ít người đang đứng. Trong đó khí thế của một người đứng ở phía trước nhất, khiến cho hắn không khỏi chú ý. Người này giống như là một lão già, tiên phong đạo cốt. Toàn thân có chấn động Thiên Nhân, hồn vô cùng phong phú.

Mà chiến thuyền từ phía nam đã tới. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn tới, ánh mắt chợt co lại. Chiếc chiến thuyền này đều được xây dựng bằng gỗ màu đen, lại lượn lờ vô cùng khí đen, thâm trầm vô cùng. Đồng thời, mơ hồ có thể thấy được ở bên trong khí đen kia, hình như có một con rồng đen đang như ẩn như hiện. Chỉ có điều ánh mắt vừa đảo qua, Bạch Tiểu Thuần liền không nhịn được, cảm thấy tim đập rộn lên. Hình như con rồng đen này có đầy đủ lực kinh người, là khí hồn của chiến thuyền này!

Ở đỉnh đầu con rồng đen hình như một bóng người ngồi khoanh chân. Tuy không nhìn thấy rõ hình dáng, nhưng có thể nhìn thấy được đường

nét bên ngoài. Còn nữa, chính là tóc của người này lại có thể không phải thật sự tồn tại, mà là từng sợi không ngừng tản ra khói đen!

Chỉ có điều, so với phía tây cùng phía nam, Bạch Tiểu Thuần coi trọng nhất, vẫn là chiến thuyền đến từ phương bắc. Toàn thân của chiến thuyền phương bắc này được chế tạo từ hàn băng, tản ra hàn khí nồng đậm. Đồng thời, có thể mơ hồ thấy được, ở bên trong lớp băng, lại có thể có từng tia chớp chạy loạn, phát ra những tiếng nổ ầm ầm ầm, cũng dâng lên khí thế kinh thiên. Thật sự rất có cảm giác dũng mãnh, khiến cho người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Đặc biệt khiến cho Bạch Tiểu Thuần đặc biệt chú ý là phía trước chiến thuyền phương bắc này. Đại hán giống như sắt tháp, đứng ở nơi đó. Đại hán này cao ước chừng ba trượng, toàn thân tráng kiện vô cùng. Mặc dù không nhìn thấy rõ hình dáng, nhưng khí thế của hắn mạnh mẽ, khiến cho ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng co lại.

Không có cân nhắc tới bất kỳ manh mối nào, Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra, ba chiếc thuyền thuyền này, chính là... tu sĩ ở ba mạch khácủa Thông Thiên Hà!

Hiển nhiên, lần này chiến thuyền của Tinh Không Đạo Cực Tông xuất phát, là triển khai đồng bộ cùng ba mạch khác. Thậm chí ở phương diện tốc độ của bọn họ cũng chênh lệch không bao nhiêu. Điều nay khiến bọn họ thực sự đến cùng một lúc.

Đây là lần đầu Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tu sĩ của ba mạch khác. Mặc dù mấy ngày này hắn thông qua vị trưởng lão Nguyên Anh kia chịu trách nhiệm tìm hiểu tình báo, hiểu rõ không ít chuyện của ba mạch. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy, vẫn cảm thấy hơi thở có chút dồn dập. Những tu sĩ phía sau hắn cũng như này. Mỗi người đều tập trung tinh thần nhìn lại. Lúc này, mọi người trên ba chiếc chiến thuyền đều ở đây quan sát.

Trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí này càng tăng thêm áp lực. Bốn chiếc chiến thuyền đến từ bốn mạch lớn. Phương diện tốc độ

này chậm rãi chậm lại. Bọn họ dần dần chạy về phía bến tàucủa Thông Thiên Đảo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1335: Khát Vọng Bại Một Lần (Thượng)

Sau khi tới gần, tu sĩ trên bốn chiếc chiến thuyền vừa nhìn càng thêm hiểu rõ ràng. Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được từng ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người mình.

Cũng chính là vào lúc này, vị trưởng lão Nguyên Anh rất quen thuộc đối với ba mạch bên cạnh hắn, nhanh chóng mở miệng, giới thiệu với mọi người về các tu sĩ trong ba mạch khác!

- Ngoại trừ Đông Mạch Tinh Không Đạo Cực Tông chúng ta ra, ba mạch khác theo thứ tự là tây mạch Thái Đấu Hám Nguyệt Tông, nam mạch Long Đằng Quỷ Hải Tông, bắc mạch Cửu Thiên Vân Lôi Tông!

- Mọi người chú ý tây mạch Thái Đấu Hám Nguyệt Tông một chút. Lão già thoạt nhìn tiên phong đạo cốt đó tên là Linh Tiên thượng nhân. Người này am hiểu sơn thạch, có thể hóa người sống thành đất đá, rất cường hãn. Thái Đấu Hám Nguyệt Tông chuyên tâm vào đạo pháp ngũ hành. Mặc dù thoạt nhìn bình thường, nhưng trên thực tế lại là tông môn đỉnh phong về đạo pháp ngũ hành, có thể dời núi lấp biển.

- Về phần tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh hắn, mặc dù phần lớn những người trong đó, ta cũng không biết. Nhưng bên trong đó có một người, các vị đạo hữu nhất định phải đặc biệt coi trọng. Người này chính là người thanh niên đứng ở phía bên phải Linh Tiên thượng nhân kia. Tên của hắn là Thạch Nghiêm, tuy là tu vi Nguyên Anh, nhưng lại là đệ nhất Nguyên Anh của Thái Đấu Hám Nguyệt Tông, từng có chiến tích đánh một trận kinh người cùng Thiên Nhân sơ kỳ mà không chết!

Theo giới thiệu, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cũng rơi vào trên người của người thanh niên cao ngạo đứng ở bên phải của Linh Tiên thượng nhân.

- Mọi người chú ý nam mạch Long Đằng Quỷ Hải Tông một chút. Tu sĩ ngồi ở trên Hắc Long Hồn, tên là Thiên Quỷ Tử. Người này vốn chính là một lão quỷ nghìn năm, tu luyện quỷ đạo, giống như nghịch thiên thành tựu Thiên Nhân. Chiến lực càng vượt qua cùng cảnh. Phải lưu ý tóc của hắn. Từng sợi khói màu đen kia, tổng cộng hơn một nghìn sợi. Mỗi một sợi đều có thể hình thành đạo pháp giết người!

- Long Đằng Quỷ Hải Tông am hiểu thuật biến hình, có thể biến thành mãnh thú, tăng cao chiến lực. Trừ điều đó ra, cũng không thiếu người giống như Thiên Quỷ Tử, tu luyện quỷ đạo, thuật pháp quỷ dị khó lường.

- Mặc dù phần lớn trong đó đều là tán tu. Nhưng Long Đằng Quỷ Hải Tông này cũng có tuyệt thế thiên kiêu. Người này tên là Tôn Ngô. Các ngươi nhìn đi, ở phía sau chiến thuyền của bọn họ, một người đứng ở nơi đó, toàn thân có da màu xanh giống như Lệ Quỷ kia, chính là Tôn Ngô!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần rơi vào chiến thuyền gỗ đen của nam mạch, cẩn thận nhìn bóng người trên con rồng đen. Lúc này khoảng cách giữa hai bên dã gần lại. Hắn nhìn thấy rất rõ ràng. Trên con rồng đen, thân thể Thiên Quỷ Tử, giống như hư ảo, tản ra khí tức vô cùng âm u lạnh lẽo. Dường như chú ý tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt hắn có u quang lóe lên, giống như một thanh lợi kiếm, trực tiếp trừng mắt về phía Bạch Tiểu Thuần. Không chỉ như vậy, khí tức của hắn còn theo ánh mắt đến, dường như muốn trấn áp mọi người trên chiến thuyền Tinh Không Đạo Cực Tông.

- Trừng mắt với ta thì cũng thôi, lại còn kiêu ngạo muốn trấn áp người của ta?

Bạch Tiểu Thuần nhất thời không phục. Lúc này, hắn cảm thấy trên phương diện khí thế, tuyệt đối không thể thua. Vì vậy hắn chợt trừng mắt

trở lại. Trong loại đối kháng đấu mắt cao tầng này, đời này Bạch Tiểu Thuần cho tới bây giờ chưa từng thật sự thua, sức lực rất mạnh.

Bất luận là Linh Khê Tông trước kia, Huyết Khê Tông, lại hoặc là Nghịch Hà Tông, Tinh Không Đạo Cực Tông, cho dù mặt đất Man Hoang... Có thể nói tất cả những nơi Bạch Tiểu Thuần đi qua, ở trên phương diện bản lĩnh đấu mắt này, hắn tự nhận đứng thứ hai, thì không có người nào dám nhận mình đứng thứ nhất.

Cho dù là thật sự có người không phục, Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ sử dụng ánh mắt của mình nói cho đối phương biết, chỗ sắc bén của mình!

Chỉ thấy thời khắc này, trong mắt của Bạch Tiểu Thuần giống như ẩn chứa tia chớp, dường như những người xuất hiện ở tám phương này không nghe thấy. Chỉ có hắn cùng người đấu mắt với hắn, mới có thể cảm thấy được tiếng sấm chớp rền vang.

Âm thanh này cực lớn. Uy lực tia chớp kinh thiên động địa. Vào giờ phút này, điều đó khiến cho khí thế Bạch Tiểu Thuần cũng không ngừng quật khởi. Tất cả khí thế cũng đều ngưng tụ ở trong mắt của hắn. Ở trong cảm giác của bản thân Bạch Tiểu Thuần, lúc này ánh mắt của mình đã hóa thành một thanh lợi kiếm, long trời lở đất, thế không thể đỡ, lấy một ý tứ dường như muốn nghiền ép chúng sinh, trực tiếp đánh vào mắt của Thiên Quỷ Tử này.

- Dám đấu mắt với ta!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng cuồng ngạo, hai mắt trợn trừng, giống như thiên hạ trên mặt đất, chỉ mình hắn độc tôn.

Thiên Quỷ Tử sửng sốt. Cho dù lão quỷ hắn từng trải nghìn năm, lúc này cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn xác định đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy vị Thiên Nhân Tinh Không Đạo Cực Tông này. Giữa bọn họ chắc hẳn không có mối thù truyền kiếp nào mới đúng. Nhưng đối phương lại có thể giống như hung thần ác sát. Trong ánh mắt sắc bén này, phối hợp với biểu tình nghiến răng nghiến lợi, khiến cho Thiên Quỷ

Tử chẳng biết tại sao. Đồng thời, cũng không biết tại sao hắn lại có chút không thích ứng.

Hắn miễn cưỡng nhìn lại một lát, sau đó vội ho một tiếng thu hồi ánh mắt.

Mắt thấy Thiên Quỷ Tử không tiếp tục cùng mình đấu mắt nữa, Bạch Tiểu Thuần vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, trong lòng càng thêm cao ngạo. Hắn đứng ở trên chiến thuyền, tay áo khẽ vung lên, hất cằm lên. Trong lòng hắn rất có một loại cảm giác tịch mịch khi làm vô địch thiên hạ.

- Hắn chung quy không phải là đối thủ của ta. Ai... Không biết tới năm nào tháng nào, ta mới có thể gặp được một vị lực lượng ngang cùng ta. Ta… khát vọng bại một lần!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần cảm thán, những tu sĩ chung quanh hắn cũng không chú ý, trong thời gian ngắn ngủi này, Bạch Tiểu Thuần đã cùng Thiên Quỷ Tử, tiến hành một cuộc chiến đấu mắt có một không hai...

Nhưng Tống Khuyết hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần. Vừa rồi, sau khi hắn trộm liếc mắt một cái, lập tức liền nhìn ra nội tình. Thần sắc hắn không khỏi cảm thấy quái dị, có loại kích động muốn che mặt.

- Những người này đều là Thiên Nhân... Thế nào còn đi đấu mắt...

Tống Khuyết cảm thấy, mình thật sự không có cách nào hiểu rõ được về thế giới của Bạch Tiểu Thuần.

Cũng chính là vào lúc này, vị trưởng lão Nguyên Anh Tinh Không Đạo Cực Tông hiểu rất rõ đối với ba tông khác. Lời của hắn tiếp tục vang vọng ở trong tai của Bạch Tiểu Thuần cùng với những người bốn phía xung quanh.

- Người cuối cùng, lại là bắc mạch Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1336: Khát Vọng Bại Một Lần (Hạ)

- Lão phu từng có một vài nhiệm vụ tông môn, tìm hiểu tối đa đối với Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Chỗ bắc mạch tông này hoang vắng, quanh năm băng tuyết bao trùm, khí hậu ác liệt. Mặc dù khá hơn so với Man Hoang rất nhiều, nhưng ý băng hàn này khiến cho những người ở đó, đều có đầy đủ thể phách kinh người. Có thể nói là nhất trong bốn mạch!

- Cũng chính là vì vị trí địa lý của nó đặc biệt, cho nên bắc mạch khác với chúng ta và hai mạch tây nam khác. Toàn bộ bắc mạch, chính xác mà nói chỉ có một tông môn. Chính là Cửu Thiên Vân Lôi Tông này.

Xung quanh tông này hình thành mỗi gia tộc tu chân. Gần như tất cả tu sĩ đều có thể xem như là đệ tử Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

- Mà đệ tử tông môn khác, từ thân phận nhất trọng thiên cho đến cửu trọng thiên. Càng về sau, thân phận càng cao.

Vị trưởng lão Nguyên Anh rất hiểu rõ đối với tình hình của ba tông, lúc này nhỏ giọng mở miệng.

- Các ngươi nhìn trên chiến thuyền Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Đại hán đứng ở phía trước nhất... Đừng tưởng rằng này là một người. Cẩn thận nhìn kỹ, các ngươi sẽ phát hiện, đó là... Hai người đứng chung một chỗ!

Theo lời lão già nói, Bạch Tiểu Thuần đều sửng sốt, hai mắt chợt nheo lại, tập trung tinh thần nhìn về phía Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Bởi vậy khoảng cách giữa hai bên đã đến gần, Bạch Tiểu Thuần lập tức liền nhìn thấy...

Đứng ở trên chiến thuyền Cửu Thiên Vân Lôi Tông, đại hán đứng phía trước nhất kia lại có thể thực sự không phải là một người, mà là hai người đứng chung một chỗ. Chỉ có điều thân thể hai người này quá mức cổ quái.

Một người trong đó, bên trái thân thể hắn tráng kiện vô cùng. Bất luận là tay trái hay chân trái, lại hoặc là bên trái ngực cùng với đầu, đều như vậy. Tay chân phía bên phải cùng thân thể hắn giống như bị khô héo, rõ ràng thu nhỏ lại, khiến cho toàn thân hắn thoạt nhìn rất không phù hợp.

Về phần người còn lại, cũng như vậy, nhưng vừa lúc ngược lại. Phần khô héo chính là thân thể bên trái. Phía thân thể bên phải lại khổng lồ. Hai người quỷ dị như vậy, khi bọn họ đứng chung một chỗ, từ phía xa nhìn thoáng qua, căn bản không nhìn ra là hai người.

Nhất là thân thể bên trái lại có thể đều giống nhau như đúc!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần thấy rõ, trong lòng đều thất kinh. Hắn còn nhìn ra tu vi của hai người này không ngờ đều là Thiên Nhân trung kỳ.

- Bọn họ có hung danh hiển hách Cửu Thiên Vân Lôi Tông... Vân Lôi Tử!

- Có người nói Vân Lôi Tử trước kia chỉ là một người. Nhưng vì tu hành phương pháp nghịch thiên nào đó, thử đi đột phá Thiên Nhân trung kỳ, nỗ lực bước vào Thiên Nhân hậu kỳ thất bại. Thân thể hắn không chịu nổi, dưới sự cắn trả phân liệt. Lúc này mới hóa thành hai thân thể có ý thức của từng người!

- Mặc dù như vậy... Nhưng Vân Lôi Song Tử có một loại bí pháp, có thể trong khoảng thời gian ngắn, dung hợp lại với nhau, một lần nữa khôi phục thành một người. Khi đó hắn mới chân chính là Vân Lôi Tử. Tu vi cảnh giới ở trong khoảng thời gian ngắn nhảy lên tới... Thiên Nhân hậu kỳ!

Theo lão già giới thiệu, Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi há hốc miệng. Hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Thiên Nhân của hai tông khác đều là Thiên Nhân trung kỳ. Bạch Tiểu Thuần không có áp lực lớn. Nhưng hiện tại Vân Lôi Tử này vốn là hai Thiên Nhân trung kỳ. Quá đáng hơn là sau khi hợp thể, lại phát ra lực lượng Thiên Nhân hậu kỳ, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác.

Hiện tại, mặc dù hắn có thể chiến thắng Thiên Nhân trung kỳ, nhưng đối với hậu kỳ... Trong lòng hắn có chút không nắm chắc.

- Còn nữa, ba người phía sau Vân Lôi Tử, mọi người cũng phải đặc biệt chú ý. Bọn họ đều là Nguyên Anh cửu trọng thiên đại viên mãn. Theo thứ tự là Hàn Nguyệt Mai, Chung Chấn Sơn cùng với... Lôi Nguyên Tử! Nhất là Lôi Nguyên Tử, thân là đồ nhi thân truyền của Vân Lôi Tử. Đứng sau lưng Vân Lôi Tử, gầy teo nhỏ bé, có chút lưng còng, chính là hắn.

- Đối với người này mọi người phải cực kỳ cảnh giác. Trình độ nguy hiểm của hắn, so với Hàn Nguyệt Mai cùng với Chung Chấn Sơn đều muốn mãnh liệt rất nhiều. Thủ đoạn của người này thật sự độc ác, lạnh lùng tàn khốc vô tình, quỷ dị đa đoan, rất khó chơi. Đồng thời, còn là người bụng dạ hẹp hòi!

Lão già nhanh chóng mở miệng, không ngừng giới thiệu một chút cho mọi người biết thêm kiến thức đối với ba tông này.

Bạch Tiểu Thuần cũng trọng điểm nhìn Cửu Thiên Vân Lôi Tông nhiều hơn vài lần. Bởi vì hắn nhớ rất rõ ràng, Linh Khê lão tổ từng nói với hắn... Linh Khê Nhất Mạch xuất xứ từ Hàn Môn Thông Thiên Hà bắc mạch. Cửu Thiên Vân Lôi Tông này chính là kẻ thù lớn nhất khiến cho một số Hàn Môn gần như bị diệt!

- Thiên Nhân là một người lại bị điên tự mình tu luyện thành hai người... Tu sĩ phía dưới cửu trọng thiên, lợi hại nhất là Lôi Nguyên Tử thoạt nhìn như là một Hầu Tử... Đây là tông môn kỳ quái gì vậy?

Ấn tượng của Bạch Tiểu Thuần đối với Cửu Thiên Vân Lôi Tông không tốt, bĩu môi.

Trong lúc tâm trạng Bạch Tiểu Thuần không vui, nói thầm, bốn chiếc chiến thuyền đến từ bốn đại mạch, cũng từ từ tới gần bến tàu. Một lát sau, dưới vài tiếng nổ lớn vang lên, bốn chiếc chiến thuyền khổng lồ cuối cùng dừng hẳn ở trên bến tàu!

Sau khi dừng hẳn, tu sĩ ở trên bốn chiếc chiến thuyền đều lộ ra tâm thần nghiêm nghị, nhất nhất rời thuyền.

Cùng lúc đó, từng ánh mắt còn nhiều hơn so với trước, không ngừng quan sát ở trong những tu sĩ bốn mạch này. Đồng dạng, ở trong ba mạch khác cũng có giống như tu sĩ giống như trưởng lão Nguyên Anh giới thiệu ba mạch cho đám người Bạch Tiểu Thuần. Lúc này tất cả đều đang nhanh chóng nói nhỏ, giới thiệu cho tu sĩ của mạch mình.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại cảm nhận được rất nhiều ánh mắt, không ngừng đảo qua ở trên người mình. Trong lòng hắn thật sự rất hiếu kỳ, muốn biết người khác là giới thiệu mình thế nào. Vì vậy hắn nhịn không được, lặng lẽ tản thần thức ra, muốn đi nghe trộm...

- Mọi người phải trọng điểm lưu ý vị Bạch Tiểu Thuần của đông mạch Tinh Không Đạo Cực Tông kia. Đừng tưởng rằng hắn là tu vi Thiên Nhân, sẽ không tham dự vào cuộc tranh đấu giữa các tu sĩ Nguyên Anh các ngươi. Nếu nghĩ như vậy, các ngươi đã sai hoàn toàn. Căn cứ vào tin tức tình báo, người này tâm lý vặn vẹo, thích nhất lầ ỷ lớn hiếp nhỏ. Rõ ràng chiến lực là cảnh giới Thiên Nhân có một không hai ở Tinh Không Đạo Cực Tông, nhưng cả đời này của hắn thích làm nhất, chính là khi dễ người có tu vi thấp hơn so với hắn! Vô sỉ đến cực điểm. Mọi người nhất định phải cẩn thận!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1337: Đỗ Lăng Phi Cao Quý! (Thượng)

- Các ngươi nhất định phải đặc biệt cảnh giác Bạch Tiểu Thuần này. Cả đời người này từng trải những chuyện không thể tưởng tượng nổi. Từng trấn thủ qua Trường Thành, đi qua Man Hoang. Hắn không chỉ an toàn trở về, còn thăng cấp Thiên Nhân! Đặc biệt là phải chú ý tới đan dược của hắn. Người này kinh khủng nhất, không phải là tu vi, mà là đan dược của hắn. Theo công tác thống kê không hoàn toàn đầy đủ, cho hắn đủ hoàn cảnh, hắn đi luyện đan, đủ để hủy diệt một Nguyên Đầu Tông Môn!

- Nói tới Bạch Tiểu Thuần, các ngươi có thể xa lạ. Nhưng nếu nói là Trí Huyễn Đan được truyền bá từ Thông Thiên Hà Đông Mạch qua, trong lòng các ngươi chắc hẳn đều biết rõ. Trí Huyễn Đan này ở tây mạch ta, những năm trước đây đều gây ra tai họa lớn. Người này... Chính là người sáng tạo ra Trí Huyễn Đan nguồn gốc của vạn ác!

Các loại ngôn ngữ, ở trong ba mạch khác truyền ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, thần sắc có chút cổ quái, có vẻ hơi lúng túng, gãi đầu một cái.

- Ta lại có thể nổi danh như vậy sao... Trí Huyễn Đan truyền bá đến tây mạch từ lúc nào? Chẳng lẽ là từ Không Thành năm đó sao?

- Còn nữa. Cái gì gọi là ta thích khi dễ người có tu vi không bằng ta? Ta được gọi là ổn thỏa!

Bạch Tiểu Thuần có chút không phục. Nhưng tổng thể mà nói, trong lòng hắn vẫn còn có chút đắc ý. Hắn cảm thấy danh tiếng của mình, ở

dưới tình huống chính mình cũng không biết, lại có thể truyền xa như vậy, danh tiếng lớn như thế.

- Hừ hừ, nếu như bọn họ biết Cự Quỷ Vương là nhạc phụ ta, Minh Hoàng là đệ tử của ta, không bị hù chết mới là lạ.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy, lại càng thoải mái hơn.

Nhưng vào lúc này, hắn lại nghe được một ít âm thanh... Những âm thanh này, phần lớn đều là từ bắc mạch Cửu Thiên Vân Lôi Tông nhỏ giọng truyền ra.

- Bạch Tiểu Thuần? Hừ, hắn chẳng qua là vận khí tốt, sớm một bước đến Thiên Nhân mà thôi. Không bao lâu, thời điểm ta bước vào Thiên Nhân, nhất định sẽ chiến đấu với người này!

- Dáng vẻ không tệ. Đáng tiếc là một nam tử.

Phần lớn những âm thanh này đều là từ những tu sĩ Nguyên Anh đó bàn luận ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được rất không vui, trừng mắt nhìn sang. Nhưng ngay khi hắn nhìn lại, Vân Lôi Song Tử hình như có phát giác được, bất chợt cũng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt hai bên vừa nhìn nhau như thế, Bạch Tiểu Thuần nhất thời cảm thấy tinh thần phấn chấn.

- Ôi da, lại có một người tới muốn đấu mắt với ta!

Bạch Tiểu Thuần tất nhiên không cam lòng tỏ ra yếu kém. Thậm chí hắn cảm thấy thích thú, lập tức lại hung hăng trợn mắt nhìn qua. Nhưng rất nhanh, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại biến hóa. Lần đầu hắn cảm nhận được ở trên phương diện đấu mắt, mình chịu áp lực rất lớn.

- Đáng chết, bọn họ là hai người.

Lúc này Vân Lôi Song Tử đều lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Hai lớn hai nhỏ bốn con mắt, ánh mắt đặc biệt sắc bén nhìn qua.

Trực tiếp khiến Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không chống đỡ nổi. Hắn đang muốn gọi Tống Khuyết qua, cùng mình trừng mắt trở lại. Nhưng vào lúc này, tu sĩ bốn mạch ở xung quanh chiến thuyền phía dưới lại đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức chú ý tới. Lúc này từ cuối bến tàu, trên dãy núi hào hùng liên tiếp với khu vực trung tâm của Thông Thiên Đảo, lúc này có một đám người đi xuống.

Người đi phía trước... Là một nữ tử, toàn thân mặc váy dài màu tím, phía trên thêu chín con phượng hoàng, dung nhan tuyệt mỹ. Đồng thời, ở mi tâm còn có chút hồng sa, khiến cho toàn thân nàng thoạt nhìn, tràn ngập sự cao quý. Ánh mắt nàng cũng đặc biệt sắc bén, giống như thiên địa chúng sinh đều hoàn toàn không xâm phạm tới nàng.

Khi nhìn thấy nữ tử này, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh một cái. Cảm xúc phức tạp chớp mắt lại tràn ngập trong lòng. Hắn không có tâm tình lại đi đấu mắt cùng Vân Lôi Song Tử này nữa. Giờ phút này, khi hắn nhìn thấy được nữ tử này, chỉ có trầm mặc.

Chính là Đỗ Lăng Phỉ!

Đã lâu không gặp, phong thái của Đỗ Lăng Phỉ vẫn như cũ. Đồng thời, càng xuất hiện thêm một ít khí tức cao quý mà trong trí nhớ Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy qua. Giống như nàng đứng ở nơi đó, có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào nàng.

Điều này cùng với trong ấn tượng của Bạch Tiểu Thuần có chút không giống, khiến cho hắn không tự chủ được, trong lòng cảm thấy phức tạp. Đồng thời, cũng có thểm một chút cảm giác xa lạ.

Ở hai bên trái phải của Đỗ Lăng Phỉ, có hai hàng tu sĩ đi theo nàng từ trên dãy núi xuống. Bên trái đều là nữ tu. Phía bên phải lại là nam tu, lần lượt mặc trường sam màu đỏ cùng màu xanh lam. Mỗi nữ tử đều có tướng mạo mỹ lệ. Mỗi nam tu cũng là tuấn lãng không tầm thường.

Chỉ là nhìn từ trên dung mạo, hai hàng tu sĩ này cũng làm cho ánh mắt người ta sáng ngời. Lại kết hợp với trang phục thống nhất, khiến bọn họ rất chỉnh tề, càng làm cho người ta thêm chú ý. Bất kỳ người nào trong bọn họ đều có khí thế rất không tầm thường, giống như có thể mượn uy áp Thông Thiên Đảo này, ngưng tụ ở trên thân thể, khiến bọn họ cho người ta cảm giác rất đặc biệt.

Trong hai hàng tu sĩ này, Bạch Tiểu Thuần lập tức liền nhìn thấy Hầu Tiểu Muội, còn có Quỷ Nha. Hai người đều ở trong đó.

Hầu Tiểu Muội cũng chú ý tới Bạch Tiểu Thuần. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn nghiêm túc, lúc này cũng thả lỏng hơn rất nhiều. Nhất là bên trong hai tròng mắt còn lộ ra niềm vui bất ngờ. Dường như nếu không phải lúc này còn có chức trách phải làm, nàng cũng sẽ không kịp chờ đợi, chạy đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần đi.

Quỷ Nha tất nhiên cũng nhận ra Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là từ đầu đến cuối, mặt hắn đều không đổi sắc. Hắn chỉ nhìn lướt qua sau đó liền thu hồi ánh mắt, vẫn nghiêm nghị.

Mắt thấy Hầu Tiểu Muội không có vấn đề gì, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là Đỗ Lăng Phỉ đến, khiến cho trong lòng hắn dâng lên cảm giác phức tạp, vẫn không có hoàn toàn tiêu tan.

- Hoan nghênh các vị đạo hữu đến Thông Thiên Đảo này.

Trên mặt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra vẻ tươi cười, khẽ mở miệng. Âm thanh ẩn chứa uy nghiêm một cách khó hiểu, vang vọng khắp nơi, dẫn động uy áp của Thông Thiên Đảo này. Khiến cho lời nói của nàng, giống như nói sao làm vậy, truyền vào bên trong tâm thần của mọi người, để lại dấu ấn vang vọng.

Tu sĩ bốn mạch ở bốn phía xung quanh đều thấy tâm thần chấn động. Thần sắc đều mỗi người đều trở nên nghiêm nghị. Nhất là cường giả

Thiên Nhân trong ba mạch khác, đều đi ra, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ ôm quyền cúi đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1338: Đỗ Lăng Phỉ Cao Quý! (Hạ)

- Ra mắt sứ giả.

Vân Lôi Song Tử, còn có lão già tiên phong đạo cốt và Thiên Quỷ Tử, lúc này đều lộ ra thái độ khách khí. Đối với Đỗ Lăng Phỉ bọn họ không xa lạ gì. Bọn họ đều biết thân phận đặc biệt của nàng, không dám đắc tội. Lúc này tất cả đều rất cung kính.

Về phần Bạch Tiểu Thuần, hắn cố tình không tiến lên. Nhưng lúc này hắn dù sao cũng là Thiên Nhân dẫn đội Tinh Không Đạo Cực Tông. Trong lòng hắn thầm than nhẹ, cũng đi tới, ôm quyền hướng về phía Đỗ Lăng Phỉ. Chỉ có điều hắn mở miệng, lại cái gì cũng không có nói ra.

Đám người Thiên Quỷ Tử phát hiện, trong lòng đều thoáng động. Đỗ Lăng Phỉ đứng ở nơi đó, đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Dần dần thần sắc càng thêm ôn hòa, nhưng chỉ mỉm cười. Dù sao nơi đây có nhiều người. Nàng cũng không nói gì thêm, mà khách khí đáp lại mọi người bái kiến, an bài thị vệ bên người nghênh đón tu sĩ của bốn mạch.

Bất kỳ nhất mạch đều có trên trăm người. Mọi người ở chung vào một chỗ, mặc dù không được một nghìn, cũng không kém hơn bao nhiêu. Nhiều người này đều tập trung ở trên bến tàu, trùng trùng điệp điệp. Nhưng ở dưới sự an bài của Đỗ Lăng Phỉ, lại ngay ngắn có trật tự.

- Các vị đạo hữu, hôm nay trời đã không còn sớm. Mong rằng các ngươi theo thị vệ của Thông Thiên Đảo, đi vào nghỉ tạm. Sáng sớm ngày mai, sau bảy tiếng chuông vang lên, tất sẽ có người tới tiếp đón, dẫn các vị đi vào bái kiến Thiên Tôn.

Thần sắc Đỗ Lăng Phỉ ôn hòa. Sau khi chậm rãi mở miệng suy nghĩ một chút, nàng lại nói một câu.

- Mặt khác, bên trong Thông Thiên Đảo có rất nhiều cấm địa, vì đề phòng xuất hiện chuyện hiểu nhầm, vẫn mong thời điểm buổi tối, các vị không nên đi ra ngoài hoạt động. Nếu không... Một khi bị cấm vệ đạo cung phát hiện, tạo thành tử thương sẽ không tốt."

Lời Đỗ Lăng Phỉ nói không sắc bén, giọng nói ôn hòa. Nhưng lời nói này vừa dứt lời, lại khiến cho trong lòng tất cả tu sĩ không khỏi đều chấn động.

Cho dù là đám người Vân Lôi Song Tử, trong lòng cũng rùng mình.

Thông Thiên Đảo này thật sự là trung tâm thế giới của cả Thông Thiên, là chỗ đạo cung của Thiên Tôn. Thậtra nơinày nhìn như không lớn, nhưng trên thực tế giống như đầm rồng hang hổ. Đừng nói là bọn họ, cho dù là cường giả Bán Thần xông vào, nhất định mười phần chết không phần sốn!

Cho nên cho dù Đỗ Lăng Phỉ không cưan dặn, bọn họ trước sau đều sẽ cẩn thận. Cho dù ở bên ngoài là hạng người quen thói kiêu ngạo, ở chỗ này, cũng sẽ không thể không thông minh linh lợi.

Chỗ tu sĩ bốn mạch nghỉ ngơi cũng không phải ở ở trong vòng lớn của Thông Thiên Đảo, mà là trong các lầu các mọc lên như rừng ở bên ngoài bến tàu. Khu vực các lầu các này không nhỏ, chia ra làm bốn phần. Hiển nhiên là chuyên môn chuẩn bị cho những người bình thường tới bái phỏng cầu kiến.

Về phần khu vực trung tâm của Thông Thiên Đảo, không có ý chỉ của Thiên Tôn, người ngoài căn bản cũng không có thể vào được. Chỉ có thể từ phía xa nhìn lên ba ngọn núi lớn ở trong vòng trong. Trên đó tồn tại vô số cung điện cùng với từng bóng người thị vệ tuần tra.

Bạch Tiểu Thuần trước sau trầm mặc, tùy ý thị vệ của Thông Thiên Đảo an bài. Hầu Tiểu Muội hiển nhiên muốn đi qua. Nhưng chỗ nàng phụ trách không phải là Tinh Không Đạo Cực Tông. Vì vậy nàng chỉ có thể từ phía xa, trơ mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khi hoàng hôn xuống, hơn mấy trăm ngàn tu sĩ Nguyên Anh bốn mạch đã tới, đều được thị vệ Thông Thiên Đảo lục tục an bài chỗ ở. Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Nhân. Chỗ hắn ở là độc môn độc viện, cách lối vào Thông Thiên Đảo, cũng chính là dãy núi trùng điệp kia rất gần.

Nơi đây linh khí vô cùng nồng đậm, vượt xa so với Tinh Không Đạo Cực Tông. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không có tâm tình tu luyện. Lúc này mắt thấy trời càng lúc càng tối, hắn khoanh chân ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ chờ đợi.

Hắn tin tưởng, tối hôm nay... Đỗ Lăng Phỉ, nhất định sẽ tới!

Màn đêm buông xuống. Tiếng sóng biển vỗ vào bờ thi thoảng truyền đến, khiến cho nơi này vốn nên tĩnh lặng tối tăm, lại tràn đầy một loại âm thanh cuộn sóng mê người. Âm thanh này lúc lên lúc xuống, truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân tĩnh tọa. Trong lòng hắn cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại. Khi ở trên chiến thuyền, hắn đã suy nghĩ rất rõ ràng. Lần này đi tới Thông Thiên Đảo, ngoại trừ Thọ Nguyên Đan ra, chính là xem Hầu Tiểu Muội có an toàn hay không. Lại nữa, chính là từ chỗ Đỗ Lăng Phỉ tìm một chút chứng cứ về chấp niệm trong lòng,.

Hắn không có đi nhớ lại quá khứ. Chỉ là khoanh chân ngồi ở chỗ đó, yên tĩnh chờ đợi.

Uy áp Thông Thiên Đảo vẫn khuếch tán ra toàn bộ đảo nhỏ. Nhất là ở giữa đêm khuya, ở trong trời đất này chỉ còn lại có tiếng sóng biển, uy áp này hình như mạnh hơn một chút. Khiến cho tất cả mọi người hiện tại

đang ở tại Thông Thiên Đảo, trong lòng đều dâng lên cảm giác kính nể vô hạn.

Người tu vi càng cao, loại cảm giác này lại càng mãnh liệt. Bởi vì bọn họ có thể mơ hồ cảm nhận được, tại trong khu vực trung tâm của Thông Thiên Đảo, tồn tại một thứ khí tức... khiến cho bọn họ chỉ thoáng cảm nhận, tâm thần sẽ run rẩy, tu vi đều bất ổn. Dường như chỉ cần một ý niếm của đối phương, liền có thể khiến mình suy sụp!

Khí tức này chí cao vô thượng, thậm chí ngay cả trời cao ở trước mặt khí tức này, cũng không có cách nào bày ra nửa điểm uy nghiêm. Dường như trời tuy cao, nhưng nếu chủ nhân của khí tức này có ý định, có thể khiến cho trời cao cũng phải cúi đầu trước hắn!

Loại khí tức này, loại bá đạo này, loại tôn cao này... Phóng tầm mắt ra toàn bộ thế giới Thông Thiên, chỉ có một người có thể làm được. Đó chính là... Thiên Tôn!

Loại nhận thức này khiến cho tu sĩ của bốn mạch hiện tại có mặt trên Thông Thiên Đảo, tâm tình mỗi người đều kích động không thôi. Bọn họ không nhịn được suy nghĩ lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, nghĩ đến trong bọn họ sẽ có một người trở thành đệ tử của Thiên Tôn. Chuyện này lại khiến cho bọn họ kích động.

Cho dù là Thiên Nhân cũng khó tránh khỏi tâm tình lên xuống. Thật ra, lần này Thiên Tôn thu đồ đệ, không quy định chỉ lấy Nguyên Anh. Trên thực tế, chỉ cần là tu vi Nguyên Anh đã ngoài, đều có cơ hội.

Dù sao... Lần này yêu cầu chỉ có một. Đó chính là người tu sĩ đầu tiên đi ra khỏi địa điểm thí luyện.

Chuyện này mặc dù tu vi chiếm quan hệ rất lớn, nhưng nhân tố lớn nhất, lại là vận khí. Cho nên đối với mọi người mà nói, Thiên Nhân tham dự, tuy có ưu thế, nhưng lại không có nghĩa là cuối cùng nhất định có thể thành công.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1339: Thân Phận Của Đỗ Lăng Phỉ!

Mà theo bóng đêm càng lúc càng sâu, phần lớn tu sĩ của bốn mạch chìm đắm ở trong tu hành. Vào lúc này, không ai lựa chọn ra ngoài. Không phải là không muốn, mà là không dám.

Trước đó có Đỗ Lăng Phỉ cảnh cáo. Sau có uy áp của bản thân Thông Thiên Đảo. Trừ phi là muốn tìm cái chết, nếu không, ai cũng sẽ không đi ra ngoài, tạo ra loại chuyện có thể khiến người ta hiểu nhầm.

Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ không lựa chọn ra ngoài. Hắn vẫn khoanh chân ngồi ở chỗ đó, từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi chờ đợi.

Mãi cho tới khi đêm khuya...

Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt của hắn bỗng nhiên mở ra, nhìn về phía chỗ cửa lớn nơi ở của mình.

Gần như trong chớp mắt khi hắn nhìn ra, một giọng nói ôn hòa, yếu ớt từ ngoài cửa lớn truyền đến.

- Ta có thể tiến vào không?

Chỉ có một câu nói, không có phần dưới. Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó, nhìn cửa lớn. Bên trong thần thức của hắn có thể nhìn thấy, thời khắc này ở phía ngoài cửa lớn, Đỗ Lăng Phỉ đứng ở nơi đó. Không còn là trang phục ban ngày, mà đã đổi lại thành một chiếc váy màu trắng, hình dáng cũng không có phượng uy, mà giống như đã trở lại trang phục của Linh Khê Tông trước kia.

Bộ dáng này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một lúc lâu. Sau đó, tay phải hắn vung lên. Cửa lớn từ từ mở ra, lộ ra người đứng ở nơi đó, trên mặt mỉm cười... Đỗ Lăng Phỉ.

Hai người cách nhau cửa lớn, ánh mắt tập trung nhìn vào nhau.

Người, vẫn là người năm đó. Chỉ là một câu trong lòng kia, Bạch Tiểu Thuần cũng rốt cuộc nói không nên lời.

- Đã lâu không gặp.

Đỗ Lăng Phỉ mở mắt, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần không nói lời nào, vì vậy khẽ cười một tiếng, cất bước đi đến. Nàng trực tiếp tính đến bênh cạnh Bạch Tiểu Thuần.

- Tại sao không nói chuyện?

Đỗ Lăng Phỉ nhìn Bạch Tiểu Thuần, kéo một vài sợi tóc, sau đó nhẹ giọng nói. Lúc này ánh trăng chiếu vào phía trên gương mặt của nàng, khiến cho màu da nàng trắng nõn giống như ngọc. Trong toàn thân tuyệt mỹ lộ ra một sự thánh khiết. Nhất là lúc này, khi nàng tới gần, từ trên người của nàng vẫn tản ra một mùi thơm ngát, khiến người ta ngửi thấy được, giống như thể xác và tinh thần đều sẽ bình tĩnh trở lại.

- Không biết nên nói cái gì.

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, nói thật.

- Vậy ngươi nói một chút về chuyện ở Man Hoang đi.

Đỗ Lăng Phỉ ôn nhu mở miệng. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó, vì vậy nàng không ghét bỏ mặt đất bẩn, cũng ngồi xuống, ôm đầu gối, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Ngửi thấy mùi thơn ngát từ trên người Đỗ Lăng Phỉ truyền tới, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, sau đó nói sơ qua những chuyện liên

quan tới Man Hoang, liên quan tới thân phận của mình lại không mở miệng nhắc tới.

Chỉ có điều cuối cùng, mắt hắn nhìn Đỗ Lăng Phỉ, hít một hơi thật sâu, mở miệng cảm ơn.

- Cám ơn Thiên Nhân Hồn của nàng.

Bạch Tiểu Thuần vẫn không nói cho Đỗ Lăng Phỉ biết chuyện Thiên Đạo Nguyên Anh của mình. Đối với việc Bạch Tiểu Thuần nói sơ qua vè chuyện ở Man Hoang, Đỗ Lăng Phỉ không có đi truy hỏi. Hình như bất kể hai người nói chuyện với nhau như thế nào, dường như trong lòng cũng che giấu vài chuyện.

Dần dần, hai người đều trầm mặc xuống. Dưới ánh trăng, đôi nam nữ này rõ ràng là ngồi chung một chỗ, nhưng trong lòng của bọn họ lại đều có một cảm giác xa lạ cùng khoảng cách nói không nên lời.

Cho dù âm thanh của sóng biển duy trì liên tục, cố gắng thông qua hai người lỗ tai, nỗ lực ở dưới cùng một âm thanh kéo bọn họ gần lại với nhau một chút, cũng không có tác dụng lớn.

Cho đến hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ, bỗng nhiên hỏi một câu.

- Nàng rốt cuộc là ai...

Vấn đề này, năm đó trước khi Bạch Tiểu Thuần đi Trường Thành đã từng hỏi qua. Khi đó Đỗ Lăng Phỉ đáp ứng hắn, chờ tới lúc hắn trở về, nàng sẽ nói cho hắn biết tất cả.

Lúc này, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng đã hỏi ra những lời này.

Đỗ Lăng Phỉ không thấy bất ngờ. Dường như nàng đã sớm nghĩ đến, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ hỏi mình. Lúc này nàng trầm mặc một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bạch Tiểu Thuần hồi lâu. Nàng nhẹ giọng mở miệng.

- Thiên Tôn... Là phụ thân ta.

Những lời này truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần. Mặc dù trước đó, Bạch Tiểu Thuần đã có suy đoán. Nhưng khi nghe được câu này, sau khi xác định suy đoán của mình, tâm thần dâng lên sóng lớn.

Hơi thở của hắn không khỏi lại trở nên dồn dập. Sau khi liên tục hít vào mấy hơi, cho dù là xác định suy đoán, nhưng hắn vẫn có loại cảm giác bừng tỉnh hiểu ra.

Hắn hiểu rõ, vì sao này Đỗ Lăng Phỉ ở bên trong Tinh Không Đạo Cực Tông lại đặc biệt như vậy. Nếu như lời đồn là thật, bốn Bán Thần lão tổ của đại Nguyên Đầu Tông Môn, đều là đệ tử của Thiên Tôn. Như vậy Đỗ Lăng Phỉ ở trong mắt của bốn lão già Bán Thần, chính là tiểu sư muội!

Thân phận như vậy, bối cảnh như vậy, có thể nói Đỗ Lăng Phỉ ở trong thế giới Thông Thiên này, giống như Minh Châu, siêu nhiên vô cùng!

Nhưng theo đó trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại dâng lên nghi vấn. Làm nữ nhi của Thiên Tôn, Đỗ Lăng Phỉ có địa vị thân phận siêu nhiên như vậy, vì sao phải đi tớiLinh Khê Tông, vì sao lại xuất hiện ở Huyết Khê Tông...

Tất cả những điều này, một lần nữa hiện lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuầ. Nghi ngờ càng nhiều hơn. Đồng thời cũng vào giờ phút này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần có một ý nghĩ khác. Hắn cũng nhịn không được, trong lòng run lên...

Hắn nghĩ đến bản thân mình lúc trước đã từng hút một sợi tóc máu của Thiên Tôn.

Chuyện này hắn trước đây đã cảm thấy lo lắng không yên. Nhưng hắn lại cảm thấy Thiên Tôn cách mình rất xa xôi. Huống hồ sợi tóc kia cũng là do người giữ lăng cho hắn. Cho nên hắn mới kiên trì, đánh bạo hấp thu.

Nhưng hôm nay, theo lời Đỗ Lăng Phỉ nói, trong giây lát Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, khoảng cách giữa mình và Thiên Tôn... Lại gần như này, Đỗ Lăng Phỉ là nữ nhi của Thiên Tôn.

- Thảo nào trước đó, khi ở trong tông môn, ta luyện dược thất bại chọc ra phiền phức, Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông chỉ quát ta, nhưng không có trách phạt gì...

Bạch Tiểu Thuần thoáng cái lại hiểu được.

- Hầu Tiểu Muội cũng là do nàng an bài đến ở đây sao?

Bạch Tiểu Thuần lấy lại bình tĩnh, lập tức hỏi.

Đỗ Lăng Phỉ không trả lời vấn đề này của Bạch Tiểu Thuần. Nàng ôn nhu nhìn Bạch Tiểu Thuần, giống như năm đó ở trong dãy núi Lạc Trần. Hồi lâu, nàng nở nụ cười ấm áp, đứng dậy đến trước người Bạch Tiểu Thuần, giống như thê tử, chỉnh lại quần áo của hắn một chút, động tác rất mềm nhẹ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1340: Theo Như Chuyện Năm Xưa (Thượng)

Khoảng cách gần như vậy, mùi thơm ngát trên người nàng nhất thời đem khiến cho hơi thở của Bạch Tiểu Thuần càng thêm dồn dập hơn.

Giúp đỡ Bạch Tiểu Thuần sửa sang lại quần áo xong, Đỗ Lăng Phỉ nhìn thật sâu vào trong mắt Bạch Tiểu Thuần, biểu tình có chút phức tạp. Từ trong mắt nàng, Bạch Tiểu Thuần thấy được cuộc sống của nàng. Dường như cũng thân phận như vậy cũng không khiến cho nàng có cảm giác vui sướng cùng ưu việt như người tưởng tượng. Ngược lại có cảm giác vô cùng mệt mỏi cùng bất đắc dĩ.

Ánh mắt như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến thời điểm ở dãy núi Lạc Trần, nghĩ đến năm đó hai người ở cùng một chỗ. Lời xưng hô thật lâu không có nói ra, cũng từ trong miệng hắn nhẹ nhàng truyền ra.

- Tiểu Đỗ Đỗ...

Ở một khắc khi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, thân thể Đỗ Lăng Phỉ run lên bần bật. Tiếng xưng hô này dường như khiến cho ký ức của nàng cũng trở lại quá khứ. Một lát sau, nàng nhẹ nhàng khom lưng, ở bên tai Bạch Tiểu Thuần, giống như nỉ non, nói một câu.

- Tiểu Thuần... Cẩn thận... Hầu Tiểu Muội.

Nói xong, Đỗ Lăng Phỉ không để cho Bạch Tiểu Thuần nhìn vào hai mắt mình. Nàng xoay người, thoáng một cái, biến mất khỏi tầm mắt của Bạch Tiểu Thuần, biến mất ở trong thiên địa...

Ở trong nháy mắt khi lời nói của Đỗ Lăng Phỉ truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, thân thể Bạch Tiểu Thuần hơi cứng đờ, sau đó trực tiếp lại ngây ngẩn cả người. Hắn lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía xa. Lấy tu vi của hắn, cho dù Đỗ Lăng Phỉ mượn lực của Thông Thiên Đảo rời đi, vẫn bị Bạch Tiểu Thuần nhìn thấu hình bóng.

Hắn có ý định đuổi theo hỏi cho rõ. Nhưng bóng người Đỗ Lăng Phỉ đã biến mất ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, tiến vào sâu bên trong Thông Thiên Đảo.

- Nàng nói những lời này là có ý gì... Bảo ta cẩn thận Hầu Tiểu Muội?

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy rằng không thích hợp, thậm chí có chút không rõ. Những lời này của Đỗ Lăng Phỉ rốt cuộc là thật hay là giả.

Nhưng bất kể như thế nào, chuyện Hầu Tiểu Muội được chọn thành chuẩn thị vệ của Thông Thiên Đảo, trước đó, lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nghe được, đã cảm thấy bất an. Lúc này nghe Đỗ Lăng Phỉ nói một câu này, hắn lập tức thấy càng lo âu hơn.

- Tại sao muốn ta cẩn thận Hầu Tiểu Muội?

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, nhớ lại tình cảnh ngày hôm nay khi nhìn thấy Hầu Tiểu Muội, Hầu Tiểu Muội giống hệt với trong trí nhớ của hắn. Khi nhìn thấy mình, trong mắt là niềm vui bất ngờ, không giống giả vờ.

Chỉ là Đỗ Lăng Phỉ nói lời này, trước sau đều đang vang vọng ở bên tai Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn không thể không cẩn thận suy nghĩ tìm hiểu. Dần dần hắn có chút phiền não. Thật ra, sau khi hắn đi tới Thông Thiên Đảo này, bao giờ cũng cảm thấy có chút bất an.

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng. Hắn suy nghĩ, phải tìm một cơ hội, đi gặp Hầu Tiểu Muội một chút. Nhưng vào lúc này, thần

sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng động, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Không bao lâu, trong màn đêm có một đạo cầu vồng thận trọng lao nhanh về phía chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần.

Rất nhanh, cầu vồng kia đã đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần, thoáng một cái bước vào. Người vừa tới, âm thanh lại mang theo sự ngọt ngấy, giành trước tới.

- Tiểu Thuần ca ca!

Người này… chính là Hầu Tiểu Muội. Nàng vẫn mặc chiếc váy đỏ mặc ban ngày. Toàn thân nàng thoạt nhìn đặc biệt thanh tú mỹ lệ. Gương mặt nàng vốn trắng noãn, lúc này cũng vì vui sướng lại dâng lên một màu hồng nhuận. Đôi mắt đầy linh động, còn có tia sáng lưu quang kỳ dị tràn ngập.

Mặc dù vì một câu nói kia của Đỗ Lăng Phỉ, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên suy đoán. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy Hầu Tiểu Muội, những suy đoán này lập tức đã bị hắn chôn vùi ở trong lòng. Hầu Tiểu Muội trước mắt này giống hệ như lúc ban ngày, cũng giống như trong trí nhớ của hắn, đó người tiểu muội từ lần đầu tiên nhìn thấy mình, cũng rất thích dính vào bên cạnh mình... Giống như nữ hài nhà bên.

Không giống với lúc đối mặt cùng Đỗ Lăng Phỉ, sau khi nhìn thấy Hầu Tiểu Muội, Bạch Tiểu Thuần rất cao hứng, đứng dậy đưa hai cánh tay ra. Hắn trợn trừng mắt, cười xấu xa nói.

- Tiểu muội, đã lâu không gặp. Tới đây, tới đây. Để cho Tiểu Thuần ca ca ôm một cái.

Gương mặt Hầu Tiểu Muội vốn vui sướng hồng nhuận, lúc này theo những lời Bạch Tiểu Thuần nói ra, nhất thời có rặng mây đỏ bay lên. Sau khi nàng giận dữ trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần mộtcái, vẫn thông minh

linh lợi đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu ôm lấy Bạch Tiểu Thuần.

Lúc mới bắt đầu, nàng ôm cũng không mấy dùng sức. Mà sau khi ôm lấy, trong lòng nhiều năm tưởng niệm cùng một người ở Thông Thiên Đảo cô đơn, nhất thời lại từ trong lòng dâng lên, vô hạn khiến cho nàng càng thêm dùng sức, giống như muốn vĩnh viễn ôm lấy Bạch Tiểu Thuần, không cho hắn rời khỏi mình.

Cảm nhận mức độ Hầu Tiểu Muội ôm mình, nụ cười xấu xa trên mặt Bạch Tiểu Thuần cũng chậm chậm thu hồi. Thay vào đó là sự trìu mến. Hắn nhẹ nhàng thả tay xuống, xoa mái tóc đen của Hầu Tiểu Muội trong lòng, ngửi mùi thơn trên người nàng tản ra không giống với Đỗ Lăng Phỉ, tâm tư Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ trấn tĩnh lại.

Trong đầu hắn hiện ra tình cảnh năm đó, khi lần đầu tiên gặp phải Hầu Tiểu Muội. Có thể nói Hầu Tiểu Muội mới là nữ hài đầu tiên khiến cho Bạch Tiểu Thuần chú ý. Thật ra bộ dạng của đối phương trắng trắng mềm mềm lại tràn đầy vẻ thanh thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần đang ngây thơ năm đó, trong lòng đã dâng lên sự yêu thích mà chính bản thân hắn khi đó cũng không biết thích.

Sau đó hắn càng thấy tính cách Hầu Tiểu Muội đối với những người khác giống như cây ớt nhỏ, đối với mình lại vô cùng khéo léo. Điều này làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý.

Lúc này ôm Hầu Tiểu Muội, Bạch Tiểu Thuần tinh tường cảm nhận được, Hầu Tiểu Muội trước mắt không có vấn đề gì, cũng không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ giống như năm đó.

- Tiểu Thuần ca ca, ca ca vừa đi chính là nhiều năm như vậy...

Hầu Tiểu Muội ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần, lời nói ra, tâm tình cũng có chút hạ xuống.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng lôi kéo Hầu Tiểu Muội ngồi ở một bên, an ủi. Thậm chí hắn nói với nàng chuyện mình ở Man Hoang. Mặc dù không có nói ra tất cả, nhưng lại tìm một ít chuyện thú vị. Dần dần tâm tình Hầu Tiểu Muội cũng khá hơn nhiều. Tiếng cười như chuông bạc cũng thỉnh thoảng truyền ra.

- Ta mới không tin ca ca ở Man Hoang, Thiên Nhân cũng phải nhìn ánh mắt của ca ca.

Hầu Tiểu Muội che miệng cười nói.

Nghe được Hầu Tiểu Muội lại có thể nghi vấn mình, Bạch Tiểu Thuần lập tức mặc kệ, trợn mắt, chợt vỗ mạnh xuống ngực.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1341: Theo Như Chuyện Năm Xưa (Hạ)

- Đây tính là cái gì. Bán Thần đều tranh cướp nhau gả nữ nhi cho ta. Văn võ cả triều của Khôi Hoàng Triều, ai ta cũng không sợ!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ nói. Hầu Tiểu Muội ở một bên cười rộ lên.

- Ta tin, tin ca, được chưa. Ca lợi hại nhất. Tiểu Thuần ca ca nhà ta là người lợi hại nhất thiên hạ.

Trong tiếng cười, thần thái bên trong hai mắt Hầu Tiểu Muội, khiến cho nhịp tim của Bạch Tiểu Thuần cũng đột nhiên tăng nhanh. Hắn chợt phát hiện, Hầu Tiểu Muội này không phải không có biến hóa. Trên người của nàng, hình như sự ngây ngô đã trút bỏ, có một mị lực thuộc về riêng nàng đang từ từ tản ra.

- Đây cũng là một yêu nghiệt. Năm đó ta lại có thể không nhìn ra...

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước miếng, trong lòng suy nghĩ. Cứ tiếp tục như thế này, sau này sợ là Hầu Tiểu Muội so với Tống Quân Uyển, còn muốn kinh diễm hơn...

Mắt thấy mình lại có thể bị ánh mắt của Hầu Tiểu Muội làm tim đập rộn lên, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút mất mặt. Vì vậy hắn vội ho một tiếng, đổi trọng tâm câu chuyện, hỏi Hầu Tiểu Muội tại sao lại bị tuyển chọn đến Thông Thiên Đảo.

Hầu Tiểu Muội vừa nghe, lại lập tức lộ ra sự tức giận, hừ một tiếng.

- Còn không phải là do Tống Quân Uyển kia sao? Lão bà này không chỉ có mưu đồ gây rối đối với Tiểu Thuần ca ca. Trong mấy năm nay, đối với ta cũng có biểu hiện chiếu cố. Nhưng trên thực tế lại dựa vào địa vị của nàng ở trong Huyết Khê Nhất Mạc, nhiều lần chèn ép ta.

- A?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn cảm thấy Tống Quân Uyển chắc hẳn không phải là người như thế. Hắn có ý đi giải thích một chút. Nhưng không đợi hắn mở miệng nói ra lời, Hầu Tiểu Muội hình như nhìn thấu manh mối, vì vậy lập tức cáo trạng.

- Tiểu Thuần ca ca, ca không biết, lão bà Tống Quân Uyển này, những năm qua ở trong tông môn, rất rêu rao. Ta nhịn không được, nói với nàng vài câu. Nàng lại xem ta là cái đinh trong mắt!

- Trong lần tuyển chọn kia, đến cuối cùng, có một hồi là ta và nàng đấu pháp. Tu vi của nàng cao hơn nhiều so với ta. Hơn nữa trước đó đã thắng vài lần. Cho dù là thua cũng còn có cơ hội. Nhưng đối với ta, đó chính là một lần cuối cùng. Một khi thua, ta lại không có cơ hội nữa.

- Nhưng nàng lại không chút lưu tình. Ta cũng nói với nàng như vậy, nhưng nàng vẫn vài cái đã đánh bại ta.

Hầu Tiểu Muội nói đến đây, rất tức giận.

- Trưởng lão Thông Thiên Đảo chịu phụ trách tuyển chọn, cảm thấy ra thể chất của ta đặc biệt, thích hợp tu luyện một môn thần thông của Thông Thiên Đảo, vì vậy đặc biệt để cho ta thu được một vị trí. Mà lão bà kia cuối cùng lại thất bại.

Tốc độ của Hầu Tiểu Muội nói rất nhanh, không ngừng cáo trạng Tống Quân Uyển, Bạch Tiểu Thuần nghe một hồi, cũng thấy đau đầu.

Hắn đã hiểu, trên thực tế tất cả mọi chuyện giữa Tống Quân Uyển cùng Hầu Tiểu Muội đều xuất xứ từ hai người nhìn nhau không vừa

mắt...

Khởi nguồn sớm nhất của mâu thuẫn này, chính là trước đây Linh Khê cùng Huyết Khê bãi chiến dung hợp, Bạch Tiểu Thuần ở trên dãy núi này chữa thương một thời gian...

Nhất là sau nghĩ đến cảnh tượng năm đó, Hầu Tiểu Muội cùng Tống Quân Uyển, mỗi người đều bưng một chén thuốc, đồng thời đưa cho mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại run lên, khiến cho hắn khắc sâu vào ký ức. Xem lúc đó, hai nữ tử này lại có thể đánh cược hắn sau khi ra cửa, bước chân nào trước...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần vội vàng đổi chủ đề. Hắn rất lo lắng tiếp tục trò chuyện nữa, nói không chừng lại gặp phải chuyện gì khiến mình nhức đầu.

Hầu Tiểu Muội nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, vốn đang vui sướng. Lúc này nàng thấy Bạch Tiểu Thuần đổi chủ đề, cũng không lưu ý, ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, không ngừng nói líu ríu về những chuyện lý thú phát sinh trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần không có ở đây.

Đến cuối cùng, nàng còn nói tới một ít chuyện vặt của bản thân ở Thông Thiên Đảo. Nghe tiếng Hầu Tiểu Muội, trên mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười. Khi thì tán thưởng, khi thì không nhịn được tự mình nói khoác vài câu. Cho đến khi ánh bình minh buông xuống, Hầu Tiểu Muội mới lưu luyến rời đi.

Thật ra, ngày thứ hai tu sĩ của bốn mạch phải đi bái kiến Thiên Tôn. Đây là chuyện lớn. Hầu Tiểu Muội còn có chức trách, không thể tiếp tục lưu lại.

Sau khi nhìn theo bóng dáng Hầu Tiểu Muội đi xa, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn đã xác định, từ đầu tới cuối, Hầu Tiểu Muội hoàn toàn không có một chỗ nào đặc biệt.

Điều này khiến cho hắn phát sinh nghi vấn đối với câu nói kia của Đỗ Lăng Phỉ!

- Tại sao nàng lại phải bảo ta cẩn thận... Hầu Tiểu Muội?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ mãi vẫn không hiểu được. Càng nghĩ hắn càng không có đáp án. Dần dần, sắc trời sáng trưng.

Theo ánh mặt trời buổi sáng dâng lên ở trên Thông Thiên Hải, từng tiếng chuông cổ xưa mang theo năm tháng tang thương, bỗng nhiên vang lên ở trên Thông Thiên Đảo...

Bảy tiếng chuông vang lên, đại biểu cho tu sĩ của bốn mạch có thể đi thăm viếng Thiên Tôn.

Tiếng chuông này vô cùng mênh mông cuồn cuộn, khuếch tán trong thiên địa, khiến cho trời cao hào quang vạn trượng, chiếu rọi xuống nước biển màu vàng ở bốn phía xung quanh Thông Thiên Hải, hình thành một cảnh tượng tuyệt đẹp không gì sánh nổi.

Nhất là sâu bên trong Thông Thiên Đảo. Lúc này ba ngọn núi kinh thiên có ánh sáng tản ra, giống như thu hút sự chú ý của thế gian. Cùng lúc đó, uy áp tràn ngập ở trên Thông Thiên Đảo, cũng vào giờ phút này, càng dồi dào.

Tất cả tu sĩ của bốn mạch, bao gồm cả Bạch Tiểu Thuần, lúc này đều đang nghe được tiếng chuông. Bọn họ lập tức đi ra khỏi chỗ của từng người. Lúc ngẩng đầu lên, bọn họ liền thấy trời cao tỏa ra hào quang, cảm nhận được khí thế cường đại và ánh sáng vạn trượng của ba ngọn núi này.

Cũng chính là vào lúc này, thị vệ chịu trách nhiệm dẫn dắt tu sĩ của bốn mạch đi tới sâu bên trong Thông Thiên Đảo, từng người đều đi tới chỗ ở của tu sĩ của bốn mạch. Chỗ của Bạch Tiểu Thuần là một nữ tu tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần. Nữ tử này không phải là người ngày hôm

qua đã dẫn Bạch Tiểu Thuần tới đây, mà đã đổi lại thành một người khác.

Mặc dù không để ý tới đối phương là đến từ một mạch này. Nhưng khi nữ tử này đang đối mặt với Bạch Tiểu Thuần cảnh giới Thiên Nhân, hiển nhiên áp lực cũng không nhỏ. Dọc đường đi mặc dù không phải đặc biệt cung kính, nhưng rất khách khí. Dù sao cho dù nàng thân là chuẩn thị vệ của Thông Thiên Đảo, cũng không dám làm càn ở trước mặt Thiên Nhân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1342: Hấp Thu Một Sợi Tóc Của Nhạc Phụ.

Trên thực tế cũng đúng là như thế. Thân là chuẩn thị vệ, tuy nàng chỉ có tu vi Kết Đan, nhưng cho dù là tu vi Nguyên Anh, cũng phải rất khách khí đối với nàng. Chỉ có điều, thời điểm đối mặt với Thiên Nhân, nàng cũng không dám ỷ vào thân phận của mình.

Thật ra, đối với Thiên Tôn mà nói, tầm quan trọng của chuẩn thị vệ như nàng không thể nào so sánh được với cảnh giới Thiên Nhân.

Cứ như vậy, nữ tử này một đường chỉ dẫn, Bạch Tiểu Thuần bước lên dãy núi lớn thông tới vị trí sâu bên trong Thông Thiên Đảo. Hắn đi theo dãy núi, tiến vào sâu bên trong Thông Thiên Đảo...

Nơi đây tiếng chim mùi hoa, giống như tiên cảnh. Bốn phía xung quanh cây xanh tươi tốt, linh khí nồng đậm đến cực điểm. Thỉnh thoảng có thể thấy được rất nhiều linh thú chợt hiện ở bên trong những cây xanh này.

Đây vẫn là thứ yếu. Bạch Tiểu Thuần càng tiến vào sâu bên trong Thông Thiên Đảo này, lại phát hiện, ở đây có thể tùy ý thấy được không ít linh thảo cực kỳ hiếm có ở bên ngoài!

Mà hiện tại, những linh thảo cực kỳ hiếm có ở bên ngoài, lại có thể chỉ là cây cỏ làm đẹp cho Thông Thiên Đảo!

Càng làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy giật mình hơn, là hắn còn nhìn thấy được một ít dược thảo kinh người, có người nói đã thất truyền. Trong số đó có không ít dược thảo đã rất nhiều năm. Tùy tiện lấy ra một gốc cây, cũng có thể khiến cho bên ngoài phát cuồng...

- Ở đây cũng quá có nhiều...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kiến thức của mình cũng tính là rộng rãi, nhưng vẫn không nhịn được, nuốt nước miếng. Hắn nhẫn nhịn một hồi lâu, lúc này mới cố nén kích động không đi hái một bông.

Bởi vì tiếp tục đi xuống, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động, nhưng không ngừng lại. Hắn không chỉ thấy được linh thảo. Hắn thậm chí còn thấy được một ít... pháp bảo vô chủ!

Những pháp bảo này, mỗi thứ đều cực kỳ không tầm thường, thậm chí sinh ra khí linh. Chúng ở trên Thông Thiên Đảo này, tập hợp thành đàn lao qua, giống như sinh linh, khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Trên mặt đất, thường xuyên có thể thấy một ít dòng suối nhỏ. Bên trong những dòng suối nhỏ này chảy xuôi đã không phải là nước biển màu vàng, mà là gần như màu tím... Mặc dù màu thâm trầm, nhưng ở trong cảm nhận, bên trong nước sông màu tím này ẩn chứa linh khí, chung quy đã vượt quá nước biển màu vàng!

Mà bốn phía xung quanh mỗi một dòng suối nhỏ, Bạch Tiểu Thuần đều có thể cảm nhận được nơi đó cất giấu khí tức, mà ngay cả hắn cũng phải coi trọng. Khí tức này hoặc là đến từ cây cỏ, hoặc là đến từ pháp bảo. Khả năng lớn hơn nữa, lại là được cất giấu một vị linh thú có thể so sánh được với Thiên Nhân!

Từng cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ở đây, tuyệt đối là nơi giàu có nhất trong thiên địa. Mặc dù Khôi Hoàng Thành ở Man Hoang kinh người. Nhưng nếu thật sự so sánh, căn bản là không có cách nào sao sánh được cùng Thông Thiên Đảo.

Ở đây, mới là tiên cảnh!

Nữ tử chuẩn thị vệ dẫn đường len lén quan sát Bạch Tiểu Thuần. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần bị chấn động bởi tất cả những điều này, trong lòng dâng lên từng trận đắc ý cùng ngạo nghễ. Nàng không tự chủ được, đối

với thân phận chuẩn thị vệ của mình ngày, trong lòng nàng tràn ngập sự sở hữu cùng công nhận. Nàng càng khát vọng có thể có một ngày, trở thành thị vệ chân chính.

Bạch Tiểu Thuần không chú ý tới sự biến hóa tâm tính của nữ tử này. Lúc này hắn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Loại cảm giác này giống như đi tới một tòa bảo sơn, rõ ràng bất kỳ vật phẩm gì cũng có thể khiến tu vi của mình tăng cao, thậm chí thọ nguyên tăng lên, nhưng lại không thể đi chạm vào một cái cảm giác, khiến cho trong lòng hắn giống như bị mèo gãi nhẹ lên, ngứa ngáy không thuôi.

Cho đến khi... ở sâu trong Thông Thiên Đảo này, ở khoảng cách càng lúc càng gần ba ngọn núi này, bước chân của Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Hắn chỉ cảm thấy mình giống như xuyên qua một tầng ánh sáng không nhìn thấy được.

Giờ khắc này, sau khi bước vào màn ánh sáng này, bên tai của hắn lại truyền đến tiếng thác nước. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức liền thấy được cảnh tượng mà khi ở bên ngoài không nhìn thấy được!

Ba ngọn núi này, hai ngọn núi ở hai bên trái và phảilại có thác nước từ trên đỉnh núi rơi xuống, giống như con sông từ trên cửu thiên rơi xuống. Trong lúc rơi xuống phía dưới, lại hội tụ vào một mảnh biển cực lớn trong đảo!

Vị trí trung tâm của Thông Thiên Đảo rốt cuộc không phải là mặt đất bằng phẳng, mà là... Một hồ cực lớn giống như biển!

Nước trong hồ này không ngờ cũng là màu tím. Ba ngọn núi đó lại nằm sừng sững ở trên hồ nước. Trong đó hai ngọn núi ở bên trái và bên phải, thác nước rơi vào trong hồ nước, dâng lên âm thanh cực lớn, còn có vô số bụi nước bay lên.

Mà từng cung điện, ở bên trong bụi nước nơi này được xây dựng thuận theo ba ngọn núi, mãi cho tới đỉnh ngọn núi, hình thành một chủ hai phó. Ba đại điện xa hoa đến cực hạn, không gì sánh kịp kinh người!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua. Trên đỉnh ba ngọn núi có vô số cung điện, vô cùng hào hùng.

Nhất là ở chủ phong chính giữa, trên đỉnh núi không ngờ có một pho tượng khổng lồ đang đứng. Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn hình dáng của pho tượng kia, liền nhận ra... đó chính là Thiên Tôn!

Mà ở dưới chân của hắn, mới là đại điện quyền lực đỉnh phong trong thế giới Thông Thiên!

Thiên Tôn Điện!

Mà tất cả phạm vi này, có một cái tên khiến người đời cuồng nhiệt. Đó chính... Là... Đạo Cung!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hơi thở có chút gấp gáp. Thời điểm nhìn lại, mặc dù những hơi nước này đang không ngừng khuếch tán ra, khiến cho toàn bộ Đạo Cung đều có cảm giác mông lung. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể thấy được ở bên trong Đạo Cung có vô số cung nữ, còn có số lượng lớn thị vệ. Mỗi người đều rất yên tĩnh. Chỉ có điều sự cao ngạo trong ánh mắt, lại là rõ ràng nhất.

Sau khi đi đến nơi đây, rất nhanh ở dưới sự hướng dẫn của nữ tu chuẩn thị vệ, dẫn theo Bạch Tiểu Thuần đi tới bên cạnh hồ, tới một chỗ quảng trường cực lớn. Nơi đó đối diện chủ phong. Ngẩng đầu liền có thể thấy rõ ràng phía trên chủ phong, bức tượng khổng lồ Thiên Tôn này giống như có thể chống đỡ thiên địa.

Thời khắc này trong quảng trường đã có không ít tu sĩ của bốn mạch đến. Trong mắt của mỗi người đều lộ ra sự cuồng nhiệt vô cùng, kích động nhìn bốn phía xung quanh, nhìn bức tượng ở trên đỉnh chủ phong kia.

Đám người Trương Đại Bàn đều ở bên trong. Lúc này cảm xúc của bọn họ đều dâng trào. Sau khi chú ý, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã tới, người của Thông Thiên Đông Mạch đều đi qua tập trung lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1343: Thí Luyện Mở Ra! (Thượng)

- Đạo Cung này là nơi xa hoa nhất mà cả đời ta đã gặp!

- Các ngươi có nhìn thấy được không? Trước đó, ta đi ở trên đường, lại có thể thấy được một đóa Tiên La Hoa. Trời ạ, đây chính là tiên thảo chỉ có thời thượng cổ mới thỉnh thoảng xuất hiện. Theo lời đồn đại, sau khi ăn vào, có thể khiến cho người phàm trực tiếp Kết Đan!

- Đây tính là cái gì! Ta còn thấy được một vị rồng lớn hai đầu. Đây chính là rồng đấy. Còn có hai đầu... Thiên địa ít có!

Lúc này, tâm thần đám người của Thông Thiên Đông Mạch đều đang chấn động. Bọn họ không ngừng bàn luận ầm ĩ. Ba mạch khác đều như vậy. Vào lúc này, có rất ít người có thể giữ được sự bình tĩnh.

Đạo Cung này thật sự khiến cho tất cả mọi người chấn động vô cùng.

Bạch Tiểu Thuần cũng liên tục hít sâu. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bức tượng Thiên Tôn. Bức tượng kia giống như đúc với bên trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần. Hắn đã từng thấy qua Thiên Tôn. Thật sự là giống nhau như đúc, gần như không có chỗ nào khác biệt.

Nhất là ở trên trán của bức tượng Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần thậm chí cũng thấy được một sợi tóc... màu máu!

Trong chớp mắt khi hắn nhìn thấy sợi tóc màu đỏ này, tim Bạch Tiểu Thuần cũng run lên. Chính là vào lúc này, hắn nghe được cách đó không xa, bên trong Cửu Thiên Vân Lôi Tông, Vân Lôi Song Tử đang cùng tu sĩ bên cạnh hắn, nhỏ giọng chuyện.

- Các ngươi thấy sợi tóc máu trên trán của Thiên Tôn đại nhân hay không? Trong truyền thuyết, sợi tóc màu này là chí bảo sinh cơ do Thiên Tôn lão nhân gia ta luyện chế ra, có lực vô cùng cường đại, tạo hóa hàng vạn hàng nghìn, thần bí khó lường!

Lời nói này vốn chỉ là Vân Lôi Song Tử giới thiệu cho tu sĩ bên cạnh hắn. Nhưng lỗ tai của Bạch Tiểu Thuần rất thính. Giờ khắc này, sau khi nghe được, hắn lập tức càng thêm khẩn trương, chột dạ vô cùng.

Hắn không có cách nào không chột dạ. Thật ra hắn đặc biệt lo lắng. Nếu như Thiên Tôn biết sợi tóc máu vô cùng trân quý của hắn, bị mình hút mất... Không biết hắn có lấy mình đi luyện thành một sợi tóc hay không.

- Sợi tóc máu này không kỳ diệu giống như Vân Lôi Song Tử nói. Sau khi ta hút vào, chỉ khiến cho Bất Tử Cốt đại viên mãn mà thôi.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nói thầm. Lúc này hắn lo lắng không yên, suy nghĩ dựa vào quan hệ giữa mình cùng Đỗ Lăng Phỉ, nếu như lại tiến gần một bước, vậy Thiên Tôn này có thể chính là nhạc phụ đại nhân của mình.

Mà hấp thu một sợi tóc của nhạc phụ đại nhân, dựa theo đạo lý mà nói... Cho dù sau đó đối phương biết được, chắc hắn cũng không phải là chuyện gì lớn...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, vội vàng đưa ánh mắt ra mọi nơi, tìm kiếm Đỗ Lăng Phỉ.

Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần tìm kiếm Đỗ Lăng Phỉ, một ánh mắt dường như từ đại điện trên chủ phong kia, bỗng nhiên chiếu xuống. Chỉ là ánh mắt này khiến thiên địa biến sắc. Phong vân đảo ngược. Thậm chí ngay cả hào quang trên trời cao cũng vặn vẹo.

Cho dù là Thông Thiên Hải, trong nháy mắt dường như cũng bất động. Càng không cần phải nói tới thác nước cùng với hồ nước phía

dưới, vào giờ phút này hình như tất cả thiên địa này đều theo ánh mắt này chiếu xuống, tất cả run rẩy.

Mà trong một tích tắc này, mọi người trên quảng trường, bao gồm cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, đều thấy tâm thần chấn động mãnh liệt. Tất cả những tiếng nghị luận thoáng ngừng lại. Tim mỗi người đều đều kinh hoàng. Đồng thời, một cảm giác đè nén không có cách nào hình dung được, đều không tự chủ được, lan tràn ra khắp toàn thân.

Thậm chí... Ngay cả động thân thể một cái, dường như cũng không có cách nào làm được!!

Cho dù là đám Thiên Nhân như Bạch Tiểu Thuần, mặc dù không phải là không có khả năng cử động thân thể, nhưng vẫn bị uy áp giống như dời núi lấp biển này trực tiếp đè ép. Trong cơ thể đều không ngừng phát ra những tiếng nổ vang.

- Thiên Tôn!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần chấn động, hơi thở trở nên dồn dập. Đây không phải là lần đầu tiên hắn cảm nhận loại uy áp này. Ban đầu, thời điểm ở Man Hoang, hắn lại từng thể nghiệm qua khí thế kinh người đến từ Thiên Tôn này.

Mà lúc này, ở trong cảm nhận của hắn, khí thế của Thiên Tôn so với thời điểm ở Man Hoang, còn muốn cuồng bạo hơn. Cái này khiến cho tim Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy.

Khí thế kia vượt qua vô số Thiên Nhân, vượt qua rất nhiều Bán Thần, đã là đỉnh phong trên thế gian này, không gì sánh kịp!

- Hắn không phải bị thương sao?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần run rẩy, những Thiên Nhân khác ở bốn phía xung quanh, thân thể mỗi người đều không khống chế được run rẩy không ngừng. Thiên Nhân còn như này, càng không cần phải nói tới

những Nguyên Anh đó. Trong giờ phút này, tất cả Nguyên Anh đều cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như mất hồn.

Cũng chính là vào lúc này, từ dưới bức tượng Thiên Tôn trên đỉnh chủ phong, một bóng dáng nữ tử chậm rãi đi ra, phượng bào mặc trên người, cao quý vô cùng. Đó chính là Đỗ Lăng Phỉ!

Nàng đứng ở giữa không trung. Phía sau là bức tượng Thiên Tôn. Lúc này âm thanh của nàng cũng mang theo sự uy nghiêm, vang vọng khắp nơi.

- Bái!

Nàng vừa nói ra lời này, nhất thời mọi người trên quảng trường, bao gồm Bạch Tiểu Thuần đều không tự chủ được, hướng về phía bức tượng khổng lồ này, cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến Thiên Tôn!

Âm thanh của hơn mấy trăm ngàn tu sĩ, tập chung lại một chỗ, hóa thành sóng âm, vang vọng ở bên trong thiên địa này. Bên trong âm thanh kia mang theo sự cuồng nhiệt, mang theo sự run rẩy, càng mang theo sự sùng kính đối với cường giả!

Trong lúc mọi người bái kiến, Đỗ Lăng Phỉ ở trên bầu trời đã hơi nghiêng người. Cho đến khi mọi người lạy xong, nàng mới một lần nữa xoay người. Ánh mắt nàng đảo qua đám người phía dưới. Nàng dừng lại ở chỗ Bạch Tiểu Thuần một chút, lại không lộ dấu vết, thản nhiên mở miệng.

- Lần thí luyện này, các vị đã biết quy tắc. Người đầu tiên đi ra khỏi địa điểm thí luyện, sẽ trở thành đệ tử của Thiên Tôn.

- Xét thấy địa điểm thí luyện có phạm vi cực lớn, lần này thí luyện... không giới hạn thời gian!

Nàng nói đến đây, tay phải giơ lên. Nhất thời tất cả thị vệ trên quảng trường đều đi ra, phát cho mỗi một tu sĩ của bốn mạch một miếng ngọc giản.

- Ngọc giản này ghi lại lại tất cả mọi thứ của các ngươi. Sau khi các người phát hiện ra khỏi lối ra, bóp nát vật này để làm bằng chứng!

Sau khi Đỗ Lăng Phỉ giải thích một câu, tay phải lật một cái. Nhất thời trong tay xuất hiện thêm một khối đá màu tím, ném viên đá này về phía hồ nước phía dưới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1344: Thí Luyện Mở Ra! (Hạ)

Trong nháy mắt, khối đá màu tím hóa thành một cầu vồng màu tím, trực tiếp tiến vào trong hồ. Cũng chính là trong chớp mắt khi nó tiến vào, toàn bộ hồ nước chợt truyền ra một tiếng nổ mạnh. Trong lúc hồ nước nhanh chóng cuộn trào về bốn phía xung quanh, từng tầng sóng lớn khuếch tán ra. Bất ngờ từ bên trong hồ nước này trực tiếp lại dâng lên một... cửa đá khổng lồ!

Cái cửa đá này cao chừng trăm trượng, ầm ầm ầm phóng lên cao, cuối cùng đứng sừng sững ở trên hồ nước. Nó tản ra khí tức cổ xưa tang thương của năm tháng. Nhất là ở trên cửa đá có khắc từng khuôn mặt dữ tợn. Những gương mặt này giống như đang sống vậy, không ngừng vặn vẹo, phát ra từng trận gào thét.

Thậm chí còn có khí đen ở trên cửa đá này tản ra, rốt cuộc hình thành chín mươi chín con rồng đen, ở bốn phía xung quanh rít gào. Cục diện nhất thời kinh thiên động địa. Mà chín mươi chín con rồng đen, mỗi con đều dài chừng nghìn trượng, lúc này đang vờn quanh, giống như muốn chiếm lấy trời cao, muốn rời khỏi cửa đá lao ra thiên ngoại.

Mà so sánh cùng những con rồng đen này, cửa đá chỉ có chừng trăm trượng lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Cảnh tượng như vậy lập tức khiến cho tâm thần mỗi người trên quảng trường đều chấn động, hoảng sợ vô cùng.

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, mắt thấy tiếng rít gào của những con rồng đen càng thêm khuếch tán, bên trong bức tượng Thiên Tôn đột nhiên truyền ra một tiếng hừ lạnh. Chỉ là một tiếng hừ lạnh, lại

giống như đạo thiên lôi đầu tiên lúc khai thiên lập địa, hoàn toàn chấn động toàn thế giới.

Tiếng rít gào của chín mươi chín con rồng đen này nhất thời lại bị đánh tan. Thay vào đó, bọn họ lại phát ra tiếng đau thương thê lương. Giọng nói này mang theo sự tuyệt vọng, mang theo sự không cam lòng, nhưng lại không khống chế được thân thể của bọn họ. Ở dưới tiếng hừ lạnh giống như thiên lôi, chúng từ từ tan vỡ.

Tất cả những điều này cũng chỉ diễn ra trong thời gian mấy lần hít thở. Chín mươi chín con rồng đen trước đó vẫn cuồng bạo vô cùng lại hoàn toàn sụp đổ vỡ nát, biến trở thành khí đen, vờn quanh ở bốn phía xung quanh cửa đá. Sau khi xoay tròn, dần dần trở thành một vòng xoáy màu đen cực lớn.

Vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động. Trong lúc đó hình thành lực lượng, trực tiếp chuyển động cửa đá này, khiến cho cửa đá này... giống như bị hút... từ từ mở ra, chậm rãi tách ra thành một khe hở!

Ở trong nháy mắt khi khe hở này hiện ra, một khí tức âm u lạnh lẽo vô cùng, trực tiếp từ bên trong khe hở kia, khuếch tán ra tám phương. Nó đi qua nơi nào, trong thiên địa nơi đó giống như rơi vào trong thời tiết rét đậm!

Hàn khí này càng giống như có thể đóng băng hồn phách. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần, toàn thân cũng run lên, hơi thở ngưng kết, nhìn về phía khe hở trên cửa đá này. Tuy rằng khe hở rất nhỏ, nhưng cũng chỉ là tương đối. Trên thực tế nó chỉ có kích thước chừng mấy trượng.

Chỉ có điều, cho dù Bạch Tiểu Thuần có tu vi Thiên Nhân, lúc này sử dụng toàn lực, cũng không có cách nào thông qua bên trong khe hở này, nhìn thấy rõ thế giới bên trong.

Mặc dù không nhìn thấy rõ, nhưng tất cả mọi người bao gồm Bạch Tiểu Thuần, đều lập tức ý thức được... địa điểm thí luyện lần này sợ là có độ khó cực lớn. Lúc này thần sắc Vân Lôi Song Tử, còn có Thiên Quỷ

Tử, cùng với Linh Tiên thượng nhân đều lộ ra vẻ nghiêm trọng. Về phần tu sĩ Nguyên Anh bốn mạch lại càng như vậy.

Tâm thần đám người Tống Khuyết, Bạch Lân, Triệu Thiên Kiêu, Tả Đạo đều chấn động.

Cửa lớn địa điểm thí luyện lần này thật sự quá mức quỷ dị. Cho nên khiến người ta không nhịn được, muốn suy nghĩ tìm hiểu, vì sao Thiên Tôn thu đồ đệ, lại phải định ra quy tắc như vậy? Đồng thời, lựa chọn một địa điểm thí luyện rõ ràng rất khó khăn như vậy?

Dù sao lần này mọi người tham dự cuộc thí luyện của Thiên Tôn đều là Nguyên Anh. Mỗi người không nói đều là cáo già, nhưng phần lớn đều là những tu sĩ tâm cơ vượt qua tu sĩ cấp thấp rất nhiều, khó tránh khỏi sẽ có hoài nghi.

Trong lúc mọi người ở nơi này đang chấn động kinh ngạc cùng do dự, không có ai chú ý tới Trương Đại Bàn. Trong con mắt hắn lộ rõ bản thân không có cách nào tin tưởng được. Hơi thở cũng trở nên đặc biệt dồn dập.

Cánh cửa đá này... đã từng xuất hiện qua ở trong giấc mộng của hắn!

- Cuối cùng ta nhắc nhở các ngươi một câu...

Trong lúc tâm thần mọi người ở nơi này đang dao động bất ổn, Đỗ Lăng Phỉ ở giữa không trung, nhẹ giọng mở miệng nói. Âm thanh vừa ra, lập tức gần nghìn người bốn mạch trên quảng trường, mỗi người đều ngẩng đầu nhìn lên.

- Địa điểm thí luyện là một mảnh cực lớn phạm vi. Mặc dù không phải là vô tận, nhưng cũng là một nơi rất bao la... Nơi đó chia ra làm bốn khu vực. Theo thứ tự là đầm lầy dưới vực sâu, rừng cây hoang dã, bình nguyên rộng lớn cùng với sa mạc hoang!

- Ở bên trong địa điểm thí luyện, tất cả các ngươi mang theo pháp bảo đi vào đó, cũng không thể sử dụng được... Phải chú ý hơn tới linh lực của các ngươi. Bởi vì ở bên trong địa điểm thí luyện, không chỉ pháp bảo không thể sử dụng, ngay cả linh lực cũng loãng...

- Muốn sinh tồn ở nơi đó, thậm chí thu được thành công trong lần thí luyện này, cần các ngươi phải khống chế rất mạnh đối với linh lực của bản thân. Đồng thời... ở bên trong địa điểm thí luyện, cũng tồn tại rất nhiều pháp bảo vô chủ. Nghĩ biện pháp nhận được những pháp bảo này, ở bên trong địa điểm thí luyện này sẽ khiến cho chiến lực các ngươi tăng lên rất nhiều. Đồng thời, cũng càng có cơ hội thí luyện thành công!

- Hơn nữa lần này tiến vào địa điểm thí luyện, không chỉ là các ngươi. Còn có các thị vệ của Thông Thiên Đảo ta. Bọn họ sẽ do ta dẫn đầu đội, chịu trách nhiệm giám sát thí luyện lần này, quyết định phán xét cùng cân nhắc!

Đỗ Lăng Phỉ chậm rãi mở miệng. Khi nàng vừa nói ra lời này, mọi người trên quảng trường lập tức có chút yên lòng đối với địa điểm thí luyện lần này. Dù sao, nếu chỉ có chính bọn họ, còn có người do dự. Nhưng hiện tại ngay cả thị vệ Thông Thiên Đảo cũng đi vào tham dự.

Quan trọng hơn chính là Đỗ Lăng Phỉ thân là sứ giả Thông Thiên cũng đi vào, trong lòng bọn họ cũng thả lỏng không ít. Nhất là Vân Lôi Song Tử, Thiên Quỷ Tử cùng với Linh Tiên thượng nhân càng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ đối với thân phận của Đỗ Lăng Phỉ, mặc dù không có đáp án xác định, nhưng dù sao cũng là Thiên Nhân nhiều năm, trong lòng ít nhiều cũng có suy đoán. Mắt thấy Đỗ Lăng Phỉ tự mình đi, bọn họ cuối cùng cảm thấy địa điểm thí luyện này tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng cuối cùng vẫn được thiết lập để lựa chọn ra đệ tử của Thiên Tôn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1345: Nguy Hiểm Đáng Sợ Nơi! (Thượng)

Mắt thấy mọi người rõ ràng yên lòng hơn, Đỗ Lăng Phỉ hít một hơi thật sâu, tay phải giơ lên, chỉ một ngón tay về phía cửa đá.

- Địa điểm thí luyện... Mở ra!

Theo lời nàng nói vừa truyền ra, vòng xoáy ở xung quanh cánh cửa đá này lập tức tăng thêm lực hút. Tiếng sấm ngập trời vang lên. Cái khe cửa kia lại bị kéo lại lại mở ra một phần. Nhất thời phạm vi hàn khí từ bên trong càng khuếch tán ra càng lớn hơn.

Mặc dù hàn khí nặng nề, nhưng lúc này lại không ngăn cản được sự nhiệt tình trong lòng của mọi người. Lập tức liền có người thoáng một cái, lao thẳng đến phía cửa đá. Sau đó lục tục có thân ảnh gào thét lao tới, bước vào cửa đá!

Tu sĩ của ba mạch tây, nam, bắc cộng lại là sáu bảy trăm người. Còn có mấy trăm thị vệ của Thông Thiên Đảo, lúc này phần lớn bay ra, lao thẳng đến cửa đá.

Sau khi đám người của Tinh Không Đạo Cực Tông nhìn nhau một cái, mỗi người hít một hơi thật sâu, bay về phía cửa đá. Trương Đại Bàn có chút do dự, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần gật đầu, sau đó cũng bay ra.

Mắt thấy đám người Tống Khuyết, Triệu Thiên Kiêu, Bạch Lân đều nhảy vào trong cánh cửa đá, trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra quyết tâm. Thoáng cái thân thể hắn đã lao thẳng đến cánh cửa đá. Nhưng ngay

khi hắn đến phía ngoài cánh cửa đá, muốn bước vào trong, bảy tám người trong đám thị vệ của Thông Thiên Đảo cũng đồng thời đến đây.

Trong bảy tám người này còn có cả Hầu Tiểu Muội l.

- Tiểu Thuần ca ca, ca ca phải cố gắng lên.

Hầu Tiểu Muội cười híp mắt nhỏ giọng mở miệng nói. Nàng cùng Bạch Tiểu Thuần đi vào bên trong cửa đá. Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Lúc trước mặc dù hắn cũng chú ý tới Hầu Tiểu Muội ở bên trong thị vệ, nhưng lại không nghĩ tới, Hầu Tiểu Muội lại có thể sẽ tiến vào địa điểm thí luyện lần này.

Thật sự Hầu Tiểu Muội tu vi chỉ là Kết Đan, tiến vào địa điểm thí luyện này, theo Bạch Tiểu Thuần rất nguy hiểm.

- Tại sao nàng cũng tới vậy? Trở ra cho ta. Nơi này nhất định rất nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần có chút lo lắng, vội vàng mở miệng nói.

- Tốt. Có Tiểu Thuần ca ca bảo vệ ta, vậy quá tốt.

Hầu Tiểu Muội trợn trừng mắt, che miệng cười. Đây vốn chỉ là lời nói bình thường. Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần tới gần Hầu Tiểu Muội, lại mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng. Hắn cảm nhận được trên người Hầu Tiểu Muội, lại có thể truyền ra một ít khí tức âm u lạnh lẽo, khiến cho hắn rất khó chịu.

Hắn còn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ tìm hiểu, đã bước vào cửa đá. Nhất thời hàn khí bên trong cửa đá lại lập tức khuếch tán ra trong phạm vi lớn, hòa tan khí tức âm u lạnh lẽo mà Bạch Tiểu Thuần vừa cảm nhận được ở trên người của Hầu Tiểu Muội. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn có phần không phân biệt rõ được. Khí tức âm hàn trên người Hầu Tiểu Muội là là bản thân này tản ra, hay là do cánh cửa đá này tạo thành. Nhưng trong chớp mắt đó, trong lòng hắn lại có sự cảnh giác.

Mà quan sát tám phương, chỉ thấy được một mảnh mơ hồ. Thật sự có một lực truyền tống kinh người chợt vận chuyển, căn bản cũng không cho mọi người có thời gian kịp thích ứng. Nhất thời truyền tống trận bên trong cửa đá liền trực tiếp mở ra. Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng ầm ầm vô cùng mãnh liệt, giống như tiếng sấm lại trực tiếp nổ mạnh ở bên tai của Bạch Tiểu Thuần cùng với mọi người chung quanh hắn.

Theo tiếng nổ rung chuyển trời đất vang lên, có một cảm giác xé rách mãnh liệt từ bên trong hư vô bốn phía xung quanh nơi này, bỗng nhiên truyền ra, giống như lực hút cùng sức đẩy bạo phát. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động. trước mắt nhất thời hoa lên.

Thậm chí lực truyền tống này quá mức cường hãn, cho nên cảm giác xé rách này giằng co trong thời gian mười hơi thở, mới chậm rãi tiêu tan. Thời điểm lực lượng này hoàn toàn biến mất, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy có một lực mạnh dường như đang trùng kích ở trên người mình. Trong phút chốc, hắn lại giống như bị trực tiếp đẩy ra ngoài. Thiên địa đều đang nghịch chuyển. Trước mắt hắn lại hoa lên một cái...

Thời điểm hắn lại nhìn thấy rõ ràng một lần nữa, thân ảnh của hắn thình lình xuất hiện ở trong một mảnh... thế giới xa lạ!

Đây là một mảnh sa mạc. Phía xa có bão cát bay khắp bầu trời, hình thành biển cát cực lớn đang gào thét lao về phía hắn. Từ phía xa nhìn lại, bão cát này giống như có lực lượng đủ kinh thiên động địa. Nó đi qua nơi nào, núi cát bên trong sa mạc cũng sẽ bị san thành bình địa!

Mà điều càng khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, chính là ở trong cơn bão cát nhanh chóng đến gần kia, hắn cuối cùng nhìn thấy được một bóng người bị cuốn vào bên trong. Hình sáng của người này bị bão cát che phủ, nhìn không rõ ràng. Nhưng từ vạt áo cuốn lên có thể phán đoán được, đó chắc là tu sĩ Long Đằng Quỷ Hải Tông. Hắn đang phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Mắt thường có thể thấy được, thân thể hắn ở trong cơn bão cát này, trực tiếp đã bị chia năm xẻ bảy, ầm ầm nổ tung. Máu tươi khuếch tán, cũng chỉ là nhuộm đỏ bụi bặm bão cát trong phạm vi nhỏ. Trong chớp mắt, ngay cả huyết sắc này cũng bị xóa đi. Bão cát vẫn bạo phát, lúc này chỉ cách chỗ của Bạch Tiểu Thuần không được trăm trượng.

Cuồng phong vô tận khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít một hơi lạnh, tâm trạng có phần rét lạnh. Bốn phía xung quanh trong phạm vi vô tận này đều chỉ là một mảnh cát vàng. Lúc này ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, không còn có bóng người thứ hai.

Bầu trời là màu tím. Nhưng thời điểm những ánh sáng màu tím quỷ dị chiếu xuống mặt đất, rốt cuộc không ảnh hưởng tới ánh mắt của tu sĩ, khiến người ta có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả. Bạch Tiểu Thuần không kịp suy nghĩ nhiều. Sau khi hắn nhìn rõ bốn phía xung quanh, thân thể hắn lập tức lại đột nhiên lui về phía sau.

Vừa lùi lại một bước, hắn đã phát hiện ra toàn thân đau nhức từng trận. Nhưng những đau nhức này cũng chỉ giằng co trong thời gian mấy hơi thở, liền lập tức tiêu tan. Cũng chính là ở trong chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, bão cát đã cuốn tới. Khắp bầu trời cát vàng từ bốn phía xung quanh hắn trực tiếp gào thét lao qua.

Vô số cát đá đánh vào trên người của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động. Hắn rốt cuộc đã biết đệ tử Long Đằng Quỷ Hải Tông kia sau khi bị cuốn vào trong bão cát, hoàn toàn không có một chút sức lực nào chống lại, đã bị xé rách ra trong nháy mắt.

Thật ra... bất kỳ một hạt cát nào ở bên trong sa mạc này, đều có đầy đủ lực thần thông có thể so sánh được với Nguyên Anh sơ kỳ. Trong bão cát có vô số cát đá. Bởi vậy, chúng hình thành lực sát thương, cũng đủ khiến cho da đầu người khác tê dại. Càng không nói đến bị cuốn vào trong đó, bị trực diện trùng kích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1346: Nguy Hiểm Đáng Sợ Nơi! (Hạ)

Trừ điều đó ra, bên trong bão cát này còn tồn tại một lực hút kinh người, khiến người ta một khi bị cuốn vào, sẽ rất khó giãy thoát ra được. Lúc này Bạch Tiểu Thuần thở dốc có chút gấp gáp. Mặc dù hắn da dày thịt béo, còn có tu vi Thiên Nhân. Nhất là lực lượng thân thể của hắn không nói có thể không để ý tới thần thông có thể so với với Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng hắn nhạy bén, cảm nhận thấy được, ở bên trong khu vực trung tâm của bão cát ẩn chứa lực lượng khủng khiếp. Cho dù là hắn, cũng không kiên trì được bao lâu.

- Đây là địa điểm thí luyện quỷ gì vậy. Làm sao có thể nguy hiểm như vậy!

Bạch Tiểu Thuần có chút kinh hãi. Nhất là ở dưới lực hút của nơi này, hắn phát hiện thân thể mình lại có thể không tự chủ được, dần dần bị hút về phía khu vực trung tâm bão cát. Nhìn bốn phía xung quanh đều là cát vàng. Căn bản không thể nhìn thấy rõ phương hướng.

Nếu như đổi lại là tu sĩ Nguyên Anh ở chỗ này, cho dù là nửa bước Thiên Nhân đều nhất định sẽ tuyệt vọng. Nhưng Bạch Tiểu Thuần thân là tu sĩ Thiên Nhân, lúc này mặc dù trong lòng lộ vẻ xúc động, nhưng vẫn có không ít biện pháp để rời khỏi nơi này ra ngoài. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, lập tức triển khai Bất Tử Cấm. Trong một tích tắc này, tốc độ thân thể hắn đã trực tiếp đạt đến một trình độ cực hạn.

Mặc dù lực hút này không tầm thường, nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần càng kinh người hơn. Do đó hình thành một lực lượng đối chọi, ầm ầm phát ra một tiếng nổ. Bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần giống như

mũi tên rời cung, trong chớp mắt đã lao đi thật xa, một đường thứ gì ngăn cản đều bị đập bay. Khiến cho vô số cát đá rơi vào trên người hắn đều bị tan vỡ bị phá hủy. Thân thể hắn chợt chạy ra khỏi phạm vi bão cát này.

Hoàn toàn không có một chút do dự nào, sau khi Bạch Tiểu Thuần lao ra, tốc độ vẫn giữ nguyên, trực tiếp một hơi thở bay ra ngoài mấy trăm dặm. Lúc này trong lòng hắn vẫn còn khiếp sợ, mới quay đầu nhìn về phía trong thiên địa xa đằng sau. Bão cát nơi đó kinh thiên giống như nối liền trời đất.

Đứng ở vị trí này nhìn lại, có thể thấy phạm vi bão cát này rất rộng. Trong đó mơ hồ có tiếng nổ vang truyền đến. Còn có những tia chớp giống như đang chạy ở bên trong bão cát nơi này.

- Địa điểm thí luyện này cũng quá kinh khủng đi!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi. Hắn có thể xác định, ở trong bão cát đó, bất kỳ một Nguyên Anh nào cũng sẽ phải bị diệt vong. Nếu không có thủ đoạn đặc biệt, tuyệt đối sẽ không có khả năng sống sót.

- Còn có cả truyền tống trước đó nữa. Loại cảm giác bị kéo lại như vậy, không biết gấp bao nhiêu lần so với truyền tống trận bình thường. Dựa theo suy tính, điều này nói rõ hoặc chính là phạm vi truyền tống lần này cực lớn, tới mức không có cách nào hình dung. Hoặc là... chính truyền tống đến nơi đây, cần phá vỡ vách ngăn dầy, không có cách nào tưởng tượng được!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, đối với việc lần này đi tới nơi này, hắn ít nhiều có một ít hối hận.

Nhưng vừa nghĩ tới Thọ Nguyên Đan, hắn lại hung hăng cắn răng một cái. Thân thể thoáng một cái, tiếp tục đi về phía trước. Trên đường đi hắn cũng thử sử dụng pháp bảo. Hắn phát hiện, tuy túi đựng đồ có thể mở ra bình thường, nhưng mỗi lần lấy ra cùng để vào vật phẩm, đều sẽ

tiêu hao không ít linh lực. Ở địa điểm thí luyện này, pháp bảo lấy ra thật giống như bị ngăn cách, không có cách nào thi triển, giống như phế phẩm.

Đồng thời, lần này truyền tống, hiển nhiên là phân tán gần nghìn tu sĩ của bốn mạch ở các phạm vi trong địa điểm thí luyện này. Nơi đây lại cực lớn. Bọn họ muốn gặp nhau, phải xem vận khí.

Chỉ có điều, cũng may ngọc giản truyền âm còn có thể sử dụng được. Chỉ là phạm vi của nó cũng rút nhỏ đi quá nhiều. Bạch Tiểu Thuần cảm thụ một chút sóng dao động từ bên trong ngọc giản truyền âm. Dựa vào tu vi Thiên Nhân của hắn, lập tức phán đoán được, phạm vi ngọc giản này đã thu nhỏ lại đến bên trong ngàn dặm.

Mà vượt quá ngàn dặm, tin tức lại không thể truyền ra được.

Ngoại trừ những điều này, địa điểm thí luyện này còn có một tình huống khiến cho người ta cảm thấy không ổn. Đó chính là linh lực... So với bên ngoài, linh lực ở đây có mức độ chênh lệch quá lớn, cực kỳ loãng. Có thể tưởng tượng được, tất cả những điều này nhất định sẽ khiến cho gần như tất cả tu sĩ đều không mấy thích ứng được.

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, linh lực lại không phải là vấn đề. Ở đây cho dù linh lực lại loãng đi nữa, nhiều nhất là không khác biệt lắm so với Man Hoang mà thôi. Bạch Tiểu Thuần ở Man Hoang sinh hoạt nhiều năm, sớm đã thành thói quen, khiến cho linh lực của mình yên tĩnh xuống. Ở thời gian cần thiết, mới có thể bạo phát ra.

Huống hồ quan trọng nhất chính là, lực lượng thân thể của hắn cường hãn. Cho dù không cần tu vi thần thông, chiến lực của hắn cũng vẫn là Thiên Nhân.

- Chỗ nguy hiểm như vậy, đám người Hầu Tiểu Muội, Trương Đại Bàn, Tống Khuyết Bạch Lân... nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lại nghĩ đến khí tức âm u lạnh lẽo trên người Hầu Tiểu Muội không biết có phải là do mình gặp ảo giác hay không? Hơi thở của hắn nhất thời trở nên gấp gáp. Hắn có chút nóng nảy, lấy ra ngọc giản truyền âm, không ngừng truyền đi tin tức. Cứ như vậy, chỉ cần có người ở trong ngàn dặm quanh hắn, liền có thể nhận được hắn truyền âm. Nếu đáp lại, cũng có thể nhanh chóng chạy tới.

Ở bên trong nơi thí luyện chia ra làm bốn khu vực. Theo thứ tự là sa mạc, đầm lầy, bình nguyên, rừng cây. Bốn bốn khu vực này không phải đan xen lại cùng một chỗ, mà bị từng dãy núi ngang dọc ngăn cản, phân ra.

Toàn bộ phạm vi to lớn, không nói là vô biên vô hạn, nhưng có thể nói là diện tích mênh mông vô hạn.

Cùng lúc đó, ở trong nơi thí luyện này cất giấu nguy cơ kinh người. Ở bên trong bốn khu vực này, bất luận là thiên tai giống như bão cát vậy, hay là là một ít tồn tại kỳ dị, đều sẽ hình thành phá hủy gần như diệt sạch đối với tất cả những người đến đây.

Nếu như nói trước khi đám người bốn mạch tiến vào đây, chỉ là có chút phán đoán đối với độ khó của nơi thí luyện này. Như vậy hiện tại sau khi bước vào nơi đây, gần như tất cả tu sĩ của bốn mạch, mỗi người đều hoảng sợ vô cùng, tâm thần càng chấn động mãnh liệt.

Nơi thí luyện này... đã không thể dùng hai chữ nguy hiểm để hình dung nữa. Ở đây gần như chính là một chỗ... đất chết có đến mà không có về!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1347: Không Có Thiện Ý

Lúc này, ở trong khu vực đầm lầy, vị thiên kiêu Nguyên Anh đại viên mãn Thạch Nghiêm ngạo nghễ vô cùng của tây mạch Thái Đấu Hám Nguyệt Tông đang lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Ở trong đầm lầy vô tận này, sắc mặt hắn tái nhợt, cẩn thận từng chút một đi về phía trước.

Áo của hắn đã bị rách. Thậm chí trên người cũng không thiếu vết máu. Từ sau khi bị truyền tống đến nơi đây, hắn tận mắt nhìn thấy cái chết ba lần. Trọng điểm... còn là những tồn tại giết người ẩn nấp ở bên trong đầm lầy này chính là một đám sinh linh giống như đỉa vậy. Bình thường, trong phút chốc mấy nghìn con đồng thời chen chúc tới. Trong nháy mắt bao trùm toàn thân của một tu sĩ. Sau một lần hít thở, khi những con đỉa này đều chui vào đầm lầy, lưu lại, chỉ có một cái xác khô không có một chút máu nào...

Thời điểm những cái xác khô này ngã xuống đầm lầy, bị chìm xuống, sẽ bị một ít tiểu trùng có hình dạng như sợi tơ, nhanh chóng chui vào bên trong cơ thể của xác khô, giống như ở bên trong xây tổ...

Tất cả những điều này khiến cho vị thiên kiêu Thái Đấu Hám Nguyệt Tông này phải một đường không ngừng kinh hồn.

Không chỉ có hắn như vậy. Vị tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn của nam mạch Long Đằng Quỷ Hải Tông cũng như vậy. Vị Tôn Ngô kia toàn thân màu xanh, thoạt nhìn giống như lệ quỷ. Giờ khắc này hắn đang ở bên trong bình nguyên, nhìn xung quanh dường như mênh mông vô bờ. Nhưng thân thể hắn cũng không ngừng run rẩy, đứng ở nơi đó... càng không dám hoạt động cho dù chỉ là một bước chân.

Hắn đã đứng ở chỗ này rất lâu. Chung quanh hắn không ngờ tồn tại một đám muỗi kinh người, ước chừng hơn vạn con!

Những con muỗi này, mỗi một con đều có kích thước rất lớn. Lúc này chúng tạo thành một đàn vù vù bay nhanh ở trên thảo nguyên. Nếu không phải Tôn Ngô có bí pháp đặc biệt, khiến cho hắn chỉ cần không di chuyển, những con muỗi này sẽ không cảm giác được sự tồn tại của hắn, sợ là lúc này hắn đã sớm bị chết rồi.

Cửu Thiên Vân Lôi Tông cũng vậy. Lôi Nguyên Tử, giống như hầu tử, đang ở bên trong rừng rậm. Nhưng sắc mặt hắn lại khó coi vô cùng. Trên trán hắn đầy mồ hôi. Hắn đang tăng tốc bỏ chạy. Phía sau hắn không ngờ có một đám hầu tử mắt đỏ. Bất kỳ một còn nào, dường như đều có lực lượng lớn vô cùng, đang hưng phấn truy kích.

Về phần đám người Trương Đại Bàn, Bạch Lân, Triệu Thiên Kiêu, Tả Đạo, Tống Khuyết đều như vậy. Bọn họ bị phân tán ở trong bốn khu vực, thần sắc lo sợ không yên, trong lòng run sợ.

Mức độ nguy hiểm ở nơi thí luyện này, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của mọi người. Nhưng lúc này cho dù bọn họ muốn rời khỏi, cũng không có cách nào làm được. Bọn họ chỉ có thể kiên trì, lấy bảo toàn tính mạng là việc chính!

Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần đang ở bên trong sa mạc triển khai tốc độ nhanh chóng, bay nhanh về phía trước. Đoạn đường này, hắn thấy được ở bên trong sa mạc vô tận có ít nhất bảy cơn bão cát ngập trời đang chuyển động, tràn uy áp lực, khiến cho hắn cũng không ngừng kinh hãi.

Nếu như chỉ là những thiên tai thì cũng thôi. Bạch Tiểu Thuần dựa vào thần thức Thiên Nhân, còn nhận thấy được ở dưới nền đất của sa mạc này không ngờ che giấu vô số chấn động. Những chấn động này cho hắn cảm giác tràn ngập sự hung tàn. Còn có vài chấn động như vậy, rốt cuộc có thể so với Thiên Nhân bình thường. Lúc này cho dù Bạch Tiểu Thuần bay nhanh trong không trung, nhưng hắn vẫn cảm nhận được, ở

dưới sa mạc nơi này, những chấn động này có thể so sánh được với chấn động của Thiên Nhân, đang ở phía dưới cùng mình duy trì phương hướng giống nhau. Hiển nhiên là tự xem mình trở thành con mồi.

- Nơi thí luyện này Nguyên Anh căn bản cũng không thể bước vào. Ở chỗ này... Chỉ có tu vi Thiên Nhân mới có thể tạo được một ít tác dụng!

- Đáng chết. Sử dụng một vị trí đệ tử, có thể tập trung tu sĩ Nguyên Anh bốn mạch ở chỗ này. Thiên Tôn... Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

- Mà nơi đây... rốt cuộc là bí cảnh gì!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có phần lo lắng. Một mặt là lo lắng đối với đám người Trương Đại Bàn. Một phần khác lại là lo lắng cho Hầu Tiểu Muội.

Chỉ có điều nghĩ đến Hầu Tiểu Muội thân là thị vệ. Nói như vậy, ở trên phương diện an toàn hắn là có thể đỡ hơn so với những tu sĩ bốn mạch bọn họ một chút.

Trong lòng hắn có chút thả lỏng, nhưng vẫn còn lo lắng. Hắn muốn nhanh chóng tìm được mọi người.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần đang nhanh chóng đi về phía trước, bỗng nhiên, tâm hắn chợt đập mạnh. Trong chớp mắt thân thể hắn triển khai lay Hám Sơn Tràng, có thể dùng tốc độ một cái chớp mắt bạo phát ra, giống như na di, trong chớp mắt đã xuất hiện ở cách nơi ban đầu đến trăm trượng.

Gần như ngay trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần giống như di chuyển trong chớp mắt, lao ra, trên mặt đất truyền đến vài tiếng nổ vang ngập trời. Có tám tàn ảnh trực tiếp từ trong mặt đất của sa mạc ầm ầm lao ra, phóng thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần đứng lúc trước.

Tám tàn ảnh này đều là màu đỏ. Lúc này, sau khi vồ hụt, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại thấy rõ hình dáng của bọn chúng. Không ngờ đó là tám

con quái vật khổng lồ giống như giòi bọ phóng đại vô số lần.

Mỗi còn đều có kích thước khoảng chừng mấy trăm trượng, toàn thân đầy dịch dính, màu đỏ, không có mắt. Toàn bộ phần đầu đều là cái miệng cực lớn của nó. Có thể thấy từ trong miệng bọn chúng lan tràn tới phần bụng là từng hàng răng sắc nhọn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình!

Còn có một con trong đó, trên đỉnh đầu có một vòng sáng hư ảo màu đỏ, tản ra lực kỳ dị, khiến cho thân thể những con trùng này chỉ cần vặn vẹo, cũng khiến hư vô phát ra âm thanh giống như bị bị quật.

Mà nó tản ra sóng dao động cũng là cường hãn nhất, có thể so sánh với Thiên Nhân trung kỳ. Số còn sót lại cũng có thể so sánh với Thiên Nhân sơ kỳ. Lúc này trong khi cuồng bạo, dưới một đòn vồ hụt, bọn chúng lập tức chuyển động phương hướng, phát ra âm thanh gào thét, lại nhằm về phía Bạch Tiểu Thuần.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần có chút dồn dập. Nếu chỉ là tám con trùng này thì cũng thôi. Nhưng hắn lập tức lại nhận thấy được, theo tám con trùng này xuất hiện, mặt đất bên trong sa mạc, rốt cuộc có vô số sóng dao động từ bốn phương tám hướng đang nhanh chóng lao về phía bên này.

Sợ là không bao lâu nữa sẽ có nhiều con trùng khác đều lao ra.

Vừa nghĩ tới toàn bộ phía dưới sa mạc, tồn tại vô số những con trùng này, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại giật mình một cái, kinh hãi run sợ. Hắn cảm thấy mình rơi vào hang trùng. Lúc này thoáng một cái, hắn chợt nhanh chóng chạy trốn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1348: Khi Dễ Ta? (Thượng)

Chỉ là mặc cho Bạch Tiểu Thuần chạy trốn như thế nào, cứ cách một khoảng thời gian, đều sẽ có con trùng từ bên trong mặt đất lao ra, nỗ lực ngăn cản. Hơn nữa tình huống như vậy càng lúc càng nhiều. Bạch Tiểu Thuần cuối cùng nổi giận.

- Khinh người quá đáng!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần giận dữ nhưng cũng thầm rầu rĩ. Hắn biết tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Sợ là cuối cùng rất khó chạy thoát được. Trừ phi là khiến cho những trùng này buông tha mình.

Mà biện pháp buông tha, chỉ có một... Chính là chấn áp!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái. Trong chớp mắt khi tám con trùng cát một lần nữa xuất hiện, muốn tới ngăn cản hắn đi về phía trước, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Hắn không tiếp tục bỏ chạy nữa, mà thoáng một cái dưới, trực tiếp đã đến trước mặt một trùng sát có thể so sánh với Thiên Nhân sơ kỳ. Tay phải hắn giơ lên, hung hăng đánh một quyền về phía thân thể của nó!

Không có dùng tu vi, chỉ là thân thể, nhưng vẫn có thể phát ra lực dời núi lấp biển. Tu sĩ Thiên Nhân sơ kỳ ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần cũng có thể bị giết chết dễ dàng giống như bẻ một nhánh cây khô, càng không cần phải nói tới những con trùng cát.

Một quyền đánh xuống, truyền ra một vụ nổ lớn. Thời điểm tiếng phát nổ truyền ra thật xa, thân thể con trùng cát này chợt run lên, trực

tiếp tan vỡ nổ mạnh. Nửa đoạn thân thể ầm một tiếng, đập vào trong sa mạc, dâng lên không ít cát bụi.

Mắt thấy bạn đồng hành của mình chết, những con trùng cát khác nhất thời điên cuồng, gào thét, đồng thời lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Càng có từng tia chớp, thình lình từ trong miệng bọn chúng bạo phát ra. Cũng chính là vào lúc này, phía xa trong thiên địa không ngờ có một bóng người đang nhanh chóng lao về phía trước.

Người này chính là một trong Vân Lôi Song Tử của Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Nếu như dựa theo ca ca đệ đệ mà tính, hắn chắc hẳn được xem như là đệ đệ. Thân bên trái của hắn héo khô. Thân phía bên phải lại lớn, hình dáng mặc dù quỷ dị, nhưng về phương diện tốc độ lại có chỗ kinh người của hắn, có thể nhanh chóng vô cùng. Thậm chí so sánh với Bạch Tiểu Thuần trước đó, hình như cũng nhanh hơn không ít.

Người này dù sao cũng là Thiên Nhân trung kỳ, lại có bí pháp của Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Ở phương diện tốc độ vốn đã kinh người. Lúc này hắn lao nhanh, xuyên qua bên trong sa mạc này. Phía sau từng trùng biển không ngừng truy kích. Số lượng phải có tới hơn vạn con. Nhưng chúng lại không có cách nào đuổi theo kịp hắn.

Ban đầu, Vân Lôi Tử là nhanh chóng chạy thẳng về phía trước. Nhưng sau khi hắn chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây, ánh mắt hắn chợt lóe lên. Nhất là khi nhìn thấy con trùng sát đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, có thể so sánh được với Thiên Nhân trung kỳ, trong mắt của hắn thoáng lộ ra một tham lam.

Trong nháy mắt, thân ảnh của hắn rốt cuộc dừng lại. Những con trùng cát phía sau, mắt thấy đã sắp đuổi kịp. Thoáng một cái, hắn duy trì tốc độ lại có thể lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Rõ ràng hắn là muốn dẫn dụ vô số những con trùng cát ở phía sau hắn tới chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Gần như trong nháy mắt, khi Vân Lôi Tử vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đã lập tức chú ý tới người này. Nhất là đàn trùng cát khủng khiếp ở phía sau đối phương kia, càng làm cho đồng tử của Bạch Tiểu Thuần co lại.

- Vân Lôi Tử này… lại muốn tới hãm hại ta!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Hắn cảm nhận được ác ý thật sâu của Vân Lôi Tử này đồng thời, cũng chú ý tới ánh mắt đối phương đảo qua con trùng cát đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ kia.

- Hắn vốn không phải muốn tới chỗ của ta. Mà sau khi nhìn thấy được con trùng cát này, hắn mới thay đổi phương hướng...

Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra. Lúc ra tay, hắn làm ra vẻ lao thẳng đến con trùng cát đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ kia.

- Thấy ta tới, Bạch Tiểu Thuần này lại còn không đi? Đó chính là ngươi muốn chết!

Lôi Nguyên Tử tận mắt nhìn thấy như vậy, trong mắt có hàn quang lóe lên. Tốc độ của hắn nhanh hơn. Trong phút chốc, hắn lại thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Những con trùng cát ở phía sau hắn đều đang gào thét, đuổi sát theo sau.

Ở thời điểm Lôi Nguyên Tử tới gần, Bạch Tiểu Thuần chợt xoay người người, cuối cùng trong phút chốc thay đổi phương hướng, không tiếp tục nhằm về phía con trùng cát đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ nữa, Mà hắn cất bước, lao thẳng đến chỗ của Vân Lôi Tử.

Khóe miệng Vân Lôi Tử lộ ra một sự châm chọc, giống như nhìn thấu thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần. Gần như trong một khắc khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần xoay người lại, thân thể hắn lại chợt trở nên mơ hồ. Sự mơ hồ này chẳng những dùng mắt thường không thể nhìn thấy, thậm chí ngay cả trên phương diện thần thức, cũng mơ hồ giống như không cảm giác được sự tồn tại của Vân Lôi Tử.

Đồng tử Bạch Tiểu Thuần co lại. Cũng chính là vào lúc này, rất nhiều trùng cát bị Vân Lôi Tử dẫn tới, đều giống như không phát hiện được Vân Lôi Tử, rốt cuộc trực tiếp tập trung vào Bạch Tiểu Thuần, mang theo tiếng rít gào xông thẳng lên trời cao. Chúng mở cái miệng lớn, từ bốn phương tám hướng đồng thời lao tới, giống như muốn bao vây xung quanh Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời có chút khó coi. Vân Lôi Tử vừa rồi triển khai thần thông, lập tức khiến hắn ở đây rơi vào thế cực kỳ bị động. Lúc này ở bốn phía xung quanh có hơn vạn con trùng cát, đông nghịt. Mặc dù phần lớn đều chì là những con trùng cát có thể so sánh với Nguyên Anh. Chỉ có phần nhỏ là tương đương với Thiên Nhân, nhưng vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy khó chơi.

Nhất là... Phía xa còn có Vân Lôi Tử đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau một tiếng nổ lớn, bóng dáng của Vân Lôi Tử trong sự mơ hồ chớp mắt đã lui về phía sau. Trong mắt hắn càng lộ rõ sự khinh miệt.

- Chỉ là một kẻ mới tiến vào Thiên Nhân, cho dù là có chiến lực kinh người theo như đồn đại, nhưng phần lớn cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Nếu như hắn vừa nhìn thấy ta lại lập tức rời đi còn tốt. Nhưng hắn lại ngu dốt như vậy, cũng chỉ có thể là hắn xui xẻo.

Vân Lôi Tử cười lạnh. Hắn nheo mắt lại, từ phía xa đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần bị vô số trùng cát vây quanh.

Tức giận trong lòng Bạch Tiểu Thuần dần dần dâng lên. Ác ý của Vân Lôi Tử này thật sự quá mức mãnh liệt. Giữa hai người không có mối thù truyền kiếp. Chỉ là vì con trùng cát này, đối phương lại có thể tàn nhẫn như vậy. Điều này khiến cho lửa giận của Bạch Tiểu Thuần hừng hực thiêu đốt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1349: Khi Dễ Ta? (Hạ)

- Nếu như ta là Nguyên Anh thì cũng thôi. Nhưng ta cũng là Thiên Nhân, Vân Lôi Tử này cuối cùng vẫn làm như vậy. Điều này rất rõ ràng là khinh thường ta, khi dễ ta!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại, thân thể lắc lư. Có tiếng sấm vang vọng. Những con trùng cát ở xung quanh hắn, mỗi con đều không ngừng tan vỡ nổ mạnh.

- Huống hồ lúc trước tốc độ hắn quay ngược lại... Rõ ràng vượt quá Thiên Nhân bình thường. Có thể thấy được người này rất am hiểu ở trên phương diện tốc độ... Nếu như ta muốn hiện tại đột nhiên lao ra, triển khai Bất Tử Cấm cùng Hám Sơn Chàng, mặc dù có khả năng đến gần hắn, nhưng người này nếu chạy trốn, hoặc là di chuyển ở đám trùng cát này, đối với ta sẽ rất bất lợi.

- Trừ phi là dẫn dụ hắn tới gần thêm một chút...

Suy nghĩ trong đầu Bạch Tiểu Thuần lập tức đảo qua trăm vòng. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, làm ra vẻ xuống từ chỗ yếu xông ra ngoài, lao về phía Vân Lôi Tử.

Nhưng mỗi khi hắn lao ra được một chút, trên mặt Vân Lôi Tử đều lộ ra vẻ châm chọc, nhanh chóng rút lui. Sau mấy lần, Bạch Tiểu Thuần chẳng những không có đuổi kịp, ngược lại là thoạt nhìn càng xa hơn.

Đến cuối cùng, vẻ mặt của hắn dữ tợn, giống như hung hăng cắn răng. Trong tiếng gầm nhẹ vang lên, hắn rốt cuộc không tiếp tục để ý tới

Vân Lôi Tử nữa, mà lao thẳng về phía con trùng cát trên đỉnh đầu có vòng ánh sáng màu đỏ kia, trực tiếp ra tay.

Những tiếng nổ ầm ầm ầm vang vọng. Tia chớp từ trong miệng rất nhiều con trùng biển ở bốn phía xung quanh phát ra, gần như bao trùm thiên địa, tràn ngập tám phương. Bạch Tiểu Thuần dần dần giống như cũng không phải là đối thủ của bọn chúng. Lúc này con trùng cát trên đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ cũng phát ra âm thanh thê lương. Ở dưới thần thông của Bạch Tiểu Thuần, toàn thân nó chậm rãi tràn ngập vết thương, bộ dạng giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Vân Lôi Tử trước sau đều chú ý tới chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này ánh mắt hắn lóe lên. Mặc dù hắn không nhìn ra Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc có phải cố ý lộ ra yếu thế hay không, nhưng hắn đối với tốc độ của mình lại cực kỳ tự tin.

- Giết người này không phải là mục đích. Cướp giật pháp bảo trong cơ thể con trùng cát này, mới là mấu chốt...

Mắt Vân Lôi Tử nheo lại, tìm đúng cơ hội. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đánh một quyền rơi vào trên người trùng cát này, trùng cát này tru lên trong chớp mắt quay ngược lại, hắn chợt lao ra!

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp lại dâng lên sóng âm phá không. Có tiếng nổ lớn vang lên, thân thể hắn giống như di chuyển trong chớp mắt. Thời điểm hắn lại xuất hiện, không ngờ đã đến bên cạnh con trùng cát đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ kia. Tay phải hắn giơ lên chợt đánh ra một trảo. Đầu ngón tay tản ra ánh sáng màu đen. Không đợi hạ xuống, đã khiến con trùng cát này phải bị tổn thương. Tốc độ kia nhanh chóng vô cùng. Mắt thấy tay hắn sắp nắm được cái vòng sáng màu đỏ trên đỉnh đầu của con trùng cát này.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có hàn quang lóe lên. Cuối cùng hắn trực tiếp triển khai ra Hám Sơn Chàng.

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Trong phút chốc tốc độ của hắn bạo phát. Có một khí thế kinh người, từ trong cơ thể hắn xông thẳng lên troeì, giống như một ngọn núi nhanh chóng di chuyển về phía trước, một đường trực tiếp va chạm.

Ầm ầm ầm.

Những tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Tất cả những con trùng cát ngăn cản ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, mỗi con đều đang gào thét thê lương. Tất cả tan vỡ nổ mạnh, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần, giống như mũi tên rời cung, trực tiếp liền vọt tới trước người Vân Lôi Tử.

Tốc độ này cực nhanh lại có lực phá hoại cường đại, khiến cho trong lòng Vân Lôi Tử cũng thất kinh. Ngay lập tức hắn hừ lạnh một tiếng, cực kỳ quyết đoán, trực tiếp buông tha vòng ánh sáng màu đỏ của con trùng cát. Thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau. Hắn có tự tin, với tốc độ của mình, cho dù là Thiên Nhân hậu kỳ cũng rất khó đuổi theo kịp. Lúc này hắn rút lui, còn ở dưới trạng thái trước sau có triển khai bí pháp, tất cả trùng cát đều không cảm giác được sự hiện hữu của hắn.

Nhưng ngay khi Vân Lôi Tử sử dụng tốc độ kinh người của hắn để rút lui, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có hàn quang xẹt qua. Bất Tử Cấm bỗng nhiên triển khai ra, khiến cho tốc độ của hắn ở trong chớp mắt này, trực tiếp bạo phát đến cực hạn, nhanh như tia chớp. Ở trong một chớp mắt này tốc độ của hắn rốt cuộc vượt qua Vân Lôi Tử, lại trực tiếp đuổi theo.

Vì khoảng cách giữa hai bên quá gần, Bạch Tiểu Thuần chớp mắt đã đuổi kịp. Hắn hoàn toàn không có chút do dự nào, tay phải trực tiếp giơ lên, ra tay chính là... Toái Hầu Tỏa!

Đối mặt Vân Lôi Tử Thiên Nhân trung kỳ trước mắt này, sở dĩ Bạch Tiểu Thuần sử dụng Toái Hầu Tỏa, không phải là để giết người, mà là vì... hạn chế tốc độ kia. Dù sao, lúc Toái Hầu Tỏa triển khai ra, sẽ có lực hút ở trình độ nhất định.

Trong nháy mắt, theo Toái Hầu Tỏa thi triển ra, lực hút này nhất thời bạo phát. Sắc mặt Vân Lôi Tử chợt biến hóa. Hắn lập tức cảm nhận được tốc độ thân thể của mình rốt cuộc chậm lại một ít.

- Bạch Tiểu Thuần này thật sự có chút tà môn!

Hơi thở của Vân Lôi Tử bị kìm hãm. Tất cả những điều này đều phát sinh chỉ trong chớp mắt. Hắn không kịp nghĩ nhiều, cắn đầu lưỡi phun ra một búng máu. Cuối cùng vào giờ phút này, tốc độ thân thể hắn vốn đã ở dưới tình trạng cực nhanh, lại một lần nữa bạo phát!

Oong.

Một tiếng động phát ra. Thân thể hắn hoàn toàn mơ hồ, giống như có lực vô tận ở bên trong thân thể bạo phát ra. Chỉ cần một bước, liền có thể trực tiếp lùi đến mấy ngàn trượng. Nhưng ngay khi hắn vừa muốn hạ bước chân xuống, trong chớp mắt khóe miệng Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười đắc ý.

Hắn chờ đợi, cũng chính là khiến cho Vân Lôi Tử triển khai tốc độ, ra đòn sát thủ.

Trong chớp mắt khi Vân Lôi Tử sắp lui ra phía sau, mi tâm của Bạch Tiểu Thuần chợt mở ra Thông Thiên Pháp Nhãn. Một đạo ánh sáng màu tím mang theo mãnh liệt lực ràng buộc, trực tiếp lại rơi vào trên người Vân Lôi Tử.

Thay đổi phát sinh ở quá gần. Thần sắc Vân Lôi Tử điên cuồng biến đổi. Hắn lập tức lại cảm nhận được toàn thân giống như rơi vào trong nước bùn, lại giống như bị ràng buộc, bị mạnh mẽ dừng lại một chút.

Tuy chỉ là một chút, lại lập tức khôi phục. Nhưng trong cuộc chiến giữa Thiên Nhân, một cái chớp mắt ngắn ngủi này có thể làm được rất nhiều chuyện.

- Bất Diệt, Đế Quyền!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1350: Nhiều Chuyện (Thượng)

Trong tiếng Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ. Trong chớp mắt khi Vân Lôi Tử bị ràng buộc, tay phải hắn thi triển ra Toái Hầu Tỏa, trực tiếp biến thành nắm đấm. Một vòng xoáy màu đen xuất hiện. Phía sau lưng hắn xuất hiện huyễn hóa Đế Ảnh, khí thế toàn thân trong chớp mắt đã ngập trời, một quyền đánh xuống!

Trực tiếp chính là Đế Vương Quyền gấp năm lần!

Quyền này vừa ra, cát bay đá nhảy. Những con trùng cát ở bốn phía xung quanh này đều run rẩy, cũng không ít phát ra âm thanh chói tai. Cuối cùng, chúng đồng thời lui về phía sau. Vân Lôi Tử trợn trừng mắt, như muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài.

Hắn chẳng thể nào nghĩ tới, chỉ là một lần phán đoán sai lầm, lại có thể dẫn mình vào trong tình cảnh như thế. Thậm chí hắn cũng cảm nhận được một nguy cơ tử vong!

- Đây là thần thông gì vậy?

Trong tiếng Vân Lôi Tử thét lên chói tai. Thân thể tráng kiện ở bên phải của hắn lại chợt càng tăng lên. Toàn thân tản ra hào quang màu đen. Lúc này hắn không chú ý tới chuyện thu lại tu vi linh lực, toàn diện bạo phát ra. Hào quang màu đen bên ngoài thân thể hắn trực tiếp lại hình thành một vị Ma thần cực lớn!

Ma thần này vừa ra, khí thế lại cũng không tầm thường, giống như có thể trấn áp trời cao. Chỉ là ma thần này chỉ có thân thể phía bên phải, còn

không tính là hoàn chỉnh. Nhưng hắn vẫn trực tiếp xông về phía Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt, hắn lại cùng Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần, va nhau!

Vụ nổ lớn rung trời, trực tiếp bạo phát!

Ầm!!

Một tiếng nổ lớn truyền ra khắp gần phân nửa khu vực sa mạc. Nhất thời giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Vân Lôi Tử lại trực tiếp chấn động vang trời. Vân Lôi Tử phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Nửa vị Ma thần của hắn trực tiếp lại tan vỡ, sụp đổ xuống. Tất cả hào quang màu đen ở bên ngoài thân thể hắn đều hoàn toàn vỡ nát.

Thân thể hắn giống như chiếc diều bị đứt dây, bỗng nhiên quay cuồng. Máu tươi còn điên cuồng phun ra. Hắn lại không tiếc vỗ trán một cái. Từ trong miệng hắn có một luồng ánh sáng màu đen bay ra.

Luồng ánh sáng màu đen này không ngờ là một tấm lá chắn nhỏ gần như trong suốt. Lúc này tấm lá chắn vừa bay ra, Vân Lôi Tử lại hét lớn một tiếng.

- Bạo!

Ầm.

Một tiếng vang lên. Tấm lá chắn nhỏ này lại trực tiếp nổ tung, hình thành trùng kích, ngăn cản một quyền giống như có thể hủy thiên diệt địa này của Bạch Tiểu Thuần. Mượn điều này liên tục đối đầu, Vân Lôi Tử cuối cùng có cơ hội, lại triển khai tốc độ cực hạn của hắn, hoảng sợ rút lui. Máu tươi lại vẫn không ngừng điên cuồng phun ra.

Vào giờ phút này, kinh mạch trong cơ thể hắn đều đứt đoạn không ít, đầu váng mắt hoa. Trong lòng hắn cũng không kìm chế được dâng lên sự chấn động sợ hãi.

- Hắn làm sao có thể mạnh được như vậy? Ta là Thiên Nhân trung kỳ. Hắn chỉ là Thiên Nhân sơ kỳ!

Trong lòng Vân Lôi Tử dâng lên sóng to gió lớn. Thân thể hắn run rẩy, máu tươi dù làm thế nào cũng không ngừng phun ra. Hắn nhanh chóng rút lui.

Trong lòng hắn càng hối hận lúc trước vì mình khinh thường, không nên vì một pháp bảo kích động như vậy, đi trêu chọc Bạch Tiểu Thuần người có chiến lực kinh người này.

Thật ra, lúc trước sau khi hắn thu được tấm lá chắn nhỏ này, phát hiện tấm lá chắn này lại có thể khiến mình có hiệu quả tương tự với ẩn thân, khiến cho hắn lập tức ý thức được, cái gọi là địa điểm thí luyện này... Đích xác ẩn chứa bảo tàng!

Bởi vây, khi hắn nhìn thấy con trùng cát trên đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ kia, hắn mới nổi lòng tham lên.

Cùng lúc đó, một đòn giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần trước đó, hình thành lực trùng kích, vào thời khắc này ầm ầm ầm bạo phát về bốn phía xung quanh. Nó đi qua nơi nào, tất cả trùng cát nơi đó chợt hiện tránh không kịp, đều giống như bị xóa sạch, giống cành khô mục nát, trở thành tro bụi.

Mà con trùng cát trên đỉnh đầu có vòng sáng màu đỏ kia, trước đó vốn bị Bạch Tiểu Thuần liên tục ra tay, bị thương nặng. Sau đó lại bị một đòn của Vân Lôi Tử rơi ở trên người. Nó đã lộ ra bộ dạng thảm không chịu nổi cận kề với cái chết. Hiện tại ở trong trùng kích này, nó căn bản là không có cách nào chống lại được. Thân thể hắn lập tức đã bị trùng kích này trực tiếp đánh nát.

Mà sau khi nó bị đánh nát, thình lình có một đạo hồng quang trực tiếp từ trong thân thể tiêu tan của nó bay ra. Đó là một thanh phi toa, bốn phía xung quanh trôi nổi vô số phù văn phức tạp, dường như hoàn toàn không giống với thế giới Thông Thiên.

Những phù văn này giống như nòng nọc, trông rất sống động, không ngừng giãy dụa. Phù văn giống như đang tự mình biến hóa, vô cùng quỷ dị. Đồng thời, thoáng một cái, phi toa này đang muốn tự mình lao ra, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã sớm nhìn chằm chằm vào con trùng cát kia. Giờ khắc này ở thời điểm phi toa này muốn xông ra ngoài, tay phải hắn chợt giơ lên, cách không chộp lấy.

Phi toa này chấn động, giống như muốn giãy dụa, nhưng lại hoàn toàn vô ích. Nó đã bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp chộp vào trong tay. Trong nháy mắt hắn đánh thần thức vào bên trong phi toa, chạy một vòng. Hắn nhận thấy được kết cấu bên trong của chiếc phi toa này không giống với những pháp bảo hắn đã gặp qua. Nhưng lại có điểm giống nhau, đó chính là lưu lại lạc ấn, có thể điều khiển được nó.

Lúc này, theo lạc ấn lưu lại, phi toa này lập tức trở lại yên ổn. Theo đó lại là một sự sắc bén!

- Pháp bảo tấn công!

Đồng tử của Vân Lôi Tử co lại, trong lòng đang rỉ máu. Hắn lấy được chỉ có thể xem như là pháp bảo trợ giúp. Nhưng rõ ràng phi toa này là pháp bảo tấn công. So sánh giá trị giữa chúng, hiển nhiên là cái sau lớn hơn nữa.

Nhưng hắn cũng không kịp đi ghen tỵ. Lúc này thương thế của hắn không nhẹ. Theo hắn thấy Bạch Tiểu Thuần là người quá khủng khiếp. Hắn chỉ có thể triển khai bí pháp tiêu hao thọ nguyên, đổi lấy độn thuật bảo toàn tính mạng.

Thiên lôi vang vọng. Dưới bí pháp này, toàn thân Vân Lôi Tử giống như hóa thành tia chớp lôi đình. Trong tiếng nổ lớn, hắn lao thẳng về phía xa. Hơn nữa ở dưới tốc độ này, xung quanh hắn còn tản ra hàn khí, khiến cho hư vô phía sau lưng hắn, thật giống như bị gió băng đông lạnh.

Tiếp tục như vậy, liền có thể khiến người truy kích càng lúc càng chậm. Như vậy hắn sẽ càng lúc càng nhanh, do đó chạy thoát.

Đồng thời, bí pháp này một khi triển khai, tiêu hao quá lớn. Nếu như trong thời gian ngắn còn có thể làm được. Một khi lâu dài, cho dù Vân Lôi Tử trốn, cũng sẽ tổn hao kinh người.

Vì để tránh cho tiêu hao quá nhiều thọ nguyên, ở trong quá trình bay nhanh, Vân Lôi Tử nhanh chóng mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1351: Nhiều Chuyện (Hạ)

- Bạch đạo hữu, chuyện này là một chuyện hiểu nhầm. Hai tông chúng ta nhiều năm qua lại thân thiết. Chuyện hôm nay, lão phu nhất định sẽ cho ngươi một công đạo...

- Về mà nói với em gái ngươi!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, cả giận nói.

Vừa rồi hắn thật sự nổi giận. Hắn thật sự không trêu ai không chọc ai. Vân Lôi Tử này lại đột nhiên nhảy ra, dẫn qua rất nhiều trùng cát thì cũng thôi, trong mắt còn lộ ra sự châm chọc. Vân Lôi Tử này dựa vào tốc độ không chỉ muốn cướp pháp bảo của mình, còn muốn nhân cơ hội ám toán mình.

Bạch Tiểu Thuần đối với cái mạng nhỏ của mình rất coi trọng. Ở trong tính mạng của hắn, điều này thật sự không thể bị người lay chuyển. Lúc này, Vân Lôi Tử này tới ám toán hắn. Thù này theo Bạch Tiểu Thuần thấy, có thể to lắm.

Nhất là hắn ra tay đều vận dụng Bất Diệt Đế Quyền. Phải biết rằng, vừa mới đi tới địa điểm thí luyện này, hắn còn muốn dựa vào lực lượng thân thể để cố gắng hết sức bảo tồn linh lực. Nhưng vì Vân Lôi Tử này, lại sớm tiêu hao lực lượng thân thể trên diện rộng.

Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cực kỳ căm tức. Lúc này hắn làm sao có thể từ bỏ ý định. Hắn mở miệng mắng, đồng thời thân thể cũng trực tiếp bay ra. Mặc dù lực lượng thân thể tiêu hao không

ít, nhưng Bạch Tiểu Thuần hiện tại đã không phải là cảnh giới Bất Tử Cốt, mà là Bất Tử Huyết.

Ở trên phương diện khôi phục này, lại cực kỳ kinh người. Lúc này khí huyết đang nhanh chóng khôi phục. Hắn lập tức triển khai Bất Tử Cấm, tốc độ thoáng cái bạo phát, lao thẳng đến Vân Lôi Tử.

Trong lòng Vân Lôi Tử thầm kêu khổ, nhưng lại không có cách nào. Hắn chỉ có thể kiên trì, không tiếc tiếp tục tiêu hao thọ nguyên, hoảng hốt chạy trốn.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau, ở khu vực sa mạc của địa điểm thí luyện này, triển khai cuộc đuổi trốn sinh tử.

Rất nhanh thời gian nửa ngày lại đi qua. Mắt thấy đã nhanh đến hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần cũng giật mình.

- Tốc độ của lão gia hỏa này nhanh thì cũng thôi, lại còn có thể duy trì liên tục lâu như vậy?

Bạch Tiểu Thuần không có cách nào không kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng ở trên phương diện tốc độ mình đã rất giỏi. Nhưng so sánh với Vân Lôi Tử, rốt cuộc vẫn còn có chút không bằng.

Nhất là đối phương bỏ chạy, trước sau duy trì một tốc độ. Bạch Tiểu Thuần sử dụng Bất Tử Cấm, chung quy xem như là bạo phát về phương diện tốc độ mà thôi. Cho dù Hám Sơn Chàng cũng như vậy.

Trừ phi là hắn triển khai phương pháp Thần Sát.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần đau lòng. hiện tại Bất Tử Huyết của hắn mới chỉ có vài giọt như vậy mà thôi. Một khi triển khai Thần Sát sẽ tiêu hao một giọt. Một giọt Bất Tử Huyết này, theo Bạch Tiểu Thuần, còn đáng giá hơn so với Thiên Nhân Hồn.

Huống hồ hồn của Vân Lôi Tử này có phải là Thiên Nhân Hồn hoàn chỉnh hay không cũng khó nói được.

Nếu như đổi người truy sát Vân Lôi Tử không phải là Bạch Tiểu Thuần, như vậy đối phương có khả năng sau khi so sánh, sẽ buông tha truy sát. Nhưng Bạch Tiểu Thuần sau khi suy nghĩ một chút, hừ một tiếng.

- Không đuổi kịp ngươi, ta cũng muốn hù chết ngươi. Ta không tin người này triển khai ra loại tốc độ như vậy, tiêu hao sẽ ít?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, chợt hét lớn một tiếng.

- Lão tiểu tử, ta phải triển khai đòn sát thủ. Nhận lấy cái chết đi!

Tiếng hô của Bạch Tiểu Thuần giống như tiếng sấm. Sau khi truyền ra, hắn lập tức toàn lực bạo phát ra cả Bất Tử Cấm và Hám Sơn Chàng. Trong tiếng nổ lớn, tốc độ chợt tăng mạnh.

Trước Vân Lôi Tử ở phía trước đã kéo ra một khoảng cách. Lúc này vừa nghe vậy trong lòng hắn liền kinh hãi. Mắt thấy khoảng cách đang không ngừng bị ngắn lại, hắn lại cắn đứt đầu lưỡi từ lâu đã vỡ nát nhiều chỗ, khiến cho tốc độ lại chợt tăng cao.

Nhưng ngay khi hắn tăng cao tốc độ, Bạch Tiểu Thuần lại chậm lại. Điều này khiến cho Vân Lôi Tử nhất thời hiểu rõ, mình là bị đùa bỡn. Trong lòng hắn cảm thấy phiền muộn căm tức, nhưng lại cắn răng tiếp tục bay nhanh.

Chỉ là... loại chuyện như vậy, Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể một lần đã kết thúc. Vì vậy ở trong thời gian sau đó, Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng lại rống to. Vân Lôi Tử cũng sắp phát điên rồi.

Trong một lần như vậy, hắn không có tăng nhanh tốc độ. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại đột nhiên tăng nhanh. Hư hư thật thật như vậy, khiến cho Vân Lôi Tử cũng muốn sụp đổ. Mỗi lần, hắn chỉ có thể chịu đựng sự đau lòng. Ở trong mỗi lần Bạch Tiểu Thuần rống to, hắn đều phải nâng cao tốc độ một chút.

Dần dần, tóc hắn cũng biến thành hoa râm. Trên mặt hắn nếp nhăn đã tràn ngập. Trong đáy lòng của hắn đau thương, tuyệt vọng.

- Bạch Tiểu Thuần này tại sao lại khó chơi như vậy? Cứ tiếp tục như thế nữa, không cần hắn đuổi kịp, ta cũng sẽ không chịu nổi!

Trong lòng Vân Lôi Tử lộ vẻ sầu thảm. Hắn tùy ý vỗ vào túi đựng đồ, bắt đầu ném đồ ra ngoài. Hắn thật sự không ném không được. Hắn chỉ có thể mượn biện pháp này, thử đi thu hút ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy trong lúc mình đuổi giết, Vân Lôi Tử này đều ném pháp bảo ra, Bạch Tiểu Thuần nhất thời vui mừng bất ngờ. Trong lòng hắn càng thêm ngạo nghễ vô cùng, đắc ý không tầm thường. Hắn suy nghĩ, mình thật sự quá lợi hại... Lại có thể đều khiến người bị đuổi theo, ném ra pháp bảo.

- Cảnh giới truy sát cao nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn từng món pháp bảo này, xúc động không thôi. Hắn cũng thuận lợi thu lấy. Thấy vậy, Vân Lôi Tử cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Khoảng cách giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần cũng càng lúc càng xa.

Nhưng hắn hoàn toàn không dám dừng bí pháp. Bởi vì ở chỗ Bạch Tiểu Thuần… cho dù kéo dài khoảng cách, nhưng đối phương rốt cuộc vẫn tiếp tục truy sát...

- Như vậy còn không kết thúc. Nhiều chuyện. Ta không phải là muốn đánh lén, nhưng còn không có thành công sao... Giữa các Thiên Nhân như vậy cũng là bình thường!

Vân Lôi Tử nhất thời có loại cảm giác muốn suy sụp. Trong lòng hắn đã vô số lần hối hận... Trước đó nghìn lần vạn lần không nên đi trêu chọc Bạch Tiểu Thuần tên đáng chém ngàn đao này.

Đồng thời, hắn cũng sử dụng một bí pháp khác, nhanh chóng gửi lời cầu cứu tới một Vân Lôi Tử khác. Chỉ có điều đối phương ở cách hắn quá xa. Trong thời gian ngắn căn bản là không qua được.

Rất nhanh ba ngày đã qua. Mắt thấy khoảng cách Vân Lôi Tử cùng mình đã càng lúc càng xa. Trong lúc hai người truy đuổi, hai người đã dần dần tiến sát tới biên giới của khu vực sa mạc này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1352: Tiểu Phi Chào Ngươi (Thượng)

Vân Lôi Tử ủy khuất đến cực hạn. Trong lòng hắn chửi bới đã ngập trời. Hắn ủy khuất vô cùng. Lúc này toàn thân hắn đều là nếp nhăn, tóc hoa râm. Sau ba ngày tiêu hao, trong khoảng thời gian cực ngắn như vậy, đối với hắn mà nói giống như năm tháng nửa giáp trôi qua.

Vừa nghĩ tới thọ nguyên mình tổn thất, Vân Lôi Tử lại có loại cảm giác muốn phát điên.

- Ba ngày, gia hỏa này đuổi theo ta ba ngày!

Tóc tai Vân Lôi Tử bù xù, mắt cũng đầy tơ máu. Điều khiến cho trong lòng hắn muốn suy sụp, chính là mình ở đây càng chạy, tiêu hao càng lớn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở phía sau, khả năng khôi phục sức khỏe lại vô cùng kinh người. Ở trong sự truy kích này, hắn không ngừng khôi phục, giống như không có việc gì.

Cái này khiến cho trong lòng hắn không cam lòng cũng sắp chảy nước mắt. Nhưng hắn lại không có cách nào, chỉ có thể cứng rắn duy trì tốc độ tiếp tục chạy thoát thân.

Bạch Tiểu Thuần cũng biết mình đã không đuổi kịp, nhưng vẫn suy nghĩ phải tiếp tục hù dọa một chút. Dù thế nào cũng phải khiến cho Vân Lôi Tử này tiêu hao thêm một ít.

- Đáng tiếc Trần Hạ Thiên không có tới đây. Nếu không, hiện tại ta đang hậm hực, chính là thời gian tốt để đi đánh Trần Hạ Thiên.

Bạch Tiểu Thuần trong lúc cảm thán, lại tăng thêm một ít tốc độ, đang muốn tiếp tục đi hù dọa Vân Lôi Tử. Nhưng vào lúc này, thần sắc hắn thoáng động. Trong phạm vi thần thức, hắn nhận thấy được ở phía xa hình như có bóng người quen thuộc.

Bạch Tiểu Thuần lập tức vui mừng bất ngờ. Phải biết rằng ở trong sa mạc này đã mấy ngày, hắn ngoại trừ vừa thi thể bị xé rách lúc mới bắt đầu vào đây, cùng với Vân Lôi Tử ra, vẫn không nhìn thấy những người khác.

Lúc này hắn không chỉ phát hiện ra có người tới gần. Ở dưới thần thức của hắn đảo qua, thấy được bóng người quen thuộc. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút bất ngờ, lập tức thay đổi phương hướng, nhanh chóng lao đi.

Không bao lâu, hắn liền thấy ở biên giới sa mạc sát phía xa, lúc này có năm bóng người đang lao nhanh về phía trước.

Một người trong đó, chính là... Đỗ Lăng Phỉ!

Bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ, bốn người khác đều mặc trang phục thị vệ. Trong đó có ba vị phân tán ra xung quanh, hình dáng dường như rất cảnh giác. Một vị cuối cùng là một thanh niên, hình dáng tầm thường. Nhưng vị trí của hắn lại rất gần với Đỗ Lăng Phỉ.

Ở địa điểm thí luyện này mấy ngày, không nhìn thấy được bóng người nào. Hiện tại hắn đột nhiên nhìn thấy được Đỗ Lăng Phỉ. Cho dù giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ có chút tâm tình phức tạp, nhưng hắn vẫn rất vui sướng.

Thời điểm hắn đang muốn đi qua chào hỏi, đám người Đỗ Lăng Phỉ hiển nhiên đều nhận thấy được bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần. Bọn họ lập tức nhìn lại. Về phần này người thanh niên đứng ở bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ, mặt không đổi sắc. Chỉ là ánh mắt đảo qua, sau đó giống như không nhìn thấy.

Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười. Lúc này hắn cũng không muốn đi hù dọa Vân Lôi Tử nữa. Tay phải hắn giơ lên, lập tức phất phất tay về phía đám người Đỗ Lăng Phỉ ngoài xa.

Sau khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ cũng sững sờ. Nhưng rất nhanh dường như nghĩ tới điều gì, nàng lại biến sắc, lặng lẽ nhìn về phía người thanh niên ở bên cạnh nàng.

Hành động này của Đỗ Lăng Phỉ, lập tức lại rơi vào trong mắt Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra, cũng nhìn về phía người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ.

Vừa nhìn như thế, Bạch Tiểu Thuần lập tức có chút không thoải mái.

Thật ra bộ dạng thanh niên này tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, có một khí thế rất đặc biệt. Tuy rằng tu vi tuy chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, nhưng hắn ở rất gần với Đỗ Lăng Phỉ, hình như rất thân mật.

Nhất là mắt thấy mình tới, phản ứng đầu tiên của Đỗ Lăng Phỉ lại có thể lặng lẽ nhìn người thanh niên kia. Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần không tự chủ được, dâng lên từng trận ghen tuông. Trong lòng hắn thầm hừ lạnh một tiếng, cố gắng ép sự ghen tuông này xuống. Hắn suy nghĩ, đối phương thoạt nhìn chẳng qua là một Nguyên Anh, mà mình là Thiên Nhân. Mặc dù bộ dạng vẫn tính là tuấn tú, nhưng nói như thế nào cũng không có đẹp bằng mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lập tức tràn đầy sự tự tin. Thoáng một cái, hắn đã đến phía trước mấy người Đỗ Lăng Phỉ.

- Tiểu Đỗ Đỗ, trong sa mạc này rất nguy hiểm. Nếu như các nàng muốn qua, phải chú ý nhiều một chút. Huống hồ ta một đường đi tới, cũng không thấy được có cái gì đáng để ý cả.

Bạch Tiểu Thuần đến gần, cố ý mở miệng lớn tiếng lớn, vô cùng thân thiết gọi ra tên thân mật của Đỗ Lăng Phỉ.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đến, ba thị vệ vẻ bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ lộ ra mặt cảnh giác. Tất cả đều lập tức ôm quyền. Nếu Bạch Tiểu Thuần là Thiên Nhân, cho dù bọn họ thân là thị vệ Thông Thiên Đảo, cũng cần bái kiến.

Chỉ là ba vị này mặc dù bái kiến, nhưng người thanh niên dường như có quan hệ rất thân mật với Đỗ Lăng Phỉ kia, từ đầu đến cuối mặt đều không đổi sắc, cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần, càng không cần phải nói tới bái kiến.

Trước đó Bạch Tiểu Thuần vốn cũng không vui. Lúc này mắt thấy thanh niên này như vậy, hắn càng mất hứng.

- Tiểu Đỗ Đỗ, ai vậy? Là ca ca của nàng sao? Ta cảm thấy có chút quen mắt.

Bạch Tiểu Thuần rất sợ là mình hiểu nhầm, thử hỏi một câu.

Đỗ Lăng Phỉ có chút do dự, lại theo bản năng nhìn thanh niên bên cạnh nàng một chút, lúc này mới nhìnBạch Tiểu Thuần lắc đầu, nhanh chóng mở miệng.

- Ngươi đi nhanh đi. Địa điểm thí luyện rất lớn. Nói không chừng ở chỗ nào lại cất giấu bảo tàng. Hi vọng lần này ngươi có thể ở chỗ này, thu được thành tích tốt.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Giọng điệu này của Đỗ Lăng Phỉ thật sự có cái gì đó không đúng. Hắn đang muốn nói thêm gì nữa. Nhưng vào lúc này, người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ kia hờ hững mở miệng.

- Đi thôi.

Hắn nói xong, đi về phía trước. Đỗ Lăng Phỉ do dự một chút, cũng lập tức đi theo. Thậm chí còn một tay khoác lên cánh tay của thanh niên

này, nhỏ giọng giải thích gì đó với hắn. Ba vị thị vệ khác lập tức tản ra xung quanh. Mắt thấy mọi người lại muốn rời đi.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại mặc kệ. Cơn tức của hắn trước đó vẫn chưa tắt. Hiện tại tận mắt nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ ở trước mặt mình, cùng thanh niên này thân mật như vậy, mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn to.

- Ở ngay trướcmặt ta, lại còn có thể làm như vậy?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, ghen tuông trong lòng càng mãnh liệt hơn. Sau khi tròng mắt xoay chuyển, gương mặt hắn bỗng nhiên lộ vẻ vui mừng, bước nhanh vài bước lại đuổi theo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1353: Tiểu Phi Chào Ngươi (Hạ)

- A, ta nhớ ra rồi, ngươi là... Ngươi là Tiểu Phi của Tinh Không Đạo Cực Tông?

Bạch Tiểu Thuần chỉ vào người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ kia, lộ vẻ vui mừng bất ngờ nói.

Thần sắc Đỗ Lăng Phỉ biến đổi. Người thanh niên kia cũng nhíu mày, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ngươi đi nhanh đi. Hắn không phải Tiểu Phi gì đó mà ngươi nói.

Đỗ Lăng Phỉ có chút nóng nảy, vội vàng nói.

- A? Lẽ nào ta thật sự nhận lầm?

Bạch Tiểu Thuần nghi ngờ nói, tiến lên vài bước đến bên cạnh người thanh niên kia. Sau khi cẩn thận nhìn mấy lần, trên mặt hắn lộ ra nụ cười khổ, làm ra vẻ sẽ xoay người nhường đường.

- Thật ngại quá. Ta thật sự nhận lầm...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, người thanh niên kia vẫn mặt không đổi sắc, hờ hững mở miệng.

- Nhận lầm lại...

Nhưng không đợi hắn nói hết lời, trong chớp mắt tốc độ của Bạch Tiểu Thuần bạo phát, rốt cuộc xoay người, trực tiếp một cái tát giơ lên, chợt đánh về phía đầu của người thanh niên này.

Cái tát này thật sự nhanh chóng vô cùng, thậm chí vượt qua tốc độ của tia chớp. Đồng thời, cũng vượt qua sự tưởng tượng của mọi người. Bất kể là Đỗ Lăng Phỉ hay các thị vệ xung quanh, hoặc là bản thân người thanh niên kia dù thế nào cũng không thể nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần lại có thể trực tiếp tát qua như vậy.

Một tiếng động vang lên.

Một cái tát này trực tiếp tát vào đầu của người thanh niên này. Toàn bộ quá trình lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, nhanh chóng vô cùng. Đồng thời, hình như cũng rất thành thạo. Bạch Tiểu Thuần thật sự đánh vào đầu của Bán Thần cũng đánh ra xúc cảm. Lúc này lại vô cùng đột nhiên, khiến cho tất cả mọi người sửng sốt.

Đỗ Lăng Phỉ mở to mắt, hít lạnh một hơi. Người thanh niên kia cũng ngẩn người ra, ngay cả lời nói cũng ngừng lại. Hắn còn có chút cảm giác giống như nằm mộng. Bất kể như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, lại có thể đột ngột như vậy, trực tiếp tát xuống. Tốc độ vừa rồi nhanh vô cùng, khiến người ta hoàn toàn không có một chút chuẩn bị.

Mà hắn ở đây, cũng vì một ít nguyên nhân đặc biệt, phản ứng chậm hơn so với bình thường rất nhiều, rốt cuộc không kịp ứng phó, bị Bạch Tiểu Thuần tát một cái, tát một tát rất chân thật...

- Ha ha, ngươi còn nói ngươi không phải là tiểu Phi. Ngươi xem, ngay cả cảm giác khi tát, cũng giống nhau như đúc. Tiểu Phi, ta là Tiểu Thuần. Chúng ta là huynh đệ tốt.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt vui sướng, cao hứng lớn tiếng nói. Nhưng trên thực tế lúc này trong lòng hắn thầm giật mình. Một cái tát vừa rồi thật sự đánh xuống, đối phương chuyện gì cũng không có, nhưng tay của mình... Lại có thể đau nhói.

- Tu vi của gia hỏa này tuyệt đối không phải là Nguyên Anh. Đây là cái đầu gì chứ?

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc, hơi thở của người thanh niên kia rõ ràng trở nên gấp gáp. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Hình như có một uy áp kinh người, từ trên người hắn muốn bạo phát ra, nhưng lại cứng rắn nhịn xuống.

Về phần Đỗ Lăng Phỉ, lúc này sắc mặt nàng tái nhợt. Một tay nàng đã bắt chặt lấy tay của người thanh niên, vội vàng kéo lại. Đồng thời nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lo lắng vội vàng mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm gì vậy? Sao có thể lỗ mãng như thế kích động như thế? Đã nói với người, đây không phải là Tiểu Phi. Ngươi nhận lầm người, còn không mau đi!ư

Nói xong, nàng còn nhanh chóng trợn trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần. Cùng lúc đó nàng cũng cố lôi kéo người thanh niên kia, nhanh chóng kéo dài khoảng cách cùng Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần rõ ràng cũng cảm nhận được có điểm không thích hợp. Trong lòng hắn dâng lên không ít suy đoán. Lúc này hắn cũng vội vàng mở miệng nói.

- Cái này... Lẽ nào ta thật sự nhận lầm người. Ai nha, thật ngại quá. Xem ra là ta thật sự nhận lầm...

Bạch Tiểu Thuần nói xong, len lén quan sát thanh niên đang được Đỗ Lăng Phỉ lôi đi. Trong lòng hắn chậm rãi có chút run rẩy. Hắn thật sự bỗng nhiên tỉnh ngộ ra. Cảm giác tát vào đầu của người thanh niên này. So với khi đánh vào nhạc phụ Cự Quỷ Vương của mình, thật ra còn muốn cứng hơn một chút.

- Người thanh niên kia là ai vậy?

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy đám người Đỗ Lăng Phỉ đi xa, hắn đứng ở nơi đó, nghi ngờ cùng kinh hãi. Thật ra lúc này tay phải hắn vẫn còn đau đớn vô cùng.

Thậm chí cẩn thận kiểm tra một chút, hắn cảm nhận được ở dưới một cái đánh này, kinh mạch tay phải lại có thể xuất hiện dấu hiệu vỡ nát. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh sợ.

- Chẳng lẽ là Bán Thần? Nhưng Bán Thần cũng sẽ không mạnh mẽ như vậy. Hiện tại ta cũng là Thiên Nhân... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là Thiên Tôn! Hắn len lén lẻn vào địa điểm thí luyện, muốn quan sát một chút xem người nào phù hợp với yêu cầu của hắn đối với đệ tử?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời lại chợt giật mình, thiếu chút nữa dọa chết cả bản thân.

- Không có khả năng. Nếu là Thiên Tôn, ta làm sao có thể thuận lợi vậy, trực tiếp đánh xuống... Nếu như là Thiên Tôn, ta đánh xuống như vậy, hắn không tiêu diệt ta sao? Ta bây giờ làm sao có thể còn sống được!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hít một hơi thật sâu bình phục lại tâm thần. Sau khi cẩn thận phân tích, hắn cảm thấy là mình đang hù dọa mình. Đối phương chắc hắn không phải là Thiên Tôn.

Nhưng trong lòng hắn cũng xúc động, suy nghĩ loại chuyện đánh xuống đầu như vậy, thật sự quá nguy hiểm...

Trong lúc thổn thức, Bạch Tiểu Thuần bay về phía xa. Theo thời gian trôi qua, sau mấy ngày, hắn cuối cùng bay ra khỏi phạm vi sa mạc. Thời điểm nhìn lại, phía xa ở sát biên giới, cuối sa mạc lại là một mảnh đầm lầy liên tục không dừng, không nhìn thấy được điểm cuối.

Đầm lầy này, mặt đất có nơi là nước bùn, có nơi lại là vũng nước. Thậm chí thỉnh thoảng còn có một ít bọt khí hiện lên. Sau khi bọt khí vỡ ra, tản ra khí tức mờ đục mỏng manh, khiến cho toàn bộ bầu trời trong phạm vi đầm lầy đều u ám vô cùng.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đến gần, hắn cũng có chút do dự. Đầm lầy này cho hắn cảm giác thật sự không tốt. Dường như ở dưới đầm lầy này

cất giấu rất nhiều sóng dao động mang theo ác ý. Nhất là có một chút sóng dao động với mức độ cường hãn khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải cảnh giác.

- Địa điểm thí luyện này quá tà môn.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu. Hắn có ý định đi vòng mở. Nhưng vừa nghĩ tới sự nguy hiểm trong sa mạc cũng rất nhiều, cuối cùng rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1354: Không Biết Là Thiên Tôn

Đồng thời ngọc giản truyền âm không ngừng phát ra truyền âm. Với hắn mà nói, cẩn thận một chút, tính mạng sẽ không có vấn đề gì. Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại lo lắng cho đám người Trương Đại Bàn Hầu Tiểu Muội. Một ngày không tìm được, hắn sẽ có thêm một ngày bất an.

Theo Bạch Tiểu Thuần bước vào đầm lầy, ở dưới sự cẩn thận của hắn, thật sự không gặp phải quá nhiều nguy hiểm. Rất nhanh hắn đã đi qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần ở trong đầm lầy này gặp phải không ít chuyện nguy hiểm đáng sợ, hắn thấy được trong trời cao đục ngầu thỉnh thoáng có một vài con phi điểu dữ tợn bay qua, cũng thấy được đỉa liên kết thành đàn từ bên trong đầm lầy bắn lên, hút khô những con phi điểu này.

Hắn còn nhìn thấy được bên trong đầm lầy có vô số trùng có hình dạng sợi tơ. Cho dù là thi thể, cũng thấy được bảy tám bộ...

Thậm chí có một lần, Bạch Tiểu Thuần con thấy được một con nhện có kích thước chừng trăm trượng, từ bên trong đầm lầy ló đầu ra, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Dường như nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần không dễ trêu chọc, con nhện này lại từ từ chìm xuống.

- Ở đây đối với Nguyên Anh mà nói, chính là một chỗ tuyệt cảnh!

Trên đường Bạch Tiểu Thuần đi tới, trong lòng càng lúc càng nặng nề. Hắn cũng từng trải một lần nguy cơ sinh tử.

Đó là một bàn tay to mục nát đột nhiên từ bên trong đầm lầy phía dưới vươn ra. Bàn tay này giống như cánh tay của người khổng lồ, đã mục nát phân nửa, nhưng tốc độ lại kinh thiên động địa. Trong tiếng nổ lớn, đầm lầy giống như bị đẩy ra, cánh tay kia mang theo tinh phong huyết vũ, trực tiếp chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nếu chỉ là một tay cũng không tính là gì cả. Ngay sau khi bàn tay này xuất hiện, từ trong đầm lầy lại tiếp theo xuất hiện một cánh tay nữa giống như vậy. Nếu không phải Bạch Tiểu Thuần không tiếc tiêu hao lực lượng thân thể, nhiều lần triển khai Bất Tử Cấm, còn thi triển phi toa này, liên tục xuyên qua những cánh tay, nếu không sợ là cũng khó có thể thoát đi được.

Sau khi thật vất vả chạy ra khỏi phạm vi này, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên dồn dập. Bên tai hắn truyền đến tiếng rít gào mang theo sự không cam lòng từ bên trong đầm lầy phía sau. Tốc độ của hắn nhanh hơn, chớp mắt đã đi xa.

- Đừng nói là Nguyên Anh, Thiên Nhân ở chỗ này, khắp nơi cũng là nguy cơ mai phục.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng lo lắng hơn. Sau đó, hắn cũng gặp phải một ít tu sĩ của bốn mạch. Chỉ có điều, phần lớn những người trong đó cũng không phải là người của Tinh Không Đạo Cực Tông. Nhưng chỉ cần không phải là Cửu Thiên Vân Lôi Tông, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, đều sẽ vươn tay giúp một chút.

Những tu sĩ được cứu giúp này vô cùng cảm kích. Bình thường vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần sẽ hỏi bọn họ về hành tung của đám người Trương Đại Bàn. Dù sao, đối phương không biết đám người Trương Đại Bàn, nhưng Bạch Tiểu Thuần có bức họa ngọc giản.

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của Bạch Tiểu Thuần, hắn từ trong miệng một người trong đó, tìm được manh mối có liên quan tới Trương Đại Bàn!

- Bạch tiền bối, người trong bức tranh này, dường như hai ngày trước ta đã gặp qua. Đó là ở khu vực phía tây, ta thấy Lôi Nguyên Tử của Cửu Thiên Vân Lôi Tông đang đuổi giết hắn!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt có hàn quang lóe lên. Người trên bức họa mà đối phương nói tới, chính là Trương Đại Bàn.

- Hai ngày trước... phía tây...

Trong ngực Bạch Tiểu Thuần nhấp nhô lên xuống. Sau khi nói cám ơn, thoáng một cái, thân thể hắn đã lao thẳng về phía tây. Tốc độ chợt triển khai. Đồng thời, hắn cũng không ngừng thử truyền âm về phía Trương Đại Bàn.

Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Nhân, tốc độ còn nhanh hơn so với Nguyên Anh quá nhiều. Lúc này trong lòng hắn đang lo lắng, tốc độ bay lập tức lại dâng lên từng tiếng nổ mạnh, ở trong thiên địa của đầm lầy này, không ngừng vang vọng trở về.

Hắn không biết hai ngày trước Trương Đại Bàn bị đuổi giết, sẽ bỏ chạy về phương hướng nào. Hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào tốc độ, không ngừng thử tìm kiếm.

Cùng lúc đó, ở phạm vi trong khu vực đầm lầy cách Bạch Tiểu Thuần không quá xa, Trương Đại Bàn thở hồng hộc, đang không ngừng nhổ mười con đỉa đang bám ở trên người xuống. Hắn chịu đựng đau đớn mãnh liệt, thân thể hắn đang run rẩy bay nhanh bỏ chạy.

Hắn không dám bay ở trên bầu trời. Thật ra, sau khi hắn bị truyền tống đến nơi này, ban đầu còn đỡ một chút. Dựa vào lực Niệm Đan của hắn, lại có trực giác nào đó, ở trong đầm lầy này, hắn có thể sớm tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Chỉ là, năng lực này của hắn rất nhanh đã bị Lôi Nguyên Tử gặp phải trên đường phát hiện ra. Lôi Nguyên Tử này hiển nhiên hiểu nhầm, cho

rằng Trương Đại Bàn nhất định có pháp bảo nào đó. Trương Đại Bàn giải thích, hắn căn bản cũng không tin, trực tiếp đánh tới.

Tu vi của hai người chênh lệch quá lớn. Hơn nữa, bên cạnh Lôi Nguyên Tử còn có hai tu sĩ Cửu Thiên Vân Lôi Tông. ba người truy sát Trương Đại Bàn, vốn là chuyện dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng thời khắc mấu chốt, Trương Đại Bàn lại chạy trốn vào trong đầm lầy này.

Kể từ đó, bước chân hắn hạ xuống hình thành động tĩnh, nhất thời lại đưa tới vô số đỉa cùng với các loại tồn tại hung tàn. Trương Đại Bàn dựa vào trực giác Niệm Đan của hắn, có thể tránh được một ít. Nhưng sau nhiều lần trọng thương, cộng thêm đám người Lôi Nguyên Tử, nguy cơ không ngừng tới.

Đến cuối cùng, bọn họ chỉ có thể phóng lên trên không trung, từ phía xa truy kích Trương Đại Bàn.

Hiện tại, chính là ngày thứ ba. Trương Đại Bàn đã tuyệt vọng. Hắn mệt mỏi không chịu nổi. Trong con mắt đều là tơ máu đầy phẫn nộ và không cam lòng. Tu vi của hắn cũng không ổn định. Toàn thân đã giống như dầu hết đèn tắt.

Nhất là hắn không thể phóng lên trên không trung, chỉ có thể ở trong đầm lầy này. Tuy có trực giác Niệm Đan, nhưng ở đây cuối cùng là nguy hiểm vô tận. Hắn cứ như vậy đã gặp phải vài lần, thiếu chút nữa vùi thân ở trong miệng đỉa.

- Nơi này là nơi quỷ quái gì vậy? Còn có Lôi Nguyên Tử này khinh người quá đáng!

Lửa giận trong lòng Trương Đại Bàn từ lâu đã ngập trời, nhưng lại không có cách nào. Hắn chỉ có thể ủy khuất ở trong đầm lầy này, nhanh chóng đi về phía trước. Đồng thời hắn không ngừng truyền âm, tìm kiếm bạn đồng hành Tinh Không Đạo Cực Tông.

Chỉ là ba ngày, đã là cực hạn của hắn. Dọc theo con đường này nếu không phải là đối phương e ngại những tồn tại hung tàn ở bên trong đầm lầy này, vẫn chưa nóng lòng hạ tử thủ, sợ là mình đã sớm diệt vong.

Trong đoạn đường này, hắn truyền âm quá nhiều lần, cũng không có nhận được bất kỳ hồi phục nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1355: Ngươi Dám Kích Động Ta? (Thượng)

Mắt thấy đã sắp đến tình trạng dầu hết đèn tắt, Trương Đại Bàn nở nụ cười khổ. Hắn cảm thấy lần dự cảm này của mình đã sai lầm... Đi tới một địa điểm thí luyện như thế này, sợ là rất khó có thể sống sót trở lại.

Cũng chính là vào lúc này, thân thể Trương Đại Bàn run lên bần bật. Trực giác Niệm Đan của hắn, khiến cho hắn lập tức nhận thấy được ở bên trong đầm lầy cách mình nghìn trượng thình lình có một con quái vật khổng lồ, đang gào thét lao về phía mình.

Con quái vật khổng lồ cho Trương Đại Bàn cảm giác, giống như thấy được Thiên Nhân. Điều này khiến cho hắn lập tức lại ý thức được, một khi đối phương tới gần, mình... tuyệt không thể nào sống sót được nữa!

- Cho dù chết, cũng muốn lôi kéo vài người cùng nhau chết!

Trương Đại Bàn mắt thấy tình cảnh như vậy, trong mắt lộ ra sự điên cuồng. Cuối cùng hắn chợt phóng lên cao. Gần như ở trong nháy mắt khi hắn bay ra, trên bầu trời xa xăm, Lôi Nguyên Tử giống như Hầu Tử, còn có hai tu sĩ bắc mạch mặc rất dầy ở bên cạnh hắn đã nhanh chóng lao đến, tốc độ cực nhanh. Mắt thấy sẽ tới gần.

Cũng chính là vào lúc này, ngoài mấy trăm trượng, trong đầm lầy một con nhện chừng trăm trượng chừng, thình lình lộ ra nửa người, giống như muốn nhảy lên một cái!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho sắc mặt ba người Lôi Nguyên Tử biến đổi. Bọn họ muốn lui về phía sau. Ở trong một cái chớp mắt này, Trương Đại Bàn muốn toàn lực đi ngăn cản ba người Lôi Nguyên Tử chạy trốn.

Bỗng nhiên, ngọc giản truyền âm ở bên trong túi trữ vật của hắn chấn động.

- Đại sư huynh, sư huynh ở đâu?

Trương Đại Bàn sửng sốt. Giống như tuyệt địa gặp sinh, hắn không tiếp tục đi ngăn cản ba người Lôi Nguyên Tử chạy trốn nữa, mà ngửa mặt lên trời, hướng về phía trời cao phát ra một tiếng hô lớn nhất mà hắn có thể hô lên được.

- Tiểu Thuần cứu ta!

Tiếng rít gào này nhất thời ầm ầm ầm khuếch tán ra. Bạch Tiểu Thuần ở phía xa đang nhanh chóng lao về phía trước. Thân thể hắn chợt dừng lại. Hắn quay đầu trực tiếp nhìn về phía phương bắc. Vào giờ phút này, khí thế xông thẳng lên trời, giống như sấm sét, trực tiếp nổ tung. Tốc độ của hắn bạo phát đến cực hạn. Trong tiếng nổ lớn, hắn giống như lưu tinh, thiên ý tràn ngập, khiến cho trời cao cuồn cuộn, lộ ra một gương mặt cực lớn thuộc về Bạch Tiểu Thuần, lao thẳng đến chỗ của Trương Đại Bàn!

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã di chuyển qua!

Gần như trong chớp mắt khi gương mặt của Bạch Tiểu Thuần hiện lên ở trên trời cao, đồng thời ở trong đầm lầy này, một người Vân Lôi Tử khác của Cửu Thiên Vân Lôi Tông, sắc mặt thâm trầm bay qua ở giữa không trung.

Hắn chợt ngẩng đầu lên. Cảm nhận được phía xa truyền tới sóng dao động của Thiên Nhân, trong mắt hắn có hàn quang lóe lên.

Hắn có thể nói là ca ca trong Vân Lôi Song Tử, song tử bọn họ vốn từng là một khối. Mặc dù vì tu luyện tạo thành bất ngờ, hóa thành hai người, nhưng trên tâm thần giữa bọn họ có thể sử dụng bí pháp khai thông.

Đối với chuyện giữa Bạch Tiểu Thuần cùng với một thân thể khác, hắn đã hiểu rõ tất cả. Trên thực tế lúc đó Bạch Tiểu Thuần truy sát đệ đệ hắn, hắn đang ở dải đất bình nguyên, ơ giữa cách khu vực đầm lầy, sau đó mới tới sa mạc.

Mặc dù trong thời gian ngắn không có cách nào cứu viện, nhưng hắn vẫn nhanh chóng đến. Giờ khắc này hắn đã ở trong đầm lầy này. Trong nháy mắt nhận thấy được khí tức của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt hắn có hàn quang lóe lên. Hắn lập tức cùng sử dụng bí pháp khai thông với đệ đệ.

- Bạch Tiểu Thuần ở bên trong đầm lầy. Ngươi nhanh chóng chạy tới. Hai người chúng ta dung hợp một thể, giết chết Bạch Tiểu Thuần này!

Vị đệ đệ trong Vân Lôi Song Tử kia đã trốn ra khỏi sa mạc, đang chạy ra khỏi khu vực đầm lầy. Giờ khắc này hắn đang ở dải đất bình nguyên. Sau khi nhận được bí pháp truyền âm của huynh trưởng hắn, trong mắt hắn có ánh sáng ngoan độc hiện lên. Hắn chợt xoay người, quay đầu lại lao về phía đầm lầy.

Mà giờ khắc này, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần theo thiên ý quật khởi, cũng đã bạo phát ra. Hắn lao nhanh giống như một đạo lưu tinh, lao thẳng đến chỗ của Trương Đại Bàn.

Khoảng cách giữa bọn họ không phải đặc biệt xa. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại rất nhanh. Lúc này người còn chưa tới, khí tức cùng với uy áp của hắn lại ầm ầm hạ xuống bốn phía xung quanh Trương Đại Bàn.

Ở bên trong đầm lầy này, thân thể con nhện cực lớn chợt dừng lại. Trong mắt nó nhanh chóng chớp động vài cái. Dường như Trương Đại Bàn cho nó cảm giác rất đặc biệt. Rốt cuộc nó lựa chọn không để ý tới uy áp của Bạch Tiểu Thuần, thân thể chợt nhảy mạnh lên một cái, phát ra tiếng gào thét chói tai, lao thẳng đến chỗ Trương Đại Bàn.

Lúc này ba người Lôi Nguyên Tử hoảng sợ đang muốn lui về phía sau. Nhưng không đợi bọn họ rút đi, con nhện kia lại chợt mở miệng.

Nhất thời từng sợi tơ nhện màu đen liền trực tiếp từ trong miệng nó phun ra, chớp mắt trực tiếp quấn về phía Trương Đại Bàn cùng với đám người Lôi Nguyên Tử, chợt kéo mạnh một cái. Trương Đại Bàn phun ra máu tươi. Lực kéo này quá mạnh, trực tiếp kéo hắn tới thẳng phía dưới đầm lầy.

Ba người Lôi Nguyên Tử cũng tràn ngập tuyệt vọng. Nhưng mặc cho bọn họ giãy giụa như thế nào, cũng vẫn không có cách nào thoát ra được. Bọn họ chỉ có thể cùng Trương Đại Bàn, bị trực tiếp lôi đến trên đầm lầy. Hơn nữa, lúc này ở trên mặt bốn người hiện lên khí đen. Chung quy giống như trúng phải kịch độc. Loại độc này rất quỷ dị, còn đang chuyển động. Nhìn kỹ, giống như từng con con nhện màu đen hư ảo bám ở trên người của mọi người.

Trương Đại Bàn tu vi yếu nhất. Trước đó hắn còn bị trọng thương. Giờ khắc này sau khi bị trúng độc, trực tiếp hôn mê. Ba người Lôi Nguyên Tử có tu vi hùng hậu, còn có thể miễn cưỡng kiên trì.

Cùng lúc đó, con nhện kia cũng nhanh chóng chìm vào bên trong đầm lầy, lôi kéo đám người Trương Đại Bàn nhanh chóng đi về phía trước.

Cũng chính là vào lúc này, thiên địa vang lên một tiếng sét. Gương mặt cực lớn của Bạch Tiểu Thuầnbỗng nhiên lại xuất hiện ở trên bầu trời của khu vực này. Trong mắt hắn lộ ra sự tức giận, trong miệng truyền ra một tiếng quát khẽ.

- Ngươi dám!

Giọng nói này giống như lôi đình, nổ vang, trực tiếp khiến đầm lầy phía dưới nổ tung, lõm xuống, lộ ra đám người Trương Đại Bàn đang bị quấn chặt, nhanh chóng bị kéo đi.

Cưới đầm lầy, thân thể con con nhện kia cũng run lên, nhưng tốc độ của nó lại nhanh hơn.

Cùng lúc đó, trên trời cao, gương mặt Bạch Tiểu Thuầntrực tiếp vặn vẹo, hóa thành một đạo cầu vồng, từ trời cao chợt hạ xuống.

Ầm.

Một tiếng động vang lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1356: Ngươi Dám Kích Động Ta? (Hạ)

Lúc xuất hiện, không ngờ đã ở trên phần đầm lầy bị lõm xuống này. Hoàn toàn không dừng lại, toàn thân Bạch Tiểu Thuần trực tiếp lại lao về phía bên trong đầm lầy.

Giờ phút này, hắn cũng không kịp triển khai toàn diện linh lực, tu vi, lực lượng thân thể đều bạo phát ra. Hắn còn phất tay lên. Phi toa này toả ra ánh sáng chói mắt, vèo một cái bắn nhanh đi.

Phi toa đi qua nơi nào, đầm lầy không ngừng nổ vang, giống như điên cuồng đánh xuống, phát nổ. Dưới từng tầng lõm xuống, vô số con đỉa tan vỡ. Vô số trùng sợi tơ vỡ nát diệt vong. Đồng thời, cho dù tốc độ của con nhện kia mau hơn nữa, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn ra tay. Hắn đã nhìn thấy được đám người Trương Đại Bàn ở bên trong đầm lầy bị tơ nhện quấn lấy.

Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, một tay đã nắm lấy sợi tơ đang buộc chặt ở trên người Trương Đại Bàn, hung hăng kéo một cái. Ở phía dưới đầm lầy, toàn thân con nhện cực lớn kia lại chấn động. Nó căn bản không có biện pháp nào ngăn cản lực mạnh này đột nhiên truyền tới. Ở bên trong đầm lầy lại có một tiếng nổ lớn vang lên. Con nhện chừng trăm trượng này rốt cuộc bị Bạch Tiểu Thuần lôi trực tiếp từ bên trong đầm lầy đi ra, run rẩy lao về phía giữa không trung.

Giữa không trung, mắt con nhện đỏ đậm, phát ra tiếng gào thét thê lương. Dường như biết trốn không thoát, vì vậy trong miệng ó phun ra rất nhiều tơ nhện màu đen, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Bạch Tiểu Thuần tức giận. Trước đó, người hắn mặc dù không tới, nhưng dù sao cũng rống lên một tiếng, thể hiện ra tu vi. Nếu như con nhện này thức thời, ắt hẳn phải lập tức buông tha săn bắn.

Nhưng nó lại có thể mạnh mẽ muốn dẫn Trương Đại Bàn đi. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất mất hứng. Nhất là khi nhìn thấy sắc mặt Trương Đại Bàn đều đen xì, rõ ràng là trúng độc. Loại độc này quỷ dị, giống như có từng con nhện màu đen hư ảo bám trên thân. Loại độc tố này người khác vẫn cần nhận rõ, nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần là đại sư dược đạo. Hắn liếc mắt liền nhìn ra, đây là loại độc nào đó có liên quan đến linh hồn!

Biện pháp giải độc chỉ có một... Giết chết người hạ độc!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có hàn quang xẹt qua. Hắn bấm quyết, phi toa trong tay hắn phát ra một tiếng rít, ở trên tơ nhện này vung lên vài cái. Nhất thời tơ nhện buộc chặt Trương Đại Bàn, lập tức bị chặt đứt.

Sau đó, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên. Trong mắt hắn thình lình lộ ra ảnh ngược của một vòng loan nguyệt. Hắn biết trong đầm lầy này tồn tại không ít thứ, cho dù là hắn cũng không muốn trêu chọc. Hắn hiểu rõ một trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng. Lúc này vừa ra tay, không ngờ chính là Nhật Nguyệt Trường Không Quyết hắn tu luyện!

Pháp quyết này tầng thứ nhất, chính là Dưỡng Nguyệt. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã tu luyện đến trình độ Loan Nguyệt. Lúc này theo ánh mắt nhìn lên, nhất thời ở trên trời cao thình lình lại xuất hiện một vòng loan nguyệt.

Loan nguyệt này xuất hiện cực kỳ đột ngột, ở trong nháy mắt biến ảo hiện ra, càng có ánh trăng từ trên trời chiếu xuống, soi sáng xuống tám phương, khiến cho trong thiên địa, giống như trở thành một màu bạc.

Ở trong ánh sáng trăng này, tất cả tơ nhện con nhện kia phun ra, giống như bị dung hòa, chớp mắt lại tiêu tan vô ảnh. Trong mắt của con nhện kia lại lộ ra vẻ hoang mang cùng sợ hãi. Nó lập tức muốn chìm

xuống, xông về phía đầm lầy. Nhưng đã không kịp nữa. Lúc này ở trên người của nó lại hiện ra vết trăng giống hệt với vầng trăng ở trên khoảng không!

- Vẫn Nguyệt!

Bạch Tiểu Thuần khẽ quát một tiếng. Nhất thời loan nguyệt trên trời cao chợt sáng ngời, lập lòe. Tất cả ánh sáng ở bốn phía xung quanh, trong nháy mắt liền trực tiếp ngưng tụ ở trên người của con nhện kia, khiến cho vệt trăng trên người nó càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu. Nó kêu lên thảm thiết, cũng vô cùng thê lương. Cả người đều đang run rẩy. Vô số chất lỏng màu xanh lục từ trên người nó nhỏ xuống. Nó mang theo sự thống khổ muốn tiếp tục nhảy vào đầm lầy. Nhưng không đợi tới khi va chạm với đầm lầy, thân thể nó đã lại ầm một tiếng, bị vệt trăng vết không ngừng phóng đại bao trùm toàn thân, trực tiếp lại tan vỡ nổ mạnh!

Hình Thần Câu Diệt!

Theo con nhện chết đi, trong nháy mắt khí đen trên người đám người Trương Đại Bàn cũng biến mất.

Ba người Lôi Nguyên Tử trước đó vốn cũng không có hôn mê. Bọn họ chính mắt thấy tất cả những điều này. Lúc này sau khi độc tố biến mất, sắc mặt ba người bọn họ tái nhợt. Gần như hoàn toàn không có một chút do dự, ba người lại chợt bay ra, bay nhanh bỏ chạy về ba phương hướng,.

Trong lòng bọn họ càng điên cuồng run rẩy. Dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, truy sát một Trương Đại Bàn, lại có thể rước lấy Thiên Nhân lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông. Trong lòng ba người tuyệt vọng kêu khổ. Lúc này mỗi người đều giống như liều mạng, điên cuồng chạy trốn.

- Khi dễ đại sư huynh của ta, còn muốn đi?

Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể để cho ba người này rời đi được. Hắn kéo theo Trương Đại Bàn vừa thức tỉnh. Thân thể một bước đi ra, tay phải giơ lên chỉ một cái. Nhất thời phi toa này vèo một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng, trong phút chốc lại xuyên qua thân thể của một trong ba người tu sĩ bắc mạch.

Trong lúc tiếng kêu thảm thiết còn đang vang vọng, phi toa này lại tăng nhanh, trong chớp mắt, lại đi qua thân thể người thứ hai. Sau khi giết liền hai người, phi toa này lại nhanh chóng lao thẳng đến chỗ Lôi Nguyên Tử.

Cũng chính là vào lúc này, trời cao chợt cuồn cuộn. Gương mặt cực lớn của Vân Lôi Tử tràn ngập thiên ý gầm thét giận dữ, vang vọng chấn động trời cao.

- Bạch Tiểu Thuần ngươi dám!

Vân Lôi Tử đến. Bạch Tiểu Thuần không thấy bất ngờ. Trên thực tế trước đó hắn đã nhận thấy được. Chỉ có điều hắn phải cứu Trương Đại Bàn, không rảnh chú ý nhiều. Lúc này nghe được lời nói của đối phương, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

- Ngươi dám khiêu khích ta?! Ta rất tức giận khi người khác khiêu khích ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tốc độ phi toa nhanh hơn!

Thân thể Lôi Nguyên Tử này giống như Hầu Tử vậy, cho dù linh hoạt mấy, cũng vẫn không có cách nào né tránh được. TRong mắt hắn mang theo sự tuyệt vọng, phát ra âm thanh thê lương.

- Sư phụ cứu...

Nhưng không đợi hắn nói hết lời, phi toa rít lên một tiếng, chớp mắt trực tiếp bay qua mi tâm của hắn, khiến cho lời của hắn cũng thoáng cái ngừng lại.

Không phải Bạch Tiểu Thuần thích giết chóc. Nếu như thật sự không phải mình tới đúng, Trương Đại Bàn nhất định đã bỏ mạng ở tại đây. Mà hết kẻ gây ra tất cả tai họa này, lại chính là ba người bắc mạch này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1357: Ngươi Nhất Định Cố Ý (Thượng)

- Bạch Tiểu Thuần!

Vân Lôi Tử mắt thấy đệ tử của mình lại chết ở trước mặt như vậy, ánh mắt hắn nhất thời đỏ đậm. Trong tiếng rít gào, gương mặt cực lớn trên trời cao ngưng tụ thành một đạo cầu vồng, mang theo sát cơ hủy thiên diệt địa, phá không lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Nếu như ví dụ Thông Thiên Đảo thành hoàng cung, lại Thiên Tôn chính là đế vương. Bán Thần lão tổ bốn mạch Nguyên Đầu Tông Môn dưới trướng của hắn, giống như Cự Quỷ Vương chính là bốn Đại Thiên Vương.

Kể từ đó, quan hệ giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Vân Lôi Tử này giống như trưởng lão quyền thế dưới trướng của hai Thiên Vương. Mặc dù từ phương hướng này nhìn lên, xem như là thế lực cùng một phương. Nhưng trên thực tế... mâu thuẫn cùng chém giết giữa bọn họ chưa bao giờ ngừng. Nếu như ở bên ngoài, còn có Bán Thần lão tổ của từng người can thiệp, sẽ không để cho quan hệ giữa bọn họ quá căng thẳng.

Nhưng ở địa điểm thí luyện này, cho dù thật sự phân ra sinh tử, sau khi rời khỏi đây, người ngoài cũng không có cách nào nói thêm cái gì.

Lúc này mắt thấy đầu tiên là một thân thể khác của mình bị Bạch Tiểu Thuần tiêu hao rất thảm khốc. Sau đó lại tận mắt nhìn thấy ái đồ của mình, chết thảm ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Thù mới hận cũ nhất thời lại vọt vào trong đầu, khiến cho Vân Lôi Tử lửa giận ngập trời. Ý chí của hắn còn ầm ầm ầm khuếch tán trên trời cao,

khiến cho gương mặt cực lớn của hắn ở giữa không trung giống như thiên uy hạ xuống.

Theo tiếng rít gào, bóng dáng hắn giống như tia chớp, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Hơn nữa ở trong quá trình lao tới, từ trong không trung bốn phía xung quanh hắn ngưng tụ ra từng thiên lôi!

Những thiên lôi này càng lúc càng nhiều. Chỉ trong chớp mắt một cái, đã có chừng hơn mười vạn thiên lôi tràn ngập thiên địa, khiến cho cả một khu vực này thật giống như bị Lôi Đình chiếm lấy, trở thành Lôi Trì. Giờ phút này Vân Lôi Tử, dường như là chúa tể của sấm sét!

Đồng tử của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên co lại. Hắn lập tức lại cảm nhận được, Vân Lôi Tử trước mắt này, so với mấy vị hắn đã gặp trước kia, rõ ràng mạnh hơn không ít. Mặc dù đều là Thiên Nhân trung kỳ, nhưng Vân Lôi Tử trước giống như mới vào trung kỳ. Nhưng vị hiện tại này lại dường như ở trung kỳ chìm đắm trong những năm tháng rất lâu. Hiện tại chỉ thiếu chút nữa, hắn liền có thể bước vào Thiên Nhân hậu kỳ.

Thậm chí trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần lại đoán được, mức độ cường hãn của một mình Vân Lôi Tử trước mắt này, đã vượt qua bất kỳ một người nào trong ba người Trần Hạ Thiên.

Đến nay, ở khu vực Thông Thiên này, đây là kẻ địch mạnh nhất hắn gặp được!

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian để suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều. Lúc này thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau. Hắn nắm lấy Trương Đại Bàn còn đang hôn mê, ném vào bên trong túi trữ vật. Chỉ có điều người sống ở bên trong túi trữ vật không có cách nào kiên trì quá lâu. Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần không có lựa chọn nào khác. Ở trong chớp mắt khi hắn lui về phía sau, ở nơi hắn đứng trước đó đã lập tức bị mười vạn thiên lôi trực tiếp đánh nổ.

Trong thiên địa chấn động, Vân Lôi Tử mang theo lửa giận ngập trời, gào thét tới gần. Tay phải hắn bấm quyết. Nhất thời tất cả thiên lôi ở bốn

phía xung quanh, trong nháy mắt liền tập trung về phía hắn tập, trực tiếp ngưng tụ ở bên trong tay phải của hắn. Theo tay phải hung hăng nắm lấy, nhất thời một cái cung tia chớp khổng lồ, thình lình xuất hiện!

- Chết cho ta!

Vân Lôi Tử rít gào một tiếng. Hắn chợt kéo căng dây cung tia chớp lại. Nhất thời một tia chớp màu tím đen lại ngưng tụ ra. Đây không phải là pháp bảo, mà là thần thông thuật pháp của Vân Lôi Tử. Lúc này theo dây cung buông ra, vèo một tiếng, giống như thiên địa bị xé rách, tia chớp màu tím đen này, mang theo tất cả lực lượng dường như muốn diệt sạch, trực tiếp xé mở hư vô, chớp mắt lại xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng đều chỉ phát sinh ở trong chớp mắt. Thần sắc Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị nhưng hoàn toàn không thấy chút bối rối rồi. Hắn không hối hận vì trước đó đã giết chết Lôi Nguyên Tử. Mà giờ khắc này mắt thấy Vân Lôi Tử này nổi giận, khí thế ép người, trong mắt của hắn cũng hiện lên một tia tàn khốc.

- Thật sự cho rằng lão tử sợ ngươi sao?

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Hắn mặc dù sợ chết, nhưng từng trải qua nhiều năm, khiến cho hắn từ lâu đã hiểu rõ, càng là thời khắc như vậy, lại càng phải đi liều mạng!

Dù sao nếu mình không liều mạng, mạng nhỏ nhất định sẽ bị người khác lấy đi chơi...

Trong tiếng gào thét, Bạch Tiểu Thuần chẳng những không có lui về phía sau, trái lại chợt bước về phía trước một bước. Hai tay hắn giơ lên, bỗng nhiên vung về bốn phía, trong miệng càng phun ra ba chữ.

- Nhân Sơn Quyết!

Ầm ầm ầm!

Gần như trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần vừa mở miệng mắt, từ trong không trung ở bốn phía xung quanh lại xuất hiện vô số hòn đá. Ở thời gian ngắn ngủi những hòn đá lại ngưng tụ ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Trong chớp mắt, một vị thạch nhân cực lớn kích thước chừng trăm trượng, trực tiếp hạ xuống ở trong thiên địa.

Trong chớp mắt, một khí thế khổng lồ dồi dào ầm ầm từ trên thân người đá của Bạch Tiểu Thuần phát ra. Trong khí thế kinh người của hắn, một quyền đánh ra, trực tiếp cùng tia chớp màu tím đen này do Vân Lôi Tử bắn ra, ở giữa không trung va chạm với nhau.

Tiếng nổ mạnh truyền ra khắp nơi. Trên trời cao, ý chí Bạch Tiểu Thuần hóa thành gương mặt, cùng gương mặt Vân Lôi Tử va chạm vào nhau, khiến cho trời cao chấn động đổi sắc. Mặt đất run rẩy. Những tia chớp màu tím đen sắc tan vỡ từng mảnh một. Thể thể người đá Nhân Sơn Quyết của Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện không ít vết nứt.

Nhưng cuối cùng, những tia chớp màu tím đen kia không phải là đối thủ. Sau khi hoàn toàn trở nên tán loạn, thân Bạch Tiểu Thuần Thạch vẫn hoàn chỉnh. Lúc này trong tiếng rít gào, hắn lao thẳng đến chỗ Vân Lôi Tử.

Hơi thở của Vân Lôi Tử nhanh hơn. Trong mắt có hàn quang lập lòe. Gần như ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần vừa tới, tay trái hắn chợt giơ lên, hung hăng chụp một cái về phía hư vô bên cạnh. Trong miệng hắn giống như nghiến răng nghiến lợi, thốt ra mấy từ.

- Vân Lôi Nhân Tổ biến lần thứ nhất

Gần như trong nháy mắt khi hắn mở miệng, thân thể Vân Lôi Tử lại chợt chuyển động. Dường như có từng con rắn nhỏ đang bò ở trên da của hắn, khiến cho toàn thân hắn run rẩy, biểu tình đều dữ tợn vô cùng, trong miệng phát ra tiếng rít gào giống như dã thú.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1358: Ngươi Nhất Định Cố Ý (Hạ)

Ở trong tiếng rít gào này, thân thể hắn rốt cuộc nhanh chóng bành trướng với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Trong nháy mắt, hắn lại có thể hóa thành kích thước chừng mười trượng. Thân thể hắn cũng không còn chênh lệch hai bên cách xa như trước nữa. Tuy vẫn là một bên to một bên nhỏ, nhưng thoạt nhìn rõ ràng tốt hơn so với trước một chút.

Cùng lúc đó, vào giờ phút này, khí tức của hắn cũng lớn hơn rấtd nhiều so với trước khi biến hóa. Toàn thân hắn giống như bạo phát, cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác, rốt cuộc hắn cường hãn hơn so với trước chí ít ba phần!

Hơn nữa, ở bên ngoài thân thể hắn lại có một đạo vòng sáng màu đỏ, bỗng nhiên dần hiện ra. Bên trong vòng sáng này có ánh sáng lưu chuyển, rõ ràng có lực phòng hộ đủ kinh người.

Gào!

Sau khi biến thân, Vân Lôi Tử chợt ngẩng đầu. Hai con mắt một lớn một nhỏ đều đặc biệt đỏ đậm, mang theo sự điên cuồng. Toàn thân tản ra sự dã man. Hắn chợt lao thẳng đến chỗ thân đá của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thật bị biến thân này của Vân Lôi Tử dọa cho giật mình, lúc này tròng mắt hắn cũng trợn trừng lên.

- Lại có thể biết biến thân!!

- Hơn nữa còn là biến lần thứ nhất. Vậy chẳng phải là nói, còn có biến lần thứ hai, biến lần thứ ba sao?

- Đáng chết. Ta hận nhất là đánh cùng với người có thể biến thân!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ. Nhưng hôm nay hắn không thể suy nghĩ nhiều. Ánh mắt hắn chỉ có thể hung hăng, cất bước, trực tiếp lao ra.

- Ta đánh ngươi cho không có cơ hội tiếp tục biến thân!

Bạch Tiểu Thuần rống to, trực tiếp phát động Hám Sơn Chàng. Trong tiếng nổ lớn, tốc độ kia chợt bạo phát. Lúc nhìn lại, giống như một ngọn núi đang nhanh chóng bị ném ra, chớp mắt lại cùng Vân Lôi Tử đánh tới.

Thiên địa nổ lớn, tám phương chấn động. Đầm lầy phía dưới ở dưới trùng kích này, bắn ra bốn phía. Vô số tồn tại ẩn nấp ở bên trong đầm lầy, lúc này đều nhanh chóng tản ra. Uy áp đến từ Bạch Tiểu Thuần cùng Vân Lôi Tử, khiến cho bọn chúng không dám tới gần.

Thân đá của Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt lại vỡ vụn ra không ít. Cùng lúc đó, màn ánh sáng bên ngoài thân thể Vân Lôi Tử tan vỡ, khóe miệng tràn ra máu tươi. Thân thể hắn chấn động mãnh liệt. Hắn bị Bạch Tiểu Thuần đụng, trực tiếp lui về phía sau.

- Sau khi gia hỏa này biến thân, lại có thể mạnh như vậy!

Khí huyết của Bạch Tiểu Thuần cũng quay cuồng. Trong lòng hắn thầm giật mình. Nhưng ngay trong chớp mắt khi hắn muốn đuổi theo, Vân Lôi Tử chượt ngẩng đầu, hai tay lại bấm quyết.

- Vân Lôi Nhân Tổ biến đổi thứ hai!

Trong sự kinh hoàng, mí mắt Bạch Tiểu Thuần giật mạnh. Thân thể Vân Lôi Tử rốt cuộc lại lớn lên. Chỉ trong nháy mắt, hắn lại tăng lên gấp đôi. Kích thước đã trở thành hơn hai mươi trượng. Hai bên thân thể cũng một lần nữa phối hợp không ít. Khí thế của hắn lại mạnh mẽ hơn trước ba thành!

Đồng thời, bên ngoài thân thể hắn không còn là một màn ánh sáng màu đỏ, mà là xuất hiện thêm màu cam! Thời điểm nhìn lại, ánh sáng màu đỏ cùng với ánh sáng màu cam đan xen, hình thành pháp thuật hộ thuẫn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy kinh hãi.

- Vẫn còn biến đổi?

Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Cùng lúc hắn càng cảm thấy Vân Lôi Tử này rõ ràng cường hãn hơn so với người trước hắn gặp phải quá nhiều. Mặt khác hắn cũng cảm thấy tức giận. Trước đó hắn đã mở miệng, không để cho đối phương có cơ hội biến đổi lần thứ hai. Nhưng lúc này, Vân Lôi Tử này lại có thể biến đổi nữa.

- Ngươi không có cơ hội biến thân lần thứ ba!

Trong tiếng gầm nhẹ, Bạch Tiểu Thuần đang muốn ra tay. Nhưng vào lúc này, âm thanh của Vân Lôi Tử giống như lôi đình, ầm ầm truyền ra.

- Vân Lôi Nhân Tổ biến đổi lần thứ ba!

- Vân Lôi Nhân Tổ biến đổi lần thứ tư!

- Vân Lôi Nhân Tổ biến đổi lần thứ năm!

Ầm ầm ầm!

Cũng không biết có phải là cố ý hay không, gần như trong nháy mắt khi lời Bạch Tiểu Thuần nói được truyền ra, Vân Lôi Tử ở nơi đó liên tục biến thân tới mấy lần. Trong tiếng thiên lôi nổ mạnh vang vọng, thân thể Vân Lôi Tử trực tiếp từ hai mươi trượng hóa thành ba mươi trượng.

Lại từ ba mươi trượng biến thành bốn mươi trượng. Cuối cùng lại trực tiếp đạt tới năm mươi trượng. Hai bên thân thể của hắn tuy vẫn không cân bằng, nhưng đã rất gần với sự bình thường.

Khí thế của hắn tăng lên, đều đạt tới một trình độ kinh người hơn. Lúc này hắn đứng ở giữa không trung, giống như thật sự hóa thân thành

Nhân Tổ. Thân thể hắn to lớn cường tráng, khi thế dã man còn có uy áp làm cho tâm thần người ta phải chấn động. Không thể không nói, giờ phút này mức độ cường hãn của Vân Lôi Tử hắn đã đến cực hạn.

Hơn nữa, ở bên ngoài thân thể hắn xuất hiện hộ thuẫn với ánh sáng năm màu, độ dày của hộ thuẫn này cũng cho người ta có cảm giác, dường như... Kiên cố không phá vỡ nổi!

Bạch Tiểu Thuần có chút há hốc mồm... Lúc này phản ứng đầu tiên trong đầu hắn, chính là tất cả những điều này đều là do đối phương cố ý...

- Bạch Tiểu Thuần, chết cho ta!

Sau khi hoàn thành năm biến đổi, lúc này Vân Lôi Tử gầm nhẹ một tiếng, giống như lôi từ lúc khai thiên lập địa, nổ lớn ở khắp nơi, tốc độ của hắn cũng chợt bạo phát mạnh, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần tức giận run rẩy một cái, mắt cũng đỏ lên. Một cảm giác bị nhục nhã sâu sắc, khiến cho tức giận trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng dâng lên cao.

- Vân Lôi Tử, ngươi khinh người quá đáng. Ngươi muốn biến đổi thì sớm biến đổi, cũng không phải là biến đổi vào lúc này. Ngươi là cố ý!

Trong tiếng gầm lên đầy phẫn nộ của Bạch Tiểu Thuần, tay phải hắn trực tiếp giơ lên. Trong giây lát, hắn triển khai ra Toái Hầu Tỏa, cũng đồng thời thi triển Hám Sơn Chàng.

Trong chớp mắt, thân thể hắn nhanh chóng lao ra, nhưng vẫn cảm thấy lực trùng kích không đủ. Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, lại thi triển Bất Tử Cấm. Trong nháy mắt tốc độ kia bạo phát đến cực hạn. Trong tiếng nổ lớn, hắn lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Vân Lôi Tử, Toái Hầu Tỏa chợt phát động.

Bịch.

Một tiếng động vang lên.

Toái Hầu Tỏa của hắn trực tiếp đặt ở trên hộ thuẫn năm màu bên ngoài thân thể của Vân Lôi Tử. Nhất thời hắn lại cảm nhận được một lực lượng chống đỡ không có cách nào hình dung, giống như sóng biển, khiến cho Toái Hầu Tỏa của mình trung hòa từng tầng, lại không ngừng tan rã!

Mặc dù cuối cùng xuyên qua ba tầng, nhưng ở thời điểm tầng thứ tư, lại không có dư lực.

Cùng lúc đó, Vân Lôi Tử ra tay, cũng vô cùng nhanh chóng mãnh liệt.Hhai tay của hắn bạo phát ra vô số tia chớp, chợt vung mạnh lên. Những tia chớp lại hóa thành hơn mười vạn rắn bạc, đánh vào trên người Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1359: Đây Là Thần Thông Gì!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần Thạch, lại không có cách nào tiếp nhận được, trực tiếp tan vỡ nổ mạnh. Ở trong vô số đá vụn, lộ ra chân thân của hắn ẩn giấu ở bên trong. Mà giờ khắc này tia chớp ở bốn phía xung quanh, vẫn giống như vô cùng vô tận, răng rắc ở trong những đá vụn kia liên kết lại với nhau, lao thẳng đến chỗ chân thân của Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy nguy cơ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Trong tiếng rít lớn, hai tay hắn bấm quyết, vung mạnh lên. Nhất thời bốn phía xung quanh có hàn khí khuếch tán ra. Bên ngoài thân thể hắn lập tức lại xuất hiện chín đạo hàn ảnh, nhanh chóng đánh về bốn phía xung quanh, thu hút các tia chớp ở bốn phía xung quanh. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần cũng không lui lại. Lúc này trong đầu là một mảnh trống rỗng. Hắn hoàn toàn dựa vào bản năng chiến đấu. Ở trong một tích tắc này, hắn chợt bước một bước về phía trước, không để ý tới những tia chớp ở bốn phía xung quanh. Tay phải hắn lại giơ mạnh lên, chợt nắm chặt!

Ở trong nháy mắt khi tay vừa nắm chặt, trên nắm đấm của hắn trực tiếp xuất hiện một hố đen. Hố đen này vừa huyễn hóa ra, nhất thời Bạch Tiểu Thuần lộ ra khí tức. Tất cả khí huyết, tất cả dấu hiệu tồn tại, trong phút chốc đều bị hố đen kia nhanh chóng hút đi. Thậm chí thân thể hắn cũng vặn vẹo, dường như xuất hiện một ít triệu chứng khô héo.

Bất Diệt Đế Quyền... lại triển khai!

Một cảm giác đè nén mãnh liệt hiện ra. Ở trong một tích tắc này, Vân Lôi Tử lập tức phải biến sắc. Trong tiếng hít thở dồn dập, hắn cảm nhận

được nguy cơ. Hắn không tiếp tục ham chiến nữa, mà nhanh chóng lui về phía sau.

Nhưng ngay khi hắn vừa muốn lui ra phía sau, phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần, trong thiên địa có tiếng nổ lớn. Một thân ảnh khổng lồ xuất hiện, mang đế quan, mặc đế bào, giống như bao quát thiên địa vậy, chợt nhìn lại về phía hắn.

Trong lòng Vân Lôi Tử hồi hộp, trong đầu càng chấn động. Ánh sáng năm màu ở bên ngoài thân thể lóe lên. Hắn lui ra phía sau càng nhanh hơn. Chỉ là vẫn muộn rồi...

Một quyền hạ xuống!

Không phải là long trời lở đất, nhưng lại là thiên rền đất vùi!

Trong nháy mắt, toàn bộ trời cao đã bị gương mặt của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp thay thế được. Một lực vô thượng theo một quyền này xông thẳng lên trời. Trong tiếng nổ lớn, tất cả những tia chớp ở bốn phía xung quanh đều thật sự giống như bị xé rách, trong phút chốc lại đồng thời tan vỡ!

Sau đó, còn có một quyền ảnh khiến cho sắc mặt Vân Lôi Tử điên cuồng biến đổi. Quyền ảnh giống như to lớn vô hạn, chợt lao đến, một đường tiến quân thần tốc, đánh vỡ tia chớp, đánh vỡ hư vô, đánh vào phía trên hộ thuẫn năm màu bên ngoài thân thể Vân Lôi Tử!

Hộ thuẫn năm màu này có thể ngăn cản Nhân Sơn Quyết của Bạch Tiểu Thuần, phối hợp với Hám Sơn Chàng phát ra Toái Hầu Tỏa. Nhưng giờ phút này, không có cách nào vào chống lại Bất Diệt Đế Quyền gấp năm lần do Bạch Tiểu Thuần phát ra!

Trong tiếng nổ lớn, hộ thuẫn năm màu này tan vỡ từng tầng. Sau đó một quyền này trực tiếp lại rơi vào trên thân thể Vân Lôi Tử đã năm lần biến đổi Nhân Tổ kia. Ở trong thiên địa chấn động, Vân Lôi Tử phun ra một ngụm máu tươi đầu tiên. Thân thể hắn giống như con diều bị đứt

dây, nhanh chóng rút lui về phía sau. Với mắt thường có thể nhìn thấy được, thân thể hắn từ kích thước năm mươi trượng, trực tiếp hóa thành bốn mươi trượng.

Dường như khi dùng biện pháp như thế, quay lại trung hoà lực bá đạo do Bất Diệt Đế Quyền này của Bạch Tiểu Thuần mang đến!

Nhưng hiển nhiên từ biến hóa thứ năm lùi đến biến hóa thứ tư, rõ ràng không đủ. Trong lúc Vân Lôi Tử rút lui về phía sau, hắn lại phun ra búng máu tươi thứ hai. Trong chớp mắt, thân thể hắn lại từ kích thước bốn mươi trượng hóa thành ba mươi trượng, lại phun một búng máu tươi thứ ba... Cho đến thân thể hắn rút xuống chỉ còn kích thước hai mươi trượng, thậm chí mười trượng... Cuối cùng khôi phục lại chân thân ban đầu, hắn đã phun ra búng máu tươi thứ năm, sắc mặt tái nhợt, cuối cùng đã hoàn chỉnh chống đỡ được Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần!

Mà trong sự đối kháng rút lui này, hiện tại hắn đã lui ra sau mấy trăm trượng. Lúc này sau khi đứng vững, hắn chợt ngẩng đầu lên. Trong mắt hắn lộ ra sự oán độc. Nhưng khóe miệng hắn lại lộ ra nụ cười lạnh.

- Chúng ta, chính là miêu thuật của phân thân ta... một quyền này của ngươi...

- Quả thực cường hãn. Nhưng... Một quyền này nếu không giết được ta, như vậy tiếp theo... sau khi ta cùng phân thân dung hợp, Bạch Tiểu Thuần... Ngươi nhất định phải chết!

Hai mắt Vân Lôi Tử lóe lên. Sau khi hừ lạnh, hắn mở miệng nói. Trong lúc đó thân thể hắn lại lui về phía sau. Hơn nữa ở trên người hắn, đột nhiên bạo phát ra ánh sáng năm màu. Tốc độ của hắn càng nhanh hơn, chớp mắt đã lao đi xa.

Nhưng lúc này thần thức của hắn lại đang lưu ý tới phía sau. Hắn chờ mong Bạch Tiểu Thuần nghe được mình nói lời trước đó, có thể kích động truy sát qua. Hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần đánh tới, hắn có lòng tin có thể làm cho đối phương hối hận. Cho

dù là công kích không giết được, cũng nhất định sẽ khiến cho hắn ở dưới đòn sát thủ của mình, sẽ bị thương nặng.

- Nếu hắn không đuổi theo ta, như vậy thì giống như phân thân ta phán đoán. Sau khi Bạch Tiểu Thuần triển khai ra một quyền này, bản thân tổn hao cực lớn... Như vậy, lần này có thể cũng không cần dung hợp với phân thân, ta sẽ có cơ hội giết chết hắn!

Trong lúc đó, trong lòng Vân Lôi Tử thầm tính toán. Bạch Tiểu Thuần ở phía xa, nghe được lời Vân Lôi Tử nói, hai đồng tử của hắn chợt co lại.

Vân Lôi Tử này so với kẻ hắn gặp phải trước đó kia, rõ ràng cường hãn hơn rất nhiều, có thể tưởng tượng một khi bọn họ dung hợp, tu vi cùng chiến lực bạo phát, Bạch Tiểu Thuần rất khó ứng phó được.

Mà lựa chọn tốt nhất, chính là nhân cơ hội này, giết chết người này. Như vậy, liền có thể hóa giải tất cả nguy cơ.

- Hắn cố ý nói ra những lời như vậy, chẳng lẽ là có cạm bẫy?

Bạch Tiểu Thuần đang muốn truy kích, nhưng trong lòng có chút do dự. Trong mắt hắn chợt lộ ra sự quyết đoán.

- Có cạm bẫy ta cũng muốn ra tay. Không thể cho Song Tử hắn có cơ hội dung hợp!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng. Lúc này gặp phải kình địch như vậy, cho dù hắn lại đau lòng, cũng hoàn toàn không có một chút do dự nào, trực tiếp rút một giọt từ trong những giọt Bất Tử Huyết ngưng tụ ở trong cơ thể ra, ở bên trong thân thể sử dụng phương thức Bất Tử Quyển, trực tiếp... khiến nó vỡ nát!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1360: Thần Sát (Thượng)

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Theo một giọt Bất Tử Huyết này vỡ nát, trong phút chốc một huyết khí kinh thiên động địa lại ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra. Chớp mắt một cái, bên trong và bên ngoài thân thể hắn đỏ đậm một mảnh. Trong huyết vụ khuếch tán ra, Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm nhận được tốc độ của mình... Hình như có thể đạt được một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Trong hơi thở càng thêm dồn dập, hắn nhận thấy được, trạng thái hiện tại này của mình ngay cả lực hấp thu thiên địa xung quanh thậm chí còn cường đại hơn so với trước kia rất nhiều. Gần như khủng khiếp. Giống như mình trở thành một hố đen cựcl ớn có thể hấp thu cắn nuốt vạn vật.

Thậm chí ở trong một tích tắc này, hư vô xung quanh hắn đều đang trở nên vặn vẹo vô cùng. Ở trong một tích tắc này khí tức của hắn lập tức khiến cho Vân Lôi Tử vốn tràn ngập sự tự tin, lại thiếu chút nữa kêu lên chói tai. Thân thể hắn run rẩy. Trong đầu hắn vang lên những tiếng nổ lớn. Một cảm giác nguy cơ sinh tử còn mãnh liệt hơn rất nhiều so với Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần trước đó, không ngờ lại trực tiếp ầm ầm bạo phát ở bên trong thân thể của hắn.

- Đây là thần thông gì vậy? Đáng chết, một quyền trước kia của tên Bạch Tiểu Thuần này lại không phải là đòn sát thủ!

Vân Lôi Tử cảm thấy lúc này mỗi tấc máu thịt trên toàn thân mình đều đang phát ra những tiếng gào thét chói tai. Hơi thở của hắn gần như dừng lại. Hắn không kịp suy nghĩ nhiều. Hắn cảm giác giống như phía

sau Bạch Tiểu Thuần bị huyết vụ lượn lờ, giống như thiên địch, khiến cho tim hắn phải run rẩy. Toàn thân hắn chợt có ánh sáng năm màu bùng lên. Tốc độ của hắn chỉ trong chớp mắt được bạo phát ra. Hắn ngay cả quay đầu lại cũng không dám, chỉ liều mạng bỏ chạy!

Lại ở trong nháy mắt khi Vân Lôi Tử bỏ chạy, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong huyết vụ, toàn thân tràn ngập màu đỏ, giống như chìm đắm ở trong máu tươi. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt của mình. Lúc này hắn dường như đã đổi thành một người khác. Ánh mắt huyết sắc… tà dị vô cùng!

Vào giờ phút này, theo Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, trời cao trực tiếp liền trở thành huyết sắc. Tám phương đầm lầy đều xuất hiện sóng dao động. Mặt đất giống như lên xuống... Đó là bởi vì ở bên trong đầm lầy cất giấu vô số tồn tại. Giờ khắc này sau khi tất cả cảm nhận được huyết khí của Bạch Tiểu Thuần, bản năng đều phát ra sự run rẩy, do đó dẫn tới sóng dao động!

Về phần Vân Lôi Tử, lúc này tốc độ tim đập của hắn lớn nhất từ trước tới nay. Hơi thở của hắn chợt trở nên dồn dập, sắc mặt biến hóa kịch liệt. Đầu óc của hắn chấn động không ngừng. Nỗi sợ hãi trong lòng hắn còn lên đến cực hạn.

- Đáng chết. Bạch Tiểu Thuần này làm sao có thể cường hãn như vậy được!

- Hắn chỉ là Thiên Nhân sơ kỳ!

Trong lòng Vân Lôi Tử rít gào. Hơn nữa, hắn cảm thấy hối hận vô cùng. Hắn thấy lúc trước mình có chút khinh suất. Tại sao lại phải đi chọc giận tên Bạch Tiểu Thuần này. Nhất là lại có thể làm ra chuyện buồn cười ấu trĩ. Ở thời điểm có thể chạy trốn, hắn lại không trốn đi, còn suy nghĩ đi dụ dỗ đối phương xông tới.

Tất cả những điều này, khiến cho hắn hận lúc này không thể hung hăng đánh mình mấy cái tát. Lúc này tâm thần hắn run rẩy, gần như dùng

ra tốc độ nhanh nhất của mình. Trong tiếng nổ lớn, mắt thấy khoảng cách giữa mình cùng Bạch Tiểu Thuần đã càng lúc càng xa.

Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên. Bên trong cặp mắt huyết sắc tà dị này, thoáng lộ ra một huyết quang. Chỉ là huyết quanh này theo huyết vụ xung quanh hắn, người ngoài căn bản là nhìn không rõ.

Lúc này trong miệng của hắn truyền ra giọng nói dường như không thuộc về của hắn...

- Thần…. Sát!

Trong chớp mắt khi hai chữ nào được Bạch Tiểu Thuần giống như thì thào nói ra, ầm một tiếng, toàn thân thể hắn lại trực tiếp lập tức biến mất. Chỉ có thể nhìn đến một đường máu, lấy tốc độ không thể nào hình dung được, xuyên qua hư vô, đồng thời hình như cũng có thể xuyên qua năm tháng!

Vượt qua thuấn di, vượt qua na di, vượt qua tất cả tốc độ trong thiên địa. Chỉ là trong chớp mắt, hắn liền trực tiếp đuổi tới bên cạnh Vân Lôi Tử. Tốc độ này quá nhanh. Cho nên Vân Lôi Tử căn bản cũng không có kịp phản ứng. Khi hắn tỉnh ngộ, huyết vụ bên ngoài thân thể Bạch Tiểu Thuần đã ở dưới tốc độ khủng khiếp này, trực tiếp va chạm phải Vân Lôi Tử.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng Vân Lôi Tử truyền ra. Thân thể hắn chợt run rẩy mạnh. Mắt thường có thể thấy được thân thể đang héo rũ xuống. Trong một tích tắc này, sự khiếp sợ trong lòng hắn đã không có cách nào hình dung được nữa.

- Đây... Đây là tốc độ gì vậy?

- Hắn... Hắn đang hút thu sức sống của ta!

Trong tiếng kêu thống khổ thảm thiết của Vân Lôi Tử, ánh sáng năm màu trên toàn thân liều mạng bạo phát. Hắn muốn chống lại, nhưng căn bản lại không có cách nào đối đầu được với phương pháp Thần Sát của Bạch Tiểu Thuần.

Pử trong tiếng nổ lớn, thân thể Vân Lôi Tử đã chỉ còn da bọc xương. Sắc mặt của hắn tái nhợt, nguy cơ tử vong mãnh liệt đến cực hạn. Thậm chí lửa sinh mệnh của hắn cũng đang nhanh chóng tắt đi.

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Chỉ là va chạm, chỉ là một lần hấp thu, lại kinh người như vậy. Điều này khiến cho Vân Lôi Tử run rẩy, phát ra tiếng rít gào tuyệt vọng.

- Không!

Trong lòng Vân Lôi Tử hối hận đã không có cách nào hình dung được. Nhưng ngay khi hắn cho rằng mình chạy trời không khỏi nắng, hắn lại chợt phát hiện, Bạch Tiểu Thuần tràn ngập trong huyết vụ bên cạnh mình, hình như có cái gì không đúng. Trong mắt hắn rốt cuộc không có thần thái, giống như toàn thân đã mất đi thần trí.

Thân thể Vân Lôi Tử chấn động, giống như nắm được hi vọng trong tuyệt vọng, hắn thở dốc ồ ồ. Lúc này hắn không kịp nghĩ nhiều, thân thể bịch một tiếng, cũng không biết triển khai thần thông gì, trong nháy mắt lại bành trướng. Ánh sáng năm màu lại lập lòe. Hắn hung hăng cắn răng, lao thẳng về đầm lầy phía dưới!

Trong phút chốc, hắn liền trực tiếp nhảy vào bên trong đầm lầy. Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn tiến vào đầm lầy, Bạch Tiểu Thuần ở đây chợt cúi đầu, thoáng một cái, tốc độ nhanh hơn, gần như đồng thời... đuổi theo Vân Lôi Tử, bước vào trong đầm lầy!

Toàn bộ đầm lầy nhất thời chấn động nổ lớn. Từng đám đỉa, chỉ trong một cái chớp mắt đã chết với phạm vi lớn. Chúng không phải là bị đánh chết, mà là ở dưới huyết vụ của Bạch Tiểu Thuần bao trùm, trong nháy mắt chúng bị hút đi tất cả sức sống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1361: Thần Sát (Hạ)

Không chỉ là đỉa, còn có những tiểu trùng sợi tơ, cùng với tất cả tồn tại ẩn nấp ở bên trong đầm lầy này. Chỉ cần là bị Bạch Tiểu Thuần đụng tới, lại lập tức chết!

- Hắn quả nhiên không thích hợp. thuật pháp kinh khủng như vậy, nhất định tồn tại chỗ thiếu hụt!

Vân Lôi Tử giống như sống sót sau tai nạn, cảm thấy mừng như điên. Hắn lập tức lại nhìn ra, Bạch Tiểu Thuần giống như không có thần trí vậy. Hắn bước vào trong đầm lầy này, không phải là truy kích mình, mà là tiansh khuếch tán, hấp thu lực sinh cơ trong phạm tất cả vi bốn phía xung quanh.

Cái này cho hắn cơ hội chạy thoát thân. Lúc này nhân cơ hội Bạch Tiểu Thuần, hắn giống như liều mạng, không tiếc giá lớn, ở trong đầm lầy này nhanh chóng lao về phía trước. Hắn thấy, mặc dù trong đầm lầy này nguy hiểm, nhưng so với Bạch Tiểu Thuần, ở đây thật sự quá an toàn.

Mà lúc này hắn rõ ràng nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần không thích hợp, nhưng trong lòng lại không hề sinh ra ý nghĩ muốn quay đầu lại, ra tay về phía Bạch Tiểu Thuần. Hắn thật sự bị thuật pháp của Bạch Tiểu Thuần dọa cho sợ vỡ mật. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ... Trước khi chưa có dung hợp cùng phân thân, nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhất định phải chạy trốn!

Sau một nén nhang, Vân Lôi Tử chật vật không chịu nổi từ đầm lầy phía xa, trực tiếp phóng lên cao. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới có

không ít đỉa. Càng có một số lượng lớn trùng sợi tơ. Lúc này hắn căn bản không để ý tới chúng. Sau khi lao ra, hắn thở hổn hển hít sâu mấy hơi, bạo phát ra tốc độ cao nhất, bay nhanh về phía xa. Chờ khi đã đi đến một chỗ thật xa, hắn mới dám loại bỏ những con đỉa cùng trùng sợi tơ trên thân thể. Đồng thời hắn quay đầu lại, lòng còn sợ hãi nhìn về phía đầm lầy.

- Bạch Tiểu Thuần này, chính là một quái vật! Người này không chết, cuối cùng sẽ là kẻ địch lớn nhất của bắc mạch ta sau này!

Vân Lôi Tử hít một hơi thật sâu, lại cắn răng. Trong lòng hắn cũng đầy ủy khuất.

- Chỉ có điều cho dù hắn cường thịnh đi nữa, chỉ cần hắn không tới Thiên Nhân trung kỳ, như vậy ta cùng với phân thân dung hợp... vẫn có thể giết chết hắn!

Nghĩ tới đây, Vân Lôi Tử lập tức liên hệ với phân thân hắn, chạy như bay về phía xa.

Mà giờ khắc này, bên trong đầm lầy, theo Bạch Tiểu Thuần tiến vào, một hồi biến hóa kịch liệt giống như gió bão hung bạo, điên cuồng lan tràn qua nơi này...

Trong đầm lầy, vô số đỉa, mỗi con giống như phát cuồng vậy, sử dụng khí lực lớn nhất nhanh chóng phân tán ra bốn phía, giống như đang tránh né, đang chạy trối chết. Còn có vô số những tiểu trùng sợi tơ, cũng như vậy.

Ngay cả rất nhiều tồn tại cường hãn hơn chúng, giống như con nhện, giống như người khổng lồ, tất cả tồn tại ẩn thân ở trong đầm lầy này, lúc này mỗi con đều đang run rẩy, giống như phát cuồng.

Trận gió lốc này quét ngang tám phương. Khi nó đi qua nơi nào, trong phút chốc thân thể tất cả tồn tạ, đều héo rũ xuống, sức sống diệt sạch...

Thời gian giằng co trong khoảng hai nén hương...

Bên trong đầm lầy đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn kinh thiên. Bóng dáng Bạch Tiểu Thuần từ bên trong nhanh chóng bay ra. Lúc này hắn trên người đã không có huyết khí, sắc mặt hồng nhuận. Nhưng trong mắt lại có sự hoảng sợ cùng không có cách nào tin tưởng được. Thân thể hắn cũng không ngừng run rẩy.

Su khi bay ra ngoài, thần sắc hắn biến đổi. Hắn căn bản không có suy nghĩ tới chuyện Vân Lôi Tử chạy trốn, mà đang nhanh chóng tìm một nơi, lập tức ngồi tĩnh tọa quan sát trong cơ thể.

Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, trong mắt vẫn lưu lại vẻ kinh hoàng.

- Đáng chết. Đây là có chuyện gì? Tại sao phương pháp Thần Sát này lại có thể khiến cho ta đột nhiên không có ý thức... Tại sao có thể như vậy được!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng vẫn còn khiếp sợ run rẩy.

Hắn rất xác định, sau khi mình không có ý thức, không phải thứ khác có ý thức điều khiển thân thể mình, mà là thân thể hắn hình như tách rời khỏi ý thức của mình, hoàn toàn là dựa vào bản năng đi hấp thu tất cả sinh cơ… có thể thấy.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần khẩn trương sợ hãi.

- Không được. Trước khi còn chưa có làm rõ ràng này Thần Sát tại sao lại như vậy, thần thông này không thể dùng được. Quá nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kinh hãi. Loại cảm giác mình đột nhiên không có cách nào điều khiển thân thể, hoàn toàn hù dọa hắn.

Một lát sau, thần sắc Bạch Tiểu Thuần có chút ngạc nhiên. Hắn phát hiện Bất Tử Huyết trong cơ thể mình, vốn đã bóp nát một giọt, nhưng

hôm nay rốt cuộc đã khôi phục lại!

Có thể tưởng tượng được, thời gian hắn ở trong đầm lầy phía dưới hai nén hương, không biết hấp thu bao nhiêu sức sống trở về...

- Thần thông tốt như vậy, nếu như có thể điều khiển, tốt biết bao nhiêu.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ, cúi đầu nhìn về phía đầm lầy phía dưới. Ở bên trong thần thức của hắn, bốn phía xung quanh bên trong đầm lầy này đã không hoàn toàn sóng dao động của sức sống...

Thậm chí hắn cũng đi rất xa, vẫn kinh hãi phát hiện, bên trong đầm lầy... không có sóng dao động sức sống.

- Ta... Ta đã hút bao nhiêu?

Bạch Tiểu Thuần lại chấn động kinh ngạc, đồng tử vòng vo chuyển. Sau đó, hắn bỗng nhiên có chút hưng phấn.

- Ha ha, không nghĩ tới ta lợi hại như vậy. Mặc dù Thần Sát này khiến cho ta mất đi ý thức, nhưng cũng có không ít hiệu quả ngoài dự đoán.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần hưng phấn, lại có chút tiếc nuối cùng rầu rĩ. Lại đi thêm một đoạn, cuối cùng trong đầm lầy này một lần nữa xuất hiện sóng dao động sức sống. Nhưng quỷ dị chính là, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần tiến tới gần, không quan tâm bên trong đầm lầy cất giấu cái gì, đều lập tức biến mất. Giống như hoàn toàn sợ hắn, điên cuồng bỏ chạy tránh né.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng phấn chấn hơn. Hắn lập tức lại vỗ xuống túi đựng đồ, thả Trương Đại Bàn ra. Hắn nhấn một cái vào trán của Trương Đại Bàn. Rất nhanh, Trương Đại Bàn lại mở mắt ra, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh. Cho đến nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hắn sửng sốt một chút. Thân thể hắn thoáng cái nhảy dựng lên,

vừa muốn mở miệng. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã đưa tay lên nâng cằm, truyền ra một câu nói.

- Đại sư huynh, bởi vì đại sư huynh bị đầm lầy này đánh lén, cho nên sư đệ ta trong cơn giận dữ đã khiến cho tất cả sinh linh trong toàn bộ đầm lầy này đều phải nói xin lỗi. Từ giờ trở đi, bọn họ thấy chúng ta, sẽ lập tức né tránh. Không tin đại sư huynh có thể thử xem!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1362: Nghe Tin Đã Sợ Mất Mật (1)

Trương Đại Bàn có cảm giác giống như nằm mộng. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn đầm lầy ở bốn phía xung quanh một chút, thần sắc cổ quái. Hắn đang suy nghĩ, có quỷ mới tin được lời Bạch Tiểu Thuần mới vừa nói. Hắn thật sự hiểu Bạch Tiểu Thuần rất rõ, biết trạng thái này của Bạch Tiểu Thuần có vài phần khoác lác rất lớn. Chỉ có điều cũng chính bởi vì hiểu rõ, trong lòng Trương Đại Bàn cũng không khỏi do dự.

- Mặc dù Tiểu Thuần thích nói khoác, nhưng sẽ không quá mức khoa trương. Hắn nói những tồn tại đang sợ bên trong đầm lầy này sẽ tránh... Chẳng lẽ lại là sự thật sao?

Trong lúc Trương Đại Bàn do dự, thần thức tản ra. Hai mắt hắn dần dần mở to. Hắn phát hiện bốn phía xung quanh nơi đây lại có thể hoàn toàn không có một chút sóng dao động sức sống nào.

Vì vậy, ở trong sự đắc ý của Bạch Tiểu Thuần, theo hai người không ngừng đi về phía trước, chấn động trong lòng Trương Đại Bàn càng lúc càng mạnh. Đến cuối cùng, hắn cũng trợn mắt hốc mồm. Bọn họ đi một đường đi tới, một khắc trước còn có thể phát hiện ra phía trước có vô số sóng dao động sức sống. Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, giống như sau khi phát hiện bọn họ đến, trong nháy mắt chúng giống như bị xua đuổi, dường như phía sau tiếp phía trước bỏ chạy, chớp mắt lại biến mất không thấy bóng dáng

Điều này khiến cho Trương Đại Bàn phải rất nhiều lần quay đầu lại, ánh mắt đầy quỷ dị nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Như thế nào? Đại sư huynh, ta đã nói, ta đã rất nghiêm túc cảnh cáo bọn chúng. Hừ hừ, dám đánh lén đại sư huynh của ta, ta không tiêu diệt đầm lầy này đã xem như là có thiện tâm.

Bạch Tiểu Thuần càng thêm đắc ý. Trong lòng hắn rất phấn chấn. Hắn cảm thấy phương pháp Thần Sát này tuy có tai hại, nhưng trước đó hiệu quả thật sự khiến người ta thoả mãn.

Hắn chính là một người như thế. Bất kể gặp phải chuyện gì, bất kể ở trường hợp nào, đều có thể tìm chuyện vui cho mình... Bạch Tiểu Thuần.

Cứ tiếp tục như vậy, ở dưới sự chấn động kinh ngạc không ngừng của Trương Đại Bàn, hai người ở trong đầm lầy này, không gặp bất kỳ trở ngại nào. So với đi ở trong tông môn của bản thân còn muốn thuận lợi hơn. Bọn họ một đường đi về phía trước. Trong sự yên tĩnh này, trong sự an toàn này, khiến cho Trương Đại Bàn có nhiều lần, thần sắc đều hoảng hốt.

Nhất là có một lần, một con đỉa bỏ chạy không nhanh, bị Trương Đại Bàn một tay nắm lấy. Con đỉa kia cuối cùng run rẩy. Sau khi Bạch Tiểu Thuần tới gần, con đỉa kia phát ra tiếng thét chói tai, thậm chí giống như cầu xin tha thứ. Khi Trương Đại Bàn ngơ ngác buông tay, vèo một tiếng, con đỉa kia trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Còn có một lần, Trương Đại Bàn thấy được một con nhện kích thước giống như con nhện trước đây đánh lén mình. Con nhện này vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhất thời lại run rẩy, điên rồi chạy trốn...

Trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần cũng không nghĩ tới, một đoạn đường xa như vậy, các hung vật kỳ dị bên trong đầm lầy này kỳ lại còn có thể vẫn sợ hãi đối với mình.

- Chẳng lẽ trước đó, thời điểm ta không có ý thức, vì đầm lầy này đặc biệt, cho nên tản ra huyết vụ... bao trùm quá lớn?

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc. Trong sự mơ hồ, hắn cảm thấy chắc là như vậy. Chính hắn cũng không biết hấp thu bao nhiêu sức sống. Nhưng hắn cũng hiểu được, muốn ngưng tụ ra một giọt Bất Tử Huyết, cần tiêu hao cực kỳ khủng khiếp.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cũng hít một hơi lạnh. Cũng may Vân Lôi Tử bị sợ vỡ mật. Bằng không tuy rằng Thần Sát cường đại khủng khiếp, nhưng ở dưới tình huống mình mất đi ý thức, đụng phải đối thủ lợi hại giảo hoạt một chút, mình ở dưới tình huống không có ý thức, có thể nói là trăm chỗ sơ hở.

Rất khoa trương là mấy ngày sau, hai người nhìn thấy được một đám sói gầy hung tàn. Chúng dựa vào tốc độ kinh người, đang bao vây tấn công một tu sĩ. Tu sĩ này chính là Tôn Ngô Long Đằng Quỷ Hải Tông nam mạch!

Nam mạch am hiểu biến hóa. Thời khắc này màu da xanh của Tôn Ngô đã biến thành màu nâu. Thậm chí thân thể đều thỉnh thoảng giống như hư ảo. Mỗi lần trở nên hư ảo, hắn dường như đều hóa thân trở thành một con rết cực lớn, dữ tợn muốn từ trong đàn sói gầy này chạy trốn.

Chỉ có điều, cho cho hắn liều mạng như thế nào, cũng vẫn không có cách nào chạy ra được. Đàn sói xung quanh hắn có chừng hơn ngàn con, bao vây hắn từng tầng. Xung quanh cũng không thiếu những thi thể. Hiển nhiên loại chuyện bao vây săn giết này đã tiến hành một khoảng thời gian.

Hơn nữa ở phía xa còn có một con sói đầu đàn. Con sói này giống như bộ xương khô, đứng ở nơi đó, trong mắt mang theo sự lạnh lùng tàn khốc cùng với nhìn bằng nửa con mắt. Trên người nó tản ra khí thế, có thể so với Thiên Nhân.

Trong lòng Tôn Ngô tuyệt vọng, cay đắng. Hắn biết lần này mình chạy trời không khỏi nắng. Sở dĩ đến nay đàn sói đói này còn chưa có giết chết mình, rõ ràng bởi vì chúng xem mình là mồi, muốn dẫn dụ những người khác đi qua.

Chỉ có điều hắn hiểu rõ, trừ phi là Thiên Nhân đến, nếu không ai tới gần, đều cứu không được mình. Nếu không phải như vậy, người tới gần mình đều sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Hắn không phải loại người vì mạng sống của mình, có thể hành sự không có nguyên tắc, không có điểm mấu chốt. Lúc này hắn sớm có quyết đoán. Sở dĩ hắn thường xuyên biến hóa ra thân con rết, chính là muốn dựa vào khí tức trên thân con rết tản ra, nhắc nhở tất cả người đi ngang qua cảnh giác.

Nhưng trong cục diện vô cùng nguy hiểm này, theo Bạch Tiểu Thuần cùng Trương Đại Bàn từ phía xa đi tới, đám sói đói cuối cùng mỗi người chợt run rẩy, thậm chí đều phát ra những tiếng kêu bi thương. Trong phút chốc, trên nghìn con sói đói thật như chó nhà có tang, trực tiếp bỏ chạy. Hơn nữa còn là cả đàn chạy nhanh.

Mà chạy nhanh nhất, chính là con sói đầu đàn kia, nó là kẻ đầu tiên nhận ra được Bạch Tiểu Thuần. Trong lúc run rẩy, nó hoàn toàn không có một chút do dự nào, trong nháy mắt lại nhanh chóng chạy trốn. Nhưng không đợi nó chạy đi thật xa, giọng nói của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên truyền ra.

- Ngươi lưu lại, tất cả những kẻ khác giải tản đi.

Theo lời Bạch Tiểu Thuần nói truyền ra, đám sói đói đang chạy nhanh, mỗi người run rẩy chợt chui vào trong đầm lầy. Trong nháy mắt... Bốn phía xung quanh hơn một nghìn con sói đói, chớp mắt chỉ còn lại một con.

Con sói đầu đàn kia run rẩy liên tục, sự lạnh lùng tàn khốc trong mắt đã bị sợ hãi thay thế. Nhưng rốt cuộc nó thật sự không dám chạy trốn đi, mà run lẩy bẩy nằm ở nơi đó, cố gắng khiến cho cái đuôi cứng đờ của mình, không ngừng lắc lư.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1363: Nghe Tin Đã Sợ Mất Mật (2)

Trương Đại Bàn đã quen với hình ảnh như vậy. Nhưng đối với Tôn Ngô mà nói, hắn đã nhìn tới trợn tròn mắt, thở hổn hển. Thời điểm hắn chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lập tức lại nhận ra thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng trong lòng hắn vẫn hoảng sợ đến cực hạn. Theo hắn thấy, cho dù là Thiên Nhân, có lẽ muốn khiến cho những sói đói này bỏ chạy, cũng tuyệt đối làm không được. Một câu nói, khiến cho con sói đầu đàn kia không chỉ thật sự không dám chạy trốn, còn lộ ra ý lấy lòng như vậy.

Loại cảm giác chấn động cùng sống sót sau tai nạn này, khiến cho hắn vội vàng đi tới phía trước Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền quỳ gối thật sâu.

- Cảm ơn Bạch tiền bối cứu mạng!

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Trên đoạn đường này, hắn ở trước mặt Trương Đại Bàn đều lộ ra loại uy nghiêm có thể chấn áp đầm lầy, khiến cho hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng. Hiện tại thật vất vả mới thấy được người mới, tất nhiên phải ở trên người đối phương, thể hiện thật tốt chỗ không tầm thường của mình.

Vì vậy tay phải Bạch Tiểu Thuần giơ lên vẫy một cái. Nhất thời con sói đầu đàn kia run rẩy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, tùy ý để Bạch Tiểu Thuần đi vỗ nhẹ vào đầu của nó. Nó không dám từ chối, chỉ có thể cố gắng lay động cái đuôi.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Tôn Ngô lại há hốc miệng. Hắn ngơ ngác nhìn con sói đầu đàn kia đang lắc lư cái đuôi, thật sự không có cách nào liên hệ được với dáng vẻ lạnh lùng tàn khốc ngạo nghễ của nó lúc trước. Dường như hắn nhìn thấy, không phải là cùng một con soi...

- Lần này tạm tha cho ngươi một mạng!

Bạch Tiểu Thuần hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt đảo qua từ trên những thi thể này. Hắn phát hiện bên trong số đó không có người của Đông Mạch bọn họ. Vì vậy hắn hờ hững mở miệng.

Thân thể của con sói đầu đàn kia run rẩy. Không biết là nó sợ hay là kích động, nó ô ô vài tiếng, thoáng một cái vội vàng chui vào trong đầm lầy, không nhìn thấy hình bóng nữa.

Su khi con sói đầu đàn kia rời đi, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới nhìn về phía Tôn Ngô. Bị ánh mắt của hắn đảo qua, thân thể Tôn Ngô có chút run rẩy. Nhưng hắn lại kiên trì, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu.

Trương Đại Bàn ở một bên, cũng vội ho một tiếng, híp mắt nhìn Tôn Ngô một chút. Sau đó hắn đưa mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Nam mạch?

Bạch Tiểu Thuần hỏi một câu.

- Hồi bẩm tiền bối, vãn bối là đệ tử Long Đằng Quỷ Hải Tông nam mạch.

Bạch Tiểu Thuần nhớ lại một chút, nhớ tới Thiên Quỷ Tử dưới tay bại tướng hắn trong cuộc đọ mắt kia, vì vậy hắn gật đầu.

- Được. Ngươi liền đi theo ta đi. Ta dẫn ngươi rời khỏi đầm lầy này.

Tôn Ngô vừa nghe, nhất thời mừng như điên. Hắn kích động vô cùng. Theo hắn thấy, đầm lầy này thật sự giống như một cơn ác mộng. Lúc này

có thể được Bạch Tiểu Thuần dẫn theo bên người, đối với hắn mà nói, có thể so với tạo hóa. Hắn lộ ra thần sắc cung kính, liên tục bái lạy.

- Cảm ơn Bạch tiền bối!

Trương Đại Bàn cũng cười ha ha một tiếng, tiến lên ôm Tôn Ngô, vỗ bả vai của đối phương, mở miệng cười.

- Gặp nhau chính là có duyên. Nào nào, tới nói cho ta nghe một chút về chuyện nam mạch các ngươi đi. Hoàn cảnh nơi ở của các ngươi như thế nào.

Trương Đại Bàn cũng rất tò mò về nam mạch. Lúc này, Tôn Ngô ở bên này đang cảm kích, ngoại trừ những điều không thể nói, những cái khác có thể nói, đều nói ra kỹ càng tỉ mỉ.

Nói một hồi, bỗng nhiên thần sắc hắn biến đổi, nhanh chóng mở miệng.

- Ta nhớ ra rồi. Ba ngày trước ta từng gặp được một tu sĩ Đông Mạch các ngươi. Lúc đó hắn bị nhốt ở bên trong một chỗ tuyệt địa. Ta vốn định cứu hắn, nhưng cho dù là ta, cũng không dám tới gần chỗ đó... Muốn cứu hắn, ít nhất cũng phải mấy người cùng làm mới có hi vọng...

- Hắn tự xưng là Tống Khuyết, bảo ta nếu có thể nhìn thấy người của Đông Mạch, thay mặt hắn cầu cứu...

Tôn Ngô vội vàng mở miệng.

- Khuyết Nhi?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

Địa điểm thí luyện, chia ra làm bốn khu vực sa mạc, đầm lầy, bình nguyên cùng với rừng cây. Trong những nơi này cất giấu nguy hiểm đáng sợ vô tận. Đến nay, tu sĩ của bốn mạch gần nghìn người, nhưng còn sống sót, lại không biết có bao nhiêu người.

Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần cũng ý thức được, vì sao yêu cầu của lần thí luyện này đối với tu sĩ lại cần tu vi chí ít cũng là Nguyên Anh... Thật vậy, ở trong địa điểm thí luyện này, dưới Nguyên Anh không nói nửa bước khó đi, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Cho dù là Nguyên Anh... cũng dữ nhiều lành ít!

Giống như Tôn Ngô này, vốn chính là thiên chi kiêu tử Nguyên Anh đại viên mãn của nam mạch. Thậm chí ở bên trong tông môn này, hắn cũng được xem là tồn tại có khả năng cực lớn thành tựu Thiên Nhân. Nhưng cho dù là như vậy, ở vừa rồi trong đàn sói, cũng vẫn rơi vào tình trạng mạng treo một đường.

Có thể tưởng tượng được mức độ nguy hiểm trong địa điểm thí luyện này. Lúc này lại nghe đến Tôn Ngô nói ra chuyện Tống Khuyết cầu cứu, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu. Hơi thở hắn có chút dồn dập. Cho dù giữa Tống Khuyết cùng hắn bao giờ cũng có các loại nhỏ mọn cùng với không phục, nhưng dù sao hắn cũng là cháu của mình. Huống gì mình cùng Tống Quân Uyển đã tiến thêm một bước. Tống Khuyết này càng giống như cháu ruột của mình.

Nếu như đổi lại, đối phương bị nhốt ở nơi khác, Bạch Tiểu Thuần còn có tâm tình đùa giỡn một chút. Nhưng hiện tại ở địa điểm thí luyện vô cùng nguy hiểm này, Bạch Tiểu Thuần cũng thấy sốt ruột. Hắn lập tức hỏi ý Tôn Ngô về phương hướng cụ thể liên quan tới Tống Khuyết.

Tôn Ngô không dám giấu diếm, nói ra tất cả những gì mình biết cho Bạch Tiểu Thuần nghe. Thoáng một cái, thân thể Bạch Tiểu Thuần lao thẳng đến chỗ theo lời đối phương vừa nói. Hắn vội vàng bay nhanh. Tôn Ngô cùng Trương Đại Bàn ở phía sau, lúc này cũng cảm thấy khẩn trương. Bọn họ nhanh chóng lao theo.

Ba người ở trên bầu trời của đầm lầy này, hóa thành ba cầu vồng dài, nổ lớn lao ra.

Lấy tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, lúc này trong lúc đang nóng ruột, có thể so sánh với na di. Rất nhanh hắn đã kéo dài khoảng cách cùng Trương Đại Bàn và Tôn Ngô. Trong lúc loa nhanh, hắn tốn thời gian nửa ngày, cuối cùng từ phía xa đã đi tới nơi Tống Khuyết bị nhốt theo như lời Tôn Ngô nói.

Mới vừa đến tới, khí tức của hắn lại lập tức gây ra sóng dao động, xuất hiện trong đầm lầy này. Cùng lúc đó, theo thần thức Bạch Tiểu Thuần tản ra, đảo qua, hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Khuyết Nhi hài tử này mạng lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1364: Hắn Vẫn Còn Con Nít

Lúc này tâm tình của Bạch Tiểu Thuần thả lỏng, cằm cũng khẽ nâng lên. Hắn xúc động chính là Tống Khuyết không chỉ mạng lớn, còn có vận khí tốt. Hắn xem như đã phát hiện ra, mỗi lần đối phương gặp phải thời điểm nguy hiểm tới sinh tử, hình như mình đều sẽ gặp phải, thuận lợi cứu hắn.

Thời khắc này, Tống Khuyết cũng có cảm giác như vậy. Hắn bị nhốt ở bên trong một chỗ đầm lầy màu tím. Bốn phía xung quanh trong đầm lầy tồn tại vô số ánh mắt. Mỗi một con mắt này đều hiện lên ở trong đầm lầy. Mỗi một con mắt đều có kích thước chừng mấy trượng.

Ở trong những ánh mắt này, thình lình có hơn mười người tu sĩ bị phong ấn...

Những tu sĩ này nữ có nam có, đến từ bốn mạch. Gần như tuyệt đại đa số trong đó đều đã trở thành hài cốt, có thể rõ ràng thấy phân nửa đã mục nát...

Chỉ có một hai người, hấp hối hoặc đang kiên trì... Trong đó có Tống Khuyết.

Tống Khuyết đang bị phong tỏa ở bên trong một con mắt. Bên ngoài thân thể hắn có khí đen giống như con rắn nhỏ, không ngừng ăn mòn thân thể hắn, giống như muốn hắn dung hòa ở bên trong. Nếu không phải, trước khi hắn đi tới địa điểm thí luyện này, lão tổ Tống gia cho hắn một truyền thừa chi bảo của Tống gia, sợ là hắn đã sớm vùi thân ở đây.

Món truyền thừa chi bảo đó là một cái áo choàng. Lúc này cái áo choàng khoác lên trên người Tống Khuyết, tản ra ánh sáng ôn hòa. Chính là ánh sáng này hình thành phòng hộ, lần lượt ngăn cản những khí đen kia xâm nhập.

Cái áo choàng này rất huyền diệu. Nhưng cho dù là như vậy, theo thời gian trôi qua, nó dần dần không có cách nào chống đỡ. Hiện tại phía trên chiếc áo choàng tản ra ánh sáng đã yếu ớt vô cùng.

Trên thực tế, dựa vào tu vi của Tống Khuyết, cho dù có áo choàng này, hắn cũng không kiên trì được quá lâu. Nhưng chẳng biết tại sao, mấy ngày trước, những con mắt ở bốn phía xung quanh này đột nhiên, giống như mất đi hơn phân nửa sức sống. Mỗi con giống như trở nên già nua, ngay cả khí đen tản ra cũng yếu đi quá nhiều.

Điều này khiến cho Tống Khuyết có hi vọng. Dựa vào lực lượng của áo choàng này hắn cố gắng kiên trì tới hiện tại.

Chỉ có điều, chính bản thân hắn cũng hiểu rõ, trừ phi là có người tới cứu mình, nếu không... Hắn không mở ra được phong ấn của con mắt này, không trốn thoát được, cho dù có kiên trì lâu hơn nữa, chung quy cũng không có cách nào may mắn tránh khỏi khó khăn.

- Lẽ nào Tống Khuyết ta lại phải ngã xuống ở bên trong địa điểm thí luyện này!

Tống Khuyết cay đắng nghĩ. Lúc này thân thể hắn cũng cứng đờ, tu vi đã gần như khô cạn.

- Ta không cam lòng. Ta còn chưa có đánh bại tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết kia. Ta còn chưa có giẫm hắn xuống dưới chân, còn chưa chà đạp hắn, báo mối thù nhiều năm qua. Những năm tháng ở trong Man Hoang khổ sở khó khăn như vậy ta còn kiên trì nổi. Ta không tin địa điểm thí luyện cỏn con này lại có thể khiến cho Tống Khuyết ta phải vùi thân!

- Tống Khuyết ta là người có khí vận lớn. Những năm gần đây ta lần lượt trải qua nguy cơ sinh tử cũng không có khiến cho ta phải khuất phục, đi từng bước một từ Ngưng Khí đi cho tới Nguyên Anh bây giờ. Ta tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này!

Trong lòng Tống Khuyết thầm gầm khẽ, sắc mặt xanh trắng. Hắn lại muốn giãy dụa một chút. Bhưng vào lúc này, bỗng nhiên tất cả những con mắt ở bốn phía xung quanh đều run rẩy.

Theo sự run rẩy, những con mắt bên trong không có tu sĩ, nhanh chóng chớp động. Rõ ràng nó lộ ra sự sợ hãi. Trong phút chốc chúng lại từng con một lùi về phía đầm lầy, nhanh chóng biến mất giống như chạy thoát thân vậy.

Khu vực đầm lầy màu tím này vốn có vô số con mắt. Nhưng chỉ trong nháy mắt này, lại biến mất hết hơn chín phần... Chỉ còn lại có mười mấy con vẫn đang chần chờ. Nhưng rất nhanh, tất cả mười mấy con mắt này đều thi nhau chớp mắt, phun ra tất cả hài cốt bị phong ấn ở bên trong, nhanh chóng chìm vào bên trong đầm lầy biến mất.

Ngay cả con mắt đang phong tỏa Tống Khuyết rõ ràng sau một hồi rầu rĩ, tự mình mở ra. Tống Khuyết chỉ cảm thấy một lực mạnh truyền đến. Thân thể hắn đã bị ném mạnh ra. Thời điểm cúi đầu nhìn, con mắt đã phong ấn hắn nhiều ngày rõ ràng mang theo sự sợ hãi, chìm vào bên trong đầm lầy.

Tống Khuyết có cảm giác giống như đang nằm mơ. Hắn ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn bốn phía xung quanh, thần sắc có chút mờ mịt. Tất cả những điều này phát sinh quá nhanh, cho nên hắn chưa từng kịp phản ứng.

Nhất là một hơi thở trước, đầm lầy này vẫn đầy những con dữ tợn mắt. Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo... Một con cũng không nhìn thấy được. Nếu không phải là xác định mình thực sự bị nhốt ở chỗ này nhiều ngày, Tống Khuyết cũng sẽ cảm thấy, tất cả những điều này đều là ảo giác.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ những mắt chỉ có thể tồn tại trong thời gian cố định. Vượt quá thời gian này, bọn chúng sẽ biến mất hay sao?

Tống Khuyết nghĩ tới đây, không quan tâm điều phán đoán này có phải chính xác hay không, cảm giác mừng như điên khi sống sót sau tai nạn, khiến cho hắn kích động không thôi. Hắn đang muốn quan sát bốn phía một cái. Nhưng đột nhiên ánh mắt hắn chợt mở to. Hắn chật vật ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Mặc dù linh lực trong cơ thể hắn tiêu hao hơn phân nửa, nhưng vừa tập trung nhìn, vẫn khiến bản thân hắn có năng lực nhìn thấy rõ ràng. Giờ khắc này ở trong mắt của hắn, hắn nhìn thấy chính là ở trên bầu trời xa xăm, đứng ở nơi đó cười híp mắt nhìn mình... chính là Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần giơ tay lên, sau đó truyền tới giọng điệu chào hỏi.

- Này, Khuyết Nhi...

Giọng nói này khiến cho mặt của Tống Khuyết lập tức đen lại. Hắn còn nhìn thấy ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần có hai bóng người đang cấp tốc bay tới. Một người là Trương Đại Bàn, còn có một người Tôn Ngô là mấy ngày trước mình đã cầu cứu.

Đến lúc này, nếu như hắn vẫn không rõ những con mắt kia vì sao biến mất, vậy hắn cũng quá ngu dốt. Nhưng hiểu thì hiểu, ở một cái chớp mắt tiếp theo, Tống Khuyết lại chợt xoay người, quay đầu bay về phía xa.

Mắt thấy Tống Khuyết rốt cuộc xoay người rời đi, cái này khiến cho Bạch Tiểu

Thuần mất hứng.

- Khuyết Nhi ngươi thế nào lại không có lễ phép như vậy? Nhìn thấy ta, ngươi lại có thể không chào hỏi.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, tay phải giơ lên, chợt chộp mạnh một cái về phía Tống Khuyết đang ở ngoài xa. Mặt Tống Khuyết đen lại. Thân thể hắn bị cách không nắm lấy, trong nháy mắt đã bị kéo tới trước người Bạch Tiểu Thuần.

- Khuyết Nhi, làm trưởng bối, làm tiểu cô phu của ngươi, ta cần phải phê bình ngươi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1365: Ánh Trăng Hoa (1)

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Trong lòng hắn rất bất mãn đối với hành vi của Tống Khuyết, sau khi nhìn thấy mình, giống như nhìn thấy ôn thần. Nhất là khi bên cạnh còn có người ngoài. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút mất mặt.

Tống Khuyết phiền muộn, trong lòng càng ủy khuất hơn. Hắn thật sự không muốn đối mặt với Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí hắn cảm thấy cho dù bị nhốt ở trong con mắt kia, hình như cũng tốt hơn so với gặp phải Bạch Tiểu Thuần. Tối thiểu ở trong đó chẳng qua là chịu thống khổ về thân thể. Mà ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hắn phải chịu là hành hạ tâm linh.

Nhưng Tống Khuyết không có cách nào mở miệng, cũng không biết nên mở miệng thế nào. Trước đó, hắn sở dĩ lập tức xoay người lại chạy trốn, đó là phản ứng bản năng của hắn. HẮn căn bản cũng không có suy nghĩ xem như vậy có chính xác hay không.

Lúc này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần còn đang bất mãn, Tống Khuyết kiên trì muốn giải thích một chút. Nhưng vào lúc này, Trương Đại Bàn cùng Tôn Ngô đều chạy đến. Tôn Ngô còn đỡ hơn một chút. Nhưng sau khi Trương Đại Bàn nhìn thấy Tống Khuyết, ánh mắt lien sáng rực lên. Nhất là sau khi nghe được Bạch Tiểu Thuần răn dạy như vậy, Trương Đại Bàn chỉ cảm thấy tinh thần run rẩy. Hắn chợt nhảy ra ngoài.

- Tiểu Thuần, Khuyết Nhi vẫn còn con nít. Hài tử này từ nhỏ đã hiếu thuận. Vừa rồi nhất định là hiểu nhầm. Ngươi đừng nói hài tử như vậy...

- Khuyết Nhi, không phải Bàn bá bá nói ngươi. Ngươi làm như vậy là không đúng. Tiểu cô phu của ngươi tới cứu ngươi, ngươi ngay cả một câu chào hỏi cũng không có. Chỉ có điều ta biết ngươi là một hài tử tốt biết sai có thể sửa. Nào nào nào, đi tới bái kiến tiểu cô phu của ngươi trước, sau đó trở lại bái kiến ta... Ta và tiểu cô phu của ngươi là huynh đệ, cũng là trưởng bối của ngươi.

Trong trong ánh mắt của Trương Đại Bàn có thể nhìn ra được sự hưng phấn trong lòng hắn. Lúc này trong lời nói của hắn còn lộ rõ sự chờ mong mãnh liệt.

Mặt Tống Khuyết nhất thời càng đen hơn. Hắn trừng mắt nhìn Trương Đại Bàn. Hắn chỉ cảm thấy một nghịch huyết nhảy vào trong đầu, toàn thân đều muốn phát nổ. Bạch Tiểu Thuần chiếm hắn tiện nghi thì cũng thôi. Hắn chỉ có thể nhịn. Hiện tại Trương Đại Bàn lại có thể cũng tới chiếm tiện nghi của hắn. Điều này khiến cho Tống Khuyết muốn phát điên.

Nhất là sau khi hắn nghĩ đến hình ảnh đám bằng hữu của Bạch Tiểu Thuần sau này nhìn nhấy mình, người người đều tự xưng bá bá, thúc thúc, Tống Khuyết đã cảm thấy trong đầu chấn động không ngừng.

- Trương Đại Bàn!

Một tiếng hét này, giống như Tống Khuyết muốn phát tiết phiền muộn trong lòng ra ngoài. Nhưng lời Trương Đại Bàn nói thật sự quá sắc bén. Cho dù Tống Khuyết không nguyện ý nghĩ tới, nhưng đầu óc lại không khống chế được, hiện ra từng cảnh tượng sẽ gặp phải bằng hữu của Bạch Tiểu Thuần.

- Bảo Tài thúc thúc... Thiên Hữu thúc thúc... Tiểu Muội cô cô... Thần Toán Tử thúc thúc...

Đối với Tống Khuyết mà nói, tất cả những điều này giống như thiên kiếp, khiến cho thân thể Tống Khuyết run rẩy. Tròng mắt hắn cũng đỏ lên. Hắn không dám đi trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần. Lúc này hắn

trừng mắt với Trương Đại Bàn, miệng thở hổn hển, giống như một lời không hợp sẽ ra tay độc ác.

Nghe Tống Khuyết vừa hét lên như thế, Trương Đại Bàn nhất thời bị dọa cho giật mình. Hắn cũng có chút khẩn trương. Thật ra, Tống Khuyết ở bên trong Huyết Khê Tông đã xây dựng ảnh hưởng không nhỏ. Có thể tưởng tượng, ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, Trương Đại Bàn đối với hình ảnh Tống Khuyết gọi mình là bá bá, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn. Vì vậy hắn mới lấy ra dũng khí, lại mong đợi nhìn sang.

Trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc. Hắn cảm thấy mình chỉ chiếm một chút tiện nghi nho nhỏ mà thôi. Tại sao Tống Khuyết này lại phản ứng lớn như vậy.

Cảnh tượng như vậy cũng rơi vào trong mắt Tôn Ngô. Tôn Ngô thoáng ngẩn ra. Hắn thật sự không tìm hiểu tình huống thế nào. Ở trong mắt hắn, Bạch Tiểu Thuần chính là Thiên Nhân lão tổ.

Mà Tống Khuyết tu sĩ Nguyên Anh là vãn bối của Bạch Tiểu Thuần. Chuyện này ở trong suy nghĩ của Tôn Ngô, là chuyện rất tự nhiên...

- Thảo nào trước đó, sau khi Bạch tiền bối nghe được chuyện này, lại lo lắng như thế. Hóa ra đạo lữ của Bạch tiền bối, là cô cô của vị Tống đạo hữu này...

Tôn Ngô suy nghĩ sâu xa. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy cách làm này của Tống Khuyết hình như có chút không thích hợp.

- Bạch tiền bối lo lắng đến đây cứu hắn. Tống Khuyết này cũng không cảm kích thì thôi, còn xoay người rời đi. Cũng khó trách Bạch tiền bối tức giận...

Sau khi Tôn Ngô có phán đoán, đối với những lời lẽ này của Trương Đại Bàn, hắn mặc dù cảm thấy có chút chiếm tiện nghi, nhưng cũng không phải là không thể hiểu được.

Vì vậy Tôn Ngô mỉm cười, nhìn Tống Khuyết một chút. Sau đó, trên mặt hắn lộ ra nụ cười ôn hòa, mở miệng nói.

- Cuối cùng không phụ sự nhờ cậy của Tống đạo hữu. Tống đạo hữu cát nhân thiên tướng, hóa ra cùng Bạch tiền bối có quan hệ như vậy. Có thể trở thành vãn bối của Bạch tiền bối, chuyện này khiến cho Tôn mỗ cũng hâm mộ.

Tống Khuyết chỉ cảm thấy hết đường chối cãi. Trương Đại Bàn tới chiếm tiện nghi của mình. Tôn Ngô này cũng mở miệng nói như thế. Nhưng hắn lại không có cách nào phản bác. Nói như thế nào, Tôn Ngô cũng coi như là ân nhân cứu mạng của hắn.

Tất cả những điều này khiến cho trong lòng Tống Khuyết ủy khuất tới cực điểm. Trong sự phiền muộn, loại cảm giác muốn phát điên này càng mãnh liệt hơn. Đến cuối cùng, hắn không nhịn được muốn hét lớn một tiếng để phát tiết. Nhưng không đợi tiếng hét này phát ra, Bạch Tiểu Thuần lại thở dài.

- Được, Đại Bàn ngươi cũng đừng khi dễ Khuyết Nhi nữa. Hài tử này cũng thật đáng thương.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy dáng vẻ ủy khuất này của Tống Khuyết, trong lòng có chút không đành lòng.

- Khuyết Nhi, ngươi cũng đừng chạy một mình nữa, đi theo ta đi. Như vậy cũng có thể an toàn hơn rất nhiều.

Lời Bạch Tiểu Thuần nói truyền vào trong tai Tống Khuyết, Tống Khuyết có kích động muốn khóc. Thật vậy, Bạch Tiểu Thuần nói ra những lời này, chính là lời nói từ trong lòng của hắn. Sau loại cảm giác ủy khuất đến cực hạn, đột nhiên có người hiểu được, khiến cho Tống Khuyết cũng cảm động. Hắn đột nhiên cảm giác được,

Bạch Tiểu Thuần so với Trương Đại Bàn, rõ ràng đối xử tốt với mình quá nhiều.

Chỉ là cảm giác này vừa hiện lên, Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Tống Khuyết cảm động, nói ra một câu nói tiếp theo, khiến cho Tống Khuyết lại suy sụp...

- Đừng kích động. Khuyết Nhi ngoan. Ta sẽ không để cho những người khác khi dễ ngươi.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình, vội vàng tiến lên an ủi, còn giơ tay lên xoa xoa đầu của Tống Khuyết.

- A a a a!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1366: Ánh Trăng Hoa (2)

Tống Khuyết cũng không nhịn được nữa, ngửa mặt lên trời rống lớn vài tiếng, phát tiết cảm giác ủy khuất vô tận cùng muốn phát điên trong lòng hắn lúc này. Hắn cảm thấy mình thật sự là tám đời làm chuyện xấu. Nếu không, vì sao cả đời này lại gặp phải Bạch Tiểu Thuần trước mắt này.

Từ năm đó, khi lần đầu tiên gặp phải, cho đến hiện tại, hắn trước sau đều phải sống ở trong sự ủy khuất. Giờ phút này trong tiếng gào thét, loại cảm giác phát điên cực kỳ mãnh liệt này, khiến linh lực của hắn vốn đã khô cạn, tâm tình không khống chế được, phun ra một ngụm máu tươi. Toàn thân hắn lại trực tiếp chìm vào trong sự hôn mê.

- Tại sao lại hôn mê...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất đau đầu, Trương Đại Bàn cũng há hốc mồm. Hắn thấy chột dạ. Đồng thời hắn cũng không thể hiểu được, tại sao Tống Khuyết lại không chịu nổi trò đùa nho nhỏ như vậy...

- Đại sư huynh, sư huynh xem sư huynh làm hắn tức giận tới mức nào rồi kìa. Ai... sư huynh cõng hắn đi.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, thở dài.

Trương Đại Bàn lộ ra vẻ mặt cầu xin. Hắn đầy bất đắc dĩ. Chỉ là lúc này hắn vẫn còn đang vô cùng kinh ngạc. Ở trong ký ức của hắn, Tống Khuyết không phải là cái dạng này mới đúng. Lúc này ở trong sự phiền muộn, hắn đỡ Tống Khuyết dậy, cõng trên lưng, trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, vì sao ngươi vừa nói là hắn lại hôn mê? Trước đây hắn đã từng ngất xỉu sao?

- Đúng vậy, Khuyết Nhi hài tử này chắc hẳn ở Man Hoang gặp chuyện thương tâm. Cho nên mỗi lần chịu sự kích thích, sẽ ngất đi. Không có việc gì đâu... Tối đa ba ngày hắn sẽ tỉnh lại.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, vội vàng kết thúc đề tài này. Hắn dẫn theo Trương Đại Bàn cùng Tôn Ngô đầy thần sắc kinh ngạc, lao thẳng về phía xa.

Theo mấy người bay ở trong đầm lầy này, thời gian chậm rãi trôi qua. Mười ngày trôi qua rất nhanh. Đầm lầy nơi này cũng đã sắp tới điểm cuối. Cơ hồ có thể thấy được bình nguyên vô tận phía xa.

Bầu trời vẫn ảm đạm. Mặc dù mặt đầm lầy yên tĩnh, nhưng dọc theo con đường này, Bạch Tiểu Thuần cũng có thu hoạch. Trong tay hắn lúc này cầm một hạt giống.

Loại hạt giống màu xanh lục này tản ra từng hàn khí. Nắm nó trong tay, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều băng hàn.

Vào mấy ngày trước, hắn ở bên trong đầm lầy đã nhìn thấy được hạt giống của một đóa hoa.

Đó là một đóa hoa có múi giống như ánh trăng, nửa héo rũ một mình sinh trưởng ở bên trong đầm lầy, rất rõ ràng. Nhưng khi Bạch Tiểu Thuần tiếp cận nó, đóa hoa này dường như có linh trí riêng của mình, rốt cuộc nhanh chóng lún xuống, giống như muốn tránh né. Khi Bạch Tiểu Thuần tò mò đi qua, bông hoa này còn tản ra từng hàn khí kinh người. Hàn khí này có chút tương tự với Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết Bạch Tiểu Thuần đang tu luyện.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc. Cuối cùng hắn tốn một chút khí lực, lấy được đóa hoa này, nó lại héo rũ, trở thành một hạt giống như thế.

Sau khi nghiên cứu, Bạch Tiểu Thuần phát hiện, ở trong quá trình nở rộ đóa hoa này lại có thể hấp thu hàn khí tám phương. Chỉ có điều trong đầm lầy này không có nhiều hàn khí lắm. Đóa hoa này hiển nhiên không sinh trưởng tốt.

- Sau này nghiên cứu một chút, có lẽ có thể có giúp đỡ đối với hàn khí của ta. Cứ gọi nó là hoa ánh trăng.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi hạt giống này, dẫn theo đám người Trương Đại Bàn tiếp tục đi về phía trước. Trên đoạn đường này bọn họ dần dần nhìn thấy được rất nhiều thi thể. Những thi thể này có khi là của ba mạch khác, cũng có khi là đến từ Tinh Không Đạo Cực Tông.

Tất cả những điều này, khiến cho trong lòng Trương Đại Bàn, Tôn Ngô cùng với Bạch Tiểu Thuần đều có chút nặng nề. Tống Khuyết đã sớm tỉnh lại. Hắn vốn vẫn đen mặt. Nhưng theo thời gian trôi qua, theo rất nhiều thi thể hắn thấy được ở bên trong đầm lầy, thần sắc của hắn cũng nhiều lần biến hóa.

- Đây rốt cuộc là một địa điểm thí luyện thế nào vậy...

Nghi vấn này hết lần này tới lần khác hiện lên ở trong đầu của mọi người. Đám người Tôn Ngô cũng biết rất rõ, nếu không phải là có Bạch Tiểu Thuần ở đây, bọn họ kiên quyết không có khả năng một mình bước ra khỏi khu vực đầm lầy này...

- Có lẽ cái gọi là địa điểm thí luyện, trọng điểm không phải là lựa chọn đệ tử Thiên Tôn, mà là... tìm được lối ra!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm thì thào. Chính xác mà nói, hắn đi tới địa điểm thí luyện này đã gần hai tháng.

Hai tháng nay, hắn đã hoàn toàn đoán được, tu sĩ Nguyên Anh tầm thường căn bản rất khó rời khỏi chỗ khu vực này. Cũng chỉ có những tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn mới có khả năng dựa vào chiến lực cùng vận khí của mình, đi ra khỏi khu vực, tiến vào trong một khu vực khác.

Như vậy chỉ cần vừa phân tích, Bạch Tiểu Thuần lại có đáp án... Nếu thật sự muốn thu lấy đệ tử, hoàn toàn không nhất thiết phải tiến hành thí luyện nguy hiểm như vậy.

Đáp án lại được miêu tả sinh động như vậy...

- Mục đích của Thiên Tôn là muốn khiến người ta tìm ra lối ra của nơi này...

- Như vậy... nếu như điều phán đoán này thành lập,... bản thân Thiên Tôn không có đáp án. Nếu không... địa điểm thí luyện này... đối với Thiên Tôn mà nói, có thể cũng là xa lạ!

- Cái gọi là thí luyện, căn bản là một lần phái rất nhiều kẻ bị vứt bỏ, thay hắn giăng một tấm lưới lớn, tìm kiếm lối ra mà hắn muốn!

- Thậm chí nếu phân tích như thế, trong lòng Thiên Tôn muốn giữ bí mật chuyện này, cho nên mới sử dụng việc thu đồ đệ làm ngụy trang... Dụ người đến đây!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi. Sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi. Chỉ có điều chuyện này chỉ là phân tích của hắn. Bạch Tiểu Thuần cũng không biết cuối cùng có chính xác hay không.

Nhưng bất kể như thế nào, địa điểm thí luyện này nguy hiểm. Dọc theo con đường này, ở sa mạc, ở trong đầm lầy, Bạch Tiểu Thuần đều nhìn thấy mà giật mình.

Nếu không có phương pháp Thần Sát của hắn, sợ là nguy hiểm ở trong đầm lầy này sẽ mãnh liệt hơn rất nhiều so với hiện tại.

Những điều Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới, trên thực tế cũng là những nghi ngờ trong lòng những người giờ khắc này còn sót lại trong địa điểm thí luyện. Hiện tại, bên trong địa điểm thí luyện vốn hơn một nghìn người, đã sớm chết hơn một nửa.

Phân nửa còn sót lại này, mỗi người đều tâm cơ thâm trầm. Mắt thấy trình độ nguy hiểm của địa điểm thí luyện này vượt quá sức tưởng tượng, bọn họ làm sao có thể không nghĩ tới manh mối bên trong.

Chỉ là cho dù nghĩ đến, cũng hoàn toàn không có một chút tác dụng nào... Rất hiển nhiên, chỉ có tìm được lối ra. Nếu không, mọi người ở chỗ này đều sẽ đi từng bước một về phía cái chết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1367: Chia Rẽ Bọn Họ! (1)

Cho dù cường hãn giống như Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cũng có chút áp lực. Nơi đầm lầy này nhìn như yên tĩnh, nhưng hắn biết, đây chỉ là mặt ngoài. Có nhiều lần, hắn mơ hồ cảm nhận được ở sâu bên trong đầm lầy này, cất giấu vài đạo thần thức khiến cho hắn cũng phải kinh hãi.

Sau khi vài đạo thần thức này đảo qua chỗ hắn, dù không có lộ ra sự thù địch, nhưng lại khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ. Cho dù mình có phương pháp Thần Sát, ở trong này, cũng đều tồn tại nguy cơ sinh tử.

- Ở đây... Rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Thời điểm trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang suy đoán, bọn họ cuối cùng cũng đi ra khỏi chỗ đầm lầy này, bước vào trong một mảnh bình nguyên vô tận.

Bên trong bình nguyên, tiếng gió thổi gào thét, phát ra những tiếng xào xạc. Chỉ có thể nhìn đến cỏ xanh giống như sóng biển ở trong gió nhấp nhô. Thỉnh thoảng, có thể thấy trên mặt đất có một vài hài cốt bị ăn sạch sẽ...

Tất cả những điều này, khiến cho Trương Đại Bàn cùng Tống Khuyết, còn có Tôn Ngô đều hãi hùng khiếp vía. Hình như từ trên vài hài cốt này, cũng có thể thấy được dấu hiệu khủng khiếp của bình nguyên này.

Lại qua mười ngày, thời điểm Bạch Tiểu Thuần dẫn theo đám người Trương Đại Bàn bay nhanh ở trên bình nguyên này. Bỗng nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chợt biến đổi. Hắn chỉ cảm thấy một sát ý mãnh liệt

chợt bay lên. Sát khí này nồng đậm, thậm chí khiến cho không khí cũng trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều. Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên, thân thể còn lui về phía sau. Giọng điệu cấp bách la lên.

- Đại sư huynh, ba người các ngươi lập tức rời khỏi đây, không cần phải để ý tới ta!

Gần như trong chớp mắt khi lời nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, trên trời cao của bình nguyên phía xa truyền đến tiếng sấm sét vang trời. Có hai gương mặt cực lớn đồng thời hiện lên.

Chính là... Vân Lôi Song Tử!

Khi nhìn thấy gương mặt cực lớn của Vân Lôi Song Tử trên trời cao, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt tràm xuống. Bắt đầu từ khi hắn tiến vào địa điểm thí luyện này, lại cùng Vân Lôi Song Tử này nhiều lần ma sát.

Lúc này đối phương cuối cùng song tử cùng tồn tại. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút nhức đầu. Thời điểm hắn lui ra phía sau, hắn lập tức bảo đám người Tôn Ngô nên rời đi trước.

- Bạch Tiểu Thuần, lần này ngươi nhất định phải chết!

Trên trời cao, Vân Lôi Song Tử truyền ra tiếng gầm thét giống như thiên lôi vậy. Trong nháy mắt hai gương mặt này lại hóa thành hai bóng người. Một người trong đó lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Một người khác lại xông về phía đám người Trương Đại Bàn.

Hiển nhiên, bọn họ không chỉ muốn giết chết Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này, còn muốn Trương Đại Bàn cùng đám người Tống Khuyết được Bạch Tiểu Thuần được một đường bảo vệ ở phía sau, đều sẽ diệt sạch.

Tất cả những điều này đều phát sinh chỉ trong chớp mắt. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Vân Lôi Song Tử tách ra, trong lòng thầm lo lắng. Hắn

biết đám người Trương Đại Bàn không có cách nào chạy trốn. Vì vậy tay áo hắn vung lên, trực tiếp thu ba người vào bên trong túi trữ vật.

Trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần thu ba người Trương Đại Bàn đi, Vân Lôi Song Tử ở trên trời cao, trong mắt có hàn quang bùng lên. Thật ra giữa hai người bọn họ cùng Bạch Tiểu Thuần đã kết thù kết oán quá sâu!

Cho dù trước đây Bạch Tiểu Thuần vận dụng phương pháp Thần Sát, chấn động Vân Lôi Tử. Nhưng hôm nay hai người tập trung ở một chỗ, có lo lắng vô hạn, cũng chuẩn bị sẵn sàng, lúc này hoàn toàn không có một chút do dự nào. Vân Lôi Song Tử lập tức lại ra tay.

Trong đó vị đệ đệ trong Vân Lôi Song Tử, hắn am hiểu tốc độ, vừa ra tay là toàn thân giống như xuyên qua hư vô, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Một vị Vân Lôi Tử Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong khác lại phất tay. Vô số thiên lôi tia chớp ầm ầm ầm biến ảo. Thình lình ở giữa không trung hội tụ thành một con bàn tay tia chớp cực lớn, chộp về phía Bạch Tiểu Thuần!

- Chết!

Hai người gần như đồng thời mở miệng, âm thanh truyền khắp tám phương.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy rất đau đầu, còn hãi hùng khiếp vía. Hắn cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên. Hắn chợt lui về phía sau. Hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, hai tay chợt bấm quyết, ở trước người vung lên.

- Đầm nước!

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời bình nguyên nơi này lập tức đã bị hơi nước tràn ngập. Chỗ bình nguyên dường như đã trở thành đầm lầy. Tám phương ở trong một mảnh hỗn độn. Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần lại vang vọng.

- Quốc gia!

Ở trong tiếng nổ lớn, dường như thế giới cũng bị vỡ ra. Vân Lôi Song Tử biến sắc. Hai người vốn tưởng rằng, trước đó khi Bạch Tiểu Thuần giao chiến với bọn họ, đã vận dụng tất cả thuật pháp. Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, lại còn có phương pháp xa lạ đánh xuống.

bọn họ còn ở trong đầm nước bốn phía xung quanh, cảm nhận được một nguy cơ. Cùng lúc đó, thiên địa ầm ầm ầm nổ vang. Từ bên trong đầm nước phía dưới, đột nhiên lại dâng lên từng những cái gai sắc bén như dời núi lấp biển, nổ khắp tám phương. Đồng thời những cái gai sắc này biến thành từng cái móng tay, từng cái chân lớn, hung hãn lao ra, phát ra rít gào vang vọng.khiến cho người ta đinh tai nhức óc

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Cái chân lớn liền trực tiếp hạ xuống, giống như trời cao sụp xuống, hình thành khí thế mạnh mẽ, khiến cho Vân Lôi Song Tử hoàn toàn biến sắc.

Vân Lôi Tử am hiểu tốc độ, đứng mũi chịu sào, trực tiếp phun ra máu tươi. Thân thể hắn chợt lui về phía sau. Một vị Vân Lôi Tử khác thi triển ra vô số tia chớp. Lúc này trong tiếng gầm nhẹ, hắn toàn lực thi pháp. Chớp mắt một cái, chân lớn này lại cùng bàn tay do những tia chớp ở bốn phía xung quanh hình thành, va chạm tới nhau.

Trời cao chấn động. Mặt đất xuất hiện từng vết nứt. Bàn tay tia chớp tan vỡ từng tầng. Đồng thời, chân lớn hạ xuống bên trong đầm nước này tuy cường hãn vô cùng. Nhưng dù sao đối mặt chính là Vân Lôi Song Tử đã vượt qua đám người Trần Hạ Thiên. Lúc này hắn cũng trở nên mơ hồ không rõ ràng, cho đến biến mất.

Theo đầm nước và quốc gia biến mất, bóng người Bạch Tiểu Thuần đã như điện chớp, nhanh chóng lui lại. Trong chớp mắt hắn lao về phía xa. Trong lòng hắn biết rất rõ, một mình Vân Lôi Tử, mình có thể chiến

thắng, nhưng đối phương có hai người liên thủ, ở dưới tình huống mình không thể khống chế được Thần Sát, phần thắng không lớn.

Lúc này mượn quốc gia ngăn cản đầm nước, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, đã hiện ra ở phía chân trời.

- Cũng để cho ngươi nhấm nháp một chút, thống khổ khi bị đuổi giết!

Vân Lôi Song Tử cắn răng, trong mắt lộ ra sát ý mãnh liệt. Hai người hít một hơi thật sâu, rốt cuộc hai bên chợt tới gần. Trong phút chốc, bọng họ giống như dung hợp lại với nhau, từ hai đạo cầu vồng hóa thành một đạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1368: Chia Rẽ Bọn Họ! (2)

Tốc độ của bọn họ cũng giống như sét đánh, ở trong tiếng sóng âm chói tai, lao thẳng đến truy kích Bạch Tiểu Thuần. Nhìn kỹ, trên thực tế hai người dung hợp, không phải là ở mức độ sâu, mà đơn giản là dung hợp cùng một chỗ có thể tách ra bất cứ lúc nào. Nhưng cho dù là như vậy, cũng khiến cho tốc độ của bọn họ vượt ra khỏi cực hạn của Thiên Nhân trung kỳ, rất gần với... Thiên Nhân hậu kỳ!

Điều này càng làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần thêm khẩn trương. Lần này, trong sự truy kích, Vân Lôi Song Tử còn không ngừng dung hợp. Càng là dung hợp, tốc độ cùng khí tức của hắn lại càng khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại.

- Khi dễ người!

- Đấu mắt, hai người này khi dễ ta. Hiện tại một mình đánh không lại ta ta, lại cùng nhau ra truy sát!

- Cửu Thiên Vân Lôi Tông, các ngươi khinh người quá đáng.

Tim Bạch Tiểu Thuần vẫn đập thình thịch. Mắt thấy đối phương đuổi kịp trong chớp mắt, hắn lập tức lại triển khai Bất Tử Cấm. Thoáng cái tốc độ của hắn lại tăng mạnh. Trong lúc hắn bay nhanh, phía sau lưng hắn phát ra những tiếng nổ lớn. Vân Lôi Song Tử đang dung hợp, không ngừng ra tay.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy từng thiên lôi ầm ầm ầm đánh xuống ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần, không ngừng nổ tung. Mỗi lần nổ tung đều hình thành vô số khí đen khuếch tán bốn phía xung quanh.

Chỉ cần bị khí đen kia bao trùm, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần sẽ chậm xuống không ít. Cùng lúc đó, tốc độ của Vân Lôi Song Tử trước sau lại vẫn kinh người.

- Cái đó... Vân Lôi đạo hữu, các ngươi không nên quá đáng quá. Ta còn có đòn sát thủ chuyên môn đối phó với các ngươi. Một khi sử dụng, bản thân ta cũng sợ hãi.

Mắt thấy Vân Lôi Song Tử truy kích không ngừng, khí thế càng lúc càng mạnh, Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, vội vàng mở miệng nói.

Nhưng Vân Lôi Song Tử chỉ hừ lạnh một tiếng, vẫn truy sát. Sát khí của hắn còn vô cùng mãnh liệt. Lúc này thiên lôi đánh xuống. Thoáng một cái, Bạch Tiểu Thuần triển khai Hám Sơn Chàng, trực tiếp tránh thiên lôi phía sau. Hắn lại thi triển Bất Tử Cấm. Dựa vào thân thể cường hãn của hắn, hắn chạy ra khỏi phạm vi của thiên lôi.

Nhưng khẩn trương cùng lo lắng trong lòng của hắn đã rất mãnh liệt. Thật sự trước đó, dưới đầm nước và quốc gia, hắn đã nhìn thấu. Sau khi ở cùng một chỗ với Vân Lôi Song Tử này, hắn đã hiểu bọn họ thực tại quá mức cường hãn. Hắn cũng rất rõ ràng, càng dung hợp, bọn họ lại càng kinh người.

- Cứ tiếp tục như thế nữa sẽ không ổn. Phải nghĩ biện pháp ngăn cản bọn họ dung hợp... Đáng chết, Vân Lôi Song Tử này tu luyện công pháp gì, lại có thể một người biến thành hai người. Ngăn cản dung hợp... Chia rẽ bọn họ... Ừ?

Với nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần mắt nhìn đối phương đã rút ngắn khoảng cách, hắn vắt hết óc suy nghĩ. Bỗng nhiên ánh mắt hắn nhất thời sáng lên.

- Chia rẽ?

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên kích động. Hắn hít một hơi thật sâu, vừa duy trì tốc độ, vừa len lén lấy ra một ít đan chia tay. Hắn lập tức vỗ trán một cái, nhất thời phi toa lại gào thét ra. Hắn giấu bí pháp đan dược sử dụng giấu ở bên trong phi toa, ném mạnh ra một cái. Phi toa này lại lao thẳng đến chỗ Vân Lôi Song Tử. Cùng lúc đó, trong miệng Bạch Tiểu Thuần còn truyền ra âm thanh.

- A, Vân Lôi đạo hữu, cái phi toa này là các người. Ai nha, lúc trước trong lúc vô ý ta nhặt được, thấy nó chỉ là đồ bỏ, lại là của các ngươi, ta trả lại cho các ngươi.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói lời này ra khỏi miệng, cho dù là Vân Lôi Song Tử, cũng có chút sửng sốt.

Dù thế nào, bọn họ cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần trước đây rõ ràng đều là một phong thái bộ cường giả thiên hạ bằng nửa con mắt vậy. Nhưng lúc này hắn lại có thể nói ra những lời lẽ như vậy.

Nhưng trong nháy mắt ngay khi bọn họ đang sửng sốt, Bạch Tiểu Thuần chợt bấm quyết, gầm khẽ một tiếng.

- Bạo!

Tiếng sấm chợt vang lên ngập trời. Thời điểm phi toa này đến gần Vân Lôi Song Tử, lại chợt nổ tung, hình thành phạm vi trùng kích lớn, nhất thời nhấn chìm bóng dáng của Vân Lôi Song Tử ở bên trong.

Trong lúc tự bạo, đồng thời, đan chia tay bên trong cũng nổ mạnh, hình thành một mảnh sương mù màu đen khuếch tán ra khắp nơi.

Bạch Tiểu Thuần không do dự, cũng không liếc mắt nhìn một cái, đã tăng nhanh tốc độ bay nhanh chạy trốn. Trong chớp mắt khi hắn vừa tăng nhanh, một đạo thiên lôi màu tím liền trực tiếp từ trong sương mù màu đen do phi toa này tan vỡ, lao ra.

Bên trong thiên lôi chính là Vân Lôi Song Tử, sắc mặt bọn họ khó coi, trong mắt có sát khí mạnh hơn.

- Giấu diếm độc dược? Chút tài mọn! Trong lúc lão phu dung hợp, vạn độc bất xâm!

Hai người đồng thời mở miệng, rõ ràng là thanh âm bất đồng, nhưng lại dung hợp với nhau, rất quỷ dị. Thời điểm truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, giống như có thể khiến cho thần hồn dao động, khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Hắn cảm nhận được Vân Lôi Song Tử này hình như mạnh hơn so với trước đây. Chỉ có điều hắn dung hợp, giống như không có cách nào hoàn thành trong nháy mắt. Lúc này vẫn đang dung hợp. Dường như còn cần một ít thời gian nữa mới có thể hoàn toàn quy nhất.

- Đan chia tay không có hiệu quả? Chẳng lẽ chỉ có tác dụng đối với nam nữ. Đối với bọn họ lại vô hiệu sao? Lại hoặc là số lượng quá nhỏ?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần phiền muộn, cố tình quay đầu lại đi đánh một trận. Nhưng hắn mơ hồ có một loại trực giác, đối phương song tử dung hợp thong thả. Điều này rất rõ ràng chính là sơ hở. Nếu như thật tồn tại, như vậy đổi lại là hắn, cũng sẽ không dễ dàng để lộ ở trước mặt đối thủ.

- Nhất định có bẫy!

Bạch Tiểu Thuần không dám đi đánh cược. Hắn cắn chặt răng, cắm đầu bay nhanh, tiếp tục bỏ chạy.

Mà phía sau hắn, Vân Lôi Song Tử lúc này đều nhíu mày, nhìn nhau. Bọn họ cảm thấy có chút tiếc nuối khi Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, xông tới chiến đấu. Thật sự giống như tình cảnh Bạch Tiểu Thuần phán đoán. Đây là do hai người bọn họ cố ý lộ ra kẽ hở. Trên thực tế... Dung hợp đối với hai người bọn họ chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Chỉ có điều, loại dung hợp trình độ sâu này, Vân Lôi Tử không có cách nào kiên trì được thời gian quá lâu. Cho nên mới có sách lược dẫn dụ Bạch Tiểu Thuần xông tới chiến đấu.

- Cho dù Bạch Tiểu Thuần này có khôn khéo đi nữa, ngày hôm nay cũng phải chết không thể nghi ngờ!

Vân Lôi Song Tử đồng thời hừ lạnh, tốc độ lại bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, hắn từng bước kéo gần khoảng cách cùng Bạch Tiểu Thuần.

Cứ như vậy, bọn họ cùng Bạch Tiểu Thuần một trước một sau lao nhanh ở trên bình nguyên này...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1369: Ca Ca, Chúng Ta Không Thích Hợp. (1)

Rất nhanh, một ngày một đêm trôi qua...

Lực lượng thân thể Bạch Tiểu Thuần cường hãn, khả năng khôi phục sức khỏe lại không tầm thường. Bởi vậy trong lúc bỏ chạy, trước sau hắn vẫn duy trì tốc độ nhanh chóng. Lúc quay đầu lại ném ra một nắm đan chia tay. Hắn cũng không quan tâm có thể đánh tới Vân Lôi Tử hay không, trực tiếp cho phát nổ, hình thành mảng lớn sương mù màu đen...

- Nãi nãi của ngươi. Ta cũng không tin, đan chia tay của ta lại không có hiệu quả nhất định gì đối với bọn họ!

Bạch Tiểu Thuần rất không cam lòng, không ngừng ném đan chia tay...

- Hắn cứ chạy tiếp như thế, sẽ không có tiêu hao sao?

Vân Lôi Tử nhíu mày. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần còn đang bay nhanh ở phía trước mặt, hai người Song Tử nhìn nhau một cái.

- Không thể trì hoãn được nữa!

Bọn họ hít một hơi thật sâu, đang muốn có quyết định dựa theo phán đoán hoàn toàn dung hợp. Nhưng vào lúc này, thần sắc hai người đột nhiên thoáng động, chợt nhìn về phía trời cao ngoài xa.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức phát hiện ra. Hắn thở hổn hển, nhìn lại. Ngay lập tức hắn liền thấy trên trời cao phía xa, hiện ra một gương mặt cực lớn. Gương mặt này mơ hồ, khí đen lượn lờ. Duy nhất chỉ có mắt mang theo sự thâm trầm, đang nhìn về phía ba người.

- Thiên Quỷ Tử!

Vân Lôi Song Tử nhướng mày, vẫn duy trì tốc độ truy kích, tiến tới gần về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thiên Nhân xuất hiện ở trên chiến trường này thật sự là Thiên Quỷ Tử. Hắn vốn ở nơi trên bình nguyên này tìm kiếm tu sĩ nam mạch của hắn, lại nhận thấy được nơi đây có sóng dao động. Hắn lập tức nhìn lại. Cũng chỉ đưa thần thức đảo qua, hắn lại lập tức thu hồi. Không chút chậm trễ, gương mặt cực lớn của hắn ở trên trời cao lập tức tính đi xa.

Hắn thấy, Tinh Không Đạo Cực Tông cùng Cửu Thiên Vân Lôi Tông ma sát. Điều này không có quan hệ gì với hắn. Hắn không cần thiết đi trợ giúp bất kỳ bên nào. Mắt thấy Thiên Quỷ Tử rời đi, Vân Lôi Song Tử thở phào nhẹ nhõm. Mục tiêu của bọn họ là Bạch Tiểu Thuần. Nếu Thiên Quỷ Tử ra tay, hiển nhiên ngày hôm nay bọn họ sẽ không có cách nào đánh chết. Bạch Tiểu Thuần

Chỉ là Thiên Quỷ Tử còn muốn chạy, nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Thiên Quỷ Tử, mắt hắn nhất thời sáng lên, lập tức hô to.

- Thiên Quỷ đạo bằng hữu dừng chân. Nam mạch các ngươi có một thiên kiêu là Tôn Ngô có đúng hay không...

Thiên Quỷ Tử vốn đã muốn rời đi. Nhưng sau khi nghe được những lời này, bước chân của hắn chợt dừng lại. Trên trời cao, trong phút chốc gương mặt cực lớn của hắn bạo phát ra u quang càng lộ vẻ âm trầm. Hắn lập tức nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Gần như ngay thời điểm hắn nhìn qua, Bạch Tiểu Thuần lập tức vỗ vào túi đựng đồ, thả ba người Tôn Ngô cùng với Trương Đại Bàn, còn có Tống Khuyết ra.

- Thiên Quỷ Tử đạo hữu, Tôn Ngô tông ngươi trước đây gặp nguy cơ, ta ra tay cứu giúp. Phần nhân tình này, Long Đằng Quỷ Hải Tông các ngươi có nhận hay không!

Thiên Quỷ Tử sửng sốt, trong mắt có chút do dự. Tôn Ngô là thiên kiêu nam mạch. Bạch Tiểu Thuần cứu hắn, chuyện này đối với nam mạch mà nói, thật sự là nhân tình.

Nếu như đổi lại ở thời điểm khác, Thiên Quỷ Tử có thể gật đầu. Chỉ là hiện tại biết rõ ràng Vân Lôi Song Tử có thể dung hợp bất cứ lúc nào, Bạch Tiểu Thuần có phần yếu thế, Thiên Quỷ Tử suy nghĩ, cho dù có thêm mình đi nữa, sợ cũng không phải là đối thủ của Vân Lôi Tử sau khi dung hợp.

Điều ày khiến cho hắn do dự.

Cùng lúc đó, Vân Lôi Song Tử nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, biến sắc. Hai người gần như đồng thời mở miệng.

- Thiên Quỷ Tử, đây là ân oán riêng tư giữa chúng ta cùng Bạch Tiểu Thuần này. Vẫn mong ngươi không cần tham dự. Sau này ta sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ đưa tiễn!

Gần như ở trong nháy khi Vân Lôi Song Tử mở miệng, trong mắt Thiên Quỷ Tử đã lộ ra quyết đoán. Tay phải hắn chợt giơ lên, chộp về phía cả ba người Tôn Ngô cùng với Trương Đại Bàn, Tống Khuyết. Trong miệng còn truyền ra âm thanh lệ quỷ yếu ớt.

- Bạch đạo hữu, ngươi cứu Tôn Ngô một người của tông ta. Ngày hôm nay, ta cứu hai người của tông ngươi. Không chỉ cứu, ta còn bảo vệ bọn họ an toàn ở bên tron địa điểm thí luyện này, coi như trả lại phần ân tình ngươi đã cứu người.

Nghe Thiên Quỷ Tử nói vậy, Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười khổ. Hắn biết Thiên Quỷ Tử này không có khả năng vô duyên vô cớ giúp mình. Chỉ có điều Trương Đại Bàn cùng Tống Khuyết cũng không thể trước sau vẫn luôn ở bên trong túi trữ vật. Lúc này bọn họ có thể được Thiên Quỷ Tử che chở, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần yên tâm hơn một ít. Tay áo hắn vung lên. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần truyền âm cho Trương Đại Bàn cùng Tống Khuyết, căn dặn một phen.

Ở trong sự lo lắng của hai người, ở dưới sự phối hợp của Bạch Tiểu Thuần, ba người Tôn Ngô lập tức đã bị Thiên Quỷ Tử cách không mang đi.

Hoàn toàn không có một chút dừng lại nào, Thiên Quỷ Tử cuốn theo ba người Tôn Ngô, bay nhanh đi xa.

Ở trong nháy mắt khi Thiên Quỷ Tử rời khỏi đây, trong mắt Vân Lôi Song Tử có hàn quang lóe lên, hai người đang lúc dung hợp, lúc này tâm niệm tương thông. Gần như trong chớp mắt, thân thể của bọn họ rốt cuộc ở giữa không trung, nhanh chóng tiến hành dung hợp cuối cùng!

Thân thể của bọn họ vốn là một người bên trái lớn, phía bên phải héo rũ, và một người khác phía bên phải lớn, bên trái héo rũ. Lúc này hai người dung hợp. Mắt thường cũng có thể thấy được, rốt cuộc bọn họ từ hai người hóa thành một người!

Nơi dung hợp với nhau, chính là bộ phận khô héo ở trên thân thể của Vân Lôi Song Tử. Cũng chỉ trong thời gian một lần hít thở, một khí thế kinh thiên động địa chấn động lên, lướt ngang qua bốn phía xung quanh, hình thành một gió bão dường như muốn liên tiếp thiên địa.

Gió này hung bạo với kích thước chừng nghìn trượng, dồi dào vô tận. Có thể thấy vị trí trung tâm của gió bão, lúc này thình lình có một vị đang đứng... Thân thể hắn vô cùng khôi ngô, giống như đại hán tiên ma!

Thân thể đại hán này cao to uy mãnh, trong mắt lấp lánh có thần, giống như không giận tự uy. Đồng thời, một mái tóc tối tăm thả dài gió phiêu diêu, khiến cho thần thái trong mắt hắn cũng trở nên âm u. Toàn thân từ trên xuống dưới, tản ra một sự tà mị không có cách nào hình dung!

Hư vô ở bốn phía xung quanh lúc này dường như đều run rẩy, xuất hiện từng vết nứt. Hình như không có cách nào chịu đựng được uy áp tản ra từ trên người đại hán này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1370: Ca Ca, Chúng Ta Không Thích Hợp. (2)

Thậm chí hắn ý chí mạnh mẽ, chỉ một động tác ngẩng đầu, lại lập tức khiến cho thiên lôi cuồn cuộn. Thiên địa ở bên trong tám phương, ý chí của Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc trong nháy mắt lại bị đuổi ra.

Mạnh mẽ!

Mạnh tới mức phi thường!!

Ở trong cảm nhận Bạch Tiểu Thuần, sau khi Vân Lôi Tử này dung hợp, tu vi đã vượt qua Thiên Nhân trung kỳ, đạt tới Thiên Nhân hậu kỳ. Thậm chí rất gần với... Thiên Nhân đại viên mãn!

Vào giờ phút này uy áp đến từ trên người đối phương khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều chấn động mãnh liệt, hơi thở dồn dập. Càng không nói tới thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn lui ra phía sau, Vân Lôi Tử đạt tới trạng thái hoàn chỉnh, khóe miệng lộ ra một tia châm chọc.

Gần như khi biểu tình châm chọc này vừa hiện lên, hắn bước ra một bước. Nhất thời thiên địa ở dưới chân hắn, giống như ép đất thành một tấc. Một bước hạ xuống, thình lình lại ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Tay phải hắn giơ lên, vung mạnh lên.

Đây chỉ là vung lên tùy ý, lại lập tức có một lực tịnh diệt ngập trời, hóa thành từng hồ quang màu đen, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Da dầu của Bạch Tiểu Thuần cũng muốn nổ tung. Da thị toàn thân hắn dường như đều đang thét chói tai. Hắn bấm quyết toàn lực ngăn cản.

Ầm ầm.

Tiếng va chạm nhất thời vang vọng rung trời. Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi. Thân thể giống như con diều bị đứt dây, rốt cuộc bị lực Vân Lôi Tử vung lên, trực tiếp đánh ra ngoài nghìn trượng.

- Sau khi gia hỏa này dung hợp, rốt cuộc cường hãn đến như vậy!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên. Sau một đòn vừa rồi kia, nếu không phải là thân thể hắn cường hãn vô cùng, sợ rằng đã sớm tan vỡ diệt vong. Trong lòng hắn cũng đang âm thầm may mắn. Vừa rồi mình chỉ sử dụng đan chia tay, mà không đi sử dụng Phát Tình Đan. Nếu không sẽ thật sự nguy hiểm...

Lúc này không đợi hắn đứng vững, âm thanh của Vân Lôi Tử đã vang vọng ở bên trong tám phương thiên địa.

- Bạch Tiểu Thuần, ta nói ngày hôm nay ngươi chết, ngươi tuyệt đối không thể sống quá ngày mai!

Giọng nói này giống như tuyết rét đậm, hạ xuống bốn phía xung quanh. Đồng thời, Vân Lôi Tử lại đi ra một bước. Trong phút chốc, trực tiếp đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần, đang muốn ra tay.

Nhưng ngay khi câu nói kia từ trong miệng hắn truyền ra, chớp mắt, bỗng nhiên, Vân Lôi Tử biến sắc. Trong miệng của hắn lại có thể truyền ra âm thanh thứ hai!

- Ca ca, hai chúng ta không thích hợp. Miễn cưỡng ở cùng một chỗ, sẽ không có hạnh phúc!

Lời lẽ không giải thích được từ trong miệng Vân Lôi Tử nói ra. Sau đó, trong một chớp mắt này, thân thể hắn lại chợt rung động vài cái, vốn hoàn mỹ dung hợp thân thể, lại có thể... Xuất hiện trùng điệp ảnh, có thể thấy, hình như này Vân Lôi Song Tử trong đệ đệ, đang dùng toàn lực muốn từ nơi này dung hợp trong tách ra.

Thậm chí ở một cái chớp mắt này, biểu tình Vân Lôi Tử cũng nhanh chóng biến hóa. Đầu tiên là giật mình ngây người. Sau đó là chán ghét. Tiếp đó lại là hoảng sợ. Đến cuối cùng, vẻ mặt của hắn mang theo vẻ không có cách nào tin tưởng.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng Vân Lôi Tử điên cuồng run rẩy, hoàn toàn bối rối. Cả đời này hắn cũng chưa từng gặp qua loại chuyện như vậy. Lúc này hai ý chí trong cơ thể hình như cực độ bài xích... Khí tức của hắn rõ ràng không ổn định, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng tan vỡ, khiến người ta một loại cảm giác hỗn loạn. Thậm chí trợ thủ đắc lực cũng bắt đầu công kích lẫn nhau...

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, nhất thời mừng như điên, vô cùng kích động. Nếu không phải đang ở trong trạng thái giằng co, chỉ sợ hắn đã khoa chân múa tay.

- Đan chia tay hữu hiệu!

Hoàn toàn không có một chút do dự, ở trong chớp mắt khi thân thể Vân Lôi Tử xuất hiện dấu hiệu phân liệt, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Sau đó thân thể hắn nhất thời lại huyễn hóa ra một bóng người cao to vô cùng, mặc đế bào, mang đế quan. Một sự bá đạo vô thượng cũng theo đó kinh thiên động địa phát ra. Hơn nữa ở trong lòng bàn tay phải của hắn, lúc này thình lình xuất hiện một hố đen thật lớn. Hố đen này vừa xuất hiện, trong chớp mắt lại hút đi tất cả sức sống của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho toàn thân hắn giống như mất đi, ngay cả ánh mắt cũng trở nên trống rỗng.

Nhưng trên bàn tay phải của hắn lúc này lại tản ra sóng dao động càng lúc càng mạnh. Hư vô khắp nơi vặn vẹo, giống như muốn đi diệt thế, dâng lên gợn sóng vô tận, chấn động toàn bộ bình nguyên, khiến cho cỏ xanh bốn phía xung quanh nhanh chóng đổ rạp, giống như thiên uy hạ xuống, cuối cùng ngưng tụ ra một quyền kia!

Gấp năm lần!

Bất Diệt Đế Quyền!

Một quyền rơi xuống, thiên địa nổ vang. Ở trên người Bạch Tiểu Thuần phát ra ý chí vô thượng dung hợp cùng đế ảnh bá đạo ngập trời ở phía sau lưng hắn, khiến cho một quyền kia giống như ngôi sao hạ xuống. Trong tiếng nổ lớn, nó lao thẳng đến chỗ Vân Lôi Tử!

Nguy cơ trước mắt, tâm thần Vân Lôi Tử chấn động mãnh liệt. Bên trong có hai ý chí đang kịch liệt giãy dụa. Bên ngoài có Bạch Tiểu Thuần đánh ra một đòn làm cho tâm thần hắn khiếp sợ. Trong phút chốc, ưu thế của Vân Lôi Tử đã muốn tan vỡ. Tất cả những điều này tới quá nhanh, khiến cho Vân Lôi Tử căn bản cũng không có biện pháp kịp phản ứng.

Chỉ có điều hắn cuối cùng là Thiên Nhân có nhiều năm kinh nghiệm. Lúc này toàn thân phát ra một tiếng động, giống như thiêu đốt. Mái tóc trong nháy mắt biến thành màu hoa râm, lấy phương thức thiêu đốt thọ nguyên, đổi lấy toàn diện áp chế dược hiệu của đan chia tay trong cơ thể trong khoảng thời gian ngắn.

- Vân Lôi Nhân Tổ lần thứ sáu biến đổi!

- Vân Lôi Nhân Tổ lần thứ bảy thay đổi!

- Vân Lôi Nhân Tổ lần thứ tám thay đổi!

Vân Lôi Tử gầm khẽ. Ở trong một tích tắc này khí thế trên người hắn kinh thiên động địa, nổ vang. Thân thể hắn cũng trở nên dồi dào. Hắn đi thẳng tới với kích thước khoảng tám tới mười trượng, toàn thân tản ra khí tức dã man đến cực điểm, giống như Nhân Tổ hạ xuống thế gian vào lúc này!

Thân thể cường tráng, tràn ngập dã tính điên cuồng. Còn có mái tóc rối tung và trong mắt hiện ra vẻ giãy dụa cùng điên cuồng, toàn bộ trời

cao đều run rẩy. Toàn bộ bình nguyên đều chấn động. Giờ phút này hắn thậm chí vượt qua thiên ý, hóa thân vào pháp tắc thiên địa!

- Diệt!

Tiếng thiên lôi nổ vang, đánh xuống!

Giống như trời cùng đất va chạm, Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần mang theo tất cả cuốn về phía hư không tám phương. Lấy lực lượng thân thể làm căn cơ, dựa vào phương pháp vô thượng bá đạo, kích phát ra gấp năm lần lực lượng, hình thành một đòn diệt thế giống như ngay cả vì sao cũng phải rơi xuống!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1371: Một Tiếng Gọi Này. (1)

Vân Lôi Tử thay đổi Nhân Tổ, đồng thời cũng là thuật pháp thần thông đỉnh cấp. Nếu đổi lại là do bản thân kết cấu, giống như pháp tướng. Sau khi cùng bản thân dung hợp, sẽ hình thành thân thể Nhân Tổ giống như lột xác vậy!

Nhân Tổ, đó là trong truyền thuyết. Tất cả những chỗ đầu nguồn của thế giới Thông Thiên, lúc này cho dù hắn biến hóa Nhân Tổ, căn bản cũng là không có cách nào so sánh cùng Nhân Tổ chân chính. Nhưng chỉ cần có đầy đủ một tia lực Nhân Tổ, thì có thể làm cho Vân Lôi Tử không lay động thiên địa, cũng đủ để quét ngang tám phương.

Trong tiếng nổ lớn, ngôi sao cùng sấm sét ở một tích tắc này, trực tiếp lại va chạm vào nhau!

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa nổ mạnh. Tiếng nổ lớn truyền khắp bình nguyên, còn dâng lên trùng kích không có cách nào hình dung. Trong khi trùng kích này khuếch tán, khiến cho nửa bình nguyên giống như bị gió lốc quét ngang. Trong nháy mắt vô số cây cỏ trực tiếp trở thành tro bụi!

Cũng không ít tồn tại ẩn thân ở bên trong bình nguyên, trong một tích tắc này cũng đều đang tử thương vô số...

Thậm chí khiến cho không ít tu sĩ bên trong địa điểm thí luyện này chú ý.

- Chuyện gì xảy ra vậy

- Trời ạ, sóng dao động này... Đây chẳng lẽ là Thiên Nhân đang chiến đấu? Có thể coi như ta là Thiên Nhân chiến, cũng không có cách nào sóng dao động xa như vậy!

Ở bên trong địa điểm thí luyện này, tất cả phát hiện ra sóng dao động, mỗi người đều kinh hãi. Thiên Quỷ Tử đang bay nhanh ở giữa không trung chợt dừng lại. Hắn quay đầu nhìn về phía chỗ chiến trường, hai mắt hơi co lại.

- Vân Lôi Tử cường hãn, đây là chuyện mọi người đều biết. Nhưng Bạch Tiểu Thuần này... Lại có thể cùng hắn đối đầu, dẫn phát ra loại chấn động này...

Thiên Quỷ Tử hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra sự trầm tư.

Cũng vào lúc này, ở sát biên giới bình nguyên, tới dải đất gần rừng cây, Đỗ Lăng Phỉ cùng đoàn người thanh niên cổ quái đang đi về phía trước.

Bọn họ đã đi qua sa mạc, đầm lầy, rừng cây. Hiện tại địa phương bọn họ muốn đi, chính là chỗ bình nguyên này.

Thời điểm sóng dao động truyền đến, Đỗ Lăng Phỉ có phát giác, nhìn sang.

- Không cần để ý tới.

Gần như ở trong nháy mắt khi Đỗ Lăng Phỉ nhìn lại, thanh niên cổ quái bên cạnh nàng hờ hững mở miệng, giống như cho dù là mức độ sóng dao động này, cũng không có cách nào khiến cho hắn hoàn toàn chú ý.

Đỗ Lăng Phỉ nghe vậy gật đầu. Nàng chỉ có thể cảm nhận phương hướng sóng dao động này cách mình ở đây không phải quá xa. Nhưng nàng lại không có cách nào phát hiện rõ ràng thuộc về ai. Lúc này nàng cũng không suy nghĩ nhiều, đi vào bình nguyên.

Mà ở khu vực trung tâm cuộc chiến giữa Vân Lôi Tử cùng Bạch Tiểu Thuần cũng kinh người. Tất cả phát ra tiếng nổ lớn cùng thần thông ngập trời đánh xuống. Mặt đất vỡ nát, trực tiếp lõm xuống. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể bị một lực lượng cường hãn mạnh ném ra.

Ở giữa không trung, máu tươi của hắn vẫn không khống chế được phun ra. Trước mắt cũng chỉ là một màu đen. Thân thể bủn rủn không có lực, giống như ngay cả lực giơ cánh tay lên cũng bị mất.

Cũng may mặc dù lực lượng thân thể tiêu hao, nhưng tu vi của hắn vẫn còn. Lúc này tu vi tản ra, miễn cưỡng điều khiển thân thể mình, toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng bay đi xa.

Khí tức của hắn bất ổn. Lúc này tâm thần hắn vô cùng run rẩy. Một đòn vừa rồi kia thật sự có lực cắn trả quá lớn, Vân Lôi Tử thần thông càng kinh người, khiến cho Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần lần đầu không chịu nổi lực bên ngoài, tan vỡ ra.

Đồng dạng tan vỡ còn có thân Nhân Tổ của Vân Lôi Tử. Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần có thể nghiền ép Thiên Nhân trung kỳ. Mặc dù là Thiên Nhân hậu kỳ cũng không thể không lộ vẻ xúc động biến sắc!

Đối với Vân Lôi Tử mà nói, hắn chiếm ưu thế cực lớn. Mặc dù chưa nói tới nghiền ép, lại đủ để hóa giải một đòn này của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là... trạng thái cua hắn lúc này, so với Bạch Tiểu Thuần còn muốn tệ hại hơn.

Lúc này thân thể hắn đang run rẩy. Trạng thái dung hợp nhanh chóng rơi xuống, trong miệng còn truyền ra những lời lẽ không giải thích được.

- Ca ca, chúng ta tách nhau ra. Từ nay về sau ngươi là ngươi, ta là ta!

- Đệ đệ, ngươi không thể như vậy được... Chúng ta là một khối...

Tất cả những điều này, khiến cho Vân Lôi Tử muốn phát điên. Lúc này ở trạng thái dung hợp, thần hồn của hắn là hoàn chỉnh. Nhưng nhưng ở bên trong sự hoàn chỉnh này, giống như bản thân mình chia làm hai phần. Giữa chúng không ngừng bài xích, khiến cho hắn cảm thấy mình thật sự phát điên rồi.

Mà lúc này thân thể của hắn cũng vậy. Thỉnh thoáng giống như muốn phân liệt ra, khi thì lại dung hợp với nhau. Loại cảm giác khó chịu này, khiến cho hắn cảm thấy mình sắp tan vỡ.

Đến cuối cùng, Vân Lôi Tử ngửa mặt lên trời rít gào, rốt cuộc lại triển khai bí pháp, cứng rắn ép ý chí của một người khác trong cơ thể xuống. Sau đó, thân thể hắn cũng không có cách nào duy trì trạng thái dung hợp hoàn chỉnh, khí tức giảm mạnh. Đồng thời, cũng giống như lúc mới ban đầu, giống như miễn cưỡng dung hợp, mắt đỏ đậm, ngẩng đầu mạnh, điên cuồng rống to hơn.

- Bạch Tiểu Thuần, ta muốn giết ngươi!

Hơi thở của hắn dồn dập ồ ồ, tốc độ cực nhanh, nhanh chóng truy kích về phía Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy đan chia tay ở trong tay Vân Lôi Tử lại còn có thể mạnh mẽ như vậy, Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Hắn thầm cảm thấy rất may mắn vì mình có đan chia tay. Nếu không, Vân Lôi Tử ở loại trạng thái hoàn toàn dung hợp, hắn suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đáng sợ.

Thật ra, sau khi Vân Lôi Tử mạnh mẽ dung hợp, mạnh mẽ đến mức khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình có cảm giác căn bản không có cách nào địch nổi.

- Bất Diệt Đế Quyền cũng không có tác dụng. Chẳng lẽ lại thật sự phải triển khai Thần Sát...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ, vừa nghĩ tới tai hại của phương pháp Thần Sát, hắn lạ thấy đau đầu vô cùng.

- Khinh người quá đáng. Trước đây đấu mắt, hắn chính là hai người đánh một. Hiện tại cũng như vậy, có bản lĩnh một đấu một với ta đi!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần tràn đầy cảm giác không phục, nhưng lại bất đắc dĩ, chỉ có thể phiền muộn vô cùng.

- Đáng chết. Xem ra lượng đan chia tay vẫn nhỏ. Ta thêm lượng cho hắn!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng chuyển động, đang nhanh chóng tìm kiếm biện pháp tự cứu. Phía sau hắn truyền đến nổ lớn. Từng thiên lôi bỗng nhiên đã tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1372: Một Tiếng Gọi Này. (2)

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy da đầu tê rần, miễn cưỡng tránh né. Sau đó, hắn trực tiếp ném ra một nắm đan chia tay. Đan dược này vừa ra, trong lòng Vân Lôi Tử cũng hồi hộp một chút, nhanh chóng tránh né. Hiện tại đối với đan dược của Bạch Tiểu Thuần, hắn thật sự sợ.

- Đan dược của gia hỏa này quá mức nham hiểm!

Vân Lôi Tử nghiến răng nghiến lợi. Hiện tại hắn cũng đoán ra được, mình sở dĩ ủy khuất như vậy, chính bởi vì trước đó đã hấp thu đan dược trong sương mù Bạch Tiểu Thuần dẫn đến.

Vừa nghĩ tới đan dược của Bạch Tiểu Thuần lại có thể ảnh hưởng tới mình, trong lòng Vân Lôi Tử lại chấn động, sát ý mạnh hơn. Lúc này hai bên bọn họ đang mọt đường truy sát, đến sát biên giới bình nguyên. Phía xa mơ hồ có thể thấy được rừng cây.

Mắt thấy Vân Lôi Tử truy kích không ngừng, trong mắt Bạch Tiểu Thuần không khỏi lộ ra sự điên cuồng. Hắn tính sẽ liều lĩnh, triển khai phương pháp Thần Sát. Đây là thủ đoạn liều mạng cuối cùng của hắn.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần muốn một giọt Bất Tử Huyết trong cơ thể vỡ nát diệt vong, bỗng nhiên hắn rốt cuộc nhìn thấy sát biên giới bình nguyên phía xa rốt cuộc xuất hiện một đám người...

Đám người kia, Bạch Tiểu Thuần quen thuộc. Đó chính là Đỗ Lăng Phỉ cùng người thanh niên cổ quái. Còn có mấy thị vệ ở bốn phía xung quanh hắn. Bọn họ đã từng một lần vô tình gặp được Bạch Tiểu Thuần

và Vân Lôi Tử ở sa mạc. Hiện tại qua mấy tháng, rốt cuộc xuất hiện ở chỗ rừng cây.

Ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đám người Đỗ Lăng Phỉ, Đỗ Lăng Phỉ cũng thấy được Bạch Tiểu Thuần. Sau một chút sửng sốt, trong nháy mắt nàng liền thấy được phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần là Vân Lôi Tử, khí thế ngập trời, dữ tợn vô cùng truy sát đến.

Vân Lôi Tử cũng chú ý tới đoàn người Đỗ Lăng Phỉ.

Thân là Thiên Nhân lão tổ của Cửu Thiên Vân Lôi Tông đã bước vào nhiều năm, hắn biết rõ thân phận của Đỗ Lăng Phỉ. Cho dù hắn cường hãn hơn nữa, cũng không dám lỗ mãng ở trước mặt Đỗ Lăng Phỉ. Cho nên bước chân hắn truy kích Bạch Tiểu Thuần, không khỏi chậm một chút. Nhưng hắn vẫn không có dừng truy kích.

Dù sao hắn thấy, đây là thù oán riêng giữa hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần. Thông Thiên Đảo từ trước đến nay đều không nhúng tay vào loại ân oán cá nhân này. Cho nên hắn mặc dù kính nể, cũng không buông tha truy sát. Chỉ nghĩ thông báo giải thích một chút là được.

- Đỗ tiên tử, chuyện này là chuyện giữa Vân mỗ cùng Bạch Tiểu Thuần...

Trong lúc Vân Lôi Tử nhanh chóng truy kích, không quên ôm quyền, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ khách khí mở miệng.

Chỉ là không đợi hắn nói hết lời, Bạch Tiểu Thuần nói ra một câu nói, suýt nữa khiến cho Vân Lôi Tử từ giữa không trung ngã xuống...

- Thê tử cứu ta, cứu ta đi thê tử…

Không đợi Đỗ Lăng Phỉ có phản ứng, Bạch Tiểu Thuần lại chợt mừng như điên, giống như nhìn thấy đường sinh ở trong tuyệt cảnh, lao thẳng đến chỗ Đỗ Lăng Phỉ. Đồng thời trong miệng hắn càng hô to.

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần sục sôi, truyền khắp tám phương. Bởi vì kích động, khiến cho giọng nói này nghe giống như đầy nhiệt tình, tràn ngập sự chân thành cảm động lòng người.

Chỉ là... Giọng nói này truyền vào trong tai Đỗ Lăng Phỉ, trong nháy mắt, cho dù là bản thân Đỗ Lăng Phỉ, trong khoảng thời gian ngắn cũng ngây ngẩn cả người. Càng không cần phải nói tới những thị vệ ở bốn phía xung quanh nàng. Mỗi người đều mở to mắt, mang theo vẻ mặt không có cách nào tin tưởng nổi, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này đang chạy như điên tới.

Còn nữa, chính là người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ kia. Lúc này ánh mắt của hắn lóe lên, lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng sự chấn động của mọi người hiện tại tập chung vào một chỗ, cũng còn xa mới bằng được cảm nhận của Vân Lôi Tử. Toàn thân hắn đều choáng váng. Một cảm giác hoang đường, thậm chí vượt quá sự hỗn loạn do đan chia tay gây ra trước đó. Thân thể hắn chợt run lên một cái, hai mắt trợn trừng. Trong mắt hắn lộ ra biểu tình không có cách nào tin tưởng nổi. Hắn thậm chí cảm thấy những lời mình nghe được trước đó, đều là ảo giác...

- Ngươi... Ngươi gọi Đỗ tiên tử là cái gì...

Hơi thở của Vân Lôi Tử dồn dập đến mức lời nói cũng không thể nối liền. Lúc này âm điệu hắn cũng thay đổi, la lên thất thanh.

Mắt thấy mình nói một câu, lại khiến Vân Lôi Tử trước đó vẫn không có ai bì nổi, cường hãn vô cùng truy sát mình, dọa cho thành cái dạng này, Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng kích động, càng phấn chấn đắc ý hơn. Sau khi đi nhanh tới vài bước, hắn đã trực tiếp đứng ở trước mặt của Đỗ Lăng Phỉ.

Với bộ dạng cao ngạo như vậy, lúc này Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Vân Lôi Tử la thất thanh, lớn tiếng mở miệng.

- Ngươi không nghe được ta mới vừa nói gì sao? Đây là thê tử của ta. Hừ hừ, ngươi biết nhạc phụ ta là ai không?

- Ta cho ngươi biết Vân Lôi Tử, ta trước đó không nói ra, là bởi vì con người Bạch Tiểu Thuần ta luôn luôn giấu mình. Nhưng ngươi khinh người quá đáng. Không có cách nào, ta chỉ có thể để cho thê tử của ta tới cứu ta.

- Hiện tại, ngươi chắc hẳn cũng đã ý thức được, thân phận nhạc phụ của ta. Không sai, nhạc phụ ta chính là người đứng đầu Thông Thiên Đảo, Thiên Tôn đại nhân!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần rất lớn, truyền khắp bốn phía xung quanh. Câu này lời này giống như Thiên Sơn, trực tiếp lại đánh vào trong lòng Vân Lôi Tử, khiến cho sắc mặt hắn điên cuồng biến đổi, hơi thở ngưng trệ, tròng mắt cũng thiếu chút nữa rơi xuống. Thần kinh toàn thân hắn giống như đã hoàn toàn thác loạn. Trong đầu hắn ngoại trừ chấn động ra, vẫn là chấn động...

Hắn nằm mơ cũng không có cách nào nghĩ đến, mình truy sát Bạch Tiểu Thuần lâu như vậy, hắn lại có thân phận như vậy, bối cảnh như vậy, địa vị như vậy... Nhất là nghĩ tới vừa rồi mình lại dám truy sát con rể của Thiên Tôn, toàn thân hắn đã cảm thấy giống như trời sập.

Chỉ là hắn không cam lòng.

- Rõ ràng đã sắp truy sát được, rõ ràng ngày hôm nay liền có thể chém chết người này... Vì sao, tại sao phải như vậy!

Vân Lôi Tử cảm thấy đầu mình cũng muốn nổ tung.

Hắn càng không tin được vào tất cả những điều này. Nhưng... Đỗ Lăng Phỉ đứng ở nơi đó, mặc dù ngẩn người ra, nhưng từ đầu đến cuối lại có thể không có phản bác một câu, khiến cho tâm can Vân Lôi Tử đều run rẩy. Hai gò má Đỗ Lăng Phỉ bên kia lại có thể mơ hồ ửng đỏ, giống như giận dữ, trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng ánh mắt này, thần sắc này, khiến cho một tia may mắn cuối cùng trong lòng Vân Lôi Tử nhất thời tan vỡ…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1373: Ủy Khuất Của Vân Lôi Tử

Cho nên hắn không chú ý tới, thời điểm Bạch Tiểu Thuần nói ra Thiên Tôn là nhạc phụ của hắn, thần sắc người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ kia lại có chút cổ quái.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần càng phấn khởi hơn. Hắn thấy hình dáng Vân Lôi Tử này bị sợ tới choáng váng, trong lòng vô cùng đắc ý. Hắn suy nghĩ, nếu không phải không dám nói ra, nếu như lại nói cho Vân Lôi Tử này biết, mình còn có một nhạc phụ là Bán Thần, còn có một đệ tử là Minh Hoàng, không biết ngày hôm nay có thể hoàn toàn hù chết Vân Lôi Tử này hay không.

- Hừ, dám trêu ta?

Bạch Tiểu Thuần hăng hái. Cảm giác phiền muộn cùng ủy khuất trong lòng lúc trước khi bị đuổi giết, lúc này phát tiết ra. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều sung sướng vô cùng.

Thật ra, lần trước hắn bị Vân Lôi Tử này truy sát quá thảm. Sử dụng tất cả biện pháp cũng không có cách nào chạy thoát được, suýt nữa đã bị đập chết. Lúc này sống sót sau tai nạn, hắn lại hoa lệ xoay người. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, mình đã đi tới đỉnh phong của cuộc sống.

- Vân Lôi Tử, chuyện ngày hôm nay, chúng ta sẽ không để ngươi yên!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo, ngạo nghễ mở miệng.

- Nếu không phải ta không muốn để lộ thân phận ra, sớm có thể giết chết ngươi. Nhưng ngươi năm lần bảy lượt khinh người quá đáng. Chuyện này ta nhớ kỹ. Ngươi chờ đấy cho ta!

Bạch Tiểu Thuần càng nói âm thanh càng lớn. Sắc mặt Vân Lôi Tử lại càng thêm tái nhợt, ánh mắt vô thần. Mãi cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy tất cả những điều này giống như nằm mơ.

- Ta... Ta đắc tội con rể của Thiên Tôn...

Vân Lôi Tử nghĩ đến đây, cũng sắp muốn khóc. Hắn sợ. Hắn không thể không sợ. Thiên Tôn ở đại lục Thông Thiên, chính là giống như đế vương. Con rể của hắn chính là phò mã. Nói trực tiếp một chút, đó là bối phận tương đương với Bán Thần. Hắn chỉ là Thiên Nhân, nói sinh tử của người khác cũng chỉ là một ý niệm, cũng hoàn toàn không khoa trương.

- Ta...

Trong lòng Vân Lôi Tử thấp thỏm. Lúc này tâm thần hắn chấn động, thân thể cũng không có cách nào duy trì được trạng thái dung hợp. Trong nháy mắt hắn lại khôi phục thành song tử, sắc mặt cũng đặc biệt tái nhợt. Trong thần sắc cay đắng, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu, muốn giải thích.

Đúng lúc này, người thanh niên bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ, ho khan một tiếng, nhìn cũng không nhìn Bạch Tiểu Thuần, đi về phía trước. Đỗ Lăng Phỉ đã khôi phục lại bình thường, cười mà như không cười liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nàng chỉ thoáng trầm ngâm một lát, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Vân Lôi Tử, nàng đã không còn là mang dáng vẻ tươi cười, mà có đầy đủ phong thái cao cao tại thượng giống như phượng nghi. Nàng hờ hững mở miệng.

- Vân Lôi Tử đạo hữu, tính cách Tiểu Thuần thích hồ đồ. Lời nói việc làm của hắn cũng không phải là sự thật. Chỉ có điều giữa các ngươi dường như có mâu thuẫn gì đó. Chuyện này có thể hóa giải thì hóa giải vẫn tốt hơn.

Lời nói này rất nghiêm túc, giống như nói cho Vân Lôi Tử biết, những lời Bạch Tiểu Thuần nói trước đó, chẳng qua là vui đùa.

Nhưng Vân Lôi Tử lại không cho là như vậy. Hắn thật sự từ trên cách xưng hô của Đỗ Lăng Phỉ, đã nhìn thấu sự khác biệt. Đỗ Lăng Phỉ gọi mình là Vân Lôi Tử đạo hữu, gọi Bạch Tiểu Thuần, lại là... Tiểu Thuần.

Tiếng xưng hô này cũng đủ để nói rõ tất cả. Trong lòng Vân Lôi Tử lại run lên. Đồng thời, Đỗ Lăng Phỉ dường như lo lắng Vân Lôi Tử hiểu nhầm, vì vậy đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lại có thể ngay trước mặt Vân Lôi Tử, sửa lại một chút góc áo cho Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng nói vài câu. Lúc này nàng cũng không liếc mắt nhìn Vân Lôi Tử lấy một cái, cùng người thanh niên và đám thị vệ kia rời đi.

Cảnh tượng như vậy còn rõ ràng hơn so với bất kỳ cái gì. Vân Lôi Tử nhất thời hít vào một hơi, tầm mắt có phần biến thành màu đen.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. trước khi Đỗ Lăng Phỉ đi, đã nhẹ giọng nói mấy câu, đều là những lời rất tầm thường. Nàng chỉ bảo mình chú ý an toàn, nàng còn có chuyện phải đi xử lý.

Nhưng phong thái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất thoả mãn. Lúc này hắn khoanh tay, hất cằm, ngạo nghễ nhìn về phía Vân Lôi Tử.

Trong lòng Vân Lôi Song Tử tràn đầy sự cay đắng, đứng ở nơi đó nhìn nhau một cái. Sau đó, bọn họ cũng không biết nên xử lý như thế nào. Chuyện này thật sự đã phát sinh, khiến cho bọn họ trở tay không kịp. Một khắc trước còn muốn kêu đánh kêu giết. Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, thân phận đối phương lại có thể nghịch chuyển kinh người như vậy.

Trong lòng bọn họ đã kêu rên. đối với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cực kỳ bất mãn, thầm nghĩ này nhất định là do Bạch Tiểu Thuần cố ý. Nếu không, hắn sớm nói ra tình hình thực tế, mình cũng sẽ không bị động giống như hiện tại.

- Họ Bạch này, đòn sát thủ lớn nhất của hắn không phải là một quyền kia, cũng không phải những huyết vụ khiến cho hắn mất đi thần trí, càng không phải là đan dược quỷ dị kia, mà là quan hệ giữa hắn cùng với Thiên Tôn!

- Vậy làm sao đây...

Trong lúc Vân Lôi Song Tử rầu rĩ, Bạch Tiểu Thuần lại không nóng nảy, khoanh tay hất cằm, thỉnh thoảng hừ lạnh vài tiếng. Mặc dù không mở miệng, nhưng phong thái này khiến cho Vân Lôi Song Tử càng cảm giác có áp lực.

Nếu như đổi lại người khác như vậy, bọn họ cùng lắm thì dứt áo ra đi. Chỉ là trước đó bọn họ đắc tội Bạch Tiểu Thuần quá thảm. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần để lộ thân phận, bọn họ không thể không suy nghĩ cho tông môn.

- Cái kia... Bạch lão đệ, chuyện lúc trước là hiểu nhầm...

- Không sai không sai. Ha ha, Cửu Thiên Vân Lôi Tông chúng ta cùng Tinh Không Đạo Cực Tông các ngươi lại là thế giao...

Vân Lôi Song Tử xấu hổ, vội vàng mở miệng. Chỉ là cả đời này của hai người bọn

họ cũng có rất ít thời gian đi chủ động cầu người. Lúc này bất luận là lời nói hay thần sắc, đều rất trúc trắc.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt. Hắn lập tức đã cảm thấy được Vân Lôi Song Tử này thật ra không có thành ý. Chỉ có điều hắn cũng biết đúng mực. Hắn hiểu rõ dù sao mình cũng đánh không lại đối phương. Tuy có chút không cam lòng, nhưng hắn vẫn phải hiểu khi tình thế đã trở nên tốt đẹp thì phải thu lại. Vì vậy hắn ho khan một tiếng.

- Được, nếu là hiểu nhầm, ta cũng không đi tính toán nữa. Chỉ có điều dọc theo con đường này, ta bị các ngươi truy sát rất chật vật, ném mất

một Thiên Nhân Hồn, còn ném một bộ thần thông một trăm biến đổi của Vân Lôi Nhân Tổ. Ôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa ho khan vừa nói. Trong nháy mắt hắn lại nhìn về phía Vân Lôi Song Tử.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1374: Một Cái Đồng Tiền!! (1)

Trong lòng hai người Vân Lôi Song Tử cũng muốn suy sụp, thầm mắng Bạch Tiểu Thuần vô sỉ. Nhưng thần thông này là bí pháp của bắc mạch. Bọn họ không có khả năng đưa cho Bạch Tiểu Thuần. Cho dù lúc này bọn họ bị động, cũng chỉ có thể mở miệng uyển chuyển từ chối. Nhưng Vân Lôi Song Tử cũng hiểu rõ, chuyện này nếu không cho Bạch Tiểu Thuần một công đạo, sợ là rất khó hóa giải. Vì vậy một vị trong đó hung hăng cắn răng, lấy từ bên trong túi trữ vật ra một thủy tinh. Bên trong phong ấn chính là một luồng Thiên Nhân Hồn.

- A? Thiên Nhân Hồn của ta lại có thể ở chỗ ngươi?

Bạch Tiểu Thuần lập tức niềm vui bất ngờ, thầm nghĩ biện pháp này của Lý Hiển Đạo quả thực dùng tốt. Hắn vội vàng đưa một tay cầm lấy. Sau khi nhìn qua một chút, Bạch Tiểu Thuần nhíu mày.

- Vân Lôi Song Tử đạo hữu, các ngươi thật quá đáng. Ta nhớ rõ ràng ném cùng với Thiên Nhân Hồn, còn có số lượng lớn linh thạch, còn có bảy tám chục món chí bảo, còn có vô số đan dược!

Bạch Tiểu Thuần nói xong, trơ mắt nhìn Vân Lôi Song Tử.

Lúc này Vân Lôi Song Tử nghe vậy, đều muốn dựng lông. Nhưng bọn họ lại không thể không đè ép tức giận xuống. Thật sự bọn họ cảm thấy những thứ Bạch Tiểu Thuần muốn nhận, quá nhiều.

- Đáng chết, gia hỏa này tại sao không đi chết đi. Lại có thể vô sỉ nói mình ném ra nhiều đồ như vậy. Tất cả những thứ này cũng có thể chồng chất thành một nhà kho. Hắn ném thế nào!"

Hai người mặc dù ủy khuất, nhưng lại bất đắc dĩ, chỉ có thể cắn răng, dây dưa một hồi, mới miễn cưỡng đưa một ít cho Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt cũng đã đen cả lại.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, trong lòng đắc ý. Hắn cũng không tiếp tục làm khó dễ nữa. Hắn đang muốn mở miệng. Nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động mạnh, giống như Địa Long xoay người.

Rất nhiều tiếng nổ lớn, vượt qua thiên lôi, ở tám phương này ầm ầm ầm nổ vang!

Dường như trời sập. Thanh thế khổng lồ, vượt qua cuộc chiến giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Vân Lôi Tử gấp hơn mười lần. Hơn nữa, chấn động không chỉ là bình nguyên này, còn có rừng cây, còn có đầm lầy, còn có sa mạc. Có thể nói trong một chớp mắt này... Toàn bộ địa điểm thí luyện đều chấn động mãnh liệt!!

Biến đổi khác thường, nổi lên!

Toàn bộ địa điểm thí luyện, bất luận là sa mạc, đầm lầy, bình nguyên hay rừng cây, lúc này tất cả đều chấn động mãnh liệt. Mặt đất cuồn cuộn, trời cao biến sắc!

Mà hiện tại ở bên trong địa điểm thí luyện này, tu sĩ Nguyên Anh vẫn tồn tại chỉ có mấy trăm người. Có thể sống sót ở nơi nguy hiểm đáng sợ thế này, hoặc chính là có đầy đủ vận khí kinh người, hoặc chính là bản thân bất luận là trên phương diện tâm trí hay trên phương diện tu vi, đều có chỗ độc đáo.

Chỉ là lúc này, mặc cho bọn họ tự tin như thế nào, đều bị thiên địa biến hóa bất thình lình làm chấn động kịch liệt. Chẳng những là bọn họ như vậy, ngay cả những sinh linh tồn tại ở bên trong địa điểm thí luyện này, đều lạnh run lên, giống như có đại nạn hạ xuống. Trong khoảng thời gian ngắn, vô số tiếng thét chói tai thê lương, không ngưng vọng về ở bên trong địa điểm thí luyện này.

- Xảy ra chuyện gì?

- Mặt đất run rẩy, trời cao mây mù cuồn cuộn. Đây là thế nào!

Mấy trăm tu sĩ chịu đựng cho tới bây giờ, vẫn còn sống, trong phần lớn bọn họ đã không phải là một mình đi về phía trước, mà là túm năm tụm ba tập trung cùng một chỗ.

Nhất là trao đổi thông tin cùng với liên hệ với nhau. Thật ra ở nơi nguy hiểm này, nếu như không hiểu gì đối với chuyện ngoại giới ra sao, sẽ khiến cho bản thân gặp nguy cơ lớn hơn nữa.

Lúc này tất cả những người có thể liên hệ với nhau, thần sắc đều biến hóa lấy ra ngọc giản, lập tức truyền âm hỏi ý.

Dần dần, một tin tức kinh người cứ như vậy truyền ra tới...

- Có người... ở sa mạc phát hiện ra lối ra của địa điểm thí luyện. Sau khi hắn mở nó ra, lối ra hình thành vách ngăn, cần tập hợp lực lượng của mọi người, đánh phá vách ngăn, mới có thể rời khỏi đây nơi đây!

Tin tức này giống như sấm sét nổ vang, trong nháy mắt lại đánh vào trong lòng tất cả những người biết chuyện này. Vốn vì địa điểm thí luyện nguy cơ, khiến cho trong lòng không ít người đã có ý định từ bỏ.

Nhưng lúc này, theo lối ra xuất hiện, khiến nhất thời vô số người đều đỏ mắt, trong lòng chấn động mãnh liệt. Bất luận là người vẫn còn muốn đi tranh một chuyến, hoặc là những tu sĩ đã buông tha dự định rời khỏi nơi này. Chỉ trong một chớp mắt này, mỗi người đều chợt nhìn về phía phương hướng sa mạc.

Gần như cũng trong lúc đó, hễ là người biết tin tức này, bất luận là ở bất kỳ khu vực nào, trong nháy mắt đều triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng đến sa mạc.

Bạch Lân, Triệu Thiên Kiêu, còn có cường giả các mạch khác cũng như vậy.

Bên trong đầm lầy, hai mắt Thiên Quỷ Tử lóe lên, thân thể chớp mắt lại hóa thành một mảnh sương mù quỷ dị, mang theo Tôn Ngô cùng đám người Trương Đại Bàn, lao nhằm về phía sa mạc.

Bên trong rừng rậm, vị lão già Thiên Nhân tiên phong đạo cốt ở Hám Sơn Thái Đấu Tông kia lúc này ánh mắt cũng lóe lên. Toàn thân hắn hóa thành một đạo lưu tinh, giống như muốn xé rách hư vô, trực tiếp biến mất.

Trong bình nguyên, vào giờ phút này đoàn người Đỗ Lăng Phỉ cũng đều nhìn về phía sa mạc. Nhất là người thanh niên kia, lúc này trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt, giống như đang đè nén kích động trong lòng.

- Cuối cùng... đã tìm được!

Thời điểm Hắn thì thào nói nhỏ, ngửa mặt lên trời cười to. Rốt cuộc vào giờ phút này khí thế trên người hắn giống như muốn bạo phát, nhưng bị hắn đè xuống. Tay áo hắn vung lên, trực tiếp lại cuốn lấy mọi người. Hắn lấy ra so với Thiên Nhân còn muốn lợi hại hơn, chớp mắt đã đi xa.

Đồng thời vào giờ phút này, bên trong sa mạc có một nữ tử, trên mặt có dáng vẻ tươi cười, khiến người ta cân nhắc không ra. Nàng ngồi ở trên lưng của một trùng cát cực lớn, tay phải tùy ý chỉ một cái. Ngay lập tức liền có một trùng cát héo rũ. Bên trong hóa thành khí đen. Nó đã bị nàng hút vào bên trong ngón tay, mà khi nàng nhìn ra bốn phía xung quanh, thình lình tồn tại chừng mấy vạn trùng cát lại giống như những cái bình thường dữ tợn vô cùng, lúc này lại mỗi người lạnh run, giống như bọn họ trong mắt nữ tử, tản ra khiến cho bọn họ run rẩy khí tức.

- Đám trùng nhỏ các ngươi, trước đây chỉ là dùng để bắt ba quỷ này. Thật không nghĩ tới nhiều năm không gặp như vậy, mỗi người đều lớn như vậy.

Nữ tử cười khẽ. Lúc quay đầu, nàng lộ ra mái tóc vô cùng mịn màng, động lòng người cùng vẻ mặt tươi cười.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1375: Một Cái Đồng Tiền!! (2)

Chính là... Hầu Tiểu Muội!

Chỉ là giờ phút này nếu như Bạch Tiểu Thuần tận mắt thấy được Hầu Tiểu Muội, cho dù là hắn, cũng rất có thể liên hệ bóng người với khí tức quỷ dị này với Hầu Tiểu Muội!

- Chỉ có điều, cuối cùng là... đã trở về.

Hầu Tiểu Muội che miệng cười, bên trong con mắt thình lình... Xuất hiện hai mắt quỷ dị

Cười khẽ, thân thể nàng thoáng một cái, lao thẳng đến sâu trong sa mạc. Nàng vội vàng bay nhanh vào chỗ phát hiện xuất khẩu, vội vàng bay nhanh.

Giờ phút này, toàn bộ địa điểm thí luyện có gió nổi mây phun. Mà ở sát biên giới bình nguyên Bạch Tiểu Thuần cùng Vân Lôi Song Tử, bọn họ đều rất nhanh, lại đều thông qua ngọc giản của mình, biết được nguyên nhân sự tình.

- Phát hiện ra lối ra!

Mắt Vân Lôi Song Tử chợt trợn to. Lúc này lại cũng không kịp để Bạch Tiểu Thuần, hai người bọn họ chợt xoay người, hóa thành hai đạo cầu vồng gào thét đi xa.

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt. Truyền âm cho hắn chính là Trương Đại Bàn. Được sự giúp đỡ của Thiên Quỷ Tử, khiến cho Trương Đại Bàn

truyền âm có thể rộng hơn hiện tại một ít, Bạch Tiểu Thuần nhìn tin tức của Trương Đại Bàn, trong lòng cũng đang chấn động.

- Lối ra hóa ra ở sa mạc? Nhưng ta chính là từ sa mạc đi ra, lại có thể không phát hiện ra con!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời có chút hối hận, tại sao mình không ở trong sa mạc tìm hiểu thật tốt..

- Bây giờ nói cái gì cũng đã chậm...

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng. Hắn hiểu rõ, hiện tại cửa ra xuất hiện, thanh thế lớn như vậy, hấp dẫn tất cả mọi người chạy tới.

Mà hắn lại ở cách xa, có thể nói đã không có cơ hội gì. Chỉ cần là Bạch Tiểu Thuần có chút không cam lòng, nếu như lối ra này ở trong những khu vực khác còn may. Nhưng nàng lại từ chính bên trong trong sa mạc.

- Không được, cho dù không kịp, ta cũng đi liếc mắt nhìn một cái!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, thở dài một tiếng. Hắn cũng vội vàng bay nhanh về phía sa mạc.

Dọc đường đi, không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần, thiên địa dị biến này lại xuất hiện. Ở trong tiếng nổ lớn, một Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt cho dù là ở trong bình nguyên cũng có thể cảm nhận được khí tức kinh thiên, bỗng nhiên lại từ phương hướng sa mạc truyền ra khắp nơi.

Phía chân trời xa xôi, đều trở thành màu vàng. Mơ hồ có thể thấy được địa phương giống như ở lại trong sa mạc, xuất hiện một màn hào quang cực lớn, bao phủ tám phương, đồng thời, giống như phòng hộ.

Màn hào quang này Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được, nhưng lại có thể từ trên màu của chân trời mơ hồ nhìn ra một ít mánh khóe. Hắn nhất thời trở nên kinh hãi.

- Cửa ra này rốt cuộc là nơi nào. Lại còn có phòng hộ!

Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần giật mình, che ánh sáng màu vàng xuất hiện, lập tức giống như chỉ có ba phần. Đầm lầy, bình nguyên cùng rừng cây này có khu vực ở chung vậy? Tốt cuộc bắt đầu thối nát giống nhau, nhanh chóng khô héo đi!

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần ở chỗ khu vực bình nguyên. Hắn liền thấy cỏ xanh vô tận ở phía trên đại địa. Lúc này trong nháy mắt nó chết héo, lộ ra mặt đất tối tăm. Tất cả ở bình nguyên này bên trong bản thổ sinh linh này đều run rẩy. Trong lúc đó, thân thể dường như héo rũ, trong chớp mắt... toàn bộ bình nguyên, không ngờ đã trở thành một mảnh tử vực!!

Bùn đất màu đen hình như cũng mất đi tất cả chất dinh dưỡng, khô nứt đứng lên... Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động, da đầu đều tê dại.

Không chỉ là bình nguyên, còn có đầm lầy, tất cả sinh linh nơi đó đều đã chết. Đầm lầy khô cạn, lộ ra mặt đất với những tiếng két két. Trong tiếng ầm ầm, gường như có vô số vết nứt... Còn có Bạch Tiểu Thuần chưa từng đi qua khu rừng cây, lúc này cũng chỉ có như vậy.

Tất cả những điều này cũng chỉ diễn ra trong thời gian thời gian. Toàn bộ địa điểm thí luyện, ngoại trừ sa mạc rai, ba khu vực khác đều trở thành tử địa!

Không chỉ là Bạch Tiểu Thuần ở đây kinh hãi. Lúc này tất cả tu sĩ đã chạy ra khỏi sa mạc. Phần lớn thân thể đều run rẩy. Nhìn héo rũ mặt đất, từng vết nứt cực lớn nhìn trên mặt đất này, mỗi người đều có loại cảm giác bất an.

- Ở đây... Rốt cuộc là một chỗ nào!

Một hơi thở tử khí nồng đậm ở bên người ta, cũng chỉ có ở đây liên lạc với tổng đài. Âm thanh ầm ầm khuếch tán. Khí tức này càng thêm

nồng đậm, khiến cho toàn thế giới hình như đều tối lại, tràn ngập uy nghiêm đáng sợ, giống như quỷ cảnh!

Biến hóa này quá đột nhiên, lại quá nhanh. Trời cao cũng khàn khàn, không nhìn thấy được tầng mây. Chỉ có thể nhìn thấy bầu trời tối sầm xuống, giống như cất giấu từng con Lệ Quỷ, đang tham lam bao quát mặt đất!

Theo ba khu vực lớn chết héo, màn hào quang trên sa mạc càng lúc càng rõ ràng hơn. Đồng thời, hắn cũng so với trước đây lại chú ý quá nhiều.

Cũng chính bởi vậy Địa Quỷ Dị, tất cả đang bay người về phía sa mạc bay. Nhanh hơn. Phần lớn trong đó đã không phải là nghĩ muốn làm cái gì thì có thân phận của đệ tử của Thiên Tôn ở đó. Trong đầu bọn họ, ý nghĩ mãnh liệt và

Bạch Tiểu Thuần lập tức vèo khẩn trương, hơi thở hắn dồn dập nhìn bốn phía xung quanh, vậy khí tức lạnh của Địa Âm khiến cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng lại hắn không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng đi về phía trước. Sau mấy canh giờ, khi Bạch Tiểu Thuần bước vào bên trong đầm lầy. Hắn đang muốn bay nhanh nao nao. Thời điểm ở phía sa mạc. Bỗng nhiên, hắn chợt nhìn về phía xa mặt đất!

Ở phía xa trên mặt đất thỉnh thoảng có một luồng ánh sáng trắng, vết nứt trên đại địa ở trên đại diệm. Rất dễ làm cho người khác chú ý. Trước kia, đầm lầy, vì nước bùn che giấu, vì thối nát vô tận, cho nên ánh sáng trắng này cũng bị che lại, không có chút tầm thường nào. Nhưng hôm nay... Theo mặt đất héo rũ, theo vết nứt tìm nơi chốn, ánh sáng trắng này... nhất thời rõ ràng.

- Thứ gì?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, thân thể thay đổi phương hướng, thoáng một cái đã đến ánh sáng trắng trên không trung. Lúc cúi đầu nhìn lại, tay

phải hắn giơ lên vung lên, nhất thời mặt đất chấn động, đá vụn dâng lên, lộ ra hắn đang chôn pháp khí ở nơi đó...!!

Đó là... Một đồng tiền!!

Khi nhìn thấy được đồng tiền này, trong nháy mắt, mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn to. Trong phút chốc trong đầu hắn, dâng lên kinh thiên Lôi Đình!

- Không có khả năng!!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt dồn dập, trong đầu giống như có từng trận thiên lôi vang lên. Mức độ chấn động trong lòng hắn đã vượt qua tất cả. Cho dù hắn tiến vào địa điểm thí luyện này, cảm thấy mức độ nguy hiểm của vùng đất này vượt quá sức tưởng tượng, sự chấn động cùng hoảng sợ này cũng còn xa mới bằng được như hiện tại. Lúc này..

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1376: Ta Đi Nhầm Đường. (1)

Thật sự... Hắn bị đồng tiền xuất hiện ở trước mặt này làm cho hoàn toàn chấn áp.

Một lát sau, trong đầu Bạch Tiểu Thuần vẫn không thể bình tĩnh được. Tay phải hắn giơ lên, cầm lấy đồng tiền trước mặt này, tỉ mỉ quan sát một phen. Sắc mặt hắn không ngừng biến đổi. Tâm thần càng thêm chấn động mãnh liệt.

- Sao có thể như vậy được...

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Đồng tiền này... Chính là vật của Thần Toán Tử!!

Phía trên kia thậm chí còn có khắc ba chữ Thần Toán Tử!

Bạch Tiểu Thuần lập tức liền nhớ lại. Trước đây, thời điểm Thần Toán Tử ném đồng tiền, từng đau thương nói đó là bảo vật của hắn. Mặt trên còn có tên của hắn...

Cầm đồng tiền, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng không khống chế được có chút run rẩy. Hắn nhớ rất rõ ràng, trước đây mình cùng Tống Khuyết, còn có Thần Toán Tử ba người ở trong vùng cấm sinh mạng, trên chiếc thuyền xương quỷ dị, theo đề nghị của mình, Thần Toán Tử lấy ra đồng tiền này, muốn coi thử có khả năng rời khỏi chiếc thuyền quỷ này hay không. Nhưng bởi vì sự cố bất ngờ, khiến cho đồng tiền này từ trong tay hắn, lăn vào trong khe của chiếc thuyền...

Thậm chí ở tầng chứ nhất, tầng thứ hai thậm chí tầng thứ ba của chiếc thuyền xương, Bạch Tiểu Thuần cũng không nhìn thấy được đồng tiền

kia. Dường như nó biến mất ở trong không trung không nhìn thấy nữa.

Mà hiện tại... Hắn lại có thể ở bên trong địa điểm thí luyện này, phát hiện ra cái đồng tiền này!

Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hơi thở ngưng trệ. Đồng thời, hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Hắn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân từ trong tới ngoài, lúc này đã hoàn toàn lạnh giá.

- Ở đây... Rốt cuộc là nơi nào...

Bạch Tiểu Thuần nuốt nước miếng, nhìn trời cao u ám vô cùng. Trong đầu của hắn có một ý nghĩ kinh người, ý niệm này càng ngày càng mãnh liệt. Cho nên đến cuối cùng, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đều tái nhợt.

- Chẳng lẽ địa điểm thí luyện này... là... chiếc thuyền xương!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Hắn rõ ràng muốn tự nói với mình, đây là chuyện không thể nào. Dù sao một cái ở Thông Thiên Đảo, một cái ở trong vùng cấm sinh mạng. Một bên là địa điểm thí luyện, một bên là thuyền xương.

Bất luận nhìn thế nào, bất luận suy đoán như thế nào đi nữa, cũng không có cách nào liên hệ hai địa phương này với nhau, càng không cần phải nói dung hợp thuyền xương cùng địa điểm thí luyện.

Chỉ là... Đồng tiền này xuất hiện, lại phá tan tất cả!

- Nếu như... Ở đây thật sự là thuyền xuong, như vậy mục đích Thiên Tôn đưa tu sĩ của bốn mạch vào nơi đây... nguyên nhân tìm được cửa ra... Hình như cũng có thể giải thích được.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ lại càng kinh hãi. Hắn đã cảm nhận được ở trên chiếc thuyền xương này, ở bên trong địa điểm thí luyện này, nhất định che giấu một bí mật kinh thiên.

Mà bí mật này... Rốt cuộc là cái gì?

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần không muốn đi tìm hiểu bí mật này. Trong ký ức hãy còn mới mẻ của hắn, chính là ở tầng thứ ba của chiếc thuyền xương, ở bên bàn trang điểm, ngồi ở trước gương... bóng nữ quỷ tóc dài nhưng không có mặt ngũ quan, gãy một cánh tay kia!

- Thật may... ngọc bội hộ thân do lão gia gia trấn giữ lăng cho ta còn đây!

Bạch Tiểu Thuần sợ hãi, vội vàng sờ sờ túi đựng đồ. Sau khi xác định ngọc bội kia vẫn còn ở trong đó, lúc này hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nghĩ tới nữ quỷ kia, hắn vẫn thấy lông tóc toàn thân đều dựng đứng.

- Có lẽ là ta lầm...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt cầu xin, thì thào trấn an mình. Hắn không nhịn được nhớ lại những ký ức trên chiếc thuyền xương, nhớ tới trước đây, một lần cuối cùng nhìn lại, hình dáng của chiếc thuyền xương khổng lồ dường như không phải chỉ có ba tầng...

Nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại càng sợ hơn. Lúc này hắn ngẩng đầu, nhìn lên trên không trung. Trong mắt vẫn lưu lại sự chấn động không thể tưởng tượng nổi.

- Lẽ nào phía trên... Chính là tầng thứ ba?

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày. Hắn cố tình không suy nghĩ tìm hiểu về chuyện này, vội vàng rời khỏi đây. Nhưng trong lòng hắn cực kỳ bất an.

- Nhất định là trùng hợp... Nếu như ở đây thật sự là thuyền xương, như vậy nơi đồng tiền ngã xuống, lại nhất định sẽ có vết nứt của lối ra... Chỉ cần đi tìm một chút. Nếu như không tìm được lối ra, vậy nói rõ mình đang hù dọa chính mình...

Su khi Bạch Tiểu Thuần liên tục hít vào mấy hơi, có chút do dự, vẫn lựa chọn thận trọng phóng lên trên không trung.

Hắn không phải thật sự muốn xác định chuyện này. Sự bất an trong lòng khiến cho hắn cảm thấy hít thở cũng khó khăn. Lúc này, trong sự lo lắng không yên, thân ảnh hắn thoáng một cái, trực tiếp lại bay lên trên không trung, không ngừng lao về phía trước trong, giống như muốn bay đến điểm cuối cùng của trời cao.

Trên đoạn đường bay thẳng lên, tốc độ của hắn không nhanh. Thần thức của hắn được tản ra một cách toàn diện, hai mắt đều không ngừng quét về bốn phía. Hắn bay rất lâu, cũng không có thấy bất kỳ thứ gì ở trong hư vô bốn phía xung quanh. Cho dù là một chút vết nứt.

Toàn bộ hư vô trên trời cao, mặc dù vô cùng vẩn đục, nhưng bộ dạng cũng rất là hoàn chỉnh. Điều này khiến cho trái tim của Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ hạ xuống.

- Ha ha, nhất định là trùng hợp.

Bạch Tiểu Thuần cười khan. Hắn lại tìm rất lâu, cuối cùng cái gì cũng không có phát hiện ra. Sau đó, mặc dù hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghi vấn mới lại xuất hiện.

- Đây là một cái đồng tiền khác, hay là có người ném đồng tiền này đến nơi này?

Hai lựa chọn này khiến Bạch Tiểu Thuần đều cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng hắn lại không có manh mối gì khác. Lúc này, ở trong sự do dự, hắn suy nghĩ đi tới sa mạc nhìn tình hình thế nào. Chuyện đơn đả độc đấu, vẫn lại lưu cho những người khác.

Mang theo ý nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, bay về phía trước. Nhưng không đợi hắn bay được bao lâu, đột nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Mắt hắn trợn to, thân thể lại bắt đầu run run.

Thần sắc của hắn chợt biến hóa, mắt nhìn chằm chằm vào phía trước!

Ở phía trước hắn, hư không nhìn như bình thường hư, nhưng ở trong thần thức của hắn đảo qua, thình lình... Cảm giác được một khe nứt như ẩn như hiện!

Khe nứt này không lớn, khi thì xuất hiện, khi thì biến mất. Thậm chí nếu không phải là Bạch Tiểu Thuần ở khoảng cách rất gần, thần thức lại nhạy bén, hắn căn bản không có cách nào phát hiện ra được. Đổi lại Nguyên Anh khác, sẽ càng không phát hiện ra được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1377: Ta Đi Nhầm Đường. (2)

Trừ phi là có cường giả Thiên Nhân giống như Bạch Tiểu Thuần ở đây, đi ở bốn phía xung quanh khu vực được chỉ định, cẩn thận tìm kiếm. Nếu không, cũng rất khó phát hiện được ở chỗ này có tồn tại khe nứt như vậy.

- Thật sự có vết nứt...

Trái tim Bạch Tiểu Thuần cũng muốn nhảy ra ngoài. Da đầu hắn cũng muốn nổ tung. Nhất là khi hắn nhìn khe nứt, lại cúi đầu nhìnn nơi mình phát hiện ra đồng tiền, do dự lấy đồng tiền ra, bắt chước thả đồng tiền rơi xuống một quỹ tích, sau đó buông tay. Đồng tiền này lao thẳng xuống mặt đất. Cuối cùng nơi nó rơi xuống, chỉ lệch khoảng ba trượng so với vị trí ban đầu...

Điều này khiến cho trong đầu Bạch Tiểu Thuần chợt nổ ầm một tiếng.

- Thật sự là thuyền xương!

Trong tiếng thét chói tai, thân thể Bạch Tiểu Thuần chợt lui ra phía sau. Dường như khe hở kia với hắn mà nói, chính là hung thần ác sát. Trên thực tế cũng đúng là như thế. Chiếc thuyền xương trong vùng cấm sinh mạng, mưc độ quỷ dị của nó, trước đây đã cho Bạch Tiểu Thuần một ấn tượng cực kỳ khủng khiếp, cực kỳ sâu sắc.

Không nói là lưu lại bóng ma, nhưng cũng không kém hơn là bao nhiêu. Thật vậy, chiếc thuyền xương này bất luận là ba lá cờ ở phía trên boong thuyền, hoặc là hình ảnh tầng thứ nhất, cùng với hài cốt, xích đu ở tầng thứ hai, đều làm cho tâm can Bạch Tiểu Thuần run rẩy...

Nhất là Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử trước đây thất thần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vô cùng khẩn trương. Quan trọng nhất... Lại là nữ quỷ ở tầng thứ ba!

Bạch Tiểu Thuần vững tin, nếu không phải mình có ngọc bồi cho người trấn giữ lăng cho, sợ rằng trước đây thời điểm bước vào thuyền xương, mình hẳn phải chết, không thể nghi ngờ, tuyệt đối không có khả năng còn sống sót.

- Thiên Tôn lấy lý do thu đồ đệ, mục đích chính là muốn khiến cho tu sĩ của bốn mạch ở chỗ này, giúp hắn đi tìm lối ra. Hiển nhiên, hắn chắc chắn có một vài nguyên nhân khác. Cùng lúc, hắn không có cách nào từ trong vùng cấm sinh mạng bước lên thuyền xương. Nếu không, hắn không dám ở nơi này tự mình tìm kiếm...

- Như vậy mục đích của hắn hắn là sau khi tìm được lối ra... tiến vào bên trong chiếc thuyền xương này!

- Như thế xem ra, Thiên Tôn có thể lại ở trong chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần run rẩy lui về phía sau. Người đầu tiên hiện lên ở trong đầu hắn chính là người thanh niên ở bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ kia.

- Trước đó, ta cảm nhận được, cảm xúc khi vỗ xuống đầu, không giống với vỗ đầu Bán Thần...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, nhất thời lại đổ mồ hôi trán.

- Ta lại có thể vỗ đầu Thiên Tôn...

- Thiên Tôn ở nơi đó... Công Tôn Uyển Nhi nhất định đã ở đây!

So sánh với Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần sợ nhất, trái lại là Công Tôn Uyển Nhi. Hiờ phút này, hắn cũng không muốn đi tìm lối ra gì nữa, cũng không muốn đi tới sa mạc. Hắn chỉ muốn mau chóng tìm được đám người Trương Đại Bàn, sau đó lôi kéo mọi người ẩn nấp, chờ đợi tất cả bụi bặm lắng xuống, lại nghĩ biện pháp ra ngoài.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần lui về phía sau, trong chớp mắt, đột nhiên một giọng nói yếu ớt, âm u lạnh lẽo vô cùng, đặc biệt quỷ dị từ bên trong vết nứt này, bỗng nhiên truyền ra, vang vọng ở bên tai của Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu đã tới, thế nào lại không tiến vào xem... Ngươi cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này.

- Hiểu nhầm, đây là hiểu nhầm... Cái đó... Ta lại đi nhầm đường thôi...

Bạch Tiểu Thuần thiếu chút nữa sợ tới phát khóc. Trong tiếng thét chói tai, hắn triển khai ra tốc độ cao nhất, tính chạy khỏi nơi đây.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở trong tiếng thét chói tai, muốn chạy ra khỏi phạm vi này, trong nháy mắt, một lực hút cực lớn, chợt từ bên trong vết nứt này chợt bạo phát ra.

Trong nháy mắt khi lực hút này vừa hình thành, nó không tác động tới hư không ở bốn phía xung quanh, cũng không có lay động nửa điểm tới mặt đất phía dưới. Dường như lực hút hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào đối với mảnh thế giới này. Càng không cần phải nói phát sinh sóng dao động gì đó, cũng khiến cho ở chỗ này phát sinh bất cứ chuyện gì, người bên ngoài căn bản không có biện pháp nào phát hiện ra.

Chỉ là... lực hút này không đi lay động thế giới. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lại là kinh thiên động địa, dường như không thể chống đỡ. Trong phút chốc, lực hút giống như muốn kéo cả linh hồn thậm chí tu vi của hắn đi!

Dường như Bạch Tiểu Thuần định mạnh mẽ giãy dụa, như vậy thân thể hắn có thể chạy trốn, nhưng linh hồn của hắn cũng bị hút ra khỏi thân thể, thu vào trong khe nứt!

Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần gào thảm hơn, là hắn phát hiện không chỉ là thần hồn của chính mình như vậy, ngay cả tu vi, thậm chí

máu trong thân thể cũng như vậy. Nếu như mạnh mẽ tránh né, sợ là máu sẽ từ trong tất cả lỗ chân lông, tóc trên thân thể g phun ra, bị hút vào bên trong vết nứt.

Chỉ như vậy cũng đủ khiến cho người ta muốn vỡ mật. Nhưng, tiếng nữ tử yếu ớt thâm trầm vang lên ở bên tai của hắn, đang sinh động như thật, miêu tả cho Bạch Tiểu Thuần một cảnh tượng giống như trong cảm giác của nàng, hình ảnh rất tốt đẹp.

- Nhất định không nên buông tha chống lại. Như vậy, mới có thể hút được thần hồn của ngươi ra trước, sau đó là máu tươi... Từ từ, cho đến khi chỉ còn lại xương...

- Cũng tiết kiệm ta đi xử lý. Chính ngươi trợ giúp mình, biến thành thức ăn ngon cho ta...

Giọng nói này khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần run rẩy kịch liệt. Trong đầu hắn không khỏi xuất hiện một hình ảnh... Trong cảnh tượng đó, mình đầu tiên là bị hút đi thần hồn. Sau đó tu vi, máu tươi, máu thịt, ngũ tạng lục phủ thậm chí đầu... Cho đến cuối cùng còn lại một bộ xương khô. Sau đó phát ra một tiếng động, đập vào phía trên mặt đất. Có thể vì mình là Bất Tử Cốt, cho nên sẽ không bị ngã tới chia năm xẻ bảy...

Chắc chắn năm sau, có người đi ngang qua nơi đây, sẽ vui mừng bất ngờ như nhặt được chí bảo, lấy xương của mình đi, hoặc là luyện thành đan dược, hoặc là luyện thành pháp bảo, hoặc là luyện thành bộ xương khô khôi lỗi...

- Không...

Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn đi cân nhắc tới những điều này. Nhưng ở dưới lực hút này, ở trong giọng nói này của đối phương, đầu hắn đã không khống chế được tư tưởng. Đến cuối cùng, hắn mắt thấy lực hút kinh người này sắp khiến hình ảnh mình tưởng tượng ra trở thành hiện thực sau. Ở trong sự tuyệt vọng, Bạch Tiểu Thuần bỏ qua sự chống

lại. Trong nháy mắt bóng dáng hắn lại hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp bị lực hút này cuốn đi, nuốt vào bên trong vết nứt, biến mất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1378: Lần Đầu Tiên Sao?

Theo Bạch Tiểu Thuần bị hút đi, hư vô vết nứt bên trong cũng nhanh chóng khép lại, chậm rãi ẩn nấp. Từ đầu đến cuối, chuyện đã xảy ra ở đây, cho dù là thanh niên giờ khắc này ở bên trong sa mạc, đi bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ đang đi phá vỡ màn hào quang, cũng hoàn toàn không có chút phát hiện nào.

Duy nhất chỉ có Hầu Tiểu Muội ở gần màn hào quang, trong mắt mang theo sự mong đợi. Bất chợt đôi mi thanh tú hơi nhíu lại một cái, có chút hồ nghi nhìn về phía chỗ khu vực đầm lầy. Nhưng rất nhanh, theo màn hào quang ở sa mạc vặn vẹo, gần bị phá ra, ánh mắt Hầu Tiểu Muội cũng thu hồi lại. Vẻ chờ đợi trong mắt nàng càng lúc càng nhiều, rất kích động.

- Cuối cùng... sắp trở về... Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Quỷ Mẫu, ta cũng không muốn trở về... Chỉ có điều ta rất chờ mong, sự vui mừng bất ngờ của nàng khi nhìn thấy ta...

Trong lúc màn ánh sáng sa mạc nơi này, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ. Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trước mắt chợt hoa lên. Sau khi mọi thứ trở nên rõ ràng, hắn đã xuất hiện ở một nơi rất quen thuộc...

Gian phòng không lớn, giống như khuê phòng...

Một cái giường đầy bụi có mạng nhện giăng kín. Một chiếc bàn trang điểm. Còn có một tấm gương vỡ nát...

Sau khi ngơ ngác nhìn tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh, Bạch Tiểu Thuần kêu lên chói tai. Thân thể nhanh chóng lui về phía sau, muốn tìm lối ra. Nhưng rất nhanh hắn lại nghĩ tới, ở đây không có lối ra...

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, chỗ vị trí của hắn giờ phút này chính là... nơi trước đây hắn lần đầu tiên tới. Giống nhau như đúc!

Mà ở phía trước bàn trang điểm, một nữ tử mặc váy màu đỏ, đang đưa lưng về phía hắn. Nàng vừa chải đầu, vừa soi gương. Còn có tiếng hát quen thuộc khiến cho Bạch Tiểu Thuần sởn tóc gáy, vang vọng ở bên trong khue phòng âm u tĩnh mịch...

Nước mắt Bạch Tiểu Thuần đã đảo trong vành mắt. Hắn thật sự khiếp sợ...

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Da đầu Bạch Tiểu Thuần không ngừng tê dại. Sự sợ hãi này khiến cho hắn hận không thể lập tức nghĩ ra biện pháp, rời khỏi nơi này. Nhưng hiển nhiên biện pháp này là không có. Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể vội vàng lấy ra tấm ngọc bội do người trấn giữ lăng cho hắn, từ bên trong túi trữ vật ra nắm chặt ở trong tay, run giọng mở miệng nói.

- Tỷ tỷ, ta không thể ăn...

- Tỷ tỷ, cái đó... tỷ biết người giữ lăng chứ? Hắn là sư phụ ta. Chúng ta chắc hắn là là người một nhà mới đúng...

- Còn nữa, tỷ tỷ, bên ngoài có người không có thiện ý đối với tỷ tỷ. Tỷ tỷ không phảinên nhanh chân đến đó xem trước sao? Không cần để ý tới ta... Tỷ tỷ, ta cũng không muốn trở lại. Tỷ tỷ... Là tỷ tỷ bắt ta tới...

Chính bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không biết mình đang nói cái gì. Lúc này âm thanh càng thêm run rẩy. Nhất là thấy bả vai của nữ tử

kia thoáng động, giống như muốn quay đầu lại, Bạch Tiểu Thuần nhất thời thét lên.

- Đừng quay đầu lại... tỷ tỷ... tỷ tỷ đừng quay đầu lại... Chuyện gì cũng có thể từ từ...

Ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, tiếng ca đột nhiên ngừng lại. Nữ tử kia vẫn chải đầu, nhưng lại có tiếng động khe khẽ vang vọng ở bốn phía xung quanh.

- Đây là lần đầu tiên ngươi tới.

- A? Tỷ tỷ ngươi nói lần đầu tiên thì chính là lần đầu tiên...

Bạch Tiểu Thuần vội vàng công nhận, giống như con gà con mổ thóc, không ngừng gật đầu.

- Sau khi đến, ngươi đứng ở nơi đó không biết suy nghĩ điều gì...

Nữ tử vẫn yếu ớt mở miệng, giọng nói mang theo uy nghiêm quỷ dị đáng sợ nào đó. Bạch Tiểu Thuần vừa muốn gật đầu, nhưng bỗng nhiên sửng sốt.

- Ta lần đầu tiên tới? Không đúng. Đây là lần thứ hai của ta. Là tỷ tỷ bắt ta tới đây.

- Không ai bắt ngươi... Hai người đồng bạn của ngươi vẫn ở phía trên.

Nữ tử chỉ một ngón tay về phía cái gương vỡ nát. Nhất thời trong gương lại xuất hiện hình ảnh. Không ngờ đó là hình ảnh ở tầng thứ hài của chiếc thuyền xương. Tống Khuyết cùng Thần Toán Tử đang mờ mịt đứng ở hai bên hai chiếc ghế ở tầng thứ hai, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh tượng như vậy, còn có giọng điệu của nữ tử rơi vào bên trong tai, trong mắt của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt, trong đầu Bạch Tiểu

Thuần nhất thời liên tiếng vang lên những tiếng ầm ầm nổ mạnh. Hơi thở của hắn khí thì vô cùng mãnh liệt, khi thì lại ngừng trệ.

- Không có khả năng. Làm sao có thể như vậy được... Trước đó ta đã trốn ra. Ta đã trở về Nghịch Hà Tông, trở về Tinh Không Đạo Cực Tông. Ta... lần này ta tham dự địa điểm thí luyện, cho nên mới tới...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đầu có chút loạn. Hắn không muốn tin tưởng lời nói của đối phương, lại càng không nguyện tin tưởng, từ trước đến nay mình không có rời khỏi chiếc thuyền xương này. Bất luận là chuyện ở Nghịch Hà Tông, hay chuyện ở Tinh Không Đạo Cực Tông, tất cả những điều này đều là ảo giác trong nháy mắt, khi hắn lần đầu tiên đi tới phòng này...

Nhưng lại chẳng biết tại sao, sau khi nghe được giọng nói của nữ tử này, suy nghĩ của hắn giống như không bị khống chế, rốt cuộc tự nhiên nhớ lại.

Ở trong ký ức này, chính hắn cũng không phát hiện ra, bàn tay hắn đang nắm thật chặt ngọc bội, lúc này đang từ từ dường dương muốn buông ra...

- Ngươi từ trước đến nay đều không có rời đi...

Giọng nói yếu ớt của nữ tử kia lại truyền ra. Bả vai của nàng chậm rãi di chuyển. Đầu của nàng cũng chậm rãi chuyển động. Chỉ là động tác chải đầu này, không những không có dừng lại, trái lại càng lúc càng nhanh...

Dường như nàng muốn kéo cả tóc của mình xuống vậy. Cảnh tượng quỷ dị như vậy, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, đáng lẽ phải hoảng sợ đến cực điểm. Nhưng bây giờ trong mắt hắn lộ vẻ mờ mịt, rốt cuộc không có cảnh giác.

- Bất kỳ kẻ nào nhìn thấy được bộ dáng của ta, ở trong lòng cũng sẽ phát sinh ra chuyện hư ảo của bản thân... Ngươi thật sự là lần đầu tiên tới

đây. Nhưng cũng không phải là lần đầu tiên... nhìn thấy mặt của ta.

Giọng điệu của nữ tử không ngừng lay động, vang vọng ở bên trong khuê phòng này. Bả vai của nàng đã hoàn toàn chuyển động. Đầu của nàng... cũng từ hướng đối diện với cái gương vỡ nát, biến thành... sẽ lập tức đối mặt với Bạch Tiểu Thuần!

Cũng chính là vào lúc này, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Ký ức rõ ràng thác loạn. Bàn tya hắn cầm ngọc bội đã buông ra!

Ở trong nháy mắt khi bàn tay hắn buông ngọc bội, thân thể nữ tử này iống như quỷ mỵ, chợt quay đầu lại, lộ ra là một gương mặt không có bất kỳ ngũ quan nào, giống như một mảnh giấy trắng vậy!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1379: Nàng Không Phải Là Hầu Tiểu Muội! (1)

Ở trong một khắc khi nàng quay đầu, mặt nàng đột nhiên rách ra một khe hở, giống như một cái miệng lớn. Thân thể còn vặn vẹo một cách quỷ dị, chợt lao về phía Bạch Tiểu Thuần, muốn cắn nuốt.

Nhưng... khi nàng tới gần Bạch Tiểu Thuần, mắt thấy sẽ cắn nuốt. Trong nháy mắt, tay phải của Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hạ xuống, một tay đã nắm lấy cái ngọc bội vừa rơi ra. Trong mắt hắn nào còn có nửa điểm mờ mịt. Đó là một mảnh tỉnh táo. Tay phải hắn còn nhanh như chớp, giơ lên. Ngay cả ngọc bội cũng theo đó trực tiếp đánh về phía cái miệng lớn của nữ tử đang tính cắn nuốt!

- Nếu nàng sợ nó, ta xem nàng có dám nuốt vào hay không!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Tất cả những gì trước đó, đều do hắn tận lực làm ra, chính là để chờ đợi cơ hội này. Lúc này hắn đã bất cứ giá nào!

Tất cả những điều này đều phát sinh chỉ trong chớp mắt, nhanh chóng vô cùng. Mà nữ tử tóc dài này hiển nhiên cũng không nghĩ tới, lấy pháp lực của mình triển khai thần thông, rốt cuộc lại vô hiệu đối với Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng dù sao nàng cũng không phải là hạng người tầm thường. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, dưới tình huống căn bản cũng không có nửa điểm có thể tránh thoát, nữ tử này lại truyền ra tiếng cười. Thân thể rốt cuộc mơ hồ, dường như có lực lượng của năm tháng, thoáng hiện qua ở trên người nàng. Ở trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần cầm ngọc bội cùng va chạm với thân thể của nàng, nàng đã hoàn toàn biến mất.

Thời điểm nàng xuất hiện lại, không ngờ vẫn ở bên bàn trang điểm, vẫn chải tóc. Dường như tất cả những gì vừa xảy ra đều giống như hư ảo. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, trái tim đập thình thịch giống như muốn đột ngột nổ tung.

Thần thông thuật pháp của đối phương, trước đó không phải là không có tác dụng. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần vừa mới bắt đầu hiểu rõ, thật sự không tự chủ được rơi vào trong suy nghĩ kỳ dị. Nhưng điều đó cũng chỉ là một cái chớp mắt. Khi đó niệm lực hắn đã tưởng rằng biến mất ở thời điểm Thiên Đạo Nguyên Anh, rốt cuộc không biết từ chỗ nào trong cơ thể hắn đột nhiên xuất hiện, ở trong đầu hắn chợt lóe lên, sau đó lại chớp mắt biến mất.

Mặc dù chỉ là một thoáng, lại làm cho Bạch Tiểu Thuần ở chỗ đây, lập tức khôi phục lại sự tỉnh táo. Thời điểm tim hắn run rẩy, suy nghĩ trong đầu lập tức xoay chuyển thật nhanh. Lúc đó hắn liền quyết định tương kế tựu kế nắm chặt cơ hội này, chuẩn bị ở tuyệt địa phản kích.

Chỉ có điều, cho dù hắn làm ra chuẩn bị như vậy, nhưng vẫn còn không có cách nào hoàn toàn động tới được nữ tử này. Một cảnh tượng cuối cùng, khi đối phương trở nên mơ hồ, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chấn động sợ hãi không thôi.

- Không phải tốc độ cực hạn tạo thành mơ hồ, mà là... nà là... Giống như thời gian ở trên người nàng đã lui về phía sau mấy hơi thở!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đối phương lại có thể nắm giữ loại thuật pháp không thể tưởng tượng nổi này, hắn lại càng sợ hãi. Vẻ mặt hắn giống như đưa đám, đang muốn mở miệng giải thích một chút, hóa giải mâu thuẫn vừa rồi.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, nữ tử đang đưa lưng về phía hắn chải đầu, bỗng nhiên nở nụ cười.

- Có chút thú vị. Thảo nào người canh giữ thế giới lăng mộ này lại lựa chọn ngươi... Niệm của ngươi... Quả nhiên cùng người chỗ thế giới

ta đã nhìn thấy, không giống nhau lắm...

- Coi như tính cả ngươi ở bên trong, trên chiếc thuyền này hiện tại đã có hai người, khiến cho ta cảm thấy rất hứng thú...

Nữ tử nói đến đây, Bạch Tiểu Thuần thoáng có chút sửng sốt. Đối với lời lẽ của nữ tử này, hắn có chút không hiểu. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, giọng nói của nữ tử này chợt dừng lại. Nàng bỗng nhiên quay đầu.

Nàng không phải nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, mà là nhìn về phía mặt sàn ở giữa hai người!

Mặt sàn này được làm bằng gỗ, rất bình thường, một mảnh trống trải. Nhưng ở thời điểm nữ tử kia nhìn lại, mặt sàn đột nhiên xuất hiện sự mơ hồ...

- Rốt cuộc đã tới sao...

Lúc này, trên gương mặt không có ngũ quan của nữ tử này cũng trở nên vặn vẹo, giống như trở thành một tờ giấy trắng đầy nếp uốn. Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi, vô cùng khẩn trương. Trong chớp mắt khi hắn nhìn về phía mặt sàn, bỗng nhiên có tiếng sấm ngập trời vang lên.

Ầm ầm ầm!

Dường như có người ở phía dưới của tấm ván gỗ, đang ra sức công kích, nỗ lực đột phá, lao ra ngoài. Mà ở trong chớp mắt khi có tiếng nổ vang vọng, đột nhiên toàn bộ mặt sàn trong khuê phòng lại trực tiếp run rẩy, cuối cùng ở một tiếng nổ ầm ầm vượt qua những tiếng nổ trước đó rất nhiều, mặt sàn trực tiếp tan vỡ!

Theo đó, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần liền chấn động. Bên tai hắn nghe được tiếng cười từ trong miệng của nữ tử kia truyền ra, thật dữ tợn giống như quỷ khóc vậy. Hắn còn thấy, ở nơi mặt sàn vỡ ra, có từng đạo cầu vồng rốt cuộc từ nơi đó chợt lao mạnh ra!

Nói là cầu vồng, nhưng trên thực tế đều là sợi tơ. Trong mỗi một sợi tơ, không ngờ đều tồn tại bóng dáng của tu sĩ. Bọn họ cũng giống như lúc trước bị rút nhỏ vô số lần. Lúc này, sau khi lao ra, trong phút chốc bọn họ lại khôi phục lại kích thước bình thường.

Có khoảng chừng bảy, tám vị lao ra ngoài. Lúc này, mỗi người đều vô cùng kích động. Thậm chí có người phát ra tiếng hét lớn đầy phấn chấn.

- Ta là người đầu tiên!

- Ha ha, Thọ Nguyên Đan ngàn năm, có ta một phần!

Chỉ là không đợi tiếng hô của bọn họ kết thúc, gần như trong nháy mắt khi bọn họ nhìn thấy rõ ràng tình cảnh ở bốn phía xung quanh, nữ tử bên bàn trang điểm đã quay đầu đi, tiếp tục soi chiếc gương vỡ nát, chải đầu. Nhưng sau lưng nàng lại có một cái miệng to, đột nhiên xuất hiện, trực tiếp hướng về phía bảy tám người này, chợt nuốt lấy.

Nhanh chóng vô cùng. Cũng chỉ là trong chớp mắt, tiếng hô của bảy tám người này hơi ngừng lại. trong mắt bọn họ thậm chí cũng không kịp dâng lên sự kinh hoàng cùng hoảng sợ, một cái chớp mắt đã bị cái miệng lớn đột nhiên xuất hiện trực tiếp nuốt xuống.

Tiếng nhai nuốt truyền ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cùng nghe được cảnh tượng như vậy, thân thể hắn càng run rẩy mãnh liệt hơn. Nhất là âm thanh này, càng làm cho hắn không nhịn được đi tưởng tượng một chút. Vừa nghĩ như vậy, sắc mặt của hắn trực tiếp tái nhợt không còn sắc máu.

Nhưng tất cả những điều này còn chưa kết thúc. Trong chớp mắt tiếp theo, từ bên trong mặt sàn bị phá thủng lại có hơn mười bóng người chạy ra. Khi nhìn thấy được nhóm những người thứ hai lao ra, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần ngừng lại. Hắn chợt mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1380: Nàng Không Phải Là Hầu Tiểu Muội! (2)

- Ở đây nguy hiểm!

Hắn vừa nói ra lời này, nhóm hơn mười người thứ hai đã lao ra. Bạch Tiểu Thuần đảo mắt nhìn qua. Ngay lập tức, hắn nhìn rõ được một người trong số đó, toàn thân hắn vô cùng nóng nảy, thoáng một cái tới gần, điên cuống hét lên.

- Tiểu Muội! Mau trở về!

Một trong hơn mười người của nhóm thứ hai không ngờ chính là Hầu Tiểu Muội. Chỉ có điều thời khắc này, trên người của Hầu Tiểu Muội tản ra khí tức kinh người, vô cùng quỷ dị. Trong mắt hai mắt đặc biệt rõ ràng. Thậm chí còn có tiếng cười quen thuộc, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lại sởn tóc gáy từ trong miệng nàng vọng ra.

- Ta cuối cùng... Đã trở về!

Sau khi nghe được câu nói này cùng với tiếng cười, trong chớp mắt, mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn trừng, bước chân cũng lập tức dừng lại. Trán hắn tuôn ra mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hoàng. Trên mặt hắn không tự chủ được, lộ ra sự hoảng sợ không có cách nào tin tưởng. Hắn la lên thất thanh!

- Giọng nói này, tiếng cười này... Ngươi... Ngươi không phải là Hầu Tiểu Muội. Ngươi là Công Tôn Uyển Nhi!! Ngươi đã làm gì Hầu Tiểu Muội?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc kêu lên, mắt lập tức lại đỏ lên, gầm lên giận dữ.

Thời khắc này, Hầu Tiểu Muội chính là Công Tôn Uyển Nhi. Trong mắt nàng lộ ra ánh sáng tà dị. Nàng cười rộ lên.

- Tiểu ca ca, ngươi còn nhớ rõ ta sao? Ngươi yên tâm, ta làm sao có thể hại tiểu muội của ngươi. Một lát nữa ta sẽ thay mặt nàng chơi với ngươi.

Công Tôn Uyển Nhi nói xong, quay đầu nhìn về phía nữ tử vẫn đang ngồi ở trước bàn trang điểm, không ngừng chải tóc.

- Ta ghét nhất là bị người khác dùng bàn trang điểm của ta.

Công Tôn Uyển Nhi nhíu mày. Gần như ở trong nháy mắt khi nàng mở miệng, nữ tử đang ngồi ở bên bàn trang điểm cũng cười.

- Bàn trang điểm là của ta. Ngay cả ngươi... cũng là của ta. Ngươi nghĩ rằng ngươi tìm một âm thể giấu hồn, che giấu hơi thở, ta lại không có cách nào phát hiện ngươi đến sao?

Lời nói vừa ra, nhất thời cái miệng lớn lại một lần nữa xuất hiện, lao thẳng về phía Công Tôn Uyển Nhi, chợt muốn cắn nuốt

Nhưng ngay khi cái miệng lớn này vừa tới, trong chớp mắt, Công Tôn Uyển Nhi cười duyên một tiếng. Toàn thân nàng chợt có khí đen bạo phát, hình thành một cái miệng to tương tự, cắn nuốt lẫn nhau.

Cuộc chiến của hai người trực tiếp bạo phát ra, ở ngay bên trong khuê phòng nơi này!

Trong tiếng nổ lớn, lực trùng kích khuếch tán ra khắp nơi, giống như đất rung núi chuyển. Cả gian phòng đều lay động kịch liệt. Lực trùng kích từ chỗ mặt sàn bị vỡ ra, bạo phát quét ngang về bốn phía xung quanh.

Các tu sĩ ở bốn phía xung quanh vừa lao ra, mỗi người đều điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể không tự chủ được lui về phía sau. Tất cả đều lộ ra thần sắc thê thảm, đầy hoảng sợ cùng mê man.

Bọn họ thật sự không có cách nào lý giải được, rõ ràng là địa điểm thí luyện, nhưng vì sao sau khi tìm được lối ra, bước vào, lại có thể tiến vào một khuê phòng như thế. Nơi đây thâm trầm quỷ dị. Lúc này, bọn họ đều lộ ra thần sắc sợ hãi, thể xác và tinh thần đều lạnh lẽo.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần dao động.

Mọi chuyện biến hóa quá nhanh, khiến cho hắn căn bản không kịp suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều. Chỉ có điều lúc này hắn có thể cảm nhận được, ở trong cơ thể Hầu Tiểu Muội, tồn tại hai tia hồn. Một tia chính là tiểu cô nương kia. Còn có một tia, bị áp chế nhưng không có bị xóa đi. Đó chính là Hầu Tiểu Muội!

- Tiểu muội...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng nóng nảy, nhưng lại không có cách nào. Giờ khắc này, ở trong trùng kích này, thân thể hắn bị đẩy mạnh, lui về phía sau, trực tiếp lại va chạm vào trên vách tường phía sau. Cùng lúc đó, những tiếng két két vang lên. Những bức tường xung quanh lại xuất hiện từng vết nứt cực lớn, những vết nứt không ngừng lan tràn. Bạch Tiểu Thuần bị trùng kích cuốn lên, đập vào bức tường, khiến cho bức tường phía sau lưng hắn nhất thời trực tiếp sụp xuống nổ vang!

Ở trong nháy mắt phát ra tiếng nổ, lộ ra cảnh tượng phía sau vách tường. Đó là một… cầu thang mục nát, dường như có thể đi thông lên tầng trên!

Gần như khi cầu thang này vừa hiện ra, trong chớp mắt, từ trên mặt sàn khuê phòng thình lình nhóm người thứ ba chạy ra. Trong nhóm người này có Đỗ Lăng Phỉ. Còn có người thanh niên ở bên cạnh Đỗ Lăng Phỉ nữa.

Nhưng ở trong nháy mắt khi hắn vừa xuất hiện, tốc độ kia lập tức bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, một khí thế khiến cho toàn bộ chiến thuyền này giống như đều chấn động, lại từ trên người của người thanh niên này xông thẳng lên trời.

Hơn nữa, khi khí thế kia bạo phát, thân thể hắn lại còn bị xé rách, giống như mặc một tầng da người vậy. Lúc này theo thân thể bị xé rách, lộ ra một bóng người. Đó là một gương mặt không giận tự uy, trong mắt giống như ẩn chứa tinh không thâm thúy. Trên người hắn còn tản ra khí tức giống như Thiên Địa Chí Tôn vậy. Đó chính là...

- Thiên Tôn!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần chợt nổ vang ầm một tiếng. Bên trong lòng hắn thấp thỏm kêu khổ. Mặc dù trước đó hắn đã có suy đoán. Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy, hắn không tự chủ được nghĩ đến một cái vỗ vào đầu của mình trước kia.

- Ta... Ta thật sự vỗ vào đầu Thiên Tôn?

Thời khắc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần phức tạp đến cực hạn. Một mặt hắn lo lắng cho Hầu Tiểu Muội, một mặt khác vì Thiên Tôn xuất hiện, khiến cho hắn cảm thấy tay của mình hình như cũng đau đớn...

Cái này khiến cho hắn lo lắng rầu rĩ mâu thuẫn, vô cùng bất an.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi Thiên Tôn bạo phát ra khí thế, toàn thân lại hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng đến chỗ nữ tử đang ngồi ở bên bàn trang điểm, trong miệng còn hừ lạnh một tiếng,

- Quỷ Mẫu, cho rằng trốn ở vùng cấm tính mạng, có lão gia hỏa bất tử này che chở ngươi, bản Thiên Tôn sẽ không có biện pháp gì xử lý được ngươi sao?

Vừa nói xong, Thiên Tôn liền ra tay. Thình lình có khí tức của toàn bộ thế giới Thông Thiên bạo phát ra. Ở phía trước hắn mơ hồ xuất hiện hình ảnh thu nhỏ của thế giới Thông Thiên, vù vù lao thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu!

Công Tôn Uyển Nhi cũng vậy, thoáng một cái nàng đã cùng Thiên Tôn liên thủ, xông về phía Quỷ Mẫu!

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Trong nháy mắt chiếc bàn trang điểm lại nổ mạnh. Bên trong khuê phòng này còn có gió bão quét ngang. Tất cả những tu sĩ vừa hiện ra, tránh không kịp, nhất thời ở dưới trận gió bão này, ngay cả kêu một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát, chớp mắt liền trở thành máu thịt, hình thần câu diệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1381: Nguyên Nhân (1)

Chỉ là ở chớp mắt khi Thiên Tôn đánh tới, thân thể của Quỷ Mẫu kia trực tiếp mơ hồ. Thời điểm xuất hiện đã ở một bên. Gương mặt không ngũ quan lại đầy vặn vẹo, giống như có thể hấp thu tất cả tia sáng ở bốn phía xung quanh, truyền ra giọng nói âm u lạnh lẽo.

- Thông Thiên đạo nhân, ngươi chẳng qua là một chuẩn Thiên Tôn mà thôi. Lực lượng của Thiên Tôn chân chính, ngươi không thể nào tưởng tượng nổi. Càng không cần phải nói tới hành vi ngươi lại có thể hi sinh tộc nhân tới dò đường, ẩn thân ở trong đó. Bản thân ngươi đã không xứng trở thành Thiên Tôn che chở cho tộc. Ở trên phương diện này, người canh giữ lăng mộ không lựa chọn ngươi, là chính xác.

- Chỉ có điều ta ngược lại thật sự rất cảm ơn ngươi, đưa cánh tay ta bị Cổ Thiên Quân chém xuống hóa thành phân thân... đến trước mặt của ta!

- Ta vì tìm nó, không tiếc bị đuổi vào nơi đây, lại bị người canh giữ lăng mộ dựa vào ý chí thế giới tạo ra hạn chế đối với ta, bị nhốt ở trong vùng cấm sinh mạng này, không có cách nào liên hệ với bên ngoài, không có cách nào rời khỏi đây... Chỉ có điều, cuối cùng cũng kết thúc. Hiện tại, các ngươi đang đợi ta. Ta... Làm sao lại không phải đang chờ các ngươi!

Quỷ Mẫu phát ra tiếng cười chói tai. thoáng một cái, thân thể nàng rốt cuộc vòng qua Thiên Tôn. Mặc dù không nhìn thấy được biểu tình, nhưng ở trên người nàng sáng lên, lộ ra khí tức hưng phấn cùng kích động, lao thẳng đến chỗ Công Tôn Uyển Nhi.

- Ngươi mới là phân thân. Mục tiêu của chúng ta đều là rời khỏi mảnh thế giới này, đều là muốn trở về nhà. Lần này, ta phải cắn nuốt ngươi, trở thành thế hệ Quỷ Mẫu!

Gương mặt Công Tôn Uyển Nhi vặn vẹo, âm thanh cũng bén nhọn, không có né tránh, mà lao thẳng về phía Quỷ Mẫu.

Trong nháy mắt, hai người liền trực tiếp chém giết. Thiên Tôn ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng. Đối với sự châm chọc của Quỷ Mẫu, hắn thờ ơ. Hắn đồng thời cũng ra tay. Nhất thời giữa ba người va chạm, phát ra tiếng nổ lớn rung trời. Chiến thuyền này không ngừng run rẩy. Khuê phòng không ngừng sụp đổ. Tất cả mọi người ở bốn phía xung quanh bước vào, đều ở dưới sóng chấn động này, vừa tiếp xúc, lại lập tức bỏ mạng.

Cuộc tranh đấu chân chính giữa ba người này, đối với người ngoài mà nói, chính là nguy hiểm đáng sợ quá lớn.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần ở đây đã là Thiên Nhân, mặc dù có thân thể cường hãn, hắn cũng điên cuồng phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch, thần sắc kinh sợ nhanh chóng lui về phía sau, tính theo cầu thang rời khỏi nơi đây.

Đây là đường ra duy nhất hắn có thể nghĩ tới. Đồng thời những tu sĩ còn sót lại ở bốn phía xung quanh đều trong sự run rẩy liều mạng chạy tới, muốn chạy ra khỏi đây.

Trong đó có Vân Lôi Song Tử cùng với lão già tiên phong đạo cốt Thái Đấu Hám Nguyệt Tông kia. Chỉ có điều giờ phút này bọn họ đều là bộ dạng tóc tai bù xù, vô cùng chật vật.

Lại trong lúc bọn họ người trước nối tiếp người sau, muốn nhảy vào cầu thang, cuộc tranh đấu giữa ba người Thiên Tôn, Công Tôn Uyển Nhi cùng với Quỷ Mẫu càng thêm kịch liệt. Thậm chí cũng có nước Thông Thiên Hải tập chung lại một chỗ, hóa thành những bóng nước lớn bằng

nắm tay với ánh sáng màu nồng đậm đến cực hạn bạo phát ra ở trên người của Quỷ Mẫu.

Mà một trận chiến này dường như vô cùng quan trọng đối với Công Tôn Uyển Nhi. Nàng rốt cuộc chợt mở miệng. Nhất thời lại từ trong miệng nàng phun ra một thanh... trường kiếm đầy rỉ rét. Thanh kiếm này vừa ra, uy áp kinh thiên, mang theo uy nghiêm vô thượng nào đó, lao thẳng đến Quỷ Mẫu.

Thanh kiếm này, Bạch Tiểu Thuần đã thấy qua ba lần. Trong đó lần thứ hai là thi triển ra khi đánh một trận với người canh giữ lăng mộ. Lần thứ ba lại là hiện tại. Lần đầu tiên... Lại là khi hắn còn không có Trúc Cơ, nhìn thấy... Vẫn Kiếm!

Hình thành vực sâu Vẫn Kiếm... Thanh đại kiếm kia!

- Kiếm của Cổ Thiên Quân lại có thể bị ngươi luyện hóa... Có chút thú vị.

Quỷ Mẫu vẫn cười, hai tay vung mạnh lên. Nhất thời bốn phía xung quanh nàng có quỷ khí khắp bầu trời, hình thành một hố đen thật lớn, lại trực tiếp bao phủ Thiên Tôn cùng Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong.

Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, thần sắc hoảng loạn. Tốc độ cũng đã thi triển ra đến cực hạn. Trong chớp mắt hắn lại là người đầu tiên bước đến cầu thang. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, lao thẳng đến phía trên.

Lúc này trong lòng của hắn đã có đầy đủ nhận thức cùng phán đoán đối với chuyện này. Đối thoại giữa ba người Thiên Tôn, phối hợp với những tin tức Bạch Tiểu Thuần nắm giữ, trong đầu hắn đã có một khung sườn cho chuyện này!

- Cái gọi là Thiên Tôn thu đồ đệ, căn bản cũng không phải là thu đệ tử, cũng không phải là để khôi phục lại tu vi Thiên Tôn, càng không phải

là có kết hoạch gì nhằm vào bốn mạch. Đây hoàn toàn chính là một... âm mưu đặc biệt muốn cho chiếc thuyền xương này nổi lên!

- Vì chiếc thuyền xương này ở vùng cấm sinh mạng. Cho dù Thiên Tôn cũng không có cách nào trực tiếp đến đây. Cho nên mới có tu sĩ của bốn mạch tiến vào, đi tìm lối ra... Tất cả những điều này đều là bởi vì, Thiên Tôn muốn ở dưới điều kiện không bị chú ý, sử dụng một biện pháp khác, bước lên chiếc thuyền này!

Về phần lai lịch của chiếc thuyền xương này, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã rõ ràng đại khái. trong đầu hắn sôi trào nổi lên sóng lớn. Trong mắt của hắn mang theo chấn động. Trước đó, thời điểm hắn ở Man Hoang, hắn chỉ biết, bên ngoài mảnh thiên địa này tồn tại một thế giới to lớn hơn!

Chắc là ở nhiều năm trước, ở trong một thế giới lớn đến gần sát biên giới của thế giới Thông Thiên. Quỷ Mẫu ngồi trên chiếc thuyền xương này, cùng một vị cường địch là Cổ Thiên Quân chém giết. Cuối cùng nàng bị kiếm của Cổ Thiên Quân chém xuống một cánh tay!

Thanh kiếm kia cùng cánh tay kia, vì một vài tình huống đặc biệt, rơi xuống bên trong thế giới Thông Thiên. Đây cũng chính là lai lịch trước đây của Vẫn Kiếm...

Sau đó, Quỷ Mẫu mất đi một cánh tay, tu vi rơi xuống, may mắn chạy ra thăng thiên. Nhưng nàng lại không cam lòng để cánh tay của mình biến mất. Vì vậy sau khi trả một cái giá đắt kinh người, nàng chạy vào thế giới Thông Thiên, muốn đi tìm kiếm lại cánh tay của mình.

Nhưng sau khi vừa hạ xuống, nàng đã bị người canh giữ lăng mộ phát hiện. Hắn dựa vào ý chí thiên địa của bản thân, cứng rắn hạn chế Quỷ Mẫu hung hãn vô cùng này ở bên trong vùng cấm sinh mạng, khiến cho nàng không có cách nào liên lực cùng bên ngoài, càng không cách nào đi tìm cánh tay của nàng...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1382: Nguyên Nhân (2)

Cứ như vậy, nàng bị nhốt ở bên trong vùng cấm sinh mạng trong thời gian rất dài... Thậm chí rất có thể, bản thân cũng người canh giữ lăng mộ ở dưới trạng thái đỉnh phong, vì phong ấn Quỷ Mẫu sáng tạo ra vùng cấm sinh mạng.

Mà điều này thanh đại kiếm từ trên trời rơi xuống, mang theo một tia khí tức Thiên Đạo, rơi vào Thông Thiên Đông Mạch bên trong giới tu chân hạ du. Từ đó về sau, nó trở thành địa phương của Trúc Cơ hạ du Tu Chân Giới!

Kiếm này đã từng chém giết vong hồn. Cũng vì điều bất ngờ này, nó sinh ra sát hồn. Ở bên trong rất nhiều sát hồn này, có một tia hồn... Chính là do cánh tay của Quỷ Mẫu biến thành!

Chính là Công Tôn Uyển Nhi đoạt xác của tiểu nữ hài!

Cánh tay Quỷ Mẫu biến thành hồn, quấn lấy thanh kiếm này, dung nhập vào trong đó. Nó vốn mơ hồ, chẳng biết từ lúc nào đã có khả năng thức tỉnh khôi phục ký ức. Nhưng bởi vì đan dược Bạch Tiểu Thuần, tiểu nữ hài sớm thức tỉnh!

Sau khi thức tỉnh, nàng khôi phục ký ức. Mặc dù muốn rời khỏi nơi đây, nhưng theo bản năng lại không muốn đi tới gần bản thể của mình ở chỗ vùng cấm sinh mạng. Vì vậy nàng mới có thể lần đầu tiên hợp tác cùng Thiên Tôn!

Có cuộc đại chiến ở Man Hoang, mục đích gì lại muốn ở dưới tình huống bản thể của nàng bị hạn chế, rời khỏi mảnh thế giới này, trở về

quê hương!

Chỉ là kế hoạch tuy tốt, nhưng người canh giữ lăng mộ không tiếc triển khai bí pháp ngũ tạng, từ trên trời hạ xuống, khiến cho kế hoạch của tiểu nữ hài hoàn toàn thất bại, trọng thương chạy trốn.

Mà khi ban đầu, sở dĩ người canh giữ lăng mộ bỏ qua cho tiểu nữ hài, rất hiển nhiên... Đây là giao hẹn giữa người canh giữ lăng mộ cùng Quỷ Mẫu. Bởi vì bọn họ đã xác định... tiểu nữ hài không có đường nào có thể đi, tất nhiên sẽ lựa chọn con đường thứ hai!

Con đường thứ hai này là cùng Thiên Tôn tiến hành hợp tác lần thứ hai. Nàng tìm được phương pháp cùng tọa độ của vùng cấm sinh mạng, tiến vào chiếc thuyền xương, từ đó mở ra cửa lớn, khiến cho người tiến vào bên trong.

Từ bên trong, tìm kiếm lối đi thông tới tầng thứ ba!

Mục đích chính là muốn đảo khách thành chủ, cắn nuốt Quỷ Mẫu, hóa thành ý thức chủ, trở thành mới Quỷ Mẫu. Hiển nhiên biện pháp báo đáp Thiên Tôn, chỉ có một...

Đó chính là sau khi nàng hoàn toàn hoàn chỉnh, tu vi cũng theo đó khôi phục lại đỉnh phong, sẽ mang Thiên Tôn, ngồi trên chiếc thuyền này... Rời khỏi mảnh thế giới này!

Mà hiển nhiên, Thiên Tôn đối với Công Tôn Uyển Nhi cũng có sự cảnh giác, có có dự định khác. Cho nên, mới có địa điểm thí luyện lần này. Hắn cùng lúc cần rất nhiều tu sĩ đi tìm lối ra. Mặt khác cũng cần tu sĩ của bốn mạch đi một chuyến, hắn ẩn thân ở trong mọi người, mới có thể là an toàn nhất!

Đồng thời, sở dĩ Hầu Tiểu Muội bị Thông Thiên Đảo lựa chọn, cũng là bởi vì thể chất của nàng thích hợp với Công Tôn Uyển Nhi, có thể che giấu tất cả khí tức của nàng, không bị Quỷ Mẫu phát hiện.

Mặc dù tất cả những điều này đều do Bạch Tiểu Thuần tổng hợp đối thoại trước đó nghe được, còn có những gì bản thân trải qua và tưởng tượng ở Man Hoang, ở trong đầu phác họa ra hoàn chỉnh nhân quả của chuyện này.

Nhưng hắn có cảm giác, cho dù tất cả những gì mình phân tích không phải chính xác, nhưng chí ít cũng đúng bảy tám phần...

Cái này khiến cho trong lòng hắn chấn động. Đồng thời, hắn không khỏi nghĩ đến người canh giữ lăng mộ... Thật ra, hắn không có cách nào không liên hệ chuyện này cùng người canh giữ lăng mộ. Thậm chí cẩn thận nhớ lại, sợ là trước đây trong cuộc chiến tuyệt thế ở Man Hoang, người canh giữ lăng mộ đã tính đến một điểm này, tính đến mỗi một bước trong đó!

- Đây là kế hoạch bổ sung của hắn!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần thoáng động. Hắn biết trong cuộc chiến tuyệt thế Man Hoang trước đây, người canh giữ lăng mộ dự định giết chết Thiên Tôn, đáng tiếc cuối cùng không thành công. Nhưng lúc này, Bạch Tiểu Thuần có dự cảm mãnh liệt, thủ đoạn sát cơ của người canh giữ lăng mộ, hiện tại cho thấy... Là lần thứ hai!

Nếu như cuộc chiến tuyệt thế thành công thì cũng thôi. Một khi thất bại, như vậy chiếc thuyền xương này chính là chuyên môn chuẩn bị cho Thiên Tôn!

- Cho nên hắn cho ta cái ngọc bội này, mục đích của hắn, ngoại trừ khiến cho ta an toàn thông qua vùng cấm sinh mạng ra, còn có một mục đích khác... Chính là khiến cho ta ở trong kế hoạch hãm hại Thiên Tôn, sẽ không vì vậy mà mất mạng!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kinh hãi. Hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng được, rốt cuộc là một cái đầu thế nào, mới có thể năm lần bảy lượt mượn tất cả tất cả thủ đoạn có thể mượn được, thi triển ra loại tính toán kinh thiên này!

- Thiên Tôn lần này... Sợ là sẽ lại thất bại!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần suy đoán được tất cả, hắn không khỏi hít vào một hơi lạnh. Trong lòng hắn cũng rất bất an. Hắn không để ý tới Thiên Tôn. Đỗ Lăng Phỉ có phụ thân nàng ở bên cạnh, cũng sẽ không có chuyện gì đáng ngại. Giờ phút này trong lòng hắn duy nhất chỉ có để ý có một chuyện, chính là an toàn của Hầu Tiểu Muội.

- Trên Thông Thiên Đảo, thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy được Hầu Tiểu Muội, khi đó nàng chắc hẳn còn không có bị tiểu nữ hài chiếm thân thể. Là ngày hôm sau... Loại cảm giác âm u lạnh lẽo trước đó của mình, cũng không phải là ảo giác!

- Mà vừa rồi, trong cơ thể Hầu Tiểu Muội còn có sóng hồn dao động. Nàng không bị cắn nuốt... Nếu muốn cứu nàng, biện pháp duy nhất chính là trực tiếp đánh tiểu nữ hài từ trong cơ thể của nàng ra!

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần thầm kêu khổ. Biện pháp này hắn biết. Nhưng ở trong trận quyết chiến này, tu vi của hắn căn bản không có cách nào đưa đến tác dụng.

Trong thời điểm hắn đang lo lắng, trùng kích cùng sóng dao động ở tầng thứ ba của thuyền xương này ẩn chứa sự hủy diệt vô cùng, nổ lớn chấn động, trực tiếp cuốn hắn vào cửa thang lầu. Hắn thấy trước mắt chợt hoa lên. Hắn đã rời khỏi tầng thứ ba. Khi tầm mắt rõ ràng, hắn lập tức lại nhìn bốn phía xung quanh. Nơi đây chính là tầng thứ hai của thuyền xương!

Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, muốn quay đầu lại. Nhưng trùng kích ở tầng thứ ba khuếch tán, khiến cho hắn không có cách nào tiến vào. Hắn chỉ có thể ép sự lo lắng trong lòng xuống, nghĩ biện pháp khác. Mà giờ khắc này Vân Lôi Song Tử, còn có vị Linh Tiên thượng nhân, vốn tiên phong đạo cốt của Thái Đấu Hám Nguyệt Tông kia cũng theo sát phía sau, bị cuốn ra. Về phần tu sĩ Nguyên Anh... ở dưới trùng kích một trận chiến này của Thiên Tôn, Quỷ Mẫu, tất cả những người vừa rồi

bước vào trong nhóm thứ ba đã thân hình vỡ nát diệt vong, hồn phi phách tán.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1383: Vùng Cấm Sinh Mạng (1)

Mà đám người Đỗ Lăng Phỉ đã được Thiên Tôn ra tay, thu bọn họ vào bên trong túi trữ vật, hiện tại rất an toàn.

Bên trong tầng thứ hai, bố cục giống như trước đây Bạch Tiểu Thuần đã đến. Xích đu vẫn ở chỗ cũ lay động. Trước mặt là hai nửa hài cốt dung hợp, cũng vẫn duy trì phong thái dung hợp quỷ dị. Tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh đều tràn ngập hàn khí uy nghiêm đáng sợ.

Nhưng lúc này đây, Bạch Tiểu Thuần không giống với trước đây. Hắn không còn là Nguyên Anh, mà đã bước chân vào Thiên Nhân. Lúc này mới vừa xuất hiện, hơi thở của hắn dồn dập. Trong thần thức mạnh tản ra, hình thành uy áp, trực tiếp bao phủ xích đu này.

Xích đu này chợt dừng lại. Trong nháy mắt khi nó dừng lại, Bạch Tiểu Thuần đã tới gần. Trước đó khi lần đầu tiên hắn tới đây, hắn có hứng thú cực lớn đối với hai bộ hài cốt này. Thật ra, trên khí tức Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển có hấp dẫn giống như trí mạng đối với hắn.

Chỉ là khi đó tu vi của hắn còn chưa phải là Thiên Nhân. Hắn kinh hãi, lại cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt. Cho nên hắn chỉ có thể buông tha ý nghĩ lấy đi, lấy chạy thoát thân làm chủ.

Nhưng bây giờ tất cả đã khác, Bạch Tiểu Thuần hiểu đặc biệt rõ ràng, mình có thể vĩnh viễn không có cơ hội lần thứ ba đi tới nơi này. Một khi bỏ qua, sẽ trở thành tiếc nuối.

Cho nên hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, trong phút chốc lại vọt tới. Gần như đồng thời khi hắn tiến lên, nơi thang lầu, Vân Lôi Song Tử cùng với lão già Thái Đấu Hám Nguyệt Tông đều lần lượt bay ra. Bọn họ không giống với Bạch Tiểu Thuần. Sau khi bước vào nơi đây, rõ ràng bọn họ bị tầng thứ hai này làm cho chấn động.

Chờ sau khi bọn họ chú ý tới hành động của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần đã nắm lấy hai cỗ hài cốt, đang muốn lấy đi. Nhưng sắc mặt của hắn lại biến đổi mạnh.

Gần như trong chớp mắt khi hắn nắm lấy hai cỗ hài cốt này, hắn rốt cuộc cảm nhận được Bất Tử Huyết trong cơ thể mình, lại có thể tự mình sôi trào, còn Bất Tử Quyển bên trong hài cốt màu vàng, hiện ra khí huyết dồi dào, theo bàn tay Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp chui vào trong cơ thể hắn. Chỉ trong thời gian một lần hít thở, khiến Bất Tử Huyết của hắn, ở trên cơ sở vốn có trực tiếp xuất hiện thêm một giọt!

Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cảnh tượng như vậy lại trực tiếp chấn động tâm thần hắn. Chỉ là lúc này thật sự không phải là thời khắc hắn đi hấp thu tu luyện. Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, ép xuống chấn động trong lòng, chợt một tay lấy hai cỗ hài cốt này, thu vào bên trong túi trữ vật.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cầm là cái gì vậy?

Lão già Thái Đấu Hám Nguyệt Tông lập tức mở miệng, ánh mắt lấp lánh. Cho dù ở nguy cơ trước mắt này, hắn dường như cũng có lòng tham lam.

Nếu như đổi lại trước đây, khi không biết bối cảnh của Bạch Tiểu Thuần, Vân Lôi Song Tử nhất định cũng như vậy. Nhưng lúc này, Thiên Tôn lại ở phía dưới. Cho dù bọn họ là lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám làm vậy.

Bạch Tiểu Thuần căn bản không có để ý tới lão già Thái Đấu Hám Nguyệt Tông. Sau khi thu hài cốt xong, hắn lập tức lao thẳng đến thang

lầu, muốn đi xuống tầng thứ nhất. Trước đây thang lầu này tuy rằng có phần quỷ dị, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có cách nào trở lại. Nhưng lúc này hắn có tu vi Thiên Nhân, liếc mắt liền nhìn ra manh mối.

Chỉ là trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần muốn đi qua, lão già Thái Đấu Hám Nguyệt Tông này chợt ngăn cản.

- Bạch Tiểu Thuần, chúng ta đều là Thiên Nhân. Đến cùng một lúc, vậy bảo vật nơi đây, người nào gặp, người đấy đều có phần. Ngươi muốn nuốt một mình sao?

- Cút ngay!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vốn đang lo lắng phiền muộn vì Hầu Tiểu Muội. Sau khi biết được bí ẩn mà những người khác không biết, tâm thần hắn bất ổn. Hiện tại lão già này lại đến dây dưa. Hắn nhất thời lại bạo phát.

Lời nói vừa ra, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp lại triển khai Hám Sơn Chàng. Trong tiếng nổ lớn, hắn chợt đánh về phía lão già, khí thế càng quật khởi, hình thành uy áp, khiến cho thần sắc lão già kia cũng biến hóa. Sau khi do dự hắn lập tức tránh ra.

Ở trong chớp mắt khi hắn tránh né, Bạch Tiểu Thuần đã xông ngang qua, trực tiếp bước vào đến cửa thang lầu. Hắn không chút do dự, một bước đi ra, theo thang lầu lao thẳng đến phía trên.

Vân Lôi Song Tử cũng theo sát phía sau. Sắc mặt lão già kia không ngừng thay đổi. Trong tiếng hừ lạnh, hắn cũng bay ra.

Gần như trong chớp mắt khi đám người Bạch Tiểu Thuần theo thang lầu, muốn bước vào tầng thứ nhất, đột nhiên mặt sàn của tầng thứ hai này trực tiếp nổ mạnh, vỡ ra. Vô số gỗ vụn bắn nhanh về bốn phía xung quanh. Đồng thời, Thiên Tôn, Công Tôn Uyển Nhi cùng với Quỷ Mẫu rốt cuộc từ tầng thứ ba xông đến tầng thứ hai.

Bọn họ vừa bắt đầu, thần thông giữa các bên đã hình thành trùng kích, lại hóa thành gió bão, quét ngang tầng thứ hai này. Vô số kiến trúc trực tiếp bị phá hủy trong nháy mắt. Bạch Tiểu Thuần cũng một bước bước ra khỏi thang lầu. Thời điểm hắn xuất hiện đã trực tiếp đến tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất này giống hệt với trước đây, không có chút biến hóa nào. Trên vách tường bốn phía xung quanh, bức tranh vẽ rất sống động. Chỉ là trước đây Bạch Tiểu Thuần đã xem qua, lúc này thậm chí không liếc mắt nhìn, đã lao thẳng đến thang lầu, tính bước lên boong tàu.

Nhưng sau khi Vân Lôi Song Tử cùng lão già kia bước vào nơi đây, lập tức đã bị bức tranh vẽ ở trên tường bốn phía xung quanh hấp dẫn. Thân thể ba người rõ ràng chấn động mãnh liệt, nhìn hình ảnh, ánh mắt lộ ra mê man.

Không để ý đến ba người, thần sắc Bạch Tiểu Thuần đầy lo lắng. Thoáng một cái, hắn theo thang lầu bay nhanh. Trong chớp mắt, hắn liền trực tiếp chạy ra khỏi các tầng của chiếc thuyền xương này. Lúc xuất hiện... không ngờ hắn đứng ở trên boong thuyền!

Bầu trời xa xa u ám. Xung quanh biển xương tràn ngập. Cột cờ trên boong thuyền, ba mặt quỷ dữ tợn khóc cười, không gió tự động... Trong mắt nhìn tất cả, áp lực đến từ bốn phía xung quanh, còn có khí tức đặc biệt bên trong vùng cấm sinh mạng này,

khiến cho một tia nghi ngờ cuối cùng trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt cũng tiêu tan.

- Thật sự... Quay về đến nơi này...

Trong tiếng thì thào của Bạch Tiểu Thuần, sàn tàu dưới người hắn đột nhiên nổ mạnh. Vân Lôi Song Tử cùng lão già Thái Đấu Hám Nguyệt Tông phun ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng lao ra. Sau lưng bọn họ không ngờ có ba bóng người, trực tiếp từ bên trong chiếc thuyền này, phóng lên cao!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1384: Vùng Cấm Sinh Mạng (2)

- Quỷ Mẫu, ngày hôm nay ngươi chạy trời không khỏi nắng. Ta phải nuốt ngươi!

Công Tôn Uyển Nhi phát ra âm thanh thê lương, nhằm về phía Quỷ Mẫu. Thiên Tôn mặt không đổi sắc, nhưng tốc độ lại cực nhanh. Trong chớp mắt hắn tới gần, ép Quỷ Mẫu tiếp tục tháo chạy!

Cũng chính là lúc này, theo sàn tàu cùng sàn tầng thứ ba bị đánh thông, rất nhanh, các tu sĩ may mắn còn tồn tại bên trong địa điểm thí luyện lục tục nhanh chóng bay ra. Mỗi người trực tiếp lại xuất hiện ở trên sàn thuyền. Khi thấy rõ bốn phía xung quanh cùng với cuộc chiến đấu trên bầu trời, tất cả mọi người sống sót, thân thể run rẩy, không cách nào khống chế được hơi thở, trong lòng càng hoảng sợ đến cực hạn.

- Trời ạ... Đó là Thiên Tôn!

- Ở đây... Ở đây là nơi nào!"

- Lối ra lại là một chiếc thuyền thuyền. Sao có thể như vậy được! Chúng ta ở nơi nào? Còn ở trên đại lục Thông Thiên sao...

Bên trong đoàn người, Bạch Lân cùng Triệu Thiên Kiêu trọng thương, được Trương Đại Bàn đỡ. Lúc này trong lòng ba người đều điên cuồng run rẩy, ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh.

Chỉ có Tống Khuyết... ở trong đám người, lúc này thân thể run rẩy, hơi thở mãnh liệt, trong mắt lộ vẻ không có cách nào tin tưởng. Hắn chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như muốn xác nhận một chút.

- Ở đây, là vùng cấm sinh mạng.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần sa sút, giọng điệu cũng trầm thấp, chậm rãi vang vọng.

- Vùng cấm sinh mạng!

- Vờn quanh giữa khu vực Thông Thiên cùng Man Hoang... Vùng cấm sinh mạng!

- Trời ạ, chúng ta lại có thể xuất hiện ở đây!

Theo lời Bạch Tiểu Thuần nói vang vọng, tất cả tu sĩ ở bốn phía xung quanh nghe được, thần sắc đều điên cuồng biến đổi. Mỗi người hít sâu một hơi, thần sắc còn có sự hoảng sợ cùng chấn động kinh ngạc. Mặc dù bọn họ đều là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng hôm nay, đầu tiên là trải qua địa điểm thí luyện nguy hiểm đáng sợ, sau đó lại chính mắt nhìn thấy cuộc chiến của Thiên Tôn. Lúc này, sau khi nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, tâm thần bọn họ nhất thời cũng có chút suy sụp.

Thậ ra, lần này xuất hành, mức độ nguy hiểm của nó đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của đám người bọn họ. Đồng thời sự quỷ dị khúc chiết trong đó cũng vậy.

Trước lúc này, không ai có thể biết được, cái gọi là địa điểm thí luyện lại là một chiếc thuyền xương. Cũng không có ai có thể đoán được, cái gọi là Thiên Tôn thu đồ đệ, căn bản là một âm mưu!

Có lẽ sử dụng âm mưu để hình dung có chút khoa trương. Có thể sau chuyện này, Thiên Tôn sẽ tùy ý tìm một người thu làm đệ tử. Nhưng đối với những người khác mà nói, từ đầu đến cuối chính là bị lợi dụng. Điều này khiến cho trái tim bọn họ băng giá. Chỉ là bọn họ cũng hoàn toàn không dám biểu lộ ra.

Lúc này nghe đến đây lại có thể chính là vùng cấm sinh mạng trong truyền thuyết, nơi có đến mà không có về, mọi người làm sao có thể

không suy sụp được. Cũng chính là trong lúc phần lớn tu sĩ trên chiếc thuyền này đang tuyệt vọng, trên bầu trời, hai người Thiên Tôn cùng với Công Tôn Uyển Nhi bọn họ cùng Quỷ Mẫu đánh một trận, cũng đã đến trình độ kinh thiên động địa.

Những tiếng sấm không ngừng vang vọng ở bốn phía xung quanh, khiến cho biển xương của vùng cấm sinh mạng đều dâng lên sóng lớn. Vô số xương trực tiếp nát bấy. Trời cao dường như cũng bị xé rách. Đó là do đạo pháp của Thiên Tôn, đưa tới lực Thông Thiên Hải hình thành đè ép kinh người.

Mà Công Tôn Uyển Nhi cũng đã liều mạng. So với thời điểm trận đánh với người canh giữ lăng mộ lúc trước, còn muốn dữ tợn cuồng bạo hơn. Nàng không ngừng muốn đi cắn nuốt Quỷ Mẫu.

Bạch Tiểu Thuần rất khẩn trương, ngẩng đầu nhìn một trận chiến trên bầu trời này. Hắn không quan tâm tới Thiên Tôn cùng Quỷ Mẫu. Hắn chỉ để ý Hầu Tiểu Muội. Chỉ là hiện tại cho dù hắn là Thiên Nhân, cũng không có tư cách đi tham dự vào mức độ đấu pháp này.

Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, bỗng nhiên, trong mắt Thiên Tôn lộ ra tinh quang, gầm khẽ một tiếng.

- Không nên quên ước hẹn của chúng ta. Lần này, ta toàn lực trợ giúp ngươi hoàn thành dung hợp!

Lời hắn nói giống như thiên lôi cuồn cuộn, vang vọng tám phương. Cuối cùng hắn hít một hơi thật sâu, hai tay bấm quyết. Nhất thời ảo ảnh thế giới Thông Thiên thu nhỏ ở xung quanh hắn biến đổi. Thông Thiên Hải vờn quanh bốn phía, giống như muốn hình thành phong ấn, trong phút chốc lại lao thẳng đến trấn áp Quỷ Mẫu.

Vào giờ phút này, khí thế ngập trời. Từ khi ra tay tới nay, đây là một lần thể hiện mạnh nhất của Thiên Tôn. Thật ra, trong trận chiến giữa hắn cùng với người canh giữ lăng mộ, hắn bị thương thế không nhẹ. Tuy bị

hắn đè ép xuống, nhưng ở trên phương diện chiến lực ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Mà lúc này, hiển nhiên hắn đã không tiếc giá lớn, ra tay toàn lực.

Nhất thời thiên địa đột nhiên biến hóa kịch liệt, phong vân cuốn lên, quỷ dị. Dường như vùng cấm sinh mạng này cũng run rẩy chấn động. Uy áp đến từ hình ảnh thu nhỏ của thế giới Thông Thiên, còn có nước Thông Thiên Hải ngưng tụ ra, khiến cho thân thể Quỷ Mẫu thoáng dừng lại, giống bị dẫn dắt. Gương mặt không có ngũ quan, lúc này rõ ràng trở nên vặn vẹo.

Đồng thời, Thiên Tôn giơ tay phải lên, chỉ vào Quỷ Mẫu.

- Bên trong thế giới của ta, ngươi nhất định suy yếu!

Những lời này truyền ra, trong nháy mắt, ảnh thu nhỏ của thế giới này lại chợt có ánh sáng lập lòe, bao phủ khắp nơi, khiến cho Quỷ Mẫu đang bị kiềm chế, khí tức giống như bị áp chế, trực tiếp suy yếu hơn phân nửa.

- Quỷ Mẫu, ngươi là của ta!

Công Tôn Uyển Nhi phát ra âm thanh chói tai. Nhân cơ hội này, toàn thân nàng hóa thành một đạo tàn ảnh, xuyên qua hư vô, chớp mắt lại xuất hiện ở trước mặt Quỷ Mẫu. Nàng chợt mở miệng. Nhất thời từ bên trong thất khiếu của nàng chui ra rất nhiều khí đen, hình thành gương mặt tiểu nữ hài, trong mắt mang theo sự tham lam cùng kích động, hung hăng lao về phía Quỷ Mẫu cắn nuốt.

- Thông Thiên đạo nhân, câu nói kia của ngươi là nói với ta, hay là nói với nàng?

Ở trước mắt nguy cơ này, âm thanh yếu ớt của Quỷ Mẫu bỗng nhiên truyền ra, mang theo biến hoá kỳ lạ. Trong lúc thân thể nhanh chóng lui về phía sau, hai tay bấm quyết. Nhất thời từ trên người nàng lại bạo phát ra sương mù màu đen vô cùng vô tận. Những sương mù này hóa thành

những Lệ Quỷ. Lúc này trong tiếng rít gào, chúng không ngừng trùng kích về bốn phía xung quanh, nỗ lực phá vỡ ảnh thu nhỏ của thế giới Thiên Tôn bao phủ xung quanh.

Giọng nàng vừa vang vọng, trong chớp mắt, ánh mắt Công Tôn Uyển Nhi lóe lên. Thiên Tôn cũng nhíu mày, hừ lạnh một tiếng.

- Chỉ là chút tài vặt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1385: Kiêu Ngạo Giống Như Hắn!

Nói xong, Thiên Tôn bước lên trước, tay phải nhấc lên. Nhất thời trời cao cuồn cuộn, gió nổi mây phun. Thình lình trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ. Bàn tay này mang theo lực vô thượng, từ trên trời hạ xuống, lao thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu.

Bốn phía xung quanh có ảnh thế giới thu nhỏ áp chế. Trên trời cao có bàn tay diệt sạch của Thiên Tôn đến, khí tức của bản thân Quỷ Mẫu lại bị suy yếu. Trong lúc nguy cấp, thân thể nàng chợt dừng lại, có âm thanh thê thảm từ trong cơ thể nàng bỗng nhiên bạo phát.

- Thiên Quỷ Đồ Thế!

Nàng vừa nói ra lời, ầm một tiếng, thân thể nàng lại trở nên tán loạn, hóa thành một đám sương mù màu đen. Sau đó sương mù này lại khuếch tán, hình thành vòng thứ hai, vòng thứ ba. Cho đến cuối cùng sau khi hình thành chín vòng sương mù màu đen, những sương mù này ở trong sự chuyển động, rốt cuộc tất cả Lệ Quỷ từ bên trong chui ra.

Số lượng các Lệ Quỷ kinh người. Mỗi Lệ Quỷ ở trong tiếng rít gào vờn quanh, không ngừng chạy nhanh, tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt chúng bay nhanh ở trong nơi này, khiến cho từng vòng sương mù màu đen càng thêm cuồn cuộn, tự nhiên trở thành gió bão!

Tổng cộng chín tầng gió bão, lúc này chồng lên nhau, tản ra một khí tức khủng khiếp khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Khí tức này giống như có thể áp chế pháp tắc thiên địa, không ngừng quật khởi. Trong lúc đó, trong mắt mọi người nhìn thấy được, điểm cuối của cơn gió bão giống như nối liền cùng trời cao, còn không ngừng khuếch

tán, dường như muốn khiến ảnh thế giới Thiên Tôn thu nhỏ no quá nổ tung.

Cũng chính là vào lúc này, bàn tay Thiên Tôn cùng với ảnh thế giới thu nhỏ đã hạ xuống, cùng trận gió hung bạo này va chạm vào nhau.

Thế giới hình như đều run rẩy. Thần thông của Quỷ Mẫu hóa thành gió bão. Lúc này nàng lại không có cách nào chống lại một đòn toàn lực này của Thiên Tôn, trực tiếp tan vỡ ra. Sau khi tan vỡ, những khí đen khuếch tán ra khắp nơi, miễn cưỡng hội tụ vào một chỗ, ngưng tụ thành hình dáng Quỷ Mẫu.

Nhưng rõ ràng, thân thể Quỷ Mẫu đã trở nên mơ hồ hơn rất nhiều. Lúc này nàng nhanh chóng lui về phía sau.

- Có thể gia tăng lực ngưng tụ thế giới, Thông Thiên đạo nhân, ta đã xem thường ngươi!

Âm thanh thê lương của Quỷ Mẫu vang lên. Lúc này nàng đang muốn lui về phía sau. Nhưng tốc độ của Công Tôn Uyển Nhi quá nhanh, trong phút chốc lại lao thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu. Chớp mắt một cái, nàng đã tới gần. Sương mù của nàng hóa thành cái đầu mở miệng lớn, lúc này chợt cắn nuốt qua.

Trong nháy mắt, sau khi Quỷ Mẫu bị Thiên Tôn ra tay làm suy yếu, lại cùng Công Tôn Uyển Nhi ở đây trực tiếp quấn quít lấy nhau. Cảnh tượng như vậy, khiến cho tất cả đám người Bạch Tiểu Thuần đều hít thở ngưng không thông, ánh mắt lộ ra sự hoảng sợ.

Bạch Tiểu Thuần còn đỡ hơn một chút. Nhưng đối với những người khác mà nói, đây là lần đầu bọn họ nhìn thấy được Thiên Tôn ra tay. Loại lực lượng ảnh thế giới thu nhỏ này khiến cho bọn họ dâng lên cảm giác mãnh liệt: suốt đời cũng không có cách nào địch nổi.

Mà rõ ràng, ở dưới áp chế Thiên Tôn, Công Tôn Uyển Nhi chiếm ưu thế cực lớn, lại đang cùng Quỷ Mẫu dây dưa, không ngừng cắn nuốt, khí

tức càng lúc càng mạnh!

Ban đầu, nàng vốn không phải là đối thủ của Quỷ Mẫu. Nếu như nói hồn phần thành mười phần, như vậy Công Tôn Uyển Nhi chỉ chiếm có hai phần. Có tám phần mười đều đang ở chỗ của Quỷ Mẫu.

Nhưng mà bây giờ... theo sự cắn nuốt, hồn Công Tôn Uyển Nhi đã từ hai phần trước đó, đạt tới ba phần, bốn phần... Mắt thấy sẽ đạt được năm phần!

Mà Quỷ Mẫu bên kia, lúc này dường như vô cùng nóng nảy. Nhưng ở dưới áp chế của ảnh thế giới thu nhỏ này, hình như tất cả cố gắng của nàng chỉ là vô nghĩa. Mặc cho nàng giãy giụa như thế nào, cũng khó thoát được kiếp nạn này.

Thiên Tôn đứng ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn cảnh tượng như vậy, không có đi tới giúp đỡ. Hắn chỉ toàn lực điều khiển ảnh thế giới thu nhỏ trấn áp. Hắn không trấn áp được người canh giữ lăng mộ, vì người canh giữ lăng mộ cùng hắn đều là người của thế giới này. Nhưng đối với người từ bên ngoài đến, dựa vào lực thế giới của hắn áp chế, có thể khiến cho hắn chiếm ưu thế cực lớn.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Hơi thở cũng lộ ra sự khẩn trương cùng nôn nóng. Hắn không biết đối với một trận chiến này, trong lòng mình nên thiên về phía người nào. Hắn chỉ lo lắng cho sự an toàn của Hầu Tiểu Muội.

Rất nhanh, hồn của Công Tôn Uyển Nhi đã đột phá năm phần, trở thành sáu phần. Thậm chí không ngừng mở rộng về phía bảy phần, hoàn toàn chiếm ưu thế. Nhưng ngay trong một chớp mắt này, khóe miệng Thiên Tôn thoáng lộ ra một vẻ tươi cười.

- Xem ra, Quỷ Mẫu thật sự suy yếu. Nếu như thật sự có cạm bẫy, có thể đánh cược như vậy, ta xem như cũng nhận thua.

Trong tiếng nói nhỏ, trong mắt Thiên Tôn lộ ra sự quyết đoán. Lại đợi thêm một hồi, ở trong chớp mắt khi hồn Công Tôn Uyển Nhi chiếm bảy phần, hắn chợt giơ hai tay lên. Trong miệng hắn truyền ra âm thanh giống như thế giới nổ tung!

- Nô ấn, phong!

Hắn vừa nói ra lời, ảnh thế giới thu nhỏ ở bốn phía xung quanh nhất thời vặn vẹo, trong chớp mắt, lại có thể hóa thành một phong ấn cực lớn, chợt phong tỏa về phía Công Tôn Uyển Nhi!

Lực lượng phong ấn ngập trời này mang theo tính cưỡng chế rõ ràng. Thậm chí bên trong còn có lực năm tháng ẩn chứa, hiển nhiên cũng không tạm thời thể hiện ra, mà là ở trước đây rất lâu, đã nổi lên, lúc này mới bạo phát!

Sau một khắc cảm nhận được, tâm thần Bạch Tiểu Thuần lại chấn động mãnh liệt. Mặc dù hắn không nhận ra lai lịch của phong ấn này. Nhưng hắn nhìn ra được, một khi bị phong ấn này hạ xuống, mạnh mẽ giống như Công Tôn Uyển Nhi, cũng nhất định sẽ bị đóng xuống ấn ký, khiến cho từ đó về sau, trở thành nô của Thiên Tôn!

Đây chính là kế hoạch của Thiên Tôn. Kiêu ngạo giống như hắn, đứng đầu thế giới, hắn làm sao có thể cam tâm đi đánh cược một tương lai không xác định, cùng với đánh cược Công Tôn Uyển Nhi sẽ hoàn thành hứa hẹn, dẫn hắn rời khỏi đây. Không bằng... một khắc khi đối phương gần đạt tới thành công, phong ấn đối phương thành nô bộc của mình. Như vậy, mới phù hợp với cách hành sự cùng với nhu cầu cuối cùng của hắn!

Mà bởi vì uy lực phong ấn này quá lớn, cho nên cũng cần thời gian xác thực để chuẩn bị. Trên thực tế... Năm đó khi lần đầu tiên gặp Công Tôn Uyển Nhi, trước khi hai người giao hẹn cuộc chiến tuyệt thế ở Man Hoang, Thiên Tôn lại đã có tâm tư này, bắt đầu chuẩn bị!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1386: Mỗi Người Đều Lộ Ra Thần Thông! (1)

Lúc này vừa ra tay, lực lượng phong ấn ầm ầm bạo phát, khiến cho ảnh thế giới thu nhỏ trở thành một dạng hình tròn cực lớn, bao phủ Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong, đang không ngừng co lại.

Có thể tưởng tượng được, một khi hoàn toàn co lại, như vậy Công Tôn Uyển Nhi sẽ trở thành nô bộc của Thiên Tôn!

Chỉ là Công Tôn Uyển Nhi lại có thể hoàn toàn không lộ ra vẻ bất ngờ gì. Ngược lại, trong mắt nàng thoáng hiện u quang.

- Chuẩn bị lâu như vậy, Thông Thiên lão tặc, các ngươi chính là chờ giờ phút ta cắn nuốt chủ thể này.

- Chỉ có điều, lẽ nào ngươi nghĩ rằng ta sẽ không có sự chuẩn bị sao... Ngươi quá buồn cười. Nhớ kỹ... Lần này ngươi thất bại, xuất phat từ chỗ ngươi căn bản cũng không hiểu rõ đối với thế giới của ta, cũng không biết... lực lượng chân chính của chiếc thuyền xương này!

Công Tôn Uyển Nhi phát ra tiếng cười bén nhọn. Trong nháy mắt khi tiếng cười truyền ra, trong mắt nàng có ánh sáng lóe lên. Nhất thời chiếc thuyền xương chỗ đám người Bạch Tiểu Thuần đang đứng lại chấn động.

Ở dưới chấn động này, từng ánh sáng màu đen trong nháy mắt từ mỗi cái xương trên chiếc thuyền xương này lập lòe. Cuối cùng toàn bộ chiếc thuyền xương giống như hình thành một vật sáng màu đen. Ánh sáng giống như ánh sáng mặt trời màu đen vậy đồng thời hội tụ về phía tấm kích bát quái cổ xưa trên chiếc thuyền này.

- Thông Thiên lão tặc, trước đó ta không cần chuẩn bị cái gì. Bởi vì đối đầu với kẻ địch mạnh là người canh giữ lăng mộ, ngươi không dám mạnh mẽ phong ấn đối với ta. Hiện tại... Khi ngươi cho rằng có nắm chắc, ngươi lại không biết, ta chuẩn bị... chính là thuyền xương này. Ta là do tay trái của Quỷ Mẫu năm đó biến ra. Bàn tay trái của Quỷ Mẫu nắm... Chính là phương pháp phong ấn chiếc thuyền này!

- Chúng ta... thật ra cũng là ngươi ra tay về phía ta! Trấn Ma Kính, đi ra cho ta!

Tiếng cười quỷ dị của Công Tôn Uyển Nhi lay động không ngừng. Theo lời nói của nàng, ánh sáng màu đen của chiếc thuyền xương lại một lần nữa bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, rốt cuộc tất cả ánh sáng trong khu vực chiếc thuyền này đều hội tụ đến trên chiếc kính bát quái, khiến cho cái gương này lúc này chấn động mãnh liệt, đột nhiên lại bạo phát ra, hóa thành một đạo cường quang, trực tiếp đánh về phía Thiên Tôn!

Sắc mặt Thiên Tôn thâm trầm. Hắn giơ tay phải lên vung lên. Thiên địa bị chấn động. Cường quang này rốt cuộc không tan vỡ. Chỉ là bị Thiên Tôn vung vẩy, nó lui ra. Ở giữa không trung, nó cuối cùng ngưng tụ trở thành một vị thân ảnh khổng lồ!

Thân ảnh ấy mặc áo giáp màu đen, toàn thân tối tăm. Duy nhất chỉ có bên trong hai mắt toát ra hỏa diễm màu xanh lục. Trên người hắn phát ra khí tức, còn tràn ngập sóng dao động không thuộc về thế giới này.

Lúc này thoáng một cái, hắn lao thẳng đến chỗ Thiên Tôn. Từ trong miệng hắn còn truyền ra những tiếng nói nhỏ.

- Lâm binh đấu giả...

Bốn chữ này truyền ra, khí thế bóng người mặc áo giáp màu đen này lại tăng lên, giống như một mảnh nước biển màu đen, trực tiếp đánh về phía phong ấn ảnh thế giới thu nhỏ của Thiên Tôn.

Giống như lúc khai thiên lập địa, tám phương chấn động, hư vô sụp xuống. Tâm thần đám người Bạch Tiểu Thuần đều điên cuồng run rẩy. Lực lượng thế giới phong ấn này, rốt cuộc xuất hiện sự buông lỏng, dường như không có cách nào co lại!

Sắc mặt Thiên Tôn có chút khó coi. Tuy rằng hắn biết mình tính kế đối với Công Tôn Uyển Nhi, đồng thời đối phương nhất định cũng có sự chuẩn bị. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, sự chuẩn bị của nàng lại là chiếc thuyền xương này!

Thật ra, nếu như hắn không có bị thương ở Man Hoang, hắn có rất nhiều biện pháp có thể hóa giải. Chỉ là lúc này tu vi của hắn không ổn, chiến lực bị hao tổn nghiêm trọng. Điều này khiến cho sự nóng nảy tức giận trong lòng hắn cũng theo đó trở nên nồng đậm.

- Chỉ có điều, cho dù như vậy, thì thế nào... sự chuẩn bị của ta cũng không thể chỉ có một!

Ánh mắt Thiên Tôn lóe lên, giơ tay phải lên vung ra. Một ngón tay của hắn... lại rời khỏi bàn tay, chợt bay ra. Sau đó, nó có thể ở giữa không trung, hóa thành một khối núi đá cực lớn!

Toàn thân núi đá này màu tím đen, thoạt nhìn không tầm thường chút nào. Nhưng theo một ngón tay trái của Thiên Tôn, nhất thời núi đá này lại phát ra một khí tức khiến cho tất cả mọi người đều nín thở!

Khí tức này giống như có thể trấn áp tất cả tà ma!

Lúc này, sau khi biến hóa ở giữa không trung, nó lại trực tiếp dung nhập vào bên trong phong ấn của ảnh thế giới thu nhỏ, khiến cho lực lượng phong ấn của ảnh thế giới thu nhỏ này, nhất thời càng cường hãn hơn so với trước đây, bạo phát ra, nổ mạnh, trực tiếp khiến cho được bóng người mặc giáp màu đen kia không có cách nào chống lại, rút lui về phía sau.

- Thiên Ma Thạch! Đáng chết, ngươi làm sao có thể có được cái này. Cho dù là ở bên ngoài, Thiên Ma Thạch cũng rất hiếm thấy!

Thần sắc Công Tôn Uyển Nhi cuối cùng điên cuồng biến đổi. Ở trong trí nhớ của nàng, cho dù là ở bên ngoài, Thiên Ma Thạch cũng không nhiều. Mỗi lần sử dụng đều sẽ tiêu tan, thuộc về loại vật phẩm tiêu hao.

Đối với người cùng tộc, nó không có tác dụng. Nhưng đối với tu sĩ ngoại tộc, nó lại có tác dụng to lớn, có thể trong nháy mắt, trấn áp vô tận!

Mắt thấy nguy cơ, lúc này Công Tôn Uyển Nhi không chú ý tới việc tiếp tục dung hợp nữa. Nàng duy trì ở mức độ hồn chiếm bảy phần, phát ra một tiếng gào thét chói tai. Tay phải nàng bấm quyết một ngón tay. Nhất thời này thiết kiếm của cường giả Cổ Thiên Quân bên ngoài lập tức lại huyễn hóa ra. Sau khi một tay nàng nắm lấy thanh kiếm, liền chém một kiếm về phía phong ấn đang từ bốn phía xung quanh co lại!

Cùng lúc đó, bóng người mặc giáp màu đen kia cũng giống như muốn thiêu đốt. Hỏa diễm màu xanh lục trong mắt hắn điên cuồng chớp động, trong miệng truyền ra tiếng gầm khẽ.

- Giai Trận Liệt Tại Tiền!

Theo tiếng hô vang vọng, khí tức của bóng người mặc giáp màu đen thoáng cái lại trở nên cuồng bạo vô cùng. Thân thể hắn đang nhanh chóng vỡ nát. Nhưng ở trong sự vỡ nát, cơ thể hắn đang phát ra một khí tức khiến cho thế giới này đều phải chấn động!Dường như ở nguy cơ trước mắt này, nó thiêu đốt tất cả mọi thứ của mình, đổi lấy việc phát ra một đòn kinh thiên vào lúc này!

Trong sự mơ hồ, khí tức này dường như xuyên qua bầu trời của thế giới Thông Thiên. Trên bầu trời lại có thể xuất hiện một vòng xoáy cực lớn. Bên ngoài vòng xoáy hình như chính là thiên địa bên ngoài. Mơ hồ, dường như có pháp tắc bên ngoài thế giới Thông Thiên, lấy bóng người

mặc giáp màu đen này làm chất dẫn, lấy sự tan vỡ của hắn làm đường, đang cấp tốc hạ xuống!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1387: Mỗi Người Đều Lộ Ra Thần Thông! (2)

Một khi đã tới, cho dù chỉ là trong nháy mắt đến, cũng là quy tắc của hai thế giới va chạm. Uy lực của nó cường đại... dường như không phải là không khả năng phá vỡ phong ấn của ảnh thế giới thu nhỏ!

Từng cảnh tượng như vậy khiến cho đám người Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên chiếc thuyền xương đều không kịp nhìn. Thật ra, giữa Thiên Tôn cùng Công Tôn Uyển Nhi từ khi liên thủ đến nội đấu, biến hóa quá nhanh. Mỗi người đều có rất nhiều chuẩn bị ở phía sau.

Hiện tại, dường như tất cả đã sáng tỏ. Quỷ Mẫu suy yếu, dường như đã không còn sức lực xoay chuyển trời đất. Hồn Công Tôn Uyển Nhi thân là tay trái của Quỷ Mẫu biến ảo ra nắm giữ phương pháp phong ấn, có thể điều khiển kính bát quái. Lúc này nàng không tiếc phá vỡ pháp bảo này, cũng muốn đổi lấy lực kinh thiên, phối hợp thiết kiếm trong tay nàng, muốn đi đánh phá phong ấn!

Về phần Thiên Tôn, mặc dù hắn ở Man Hoang bị thương nặng, nhưng hắn chuẩn bị càng đầy đủ hơn. Đầu tiên là phong ấn nô ảnh thế giới thu nhỏ. Sau đó lại là Thiên Ma Thạch. Tất cả những thứ này đều chuyên môn kìm chế Công Tôn Uyển Nhi. Nhất là hắn nắm giữ thời cơ, đúng vào thời khắc mấu chốt Công Tôn Uyển Nhi cắn nuốt dung hợp, không có cách nào di chuyển.

Chợt nhìn thoáng qua, không phân rõ ai có ưu thế hơn. Nhưng ngay khi toàn thân bóng người mặc giáp màu đen hoàn toàn vỡ nát, trong vòng xoáy trên trời cao, quy tắc bên ngoài thế giới muốn hạ xuống, phối hợp với thiết kiếm trong tay Công Tôn Uyển Nhi, muốn đi chém rách phong ấn trong chớp mắt...

Thế cục lại biến đổi!

Thiên Tôn bỗng nhiên nở nụ cười. Trong gương mặt tươi cười kia có một phần ung dung, mang theo sự khinh miệt. Hắn hờ hững mở miệng.

- Rơi vào trong thế giới của ta, một thanh kiếm nhiều năm như vậy, ngươi thật sự cho rằng... nó đã bị ngươi nắm ở trong tay sao? Chẳng qua là ta cho ngươi cảm thấy, ngươi đã nắm giữ nó mà thôi!

Thiên Tôn vừa nói ra lời, trong mắt lại chợt bạo phát ra tinh quang. Tia sáng này lại có thể giống như kiếm quang. Tay trái hắn giơ lên, chợt chỉ một cái về phía thiết kiếm trong tay Công Tôn Uyển Nhi!

Những lời này truyền ra, trong chớp mắt, sắc mặt Công Tôn Uyển Nhi đột nhiên nhanh chóng biến hóa. Nhưng nàng chưa kịp làm ra hành động gì, thiết kiếm trong tay nàng rốt cuộc không bị khống chế, không chỉ tuột tay bay ra. Nó xoay chuyển một cái, kiếm phong không phải lao thẳng đến chỗ Công Tôn Uyển Nhi, mà thoáng một cái, xuyên qua phong ấn, lao thẳng đến vòng xoáy trên trời cao!

Mắt Bạch Tiểu Thuần vẫn trợn trừng. Vì căng thẳng, hơi thở gấp gáp thậm chí rất lâu còn quên cả hít thở. Một trận chiến này thật sự nghịch chuyển quá nhanh. Hình như mỗi người đều có tâm cơ cùng thủ đoạn của riêng mình, khó có thể thấy rõ kết cục. Nhất là giờ phút này, Vẫn Kiếm lại có thể ở rất nhiều năm trước, đã bị Thiên Tôn âm thầm điều khiển, nhưng lại ném ở nơi đó, tùy ý cho Công Tôn Uyển Nhi sau khi tỉnh dậy đi dung hợp...

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi lạnh tâm. Đối với những tính toán vạch kế hoạch sâu của Thiên Tôn, trong lòng hắn sợ hết hồn hết vía.

- Hắn rốt cuộc... mưu toan bao nhiêu năm? Chẳng lẽ từ rất sớm trước đây, hắn đã biết Công Tôn Uyển Nhi sẽ thức tỉnh?

- Không!

Công Tôn Uyển Nhi lộ vẻ sầu thảm, thét lên. Lần đầu tiên, trong mắt lộ ra sự tuyệt vọng. Tốc độ của thanh thiết kiếm kia cực nhanh, giống như một mũi tên xé trời lao đi, chớp mắt đã đến giới hạn cuối cùng của tinh không, va chạm vào trong vòng xoáy này, trong nháy mắt, ầm ầm tự bạo!

Vụ tự bạo này hình thành lực diệt sạch, trực tiếp lại chìm ngập ở bên trong vòng xoáy này, khiến cho vòng xoáy có thể dẫn dắt quy tắc thế giới bê ngoài, vào giờ phút này bị mạnh mẽ xóa bỏ!

Ở trong vòng xoáy này, bóng người mặc giáp màu đen không cam lòng, thân thể trở nên tán loạn, kịch liệt lắc lư. U quang trong mắt hắn cũng ảm đạm xuống. Hình như có tiếc nuối, toàn thân vỡ nát thoáng cái lại bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, hắn trực tiếp lại chia năm xẻ bảy!

Tất cả những điều này nghịch chuyển quá nhanh. Trong chớp mắt, tất cả thủ đoạn của Công Tôn Uyển Nhi bị Thiên Tôn hóa giải. Lúc này phong ấn ảnh thu nhỏ của thế giới này cũng cấp tốc co lại, mạnh mẽ đánh lạc ấn về phía Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong!

- Trở thành pháp nô của ta, mượn sự điều khiển của ngươi, ta có thể sử dụng chiếc chiến thuyền này... Bị quy tắc thế giới bên ngoài tiếp dẫn, không cần mở rộng cửa, cũng có thể rời khỏi nơi này! Mà hiện tại, Minh Hoàng mới nhậm chức, lực chưa đủ. Lão quỷ giữ lăng mộ vô cùng suy yếu. Ai... Còn có thể ngăn cản ta!

Lúc này, giọng nói của Thiên Tôn đầy kích động phấn chấn còn có sự cao ngạo, vang vọng khắp nơi. Hắn nhìn phong ấn ảnh thế giới thu nhỏ. Hình như thành công... Gần ngay trước mắt!

Nhưng lại ở trong một tích tắc này...

Trong sự tuyệt vọng Công Tôn Uyển Nhi, trong ý thức của nàng, đột nhiên... truyền đến âm thanh Quỷ Mẫu lay động không ngừng, trong sự yếu ớt lại dường như nắm chắc vậy!

- Tay trái của... Hiện tại, sự lựa chọn của ngươi là trở thành pháp nô của Thông Thiên lão đạo này, hay lựa chọn... Cùng ta dung hợp lại một chỗ. Ta đến đưa ngươi... về nhà!

- Ngươi...

Thình lình ở trong đầu xuất hiện âm thanh, khiến cho Công Tôn Uyển Nhi trong nháy mắt liền hiểu ra tất cả. Biểu tình nàng chậm rãi trở nên cay đắng, trong mắt đã có phần hiểu rõ.

- Ngươi đi đánh cược như vậy... Không giống như tính cách của chúng ta...

Cuối cùng, trong tâm thần Công Tôn Uyển Nhi khổ sở mở miệng.

- Quả thực không phải là tính cách của chúng ta. Chỉ có điều... Ta cược là thắng!

Quỷ Mẫu yếu ớt mở miệng, ở trong một chớp mắt này, trong lòng nàng thật sự kính sợ đối với người canh giữ lăng mộ của mảnh thế giới này. Năm đó hắn đã giao hẹn cùng nàng, lại cho nàng kế sách này....

- Không hổ danh là... ý niệm do vị tồn tại từ viễn cổ kia để lại...

Quỷ Mẫu hít một hơi thật sâu. Trên thực tế từ lúc mới bắt đầu, nàng chính là đang đánh cược!

Sau khi mất đi tay trái, nàng không chỉ tu vi rơi xuống, càng đối với việc điều khiển chiếc thuyền xương cũng rất miễn cưỡng. Quan trọng nhất trong này... Là nàng không có lực lượng phong ấn của tay trái, lại không có cách nào mở ra Trấn Ma Kính, triệu hồi ra thần thông mạnh nhất trong cả đời nàng... Cũng chính là ba lá cờ mặt quỷ kia!

Nàng mặc dù có thể trở thành Quỷ Mẫu, ba lá cờ này là trọng điểm. Ban đầu, thời điểm ở bên ngoài, nàng bỏ ra cái giá cực lớn, không tiếc mời tới cường giả tương trợ, lúc này mới phong ấn ba vị Lệ Quỷ cấp

Thiên Tôn khác gần như cùng một thời đại với nàng, thậm chí không thua kém chút nào nàng, ở trong lá cờ trong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1388: Lời Thề Của Bạch Tiểu Thuần! (1)

Trở thành pháp bảo lớn nhất cùng với thủ đoạn mạnh nhất của nàng, nhất là một mặt quỷ khóc cười trong đó. Trước đây đó là Thiên Tôn chỉ thiếu chút nữa lại có thể đột phá. Mặc dù còn chưa phải là Thái Cổ, lại có thể xưng là nửa bước Thái Cổ!

Sau khi ba vị Lệ Quỷ này bị nàng phong ấn, mặc dù tu vi từng người đều suy yếu không ít, nhưng ba lá cờ cùng ra, vẫn có thể khiến cho chiến lực của nàng, cho dù ở bên ngoài vực, cũng danh chấn thiên hạ.

Chỉ là ba vị Lệ Quỷ này cũng không ổn định, cho nên nàng mới phải mời một vị Thái Cổ đến, giúp nàng chế luyện một mặt Trấn Ma Kính, bình thường trấn áp ba Đại Lệ Quỷ. Nhưng cho dù là như vậy, nàng cũng vẫn rất khó có thể điều khiển hoàn mỹ. Vì vậy nàng sử dụng bí pháp phù văn Lạc Ấn vĩnh hằng ở trên thân thể, trong đó lực lượng phong ấn Trấn Ma Kính in ở tay trái. Tay phải in xuống lực triệu hoán Lệ Quỷ. Vào lúc nàng cần, dựa vào tay trái của mình để mở ra phong ấn, dựa vào tay phải triệu hoán ra ba Đại Lệ Quỷ xuất hiện.

Mà tay trái mất đi, khiến cho Quỷ Mẫu ở đây lập tức lại rơi vào khó khăn, không có lực triệu hoán, lại không có cách nào phá vỡ phong ấn của Trấn Ma Kính, cho nên... Ở trong tình huống trước khi Thiên Tôn cùng với tay trái tới, Quỷ Mẫu chỉ có thể đi đánh cược!

Nàng đánh cược tính cách của Thiên Tôn, nhất định sẽ không tin tưởng người khác, nhất định sẽ ở dưới tình huống cho rằng xác định không đáng ngại, ra tay với Công Tôn Uyển Nhi. Bởi vì đây là những lời người canh giữ lăng mộ nói cho nàng biết, cũng là phân tích cùng phán đoán của người canh giữ lăng mộ!

Đồng thời, nàng cũng đang đánh cuộc tay trái của mình huyễn hóa ra Công Tôn Uyển Nhi, cũng nhất định có sự chuẩn bị. Mà khi Thiên Tôn cùng Công Tôn Uyển Nhi nội đấu, chính là một khắc nàng ở đây quật khởi một lần nữa!

Cho nên... Cùng với nói là ở Tôn dưới của ảnh thế giới thu nhỏ Thiên, nàng có không lực phản kháng, bị Công Tôn Uyển Nhi tiến hành cắn nuốt dung hợp, không bằng nói... Đây là nàng chủ động xây dựng cơ hội, cũng chủ động đón ý nói hùa đi tới, khiến cho Công Tôn Uyển Nhi cắn nuốt!

- Ngươi thắng... mang ta... Về nhà...

Tất cả những ý nghĩ này, vang vọng ở trong đầu Công Tôn Uyển Nhi cùng với Quỷ Mẫu, nhìn như thong thả, nhưng trên thực tế đều diễn ra trong nháy mắt.

Không có lựa chọn nào khác. Không muốn trở thành nô bộc của Thiên Tôn, cũng chỉ có thể tiêu tan ý thức của mình. Trong sự trầm mặc, hai mắt Công Tôn Uyển Nhi nhắm nghiền.

Ở trong nháy mắt khi hai mắt nàng nhắm lại, khí đen tràn ngập bốn phía xung quanh nàng đột nhiên lăn lộn, chớp mắt lại ngưng tụ thành hình dáng Quỷ Mẫu. Gần như ngay lập tức khi Quỷ Mẫu xuất hiện, Thiên Tôn chợt biến sắc.

- Ngươi...

Hơi thở của Thiên Tôn chợt tăng nhanh. Hắn không chậm trễ chút nào toàn lực gia tăng phong ấn. Mắt thấy ảnh thu nhỏ của thế giới này đã hình thành vòng tròn, sẽ hoàn toàn Lạc Ấn. Nhưng vào lúc này, Quỷ Mẫu xuất hiện ở bên cạnh Công Tôn Uyển Nhi, trong cơ thể nàng truyền ra âm thanh chói tai.

- Ba quỷ ở đâu?

Gần như trong chớp mắt khi lời nói của nàng được truyền ra.

Ầm.

Một âm thanh trùng thiên. Nhất thời một lá cờ trong ba lá cờ trên chiếc thuyền xương này trực tiếp bạo phát.

Còn có tiếng gầm thét giận dữ truyền khắp trời cao và mặt đất. Chỉ thấy trên lá cờ này, một mặt quỷ cực lớn dữ tợn, chợt huyễn hóa ra, bỗng nhiên lao ra. Trên người hắn tản ra khí thế, rốt cuộc vượt qua Bán Thần, rất gần với Thiên Tôn!!

Đỉnh đầu hắn có ba cái sừng, toàn thân tím đen một mảnh, giống như ác sát!

Ở trong nháy mắt khi vừa lao ra, mặt quỷ này rít gào, lao thẳng đến phong ấn của ảnh thế giới thu nhỏ. Sắc mặt Thiên Tôn lại thay đổi, một bước đi ra lập tức ngăn cản. Nhưng ngay khi hắn ngăn cản mặt quỷ này, trong chớp mắt...

Có một tiếng nổ còn kinh thiên hơn so với trước đó. Từ trên mặt lá cờ thứ hai trực tiếp nổ vang. Mặt quỷ thứ hai cũng chợt lao ra!

Mặt quỷ thứ hai này hoàn toàn là màu xanh, trên mặt mọc vô số con mắt. Thậm chí lúc nó há cái miệng lớn ra, trong miệng nó cũng có số lượng lớn những con mắt đang không ngừng chớp động!

Dao động khí tức của hắn mặc dù cũng rất gần với Thiên Tôn, nhưng chính xác mà nói, so với vị Lệ Quỷ ban đầu, rõ ràng còn cường hãn hơn! Giống như ác ma thoát khỏi bị vây khốn, giờ khắc này sau khi lao ra, nó cũng lao về phía phong ấn ảnh thế giới thu nhỏ!

Thần sắc Thiên Tôn nôn nóng, dựa vào lực một người, lại ngăn cản. Chỉ có điều hắn có thể ngăn cản hai mặt quỷ này, nhưng lại không có cách nào ngăn cản... cái thứ ba!

Gần như ở trong lúc hai mặt quỷ này lao ra, mặt lá cờ thứ ba cũng nổ mạnh. Một sóng dao động còn muốn cuồng bạo tàn sát bừa bãi hơn so với hai mặt quỷ trước, mang theo tiếng cười dữ tợn, mãnh liệt vang vọng trong thiên địa.

- Quỷ Mẫu... Ngươi cuối cùng có thể thả lão phu ra rồi...

Giọng nói này vừa ra, giống như tất cả khu vực trên mặt đất trong thiên hạ, có vô số Lệ Quỷ đang gào thét, giống như tập hợp âm thanh của hàng vạn hàng nghìn quỷ vật, vang vọng. Trời cao trong chớp mắt đục ngầu. Biển xương cũng không ngừng chấn động.

Mà cũng vào giờ phút này, thân ảnh của nó chợt huyễn hóa ra. Đây đúng là một mặt quỷ quỷ dị nửa mặt màu đen, nửa mặt màu trắng, rõ ràng là cười, nhưng thoạt nhìn lại giống như đang khóc, hoặc rõ ràng là khóc, nhưng lại khiến người ta cảm giác đang cười.

Loại cảm giác hỗn loạn này, nhất thời khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, tâm thần đều run rẩy cuồng loạn, giống như muốn suy sụp!

Những tu sĩ Nguyên Anh ở trên chiếc thuyền xương, mỗi người đều không khống chế được, từ bên trong thất khiếu có sinh cơ bị hút ra. Tất cả đều hoảng sợ muốn áp dụng thủ đoạn ngăn cản, nhưng đều chỉ là việc vô nghĩa.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên mãnh liệt, thần sắc nghiêm nghị. Hắn nhận ra mặt quỷ mạnh nhất này. Trước đây khi đám người mình lần đầu đi tới chiếc thuyền xương, lá cờ này giống như nhìn về phía mình nở nụ cười dữ tợn!

Uy áp trên người mặt quỷ này mạnh mẽ, ở trong chớp mắt khi dâng lên... Lại không có gì khác so với Thiên Tôn!

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần biến sắc, Thiên Tôn cũng hít thở gấp gáp. Chỉ thấy mặt quỷ thứ ba này gào thét, lao thẳng đến phong ấn

ảnh thế giới thu nhỏ, rốt cuộc trực tiếp đánh.

Tốc độ cực nhanh. Cho dù là Thiên Tôn cũng hiểu, mình không có cách nào đi ngăn cản phong ấn bị phá giải!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1389: Lời Thề Của Bạch Tiểu Thuần! (2)

Ầm một tiếng. Thiên địa hình như cũng muốn tan vỡ ở dưới âm thanh này, giống như cũng bị đánh ra một lỗ thủng cực lớn. Phong ấn ảnh thu nhỏ của thế giới này căn bản là không có cách nào ngăn cản được trùng kích có thể so sanh với Thiên Tôn này, trực tiếp lại xuất hiện vết nứt, cuối cùng tan vỡ, chia năm xẻ bảy...

Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần ở đây kinh tâm, là sau khi phong ấn ảnh thế giới thu nhỏ tan vỡ, trong mắt mặt quỷ khóc cười này lại lộ ra ánh sáng tham lam, lại có thể mở cái miệng lớn, không ngừng cắn nuốt từng mảnh nhỏ của ảnh thế giới thu nhỏ.

Mỗi khi cắn nuốt một khối, trong mắt nó lại càng phát ra sự kích động.

- Mỹ vị như vậy... Ha ha, đã lâu rất lâu rồi không nhấm nháp thứ mùi này... Ta ngửi thấy được, mảnh thế giới này có quá nhiều vật ngon miệng. Ta muốn ăn tất cả!

- Nghiệt súc ngươi dám!

Mắt thấy thuật pháp phong ấn của mình, lại có thể bị mặt quỷ này cắn nuốt, Thiên Tôn gầm khẽ. Thời điểm hắn đang muốn lao ra, mặt quỷ khóc cười này chợt quay đầu lại, trong mắt lộ ra u quang, nhìn về phía Thiên Tôn.

- Lại có thể còn có một chuẩn Thiên Tôn... Ăn ngươi!

Trong tiếng cười to, nó bỏ qua mảnh nhỏ ảnh thu nhỏ ở bốn phía xung quanh, lao thẳng đến chỗ Thiên Tôn. Về phần hai mặt quỷ khác,

lúc này mắt thấy mặt quỷ khóc cười tới gần, đều lạnh run, giống như rất sợ hãi, rất phối hợp với nhau, cùng xông về phía Thiên Tôn.

Tất cả những điều này nghịch chuyển quá nhanh. Trên chiếc thuyền xương, sức sống của mỗi một người không ngừng bị hút ra, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đều có sự hoảng sợ cùng tuyệt vọng. Bạch Tiểu Thuần và mấy Thiên Nhân còn có thể chống đỡ. Nhưng so với đám người Vân Lôi Song Tử, trên người Bạch Tiểu Thuần không có chút sinh cơ nào bị hút đi.

Chỉ là lúc này mắt hắn đã đỏ ngầu, nhìn Quỷ Mẫu, thân thể run rẩy, toàn thân giống như sắp bạo phát!

Thật ra, hiện tại sau khi phong ấn ảnh thế giới thu nhỏ tan vỡ, ba mặt quỷ lớn kiềm chế Thiên Tôn, thân thể Quỷ Mẫu lại trở nên mơ hồ. Toàn thân nàng cuối cùng hóa thành một cái miệng lớn tối tăm, lao về phía Hầu Tiểu Muội đang bị Công Tôn Uyển Nhi bám trên thân, lại chợt cắn nuốt qua.

Dưới một cái nuốt này, thân thể Hầu Tiểu Muội run rẩy kịch liệt. Trong thất khiếu của nàng có khí đen nhanh chóng tản ra, hóa thành dáng vẻ tiểu nữ hài. Nàng giống như lưu luyến liếc nhìn thế giới, lại nhìn Hầu Tiểu Muội phía sau, nhẹ giọng thì thào.

- Không nên thương tổn nàng...

Nàng nói xong, hai mắt nhắm nghiền. Hồn thể trong nháy mắt đã bị Quỷ Mẫu trực tiếp hút vào trong miệng!

Cũng chính là vào lúc này, bên trong thất khiếu của Hầu Tiểu Muội, tiếp sau tiểu nữ hài, lại có thể xuất hiện một hồn thể khác. Đó chính là hồn của Hầu Tiểu Muội. Lúc này không ngờ hồn nàng cũng bị hút ra, mắt thấy sẽ bị Quỷ Mẫu cắn nuốt...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần giống như bị xé rách, trán của hắn nổi gân xanh. Tơ máu trong mắt của hắn khiến

cho hai mắt vô cùng đỏ. Trong miệng hắn phát ra một tiếng kêu thê lương kinh thiên. Thậm chí trong khi Thiên Tôn cùng ba mặt quỷ kia giao chiến, cũng phải chú ý tới tiếng hét lớn chấn động bầu trời này!

- Quỷ Mẫu!

- Ngươi cắn nuốt Công Tôn Uyển Nhi đó là chuyện của ngươi. Nhưng nếu ngươi làm thương tổn tới Hầu Tiểu Muội, ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần ta xin thề, lên Cùng Bích Lạc xuống Hoàng Tuyền, cuộc đời này ta nhất định giết ngươi!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần khàn khàn, trong sự thê lương lộ ra một sự kiên định không có cách nào hình dung. Trong nháy mắt khi vừa truyền ra, dường như dẫn động tồn tại quy tắc thiên địa trong u minh, lại có thể hình thành gió bão, ở bốn phía xung quanh ầm ầm ầm vang vọng ra.

Thời khắc này, Quỷ Mẫu cắn nuốt Công Tôn Uyển Nhi xong. Mặt của nàng vốn không có ngũ quan, lại đang nhanh chóng thay đổi, xuất hiện hai mắt, mũi, miệng. Rất nhanh, cuối cùng hóa thành một nữ tử uyển chuyển!

Thoạt nhìn tuổi tác của nàng cũng không lớn, màu da sáng động lòng người, trong sóng mắt còn có tia sáng kỳ dị mê người, có thể nói là tuyệt sắc!

Về phần cánh tay trái trước đó bị gãy, lúc này mắt thường cũng có thể thấy được nó đang nhanh chóng sinh trưởng. Trong phút chốc nó đã khôi phục lại giống như bình thường. Một khí tức vô cùng quỷ dị, thậm chí khiến cho thế giới này cũng giống như bị no quá mà nổ tung, từ trên người nàng cuồn cuộn bạo phát xông lên trời!

- Ngươi uy hiếp ta?

Quỷ Mẫu chậm rãi mở miệng. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nàng sâu tối, giống như tinh không, đủ để cho người bị lạc mất

phương hướng ở bên trong.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không bị lạc mất phương hướng. Trong mắt của hắn chỉ có huyết sắc, toàn thân giống như điên cuồng, nhìn chằm chằm vào Quỷ Mẫu, gằn lên từng chữ.

- Ta không phải đang uy hiếp ngươi, mà là đang... cảnh cáo ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nói những lời này, căn bản là không có suy nghĩ kỹ càng. Nếu không dựa theo tính cách của hắn, tuyệt đối không dám nói với Quỷ Mẫu những lời này. Nhưng... trong tính cách của Bạch Tiểu Thuần có chỗ mâu thuẫn.

Hắn mặc dù sợ chết, nhưng nếu nhìn thấy được người thân bằng hữu của mình gặp phải nguy cơ, hắn sẽ không vì khiếp sợ mà chạy đi, lại càng không biết tới khiếp sợ nhu nhược!

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần đã không biết cái gì là sợ. Hắn chỉ biết là, sinh tử của Hầu Tiểu Muội lại chỉ còn một đường. Hắn cũng nghĩ xong. Cho dù hô hoán đồ nhi của mình, cho dù triệu hoán người canh giữ lăng mộ, cũng phải sử dụng toàn lực, ngăn cản Quỷ Mẫu!

Suy nghĩ của hắn kiên định, từ trong mắt hắn hoàn toàn lộ ra sự điên cuồng... Sau khi Quỷ Mẫu nhìn thấy, tâm thần đều chấn động. Nàng lập tức lại cảm nhận được, trong một chớp mắt này, một chút ý chí của mảnh thế giới này hình như rơi về phía chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Mơ hồ, dường như đang chứng kiến lời thề phát ra trong miệng Bạch Tiểu Thuần giờ phút này!

Không biết tại sao, tim Quỷ Mẫu đập rõ ràng lại tăng nhanh một ít. Cho dù ở trong mắt của nàng, Bạch Tiểu Thuần chính là tu vi Thiên Nhân. Nếu không có ngọc bội của người canh giữ lăng mộ, nàng muốn bóp chết hắn dễ như trở bàn tay. Nhưng về phương diện khác, trực giác của nàng tự nói với nàng... Một khi nàng thật sự cắn nuốt hồn của Hầu Tiểu Muội, sau này một ngày nào đó... Nhất định sẽ tạo cho mình một cường địch không cần thiết!

Cảm giác này tới đột nhiên. Hai mắt Quỷ Mẫu lóe lên, cái miệng lớn đang cắn nuốt hồn phách Hầu Tiểu Muội, vào giờ phút này bỗng nhiên biến mất. Nàng bỏ qua ý nghĩ thuận tiện cắn nuốt hồn của Hầu Tiểu Muội, vung tay phải lên, trực tiếp đánh hồn của Hầu Tiểu Muội quay về thân thể của nàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1390: Chiếc Thuyền Xương Xuất Phát!

- Thật ra một âm thể không tệ, lại có dính líu cùng tiểu tử có liên quan với thế giới u minh này. Thật ra một người lựa chọn tốt nhất để làm đệ tử.

Ý nghĩ Quỷ Mẫu xoay chuyển một cái, nhất thời lại đưa hồn phách Hầu Tiểu Muội vừa trở về cơ thể, vẫn còn hôn mê, trực tiếp thu vào bên trong ống tay áo, cuốn nàng đi. Thoáng một cái, Quỷ Mẫu lao thẳng đến chỗ chiếc thuyền xương.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mắt Bạch Tiểu Thuần liền chảy máu, hơi thở ồ ồ. Thiên Tôn đang cùng ba mặt quỷ này chém giết, lúc này chợt lui về phía sau. Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Quỷ Mẫu, giọng điệu cấp bách mở miệng.

- Quỷ Mẫu, giữa ta và ngươi cũng có thể hợp tác. Chúng ta...

- Hợp tác với ngươi?

Không đợi Thiên Tôn nói xong, Quỷ Mẫu truyền ra tiếng cười, không chút khách khí cắt ngang lời hắn!

- Buồn cười!

Nàng khinh miệt liếc nhìn Thiên Tôn. Trước đó nàng vẫn cần phải ngụy trang chính mình. Nhưng hôm nay bản thân hoàn chỉnh. Ở mảnh thế giới này, ngoại trừ người canh giữ lăng mộ khiến cho nàng vẫn nhìn không thấu kia ra, nàng đã không quan tâm tới bất kỳ kẻ nào.

Cho dù là vị trước mắt, chuẩn Thiên Tôn ở trong mắt nàng, nàng cũng vẫn không để ý tới. Thậm chí nếu không phải đối phương có lực thế giới gia tăng, nàng không ngại chém giết Thiên Tôn này luyện thành Lệ Quỷ, làm lá cờ thứ tư cho mình!

- Đáng tiếc. Có lực thế giới gia tăng, ở trong thế giới này, nếu muốn giết người... Trừ khi tu vi của ta có thể đột phá cảnh giới Thiên Tôn, bước vào Thái Cổ cảnh... Mới có thể không cần để ý tới quy tắc cứng rắn giết chết hắn. Nếu không, muốn giết người này, cũng chỉ có người của bản thân mảnh thế giới này, mới có thể không để ý tới lực thế giới gia tăng, thậm chí có thể đi vào cướp đoạt, tiến tới giết chết hắn.

Ánh mắt của Quỷ Mẫu đầy khinh miệt đảo qua rất đông tu sĩ trước mặt. sắc mặt Thiên Tôn rõ ràng khó coi hơn một chút. Ở một tích tắc này, trong mắt hắn còn có tinh quang lập lòe.

Trong lòng hắn cực kỳ không cam lòng. Rõ ràng thành công đang ở ngay trước mắt, nhưng lại một lần nữa thất bại. Chẳng những không có nô dịch thành công, ngược lại bị Quỷ Mẫu này một lần nữa quật khởi.

- Lão quỷ canh giữ lăng mộ, ngươi lần lượt ngăn cản ta. Man Hoang như thế, ở đây còn có vết tích ngươi đã từng lên kế hoạch... Ta không cam lòng. Ta nhất định phải lao ra khỏi mảnh thế giới này! Ta mới là đứng đầu thế giới!

Trong lòng Thiên Tôn muốn phát cuồng. Chỉ vì trước đó thương thế của hắn quá nặng. Nếu không, chuyện hôm nay, hắn thấy chính là một kết quả khác.

Nhưng không đợi hắn mở miệng lần nữa, thoáng một cái Quỷ Mẫu đã bước vào đến trên chiếc thuyền xương, gương mặt tuyệt mỹ nâng lên. Toàn thân từ trên xuống dưới nhất thời có một khí thế nhìn bằng nửa con mắt, xông lên tận trời.

- Hiện tại, rời khỏi mảnh thế giới này... trở về nhà... chiếc thuyền xương Tà Tôn, lên!

Nàng giơ tay phải lên, cách không nhấn một cái về phía chiếc thuyền xương bên dưới!

Dưới một cái ấn này, chiếc thuyền xương phát ra tiếng nổ lớn, run rẩy kịch liệt. Theo đó, tiếng sấm kinh thiên cũng vang lên. Mặt đất run rẩy. Phạm vi biển xương bốn phía xung quanh đều nát bấy trở thành tro bụi...

Cùng lúc đó, toàn bộ mặt đất của vùng cấm sinh mạng, ở trong một tích tắc này xuất hiện từng vết nứt cực lớn. Những vết nứt này lấy chiếc thuyền xương làm trung tâm, trong những tiếng két két, không ngừng lan tràn khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Càng là những vết nứt bên trong, có gai xương cực lớn, đang chậm rãi chui ra... Nhất là bên trong một vết nứt lớn nhất trong đó, ở điểm cuối phía xa rốt cuộc trực tiếp nổ vang, lộ ra một... cái đuôi xương dày đặc!

Dường như có một quái vật khổng lồ, muốn từ dưới nền đất lao ra. Ở dưới chấn động mãnh liệt này, không ít tu sĩ trên chiếc thuyền xương trực tiếp đã bị lực chấn động này, hung hăng đụng vào trên thân thể. Mỗi một người đều phun ra máu tươi, thân thể không chịu sự khống chế, bị chấn động văng ra khỏi chiếc thuyền xương!

Theo từng bóng người này lục tục bị chấn động văng ra, Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng vậy. Lực mạnh theo chiếc thuyền xương truyền lại, trực tiếp bạo phát ở trên người hắn. Sau đó, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, thân thể bịch một tiếng lui về phía sau, bị chấn động ra khỏi chiếc thuyền xương...

Cũng chính là vào lúc này, mặt đất giống như nổ vang. Chiếc thuyền xương này vốn khổng lồ, rốt cuộc chậm rãi phóng lên trên không trung. Tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh bị chấn động. Những người bị văng ra hoảng sợ hít một hơi lạnh. Bọn họ thấy được ở dưới chiếc thuyền xương này, từ dưới nền đất chui ra... thân tàu còn muốn khổng lồ hơn… so với chiếc thuyền xương!

- Cái này... cái này...

- Trời ạ, thuyền xương này lại có thể chỉ là một phần mà thôi. Chôn dưới nền đất... Mới là thật sự là tất cả!

Mọi người ở bốn phía xung quanh kinh ngạc kêu lên. Tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động mãnh liệt. Hắn thấy được từ mặt đất xuất hiện, không ngờ là chiếc thuyền xương càng khổng lồ hơn!

Chính xác mà nói, phần lộ ra ở bên ngoài lúc trước, chẳng qua là một phần của chiếc thuyền xương hoàn chỉnh mà thôi. Hiện tại theo biển xương vỡ nát, vùng cấm sinh mạng tan vỡ, chiếc thuyền cổ này mới hoàn toàn xuất hiện một cách hoàn chỉnh.

Nó không ngờ chính là... Một xương rắn mối trắng cực lớn!!

Con rắn mối này vô cùng khổng lồ. Liếc mắt cũng không nhìn thấy được điểm cuối. Chỉ có thể nhìn thấy được đường viền của nó. Chiếc thuyền xương lộ ra ở bên ngoài... trên thực tế, là xây dựng ở trên đỉnh đầu của xương rắn mối trắng này!

Cảnh tượng như vậy, chấn động tâm thần mọi người, cũng vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Bất kỳ người nào cũng không nghĩ tới, thuyền xương này cuối cùng lại là cái dạng này!

Cùng lúc đó, còn có tu sĩ ở trên thuyền xương phóng lên trên không trung này, lục tục không ngừng bị chấn động văng ra. Đám người Bạch Lân, Triệu Thiên Kiêu lúc này đều phun ra máu tươi, thân thể bị chấn động bắn về bốn phía xung quanh.

Thiên địa nổ lớn, trời cao vặn vẹo. Một vòng xoáy cực lớn, theo hai cánh tay Quỷ Mẫu trên chiếc thuyền xương đưa ra, bỗng nhiên, lại xuất hiện ở điểm cuối của trời cao!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ. Hắn chợt nhìn về phía vòng xoáy này. Hắn mơ hồ, nhìn thấy được ở bên trong vòng xoáy này, giống như tồn tại thế giới khác... Thế giới này mặc dù mơ hồ, nhưng cảm giác lại rất rõ ràng!

- Về nhà!

Thời điểm âm thanh chói tai của Quỷ Mẫu truyền ra, mặt đất vùng cấm sinh mạng ở bốn phía xung quanh tan vỡ lõm xuống, xương rắn mối trắng trực tiếp lại đột ngột từ mặt đất nhô lên, lao thẳng đến vòng xoáy trên trời cao rời đi!

Từ xa nhìn lại, giống như rồng xé trời!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1391: Nữ Hài Nhi Mới Tỉnh! (1)

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần chợt phát hiện, ngoại trừ Hầu Tiểu Muội bị mang đi, chiếc thuyền xương này cũng không hất văng tất cả mọi người ra... Chí ít còn để lại hơn mười người... Bị ở lại bên trong chiếc thuyền xương này!

... Trương Đại Bàn, chính là một trong số đó!

Thời khắc này, Trương Đại Bàn run rẩy đứng ở trên chiếc thuyền xương, mờ mịt nhìn lên vòng xoáy trên không trung đang càng lúc càng gần, nhìn Quỷ Mẫu đứng ở nơi đó, hai cánh tay đưa ra. Toàn thân nàng từ trên xuống dưới toả ra khí tức khiến thiên địa phải khiếp sợ. Hắn lại càng thêm run rẩy. Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện ra... giấc mộng mình đã có trước khi tới đây...

- Thế giới mới sao...

Xương rắn mối trắng, chiếc thuyền xương phóng lên trên không trung. Đồng thời, bên cạnh ba mặt quỷ Thiên Tôn, cho dù không cam tâm đi nữa, nhưng lại không thể làm theo ý mình, đã bị chiếc thuyền xương lôi theo, lao thẳng vè phương hướng vòng xoáy trên trời cao.

So với hai mặt quỷ khác, mặt quỷ khóc cười không cam lòng càng mãnh liệt hơn.

- Mảnh thế giới này... Ta không cam lòng. Ta muốn lưu lại. Ta không muốn đi ra ngoài...

Trong lòng nó phát cuồng, nhưng lại không thể làm được gì. Bất kể nó giãy dụa như thế nào, cũng khó có thể chạy thoát khỏi sự khống chế

của chiếc thuyền xương này. Mắt nó nhìn thấy khoảng cách mình bị kéo tới chiếc thuyền xương càng lúc càng gần.

Cũng chính là vào lúc này, ở chiếc thuyền xương đang phóng lên trên không trung, lao về phía vòng xoáy cực lớn trên trời cao giống như bị dẫn đi. Trong nháy mắt, hơi thở của Thiên Tôn cũng kích động trở nên dồn dập. Trong mắt hắn mang theo khát vọng không có cách nào hình dung, nhìn vòng xoáy trên trời cao.

Tâm tính của hắn tuyệt nhiên ngược lại với mặt quỷ khóc cười này. Đó là địa phương hắn tha thiết ước mơ muốn đi. Hắn ở trong mảnh thế giới này đã chạy tới đỉnh phong, đã ở chỗ này quá lâu. Với hắn mà nói, khi một người bị nhốt ở một chỗ trong thời gian quá lâu, nơi đây lại giống như một cái lao ngục cực lớn!

Hắn không muốn ở lại chỗ này. Hắn muốn rời khỏi đây. Cho dù hắn biết... Có thể vì mình rời đi, sẽ làm cho mảnh thế giới này tan vỡ, sẽ làm mọi người chết. Nhưng hắn muốn chọn lựa như vậy!

Đối với đám người Trương Đại Bàn mà nói, ra ngoài, không thể nghi ngờ là hiểm cảnh nặng nề. Còn đối với Thiên Tôn mà nói, lại là tương lai hoàn toàn mới.

Thân thể hắn chợt lao ra, hóa thành một đạo cầu vồng, rốt cuộc đuổi theo chiếc thuyền xương, lao thẳng đến chỗ vòng xoáy, giống như cũng muốn thông qua vòng xoáy này tiếp dẫn, rời khỏi giới này!

Chỉ là... ở trong nháy mắt khi hắn tới gần, một uy áp từ trên trời cao mà chỉ có hắn có thể cảm nhận được, chợt hạ xuống. Còn từ trên mặt đất, truyền ra lực hút vô tận. Trên có lực đè ép, dưới có lực hút, khiến cho hắn bị nhốt ở nơi đó, căn bản là không có cách nào lao ra!

Thậm chí ý chí thế giới vốn ngưng tụ ở trên người hắn, cũng vì hành động này của hắn, xuất hiện dấu hiệu muốn tan vỡ. Thiên Tôn phát ra tiếng hét kinh thiên đầy không cam lòng.

- Lão quỷ canh giữ lăng mộ, chung quy có một ngày... Ta sẽ ra ngoài!

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời rít gào, âm thanh hóa thành thiên lôi, mang theo lực thế giới, nổ lớn ở tám phương, khiến cho hư vô ở bốn phía xung quanh xương rắn mối trắng lại xuất hiện vô số tia chớp.

Những tia chớp này rất nhiều, rậm rạp chằng chịt nối thành một mảnh, giống như Lôi Trì, giống như một bàn tay tia chớp khổng lồ hung hăng chộp về phía xương rắn mối trắng.

Giống như muốn cố gắng lần cuối cùng, thử giữ đối phương lại!

Bàn tay tia chớp khổng lồ này trong chớp mắt khi vừa ngưng tụ thành hình, giống như bị Thông Thiên Hà nhuộm màu, rốt cuộc trở thành màu vàng. Từ phía xa nhìn lại, bàn tay tia chớp khổng lồ màu vàng này mang theo lực vô thượng, ôm về phía xương rắn mối trắng.

Nhưng ngay khi va chạm, trong nháy mắt, Quỷ Mẫu cười lạnh, hai tay bấm quyết, vung mạnh lên. Nhất thời một khí đen lại từ trong cơ thể xương rắn mối trắng này phóng ra ngoài. Trong phút chốc sương mù màu đen lan tỏa khắp bầu trời, trực tiếp đối đầu về phía bàn tay tia chớp khổng lồ màu vàng đã tới.

Trong tiếng nổ lớn, bàn tay tia chớp khổng lồ này lại không có cách nào phá vỡ lớp sương mù này. Thậm chí bản thân nó ở dưới lực phản chấn này, tan vỡ gần một nửa. Thời điểm mắt thấy nó sẽ tiêu tan, bỗng nhiên, mặt quỷ khóc cười lúc này đã bị dẫn dắt, đang phải trở về chiếc thuyền xương, bỗng nhiên rít gào một tiếng. Trong một chớp mắt này, không biết nó sử dụng biện pháp gì, đột nhiên thay đổi quỹ tích bị kéo đi, lại có thể trực tiếp lao về phía bàn tay tia chớp khổng lồ của Thiên Tôn.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong mắt Quỷ Mẫu trong nháy mắt cũng tràn ngập sát khí. Thiên Tôn rõ ràng cũng sửng sốt một chút. Nhưng hắn không có nửa điểm do dự. Bàn tay tia chớp khổng lồ màu vàng đã tan vỡ gần một nửa đã nắm lấy mặt quỷ khóc cười, hung hăng kéo một cái!

Có tiếng nổ lớn kinh thiên, nhất thời bạo phát. Mặt quỷ khóc cười này từ trong quỹ tích trở về chiếc thuyền xương trước đó rốt cuộc bị một tay của Thiên Tôn... trực tiếp bắt xuống!

Nhưng... khi bàn tay tia chớp khổng lồ này ngưng tụ thu nhỏ lại hạ xuống ở trước mặt Thiên Tôn, lúc đưa ra, trong tay hắn vốn chắc hẳn phải nắm lấy mặt quỷ khóc cười, lại chẳng biết từ lúc nào đã biến mất, hoàn toàn không thấy hình bóng...

Ánh mắt Thiên Tôn lóe lên, dường như suy nghĩ tới điều gì.

Quỷ Mẫu tận mắt nhìn thấy tất cả những điều này. Sát khí trong mắt càng lúc càng nồng đậm. Nhưng nàng lại không nói gì thêm, chỉ liếc mắt nhìn mảnh thế giới này, lại không tiếp tục để ý tới nữa. Xương trắng rắn mối nổ lớn, khoảng cách với vòng xoáy càng lúc càng gần...

Chỉ là, đúng lúc này, cho dù Thiên Tôn cũng không nghĩ tới, trên mặt đất biển xương tan vỡ có một bóng người đột ngột từ mặt đất nhô lên, tốc độ cực nhanh, chớp mắt lại phóng lên trên không trung!

Đó chính là... Bạch Tiểu Thuần!

- Quỷ Mẫu, trả lại Hầu Tiểu Muội và đại sư huynh của ta cho ta!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt. Lúc này hắn đã hoàn toàn bất chấp mọi giá. Hắn không thể mắt trơ mắt nhìn Hầu Tiểu Muội bị mang đi, cũng không có cách nào nhìn Trương Đại Bàn bị chiếc thuyền này đưa vào trong vòng xoáy.

Tốc độ của hắn triển khai đến cực hạn, dâng lên tiếng xé gió, bay nhanh về phía xương trắng rắn mối. Giờ phút này thân ảnh của hắn, bị phía dưới tất cả tu sĩ còn sót lại nhìn thấy được. Mỗi một người đều thất kinh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1392: Nữ Hài Nhi Mới Tỉnh! (2)

Thiên Tôn nheo mắt lại, nhìn qua. Chuyện của chiếc thuyền xương lần này, khắp nơi đều có bóng dáng tính kế của người canh giữ lăng mộ. Trong lòng Thiên Tôn vẫn luôn cảnh giác. Nhưng từ đầu đến cuối, đối phương lại có thể thật sự hoàn toàn không xuất hiện. Điều này khiến cho trong lòng của hắn vốn đang ủy khuất, đồng thời cũng có nghi ngờ rất sâu.

- Lão quỷ kia tâm cơ quá sâu... Ta không tin lần này hắn chỉ vì ngăn cản ta trở nên lợi hại, nhất định còn có mục đích khác mà ta không biết!

Trên xương trắng rắn mối, Quỷ Mẫu cúi đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần đang cấp tốc lao đến. Nàng nhìn thấy Bạch trong mắt Tiểu Thuần này đỏ ửng, thấy được thời khắc này Bạch Tiểu Thuần điên cuồng. Chỉ là, cho dù tốc độ của Bạch Tiểu Thuần có nhanh hơn nữa, cũng vẫn không có cách nào đuổi theo kịp xương trắng rắn mối này. Nhất là thời khắc này, xương trắng rắn mối đã tới gần vòng xoáy, bắt đầu dung hợp. Đầu tiên là chiếc thuyền xương, sau đó là đầu, thân thể, đuôi xương trắng rắn mối... hoàn toàn biến mất!

Ở trong nháy mắt trước khi biến mất, Quỷ Mẫu mở mắt ra, đôi môi thoáng động, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, truyền ra một câu nói.

- Xem như nể tình người canh giữ lăng mộ cùng ta giao hẹn, ngươi có thể yên tâm. Nữ hài này thể chất đặc biệt, cùng công pháp của ta tương thông. Ta thu nàng làm đệ tử. Về phần những tu sĩ trên thuyền xương này, mỗi người đều tuân theo mệnh trời.

Nhìn xương trắng rắn mối đã hoàn toàn biến mất, thân thể Bạch Tiểu Thuần dừng ở giữa không trung, kinh ngạc nhìn vòng xoáy này cũng đang chậm rãi tản đi.

- Tiểu muội... Đại sư huynh...

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, có chút bất lực cô đơn.

Hắn nhớ tới giấc mộng Trương Đại Bàn đã nói với mình... Hiển nhiên, đại sư huynh đối với cảnh tượng như vậy, đã sớm có dự cảm.

Hắn cũng chỉ có thể tin tưởng, tất cả những gì Quỷ Mẫu nói, là sự thật...

Càng lớn lên, theo tu vi đi từng bước một tăng cao, theo thọ nguyên tích lũy càng lúc càng nhiều, Bạch Tiểu Thuần đã nhận thức được... cái giá của sự trưởng thành.

Cái giá này, hắn đã không phải mới lần đầu lĩnh hội. Chỉ là lần lượt lĩnh hội như vậy, khiến cho hắn đều có loại cảm giác vô cùng bất lực. Hắn không biết là mình sai, hay là thế giới này sai.

Hắn chỉ là muốn vui sướng tu hành. Hắn chỉ là muốn vĩnh viễn cười đi xuống...

Trong sự trầm mặc, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên sự cay đắng. Hắn không biết cả đời này, mình còn có thể lại nhìn thấy Trương Đại Bàn cùng Hầu Tiểu Muội hay không...

- Chắc hắn là có thể...

Bạch Tiểu Thuần khẽ thì thầm. Hắn không chú ý tới, lúc này theo vòng xoáy biến mất, theo mặt đất vùng cấm sinh mạng tan vỡ, lực cấm chế tồn tại ở nơi đây, cũng tiêu tan.

Nơi đây vốn là vùng cấm sinh mạng, hiện tại không còn tồn tại ràng buộc đối với tu sĩ. Hoặc là rất nhiều năm sau, nơi đây sẽ một lần nữa

khôi phục. Nhưng hiện tại, trong khoảng thời gian này, nơi đây... thông suốt!

Mà Thiên Tôn, cũng chẳng biết đã rời đi từ lúc nào. Hắn không có mang đi bất kỳ kẻ nào. Hắn muốn đi đuổi bắt mặt quỷ khóc cười vừa biến mất. Nhưng Đỗ Lăng Phỉ không đi, nàng bị lưu lại. Nàng lặng lẽ đứng ở trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời. Nét mặt của nàng có chút phức tạp, bóng người có chút hiu quạnh. Nhưng nàng vẫn hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy bay đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, kéo tay Bạch Tiểu Thuần, nhẹ nhàng mở miệng.

- Tiểu Thuần, không nên khổ sở... Ta tin tưởng chung quy sẽ có một ngày, còn có thể gặp nhau.

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ quay đầu, nhìn Đỗ Lăng Phỉ. Tay nàng nắm chặt, giống như cũng truyền tới ấm áp cùng lòng tin. Hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần gật đầu.

Trên biển xương vỡ nát, hơn một nghìn tu sĩ của bốn mạch trước đây, hiện tại còn sống không đến hai trăm người. Những người này mỗi người đều có thương tích trong người. Cho dù là Đỗ Lăng Phỉ, tuy bị phụ thân nàng thu vào bên trong túi trữ vật, nhưng trước đó khi vừa nhảy vào tầng thứ ba, trong cuộc chiến đấu kịch liệt giữa Quỷ Mẫu cùng Công Tôn Uyển Nhi, nàng cũng bị thương.

Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng nàng cũng cần chữa thương. Những người khác đều như vậy. Vì vậy rất nhanh, đoàn người lại ở trong vùng cấm sinh mạng này, bay nhanh về phía cửa ra.

Cùng lúc bọn họ muốn rời khỏi vùng cấm sinh mạng này, sau đó tìm nơi chữa thương. Về mặt khác cũng cần xác nhận phương hướng, làm rõ ràng vùng cấm sinh mạng nơi đây thuộc về mạch nào, tìm được Nguyên Đầu Tông Môn gần đây, sau đó lợi dụng truyền tống trận nơi đó rời đi.

Dọc đường đi phần lớn mọi người đều trầm mặc, tâm tình áp lực. Vân Lôi Song Tử, Linh Tiên thượng nhân, còn có Thiên Quỷ Tử, làm Thiên

Nhân của ba mạch, bọn họ đều có thương tích trong người. Lúc này suy nghĩ trong đầu bọn họ rất phong phú. Thật ra thí luyện lần này biến hóa to lớn, bí ẩn sâu, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Nhưng rất nhanh, theo mọi người dần dần đến điểm cuối của nơi vùng cấm sinh mạng này, nhìn chỗ mặt đất băng tuyết ở điểm cuối, cảm nhận hàn khí xung quanh, Vân Lôi Song Tử rõ ràng sửng sốt một chút. Chẳng những là hai người hắn như vậy, trong mắt các tu sĩ bắc mạch bên trong đoàn người này đều chậm rãi lộ ra niềm vui bất ngờ.

- Bắc mạch, nơi này là bắc mạch!

- Ta cảm nhận được khí tức hàn linh của bắc mạch!

Vùng cấm sinh mạng này không ngờ chính là... gần sát với bắc mạch!

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần vốn có chút suy sụp, mày ủ mặt chau. Nhưng ngay trong một chớp mắt này, thần sắc hắn bỗng nhiên biến đổi. Hắn chợt cúi đầu nhìn túi đựng đồ của mình.

- Thế nào?

Đỗ Lăng Phỉ tò mò hỏi.

- Không có gì...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, tránh đề tài này. Nhưng trong lòng hắn từ lâu đã dâng lên sóng to gió lớn. Thật ra, trong chớp mắt vừa rồi, hắn cảm nhận được bên trong túi trữ vật có sóng dao động. Bên trong quan tài do Linh Khê lão tổ giao cho hắn, nữ hài nhi đang ngủ say kia lại có thể truyền đến một âm thanh thì thào... gần như không thể nghe thấy!

- Hơi thở nhà...

Bạch Tiểu Thuần không cho rằng mình nghe nhầm. Bất luận là tiếng nỉ non ở trong đầu trước đó, hoặc là sóng dao động đến từ túi đựng đồ,

những thứ này đều cho thấy, cảm nhận của mình tuyệt đối không sai lầm...

- Nàng lại có thể tỉnh lại!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thoáng động, thần thức phân ra một luồng dung nhập vào bên bên trong túi trữ vật, trực tiếp kiểm tra về phía chiếc quan tài kia. Chỉ có điều bất kể hắn nhìn thế nào, nữ hài nhi bên trong quan tài vẫn đang nhắm mắt ngủ say, không có chút sinh cơ nào truyền ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1393: Bắc Mạch Không Tốt (1)

Mà hiện tại có quá nhiều người ở xung quanh. Bạch Tiểu Thuần cũng không tiện lấy quan tài ra cẩn thận kiểm tra. Hắn chỉ có thể kìm chế sự nghi ngờ trong lòng. Lúc ngẩng đầu lên, nhìn về phía ánh mắt lộ vẻ ân cần của Đỗ Lăng Phỉ, hắn lắc đầu.

- Ta không sao...

- Ngươi đương nhiên không có việc gì. Thế nào? Đi tới bắc mạch chúng ta, lại lập tức biến sắc. Chẳng lẽ Bạch Tiểu Thuần ngươi sợ rồi sao?

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này, không đợi Đỗ Lăng Phỉ nói gì, Vân Lôi Song Tử ở bên cạnh đã cười lạnh, nói.

Vân Lôi Song Tử nhịn đã thật lâu. Bạch Tiểu Thuần ở đây giết đồ đệ cưng của hắn. Điều này vốn chính là mối thù lớn sinh tử. Nhưng bởi vì đối phương nói ra thân phận, khiến cho tâm thần Vân Lôi Tử run rẩy, không chỉ không dám truy sát, thậm chí còn lo lắng đối phương trả thù. Hắn chỉ có thể nhịn xuống sự sỉ nhục, đưa ra đại lễ nhằm giảm bớt chuyện này.

Nhưng một loạt chuyện phát sinh phía sau, bản thân Vân Lôi Song Tử là Thiên Nhân, tất nhiên hắn cũng nhìn ra được... thái độ của Thiên Tôn!

- Thiên Tôn căn bản cũng không có xem người này là con rể... Mặc dù quan hệ giữa người này cùng Đỗ Lăng Phỉ không tâm thường. Nhưng chỉ cần Thiên Tôn không tiếp nhận, hắn cũng chỉ là một tu sĩ Thiên Nhân

mà thôi. Đổi lại hắn ở khu vực khác, ta còn phải e ngại hắn một chút. Nhưng hiện tại đang ở bắc mạch chúng ta. Người này là rồng cũng phải biến thành sâu bọ cho ta!

Vân Lôi Song Tử cười lạnh, hàn quang trong mắt hoàn toàn không che giấu. Đúng như là hắn suy nghĩ, ở đây là khu vực bắc mạch, trong phạm vi tông môn của hắn. Đối với Bạch Tiểu Thuần, hắn không nói có thể nghiền ép, nhưng cũng không chênh lệch là bao nhiêu.

Theo lời Vân Lôi Song Tử nói truyền ra, tu sĩ của bốn mạch xung quanh, đều biến đổi thần sắc. Ánh mắt người của nam mạch cùng tây mạch chớp động, không mở miệng, cũng không nguyện ý tham dự vào chuyện này. Nhưng bắc mạch lại không phải như vậy.

Gần như tất cả tu sĩ bắc mạch, lúc này tinh thần đều chấn hưng, ở dưới hàn khí, tu vi của bọn họ dường như vận chuyển cũng tăng nhanh lên không ít. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía đám người Bạch Tiểu Thuần, đều vì thái độ của Vân Lôi Song Tử, đã trở nên không tốt.

Các tu sĩ Đông Mạch, tuy rằng mỗi một người có lòng muốn đi tới tương trợ trên phương diện khí thế Chỉ có điều trước đó từng trải trước một cảnh tượng nguy hiểm đáng sợ. Sau đó thân ở bắc mạch, khiến cho trong lòng mỗi người bọn họ sớm đã đạt đến cực hạn có thể thừa nhận.

Đối mặt với sự châm chọc của Vân Lôi Song Tử, đối mặt với ánh mắt không tốt của tu sĩ bắc mạch, nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ mặc kệ. Nhưng hôm nay hắn đã không có tâm tình đi tính toán những điều này. Vì chuyện Hầu Tiểu Muội cùng Trương Đại Bàn rời khỏi đây, trong lòng của hắn đã thương cảm. Vì trước đó nữ hài nhi đột nhiên thức tỉnh nói một câu, hắn đã vô cùng chấn động.

Hiện tại hắn muốn, chỉ là thông qua truyền tống trận của Cửu Thiên Vân Lôi Tông, mau chóng rời khỏi nơi đây, trở lại Đông Mạch. Thậm chí hắn cũng không muốn đi tới Tinh Không Đạo Cực Tông. Hắn chỉ muốn trở lại Nghịch Hà Tông, từ từ khiến mình bình tĩnh trở lại.

Cho nên, giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần lại có một lần hiếm thấy, không có đáp tới đáp lui ở trên phương diện ngôn từ, mà trầm mặc không nói, tùy ý cho Vân Lôi Song Tử tiếp tục châm chọc, tùy ý cho ánh mắt tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh càng thêm không tốt. Trong sự trầm mặc, hắn đi theo mọi người tiến thẳng về phía trước.

Hắn vốn định một mình rời đi, cũng có biện pháp quay về Đông Mạch. Nhưng hắn có thể đi, mọi người của Đông Mạch lại không có bản lĩnh này. Một khi Bạch Tiểu Thuần đi, những người khác ở chỗ này, sợ là sẽ càng thêm dày vò, thậm chí rất có thể vì hắn mà bị liên lụy.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không trả lời, Vân Lôi Song Tử cười lạnh. Hắn cũng không có tiếp tục châm chọc Bạch Tiểu Thuần. Hắn cũng hiểu rõ, những người này cũng chỉ xem như là đi ngang qua nơi đây mà thôi. Rất nhanh từng người đều sẽ truyền tống rời đi.

- Xem như hắn gặp may mắn!

Trong mắt Vân Lôi Song Tử có sát ý lóe lên. Vừa rồi ở trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần dám phản bác một câu, hắn lại tìm cơ hội ra tay, ở bắc mạch này, không nói giết chết hắn, cũng phải khiến cho Bạch Tiểu Thuần này trọng thương chí ít trăm năm trở lên!

Từ đầu đến cuối Đỗ Lăng Phỉ đều không nói gì. Chỉ có điều trong ánh mắt nàng ở nhìn về phía đám người bắc mạch lại lạnh như băng. Vân Lôi Song Tử tất nhiên cũng thấy được. Trên thực tế đây cũng là một trong những nguyên nhân cuối cùng hắn không có lựa chọn ra tay.

Lại như vậy, kích động ở bắc mạch, trong sự trầm mặc của ba mạch khác, mọi người một đường đi ra khỏi vùng cấm sinh mạng, đi ở bên trong thiên địa bắc mạch. Phóng tầm mắt nhìn lại, mặt đất một mảnh băng tuyết bao trùm. Trong trời giá rét đất đông lạnh còn có gió lạnh gào thét cuốn theo tuyết thổi qua.

Trời cao một mảnh u ám. Gió lạnh rít gào hình như trở thành âm thanh duy nhất trong thế giới này.

Tùy ý có thể thấy được núi băng ở mọi chỗ, tản ra sự sắc bén cùng lạnh lẽo. Còn có những bông tuyết theo gió rơi xuống, giống như không bị tu vi của mọi người ảnh hưởng, rơi xuống trên đầu tóc của bọn họ, trên thân thể bọn họ, thật lâu không tan đi.

Nếu như đổi lại là người phàm ở chỗ này, sợ là trong nháy mắt đã bị băng hàn tiến vào cơ thể, trở thành tồn tại giống như cương thi, nhưng mọi người ở đây, tu vi yếu nhất cũng là Nguyên Anh. Ở trong gió rét này ngược lại cũng không ngại.

Ở trong gió tuyết khắp bầu trời, trên mặt đất băng giácó thể nhìn thấy được phía xa có một con sông lớn màu vàng đang chảy xuôi cuộn trào mãnh liệt. Xa hơn nữa chính là nước của bắc mạch Thông Thiên Hà!

Mặc dù là ở bắc mạch này, vạn vật có thể đóng băng, nhưng nước Thông Thiên Hà lại vĩnh hằng chảy xuôi, không bị băng phong hoàn toàn...

- Bắc mạch...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nói nhỏ. Hắn nhìn tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh. Hắn nghĩ đến lai lịch của Linh Khê Tông, nghĩ đến Hàn Môn...

Thời gian trôi qua. Trên đường mọi người luôn trầm mặc, tốc độ không chậm, hóa thành hơn trăm đạo cầu vồng, gào thét lướt ngang qua mặt đất đóng băng, từ từ tiến gần tới Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

Không bao lâu, một đại tông mênh mông khí thế vô cùng, lại bỗng nhiên hiện rõ ở trong mắt mọi người. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy được... Ở trong thiên địa phía trước, ở chỗ điểm cuối cuả Thông Thiên Hà, ở trong nơi giống như đầu nguồn của thiên địa băng hàn... Thình lình tồn tại một thác nước lớn kinh người!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1394: Bắc Mạch Không Tốt (2)

Giống như Tinh Không Đạo Cực Tông, thác nước này nối liền với biển cùng sông. Theo nước biển nổ vang, rơi xuống, hội tụ vào trong sông, trở thành nước Thông Thiên Hà chảy xuôi.

Chỉ có điều so với thác nước ở bốn phía xung quanh Tinh Không Đạo Cực Tông luôn xanh biếc, ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông này, xung quanh thác nước này là một mảnh trắng xóa. Tất cả đều bị băng tuyết bao trùm.

Mà ở hai bên thác nước này không ngờ có hai tượng băng cực lớn!

Hai tượng băng này dồi dào vô cùng, tản ra khí thế kinh người. Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, lại có thể cảm nhận được điều này giống như lực đè ép đập vào mặt.

Đạp vào mặt sông băng, tượng băng bên trái là một một nam tử trung niên, rất nho nhã. Lúc này hắn ngẩng đầu, nhìn về phía trời cao. Đồng thời, tay phải của hắn vươn ra, giống như muốn chạm đến hư vô!

Ở trên tay phải của hắn không phải không có vật gì, mà là đang nâng một mảnh... mây trắng dồi dào. Phạm vi của đám mây trắng này cực lớn. Từ phía xa nhìn lại, giống như một mảnh lục địa nhỏ.

Ở trên mây trắng này có vô số lầu các, còn có từng cầu vồng. Ở bên trong đều là tu sĩ ra ra vào vào!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, nhớ lại những gì mình hiểu về Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Hắn lập tức nhận ra, bức tượng bên trái tay phải nâng mây trắng này chính là... Vân Tông của Cửu Thiên Vân Lôi Tông!

- Như vậy phía bên phải, lại chắc là Lôi Tông.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, nhìn về phía bức tượng phía bên phải. Bức tượng kia cũng là một nam tử trung niên, nhưng không có loại cảm giác nho nhã nữa, mà tràn ngập sự bá đạo, không giận tự uy. Đồng thời, dường như toàn thân từ trên xuống dưới đều có tia chớp nhảy nhót.

Mà trong tay trái hắn giơ lên, cũng nâng một tầng mây. Tầng mây này là màu đen, nồng đậm vượt quá mây đen, cùng phạm vi của mây trắng cũng không chênh lệch bao nhiêu. Phía trên cũng là lầu các mọc lên như rừng, tu sĩ rất nhiều.

Ngoại trừ màu sắc của tầng mây khác nhau a, còn có chính là ở trong mây đen này, từng tia chớp giống như những con rắn bạc vậy, số lượng đếm không hết, dường như vĩnh viễn ở bên trong không ngừng sinh ra, chạy ra tám phương mang theo tiếng sấm nổ vang.

Đó chính là Lôi Tông!

- Cửu Thiên Vân Lôi Tông, đệ tử dựa theo tu vi khác nhau, thấp nhất nhất trọng thiên, cao nhất cửu trọng thiên... Bên trong tông môn lại là chia làm hai bộ phận. Theo thứ tự là Vân Tông cùng Lôi Tông...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần từ trên bức tượng Lôi Tông thu hồi lại. Hắn chợt ngẩng đầu, nhìn về phía cao hơn hai tầng mây do hai bức tượng nâng lên... Trôi lơ lửng ở cuối trời cao, hai quan tài một lớn một nhỏ giống như được tông môn đội lên!

Toàn thân quan tài lớn tối tăm vô cùng, tản ra lực tang thương của năm tháng, hình như tồn tại trong thời gian quá lâu. Ở bên trong, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rõ ràng sóng dao động của Thiên Nhân...

- Chắc là giống như Lam Sắc Thải Hồng của Tinh Không Đạo Cực Tông, thuộc về địa phương của Thiên Nhân... Như vậy quan tài nhỏ hơn một chút ở phía trên, chính là Bán Thần.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn về phía đỉnh phong, nơi tất cả quyền lực của Cửu Thiên Vân Lôi Tông...

Đó là một cái quan tài thủy tinh!

Chỉ có kích thước bằng ba phần của quan tài lớn màu đen, nhưng lại chí cao vô thượng, sừng sững ở chỗ cao nhất, tản ra khí tức kinh người bao phủ toàn bộ bắc mạch.

- Hoan nghênh đã tới, Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

Vân Lôi Song Tử mắt thấy biểu tình giật mình của mỗi một mọi người ở bốn phía xung quanh, liền cười ngạo nghễ, hờ hững mở miệng.

Tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh, mỗi một người đều phấn chấn vô cùng. Loại cảm giác sống sót sau tai nạn trở lại nhà, khiến cho tất cả mọi người đều kích động. Cũng chính là vào lúc này, theo lời Vân Lôi Song Tử nói ra, bên trong Cửu Thiên Vân Lôi Tông truyền ra những tiếng phá không vèo vèo. Trong nháy mắt, từng bóng người từ mây trắng cùng mây đen, còn có quan tài đen ở trong tinh không, nhanh chóng lao đến.

Còn có dao động Thiên Nhân không ngừng hạ xuống. Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo!

Bốn đạo dao động Thiên Nhân. Ý chí ảnh hưởng tới thiên ý, cũng theo tới. Nhất thời ở trên bầu trời nơi này, hiện ra bốn gương mặt cực lớn, lạnh như băng lại nhìn về phía mọi người!

- Ngươi... chính là người giết đệ tử bắc mạch ta... Bạch Tiểu Thuần!

Tiếng rítgào giống như thiên lôi đánh xuống. Trên trời cao, một trong bốn gương mặt chợt mở miệng. Âm thanh vang rền. Trong nháy mắt, ánh mắt bốn người bọn họ đều... rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần!

Người tới không thiện, vô cùng kiêu ngạo!

Mí mắt Bạch Tiểu Thuần giật mạnh, kinh hoàng...

Bốn Thiên Nhân bắc mạch này gồm ba nam một nữ. Nữ tử kia là một thiếu phụ, mặt cười mang theo sát khí. Ba người kia có hai vị là lão già. Còn có một người lại là trung niên, thoạt nhìn rất tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng. Hắn có mị lực đặc biệt. Qua tướng mạo, Bạch Tiểu Thuần gặp qua không ít nam tu bộ dạng xinh đẹp, nhưng so sánh với người này, đều kém hơn một chút.

Đơn thuần từ trên phương diện tướng mạo, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, trong lòng cảm thấy ê ẩm. Nam tử trung niên này bộ dạng thật sự quá mức tuấn lãng, tu vi lại cao, trong mắt lấp lánh có thần quang, đủ để cho tất cả nữ tu bị hắn thu hút.

Giờ phút này, mọi người của tây mạch cùng nam mạch đều lui ra phía sau. Cho dù Thiên Quỷ Tử cùng Linh Tiên thượng nhân cũng như vậy. Bọn họ dẫn theo tu sĩ dưới trướng rời xa Đông Mạch.

Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân khẩn trương. Trong lòng Tống Khuyết có chút phức tạp. Cùng lúc hắn cũng cảm thấy khẩn trương. Nhưng cùng lúc hắn lại không nhịn được muốn nhanh chân đến xem Bạch Tiểu Thuần hóa giải chuyện này như thế nào.

Thật ra ở trong cảm nhận của hắn, chuyện này... Căn bản là không có cách nào hóa giải. Thiên Nhân bắc mạch chắc hắn cũng không dám chém giết Bạch Tiểu Thuần. Có lẽ đánh hắn một trận thật hung bạo, hiển nhiên là không thể tránh được.

Trên thực tế Tống Khuyết phán đoán không sai. Ở trên đường trở về Vân Lôi Song Tử đã truyền âm. Cho nên mới có chuyện Bạch Tiểu Thuần vừa đến, mới có một cảnh tượng tất cả Thiên Nhân bắc mạch đều đồng loạt xuất hiện.

- Hừ, một mình ta không thể ra tay, nhưng mọi người cùng nhau, lại không sao!

Vân Lôi Song Tử cười lạnh, trong mắt có hàn quang thoáng hiện.

Áp lực của Bạch Tiểu Thuần nhất thời lớn lên. Mặc dù tâm tình hắn không tốt, nhưng lúc này thấy một cảnh tượng như vậy, cũng hít vào một hơi, tim đập rộn lên. Cửu Thiên Vân Lôi Tông này không tính cả Vân Lôi Song Tử, lúc này xuất hiện bốn vị. Nếu lại thêm Vân Lôi Song Tử nói...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1395: Người Gây Sự (1)

Bạch Tiểu Thuần cũng không biết nên tính là sáu vị hay là năm vị... Nhưng mặc kệ tính thế nào, hắn cũng chỉ có thể là bị ngược... Càng không cần phải nói tới quan tài thủy tinh trong trên bầu trời này, còn có vị Bán Thần.

Lúc này hơi thở của hắn thoáng ngừng lại. Mắt thấy bốn gương mặt trên bầu trời này đều nhìn mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm kêu khổ. Nếu như không có Vân Lôi Song Tử ở chỗ này, hắn nhất định sẽ dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, muốn tìm người trợ giúp xem đến cùng ai là Bạch Tiểu Thuần...

Nhưng hôm nay, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể hít một hơi thật sâu, trong mắt bắt đầu đỏ lên.

- Ta đường đường là tu vi Thiên Nhân, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng khí thế tuyệt đối không thể kinh sợ!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng hét lên. Hắn chợt bước ra một bước, ngẩng đầu lên. Khí thế toàn thân chợt bạo phát. Một tay... Ôm thắt lưng Đỗ Lăng Phỉ đang đứng bên cạnh.

Đỗ Lăng Phỉ vốn ở bên cạnh, cũng đang suy nghĩ xem phải làm như thế nào để giúp Bạch Tiểu Thuần hóa giải chuyện này. Thậm chí trong lòng đã có ý nghĩ. Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã tiến lên ôm nàng.

Ở trong sự sửng sốt của Đỗ Lăng Phỉ, khí thế của Bạch Tiểu Thuần quật khởi, giống như nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt vậy. Hắn lại có

thể... sau khi ôm Đỗ Lăng Phỉ, ở trước mắt tất cả tu sĩ bắc mạch, ở trước mặt hai mạch tây nam đang đứng ngoài xem, ở dưới sự quan tâm khẩn trương của Đông Mạch, trực tiếp lại ở trên hai má của Đỗ Lăng Phỉ "Bẹp" một cái…. hôn xuống...

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho đám người Tống Khuyết há hốc mồm. Vân Lôi Song Tử nhíu mày. Các Thiên Nhân bắc mạch khác đều vô cùng kinh ngạc... Nhất là vị nam tử trung niên tướng mạo tuấn lãng kia, hít thở chợt trở nên dồn dập, trong mắt hình như có sự tức giận, muốn bạo phát ra.

- Thê tử, phụ thân Thiên Tôn đại nhân của ta đã đi, lệnh cho chúng ta ở chỗ này tuần tra. Ta nhớ bắc mạch nơi này có sư huynh của chúng ta đi? Mau giúp ta giới thiệu một chút. Nói như thế nào chúng ta cũng đi tới bắc mạch, muốn nên đi bái kiến sư huynh của chúng ta một chút.

Bạch Tiểu Thuần hắng giọng một cái, lớn tiếng mở miệng nói.

Hắn vừa nói ra lời này, Tống Khuyết trực tiếp lại hít vào một hơi. Mắt của Triệu Thiên Kiêu cùng Bạch Lân chợt trợn to, trong đầu chấn động không ngừng. Thiên Quỷ Tử cùng Linh Tiên thượng nhân đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Vân Lôi Song Tử tuy biết chuyện này, nhưng lại không nghĩ rằng Bạch Tiểu Thuần ở đây, lại có thể vô sỉ như vậy, leo lên quan hệ với Bán Thần lão tổ trong tông môn của mình...

Các Thiên Nhân bắc mạch khác đều có chút do dự. Thân phận thật sự của Đỗ Lăng Phỉ, khiến cho bọn họ đều kiêng kỵ. Đối với sự vô sỉ của Bạch Tiểu Thuần này, trong lòng bọn họ càng cảm giác sâu sắc!

- Đường đường là Thiên Nhân, lại có thể dựa vào nữ nhân, tính là bản lĩnh gì!

- Bạch Tiểu Thuần này quả nhiên giống như lời đồn vậy, âm hiểm giả dối, thật không biết xấu hổ!

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, không thèm để ý chút nào. Hắn còn có chút đắc ý, suy nghĩ, chỉ có kẻ ngu si mới lại ở chỗ này, biết rõ không phải là đối thủ, còn muốn kiên trì đi đánh, chờ đợi kết quả bị đánh gần chết.

Thần sắc Đỗ Lăng Phỉ có chút không được tự nhiên, gương mặt thoáng cái lại ửng hồng, giận dữ trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần. Nàng đang muốn mở miệng. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, có tiếng gầm lên giận dữ, từ trên trời cao chợt truyền ra.

- Bạch Tiểu Thuần, bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!

Theo lời nói, có tiếng sấm nổ vang trên trời cao. Chỉ thấy vị nam tử trung niên tướng mạo tuấn lãng trong số Thiên Nhân bắc mạch kia lúc này giống như tức sùi bọt mép, lại có thể hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Hắn có tu vi Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong. Giờ phút này hắn hoàn toàn không giữ lại, tất cả đều bạo phát, giống như một đạo lưu tinh muốn diệt thế. Trong phút chốc hắn đã đến gần Bạch Tiểu Thuần.

Đối với nam tử tuấn lãng trước mắt này đột nhiên bạo phát, Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng kinh ngạc, Nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều, tay trái hắn chợt giơ lên, trực tiếp đỡ lấy một quyền cách không của nam tử tuấn lãng.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Thân thể Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau mấy bước. Nam tử tuấn lãng này đã tới, sắc mặt cũng biến hóa, thân thể cũng lui ra phía sau. Cùng lúc đó, trên mặt Đỗ Lăng Phỉ cũng xuất hiện sát khí, bỗng nhiên mở miệng.

- Phùng Trần, ngươi muốn làm gì?

- Lăng Phỉ, tiểu tặc này lại có thể dám ở ngay trước mặt ta không tôn trọng đối với nàng. Hôm nay ta phải giết hắn!

Người trung niên tuấn lãng được gọi là Phùng Trần, lúc này trong mắt có lửa giận thiêu đốt, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, sát cơ vô cùng mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần có chút ngây người. Sau khi hắn nghe được người này gọi Đỗ Lăng Phỉ, hắn trợn trừng mắt, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ.

- Các ngươi quen nhau?

Đỗ Lăng Phỉ đang muốn giải thích, thoáng một cái Phùng Trần đã lại lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Lần này chẳng những là hắn ra tay, mấy vị Thiên Nhân khác, ánh mắt đều lóe lên, rốt cuộc đồng thời đi ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt lại tới gần. Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt ngừng lại. Hắn cảm nhận được sát cơ của mấy vị này đối của mình. Hơn nữa bốn người đồng thời ra tay, phong tỏa khu vực bốn phía xung quanh hắn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có cách nào né tránh. Nguy cơ trước mắt, hắn lại chợt gầm khẽ một tiếng, thân thể phát ra những tiếng rắc rắc, trực tiếp lại triển khai Nhân Sơn Quyết!

Hám Sơn Chàng chợt phát động. Bất Tử Cấm cũng theo đó triển khai. Trong tiếng nổ lớn, Bất Diệt Đế Quyền còn gấp năm lần, bị hắn không chậm trễ chút nào trực tiếp thi triển ra.

Lúc này thiên địa băng hàn hình như càng trở nên khốc liệt hơn. Trong tiếng nổ lớn từ bốn phương tám hướng, một quyền kinh thiên động địa này, khiến cho bốn vị

Thiên Nhân bắc mạch đều thoáng bị biến sắc. Nhưng bọn họ cũng không lui lại, ra tay toàn lực, rốt cuộc cứng rắn đối đầu.

Ầm ầm.

Trong những tiếng nổ vang, thân thể Bạch Tiểu Thuần chợt lui về phía sau. Cũng chính là vào lúc này, Vân Lôi Song Tử đột nhiên tới gần. Lần này, đúng là sáu đại Thiên Nhân liên thủ trấn áp. Đầu tiên là trấn áp từ thiên ý, giống như phong tỏa linh lực Bạch Tiểu Thuần hút từ bên trong thiên địa này ra. Khiến cho thần thông của hắn có cơ sở có thể rất nhiều thi triển.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1396: Người Gây Sự (2)

Mắt thấy nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần rít gào một tiếng. Một giọt Bất Tử Huyết ngưng tụ trong cơ thể chuẩn bị vỡ nát bất kỳ lúc nào. Hắn không có biện pháp khác. Nếu những người này khinh người quá đáng như vậy, hắn chỉ có thể đi thi triển phương pháp Thần Sát không thể khống chế này!

- Ba mạch các ngươi lập tức lui ra phía sau!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, tính triển khai Thần Sát. Mà tất cả những điều này, từ thời điểm bắc mạch ra tay cho đến hiện tại, cũng chính là thời gian mấy lần hít thở. Đỗ Lăng Phỉ lộ ra thần sắc lo lắng. Nàng chợt nhìn về phía quan tài thủy tinh, cao giọng mở miệng.

- Chu sư huynh, tiểu muội dẫn người đến, sư huynh lại chiêu đãi như vậy sao! Địa điểm thí luyện sinh tử có mạng. Đây là quy định của phụ tôn ta. Chẳng lẽ bắc mạch ngươi muốn quan báo tư thù!

Gần như trong nháy mắt khi Đỗ Lăng Phỉ mở miệng, bên trong quan tài thủy tinh này, đột nhiên lại truyền ra tiếng cười. Tiếng cười kia vang vọng tám phương. Trong trời cao biến sắc, thân ảnh của một thiếu niên rốt cuộc lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện ở trong thiên địa. Hắn giơ tay phải vung lên, nhìn như không có lực. Nhưng trong phút chốc, không trung giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Thiên Nhân bắc mạch chợt phát ra tiếng nổ lớn!

Ầm một.

Tiếng nổ vừa phát ra, sáu người của bắc mạch bị trực tiếp đè xuống tất cả thần thông, thân thể càng bị một lực ôn hòa đẩy mạnh, lui về phía sau. Nhưng chỗ của Bạch Tiểu Thuần lại không phải như vậy. Thần thông của hắn bị mạnh mẽ đè xuống, lực đẩy mạnh càng cuồng bạo, trực tiếp nổ tung ở trên người hắn.

Bạch Tiểu Thuần kêu lên một tiếng rên rỉ, phun ra một búng máu tươi lớn. Thân thể đạp từng bước lui ra phía sau, hơi thở ồ ồ, mắt chợt đỏ lên. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy được bóng dáng của người thiếu niên trên bầu trời. Toàn thân người này có sóng dao động Bán Thần chấn động tâm hồn người khác.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời thâm trầm. Một đòn vừa rồi kia, nếu không phải là thân thể hắn cường hãn, sợ rằng lúc này nhất định đã bị thương nặng.

Thiếu niên đứng ở trên trời cao, liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, cười, nhìn Đỗ Lăng Phỉ chậm rãi mở miệng.

- Tiểu sư muội, thế nào lại nói với Tứ sư huynh như vậy? Mà thôi mà thôi, ta cũng không đi tính toán những người này. Người đâu, mở ra đại trận truyền tống, đưa tu sĩ ba mạch, quay về tông môn đi!

Thiếu niên lắc đầu. Theo lời nói truyền ra, rất nhanh lập tức liền có trưởng lão Cửu Thiên Vân Lôi Tông mở ra đại trận truyền tống. Theo tiếng nổ vang vọng, Thiên Quỷ Tử cùng Linh Tiên thượng nhân đều cung kính hướng về phía thiếu niên bái kiến, sau đó dẫn theo tu sĩ dưới trướng đi vào đại trận, truyền tống biến mất.

Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng hít một hơi thật sâu, đè ép lửa giận trong lòng xuống. Hắn dẫn theo đám người Tống Khuyết, ở dưới sự châm chọc cùng cười lạnh của tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh, ở trong ánh mắt đầy sát ý không hề che giấ của mấy Thiên Nhân, đang muốn đi vào đại trận rời đi.

Nhưng vào lúc này... Đột nhiên, một sóng dao động còn mãnh liệt hơn so với Bán Thần thiếu niên trước đó, trực tiếp hạ xuống Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Thiếu niên giữa không trung sửng sốt. Đỗ Lăng Phỉ cũng ngơ ngẩn. Đám người Bạch Tiểu Thuần lập tức ngẩng đầu, nhìn lại. Mọi người nhất thời liền phát hiện ra, lại có một phù văn cực lớn, từ trong không trung hạ xuống. Ở giữa không trung, phù văn này nghiền nát, nhưng lại có âm thanh uy nghiêm chấn động thiên địa, vang vọng tám phương!

- Phong Bạch Tiểu Thuần làm sứ giả thị vệ, trợ giúp Thông Thiên sứ giả Đỗ Lăng Phỉ... tuần tra ở bắc mạch!

Đây chính là pháp chỉ của Thiên Tôn!

Lúc này theo pháp chỉ vừa ra, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, bắc mạch sửng sốt, đám người Tống Khuyết cũng sửng sốt. Đỗ Lăng Phỉ cùng vị thiếu niên Bán Thần kia dường như đều suy nghĩ tới điều gì.

Bốn phía xung quanh đều trở nên yên tĩnh. Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần giống như mới tỉnh lại. Trên trán của hắn nhất thời lại chảy xuống mồ hôi. Hắn biết bắc mạch này từ trên xuống dưới, đều nhìn mình rất không vừa mắt. Hắn vốn tưởng rằng có thể đi, không nghĩ tới hôm nay lại có thể bị lưu lại!

- Cái đó... Ta không thích hợp. Chúng ta cùng nhau quay về Đông Mạch.

Bạch Tiểu Thuần cũng sắp phát khóc, thoáng một cái vội vàng tính bước vào trận pháp.

Nhưng thân thể hắn vừa thoáng động, thiếu niên Bán Thần ở giữa không trung hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên chỉ một cái. Nhất thời một lực ràng buộc, trực tiếp khiến cho Bạch Tiểu Thuần nửa bước khó đi.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng khẩn trương. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Tống Khuyết. Lúc này mỗi người bọn họ đều đang len lén nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, sau đó nhanh chóng vô cùng bước vào trong trận pháp. Trong chớp mắt, đám người Đông Mạch đã đều truyền tống rời đi.

Lúc này trong tông môn bắc mạch, chỉ còn lại có một mình Bạch Tiểu Thuần là người bên ngoài tông. Một mình hắn đứng ở bên cạnh trận pháp. Bốn phía xung quanh hắn, đều là tu sĩ Cửu Thiên Vân Lôi Tông đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhất là Vân Lôi Song Tử và đám Thiên Nhân. Lúc này khóe miệng mỗi một người đều lộ ra một nụ cười lạnh đầy vẻ trêu tức. Về phần thân phận của Bạch Tiểu Thuần, nếu hắn bị phong làm sứ giả vậy còn tốt. Nhưng hắn lại chỉ được phong làm thị vệ. Như vậy Cửu Thiên Vân Lôi Tông xử lý chuyện của Bạch Tiểu Thuần, lại có quá nhiều chủ động cùng cường thế.

- Không nghĩ tới, ngươi lại có thể bị lưu lại. Bạch Tiểu Thuần, từ từ hưởng thụ những ngày tháng ngươi ở lại Cửu Thiên Vân Lôi Tông của ta đi.

- Không quan tâm ngươi ở tại Đông Mạch kiêu ngạo như thế nào, ở bắc mạch ta... Ngươi đều phải cúi đầu cho chúng ta!

Đám người Vân Lôi Song Tử hờ hững mở miệng. Bọn họ đã nghĩ xong, mặc dù không có khả năng giết chết Bạch Tiểu Thuần, nhưng ở nhà mình, bọn họ có chỗ cường thế, có quá nhiều biện pháp đi hành hạ cùng làm khó dễ hắn.

Tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh đều cười to. Loại chuyện đi giễu cợt một Thiên Nhân lại không có bất kỳ hậu quả gì, đối với rất nhiều người mà nói, là chưa bao giờ có.

Thật ra, Bạch Tiểu Thuần ở địa điểm thí luyện, giết chết Lôi Nguyên Tử, đã cùng Vân Lôi Song Tử kết thành hận thù quá sâu, khiến cho toàn

bộ bắc mạch đối với hắn, đều vô cùng căm thù.

Về điểm này Bạch Tiểu Thuần cũng biết. Lúc này trong lòng đau thương.

- Ta không muốn ở lại chỗ này...

Đỗ Lăng Phỉ cười khổ một tiếng. Nàng cũng không nghĩ ra tại sao phụ tôn phải như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1397: Ước Pháp Tam Chươ Ng

Trên thực tế sở dĩ nàng tới bắc mạch, là bởi vì phụ tôn của nào có chuyện giao phó cho nàng. Nhưng nàng không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có thể cũng bị lưu lại. Về chuyện này nàng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể sử dụng ánh mắt đi an ủi Bạch Tiểu Thuần.

Đúng lúc này, Phùng Trần trong số Thiên Nhân bắc mạch, lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Sau đó, trong mắt hắn có sự âm u lạnh lẽo. Hắn bước một bước đi ra, tiến về phía thiếu niên Bán Thần đang đứng giữa không trung cùng với Đỗ Lăng Phỉ, cúi đầu trước từng người. Lúc ngẩng đầu lên, giọng nói của hắn lang lảnh.

- Lão tổ, Bạch Tiểu Thuần này vừa được sắc phong làm thị vệ Thông Thiên, ở lại bắc mạch ta tất nhiên là có thể. Chỉ có điều... Xét thấy tính nguy hiểm của người này, ta kiến nghị, bắt đầu từ giờ phút này, hạn chế xuất hành đối với người này!

Bạch Tiểu Thuần muốn ngẩng đầu phản bác. Nhưng hiện tại thân thể hắn bị Bán Thần ràng buộc, không thể động đậy được, càng không cần phải nói tới chuyện lên tiếng. Trong lòng hắn chỉ có thể thầm mắng lớn.

- Có đạo lý. Một Thiên Nhân từ bên ngoài đến như thế, cho dù là thân phận thị vệ, cũng không thể tùy ý để hắn hoành hành ở bên trong tông ta!

- Không sai. Lão tổ, này Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn đã biết trong lòng hắn có ý định gây rối. Hạn chế hắn một chút vẫn là thỏa đáng hơn.

Mấy Thiên Nhân khác, nhất là Vân Lôi Song Tử lập tức đều mở miệng công nhận.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, Đỗ Lăng Phỉ cũng nhíu mày.

Phùng Trần mắt thấy mặc dù Bán Thần lão tổ không đồng ý, nhưng cũng không cắt ngang lời nói của mình, trong lòng hắn lập tức có lĩnh ngộ, mỉm cười, ôm quyền lại cúi đầu.

- Lão tổ, ta có một đề nghị. Đối với việc Bạch Tiểu Thuần này ở bên trong Cửu Thiên Vân Lôi Tông ta, ước pháp tam chươ ng!

- Thứ nhất, hắn không có tư cách ở tại quan tài đen, chỉ có thể ở lại Vân Tông. Cũng không thể rời khỏi phạm vi Vân Tông nửa bước. Người vi phạm... Giam giữ tại Lôi Lao của Lôi Tông!

Những lời này vừa ra, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm kinh hoàng, khí huyết dâng lên. Trong lòng hắn chửi bới đã vô cùng mãnh liệt.

Về phần Phùng Trần, hiển nhiên có thể đoán được thời khắc này Bạch Tiểu Thuần đang ủy khuất. Hắn chẳng những không có không nhìn tới Bạch Tiểu Thuần, ngược lại quay đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Tiểu Thuần, hờ hững mở miệng.

- Thứ hai, hắn không thể ở luyện đan bắc mạch ta. Người này đan đạo quỷ dị, có thể diệt một Nguyên Đầu Tông Môn. Cho nên nhất định phải hạn chế đối với hắn. Một khi hắn vi phạm, sẽ không phải đơn giản là giam giữ trong Lôi Lao nữa. Ta kiến nghị, trực tiếp chém chết!

Những lời này vừa ra, nhất thời một ý lạnh lẽo, bao phủ khắp nơi. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng run rẩy, nhất thời ủy khuất. Hắn suy nghĩ, sau những gì mình từng trải ở Tinh Không Đạo Cực Tông, đã không dự định luyện đan...

- Về phần thứ ba... Hừ, linh lực thiên địa bắc mạch ta thuộc về tu sĩ bắc mạch ta, làm sao có thể để cho người mạch khác hấp thu. Cho nên này Bạch Tiểu Thuần ở ta cửu thiên của Nguyên Lôi Tông, chỉ cần dám hít một hơi linh lực của chúng ta, sẽ bị giam giữ trong Lôi Lao!

Ước pháp tam chươ ng này vô cùng tàn khốc, hà khắc đến cực điểm. Lời vừa truyền ra, tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh đều cảm thấy ba đường này gần như phong kín tất cả các con đường của Bạch Tiểu Thuần. Vân Lôi Song Tử cũng giật mình, nhìn Phùng Trần một chút. Trong lòng hắn tất nhiên cũng đồng ý.

Lời Phùng Trần nói lại có lý có tình, bộ dạng còn là suy nghĩ cho bắc mạch. Cho dù là điều thứ ba không hợp lý nhất, cũng khiến cho tất cả tu sĩ bắc mạch đều cảm thấy nên làm như vậy.

Người bắc mạch, hấp thu linh khí thiên địa bắc mạch. Một mình ngươi là Thiên Nhân ở Đông Mạch tới đây thì cũng thôi, dựa vào cái gì cướp giật linh khí của chúng ta!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn phát điên, hơi thở của hắn gấp gáp. Thân thể hắn bị ràng buộc cũng run rẩy. Trong mắt của hắn xuất hiện tơ máu. Nội tâm của hắn từ lâu đã rít gào.

- Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!

Nhưng hắn không có cách nào. Hắn không biết Đỗ Lăng Phỉ ở bắc mạch có nhiệm vụ gì. Hắn cũng biết Thiên Tôn làm như vậy, nhất định là trả thù chuyện mình ở địa điểm thí luyện, đi vỗ đầu hắn.

Lạnh lùng nhìn Phùng Trần, trên mặt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra tức giận cùng sát khí hoàn toàn không che giấu. Nàng hờ hững mở miệng.

- Chuyện này là sai lầm. Thân là thị vệ Thông Thiên, bị ước pháp tam chươ ng như vậy, buồn cười đến cực điểm!

Phùng Trần có chút do dự, không nói gì. Nhưng thiếu niên Bán Thần ở giữa không trung, lại nở nụ cười.

- Ta ngược lại cảm thấy cũng không tệ lắm. Cứ như vậy đi.

- Tứ sư huynh...

Đỗ Lăng Phỉ nhất thời sốt ruột.

- Tiểu sư muội, ta không biết sư muội cùng Bạch Tiểu Thuần này có quan hệ thế nào. Chỉ có điều sư muội có thể yên tâm một chút. Thân hắn là thị vệ, trừ khi bị giết đệ tử bắc mạch ta, nếu không chắc chắn sẽ không chết ở chỗ này. Mặt khác, có vài điều, ta phải nhắc nhở sư muội... Ở đây... Là bắc mạch.

Thiếu niên Bán Thần mỉm cười, chậm rãi mở miệng. Sau đó, ắn xoay người thoáng một cái, biến mất ở trong thiên địa.

Theo hắn rời đi, ràng buộc trên người Bạch Tiểu Thuần cũng hoàn toàn biến mất. Hắn chợt ngẩng đầu, thở phì phò. Đồng thời, hắn thấy được sự bảo vệ của Đỗ Lăng Phỉ, cũng thấy được sự lãnh đạm của thiếu niên Bán Thần. Trong lòng hắn cũng dâng lên sự bất đắc dĩ.

- Mà thôi mà thôi. Ta lại thành thật ở chỗ này một khoảng thời gian. Hi vọng Tiểu Đỗ Đỗ tuần tra nhanh chóng kết thúc...

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng.

Đỗ Lăng Phỉ lộ ra thần sắc lo lắng, sắc mặt biến hóa. Nàng biết, vì phụ tôn bị thương, vì khó coi ở địa điểm thí luyện lần này, sợ rằng trong lòng có chút bất mãn. Không chỉ là một mình Bán Thần bắc mạch...

Lại như vậy, ở trong kết quả không có cách nào thay đổi, vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần như đưa đám, bị "đưa" lên trên đám mây trắng do bức tượng bên trái nâng lên. Cửu Thiên Vân Lôi Tông chuẩn bị chỗ ở cho hắn, nhưng chỉ là căn phòng của đệ tử nhất trọng.

Nơi đây đơn sơ đến cực điểm. Bốn phía xung quanh càng hẻo lánh. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, khẽ thở dài một tiếng, nhăn mặt, nhíu mày đi vào ở lại.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh đã vài ngày trôi qua. Bạch Tiểu Thuần muốn phát điên, hắn phát hiện bất kể mình đi tới nơi nào ở Vân Tông

này, đều có người ta nhìn mình chằm chằm. Đây rõ ràng là những tu sĩ bắc mạch tu vi yếu ớt, một hơi thở của mình cũng có thể tiêu diệt, lại có thể đều dùng ánh mắt giễu cợt, giống như nhìn tù nhân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1398: Thủ Đồ Của Thiên Tôn! (1)

Loại chuyện vi phạm pháp tắc người mạnh là vua này, ở bắc mạch này, nơi nào cũng có thể thấy được. Mà một khi mình tới sát biên giới Vân Tông, thần thức Thiên Nhân trong nháy mắt lại tập trung tới.

Dường như chỉ cần hắn bước vào một bước, sẽ hạ xuống, giam giữ hắn.

Hắn thậm chí cũng không thể đi tu luyện. Thật ra ở bốn phía xung quanh hắn, bất kỳ thời khắc nào cũng tồn tại sóng dao động theo dõi. Một khi hắn tu luyện hấp thu linh lực thiên địa, sẽ làm trái lại với ước pháp tam chươ ng.

Hạn chế này, từ trước đến nay Bạch Tiểu Thuần chưa từng lĩnh hội qua. Trong lòng hắn ủy khuất đã sắp chịu không nổi. Thậm chí hắn cảm giác, chỉ sợ là mình cả đời này, một địa phương duy nhất, mình luyện đan xuống, sẽ không chỉ không có áy náy, ngược lại còn chờ mong nhiều chuyện ngoài ý hơn sẽ xuất hiện...

- Nhưng hết lần này tới lần khác... Những gia hỏa này cũng hạn chế ta luyện đan!

- Thế này còn có để cho người ta sống nữa hay không vậy!

Mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng có loại cảm giác giống như mình bị vây ở tuyệt địa. Đối với Cửu Thiên Vân Lôi Tông này, hắn đã giận dữ không có cách nào hình dung.

Nhưng hắn không có cách nào. Sáu vị Thiên Nhân liên thủ, hắn đánh không lại. Đối phương còn có Bán Thần lão tổ. Tất cả những điều này,

khiến cho Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể đi nhẫn nhịn.

- Ta nhịn!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng nắm tóc một cái. Đời này hắn chưa từng khó chịu như vậy. Lúc này hắn thở dài một tiếng, ngồi ở chỗ đó, nhìn bầu trời xa xăm, cả ngày đờ đẫn ra.

Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, không có cách nào tu luyện. Bất Tử Huyết... cũng cũng không đủ sức sống để tu luyện.

Mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần ngoại trừ đờ ra, chính là đờ ra... Cho đến khi Đỗ Lăng Phỉ đến, nhìn thấy bộ dạng Bạch Tiểu Thuần tóc tai bù xù, cả người đờ đẫn ra, rất không đành lòng.

- Tiểu Thuần, ngươi chờ một chút. Ở chỗ này ngàn vạn không nên gây chuyện. Lần này ta ra ngoài, đi hoàn thành nhiệm vụ phụ tôn ta giao phó. Ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng hoàn thành. Sau đó chúng ta có thể rời khỏi đây.

Đỗ Lăng Phỉ nhẹ giọng mở miệng an ủi.

Bạch Tiểu Thuần vô tình gật đầu, không để ý tới Đỗ Lăng Phỉ, tiếp tục xem bầu trời xa xăm đờ người ra.

Đỗ Lăng Phỉ than nhẹ. Nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới xoay người rời đi, bay ra khỏi tông môn.

Thời gian trôi qua. Lại mấy ngày qua đi. Bạch Tiểu Thuần ở đây vẫn đờ người ra. Dần dần mấy Thiên Nhân bắc mạch phát hiện Bạch Tiểu Thuần ngoan ngoãn như vậy, đều hừ lạnh. Nhưng sự theo dõi lại không có giảm đi.

Bạch Tiểu Thuần không có cách nào không đờ người ra. Hắn thật sự cảm thấy, mình ở bắc mạch này, nếu như không đờ người ra, thật sự không biết nên làm gì. Hắn thậm chí không ngừng triệu hoán con rùa đen nhỏ. Nhưng con rùa đen nhỏ lại không có tin tức.

Về phần nữ hài nhi trong quan tài, Bạch Tiểu Thuần cũng không dám lấy ra. Thật ra, mỗi ngày hắn ở đây đều bị người ta theo dõi, rất không thuận tiện.

Ngày này, sau khi Bạch Tiểu Thuần đã ngẩn người ra nửa tháng, sắc trời đã đến lúc hoàng hôn. Nhìn chân trời màu đỏ sậm phía xa, Bạch Tiểu Thuần theo thói quen ngồi ngơ ngẩn, nhìn mặt trời lặn xuống, đang chuẩn bị nhìn mặt trăng dâng lên.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong đầu của hắn, trong giây lát lại có một tiếng thở dài nhè nhẹ, yếu ớt vang lên!

Theo tiếng thở dài, bên trong túi trữ vật của hắn lại có sóng dao động tản ra...

- Khí tức của nhà...

Những lời này vừa ra, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt ngừng lại. Nhưng hắn lại cứng rắn buộc mình thoạt nhìn vẫn dại ra. Trong đầu hắn lại dâng lên nghìn tầng sóng, trong lòng có chút kích động.

- Là nàng đang nói chuyện sao, Chân Linh!

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút do dự, ở trong đầu lập tức lại tản ra ý thức của mình.

Nhưng đợi hồi lâu, cũng không thấy có tiếng đáp lại. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy lo lắng, suy nghĩ có nên mạo hiểm lấy ra quan tài xem một chút hay không? Mhưng vào lúc này, trong đầu của hắn lại một lần nữa có tiếng nói yếu ớt truyền đến.

- Là ta... Cám ơn ngươi, khiến cho ta lại cảm nhận được... khí tức của nhà...

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ. Thật ra, trong khoảng thời gian này hắn đã buồn chán đến cực hạn. Lúc này đột nhiên phát hiện nữ hài nhi Chân

Linh lại có thể thức tỉnh, trong lòng hắn càng kích động hơn, vội vàng truyền ra ý thức.

- Không có Bách Tức Đan, ngươi cũng có thể thức tỉnh?

- Thức tỉnh không phải là cơ thể của ta, mà là ý thức của ta... Bắc mạch, đã từng là nhà của ta. Khí tức ở đây có trợ giúp rất lớn đối với... tích lũy lâu dài, có thể thay thế dược hiệu của một viên Bách Tức Đan...

- Chỉ có điều, ý thức của ta cũng không có cách nào thức tỉnh quá lâu...

Giọng nói nữ hài nhi gián đoạn, vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Khí tức của nhà? Ta từng nghe Linh Khê lão tổ nói qua, Linh Khê Tông đã từng chính là Nguyên Đầu Tông Môn của bắc mạch này... Là Hàn Môn.

Bạch Tiểu Thuần rất sợ đối phương lại ngủ say, vội vàng nói.

- Hàn Môn...

Nữ hài nhi dường như nở nụ cười, chỉ là tiếng cười kia có phần cay đắng, còn có phần hồi ức.

- Đúng vậy, Hàn Môn... đã từng là của ta. Thân là người đệ tử đầu tiên của Thiên Tôn, vì hắn chinh chiến Khôi Hoàng Triều, chém giết mấy vị Thiên Vương. Cho đến đuổi Khôi Hoàng Triều ra khỏi Thông Thiên Hà... Sau đó, ta lại vì hắn trấn thủ bắc mạch của khu vực Thông Thiên, sáng lập Nguyên Đầu... Hàn Môn ở bắc mạch!

Bạch Tiểu Thuần vốn chỉvì buồn chán, thấy nữ hài nhi thức tỉnh, suy nghĩ của hắn là hai bên nói chuyện một chút. Trên thực tế hắn cũng không có ý nghĩ đi thăm dò chuyện trước đây. Nhưng hắn lại không nghĩ ra, hắn chỉ nói một câu, bản thân không hề chuẩn bị, nữ hài tử này lại có thể lại nói ra như thế một chuyện bí ẩn giống như sấm sét vậy!

- A?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn chẳng thể ngờ được, nữ hài nhi lại là người đệ tử đầu tiên của Thiên Tôn. Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Hắn liên hệ chuyện bốn Đại Bán Thần của Nguyên Đầu Tông Môn, đều là đệ tử Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm thấy, theo như lời nữ hài nhi nói, có tám chín phần là sự thật.

- Vậy nàng...

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, còn chưa nói hết.

- Là muốn hỏi, thân phận ta đã như vậy, vì sao Hàn Môn lại bị Cửu Thiên Vân Lôi Tông này thay thế được sao...

- Vậy dĩ nhiên là... ý của Thiên Tôn. Nếu không, Chu Đạo Nhất lúc đó tuy là Bán Thần, nhưng dựa vào hắn... Làm sao có thể là đối thủ của ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1399: Thủ Đồ Của Thiên Tôn! (2)

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, hơi thở trở nên dồn dập. Nữ hài tử này nói ra tin tức, thật sự khiến cho hắn quá mức chấn động kinh ngạc. Hắn muốn biết, rốt cuộc cường giả Bán Thần Hàn Môn này, làm chuyện gì, lại kheién cho Thiên Tôn có thể không nể tình thầy trò, giết chết nàng. Rõ ràng bị giết chết, vì sao còn có nữ hài nhi này giống như tàn hồn lưu lại!

Dường nữ hài nhi này phát hiện ra được suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần. Nàng trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng.

- Tiểu tử, cho ngươi một lần tạo hóa tuyệt thế, ngươi có dám nhận hay không?

- Có nguy hiểm sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, thử dò xét hỏi.

Những lời này vừa ra, sau nửa nén hương âm thanh của nữ tử kia hài nhi vẫn chưa đáp lại. Hồi lâu sau, giọng nói của nàng mang theo dao động, vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Ta rất nghi ngờ, Linh Khê Tông làm sao có thể giao chỗ quan tài của ta cho ngươi...

Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ, vội vàng giải thích một chút.

- Cái này... có khả năng chính bởi vì ta làm việc tương đối ổn thỏa. Ha ha...

Bạch Tiểu Thuần cười gượng vài tiếng.

- Năm đó Thiên Tôn muốn giết ta, ta cũng sớm có sự chuẩn bị. Cho nên bản tôn dù chết, nhưng lại có lưu lại phần hồn... Đoạt xác thân thể Chân Linh, mới xóa đi tất cả khí tức, khiến cho Thiên Tôn không phát hiện.

Nữ hài nhi không để ý tới câu trả lời của Bạch Tiểu Thuần, hờ hững mở miệng.

- Mà năm đó ta chuẩn bị, cũng cũng không phải là một thân thể Chân Linh, còn có một thế giới chi bảo!

- Đáng tiếc năm đó này thế giới chi bảo này còn chưa có hoàn toàn uẩn hóa. Nếu không, có thể trận chiến ấy lấy tu vi Thiên Tôn lúc đó, thắng hay bại còn chưa biết được!

- Thế giới chi bảo?

Bạch Tiểu Thuần nhịn không được, hỏi một câu.

- Lấy toàn bộ mặt đất bắc mạch làm cơ sở, ở sâu bên trong hàn băng, luyện hóa mặt đất bắc mạch. Có thể nói, toàn bộ mặt đất bát ngát vô hạn của bắc mạch, chính là bản thể của bảo này... Bảo vật như vậy, ta gọi nó là thế giới chi bảo. Ngươi có thể hiểu được không?

Giọng nói của nữ hài nhi chậm rãi truyền ra. Bên trong giọng nói này mang theo một sự bá đạo, còn có uy nghiêm vô thượng!

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng sắp muốn rơi xuống đất. Thiếu chút nữa hắn đã la thất thanh.

- Chế luyện mặt đất bắc mạch thành một bảo vật? Nhưng... Bắc mạch này lớn như vậy...

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn bối rối. Hắn biết bắc mạch to lớn, tương đương với Đông Mạch. Có thể nói đây là một mảnh đại lục.

Mà hiện tại, theo như lời nữ hài tử này nói, năm đó nàng muốn luyện bắc mạch thành pháp bảo. Mặc dù còn chưa hoàn thành, nhưng bộ dạng lại hoàn thành hơn phân nửa...

Cho dù hắn là Thiên Nhân, điều này đối với Bạch Tiểu Thuần cũng giống như nửa đêm nói chuyện phương tây.

- Trời ạ, ta chỉ là buồn chán tìm người giải buồn mà thôi, không nghĩ tới đi lại thám thính được tin tức lớn như vậy.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trong đầu chấn động. Thật ra đối phương nói về pháp bảo này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hắn không khỏi cúi đầu nhìn về phía mặt đất.

- Hiện tại, ta có thể cảm nhận được, trải qua bao nhiêu năm sau, pháp bảo này... đã thành hình.

- Ta cần sự trợ giúp của ngươi, khiến cho ta cùng với pháp bảo này tiến hành dung hợp cuối cùng, ta trở thành khí linh của bảo này. Để báo đáp, pháp bảo này thuộc về ngươi... Nhận ngươi làm chủ!

- Yêu cầu của ta chỉ có một... giết chết Thiên Tôn!

- Bảo này có uy lực vô cùng. Một khi dao động, liền có thể phân chia bắc mạch ra khỏi thế giới Thông Thiên, đột ngột từ mặt đất nhô lên, hóa thành một thanh đại kiếm băng hàn!

- Mà tất cả tu sĩ bắc mạch, những thứ có sinh mạng, tất cả những người sinh ra ở nơi này bao nhiêu năm, bọn họ sẽ không chết, mà sẽ sống ở bên trong thế giới của pháp bảo này. Ngươi trở thành chủ nhân của pháp bảo này, như vậy gián tiếp... cũng liền trở thành chủ nhân của bọn họ!

- Đồng thời... Ở trong quá trình ta dung hợp với thế giới chi bảo này, linh khí thiên địa ở bên trong pháp bảo này, cũng vì này năm tháng vô tận, tích lũy đã lâu... Nhưng bị ngươi hấp thu tu luyện, có thể khiến cho

tu vi của ngươi... Ở trong khoảng thời gian ngắn, bạo phát đến mức tận cùng... Trở thành Bán Thần, cũng không phải là không khả năng!

- Đây là hai tạo hóa lớn ta cho ngươi... Như vậy hiện tại ngươi nói cho ta biết, tạo hóa này, ngươi có dám nhận hay là không?

Giọng điệu của nữ hài nhi chắc như đinh đóng cột, giống như tính cách bản thân nàng, chính là người cực kỳ quyết đoán!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt trở nên gấp gáp vô cùng, trong con mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

Vừa nghe đến hai tạo hóa lớn này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại huyễn tưởng ra cảnh tượng, tay mình nắm thanh đại kiếm do mặt đất bắc mạch hóa thành, quét ngang thiên hạ. Vô số cường giả tu vi yếu hơn mình, đều tràn ngập kính nể hoặc là cuồng nhiệt nhìn mình.

Vậy đơn giản chính là cuộc sống đỉnh phong. Bạch Tiểu Thuần tin tưởng khi đó mình nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười to, sau đó tay áo khẽ vung lên, hất cằm lên, hờ hững nói một câu... Bạch Tiểu Thuần ta phất tay áo, thiên địa tất cả tan thành mây khói...

Sau đó, hình ảnh trong đầu hắn lại biến đổi, chuyển thành cảnh tượng sau khi bản thân mình trở thành chủ nhân của thế giới chi bảo bắc mạch, chân đạp Vân Lôi Song Tử, tức giận chỉ Phùng Trần. Đồng thời thiếu niên Bán Thần bắc mạch ở bên cạnh mình, hai tay cắm vào trong ống tay áo, biết vâng lời...

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi kích động. Thần sắc hắn hưng phấn, nhưng lại có chút do dự. Thật ra, hắn cảm thấy không hỏi rõ về loại chuyện trên bầu trời có cái bánh nhân thịt rơi xuống. Hắn luôn cảm thấy không ổn thỏa. Mặt khác Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, loại chuyện này, mình không thể khiến cho người ta cảm giác quá vội vàng. Chắc hắn phải rụt rè một chút mới đúng.

Vì vậy hắn ho nhẹ một tiếng, ở trong đầu truyền ra ý thức.

- Chuyện này, Bạch mỗ...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, giọng nói của nữ t hài ử kia nhi trực tiếp cắt ngang lời hắn.

- Ta không có cách nào thức tỉnh quá lâu, cần ngủ say một khoảng thời gian mới có thể lại thức tỉnh...chờ lần sau khi thức tỉnh, lại nói cho ta biết sự lựa chọn của ngươi...

Nói xong, giọng nói của nữ hài nhi dần dần yếu ớt, rất nhanh giống như trước đây vậy, biến mất vô ảnh...

- A?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Ở trong đầu, hắn thầm kêu vài tiếng, nhưng trước sau không thấy nữ hài nhi đáp lại. Hắn gãi đầu một cái, xác định nữ hài tử này thật sự

lại hôn mê.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1400: Ta Bán Thuốc!

- Hôn mê như vậy cũng quá nhanh đi. Ta còn chưa nói hết.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần ngứa ngáy. Trước đó, nữ hài nhi nói tới tạo hóa, khiến cho hắn động tâm không thôi.

Nhưng hôm nay hắn không có cách nào. Nữ hài tử này suy yếu. Chỉ có thể chờ tới khi nàng lại thức tỉnh, mới có thể tiếp tục liên hệ. Bạch Tiểu Thuần thở dài, suy nghĩ có phải nữ hài nhi cố ý làm như vậy hay không...

Trong đầu hắn cẩn thận phân tích chuyện này, suy nghĩ tìm hiểu tiếp theo, sau khi đối phương tỉnh dậy, mình nên mở miệng nói như thế nào.

Có chuyện này để giết thời gian, ở trong mấy ngày tiếp theo, Bạch Tiểu Thuần nhìn như đờ ra, nhưng trên thực tế trong đầu đều đang phân tích lợi và hại của chuyện này.

Dòng thời gian trôi qua. Rất nhanh đã mười ngày trôi qua. Bạch Tiểu Thuần chờ lại chờ. Nhưng hắn cho đến chờ bây giờ, nữ hài nhi kia cũng vẫn không có thức tỉnh. Điều này làm cho trong lòng hắn giống như có kiến đang bò, có chút nóng nảy.

Cùng lúc đó, trong khoảng thời gian này hắn ở bên trong bắc mạch Vân Tông, ngược lại cũng an phận thủ thường. Một không rời khỏi Vân Tông nửa bước, hai không luyện đan, ba không hấp thu linh lực thiên địa.

Bộ dạng của hắn thành thật như thế, khiến cho mọi người ở bắc mạch cho dù nhìn hắn không thuận mắt đi nữa, nhưng trong khoảng thời gian

ngắn cũng không tìm được chỗ nào phát tác. Chỉ có điều những theo dõi nên có, vẫn không hề giảm xuống.

Sáu vị Thiên Nhân bắc mạch, đều tập trung vào chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Còn có vô số đệ tử trên Vân Tông đều bàn luận về chuyện này, thỉnh thoảng còn cười lạnh, đưa mắt tập trung về chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

- Cho dù là ở bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần này kiêu ngạo như thế nào, nhưng đến bắc mạch ta, cũng phải cúi đầu! Cảm giác khi dễ Thiên Nhân, thật sự không tệ.

- Thiên Nhân thì như thế nào? Ở bắc mạch ta, còn không phải cũng bị hạn chế tất cả hành động! Các ngươi không thấy được, dáng vẻ ủy khuất của Bạch Tiểu Thuần này. Thật khiến cho ta cười ngất.

- Trước đây ta cũng đã từng nghe nói qua về Bạch Tiểu Thuần. Mọi người đều đồn đại, trên người hắn có lực kiếp, đi tới chỗ nào sẽ khiến cho chỗ đó gặp một tai họa lớn. Ta còn tưởng rằng hắn có ba đầu sáu tay hoặc là có chỗ không tầm thường nào đó. Hiện tại xem ra, chẳng qua cũng chỉ có như vậy!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới bắc mạch, những lời bàn luận này trước sau không dừng lại vang lên, không ngừng huyên náo. Bạch Tiểu Thuần lại không có tâm tư đi nghe bọn họ nói. Nhưng thần thức Thiên Nhân của hắn đảo qua, những ngôn từ lại không ngừng hiện lên ở trong tai.

- Thật là quá đáng. Ta cũng thành thật như thế, lại còn châm chọc ta!

Bạch Tiểu Thuần càng nghe càng tức giận. Hơn nữa nữ hài nhi trước sau không thức tỉnh. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ở bắc mạch này, đơn giản là sống một ngày bằng một năm.

- Không được. Ở chỗ này không có tự do thì cũng thôi. Nhưng ta phải tu luyện.

Trước đây, Bạch Tiểu Thuần không cảm thấy mình là người thích tu luyện như thế. Nhưng hôm nay hắn ở bắc mạch này chịu đủ hạn chế. Hắn rất hoài niệm chuyện tu luyện.

Thật sự mỗi lần tu luyện một bế quan, thật giống như đi ngủ, thời gian trôi qua đều đặc biệt nhanh.

- Bất Tử Huyết cần sức sống. Ở đây cũng không có tài nguyên. Hài cốt màu vàng lại không thể nào để lộ ra... Nhật Nguyệt Trường Không Quyết cần lực lượng thiên địa. Người ở bắc mạch này lại không cho phép ta hấp thu...

Bạch Tiểu Thuần có chút vò đầu bứt tai. Hắn cảm thấy đây là một cái chết tuần hoàn. Dù thế nào đi nữa cũng không có cách nào đi phá vỡ. Dần dần, ánh mắt hắn có chút đỏ lên, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp. Suy nghĩ trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển, không ngừng cân nhắc xem làm như thế nào ở dưới tình huống để không trái với ước pháp tam chươ ng, vẫn có thể khiên cho mình tu luyện.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, tóc tai rối bời, trong mắt mặc dù có tơ máu tràn ngập, nhưng cũng lộ ra ánh sáng kích động. Hắn vỗ đùi, cười ha hả.

- Bạch Tiểu Thuần ta thật là một thiên tài!

- Ha ha, không cho ta rời khỏi Vân Tông, ta lại không rời đi nữa. Không cho ta hấp thu lực lượng thiên địa, ta lại không hấp thu nữa. Hừ hừ, không cho ta luyện đan, như vậy ta cũng không luyện đan. Ta bán đan dược chung quy cũng được chứ?

Bạch Tiểu Thuần có chút kích động phấn chấn. Đây là biện pháp hắn nghĩ tới. Hắn chuẩn bị đi bán đan dược, đổi linh thạch.

Kể từ đó, liền có thể thông qua linh thạch đi tu luyện Nhật Nguyệt Trường Không Quyết. Về phần tốc độ tu luyện, vậy phải xem hắn đổi lấy bao nhiêu linh thạch.

- Đan dược bình thường không dễ bán. Chỉ có điều có hai loại đan dược, nhất định có nguồn tiêu thụ!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần kích động, vỗ túi đựng đồ, lấy ra hai bình đan dược.

Nhìn hai bình đan dược trước mặt, trong lòng Bạch Tiểu Thuần nóng như lửa, đầy tự hào.

- Phát Tình Đan, người người đều cần!

- Trí Huyễn Đan, chỉ cần ăn một viên, bảo quản lại không rời đi được!

Bạch Tiểu Thuần xúc động. Hắn suy nghĩ, cũng may thời điểm mình ở Tinh Không Đạo Cực Tông, luyện được không ít đan dược. Hai loại đan dược này, hắn tích chữ số lượng đủ lớn. Nếu không, ở dưới sự hạn chế nghiêm ngặt của bắc mạch, hắn thật sự không có đường ra.

Về phần đi bán đan dược như thế nào, Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ xong. Không thể chỉ bán hai loại đan dược này, còn phải tăng thêm một ít vật phẩm khác, cùng bán đi, mới có thể.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lại có chút do dự. Có thể tưởng tượng được, cách làm quá đáng của bắc mạch trong mấy ngày qua, những đệ tử kia châm chọc đối với mình, còn có huyết thù giữa Hàn Môn cùng Cửu Thiên Vân Lôi Tông, Bạch Tiểu Thuần lại hung hăng cắn răng một cái!

- Đây đều là do các ngươi ép ta!

Hắn chợt lao ra khỏi căn phòng.

Vừa đi ra khỏi, hắn lập tức đã bị tất cả tu sĩ bắc mạch nhìn thấy được, sử dụng ánh mắt tập trung vào. Phần lớn trong những ánh mắt kia là sự đùa cợt. Cười lạnh cũng không ít. Đúng như theo lời bọn họ nói, loại cơ

hội có thể khi dễ Thiên Nhân như vậy, đối với bắc mạch mà nói, vẫn là lần đầu, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy thích thú.

Nhất là ở dưới tình huống Bán Thần dung túng, những đệ tử này tất nhiên hoàn toàn không có chút sợ hãi nào. Bạch Tiểu Thuần không để ý tới. Lúc này hắn ngược lại cảm thấy, người quan tâm tới chính mình càng nhiều càng tốt.

Vì vậy hắn đặc biệt đi tới những chỗ có nhiều người, cũng thu hút đủ sự quan tâm. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi tới quảng trưởng bên trong Vân Tông, nơi bình thường có nhiều người tới thí luyện nhất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1401: Ước Pháp Tứ Chương (1)

Nơi đây có chín cánh cửa lớn, đi thông tới chín chỗ bí cảnh do Vân Tông mở ra, cung cấp cho các đệ tử đi tới tu luyện. Giống như Tinh Không Đạo Cực Tông, ở trong chín chỗ bí cảnh này đều có xếp hạng, khiến cho các độ tử bên trong tông cạnh tranh rất kịch liệt.

Tìm một chỗ khu vực, Bạch Tiểu Thuần mang theo sự chờ mong, khoanh chân ngồi xuống. Trước mặt hắn mở ra một cửa hàng bằng vải trắng. Phía trên đặt một ít pháp bảo, đan dược, tạp vật v.v bên trong túi trữ vật của hắn. Nhưng trong đó không có Phát Tình Đan cùng Trí Huyễn Đan.

Sau đó hắn liền bắt đầu chờ đợi khách hàng tới cửa.

Hành vi này của Bạch Tiểu Thuần lập tức lại thu hút sự chú ý của các đệ tử bắc mạch ở bốn phía xung quanh. Sau khi mỗi một khi nhìn thấy, đều sửng sốt một chút. Sau đó có không ít người, trực tiếp lại cười vang.

- Lại có thể bày sạp ở đây? Đường đường là Thiên Nhân lại có thể bày sạp, ha ha.

- Xem ra là chúng ta ép hắn không có cách nào rời khỏi đây, không có cách nào luyện đan, không có cách nào tu luyện. Hiện tại hắn chỉ có thể đi bán đồ.

Chẳng những là những tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh cười nhạo, thậm chí đám người Vân Lôi Song Tử ở trong quan tài màu đen phía trên bầu trời, vào giờ phút này, thần thức cũng đều hạ xuống.

Thật ra bọn họ cũng không có thời gian, cả ngày quan tâm tới Bạch Tiểu Thuần như vậy. Theo bọn họ, dưới ước pháp tam chương, cho dù Bạch Tiểu Thuần có lực lật trời ở trong bắc mạch, cũng phải co lại.

Thời gian trôi qua. Lại qua nửa tháng. Sáng sớm mỗi ngày, Bạch Tiểu Thuần đều đi tới nơi này bày hàng bán. Mặc dù trong thời gian nửa tháng, hắn gần như không bán ra được cái gì, nhưng hắn vẫn hăng hái bừng bừng, ngồi ở chỗ đó, rất nhiệt tình giới thiệu pháp bảo cùng với đan dược của hắn cho mỗi một đệ tử bắc mặt đi tới trước mặt hắn.

Cho đến có một ngày, hắn nhận thấy được thần thức của Thiên Nhân bắc mạch không chú ý tới chỗ của mình, Bạch Tiểu Thuần nhìn một đại hán khôi ngô đứng ở trước quầy hàng của mình, đang lật xem đan dược, nhỏ giọng mở miệng.

- Tiểu huynh đệ, chỗ của ta có vài đan dược đặc biệt, ngươi có muốn xem thử một chút hay không?

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Đại hán này đã tới ba lần. Bạch Tiểu Thuần cũng quan sát hồi lâu. Sau khi xác định người này không có vấn đề gì, lúc này hắn mới nhỏ giọng nói.

- Đan dược gì?

Đại hán lập tức cảnh giác, cười lạnh.

Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên. Trong tay hắn xuất hiện một viên Trí Huyễn Đan.

Trí Huyễn Đan vừa ra, mùi thơm đặc biệt ở trên đó, lập tức khiến cho đại hán sửng sốt một chút. Hơi thở của hắn có chút dồn dập, ánh mắt lóe lên. Cuối cùng, hắn đưa một tay lấy đan dược từ trong tay của Bạch Tiểu Thuần, cũng không hỏi giá, ném cho Bạch Tiểu Thuần một khối linh thạch, xoay người rời đi.

Một khối linh thạch, mua một viên Trí Huyễn Đan, chi phí thành phẩm ban đầu cũng không đủ. Đại hán này hiển nhiên cho rằng Bạch Tiểu Thuần hiện tại đang bị bắc mạch trấn áp. Hắn có thể mua, đã xem như là không tệ. Loại tâm tính này, trên thực tế không chỉ là hắn, phần lớn toàn bộ người của bắc mạch đều như vậy.

Bạch Tiểu Thuần cười híp mắt thu hồi linh thạch. Hắn cũng không có lưu tâm, tiếp tục ngồi ở chỗ đó, thỉnh thoảng thét to vài tiếng. Chỉ cần tìm được cơ hội, lại ở dưới tình huống không có ai chú ý tới hắn, quan sát hắn, đối với đệ tử bắc mạch mà hắn cho rằng không có vấn đề, hắn sẽ buôn bán Phát Tình Đan cùng Trí Huyễn Đan.

- Mặc dù bắc mạch này đối với ta đầy sự thù địch, nhưng ta vẫn rất có đạo đức. Phát Tình Đan bán cho nữ không bán cho nam. Trí Huyễn Đan bán cho nam không bán cho nữ.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán. Hắn cảm thấy khuyết điểm lớn nhất của mình, chính là quá lương thiện.

Lúc này hắn lắc đầu. Hắn nhìn một nữ tu thân thể rất tráng kiện, vẻ mặt dữ tợn trước mặt, nhỏ giọng mở miệng.

- Có lòng ngưỡng mộ nam tu sao? Một viên Phát Tình Đan, giúp nàng tạo ra nhân duyên tốt đẹp...

Nữ tu với gương mặt dữ tợn này lộ vẻ nghi ngờ nhìn Phát Tình Đan trong tay. Viên đan dược này chỉ lớn bằng ngón tay, giống như sờ nhẹ là có thể bóp nát. Bạch Tiểu Thuần thấy vậy, vội vàng ngăn cản, nhỏ giọng nói.

- Đừng có bóp ở chỗ này. Thôi đi, ta không bán cho nàng nữa...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này, nữ tu kia vội vàng lui ra phía sau, nhanh chóng ném cho Bạch Tiểu Thuần một túi linh thạch, trong mắt mang theo sự kích động, xoay người bỏ chạy...

Bạch Tiểu Thuần có chút há hốc mồm. Sau một chút do dự, hắn cầm linh thạch. Ở trong số đan dược bản thân hắn bán ra, lại tăng thêm Tuyệt Tình Đan. Kể từ đó, trong lúc buôn bán, hắn giới thiệu lại thêm một bộ.

- Nghe nói qua Phát Tình Đan của ta chưa? Không cần phải sợ. Chỗ của ta có giải dược. Một viên Tuyệt Tình Đan, bảo đảm ngươi ở dưới Phát Tình Đan, có thể không bị ảnh hưởng chút nào!

- Ta nói với ngươi... Vân Tông các ngươi, gần như tất cả nữ tu đều cường hãn, đều đã tới mua qua Phát Tình Đan. Bản thân ngươi... phải cẩn thận.

Trong lúc ba viên đan dược này được bán ra, Bạch Tiểu Thuần đã cẩn thận chú ý. Khi lựa chọn người mua, hắn đều quan sát một hồi, sau đó mới bán ra. Cho nên này ba loại đan dược chảy vào Vân Tông, tất nhiên không phải hồng hồng hỏa hỏa, oanh oanh liệt liệt. Nhưng hắn nói ra rất tự nhiên, giống như âm thầm mà ảnh hưởng tới sự vật vậy... Dần dần, ở bên trong Vân Tông, lưu truyền ra.

Gần như tất cả những người mua Trí Huyễn Đan, bình thường đều chỉ mấy ngày sau, mang theo sự ngất ngây cùng không khống chế được kích động, lại tìm được Bạch Tiểu Thuần, mua Trí Huyễn Đan.

Mà giá cả, lại là lần sau cao hơn so với lần trước. Chỉ có điều mỗi lần Bạch Tiểu Thuần bán ra đan dược, đều sẽ nhắc nhở đối phương một câu, nói cho một chút hậu hoạn của đan dược. Điều này ngược lại cũng không phải hắn đối với bắc mạch có lòng dạ đàn bà, mà bản thân có đức hạnh của đan sư.

- Ta luyện đan xảy ra vấn đề, là biến hóa tồn tại trong u minh, ta cũng không biết. Khi đan dược thành phẩm, ta có lúc cần phải bán ra, sẽ thông báo cho đối phương biết chuyện cần phải chú ý.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ sâu xa,.

Về phần Phát Tình Đan cũng như vậy. Tuyệt Tình Đan có liên quan đều nước lên thì thuyền lên, ở bên trong Vân Tông này, âm thầm tản ra... Thật ra, hai loại đan dược này, đối với tu sĩ có hấp dẫn quá mức kinh người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1402: Ước Pháp Tứ Chương (2)

Phát Tình Đan là nhu cầu bản năng. Trí Huyễn Đan lại là mộng ảo trên tinh thần. Tuyệt Tình Đan, chẳng những có thể giải được Phát Tình Đan, thậm chí từ trình độ nào đó, cũng có thể giải được Trí Huyễn Đan. Điều này khiến cho lượng tiêu thụ của viên đan dược này cũng cao lên.

Ngoại trừ Tuyệt Tình Đan ra, lai lịch của hai loại đan dược khác, cũng từ từ bị người của Vân Tông biết được. Bọn họ biết rất rõ ràng Trí Huyễn Đan này giống như độc dược, không phải là đan dược tốt lành gì. Nhưng vẫn có không ít người, hoặc là không phục, hoặc chính là sau khi thử, giống như phát nghiện, len lén tới mua.

Còn có mấy đại sư đan đạo của Vân Tông, sau khi phát hiện ra chuyện này, cũng thông qua một ít phương pháp, lấy được đan dược, bắt đầu nghiên cứu... Trong đó một vị đại sư đan đạo Vân Tông giống như một ngôi sao sáng, tên là Âu Dương Đức, thân là đan sư đứng đầu của Vân Tông. Hiểu biết của hắn đối với Trí Huyễn Đan cùng Phát Tình Đan vượt qua những người khác.

- Trước đây, thời điểm Bạch Tiểu Thuần tới bắc mạch, ta chỉ muốn tự mình nghiên cứu đan dược của người này một chút... Hiện tại chính là cơ hội!

Âu Dương Đức cười lạnh, nhìn một viên Trí Huyễn Đan trong tay.

- Ta thật ra muốn xem thử, một viên Trí Huyễn Đan cỏn con này, rốt cuộc có chỗ nào kinh người!

Âu Dương Đức này rất tự tin, bắt đầu nghiên cứu. Chỉ có điều hắn dùng tất cả tri thức đan dược mình nắm giữ được, vẫn không có cách nào nhìn ra manh mối bên trong. Điều này khiến cho hắn rất không cam lòng.

- Muốn biết nguyên lý của nó, chỉ có thể tự mình đi thử một chút!

Âu Dương Đức trầm ngâm hồi lâu. Hắn dựa vào lòng tin đối với đan đạo của mình, dựa vào hắn cũng có một viên Tuyệt Tình Đan, một khi không ổn có thể thử giải. Vì vậy hắn lại nuốt một viên Trí Huyễn Đan, vào trong miệng.

Ở trong nháy mắt khi đan dược này dung hòa, toàn thân Âu Dương Đức điên cuồng run rẩy, hai mắt nhắm nghiền. Trông hắn giống như hoảng hốt. Trong tay đang cầm giải dược Tuyệt Tình Đan, trong lúc vô ý lại buông ra, lăn ở trên mặt đất... Cho đến ba ngày sau, toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi, chậm rãi mở mắt sau. Hắn giống như choáng váng, ở nơi nào ngẩn người hồi lâu, trong miệng mới lẩm bẩm nói ra bốn chữ.

- Đắc đạo thành tiên...

Người giống như Âu Dương Đức vậy, ở Vân Tông có rất nhiều. Gần như tuyệt đại đa số đệ tử của Vân Tông, sau khi ăn Trí Huyễn Đan, theo bản năng đều không muốn ăn giải dược, buông tha loại hoang đường cùng tốt đẹp trên phương diện tinh thần này.

Dần dần, số lượng Phát Tình Đan bán ra, đều còn xa mới bằng được Trí Huyễn Đan. Trí Huyễn Đan này xuất hiện, giống như hình thành một trận gió bão, nhanh chóng khuếch tán ở Vân Tông.

Càng lúc càng nhiều đệ tử từ bắt đầu len lén tới mua, cho đến biến thành quang minh chính đại đến mua. Nhất là vị Âu Dương Đức kia, sau khi cảm thụ Trí Huyễn Đan của Bạch Tiểu Thuần, lại có thể một hơi mua số lượng rất nheiều ở chỗ Bạch Tiểu Thuần, cẩn thận giấu đi.

Bạch Tiểu Thuần thu hoạch cũng càng ngày càng tăng. Hắn thu được số lượng linh thạch cực lớn. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần cũng

kích động không thôi. Hắn có thể một lần nữa đi tu luyện Nhật Nguyệt Trường Không Quyết.

Nhưng hắn cũng biết, chuyện này chỉ có thể giấu diếm nhất thời, không lừa gạt được quá lâu. Chắc hắn rất nhanh, chuyện này sẽ khiến Thiên Nhân của bắc mạch chú ý.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy. Chỉ có điều thời gian bạo phát, còn nhanh hơn so với dự tính của Bạch Tiểu Thuần rất nhiều. Thật ra, tốc độ Trí Huyễn Đan này khuếch tán quá nhanh. Ăn một viên liền nghiện. Toàn bộ quá trình cũng chính là thời gian nửa tháng. Gần như có hơn phân nửa đệ tử Vân Tông đều mê luyến vô cùng đối với Trí Huyễn Đan.

Ở dưới đợt phong ba này, cũng vì đệ tử quá nhiều, bao giờ cũng có mấy người như vậy sẽ không cẩn thận, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn bạo phát ra. Có mấy người như vậy, sau khi ăn Trí Huyễn Đan, không khống chế được sung sướng cùng huyễn tưởng trong đầu, cũng không có nghe theo giao hẹn của Bạch Tiểu Thuần bảo bọn họ phải ở bên trong động phủ của mình nuốt đan. Bọn họ chạy ra khỏi động phủ, ở bên trong Vân Tông, điên cuồng hét lên ở mọi nơi.

- Bay a bay a bay... Ta là một con chim lớn...

- Ha ha, ha ha, ta cuối cùng đã trở thành Bán Thần!

- Đánh ta, mau tới đánh ta!

Từng cảnh tượng như vậy, khiến cho Thiên Nhân chú ý. Vốn chỉ là chuyện mấy đệ tử giống như phát điên. Nhưng theo Thiên Nhân bắc mạch điều tra, cuối cùng hoảng sợ phát hiện, thời gian ngắn ngủi nửa tháng, Vân Tông lại có hơn phân nửa đệ tử đều đã ăn Trí Huyễn Đan!

Chuyện này đưa tới kinh ngạc cùng chấn động. Ngay lập tức, trong lòng Thiên Nhân bắc mạch dâng lên căm giận ngút trời!

Bọn họ lập tức đi xuống, lệnh liệt kê Trí Huyễn Đan này vào dạng đan dược bị cấm. Bất kể là có người nào tiếp tục ăn Trí Huyễn Đan, sẽ bị đuổi ra khỏi tông môn. Lệnh cấm này vừa ra, đệ tử Vân Tông trong lòng bàng hoàng. Cũng không biết là người nào mở đầu, lại có thể liên hợp lại, đi tìm Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi vô sỉ, gạt chúng ta ăn Trí Huyễn Đan!

- Không sai. Nguyên nhân của tất cả những điều này đều là do Bạch Tiểu Thuần. Đáng chết, ngươi trả linh thạch của ta lại cho ta!

- Là hắn để cho ta ăn. Nếu không phải vì hắn, ta căn bản cũng không có khả năng đi ăn Trí Huyễn Đan đáng chết này!

Mọi người của Vân Tông, có người là bởi vì sợ, có người là vì hối hận trong khoảng thời gian này bỏ ra linh thạch. Với các loại nguyên nhân, khiến cho bọn họ lập tức lại đưa đầu mâu, nhắm ngay về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này đám người trùng trùng điệp điệp, xông về phía chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này mấy Thiên Nhân bắc mạch trong lòng đầy lửa giận. Đám người Vân Lôi Song Tử, Phùng Trần trực tiếp lại hạ xuống Vân Tông.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm trái với giao hẹn, không tránh được cái chết!

Phùng Trần gầm khẽ.

Trong tiếng nổ lớn, chỗ ở của Bạch Tiểu Thuần đã trực tiếp bị thần thông của mọi người, chớp mắt đánh cho tan vỡ. Bạch Tiểu Thuần chật vật chạy ra, nhìn mọi người ở bốn phía xung quanh. Hắn cũng nổi giận.

- Ta làm trái với giao hẹn sao?

- Phùng Trần, ngươi nói cho ta biết, trong ước pháp tam chươ ng, Bạch Tiểu Thuần ta làm trái với điều nào?

- Ta rời khỏi Vân Tông nửa bước sao? Ta luyện đan sao? Ta hấp thu linh lực thiên địa của bắc mạch ngươi sao?

- Ta làm trái với giao hẹn nào? Tới đây, tới đây, ngươi nói cho ta biết đi!

Bạch Tiểu Thuần lẽ thẳng khí hùng, âm thanh cũng giống như lôi đình rít gào. Thật ra trong lòng hắn cũng rất ủy khuất. Lúc này hắn nắm lấy cơ hội, rống to.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1403: Ta Còn Có Thể Trồng Hoa (1)

- Ngươi...

Phùng Trần đưa tay chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần, muốn mở miệng, nhưng lại nghẹn ở nơi đó, một hồi lâu vẫn nói không ra lời. Thật ra Bạch Tiểu Thuần nói đúng sự thật. Trong ước pháp tam chươ ng không có quy định Bạch Tiểu Thuần không thể bán đan dược...

Vân Lôi Song Tử cũng tức giận vô cùng. Nhưng đồng thời trong lòng có lửa, lại không bạo phát ra dh...

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mấy Thiên Nhân này bị mình chất vấn, nói không ra lời. Tinh thần hắn lập tức phấn chấn, chợt nhìn đệ tử Vân Tông ở bốn phía xung quanh đang tỏ ra phẫn nộ.

- Còn nữa, các ngươi, ta hỏi các ngươi... Bạch Tiểu Thuần ta buộc các ngươi mua đan dược sao?

- Ta không có nói cho các ngươi biết hậu hoạn của đan dược sao?

- Ta không bán cho các ngươi giải dược sao?

- Ta không nhắc nhở các ngươi, lúc ăn đan dược phải chú ý nơi chốn sao?

- Các ngươi là khi dễ ta thành thói quen có đúng hay không? Các ngươi quên Bạch Tiểu Thuần ta, cũng là Thiên Nhân có đúng hay không? Bắc mạch, các ngươi khinh người quá đáng!

Tất cả những tức giận, đè nén trong lòng một tháng qua, Bạch Tiểu Thuần đều phát tiết ra. Âm thanh mang theo thiên ý bạo phát giống như thiên lôi, nổ lớn ở trên toàn bộ trời cao và mặt đất. Trên bầu trời còn hiện ra gương mặt cực lớn của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho tất cả đệ tử bắc mạch, mỗi một người bị Bạch Tiểu Thuần mắng, tâm thần chấn động, rốt cuộc một câu cũng nói không được.

Trong lúc nơi này đang giằng co, bỗng nhiên, bên trong quan tài thủy tinh trên trời cao truyền ra giọng nói lạnh như băng của thiếu niên Bán Thần, mang theo vẻ chân thật đáng tin!

- Từ giờ trở đi, không phải ước pháp tam chương, mà là ước pháp tứ chương!

- Không cho phép ngươi ở bắc mạch này buôn bán bất kỳ vật phẩm gì. Nếu như làm trái, trấn áp lôi lao!

Lời của Bán Thần lão tổ lời nói vừa ra, còn có một lực vô thượng, ở trên trời cao tản ra, trực tiếp lại mạnh mẽ loại bỏ ý chí của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây kêu lên một tiếng rên rỉ, lảo đảo lùi lại mấy bước. Thoáng cái, khí thế không còn sót lại chút gì.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần không ổn. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía quan tài thủy tinh trên bầu trời. Theo lời Bán Thần lão tổ nói, Phùng Trần cùng đám người Vân Lôi Song Tử, đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần khẽ cười rộ lên.

Đệ tử bắc mạch của bốn phía xung quanh, mỗi một người đều thở phào nhẹ nhõm. Trước đó, bọn họ bị Bạch Tiểu Thuần áp chế có chút sợ hãi. Lúc này Bán Thần lão tổ nói một câu, xua tan khí tức của Bạch Tiểu Thuần, khiến bọn họ đều khôi phục lại. Thời điểm bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đều lộ ra sự chán ghét.

Chỉ sợ bọn họ quay đầu lại, vẫn không nhịn được sẽ len lén ăn Trí Huyễn Đan. Nhưng hôm nay, ở trước ý chí của Thiên Nhân cùng Bán

Thần, bọn họ biểu lộ ra, chính là căm thù Bạch Tiểu Thuần đến tận xương tuỷ.

- Đến bắc mạch chúng ta, ngươi là Thiên Nhân thì như thế nào!

Đây là ý thức trong lòng phần lớn mọi người lúc này. Chuyện này cũng theo ước pháp tam chươ ng biến thành tứ chươ ng, xem như tuyên bố kết thúc một giai đoạn.

Bạch Tiểu Thuần ở Vân Tông vẫn bị hạn chế, hoàn toàn không thể ra ngoài. Hiện tại lại không thể tiếp tục bán đan dược, khiến cho trong lòng hắn rất khó chịu.

- Mụ nội nó, sớm hay muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ khiến cho bắc mạch ở trước mặt ta phải cẩn thận từng li từng tí!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng giận. Hắn không khỏi bắt đầu cân nhắc tới trong lời thế giới chi bảo trong lời nữ hài nhi nói.

Hắn vốn vẫn có chút do dự. Nhưng hôm nay do dự đã tiêu tan hơn phân nửa. Chỉ là trong lòng hắn vẫn rầu rĩ. Mặc dù trước bán đan dược đổi lấy rất nhiều linh thạch, khiến cho hắn tu luyện trong thời gian ngắn, có thể miễn cưỡng chống đỡ một chút, nhưng không thể nào kiên trì được quá lâu. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ biện pháp, có thể vừa không làm trái với ước pháp tứ chươ ng này, lại có thể tu luyện. Nhưng qua hơn mười ngày, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ hồi lâu, cũng không ra được biện pháp phá cuộc.

Đúng lúc này... Nữ hài nhi lần thứ ba thức tỉnh.

Từ trong đầu Bạch Tiểu Thuần, truyền đến âm thanh của nữ hài nhi. Bạch Tiểu Thuần đang tu luyện Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, mừng rỡ.

- Ngươi suy nghĩ thế nào?

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy hít một hơi thật sâu, sau khi trầm mặc một lúc lâu, hắn hung hăng cắn răng một cái, ở trong đầu truyền ra ý thức.

- Đầu tiên, chuyện này quá đột nhiên. Tự nhiên cho ta tạo hóa như vậy, trở thành chủ nhân của nàng. Chuyện này khiến ta rất khó có thể tin tưởng được. Ta rất nghi ngờ, nàng có mục đích riêng. Xét thấy lai lịch của nàng, cho nên ta mới miễn cưỡng tin tưởng.

- Thứ hai, nàng vẫn luôn cũng không nói gì về chuyện vì sao Thiên Tôn năm đó phải giết nàng!

- Lại nữa, Linh Khê lão tổ mời nàng làm Chân Linh. Sứ mệnh của Linh Khê chính là vì bảo vệ nàng. Nhưng ta không phải... Sứ mạng của ta là bảo vệ Nghịch Hà Tông, bảo vệ người thân bằng hữu, bảo vệ mình. Cho nên, không quan tâm nàng có phải có mục đích khác hay không, cũng không cần sử dụng ở trên người của ta! Nếu không, đối với nàng mà nói, nàng đã chọc ra phiền phức cực lớn. Đối với ta mà nói, cũng sẽ có phiền phức. Đồng thời, cũng khiến cho Linh Khê Tông bảo vệ trên vạn năm, trở thành một chuyện hoang đường tới nực cười!

Bạch Tiểu Thuần truyền ra ý thức, mang theo một sự kiên quyết. Nhưng trên thực tế hắn thấy, mình đây là đang hù dọa đối phương.

Trên căn bản, đối với chuyện này trong lòng Bạch Tiểu Thuần không nắm chắc. Nhưng hắn lại không nhịn được động tâm. Vì vậy lời nói này, chính là nói cho đối phương biết, mình đã nghi ngờ. Đồng thời cũng dùng tình đánh động nàng. Đây là do Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ hồi lâu, mới tổng kết ra một phen.

Nữ hài nhi trầm mặc. Sau một lúc lâu, nàng mới chậm rãi mở miệng.

- Đối với ta mà nói, phiền phức ở đâu?

- Biết sư tôn chân chính của ta, là ai không?

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ. Hắn đã sớm đoán được, có lẽ đối phương sẽ hỏi như vậy. Vì vậy đương nhiên hắn phải tiến hành tiếp việc đe dọa uy hiếp tới cùng. Hắn lập tức hỏi.

- Ừ?

Nữ hài nhi sửng sốt.

- Người canh giữ lăng mộ!

Bạch Tiểu Thuần gằn ra một chữ một.

Hắn vừa nói ra lời này, liền cảm giác được nữ hài nhi chợt chấn động. Đối với nàng mà nói, tin tức này quá mức kinh thiên. Nhưng nàng chưa kịp mở miệng, Bạch Tiểu Thuần lại nói tiếp.

- Biết đệ tử của ta là ai sao?

- Minh Hoàng thế hệ này!

Không đợi nữ hài nhi trả lời, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp nói cho nàng đáp án. Đáp án này, khiến cho nữ hài nhi vốn đã không bình tĩnh, trong lòng lại dâng lên dao động mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1404: Ta Còn Có Thể Trồng Hoa (2)

Cảm nhận được sự dao động này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ngạo nghễ. Hắn cảm thấy bối cảnh cùng thân phận của mình, không đi khi dễ người khác thì thôi. Nhưng hiện tại ở bắc mạch này, lại còn bị người khác khi dễ, trong lòng càng bất bình.

- Cho nên, nếu như nàng lừa gạt ta, kẻ địch của nàng từ đó về sau, không chỉ là Thiên Tôn, còn có hai vị kia.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi nói, đầy sự uy hiếp, khiến cho nữ hài nhi kia cũng phải trầm mặc. Nàng có bí pháp, có thể cảm nhận được lời Bạch Tiểu Thuần nói là thật hay giả.

Hồi lâu, giọng nói của nữ hài nhi lại vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Lần này rõ ràng nàng đã bình tĩnh hơn nhiều.

- Vì soa Thiên Tôn giết ta? Ta chỉ là tàn hồn, ký ức không đầy đủ. Cần chờ sau khi cùng pháp bảo hoàn toàn dung hợp, có thể có thể tìm về tất cả nhân quả.

- Về phần lần trước ta nói ngươi trở thành chủ nhân của ta... Ngươi có thể xem đó như là một giao hẹn, Giao hẹn này, chờ sau khi ngươi giúp ta chém giết Thiên Tôn, mới có thể thực hiện!

- Trừ điều đó ra, ta không có bất kỳ chỗ nào giấu diếm ngươi. Linh Khê Tông bảo vệ ta hơn vạn năm, ta còn không đến mức... Lấy oán trả ơn. Điều ta muốn chỉ có một... Ta muốn báo thù!

Theo ý thức đầy khí phách của nữ hài nhi truyền ra, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra sự quyết đoán.

- Ta đồng ý với yêu cầu của nàng, giúp cho nàng dung hợp thế giới chi bảo. Chỉ có điều chuyện chém giết Thiên Tôn, tạm thời không nói tu vi của ta không đủ. Ngoài ra ta cùng Thiên Tôn không có thù oán. Ta cũng không muốn lừa nàng, ta rất khó làm được.

- Ngươi sẽ làm...

Nữ hài nhi dường như đang cười. Nụ cười kia có chút ý vị thâm trường, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn đang muốn truy hỏi, nhưng nữ hài nhi lại tránh đề tài này, không nhiều lời, mà nói đến chuyện liên quan tới dung hợp thế giới chi bảo.

- Bắc mạch là nhà của ta... năm đó ta sinh ra ở bắc mạch. Đối với ta mà nói, hàn khí nơi đây chính là tẩm bổ lớn nhất trên thế gian này.

- Muốn dung hợp thế giới chi bảo, cần làm được hai chuyện... Đầu tiên, phải đi tới lối vào của thế giới chi bảo. Lối vào này không ở trong tông này, mà là ở trên Băng Nguyên của bắc mạch. Đến thời cơ thích hợp, ta sẽ nói cho ngươi biết vị trí cụ thể.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn làm việc từ trước đến nay theo đuổi ổn thỏa. Hiện tại hắn bị bắc mạch đè ép lợi hại, mới vội vàng quyết định chuyện này. Nhưng trên thực tế trong lòng hắn vẫn còn có nghi ngờ, nhưng không có biểu lộ ra.

Chỉ là... câu nói của nữ hài nhi... Ngươi sẽ làm.

Ba chữ này, khiến cho trái tim Bạch Tiểu Thuần đột nhiên dâng lên sự bất an.

- Thứ hai, mở ra cửa lớn của thế giới chi bảo, cần thân thể Chân Linh ta thức tỉnh trăm hơi thở đã. Mới có thể có đầy đủ thời gian đi chống đỡ cửa lớn mở ra.

- Cho nên... Ta cần ngươi cho ta ngưng tụ đủ hàn khí bắc mạch...

Nữ hài nhi nói đến đây, túi đựng đồ của Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động. Thần thức của hắn đảo qua, lập tức nhìn thấy được từ bên trong quan tài của nữ hài nhi, lại có thể từ trong hư vô ngưng tụ ra một mảnh lá cây màu xanh lục. Lá cây này bay ra quan tài, bay ra khỏi túi đựng đồ, rơi vào trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Hàn khí?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Trong ước pháp tứ chươ ng đã nói, hắn không thể đi hấp thu linh khí thiên địa của bắc mạch. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, cảm thấy hàn khí cũng không tính là gì. Dù sao linh khí thiên địa đến từ chính Thông Thiên Hải. Hàn khí này lại là đến từ toàn bộ Băng Nguyên ở bắc mạch.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ tìm hiểu, giọng nói của nữ hài nhi, vẫn ở vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Hút hàn khí, dung nhập vào bên trong lá cây này. Khi miếng lá cây này trở thành băng lá... Bên trong ẩn chứa hàn khí, có thể chống đỡ ta... Thức tỉnh khoảng trăm hơi thở!

- Khi ngươi làm được tất cả những điều này, chính là thời khắc chúng ta đi mở ra thế giới chi bảo. Về phần làm thế nào để thu thập hàn khí, xem như là thử thách ta dành cho ngươi.

Nữ hài nhi nói đến đây, khí tức lại suy yếu xuống.

- Thần hồn của ta đã suy yếu, cần phải một lần nữa ngủ say. Chỉ có khi miếng lá cây này của ngươi hóa thành lá băng, dung nhập quan tài, ta mới có thể lại thức tỉnh... Hi vọng ngươi... Tự giải quyết cho tốt...

Những lời này nói xong, khí tức của nữ hài nhi hoàn toàn biến mất.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Sau khi xác định khí tức nữ hài tử này tiêu tan. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Tất cả những gì trước đó, hắn lấy

đe dọa làm chủ. Thật ra hắn cũng không muốn vì chuyện này, xuất hiện khả năng mâu thuẫn cùng nữ hài tử này.

Quả thực giống như lời hắn nói, điều này đối với hắn, đối với nàng, đối với Nghịch Hà Tông đều không phải là chuyện tốt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mảnh lá cây trong tay, không lo lắng tới chuyện của nữ hài nhi. Dù sao tất cả mọi chuyện, đều phải chờ mảnh lá cây này trở thành lá băng, mới có thể tiến hành.

- Làm sao để lá cây này hấp thu hàn khí đây?

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân một chút. Vân Tông thành lập ở trên một mảnh mây trắng mênh mông. Bên trong mây trắng này cũng ngưng tụ ra hàn khí. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, đặt phiến lá này ở mặt đất. Nhìn hồi lâu, cũng không thấy nó hấp thu hàn khí.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cau mày. Nếu như không có ước pháp tứ chươ ng này, hắn có quá nhiều biện pháp. Nhưng bây giờ, chuyện này cũng có chút không dễ làm.

Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hắn đang muốn để lá cây này vào bên trong túi trữ vật. Nhưng bỗng nhiên, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào bên trong túi đựng đồ của mình, có đặt... Một hạt giống.

- Hoa ánh trăng... Ta có thể chiết cái lá cây này ở trên cái cây đó!

Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên. Khi ở trên chiếc thuyền xương phát hiện hoa ánh trăng, Bạch Tiểu Thuần trước đó đã từng nghiên cứu qua, nhận được kết luận là thời điểm loài hoa này sinh trưởng, sẽ hấp thu hàn khí ở bốn phía xung quanh.

- Trong ước pháp tứ chươ ng, không có điều nào không cho phép ta trồng hoa...

Bạch Tiểu Thuần lập tức kích động.

- Chiếc thuyền xương cùng Quỷ Mẫu đều là đến từ thiên ngoại. Đóa hoa này... Hiển nhiên cũng là đến từ thiên ngoại.

Bạch Tiểu Thuần vỗ vào túi đựng đồ. Trong tay hắn xuất hiện hạt giống của hoa ánh trăng.

Sau khi nhìn chằm chằm vào hạt giống này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lần nữa về kế hoạch của chính mình, mắt càng lúc càng sáng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1405: Hoa Ánh Trăng Điên Cuồng (1)

- Ha ha, trời không tuyệt đường người!

Trong lúc phấn chấn, Bạch Tiểu Thuần có chút kích động, hắn đặc biệt cảm thấy đắc ý. Ở trong ước pháp tứ chươ ng, đích xác là không có ngăn cấm hắn không thể trồng hoa.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lập tức hăng hái bừng bừng ra khỏi phòng, quan sát ở khắp nơi muốn tìm một địa phương trồng hoa. Sau khi tìm kiếm một vòng, hắn sờ sờ cằm.

- Trồng ở bên ngoài quá nguy hiểm. Đám người ở bắc mạch này không chịu nói đạo lý...

- Mà thôi mà thôi. Ta vẫn là trồng ở trong phòng của ta.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một hồi, sau đó xoay người trở lại trong phòng. Hắn bắt đầu bận rộn. Chỗ mặt đất trên Vân Tông, thật sự không giống với mặt đất ở những chỗ khác. Nhưng về cơ bản lại giống nhau. Ở dưới sự cố gắng của Bạch Tiểu Thuần, hắn cạy một viên gạch ở trong căn phòng ra, đào ra một lỗ thủng trong phạm vi chừng một trượng.

Sau khi lỗ thủng lộ ra, mặt đất trắng bóng một mảnh mây mù. Một hàn khí từ bên trong đám mây mù nơi này tản ra. Cảm nhận được sự lạnh giá ở bên trong đám mây mù này, Bạch Tiểu Thuần liền mừng rỡ. Hắn thận trọng chôn hạt giống của loài hoa ánh trăng ở trong thổ nhưỡng mây mù.

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn liền mang theo hứng thú nồng đậm cùng chờ mong. Hắn khoanh chân ngồi ở một bên. Thần thức

của nó không ngừng đi quan sát hạt giống của hoa ánh trăng. Có thể nhìn thấy được, sau khi hạt giống này được chôn xuống, lại giống như sinh vật sống, có thể không ngừng run rẩy.

Sự run rẩy này không phải là bởi vì sợ hãi, mà vì sự kích động dẫn đến. Tâm tình này rất rõ ràng. Sau khi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được, ánh mắt sáng hơn.

- Hoa ánh trăng ngoan ngoãn, mau mau sinh trưởng...

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái. Sau khi quan sát suốt cả đêm, hắn nhìn thấy được hạt giống được trồng, có một tia hàn khí bị hạt giống này hút ra từ bên trong đám mây mù, trở thành chất dinh dưỡng của bản thân chất nó. Trong một đêm, hạt giống lại có thể nảy mầm, mọc ra lá mầm màu xanh.

Nhìn lá mầm màu xanh này, tâm tình Bạch Tiểu Thuần lại sục sôi. Hắn cảm giác mình còn có một sứ mệnh. Mỗi ngày trôi qua cũng không cảm thấy nhàm chán nữa. Gần như tất cả thời gian, hắn đều tiêu tốn ở trên phương diện chiếu cố cùng quan sát cây hoa ánh trăng này.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh nửa tháng đã trôi qua. Trong khoảng thời gian này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có đi ra khỏi căn phòng nửa bước. Mặc dù như vậy, nhưng những tu sĩ Vân Tông kia vẫn không ngừng bàn luận về chuyện của Bạch Tiểu Thuần ở đây.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng không có tâm tình đi nghe lén nữa. Lúc này toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt ở trên cây hoa ánh trăng này. Nhìn nó ở bên trong thổ nhưỡng của đám mây trắng, lúc này mọc ra cành lá cao bằng một lòng bàn tay. Tâm tình Bạch Tiểu Thuần rất sung sướng.

Về phần mảnh lá cây này, ở mấy ngày trước đã được nó chiết lên trên cây hoa ánh trăng. Hiện tại theo cây hoa ánh trăng trưởng thành, lá cây này cũng giống như trở thành một phần của hoa ánh trăng, hấp thu hàn khí ở trong cây hoa ánh trăng.

Tất cả đều đang phát triển theo phương hướng tiến về phía trước. Nhiều lần, trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang quan sát, đều cười ra thành tiếng.

- Ha ha, sẽ không có chuyện Bạch Tiểu Thuần ta không nghĩ ra biện pháp!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý. Chỉ là lại qua bảy tám ngày sau, Bạch Tiểu Thuần có chút bất mãn.

Hắn nhìn mảnh lá cây được chiết ở trên cây hoa ánh trăng, sinh trưởng rõ ràng chậm chạp hơn so với trước kia rất nhiều. Trong lòng hắn có chút lo lắng.

- Đây cũng quá chậm đi. Cứ tiếp tục như thế nữa, tới lúc nào mới có thể hút xong hàn khí.

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, hắn cảm thấy mình có cần phải nghĩ biện pháp, tới kích kích cho đóa hoa này sinh trưởng.

Về phần phương pháp kích thích, trong mạch đan đạo có quá nhiều lựa chọn. Thường thấy nhất, chính là sử dụng đan dược để kích phát. Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần len lén quan sát bốn phía xung quanh một chút. Thần thức của hắn lặng lẽ tản ra, quan sát bên ngoài một chút.

- Trong ước pháp tứ chươ ng chỉ nói không cho ta luyện đan, bán đan, nhưng không có nói không cho ta đút đan dược cho Tiểu Hoa ăn.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu. Hắn vỗ vào túi đựng đồ, lấy ra không ít đan dược. Sau khi lựa chọn vài loại, hắn bóp nát nó, rắc vào trong đóa hoa ánh trăng.

Bột đan dược này vừa chạm bông hoa ánh trăng, bông hoa này lại chấn động mạnh, tản ra hào quang sáng ngời, giống như đói khát, trong chớp mắt đã hấp thu hết tất cả bột đan dược rơi ở trên thân.

Theo sự hấp thu, sự tăng trưởng của bông hoa ánh trăng rõ ràng tăng nhanh. Thậm chí ngay cả rễ của nó cũng dài hơn một chút. Nó ở bên trong đám mây mù phía dưới căn phòng, chậm rãi lan tràn về bốn phía xung quanh.

Ở trong sự lan tràn này, càng nhiều hàn khí bị hấp thu qua. Thậm chí chỗ gian phòng của Bạch Tiểu Thuần, lúc này cũng thoáng cái trở lạnh giá hơn rất nhiều.

Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng hơn. Cảnh tượng như vậy khiến cho hắn có lòng tin. Hắn lại lập tức lấy ra không ít đan dược. Lúc mới bắt đầu, hắn vẫn sẽ lựa chọn một chút, sau đó bóp nát. Nhưng đến cuối cùng, hắn mắt thấy đóa hoa ánh trăng kia giống như một cái động không đáy. Sau khi nó không ngừng hấp thu, càng sinh trưởng nhanh hơn. Cái rễ của nó càng khuếch tán phạm vi trăm trượng.

Lòng tin của Bạch Tiểu Thuần lập tức tăng lên gấp trăm lần. Hắn bóp nát đan dược cũng càng lúc càng nhiều, loại cũng tương tự như vậy.

- Đây là chay mặn đều không ngại. Quả nhiên là một bông hoa bảo bối.

Bạch Tiểu Thuần hăng hái cực cao. Trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, hắn đút đan dược cho đóa hoa này trên trăm viên. Đóa hoa ánh trăng cũng không phụ sự kỳ vọng. Rốt cuộc trước đó, đóa hoa lớn bằng hài lòng bàn tay, đã trưởng thành đến cao chừng non nửa trượng.

Cọng lá lớn bằng cánh tay, cùng với cành lá lớn chừng bàn tay. Còn có nụ hoa lớn bằng đầu ngón tay. Cũng không rõ đóa hoa này trưởng thành, ở dưới sự cố gắng của Bạch Tiểu Thuần, đã đột nhiên tăng mạnh.

Mà điều mảnh lá cây chiết ở trên cây hoa ánh trăng, lúc này cũng xuất hiện mấy lát nhỏ giống như băng. Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng thêm phấn chấn. Nhất là khi hắn nhìn thấy được rễ của cây hoa ánh trăng này hiện tại đã lan tràn ra hơn năm trăm trượng,

nụ cười trên gương mặt của hắn lại càng sáng lạng. Hắn lấy đan dược từ bên trong túi trữ vật ra, cũng càng lúc càng nhiều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1406: Hoa Ánh Trăng Điên Cuồng (2)

Về phần ảnh hưởng của việc trồng hoa đối với bắc mạch, nếu như là ở Nghịch Hà Tông, hoặc Tinh Không Đạo Cực Tông, Bạch Tiểu Thuần còn có thể lo lắng. Nhưng ở bắc mạch này, hắn không có bất kỳ áp lực, hắn chỉ nhớ kỹ một điểm...

- Ta không trái với ước pháp tứ chươ ng!

Bạch Tiểu Thuần lẽ thẳng khí hùng, không ngừng bóp nát đan dược, đút đan dược cho cây hoa ánh trăng ăn. Khi chăm chú, thời gian bao giờ cũng qua rất nhanh. Đảo mắt đã qua nửa tháng...

Bông hoa ánh sáng này đã trưởng thành đến một trình độ khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ hãi hùng khiếp vía. Căn phòng của hắn đã hoàn toàn bị cây hoa ánh trăng này chiếm...

Nhìn cây hoa ánh trăng trước mắt vô cùng lớn, Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi. Hắn mơ hồ cảm thấy, đóa hoa này... hình như ở dưới sự mình chiếu cố, có chút không bình thường.

Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần ngạc nhiên, là ở trên đóa hoa này, hắn lại có thể cảm nhận được một tia ý thức tồn tại, có cảm giác rất thân thiết đối với mình. Nhất là Bạch Tiểu Thuần giơ tay lên chạm vào, đóa hoa này sẽ khẽ chấn động, giống như rất thoải mái.

Điều này khiến cho ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên.

- Có ý thức sao? Nghe lời đi. Không thể lại sinh trưởng nữa. Nếu không căn phòng này cũng sẽ không chứa nổi ngươi được nữa. Ta ở bắc mạch này cũng không thoải mái gì. Chỉ có thể hạn chế sự sinh trưởng

của ngươi. Một khi ngươi phá vỡ căn phòng này, hai ta đều sẽ phải xui xẻo.

Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía cây hoa ánh trăng, nghiêm túc nói vài câu. Sau đó hắn lại lấy ra không ít đan dược, ném tới. Hiện tại hắn đã không cần bóp nát đan dược nữa. Đan dược hoàn chỉnh ném ra một cái, lập tức đã bị phiến lá của cây hoa ánh trăng trực tiếp quấn lấy, trong nháy mắt hấp thu.

Giống như nghe hiểu được lời Bạch Tiểu Thuần nói, ở trong cuộc sống sau đó, cây hoa ánh trăng này ở bên trong gian phòng không có tiếp tục sinh trưởng. Nhưng trong thời gian ngắn này rễ của nó lại điên cuồng lan tràn. Hiện tại nó đã khuếch tán ra mặt đất Vân Tông... Hơn nữa cây hoa ánh trăng này không phải là vật của thế giới Thông Thiên. Nó có chỗ đặc biệt của mình. Sinh trưởng như vậy, rốt cuộc lại không bị người khác sớm phát hiện, giống như sở hữu phương pháp ẩn nấp nhất định.

Chỉ là thời điểm nó sinh trưởng cần rất nhiều hàn khí. Cho nên trong khoảng thời gian này, tu sĩ Vân Tông dần dần cũng có người nhận thấy được có điểm không thích hợp... Đầu tiên là Vân Tông quanh năm tràn ngập ở trong hàn khí, trong nửa tháng này lại có thể ít hơn rất nhiều.

Thậm chí có nhiều chỗ, vì hàn khí giảm bớt, một ít băng tuyết cũng bắt đầu tan ra... Tiếp theo, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện, lập tức lại khiến cho các Thiên Nhân bắc mạch quan tâm.

Bạch Tiểu Thuần luôn luôn quan sát bên ngoài. Mắt thấy cảnh tượng như vậy, hắn cũng thầm cảm thấy không ổn. Hắn lập tức tìm tới cây hoa ánh trăng, nhanh chóng mở miệng.

- Hoa ơi hoa, chúng ta không có nhiều thời gian. Cứ tiếp tục như thế nữa, sớm hay muộn sẽ xảy ra chuyện. Gặp chuyện không may thì cũng thôi. Cũng không thể làm chậm trễ kế hoạch lớn của chúng ta. Ngươi có thể nhanh chóng sinh trưởng một chút có được không? Hàn khí đều chuyển vào bên trong mảnh lá cây này đi.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này. Cây hoa ánh trăng này chấn động mạnh, truyền ra ý thức yếu ớt. Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu ra. Trong mắt mắt lộ ra vẻ quyết đoán. Trực tiếp, hắn từ bên trong túi trữ vật ra rất nhiều đan dược, đồng thời ném ra.

Tất cả lá cây của hoa ánh trăng xoè ra, cuốn lấy những đan dược này, chợt hút một cái... Nhất thời toàn bộ mặt đất Vân Tông, trực tiếp lại truyền ra một tiếng nổ kinh thiên!

Ở dưới tiếng nổ lớn, trên mặt đất của Vân Tông lại có thể sinh trưởng ra vô số lá mầm màu xanh lục. Những cái lá mầm màu xanh lục mới vừa xuất hiện, lập tức lại điên cuồng hấp thu hàn khí xung quanh, nở từng mảnh những bông hỏa nhỏ giống như ánh trăng vậy.

Cùng lúc đó, hàn khí của Vân Tông ở trong một tích tắc này, chợt giảm mạnh!

Tu sĩ của Vân Tông đều liên tục thấy được trên mặt đất có những bông hoa giống như ánh trắng nở ra. Mỗi người đều ngây người. Không ít người trực tiếp la lên thất thanh.

- Vân Tông lại có thảm thực vật?

- Đây... Đây là hoa gì?

- Trời ạ, từ trước đến nay không có nghe nói tới. Trên Vân Tông của bắc mạch lại có thể có thể có thảm thực vật sinh trưởng... Cây cỏ bắc mạch, không phải đều tồn tại ở trong khu vực riêng sao?

Sau khi kinh ngạc hô lên, những tiếng kêu càng kinh người hơn không ngừng vang vọng ở trên mặt đất của Vân Tông.

- Nóng quá... Ta... Ta lại có thể toát mồ hôi?

- Không đúng. Hàn khí của Vân Tông chúng ta... Thế nào lại ít đi nhiều như vậy!

- Trời ạ. Các ngươi nhìn núi băng kia. Nó... nó lại có thể tan ra!

Theo hàn khí giảm mạnh trên diện rộng, toàn bộ Vân Tông lập tức băng tuyết tan ra. Thậm chí ngay cả tảng băng cực lớn nâng mây trắng, chiêu bài của bắc mạch, lúc này dường như đổ mồ hôi, có nước đá nhỏ xuống...

Cảnh tượng như vậy, lại lập tức chấn động toàn bộ bắc mạch. Đám người Vân Lôi Tử đều nhanh chóng bay ra. Trong thần sắc mỗi người mang theo sự kinh ngạc không có cách nào tin tưởng càng không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ lao thẳng đến mặt đất của Vân Tông.

Nhưng ngay khi bọn họ hạ xuống, trong chớp mắt, vì phạm vi hàn khí giảm mạnh. Từng tảng băng ở Vân Tông ầm ầm sụp xuống. Cái này cũng chưa tính là cái gì. Điều khiến cho tất cả mọi người há hốc mồm, là tượng băng đang nâng mây trắng trên mặt đất... ngón tay cái trong bàn tay của hắn... chẳng biết từ lúc nào lại có thể nhìn thấy được rễ chui vào bên trong. Theo sự hấp thu của nó, ngón tay cái lớn vô cùng này... Lại có thể... Hoàn toàn tan ra, trở thành nước đá, rơi khắp bầu trời...

Trong tiếng nổ lớn, đám mây trắng nghiêng về một phía. Tất cả tu sĩ ở phía trên đều há hốc mồm. Các Thiên Nhân bắc mạch đã tới nơi. Tất cả đều nhìn cái ngón tay cái tan chảy, rơi xuống nước đá. Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

- Ta... Ta không nhìn lầm chứ...

- Bề mặt của bắc mạch ta... tượng băng Chiến Thần của bắc mạch ta... Ngón tay cái của hắn... không còn?

Vân Lôi Tử thì thào nói nhỏ, nhìn Phùng Trần ở bên cạnh, có phần không xác định, ngây người mở miệng.

Mặt đất của Vân Tông nổ lớn. Các núi băng ở mọi chỗ sụp xuống. Càng có số lượng lớn nước đá, từ bên trong tầng mây nơi này rơi xuống mặt đất. Tất cả đệ tử bắc mạch phía trên, mỗi người đều hít thở dồn dập.

Cũng có không ít người sau khi bay ra, nhìn thấy bức tượng Chiến thần bị mất đi ngón tay cái, tất cả đều há hốc mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1407: Áp Đứng Lên! (1)

Sau một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, những tiếng ồn ào còn lớn hơn, mãnh liệt hơn so với trước kia, bỗng nhiên bạo phát.

- Làm sao có thể như vậy được...

- Đây là loại thực vật gì vậy...

- Trời ạ, bắc mạch ta rốt cuộc thế nào, trong khoảng thời gian ngắn như thế, lại liên tục xuất hiện nhiều chuyện như vậy... Đầu tiên là Trí Huyễn Đan, sau đó là bức tượng Chiến Thần cũng bị mất đi ngón tay...

Ở nơi này không ngừng truyền ra những tiếng kêu kinh ngạc sợ hãi. Thân thể đám người Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần lúc này đã run rẩy, thần sắc biến hóa. Ở bên trong mỗi một đôi mắt đều lộ ra sự điên cuồng. Bọn họ còn có không có cách nào áp chế được sự phẫn nộ, không ngừng bạo phát ngập trời.

- Bạch Tiểu Thuần!

- Nhất định là ngươi, Bạch Tiểu Thuần!!

Tiếng gầm thét giận dữ kinh thiên động địa vang lên. Vân Lôi Tử cùng các Thiên Nhân bên cạnh, lúc này hoàn toàn nổi giận. Ở trong tiếng rít gào này, bọn họ lao thẳng đến căn phòng của Bạch Tiểu Thuần, nhanh chóng xông qua.

Chẳng những là bọn họ như vậy, những tu sĩ Vân Tông ở bốn phía xung quanh sau khi nghe được tiếng gầm thét giận dữ của các Thiên

Nhân, trong mắt mỗi một người đều lộ ra vẻ dữ tợn. Bọn họ đồng thời nhìn về phía chỗ khu vực của Bạch Tiểu Thuần.

- Đáng chết. Nhất định là do Bạch Tiểu Thuần làm ra!

- Đây là một tai họa. Gây tai họa cho đệ tử Vân Tông chúng ta thì cũng thôi. Hắn lại còn gây tai họa cho bức tượng Chiến Thần Vân Tông của chúng ta!

- Giết Bạch Tiểu Thuần!

Mọi người ở nơi này đều lớn tiếng rít gào. Khi các Thiên Nhân xông tới, đồng thời Bạch Tiểu Thuần ở bên trong căn phòng của hắn, lúc này hơi thở lộ ra sự khẩn trương lo lắng. Hắn nhìn cây hoa ánh trăng trước mắt đang hút thu hàn khí bên ngoài một cách kinh người. Những hàn khí này lập tức dũng mãnh tràn vào trong chiếc lá cây được hắn ghép vào, khiến cho chiếc lá cây này, trong nháy mắt lại có gần như khu vực bảy thành đã trực tiếp trở thành hàn băng. Có thể tưởng tượng được, nếu cho Bạch Tiểu Thuần đủ thời gian, hắn có thể rất nhanh làm được yêu cầu của nữ hài nhi, khiến cho miếng lá cây này hoàn toàn trở thành lá băng.

Nhưng bây giờ lại không kịp nữa. Bên ngoài vang lên những tiếng rít gào, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng run rẩy. Một tay hắn hắn hái chiếc lá cây kia xuống cất vào, đồng thời lập tức truyền ra ý thức về phía cây hoa ánh trăng.

- Nhanh biến trở về hạt giống!

Hoa ánh trăng này không cần Bạch Tiểu Thuần mở miệng, cũng đã nhận thấy được nguy cơ sinh tử. Trong nháy mắt tất cả rễ héo rũ. Đóa hoa héo rũ, cành khô héo, giống như đều ngưng tụ tất cả sức sống lại, hình thành một hạt giống có mức độ lớn hơn so với trước kia rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần không kịp kiểm tra, lập tức lại thu loại hạt giống này vào bên trong túi trữ vật.

Trong nháy mắt khi hắn vừa làm xong tất cả những điều này, một tiếng nổ lớn kinh thiên, bỗng nhiên trực tiếp nổ tung ở bên ngoài căn phòng của hắn.

Ầm.

Căn phòng của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đã bị một lực mạnh, hung hãn đánh phá.

Trong khi căn phòng bị chia năm xẻ bảy, Bạch Tiểu Thuần có chút chật vật lui lại. Sau khi nhanh chóng tránh né, hắn nhìn thấy được ở bốn phía xung quanh, chính vô số đệ tử Vân Tông đằng đằng sát khí, còn có đám người Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần. Ánh mắt bọn họ giống như điên cuồng khát máu muốn nuốt sống mình.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Vân Lôi Tử điên cuồng hét lên. Sau khi căn phòng của Bạch Tiểu Thuần sụp đổ. Hắn cũng thấy được lỗ thủng cực lớn trên mặt đất này cùng với hoa ánh trăng héo rũ ở bốn phía xung quanh.

- Chuyện bán Trí Huyễn Đan c, không có giết ngươi, ngươi lại còn dám đụng đến căn cơ bắc mạch ta. Bạch Tiểu Thuần, ngày hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Phùng Trần tức giận tới mức, sát ý trong mắt kinh thiên. Trong một thoáng, hắn trực tiếp lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Vừa ra tay chính là thần thông giống như đòn sát thủ của hắn vậy.

Trong tiếng nổ lớn, khí tức của Bạch Tiểu Thuần tăng mạnh. Hắn nhanh chóng tránh ra phía sau. Hắn cũng ủy khuất phẫn nộ, hét lớn một tiếng.

- Bắc mạch, các ngươi chẳng lẽ muốn phản bội đại lục Thông Thiên!

- Từ sau khi ta tới nơi đây, các ngươi vẫn luôn nhằm vào ta. Vốn chỉ là ước pháp tam chươ ng, ta nhịn. Nhưng sau khi ta bán đan dược, các

ngươi lại đặt ra ước pháp tứ chươ ng!

- Hiện tại ta trồng hoa cỏ mà thôi, ta động chạm gì với bất kỳ lời giao hẹn nào trong đó?

Bạch Tiểu Thuần lẽ thẳng khí hùng, điên cuống hét lên. Lúc này hắn cũng bất chấp mọi giá. Ở bắc mạch này hắn thật sự cũng rất khó chịu.

- Muốn ra tay với ta, không cần phải đi tìm một ít lý do làm gì!

Tu vi của Bạch Tiểu Thuần ầm ầm tản ra. Trên trời cao hiện lên gương mặt cực lớn của hắn, khí thế toàn diện bạo phát.

Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần cũng đau đầu. Hai người bọn họ có nỗi khổ nói không nên lời. Bọn họ chỉ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này khó chơi đến cực hạn. Nhất là Phùng Trần. Hắn cảm thấy trước đây mình đặt ra ước pháp tam chươ ng, hoàn toàn chính là mang đá đập lên chân của mình.

Thật ra, trước đây bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, năng lực gây tại họa của Bạch Tiểu Thuần, một ước pháp tam chươ ng cũng không thể nào ngăn cản được. Thậm chí ở dưới ước pháp tam chươ ng, hắn đã có khả năng bạo phát kinh người hơn.

Mà điều khiến cho bọn họ cảm thấy rầu rĩ nhất, là Bạch Tiểu Thuần này ngôn từ sắc bén, thân phận lại đặc biệt. Bọn họ giết cũng không phải, không giết lại khó giải

được mối hận trong lòng. Điều này khiến cho trong lòng mấy Thiên Nhân bắc mạch này cảm thấy ủy khuất, không hề kém hơn so với Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí trong lòng bọn họ đều đã hối hận. Sớm biết như vậy, bọn họ đã không để Bạch Tiểu Thuần ở lại, mà khiến cho hắn nhanh chóng rời đi mới đúng...

Chẳng những là trong lòng mấy Thiên Nhân này rầu rĩ, các đệ tử Vân Tông ở bốn phía xung quanh, mỗi một người đều căm tức nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhưng trong lòng cũng đang ai thán. Đối với sự khó chơi và khả năng gây họa của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ xem như đã cảm nhận được rõ ràng.

- Đều là do Phùng Trần lão tổ sai. Hắn là xuất thân lôi tông, cho nên giới hạn Bạch Tiểu Thuần này ở Vân Tông, đây là không có thiện ý!

- Không sai. Để Bạch Tiểu Thuần này đi tới Lôi Tông của hắn, buông tha Vân Tông chúng ta. Chiến Thần của chúng ta... cũng đã thiếu mất một ngón tay cái!

Các tu sĩ Vân Tông mỗi một người đều bi thương. Luật pháp không trách đám đông. lúc này những tiếng nói như vậy đều không có kiêng kỵ truyền ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1408: Áp Đứng Lên! (2)

Sau khi Phùng Trần nghe được, sắc mặt nhất thời khó coi vô cùng. Đối với Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng càng lúc thêm căm hận.

Mắt thấy rơi vào tình trạng giằng co, ngay cả Bán Thần bắc mạch ở bên trong quan tài thủy tinh này, chính mắt nhìn thấy tất cả những điều này. Hắn thở dài một tiếng, xoa xoa mi tâm. Đối với Bạch Tiểu Thuần này, hắn cũng cảm thấy đau đầu không thôi.

Hết lần này tới lần khác lời Bạch Tiểu Thuần này nói, đều chiếm đạo lý. Hắn thật sự không có làm trái với sự giao hẹn...

- Cũng không nên giao hẹn cho hắn cái gì... Cứ tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp. Bạch Tiểu Thuần này nói không chừng còn có thể làm ra phong ba lớn hơn nữa.

Bán Thần bắc mạch nhíu mày, có lòng để cho Bạch Tiểu Thuần cút ra khỏi Vân Tông. Nhưng những lời này hắn lại nói không nên lời. Dù sao trước đó bắc mạch đã mạnh mẽ hạn chế hắn. Hiện tại lại để cho hắn rời đi. Chuyện này truyền đi, bắc mạch lại mất mặt.

Nghĩ tới đây, trong mắt Bán Thần bắc mạch có hàn quang lóe lên. Lần này hắn không hạ xuống Vân Tông, mà là truyền ra pháp chỉ của hắn!

- Từ đó về sau, ước pháp ngũ chươ ng, không cho phép ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông ta trồng hoa, trồng cỏ, nuôi thú, nuôi quỷ, luyện khí, luyện đan. Trồng tất cả các loại, nuôi tất cả các loại, luyện tất cả đều không được!

Giọng nói này giống như thiên lôi vang vọng, nổ lớn ở trong toàn bộ tông môn. Các tu sĩ Vân Tông cùng với Thiên Nhân bắc mạch lại không có trước cảm giác giống như lần đầu tiên nữa. Lúc này trong lòng mỗi người đều rầu rĩ. Bọn họ có thể tưởng tượng, sợ là không bao lâu nữa, còn có thể có ước pháp lục chươ ng, thất chươ ng...

Mà mỗi lần đều để Bạch Tiểu Thuần tìm được chỗ đột phá. Bọn họ mới trở lại phong tỏa. Cứ như thế nữa... Ở trong dự cảm của mọi người, sợ là không bao lâu nữa không phải bản thân Bạch Tiểu Thuần giết chết mình, mà chính là bắc mạch hoàn toàn bị hắn chơi cho hỏng.

Mọi người của bắc mạch đối với pháp chỉ của Bán Thần trong lòng có phần bất mãn. Bạch Tiểu Thuần cũng bất mãn. Hắn cảm thấy bắc mạch này thật là quá đáng. Lần này lại giao hẹn cho mình thêm một chươ ng.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến đổi, hung hăng cắn răng một cái. Lần này hắn xem như là thật sự bất chấp mọi giá. Hắn ngẩng đầu đang muốn mở miệng, tranh thủ khiến cho Bán Thần này đang lúc phiền lòng, để mình rời khỏi bắc mạch.

Nhưng vào lúc này, đạo pháp chỉ thứ hai của Bán Thần cũng giống như thiên uy vậy ầm ầm hạ xuống.

- Thị vệ Thông Thiên Bạch Tiểu Thuần, mặc dù không làm trái với giao hẹn, nhưng lại hủy đi căn cơ của Vân Tông, chuyện này tội chết có thể tránh, nhưng tội sống khó tha. Giam giữ hắn ở trong lôi ngục của lôi tông, hạn chế tất cả tự do, kỳ hạn tới thời điểm Thông Thiên sứ giả rời khỏi!

- Nếu như có phản kháng, giết chết không cần luận tội!

Pháp chỉ trùng trùng điệp điệp, truyền khắp tông môn.

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, vội vàng mở miệng hô to. Nhưng tiếng hô của hắn mới truyền ra, một lực mạnh trực tiếp từ bên trong quan tài thủy

tinh bạo phát ra, hóa thành một bàn tay tia chớp cực lớn, không quan tâm Bạch Tiểu Thuần có nguyện ý hay không, một tay nắm lấy hắn sau đó trực tiếp tính đưa vào trong một đám mây đen trong những tia chớp vô tận đang được một bức tượng nâng lên!

Thời điểm bàn tay to biến mất, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần cũng biến mất.

Đám người Vân Lôi Tử tận mắt nhìn thấy được cảnh tượng như vậy, nhất thời thần sắc phấn chấn. Mắt Phùng Trần cũng nhất thời sáng lên. Càng không cần phải nói tới những đệ tử Vân Tông đó, khi nghe được quyết định này của Bán Thần cùng với nhìn thấy được kết quả của Bạch Tiểu Thuần, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

- Cuối cùng đã đi!

- lôi ngục của Lôi Tông, cho dù là tu vi Bán Thần, ở bên trong cũng phải nhận cực hình bị thiên lôi luôn luôn công kích. Đây là do Bạch Tiểu Thuần hắn tự tìm lấy!

- Đã sớm nên như vậy!

Vân Tông hoan hô. Đám người Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần đều thở phào nhẹ nhõm. Thời điểm nhìn về phía lôi vân màu đen, khóe miệng bọn họ đều lộ ra nụ cười lạnh.

- Ngươi cho dù là có khả năng lật trời, ở bắc mạch ta cũng phải cúi đầu!

Trong mắt Vân Lôi Tử lộ ra vẻ châm chọc, còn có chút khuây khoả.

Cùng lúc đó, bên trong quan tài thủy tinh, chân mày Bán Thần bắc mạch cũng buông lỏng xuống. Hắn liếc nhìn mây đen lôi tông, thầm nghĩ đi xử lý như vậy, cùng lúc uy danh của bắc mạch không bị rơi xuống. Về phương diện khác, hắn không tin Bạch Tiểu Thuần này ở bên trong lôi lao, còn có thể làm ra được chuyện gì lớn nữa.

Dù sao năm đó lôi ngục bắc mạch này đã có thể giam giữ qua rất nhiều trọng phạm. Hiện tại tuy rằng phần lớn bên trong đều trống trải, có lẽ cho dù là Bán Thần ở bên trong, cũng phải chịu đủ hành hạ, càng không cần phải nói tới Thiên Nhân.

- Như vậy là có thể yên tĩnh.

Hai mắt Bán Thần lão tổ nhắm nghiền.

Cửu Thiên Vân Lôi Tông, hai bức tượng khổng lồ đưa tay nâng lên, một là Vân Tông màu trắng, một là Lôi Tông màu đen!

Lúc này, ở lúc này thỉnh thoáng có tia chớp xuyên qua bên trong mây đen Lôi Tông. Ở sâu bên trong mây mù, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần.

- Ta hận bắc mạch!

Những tiếng kêu thảm thiết mang theo sự đau khổ, còn có sự không cam lòng mãnh liệt. Nhưng bất luận Bạch Tiểu Thuần kêu gào thế nào, cũng không truyền ra được... Hắn ở bên trong lôi ngục này, đã bị giam giữ ba ngày.

Mà trong vòng ba ngày, Bạch Tiểu Thuần cũng tuyệt vọng. Hắn chỗ sâu bên trong mây đen, bốn phía xung quanh có vô số cấm chế. Những cấm chế này phong ấn tám phương, khiến cho phạm vi hắn có thể sống và di chuyển, không được quá kích thước chừng mười trượng.

Chỉ cần hắn vừa rời khỏi phạm vi mười trượng này, nhất thời từ bốn phía xung quanh lại có vô số tia chớp đánh xuống. Những tia chớp này thoạt nhìn lại kinh người. Từng cái có kích thước chừng lớn bằng cánh tay, ẩn chứa ý diệt sạch. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy sắc mặt cũng trắng bệch.

- Khinh người quá đáng!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần run rẩy ngồi ở bên trong lôi ngục, nhìn trong mây đen bốn phía xung quanh thỉnh thoáng có từng tia chớp gào thét qua. Ở bên trong này, hắn kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Chính là ở bên trong cảnh khốn cùng. Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thời gian xui xẻo nhất trong cả cuộc đời mình, chính là hiện tại.

- Thật là quá đáng. Ước pháp tam chương ng, ước pháp tứ chương ng, ước pháp ngũ chương ng... Điều này làm thì cũng thôi, còn đem ta giam lại.

Bạch Tiểu Thuần có cảm giác muốn phát điên. Hắn thử rất nhiều biện pháp, những đều vô nghĩa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1409: Ừ? A! (1)

Hắn ăn bản không có cách nào rời khỏi nơi này. Điều khiến cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ, là cứ cách mấy canh giờ, đều sẽ có số lượng lớn tia chớp từ bốn phía xung quanh gào thét lao đến, trực tiếp xuyên qua mười trượng cấm chế này, không ngừng công kích về phía hắn.

Những tia chớp này rất nhiều, thoạt nhìn lại kinh thiên động địa. Sợ là Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể khuếch tán tu vi đi chống lại. Nhưng ở chỗ bên trong lôi ngục này, linh lực thiên địa bị cắt đứt. Bạch Tiểu Thuần đã nhìn ra, sợ là không bao lâu nữa, khi linh lực của mình khô cạn, sẽ không có cách nào ngăn cản tia chớp đến nữa.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày. Càng nghĩ hắn càng cảm thấy ủy khuất. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng. Hắn chỉ có thể hi vọng Đỗ Lăng Phỉ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, bản thân mình cũng có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

- Bắc mạch, ta nhớ các ngươi rồi. Chờ đấy cho ta. Chờ sau khi ta trở thành Bán Thần, ta nhất định phải báo thù!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, hét lớn một tiếng về bốn phía xung quanh.

Nhưng tiếng gào thét này của hắn vừa phát ra, một tiếng cười nhạo từ một phía bên trong mây đen truyền ra.

- Trở thành Bán Thần? Cho dù ngươi trở thành Bán Thần, cũng không báo được thù.

- Ai?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, chợt nhìn lại. Hắn ở chỗ này ba ngày. Tuy rằng thần thức bị hạn chế, nhưng sự nhạy bén của hắn vẫn như trước. Từ trước đến nay hắn không phát hiện ra, bên cạnh mình lại còn có những người khác.

Lúc này trong sự cảnh giác, theo ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, khắp nơi mây mù vẫn cuồn cuộn. Sau khi chậm rãi loãng ra, lộ ra nơi Bạch Tiểu Thuần đang đứng, chỗ khu vực này ước chừng hơn một trăm trượng.

Bốn phía xung quanh có sóng cấm chế dao động, ngăn cản tất cả mọi người ra vào. Đồng thời, có số lượng lớn tia chớp qua lại ở bên trong khu vực mười trượng, thỉnh thoảng xuyên qua nơi này. Một bóng người gầy gò ngồi khoanh chân ở chỗ kia!

Từ bóng dáng ấy có thể nhìn ra đó là một lão già, quần áo lam lũ, gầy giống như chỉ còn da bọc xương. Ngay cả khí tức cũng yếu ớt. Mỗi lần tia chớp xuyên qua bên trong thân thể hắn, thân thể của hắn đều sẽ run rẩy vài cái, nhưng thần sắc lại hoàn toàn không thay đổi. Hiển nhiên hắn bị hành hạ lâu dài. Tuy không có cách nào miễn trừ sự thống khổ của thân thể hắn, nhưng ý thức của hắn đã sớm quen thuộc với loại thống khổ khi tia chớp cắn xé thân thể.

Lúc này hắn giơ tay phải lên. Cánh tay giống như gảy một cái. Hình như cấm chế mười trượng này cũng không có cách nào ngăn cản được ý chí của hắn. Hắn có thể dễ dàng điều khiển sương mù cuồn cuộn ở bốn phía xung quanh.

Theo ánh mắt Bạch Tiểu Thuần quan sát, lão già kia cũng chậm rãi ngẩng đầu. Ánh mắt hắn lại giống như điện chớp. Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, hai mắt lại lập tức đau đớn, hít vào một hơi.

- Tiểu gia hỏa, lão phu chính là Bán Thần, không phải cũng bị trấn áp tại ở đây sao? Cho nên nếu ngươi muốn thề, ta khuyên ngươi vẫn nên

xác định cho mình một mục tiêu cao hơn, thì thỏa đáng hơn. Ví dụ như trở thành Thiên Tôn?

Lão già nhếch miệng cười. Ở dưới những tia chớp chiếu rọi, lộ ra một hàm răng vàng. Phối hợp với ánh mắt u ám của hắn, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên.

- Lão phu ở chỗ này bị trấn áp quá nhiều năm tháng. Người tới nơi đây đều bị trấn áp. Cho tới hôm nay còn dư lại cũng không có mấy người. Lại nói tiếp, đã lâu không thấy được người mới.

- Tới đây tới đây. Tiểu gia hỏa, ngươi biết khiêu vũ không? Nhảy cho lão phu xem một chút kỹ thuật đẹp mắt để giải buồn một chút. Nếu như lão phu nhìn thấy cao hứng, nói không chừng sẽ truyền cho ngươi một ít bí pháp, có thể khiến cho ngươi ở nơi này bớt nhận một ít thống khổ do Lôi Đình cắn xé thân thể.

Trong mắt lão già lộ ra áh sáng tà dị. Hắn quan sát Bạch Tiểu Thuần từ trên xuống dưới. Tiếng cười mang theo sự uy nghiêm đáng sợ cùng quỷ dị.

Vừa mới bắt đầu, Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình. Lúc này hắn khôi phục lại, ý thức được người này cùng giống như mình, đều bị giam giữ ở chỗ này. Sau đó lá gan của hắn cũng lớn lên, trừng mắt.

- Câm miệng, lão gia hỏa, Bạch gia ngươi năm đó đã từng trải qua lao ngục. Lão già phạm tội như ngươi, không biết đã bị ta thu thập bao nhiêu đâu.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, hất cằm lên.

- Ta lại thích con ngựa nhỏ quật cường giống như ngươi. Ha ha, nhớ chỗ lao ngục này, ở ba ngàn năm trước cũng từng giam giữ một con ngựa nhỏ. Đáng tiếc, chỉ một tháng, đã khóc lóc kêu than, giãy dụa ở trước mặt ta, chỉ vì để cho lão phu truyền thụ cho hắn một ít bí pháp. Ta chờ ngươi.

Lão già cười ha ha một tiếng. Hiển nhiên, Bạch Tiểu Thuần đến, khiến cho hắn cảm thấy cuộc sống thoáng cái có sắc thái.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy muộn phiền. ánh mắt cùng tiếng cười của lão già này, lại khiến cho hắn cảm thấy chán ghét. Sau khi trừng mắt vài lần, hắn liền không để ý tới nữa. Hắn ngồi ở chỗ đó, suy nghĩ có thể không cần chờ Đỗ Lăng Phỉ hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần Đỗ Lăng Phỉ trở về, bản thân mình nói không chừng cũng có biện pháp rời khỏi nơi này.

Thời gian trôi qua. Một lúc lâu sau, bỗng nhiên, tia chớp ở bốn phía xung quanh bên trong mây mù này, thoáng cái nhiều hơn. Chúng từ bốn phía xung quanh gào thét lao tới gần, giống như một trận gió bão tia chớp.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Trận gió bão tia chớp như vậy, mỗi ngày hắn đều phải trải qua nhiều lần. Lúc này tu vi nhất thời vận chuyển, hình thành phòng hộ trong chớp mắt. Bốn phía xung quanh có vô số tia chớp chuyển bị xuyên qua cấm chế, phát ra tiếng nổ lớn lao đến.

Trong lúc tu vi của Bạch Tiểu Thuần khuếch tán, toàn lực ngăn cản. Hắn nhìn vô số tia chớp ở bốn phía xung quanh này, hãi hùng khiếp vía. Bên trong những tia chớp này ẩn chứa lực hủy diệt. Một đạo không tính là gì cả. Nhưng Bạch Tiểu Thuần tính toán sơ lược, bốn phía xung quanh chí ít có hơn mười vạn đạo. Điều này khiến cho da đầu hắn tê dại.

Chẳng những là hắn ở đây nhận lực của tia chớp, lão già ở bên cạnh cũng như vậy. Ở trong những tia chớp, toàn thân hắn run rẩy, nhưng thần sắc lại không hề thay đổi. Ngược lại hắn không có thiện ý nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi bây giờ còn có linh lực, có thể đi chống lại. Chỉ có điều sau khi qua mười ngày nữa, linh lực của ngươi sẽ không còn... Đến lúc đó, ngươi sẽ biết tư vị.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1410: Ừ? A! (2)

- Lực lượng của những tia chớp này khi vừa mới bắt đầu vẫn không tính là gì cả. Nhưng sau khi tích lũy, hình thành hành hạ, có thể nói là cực hình thiên địa.

Toàn thân lão già run rẩy, âm thanh lại hoàn toàn không có chút run rẩy nào, chậm rãi vang vọng.

- Biết ta thích nghe nhất là cái gì không? Ta thích nghe nhất, chính là những người khác ở dưới những tia chớp này phát ra các loại kêu gào thảm thiết. Sau khi nhắm mắt lại, âm thanh kia tuyệt vời vô cùng...

Lão già liếm môi. Thời điểm hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh sáng tà dị trong mắt lại càng nồng đậm.

Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình đi để ý tới lão già. Hắn hãi hùng khiếp vía nhìn những tia chớp ở bốn phía xung quanh kéo dài sau nửa canh giờ mới chậm rãi biến mất. Linh lực của hắn, cũng hao phí không ít.

Hiện tại số lực lượng còn lại, chưa đủ bảy thành. Điều này khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần có chút khó coi.

- Tiếp tục như vậy nữa là không được...

Gương mặt Bạch Tiểu Thuần u sầu, nhìn tia chớp ở bốn phía xung quanh chạy bên trong mây mù. Hắn khổ sở suy nghĩ, cân nhắc biện pháp. Thật ra, dựa theo hắn tính toán, tối đa qua mười ngày nữa, mình thực sự sẽ cạn kiệt linh lực.

Mặc dù hắn tự tin vào lực lượng thân thể, nhưng Bán Thần ở bên cạnh còn thê thảm như thế, Bạch Tiểu Thuần bây giờ không có lòng tin cùng nắm chắc, có thể so với đối phương từng được.

Trong nháy mắt, năm ngày rất nhanh đã trôi qua. Trong năm ngày này, mỗi lần gió bão tia chớp đến, linh lực của Bạch Tiểu Thuần đều đang tiêu hao. Giọng nói của lão già kia, đều nói đâu đâu không ngừng.

Cái này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phiền não. Cho đến ngày thứ sáu đến, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, hai mắt xuất hiện tơ máu. Hắn nhìn chằm chằm vào những tia chớp chạy bên ngoài, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Hắn suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đều lại tự mình hủy bỏ. Lúc này ở trong đầu hắn chỉ còn lại có một con đường...

- Ta nhớ ban đầu ở trên Thông Thiên Hải, lúc đại sư huynh Độ Kiếp, ta từng nuốt vào kiếp vân. Ở trong đó đều là tia chớp Lôi Đình... Ở bên trong tia chớp này, ngoại trừ ẩn chứa lực hủy diệt ra, còn có sinh cơ!

- Mà sở dĩ như vậy, đoán chừng là đồ nhi của ta đang giúp ta. Cũng không biết ở chỗ này... Hắn có thể tiếp tục giúp ta hay không.

Bạch Tiểu Thuần do dự một lúc lâu. Cuối cùng trận bão tia chớp lại một lần nữa từ bốn phía xung quanh lao tới. Hắn hung hăng cắn răng một cái.

- Thử một chút!

Bạch Tiểu Thuần chợt đứng lên, nhìn gió bão tia chớp từ bốn phía xung quanh gào thét lao đến. Mặc dù tu vi tản ra, nhưng không có toàn lực phòng hộ giống như trước kia.

Ở trong tiếng nổ lớn, hơn mười vạn tia chớp ở bốn phía xung quanh hình thành gió bão, liền trực tiếp xuyên qua cấm chế, xuất hiện ở xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Mắt thấy những tia chớp này sẽ nhấn chìm hắn,

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, chợt mở miệng, hướng về phía tia chớp trước mặt, hút mạnh một cái!

Khi cảnh tượng như vậy, bị lão già kia nhìn thấy được. Hắn sửng sốt một chút, sau đó lớn tiếng cười rộ lên.

- Lại có một kẻ muốn đi nuốt tia chớp. Làm vậy không phải là tìm chết sao? Lão phu năm đó tự xưng là lLi tổ, thân là tán tu Bán Thần bắc mạch, cũng cũng không dám đi nuốt những Lôi Đình hủy diệt này, bị nhốt ở chỗ này trong bao nhiêu năm tháng qua. Ta đã thấy qua... Ừ? A?

Tiếng cười của lão già mới vừa cất ra, một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể hắn lại chợt điên cuồng run rẩy, tròng mắt cũng thiếu chút nữa rơi xuống.

- Bà ngoại ngươi. Nngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi là thứ gì biến ra vậy?

Cho dù Lôi Tổ cho dù là ở dưới trận gió bão tia chớp này, cũng thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Vẻ mặt hắn hoảng sợ không có cách nào tin nổi. Hắn chỉ vào Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc kêu lên.

Thời khắc này, theo Bạch Tiểu Thuần hắn hút một cái, nhất thời lại có hơn mười tia chớp, trong phút chốc bị hút vào trong miệng hắn. Đây là do hắn cẩn thận từng li từng tí, mới miễn cưỡng làm được. Sau khi hút xong, hắn lập tức phát tu vi ra ngoài, toàn lực ngăn cản những tia chớp khác công kích.

Mà theo tia chớp bị Bạch Tiểu Thuần nuốt vào trong miệng, ở trong sự kích động của mình, hắn lập tức phát hiện những tia chớp lại có thể ở bên trong thân thể tự mình tiêu tan, hóa thành lực lượng thiên địa kinh người, lại trực tiếp chạy ở bên trong kinh mạch.

Hơn mười tia chớp, rốt cuộc có thể so với hơn mười ngày hắn tu luyện!

Mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại sáng lên, hơi thở cũng tràn ngập sự kích động mãnh liệt. Thời điểm hắn đưa mắt nhìn tia chớp ở bốn phía, đã không còn sợ hãi giống như trước nữa, mà là sự nhiệt tình như lửa.

- Thật sự có thể!

Trong sự phấn chấn, tu vi của Bạch Tiểu Thuần lại tản ra bốn phía xung quanh, lại hút vào một hơi. Lần này một hơi thở, hắn trực tiếp hút vào trên trăm tia chớp, phát ra tiếng nổ lớn.

Từ phía xa nhìn lại, những tia chớp giống như từng con rồng ánh sáng, lúc này trong tiếng rít gào, trực tiếp đã bị Bạch Tiểu Thuần nuốt xuống. Sắc mặt của hắn nhất thời ửng hồng, trong cơ thể rốt cuộc truyền đến những tiếng rắc rắc. Có thể so với linh lực tu luyện hơn một trăm ngày, trong nháy mắt lại trực tiếp nổ vang ở trong cơ thể hắn.

Trong tiếng nổ lớn, nhiều linh lực như vậy, khiến cho nhịp tim của Bạch Tiểu Thuần đập nhanh hơn. Đồng thời, hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, lại lập tức tu luyện Nhật Nguyệt Trường Không Quyết. Ở trong cơ thể hắn, một mặt trăng non, đang nhanh chóng ngưng tụ ra.

Mà khí tức tu vi của hắn đều ở trong một chớp mắt này, rõ ràng cường hãn hơn so với trước một chút.

Lão già kia tận mắt nhìn thấy tất cả những điều này. Toàn thân hắn cũng hoàn toàn choáng váng. Điều này vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn. Hắn là Bán Thần sinh trưởng ở địa phương bắc mạch. Thời điểm hắn cường hãn nhất, tự xưng là Lôi Tổ, đối với tia chớp Lôi Đình có thành tựu sâu đậm. Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không dám cắn nuốt Lôi Đình.

Bởi vì hắn biết, tia chớp ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông này tuyệt đối không tầm thường. Đó là hình chiếu của ý chí thiên địa, ẩn chứa lực hủy diệt, đủ để kinh thiên động địa.

Nhưng hôm nay, ví dụ sống sờ sờ bày ra ở trước mặt hắn. Điều này khiến cho hơi thở của lão già cũng trở nên rối loạn, trong đầu chấn động không ngừng.

- Chẳng lẽ là ta nghĩ lầm rồi... Tia chớp này... Có thể cắn nuốt?

Lão già bị giam giữ trong thời gian quá lâu, lại bị lật đổ tư tưởng. Cho tới thời khắc này đầu óc hắn có chút hỗn loạn. Hắn lại có thể cũng mở miệng, hướng về phía tia chớp ở bốn phía xung quanh hút một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1411: Lão Đệ, Ta Có Một Bộ Thần Công!

Nhất thời liền có mười tia chớp ầm ầm lao đến, bị hắn trực tiếp hút vào. Sau đó, tròng mắt của lão già này thiếu chút nữa muốn nổ tung. Hắn phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể run rẩy kịch liệt, còn phun ra một búng máu tươi lớn. Thật lâu sau đó hắn mới miễn cưỡng khôi phục lại. Thời điểm lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt của hắn u oán vô cùng. Hắn nhìn thấy được chính là Bạch Tiểu Thuần lúc này đang lần thứ ba cắn nuốt tia chớp.

Lần thứ ba này, Bạch Tiểu Thuần một hơi thở nuốt vào mấy trăm tia chớp... Ở nơi đó, hắn lộ ra vẻ mặt say mê hấp thu...

Sự tương phản rõ ràng này, khiến cho lão già chỉ cảm thấy trong tâm thần dâng lên sóng lớn ngập trời, còn có loại cảm giác bất công mãnh liệt. Lúc này hắn cũng muốn phát điên.

- Tại sao có thể như vậy được... Không thể như vậy được... Ta là Bán Thần. Năm đó ta lại là Lôi Tổ...

Thời điểm lão già ở đây phát điên, trận gió bão tia chớp lần này đã chậm rãi tiêu tan.

Bạch Tiểu Thuần hấp thu xong mấy trăm tia chớp này, cảm nhận Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ nhất trong cơ thể mình hiện tại đã hoàn thành hơn phân nửa. Trong sự phấn chấn, hắn liếm môi một cái. Đối với trận gió bão tia chớp tiếp theo, hắn có cảm giác tràn ngập chờ mong.

- Cửu Thiên Vân Lôi Tông này đối với ta cũng không tệ lắm, nhốt ta ở tại một chỗ như vậy. Nơi đây đối những người khác mà nói là hành hạ. Nhưng với ta mà nói... Đây là đất lành của ta.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kích động. Lúc này hắn đứng lên, không nhịn được cười ha hả.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây đích xác là không có việc gì, tu vi lại còn tăng thêm một ít, tâm thần lão già rung chuyển kịch liệt, lúc này mắt hắn phát ra ánh sáng, vội vàng hô to.

- Tiểu huynh đệ...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, lông mày nhướn lên, nghiêng đầu nhìn về phía lão già.

- Lão khỉ, ngươi có chuyện gì?

Nghe được mình bị gọi là lão khỉ, da mặt Lôi Tổ giật giật vài cái. Hắn biết đây là đối phương trả thù mình trước đó gọi hắn là con ngựa nhỏ...

- Tiểu huynh đệ, ngươi... Ngươi mới vừa rồi làm sao làm được vậy?

Lôi tổ hít một hơi thật sâu, cố gắng hết mức khiến cho mình thoạt nhìn hòa ái một chút. Hắn hoàn toàn không lưu ý chuyện mình bị gọi là lão khỉ. Trong mắt hắn mang theo sự chờ mong. Hắn trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Thật ra, hắn đã bị giam giữ ở chỗ này trong thời gian quá lâu. Hắn thấy được quá nhiều người bị tia chớp đánh chết, cũng thấy được không ít người vì nuốt tia chớp mà tử vong. Còn có rất nhiều người không chịu nổi sự hành hạ đã tự sát. Nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy có người ở chỗ này không chỉ không có việc gì, ngược lại tu vi còn tinh tiến...

- Lão khỉ, ngươi biết khiêu vũ sao? Nhảy một điệu múa thật đẹp cho đại gia giải buồn một chút. Nếu như đại gia nhìn cao hứng, nói không

chừng sẽ truyền cho ngươi một ít bí pháp, có thể khiến cho ngươi ở nơi này bớt nhận một ít thống khổ khi Lôi Đình cắn xé thân thể.

Tay áo của Bạch Tiểu Thuần vung lên, ngạo nghễ mở miệng.

- Ngươi!

Lôi tổ nghe được lời nói này, chợt trừng mắt. Lửa giận dâng lên. Hắn là Bán Thần. Cho dù hắn bị giam giữ ở chỗ này, mất đi tự do, nhưng tôn nghiêm vẫn còn. Cho dù Bán Thần của Cửu Thiên Vân Lôi Tông đến, nhìn thấy được hắn, cũng không thể đi sỉ nhục như thế.

Mắt thấy lão già này trừng mắt, Bạch Tiểu Thuần cũng trừng mắt qua.

Sắc mặt Lôi Tổ khó coi, trán chậm rãi nổi lên gân xanh. Ánh mắt hắn cũng trở nên thâm trầm. Sau khi mắt đối mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một lát, hắn chợt đứng dậy. Mặc dù linh lực khô cạn, nhưng uy áp Bán Thần vẫn mãnh liệt, ầm ầm ầm, bạo phát ra ở bốn phía xung quanh.

Ảnh hưởng tới mây mù ở tám phương. Những sương mù này không ngừng cuồn cuộn tản về bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần cũng bị dọa tới mức giật mình, lui ra phía sau vài bước. Lúc này lão già kia rốt cuộc mới hít một hơi thật sâu. Thân thể hắn lại có thể từ từ uốn éo. Mặc dù thân thể hắn khô gầy, nhưng có chút vận luật ở bên trong, ngược lại cũng có vài phần tư thái thướt tha...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhất thời trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa thì bị sặc.

- Ngươi... Ngươi thật sự lại nhảy sao?

Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, đã cảm thấy chịu không nổi. Hắn vội vàng lui ra phía sau, cười khổ mở miệng.

Lôi Tổ không để ý Bạch Tiểu Thuần, tự mình lại xoay tay một hồi mới khôi phục lại bình thường. Hắn liếc mắt nhìn về phía Bạch Tiểu

Thuần, vẻ mặt cao ngạo, thản nhiên nói.

- Đây tính là cái gì. Lão phu ở chỗ này bị giam giữ quá lâu. Chung quy cũng phải tìm một biện pháp giải sầu. Không có việc gì nhảy múa khiêu vũ, trái ba vòng, phải ba vòng. Cái cổ xoay xoay, mông xoay xoay. Như vậy không được sao?

Nghe đối phương nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ như vậy, trong mắt Bạch Tiểu Thuần chậm rãi lộ ra vẻ kính nể. Hắn cảm thấy lão gia hỏa này là một thiên tài. Nếu như đổi lại thành những người khác, bị giam giữ nhiều năm như vậy, chắc hắn đã sớm phát điên rồi. Nhưng hắn không chỉ không phát điên, thậm chí còn tìm ra phương pháp giải buồn như vậy.

- Tiền bối, chỉ riêng vũ đạo này của ngài, chờ sau khi ta thoát khỏi sự vây khốn, ta nhất định sẽ đưa ngươi mấy viên đan dược.

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, nghiêm túc nói.

- Được rồi. Không cần nói những lời thối tha đó làm gì. Ngay cả lão khỉ ngươi cũng gọi được. Ngươi bảo ta nhảy, ta cũng đã nhảy. Hiện tại ngươi hắn là nên nói ngươi nuốt tia chớp thế nào chứ?

Trong mắt Lôi Tổ lại phát ra ánh sáng, nhìn lại với vẻ mong đợi.

Mắt thấy lão gia hỏa này vì muốn biết chuyện này, đều làm ra cố gắng như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng bội phục. Hắn cũng nói ra một phần sự thật. Chỉ có điều hắn chưa nói lão gia hỏa này biết suy đoán của Bạch Hạo. Chỉ nói là, bản thân mình năm đó nuốt thiên kiếp, từng cảm nhận được bên trong thiên kiếp Lôi Đình ẩn chứa sức sống, cho nên trước đó mới thử một chút.

Lão già không tin vào lời nói này. Nhưng hắn có hỏi thế nào, cũng không hỏi ra được điều gì khác. Lão già có chút tức giận, ngồi xổm ở nơi đó suy nghĩ hồi lâu. Mắt thấy lại có một trận gió báo tia chớp đến, Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt hưng phấn tiếp tục cắn nuốt tu luyện. Hâm mộ trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Lại như vậy, qua mười ngày sau, Bạch Tiểu Thuần hấp thu tia chớp càng lúc càng nhiều. Nhật Nguyệt Trường Không Quyết của hắn lại có thể đạt đến tầng thứ nhất đại viên mãn. Mắt thấy hắn sẽ đột phá, bước vào tầng thứ hai.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1412: Đừng Làm Phiền Ta (1)

Lôi Tổ thật sự không nhịn được, lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng hắn rầu rĩ một phen. Sau đó, hắn bỗng nhiên mở miệng.

- Tiểu huynh đệ, ngươi xem chúng ta có thể gặp nhau ở chỗ này, cũng là có duyên. Ngươi bị nhốt ở chỗ này, ta cũng cảm nhận được nỗi hận của ngươi đối với bắc mạch. Ta cũng hận...

- Chúng ta là minh hữu... Ngươi nói cho ta biết biện pháp hấp thu. Sau khi ta thoát khỏi sự vây khốn, sẽ giúp ngươi đối phó với bắc mạch. Ngươi thấy như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần đưa mắt liếc nhìn lão già, lại không có để ý tới, tiếp tục cắn nuốt tia chớp hấp thu, cảm nhận tu vi trong cơ thể tăng trưởng. Đồng thời, hắn cũng đang toàn lực trùng kích tầng thứ nhất của Nhật Nguyệt Trường Không Quyết này.

Dựa theo hắn tính toán, lại thêm mấy lần gió bão tia chớp, hắn có thể đột phá Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ nhất, bước vào cảnh giới tầng thứ hai!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không để ý tới mình, lôi tổ rối rắm, một lát sau hung hăng cắn răng một cái, giống như dưới nào đó quyết tâm, lớn tiếng nói.

- Lão đệ, ta có một bộ phương pháp thần thông kinh thiên động địa. Chúng ta trao đổi thì như thế nào?

Nói xong, thấy Bạch Tiểu Thuần lần này nhìn liền cũng không nhìn mình, Lôi Tổ càng sốt ruột.

- Thần thông này của ta rất lợi hại. Đó là Vân Lôi Nhân Tổ một trăm biến! Cửu Thiên Vân Lôi Tông cũng có bí pháp này, chẳng qua là không trọn vẹn. Khi tu luyện sẽ dẫn đến thần hồn phân liệt. Ta có bộ thần thông hoàn chỉnh, uy lực mênh mông!

Ở trong chớp mắt khi giọng hắn truyền ra, cho dù Bạch Tiểu Thuần đang hấp thu tia chớp, cũng sửng sốt một chút, nhìn về phía lão già.

- Ngươi mới vừa nói thần thông gì?

- Vân Lôi Nhân Tổ một trăm biến!

Bạch Tiểu Thuần có phần há hốc mồm. Hắn biết thần thông này, thậm chí còn tự mình đối kháng qua. Đây chính là đòn sát thủ của Vân Lôi Tử. Nhất là sau khi Vân Lôi Tử song tử dung hợp, cho thấy Vân Lôi Nhân Tổ biến đổi lần thứ tám, hóa thân Nhân Tổ, khiến cho Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần, lần đầu bị trực tiếp tan vỡ.

Cảnh tượng lúc đó, đến nay vẫn còn là ký ức mới mẻ trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí hắn cũng nhớ thương công pháp này trong lòng. Đáng tiếc đây là bí pháp bất truyền của bắc mạch. Cho dù là tu sĩ bắc mạch, người có thể có tư cách tiếp xúc, cũng có thể đếm được trong một bàn tay.

Mà lúc này, lão nhân này bị giam giữ ở chỗ này, lại nói tới môn công pháp này. Nhất là ba chữ một trăm biến này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi, mắt không khỏi trợn trừng lên.

- Lão khỉ, ngươi lừa gạt ai vậy? Thật sự cho rằng ta chưa từng tiếp xúc qua thần thông Vân Lôi Nhân Tổ này sao?

Lôi Tổ trợn trừng mắt, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào khi bị vạch trần. Hắn cũng định nói cho cái tên vang dội một chút, để thu hút sự chú ý của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này hắn vỗ đầu một cái, cười khan một tiếng.

- Ta từng này tuổi rồi, trí nhớ không được tốt. Ta nhớ ra rồi, là Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến. Lần này sẽ không sai, chính là thập nhất biến!

Để chứng minh lời mình nói là thật trăm phần trăm, Lôi Tổ lại bổ sung vài câu.

- Trong đó vừa đến cửu biến, là tu sĩ ngưng tụ ra pháp tướng Nhân Tổ. Cho đến sau khi dung hợp với nhau, trở thành Nhân Tổ. Thập biến không được, đó là biến mắt trái của bản thân thành trăng sáng. Về phần thập nhất biến cuối cùng, càng kinh thiên động địa hơn. Đó là biến hóa mắt phải thành mặt trời!

- Nói là thập nhất biến, nhưng hai biến cuối cùng uy lực quá lớn. Một khi tu thành bất kỳ biến nào, cũng có thể từ trong không trung tăng mạnh chí ít lực của ba biến. Nếu có thể tu thành tất cả. Vậy thập nhất biến cũng trở thành thập thất biến!

Nghe đến đó, Bạch Tiểu Thuần có chút hoảng hốt, nhịp tim đập không nhịn được tăng nhanh.

- Năm đó Cửu Thiên Vân Lôi Tông thèm muốn đối với công pháp này của lão phu, sử dụng thủ đoạn hèn hạ đánh cắp cửu biến đầu. Nhưng hai biến cuối cùng này trước sau không có được. Lúc này mới giam giữ lão phu ở chỗ này. Tất cả không phải là vì hai biến cuối cùng sao!

Lôi Tổ mắt thấy Bạch Tiểu Thuần giống như động tâm, vội vàng lại khoe khoang thêm vài câu. Về phần lời hắn nói là thật hay giả, chỉ có một mình hắn biết được.

Bạch Tiểu Thuần không tin Cửu Thiên Vân Lôi Tông giam giữ người này, chỉ vì hai biến cuối cùng. Thật ra có quá nhiều biện pháp có thể thu lấy. Ví dụ như chuẩn bị một tu sĩ với trạng thái giống như Bạch Tiểu Thuần hiện tại, là có thể lừa gạt được hai biến cuối cùng này.

Nhưng điều khiến hắn vẫn động lòng, khiến cho tim hắn đập rộn lên, lại là thập nhất biến do Lôi Tổ nói tới... biến con mắt trái thành trăng sáng.

- Ta tu luyện Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, là quyển khuyết... Chỉ có Nguyệt Quyết. Ba tầng sau đại viên mãn, sau khi đột phá, có thể khiến cho tu vi của ta từ Thiên Nhân sơ kỳ bước vào Thiên Nhân trung kỳ... Chỉ là công pháp này không có phần tiếp sau.

- Mà Nhân Tổ thập nhất biến này... có liên quan đến trăng, có lẽ có thể dung hợp chúng lại một phen...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, càng thêm động tâm. HẮn không quan tâm cuối cùng có thể thành công hay không. Hắn cảm thấy chí ít cũng có thể thử một chút xem sao.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần không thể để lộ ra suy nghĩ trong tâm tư của mình. Quan trọng nhất, ở trong cảm giác của Bạch Tiểu Thuần, cái lão khỉ bên cạnh kia mặc dù bị giam giữ ở chỗ này rất lâu, đầu có chút không được tốt, nhưng dù sao cũng là cường giả Bán Thần.

Muốn nhận được công pháp từ trong tay hắn, tất nhiên phải bỏ ra cái giá rất lớn. Hơn nữa, có một chút không cẩn thận, công pháp tồn tại vấn đề, lấy tu vi của mình sợ là cũng nhìn không ra được đầu mối. Còn phương pháp nuốt tia chớp này, chính bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không biết là công pháp gì, vậy làm sao có thể cho đối phương...

- Phải chỉ dẫn lão khỉ này không nên công pháp, chỉ cần lực lượng thiên địa mới có thể...

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì. Hắn không cho được phương pháp cắn nuốt tia chớp. Mà nếu quả thật tia chớp này ở trong cơ thể hắn chạy một vòng, sau đó biến thành có thể bị lão khỉ hấp thu lực lượng thiên địa, như vậy Bạch Tiểu Thuần lại có nắm chắc rất lớn, đổi lấy công pháp.

Chỉ có điều trước tiên, là hắn có thể thay đổi cấu tạo của tia chớp. Vì vậy hắn nghiêm mặt, vẫn không có để ý tới Lôi Tổ. Hắn nhắm mắt tiếp tục cắn nuốt tia chớp ở bốn phía xung quanh, đồng thời âm thầm thử.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1413: Đừng Làm Phiền Ta (2)

Lôi Tổ đợi nửa ngày, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây lộ ra vẻ mặt không có hứng thú, trong lòng cũng rối rắm.

Lại như vậy, lại qua bảy tám ngày, Bạch Tiểu Thuần trước sau đều tiến hành tu luyện. Khí tức của hắn còn tăng lên với một loại tốc độ khủng khiếp. Vô số tia chớp trong lôi ngục này chính là dinh dưỡng tốt nhất, cần nhất để hắn tu luyện. Trong vòng bảy tám ngày ngắn ngủi, số lượng tia chớp hắn nuốt vào đã lên tới chừng hơn vạn.

Có thể tương đương với khi hắn bế quan nửa giáp. Loại tốc độ tu luyện này, cho dù là bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy kinh tâm động phách, thậm chí có cảm giác không thật.

- Chẳng lẽ Cửu Thiên Vân Lôi Tông này thật sự là địa phương tạo hóa của ta!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần dao động, cảm nhận tu vi trong cơ thể mình. Sau khi từng trải việc hấp thu những tia chớp này, lúc này hắn đã đột phá Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ nhất từ lâu. Thậm chí ngay cả tầng thứ hai, đều rất gần với đại viên mãn.

- Cứ tiếp tục như thế để tính toán, lại thêm nửa tháng... Ta có thể đột phá tầng thứ hai, bước vào Thiên Nhân sơ kỳ đỉnh phong, Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ ba!

Bạch Tiểu Thuần kích động. Lúc này cho dù là Bán Thần bắc mạch muốn thả hắn ra ngoài, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp, khiến mình một lần nữa bị giam giữ ở chỗ này.

- Thậm chí... Ta có thể ở chỗ này, đột phá Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ ba, khiến cho tu vi của bản thân từ Thiên Nhân sơ kỳ... Thăng cấp đến Thiên Nhân trung kỳ!

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy tốc độ máu lưu chuyển trong toàn thân cũng nhanh hơn rất nhiều, hơi thở vô cùng kích động.

- Nếu ta có thể đạt đến Thiên Nhân trung kỳ, Vân Lôi Tử đã nhằm nhò gì! Phùng Trần tính là cái chim gì? Năm đại Thiên Nhân bắc mạch cùng tiến lên, Bạch Tiểu Thuần còn không sợ!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên từng tia sáng. Trong đầu hắn hiện lên huyễn tưởng tuyệt vời này. Ánh mắt hắn nhìn những tia chớp ở bốn phía xung, đã mang theo sự si mê điên cuồng.

Đồng thời, trong bảy tám ngày này, Bạch Tiểu Thuần cũng nhiều lần thử hút tia chớp, tiêu tan khí tức hủy diệt của nó, chỉ để lại lực lượng thiên địa. Mặc dù trong mười tia chớp chỉ có thể thành công một lần, lại ẩn chứa lực lượng thiên địa không nhiều lắm, nhưng cuối cùng có thể miễn cưỡng làm được.

- Tiểu huynh đệ...

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang kích động, Lôi Tổ ở trong lao ngục cách đó không xa, rầu rĩ bảy tám ngày. Cuối cùng hắn vẫn không nhịn được mở miệng. Thật ra mấy ngày qua hắn đã tận mắt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần nuốt vào từng tia chớp, nhìn khí tức của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng mạnh, hắn hâm mộ đến cực hạn. Cảm giác này giống như trong lòng đang ngứa như nhau, khiến cho hắn có chút phát điên.

- Tiểu huynh đệ ngươi hãy nghe ta nói. Chúng ta trao đổi công pháp thì như thế nào? Ngươi dạy ta phương pháp nuốt tia chớp, ta dạy cho ngươi Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến này!

- Không có hứng thú!

Bạch Tiểu Thuần cũng không ngẩng đầu lên, mí mắt cũng không giật một cái, tiếp tục nuốt tia chớp.

- Ngươi... Đây chính là bí pháp bất truyền của ta. Toàn bộ đại lục Thông Thiên cũng không có mấy thứ có thể so sánh được với hắn!

Lôi Tổ càng nóng nảy hơn, vội vàng nói.

- Nói không có hứng thú, ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không? Phương pháp nuốt sấm sét ngươi đừng suy nghĩ tới. Không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, không kiên nhẫn mở miệng. Sau đó, hắn lại tiếp tục cắn nuốt tia chớp.

Trong lòng Lôi Tổ đã bắt đầu chửi má nó. Hắn hạ quyết tâm, trên công pháp mình sẽ động tay động chân một chút. Nhất định phải khiến cho người này dưới tình huống không nhìn ra được, tu luyện đến trình độ nhất định, xuất hiện tình hình thân thể phân liệt không thể đi ngược lại. Nhưng biểu hiện ra ngoài, lại chỉ có thể cố gắng nặn ra một nụ cười. Suy nghĩ của hắn nhanh chóng xoay chuyển. Hắn xem như đã nhìn ra, không phải đối phương không có hứng thú đối với công pháp này của mình, mà là rất coi trọng đối với phương pháp nuốt tia chớp này, không có khả năng trao đổi với mình.

Mà hắn cũng thực sự không có vật gì có thể trao đổi. Lúc này hung hăng cắn răng một cái, Lôi Tổ mở miệng lần nữa.

- Ta không cần phương pháp cắn nuốt tia chớp nữa. Ngươi... Ngươi có thể cho một ít ta lực lượng thiên địa ẩn chứa bên trong tia chớp này hay không? Ta sẽ sử dụng công pháp trao đổi!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời động tâm. Nhưng ngoài mặt hắn vẫn giả vờ không có hứng thú, không để ý chút nào. Cho đến khi Lôi Tổ lảm nhảm vài câu, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới ngẩng đầu lên. Tay phải hắn rất tùy ý vung lên. Nhất thời một tia chớp bị hắn hút vào trong miệng,

chạy một vòng ở trong cơ thể hắn, sau đó tiêu tan ý hủy diệt, theo tay phải của hắn, trực tiếp lại bay vút lên.

- Mặc dù ta có hứng thú đối với thần thông này của ngươi, nhưng lại không có thời gian tu luyện. Ngươi không phải là có thể bị hấp thu Lôi Đình sao? Cho ngươi một đạo. Câm miệng cho ta, an tĩnh một chút, đừng quấy rầy ta.

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ liếc mắt nhìn, giống như đang bố thí vậy, không nhịn được nói.

Ầm.

Một tiếng động lớn vang lên. Tia chớp này lại xuyên qua cấm chế, thình lình xuất hiện ở trước mặt Lôi Tổ. Lôi Tổ sửng sốt, hắn chẳng thể ngờ tới, mình tốn tất cả biện pháp muốn đi trao đổi lực lượng thiên địa, đối phương lại có thể tùy ý ném cho mình một cái như thế. Thậm chí cũng không muốn thần thông của mình, chỉ là để cho mình đừng đi làm phiền.

Nhưng Lôi Tổ không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Nhãn lực của hắn lập tức liền nhìn ra được sự khác thường của tia chớp này. Hắn hút mạnh một cái. Nhất thời tia chớp này đã bị hắn hút vào trong cơ thể. Trong nháy mắt thân thể Lôi Tổ truyền đến những tiếng rắc rắc. Thân thể khô gầy này của hắn rốt cuộc xuất hiện một ít ánh sáng rực rỡ. Mặc dù lực lượng thiên địa ẩn chứa bên trong tia chớp này rất ít. Nhưng đối với Lôi Tổ ở bên trong thân thể đã vạn năm không thể nghiệm qua cảm giác có lực

lượng thiên địa lưu chuyển mà nói, linh lực này quá tuyệt vời, khiến cho hắn không khỏi kích động run rẩy.

- Tiểu huynh đệ...

- Ngươi có thể đừng quấy rầy ta hay không... A!

Bạch Tiểu Thuần giả vờ tức giận, ngẩng đầu lên, sau đó lại ném ra một tia chớp đã bị hấp thu.

Lôi Tổ lập tức câm miệng, rất sợ chọc giận Bạch Tiểu Thuần, vội vàng hấp thu. Lần này hắn càng kích động hơn, trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, lặng lẽ chờ đợi. Nhưng hắn đợi cho đến năm ngày sau, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có để ý tới mình, Lôi Tổ sốt ruột.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1414: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ Đều Không Muốn Sống Như Thế Sao? (1)

Nếu như không có được dành cho lực lượng thiên địa, hắn mặc dù hâm mộ, nhưng có thể khống chế được một chút. Nhưng bây giờ, sau khi hưởng qua ngon ngọt, cảm giác được linh khí chạy trong cơ thể, khiến cho khát vọng muốn thu được lực lượng thiên địa của hắn, càng mãnh liệt hơn so với trước kia rất nhiều.

- Cái đó...

Lôi Tổ thận trọng mở miệng. Lời nói vừa ra, Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ mở mắt ra, lại ném tia chớp qua. Cứ như vậy, thời gian trôi qua cực nhanh. Thoáng cái nửa tháng đã trôi qua.

Liên tiếp như vậy, Bạch Tiểu Thuần đã cho Lôi Tổ tám tia chớp. Trong những lần như vậy, khát vọng của Lôi Tổ cũng đã nhảy lên tới cực hạn. Trong lòng hắn cảm thán. Thứ thần thông mình coi như trân bảo, ở trong mắt đối phương, sợ là thật sự không có mấy hứng thú.

Nếu không, đối phương tại soa không hỏi một câu, chỉ vì để cho bản thân mình ngậm miệng, lại cho tám tia chớp, loại cảm giác tài lớn khí thô này, khiến cho Lôi Tổ cảm thấy mình so sánh với hắn, thật sự giống như ăn mày.

Bạch Tiểu Thuần ở đây đã nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, hắn đã đột phá Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ hai, bước vào đến cảnh giới tầng thứ ba. Khí tức mạnh hơn. Đồng thời, hắn cũng bắt đầu cân nhắc tới Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến của Lôi Tổ.

Vì vậy, một ngày, sau khi lại cho Lôi Tổ tia chớp, Bạch Tiểu Thuần giống như tùy ý, mở miệng hỏi một câu.

- Lão khỉ, ngươi chung quy luôn nói khoác Vân Lôi Nhân Tổ một trăm biến lợi hại tới mức nào. Mau nói công pháp cho ta nghe một chút đi.

Lôi Tổ có chút do dự. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy hắn như vậy, thần sắc lập tức lộ vẻ bất mãn, tràn ngập ghét bỏ.

- Lão khỉ, mỗi thời đại đều khác nhau. Công pháp này của ngươi, ta thật sự không có hứng thú quá lớn. giống như lực lượng thiên địa ở trong mắt ngươi là vô cùng trân quý, với ta mà nói chính là chín trâu mất một sợi lông. Đã như vậy ngươi còn keo kiệt. Lực lượng thiên địa của ta mặc dù nhiều, nhưng xem ra vẫn phải quý trọng một chút.

Lôi Tổ vừa nghe, nhất thời sốt ruột, cười khổ thở dài.

- Tiểu gia hỏa nhà ngươi. Không quan tâm ngươi có phải tận lực chế tạo ra loại cảm giác này hay không... Nói chung, ngươi thắng!

Lôi Tổ thở dài một tiếng. Tuy rằng hắn bị nhốt ở chỗ này quá lâu, dẫn đến đầu óc có phần không được linh mẫn. Nhưng hôm nay nếu như hắn vẫn không nhìn ra được thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, sợ là cũng không sống được tới hiện tại.

Chỉ có điều nhìn ra thì nhìn ra, hắn cũng không thể tránh được. Linh khí thiên địa mình khát vọng đối phương cầm giữ ở trong tay. Hơn nữa, phương pháp này hắn thấy, Cửu Thiên Vân Lôi Tông cũng không thể làm được.

Quan trọng nhất, Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến mặc dù lợi hại, nhưng hắn biết, Bán Thần của Cửu Thiên Vân Lôi Tông, tuyệt đối sẽ không vì một công pháp, bố trí cạm bẫy như vậy, dẫn dụ mình bước vào.

Sau khi suy nghĩ một hồi như thế, đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần ở đây, trong lòng hắn cũng dâng lên một chút xúc cảm. Dù sao loại thủ đoạn này, hắn hiện tại sau khi nhìn thấu, cũng cảm thấy rất tán thưởng. Đây không chỉ là đơn giản lấy mạng của mình như vậy, mà là ngay cả tâm tính của mình cũng tính vào. Nhất là cách làm đối với tia chớp trước đó, giống như câu cá, khiến mình hoàn toàn mắc câu.

Có thể nói từ đầu tới cuối, đều bị đối phương nắm ở trong tay.

Tất cả những điều này, cũng làm cho Lôi Tổ hiểu ra. Sau đó trong lòng hắn nói thầm. Đồng thời, trong ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, cũng không nhịn được lộ ra vẻ thưởng thức.

- Mà thôi. Tiểu gia hỏa, ta cũng không cần nhiều lực lượng tia chớp của ngươi. Cho ta một trăm đạo hóa thành linh loại trong cơ thể ta, vậy là đủ rồi!

- Về phần thần thông... Ngươi lại nghe cho kỹ!

Lôi Tổ hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra tinh quang, đôi môi thoáng động, lại có thể chủ động, truyền tất cả khẩu quyết Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất vào trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Lần này, hắn không có một chút che giấu nào, hoàn toàn báo cho Bạch Tiểu Thuần biết. Vào vào giờ phút này phong phạm Bán Thần, từ trên chuyện này đã lộ rõ không thể nghi ngờ. Dường như hắn không lo lắng Bạch Tiểu Thuần sẽ không cho hắn một trăm đạo tia chớp.

Trên thực tế cũng đúng là như thế. Đối với một phú ông tùy ý liền có thể ném cho mình tám chín tia chớp mà nói, Lôi Tổ biết rõ một điểm, đây chính là mình cũng nên phóng khoáng một chút.

Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ. Hắn cảm thấy da mặt mình vẫn quá mỏng. Lúc này, sau khi bị vạch trần, hắn không nhịn được vội ho một tiếng, nhanh chóng nhớ kỹ khẩu quyết Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến đang vang vọng ở trong đầu.

Càng nghe hắn càng phấn chấn. Cho đến sau khi hoàn toàn nhớ kỹ, Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại cẩn thận phân tích một lát. Thời điểm đôi mắt mở ra, trong mắt hắn đã có sự kích động.

- Nhìn sơ bộ, có thể nối tiếp với Nhật Nguyệt Trường Không Quyết!

Bạch Tiểu Thuần có chút phấn chấn. Hắn lập tức liền trực tiếp cho Lôi Tổ hơn mười tia chớp. Tính toán ra, tổng cộng đưa ra cho Lôi Tổ năm mươi tia chớp, sau đó Bạch Tiểu Thuần mới dừng lại.

- Vẫn mong tiền bối hiểu, vãn bối hành sự cẩn thận. Còn sót lại... Chờ lúc ta rời đi, sẽ cho ngài nốt.

Bạch Tiểu Thuần cũng không giấu diếm suy nghĩ của riêng mình, nhìn Lôi Tổ, khách khí nói.

Đối với cách làm của Bạch Tiểu Thuần, Lôi Tổ cũng có thể hiểu được. Hắn hừ một tiếng không nói chuyện, nhắm mắt chuyển hóa những tia chớp mình hấp thu thành lực lượng thiên địa, ở bên trong thân thể chậm rãi ngưng tụ ra một quả linh loại.

Mắt thấy Lôi Tổ ngầm thừa nhận chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày tới hắn vừa phải tu luyện, cùng lúc cũng phải lưu ý tới Lôi Tổ. Đồng thời, còn cân nhắc biện pháp thu được thần thông, rất phí tinh lực.

Lúc này cuối cùng đại công cáo thành, cùng Lôi Tổ đạt được giao hẹn. Trái tim hắn mới yên ổn xuống, bắt đầu toàn lực ứng phó cắn nuốt tia chớp, tăng nhanh tu hành.

Từ khi bị giam giữ ở chỗ này, cho đến hiện tại, thời gian đã sắp tới hai tháng. Nhật Nguyệt Trường Không Quyết liên tiếp đột phá, đã từ tầng thứ nhất nhảy lên tới tầng thứ ba. Tu vi của hắn, cũng càng ngày càng tăng. Lúc này tu vi vận chuyển, khí tức mạnh mẽ, đã đặc biệt đến gần Thiên Nhân trung kỳ.

Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, nhất định sẽ khiến cho mọi người ở bên ngoài phải chấn động. Đáng tiếc người ngoài cho dù có biết, cũng chỉ có thể hâm mộ, làm không được phương thức tu luyện giống như Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1415: Người Tuổi Trẻ Bây Giờ Đều Không Muốn Sống Như Thế Sao? (2)

- Hiện tại có hai mục tiêu. Một là đột phá Nhật Nguyệt Trường Không tầng thứ ba, tu vi chân chính bước vào Thiên Nhân trung kỳ!

- Sau đó... Chính là phải tu luyện Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến, khiến cho nó cùng Nhật Nguyệt Trường Không dung hợp hoàn mỹ!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nóng như lửa. Thời điểm hắn cảm nhận Nhật Nguyệt Trường Không Quyết trong cơ thể theo sự tu luyện, ngưng tụ ra loan nguyệt, hắn chợt ngẩng đầu, thần thức ầm ầm tản ra, bao phủ bốn phía xung quanh. Trong nháy mắt, chính là lại một trận bão tia chớp khác đến.

Những tia chớp ở bốn phía xung quanh gào thét tới gần. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng tham lam. Hắn bỗng nhiên mở miệng, hung hăng hút một cái!

Hắn hút một cái này là dùng toàn lực. Trong phút chốc, những tia chớp từ bốn phía xung quanh đã tới, lại có không ít tia chớp vặn vẹo, giống như bị thay đổi phương hướng, lao thẳng đến trong miệng Bạch Tiểu Thuần.

Ầm ầm ầm!

Một hơi thở, Bạch Tiểu Thuần lại nuốt mấy trăm tia chớp. Những tia chớp ở dưới âm thanh đinh tai nhức óc, tất cả dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp nổ tung, hình thành lực lượng thiên địa nồng đậm, dung nhập trong loan nguyệt của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho loan

nguyệt này phát ra ánh sáng lập lòe, đẩy mạnh Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ ba, không ngừng tinh tiến.

- Tới nhiều thêm một chút nữa đi!

Hai tay của Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, vung lên về bốn phía xung quanh, lại hút một cái. Nhất thời lại có mấy trăm tia chớp nổ lớn tới gần. Rất nhanh, nửa canh giờ đã trôi qua.

Trận gió bão tia chớp ở bốn phía xung quanh cũng chậm rãi xuất hiện dấu hiệu phải lui lại. Từ đầu tới cuối, Bạch Tiểu Thuần mặc dù cắn nuốt không ít, nhưng trên thực tế đối với những tia chớp vô cùng vô tận kia mà nói, chỉ là số lượng bé nhỏ không đáng kể.

Mắt thấy trận bão tia chớp sắp tan ra, Bạch Tiểu Thuần có chút không cam lòng. Hắn biết đợt tiếp theo cần phải chờ thêm hai canh giờ nữa. Hai tháng này đều như vậy. Ở trong sự phân tích của Bạch Tiểu Thuần, nếu như có thể thay đổi điểm này, tốc độ tu luyện của mình sẽ càng nhanh hơn.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần chợt đứng lên, hai tay bấm quyết. Tu vi trong cơ thể hắn tản ra một cách toàn diện, ở bên ngoài thân thể không ngừng xoay tròn, hóa thành một vòng xoáy cực lớn.

Vòng xoáy này truyền ra những tiếng nổ ầm ầm ầm, hình thành lực dẫn cực lớn. Cùng lúc đó, Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần cũng mở ra, cũng thi triển ra phương pháp dẫn lực và đẩy lực năm đó hắn nghiên cứu ra.

Dần dần, những tia chớp ở bốn phía xung quanh vốn sắp tản đi, lại thật sự giống như bị hấp dẫn. Dấu hiệu tiêu tan dường như cũng chậm lại. Đến cuối cùng, lại có phân nửa đều bị Bạch Tiểu Thuần giữ lại ở bốn phía xung quanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng sấm ngập trời vang vọng. Lôi Tổ ở bên cạnh cũng phải mở mắt ra. Khi nhìn thấy một cảnh tượng

như vậy, cho dù là hắn cũng phải hít một hơi lạnh.

- Ngươi muốn làm gì vậy?

Bạch Tiểu Thuần không có cách nào để ý tới Lôi Tổ. Lúc này hơi thở của hắn trở nên dồn dập. Tu vi đang tản ra. Đồng thời, hắn cũng đang không ngừng cắn nuốt những tia chớp ở bốn phía xung quanh. Mỗi lần mở miệng, đều mấy trăm tia chớp lôi đình lao đến.

Ở dưới sự cứng rắn tu luyện cùng cắn nuốt này, tu vi của hắn không ngừng tăng lên. Cho đến hai canh giờ sau, những tia chớp ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần mới bị hắn cắn nuốt được chừng một phần. Một trận bão tia chớp mới lại mở ra.

Trong tiếng nổ vang, bốn phương tám phương xung quanh hiện lên càng nhiều tia chớp hơn. Tất cả hội tụ ở chỗ Bạch Tiểu Thuần. Ở trong sự cắn nuốt của Bạch Tiểu Thuần, ở dưới vòng xoáy hấp dẫn tu vi của hắn, sau khi trận bão tia chớp mới này kết thúc, lại có một nửa tia chớp lôi đình, bị mạnh mẽ giữ lại bốn phía xung quanh.

Kể từ đó, theo thời gian trôi qua, tia chớp ở chỗ Bạch Tiểu Thuần lại càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng, bao trùm phạm vi mười dặm vuông, hình thành một mảnh lôi trì cực lớn!

Mà Lôi Tổ đã sớm liên tục hít hơi lạnh, không tiếc triển khai công pháp của mình, mạnh mẽ khiến cho chỗ vị trí lồng giam của mình thay đổi, rời ra phía xa.

- Gia hỏa này điên rồi. Hắn ở nơi này là tu luyện sao? Hắn làm vậy là đâm đầu vào chỗ chết thì có!

Lôi Tổ nhìn lôi trì với phạm vi mười dặm kia, trong lòng hãi hùng khiếp vía.

Bạch Tiểu Thuần cũng nơm nớp lo sợ. Nhưng hiện tại hắn đâm lao phải theo lao. Hắn sớm đã loại bỏ vòng xoáy do tu vi ngưng tụ thành.

Nhưng hiện tại Lôi Trì đã thành. Vô số tia chớp lôi đình ở cùng một chỗ hình thành lực lượng, hóa thành một hố đen tự nhiên, bất kỳ thời khắc nào cũng thu hút các tia chớp đến.

- Chơi lớn...

Bạch Tiểu Thuần không khỏi khẩn trương, nhìn những tia chớp này. Hắn hung hăng cắn răng một cái.

- Không lo được nhiều như vậy. Ta hút!

Trong tiếng rống lớn, Bạch Tiểu Thuần điên cuồng cắn nuốt. Lực lượng thiên địa trong cơ thể cũng điên cuồng tăng mạnh.

Nhưng vừa lúc đó, trong lúc Bạch Tiểu Thuần cắn nuốt hấp thu, vì một hơi thở của hắn cũng nuốt tới mấy trăm tia chớp. Những tia chớp ở bốn phía xung quanh bởi vì hội tụ quá nhiều tia chớp lôi đình. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần hút một cái, những tia chớp khác cũng gào thét đến. Cho dù Bạch Tiểu Thuần ngậm miệng, chúng vẫn lao thẳng đến thân thể của hắn!

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra. Hắn không để ý tới hơn mười trượng sẽ có tia chớp hạ xuống. Trong tiếng thét chói tai, hắn đang muốn lui về phía sau, nhưng vẫn muộn rồi...

Trong tiếng nổ vang, hơn vạn tia chớp trực tiếp ầm ầm đánh tới, theo thân thể hắn lao vào trong cơ thể. Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng. Cho dù hắn có thể nuốt tia sét lôi đình đi nữa, nhưng những tia chớp này quá nhiều, cũng khiến cho hắn thể nghiệm được cảm giác bị tia sét lôi đình cắn xé thân thể.

Sự thống khổ này khiến cho nước mắt của Bạch Tiểu Thuần cũng trào ra. Lúc này hắn nhanh chóng lui về phía sau, muốn tránh những tia chớp lôi đình ở bốn phía xung quanh. Cho dù vừa rồi có hơn vạn tia chớp lôi đình đánh vào, lực lượng thiên địa bạo phát, khiến cho Nhật Nguyệt Trường Không Quyết tầng thứ ba đi thẳng đến đỉnh phong, gần đột phá!

Mà tu vi của hắn lúc này cũng cuồng bạo vô cùng, vượt ra khỏi mức độ của Thiên Nhân sơ kỳ bình thường rất nhiều, đang tiến về phía Thiên Nhân trung kỳ, không ngừng trùng kích!

- Vậy cũng không được. Mạng nhỏ là quan trọng nhất!

Tâm can Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhanh chóng lui về phía sau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1416: Lôi Tông Vô Cùng Kinh Ngạc (1)

Nhưng hắn vừa thoáng động, cũng hình thành lực kéo lại, phá tan sự cân đối của Lôi Trì, khiến cho bốn phía xung quanh lại có mấy vạn tia chớp, trong nháy mắt bị đưa tới. Ở trong tiếng kêu thê lương thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần, chúng trực tiếp nhấn chìm hắn ở bên trong.

Lần này tia chớp dung nhập quá nhiều. Chỉ là trong phút chốc, Bạch Tiểu Thuần còn đang kêu thảm thiết, Nhật Nguyệt Trường Không Quyết của hắn lại ầm ầm đột phá. Tu vi của hắn cũng từ Thiên Nhân sơ kỳ bạo phát, bước vào đến... Thiên Nhân trung kỳ!

Ở phía xa, Lôi Tổ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, toàn thân run rẩy, trợn tròn mắt, há hốc mồm.

- Thật đúng là thời đại khác nhau sao? Người tuổi trẻ bây giờ... vì tu luyện, đều không muốn sống như thế sao?

Ở trong lúc Lôi Tổ nghẹn họng nhìn trân trối, tia chớp ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần đã chậm rãi kết thúc. Toàn thân hắn run rẩy, trên đầu đều đang bốc khói. Toàn thân hắn đã bị mấy vạn tia chớp này, ầm ầm đánh cho ngoài xém trong mềm.

Cũng may tu vi khí tức của hắn lúc này đã không còn là Thiên Nhân sơ kỳ, mà là bước vào đến... Thiên Nhân trung kỳ!

Nhật Nguyệt Trường Không Quyết không trọn vẹn, đã hoàn toàn viên mãn. Ở bên trong mắt trái của hắn, thình lình có một mặt trăng sáng, thoạt nhìn rất quỷ dị, giống như mặt trăng sáng này bất cứ lúc nào cũng

có thể từ bên trong con mắt phía trái của hắn bay ra, khiến cho bầu trời cao nơi đây xuất hiện thêm một mặt trăng!

Loại thần thông kinh người này diễn biến thành hiện tượng dị thường. Nếu có người có hắn nhìn nhau, sợ sẽ có cảm giác giống như tâm thần cũng bị mặt trăng sáng của hắn thu lấy.

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lúc này thân thể hắn không chỉ run rẩy, tâm thần cũng đang run rẩy. Nếu có khả năng, hắn tuyệt đối không muốn lại trải qua chuyện như vậy để đổi lấy tu vi đột phá.

Thật sự cảnh tượng mấy vạn tia chớp vừa rồi lao tới, khiến cho hắn nghĩ tới, đã cảm thấy sợ hãi...

- Ta không muốn tu luyện nữa...

Bạch Tiểu Thuần với vẻ mặt như đưa đám, lúc này đang run rẩy, nhìn phạm vi mười dặm ở bốn phía xung quanh. Những tia chớp lôi đình không ngừng chạy, không ngừng đột ngột nổ tung, khiến cho hắn hoàn toàn không dám di chuyển. Hắn sợ... hắn rất lo lắng nếu mình thoáng động, những tia chớp ở bốn phía xung quanh lại lao tới.

Ở trong sự lo lắng của Bạch Tiểu Thuần, thời điểm hắn quyết định chuẩn bị động thử một cái, một trận bão tia chớp mới từ bốn phía xung quanh lại nổ mạnh, lao đến. Có lẽ là bởi lôi trì quá lớn, hình thành lực hút cũng quá mạnh mẽ, dẫn đến trận gió bão tia chớp lần này lại có thể dồi dào hơn so với trước kia rất nhiều, ùn ùn từ tám phương gào thét kéo đến.

Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, lại kêu lên chói tai. Thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng hắn lùi lại một bước, những tia chớp ở bốn phía xung quanh lại ầm một tiếng, đều lao thẳng đến chỗ hắn.

- Không cần...

Trong tiếng kêu lên đầy thảm thiết của Bạch Tiểu Thuần, Lôi Tổ ở phía xa đã sớm chạy. Hắn thở hổn hển hoạt động lồng giam của mình. Hắn cũng không quay đầu lại, trong miệng đã chửi bới.

- Đáng chết. Thật không thông cảm cho lão nhân gia ta. Ta tuổi tác thế này, còn phải mang theo lồng giam không ngừng hoạt động. Ta sống dễ dàng sao?

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần bị những tia chớp nhấn chìm. Đồng thời, bên ngoài Cửu Thiên Vân Lôi Tông, cũng xuất hiện biến cố. Toàn bộ mặt đất mây đen của Lôi Tông đột nhiên lại chấn động một cái, giống như địa chấn. Khiến cho tất cả tu sĩ Lôi Tông ở trên mặt đất của mây đen lập tức cảm nhận được. Tất cả đều sửng sốt, vô cùng kinh ngạc.

- Vừa rồi mặt đất chấn động sao?

- Làm sao có thể? Chúng ta là ở trên mây đen. Mây đen làm sao có thể chấn động được...

- Các ngươi có cảm thấy hay không... mấy ngày nay những tia chớp ở Lôi Tông chúng ta hình như ít đi một chút...

Các tu sĩ Lôi Tông, mỗi người đều chẳng biết nguyên nhân tại sao. Trên thực tế kể từ sau khi Bạch Tiểu Thuần bị giam giữ, toàn bộ Cửu Thiên Vân Lôi Tông xuất hiện sự an bình đã lâu ngày không gặp.

Tu sĩ Vân Tông bình tĩnh. Ban đầu, Lôi Tông ở đây có lo lắng. Nhưng theo thời gian trôi qua, tất cả đều chậm rãi yên lòng. Đối với lôi ngục của bọn họ, toàn bộ Lôi Tông đều đầy tự tin.

Đám người Vân Lôi Tử cũng vậy. Sau khi một lần nữa thể nghiệm ngày tháng không có Bạch Tiểu Thuần, đối với loại an tĩnh này, bọn họ bỗng nhiên có cảm thán.

Cũng chính là loại cảm thán này, khiến cho lúc này mây đen Lôi Tông chấn động, đặc biệt dụ cho người khác chú ý. Nhất là sau một lần

chấn động, ở trong sự đặc biệt kinh ngạc của tất cả tu sĩ Lôi Tông, mây đen Lôi Tông này lại có thể xuất hiện chấn động lần thứ hai!

Chấn động này còn có những tiếng nổ vang rì rầm vang vọng. Nhất thời mỗi một tu sĩ Lôi Tông đều la lên thất thanh.

- Thật sự chấn động!

- Không thích hợp!

- Tia chớp... Các ngươi nhìn những tia chớp kìa...

Ở trong những tiếng kêu đầy kinh ngạc, cũng có người chú ý tới bên trong mây đen, vốn mắt thường có thể thấy được từng tia chớp, lúc này rốt cuộc rõ ràng đã giảm ít một chút. Cũng không ít tia chớp lóe lên trực tiếp chui vào sâu bên trong mây đen.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mỗi một đệ tử Lôi Tông dâng lên dự cảm không ổn mãnh liệt. Tại quan tài màu đen phía trên bầu trời, trong chớp mắt này, sắc mặt đám người Vân Lôi Tử và các Thiên Nhân đều biến hóa. Mỗi một người đều nhanh chóng hạ xuống.

- Chẳng lẽ lại là Bạch Tiểu Thuần!

- Đáng chết, không thể nào là hắn. Hắn cũng đã bị nhốt...

Ở trong sự hoảng sợ của mọi người ở nơi này, mây đen Lôi Tông lần thứ ba chấn động. Lần chấn động này còn mãnh liệt hơn, truyền ra những tiếng ầm ầm, vang vọng, rung chuyển cả bầu trời.

Cũng chính là vào lúc này, ở sâu bên trong mây đen này, tại trung tâm của Lôi Trì, Bạch Tiểu Thuần đang hét thảm, hắn đã triển khai tốc độ tới mức cực hạn. Về phần cấm chế mười trượng này, đã sớm tan vỡ. Nhưng bất luận tốc độ của Bạch Tiểu Thuần có nhanh thế nào đi nữa cũng không có tác dụng. Những tia chớp đến từ bốn phía xung quanh hắn bắt đầu từ mấy vạn, đã trở thành hơn mười vạn không ngừng công kích tới.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng đã nhìn ra được, tốc độ của mình càng nhanh, những tia chớp bị hút tới lại càng nhiều. Nhưng hắn không dám dừng lại. Một khi dừng lại, hơn mười vạn tia chớp này sẽ nhấn chìm hắn.

Chỉ có điều chúng không ngừng lại. Những tia chớp này chỉ càng lúc càng nhiều. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần phát điên.

- Tại sao có thể như vậy được...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1417: Lôi Tông Vô Cùng Kinh Ngạc (2)

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt. Nguy cơ ở trước mắt, ánh mắt hắn đều đỏ lên. Hắn hung hăng cắn răng một cái.

- Đáng chết. Liều mạng. Những tia chớp này đều là lực lượng thiên địa. Sợ cái lông!

Bản thân Bạch Tiểu Thuần tùy ý điên cuồng hét lên. Hắn trực tiếp dựa theo khẩu quyết Lôi Tổ đưa cho, tu luyện Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến!

Vào giờ phút này, thân thể hắn bỗng nhiên dừng lại. Theo hắn dừng lại, hơn mười vạn tia chớp ầm một tiếng lại tràn tới. Trong chớp mắt chúng đã bao phủ Bạch Tiểu Thuần vào bên trong, giống như muốn xé rách thân thể hắn, trực tiếp nhảy vào trong cơ thể hắn.

Chỗ đau của thân thể bị xé rách vẫn không tính là gì cả. Bạch Tiểu Thuần da dày thịt béo, còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận được. Có thể khiến cho hắn không chịu nổi, chính là theo những tia chớp dũng mãnh tràn vào, trong cơ thể đang điên cuồng bạo phát linh lực thiên địa, khiến cho hắn giống như trở thành một quả bóng cao su không ngừng bị thổi phồng lên...

- Vân Lôi Nhân Tổ đệ nhất biến!

Bạch Tiểu Thuần cố nén cảm giác đau đớn mãnh liệt của thân thể. Trước mắt cũng hoa lên. Hắn điên cuồng vận chuyển thần thông, biến lực lượng thiên địa vô cùng vô tận trong cơ thể, đẩy mạnh Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến.

Cũng chính là trong thời gian chớp mắt, thân thể của Bạch Tiểu Thuần lại ầm một tiếng, trực tiếp trở thành kích thước chừng mười trượng. Một sự cuồng dã ở trên người hắn bạo phát ra.

Vân Lôi Nhân Tổ đệ nhất biến, trong chớp mắt đã được hắn tu thành!

Còn chưa kết thúc. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy lực lượng thiên địa trong cơ thể mình vẫn dồi dào. Mắt hắn đỏ lên, không lập tức tu luyện đệ nhị biến! Mà hắn vận chuyển Nhật Nguyệt Trường Không Quyết, khiến hai loại thần thông này, theo dựa vào con mắt trái của chính mình, đi hoàn thành cấy ghép!

Loại cấy ghép này, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể ở trên phân tích sơ bộ, cảm thấy có thể hoàn thành. Nhưng trên thực tế, trong lúc dung hợp, lại tồn tại quá nhiều khả năng thất bại.

Nếu như đổi lại là nơi khác, sau một lần thất bại, Bạch Tiểu Thuần cần một ít thời gian chìm đắm vào trong đó, mới có thể triển khai lần thứ hai. Dù sao cho dù hắn có thể hấp thu lực lượng thiên địa, nhưng dung hợp hai thần thông, vẫn cần ở thời điểm tình trạng của hắn đỉnh phong, mới có thể thuận lợi tiến hành.

Mà bây giờ, lực lượng thiên địa trong cơ thể dồi dào vô cùng. Bạch Tiểu Thuần cũng không có sự lựa chọn nào khác. Hắn lập tức liền bắt đầu thử. Lần lượt thất bại, lần lượt nổ lớn, lực lượng thiên địa trong thân thể lần lượt bị phát tiết ra ngoài.

Cho đến sau khi thất bại hơn mười lần, vào một lần cuối cùng, bên trong mắt trái của hắn lại chợt tản ra ánh trăng kinh người. Ở dưới ánh trăng này, thân Nhân Tổ với kích thước mười trượng của hắn lập tức lại khác hắn với hình dạng của Vân Lôi Tử trước đây!

Trong chớp mắt, một khí tức khó nói ở trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra. Nhất là Nguyệt ấn ở trong mắt trái của hắn giống như ánh trăng sáng có thể soi sáng đêm tối!

- Thành công!

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian đi kích động. Lúc này lực lượng thiên địa trong cơ thể hắn, mặc dù hao phí hơn phân nửa, nhưng số còn sót lại vẫn khiến cho hắn cảm thấy thân thể giống như bị no quá sắp nổ. Rơi vào đường cùng, trong tiếng rít gào, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu tu luyện Vân Lôi Nhân Tổ đệ nhị biến!

Không bao lâu, thân thể hắn ở trong tiếng nổ lớn, trực tiếp hóa thành kích thước chừng hai mươi trượng. Đệ nhị biến... Thành công!

Còn chưa kết thúc. Kế tiếp là đệ tan biến, đệ tứ biến!

Trong những tiếng ầm ầm, ở bên trong Lôi Trì, ở giữa vô số tia chớp lôi đình, thân thể Bạch Tiểu Thuyền từ hai mươi trượng biến thành ba mươi trượng, sau đó trở thành bốn mươi trượng. Không nói có thể khởi động thiên địa, lại chấn động tám phương!

Toàn thân hắn đầy khí tức cuồng dã. Còn có thân thể vốn là Bất Tử Cốt, phối hợp với Nhân Tổ thay đổi cường hãn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, ở trên trình độ thân thể cường hãn, vượt qua nào đó cực hạn!

Nếu như Vân Lôi Tử ở chỗ này, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ hoảng sợ đến cực điểm. Hai người bọn họ thi triển ra cùng một loại thần thông. Bạch Tiểu Thuần ở đây, rõ ràng mạnh hơn hắn rất nhiều!

Nhất là nguyệt ấn ở bên mắt phía trái, càng làm cho Nhân Tổ biến này có phạm vi uy lực bạo phát lớn!

Nếu đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần nhất định rất kích động. Nhưng bây giờ, hắn đã nhận thấy được thân thể mình đối với hấp thu những tia chớp bên trong mây đen, giống như đã đến cực hạn nào đó. Trừ khi đổi lại một loại lực lượng tia chớp sấm sét, nếu không sợ là hấp thu nữa cũng không được bao nhiêu, cũng không có cách nào đi hấp thu.

Điều này không có quan hệ với thần thông công pháp, thuần túy là cực hạn của thân thể, giống như đan dược.

Mà một khi đến lúc đó, những tia chớp ở bốn phía xung quanh, lại không còn là tẩm bổ, mà trở thành căn nguyên có thể hủy diệt hắn!

Nhưng những tia chớp ở bốn phía xung quanh, giống như cũng theo Bạch Tiểu Thuần cường hãn, càng tới nhiều hơn. Trong tiếng nổ vang, lần này lại có hơn mười vạn đạo, trực tiếp ầm ầm đánh tới.

Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ, thật sự muốn khóc. Âm thanh của hắn cũng có phần nức nở, gào thét giống như uống rượu độc giải khát vậy.

- Vân Lôi Nhân Tổ đệ ngũ biến!

Trong tiếng nổ vang, thân thể bốn mươi trượng của Bạch Tiểu Thuần, lại chợt bành trướng. Cho đến sau khi trở thành năm mươi trượng, Vân Lôi Nhân Tổ đệ ngũ biến, chợt hoàn thành!

Thời khắc này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần từ trên xuống dưới tản ra khí tức khủng khiếp. Nguyệt ngân trong con mắt trái của hắn lập lòe, khiến cho hắn mặc dù là đệ ngũ biến, nhưng nếu thật sự tính về chiến lực, xuất hiện thêm lực lượng của ba biến, cũng chính là... đệ bát biến!

Phải biết rằng trước đây sau khi Vân Lôi Tử dung hợp, cũng chỉ là có thể bày ra đến đệ bát biến mà thôi, phát ra lực lượng vượt quá Thiên Nhân hậu kỳ, rất gần với Thiên Nhân đại viên mãn.

Mà hôm nay Bạch Tiểu Thuần so với Vân Lôi Tử, lại càng muốn kinh người hơn!

Nhưng hắn không có vui sướng, chỉ có sợ hãi. Sau khi tu luyện thành công Vân Lôi Nhân Tổ đệ ngũ biến, thân thể hắn đối với những tia chớp của mây đen này đã đến cực hạn, lại không có cách nào đi hấp thu thêm một chút nào nữa.

Mà những tia chớp này vẫn cuồng bạo. Lúc này trong tiếng nổ vang, những tia chớp trực tiếp ầm ầm đánh về phía Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ vội vàng bước nhanh ra, nhanh chóng bỏ chạy.Tốc độ của hắn nhanh hơn so với trước kia rất nhiều. Đồng thời, những tia chớp này ở phạm vi bốn phía xung quanh cũng lớn hơn, số lượng lớn hơn nữa truy kích đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1418: Bạo! (1)

Không còn là hơn mười vạn đạo, mà là gần trăm vạn đạo...

Phóng tầm mắt nhìn lại, cảnh tượng kinh thiên động địa như vậy, khiến cho Lôi Tổ đã tránh từ phía xa, hầu kết cũng lăn lộn, con mắt trợn trừng, lưỡi líu lại. Thân thể hắn run rẩy một cái, hoàn toàn không suy nghĩ tới chuyện Bạch Tiểu Thuần vẫn thiếu mình năm mươi tia chớp nữa. Hắn lập tức khống chế lồng giam, vội vàng lui về phía sau.

- Ngàn vạn lần đừng tới đây... Ngàn vạn lần đừng tới đây... Thân thể xương cốt của lão nhân gia ta không tốt, không chịu nổi... Vẫn là người tuổi trẻ bây giờ thật biết cách chơi...

Tâm thần Lôi Tổ run rẩy, vừa muốn lui ra phía sau. Bạch Tiểu Thuần ở bên trong Lôi Trì, kêu lên thảm thiết, cũng nhìn thấy được Lôi Tổ.

Thần thức của hai người vừa mới tiếp xúc, Lôi Tổ lại hét lên một tiếng toàn lực, liều mạng. Trong tiếng nổ vang, hắn mang theo lao ngục chỉ trong chớp mắt đã lao đi xa. Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt bi thương, nhưng cũng không dám dừng lại. Hắn chỉ có thể ở bên trong mây đen này, không ngừng bay nhanh, nỗ lực rời khỏi Lôi Trì tràn ngập Lôi Đình cùng lực hút này, Những tia chớp ở bốn phía xung quanh, cũng càng lúc càng nhiều...

Rất nhanh, mắt Bạch Tiểu Thuần cũng phải trợn trừng. Hắn cảm nhận được, bởi vì mình bay nhanh, tia chớp ở bốn phía xung quanh càng thêm cuồng bạo, Lôi Trì dần dần bất ổn...

- Muốn bạo phát sao?

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy ầm một tiếng, da đầu giống như muốn nổ tung. Trong tiếng thét chói tai hắn triển khai tốc độ cao nhất, điên cuồng chạy trốn.

Phía xa, lúc này tròng mắt Lôi Tổ cũng muốn rơi xuống. Tuy rằng hắn cũng rất lo lắng nhưng hơi thở lại dồn dập, có chút kích động.

- Phải bạo phát? Tốt, nhiễu loạn càng lớn càng tốt. Nói không chừng... Ta có thể nhân cơ hội chạy trốn!

Tất cả những điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh ở trong thời gian rất ngắn. Thời khắc này bên ngoài, toàn bộ mây đen chấn động càng thêm mãnh liệt. Thậm chí còn hoàn toàn không thấy được những tia chớp chạy loạn. Còn có một cảm giác cuồng bạo khiến cho tất cả mọi người bất an, giống như từ bên trong mây đen nơi này đang nhanh chóng nổi lên.

Lúc này tất cả đám người năm vị Thiên Nhân bắc mạch Vân Lôi Tử, Phùng Trần đã hạ xuống Lôi Tông. Mỗi một người khi nhìn thấy mây đen biến hóa, sắc mặt đều điên cuồng biến đổi.

Ở trong một chớp mắt này, thần thức của bọn họ còn tản ra, dung nhập trong mây đen. Nhưng lôi ngục này không tầm thường. Thần thức của bọn họ lại không có cách nào tiến vào quá rộng. Bọn họ căn bản không nhìn thấy được chuyện đã xảy ra bên trong.

- Đây rốt cuộc là thế nào vậy?

- Đáng chết. Nhất định là Bạch Tiểu Thuần!

- Phùng Trần. Đều tại ngươi. Trước đây ngươi không nên cho hắn ước pháp tam chương!

- Còn có Vân Lôi Tử nữa. Bạch Tiểu Thuần này chính là một tai họa. Ngươi trêu chọc hắn làm cái gì hả?

Theo sự lo lắng, ba Thiên Nhân bắc mạch khác, cũng cũng không nhịn được, nhìn về phía Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần gầm khẽ, trách cứ oán giận.

Sắc mặt Vân Lôi Tử cùng Phùng Trần rất khó coi, nhưng lại nói không nên lời. Trong lúc mọi người ở đây lo lắng, bỗng nhiên, bên trong quan tài thủy tinh trên trời cao, một đạo thần thức khiến cho năm người kinh hãi, bỗng nhiên tản ra, trực tiếp dũng mãnh tràn vào bên trong mây đen. Rất nhanh, từ bên trong quan tài thủy tinh này lại truyền ra một tiếng gầm thét giận dữ chấn động thiên địa.

- Bạch Tiểu Thuần!

Giọng nói này truyền ra, trong chớp mắt, bóng người bắc mạch Bán Thần đã xuất hiện ở giữa không trung, vẻ mặt lo lắng, giống như nói nữ cũng không có thời gian. Tay phải hắn chợt giơ lên, trực tiếp vung lên!

Nhất thời một trận gió lốc lại trực tiếp tản ra ở Lôi Tông. Trong tiếng nổ lớn, cuốn tất cả tu sĩ Lôi Tông lên, ở một tích tắc này, trực tiếp chuyển dời đến phía xa.

Sau khi Bán Thần bắc mạch làm xong tất cả những điều này, trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn kinh thiên gần như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện qua ở bắc mạch, trực tiếp ở bên trong mặt đất mây đen của Lôi Tông, cuồn cuộn bạo phát ngập trời!!

Ầm ầm ầm!!

Âm thanh cực lớn này trực tiếp khiến cho vô số tu sĩ bị chấn động phun ra máu tươi. Cho dù đám người Vân Lôi Tử, thân thể đều chấn động mãnh liệt, nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này, bọn họ hoảng sợ nhìn tới mặt đất mây đen.

Toàn bộ mặt đất mây đen lại trực tiếp nổ mạnh. tất cả kiến trúc trên đó, trong nháy mắt liền trở thành tro bụi. Từng tia chớp, từ bên trong

mây đen này phóng lên cao, lao thẳng đến trời cao. Từ phía xa nhìn lại, giống như con rồng tia chớp đang muốn chọc thủng trời xanh.

Vào giờ phút này, còn có một trùng kích kinh người, ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh. Nó đi qua nơi nào, thiên địa nơi đó thất sắc, phong vân cuồn cuộn, tiếng nổ vang vọng hồi lâu. Mà mặt đất mây đen... vào giờ khắc này đã tan vỡ. Lại có gần bốn phần khu vực... Trực tiếp lại vỡ nát diệt vong.

Thậm chí bức tượng Chiến Thần dưới mây đen Lôi Tông cũng xuất hiện từng vết nứt... Thời điểm nhìn lại, giờ phút này Cửu Thiên Vân Lôi Tông giống như bị đánh vậy. Vân Tông mệt mỏi, bức tượng thiếu đi ngón tay cái. Lôi Tông sứt mẻ, không chỉ bức tượng đầy những vết nứt lan tràn, mặt đất mây đen cũng rút nhỏ không ít...

Vân Lôi Tử ngây người. Phùng Trần nhìn tới choáng váng, ba vị Thiên Nhân khác đều bối rối. Cho dù là Bán Thần bắc mạch, lúc này cũng tức giận tới mức toàn thân run rẩy, trong đầu chấn động không thôi, tóc cũng nhanh chóng dựng ngược.

Càng không cần phải nói những tu sĩ Lôi Tông bị cuốn đi. Mỗi người đều không có cách nào tin tưởng được, nhìn Lôi Tông xa lạ, vẻ mặt mờ mịt. Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Cho nên bọn họ còn không có kịp phản ứng.

So với Lôi Tông, thời khắc những tu sĩ Vân Tông đều hít một hơi lạnh, đồng thời trong lòng thầm cảm thấy may mắn... Cũng may Bạch Tiểu Thuần không bị giam ở Vân Tông...

Bọn họ đối với năng lực gây tại họa của Bạch Tiểu Thuần, đã sợ hãi đến cực hạn!

- Bạch Tiểu Thuần này... Chọc không được đâu...

- Thiên Nhân lão tổ đầu óc hôn mê rồi. Đang yên đang lành lại muốn giới hạn hắn ở Vân Tông. Nhưng gia hỏa này có thể bán độc dược hại tu

sĩ của Vân Tông ta. Sau khi không cho hắn bán đan dược, hắn có thể trồng hoa hủy đi căn cơ của Vân Tông ta...

- Đến cuối cùng, cũng nhốt hắn ở lôi ngục, nơi được gọi là Bán Thần cũng phải nhận sự hành hạ, gia hỏa này... Gia hỏa này lại có thể khiến cho lôi ngục phát nổ! Còn làm cho mặt đất Lôi Tông ít đi gần bốn phần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1419: Bạo! (2)

- Trời ạ, hắn còn là con người sao? Tu sĩ Tinh Không Đạo Cực Tông làm sao sống được vậy?

- Không phải mọi người đều nói Bạch Tiểu Thuần này luyện đan mới có thể kinh thiên động địa sao? Nhưng hắn ở bắc mạch ta không luyện đan, cũng đã như vậy... Nếu hắn lại đi luyện đan, một mình hắn, liền có thể hủy toàn bộ bắc mạch chúng ta!

Rất nhanh, từng tiếng bàn tán bát nháo, mang theo từng tiếng kêu kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi vang lên ở bên trong Cửu Thiên Vân Lôi Tông.Cũng chính là vào lúc này... Có người chú ý tới, ở trên mặt đất khu vực mây đen đã ít khi bốn phần, có một thân ảnh toàn thân rất chật vật, từ từ bò ra...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, mồ hôi đổ đầy trán. Trong một cái chớp mắt vừa rồi này, hắn thiếu chút nữa đã bị nổ chết.

- Ta sau mày sẽ không hấp thu tia chớp nữa. Quá nguy hiểm!

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt như đưa đám. Vừa bò ra ngoài, bỗng nhiên, một tiếng gầm thét giận dữ cuồng bạo đủ để cho thiên địa run rẩy, lại từ phía trên hắn vang lên.

- Bạch Tiểu Thuần!

Tiếng gầm thét giận dữ này chính là do Bán Thần bắc mạch truyền ra. Lúc này hắn tức sùi bọt mép, âm thanh vượt qua thiên uy. Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ tới mức chợt nhảy dựng lên, vẻ mặt khẩn trương. Bán Thần bắc mạch đã một bước đi ra, mắt thấy sẽ lao thẳng đến chỗ Bạch

Tiểu Thuần. Nhưng đột nhiên, thần sắc Bán Thần bắc mạch này đột biến. Rốt cuộc hắn thay đổi phương hướng, lúc bước chân hạ xuống, trực tiếp tiến về phía ở một mảnh khu vực trống trải ở trời cao phía xa.

- Lôi Tổ, ngươi dám chạy!

Lời vừa nói ra, Bán Thần bắc mạch này giơ tay phải lên, nhấn mạnh một cái. Nhất thời khu vực này liền trực tiếp sạt lở sập xuống. thân thể Lôi Tổ này gầy giống như Hầu Tử vậy, lập tức lộ rõ. Hắn không dừng lại, xoay người lại nhanh chóng đi về phía trước, toàn thân hóa thành tia chớp, ầm ầm lao đi xa.

Bán Thần bắc mạch không rảnh để ý tới Bạch Tiểu Thuần. Lúc này sắc mặt hắn thâm trầm, cất bước, trực tiếp đuổi theo. Đối với hắn mà nói, tầm quan trọng của Lôi Tổ này vượt xa so với đi trừng phạt Bạch Tiểu Thuần.

Một cảnh tượng nghịch chuyển như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng chảy mồ hôi lạnh xuống.

- Bắc mạch này đã không có cách nào ở được nữa. Phải nhanh trốn thôi!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần đầy bất an. Lúc này hắn cũng không để ý tới pháp chỉ của Thiên Tôn, thân thể chợt lao ra, tính chạy ra khỏi Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

Nhưng ngay khi hắn đi ra, trong chớp mắt, toàn thân Phùng Trần trong Thiên Nhân bắc mạch lại phát ra một tiếng rống to. Thân thể hắn ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Hắn thật sự ủy khuất. Hắn có lòng ái mộ đối với Đỗ Lăng Phỉ. Cho nên hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần cực kỳ không vừa mắt. Bởi vậy lúc trước mới có ước pháp tam chương. Thời điểm đặt ra ước pháp tam chương này, hắn cảm thấy rất đắc ý. Hắn vốn định phải hành hạ Bạch Tiểu Thuần. Nhưng lại không nghĩ tới, hết lần này tới lần khác đều bị Bạch

Tiểu Thuần phá cuộc. Đến cuối cùng, toàn bộ tông môn từ trên xuống dưới, đều đang oán giận hắn.

Hiện tại hắn tức giận ngập trời, ra tay chính là đòn sát thủ. Toàn thân hắn thình lình hóa thành một đạo tia chớp màu đỏ, giống như có thể đánh vỡ nát diệt vong thần hồn vậy, chớp mắt lại tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng nổi giận, bỗng nhiên quay đầu.

- Bạch Tiểu Thuần, ta nhịn ngươi đã quá lâu rồi!

Phùng Trần rít gào, hóa thành tia chớp màu đỏ, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Toàn thân có dao động tu vi Thiên Nhân trung kỳ, lúc này cũng đột nhiên bạo phát ra, hình thành một đòn giống như diệt sạch vậy, ngay lập tức tới gần về phía mi tâm của Bạch Tiểu Thuần mi tâm!

- Phùng Trần, ta cũng nhịn ngươi đã quá lâu rồi!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại, cũng đồng thời rít gào. Hắn đích xác là nhịn đã rất lâu. Từ sau khi đi tới bắc mạch nơi này, lại trước sau đều phải chịu đựng. Hết ước pháp tam chương, tứ chương, ngũ chương..

Tất cả những điều này tích lũy lại, cho dù tính cách của Bạch Tiểu Thuần không muốn đánh đánh giết giết, cuối cùng cũng phải bạo phát, thời điểm hắn ở Man Hoang tôi luyện ra tính cách, cũng không tự chủ được thể hiện ra.

Lúc này trong mắt hắn lộ ra sự tàn khốc. Ở trong chớp mắt khi Phùng Trần đến, nguyệt ngân bên trong con mắt trái của Bạch Tiểu Thuần lập lòe. Hắn giơ tay phải lên, vung mạnh. Bầu trời cao vốn trong sáng, lại trong một tích tắc này thật giống như bị một tấm màn đen che đậy, trong nháy mắt lại chỉ còn một mảnh tối tăm.

Ở trong sự tối tăm này, trên bầu trời mặt trời bị che kín, lại có một mặt trăng sáng treo thật cao. Trong chớp mắt khi mặt trăng này vừa xuất hiện, tất cả mọi người của bắc mạch bốn phía xung quanh, toàn bộ tâm thần dao động giống như thần hồn bị hút đi.

Phùng Trần cũng hít vào một hơi. Hắn lập tức lại cảm nhận được một nguy cơ mãnh liệt. Trong sự hoảng sợ, thân thể hắn chợt xoay lại, lui về phía sau. Nhưng ngay khi hắn lui ra phía sau, đồng thời, trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra hai chữ âm u lạnh lẽo!

- Vẫn Nguyệt!

Lời nói vừa ra, thiên địa hình như càng tối tăm hơn. Ở tám phương có những tiếng nổ lớn vang lên. Ở trên tia chớp màu đỏ do Phùng Trần, trong một chớp mắt này lại xuất hiện một nguyệt ngân. Nguyệt nhân này vừa huyễn hóa ra, lại lập tức tự mình hấp thu ánh trăng từ bốn phía xung quanh, khiến cho bản thân càng thêm sáng chói.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh mãnh liệt đúng là từ trong cơ thể Phùng Trần truyền ra. Tia chớp màu đỏ do hắn hóa thành, lúc này nhất thời tan vỡ, lộ ra bóng người bên trong tia chớp. Nguyệt ngân giống như từ bên trong xương trong tủy, lúc này trong thân thể hắn, vẫn tồn tại như cũ, còn không ngừng khuếch tán ra. Theo nguyệt ngân mở rộng, Phùng Trần phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hắn hoảng sợ phát hiện, nguyệt ngân này không chỉ thương tổn tới mình, còn có tu vi của mình!

Hình như tác dụng của nguyệt ngân này, là đồng hóa lực lượng thiên địa trong cơ thể mình, biến thành ánh trăng. Mà một khi hoàn toàn hoàn thành, lại chẳng khác nào khiến mình hình thần câu diệt!!

- Đây là thần thông gì vậy?

Thân thể Phùng Trần thật giống như bị ngọn núi vô hình đánh xuống, ở trong tiếng nổ lớn không ngừng lui về phía sau. đối mặt với phương

pháp Vẫn Nguyệt của Bạch Tiểu Thuần, hắn căn bản cũng hoàn toàn không có lực ứng phó. Thậm chí loại này giống như cải thiên hoán nhật. Thần thông này không cần tiếp xúc, chỉ là ánh trăng chiếu rọi lại khiến mình bị tổn thương nặng nề. Trước đó, hắn chỉ nhìn thấy qua phương pháp tương tự ở chỗ của Bán Thần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1420: Ta Cũng Nhịn Các Ngươi Thật Lâu!

Nhưng hôm nay, rốt cuộc từ trong tay Bạch Tiểu Thuần thi triển ra, toàn thân hắn nhất thời lại chấn động mãnh liệt, phun ra một búng máu tươi lớn. Thần sắc hắn đầy vẻ chấn động mang theo vẻ kinh hoàng không có cách nào tin tưởng nổi.

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng. Nhưng trên thực tế từ lúc Phùng Trần hóa thành tia chớp màu đỏ, cho đến khi tia chớp tan vỡ, hắn bị tổn thương nặng nề, tất cả đều chỉ phát sinh ở trong nháy mắt, vô cùng nhanh chóng và mãnh liệt. Cho nên mọi người ở bốn phía xung quanh, thời điểm mỗi người đều chưa kịp phản ứng, tiếng kêu thê lương thảm thiết này của Phùng Trần, đã truyền khắp tám phương.

Bạch Tiểu Thuần cũng không nghĩ tới, Nhật Nguyệt Trường Không Quyết lại có uy lực kinh người như vậy. Lúc này ánh mắt hắn lóe lên, tay phải bấm quyết, lại chỉ ra một cái!

Dưới một chỉ này, trên bầu trời tối đen, ánh sáng của mặt trăng này lại ảm đạm xuống. Tất cả ánh trăng giống như đều bị hút đi, lấy phương thức nào đó chiếu ngược ở trên người Phùng Trần, khiến cho nguyệt ngân trên thân thể Phùng Trần, chớp mắt lại bao trùm toàn thân hắn.

Tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương. Với nguy cơ trước mắt, thân thể Phùng Trần run rẩy. Hắn căn bản không còn kịp suy nghĩ quá nhiều. Đối với hắn mà nói, cảnh tượng trước mắt chính là đại kiếp nạn sinh tử. Kiếp nạn này tới quá nhanh, cho nên chính hắn cũng không thể tin được, dựa vào mình tu vi Thiên Nhân trung kỳ, dựa vào mình từ khi bắt đầu bước vào bắc mạch, lại một đường lập ra chiến tích thiên kiêu,

nhưng ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần lại có thể... Ngay cả một đạo thần thông cũng không có cách nào chống lại!

- Ta không cam lòng!

Trong tiếng rít gào, trong mắt Phùng Trần lộ ra sự điên cuồng. Lúc này thân thể hắn đã tiêu tan với phạm vi lớn, có chút điểm trăng sáng từ trong thân thể tiêu tan của hắn phát ra, giống như trở thành một phần của ánh trăng.

Không ngồi chờ chết, trong tiếng gào thét, Phùng Trần giơ năm ngón tay đã tiêu tan lên. Ngay cả lòng bàn tay phải cũng đã tiêu tan một nửa, chượt vỗ về phía trán của mình.

Ầm một tiếng. Trong một chớp mắt này, thân thể hắn lại tự mình tan v. Một sóng dao động Thiên Nhân tự bạo trong phút chốc lại ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Mượn lực tự bạo này, nguyên thần của hắn miễn cưỡng chạy ra. Hắn nhanh chóng lui về phía. Nhưng không đợi hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn hoảng sợ phát hiện, trên nguyên thần của mình lại có thể... cũng có nguyệt ngân!!

- Không có khả năng! Sao có thể như vậy được!

Phùng Trần hoảng sợ đến cực hạn, la lên thất thanh. Thậm chí âm thanh đều mang trong sự run rẩy cùng tuyệt vọng. Lần này hiện lên trong đầu hắn, không chỉ là nguy cơ, còn có tử vong!

- Đây là đạo pháp! Phùng Trần nhanh đi bên trong quan tài thủy tinh tránh né. Bạch Tiểu Thuần ngươi dám giết người, bắc mạch ta sẽ không để ngươi được yên!

Vân Lôi Song Tử nhất thời lo lắng. Trong tiếng rít gào hai thân thể của hắn đồng thời bay ra, lại bước tới. Trong chớp mắt hai bên lại dung

hợp với nhau. Nhất thời một sóng dao động tu vi Thiên Nhân hậu kỳ, ở trên người Vân Lôi Tử sau khi dung hợp, lại ngập trời.

Không chỉ có hắn như vậy, ba vị Thiên Nhân khác ở bên cạnh, cũng biết sự việc hiện tại rất quan trọng. Tất cả đều tản tu vi ra. Bốn người hóa thành bốn cầu vồng, trong phút chốc lại lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, Phùng Trần được Vân Lôi Tử cảnh tỉnh, lúc này đang run rẩy cùng liều lĩnh, cho dù thiêu đốt nguyên thần, cũng muốn đổi lấy tốc độ cực hạn. Ở trong quá trình đám người Vân Lôi Tử ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, hắn cuối cùng nắm lấy cơ hội, chớp mắt một cái đã nhảy vào bên trong quan tài thủy tinh, dựa vào động phủ của Bán Thần này, tách khỏi sự liên hệ cùng trời cao trăng sáng.

Lúc này mới ngăn cản nguyệt nhân trên nguyên thần hắn khuếch tán ra. Nhưng nguyên thần của hắn, cũng vẫn bị đồng hóa gần một nửa. Cho dù khôi phục lại, tu vi cũng sẽ vĩnh cửu rơi xuống!

Bên trong quan tài thủy tinh, nguyên thần của Phùng Trần sợ hãi run rẩy. Thấy mình cuối cùng hóa giải nguy cơ, hắn nhất thời lại có loại cảm giác sống sót sau tai nạn. Đối với Bạch Tiểu Thuần, hắn cho dù không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không nhịn được từ trong lòng phát sinh một sự khiếp sợ mãnh liệt.

- Tu vi của hắn không phải là Thiên Nhân sơ kỳ. Hắn... Hắn là Thiên Nhân trung kỳ! Có thể coi là Thiên Nhân trung kỳ. Hắn làm sao có thể... mạnh như vậy được?

Giờ phút này, không chỉ có Phùng Trần ở đây chấn động, Vân Lôi Tử cùng với ba vị Thiên Nhân bắc mạch khác, trong lòng đều chấn động mãnh liệt. Càng không cần phải nói tới các tu sĩ bắc mạch khác ở bốn phía xung quanh. Tất cả đều hít vào một hơi. Thời điểm bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lộ ra sự hoảng sợ.

- Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần này... Hắn... Hắn hóa ra mạnh như vậy!

- Ta trước đây còn từng châm chọc hắn, còn từng cười nhạo hắn. Ta...

- Không đúng. Trước đây nếu hắn mạnh như vậy, làm sao có thể cam tâm bị áp chế. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ mấy ngày hắn ở bắc mạch chúng ta, đã đột phá?

Trong lúc mọi người ở bốn phía xung quanh hoang mang nghị luận, thân thể Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lui về phía sau, tránh bốn người Vân Lôi Tử liên thủ. Lúc này, sau khi lui ra phía sau, sắc mặt hắn thâm trầm, trong mắt tràn ngập tơ máu.

- Bắc mạch, ngày hôm nay chúng ta liền chặt đứt tại đây. Bạch gia gia nhà ngươi cũng chịu đủ rồi. Tới đi, chiến đâu đi!

Nếu đã ra tay, hắn sẽ bất chấp mọi giá. Lúc này toàn thân tu vi hắn đã ầm ầm bạo phát. Sóng dao động Thiên Nhân trung kỳ nhất thời phóng lên cao. Cho dù lúc này trời cao không còn là màu đen, mà đã chậm rãi khôi phục lại như bình thường, nhưng trên bầu trời này, khuôn mặt của hắn so với trước kia vẫn rõ ràng hơn rất nhiều, ẩn chứa uy áp thiên địa, hạ xuống tám phương.

- Thiên Nhân trung kỳ... Đáng chết. Ngươi lại có thể thật sự đột phá!

Sau khi Vân Lôi Tử cảm nhận được rõ ràng sóng dao động tu vi của Bạch Tiểu Thuần, toàn thân hắn cũng muốn phát điên rồi.

Đối với Bạch Tiểu Thuần ở đây, hắn thật sự có cảm giác vô cùng bất lực. Ban đầu ở trong địa điểm thí luyện, hắn truy sát Bạch Tiểu Thuần, đối phương đầu tiên là ném ra đan dược quỷ dị kia. Sau đó lại là gọi Đỗ Lăng Phỉ là thê tử. Tất cả những điều này khiến cho Vân Lôi Tử từ ưu thế tuyệt đối lại giảm mạnh. Đến cuối cùng, chẳng những không có ưu thế, ngược lại còn bị động đến cực hạn, bị Bạch Tiểu Thuần nghiền ép một phen.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1421: Tiểu Thuần Lật Trời! (1)

Hắn vốn tưởng rằng đến bắc mạch này, ở trong tông môn của mình, nhất định có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần này nhận sự hành hạ. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, cho dù bị giới hạn, Bạch Tiểu Thuần này vẫn có thể bán đan dược, cho dù cấm bán đan dược, hắn còn có thể trồng cây cỏ. Cuối cùng Bán Thần không để ý, ỷ lớn hiếp nhỏ ra tay, trực tiếp giam giữ Bạch Tiểu Thuần này ở trong lôi ngục.

Nhưng...

- Bạch Tiểu Thuần này còn là người sao? Nhốt hắn lại, hắn không chỉ không bị lôi ngục làm cho suy sụp, ngược lại tu vi bản thân còn được đột phá. Đây là đột phá Thiên Nhân sơ kỳ, bước vào Thiên Nhân trung kỳ. Chuyện khó như vậy, hắn... hắn lại có thể ở dưới tình huống như vậy, vẫn có thể đột phá!

Vân Lôi Tử muốn nổi điên. Ba vị Thiên Nhân bắc mạch khác cũng vậy. Bọn họ vô cùng tức giận, đồng thời nhìn Bạch Tiểu Thuần vui vẻ, cũng có cảm giác bất lực.

- Đây là một con nhím. Bất luận gây khó dễ với hắn thế nào, cũng không có tác dụng... Biện pháp tốt nhất, chính là không để ý tới thủ đoạn quỷ dị này của hắn nữa, trực tiếp cường lực giết chết!

Trong mắt Vân Lôi Tử lóe lên ánh sáng tàn độc. Trong tiếng gầm nhẹ, hắn bỗng nhiên lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Ba vị Thiên Nhân bắc mạch khác cũng có ý nghĩ tương tự. Lúc này mỗi một người đều tản ra sát khí, phát ra tiếng nổ lớn lao tới.

Mắt thấy bốn đại Thiên Nhân liên thủ, xông về phía Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ Vân Tông cùng Lôi Tông bắc mạch ở bốn phía xung quanh, mỗi người đều tập trung tinh thần nhìn lại. Cho dù trước đó Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra sự cường hãn đi nữa, nhưng ở trong mắt của những tu sĩ bắc mạch này, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kiêu ngạo, ngày hôm nay nhất định phải đền tội!

- Bạch Tiểu Thuần này mặc dù lợi hại, nhưng hắn đã quên, ở đây không phải là đông mạch. Nơi này là bắc mạch!

- Hừ, ở bắc mạch chúng ta kiêu ngạo, nhất định phải khiến cho hắn đẹp mặt!

- Ta cũng không tin, đám người Vân Lôi Tử trưởng lão đồng loạt ra tay, còn không diệt được một Bạch Tiểu Thuần này!

Đám người bắc mạch đều bình tĩnh trở lại. Thời điểm mỗi một người nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần c, đều lộ ra sự xem thường.

Trên trời cao, mắt thấy bốn người Vân Lôi Tử nhanh chóng tới gần, trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt lóe lên hàn quang. Từ sau khi đến bắc mạch, hắn trước sau đều nhịn một bụng tức giận. Lúc này mắt thấy Vân Lôi Tử cùng với ba Thiên Nhân bắc mạch khác lao về phía chỗ mình với đầy sát khí, lửa giận trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt bạo phát.

Hắn chẳng những không có lui lại về phía sau, ngược lại bước về phía trước một bước, giơ tay phải lên, vung mạnh.

Ầm ầm.

Trong tiếng chấn động, nhất thời mực nước bỗng nhiên hạ xuống. Hơi nước tràn ngập ở bốn phương tám hướng. Mặt trời trên không trung trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Trong tiếng nổ lớn, mặt đất chấn động, thân thể của bốn người Vân Lôi Tử đều bị ảnh hưởng. Ngoại trừ Vân Lôi Tử ra, ba vị Thiên Nhân

khác đều hít vào một hơi. Còn có một người đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị phun ra máu tươi.

- Bạch Tiểu Thuần!

Vân Lôi Tử thân là Thiên Nhân đứng đầu bắc mạch, mắt thấy cảnh tượng như vậy, hét lớn một tiếng. Tốc độ của hắn thoáng cái bạo phát. Toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Giọng nói của hắn vang vọng khắp không trung.

- Vân Lôi Nhân Tổ đệ thất biến!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong phút chốc khuếch tán ra. Thân thể Vân Lôi Tử trực tiếp lại hóa thành kích thước chừng bảy mươi trượng, giống như Nhân Tổ hạ xuống. Tu vi cùng chiến lực đều tăng lên trên phạm vi lớn, trực tiếp vượt qua Thiên Nhân hậu kỳ. Toàn thân hắn giống như gió bão, trực tiếp đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong nháy mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có ánh sáng mãnh liệt lóe lên. Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng mở miệng.

- Trấn áp Nhân Tổ đệ ngũ biến!

Ầm ầm ầm!

Trong một nháy mắt này, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng đồng thời thi triển ra thần thông tương tự, trực tiếp tăng lên đến kích thước chừng năm mươi trượng, khí tức cuồng dã, to thân thể cường tráng, còn có một cảm giác dã man, bạo phát ra. Nhất là nguyệt ngân trong mắt trái của hắn, lúc này nhanh chóng lập lòe. Khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhìn như chỉ là thân ngũ biến, nhưng trên thực tế... lại là lực bát biến.

- Không thể như vậy được!

Thoáng cái tròng mắt Vân Lôi Tử cũng muốn rơi xuống. Sở dĩ hắn không triển khai đệ bát biến, là bởi vì đệ bát biến tiêu hao quá lớn.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần ở đây lại có thể thi triển thần thông giống hệt với mình!

Ngay lập tức, hai người lại ở giữa không trung, trực tiếp đánh nhau. Thiên địa chấn động, hư vô run rẩy, lực trùng kích khuếch tán ra khắp nơi. Vân Lôi Tử phun ra máu tươi, thân thể bảy mươi trượng, bịch một tiếng lui lại phía sau.

Mặc dù thân thể hắn chấn động mãnh liệt, nhưng có lẽ so với sự hoảng sợ trong lòng hắn vẫn tương đối bé nhỏ không đáng kể. Giờ phút này, hắn hít thở dồn dập, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Vân Lôi Nhân Tổ này là bí pháp của bắc mạch hắn. Nhưng hôm nay lại có thể được thi triển ra ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Điều này khiến cho tâm thần hắn điên cuồng run rẩy có loại cảm giác không chân thật.

Chỉ cái này thì cũng thôi. Nhưng đối phương chỉ là đệ ngũ biến, mình là đệ thất biến lại có thể không có cách nào đối đầu. Điều này càng khiến cho Vân Lôi Tử muốn nổi điên.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám trộm phương pháp bí truyền của bắc mạch ta!

Vân Lôi Tử ngửa mặt lên trời rống to hơn. Trong lúc lui ra phía sau, hắn không chậm trễ chút nào, trực tiếp triển khai ra đệ bát biến, thân thể tăng lên đến tám mươi trượng, sau đó lại lao ra.

- Bớt thả rắm chó của ngươi đi. Của ngươi chính là Vân Lôi Nhân Tổ. Của ta chính là trấn áp Nhân Tổ. Tên cũng không giống nhau. Mắt ngươi mù, lỗ tai cũng điếc rồi sao!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng lao ra. Hai người ở giữa không trung, lại va chạm vào nhau.

Ầm một tiếng. Lần này hai người đồng thời lui lại phía sau. Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân quay cuồng. Nhưng trong

mắt hắn đã có ý chí chiến đấu ngập trời. Sau khi hắn mạnh mẽ dừng lại, hai tay bấm quyết, bỗng nhiên vung lên.

- Nhân Sơn Quyết!

Ầm ầm ầm!

Ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại xuất hiện vô số núi đá. Những núi đá từ trong không trung lao ra, chớp mắt đã bao trùm ở trên thân thể Nhân Tổ năm mươi trượng của Bạch Tiểu Thuần. Trong nháy mắt, lại hình thành thạch nhân khổng lồ cao trăm trượng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1422: Tiểu Thuần Lật Trời! (2)

Đây là Nhân Tổ biến cùng Nhân Sơn Quyết đồng thời triển khai, uy lực cực lớn. Chỉ trong một chớp mắt này, thiên địa trực tiếp lay động. Chỉ là khí thế, đã khiến trời cao theo đó tối sầm lại, giống như bị ép xuống. Tất cả tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh, mỗi người đều hoảng sợ la lên thất thanh.

Còn nữa, chính là lúc này theo Nhân Sơn Quyết thi triển, ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần hình thành gió bão. Trong gió bão hung bạo khuếch tán ra, thổi đến mặt người cũng đau đớn. Thần sắc Vân Lôi Tử đều biến đổi. Hắn hít một hơi khí lạnh.

Hắn có một dự cảm mãnh liệt, giờ phút này... mình chỉ sợ không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần!

- Đáng chết đáng chết. Tại sao hắn lại trở nên mạnh như vậy? Trong cảnh giới Thiên Nhân, trừ khi đại viên mãn, bằng không ai cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhất là nếu như hắn thi triển ra một quyền chùy cổ sát thủ kia...

Nghĩ tới đây, hai mắt Vân Lôi Tử co lại, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng ngay chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần bước nhanh tới, chợt đuổi theo!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ. Trong âm thanh mang theo thiên uy, tốc độ cũng bạo phát ra. Mắt thấy hắn sẽ đuổi kịp Vân Lôi Tử. Lúc này ba vị Thiên Nhân bắc mạch khác đều chỉ có thể kiên trì, xông tới phía trước ngăn cản.

Ba người này, một người hóa thành thiên lôi màu đen, một người hóa thành chín đạo vân ảnh, còn có một người rốt cuộc vác một miệng lò lửa cực lớn, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, nỗ lực ngăn cản.

- Cút ngay cho ta!

Bạch Tiểu Thuần cũng không nhìn ba vị Thiên Nhân trung kỳ này. Trong tiếng rít gào, hắn vung tay lên. Nhất thời một lực lượng điên cuồng lật trời cùng gió bão dung hòa lại một chỗ, sau đó chợt bạo phát về bốn phía xung quanh.

Tia chớp màu đen tan vỡ. Chín đạo vân ảnh vỡ nát diệt vong. Lò lửa đập tới cũng trực tiếp chia năm xẻ bảy. Ba vị Thiên Nhân bắc mạch đều phun ra máu tươi, thần sắc hoảng sợ vô cùng, mang theo sợ hãi cùng không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp hất bay.

- Quá... Quá mạnh mẽ!

Ba vị Thiên Nhân bắc mạch, la lên thất thanh.

Mà tốc độ của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có chút dừng lại nào. Trong lúc cất bước, hắn đuổi theo về phía Vân Lôi Tử. Tay phải đã nắm lại. Vòng xoáy màu đen xuất hiện.

- Vân Lôi Tử, ở địa điểm thí luyện trước đó ngươi tập kích bất ngờ đối với ta, sau đó lại rất không nói lý, cuối cùng còn dựa vào Thiên Nhân hậu kỳ không ngừng truy sát đối với ta!

- Đến bắc mạch, ngươi lại năm lần bảy lượt tìm ta gây phiền phức. Ngày hôm nay, ân oán của chúng ta đều tính một lần đi!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, chấn động tám phương.

Lúc này Vân Lôi Tử hít thở ngưng trệ, tâm thần điên cuồng run rẩy. Nhất là khi nhìn thấy được trên nắm tay phải của Bạch Tiểu Thuần, lúc này xuất hiện vòng xoáy màu đen, sắc mặt hắn lại điên cuồng biến đổi.

Thân thể lui về phía sau càng nhanh hơn. Trong miệng hắn đã thốt ra tiếng gào thét thê lương.

- Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm cái gì? Còn không mở ra đại trận hộ sơn!

- Bày binh bố trận!

- Mở ra sơn môn thần trận!

Gần như ở trong tiếng Vân Lôi Tử rít gào, đồng thời, ba vị Thiên Nhân bắc mạch khác đều nhanh chóng gào thét. Các tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh, mỗi một đã sớm bị từng cảnh tượng như vậy làm cho chấn động trợn tròn mắt. Lúc này trong lúc hít sâu một hơi, tất cả đều tỉnh táo trở lại. Sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, trong nháy mắt lại phân tán ra bốn phía, phối hợp với nhau mở ra đại trận sơn môn!

Đại trận mở ra cũng không chậm. Trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần sắp đuổi kịp Vân Lôi Tử, một lực lượng kinh thiên đột nhiên lại từ bên trong Cửu Thiên Vân Lôi Tông bạo phát ra, hình thành một mảnh mây mù phòng hộ. Đồng thời, còn có một lực bài xích kinh người bạo phát, ngăn cản bước chân của Bạch Tiểu Thuần, dường như còn không thể nghịch chuyển được, muốn trục xuất hắn ra khỏi trong tông môn.

Bạch Tiểu Thuần nhăn mày lại. Thân thể hắn ở trong lực bài xích của trận pháp này, không ngừng lui về phía sau.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần bị trận pháp bài xích, ba người Thiên Nhân bắc mạch kia cùng Vân Lôi Tử, đều thở phào nhẹ nhõm. Trước đó, tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Cho nên bọn họ chấn động. Hiện tại, sau khi buông lỏng, chẳng những không có giảm bớt, trái lại càng thêm mãnh liệt!

Nhưng ngay khi bọn họ thở phào nhẹ nhõm, trong chớp mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang chớp hiện.

- Trận pháp, đối với ta vô dụng!

Hắn vừa nói ra lời này, Bất Tử Cấm đột nhiên triển khai. Trong nháy mắt lực bài xích ở bốn phía xung quanh, giống như xuyên qua trên người Bạch Tiểu Thuần, căn bản không có cách nào ngăn cản được nửa điểm. Kinh người hơn, là tốc độ của Bạch Tiểu Thuần ở dưới Bất Tử Cấm này cũng chợt bạo phát mạnh.

Ầm một tiếng. Thân ảnh của hắn liền trực tiếp xuyên qua trận pháp. Thời điểm hắn xuất hiện lại, thình lình đã ở trước mặt Vân Lôi Tử. Hắn giơ tay phải lên. vòng xoáy màu đen kia giống như hấp thu tất cả thiên địa. Còn có đế ảnh khổng lồ ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần ở trong nháy mắt đã dung nhập, hóa thành Bất Diệt Đế Quyền kinh thiên động địa của hắn!

Một quyền đánh xuống, thiên địa sụp đổ!

Đồng tử của Vân Lôi Tử co lại, trong đầu chợt nổ lớn. Nguy cơ trước mắt khiến hắn không kịp suy nghĩ nhiều. Hắn cũng không có cách nào né tránh, chỉ có thể trong tiếng rít gào thi triển ra đệ cửu biến. Đối với hắn mà nói, đây đã chung cực, cũng không thể khống chế được!

Ở trong một tích tắc này, thân thể hắn trực tiếp hóa thành kích thước chừng chín mươi trượng. Trong tiếng gào thét, hắn toàn lực ngăn cản, trực tiếp lại cùng Bạch Tiểu Thuần, đối đầu!

Tiếng sấm vượt qua tất cả những tiếng nổ mạnh trước đó, âm thanh áp chế tất cả thiên địa. Vào giờ phút này, ở trong tai của mọi người, chấn động bạo phát. Trong nháy mắt tất cả mọi thứ ở trước mắt mọi người dường như biến thành kịch câm không có tiếng động. Rõ ràng rất thảm khốc lại không nghe thấy được bất kỳ âm thanh nào.

Còn có lực trùng kích khuếch tán ra, khiến cho Cửu Thiên Vân Lôi Tông đều chấn động không ngừng. Lúc này mắt Vân Lôi Tử trợn trừng, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Không!

Máu tươi của hắn điên cuồng phun ra, thân thể không chịu nổi lui về phía sau. Không ngừng có tiếng nổ vang từ trong cơ thể hắn truyền ra. Càng lui ra phía sau, hắn lại không có cách nào duy trì được trạng thái dung hợp, hóa thành hai người, đồng thời rút lui, đồng thời phun máu...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1423: Văng Ra (1)

Ca ca còn hoàn hảo. Chỉ có điều đệ đệ trong song tử này, lúc này trực tiếp ở dưới trùng kích nơi này, thân thể ầm một tiếng tan vỡ, trực tiếp nổ tung...

Trong Vân Lôi Song Tử, đệ đệ căn bản cũng không có kịp cảm nhận được nỗi sợ hãi tử vong. Ở trong nháy mắt này thân thể hắn lại dưới trùng kích cuồng bạo, hóa thành tro bụi!

Nguyên thần của hắn bay ra, mang theo vẻ mờ mịt, mắt thấy sẽ bị trận gió hung bạo trực tiếp đập vỡ nát diệt vong. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một sóng thần thức vượt qua Thiên Nhân, chợt hạ xuống, hóa thành một cái bàn tay nắm lấy nguyên thần của đệ đệ trong Vân Lôi Song Tử.

Sau khi trùng kích cuồng bạo va chạm với bàn tay này, nhất thời lại tan vỡ ra. Cùng lúc đó, âm thanh giống như nghiến răng nghiến lợi vậy vang vọng khắp nơi ở bên trong hư vô này.

- Bạch.. Tiểu… Khiết!!!

Cái tên này, ba chữ, mỗi một chữ là một thiên lôi, ầm ầm ầm nổ tung ở bên trong thiên địa này, khiến cho tâm thần tất cả mọi người run rẩy. Trên trời cao, một thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên hiện lên.

Chính là Bán Thần bắc mạch. Trong tay hắn cầm theo Lôi Tổ mệt mỏi không phấn chấn. Lúc này theo sự xuất hiện của hắn, tất cả thiên ý ở bốn phía xung quanh đều bị mạnh mẽ xua tan, khiến cho trong thiên địa giống như chỉ có một mình hắn tồn tại!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe cùng cảm nhận được điều này, những kiêu ngạo cùng cường hãn trước đó, trong phút chốc lại tan ra. Thay vào đó, lại là sự kinh ngạc không hiểu cùng mãnh liệt khẩn trương. Trong lòng hắn đã thầm kêu khổ.

- Lão khỉ này quá vô dụng. Kéo dài thêm một hồi nữa, ta lập tức có thể trốn... Lần này xong rồi. Làm sao bây giờ...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang lo lắng không yên, Vân Lôi Tử mắt thấy nguyên thần phân thân của mình được bảo vệ được, cũng kích động, ôm quyền cúi đầu về phía Bán Thần đang ở trên bầu trời.

Những Thiên Nhân bắc mạch khác đều thở phào nhẹ nhõm. Trước đó Bạch Tiểu Thuần thật sự quá cường hãn, khiến cho tâm thần bọn họ cũng run rẩy. Lúc này bọn họ đều bái kiến Bắc Thần. Ngay cả Phùng Trần trốn ở bên trong quan tài kính cũng vô cùng kích động, nhanh chóng bay ra, bái kiến Bán Thần.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày, thận trọng chậm rãi lui về phía sau. Trong đầu không ngừng có các loại ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển. Hắn không ngừng suy nghĩ biện pháp để hóa giải chuyện này như thế nào. Trong lúc hắn đang bay nhanh cân nhắc biện pháp, Bán Thần bắc mạch lại không thể không ép xuống lửa giận ngập trời trong lòng mình. Hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, một cảm giác đau đầu mãnh liệt, khiến cho trong lòng hắn cũng có cảm giác mất lực.

Hắn không chỉ đau đầu, còn nhức đầu hơn. Thật ra, bất kể hắn làm như thế nào, cũng vẫn không có cách nào làm gì được Bạch Tiểu Thuần. Không phải là bởi vì Đỗ Lăng Phỉ, mà là vì Thiên Tôn!

Ở trên người Bạch Tiểu Thuần, hắn mơ hồ thấy được một ít vết tích mà bản thân Bạch Tiểu Thuần không phát giác được. Những vết tích này, khiến cho bản thân hắn là Bán Thần bắc mạch lão tổ, nhớ tới từng chuyện cũ, đối với dự định của Thiên Tôn, cũng đoán được một ít.

Chính là những suy đoán này, khiến cho hắn càng không cách nào động tới Bạch Tiểu Thuần. Giam giữ đối phương cũng vô dụng. Lôi ngục kia cũng đã bị Bạch Tiểu Thuần phá vỡ. Lôi Tổ cũng thiếu chút nữa chạy mất.

Thân là Bán Thần bắc mạch, hắn thật sự không dám lại giam giữ Bạch Tiểu Thuần nữa. Hắn đã tỉnh ngộ, ý thức được sâu sắc, Bạch Tiểu Thuần này chính là một tai họa bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát ra. Biện pháp tốt nhất chính là rời xa hắn...

- Đáng chết. Trước đây tại sao ta lại có thể đồng ý để tai họa đáng chết này ở lại đây chứ? Điều này lại chẳng khác nào đặt một thiên lôi không ổn định, ở trong túi của mình. Nói không chừng lúc nào đó, nó sẽ nổ tung, lại liên lụy tới cả mình!

Trong lòng Bán Thần bắc mạch thầm thở dài một tiếng. Đây vẫn lần đầu hắn gặp phải loại nhân vật khiến cho hắn cũng cảm thấy đau đầu vô cùng như vậy.

Thời điểm Bán Thần đau đầu, Bạch Tiểu Thuần lại lo lắng bất an. Lúc này trong lòng hắn đều run rẩy. Nhưng bất luận suy nghĩ như thế nào, hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp. Lúc này hắn chỉ có thể kiên trì, trơ mắt nhìn Bán Thần, thử dò xét nói một câu.

- Bán Thần đại sư huynh, cái đó... hôn lễ giữa ta và Phỉ Phỉ, đại sư huynh phải tới tham gia đấy...

Nói ra những lời này, cho dù Bạch Tiểu Thuần khẩn trương run rẩy, cũng rất tán thưởng vì sự cơ trí của mình. Hắn cảm thấy trong lời này, đã rất rõ ràng lộ ra ba tin tức.

Tin tức đầu tiên, là hắn và Đỗ Lăng Phỉ rất thân mật... Sau này có khả năng thành hôn.

Tin tức thứ hai, là Thiên Tôn rất có thể là nhạc phụ của hắn...

Tin tức thứ ba, chính là hắn có ý định đi hóa giải lửa giận của Bán Thần...

Không quan tâm sau khi Bán Thần bắc mạch nghe được câu này, có thể ý thức được ba tin tức này hay không, nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, những lời này của mình đã rất lợi hại.

Lúc này, lời nói vừa ra, Bán Thần bắc mạch chợt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Sau một lúc lâu hắn giơ tay phải vung mạnh lên, không nhịn được trong miệng truyền ra một tiếng gầm khẽ.

- Nếu để cho bản tôn lại nhìn thấy ngươi ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, cho dù ngươi là con rể của Thiên Tôn, bản tôn cũng sẽ lột da của ngươi ra! Lăn!

Âm thanh mỗi một chữ, đều giống như lôi đình nổ vang. Nhất là một chữ cuối cùng, càng làm cho thiên địa chấn động. Trong tiếng nổ lớn, ở trong tiếng kêu đầy kinh ngạc của Bạch Tiểu Thuần, một lực mạnh đột nhiên lại cuồn cuộn nổi lên ở trên người Bạch Tiểu Thuần, hình thành một trận gió lốc, trực tiếp lại cuốn mạnh thân thể Bạch Tiểu Thuần về phía bầu trời, ném ra khỏi Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần bị ném ra khỏi tông môn, tiếng kêu thảm thiết của hắn mới từ phía xa truyền tới...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho tu sĩ bắc mạch ở bốn phía xung quanh sau khi nhìn thấy, mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng lại không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm. Đối với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ thật sự vừa hận lại vừa sợ. Ngay cả đám người Vân Lôi Tử, lúc này cũng như vậy. Trong lòng mặc dù cay đắng, nhưng phần nhiều, lại là hối hận trước đây nghìn lần không nên vạn lần không nên suy nghĩ giam giữ Bạch Tiểu Thuần lại nây để từ từ hành hạ.

- Đây là một tai họa cực lớn. Thần thông lớn nhất của hắn chính là lực gây tai họa! Chúng ta lúc đó thực sự ngu xuẩn... Tên gia hỏa như vậy, tuyệt đối tuyệt đối không thể giữ lại ở bên người!

Vân Lôi Tử cười khổ, không ngừng thầm than. Đồng thời đối với chiến lực của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng có cảm nhận cực kỳ sâu sắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1424: Văng Ra (2)

Về phần công pháp Vân Lôi Nhân Tổ biến này, hắn nhìn Lôi Tổ bị Bán Thần lão tổ nắm ở trong tay, lúc này cũng đã ý thức được nguyên nhân.

Mặc dù Lôi Tổ mệt mỏi, nhưng lại không hôn mê. Lúc này hắn nhếch miệng cười. Hắn mặc dù không chạy thoát, nhưng có thể nhìn bắc mạch hiện tại một mảnh hỗn độn, trong lòng hắn cũng cảm giác rất sảng khoái.

- Tên tiểu tử kia gọi là Bạch Tiểu Thuần? Không tệ không tệ. Là một người trẻ tuổi rất có phát triển n.

Thời điêm tiếng cười của Lôi Tổ truyền ra, Bán Thần bắc mạch hừ lạnh một tiếng. Hắn không đi để ý tới Lôi Tổ, mà nhìn về phía đám người Vân Lôi Tử.

- Một đám người các ngươi đường đường là cảnh giới Thiên Nhân, một Bạch Tiểu Thuần lại có thể cho các ngươi liên thủ cũng chật vật không thôi. Đồ vô dụng!

Bán Thần bắc mạch một bụng đầy lửa giận, quay về phía đám người Vân Lôi Tử răn dạy một phen. Lúc này mặt hắn mới thâm trầm, mang theo Lôi Tổ trở về quan tài thủy tinh.

Thời điểm đám người Vân Lôi Tử bị mắng, cũng chỉ có thể yên lặng lắng nghe, trong lòng cũng đầy cay đắng. Một lát sau bọn họ nhìn nhau một cái. Mỗi người đều nhìn ra cảm giác bất lực trong mắt của người kia.

- Mà thôi. Hắn cuối cùng đã bị ném đi...

- Bạch Tiểu Thuần này cũng coi như một truyền kỳ... Ta lại chưa từng thấy qua, bị nhốt ở trong lôi ngục, tu vi còn có thể đột phá...

- Ta đời này cũng không muốn lại nhìn thấy hắn nữa! Ngay cả tên của hắn cũng vậy. Các ngươi đều đừng tìm ta nhắc lại!

Chẳng những là mấy Thiên Nhân này như vậy, trong lòng mỗi một đệ tử Vân Tông cùng Lôi Tông bốn phía xung quanh đều xúc động vô hạn. Bọn họ nhớ lại thời gian trước đây, khi áp chế đối với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đều rất đắc ý, cho rằng đối phương là con rồng ở bên ngoài, nhưng ở bắc mạch cũng phải co lại, biến thành sâu!

Nhưng hôm nay... Bạch Tiểu Thuần sử dụng hành động nói cho mọi người của bắc mạch biết, cho dù hắn là con sâu... Cũng đều có thể đục thủng mấy lỗ lớn ở bắc mạch chui ra. Thời khắc này trong lòng mọi người chỉ có một ý nghĩ...

- Tai họa này ngàn vạn lần không cần trở về...

Trong lúc bắc mạch đối với Bạch Tiểu Thuần là bất đắc dĩ đồng thời cảm thấy mệt mỏi. Thân thể Bạch Tiểu Thuần bị Bán Thần bắc mạch này ném một cái, trực tiếp đã bay ra thật xa, giống như một đạo lưu tinh trực tiếp đập vào một chỗ trên Băng Nguyên.

Ầm một tiếng. Băng Nguyên này chấn động vài cái, bị đập ra một lỗ thủng lớn. Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần tóc tai rối bời, rất chật vật từ bên trong chui ra.

Hắn lộ ra vẻ mặt như đưa đám, có chút tức giận bất bình, từ phía xa nhìn về phương hướng Cửu Thiên Vân Lôi Tông, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Bảo ta đi, nói là được rồi. Làm gì còn phải ràng buộc tu vi của ta, ném ra...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đám người bắc mạch này thật không nói đạo lý, thật không ra gì, đặc biệt đáng giận. Nhất là một cái ném cuối cùng của Bán Thần lão tổ, rõ ràng là cố ý.

- Mà thôi mà thôi. Bọn họ không muốn để cho ta lưu lại, cũng chính là hợp với ý của ta. Nếu như Cửu Thiên Vân Lôi Tông này không phải giam ta lại, ta đã sớm muốn đi.

Trong sự xúc động, Bạch Tiểu Thuần nhớ lại từng cảnh tượng khi mình ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, trong lòng hắn cũng không nhịn được dâng lên một chút đắc ý.

- Hừ hừ, chắc hẳn hiện tại bọn họ biết được sự lợi hại của ta!

- Dám ước pháp ngũ chương đối với Bạch Tiểu Thuần ta sao

Bạch Tiểu Thuần hung hăng hít thở không khí của Băng Nguyên. Lúc này trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thoải mái. Loại cảm giác không còn bị hạn chế nữa, khiến cho tinh thần hắn cũng thấy phấn chấn.

- Hiện tại không ai quản ta trồng hoa ánh trăng.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới mảnh lá băng chỉ mới hoàn thành hơn phân nửa. Lúc này hắn quan sát khắp nơi một phen, chỉnh lại sơ qua lỗ thủng lớn bị mình đập ra trước đó một chút, bố trí thành hình dáng động phủ tạm thời. Sau khi xong xuôi, hắn lấy ra hạt giống hoa ánh trăng, bắt đầu trồng.

- Hoa ở hoa, ở đây không ai quản ngươi. Nhanh chóng sinh trưởng đi.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt chờ mong, nhìn hạt giống hoa ánh trăng chìm vào phía dưới Băng Nguyên.

Mắt thấy bốn đại Thiên Nhân liên thủ, xông về phía Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ Vân Tông cùng Lôi Tông bắc mạch ở bốn phía xung quanh, mỗi người đều tập trung tinh thần nhìn lại. Cho dù trước đó Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra sự cường hãn đi nữa, nhưng ở trong mắt của những tu

sĩ bắc mạch này, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kiêu ngạo, ngày hôm nay nhất định phải đền tội!

- Bạch Tiểu Thuần này mặc dù lợi hại, nhưng hắn đã quên, ở đây không phải là đông mạch. Nơi này là bắc mạch!

- Hừ, ở bắc mạch chúng ta kiêu ngạo, nhất định phải khiến cho hắn đẹp mặt!

- Ta cũng không tin, đám người Vân Lôi Tử trưởng lão đồng loạt ra tay, còn không diệt được một Bạch Tiểu Thuần này!

Đám người bắc mạch đều bình tĩnh trở lại. Thời điểm mỗi một người nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần c, đều lộ ra sự xem thường.

Trên trời cao, mắt thấy bốn người Vân Lôi Tử nhanh chóng tới gần, trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt lóe lên hàn quang. Từ sau khi đến bắc mạch, hắn trước sau đều nhịn một bụng tức giận. Lúc này mắt thấy Vân Lôi Tử cùng với ba Thiên Nhân bắc mạch khác lao về phía chỗ mình với đầy sát khí, lửa giận trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt bạo phát.

Hắn chẳng những không có lui lại về phía sau, ngược lại bước về phía trước một bước, giơ tay phải lên, vung mạnh.

Ầm ầm.

Trong tiếng chấn động, nhất thời mực nước bỗng nhiên hạ xuống. Hơi nước tràn ngập ở bốn phương tám hướng. Mặt trời trên không trung trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Trong tiếng nổ lớn, mặt đất chấn động, thân thể của bốn người Vân Lôi Tử đều bị ảnh hưởng. Ngoại trừ Vân Lôi Tử ra, ba vị Thiên Nhân khác đều hít vào một hơi. Còn có một người đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị phun ra máu tươi.

- Bạch Tiểu Thuần!

Vân Lôi Tử thân là Thiên Nhân đứng đầu bắc mạch, mắt thấy cảnh tượng như vậy, hét lớn một tiếng. Tốc độ của hắn thoáng cái bạo phát. Toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Giọng nói của hắn vang vọng khắp không trung.

- Vân Lôi Nhân Tổ đệ thất biến!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc trong phút chốc khuếch tán ra. Thân thể Vân Lôi Tử trực tiếp lại hóa thành kích thước chừng bảy mươi trượng, giống như Nhân Tổ hạ xuống. Tu vi cùng chiến lực đều tăng lên trên phạm vi lớn, trực tiếp vượt qua Thiên Nhân hậu kỳ. Toàn thân hắn giống như gió bão, trực tiếp đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1425: Giống Như Đã Từng Quen Biết (1)

- Hiện tại không ai quản ta trồng hoa ánh trăng.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới mảnh lá băng chỉ mới hoàn thành hơn phân nửa. Lúc này hắn quan sát khắp nơi một phen, chỉnh lại sơ qua lỗ thủng lớn bị mình đập ra trước đó một chút, bố trí thành hình dáng động phủ tạm thời. Sau khi xong xuôi, hắn lấy ra hạt giống hoa ánh trăng, bắt đầu trồng.

- Hoa ở hoa, ở đây không ai quản ngươi. Nhanh chóng sinh trưởng đi.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt chờ mong, nhìn hạt giống hoa ánh trăng chìm vào phía dưới Băng Nguyên.

Không hạn chế, càng không có cẩn thận từng li từng tí, hoa ánh trăng hôm nay lần thứ ba sinh trưởng, có thể nói là điên cuồng mãnh liệt đến cực điểm. Chỉ là ba ngày, nó lại tương đương với hơn một tháng khi còn ở Vân Tông.

Động phủ của Bạch Tiểu Thuần đã bị cành và thân cây hoa ánh trăng này chiếm hơn nửa, còn không ngừng sinh trưởng về phía bầu trời. Hiện tại nó đã cao tới bảy tám trượng.

Nếu không phải Bạch Tiểu Thuần cảm thấy địa phương mình có thể hoạt động quá nhỏ, bất mãn ho khan một tiếng, sợ là tất cả động phủ này sẽ bị chiếm cứ. Cũng may hoa ánh trăng này có ý thức của mình. Sau khi nhận thấy được sự bất mãn của Bạch Tiểu Thuần, chủ động lưu lại cho Bạch Tiểu Thuần một khu vực, lan tràn sinh trưởng vòng qua khu vực này.

Mà ở dưới Băng Nguyên, rễ của cây hoa ánh trăng càng cuồng bạo, khuếch tán tới phạm vi mười dặm, vẫn đang không ngừng lan tràn...

Về phần mảnh lá băng này, Bạch Tiểu Thuần cũng đã sớm lại ghép nó một lần nữa vào thân cây, sau đó lại không để ý tới hoa ánh trăng này nữa, bắt đầu bế quan tu luyện.

Thật ra trong khoảng thời gian hắn ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông này, có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào hắn, lại có ước pháp ngũ chương, ở trên phương diện tu hành Bạch Tiểu Thuần phải đặc biệt cẩn thận. Giống như Bất Tử Huyết, trước sau trì trệ không tiến.

Hiện tại cuối cùng có cơ hội. Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, lấy từ bên trong túi trữ vật ra hai bộ hài cốt... Chính là trước đây ở tầng thứ hai thuyền xương của Quỷ Mẫu, hai bộ hài cốt này đã bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi dung hợp một nửa xương!

Lúc đó Bạch Tiểu Thuần tiếp xúc với hai bộ xương này, rõ ràng cảm nhận được một sức sống nồng đậm dung nhập vào trong cơ thể, khiến cho bản thân Bất Tử Huyết cũng sôi trào.

Đáng tiếc trước sau hắn không có cơ hội cắn nuốt. Hiện tại hắn hít một hơi thật sâu, lấy ra hai bộ hài cốt, sau đó cẩn thận quan sát một hồi. Bất luận là Bất Tử Cốt màu vàng kia, hoặc là một hài cốt khác có xương giống như thủy tinh, đều làm cho trong đầu Bạch Tiểu Thuần hiện lên quá nhiều liên tưởng.

- Hiện tại ta đã tu luyện Bất Tử Quyển đến một bước cuối cùng. Trình độ Bất Tử Huyết... Nhưng Trường Sinh Quyển trước sau không có tin tức. Bộ hài cốt là thứ duy nhất thu được, có liên quan với Trường Sinh Quyển.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Sau một lát trầm ngâm, hai tay vẫn giơ lên, một tay đặt ở trên hai bộ hài cốt.

Ở trong chớp mắt khi tay hắn hắn tiếp xúc với bộ hài cốt này, một sức sống kinh sợ lại ầm ầm bạo phát. Theo hai tay Bạch Tiểu Thuần, sức sống này trực tiếp dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Sức sống này không giống với sức sống khi hắn hấp thu đan dược thảo mộc. Dường như đối với Bất Tử Huyết mà nói, sức sống ở bên trong hai bộ hài cốt là thích hợp nhất. Thậm chí cũng không cần chuyển hóa gì, liền có thể trực tiếp ở trong cơ thể hắn ngưng tụ ra từng giọt Bất Tử Huyết.

Cũng chỉ là thời gian mấy lần hít thở, Bạch Tiểu Thuần lại chấn động phát hiện. Trong cơ thể mình lại trực tiếp xuất hiện thêm một giọt Bất Tử Huyết. Giọt thứ hai, cũng đang nhanh chóng ngưng tụ.

- Nhanh như vậy...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ kích động. Hắn đến thời kỳ Thiên Nhân trung kỳ, chiến lực của bản thân hắn khác hẳn so với trước đây. Nếu như Bất Tử Huyết có thể tăng lên, chiến lực của Bạch Tiểu Thuần sẽ càng thêm cường hãn.

Bạch Tiểu Thuần chìm đắm ở bên trong tu luyện. Đảo mắt đã một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, không ai tới quấy rầy Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn chìm đắm ở trong việc hấp thu sức sống bên trong hài cốt. Bất Tử Huyết trong cơ thể hắn đã tích lũy đến trình độ kinh người. Thậm chí vẫn không có cách nào lại sử dụng từng giọt để hình dung...

Số lượng Bất Tử Huyết đã chiếm khoảng hai phần trong toàn thân hắn!

Vẫn đang tiếp tục!

Sức sống của hài cốt này chung quy hoàn toàn không có chút dấu hiệu giảm bớt, giống như vô cùng vô tận, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở dưới sự tu luyện này, có cảm giác giống như tu hành Nhật Nguyệt Trường Không Quyết ở bên trong lôi ngục.

- Hai bộ hài cốt này, chẳng lẽ có thể chống đỡ đến khi ta tu luyện Bất Tử Huyết tới đại thành!

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, lại kích động, tăng nhanh trong tu hành, không có đi quan tâm tới hoa ánh trăng.

Mà giờ khắc này, hoa ánh trăng sinh trưởng điên cuồng trong vòng một tháng, từ lâu đã giống như trùng thiên vậy, độ cao đạt tới kích thước chừng mười mấy trượng, sừng sững ở trên Băng Nguyên, đặc biệt rõ ràng.

Cùng lúc đó, rất nhiều khu vực ở trên Băng Nguyên này cũng nở ra không ít từng đóa hoa ánh trăng nhỏ... Thậm chí ở trên Băng Nguyên, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, không ngừng giảm bớt. Mà ở dưới Băng Nguyên, rễ của cây hoa ánh trăng đã bao trùm vượt qua phạm vi mấy trăm dặm.

Lúc này, một cảm giác cường hãn, từ bên trong cây hoa ánh trăng này dần dần sinh ra, tăng lên, khiến cho vô số mãnh thú tồn tại ở trên Băng Nguyên, đều kinh hoàng, tránh từ phía xa.

Theo sinh trưởng, hấp thu rất nhiều hàn khí, cây hoa ánh trăng này trước sau vẫn nhớ tới yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần đối với nó, không ngừng đưa hàn khí vào bên trong mảnh lá cây này, khiến cho lá cây này cũng từ từ quá độ về phía lá băng hoàn chỉnh.

Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang tiến hành tu luyện. Cho đến khi lại qua một tháng, khi sức sống trên hai bộ hài cốt cuối cùng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sắp khô cạn,

cho đến khi không còn sức sống dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần nữa, Bạch Tiểu Thuần mới mở mắt ra.

Hai mắt đang khép lại, trong chớp mắt vừa mở ra, mảnh thế giới này ở trong mắt hắn, hình như có chút khác biệt. Càng khác biệt hơn chính là thân thể của hắn. Nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rõ ràng, sức sống bên trong thân thể mình dạt dào đã kinh thiên động địa. Sức sống nồng đậm như vậy mang đến lực khôi phục. Bạch Tiểu Thuần lấy ra phi kiếm, rạch ra một vết thương, sau đó trợn mắt há hốc mồm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1426: Giống Như Đã Từng Quen Biết (2)

Chỉ trong nháy mắt, vết thương này đã hoàn toàn khép lại, hoàn toàn không nhìn ra... Giống như chưa từng bị cắt qua.

- Bất Tử Huyết chủ yếu gia tăng, chính là lực khôi phục của ta...

Trong sự hít thở của Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự kích động, cảm thụ một chút máu tươi trong cơ thể. Hắn lập tức lại nhận thấy được, trong hai thắng ngắn ngủi, sau khi hấp thu sức sống của hai hài cốt, máu bên trong toàn thân của hắn, đã có bốn phần... Đều trở thành Bất Tử Huyết!!

- Quá nhanh!

Bạch Tiểu Thuần có chút hoảng hốt không dám tin tưởng. Sau khi xác nhận hồi lâu, hắn mới vui sướng cười ha hả.

Về phần hai bộ hài cốt này, lúc này đều đã ảm đạm hơn rất nhiều. Bạch Tiểu Thuần vội vàng thu chúng lại. Hắn thấy, hai bộ hài cốt này chính là tạo hóa lớn nhất của bản thân mình.

- Nói không chừng sau này còn có tác dụng khác.

Bạch Tiểu Thuần hăng hái bừng bừng. Sau khi thư giãn thân thể một chút, thần thức bỗng nhiên tản ra. Hắn chuẩn bị đi quan sát cây hoa ánh trăng của mình một chút.

Vừa quan sát, mắt Bạch Tiểu Thuần cũng trợn tròn. Băng Nguyên vốn rất dày, lúc này rất nhiều địa phương lại có thể lộ ra bùn đất tối tăm... rễ của cây hoa ánh trăng này đã bao trùm hơn nửa Băng Nguyên!

Tuy rằng Băng Nguyên này so với cùng toàn bộ mặt đất bắc mạch, bé nhỏ không đáng kể. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn bị sự sinh trưởng mạnh mẽ của cây hoa ánh trăng làm cho chấn động kinh ngạc.

Trừ điều đó ra, ở trên Băng Nguyên này nở đầy hoa ánh trăng... Nếu như từ trên bầu trời nhìn xuống, có thể nhìn thấy được những cây hoa sinh trưởng rậm rạp chằng chịt cùng một chỗ, hình thành chính là hình dạng một loan nguyệt.

Mà ở trung tâm loan nguyệt này, lại là một gốc cây hoa kinh thiên cao tới trăm trượng!

- Hoa à hoa...

Bạch Tiểu Thuần sống ở đó trong, có chút không xác định, hỏi một câu.

Ở trên thân cây hoa lớn có một mảnh lá băng trong suốt, đặc biệt rõ ràng. Gần như trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần mở miệng thốt ra, cây hoa lớn này thoáng chấn động. Những mảnh lá băng này lại rời xuống dưới, nhẹ nhàng tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Khi Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận được cái lá băng này, từ trên thân thể của cây hoa ánh trăng cực lớn truyền ra một ý thức, không nói thành lời cụ thể, chỉ là lộ ra sự cảm kích cùng với ly biệt lưu luyến...

Hình như Băng Nguyên này đã không cách nào khiến cho nó tiếp tục sinh trưởng. Nó hi vọng Bạch Tiểu Thuần có thể đồng ý, để cho chính nó đi tới Băng Nguyên khác, tiếp tục trưởng thành.

Bạch Tiểu Thuần đã từng nhìn thấy những động vật nhỏ đã từng ăn qua đan dược của mình, đều xuất hiện biến dị. Hắn nuôi ra một cây hoa có ý thức của riêng mình, cũng không phải là chuyện gì khiến cho hắn đặc biệt kinh ngạc.

Dù sao cây hoa thần bí này đến từ thiên ngoại.

Chỉ có điều đối với chuyện đóa hoa này đưa ra yêu cầu muốn một mình rời đi, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn có chút do dự. Sau một lúc lâu, hắn vẫn đồng ý, nhưng nghiêm túc giao hẹn, lệnh cho cây hoa này không thể đả thương người.

Sau khi cảm nhận được ý thức của Bạch Tiểu Thuần, cây hoa ánh trăng chậm rãi đong đưa thân thể. Dần dần, Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy, được cây hoa ánh trăng cực lớn rốt cuộc khô héo đi, giống như cây bồ công anh, tản ra vô số hạt giống theo gió tung bay, phân tán về phía toàn bộ Băng Nguyên trên bắc mạch.

Nhìn những hạt giống giống như hạt giống cây bồ công anh bay khắp bầu trời, không biết vì sao Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cảm giác được cảnh tượng như vậy có chút quen thuộc. Nhưng bất luận hắn nghĩ như thế nào, cũng nghĩ không ra mình đã từng thấy qua cảnh tượng tương tự từ lúc nào...

Hình như, đó là ở sâu bên trong linh hồn hắn, ở trong đầu nguồn cuối cùng... tồn tại một cảnh tượng chợt hiện ra trong nháy mắt lập tức biến mất, nhưng lại giống như ký ức tồn tại vĩnh hằng vậy...

- Chẳng lẽ khi ta còn bé đã nhìn thấy được sao?

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái. Thời điểm hắn đang vô cùng kinh ngạc, theo hạt giống giống như hạt giống của cây bồ công anh chậm rãi tiêu tan, trên bầu trời xa xăm xuất hiện một đạo cầu vồng. Bên trong cầu vồng này là một nữ tử. Đỗ Lăng Phỉ trở về...

- Tiểu Đỗ Đỗ!

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, có chút vui mừng bất ngờ, nhếch miệng nở nụ cười.

Từ phía xa, Đỗ Lăng Phỉ liền thấy Bạch Tiểu Thuần, phát hiện Bạch Tiểu Thuần không những không có thương thế, còn là bộ dạng vui vẻ

như vậy. Trên mặt Đỗ Lăng Phỉ lộ ra sự bất đắc dĩ, giống như rất đau đầu. Thoáng một cái nàng đã đến gần Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi đấy, ở cửu thiên...

- Dừng lại dừng lại. Tiểu Đỗ Đỗ, mọi người gặp mặt thật cao hứng. Nàng đừng nhắc tới Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Đó chính là một đám Vương bát đản. Nàng không biết, bọn họ có bao nhiêu quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe lời này, nhất thời mặc kệ, nói một mạch những uy khuất khi mình ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

Đỗ Lăng Phỉ thở dài. Nàng có ý định nói về chuyện Bạch Tiểu Thuần ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Nhưng nghe lời Bạch Tiểu Thuần nói, dần dần nàng cũng không có tiếp tục nói nữa.

Trên thực tế, từ sau khi đến bắc mạch, Đỗ Lăng Phỉ lại ra ngoài chấp hành nhiệm vụ do Thiên Tôn giao cho, trước sau không trở về. Cho đến mấy ngày trước, nhiệm vụ của nàng xem như là hoàn thành một phần. Trong lòng nàng lo lắng cho Bạch Tiểu Thuần, vì vậy vội vàng chạy về.

Nhưng sau khi trở lại Cửu Thiên Vân Lôi Tông, điều nàng nhìn thấy cùng với nghe được, khiến cho nàng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cho dù nàng rất hiểu về Bạch Tiểu Thuần, nhưng vẫn bị chấn động trước lực gây tai họa của Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí nàng cảm thấy thời điểm đệ tử của Cửu Thiên Vân Lôi Tông nhìn mình, ánh mắt cũng không mấy thích hợp. Vì vậy nàng lại vội vàng ra ngoài, tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, nàng truyền âm cho Bạch Tiểu Thuần, nhưng trước sau hắn không có trả lời. Vì vậy nàng bắt đầu tìm kiếm ở xung quanh Cửu Thiên Vân Lôi Tông này.

Dần dần, nàng nhìn thấy một mảnh Băng Nguyên bị dung hòa. Sau khi nàng nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, phản ứng đầu tiên của nàng chính là Bạch Tiểu Thuần nhất định ở khu vực gần đây.

Vì vậy nàng một đường tìm tới, quả nhiên... thấy được Bạch Tiểu Thuần.

- Được được, ta không nói nữa, được chưa.

Mắt thấy vẻ ủy khuất cùng kích động trong mắt của Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ thở dài, ôn hòa mở miệng.

- Chuyện của ta cũng đã xử lý hơn phân nửa. Tiếp theo còn có một chút... Ngươi cũng không thể cứ ở mãi chỗ này. Chúng ta cùng đi thôi.

Đỗ Lăng Phỉ đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, giúp hắn chỉnh lại vài sợi tóc rối, lại vỗ nhẹ vào phía trên áo quần hắn, phủi đi bụi bặm, nhẹ giọng nói.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1427: Đáp Án

Tiếp xúc với khoảng cách gần như vậy, một mùi thơm chui vào trong mũi Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, nhìn Đỗ Lăng Phỉ làn da trắng như tuyết trước mặt, tuyệt mỹ động lòng người, trái tim của hắn thoáng đập nhanh hơn. Trong lòng hắn rất nguyện ý đi cùng với Đỗ Lăng Phỉ. Nhưng suy nghĩ mình là nam tử hán đại trượng phu, đi theo một nữ nhân thì tính là chuyện gì? Cho dù thật sự muốn đi, cũng để bảo vệ thân phận, hoặc là để Đỗ Lăng Phỉ mời nhiều lần mới có thể. Vì vậy hắn vội ho một tiếng.

- Ta ở chỗ này rất tốt. Nàng cứ làm việc của nàng là được.

Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên nói.

Mắt phượng của Đỗ Lăng Phỉ chớp chớp. Đôi mắt đẹp của nàng đảo qua ở trên người Bạch Tiểu Thuần, che miệng cười. Trong mắt nàng lộ ra sự giảo hoạt, tiến lên kéo cánh tay Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ta ở chỗ này rất cô đơn. Ngươi đi theo ta có được hay không vậy?

- Ta suy tính một chút.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đắc ý. Nhất là lời nói mềm mỏng của Đỗ Lăng Phỉ, khiến cho hắn sau khi nghe được, trong lòng ngứa ngáy. Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn là lộ ra bộ dạng ngạo nghễ.

- Ngươi đi cùng với ta, Phùng Trần của Cửu Thiên Vân Lôi Tông sợ hãi ngươi như vậy, nhất định không dám tới dây dưa với ta. Tiểu Thuần, có được hay không?

Đỗ Lăng Phỉ cố nén cười, lại mềm mỏng nói.

- Đúng vậy!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe lời này, rất đắc ý.

- Họ Phùng kia dám xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần ta, ta đánh không chết hắn! Thân thể hắn cũng đã mất, chỉ còn lại một thần hồn. Trước đây nếu không phải đám người Vân Lôi Tử ngăn cản, ta đã sớm giết chết hắn!

Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý, lúc này cười ha ha một tiếng.

- Mà thôi mà thôi. Nếu nàng cũng nói như vậy, ta liền theo nàng được chưa? Thuận tiện ở trên đường bảo vệ nàng.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thoải mái. Đỗ Lăng Phỉ lại không thể tiếp tục kìm chế được, bật cười.

- Ừ, Tiểu Thuần nhà ta là lợi hại nhất. Dám ở trước mặt sư huynh của ta, tự gọi Thiên Tôn là nhạc phụ của ngươi...

Bạch Tiểu Thuần nhất thời xấu hổ, trợn mắt. Thanh thể Đỗ Lăng Phỉ nhẹ nhàng lui về phía sau.

- Nếu phải bảo vệ ta, vậy ngươi phải đuổi kịp ta mới được...

Trong mắt Đỗ Lăng Phỉ mang theo sự câu nhân, giống như tràn ngập quyến rũ nói không nên lời. Cảnh tượng đó rơi vào trong mắt của Bạch Tiểu Thuần, tim Bạch Tiểu Thuần lại tăng nhanh lên. Hắn vốn tưởng rằng Tống Quân Uyển đã đủ yêu nghiệt. Nhưng không nghĩ tới Đỗ Lăng Phỉ nghiêm túc này, lúc này trong mắt mang theo vẻ mị hoặc, càng thêm yêu nghiệt.

- Yêu nữ đừng đi!

Bạch Tiểu Thuần hô to một tiếng, bỗng nhiên đuổi theo.

Tiếng cười vang vọng trên Băng Nguyên. Hai người một trước một sau, ở trong tiếng cười duyên của Đỗ Lăng Phỉ, dần dần đi xa.

Năm tháng giống như trở lại thời gian đã từng ở Linh Khê Tông... Ở trên Băng Nguyên này, trời cao xanh thẳm, mặt đất mênh mang. Phóng tầm mắt nhìn ra chỉ là một mảnh băng tuyết, hoàn toàn không thấy được bóng người ở. Chỉ có hai người Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ ở trong trời băng đất tuyết này, ở trong màu trắng bạc bao quanh, một đường làm bạn.

Khi thì cười nói, khi thì ôn nhu, nói về những gì mình từng trải qua, nói về từng chuyện cũ. Dần dần, ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần vốn tồn tại cảm giác không hiểu nhau, giống như cũng theo hôm nay làm bạn, dần dần biến mất.

Đỗ Lăng Phỉ giống như lần nữa trở thành Tiểu Đỗ Đỗ trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần. Tiếng hai người cười đùa, vang vọng ở trong Băng Nguyên này...

Cho đến một tháng sau, hai người ở sâu bên trong Băng Nguyên bắc mạch này, Bạch Tiểu Thuần thật sự nhịn không được, hỏi một câu.

- Tiểu Đỗ Đỗ, phụ thân ta rốt cuộc giao nhiệm vụ gì cho chúng ta vậy?

Bạch Tiểu Thuần hình như không cảm thấy những lời này của mình có vấn đề gì, lúc này mặt dầy hỏi.

- Hi vọng khi ngươi nhìn đến phụ thân ta, còn có thể xưng hô như vậy.

Đỗ Lăng Phỉ cười mà như không cười nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cười gượng vài tiếng. Hắn rất muốn vỗ ngực nói cho Đỗ Lăng Phỉ, cho dù mình ở ngay trước mặt Thiên Tôn, cũng dám nói ra những lời như vậy. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện mình đã từng hấp

thu sợi tóc máu được Thiên Tôn coi như là chí bảo. Bạch Tiểu Thuần lại chột dạ. Vì vậy trong tiếng cười gượng, hắn đổi chủ đề, tiếp tục truy hỏi nhiệm vụ của Đỗ Lăng Phỉ ở bắc mạch.

Đỗ Lăng Phỉ do dự một chút. Phụ thân nàng an bài nhiệm vụ, là chuyện tuyệt mật. Dựa theo đạo lý nàng không thể nói cho bất kỳ kẻ nào. Nhưng nàng nhìn thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng mềm nhũn, nhẹ giọng mở miệng nói.

- Bản thân ngươi biết là được, không nên nói với cùng bất kỳ kẻ nào...

- Phụ thân ta phái ta tới bắc mạch, là điều tra... chuyện đại sư tỷ của ta...

Đỗ Lăng Phỉ nhỏ giọng nói.

- Đại sư tỷ của nàng?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Trong nháy mắt, trong đầu hắn lại hiện ra bóng dáng của nữ hài nhi.

- Cửu Thiên Vân Lôi Tông không phải là Nguyên Đầu Tông Môn sớm nhất của bắc mạch. Tông môn của bắc mạch trước kia là Hàn Môn!

Nói đến đây, Đỗ Lăng Phỉ liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, tiếp tục mở miệng.

- Bán Thần lão tổ Hàn Môn năm đó, nàng... Là đệ tử đầu tiên của phụ thân ta trước đây. Cho nên ta gọi nàng là đại sư tỷ.

- Hàn Môn lão tổ này năm đó phản bội sư môn, làm ra chuyện người người oán trách. Nhưng phụ thân ta nể tình tình thầy trò, chỉ muốn bắt nàng lại, không có ý định sẽ giết nàng. Nhưng hết lần này tới lần khác, nàng ác độc vô cùng, rốt cuộc muốn ám toán phụ thân ta. Cuối cùng nàng bị phụ thân ta nhịn đau chém chết...

Đỗ Lăng Phỉ thở dài, nói ra chuyện cũ nàng nghe được.

- Chỉ là đại sư tỷ này của ta thiên tư kinh diễm tuyệt luân. Sau bao nhiêu năm, phụ thân ta nhớ lại chuyện này, luôn cảm thấy có chút kỳ quặc. Cho nên phụ thân ta lệnh cho ta tới nơi này, ở địa phương khởi nguồn của Hàn Môn, đi âm thầm điều tra một chút... xem đại sư tỷ ta trước đây, rốt cuộc là chết thật sự, hay là chết giả!

- Trên thực tế mấy năm nay, ta vẫn luôn đang điều tra chuyện này... Trước đây sở dĩ ta đi Linh Khê Tông, cũng là vì chuyện này. Bởi vì Linh Khê Tông... Chính là đệ tử còn sót lại sau khi Hàn Môn bị diệt, bỏ chạy tới đông mạch, xây dựng tông môn.

Đỗ Lăng Phỉ nói đến đây, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã chấn kinh. Hắn không ngờ tới, Đỗ Lăng Phỉ tới bắc mạch, chính là bởi vì nữ hài nhi kia!

Mà hiện tại nghe được lời Đỗ Lăng Phỉ nói, hắn cũng rốt cuộc hiểu rõ vì sao trước đây đường đường là nữ nhi của Thiên Tôn, lại gặp phải ở bên trong Linh Khê Tông!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1428: Trở Nên Khiếp Sợ (1)

- Vậy vì sao nàng lại xuất hiện ở trong thí luyện huyết tử của Huyết Khê Tông?

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn Đỗ Lăng Phỉ, hỏi về nghi vấn trước sau vẫn tồn tại ở trong lòng hắn.

Đỗ Lăng Phỉ trầm mặc một lát. Sau đó nàng yếu ớt mở miệng.

- Đó là bởi vì... huyết tổ của Huyết Khê Tông cùng đại sư tỷ ta... Đã từng là một đôi đạo lữ! Ta nghĩ, cho dù Huyết tổ vẫn còn. Nhưng nếu đại sư tỷ không chết, có lẽ sẽ làm bạn ở bên cạnh phu quân nàng...

Những lời này giống như sấm sét giữa trời quang, ầm ầm nổ tung ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Hơi thở của hắn chợt trở nên gấp gáp. Trong một nháy mắt này, rất nhiều chuyện cũ đã trở nên rõ ràng.

Vì sao Huyết Tổ đứng sừng sững ở nơi đó nhiều năm, trước sau tồn tại, không bị Thiên Tôn lấy đi!

Vì sao sau khi Đỗ Lăng Phỉ rời đi, tầng bí mật sâu nhất trong Linh Khê Tông, trận pháp bảo vệ nữ hài nhi xuất hiện buông lỏng!

Tất cả những điều này, lúc này đều có đáp án.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn có một nghi ngờ. Chỉ có điều hắn không có hỏi. Đó chính là... tất cả những chuyện này, Thiên Tôn vì sao không tự mình đi điều tra, mà muốn để cho Đỗ Lăng Phỉ đi thăm dò!

Thậm chí bản thân Thiên Tôn có thể dựa vào tu vi cường hãn của hắn, mạnh mẽ mở ra tất cả đáp án. Nhưng vì sao hắn không làm như vậy!

Còn nữa chính là... tồn tại của nữ hài nhi, Thiên Tôn thật sự không biết sao...

Bí mật là tồn tại giữa người và người. Bất luận là huynh đệ, tỷ muội, bằng hữu, thê tử, thậm chí đối với phụ mẫu... Mỗi người đều có bí mật không muốn đi nói cho người khác.

Bí mật nhỏ thì cũng thôi. Nhưng nếu là một ít bí mật liên quan đến sinh mạng, lại vô hình trung, sẽ khiến cho sự thân mật giữa hai người bọn họ có bất hòa không hiểu nhau.

Đỗ Lăng Phỉ đã từng là như vậy. Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần, cũng vậy.

Trong lòng hắn có bí mật liên quan tới Linh Khê Tông, liên quan tới nữ hài nhi, liên quan tới pháp bảo bắc mạch... Hết lần này tới lần khác hắn không có cách nào nói ra những điều này. Hắn chỉ có thể trầm mặc.

Đỗ Lăng Phỉ hiển nhiên là nhìn ra cái gì đó, nhưng cũng không có đi hỏi. Hai người ở trong sự trầm mặc này. Sau khi đi một đoạn đường, Đỗ Lăng Phỉ giống như tùy ý nói một câu.

- Ta từ Linh Khê Tông đi rồi, có một thói quen, bất luận là xác định hay suy đoán đều không còn nói cho cha ta biết tất cả mọi chuyện nữa. Mà ta chỉ nói cho hắn một ít chuyện ta vô cùng khẳng định.

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ. Những lời này hắn nghe hiểu được. Đây là nàng đang nói cho Bạch Tiểu Thuần biết, nàng cũng không nói tất cả mọi chuyện cho Thiên Tôn biết.

- Phụ thân ta... mấy năm nay, hắn có chút thay đổi.

Đỗ Lăng Phỉ nhất thời trầm mặc. Một lát sau, giọng nói của nàng có chút hạ xuống, thì thào nói nhỏ.

Tâm tình Bạch Tiểu Thuần cũng theo đó trở nên trầm xuống. Hình như loại quan hệ thân mật trước đó, theo những lời nói này, dần dần có sự khác biệt. Hai người lặng lẽ ở Băng Nguyên này đi về phía trước.

Bạch Tiểu Thuần không biết sẽ đi tới nơi nào. Hắn nghĩ, có thể Đỗ Lăng Phỉ cũng không biết. Bọn họ cứ như vậy, lặng lẽ đi về phía một vị trí.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời có bông tuyết bay xuống, có gió bắc thổi qua. Bầu trời cũng tối sầm xuống. Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được những bông tuyết khắp bầu, ở trong gió bị cuốn lên trời cao, không ngừng rơi xuống.

Rơi vào trên người của bọn họ, trên tóc, rơi vào trong những vết chân phía sau bọn họ, từ từ, che phủ lên những vết chân, giống như từ trước đến nay chúng đều không có tồn tại qua...

Tuyết, càng lúc càng lớn. Gió càng lúc càng mạnh, càng rít gào, cũng càng lúc càng khiến người ta cảm thấy bất an. Nghe lâu, sẽ có cảm giác giống như có vô số Lệ Quỷ ở bốn phía xung quanh đang than vãn rít gào.

- Chúng ta tìm một chỗ...

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, ngẩng đầu nhìn Đỗ Lăng Phỉ đi bên cạnh, nhìn trên lông mi của nàng cũng có băng tuyết, nhẹ giọng mở miệng.

Nhưng hắn vừa nói đến đây, bỗng nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chợt biến hóa. Một cảm giác nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn đột nhiên bạo phát, khiến cho lông tóc toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng không kịp dựng đứng. Hắn lại chợt thoáng một cái, ôm cổ Đỗ Lăng Phỉ, trong chớp mắt lui về phía sau.

Thời khắc này hơi thở của Đỗ Lăng Phỉ cũng trở nên dồn dập. Đồng thời, nàng để mặc Bạch Tiểu Thuần ôm mình rời đi. Hai tay nàng lại bấm quyết, bỗng nhiên điểm một cái về phía mi tâm của mình.

Cũng chính là trong nháy mắt này, nơi bọn họ đứng trước đó, từ trong hư vô, từ trong gió tuyết kia, có một bóng đen chớp mắt xuyên qua, tốc độ cực nhanh, kinh tâm động phách. Hơn nữa trong lúc di chuyển, có một sự tử vong, đột nhiên bạo phát.

Sau một lần vồ hụt, bóng đen này không chậm trễ chút nào, dâng lên gió bão ngập trời, lại lao về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ.

Nói đến thì chậm rãi, nhưng trên thực tế tất cả những điều này đều chỉ giống như lưu quang trong nháy mắt. Trong chớp mắt khi bóng đen này nhào tới, chính là khi một chỉ của Đỗ Lăng Phỉ hạ xuống. Nhất thời lại có một vòng sáng màu vàng cực lớn, từ trên thân thể Đỗ Lăng Phỉ bạo phát ra, cũng bảo vệ Bạch Tiểu Thuần ở bên trong. Đồng thời khi vòng ánh sáng mở rộng ra, thân thể của bọn họ chợt biến mất. Lúc xuất hiện lại, không ngờ bọn họ đã ở cách đó mấy trăm trượng.

Bóng đen kia lần thứ hai vồ hụt, giống như cực kỳ tức giận, phát ra một tiếng gào thét thê lương, bỗng nhiên xoay người. cho dù gió tuyết này gào thét che đi một phần tầm nhìn, nhưng ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ vẫn thấy rõ hình ảnh của cái bóng kia!

Bóng đen này... không ngờ chính là một đám sương mù màu đen. Trong sương mù này có một gương mặt giống như khóc lại không phải khóc, cười mà như không phải cười, quỷ khí dày đặc. Đồng thời, giờ khắc này ở trong tiếng gào thét chói tai, nó lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, lần thứ ba!

Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn rõ gương mặt này, trong chớp mắt, trong đầu ầm một tiếng, la lên thất thanh.

- Ngươi... Là ngươi!

Mặt quỷ này, chính là... một trong ba gương mặt trên lá cờ mặt quỷ ở trên thuyền xương của Quỷ Mẫu trước đó. Thời điểm Quỷ Mẫu rời đi, nó chủ động xông về phía một trảo của Thiên Tôn, khiến cho bản thân cùng thuyền quỷ tách ra, do đó ở lại trong mảnh thế giới này.

Sau khi Thiên Tôn đi tìm, mặt quỷ khóc cười không biết này triển khai thần thông gì đó, đã biến mất không thấy bóng dáng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1429: Trở Nên Khiếp Sợ (2)

Mà giờ khắc này... Nó không ngờ xuất hiện ở đây. Hơn nữa, vừa xuất hiện, chính là mang theo sát khí, muốn tới chặn giết Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ!

- Nó làm sao có thể xuất hiện ở nơi này được?

Bạch Tiểu Thuần hoảng loạn, nhưng không kịp suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều. Giờ phút này, mặt quỷ khóc cười đã tới gần. Thậm chí gió tuyết ở bốn phía xung quanh, dường như đều bị quỷ khí xâm nhiễm, trở thành màu đen, giống như lưỡi dao sắc bén, bị mặt quỷ kia cuốn vào, hóa thành lưỡi dao gió bão, bỗng nhiên lao đến.

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thân thể ầm ầm triển khai ra Vân Lôi Nhân Tổ đệ ngũ biến. Trong nháy mắt hắn trở nên to lớn. Hắn còn thi triển ra Nhân Sơn Quyết. Nguyệt ngân trong con mắt trái phát ra ánh sáng lập lòe. Đồng thời, tay trái hắn vung lên. Thủy Trạch Quốc Độ bỗng nhiên hạ xuống. Tay phải nắm lại. Thân ảnh bá đạo của Bất Diệt Đế Quyền dường như biến ảo.

Ra tay... Chính là hai đòn sát thủ lớn ở dưới trạng thái mạnh nhất của hắn!

Thật ra, mặt quỷ này cho Bạch Tiểu Thuần áp lực quá lớn, đã vượt ra khỏi cảnh giới Thiên Nhân. Thậm chí chính hắn còn cảm nhận không ra, mặt quỷ này mạnh tới mức như thế nào!

Gần như trong một khắc khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, trong hơi thở gấp gáp, hai tay Đỗ Lăng Phỉ cũng bấm quyết. Vòng sáng màu vàng lập

tức bao trùm ở trên người bọn họ, lại chợt lõm xuống, huyễn hóa thành một con phượng hoàng màu vàng, phát ra một tiếng tiếng phượng hót. Đồng thời, có biển lửa màu vàng đang thiêu đốt ở trên Băng Nguyên này, cùng Bạch Tiểu Thuần, đối đầu với mặt quỷ đã tới.

Mặt quỷ khóc cười này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ liên thủ, trong miệng phát ra tiếng cười khà khà một cách quái dị. Trong mắt hắn còn có ý trêu tức. Thân thể hắn chợt vặn vẹo, rốt cuộc từ hình dáng mặt quỷ, trực tiếp hóa thành móng vuốt sương mù màu đen!

Cái móng vuốt tối tăm, vô cùng sắc bén, giống như có thể xé rách hư vô. Sau khi nó xuất hiện, lập tức khiến cho thiên địa này biến sắc. Từ bốn phía xung quanh hàn khí cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Mặt quỷ hóa thành móng vuốt màu đen, liền trực tiếp đánh ra một trảo ra!

Trong tiếng nổ vang, móng vuốt này va chạm đầu tiên, chính là hạ xuống chân lớn trong Thủy Trạch Quốc Độ. Âm thanh điếc tai nhức óc chấn động tám phương. Chân lớn của Thủy Trạch Quốc Độ chấn động mạnh, nhưng lại không có cách nào chống lại, bị một trảo này, sinh sôi đánh nát!

Thậm chí còn mang theo tiếng gào thét thống khổ, theo chân lớn tan vỡ từ trong hư vô từ phía xa truyền đến. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, một ngụm máu tươi phun ra. Phượng hoàng lửa màu vàng do thần thông của Đỗ Lăng Phỉ biến ảo, bay ra, lao thẳng đến chỗ quỷ trảo.

Trong phút chốc, phượng hoàng lửa màu vàng này lại cùng quỷ trảo va chạm, còn giống như bẻ gãy nghiền nát vậy, bị quỷ trảo kia trực tiếp xé rách. Phượng hoàng lửa màu vàng này phát ra âm thanh thê lương, ầm ầm tan vỡ ra. Đỗ Lăng Phỉ cũng phun ra máu tươi. Vị trí ở vai nàng xuất hiện ba vết thương sâu tới tận xương!

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, tay phải của Bạch Tiểu Thuần, ở dưới Nhân Tổ biến, Nhân Sơn Quyết phát ra Bất Diệt Đế Quyền, mang theo sự bá đạo vô thượng, ầm ầm hạ xuống!

Thiên địa chấn động, theo một quyền của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, Nhân Tổ biến của hắn tan vỡ. Nhân Sơn Quyết chia năm xẻ bảy. Máu tươi điên cuồng phun ra. Ngay cả Bất Diệt Đế Quyền, đều bị trực tiếp tan rã!

Nhưng lực lượng do hắn cùng với Đỗ Lăng Phỉ liên thủ, tuyệt đối không tầm thường. Tuy bị quỷ trảo kia phá, nhưng liên tiếp trùng kích, cuối cùng ở dưới Bất Diệt Đế Quyền, quỷ trảo của mặt quỷ ở giữa không trung cũng chấn động, thế đi chợt dừng lại.

Mượn lực dừng lại này, Đỗ Lăng Phỉ vội vàng bấm quyết. Toàn thân nàng có ánh sáng màu vàng đột nhiên hiện ra, cuốn theo mình cùng Bạch Tiểu Thuần khóe miệng còn đang tràn ra máu tươi, nhanh chóng lui về phía sau.

Trong phút chốc, hai người liền trực tiếp lùi đến hơn nghìn trượng, vẫn không dừng lại. Không biết Đỗ Lăng Phỉ triển khai ra thần thông gì, tốc độ rốt cuộc trong nháy mắt lại bạo phát. Một lần chớp hiện, rốt cuộc đã đến bên ngoài vạn trượng. Lại một lần chớp hiện nữa, hai người đã ở phía xa không thấy được hình bóng.

Tất cả những điều này đều phát sinh trong chớp mắt. Quỷ trảo dừng lại ở giữa không trung một hồi, lúc này vặn vẹo, một lần nữa biến thành mặt quỷ khóc cười. Trong mắt nó vẫn đầy vẻ châm chọc, còn có một sự tham lam.

- Các ngươi chạy không thoát...

Âm thanh giống như vô số người cùng nhau mở miệng. Quỷ dị đặc biệt nhếch miệng cười, bỗng nhiên đuổi theo. Trên thực tế, sở dĩ nó xuất hiện ở nơi này, chính là bị khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, hình như chỉ có nó có thể cảm nhận được hấp dẫn. Lúc này cho dù Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ chạy trốn, nhưng ở trong cảm nhận của nó, đối phương giống như cây đuốc trong đêm tối, vô cùng rõ ràng.

Trên trời cao, bên trong vòng sáng màu vàng, lúc này sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ đều tái nhợt. Đỗ Lăng Phỉ cắn răng, triển khai bí pháp, lần lượt na di rời đi.

- Nó làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Trong thần sắc Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự bất an cùng lo lắng. Hắn lấy ra đan dược đưa cho Đỗ Lăng Phỉ. Đồng thời, bản thân hắn cũng nuốt vào không ít. Khả năng khôi phục của Bất Tử Huyết của hắn, lúc này cũng thể hiện ra. Tiêu hao lực lượng thân thể trước đó, lúc này rốt cuộc khôi phục bảy tám phần.

Nhưng cho dù là vậy, tất cả cũng chỉ là vô nghĩa. Lúc trước ra tay, Bạch Tiểu Thuần đã nhìn ra được, lực lượng của mặt quỷ kia cũng không phải là Thiên Nhân!

Nói cách khác, lấy hắn cùng với Đỗ Lăng Phỉ liên thủ, đủ để có thể nói là vô địch ở dưới Bán Thần!

- Có lẽ, ta biết tại sao nó muốn xuất hiện. Ta nghĩ đến... phụ thân ta… cũng sắp đến đây.

Đỗ Lăng Phỉ hít một hơi thật sâu, trong mắt có cảm giác lạnh lẽo hiện lên. Thời điểm nói ra hai chữ phụ thân, thân thể của nàng run lên, giống như trong lòng đang đau đớn.

Nghe được lời Đỗ Lăng Phỉ nói, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động có phần sững sờ. Hắn cảm thấy ý nghĩ của Đỗ Lăng Phỉ hình như có chút không đúng. Nữ nhi gặp nạn, phụ thân tới cứu. Điều này theo Bạch Tiểu Thuần là lại chuyện cực kỳ bình

thường. Nhưng hắn lại không nói thêm cái gì. Lúc này theo thân thể khôi phục, hắn kéo cánh tay Đỗ Lăng Phỉ lại, nhanh chóng đi về phía trước.

Tốc độ của Bất Tử Cấm bỗng nhiên triển khai. Đồng thời, lại phối hợp với vòng ánh sáng màu vàng của Đỗ Lăng Phỉ na di, khiến cho hai người ở dưới tốc độ đuổi giết của mặt quỷ khóc cười Thiên Tôn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1430: Hắn Đã Tới (1)

Chỉ là tốc độ của bọn họ mặc dù kinh người, dưới sự phối hợp của hai bên vẫn vượt xa Thiên Nhân. Thậm chí cho dù bọn họ có đuổi kịp Bán Thần, nhưng ở dưới sự san giết của mặt quỷ kia ép xuống, vẫn rất khó thật sự chạy thoát được. Lúc này trong khi na di, phía sau bọn họ có tiếng gió thổi vù vù, giống như có Lệ Quỷ gào thét. Âm thanh này truyền vào trong tai hai người, lập tức chấn động tâm thần.

Nhất là Đỗ Lăng Phỉ, phượng hoàng lửa màu vàng do nàng hóa thành trước đó bị quỷ trảo xé rách. Trên vai bản thân nàng cũng bị nhận lấy ra ba vết thương nhìn thấy mà giật mình. Mặc dù trước sau bị nàng nhịn xuống áp chế, nhưng lúc này trong quỷ âm vang vọng, vết thương trên vai nàng, nhất thời lại tăng sinh ra từng làn khí đen.

Sau khi khí đen kia xuất hiện, rốt cuộc ngưng tụ thành một đầu quỷ, phát ra tiếng cười âm lãnh, rất đáng sợ.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Đỗ Lăng Phỉ phun ra. Sắc mặt nàng tái nhợt. Nhưng trong mắt nàng lại rất lạnh lùng bình tĩnh. Nàng tuy là nữ nhi của Thiên Tôn, trên người cũng có pháp bảo bảo toàn tính mạng. Nhưng nàng hiểu rõ, đối mặt với mặt quỷ đến từ trên chiến thuyền Quỷ Mẫu thiên ngoại này, thủ đoạn bảo toàn tính mạng này cũng không có tác dụng quá lớn. Hiện tại vòng sáng màu vàng này, trên thực tế cũng là thủ đoạn bảo toàn tính mạng lớn nhất của nàng.

Bất luận là tốc độ hay phòng hộ, ở đại lục Thông Thiên đều là cường hãn nhất. Nếu như đổi lại đối thủ là Bán Thần, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có cách nào đánh phá được vòng sáng này dù chỉ một chút, không tổn thương được tới bản thể của nàng.

Đồng thời vòng sáng này triển khai na di, cũng khiến cho Bán Thần bất đắc dĩ. Nhưng hôm nay... Bọn họ đối mặt không phải là Bán Thần, mà là mặt quỷ có thể so với Thiên Tôn thiên ngoại!

Mắt thấy Đỗ Lăng Phỉ phun ra máu tươi, nhìn từng làn khí đen tỏa ra trên vai nàng, Bạch Tiểu Thuần rất đau lòng. Trong lúc cấp thiết, đang bỏ chạy, hắn lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật ra đan dược, tính đưa cho Đỗ Lăng Phỉ chữa thương.

- Không có thời gian chữa bệnh, chúng ta phải chạy trốn nhanh một chút.

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ càng thêm trắng bệch, nhưng lại cắn răng mở miệng, mạnh mẽ triển khai vòng sáng, tiếp tục na di.

Nhưng lúc này na di, thương thế của nàng càng nặng hơn. Chỗ vai bị thương, khí đen càng lúc càng nồng đậm, thậm chí bắt đầu lan tràn.

- Thương thế của nàng nặng như vậy, không có thời gian cũng phải chữa trị!

Bạch Tiểu Thuần không nói lời gì, giơ tay phải lên gạt phần áo bị rách nơi bả vai của Đỗ Lăng Phỉ ra. Thời điểm lộ ra, bả vai đã đen sẫm lại. Hắn cũng thấy được ba vết thương kinh người ở nơi đó đã sâu tới mức nhìn thấy được tận xương. Hơn nữa vết thương này đang nhanh chóng thối rữa.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng đau lòng. Hắn không chậm trễ chút nào, tay phải lập tức vung lên trên vết thương này. Theo thân thể Đỗ Lăng Phỉ run, da thịt thối rữa trên vai nàng, giống như bị khoét đi, chớp mắt lại tiêu tan ra, lộ ra tại xương ở dưới vết thương.

Xương của nàng lại có thể không giống với những người bình thường khác!

Lúc này lộ ra ở bên trong vết thương, thình lình giống như thủy tinh, thậm chí tản ra một khí tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quen thuộc... Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

Nhưng lúc này thời gian cấp bách. Hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Hắn lập tức lấy ra rất nhiều đan dược bóp nát, trực tiếp bôi ở trên vết thương của Đỗ Lăng Phỉ, bó xương lại. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần vận chuyển tu vi, giúp đỡ Đỗ Lăng Phỉ chữa thương.

Khí tức của Đỗ Lăng Phỉ gấp gáp. Toàn thân ở trong ánh sáng màu vàng lập lòe. Ở dưới sự tương trợ của Bạch Tiểu Thuần, vết thương của nàng khép lại cũng không ít, khiến cho thương thế miễn cưỡng bị áp chế. Nàng vội vàng lại na di. Trong tiếng nổ vang, lúc hai người xuất hiện, đã ở phía xa.

Không dừng lại, bọn họ tiếp tục vội vàng bay nhanh.

Tiếng gió thổi phía sau vẫn gào thét. Mặc dù khoảng cách quỷ âm hơi xa, nhưng lại rõ ràng đang không ngừng tới gần. Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Nhưng đầu óc hắn lúc này vẫn không nhịn được hiện ra xương giống như thủy tinh của Đỗ Lăng Phỉ vừa riìu.

- Nàng... Xương của nàng tại sao lại giống như thủy tinh... Ta nhớ lúc ở Linh Khê Tông, còn không phải là như vậy.

Bạch Tiểu Thuần do dự hết lần này đến lần khác. Cho dù biết rõ lúc này đang là thời khắc chạy thoát thân, không có tiện đi hỏi, nhưng hắn vẫn hỏi ra.

Đối với vấn đề này, Đỗ Lăng Phỉ không thấy bất ngờ. Nếu như là người khác hỏi, nàng sẽ không có trả lời. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây mở miệng, nàng không do dự, khẽ giải thích.

- Đây là phụ thân ta để cho ta tu luyện bí quyết Thiên Tôn, hình thành xương Thiên Tôn.

- Xương Thiên Tôn...

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Giải thích này, hắn tin tưởng Đỗ Lăng Phỉ không lừa gạt mình. Nhưng trong đầu hắn, hình ảnh xương thủy tinh của Đỗ Lăng Phỉ vừa rồi, lại trước sau không có cách nào tản ra.

Hắn nghĩ đến hai bộ hài cốt trên chiếc thuyền xương bị mình lấy đi... Một bộ xương màu vàng là Bất Tử Cốt. Một bộ xương khác... Lại là xương thủy tinh Trường Sinh Quyển.

Sau khi so sánh, Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy, khí tức của xương thủy tinh Trường Sinh Quyển cùng xương thủy tinh của Đỗ Lăng Phỉ rất giống như.. Nhưng hình như lại có một điểm khác nhau.

Chuyện này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút hỗn loạn. Lúc này cũng không phải là thời gian cẩn thận suy nghĩ tìm hiểu cùng truy hỏi. Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể ép chuyện này xuống, dùng hết toàn lực cùng Đỗ Lăng Phỉ, bay nhanh bỏ chạy về phía phía xa.

Thời gian trôi qua. Từ khi bọn họ bị thương bắt đầu chạy trốn, cho đến hiện tại, nhìn như đã qua rất lâu. Nhưng trên thực tế cũng chỉ là thời gian một nén nhang mà thôi.

Sau khi Đỗ Lăng Phỉ triển khai lại na di một lần nữa, đột nhiên, tiếng gió thổi ở bốn phía xung quanh bọn họ ngập trời. Âm thanh nức nở, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, trong phút chốc lại bạo phát ở tám phương.

- Trốn rất nhanh...

Âm thanh giống như chúng sinh đồng thời phát ra, đang nức nở ở trong gió. Đồng thời xuất hiện kèm theo gào khóc thảm thiết, mang theo sự trêu đùa, giống như là mèo bắt chuột.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Sóng dao động tu vi Đỗ Lăng Phỉ, hai người chợt thay đổi phương hướng. Nhưng không đợi bọn họ hành động. Trời cao biến sắc, thiên lôi cuồn cuộn. Một quỷ trảo cực lớn màu đen, trực tiếp từ trên trời cao biến ảo, bỗng nhiên hạ xuống về phía hai người, hung hăng chộp tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1431: Hắn Đã Tới (2)

Ầm một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Đỗ Lăng Phỉ giống như vậy. Hai người miễn cưỡng tránh được một đòn này, nhưng toàn thân giống như muốn bị xé rách. Thân thể giống như mất đi tu vi, trực tiếp từ trên bầu trời hạ xuống.

Gần như ở trong nháy mắt khi bọn họ hạ xuống, quỷ thủ này đã tới hóa thành sương mù màu đen nồng đậm, chớp mắt lại bao phủ phạm vi nghìn trượng, khiến cho bên trong nghìn trượng này, trực tiếp liền trở thành lồng giam vây khốn, giống như cùng trời đất chia lìa, cắt đứt tất cả.

Ở bên trong sương mù màu đen nghìn trượng này, trong tiếng vô số Lệ Quỷ biến ảo, rít gào, lao về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, chợt cắn xé đi, nhưng lại bị vòng sáng màu vàng này ngăn cản. Nhưng rõ ràng, ở dưới những Lệ Quỷ này cắn xé, vòng sáng này cũng trở nên vặn vẹo.

Nếu là từ trên bầu trời nhìn xuống dưới, sẽ hoảng sợ phát hiện, cái gọi là sương mù màu đen nghìn trượng này, lại có thể... Là một mặt quỷ cực lớn. Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ nhìn như là bị bao vây ở chỗ này, nhưng trên thực tế... đúng là chẳng biết từ lúc nào, bị mặt quỷ khóc cười này, nuốt vào đến trong miệng!

- Mùi vị thật ngọt ngào...

- Mùi vị này... Không uổng công ta truy tìm các ngươi đến nơi đây. Chỉ cần tiêu hóa hai người các ngươi, ta nhất định có thể khôi phục lực

lượng đến đỉnh phong...

- Mặc dù ánh sáng màu vàng hộ pháp này có chút phiền phức, nhưng vẫn quá yếu!

Âm thanh của mặt quỷ mang theo sự hưng phấn, vang vọng khắp nơi. Lệ Quỷ ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, mỗi một con đều điên cuồng lên, không ngừng đánh tới.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ có chiến lực kinh người, cực kỳ không tầm thường, nhưng vẫn ở bên trong sương mù màu đen nghìn trượng này. Tháo chạy tiếp, những Lệ Quỷ đó căn bản là đánh không chết. Bình thường bị Bạch Tiểu Thuần một quyền đánh vỡ nát diệt vong, sau đó trong phút chốc lại ngưng tụ ra.

Đỗ Lăng Phỉ vòng sáng màu vàng, ở sương mù màu đen này trong, lại cũng yếu ớt đến cực hạn, run rẩy trong giống như bất cứ lúc nào có thể tan vỡ vỡ nát.

Có thể tưởng tượng một khi vòng sáng mở tung ra, Lệ Quỷ ở bốn phía xung quanh bọn họ sẽ đồng thời nhào tới!

- Lúc nào phụ thân nàng mới tới!

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Loại nguy cơ sinh tử này, nếu như Thiên Tôn không đến, như vậy có thể có biện pháp hóa giải. Hình như chỉ có sử dụng lá băng này, khiến cho nữ hài nhi kia thức tỉnh. Nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không chắc sau khi nữ hài nhi tỉnh dậy, có có thể cùng mặt quỷ này đối đầu hay không. Mặt khác nếu như nữ hài nhi thức tỉnh lúc này, tất cả lại sẽ bại lộ.

- Hắn đã tới.

Giọng nói của Đỗ Lăng Phỉ có chút hạ xuống, thì thào nói.

- A?

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra.

Đúng lúc này, vòng sáng màu vàng bên ngoài thân thể hai người bọn họ không chịu nổi đè ép từ bốn phía xung quanh, đột nhiên tan vỡ. Nhưng ngay khi vòng sáng màu vàng này tan vỡ, Lệ Quỷ ở bốn phía xung quanh thét lên nhào tới, trong chớp mắt, bỗng nhiên, từ bên trong vòng sáng màu vàng tan vỡ nơi này, lại có thể ngưng tụ ra một tia chớp màu vàng.

Trong chớp mắt, tia chớp màu vàng phá vỡ hư vô, cực nhanh xuyên qua ở bên trong sương mù nghìn trượng này, với mắt thường khó có thể nhìn thấy. Ở trong một tiếng thét gào thê lương của mặt quỷ kia, tia chớp này thế như chẻ tre, trực tiếp xuyên qua sương mù màu đen nghìn trượng. Nó đi qua nơi nào, tất cả Lệ Quỷ đều tan thành mây khói!

Ầm ầm ầm!

Tất cả ở dưới tia chớp này xuyên qua, đều tan vỡ!

Sương mù màu đen nghìn trượng bị sinh sôi xé thành hai nửa, hóa thành sương mù cuốn ngược lại, ở cách đó không xa một lần nữa ngưng tụ, hình thành mặt quỷ khóc cười. Lúc này nó chợt ngẩng đầu, nhìn về phía tia chớp màu vàng kia, trong miệng phát ra một tiếng rống to.

- Thiên Tôn!

Gần như ở trong chớp mắt khi mặt quỷ mở miệng, tia chớp màu vàng kia vặn vẹo một hồi, rốt cuộc từ bên trong tia chớp, có một người mặc trường bào màu xanh đi ra, mang theo bóng dáng của đế quan.

Người này khí thế đầy mình, còn có dung nhan không giận tự uy, chính là Thiên Tôn!

- Ngươi né tránh lâu như vậy, rốt cuộc vẫn bị ta tìm được!

Trên mặt Thiên Tôn lộ ra vẻ tươi cười. Trong mắt còn có sự phấn chấn. Thoáng một cái, hắn đã lao thẳng đến chỗ mặt quỷ này.

Mặt quỷ phát ra âm thanh thê lương, giống như biết không có cách nào bỏ chạy. Lúc này hắn rốt cuộc xông tới, cùng Thiên Tôn trực tiếp lại chiến đấu với nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng nổ vang vọng ngập trời, khuếch tán tám phương.

Thời khắc này, mặc dù Bạch Tiểu Thuần sống sót sau tai nạn, nhưng trong lòng lại không có chút vui sướng nào. Ngược lại trong lòng hắn dâng lên phần nhiều là hàn ý. Ban đầu, khi Đỗ Lăng Phỉ nhắc tới phụ thân nàng, giọng nói lạnh như băng, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy Đỗ Lăng Phỉ có cái gì không đúng.

Nhưng hôm nay... Thiên Tôn lại từ bên trong vòng sáng màu vàng xuất hiện. Liên tưởng tới lời Đỗ Lăng Phỉ nói, rõ ràng, Thiên Tôn đã đến từ lâu, nhưng trước sau không có xuất hiện, để mặc cho Đỗ Lăng Phỉ cùng mình bị sương mù màu đen bao phủ, trong lúc bọn họ ở trong sự nguy cấp sinh tử, chờ một cơ hội...

Cơ hội này, rất rõ ràng... chính là đang đợi cơ hội mặt quỷ có thể bị thương nặng.

Mà hình như cơ hội này... ở trong mắt Thiên Tôn, còn quan trọng hơn so với sự an nguy của nữ nhi hắn!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi. Thời điểm hắn đưa mắt nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ bên cạnh, nhìn thấy được chính là sự mất mát cùng cay đắng ở trên gương mặt tái nhợt của Đỗ Lăng Phỉ.

Nếu như nói Bạch Tiểu Thuần hiểu biết đối với Thiên Tôn đều là dựa vào suy đoán cùng phán đoán. Đỗ Lăng Phỉ vừa vặn là nữ nhi của Thiên Tôn, lại càng hiểu rõ đối với phụ thân của mình hơn.

Nàng vốn tưởng rằng lần này phụ thân an bài mình cùng Bạch Tiểu Thuần ở bắc mạch, thực sự là vì chuyện đại sư tỷ có tử vong hay không. Nàng cũng tận tâm đi điều tra.

Nhưng hôm nay, nàng hiểu rõ, chuyện đại sư tỷ chỉ là thứ yếu. Mặc dù nàng bị lưu lại, là bởi vì Thiên Tôn muốn để cho nàng và Bạch Tiểu Thuần làm mồi nhử, thu hút mặt quỷ chạy ra từ phía trên chiếc thuyền xương!

Tuy rằng nàng không biết vì sao phụ thân cho rằng, mình cùng Bạch Tiểu Thuần sẽ thu hút được mặt quỷ này. Nhưng hiển nhiên, mặt quỷ này thực sự đã đến.

- Phụ thân, tất cả cố gắng của phụ thân, cũng chỉ là để rời khỏi nơi này. Nhưng... rời khỏi đây thật sự quan trọng như vậy sao? Vượt qua thân tình sao...

Đỗ Lăng Phỉ cảm giác tim đang bị xé rách. Nàng nhìn phụ thân đang ở giữa không trung cùng mặt quỷ kia chém giết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1432: Phụ Nữ

Lúc này thương thế của Thiên Tôn dường như đã khôi phục không ít. Chẳng biết tại sao, mặt quỷ kia rốt cuộc lộ ra thế bại, nhanh chóng lui về phía sau. Thiên Tôn hừ lạnh, cất bước truy kích.

- Thật vất vả mới tìm được ngươi. Làm sao có thể để cho ngươi chạy trốn!

- Không tiếc sử dụng cốt nhục của ngươi tới hấp dẫn ta. Tâm tính như vậy, không hổ danh là kiêu hùng.

Trong miệng mặt quỷ truyền ra cười lạnh.

- Thì tính sao!

Thiên Tôn nhìn hắn hờ hững mở miệng, bỗng nhiên đuổi theo.

Hắn không cho rằng lần này mình lợi dụng Đỗ Lăng Phỉ là sai lầm. Hắn thấy, Đỗ Lăng Phỉ lại không chết. Mặt quỷ này quỷ dị khó lường. Một khi trốn, ai cũng không tìm được.

Hắn lại nhất định phải bắt được mặt quỷ này. Hắn dùng Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ làm mồi nhử, muốn bắt giữ mặt quỷ này. Cùng lúc thông qua đối phương để hiểu rõ tình hình của thế giới bên ngoài. Về phương diện khác là dự định luyện hóa hắn, trở thành vật của bản thân mình.

Một khi thành công, chiến lực của hắn liền có thể theo đó tăng lên rất nhiều. Đến khi đó, hắn bất luận là cứng rắn lệnh cho người canh giữ lăng

mộ mở ra cửa lớn của thế giới, hoặc là tự nghĩ biện pháp, đều có rất nhiều lựa chọn.

Trên thực tế, trước đây chiếc thuyền xương rời đi, đã khiến cho hắn tuyệt vọng. Mặt quỷ này chủ động lưu lại, lại là biện pháp duy nhất hắn một bước cuối cùng tiến ra bên ngoài!

Lúc này ở trong sự truy kích, Thiên Tôn cùng mặt quỷ khóc cười này đã trực tiếp phóng lên trên không trung, trốn vào hư vô, chớp mắt lại nhìn không thấy bóng dáng. Hiển nhiên lấy tu vi của bọn họ, hai bên ra tay, đã cách xa nơi đây, không biết đi tới nơi nào.

Mà theo bọn họ rời khỏi, tiếng gió thổi vù vù trên Băng Nguyên này cũng dần dần biến mất, một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại rất khó có thể trấn tĩnh lại được. Hắn không biết nên an ủi Đỗ Lăng Phỉ như thế nào. Nhìn bóng dáng của Đỗ Lăng Phỉ, Bạch Tiểu Thuần khẽ thở dài. Hắn đi tới gần Đỗ Lăng Phỉ, chậm rãi kéo nàng lại.

Mới đầu thân thể của Đỗ Lăng Phỉ có chút cứng đờ. Nhưng theo sự ấm áp trên người Bạch Tiểu Thuần chậm rãi khuếch tán, thân thể của nàng cũng mềm xuống, giống như mất đi khí lực.

- Hắn trước đây không phải như vậy...

Đỗ Lăng Phỉ thì thào nói nhỏ. Giờ phút này, nàng lộ ra vẻ mềm yếu, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể than khẽ.

- Tiểu Thuần, ngươi nói xem, rời khỏi mảnh thế giới này thật sự quan trọng như vậy sao?

Hồi lâu sau, Đỗ Lăng Phỉ hít một hơi thật sâu, giống như đã khôi phục lại một ít. Nàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng hỏi.

- Cái này ta cũng không biết... Chỉ có điều nếu như là ta, ta không muốn rời khỏi nơi này. Ta cảm thấy đại lục Thông Thiên rất tốt, Man

Hoang cũng không tệ. Vậy tại sao phải rời khỏi đây.

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái. Lời hắn nói ra, là lời trong lòng. Trên thực tế hắn đối với chuyện Thiên Tôn nóng lòng muốn rời khỏi đây, coi đại lục Thông Thiên là thành nơi ngục tù giam giữ, thật sự cũng không hiểu được.

Hắn thấy, có đầy đủ thọ nguyên, có người thân bằng hữu làm bạn, đại lục Thông Thiên lại lớn như vậy, rất tốt... Về phần bên ngoài, từ Quỷ Mẫu này cũng có thể thấy được, bên ngoài nhất định tràn ngập nguy hiểm.

Nếu đã là nguy hiểm, làm gì lại muốn đi ra ngoài... Mặt khác, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy, người canh giữ lăng mộ có chút cố chấp. Nếu như Thiên Tôn nếu đã muốn chạy, thì cứ mở cửa để cho hắn đi không phải là tốt rồi sao?

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, Đỗ Lăng Phỉ mỉm cười. Nụ cười kia rất đẹp. Lúc này trong bóng đêm, ánh trăng chiếu xuống. Ở trong ánh trăng, vẻ tươi cười của Đỗ Lăng Phỉ được băng tuyết bốn phía xung quanh tôn lên, đặc biệt mỹ lệ.

- Ta cũng không muốn rời khỏi nơi này. Ta muốn giống như ngươi, ở một chỗ yên tĩnh, có người thân bằng hữu làm bạn, yên tĩnh sinh sống...

- Nhưng ta không có bằng hữu... Tiểu Thuần, ta lớn như vậy, không có một người bạn... Ta thậm chí còn chưa từng thấy qua mẫu thân của ta...

Đỗ Lăng Phỉ thì thào.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Hắn chỉ ôm Đỗ Lăng Phỉ chặt hơn. Sau đó cả hai từ từ đi về phía trước, không theo phương hướng cụ thể nào. Bọn họ cũng không để ý sẽ đi tới nơi nào. Hình như ở trong bóng đêm này, ở trên Băng Nguyên này, cứ như thế một đường đi về phía trước, chung quy có thể đi tới điểm cuối.

Một đêm trôi qua.

Khi mặt trời từ trên bầu trời xa xăm ló rạng, ánh sáng mặt trời chậm rãi chiếu xuống mặt đất, Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ đi cả đêm, bỗng nhiên thân thể vừa dừng lại.

Lúc bọn họ ngẩng đầu, trên trời cao, một tia chớp màu vàng ầm ầm lao đến, tốc độ cực nhanh, trực tiếp xuyên qua hư vô, hạ xuống ở trên không trung phía đỉnh đầu của hai người, hóa thành một bóng người mặc trường bào màu xanh.

Thiên Tôn... đã trở về!

Lúc này trong tay hắn đang cầm lấy một đám sương mù màu đen. Vặn vẹo ở bên trong sương mù chính là mặt quỷ khóc cười. Nhưng mặc cho nó giãy giụa như thế nào, cũng trốn không thoát được bàn tay của Thiên Tôn. Chỉ có điều, rõ ràng đã thành công bắt được mặt quỷ, nhưng sắc mặt Thiên Tôn có chút thâm trầm, rất khó coi. Giờ khắc này, sau khi trở về, thần thức của hắn bỗng nhiên tản ra, đảo qua ở trên người của Bạch Tiểu Thuần cùng với Đỗ Lăng Phỉ. Sau đó hắn lại nhìn ra bốn phía. Một lát sau, hắn mới thu hồi lại thần thức mênh mông này.

Mặt quỷ khóc cười này cuối cùng không chạy trốn nữa. Hắn đã bị Thiên Tôn bắt được. Nhưng sau khi bắt được mặt quỷ, hắn lại phát hiện đối phương lại có thể không phải là hoàn chỉnh, mà là một tia phân hồn!

Chủ hồn lại không có dấu vết. Hiển nhiên mặt quỷ kia giả dối cẩn thận. Đối với con mồi của Thiên Tôn, mặc dù cực kỳ động tâm, nhưng vẫn còn không tiếc trả giá lớn triển khai bí pháp, tách ra một tia phần hồn gần như nắm giữ lực lượng Bán Thần đi vào thử.

Thiên Tôn mặc dù thành công bắt được phần hồn này, lại đánh rắn động cỏ. Hắn hiểu rõ, muốn tìm được chủ hồn của mặt quỷ kia, độ khó sẽ cực lớn. Trong khoảng thời gian ngắn, đối phương có thể ẩn nấp kín đáo, khiến cho mình không có cách nào tìm được dấu vết.

Chỉ có điều cũng may có phân hồn này ở trong tay, hắn cũng không phải là không có thu hoạch. Mặc dù không phải là hoàn mỹ, nhưng có ít còn hơn không.

Nghĩ tới đây, Thiên Tôn hít một hơi thật sâu, cúi đầu ánh mắt đảo qua ở trên người của Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ. Hắn giơ tay phải lên vung lên. Một cái lệnh bài trực tiếp huyễn hóa ra, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1433: Đều Là Của Ta! (1)

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, có chút do dự sau đó tiếp nhận lệnh bài.

- Đã không còn việc gì cho ngươi nữa. Cầm lấy lệnh bài này. Ngươi có thể thông qua đại trận truyền tống của Cửu Thiên Vân Lôi Tông, quay về Thông Thiên Đông Mạch.

Thiên Tôn nói xong, không tiếp tục để ý tới Bạch Tiểu Thuần, mà nhìn về phía Đỗ Lăng Phỉ. Ánh mắt hắn cũng nhu hòa hơn một chút.

- Phỉ nhi, chúng ta đi thôi.

Đỗ Lăng Phỉ có chút do dự, có ý định từ chối. Nhưng cuối cùng nàng vẫn cúi đầu, dùng sức ôm chặt lấy Bạch Tiểu Thuần một cái, giống như đang cáo biệt.

Bạch Tiểu Thuần không buông tay, kéo Đỗ Lăng Phỉ, ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn trên bầu trời. Hắn cắn răng một cái, bỗng nhiên mở miệng.

- Thiên Tôn, ta và Phỉ...

Bạch Tiểu Thuần mới vừa nói ra, còn chưa nói xong, trong mắt Thiên Tôn có hàn quang lóe lên, trực tiếp cắt lời hắn.

- Ta biết ngươi muốn nói cái gì. Muốn giữ nữ nhi của bản tôn ở bên người, ngươi còn chưa có tư cách. Chờ ngươi đến Bán Thần rồi hãy nói!

Nói xong, Thiên Tôn xoay người, đi về phía hư vô.

Đỗ Lăng Phỉ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Nàng hít một hơi thật sâu, giống như đang sắp xếp lại nỗi lòng, lặng lẽ đi lên hư vô, đi tới bên cạnh Thiên Tôn, dần dần rời xa...

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, nhìn hai cha con Thiên Tôn rời đi xa. Trong lòng hắn cũng phức tạp khó hiểu. Hắn vốn tưởng rằng bản thân là nữ nhi của Thiên Tôn, Đỗ Lăng Phỉ cao cao tại thượng, đồng thời luôn vui vẻ.

Nhưng cảnh tượng trên Băng Nguyên bắc mạch như vậy, khiến cho hắn hiểu rõ sự đau khổ của Đỗ Lăng Phỉ cùng với sự lạnh lùng đối với thân tình của Thiên Tôn...

- Bán Thần...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra quyết đoán, lộ ra sự kiên nghị.

Đối với Bạch Tiểu Thuần khi vừa bước vào Tu Chân Giới mà nói, Bán Thần là cái gì, hắn cũng không biết, càng không cần phải nói tới chuyện coi nó thành mục tiêu. Mà bây giờ, hắn đã đến Thiên Nhân trung kỳ, tiếp xúc qua không ít Bán Thần.

Nhất là ban đầu ở Cự Quỷ Thành của Man Hoang, hắn từng từng cảm nhận một giọt hồn huyết bên trong Bán Thần tại Cự Quỷ Vương. Đối với hắn mà nói, Bán Thần... đã không còn là chuyện xa lạ không thể thành được!

Mà để cho Bạch Tiểu Thuần có nắm chắc, là theo như lời nữ hài nhi nói, lấy bắc mạch làm trụ cột, hóa ra pháp bảo, lấy đi lực lượng thiên địa tích lũy tồn tại trong rất nhiều năm này.

Tạo hóa này rốt cuộc có thể khiến cho tu vi của mình đột phá hay không, Bạch Tiểu Thuần không biết. Nhưng hắn có lòng tin, một khi mình nuốt lấy tạo hóa này vào, chiến lực của hắn nhất định có thể quét ngang tất cả cảnh giới Thiên Nhân!

Thậm chí Bán Thần... cũng không phải không thể đánh một trận!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Thân thể hắn thoáng một cái hóa thành một đạo cầu vồng, rời khỏi nơi này, bay về phía xa. Mấy ngày sau, hắn tìm một chỗ sông băng biến thành động phủ, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Lo lắng Thiên Tôn sẽ quay lại, Bạch Tiểu Thuần không lập tức triệu hoán nữ hài nhi, mà lặng lẽ chờ đợi.

Đợi nửa tháng, sau khi xác định Thiên Tôn sẽ không trở về, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy có chút không ổn thỏa. Rốt cuộc hắn tiếp tục ngồi tĩnh tọa, lại đợi thêm ba tháng.

Cho đến ngày này, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào đợi thêm nữa. Hai mắt hắn đang khép chợt mở ra. Hắn hít một hơi thật sâu, lấy quan tài của nữ hài nhi từ bên trong túi trữ vật ra, đặt ở trước mặt mình. Lúc này, hắn nhìn nữ hài nhi bên trong quan tài, có chút do dự.

- Ta cùng với Hàn Môn lão tổ này, lời nên nói đều đã nói... Nàng nếu như gạt ta, đối với nàng cũng không có lợi ích gì!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, lấy ra mảnh lá băng này, từ từ đặt ở phía trên quan tài.

Thời điểm lá băng vừa mới tiếp xúc quan tài, lập tức xuyên qua, rơi vào trên trán của nữ hài nhi, tản ra ánh sáng chói mắt, rất nhanh lại biến mất không thấy bóng dáng.

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương, mắt không chớp nhìn chằm chằm vòa quan tài. Cũng chính là vào lúc này, bên tai của hắn truyền đến giọng nói cùa nữ hài nhi hồi lâu không thấy xuất hiện qua.

- Khí tức của bắc mạch... Khí tức băng hàn... khí tức của sự thức tỉnh...

- Ngươi làm rất tốt... thời gian ta thức tỉnh chỉ có một trăm hơi thở. Ta bây giờ còn không thể thức tỉnh thật sự. Ngươi dựa theo sự chỉ điểm của ta, đi tìm đến lối vào tiếp điểm... Sau khi đi đến nơi đó, ta sẽ dùng thời gian một trăm hơi thở, mở ra cánh cửa của pháp bảo!

Giọng nói này mang theo một chút kích động, sau đó lập tức liền truyền ra ý thức về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy hít một hơi thật sâu, thần sắc nghiêm nghị. Mấy tháng nay, hắn cũng suy nghĩ rất kỹ về chuyện này. Hiện tại hắn đã có sự lựa chọn. Hắn cũng quả quyết đứng dậy, dựa theo chỉ điểm của nữ hài nhi, rời khỏi động phủ, vội vàng bay nhanh về phía sâu bên trong Băng Nguyên của bắc mạch.

Cũng không lâu lắm, rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần đã đến địa phương nữ hài nhi chỉ định. Nơi đó có một con sông băng thật lớn. Sau khi tới gần quan sát con sông băng này một chút, Bạch Tiểu Thuần giơ chân phải lên, hung hăng giẫm một cái. Nhất thời mặt đất nổ mạnh. Một vết nứt cực lớn xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn mấy lần, sau đó thoáng một cái chui vào bên trong vết nứt, lao thẳng đến sâu bên trong mặt đất, một đường thẳng đi. Hễ gặp phải lớp băng ngăn cản, hắn liền trực tiếp phá vỡ. Cứ như vậy, hắn với thế như chẻ tre vậy, sau một nén nhang, đã đến đáy của Băng Nguyên này.

Bốn phía xung quanh có hàn khí vô cùng nồng đậm. Ở dưới Băng Nguyên này, tồn tại một động băng cực lớn. Trên đỉnh của động băng treo từng gai băng cực lớn. Thậm chí ở bốn phía xung quanh nơi này còn có vô số sông băng nhỏ, khiến người ta có một loại cảm giác sắc bén.

Lúc này sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, lập tức liền thấy mặt đất của động băng này, thình lình tồn tại một mặt gương cực lớn giống như hồ nước vậy!

Mặt gương là lớp băng. Bốn phía xung quanh mép kính tản ra khí tức năm tháng cổ xưa. Nhất là ở bên trong sự yên tĩnh này, sau khi Bạch Tiểu Thuần đạp ở trên cái gương, cúi đầu xuống. Hắn nhìn thấy được mặt gương dưới chân, chiếu ra ảnh ngược của mình. Đột nhiên có một cảm giác thần bí dâng lên.

- Đến rồi... Ngươi biết kết quả sau khi lừa dối ta đấy. Ta sẽ không cùng ngươi đi tranh đoạt khí linh trở thành pháp bảo. Nếu như không có lòng hại ta thì tốt. Một khi thật sự có, đều thu lại ta!

- Ngươi chắc hẳn hiểu rõ, nên lựa chọn như thế nào!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1434: Đều Là Của Ta! (2)

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc. Ngay lập tức ở trong đầu hắn truyền ra ý thức. Rất nhanh, giọng điệu kích động của nữ hài nhi bỗng nhiên vang vọng ở trong đầu hắn.

- Chính là chỗ này. Mau lấy quan tài của ta!

Trong sự kích của nữ hài nhi, Bạch Tiểu Thuần cũng không chút do dự, trực tiếp lấy quan tài ra, đặt ở trên gương băng này.

Quan tài này đang rơi xuống chớp mắt, đột nhiên lại tản ra ánh sáng chói mắt, một cường hãn thức tỉnh sóng dao động, ở trong một chớp mắt này, ở bên trong quan tài chợt vang lên.

Cùng lúc đó, nữ hài nhi âm thanh, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, nhanh chóng truyền ra.

- Bạch Tiểu Thuần, cám ơn ngươi giúp ta. Ngươi yên tâm đi. Chuyện ta hứa hẹn, tuyệt đối sẽ không đổi ý, càng không có lừa dối ngươi!

- Nơi đây là một chỗ tiếp điểm lối vào pháp bảo của bắc mạch, là chỗ khe hở duy nhất ta lưu lại năm đó. Cũng chỉ có từ nơi này, mới có thể tiến vào thế giới của pháp bảo!

- Mà ta cần thời gian một trăm hơi thở mở ra chỗ tiếp điểm này. Một khi mở ra, chúng ta sẽ bị hút vào thế giới bên trong pháp bảo!

- Ở nơi đó, ta cần một ít thời gian đi dung hợp cùng pháp bảo này, cuối cùng trở thành khí linh của nó... Ngươi cũng sẽ ở nơi đó, hấp thu lực lượng thiên địa đã tích lũy trong vô số năm tháng!

- Tin tưởng ta, thời điểm khi chúng ta đi ra... Ngươi sẽ không hối hận vì quyết định của ngươi!

Giọng điệu của nữ hài nhi trở nên gấp gáp, có phần không nén được sự phấn chấn. Sau khi nói hết những lời này, trong chớp mắt chỗ quan tài của nàng đã bị ánh sáng chói mắt hoàn toàn bao trùm. Cùng lúc đó, quan tài này rốt cuộc nhanh chóng dung hòa!

Theo sự dung hòa, Bạch Tiểu Thuần mơ hồ nhìn thấy được, nữ hài nhi bên trong quan tài rốt cuộc nhanh chóng trưởng thành. Chỉ chớp mắt một cái, nàng lại có thể hóa thành kích thước của một người bình thường. Có thể mơ hồ nhìn thấy được, đó là một nữ tử tuyệt sắc. Tuy bị ánh sáng chói mắt che đi tầm nhìn, khiến hắn nhìn không rõ, nhưng lại có thể nhìn ra được những đường nét uyển chuyển cùng với đường cong động lòng người!

Hơn nữa, trong nháy mắt này, trên người của nàng có một khí tức cường hãn chợt tản ra, không phóng lên trên cao, mà tất cả dung nhập vào trong mặt gương băng kia.

Nhất thời, mặt gương băng lại dâng lên từng sóng chấn động, giống như dung hòa trở thành hồ nước. Mà sau khi nữ tử kia cũng hít một hơi thật sâu, toàn thân trực tiếp lại dung nhập vào bên trong mặt gương này.

Theo nàng dung nhập, dao động của mặt gương này càng thêm mãnh liệt. Bốn phía xung quanh còn có những tiếng nổ ầm ầm ầm, không ngừng vang vọng.

Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, khẩn trương nhìn chằm chằm vào trong mặt gương. Thời gian từng hơi thở một trôi qua. Dao động phía trên mặt gương lại càng lúc càng mãnh liệt, mơ hồ. Cuối cùng nó hình thành một vòng xoáy lấy chỗ nữ tử kia dung nhập làm trung tâm.

Vòng xoáy này vừa mới bắt đầu chuyển động có chút thong thả. Mà sau khi hai mươi hơi thở qua đi, chuyển động của nó tăng nhanh dần dần,

giống như muốn đánh thủng mặt gương này, mượn tiếp điểm ở nơi đây, xuyên thành một lối đi, tiến vào... bên trong pháp bảo!

Cho đến thời điểm bốn mươi hơi thở, vòng xoáy truyền ra tiếng nổ vang, trở thành âm thanh duy nhất ở bên trong động băng này, khuếch tán ra khắp nơi. Đồng thời, vô số gai băng cùng sông băng nhỏ bên trong động băng này không chịu nổi, không ngừng vỡ nát.

Bạch Tiểu Thuần không có chú ý tới những gai băng vỡ nát. Lúc này hắn khẩn trương quan sát vòng xoáy này, cũng đang tính toán thời gian.

Năm mươi hơi thở, sáu mươi hơi thở, bảy mươi hơi thở...

Bạch Tiểu Thuần cảm giác nhịp tim đập càng lúc càng nhanh. Lúc này hơi thở của dồn dập. Ở thời điểm bảy mươi hơi thở, vòng xoáy dưới chân hắn đã cuồng bạo vô cùng. Mơ hồ, Bạch Tiểu Thuần lại có thể ở nơi tâm điểm này, thấy được một lỗ nhỏ giống như lỗ thủng do vòng xoáy chuyển động hình thành!

Thông qua lỗ nhỏ này, hắn mơ hồ thấy được bên trong, giống như tồn tại một thế giới...

- Còn có chưa được ba mươi hơi thở!

Bạch Tiểu Thuần không khỏi bước tới gần thêm vài bước. Nhưng ngay trong một chớp mắt này, bỗng nhiên trong tiếng ầm ầm bốn phía xung quanh, đột nhiên có thêm một âm thanh.

Đó là tiếng gió nức nở, giống như gào khóc thảm thiết vậy. Âm thanh này vừa xuất hiện, liền khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần chợt biến đổi. Hắn bỗng nhiên quay đầu lại. Hắn thấy được ở phía xa có một bóng đen, đang theo khe của con sông băng, lao thẳng đến nơi đây!

- Ngươi... Ngươi không phải đã bị Thiên Tôn bắt đi rồi sao?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần thấy rõ bóng đen, trong đầu chợt có tiếng nổ vang. Hắn kinh ngạc kêu lên thất thanh. Đồng thời, trong lòng hắn

chấn động mãnh liệt. Hắn càng lo lắng, Thiên Tôn có thể đã ở bốn phía xung quanh.

- Thiên Tôn? Hắn bắt đi chỉ là phân hồn của lão phu!

Bóng đen kia chính là mặt quỷ khóc cười! Lúc này trong tiếng cười dữ tợn, hắn nhìn về phía vòng xoáy dưới chân Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn mang theo sự tham lam.mãnh liệt đến cực hạn

Mặt quỷ trả lời, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động, lại có chút bừng tỉnh. Mặc dù Thiên Tôn không ở đây, khẩn trương trong lòng hắn giảm đi một chút, nhưng rất nhanh lại trở nên mãnh liệt. Cho dù thật sự chỉ có một mình mặt quỷ này, Bạch Tiểu Thuần cũng còn xa mới có thể là đối thủ của hắn. Đồng thời sự tham lam trong mắt của đối phương, cũng khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút lo sợ. Mồ hôi trán túa ra.

- Đáng chết. Tại sao Thiên Tôn lại chỉ có thể bắt được một phân hồn.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng ngưng lại. Hắn bỗng nhiên lui về phía sau.

- Phía dưới Băng Nguyên này, quả nhiên cất giấu một thế giới chi bảo như thế. Ha ha, Thiên Tôn không cảm giác được, nhưng không giấu giếm được lão phu. Cũng không uổng công lão phu tính ra. Chỉ muốn đi theo ngươi, là có thể kết duyên cùng pháp bảo này. Mặc dù hi sinh một phân hồn, có thể có pháp bảo này, mảnh thế giới này... đều là của ta!

Mặt quỷ vô cùng kích động. Hai mắt phát ra ánh sáng chói lòa nhất từ trước tới nay. Toàn thân hắn tản ra dao động tu vi kinh người, ầm ầm lao tới gần!

- Đáng chết, còn có hơn hai mươi hơi thở nữa!

Tâm trạng Bạch Tiểu Thuần ảo não, sắc mặt tái nhợt. Hắn vô cùng nóng nảy, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Trong lòng hắn biết rất

rõ, cho dù mặt quỷ khóc cười này không hoàn chỉnh, nhưng chí ít cũng là chiến lực Bán Thần, mình không thể đối kháng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1435: Kính Sụp Đổ Cùng Vào! (1)

Trong nháy mắt, khi Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, mặt quỷ khóc cười này mang theo tiếng cười dữ tợn cùng thần sắc tham lam, đã từ phía xa bay vào đến vòng xoáy trên mặt gương. Hắn cũng không liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, lao thẳng đến trung tâm vòng xoáy của mặt gương, gào thét tới đi.

- Thế giới chi bảo… là của ta!

Mặt quỷ khóc cười mang theo sự kích động cùng phấn chấn, mắt thấy muốn tiến tới gần.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đầy vẻ phẫn nộ. Cho dù hắn không biết hậu quả chính xác sau hi nữ hài nhi dung hợp bị cắt ngang là như thế nào, nhưng chuyện này cho dù dùng chân suy nghĩ, cũng cũng có thể nghĩ ra được, hậu quả kia nhất định cực kỳ nghiêm trọng.

- Tuyệt đối không thể để cho nó thành công!

Trong lúc cấp thiết mắt Bạch Tiểu Thuần đã bắt đầu đỏ lên. Hắn tinh tường ý thức được, nếu như bị mặt quỷ này chiếm pháp bảo, mình cùng nữ hài nhi thất bại trong gang tấc chỉ là thứ yếu. Lần này sợ là ngay cả mạng nhỏ cũng phải bỏ lại ở nơi này. Dù sao mặt quỷ này là không có khả năng thả cho mình rời đi, do đó tiết lộ chuyện bản thân hắn thu được chí bảo bí mật.

Không kịp suy nghĩ tìm hiểu nhiều, cũng không để ý, lo lắng quá nhiều, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Ở trong một tích tắc này, thân thể hắn liền trực tiếp triển khai Nhân Tổ biến. Trong những tiếng ầm ầm,

hắn bước nhanh lao thẳng đến chỗ mặt quỷ, thân thể không ngừng tăng lên. Bước chân càng lúc càng lớn. Sau ba bước, hắn trực tiếp lại triển khai Nhân Tổ đệ ngũ biến!

Nguyệt ngân trong con mắt trái sáng chói, lực cuồng bạo có thể so với Nhân Tổ đệ bát biến. Sau khi lại phối hợp với Nhân Sơn Quyết hắn thi triển ra, thân thể cùng tu vi dung hợp, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trong khoảng thời gian ngắn, có thể phát ra lực lượng có thể so với Thiên Nhân hậu kỳ đỉnh phong!

Mặc dù không phải là đại viên mãn, nhưng lại rất gần. Lực lượng hình thành gió bão. Tiếng nổ lớn bạo phát. Trong nháy mắt Bất Tử Cấm được triển khai. Đột nhiên, hắn lại xuất hiện ở phía trước mặt quỷ kia. Thần sắc mang theo sự điên cuồng bất chấp mọi giá, giận dữ rít gào gầm thét.

- Trở lại cho ta!

Âm thanh giống như thiên lôi chấn động, đồng thời truyền ra. Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên. Bất Diệt Đế Quyền trực tiếp triển khai, một quyền đánh ra!

Một quyền này hoàn toàn không có chút giữ lại, phát tiết ra tất cả lực lượng thân thể. Cường hãn như quỷ mặt, ánh mắt cũng lóe lên. Nhưng khóe miệng hắn lại lộ ra ý châm chọc, cũng hoàn toàn không lui lại. Một tay trực tiếp đánh về phía Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt, ở sâu dưới nền đất, tiếng sấm bỗng nhiên nổ vang.

Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Bất Diệt Đế Quyền tiêu tan, Nhân Sơn Quyết tan vỡ. Nhân Tổ biến tan rã. Nội ngoại toàn thân càngt giống như bị chấn động, rất muốn tán loạn.

- Không biết tự lượng sức mình!

Mặt quỷ khóc cười hừ lạnh một tiếng. Thân thể hắn chỉ dừng lại trong phút chốc, sau đó lại lao về phía trung tâm vòng xoáy. Nhưng cũng chính là vào lúc này, chỗ cường hãn của Bất Tử Huyết, theo đó thể hiện ra. Chỉ là mấy hơi thở, Bạch Tiểu Thuần bị thương thế cực nặng, lại có thể lại khôi phục hơn phân nửa. Mắt thấy mặt quỷ tới gần, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trong đầu chấn động. Trong tiếng gào thét, hắn trực tiếp triển khai Hám Sơn Chàng, ầm ầm xông về phía mặt quỷ.

Cùng lúc đó, hai tay hắn bấm quyết. Nhất thời Thủy Trạch Quốc Độ bỗng nhiên hạ xuống. Còn có hàn khí khuếch tán khắp nơi, hình thành không ít hàn ảnh, từ bốn phía xung quanh lao thẳng đến mặt quỷ.

Thậm chí cảm thấy những thứ này còn chưa đủ, Bạch Tiểu Thuần vỗ túi đựng đồ, rốt cuộc lấy ra một bó lửa nhiều sắc, tất nhiên bất chấp tất cả, ném ra.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Lớp băng ở bốn phía xung quanh đều xuất hiện từng vết nứt. Nhất là lửa nhiều sắc bạo phát, càng làm cho động băng này trực tiếp lại hóa thành biển lửa. Cho dù mặt quỷ khóc cười này có chiến lực Bán Thần, lúc này chân mày cũng phải nhíu lại.

Nếu như đổi lại là ở nơi khác, hắn muốn phá vỡ những điều này, dễ dàng như trở bàn tay. Thậm chí giết chết Bạch Tiểu Thuần, cũng không phải là vấn đề khó khăn gì. Nhưng hiện tại ở bên trong động băng này. Hắn cùng lúc lo lắng đưa tới động tĩnh quá lớn, bị người ngoài phát hiện. Về mặt khác... Hắn nhìn ra được vòng xoáy bên trong mặt băng này có một ý thức đang tiến hành dung hợp sơ bộ cùng pháp bảo.

Hắn thật sự không có thời gian cũng không có tâm tình dây dưa cùng Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này, điều hắn muốn làm nhất, chính là trước khi dung hợp này còn chưa hoàn thành, xông vào, nuốt lấy ý thức này, thay thế đối phương đi dung hợp pháp bảo.

- Một hồi nữa lại thu thập ngươi!

Mặt quỷ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không có một chút do dự. Trong miệng truyền ra tiếng chú ngữ quỷ dị. Âm thanh kia không phải là ngôn ngữ của đại lục Thông Thiên. Thời điểm âm thanh vang vọng bốn phía xung quanh, trên thân thể mặt quỷ này nhất thời lại tản ra sương mù màu đen. Những sương mù này hóa thành chín phù văn, không ngừng xoay tròn ở xung quanh bên ngoài thân thể mặt quỷ. Bất kỳ một lực lượng nào phát ra đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần phải kinh hãi.

Mà hiển nhiên, đối mặt quỷ này mà nói, thần thông chín phù văn lớn này giống như vận dụng lực bản nguyên. Giờ khắc này sau khi thi triển ra, hắn rõ ràng suy yếu hơn so với trước một chút. Nhưng chín phù văn lớn này lại có ánh sáng vô cùng chói mắt.

Mượn chín phù văn này, mặt quỷ hoàn toàn không có chút dừng lại nào, trực tiếp vọt tới. Hắn không để ý tới Hám Sơn Chàng, Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần, còn có biển lửa kinh người này. Trong tiếng nổ lớn, phù văn bên ngoài thân thể của hắn không ngừng chuyển động. Hắn lại có thể trực tiếp xuyên qua tất cả thần thông của Bạch Tiểu Thuần. Thời điểm hắn xuất hiện, không ngờ ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Phù văn chợt khuếch tán, lại trực tiếp đánh vào trên thân thể Bạch Tiểu Thuần.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần điên cuồng run rẩy, ngực cũng lõm xuống, máu tươi phun ra từng ngụm. Trong nháy mắt thương thế lại nghiêm trọng đến cực hạn. Tầm mắt cũng có chút mơ hồ. Thân thể bị hung hăng ném văng ra.

Tất cả những điều này đều phát sinh trong chớp mắt. Sau khí ném Bạch Tiểu Thuần bay sau, trong mắt mặt quỷ lộ ra sự tham lam đến cực hạn. Thời điểm xuất hiện, không ngờ ở trung tâm vòng xoáy này, tính sẽ trực tiếp vọt về phía nơi đó.

Mà một khi bị hắn nhảy vào, hậu quả không có cách nào tưởng tượng được. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã trở nên điên cuồng. Lúc này Thông

Thiên Pháp Nhãn ở mi tâm, cũng chợt mở ra, phóng ra một ánh sáng màu tím, trực tiếp bao phủ về phía mặt quỷ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1436: Kính Sụp Đổ Cùng Vào! (2)

Trong chớp mắt khi ánh sáng màu tím chiếu xuống, thân thể mặt quỷ ở trong ánh sáng màu tím này ngưng tụ, cũng dừng lại một chút. Nhưng cũng chỉ là chớp mắt một cái, mặt quỷ đã khôi phục lại như bình thường. Mặc dù trong lòng hắn căm tức Bạch Tiểu Thuần đáng ghét ở đó quấy rầy hắn, nhưng lại không có thời gian để ý tới, một đầu lại vọt tới. Mắt thấy nửa cái đầu của hắn đã tiến vào trong trung tâm vòng xoáy. Thậm chí trong đầu Bạch Tiểu Thuần cũng truyền đến ý thức lo lắng của nữ hài nhi.

- Còn có vài hơi thở nữa sẽ kết thúc. Mau ngăn cản hắn!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm một mảnh, phát ra một tiếng thê lương rít gào.

- Mặt quỷ, đây là ngươi ép ta!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã không có biện pháp nào khác, hắn trực tiếp lại cứng rắn phá vỡ, diệt vong một giọt Bất Tử Huyết của mình. Theo Bất Tử Huyết vỡ nát diệt vong, một huyết khí ngập trời, ầm ầm ở từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, khuếch tán toàn thân, bao phủ khắp nơi. Lúc này, ánh mắt hắn cũng trở nên tà dị vô cùng. Trong chớp mắt thân thể lại đi ra một bước, huyết khí kinh thiên động địa.

Ý thức của Bạch Tiểu Thuần đã trở nên mơ hồ. Lúc này hắn giống như dựa theo bản năng của thân thể này, ở dưới Thần Sát bạo phát, đối với tất cả tồn tại có đầy đủ sức sống ở bốn phía xung quanh, đều có khát vọng cắn nuốt mãnh liệt.

Mà hiện tại bên trong động băng này, khoảng cách gần Bạch Tiểu Thuần nhất, chính là mặt quỷ kia. Gần như trong nháy mắt, ở dưới huyết khí Thần Sát tăng tốc khuếch tán, Bạch Tiểu Thuần giống như xuyên qua hư vô, trực tiếp lại xuất hiện ở bên cạnh mặt quỷ kia. Huyết khí lại chợt bao trùm hắn ở bên trong. Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên, hung hăng chộp một cái về phía mặt quỷ này.

Nửa cái đầu mặt quỷ đã tiến vào trung tâm vòng xoáy, lúc này toàn thân cũng run lên. Cho dù là hắn, cũng cảm thấy cảm giác nguy cơ, phát sinh ở trong lòng hắn.

Mà thân thể hắn, đã ở dưới một trảo huyết khí này của Bạch Tiểu Thuần bị trực tiếp lôi từ trung tâm vòng xoáy này đi ra.

- Đáng chết, đây là... Huyết pháp?

Mặt quỷ tức giận rít gào. Hắn bỗng nhiên quay đầu, liếc mắt liền thấy được toàn thân Bạch Tiểu Thuần có huyết khí tràn ngập. Nhất là thời khắc này huyết khí toàn thân Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đều tạo thành một ít tổn thương đối với hắn. Điều này khiến cho mặt quỷ tâm thần chấn động.

Cũng chính là ở trong một tích tắc này, theo mặt quỷ bị Bạch Tiểu Thuần lôi ra, thời gian nữ hài nhi dung hợp trăm hơi thở, đã qua đạt được. Toàn bộ vòng xoáy của mặt băng, nhất thời cuồng bạo. Một lực hút cực lớn, ngập trời, giống như muốn hút tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh đều vào trong vòng xoáy này!

Bạch Tiểu Thuần cùng mặt quỷ càng không tự chủ được, bị lực hút mạnh này quấn lấy, lao thẳng đến vòng xoáy.

- Bỏ lỡ cơ hội lần đầu tiên, chỉ có thể tiến vào bên trong pháp bảo, tìm biện pháp cướp đoạt quyền khống chế!

Mặt quỷ tức giận đến cực điểm. Ánh mắt hắn lóe lên, nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần không thích hợp.

- Người này thần hồn suy yếu, thi triển huyết pháp này khó có thể cùng hồn dung hợp. Nếu không, sẽ rất khó chơi!

Mặt quỷ hừ lạnh một tiếng. Thời điểm thân thể hắn bị cuốn vào vòng xoáy, chín đạo phù văn bên ngoài thân thể hắn chợt lập lòe, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Dám ngăn cản chuyện tốt của ta. Đối phó với loại huyết đạo bản thân không có ý thức, chỉ có bản năng, biện pháp tốt nhất, chính là... Phong!

Âm thanh của mặt quỷ truyền ra. Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng u tối dị thường. Chín đạo phù văn này lập tức gào thét, chớp mắt lại bao phủ Bạch Tiểu Thuần ở bên trong. Trong ánh sáng loá mắt, tầng tầng lớp lớp, xuất hiện hình ảnh trùng điệp, giống như dời núi lấp biển, hóa thành từng tầng phong ấn một, trực tiếp bao phủ ở trên người Bạch Tiểu Thuần.

Trong chớp mắt khi phong ấn của hắn hạ xuống, tiếng sấm trong vòng xoáy cuồn cuộn bạo phát ngập trời nhất từ trước tới nay, chấn động tám phương. Trong nháy mắt, lực hút bên trong vòng xoáy này cũng trở nên cuồng bạo đến cực điểm, trực tiếp hút mạnh Bạch Tiểu Thuần cùng với mặt quỷ, kể cả mọi thứ ở bên trong động băng này vào trong vòng xoáy!

Ở trong chớp mắt khi bọn họ bị hút vào, vòng xoáy tan vỡ, mặt kính vỡ nát, động băng sụp xuống!

Bắc mạch Thông Thiên, sâu bên trong trên Băng Nguyên hình thành một mảnh sụp xuống. Phạm vi sụp xuống này không nhỏ, khuếch tán ra bốn phía xung quanh. Vô số lớp băng vỡ nát. Ở trong thời gian một ngày ngắn ngủi, lại hình thành một vết nứt cực lớn.

Phóng tầm mắt nhìn lại, thật giống như bị một người khổng lồ đánh một quyền vào phía trên sông băng, hình thành vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Thậm chí còn ảnh hưởng đến tất cả khu vực ở bốn phía xung quanh, khiến cho Cửu Thiên Vân Lôi Tông đều đặc biệt coi trọng. Không chỉ đám người Vân Lôi Tử đến, thậm chí Bán Thần bắc mạch cũng tự mình hạ xuống.

Nhưng mặc cho bọn họ tìm kiếm ở bốn phía xung quanh, cũng không có tìm được manh mối nào. Hình như tất cả đều hoàn toàn bị lực hút của vòng xoáy lúc trước hút đi.

- Thời buổi rối loạn...

Cuối cùng, Bán Thần bắc mạch lắc đầu than nhẹ. Nếu như đổi lại là thời điểm khác, hắn có thể còn có tâm tình tốn tinh lực cùng thời gian, tìm ra nguyên nhân khiến cho khu vực Băng Nguyên này tan vỡ. Nhưng hôm nay, hắn đã không có tâm tình như vậy.

Lúc ngẩng đầu, hắn nhìn về phía Thông Thiên Đảo. Một lát sau, ánh mắt thu lại, cuối cùng nhìn về phía phương hướng Man Hoang. Ở sâu bên trong mắt hắn che giấu sự uể oải.

Trên thực tế, từ sau chuyện Thiên Tôn thu đồ đệ ở địa điểm thí luyện, trong lòng hắn đã có chút bất mãn đối với Thiên Tôn. Nếu không thời điểm nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ lúc, cũng sẽ không nói ra nơi này là bắc mạch.

Nhưng cho dù là bất mãn, hắn cũng không có cách nào biểu lộ ra ở ngay trước mặt Thiên Tôn. Hắn hiểu rõ, bất mãn tuyệt đối không chỉ là một mình mình. Hắn càng hiểu hơn... Dựa theo tính cách của Thiên Tôn, sau khi cuộc chiến tuyệt thế ở Man

Hoang thất bại, ở chiếc thuyền xương này lại một lần nữa thất bại, hiện tại sợ rằng ở trước mặt... Chỉ có một con đường.

- Có thể chiến tranh... rất nhanh sẽ bắt đầu.

Bán Thần bắc mạch thì thào, thở dài, xoay người rời đi.

Theo mọi người bắc mạch biến mất, Băng Nguyên sụp xuống này cũng chậm rãi trở lại yên tĩnh. Gió tuyết một lần nữa bao trùm. Có thể sau một vài năm tháng, tất cả nơi đây đều sẽ bị chôn vùi ở trong băng tuyết. Cho dù là vết nứt mặt đất sụp xuống, cũng sẽ từ từ khép lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1437: Lão Phu Phải Lột Da Ngươi!

Mà ở phía dưới Băng Nguyên này, sâu bên trong vô tận, cho dù Bán Thần, thậm chí Thiên Tôn cũng khó có thể phát giác bên được trong thế giới này chi bảo, lại là một mảnh thế giới khác.

Pháp bảo cực lớn này lấy toàn bộ bắc mạch làm thân thể, phần khổng lồ bên trong, không nói có thể so với bắc mạch, nhưng chí ít có kích thước bằng ba phần của bắc mạch.

Chỉ có khu vực trung gian, giống như bắc mạch là bị băng tuyết bao trùm. Mà ở phía đông, lại là một mảnh biển rộng. Nước biển nơi này không phải là màu xanh lam, mà giống như mưa nước, trên bầu trời cũng luôn luôn có mưa xối xả rơi xuống.

Nhưng hết lần này tới lần khác ở trong nước mưa này lại hoàn toàn không có chút tia chớp lôi đình nào. Chỉ có này mưa xối xả dường như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, khiến cho nước biển theo năm tháng càng lúc càng dồi dào...

Phía đông có biển. Mà ở phía tây cũng có biển, đó là một mảnh biển lửa ngập trời. Chiếu sáng gần phân nửa bầu trời đều biến thành màu đỏ. Thời điểm ánh lửa khuếch tán ra, nếu đứng ở một vị trí thật cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy được, phạm vi biển lửa phía tây rất lớn, không khác so với biển mưa ở phía đông là bao nhiêu.

Nơi đó, mặt đất thậm chí bầu trời đều bị thiêu đốt. Hỏa diễm vô cùng điên cuồng mãnh liệt. Tất cả những người lần đầu tiên nhìn thấy khí thế như vậy, tâm thần đều chấn động!

Chỗ khác thường, không chỉ là biển phía đông và phía tây, lôi vân cùng với hang gió ở hai bên nam và bắc!

Trong khu phía nam vực, mặt đất khô hạn. Ở đây không có hỏa diễm thiêu đốt, khiến cho mặt đất khô cạn. Ở đây trên trời cao lôi vân vô biên vô hạn. Trong những lôi vân, gần như mỗi giây mỗi phút đều sẽ có từng tia chớp chợt đánh xuống. Từ phía xa nhìn lại, những tia chớp này nhiều tới mức, rốt cuộc so với sương mù màu đen ở Lôi Tông, còn muốn khiến cho lòng người run sợ hơn.

Mỗi tia chớp hình như đều ẩn chứa lực lượng kinh người, khiến cho mặt đất ở nơi này không ngừng bị công kích, bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ nổ tung.

Ở khu vực phía bắc, tồn tại từng dãy núi giống như còn rồng sống động. Những dãy núi đan xen với nhau, hình thành hết sơn cốc này tới những sơn cốc khác. Bên trong những sơn cốc này, chẳng biết tại sao ngưng tụ ra từng trận gió cuồng bạo, khiến cho toàn bộ khu vực phương bắc trở thành hang gió.

Những tiếng gió kia nức nở, khiến người ta sau khi nghe được, giống như linh hồn cũng đang run rẩy. Nhất là nếu như nhìn thấy được những dãy núi trọc ở phương bắc, ở trong đầu sẽ không tự chủ được hiện ra hình ảnh trận gió điên cuồng mãnh liệt kia có thể xé rách tất cả tồn tại người cùng vật trở thành nát bấy.

So với việc khắp nơi đều là cảnh tượng kinh người, chỉ có khu vực Băng Nguyên ở giữa là ôn hòa hơn rất nhiều. Giờ khắc này ở trên Băng Nguyên này có một bóng người đang lạnh run, nhanh chóng đi về phía trước. Hắn vừa na di, còn vừa quan sát khắp nơi, vẻ mặt khẩn trương cùng bất an. Đó chính là... Bạch Tiểu Thuần.

- Hàn Môn lão tổ, ngươi gạt ta!

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt như đưa đám, trong lòng thỉnh thoảng chửi thầm. Hai ngày trước, hắn đã bị hút vào đây. Thời điểm tiến vào,

tuy tiến vào cùng mặt quỷ kia, nhưng sau khi rơi xuống, lại không ở cùng một vị trí với mặt quỷ.

Sau khi tiến vào đây không bao lâu, phương pháp Thần Sát của hắn cũng tiêu tan, Bạch Tiểu Thuần cũng khôi phục thần trí. Hắn cố tình tìm một chỗ ẩn nấp, nhưng lại cảm thấy không an toàn. Vì vậy hắn cẩn thận ra ngoài. Nhưng theo hai ngày trôi qua, khi hắn chậm rãi hiểu được một chút đối với thế giới này, tâm tình Bạch Tiểu Thuần nhất thời trở nên không tốt.

- Ở đây căn bản cũng không có cái gì gọi là lực lượng thiên địa tích lũy vô số năm tháng. Hàn Môn lão tổ, ngươi nói dối!

Tâm trạng Bạch Tiểu Thuần đầy bi thương, phiền muộn vô cùng. Trước hắn phí hết công sức đi trợ giúp đối phương, thậm chí không tiếc tất cả đánh một trận với mặt quỷ đáng sợ kia, chính là muốn mượn lực lượng thiên địa bên trong pháp bảo tu luyện.

Nhưng hôm nay, sau khi bước vào thế giới của pháp bảo, nhìn bốn phía xung quanh hoàn toàn không có một chút lực lượng thiên địa nào, Bạch Tiểu Thuần lại nghĩ đến mặt quỷ kia cũng đang ở nơi đây. Một khi gặp phải hắn, cái mạng nhỏ mình khó có thể bảo toàn. Tâm tình của hắn đã muốn phát điên.

- Hàn Môn lão tổ, ngươi đừng giả chết nữa. Đi ra cho ta!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy ủy khuất. Nhất là nơi đây kỳ dị, rốt cuộc khiến cho hắn không có cách nào na di được. Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi khẽ mắng. Từ hai ngày trước, sau khi hắn bị hút vào đây, ý thức của nữ hài nhi kia lại chưa từng xuất hiện qua. Bất kể Bạch Tiểu Thuần ở trong lòng hô hoán như thế nào, nàng đều không để ý tới hắn.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần vốn đã buồn bực, lại càng thêm tức giận. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không dám lớn tiếng rít

gào. Lúc này cho dù là gầm khẽ, cũng chỉ có thể dùng gần một nửa khí lực.

- Chuyện này, ta nhất định phải nói cho người canh giữ lăng mộ biết. Cũng phải nói cho đệ tử kia của ta biết. Đúng rồi. Ta còn muốn nói cho Thiên Tôn!

Bạch Tiểu Thuần tức giận nói. Nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài thở ngắn, thận trọng ở trong khu vực Băng Nguyên này đi về phía trước.

Chỉ có điều, hắn không muốn gặp mặt quỷ khóc cười, nhưng Băng Nguyên này lại lớn như vậy. Hai ngày trước hắn không gặp phải đã coi như là vận khí tốt. Giờ khắc này vào ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần đang nhăn mặt, nhíu mày cẩn thận đi về phía trước. Bỗng nhiên, một nguy cơ mãnh liệt, khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần chợt run lên. Trong lòng hắn đau thương, xoay người bỏ chạy.

Trên trời cao phía xa, không ngờ có một mảnh sương mù màu đen nồng đậm, đang cuồn cuộn cuốn đến. Bên trong sương mù màu đen này có một mặt quỷ cực lớn, lúc này đang cười lạnh nhìn Bạch Tiểu Thuần, giống như đã sớm nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là Bạch Tiểu Thuần tu vi không đủ, lúc này mới phát hiện.

- Thằng ranh con, ngươi làm lỡ chuyện tốt của lão phu. Không lột da của ngươi ra làm diều, lão phu không hết hận được!

Bên trong mặt quỷ truyền ra giọng nói âm u lạnh lẽo. Sương mù cuồn cuộn, tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt hắn lại đuổi về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Mặt quỷ tiền bối, tiền bối nghe ta giải thích đã. Ta cũng bị người khác hại. Hàn Môn lão tổ này thật sự quá đáng. Chúng ta có thể liên thủ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1438: Đều Lừa Đảo (1)

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần sợ hãi bỏ chạy, vội vàng hô to. Nhưng giọng hắn vừa truyền ra, mặt quỷ kia lại chợt mở miệng. Nhất thời một mảnh sương mù màu đen giống như xuyên qua hư vô, trong phút chốc lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Bạch Tiểu Thuần, hóa thành một cái miệng lớn, muốn căn nuốt về phía Bạch Tiểu Thuần.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần cũng muốn nổ tung. Nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tu vi của hắn bỗng nhiên bạo phát. Hắn đang muốn toàn lực chống lại. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên tai hắn cuối cùng truyền đến âm thanh dồn dập của Hàn Môn lão tổ.

- Thả lỏng tâm thần. Ta tới giúp ngươi chạy trốn!

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra. Hắn lập tức lại cảm nhận được bên trong thiên địa xung quanh này, dường như tồn tại một lực truyền tống, trong chớp mắt lại bao phủ toàn thân mình. Gần như ở trong nháy mắt khi cái miệng khổng lồ của mặt quỷ kia cắn nuốt tới, một tiếng nổ lớn chợt bạo phát ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Ở trong ánh sáng lập lòe, thân thể hắn trong chớp mắt lại biến mất không thấy bóng dáng.

Thời điểm xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đã ở ngoài xa ngàn dặm. Hắn vừa mới chuẩn bị thở ra một hơi, đang muốn mở miệng. Nhưng trong nháy mắt, lực truyền tống xung quanh hắn lại một lần nữa phát động.

Ầm một tiếng. Thân thể hắn lại một lần nữa biến mất.

Gần như ở trong chớp mắt khi hắn biến mất, hư vô nơi đây giống như bị xé mở. Trong tiếng nổ lớn, mặt quỷ đã đuổi tới. Mắt thấy Bạch Tiểu

Thuần lại bị truyền tống đi, mặt quỷ này rít gào một tiếng.

- Còn muốn chạy?

Trong nháy mắt mặt quỷ trốn vào hư vô. Ở dưới sự truy kích không ngừng này, dần dần mặt quỷ rít gào càng thêm cuồng bạo. Thật sự nơi đây hắn tuy rằng có thể na di, nhưng lại có sức cản rất lớn. Hiện tại liên tiếp đuổi theo, hắn trước sau cũng không có cách nào đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần. Điều này khiến cho trong lòng hắn giận không kìm chế được.

- Diệt thằng ranh con này chỉ là thứ yếu. Quan trọng nhất, vẫn cướp đoạt quyền khống chế pháp bảo này!

Mắt thấy trừ khi vận dụng một ít thủ đoạn đặc biệt, nếu không không cách nào trong thời gian ngắn đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần này, mặt quỷ này cũng không tiếp tục truy kích nữa. Mà thoáng cái, thân thể hắn lao thẳng đến trời cao hư vô, muốn đi nghiên cứu xem làm như thế nào để có thể cướp đoạt pháp bảo này!

Bạch Tiểu Thuần cũng nhớ không rõ mình bị truyền tống bao nhiêu lần. Cuối cùng hắn chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, giống như ngũ tạng lục phủ đều lăn lộn, lúc này mới dừng truyền tống.

Thời điểm hắn xuất hiện, là ở bên trong một động băng. Tuy vẫn ở trên Băng Nguyên, nhưng cụ thể là phương hướng vị trí nào, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không rõ lắm.

Thậm chí nếu không phải là thân thể hắn cường hãn vô cùng, lại có Bất Tử Huyết khôi phục, đổi lại thành những người khác, lúc này nhất định vô cùng suy yếu. Hắn ở đây, mặc dù cảm thấy tạng phủ cuồn cuộn, đầu có chút choáng váng, nhưng cũng chỉ sau mấy hơi thở liền khôi phục như thường.

Nhưng tâm tình của hắn lại đang trong bi thương, cũng dâng lên hi vọng.

- Hàn Môn lão nãi nãi, ta còn tưởng rằng ngài không cần ta nữa...

Bạch Tiểu Thuần vội vàng hô to. Hắn lo lắng những lời trước đó mình nói cùng mặt quỷ đã bị Hàn Môn lão tổ nghe được. Lúc này hắn vội vàng đi xoa dịu một chút.

- Đầu lão quỷ kia xuất hiện, khiến cho ta dung hợp xuất hiện một ít bất ngờ... Sợ là trong thời gian ngắn không có cách nào hoàn toàn dung hợp. Ta cần khoảng ba tới năm năm mới có thể...

Âm thanh của Hàn Môn lão tổ, mang theo một ít mệt mỏi, vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Ba tới năm năm? Có ý gì?

Bạch Tiểu Thuần lập tức há hốc mồm, trong lòng có loại cảm giác bất an..

- Ý chính là trước khi ta không hoàn toàn dung hợp, không mở ra ra được cánh cửa rời đi. Cho nên ngươi phải ở chỗ này, ở thêm ba tới năm năm!

Hàn Môn lão tổ thản nhiên mở miệng, giải thích một câu. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe xong, trong nháy mắt tức giận, toàn thân đều sốt ruột.

- Ngươi làm vậy không phải là hãm hại ta sao? Nơi quỷ quái này, vừa không có lực lượng thiên địa hấp thu tu luyện, còn có lão quỷ khủng khiếp kia. Ngươi bảo ta ở lại chỗ này ba tới năm năm? Ta muốn rời khỏi đây. Hiện tại đi ra ngoài!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng không kịp suy nghĩ gì, lớn tiếng rít gào.

- Ai nói không có lực lượng thiên địa? Phía đông có mưa biển. Phía tây có hỏa thiên. Phía nam có lôi vân. Phía bắc có hang gió. Sở dĩ tất cả các khu vực xung quanh kỳ dị như vậy, chính là vì lực lượng thiên địa

ngưng tụ, ngươi có thể đi vào hấp thu. Điều này đối với ngươi mà nói, không phải là chuyện gì khó, còn là đại bổ!

Hàn Môn lão tổ vẫn thản nhiên mở miệng.

- Về phần đầu lão quỷ kia, trong thời gian ngắn ta cũng không có cách nào đi đối đầu được, chỉ có thể mặc cho nó ở tại chỗ này. Chỉ có điều theo ta không ngừng dung hợp pháp bảo, có thể hình thành áp chế đối với hắn, khiến tu vi của hắn ở chỗ này không ngừng bị suy yếu!

- Mà ngươi ở đây, mượn tạo hóa, tu vi có thể đột nhiên tăng mạnh. Một bên mạnh mẽ lên, một bên suy yếu xuống. Chỉ cần ngươi chịu đựng qua hai năm đầu, chênh lệch tu vi giữa các ngươi liền có thể quay ngược lại!

- Chờ sau khi ta hoàn toàn dung hợp pháp bảo, hóa thành khí linh, pháp bảo này cuối cùng sẽ kích hoạt, ta sẽ rơi vào ngủ say một khoảng thời gian. Ngươi yên tâm. Trước khi ta ngủ say, nếu như ngươi muốn rời đi, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài. Thời điểm ta cuối cùng kích hoạt pháp bảo này, quật khởi bắc mạch, giao hẹn cùng ngươi, vẫn sẽ không thay đổi!

Bạch Tiểu Thuần nghe được lời Hàn Môn lão tổ nói, trong lòng vẫn sốt ruột, lại cảm thấy tư tưởng có chút hỗn loạn. Hắn vội vàng xua tay.

- Ngươi chờ một chút, ta ý nghĩ thông suốt một chút đã...

- Ý của ngươi là, ngươi cần một ba tới năm năm trước đi dung hợp trở thành khí linh. Đến khi đó, ngươi có thể mở ra cánh cửa của pháp bảo, để cho ta rời đi trước. Sau đó ngươi còn phải ngủ say một khoảng thời gian mới đi kích hoạt pháp bảo?

- Không sai.

Sau khi Hàn Môn lão tổ cho Bạch Tiểu Thuần một câu trả lời khẳng định, Bạch Tiểu Thuần nhất thời có loại cảm giác muốn phát điên.

- Tại sao lúc trước ngươi không nói. Đến nơi này ngươi mới nói?

- Ta làm sao dự đoán được, sẽ có một lão quỷ theo ngươi, tiến vào nơi đây! Nói chung chuyện chính là như vậy. Ở trong vòng ba tới năm năm này, trước khi ta còn chưa trở thành khí linh, không người nào có thể rời khỏi đây. Ngươi tự giải quyết cho tốt đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1439: Đều Lừa Đảo (2)

Hàn Môn lão tổ hừ lạnh một tiếng. Vào giờ phút này, ý thức của nàng giống như rời khỏi trong đầu Bạch Tiểu Thuần, biến mất không thấy bóng dáng.

- Chờ một chút!

Bạch Tiểu Thuần lo lắng hô to. Nhưng lúc này đây mặc cho hắn hô hoán như thế nào, Hàn Môn lão tổ cũng không có đáp lại. Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần hung hăng nắm tóc một cái, tâm tình bi thương căm phẫn vô cùng mãnh liệt.

- Lừa đảo. Đều là lừa đảo... Đều tại ta quá đơn thuần.

Vừa nghĩ tới mình phải ở lại chỗ này ba tới năm năm, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút tuyệt vọng. Nếu như không có lão quỷ kia còn tốt. Ba tới năm năm cũng không phải rất dài.

Nhưng hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đặc biệt lo lắng. Đừng nói là ba tới năm năm, cái mạng nhỏ của mình có thể bảo vệ được ba tới năm tháng đã tính là dài.

Rầu rĩ một lát, Bạch Tiểu Thuần ý thức được mình đã không còn đường nào có thể đi. Lúc này hắn chỉ có thể nhịn xuống sự lo lắng không yên, thận trọng đi ra khỏi động băng. Hắn muốn xem thử, mình đang ở phương hướng vị trí nào.

Vừa đi ra khỏi động băng, hắn lại lập tức nghe được từ phía xa truyền tới từng tiếng thiên lôi. Trong mắt hắn nhìn thấy được, là địa phương cách nơi này không tính là quá xa, lôi vân vô tận cùng với mặt đất cạn

khô. Còn có chính là, gần như ở cùng một chỗ... có vô số tia chớp thiên lôi từ trên trời đánh xuống.

- Lôi...

Bạch Tiểu Thuần hít thở có chút gấp gáp, ánh mắt chớp động cũng có chút do dự. Hắn nghĩ đến mình ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, hấp thu những tia chớp do đó tăng cao tu vi. Nhưng đồng thời hắn cũng nghĩ đến cuối cùng sau khi mình hấp thu tia chớp đạt tới trình độ nhất định, không có cách nào tiếp tục cắn nuốt, những tia chớp vô cùng vô tận kia thiếu chút nữa khiến mình bị nổ chết.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ. Thời điểm hắn đang suy nghĩ có nên thử một chút hay không. Bỗng nhiên, ở trên lớp băng cách hắn mười mấy trượng có một luồng sương mù màu đen chui ra.

Sương mù màu đen này mới vừa xuất hiện, lại lập tức ngưng tụ thành mặt quỷ lớn bằng nắm tay, chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn trừng, hét lên một tiếng, nhanh chóng lao ra, bỏ chạy thật nhanh về phía xa.

- Cuối cùng, tìm được ngươi!

Phía sau hắn, mặt quỷ kia lộ ra nụ cười dữ tợn. Thời điểm âm thanh truyền ra, lại vang vọng trên toàn bộ Băng Nguyên. Phóng tầm mắt nhìn lại, có thể nhìn thấy được ở trên Băng Nguyên này, lúc này thình lình có hơn vạn sương mù màu đen, ở các nơi đồng thời dâng lên, hóa thành hơn vạn mặt quỷ, đồng thời mở miệng nói ra những lời này.

Cùng lúc đó, tất cả hàng vạn quỷ mặt này phóng lên trên không trung, lao thẳng đến chỗ mặt quỷ phát hiện ra Bạch Tiểu Thuần, với tốc độ cực nhanh. Cũng không lâu lắm chúng lại tụ lại với nhau, một lần nữa hình thành mặt quỷ với sương mù màu đen ngập trời.

- Thằng ranh con, đều tại ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta. Không lột da của ngươi ra, ta làm sao có thể cam tâm!

Mặt quỷ gầm thét giận dữ, trực tiếp đuổi theo về phía Bạch Tiểu Thuần. Lúc này trong lòng hắn cũng phiền muộn vô cùng. Trước đó, sau khi hắn để Bạch Tiểu Thuần chạy trốn mất, đã thử đi tranh đoạt quyền khống chế pháp bảo này. Hắn phát hiện pháp bảo này lại không có cách nào bị khống chế. Thần hồn này đã nhanh hơn mình một bước, đã có dung hợp.

Lấy tu vi của hắn, cũng vẫn không có cách nào cắt ngang sự dung hợp. Trừ phi là hủy diệt pháp bảo này. Nhưng loại thế giới pháp bảo này, cho dù là thời kì hắn đỉnh phong, muốn diệt cũng không phải là chuyện dễ dàng. Càng không cần phải nói tới hiện tại.

Dưới sự căm tức, suy nghĩ của hắn hiện tại là tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần, trút giận. Sau đó, sẽ lại một lần nữa cân nhắc biện pháp. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần trốn không thấy bóng dáng, nhưng hiện tại sau khi hắn có quyết định, triển khai bí pháp. Thân thể hắn trực tiếp phân tán, hóa thành hàng vạn tia sương mù màu đen, khuếch tán trong toàn bộ Băng Nguyên, giống như hóa thân ra hàng vạn hàng nghìn. Như vậy... muốn tìm được Bạch Tiểu Thuần, không phải là chuyện khó khăn.

- Lần đầu tiên có Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện!

- Lần thứ hai ta không có thời gian để ý tới ngươi!

- Lần thứ ba là khí linh đáng chết kia giúp ngươi truyền tống... Tiểu tử này vận khí không tệ. Ta cũng không tin, lần thứ tư này, phía trước ngươi là lôi vân cuồng bạo, ngay cả lão phu cũng phải cố kỵ. Ngươi còn có thể chạy trốn tới trong lôi vân được sao?

Mặt quỷ nghĩ như vậy. Hình như hắn cũng cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này hình như có chút khó giết. Nhưng hắn vẫn hừ lạnh một tiếng. Lúc này hắn thấy được phương hướng chạy trốn của Bạch Tiểu Thuần, chính là mảnh lôi vân này, hắn không chút do dự, vẫn đuổi theo.

Tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt hắn đã lại đuổi, trực tiếp mở miệng lại phun ra mảng lớn sương mù, hình thành cái móng vuốt đen, hung hăng chộp về phía Bạch Tiểu Thuần một cái!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng run rẩy. Nguy cơ mãnh liệt trùng kích tâm thần, hắn không dám chậm trễ chút nào trực tiếp mở miệng phun ra một luồng ánh sáng màu đen. Quy Văn Oa bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp lại thao túng ở phía sau, đi ngăn cản lực lượng của quỷ trảo kia.

Ầm một tiếng, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Thân thể hắn bị lực mạnh này đánh thẳng vào, điên cuồng bắn về phía trước. Lúc này thân thể hắn cũng giống như muốn tan vỡ, tu vi bất ổn. nhưng Bất Tử Huyết có khả năng khôi phục kinh người, đang nhanh chóng khôi phục.

Mà mượn ngoại lực này, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại bạo phát. Bất Tử Cấm đã triển khai, mang theo Quy Văn Oa lại nhanh chóng lao ra.

- Bảo vật?

Mặt quỷ cũng bị Quy Văn Oa đột nhiên xuất hiện, dọa cho giật mình. Hắn sửng sốt một chút, mắt lập tức lại chợt sáng lên, mừng như điên. Hứng trí của hắn lại tăng lên rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần lo lắng đến cực hạn. Mắt hắn đã sớm đỏ. Một đòn trước đó tuy có Quy Văn Oa chống lại, nhưng thương thế của hắn vẫn rất nặng. Dù sao chiến lực giữa hai người chênh lệch không nhỏ.

Lúc này mắt nhìn đối phương lại đuổi theo, ở trước mặt hắn chỉ có một lựa chọn. Đó chính là... khu vực lôi vân phía trước!

Chỉ là ở đó từng tia chớp ầm ầm đập xuống mặt đất, thoạt nhìn rất dọa người. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã đỏ mắt. Mặc dù bên trong lôi ngục từng trải sự sợ hãi khi không có cách nào hấp thu tia chớp, nhưng hắn đã không có lựa chọn nào khác.

- Liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần rống to hơn, thân thể ầm một tiếng, ở trong chớp mắt khi mặt quỷ kia đuổi kịp, hắn lại trực tiếp bước vào đến... bên trong khu vực lôi vân!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1440: Ta Còn Có Một Hơi Thở (1)

Gần như ở trong chớp mắt khi hắn đi vào, tia chớp kia lập tức đã bị hấp dẫn đến, trong nháy mắt lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Ầm một tiếng. Tia chớp này trực tiếp lại rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được lực lượng của những tia chớp này theo đỉnh đầu của mình, trực tiếp nổ tung. Bên trong tia chớp ẩn chứa lực lượng, ầm ầm ầm nổ mạnh ở bên trong thân thể.

Thậm chí ở bên ngoài thân thể hắn cũng đều kích thích rất nhiều điện quang hình cung, theo thân thể khuếch tán ra.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho thân thể hắn run rẩy. Hắn đang muốn kêu thảm thiết. Nhưng rất nhanh, hắn lại trợn trừng mắt, trong mắt có ánh sáng vui sướng chợt lóe lên.

- Không có việc gì? Có thể hấp thu!

Bạch Tiểu Thuần bắt đầu kích động. Hắn cảm nhận được, sau tia chớp này đánh vào trong cơ thể mình, không chỉ không tạo thành chút tổn thương nào đối với mình, còn đẩy mạnh tu vi tinh tiến. Thậm chí... bBên trong tia chớp này lại có thể ẩn chứa lực sinh cơ mà tia chớp ở lôi ngục trước đây không có sẵn, rốt cuộc khiến cho Bất Tử Huyết của mĩnh cũng trở nên sống động hơn rất nhiều.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui mừng bất ngờ. Hắn lập tức lại ý thức được, mặc dù mình hấp thu tia chớp ở lôi ngục đến cực hạn, không có cách nào lại có giúp đỡ đối với mình. Nhưng rõ ràng ở trên phương diện trình độ, tia chớp ở thế giới pháp bảo này cao hơn so

với ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, giống như là đan dược cao giai, tự nhiên có thể khiến cho mình lại một lần nữa hấp thu, mượn điều này để tu luyện.

Trong sự vui sướng, khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mặt quỷ cũng đuổi theo mình bước vào lôi vân, hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, hắng giọng hét lên một tiếng thảm thiết. Âm thanh kia vô cùng thê lương, giống như gặp cực hình lớn lao vậy. Âm thanh này rơi vào trong tai mặt quỷ phía sau. Hắn cũng không khỏi dừng lại một chút.

- Tia chớp này lợi hại như vậy sao? Chỉ có điều, để cho hắn bị sét đánh chết, có chút tiện nghi cho hắn.

Thời điểm mặt quỷ nhìn những tia chớp ở bốn phía xung quanh, cũng kiêng kỵ càng nhiều hơn. Hắn cũng phát hiện ra ở bên trong lôi vân này, cho dù là mình, cũng không có cách nào triển khai lực lượng thần thức. Vì vậy hắn không tiến sâu vào trong lôi vân, mà là chạy ở sát bên ngoài, ánh mắt lưu ý về chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Hắn đang đợi sau khi Bạch Tiểu Thuần bị đánh chết, sẽ xông lên thu hoạch thi thể của Bạch Tiểu Thuần.

Thật ra, Quy Văn Oa trước đó đã khiến cho hắn rất động tâm.

Trong quá trình hắn chờ đợi Bạch Tiểu Thuần bị đánh chết, Bạch Tiểu Thuần bên này nhanh chóng đi về phía trước. Lại có vài tia chớp bị hấp dẫn qua, lục tục đánh vào trên người của hắn. Mỗi tia chớp có lực lượng thiên địa, đều làm cho thể xác và tinh thần Bạch Tiểu Thuần sảng khoái vô cùng. Nhưng trong miệng hắn kêu lên thảm thiết, tiếng sau dường như còn thê lương hơn so với tiếng trước.

Nhưng kêu thì kêu, Bạch Tiểu Thuần phát hiện mặt quỷ kia lại có thể không đuổi qua, Hắn có chút bất mãn với hành động của bản thân, còn khinh bỉ mặt quỷ nhát gan.

- Gia hỏa này thế nào lại cẩn thận như thế? Không được. Phải cho hắn một chút dự đoán mạnh hơn nữa

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, tốc độ chậm lại. Hắn vừa ở dưới những tia chớp này kêu la thảm thiết, vừa chật vật đi về phía trước, biểu lộ ra một bộ dạng dường như không có cách nào kiên trì được quá lâu.

Ánh mắt của mặt quỷ nhất thời lóe lên. Hắn cực kỳ lưu ý đối với Bạch Tiểu Thuần, nhưng vẫn có tiến sâu vào bên trong, chỉ ở phía xa quan sát.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy cảnh tượng như vậy, khẽ cắn răng một cái, ở dưới những tia chớp này không ngừng đánh vào, tiếng hắn kêu lên thảm thiết càng lúc càng yếu ớt. Thân thể cũng càng lúc càng giống như suy yếu, bước đi cũng chậm chạp hơn quá nhiều.

- Sắp bị đánh chết!

Miệng của mặt quỷ lộ ra một nụ cười lạnh. Nhưng rất nhanh, hắn lại nhíu mày. Thật ra trong mắt hắn, Bạch Tiểu Thuần không ngừng bị tia chớp công kích, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh chết, lại có thể ở dưới bộ dạng tập tễnh này, một bước quằn quại, càng chạy càng xa...

Đến cuối cùng, mặt quỷ cũng nhíu mày. Trong mắt hắn lộ ra sự hoài nghi. Nhưng ngay khi hắn đang trầm ngâm không quyết, bỗng nhiên, Bạch Tiểu Thuần đã đi rất xa, ở dưới ba tia chớp liên tục đồng thời đánh trúng, toàn thân chợt run rẩy, rốt cuộc phát ra một tiếng động, ngã xuống. Thân thể Bạch Tiểu Thuần co quắp không ngừng.

Mắt thấy cảnh tượng như vậy, mặt quỷ lại không chút do dự nào nữa. Thoáng một cái, thân thể ở sương mù khuếch tán, ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn vọt tới, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc từ dưới đất giãy dụa đứng lên. Thời điểm quay đầu lại, tơ máu tràn ngập trong con mắt hắn, toàn thân dường như mệt mỏi đến cực hạn vậy. Giống như hắn đang hung hăng cắn răng, truyền ra tiếng gào thét mang theo sự mệt mỏi.

- Tới đi. Bạch Tiểu Thuần ta tuyệt đối không khuất phục!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rít gào, thân thể run rẩy, lại chật vật tiếp tục đi về phía trước.

- Da dày thịt béo!

Cái nhìn kia của Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn loại bỏ sự do dự của mặt quỷ này. Lúc này hắn hừ lạnh một tiếng. Nếu đã quyết định tiến sâu vào, hắn tùy ý triển khai ra tốc độ cao nhất, gào thét lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng theo tốc độ của hắn tăng nhanh, tia chớp bên trong lôi vân này cũng phân chia ra không ít, lao thẳng đến chỗ mặt quỷ. Cho dù hắn có thể tránh được ất nhiều tia chớp, nhưng vẫn có vài tia chớp đánh vào trên người của hắn.

Toàn thân mặt quỷ chấn động. Cường hãn giống như hắn, ở dưới tia chớp này thần hồn cũng bất ổn. Điều càng làm cho hắn hoảng sợ, là sau khi những tia chớp này rơi ở trên người, lại có thể sẽ khiến sức sống của mình tiêu tan một ít.

- Tia chớp này thế nào lại quỷ dị như thế!

Mặc dù lúc trước mặt quỷ có phán đoán đối với những tia chớp này, nhưng lúc này sau khi tự mình lĩnh hội, vẫn kinh hãi. Nhất là sức sống tiêu tan, khiến cho hắn lập tức khẩn trương. Thật ra, hiện tại hắn giống như cái cây không có rễ, sức sống tuy nhiều, nhưng ở chỗ này không có cách nào bổ sung. Một khi tổn hao quá nhiều, sẽ có ảnh hưởng cực lớn.

- Không bằng quay trở lại, chờ sau khi người này chết, mới lại đi vào lấy thi thể của hắn!

Nghĩ tới đây, mặt quỷ đang muốn lui về phía sau.

Nhưng ngay khi hắn muốn lui ra phía sau, trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần chợt phát ra một tiếng gào thét thê lương, giống như hồi quang phản chiếu trước khi dầu hết đèn tắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1441: Ta Còn Có Một Hơi Thở (2)

Hắn lại có thể không còn tập tễnh nữa, mà tốc độ chợt bạo phát, trực tiếp chạy về phía trước tới mấy ngàn trượng.

Một lần xông như thế, nhất thời lại đưa tới càng nhiều tia chớp. Tất cả đánh vào trên người của hắn. Thân thể hắn run rẩy mãnh liệt vặn vẹo co quắp, giống như phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết cuối cùng trong sinh mệnh. Ầm một tiếng, thân thể hắn dừng lại, ngã ở trên mặt đất, hơi thở mong manh, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho mặt quỷ dừng lại một chút. Đáng tiếc nơi đây thần thức không có cách nào triển khai. Sau khi hắn dựa vào mắt thường nhìn qua, trong mắt lộ ra sự quyết đoán. Tốc độ của hắn chợt nhanh hơn, trong chớp mắt phóng về phía Bạch Tiểu Thuần.

Khi hắn tới gần, những tia chớp ở bốn phía xung quanh ầm ầm lao thẳng đến chỗ hắn. Sau khi cứng rắn chịu đựng vài tia chớp, tránh được hơn phân nửa, mặt quỷ chỉ còn cách Bạch Tiểu Thuần bên kia không tới nghìn trượng. Mắt thấy sắp tới gần.

Nhưng vào lúc này, trên mặt đất, Bạch Tiểu Thuần phát ra một tiếng rít gào buồn bực.

- Ta không cam lòng, ta còn có một hơi thở!

Tiếng gào thét này, dường như mới là tiếng hò hét cuối cùng trong sinh mạng của hắn. Dưới ánh mắt không có cách nào tin được được mặt quỷ này, thân thể Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc lắc lư, lại đứng lên, giống như cái xác không hồn, cố gắng di chuyển về phía trước.

- Ngươi thế nào còn chưa có chết vậy?

Mặt quỷ nhất thời nổi giận. Trước đó hắn mặc dù triển khai tốc độ, nhưng lại hạn chế bản thân mình. Thật ra, ở trong khu vực lôi vân này, tốc độ càng nhanh, dẫn tới lôi điện lại càng nhiều!

Nhưng lúc này, hắn thật sự cảm thấy phiền não. Thoáng một cái, tốc độ thân thể hắn bỗng nhiên bạo phát, tính vượt qua nghìn trượng giết chết Bạch Tiểu Thuần. Nhưng ở trong nháy mắt, khi tốc độ của hắn muốn bạo phát, Bạch Tiểu Thuần nơi nào bỗng nhiên thảm cười. Âm thanh mang theo sự tuyệt vọng, còn có điên cuồng bất chấp mọi giá.

- Lão quỷ, ta biết ngươi coi trọng Thiên Địa Đạo Cực Cửu Châu Oa của ta. Nhưng cho dù ta chết, cũng muốn ngươi phải trả một cái giá thật lớn!

Bạch Tiểu Thuần cười một cách điên cuồng. Cuối cùng hắn hung hăng vỗ một cái vào ngực, phun ra búng máu tươi lớn. Hắn dường như đang thi triển bí pháp nào đó, thiêu đốt một chút sinh mạng cuối cùng, đổi lấy tốc độ kinh người.

Ầm một tiếng. Hắn vội vàng lao nhanh tới nơi có rất nhiều tia chớp đang ngưng tụ.

Tốc độ cực nhanh, trực tiếp lại hóa thành một đạo cầu vồng, chạy qua mấy vạn trượng, sau đó tiến vào địa phương có rất nhiều tia chớp hội tụ. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới còn bị không ít tia chớp trực tiếp công kích. Cuối cùng, hắn phát ra một tiếng động, rơi ở trên mặt đất. Cùng rơi xuống, còn có Quy Văn Oa trong tay hắn.

Mặt quỷ nhất thời há hốc mồm. Trong lòng hắn rối rắm. Hắn đã bắt đầu hoài nghi. Thật ra mấy lần trước thật trùng hợp. Nhưng lúc này, hiện ra ở trước mặt hắn là lựa chọn, tin tưởng và không tin tưởng.

- Nếu như hắn cố ý dẫn dụ ta qua, tất nhiên là muốn trước khi chết, nỗ lực đánh ra một đòn tuyệt mệnh, hoặc là khiến cho ta bỏ ra cái giá lớn

thê thảm.

- Hừ, thật hay giả, rất dễ nhận rõ. Hiện tại ta cần gì phải đi qua đó!

Ánh mắt của mặt quỷ lóe lên. Cuối cùng hắn không đuổi theo, mà thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Không bao lâu, sau khi lại nhận một ít tia chớp khiến cho sức sống của hắn tiêu tan, hắn cuối cùng rời khỏi khu vực lôi vân, đứng ở nơi đó, nhìn trong lôi vân phía xa, bên ngoài mấy vạn trượng, ở nơi những tia chớp này hội tụ vào Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu như ngươi thật sự chết đi, nơi đây kỳ dị như vậy, thi thể không mục nát là chuyện có thể lý giải được. Nhưng nếu ngươi không chết, ta cũng không tin, ngươi ở nơi đó, nhận lực lượng của tia chớp đánh xuống, có thể còn không động!

Mặt quỷ cười lạnh, ở bên ngoài chờ đợi. Hắn chờ một hồi chính là một tháng...

Trong một tháng này, hắn luôn luôn quan tâm tới chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Cho đến sau khi phát hiện trong một tháng, Bạch Tiểu Thuần có thể không nhúc nhích, hắn cuối cùng mới yên tâm.

- Cái nồi pháp bảo này… là của ta!

Trong mắt mặt quỷ ánh lên vẻ tham lam. Thân thể hắn bỗng nhiên lao ra, lần thứ hai bước vào bên trong lôi vân. Lần này hắn không dừng lại, triển khai tốc độ nhanh chóng. Trong tiếng nổ vang, hắn để mặc cho những tia chớp ở bốn phía xung quanh đánh vào trên người mình, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Ở địa phương những tia chớp hội tụ, trong lòng hắn cũng kiêng kỵ mãnh liệt. Lúc này, trong chớp mắt khi tới gần, hắn lại tăng tốc độ nhanh hơn. Hắn muốn dựa vào tốc độ cực hạn, tránh né những tia chớp.

Nhưng bỗng nhiên, một âm thanh thình lình xuất hiện, khiến cho mặt quỷ chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, tròng mắt cũng muốn rơi ra ngoài.

- Ta không thể chết được... Ta còn có một hơi thở...

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần mang theo sự suy yếu, vang vọng ở bốn phía xung quanh. Thân thể hắn nằm ở nơi đó một tháng, lúc này cũng từ từ giãy dụa đứng lên.

Trên thực tế, lúc này trong lòng hắn vô cùng đắc ý. Một tháng này, mặc dù hắn nằm ở chỗ này bất động, nhưng tia chớp ở bốn phía xung quanh thỉnh thoáng đánh xuống, khiến cho tu vi của hắn tinh tiến không ít, sức sống vô hạn.

Nếu không phải là trong lòng hạ quyết tâm muốn đi tính toán mặt quỷ kia một chút, hắn đã sớm đứng lên.

Lúc này theo lời hắn nói truyền ra, mặt quỷ trực tiếp tức giận gầm lên. Vào giờ phút này cũng bởi vì tâm tình không bình tĩnh, thân thể sương mù của hắn do đó trở nên cuồng bạo vô cùng.

- Ngươi đùa bỡn ta!

Mặt quỷ chỉ cảm thấy trong đầu không ngừng nổ lớn. Nếu có thân thể sợ là một ngụm máu già cũng phải phun ra ngoài. Hắn thật sự không có cách nào lý giải được vì sao Bạch Tiểu Thuần nằm ở nơi này một tháng, lại còn không chết. Lúc này toàn thân hắn đã muốn bạo phát. Ở dưới tiếng gầm thét giận dữ này, hắn thậm chí cũng

không để ý tới tia chớp ở bốn phía xung quanh, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy mặt quỷ nổi giận, thân thể Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt đã lui lại phía sau.

- Lão quỷ, kẻ đùa giỡn chính là ngươi!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ mở miệng, tốc độ cực nhanh. Thậm chí so với một tháng trước, còn muốn nhanh chóng và mãnh liệt hơn. Tia chớp ở bốn phía xung quanh đánh vào trên người của hắn, hoàn toàn không có ảnh hưởng nào đối với hắn, ngược lại khiến cho tốc độ của hắn lại bạo phát.

- Ngươi... Ngươi...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1442: Lão Quỷ Nhát Gan, Tiến Đến Đánh Một Trận! (1)

Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây lại có thể lông tóc không tổn hao gì, nhất là những tia chớp này rốt cuộc đều không đáng ngại đối với hắn, trong lòng mặt quỷ lại chấn động. Hắn không kịp cân nhắc nguyên nhân, lập tức liền có quyết định, không tiếp tục truy kích Bạch Tiểu Thuần, mà là nhanh chóng lui về phía sau.

- Đáng chết. Người này thế nào lại tà môn như vậy!

Trong lòng mặt quỷ hối hận. Hận ý càng mạnh hơn. Nhưng hắn lại biết mình không thể nào giao đấu cùng Bạch Tiểu Thuần ở bên trong lôi vân này. Nếu không, những tia chớp lôi vân này đánh xuống vô cùng vô tận. Mình hiện tại ở đây cho dù nắm giữ lực Bán Thần, nhưng tất nhiên sẽ gặp nguy cơ.

Dù sao trước hắn cùng Bạch Tiểu Thuần giao đấu vài lần, biết rất rõ đối phương tuy là Thiên Nhân, nhưng nếu như muốn giết chết, cũng cần mình toàn lực ứng phó.

- Lão quỷ dừng rồi sao? Tới đây tới đây, chúng ta đại chiến ba ngày ba đêm!

Trong sự phấn chấn Bạch Tiểu Thuần cũng không tới gần. Mà là mi tâm bỗng nhiên mở ra Thông Thiên Pháp Nhãn. Snh sáng màu tím chợt bắn ra, trực tiếp bao phủ lấy mặt quỷ đang lui ra phía sau.

Thân thể mặt quỷ này vừa dừng lại, mặc dù trong chớp mắt lại khôi phục, vừa vặn lại là nơi tia chớp trong lôi vân hội tụ. Ban đầu, bốn phía xung quanh hắn vốn đã có không ít tia chớp truy kích tới. Nhưng dựa

vào tốc độ hắn mới né tránh được. Nhưng hiện tại hắn vừa dừng lại, lập tức liền có hơn mười tia chớp đột nhiên lao tới, trực tiếp đánh vào trên người của hắn.

Cường hãn giống như hắn, lúc này cũng ở dưới hơn mười tia chớp công kích, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Từ lâu, hận ý trong lòng hắn đã ngập trời. Lúc này trong lúc điên cuồng hét lên, hắn lại lui về phía sau. Nhưng Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể buông tha cơ hội này. Cho dù hắn ở dưới Thông Thiên Pháp Nhãn cắn trả, đã phun ra máu tươi.

Nhưng Bất Tử Huyết vận chuyển, thương thế lập tức khôi phục. Rốt cuộc hắn vẫn đứng ở nơi đó, lại thi triển ra!

Trong nháy mắt, thân thể mặt quỷ lại dừng lại. Lần này thình lình có trên trăm tia chớp, trong chớp mắt đã tới gần, đồng thời đánh trúng. Mặt quỷ kêu thảm thiết kinh thiên động địa. Tiếng rít gào vang lên, giống như có thể khiến cho thiên địa biến sắc.

- Ta muốn giết chết ngươi, nhất định phải giết chết ngươi, lột da của ngươi ra. Ta còn muốn ăn thịt ngươi, hút khô xương tủy ngươi!

Toàn thân mặt quỷ run rẩy, sức sống không ngừng bị tiêu tan. Lúc này sương mù cũng mỏng manh hơn một chút. Trong lúc điên cuồng hét, hắn không tiếc phải trả cái giá lớn, thân thể trực tiếp hóa thành vạn đạo sương mù màu đen, nhanh chóng bỏ chạy.

Lấy loại thần thông này, cuối cùng hắn đã hóa giải được Thông Thiên Pháp Nhãn của Bạch Tiểu Thuần. Cho dù trên vạn tia sương mù màu đen này vẫn có một vài tia bị tia chớp trực tiếp đánh diệt, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể chạy ra khỏi khu vực lôi vân cực kỳ bất lợi này, cũng đều đáng giá!

- Chạy rất nhanh, hừ!

Bạch Tiểu Thuần có chút bất mãn. Nhưng hắn lại không có cách nào. Hắn chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn hơn vạn tia sương mù màu đen nhanh chóng chạy ra khỏi khu vực lôi vân. Sau đó, ở sát biên giới khu vực lôi vân, một lần nữa ngưng tụ thành mặt quỷ khóc cười.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, mình hiện tại cuối cùng là lần đầu tiên chiếm ưu thế. Vì vậy hắn đứng ở bên trong khu vực lôi vân, nhìn mặt quỷ ở phía xa. Toàn thân hắn có ý chí chiến đấu ngập trời. Hắn học dáng vẻ của người canh giữ lăng mộ năm đó khi đối mặt với Thiên Tôn, giơ tay phải lên chỉ, thản nhiên mở miệng.

- Lão quỷ, ngươi có dám tiến đến, cùng Bạch Tiểu Thuần ta tiến hành một cuộc chiến sinh tử tuyệt thế hay không!"

Bên ngoài khu vực lôi vân, lúc này mặt quỷ khóc cười cũng đã tức muốn bạo phát. Nhưng đối với hắn mà nói, khu vực lôi vân phía trước này chính là lôi trì. Hắn không có dũng khí lại bước vào. Những tia chớp bên trong đã khiến cho lòng hắn kinh ngạc. Vừa rồi chỉ là một lúc như vậy, hắn đã bị mất đi lực sinh cơ lại có thể tương đương với gần một phần.

Phải biết rằng, đây chính là lực sinh cơ hắn tích lũy trong vô số năm qua. Lúc này hắn đau lòng không thôi.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi câm miệng cho ta. Ngươi có dám đi ra hay không?

Lửa giận trong lòng mặt quỷ cũng tăng vọt. Lúc này hắn mới có thể cùng Bạch Tiểu Thuần mở miệng giống như chửi đổng.

- Lôi ở, người ở!

Tay áo Bạch Tiểu Thuần vung lên, thản nhiên mở miệng. Những lời này phối hợp với động tác có vẻ vô cùng thản nhiên lại càng lộ ra khí thế.

- Ngươi...

Những lời này lại khiến cho mặt quỷ tức giận tới phát điên lên. Từ trước đến nay hắn lại chưa thấy qua kẻ nào vô sỉ như vậy. Lúc này tức giận tràn ngập, sương mù màu đen vặn vẹo kịch liệt, suýt nữa không nhịn được vọt vào, liều lĩnh đập chết Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng hắn vẫn liên tục hít sâu cố gắng kìm chế. Thật ra, trước đó sức sống tổn hao, khiến cho hắn hao tổn rất rõ ràng. Lúc này giằng co một lát, mặt quỷ nghiến răng nghiến lợi.

- Bạch Tiểu Thuần, có bản lĩnh ngươi vĩnh viễn cũng đừng đi ra. Chỉ cần ngươi đi ra, lão phu nhất định sẽ giết chết ngươi!

Nói xong, mặt quỷ mang theo sự tức giận xoay người rời đi. Hắn thật sự không muốn ở chỗ này cùng Bạch Tiểu Thuần giằng co nữa. Hắn rất lo lắng cứ tiếp tục như thế nữa, bản thân mình nói không chừng lại thật sự kích động.

- Lão quỷ nhát gan, có bản lĩnh tiến đến, chúng ta đại chiến một trận!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mặt quỷ đi, hắn đứng ở trong khu vực lôi vân, tay áo khẽ vung lên, cắm hất lên, lắc đầu xúc động.

- Bạch Tiểu Thuần ta đứng ở nơi này phất tay áo, lão quỷ Bán Thần cũng phải sợ hãi.

Mặt quỷ nghe được lời lẽ này, mặt quỷ của hắn cũng vặn vẹo kéo dài, trong lòng không ngừng nhắc mình nhất định phải nhịn xuống, tăng tốc, nhanh chóng rời đi.

Cứ như vậy, lần truy sát này giữa hai người lấy khu vực lôi vân làm đường ranh giới... Một người không dám đi vào, một người không dám đi ra...

Bạch Tiểu Thuần không cảm thấy như vậy có gì không tốt. Ngược lại hắn cảm thấy rất là thoải mái. Giờ khắc này hắn ở bên trong khu vực lôi

vân này triển khai tốc độ, nhanh như tên bắn tiến về phía sâu bên trong. Dọc đường đi tất cả tia chớp đánh tới, đều bị hắn trực tiếp hấp thu.

Mãi cho tới khi đi tới trung tâm của khu vực lôi vân, nhìn bốn phía xung quanh có vô số tia chớp chằng chịt nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần kích động ngồi xuống khoanh chân, bắt đầu tu luyện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1443: Lão Quỷ Nhát Gan, Tiến Đến Đánh Một Trận! (2)

- Sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ khiến cho lão quỷ kia đẹp mặt!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, nhắm mắt tu hành.

Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, mức độ đại bổ của những tia chớp trong khu vực lôi vân này ẩn chứa sức sống cùng lực lượng thiên địa vượt qua Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Theo thời gian trôi qua, tu vi của hắn càng ngày càng tăng. Còn có Bất Tử Huyết của hắn cũng từng giọt nhanh chóng tích lũy, không ngừng tiến tới gần về phía năm phần.

Mà sau khi mặt quỷ bên kia rời đi, mạnh mẽ đè xuống ủy khuất trong lòng, vắt hết trí óc đi cân nhắc biện pháp tranh đoạt pháp bảo. Nhưng đến cuối cùng, hắn không thể không thở dài một tiếng, hoàn toàn loại bỏ ý niệm cướp giật quyền khống chế bên trong pháp bảo này đi.

- Ván đã đóng thuyền! Biện pháp duy nhất chính là sau khi rời khỏi đây, bắt tay từ phía ngoài!

Mặt quỷ mắt lộ ra tinh quang, bắt đầu tìm kiếm lối ra của nơi đây.

Thời gian trôi qua, rất nhanh một năm đã trôi qua.

Một năm nay, Bạch Tiểu Thuần đều tập trung tu hành. Không phải hắn thích tu hành, mà là không tu luyện, hắn cũng không có chuyện gì có thể làm. Ở trong khu vực lôi vân lớn như vậy, hắn lại không dám đi ra ngoài, chỉ có thể đi tu luyện.

Mà ở một năm này, mặt quỷ khóc cười lại càng thêm cuồng bạo. Hắn phát hiện thế giới pháp bảo này lại có thể không có lối ra. Thậm chí hắn đã nghĩ vô số biện pháp, cuối cùng rốt cuộc vẫn không có cách nào rời khỏi đây được.

Sau khi ý thức được mình bị nhốt ở nơi đây, tính khí mặt quỷ nóng nảy vô cùng. Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Hắn tin tưởng sớm hay muộn có một ngày, mình có thể tìm ra phương pháp rời khỏi đây.

Nhưng hết lần này tới lần khác... Một năm nay, tu vi của hắn lại có thể từ từ xuất hiện tình hình bị áp chế. Ban đầu chiến lực Bán Thần, bị áp chế đến trình độ chuẩn Bán Thần. Điều này khiến cho mặt quỷ hoảng sợ, lo lắng đến cực hạn. Nhất là khi hắn ý thức được, điều này nhất định là do hành vi khí linh của pháp bảo ở trong quá trình dung hợp đối phó với mình. Nhưng hiển nhiên... Đây chỉ mới là bắt đầu. Theo thời gian trôi qua, tu vi của mình còn có thể bị áp chế trên diện rộng. Hắn không khỏi phát điên.

- Tại sao có thể như vậy được!!!

Mặt quỷ gầm thét giận dữ, trong lòng mơ hồ có sự khủng hoảng. Thậm chí hắn cảm thấy từ sau khi mình gặp phải Bạch Tiểu Thuần, trước sau lại luôn gặp xui xẻo. Theo sự khủng hoảng, ủy khuất trong lòng hắn lại được khuếch tán vô hạn...

Mà giờ phút này hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần cũng không biết, thời gian bị nhốt ở pháp bảo này thế giới một năm, đại lục Thông Thiên bên ngoài ở dưới một tiếng pháp lệnh của Thiên Tôn, bốn mạch Nguyên Đầu Tông Môn, tông môn vùng trung du thậm chí tông môn hạ du... Cũng bắt đầu khẩn trương vạn phần... Chuẩn bị chiến tranh!

Sau vạn năm tháng, bọn họ lại cùng với Man Hoang một lần nữa sẽ triển khai ra cuộc chiến có một không hai!

Mà lần này, vì có Trường Thành trước đó tan vỡ, hơn nữa hiện tại vùng cấm sinh mạng thông suốt. Có thể tưởng tượng được, vô cùng có

khả năng... đây chính là một cuộc chiến tiêu diệt sạch sẽ!

Trận đại chiến này, trên thực tế có lẽ là chắc hẳn đã tiến hành trước đó. Cuộc chiến tuyệt thế trước đây, nếu như Thiên Tôn thắng lợi, như vậy tiếp theo nhất định chính là chiến tranh.

Chỉ là Thiên Tôn thất bại, sau đó hắn lại thất bại ở trên chiếc thuyền xương. Công kích liên tiếp này, đã khiến cho Thiên Tôn không thể kiên trì được nữa. Nhất là sau khi hắn tận mắt nhìn thấy đám người Trương Đại Bàn rời khỏi mảnh thế giới này, tim hắn càng trở nên vô cùng sốt ruột.

- Lão quỷ canh giữ lăng mộ. Ta biết ngươi còn có kế hoạch khác tiếp sau. Nhưng bản tôn không muốn cùng ngươi tiếp tục hao tổn nữa!

Trong mắt Thiên Tôn chớp động sự điên cuồng, trực tiếp hạ pháp chỉ!

Huỷ diệt Man Hoang, huỷ diệt người canh giữ lăng mộ, huỷ diệt Minh Hoàng!

Cho dù long trời lở đất, cho dù thế giới tan vỡ, cũng phải trở thành chủ của thế giới chân chính, do đó hoàn thành tâm nguyện của hắn, mở ra cánh cửa của thế giới.

Pháp chỉ của Thiên Tôn làm cho cả đại lục Thông Thiên chấn động. Mỗi một tu sĩ trong tất cả tông môn hoặc là tự nguyện, hoặc là bất đắc dĩ, đều không tự chủ được tham dự vào chuẩn bị cho cuộc chiến tranh này.

Chỉ là, người biết căn nguyên của cuộc chiến tranh này, dù sao cũng chỉ là số ít. Giai đoạn lịch sử trước đó cùng Man Hoang vô số năm mâu thuẫn, khiến đến cơ hồ tuyệt đại đa số tu sĩ đã in hai chữ hận thù này vào trong linh hồn.

Gần như toàn tông ở đại lục Thông Thiên chuẩn bị chiến tranh. Đồng thời, Man Hoang Chi Địa, Đại Thiên Sư cũng tạm thời bỏ qua việc tiếp tục đi áp chế Khôi Hoàng, mà trả lại cho Khôi Hoàng quyền lực nhất

định, điều động vô số bộ lạc trong toàn bộ Man Hoang, còn lấy bốn Đại Thiên Vương tạo thành bốn đại quân đoàn, chiêng trống rùm beng ứng phó với cuộc chiến tranh sắp tới.

Mười đại thiên công, hơn một trăm thiên hầu, vô số gia tộc luyện hồn đều được phát động toàn bộ!

Bên trong quân đoàn Cự Quỷ Vương, Hồng Trần Nữ làm quân đoàn trưởng, toàn thân nàng mặc chiến giáp hiên ngang. Lúc này nàng đang đứng ở phía trước vô số quân tu, trong mắt mang theo sát khí, nhìn về phía đại lục Thông Thiên.

Chỉ là, ở sâu bên trong trong mắt nàng, nơi người ngoài không nhìn thấy được, lại cất giấu một tia phức tạp cùng tưởng niệm.

Giờ phút này, không cũng chỉ có Hồng Trần Nữ nghĩ đến Bạch Tiểu Thuần. Còn có Trần Mạn Dao, còn có Minh Hoàng, còn có Chu Hoành, đám người thân thiết với Bạch Tiểu Thuần.

Trên thực tế, đối với chiến tranh, từ sau khi Trường Thành đổ nát, ở trong lòng rất nhiều người đã có dự cảm.

Hiện tại... Chiến tranh đang tới gần!

Trong khoảng thời gian ngắn, bất luận là Man Hoang hay đại lục Thông Thiên, gió nổi mây phun.

Hình như toàn thế giới, nơi duy nhất vẫn tính là an bình, chính là chỗ mảnh thiên địa pháp bảo bên trong bắc mạch, nơi hiện tại Bạch Tiểu Thuần đang ở. Chỉ có điều nơi này đối với Bạch Tiểu Thuần là thánh địa tu luyện. Nhưng đối với với mặt quỷ mà nói, mặc dù không thể nói rõ là địa ngục, lại dần dần không sai biệt cho lắm.

Bất luận là áp chế bản thân đến từ pháp bảo, hoặc là tuyệt vọng không tìm được lối ra, đều làm cho mặt quỷ đặc biệt muốn phát điên. Nhất là khi hắn chú ý tới chỗ khu vực lôi vân của Bạch Tiểu, lôi đình bên

trong từ từ giảm bớt, khí tức thuộc về Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, giống như khuếch tán ra không thể bị lấn át được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1444: Không Công Bằng!

Khí tức kia vượt xa so với trước kia, đã rất gần với Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong. Sau khi phát hiện tất cả những điều này, mặt quỷ chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, tâm thần ủy khuất càng thêm cuồng bạo.

- Tại sao có thể như vậy được! Gia hỏa đáng chết này có thể đi hấp thu lực lượng thiên địa ở đây, nhưng ta lại hấp thu không được!

- Đáng chết, hắn không có việc gì thì cũng thôi, tu vi lại còn có thể tăng lên!

Mặt quỷ ngửa mặt lên trời rít gào. Hắn cảm thấy mình sắp phát điên rồi. Nhất là nghĩ đến mình mỗi ngày ở đây đều đang suy yếu dần. Còn đối phương mỗi ngày đều đang tăng cường. Sợ là không quá lâu nữa, chắc hẳn mình sẽ đánh không lại Bạch Tiểu Thuần này.

- Không công bằng!

Nghĩ đến một cảnh tượng này, thân thể mặt quỷ cũng run rẩy một chút. Vẻ tuyệt vọng càng lộ rõ hơn. Đồng thời, hắn cũng điên cuồng lại tìm kiếm lối ra. Giờ phút này, hắn bỗng nhiên nghĩ đến Thiên Tôn. Trước đó hắn không hiểu vì sao Thiên Tôn cứ muốn đi ra ngoài. Nhưng hôm nay, hắn mơ hồ có cảm tưởng giống như Thiên Tôn.

- Ta muốn đi ra ngoài...

Mặt quỷ cũng muốn khóc. Ở trong mảnh thế giới này hắn không ngừng tìm kiếm.

Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần đang toàn lực ứng phó năng cao tu hành của mình. Theo Bạch Tiểu Thuần tu luyện, khu vực lôi vân này từ từ giảm bớt. Tia chớp lôi đình bên trong cũng chậm rãi giảm bớt. Bên trong pháp bảo tích lũy lực lượng thiên địa trong vô số năm tháng, trong lúc Bạch Tiểu Thuần không ngừng dung hợp tia chớp, điên cuồng dung nhập trong cơ thể hắn.

Nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần rất khó dụng tâm tu luyện như thế. Nhưng hôm nay ở bên trong thế giới pháp bảo này, bên cạnh còn có uy hiếp cực lớn là mặt quỷ, Bạch Tiểu Thuần cũng sốt ruột, không cố gắng không được.

- Mặt quỷ kia thật đáng sợ!

Bạch Tiểu Thuần than thở. Ở dưới áp lực cực lớn này, hắn cũng liều mạng, lấy ra sức lực thảo mộc ở Linh Khê Tông năm đó, đi nghiên cứu. Sau khi cắn nuốt tia chớp ở khu vực lôi vân, dần dần tu vi của hắn càng ngày càng tăng. Vân Lôi Nhân Tổ Biến từ đệ ngũ biến trước đó đã đột phá đạt tới đệ lục biến!

Không kết thúc. Sau đó là đệ thất biến. Cùng lúc đó, tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng không ngừng bạo phát, chậm rãi từ Thiên Nhân trung kỳ tăng lên, cho đến cuối cùng trở thành Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong!

Ở trong quá trình này, khí tức của hắn càng thêm cường hãn. Khiến cho thế giới pháp bảo này thiên địa biến sắc, phong vân phân tán bốn phía.

- Hiện tại ta đã rất mạnh. Chờ tới khi ta đột phá đến Thiên Nhân hậu kỳ, chắc hắn cũng có thể đi đấu một trận với tên mặt quỷ kia!

Cảm nhận được tu vi của mình biến hóa, tâm tình Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động. Hắn tiếp tục hấp thu những tia chớp ở nơi đây.

Về phần mặt quỷ, lúc này hắn càng thêm lo lắng. Cảm giác mình bất kỳ thời khắc nào cũng đang không ngừng suy yếu. Mà kẻ địch lại không ngừng cường đại, khiến cho tâm tình của hắn tệ hại đến cực hạn.

Mà điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phấn chấn kích động, là những tia chớp trong khu vực lôi vân bên trong pháp bảo này, ngoại trừ ẩn chứa lực lượng thiên địa ra, có lẽ là vì bản thân pháp bảo này chính là mặt đất bắc mạch, cho nên ẩn chứa lực sinh cơ vô cùng, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần thời điểm dung hợp tia chớp, cũng thu được sức sống vô cùng vô tận.

Đối với Bất Tử Huyết của hắn, những sức sống này có lực thúc đẩy kinh người. Ở thời điểm tu vi của Bạch Tiểu Thuần nhảy lên tới Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong, Bất Tử Huyết của hắn... Cũng đạt được đột phá, từ bốn phần trước đó, đã lan tràn tới năm phần máu toàn thân!

Loại đột phá này, khiến cho trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng phát ra ánh sáng, trong lòng sục sôi không thôi.

Nhưng hưng phấn này không duy trì liên tục được bao lâu, ở dưới sự tu luyện này của Bạch Tiểu Thuần, tia chớp trong khu vực lôi vân lại càng ngày càng ít. Cho đến khí một tiếng nổ lớn vang vọng khắp nơi, khu vực lôi vân đặc biệt khổng lồ, trong nháy mắt lại biến mất.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, nhìn bốn phía xung quanh trống trải. Hắn sửng sốt một chút. Cùng lúc đó, mặt quỷ ở bên ngoài khu vực lôi vân cũng bị một tiếng nổ lớn này hấp dẫn. Sau khi nhìn thấy được khu vực lôi vân biến mất, hắn cũng ngẩn người ra.

Gần như chớp mắt, mặt quỷ này lại chợt mừng như điên. Trong nháy mắt thân thể hắn lao ra, kích động cất tiếng cười lớn, vang vọng ở trong trời đất.

- Bạch Tiểu Thuần, lần này ngươi nhất định phải chết!

Gần như trong cùng lúc âm thanh của mặt quỷ truyền ra, bóng người nhanh như tên bắn lao thẳng đến khu vực lôi vân trước đó. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chợt run lên một cái. Toàn thân hắn giống như kim châm đâm vào, trong nháy mắt lại nhảy dựng lên. Hắn không chậm trễ chút nào nhanh chóng lùi về phía sau.

- Đáng chết. Tại sao khu vực lôi vân này lại không cho hút nữa? Ta mới hút có bao lâu, lại có thể không còn?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần không cam tâm, tim đập loạn. Mắt thấy mặt quỷ từ phía xa gào thét lao đến, hắn cảm thấy da đầu chợt nổ tung. Lúc này hắn triển khai tất cả tốc độ, còn thi triển Bất Tử Cấm.

Ầm một tiếng, hắn lại lập tức biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, đã ở phía xa, liều mạng chạy như điên.

Phía sau hắn, lúc này mặt quỷ kia cũng nổi điên. Cho dù tu vi bị áp chế, hắn cũng liều mạng toàn lực nhanh chóng truy kích. Hắn đã nhìn ra, đây có lẽ là một cơ hội cuối cùng của hắn. Nếu như lần này vẫn không giết được Bạch Tiểu Thuần, như vậy theo tu vi của mình không ngừng giảm xuống, sợ là tiếp theo thời điểm lại nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, chắc hắn mình sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Vừa nghĩ tới một cảnh tượng đáng sợ như vậy, tim mặt quỷ tâm cũng run rẩy vài cái, mắt biến thành một màu đỏ đậm. Trong miệng hắn phát ra tiếng rít gào, tốc độ hết lần này tới lần khác bạo phát.

- Bạch Tiểu Thuần!

Trong tiếng gào thét, mặt quỷ này trong chớp mắt đã na di, trực tiếp tiến qua khu vực lôi vân, thình lình xuất hiện ở chỗ phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần cách đó trăm

trượng. Sương mù màu đen toàn thân hắn bỗng nhiên khuếch tán ra, lúc này miễn cưỡng ngưng tụ ra lực Bán Thần, còn ầm ầm ầm tản ra về

bốn phía xung quanh, hình thành lực trấn áp, tính một lần hành động hoàn toàn nghiền ép Bạch Tiểu Thuần nát bấy.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng run rẩy. Tu vi Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong cũng ầm ầm bạo phát ra, phối hợp năm phần lực lượng Bất Tử Huyết của toàn thân, rốt cuộc khiến cho tốc độ của hắn ở trong Bất Tử Cấm này, lại một lần nữa tăng lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1445: Lão Quỷ Điên Cuồng Chộp (1)

Ầm một tiếng, hắn lại có thể ở dưới mặt quỷ kia ra tay, lướt qua bên cạnh, may mắn có thể tránh thoát!

Phụt.

Một tiếng động vang lên. Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Tuy chỉ là một chút, nhưng vẫn khiến cho toàn thân hắn chấn động mãnh liệt. Chỉ có điều, cho dù máu tươi điên cuồng phun ra, nhưng trên thực tế cũng chính là mấy hơi thở, thương thế của hắn lại lập tức ở dưới Bất Tử Huyết cường hãn này, khôi phục hơn phân nửa. Tốc độ chẳng những không có giảm bớt, trái lại mượn lực lượng của mặt quỷ, càng trở nên nhanh hơn nữa.

Trong phút chốc, thân ảnh của hắn lại hóa thành một đạo cầu vồng, xuất hiện ở cách đó hơn trăm dặm. Hoàn toàn không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần chạy như điên. Những tiếng nổ lớn không ngừng vang lên. Phía sau hắn, mặt quỷ không ngừng rít gào, hết lần này tới lần khác ra tay. Từng sương mù màu đen ngưng tụ thành quả cầu, không ngừng đập xuống. Nhưng mỗi lần đều bị Bạch Tiểu Thuần tránh được trong nháy mắt. Mặc dù Bạch Tiểu thuần phun ra máu tươi, nhưng vẫn vui vẻ. Dần dần, bản thân mặt quỷ cũng cảm thấy buồn bực, trong lòng cũng muốn suy sụp.

- Đáng chết, đáng chết. Cho dù ta bị áp chế suy yếu đi, nhưng gia hỏa này thuộc dạng gì vậy? Hắn chạy cũng quá nhanh đi!

Bạch Tiểu Thuần liều mạng bỏ chạy. Lúc này hắn không kịp đi suy nghĩ tìm hiểu rốt cuộc là tốc độ của mình nhanh, hay là tốc độ của đối

phương chậm. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ. Đó chính là dùng tốc độ nhanh nhất để chạy trốn.

Vèo vèo.

Âm thanh nhanh chóng vang vọng ở trong thiên địa này, Tiếng phá không còn duy trì liên tục truyền ra. Bóng người của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh. Đến cuối cùng đã chỉ còn là tàn ảnh. Hình như trên bầu trời này liên tiếp có hắn, căn bản là không nhìn thấy rõ chỗ bản thể hắn ở đâu.

Mặt quỷ càng đuổi càng phát điên. Đến cuối cùng, cho dù hắn không tiếc triển khai đòn sát thủ thần thông, bốn phương tám hướng đều có sương mù màu đen hóa thành quả cầu đen, không ngừng khuếch tán truy kích, nhưng vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy, từ từ tiến đến gần... hang gió phía trước!

- Không!

Mặt quỷ bi thương thảm thiết kêu lên một tiếng. Dưới tiếng gầm thét giận dữ, tu vi hắn lại bạo phát. Theo sự bạo phát, mỗi một quả cầu sương mù bỗng nhiên nổ tung, hình thành từng mũi tên màu đen, lấy tốc độ nhanh hơn, nhanh chóng đuổi theo về phía Bạch Tiểu Thuần!

Số lượng nhiều, ùn ùn kéo đến, căn bản là vô số không đếm được. Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, trong lòng lại thoáng run lên, hét thảm.

Bạch Tiểu Thuần đều muốn khóc. Bất Tử Cấm, Hám Sơn Chàng công kích ra. Tất cả những thủ đoạn cùng thuật pháp có thể làm cho tốc độ của mình nhanh hơn, đều được sử dụng ra. Trong lúc bỏ chạy Vân Lôi Nhân Tổ Biến được thi triển ra, khiến cho phòng hộ của bản thân được tăng cường. Đồng thời, thân thể không ngừng tăng lên. Mỗi lần bước chân, đều đi qua khoảng cách gần nghìn trượng!

Cuối cùng, ở dưới vô số mũi tên màu đen đuổi theo, Bạch Tiểu Thuần một đầu xông vào bên trong hang gió phía trước. Gần như trong nháy mắt khi hắn bước vào trong, tiếng sấm kinh thiên động địa, vô số mũi tên màu đen này trực tiếp nổ tung, hình thành trùng kích xuyên qua hang gió, trực tiếp đánh vào trên người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần điên cuồng phun ra máu tươi, lại không quay đầu lại, nhanh như tên bắn. Ở trong hang gió này, cảm nhận được cuồng phong kinh người sắc bén giống như lưỡi dao từ bốn phía xung quanh truyền đến. Chỉ là những trận gió trong hang vừa gặp Bạch Tiểu Thuần, lại lập tức tự mình vỡ nát, hóa thành lực lượng thiên địa kinh người, theo lỗ chân lông toàn thân Bạch Tiểu Thuần, không ngừng chui vào bên trong.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không có tâm tình để ý tới những điều này. Lúc này hắn vừa phun máu, tốc độ vừa không giảm. Cho đến một hơi thở xông vào sâu bên trong hang gió này, lúc quay đầu lại, phát hiện đã không nhìn thấy được bóng dáng của mặt quỷ ở phía sau. Lúc này hắn mới thở hổn hển ngừng lại. Sau khi hết lần này đến lần khác xác thực xong, hắn phát hiện mặt quỷ kia quả thực không đuổi theo vào bên trong hang gió, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng cũng thở phào một hơi.

- Lão quỷ, nếu muốn giết Bạch gia gia nhà ngươi, nằm mơ đi!

Sau khi xả hơi, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới qua kiểm tra xem xét bốn phía xung quanh, chú ý thấy cuồng phong nơi đây thổi tới trên người mình, sau đó hóa thành lực lượng thiên địa chui vào trong cơ thể. Đó là sức sống giống như khi hấp thu lôi điện.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ.

- Hừ, quân tử báo thù mười năm không muộn. Bạch Tiểu Thuần ta là quân tử. Chờ sau khi tu vi của ta đột phá, ta nhất định đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng. Lúc này hồi tưởng lại từng cảnh tượng trước đó, tim đập nhanh hơn. Đồng thời, hắn cũng chậm rãi cảmthấy có chút kinh ngạc.

- Lại nói tiếp, lão quỷ này hình như yếu đi, lại có thể không đuổi kịp ta.

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái, nhớ tới lời nữ hài nhi nói. Theo nàng không ngừng dung hợp thế giới chi bảo này, nàng sẽ khiến cho nơi đây hình thành lực áp chế đặc biệt đối với mặt quỷ.

- Một mặt là tu vi của ta tăng cao, tốc độ dĩ nhiên là nhanh hơn. Một mặt khác là hắn bị áp chế!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời cảm thấy phấn chấn. Hắn giống như thấy được hi vọng, hai mắt phát ra ánh sáng.

- Nữ hài nhi bất tỉnh. Nơi đây sẽ không có lối ra. Lão quỷ này bị nhốt ở chỗ này, lại không ngừng suy yếu. Ta lại có thể luôn luôn được nâng cao...

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng kích động. Đến cuối cùng, hắn chợt nhìn về phía xa, mở miệng, phát ra một hét điên cuồng.

- Lão quỷ, ngươi chờ đấy cho ta. Chờ sau khi ta đột phá, không đánh ngươi tới Quỷ Mẫu cũng không nhận ra, ta không gọi là Bạch Tiểu Thuần nữa!

Những lời này ẩn chứa lực tu vi của Bạch Tiểu Thuần, từ bên trong hang gió truyền ra, vang vọng khắp nơi. Những lời này cũng rơi vào trong tai của mặt quỷ đang ở bên ngoài hang gió. Sắc mặt của hắn tái mét, dường như tức giận ngập trời.

- Bạch Tiểu Thuần!

Mặt quỷ rít gào một tiếng. Loại cảm giác ủy khuất này, khiến cho hắn cảm thấy phát

điên rồi. Trước đó, hắn đuổi theo Bạch Tiểu Thuần đến nơi này, có thể nói là tận mắt nhìn thấy đối phương trốn vào trong hang gió, cũng thấy được những cuồng phong kia sau khi va chạm Bạch Tiểu Thuần, giống như là nhìn thấy tổ tông, vô cùng khéo léo chui vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Mà hắn ở đây, chưa từ bỏ ý định thử bước chân vào vài bước, lại bị những cuồng phong kia giống như muốn xé rách hồn thể, lại bị mất đi một ít sức sống, khiến cho hắn không thể không lui trở về.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1446: Lão Quỷ Điên Cuồng Chộp (2)

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần giống như chuột bị lửa đốt đuôi, trong chớp mắt lại đi sâu bên trong hang gió, không nhìn thấy hình bóng nữa. Một cảm giác vô cùng bất lực, khiến cho hắn cảm thấy thiên địa này đều tràn ngập ác ý đối với mình.

Hắn càng hiểu rõ, cứ tiếp tục như thế, mình sẽ thật sự xong đời... Vừa nghĩ tới từng cảnh tượng sau này Bạch Tiểu Thuần ở trong hang gió này đột phá, mặt quỷ này chỉ cảm thấy trời muốn sập xuống.

- Gia hỏa này tính cách trừng mắt tất báo. Một khi đột phá...

Trong lòng mặt quỷ lại run rẩy, trong lòng một lần nữa hối hận. Nghìn lần không nên, vạn lần không nên theo Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong thế giới pháp bảo đáng chết này.

- Bạch Tiểu Thuần này, thế nào lại khó chơi như vậy!!!

Mặt quỷ không nhịn được, trong lòng thầm rít gào. Bỗng nhiên hắn xoay người, mắt đỏ đậm bắt đầu điên cuồng tìm kiếm lối ra.

Giờ phút này, nếu như mặt quỷ có thể gặp phải đệ tử của Tinh Không Đạo Cực Tông hoặc là Cửu Thiên Vân Lôi Tông, như vậy sau hai hai bên nói chuyện một chút, đối phương nói không chừng sẽ nói cho hắn biết, Bạch Tiểu Thuần kinh khủng nhất không phải là khó chơi... Mà là hắn lực gây tai họa có thể là nói vô cùng vô tận!

Dù sao, đây chính là quyền uy gần như từng chứng thực qua, hại hai đại Nguyên Đầu Tông Môn. Chỉ cần cho hắn cũng đủ tài nguyên, Bạch

Tiểu Thuần này nhất định sẽ biến thành tồn tại khủng khiếp có thể khiến toàn thế giới đều sụp đổ.

Mặt quỷ thở dài một tiếng. Ở trong sự phiền muộn cùng ủy khuất, thời gian trôi qua rất nhanh. Lại qua nửa năm...

Trong nửa năm này, đại lục Thông Thiên ở ngoài thế giới pháp bảo trải qua một khoảng thời gian chuẩn bị chiến tranh, trận chiến tranh do Thiên Tôn phát khởi, cuối cùng đã khai hỏa!

Đại lục Thông Thiên từ bốn phương hướng, lấy bốn đại Nguyên Đầu Tông Môn cùng với thế lực khu vực các mạch vùng trung du, hạ du, tạo thành bốn đại quân đoàn, trực tiếp sát nhập Man Hoang!

Mà Man Hoang cũng lập tức phản kích. Bốn Đại Thiên Vương hình thành đại quân, lần lượt tương ứng với bốn đại Nguyên Đầu Tông Môn. Cuộc chiến tranh... Bắt đầu!

Tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần không biết, mặt quỷ cũng không biết. Nếu như Bạch Tiểu Thuần biết, hắn nhất định vô cùng nóng nảy, căn bản là không có tâm tình đi tu luyện. Nếu như mặt quỷ này biết, tất nhiên cũng sẽ càng hối hận vì đã truy kích Bạch Tiểu Thuần tiến vào bên trong nơi vây khốn này.

Nếu như là ở bên ngoài, dựa vào tu vi của hắn, ở trong trận chiến tranh giữa Man Hoang cùng Thông Thiên này, hắn nhất định có thể thành thạo, không ngừng cắn nuốt, khiến cho bản thân ở trong thời gian ngắn ngủi, liền có thể khôi phục lực lượng đỉnh phong. Thậm chí có thể đi ảnh hưởng tới trận chiến tranh này, thu được lợi ích lớn nhất.

Mà bây giờ, mặt quỷ trốn ở trên một ngọn núi trong thế giới pháp bảo này. Hơi thở của hắn gấp gáp. Tâm tình của hắn đã không chỉ là ủy khuất cùng ác liệt, mà phần nhiều lại là sợ hãi.

Bởi vì ở trong nửa năm này, tu vi của hắn không ngừng bị áp chế, hiện tại đã rơi xuống khỏi Bán Thần, trở thành Thiên Nhân đại viên mãn!

Điều này với hắn mà nói, chính là giống như ác mộng. Thật nhiều lần, chính hắn cũng cảm thấy không có cách nào tin tưởng được. Loại tu vi này rơi xuống, cảm giác suy yếu, khiến cho mặt quỷ đã ở đây hai ba tháng, lại không dám ra ngoài.

Hắn khiếp sợ... Trước đó, hắn hận không thể nhảy vào bên trong hang gió, hoặc trực tiếp gặp được Bạch Tiểu Thuần, giết chết hắn. Nhưng hiện tại, trong lòng hắn đã run rẩy. Nhất là hắn có một lần từ phía xa, bên ngoài ở hang gió cảm nhận được bên trong có một khí tức, đang không ngừng trùng kích Thiên Nhân hậu kỳ. Hắn lại khẩn trương đến cực hạn.

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết!

Mặt quỷ bi thương căm phẫn. Hắn biết Bạch Tiểu Thuần rất mạnh. Trước đó là Thiên Nhân trung kỳ, lại có tốc độ kinh người tránh được sự truy sát của mình. Hiện tại mình rơi xuống đến Thiên Nhân đại viên mãn. Một khi đối phương đột phá thành công, vậy hậu quả... khiến cho hắn mỗi lần nhớ tới, đều cảm thấy đặc biệt muốn phát điên.

- Tại sao lại như vậy!

Mặt quỷ hung hăng cầm lấy mái tóc sương mù này của mình, trong lúc run như cầy sấy, không nhịn được lại đi thận trọng quan tâm tới khí tức của Bạch Tiểu Thuần ở bên trong hang gió.

Chỉ là qua mấy tháng nữa, khi tu vi của hắn lại rơi xuống, trở thành Thiên Nhân hậu kỳ... Hắn cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần ở bên trong hang gió, ở trong một chớp mắt này đã trở nên ngập trời. Trong lúc hắn đang run rẩy, Bạch Tiểu Thuần không ngừng quật khởi, không ngừng trùng kích.

- Thất bại!

- Thất bại!

- Ta nguyền rủa ngươi thất bại a!

Trong sự khẩn trương của mặt quỷ, hắn không ngừng nguyền rủa...

Ở trong sự nguyền rủa này của hắn, khí tức của Bạch Tiểu Thuần bên trong hang gió chẳng những không có giảm bớt, trái lại càng lúc càng mạnh. Đến cuối cùng, trực tiếp đột phá Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong. Ở dưới tiếng nổ lớn giống như từ lúc khai thiên lập địa, Bạch Tiểu Thuần bước vào đến Thiên Nhân hậu kỳ. Mặt quỷ kêu thảm một tiếng, đầy tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm khẽ mang theo sự ngạo nghễ đắc ý, bỗng nhiên từ bên trong hang gió truyền ra.

- Lão quỷ, Bạch gia gia nhà ngươi phải tới tìm ngươi!

Thời điểm giọng nói này vang vọng, truyền vào trong tai mặt quỷ, cả người mặt quỷ đều run run một chút. Trong chớp mắt hắn hóa thành vô số sương mù màu đen, nhanh chóng khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Nhưng đợi một lát, cũng không thấy Bạch Tiểu Thuần từ trong hang gió kia đi ra. Mặt quỷ sửng sốt một chút sau, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn. Hắn cắn răng nghiến lợi trong lòng điên cuồng chửi bới.

Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần ở bên trong hang gió rống lên một tiếng, sau đó vui vẻ cảm nhận tu vi của mình đột phá. Nhất là lực lượng tu vi dồi dào trong cơ thể này, khiến cho trong lòng hắn vô cùng kích động.

- Thiên Nhân hậu kỳ!

- Bạch Tiểu Thuần ta, cuối cùng đã là Thiên Nhân hậu kỳ!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần kích động, không nhịn được lại ngẩng đầu, hét lớn một tiếng.

- Lão quỷ, lần này Bạch gia gia nhà ngươi thật sự phải đi ra tìm ngươi!

Bên ngoài, thân thể mặt quỷ không khỏi lại run rẩy một cái, mặt cũng đen cả lại. Cũng may hắn vốn chính là sương mù màu đen hình thành mặt quỷ, lúc này cho dù là đen, cũng nhìn không ra được...

Sau khi gào xong, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, cảm nhận công pháp Vân Lôi Nhân Tổ Biến đã bị hắn nhảy lên tới trình độ đệ bát biến. Cũng chính là dưới công pháp đệ bát biến đẩy mạnh, khiến cho tu vi của hắn từ Thiên Nhân trung kỳ đỉnh phong đột phá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1447: Hành Hung Lão Quỷ. (1)

- Hiện tại ta thi triển đệ bát biến, tương đương với thập nhất biến!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sang. Hắn chỉ cảm thấy giờ phút này, mình không nói là thiên hạ vô địch, lại không kém hơn bao nhiêu.

- Còn có Bất Tử Huyết...

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, cẩn thận đi quan sát Bất Tử Huyết của mình. Nửa năm qua tu luyện, hắn không chỉ là nâng cao tu vi. Trong hang gió này tồn tại lực lượng thiên địa, dường như nhau ẩn chứa sức sống kinh người, khiến cho Bất Tử Huyết của Bạch Tiểu Thuần, từ trước đó năm phần, lúc này đã đột phá đến sáu phần!

Sáu phần máu đều là Bất Tử Huyết. Cái này khiến cho lực khôi phục toàn thân của Bạch Tiểu Thuần, đạt tới một trình độ kinh người. Hắn cảm giác mình hình như có lực lượng vô cùng, nhất là sức sống nồng đậm kia, khiến cho hắn cũng có một loại ảo giác, hình như thiên địa diệt, mình cũng sẽ không diệt.

- Mạnh mẽ nhất từ trước tới nay.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần kiểm tra hết toàn thân một lần, lòng tin nhất thời bạo phát.

- dưới Bán Thần, ai có thể là đối thủ của ta!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ, không nhịn được lại hướng ra phía ngoài rống lớn một tiếng.

- Lão quỷ, lần này ta thật sự tới đây!

Sau khi hô xong, Bạch Tiểu Thuần đợi một hồi, ánh mắt lóe lên.

- Lão quỷ kia lại có thể không đáp lời? Xem ra tu vi của hắn thật sự giảm xuống không ít...

Trên thực tế trong khoảng thời gian này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù đang trùng kích Thiên Nhân hậu kỳ, nhưng đối với bên ngoài lại quan tâm không có giảm.

Hắn cũng cảm nhận được mặt quỷ kia ở dưới áp chế của thế giới pháp bảo này, tu vi rơi xuống. Lúc này sau vài lần nói ra vài câu để thử, trong lòng hắn đã xác nhận được tám chín phần.

Trong mắt lộ ra sự quyết đoán.

Ầm một tiếng, thân thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lao ra. Chỉ vài bước chân, hắn liền trực tiếp bước qua khu vực hang gió. Thời điểm xuất hiện, không ngờ hắn đã ở bên ngoài.

Với khí thế ngập trời, hang gió đã thu nhỏ rất nhiều. Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần lại giống như hóa thân của hang gió, một trận gió lốc ầm ầm ầm bạo phát ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, giống như hình thành cơn lốc, nối liền thiên địa.

Ở trong khí tức kinh người này bạo phát, Bạch Tiểu Thuần đứng ở sát biên giới khu vực hang gió, nhìn như ngạo nghễ, nhưng trên thực tế trong lòng cũng có thận trọng. Sau khi chuẩn bị kỹ càng, nếu có bất kỳ điều gì không ổn, hắn sẽ lập tức lui về phía sau. Hắn chớp mắt, đợi một lát, phát hiện mặt quỷ kia vẫn không có xuất hiện.

Điều này càng khiến cho mắt Bạch Tiểu Thuần sáng lên. Vào giờ phút này, thần thức bỗng nhiên tản ra. Trong tiếng nổ lớn thiên địa khắp nơi dâng lên gợn sóng vặn vẹo. Ở trong một tích tắc này, lực thần thức Thiên Nhân hậu kỳ không ngừng lan tràn về bốn phía xung quanh. Trong

nháy mắt, toàn bộ pháp bảo thế giới này lại hiện lên ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Lần này, dưới thần thức bạo phát, Bạch Tiểu Thuần lại lập tức cảm nhận được trong phạm vi khu vực ở cách mình có chút, mặt quỷ đang vội vàng tăng tốc lao về phía xa.

Mà hiện tại, mặt quỷ bị thần thức của Bạch Tiểu Thuần tập trung, lập tức nhìn ra được tu vi của đối phương, đã rơi xuống đến Thiên Nhân hậu kỳ.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cười dài một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy phiền muộn tích lũy trong lòng từ sau khi đi tới thế giới pháp bảo này, lúc này sẽ được phát tiết ra ngoài, còn có một sự vui sướng cùng phấn chấn không có cách nào hình dung. Hắn hét lớn một tiếng, lao thẳng đến chỗ thần thức tập trung, truy kích.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã xuyên qua hư vô. Toàn thân mặt quỷ kia cũng run lên, tốc độ thoáng cái bạo phát, bỏ chạy thật nhanh. Mắt thấy mặt quỷ này chạy trốn, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to.

- Lão quỷ, ngươi định đấu tốc độ với Bạch gia gia nhà ngươi hay sao?

Lời vừa nói ra, Bạch Tiểu Thuần toàn diện bạo phát ra tu vi Thiên Nhân hậu kỳ. Bất Tử Cấm, Hám Sơn Chàng đều được triển khai.

Ầm một tiếng, tốc độ của hắn hoàn toàn được thi triển ra, giống như na di vậy. Cũng chính là mấy cái chớp động, thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở phía sau mặt quỷ kia.

Lúc này sắc mặt mặt quỷ này khó coi đến cực hạn. Ở trong long hắn còn có một sự tức giận không ngừng cuồn cuộn. Tôn nghiêm của hắn không cho phép hắn chạy trốn. Lúc này hắn chợt rít gào một tiếng, bỗng nhiên xoay người, nhất thời lại hóa thành mảng lớn sương mù màu đen, hình thành một cái miệng đầy răng, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cắn xuống.

Hắn đột nhiên bạo phát như vậy, khiến Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ. Hắn nhanh chóng lui về phía sau, hai tay bấm quyết vung về phía trước một cái. Nhất thời một hàn khí tản ra, lao thẳng đến cái miệng lớn này.

Trong chớp mắt, hai bên va chạm.

Ầm một tiếng. Cái miệng lớn đầy răng sắc nhọn thoạt nhìn rất kinh người, lại trực tiếp tan vỡ ra, hóa thành vô số sương mù màu đen phân tán ra bốn phía xung quanh. Đồng thời hàn khí của Bạch Tiểu Thuần cũng trực tiếp xuyên qua cái miệng lớn, lao thẳng đến chỗ mặt quỷ.

Sắc mặt của mặt quỷ lập tức biến hóa, trong long thầm bi ai. Hắn nhanh chóng tránh ra phía sau, trong lòng đã ủy khuất vô cùng. Nhưng hắn lại chỉ có thể lựa chọn chạy trốn. Chỉ có điều, lúc này mắt Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn tỏa sang. Hắn vừa cười to, trong chớp mắt lại đuổi theo. Hắn giơ tay phải lên, trực tiếp đánh ra một quyền.

Trong tiếng nổ lớn, tám phương chấn động. Toàn thân mặt quỷ kia điên cuồng run rẩy. Sương mù cũng loạn hết cả lên. Hắn nhanh chóng lui ra phía sau, trong miệng phát ra tiếng kêu to.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đứng có quá đáng quá!

- Lão quỷ, ngươi có dám cùng Bạch gia gia nhà ngươi đánh một trận hay không?

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy tình cảnh như vậy, trong lòng càng thêm phấn chấn hơn nữa. Hắn lại trực tiếp thi triển ra Vân Lôi Nhân Tổ Biến. Trong tiếng nổ vang, Vân Lôi Nhân Tổ đệ nhất biến này khiến thân thể Bạch Tiểu Thuần lớn thành kích thước tám mươi trượng, bỗng nhiên được huyễn hóa ra. Một khí thế cuồng bạo cường hãn, ở trên người hắn cuồn cuộn bạo phát tới mức ngập trời.

Nhất là nguyệt ngân bên trong con mắt trái của hắn, lúc này đang không ngừng lập lòe, khiến cho chiến lực của Bạch Tiểu Thuần nhảy lên tới cực hạn. Không phải là Bán Thần, nhưng lại rất gần với Bán Thần.

Lúc này dưới một bước, hắn liền trực tiếp đến trước mặt mặt quỷ, trực tiếp giơ tay phải lên.

Ầm một tiếng.

Mặc cho mặt quỷ chống đỡ như thế nào, tất cả đều chỉ là chuyện vô nghĩa. Giữa hai bên đã được nghịch chuyển. Cho dù trước đó trong lòng hắn đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn không thể nào chịu nổi. Thân thể hắn phát ra tiếng nổ lớn, đã trực tiếp bị

một quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh tán loạn ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1448: Hành Hung Lão Quỷ. (2)

Hắn hóa thành vô số khí đen, ở phía xa một lần nữa ngưng tụ lại. Mặt quỷ đã hoàn toàn điên cuồng. Loại cảm giác này, cả đời hắn cũng chưa từng thể nghiệm qua. Năm đó Quỷ Mẫu là dựa vào Thái Cổ ở phía sau lưng nàng, mới bắt được hắn hắn, lại đối xử với hắn rất khách khí. Nhưng hiện tại... rõ ràng nếu như tu vi của hắn không có bị áp chế, một cái tát liền có thể đập chết Bạch Tiểu Thuần trước mắt này. Nhưng hết lần này tới lần khác hiện tại hắn lại làm không được, còn bị đối phương công kích như vậy. Điều này làm cho hắn gào thét, ngay cả âm thanh cũng trở nên vặn vẹo.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đừng ép ta!

- Ta không ép ngươi, nãi nãi của ngươi, ta đánh ngươi!

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy áp lực tích lũy trong lòng, lúc này theo một quyền đánh ra, đã tản đi không ít. Thay vào đó, lại là một cảm giác sung sướng mãnh liệt. Điều này khiến cho hắn đang lúc đắc ý hét lớn một tiếng, lại bước tới.

Tiếng sấm nhất thời bạo phát.

- Cho ngươi ở bên ngoài đuổi giết ta này!

Một quyền đánh ra!

Mặt quỷ kia không chỗ nào có thể trốn được. Cho dù phát ra tiếng thê lương gào thét, cho dù triển khai thần thông thuật pháp, nhưng hắn vẫn không có cách nào đối đầu. Trong tiếng nổ lớn, thân thể hắn lại tan vỡ.

- Cho ngươi đuổi theo ta tiến vào pháp bảo thế giới này!

Bạch Tiểu Thuần đánh ra quyền thứ hai!

- Cho ngươi sau khi đi vào, lại muốn đuổi giết ta này!

- Ta cũng đã chạy đến khu vực lôi vân, ngươi còn muốn truy sát này!

- Khu vực lôi vân tan ra, ngươi còn muốn truy sát này!

Theo âm thanh Bạch Tiểu Thuần vang lên, hắn liên tiếp đánh ra năm quyền. Mỗi quyền đều đánh vỡ mặt quỷ. Sau khi đối phương một lần nữa ngưng tụ ra, hắn lại một quyền tiếp tục đánh nổ!

- Bạch Tiểu Thuần, ta muốn giết ngươi!

Tiếng gào thét thê lương không ngừng từ trong miệng mặt quỷ truyền ra. Hắn cảm thấy mình sắp hoàn toàn phát điên. Mắt hắn đã đỏ ửng đến cực hạn. Mặt quỷ nhìn lên trời rít gào, sau đó chợt lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng không đợi hắn tới gần, Bạch Tiểu Thuần một bước đá tới.

Ầm.

Một tiếng động lại vang lên. Hăn liền trực tiếp đá nổ thân thể mặt quỷ này.

- Bản lĩnh khoác lác không nhỏ. Còn muốn giết ta!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Sau đó chờ mặt quỷ này một lần nữa ngưng tụ ra, hắn lại hung hăng va chạm, khiến cho mặt quỷ tan vỡ.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp lao qua nắm lấy tóc sương mù của mặt quỷ, hung hăng đập một cái về phía mặt đất. Thậm chí hắn cũng không sử dụng thần thông, dựa vào thân thể cường hãn của mình, còn có Vân Lôi Nhân Tổ cuồng bạo, quyền đấm cước đá đối với mặt quỷ.

Có tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng ở bên trong thế giới pháp bảo này. Âm thanh vô cùng thê lương. Không biết qua bao lâu, thân thể mặt quỷ lại một lần nữa tan vỡ, sương mù phân tán ra xung quanh không ngưng tụ lại nữa, mà là nhanh chóng khuếch tán về bốn phía xung quanh. Thậm chí hắn không tiếc thiêu đốt sức sống, đổi lấy tốc độ nhanh hơn, bỏ chạy về phía tám phương.

- Muốn chạy? Ta không đánh ngươi gọi gia gia, ta lại không phải tên là Bạch Tiểu Thuần nữa!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần sục sôi. Loại cảm giác xoay người này khiến cho hắn khẽ vung tay áo lên, cằm hất lên, ngạo nghễ lên tiếng. Tiếp đó, hắn trực tiếp đuổi theo.

Tiếng sấm không ngừng vang vọng khắp nơi ở bên trong thế giới pháp bảo này, xen lẫn với tiếng gào thét thê lương của mặt quỷ cùng với sự phát điên và ủy khuất vô tận trong long hắn.

- Bạch Tiểu Thuần!

- Nếu như lão phu có thể rời khỏi nơi này, nhất định nhất định giết toàn tộc ngươi, lột da ngươi luyện thành thiên đăng!

Mặt quỷ gầm thét giận dữ. Hắn cũng biết la hét như vậy không có tác dụng gì, thậm chí còn sẽ khiến cho Bạch Tiểu Thuần truy sát càng mãnh liệt hơn. Nhưng hết lần này tới lần khác, trong lòng áp lực đến cực hạn, nếu không đi gào vài tiếng như thế, hắn cảm thấy không cần chờ Bạch Tiểu Thuần ra tay, mình đã nổ tung.

- Tính tình không nhỏ nhỉ.

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, hừ lạnh. Trong lúc đó, hắn tăng nhanh truy kích. Trong phút chốc, những tiếng nổ lại vang vọng khắp nơi. Mặt quỷ này không ngừng tan vỡ, lại không ngừng phân tán ra bốn phía. Đến cuối cùng, mắt thấy không có cách nào chạy trốn được, trong mắt mặt quỷ mang theo sự điên cuồng, rốt cuộc không tiếc thiêu đốt thần hồn, đổi

lấy bí pháp nào đó. Một tiếng động phát ra. Hắn lại có thể trong lúc bỏ chạy, trong phút chốc dung nhập bên trong hư vô, biến mất không thấy bóng dáng.

Lần biến mất này cực kỳ đột ngột. Bạch Tiểu Thuần khẽ a một tiếng, thần thức bỗng nhiên tản ra lại tìm kiếm. Nhưng quét ngang toàn bộ thế giới pháp bảo, lại có thể vẫn không tìm được tung tích của mặt quỷ.

- Lão quỷ này đến từ thiên ngoại. Cho dù hồn thể cũng có thể đánh với Thiên Tôn một trận, tất nhiên là có vài thủ đoạn kỳ dị...

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì đó, ngược lại cũng không cảm thấy có gì không cam lòng. Hắn tin tưởng đối phương mặc dù có thể ẩn nấp đi, nhưng nhất định không có cách nào lâu dài được, lại không có khả năng rời khỏi mảnh thế giới này.

Nếu như vậy, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị mình tìm ra được.

- Cũng được. Ngày hôm nay tạm thời tha cho hắn một lần. Chờ ngày nào đó ta phiền muộn, lại tới thu thập lão quỷ này. Dám đấu với ta sao? Bạch Tiểu Thuần ta nổi giận lên, ngay cả bản thân ta cũng phải khiếp sợ!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Trước đó một phen quyền đấm cước đá, khiến cho tâm tình hắn sung sướng, toàn thân đều sảng khoái. Lúc này thoáng một cái, hắn lại không để ý tới mặt quỷ nữa, bay về phía hang gió, tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó, ở dưới ngọn núi nào đó trong thế giới pháp bảo này, hư vô vặn vẹo. Bóng dáng của mặt quỷ chậm rãi hiện ra, không phải quá rõ ràng, mà có chút mơ hồ. Dường như ở trên người của hắn khoác một lớp màng không rõ có thể chia lìa cùng thế giới này.

Lớp màng không rõ này là bí pháp căn bản của hắn, cũng cản trở trọng điểm thần thức của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là giờ phút này toàn thân hắn lộ ra sự suy yếu. Ngay cả thần thái trong con mắt cũng ảm đạm không ít. Hiển nhiên thi triển loại bí pháp

này, đối với hắn hiện tại mà nói, phải trả cái giá không nhỏ.

- Bạch Tiểu Thuần!

Mặt quỷ cắn răng nghiến lợi. Đồng thời, trong lòng hắn hiện lên sự bi ai vô tận. Loại cảm giác cùng đường này, ngay cả liều mạng đánh một trận cũng có. Khiến cho hắn có xúc động muốn khóc.

Thời gian lại trôi qua. Rất nhanh một tháng trôi qua. Một tháng này đối với mặt quỷ mà nói, mỗi ngày đều là hãi hùng khiếp vía. Hắn rất sợ Bạch Tiểu Thuần lúc nào đó lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình. Điều này rất dày vò.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1449: Chết?

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lại là hạnh phúc vô cùng. Ở bên trong hang gió tu luyện, khiến cho tu vi Thiên Nhân hậu kỳ của hắn hoàn toàn được củng cố xuống. Chỉ có điều cuồng phong bên trong hang gió này cũng theo Bạch Tiểu Thuần đột phá trước đó cùng với sự củng cố hiện tại, đã chậm rãi giảm bớt. Cho đến cuối cùng, toàn bộ hang gió không còn một chút gió nào nữa.

Có kinh nghiệm từ khu vực lôi vân trước đó, đối với chuyện lực lượng thiên địa trong hang gió biến mất, Bạch Tiểu Thuần không cảm thấy bất ngờ. Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt hắn mang theo sự chờ mong, nhìn về phía khu vực mưa ở phía xa.

- Nói không chừng... Ta thật sự có thể ở chỗ này tu luyện tới Bán Thần?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, trong lòng lại vô cùng kích động. Thoáng một cái hắn lao thẳng đến khu vực mưa.

Thời gian không lâu, hắn sắp đến khu vực màn mưa, hoàn toàn không có một chút dừng lại nào, trực tiếp bước vào bên trong.

Khi nước mưa rơi vào trên người hắn, cảm nhận được lực lượng thiên địa cùng sức sống không khác biệt so với ở khu lôi vân cùng với hang gió, Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, trực tiếp bước nhanh đi tới sâu bên trong khu vực mưa. Hắn khoanh chân ngồi ở trên mặt nước, sau đó lại điên cuồng hấp thu lực thiên địa xung quanh.

Theo Bạch Tiểu Thuần tu luyện, thế giới pháp bảo cũng trở nên yên tĩnh hơn không ít. Cho đến mấy tháng sau, mặt quỷ bên kia cay đắng càng nhiều. Mặc dù trong khoảng thời gian này Bạch Tiểu Thuần không ra ngoài đuổi giết hắn, nhưng cùng lúc hắn biết thời khắc này Bạch Tiểu Thuần đang càng ngày càng thêm cường hãn. Mà mình ở đây... trong mấy tháng này, tu vi lại một lần nữa rớt xuống.

Không còn là Thiên Nhân hậu kỳ, mà đã bị áp chế đến Thiên Nhân trung kỳ. Loại tu vi suy yếu này, khiến cho sợ hãi trong lòng hắn còn mãnh liệt hơn so với trước đó rất nhiều. Căn bản hắn cũng không dám ra ngoài. Gần như mỗi giây mỗi phút hắn đều cẩn thận từng li từng tí. Thậm chí cho dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không nhịn được đi cầu khẩn Bạch Tiểu Thuần tốt nhất chìm đắm ở trong sự tu luyện, quên mình đi mới tốt.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng đang ác độc nguyền rủa.

- Ta nguyền rủa hắn bạo thể mà chết!

- Ta nguyền rủa hắn tu luyện tẩu hỏa nhập ma, hình thần câu diệt!

- Ta đường đường Chuẩn Thái Cổ... Bạch Tiểu Thuần loài bò sát như vậy, một ngón tay là ta có thể đâm chết một đám. Khinh người quá đáng. Thù này, nhất định phải báo!!!

Mặt quỷ ngẩng đầu nhìn bầu trời, không ngừng nhớ lại thời kỳ mình đã từng huy hoàng. Dường như chỉ có dựa vào những điều này, hắn mới có dũng khí tiếp tục chống đỡ tiếp.

Cũng không biết có phải mặt quỷ ở bên này nguyền rủa cùng thề thốt quá mức sắc bén hay không, sau một thời gian ngắn hắn liên tục không ngừng nguyền rủa, trưa hôm nay, trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang hấp thu lực lượng thiên địa ở khu vực mưa, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Hắn cảm nhận được ở bên ngoài khu vực mưa có một ác niệm mơ hồ tồn tại. Không cần đi cân

nhắc, hắn đã biết đó nhất định là mặt quỷ.

- Lão quỷ kia nhất định là đang nguyền rủa ta!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, ngẩng đầu nhìn về phía xa sau. Thân thể thoáng một cái, lặng lẽ lao ra, không một tiếng động liền rời khỏi khu vực mưa. Hắn không tản ra thần thức, mà dựa vào phương hướng của ác niệm trong cảm nhận này, nhanh chóng tìm qua.

Thời khắc này, mặt quỷ đang ẩn thân ở trong một khu vực, vẫn nghiến răng nghiến lợi. Nhưng bỗng nhiên, thần sắc hắn lại biến đổi. Thân thể hắn chợt bắn nhanh về phía sau.

Nhưng ngay trong chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, một tiếng nổ lớn bỗng nhiên truyền ra từ vị trí của hắn trước đó. Âm thanh vang vọng ngập trời tiếng, trùng kích phân tán ra bốn phía. Mặt quỷ này phát ra tiếng gào thét thê lương, hoàn toàn không có một chút do dự nào. Thân thể hắn phát ra một tiếng động, trực tiếp hóa thành vô số sương mù màu đen, phân tán ra bốn phía bỏ chạy.

Cùng lúc đó, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần từ bên trong hư vô bên bước ra.

- Quả nhiên là lão quỷ ngươi đang ở nơi này nguyền rủa ta!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận. Dưới tốc độ cực nhanh của Bất Tử Cấm, tay phải còn giơ lên, chợt nắm chặt lại, trực tiếp đánh một quyền về phía xa.

Một quyền này cũng không phải là công kích lão quỷ, mà là đánh vào trong hư vô, cuối cùng hình thành một vòng xoáy hố đen, tản ra lực hút kinh người, khiến cho mặt quỷ sương mù màu đen đang phân tán ra bốn phía, lại có thể ở đều dừng lại một chút.

Tuy chỉ là dừng lại, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, như vậy cũng đủ rồi. Thân thể hắn chợt bước ra một bước, tay áo vung lên. Lực

lượng của Thiên Nhân hậu kỳ bạo phát, hình thành gió bão, quét ngang tám phương.

Trong tiếng nổ vang, rất nhiều sương mù màu đen trực tiếp tan vỡ. Những sương mù còn sót lại ở phía xa nhanh chóng ngưng tụ, một lần nữa hóa thành mặt quỷ. Sau đó, hắn cũng không quay đầu lại, nhanh chóng bỏ chạy. Hắn còn thi triển loại bí pháp tiêu hao cực lớn. Thân thể hắn phát ra một tiếng động, trực tiếp biến mất.

Mắt thấy lão quỷ này lại chạy thoát, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút không nhịn được. Hắn đơn giản là không có trở về khu vực màn mưa, mà ở bên trong thế giới pháp bảo này, không ngừng tìm kiếm. Mấy ngày sau, khi thời điểm bí pháp trôi qua, khí tức của mặt quỷ lại bị Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được. Trong lúc mặt quỷ kêu lên thảm thiết, không thể lại không một lần nữa triển khai bí pháp.

Cứ như vậy, một người một quỷ, ở bên trong thế giới pháp bảo này, không ngừng đuổi giết. Cho đến khi qua hơn một tháng, mặt quỷ cảm thấy mình thật sự sắp suy sụp. Hắn biết rõ, cứ tiếp tục như thế, không cần Bạch Tiểu Thuần ra tay, mình đã hao phí tất cả, thần hồn diệt vong.

- Hắn đây là bộ dạng không giết ta, tuyệt đối không bỏ qua...

Mặt quỷ phát điên, tim xám như đã chết. Sau khi lại một lần nữa bí pháp biến mất, bị Bạch Tiểu Thuần tìm được, trong mắt hắn đỏ đậm, toàn thân thiêu đốt, giống như muốn liều mạng đánh một trận. Hắn mang theo sự kiên quyết rít gào, mang theo sự điên cuồng bất chấp mọi giá. Hắn vốn chỉ là cái đầu, lại có thể hiện ra thân thể, hai tay, hai chân, cuối cùng hóa thành một vị bức tượng màu đen!

Bức tượng kia tối tăm vô cùng, không phải hư ảo mà là thực chất. Cũng vào giờ phút này khí tức của hắn tăng mạnh, giống như Chiến Thần, trực tiếp đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Lão phu đường đường là chuẩn Thái Cổ, sống quá lâu. So với sống mà bị ngươi hành hạ như thế, sống cũng vô dụng! Ngươi cho dù lấy thủ

đoạn hèn hạ trấn áp ta. Nhưng... vậy thì tính sao. Nếu không thể tiếp tục sống, như vậy cho dù chết, lão phu cũng muốn chết có tôn nghiêm. Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn cho lão phu chết, như vậy thì đến đây đi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1450: Chiến Tranh Thăng Cấp (1)

Mặt quỷ cười đầy thê lương, thề sống chết bạo phát. Ngay cả trên khí thế cũng khiến cho người ta cảm giác được, dường như hắn muốn đồng quy vu tận. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Trong chớp mắt khi mặt quỷ này xông tới, hắn chợt xiết chặt nắm tay phải, thi triển ra Bất Diệt Đế Quyền.

Trong tiếng nổ vang, thiên địa chấn động, tám phương run rẩy. Phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần, đế ảnh biến ảo, ngưng tụ bên trong nắm đấm. Theo một quyền đánh ra, mặt quỷ kia hình thành bức tượng màu đen, lại trực tiếp tan vỡ nổ tung!

Một khí tức tử vong, nhất thời khuếch tán ra khắp nơi. Mà lần này mặt quỷ tan vỡ, không có sương mù màu đen tản ra. Mà dưới một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, bức tượng kia trực tiếp lại chia năm xẻ bảy, trong tiếng nổ lớn, chiếu xuống trên đại địa.

Vẫn không nhúc nhích. Còn hoàn toàn không có một chút sức sống nào, giống như tử vong!

Mà thời điểm hắn tử vong, lực lượng phản phệ cũng cực lớn. Rốt cuộc khiến cho thời khắc này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều chấn động, rút lui trăm trượng. Lúc hắn ngẩng đầu, nhìn bức tượng màu đen ở trên mặt đất phía xa chia năm xẻ bảy, trong mắt lộ ra sự hoài nghi.

- Chết rồi sao?

- Sẽ không đơn giản như vậy, cứ như vậy mà chết đi à?

Bạch Tiểu Thuần đi lên vài bước, đến trước mặt bức tượng bị nghiền nát. Sau khi cẩn thận quan sát một chút. Ở trong mảnh vụn của bức tượng kia, hắn nhìn thấy được chỉ là tử khí nồng đậm.

Thậm chí thần thức của hắn tản ra, cũng không có tìm ra được sức sống nào ở phía trên đó. Cho dù hắn cầm lấy mấy khối đi quan sát, cũng vậy. Hình như tất cả đều cho thấy, mặt quỷ kia đã thật sự diệt vong.

Dù sao mặt quỷ này bị áp chế suy yếu, đã là Thiên Nhân trung kỳ. Hôm nay Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Nhân hậu kỳ, giết chết một Thiên Nhân trung kỳ, cũng thật sự có chút đơn giản.

Điều duy nhất khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, là trước khi mặt quỷ này không bị áp chế suy yếu, lại là tồn tại có thể đấu cùng Thiên Tôn.

- Cũng không chịu được đánh, còn là chuẩn Thái Cổ gì chứ!

Bạch Tiểu Thuần bĩu môi, cố tình rời đi, nhưng nghi ngờ trong lòng vẫn đang còn. Cuối cùng hắn đứng ở nơi đó suy nghĩ một chút, thần thức lại tản ra, quét ngang toàn thế giới. Hắn vẫn không thu hoạch được gì.

Sau đó Bạch Tiểu Thuần mới rời đi.

Cho dù hắn tận mắt nhìn thấy mặt quỷ ở nơi này tử vong, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không tin. Chỉ có điều đối với chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng không quá lưu ý. Dù sao thế giới pháp bảo này là đóng kín. Đối phương chỉ có ba loại khả năng. Hoặc chính là chết thật sự, hoặc chính là âm thầm chạy trốn. Khả năng cuối cùng, chính là giả chết.

Về phần mảnh nhỏ này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý định mang đi. Nếu như đối phương chết thật sự thì cũng thôi. Một khi không chết, bản thân mảnh nhỏ bức tượng có thể tồn tại chỗ quỷ dị. Nhất là Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, cho dù ném ở chỗ này, cũng không có người nào

khác tới nhặt đi. Đã như vậy, đương nhiên là ở lại chỗ này quan sát. Xác định không thành vấn đề lại lấy đi, mới ổn thỏa.

Rất nhanh, lại qua một tháng. Bạch Tiểu Thuần ở khu vực màn mưa tu luyện. Cách ba tới năm ngày hắn lại ra ngoài một lần, đi tới chỗ mảnh nhỏ của bức tượng này kiểm tra.

Những mảnh nhỏ này vẫn không nhúc nhích. Khí tức tử vong trên đó mặc dù tiêu tan một ít, nhưng rõ ràng những mảnh nhỏ này đều chậm rãi quay về bình thường. Thần thức của Bạch Tiểu Thuần nhiều lần quét ngang toàn thế giới, cũng đều không có nhận thấy được khí tức của mặt quỷ.

- Không thể nào. Thật sự chết rồi sao? Ta còn chơi chưa có đủ đâu!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút dao động. Sau khi lại đợi thêm hơn một tháng, trước sau hắn không cảm nhận được khí tức của mặt quỷ. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên.

- Khả năng thứ hai đã có thể loại bỏ. Như vậy hiện tại, hắn hoặc chính là thật sự chết, hoặc chính là giả chết... Vậy thử xem.

Bạch Tiểu Thuần xoa cằm, giơ tay phải vung lên, nhất thời lại cuốn những mảnh nhỏ này lại với nhau.

- Lão quỷ, ta lại nói cho ngươi biết. Ở trước mặt ta giả chết là vô dụng. Nếu như ngươi thật sự giả chết, ngươi nhất định sẽ hối hận.

Bạch Tiểu Thuần uy hiếp vài câu, nhưng những mảnh nhỏ này vẫn như bình thường. Hắn hừ một tiếng, cuốn các mảnh nhỏ, lao thẳng đến khu vực màn mưa.

Trong khoảng thời gian này Bạch Tiểu Thuần trải qua hấp thu, mưa trong khu vực màn mưa cũng nhỏ đi rất nhiều, không còn là mưa xối xả, mà là thưa thớt trở thành mưa nhỏ. Bạch Tiểu Thuần một đường hoàn

toàn không có chút dừng lại nào, cầm mảnh nhỏ bức tượng lại tiến vào sâu bên trong khu vực màn mưa.

Hắn để mặc cho nước mưa rơi xuống những mảnh vụn này. Thậm chí còn cảm thấy không ổn thỏa, Bạch Tiểu Thuần đơn giản trực tiếp ném những mảnh nhỏ này vào trong một chỗ đất trũng, bấm quyết dẫn dắt nước mưa ở bốn phía xung quanh, rơi xuống phía trên, từ từ chìm ngập.

Bạch Tiểu Thuần nhìn không chớp mắt vào những mảnh nhỏ này. Đây là biện pháp thử dò xét mà hắn nghĩ tới được. Dù sao ban đầu ở khu vực lôi vân, Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy được những tia chớp gây ra tổn thương cực lớn đối với lão quỷ.

Còn có cuồng phong bên trong hang gió cũng có loại hiệu quả này. Như vậy, nước mưa trong khu vực màn mưa, ở trong sự phán đoán của Bạch Tiểu Thuần, cũng sẽ như vậy.

Sau khi bị nước mưa chìm ngập, vừa mới bắt đầu những mảnh nhỏ này vẫn như bình thường vậy, vẫn không nhúc nhích. Nhưng dần dần, lại có một tia lực sinh cơ từ trong những mảnh vụn này tản ra. Cùng lúc đó, trong nháy mắt những mảnh nhỏ này lại run rẩy. Chớp mắt một cái, lại có tiếng nổ vang rung trời phát ra. Còn có có tiếng kêu thảm thiết, hỗn loạn ở bên trong.

- Bạch Tiểu Thuần, lão phu sẽ không để ngươi được yên!

- Lão quỷ, ngươi quả nhiên giả chết!

Ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên. Thời điểm âm thanh truyền ra, trong nháy mắt những mảnh nhỏ bị ngâm ở trong nước mưa lại trở nên mơ hồ, cuối cùng biến mất không thấy bóng dáng.

- Ở trước mặt Bạch gia gia nhà ngươi lại dám giả chết. Chỉ là vô dụng!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, thần thức đã tản ra. Ngay lập tức hắn lại cảm nhận được khí tức của mặt quỷ. Trong tiếng cười hắn bỗng nhiên đuổi theo.

Lúc này, ở bên ngoài khu vực màn mưa, một chỗ hư vô đột nhiên mơ hồ. Trong chớp mắt mỗi một mảnh nhỏ của bức tượng đột nhiên xuất hiện. Những mảnh nhỏ lập tức lại hóa thành sương mù màu đen, ngưng tụ ra bóng dáng của mặt quỷ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1451: Chiến Tranh Thăng Cấp (2)

Chỉ là giờ phút này, so với trước hắn suy yếu hơn rất nhiều. Trong mắt hắn mang theo sợ hãi, còn có phát điên. Lửa giận trong lòng hắn đã ngập trời. Nhưng lại hết lần này tới lần khác hắn lại không có cách nào phát tiết.

Hắn đích xác là giả chết. Trước đó, hắn đoán được Bạch Tiểu Thuần là không chết không dừng. Điều duy nhất hắn có thể nghĩ tới, chính là biện pháp này. Thậm chí để giống thật hơn một chút, hắn thật sự khiến mình tử vong. Dù sao hắn cũng là hồn thể, tu hành lại là quỷ pháp. Cho nên nhìn là ngất, nhưng lại không khác gì so với thật sự chết đi cả.

Nếu như không có gì bất ngờ, như vậy mặc cho Bạch Tiểu Thuần bóp nát những mảnh nhỏ này như thế nào, hoặc là sử dụng biện pháp khác đi biến mảnh nhỏ thành tro bụi, nửa giáp trôi qua, mặt quỷ vẫn sẽ ở trong tro bụi này, một một lần nữa thức tỉnh.

Nhưng hết lần này tới lần khác... Hắn gặp phải chính là một Bạch Tiểu Thuần không tin tà, lại có thể trực tiếp ném hắn tới bên trong khu vực màn mưa, ở dưới lực lượng thiên địa tích lũy bên trong thế giới pháp bảo ăn mòn, trạng thái chết giả của hắn trong nháy mắt tan biến. Loại thống khổ khi sức sống bản nguyên tiêu tan, khiến cho hắn lập tức đã bị kích thích tỉnh lại.

Thậm chí hắn không dám tiếp tục giả chết nữa. Nói cách khác, hắn có loại dự cảm mãnh liệt. Sợ là sau khi mình thật sự bị hút đi tất cả sức sống, sẽ chết ở chỗ này.

Cho nên hắn chỉ có thể lại thi triển bí pháp, chạy ra khỏi khu vực màn mưa. Chỉ là mỗi lần thi triển ra bí pháp này, đối với hắn cũng có tổn thương không nhỏ. Hôm nay hắn đã sớm mệt mỏi đến cực hạn. Nhưng có dù mệt mỏi, cũng không sánh bằng sự tuyệt vọng trong lòng hắn.

- Trời ạ. Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, lại có thể khiến cho ta gặp phải Bạch Tiểu Thuần đáng chém ngàn đao này!

Mặt quỷ đầy bi thương thảm thiết. Hắn cảm nhận được ở phía xa trong thiên địa, khí tức của Bạch Tiểu Thuần đang khí thế hung hăng tới gần. Toàn thân hắn run lên. Ở trong sự tuyệt vọng cùng buồn rầu, lại triển khai bí pháp, một lần nữa chạy trốn.

Gần như ở trong nháy mắt khi hắn biến mất, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần từ hư vô đi ra. Nhìn bốn phía xung quanh một chút, Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, quát to lên.

- Tiểu quỷ, ẩn nấp thật kỹ. Ta tới bắt ngươi đây!

Nói xong, hắn lại lần nữa biến mất, men theo cảm giác trong u minh, truy kích tới.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh đã qua mấy tháng. Trong mấy tháng này, sự vui sướng của Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn bao trùm ở trên nỗi thống khổ của mặt quỷ.

Hắn gần như mỗi ngày đều tu luyện mệt mỏi, sau đó ra ngoài quét ngang một vòng. Sau khi tìm được mặt quỷ, hắn sẽ hung bạo đánh một trận. Sau đó buộc mặt quỷ không thể không thi triển bí pháp chạy trốn. Nếu như tâm tình tốt, hắn lại truy kích thêm vài lần, khiến cho mặt quỷ kia cũng chỉ có thể thi triển bí pháp thêm nhiều lần.

Mà nếu như tâm tình của Bạch Tiểu Thuần không tốt, hắn sẽ ngoan độc không ngừng ra tay truy kích, cho đến khi bắt được hồn, sau đó ném tới bên trong khu vực màn mưa, khiến cho tiếng mặt quỷ kêu la thảm thiết mỗi ngày đều truyền ra bên trong thế giới pháp bảo này.

Loại cuộc sống này lại giằng co mấy tháng. Đối với mặt quỷ mà nói, cả đời này, hắn chưa từng trải qua. Loại đau khổ này, bất luận là thân thể hay tâm thần, đều làm cho hắn cảm thấy muốn chết cũng không thể.

Trong sự thê thảm, tu vi của hắn cũng nhanh chóng rơi xuống, đã bị áp chế đến Thiên Nhân sơ kỳ.

Mà tu vi của Bạch Tiểu Thuần ở dưới sự tu hành không ngừng, vẫn tăng lên. Bất Tử Huyết của hắn gần đạt được bảy phần. Tu vi của hắn cũng không giới hạn, gần tới hậu kỳ đỉnh phong, giống như chỉ còn cách đại viên mãn không xa.

Cũng may mấy tháng sau, ở thời điểm khu vực màn mưa gần biến mất, có lẽ là Bạch Tiểu Thuần chơi chán, hoặc là hắn tu luyện đến thời khắc mấu chốt. Thời gian ra ngoài chậm rãi giảm bớt, khiến cho mặt quỷ kích động, cũng phải rơi lệ.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài thế giới pháp bảo, trên đại lục Thông Thiên, cuộc chiến tranh giữa bốn đại Nguyên Đầu Tông Môn cùng Man Hoang cũng đã đến trình độ gay cấn. Tông môn của bốn mạch, bất luận là Nguyên Đầu, vùng trung du hay hạ du, đều xuất động gần năm phần tu sĩ, ở chung vào một chỗ. Số lượng nhiều, trùng trùng điệp điệp, kinh thiên động địa.

Năm phần tu sĩ của toàn bộ đại lục Thông Thiên đều bước vào Man Hoang, tiến vào chiến trường, cùng Man Hoang tiến hành huyết chiến. Nội tình của Man Hoang không bằng Thông Thiên. Khi nghênh chiến, xuất động càng nhiều hơn. Các bộ lạc, các gia tộc, tất cả Thiên Hầu, thậm chí bốn Đại Thiên Vương, mỗi người đều giết tới đỏ cả mắt.

Vô cùng thảm khốc!

Hai bên mỗi bên đều có Thiên Nhân ngã xuống. Mỗi lần Thiên Nhân ngã xuống, đều sẽ làm cho mặt đất và trời cao, xuất hiện những tiếng phát nổ mãnh liệt. Điều này còn chưa phải là chủ yếu nhất. Bởi vì... sau

khi Thiên Nhân chiến đấu, cường giả Bán Thần của hai bên đã bắt đầu ra tay!

Man Hoang bị làm chiến trường. Theo bốn Đại Thiên Vương cùng Bán Thần lão tổ của bốn Đại Nguyên Đầu Tông Môn ra tay, những tiếng sấm vang vọng toàn thế giới.

Bên ngoài, thời điểm khí thế chiến tranh hừng hực, khu vực màn mưa ở thế giới pháp bảo tiêu tan. Trong nháy mắt khi khu vực màn mưa biến mất, tu vi của Bạch Tiểu Thuần mặc dù không đột phá, nhưng Bất Tử Huyết của hắn, đã hoàn toàn đạt tới bảy phần!

Bảy phần Bất Tử Huyết cường hãn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vừa mở hai mắt ra, toàn thế giới ở trong mắt của hắn, dường như đều có sự khác biệt. Dường như ánh sáng trong mắt hắn, có thể khiến cho thế giới ảm đạm.

Loại cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới dường như tràn ngập sức sống này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có ảo giác... Hình như hiện tại, cho dù mình còn chưa có trường sinh, nhưng cũng chênh lệch không bao nhiêu.

Duy nhất chỉ có một điều đáng tiếc, là hắn không có đối thủ ở trong này, không có cách nào đi so sánh xem, mình rốt cuộc cường hãn đến mức độ nào,. Sau khi mặt quỷ kia bị áp chế suy yếu, hiện tại nhìn thấy được hắn cũng run rẩy. Bạch Tiểu Thuần cố tình đi thử, nhưng hiệu quả không lớn.

Chỉ có điều hắn so sánh với mình trước kia, dần dần trong lòng cũng có đáp án.

- Hôm nay, cho dù ta chỉ dùng ba phần tu vi cùng lực lượng thân thể, cũng có thể so sánh được với trước kia... Như thế có thể thấy, Bán Thần... ta nói không chừng cũng có thể đánh một trận?

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong lòng dâng lên cảm giác chờ mong mãnh liệt. Hắn rất chờ mong tới thời điểm rời khỏi thế giới pháp bảo. Sau khi đi ra ngoài, mọi người nhìn thấy được mình sẽ chấn động như thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1452: Đại Viên Mãn! (1)

- Ta còn có thể mạnh hơn một chút!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái bừng bừng. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, lao thẳng đến khu lửa cuối cùng. Cùng lúc đó, mảnh thế giới này đã mất đi sấm sét, mưa cùng với gió, toàn thế giới hình như thay đổi, có chút không giống. Bạch Tiểu Thuần nói không ra được cụ thể là thế nào. Nhưng mơ hồ, hắn trong lúc nhập định, có thể cảm nhận được khí tức của nữ hài nhi.

- Nghĩ đến, nàng cũng sắp dung hợp xong.

Sau khi bước vào khu lửa, ở sâu bên trong núi lửa tràn ngập ngọn lửa này, Bạch Tiểu Thuần ngồi xuống khoanh chân, bắt đầu lại một vòng tu luyện cùng hấp thu.

Lực lượng thiên địa nồng đậm đập vào mặt. Sau khi không ngừng hấp thu, Bất Tử Huyết của hắn chậm rãi tiến dần về phía tám phần. Tu vi của hắn cũng dần dần không ngừng tới gần về phía Thiên Nhân đại viên mãn,.

Chỉ là, đến trình độ tu luyện của hắn hôm nay, mỗi lần tinh tiến cần hấp thu lực lượng thiên địa đều vô cùng dồi dào. Lúc này hít thở, toàn bộ khu lửa đều chấn động.

Sau khi mặt quỷ cảm nhận được khu lửa chấn động, trong lòng càng thêm tuyệt vọng cùng sợ hãi. Hiện tại, tu vi của hắn đã là thiên nhân sắp ngã xuống. Hắn không có cách nào tưởng tượng được, một khi đến

Nguyên Anh, mình bị Bạch Tiểu Thuần hành hạ, có thể thật sự bị đùa chết hay không?

- Ta muốn đi ra ngoài...

Mặt quỷ khóc, hắn lại nhớ tới Thiên Tôn. Lại một lần nữa, hắn phát sinh cảm giác thông hiểu mãnh liệt đối với Thiên Tôn.

- Nếu như ta ra ngoài, ta nhất định phải thiên đao vạn quả giết chết Bạch Tiểu Thuần!

Mặt quỷ hiểu rõ, chỉ cần mình rời khỏi thế giới pháp bảo này, không bị áp chế, hắn có thể trong nháy mắt lại khôi phục tu vi, đạt được loại trình độ cường hãn có thể đánh với Thiên Tôn một trận. Đến khi đó, hắn thề phải đem tất cả thống khổ, vô số lần phát tiết ở trên người Bạch Tiểu Thuần.

Cứ như vậy, ở trong sự thống khổ của mặt quỷ, ở dưới sự tu luyện của Bạch Tiểu Thuần, thời gian trôi qua một năm!

Trong thời gian một năm này, mặt quỷ không chết... nhưng rất nhiều lần, hắn đều cảm thấy mình muốn chết. Thậm chí khi hắn hồi tưởng lại, đều cảm thấy mình có thể qua được một năm này, vận khí quá tốt.

Thật ra một năm nay, chính hắn cũng không nhớ ra được Bạch Tiểu Thuần tới đánh mình bao nhiêu lần. Hình như tâm tình Bạch Tiểu Thuần tốt, lại đi ra đánh hắn một trận. Tâm tình không tốt, cũng lại đánh một trận.

Đến cuối cùng, mặt quỷ cũng bỏ qua thi triển bí pháp. Mỗi lần Bạch Tiểu Thuần qua, hắn lại run rẩy nằm ở nơi đó, nhắm mắt lại, tùy ý cho Bạch Tiểu Thuần ra tay... Trong lòng hắn từ lâu đã tuyệt vọng tới mức suy sụp.

Bởi vì hắn phát hiện, mình càng phản kháng, hình như Bạch Tiểu Thuần này lại càng hưng phấn. Sau khi mình không phản kháng, hứng

thú của đối phương hình như cũng chậm rãi giảm bớt.

Hành hạ như vậy, coi là từ một năm trước. Hiện tại ở chung một chỗ đã hơn hai năm. Hắn bị hành hạ, ở trong thần hồn cũng để lại bóng ma. Sự sợ hãi đối với Bạch Tiểu Thuần, đã không có cách nào hình dung.

Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này, là tồn tại khủng khiếp mà cả đời này hắn gặp phải.

Hắn quá nhiều lần hối hận. Hắn hối hận mình không nên tới gần Bạch Tiểu Thuần. Năm đó lúc Quỷ Mẫu rời đi, mình lại càng không thể ngốc tới mức lựa chọn lưu lại...

Hắn cảm thấy, đây là quyết định sai lầm nhất trong cả đời của mình!

Phải biết rằng, ở trong thế giới lớn bên ngoài, cho dù hắn bị Quỷ Mẫu bắt được, Quỷ Mẫu cũng chưa từng hành hạ đối với hắn như vậy, chỉ là treo hắn lên, uy hiếp kẻ địch.

Hắn thậm chí thật nhiều lần cũng đã nghĩ, mình trước đây còn không bằng bị Thiên Tôn bắt đi. Thật sự không có cách nào dự đoán được, mình trốn ra khỏi sự khống chế của Quỷ Mẫu, trốn tránh không bị Thiên Tôn bắt, cuối cùng lại lạc vào trong tay Bạch Tiểu Thuần khủng khiếp này.

Hắn thật sự nhiều lần muốn chết. Thật ra loại cảm giác chán nản đến từ thần hồn này, khiến cho hắn mặc dù đi hồi tưởng lại thời huy hoàng đã qua của mình, cũng vẫn không có cách nào giảm bớt được sự suy sụp trong lòng.

- Đây là một tồn tại giống như yêu nghiệt vậy...

Mỗi lần mặt quỷ nghĩ đến Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cũng sẽ run rẩy, dâng lên cảm giác như vậy.

Đối với với sự tuyệt vọng của mặt quỷ, cùng với thái độ không phản kháng nữa này, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng

ra tay. Nhưng thật sự hắn đánh rất thoải mái. Loại cảm nhận xoay người làm chủ nhân này, khiến cho hắn nhiều lần ban đầu vốn không muốn đánh, nhưng vừa nghĩ tới chuyện, đối phương trên thực tế là một cường giả chuẩn Thái Cổ, lại đã từng không ngừng truy sát mình, mình thiếu chút nữa ném mất cái mạng nhỏ, hắn lại không nhịn được, vẫn ra tay.

- Lại nói tiếp, đời này của ta, coi như là truyền kỳ. Từng vỗ đầu của Bán Thần đầu, từng vỗ đầu của Thiên Tôn. Ngay cả chuẩn Thái Cổ, cũng bị ta đánh tới không dám phản kháng.

Trong sự xúc động cảm thán của Bạch Tiểu Thuần, hắn cảm nhận được tu vi của mình ở một năm nay, đã càng thêm cường hãn.

Khu lửa đã từng có hỏa diễm tràn ngập, hiện tại biển lửa tiêu tan gần như chín phần. Số còn dư lại không có mấy. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng đã sắp đột phá. Bất Tử Huyết đều gần tới tám phần.

Hắn có trực giác, sau khi mình hấp thu ngọn lửa trong biển lửa tràn ngập này, tu vi của hắn nhất định sẽ đột phá, trở thành Thiên Nhân đại viên mãn!

Cùng lúc đó, trong một năm này, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được khí tức của nữ hài nhi càng ngày càng mãnh liệt. Hắn mơ hồ đoán được, nữ hài nhi dung hợp pháp bảo, giống như theo mình cắn nuốt lực lượng thiên địa của bốn khu vực lớn, cũng gián tiếp tăng nhanh không ít.

- Khi tu vi của ta lúc đột phá, khi khu lửa này biến mất, chính là thời khắc nữ hài nhi hoàn toàn dung hợp!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Sau khi hít một hơi thật sâu, hai tay hắn bấm quyết, vung mạnh về bốn phía xung quanh.

Nhất thời biển lửa còn sót lại ở bốn phía xung quanh lập tức cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng, mãnh liệt lao về phía Bạch Tiểu Thuần, chớp mắt lại nhấn chìm Bạch Tiểu Thuần ở bên trong.

Nhưng biển lửa này hoàn toàn không có cách nào tổn thương được tới hắn. Ở trong biển lửa chìm ngập này, không ngừng hóa thành lực lượng thiên địa nồng đậm, theo lỗ chân lông trên toàn thân Bạch Tiểu Thuần, không ngừng chui vào đi vào, hội tụ ở trong kinh mạch, vận chuyển toàn thân. Ở dưới sự điều động của Bạch Tiểu Thuần, bỗng nhiên trùng kích về phía Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1453: Đại Viên Mãn! (2)

Chín biến đầu của Vân Lôi Nhân Tổ, một khi tu thành, chính là Thiên Nhân hậu kỳ. Thập biến cùng thập nhất biến, là cảnh giới trong truyền thuyết. Tu luyện rất khó. Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cũng nhờ trước đó có Nhật Nguyệt Trường Không phối hợp lại, Vân Lôi Nhân Tổ thập nhất biến của hắn có thể nói là tự nhiên thành.

Hiện tại hắn phải đột phá, chính là biến cuối cùng của Vân Lôi Nhân Tổ!

Một khi thành công, bên trong con mắt phải của hắn sẽ hình thành một mặt trời, cùng với nguyệt ngân ở trong mắt trái, phát ra lực lượng chung cực của Vân Lôi Nhân Tổ.

Lực lượng này vì là ghetsp cùng Nhật Nguyệt Trường Không, mặc dù cùng Vân Lôi Tử phán đoán có chút chênh lệch, nhưng vẫn còn vượt qua cực hạn của bộ công pháp này, đạt tới mức độ cho dù là người sáng tạo ra phương pháp này, tâm thần cũng phải chấn động.

- Vân lôi...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra kỳ quang, trong miệng thì thào. Biển lửa ở bốn phía xung quanh nổ lớn. Càng nhiều lực lượng thiên địa phát ra dao động, lao đến.

- Nhân Tổ...

Theo âm thanh của Bạch Tiểu Thuần, âm thanh bên trong biển lửa hoàn toàn chấn động thế giới pháp bảo. Thân thể hắn run rẩy, khí tức của hắn lại lộ ra. Vào giờ phút này, tu vi trong cơ thể hắn không ngừng bạo

phát. Thậm chí, mắt phải của hắn giống như hóa thành một hố đen. Hắn hít một hơi, mạnh mẽ cắn nuốt tất cả hỏa diễm ở bốn phía xung quanh. Nhất thời biển lửa này trong phút chốc, đã hoàn toàn dung nhập vào trong mắt phải của Bạch Tiểu Thuần.

Khi bên trong toàn bộ khu lửa này lại hoàn toàn không có chút hỏa diễm nào, thậm chí khu lửa bởi vậy mà tiêu tan, trong nháy mắt âm thanh của Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ lo lắng!

- Thập nhất biến!

Ầm ầm ầm!

Thế giới chấn động. Thiên địa nổ lớn. Ở một tích tắc này, mắt phải Bạch Tiểu Thuần sáng ngời đến cực hạn, hình thành một vòng mặt trời. Cũng ở trong một tích tắc này, tu vi của hắn hoàn toàn bạo phát, trực tiếp lại mạnh mẽ đột phá từ Thiên Nhân hậu kỳ, bước vào đến... Thiên Nhân đại viên mãn!

Một khí thế viên mãn, ở trên người Bạch Tiểu Thuần không ngừng quật khởi, cuốn lên toàn thế giới, khiến cho hư vô của địa phương pháp bảo này chấn động. Trong mặt quỷ run rẩy, mặt đất dường như run rẩy, trời cao cũng vặn vẹo. Từ từ, rốt cuộc trên khoảng không, hiện ra một gương mặt cực lớn.

Gương mặt này không phải là Bạch Tiểu Thuần, mà là... Nữ hài nhi!

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, hình như dung hợp khí linh. Đúng như là Bạch Tiểu Thuần phán đoán trước đó, lúc này đã đến giây phút cuối cùng.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Thời điểm đứng lên, hắn không có nhìn gương mặt của nữ nhi trên khoảng không của bầu trời, mà chậm rãi nâng tay phải lên, chợt sờ xuống. Thân thể hắn truyền ra những tiếng rắc rắc. Trong một chớp mắt này, máu ở trong toàn thân chợt tăng nhanh tốc độ lưu chuyển, dần dần một màu đỏ từ trong cơ thể hắn tản ra,

khuếch tán cho đến toàn thân, khiến cho hắn giống như trở thành một vị huyết thần!

Một uy áp không có cách nào hình dung, ở trên thân thể hắn ầm ầm phát ra, giống như có thể trấn áp thế giới, trấn áp tất cả. Giờ phút này, nếu như có đệ tử Huyết Khê Tông nhìn thấy được hắn, nhất định sẽ tâm thần run rẩy, có loại ảo giác, giống như... thấy được huyết tổ!

- Bất Tử Huyết... Tám phần mười!

Cùng lúc đó, ở bên ngoài thế giới pháp bảo, chiến tranh giữa đại lục Thông Thiên cùng Man Hoang, cũng càng thêm kịch liệt. Bốn mạch tông môn Thông Thiên đã xuất động gần bảy phần tu sĩ.

Số lượng tu sĩ như vậy, sau khi hội tụ vào một chỗ, hình thành bốn đại quân đoàn, giống như bốn mũi tên nhọn xuyên qua tất cả, trực tiếp đâm vào bên trong Man Hoang, dễ dàng giống như bẻ cành cây khô, khiến cho Man Hoang vốn nhân thể yếu, cũng không cách nào kiên trì trận địa được nữa, bắt đầu tháo chạy!

Bốn Đại Thiên Vương ra tay, cũng vẫn không có cách nào cải biến được tình hình cuộc chiến. Ở dưới thần thông Bán Thần lão tổ của bốn đạ Nguyên Đầu Tông Môn Thông Thiên, không thể không nhường ra từng mảnh khu vực, khiến cho chiến tuyến bị chặn lại, do đó đổi lấy được cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, ngưng tụ ra càng nhiều lực để phản kích.

Lùi lại một bước này, lại là cả ba phần khu vực cảu Man Hoang. Công kích của bốn đại Nguyên Đầu Tông Môn vẫn mạnh mẽ, từ phương hướng bốn phương hướng hình thành sự bao vây đối với toàn bộ Man Hoang!

Cuộc chiến tranh tiếp theo, chính là không ngừng thu nhỏ vòng vây, khiến cho phạm vi của Man Hoang càng lúc càng nhỏ. Mãi cho tới khi đạt được trình độ nhất định, sẽ triển khai trận quyết chiến cuối cùng!

Có thể nói, thời gian chiến tranh lần này ít hơn nhiều so với trước kia. Nhưng mức độ thảm khốc, quả thực vượt qua tất cả. Vốn sẽ không xuất hiện cảnh tượng như vậy. Nhưng lúc này đây, một mặt là ý chí của Thiên Tôn vô cùng kiên định. Khiến cho bốn lớn Nguyên Đầu Tông Môn, cũng không thể không vận dụng toàn lực đi chiến đấu.

Về phương diện khác, lại là người canh giữ lăng mộ già yếu, đã không có cách nào tiến hành bảo vệ đối với Man Hoang giống như năm đó. Minh Hoàng mới nhậm chức, còn không có hoàn toàn trưởng thành được, chỉ có thể bị động.

Bởi vậy, mức độ thảm khốc của cuộc chiến tranh này tất nhiên vượt qua trước kia.

Mà theo vòng vây xuất hiện, theo thế lực của Man Hoang không ngừng giảm bớt, cuộc chiến tranh giữa các Thiên Nhân iên tiếp phát sinh. Tử thương cũng càng thêm nhiều hơn.

Đến mới nay thôi, Thiên Nhân hai bên chết trận đều đã vượt quá mười vị. Thậm chí giữa Bán Thần cũng thường xuyên xuất hiện những cuộc tranh đấu sinh tử. Mặc dù đến nay còn không có Bán Thần ngã xuống, nhưng dựa theo cục diện chiến tranh lúc này, sợ là không bao lâu, Bán Thần ngã xuống, cũng không phải là không có khả năng!

Hôm nay Man Hoang tử vong vô cùng nghiêm trọng. Từng người trong các bộ lạc bị diệt tộc, trở thành thi hài. Phóng tầm mắt nhìn lại, mặt đất Man Hoang chiến hỏa ngập trời.

So với những điều này, quân đoàn của bốn Đại Thiên Vương đều giống như vậy. Mỗi người đều mệt mỏi không chịu nổi, nhưng lại chỉ có thể cắn răng đi chiến đấu. Thật ra trận chiến tranh này đã biểu lộ ra, kết cục sau cùng của hai bên, tất nhiên là một bên hoàn toàn hủy diệt!

Không chấp nhận đầu hàng, không chấp nhận khuất phục, lựa chọn duy nhất có thể, lại là tử vong!

Đây là thái độ của Thiên Tôn, thái độ dành cho người canh giữ lăng mộ!

Hoặc là mở ra cánh cửa của thế giới, hoặc là... Ta sẽ tàn sát tất cả huyết mạch Khôi Hoàng, tàn sát tất cả tu sĩ của Man Hoang!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1454: Thế Cục Nghiêm Trọng

Cùng lúc đó, trong cuộc chiến tranh này, Man Hoang cũng có từng thiên kiêu, bởi vì vậy mà quật khởi. Bất luận là Công Tôn Dịch hay Chu Hoành, lại hoặc là Trần Mạn Dao, Hứa San, đều ở dưới thử thách chiến tranh này, ở trong thời gian ngắn ngủi trải qua sinh tử, ở trong mưa máu dần trưởng thành lên.

Nhất là Hồng Trần Nữ lại càng như vậy. Nàng thống lĩnh toàn bộ quân đoàn cự quỷ, cùng Tinh Không Đạo Cực Tông triển khai cuộc chiến kịch liệt, khiến cho ba mạch thông thiên Nguyên Đầu Tông Môn khác, đều kinh hãi ghé mắt nhìn.

Mà tông môn Thông Thiên cũng giống như vậy. Ở dưới chiến hỏa này, mỗi một người kinh diễm tuyệt luân không ngừng nổi lên, ở trong chiến tranh này, tản ra thần thái loá mắt.

Giống như... toàn thế giới là một đóa hoa đầy sức sống sắp héo rũ. Ở thời điểm hủy diệt cuối cùng này, sử dụng sức lực cuối cùng, giống như phù dung sớm nở tối tàn, muốn phóng ra tất cả ánh sáng.

Bất luận là Thiên Nhân, hay Nguyên Anh, lại hoặc là Kết Đan, đều như vậy!

Nghịch Hà Tông cũng như vậy. Tống Khuyết, Thượng Quan Thiên Hữu, Hứa Bảo Tài, còn có Linh Khê lão tổ thành tựu Thiên Nhân, tất cả đều như vậy!

Gần như mỗi ngày, đều có người tử vong. Mặt đất Man Hoang không nói tất cả trở thành huyết sắc, nhưng đứng trên bầu trời nhìn lại, đã có

không ít nơi, bùn đất đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Lúc này, ở bên trong khu vực khi Cự Quỷ Vương phụ trách, trong một chỗ sơn cốc, lại có một hồi chiến tranh quy mô nhỏ, đang bạo phát. Người phía bên Thông Thiên chịu trách nhiệm về trận chiến này, chính là mấy đại tông môn vùng trung du. Trong đó Linh Khê lão tổ của Nghịch Hà Tông, cũng ở trong đó. Còn có Tống Quân Uyển, Thiết Đản đều đang ở bên trong đoàn người.

Bọn họ không muốn chiến đấu. Thậm chí cũng cảm nhận được quân đoàn cự quỷ của Man Hoang, giống như không có sát tâm gì đối với bọn họ, nhưng chiến tranh bạo phát, ý nguyện của Nghịch Hà Tông không thể hay đổi được. Ở dưới dòng nước lũ này, Nghịch Hà Tông cho dù không muốn, cũng không khỏi phải tham dự vào...

Mà thống lĩnh bọn họ, lại là Bạch Trấn Thiên của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Lúc này hai mắt hắn đỏ đậm, hít thở dồn dập. Mặc dù từ trên đại thế, Thông Thiên chiếm chủ đạo, nhưng khó tránh khỏi ở trong một ít chiến tranh quy mô nhỏ, sẽ bị Man Hoang cắt qua, tiến hành chém giết.

Bọn hắn hôm nay chính là như vậy. Ở trong sơn cốc này, trong sự mai phục của quân đoàn cự quỷ, đã hoàn toàn bị bao vây. Thậm chí bọn họ đã nhiều lần thử đột phá, đều chỉ là chuyện vô bổ.

Ở bên kia của sơn cốc, Hồng Trần Nữ mệt mỏi đứng ở nơi đó, từ phía xa nhìn những tu sĩ Thông Thiên bên trong sơn cốc. Trong mắt nàng mang theo sự phức tạp. Trên thực tế, từ khi khai chiến tới nay, nàng rất nhiều lần đều tránh va chạm cùng Nghịch Hà Tông. Nhưng theo chiến tranh nhiều lần, nàng cho dù cố tình, cũng dần dần không có lực.

Lúc này trong sự trầm mặc, Hồng Trần Nữ nhìn về phía bên cạnh. Ở bốn phía xung quanh nàng, mỗi tu sĩ trong quân đoàn cự quỷ đều thở dốc. Trong mắt bọn họ mang theo huyết hải thâm cừu, nhìn chằm chằm

vào sơn cốc. Chỉ cần Hồng Trần Nữ ra lệnh một tiếng, bọn họ lại sẽ trực tiếp lướt tới.

Không chỉ là bọn họ, ở bên cạnh Hồng Trần Nữ còn có mấy Thiên Hầu và hai vị Thiên Công đến từ Khôi Hoàng Thành. Cho dù thân phận của bọn họ cao hơn Hồng Trần Nữ, nhưng hôm nay trong lúc chiến tranh, thân là thống lĩnh quân đoàn của cự quỷ, mệnh lệnh của Hồng Trần Nữ, bọn họ vẫn phải tuân theo.

Cảm nhận được trong ánh mắt của mọi người ở bốn phía xung quanh bắn ra ý chí chiến đấu. Hồng Trần Nữ nhắm mắt lại. Nàng biết, sinh tử của mọi người bên trong sơn cốc, đều ở trong một ý niệm của mình. Một lát sau, lúc mở mắt ra, nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng.

- Những người khác có thể giết. Nghịch Hà Tông... có thể buông tha được thì buông tha.

Đây là lần đầu tiên, nàng rõ ràng nói ra muốn buông tha cho Nghịch Hà Tông như vậy. Theo lời nói truyền ra, lập tức mọi người ở bốn phía xung quanh lại dâng lên những tiếng xôn xao.

- Tử Mạch đạo hữu, lão phu không biết ngươi vì sao thiên vị Nghịch Hà Tông. Nhưng với cục diện ngày hôm nay, một khi bên ta có lo lắng, đến lúc đó chạy trốn, đã có thể không chỉ là Nghịch Hà Tông!

Một vị Thiên Hầu trong Khôi Hoàng Thành bất mãn mở miệng. Thời điểm lời hắn nói vang vọng, những Thiên Hầu khác ở bên cạnh nhíu mày, nhìn về phía Hồng Trần Nữ.

Duy nhất chỉ có hai vị Thiên Công kia, dường như suy nghĩ tới điều gì.

- Nghịch Hà Tông là tông môn của Bạch Tiểu Thuần. Nếu như các ngươi không quan tâm tới lửa giận của Bạch Tiểu Thuần, có thể đại sát!

Trong mắt Hồng Trần Nữ lộ ra ánh sáng sắc bén, thản nhiên mở miệng.

- Bạch... Bạch Tiểu Thuần!

Thiên Hầu đã lên tiếng trước đó, sau khi nghe được cái tên Bạch Tiểu Thuần này, toàn thân chợt run lên. Hắn hít một hơi lạnh. Năm đó, chuyện Bạch Tiểu Thuần hóa thân Bạch Đại, hiện tại ở Man Hoang đã không tính là bí mật gì cả.

Thân thể các Thiên Hầu khác cũng run lên. Trong đầu bọn họ hiện ra từng cảnh tượng năm đó Bạch Tiểu Thuần ở trong Khôi Hoàng Thành. Thậm chí mấy người bọn họ cũng thiếu chút nữa bị xét nhà. Năm đó ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đều phải lộ ra sự cung kính. Càng không cần phải nói bọn họ đã biết được, vị Bạch Tiểu Thuần kia lại là sư tôn của Minh Hoàng...

Vài người nhìn nhau một cái, cười khổ. Tất cả đều không tiếp tục mở miệng nữa, mà tuân theo mệnh lệnh của Hồng Trần Nữ. Chiến tranh... theo từng tiếng gào thét rít gào, bỗng nhiên được triển khai ở bên trong sơn cốc này.

Không chỉ nơi đây như vậy. Ở trên đại địa Man Hoang, loại chiến tranh quy mô này, chỗ nào cũng có.

Hồi lâu, khi chiến tranh bên trong sơn cốc kết thúc, nhìn thấy mọi người của Nghịch Hà Tông được Linh Khê lão tổ bảo vệ, từ từ đi xa, Hồng Trần Nữ lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi vì sao còn chưa có xuất hiện... Là không biết nên lựa chọn như thế nào sao...

Hồng Trần Nữ thì thào nói nhỏ. Sau khi than nhẹ một tiếng, nàng xoay người rời đi.

Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong thế giới pháp bảo, theo Bất Tử Huyết đến tám phần, theo tu vi đột phá đến Thiên Nhân đại viên mãn, khí thế của hắn không ngừng tăng vọt, khiến cho thế giới pháp bảo cũng đang chấn động.

Loại khí tức cường hãn này vượt xa Thiên Nhân đại viên mãn tầm thường. Giống như Trần Hảo Tùng của Man Hoang, mặc dù cũng là Thiên Nhân đại viên mãn, nhưng nếu so sánh cùng Bạch Tiểu Thuần hôm nay, lại giống như con đom đóm so sánh cùng trăng sáng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1455: Ta Nhẫn. (1)

- Cũng không biết bên ngoài thế nào...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, nhìn khu lửa ở bốn phía xung quanh biến mất, nhìn toàn bộ bên trong thế giới pháp bảo không còn lực lượng thiên địa. Ý nghĩ muốn rời đi của hắn lại càng thêm mãnh liệt.

Lúc ngẩng đầu, ánh mắt hắn rơi vào trên gương mặt của nữ hài nhi trên trời cao. Lấy thần thức của Bạch Tiểu Thuần lúc này, đã cảm nhận được rõ ràng, tối đa ba ngày... Nữ hài nhi sẽ hoàn toàn hoàn thành dung hợp đối với thế giới pháp bảo này!

- Ba ngày...

Trong tiếng Bạch Tiểu Thuần thì thào, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía mặt đất ngoài xa. Nơi nào... Chính là chỗ mặt quỷ ẩn thân.

- Lão quỷ này tuy bị áp chế suy yếu, nhưng trên thực tế trong cơ thể hắn ẩn chứa sức sống rất kinh người. Một khi rời khỏi nơi này, sẽ trong nháy mắt khôi phục tu vi... Những sức sống này cũng không thể lãng phí.

- Nói không chừng... Có thể mượn sức sống của hắn, khiến Bất Tử Huyết của ta tiếp tục được nâng cao thêm một ít. Nếu như đạt được mười phần... Ta có cảm giác, ta có thể hoàn toàn điều khiển phương pháp Thần Sát!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời trong lòng nóng như lửa. Hắn vỗ nhẹ vào Vĩnh Dạ Tán trong túi đựng đồ, cất bước đi về phía chỗ mặt quỷ.

- Bạch Tiểu Thuần vạn ác này, cuối cùng đã đột phá tu vi...

Thời khắc này mặt quỷ nằm ở chỗ ẩn thân, ngơ ngác nhìn bầu trời. Hắn thấy được gương mặt của nữ hài nhi ở trên trời cao, khẽ thở ra một hơi. Trong lòng hắn dâng lên sự bi ai, đồng thời còn có kích động.

Hắn cảm thấy mình có thể sống qua được mấy năm nay, thật sự rất không dễ dàng gì. Hiện tại, theo Bạch Tiểu Thuần đột phá, theo lực lượng thiên địa ở bốn khu vực lớn đều đã biến mất, theo mặt quỷ thấy, thời khắc mấu chốt quyết định tất cả đã đến.

- Hồn này gần như đã trở thành khí linh... Đến khi đó, thế giới pháp bảo này bị hắn hoàn toàn nắm trong tay. Mà tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết này nhất định sẽ bảo khí linh mở ra pháp môn, do đó rời khỏi đây...

Trong lòng mặt quỷ tràn đầy kích động cùng chờ mong. Hắn biết, đây là cơ hội duy nhất để mình rời khỏi nơi này. Nếu có thể nắm chặt, như vậy một khi ra ngoài, hắn tin tưởng bản thân mình có thể trong nháy mắt khôi phục lại tu vi.

Đến khi đó, hắn thề nhất định phải khiến cho Bạch Tiểu Thuần hối hận vì đã sống ở trên thế giới này.

Mà điều hắn cần làm, chính là ở trong quá trình này, sử dụng cố gắng lớn nhất khiến cho Bạch Tiểu Thuần tin tưởng chính mình cả người lẫn vật đều vô hại. Thậm chí hắn cũng đã nghĩ xong, đối phương nhất định sẽ tìm một ít biện pháp tới điều khiển mình. Hắn cũng sẽ cố gắng hết sức phối hợp. Nhưng trên thực tế, hắn có lòng tin, lấy bí pháp của mình, chỉ cần đi ra ngoài, nhất định có thể phá vỡ tất cả cấm chế ràng buộc.

- Chỉ có điều cũng không thể đặt hi vọng ở trên người tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết này. Vạn nhất người này đầu bị hỏng, không nhìn ra được giá trị của ta, cũng không có thao túng ta, dự định dẫn ra ngoài... Ta cũng không sợ!

Ở sâu bên trong mắt của mặt quỷ, có ẩn nấp vài hàn quang tối tăm lóe lên lập tức biến mất. Trên thực tế, từ hai năm trước hắn đã bắt đầu chuẩn bị.

Trong hai năm này, tu vi của hắn tuy bị áp chế đến Nguyên Anh, nhưng lại âm thầm không ngừng sử dụng lực thần hồn của chính mình tích lũy lại. Hiện tại hắn đã ngưng tụ ra lực một đòn.

Lực một đòn này, cũng không phải thể hiện ở trên phương diện chiến lực, mà là phương pháp na di. Mặc dù sẽ tiêu hao gần như một nửa thần hồn của hắn, nhưng hắn có thể nắm chắc, một khi Bạch Tiểu Thuần có ý nghĩ không muốn dẫn mình đi, như vậy cánh cửa của pháp bảo mở ra trong nháy mắt, hắn sẽ không chậm trễ chút nào thi triển bí pháp này, ngưng tụ lực một đòn, hóa thành tốc độ kinh thiên, trực tiếp na di ra ngoài!

- Hai loại chuẩn bị, bất kể là loại nào cũng có thể khiến cho ta thuận lợi chạy ra ngoài, khôi phục tu vi!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi chờ đấy cho ta!

Trong lòng mặt quỷ không kìm chế được kích động, nhưng rất nhanh thần sắc lại biến đổi.

- Hắn tới rồi!

Mặt quỷ hít vào một hơi. Hắn nhận thấy được ở phía xa, khí tức của Bạch Tiểu Thuần này thật kinh người, đang ầm ầm tới gần. Trong lúc run rẩy hắn vội vàng áp chế sự kích động, lộ ra một biểu tình đờ đẫn, kinh ngạc nhìn bầu trời, khiến người ta cảm giác giống như hắn đang trong sự tuyệt vọng lộ ra. Trên thực tế trong lòng hắn đang cẩn thận đến cực hạn.

Không bao lâu, thiên địa chấn động, hư vô vặn vẹo. Bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần bước một bước tới, lại xuất hiện ở giữa không trung. Hắn đứng ở nơi đó, ngạo nghễ ngẩng đầu, tay áo khẽ vung lên, thản nhiên mở miệng.

- Tiểu quỷ, có chuyện cần ngươi tới hỗ trợ.

Nghe đối phương lại có thể gọi mình là tiểu quỷ, trong lòng mặt quỷ co giật vài cái. Nhưng hắn cũng không dám lộ ra hoàn toàn, vẫn là bộ dạng giả vờ ngây ngốc, mờ mịt nhìn về hư vô phía xa.

Nhìn thấy được bộ dạng mặt quỷ như thế giằng co hơn hai năm, Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Hắn suy nghĩ thấy hôm nay mình còn chưa đủ lực chấn áp, vì vậy trừng mắt.

- Tiểu quỷ, ngẩng đầu lên!

Bạch Tiểu Thuần khẽ quát một tiếng. Nhất thời sóng dao động của một tu ví Thiên Nhân đại viên mãn ầm ầm tản ra, lập tức khiến thế giới này biến sắc. Ý chí của hắn, cũng không ngừng khuếch tán ra ở bên trong thiên địa tám phương.

Ý chí cường hãn này dường như có thể ảnh hưởng toàn bộ thế giới pháp bảo. Ở bên trong còn ẩn chứa biến hóa kỳ lạ nào đó. Dường như Bạch nhất cử nhất động của Tiểu Thuần, đều ẩn chứa pháp tắc của thế giới. Ánh mắt hắn còn giống như mắt của trời cao. Uy áp trên người, giống như thiên uy chân chính!

Thậm chí sẽ cho người ta một loại ảo giác, hình như sự hiện hữu của hắn chính là hóa thân của thiên địa này!

Ở trên người của hắn còn xuất hiện một tầng ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng này giống như cho Bạch Tiểu Thuần mặc vào một bộ y phục, khiến cho hắn đứng trên bầu trời, không thể không chú ý tới.

Biến hóa này người ngoài có thể không nhìn thấy rõ quá nhiều nội tình. Chỉ lkhi ở cảm nhận sẽ phải kính sợ. Nhưng khi mặt quỷ nhìn lại, hắn liếc mắt liền nhìn ra, đây là...

- Trời tùy theo ý người... Thế giới y...

Trong lòng mặt quỷ thầm run lên. Trời tùy theo ý người. Đây là sau khi đạt đến cực hạn của cảnh giới Thiên Nhân, mới xuất hiện một loại trạng thái này. Ở dưới trạng thái này, giống như tu sĩ cùng trời đất hoàn toàn dung hợp lại với nhau. Ý chí của hắn chính là ý chí của trời cao. Suy nghĩ của hắn chính là ý nghĩ của thế giới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1456: Ta Nhẫn. (2)

- Tên Bạch Tiểu Thuần đáng chết này. Tư chất của hắn kinh người. Cũng không phải mỗi một Thiên Nhân đều có thể đạt được cảnh giới trời tùy theo ý người. Cũng không phải mỗi một cảnh giới tùy theo ý người đều có thể ngưng tụ ý chí ra thế giới y... Đây là thời điểm Thiên Nhân chỉ có sắp tới đột phá cảnh giới, bước vào Bán Thần cảnh, mới có thể xuất hiện biến hóa.

Trong lòng mặt quỷ vô cùng phức tạp, lại càng nhiều cay đắng. Hắn biết, sau trời tùy ý người, chính là cảnh giới Bán Thần!

Nếu như nói cảnh giới Thiên Nhân là dung hợp ý chí của bản thân cùng trời đất, mượn thiên địa tới thể hiện ra, như vậy Bán Thần... chính là một mình mở ra một thế giới vậy. Sau khi linh hồn hóa thành thần hồn, ý chí của Bán Thần sẽ tranh cùng trời đất phát sáng, cho tới khi đạt tới cực hạn, có thể áp chế được thiên địa xuống!

Chú ý tới trong mắt của mặt quỷ vốn lộ vẻ mờ mịt này, lúc này lại xuất hiện một tia chấn động kinh ngạc, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ. Loại cảm giác bị người khác chú ý này, nhất là khiến cho một người thích giết chóc có thể đánh một trận cùng Thiên Tôn, trước đó còn kêu đánh kêu giết đối với mình phải chấn động, khiến cho hắn rất đắc ý.

Lúc này thoáng một cái, Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện ở bên cạnh mặt quỷ, tay phải vỗ vào túi đựng đồ. Có ánh sáng màu đen lóe lên. Vĩnh Dạ Tán lại xuất hiện ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

- Ta hiện tại tu luyện, vẫn thiếu một chút sức sống. Ngươi đường đường là chuẩn Thái Cổ, sức sống nhiều như vậy, cho ta mượn một chút. Ta nghĩ ngươi chắc chắn sẽ không cự tuyệt đâu.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái, nhìn mặt quỷ run lẩy bẩy. Vĩnh Dạ Tán lại đâm mạnh tới.

Toàn thân mặt quỷ chấn động, cố tình phản kháng cùng giãy dụa, nhưng lại chỉ là vô dụng. Nhất là khi hắn nghĩ đến cánh cửa của pháp bảo gần mở ra. Vì vậy trong lòng thầm cắn răng, biến tất cả phát điên hành chờ mong sau này sẽ báo thù đối với Bạch Tiểu Thuần. Hắn lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

- Ta nhịn... Còn có ba ngày. Ta nhịn hai năm, cũng không thiếu ba ngày này!

Nhưng mặt quỷ này vẫn xem thường khả năng cắn nuốt sức sống của Vĩnh Dạ Tán. Sau khi Vĩnh Dạ Tán đâm vào trong cơ thể mặt quỷ, nhất thời một lực hút kinh người, lại trong giây lát từ trên Vĩnh Dạ Tán bạo phát ra.

Mặt quỷ vốn đã nhắm mắt lại, nhưng trong nháy mắt lại chợt mở ra. Trong mắt hắn lộ ra vẻ không có cách nào tin tưởng được. Còn có tiếng kêu buồn bã thảm thiết không nhịn được truyền ra. Trong một chớp mắt này, sức sống của hắn rốt cuộc giống như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, căn bản là không khống chế được, lao thẳng đến chỗ của Vĩnh Dạ Tán.

Trong vòng mấy cái hít thở ngắn ngủi, lại có thể lại rút đi một, hai phần trăm sức sống trong toàn thân hắn. Hắn khiếp sợ lập tức tính phản kháng. Nhưng vừa nghĩ tới ba ngày sau, khí linh thức tỉnh, hắn lại run rẩy, tự nói với mình.

- Ta nhịn!

Sức sống nồng đậm như vậy, theo Vĩnh Dạ Tán trực tiếp dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Mắt Bạch Tiểu Thuần chợt sáng lên. Hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Hắn biết sức sống của mặt quỷ này không tầm thường, nhưng vẫn bị sức sống nồng đậm kia đối phương làm cho vui mừng một chút.

Theo lực sinh cơ trào vào trong cơ thể, tám phần mười Bất Tử Huyết trong toàn thân hắn đều đang điên cuồng vận chuyển, không ngừng cắn nuốt sức sống, sau đó nhanh chóng lan tràn ra. Cảm nhận Bất Tử Huyết biến hóa, Bạch Tiểu Thuần vừa vui sướng mím môi, vừa liếc mắt nhìn mặt quỷ.

- Gia hỏa này lại là một viên Sinh Cơ Đan, không biết có thể nuốt vào hay không...

Nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần rất động tâm. Hắn đâm Vĩnh Dạ Tán vào sâu hơn một ít. Lực hút cũng theo đó tăng mạnh. Dưới sức sống trôi qua, đau thương trong lòng mặt quỷ càng thêm mãnh liệt. Hắn phát hiện, sức sống của mình lúc này rốt cuộc đã bị hút đi một phần.

Điều này khiến cho hắn hoảng loạn. Thời điểm hắn vừa muốn giãy dụa, chợt nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần. Hắn lại run rẩy một cái.

- Gia hỏa này muốn ăn ta! Trời ạ, hắn làm sao có thể có ý nghĩ như vậy được. Đáng chết, bình thường đều ta ăn người khác mới đúng!

- Ta... Ta nhịn!

Mặt quỷ sợ thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Cũng may sau khi Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy có phiêu lưu. Không bằng Vĩnh Dạ Tán dùng tới vẫn ổn thỏa hơn. Lúc này hắn mới tiếc nuối bỏ đi ý định muốn ăn mặt quỷ này.

Nhưng hắn lại không biết, ý nghĩ trong lòng hắn theo ánh mắt tản ra, đã khiến cho mặt quỷ sợ suýt nữa tan vỡ.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh, sức sống của mặt quỷ đã bị Bạch Tiểu Thuần hút đi gần bốn phần. Thần hồn của mặt quỷ cũng đã trở nên bất ổn. Lúc này hắn mệt mỏi đến cực hạn. Thật ra, rất nhiều lần hắn đều muốn vùng lên phản kháng. Nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần trước đó, hắn lại run rẩy, lại khuyên mình đi nhẫn nhịn...

Cho đến sau khi bị hút đi bốn phần, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng ngừng lại, không để ý tới mặt quỷ nữa. Hắn cầm Vĩnh Dạ Tán rời đi. Sau khi tìm một nơi, hắn bắt đầu ngồi tĩnh tọa hấp thu.

Mặt quỷ cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Hắn bi ai nhìn toàn thế giới, trong lòng chờ mong ba ngày này mau chóng qua...

- Bạch! Tiểu! Thuần! Chờ ta ra ngoài, ta nhất định phải hút đi sức sống của ngươi. Ta phải mấy lần hút trở về. Ngươi lại muốn ăn ta. Ngươi còn là người nữa sao? Ta phải ăn ngươi!

Ở trong thời điểm mặt quỷ ở đây ủy khuất phát điên nguyền rủa xin thề, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân tĩnh tọa. Sức sống trong cơ thể hắn bạo phát ra cuồn cuộn ngập trời, không ngừng bị máu toàn thân hút đi. Bất Tử Huyết của hắn đang nhanh chóng lan tràn.

Dần dần, từ ban đầu là tám phần mười, từng bước tiến tới gần chín phần... Rất nhanh, một ngày trôi qua. Khi sáng sớm ngày hoomn sau đến, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đang khép chặt, bỗng nhiên mở ra.

Ở trong mắt của hắn, có huyết quang chợt lóe lên. Ở trong một tích tắc này thân thể hắn còn truyền ra những tiếng ầm ầm. Một khí thế còn muốn cường hãn hơn so với trước, ở trên người hắn chợt tản ra.

Thậm chí hư vô ở bốn phía xung quanh hắn cũng trở nên vặn vẹo, hình như không có cách nào tiếp nhận nổi. Toàn thế giới đều đang run rẩy. Một lực khí huyết tràn đầy đến cực hạn, giống như hỏa diễm trong đêm tối, khiến cho thiên địa này chấn động.

- Chín phần!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần kích động. Sau khi chậm rãi đứng dậy, trong mắt của hắn mang theo vẻ vui mừng như điên. Hắn cảm thụ một chút cảnh giới Bất Tử Huyết. Giờ phút này, máu trong cơ thể hắn tuy là màu đỏ, nhưng xương lại hoàn toàn trở thành màu vàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1457: Thân Thể Bán Thần! (1)

Loại miêu tả về Bất Tử Quyển này, là thiên địa diệt thân thể bất diệt, lúc này hiện lên ở trong lòng, khiến cho hơi thở của Bạch Tiểu Thuần càng thêm dồn dập. Cùng lúc đó, hắn càng cảm nhận được thời khắc này, không chỉ thân thể mình cường hãn đến trình độ khủng bố, sự khôi phục sức khỏe của hắn dường như cũng kinh thiên động địa.

- Trừ khi không ai có thể trong nháy mắt giết chết ta, nếu không... tất cả thương thế, ta cũng có thể ở trong thời gian ngắn nhất, hoàn toàn khôi phục lại!

- Trời ạ, điều này cũng quá mạnh mẽ đi...

Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên. Hắn càng thêm mong chờ đối với mười phần Bất Tử Huyết.

- Chín phần đã như vậy. Nếu như Bất Tử Huyết đại viên mãn...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, làm sao có thể còn kìm chế được sự kích động. Hắn không chậm trễ chút nào, thoáng một cái bay ra, lao thẳng đến chỗ ở của mặt quỷ.

Mặt quỷ vốn cho rằng cơn ác mộng đã kết thúc. Hắn đang không ngừng nguyền rủa, không ngừng thề thốt. Nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn lại điên cuồng biến đổi. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần từ trên trời hạ xuống, nhìn Vĩnh Dạ Tán trong tay đối phương, nhìn thấy sự điên cuồng trong mắt đối phương, trong lòng hắn lại run rẩy, bi thương thảm thiết hét lên một tiếng.

- Không cần...

Ầm một tiếng. Theo Vĩnh Dạ Tán đâm vào, sự bi thương và thảm thiết của mặt quỷ đã biến thành tiếng kêu thảm thiết. Hắn không có cách nào không kêu thảm thiết. Thật ra sức sống này bị hút đi quá mức kinh người. Hắn lại không có cách nào phản kháng, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn sức sống của mình bị hút đi. Ngay cả thần hồn của hắn cũng ảm đạm hơn rất nhiều.

Ngày đầu tiên hắn còn có thể nhẫn nhịn. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần lại đến lần nữa. Hắn thật sự không nhịn được. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn không có cách nào giãy dụa, chỉ có thể đi kêu la thảm thiết.

- Bạch Tiểu Thuần, ta hận ngươi...

- Ta sai rồi. Bạch gia gia, ta thật sự sai rồi...

- Không cần. Đau quá...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, có chút bất mãn, trực tiếp một cái tát đập vào trên đầu mặt quỷ.

- Đừng làm rộn! Yên tĩnh một chút. Kêu la cái gì. Ngày hôm qua không phải rất tốt sao? Chẳng qua là chút sức sống mà thôi, quen là tốt rồi.

Bạch Tiểu Thuần nói, lại hấp thu không ngừng. Mặt quỷ bên kia kêu thì kêu, cũng không có sức lực. Hắn chỉ có thể nằm ở nơi đó không ngừng co quắp, ngơ ngác cảm nhận sức sống của mình bị hút đi. Sự bi ai của hắn đã sâu vượt qua cả Thông Thiên Hải...

Hắn lại một lần nữa hối hận. Hắn hối hận không nên rời khỏi Quỷ Mẫu, hối hận không nên không bị Thiên Tôn bắt đi, hối hận không nên tới tìm Bạch Tiểu Thuần, lại càng không nên tự mình đưa tới cửa...

- Mạng của ta... Thế nào lại khổ như vậy!!! Cái tên Bạch Tiểu Thuần đáng giết ngàn đao này. Tại sao hắn không có một chút lòng thương cảm

nào chứ...

Trong lòng mặt quỷ đã lệ rơi đầy mặt giống như mưa to giàn giụa, còn kém chút gào khóc...

- Ta xin thề, ta dùng cả sinh mệnh của ta ra thề, ta sử dụng tu vi của ta ra thề, ta dùng tất cả mọi thứ của ta ra thề, chỉ cần ta ra ngoài, ta nhất định phải giết Bạch Tiểu Thuần này, thiên đao vạn quả, hành hạ hắn một vạn năm!

Trong khi Mặt quỷ đang rơi lệ, trong lòng điên cuồng thề. Chỉ là thân thể kia thống khổ giống như bị xé rách vậy, vẫn có sinh cơ trôi qua, dần dần, khiến cho hắn mất đi ý thức. Chẳng biết từ lúc nào, hắn lại có thể ngất đi.

Tới khi hắn thức tỉnh, Bạch Tiểu Thuần đã rời khỏi đó. Nhưng nhìn thân thể mình thật giống như bị móc sạch. Sức sống của hắn còn dư lại lúc này, đã không được một phần.

Phải biết rằng, trước đó hắn bị Bạch Tiểu Thuần hành hạ như vậy, cũng chỉ là hao phí một phần mà thôi. Nhưng hôm tại trong hai ngày ngắn ngủi, tám phần mười sức sống bị mất đi, khiến cho hắn có cảm giác sinh ra không thể yêu mến.

Nhất là thần hồn của hắn, đều đã tiến sát biên giới của sự sụp đổ. Nhìn thân thể thật giống như bị thiên quân vạn mã chà đạp qua, mặt quỷ lại khóc...

- Loại người không lòng thông cảm này, lúc mới sinh ra, đáng lẽ phải bị bóp chết!!!!!

Mặt quỷ đang run rẩy, trong lòng rít gào.

Nhưng trên thực tế, hắn vẫn hiểu nhầm Bạch Tiểu Thuần. Trong lúc hắn hôn mê, Bạch Tiểu Thuần vốn có thể hút đi tất cả sức sống của hắn.

Nhưng cuối cùng Bạch Tiểu Thuần lại cảm thấy có chút do dự, cảm thấy như vậy quá mức tàn nhẫn, vì vậy mới bỏ qua quyết định này.

- Dù sao cũng hai năm qua ta cũng hành hạ lão gia hỏa này, cũng có một ít giao tình. Mà thôi mà thôi. Để sau khi hắn chậm rãi khôi phục, quay trở lại hút là được.

Trong sự cảm thán, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình thật sự quá lương thiện. Lúc này hắn mới hài lòng rời đi. Hắn trở về chỗ lúc trước khoanh chân, bắt đầu trùng kích Bất Tử Huyết về phía đại viên mãn.

Sau khi hấp thu đủ sức sống, Bất Tử Huyết của hắn không ngừng bạo phát lan tràn. Dần dần, cuối cùng tất cả máu đều nhuộm đẫm. Theo một giọt máu cuối cùng trở thành Bất Tử Huyết, toàn thân Bạch Tiểu Thuần nhất thời truyền ra tiếng chấn động ngập trời.

Bất Tử Huyết, mười phần!

Trong tiếng nổ lớn ầm ầm, khí tức của hắn nặng nề. Thân thể bị chấn động. Đột nhiên một đau đớn mãnh liệt, từ toàn thân từ trên xuống dưới đồng thời xuất hiện. Đau đớn này tới thật đột ngột, khiến cho mắt của Bạch Tiểu Thuần lập tức tràn ngập tơ máu.

Những tiếng rắc rắc từ trên người của hắn truyền ra, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng, thân thể hắn rốt cuộc xuất hiện dấu vết vỡ nát. Thậm chí có thể từ bên trong những vết nứt này, có thể nhìn thấy được có da mới đang sinh trưởng, còn có thể nhìn thấy được máu ở dưới lớp da kia đang nhanh chóng chảy xuôi.

Còn có xương cốt của hắn, kinh mạch của hắn, tất cả thân thể hắn đều đang như vậy, giống như đang lột xác. Dường như ở dưới thân thể này, đang có một thân thể mới nhanh chóng trưởng thành.

Cho đến sau hơn mười hít thở, đau đớn mãnh liệt này đã đạt đến cực hạn. Bạch Tiểu Thuần phát ra một tiếng gào thét thê lương. Ở trong tiếng

gào thét này, thân thể hắn khô quắt lại tới tốc độ mắt thường có thể thấy được, cho đến khi ầm một tiếng, rốt cuộc trực tiếp nổ tung!

Nổ tung, không phải là tất cả thân thể hắn, mà là những chỗ vỡ nát. Theo sự vỡ nát, những mảnh nhỏ bắn ra bốn phía xung quanh mặt đất. Ở trung tâm của mảnh vỡ kia, thân thể của Bạch Tiểu Thuần một lần nữa được lộ ra, trong suốt lấp lánh, giống như ngọc thạch.

Nhưng còn chưa có kết thúc. Trong chớp mắt, thân thể mới này lại có thể một lần nữa vỡ nát, lại khô quắt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1458: Thân Thể Bán Thần! (2)

Cho đến khi tiếng nổ lớn thứ hai vang vọng, thân thể của Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa xuất hiện!

Tiếp theo là lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

Lần lượt lột xác, lần lượt nổ tung. Cho đến sau lần thứ tám, ở dưới những mảnh nhỏ đầy đất, thân thể của Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ ra, tản ra ánh sáng loá mắt. Toàn thân hắn có hào quang tỏa ra bốn phía. Thậm chí hắn nhắm mắt lại, cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác siêu phàm, đủ để cho thời điểm mọi người nhìn lại, đều thấy tinh thần chấn động.

Dường như, đây cũng không phải là người phàm, mà là thân thể của tu sĩ vượt ra khỏi cực hạn!

- Thân thể... Bán Thần!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu, bên trong hai mắt mở ra lộ ra nhật nguyệt quang. Vào giờ phút này dường như toàn thân hắn hóa thành một vị thần chỉ, thần xuống thế gian!

- Như vậy, còn có thể tiến thêm một bước...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự chờ mong. Hắn đã cảm nhận được... gông cùm xiềng xích lớn thứ năm trên cơ thể người, giống như một ngọn núi lớn cuối cùng đè ở trên người.

- Ngày hôm nay, ta tu luyện Bất Tử Quyển nhiều năm... đã hoàn toàn đại viên mãn!

Hai tay Bạch Tiểu Thuần giơ lên, vung mạnh lên. Nhất thời tất cả máu, tất cả xương, tất cả gân mạch, thậm chí còn có máu thịt cùng với da trong cơ thể, vào giờ phút này, tất cả đều chấn động. Theo sự chấn động, từng đợt lực lượng cường hãn khiến cho bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng phải kinh hãi, đang chấn động đồng thời bạo phát.

Sự bạo phát này không ngừng quật khởi, giống như sóng biển phẫn nộ, dần dần ngập trời, cuối cùng sau khi dung hợp với nhau, giống như có thể khiến cho thiên hôn địa ám, ầm ầm bạo phát!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần vượt qua thiên lôi, bỗng nhiên vang vọng.

- Gông cùm xiềng xích thứ năm, mở!

Ầm ầm ầm!!

Ngọn núi lớn đè ở trên người, nhìn không thấy nhưng lại có thể cảm nhận được, vào giờ phút này, ở trong trùng kích này, không cần suy nghĩ liền tan vỡ, chia năm xẻ bảy. Tiếng nổ truyền khắp thế giới pháp bảo. Thân thể của Bạch Tiểu Thuần một lần nữa xuất hiện sự vỡ nát, xuất hiện một lần nữa khô quắt. Cho đến khi lại một tiếng động rất lớn vang lên, thân thể hắn lần thứ chín tan vỡ!

Thời điểm hắn xuất hiện, lộ rõ thân thể ở bên trong mảnh thế giới này, hoàn mỹ không tỳ vết, thậm chí tràn ngập ý của Thiên Đạo, khiến cho thế giới pháp bảo này phải run rẩy.

- Đây là khí tức gì vậy?

Mặt quỷ hoảng sợ thất thanh.

Trên trời cao, vào giờ phút này nữ hài nhi cũng bị kinh động, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nàng có chút sửng sốt. Dần dần trong mắt nàng lộ ra sự hồi ức cùng phức tạp...

Bất Tử Quyển đột phá, thậm chí ảnh hưởng tới bên ngoài, khiến cho trên trời cao của bắc mạch lúc này cũng xuất hiện vòng xoáy cực lớn. Tiếng sấm, truyền khắp đại lục Thông Thiên!

Cho dù là hai bên đang giao chiến ở bên trong Man Hoang, cũng cảm nhận được trời cao biến hóa. Khi cẩn thận quan sát, cũng có thể nhìn thấy được trên trời cao, ở trong một chớp mắt này, từ vòng xoáy chuyển động ở giữa không trung của bắc mạch lại có thể có từng vết nứt, hiện lên ở trên cả bầu trời của thế giới Thông Thiên!

Giống như, trời sắp sụp đổ!

Dường như, đất sắp nứt ra!

Giờ phút này, vô số tu sĩ của Man Hoang cùng Thông Thiên đang giao chiến, tâm thần mỗi người đều chấn động. Mơ hồ, dường như có cảm giác thế giới muốn tan vỡ. Loại cảm giác này, khiến cho thần sắc tất cả mọi người biến hóa, hoảng sợ vô cùng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Trời ạ, trời cao thế nào lại vỡ vụn ra!

Trong số những tu sĩ chấn động, có Kết Đan, có Nguyên Anh, còn có Thiên Nhân. Tu sĩ Nghịch Hà Tông cũng có ở trong đó! Thậm chí Bán Thần hai bên ở trên chiến trường này, mỗi một người đều hít vào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hồng Trần Nữ cũng ở trên chiến trường. Lúc này trời cao biến hóa, cũng khiến cho nàng trở tay không kịp. Tất cả mọi người của Man Hoang, phản ứng đầu tiên, chính là loại thiên biến này nhất định có liên quan đến Thiên Tôn.

Duy nhất chỉ có số ít người mới biết được chân tướng của tất cả những điều này. Giống như trong Khôi Hoàng Thành, ở sâu bên trong

mặt đất, ở trong một mảnh khu vực hoang phế, người canh giữ lăng mộ đang khoanh chân tĩnh tọa, lúc này mở ra đôi mắt mệt mỏi.

Sự già nua của hắn đã đặc biệt rõ ràng. Lúc này toàn thân hắn đều tản ra sự mục nát, giống như ngọn đèn dầu đã đến lúc tắt. Hắn từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đục chậm rãi ngưng tụ ra một tia thần thái.

- Cuối cùng Bất Tử Quyển... đại thành... Thiên Tôn lựa chọn, ta đã có thể nghĩ đến. Bạch Tiểu Thuần, hi vọng ngươi sau này... Không nên hận ta... Ta nhất định phải làm như vậy... Đây là sứ mạng của ta. Đây là ý nghĩa tồn tại cuối cùng của ta...

- Sư tôn...

Bên trong hư vô Minh Hà, Bạch Hạo Minh Hoàng của thế hệ này lúc này đang đứng ở nơi đó, từ phía xa nhìn lên thiên địa, thì thào nói nhỏ.

Toàn bộ Man Hoang, trừ hai người bọn họ ra, còn có một người, cũng ở trong một cái chớp mắt này, đã hiểu rõ nguyên nhân khiến cho thiên biến. Người này... Chính là Khôi Hoàng thời nay!

Cho dù bị Đại Thiên Sư áp chế, giống như khôi lỗi, nhưng dù sao hắn cũng là Khôi Hoàng. Dù sao huyết mạch hoàng tộc cũng chảy xuôi trong thân thể. Lúc này ở trong hoàng cung của Khôi Hoàng Thành, hắn ngồi ở long y, thân thể chấn động mãnh liệt.

Đó là một loại công pháp chấn động đồng dạng tới từ trong cơ thể phát ra. Đây là chấn động đến từ huyết mạch. Đây là chấn động đến từ sâu bên trong linh hồn. Trường Sinh Quyển của nhất mạch bất tử Khôi Hoàng chấn động!

- Có người... sau Kế Huyết Tổ, lại đạt được Bất Tử Quyển đại viên mãn!

Khôi Hoàng hít một hơi thật sâu. Ban đầu trong mắt vốn đầy tuyệt vọng, lại chậm rãi xuất hiện hi vọng.

Toàn bộ Man Hoang, chỉ có ba người bọn họ cảm nhận được nguyên nhân khiến cho thiên địa biến hóa kịch liệt. Mà ở đại lục Thông Thiên, thời khắc này trên Thông Thiên Đảo, theo bầu trời vỡ nát, một khí tức kinh người, từ trên đảo bạo phát ra, ngập trời.

- Bất Tử Quyển đại viên mãn...

Bên trong Đạo Cung, Thiên Tôn chậm rãi đứng lên, ngửa mặt lên trời cười to. Chỉ là cười thì cười, trong mắt của hắn có nước mắt chảy xuống. Nhưng trong mắt hắn vẫn đầy sự quyết đoán, lại hoàn toàn không có chút giảm bớt.

- Ta không muốn sử dụng thủ đoạn. Lúc này vừa gặp đúng là hoàn mỹ... Nhất định phải như vậy sao, người canh giữ lăng mộ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1459: Gặp Lại Băng Nguyên

Đồng thời cũng ở trong một chớp mắt này, bên trong sơn môn Nghịch Hà Tông, thân thể Huyết Tổ đứng sừng sững ở nơi đó, lại không thể điều tra. Hắn run rẩy giật mình. Nếu như Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này, hắn nhất định có thể lại nghe được, từng âm thanh nỉ non giống như ảo giác.

- Hơi thở ngày hôm qua, đổi lấy thức tỉnh hôm nay!

Toàn thế giới chấn động, thật lâu không tiêu tan. Mà ở bên trong thế giới pháp bảo, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, từ từ đứng lên. Bốn phía xung quanh hắn có vô số mảnh nhỏ do lột xác nằm rải rác. Lúc này theo hắn đứng dậy, toàn bộ thế giới pháp bảo đều đang run rẩy. Dường như mảnh thế giới này đang áp chế đối với hắn.

Đây không phải là do nữ hài nhi ý nguyện, mà là một loại áp chế theo bản năng của mảnh thế giới này!

- Thiên Nhân đại viên mãn... Bất Tử Quyển đại thành...

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, cảm nhận sức sống vô cùng vô tận trong cơ thể mình lúc này. Một lát sau, hai mắt hắn đang khép chợt mở ra. Trong mắt hắn lộ ra thần thái, khiến cho thế giới pháp bảo nhất thời bị thất sắc.

- Nên về nhà rồi...

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói. Lúc ngẩng đầu, ánh mắt hắn rơi vào gương mặt của nữ hài nhi trên trời cao, cùng nữ hài nhi nhìn nhau. Hắn không nói gì. Tất cả, đều đang biểu lộ cả ở trong mắt không thể nghi ngờ.

Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần cũng không sợ nữ hài nhi lại có kế hoạch gì mà hắn không biết nữa. Với tu vi cường hãn, lực lượng thân thể kinh người, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có lòng tin đối mặt với tất cả.

- Chúc mừng ngươi... Bất Tử Quyển đại viên mãn...

Ở trong mắt của nữ hài nhi lưu lại sự phức tạp. Hồi lâu sau, nàng nhẹ giọng mở miệng nói.

- Ta hoàn thành lời hứa hẹn trước đây. Ngươi sinh thời, có thể vận dụng pháp bảo bắc mạch ba lần. Nếu ngươi có thể giết chết Thiên Tôn, từ nay về sau ngươi lại là chủ nhân của ta!

Nói xong, nữ hài nhi không lãng phí thời gian, trong mắt bỗng nhiên bạo phát ra u quang. Trong phút chốc, toàn bộ thế giới pháp bảo ầm ầm chấn động. Trong mặt đất vỡ nát, một cánh cửa đá rất lớn, đột ngột từ trên mặt đất nhô lên!

Cửa đá mênh mông này ở trong quá trình từ mặt đất dâng lên, toàn bộ mặt đất thế giới pháp bảo không ngừng vỡ nát. Rất nhanh tất cả trở thành hư vô. Cho đến khi ở bên trong hư vô này, chỉ có một cánh cửa đá kinh người!

- Từ nơi này ra ngoài, chính là Băng Nguyên của bắc mạch!

Nữ hài nhi chậm rãi mở miệng.

Nhìn cửa đá, khí tức của Bạch Tiểu Thuần khẽ thúc đẩy, trong mắt lộ ra sự chờ mong. Hắn đã ở chỗ này quá lâu. Đối với tất cả mọi thứ bên ngoài, hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng cũng có phần lo lắng.

- Nghịch Hà Tông không biết như thế nào... Hiện tại nữ hài nhi thức tỉnh, tu vi của ta đột phá. Đã đến lúc rời đi!

Thoáng một cái, thân thể Bạch Tiểu Thuần lao thẳng đến cửa đá, tính sẽ rời khỏi đây.

Hơi thở của mặt quỷ trở nên dồn dập lộ ra sự kích động. Lúc này cho dù lại suy yếu đi nữa, hắn cũng khẩn trương đến cực hạn. Ở trong mặt đất tan vỡ, hắn đã bay lên, lúc này nhìn chằm chằm vào cửa đá. Khát vọng trong lòng hắn lúc này, so với khát vọng Thiên Tôn muốn rời khỏi đại lục Thông Thiên, còn mãnh liệt hơn.

Chỉ là tám phần sức sống bị hút đi, thần hồn suy yếu, khiến cho bí pháp hắn vốn chuẩn bị na di ban đầu, cũng vẫn không có cách nào tiếp tục thi triển. Một khi thi triển... Đó không phải là chạy trốn, mà là tự mình tan vỡ.

- Dẫn ta đi!

Trong sự lo lắng, mặt quỷ chỉ có thể nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, cầu khẩn.

- Ngươi có thể ở trên người ta hạ một cấm chế tiếp theo. Ta... Ta có thể trở thành quỷ nô của ngươi. Chỉ đi ra ngoài, tu vi của ta mới khôi phục. Ngươi có thể sẽ xuất hiện thêm một quỷ nô Chuẩn Thiên Tôn!

Theo lời mặt quỷ nói truyền ra, bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Hắn nhìn về phía mặt quỷ. Đề nghị của đối phương, hắn đã từng từng nghĩ tới, nhưng lại buông tha. Cho dù là phương pháp nô dịch, Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn cảm thấy lo lắng.

Dù sao một khi rời khỏi đây, không có pháp bảo áp chế, sau khi mặt quỷ này rời khỏi đây tu vi sợ là rất nhanh sẽ khôi phục đỉnh phong. Đến khi đó, có chút không cẩn thận, hắn sẽ xuất hiện thêm một vị đại địch tuyệt thế.

Càng nghĩ, Bạch Tiểu Thuần không để ý tới nữa, tiếp tục đi về phía cửa lớn.

- Bạch Tiểu Thuần, dẫn ta đi!

Mặt quỷ sốt ruột, lập tức tới gần. Nhưng hắn vừa bay ra, lập tức một áp chế của thế giới pháp bảo chợt hạ xuống. Ở dưới ánh mắt của nữ hài nhi, thân thể mặt quỷ thật giống như bị thiên địa trấn áp, hoàn toàn không có cách nào đi về phía trước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần dần dần đi về phía cửa lớn, sẽ biến mất.

- Bạch Tiểu Thuần!

Âm thanh của mặt quỷ thê lương, rít gào.

- Câm miệng!

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Hắn đứng ở bên cạnh cửa đá, quay đầu lại nhìn về phía mặt quỷ.

- Ngươi nói cái gì ta đều sẽ không tin tưởng. Ở chỗ này chờ. Chờ sau khi ta trở thành Bán Thần, tự nhiên sẽ thả ngươi ra ngoài.

- Ta... Ngươi...

Mặt quỷ sắp suy sụp. Trước đó hắn nhiều lần nhẫn nại, chính là vì có thể ra ngoài. Nhưng bây giờ mắt thấy hy vọng này đang ở ngay trước mắt, nhưng hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần này lại có thể hoàn toàn không để ý tới mình. Nhất là sự quyết đoán trong giọng điệu kia, khiến cho mặt quỷ tuyệt vọng.

- Bạch Tiểu Thuần đáng chém ngàn đao, ta nguyền rủa ngươi!

Ở trong tiếng gào thét thê lương của mặt quỷ, Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ ho nhẹ một tiếng. Hắn suy nghĩ, chỉ có kẻ ngu si mới đi tin tưởng lời mặt quỷ này nói. Lúc này nghĩ đến mình đột phá tu vi, tu vi Thiên Nhân đại viên mãn, thân thể Bán Thần, hắn lại hăng hái.

- Trần Hạ Thiên, hiện tại ta một tát là có thể đập chết ngươi!

- Còn có những gia hỏa bắc mạch kia, bao gồm Bán Thần ở bên trong, Bạch Tiểu Thuần ta đã không sợ ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, càng kích động hơn. Hắn hận không thể lập tức liền nhìn thấy ánh mắt mọi người chấn động khi nhìn thấy mình. Hắn cất bước, trực tiếp bước vào trong cửa đá.

Theo tiếng sấm vang vọng, toàn bộ cửa đá chấn động. Trong chớp mắt thân thể Bạch Tiểu Thuần biến mất.

Thời điểm xuất hiện, thình lình đã ở trên Băng Nguyên của bắc mạch. Bốn phía xung quanh là gió ấm áp đập vào mặt. Mặc dù không phải hơi nóng, nhưng rơi ở trên người, vẫn khiến cho người ta cảm thấy rất ấm áp.

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ. Nhất là linh khí đến từ trong thiên địa Thông Thiên Hải.

Loại cảm giác lâu ngày không gặp này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất hưởng thụ. Nhưng trong chớp mắt, hắn lại có chút sửng sốt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1460: Lo Lắng!! (1)

- Không đúng. Ở đây chắc là bắc mạch... Thế nào gió lại không rét lạnh?

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, ánh mắt nhìn về phía bốn phía xung quanh. Tròng mắt của hắn cũng muốn rơi xuống.

- Hàn Môn lão tổ sẽ không đưa ta đi nhầm chỗ chứ... Nơi này là... bắc mạch sao?

Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn rừng cây dày đặc ở bốn phía xung quanh. Phóng tầm mắt nhìn lại, cả vùng, hình như đều trở thành ốc đảo...

Nhất là ở trên ốc đảo này, thỉnh thoảng có thể thấy được từng đóa hoa ánh trăng. Điều này khiến cho thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến đổi không ngừng.

- Hoa à hoa...

Có phần mờ mịt hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng xác định... địa phương mình đang đứng đích xác chính là bắc mạch. Chỉ là bắc mạch hôm nay, ở trong mấy năm ngắn ngủi này, dáng dấp biến hóa to lớn, khiến Bạch Tiểu Thuần trước sau cảm thấy giống như mộng ảo...

Toàn bộ gần như tám phần khu vực bắc mạch... đã không có Băng Nguyên, lộ ra bùn đất đen kịt. Còn nữa, trên bùn đất này có vô số... rừng cây.

Những thực vật bên trong rừng rậm, cẩn thận nhìn, tất cả đều là... hoa ánh trăng.

Trên trán Bạch Tiểu Thuần có chút đổ mồ hôi. Hắn cảm thấy chuyện mình làm ban đầu hình như chơi có chút lớn... Hắn mặc dù biết hoa ánh trăng rất cường hãn, nhưng lại không nghĩ rằng, có thể chỉ trong mấy năm, đối phương rốt cuộc hoàn thành chiếm lấy bắc mạch.

Điều càng khiến cho hắn ngạc nhiên hơn, là bắc mạch lại có thể để mặc cho hoa ánh trăng khuếch tán, rốt cuộc không có đi giải quyết...

Trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần không biết, không phải bắc mạch không nghĩ tới biện pháp ngăn cản hoa ánh trăng. Mà bọn họ thật sự có lòng nhưng không đủ lực. Mặt khác chiến tranh xuất hiện, cũng khiến cho Bán Thần cùng với Thiên Nhân bắc mạch không rảnh đi để ý tới hoa ánh trăng, toàn thân toàn ý tập trung vào chiến sự trong Man Hoang chiến sự trong.

Chẳng ai nghĩ tới, mấy năm ngắn ngủi, hoa ánh trăng này lại có thể mở rộng đến trình độ như vậy. Chờ tới khi mọi người của bắc mạch muốn quay đầu lại đi xử lý, trong thời gian ngắn đã không có cách nào làm được. Hơn nữa, cuộc chiến của Man Hoang cũng đến thời khắc mấu chốt. Bán Thần cũng tốt, thậm chí Thiên Nhân cũng vậy, đã không có cách nào bứt ra được.

Bạch Tiểu Thuần một đường chấn động, nhìn những cây hoa ánh trăng này. Hắn do dự đi về phía trước. Cho đến khi từ phía xa, thấy được Cửu Thiên Vân Lôi Tông... thấy được biến hóa ở đây, không phải quá lớn. Xung quanh vẫn là Băng Nguyên. Nơi đây cũng là Băng Nguyên duy nhất trong cả bắc mạch.

Ở bốn phía xung quanh, vô số hoa ánh trăng đã bao quanh Cửu Thiên Vân Lôi Tông tầng tầng lớp lớp. Thậm chí hai bức tượng của Cửu Thiên Vân Lôi Tông lúc này đều đã tan chảy không ít, không nhìn thấy rõ hình dạng thế nào, giống như hai cột băng cực lớn...

Tất cả những điều này, khiến Bạch Tiểu Thuần rất chột dạ. Có thể tưởng tượng, muốn về Nghịch Hà Tông, phương tiện truyền tống trận

này lại ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể kiên trì, chậm rãi tới gần.

Nhưng càng tới gần, Bạch Tiểu Thuần từ từ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn phát hiện toàn bộ Cửu Thiên Vân Lôi Tông lại có thể không có một Thiên Nhân. Bán Thần cũng không có ở đây. Thậm chí tu sĩ nơi đây, lại có thể ít đi gần như bảy tám phần...

Lúc này phóng tầm mắt nhìn lại, có thể thấy phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ. Còn có phần nhiều lại là ngưng khí... số lượng cũng rất rất ít. Có thể nói, tông môn lớn như vậy, thoạt nhìn rất hoang vắng.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng tu sĩ tồn tại ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, mỗi người đều tâm thần không yên. Những tiếng thở dài, thỉnh thoảng lại vang vọng.

Tất cả những điều này khiến trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng, có một dự cảm không ổn. Hắn không chút do dự, nhoáng cái lao thẳng đến Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Khi vừa tiến tới gần một chút, đại trận hộ tông nơi đây bỗng nhiên hiện lên, muốn đi ngăn cản Bạch Tiểu Thuần tới gần. Cùng lúc đó, có âm thanh cảnh báo mãnh liệt vang lên trong toàn bộ tông môn, khiến cho tất cả tu sĩ chú ý.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Địch tấn công!

Theo trận pháp đưa ra lời cảnh báo, toàn bộ tông môn nhất thời hoảng loạn lên.

Trận pháp hộ tông của Cửu Thiên Vân Lôi Tông tuy cường hãn, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, dưới Bất Tử Cấm, tất cả trận pháp đều chỉ để trang trí. Hắn không có dừng lại chút nào, cất bước, trực tiếp bước vào bên trong trận pháp của Cửu Thiên Vân Lôi Tông. Lúc hắn xuất hiện, đã ở giữa không trung.

Trong nháy mắt, từng ánh mắt mang theo sự hoảng sợ, từ trên Vân Tông cùng Lôi Tông chợt rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Rất nhanh, có người nhận ra Bạch Tiểu Thuần, la lên thất thanh.

- Là Bạch Tiểu Thuần!

- Trời ạ, hắn thế nào lại tới đây? Hắn không phải đã mất tích rồi sao?

- Đáng chết. Bán Thần lão tổ cùng các Thiên Nhân đang ở trên chiến trường. Bạch Tiểu Thuần này đột nhiên đánh tới. Hắn muốn làm gì?

Từng tiếng kinh ngạc kêu mang theo âm rung truyền ra, khiến cho Cửu Thiên Vân Lôi Tông lập tức ầm ĩ. Sự bất an trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm mãnh liệt. Lúc này mắt thấy xung quanh đại loạn, hắn chợt gầm khẽ một tiếng.

- Tất cả im miệng cho ta!

Giọng nói này vượt qua thiên lôi, trực tiếp nổ tung, lập tức khiến cho mọi người ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông đều đinh tai nhức óc. Sự hỗn loạn phía dưới, trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh.

- Nói cho ta biết, vì sao các ngươi ở đây ít hơn phân nửa tu sĩ. Vân Lôi Tử, Bán Thần lão tổ đều đi chỗ nào?

Bạch Tiểu Thuần lo lắng, tay phải giơ lên chỉ về phía một vị tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, lập tức hỏi.

Tu sĩ bị Bạch Tiểu Thuần chỉ vào, thân thể run lên. Hắn vội vàng cung kính bái kiến, không dám có nửa điểm giấu diếm, nhanh chóng mở miệng.

- Bốn Nguyên Đầu tông môn lớn cùng Man Hoang khai chiến. Mọi người... đều đi tới chiến trường Man Hoang...

- Cái gì?

Những lời này rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, nhất thời hóa thành tiếng sấm sét nổ vang. Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt gấp gáp vô cùng. Hắn không có nghe câu nói kế tiếp, lúc này trong đầu đều là lời đối phương nói... Man Hoang cùng Thông Thiên chiến tranh!

Đối với người khác mà nói, trận chiến tranh này giằng co mấy năm, đã thành thói quen. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, đây là lần đầu hắn nghe được. Tâm thần hắn nhất thời không yên. Hắn nghĩ đến đệ tử Bạch Hạo, nghĩ đến Cự Quỷ Vương, nghĩ đến Hồng Trần Nữ. Hắn không lãng phí thời gian ở bắc mạch nữa. Nhoáng cái, hắn lao thẳng đến truyền tống trận của Cửu Thiên Vân Lôi Tông.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1461: Lo Lắng!! (2)

Lấy danh tiếng của hắn ở Cửu Thiên Vân Lôi Tông, một câu nói, lập tức khiến đệ tử Cửu Thiên Vân Lôi Tông giống như đưa tiễn ôn thần. Tất cả xuất lực mở ra trận pháp. Theo trận pháp vận chuyển, theo bóng dáng Bạch Tiểu Thuần ở trong ánh sáng của trận pháp kia biến mất, đệ tử Cửu Thiên Vân Lôi Tông ở xung quanh, đều thở phào nhẹ nhõm.

Truyền tống trận của Nguyên Đầu tông môn, có thể kéo dài qua toàn bộ Thông Thiên Hải, nối liền bốn Nguyên Đầu tông môn lớn lại cùng một chỗ. Lúc này theo trận pháp mở ra, khi bóng dáng Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện lần nữa, không ngờ đã từ bắc mạch đến đông mạch, trở lại... Tinh Không Đạo Cực Tông!

Truyền tống trận của Tinh Không Đạo Cực Tông, xây dựng ở trên thải hồng màu lam. Lúc này trận pháp đột nhiên chấn động. Ánh sáng chợt phủ xuống, khiến cho các đệ tử Tinh Không Đạo Cực Tông, mỗi người đều tâm thần chấn động, đồng thời nhìn lại. Bọn họ thấy được một thân ảnh mơ hồ, xuất hiện ở bên trong truyền tống trận.

Hứa Bảo Tài đã ở bên trong đoàn người. Dựa theo tu vi của hắn, vốn cũng cần tham chiến. Nhưng bởi vì một lần trọng thương, hắn trở về nghỉ ngơi dưỡng sức. Dựa theo quân lệnh, chính hắn cũng biết, sợ là qua một khoảng thời gian nữa, sẽ có một số người kể cả mình đều phải một lần nữa trở lại trên chiến trường.

Nhưng hắn đã mệt mỏi hết sức. Mấy năm qua hắn ở trên chiến trường, thấy được quá nhiều người chết. Sợ hãi trong lòng đã tiêu tan. Thay vào đó, còn lại là sự mệt mỏi vô cùng.

Mà thương thế của hắn cực kỳ nghiêm trọng. Trước đây nếu không phải là đối phương thấy mình là người của Nghịch Hà Tông, thu hồi một ít lực đạo, sợ là hắn đã chết ở trên chiến trường.

Cho dù đối phương thu hồi lực đạo, nhưng vẫn có thể khiến cho Hứa Bảo Tài bị thương nặng, tu vi tan vỡ, rơi xuống đến Trúc Cơ. Thậm chí cho dù lúc này đã khôi phục một ít, nhưng Hứa Bảo Tài hiểu rõ, cả đời này, ở trên phương diện tu vi mình sẽ không có cách nào có tiến thêm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Bảo Tài lộ vẻ sầu thảm. Hắn không biết trận chiến tranh này sẽ phải duy trì liên tục tới khi nào. Chiến tranh kịch liệt. Trong mấy năm ngắn ngủi, bất luận là Man Hoang hay đại lục Thông Thiên đều tử thương cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn cũng ý thức được, có thể mình không còn có cơ hội trở về đông mạch nữa. Có thể thời điểm tiếp theo, sau khi đi ra chiến trường, nơi đó... Chính là chỗ mình chôn xương.

Lúc này truyền tống trận sáng lên, cũng khiến cho hắn chú ý. Nhưng hắn cũng không có quá mức lưu ý, chỉ nhìn lướt qua, rồi thu hồi ánh mắt lại.

Nhưng không đợi mọi người thấy rõ bóng dáng của người vừa hiện ra, một thần thức cường hãn khiến trời cao giống như ép xuống, liền trực tiếp từ trên truyền tống trận, bạo phát ra, giống như cơn lốc, quét ngang về phía Tinh Không Đạo Cực Tông.

Nơi nào nó đi qua, tất cả phạm vi trong toàn bộ Tinh Không Đạo Cực Tông đều ở trong một chớp mắt, hoàn toàn không có chút lực ẩn nấp nào. Tất cả đều bị thần thức này bao phủ.

Thần thức cường hãn này lập tức khiến cho tâm thần mọi người run rẩy. Hứa Bảo Tài cũng hít một hơi lạnh. Ở trên chiến trường hắn đã gặp được lại thần thức tương tự. Theo hắn thấy, là Bán Thần lão tổ vượt qua Thiên Nhân, mới có khả năng hình thành gió bão như vậy.

- Bán Thần trở về sao?

Không đợi Hứa Bảo Tài kịp phản ứng, đột nhiên bên tai của hắn truyền đến âm thanh quen thuộc.

- Hứa Bảo Tài?

- A?

Hứa Bảo Tài sửng sốt. Thời điểm trong đầu còn đang trống rỗng, hư không bên cạnh hắn đột nhiên vặn vẹo. Bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần một bước đi ra!

Khi hắn đứng ở trước mặt Hứa Bảo Tài, Hứa Bảo Tài ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, còn chưa kịp phản ứng. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần nhăn mày lại, tay phải giơ lên vung ra. Một lực lượng ôn hòa nhất thời dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Hứa Bảo Tài. Những tiếng rắc rắc vang vọng, rốt cuộc trực tiếp hồi phục tất cả thương thế của Hứa Bảo Tài.

Cảm nhận ấm áp cùng tu vi chấn động trong cơ thể, cảm nhận những thương thế khiến cho hắn tuyệt vọng, lại có thể trong chớp mắt hoàn toàn biến mất. Thậm chí tu vi cũng đang nhanh chóng tăng lên, muốn một lần nữa trở lại kết đan... Tất cả những điều này, khiến cho thần sắc của Hứa Bảo Tài hoảng hốt, la lên thất thanh.

- Bạch Tiểu Thuần... Thiếu tổ!

Đối với mọi người của Nghịch Hà Tông mà nói, tin tức cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần, là hắn cùng với Đỗ Lăng Phỉ ở lại bắc mạch. Từ đó về sau... hoàn toàn không có tin tức của Bạch Tiểu Thuần nữa.

Cho đến khi chiến tranh bạo phát, giữa Man Hoang cùng Thông Thiên nhiều lần xảy ra chiến sự. Hai bên thương vong vô cùng nghiêm trọng. Điều đó khiến cho mọi người của Nghịch Hà Tông đã không tinh lực đi suy nghĩ tìm hiểu chuyện khác. Mỗi ngày điều bọn họ phải suy nghĩ, chính là chiến đấu!

Hứa Bảo Tài cũng như vậy. Chỉ là thỉnh thoảng, hắn vẫn sẽ nghĩ tới vị thiếu tổ kinh diễm tuyệt luân kia, nghĩ đến hai người đã từng... ở trong nhà bếp, còn có một chút mâu thuẫn. Hình như mình còn hạ chiến thư đối với Bạch Tiểu Thuần...

Số phận là điều thật sự không có cách nào cân nhắc được. Điều này làm cho mỗi lần Hứa Bảo Tài nhớ lại quá khứ, đều cảm giác rất bùi ngùi. Nhất là sau khi hắn trọng thương, cảm giác bùi ngùi như vậy lại càng nhiều.

Nhưng tất cả cảm giác bùi ngùi so ra đều không bằng sự chấn động trong lòng hắn lúc này. Một mặt là thương thế trong chớp mắt đã khôi phục. Một mặt còn lại là Bạch Tiểu Thuần đã mất tích, lại có thể đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

Nhất là thời khắc này Bạch Tiểu Thuần, trên người hắn tràn ngập sóng dao động tu vi, khiến cho tâm thần Hứa Bảo Tài chấn động mãnh liệt. Trong trí nhớ của hắn, dao động này còn mãnh liệt hơn so với trước đây khi, khi Bạch Tiểu Thuần thành Thiên Nhân trở về.

Hắn nhận không ra tu vi của Bạch Tiểu Thuần hôm nay là gì. Hắn chỉ biết là, cũng là cảm giác thâm thúy nà, hắn chỉ thấy qua trên người Bán Thần ở trên chiến trường.

- Thiếu tổ... Ngài...

Hứa Bảo Tài lắp ba lắp bắp hỏi, trong đầu trống rỗng.

- Mấy năm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người của Nghịch Hà Tông đâu? Người đâu... Bọn họ thế nào rồi?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Lúc này hắn cũng không có thời gian ôn chuyện, lập tức mở miệng hỏi.

Nhìn trong mắt Bạch Tiểu Thuần đang từ từ hiện lên tơ máu, Hứa Bảo Tài hít vào một hơi, cố gắng trấn tĩnh tâm thần. Hắn cũng hiểu rõ

hiện tại không phải là thời điểm hàn huyên. Hắn nhanh chóng đứng dậy, vội vàng mở miệng.

- Thiếu tổ, Man Hoang cùng Thông Thiên khai chiến...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1462: Ta Nhất Định Có Thể Ngăn Cản.

Đối với tìm hiểu tin tức tình báo, Hứa Bảo Tài luôn luôn vượt qua người bình thường. Nhất là trận chiến tranh này, bản thân hắn còn tự mình tham dự vào. Cho nên đối với toàn bộ thế cục của cuộc chiến tranh, hắn hiểu rất rõ.

Từ trong miệng của hắn, hơn phân nửa những chuyện phát sinh về cuộc chiến tranh này, trong thời gian Bạch Tiểu Thuần ở thế giới pháp bảo mấy năm qua đều được tất cả nói ra. Bạch Tiểu Thuần nghe một hồi, tâm tình càng thêm dao động.

Hắn biết, sau khi mình tiến vào thế giới pháp bảo không lâu, Thiên Tôn hạ lệnh, bốn Đại Nguyên Đầu tông môn của Thông Thiên cùng với tất cả tông môn dưới chướng, mở ra chiến tranh về phía Man Hoang!

Hắn còn biết, trận chiến tranh này vô cùng thảm khốc. Man Hoang từ từ bị yếu thế. Chiến trường không ngừng thu nhỏ lại. Hiện tại đã có bốn năm phần khu vực, đã hoàn toàn mất đi. Đồng thời, Thiên Tôn cũng tăng cường trấn áp đối với Man Hoang, điều động gần như bảy tám phần mười tu sĩ trong toàn bộ tất cả tông môn của đại lục Thông Thiên phải tham gia vào cuộc chiến tranh này. Có thể nói trước đó chưa từng có, có một không hai!

Hắn còn biết, ngay nửa năm trước, trận chiến tranh này... Đã vượt qua mức độ gay cấn. Dường như sự kiên trì của Thiên Tôn có hạn, đã không muốn tiếp tục chờ đợi nữa. Thiên Tôn đã không tiếc trả giá lớn, cho dù lấy mạng người lấp vào, cũng vẫn hạ lệnh tổng tiến công quyết chiến!

Ở dưới mệnh lệnh này, bốn Đại Nguyên Đầu tông môn từ bốn phương hướng cùng lúc công kích tới, cùng Man Hoang tử chiến đến cùng. Ở trong vòng nửa năm này, giữa hai bên đã tử thương vô số, thi hài phơi đầu khắp nơi!

Ở trong miệng Hứa Bảo Tài, thời khắc này mặt đất Man Hoang đã sắp trở thành màu máu. Hôm nay vong hồn trong trời đất, đã nhiều đến mức không cách nào hình dung. Dường như luân hồi đã sụp đổ, vong hồn không có cách nào tiến vào minh hà, chỉ có thể chạy ở trên chiến trường, tùy ý có thể thấy được!

Đồng thời, Thiên Nhân chết, đã không còn là chuyện hiếm thấy nữa. Mà từ thời điểm cuộc chiến tranh phát sinh, đến nay bốn Đại Nguyên Đầu tông môn đã có chín vị cường giả Thiên Nhân bỏ mình. Phía bên Man Hoang có mười Đại Thiên Công, thì cũng có sáu vị hình thần câu diệt!

Càng không cần phải nói tới tu sĩ Nguyên Anh cùng với Thiên Hầu của Man Hoang. Cái chết của bọn họ, thậm chí ở trên chiến trường này cũng không gây ra bất kỳ sóng gió gì, đã bị dòng nước lũ chiến tranh dòng cuồn cuộn cuốn qua.

- Tứ Đại Thiên Vương của Man Hoang, lão tổ của bốn Nguyên Đầu tông môn Thông Thiên đã không biết bị chém giết bao nhiêu lần. Hai bên đều có thương thế. Một lần nghiêm trọng nhất, thậm chí thiếu chút nữa xuất hiện chuyện Bán Thần ngã xuống!

- Có thể tưởng tượng được, nếu cuộc chiến tranh này còn liên tục duy trì, sớm hay muộn... sẽ có Bán Thần ngã xuống. Hơn nữa, không có khả năng chỉ là một người. Sợ là... sau trận chiến này, bất luận là Man Hoang hay Thông Thiên, đều sẽ phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng...

Hứa Bảo Tài cay đắng mở miệng, nhanh chóng nói ra tất cả những gì mình biết được.

- Chúng ta không muốn đánh, thật sự không muốn. Không chỉ là chúng ta. Ta nghe được rất nhiều tông môn khác, thậm chí là đệ tử của Nguyên Đầu tông môn đều không muốn tiếp tục. Nhưng tất cả đều không có tác dụng.... quyền lợi đình chiến nắm ở trong tay của Thiên Tôn. Lão nhân gia người ta muốn chiến, chúng ta chỉ có thể nghe theo.

- Nghịch Hà Tông... cũng có không cách nào tránh được, phải theo Tinh Không Đạo Cực Tông, cùng nhau tham chiến đã mấy năm. Đối thủ của Tinh Không Đạo Cực Tông... Chính là quân đoàn Cự Quỷ dưới trướng Cự Quỷ Vương trong Tứ Đại Thiên Vương của Man Hoang!

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, trong lòng chấn động. Chuyện hắn không muốn đối mặt nhất, chung quy vẫn phát sinh. Giữa Cự Quỷ Vương cùng Nghịch Hà Tông, hắn không muốn nhìn thấy bất kỳ bên nào bị thương tổn.

Cái này giống như Huyết Khê Tông cùng Linh Khê Tông trước đây...

- Cũng may Hồng Trần Nữ thống lĩnh quân đoàn Cự Quỷ, không biết vì duyên cớ gì, đối với Nghịch Hà Tông đã nhiều lần nương tay. Nếu không, sợ là hiện tại Nghịch Hà Tông, mười phần không còn lại nổi ba phần...

- Cũng bởi vậy, đã khiến cho Nghịch Hà Tông bị không ít người của Tinh Không Đạo Cực Tông nghi vấn. Cho nên... mấy Thiên Nhân lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông, lại có thể hạ lệnh để Nghịch Hà Tông ta làm tiên phong...

Nói đến đây, ủy khuất cùng sự điên cuồng trong lòng Hứa Bảo Tài cũng không nhịn được bạo phát ra.

- Thiếu tổ, ba ngày trước chúng ta vừa nhận được tình báo. Đại quân thuộc Tinh Không Đạo Cực Tông, đang cùng quân đoàn Cự Quỷ, ở bên ngoài Cự Quỷ Thành tiến hành trận quyết chiến cuối cùng... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nghe Hứa Bảo Tài hò hét, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm run rẩy, cảm thấy sự cay đắng vô tận. Người ngoài không biết vì sao Hồng Trần Nữ nương tay đối với Nghịch Hà Tông. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại hiểu rõ nguyên nhân.

Trong lòng hắn cảm động. Đồng thời, đối với cách làm của Tinh Không Đạo Cực Tông lại có thể để Nghịch Hà Tông đi làm tiên phong, cũng khiến hắn dâng lên phẫn nộ vô tận. Nhưng hắn hiểu rõ, hiện tại mình nhất định phải tỉnh táo lại.

- Nghịch Hà Tông là nhà của ta. Không thể để cho Nghịch Hà Tông bị thương tổn...

- Cự Quỷ Vương cùng ta có tình cảm cũ. Còn có Tử Mạch... Ta cũng không thể để cho bọn họ bị thương tổn...

- Ta nên làm cái gì, làm sao bây giờ?

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng, trong ngực kịch liệt phập phồng. Tiếng Hứa Bảo Tài hò hét vang vọng bên tai của hắn, dũng mãnh tiến vào tâm thần, hóa thành sóng to gió lớn bên trong tâm thần của hắn.

Ở trong ý thức của Bạch Tiểu Thuần, tuy rằng biết cuộc chiến tranh giữa Man Hoang cùng Thông Thiên sớm hay muộn vẫn sẽ phát sinh. Nhưng hôm nay cuộc chiến tranh này tới đột nhiên, khiến cho hắn trở tay không kịp. Quan trọng nhất là hắn bị nhốt ở trong thế giới pháp bảo, đã làm chậm trễ mấy năm mấu chốt nhất. Hiện tại đã quyết chiến. Một cảm giác mờ mịt luống cuống, không khỏi dâng lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

- Vì sao... phải đánh đánh giết giết?

- Tu tiên là vì trường sinh. Vì sao nhất định phải phân ra sinh tử?

Bạch Tiểu Thuần nắm chặt nắm đấm, thân thể run rẩy, hai mắt nhắm lại, che đi một mảnh đỏ ửng ở trong mắt.

- Ta... ta năm đó có thể ngăn cản cuộc chiến tranh giữa Huyết Khê Tông cùng Linh Khê Tông, hiện tại... Ta cũng có thể đi ngăn cản cuộc chiến tranh giữa Man Hoang cùng Thông Thiên!

- Không sai, ta cùng với Tiểu Đỗ Đỗ có quan hệ. Còn nữa, Thiên Tôn từng nói, nếu như ta đến Bán Thần, hắn cho phép ta cùng với Tiểu Đỗ Đỗ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1463: Thiên Nhân Mạnh Nhất (1)

- Ta còn là sư tôn của Hạo nhi. Ta nhất định có thể ngăn cản!

- Tất cả mọi thứ đều là bởi vì Thiên Tôn muốn rời khỏi đây. Nếu như hắn muốn đi, cứ để hắn đi được. Ta đi khuyên bảo người bảo vệ lăng. Ta đi nói chuyện với Hạo nhi, mở ra cánh cửa thế giới, để hắn đi!

Hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ hiện ra ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Lúc này sau khi suy nghĩ, nắm lấy một ý tưởng trong đó, hắn cũng không có lòng đi suy nghĩ tìm hiểu xem có thật sự được hay không. Hắn chợt ngẩng đầu, ầm một tiếng, thân thể liền trực tiếp phóng lên cao.

- Ta muốn đi ngăn cản trận chiến tranh này!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm rít gào. Sau khi phóng lên trên không trung, tốc độ của hắn được thể hiện ra đến mức cực hạn. Hư vô vặn vẹo, tầng mây bị xé rách, giống như sét đánh xé toạc bầu trời.

Ầm một tiếng, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt đã biến mất, lao thẳng đến... vùng cấm sinh mệnh!

Hắn không có thời gian đi ngồi chiến thuyền, cũng không có thời gian lãng phí ở trên lộ trình Thông Thiên Hải. Hiện tại cách thức nhanh nhất để chạy tới chiến trường, chính là đi tới vùng cấm sinh mệnh, trực tiếp bước vào Man Hoang, sau đó lao về phía Cự quỷ Thành!

Con đường đến Man Hoang, Bạch Tiểu Thuần đã quen thuộc. Lúc này hắn mang theo sự lo lắng mãnh liệt, mang theo sự bất an, một đường giống như muốn mở thông suốt trời cao.

Trong những tiếng ầm ầm, hắn đã xuất hiện ở phía bên ngoài vùng cấm sinh mệnh. Hắn không không chậm trễ chút nào, bước đi vào.

Không có tính toán thời gian, trong đầu Bạch Tiểu Thuần chỉ có một ý nghĩ.

- Nhanh, lại nhanh hơn một chút!

Ầm ầm ầm...

Bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần xuyên qua vùng cấm sinh mệnh. Sau khi không biết ở đây trong bao lâu, lúc bước ra, hắn trực tiếp bước vào đến... Cảnh nội Man Hoang!

Vừa một bước tiến vào Man Hoang, một khí tức đẫm máu đập vào mặt. Hắn phóng tầm mắt nhìn lại. Man Hoang này vốn cằn cỗi, hiện tại càng ảm đạm. Mặt đất một mảnh đỏ sậm, tràn ngập mùi thối nát.

Không nói tới khắp nơi đều có dấu vết thuật pháp lưu lại, nhưng chênh lệch không bao nhiêu. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần bay nhanh ở trong Man Hoang này, chỉ thấy đã có hơn mười chỗ chiến trường quy mô nhỏ lưu lại không ít tay cụt chân cụt.

Man Hoang này ban đầu vốn cũng không có bao nhiêu thực vật. Lúc này nó lại càng hoang vắng. Trên mặt đất hiện ra từng khe rãnh nối liền. Những ngọn núi phía xa n đều sụp đổ hơn phân nửa.

Nhất là hắn còn nhìn thấy được một mảnh khu vực với phạm vi ước chừng ngàn dặm, bùn đất ở nơi đây đều mang khí tức tử vong nồng đậm. Từng thi thể hoặc là người của Man Hoang, hoặc là người của Thông Thiên nằm rải rác khắp nơi.

Từng con phi cầm ăn xác thối giống như đám kền kền, đang đứng ở trên thi thể, không ngừng mổ thịt thối. Bạch Tiểu Thuần phát ra tiếng rít, mới có thể khiến cho những con phi cầm này bị kinh động, đồng thời bay lên.

Đám phi cầm tạo thành đàn thành mảng, ở trên bầu trời này vừa phát ra tiếng kêu lớn, vừa bay xoay quanh. Trong con mắt màu xám của chúng lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nhìn những thi thể này, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên khe khẽ. Cả đời này, coi như hắn đã nhìn thấy qua quá nhiều cục diện. Nói tới chiến tranh... cũng có vài lần trải qua. Bất luận là cuộc chiến của bốn tông hạ du năm đó, hay là cuộc chiến tranh tông môn trung du cùng vùng, còn có trước đây ở trên Trường Thành chém giết, đều làm cho Bạch Tiểu Thuần biết được sự tàn khốc của chiến tranh.

Nhưng tất cả những chiến trường này cũng không thể nào so sánh được với giờ phút này. Cả phạm vi ngàn dặm thê thảm tới mức kinh người.

Dù sao những cuộc chiến tranh trước đây Bạch Tiểu Thuần trải qua, phần lớn thi thể sẽ được dọn dẹp khỏi bên trên chiến trường. Nhưng hiện tại, trong cuộc chiến giữa Man Hoang cùng Thông Thiên, đã là thời khắc sinh tử, không có người lo lắng đi dọn dẹp chiến trường.

Nhiều thi thể như vậy không biết đã ở chỗ này bao lâu, mục nát là chuyện không thể tránh được, khiến cho trong khí tức thiên địa, ngoại trừ máu tanh ra, lại có thêm mùi mục nát tanh tưởi...

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ nhìn tất cả những điều này. Thời điểm xoay người, tốc độ của hắn nhanh hơn, lao thẳng đến chỗ của Cự Quỷ Thành.

Cho đến khi hắn rời đi, đám phi cầm trên bầu trời này p mới dần dần không còn hoang mang nữa. Chúng giống như không chịu được sự hấp dẫn của những thịt thối trên mặt đất, lại chậm rãi hạ xuống, bắt đầu lại một vòng thịnh yến...

Thời gian trôi qua cực nhanh. Bạch Tiểu Thuần không biết đã trôi qua bao lâu. Hắn chỉ biết là mình không lãng phí một chút thời gian nào, đã sử dụng toàn lực lao nhanh đi. Dưới loại tốc độ này, đổi lại thành Bán Thần khác cũng rất khó làm được tiêu hao như vậy. Cũng chỉ có Bạch

Tiểu Thuần, sau khi Bất Tử Huyết đại thành, lực khôi phục của hắn đã đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi, mới có thể ở dưới sự bạo phát kéo dài, bất luận là thể lực hay tu vi, vẫn duy trì trạng thái đỉnh phong bất kỳ lúc nào.

Trong tiếng nổ vang, tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Từ phía xa nhìn lại, thậm chí ở trên trời cao cũng không nhìn thấy được bóng dáng của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy được một cầu vồng vừa hiện ra đã lập tức biến mất.

Càng đi về phía trước, càng thấy được nhiều mặt đất Man Hoang nhuộm đỏ, càng thấy được từng chỗ chiến trường, tim Bạch Tiểu Thuầncũng càng thêm run rẩy.

Ngàn dặm chiến trường cũng không tính là gì. Mấy ngàn dặm thậm chí hơn vạn dặm chìm trong biển thi hài. Trong lúc chạy nhanh, Bạch Tiểu Thuần cũng thấy được một chỗ... Thời điểm không cách nào hình dung được hơn vặn dặm thi hài, rốt cuộc bản thân mình có ý tưởng gì? Nhưng Bạch Tiểu Thuần biết, đây là Tu La trận Tàn khốc nhất hắn đã gặp phải...

Trên mặt đất, thỉnh thoảng có thể thấy được từng hố sâu, từng khe rãnh, cùng với những khu vực vốn là rừng cây, hiện tại thật giống như bị hỏa diễm thiêu đốt vậy, trở thành đất khô cằn.

Những mảnh đất có vốn có bộ lạc Man Hoang tồn tại, hiện tại cũng đều trở thành một đống đổ nát. Trên mảnh đất rộng này, thi thể của bọn họ đặc biệt rõ ràng.

- Vì sao...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Theo khoảng cách càng lúc càng gần Cự Quỷ Thành, nôn nóng cùng điên cuồng trong lòng hắn cũng càng thêm mãnh liệt.

Cho đến khi ở một nơi rất gần với Cự Quỷ Thành, Bạch Tiểu Thuần thấy được... Một màn ánh sáng màu vàng toả ra, lộ ra khí tức nước Thông Thiên Hải, giống như một cái chụp cực lớn, bao phủ tất cả khu vực hào hùng bên trong,.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1464: Thiên Nhân Mạnh Nhất (2)

Mà trung tâm của địa phương bị bao phủ... Mặc dù khoảng cách quá xa, Bạch Tiểu Thuần nhìn không rõ, nhưng dựa vào sự quan thuộc của hắn đối với phạm vi gần Cự Quỷ Thành, hắn liếc mắt liền nhận ra, màn ánh sáng màu vàng kia bao phủ... chính là Cự Quỷ Thành!

Hiển nhiên, màn ánh sáng trận pháp này một mặt là để ngăn cản có thể sẽ xuất hiện ngoại viện. Mặt còn bên kia, lại để hoàn toàn bao vây Cự Quỷ Thành, khiến cho quân đoàn Cự Quỷ ở bên trong chiến tranh, nếu như thắng lợi còn tốt, một khi thất bại, như vậy trận pháp này sẽ trở thành lao ngục, ngăn cản bất kỳ một tu sĩ Man Hoang nào chạy trốn, do đó hoàn toàn diệt sạch.

Thiên Tôn muốn hoàn toàn tiêu diệt đi trái tim của Man Hoang, từ trên màn ánh sáng trận pháp này, cũng có thể thấy được một chút.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy được màu vàng màn ánh sáng, mắt Bạch Tiểu Thuần càng xuất hiện thêm nhiều tơ máu. Tốc độ của hắn ầm ầm bạo phát. Hắn đang muốn triển khai Bất Tử Cấm, mạnh mẽ xuyên qua màn ánh sáng trận pháp này. Bỗng nhiên, trên màn ánh sáng màu vàng phía xa, đột nhiên hiện ra ba gương mặt cực lớn.

Ba khuôn mặt này đều già nua. Một người trong đó, ở giữa mi tâm lại có một cái sừng màu vàng dữ tợn. Lúc này, trong chớp mắt khi bọn họ xuất hiện, tản ra dao động Thiên Nhân chấn động tám phương!

Nhất là lão già ở mi tâm có một sừng. Dao động tu vi của hắn vượt xa so với hai Thiên Nhân hậu kỳ còn lại. Khí thế đại viên mãn cực hạn so với Trần Hảo Tùng còn muốn khủng khiếp hơn nhiều.

Ánh mắt của hắn như điện chớp, bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang lao nhanh đến. Rất nhanh đồng tử trong hai mắt hắn co lại. Hiển nhiên là nhận ra tu vi của Bạch Tiểu Thuần là Thiên Nhân đại viên mãn. Hắn còn nhìn thấu linh khí thiên địa tràn ngập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

- Không phải Thiên Công của Man Hoang... Nhưng trong đại viên mãn của bốn mạch Thông Thiên, không có người này...

Lão già thì thào, hai mắt sắc bén, thản nhiên mở miệng.

- Người vừa tới dừng lại. Lão phu là Âu Dương Trần, Thiên Nhân thân vệ Thông Thiên Đảo, tuân lệnh của Thiên Tôn, bố trí đại trận sinh tuyệt. Không quan tâm ngươi là Thiên Nhân của tông môn nào, đều phải nhanh chóng rời đi. Người người vi phạm, giết chết!

Lão già này cùng với hai người Thiên Nhân hậu kỳ khác, bọn họ không thuộc về bất kỳ tông môn bốn mạch nào, mà đến từ Thông Thiên Đảo, là thân vệ dưới trướng của Thiên Tôn, vượt xa thị vệ!

Thân vệ giống như như vậy, đều được Thiên Tôn tuyển chọn từ trong toàn bộ khu vực Thông Thiên, sau đó lấy bí pháp, thành tựu Thiên Nhân. Nhân số cụ thể, cho dù Bán Thần lão tổ bốn mạch cũng không biết. Có thể nói là trong tay Thiên Tôn, ngoại trừ bản thân hắn ra, còn có một lực lượng khác uy hiếp bốn mạch.

Thậm chí theo lời đồn đại, ở trên thân vệ, còn có thần vệ!

Lần này Thông Thiên cùng Man Hoang khai chiến phần lớn, thị vệ, thân vệ Thông Thiên Đảo đều xuất động. Bọn họ không tham dự vào trong cuộc chiến tranh, một mặt là chịu trách nhiệm chém giết dư nghiệt, về mặt còn lại là giống như giám quân, bố trí sinh tuyệt trận, hoàn thành lần diệt sạch cuối cùng.

Ở trong lòng của bọn họ, chỉ có Thiên Tôn. Về phần bốn mạch khác, ngoại trừ Bán Thần... những người khác bọn họ đều không để vào mắt.

Thiên Nhân trong tông môn bốn mạch giống như Bạch Tiểu Thuần trước mắt vậy, bọn họ bình thường có thể trực tiếp quát mắng.

Nếu như đổi thành thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần còn có thể khách khí giải thích một chút. Nhưng hiện tại, trong lòng hắn đang lo lắng. Kể từ khi biết Cự Quỷ Vương cùng Nghịch Hà Tông còn có đông mạch Thông Thiên phát động chiến tranh, hắn một đường hoàn toàn không lãng phí thời gian, chạy nhanh đến. Lúc này trong lòng hắn lo lắng đến cực hạn. Mắt thấy sắp đến chiến trường, nhưng lại có người ngăn cản, hắn không có thời gian đi mở miệng nói thêm cái gì. Tốc độ chẳng những không có giảm bớt, trái lại còn nhanh hơn.

Trong tiếng nổ vang, toàn thân hắn trực tiếp hóa thành một đạo cường nỏ kinh thiên động địa, chợt lao thẳng đến màn ánh sáng màu vàng.

- Không biết sống chết!

Trong mắt lão già có một sừng ở mi tâm lộ ra sự khinh miệt. Mặc dù lúc này Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra tu vi là Thiên Nhân đại viên mãn, nhưng hắn vẫn hừ lạnh một tiếng.

- Giết người này!

Hắn vừa nói ra lời này, lập tức hai người thân vệ Thông Thiên Đảo Thiên Nhân hậu kỳ khác trên màn ánh sáng trận pháp đều cười lạnh một tiếng. Gương mặt chợt co lại, thình lình hóa thành hai thân ảnh, trực tiếp bay ra khỏi trận pháp. Thời điểm bọn họ bay ra, trên người của bọn họ cũng dâng lên ánh sáng trận pháp màu vàng, lại có trận pháp gia tăng trong người!

Màn ánh sáng trận pháp này có lực kinh người, ngưng tụ ở trên người của hai người, nhất thời liền khiến cho chiến lực của hai người đều tăng lên không ít, rất gần với Thiên Nhân đại viên mãn.

Hiển nhiên, trận pháp gia tăng mới là nguyên nhân khiến lão già một sừng cùng với hai vị thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ này cuồng ngạo như

vậy.

- Xông tới đại trận sinh tuyệt, không quan tâm ngươi là ai, đều xúc phạm tới pháp tắc của Thiên Tôn. Nhận lấy cái chết!

Lúc này âm thanh của hai thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ giống như thiên lôi, lạnh lùng cao ngạo vang vọng. Trong chớp mắt hai người đã bỗng nhiên bay ra.

Mắt thấy sắp tới gần, hai người này bấm quyết. Ở phía sau lưng của từng người đều huyễn hóa ra một con bò cạp màu vàng cực lớn, mang theo sự dữ tợn, mang theo sát khí, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

- Cút ngay cho ta!

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần không giảm. Ở trong chớp mắt khi hai người đến gần, hắn chợt mở miệng phát ra một tiếng gầm khẽ khiến cho trời đất đều biến sắc. Tiếng gầm khẽ này thốt ra, trực tiếp lay động trời cao, hình thành một gió trời hung bạo không có cách nào hình dung, giống như dời núi lấp biển trực tiếp cuốn về phía hai người.

Hai vị thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ này thậm chí cũng không kịp đi tới gần Bạch Tiểu Thuần, đã bị sóng âm rít gào của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp trùng kích. Toàn thân bọn họ chấn động mãnh liệt. Đồng thời, máu tươi điên cuồng phun ra. Thật giống như bọn họ bị một ngọn núi lớn trực tiếp đập vào trên người. Con bò cạp màu vàng huyễn hóa ra ở phía sau lưng bọn họ, lập tức nổ tung, khiến cho bọn họ không có cách nào chống đỡ. Thậm chí cảm thụ một chút, tâm thần liền chấn động, thân thể cũng đau nhức giống như bị xé rách, bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp tan vỡ!!

- Ngươi...

- Hắn không phải là Thiên Nhân...

Thần sắc của hai thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ này vốn ngạo nghễ, đột nhiên đại biến. Tròng mắt bọn họ cũng muốn nổ trung. Trong phút chốc ngay trong tâm thần, dâng lên sự khiếp sợ vô cùng vô tận. Trong một tích tắc này, trong đầu chấn động ngập trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1465: Hạ Xuống Cự Quỷ Thành! (1)

Trong sóng âm này ẩn chứa tu vi cùng chiến lực của Bạch Tiểu Thuần. Lúc vang vọng giống như hóa thành thực chất, khiến hư vô phía trước hắn đều trực tiếp bị sụp xuống nghiền nát. Trong gió bão nổ vang, cho thấy lực diệt sạch, phát ra một ý chí kinh thiên... đủ để quét ngang tất cả Thiên Nhân!

Có thể nói là... Thiên Nhân mạnh nhất!

Hai thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ này chỉ kịp phát ra tiếng kêu kinh ngạc, thậm chí thời điểm tiếng kêu thất thanh còn chưa có nói xong hoàn chỉnh, thân thể theo bản năng lui về phía sau, lại lập tức bị tiếng rít gào của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp trùng kích.

Không có cách nào chống lại, đây không phải là lực lượng bọn họ có thể đối kháng!

Không có cách nào né tránh. Tiếng nổ đến từ bốn phương tám hướng, hình thành lực diệt tuyệt, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn họ, uy hiếp tới tính mạng của bọn họ!

Ầm ầm.

Những tiếng động ngập trời theo đó vang lên. Hai thân vệ Thiên Nhân hậu kỳ này run rẩy, máu tươi điên cuồng phun ra, thần sắc mang theo sự kinh hoàng cùng tuyệt vọng không có cách nào tưởng tượng được. Thân thể bọn họ cũng không kịp lui về phía sau, liền trực tiếp ở trong tiếng gào thét, toàn thân lăn lộn nổ tung!

Thân thể của bọn họ... lại có thể hoàn toàn không có cách nào chịu được, ở trong tiếng nổ này, trực tiếp trở thành tro bụi... Thậm chí nguyên thần của bọn họ cũng không có cách nào chạy ra được, bị nhốt ở bên trong thân thể, cùng thân thể... tan thành mây khói!

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Gần như chỉ là trong chớp mắt một cái, hai thân vệ này vừa rồi vẫn ngạo nghễ vô cùng, trong nháy mắt lại bị diệt sạch... Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho ánh mắt lão già một sừng ở bên trong màn ánh sáng, lộ ra biểu hiện không có cách nào tin tưởng được. Toàn thân hắn chấn động mãnh liệt. Sự hoảng sợ của hắn còn điên cuồng mãnh liệt hơn so với hai người đã chết kia. Âm thanh cũng đều mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, la lên thất thanh.

- Ngươi... Ngươi không phải là Thiên Nhân!

Trong lòng lão già một sừng này điên cuồng run rẩy. Hắn lập tức lại ý thức được, người này tuyệt đối không thể là Thiên Nhân. Người này có thể chỉ là dựa vào rít gào, lại thuấn sát hai vị Thiên Nhân hậu kỳ... Chỉ có Bán Thần!!

Hoàn toàn không có một chút do dự, lão già một sừng này gần như bị sợ vỡ mật, vội lui về phía sau, lại muốn chạy trốn. Nhưng tốc độ của hắn ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, thật sự quá chậm.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng không có tâm tình đi để ý tới lão già một sừng này. Hiện tại ý niệm duy nhất của hắn, chính là dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào chiến trường!

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần vượt qua tất cả, giống như xuyên qua hư vô, trực tiếp lại một đầu lao vào đại trận sinh tuyệt bên trong màn ánh sáng màu vàng. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc bước vào bên trong trận pháp, lão già một sừng vốn tâm thần run rẩy, toàn thân co lại vì sợ hãi tràn ngập. Trong lòng hắn bỗng nhiên thoáng động, dâng lên hi vọng.

- Hắn rốt cuộc thật sự nhảy vào rồi. Trận pháp này... Cho dù là Bán Thần bước vào, trong thời gian ngắn cũng phải bị áp chế. Hắn làm vậy chính là đâm đầu vào chỗ chết!

Trong lòng lão già một sừng rung lên, rốt cuộc không lui về sau nữa, mà trong mắt có dâng lên sát cơ. Dù sao hắn cũng là Thiên Nhân đại viên mãn. Ở trong các thân vệ của Thông Thiên Đảo, hắn cũng là người xuất sắc. Bình thường hắn sát phạt quyết đoán. Lúc này hắn không lùi mà tiến tới, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, muốn ngăn cản ở phía trước Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần đã triển khai ra Bất Tử Cấm, căn bản cũng không có nửa điểm ngừng lại, giống như trận pháp này không tồn tại, chợt đi về phía trước.

Cảnh tượng như vậy lập tức để trong đầu lão già một sừng lại nổ tung. Sắc mặt hắn điên cuồng biến đổi. Đồng thời, sợ hãi cùng kinh hãi còn mãnh liệt hơn so với trước vô số lần. Ở trong tâm thần không ngừng bạo phát, hắn lại muốn một lần nữa lui về phía sau...

Nhưng đã muộn rồi!

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh. Dưới Bất Tử Cấm, Hám Sơn Chàng theo bản năng được thi triển ra. Bạch Tiểu Thuần lao thẳng đến phía trước. Gần như trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện ở trước mặt lão già một sừng muốn đi ngăn cản mình, va chạm vào nhau.

Ầm một tiếng.

Lão già một sừng này chỉ cảm thấy giống như bị vô số ngọn núi từ trên trời đập vào trên người. Hắn phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể lại trực tiếp nổ tung tan vỡ. Nguyên thần mang theo sự sợ hãi vô tận muốn bỏ chạy. Nhưng hắn căn bản không có cách nào làm được.

Ở dưới tốc độ cực hạn này của Bạch Tiểu Thuần, bên ngoài thân thể hắn giống như hình thành lực hút kinh người. Nguyên thần của lão già

một sừng không đợi trốn ra được, đã bị âm bạo do Bạch Tiểu Thuần lao qua, bỗng nhiên chìm ngập!

Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần cực kỳ cường hãn!!

Sau khi bước vào trận pháp này, Bạch Tiểu Thuần căn bản chưa từng liếc mắt nhìn lão già một sừng này. Bản thân đối phương tự mình đâm đầu vào chỗ chết, hết lần này tới lần khác ngăn cản ở phía trước hắn, tính giết chết Bạch Tiểu Thuần. Cũng chỉ là tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, vận khí của hắn không tốt mà thôi.

Dưới Bất Tử Cấm, đại trận sinh tuyệt giống như không tồn tại. Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có chút dừng lại nào, trực tiếp xuyên qua. Thời điểm hắn xuất hiện... Thình lình đã đến năm vạn dặm bên ngoài Cự Quỷ Thành!

Bên tai của hắn lập tức lại truyền đến vô số gào thét rít gào, những tiếng giãy dụa gầm thét thê lương vô tận. Cùng lúc đó, hắn càng thấy được phía trước... thời khắc này dường như mắt thường không thể nhìn thấy được điểm cuối... Chiến trường!!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt run lên!

Vô số tu sĩ đông mạch Thông Thiên, mỗi một người đều đã đỏ mắt, đang điên cuồng chém giết. Đất Man Hoang, các loại hồn tu cũng giống như như vậy, giống như đã sớm đánh cược tất cả. Bọn họ đối mặt chính là chiến tranh không phải ngươi chết chính là ta mất mạng. Bọn họ đã không quan tâm nữa.

Cho dù tử vong, cũng muốn tự bạo trước khi chết, tranh thủ lôi kéo kẻ địch cùng nhau đi xuống Hoàng Tuyền!

Tiếng nổ vang không ngừng bạo phát ra, chấn động mọi người trên chiến trường. Hai lỗ tai của bọn họ đã mất đi thính giác. Điều này đối với bọn họ mà nói, không có gì đáng ngại. Bởi vì giết người... Không cần lỗ tai!

Từ nơi này đến Cự Quỷ Thành là đoạn đường chừng năm nghìn dặm. Toàn bộ chiến trường... Có thể tính là phạm vi mười vạn dặm. Ở bên trong phạm vi này, một trận chiến tranh mà cả đời này của Bạch Tiểu Thuần cũng chưa thấy qua, đang bạo phát, lại không biết đã bạo phát trong bao lâu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1466: Hạ Xuống Cự Quỷ Thành! (2)

Tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cười điên cuồng đan vào cùng một chỗ, giống như hình thành khúc nhạc tử vong, khiến cho thiên địa vào giờ phút này, giống như cũng muốn thu hồi ý chí của mình, chỉ có thể yên lặng nhìn... khắp nơi trên mặt đất đầy nữ thi thể xương cốt hài cốt!

Đã rất khó nhìn thấy được một thi thể nào hoàn chỉnh. Ở trong những đợt chém giết này, ở những dưới mũi tên, nhìn thấy được... chỉ là một mảnh đỏ sậm...

Khắp nơi trên mặt đất, hơn mười vạn tu sĩ thậm chí nhiều hơn nữa đang điên cuồng thi triển tất cả phương pháp có thể sử dụng ra để giết người. Nơi đây giống như một cái cối xay thịt cực lớn, không ngừng cắn nuốt tất cả.

Đã không nhìn thấy được trận hình, không nhìn thấy được chỉ huy. Có thể nhìn thấy được, chỉ có bản năng nguyên thủy ép buộc, giống như dã thú điên cuồng.

Ở trên chiến trường mức độ này, tu sĩ Nguyên Anh lại tính cái gì? Kết Đan còn trong chớp mắt liền hình thần câu diệt!

Còn có từng chiếc chiến xa, còn có chí bảo của chiến tranh, tuy lớn đều đã tan vỡ. Nhưng có số lượng vẫn không ít, đang phát ra lực diệt tuyệt, giết chóc tất cả!

Mà chiến trường trên bầu trời cũng rất kinh người. Ở giữa không trung, trên trời cao, một cuộc chiến Bán Thần vượt qua tất cả quy mô,

cũng đang được tiến hành. Trên thân thể cao lớn của Cự Quỷ Vương này, vết thương giăng đầy. Có thể nhìn thấy được có một thanh trường thương đã qua xuyên qua thân thể hắn, đang tản ra ánh sáng màu đen, huyễn hóa ra chín con rồng đen, không ngừng chui tới chui lui ở trong thân thể hắn. Mỗi lần như vậy đều làm cho Cự Quỷ Vương phát ra tiếng gào thét thê lương. Nhưng bản thân hắn bị trọng thương, vẫn điên cuồng mãnh liệt cùng vị Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông, chém giết sinh tử!

Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông cũng đã đến cực hạn, ngực lõm xuống, một cánh tay đã biến mất. Toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra khí tức tử vong ảm đạm. Chỉ là sát ý trong mắt hắn lại vẫn ngập trời.

Mỗi lần bọn họ ra tay, đều làm cho thiên địa biến sắc, cũng làm cho trời cao run rẩy xuất hiện từng vết nứt.

Mà bọn họ ra tay, phát ra công kích, cũng hóa thành từng tầng sóng khí, trở thành gió bão ở bốn phương tám hướng, quét ngang thế giới.

Ở dưới chiến trường Bán Thần, trên bầu trời, Thiên Nhân của Cự Quỷ Thành, Thiên Nhân của đông mạch Thông Thiên, đều đang đánh một trận sinh tử. Những tiếng sấm thường vượt qua thiên lôi, ở bên trong thiên địa này, không ngừng phát tiết bạo phát.

Đám người Hồng Trần Nữ, Nghịch Hà Tông Linh Khê lão tổ, Bạch Trấn Thiên, Trần Hạ Thiên cùng với Đồng Tử, không ngờ đều ở bên trong!

Mà vị Thiên Nhân lão tổ Thiết Huyết Đường kia lại không ở đây. Người cũng không có mặt còn có vị U Minh Công của Cự Quỷ Thành ở trong trí nhớ Bạch Tiểu Thuần!

Lúc này, Thiên Nhân phía bên Thông Thiên có ba vị. Phía bên Man Hoang, ngoại trừ Hồng Trần Nữ ra, còn có một người. Bạch Tiểu Thuần

nhận ra người này. Đó là một trong những Thiên Công của Khôi Hoàng Thành.

Lúc này cuộc chiến của sáu người đã đến một khắc sinh tử. Hiển nhiên bên trong đại trận sinh tuyệt đều bị cắt đứt. Mọi người nơi đây chìm đắm ở trong giao chiến khẩn trương, hoàn toàn không có cách nào phát hiện ra!

Ở thời điểm nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần đến, tiếng nổ vang chợt bạo phát mãnh liệt hơn. Chính là vị Thiên Công kia, cười thảm trước khi chết, rốt cuộc không tiếc tự bạo, hình thành lực hủy diệt. Đồng Tử không tránh kịp, trực tiếp bị bao phủ. Sau tiếng nổ lớn, tử vong không chỉ là hắn, còn có vị... Đồng Tử của Tinh Không Đạo Cực Tông!

Hồn phi phách tán, đồng quy vu tận!

Gần như ở trong chớp mắt khi hai người tử vong, Hồng Trần Nữ cũng phun ra một búng máu. Ở dưới sự liên thủ của Trần Hạ Thiên cùng Bạch Trấn Thiên, nàng vốn đã bị trọng thương, thương thế quá nặng. Trong tiếng cười thảm, nàng nhanh chóng lui về phía sau.

Trần Hạ Thiên hít thở ồ ồ, chợt gào thét.

- Hàn Tông, nếu ngươi còn tiếp tục không lấy ra toàn lực, sau trận chiến này, lão phu diệt cả nhà Nghịch Hà Tông của ngươi!

Nói xong, hắn cùng với Bạch Trấn Thiên, lao đến đuổi theo Hồng Trần Nữ. Trong mắt hắn lộ ra sát cơ kinh người. Hiển nhiên, đối với nữ nhi của Cự Quỷ Vương, thống lĩnh của quân đoàn Cự Quỷ, hắn đã ở thếở phải giết!

- Giết nàng, có thể khiến cho Cự Quỷ Vương phân tâm, liền có thể tranh thủ cho lão tổ một đòn tuyệt sát!

Mắt thấy Trần Hạ Thiên cùng Bạch Trấn Thiên đều nhanh chóng phóng đi, Linh Khê lão tổ cảm thấy cay đắng. Hắn biết từ khi khai chiến

tới nay, Nghịch Hà Tông thương vong ít nhất. Tất cả những điều này đều là do Hồng Trần Nữ nương tay. Hắn vốn không muốn ở chỗ này ra tay với Hồng Trần Nữ. Nhưng vừa vặn ở Thông Thiên, mình đã không thể làm theo ý mình. Lúc này hắn thở dài một tiếng, cất bước đi.

Nhưng ngay khi ba người đồng thời tới gần, Hồng Trần Nữ ở trong tiếng cười thảm, bên trong con mắt lộ ra hàn quang, giống như sắp triển khai thần thông thuật pháp nào đó với cái giá cực lớn. Nhưng vào lúc này...

Một tiếng rít gào từ phía xa trong thiên địa, giống như có thể xé rách hư vô, ầm ầm truyền đến.

- Dừng tay!

Theo âm thanh đến, lại là một cầu vồng trực tiếp mở ra hư vô thông suốt, mang theo khí thế vô thượng, kinh thiên động địa!

Chớp mắt!

Tới gần!

Người đã tới gần, âm thanh nổ tung!

Chỉ là âm thanh lại lập tức khiến cho hai lỗ tai Trần Hạ Thiên chấn động, tâm thần giống như sắp tan vỡ. Trong một tích tắc này, thất khiếu lại bị chấn động chảy xuống máu tươi. Trong sự hoảng sợ, hắn thậm chí cũng không kịp phản ứng nữa. Đầu cũng chấn động nổ mạnh, giống như bị búa tạ đập tới.

Bạch Trấn Thiên ở bên cạnh cũng vô cùng chật vật. Ở dưới giọng nói này vang lên, hắn bị chấn động, ngũ tạng lục phủ giống như đều muốn tan vỡ, lại trực tiếp phun ra

búng máu tươi lớn. Dường như ở dưới tiếng gầm thét giận dữ này, linh hồn cũng muốn bị trực tiếp phá hủy thành mảnh nhỏ.

Chỉ có Linh Khê lão tổ lông tóc không tổn hao gì. Nhưng hiện tại trong lòng hắn vô cùng chấn động. Theo âm thanh quen thuộc này lọt vào tai, khiến cho hơi thở của hắn chợt dồn dập. Trong mắt còn có không có cách nào tin tưởng. Hắn muốn quay đầu nhìn lại. Nhưng khi nhìn qua, chỉ thấy bên kia tốc độ quá nhanh, do đó hư vô vặn vẹo cùng thiên địa mơ hồ.

Bạch Tiểu Thuần hóa thành cầu vồng, tốc độ cực nhanh, dường như muốn xé rách thiên địa. Còn dâng lên một khí thế vô thượng, kinh thiên động địa, thậm chí khiến cho chiến trường này cũng chấn động chợt hạ xuống, trong nháy mắt khi Trần Hạ Thiên, Bạch Trấn Thiên tính bao vây tấn công, ra tay đối với Hồng Trần Nữ,!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1467: Ta Đã Trở Về (1)

Từ phía xa nhìn lại, giống như một mũi tên vô cùng sắc bén, thế như chẻ tre, chớp mắt lao tới. Thời điểm hắn xuất hiện, không ngờ đã ở bên cạnh Hồng Trần Nữ. Thời điểm thân thể Hồng Trần Nữ chấn động, Bạch Tiểu Thuần đưa tay phải ra ôm lấy Hồng Trần Nữ. Hắn đứng tại chỗ, tay trái giơ lên, lấy vượt qua tốc độ của tia chớp, trực tiếp cách không chỉ về phía Trần Hạ Thiên cùng với Bạch Trấn Thiên,!

Đây không phải là hắn toàn lực ra tay, nhưng thời điểm đánh ra, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn lên. Một chiến lực vượt ra khỏi tu vi Thiên Nhân, vào giờ phút này cuồn cuộn bạo phát ngập trời.

Những tiếng ầm ầm, nhất thời khuếch tán toàn bộ chiến trường, khiến cho những chiến sĩ hai bên đang giao chiến ở khắp nơi trên mặt đất, mỗi người đều cảm thấy đinh tai nhức óc, hoảng sợ vô cùng. Tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng Trần Hạ Thiên cùng với Bạch Trấn Thiên chợt truyền ra.

Trần Hạ Thiên điên cuồng phun ra máu tươi. Hắn chỉ cảm thấy một lực mạnh không có cách nào tưởng tượng được trực tiếp lại đánh vào trong cơ thể mình. Lực lượng cường đại đó cuối cùng chấn động mình giống như hóa thành một túi nước. Mà nước trong túi này, lại là máu tươi trong cơ thể hắn. Dưới một đòn nghiêm trọng này, thân thể hắn giống như muốn nổ tung ra. Máu tươi trong cơ thể, ở dưới lực đè ép cường hãn này, lại trực tiếp từ bên trong vô số huyết quản trong cơ thể hắn bạo phát ra!

Theo thất khiếu, theo các lỗ chân lông, chân tóc trên toàn thân không ngừng phun ra...

Mà ở dưới một chỉ này trùng kích, thân thể hắn trực tiếp bị cuốn ngược lại. Đồng thời máu tươi phun. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới còn truyền ra những tiếng rắc rắc. Tất cả xương trong cơ thể hắn, ở dưới một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, máu tươi ở bên trong thân thể bạo phát, giống như cũng không có cách nào chịu đựng được, rốt cuộc bắt đầu vỡ nát!

Từng tấc vỡ nát ra. Chớp mắt một cái, Trần Hạ Thiên vội lui về phía sau. Xương cốt cả người hắn rốt cuộc trực tiếp trở thành mảnh vỡ. Thậm chí ngay cả trọng lượng thân thể vẫn không có cách nào chống đỡ, giống như muốn trở thành một đống thịt nát!

Còn chưa có kết thúc. Máu cùng xương tan vỡ, vẫn không có cách nào trung hoà được lực lượng một chỉ này của Bạch Tiểu Thuần. Ở dưới tiếng nổ lớn, trong tiếng kêu thảm thiết này, thân thể hắn không còn máu cùng xương thịt, trực tiếp đã bị xé rách, cuối cùng nổ tung ra!

Chỉ còn lại có nguyên thần của hắn, ở trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, chợt chạy ra. Thân thể nguyên thần run lẩy bẩy. Lúc này hắn ở giữa không trung mang theo khủng hoảng mãnh liệt đến cực hạn cùng khiếp sợ vô cùng, thất thanh thét lên chói tai.

- Ngươi... Bạch Tiểu Thuần... Ngươi... Bán Thần!

Lời hắn nói đã không còn mạch lạc nữa. Một chỉ này của Bạch Tiểu Thuần, thật sự khiến cho linh hồn của hắn cũng phải chấn động đến cực hạn. Hắn không dám đi tin tưởng vào cảnh tượng trước mắt mình.

Trọng thương không chỉ là hắn, còn có Bạch Trấn Thiên. Thời khắc này Bạch Trấn Thiên cũng phun ra máu tươi. Toàn thân phát ra những tiếng rắc rắc. Trong lúc không ngừng rút lui, tất cả phương pháp phòng hộ, tất cả pháp bảo đều hoàn toàn không có chút tác dụng. Căn bản là không có cách nào chống đỡ được lực lượng đến từ một chỉ này của Bạch Tiểu Thuần.

Dưới tiếng nổ lớn, nửa người hắn lại trực tiếp nổ tung ra. Thời điểm máu tươi bắn ra, sắc mặt hắn tái nhợt, nhanh chóng lui về phía sau. Cuối cùng là khiến cho thân thể của hắn, không giống như Trần Hạ Thiên, hoàn toàn tan vỡ.

Phải biết rằng thân thể là Thiên Nhân. Tuy chỉ cần nguyên thần không bị diệt, cũng sẽ không ngã xuống. Nhưng thân thể cũng quan trọng. Sau khi mất đi, chiến lực của bọn họ tổn thất quá nhiều. Một lần nữa ngưng tụ ra thân thể sẽ phải trả cái giá cực lớn, lại rất khó hoàn toàn dung hợp cùng nguyên thần. Điều đó sẽ khiến cho bọn họ ở một khoảng thời gian rất dài, có tu vi xuống thấp, yếu đuối vô cùng.

- Bạch... Bạch Tiểu Thuần!

Thân thể Bạch Trấn Thiên run rẩy, trong mắt mang theo biểu tình không có cách nào tin tưởng, cũng kêu lên thất thanh.

Tất cả những điều này đều phát sinh trong chớp mắt. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đến, sau một chỉ của hắn bắn ra, tất cả quá trình cũng không được mấy hơi thở, đã giống như nghịch chuyển Càn Khôn, khiến cho tất cả chúng sinh trong thiên địa trời cao đều chấn động.

Mà những điều này... vẫn là biểu hiện sau khi hắn đã nương tay.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần vô cùng tức giận, nhưng hắn hiểu rõ, hắn đi tới nơi này, mục đích không phải là giết người, mà muốn giống như năm đó ngăn cản cuộc chiến giữa Linh Khê và Huyết Khê. Hắn muốn đi ngăn cản cuộc chiến tranh giữa Man Hoang cùng Thông Thiên!

Cho nên, Bạch Trấn Thiên cùng Trần Hạ Thiên mới không có bị một chỉ của Bạch Tiểu Thuần tiêu diệt. Những lời Hứa Bảo Tài nói có liên quan tới hành vi của Trần Hạ Thiên, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hận ý sâu đậm. Mặc dù dưới sự kìm chế không tuyệt sát, nhưng ở trên người Trần Hạ Thiên, hắn vẫn tăng thêm một phần tu vi, khiến cho thân thể Trần Hạ Thiên hoàn toàn tan vỡ.

- Tiểu Thuần...

Giữa không trung, Linh Khê lão tổ ngơ ngác nhìn tất cả những điều này. Trong lòng hắn cũng dâng lên sóng lớn. Bạch Tiểu Thuần mất tích mấy năm, hoàn toàn không có một chút tin tức nào. Linh Khê lão tổ ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng trước sau vẫn nhớ mong. Chỉ là hiện tại Bạch Tiểu Thuần xuất hiện quá đột nhiên, khiến cho hắn căn bản cũng hoàn toàn không có sự chuẩn bị. Điều càng làm cho hắn chấn động, là chiến lực Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra lúc này.

- Bán... Thần!

Hầu kết của Linh Khê lão tổ lăn lộn. Hắn cũng là Thiên Nhân, biết rõ thực lực của Trần Hạ Thiên cùng Bạch Trấn Thiên. Có thể hờ hững đánh ra một chỉ, khiến hai người này trọng thương như thế. loại chiến lực này... Linh Khê lão tổ không có cách nào liên hệ hắn cùng Thiên Nhân.

Chỉ có... Bán Thần!

Nhưng điều này thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Nghe quá mức rợn người. Cho dù Linh Khê lão tổ có lòng tin đối với Bạch Tiểu Thuần mấy đi nữa, có chờ mong mấy đi nữa, cũng không có cách nào tưởng tượng được, đối phương rốt cuộc có tạo hóa thế nào. Mấy năm trước, hắn vẫn là Thiên Nhân sơ kỳ. Mấy năm sau... Không ngờ đạt đến Bán Thần!!

Lúc này cũng chấn động, còn có Hồng Trần Nữ đang bị Bạch Tiểu Thuần ôm lấy. Nàng kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt nàng lộ ra sự mệt mỏi, có chút mờ mịt, giống như không dám xác định tất cả những gì mình đã nhìn thấy là sự thật.

- Ta đã trở về.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Hồng Trần Nữ, trong mắt mang theo sự phức tạp, nhẹ giọng mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1468: Ta Đã Trở Về (2)

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, cảm nhận được sự ấm áp từ trên người Bạch Tiểu Thuần truyền tới, trên mặt Hồng Trần Nữ dần dần lộ ra vẻ tươi cười, toàn thân thoáng cái lại thả lỏng. Vừa thả lỏng, áp lực chiến tranh trong mấy năm qua thoáng cái lại ở bên trong thân thể bạo phát ra, hình thành mệt mỏi giống như dời núi lấp biển, khiến cho nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, đã hôn mê.

Nhìn ra được Hồng Trần Nữ trong lòng mình mệt mỏi, nhìn thấy nàng hôn mê, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được tim mình đau đớn. Sau khi từ từ đặt nàng xuống, Lúc hắn đứng lên, ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Linh Khê lão tổ.

- Bái kiến lão tổ!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, ôm quyền trầm giọng mở miệng.

Hơi thở của Linh Khê lão tổ vẫn gấp gáp. Lúc này hắn vẫn không có cách nào tin tưởng cùng không thể tưởng tượng nổi, mở miệng cũng không biết nói cái gì. Cho dù là tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đối với tốc độ nâng cao tu vi của Bạch Tiểu Thuần. Tất cả giống như mộng ảo vậy.

- Lão tổ, triệu tập tất cả đồng môn Nghịch Hà Tông qua. Trận chiến tranh này... Nghịch Hà Tông chúng ta, không tham dự!

Bạch Tiểu Thuần kìm chế áp lực trong lòng. Không khí chiến trường ở bốn phía xung quanh, khiến cho giọng nói của hắn càng thêm trầm

thấp.

Sau khi Linh Khê lão tổ nghe được câu này, hít thở chợt dừng lại. Trong mắt hắn lộ ra tinh quang cùng quyết đoán. Hắn biết lấy tu vi của mình, không cách nào để cho Nghịch Hà Tông ở trong cuộc chiến tranh này chỉ lo cho thân mình.

Nhưng hôm nay, theo Bạch Tiểu Thuần trở về, ngay cả mình cũng không có cách nào nhìn thấy được hắn, chỉ cảm thấy tu vi thâm thúy vô cùng giống như tinh không vậy. Còn có hai quyền vừa rồi, cho thấy một màn kinh người, khiến cho trong lòng hắn dâng lên hi vọng.

Hoàn toàn không có một chút do dự, Linh Khê lão tổ lập tức lại mở miệng, âm thanh ẩn chứa lực tu vi, khuếch tán ra tám phương.

- Đệ tử Nghịch Hà Tông, tất cả đến chỗ của lão phu ở đây!

Giọng nói của hắn vang vọng chiến trường. Nếu như là ở trước, cho dù hắn có nhiều lần la hét sợ cũng khó có người nào có thể hưởng ứng. Nhưng mặc dù chiến trường hiện tại còn có chém giết, nhưng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, khiến cho quá nhiều người ở đây tâm thần bị chấn động, dừng ra tay. Nhất là lời Bạch Tiểu Thuần nói cùng Linh Khê lão tổ, càng làm cho những người nghe được, khí tức hỗn loạn, trong đầu nảy sinh các loại suy nghĩ.

Mà lúc này, trong lòng của các đệ tử Nghịch Hà Tông trên chiến trường đều chấn động mãnh liệt, bay ra, lao thẳng đến chỗ của Linh Khê lão tổ. Theo từng bóng người mang theo sự mệt mỏi lao tới, bên trong có Thượng Quan Thiên Hữu, có Bắc Hàn Liệt, có Tống Khuyết, Thần Toán Tử, còn có... Tống Quân Uyển.

So với v những người khác, trong ánh mắt Tống Quân Uyển có phần phức tạp hơn. Ánh mắt của nàng nhiều lần đảo qua trên người Hồng Trần Nữ đang hôn mê. Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được ánh mắt của Tống Quân Uyển. Trên thực tế trước lúc hắn đến, mọi người của Nghịch Hà

Tông đều ở bên trong thần thức của hắn. Giống như Tống Quân Uyển, Bạch Tiểu Thuần thấy rõ nàng được Tống Khuyết bảo vệ rất tốt.

Lúc này trong lòng tuy rằng có phần áy náy, nhưng cũng không phải là thời điểm để giải thích. Rất nhanh, tất cả đệ tử Nghịch Hà Tông trên chiến trường đều từng người tới gần.

Trên đường bọn họ đến, không người nào dám đi ra ngăn cản, để mặc cho tu sĩ Nghịch Hà Tông tập trung lại cùng một chỗ.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn phản bội thế giới Thông Thiên!

Chỉ còn lại có nguyên thần Trần Hạ Thiên, lúc này cho dù run rẩy, cũng vẫn vội vàng mở miệng nói. Tất cả những điều trước mắt này, thật sự khiến cho hắn hoảng sợ hãi hùng. Đồng thời, hận ý của hắn đối với Bạch Tiểu Thuần còn mãnh liệt hơn nhiều so với trước kia.

Bạch Trấn Thiên ở một bên, khí tức cũng bất ổn. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong đầu hiện lên một chỉ của đối phương vừa rồi. Tâm thần hắn run rẩy. Một sự bất an mãnh liệt, hiện lên toàn thân.

- Bạch Tiểu Thuần, cuộc chiến tranh này, ngươi không thể ngăn cản. Hậu quả sau khi phản bội Thiên Tôn, ngươi sẽ không chịu nổi!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không để ý tới mình, hận ý trong mắt Trần Hạ Thiên càng mãnh liệt hơn. Hắn bỗng nhiên mở miệng.

- Không muốn chết nữa... Câm miệng!

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng liếc mắt nhìn Trần Hạ Thiên. Ánh mắt hắn, khiến cho thân thể Trần Hạ Thiên chợt run rẩy mạnh. Cho dù hận ý tràn ngập toàn thân, nhưng ở dưới ánh mắt này, hắn vẫn cảm thấy lạnh lẽo run rẩy, không dám tiếp tục mở miệng. Đồng thời trong lòng đang thầm kêu khổ. Hắn ý thức được, mình vừa rồi bị thù hận xông lên đầu

làm cho mê muội. Lúc này, hắn… quyết không thể đi động chạm tới Bạch Tiểu Thuần.

Không tiếp tục để ý tới Trần Hạ Thiên đang biến sắc, Bạch Tiểu Thuần giao Hồng Trần Nữ trong lòng mình lại cho Tống Quân Uyển.

- Uyển nhi, giúp ta chiếu cố Tử Mạch... Chờ sau khi ta xử lý xong chuyện nơi đây, ta sẽ giải thích với nàng.

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn về phía trời cao!

Thời khắc này, trên trời cao, hai người Cự Quỷ Vương cùng Bán Thần lão tổ Tinh Không Đạo Cực Tông chém giết cực kỳ kịch liệt, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, bọn họ có quan tâm đến, nhưng lại không rảnh để ý tới. Bất kể là Cự Quỷ Vương hay Bán Thần của Tinh Không, lúc này chỉ cần phân tâm một chút, sẽ khó tránh khỏi phải trả một cái giá cực lớn.

Đối với chuyện nên ngăn cản cuộc chiến tranh này như thế nào, Bạch Tiểu Thuần tuy có manh mối, nhưng lại không có nắm chắc. Bất luận là Thiên Tôn hay người canh giữ lăng mộ, Bạch Tiểu Thuần đều chỉ có thể đi khuyên bảo.

Nhưng bất kể như thế nào, Nghịch Hà Tông tuyệt đối không thể tham dự vào trong cuộc chiến tranh này. Đồng thời... chiến trường nơi đây cũng quyết không thể tiếp tục ở lại nữa. Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên mở miệng.

- Mọi người, dừng chiến!

Một câu nói này, từ trong miệng hắn truyền ra, giống như ngàn vạn thiên lôi, đồng thời nổ tung ra, hình thành tiếng nổ khiến cho thiên địa biến sắc, cuồn cuộn tràn ra tám phương, bao phủ tất cả khu vực chiến trường, hình thành hồi âm vô tận, dưới tầng tầng lớp lớp, giống như chúng sinh đang gào thét rít gào, kinh thiên động địa.

- Dừng chiến!

- Dừng chiến!!!

- Dừng chiến!!!!

Giọng nói này vô cùng mãnh liệt. Vô số tu sĩ hai bên ở trên chiến trường đều nổ mạnh ở trong tâm thần, bị âm thanh của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đánh vào tâm thần, bị chấn động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1469: Ta Cho Các Ngươi. Ngừng Tay!

Dường như trong giọng nói này ẩn chứa một ý chí vô thượng, vượt qua thiên uy, khiến cho bọn họ theo bản năng phải đi nghe theo. Tất cả đều ngừng tay. Dần dần, những tiếng hít sâu liên tiếp từ trên chiến trường chấn động vọng về.

Ngăn cản chiến tranh hai bên trong thời gian, Bạch Tiểu Thuần tim rất loạn. Bởi vì hắn hiểu rõ, mấu chốt nhất không phải là chiến trường ở khắp nơi trên mặt đất, cũng không phải là cuộc chiến Thiên Nhân. Mà là... cuộc chiến Bán Thần ở trên trời cao. Hắn lấy lại bình tĩnh, ép xuống sự lo lắng trong lòng, hướng về phía trời cao, truyền ra âm thanh còn muốn lớn hơn so với trước.

- Cự Quỷ lão ca, Tinh Không lão tổ, nghe ta nói một lời, dừng chém giết đi!

Giọng nói này giống như sóng to gió lớn vậy, mang theo tất cả bầu trời, hình thành gió bão, truyền vào trong tai của Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không Bán Thần. Trước đó, hai người bọn họ vốn đã nhận thấy được khi Bạch Tiểu Thuần đến, đã không tầm thường. Bọn họ lại thấy được trên mặt đất khắp nơi đã dừng chiến. Lúc này bên tai bọn họ nghe thấy bên trong giọng nói của Bạch Tiểu Thuần ẩn chứa ý chí, cũng khiến cho bọn họ hít vào một hơi, thần sắc biến hóa, lộ ra một phần xúc động.

Chỉ là bọn họ đang chém giết, vẫn không có cách nào phân tâm. Lúc này Cự Quỷ Vương phất tay. Bốn phía xung quanh thân thể cự quỷ khổng lồ của hắn ngưng tụ ra sương mù màu đen, hình thành từng quỷ thủ cực lớn, lao thẳng đến chỗ Tinh Không Bán Thần.

Mà Tinh Không Bán Thần vung một cánh tay lên. Sau lưng của hắn, thình lình xuất hiện vô số ngôi sao hư ảo, giống như trên lưng cõng toàn bộ tinh không. Trong mắt hắn tràn ngập sát cơ. Theo tay hắn bấm quyết, bên trong tinh không phía sau lưng của hắn, từng ngôi sao bỗng nhiên hạ xuống, lao thẳng đến chỗ Cự Quỷ Vương.

Nhìn thấy hai người trên trời cao vẫn đang chém giết sinh tử, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc một hồi. Sau đó trong mắt hắn hiện ra tia máu. Toàn thân mơ hồ có chút điên cuồng. Khí tức của hắn chợt ngưng tụ, thân thể bỗng nhiên bay ra.

Sau khi bay ra, vào giờ phút này tu vi của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không giữ lại, được khuếch tán ra. Sóng dao động Thiên Nhân đại viên mãn lập tức khiến cho trời cao chấn động. Cùng lúc đó, vào giờ phút này lực lượng thân thể của hắn cũng trở nên cuồng bạo. Bất Tử Quyển đại viên mãn dồi dào khí huyết, cùng dung hợp với tu vi, sau đó cho thấy... đã không còn là lực lượng Thiên Nhân nữa, mà là... Bán Thần!

Có thể nói, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần hắn... mặc dù bắt đầu từ trên phương diện ý nghĩa chân chính, không phải là Bán Thần, nhưng chiến lực của hắn... đã không khác gì so với Bán Thần!

Trong tiếng nổ vang, toàn thân Bạch Tiểu Thuần hóa thành một cầu vồng đột ngột từ mặt đất lao lên. Vào giờ phút này, hắn giống như lưu tinh chuyển động ngược, lao thẳng đến điểm cuối của bầu trời, lao thẳng đến chiến trường của Bán Thần!

Theo hắn bay ra, khắp nơi trên mặt đất, thần sắc đám người Linh Khê lão tổ và Nghịch Hà Tông đều lộ vẻ xúc động, nhìn lên phía bầu trời. Trong đầu bọn họ không hẹn mà cùng hiện lên ra cảnh tượng năm đó trên chiến trường của Linh Khê Tông cùng Huyết Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần cũng đã đứng ra.

- Lần này, hắn có thể làm được sao...

Linh Khê lão tổ thì thào nói nhỏ. Cuộc chiến tranh này đã đến mức độ khiến cho tất cả mọi người mệt mỏi. Nếu như có thể kết thúc... Đối với Thông Thiên cùng Man Hoang mà nói, đều là chuyện may mắn.

Không chỉ là tu sĩ Nghịch Hà Tông suy nghĩ như vậy. Lúc này toàn bộ chiến trường trên mặt đất, ở dưới tiếng gào thét của Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ hai bên trước dừng chém giết, mỗi người đều ngẩng đầu, nhìn lên trên không trung, dõi theo bóng người đang lao thẳng đến trời cao.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, khí thế càng lúc càng mạnh liệt. Đến cuối cùng, toàn thân hắn giống như bốc cháy lên, khiến cho trời cao dâng lên sóng văn, không ngừng khuếch tán ra. Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên vang vọng.

- Vân Lôi Nhân Tổ Biến!

Trong tiếng nổ lớn, ở trong một tích tắc này thân thể hắn đang lao về phía cuối của trời cao, bỗng nhiên biến hóa, trực tiếp hóa thành kích thước chừng mười trượng. Còn chưa kết thúc, theo tốc độ nhanh như tên bắn, hắn lại biến hóa!

Hai mươi trượng, ba mươi trượng, bốn mươi trượng...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn. Theo thân thể lớn lên, khí thế của hắn cũng càng lúc càng mạnh, chấn động tất cả những người tận mắt nhìn thấy. Đồng thời, thân thể hắn cũng đã đạt đến kích thước bảy mươi trượng!

- Vân Lôi Nhân Tổ đệ bát biến!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần lại truyền khắp thiên địa. Thân thể hắn lại một lần nữa tăng lên, từ bảy mươi trượng đến tám mươi trượng, vô cùng cuồng dã vô cùng, cuồng dã cực hạn. Nhưng vẫn còn tiếp tục.

Chín mươi trượng... Một trăm trượng... Một trăm mười một trượng...

Không kết thúc. Cho đến khi kích thước đạt tới một trăm hai mươi trượng, một trăm ba mươi trượng...

Đến cuối cùng, khi hắn đến gần chiến trường của Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ, thân thể hắn hoàn thành biến đổi Vân Lôi Nhân Tổ cuối cùng!

- Thập nhất biến!

Tiếng nổ mạnh giống như từ lúc khai thiên lập địa vậy, chấn động thế giới. Đồng thời, thân thể Bạch Tiểu Thuần đạt tới một trăm bảy mươi trượng, giống như Nhân Tổ hạ xuống,

Mỗi biến của Vân Lôi Nhân Tổ sẽ cao thêm mười trượng. Nhập nhất biến chính là một trăm mười trượng. Nhưng hai mắt Bạch Tiểu Thuần là do Nhật Nguyệt Trường Không Quyết chuyển hóa. Vì vậy từng cái xuất hiện thêm ba biến lực, cũng chính là... một trăm bảy mươi trượng!

Giờ phút này, tất cả tu vi của hắn bạo phát ra. Trong phút chốc, lực lượng thân thể của hắn cũng được hoàn toàn thể hiện ra, khiến cho toàn thân hắn từ trên xuống dưới, lộ ra huyết quang vô tận. Huyết quang này khiến cho thân thể của hắn, dường như có khoác một lớp áo vậy. Thoạt nhìn tràn ngập cảm giác quỷ dị không có cách nào nói rõ được.

Hơn nữa, vào giờ phút này, dường như toàn thế giới đều run rẩy. Một lực lượng chỉ có Bán Thần mới có thể cảm nhận được rõ ràng, giống như hạ xuống ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Đây là... toàn thế giới tán thành!

Đây là...

Trước lúc đó, chỉ có người canh giữ lăng mộ, Minh Hoàng cùng Thiên Tôn mới có thể có...

Lực thế giới!

Thần sắc Cự Quỷ Vương biến hóa. trong mắt Tinh Không lão tổ lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt khi trong lòng hai người này đang chấn động, thân thể Bạch Tiểu Thuần hơn một trăm trượng, đã mang theo khí thế ngập trời, chớp mắt vọt tới. Nhưng lại không có ở bên trong thần thông của của bọn họ, mà trực tiếp xuất hiện ở... giữa hai người đang giao chiến!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1470: Cuộc Chiến Bán Thần! (1)

- Ngừng tay!

Thời khắc này Nhân Tổ Biến của Bạch Tiểu Thuần vốn đã cuồng dã. Sau khi xuất hiện, hắn bỗng nhiên gầm khẽ, thần sắc cũng lộ ra vẻ dữ tợn. Theo tiếng hô truyền ra, tay phải của hắn bỗng nhiên giơ lên, trực tiếp nắm tay, trực tiếp đánh xuống một quyền về phía xông tới vô số ngôi sao, thần thông của Tinh Không Bán Thần!

Trời cao giống như muốn nổ tung ra. Tiếng nổ mạnh khiến cho mọi người không thể nghe thấy gì được nữa. Theo một quyền Bạch Tiểu Thuần của hạ xuống, nhấc lên một trận gió lốc, lao thẳng đến, đập tới vô số ngôi sao. Trong chớp mắt khi hai bên va chạm, từng ngôi sao chấn động, lại ở dưới một quyền kia của Bạch Tiểu Thuần, tất cả bị cuốn ngược ra!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Dù sao đối phương cũng là Bán Thần. Nhưng khả năng Bất Tử Huyết của hắn khôi phục, khiến cho hắn chỉ trong một lần hít thở, tất cả tổn thương chớp mắt đã khôi phục, một lần nữa đạt tới đỉnh phong.

- Dừng tay cho ta!

Bạch Tiểu Thuần phát ra tiếng rít gào thứ hai. Tay trái hắn giơ lên, hạ xuống quyền thứ hai về phía vô số bàn tay sương mù màu đen phía bên Cự Quỷ Vương!

Đều là gió bão chấn động trời cao, tất cả bàn tay sương mù màu đen đi qua nơi nào, sẽ trực tiếp bị xé rách.

Còn chưa kết thúc, hai tay Bạch Tiểu Thuần vung mạnh lên. Ở dưới khả năng khôi phục của Bất Tử Huyết, hắn dường như không gì không làm được. Tiếng sấm không ngừng nổ tung ở xung quanh hắn. Hắn cứng rắn dựa vào lực cuỷa một người, tách hai đại Bán Thần ra. Giọng nói của hắn át cả những tiếng nổ vang ở bốn phía xung quanh, lần thứ ba... vang vọng trong thế gian, đánh vào trong tai của Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không Bán Thần!

- Ta bảo các ngươi... Ngừng tay!!!

Ầm ầm ầm!

Trùng kích càng mãnh liệt hơn, bỗng nhiên bạo phát. Cự Quỷ Vương vốn đã trọng thương, thần sắc biến hóa. Thân thể hắn liên tiếp lui về phía sau. Đồng thời, Tinh Không Bán Thần hít thở dồn dập, vc không thể không lui về phía sau!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho các tu sĩ hai bên ở khắp nơi trên mặt đất đều nín thở. Mặc dù trước bọn họ cảm nhận được sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần này có thể mạnh mẽ đến mức làm cho không người nào có thể tin tượng được!

- Cái này... Không thể như vậy được!

Nguyên thần của Trần Hạ Thiên run rẩy, trong đầu chấn động không ngừng. Trước đó, mặc dù hắn phán đoán Bạch Tiểu Thuần đã là Bán Thần. Nhưng hắn thấy, tối đa cũng chính là cùng cấp bậc với Cự Quỷ Vương hoặc là Tinh Không lão tổ. Nếu đơn đả độc đấu có thể không phân thắng bại, nhưng cũng tuyệt đối không có cách nào làm được... có thể đồng thời tiếp nhận thần thông của hai đại Bán Thần, lại có thể lông tóc không tổn hao gì!

Phải biết rằng, ngăn cản hai Bán Thần chém giết, có thể có loại tư cách này, tuyệt đối không phải là Bán Thần tầm thường, càng không cần phải nói phương pháp Bạch Tiểu Thuần ngăn cản, thô bạo vô cùng!

Bạch Trấn Thiên cũng hít sâu một hơi, thần sắc hoảng sợ. Càng hiểu rõ Bán Thần, hắn lại càng hiểu được chỗ đáng sợ của Bạch Tiểu Thuần lúc này.

- Tại sao có thể như vậy được. Chỉ là mấy năm không gặp...

Bạch Trấn Thiên thì thào, đầu óc đã hoàn toàn rối loạn. Các loại tư tưởng phức tạp, không ngừng hội tụ, biến trở thành cay đắng.

Mặc dù mọi người của Nghịch Hà Tông không hiểu rõ nhiều lắm, nhưng Linh Khê lão tổ có thể nhìn ra được. Lúc này tâm tư của hắn giống như có sóng thần ngập trời. Bạch Tiểu Thuần có chiến lực Bán Thần. Điều này vốn khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại cảnh tượng như vậy, lại càng khiến cho hắn khó mà tin được tất cả những gì vừa xảy ra trước mắt.

Chỉ có điều, so với bọn họ, lúc này người chấn động nhất, lại là Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không Bán Thần. Nhất là Cự Quỷ Vương. Tròng mắt của hắn cũng sắp muốn rơi ra. Hắn chỉ vào Bạch Tiểu Thuần, thất thanh mở miệng.

- Ngươi tiểu tử này... Ngươi thế nào lại đột nhiên thay đổi, trở nên cường hãn như vậy?

Mặc dù Bán Thần lão tổ của Tinh Không Đạo Cực Tông đối với Bạch Tiểu Thuần, không quen thuộc giống như Cự Quỷ Vương, nhưng dù sao Bạch Tiểu Thuần trên danh nghĩa là tu sĩ của Tinh Không Đạo Cực Tông. Từ trước đây, sau khi Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Nhân, hắn đã lưu ý.

Lúc này trong lòng hắn dâng lên sóng gió cũng không nhỏ, thần sắc nghiêm nghị. Hắn không khỏi nheo mắt, nhìn cẩn thận một hồi. Bạch Tiểu Thuần này đột nhiên đi tới một trình độ nhất định, phải khiến cho mình coi trọng!

Tốc độ tu hành của đối phương cực nhanh, khiến cho trong đầu hắn chấn động vô cùng. Điều này hoàn toàn vượt ra khỏi lẽ thường!

- Hắn không phải Bán Thần!

Đồng tử của Tinh Không lão tổ chợt co lại. Mặc dù hắn chấn động, nhưng vừa vặn là Bán Thần, ánh mắt cũng vô cùng sắc bén. Chiến lực của Bạch Tiểu Thuần khiến người ta cảm giác là Bán Thần. Nhưng hắn cũng không có thần hồn. Đây là chỗ mánh khóe lớn nhất.

Không chỉ là Tinh Không lão tổ nhìn ra. Rất nhanh, Cự Quỷ Vương cũng nhìn ra chỗ có vấn đề. Nhưng sự phát hiện này, chẳng những không có khiến cho chấn động kinh ngạc trong lòng hai người giảm bớt, trái lại còn bạo phát ra gấp mấy lần.

- Hắn... Lại còn không phải là Bán Thần!

- Thiên Nhân đại viên mãn... Sao có thể như vậy được. Cả đời này ta đã gặp qua Thiên Nhân đại viên mãn. Nhưng không có một người nào có thể cường hãn như vậy!

Thời điểm tâm tình hai người nổi sóng gió, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, lui ra phía sau vài bước, lần lượt ôm quyền cúi đầu nhìn về phía Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ.

- Cự quỷ lão ca, Tinh Không lão tổ, không nên lại chiến đấu nữa. Người chết đã đủ nhiều rồi. Cuộc chiến tranh giữa Man Hoang cùng Thông Thiên này không có bất kỳ ý nghĩa gì cả!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, khổ sở mở miệng.

Lời hắn nói vừa truyền ra, Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ đều nhíu mày. Bọn họ không lập tức nói gì. Một lát sau, Tinh Không lão tổ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đã mang theo sự sắc bén.

- Bạch đạo hữu, Nghịch Hà Tông có thể không tham dự vào trận chiến này. Chuyện này bản tọa có thể làm chủ. Ngươi dẫn theo Nghịch Hà Tông của ngươi, rời khỏi đây. Cuộc chiến tranh này, cho dù ngươi có chiến lực Bán Thần, nhưng cũng không phải ngươi nói dừng, là có thể dừng lại được!

Tinh Không lão tổ nói những lời này, tuy có chút không khách khí, nhưng nếu là người hiểu hắn, đều có thể nghe ra, đây đã là rất khách khí.

Hắn thừa nhận chiến lực của Bạch Tiểu Thuần. Làm Bán Thần lão tổ của đông mạch Thông Thiên, hắn có quyền lực đi lệnh cho một tông môn vùng trung du không tham dự chiến tranh. Hắn thấy, đây đã là cho Bạch Tiểu Thuần một công đạo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1471: Cuộc Chiến Bán Thần! (2)

Đồng thời, chuyện này cũng là vì đề phòng Bạch Tiểu Thuần quy thuận Man Hoang.

Gần như ở thời điểm Tinh Không lão tổ nói ra lời này, đồng thời Cự Quỷ Vương nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Sâu bên trong trong mắt hắn che giấu sự ôn hòa. Hắn biết lòng tốt của Bạch Tiểu Thuần, cũng biết dự định của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng lời Tinh Không lão tổ nói, hắn công nhận. Cuộc chiến tranh này, không phải Bạch Tiểu Thuần nói dừng, là có thể dừng lại được.

- Ân oán giữa Thông Thiên cùng Khôi Hoàng Triều, đã giằng co quá lâu. Tiểu Thuần... Tâm ý của ngươi, lão phu đã biết. Đi đi. Dẫn Tử Mạch đi...

Cự Quỷ Vương nói, trong mắt một lần nữa trở nên sắc bén, nhìn về phía Tinh Không lão tổ.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, sát cơ lại hồi sinh. Đồng thời, lời bọn họ nói chuyện, cũng không có che giấu, truyền vào đến trên chiến trường. Theo những tiếng hít thở chậm rãi lên xuống, tu sĩ hai bên trên chiến trường, cho dù không muốn, cho dù cay đắng, cũng chỉ có thể là có càng nhiều tơ máu trong mắt, khiến cho sát ý của từng người, vào giờ phút này, càng thêm mãnh liệt.

Mắt thấy cuộc chiến tranh này, lại muốn một lần nữa triển khai, khí tức của Bạch Tiểu Thuần cũng dao động một hồi. Hắn cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng bên trong con mắt càng thêm quyết đoán. Hắn biết, nếu như ngay cả chiến trường nơi đây cũng không có cách nào ngăn cản, như vậy

hắn làm sao có thể khiến cho Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ đồng ý dừng chiến tranh.

Hắn càng hiểu rõ, lập trường của hắn vào giờ phút này, không thể lệch đi. Một khi lệch đi... hắn cũng lại mất đi tư cách tranh thủ sự đồng ý đình chiến của Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ.

- Các ngươi muốn khai chiến...

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, âm thanh mang theo một sự kiên quyết nồng đậm, chậm rãi truyền ra.

- Như vậy... Đánh thắng được ta, các ngươi nguyện ý chém giết thế nào, thì chém giết thế nào. Bạch Tiểu Thuần ta từ nay về sau hoàn toàn không để ý tới!

- Nhưng nếu như ngay cả ta cũng đánh không lại... Đường đường là Bán Thần, cũng đừng ở trước mặt ta nói cái gì mà chém giết nữa!

- Tinh Không lão tổ, tới đi. Nếu như ta thuyết phục không được ngươi, ta cũng chỉ có thể đánh cho ngươi phục. Còn có Cự Quỷ lão ca nữa. Chờ ta đánh cho Tinh Không lão tổ này phục rồi, ta trở lại đánh cho lão ca phải phục!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần nói, đầu ngẩng lên, trong mắt tràn ngập tơ máu. Hắn lộ ra nụ cười lạnh, nhìn về phía hai người.

Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ biến sắc. So với việc Tinh Không lão tổ, mặc dù Cự Quỷ Vương đối với lời Bạch Tiểu Thuần nói có chút khó chịu, nhưng vẫn không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng mắt Tinh Không lão tổ lại nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi nở nụ cười. Tiếng cười kia càng lúc càng lớn. Khí thế của hắn cũng ở trong tiếng cười kia, cuồn cuộn bạo phát ngập trời, càng lúc càng mãnh liệt. Đến cuối cùng, ảnh hưởng tới toàn bộ trời cao. Bầu trời vặn vẹo. Vốn là

ban ngày, nhưng chỉ trong chớp mắt lại hóa thành đêm tối. Lộ ra... Một mảnh tinh không xa lạ!

Đây chính là đạo pháp của Tinh Không lão tổ, giết chết tinh không của mình thay thế được trời cao, huyễn hóa ra, giống như là khiến cho ý chí của mình bao trùm ở trên ý chí của mảnh thế giới này.

- Bạch Tiểu Thuần, ngoại trừ Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ ra, không ai dám nói đánh cho bản tọa phục! Mà ngươi vừa rồi chịu đựng, chẳng qua là lực thần thông còn sót lại của bản tọa mà thôi.

- Ngươi có thể mỏi mắt mong chờ.

Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng. Vừa rồi khi hắn đối mặt với thần thông của hai người, khả năng khôi phục của Bất Tử Huyết trong cơ thể, khiến cho Bạch Tiểu Thuần đã ý thức được, có thể... hôm nay mình còn muốn mạnh hơn so với trong sự tưởng tượng của mình.

- Được!

Tinh Không lão tổ giận dữ cười ngược. Tay phải của hắn bỗng nhiên giơ lên, chỉ về phía tinh không một cái. Dưới một chỉ này, nhất thời toàn bộ tinh không quần tinh lập lòe. Từng ngôi sao đều sáng lên, sáng chói vô biên. Đồng thời, vào giờ phút này, những tinh không này rốt cuộc thật giống như bị một chỉ của Tinh Không lão tổ hấp dẫn. Trong nháy mắt... từng tinh quang ngưng tụ đến.

Toàn bộ bầu trời đều đang biến hóa. Một cảnh tượng kỳ dị này tản ra khí thế mênh mông, khiến cho mọi người ở khắp nơi trên mặt đất, trong lòng đều run rẩy. Dường như một chỉ này của Bán Thần Tinh Không lão tổ, lúc này đã siêu thoát. Cho thấy lực lượng thần chỉ giống như có thể dựa vào một người, chấn động nền tảng của thế giới!

- Tinh Không Chi Mâu!

Tinh Không lão tổ hờ hững mở miệng. Theo lời nói của hắn vang vọng, những tinh quang này bỗng nhiên chảy xuôi, Cuối cùng ở trên bầu trời chúng nhanh chóng ngưng tụ lại một chỗ. Theo khí tức càng lúc càng mãnh liệt, một lực áp bách cũng khuynh trời giáng xuống. Cho đến khi... ngưng tụ ở dưới vô tận tinh quang, một trường mâu cực lớn do tinh quang tạo thành, biến hóa ra ở trên bầu trời!

Trường mâu này quá lớn, dường như chiếm toàn bộ tinh không. Lúc này theo tay phải Tinh Không lão tổ buông ra, chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời trường mâu tinh không này cũng chậm rãi chuyển động. Đầu mâu lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần!

Trong chớp mắt, ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại bạo phát ra một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Cùng lúc đó, mặt đất run rẩy, vô số đá vụn bay lên. Tất cả tu sĩ trên mặt đất đều dâng lên một cảm giác sợ hãi giống như ngày diệt vong hạ xuống.

- Diệt!

Trong mắt Tinh Không lão tổ có hàn quang lóe lên. Lúc hắn bỗng nhiên mở miệng, trường mâu trong tinh không ầm ầm di chuyển, từ trên trời hạ xuống, lao thẳng đến... Bạch Tiểu Thuần!

Khí tức tăng mạnh, khí thế vang trời, khiến hư vô ở bốn phía xung quanh cho Bạch Tiểu Thuần truyền ra những tiếng rắc rắc, Nhưng hư không lại không có cách nào tiếp nhận được, xuất hiện sự vỡ nát. Lớp da trên thân thể hắn cũng lõm xuống. Cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy được có hết luồng khí xoáy này tới luồng khí xoáy khác, không ngừng chạy. Tóc hắn nhẹ nhàng tung bay. Duy nhất chỉ có trong mắt của hắn, khi trường mâu tới gần, trong nháy mắt, có ánh sáng huyết sắc, giống như máu lửa, chợt thiêu đốt!

- Bạch Tiểu Thuần, cuộc chiến Bán Thần, mặc dù ngươi có tư cách tham dự, nhưng lại không có tư cách ngăn cản!

Tinh không Bán Thần ngạo nghễ mở miệng, âm thanh giống như sấm sét trên cửu thiên, trực tiếp nổ tung. Theo bàn tay hắn bấm quyết, tốc độ trường mâu tinh không này càng lúc càng nhanh. Đến cuối cùng, giống như muốn tác ra hư vô. Khoảng cách với Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng gần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1472: Khôi Phục Nghịch Thiên! (1)

Thậm chí hư vô ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng không chịu nổi, ở nơi này không ngừng vỡ nát. Ngay cả mặt đất phía dưới chân hắn, cũng chấn động.

Giờ phút này, trên chiến trường lặng ngắt như tờ. Ánh mắt mọi người, đều ngưng tụ ở trên bầu trời. Trong sự chú ý của vạn người, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Máu lửa trong đôi mắt càng thêm sắc bén, lại càng thêm chói mắt. Khí thế toàn thân đã liên tiếp tăng lên, không ngừng quật khởi bạo phát!

Tiếng sấm vang vọng khắp nơi. Mái tóc Bạch Tiểu Thuần tung bay. Xung quanh thân thể hắn có gió bão không ngừng khuếch tán ra. Khiến cho hắn thoạt nhìn, giống như chiến thần. Hắn ngẩng đầu nhìn trường mâu tinh không này từ trong tinh không hạ xuống. Tay phải của hắn... chậm rãi giơ lên!

- Ta đã từng nói, có thể đánh cho ngươi phục hay không, ngươi có thể mỏi mắt mong chờ.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng. Bên trong âm thanh lộ ra sự kiên quyết. Trong mắt hắn mang theo sự quyết đoán. Theo tay phải hoàn toàn giơ lên, hắn hung hăng nắm lấy. Sau đó, trong cơ thể hắn lập tức có thể bỗng nhiên truyền ra tiếng nổ còn lớn hơn so với thiên lôi.

Ở trong một chớp mắt này, nguyệt ngân bên trong con mắt trái của hắn lập lòe kinh người, ấn ký mặt trời trong mắt phải, cũng giống như hỏa diễm ngập trời bay lên. Thân thể Vân Lôi Nhân Tổ của hắn, lúc này

theo lực lượng thân thể cùng tu vi vận chuyển, đang nhanh chóng chuyển hóa thành... chiến lực có thể thay trời đổi đất!

Tất cả những điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế, đều phát sinh chỉ trong chớp mắt. Trong chớp mắt, trường mâu tinh không này liền mang theo khí thế không có cách nào hình dung, giống như muốn mang theo tất cả toàn bộ bầu trời, gào thét lao về phía Bạch Tiểu Thuần, càng lúc càng gần... trong khoảnh khắc, rốt cuộc gần như đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần!

Trường mâu tinh không này quá lớn, dài chừng vạn trượng. Lúc này nó hình thành đè ép lại càng tuyệt luân, giống như một tòa Thiên Sơn. mắt thấy sẽ va chạm vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Bên trong ẩn chứa lực lượng tuyệt thế. Có thể tưởng tượng được, một khi vừa va chạm với Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn bạo phát ra lực lượng giống như bẻ gãy nghiền nát, diệt sạch vậy.

Đúng lúc này, khí thế toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng theo đó nhảy lên tới cực hạn. Thân thể hắn chẳng những không có lui về phía sau, ngược lại chợt lao mạnh ra ngòai, hóa thành một đạo lưu tinh, lao thẳng đến trường mâu tinh không. Còn có âm thanh băng hàn, từ trong miệng hắn, vang vọng thiên địa.

- Vân Lôi Nhân Tổ... Nhật nguyệt cùng sáng!

Theo âm thanh xuất hiện, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần có lực lượng cuồng dã hung hãn bạo phát. Âm thanh giống như tiếng rít gào, giống như Nhân Tổ trên đời. Thời điểm bay ra, hai bên người hắn còn có một hình ảnh nhật nguyệt, chợt huyễn hóa ra, càng lúc càng sáng. Đến cuối cùng ánh sáng gần như chói mắt. Thân thể hắn không ngờ... lại đã va chạm vào trường mâu tinh không!

Tâm thần Cự Quỷ Vương chấn động. Ánh mắt Tinh Không lão tổ cũng nghiêm trọng. Tất cả tu sĩ ở khắp nơi trên mặt đất, lúc này dường như đều nín thở. Trong ánh mắt tất cả bọn họ đều tập trung ở trên trời cao. Một người một mâu này đã lao qua, va chạm vào với nhau!

Vụ nổ mãnh liệt đến mức không có cách nào hình dung. Còn ở trong một tích tắc này, vụ nổ cuồn cuộn bạo phát ngập trời, đinh tai nhức óc, khiến cho mặt đất tám phương chấn động, khiến cho hư vô run rẩy vặn vẹo, khiến cho toàn thế giới này, giống như đều cuồn cuộn.

Ầm ầm ầm!

Trường mâu tinh không dài chừng vạn trượng này cuối cùng chợt dừng lại ở giữa không trung. Dừng mắt thường có thể thấy được, trên đó rốt cuộc xuất hiện những dấu vết vỡ nát, còn có những tiếng két két truyền ra. Trường mâu tinh không này thoạt nhìn thanh thế kinh thiên, rốt cuộc lại giống như không có cách nào chịu đựng được sự va chạm đến từ Bạch Tiểu Thuần, lại có thể sau mấy hơi thở, ở trong tiếng nổ vang vọng này, trực tiếp lại... Chia năm xẻ bảy, chợt tan vỡ!

Sau khi tan vỡ, những mảnh nhỏ trường mâu hóa thành vô số ngôi sao cuốn ngược ra. Lúc này thân thể của Bạch Tiểu Thuần ở dưới sự phản chấn, không khỏi lui về phía sau. Khóe miệng của hắn tràn ra máu tươi. Ngực hắn lõm xuống. Tu vi trong cơ thể trở nên hỗn loạn. Đồng thời, ngay cả thân thể hắn dường như cũng muốn tan vỡ. Thậm chí có thể nhìn thấy được một ít vết nứt, cũng xuất hiện ở trên thân thể hắn.

Nhưng trong lúc Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, tổng cộng chỉ là ba bước, tất cả những thương thế này lại có thể trong phút chốc khôi phục lại giống như bình thường. Bước đầu tiên, vết nứt biến mất. Ngực lõm xuống một lần nữa bằng phẳng. Bước thứ hai, tu vi hỗn loạn trực tiếp trấn tĩnh. Lực lượng thân thể tản đi, trong hít thở đã trở lại bình thường.

Thời điểm bước thứ ba, hắn ngẩng đầu, khí thế toàn thân lại bạo phát. Cuối cùng... lông tóc không tổn hao gì, vẫn đỉnh phong!

Bên trong hai mắt hắn có có tinh quang chớp hiện. Lúc nhìn về phía Tinh Không lão tổ, Bạch Tiểu Thuần vỗ những tinh quang dính vào trên người vì trường mâu tan vỡ, hờ hững mở miệng.

- Cũng chỉ có như vậy?

Gần như ở trong nháy mắt khi lời nói của Bạch Tiểu Thuần l truyền ra, những tiếng hít sâu kinh ngạc, những tiếng bàn tán không ngừng, từ trong miệng của các tu sĩ hai bên trên khắp mặt đất truyền ra...

- Lông tóc không tổn hao gì!

- Trời ạ, Bạch Tiểu Thuần này... Sau khi trực diện với thần thông của Tinh Không lão tổ thần, lại có thể... trong nháy mắt khôi phục lại!

- Cái này... cái này...

Chẳng những là mọi người ở khắp nơi trên mặt đất hoảng sợ. Ở trên bầu trời, Cự Quỷ Vương cũng như vậy.

Đôi mắt hắn trợn trừng, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng tràn ngập cảm giác không có cách nào tin tưởng được. Hắn nhìn ra được mánh khóe. Nhưng chính bởi vì nhìn ra mánh khóe, hắn mới có thể càng thêm chấn động.

- Loại khôi phục này... Ai có thể giết chết được?

Vào giờ phút này, tâm thần Tinh Không lão tổ cũng dâng lên sóng lớn ngập trời. Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp. Tinh quang trong mắt sắc bén đến cực hạn.

Thân là Bán Thần, hắn tự nhiên nhìn ra được, vừa rồi Bạch Tiểu Thuần đối đầu với trường mâu tinh không của mình, thương thế không nhỏ. Trường mâu tan vỡ, hắn

không thấy bất ngờ, cũng không chấn động như vậy. Điều khiến cho trong lòng hắn cảm thấy hoảng sợ, là thương thế của Bạch Tiểu Thuần này nhìn như nghiêm trọng, lại có thể chỉ trong thời gian lui vài bước ra phía sau, liền trực tiếp khôi phục.

Theo hắn thấy, điều này quả thực chính là không thể tưởng tượng nổi. Loại năng lực khôi phục này khiến cho tâm thần hắn chấn động mãnh

liệt. Thậm chí ở sâu trong nội tâm, hắn cũng cũng không nhịn được dâng lên cảm giác mãnh liệt kiêng kỵ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1473: Khôi Phục Nghịch Thiên! (2)

- Chiến lực của hắn chỉ có thể so với Bán Thần sơ kỳ mà thôi. Nhưng... lực khôi phục của hắn, cho dù Thiên Tôn cũng không có cách nào làm được!

- Đáng chết. Đây là dạng khôi phục gì vậy... Ta cũng không tin, loại khôi phục này hắn có thể thi triển ra một cách vô hạn. Nhất định hắn có giới hạn!

Tinh Không lão tổ nheo mắt lại, trong lòng vô cùng nghiêm trọng. Toàn thân tu vi lại vận chuyển. Hơi thở dồn dập. Đồng thời, hai tay của hắn chợt vung vẩy. Một khí thế còn muốn điên cuồng, mãnh liệt hơn so với trước đây, ở trên người hắn bạo phát ra.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi có thể chống lại trường mâu tinh không. Vậy một thức này thì sao?

Lời vừa nói ra, Tinh Không lão tổ cuối cùng cắn chót lưỡi, phun ra một búng máu. Tay phải hắn vung vẩy. Máu tươi của hắn trực tiếp hóa thành một mảnh huyết vụ, dung nhập tinh không. Sau đó, những vì sao khắp bầu trời lập tức đồng thời lập lòe. Tinh quang so với trước còn muốn sáng chói hơn, chiếu xuống mặt đất, giống như ban ngày!

Những tinh quang vô tận này ở trong tinh không tản ra, hai bên lại một lần nữa ngưng tụ. Trường mâu tinh không lần này so với trước, còn muốn dồi dào hơn chí ít gấp mười lần. Loại khí tức đè ép khí tức càng vượt xa so với trường mâu trước đó. Mọi người ở khắp nơi trên mặt đất hít sâu một hơi. Chỉ thấy tinh quang trong tinh không này ngưng tụ lại,

thình lình hình thành một... con rồng tinh quang với kích thước chừng mười vạn trượng, chiếm hơn nửa một tinh không...!

Gào!

Con rồng tinh quang này chợt rít gào, hai mắt sáng ngời giống như ngôi sao, tản ra sự sắc bén ép người. Trong nháy mắt, nó lấy khí thế còn cường đại hơn so với trường mâu vừa nãy, cuốn lên toàn bộ tinh không, rít gào lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt con rồng tinh không kia đã hạ xuống. Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong mắt cũng lộ ra tinh quang.

- Tinh Không lão tổ, tất cả thần thông của ngươi, đối với ta... đều không có tác dụng gì!

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần chợt đi ra. Giống như đối đầu với trường mâu tinh không trước đó, thân thể hắn hóa thành một đạo lưu tinh, lao thẳng đến con rồng tinh quang.

Theo hắn lao ra, tay phải của hắn chợt nắm lại. Nhất thời ở phía trước tay phải của hắn, xuất hiện một vòng xoáy hố đen thật lớn, nhanh chóng xoay tròn, hút đi tất cả tu vi cùng lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần. Phía sau hắn, mang theo Đế Ảnh đế quan cự đại, cũng theo đó huyễn hóa ra.

Trong chớp mắt khi xuất hiện, đầu đội trời, chân đạp đất, trời cao chấn động. Một khí thế khiến cho Tinh Không lão tổ cũng phải biến sắc, thình lình ở trên người Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra.

Khí phách này là bá đạo không có cách nào hình dung nổi. Nó giống như khí phách vô thượng!

Một quyền đánh về phía con rồng tinh quang. Theo một quyền đánh ra, Đế ảnh cao lớn phía sau hắn cũng nâng tay phải lên, theo đó đánh ra!

Chính là... Bất Diệt Đế Quyền!

Thiên địa chấn động, phong vân vỡ nát. Một quyền này... Dời núi lấp biển, giống như một con rồng lớn bất diệt, cùng con rồng tinh không trực tiếp lại va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn kinh thiên, truyền khắp toàn bộ Man Hoang!

Âm thanh này to lớn, lập tức khiến cho tất cả tu sĩ ở khắp nơi trên mặt đất đều đinh tai nhức óc, trong đầu chấn động không ngừng. Thậm chí cũng không ít người không chịu nổi, trực tiếp lại phun ra máu tươi.

Mà trên bầu trời, theo một quyền của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, trực tiếp lại đánh ra cực hạn của thế giới, khiến cho trời cao hiện ra lưới thế giới lúc người canh giữ lăng mộ đánh với Thiên Tôn một trận khi trước!

Dưới lưới thế giới, con rồng tinh quang phát ra tiếng gào thét thê lương. Cường hãn giống như nó, cũng cảm nhận được chấn động tới từ toàn thân cùng với loại dấu hiệu giống như muốn tan vỡ.

Nhưng ngay khi con rồng tinh quang này muốn đi áp chế bản thân tan vỡ, trùng kích Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt... ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Tất cả những thương thế trong cơ thể do phản chấn gây ra, trong nháy mắt đã khôi phục lại. Hắn cũng không lui lại, mà lại một bước đi ra. Lúc giơ tay phải lênc... hắn lại thi triển ra Bất Diệt Đế Quyền cường đại nhất từ trước tới nay!

Ầm ầm.

Những tiếng động lại một lần nữa chấn động thiên địa. Sau khi Bất Tử Huyết đại thành, Bạch Tiểu Thuần đã cảm nhận được, hạn chế của Bất Diệt Đế Quyền đã sớm biến mất. Hắn hiện tại ở trong Bất Tử Huyết khôi phục, lại có thể gần như vô hạn... đánh ra Bất Diệt Đế Quyền!

Quyền thứ ba, quyền thứ tư, quyền thứ năm!!

Liên tiếp năm quyền mang theo sự điên cuồng mãnh liệt bá đạo, con rồng tinh quang kia căn bản là không có cách nào tiếp nhận được. Thân

thể mười vạn trượng của nó trực tiếp lại ầm ầm tan vỡ. Nhưng ở trong nháy mắt khi nó tan vỡ, lại là có một lực tự bạo, từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, trực tiếp nhấn chim Bạch Tiểu Thuần ở bên trong.

Lực tự bạo này, cho dù là Cự Quỷ Vương cũng phải kinh hãi. Lúc này hắn biến sắc, muốn ngăn cản, nhưng đã muộn rồi. Đây chính là đòn sát thủ của Tinh Không lão tổ, vốn định dùng ở trên người của Cự Quỷ Vương. Hiện tại mắt thấy Bạch Tiểu Thuần khó chơi, rốt cuộc hắn phát động ra ở chỗ này.

Từ phía xa nhìn lại, con rồng tinh quang tự bạo, hình thành một vòng xoáy cực lớn, giống như cái miệng lớn trên trời cao, cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần vào bên trong. Lực diệt tuyệt bên trong vòng xoáy này, đủ khiến cho Bán Thần kinh hãi. Các tu sĩ dưới Bán Thần, một khi bị hút vào, trong nháy mắt sẽ hình thần câu diệt.

Tu sĩ Nghịch Hà Tông ở khắp nơi trên mặt đất, mỗi người đều lo lắng. Sắc mặt Tống Quân Uyển tái nhợt, thân thể run lên, lung lay sắp đổ. Dường như nàng không thể tin được vào tất cả những điều mình nhìn thấy. Hơi thở của Linh Khê lão tổ cũng chợt chậm lại, nhìn chằm chằm vào vòng xoáy, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Nhưng ở trong sự chú ý của mọi người ở đây, trong vòng xoáy trên trời cao, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần mang theo sự bình tĩnh bỗng nhiên truyền ra.

- Cũng chỉ có như vậy thôi sao?

Theo lời nói vang vọng, thân thể hắn thình lình hiện ra ở bên trong vòng xoáy. Lúc này hắn đang đi từng bước một tiến ra phía ngoài ra. Lúc này thân thể của hắn bị tổn thương rất nặng, tóc tai rối bời. Toàn thân hắn dường như vô cùng suy yếu. Chỉ là... theo từng bước một đi ra, khí tức của hắn càng lúc càng mạnh. Thương thế của hắn nhanh chóng khôi phục với tốc độ ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn đi ra khỏi vòng xoáy l, hắn đứng ở nơi đó, lông tóc không hao tổn. Đồng thời, khí tức vẫn là đỉnh phong. Hắn lạnh lùng, nhìn về phía Tinh Không lão tổ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1474: Ngưng Chiến, Đừng Đánh

- Không có khả năng!

Trong đầu của Tinh Không lão tổ nổ lớn, kinh ngạc la lên thất thanh. Thân thể hắn liên tiếp lui về phía sau, giống như căn bản không thể tin được vào tất cả những gì mình nhìn thấy.

Trường mâu tinh không thất bại, hắn có thể tiếp nhận. Con rồng tinh quang diệt vong, hắn có thể tiếp nhận. Nhưng hắn không tiếp thụ được Bạch Tiểu Thuần ở dưới lực diệt tuyệt do con rồng tinh quang tự bạo, lại vẫn có thể không cách nào hoàn toàn chấn động được đối phương, dường như người này nhận lại thương nặng thế, cũng có thể hít thở ở, hoàn toàn khôi phục.

Cái này khiến cho da đầu Tinh Không lão tổ tê dại, tâm trạng chấn động sợ hãi vô cùng. Loại kẻ địch này, khiến cho hắn cảm thấy căn bản là không có cách nào đánh được. Thậm chí hắn lần đầu ý thức được, trước đó Bạch Tiểu Thuần nói muốn đánh tới khi mình phục, cũng không phải là không có khả năng!

- Tiếp tục như vậy, tất cả thương thế của người này đều có thể khôi phục lại trong nháy mắt. Tất cả thần thông của ta đối với hắn, căn bản là hoàn toàn không có một chút tác dụng nào... như vậy... lúc này hắn còn không có chủ động ra tay. Một khi hắn chủ động ra tay...

Nghĩ tới đây, Tinh Không lão tổ hít vào một hơi khí lạnh, thân thể chấn động. Đồng thời, trong mắt hắn lộ ra sự kiêng kỵ, mạnh mẽ nhất từ trước tới nay.

Trong đầu của hắn không tự chủ được nhớ tới nhiều năm trước, tất cả Bán Thần ở đại lục Thông Thiên đều rất kiêng kỵ một vị cường giả. Người này... chính là giống hệt với Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, có đầy đủ lực khôi phục có thể nói là khủng khiếp.

- Huyết tổ măm đó...

Tinh Không lão tổ hít vào một hơi.

Hắn có thể tưởng tượng ra, Bạch Tiểu Thuần có đầy đủ loại lực khôi phục này, không nói bách chiến bách thắng, nhưng trong trời đất này, người có thể có tư cách trấn áp hắn, sợ là chỉ có Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ.

Ngoại trừ hai vị này, những Bán Thần khác căn bản cũng không có tư cách này. Cho dù chiến lực của Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt vài Bách Thần có tư cách lâu năm, lại không tính là gì cả. Có lẽ, cho dù tất cả Bán Thần liên thủ... cũng không thể làm gì được Bạch Tiểu Thuần kẻ có thể khôi phục tất cả thương thế trong nháy mắt này!

- Nếu muốn giết hắn, hoặc chính là phá khả năng khôi phục của hắn, hoặc chính là giống như đối phó với Huyết Tổ năm đó... Dựa vào lực nghiền áp của Thiên Tôn, mạnh mẽ xuyên qua thân thể bất tử, trực tiếp giết chết nguyên thần!

Cự Quỷ Vương bên kia cũng vậy. Lúc này thần sắc hắn không ngừng biến đổi. Lực khôi phục này của Bạch Tiểu Thuần vượt quá sức tưởng tượng lực. Điều này khiến cho trong lòng Cự Quỷ Vương, sóng lớn trước sau là sóng sau cao hơn sóng trước.

Tinh Không lão tổ có thể liên tưởng đến Huyết Tổ. Cự Quỷ Vương thân là một trong bốn Đại Thiên Vương của Khôi Hoàng Triều, từ lâu đã nghĩ đến... Huyết Tổ!

Nghĩ đến vị kia ở nhiều năm trước, có thể cùng Khôi Hoàng đời trước đi tranh đoạt đế vị, nhưng lại đi xa tới đại lục Thông Thiên, do đó ngã

xuống ở nơi đó... Huyết Tổ!

Mắt thấy thần sắc biến hóa của Tinh Không lão tổ cùng Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, nhìn Tinh Không lão tổ, chậm rãi mở miệng.

- Còn có thần thông nào khác nữa không? Nếu như không có, ta muốn ra tay.

- Có!

Hai mắt Tinh Không lão tổ đỏ đậm, bỗng nhiên mở miệng. Lúc này hắn chợt vỗ mạnh vào trán một cái. Nhất thời thần hồn của hắn, lại có thể từ đỉnh đầu hắn bay ra, rốt cuộc lao thẳng đến tinh không trên trời cao.

Trong phút chốc, thần hồn của hắn lại cùng toàn bộ tinh không dung hợp lại với nhau. Tinh không nhất thời này bị hắn huyễn hóa ra, tản ra tinh quang còn muốn loá mắt hơn so với trước.

- Bạch Tiểu Thuần, đây là thần thông mạnh nhất của lão phu. Ta thật ra muốn xem thử, lực khôi phục của ngươi có thể chống đỡ tiếp được hay không!

Tiếng gào thét không phục vang vọng tám phương. Toàn bộ tinh không ầm ầm chấn động. Trong chớp mắt, mảnh tinh không bị Tinh Không lão tổ huyễn hóa ra, rốt cuộc từ trên trời hạ xuống!

Giống như trời sập. Theo tinh không hạ xuống, từ phía xa nhìn lại, bầu trời sao này giống như một mặt la bàn cực lớn, lao thẳng đến trấn áp Bạch Tiểu Thuần.

- Thần thông mạnh nhất sao...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu. Vào giờ phút này, trong mắt hắn dâng lên ý chí chiến đấu vô cùng mãnh liệt. Trước đó, Tinh Không lão tổ hai lần ra tay, hắn chỉ chống đỡ, cũng không phản kích. Lúc này... hắn đã có

chút không kiên nhẫn. Thân thể hắn bỗng nhiên lao ra, thẳng đến chỗ la bàn tinh không.

Sau chớp mắt tới gần, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Hám Sơn Chàng bỗng nhiên triển khai. Bất Tử Cấm đồng thời thi triển, khiến cho tốc độ của hắn trong nháy mắt đột phá cực hạn nào đó, trực tiếp lại đánh vào phía trên mảnh tinh không này.

Ầm một tiếng, toàn bộ tinh không chấn động. Đồng thời, vô số lực lượng của tinh thần đều rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt chấn động, giống như muốn tan vỡ. Nhưng chỉ sau một hít thở, Bất Tử Huyết khôi phục khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, lại giống như lúc ban đầu, vẫn là trạng thái đỉnh phong. Hắn không dừng lại. Sau khi tới gần tinh không, Bất Diệt Đế Quyền trực tiếp đánh ra!

Một quyền không vỡ, lại mười quyền!

Mười quyền không vỡ, lại trăm quyền nghìn quyền vạn quyền!

- Vỡ cho ta!

Trong tiếng gầm khẽ của Bạch Tiểu Thuần, từng quyền kinh thiên động địa hạ xuống. Tinh không run rẩy, càng thêm chấn động. Tinh Không lão tổ dung nhập bên trong, chỉ cảm thấy thần hồn cũng phải bất ổn. Ở dưới chấn động này, hắn cực kỳ khó chịu, nhưng lại cắn răng nhịn xuống, dựa vào tu vi vận chuyển tinh không, khiến cho bên trong phát ra lực diệt tuyệt, hết lần này tới lần khác trùng kích ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Bất kỳ một lần nào đều có thể khiến cho Bán Thần tổn thương nặng nề. Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chỉ cần có Bất Tử Huyết khôi phục, hắn lại không sợ hãi!

Lần lượt tổn thương nặng nề, lần lượt trong nháy mắt khôi phục. Khí thế toàn thân hắn càng thêm kinh thiên, giống như bất khuất, mang theo sự bá đạo càng ngày càng mãnh liệt. Tất cả mọi người ở khắp nơi trên mặt đất tâm thần chấn động. Cự Quỷ Vương trợn mắt há hốc mồm. Tinh

Không lão tổ càng thêm hoảng sợ. Một tiếng nổ giống như thiên sụp đổ, chợt truyền ra!

Tinh Không lão tổ huyễn hóa ra tinh không... lại trực tiếp tan vỡ, nổ tung ra một lỗ thủng cực lớn. Trong vô số tinh quang vỡ nát, thần hồn của Tinh Không lão tổ rốt cuộc bị chấn động ra. Thân thể Bạch Tiểu Thuần từ bên trong lỗ thủng này, phóng ra ngoài!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1475: Tay Của Thiên Tôn! (1)

Không dừng lại, sau khi lao ra, tốc độ của hắn nhanh hơn, hóa thành tàn ảnh lao thẳng đến... Ở phía sau tinh không này, thần hồn Tinh Không lão tổ bị chấn động đi ra!

Hắn không muốn giết người, hắn chỉ muốn đánh cho Tinh Không lão tổ phục!

Sắc mặt Tinh Không lão tổ tái nhợt. Lúc này dưới trạng thái thần hồn, trong mắt hắn, Bạch Tiểu Thuần mặc thế giới y, toàn thân từ trên xuống dưới ẩn chứa ý chí thế giới, đang tới gần. Ở trong lòng Tinh Không lão tổ, một cảm giác không có cách nào chống cự càng ngày càng mãnh liệt, không ngừng đánh thẳng vào ý chí chiến đấu của bản thân đã giảm thấp. Hắn cay đắng. Đối với Bạch Tiểu Thuần này, hắn đã sợ. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần tới gần, mắt thấy tay phải Bạch Tiểu Thuần giơ lên, vội vàng cấp bách mở miệng.

- Nghe lời ngươi, nghe lời ngươi... Đánh với ngươi sẽ bị mệt chết. Ngừng chiến, ngừng chiến! Đừng đánh!

Tinh Không lão tổ rất phiền muộn. Hắn nhìn ra được chiến lực của Bạch Tiểu Thuần so với mình vẫn còn có chút chênh lệch. Chênh lệch này mặc dù không phải cực lớn, nhưng cũng đủ để cho ở dưới trạng thái bình thường, thời điểm hai người chém giết, sẽ giết chết đối phương.

Chỉ là... Đây là trạng thái bình thường. Hôm nay Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt Tinh Không lão tổ, là một loại hình thái không phải bình thường. Loại lực khôi phục khủng khiếp, đủ để loại bỏ tất cả mọi tổn thương của mình. Thần thông thuật pháp của đối phương, đối với mình

tuy có thể lấy chống lại. Chỉ khi nào đối mặt loại thế tấn công liên tục không dừng giống như như dời núi lấp biển, hắn mới vô cùng đau đầu.

- Đánh với hắn, quá mất sức... Gia hỏa này căn bản là lông tóc không tổn hao gì!

Trong lòng Tinh Không lão tổ thầm thở dài một tiếng. Đối với cái dạng Bạch Tiểu Thuần này, hắn tất nhiên vẫn có thể đoán được kết quả cuối cùng sau cuộc chiến giữa hai người.

Lúc này, trong sự phiền muộn, thoáng một cái, thần hồn của hắn trực tiếp trở về cơ thể, tùy ý lui lại phía sau vài bước, rõ ràng biểu thị cuộc chiến tranh ở bên ngoài Cự Quỷ Thành, hắn lựa chọn ngừng chiến.

Mắt thấy Tinh Không lão tổ đưa ra lựa chọn, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Cự Quỷ Vương.

- Cự quỷ lão ca, tiếp theo tới phiên chúng ta.

Cự Quỷ Vương cười khổ, trong lòng cũng dâng lên cảm giác bất lực. Cảm giác của hắn giờ khắc này cũng giống như Tinh Không lão tổ. Hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như nhìn quái vật vậy, vội vàng lắc đầu.

- Nghe lời ngươi, ngừng chiến...

Hai đại Bán Thần ngừng tay, nhất thời lại ảnh hưởng tới chiến trường bên dưới. Rất nhanh, tu sĩ hai bên đều lui về phía sau. Sau khi lui ra phía sau, ánh mắt tất cả mọi người nhìn hướng lên bầu trời, đều mang theo sự chấn động, hoảng sợ cùng phức tạp.

Mọi người của Nghịch Hà Tông cũng như vậy. Nhất là đệ tử bên trong Linh Khê Nhất Mạch cùng Huyết Khê Nhất Mạch. Lúc này trong đầu bọn họ hiện lên, đều là cảnh tượng ban đầu khi hai tông khai chiến trước đó, một mình Bạch Tiểu Thuần đứng ra ngăn cản.

- Cuộc chiến tranh này, hắn... thật sự có thể ngăn cản được sao...

Linh Khê lão tổ cụt hứng lắc đầu, trong lòng than nhẹ.

Mắt thấy tu sĩ hai bên từ từ tách ra, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng của hắn lần nữa dâng cao hi vọng. Lúc này trong mắt càng thêm kiên định.

- Ngăn cản chiến tranh nơi đây chỉ là bước đầu tiên. Tiếp theo, ta muốn đi tìm người canh giữ lăng mộ...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, đang muốn xoay người rời đi. Nhưng bỗng nhiên, vào giờ phút này, toàn thế giới lại giống như có lực vô hình hạ xuống, bao phủ tám phương. Một cảm giác đè nén mãnh liệt không có cách nào hình dung, nhất thời từ trên trời hạ xuống!

Khắp nơi trên mặt đất, tu sĩ hai bên đang tách xa nhau đều chấn động tâm thần, đồng thời ngẩng đầu. Thiên Nhân cũng tốt. Thậm chí là Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ lúc này đang buồn bực, sắc mặt cũng đều đại biến, chợt ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên khoảng không lúc này lặng lẽ không một tiếng động, thình lình xuất hiện một... con mắt thật to!

Con mắt khổng lô vô hạn, ở trên bầu trời chậm rãi mở ra, lại chợt nhìn về phía chiến trường, nhìn về phía... Bạch Tiểu Thuần!

Theo con mắt này mở ra, cảm giác bị đè nén lúc trước, vào giờ phút này mãnh liệt hơn, ầm ầm dâng lên. Điều này khiến cho vô số tu sĩ ở khắp nơi trên mặt đất, thân thể mỗi người đều run rẩy, giống như từ trong linh hồn sinh ra cảm giác vô cùng sợ hãi, khiến cho bọn họ hít thở dồn dập, tâm thần đều chấn động, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng, dường như mất đi ý thức.

Thậm chí toàn thế giới, vào giờ phút này dường như đều dừng lại. Tất cả đều biến mất, duy nhất chỉ có con mắt đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, trở thành thứ duy nhất!

Bên trong con mắt này, mang theo ánh mắt lạnh lùng, còn có hàn quang!

Ánh mắt này giống như xuyên thấu tất cả, trực tiếp đánh vào bên trong tâm thần của những người có mặt ở đây. Cho dù là tu vi Thiên Nhân, cũng không thể tránh khỏi. Bị ánh mắt này chăm chú nhìn xuống, thân thể bọn họ đều run rẩy.

Cường hãn giống như Cự Quỷ Vương, hơi thở cũng trở nên vô cùng dồn dập.

- Thiên Tôn...

Cự Quỷ Vương chợt lui về phía sau, thần sắc cũng trở nên dữ tợn. Tu vi toàn thân không ngừng khuếch tán ra, giống như ở dưới sự kích thích của ánh mắt này, cảm nhận được nguy cơ trước đó chưa từng có, theo bản năng muốn đi chống lại.

Thân thể Tinh Không lão tổ cũng chấn động, nhưng không có lui ra phía sau, mà cung kính hướng về phía con mắt trên bầu trời, lạy một cái.

Bạch Tiểu Thuần chật vật ngẩng đầu, nhìn về phía con mắt trên bầu trời. Khí tức của hắn có chút bất ổn. Thân thể hắn theo bản năng có cảm giác sợ hãi. Hắn có thể cảm nhận được, thời khắc này Thiên Tôn hình như càng cường đại hơn so với mấy năm trước, khi hắn gặp ở bắc mạch. Tuy vẫn không khủng khiếp bằng trước đây lúc ở Man Hoang đánh một trận cùng người canh giữ lăng mộ, nhưng lại không kém hơn nhiều lắm.

Hiển nhiên, sau khi thu được phân thân của mặt quỷ, thương thế của hắn rõ ràng đã khôi phục không ít.

- Ra mắt... Thiên Tôn.

Ở dưới ánh mắt của Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần có loại cảm giác toàn thân từ trong ra ngoài đều bị nhìn thấu. Cũng may bên ngoài thân thể của hắn có thế giới y, trên người còn có ý chí thế giới minh minh

ngưng tụ, khiến cho hắn có thể chống lại ánh mắt này tập kích. Lúc này hắn cố chịu đựng sự chấn động trong lòng, hướng về phía bầu trời cúi đầu.

- Bạch... Tiểu... Thuần...

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, mắt của Thiên Tôn ở trên bầu trời mới dần dần không còn sự lạnh lùng, mà lộ ra một sự cuồng nhiệt mà từ trước đến nay Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy ở trên người Thiên Tôn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1476: Tay Của Thiên Tôn! (2)

Ngay cả những âm thanh từ hư vô bốn phía xung quanh truyền tới, cũng dường như đều mang theo sự phấn chấn cùng... Phức tạp thần bí nào đó!

Sự phức tạp này, không chỉ Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rõ ràng. Mọi người xung quanh sau khi nghe được, đều có thể rõ ràng phát hiện ra. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

Cùng lúc đó, ở trung tâm Thông Thiên Hải cách Cự Quỷ Thành rất xa xôi, trên tòa Thông Thiên Đảo, trong đại điện Đạo Cung trên đỉnh của ngọn núi cao nhất, lúc này có tiếng hít thở truyền ra. Còn có hai ánh mắt giống như mặt trời, trong phút chốc khiến toàn bộ Đạo Cung sáng lên.

Theo ánh mắt xuất hiện, còn có một khí tức khiến cho thế giới run rẩy, khuếch tán tám phương, khiến cho Thông Thiên Đảo chấn động. Ngay cả Thông Thiên Hải ở bốn phía xung quanh, đều dâng lên sóng to gió lớn, tiếng động kinh thiên động địa.

- Hắn vẫn... xuất hiện. Ở thời khắc này, hết lần này tới lần khác... lại xuất hiện.

Bên trong Đạo Cung, giọng nói Thiên Tôn khàn khàn, chậm rãi truyền ra. Giờ phút này, hắn đang khoanh chân ngồi ở bên trong Đạo Cung. Trước mặt của hắn là một lá cờ màu máu đỏ. Trên mặt lá cờ phong ấn phân hồn của mặt quỷ, bộ dạng vừa khóc vừa cười, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

- Xem ra trước đó cảm nhận được sóng dao động Bất Tử Quyển đại thành là không sai. Bạch Tiểu Thuần này... đích xác... Bất Tử Quyển đại thành!"

- Trưởng thành... không cần đi qua nhiều thôi hóa. Thậm chí ở thời điểm bản thân ta còn không có quyết định được, chính hắn lại trưởng thành...

- Nghĩ đến... Trước đó hắn mất tích, chính là ẩn thân ở bắc mạch... Vị đại đệ tử kia của ta quả nhiên cũng không chết... Chỉ có điều, cái này đã không quan trọng nữa...

- Nhưng... Ta thật sự không muốn, lại đi một bước cuối cùng này... Nàng dù sao, cũng là cốt nhục duy nhất của ta...

Trong mắt Thiên Tôn càng thêm phức tạp. Trong sự trầm mặc hắn ngẩng đầu, ánh mắt giống như xuyên qua Đạo Cung, nhìn về phía trên một ngọn núi khác. Đỗ Lăng Phỉ đang đứng ở nơi đó, giống như buồn bã thương tổn tới cực hạn, dường như thần hồn đã chết, chỉ còn lại có thân thể.

- Chiến tranh lần này, đến cuối cùng... có thể thật sự mở ra cánh cửa của thế giới hay không, ta không có nắm chắc. Sau khi lão quỷ canh giữ lăng mộ ngã xuống, cánh cửa của thế giới sẽ tự mình mở ra, hay sẽ vĩnh cửu đóng lại, ta cũng không có cách nào phán đoán...

- Đây có thể... là cơ hội cuối cùng của ta... Cũng là cơ hội có khả năng thành công nhất... cơ hội dễ như trở bàn tay...

Thiên Tôn trầm mặc hồi lâu. Sau đó, trong mắt của hắn là một mảnh huyết hồng. Dáng vẻ của hắn chậm rãi trở nên dữ tợn. Hắn dần dần ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt huyết sắc lộ ra sự quyết đoán cùng điên cuồng.

- Ta muốn đi ra ngoài. Cho dù phải trả giá cao hơn nữa, ta cũng muốn đi ra ngoài. Lấy tư chất của ta, nếu như ta ở bên ngoài, nhất định đã sớm

đột phá, trở thành cảnh giới Đại Thừa thật sự. Thậm chí trở thành Thái Cổ cũng không phải không có khả năng!

- Mà thọ nguyên của ta... cắn nuốt Thọ Nguyên Đan đã không có hiệu quả...

Thần sắc Thiên Tôn càng thêm dữ tợn thậm chí có chút vặn vẹo. Trong hơi thở dồn dập, hắn giống như hạ quyết tâm, chậm rãi đứng lên.

- Người canh giữ lăng mộ, đây đều là do ngươi ép ta!

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời rít gào. Tiếng hô này của hắn khiến cho toàn thế giới đều run rẩy. Thời điểm sóng Thông Thiên Hải kinh thiên, thân thể Đỗ Lăng Phỉ run rẩy, có nước mắt từ từ chảy xuống... Nhưng nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy được ở sâu bên trong mắt nàng, hình như có hai đạo phù văn, đang từ từ chớp động...

- Tiểu Thuần... Xin lỗi...

Sắc mặt Đỗ Lăng Phỉ tái nhợt. Trong tiếng thì thào, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn. Dần dần, hai mắt vô thần.

Cùng lúc đó, trong tiếng rít gào của Thiên Tôn, tay phải của hắn chợt giơ lên, hướng về phía Cự Quỷ Thành của Man Hoang, bỗng nhiên chộp một cái!

Thiên địa biến hóa kịch liệt. Vòng xoáy cực lớn nổ mạnh, xuất hiện ở Thông Thiên Đảo, đồng thời cũng xuất hiện ở trên bầu trời của... Cự Quỷ Thành của Man Hoang!

Chính con mắt của Thiên Tôn lúc trước, trong tiếng nổ lớn, hóa thành một vòng xoáy cực lớn. Vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động. Một bàn tay... Thình lình từ bên trong vươn ra, đưa về phía Bạch Tiểu Thuần... chộp lấy!

Tay của Thiên Tôn, từ trên trời hạ xuống, thay thế thiên địa, khiến cho thế gian này chỉ trong chớp mắt này, dường như... Chỉ còn lại có

vòng xoáy này, chỉ còn lại có bàn tay to bên trong vòng xoáy, không thể làm gì khác hơn là có thể diệt thế!

Phạm vi của bàn tay này càng lúc càng lớn. Dần dần rốt cuộc giống như muốn vượt qua phạm vi vòng xoáy, ở bên trong không ngừng hạ xuống, khiến cho mặt đất run rẩy, dường như không chịu nổi uy áp, trực tiếp lại vỡ ra từng vết nứt.

Thậm chí ngẩng đầu nhìn, đều có thể thấy rõ ràng vân tay của bàn tay này. Theo bàn tay càng lúc càng lớn, những vân tay này giống như hóa thành dãy núi khe rãnh, dường như thế giới sụp xuống, ầm ầm ép đến.

Ở trong quá trình lao xuống, nhấc lên sóng dao động vô tận. Sóng dao động này khuếch tán về phía tám phương, khiến cho vòng xoáy trên trời cao, mênh mông vô biên, ở trong chuyển động ầm ầm ầm. Tất cả tu sĩ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, thần sắc mỗi người đều dại ra, trong lòng dâng lên sóng lớn rung trời.

Giờ phút này, không chỉ là mọi người ở trên chiến trường Cự Quỷ Thành thấy được vòng xoáy không có cách nào hình dung này. Thậm chí trong Man Hoang, ở thành trì của ba Đại Thiên Vương khác, tu sĩ hai bên trên ba chỗ chiến trường khác đều chú ý tới... vòng xoáy cực lớn xuất hiện trên bầu trời này!

Vòng xoáy này thật sự quá lớn. Mặc dù không phải bao trùm toàn bộ bầu trời Man Hoang, lại bao trùm gần như là bảy phần, khiến cho vô số người sau khi nhìn đến, trong đầu đều chấn động không ngừng.

- Đó là cái gì?

- Trời ạ, cái này... Cái tay này...

- Thiên Tôn, đây nhất định là Thiên Tôn!

Các tu sĩ Thông Thiên ở trong khu vực Man Hoang đang có chiến tranh đều kinh ngạc kêu lên thất thanh. Cảnh tượng trên trời cao chấn

động lòng người một cách kỳ lạ, khiến cho bọn họ đều không tự chủ được cảm thấy phấn chấn.

- Thiên Tôn ra tay, một trận chiến này chúng ta tất thắng!

Tiếng hoan hô không ngừng truyền ra ở trên mặt đất của Man Hoang. Các hồn tu Man Hoang, sắc mặt mỗi người đặc biệt tái nhợt.

Trong mắt bọn họ dần dần lộ ra sự tuyệt vọng.

Cửu U Vương, Đấu Thắng Vương, còn có phụ thân của Hứa San - Linh Lâm Vương. Ba vị Bán Thần này ở trên chiến trường của từng người, đều chấn động trước cảnh tượng như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1477: Lại Quyết Đấu!

Đối thủ của bọn họ, Bán Thần lão tổ đến từ ba Đại Nguyên Đầu tông môn, thần sắc dường như cũng biến đổi không ngừng.

- Đó là... phương hướng Cự Quỷ Thành!

Sáu người này lập tức lại đoán được, vị trí của bàn tay to trên trời cao lúc này, chính là... Cự Quỷ Thành!!

- Bên trong Cự Quỷ Thành đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện này không thích hợp!

Giờ phút này, gần như tất cả mọi người trong Man Hoang đều bị cái bàn tay từ bên trong vòng xoáy trên trời cao vươn ra, chấn động dẫn dắt tâm thần.

Trong Khôi Hoàng Thành, thần sắc Đại Thiên Sư nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào bầu trời. Khôi Hoàng thế hệ này cũng đứng ở ngoài hoàng cung, nhìn không chớp mắt. Bên trong hai mắt lộ ra sự cừu hận mãnh liệt.

Thời khắc này trên bầu trời Cự Quỷ Thành, khí tức của Bạch Tiểu Thuần có chút ngưng trệ. Hắn nhìn vòng xoáy trên trời cao này, nhìn bàn tay to từ bên trong vòng xoáy đang vươn ra, trong đầu của hắn đột nhiên dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Lúc này đây cảm giác bất an càng lúc càng mạnh. Đến cuối cùng, gần như hóa thành sóng to gió lớn, ở trong lòng của hắn dâng lên.

- Thiên Tôn... muốn ra tay với ta!

Ý thức này chợt nổ tung ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Hắn thậm chí cũng không kịp suy nghĩ tìm hiểu xem, tại sao Thiên Tôn lại phải làm như vậy, thân thể đã tính lập tức lui về phía sau.

Chỉ là bàn tay này quá lớn. Lúc này bàn tay hạ xuống giống như bầu trời sạt lở xuống, vượt qua rất xa so với phướng pháp tinh không của Tinh Không lão tổ lúc trước. Dù sao tinh không của Tinh Không lão tổ chỉ là đạo pháp. Hiện tại tay của Thiên Tôn ẩn chứa lực thế giới, trấn áp giống như trời thật sự sụp đổ!

Gần như trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, bàn tay này mang theo lực thế giới thiên địa nơi này, ầm ầm đến. Hình như chỉ cần là ở bên trong mảnh thế giới này, như vậy không quan tâm Bạch Tiểu Thuần chạy trốn tới chỗ nào, đều trốn không thoát được tay của Thiên Tôn!

Cự Quỷ Vương lộ ra thần sắc sợ hãi. Trong lòng Tinh Không lão tổ chấn động. Hai người đều đã nhìn ra, bàn tay lớn của Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện... Mục tiêu, chính là Bạch Tiểu Thuần!!

- Huyết Tổ...

Hai người gần như đồng thời, liền nghĩ đến một cảnh tượng Huyết Tổ năm đó bị Thiên Tôn trấn áp. So với việc Tinh Không lão tổ do dự, thần sắc Cự Quỷ Vương đột biến, chợt hướng về phía Bạch Tiểu Thuần gầm hét lên.

- Nhanh đi Khôi Hoàng Thành! Thiên Tôn muốn giết ngươi!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm than khổ. Hắn tự nghĩ, mình không quá mức đắc tội Thiên Tôn. Thậm chí mình cùng Đỗ Lăng Phỉ còn có tình cảm liên quan. Hắn chẳng qua là muốn ngăn cản chiến tranh. Thậm chí còn chuẩn bị đi tìm người canh giữ lăng mộ, muốn bảo đối phương mở ra cánh cửa của thế giới, để cho Thiên Tôn rời đi.

Mặc dù là có giao hẹn cùng Hàn Môn lão tổ, nhưng trước đây Bạch Tiểu Thuần cũng nói, hắn cùng với Thiên Tôn không có thù. Hắn sẽ không đi giúp đỡ Hàn Môn lão tổ đối phó với Thiên Tôn.

Hắn không muốn đánh đánh giết giết. Hắn chỉ muốn tìm một trong hai bên đều có thể tiếp nhận biện pháp, tới hóa giải tất cả ân oán...

- Hắn... muốn giết ta!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Đồng thời, hắn lại phát hiện mình chỉ cảm thấy cay đắng, nhưng không có bất ngờ... Hình như ở trong lòng của hắn, theo những gì trải qua trước đây, ngay cả bản thân hắn cũng không có ý thức được, hắn đã có chuẩn bị tâm lý.

Bất luận là quan hệ giữa hắn cùng với người canh giữ lăng mộ, giữa hắn cùng với Bạch Hạo, hay là hắn biết được chuyện Hàn Môn lão tổ cùng với thế giới pháp bảo, tất cả... hình như đều có thể trở thành căn do để Thiên Tôn ra tay với hắn.

Trong tiếng nổ lớn, bàn tay to của Thiên Tôn càng tới gần, chợt đánh xuống. Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng mặc cho hắn nhanh chóng lui lại tới mức nào, cũng vẫn không có cách nào tránh được bàn tay lớn này hạ xuống.

Nguy cơ trước mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt đỏ đậm. Vân Lôi Nhân Tổ Biến bạo phát toàn diện. Đồng thời, tu vi của hắn cũng phát ra dao động.

- Thiên Tôn!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Hắn biết mình tránh cũng không thể tránh được, chỉ có ra tay phản kích.

Cũng chính là vào giờ phút này, ở sâu bên dưới mặt đất Khôi Hoàng Thành, nơi chứa bảo vật của toàn bộ Khôi Hoàng Triều, thành trìa xuối cùng dưới ba thành...

Nơi đây một mảnh u ám. Bốn phía xung quanh là những hài cốt của trận chiến năm ấy, khi Khôi Hoàng Triều bị đuổi ra khỏi khu vực Thông Thiên. Chúng được chất thành một đống đổ nát vô cùng an tĩnh. Ở chỗ một tháp cao đổ nát, một lão già ngồi khoanh chân.

Toàn thân lão già này mặc trường bào tối tăm, mái tóc hoa râm lộ ra sự mục nát. Nếp nhăn trên mặt không giấu được tử khí trên dưới toàn thân. Nếu không phải là người này hiện tại đang mở mắt ra, ở trong đôi mắt vẩn đục còn có một tia thần thái, sợ là sẽ phải bị xem trở thành một xác khô còn chưa mục nát.

Nhưng trong mắt hắn lại có một tia thần thái như vậy. Lão già này thoạt nhìn, còn giống như mới vừa từ bên trong phần mộ bò ra ngoài, kéo dài hơi tàn, nhưng cũng dầu hết đèn tắt, không kiên trì được bao lâu, sẽ phải một lần nữa trở về đất cũ.

Chính là... Người canh giữ lăng mộ!

Hắn đã sống quá lâu. Hình như từ lúc mảnh thế giới này vừa sinh ra, hắn đã tồn tại, từng trải biến thiên rất lâu, thấy được toàn bộ thiên địa biến hóa, thấy được chúng sinh từng đời một xuất hiện, từng đời một diệt vong... Tim hắn, đã mệt mỏi không chịu nổi.

Nhất là ban đầu cuộc chiến tuyệt thế ở Man Hoang cùng Thiên Tôn cùng với Quỷ Mẫu Phân Hồn, thiên địa gần như tan vỡ. hạ xuống kim mộc thủy hỏa thổ giống như ngũ tạng vậy. Cái này khiến cho người canh giữ lăng mộ vốn đã suy yếu, càng khó có thể kiên trì.

Sau đó, hắn lại truyền ngôi cho Bạch Hạo. Có thể nói khí tức của hắn, cũng chỉ còn lại một hơi. Một hơi thở này... Bất cứ lúc nào cũng có khả năng tiêu tan. Thân thể hắn từ lâu đã không có cách nào di chuyển, chỉ có thể khoanh chân ngồi ở chỗ này.

Nếu không, trước đây Thiên Tôn ở trên thuyền quỷ, đánh với Quỷ Mẫu một trận, hắn cũng sẽ không thể từ đầu đến cuối, đều không có xuất hiện. Không phải là hắn không muốn, mà là không thể.

Nhưng ở trong một chớp mắt này, ở trong chớp mắt khi tay Thiên Tôn hạ xuống Man Hoang, người canh giữ lăng mộ gần như mục nát, hơi thở của hắn bỗng nhiên gấp gáp. Hắn chậm rãi ngẩng đầu. Đối với hắn mà nói, hình như động tác ngẩng đầu này đều vô cùng gian nan. Trong đôi mắt đục ngầu dần dần ngưng tụ ra thần thái, lúc này cũng càng ngày càng mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1478: Vận Mệnh Của Ngươi! (1)

Giống như một cây củi đốt, đang tiến hành lần thiêu đốt cuối cùng. Trong tiếng thở hổn hển, đôi môi hắn thoáng động, lầm bầm những lời chỉ có mình hắn có thể nghe được.

Từ từ nâng tay phải, trực tiếp vươn lên. Trong một tích tắc này, thần thái trong con mắt giống như hồi quang phản chiếu vậy, chợt bắn ra!

Bên ngoài Cự Quỷ Thành, theo người canh giữ lăng mộ đưa tay phải ra, khi bàn tay Thiên Tôn hạ xuống, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, giãy dụa, muốn đi phản kích. Trong nháy mắt... Mặt đất nổ lớn. Có tiếng động rầu rĩ từ dưới nền đất trực tiếp dao động. Một bàn tay to giống như bùn đất tạo thành... cuối cùng lại đột ngột từ mặt đất nhô lên!

Bàn tay to đột ngột từ mặt đất nhô lên trên không trung chợt mở rộng ra, cùng tay của Thiên Tôn thoạt nhìn giống như không phân cao thấp. Lúc này trong tiếng nổ vang, theo mặt đất không ngừng tan vỡ, bàn tay bằng bùn tay trong nháy mắt ra, lao thẳng đến Thiên Tôn tay, chớp mắt một cái, lại lẫn nhau đập đụng vào nhau!

Tiếng sấm, làm cho cả Man Hoang thiên địa run rẩy, khiến cho tất cả tu sĩ đều trong lòng chấn động, này hai bàn tay to dâng lên gợn sóng, cũng trở thành gió bão, Bán Thần dưới, tất cả tu sĩ, đều không thể làm theo ý mình bị gió hung bạo này trực tiếp đánh phá. Nếu không có từng người Bán Thần và Thiên Nhân bảo vệ, sợ là hai bên lúc này nhất định sẽ thương vong vô cùng nghiêm trọng.

- Lão thất phu canh giữ lăng mộ!

- Thiên Tôn...

Một tiếng rít gào mang theo tức giận vô tận, một tiếng than nhẹ mang theo mệt mỏi cực độ, đồng thời vang vọng ở bên trong tám phương thiên địa này!

Theo hai âm thanh khác biệt vang vọng ở bên trong thiên địa này. Dường như trở lại thời gian trước đây, khi Bạch Tiểu Thuần còn đang ở Man Hoang... cùng Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ, ở trong khu vực không xa Cự Quỷ Thành, triển khai trận cuộc chiến tuyệt thế.

Mà hiện tại... gặp lại Thiên Tôn, chỉ là tình hình đã khác nhau. Thương thế của Thiên Tôn rõ ràng khôi phục lại không ít. Người canh giữ lăng mộ dầu hết đèn tắt. Từ trong tiếng thở dài mệt mỏi, có thể nghe ra được một chút.

Nhưng... cho dù là người canh giữ lăng mộ đang suy yếu, hắn vẫn là người canh giữ lăng mộ!

Lúc này bàn tay khổng lồ của hắn vươn ra khỏi mặt đất, ngưng tụ lại. Thời điểm va chạm cùng Thiên Tôn, dâng lên trùng kích, đủ để khiến cho sắc trời thay đổi bất ngờ. Càng làm cho mảnh thiên địa này xuất hiện lần nữa lực lượng hình như đã đạt đến cực hạn, mới có thể hình thành lưới thế giới tự bảo vệ ta!

Theo toàn bộ bầu trời bị lưới thế giới bao phủ, thần sắc Bạch Tiểu Thuần có chút biến hóa. Hắn thấy rõ ràng lưới thế giới này, giống như sau khi từng trải vô số năm tháng, đã có không ít nơi xuất hiện dấu hiệu tàn phá.

Cùng lúc đó, một trận chiến này của người canh giữ lăng mộ cùng Thiên Tôn, cũng chấn động tám phương, dâng lên trùng kích gần như cuốn đi tất cả mọi người. Lúc này có thể lưu lại ở trên chiến trường, cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần cùng với Cự Quỷ Vương. Còn lại chính là Tinh Không lão tổ.

Cũng chỉ có ba người bọn họ mới có thể ở trên chiến trường của Thiên Tôn cùng người canh giữ lăng mộ, miễn cưỡng dừng lại!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần dồn dập, ánh mắt lóe lên. Hắn không lựa chọn dừng lại ở chỗ này, mà mượn dư âm trùng kích, thân thể chợt lui về phía sau. Thời điểm hắn lui ra phía sau, bàn tay của Thiên Tôn đột nhiên đến. Ngay sau đó bàn tay khổng lồ trên mặt đất người canh giữ lăng mộ lại một lần nữa giơ lên ngăn cản.

Tiếng sấm lại vang vọng ca trời vang vọng. Hai bàn tay lớn này tản ra lực tu vi, đều vượt qua Bán Thần, đạt tới cảnh giới Đại Thừa, cũng chính là... trình độ Thiên Tôn!

Cho dù năm đó Quỷ Mẫu từng nói, Thông Thiên đạo nhân gọi là Thiên Tôn, chỉ là chuẩn Thiên Tôn mà thôi. Cho dù là như vậy, vẫn có thể thay trời đổi đất. Trong tiếng nổ lớn, chẳng những là Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, hai người Cự Quỷ Vương cùng Tinh Không lão tổ cũng không thể làm theo ý mình, rút lui ra ngoài.

Bọn họ đã qua nhìn ra, người canh giữ lăng mộ rõ ràng dầu hết đèn tắt, căn bản không kiên trì được quá lâu. Tinh Không lão tổ có chút do dự, cố tình đi ngăn cản Bạch Tiểu Thuần chạy trốn. Nhưng chú ý thấy ánh mắt u ám của Cự Quỷ Vương, hắn thầm than một tiếng, quyết định không di chuyển, tránh có kẻ ở đây thừa nước đục...

Đối với Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện, tuy rằng trong lòng hắn thật sự bất ngờ, nhưng cẩn thận vừa nghĩ, mơ hồ trái tim băng giá.

- Người canh giữ lăng mộ, ngươi đã suy yếu đến mức độ này, không ở trong Minh Hà chờ chết, lại dám ra ngoài tới ngăn cản bản tôn!

Giọng nói của Thiên Tôn mang theo sự điên cuồng, vang vọng khắp nơi. Từ bên trong vòng xoáy bàn tay lớn của hắn chợt có dao động. Ở trên bàn tay này, xuất hiện nước Thông Thiên Hà màu vàng, khiến cho bàn tay này phát ra ánh sáng màu vàng vạn trượng, khí thế vô tận quật

khởi, hung hăng áp chế về phía bàn tay của người canh giữ lăng mộ trên mặt đất.

Âm thanh lại một lần nữa truyền khắp các nơi. Bạch Tiểu Thuần đã triển khai tốc độ cao nhất, nhanh như tên bắn đi xa. Chỉ là không đợi Bạch Tiểu Thuần bay ra quá xa, phía sau hắn truyền đến tiếng nổ lớn. Thời điểm quay đầu lại, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn nhìn thấy được chính là bàn tay người canh giữ lăng mộ trên mặt đất, đang vỡ nát từng tấc, trực tiếp lại tan vỡ nổ tung...

Mà sau khi bàn tay to màu vàng của Thiên Tôn nghiền nát bàn tay của người canh giữ lăng mộ trên mặt đất, giống như ùn ùn kéo đến, đang bao phủ qua về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần... Ngươi trốn không thoát đâu. Tất cả những điều này đều là do người canh giữ lăng mộ ép ta... Không phải là ý của lão phu. Nếu như thế... Ngươi lại ngoan ngoãn làm đại dược thiên địa của bản tôn đi!

Âm thanh giống như thiên uy hạ xuống thế gian. Bàn tay khổng lồ màu vàng của Thiên Tôn, ầm ầm hạ xuống.

Bạch Tiểu Thuần tránh cũng không thể tránh được. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn hạ xuống.

Lúc này trong đầu hắn đã không lo lắng bất cứ vấn đề gì nữa. Suy nghĩ duy nhất còn tồn tại, chính là phản kháng, chính là giãy dụa!

- Thần Sát!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm, trực tiếp lại triển khai đòn sát thủ Bất Tử Huyết. Lấy Bất Tử Quyển đại thành, hắn đã có phương pháp có thể điều khiển Thần Sát, khiến mình miễn cưỡng duy trì được tỉnh táo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1479: Vận Mệnh Của Ngươi! (2)

Lúc này theo huyết khí tràn ngập toàn thân, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cũng bỗng nhiên bạo phát, nhanh chóng đi về phía trước. Trên trời cao, giọng nói của Thiên Tôn lạnh như băng, vang lên.

- Bí pháp Bất Tử Quyển khôi tổ... Nếu ngươi có Trường Sinh Quyển, cho dù là bản tôn, cũng không thể tránh được ngươi... Chỉ là hiện tại thiếu Trường Sinh Quyển, ngươi trốn không thoát được vận mệnh bản tôn dành cho ngươi!

Trong lúc lời nói vang vọng, ánh sáng màu vàng của nước Thông Thiên Hải trên bàn tay khổng lồ trong nháy mắt lại trở nên vô cùng mãnh liệt, lại có thể ép xuống huyết sắc trên người Bạch Tiểu Thuần, không để ý tới phương pháp Thần Sát, trực tiếp chộp tới!

- Thiên Tôn!

Trong tiếng gầm nhẹ, tay phải của Bạch Tiểu Thuần chợt giơ lên. Thời điểm bốn phía xung quanh bỗng nhiên hạ xuống, nhất thời lấy hắn làm trung tâm, bốn phía xung quanh trong phạm vi vô tận nhất thời có hơi nước dâng lên khắp bầu trời, lại trực tiếp hóa thành khu vực đầm lầy. Một tiếng rít gào giống như từ trong năm tháng, từ viễn cổ truyền tới. Theo Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, bốn phía xung quanh chợt bị đẩy trở về.

Từng ngọn núi uốn lượn, trực tiếp lại từ bên trong đầm nước nơi này phóng lên cao. Chính là... Thủy Trạch Quốc Độ.

Lấy tu vi Thiên Nhân đại viên mãn của Bạch Tiểu Thuần hôm nay, cho thấy Thủy Trạch Quốc Độ vượt qua rất xa so với trước kia. Theo

từng ngọn núi nhấp nhô, một móng thú cực lớn, hoàn chỉnh thể hiện ra, trực tiếp đánh về phía bàn tay khổng lồ màu vàng trên bầu trời.

Chỉ là... tu vi của Bạch Tiểu Thuần so với Thiên Tôn, lại chênh lệch quá nhiều. Tuy rằng Thủy Trạch Quốc Độ cường hãn, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Thiên Tôn. Trong nháy mắt hai bên va chạm vào nhau.

Trong tiếng nổ lớn, ở dưới tiếng hừ lạnh của Thiên Tôn, móng thú từ bên trong Thủy Trạch Quốc Độ vươn ra chợt tan vỡ. Dường như đau đớn mãnh liệt đến mức cực hạn, tiếng gào thét thê lương từ bên trong đầm nước truyền ra. Toàn bộ đầm nước đều run rẩy. Dường như con thú lớn ẩn thân ở bên trong, phát cuồng muốn từ bên trong liều mạng lao ra ngoài.

Nhưng bàn tay khổng lồ màu vàng của Thiên Tôn quá mức dồi dào, mênh mông cuồn cuộn trực tiếp hạ xuống, hung hăng chộp một cái về phía Bạch Tiểu Thuần!

Nhất thời phạm vi khu vực vạn dặm ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp đã bị bàn tay khổng lồ kia nắm lấy, chợt bóp mạnh!

Hư vô nổ tung. Hư vô vốn không có thực chất, nhưng hôm nay lại giống như có thực chất, hình thành nén ép mãnh liệt đến cực hạn. Trong những tiếng két két, Bạch Tiểu Thuần giãy dụa nhìn về bốn phía xung quanh. Hắn nhìn thấy được, chỉ là bàn tay cùng năm ngón tay giống như ngọn núi lớn, đang từ bốn phương tám hướng, ầm ầm lao về phía mình.

So với bàn tay này, thân ảnh của hắn nhỏ bé vô cùng, giống như con kiến hôi!

Từ phía xa nhìn lại, nếu như lấy toàn thế giới ví dụ thành biển rộng, như vậy thời khắc này bàn tya của Thiên Tôn giống như đưa xuống trên mặt biển, bắt một con kiến còn nhỏ hơn so với con tôm rất nhiều.

Không có cách nào chống lại, không có cách nào ngăn cản!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Ở nơi ép xuống, máu tươi phun ra. Toàn thân hắn vang lên những tiếng rắc rắc, giống như tất cả xương khớp đều vỡ vụn ra. Bốn phía xung quanh khu vực đầm nước đã ở trong bàn tay khổng lồ màu vàng kia nắm chặt, không chịu nổi loại đè ép này, chợt tan vỡ!

Mắt thấy thế giới đều bị bàn tay này thay thế, bốn phía xung quanh mặc dù còn có khe hở giữa năm ngón tay khổng lồ. Nhưng theo khe hở do bàn tay này nắm lại, đang cấp tốc biến mất. Lực nén đến từ tám phương, khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần bất kỳ thời khắc nào cũng có thể tan vỡ. Vẻ tuyệt vọng không khỏi hiện lên ở trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

Đúng lúc này, ở bên trong bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn, ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, bên trong hư vô đang không ngừng bị nén lại này, đột nhiên... xuất hiện nước sông màu đen!

Đó là nước Minh Hà. Nước này xuất hiện cực kỳ đột ngột. Trong chớp mắt lại hình thành một Minh Hà kinh người. Bên trong tản ra khí tức của Minh Hoàng. Tất cả cuốn theo Bạch Tiểu Thuần, tính từ bên trong bàn tay đang nắm chắc này chạy trốn.

- Minh Hoàng mới nhậm chức, nếu để cho ngươi mấy vạn năm nữa, ngươi ngược lại cũng có tư cách. Nhưng hôm nay... lại dám xuất hiện ở trước mặt của bản tôn, đâm đầu vào chỗ chết!

Âm thanh uy nghiêm đáng sợ của Thiên Tôn chợt vang vọng. Ầm một tiếng, bên trong bàn tay khổng lồ còn không nắm chặt lại. Nước Thông Thiên Hải màu vàng lại trực tiếp bạo phát ra. Hình thành một lực công kích cường hãn, trực tiếp khiến cho Minh Hà ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, tan vỡ ra từng tầng một. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần đều nghe được tiếng kêu rên của Bạch Hạo giống bị tổn thương nặng nề.

Ở trong nháy mắt, tất cả nước Minh Hà lập tức bị nước Thông Thiên Hải xua tan. Tất cả những điều này chỉ phát sinh ở trong chớp mắt. Sau

đó bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn hung hăng nắm chặt lấy Bạch Tiểu Thuần cùng với hư vô xung quanh hắn!

Sau khi nắm lấy, nắm đấm này không ngừng xiết chặt. Giống như hắn muốn hoàn toàn nghiền ép tất cả mọi thứ ở bên trong!

- Hạo nhi!

Bên trong bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn, đối mặt với bàn tay giống như có bốn ngọn núi lớn hoàn toàn bao phủ, đối mặt với sự nghiền ép kinh người đến từ tám phương. Bạch Tiểu Thuần trở nên điên cuồng. Mặc dù thương thế của hắn nặng, nhưng sau khi Bất Tử Quyển đại thành, lực khôi phục của hắn không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt thân thể hắn đã khôi phục. Trong tiếng gầm nhẹ hắn lại trực tiếp triển khai Vân Lôi Nhân Tổ Biến!

Thập nhất biến!

Theo thân thể dồi dào, ở bốn phía xung quanh hắn có vô số đá vụn biến hóa ra, chớp mắt ngưng tụ lại, hình thành bóng người giống như núi lớn. Đó là... Nhân Sơn Quyết!

Lực lượng thân thể bạo phát toàn diện. Đồng thời, tu vi của hắn cũng triển khai ra tất cả. Nhưng tất cả những điều này căn bản chỉ là chuyện vô bổ. Lực lượng khủng khiếp đến từ tay Thiên Tôn sau khi nắm lại, gần như chớp mắt, lại lập tức khiến cho Nhân Tổ Biến cùng Nhân Sơn Quyết của Bạch Tiểu Thuần, không nhịn được, ầm ầm tan vỡ. Thân thể tổn thương nặng nề đồng thời vội vàng tăng tốc khôi phục. Nhưng sau khi khôi phục, lại lần nữa tan vỡ.

Vòng đi vòng lại, không ngừng tiến hành. Trong thời gian ngắn ngủi, thân thể hắn lại tan vỡ vượt quá trăm lần, khôi phục vượt quá trăm lần. Nhưng vẫn còn không thể làm nên chuyện gì!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1480: Lần Thứ Hai (1)

- Bất Tử Quyển, quả nhiên không tầm thường!

Cường hãn giống như Thiên Tôn, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở trong tay chính mình, sau khi bị hoàn toàn nắm chặt, ở dưới tình huống tu vi của mình vượt quá xa so với đối phương, lại có thể không có cách nào thật sự nghiền ép hắn. Mà hắn đang không ngừng khôi phục. Thiên Tôn cũng lộ vẻ xúc động.

- Cũng may ta không phải lần đầu tiên gặp được người Bất Tử Quyển đại thành...

Trên Thông Thiên Đảo, Thiên Tôn thì thào nói nhỏ. Sau đó, trong chớp mắt này trong mắt hắn rốt cuộc xuất hiện một tia ánh sáng giống như thủy tinh.

Tia sáng này xuất hiện. Đồng thời, vẻ mặt Đỗ Lăng Phỉ trên Thông Thiên Đảo lộ vẻ tê dại, giống như mất đi thần hồn, giống như cái xác không hồn. Thân thể nàng bỗng nhiên run lên. Trong mắt nàng cũng xuất hiện ánh sáng giống như thủy tinh. Ở sâu bên trong hai tròng mắt này, hai đạo phù văn kỳ dị, cũng đang nhanh chóng lập lòe.

Dường như trong cơ thể nàng có lực lượng nào đó, đang thông qua phù văn trong mắt, bị Thiên Tôn trong u minh hút đi một phần. Cùng lúc đó, bên ngoài Cự Quỷ Thành ở Man Hoang, bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn nắm lấy Bạch Tiểu Thuần, vào giờ phút này lại trực tiếp hiện ra ánh sáng thủy tinh vậy.

Gần như trong chớp mắt... bàn tay khổng lồ kinh người này rốt cuộc trở thành bàn tay thủy tinh, lại hung hăng nắm chặt!

Ầm một tiếng. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong nắm đấm của Thiên Tôn, tóc tai bù xù. Hắn thậm chí đã gọi về thế giới chi bảo bắc mạch. Nhưng lúc này Hàn Môn lão tổ ngủ say, hoàn toàn không có chút đáp lại nào. Trong mắt hắn chuyển thành màu đỏ đậm, thân thể luôn khôi phục này, có thể ở trong một chớp mắt này, thật sự giống như bị áp chế, chợt dừng lại!

Thuật pháp giống như thủy tinh này lại tương sinh tương khắc cùng Bất Tử Quyển của hắn!

Không có Bất Tử Huyết khôi phục lại, thân thể Bạch Tiểu Thuần căn bản là không chịu nổi lực lượng cường đại đến từ Thiên Tôn. Gần như trong nháy mắt, toàn thân hắn lại phát ra một tiếng động, trực tiếp vỡ nát!

Mà cũng vào giờ phút này, theo thân thể vỡ nát, ý thức của hắn cũng không cách nào kiên trì được nữa. Toàn thân hắn cũng đã hôn mê...

Cho đến lúc này, bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn trong thiên địa này mới chậm rãi thu hồi về phía vòng xoáy... Từ phía xa, cảnh tượng như vậy bị mọi người ở bốn phía xung quanh nhìn thấy được. Trong lòng của tất cả mọi người cũng chấn động không gì sánh nổi.

Thiên Nhân cũng tốt, Bán Thần cũng được, tất cả đều hoảng sợ đến cực hạn!

Mọi người của Nghịch Hà Tông đều run rẩy. Không ít người nắm chặt lấy nắm đấm. Tống Quân Uyển nước mắt lưng tròng đầy mặt. Nhưng nàng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả những điều này. Cho đến thời điểm bàn tay khổng lồ biến mất ở bên trong vòng xoáy, nàng phun ra một búng máu, thân thể ngã xuống.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt khi bàn tay của Thiên Tôn biến mất, giọng nói của Thiên Tôn lạnh như băng, lộ ra sự vô tình, cũng vọng lại ở bên trong toàn bộ Man Hoang.

- Tất cả tu sĩ Thông Thiên, đề nghị tổng tiến công... tiêu diệt tất cả sức sống của Man Hoang!

Tính cách của Thiên Tôn luôn luôn không thích bị động. Hắn thích nắm giữ chủ động. Về điểm này, từ biến hóa trước đây ở trên thuyền quỷ, là có thể nhìn ra được một chút.

Lần này cũng giống như vậy. Hy vọng tập trung ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Mặc dù hắn cảm thấy đã nắm chắc được tám phần, nhưng hắn vẫn không yên lòng. Hắn chuẩn bị hai bút cùng vẽ. Như vậy luôn luôn có một con đường... có thể đi thông!

- Nếu như đều đi không thông... Nếu như thọ nguyên của ta đã không còn quá nhiều, như vậy thì để cho thế giới này, chôn cùng với ta là được!

Thiên Tôn trong lòng thản nhiên. Sau khi thu bàn tay về, vòng xoáy ở trên bầu trời chậm rãi tiêu tan.

Tất cả tu sĩ Thông Thiên ở bên trong khu vực Man Hoang, tất cả thân thể chấn động. Mệnh lệnh đến từ Thiên Tôn, bọn họ nhất định phải tuân theo. Đồng thời cũng không phải tất cả mọi người mệt mỏi đối với chiến tranh. Vẫn có không ít người sùng kính đến mức độ cuồng nhiệt đối với Thiên Tôn. Vừa nghe vậy, nhất thời sát ý dâng lên. Cuộc chiến tranh lại mở ra!

Mà sĩ khí của hồn tu trong toàn bộ Man Hoang, cũng theo người canh giữ lăng mộ bị thua, hạ đến cực hạn. Chỉ là ở trước mặt bọn họ đã không có con đường thứ hai...

Đại lục Thông Thiên không chấp nhận tù binh. Ý chí của Thiên Tôn là tất cả sinh linh của Man Hoang không có một ngọn cỏ nào. Tất cả bị diệt sạch!

Bất kể là đất, hay hồn tu, cho dù là mãnh thú ở Man Hoang, đều được liệt kê ở bên trong.

Cho nên chỉ có... cũng chính có thể tử chiến tới cùng!

Tiếng chém giết, tiếng cười thảm, tiếng gầm gừ, tiếng tự bạo... không ngừng vọng lại ở trên mặt đất của Man Hoang này. Máu tươi càng nhiều hơn. Tử vong càng nhiều hơn... Dường như toàn thế giới đều đến ngày diệt vong. Bầu trời u ám, mặt đất bị tàn phá. Theo Cự Quỷ Thành bị chiếm đóng, ba tòa thành trì phía khác bị công phá. Dần dần, chiến trường Man Hoang đã đẩy mạnh đến... Khôi Hoàng Thành!

Mà giờ khắc này, ở trên Thông Thiên Hải, trong Thông Thiên Đảo, ở dưới nền đất của toàn bộ hòn đảo tồn tại một chỗ Địa Cung cực lớn!

Bên trong Địa Cung có một chỗ đầm nước màu đen. Ở bốn phía xung quanh đầm nước này, tồn tại một chỗ đại trận mênh mông. Đại trận này có kích chừng vạn trượng. Thứ tạo thành trận pháp, không phải là linh thạch, mà là những cái xương!

Những xương này có cái là màu vàng, có cái giống như là thủy tinh vậy... Tràn ngập mùi mục nát. Đồng thời, cũng cho người một sự thần thánh!

Đồng thời, ở xung quanh đầm nước bốn phía xung quanh này, thình lình vẫn tồn tại ba chỗ hố sâu. Trong ba chỗ hố sâu này, để ba bộ hài cốt hoàn chỉnh!

Màu sắc của ba bộ hài cốt thình lình đều màu vàng cùng thủy tinh giao hòa. Mặc dù không phải hoàn toàn dung hợp, nhưng trên người bọn họ tản ra uy áp, đủ khiến cho Bán Thần đều phải run rẩy, rất gần với... Chuẩn Thiên Tôn như Thông Thiên đạo nhân.

Hình như ba vị này, mặc dù kém hơn so với Thông Thiên đạo nhân, nhưng đồng dạng cũng cách cảnh giới Đại Thừa Thiên Tôn chân chính, chỉ kém nửa bước!

Nếu như trong Khôi Hoàng Thành, Khôi Hoàng thế hệ này có thể xuất hiện ở nơi này. Như vậy hắn nhất định có thể dựa vào huyết mạch cảm ứng, lập tức nhận ra thân phận của ba cỗ hài cốt này!

Bọn họ... Chính là ba vị mạnh nhất trong các triều đại Khôi Hoàng lưu lại di cốt đã bao nhiêu năm rồi!

Hiển nhiên là bọn họ bị Thiên Tôn phá Táng Cung, từ bên trong đào ra, đặt ở đây, trở thành một phần đại trận tuyệt thế của hắn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1481: Lần Thứ Hai (2)

Về phần hài cốt thốt nát ở bốn phía xung quanh mang theo sự thần thánh, đều là những xương người bao nhiêu năm rồi, tu luyện Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển!

Mà ở trung tâm của đại trận này, bên trong đầm nước màu đen, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Hai mắt hắn nhắm nghiền. Tuy có hít thở, nhưng hắn rõ ràng lại hôn mê. Đầm nước màu đen xung quanh hắn, đang không ngừng xoay tròn. Theo sóng nước rung động. Hiện ra từng phù văn vô cùng quỷ dị.

Những phù văn này giống như có đầy đủ sinh mạng. Hiện tại, có không ít phù văn bò lên trên thân thể Bạch Tiểu Thuần, đang chạy trong toàn thân của hắn...

Cảnh tượng như vậy, cực kỳ quỷ dị. Ngọn đèn dầu Địa Cung u ám, cũng liền khiến cho được bầu không khí uy nghiêm đáng sợ vô cùng.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở bên trong đầm nước, bỗng nhiên thân thể chấn động. Hắn chậm rãi mở hai mắt ra. Trong chớp mắt khi hai mắt hắn mở ra, những phù văn ở trên thân thể hắn thật giống như bị kinh động, nhanh chóng chạy trở lại trong đầm nước.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có chút mờ mịt. Nhưng rất nhanh, hơi thở của hắn lại trở nên dồn dập. Trong mắt hắn lộ ra sự tỉnh táo. Đồng thời, thấy rõ chỗ bên trong đầm nước của mình, cũng thấy rõ một vài bộ hài cốt xung quanh trận pháp.

Hắn muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện thân thể mình dường như không bị khống chế, nhưng lại không có cách nào từ bên trong đầm nước này. Mà trên vài bộ hài cốt này tản ra khí tức Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần nhất thời nổi sóng lớn cuồn cuộn.

- Không nên giãy dụa. Bên trong đầm nước này... Xem như thời điểm lão phu đuổi Khôi Hoàng Triều ra khỏi đại lục Thông Thiên, bắt được tất cả những người huyết mạch của Khôi Hoàng. Máu tươi của bọn họ đã ngâm ở chỗ này quá lâu.

Giọng nói khàn khàn vang vọng ở bên trong Địa Cung, hư vô phía trước Bạch Tiểu Thuần vặn vẹo. Bóng dáng Thiên Tôn chậm rãi đi ra.

Trong mắt của hắn có sự mong chờ mãnh liệt, còn có kích động phấn chấn. Thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra sự nóng như lửa, giống như nhìn thấy một viên tuyệt thế đại đan.

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, khí tức ồ ồ. Nhìn về phía Thiên Tôn, trong lòng dâng lên sự lo lắng mãnh liệt không yên cùng bất an. Hắn đang muốn mở miệng. Nhưng Thiên Tôn hình như không có để ý tới chuyện Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh. Ánh mắt hắn rơi vào những hài cốt ở bốn phía xung quanh, nói tiếp lời.

- Những hài cốt này chính là những kẻ khát máu, năm đó trong cuộc chiến ở Khôi Hoàng Thành đã bị lão phu chém chết. Cũng có không ít... Lại là những năm gần đây, sau khi lão phu nghiên cứu bất tử Trường Sinh Quyển, tìm tu sĩ tới thí nghiệm.

- Đáng tiếc. Trường Sinh Quyển bất tử này rõ ràng là công pháp tất cả mọi người có thể tu luyện. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì. Có thể vì ta giết chóc quá nhiều người huyết mạch Khôi Hoàng, lại có thể không có cách nào tu luyện.

- Ta chỉ có thể nghiên cứu, để cho những người khác đi tu luyện. Vì thế, ta không tiếc đào lên di cốt của ba vị này Khôi Hoàng đã ngã xuống

không biết bao nhiêu năm. Nhưng thu hoạch lại quá nhỏ.

- Bất Tử Quyển còn tốt. Khôi Hoàng Triều bị ta cướp đi Trường Sinh Quyển, người canh giữ lăng mộ không quan tâm là vì cái gì, đối đầu với ta cũng tốt, kéo dài Khôi Hoàng Triều cũng được, đều sẽ không ngừng truyền thừa Bất Tử Quyển. Ta cũng trợ giúp, để mặc cho Bất Tử Quyển lưu truyền ở Thông Thiên... Chỉ là đối với ta mà nói, chủ yếu nhất là Trường Sinh Quyển. Nhưng Trường Sinh Quyển quá khó khăn. Gần như tất cả mọi người không có cách nào đi tới cuối cùng, nửa đường bị thất bại. Xương của bọn họ bị lão phu trưng bày ở nơi đây. Có lẽ cũng có thể có chút tác dụng.

- Bao nhiêu năm rồi, người tu luyện Trường Sinh Quyển, chỉ có hai vị thành công. Một vị được ta nhận lấy làm đệ tử. Còn có một vị... lại là nữ nhi của ta.

Thiên Tôn thì thào. Hình như hắn căn bản cũng không phải là nói với Bạch Tiểu Thuần, mà đang tự nói với mình.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, trong đầu nổi lên sóng to gió lớn. Trong tâm thần hắn giống như có vô số thiên lôi nổ tung. Trên thực tế từ trước đây, khi nhìn thấy được xương cốt trên người của Đỗ Lăng Phỉ, trong lòng của hắn đã phát sinh nghi ngờ. Hiện tại, theo lời Thiên Tôn nói, tất cả bí ẩn đã mở ra ở trước mặt hắn...

- Đáng tiếc, một mặt là ta chuẩn bị không đủ. Cùng lúc kinh nghiệm của ta chưa đủ, bị đại đệ tử của ta phát hiện ra. Sau đó, lần đầu tiên thử chế luyện Bất Tử Trường Sinh Đan, không đợi tiến hành, lại thất bại.

- Chỉ có điều không có vấn đề gì. Ta còn có lần thứ hai...

Thiên Tôn hít một hơi thật sâu. Hắn quay đầu lại, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhẹ giọng mở miệng.

- Phỉ nhi.

Theo giọng hắn xuất hiện, trong hư vô phía sau lưng hắn, Đỗ Lăng Phỉ từ từ đi ra...

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ, thần sắc Bạch Tiểu Thuần lộ vẻ sầu thảm, nở nụ cười khổ. Hắn hiểu rõ, tất cả đều hiểu...

Có thể so với sự thực vẫn còn có chút chênh lệch. Nhưng khi nhìn thấy Đỗ Lăng Phỉ, Bạch Tiểu Thuần cất tiếng cười thảm. Hắn cảm thấy mình chắc hắn là hiểu rõ.

Chắc chắn năm trước, trong cuộc chiến tranh Thiên Tôn phản loạn, chống lại toàn bộ Khôi Hoàng Triều, thế lực của Khôi Hoàng thất bại thảm hại. Bọn họ mất đi hông chỉ là đại lục Thông Thiên, còn mất đi phương pháp bí truyền Khôi Hoàng, Bất Tử Trường Sinh Công trong Trường Sinh Quyển!

Từ đó về sau, Khôi Hoàng Triều ở Man Hoang tu tâm dưỡng khí, chỉ còn lại có Bất Tử Quyển. Có lẽ vì đối đầu với Thiên Tôn, lại có lẽ là vì một hi vọng... Ở dưới sự can thiệp của người canh giữ lăng mộ, Bất Tử Quyển không còn là công pháp chỉ có người huyết mạch Khôi Hoàng mới có thể tu hành, mà khuếch tán ra. Thậm chí ở tông môn đại lục Thông Thiên, cũng có bản thiếu của Bất Tử Quyển.

Lấy phương pháp này, sẽ khiến cho Bất Tử Quyển không bị diệt sạch, làm cho cả tất cả mọi người của thế giới Thông Thiên, cũng có thể đi tu luyện bí pháp Khôi Hoàng ngày trước.

Mà Thiên Tôn thu được Trường Sinh Quyển, đối với chuyện này lại không có ngăn cản. Bởi vì sau khi hắn nghiên cứu Trường Sinh Quyển, phát hiện mình không có cách nào tu hành, đã có một suy nghĩ điên cuồng.

Hắn muốn để cho càng nhiều tu sĩ tu luyện Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển. Sau đó hắn dung hợp bọn họ lại, tới tiến hành luyện bất tử trường sinh đan, tiếp đó nuốt vào viên đan dược này, lấy phương

thức này, khiến cho bản thân thu được lực lượng bên trong của Bất Tử Trường Sinh Công.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1482: Nguyên Nhân

Vì chuyện này, hiển nhiên Thiên Tôn nghiên cứu rất lâu. Bất luận là những hài cốt ở bốn phía xung quanh Địa Cung, hay là ba bộ xương cốt thi thể của Khôi Hoàng ngày trước, đều lưu lại để hắn nghiên cứu cùng thí nghiệm.

Chỉ là đáng tiếc, mức độ khó của Trường Sinh Quyển giống như còn muốn mạnh hơn so với Bất Tử Quyển. Cho nên bao nhiêu năm qua, mặc dù Thiên Tôn nuôi dưỡng vô số người tu luyện Trường Sinh Quyển, nhưng cuối cùng tất cả đều thất bại. Không có một người nào có thể chân chính thành công. Sợ là tối đa, cũng chỉ là da lông mà thôi.

Cho đến khi đại đệ tử của hắn... Hàn Môn lão tổ Bắc mạch sau khi tu luyện Trường Sinh Quyển, rốt cuộc thu được thành công. Cái này khiến cho tâm tư Thiên Tôn nóng như lửa.

Cũng chính là vào lúc đó, trong Man Hoang xuất hiện một vị đại năng, được gọi là Huyết Tổ. Có thể người này có đầy đủ thiên tư kinh diễm tuyệt luân, lại có lẽ nắm giữ huyết mạch Khôi Hoàng. Nói chung, Bất Tử Quyển của hắn đại thành. Tu vi lấy đột phá này, thân thể đạt tới Bán Thần!

Có thể, nếu như không có Thiên Tôn xuất hiện, hắn không có đi phản bội Khôi Hoàng Triều. Như vậy sau khi Huyết Tổ tu luyện đại thành, lấy thiên tư của hắn, cũng nhất định có thể đi tu luyện Trường Sinh Quyển.

Như vậy Huyết Tổ vô cùng có khả năng thành người đầu tiên trên thế giới này, thật sự tu luyện Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển tất cả đại thành, tiến tới đột phá bước vào Thiên Tôn!

Trở thành người trong miệng của người canh giữ lăng mộ, trên ý nghĩa chân chính, có đầy đủ tư cách đi ra khỏi thế giới này!

Hàn Môn lão tổ cùng vị Huyết Tổ này ban đầu vốn phải là hai người đối lập. Nhưng chẳng biết tại sao, hai người lại phát sinh tình cảm. Cho nên cuối cùng phát hiện ra kế hoạch của Thiên Tôn. Chuyện kế tiếp... Bạch Tiểu Thuần đã từ chỗ của Hàn Môn lão tổ biết được một ít.

Hàn Môn lão tổ phản bội sư môn, cùng Huyết Tổ, bị Thiên Tôn chém giết!

Huyết Tổ diệt vong, chìm vào đáy của Thông Thiên Hà. Chỉ có một tay không cam lòng vươn lên... Hàn Môn lão tổ ngã xuống, lưu lại một tia phần hồn, đoạt xác hóa thành Chân Linh, ẩn thân bên trong Linh Khê Tông, từ xa nhìn về phía Huyết Khê Tông... đạo lữ của nàng.

Đồng thời... sự bất ngờ, cũng khiến cho lần luyện đan dung hợp đầu tiên trong kế hoạch của Thiên Tôn, lúc đó thất bại.

Mà Thiên Tôn hiển nhiên không buông tha kế hoạch này. Ở trong năm tháng sau này, hắn cùng lúc tìm kiếm biện pháp khác rời khỏi mảnh thế giới này. Về phương diện khác lại đang không ngừng thử nghiệm. Kế hoạch Bất Tử Trường Sinh Đan xem như là thủ đoạn cuối cùng của hắn.

Nếu như trước sau không có người thứ hai có thể tu luyện Trường Sinh Quyển đại thành, có thể kế hoạch này cuối cùng vẫn sẽ dần dần bị Thiên Tôn buông tha. Nhưng hiển nhiên trước khi Thiên Tôn buông tha, nữ nhi của hắn Đỗ Lăng Phỉ... Rốt cuộc trở thành người thứ hai, tu luyện Trường Sinh Quyển thành công!

Mà sau khi xương của Đỗ Lăng Phỉ trở thành hình dạng thủy tinh. Điều đó có thể thấy được Đỗ Lăng Phỉ đối với tu luyện Trường Sinh Quyển, không nói là đạt tới trình độ của Bạch Tiểu Thuần đối với Bất Tử Quyển, nhưng từ tu vi đột nhiên tăng mạnh, cũng có thể nhìn ra, chênh lệch không bao nhiêu.

Dù sao... Sau lưng của nàng là Thiên Tôn. Ở dưới sự bồi dưỡng của Thiên Tôn, Đỗ Lăng Phỉ tu luyện, tất nhiên cực kỳ thuận lợi.

Nhưng đồng thời, đối với việc nữ nhi của mình tu luyện thành Trường Sinh Quyển, mặc dù Thiên Tôn có lạnh lùng tàn khốc vô tình nữa, trong lòng cũng trở nên dao động. Một mặt là khát vọng muốn rời khỏi mảnh thế giới này, mặt khác lại là phải hi sinh nữ nhi của mình. Sự lựa chọn này... Khiến cho Thiên Tôn cũng do dự.

Cho nên... mới có cuộc chiến tuyệt thế ở Man Hoang trước đây. Hắn cùng với tiểu nữ hài hợp tác, muốn giết người canh giữ lăng mộ. Cho nên... Cũng mới có Quỷ Mẫu trên chiến thuyền nỗ lực mượn chiến thuyền rời khỏi mảnh thế giới này.

Đáng tiếc. Tất cả đều thất bại.

Khi đó, Thiên Tôn đã điên cuồng. Hắn không chỉ một lần thì thào, cũng chỉ nói cùng một câu nói...

- Lão quỷ canh giữ lăng mộ, tất cả những điều này, đều là do ngươi ép ta!

Theo Thiên Tôn, điều này đích xác là do người canh giữ lăng mộ ép buộc mình, khiến mình chỉ có thể đi con đường cuối cùng này. Hắn không cam lòng, nhưng lại không có quá nhiều lựa chọn. Cho nên hắn lựa chọn đề nghị quyết chiến đối với Man Hoang.

Hắn lựa chọn muốn tiêu diệt tất cả sức sống ở Man Hoang, giết chết người canh giữ lăng mộ, phá tan Minh Hà, chặt đứt tất cả huyết mạch của Khôi Hoàng Triều. Cũng chính là vào lúc này... Bất Tử Quyển của Bạch Tiểu Thuần, lại kế tiếp Huyết Tổ, đại thành!

Ở trước mặt hi sinh cốt nhục của mình hay tuổi thọ của mình đoạn tuyệt, khát vọng muốn rời khỏi mảnh thế giới này đã đạt tới mức điên cuồng, khiến cho Thiên Tôn lựa chọn vấn đề trước... Vì vậy, xét thấy đã từng thất bại, Đỗ Lăng Phỉ bị hắn... Lấy nô ấn khống chế trước tiên!

Sau đó, hắn lặng lẽ chờ đợi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện. Cho đến xác định Bất Tử Quyển của Bạch Tiểu Thuần thật sự đại thành, hắn đưa tay ra, ở trong tình cảnh không có người nào có thể ngăn cản, bắt giữ Bạch Tiểu Thuần từ Man Hoang.

Bạch Tiểu Thuần cay đắng nhìn Đỗ Lăng Phỉ từ phía sau lưng Thiên Tôn đi ra. Trong mắt hắn, thần sắc của Đỗ Lăng Phỉ dại ra, giống như một tượng gỗ vậy, hoàn toàn không có chút linh động nào. Duy nhất chỉ có nô ấn ở sâu bên trong mắt, đang chớp động gấp gáp, vô cùng quỷ dị.

- Tiểu Đỗ Đỗ...

Bạch Tiểu Thuần chật vật mở miệng. Thời điểm hắn nhớ tới cảnh tượng ở bắc mạch, Thiên Tôn lợi dụng nàng cùng mình, đưa tới mặt quỷ. Nghĩ tới Đỗ Lăng Phỉ lúc đó, trong mắt hắn đầy vẻ mất mát cùng với bi thương.

- Không nên oán ta... Ta vốn cũng không muốn như vậy. Tất cả, đều là do người canh giữ lăng mộ!

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười to. Trong tiếng cười kia mang theo sự phức tạp, lại hình như có một tia bi thương như vậy, mang theo kiên quyết, còn có điên cuồng cực hạn.

Thiên Tôn đã điên rồi. Lúc này trong mắt hắn lộ ra sự điên cuồng, dường như có thể phá vỡ toàn bộ trời cao và mặt đất. Hắn đứng ở nơi đó, đã không thể ung dung giống như trước kia. Mà trong mắt hắn mang theo huyết sắc điên cuồng. Hắn giơ tay phải lên bấm quyết, chỉ về phía Đỗ Lăng Phỉ!

Dưới một chỉ này, thân thể của Đỗ Lăng Phỉ chợt chấn động. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, thần sắc vẫn dại ra. Nàng đi từ từ về phía Bạch Tiểu Thuần. Ở trong sự cay đắng của Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn Đỗ Lăng Phỉ dần dần tới gần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1483: Một Giọt Nước Mắt (1)

Cho đến khi nàng đi vào bên trong đầm máu màu đen. Máu loãng màu đen dính vào chiếc váy màu trắng của hắn. Mỗi một phù văn quỷ dị đều tham lam theo váy màu đen, bò lên trên toàn người của Đỗ Lăng Phỉ, không ngừng chạy lên. Khiến cho Đỗ Lăng Phỉ giờ phút này thoạt nhìn càng quỷ dị hơn.

Cứ như vậy nàng đi tới trước người Bạch Tiểu Thuần. Tay phải nàng từ từ giơ lên... cho đến khi đặt ở trên thiên linh của Bạch Tiểu Thuần. Ở bên trong quá trình giơ tay lên, trong một tích tắc này, toàn thân nàng lại chợt tản ra ánh sáng mãnh liệt giống như thủy tinh...

Một khí tức Trường Sinh Quyển từ trên người Đỗ Lăng Phỉ, bỗng nhiên bạo phát.

Cùng lúc đó, tiếng cười của Thiên Tôn truyền ra. Tay phải hắn hung hăng đập về phía mặt đất. Toàn bộ Địa Cung ầm ầm chấn động. Trận pháp xung quanh lập tức lại lập lòe ánh sáng mãnh liệt. Ở trong ánh sáng này lóe ra. Những hài cốt tạo thành trận pháp, rốt cuộc dùng mắt thường có thể thấy được chúng đang tan ra. Nhất là xương cốt của ba bộ thi thể Khôi Hoàng trước đây cũng đang không ngừng tan rã...

Theo hài cốt tan rã, theo ánh sáng trận pháp sáng chói, lúc này máu loãng màu đen bên trong đầm nước màu đen ở trung tâm trận pháp nhất thời cuồn cuộn. Ở nơi này, chúng không ngừng xoay tròn. Càng nhiều phù văn từ bên trong xuất hiện, đều điên cuồng phun ra xuất hiện ở trên người Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, từ thất khiếu của bọn họ không ngừng chui vào bên trong. Sự đau đớn mãnh liệt, khiến cho thân

thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Nhưng trong mắt của hắn phần nhiều lại là bi thương cùng phẫn nộ!

Hắn bi thương trước tình cảnh của Đỗ Lăng Phỉ. Hắn phẫn nộ đối với sự vô tình của Thiên Tôn!

- Muốn chết sao...

Trong tiếng cười thảm của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn lại nỗ lực hô hoán Hàn Môn lão tổ của bắc mạch. Nhưng lại giống như bị đóng cửa, hoàn toàn không có chút đáp lại. Thân thể hắn bị rất nhiều phù văn dũng mãnh tràn vào, không khống chế được, tản ra ánh sáng màu vàng mãnh liệt. Ánh sáng màu vàng này sáng chói lên, hình như ăn ý cùng với ánh sáng thủy tinh ở trên người Đỗ Lăng Phỉ.

Loại ăn ý này ở dưới sự mãnh liệt cực hạn, trận pháp này hoàn toàn chuyển đến đỉnh phong, từ chỗ Đỗ Lăng Phỉ, truyền đến một lực hút không có cách nào hình dung!

Trong nháy mắt lực hút này lại theo tay của Đỗ Lăng Phỉ, trực tiếp dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run rẩy, nhìn Đỗ Lăng Phỉ đờ đẫn. Hắn từ từ... Nhắm hai mắt lại.

Nhưng ngay khi hai mắt hắn nhắm lại, trong nháy mắt, trong mắt Đỗ Lăng Phỉ đột nhiên xuất hiện sự giãy dụa mãnh liệt. Thân thể của nàng run rẩy. Tay phải của nàng run rẩy, giống như muốn giơ lên. Cho dù bị nô ấn, nhưng nàng theo bản năng, giống như vẫn không nguyện ý đi tổn thương Bạch Tiểu Thuần!

Nô ấn trong thân, cuối cùng còn có thể theo bản năng giãy dụa. Có thể tưởng tượng được, ở trong lòng Đỗ Lăng Phỉ, tâm tư nàng không muốn tổn thương tới Bạch Tiểu Thuần ngoan cường tới mức nào.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn cảm nhận được ngón tay đang đặt ở trên thiên linh run rẩy. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy được chính là gương mặt Đỗ Lăng Phỉ gần như vặn vẹo. Còn nữa, phù văn nô dịch

trong mắt nàng nhanh chóng chớp động cùng với... thân thể nàng rung động!

- Tiểu Đỗ Đỗ...

Trong tiếng thì thào của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt Thiên Tôn cũng có chút phức tạp. Nhưng rất nhanh sự phức tạp này đã bị mạnh mẽ xóa đi, điên cuồng một lần nữa ngưng tụ, giơ tay phải lên. Thiên Tôn nhìn về phía nữ nhi của mình, bỗng nhiên giơ một ngón tay lên!

Dưới một chỉ này, thân thể Đỗ Lăng Phỉ chấn động mạnh một cái. Dần dần, nô ấn trong mắt thay thế tất cả sự thống khổ của nàng. Thân thể run rẩy đã bình tĩnh trở lại. Tay phải đang run rẩy cũng trở nên vững vàng, một lần nữa... đặt ở trên thiên linh của Bạch Tiểu Thuần.

Đôi mắt nàng vô thần, nhìn Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn không có chút tâm tình dao động. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được loại bi ai cực hạn ở trong xương cốt nàng.

Miệng Bạch Tiểu Thuần thoáng mở ra, cuối cùng lại trầm mặc, cũng nhìn Đỗ Lăng Phỉ. Lần này hắn không nhắm mắt lại nữa. Dường như hắn cũng biết sinh mạng của mình đã đi đến điểm cuối. Hắn có thể làm, chính là ở thời điểm trước khi hồn phi phách tán, khiến cho bóng hình trước mắt, trở thành điểm vĩnh hằng cuối cùng ở trong sinh mệnh này của mình.

Ầm ầm ầm...

Ở thời điểm trận pháp Địa Cung này hoàn toàn mở ra, khi những hài cốt ở bốn phía xung quanh không ngừng dung hòa, ở trong nháy mắt khi tay phải của Đỗ Lăng Phỉ ấn ở theien linh của Bạch Tiểu Thuần, có tiếng nổ lớn phát ra ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Một cảm giác đau đớn mãnh liệt không có cách nào hình dung, vào giờ phút này chợt giống như sóng dữ, dâng lên ngập trời ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Sức sống của hắn, tu vi của hắn, máu thịt của hắn, linh

hồn của hắn cùng với tất cả... vào giờ phút này, đều bị lực hút ở trong tay Đỗ Lăng Phỉ truyền tới, điên cuồng hút đi!

Dường như tất cả mọi thứ ở trong cơ thể đều bị khuấy nát. Xương, máu thịt, kinh mạch, tất cả mọi thứ đều ở trong sự vỡ nát diệt vong này, hóa thành một mảnh sức sống bản mạng nồng đậm đến cực hạn...

Mà sức sống này chính là thứ Thiên Tôn cần, lúc này đang điên cuồng bị hút vào trong cơ thể của Đỗ Lăng Phỉ...

Bạch Tiểu Thuần là đại dược bất tử. Đỗ Lăng Phỉ... lại là lò luyện đan trường sinh...

Sau khi lò luyện đan trường sinh đang hấp thu đại dược bất tử, sẽ tự lấy ra tất cả mọi thứ của mình. Lấy khi sự cô cạn, diệt sạch của lò luyện đan, ở trong một chớp mắt tử vong này, đổi lấy một viên... Bất Tử Trường Sinh Đan!

- Nhanh, sẽ nhanh thôi...

- Bất Tử Trường Sinh Đan... Ta chờ Bất Tử Trường Sinh Đan cả đời...

Thiên Tôn đứng ở một bên, điên cuồng cười ha hả. Hắn nhìn nữ nhi Đỗ Lăng Phỉ của mình, ở dưới sự điều khiển nô ấn của mình, đang nhanh chóng hấp thu tất cả mọi thứ của Bạch Tiểu Thuần. Hơi thở của hắn gấp gáp vô cùng. Khuôn mặt hắn cũng có chút vặn vẹo. Ngay cả giọng nói của hắn cũng có chút thay đổi làn điệu.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy kịch liệt. Trong cơ thể đau đớn mãnh liệt. Nhất từ trước tới nay, cho dù Bạch Tiểu Thuần tu luyện Bất Tử Quyển, từng chịu qua rất nhiều thống khổ. Nhưng có lẽ so với lúc này, tất cả căn bản chỉ là bé nhỏ không đáng kể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1484: Một Giọt Nước Mắt (2)

Thân thể hắn đang từ từ gầy xuống. Tóc hắn cũng mất đi ánh sáng rực rỡ. Bất Tử Huyết trong cơ thể hắn cũng từ từ biến mất. Màu sắc của Bất Tử Cốt cũng từ từ ảm đạm. Gân bất tử, thịt bất tử cùng với da bất tử.. đều giống như bị thoái hóa...

Loại này, hắn không có cách nào giãy dụa, không có cách nào phản kháng. Thân thể hắn bị móc sạch. Sức sống bị hút đi, khiến cho ý thức của Bạch Tiểu Thuần đều từ từ xuất hiện sự hoảng hốt.

Trong đầu của hắn hiện ra tất cả những gì bản thân hắn trải qua khi ở trong Man Hoang. Có Bạch Hạo, có Cự Quỷ Vương, có Hồng Trần Nữ, có Chu Nhất Tinh... cho đến khi hiện ra Nghịch Hà Tông...

Còn có Lý Thanh Hậu, Tống Quân Uyển, Thần Toán Tử bên trong Nghịch Hà Tông... V.v...

Tất cả mọi gương mặt tồn tại ở bên trong ký ức của hắn. Vào giờ phút này, tất cả đều đang xẹt qua ở trước mắt hắn.

- Nghịch Hà Tông...

Bạch Tiểu Thuần nỉ non. Người ngoài đã không có cách nào nghe được. Hình như chỉ có chính hắn mới có thể nghe được. Dần dần, thân thể hắn càng thêm suy yếu. Tóc hắn đã khô héo, rơi lả tả xuống phía dưới. Không đợi chúng rơi vào đầm nước, liền trở thành tro bụi.

Thân thể của hắn đã gầy vô cùng. Trong mắt của hắn cũng giống như ánh nến gần tắt, ảm đạm vô cùng...

Mà giờ khắc này, trong đầu của hắn hiện lên, đã không còn là Nghịch Hà Tông nữa. Mà là... Thông Thiên hạ du đông mạch... Linh Khê Tông. Hình như ký ức cả đời này, vào giờ phút này chảy ngược. Hắn thấy được Linh Khê Tông bên trong mình, thấy được bóng người ở dưới Thảo Mộc Thạch Bi, thấy được dáng vẻ Linh Vĩ Kê ở bên cạnh mình liếm môi ngồi xổm ở nơi đó...

Thấy được Trương Đại Bàn đã đi xa đại thế giới, thấy được sư tỷ đã ngã xuống. Thấy được Hầu Tiểu Muội, thấy được tất cả...

Hắn đã sắp không còn hít thở. Trên thân thể gầy giơ xương, tất cả da đều đã nhăn nheo, tràn ngập nếp nhăn. Đồng thời, cũng có từng vết bầm tử vong, không ngừng khuếch tán... Hàm răng của hắn cũng bắt đầu từ từ rơi ra. Toàn thân hắn thoạt nhìn, giống như một cái xác khô, giống như bị chôn vùi bên trong mộ từ rất lâu...

Thậm chí hắn đã không cảm giác được thống khổ. Cái tay trên thiên linh kia, giống như một cái hố đen đang không ngừng cắn nuốt. Hắn hình như đã thành thói quen với sự đau đớn mãnh liệt này.

Bất Tử Quyển của hắn đã bị hút đi tám phần mười. Sức sống của hắn cũng như vậy. Chỉ còn lại ý thức dần dần hiện ra không còn là Linh Khê Tông nữa. Mà là... Mạo Nhị Sơn.

Hắn hình như mơ hồ nhìn thấy được, ở trên Mạo Nhi Sơn có một người thiếu niên, cũng không biết là cầm thế nào, lại đặt cả bảy tám cái búa cùng dao làm bếp, đều ở trên người. Trong lúc lên núi, ném lung tung ra ngoài... Ở đỉnh núi kia, ở trong thiên lôi, nén hương đang cháy dở...

Nhìn bộ dạng của người thiếu niên này khẩn trương lại mang theo cảm giác tức cười. Bạch Tiểu Thuần muốn cười, nhưng hắn không khống chế được thân thể mình. Có lẽ, đây cũng là chuyện tốt. Bởi vì giờ khắc này, hình dáng của hắn chỉ còn lại da bọc xương, giống như bộ xương khô. Nếu như cười, như vậy có thể còn khó coi hơn, càng dọa người hơn so với khóc.

Ý thức của hắn càng thêm mơ hồ, dường như không cảm giác được thân thể mình, giống như vào giờ phút này linh hồn muốn lao lên trên không trung. Hình như trên bầu trời có một vòng xoáy, đang hút đi tất cả mọi thứ của mình, muốn hút cả linh hồn mình qua đó...

Sức sống của hắn đã chỉ còn lại không đến một phần... Da tay của hắn không chỉ là khô nhăn, cũng xuất hiện vết nứt nẻ. Hình như vừa đụng tới, sẽ trở thành tro bụi, giống như lục phủ ngũ tạng của hắn vậy.

Lực lượng của Bất Tử Quyển đã muốn hoàn toàn biến mất. Chỉ có xương của hắn... hình như vẫn ẩn chứa một tia lực lượng bất tử cuối cùng. Mặc dù tản ra ánh sáng màu vàng đã không nhiều lắm, nhưng trong da tay của hắn vỡ nát, vẫn có thể lộ ra...

Cũng chính là vào lúc này, trong đầu của hắn hiện ra hình như sẽ là hình ảnh cuối cùng... Trong hình ảnh kia, một tiểu đồng khóc quỳ gối bên giường, nhìn người thân trên giường hấp hối, tiếng khóc rất lớn, rất lớn...

- Tiểu Thuần... Không cần phải sợ...

Một bàn tay lạnh như băng, từ từ xoa ở trên trán của tiểu đồng, giọng nói suy yếu, khe khẽ thì thào.

- Cầm nén hương này... Ngươi không phải là mộng tưởng trở thành tiên nhân sao... Cầm lấy nó...

Tiểu đồng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, cầm lấy que hương kia. Nhưng lại ngơ ngác nhìn người thân của mình mất đi tất cả khí lực, cánh tay rũ xuống ở trước mắt mình. Trong sự kinh ngạc, nước mắt hắn lại không ngừng được, chảy xuống.

Hắn hình như ngẩn người rất lâu, rất lâu. Cho đến có người xông vào bên trong căn phòng, ôm hắn lên. Sau đó, tiểu đồng nhìn người hàng xóm từ bên ngoài đi tới, nhìn ánh mắt đồng tình của mỗi người bọn họ, nhìn bọn họ nâng thi thể của người thân lên... Tiểu đồng lặng lẽ lui vào

trong góc, ôm đầu gối của mình, trong tay nắm chặt chính là que hương kia...

- Tại sao phải có tử vong... Ta... Ta muốn cả đời đều còn sống. Ta muốn cho người bên cạnh ta, cả đời đều sống... sống thật vui vẻ... Ta muốn... Trường sinh!

Giọng nói của tiểu đồng vang vọng ở bên trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Mặc dù càng lúc càng xa, giống như sắp biến mất, nhưng hình như ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần, đã sớm trở thành vĩnh hằng...

Một cảm giác mệt mỏi nhất từ trước tới nay, bắt đầu hiện lên. Ý thứ của Bạch Tiểu Thuần hình như trong giọng nói của tiểu đồng ở nơi vĩnh hằng, từ từ đi xa, càng lúc càng xa...

Nhưng ngay khi ý thức của hắn gần tiêu tan, trong chớp mắt, bỗng nhiên... có một giọt nước mắt rơi vào phía trên cánh tay khô nứt nẻ của hắn, thấm vào bên trong, ở trong ý thức càng thêm hỗn loạn của hắn, từ từ tản ra.

- Nước mắt..."

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Hắn dường như cảm nhận được sự cay đắng trong giọt nước mắt này. Hắn sử dụng một tia khí lực cuối cùng, miễn cưỡng mở mắt ra. Trong mơ hồ, hắn dường như thấy được trước mặt... Thân thể Đỗ Lăng Phỉ run rẩy, nô ấn trong mắt chớp động cực kỳ mãnh liệt, hai mắt dường như muốn bạo phát ra, nhưng vẫn giãy dụa. Cho dù bản thân diệt sạch, cũng muốn nâng tay phải lên!

- Cha... Cầu xin cha...

Trong sự giãy dụa run rẩy, Đỗ Lăng Phỉ nô ấn đè ép xuống nàng, nàng mở miệng tuyệt vọng chật vật nói.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1485: Các Ngươi Thế Nào Lại Ích Kỷ Như Vậy! (1)

Giọng nói này, tuy rất hơi, nhưng lại giống như thiên lôi, nổ vang ở trong tâm thần của Thiên Tôn, khiến cho thân thể Thiên Tôn cũng run rẩy.

Trái tim của Thiên Tôn giống như bị xé rách, đau đớn kịch liệt. Dường như một sự vật rất quan trọng của sinh mệnh ban đầu vốn đã tiêu tan, theo lời nói của Đỗ Lăng Phỉ lại lần nữa nổi lên.

Trong đầu hắn hiện lên, là hình ảnh Đỗ Lăng Phỉ khi còn bé, cầm lấy vạt áo của mình, với giọng nói trẻ con gọi cha... Hình như không biết bắt đầu từ khi nào, Phỉ nhi... đã không còn gọi mình là cha nữa, mà là... Phụ thân.

- Phỉ nhi...

Thân thể của Thiên Tôn có phần run rẩy. Khí tức của hắn gấp gáp. Trong mắt của hắn cũng chợt hiện ra sự giãy dụa.

Đây dù sao... Là nữ nhi của hắn, cốt nhục ruột thịt.

Cả đời này của Thiên Tôn, mặc dù có địa vị cao quý là chủ của thế giới Thông Thiên, nhưng đạo lữ cũng không nhiều. Bao nhiêu năm rồi, càng không con nối dõi xuất hiện. Cho đến Đỗ Lăng Phỉ sinh ra, trở thành nữ nhi duy nhất của hắn.

Về phần mẫu thân của Đỗ Lăng Phỉ, trong lòng Thiên Tôn một lòng muốn rời khỏi mảnh thế giới này, căn bản không có vị thế gì, từ lâu đã mất đi.

Mãnh liệt giãy dụa, giống như nhân tính cùng dục vọng đang tranh đấu ở trong tâm thần Thiên Tôn, giống như biến ý thức của hắn thành hai phần, đang không ngừng áp chế lẫn nhau.

- Vì mình có thể sống lâu thêm một vài năm tháng, vì có thể rời khỏi cái thế giới giống như lồng giam này, mà hi sinh cốt nhục của mình... Đáng để làm vậy sao...

Ý thức đại biểu cho nhân tính, hình như đang ở trong đầu của hắn, lo lắng gầm thét giận dữ.

Dưới tình huống một bên là nữ nhi ruột thịt, một bên lại là thọ nguyên không nhiều lắm, khát vọng đối với sinh mệnh cùng với điên cuồng muốn lao ra thế giới giống như lồng giam này...

Đỗ Lăng Phỉ đang giãy dụa, Thiên Tôn... cũng đang ở giãy dụa!

- Cha... Cầu xin cha...

Đỗ Lăng Phỉ khóc, thân thể của nàng run rẩy. Ở dưới nô ấn này, mỗi lần nàng giãy dụa, ở trong tâm thần dường như đều dâng lên gió bão. Ở trong gió bão này, linh hồn nàng giống như chiếc thuyền nhỏ trong cơn sóng dữ, bất cứ lúc nào có thể tan vỡ.

Nhưng nàng vẫn đang cố gắng, còn đang kiên trì. Nàng không muốn đi tổn thương Bạch Tiểu Thuần. Nàng cũng không mong phụ thân của mình biến thành bộ dạng như hiện tại. Tim nàng đau đớn đến cực hạn, giống như một hài đồng bất lực, chỉ có thể đi cầu xin...

Trong trí nhớ của nàng, phụ thân nàng vốn không phải là bộ dạng như vậy. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào... Tất cả đều thay đổi. Sự thay đổi khiến cho nàng cảm thấy xa lạ. Sự thay đổi khiến cho nàng khiếp sợ.

Sau khi chia tay Bạch Tiểu Thuần ở bắc mạch, trở lại Thông Thiên Đảo, dần dần, Đỗ Lăng Phỉ cảm thấy suy nghĩ của mình giống như đều chậm lại. Cho đến nàng nghe được đến từ trong Đạo Cung, một tiếng rít

gào đầy phức tạp của phụ thân. Sau đó, nàng mất đi sự khống chế đối với thân thể, nhưng ý thức của nàng vẫn còn. Nàng tận mắt nhìn thấy mình cắn nuốt sức sống của Bạch Tiểu Thuần, thấy được Bạch Tiểu Thuần đang chậm rãi tử vong. Thấy được bộ dạng thê thảm kia, nàng suy sụp.

- Cha...

Đỗ Lăng Phỉ càng thêm run rẩy, nô ấn trong mắt nàng chớp động đến cực hạn. Ý thức miễn cưỡng khôi phục, ở trong sự đối kháng này, dần dần nghìn lở trăm lỗ. Nhưng lời của nàng vừa nói ra, Thiên Tôn ở bên kia chợt ngẩng đầu, trong hai mắt đỏ đậm lộ ra sự điên cuồng.

- Câm miệng! Câm miệng cho ta!

Thiên Tôn thở hổn hển gầm khẽ, giống như tiếng sấm sét trực tiếp nổ lớn ở khắp nơi. Trong mắt hắn, sự điên cuồng càng lúc càng nhiều. Cũng vào giờ phút này nhân tính ấm áp, đã bị dục vọng hoàn toàn đè xuống!

Trong đầu hình ảnh liên quan tới Đỗ Lăng Phỉ còn bị hắn trực tiếp xóa đi, hoàn toàn chặt đứt!

Trong một chớp mắt này, hắn không còn là phụ thân của Đỗ Lăng Phỉ. Hắn chỉ còn là Thiên Tôn vì tuổi thọ của mình, vì khát vọng của mình, bất cứ giá nào cũng không quan tâm!

- Cùng Bạch Tiểu Thuần dung hợp với nhau, khiến cho Bất Tử Trường Sinh hợp làm một mới là sứ mạng của ngươi, cũng ý nghĩa tồn tại lớn nhất của ngươi!

Hơi thở của Thiên Tôn đã nhanh chóng trở lại bình tĩnh. Lúc này trong biểu tình dữ tợn, lộ ra sự lạnh lùng tàn khốc cùng vô tình. Hắn thản nhiên giơ tay phải lên chỉ một cái.

Nhất thời nô ấn trong mắt Đỗ Lăng Phỉ nhanh chóng chớp động, trực tiếp trở thành màu đỏ. Dường như ý thức của nàng bị trực tiếp trấn áp. Ở

dưới nô ấn này điều khiển, nàng giơ tay phải lên, trong sự run rẩy, từ từ một lần nữa hạ về phía thiên linh của Bạch Tiểu Thuần.

Trong lúc đưa tới gần, tay phải của Đỗ Lăng Phỉ, run rẩy càng lúc càng lợi hại. Trong mắt nàng giãy dụa. Cho dù ở nô ấn màu đỏ hạ xuống, sự giãy dụa vẫn quật cường thoáng hiện. Ánh sáng thủy tinh toàn thân từ trên xuống dưới, đều nhanh chóng bạo phát ra.

- Ta... Không...

Nước mắt Đỗ Lăng Phỉ chảy xuống càng nhiều hơn. Từng giọt rơi xuống, nhỏ xuống ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Trong miệng nàng, chật vật nói ra hai chữ này. Cho dù trán nổi gân xanh, cho dù ý thức trong cơ thể cùng nô ấn đang trong sự đối kháng, đã khiến cho thân thể của nàng xuất hiện từng vết máu. Dường như cả người đều muốn chia năm xẻ bảy. Cho dù thần thức của nàng gần vỡ nát thành mảnh nhỏ, nhưng nàng giãy dụa cùng phản kháng, vẫn không có dừng lại.

Sự kiên nghị của Đỗ Lăng Phỉ vào giờ phút này đã hoàn toàn biểu lộ ra. Sự kiên trì của nàng, quyết định của nàng cũng được biểu lộ ra. Đây là thà rằng mình tan vỡ, cũng tuyệt đối không đi trái lại với ý chí của bản thân!

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn tất cả những điều này. Giờ khắc này, ở dưới tình huống toàn thân hắn đã mất đi gần như tất cả sức sống, ý thức đã hỗn loạn. Hắn mở

miệng dường như muốn nói cái gì đó, nhưng lại không có khí lực nói ra cho dù chỉ là một chữ.

Chỉ là những giọt nước mắt này rơi ở trên người, sau khi thấm vào lớp da khô, ở trong của tâm thần hắn tạo nên từng vòng rung động...

- Nghiệt tử!

Mắt thấy Đỗ Lăng Phỉ vì phản kháng, lại có thể lựa chọn bản thân hình thần câu diệt, sự tức giận của Thiên Tôn, chợt bạo phát. Thân thể hắn bước một bước đi ra, lại trực tiếp xuất hiện ở bên trong đầm nước màu đen.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1486: Các Ngươi Thế Nào Lại Ích Kỷ Như Vậy! (2)

Hắn đến, lập tức khiến cho vòng xoáy của đầm nước này chuyển động nhanh hơn. Nhưng những phù văn màu đen này cũng không dám tới gần, chỉ di chuyển ở bốn phía xung quanh.

Không có đi để ý tới những phù văn này, trong mắt Thiên Tôn tràn đầy sự điên cuồng. Sau khi tới gần, tay trái hắn bỗng nhiên giơ lên, một tay đặt ở trên thiên linh của Đỗ Lăng Phỉ, tay phải đồng thời giơ lên, đè trên đầu Bạch Tiểu Thuần yếu đuối gần như muốn ta.

Hắn hung hăng trực tiếp khiến trán Bạch Tiểu Thuần cùng trán Đỗ Lăng Phỉ va chạm vào nhau... tiếp giáp lại cùng một điểm.

- Ban đầu, ta vốn ta còn dự định, luyện thành Bất Tử Trường Sinh Đan này, rời khỏi thế giới giống như lồng giam này, có một ngày, ta có thể trở thành Thái Cổ, còn có thể nghĩ biện pháp cứu ngươi sống lại...

- Nhưng ngươi lại dám vi phạm ý chí của ta… Vì sao!

- Ngươi tại sao muốn vi phạm ý chí của ta?

Biểu tình của Thiên Tôn dữ tợn cực kỳ đáng sợ. Trên dưới toàn thân hắn tản ra sự điên cuồng đến cực hạn. Mặc cho Đỗ Lăng Phỉ giãy giụa như thế nào, đều chỉ là chuyện vô nghĩa. Trong đầu nàng có ý niệm muốn hủy diệt chính mình. Sau khi bàn tay của Thiên Tôn đặt ởi thiên linh, suy nghĩ này trực tiếp lại bị phá hủy. Không chỉ nàng không có cách nào điều khiển thân thể, ngay cả ý thức giãy dụa, cũng hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

Giờ khắc này ở dưới áp chế mạnh mẽ của Thiên Tôn, thân thể khô quắt của Bạch Tiểu Thuần chấn động. Thân thể Đỗ Lăng Phỉ không ngừng run rẩy. Trên người của bọn họ, ánh sáng màu vàng cùng ánh sáng thủy tinh, đồng thời lập lòe. Giữa chúng rốt cuộc xuất hiện dấu hiệu dung hợp.

- Chẳng qua là bảo ngươi cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần này mà thôi, chẳng qua là muốn luyện các ngươi thành Bất Tử Trường Sinh Đan mà thôi... Nếu có lựa chọn khác, ta cũng không muốn làm như vậy!

Thiên Tôn lạc giọng rít gào. Hình như chỉ có sử dụng âm thanh lớn nhất đi gào thét, mới có thể đi thuyết phục được chính mình... Lại dường như, hiện tại hắn nói những lời này, không phải là nói cho Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, mà là đang nói với chính hắn.

- Nhưng ta không thể đánh cược, sau khi người canh giữ lăng mộ tử vong, cánh cửa của thế giới sẽ mở ra, hay vĩnh cửu phong kín. Một khi phong kín, cho dù bất tử trường sinh đại thành, cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ cần luyện hóa các ngươi, nuốt vào Bất Tử Trường Sinh Đan, ta có thể chuyển hóa nó thành Bất Tử Trường Sinh Công!

- Một mặt là không biết, nhưng một khi xuất hiện, lại không có cách nào nghịch chuyển. Về phương diện khác lại là tất thành. Đổi lại các ngươi là ta, các ngươi cũng sẽ lựa chọn như thế!

- Mà ta một khi thành công, đến khi đó... Ta không còn là chuẩn Thiên Tôn nữa, mà là Thiên Tôn chân chính, phù hợp ý chí thế giới, rời khỏi mảnh thế giới này, chỉ là ở một ý niệm!

- Vì sao ngươi phải phản kháng? Giống như đại sư tỷ ngươi năm đó cũng muốn phản kháng ta. Vì sao? Nàng là vì Huyết Tổ kia. Ngươi là vì Bạch Tiểu Thuần này. Vì sao!!

- Chỉ cần ta có thể ra ngoài, lấy tư chất của ta, ta nhất định có thể thành tựu Thái Cổ, ta có năng lực khiến các ngươi sống lại!!

- Các ngươi... Thế nào lại ích kỷ như vậy!

Thiên Tôn rít gào, khiến cho thiên địa bên ngoài biến hóa kịch liệt, gió nổi mây phun. Khắp nơi trong toàn bộ Thông Thiên Hải đều là sóng lớn ngập trời.

Mà dưới nền đất Đạo Cung này, giờ khắc này ở trong khí thế Thiên Tôn không ngừng khuếch tán, ở dưới tâm tình hắn cực kỳ dao động, trận pháp Địa Cung vận chuyển, cũng đến trình độ cực hạn. Trong tiếng nổ lớn, vòng xoáy đầm nước màu đen càng lúc càng lớn. Tất cả hài cốt ở bốn phía xung quanh đều dung hòa. Đồng thời thân thể Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ, cũng bắt đầu dung hợp với nhau!

Hình như trận pháp này chính là một lò luyện đan cực lớn, muốn đi luyện hóa tất cả vào bên trong, ngưng tụ thành một viên...

Bất Tử Trường Sinh Đan!

Trong cả đời này của Bạch Tiểu Thuần, đây là một lần nguy cơ sinh tử mãnh liệt nhất. Hắn không có cách nào ngăn cản, cũng không có khí lực giãy dụa. Tất cả mọi thứ, sau khi Thiên Tôn ra tay khiến cho hắn cùng với Đỗ Lăng Phỉ mạnh mẽ dung hợp, hình như lại đã trở thành kết cục đã định.

Quyết định tu luyện cả đời này của hắn, cuối cùng sẽ cùng với Đỗ Lăng Phỉ, ở dưới trận pháp giống như lò luyện đan này, hóa thành một veien tuyệt thế đại đan khiến cho Thiên Tôn từ nay về sau siêu thoát.

Kết cục này, trước khi Bạch Tiểu Thuần tới đây, từ trước tới nay hắn chưa từng từng nghĩ, mặc dù trước đây Hàn Môn lão tổ từng ý vị thâm trường nói qua, hắn sớm hay muộn, sẽ phản bội lại Thiên Tôn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn ngây thơ cho rằng, có Đỗ Lăng Phỉ ở đây, giữa mình cùng Thiên Tôn lại không có thâm cừu tựa như biển. Sau lưng của hắn còn có người canh giữ lăng mộ, còn có đệ tử Bạch Hạo, quá nhiều con át chủ bài, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có tự tin nhất định.

Chỉ là... tất cả những điều này cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước...

Ý thức của hắn từ lâu đã mơ hồ. Khác nhau chính là, đến khí tức từ trên người Đỗ Lăng Phỉ, khiến cho hai người ở trong lúc dung hợp này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt có được sưk tỉnh táo.

- Có thể tất cả những điều này, cũng là tính toán của… người canh giữ lăng mộ...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần thì thào, ý thức lại mơ hồ.

Gần như khi Bạch Tiểu Thuần ý thức được người canh giữ lăng mộ ở trong lần nguy cơ sinh tử này của mình đã làm ra một lực thúc đẩy nào đó. Đồng thời, bên trong Man Hoang, sâu bên trong mặt đất của Khôi Hoàng Thành, trong đống đổ nát dưới ba thành, trên tòa nhà hình tháp không trọn vẹn này, người canh giữ lăng mộ khoanh chân ngồi ở chỗ đó, hai mắt vẩn đục mở ra.

- Bạch Tiểu Thuần, hi vọng ngươi... không nên hận ta, đây là sứ mệnh tồn tại của ta... Cũng là sứ mệnh của Minh Hoàng.

Người canh giữ lăng mộ cay đắng, nhỏ giọng nói. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía hư vô.

Ở điểm cuối nơi hư vô của này Man Hoang, có một Hoàng Hà người ngoài không nhìn thấy được, nước sông tối tăm, cuồn cuộn chảy xuôi không ngừng, đại biểu ngược lại với sức sống của Thông Thiên Hải. Con sông này đại biểu... là tử vong.

Bên trong nước sông, chảy xuôi vô số oan hồn. Những linh hồn này đang giãy dụa rít gào, nhưng lại không có cách nào rời khỏi nước sông, chỉ có thể theo nước sông chảy đi xa, đưa vào luân hồi...

Sông này, tên là Minh Hà.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1487: Hai Mươi Hai Sắc Lửa!

Ở chỗ điểm cuối hư vô này, đầu nguồn Minh Hà này... Ở trên nước sông dồi dào giống như nước biển, tồn tại một chỗ cung điện tối tăm. Cung điện này lộ ra khí tức tử vong, trong băng hàn vô cùng, hoàn toàn không có chút tồn tại của ngọn đèn dầu.

Đây là... Minh Cung!

trong Minh Cung, Minh Hoàng thế hệ này Bạch Hạo, lặng lẽ ngồi ở chỗ đó. Trên người của hắn mặc đế bào, toàn thân từ trên xuống dưới tản ra một khí tức tử vong nồng đậm.

Nhưng trên mặt hắn lại không có sự uy nghiêm thường ngày, mà là tràn ngập sự lo lắng. Mức độ lo lắng này mãnh liệt tới mức dường như ảnh hưởng tới Minh Cung, ảnh hưởng tới Minh Hà, khiến cho nước sông ở bốn phía xung quanh thỉnh thoảng truyền ra tiếng sóng lớn.

Trong mắt Bạch Hạo đầy vẻ lo lắng. Trước đó hắn tận mắt nhìn thấy được dưới bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn, người canh giữ lăng mộ đã thất bại. Hắn ở đây trong lúc xuất thủ, cũng bị Thiên Tôn phá tan.

Mà Thiên Tôn tới không có ý tốt. Mục đích sau khi hắn dẫn Bạch Tiểu Thuần đi là gì, Bạch Hạo mặc dù không biết tất cả, lại có thể suy đoán được một chút. Hắn biết, thời khắc này sư tôn nhất định là đang nguy cơ vạn phần!

Hắn hiểu rõ, phóng tầm mắt bên trong toàn thế giới, hiện tại... người duy nhất có thể cứu sư tôn, chỉ có mình!

Người canh giữ lăng mộ suy yếu, trong lòng hắn biết rất rõ. Hắn cũng biết người canh giữ lăng mộ hiện tại có thể sẽ trở về đất cũ bất cứ lúc nào, không còn tiếp tục cường hãn giống như trước kia. Hắn còn hiểu rõ, cho dù mình là Minh Hoàng, lại tuyệt không phải là đối thủ của Thiên Tôn...

- Sư tôn...

Bạch Hạo chua chát nói nhỏ, tâm thần không ngừng hiện lên từng hình ảnh lúc trước ở cùng với sư tôn khi ở Man Hoang.

Đó là người thân duy nhất của hắn. Đó là người hắn cả đời này đều biết ơn. Đó là người Bạch Hạo hắn đã từng phát ra lời thề, phải dùng tính mạng đi bảo vệ...

Đó cũng là... thời gian vui sướng nhất… trong cả đời này của hắn.

Dần dần, hình ảnh trong đầu hắn biến mất. Cuối cùng chỉ còn lại có một hình ảnh... in thật sâu vào trong linh hồn hắn, cả đời này cũng không có cách nào xóa đi.

Trong hình ảnh, Bạch Tiểu Thuần quay lưng lại với mình, thản nhiên mở miệng, nói cho hắn biết, từ nay về sau, thu hắn làm đệ tử...

- Sư tôn...

Lần này Bạch Hạo lại mỉm cười. Trong nụ cười của hắn mang theo sự quyết đoán, mang theo sự kiên quyết, còn có một tia kiên định mãnh liệt!

Hắn hiểu rõ, muốn từ trên Thông Thiên Đảo, ở trước mặt Thiên Tôn cứu sư tôn đi... Chỉ có một biện pháp có thể làm được!

Đó chính là... Chế luyện ra đột phá cực hạn mảnh thế giới này... Hai mươi hai sắc lửa!

Trước lúc này, cho dù Bạch Tiểu Thuần đã là Thiên Nhân, nhưng Bạch Hạo đối với cách điều chế thôi diễn hai mươi hai sắc lửa, vẫn

không có dừng lại. Cho đến cuối cùng, hắn ở dưới sự thôi diễn này, đã hiểu ra được, cực hạn của mảnh thế giới này, chính là hai mươi mốt sắc lửa.

Trừ khi là tình huống đặc biệt, nếu không, không có khả năng xuất hiện hai mươi hai sắc lửa. Bởi vì hai mươi hai sắc lửa, sau khi vượt ra khỏi cực hạn của thế giới, có thể khiến hắn dưới tất cả các màu lửa, đều nhìn thành phàm hòa. Hai mươi hai màu, đã là tiên hỏa!

Mà một khi hai mươi hai sắc lửa xuất hiện, lập tức trở thành lực lượng mạnh nhất không gì sánh kịp bên trong mảnh thế giới này, Hai mươi hai sắc lửa này có thể đốt cháy tất cả tồn tại bên trong thế giới.

Mà ngọn lửa như vậy có đủ để đi đối đầu với Thiên Tôn, khiến cho Bạch Hạo ở trước mặt Thiên Tôn, có khả năng cứu được Bạch Tiểu Thuần rời đi hay không?

Chỉ là... Muốn chế luyện ra hai mươi hai sắc lửa, thế gian này đã không có hồn gì, có thể sử dụng làm lửa luyện. Cho dù là lấy tất cả linh hồn bên trong Minh Hà tới chế luyện, cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở hai mươi mốt sắc.

- Chỉ có một biện pháp...

Thần sắc Bạch Hạo trở nên nghiêm nghị. Trong tiếng thì thào, sự kiên định trong mắt hắn nồng đậm đến cực hạn, quyết đoán vô cùng!

Biện pháp này, chính là tham khảo phương pháp luyện lửa của gia tộc Lâm nhi, lấy linh hồn của Minh Hoàng, làm nguyên liệu chính, thiêu đốt bản thân, luyện hóa linh hồn của mình hồn... Mới có thể chế luyện ra hai mươi hai sắc lửa… có một không hai trên thế giới này!

Chỉ có biện pháp này, mới có thể làm được!

Dù sao, hắn là Minh Hoàng, là tồn tại bên trong thế giới này khống chế Minh Hà, nắm trong tay luân hồi giống như thần linh vậy!

- Sư tôn... Ta tới cứu sư tôn...

Bạch Hạo cười. Vừa cười, nước mắt hắn chảy xuống. Nhưng quyết định của hắn hoàn toàn không có giảm bớt.

Cho dù sử dụng biện pháp này phải trả cái giá cực lớn, hắn có thể không chịu nổi, nhưng hắn vẫn... không hối hận!

Cho dù biện pháp này, sẽ làm Bạch Hạo hắn từ đó về sau... Bị xóa đi tất cả khí tức tồn tại, hắn vẫn... không oán!

Bởi vì, đó là sư tôn của hắn. Ở thời khắc năm đó, khi hắn quỳ lạy về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn đã quyết định... Ơn thầy giống như trời!

Nước mắt của hắn không phải là thực chất. Khi chảy xuống, trong nháy mắt trở thành một phần của nước Minh Hà. Bạch Hạo hít một hơi thật sâu, chậm rãi đứng lên. Tay phải hắn bỗng nhiên giơ lên, vung mạnh lên.

- Hồn tới!

Nhất thời bên ngoài Minh Cung này, oan hồn vô tận bên trong Minh Hà chợt từ bốn phương tám hướng, gào thét lao đến, xuyên qua Minh Cung. Ở bốn phía xung quanh Bạch Hạo, dần dần hình thành một vòng xoáy cực lớn.

Vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động. Trong lúc đó tay trái của Bạch Hạo bấm quyết, bỗng nhiên chỉ một cái về phía mi tâm. Theo đầu ngón tay hạ xuống, nhất thời thân thể hắn giống như bị thiêu đốt. Có hỏa diễm từ trong cơ thể hắn chợt phát lên!

Đây là một màu lửa...

Không kết thúc. Theo hai tay Bạch Hạo nhanh chóng bấm quyết, hồn biển ở bốn phía xung quanh xoay tròn nhanh hơn. Từng tia hồn bay ra, dung nhập Bạch trong cơ thể Hạo, khiến cho ngọn lửa trên người hắn, bằng tốc độ kinh người, không ngừng tăng lên.

Hai màu lửa, ba màu lửa, bốn màu lửa...

Cũng chỉ là trong thời gian mấy hơi thở, biển lửa trên người Bạch Hạo càng lúc càng dồi dào. Màu sắc của biển lửa cũng đã trở thành mười màu sắc!

Vẫn còn tiếp tục!

Nếu như bên trong thế giới này có một người có thể ở trên phương diện luyện lửa, chạy song song cùng với Bạch Tiểu Thuần, thậm chí sẽ có chút vượt qua... Như vậy người này chỉ có thể là... đệ tử của Bạch Tiểu Thuần, Minh Hoàng thời nay... Bạch Hạo!

Trong tiếng nổ lớn, thân thể Bạch Hạo càng thêm thiêu đốt. Trong biển hồn ở bốn phía xung quanh, vô số hồn điên cuồng lao đến, cho đến khi ngọn lửa trên người Bạch Hạo trở thành mười bảy màu, mười tám màu thậm chí mười chín màu...

Không kết thúc!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1488: Trời Liên Tục Trút Phong Hỏa! (1)

Sự kiên quyết trong mắt Bạch Hạo càng thêm kiên định. Hắn vung hai tay lên. Tất cả linh hồn ở bốn phía xung quanh, ở một tích tắc này tất cả đều chấn động, đồng thời dũng mãnh tràn vào. Sau đó một tiếng nổ ngập trời bỗng nhiên vang vọng ở toàn bộ Minh Cung, chỗ đầu nguồn của Minh Hà.

Hai mươi màu!

Hai mươi mốt màu!

Cho đến giờ phút này, Bạch Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía hư vô, phát ra một tiếng gào thét mạnh nhất của hắn!

Ở trong tiếng rít gào này, linh hồn của hắn... đột nhiên thiêu đốt. Mượn lực thiêu đốt này, mượn linh hồn của bản thân Minh Hoàng, lấy Minh Hà làm gốc rễ, lấy hồn phách làm cơ sở. Bên trong cặp mắt của Bạch Hạo đều bị ngọn lửa tràn ngập. Lúc này trên thân thể hắn thiêu đốt hai mươi mốt màu lửa... dần dần... Xuất hiện thêm một màu sắc!

Chính là... Hai mươi hai màu lửa lửa!!

Ở trong chớp mắt khi hai mươi hai màu lửa này xuất hiện. Toàn bộ thiên địa Man Hoang hình như cũng không có gì thay đổi. Dường như tất cả vẫn như bình thường. Nhưng tất cả tu sĩ hai bên đang chiến đấu ở trên chiến trường đều không biết tại sao trong lòng run lên. Dường như ở bên trong thiên địa này đột nhiên hạ xuống một khí tức bọn họ không nhìn thấy được, nhưng khiến cho linh hồn bọn họ đều phải run rẩy!

Nguyên Anh cũng tốt, Thiên Nhân cũng được, cho dù là Bán Thần... tất cả đều ở bên tỏng một tích tắc này, toàn bộ tâm thần chấn động mạnh, hoảng sợ hít một hơi thật sau!

Không chỉ là Man Hoang, còn có tất cả sinh linh trên đại lục Thông Thiên. Bất luận là tu sĩ hay mãnh thú, cho dù là thảm thực vật hoặc là người phàm. Tất cả đều ở bên trong trời cao của toàn thế giới này, xuất hiện lưới thế giới với phạm vi khổng lồ nhất từ trước tới nay bao trùm tất cả màn trời...!

Mơ hồ, ở trong một chớp mắt này, tất cả tồn tại bên trong toàn thế giới, dường như bên tai đều nghe được tiếng nói thì thào khe khẽ đến từ trong hư vô, cùng uy áp không có cách nào tưởng tượng được đè ép xuống!

- Sư tôn... Ta tới cứu sư tôn!

Giọng nói này mang theo niềm tin kiên định!

Giọng nói này, ẩn chứa sự điên cuồng không sợ hãi!

Giọng nói này còn ngưng tụ chấp nhất ơn thầy giống như trời, thà rằng thịt nát xương tan, cũng muốn báo đáp ơn thầy!

Trong thiên địa vang lên tiếng nổ lớn. Trong nháy mắt toàn bộ bầu trời Man Hoang đã bị một mảnh biển lửa sáng chói vô biên, chớp mắt bao phủ. Viển lửa này vừa xuất hiện. Đồng thời, bên trong Man Hoang, các chiến tu của hai bên đang giao chiến đều bị hoảng sợ, đều bị kinh hãi, đều hít hơi lạnh!

- Thiên... Thiên hỏa!

- Trời cao thiêu đốt. Cái này... làm sao có thể như vậy được.

- Bên trong ngọn lửa kia... Có người!!

Theo tiếng kinh ngạc vang vọng, trong chớp mắt, biển lửa trên trời cao cuối cùng bị buộc phải quanh một thân ảnh khổng lồ.

Thân ảnh ấy giống như đủ cao cùng với trời cao, giống như một người khổng lồ hỏa diễm kinh thiên động địa, sinh ra ở bên trong biển lửa kia, tản ra uy áp khiến cho thế giới run rẩy. Hình như chậm rãi ngẩng đầu lên, từ xa nhìn thấy Thông Thiên Hải!

- Đó là... Minh Hoàng!

- Là Minh Hoàng!

Rất nhanh, sau khi nhìn thấy rõ ràng người khổng lồ này, tất cả bản thổ, tất cả hồn tu bên trong Man Hoang bất luận là Thiên Hầu hay Thiên Công, đều ở trong một cái chớp mắt này, kinh ngạc kêu lên thất thanh.

Ở trong thời khắc toàn bộ Man Hoang đều chấn động, Bạch Hạo ở trên trời cao, chợt lắc một cái, nhất thời này biển lửa nổi khắp bầu trời, giống như dời núi lấp biển, mãnh liệt phóng về phía Thông Thiên Hải!

Từ phía xa nhìn vào, hỏa biển trên bầu trời này mang theo khí thế không có cách nào hình dung, cuộn trào mãnh liệt lao nhanh, giống như muốn đốt cháy tất cả hư vô bên trong thế giới này.

Thậm chí giờ phút này, nước biển màu vàng của Thông Thiên Hải này ở trong trung ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt tới, cũng dâng lên sóng dao động vô tận, giống như muốn đi ngăn cản hỏa diễm tới gần. Nhưng tất cả lại giống như muối bỏ biển!

Biển lửa kia từ Man Hoang, mãnh liệt thiêu đốt đến, chớp mắt lại bao trùm Thông Thiên Hải, khiến cho bầu trời, biển rộng, lộ ra hỏa diễm vô tận. Bên trong ngọn lửa này ẩn chứa ý chí của Bạch Hạo, từ bốn phương tám hướng, từ bầu trời cùng với mặt biển, bỗng nhiên vọt về phía trung tâm Thông Thiên Đảo...!

Thông Thiên Hải hình như cũng không chịu nổi ngọn lửa này đốt cháy, đang bốc hơi lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hóa thành lực lượng thiên địa nồng đậm, không ngừng khuếch tán ra về bốn phía xung quanh.

Lực lượng thiên địa nồng đậm này mạnh nhất từ trước tới nay, khiến cho toàn thế giới, không chỉ là đại lục Thông Thiên, cho dù Man Hoang... cũng ở trong một tích tắc này, bị lực lượng thiên địa kinh người này tràn ngập bao trùm.

Vô số cây khô gặp mùa xuân, vô số mãnh thú gào thét, vô số sinh linh... đều ở trong một cái chớp mắt, tâm thần chấn động mãnh liệt!

Chỉ là... Một loại bất an đến từ bản năng, cũng theo linh khí nồng đậm trong thiên địa tản ra, hiện lên ở trong lòng chúng sinh. Dù sao không phải là do thiên địa biến hóa tự nhiên thành. Đây giống như là tu sĩ thiêu đốt linh hồn, tiêu hao ra!

Thông Thiên Hảikhông phải vô tận. Dưới sự thiêu đốt như vậy, mặc dù có thể khiến cho khí linh của thế giới này thoáng cái trở nên vô cùng nồng đậm. Nhưng cái giá lớn là Thông Thiên Hải không thể tổn hao nghịch chuyển!

Chỉ có điều... Bạch Hạo đã không chú ý tới những thứ này. Hai mươi hai màu lửa này vượt qua cực hạn của thế giới. Cho dù là hắn lấy linh hồn của mình tới luyện thành, nhưng muốn khống chế, cũng cực kỳ khó khăn.

Mà đây chỉ là một trong những nguyên nhân. Còn có nguyên nhân trọng yếu hơn...

Bạch Hạo biết thời gian của mình, không nhiều lắm!!

Lấy linh hồn của mình luyện chế ra hai mươi hai màu lửa, giống như Thông Thiên Hải, không phải là vô tận. Có thể nói là tồn tại hoàn toàn lấy việc thiêu đốt linh hồn của mình để trả giá. Sợ là không bao lâu, khi

linh hồn của mình hoàn toàn thiêu đốt hầu như không còn, lúc đó chính là thời khắc hai mươi hai màu lửa mạnh nhất từ trước tới nay sẽ biến mất!

Thời gian cấp bách, ý chí của Bạch Hạo hăng hái khuếch tán, huy động bốn phía xung quanh biển lửa, lao thẳng đến Thông Thiên Đảo!

Nếu như cảnh tượng như vậy dừng lại, như vậy trong hình ảnh này, không nhìn thấy được bầu trời, không nhìn thấy được Thông Thiên Hải. Có thể nhìn thấy được... chỉ là hỏa diễm vô cùng vô tận, giống như mang theo cơn giận của trời, trong sự điên cuồng, mang theo tất cả trùng kích Thông Thiên Đảo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1489: Trời Liên Tục Trút Phong Hỏa! (2)

Mà giờ phút này, Thông Thiên Đảo dường như không phải có bên trong Thông Thiên Hải, mà là tồn tại ở bên trong thiên hỏa. Bãi cát ở bốn phía xung quanh hòn đảo, trong nháy mắt lại hóa thành đất khô cằn. Thậm chí xuất hiện từng vết nứt!

Cho đến khi một tiếng nổ lớn kinh thiên, giống như người khổng lồ rít gào, giống như trời xanh trong u minh đang tức giận gào thét, đến từ trên bầu trời, đến từ trên mặt biển, đến từ hỏa diễm tám phương này. Chỉ trong chớp mắt một cái, liền trực tiếp đánh vào trên Thông Thiên Đảo.

Bãi cát xung quanh đảo vốn đã nứt ra, trong phút chốc lại tan vỡ nổ tung, chia năm xẻ bảy. Những khối vụn này không chờ bắn ra bốn phía, lại ở trong ngọn lửa kia, trực tiếp trở thành tro bụi!

Dường như hai mươi hai màu lửa này đã ẩn chứa ý chí của Bạch Hạo, không chỉ muốn cứu Bạch Tiểu Thuần, còn phải biến Thông Thiên Đảo, thành lửa cháy hừng hực lan ra đồng cỏ. Cho dù sinh linh đồ thán cũng muốn hoàn toàn đốt cháy!

Tiếng sấm không ngừng vang vọng trên thế giới. Biển lửa này giống như cuồng phong, gào thét hiện lên ở khắp nơi, hình thành cái miệng lớn, chớp mắt một cái đã nuốt lấy Thông Thiên Đảo vào bên trong!

Trong một chớp mắt này, tất cả thực vật Trên Thông Thiên Đảo... trực tiếp tiêu tan. Từng dãy núi cũng ở dưới ngọn lửa này, trực tiếp đỏ đậm, bị cứng rắn vỡ nát thành tro!

Càng không cần phải nói tới những lầu các khắc thế lan ngọc, ở trong ngọn lửa này quét ngang, trong nháy mắt tiêu tan sạch sẽ. Còn có quá nhiều dược thảo trân quý trên đảo này, còn có mọi chỗ trong thiên địa ẩn chứa càng nhiều lực lượng thiên địa, do nước Thông Thiên Hải ngưng luyện ra đầm nước, thác nước, tất cả đều ở trong hỏa diễm này, trở thành một phần hư vô.

Cũng may Bạch Hạo có thiện tâm. Lúc này mặc dù hỏa diễm xem như bao vây xung quanh Thông Thiên Đảo, nhưng hắn cuối cùng cũng không liên lụy tới những thị vệ trên đảo Thiên Tôn. Giờ khắc này, mỗi một thị vệ đang hoảng sợ, nhanh chóng chạy ra. Cho đến khi cách xa Thông Thiên Đảo, mỗi người bọn họ nhìn Thông Thiên Đảo bị ngọn lửa cắn nuốt, trong tâm thần đã nổi lên sóng to gió lớn.

- Cái này... cái này...

- Lại dám tập kích bất ngờ Thông Thiên Đảo...

Những thị vệ này mỗi một người đều kinh ngạc kêu lên. Trong bọn họ còn có hai lão già, tản ra tu vi Bán Thần. Hai người này chính là thần vệ của Thông Thiên Đảo!

Chỉ có điều, cho dù là bọn họ, lúc này tâm thần cũng điên cuồng run rẩy. Bọn họ nhìn ngọn lửa kia, càng hoàn toàn không dám tới gần. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn biển lửa vô tận này, lúc này từ bốn phía xung quanh Thông Thiên Đảo, lao thẳng đến khu vực trung tâm... cũng chính là ba ngọn núi này, Đạo Cung cùng với bức tượng Thiên Tôn!

Trong tiếng nổ vang, hai ngọn núi trái và phải trong nháy mắt đỏ đậm, chợt sụp xuống, trở thành tro bụi. Sau đó, hỏa diễm ở bốn phía xung quanh lại trực tiếp cắn nuốt bức tượng Thiên Tôn ở bên trong.

Ở dưới ánh mắt của mọi người xung quanh, bức tượng Thiên Tôn tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Cũng chính là thời gian mấy hơi thở, bức tượng Thiên Tôn sừng sững ở chỗ này đã lâu năm tháng, dần dần trở thành tro bụi...

Kể cả ngọn núi, kể cả Đạo Cung trên đó... chớp mắt một cái ở đây đều... trở thành hư vô!

Toàn bộ thế giới Thông Thiên tồn tại ở bên trong thế giới Thông Thiên, từ sau khi đuổi Khôi Hoàng Triều rời đi, trước sau tồn tại trong thiên địa này, chí cao vô thượng thánh địa... Lúc này, theo một đám thiên hỏa hạ xuống, tất cả đều hóa thành hư ảo...

Mà ở trên đống đổ nát này, tản ra khí tức hỏa diễm khiến cho thế giới run rẩy. Ở trong tiếng nổ lớn này, mơ hồ... Giống như hình thành một vị người khổng lồ hỏa diễm điên cuồng mãnh liệt!

Có thể mơ hồ nhìn thấy được, người khổng lồ này mặc đế bào hỏa diễm, mang theo đế quan hỏa diễm, đứng ở trên Thông Thiên Đảo, hướng về phía mặt đất lớn tiếng rít gào!

- Sư tôn, ta tới cứu sư tôn!

Cảnh tượng như vậy công kích rất lớn đối với đám thị vệ ở bốn phía xung quanh. Bọn họ không có cách nào hình dung. Sắc mặt mọi người đều tái nhợt, trong đầu chấn động. Bọn họ đứng ở nơi đó thân thể lay động, tâm thần nổi lên sóng lớn ngập trời, hoàn toàn khó có thể bình tĩnh.

Mà biển lửa này đốt cháy, vẫn không có kết thúc!

Lúc này theo người khổng lồ hỏa diễm rít gào, biển lửa này đến từ bốn phương tám hướng xung quanh, ngưng tụ ở trên Thông Thiên Đảo, rốt cuộc thiêu đốt tất cả tồn tại trên đảo nhỏ, theo từng vết nứt trên mặt đất, lao thẳng đến dưới nền đất Thông Thiên Đảo!

Dưới nền đất Thông Thiên Đảo, chính là trận pháp chỗ Địa Cung kia!

Thời khắc này bên trong Địa Cung, trận pháp mở ra vận chuyển toàn diện. Tất cả mọi hài cốt ở bốn phía xung quanh, bao gồm ba bộ thi hài

Khôi Hoàng trước kia đều đã hoàn toàn dung hòa, trở thành một phần của trận pháp.

Mà ở vị trí trung tâm trận pháp, bên trong đầm nước màu đen, đầm nước đã biến mất. Thay vào đó lại là vô số phù văn màu đen. Những phù văn này đã lấp đầy thân thể của Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ.

Về phần Thiên Tôn, lúc này hai tay hắn lần lượt ấn Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ xuống. Trong thần sắc dữ tợn của hắn mang theo sự điên cuồng, đang gầm khẽ.

- Dung hợp! Dung hợp!! Dung hợp cho ta!!!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ không ngừng run rẩy. Lúc này thân thể của bọn họ đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được... Giống như sắp dung hợp với nhau...

Cũng chính là vào lúc này, toàn bộ Địa Cung chợt lay động, giống như long trời lở đất, giống như tận thế hạ xuống. Tường đá bốn phía xung quanh Địa Cung, trong phút chốc lại đỏ ngầu. Trong chớp mắt một cái, theo tiếng nổ lớn rung trời vang lên, thình lình từ bên trong tường đá ở bốn phía xung quanh, từ bên trong nham đỉnh phía trên, trực tiếp lại có hỏa diễm kinh thiên... Ầm ầm hạ xuống!

Giống như... trời trút phong hỏa!

Tất cả mọi thứ bên ngoài, Thiên Tôn làm sao có thể không biết. Nhưng hiện tại dang là thời điểm mấu chốt trong lần dung hợp này. Hắn không có cách nào phân tâm. Hơn nữa, đối với hắn mà nói, đừng nói hủy Thông Thiên Đảo, cho dù là hủy toàn bộ thiên địa, người của toàn thế giới đều chết sạch, đều không có quan trọng bằng chuyện hắn cần làm lúc này!

- Dung hợp cho ta!

Mắt thấy hỏa diễm bốn phía xung quanh hạ xuống, Thiên Tôn lớn tiếng rít gào. Tu vi toàn thân hắn bỗng nhiên khuếch tán ra, ngăn cản biển lửa tới gần. Đồng thời, tu vi của hắn bạo phát, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng Đỗ Lăng Phỉ dung hợp trong hai tay của hắn, lại nhanh hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1490: Huyết Khí Trùng Thiên (1)

- Sư tôn!

Bên trong hỏa diễm hạ xuống, truyền ra tiếng gào thét thê lương của Bạch Hạo. Thời khắc này Bạch Hạo chính là biển lửa này. Theo biển lửa hạ xuống, hắn lập tức liền nhìn thấy sư tôn của mình, lúc này giống như mất đi tất cả ý thức, đang bị Thiên Tôn đè xuống. Thân thể hắn cùng Đỗ Lăng Phỉ... đã dung hợp lại với nhau...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Hạo nhất thời điên cuồng đến cực hạn. Tiếng hắn rít gào rung cả trời đất. Hai mươi hai màu lửa lập tức bị ảnh hưởng, nhất thời bạo phát, lấy tốc độ nhanh hơn, trực tiếp lại phá nát tất cả mọi tường đá ở bốn phía xung quanh, còn dung hòa phía đỉnh, toàn diện hạ xuống, Hỏa diễm từ bốn phía xung quanh, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Từ phía xa nhìn lại, biển lửa xung quanh hung bạo mạnh mẽ đến cực hạn, mang theo khí tức nào đó khiến cho thần sắc của Thiên Tôn cũng phải biến hóa!

Tu vi của Thiên Tôn tản ra tạo thành màn phòng hộ, rốt cuộc lại bị biển lửa này trực tiếp không để ý tới.

- Đây là lửa gì!

Thiên Tôn biến sắc, trong lòng càng cực kỳ chấn động. Ngọn lửa kia thật sự cường hãn, vượt quá sự phán đoán của hắn trước đó.

Cũng chính là trong chớp mắt, biển lửa này lại ầm ầm xuyên qua phòng hộ của Thiên Tôn, vượt qua Đỗ thân thể Lăng Phỉ. Thời điểm xuất

hiện... Thình lình đã ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần!

Sau đó... chấn động mạnh ra phía ngoài một cái!!

Ầm ầm ầm!

Một lực mạnh không có cách nào hình dung, ở trên biển lửa hai mươi hai màu vượt qua cực hạn của thế giới này, trực tiếp bạo phát ra, cuối cùng hình thành một vòng bức tường lửa dồi dào, trực tiếp lại hung hăng đẩy thân thể của Thiên Tôn ra!

Thiên Tôn lộ ra thần sắc dữ tợn, trong mắt lộ ra sự tàn nhẫn cùng điên cuồng.

- Bạch Hạo, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Thiên Tôn gầm khẽ, tu vi toàn thân tản ra, khí thế chuẩn Thiên Tôn trực tiếp bạo phát, muốn dập tắt biển lửa này. Nhưng lúc này nhiệt độ cao bên trong biển lửa này khuếch tán ra, khiến cho trong lòng Thiên Tôn ở cũng lo lắng, thậm chí cảm nhận được một tia nguy cơ sinh tử!

- Đây... Đây rốt cuộc là lửa gì!

Ở trong hỏa diễm này, cho dù là Thiên Tôn cũng không thể không lui về phía sau ra. Bị đẩy ra... còn có Đỗ Lăng Phỉ!

Đỗ Lăng Phỉ đã sớm hôn mê. Lúc này bị Bạch Hạo mạnh mẽ tách ra khỏi Bạch Tiểu Thuần, trạng thái dung hợp bị lập tức cắt ngang. Thân thể trực tiếp bị đẩy về phía xa!

Mà tường lửa này vẫn đang không ngừng khuếch tán. Trong tiếng nổ lớn, Thiên Tôn bị ép phải lui tiếp về phía sau.

Tất cả những điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh trong chớp mắt!

Sau khi đẩy Đỗ Lăng Phỉ cùng Thiên Tôn ra, ở trung tâm của một vòng bức tường lửa này, trong hỏa diễm ngưng tụ, bóng dáng của Bạch Hạo đã từ bên trong hỏa diễm huyễn hóa ra, đứng ở... trước người Bạch Tiểu Thuần đang hôn mê!

Đang dung hợp lại bị cắt ngang, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần nghịch chuyển. Hắn vốn hôn mê, ở dưới nhiệt độ cao của hỏa diễm bốn phía xung quanh, lại có vẻ thanh tỉnh.

Hắn miễn cưỡng mở hai mắt ra. Trong đôi mắt đục ngầu vô thần, lộ ra vẻ mờ mịt. Sau khi nhìn thấy rõ hỏa diễm cùng với Bạch Hạo, giọng nói của Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự suy yếu, thì thào nói nhỏ.

- Hạo nhi...

Một tiếng Hạo nhi này, khiến cho thân thể Bạch Hạo run rẩy. Trong mắt mang theo sự bi ai không có cách nào hình dung. Sức sống của Bạch Tiểu Thuần gần như sắp bị tiêu diệt hết, hai mắt đã lại nhắm lại. Cảnh tượng như vậy, khiến cho tâm thần Bạch Hạo đều đau đớn đến cực hạn.

- Sư tôn, tất cả giao cho ta!

Bạch Hạo hung hăng cắn răng. Hắn cảm nhận được hồn của mình đang nhanh chóng tiêu tan. Hắn hiểu rõ mình không có cách nào kiên trì hai mươi hai màu lửa này quá lâu.

Điều quan trọng nhất trước mặt hắn lúc này, chính là cứu được sư tôn. Hắn thật sự nhận thấy được thương thế của Bạch Tiểu Thuần rất nặng. Nhất từ trước tới nay... sức sống đã bị lấy đi chín phần chín.

Thứ duy nhất còn tồn tại, chỉ có một tia khí tức còn lại...

Có tia lưu lại, chính là hình thần câu diệt, thân chết đạo tiêu!

Bạch Hạo biết điểm mấu chốt nhất lúc này. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, chợt gầm nhẹ một tiếng. Trong chớp mắt, bức tường lửa

ở bốn phía xung quanh chợt co lại. Ở trong quá trình co lại này, chợt có lực truyền tống truyền lên.

Giống như hắn muốn dựa vào hai mươi hai màu lửa vượt qua cực hạn của thế giới này, mạnh mẽ na di, mang Bạch Tiểu Thuần rời đi!

- Bạch Hạo, ngươi dám!

Mắt thấy Bạch Hạo sắp ở trước mặt mình, cứu Bạch Tiểu Thuần rời đi. Loại cảm giác mắt nhìn thấy hi vọng đang ở trước mắt, nhưng lại bị người khác phá hủy, còn muốn cướp đi hi vọng, khiến cho Thiên Tôn vốn đã phẫn nộ cùng điên cuồng, không để ý tới thân tình, liều lĩnh nhất thời càng bạo phát.

Hắn tuyệt đối không thể đồng ý, cũng tuyệt đối không thể để mặc cho Bạch Hạo... cứu Bạch Tiểu Thuần rời đi!

- Chính là biển lửa, tan ra cho ta!

Ở dưới lửa giận này, Thiên Tôn đã hoàn toàn cuồng bạo. Cho dù tường lửa này khiến cho hắn kinh tâm, nhưng uy áp của hắn vẫn cuồn cuộn bạo phát ngập trời! Uy áp này mạnh mẽ, hình thành đè ép cực lớn, khiến cho hư vô ở bốn phía xung quanh vỡ nát, khiến cho bầu trời run rẩy, khiến cho Thông Thiên Hải thậm chí toàn bộ đại lục Thông Thiên đều phải chấn động.

Hình như giờ phút này, trên người của hắn ngưng tụ là lực lượng của toàn thế giới. Hắn tức giận, chính là cơn giận của thế giới!

Ở trong một tích tắc này, khí của hắn không ngừng quật khởi. Chớp mắt một cái, rốt cuộc bạo phát đến cực hạn. Bên ngoài nước biển rít gào, tất cả địa mạch đại lục Thông Thiên đều run rẩy. Thậm chí trên bầu trời này cũng xuất hiện từng vết nứt!

Tất cả khí tức, tất cả tu vi, tất cả uy áp, đều ở trong một cái chớp mắt này, dốc sức bạo phát. Chân phải của hắn giơ lên, hung hăng đạp một cái

về phía trước!

Bước chân này đạp xuống, khí tức của hắn, tu vi của hắn, uy áp của hắn giống như đã trở thành thực chất, hình thành một pháp tướng ảnh cực lớn, từ trên người hắn mạnh mẽ ầm ầm vọt về phía hỏa diễm đằng trước mặt!

Pháp tướng này toả ra năm màu, ẩn chứa phong vũ lôi điện, thình lình có ý chí thế giới ngưng tụ. Lúc này theo pháp tướng lao ra, dường như sử dụng lực lượng của toàn thế giới, đi trấn áp hai mươi hai màu lửa này!

Khí thế như vậy, hủy thiên diệt địa!

Ầm một tiếng!

Biển lửa này vượt qua cực hạn của thế giới, ở trước mặt hắn lại có thể lay động kịch liệt. Bạch Hạo ở bên trong hỏa diễm, thân thể run rẩy mãnh liệt. Hình như có một

bàn tay to vô hình đang gào thét lao đến, muốn trực tiếp đập nát cả hỏa diễm và Bạch Hạo ở bên trong!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1491: Huyết Khí Trùng Thiên (2)

Hồn Bạch Hạo bị thiêu đốt mãnh liệt, muốn đi ra chống đỡ. Nhưng uy áp đến từ Thiên Tôn quá mạnh mẽ. Thời khắc này, Thiên Tôn đang đi tới từng bước gần. Mỗi một bước chân hắn hạ xuống, đều làm cho hai mươi hai màu lửa này lui lại. Dường như ở trước mặt hắn, hai mươi hai màu lửa vượt qua cực hạn của thế giới này cũng bị nghiền ép!

- Không ai, có thể ngăn cản ta đi cứu sư tôn!

- Thông Thiên đạo nhân... Ngươi cũng không được!

Theo Thiên Tôn đi tới, theo khí thế của hắn không ngừng bạo phát, Bạch Hạo phát ra gào thét thê lương tới tận cùng. Ở trong tiếng gào thét này, hai tay hắn đưa ra, quay đầu lại thoáng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Sau đó ánh mắt buồn bã, còn có sự ly biệt khó nói không muốn. Khi quay đầu lại, trong mắt của hắn chỉ còn lại sự kiên quyết. Hai tay hắn hung hăng vung mạnh lên!

- Thiêu đốt đi. Hồn của ta, tất cả của ta!

Bạch Hạo cười ha hả. Rốt cuộc một hơi thở, bốn phần hồn hiện tại còn lại của bản thân hắn, tất cả... trong nháy mắt thiêu đốt!

Không tiếc trả giá lớn, không tiếc tất cả, không giữ lại chút nào!

Theo sự thiêu đốt, hai mươi hai màu lửa này bị Thiên Tôn áp chế, thật giống như được rót vào nhiên liệu. Ở trong một tích tắc này, hai mươi hai màu lửa điên cuồng dâng lên. So với trước kia còn muốn cuồng bạo hơn gấp mấy lần. Ở trong sự khuếch tán này, Thiên Tôn đang ngưng tụ lực thế giới, thần sắc hắn một lần nữa điên cuồng biến đổi.

- Không!

Khuôn mặt Thiên Tôn vặn vẹo. Trước đó nhìn hắn dường như cường thế, nhưng trên thực tế hai mươi hai màu lửa này vẫn khiến cho hắn rất kiêng kỵ. Chẳng qua là hắn mạnh mẽ trấn áp mà thôi. Lúc này biển lửa này theo sự thiêu đốt của Bạch Hạo, mãnh liệt bạo phát. Cho dù là hắn, cũng không tránh được phải một lần nữa lui về phía sau.

Nhưng hắn không cam lòng. Lúc này hai mắt hắn tràn ngập huyết sắc. Trong sự điên cuồng, mắt thấy lực truyền tống bên trong biển lửa kia đã bắt đầu triển khai, Thiên Tôn gầm thét giận dữ. Hình như toàn thế giới cũng có thể nghe được tiếng của hắn.

- Thiên cốt bốn mạch!

Thiên Tôn rít gào. Theo âm thanh truyền ra, chỗ bốn mạch của đại lục Thông Thiên đều chấn động. Lại có những hình ảnh trùng điệp, từ trên đại lục bốn mạch này bỗng nhiên phóng lên trên không trung, giống như hồn của mặt đất!

- Kim Hải làm thịt!

Trên trán của Thiên Tôn nổi gân xanh. Trong tiếng gào thét, hai tay hắn vung mạnh lên. Nhất thời tất cả nước biển Thông Thiên Hải bên ngoài chợt phóng lên trên không trung. Ở trên bầu trời này, toàn bộ nước biển Thông Thiên Hải trong chớp mắt ngưng tụ lại cùng một chỗ. Sau khi cùng hồn của mặt đất bốn mạch dung hợp, thình lình lấy hồn mặt đất bốn mạch làm xương, nước biển vì thịt, hình thành một bàn tay kim sắc khổng lồ!

Bàn tay này vừa xuất hiện, lại trực tiếp tản ra khí tức làm cho tất cả sinh linh bên trong đại lục Thông Thiên đều run rẩy hoảng sợ. Đây là... bàn tay thế giới chân chân chính chính!

Bàn tay bỗng nhiên chộp về phía Thông Thiên Đảo!

Tốc độ của bàn tay này cực nhanh. Trong tiếng nổ lớn, bàn tay lớn trên không trung lại hung hăng chộp về phía Thông Thiên Đảo, về phía biển lửa do Bạch Hạo ở bên trong hóa thành đang nhanh chóng truyền tống!

Trong lòng Bạch Hạo tràn đầy tuyệt vọng. Hắn cười một tiếng đầy vẻ thê thảm. Bàn tay thế giới này, tuy rằng dưới thần hồn của hắn thiêu đốt, hai mươi hai màu lửa này có thể đối kháng... Nhưng lại không thể tránh khỏi, sẽ bị nó cắt đứt truyền tống.

Ở dưới sự thiêu đốt này, hồn của hắn nhất định không thể kiên trì được tới lần truyền tống tiếp theo...

Nhưng vào lúc này... Ở phương hướng đông mạch Thông Thiên, chính xác mà nói, là ở bên trong sơn môn Nghịch Hà Tông, có một khí huyết ngập trời khiến cho trời cao này trực tiếp liền trở thành huyết sắc... lại trùng thiên, bạo phát ra!

Khí huyết ngập trời đến từ đông mạch Thông Thiên ở trong nháy mắt đã bạo phát ra. Giữa không trung Thông Thiên Đảo có một đạo huyết quang, từ phía đông mang theo sự điên cuồng vô cùng vô tận, xuyên qua hư vô, kinh thiên động địa, gào thét đến!

Huyết quang này thình lình là... Một huyết mâu do máu tươi tạo thành...!

Huyết mâu này có kích thước chừng vạn trượng, một đường giống như muốn xuyên qua hư vô. Trong tiếng nổ lớn, nó trực tiếp lại xuất hiện ở trên không trung của Thông Thiên Đảo. Mục tiêu của nó không phải là Thông Thiên Đảo, mà là bàn tay thế giới với xương từ bốn mạch, máu thịt từ Thông Thiên Hải, lúc này đang nhanh chóng lao tới, chọp về phía Bạch Hạo!

Huyết mâu này tới quá nhanh, xuất hiện lại quá đột nhiên. Trong phút chốc, nó liền trực tiếp đánh vào trên bàn tay thế giới, dâng lên tiếng nổ đinh tai nhức óc.

- Huyết Tổ, ngươi không chết!

Thiên Tôn lộ ra thần sắc dữ tợn vặn vẹo, điên cuồng tức giận gào thét.

Nhưng hắn gào thét có mãnh liệt hơn nữa, cũng vẫn không có cách nào ngăn cản huyết mâu cùng bàn tay thế giới va chạm vào nhau. Trong tiếng nổ lớn, huyết mâu này trực tiếp xuyên thấu qua cánh tay thế giới. Mặc dù bản thân ở dưới sự va chạm này, bị phản chấn vỡ nát thành từng tấc, nhưng vẫn còn khiến cho cánh tay thế giới đang chụp vào Bạch Hạo, ngăn cản Bạch Tiểu Thuần rời đi, phải dừng lại ở giữa không trung một chút!

Chỉ là dừng một chút, nhưng cũng đủ rồi!

Ban đầu Bạch Hạo vốn đã cười thảm trong sự tuyệt vọng. Nhưng lúc này hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào. Thần hồn đang thiêu đốt, hỏa diễm đang bạo phát ra, lực truyền tống hoàn toàn triển khai!

Ầm một tiếng. Bạch Hạo hóa thành hỏa diễm, trực tiếp lại cuốn lấy Bạch Tiểu Thuần, chợt biến mất ở trên Thông Thiên Đảo!

Bạch Tiểu Thuần hôn mê. Vào giờ phút này, thân thể hắn chợt chấn động. Mắt của hắn muốn mở ra, nhưng lại chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được biển lửa ở bốn phía xung quanh. Chỉ là... Ở nơi con mắt này không nhìn thấy được, hắn hình như cảm nhận được một khí huyết đồng nguyên với mình, đang trong sự yên lặng, đột nhiên bạo phát!

Trên Thông Thiên Đảo, Thiên Tôn rít gào, mang theo sự điên cuồng vượt qua trước đó, khiến cho thế giới run rẩy, khiến cho thiên địa băng hàn!

- Huyết Tổ, ngươi đáng chết. Các ngươi... Đều đáng chết!

Hắn đã tức giận không có cách nào hình dung được. Hắn trả giá bằng cách bỏ ra cốt nhục, bỏ ra tất cả. Nhưng cuối cùng... Lại giống như mấy

lần trước, ở thời điểm mấu chốt nhất, lại phát sinh biến cố, thất bại.

Hết lần này tới lần khác thất bại, khiến cho Thiên Tôn đã phát điên rồi.

- Các ngươi đều đáng chết. Các ngươi đều phải chết! Bạch Tiểu Thuần, ngươi chạy không thoát!

Toàn thân Thiên Tôn run rẩy, hai mắt đỏ bừng. Theo tiếng hắn rít gào, bàn tay thế giới này càng lúc càng lớn, đang muốn lao về phía Man Hoang, men theo những nơi Bạch Hạo chạy trốn trong u minh, truy kích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1492: Huyết Tổ Sống Lại!

Nhưng vào lúc này, khí huyết đến từ phía đông, đến từ bên trong sơn môn Nghịch Hà Tông, lại một lần nữa bạo phát ra. Lần này bạo phát, so với trước kia còn muốn mãnh liệt hơn, còn muốn kinh thiên hơn!

Vào giờ phút này, toàn thế giới giống như đều muốn biến thành huyết sắc!

Đông mạch Thông Thiên!

Bên trong sơn môn Nghịch Hà Tông!

Lúc này tất cả đệ tử còn ở nơi này, tâm thần mỗi người đều chấn động mãnh liệt, hoảng sợ đến cực hạn. Tất cả phân tán ra bốn phía, trong mắt mang theo sự kinh ngạc không có cách nào tin tưởng được, nhìn về phía... Tông môn chí bảo, thân thể Huyết Tổ bên trong Nghịch Hà Tông của bọn họ, ở thời điểm năm đó khi lập tông lúc, vẫn đứng sừng sững ở nơi đó...!

Cao lớn vô cùng. Có thể nói người khổng lồ Huyết Tổ đứng sừng sững ở khoảng không dưới tàng cây. Thân hắn cao ngang với cây đại thụ che trời này. Vốn bao nhiêu năm rồi, hắn trước sau vẫn không nhúc nhích, giống như thi thể thật sự.

Nhưng vào giờ phút này, thân thể Huyết Tổ rốt cuộc từ từ chấn động. Theo sự chấn động, bùn đất đọng lại ở trên lớp da của hắn trong bao nhiêu năm tháng trôi qua, rốt cuộc không ngừng vỡ nát. Từng tiếng rắc rắc vang lên. Từng khối bùn đất lớn, đều ầm ầm rơi xuống trên mặt đất.

Nhất là tay phải của hắn, chỗ đã từng là Huyết Khê Nhất Mạch, lúc này càng như vậy. Theo bùn đất rời khỏi, Huyết Tổ dần dần xuất hiện ở trước mặt mọi người. Toàn thân từ trên xuống dưới, giống như vết nứt đang không ngừng lan tràn.

Mà ở trong cơ thể Huyết Tổ, lúc này trái tim khô héo cuối cùng lại chợt chuyển động...

Thịch thịch! Thịch thịch!

Ở dưới chuyển động này còn có tiếng tim đập, bỗng nhiên vang vọng. Thậm chí bốn huyết quản khô cạn xung quanh cũng ở trong trái tim chuyển động dần dần tản ra huyết quang. Có thể nhìn thấy được từng dòng máu tươi, rốt cuộc theo nhịp đập trái tim, ở bên trong những huyết quản này không ngừng chảy xuôi!

Mà vài huyết quản, dùng mắt thường có thể thấy được... đã trực tiếp khôi phục!

Sự khôi phục này đang lan tràn ra, ở trong thân thể Huyết Tổ, điên cuồng khuếch tán. Tiếng nhịp tim của hắn càng lúc càng mãnh liệt. Thậm chí còn truyền ra đến bên ngoài thân thể!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mọi người của Nghịch Hà Tông hít sâu một hơi, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Huyết Tổ... Huyết Tổ... Hắn...

- Trời ạ, đây là có chuyện gì vậy?

- Hắn... Hắn sống?

Nhất là Huyết Khê Nhất Mạch càng hoảng sợ đến cực hạn. Bọn họ không có cách nào tưởng tượng được thân Huyết Tổ, nội tình chí bảo của Huyết Khê Nhất Mạch này, bao nhiêu năm rồi bị bọn họ hấp thu tu luyện, thậm chí bắt chước theo, sáng tạo ra rất nhiều thần thông, ngày hôm nay... lại có thể còn sống!!

Phải biết rằng, Huyết Tổ trước kia mặc dù có thể chuyển động, đó là do tất cả tu sĩ của Huyết Khê Nhất Mạch đi điều khiển, mới có thể làm được. Hiện tại... Không có người nào điều khiển, thân thể Huyết Tổ chấn động cùng với tiếng tim đập, khiến cho tâm thần của bọn họ trực tiếp dâng lên sóng lớn ngập trời.

Nhất là tiếng tim đập này càng lúc càng mạnh, rất nhanh, giống như thiên lôi vậy, ầm ầm vang vọng ở tám phương. Trong cơ thể Huyết Tổ, một sức sống kinh thiên động địa, bỗng nhiên bạo phát!

Ở dưới sức sống này bạo phát, khí huyết ngập trời cũng theo đó dâng lên, khiến cho tất cả thiên địa đều nhuộm đầy huyết sắc. Ngay cả phong vân dường như cũng giống Huyết Hải cuồn cuộn điên cuồng phun ra. Giờ phút này Huyết Tổ, dường như sống lại!

Thân thể hắn lại không nhìn ra một chút khí tức tử vong nào. Có thể cảm nhận được, chỉ có lực lượng thân thể kinh người cùng với khí huyết lúc này vẫn đang không ngừng trở nên cường hãn!

Chỉ là... mặc dù thân thể khôi phục sinh cơ, khí huyết kinh thiên, nhưng giờ phút này Huyết Tổ giống như chỉ có thân thể, không... có hồn!

Nhưng... ở trong chớp mắt khi thân thể Huyết Tổ tràn ngập huyết khí, sức sống dạt dào, đột nhiên, ở bên trong Nghịch Hà Tông này, vì đan dược của Bạch Tiểu Thuần năm đó, xuất hiện con Linh Khê Tông Hầu Tử kia, chậm rãi từ trên ngọn núi Linh Khê Nhất Mạch, đứng lên!

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Trên mặt hắn còn có một tia kiên quyết.

- Đã đến lúc phải trả lại... đó vốn vẫn chính là ta. Có thể trở về mấy năm nay đã đủ rồi... Mà thôi mà thôi, tuy là mượn lão phu tới nuôi hồn người khác, nhưng đây là một hồi giao dịch công bằng với người canh giữ lăng mộ trong lúc đó!

Lão khỉ truyền ra tiếng cười. Trong nháy mắt, bên trong thân thể rốt cuộc nhanh chóng héo rũ, toàn thân hắn lại hóa thành tro bụi. Chỉ còn lại có một luồng hồn, bỗng nhiên bay ra.

Hồn này... Không phải là hồn của lão khỉ, mà là một tàn hồn tồn tại. Lúc này sau khi nó bay ra, liền lao thẳng đến chỗ Huyết Tổ thân!

Cùng lúc đó, ở bên trong Nghịch Hà Tông này, còn có một con thỏ, trên mặt lộ ra vẻ xúc động tươi cười. Dần dần hai mắt nhắm nghiền, thân thể cũng tiêu tan, cũng có hồn bay ra, lao về phía Huyết Tổ!

Không chỉ là Hầu Tử cùng thỏ. Lúc này, ở bên trong thế giới Thông Thiên này, ở trong rất nhiều khu vực, có một con con hổ có cánh, vốn nằm ở trong dãy núi. Lúc này thân thể nó bỗng nhiên chấn động, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào. Sau đó, thân thể tiêu tan, tàn hồn bay ra!

Còn có một đám phi điểu, còn có con kiến, còn có đại nga giống như thị vệ vậy... Giờ phút này, tất cả những sinh vật xuất hiện biến đổi kỳ kỳ quái quái trong năm Bạch Tiểu Thuần luyện đan, được hắn phóng sinh, ở các khu vực của thế giới này, tất cả đều chấn động, tất cả đều hóa thành tro bụi...

Mà hồn nuôi dưỡng trên người bọn chúng, đều bỗng nhiên phóng lên trên không trung, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng đến chỗ Nghịch Hà Tông!

Trong chớp mắt, bên trong Nghịch Hà Tông, trên người Huyết Tổ khí huyết ngập trời, theo từng sợi tàn hồn trở về. Cho đến khi một luồng hồn cuối cùng cũng dung nhập trong cơ thể hắn, toàn thân Huyết Tổ chấn động mạnh.

Có giọng nói trầm thấp, vô cùng rõ ràng từ trong miệng hắn, ầm ầm truyền ra, vang vọng toàn thế giới!

- Hơi thở hôm qua, đổi về thức tỉnh hôm nay... Ta… đã trở về!

Theo âm thanh vang vọng, hai mắt Huyết Tổ bỗng nhiên... mở ra!

Trong đôi mắt này mang theo sát khí ngập trời, mang theo điên cuồng ngập trời, càng mang theo... cừu hận ngập trời!

- Thiên Tôn, ta... đã trở về!!!

Thời điểm tiếng rít gào vang vọng ở khắp nơi, tất cả bùn đất còn sót lại, trên thân thể Huyết Tổ đều nổ tung, lộ ra thân thể giống như chiến thần vậy, bỗng nhiên bay đi, lao về phía Thông Thiên Đảo, mang theo điên cuồng cùng thù hận trở về, ầm ầm phóng tới!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1493: Ba Lạy Tạ Ơn Thầy (1)

Cũng chính là trong một chớp mắt này, Khôi Hoàng ở Khôi Hoàng Thành bên trong Man Hoang, vốn đứng ở chỗ đỉnh cao của hoàng cung, trên mặt hắn mang theo sự lo nghĩ, còn có cay đắng, từ phía xa nhìn nhân linh bên ngoài Nhân Linh Lâm Thành bị chiếm đóng, do đó rất nhiều hồn tu lui vào Khôi Hoàng Thành.

Nhưng trong nháy mắt, toàn thân hắn lại mạnh chấn động. Máu tươi trong cơ thể thật giống như bị dẫn dắt, rốt cuộc không chịu sự khống chế lưu chuyển, có lực khí huyết từ trong cơ thể bạo phát ra.

- Đây là... Đây là...

Sắc mặt Khôi Hoàng chợt biến, kinh ngạc la lên thất thanh.

Cũng trong lúc đó, ở sâu bên trong mặt đất của Khôi Hoàng Thành này, trong đống đổ nát dưới ba thành, trên tháp cao không trọn vẹn, người canh giữ lăng mộ khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Hai mắt hắn vẩn đục, lại một lần nữa chậm rãi mở ra. Hắn nhìn ở trong khu vực ba thành này, ở phía trước của mình, lúc này đột nhiên xuất hiện hỏa diễm cùng với Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo bên trong hỏa diễm, thì thào nói nhỏ.

- Cuối cùng kế hoạch... đã bắt đầu mở màn...

Đông mạch Thông Thiên Hà, bầu trời Nghịch Hà Tông chấn động, theo thân thể Huyết Tổ dồi dào này đột ngột từ mặt đất nhô lên, khí huyết kinh thiên động địa ở trên người của hắn khuếch tán ra tới, trực tiếp nhuộm trời cao thành màu đỏ.

Trong mắt của hắn mang theo điên cuồng cùng thù hận dường như tích lũy từ vô số năm tháng. Khí thế toàn thân không ngừng bạo phát. Toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng hình như muốn cắt qua thiên địa, lao thẳng đến... Thông Thiên Đảo!!

Tốc độ cực nhanh. Một tiếng nổ lớn trực tiếp vô tận. Dãy núi mặt đất sụp xuống. Mặt đất bị chấn động vỡ vụn ra. Thông Thiên Hải dường như có một lưỡi dao sắc bén, chợt chém xuống phía trên mặt biển, khiến cho mặt biển giữa hai điểm từ đông mạch Thông Thiên cho đến Thông Thiên Đảo, ở trong tiếng nổ lớn bị phân ra một đường dài cực lớn!

Đường dài tiến sâu tới tận đáy biển, giống như phân cách biển rộng ra, một đường quét ngang. Dường như nước Thông Thiên Hải cũng chỉ có thể nhường đường!

Cường hãn giống như Thiên Tôn, lúc này sắc mặt cũng biến hóa. Hắn muốn đuổi theo bước chân của Bạch Hạo cùng Bạch Tiểu Thuần. Nhưng vì Huyết Tổ thức tỉnh, vì khí huyết ngập trời này hạ xuống, hắn không thể không dừng lại!

Không giống với Bạch Tiểu Thuần!

Mặc dù Huyết Tổ cũng Bất Tử Quyển đại viên mãn, nhưng tu vi của hắn hoàn toàn không có một chút gia tăng nào. Hắn dựa vào chính là lực lượng thân thể Bất Tử Quyển cường hãn này. Càng kinh người hơn, lại là huyết mạch của hắn... Hắn là huyết thống nhất mạch của Khôi Hoàng. Cái này khiến cho Bất Tử Quyển ở trên người hắn phát ra lực lượng mạnh mẽ, vượt qua cả Bạch Tiểu Thuần!

Dù sao Bất Tử Quyển này ở thời gian sớm nhất, chính là thế hệ Khôi Hoàng để lại cho kẻ nối dõi là hắn!

Đồng thời, dù sao Huyết Tổ cũng thành danh nhiều năm. Ở trình độ thâm hậu của Bất Tử Quyển trên phương diện khí huyết, Bạch Tiểu Thuần vừa đại thành cũng không thể so sánh được. Đó là do năm tháng vô tận tích lũy thành. Thậm chí ở thời điểm hắn hồn phi phách tán, thân

thể khí huyết của hắn nhìn như yên lặng, nhưng ở trong năm tháng này, vẫn không ngừng lắng đọng xuống.

Sau khi lắng đọng trên vạn năm trở lên, ở trong một tích tắc này cuồn cuộn bạo phát ngập trời, không còn là Bán Thần tầm thường, mà là trình độ rất gần với Bán Thần đại viên mãn. Hắn tản ra khí tức mạnh mẽ, cho dù là Thông Thiên đạo nhân, cũng không có cách nào không chấn động!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, ở một khắc khi Huyết Tổ vừa thức tỉnh, hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần. Hắn còn thông qua một ít phương pháp mà người ngoài không biết được, dựa vào lực huyết mạch, cảm nhận được kế hoạch của người canh giữ lăng mộ.

Kế hoạch này của người canh giữ lăng mộ, cùng với lúc hắn năm đó tử vong, có chút khác nhau. Nhưng hắn không quan tâm!

- Người canh giữ lăng mộ lựa chọn hắn... Cũng tốt...

- Ta vốn xấu hổ với tổ tiên, vốn cũng không phải là người thích hợp mang theo tất cả mọi người đi ra khỏi mảnh thế giới này... Đi hoàn thành di nguyện của tổ tiên... Ta chỉ muốn cùng Linh nhi vượt qua cuộc đời bình thường...

- Là Thiên Tôn này ở trước mặt ta chém giết Linh nhi. Hiện tại ta thức tỉnh... Nhưng ở thế gian này cũng không thể tồn tại được bao lâu. Nếu như thế... Ta hiện tại muốn làm nhất, chính là giết Thiên Tôn!

Huyết Tổ vừa khóc vừa cười, trong mắt càng lộ ra sự điên cuồng!

- Mặc dù ta không giết được hắn... Cũng phải ngăn cản hắn đi phá hủy kế hoạch của người canh giữ lăng mộ, ngăn cản hắn đi... khống chế Linh nhi dung nhập thế giới chi bảo!

Trong tiếng nổ vang, thân thể của Huyết Tổ lại có hỏa diễm bỗng nhiên thiêu đốt. Hắn đột nhiên... thiêu đốt tất cả mọi thứ của mình, đổi

lấy chiến lực càng mạnh hơn!

- Ta chỉ tiếc nuối... Lần này thức tỉnh, chỉ cảm nhận được phần hồn của Linh nhi ở bên trong thế giới chi bảo tại bắc mạch, nhưng nàng lại đang ngủ say...

Huyết Tổ nghiêng đầu liếc mắt thoáng nhìn bắc mạch. Lúc xoay người, tốc độ của hắn nhanh hơn.

Trong tiếng nổ lớn, Huyết Tổ giống như hóa thành người khổng lồ hỏa diễm. Trong lúc chiến lực không ngừng bạo phát, đột phá Bán Thần đại viên mãn, rất gần... với Chuẩn Thiên Tôn!

Cho đến khi ở dưới tốc độ cực hạn này, trong mắt của hắn nhìn thấy được Thông Thiên Đảo, thấy được Thiên Tôn đứng ở trên bầu trời Thông Thiên Đảo. phía sau có một bàn tay cực lớn bốn mạch làm xương, nước biển làm thịt!

- Thiên Tôn!

Huyết Tổ rít gào, hung hãn phóng đi!

Thiên Tôn nheo cặp mắt lại. Trong mắt hắn dường như lộ ra sát khí. Hắn càng cảm thấy tâm phiền, tức giận nóng nảy. Trong lòng hắn căm hận đối với người canh giữ lăng, đã không có cách nào hình dung. Thật ra trong những năm gần đây, mặc dù tu vi của người canh giữ lăng mộ từ từ suy yếu, nhưng hắn tâm cơ sâu, tính toán các loại kết quả. Mỗi lần đều làm cho Thiên Tôn chật vật không ngừng.

Loại cảm giác lần lượt cắt ngang khi mình tiến gần với hy vọng thành công, khiến cho Thiên Tôn đã phát cuồng. Lúc này hắn giơ tay phải lên. Bàn tay khổng lồ phía sau lưng hắn ầm ầm lưu chuyển, lao thẳng đến Huyết Tổ!

Ở vạn năm trước... Giữa hai người đã từng đồng thời bạo phát qua một trận chém giết. Hiện tại... Vạn năm sau, ý chí chiến đấu năm đó vẫn

tiếp tục, lại quật khởi!

Một cuộc chiến tuyệt thế, bất chợt kinh thiên!

Cuộc chiến sinh tử bạo phát tại Thông Thiên Hải. Đồng thời, ở Man Hoang, sâu bên trong mặt đất Khôi Hoàng Thành, dưới ba thành nơi Khôi Hoàng Triều này lưu lại chí bảo... Trong một mảnh phế tích, người canh giữ lăng mộ ngồi khoanh chân ở trên tàn tháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1494: Ba Lạy Tạ Ơn Thầy (2)

Ánh mắt hắn cũng từ phía trong hư vô thu hồi. Thời điểm cúi đầu xuống... ánh mắt hắn rơi xuống... trên người Bạch Hạo cùng với trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở nơi đây.

Toàn thế giới, Bạch Hạo không có lựa chọn nào khác. Nơi duy nhất có thể chống lại sự truy sát của Thiên Tôn mà hắn nghĩ tới, cũng chỉ có ở đây!

Cho dù người canh giữ lăng mộ đã dầu hết đèn tắt, bất cứ lúc nào cũng có khả năng trở về đất cũ, nhưng dù sao hắn cũng là... Minh Hoàng đời trước. Dù sao cũng là... tồn tại năm tháng vô tận, người canh giữ lăng mộ của toàn thế giới!

Sau khi truyền tống Bạch Tiểu Thuần đến nơi này, trong lòng Bạch Hạo thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại thần hồn của hắn đã ở trong hai mươi hai màu lửa này thiêu đốt, trở nên mơ hồ.

Bạch Hạo hiểu rõ, thời gian của mình... thật sự rất ít...

Trong lòng hắn không muốn. Thời điểm hắn quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Sau khi sự dung hợp bị cắt ngang, sức sống mặc dù ảm đạm, nhưng không tiếp tục mất đi nữa. Nhìn thấy toàn thân Bạch Tiểu Thuần này chỉ còn da bọc xương, tóc đã bị rụng hết. Bộ dạng hắn già nua khắp người đều là những nếp nhăn. Bạch Hạo khóc.

- Sư tôn...

Thân Bạch Hạo là hồn thể, vốn không có thật sự chảy nước mắt. Nhưng hôm nay ở dưới ngọn lửa này thiêu đốt, ở trong thời khắc sinh mạng cuối cùng, dường như có kỳ tích phát sinh. Từ trong mắt của hắn, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Mặc dù là nước mắt, nhưng lúc rơi xuống, hóa thành hỏa diễm. Nhưng hắn nhìn sư tôn bi thảm, trong lòng đau đớn cùng khó chịu, hoàn toàn không có cách nào kìm được nước mắt đang rơi xuống.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần giống như nghe được tiếng đồ nhi gọi, trong sự mờ mịt, dần dần giống như sử dụng khí lực toàn thân, muốn mở mắt ra. Nhưng hắn thật sự quá yếu ớt. Sức sống duy nhất đã không có cách nào chống đỡ cho hắn hoàn chỉnh mở hai mắt ra. Hắn chỉ là nâng mí mắt nâng lên một tia, đã khiến cho hắn cảm thấy mệt mỏi đến cực hạn.

Cũng may, cho dù chỉ là mở ra một tia, hắn vẫn mơ hồ thấy được đồ nhi đang đứng ở trước mặt mình... Mặc dù trong mắt của hắn vẫn có mê man, giống như mất hồn. Nhưng trong một khe mắt mở ra, vẫn khiến cho thân thể Bạch Hạo run lên.

- Sư tôn!

Bạch Hạo kích động, quỳ gối ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Nhìn sư tôn ở trước mắt mình. Lúc này thần hồn của hắn tiêu tan càng lúc càng nhanh. Nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ tươi cười.

Nụ cười này rất hồn nhiên, giống như vãn bối nhìn thấy được trưởng bối mình yêu mến. Sau đó loại sự ôn nhu phát ra từ phế phủ, phát ra từ tâm linh, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhẹ nhàng dập đầu.

Một lạy!

- Một tạ ơn sư tôn... ân tạo hồn...

Bạch Hạo thì thào, khi dập đầu, trán va chạm mặt đất. Cùng với va chạm vào mặt đất, ở trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh năm sau khi đó mình tỉnh dậy, nhìn thấy được bóng người đứng ở trước mặt mình, tự xưng là sư tôn của mình.

Đó là hình ảnh hắn vĩnh viễn cũng không có cách nào quên được.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên. Trong u minh hắn hình như cảm nhận được cái gì. Ý thức ở trong sự mê man, giãy dụa, giống như muốn khôi phục lại tỉnh táo, muốn hoàn toàn mở hai mắt ra.

Bạch Hạo ngẩng đầu, nhìn thật sâu về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhìn sư tôn của mình, nụ cười trên mặt hắn càng sáng lạng. Chỉ là sự lưu luyến trong mắt hắn càng thêm nồng đậm. Lúc cúi đầu, lại một lạy nữa.

Hai lạy!

- Hai lạy tạ ơn sư tôn... ơn làm bạn...

Âm thanh của Bạch Hạo đã yếu ớt. Lúc này thần hồn của hắn đã mơ hồ không rõ. Hình như vào giờ phút này, hai mươi hai màu lửa thiêu đốt cũng muốn kết thúc.

Lúc này theo lời hắn nói, trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh ở trong cửa hàng luyện linh ở Khôi Hoàng Thành này, hai sư đồ sống nương tựa lẫn nhau, hết lần này tới lần khác hiện ra ở trong ký ức của hắn thật lâu không tiêu tan.

Đó là thân tình cả đời này hắn cảm nhận được. Đó là sự ôn nhu, trân quý nhất của cả đời này của hắn...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần càng thêm run rẩy. Trong một tích tắc này, ý thức của hắn dường như có tiếng hò hét truyền ra. Một loại bất an mãnh liệt, dường như có sự vật vô cùng trân quý sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi bên cạnh mình, khiến cho hắn cho dù có mê man mấy cũng đang run rẩy, dần dần muốn thức tỉnh!

Bạch Hạo ngẩng đầu, cuối cùng liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cái nhìn này rất sâu, giống như muốn vĩnh viễn khắc ghi hình dáng của Bạch Tiểu Thuần ở lại bên trong tính mạng của mình. Vào giờ phút này, sự không muốn, lưu luyếncũng đã trở nên thâm thúy vô tận. Thời điểm một lần nữa cúi đầu, ở dưới thân thể kia thiêu đốt, ở trong thần hồn này tiêu tan, hắn lại dập đầu...

Ba lạy!

- Ba lạy cảm ơn...

Bạch Hạo nỉ non. Nhưng những lời này của hắn đã không có cách nào nói tiếp đến khi kết thúc. Thần hồn của hắn theo cái lạy này, bắt đầu từ hai bàn chân, đã trực tiếp đột nhiên biến mất... Cho đến hai chân... Cho đến toàn bộ thân thể, cuối cùng tản đi, hắn vẫn duy trì tư thế dang lạy, trán va chạm xuống mặt đất...

Ba lạy, cảm ơn ơn sư phụ!

Lời chưa nói xong, hình như chỉ có thể ở trong u minh, vang vọng giữa hư vô.

- Nếu có kiếp sau... ta vẫn làm đệ tử của sư tôn ngài...

- Không!

Ở trong nháy mắt khi Bạch Hạo biến mất, bàn tay khô héo của Bạch Tiểu Thuần này vốn không có khả năng giơ lên, rốt cuộc run rẩy giơ lên, chộp về phía nơi Bạch Hạo trước mặt biến mất.

Chỉ là... cũng chỉ còn khoảng không...

- Hạo nhi!

Trong một tích tắc này, ý thức của Bạch Tiểu Thuần từ trong mê man ầm ầm thức tỉnh. Dường như có một bi ai không có cách nào hình dung,

hình thành sóng biển, khiến hắn từ bên trong vô tận hư vô, hoàn toàn tỉnh lại!

Cũng trong một chớp mắt này, ánh mắt hắn bỗng nhiên mở ra. Hắn ngơ ngác nhìn vào khoảng trống trước mắt. Hồn của Bạch Hạo đã theo hai mươi hai màu lửa, tiêu tan...

Trong khoảng trống này chỉ có một tia lửa, hình như đại biểu cho ấn ký cuối cùng của Bạch Hạo tồn tại ở trong mảnh thiên địa này. Tia lửa ở trong sự tiêu tan này, rơi vào trong lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần nâng lên, lưu lại một dấu vết tổn thương.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn nâng tay lên, ở giữa không trung không có cách nào buông xuống. Vào giờ phút này, nước mắt của hắn không ngừng chảy xuống.

Hắn không nhìn thấy được cảnh tượng Bạch Hạo cuối cùng tản đi. Nhưng hắn cảm nhận được bên trong tính mạng của mình, hình như từ giờ khắc này, vĩnh viễn mất đi đồ nhi của mình...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1495: Vẫn Có Một Tia

Nước mắt hắn từ trên người, rơi vào trên mặt đất đổ nát. Toàn thân thể của hắn bị một sự bi thương nồng đậm nhất từ trước tới nay, trực tiếp bao trùm.

Bạch Tiểu Thuần không phải là không có trải qua người thân bằng hữu tử vong ở bên cạnh. Nhưng lúc này đây Bạch Hạo tiêu tan, khiến cho trong đầu Bạch Tiểu Thuần rơi vào trong một mảnh tĩnh mịch...

Bi thương đến trình độ lớn nhất, không thể nào rít gào, mà là không có ý thức rơi lệ...

Trong đầu của hắn hiện ra hình ảnh năm đó khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy được Bạch Hạo, hiện ra hình ảnh hồn của Bạch Hạo thức tỉnh, hiện ra hình ảnh hai người sống nương tựa lẫn nhau ở trong Man Hoang...

- Bạch Hạo, từ đó về sau, ta chính là sư tôn của ngươi!

- Hạo nhi, ngươi cảm thấy chuyện này, vi sư làm như thế nào!

- Ha ha, Hạo nhi ngươi yên tâm. Chuyện này vi sư có kinh nghiệm!

Những hình ảnh này, hết lần này tới lần khác hiện lên ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn run rẩy không ngừng. Bàn tay nâng lên vẫn còn không có cách nào buông xuống. Thậm chí theo bản năng, hắn lại nắm lấy một chút. Hình như hắn không tin, Bạch Hạo đã ngã xuống...

- Hạo nhi...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Theo nước mắt chảy xuống, tiếng khóc của hắn cũng dần dần truyền ra. Tiếng khóc kia vang vọng ở trong đống đổ nát này, ẩn chứa nỗi buồn vô tận, ẩn chứa đau thương thật sâu...

- Tại sao phải đánh đánh giết giết... Tại sao phải có người đã chết... Vì sao...

- Tu tiên, không phải là vì trường sinh sao... Vì sao...

Ở trong nước mắt không ngừng rơi xuống, ở trong sự bi thương vô tận này, ở trước mắt nghi ngờ trước sau vẫn tồn tại từ thời khắc bắt đầu bước lên con đường tu hành, giọng nói của Bạch Tiểu Thuần càng thêm suy yếu.

Hắn vốn chỉ còn lại có một tia sức sống. Bạch Hạo rời đi, khiến cho trong cơ thể hắn ngưng tụ ra một cảm giác buồn bã không có cách nào tưởng tượng được. Nỗi buồn này khó có thể tản ra. Chỉ là nước mắt khó có thể phát tiết được một phần vạn nỗi buồn đó.

Nếu không thể phát tiết ra ngoài, ở dưới sự bi ai này lắng đọng, lại hình thành gió lạnh diệt sạch một tia lửa sinh mạng cuối cùng của hắn, ở trong thế giới của hắn, hóa thành gió bão, đóng băng tất cả...

Ở trận gió lốc này, trước khi muốn đóng băng sinh mệnh của hắn, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, liếc mắt thoáng nhìn người canh giữ lăng mộ. Ở trong mắt của hắn... ở sâu bên trong sự bi thương này, lúc nhìn về phía người canh giữ lăng mộ, mặc dù lộ ra một phần phức tạp... Nhưng phần nhiều lại là hận!

Hắn làm sao có thể không rõ. Bất luận là Đỗ Lăng Phỉ hay Bạch Hạo, tình cảnh của bọn họ hôm nay, phía sau tất cả những điều này... đều có người canh giữ lăng mộ thúc đẩy...

Không quan tâm người canh giữ lăng mộ là vì cái gì, Bạch Tiểu Thuần đều tuyệt đối không thể tha thứ!!

Loại ánh mắt mang theo hận ý này, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện ở trên người Bạch Tiểu Thuần!

Hắn trước sau vui vẻ, trước sau vui sướng, thậm chí gần như tấm lòng son đơn thuần, hình như theo ánh mắt hận ý này sinh ra, tất cả trí nhớ bị phủ vụi, chôn cất ở trong thiên địa.

Cười thảm một tiếng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền.

Người canh giữ lăng mộ cảm thấy cay đắng. Hắn thấy được hận ý trong mắt Bạch Tiểu Thuần, cũng cảm nhận được sức sống của Bạch Tiểu Thuần ở trong sự bi thương này giống như đóa hoa chưa nở, đã nhanh chóng héo rũ...

Ngồi khoanh chân ở trên tháp đổ nát, tận mắt được tất cả những điều này, trong sự trầm mặc, hắn than nhẹ.

Nếu có khả năng, hắn cũng không nguyện ý để Bạch Hạo ngã xuống. Có lẽ cho dù là hắn, cũng không có cách nào cứu được hồn của Bạch Hạo bị thiêu đốt ở bên trong hai mươi hai màu này. Cuối cùng hắn chỉ có thể âm thầm giúp đỡ một chút, có thể có một tia sức sống này... Hắn không xác định, cũng không có nói ra khỏi miệng.

- Bạch Tiểu Thuần...

Người canh giữ lăng mộ nhỏ giọng nói, âm thanh tang thương, vang vọng ở bên trong đống đổ nát này.

- Lão phu mặc dù định ra kế sách... Nhưng ở trong quá trình này phát sinh, không phải mỗi một chi tiết đều có thể khống chế...

- Tất cả mọi thứ đều là vì... Bất Tử Trường Sinh Công...

- Bất tử giống như dương, trường sinh giống như âm...

Giọng nói già dặn của người canh giữ lăng mộ truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, nhưng không có cách nào thức tỉnh lại ý thức của

Bạch Tiểu Thuần đang chìm đắm ở trong bi thương, vẫn héo rũ.

Hình như những lời này của người canh giữ lăng mộ cũng không phải là nói với Bạch Tiểu Thuần. Dường như... hắn đang nói với chính mình. Hắn muốn dùng những lời này, để kiên định suy nghĩ của riêng mình, tới làm kiên định niềm tin về sứ mạng của mình.

- Phương pháp của hai quyển Khôi Hoàng này, truyền thừa đã lâu, chính là ở trong tai họa lớn của vĩnh hằng, ngưng tụ ra... hi vọng cho mọi người...

Người canh giữ lăng mộ nhỏ giọng nói. Âm thanh càng thêm tang thương, giống như từ trong năm tháng truyền đến.

- Đáng tiếc, một mình tu luyện bất kỳ một quyển nào, đều khó khăn nặng nề. Người huyết mạch Khôi Hoàng có huyết mạch gia tăng, người có thể thành đều hiếm thấy. Càng không cần phải nói người có huyết mạch loãng ở trên thế gian này... Cho dù là tu tới đại thành... cũng vì không có cách nào âm dương quy nhất. Chung quy khó có thể đột phá. Thời điểm đi tới đại thành, đã là điểm cuối.

- Muốn sau Bất Tử Quyển, lại tu thành Trường Sinh Quyển, khó khăn kia lớn tới mức không có cách nào tưởng tượng được... Từ cổ chí kim, không người nào có thể làm được... Mặc dù biết rất rõ ràng yêu cầu của phương pháp tu luyện này... chính là chết một lần mới có thể làm được!

- Bởi vì... ngược lại của bất tử là tử vong. Trường sinh thì ngược lại. Tuy là đoản mệnh, nhưng trên thực tế cũng tử vong...

- Giữa bất tử và trường sinh, nối liền chúng... Lại là tử vong... Chỉ có điều loại tử vong này, không phải là chân chính ngã xuống, mà là giống như Huyết Tổ, hơi thở hôm qua, đổi lấy thức tỉnh hôm nay!

Người canh giữ lăng mộ thì thào. Những lời này, hắn vốn không nói ra miệng. Nhưng hôm nay hắn đã không chú ý được quá nhiều. Theo

Bạch Hạo tử vong, theo Minh Hoàng ngã xuống, người canh giữ lăng mộ hiểu rõ, mảnh thế giới này... đã chạy tới điểm cuối.

Từ nay về sau, thế gian lại không luân hồi nữa. Tất cả hồn tử vong đều sẽ bồng bềnh ở trong thiên địa. Hôm nay, Minh Hà sợ là cũng sẽ theo Bạch Hạo chết đi, sẽ khô hạn...

Hồn ở bên trong Minh Hà, sợ rằng sẽ chen chúc ra, khuếch tán toàn thế giới...

- Chỉ có từng trải qua tử vong, giống như là có cầu nối, mới có thể khiến cho người Bất Tử Quyển đại thành... có thể có tư cách, tu luyện Trường Sinh Quyển…

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1496: Rùa Vĩnh Hằng (1)

-…Nhưng lại chỉ là tư cách mà thôi. Muốn khiến cho Trường Sinh Quyển đại thành... yêu cầu tiêu tốn thời gian, quá lâu quá lâu...

Tiếng thở dài của người canh giữ lăng mộ khuếch tán ở trong đống đổ nát này.

Hắn không có thời gian này, cũng không có cách nào đi phán đoán ở trong quá trình này có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, do đó dẫn đến tất cả hi vọng tan biến, dẫn đến sứ mệnh của mình kết thúc.

Cho dù đây mới là kế hoạch chân chính, ở thời điểm trước khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, năm đó Huyết Tổ ngã xuống, hắn cùng với Huyết Tổ thương nghị... Nhưng hôm nay, theo Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, theo Bạch Tiểu Thuần có tư chất trên phương diện Bất Tử Quyển, người canh giữ lăng mộ đối với kế hoạch của mình trước đây, tiến hành chỉnh sửa lại.

Hắn bỏ qua Huyết Tổ, đặt hi vọng ở trên người Bạch Tiểu Thuần!

Sau đó tất cả mọi chuyện tiếp theo, cũng bởi vậy mà có cải biến. Nhưng vẫn có một nhân tố quan trọng hơn, khiến cho người canh giữ lăng mộ có lòng tin đối với kế hoạch sửa lại của mình, hơn là kế hoạch ban đầu.

- Thông Thiên đạo nhân... không suy nghĩ tới tà niệm, thiên tư của hắn mạnh mẽ... là điều cả đời lão phu ít thấy... Bất Tử Trường Sinh Công, rốt cuộc bị hắn dùng lối đi tắt khác, sáng tạo ra Bất Tử Trường Sinh Đan...

Hai mắt của người canh giữ lăng mộ nhắm nghiền, âm thanh vẫn già nua vang vọng khắp nơi.

Hắn muốn khiến cho Bạch Tiểu Thuần thay thế được Huyết Tổ, trở thành hi vọng để mình hoàn thành sứ mệnh. Hắn muốn để cho Bạch Tiểu Thuần tu luyện Trường Sinh Quyển!

Không phải làm từng bước tu hành, mà là... học cấp tốc!!

Theo người canh giữ lăng mộ thấy, phương pháp kết hợp do Thông Thiên đạo nhân sáng tạo ra Bất Tử Trường Sinh Đan này cũng kinh diễm tuyệt luân. Người canh giữ lăng mộ yêu cầu trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, có một tia khí tức Trường Sinh Quyển cùng hoàn toàn dung hợp thân thể hắn!

Khí tức này đúng là hạt giống, có thể khiến cho người canh giữ lăng mộ ở dưới biện pháp của Thông Thiên đạo nhân, sử dụng của mình ở trên cơ sở mấy năm nay sáng tạo phương pháp khác, kích phát hạt giống, khiến cho Bạch Tiểu Thuần học cấp tốc!

- Cho nên... Ta lợi dụng Thông Thiên đạo nhân nóng lòng muốn rời khỏi mảnh thế giới này, lần lượt cắt đứt kế hoạch cùng bố trí của hắn, bày ra bộ dạng phải đưa hắn vào chỗ chết...

- Ở dưới sự ép buộc của ta, ở dưới sự điên cuồng của bản thân hắn, hắn quả nhiên lựa chọn hùm dữ ăn thịt con... Lão phu... cũng mượn cơ hội này, trái lại lợi dụng Thiên Tôn cùng Đỗ Lăng Phỉ... khiến bên trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần ngươi ở trong quá trình dung hợp này phát sinh... Một tia khí tức Trường Sinh Quyển.

Người canh giữ lăng mộ ngẩng đầu, lại mở mắt ra nhìn Bạch Tiểu Thuần, suy yếu mở miệng.

- Các ngươi dung hợp, đã đến trình độ nhất định... Cho dù hôm nay sức sống trong cơ thể ngươi đã không còn dư lại bao nhiêu, nhưng vẫn có khí tức của Trường Sinh Quyển!

Bên trong đôi mắt đục ngầu của người canh giữ lăng mộ có một tia tinh quang hiện lên, giống như có thể nhìn thấu thân thể của Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy được máu thịt khô cạn ở trong cơ thể hắn, tồn tại này một tia... khí tức Trường Sinh Quyển.

- Đây... Chính là hạt giống! Điều lão phu muốn làm, chính là để cho hạt giống này nẩy mầm, trưởng thành tới mức che trời!

Người canh giữ lăng mộ nói đến đây, chậm rãi đứng lên. Vẻ đầu ngầu bên trong cặp mắt hắn lúc này biến mất. Ở trong một tích tắc này, trên người của hắn bạo phát ra khí thế kinh thiên động địa!

- Lão phu làm tất cả, không làm thiên địa thất vọng, không làm chúng sinh trong mảnh thế giới này thất vọng, không làm cho bản tôn của lão phu thất vọng... Thế hệ Khôi Hoàng!

- Còn đối với đạt lên vĩnh hằng... Duy nhất chỉ là, có lỗi với Bạch Tiểu Thuần... Cho nên, để ta tới đưa ngươi một hồi, khiến cho ngươi từ nay về sau, thẳng lên tạo hóa mây xanh Thông Thiên!

- Tất cả mọi thứ, chờ sau khi ngươi rời khỏi mảnh thế giới này, ngươi sẽ có đáp án!

Người canh giữ lăng mộ cười. Trong tiếng cười kia mang theo sự chờ mong, còn mang theo chấp nhất kinh người!

Khí tức của hắn càng lúc càng mạnh. Ở trong một tích tắc này, trong cơ thể hắn bạo phát ra sức sống nồng đậm không có cách nào tưởng tượng được. Hình như đây là hắn hồi quang phản chiếu, muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ trong cơ thể, ở trong một chớp mắt này bạo phát ra.

Theo khí tức của người canh giữ lăng mộ quật khởi, ba thành đổ nát này đều nổi lên gió bão. Trong tiếng nổ lớn, tất cả kiến trúc xung quanh đều tan vỡ. Mặt đất ở tám phương trực tiếp hóa thành hư vô.

Thậm chí thế giới ba thành này, vào giờ phút này, cũng xuất hiện dấu hiệu vỡ nát. Không chỉ là ba thành này, thậm chí ngay cả chí bảo của Khôi Hoàng Triều, vào giờ phút này cũng vô cùng chấn động.

- Lực lượng của lão phu, đã không đủ chống đỡ. Nhưng những chí bảo bản tôn lưu lại, tuy ta không có cách nào chấn động, nhưng rút ra pháp lực hắn ngưng tụ trong năm tháng vô tận, vẫn có thể làm được!

Thời điểm người canh giữ lăng mộ mở miệng, giơ tay phải lên, chỉ vào sinh mạng băng phong trong Bạch Tiểu Thuần.

Ở trong chớp mắt khi sức sống của Bạch Tiểu Thuần gần như hoàn toàn tiêu tan. Theo một ngón tay người canh giữ lăng mộ chỉ ra, thiên địa nổ lớn, Khôi Hoàng Thành chấn động mãnh liệt. Thân thể Bạch Tiểu Thuần đều chợt run lên.

Cho dù tim hắn đã chết, nhưng ở trong một chớp mắt này, cũng chợt nhảy lên. Theo tim hắn nhảy lên, túi đựng đồ của hắn tự mình mở ra. Bộ hài cốt dường như muốn dung hợp mà năm đó Bạch Tiểu Thuần lấy được từ trên chiếc thuyền Quỷ Mẫu bỗng nhiên xuất hiện!

Hài cốt màu vàng cùng hài cốt thủy tinh bay ra, lập tức khiến cho hư vô ở bốn phía xung quanh nơi đây đều lập lòe ra ánh sáng màu vàng cùng ánh sáng thủy tinh chói mắt. Trong chớp mắt khi xuất hiện, người canh giữ lăng mộ hít thở một hơi. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần túi đựng đồ, bỗng nhiên gầm khẽ.

- Con rùa của vĩnh hằng thế hệ này, làm sinh linh của mẹ vĩnh hằng, còn không xuất hiện!

Âm thanh của người canh giữ lăng mộ vượt qua thiên lôi, trực tiếp nổ tung. Trong chớp mắt khi thiên địa này nổ lớn, con rùa đen cực nhỏ bên trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần không tình nguyện, từ bên trong bay ra.

- Đáng chết. Lão gia hỏa này, bổn đại gia trước đó đã cảm thấy không thích hợp. Cho nên trong khoảng thời gian này, ta trước sau vẫn ẩn núp, rơi vào trong giấc ngủ say. Nhưng không nghĩ tới... vẫn bị ngươi nhận ra!

Con rùa đen nhỏ khổ não nhìn về phía người canh giữ lăng mộ gầm khẽ một tiếng. Nó nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra sự hổ thẹn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1497: Rùa Vĩnh Hằng (2)

Không có để ý tới con rùa đen nhỏ nói cái gì, người canh giữ lăng mộ chợt giơ tay phải lên, cách không chộp một cái. Con rùa đen nhỏ kêu thảm một tiếng, đang muốn né tránh. Ánh mắt của người canh giữ lăng mộ lóe lên, tức giận quát một tiếng.

- Môi hở răng lạnh. Rùa của vĩnh hằng, đừng nói với ta là ngươi còn chưa có thức tỉnh. Còn không qua đây!

Thân thể con rùa đen nhỏ run lên. Trong mắt nó lộ ra sự giãy dụa. Nhưng rất nhanh, nó lại thở dài một tiếng, giống như chấp nhận số mạng. Không cần người canh giữ lăng mộ tới bắt, nó khẽ gầm lên.

- Được rồi được rồi. Ngươi muốn cái gì?

- Máu của ngươi!

Ánh mắt của người canh giữ lăng mộ sắc bén vô cùng. Con rùa đen nhỏ hung hăng cắn răng. Đầu của nó cuối cùng chợt vươn dài ra, quay đầu lại hướng về phía cổ của mình, lại rắc rác một tiếng hung hăng cắn xuống.

Sau khi cắn rách ra, xương đầu của nó bay lên. Đồng thời, có số lượng lớn máu tươi trực tiếp theo vết thương của nó, phun ra. Những tia máu tươi theo đó tản ra. Thân thể của nó cũng trở nên vô cùng ảm đạm. Cho đến giống như sắp đến cực hạn, trong nháy mắt đầu con rùa đen nhỏ tới gần, nối liền cùng cái cổ. Trong chớp mắt, dường như hoàn toàn chưa hề có vết thương.

- Lão gia hỏa, ngươi muốn ta đều đã cho ngươi!

Trong sự suy yếu, con rùa đen nhỏ hóa thành một luồng ánh sáng trắng. Nó không để ý tới người canh giữ lăng mộ, mà trở lại trong túi đựng đồ của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng rất nhanh hắn lại lộ ra đầu.

- Ta nói này lão gia hỏa, lấy hiểu biết của ta đối với Bạch tiểu tử, hắn cũng không hay tức giận. Chỉ khi nào hận một người, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tiêu tan...

Người canh giữ lăng mộ lạnh lùng liếc mắt nhìn con rùa đen nhỏ. Lúc thu hồi ánh mắt, hắn vung tay phải lên. Nhất thời máu của con rùa đen nhỏ ngưng tụ lại cùng một chỗ, sau đó hóa thành một quả cầu máu cực lớn, lao thẳng đến chỗ hai bộ hài cốt kia. Trong phút chốc quả cầu máu lại dung nhập đi vào, khiến cho ánh sáng màu vàng cùng ánh sáng thủy tinh của hai bộ hài cốt này trong khoảnh khắc trở nên vô cùng mãnh liệt, vượt qua ánh sáng trước kia.

Bất Tử Quyển nồng đậm cùng khí tức Trường Sinh Quyển không ngừng bạo phát!

Lai lịch của hai bộ hài cốt này cũng không tầm thường. Năm đó Quỷ Mẫu rơi xuống mảnh thế giới này, bị nhốt ở bên trong vùng cấm sinh mạng. Người canh giữ lăng mộ từng cùng nàng đã từng có giao hẹn.

Trong tương lai, một ngày nào đó, hắn giúp đỡ Quỷ Mẫu, để cho nàng rời khỏi mảnh thế giới này!

Ở dưới giao hẹn này, Quỷ Mẫu cũng đồng ý để người canh giữ lăng mộ đặt hai bộ hài cốt này ở tầng thứ hai bên trong thuyền quỷ, mặc cho hai cỗ hài cốt này hấp thu khí tức bên trong thiên ngoại đến từ quỷ thuyền.

Ở dưới khí tức thiên ngoại tẩm bổ, khiến cho khí tức của hai bộ hài cốt này càng thêm cường hãn, giống như bị tinh luyện. Đồng thời, dựa theo giao hẹn cùng người canh giữ lăng mộ, Quỷ Mẫu cũng nhiều lần tự mình ra tay, dựa vào nàng từng là cảnh giới tu vi Thiên Tôn, không

ngừng chế luyện hai bộ hài cốt này, càng thêm thông hiểu đạo lí, trọn vẹn một khối!

Dần dần, ở dưới bao nhiêu năm ngưng luyện, hai bộ hài cốt này mặc dù thoạt nhìn không có gì biến hóa quá lớn, nhưng trên thực tế ở trong sự dung hợp này, đã nhanh muốn trở thành một viên... Tuyệt thế đại dược!

Mà sở dĩ người canh giữ lăng mộ làm như vậy, chính là vì hắn linh cảm được kế hoạch tới từ Thiên Tôn. Chỉ có điều so sánh với Thiên Tôn, người canh giữ lăng mộ ở trên Bất Tử Trường Sinh Đan, còn có cải tiến.

Đồng thời, đối với lựa chọn hài cốt, hắn cũng có ưu thế vượt qua Thiên Tôn. Hai bộ hài cốt này là do hắn dựa vào ký ức, ở dưới tình huống Thiên Tôn cũng không biết, từ trong hài cốt của các triều đại Khôi Hoàng tìm ra xương cốt đồng nguyên!

Chỉ có điều ở trên trường sinh cốt, mặc dù thoạt nhìn trường sinh này nồng đậm, nhưng trên thực tế lại không hoàn mỹ. Cho nên người canh giữ lăng mộ cần mượn lực lượng thiên ngoại trên thuyền quỷ, cùng với tu vi của bản thân Quỷ Mẫu, ở dưới sự phối hợp của hắn, đang chế luyện.

Lúc này hắn hít một hơi thật sâu. Sau khi máu của con rùa đen nhỏ dung nhập hai bộ hài cốt này, hai tay của người canh giữ lăng mộ bấm quyết. Trong mắt hắn lập lòe tia sáng kỳ dị. Hắn về phía hai bộ hài cốt, hung hăng nhấn một cái.

- Dung!

Theo hắn gầm nhẹ một tiếng, máu của con rùa đen nhỏ bỗng nhiên bốc cháy lên, hoàn toàn dung nhập vào bên trong hai bộ hài cốt, không ngừng rèn luyện tạp chất bên trong. Hai bộ hài cốt này cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, dung hòa, trở thành tro bụi...

Mà lưu lại, lại lực sinh cơ dồi dào của Bất Tử Trường Sinh Công!

Sức sống này hóa thành làn khói màu vàng cùng thủy tinh. Ở bên trong máu tươi này không ngừng giao hòa cùng một chỗ, giống như luyện đan, theo máu tươi thiêu đốt càng lúc càng ít. Làn khói màu vàng cùng thủy tinh cũng hoàn toàn quấn lấy nhau. Từ từ... sau khi máu tươi này hoàn toàn tiêu tan, nói hình thành một viên... đan dược giống như hư ảo không phải là thực chất!

Đan dược này chợt nhìn thoáng qua là màu vàng. Nhưng nhìn kỹ, lại lấp lánh, trong suốt giống như thủy tinh. Trong nháy mắt khi nó vừa xuất hiện, bên trong tản ra khí tức, vừa giống bất tử, lại giống như trường sinh!

Viên đan dược này... Chính là thứ Thiên Tôn khát vọng, Bất Tử Trường Sinh Đan!

Chỉ có điều ở trong tay Thiên Tôn, trước sau không thành công. Mà ở dưới sự chuẩn bị cùng các loại tính toán của người canh giữ lăng mộ, lại chế luyện ra được thành công trước Thiên Tôn.

Nhìn viên đan dược, người canh giữ lăng mộ cười. Tiếng cười của hắn khàn khàn, mang theo sự tang thương, còn có ý ly biệt đối với mảnh thế giới này. Tay phải hắn vung mạnh lên, trực tiếp cuốn viên tuyệt thế đại đan... về phía Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần không được phép từ chối. Trong chớp mắt, viên tuyệt thế đại đan lại đụng chạm tới mi tâm của Bạch Tiểu Thuần, lập tức dung nhập trong cơ thể hắn, trực tiếp lại hóa thành tiếng nổ lớn ngập trời. Ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp nổ tung!

Thân thể hắn chấn động mãnh liệt. Một sức sống đồng nguyên không có cách nào tưởng tượng được đến từ Bất Tử Trường Sinh Công, ở trong cơ thể hắn, ầm ầm dâng lên!

Sức sống này điên cuồng mãnh liệt, trực tiếp lại đánh nát tất cả băng phong Bạch Tiểu Thuần trước đó, khiến cho hai mắt của hắn chợt mở ra.

Trong tiếng thở dốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía người canh giữ lăng mộ.

- Vì sao?

Bạch Tiểu Thuần mở miệng gằn từng chữ hỏi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1498: Cánh Cửa Của Thế Giới Từ Trước Tới Nay Chưa Từng Mở! (1)

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi có thể hận lão phu. Nhưng sau khi ngươi rời khỏi mảnh thế giới này, ngươi sẽ biết được vì sao... Ở trong lòng lão phu, sứ mệnh lớn hơn tất cả!

Người canh giữ lăng mộ chậm rãi mở miệng. Hắn đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, giơ tay phải lên, một ngón tay đặt ở trên thiên linh của Bạch Tiểu Thuần.

Trong cơ thể, tu vi toàn diện bạo phát. Trong một tích tắc này, tất cả sức sống còn sót lại, tất cả tiềm lực đều trào ra. Theo toàn bộ Khôi Hoàng Thành chấn động, hắn thình lình... bỏ qua bản thân, lấy tất cả mọi thứ của mình... rót vào trong đầu Bạch Tiểu Thuần, đi giúp Bạch Tiểu Thuần khôi phục. Đồng thời, hắn còn sử dụng tất cả lực lượng sinh mạng, đi kích phát hạt giống trường sinh điên cuồng sinh trưởng!

Ầm ầm.

Những tiếng động lớn không ngừng bạo phát ở trong đầu, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Hắn lộ ra thần sắc xúc động. Hắn tinh tường cảm nhận được, thân thể mình ở trong một tích tắc này, thật sự giống như được rót vào sức sống vô cùng.

Sức sống này đồng nguyên cùng Bất Tử Trường Sinh Công, khiến cho hắn trong lúc dung nhập hoàn toàn không có một chút ngăn cản nào. Dường như chúng vốn thuộc về tu vi của hắn. Trong phút chốc, trong thân thể Bạch Tiểu Thuần đang khô cạn gần như diệt sạch, trực tiếp lại khôi phục gần một nửa.

Ở dưới sự khôi phục này, lực lượng thân thể của hắn cũng theo đó bạo phát. Từ ngưng khí, trực tiếp đột phá đến mức độ có thể so với Trúc Cơ, sau đó lại bạo phát. Thân thể Kết Đan!

Ở trong quá trình này, da bất tử, bất tử kim cương, gân bất tử... tất cả đều khôi phục. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần có cảm giác mãnh liệt, Bất Tử Quyển thời khắc này so với trước đây, hình như... càng cường hãn hơn. Sức sống càng thịnh vượng hơn. Đồng thời, khí huyết cũng đủ gây ra kinh thiên động địa!

Mà điều này cùng cảm giác thân thể mình thông hiểu đạo lí, hoàn toàn là một khối. Nếu như không có so sánh với trước đó, rất khó phát hiện. Nhưng đối với lĩnh ngộ cùng tu luyện nhiều năm trước đó, giờ khắc này ở trong một tích tắc này, trình độ dung hợp của Bất Tử Quyển ở bên trong thân thể mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần phải giật mình kinh ngạc!

Giống như nói Bạch Tiểu Thuần trước kia, có da bất tử đại thành, chiến lực của hắn là mười thành. Như vậy hiện tại chiến lực một lần nữa khôi phục, lại là... Mười lăm thành!

Loại gia tăng khủng khiếp này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vốn đã vượt qua cùng cảnh, lại càng nghịch thiên!

Mà tất cả những điều này, đều vì tro bụi của hai bộ hài cốt, ngưng tụ ra tuyệt thế đại đan Bất Tử Trường Sinh Công!

Hình như... tuyệt thế đại đan này không chỉ có thể khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần khôi phục lại sức sống, còn tồn tại một sự tu bổ đặc biệt nào đó, khiến cho lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần, cùng hậu nhân Khôi Hoàng huyết mạch chính thống không giống như, thậm chí còn vượt qua!

Trong những tiêng rắc rác, gân bất tử đại thành, cảnh giới xương bất tử của Bạch Tiểu Thuần theo đó tăng lên. Ở dưới sự không ngừng bạo phát, xương bất tử... Trực tiếp đại viên mãn!

Mà lúc này thân thể hắn cũng có thể dùng mắt thường thấy được sự khôi phục. Tóc hắn lại một lần nữa dài ra. Thân thể vốn chỉ là da bọc xương, cũng nhanh chóng có máu thịt đang lan tràn.

Thậm chí trên lớp da khô nứt nẻ của hắn, lúc này cũng nhanh chóng khép lại, một lần nữa xuất hiện da thịt, tản ra ánh sáng màu vàng, đủ khiến cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy, tâm thần đều sẽ chấn động vì ánh sáng màu vàng thần thánh này.

Cũng chính là vào lúc này, sau khi xương bất tử đại viên mãn, cảnh giới của Bất Tử Huyết một lần nữa trở về!

Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần truyền ra những tiếng rắc rắc. Tất cả máu của hắn đều ở trong một cái chớp mắt, nhanh chóng chuyển hóa trở thành máu bất tử. Theo máu bất tử lan tràn, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn khôi phục. Từng đợt khí huyết ngập trời, ở trong cơ thể hắn ầm ầm dâng lên.

Khí huyết này mạnh mẽ, khiến cho thế giới ba thành này đều bị nhuộm thành màu máu. Mà ở trong màu máu này, lại lộ ra ánh sáng màu vàng!

Khí tức cường hãn ở trên người Bạch Tiểu Thuần liên tục bạo phát!

Cho đến sau hơn mười lần hít thở, khi tất cả máu trong cơ thể hắn đều trở thành máu bất tử, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, một lực lượng thân thể vượt qua trước kia rất nhiều lần, từ trên người hắn trực tiếp quật khởi!

Ầm ầm ầm!!

Bán Thần sơ kỳ, Bán Thần trung kỳ, Bán Thần hậu kỳ, Bán Thần... đại viên mãn!!

Theo bạo phát, toàn thân Bạch Tiểu Thuần truyền ra những tiếng ầm ầm vô tận. Chiến lực của hắn cũng một đường giống như bão táp tăng

lên khó có thể tưởng tượng được.

Loại cảm giác cường hãn này, giống như mỗi tấc máu thịt bên trong toàn thân đều ẩn chứa lực lượng giống như gió bão vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hơi bị chấn động. Hắn không biết có phải ảo giác hay không. Lúc này theo lực lượng thân thể khôi phục, so sánh với mình trước kia, cho dù hiện tại không có tu vi, chỉ là thân thể, nhưng vẫn... vẫn qua rất xa!

Dù sao hắn trước kia, sau khi Bất Tử Quyển đại viên mãn, tuy là thân thể Bán Thần, nhưng cũng chỉ là tương đương với Bán Thần sơ kỳ mà thôi. Nhưng lúc này... lại hoàn toàn khác nhau. Không nói là khác biệt như giữa trời và đất, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu!

Hắn còn cảm nhận được một áp chế đến từ mảnh thế giới này. Chỉ là áp chế này cũng không kinh người, ngược lại không ngừng nhân nhượng mình. Thậm chí hắn có loại cảm giác mãnh liệt, hình như thân thể mình có thể theo ý chí của mình... Không ngừng tăng lên!

Cho đến tăng lên đến... thân thể mạnh mẽ giống như Huyết Tổ trước đây!

Đây… mới thật sự là Bất Tử Quyển!

Đây mới là hậu nhân huyết mạch Khôi Hoàng tu luyện, có khả năng đạt được đỉnh thiên lập địa!

Mà Bạch Tiểu Thuần thậm chí cảm thấy, thời khắc này mình... hình như so với Huyết Tổ cũng Bất Tử Quyển đại viên mãn, còn muốn mạnh hơn! Nếu như đổi lại thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ mừng như điên. Nhưng bây giờ, thân thể

hắn mặc dù chấn động, nhưng tim hắn trước sau lạnh như băng. Bạch Hạo tử vong, là sự thống khổ cả đời hắn cũng không chịu được.

- Không kết thúc!

Ở thời điểm khí thế của Bạch Tiểu Thuần bạo phát, giọng nói của người canh giữ lăng mộ thản nhiên mở miệng.

- Sau Bất Tử Quyển, chính là... Trường Sinh Quyển!

Ở trong chớp mắt khi lời của người canh giữ lăng mộ truyền ra, toàn thân Bạch Tiểu Thuần lại chấn động mãnh liệt. Tuyệt thế đại đan dung hợp vào trong cơ thể hắn, lúc này cũng chỉ dung hòa tám phần mười mà thôi. Còn có hai phần khí tức không thuộc về Bất Tử Quyển, ở trong một chớp mắt này... ở trong cơ thể hắn lại chợt bạo phát!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1499: Cánh Cửa Của Thế Giới Từ Trước Tới Nay Chưa Từng Mở! (2)

Khí tức này, chính là lực trường sinh!

Sau khi khuếch tán ra, thình lình từ bên trong thân thể hắn xuất hiện một sợi tơ khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quen thuộc. Sợi tơ này đâm vào trong tim hắn. Bên trong sợi tơ này ẩn chứa lực trường sinh, đặc biệt rõ ràng!

- Tiểu Đỗ Đỗ...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cay đắng. Sức sống trường sinh còn sót lại trong tuyệt thế đại đan lại trực tiếp dũng mãnh tràn vào đến bên trong sợi tơ kia, khiến cho sợi tơ trường sinh này, trong nháy mắt sinh trưởng, không ngừng lớn mạnh.

Ầm ầm.

Có những tiếng động lớn vang lên. Chỉ là mấy hơi thở, thân thể Bạch Tiểu Thuần vốn không có mặc cho tu vi phát triển, theo lực trường sinh lan tràn, chạy trong kinh mạch, thình lình khiến cho tu vi của hắn khôi phục lại trình độ Trúc Cơ!

Chỉ là loại Trúc Cơ này vượt qua Thiên Đạo trước kia của hắn. Đây là... trường sinh Trúc Cơ!

Ở trong chớp mắt khi trường sinh Trúc Cơ hình thành, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được tồn tại giống như năm gông cùm đối với thân thể trước đây. Đó là... năm đại phong ấn của cơ thể người!

Trong tiếng nổ lớn, đạo phong ấn thứ nhất, trong nháy mắt tan vỡ!

Sau đó, hai phần lực bên trong tuyệt thế đại đan lại vẫn bạo phát, đẩy mạnh trường sinh Trúc Cơ của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp chuyển hóa về phía Trường Sinh Đan,!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi lại nghe kỹ đây!

Bàn tay lớn của người canh giữ lăng mộ đặt ở trên đỉnh đầu của Bạch Tiểu Thuần. Tu vi của hắn, sức sống của hắn, tất cả mọi thứ của hắn đều mượn lực bảo pháp của Khôi Hoàng Thành, lúc này tất cả dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, muốn sau khi dược lực của tuyệt thế đại đan biến mất, sẽ tiếp tục đẩy mạnh lực lượng Trường Sinh Quyển.

Giọng nói của hắn mang theo chấp nhất, giống như di ngôn cuối cùng, vang vọng ở bốn phía xung quanh, truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần.

- Ta biết ngươi có rất nhiều nghi vấn. Ta cũng biết ngươi hận ta. Đồng thời, ta cũng biết... Ngươi cũng đang chất vấn vì sao ta không mở cửa, để cho Thiên Tôn ra ngoài!

- Nhưng... thế giới này... Trên thực tế căn bản cũng không có cánh cửa thế giới gì đó!

- Cái gọi là cửa lớn của thế giới, chẳng qua là ta năm đó... nói dối với Thiên Tôn!!!

Giọng nói của người canh giữ lăng mộ giống như thiên lôi, lại trực tiếp ầm ầm ầm nổ tung ở bên tai Bạch Tiểu Thuần.

- Cái gì?

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu. Lúc này tu vi trong cơ thể bạo phát, tâm thần hắn cũng chấn động vô biên không gì sánh bằng.

- Nếu quả thật có cánh cửa của thế giới, lão phu đã sớm mở nó ra, để cho Thiên Tôn ra ngoài. Căn bản cũng không nhất định phải phí hết tâm thần đi tính toán tất cả những điều này!

- Chính bởi vì không có gì cánh cửa của thế giới, ta mới không thể không như vậy!

- Mà là sinh linh sinh ra ở bên trong mảnh thế giới này, biện pháp rời khỏi mảnh thế giới này, không phải là không có... Thậm chí có hai biện pháp, đều có thể rời khỏi nơi này!

- Biện pháp đầu tiên, chính là người có huyết mạch Khôi Hoàng, tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công đến cảnh giới Đại Thừa, cũng chính là Thiên Tôn. Như vậy thì ở thời khắc hắn trở thành Thiên Tôn, lưới thế giới sẽ không chịu nổi, tất cả tan vỡ ra!

Cùng tan vỡ, còn có... tất cả sơn hà thiên địa bên trong mảnh thế giới dưới chân chúng ta!

- Mà khi đó, Khôi Hoàng thế hệ này người trở thành Thiên Tôn, sẽ nhất thống toàn thế giới, vào trước khi thế giới này tan vỡ, đưa tất cả sinh linh, tất cả con dân bên trong mảnh thế giới này... mang ra ngoài!"

- Ở trên đại thế giới bên ngoài, Khôi Hoàng Triều vẫn có thể kéo dài tiếp!

Tốc độ người canh giữ lăng mộ nói rất nhanh, đang không ngừng truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần. Tâm thần Bạch Tiểu Thuần lại vẫn chấn động không ngừng.

Lời người canh giữ lăng mộ nói, mở ra một... bí mật ẩn sâu ở trong lòng hắn!

Cũng chính là vào lúc này, tu vi của Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đột phá trường sinh Trúc Cơ. Ở trong cơ thể hắn, xuất hiện... Trường Sinh Đan!

Sau khi Trường Sinh Đan này ngưng tụ, lập tức bành trướng, khiến cho Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần đối mặt với đạo phong ấn thứ hai, cũng theo đó vỡ nát!

Cũng chính là vào lúc này, dược lực của tuyệt thế đại đan cũng không đủ, khó có thể chống đỡ được Trường Sinh Đan vỡ nát, sinh ra Trường Sinh Anh!

Mà vào giờ phút này, tu vi của người canh giữ lăng mộ trực tiếp bạo phát, đẩy mạnh lực trường sinh của Bạch Tiểu Thuần, lại tăng lên!

Giống như Bất Tử Quyển, bên trong trời đất toàn bộ công pháp, trong tất cả phép luyện thể, không gì sánh kịp như nhau. Trường Sinh Quyển... ở bên trong mảnh thế giới này, vượt qua tất cả phương pháp tu luyện thần thông!

Mặc dù là tự tin giống như Thiên Tôn, ở trước mặt Trường Sinh Quyển, cũng phải trầm mặc...

Từ trên người Hàn Môn lão tổ cùng với Đỗ Lăng Phỉ, cũng có thể nhìn ra... chỗ kinh người của Trường Sinh Quyển này. Tuy rằng Bạch Tiểu Thuần không cùng Đỗ Lăng Phỉ đấu qua, nhưng khí tức cường đại của đối phương thế nào, hắn đã nhiều lần tự mình cảm nhận.

Hiện tại, ở trong cơ thể của mình cũng xuất hiện khí tức Trường Sinh Quyển. Bạch Tiểu Thuần hít thở không khỏi dồn dập hơn. Một mặt là vì lời nói của người canh giữ lăng mộ quá mức kinh người. Một mặt khác, là Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được, theo trong cơ thể xuất hiện lực trường sinh, linh lực thiên địa bên trong mảnh thế giới này ở trước mặt hắn, giống như là đẳng cấp thấp nhất!

Nhưng cũng không chỉ là như vậy. Không chỉ là đẳng cấp thấp nhất, Bạch Tiểu Thuần còn hoảng sợ nhận thấy được, mảnh thế giới này ở trước mặt lực trường sinh, giống như con dân gặp phải đế vương!

Chỉ cần một ý niệm của Bạch Tiểu Thuần, tất cả tồn tại bên trong thế giới, tu vi của bọn họ cũng có thể trong nháy mắt dung nhập trong cơ thể mình!

Tuy không có tăng tu vi của mình, nhưng loại thủ đoạn này cũng tương đương với phương pháp nghiền ép kinh người!

Mà hiển nhiên... Bất luận là Đỗ Lăng Phỉ vẫn Hàn Môn lão tổ trước kia, các nàng tu luyện Trường Sinh Quyển, không có lực thần thông như thế. Đây là... thần thông đạo pháp đặc hữu của người có Bất Tử Quyển đại thành, tu luyện Trường Sinh Quyển,!

Dù sao... Dựa theo cách nói của người canh giữ lăng mộ, ở trước Bạch Tiểu Thuần, người xuất hiện tu luyện phương pháp này, chính là một đời Khôi Hoàng!

- Về phần biện pháp thứ hai...

Ở trong sự chấn động của Bạch Tiểu Thuần, giọng nói của người canh giữ lăng mộ mang theo sự suy yếu rõ ràng, khàn khàn vang vọng.

- Đó chính là... chiến lực của Thiên Tôn! Đây không phải là Thiên Tôn chân chính, nhưng nếu có thể phát ra lực kinh thiên, giống như Thiên Tôn, có thể đánh phá mảnh thế giới này... khiến cho thế giới ở trong nháy mắt đó, tan vỡ chia năm xẻ bảy do đó đi ra khỏi nơi đây!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1500: Ta Còn Hận Ngươi!

Ở trong lúc tâm thần Bạch Tiểu Thuần duy trì liên tục không ngừng chấn động mãnh liệt, tu vi của hắn một lần nữa đột phá, bước vào trong cảnh giới Trường Sinh Anh.

Đạo phong ấn thứ ba, so với hai đạo phong ấn trước đó càng cứng cỏi hơn. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở dưới tu vi tăng lên giống như gió bão, tới xu thế bẻ gãy nghiền nát, trực tiếp đánh phá!

Theo sự đánh phá, tu vi của hắn vận chuyển nhanh hơn. Hình như thân thể thông thấu vô cùng. Một ý niệm, liền có thể để tám phương nổi lên phong vân biến sắc!

Thân thể của người canh giữ lăng mộ run rẩy. Khí tức của hắn nhanh chóng héo rũ. Hắn hít thở ồ ồ. Trong mắt của hắn càng đục ngầu. Nhưng hắn vẫn còn chuyển tất cả mọi thứ của mình, theo bàn tay, tất cả dũng mãnh tràn vào trong cơ thể của Bạch Tiểu Thuần, đi giúp đỡ tu vi của Bạch Tiểu Thuần một lần nữa bạo phát, tiếp tục tăng lên!

Trong tiếng nổ vang, tu vi của Bạch Tiểu Thuần từ Trường Sinh Anh bay lên, tiến về phía Trường Sinh Thiên... Không ngừng tăng lên, tới gần!

- Bất luận là biện pháp nào, đều sẽ làm thế giới lúc đó tan vỡ. Tất cả sinh mạng ở đâycũng sẽ ở trong nháy mắt khi thế giới tan vỡ... Tất cả bị đánh ra đại thế giới ở phía ngoài...

Trong sự suy yếu, người canh giữ lăng mộ vẫn cắn răng mở miệng, giống như đang giải thích, biện bạch một chút về tất cả những gì mình

làm, trong quá trình tính mạng trở về đất cũ!

- Chỉ có hai biện pháp này. Bạch Tiểu Thuần, ngươi nói... ta làm sao có thể trả giác bằng cách chôn vùi toàn thế giới, để Thiên Tôn rời đi! Về phần quỷ mẫu, vì có tọa độ thế giới, dẫn theo vài người tu vi yếu ớt, lại dẫn theo những người khác, dẫn Thiên Tôn, sẽ không rời khỏi lưới thế giới được!

- Mà sứ mạng của ta, còn chưa hoàn thành. Không xuất hiện một vị Thiên Tôn Bất Tử Trường Sinh Quyển, cho dù chỉ là dưới tình huống chuẩn Thiên Tôn... một khi thế giới tan vỡ, lão phu sao có thể cam tâm!

Ở trong tiếng rít gào vang vọng của người canh giữ lăng mộ, thân thể hắn cũng bắt đầu tiêu tan. Khí tức của hắn chợt giảm. Nhưng hắn vẫn cắn răng. Tu vi thậm chí sức sống của hắn mặc dù đã khô kiệt, nhưng hắn còn có thể sử dụng mình làm cầu nối, nối liền chí bảo của Khôi Hoàng Triều, có thể sử dụng pháp lực bên trong. Mặc dù không thuần khiết, nhưng thông qua thân thể mình chuyển hóa, sẽ trở thành lực trường sinh để Bạch Tiểu Thuần hấp thu được!

Trong nháy mắt, tu vi của Bạch Tiểu Thuần lại đột phá, bước vào đến cảnh giới Trường Sinh Thiên. Trường Sinh Thiên... cũng chính là Thiên Nhân. Loại cảnh giới này vượt ra khỏi thiên đạo của Bạch Tiểu Thuần, vượt qua tất cả!

Cùng lúc đó, ở một tíc tắc này đạo phong ấn thứ tư của Trường Sinh Quyển đã... trực tiếp nổ mạnh!

Sau khi đột phá, lực trường sinh trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần không thu hồi, vẫn không ngừng tăng lên!

Mà lần này mục tiêu trùng kích, đúng là... Trường Sinh Thần!

- Trường Sinh Thần... Trường Sinh Thần...

Người canh giữ lăng mộ cười. Tiếng cười của hắn cho dù yếu ớt, thân thể hắn mặc dù cũng đã mơ hồ, thậm chí loại cảm giác héo rũ, đã đến cực hạn, nhưng tiếng cười của hắn vẫn mang theo sự hài lòng, mang theo sự thỏa mãn, mang theo cảm giác không tiếc nuối bùi ngùi cùng giải thoát!

- Bạch Tiểu Thuần, để lão phu... dùng một hơi thở cuối cùng của tính mạng, tới giúp ngươi... bước vào Trường Sinh Thần!

- Lão phu chỉ là tiếc nuối, chất dinh dưỡng của mảnh thế giới này đã không có cách nào chống đỡ ngươi dựa vào Bất Tử Trường Sinh Công bước vào Thiên Tôn cảnh thật sự... Nhưng... trở thành chuẩn Thiên Tôn, vẫn cũng đủ rồi!

Trong lúc người canh giữ lăng mộ cười to, tay trái giơ lên, bấm quyết chỉ vào hư vô.

- Khôi Hoàng Bảo!

Trong tiếng nổ vang, toàn bộ Khôi Hoàng Thành đều run rẩy. Đại Thiên Sư cũng tốt, Khôi Hoàng cũng được, còn có Tứ Đại Thiên Vương cùng với Thiên Công Thiên Hầu đều hoảng sợ!

Cùng lúc đó, tất cả Thiên Hầu Tháp, Thiên Công Tháp bên trong Khôi Hoàng Thành, ở một tíc tắc này đồng thời tắt!

Ngay sau đó, một lực kinh người trong nháy mắt bạo phát ra ngay dưới ba thành, đánh vào trong cơ thể người canh giữ lăng mộ. Sau đó ở bên trong cơ thể sứt mẻ mơ hồ của hắn chuyển hóa, dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần giống như thiên lôi nổ tung. Hơi thở của hắn càng lúc càng gấp rút, phát ra những tiếng ồ ồ. Thân thể hắn run rẩy. Theo lực lượng kinh người như vậy dũng mãnh tràn vào, lực trường sinh của hắn dồi dào vô cùng. Trong tiếng nổ vang, hắn trực tiếp trùng kích tu

vi cảnh giới. Chớp mắt một cái, hắn từ Thiên Nhân sơ kỳ, đến Thiên Nhân đại viên mãn!

Sau đó tất cả lực trường sinh đều ngưng tụ ở chung một chỗ, cuối cùng trùng kích!

Ầm ầm ầm!

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thế giới đều đang xoay tròn. Trời đất dường như đều muốn tan vỡ. Trong tâm thần hắn có tiếng thiên lôi cuồn cuộn không ngừng. Cho đến sau một tiếng nổ mạnh giống như từ lúc khai thiên lập địa vang lên, toàn thân của hắn chấn động mạnh. Tu vi... Đột phá!!

Trường Sinh Thần!

Trường Sinh Quyển, một tầng cuối cùng!

Ở trong chớp mắt khi đột phá, một đạo phong ấn cuối cùng của Trường Sinh Quyển cũng giống như bị bẻ gãy nghiền nát, chợt tan vỡ, theo đó tán loạn. Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Loại cảm giác thông thấu đã đến cực hạn. Hình như trong cơ thể trăm mạch thông, trăm khiếu quy nhất!

Chỉ là... người canh giữ lăng mộ đã đến lúc trở về đất cũ. Lúc này tay phải của hắn dần dần tiêu tan, trở thành tro bụi. Pháp lực của chí bảo Khôi Hoàng Triều chung quy ở trong lúc chuyển hóa thành lực trường sinh, có phần hơi thiếu...

Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần chỉ đạt đến Bán Thần sơ kỳ, lại không có cách nào tăng lên. Nhưng nó không có yên tĩnh lại, mà lúc này cuốn theo tất cả tu vi dưới Bán Thần của Bạch Tiểu Thuần, ở trong cơ thể hắn, cùng thân thể Bất Tử Quyển, bắt đầu... dung hợp cuối cùng!

Dung hợp này là Bất Tử Trường Sinh Công quy nhất!

Nếu như là đổi tu luyện được, như vậy không có dung hợp ngày hôm nay. Nhưng Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần, là do cấp tốc rót vào. Như vậy... dung hợp này vô cùng quan trọng!

Trong cơ thể chấn động, giống như trời đất va chạm. Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần sắc nghiêm nghị, khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Hắn không có cách nào nhúc nhích, thậm chí tâm thần cũng đều ở dưới Bất Tử Trường Sinh Công dung hợp, từ từ chìm đắm xuống. Ý thức cũng xuất hiện sự mơ hồ. Dường như Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hóa thành một vòng xoáy cực lớn, muốn hút tất cả mọi thứ của hắn đi vào. Trong một khác kén tách ra, Bạch Tiểu Thuần sẽ thật sự... trở thành người truyền thừa của Bất Tử Trường Sinh Công!

Hắn không phải là Khôi Hoàng, nhưng lại hơn hắn Khôi Hoàng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1501: Tuyệt Vọng Khôi Hoàng Thành (1)

Ở trong ý thức mơ hồ này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phức tạp. Hắn mơ hồ thấy hình như người canh giữ lăng mộ đang tiêu tan. Hắn nhìn mình, hoặc cũng không phải là nhìn mình, lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Người canh giữ lăng mộ cười, thân thể hắn thật giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình đang rất nhanh xóa đi tất cả vết tích tồn tại.

- Bản tôn, ta hoàn thành... sứ mệnh...

Người canh giữ lăng mộ thì thào nói nhỏ. Cuối cùng hắn liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, từ từ, cúi đầu về Bạch Tiểu Thuần.

Hắn thẹn với Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại không hổ thẹn đối với trái tim mình. Hắn biết, Thông Thiên đạo nhân sớm hay muộn sẽ có một ngày, sẽ hiểu rõ biện pháp thật sự rời đi. Một cuộc chiến diệt sạch giống như bây giờ, đây đã là dấu hiệu khiến cho thế giới tan vỡ.

Mà sứ mạng của hắn, là phải trước khi mảnh thế giới này nghiền nát, xuất hiện một vị tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công đến cảnh giới Thiên Tôn. Tối thiểu... cũng phải là chuẩn Thiên Tôn.

Hắn không có cách nào ngăn cản Thông Thiên đạo nhân. Điều hắn có thể làm, chỉ có thể trước lúc thế giới này tan vỡ, lưu lại một hi vọng, đắp nặn ra một chuẩn Thiên Tôn đi ra, không phải là để đối đầu ngăn cản được Thông Thiên đạo nhân, mà là để hoàn thành sứ mệnh tồn tại của hắn.

Cho nên, hắn lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng...

Sau cúi đầu này... không đứng dậy nữa. Thân thể già nua của người canh giữ lăng mộ này trở thành tro bụi... biến mất ở trong mắt của Bạch Tiểu Thuần.

- Ta vẫn còn... hận ngươi!

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng thì thào. Ý thức không bị khống chế, dung nhập vào Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể.

Ở trong Bất Tử Trường Sinh Công này dung hợp, chiến tranh bên ngoài... vẫn còn đang tiến hành!

Cuộc chém giết ở trên Thông Thiên Đảo cũng không kết thúc!

Hình như toàn thế giới đều chìm đắm ở trong cuộc giết chóc, điên cuồng vô cùng!

Cuộc chiến tranh giữa đại lục Thông Thiên cùng Man Hoang, cho đến ngày nay tuy rằng đã trải qua vài năm, nhưng luận về mức độ thảm khốc, có thể nói là nhất trong lịch sử toàn bộ thế giới Thông Thiên từ trước tới nay!

Mặc dù là năm đó Thông Thiên đạo nhân phản bội Khôi Hoàng Triều, phát động cuộc chiến kinh thiên, khiến cho một hoàng triều sụp đổ. Cuối cùng ở dưới sự trợ giúp của người canh giữ lăng mộ, tránh được cuộc chiến của Man Hoang. Xét về mức độ thảm khốc, cũng không như bây giờ.

Từ trước tới nay, đây cũng một lần chiến tranh, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, số lượng người tử vong nhiều, vượt quá sức tưởng tượng!

Man Hoang làm chiến trường. Mặt đất đã qua bị máu dần nhuộm đỏ. Trong thiên địa cũng khuếch tán khí tức tử vong cùng với mùi máu tanh nồng đậm... Hình như ngay cả gió to cũng vẫn không có cách nào thổi tan được mùi đó.

Tất cả tông môn bốn mạch đại lục Thông Thiên, tử vong đã vượt quá năm thành... Nếu không phải có Thiên Tôn áp chế, tỉ lệ tử vong kinh người như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho sĩ khí tất cả tu sĩ tông môn của đại lục Thông Thiên đều sụp đổ.

Mỗi một Thiên Nhân ngã xuống. Hôm nay bốn mạch bên trong đại lục Thông Thiên, số lượng Thiên Nhân đã giảm bớt hơn một nửa... Mặc dù Bán Thần lão tổ bốn mạch, đến nay vẫn chưa có người nào tử vong, nhưng thương thế của bọn họ đều càng thêm nghiêm trọng.

Mà đại lục Thông Thiên thương vong như vậy, trong cuộc chiến tranh này vẫn đứng ở bên chiếm ưu thế. Có thể tưởng tượng được... thương vong của Man Hoang vô cùng nghiêm trọng, đã là đến trình độ nghe cũng thấy rợn cả người!

Gần như tất cả bộ lạc thổ dân trên toàn bộ Man Hoang, đều đã diệt vong...

Bảy phần Thiên Hầu ngã xuống, hơn phân nửa Thiên Công hình thần câu diệt...

Bốn thành trì của Đại Thiên Vương cũng đều rơi vào tay giặc, sụp đổ ở trong chiến tranh. Ngoại trừ thế lực Cự Quỷ Vương vẫn tính là bảo tồn hoàn chỉnh ra, quân đoàn của ba Thiên Vương khác đã diệt vong khoảng tám phần...

Sở dĩ Cự Quỷ Vương cùng ba Thiên Vương khác, chênh lệch lớn như thế, tách dụng của Bạch Tiểu Thuần chiếm chủ đạo. Không chỉ vì hắn ngăn cản cuộc chiến giữa đông mạch Thông Thiên cùng Cự Quỷ Thành, còn vì trước khi hắn tiến vào chiến trường Cự Quỷ Thành, đã giết chết ba vị Thiên Vệ, đồng thời cũng khiến cho trận pháp tan vỡ.

Tất cả những điều này là chỗ mấu chốt!

Mà thành trì cùng quân đoàn của ba Thiên Vương khác, cuộc chiến thất bại, cùng với trong lúc chạy tứ tán lại bị trận pháp ngăn cản, mới là

nhân tố chủ yếu khiến cho bọn họ gần như bị diệt sạch.

Lúc này, chỗ phạm vi Khôi Hoàng Triều ở Man Hoang đã bị chiếm cứ hơn chín phần. Còn lại... chỉ có một tòa Khôi Hoàng Thành!

Hôm nay trong Khôi Hoàng Thành tập trung toàn bộ lực lượng cuối cùng của Man Hoang. Một khi Khôi Hoàng Thành bị diệt, như vậy đại biểu cho cuộc chiến tranh này kết thúc, đại biểu... một mạch Khôi Hoàng đã hoàn toàn bị diệt sạch!

Ở bốn phía xung quanh Khôi Hoàng Thành, tu sĩ tông môn bốn mạch đã từ khắp nơi tập trung lại, bao vây xung quanh Khôi Hoàng Thành. Đồng thời, trong lòng gần như toàn bộ tu sĩ Thông Thiên đều mệt mỏi không thể chịu thêm được nữa.

Ở dưới sự mệt mỏi đang không ngừng tăng lên, phần lớn bọn họ đã lộ ra thần sắc tê dại...

Mấy năm nay, theo tử vong mỗi ngày trình diễn, gần như mỗi người đều mất đi bằng hữu, người thân của mình... Nhưng tất cả những thương vong này, trên mặt nổi đều bị tu sĩ hai bên biết được. Bạch Hạo tử vong... mọi người lại không phải ai cũng biết được. Chỉ là... Ở trong thời khắc khi Bạch Hạo vừa tử vong, Minh Hà khô cạn. Tất cả vong hồn bên trong cũng không có cách nào tiến vào luân hồi, chỉ có thể hiện lên ở trong thiên địa. Điều này khiến cho Man Hoang hôm nay, tùy ý có thể thấy được oan hồn... Có thể tưởng tượng được, sợ là rất nhanh, số lượng oan hồn cũng sẽ trở thành một trận tai họa lớn khác của mảnh thế giới này.

Mà hiện tượng dị thường như vậy... đã khiến cho phần lớn hồn tu Man Hoang có suy đoán khiến cho tâm thần bọn họ run rẩy...

- Minh Hoàng mới nhậm chức... đã ngã xuống!

Suy đoán này giống như thủy triều, bạo phát ở trong tâm thần mỗi một hồn tu của Man Hoang, khiến cho bọn họ run rẩy. Tâm thần bọn họ vốn đã tuyệt vọng, hiện tại lại rơi vào trong một mảnh tối đen, giống như

mặt đất sụp xuống. Cho dù là Đại Thiên Sư và cường giả Bán Thần, đều là một tình cảnh bi thảm.

Nếu như thành trì của bốn Đại Thiên Vương rơi vào tay giặc, toàn bộ Man Hoang gần như chín phần đại quân diệt vong. Cho đến bốn mạch đại lục Thông Thiên bao vây Khôi Hoàng Thành... Đối với toàn bộ Khôi Hoàng Triều mà nói, điều này giống như một trọng quyền đánh vào huyết mạch.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1502: Tuyệt Vọng Khôi Hoàng Thành (2)

Như vậy... Minh Hoàng ngã xuống, đối với Khôi Hoàng Triều mà nói, chính là trọng quyền thứ hai không có cách nào tưởng tượng được hung hăng đánh ở trong tâm thần!

Hai quyền này đã khiến cho Khôi Hoàng Triều vốn lung lay sắp đổ, gần như tan vỡ... Nếu như Thiên Tôn có thể dụ dỗ tiếp nhận đầu hàng, sợ là đám người Đại Thiên Sư ở trong sự tuyệt vọng này này, cũng sẽ không nhịn được tâm thần dao động.

Nhưng hết lần này tới lần khác... Thiên Tôn không quan tâm tới mạng người, càng không chấp nhận đầu hàng. Hắn muốn... chính là diệt sạch tất cả sự sống ở Man Hoang, một ngọn cỏ cũng không thể để lại!

Ở dưới mệnh lệnh và ý chí sớm đã được truyền đạt tới, Bán Thần lão tổ bốn mạch Nguyên Đầu Tông Môn của Thông Thiên, trong sự trầm mặc, dưới sự mệt mỏi, chỉ huy toàn bộ lực lượng hiện tại ở bên ngoài Khôi Hoàng Thành, đưa ra hành động về phía Khôi Hoàng Thành... lần diệt sạch cuối cùng!

Màn quyết chiến... lại được mở ra!

Tiếng sấm không ngừng bạo phát ở bên ngoài Khôi Hoàng Thành này. Màn ánh sáng phòng hộ chí bảo của Khôi Hoàng Thành này đều không ngừng ngưng tụ, ngăn cản vô số thần thông thuật pháp đến từ bốn phương tám hướng.

Mà quân đoàn Cự Quỷ cùng với đại quân còn sót lại của ba vị Thiên Vương khác, cùng hộ vệ của bản thân Khôi Hoàng Thành dung hợp lại

với nhau, trở thành lực lượng cuối cùng của Khôi Hoàng Thành!

Âm thanh thê thảm, tiếng tự bạo, tiếng rít gào gầm thét giận dữ không ngừng vang lên ở trên chiến trường này!

Đại quân Thi Khôi cũng đã xuất động toàn diện. Quân đoàn tử vong này từng khiến cho mọi người ở Man Hoang phải kinh hãi. Nhưng lúc này, ở trong cuộc chiến tranh này, hình như cũng bé nhỏ không đáng kể.

Trên trời cao, Bán Thần quyết chiến với nhau, dường như đã điên cuồng. bốn Đại Thiên Vương, còn có Đại Thiên Sư, năm người mặc dù thương thế nghiêm trọng, nhưng vẫn ở trong sự thảm khốc, vẫn liều lĩnh liều mạng tử chiến. Đối thủ của bọn họ, ngoại trừ Bán Thần lão tổ của bốn mạch Thông Thiên, còn có hai vị thần vệ đến từ Thông Thiên Đảo!

Mười vị Bán Thần ở trên trời cao va chạm, giống như muốn khiến thiên địa phải sụp xuống, hủy diệt thế giới...

Khôi Hoàng đứng ở đỉnh hoàng cung, từ phía xa nhìn về phía chiến trường, khuôn mặt ảm đạm. Nhưng trong mắt hắn còn có một tia hy vọng chớp động. Hắn đang đợi người canh giữ lăng mộ xuất hiện.

Hắn không biết Bạch Tiểu Thuần đã ở trong Khôi Hoàng Thành. Hắn chỉ biết là người canh giữ lăng mộ... Là hi vọng cuối cùng của Khôi Hoàng Triều...

Không chỉ có là Khôi Hoàng đang đợi. Còn có bốn Đại Thiên Vương cùng Đại Thiên Sư trên bầu trời đều đang đợi. Thậm chí lúc này gần như tất cả hồn tu Man Hoang trên chiến trường đều đang chờ đợi...

Nếu như nói Bạch Hạo Minh Hoàng mới nhậm chức là mặt đất trong lòng tất cả hồn tu của Khôi Hoàng Triều, như vậy người canh giữ lăng mộ... chính là trời xanh ở trong lòng của bọn họ!

Chỉ cần có người canh giữ lăng mộ ở đó, hình như... tất cả đều có thể nghịch chuyển!

Nhưng ngay khi tất cả hi vọng của Khôi Hoàng Triều đều đặt ở trên người người canh giữ lăng mộ... Bỗng nhiên, toàn bộ Khôi Hoàng Thành chợt chấn động một cái. Theo sự chấn động, mặt đất xung quanh đều lay động. Từng vết nứt lộ ra sự tử vong. Trong chớp mắt... Lại lấy Khôi Hoàng Thành làm trung tâm, lan tràn ra, cho đến bao trùm toàn bộ mặt đất của Man Hoang...

Như vậy còn không kết thúc. Những vết nứt lan tràn ra lại không chỉ dừng lại ở Thông Thiên Hải. Ở trong sự khuếch tán này... những vết nứt trực tiếp tràn ngập ở bên trong toàn bộ thế giới Thông Thiên...

Từng ngọn ngọn núi giống như mất đi lực lượng chống đỡ, ầm ầm sụp xuống. Từng dãy núi, giống như mất đi ý nghĩa tồn tại, trực tiếp vỡ nát... Còn có từng mảnh rừng cây, ở trong lúc mặt đất, sự tử vong khuếch tán ra, trong khoảnh khắc... Lại héo rũ trở thành tro bụi...

Hình như giờ phút này, mặt đất toàn thế giới ở dưới vết nứt này, mặc dù không nổ tung ra, nhưng lại... Lộ ra khí tử vong nồng đậm!

Không chỉ là mặt đất, còn có bầu trời... Bất luận là trời Man Hoang, hay bầu trời của thế giới Thông Thiên, đều ở trong một tích tắc này... Trở thành màu xám, không có một chút sinh cơ nào!

Dường như... toàn thế giới, ở trong một chớp mắt này, bắt đầu... tử vong!!

Bất luận là tu sĩ, hay người phàm, hoặc là tất cả sinh linh, đều ở trong nháy mắt này, trong tâm thần dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt. Hình như có một tồn tại trong u minh, ở giờ phút này... vĩnh viễn biến mất khỏi trong thế giới này...

Trên chiến trường Khôi Hoàng Thành, thần sắc tu sĩ hai bên đều trở nên thảm thiết. Tất cả đều ngừng tay. So với những tu sĩ đại lục Thông Thiên mờ mịt, thân thể của mỗi hồn tu Man Hoang đều lay động. Trong mắt lộ ra sự kinh hoàng tuyệt vọng. Bọn họ cảm nhận được mãnh liệt

hơn, một sự bi thương cùng sợ hãi không cách nào khống chế, hóa thành sóng dữ, nhấn chìm linh hồn của bọn họ.

- Người canh giữ lăng mộ... ngã xuống. Thế giới... đã chết!

Đứng ở trong hoàng cung, thân thể Khôi Hoàng chợt run rẩy. Trong mắt của hắn lộ ra biểu tình không có cách nào tin tưởng, còn có sự tuyệt vọng đến cực hạn. Trong nháy mắt tất cả thần thái trong mắt chợt ảm đạm. Tiếng cười thảm càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, toàn thân hắn giống như mất đi tất cả khí lực, lảo đảo lui ra phía sau vài bước, phun ra một búng máu lớn.

- Đời Khôi Hoàng cuối cùng... Chỉ có thiêu đốt cùng Hoàng Thành...

Hai mắt Khôi Hoàng nhắm nghiền.

Trên trời cao, lúc này trong đầu Đại Thiên Sư cùng với bốn Đại Thiên Vương đều trống rỗng. Bọn họ đã biết người canh giữ lăng mộ vô cùng suy yếu. Nhưng vào giờ phút này, vì người canh giữ lăng mộ tử vong, bọn họ đã hoàn toàn chấn động tuyệt vọng.

Nhất là... lúc này theo người canh giữ lăng mộ ngã xuống, mảnh thế giới này dường như là cảnh tượng đã chết, càng làm cho thần sắc bọn họ thêm ảm đạm.

Bán Thần lão tổ đầu nguồn bốn mạch Đại lục Thông Thiên, mặc dù tâm thần đều không yên, nhưng vẫn nhìn nhau một chút. Bọn họ đều thấy được sự quyết đoán ở

trong mắt nhau. Bọn họ không chút do dự. Nhân lúc hiện tại sĩ khí của Man Hoang giảm xuống tận cùng, tiếp tục cuộc chiến tiêu diệt này, một lần là xong!

Trong tiếng nổ lớn, giết chóc... giống như như dời núi lấp biển, trong nháy mắt nhấn chìm... Khôi Hoàng Thành!

Phòng hộ của Khôi Hoàng Thành chợt tan vỡ. Tường thành nhất thời sụp xuống. Theo các hồn tu Man Hoang liên tục thất hồn tháo chạy, tu sĩ của bốn mạch Thông Thiên có lẽ phần nhiều chính là muốn nhanh chóng kết thúc cuộc chiến tranh này, rốt cuộc ở trong cảm giác mệt mỏi tới cực hạn, sát ý tiêu hao, lại một lầnn ữa quật khởi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1503: Khí Tức Của Khôi Tổ! (1)

Nhất là Bán Thần bốn mạch cùng với hai vị thần vệ trên bầu trời kia càng như vậy. Những tiếng nổ lớn khuếch tán, bốn Đại Thiên Vương từng người phun ra máu tươi, cũng giống như Đại Thiên Sư, không ngừng lui ra phía sau.

Mất đi hi vọng, chỉ còn lại có tuyệt vọng. Đối mặt với một cuộc chiến tranh đã nhất định không có cách nào đối kháng, lưu lại cho mọi người của Man Hoang, ngoại trừ ý chí sụp đổ, chỉ còn lại sự điên cuồng.

Nhưng ngay khi toàn bộ Khôi Hoàng Thành muốn sụp xuống, trong nháy mắt... bỗng nhiên, một sóng dao động từ phía dưới mặt đất Khôi Hoàng Thành ầm ầm, bạo phát ra, khiến cho thiên địa này đang nhanh chóng tử vong, lại một lần nữa biến sắc...!

Bên trong, ba thành đổ nát, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ đó, ở một tích tắc này hai mắt của hắn... bỗng nhiên, mở ra!

Đó là hai con mắt... con mắt trái là vàng, con mắt phải là thủy tinh!

Đó là hai con mắt... không còn sự hồn nhiên trước đó!

Đó còn là đôi mắt... sau khi mở sau, khiến cho thiên địa biến sắc, khiến cho thế giới run rẩy. Đồng thời, cũng là đôi mắt ẩn chứa hận ý vô tận!

Ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, toàn bộ phía dưới ba thành đổ nát, nhất thời dâng lên gió bão không có cách nào hình dung. Gió bão hung bạo này trực tiếp lại bao phủ toàn bộ ba thành, khuếch tán

ra khắp nơi. Đồng thời, cũng trực tiếp dâng lên từ trong Khôi Hoàng Thành, chợt bạo phát ra!

Sóng dao động mạnh mẽ này khiến cho tâm thần tất cả mọi người bên trong mảnh thế giới này... đều chấn động mãnh liệt!

Trên Thông Thiên Đảo, Huyết Tổ đang chém giết cùng Thiên Tôn, lúc này thương thế đã cực kỳ nghiêm trọng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hắn còn đang kiên trì. Sau khi cảm nhận được sóng dao động từ Man Hoang truyền tới thế giới này, tiếng cười khàn khàn của hắn, khuếch tán ra khắp nơi.

- Thông Thiên lão tặc, ngươi cảm nhận được sao...

Sắc mặt Thiên Tôn vốn xám xịt, lúc này đã đạt tới cực hạn khó thấy được. Hơi thở của hắn gấp gáp. Hắn chợt ngẩng đầu từ phía xa nhìn về phương hướng Khôi Hoàng Thành của Man Hoang. Trong miệng giống như cắn chặt hàm răng, rít ra ba chữ...

- Bạch Tiểu Thuần...

Bên trong Khôi Hoàng Thành, thân thể Cự Quỷ Vương chấn động mãnh liệt, sắc mặt điên cuồng biến đổi. Hắn chợt cúi đầu, trong mắt mang theo vẻ không có cách nào tin tưởng, dường như so với lúc trước phát hiện người canh giữ lăng mộ tử vong, hắn còn muốn chấn động hơn.

Không chỉ có hắn như vậy. Linh Lâm Vương, Cửu U vương cùng với Đấu Thắng Vương, ba người đều hít vào một hơi, trong mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, đồng thời nhìn về phía mặt đất.

Đại Thiên Sư cũng như vậy. Lấy định lực của hắn, giờ phút này cũng không nhịn được kinh ngạc la lên thất thanh.

- Khí tức này...

Thiên địa nổ mạnh. Theo sóng dao động quật khởi, trời cao màu xám đang tử vong cũng dâng lên vòng xoáy mạnh mẽ. Hình như toàn thế giới ở gần tiến tới tử vong, đều sử dụng sức lực cuối cùng, phát ra tiếng hoan hô cuối cùng của sinh mệnh...

Lúc này thần sắc của Bán Thần lão tổ đầu nguồn của bốn mạch Đại lục Thông Thiên, cùng với hai thần vệ Thông Thiên Đảo này đại biến. Ở trong một chớp mắt này, trong lòng sáu người lại có sự bất an mãnh liệt đến cực hạn, không khống chế được khuếch tán ra, cuối cùng rốt cuộc hóa thành sợ hãi!

Nhất là Tinh Không lão tổ. Thần sắc của hắn biến hóa mãnh liệt hơn so với tất cả mọi người. Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào mặt đất, tâm thần dâng lên sóng lớn lật trời. Khí tức cường hãn này thật sự khiến cho tu vi trong cơ thể hắn phải run rẩy. Đồng thời, cũng khiến cho hắn cảm nhận được sự quen thuộc.

- Bạch… Tiểu… Thuần...

Mọi người ở nơi này đều hoảng sợ. Đồng thời, trong hoàng cung, Khôi Hoàng cũng chợt mở mắt ra. Trong mắt hắn mang theo sự kinh hãi. Hắn cảm nhận càng rõ ràng hơn so với những người khác. Đầu tiên hắn cảm nhận được, là ở sâu bên trong mặt đất này, lúc này theo sóng dao động truyền tới... dường như có khí tức huyết mạch đồng nguyên!

Thậm chí huyết mạch của đối phương mạnh mẽ, rốt cuộc vượt qua cả mình... Theo Khôi Hoàng, điều này là chuyện không thể nào xảy ra. Nhưng hết lần này tới lần khác... lại đang… phát sinh ở trước mắt hắn!

Trời đất bị chấn động. Ở sâu bên trong mặt đất của Khôi Hoàng Thành, bên trong một cơn lốc vô tận, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, sau khi mở hai mắt ra, hắn không lập tức đứng dậy, mà lại chậm rãi... Hít vào một hơi thật sâu.

Một hơi thở này vừa hít vào, trong nháy mắt Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hắn đã hoàn thành dung hợp cuối cùng, ở bên trong

thân thể hắn thông suốt, giống như tu luyện được, lại hoàn toàn không có tai họa ngầm cùng sự trì trệ. Thân thể Bán Thần đỉnh phong, tu vi Bán Thần sơ kỳ, kết hợp với nhau hình thành khí tức, lộ ra sự cổ xưa cùng tang thương, hình thành khí thế, khiến cho toàn thế giới này... ở trước mặt hắn, hình như cũng phải cam tâm tình nguyện cúi đầu!

Đó là một loại... cảm giác dường như trở thành chủ của thế giới. Đó là một loại... cảm nhận hình như thu được sự công nhận của toàn thế giới!

Một ý niệm, liền có thể khiến cho chúng sinh cúi đầu. Một ánh mắt, liền có thể khiến cho sơn hà biến ảo!

Loại cường hãn này, từ trước tới nay Bạch Tiểu Thuần chưa từng lĩnh hội qua. Nhưng hôm nay trong lòng của hắn lại không có cảm giác vui sướng, chỉ có cay đắng và phức tạp, mang theo sự nặng nề.

Nếu như cái giá để đổi lấy sự cường hãn này, là phải hi sinh Đỗ Lăng Phỉ, hi sinh Bạch Hạo, hi sinh vô số sinh mạng trong mảnh thế giới này, Bạch Tiểu Thuần tuyệt đối sẽ không lựa chọn.

Nhưng người canh giữ lăng mộ đã giúp hắn tiến hành lựa chọn. Đối với người canh giữ lăng mộ âm thầm thúc đẩy tất cả những điều này lại hy sinh tất cả để thành toàn mình, Bạch Tiểu Thuần có ơn cũng có hận đan xen cùng một chỗ. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng phức tạp. Hắn cảm ơn, cảm ơn người canh giữ lăng mộ cứu mạng mình, cảm ơn người canh giữ lăng mộ dành cho mình tạo hóa. Nhưng cảm ơn không có nghĩa là có thể không để ý tới sự tử vong của Bạch Hạo, quên đi những giọt nước mắt của Đỗ Lăng Phỉ.

Cho nên, hắn cũng có hận. Hắn hận mình bất lực, hận người canh giữ lăng mộ vì cái gọi là sứ mệnh, thúc đẩy tất cả những điều này phát sinh. Dù trách không có nghĩa là hắn quên ơn cứu mạng, quên ơn tạo hóa. Cuối cùng, cũng chỉ có thể là cảm giác không rõ... chỉ có cảm giác vô cùng phức tạp cùng cay đắng!

Nhưng đối với Thông Thiên đạo nhân người tự tay tạo nên tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần hận vô cùng mãnh liệt, đã ngập trời!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1504: Khí Tức Của Khôi Tổ! (2)

Hắn cảm nhận được... theo người canh giữ lăng mộ ngã xuống, mảnh thiên địa này đang đi vào tử vong... Sợ là không được bao lâu nữa, thế giới sẽ khô cạn. Đến khi đó... tất cả chúng sinh bên trong mảnh thế giới này đều sẽ phải chôn cùng thế giới này.

Hắn cảm nhận được ở trên Thông Thiên Đảo, lúc này đang tiến hành một cuộc chiến tuyệt thế... Hắn cũng cảm nhận được trong Khôi Hoàng Thành, thế cục tràn ngập nguy cơ.

- Đều chết hết... Thiên Tôn, ngươi vì sao... lại còn sống!!!

Sau một hồi trầm mặc Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu. Âm thanh ầm ầm bạo phát, vượt qua thiên lôi, ở trong toàn thế giới này, cũng ầm ầm nổ tung.

Ở trong một chớp mắt này, khí thế trên người hắn không ngừng quật khởi, ở dưới sự bạo phát kinh thiên động địa này, thân thể hắn cũng chậm rãi từ tư thế đang khoanh chân, trực tiếp đứng lên!

Theo hắn đứng lên, mặt đất giống như Địa Long cuồn cuộn. Tu sĩ hai bên đang ở bên trong Khôi Hoàng Thành, tâm thần hoàn toàn trống trải. Trong sự hoảng sợ, bọn họ không ra tay nữa, mà hít thở chậm lại, từng người lui về phía sau.

Ở trong một tích tắc này, hình như có một loại cảm giác sợ hãi cùng kính nể đến từ bản năng, không khống chế được, đang dâng lên. Bất kể là tu vi gì, cho dù là Bán Thần, cũng như vậy!

Mặt đất ầm ầm chấn động. Thân thể Bạch Tiểu Thuần đi ra!

Ở trong chớp mắt khi bước chân hắn hạ xuống, thân ảnh của hắn đã biến mất ở dưới ba thành. Thời điểm hắn xuất hiện... Thình lình ở giữa không trung của Khôi Hoàng Thành!

Sự xuất hiện của hắn lập tức khiến vòng xoáy trên bầu trời phát ra tiếng nổ mãnh liệt hơn, khiến cho toàn thế giới này đang biến thành màu xám, giống như hồi quang phản chiếu, phóng ra ánh sáng năm màu. Tia sáng này lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, soi sáng tám phương!

Ánh sáng năm màu này bao phủ thế giới. Tất cả tu sĩ hai bên đang ở trên chiến trường, trong tâm thần cùng trong đầu, đồng thời truyền ra tiếng nổ lớn ngập trời. Bọn họ hít thở nặng nề, nhìn bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần ở trên không trung. Vào giờ phút này, tu vi của bọn họ bị run rẩy. Linh hồn của bọn họ cũng bất ổn, giống như ở sâu bên trong linh hồn của mỗi người, đều ở trong một chớp mắt này, dâng lên ý chí nào đó được truyền thừa đời đời ờ trong huyết mạch của bọn họ!

Đó là... sự kính nể đối với thế hệ Khôi Hoàng!

Trong hoàng cung, lúc này Khôi Hoàng thế hệ này đang run rẩy. Bên trong hai mắt của hắn lộ ra ánh sáng mãnh liệt. So với những người khác phản ứng của hắn còn mãnh liệt hơn rất nhiều. Lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, hắn nhìn thấy được không còn là bóng người trước kia, mà là dường như thấy được... Thế hệ Khôi Hoàng!

- Khôi Tổ...

Loại kính nể cùng cuồng nhiệt đến từ bên trong huyết mạch, khiến cho Khôi Hoàng thế hệ này rốt cuộc trực tiếp phóng lên trên không trung, ở giữa không trung, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần... trực tiếp quỳ xuống!

Mặc dù hắn ở dưới áp chế của Đại Thiên Sư, trở thành khôi lỗi, nhưng có lẽ cho dù là Đại Thiên Sư, cũng vẫn không có cách nào khiến cho hắn quỳ lạy. Mảnh thế giới này, người có thể có tư cách khiến cho

hắn quỳ lạy, trước chỉ có người canh giữ lăng mộ. Mà bây giờ... chỉ có Bạch Tiểu Thuần!

- Khôi Tư Đạo, bái kiến Khôi Tổ!

Theo Khôi Hoàng quỳ lạy, từng bóng người lục tục phóng lên trên không trung. Mỗi một người đều là con cháu huyết mạch của Khôi Hoàng. Lúc này tất cả đều ở trong sự cuồng nhiệt, đồng thời bái kiến.

Rất nhiều tiếng hô hoán, hóa thành sóng âm tản ra tám phương. Trong Khôi Hoàng Thành, tất cả hồn tu, tất cả Thiên Hầu, tất cả Thiên Công... Lúc này đều tuần hoàn theo sự kính nể đến từ sâu bên trong linh hồn, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, quỳ lạy xuống.

- Bái kiến Khôi Tổ!

- Bái kiến... Khôi Tổ!

Theo mọi người cuồng nhiệt gào thét, đám người Cự Quỷ Vương, còn có sáu vị Bán Thần của đại lục Thông Thiên, thần sắc đều biến hóa mãnh liệt. Chỉ sợ bọn họ là cường giả Bán Thần. Nhưng hôm nay bọn họ ở nơi này, linh hồn run rẩy, trong mắt lộ ra sự hoảng sợ.

Nhất là in vào sâu bên trong linh hồn hình như thời điểm trong u minh sinh ra ở mảnh thế giới này, ở thời điểm có sinh mạng xuất hiện, lại lưu lại ấn ký đã lâu. Dường như đang vội vàng nói cho bọn họ biết, Bạch Tiểu Thuần trước mắt, chính là hoàng đế của bọn họ!

Lực huyết mạch đến từ trên người Bạch Tiểu Thuần, khiến cho trong lòng bọn họ dâng lên sự kính nể vô hạn. Uy áp đến từ trên người Bạch Tiểu Thuần, càng làm cho bọn họ có áp lực to lớn nhất từ trước tới nay!

Cự Quỷ Vương hít một hơi thật sâu. Làm Bán Thần, hắn là người đầu tiên hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, cúi đầu thật sâu!

- Bái kiến Khôi Tổ!

Sau đó là Linh Lâm Vương, Cửu U Vương thậm chí Đấu Thắng Vương, cuối cùng là Đại Thiên Sư... Trong mắt của hắn mang theo sự xúc động, còn có kính nể sâu hơn, cúi đầu... Cúi đầu!

Nhưng so với đám người Cự Quỷ Vương, sáu vị lão tổ đại lục Thông Thiên lại chịu áp lực lớn hơn nữa. Lúc này ý chí của bọn họ run rẩy vô cùng. Một mặt là uy nghiêm của Thiên Tôn đối với bọn họ trong thời gian dài. Một mặt ngược lại là sự kính nể từ sâu bên trong linh hồn truyền ra, khiến cho toàn thân sáu người t, trong nháy mắt này, đã bị ướt đẫm mồ hôi.

Bọn họ giãy dụa, nhưng không duy trì được quá lâu. Theo Bạch Tiểu Thuần đứng trên bầu trời, ánh mắt hắn quét tới. Ánh mắt hắn rơi vào trên thân sáu người, giống như muốn xuyên qua linh hồn, nhất thời lại ở trong tâm thần của sáu người, dâng lên sóng lớn ngập trời đủ để chấn động vận mệnh của bọn họ.

Trong tiếng nổ lớn, sau người bao gồm cả Tinh Không lão tổ, trong nháy mắt cúi đầu, cung kính cúi đầu hướng về phía Bạch Tiểu Thuần...!

Theo bọn họ bái kiến, trên chiến trường tất cả tu sĩ của đại lục Thông Thiên đều dựa theo ấn ký trong linh hồn, tất cả quỳ xuống lạy... Tiếng gầm ngập trời truyền khắp Man Hoang...

- Bái kiến... Khôi Tổ!

Ánh mắt tới ý chí đều là kính bái. Loại vinh quang này đã từng là chuyện Bạch Tiểu Thuần tha thiết ước mơ. Nhưng hôm nay... Khi tất cả đã thật sự xuất hiện ở trước mắt, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần lại không có vui sướng chút nào. Hắn lặng lẽ nhìn về phía mọi người đang quỳ lạy mình. Một hồi lâu sau, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía... phương hướng Thông Thiên Đảo!

Ở trong chớp mắt khi nhìn lại, trong mắt của hắn lại chỉ còn một màu đỏ, còn có sát cơ cùng sát khí ngập trời, bỗng nhiên bạo phát. Hắn không để ý đến mọi người ở bốn phía xung quanh. Thoáng một cái, thân thể

hắn giống như đạp vào thiên địa, hình thành một trận gió bão khiến cho Bán Thần cũng run rẩy, lao thẳng đến phương hướng Thông Thiên Đảo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1505: Hết Sức Căng Thẳng! (1)

Tiếng nổ lớn cũng không đè ép được âm thanh từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần lúc này. Âm thanh vang vọng ở bên tai của tất cả mọi người, mang theo sự thù hận vô tận cùng điên cuồng gào thét!

- Thiên Tôn, vì sao... Ngươi còn không chết!

Một đường rít gào mãnh liệt!

Toàn bộ mặt đất Man Hoang đang đầy những vết nứt, đã tàn phá không chịu nổi. Hiện tại ở dưới khí thế quật khởi của Bạch Tiểu Thuần này, càng vỡ nát ở trong phạm vi lớn hơn nữa. Rất nhiều ngọn núi sụp xuống. Mọi chỗ bình nguyên lõm xuống. Bên trong toàn thế giới, khí tức kinh thiên động địa của Bạch Tiểu Thuần, khiến người ta nhất thời quên đi mảnh thế giới này đang long trời lở đất!

Khí tức này mạnh mẽ, hình như vượt ra khỏi cực hạn thế giới hiện tại có thể thừa nhận, khiến cho bầu trời vỡ nát càng kịch liệt hơn. Cảm giác giống như ngày diệt vong đã tới, hiện lên ở trong lòng chúng sinh bên trong mảnh thế giới này.

Vô số thành trì chấn động. Vô số tông môn chấn động. Ở sâu trong nội tâm của tất cả vạn linh trong thiên địa, cảm nhận được khí tức ngày diệt vong này!

Lúc này, bất luận là tu sĩ của Man Hoang hay tu sĩ đại lục Thông Thiên, bọn họ đều cảm nhận được rõ ràng... Thiên địa đang tử vong, thế giới hình như ở đang sụp đổ...

Hình như không bao lâu nữa, cho dù là không ai đi tham dự, mảnh thế giới này cũng sẽ... Chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan vỡ!

Mà nguyên nhân của tất cả những điều này không phải là vì Bạch Tiểu Thuần. Chính xác mà nói, đây là từ chớp mắt khi người canh giữ lăng mộ tử vong... liền bắt đầu xuất hiện!

Ở trong sự hoảng sợ kinh hoàng của chúng sinh, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần đồng thời nhanh hơn. Hắn lao qua con sông của toàn bộ Man Hoang, lao về phía Thông Thiên Đảo, không ngừng tới gần. Theo tốc độ của hắn càng thêm kinh người, khí thế của hắn cũng không ngừng bạo phát, không ngừng quật khởi...

Hình như không có điểm cuối. Hình như tức giận và căm hận ở trong lòng hắn lớn tới mức nào, khí thế kia sẽ bạo phát nhiều tới mức đó!

Từ phía xa nhìn lại, mặt đất vẫn liên tục tan vỡ. Bạch Tiểu Thuần đi qua nơi nào, vô số mảnh đất lõm xuống... Bầu trời giống như vậy, giống như mặt gương, két két vỡ nát!

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở khu vực đã từng là vùng cấm sinh mạng, vùng cấm sinh mạng này đã mất đi lực cấm chế, cũng run rẩy. Từng vết nứt cực lớn, không ngừng lan tràn ra...

Thiên địa biến hóa kịch liệt. Khí tức ngày diệt vong lan tràn. Bạch Tiểu Thuần đều cảm nhận được rõ ràng hơn so với bất kỳ ai khác!

Nhưng lửa giận trong lòng Bạch Tiểu Thuần, hận ý trong lòng, hóa thành sát khí, khó có thể tiêu tan dù chỉ nửa điểm. Tất cả những điều này đều hóa thành sát ý đối với Thiên Tôn, ở bên trong tâm thần hắn, điên cuồng dâng lên.

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, hai mắt hắn đỏ đậm. Cả đời này của hắn từ trước tới nay chưa từng giống như bây giờ. Đối với trình độ tức giận đối với một người như vậy, hắn quên mất khiếp sợ đối với tử vong. Hình như hắn cũng quên đi sự chấp nhất đối với trường sinh. Lúc này hiện lên

ở trong đầu hắn, chỉ có... nước mắt thê thảm của Đỗ Lăng Phỉ, Bạch Hạo dập đầu trước lúc tử vong...

Từng cảnh tượng như vậy trở thành hai cái gai sắc nhọn đâm vào sâu trong tim của Bạch Tiểu Thuần, xuyên qua thân thể hắn, xuyên qua trái tim của hắn, xuyên qua linh hồn của hắn!

Hắn đã trở nên điên cuồng!

- Thông Thiên đạo nhân!

Bạch Tiểu Thuần dường như từ trong tử vong đi ra. Hắn tái sinh, không truyền thừa vui sướng, truyền thừa kiếp trước... Chỉ có sát ý đối với Thiên Tôn!

Hắn muốn giết người, hắn muốn giết chết... Thiên Tôn!!

Hắn không quên được Đỗ Lăng Phỉ bị Thiên Tôn điều khiển, ánh mắt giãy giụa vẫn không muốn thương tổn tới mình. Hắn quên không được đệ tử Bạch Hạo dựa vào hỏa diễm tử vong cứu mình. Bạch Tiểu Thuần muốn khóc. Nhưng giờ phút này hắn không có nước mắt. Tất cả phẫn nộ, tất cả hận ý đã khiến cho toàn thân hắn giống như người từ người trong liệt hỏa đi ra báo thù!

Bị sát ý tràn ngập toàn thân, Bạch Tiểu Thuần mặc dù điên cuồng, nhưng lý trí vẫn còn. Hắn biết Thiên Tôn cường hãn, cũng hiểu rõ mình hiện tại cho dù là Bất Tử Trường Sinh Công đại viên mãn, cũng chỉ là có tư cách cùng Thiên Tôn đánh một trận sinh tử mà thôi.

Trừ phi là tu vi đột phá, bước vào cảnh giới Đại Thừa thật sự. Nếu không, không ai có thể nói... Mình có chiến lực nghiền ép Thiên Tôn!

Nhưng sát ý của Bạch Tiểu Thuần vẫn hoàn toàn không có giảm bớt. Hắn có... Đòn sát thủ!!

Thế giới chi bảo bắc mạch, chính là đòn sát thủ của hắn. Chỉ có điều cái giá để vận dụng pháp bảo này, nếu đổi lại là thời điểm khác, có thể

không phải quá lớn. Nhưng hôm nay mảnh thế giới này gần tan vỡ. Một khi vận dụng... Nhất định sẽ khiến cho sơn hà của thế giới này, trong nháy mắt sẽ tan vỡ!

- Ngoại trừ thế giới chi bảo bắc mạch... Ta còn có thủ đoạn khác!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần thay đổi thật nhanh. Tốc độ của hắn ở trong tiếng nổ lớn này, đã rời khỏi vùng cấm sinh mạng, bước vào đến bên trong phạm vi của đại lục Thông Thiên.

- Bất Tử Quyển có năm bí đại pháp. Trường Sinh Quyển... cũng có năm đại thần thông đạo pháp. Chỉ có điều không giống với các công pháp truyền thống khác, công pháp của Trường Sinh Quyển, là ở thời điểm đại thành, căn cứ vào hiểu rõ đạo niệm của những người khác nhau, tự mình diễn biến ra!

sau khi Trường Sinh Quyển đại thành hiện ra, ở trong tâm thần, trong đầu Bạch Tiểu Thuần, cũng dung hợp với suy nghĩ của hắn, sáng tạo ra năm đại thần thông có khả năng hủy thiên diệt địa!

Mỗi một tu sĩ tu luyện Trường Sinh Quyển, diễn biến ra thần thông đều không giống nhau. Lúc này năm đại thần thông hiện lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần, là dung hợp đạo pháp trong tiềm thức của Bạch Tiểu Thuần. Hắn tin tưởng... Phối hợp Bất Tử Quyển đại thành củ mình với lực lượng thân thể, năm đại thần thông đạo pháp của Trường Sinh Quyển này sẽ có uy lực to lớn, nhất định vượt qua một người tu luyện đại thành bất kỳ một quyển nào!

- Ta còn có... Hoa ánh trăng!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự sắc bén. Trong lúc thân thể phá không lao về phía trước, hắn giơ tay phải lên, bỗng nhiên chỉ về phía bắc mạch. Thần thức của hắn càng ầm ầm ầm tản ra, bao trùm bắc mạch!

- Hoa ơi hoa!

Theo Bạch Tiểu Thuần hô hoán, thời khắc này, ở trong từng khe nứt của bắc mạch, ở trong rừng rậm, đột nhiên có từng đóa hoa ánh trăng chợt tức giận lao ra.

Ngay sau đó, mặt đất bắc mạch run rẩy. Trong chớp mắt, tất cả hoa ánh trăng ở bắc mạch giống như hóa thành cây bồ công anh, cuối cùng đồng thời phóng lên trên không trung...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1506: Hết Sức Căng Thẳng! (2)

Phóng tầm mắt nhìn lại, từng đóa hoa ánh trăng này sợ là đã vượt qua con số ngàn vạn, ùn ùn kéo đến. Sau khi bay ra, chúng tập chung lại một chỗ, hình thành một vòng ánh trăng cực lớn, bị một lực lượng từ trên trời hạ xuống, trực tiếp na di, biến mất ở trên trời cao của bắc mạch.

Thời điểm xuất hiện... không ngờ đã ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần!

Những hoa ánh trăng nhất thời tản ra sự vui sướng, ầm một tiếng khuếch tán ra, vây xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Từ từng đóa hoa ánh trăng này tản ra cảm giác thân thiết, khiến cho trái tim đang băng lạnh của Bạch Tiểu Thuần lúc này, cũng có một chút ấm áp.

- Hoa ơi hoa, ngươi nguyện ý... cùng ta đi chiến không?

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, truyền ra ý chí của mình. Trả lời hắn, lại là bên trong vô số hoa ánh trăng phát ra ý chí chiến đấu không khiếp sợ!

Cảm nhận được ý chí chiến đấu này, Bạch Tiểu Thuần cười. Nhưng trong lúc mắt của hắn nhìn về phía Thông Thiên Đảo, lại càng thêm lạnh giá. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, cũng không quan tâm để lộ hay không để lộ cái gì. Bạch Tiểu Thuần trước khi đi vào trong, lập tức lấy ra Quy Văn Oa!

Ở dưới sự ra hiệu của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt ngàn vạn hoa ánh trăng này cuối cùng dung hợp lại với nhau, hóa thành một quả hạt giống, lao thẳng đến Quy Văn Oa!

Vì để cho hoa ánh trăng mạnh hơn, Bạch Tiểu Thuần đã quyết đoán. Hắn cấp cho hoa ánh trăng... Luyện Linh gia tăng!

Bạch Tiểu Thuần luyện không ra hai mươi hai màu lửa. Có lẽ với tu vi của hắn hiện nay, dựa vào kinh nghiệm thành công trước đây cùng với thân phận của hắn bây giờ, luyện ra hai mươi mốt màu đã không phải là chuyện khó khăn!

Sau khi hắn giơ tay phải lên, chộp một cái về phía hư vô, nhất thời vô số oan hồn vô tận ở bên trong thiên địa này này liền lao tới. Dần dần, ở trong tay Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng ngưng tụ ra hỏa diễm từ một màu đến hai mươi màu, bị hắn lần lượt ném vào bên trong Quy Văn Oa. Hắn duy trì liên tục không ngừng luyện linh hoa ánh trăng đến hai mươi lần. Cuối cùng ở trong tay Bạch Tiểu Thuần, một đoàn hỏa diễm tản ra ánh lửa sáng chói hai mươi mốt màu... Bỗng nhiên, hình thành!

Ở trong chớp mắt khi hai mươi mốt màu lửa này xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần lập tức đặt ngọn lửa này ở trên Quy Văn Oa. Có tiếng sấm nhất thời bạo phát. Trên Quy Văn Oa, ánh sáng chói lòa vô tận phát ra. Đồng thời, trên thân của hoa ánh trăng bên trong cũng rõ ràng xuất hiện... đạo văn của luyện linh!

Còn có một khí tức vượt qua rất xa so với trước kia, lập tức bạo phát ra ở trên thân của hoa ánh trăng.

Ầm ầm ầm, hoa ánh trăng chợt tăng lên. Đến cuối cùng, thình lình hóa thành một đóa hoa kinh thiên động địa có kích thước vạn trượng...

Một khí tức Bán Thần đại viên mãn từ trên thân của hoa ánh trăng phát ra ngập trời!

Cảm nhận được sự vui sướng và thân thiết tản ra từ trên thân của hoa ánh trăng, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn. Hắn để cho hoa ánh trăng thu nhỏ lại, sau đó thu vào bên trong túi trữ vật. Ở trong tốc độ cực hạn này, hắn đã trực tiếp đến... Trên Thông Thiên Hải!

Hắn phá không lao đi. Ở trong hư vô xung quanh không ngừng chấn động vang lên những tiếng rắc rắc. Sau khi vỡ nát, chúng cũng không thể phục hồi lại như cũ nữa!

Bạch Tiểu Thuần đi qua nơi nào, Thông Thiên Hải rốt cuộc trong nháy mắt băng phong. Phóng tầm mắt nhìn lại... băng phong này vô biên vô hạn. Tất cả đều hóa thành tượng băng. Đồng thời, khí tức của Bạch Tiểu Thuần cũng ở trên một đường bạo phát, nhảy vọt lên tới đỉnh phong.

Thông Thiên Đảo đã ở ngay trước mắt!

Trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần vừa tới, trên bầu trời Thông Thiên Đảo, thân thể Huyết Tổ ở dưới sự thiêu đốt của bản thân, phóng ra tất cả. Lúc này một quyền đánh ra, khiến trời cao hình thành một vòng xoáy cực lớn. Sau đó thân thể hắn cũng dùng mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng tiêu tan.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi rốt cuộc đã tới!

- Sứ mạng của ta đã hoàn thành... giúp ta... Chiếu cố... Nàng...

Huyết Tổ ngửa mặt lên trời cười to. Sứ mạng của hắn chính là liều mạng đi kiềm chế Thiên Tôn. Lúc này hắn đã làm được. Trước khi tiêu tan, hắn liếc mắt lần cuối cùng thoáng nhìn bắc mạch...

Hắn không nói ra là bảo Bạch Tiểu Thuần chiếu cố ai. Nhưng hắn tin tưởng, Bạch Tiểu Thuần hiểu.

Bạch Tiểu Thuần quả thực hiểu. Nhìn Huyết Tổ đang tiêu tan, hắn ngưng trọng gật đầu. Hai mắt càng thêm đỏ ngầu. Cuối cùng hắn chợt nhìn về phía... Thiên Tôn đang đứng trên bầu trời, lúc này sắc mặt tái mét!

- Thông Thiên đạo nhân!

Bốn chữ này từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra, trực tiếp lại hóa thành lôi kinh thiên, nổ mạnh ở tám phương!

Hiện trượng long trời lở đất cũng dừng lại!

Cuộc chiến tuyệt thế hết sức căng thẳng!

Tâm tình của Thông Thiên thoạt nhìn dường như cực kỳ tệ hại. Dù sao dựa theo đạo lý, Huyết Tổ không có tư cách ngăn cản hắn lâu như vậy. Nhưng đối phương tích lũy sự sống trong vạn năm, còn có thủ đoạn của người canh giữ lăng mộ dành cho Huyết Tổ, phối hợp với Huyết Tổ trong sự điên cuồng, không tiếc tử vong thiêu đốt, rốt cuộc kéo được bước chân của hắn.

- Bạch Tiểu Thuần!

Thông Thiên đạo nhân nghiến răng, mở miệng nói. Thoạt nhìn hắn dường như tràn ngập ủy khuất cùng phẫn nộ. Lửa giận này hoàn toàn không ít hơn so với Bạch Tiểu Thuần. Dù sao chuyện hắn đã quá nhiều lần tha thiết ước mơ, cuối cùng ở dưới sự tính toán của người canh giữ lăng mộ, trở thành hoa trong gương, trăng trong nước.

Nhưng lần này mơ hồ có chút không giống!

Dưới lửa giận này, trong mắt của Thiên Tôn cũng có tinh quang.

- Không nghĩ tới, ngươi lại có thể chủ động tới đây, bản tôn cũng đỡ phải đi tìm ngươi. Luyện ngươi... cũng có thể hóa thành Bất Tử Trường Sinh Đan!

Thiên Tôn liếm môi. Trong tiếng cười hai tay hắn giơ lên. Nhất thời thiên địa này nổ lớn. Một ý chí thế giới mãnh liệt bỗng nhiên lại ngưng tụ ở trên người của hắn. Hắn bước một bước đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

Theo bước chân hạ xuống, ý chí thế giới trên người hắn giống như tất cả trọng lượng của thiên địa đều tập trung lại, hình thành uy áp dời núi

lấp biển, ầm ầm hạ xuống về phía chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Trước đó Huyết Tổ căn bản là không có cách nào chống lại ý chí thế giới này. Cho dù thân Huyết Tổ là huyết mạch Khôi Hoàng, nhưng so với Thiên Tôn này chủ của thế giới, vẫn kém hơn quá nhiều.

Cũng chính là vì ý chí thế giới hạ xuống, khiến cho Huyết Tổ nhất định phải đi thiêu đốt huyết mạch, thiêu đốt tất cả, đổi lấy lực huyết mạch càng cường hãn đi chống đỡ Bất Tử Công, mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn được bước chân của Thông Thiên đạo nhân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1507: Ngạc Thủ!

Nhưng lúc này... ý chí thế giới của Thông Thiên đạo nhân ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, căn bản cũng không có tác dụng quá lớn. Bởi vì sau khi Bất Tử Trường Sinh Công đại thành, hắn được tôn xưng là Khôi Tổ, cũng có ý chí thế giới trên thân. Đồng thời... hắn cũng là chủ thiên địa của mảnh thiên địa này!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm. Nhìn Thiên Tôn đi tới, đầu óc của hắn chấn động mạnh. Sát ý mãnh liệt, khiến cho hắn phát cuồng. Hắn cũng bước về phía trước. Nhất thời lại có ý chí thế giới cũng gia tăng ở trên người của hắn!

Vào giờ phút này, dường như toàn thế giới này, ở trước mặt của Bạch Tiểu Thuần cùng Thiên Tôn, bị xé rách thành hai phần. Vào giờ phút này giữa chúng cũng ngưng tụ ở bên ngoài trong cơ thể. Theo bước chân hạ xuống, giữa hai bên bọn họ rõ ràng còn có khoảng cách hơn trăm trượng, nhưng lực thế giới ngưng tụ ở trên người bọn họ, lại ở trong một tích tắc này, mặc dù đồng nguyên nhưng ẩn chứa ý chí khác nhau, bỗng nhiên lại va chạm vào nhau!

Ầm ầm ầm!!

Giống như trời cùng đất va chạm vào nhau, giống như núi cùng sông va chạm vào nhau. Những tiếng nổ đinh tai nhức óc, vang vọng khắp không trung. Đồng thời, bốn phía xung quanh Thông Thiên Hải bị băng phong, giống như cũng không có cách nào tiếp nhận được, trực tiếp tan vỡ nổ tung ra...

Cùng lúc đó, lúc trước vì hỏa diễm của Bạch Hạo, Thông Thiên Đảo đã gần như tan vỡ. Lúc này cũng ở dưới lực thế giới ảnh hưởng, lại không có cách nào tiếp nhận được.

Ầm ầm ầm.

Trong tiếng chấn động, nó trực tiếp chia năm xẻ bảy, hoàn toàn sụp xuống!

Thánh địa này tượng trưng cho quyền lực cao nhất của thế giới Thông Thiên, ở trong một chớp mắt này... bị nhấn chìm ở bên trong Thông Thiên Hải. Theo sự tan vỡ, địa phương còn lại Thông Thiên Đảo trực tiếp hình thành một vòng xoáy cực lớn, cắn nuốt nước biển của bốn phía xung quanh.

- Có chút thú vị!

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười to. Cho dù hắn từng trải cuộc chiến cùng Huyết Tổ, nhưng hôm nay vẫn cường hãn vô cùng. Lúc này hắn lại đi thêm một bước về phía Bạch Tiểu Thuần. Trong lúc đó, hắn giơ tay phải lên, chỉ về phía bầu trời!

- Bốn mạch làm xương!

- Thông Thiên làm máu thịt!

Trong giọng nói của Thiên Tôn ẩn chứa thiên uy, mang theo lực lượng mênh mông. Giống như nói là làm ngay, trong nháy mắt, bốn mạch của đại lục Thông Thiên xuất hiện trùng điệp ảnh, giống như hồn bị rút ra, lao thẳng đến chỗ Thiên Tôn.

Nước Thông Thiên Hải đồng thời bay lên trời, sau khi cùng hồn bốn mạch dung hợp, lại huyễn hóa ra... bàn tay lớn, chính là bàn tya lớn trước đây đã khiến cho Bạch Hạo cũng phải tuyệt vọng, phải nhờ Huyết Tổ ra tay mới ngăn cản được một chút!

Cái bàn tay này, trong trận đánh giữa Thiên Tôn với Huyết Tổ, cũng từng được triển khai. Cuối cùng đã ép Huyết Tổ ép liên tiếp lui về phía sau, không ngừng thiêu đốt, mới có khả năng chống lại.

Đáng tiếc người canh giữ lăng mộ tử vong, khiến cho toàn thế giới đều rơi vào tình trạng khô cạn, khiến cho đạo pháp của Thiên Tôn ở đây, cũng dừng lại một chút. Cho nên thần thông bàn tay lớn này tan vỡ ra.

Nhưng hiện tại, người canh giữ lăng mộ đã hoàn toàn ngã xuống. Tuy rằng ý chí của mảnh thế giới này vẫn phân ra thành hai nửa, nhưng Thiên Tôn không áp chế. Hắn đang thao túng lực thế giới, thành thạo vượt xa so với Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này hắn phất tay một cái. Bàn tay khổng lồ này, giống như thay thế bầu trời, chợt đánh về phía chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị. Từ trên bàn tay to này, hắn lập tức cảm nhận được lực lượng hùng hậu của bốn mạch, còn có khí tức của toàn bộ Thông Thiên Hải. Nhìn như chỉ là một bàn tay, nhưng trên thực tế... Nói nó là đại lục Thông Thiên, cũng hoàn toàn không khoa trương!

Một khi hạ xuống, một khi Bạch Tiểu Thuần không có cách nào đối đầu, cho dù hắn có thân thể cường hãn, cũng vẫn không có cách nào đi đối đầu cùng một đại lục được!

Mà ở dưới lực thế giới điều động, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng biết rõ, mình thực sự không nắm giữ phương pháp này được bằng Thiên Tôn. Lúc này đối mặt với bàn tay lớn kinh người này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm, lại hoàn toàn không có lùi bước, mà là thoáng lộ ra một sự điên cuồng càng nồng đậm hơn!

- Không bằng ngươi thì lại như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời hô lên. Lực trường sinh trong cơ thể toàn diện bạo phát, rốt cuộc chạy ở bên trong thân thể hắn, dựa vào

tu vi lực trường sinh, mô phỏng ra... đạo pháp Thủy Trạch Quốc Độ!

- Đầm nước!

Tay áo Bạch Tiểu Thuần vung lên. Đây là hắn ở dưới tu vi mạnh nhất hiện tại, thi triển ra Thủy Trạch Quốc Độ. Hắn tin tưởng thần thú bản mạng trong u minh này, lần này... nhất định có thể vượt qua sự thể hiện trước kia!

Trong tiếng nổ lớn, theo âm thanh Bạch Tiểu Thuần vang vọng, toàn bộ Thông Thiên Hải... lại có thể ở một tích tắc này, khắp nước biển, đều là đầm nước!!

- Quốc gia!

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút do dự nào. Trong chớp mắt khi bàn tay to kia chụp xuống, hắn bỗng nhiên mở miệng. Gần như ở trong nháy mắt khi giọng nói của hắn truyền ra, một tiếng thú gào dường như từ bên trong dị giới truyền tới, khiến cho thiên địa chấn động tăng lên. Thế giới nổ lớn. Cường hãn giống như Thiên Tôn, sau khi nghe được âm thanh này, thần sắc hắn cũng biến đổi.

Tiếng gào thét này mang theo sự phấn chấn, còn có cảm giác mừng như điên. Dường như con thú lớn trong u minh này cuối cùng đã chờ được đến khi tu vi của Bạch Tiểu Thuần, có thể mở ra một lỗ thủng khiến cho nó có thể đi vào thế giới này!

Toàn bộ mặt biển của Thông Thiên Hải, dường như trở thành lối vào của dị giới. Theo tiếng hô này truyền ra, lần này xuất hiện, không còn là kích thước của ngọn núi, mà là một mảnh... đại lục!

Vừa nhìn, chính là đại lục. Mặt đất màu đen, mặc dù không có bùn đất, mà giống như mảnh vảy vậy. Nhưng mức độ dồi dào của nó, chỉ có thể sử dụng đại lục để hình dung!

Trên đại lục này có vô số mảnh vảy. Mỗi một mảnh vảy đều có kích thước giống như Thông Thiên Đảo trước đây. Theo đại lục ầm ầm dâng lên, thình lình ở dưới đại lục này, xuất hiện từng ngọn núi giống như treo ngược!

Mà nhìn kỹ lại, đây căn bản cũng không phải là đại lục gì. Làm gì có ngọn núi gì... Ngọn núi kia kia không ngờ lại là hàm răng sắc bén. Đại lục này... chính là hàm trên của con thú lớn này!

Cùng lúc đó, còn có hàm dưới cũng theo đó ầm ầm hiện ra. Cho đến hoàn chỉnh lộ ra... Một cái miệng lớn giống như miệng của con cá sấu kinh thiên, dâng lên ở bên trong Thông Thiên Hải. Lần đầu nó lộ ra hai con mắt. Trong mắt nó là một mảnh đỏ đậm... Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy hai mắt của nó giống hệt với Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1508: Bốn Đại Hung Thú! (1)

Trong tiếng gầm thét giận dữ, cái miệng lớn giống như miệng cá sấu này, từ mặt biển bạo phát ra. Mức độ khổng lồ của hắn, Bạch Tiểu Thuần cùng Thiên Tôn ở trước mặt hắn, giống như con kiến hôi. Lúc này trong tiếng rít gào, lao thẳng xuống đến chỗ bàn tay lớn trong thế giới, mở miệng... lại cắn nuốt vào!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Nhìn trên toàn bộ Thông Thiên Hải, cái miệng lớn cùng với nửa cái đầu lao ra... Bạch Tiểu Thuần có phần chấn động. Hắn thật sự không ngờ, mình tới tu vi hôm nay, lại vẫn không cách nào khiến cho con thú bản mạng này hoàn toàn hiện ra. Thông qua nửa cái đầu này, hắn cũng có thể tưởng tượng được... con thú bản mạng của mình sợ là có thể so với nửa thế giới!

Nếu như đổi vào thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ phấn chấn. Nhưng lúc này, hắn không có thời gian suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều. Lúc hắn ngẩng đầu, ở trong chớp mắt khi Thủy Trạch Quốc Độ và bàn tay khổng lồ cùng thế giới này va chạm. Một tiếng nổ mạnh giống như từ lúc khai thiên lập địa, ầm ầm bạo phát!

Trong tiếng nổ lớn này, hình thành lực trùng kích, trực tiếp khiến cho phạm vi Thông Thiên Hải dâng lên gió bão lớn nhất từ trước tới nay. Ở trong gió bão này, bàn tay thế giới cường hãn này... Rốt cuộc trong nháy mắt tan vỡ!

Theo tan vỡ, tất cả ngọn núi của bốn mạch, ở trong một tích tắc này cũng đã sụp xuống hơn phân nửa. Đồng thời, thần thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần giống như cũng không có cách nào tiếp tục chống đỡ. Sau khi cắn nuốt thế giới bàn tay to, nó cũng tiêu tan.

Nó chỉ là tiêu tan, không phải là diệt vong. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần biết rõ, tất cả thần thú bản mạng này tất cả đều là hư ảo. Chỉ cần tu vi của mình đủ, liền có thể thi triển nó ra vô hạn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn đang muốn không ngừng nỗ lực, chờ đến lúc cuối, lại triệu hoán ra. Nhưng lúc này, trong mắt Thiên Tôn lại lộ ra sự nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Tay phải hắn đột nhiên giơ lên. Nhất thời trên ngón tay hắn mang theo một chiếc nhẫn, trực tiếp rơi xuống, về phía Thông Thiên Hải bên dưới!

- Phong!

Trong mắt Thiên Tôn cũng có tơ máu, lạnh lùng gầm khẽ!

Theo lời Thiên Tôn thốt ra, ở nơi chiếc nhẫn vừa rơi xuống, lập tức lại tản ra ánh sáng bảy màu. Trong nháy mắt tia sáng này lại bao trùm toàn bộ Thông Thiên Hải, càng chiếu rọi bầu trời!

Ở trong một chớp mắt này, thậm chí lại ngay cả thiên địa tan vỡ, đều thật giống như bị đồng cứng lại một chút. Thiên Tôn cũng không phải là có lòng tốt đi ngăn cản thế giới tan rã. Điều hắn muốn làm, chính là đi phong ấn thế giới, do đó khiến cho đạo pháp của Bạch Tiểu Thuần khiến cho ngay cả hắn cũng kinh hãi, giống như bị phong tỏa, không mở ra cánh cửa dị giới, cũng không cách nào để cho con thú lớn khủng khiếp kia xuống được!

- Là lão phu xem thường đạo pháp thế gian này... Thủy Trạch Quốc Độ...

Thiên Tôn hờ hững mở miệng. Trong mắt hắn chợt bạo phát ra tinh quang.

- Chỉ có điều, hiện tại sẽ không!

Tay phải của hắn vung mạnh lên. Nhất thời lực lượng phong ấn trên chiếc nhẫn này, không chỉ là phong ấn thiên địa, còn từ bốn phía tám

phương xung quanh, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, giống như muốn phong ấn cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, dường như có phần nghiêm trọng. Bản thân Thông Thiên đạo nhân là chủ của thế giới nhiều năm, nội tình sâu xa. Bạch Tiểu Thuần biết mình không có cách nào so sánh được. Từ mấy lần trước đối phương phương ra tay, là có thể nhìn ra được, Thiên Tôn có rất nhiều thủ đoạn. Các pháp bảo đều khó có thể tưởng tượng được.

Trên chiếc nhẫn hiện tại này tản ra khí tức cổ kính, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải kinh hãi. Không cần suy nghĩ hắn cũng biết, đây hiển nhiên cũng là một chí bảo. Mặc dù không bằng thế giới chi bảo, lại nhất định có lai lịch kinh người.

Mắt thấy bốn phía xung quanh bị phong ấn, mang theo khí tức diệt sạch, nhanh chóng lao tới, Bạch Tiểu Thuần không lui ra phía sau, ngược lại thân thể còn tiến lên phía trước.

Bất Tử Cấm... được trực tiếp triển khai!

Trong tiếng nổ lớn, dưới Bất Tử Cấm của hắn, tất cả cấm chế trận pháp ở trước mặt hắn, đều giống như không tồn tại, cuối cùng trực tiếp lại xuyên qua lực lượng phong ấn này. Hám Sơn Chàng đồng thời bạo phát, đổi lấy tốc độ càng kinh người hơn. Trong nháy mắt hắn lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Thiên Tôn. Lúc giơ tay phải lên, Toái Hầu Tỏa đang muốn hạ xuống.

Nhưng sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại biến đổi. Hắn không kịp suy nghĩ tìm hiểu, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng vẫn quá muộn...

Khóe miệng Thiên Tôn lộ ra một tia châm chọc.

- Ngươi thật sự cho rằng bản tôn kiêng kỵ thú lớn bản mạng của ngươi sao? Bản tôn làm sao có thể không biết, Bất Tử Quyển Bất Tử

Cấm, lại xuyên qua tất cả cấm pháp trên thế gian... Nhưng ngươi xuyên qua phong ấn, lại không xuyên qua được lực lượng thực chất của pháp bảo này! Tất cả, chẳng qua chỉ là để cho ngươi trúng kế mà thôi!

Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười to. Tay phải hắn vung mạnh lên. Nhất thời tất cả phong ấn ở bốn phía xung quanh này, trong chớp mắt lại bắt đầu vỡ nát cùng tan vỡ... Trong tiếng nổ lớn, hình thành lực hủy diệt, trong nháy mắt lại điên cuồng từ khắp nơi lao đến.

Thiên Tôn căn bản cũng không có muốn đi phong ấn thiên địa này. Tất cả đều do hắn tận lực thể hiện ra. Mục đích thực sự của hắn, là khiến cho Bạch Tiểu Thuần quên những cái khác, do đó không chú ý được, chiếc nhẫn chí bảo đã xuất hiện ở bốn phía xung quanh hắn...!

Nếu như lúc này đứng trong không trung, nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy được bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, lực lớn hủy diệt bao phủ hắn ở bên trong, giống như dời núi lấp biển, thình lình hình thành một vòng tròn cực lớn...

Mà cẩn thận quan sát, ở bên trong lực hủy diệt này chung quy tồn tại một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn này không ngừng co lại.

Khí tức diệt sạch duy trì liên tục bạo phát, có khả năng hủy diệt, dâng lên ngập trời. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa. Cảm giác nguy cơ mãnh liệt không ngừng dâng lên ở bên trong thân thể. Ánh mắt hắn chợt tập trung lại.

Rốt cuộc hắn không tiếp tục chống lại, mà để mặc cho chiếc nhẫn nhanh chóng co lại, trong nháy mắt, ngưng tụ ở trên người của mình. Điều duy nhất hắn làm, chính là ở trong nháy mắt khi chiếc nhẫn này co lại, lấy tay phải của mình thay thế thân thể, bị chiếc nhẫn này xiết chặt!

Trong phút chốc, tay phải của hắn lại truyền đến cảm giác đau đớn. Chiếc nhẫn trực tiếp xiết chặt vào trong da thịt. Cùng lúc đó, lực lượng khôi phục cường hãn trong cơ thể hắn tự mình bạo phát, hình thành sự chống đỡ, trực tiếp trùng kích chiếc nhẫn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1509: Bốn Đại Hung Thú! (2)

Thiên Tôn nhăn mày lại. Đối với cách làm của Bạch Tiểu Thuần, khi đang ở trước mặt nguy cơ, biết rõ không có cách nào né tránh, cho nên vô cùng quyết đoán, lấy cánh tay để thay thế thân thể, hắn mặc dù có thể nghĩ đến, nhưng mắt thấy Bạch Tiểu Thuần phản ứng nhanh nhạy như vậy, vẫn khiến cho hắn cảm thấy khó chơi. Nhất là Bất Tử Quyển khôi phục kinh người, khiến cho trong lòng Thiên Tôn có chút tiếc nuối.

- Chung quy vẫn cần phải bỏ ra một ít giá lớn...

Thiên Tôn lắc đầu, ánh mắt lóe lên. Thân thể hắn giống như điện chớp. Ở thời điểm lực khôi phục của Bạch Tiểu Thuần bạo phát, đi đối đầu với sự ràng buộc của chiếc nhẫn, hắn trực tiếp tới gần. Ra tay chính là thần thông thiên địa!

Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần lập tức công kích trở về. Hai người ở này giữa không trung, lại trực tiếp gây ra liên tiếp những tiếng nổ lớn. Khí thế của Thông Thiên đạo nhân càng lúc càng mạnh. Tuy hắn là chuẩn Thiên Tôn, nhưng hắn nội tình sâu. Hiện tại hắn bạo phát ra chiến lực, lại không có hạn chế ở cảnh giới Đại Thừa thật sự.

Bạch Tiểu Thuần ở đây, vốn ở trên phương diện tu vi có kém hơn một chút, tay phải lại bị ngăn lại. Hắn vốn không phải là đối thủ của Thông Thiên đạo nhân. Nhưng hắn có Bất Tử Trường Sinh Công khôi phục nghịch thiên, khiến cho tất cả thương thế của hắn, gần như trong nháy mắt sẽ khôi phục. Mức độ khôi phục này thậm chí vượt qua Huyết Tổ rất nhiều, nhất thời cùng Thiên Tôn chiến đấu... thế lực ngang nhau!

Chỉ sau mấy hơi thở, trán Bạch Tiểu Thuần nổi gân xanh. Tay phải của hắn chợt nắm lại. Thời điểm đánh ra một quyền, lực khôi phục cùng lực lượng thân thể của hắn đồng thời bạo phát. Hắn liều mạng thu chiếc nhẫn chí bảo ở trên tay phải của hắn lực lượng lại. Cuối cùng, không có cách nào tiếp nhận lực lượng này chấn động cùng khuếch tán, ở trong tiếng nổ lớn, trực tiếp lại chia năm xẻ bảy, nổ tung ra.

Mà sau khi nổ tung ra, chiến lực của Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại không hạn chế, trực tiếp tăng nhanh. Dưới một quyền, trong thiên địa lại xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, trong tiếng ầm ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Thiên Tôn.

Thiên Tôn hừ lạnh, thân thể lui ra phía sau vài bước. Hắn giơ tay phải lên bấm quyết, chỉ vào hư vô. Trong miệng hắn truyền ra âm thanh băng hàn.

- Thao giao!

Trong chớp mắt khi âm thanh của Thiên Tôn vừa thốt ra, sâu bên trong Thông Thiên Hải vốn không còn bao nhiêu nước biển, bỗng nhiên truyền ra một tiếng rít gào. Tiếng rít gào này khiến cho thiên địa chấn động. Đồng thời, một khí tức khiến cho thế giới biến sắc, ầm ầm bạo phát.

Sau khi bạo phát, nước biển trực tiếp nổ tung ra. Thình lình có một giao xà thân thể chừng vạn trượng lao ra ngoài. Nói nó là rắn không thỏa đáng. Bởi vì nó chỉ là thân rắn. Kích thước cái đầu của nó phải tới chừng nghìn trượng, giống như rồng lại không phải rồng, dữ tợn vô cùng!

Mới vừa xuất hiện, hư vô của tám phương đều dâng lên sóng dao động vô cùng!

- Kỳ Ngạc!

Không kết thúc, Thiên Tôn lại bấm quyết, mở miệng. Đồng thời từ trong đại lục Thông Thiên này, trong bốn đường Thông Thiên Hà đồng

thời có tiếng hô truyền ra. Có bốn con cá sấu màu vàng, trong nháy mắt lao lên. Cuối cùng chúng tập chung lại một chỗ, sau đó hình thành một con cá sấu màu vàng cao... vạn trượng, nhưng lại có bốn đầu!

Vù vù!

- Hỗn Cự!

- Cầm Vũ!

Thiên Tôn phất tay, âm thanh vẫn kinh thiên. Từ trên khoảng không, thình lình có một con chim đại bàng cực lớn, phát ra tiếng rít gào thê lương, giống như có thể che phủ gần một nửa bầu trời, ầm ầm hạ xuống!

Nhìn kỹ, trên thân thể của con đại bàng này có nhiều chỗ mục nát nhìn thấy cả xương. Con chim này... chính là một vong linh đã chết không biết bao nhiêu năm!

Ngay sau đó, lại là mặt đất gần phân nửa nam mạch Thông Thiên trực tiếp nổ tung ra. Từ dưới nền đất nam mạch, nhanh chóng có một con thạch trùng leo ra ngoài. Thân thể nó lớn vạn trượng. Thân thể cao lớn của nó đi qua nơi nào, tất cả sự vật đều lập tức hóa đá. Thậm chí từng địa mạch nó đi qua, đều lưu lại một vết tích màu trắng nhìn thấy mà giật mình.

- Bạch Tiểu Thuần, lão phu có thể cùng người canh giữ lăng mộ tranh đấu nhiều năm, nội tình sâu, thiên hạ không ai bằng. Ngươi... Dựa vào cái gì tới chiến đấu với bản tôn!

Thiên Tôn hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên, chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời bốn con thú lớn này, đồng thời rít gào hét, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Không nói tới ba con thú lớn khác, chỉ riêng con cá sấu màu vàng kia, Bạch Tiểu Thuần đã từng nhìn thấy nhiều lần. Bất kể như thế nào gắn

cũng không nghĩ tới, cá sấu kia lại có bốn con, còn đều... vật của Thiên Tôn!

Mà bốn con mãnh thú này tản ra khí thế, bất kỳ một con nào, cũng có thể so sánh với Bán Thần đại viên mãn!

Có thể tưởng tượng được, Thiên Tôn cường hãn như vậy, Huyết Tổ có thể kéo dài hồi lâu, phương diện này nhất định có vấn đề. Hiển nhiên... Huyết Tổ quả thực không tầm thường, cũng thật sự đang trì hoãn. Nhưng nếu như trước đó Thiên Tôn không biểu hiện ra bộ dạng tức giận thở hổn hển như vậy, rõ ràng... là Thiên Tôn cũng đang chờ đợi người canh giữ lăng mộ thành công!

Người canh giữ lăng mộ tính kế Thiên Tôn. Đồng thời, Thiên Tôn... cũng đang tính kế người canh giữ lăng mộ!

Hắn đang chờ mình đến. Quan trọng hơn chính là, hắn đang đợi người canh giữ lăng mộ tử vong! Bởi vì ở trong lòng Thiên Tôn, hắn kiêng kỵ nhất, từ đầu đến cuối vẫn là người canh giữ lăng mộ. Cho dù hắn biết rõ người canh giữ lăng mộ đã suy yếu, nhưng do đối kháng nhiều năm qua, theo bản năng vẫn có phần kiêng kỵ!

Mà người canh giữ lăng mộ vừa chết, Thiên Tôn hoàn toàn yên tâm. Đối với hắn mà nói, tất cả phức tạp lại biến thành đơn giản. Chỉ cần nuốt mình, liền có thể luyện thành Bất Tử Trường Sinh Đan!

Trong nháy mắt khi những ý niệm này hiện lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

- Có thể có tính kế Thiên Tôn như vậy, tất nhiên có một chỗ dựa khiến cho hắn cho rằng, có mười phần nắm chắc!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, suy nghĩ biến đổi thật nhanh. Hắn biết, chính là Thiên Tôn này khiến mình nghĩ không hiểu, mới khiến cho Thiên Tôn... có lòng tin khi tất cả đều thoát khỏi kế hoạch, lại phù hợp với kế hoạch. Đồng thời, có thể đi thu được thắng lợi cuối cùng!

- Chỗ dựa của hắn... Không thể nào là bốn con mãnh thú này!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần lui về phía sau. Ở trong cuộc chiến sinh tử cùng Thiên Tôn, hắn nhất định phải tốn tâm tư đi suy nghĩ tìm hiểu. Thiên Tôn thật sự.... Hắn là chí tôn của thế giới này bao nhiêu năm rồi. Bạch Tiểu Thuần không thể có quá nhiều sai lầm. Có chút vô ý, chính là vạn kiếp bất phục!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1510: Thông Thiên Đạo Môn (1)

Tuy nhiên suy nghĩ của Thiên Tôn, chỉ có người canh giữ lăng mộ có thể phán đoán được. Thời gian Bạch Tiểu Thuần tu luyện đến nay quá ngắn, rất khó có thể so sánh được với Thiên Tôn về phương diện đa mưu túc trí. Lúc này mặc dù hắn nhìn ra một phần manh mối suy nghĩ của Thiên Tôn, nhưng không có cách nào tìm được manh mối về chỗ dựa của hắn.

Hơn nữa thời gian quá ít. Thời khắc hai người tranh đấu, đều là nguy cơ sinh tử, không được phép Bạch Tiểu Thuần có thể phân tâm. Các loại ý nghĩ lóe lên ở trong đầu của hắn. Đồng thời, bốn đại hung thú ở xung quanh Thiên Tôn đồng thời đến gần, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Bất luận là Thao Giao hay Kỳ Ngạc, bên trong thân thể cao lớn phát ra khí thế dáng vẻ độc ác, vô tận ngập trời, trong nháy mắt lại phong tỏa hai bên phương hướng trái phải của Bạch Tiểu Thuần, mang theo sự hung tàn khó có thể hình dung, giống như muốn cắn xé, nuốt lấy Bạch Tiểu Thuần!

Cùng lúc đó, ở ai phía trước sau của Bạch Tiểu Thuần, Hỗn Cự cùng Cầm Vũ phát ra âm thanh thê lương, tốc độ cực nhanh dường như muốn nghiền nát hư vô, chớp mắt đã tới gần!

Bốn đại hung thú này, từng một con đều phát ra có thể dao động so sánh được với Bán Thần đại viên mãn sóng, lúc này đang trùng kích tới, nhất thời lại dâng lên gió bão, giống như muốn thay trời đổi đất, từ bốn phương hướng, dường như không để cho Bạch Tiểu Thuần có một nửa cơ hội trốn chạy được!

Trong lúc nguy cấp, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn hoàn toàn không có chút do dự nào, giơ tay phải lên, vỗ vào túi đựng đồ, trong miệng khẽ thốt ra ba chữ!

- Hoa ánh trăng!

Gần như trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần vừa mở miệng, bên trong túi trữ vật của hắn lập tức liền có một khí thế ngập trời không kém gì so với bốn đại hung thú này, thậm chí nếu so sánh với với một, còn có phần vượt qua!

Trong tiếng nổ lớn, từng cái cành màu xanh lá mạ, nhất thời lại vươn ra ở trong hư vô xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Tổng cộng có chín cành. Chúng nhanh chóng quấn lại cùng một chỗ. Một đóa hoa ánh trăng cực lớn... do vô số cánh hoa tạo thành, trực tiếp hạ xuống ở bên trong thiên địa nơi này!

Khí tức thiên ngoại đặc biệt mãnh liệt. nếu như người canh giữ lăng mộ không chết, mảnh thế giới này không rơi vào tình trạng héo rũ, như vậy còn có thể theo bản năng áp chế đối với nó. Nhưng hôm nay... Theo thế giới héo rũ, sự áp chế cũng gần như hoàn toàn tiêu tan, khiến cho hoa ánh trăng xuất hiện, bạo phát ra... Bản thân nó là một giống loài thiên ngoại kinh người!

Mơ hồ, cũng có khí tức thiên đạo, khuếch tán vô tận ở trên người nó!

Ầm ầm ầm!

Hoa ánh trăng với kích thước chừng vạn trượng, toàn thân từ trên xuống dưới tản ra sự cuồng bạo, còn có đạo văn lập lòe nhìn thấy mà giật mình... Trong nháy mắt khi vừa mới xuất hiện, ở bên trong đóa hoa kỳ lạ lại có một tiếng rít gào, chợt truyền ra!

Gào!

Tám phương chấn động. Gió bão do bốn đại hung thú dâng lên, khi va chạm với sóng âm rít gào vô hình này, chợt tan vỡ tản ra!

Thậm chí cũng không cần Bạch Tiểu Thuần truyền ra ý chí, hoa ánh trăng ở tại nơi này phát ra một tiếng rít gào, đóa hóa rốt cuộc hóa thành bốn phần, lao thẳng đến bốn đại hung thú ở bốn phía xung quanh. Trên người nó tản ra sự hung tàn, rốt cuộc chỉ có hơn chứ không kém!

Chớp mắt một cái, bốn đại hung thú lại cùng hoa ánh trăng, ở trong trời đất này, ở trong tiếng gào thét, chém giết.

ánh mắt Thông Thiên đạo nhân lóe lên. Đối với hoa ánh trăng của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng cảm thấy tâm thần chấn động. Sau khi liếc mắt thoáng nhìn qua, thân thể hắn một bước đi ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu, thân thể cũng lao ra. Cuộc chiến cùng với Thông Thiên đạo nhân, cũng lại một lần nữa dâng lên. Hai người ở trong trời đất này, xung quanh là bốn đại hung thú cùng hoa ánh trăng, mỗi bên đều lấy tốc độ cực nhanh ra tay. Mỗi lần bấm quyết, thần thông đều hạ xuống. Mỗi lần va chạm, đều ẩn chứa vô số đạo pháp!

Trong tiếng nổ kinh thiên, thời gian ngắn ngủi, bất luận là bốn đại hung thú cùng hoa ánh trăng, hay Bạch Tiểu Thuần cùng Thiên Tôn, giữa bọn họ đều đối đầu hơn mấy trăm ngàn lần.

Hoa ánh trăng tuy cường hãn, nhưng chung quy đối mặt chính là bốn đại hung thú, dần dần có chút không địch lại. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, tiếng gào thét bên trong hoa ánh trăng lại mãnh liệt vang vọng.

Ầm một tiếng.

Thân thể của nó cuối cùng tự mình tan vỡ, hóa thành vô số hạt giống giống như cây bồ công anh vậy, ở trên bầu trời này bay phất phơ hình thành một biển rộng, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng đến bốn đại hung thú, quét ngang qua.

Thần sắc bốn đại hung thú đều biến đổi, đồng thời lui về phía sau. Nhưng vẫn quá muộn.

Chớp mắt một cái, bọn chúng đã bị biển hạt giống bay phất phơ này bao phủ. Những hạt giống bay phất phơ này, sau khi va chạm với bốn đại hung thú, rốt cuộc giống như có đầy đủ sinh mạng vậy, trong nháy mắt liền chui vào trong cơ thể bọn chúng, giống như muốn mượn trợ giúp từ thân thể của bọn chúng, trở thành chất dinh dưỡng cho bản thân trưởng thành.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho bốn đại hung thú này phát ra âm thanh thê lương. Sau khi Thông Thiên đạo nhân cảm nhận được liền biến sắc. Hắn chú ý thấy thân thể của bốn đại hung thú này, rốt cuộc có thể dùng mắt thường nhìn thấy được, chúng đang co rút lại. Trong lòng Thông Thiên đạo nhân cũng thầm cả kinh.

- Thật là giống loài thiên ngoại bá đạo!

Thông Thiên đạo nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra sự quyết đoán. Tay phải hắn bấm quyết, bỗng nhiên chỉ một cái, trong miệng thốt ra âm thanh lạnh lẽo, vang vọng khắp nơi.

- Giới bảo, trở về vị trí cũ!

Theo lời nói của hắn truyền ra, nhất thời bốn đại hung thú này đang bị những hạt giống bay phất phơ không ngừng hấp thu máu thịt, toàn thân chấn động mạnh. Rốt cuộc trong nháy mắt thân thể từng con tăng lên, lại trực tiếp tan vỡ nổ tung ra!

Mà đồng thời nổ tung ra, còn có ngàn vạn kiếm khí từ trong cơ thể của bốn hung thú này cuốn lên, quét ngang ra bốn phía, hình thành gió bão hủy diệt, ép những hạt giống bay phất phơ này ra. Đồng thời, gió bão này hung bạo điên cuồng mãnh liệt. Bên trong ẩn chứa kiếm khí sắc bén, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải rút lui lại. Toàn thân từ trên xuống dưới đầy những vết thương. Mặc dù trong chớp mắt những vết thương này đã khôi phục, nhưng hơi thở của hắn vẫn gấp gáp. Thời điểm ngẩng

đầu nhìn về phía những kiếm khí này lúc, hai đồng tử trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt co lại...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1511: Thông Thiên Đạo Môn (2)

Hắn nhìn thấy được sau khi bốn đại hung thú này nổ tung ra, ngàn vạn kiếm khí này rốt cuộc ngưng tụ lại với nhau, hình thành sáu dải cầu vồng, xoay xung quanh Thông Thiên đạo nhân. Đó không ngờ chính là... Sáu thanh phi kiếm với màu sắc khác nhau.

Sáu thanh phi kiếm này tản ra sự sắc bén. Bạch Tiểu Thuần chỉ là liếc mắt thoáng nhìn, lại lập tức kinh hãi. Ở trên sáu thanh phi kiếm này, tản ra cảm giác năm tháng vô tận, rõ ràng... đây là sáu thanh cổ kiếm!!

- Bốn con mãnh thú này chính là do pháp bảo của Thiên Tôn biến thành... Không đúng. Là Thiên Tôn đem sáu thanh cổ kiếm này, dưỡng ở trong cơ thể của bốn đại hung thú này...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần sắc xúc động. Thân thể hắn bỗng nhiên lui về phía sau. Vào giờ phút này những hạt giống vay phất phơ ở bốn phía xung quanh nhanh chóng cuốn ngược, một lần nữa ngưng tụ ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần, hóa thành hoa ánh trăng nghìn lở trăm lỗ, khí tức vô cùng suy yếu. Bộ dạng rõ ràng có chút héo rũ. Hiển nhiên kiếm khí bạo phát trước đó, đã tạo thành thương thế không nhỏ đối với hắn.

- Có chút thú vị..." Thông Thiên đạo nhân đứng ở giữa không trung, trong mắt chớp động hàn quang, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi mở miệng.

- Không hổ danh là hồn tu được người canh giữ lăng mộ lựa chọn... Bao nhiêu năm rồi, ngoại trừ người canh giữ lăng mộ ra, đã không có người có thể khiến cho bản tôn lấy ra sáu thanh đạo kiếm bản mạng nuôi dưỡng trong vô số năm này!

- Bất Tử Trường Sinh Công, khai sáng năm gông cùm xiềng xích lớn, năm đại phong ấn... Lấy sự siêu phàm này, bản tôn mặc dù có thể nghịch thiên cải mệnh, dựa vào... lại là Cửu Đại Đạo Môn do tự nghĩ mình ra!

- Cửu Đại Đạo Môn này, chính là tu vi suốt đời của bản tôn, cần sáu thanh đạo kiếm này thi triển ra... Năm đó cũng chính là lấy sáu thanh đạo kiếm này, mở ra Đạo Môn, chém Khôi Hoàng thế hệ này, chém giết vô số huyết mạch của Khôi Hoàng!

- Ngày hôm nay... Để bản tôn cũng lấy đạo kiếm bản mạng, mở ra Đạo Môn, chém giết… ngươi ở đây!

Thông Thiên đạo nhân hờ hững mở miệng. Theo lời hắn nói, khí tức toàn thân hắn, hết lần này tới lần khác bạo phát ra.

Trong những tiếng ầm ầm, trời cao biến sắc, vòng xoáy biến hóa. Tám phương Thông Thiên Hải có sóng lớn kinh thiên.

Giống như địa phương hắn ở lại, trở thành đầu nguồn của thế giới này, nhất cử nhất động của hắn cũng có thể khiến cho thế giới Thông Thiên thay đổi bất ngờ!

Bạch Tiểu Thuần hít thở lại gấp gáp. Từ giờ phút này hắn cảm nhận được từ trên người Thiên Tôn, cảm giác nguy cơ mãnh liệt không có cách nào hình dung. Cảm giác này, dường như với sự khôi phục Bất Tử Quyển của mình, cũng vẫn không có cách nào đi đối đầu!

Nhưng trong mắt của hắn không lộ ra chút lùi bước nào. Thiên Tôn có đòn sát thủ... Bạch Tiểu Thuần hắn cũng có!

Đúng lúc này, khi khí tức toàn thân bạo phát đến cực hạn, khiến cho thế giới này đều run rẩy, trong nháy mắt Thiên Tôn lộ ra sự sắc bén của hắn. Hai tay hắn giơ lên, vung mạnh về phía phía trước, trong miệng truyền ra âm thanh khiến thiến địa cũng phải nghe theo!

- Đạo Môn... Khảm cung!"

Bốn chữ này, hình như ẩn chứa đại đạo nào đó, chớp mắt khi vừa vang vọng, sáu thanh phi kiếm ở bốn phía xung quanh Thông Thiên đạo nhân, đồng loạt bay ra, lại ở phía trước Thiên Tôn, đan xen vào nhau trở thành một hình vẽ ba hàng kỳ dị!

Hàng thứ nhất, hai kiếm nằm ngang, ở giữa trống rỗng!

Hàng thứ hai, hai kiếm giống như dung hợp cùng một chỗ, hình thành chữ nhất!

Hàng thứ ba, lại giống hệt với hàng thứ nhất!

Hình vẽ do sáu thanh phi kiếm tạo thành, trong nháy mắt khi vừa xuất hiện, thế giới thiên địa khô cạn này nhất thời lại có hơi nước vô cùng, đột nhiên xuất hiện. Trong tiếng nổ lớn, xung quanh hình vẽ này hình thành nước vô tận... Giống như ở một tích tắc này, toàn thế giới trở thành biển rộng. Tất cả nước biển này, đều ở trong một cái mắt, mang theo lực lượng vạn quân, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chợt lui về phía sau. Mắt thấy này bốn phía xung quanh huyễn hóa ra nước biển vô tận, ùn ùn kéo đến, vô biên vô hạn. Đồng thời bên trong nước biển này ẩn chứa sự diệt sạch, giống như muốn nhấn chìm tất cả sức sống của chúng sinh. Cảm giác nguy hiểm trong tâm thần hắn, cũng ở trong chớp mắt này, bạo phát kinh thiên.

- Pháp của Thiên Tôn, Cửu Đại Đạo Môn... Vậy phải làm thế nào đây!

Mắt của Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm. Mắt thấy không có cách nào né tránh, hắn ngửa mặt lên trời hô lớn. Lúc hắn giơ tay phải lên, vòng xoáy màu đen xuất hiện. Phía sau lưng, ở trong hơi nước vô tận, một vị Đế Ảnh mang theo khí phách vô thượng, chợt hạ xuống.

- Bất Diệt, Đế Quyền!

Đạo Môn Khảm Cung, bởi vì là Cửu Khư!

Cửu Khư Chi Thủy, khảm cung vô tận!

Giờ phút này, ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, nước biển được huyễn hóa ra, nổ mạnh ở tám phương, vô biên vô hạn. Lực diệt tuyệt ở bên trong không phải cuồng bạo, mà là trong lâu dài, mang theo sự dẻo dai khó có thể tưởng tượng được, giống như đè ép, đủ để khiến tất cả vạn vật chúng sinh bên trong, đều đồng hóa trở thành một phần của nước biển.

Đối mặt với loại lực lượng âm nhu này, Bạch Tiểu Thuần vẫn triển khai Bất Diệt Đế Quyền. Dựa vào sự kiên cường vô cùng, bá đạo đến cực hạn của đế quyền này, thân thể cùng với lực tu vi ngưng tụ, ầm ầm lao đi!

Một quyền này, không còn là gấp năm lần. Cụ thể là gấp đến bao nhiêu lần, Bạch Tiểu Thuần cũng không đi tính toán. Lúc này hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là đánh nổ Khảm Cung chi Thủy ở bốn phương tám hướng, vô tận chảy dài này!

Trong tiếng nổ lớn, theo một quyền của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, đế ảnh phía sau hắn cũng giơ nắm đấm lên, đang đánh tới!

Nhất thời thiên địa biến sắc, phong vân chấn động. Thế giới run rẩy. Trong nháy mắt hơi nước ở bốn phía xung quanh nổ sóng dao động vạn trượng. Sóng dao động này không ngừng khuếch tán ra, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu, gầm khẽ, phát ra tiếng rít gào.

- Trở lại gấp đôi!

Trong tiếng quát to hơn, Bất Diệt Đế Quyền vốn đã cường hãn vô cùng, ở dưới sự điên cuồng này của Bạch Tiểu Thuần, lại một lần nữa

bạo phát, giống như hổ mọc thêm hai cánh, phượng ra khỏi Niết Bàn!

Ầm ầm ầm!

Bên trong một quyền này khó có thể hình dung rốt cuộc ẩn chứa gió bão thế nào. Hơi nước biển chảy dài âm nhu do khảm cung này hình thành, ở dưới sóng dao động kịch liệt này, giống như đã đạt đến cực hạn, không có cách nào tiếp nhận được nữa, ở dưới những tiếng nổ liên tiếp, lại trực tiếp nổ tung ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1512: Một Con Mắt Tinh Uyên

Chúng hóa thành vô số hơi nước, giống như dời núi lấp biển khuếch tán về bốn phía xung quanh. Từ phía xa vừa nhìn lại, trên bầu trời Thông Thiên Hải, hơi nước này khuếch trương tản ra, giống như một mặt biển rộng lớn đang bốc hơi lên!

Toàn thế giới... Vào giờ phút này, ngoại trừ phạm vi Thông Thiên Hải, những khu vực khác đều bị ảnh hưởng. Ở dưới hơi nước này khuếch tán ra, xung quanh có nước trút xuống!

Man Hoang cũng không ngoại lệ. Bốn phía xung quanh Khôi Hoàng Thành, mưa to rơi xuống. Trong lòng vô số người, đều theo toàn thế giới chấn động run rẩy.

Trên Thông Thiên Hải, Thông Thiên đạo nhân nheo cặp mắt lại. Trong lòng của hắn lại nghiêm trọng thêm vài phần. Bạch Tiểu Thuần này thật sự cường hãn, khiến cho trong lòng hắn hết lần này tới lần khác dâng lên sự bất an.

- Đạo Môn, Cấn Cung!

Mắt thấy Đạo Môn khảm cung bị Bạch Tiểu Thuần hóa giải, Thông Thiên đạo nhân hừ lạnh một tiếng, không chậm trễ chút nào, vung tay lên. Nhất thời sáu thanh phi kiếm phía trước hắn, lại đan xen.

Lần này, không đợi Thông Thiên đạo nhân sắp thành hàng cấn cung của hắn, thân thể Bạch Tiểu Thuần ở phía sau Bất Tử Đế Quyền đang nhanh chóng khôi phục. Hắn chợt lao mạnh ra, hóa thành một đạo cầu

vồng, giống như lưu tinh, trong những tiếng ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Thông Thiên đạo nhân.

Ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần tới gần, Thông Thiên đạo nhân cười lạnh. Tay phải hắn bấm quyết. Trong chớp mắt sáu thanh phí kiếm ở trước mặt hắn lại sắp thành hàng. Vẫn là ba hàng, nhưng hình dáng lại khác với lúc trước!

Ở trong chớp mắt khi hình vẽ này vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần tới gần, thình lình có một ngọn núi từ bên trong không trung hiện ra. Nó tới cực kỳ đột nhiên, trực tiếp hạ xuống, ầm ầm lao về phía Bạch Tiểu Thuần!

Ngọn núi này quá lớn, phải có kích thường chừng mấy ngàn trượng, khí thế kinh thiên, đập xuống, dâng lên tiếng gió gào thét, đinh tai nhức óc. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Trong tiếng gầm nhẹ hắn đánh ra một quyền, muốn đi đối đầu. Nhưng vào lúc này, trên bầu trời, từng ngọn núi lớn một lại đồng thời biến hóa ra, đồng thời lao xuống!

Ngọn núi sau còn khổng lồ hơn so với ngọn núi trước. Chỉ trong chớp mắt lại xuất hiện trên trăm ngọn núi, chiếm cả bầu trời. Một ngọn núi lớn nhất có kích thước chừng mấy vạn trượng, không ngừng đập xuống, căn bản cũng không cho Bạch Tiểu Thuần có thể có cơ hội né tránh!

Nhất là ở Thông Thiên Hải phía trên, lúc này theo biển rộng rít gào, lại có từng ngọn núi, từ đáy biển đột ngột nhô lên, lao thẳng về phía Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí ở bốn phía xung quanh, đồng thời cũng có từng ngọn núi xuất hiện, giống như trở thành pháp bảo của Thông Thiên đạo nhân, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Chung quanh, thiên địa tám phương, bất kỳ chỗ nào đều có ngọn núi!

Bạch Tiểu Thuần có thể đánh vỡ một ngọn núi, nhưng trong chớp mắt, lại xuất hiện mười ngọn núi, trăm ngọn núi, xuất hiện không dứt, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nặng, càng lúc càng mạnh!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần không ngừng biến hóa. Đạo Môn của Thông Thiên đạo nhân quá mạnh mẽ, ở trong một chớp mắt này, đã lộ rõ không thể nghi ngờ! Đạo pháp cùng loại, Bạch Tiểu Thuần chỉ từng thấy qua ở trong cuộc chiến tuyệt thế Man Hoang trước đây, trên con đường ngũ hành của người canh giữ lăng mộ!

Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần sắc nghiêm túc. Thoáng cái, Bất Tử Huyết trong cơ thể hắn bỗng nhiên thiêu đốt. Theo sự thiêu đốt, bên ngoài thân thể hắn nhất thời lại bạo phát ra từng tầng huyết khí. Huyết khí này trong chớp mắt đã trở nên nồng đậm, trở thành huyết vụ. Bên trong sương mù, mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự điên cuồng cùng khát máu. Nhưng thần trí của hắn không giống tiêu tan giống như mọi khi!

Đối với phương pháp Thần Sát, hắn đã có thể hoàn toàn điều khiển!

Thần Sát vừa ra, huyết khí ngập trời. Trong tiếng gầm nhẹ, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần bạo phát đến cực hạn. Huyết vụ còn ầm ầm ầm không ngừng khuếch tán ra. Mặc cho có bao nhiêu ngọn núi hạ xuống, huyết vụ của hắn đều có thể ở dưới sự thiêu đốt của Bất Tử Huyết, trong chớp mắt đã bao trùm.

Mà mỗi một ngọn núi bị huyết vụ bao trùm, trong nháy mắt đều vỡ nát, giống như bị hút đi tất cả lực lượng tồn tại, trực tiếp lại hóa thành tro bụi...

Mắt thấy huyết vụ này càng lúc càng nồng đậm, càng lúc càng nhiều. Thậm chí phóng tầm mắt nhìn lại, tám phương của thế giới này đều trở thành màu đỏ. Tất cả ngọn núi, đều đang tan vỡ ở trong huyết vụ này. Chân mày của Thiên Tôn hơi nhíu lại. Hắn hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên.

- Đạo Môn, chấn cung!

Tiếng thiên lôi chợt nổ vang, giống như từ lúc khai thiên lập địa vậy. Từng tia chớp thiên lôi màu đen trực tiếp ở trên trời cao huyễn hóa ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, đánh mạnh tới!

Từ phía xa vừa nhìn lại, thiên lôi nhiều, cũng là vô cùng vô tận, vượt qua tất cả thiên kiếp. Hình như Đạo Môn này mở ra, khiến cho Thông Thiên đạo nhân trở thành quân chủ của sấm sét!

Đạo pháp như thế, Đạo Môn như vậy, đây chính là Thiên Tôn Pháp do Thông Thiên đạo nhân tự nghĩ ra, Cũng chính là vì Đạo Môn Pháp này, mới khiến cho người canh giữ lăng mộ khi nhắc với Bạch Tiểu Thuần về Thông Thiên đạo nhân, đều sử dụng bốn chữ kinh diễm tuyệt luân để hình dung!

Cũng chính là loại Thiên Tôn Pháp này đã lục lọi đến đại đạo, khiến cho Thông Thiên đạo nhân lật đổ toàn bộ Khôi Hoàng Triều, càng làm cho hắn có tự tin, chỉ muốn đi ra khỏi mảnh thế giới này, đến bên ngoài, bản thân mình nhất định có thể... Trở thành Thiên Tôn chân chính, còn có thể trùng kích... chí tôn Thái Cổ - sợ là ở bên ngoài, cũng là tồn tại tuyệt đối đỉnh phong, hiếm có như lông phượng và sừng lân vậy...

- Ta có tư chất như thế, nhất định có thể trở thành Thái Cổ. Vì sao phải ở bên trong căn nhà thế giới chật hẹp nhỏ bé này, kéo dài hơi tàn, chờ đợi ngày thọ nguyên đoạn tuyệt... Ta... Làm sao có thể cam tâm!

Thiên Tôn rống to hơn, trong thần sắc dữ tợn mang theo sự điên cuồng. Lúc hắn bước ra một bước, trời cao hạ xuống thiên lôi, hoàn toàn bạo phát. Mười vạn, trăm vạn thậm chí ngàn vạn, nổ mạnh hạ xuống.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần là có phương pháp Thần Sát, mặc dù từng cắn nuốt thiên lôi tu hành, nhưng hôm nay... hắn cũng vẫn không có cách nào đối đầu với sấm sét đến từ đạo pháp của Thiên Tôn.

Mắt thấy thiên lôi vô cùng vô tận này nổ lớn, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần trở nên gấp gáp, trong mắt hắn càng thêm điên cuồng, không thể kém hơn so với Thông Thiên đạo nhân. Hắn ngẩng đầu, sau khi thu hồi huyết khí toàn thân, lực trường sinh của hắn trong nháy mắt bạo phát ra.

- Thuật pháp như vậy... Ta cũng có!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1513: Trường Sinh Đăng! (1)

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên sát ý mãnh liệt. Lúc này âm thanh cũng trở nên lạnh lùng, truyền ra khắp nơi. Đồng thời, hai tay hắn bấm quyết, bỗng nhiên vung về bốn phía xung quanh!

Bất Tử Quyển có năm đại thần thông. Trường Sinh Quyển lại là năm đại đạo pháp!

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần không ngờ lần đầu tiên triển khai ra, đạo pháp chuyển thế thuộc về Trường Sinh Quyển, thuộc về bản thân hắn...

- Một con mắt Tinh Uyên!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần cũng giống như âm thanh của thiên địa đạo, giống như đi đánh ra tiếng chuông đại đạo, truyền ra... Đạo pháp thiên âm!

Trong nháy mắt, trên toàn bộ Thông Thiên Hải, tất cả nước biển... phát ra những tiếng rắc rắc, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tất cả trở thành biển thủy tinh!

Tất cả bọt sóng, tất cả cuộn sóng, vào giờ phút này đều giống như băng phong, trở thành thủy tinh. Không chỉ riêng ở Thông Thiên Hải, tất cả các khu vực bên ngoài... ở một tích tắc này, trở nên trong suốt lấp lánh!

Phạm vi rộng lớn, liếc mắt không nhìn thấy được điểm cuối. Chỉ có thể nhìn đến cả vùng hóa thành biển thủy tinh, chiết xạ ra ánh sáng năm màu rực rỡ, sáng chói kinh người!

Thậm chí sấm sét từ trên bầu trời hạ xuống, vào giờ phút này cũng đều bị ánh sáng từ biển thủy tinh trên mặt đất chiết xạ, ánh sáng vạn trượng phóng lên chớp mắt... Những tiếng rắc rắc lại một lần nữa bạo phát.

Không ngờ... toàn bộ biển thủy tinh này, lại có thể ở trong chớp mắt này, tất cả vỡ nát, hóa thành trăm vạn, ngàn vạn thậm chí mười vạn vạn kiếm thủy tinh, từ trên mặt đất ầm ầm lao lên!

Chiết xạ sáng sáng sắc bén, tản ra kiếm khí sắc bén giống như có thể xé rách hư vô. Tất cả kiếm thủy tinh từ mặt đất lao lên, từ tám phương của thế giới này dời núi lấp biển, ngưng tụ khí thế kinh thiên, lao thẳng đến... chỗ Thông Thiên đạo nhân!!

Trong chớp mắt sắc mặt Thông Thiên đạo nhân chợt biến đổi!

Bên trong thiên địa, vô số kiếm thủy tinh dâng lên vượt qua tất cả mọi âm thanh trên thế gian, gào thét phá không, từ bốn phương tám hướng, từ trên Thông Thiên Hải hóa thành tinh uyên, ầm ầm phóng lên.

Từng kiếm thủy tinh chiết xạ ra ánh sáng vạn trượng, sáng chói vô biên, khiến cho thiên địa này ở trong chớp mắt, đột nhiên sáng đến cực hạn.

Thông Thiên đạo nhân lộ ra thần sắc đại biến, hít thở dồn dập. Trong tâm thần của hắn lần đầu dâng lên sóng lớn ngập trời.

Mặc dù đối với thần thông của Trường Sinh Quyển, hắn hiểu rất rõ. Nhưng giờ phút này đạo pháp từ trong tay Bạch Tiểu Thuần thi triển ra, vẫn khiến cho trong lòng Thông Thiên đạo nhân chấn động mãnh liệt.

Chính bởi vì biết lực lượng của đạo pháp Trường Sinh Quyển, cho nên hắn biết được rõ ràng, Trường Sinh Quyển không giống với những công pháp khác. Đây là một môn pháp môn có một không hai. Trong khi đang tu luyện, sẽ căn cứ vào đạo niệm của người tu luyện, tự mình làm diễn xuất ra thần thông đạo pháp!

Kể từ đó, đạo niệm của mỗi người khác nhau, diễn biến ra đạo pháp lại hoàn toàn không giống nhau. Cho dù là hắn nghiên cứu đối với Trường Sinh Quyển cũng đủ lâu, nhưng đối với đạo pháp Bạch Tiểu Thuần thi triển ra lúc này, vẫn rất xa lạ!

- Đạo pháp này của Bạch Tiểu Thuần.. Cuối cùng sẽ là thế nào!

Thông Thiên đạo nhân không dám khinh thường. Mắt thấy này bốn phía xung quanh có vô số kiếm thủy tinh gào thét ùn ùn kéo đến, thân thể hắn đang muốn lui về phía sau.

Nhưng tốc độ của những thanh kiếm thủy tinh này nhanh hơn. Trong tiếng nổ vang, lại một đường phá vỡ thiên lôi, trong nháy mắt tới gần.

Thông Thiên đạo nhân lộ ra thần sắc căng thẳng, hai tay bấm quyết vung lên. Cung lôi xung quanh hắn chấn động, lại một lần nữa hạ xuống. Lần này sấm sét không còn đi công kích Bạch Tiểu Thuần nữa mà là hạ xuống ở xung quanh hắn, hình thành lôi cảnh ngăn cản kiếm thủy tinh.

Ầm ầm

Tiếng động chấn động thiên địa. Từ phía xa nhìn lại, có thể nhìn thấy được trên ngàn vạn kiếm thủy tinh không ngừng tới gần, va chạm vào phía trên lôi cảnh, khiến cho những tiếng nổ không ngừng truyền ra, khiến cho thiên địa run rẩy. lôi pháp trong chấn cung cường hãn của Đạo Môn đang suy yếu tới tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, càng thêm loãng ra. Đồng thời, nó lại cản trở kiếm thủy tinh từ tám phương công kích tới.

Vô số những thanh kiếm thủy tinh này mặc dù đều bị lôi cảnh ngăn cản tan vỡ, nhưng lại không có tiêu tan, mà là chồng chất ở phía dưới Thông Thiên đạo nhân, thình lình chồng chất từ trên Thông Thiên Hải phía dưới lên, mơ hồ, giống như hình thành một cái nền dựng thẳng!

Cái nền do kiếm thủy tinh tan vỡ ngưng tụ ra, càng lúc càng cao, xông thẳng lên trời cao. Đồng thời, lôi cảnh ở bốn phía xung quanh

Thiên Tôn cuối cùng tán loạn ra. Nhưng những thanh kiếm thủy tinh đến từ tám phương, cũng ở trong một chớp mắt này... Tất cả sau khi bị ngăn cản ngăn cản tan vỡ ra, hình thành một cái nền giống như cột chống trời kinh người ở dưới chân của Thông Thiên đạo nhân!

- Bạch Tiểu Thuần, đây là đạo pháp của ngươi sao!

Hơi thở của Thông Thiên đạo nhân có chút bất ổn, nhưng trong mắt lại lộ ra sự sắc bén, mang theo uy lực của thiên địa. Dường như tất cả đạo pháp không thể chấn động tới hắn. Hắn đứng ở trên cái nền đó, bỗng nhiên mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn Thông Thiên đạo nhân. Hắn giơ tay phải lên, bỗng nhiên chỉ một cái về phía bầu trời!

- Màn trời làm lồng!

Lời nói từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra. Trong nháy mắt, trời cao truyền đến một tiếng động rất lớn nổ lớn. Trong mơ hồ, rốt cuộc xuất hiện hình ảnh trùng điệp. Hình như giờ phút này, bầu trời ở dưới một chỉ của Bạch Tiểu Thuần, bị chia ra làm mấy tầng, giống như khiến bầu trời hóa thành một tấm vải lớn, lại chia tấm vải này ra làm mấy tầng!

Trong chớp mắt, tầng màn trời thứ nhất lại chợt hạ xuống, trực tiếp bao phủ về phía Thông Thiên đạo nhân!

Tầng màn trời này, với mắt thường sẽ nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn thấy được tất cả mọi thứ ở bốn phía xung đều đang vặn vẹo. Màn trời gần như trong suốt này, hạ xuống một ngôi chùa. Sắc mặt Thiên Tôn lại biến đổi, bấm quyết. Đạo Môn tốn cung của hắn đã được triển khai, hình thành hắc phong vô tận, bạo phát ở bốn phía xung quanh, muốn đi ngăn cản màn trời bao phủ.

Nhưng hắn vừa thi triển đạo pháp ra. Bên trong trời cao, tầng màn trời thứ hai, tầng màn trời thứ ba lục tục lao đến. Theo màn trời hạ xuống, toàn bộ trời cao này càng thêm loãng. Cho đến sau khi tầng màn

trời thứ tám cũng hạ xuống, tầng tầng lớp lớp, thình lình giống như phong ấn Thông Thiên đạo nhân, bao phủ ở trên Thông Thiên Hải!

Phóng tầm mắt nhìn lại, bên trong Thông Thiên Hải, Thông Thiên đạo nhân ở trên nền thủy tinh này, xung quanh hắn là hắc phong gào thét, giãy dụa giống như muốn từ chỗ xung yếu xông ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1514: Trường Sinh Đăng! (2)

Nhưng trong phạm vi tám phía xung quanh, theo màn trời tầng tám bao phủ, thình lình hình thành một cái lồng cực lớn!

Cái lồng này chính là màn trời chụp xuống, không phải là màu xanh lam, mà là lộ ra màu xám trắng. Cùng lúc đó, theo trời cao bị lấy đi hơn phân nửa, đã gần như trong suốt, thậm chí đều có thể nhìn thấy được hư không tối tăm ở phía sau màn trời!

Lúc này khí tức của Thông Thiên đạo nhân có phần dao động, một sự bất an mãnh liệt cùng nguy cơ khiến cho hắn vào giờ phút này phát ra tiếng gầm khẽ. Hắc phong ở bốn phía xung quanh không ngừng gào thét cuốn lên, muốn lao ra khỏi đây. Nhưng trong thời gian ngắn, nó lại không có cách nào làm được.

Trong chớp mắt khi tâm thần Thông Thiên đạo nhân tâm thần đang chấn động. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng thêm băng hàn. Tay trái hắn bấm quyết giơ lên, lại chỉ một chỉ. Trong miệng giống như thiên lôi vậy, phóng ra âm thanh kinh thiên.

- Vạn thọ vô cương!

Bốn chữ này từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra, trong chớp mắt, khí tức trường sinh từ trên người của hắn xông lên trời, không ngờ ở trong toàn thế giới này, ở bên trong toàn bộ thiên địa này, từ trong không trung huyễn hóa ra... Vô số chữ thọ!

Mỗi một chữ thọ, đều mang khí tức trường sinh của Bạch Tiểu Thuần. Tất cả những chữ thọ lớn nhỏ, số lượng nhiều tới mức khó có thể

hình dung. Chỉ là nhìn sơ qua, rốt cuộc không thể ít hơn so với kiếm thủy tinh trước đó!

Mới vừa xuất hiện, nó lại ầm ầm lao thẳng đến màn trời hiện tại đang bao phủ Thông Thiên đạo nhân. Trong nháy mắt nó đã lục tục xuất hiện ở trên cái lồng này, không phải xuyên qua, mà là ẩn vào bên trong!

Theo dấu vết, có thể nhìn thấy được vô số chữ thọ này, mỗi một chữ đều tản ra khí tức kinh người, khiến cho màn trời giống như được gia tăng. Lực lượng phong ấn của hắn càng thêm cường hãn, đã vượt ra khỏi cực hạn nào đó!

Bên trong, lúc này hơi thở của Thông Thiên đạo nhân càng thêm gấp gáp. Trong tâm thần có cảm giác bất an, không ngừng bạo phát, khiến cho hắn có một dự cảm mãnh liệt, nếu như mình không có cách nào rời khỏi cái lồng từ màn trời này, như vậy... sẽ có đại hung hiểm hạ xuống!

- Phải mau chóng rời khỏi nơi đây!

Thân thể Thiên Tôn thoáng lắc mạnh một cái, tính lao ra. Nhưng bất luận hắn thi triển thủ đoạn gì, rốt cuộc đều ở trong khoảng thời gian ngắn, khó có thể phá tan được. Trong sự nguy cấp, Thiên Tôn gầm khẽ, bấm quyết. Đạo Môn ly cung của hắn chợt được triển khai.

Ly cung thuộc hỏa. Trong nháy mắt khi ly cung vừa được triển khai, bốn phía xung quanh Thông Thiên đạo nhân lại có thiên hỏa vô cùng vô tận, lửa cháy mạnh hừng hực, ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh, giống như muốn đi đốt cháy tất cả những gì ngăn cản nó trở thành tro bụi.

Đúng lúc này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có sát ý vô cùng mãnh liệt. Hắn không để ý tới màn trời đang bị đốt cháy, tay phải của hắn lại giơ lên, bỗng nhiên chỉ về phía Thiên Tôn đang bị phong ấn.

- Ngươi sinh làm nến!

Trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần thốt ra những lời này, một tiếng nổ lớn vượt qua sấm sét, trực tiếp lại ầm ầm vang lên ở bên trong cơ thể của Thông Thiên Đạo Nhân đứng trên nền kiếm thủy tinh vỡ, trong màn trời!

Theo tiếng nổ tung, Thông Thiên đạo nhân phát ra một tiếng gào thét thê lương. Hai mắt của hắn chớp động một màu đỏ đậm, tóc tai bù xù. Thân thể hắn... Rốt cuộc lấy mắt thường có thể thấy được, hiện ra một tầng... sáp!

Tầng sáp này có màu trắng lạnh lẽo. Lúc này nó đang lan tràn trong phạm vi lớn. Chỉ trong chớp mắt một cái, nó rốt cuộc đã hoàn thành bao trùm tất cả, lại vẫn đang không ngừng dày thêm. Tất cả những điều này, khiến cho bất an của Thiên Tôn hoàn toàn bạo phát. Tu vi trong cơ thể hắn lại khuếch tán ra, hóa thành công kích phân tán ra bốn phía. Đồng thời, Thông Thiên đạo nhân gầm khẽ một tiếng.

- Đạo Môn, đoái cung!

Đoái cung không phải là nước, mà là sông ngòi!

Ở trong chớp mắt khi Thông Thiên đạo nhân mở miệng, nơi sáp đang bao trùm thân thể hắn, nhất thời lõm xuống, bốn phương tám hướng xung quanh hắn lại trực tiếp hóa thành đầm lầy. Đầm lầy này mang theo sự ăn mòn mãnh liệt, đủ để dung hòa tất cả, giống như muốn đi trung hòa sắp của bản thân, còn muốn đi ăn mòn phong ấn ở màn trời tám phương này!

Ầm ầm. Trong những tiếng động vang lên, chấn động thiên địa. Đầm nước ăn mòn này khuếch tán ra, phối hợp với những Đạo Môn Pháp trước đó, khiến cho màn trời tầng tám vỡ nát từng mảng. Nhưng... theo những chữ thọ này gia tăng, màn trời vẫn bao phủ!

Mặc cho Thông Thiên đạo nhân thi triển pháp lực như thế nào, Đạo Môn của hắn tuy mạnh, nhưng vào giờ phút này, ở dưới đạo pháp trường

sinh của Bạch Tiểu Thuần, rốt cuộc vẫn không cách nào hoàn toàn phá vỡ!

Mà sáp bao phủ ở trên người hắn mặc dù cũng bị đầm nước ngăn cản, lan tràn chậm một ít, nhưng vẫn còn kiên cường dẻo dai vô cùng, khiến cho da của Thông Thiên đạo nhân dần dần hóa thành màu trắng, toàn thân giống như trở thành một... người sáp!

- Đáng chết, đáng chết!

Thông Thiên đạo nhân lộ ra thần sắc dữ tợn, ngửa mặt lên trời gầm thét giận dữ. Ở trong tiếng rít gào này, hình như có pháp lực mạnh hơn, từ trong cơ thể hắn bạo phát ra. Mắt thấy sáp trên da của hắn đều xuất hiện dấu hiệu vỡ nát. Lồng màn trời bốn phía xung quanh cũng bắt đầu muốn tan vỡ...

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Nhưng chỉ một lát. Khi hai mắt hắn lại mở ra, trong ánh mắt của hắn thình lình xuất hiện... lửa ngập trời!

- Trường sinh, thành đèn!

Thân thể của Thiên Tôn giống như ngọn nến, ở trong nháy mắt khi hai mắt Bạch Tiểu Thuần đang khép lại chợt mở ra, đột nhiên... cháy lên!

Đây chính là Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần diễn biến ra thần thông thuộc về bản thân hắn, có tên là... Trường Sinh Đăng!

Bạch Tiểu Thuần thở hổn hển, sắc mặt có chút tái nhợt. Đạo pháp Trường Sinh Quyển, thi triển Trường Sinh Đăng, tuy là hắn lần đầu tiên triển khai ra, nhưng lại giống như đã hiện lên ở trong đầu ngàn vạn lần giống nhau, hoàn toàn không có một chút trúc trắc nào. Đây vốn chính là lực lượng đặc biệt của Trường Sinh Quyển, kết hợp với đạo niệm của bản thân trở thành đạo pháp tuyệt thế.

Nhưng nó lại tiêu hao cực lớn, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút ăn không tiêu. Chỉ là triển khai đạo pháp này, lực trường sinh trong cơ thể hắn rốt cuộc đã tiêu hao gần như bảy phần!

Tu vi tiêu hao, không phải là phạm vi Bất Tử Quyển khôi phục được. Bất Tử Quyển khôi phục chỉ là thương thế của hắn. Thân thể của hắn, tu vi tổn hao, lại cần thổ nạp mới khôi phục được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1515: Đạo Pháp Tuyệt Luân!

Chỉ có điều, tiêu hao như vậy, hình thành đạo pháp, uy lực to lớn. Khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng phải chấn động. Lúc này ánh mắt hắn giống như tia chớp vậy, rơi vào chỗ của Thiên Tôn. Ở trước mắt, mảnh thế giới này... đã khác hẳn với trước kia!

Kiếm thủy tinh vỡ hóa thành nền, chính là... đế của Trường Sinh Đăng!

Đế đèn khổng lồ như vậy, hình thành uy áp. Lúc trước còn không có lộ rõ, hiện tại uy áp hoàn toàn bạo phát ra. Thậm chí có thể nhìn thấy được bên trong đế đèn này hình như có một lực hút, khiến cho tất cả tồn tại trên đó, đều hoàn toàn không có cách nào rời khỏi.

Mà màn trời từ trên trời cao lấy xuống, lúc này bao phủ ở xung quanh đế đèn, không ngờ chính là... Chụp đèn!!

Về phần những chữ thọ vô cùng vô tận, lúc này vừa nhìn, thình lình chính là chữ viết ở trên chụp đèn, đại biểu cho trường thọ!

Tất cả những điều này, đều tạo thành một phần của Trường Sinh Đăng. Thật sự mấu chốt... Lại là sáp phàm tục trong Trường Sinh Đăng, đặt ở bên trong tản ra ánh lửa!

Thông Thiên đạo nhân... sức sống của hắn, thân thể hắn, tất cả mọi thứ của hắn, chính là sáp này. Một thức sau cùng của Trường Sinh Đăng. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần tản ra hỏa diễm, chính là đốt cháy sáp này, hình thành lửa của Trường Sinh Đăng!

Trong tiếng nổ lớn, thân thể của Thông Thiên đạo nhân ở dưới sự thiêu đốt, có ánh lửa tản ra, chiếu rọi lên chụp đèn ở bốn phía xung quanh, khiến cho những chữ thọ ở trên chụp đèn này, đặc biệt dễ làm cho người khác chú ý. Cùng lúc đó, lực hút ở đế đèn hình thành vòng xoáy cực hạn, khiến cho thân thể của Thiên Tôn lại không có cách nào di chuyển.

Lúc này không ngờ biến Thông Thiên đạo nhân thành một ngọn đèn Trường Sinh Đăng!

Thân thể Thông Thiên đạo nhân run rẩy, tâm thần dâng lên sóng to gió lớn, nguy cơ sinh tử mãnh liệt không có cách nào hình dung, không ngừng bạo phát ra ở trong lòng hắn. Hắn cảm nhận được rõ ràng sức sống của mình, thân thể của mình, tu vi của mình thậm chí linh hồn của mình sau khi hóa thành Trường Sinh Đăng, ở dưới sự thiêu đốt này, đang không ngừng biến mất. Tốc độ biến mất này cực nhanh. Chỉ là mấy hơi thở, lại khiến cho Thông Thiên đạo nhân hoảng sợ đến cực hạn. Hắn cảm nhận được rõ ràng một sự suy yếu nhất từ trước tới nay.

- Thần thông này... Đạo pháp này...

Trong miệng Thông Thiên đạo nhân truyền ra tiếng rít gào giống như dã thú.

- Chỉ là Trường Sinh Đăng, cũng dám thiêu đốt hồn của bản tôn!

Thông Thiên đạo nhân ngửa mặt lên trời gào thét. Bạch Tiểu Thuần đứng ở phía xa, lạnh lùng nhìn Thông Thiên đạo nhân đang giãy dụa. Băng hàn trong mắt hắn dần dần nhiều hơn. Hắn cũng không có đi ngăn cản Thiên Tôn giãy dụa, mà sử dụng âm thanh chỉ có mình có thể nghe được, thì thào nói nhỏ.

- Thông Thiên đạo nhân, những chỗ dựa trước đây khiến ngươi cho rằng tất thành, hiện tại cũng nên thể hiện ra đi!

Trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần mắt không chớp tập trung tinh thần, Thông Thiên đạo nhân lộ ra thần sắc dữ tợn, toàn thân ở dưới sự thiêu đốt này, thậm chí rất nhiều chỗ da, đều bị thiêu đốt tới mức nhìn thấy được máu thịt cùng xương bên trong. Tóc hắn đang nhanh chóng biến thành hoa râm, trên mặt cũng xuất hiện nếp nhăn. Nhưng sự điên cuồng ở trong mắt hắn lại hoàn toàn không có giảm bớt.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi hãy nhìn cho kỹ xem, bản tôn phá đạo pháp của ngươi như thế nào!

Thời điểm Thông Thiên đạo nhân gào thét, hai tay hắn chậm rãi giơ lên. Ở dưới sự thiêu đốt này, hắn bấm quyết ở trước mặt, bỗng nhiên chắp lại trước ngực!

- Đạo Môn thứ bảy, khôn cung!

Thông Thiên đạo nhân vừa nói ra lời này, âm thanh này đến cuối cùng, giống như sấm rền, giống như từ sâu bên trong mặt đất truyền ra tiếng rít gào. Trong nháy mắt khi tiếng rít vào vừa vang vọng, thân thể hắn rốt cuộc lấy mắt thường có thể thấy được, tản ra khí tức của mặt đất!

Khôn cung, đại biểu chính là đại địa!

Trong những tiếng động ầm ầm ầm, mặt đất toàn thế giới giống như muốn nổ tung ra. Từng khí tức thổ nồng đậm từ bên trong mỗi tấc mặt đất của thế giới này, đều bạo phát ra, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên đạo nhân!

Thân thể hắn, khí tức thổ càng thêm mãnh liệt. Ngay cả hỏa diễm thiêu đốt toàn thân hắn, không ngờ cũng xuất hiện dấu hiệu muốn tắt. Thậm chí đế đèn thủy tinh phía dưới hắn, lúc này ở trong khí tức thổ nồng đậm, cũng trở nên mờ đục, không còn trong suốt lấp lánh như trước, mà với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang hóa thành nham thạch tầm thường!

Không chỉ là đế đèn, còn có chụp đèn ở bốn phía xung quanh, lúc này cũng như vậy. Ở trong khí tức thổ tức ùn ùn kéo đến, tràn ngập bao phủ, chụp đèn cuối cùng dần dần hóa thành màu nâu. Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, toàn bộ chụp đèn đã hoàn toàn hóa thành nâu, giống như trở thành bùn đất. Đế đèn bên trong cũng như vậy, kể cả thân thể Thông Thiên nhân cũng không còn là sáp nữa. Hỏa diễm thiêu đốt sinh mạng của hắn, vào giờ phút này... trực tiếp tắt!

Một tiếng nổ giống như khai thiên bổ địa bạo phát ra. Thiên Tôn hóa thành Trường Sinh Đăng, lại trực tiếp tan vỡ nổ tung, chia năm xẻ bảy...

- Bạch Tiểu Thuần, đạo pháp này của ngươi, cũng muốn vây khốn được bản tôn sao?

Bộ dạng Thông Thiên đạo nhân có chút chật vật, mang theo tiếng thở dốc kịch liệt, từ trên đế Trường Sinh Đăng sụp đổ, bỗng nhiên lao ra, cười như điên.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Trong đôi mắt băng hàn thoáng lộ ra một sự châm chọc. Hắn giơ tay phải lên, vung về phía trời cao.

- Ngươi thật sự… phá vỡ được sao?

Ở trong nháy mắt khi lời nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, sắc mặt Thông Thiên đạo nhân chớp mắt đã biến đổi. Hắn phát hiện tính mạng, sức sống, tu vi cùng với linh hồn của mình, lại có thể... vẫn đang biến mất!

Thần sắc hắn đột nhiên thay đổi, hoảng sợ chợt ngẩng đầu, ở trong nháy mắt nhìn về phía trời cao. Đầu óc của hắn chợt chấn động một tiếng, thân thể hắn run rẩy nhất từ trước tới nay.

- Sao có thể như vậy được!

Trên bầu trời, trong trời cao vô tận, lúc này thình lình xuất hiện... gần như vô số Trường Sinh Đăng. Những ngọn đèn Trường Sinh Đăng này bao trùm tới điểm cuối trên bầu trời của thế giới Thông Thiên. Phóng tầm mắt nhìn lại, căn bản là vô số ngọn đèn không thể đếm được hết...

Chỉ có thể nhìn thấy được trên mỗi ngọn đèn Trường Sinh Đăng, đều hiện lên bóng dáng của Thông Thiên đạo nhân, những gương mặt có khóc có cười, có dữ tợn, có rít gào!

Quỷ dị vô biên, nghe rợn cả người!

Khí tức của Thông Thiên đạo nhân càng thêm cuồng bạo, toàn thân vô cùng điên cuồng, thân thể chợt xông ra. Ở giữa không trung, hai tay hắn đưa mạnh ra, hung hăng hướng về phía bầu trời xé một cái. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm chấn động trời đất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1516: Đạo Môn Thứ Mười (1)

- Đạo Môn thứ tám, càn cung!

Càn cung, đại biểu chính là trời!

Giờ phút này, theo Thông Thiên đạo nhân phát cuồng, theo Đạo Môn Pháp của hắn thi triển đến trình độ Đạo Môn thứ tám, thế giới biến sắc, phong vân cuốn lên. Toàn bộ trời cao đều đang run rẩy. Hình như tay của Thiên Tôn hóa thành bàn tay vô hình nhìn không thấy, thâm nhập vào trên bầu trời, thình lình xé trời cao ra một vết nứt cực lớn.

Vết nứt này tách ra rồi lan tràn khuếch tán, giống như hóa thành một lưỡi dao sắc bén, muốn chém ra tất cả, muốn toàn bộ trời cao này, đều vỡ ra.

Theo vết nứt xuất hiện, sóng dao động mênh mông kinh người ở trên trời cao bạo phát ra. Nó đi qua nơi nào, tất cả Trường Sinh Đăng đều đang run rẩy. Lúc này, Thông Thiên đạo nhân ở trên mỗi ngọn đèn đèn đều đang gầm thét, đồng thời giơ tay lên, đồng thời thi triển... Đạo Môn thứ tám, càn cung pháp!

Ầm ầm ầm!

Trời cao vỡ nát. Từng ngọn đèn Trường Sinh Đăng cũng đều bị xé ra. Phóng tầm mắt nhìn lại, vô số Trường Sinh Đăng bên trong trời cao đồng thời vỡ nát diệt vong. Lúc này hơi thở của Thông Thiên đạo nhân trở nên cực kỳ hỗn loạn, mệt mỏi cùng suy yếu hiện ra đặc biệt rõ ràng ở trên người hắn. NNhưng trong mắt của hắn lại lóe tinh quang. Thân thể suy yếu, rốt cuộc lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang dần khôi

phục. Nhất là trong mắt hắn mang theo một ánh mắt giống như trong thiên địa, bá đạo vô thượng, chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, nếu như ngươi không có thủ đoạn khác, như vậy ngày hôm nay... Lại ngoan ngoãn tuyệt thế đại dược cho ta đi!

- Ngươi thật sự… phá vỡ được sao?

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn rất bình tĩnh, chỉ là sát ý trong đôi mắt kia đã càng thêm mãnh liệt. Trong lời nói thản nhiên lại dường như có sự đùa cợt vô tận. Đồng thời hắn cũng đang suy tư. Đến lúc này, thủ đoạn Thông Thiên đạo nhân có thể dựa dẫm, lại còn không thể hiện ra.

Thông Thiên đạo nhân nghe vậy không ngờ sửng sốt. Rất nhanh, sắc mặt hắn lại liên tiếp biến đổi mấy lần. Thân thể hắn bỗng nhiên lui lại, nhìn bốn phía xung quanh. Hắn cảm nhận được mình hít thở không thông. Hắn nhìn lên trên không trung, hắn thấy được lưới thế giới!

Nhìn mặt đất, hắn giống như thấy được một đế đèn cực kỳ khổng lồ...

Sắc mặt của hắn dần dần khó coi tới cực hạn. Toàn thân thân thể hắn run rẩy. Trong chớp mắt, thậm chí trong mắt hắn lần đầu tiên xuất hiện ra vẻ cay đắng cùng phức tạp!

- Thật hay cho một Trường Sinh Đăng, thật hay cho một Trường Sinh Quyển!

Giờ phút này, toàn bộ thế giới Thông Thiên không ngờ chính là một ngọn đèn cực kỳ khổng lồ, Trường Sinh Đăng!!

Mặt đất của thế giới, chính là đế đèn. Lưới thế giới chính là chụp đèn. Thông Thiên đạo nhân hắn... vẫn còn là sáp. Thân thể hắn, vẫn còn đang... thiêu đốt trong sự vô hình, giống như ngọn đèn dầu!

Đây là... ba cách thức của Trường Sinh Đăng!

Một là bản thân, hai là trời, ba là thế giới!

Đạo pháp tuyệt luân!

Kinh diễm vô song!

- Là ta xem thường Trường Sinh Quyển... Hoặc nói, là ta xem thường Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần ngươi!

Thông Thiên đạo nhân nhìn, toàn thế giới vào giờ phút này đã hóa thành một ngọn đèn Trường Sinh Đăng. Trong lòng của hắn tràn ngập sự phức tạp. Đối với Trường Sinh Quyển hắn hiểu không ít. Nhưng bất luận là đại đệ tử của hắn hay Đỗ Lăng Phỉ, sau khi tu luyện Trường Sinh Quyển, cũng không có giống như Bạch Tiểu Thuần vậy, lộ ra đạo pháp kinh thiên động địa như vậy.

Lúc này mắt thấy thế giới này hóa thành Trường Sinh Đăng, theo hỏa diễm vô hình thiêu đốt mình, ý chí thế giới của hắn rốt cuộc bị mạnh mẽ lấy đi. Thậm chí trái lại, dường như ở dưới Trường Sinh Đăng ảnh hưởng, mảnh thế giới này... không còn tiếp tục tôn hắn là chủ, không lại tán thành đối với hắn, mà là xuất hiện đè ép cùng tiêu diệt!

Bạch Tiểu Thuần đứng ở phía xa, nhìn tất cả những điều này. Nhưng chân mày hắn lại nhíu lại thật sâu. Cho tới bây giờ, hắn vẫn không nhìn ra được, Thông Thiên đạo nhân rốt cuộc có thủ đoạn thế nào, trước đó mới có thể mang tâm tính cho rằng mình sẽ tất thắng!

- Hắn nhất định còn có đòn sát thủ chân chính! Ta cũng không tin, dưới Trường Sinh Đăng, hắn vội vàng còn không lấy ra!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên hàn quang. Hắn giơ tay phải, vung lên. Ngay lập tức thế giới này hóa thành Trường Sinh Đăng chợt lập lòe, tất cả bạo phát.

- Bạch Tiểu Thuần, Cửu Đại Đạo Môn của lão phu, còn có một môn cuối cùng này!

Tơ máu trong mắt Thông Thiên đạo nhân càng nồng đậm. Hắn ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng. Hai tay hắn giơ lên, trên dưới đan xen, lòng bàn tay đối nhau, lại ở trước mặt thể hiện một ấn ký quỷ dị.

- Đạo Môn... trung cung!

Thông Thiên đạo nhân gầm khẽ, hai tay chợt đẩy về phía trước. Sáu thanh phi kiếm thể hiện ba hàng ấn ký, chỉ ở trong một tích tắc này, đồng thời bạo phát ra, thình lình có sự sống chết. Ở trong một chớp mắt này, khuếch tán ra ở bốn phía xung quanh hắn. Một mặt sinh, một mặt tử sau khi ở cùng một chỗ sau, rốt cuộc hình thành một sinh tử đồ. Trong những tiếng ầm ầm phát ra, sinh tử đồ này không ngừng trở nên dồi dào, giống như muốn ở vị trí yếu hại, xông ra khỏi cái chụp đèn thế giới này.

Trong nháy mắt khi khí tức sinh tử cường hãn vừa xuất hiện, lại làm cho cả trời cao biến đổi, giống như lấy chỗ của Thông Thiên đạo nhân, phân chia thành hai bộ phận. Một phần nhanh chóng héo rũ giống như tử vong. Một phần khác lại là sức sống dạt dào, giống như mới sinh.

Nếu như có thể đứng ở một độ cao cực hạn, có thể nhìn thấy được Trường Sinh Đăng do Bạch Tiểu Thuần lấy thế giới hóa thành, ở dưới sinh tử đồ này cũng bị ảnh hưởng, phân nửa héo rũ, phân nửa mới sinh, vô cùng quỷ dị.

Đồng thời, Thông Thiên đạo nhân bỗng nhiên rít gào, hai tay giơ lên, hung hăng xé một cái!

- Mở!

Lấy sinh tử làm cái giá phải trả, muốn tách sinh tử ra, mượn hư không bị xé rách này để xé rách Trường Sinh Đăng!

- Nếu như đây là chỗ dựa của ngươi, như vậy... Thông Thiên đạo nhân, ngày hôm nay, ngươi nhất định phải ngã xuống!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng. Ở trong nháy mắt khi Thiên Tôn muốn xé rách trời cao, hắn nhắm hai mắt lại, trong chớp nhoáng lại mở ra. Trường Sinh Đăng do toàn thế giới hóa thành, chợt... tắt!

Sau khi nó tắt, tất cả ánh sáng trong toàn thế giới trong nháy mắt đều biến mất. Chỉ còn lại có hỏa diễm vô hình đang thiêu đốt ở trên thân của Thông Thiên đạo nhân, vốn dùng mắt thường không thể nào nhìn thấy được, nhưng khi toàn thế giới trở nên tối tăm, hỏa diễm vô hình ở trên thân của Thông Thiên đạo nhân lại lộ ra rõ ràng, đang lay động kịch liệt, giống như muốn tắt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1517: Đạo Môn Thứ Mười (2)

- Đèn tắt, người diệt!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Trong chớp mắt khi giọng hắn vừa thốt ra, trong nháy mắt toàn thế giới tối tăm có một khí tức diệt sạch không có cách nào tưởng tượng được chợt bạo phát ra ở bên trong bóng tối này, từ bốn phía xung quanh, từ toàn thế giới, từ toàn bộ thiên địa tăng lên, giống như dời núi lấp biển, lao thẳng đến chỗ của Thông Thiên, không để ý tới trung cung của Đạo Môn, không để ý tới tất cả mọi sự chống đỡ, không để ý tới ý chí của Thông Thiên đạo nhân, muốn thổi tắt hỏa diễm trên người hắn, thậm chí cả hỏa diễm sinh mệnh của hắn!

- Không!

Thông Thiên đạo nhân phát ra tiếng gào thét thê lương. Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, sinh tử của mình sẽ bị dập tắt ngay trong nháy mắt này. Không kịp suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều, Thông Thiên đạo nhân ở trong tiếng rít gào này, tay phải bỗng nhiên giơ lên, một tay đặt ở mi tâm của mình, hung hăng kéo ra ngoài một cái, lập tức một thanh thiết kiếm rỉ rét bị hắn trực tiếp rút từ trong cơ thể ra!

Chính là... thanh Vẫn Kiếm!

Trong tay cầm Thiên Ngoại Vẫn Kiếm, tiếng hô của Thông Thiên đạo nhân ở trong bóng tối này chấn động khắp nơi. Hắn hung hăng chém một cái về phía hắc ám đang muốn tới thổi tắt hỏa diễm sinh mạng của mình!

Một kiếm hạ xuống, chém không ra tối tăm. Chỉ thấy có những tiếng rắc rắc vang lên. Trong chớp mắt khi thanh Vẫn Kiếm cùng hắc ám trong

toàn thế giới va chạm một cái, từ trên thanh Vẫn Kiếm truyền ra. Trong chớp mắt này, Thông Thiên đạo nhân không có cách nào tin tưởng được. Thân thể hắn run rẩy. Thanh Vẫn Kiếm này... lại trực tiếp tan vỡ nổ tung ra, chia năm xẻ bảy, ầm ầm vỡ nát diệt vong.

Đồng thời, bóng tối xung quanh lại không có cách nào ngăn cản, trong nháy mắt lại trực tiếp nhấn chìm thân thể của Thông Thiên đạo nhân ở bên trong... Ở trong chớp mắt khi thân thể bị nhấn chìm, ánh nến trong đêm tối, chợt, tắt!

Đèn tắt, người diệt, hình thần câu diệt!

Thế giới thoáng cái yên tĩnh. Dần dần, khi hắc ám tản đi. Ở bên trong thiên địa này, tất cả ánh sáng trong thế giới lại một lần nữa khôi phục. Trường Sinh Đăng cũng tiêu tan. Trên Thông Thiên Hải, Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó. Chỉ là trên mặt hắn lại không có một chút vui sướng nào. Lúc này hắn nhìn chằm chằm vào vị trí Thông Thiên đạo nhân bị loại bỏ lúc trước. Hắn rốt cuộc hiểu rõ... nguyên nhân của sự bất an của mình, suy đoán trước sau của mình!

- Mặt quỷ khóc cười hắn cướp đi được, trước sau vẫn chưa xuất hiện...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần càng thêm sắc bén. Hắn chợt cúi đầu nhìn về phía Thông Thiên Hải phía dưới đã sắp khô cạn. Tay phải hắn đột nhiên bấm quyết, chỉ xuống dưới. Thông Thiên Hải này lập tức lõm xuống, giống như có lực lượng vô cùng bạo phát ở bên trong.

Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần thi pháp, khu vực Thông Thiên Hải lõm xuống này, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy cực lớn. trong lúc vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, tác động tới tất cả nước biển, hình thành tiếng rít gào ngập trời.

Mà ở trung tâm vòng xoáy này, bóng dáng của Thông Thiên đạo nhân thình lình lại xuất hiện, rốt cuộc đi từng bước một... từ đáy biển, đi ra!!

- Ngươi thật sự thiếu chút nữa, có thể giết chết được bản tôn!

Thông Thiên đạo nhân bình phục khí tức, trong mắt tràn ngập tơ máu, thoáng lộ ra một nhịp tim đập nhanh. Nếu không phải ở trong nháy mắt vừa rồi, hắn sử dụng tàn hồn của mặt quỷ khóc cười, ngưng tụ thần thông của mình, hình thành thuật thế mạng, sợ là ở dưới Trường Sinh Đăng này, hắn đã thật sự hình thần câu diệt.

- Tàn hồn thế mạng!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần vô cùng khó coi. Hắn nhìn Thông Thiên đạo nhân từ đáy biển đi ra, đã hiểu rõ. Đây... chính là chỗ dựa khiến đối phương cho rằng hắn sẽ tất thắng!

Đúng là như thế. Có tàn hồn thế mạng, giống như tóc máu của đối phương trong cuộc chiến giữa người canh giữ lăng mộ cùng đối phương ở trong Man Hoang năm đó.

Thông Thiên đạo nhân hít một hơi thật sâu. Ở một tích tắc này, sát ý trong mắt sắc bén vô cùng. Còn có sự điên cuồng không ngừng chớp hiện ở bên trong. Tay phải của hắn chậm rãi giơ lên, hướng về phía bầu trời, chậm rãi ấn một cái.

- Trường Sinh Đăng của ngươi, lão phu đã chứng kiến. Như vậy tiếp theo, chính là đạo pháp cuối cùng của lão phu!

- Con người sinh tồn thoải mái, cá lớn nuốt cá bé!

- Mảnh thế giới này, nếu đã héo rũ, sắp tử vong, như vậy tất cả chúng sinh bên trong thiên địa này chôn cùng với thế giới. Vậy không bằng... lấy tất cả tính mạng của bọn họ cho ta, trở thành đạo pháp diệt thế lão phu đã nghĩ ra từ rất lâu, nhưng trước sau vẫn không thi triển qua. Cũng chính là... Đạo Môn thứ mười!

Giọng nói của Thông Thiên đạo nhân giống như thiên lôi cuối cùng trong mảnh thế giới này nổ tung. Hắn giơ tay phải lên phía trước. Đột

nhiên có một vòng xoáy cực lớn xuất hiện. Vòng xoáy này tối tăm, ầm ầm ầm chuyển động. Một lực hút không có cách nào hình dung, nhất thời lại từ bên trong khuếch tán ra toàn bộ thế giới Khôi Hoàng.

Giờ phút này, trời cao vốn đã nghìn lở trăm lỗ, mất đi tất cả sức sống, dùng mắt thường có thể thấy được, rốt cuộc xuất hiện vô số nếp uốn...

Bên trong thế giới khô cạn, tất cả cây cỏ trong nháy mắt tử vong. Tất cả ngọn núi mặt đất, trong nháy mắt mất đi tất cả sinh mạng. Tất cả sông suối, biển, cho dù là Thông Thiên Hải đã không còn lại bao nhiêu nước biển, trong chớp mắt cũng hoàn toàn khô cạn.

Sau đó lại là mãnh thú, tu sĩ, chúng sinh... tất cả tông môn, bốn mạch lớn đông tây nam bắc, còn có bên ngoài Khôi Hoàng Thành trong Man Hoang, Đại Thiên Sư cũng tốt, Cự Quỷ Vương cũng được, còn có những tu sĩ Bán Thần lão tổ của đại lục Thông Thiên.

Tất cả mọi người, đều ở trong một cái chớp mắt này, thân thể run rẩy. Sức sống của bọn họ căn bản là không khống chế được, bị một lực hút đến từ hư vô, chợt bắt đầu hút đi...

Theo sự hấp thu, vòng xoáy ở trước mặt Thông Thiên đạo nhân đã không còn là màu đen, mà trở thành màu đỏ. Một khí tức hủy thiên diệt địa, khủng khiếp đến cực hạn, ở bên trong vòng xoáy này, không ngừng cuộn trào mãnh liệt phát ra dao động. Mà ở dưới ánh sáng màu đỏ này chiếu rọi, trên mặt Thiên Tôn đạo nhân lộ ra vẻ vô tình dữ tợn.

- Bạch Tiểu Thuần, đây là một thức sau cùng của lão phu, Đạo Môn thứ mười, mở!

Theo âm thanh Thiên Tôn đạo nhân vang vọng, vòng xoáy này nhất thời bạo phát, khí tức diệt thế cuồn cuộn kinh thiên.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn cảm nhận được vòng xoáy này chuyển động, giống như một hố đen, muốn hút đi sức sống của tất cả chúng sinh ở trên thế gian.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1518: Long Trời Lở Đất! (1)

Hắn còn cảm nhận được tất cả thân thể của con người bên trong Man Hoang, thậm chí Nghịch Hà Tông, đang run rẩy, lại không có lực giãy dụa, héo rũ. Trong mắt của hắn đỏ đậm, tay phải không chậm trễ chút nào giơ lên, bỗng nhiên hướng về phía bắc mạch, chộp một cái!

Thế giới chi bảo Bắc mạch là đòn sát thủ của Bạch Tiểu Thuần!

Theo ngón tay hạ xuống, mảnh bắc mạch Thông Thiên lúc này đã không còn là đại lục Băng Nguyên, lại ầm ầm chấn động. tất cả ngọn núi trên đó ở dưới đạo pháp của Thông Thiên đạo nhân, đã sớm hóa thành tro bụi.

Thời khắc này chấn động, khiến cho đại lục này vốn đã bị tàn phá, lập tức lại truyền ra tiếng nổ lớn kinh thiên. Ở dưới âm thanh này, những tiếng răng rắc răng rắc vag lên, khiến cho thế giới nổ lớn, thiên địa chấn động.

Từng vết nứt cực lớn theo Thông Thiên Hà đã khô cạn ở hai bên bắc mạch lập tức lan tràn ra, cho đến cuối cùng tới chỗ tiếp giáp với Man Hoang, lại giống như trực tiếp gãy!

Toàn bộ đại lục bắc mạch ầm ầm run rẩy, bắt đầu nghiêng đi, lên xuống không ngừng. Có thể nhìn thấy được vô số đá vụn rơi xuống. Nơi mặt đất của bắc mạch cùng Man Hoang bị gãy đôi, nâng lên thật... Cuối cùng chậm rãi phóng lên trên không trung!

Sau khi phóng lên trên không trung, cả một khối đại lục bồng bềnh. Điều này khiến cho toàn thế giới vào giờ phút này đều có thể nhìn thấy

được. Vô số người hít sâu, vô số người hoảng sợ kinh ngạc kêu lên. Ở trong thời khắc sức sống này trôi qua, điều này đã trở thành hình ảnh khiến tất cả mọi người chấn động, cả đời này cũng không có cách nào quên được.

- Trời ạ, này... Đây là cái gì?

- Đó là... Bắc mạch sao?

Cũng chính là ở trong nháy mắt khi đại lục bắc mạch phóng lên trên không trung, đại lục này đột nhiên tản ra ánh sáng màu xanh nhạt. Cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy được những ánh sáng này thình lình đều từ trong từng vết nứt kia tản ra. Theo ánh sáng càng thêm mãnh liệt, tất cả sinh mạng trên đại lục bắc mạch đều biến mất, bị hút vào đến bên trong thế giới pháp bảo. Cùng lúc đó, những tiếng ầm ầm vang vọng không ngừng. Từng khối đá lớn đá vụn, từ trên đại lục bắc mạch rơi xuống. Cho đến khi toàn bộ bắc mạch, trên bầu trời... ở dưới vô số hòn đá rơi xuống, hình thành hình dáng của một thanh... Đại kiếm!

Hình thành... thế giới chi bảo, đại kiếm bắc mạch!

Đại kiếm màu xanh lam, khiến cho thế giới đã tử vong này vẫn bị ảnh hưởng. Các nếp uốn trên bầu trời càng nhiều hơn. Mặt đất tràn ngập những vết nứt. Một uy áp mãnh liệt đến cực điểm, không có cách nào hình dung, từ phía trên thanh đại kiếm này, khuếch tán ra.

Lúc này sau khi hóa thành thế giới chi bảo chân chính, trên thanh đại kiếm này hiện ra một gương mặt cực lớn. Đó chính là gương mặt của Hàn Môn lão tổ. Trong mắt nàng có sự bi thương. Từ phía xa, nhìn phương hướng Huyết Tổ bị thiêu đốt, nàng lầm bầm vài tiếng mà người ngoài không nghe được. Cái thanh thế giới chi bảo bắc mạch màu xanh lam này hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh lam kinh thiên, trong tiếng nổ lớn... lao thẳng đến Thông Thiên Hải!

Vì nó quá lớn, chỉ là một na di, trong nháy mắt lại xuất hiện ở trên Thông Thiên Hải. Ở trong quá trình tới nơi này, thanh đại kiếm màu

xanh lam này không ngừng thu nhỏ lại. Đến cuối cùng, thời điểm hóa thành một thanh kiếm có kích thước bình thường, thình lình xuất hiện ở... trong bàn tay đang nâng lên hướng về phía bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần, bị một tay hắn… nắm lấy!

Tay cầm bắc mạch, cầm thế giới chi bảo, tu vi toàn thân Bạch Tiểu Thuần… bạo phát. Ở một tích tắc này, toàn thân hắn tản ra uy nghiêm nhất từ trước tới nay. Trong mắt hắn mang theo sự sắc bén, còn có băng hàn. Hắn về phía Thông Thiên đạo nhân lúc này ra ngưng tụ vòng xoáy màu đỏ, mang theo gió bão với sức sống vô tận, hung hăng... một kiếm, chém xuống!!

- Chết đi!

Trong tiếng rít gào, một kiếm này của Bạch Tiểu Thuần chém xuống. Ánh sáng màu xanh lam chói lòa. Trong nháy mắt hạ xuống, hình ảnh bản thể thật sự của nó thình lình xuất hiện ở trên bầu trời, trong những tiếng ầm ầm, cũng chợt lao về phía Thông Thiên đạo nhân.

Hơi thở của Thông Thiên đạo nhân nhất thời trở nên dồn dập. Vào giờ phút này, trong lòng hắn lại dâng lên nguy cơ sinh tử mãnh liệt. Hắn biết về đại kiếm bắc mạch, nhưng lại không nghĩ tới, rốt cuộc sẽ cường hãn như vậy.

Lúc này tay phải hắn chợt giơ lên. Dựa vào lực chúng sinh của vòng xoáy trong tay hắn hút được, mặc dù không phải là tất cả, nhưng hắn đã không chú ý tới nữa. Trong một chớp mắt, tu vi toàn thân hắn được kích phát ra, trực tiếp lại dung nhập vào bên trong vòng xoáy trong tay, khiến cho lực lượng của vòng xoáy này, ở một tích tắc này, bạo phát ra phạm vi lớn.

Một chiến lực vô hạn gần với Thiên Tôn, theo hắn gầm nhẹ một tiếng, theo tay phải của hắn hung hăng vung lên, vòng xoáy này bay ra, bỗng nhiên lao thẳng đến chỗ đại kiếm bắc mạch.

Giờ phút này, thời gian giống như thoáng cái đều trở nên chậm chạp. Trời cao héo rũ, mặt đất khô nứt, ý thức của chúng sinh, đều ở trong một cái chớp mắt này, chậm chạp... Duy nhất chỉ có vòng xáy đang bay lên cùng đại kiếm bắc mạch,hạ xuống ở một tích tắc này... va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm.

Âm thanh lớn nhất từ trước tới nay bạo phát ra. Âm thanh cực lớn này, vượt ra khỏi tất cả âm thanh của những năm tháng trước kia bên trong mảnh thế giới này, ở trong nháy mắt truyền ra... Đại kiếm bắc mạch cùng trong vòng xoáy này, phát sinh dao động thần thông, vượt qua chuẩn Thiên Tôn, trực tiếp lại nhảy lên tới trình độ Thiên Tôn chân chính!

Nếu như ví dụ thế giới thành một căn phòng giấy, như vậy sóng dao động cảnh giới Thiên Tôn này giống như hỏa diễm, trong nháy mắt liền có thể làm cho cả phòng giấy, hoàn toàn thiêu đốt!

Trời cao héo rũ đầy nếp uốn lại không chịu nổi, trong những tiếng ầm ầm trực tiếp vỡ ra một vết nứt cực lớn không có cách nào hình dung.

Vẫn không kết thúc.

Rất nhanh, vết nứt thứ hai, vết nứt thứ ba, cho đến vết nứt thứ tám, ở trên bầu trời này, lan tràn vô tận... Toàn bộ bầu trời bị xé ra, trở thành chín phần!

Theo vết xé rách, thậm chí có thể nhìn thấy được hư vô phía sau trời cao. Hư vô này cũng bị xé rách, lộ ra sau đó... Một mảnh thế giới xa lạ mông lung... cùng lúc đó, khí tức chưa từng thuộc về thế giới Thông Thiên, từ bên trong những vết nứt này, nhanh chóng dũng mãnh tràn vào, khuếch tán ra tám phương.

Ngay sau đó, mặt đất cũng chấn động. Trong những tiếng ầm ầm, thế giới Thông Thiên bao gồm Man Hoang, vỡ nát trở thành mười phần.

Giờ phút này, toàn bộ Thông Thiên trở thành... chín trời mười đất. Nó vẫn còn đang tan vỡ, còn đang sụp đổ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1519: Long Trời Lở Đất! (2)

Tất cả chúng sinh của thế giới Thông Thiên đều đang run rẩy, đều đang mờ mịt. Tất cả đều đang chấn động.

Sóng dao động long trời lở đất, giống như diệt thế khuếch tán ra tám phương, khiến cho trái tim của tất cả mọi người, đều dâng lên một sự tuyệt vọng cùng sợ hãi không có cách nào hình dung.

Thời điểm nỗi sợ hãi bạo phát ra trong phạm vi lớn, vòng xoáy này cùng đại kiếm bắc mạch va chạm cũng đã đến cực hạn. Trong vòng xoáy này vặn vẹo, giống như không có cách nào đối đầu được với đại kiếm thế giới bắc mạch, rốt cuộc ầm ầm nổ tung ra!

Thông Thiên đạo nhân bị lực nổ tung này trùng kích. Hắn chỉ cảm thấy cuồng phong đập vào mặt, thật giống như bị từng ngọn núi lớn đánh vào trước mặt. Hắn phun ra máu tươi, tóc tai bù xù, thân thể bị hung hăng ném ra. Nhưng không đợi hắn lui ra phía sau quá xa, ánh sáng màu xanh lam đã lóe lên ở trong mắt hắn. Cảm giác nguy cơ chợt vang lên. Hắn miễn cưỡng tránh né. Cánh tay phải ở dưới ánh sáng màu xanh lam này, theo hoa máu dâng lên, trực tiếp bị chặt đứt!

- Không có khả năng!

Khóe miệng của Thông Thiên đạo nhân mang theo máu tươi, gần như điên cuồng hét lên. Hắn không cam lòng. Bạch Tiểu Thuần cường hãn, nhất là Trường Sinh Đăng mênh mông này, khiến cho tâm hắn kinh sợ. Đại đệ tử của hắn năm đó lấy bắc mạch tạo thành đại kiếm, cũng khiến cho trong đầu của hắn chấn động mãnh liệt.

Tuy rằng gần đây hắn xác định được đại đệ tử này của hắn không chết, cũng biết có thế giới chi bảo này, nhưng không có quá mức lưu ý. Bởi vì hắn biết một trọng điểm, Bán Thần... Cho dù có thể đắp nặn thế giới chi bảo, cũng không có cách nào thể hiện ra tất cả uy lực!

Nhưng vừa rồi, đại kiếm màu xanh lam này phát ra kiếm khí kinh thiên, khiến cho hắn cũng hoảng sợ vô cùng.

- Không có khả năng. Không thể như vậy được!

Tâm thần của Thông Thiên đạo nhân chấn động mãnh liệt. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một tồn tại mình quên mất...

- Là bản thể của mặt quỷ khóc cười này!! Đáng chết, nhất định là nó!

Thân thể Thông Thiên đạo nhân bỗng nhiên lui về phía sau. Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra máu tươi. Cho dù khả năng khôi phục của hắn có cường hãn nữa, nhưng hôm nay ở dưới sóng dao động giống như Thiên Tôn chân chính, ở dưới phản chấn từ đại kiếm bắc mạch truyền tới, hắn cũng lập tức bị tổn thương nặng nề.

- Thông Thiên đạo nhân, đi tìm chết!

Nhưng cho dù bị tổn thương nặng nề, thậm chí lực khôi phục cũng trở nên thong thả, ngay cả ý thức cũng mơ hồ, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, khiến mình mạnh mẽ tỉnh táo lại. Sau đó, hắn mang theo sát cơ, mang theo sát khí, trong tay cầm đại kiếm thế giới, thân thể hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên đạo nhân.

Cho dù long trời lở đất, sát ý của hắn cũng vẫn ngập trời.

Trong lòng Thông Thiên đạo nhân lo lắng. Hắn nhìn ra được lúc này Bạch Tiểu Thuần là nỏ mạnh hết đà. Nhưng bản thân hắn cũng giống như vậy. Lúc này Bạch Tiểu Thuần nhanh như tên bắn. Bỗng nhiên, lại một luồng ánh sáng màu xanh lam chợt hạ xuống. Đồng tử trong hai mắt

Thiên Tôn co lại. Trong tiếng rít gào, hắn vận dụng toàn lực né tránh. Nhưng ở dưới ánh sáng màu xanh lam lóe lên, chân trái của hắn, ở trong huyết quang, trực tiếp nổ tung!

Cảm giác đau đớn mãnh liệt, khiến cho Thông Thiên đạo nhân buồn bực gào lên, mang theo sự điên cuồng. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở phía sau hắn truy kích đến, lại càng điên cuồng. Lúc này hắn căn bản cũng không chú ý tới thương thế, liều lĩnh, vẫn giống như phát điên, truy sát đến.

Nhìn thấy được ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, cường hãn giống như Thiên Tôn, trong lòng cũng kinh hoàng. Bỗng nhiên hắn hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, nhanh chóng gầm khẽ một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, Đỗ Lăng Phỉ không có chết!

Âm thanh này vừa ra, giống như thiên lôi, trực tiếp lại nổ mạnh ở trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lúc này đang điên cuồng, toàn thân cũng chấn động. Nhưng bước chân của hắn lại hoàn toàn không có dừng lại.

Phát hiện không thể khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần bất ổn, Thông Thiên đạo nhân cùng đường, hung hăng cắn răng một cái. Tàn thể hiện tại lại tự nhiên bạo phát.

Ầm một tiếng. Bất ngờ từ trong cơ thể tan vỡ của hắn có vô số phù văn bay ra, giống như hạt giống, giống nhau đốm sáng, ở trong thân thể hắn tự bạo, hình thành huyết vụ trùng kích, tốc độ thoáng cái bạo phát đến cực hạn. Trong tiếng nổ lớn, rốt cuộc hắn cùng Bạch Tiểu Thuần đột nhiên kéo dài khoảng cách, lao thẳng đến bầu trời sụp đổ.

Mắt thấy Thiên Tôn lấy thân thể tự bạo đổi lấy tốc độ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần không cam lòng. Hắn điên cuồng phun ra máu tươi. Cho dù thương thế nặng hơn một ít, hắn cũng không để ý tới. trong chớp mắt truy kích. Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần truy kích tới, Thông Thiên đạo nhân nhanh chóng bỏ chạy, trong nháy mắt, đột nhiên... Toàn

bộ bầu trời truyền đến một tiếng nổ lớn cuối cùng. Bầu trời bị vỡ thành chín phần... Ở trong một tích tắc này, hoàn toàn... tan vỡ, sụp xuống!

Trời sụp đổ!

Một lượng trùng kích cực lớn ở bên trong trời cao đã vỡ nát này bạo phát ra, quét ngang khắp nơi. Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên đạo nhân đứng mũi chịu sào. Bạch Tiểu Thuần vốn đang cứng rắn áp chế thương thế, không có cách nào né tránh. Ở dưới lực trùng kích này, trong đầu hắn chấn động ầm một tiếng, thân thể cũng khó có thể chống đỡ, bị cuốn về phía xa.

Vào giờ phút này, ý thức của hắn cũng trở nên mơ hồ. Hắn miễn cưỡng nhìn thấy được Thông Thiên đạo nhân ở phía xa, cũng ở dưới lực trùng kích này, bị hoàn toàn nhấn chìm, không biết sống chết ra sao.

Bạch Tiểu Thuần muốn đi xác định xem đối phương có tử vong hay không. Nhưng thân thể hắn đã không nhịn được. Lúc này trước mắt hắn càng thêm mơ hồ. Ý thức sau cùng của hắn thấy được...

Trong trời đất này, sau khi bầu trời sụp đổ, dưới lực trùng kích, giống như dầu hết đèn tắt, người thở ra một hơi thở cuối cùng... Sau đó, toàn bộ bầu trời giống như hình thành một hố đen thật lớn. Một lực hút cực mạnh, hóa thành truyền tống, trong nháy mắt lại từ trên trời hạ xuống, rơi vào đến bên trong thế giới Thông Thiên, trên người mỗi một chúng sinh. Trong chớp mắt, bọn họ lại bị truyền tống biến mất. Thời điểm xuất hiện, không phải ở địa phương cố định, mà là đang ở bên ngoài đại thế giới, trong khu vực ngẫu nhiên!

Mọi người của Nghịch Hà Tông, mọi người của Man Hoang, còn có những người còn sót lại trong thế giới Thông Thiên, tất cả đều ở trong một tích tắc này, ở dưới mức độ tổn thất sức sống khác nhau, bị truyền tống biến mất...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1520: Bạch Tú Tài (1)

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tơ máu, nhìn long trời lở đất, nhìn chúng sinh truyền tống. Trong lòng của hắn cảm thấy cay đắng, còn có cả sự mờ mịt. Hắn hồi ức lại. Tất cả ký ức hình như rất không chân thật.

- Gia... Không...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Đối với sau này, hắn tràn ngập sự mơ hồ. Toàn thân hắn cũng đã hôn mê. Lúc thân thể hắn rơi xuống, lại bị một ánh sáng truyền tống bao phủ, chớp mắt... Biến mất.

Trước khi hôn mê, bên tai của hắn dường như truyền đến những tiếng động hỗn loạn, hoặc là kích động, hoặc là hưng phấn, hoặc là tham lam, hoặc là âm thanh thâm độc, giống như ở trên trời truyền ra ngoài...

- Nứt ra, thân thể Khôi Tể, nứt ra!

- Ha ha, người của thế giới này, cuối cùng chúng ta đã chờ đợi được! Nhanh đi thông báo với Tà Hoàng, người của Khôi Hoàng Triều này gần như ngẫu nhiên được truyền tống đến các khu vực trong đại lục Vĩnh Hằng. Chúng ta phải tận dụng thời gian, nô dịch tất cả bọn họ!!

- Hừ, lão gia hỏa Thánh Hoàng này ra vẻ đạo mạo. Rõ ràng cũng tham lam huyết mạch Khôi Hoàng Triều này, cũng biết cướp không lại được chúng ta, cũng biết một khi Tà Hoàng Triều chúng ta nô dịch Khôi Hoàng Triều xong, một mạch Thánh Hoàng bọn họ, nhất định sẽ diệt vong. Sở dĩ năm đó rốt cuộc không tiếc phát động chiến tranh, ước định

bố trí truyền tống trên thân thể Khôi Tể này. Chờ sau khi bọn họ xuất hiện, lại từng người cướp giật!

- Trong ba vị Chủ Tể, đây là Chủ Tể cuối cùng nổ tung. Bọn họ xuất hiện quá muộn, vốn chắc hẳn là bố cục ba phần thiên hạ, đã không có khả năng xuất hiện. Người của thế giới Khôi Hoàng này cũng chắc chắn bị Tà Hoàng Triều ta nô dịch!

- Đạo hữu của thế giới Khôi Hoàng, chúng ta là Thánh Hoàng Triều, chúng ta là tới giúp các ngươi. Gia nhập với chúng ta, đối đầu Tà Hoàng Triều! Nhớ kỹ, chúng ta là Thánh Hoàng Triều, phải tới tìm chúng ta!

- Đại lục Vĩnh Hằng, Thánh Hoàng Triều ta là tồn tại duy nhất có thể đối đầu với Tà Hoàng Triều. Các đạo hữu thế giới Khôi Hoàng, còn có Khôi Hoàng thế hệ này, so với Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều mới là lựa chọn duy nhất của các người!

...

Trên đại lục Vĩnh Hằng, giữa năm mảnh Tiên Vực, trong một mảnh hư vô vụ hải, lúc này một bức tượng người khổng lồ đứng sừng sững ở nơi đó cao vô hạn, giống như có thể giơ lên trời, tồn tại trong năm tháng vô tận, ở dưới một tiếng nổ lớn truyền khắp đại lục Vĩnh Hằng...

Chia năm xẻ bảy!

Quyển kế tiếp, tiên vực Vĩnh Hằng.

Thời gian trôi qua. Dần dần, thế giới Thông Thiên tan vỡ, đã qua nửa năm.

Bầu trời xa lạ, đất đai xa lạ, thành trì xa lạ, người xa lạ...

Còn có cái khác chính là, ở đại lục này, là do năm mảnh mặt đất vô cùng mênh mông tạo thành. Chúng đều được gọi là... Tiên Vực.

- Tiên Vực...

Ở trên Tiên Vực trong phạm vi to lớn lớn, có kích thước lớn hơn gấp mười lần thế giới Thông Thiên. Tại hướng đông nam, từng dãy núi cực kỳ khổng lồ giống như con rồng sống chạy qua ngang dọc, lan tràn tới vô tận, do đó ở vị trí đan xen, hình thành rất nhiều thành trì...

Bên trong một huyện thành nhỏ.

Có một người thanh niên mặc trường bào màu trắng đầy nếp uốn, phía trên còn dính không ít dầu mỡ cùng vết bẩn, mắt say lờ đờ đi ở trên đường. Trong tay hắn mang theo một bầu rượu, thỉnh thoảng đưa lên bên mép uống một ngụm lớn. Hắn giống như tự giễu, thì thào nói nhỏ.

- Tiên Vực sao...

Toàn thân của người thiếu niên đầy vẻ chán chường, dường như không có tinh thần gì. Ở trong tình trạng say khướt này, ngay cả bước đi cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hiện tại chắc hẳn là trời thu. Gió thu mang theo một tia lạnh giá, từ dãy núi giống như con rồng phía xa thổi tới, cuốn theo lá khô vàng, thổi qua bên trong huyện thành nhỏ nhân khẩu không nhiều lắm, thậm chí có chút hẻo lánh này. Có lẽ là thu lạnh thổi vào người, giống như có thể chui vào xương tủy, tiến vào bên trong, tản ra sự lạnh giá. Phần lớn những người đi lại ở ngoài đường mặc trang phục dày một chút, đi lại vội vàng.

Dường như ở trong gió thu lạnh lúc hoàng hôn, không có người nào nguyện ý đi lại ở ngoài đường, chỉ muốn mau chóng trở lại trong căn nhà ấm áp, cùng người thân làm bạn, hưởng thụ hơi ấm gia đình.

Chỉ có người thanh niên này, hình như không tìm được phương hướng của nhà, giống như người lãng khách lưu lạc ở bên ngoài, ở ngoài đường di chuyển trong sự mờ mịt, đi về phía trước, để mặc cho gió rét lạnh kia thổi vào mặt, hoàn toàn không thèm để ý tới. Dường như gió lạnh này ở trong cảm nhận của hắn, còn xa mới bằng được sự cô quạnh ở

trong lòng. Ở trong hoàng hôn nơi này, bóng lưng của hắn chỉ còn lại có sự hiu quạnh...

Một vài chiếc lá khô vàng ở trong gió thổi qua, dường như tìm được cảm giác đồng mệnh tương liên ở trên người của người thanh niên này, không muốn rời đi, bay ở xung quanh hắn, theo hắn đi xa, thật lâu không tiêu tan.

- Tiên Vực... chó má... gì chứ...

Toàn thân của người thanh niên tràn ngập mùi rượu. Hắn vừa lẩm bẩm vừa đi lại ở trên con đường này. Hắn cầm bầu rượu lên, đặt ở bên miệng muốn tiếp tục uống. Nhưng sau khi phát hiện bầu rượu đã trống rỗng, người thanh niên mắng vài câu, há miệng lớn, ngửa cổ, lắc lắc bầu rượu vài cái. Cho đến khi có vài giọt rượu rơi xuống, tan ra ở trong miệng của hắn, lúc này hắn mới bập miệng vài cái.

Thời điểm hắn ngẩng đầu, ánh chiều hoàng hôn chiếu xuống đôi mắt vô thần của hắn, chiếu rọi vào sâu trong hai mắt hắn lộ ra vẻ mờ mịt cùng với cay đắng.

- Lại không còn rượu... rượu ở thế giới này là ngon nhất.

Người thanh niên cúi đầu, vừa lẩm bẩm, vừa đi về phía tửu phường quen thuộc. Ở trong gió thu làm bạn, hắn mơ mơ màng màng đi tới.

Tửu phường không xa. Chỉ là người thanh niên giống như đạp trong mây mù, một sâu một cạn có vẻ tập tễnh, sử dụng thời gian một nén nhang, ở dưới dư quang của hoàng hôn, hắn mới đi tới tửu phường, đẩy cửa lớn của tửu phường ra. Một hơi nóng khác hắn với gió lạnh bên ngoài, kèm theo tiếng huyên náo ầm ĩ, đập vào mặt.

Bên trong tửu phường, tuy rằng chỉ có bảy tám cái bàn, nhưng lúc này đã ngồi đầy từ lâu, ngay cả bốn phía xung quanh không bàn không ghế, cũng không còn chỗ ngồi, thậm chí cũng có không ít hài đồng, theo người lớn của mình qua, đang chạy đi chạy lại ở bên trong tửu phường

này. Người ở bên trong huyện thành, bình thường không có chuyện gì giải trí, vì vậy tửu phường bán Tiên Nhân Túy này, liền trở thành một trong mấy nơi náo nhiệt ở bên trong thị trấn này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1521: Bạch Tú Tài (2)

Bất luận là chuyện cười của hàng xóm hay tin đồn của các hộ gia đình lớn ở bên trong thị trấn, cho tới lời đồn đại liên quan tới tiên nhân, ở bên trong tửu phường, đều bị những người ở đây, sau khi uống nhiều, mang theo sự thần bí, lớn tiếng nhắc tới, đưa tới tiếng cười của vô số người.

Đối với phần lớn chúng sinh mà nói, hàng ngày mang theo một vài tiếng cười bình thản, chính là lạc thú lớn nhất.

- Đây không phải là Bạch tú tài sao? Chủ quán, xem ra Tiên Nhân Túy ở chỗ của ngươi, lại có thêm một vị khách quen.

Sau khi người thanh niên đi vào, mấy đại hán say khướt ở bên trong tửu phường nhất thời lại chỉ vào người thanh niên, nở nụ cười.

Lời nói này, đối với người thanh niên cũng say khướt kia, không biết là có ý tốt hay là ác ý.

Đối với người thanh niên trước mắt này, người của huyện thành nhỏ này có thể xa lạ, nhưng đối với các khách quen của tửu phường này, đều đã quen thuộc. Cho dù người thanh niên này chỉ mới xuất hiện ở bên trong huyện thành nhỏ từ mấy tháng trước, cũng không nó chuyện với người khác, cũng không có người nào biết hắn tên là gì. Chỉ có điều thoạt nhìn khí chất của hắn khác với các đại hán khác, toàn thân lại mặc trường bào màu trắng, còn có dáng vẻ chán chường. Thi thoảng trong mắt hắn lộ ra sự mờ mịt cùng thống khổ. Điều này sẽ không ảnh hưởng tới suy đoán trong lòng của mọi người đối với người thanh niên này.

Đây là một văn nhân, cũng một người tú tài.

Vì hắn mặc áo bào trắng, vì vậy mọi người ở trên phương diện xưng hô, cũng lại gọi hắn là... Bạch tú tài.

- Bạch tú tài này chắc là đi thi bị thi rớt, không còn mặt mũi về nhà, lúc này mới cả ngày mua say...

- Không đúng. Theo ta nghĩ, Bạch tú tài này nhất định là cả nhà đã chết. Đoán chừng là trên đường gặp phải giặc cướp, chịu không nổi đả kích này, mới có thể mệt mỏi như vậy.

Mọi người bên trong tửu phường không nhớ được Bạch tú tài này đã tới mua rượu bao nhiêu lần. Lúc này nhìn dáng vẻ chán chường này của đối phương, đều đang xúc động suy đoán.

Những tiếng ầm ĩ bàn luận, truyền vào trong tai của người thanh niên. Hắn giống như không nghe được, lảo đảo đi tới trước quầy tửu phường, trong tay cầm bầu rượu đặt ở phía trên, âm thanh mang theo sự lười biếng, thì thào mở miệng.

- Chủ quán, cho một bầu... Tiên Nhân Túy. Tiên Nhân Túy ở chỗ các ngươi... đúng là rượu ngon.

Chủ tửu phường là một lão nhân. Toàn thân lão nhân này mặc áo xanh, nhìn người thanh niên tinh thần sa sút trước mắt này, thở dài, trầm giọng nói.

- Bạch tú tài, đã sắp tới cuối năm rồi. Ngươi giữ lại tiền bạc của mình, nhanh trở về nhà đi.

- Nhà...

Trong chớp mắt, người thanh niên run rẩy nở nụ cười. Chỉ là nụ cười kia mang theo sự mờ mịt, còn có một tia thống khổ. Hắn chợt lấy từ trong người ra một xấp tiền dầy, đập vào trên bàn.

- Chủ quán, ngươi khi dễ ta không có tiền sao?

Chủ tửu phường nhíu mày. Mắt thấy người thanh niên này không nhìn thấy được lòng tốt của người khác, hắn có chút không vui, cầm tiền, rót đầy bầu rượu, sau đó ném tới, rồi không tiếp tục để ý tới nữa.

Người thanh niên tiếp nhận bầu rượu, trong mắt thoáng lộ ra sự si mê đối với rượu, vội vàng uống một ngụm lớn. Trên mặt hắn thoáng có chút ửng đỏ. Trong mắt càng thêm mơ hồ. Nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ tươi cười, lảo đảo đi từ trong tửu phường ra ngoài.

Lúc này, mấy hài đồng ỏ bên trong tửu phường đã đuổi nhau, chạy ầm ĩ đến bên cạnh người thanh niên. Mắt thấy bộ dạng của người thanh niên như vậy, bọn chúng đều vòng quanh hắn chơi đùa, thỉnh thoảng truyền ra tiếng non nớt của trẻ nhỏ, gọi tửu quỷ.

Người thanh niên không để ý đến chúng. Sau khi đi ra khỏi tửu phường, trời bên ngoài đã tối. Gió thu lại càng lạnh hơn. Thời điểm nhìn lại, các nhà ở bốn phía xung quanh đều đã lên đèn. Duy nhất chỉ có ở trong lòng của hắn, vẫn tối tăm một mảnh.

Ở dưới sự vô tình này, bóng tối trong lòng lại càng lan tràn ra tới hai mắt. Trong một mảnh đục ngầu, thân ảnh của hắn dần dần lắc lư đi xa, đi thẳng tới một chỗ miếu thờ cũ nát, hắn mới ngã xuống, dựa vào bức tường của miếu thờ, cầm bầu rượu, một ngụm, lại một ngụm...

Gió thu càng lạnh hơn. Tiếng gió từ bốn phía xung quanh thổi tới cũng càng lớn hơn, giống như âm thanh nức nở, vang vọng ở bên tai, thổi những chiếc lá khô đầy đất. Trên mặt đất phát ra những tiếng xào xạc. Có một vài lá khô bị gió cuốn lên, rơi vào trên người của người thanh niên.

Người thanh niên kinh ngạc nhìn chiếc lá vàng khô rơi vào trên mu bàn tay. Chiếc lá cây này... che trên một vết thương rất nhỏ giống như bị lửa đốt trên mu bàn tay của hắn.

- Hạo nhi...

Người thanh niên nhỏ giọng kêu lên. Vào giờ phút này sự bi thương trong lòng hắn lại hiện ra. Hắn chỉ có thể uống rượu, dùng Tiên Nhân Túy này để khiến cho mình chìm đắm ở trong cảm giác mơ hồ say khướt, chìm đắm ở trong men say, hình như chỉ có như vậy... Mới có thể khiến cho hắn quên được quá khứ bi thương cùng với sự mơ hồ đối với sau này.

Hắn, chính là Bạch Tiểu Thuần.

Đã từng vui sướng, đã từng mỉm cười, lại giống như thời tiết này. Mùa hè trôi qua, trời thu... bất tri bất giác, đã trở thành tất cả.

Biến mất, còn có nhà của hắn. Theo toàn bộ thế giới Thông Thiên tan vỡ, một tiếng động trời long đất lở vang lên. Trước khi hắn mất đi ý thức, cuối cùng nghe được tiếng nổ lớn.

Tất cả mọi thứ, sau khi hắn tỉnh dậy ở thế giới xa lạ này, cũng đã bị mất...

Nhà… không có.

Nghịch Hà Tông, Lý Thanh Hậu... Hồng Trần Nữ, Tống Quân Uyển, tất cả... cũng đã mất.

Cũng may, hình như Thiên Tôn cũng mất. Chỉ là sau khi làm hết tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần không có nổi cảm giác khuây khỏa khi báo được thù. Trong lòng hắn có chỉ sự bi thương, đã hóa thành biển rộng, nhấn chìm hắn ở bên trong.

Hắn cũng muốn tỉnh lại, thậm chí sau khi bị truyền tống đến Tiên Vực này, hắn dùng vài tháng, sử dụng khả năng mình có được, sử dụng tu vi của mình, sử dụng thần trí của mình, sử dụng tất cả năng lực của mình để đi tìm.

Nhưng hắn tìm được... Tất cả đều là thi thể. Hết lần này tới lần khác, mỗi một người từ đại lục Thông Thiên bị truyền tống ra, đồng thời, vì không chịu nổi mà trở thành thi thể đã chết, trở thành bóng ma đè nặng trong lòng Bạch Tiểu Thuần, trở thành những giọt nước mắt khiến hắn run rẩy, trở thành một đòn chấn động khiến cho hắn mất đi tất cả!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1522: Chuyện Trong Miếu, Chuyện Người Bên Ngoài (1)

Tìm mấy tháng, vô số thi thể này, có Nguyên Anh, thậm chí cũng có Thiên Nhân. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần suy sụp. Hắn không dám tìm nữa. Hắn không dám ở trong quá trình tìm kiếm này, có một ngày, giống như mình nghĩ, sẽ nhìn thấy được Lý Thanh Hậu, nhìn thấy được Hồng Trần Nữ, nhìn thấy được Tống Quân Uyển, nhìn thấy được tất cả người quen, chỉ là thân thể đã tử vong.

Bạch Hạo ngã xuống. Tính toán của người canh giữ lăng mộ. Nước mắt của Đỗ Lăng Phỉ. Thế giới tan vỡ. Thậm chí cuối cùng từng thi thể một... khiến cho Bạch Tiểu Thuần, không chịu nổi.

Cuối cùng, ở trong huyện thành nhỏ này, tâm linh mệt mỏi khiến hắn không còn sức lực, lặng lẽ, sống mơ mơ màng màng...

Hắn vốn cũng không phải là nhân vật lớn dã tâm bừng bừng giống như Thiên Tôn. Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, chỉ là một người muốn tìm kiếm vui sướng trường sinh... Bạch Tiểu Thuần.

- Nếu như còn sống, các ngươi… ở nơi nào...

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần mơ hồ nỉ non, hai mắt lộ ra sự cay đắng nhằm nghiền, say tới mức ngủ mất.

Sáng sớm.

Bầu trời trắng mờ mịt xa xăm, giống như bong bóng cá, chậm rãi khuếch tán. Mây xung quanh vốn là màu đen, nhưng ở dưới ánh sáng mờ mịt này, dùng mắt thường có thể thấy được nó đã trở thành màu tím xám, lại từ từ biến thành màu đỏ.

Quầng sáng mờ dần dần lan xa vạn trượng, xuyên qua tất cả tầng mây, chiếu xuống thế giới này. Đồng thời, có bóng dáng của một già một trẻ từ bên trong núi rừng phía xa đi tới.

Lão già kia toàn thân mặc đạo bào, tu vi Kết Đan toàn thân mặc dù thu lại, nhưng vẫn từ trong mắt hắn truyền qua. Về phần tiểu đồng bên cạnh hắn, chỉ là ngưng khí mà thôi.

Hai người một đường đi tới trước cái miếu đổ nát của huyện thành nhỏ này. Tiểu đồng liếc mắt liền nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần đang say ngủ ở trong góc, khẽ nhíu mày.

- Thế gian nhiều điều đau khổ. Người không chiếm được đại đạo, suốt đời giống như con kiến hôi. Để ý đến hắn làm gì.

Lão nhân lắc đầu, dẫn theo tiểu đồng đi vào bên trong miếu thờ. Miếu thờ này giống như đã từng trải qua một lần bị lửa thiêu, rất đổ nát.

- Sư tôn, chính là chỗ này sao?

- Nơi đây chính là nơi thiên hỏa năm đó hạ xuống. Ngươi ở nơi này cảm nhận, có thể khiến cho Dẫn Hỏa Quyết của ngươi cao hơn một tầng.

Lão nhân gật đầu, nhìn bốn phía xung quanh không còn nơi nào nguyên vẹn, khẽ thở dài.

- Ở đây từng là một chỗ ngôi miếu của mẹ Vĩnh Hằng. Trước khi cảm nhận, ngươi đi cúi chào mẹ Vĩnh Hằng trước đã.

- Mẹ Vĩnh Hằng?

Tiểu đồng nghiêm sắc mặt, lập tức hướng về phía miếu thờ cúi đầu.

- Sư tôn, theo lời đồn đại về con của Vĩnh Hằng cùng kẻ địch Thiên Ngoại, là sự thật. Chúng ta ngẩng đầu nhìn được, chính là kẻ địch Thiên Ngoại, đúng hay không?

Tiểu đồng ngẩng đầu nhìn sư tôn của mình, đột nhiên hỏi. Trong lòng hắn đã có đáp án, nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Trong mắt hắn, sư tôn này là người không gì không làm được, không gì không biết.

Âm thanh hai sư đồ trò chuyện dần dần truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần từ từ mở mắt ra. Lại là một đêm say rượu, khiến cho đầu của hắn có chút đau đớn. Hắn mở hai mắt ra, đều rất mông lung. Sau khi chậm rãi tỉnh táo lại, ký ức hiện lên, khiến cho tim hắn lại bắt đầu đau đớn cùng mờ mịt.

Cảnh tượng bị ép phải dung hợp cùng Đỗ Lăng Phỉ qua, từng đệ tử ở tử vong trước mắt mình, một loạt những tính toán, sau khi trải qua một vụ nổ trải long trời lở đất, thế giới diệt vong.

Có thể nói, những gì Bạch Tiểu Thuần trải qua, là rất nhiều bằng hữu bằng tuổi, vĩnh viễn cũng không có cách nào tưởng tượng được.

Nhưng hết chuyện này tới chuyện khác, khiến cho hắn bị lạc mất phương hướng, khiến cho hắn cay đắng, khiến cho hắn thống khổ, khiến cho hắn mờ mịt.

Hình như chỉ có sau khi say, ở trong giấc mơ mơ hồ, hắn mới có thể tìm được hạnh phúc cùng vui sướng đã mất đi... Mà sau khi tỉnh táo lại, khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời này hoàn toàn khác với ở thế giới Thông Thiên, sự chán chường hắn không thể nào khống chế được lại dâng lên, khiến hắn trở nên sa sút tinh thần.

Đối với thế giới lớn này, trong mấy tháng Bạch Tiểu Thuần ở đây, từ trong những gì mọi người nói chuyện, hắn đã biết được, nó là... đại lục Vĩnh Hằng.

Ngay cả người phàm cũng đều biết, mảnh thế giới này có một lời đồn đại tuyệt đẹp... trong truyền thuyết, đại lục Vĩnh Hằng trên thực tế là một đóa hoa vĩnh hằng.

Đóa hoa này quá lớn. Năm cánh hoa của nó, chính là năm mảnh địa vực Tiên Vực rộng mênh mông, có thể nói là vô tận.

Mọi người gọi hoa vĩnh hằng là mẹ Vĩnh Hằng. Chúng sinh ca tụng, khen ngợi, thành kính đối với mẹ Vĩnh Hằng. Cho dù là ở bên trong huyện thành nhỏ này, đều có ngôi miếu của mẹ Vĩnh Hằng. Giống như ngôi miếu phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần đang ngồi, nhiều năm trước, bị thiên hỏa thiêu đốt, trở thành một nơi đổ nát. Trước đây, khi không có bị đốt cháy, ở đây... chính là ngôi miếu của mẹ Vĩnh Hằng.

Trong truyền thuyết, mọi người ở trên cánh hoa vĩnh hằng, vô số năm qua, hình như từ khi thế giới này bắt đầu có sinh mạng sinh ra, trước sau đã như vậy...

Mà ở trung tâm của năm chỗ Tiên Vực này, nơi đó được gọi là biển Vĩnh Hằng... Trên biển Vĩnh Hằng, sương mù tràn ngập. Người phàm không dám tới gần. Trong truyền thuyết... ở sâu bên trong biển vĩnh hằng sâu, đã từng dựng đứng ba bức tượng cực kỳ khổng lồ!

Ba bức tượng này, bọn họ được gọi là con của Vĩnh Hằng. Vẫn là theo lời đồn đại, ở cực kỳ lâu trước đây, ba vị con của Vĩnh Hằng đó cùng kẻ địch Thiên Ngoại, tiến hành một cuộc chiến tranh kinh thiên động địa. Kết quả của cuộc chiến tranh này, là kẻ địch Thiên Ngoại ngủ say, ba vị con của Vĩnh Hằng lại hóa thành bức tượng.

Truyền thuyết này được lưu truyền ở bên trong toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng không biết bao nhiêu năm. Ban đầu, bất kỳ một đoạn Thần Thoại nào ở trong quá trình lưu truyền cũng sẽ dần dần tiêu tan, hoặc là thay đổi dáng vẻ ban đầu. Khả năng lớn nhất, sẽ từ từ, càng lúc càng nhiều người chỉ coi nó thành một lời đồn đại, sẽ không đi tin tưởng.

Nhưng hết lần này tới lần khác... chuyện liên quan tới ba vị con của Vĩnh Hằng cùng với kẻ địch Thiên Ngoại, từ đầu đến cuối, đều không có hoàn toàn tiêu tan, càng làm cho gần như mỗi một phàm nhân trên đại lục Vĩnh Hằng này, đều vô cùng tin tưởng, đây không phải là theo lời đồn đại, là lịch sử chân chính!

Bạch Tiểu Thuần cầm bầu rượu, uống một ngụm lớn. Khi nghe hai sư đồ kia ở bên trong miếu thờ nói chuyện, hắn dần dần ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn bầu trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1523: Chuyện Trong Miếu, Chuyện Người Bên Ngoài (2)

Nửa năm trước lần đầu tiên hắn thức tỉnh, thời điểm ngẩng đầu nhìn bầu trời cao của thế giới xa lạ này, trong đầu hắn dâng lên tiếng nổ lớn, thậm chí có một loại cảm giác hoang đường.

Mặc dù là hiện tại, hắn đã quen thuộc với bầu trời khác lạ này, cũng nghe được lời đồn đại liên quan tới lịch sử của đại lục Vĩnh Hằng này, nhưng mỗi lần hắn nhìn thấy được, trong lòng đối với điều này vẫn dâng lên sóng lớn vô tận.

Bầu trời ở đây, thật sự... quá khác biệt.

Trên bầu trời, ở hai phương hướng xa xôi đối nhau, trong trời cao có thể nhìn thấy được... mỗi nơi có năm ngọn núi lớn. Bất kỳ một ngọn núi nào, hình như đều có thể cao cùng Tiên Vực. Mà ở dưới năm ngọn núi của hai bên, lại tồn tại một mảnh đại lục!

Nói cho đúng, là đại lục dựng thẳng. Thậm chí còn muốn khổng lồ hơn so với bất kỳ một chỗ Tiên Vực nào!

Núi lớn cũng tốt, đại lục dựng thẳng cũng được, tất cả đều không có gốc rễ, cũng không phải sừng sững ở trên đại lục Vĩnh Hằng, mà là từ trong không trung... xuất hiện ở trên trời cao, dường như tồn tại ở trong tinh không!

- Ở nơi này là ngọn núi cùng đại lụ gì chứ... Đây rõ ràng là một thân thể cực lớn đến mức không có cách nào tưởng tượng được... Người khổng lồ, hắn giơ hai tay lên!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhìn lên trên không trung. Đây là cảm thụ trực tiếp nhất trong lòng hắn, vào mấy tháng trước, sau lần đầu tiên nhìn thấy.

Đồng thời, cho dù là hài đồng ở đây cũng hiểu lịch sử. Bởi vì... Ở trên bầu trời này, ngoại trừ hai bàn tay to này, còn có nửa... gương mặt!

Nửa gương mặt này hình như ở trong tinh không, cách nơi này một khoảng cách quá xa. Nhưng vẫn còn có thể khiến cho người ta nhìn thấy rõ dáng vẻ của hắn, tràn ngập uy nghiêm, tràn ngập sát ý, còn có một sự ngoan lệ tràn ngập trong đó, đập vào mắt khiến người ta kinh hãi!

Nửa gương mặt này, hiện lên trên bầu trời Vĩnh Hằng!

Nếu như nói núi lớn cùng đại lục dựng thẳng, ở trong cảm thụ trực tiếp nhất của Bạch Tiểu Thuần, là hai bàn tay to. Như vậy mấy tháng trước, lần đầu tiên hắn nhìn thấy được nửa gương mặt này, hình ảnh khiến trong lòng hắn rung động nhất, chính là trong tinh không tối tăm ở bên ngoài đại lục Vĩnh Hằng này, tồn tại người khổng lồ vô cùng to lớn kia.

Người khổng lồ này quá lớn. Chỉ là nửa khuôn mặt, cũng đủ để trở thành một nửa trời cao của đại lục Vĩnh Hằng. Hắn giơ hai tay lên. Hiển nhiên là muốn... trực tiếp đập đại lục Vĩnh Hằng này thành tro bụi!

- Hắn… chính là kẻ địch Thiên Ngoại đã đánh một trận với ba vị con của Vĩnh Hằng.

Bên tai Bạch Tiểu Thuần truyền đến âm thanh lão nhân Kết Đan kể cho đệ tử của hắn ở bên trong miếu thờ.

Theo lời đồn đại, vị kẻ địch Thiên Ngoại này hủy diệt toàn bộ tinh không. Cho đến ở bên ngoài đại lục Vĩnh Hằng, bị ba vị con của Vĩnh Hằng đã trả giá bằng tử vong, phong ấn hắn, rơi vào giấc ngủ say vĩnh viễn.

Theo lời đồn đại, một ngày nào đó trong tương lai, vị người khổng lồ này, sẽ từ trong giấc ngủ mê thức tỉnh. Thời khắc khi hắn mở mắt ra, sẽ hủy diệt đi tất cả tồn tại hắn đã nhìn thấy.

Bạch Tiểu Thuần cầm bầu rượu lên, uống một ngụm lớn.

Trong đầu hắn hiện lên câu chuyện hắn đã nghe được từ mấy tháng nay. Hắn nghĩ đến bức tranh khắc cực lớn ở trên chiếc thuyền xương tầng thứ nhất. Tất cả hình ảnh, miêu tả... chính là đoạn lời đồn đại này.

- Theo lời đồn đại... Ba vị con của Bĩnh Hằng sau khi phong ấn xong kẻ địch Thiên Ngoại, vì sóng dao động tàn sát bừa bãi những tồn tại của mảnh thế giới này, cho nên bọn họ thu tộc nhân của từng người vào trong thân thể, sau đó hóa thành ba bức tượng khổng lồ, sừng sững ở sâu bên trong biển Vĩnh Hằng.

Bên trong miếu thờ, lão nhân cũng đang nói với đệ tử của hắn về đoạn lịch sử này.

- Theo lời đồn đại, thân thể bên trong của ba vị con của Vĩnh Hằng hình thành thế giới. Sức sống cuối cùng của bọn họ sức sống cuối cùng, khiến cho thế giới có sinh mạng, do đó ra đời chúng sinh... Tộc nhân của bọn họ, lại trở thành hoàng tộc, từng đời một dẫn dắt, thống lĩnh, khai trí, khiến cho chúng sinh dần dần đi vào quỹ đạo, bước vào tu hành...

- Theo lời đồn đại, chắc chắn năm sau, bức tượng của vị con của Vĩnh Hằng đầu tiên sẽ tan vỡ... Từ bên trong bức tượng, người của một thế giới đi ra. Những người đó sau khi nhìn thấy được đại lục Vĩnh Hằng, thấy được hiện tượng dị thường của bầu trời, bọn họ sẽ không vui sướng khi đi ra, mà ở lại trên đại lục Vĩnh Hằng này, ở dưới sự trợ giúp của hoàng tộc của bọn họ, cắm rễ, sinh tồn, sinh sôi nảy nở...

Âm thanh ở bên trong miếu thờ không ngừng truyền đến. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe xong thật muốn cười, nhưng lại cười không nổi. Mặc dù chuyện này, hắn ở trong mấy tháng nay, đã không phải lần đầu

biết được. Nhưng mỗi lần nghe được, trong lòng hắn đều nổi gió bão cùng chấn động, vượt qua rất xa so với chuyện những người này nói.

- Cuối cùng... Người của thế giới này, hình thành thể lực cường hãn, từng đời một truyền thừa đến nay. Bọn họ chính là... Tà Hoàng Triều. Hiện tại cũng là một trong hai hoàng triều lớn, còn có thế lực… mạnh nhất trên đại lục Vĩnh Hằng!

- Theo lời đồn đại, Tà Hoàng Triều cũng chú ý tới bức tượng hai vị con của Vĩnh Hằng khác. Bọn họ biết, sớm hay muộn sẽ có một ngày, hai bức tượng này cũng sẽ nổ tung. Chúng sinh từ hai thế giới khác bên trong, đi ra.

- Vì đối phó với kẻ địch lớn chung, Tà Hoàng Triều hoan nghênh người của hai bức tượng này xuất hiện. Nhưng rất nhanh, ở dưới tình huống Tà Hoàng Triều còn không có chuẩn bị xong, bức tượng thứ hai... cũng tan vỡ. Người ở bên trong bị truyền tống đến các khu vực của đại lục Vĩnh Hằng. Nhưng lý niệm của bọn họ, rốt cuộc không phải là đối đầu đại địch, mà là tàn sát lẫn nhau. Tà Hoàng Triều bất đắc dĩ, chỉ có thể cùng phát động chiến tranh... Hoàng tộc bên trong bức tượng thứ hai này rốt cuộc xuất hiện một cường giả Thái Cổ cảnh. Cũng may, Tà Hoàng của Tà Hoàng Triều ta vào lúc đó cũng đột phá, cuối cùng không tạo thành sinh linh đồ thán, vì vậy đạt được cân bằng.

Bên trong miếu thờ, giọng nói của lão già mang theo sự xúc động, lo lắng truyền ra. Bạch Tiểu Thuần uống rượu, nở nụ cười.

Loại trò xiếc lừa bịp chúng sinh này, Bạch Tiểu Thuần liếc mắt liền nhìn ra mánh khóe. Đây rõ ràng là Tà Hoàng Triều muốn độc hưởng đại lục Vĩnh Hằng. Bức tượng con của Vĩnh Hằng thứ hai tan vỡ lại quá sớm. Cho nên Tà Hoàng Triều chưa có hoàn toàn chuẩn bị đầy đủ. Vì vậy thế lực của bức tượng thứ hai đang không ngừng tập trung lại, không ngừng chống đỡ, chậm rãi đứng vững bước chân.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1524: Đây Là Một Chút Ấm Áp!

Tà Hoàng Triều rơi vào đường cùng, mới cùng hắn đạt được sự cân bằng trên trình độ nào đó. Do đó hình thành một phía thế lực khác. Đó là Thánh Hoàng Triều!

- Thế giới này, vốn còn gặp phải người của hoàng triều thứ ba...

Trong miếu thờ, lão nhân lắc đầu, giống như thở dài.

- Ta biết, sư tôn. Vậy hắn là xuất hiện người của hoàng triều thứ ba, là Khôi Hoàng Triều. Một thời gian trước, mọi người không phải đều đang nói, bức tượng con của Vĩnh Hằng thứ ba tan vỡ sao?

Giọng nói của tiểu đồng truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, bàn tay cầm bầu rượu chợt run lên một cái.

- Đáng tiếc, bức tượng con của Vĩnh Hằng thứ ba này vốn nên xuất hiện Khôi Hoàng Triều, lại tan vỡ quá muộn... Ở trên đại lục Vĩnh Hằng hôm nay, Tà Hoàng Triều ta đã thống lĩnh ba Tiên Vực. Thánh Hoàng Thành cũng có hai Tiên Vực, đã không có nơi nào để Khôi Hoàng Triều sống yên ổn!

- Điều đó cũng quyết định, người của Khôi Hoàng Triều này, chỉ có thể trở thành dinh dưỡng cho hai đại hoàng triều, để chúng ta tiến tới lớn mạnh. Tất cả mọi thứ, cuối cùng cũng là đại địch của Thiên Ngoại! Thánh Hoàng Triều ra vẻ đạo mạo, nhưng yếu ớt vô cùng. Chỉ có Tà Hoàng Triều ta cường hãn, mới có thể khiến cho đại lục Vĩnh Hằng trường tồn.Chúng ta, mới là hi vọng của đại lục Vĩnh Hằng!

Trong giọng điệu của lão nhân mang theo sự cuồng nhiệt, kiên định vang vọng.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Bàn tay cầm bầu rượu đang run rẩy, chậm rãi giơ lên, lại uống một ngụm. Chỉ là nỗi đắng chát ở trong lòng giờ phút này, rượu cũng không có cách nào làm tê liệt được.

Hắn biết, huyện thành nhỏ chỗ mình đang ở, là trên Tiên Vực thứ ba ở Tà Hoàng Triều. Năm Tiên Vực lớn ở đại lục Vĩnh Hằng, kích thước không không chênh lênh được bao nhiêu. Bất kỳ một Tiên Vực nào đều phong phú, vượt xa so với thế giới Thông Thiên. Thậm chí thế giới Thông Thiên, cũng chỉ có thể tương đương với một châu của Tiên Vực thôi.

Năm Tiên Vực lớn, mỗi Tiên Vực đều có mười mấy châu. Bên trong mỗi một châu, cũng đều có hơn mười quận. Trong mỗi quận, tồn tại mấy trăm thành trì thật lớn...

Giống như huyện thành nhỏ nơi Bạch Tiểu Thuần đang ở, chỉ là một trong số đó.

Mà hai đại hoàng triều trên đại lục Vĩnh Hằng này, quan hệ giữa tu sĩ cùng người phàm so với thế giới Thông Thiên, cũng có một chút khác biệt. Ở chỗ này, tu sĩ quản lý người phàm, quản lý đất đai.

Bình thường một Tiên Vực, sẽ có một vị Thiên Tôn trấn thủ thủ phủ, chấn áp thiên hạ. Đồng thời, Bán Thần dưới trướng của hắn, lại là người quản lý trong mỗi một châu trong Tiên Vực.

Đồng thời mỗi vị cường giả cảnh giới Thiên Nhân dưới quyền Bán Thần, đi trấn thủ quận phủ. Về phần tất cả mấy trăm thành trì lớn nhỏ, có khi là Nguyên Anh trấn thủ. Có một ít thành trì, tu sĩ Kết Đan có thế lực, cũng có khả năng thu được tư cách này.

Cũng không phải mỗi một Thiên Tôn đèu có thể được thả ra ngoài, trở thành chủ của Tiên Vực. Toàn bộ Tà Hoàng Triều, cũng chỉ có ba vị

Thiên Tôn có tư cách này. Mấy Thiên Tôn khác lại chỉ có thể ở lại bên trong Tà Hoàng Thành.

Về phần Tà Hoàng, lại là hắn ở bên trong Tà Hoàng Thành, thống lĩnh tất cả phạm vi!

- Đây là đại lục Vĩnh Hằng...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nói nhỏ. Ở đây, bất luận là phạm vi rộng lớn thế nào, xét về số lượng cường giả, thế giới Thông Thiên đều không thể nào so sánh được. Mặc dù là cường hãn giống như Thông Thiên đạo nhân, thực lực của hắn ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, thời điểm không có thật sự đột phá trở thành Thiên Tôn, cũng chỉ là... một trong rất nhiều chuẩn cường giả mà thôi.

Chỉ có trở thành cảnh giới Đại Thừa, thật sự lên làm Thiên Tôn, mới có thể ở trong đại lục Vĩnh Hằn này g, xem như là cường giả một phương.

Mà Thiên Tôn trên, còn có Thái Cổ Cảnh... Đây tất nhiên là một cảnh giới cực kỳ khủng khiếp. Dù sao toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng, Thái Cổ Cảnh chỉ có hai đại Hoàng giả.

Mà chuẩn Thái Cổ, theo Bạch Tiểu Thuần, hoặc chính là tôn xưng của Thiên Tôn đại viên mãn, hoặc chính là xưng hô của tiến giai Thái Cổ thất bại.

- Không biết mặt quỷ khóc cười có lai lịch thế nào...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Mỗi lần hắn nhớ tới việc này, cũng chỉ là nhớ tới, cảm thấy không nhất thiết phải suy nghĩ sâu xa. Trong sự mệt mỏi mang theo bi thương cùng mờ mịt không có cách nào ném đi được, dần dần, từng cảnh tượng, từng gương mặt lại hiện ra.

Những người này đều bằng hữu cùng người thân của hắn ở trong thế giới Thông Thiên. Chỉ là... Bạch Tiểu Thuần đã không tìm được bọn họ.

Thời điểm vừa hạ xuống, hắn đã bỏ ra mấy tháng tìm kiếm. Hắn theo từng khí tức của thế giới Thông Thiên tìm tới. Có thi thể xa lạ, có thi thể quen thuộc hiện lên ở trước mắt. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn ngẩng đầu, nhìn trời cao, đau khổ càng ngày càng sâu.

Chẳng biết từ lúc nào, lão nhân cùng tiểu đồng bên trong miếu thờ đã rời đi. Lúc gần đi, trong mắt tiểu đồng này không che giấu được sự vui sướng. Hiển nhiên hắn ở trên phương diện cảm ngộ phương pháp dẫn lửa, ở trong miếu thờ này đã có thu hoạch.

Mặt trời mọc, lặn xuống, vòng đi vòng lại, Bạch Tiểu Thuần dựa ở chân tường của miếu thờ, chìm đắm ở trong sự mờ mịt, giống như một người ngủ say, trước sau chưa từng thức tỉnh.

Mỗi ngày chỉ khi hắn đã không còn rượu, mới có thể lảo đảo đi tới tửu phường mua rượu. Sau đó hắn lại dựa vào chân tường của miếu thờ, nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, nhìn lên trên không trung, nhìn bầu trời xa lạ kia, mười ngọn núi xa lạ kia, nửa gương mặt xa lạ lại ngoan lệ.

Ngày lại ngày cứ như vậy trôi qua. Bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng quên thời gian. Râu ở trên mặt hắn càng lúc càng nhiều, y phục cũng càng lúc càng bẩn, đã biến thành màu xám.

Hắn thậm chí đã không muốn nhớ lại, không nghĩ tới những ký ức khiến cho hắn đau đớn nữa. Toàn thân hắn hình như rơi vào một loại mức độ linh hoạt kỳ ảo.

Mặc dù là một mảnh lá khô rụng ở trước mắt, hắn hình như cũng có thể chăm chú nhìn cả ngày... Dường như có thể nhìn thấy được cả cuộc đời của chiếc lá khô này, nhìn thấy được hỉ nộ ái ố của nó.

Mà hắn thích xem nhất, vẫn ở thời điểm ban đêm. Ở chỗ hắn ở, nhìn toàn bộ huyện thành nhỏ, từng nhà lên đèn. Dưới mỗi một ngọn đèn, đều là một gia đình...

Hắn nhìn một chút, nước mắt đã cạn. Chỉ là ngọn đèn trong lòng, trước sau đã tắt, không có cách nào thiêu đốt.

Cho đến một đêm thu, trời cao có sấm sét nổ mạnh. Những giọt mưa lớn, mang theo hơi lạnh của mùa thu, từ trên trời rơi xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1525: Đánh Cướp Bạch Tiểu Thuần (1)

Ở trong đêm mưa, Bạch Tiểu Thuần nhìn trời đất, nhìn những giọt mưa rơi vào mặt. Thân thể hắn lần đầu cảm giác có chút lạnh giá. Chỉ là ở trong sự lạnh giá này. Không biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm giác được trên tay bên phải, nơi Bạch Hạo trước khi ngã xuống hóa thành ngọn lửa tổn thương, rốt cuộc truyền đến một tia ấm áp không thể điều tra.

- Ấm áp...

Bạch Tiểu Thuần há miệng, một lát sau mới từ trong cổ họng nặn ra hai chữ này. Dường như hắn bị tê dại dẫn tới cảm giác chậm chạp. Hắn chậm rãi cúi đầu, những sợi tóc rối rũ xuống, cũng không che không sự kinh ngạc, rối loạn đan xen ở bên trong mắt hắn lúc này. Hơi thở của hắn từ chậm rãi chuyển thành dồn dập.

- Ấm áp?

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy thì thào, chậm rãi nâng tay phải lên, đặt ở trước mắt. Trong một tích tắc này, trong mắt hắn không còn ảm đạm giống như mấy ngày trước, mà là lộ ra tinh quang kinh người giống như những tia chớp trong màn đêm.

Ở sâu bên trong đôi mắt của hắn lúc này, hình như có chấp niệm ở bạo phát, hình như có sóng lớn đang cuộn trào.

- Ấm áp!

Giọng điệu run rẩy thay đổi làn điệu, truyền ra. Tay phải của Bạch Tiểu Thuần không khống chế được, run rẩy. Ở trong một tích tắc này,

thần thức của hắn ầm ầm phát lên. Tất cả ngưng tụ ở bên trong tay phải của hắn, trên ấn ký này.

Trước đó, hắn đã nhiều lần thi triển ra thần thức, nhưng trước sau hoàn toàn không có một chút phát giác gì. Nhưng giờ phút này, ở trong chớp mắt khi thần thức dũng mãnh tràn vào ấn ký, nước mắt của Bạch Tiểu Thuần tưởng chừng đã khô, lại tràn ra.

- Hạo nhi... không chết!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần kích động, mừng rỡ giống như muốn phát điên. Sấm sét bên ngoài cũng vẫn không có cách nào vượt qua được bão táp trong lòng hắn lúc này. Hắn nhận thấy được khí tức của Bạch Hạo. Thậm chí cảm nhận được ở bê trong ấn ký này, một tia tàn hồn của Bạch Hạo yếu ớt đến cực hạn.

Tàn hồn này giống như ánh nến trong gió, trong sự yếu ớt lại hiện ra sự quật cường không chịu tắt, cùng với sự kiên cường không có cách nào nói được, lộ ra chấp niệm. Chỉ là trạng thái quá yếu ớt. Có thể sau năm tháng khá dài, có thể từ từ khôi phục. Nhưng trạng thái hôm nay, hình như một trận gió lạnh, cũng có thể khiến cho hắn phiêu diêu.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng kìm chế sự run rẩy, đưa tay trái ấn ở trên ấn ký của tay phải, để ở trước ngực cúi đầu ngắm nhìn. Bộ dạng hắn râu ria xồm xàm, cực kỳ giống như một người khốn cùng chán nản sử dụng tất cả sinh mạng của mình đi che chở cho trân bảo. Ở trong đêm mưa gió rét này, lần đầu tiên từ sau kh iđi tới mảnh đại lục Vĩnh Hằng nơi này, trên mặt hắn... xuất hiện một nụ cười từ tận đáy long.

- Hạo nhi...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Ở trong sự kích động này, hắn giống như một đứa bé vậy, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. Ban đầu, lúc còn ở thế giới Thông Thiên, bình thường đều có thể nhìn thấy nụ cười này ở trên gương mặt của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hôm nay, sau tất cả những gì đã từng trải qua, nụ cười này đã trở thành quý giá.

Ở trong sự chán chường này, ở trong tình trạng tinh thần sa sút này, tàn hồn của Bạch Hạo giống như một ngọn đèn sáng lên ở bên trong đêm tối, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trong mưa gió đêm rét, ở nơi này, cảm nhận được sự ấm áp.

Giống như hồi ức năm đó, khi sư đồ của hai người ở bên trong cửa hàng luyện linh tại Man Hoang, sống nương tựa lẫn nhau. Ở trong huyện thành nhỏ này, ở trong ngôi miếu đổ nát này, trước lúc mặt trời mọc, Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn tỉnh lại.

Hai mắt hắn đang khép chặt chợt mở ra. Hắn lại lập tức nhìn về phía tay phải của mình. Dường như hắn sợ tất cả mọi điều đêm qua, chỉ là một giấc mộng kỳ ảo của mình biến hóa ra. Cho đến hắn nhìn thấy ấn ký ở trên mu bàn tay, sau hết lần này tới lần khác dùng thần thức cảm nhận, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hạo, không có chết!

Hoặc nói, hắn không có hoàn toàn tan thành mây khói, hồn phi phách tán. Có lẽ đây là thủ đoạn cuối cùng của người canh giữ lăng mộ. Cũng có lẽ là chấp niệm của Bạch Hạo, khiến cho Bạch Hạo vẫn còn lưu lại một tia tàn hồn.

Tàn hồn này, chính là trước đây thời điểm Bạch Tiểu Thuần ôm hắn, ngọn lửa này rơi vào trên mu bàn tay của hắn.

Chỉ có điều ngọn lửa này quá nhỏ yếu, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tan. Mặc dù dung nhập ở bên trong dấu vết này, nhưng trái tim của Bạch Tiểu Thuần không thể tĩnh lặng được. Ở dưới sóng lớn gió bão liên tiếp diễn ra, hắn không có cách nào nhận thấy được dao động yêu ớt tới cực điểm của tàn hồn ở bên trong ấn ký này.

Cho đến hiện tại, ở bên trong huyện thành nhỏ này, ở trong trạng thái tinh thần sa sút, ở dưới sự cay đắng này, trong sự tĩnh mịch chậm rãi của mặt trời mọc mặt trời lặn nơi đây, hắn cuối cùng... cảm nhận được ở bên trong ấn ký này, dao động yếu ớt gần như khó có thể phát giác ra.

- Hạo nhi, ngươi vẫn ở cùng ta...

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, trong nụ cười có phần đau sót, cũng có phần bi thương. Hắn cầm bầu rượu lên, theo bản năng tính uống một hớp. Nhưng bầu rượu đã trống rỗng.

- Hạo nhi, ở đây Tiên Nhân Túy, là đồ tốt.

Bạch Tiểu Thuần lẩm bẩm, ấn cái trán có chút đau đớn. Hắn đứng dậy một lần nữa đi tới tửu phường. Trên đường trở về, hắn vừa uống rượu, vừa nói chuyện. Người đi trên đường ở nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, mỗi người đều lộ ra thần sắc cổ quái, cũng không ít người vội vàng né tránh.

- Bạch tú tài điên rồi!

- Hắn cũng bắt đầu lẩm bẩm. Hắn gọi Hạo nhi, chắc là thư đồng của hắn đi?

- Cũng là một người đáng thương.

Những lời chỉ trỏ nói xấu sau lưng đến từ mọi người bên trong huyện thành nhỏ, Bạch Tiểu Thuần hình như không nghe được, ngoảnh mặt làm ngơ. Hắn vốn chỉ sống ở bên trong thế giới của mình, phong tỏa tất cả. Hiện tại ở bên trong thế giới của hắn, có thêm Bạch Hạo.

Hình như toàn bộ thiên địa, chỉ còn lại có hắn cùng đồ nhi của mình, vừa uống rượu, vừa thì thào. Trong vô thức, thân thể của Bạch Tiểu Thuần dần dần lại lắc lư, đi từng

bước một, trở lại bên ngoài miếu thờ, dựa vào bức tường đổ, nhìn lên trên không trung, sự mê man trong mắt lại dâng lên.

Dao động tàn hồn của Bạch Hạo là ngọn đèn trong đêm tối của hắn, chiếu sáng thế giới của hắn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vốn đã không muốn đi suy nghĩ tìm hiểu gì về tương lai, lại có chút tư tưởng.

- Hạo nhi, ngươi nói... Vi sư nên làm cái gì...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1526: Đánh Cướp Bạch Tiểu Thuần (2)

- Tiếp tục đi tìm người của thế giới Thông Thiên sao... Nhưng ta đã tìm. Từ lần đầu tiên thức tỉnh, liền bắt đầu tìm kiếm. Nhưng ta có thể tìm được... đều chỉ là thi thể...

- Hạo nhi, ngươi nhớ Bắc Hàn Liệt không? Đúng rồi, ngươi không biết hắn. Ta thấy được thi thể của hắn...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu cười khổ, mở miệng uống rượu.

- Ta không dám tiếp tục tìm nữa... Nhưng ta lại nên làm như thế nào? Ở thế giới xa lạ này, thiên địa xa lạ này... Nếu như ngươi có thể tỉnh lại thì tốt rồi, có thể giúp ta nghĩ một vài biện pháp.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, nhìn mặt trời trên không trung đang dần dần hạ xuống phía tây, nhìn ánh hoàng hôn chiếu xuống mỗi góc dần dần biến mất.

Cho đến bầu trời sắp tối đen, hắn lại say. Theo thói quen hắn bò dậy, đi tới tửu phường. Khi bầu rượu đầy, hắn đạp lên bóng đêm trở về, bầu rượu đã vơi đi phân nửa. Hắn lại càng say hơn.

- Sống mơ mơ màng màng, ung dung tự tại vui vẻ...

Bạch Tiểu Thuần hô một tiếng, cười ha hả. Cười một hồi xong, hắn sẽ khóc. Hắn lảo đảo nghiêng ngã, mang theo bầu rượu, đến trước ngôi miếu đổ nát, giống như muốn bước qua cánh cửa, nhưng lại mất đi khí lực, hắn lại ngã xuống, say chìm vào giấc ngủ. Bầu rượu trong tay hắn lăn đến phía xa. Số rượu còn lại không bao nhiêu lại đổ ra một ít.

Bốn phía xung quanh tối đen một mảnh. Chỉ có những ngọn đèn trong huyện thành nhỏ phía xa đang lộ ra ánh sáng mông lung, nhưng lại không chiếu sáng tới khu vực ngôi miếu đổ nát này. Chỉ có gió lạnh như băng thổi tới. Bất luận là lá khô nằm đầy trên mặt đất, hay rừng trúc ở bốn phía xung quanh lắc lư rất khẽ, đều lộ ra cảm giác hiu quạnh.

Dần dần, theo đêm khuya hạ xuống, gió ở bốn phía xung quanh càng lớn hơn. Bầu rượu bị đổ ở bên cạnh, ở trong gió này lắc lư, bị thổi, lăn về phía xa. Một đường lăn đi, bầu rượu phát ra tiếng động. Cho đến rơi vào bên trong một vũng đất nhỏ, bị một cái chân, trực tiếp đạp lún vào trong đất bùn.

- Con ma men này sớm hay muộn cũng sẽ uống tới chết!

- Chỉ có điều lại nói tiếp, tiền tài của con ma men này cũng không ít. Hắn cũng uống mấy tháng, lại còn có tiền.

- Chúng ta coi như là làm việc thiện. So với để hắn xài hết tiền, uống tới chết, không bằng đưa tiền cho chúng ta. Chúng ta cũng giúp hắn một chút, đưa hắn đi đoàn tụ với người thân!

Trong gió rét, ba hán tử lưu manh bên trong huyện thành, từ bên trong rừng trúc đi ra, trong mắt mang theo sự tham lam cùng trêu tức, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần nằm ở bên cạnh miếu thờ.

Ba hán tử lưu manh này đều là bang phái phàm tục ở bên trong huyện thành nhỏ. Bọn họ đã sớm chú ý tới Bạch Tiểu Thuần. Ban đầu bọn họ vốn không mấy lưu ý tới hắn. Nhưng lần lượt nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần đi mua Tiên Nhân Túy, nhìn hắn hình như lấy tiền dùng không hết, bọn họ không khỏi động lòng.

Một con quỷ say như thế, túi tiền lại quá dày, ở trong mắt của ba hán tử lưu manh này, đây là một con dê béo. Lúc này, sau khi đi ra khỏi rừng trúc, chỉ có một người bước nhanh đi về phía Bạch Tiểu Thuần. Hai người khác, lại ở bốn phía xung quanh trông chừng. Để đối phó với một

tú tài say tới mức hôn mê, trong bọn họ bất kỳ một kẻ nào cũng có thể xử lý được.

- Tôn Ngũ, nhanh giết chết hắn đi. Sau đó chúng ta đi Phấn Tú Các khoái hoạt một phen.

Hai hán tử vô lại đang trông chừng kia, mở miệng cười.

Hán tử bị bọn họ gọi là Tôn Ngũ, hoàn toàn không có một chút do dự nào, cũng hoàn toàn không có chút e ngại nào, bước nhanh đến bên cạnh miếu thờ, đứng ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần đang say ngủ.

- Bạch tú tài, sớm chết sớm đầu thai. Chúng ta giúp ngươi một chút!

Trong mắt của Tôn Ngũ có hàn quang. Hắn lấy từ trong người ra một thanh đoản kiếm, hung hăng đâm về phía trái tim của Bạch Tiểu Thuần.

Ba người bọn họ thường ngày ở trong bang phái, từng trải qua những chuyện mà dân chúng bình thường không cảm giác được. Trong tay mỗi người đều có nhân mạng. Bọn chúng mặc dù không tính là nhân vật gì, nhưng cũng là hạng người có thủ đoạn độc ác.

Từ trước đến nay, bọn họ chưa từng nghĩ sẽ giữ lại tính mạng cho Bạch Tiểu Thuần. Loại người từ bên ngoài tới, chết thì chết. Nếu như không chết, mất tiền đi báo quan, ba người bọn họ cũng sẽ có chút phiền phức.

Lúc này bọn họ ra tay, chính là muốn giết người đoạt của. Đoản kiếm dưới ánh trăng, tản ra mũi nhọn rét lạnh, trong chớp mắt lại đâm tới ngực của Bạch Tiểu Thuần. Tôn Ngũ một tay cầm đoản kiếm, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh. Thậm chí hắn đã nghĩ xong cảnh tượng tiếp theo. Tú tài này nhất định ở dưới sự đau đớn sẽ mở mắt ra. Hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Tay kia giơ lên, tính sẽ bịt miệng Bạch Tiểu Thuần, không để cho Bạch Tiểu Thuần phát ra âm thanh nào.

Loại chuyện như vậy, hắn không phải mới làm lần đầu tiên. Nhưng ngay khi đoản kiếm va chạm vào ngực của Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt, một lực phản chấn giống như đâm tới kim loại xuất hiện. Vì Tôn Ngũ hán sử dụng lực mạnh, giờ khắc này ở trong sự chấn động, nhất thời khiến cho hắn bị đau đớn kinh ngạc kêu lên một tiếng. Đoản kiếm ở trong tay hắn, chẳng biết tại sao rốt cuộc rắc một chút, liền vỡ nát.

Tôn Ngũ sửng sốt. Lúc này tay hắn cũng tê dại. Thậm chí ở dưới phản chấn này, lòng bàn tay cũng rách ra, nhỏ máu tươi.

- Tôn Ngũ, nhanh lên. Làm gì vậy chứ!

Phía xa, bốn phía xung quanh tối tăm, hai người kia nhìn không rõ, không kiên nhẫn khẽ hô lên một câu.

Tôn Ngũ hít một hơi thật sâu, nhìn thanh đoản kiếm bị vỡ nát, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần đang ngủ mê man cả người đầy mùi rượu. Hắn cảm thấy chắc là do đoản kiếm của mình không tốt. Vì vậy hắn quay lại chỗ bạn đồng hành, lại tìm tới một cây đại đao, hung hăng chém một đao về phía cổ của Bạch Tiểu Thuần.

Một tiếng rắc rắc vang lên. Lực phản chấn còn mãnh liệt hơn so với trước, nhất thời khiến Tôn Ngũ kêu thảm một tiếng. Hai tay cũng muốn gẫy. Thân thể hắn bị phản chấn này, trực tiếp đẩy ngã. Sau khi ngã trên mặt đất, một hồi lâu sau hắn vẫn không

đứng lên được. Về phần cây đại đao kia, cũng trực tiếp vỡ vụn ra, rơi lả tả ở bốn phía xung quanh.

Mà Bạch Tiểu Thuần mê man ở nơi nào, tiếng ngáy vẫn không ngừng vang lên. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không có chút phản ứng nào. Hình như bất luận là đoản kiếm hay đại đao, cũng không có cảm giác bằng muỗi cắn một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1527: Người Quen Cũ Đầu Tiên (1)

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến Tôn Ngũ cùng với hai hán tử lưu manh khác, đều đổ mồ hôi trán, mắt trợn trừng, thân thể run rẩy. Bọn họ đều lộ ra bộ dạng giống như thấy quỷ.

- Hắn... Hắn...

- Sao có thể như vậy được!

Gió lạnh không có gì khác với bình thường. Nhưng hôm nay thổi tới trên người của ba người, lại là khiến cho ba hán tử vô lại này lạnh run, toàn thân từ trên xuống dưới đều bị ướt đẫm mồ hôi.

- Tiên nhân... Người này nhất định là tiên nhân!

Tôn Ngũ run rẩy. Hắn cũng sắp khóc. Vừa nghĩ tới mình lại muốn đánh cướp một vị tiên nhân, trong đầu hắn hắn lại chấn động. Hắn chỉ cảm thấy mạng mình sẽ không giữ lại được bao lâu.

- Tiên nhân tính là cái gì. Mấy năm trước ta đã thấy một vị tiên nhân, bị người loạn đao chém chết!

Ở trong lúc Tôn Ngũ run rẩy, một hán tử lưu manh ở bên cạnh hắn có lẽ là có chút rối rắm, hoặc là khiếp sợ đến cực hạn. Lúc này hắn mắt đỏ, rốt cuộc từ phía sau lấy ra một cái búa, gầm nhẹ, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, hung hăng đập một búa ở trên trán Bạch Tiểu Thuần!

- Nếu đã đắc tội tiên nhân, dù thế nào cũng chết. Chỉ có thể liều mạng!

Trong tiếng rít gào của hán tử lưu manh, cây búa rơi xuống trong chớp mắt, lại là một tiếng rắc, toàn bộ phần gỗ của thanh búa, trực tiếp bị ngăn lại. Phần búa đập ở trên trán Bạch Tiểu Thuần, giống như chém vào bàn thạch kiên cố không phá vỡ nổi. Theo thanh búa bị gãy, dưới lực phản chấn, cái búa này hóa thành hàn quang, trực tiếp bị cuốn đi, phụt một cái, đập vào trên gương mặt của tên lưu manh này.

Quá nhanh. Thậm chí cũng không có máu tươi rơi ra. Tất cả vết thương đều bị búa này hoàn toàn ngăn chặn. Thân thể của hán tử vô lại run rẩy, lui ra phía sau vài bước. Hắn muốn nói gì đó. Nhưng không đợi tới khi hắn mở miệng, đã trực tiếp ngã xuống, khí tuyệt bỏ mình.

Tôn Ngũ cùng một hán tử vô lại khác, lúc này đã sợ tới mức hồn phi phách tán từ lâu, kêu lên thảm thiết, bò ra, hận không thể mọc ra thêm mấy chân, giống như phát điên, vội vàng trốn đi.

Trong lòng của bọn họ từ lâu đã sợ hãi tới cực điểm. Thậm chí cũng không dám ở lại bên trong thị trấn, cướp vài con khoái mã, lại nhân lúc đêm tối, vội vàng chạy trốn.

Bên ngoài miếu thờ, trong gió rét, thi thể bị búa đập vào, gọt mất gương mặt, sau một lúc lâu mới thấy có máu tươi chảy ra, rót vào trong bùn đất dưới thân, vẫn không nhúc nhích.

Về phần Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn về phía rừng trúc phía xa một chút, lại nhìn sang thi thể bên cạnh, trong đôi mắt mở to vẫn lưu lại sự sợ hãi. Hắn thật sự không có tâm tình để ý tới mấy người phàm này.

Đang ở trong cơn say, bị đánh thức, khiến cho hắn có chút phiền não. Hắn bò dậy lảo đảo đi tới, lấy bầu rượu bị giẫm vào trong bùn đất. Hắn lắc lắc bầu rượu. Bạch Tiểu Thuần dựa vào tường, ở trong đêm tối, cũng không ngại bẩn trực tiếp uống một ngụm lớn.

Chỉ có ở trong trạng thái say khướt này, hắn mới có thể khiến cho mình không miên man suy nghĩ, không hiện lên những ký ức đã qua

cùng thống khổ, cũng không lo lắng về tương lai mơ hồ.

Uống lại uống.

Bầu trời xa xăm chậm rãi càng thêm tối tăm. Dường như ánh bình minh sắp buông xuống, bầu trời đêm muốn hắt tất cả nước mực cuối cùng ra. Thần sắc của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên thoáng động. Trong mắt của hắn đột nhiên lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi. Hắn chợt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào rừng trúc phía trước, càng không thể tin được. Thậm chí thân thể hắn rốt cuộc không khống chế được, bắt đầu không ngừng run rẩy.

Bàn tay cầm bầu rượu cũng đang run rẩy. Bầu rượu dường như sắp rơi khỏi trong tay hắn.

Đúng lúc này, bên trong rừng trúc phía trước có một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra. Toàn thân của bóng người ấy mặc áo bào đen, giống như dung hợp cùng bóng tối. Còn có quỷ khí dày đặc, khuếch tán ra ở bốn phía xung quanh. Dường như miếu thờ cùng với bốn phía xung quanh, đều rơi vào trong sâm la.

Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, từng bước một, đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Hắn đứng ở nơi đó, hồi lâu sau thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này mang theo sự tang thương, mang theo xúc động, cuối cùng hóa thành giọng nói già dặn, vang vọng ở bên tai của Bạch Tiểu Thuần.

- Còn nữa không, ta cũng muốn uống một chút.

- Cự Quỷ... Lão ca...

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn bóng người cao lớn lại mang theo sự già nua trước mắt, đôi mắt mơ hồ.

Người đi tới này, chính là Cự Quỷ Vương!

Từ sau khi Bạch Tiểu Thuần tỉnh lại ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, đây là lần đầu tiên hắn gặp được... người quen cũ còn sống!

Cự Quỷ Vương rõ ràng so với ở thế giới Thông Thiên lúc lão quá nhiều, nhất là trên mặt, còn có một đạo dấu vết, hiển nhiên hắn ở thế giới Thông Thiên tan vỡ, bị truyền tống đến đại lục Vĩnh Hằng sau, này hơn nửa năm thời gian trong, cũng từng trải nguy hiểm đáng sợ.

Lúc này trên người của hắn cũng mang theo sự mệt mỏi, ngồi ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, dựa vào bức tường đổ nát của ngôi miếu. Một tay hắn đoạt lấy bầu rượu từ chỗ Bạch Tiểu Thuần, đưa tới bên miệng hung hăng uống một ngụm.

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn chợt đứng dậy, thần thức còn tản ra, nhìn bốn phía.

- Đừng. Tử Mạch ở nơi nào, ta cũng không biết. Ở đây... chỉ có ta.

Cự Quỷ Vương không ngẩng đầu, tiếp tục uống rượu. Trong giọng nói của hắn mang theo sự ủ rũ, còn có hiu quạnh.

Bạch Tiểu Thuần giống như thoáng cái mất đi tất cả lực lượng, từ từ ngồi xuống. Nhưng hơi thở của hắn vẫn gấp gáp. Hắn cướp lại bầu rượu từ trong tay của Cự Quỷ Vương trở về, đặt ở bên miệng, thì đã không còn rượu. Hắn dùng sức lắc lắc vài cái. Vẫn không có rượu.

Bạch Tiểu Thuần hung hăng ném bầu rượu sang một bên.

Cự Quỷ Vương không nói chuyện, nhìn Bạch Tiểu Thuần, trầm mặc không nói.

- Ngươi làm sao tìm được ta.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần khàn khàn mở miệng hỏi.

- Ta tìm ngươi nửa năm!

Cự Quỷ Vương lấy từ bên trong túi trữ vật ra một bầu rượu. Sau khi uống xong một ngụm lớn, hắn ném cho Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi nói.

Trước đây, thời điểm thế giới tan vỡ, Bạch Tiểu Thuần đánh với Thông Thiên đạo nhân một trận, thương thế quá nặng. Lúc bị truyền tống, hắn mất đi ý thức đã hôn mê. Nhưng Cự Quỷ Vương ở Khôi Hoàng Thành của Man Hoang lại không có hôn mê. Hắn tận mắt nhìn thấy được, Bạch Tiểu Thuần giống như mình, đều bị truyền tống đến bên trong Tiên Vực thứ ba của Tà Hoàng Triều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1528: Người Quen Cũ Đầu Tiên (2)

Vì vậy hắn bắt đầu tìm kiếm. Giống như Bạch Tiểu Thuần, khi nhìn thấy được quá nhiều thi thể, trong lòng Cự Quỷ Vương cay đắng đến cực hạn. Nhưng hắn tin tưởng một điểm, Bạch Tiểu Thuần... tuyệt đối sẽ không tử vong.

Ở dưới sự tin tưởng chắc chắn này, hắn tìm kiếm trong thời gian hơn nửa năm. Cuối cùng vào hôm nay, hắn tìm được... Bạch Tiểu Thuần với bộ dạng chán chường tinh thần sa sút.

So với việc Bạch Tiểu Thuần tinh thần sa sút, trên thực tế tâm tình Cự Quỷ Vương cũng không cao. Từng trải qua đại chiến Man Hoang, thế giới tan vỡ, nữ nhi mất tích. Một loạt chuyện xảy ra, khiến cho hắn đường đường là Thiên Vương của Khôi Hoàng Triều, hiện tại lại biến thành hai bàn tay trắng.

Những thê thiếp trước đây của hắn ở Cự Quỷ Thành, hiện tại cũng không biết đang ở phương nào. Tất cả những chuyện này, khiến cho người cường hãn giống như Cự Quỷ Vương, trong lòng cũng gần như mờ mịt.

Thần dân của mình, còn có những huy hoàng trước kia, hiện tại trong chớp mắt... theo thế giới Thông Thiên tan vỡ, giống như mây khói trôi qua, đều trở thành quá khứ. Ở trong đại lục Vĩnh Hằng xa lạ này, bày ra ở trước mặt hắn, là... bắt đầu lại từ đầu.

Đối với hắn đã đến tuổi nhất định, mỗi lần nghĩ đến chuyện bắt đầu lại từ đầu, trong lòng hắn khó tránh khỏi thầm thở dài cùng cay đắng. Cũng vào lúc này, hắn phát hiện ra sự kỳ diệu của đại lục Vĩnh Hằng.

Rượu nơi này, không chỉ có thể say người phàm, còn có thể say tiên nhân.

- Ngươi thấy được sao...

Bạch Tiểu Thuần cầm bầu rượu một lát, ngơ ngác mở miệng. Hắn cũng không nói là nhìn thấy cái gì, nhưng Cự Quỷ Vương có thể nghe hiểu được.

- Ngươi là người đầu tiên còn sống mà ta gặp được. Nhưng lão phu tin tưởng, mặc dù trong lúc truyền tống, có không ít người tử vong, nhưng hiện tại người có thể giống như chúng ta, có thể nhìn thấy được tinh không, nhất định là không ít!

Cự Quỷ Vương trầm mặc hồi lâu, trầm giọng nói.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lên bầu trời đêm, thật lâu không nói gì...

Giờ này phút này, dưới bầu trời đêm, ở trên năm chỗ Tiên Vực của đại lục Vĩnh Hằng, tại các khu vực khác nhau, các châu khác nhau, các quận khác, trong thành thị khác nhau cùng với trong nơi hoang dã, đều có những người chảy huyết mạch của đại lục Thông Thiên, đang ngẩng đầu, nhìn tinh không xa lạ.

Bọn họ đều không nhìn thấy được những vì sao dày đặc. Nếu có đầy đủ tu vi đi quét ngang toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng, nhất định có thể nhìn thấy được... bên trong tinh không của đại lục này những vì sao lấm tấm đầy trời. Từng người tản ra ánh sáng không cam lòng trước số phận, đang không ngừng giãy dụa.

Lý Thanh Hậu, Linh Khê lão tổ, Thần Toán Tử, Hứa Bảo Tài.

Chu Tử Mạch, Tống Quân Uyển...

Còn có Thiết Đản. Năm đó, ở bên trong cuộc chiến tranh ở Man Hoang, vì sự điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần, đã bỏ quên nó. Nhưng nó

vẫn đứng ở phía xa nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cho đến thế giới tan vỡ, cho đến khi bị truyền tống đến trên đại lục Vĩnh Hằng xa lạ này, nó nhìn những người xa lạ này. Nó có chút khiếp sợ. Chỉ có điều mặc dù nó không cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại cảm nhận được một sóng dao động quen thuộc mang theo sự xa lạ. Vì vậy nó tìm qua, gặp được Tống Quân Uyển...

Mà sóng dao động khiến cho nó cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, chính là ở bên trong bụng của Tống Quân Uyển...

Quen thuộc chính là huyết mạch. Xa lạ chính là khí tức. Thiết Đản không hiểu. Chỉ là nụ cười xinh đẹp của Tống Quân Uyển, khiến cho nó hiểu rõ, nó phải đi bảo vệ khí tức này, bảo vệ huyết mạch này!

Nó tin tưởng, sớm hay muộn sẽ có một ngày, mình có thể ở bên trong thiên địa xa lạ này, lại nhìn thấy được... bóng dáng quen thuộc kia.

Khi ngày hôm sau tới, thi thể ở bên ngoài miếu thờ, đã không thấy nữa. Kể cả hai hán tử lưu manh cướp ngựa, chạy trốn suốt đêm cũng vĩnh cửu biến mất ở bên trong thiên địa.

Bạch Tiểu Thuần không muốn để ý tới chuyện này. Nhưng Cự Quỷ Vương không muốn buông tha bất kỳ một chi tiết nào. Cho dù đối phương chỉ là người phàm, theo lời hắn nói, vẫn phải phất tay, diệt đi tất cả những khả năng nguy hiểm có thể bại lộ.

Mà bang phái ở trong huyện thành nhỏ, vì thiếu đi ba người, cũng bắt đầu kiểm tra, cuối cùng không có thu hoạch nào, lại không giải quyết được gì. Dần dần, Bạch Tiểu Thuần lại khôi phục cuộc sống trước kia.

Chỉ có điều hôm nay, hắn không còn một mình đi mua rượu. Người trong tửu phường của huyện thành nhỏ, cũng dần dần chú ý tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, có thêm một lão đầu.

Lão nhân này thân hình cao lớn, bộ dạng có võ có lực. Mặc dù thoạt nhìn có chút tang thương, nhưng nhìn kỹ, lại có dáng vẻ đường đường.

So với bộ dạng trắng trắng mềm mềm như Bạch Tiểu Thuần, loại đại hán khôi ngô này dường như hấp dẫn người khác hơn. Vết sẹo ở trên mặt lại tôn lên vẻ khí khái nam tử, khiến cho không ít tiểu tức phụ ở bên trong huyện thành, đều phải liếc mắt.

Thời gian trôi qua, rất nhanh đã qua hơn một tháng. Sau khi Cự Quỷ Vương tìm được Bạch Tiểu Thuần, cũng không khuyên bảo Bạch Tiểu Thuần không nên sa sút, mà cùng hắn, mỗi ngày uống rượu, sống mơ mơ màng màng. Lời hai người nói với nhau cũng nhiều hơn. Cự Quỷ Vương nói mình đã từng huy hoàng, khoe khoang mình đã từng lợi hại, thậm chí nói mình ở Cự Quỷ Thành, có không ít tiểu thư khuê các, đều hận không thể bò lên trên giường mình. Bạch Tiểu Thuần nghe có chút chán ngấy, thường xuyên cũng muốn chọc vài câu.

- Phu nhân tộc trưởng gia tộc gì đó, là ai ám chỉ cho ta, hại ta gánh tiếng oan? Chuyện của ngươi, có người nào ở Man Hoang không biết!

Bạch Tiểu Thuần lười biếng nói.

Lời hắn nói mặc dù không nhiều bằng Cự Quỷ Vương, nhưng mỗi lần châm chọc qua, cũng làm cho Cự Quỷ Vương mất một lát nói không nên lời. Đến cuối cùng, Cự Quỷ Vương thẹn quá thành giận, đơn giản bày ra thân phận của mình.

- Bạch Tiểu Thuần, lão tử là nhạc phụ của ngươi!

Cự Quỷ Vương trừng mắt, đoạt lấy bầu rượu trong tay Bạch Tiểu Thuần, căm tức nói.

- Đừng tưởng rằng những chuyện giữa ngươi và Tử Mạch, lão phu không biết. Năm đó nếu không phải lão phu âm thầm tác hợp, chuyện của các ngươi có thể thành được sao?

Cự Quỷ Vương uống xong một ngụm rượu lớn, hừ lạnh một tiếng.

Nhắc tới Chu Tử Mạch, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên sự phiền muộn, trầm mặc.

Cự Quỷ Vương vừa nhìn, trong lòng cũng có chút hối hận. Mình không nên nói tới chuyện này. Sau một tiếng thở dài, hắn bỗng nhiên mở miệng.

- Đúng rồi, Tiểu Thuần, ngươi có biết nguyên nhân vì sao mỗi đời Khôi Hoàng Triều, con cháu đều rất hiếm hoi hay không?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, nhìn về phía Cự Quỷ Vương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1529: Chúc Mừng Nhạc Phụ

- Chuyện này người ngoài không biết. Lão phu thân là Thiên Vương, mới biết được chuyện này. Hễ là tu sĩ tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, vì nguyên dương nồng đậm vượt quá mức độ của tu sĩ bình thường rất nhiều. Cho nên phàm phụ không có cách nào thụ thai. Cho dù là nữ tu, bình thường cũng cần hơn mười năm thậm chí cần thời gian lâu hơn để mang thai. Mới có thể khiến cho nguyên dương trong cơ thể thành thai!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc. Hắn vẫn lần đầu nghe nói về chuyện này, cũng không có quá mức lưu ý. Hắn đưa bầu rượu ra, uống xong, Cự Quỷ Vương liền vội vàng nói tới những chuyện khác. Dần dần, cuối cùng dẫn dắt được phiền muộn trước đó rời đi. Lúc này, trong lòng Cự Quỷ Vương mới thầm than khẽ. Nhìn Bạch Tiểu Thuần tinh thần sa sút, sâu trong mắt Cự Quỷ Vương, cũng có một tia lo lắng.

Nhưng hắn hiểu rõ, Bạch Tiểu Thuần bị công kích quá lớn, còn hơn bản thân rất nhiều. Tuổi tác của hắn so với những lão gia hỏa như mình, vẫn quá trẻ.

Điều hắn muốn làm, không phải dùng liệt hỏa đi thiêu đốt, mà là dùng lửa nhỏ từng bước một, giúp đỡ Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn đi tới. Một tháng này, hắn đã nhìn ra rõ ràng tâm tính của Bạch Tiểu Thuần đã không phải còn trầm lặng giống như lúc mới gặp. Hắn đã nói nhiều hơn, dáng vẻ tươi cười cũng có thể xuất hiện vài lần.

Thời gian trôi qua. Lại qua nửa tháng.

Mọi người trong tửu phường của huyện thành nhỏ, đã quen với lão đầu đi cạnh với Bạch Tiểu Thuần. Nhất là lão đầu này không ít lời giống như Bạch Tiểu Thuần. Hắn rất thích nói chuyện cùng với người khác. Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã rất quen thuộc với mọi người.

Nhất là đối thoại giữa hai người, lão nhân kia nhiều lần tự xưng là nhạc phụ của Bạch tú tài, vì vậy trong đầu phần lớn mọi người trong tửu phường của huyện thành nhỏ, lai lịch của Bạch Tiểu Thuần, gần như được phác họa hoàn chỉnh ra.

- Bạch tú tài này quả nhiên là chết lão bà!

- Nhạc phụ của hắn chết nữ nhi. Hắn là chết lão bà, thảo nào trước tinh thần sa sút.

- Hai người này cũng coi như sống nương tựa lẫn nhau. Hiện tại thế đạo này, thật sự quá loạn.

Mọi người bên trong tửu phường bàn luận, đồng thời thổn thức.

Trong nửa tháng này, hai người đấu võ mồm, càng lúc càng nhiều. Lúc này, trong hoàng hôn, ở bên trong miếu thờ. Cự Quỷ Vương nằm nghiêng ở nơi đó, trực tiếp ném bầu rượu rỗng không cho Bạch Tiểu Thuần đang đờ ra nhìn ánh chiều tà trên không trung, lười biếng phân phó.

- Tiểu Thuần, bầu trời chỉ có một nửa khuôn mặt dữ tợn, không phải Hoa nhi, rượu cũng hết rồi. Đi, mua một bầu rượu khác tới đây.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Sau khi bị Cự Quỷ Vương cắt gãy quá trình mình đờ ra, hắn nhìn bầu rượu, ném trở lại.

- Tự mình đi!

- Bạch Tiểu Thuần! Năm đó ngươi vỗ đầu ta, thậm chí cả bắt cóc ta, ta còn không tính toán với ngươi. Bảo ngươi đi mua một bầu rượu, ngươi còn đẩy tam chối tứ. Ngươi đừng quên, ta lại là nhạc phụ của ngươi!

Cự Quỷ Vương vừa nghe được giọng điệu này của Bạch Tiểu Thuần, nhất thời ngồi dậy. Hắn trừng mắt, tức giận quát một tiếng.

- Ta còn là Khôi Tổ!

Nghe Cự Quỷ Vương tự xưng nhạc phụ hơn một tháng, lỗ tai Bạch Tiểu Thuần cũng sắp sinh kén. Lúc này hắn liếc mắt nhìn Cự Quỷ Vương, bại hoại nói.

Những lời này của Bạch Tiểu Thuần, nhất thời lại khiến Cự Quỷ Vương nghẹn lại. Hắn thở hổn hển, một hồi lâu nói không nên lời. Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển. Hắn đang cân nhắc xem mình nên phản kích như thế nào. Bỗng nhiên, thần sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng động. Sau đó Cự Quỷ Vương cũng ngẩng đầu, nhìn về phía bên ngoài miếu thờ.

Không bao lâu, ở bên ngoài miếu thờ này, có âm thanh của phụ nhân truyền vào.

- Chu viên ngoại, Bạch tú tài, lão thân có chuyện mừng muốn nói cho các ngươi biết.

Không biết tại sao, giọng điệu của phụ nhân này hình như cũng mang thưo sự vui sướng. Theo lời nói truyền đến, một phụ nhân mặc trang phục rất có không khí vui mừng, cùng mấy thị nữ đi ở bên cạnh, bước nhanh tới bên trong miếu thờ.

- Đây không phải là Tôn phu nhân sao? Mời vào.

Cự Quỷ Vương vừa nhìn thấy phụ nhân kia, mắt lại nhất thời sáng lên. Hắn không để ý tới Bạch Tiểu Thuần, đứng dậy đón chào.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Từ sau khi Cự Quỷ Vương tới, gia hỏa này cùng không ít người trong huyện thành nhỏ này rất nhanh đã trở nên vô cùng quen thuộc. Giống như phụ nhân này, Bạch Tiểu Thuần ở huyện

thành nhỏ này hơn nửa năm, cũng không biết đối phương họ gì. Nhưng Cự Quỷ Vương lại biết được rõ ràng.

Lúc này hắn nhìn Cự Quỷ Vương ở bên cạnh phụ nhân kia, hai người ngươi một lời ta một lời. Thỉnh thoảng trong mắt còn có chút ý đưa tình. Bạch Tiểu Thuần cũng chịu phục. Cự Quỷ Vương đường đường là Bán Thần Thiên Vương, có thể cùng phàm tục hoà mình. Chuyện này không khó. Khả năng quen thuộc đến trình độ liếc mắt đưa tình, loại bản lĩnh này khiến cho Bạch Tiểu Thuần không có lời nào để nói.

- Ma quỷ!

Tôn phụ nhân đẩy Cự Quỷ Vương một cái, trong mắt mang theo mị hoặc, giận dỗi nói một câu. Sau đó, thần sắc nàng vội vàng lộ ra vẻ nghiêm túc.

- Chu viên ngoại, nói chuyện chính đi. Trương quả phụ cửa hàng tạp hóa ở thành đông. Tuy rằng phu gia chết sớm, nhưng nàng bình thường rất tuân thủ nữ tắc nghiêm ngặt. Nhất là tướng mạo, ở trong thành là số một số hai. Tài sản của nàng cũng vô cùng phong phú.

- Đây cũng là Chu viên ngoại ngươi có phúc khí. Người ta nhìn trúng ngươi, nhờ ta tới hỏi một chút, xem ngươi có nguyện ý ở rể hay không. Chỉ cần ngươi đồng ý, Trương quả phụ này nguyện ý lấy một phần ba cổ phần của tiệm tạp hóa làm đồ cưới cho ngươi.

Nghe lời Tôn phu nhân nói, Cự Quỷ Vương thoáng sửng sốt. Hắn thật sự không nghĩ tới, mình ở này huyện thành nhỏ, lại còn có thể gặp phải loại chuyện như vậy...

Nghĩ đến mình đường đường là Bán Thần, cuối cùng lại bị mời ở rể... Cự Quỷ Vương cũng có chút xấu hổ.

Thật sự Cự Quỷ Vương này mặc dù lớn tuổi, nhưng thân hình khôi ngô cao lớn. Còn nữa trong vẻ tuấn lãng còn có tang thương. Đối với phụ

nhân đã có tuổi mà nói, là hấp dẫn cực lớn, giống như ong mật nhìn thấy đóa hoa nở rộ.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút há hốc mồm, nhìn Tôn phu nhân một chút, lại nhìn Cự Quỷ Vương một chút. Cho dù hắn lại tinh thần sa sút, chán chường nữa, lúc này cũng không nhịn được vỗ bắp đùi, cười ha hả.

- Chúc mừng nhạc phụ!

Tiếng cười này vang lên. Bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không phát hiện, giống như ở trong tiếng cười này, phiền muộn cùng mờ mịt tích lũy trong lòng tản đi hơn phân nửa nhiều.

Thật sự từ sau khi Cự Quỷ Vương xuất hiện, hai người lần lượt đấu võ mồm, giống như từng vết nứt xuất hiện ở trong trái tim đóng kín của Bạch Tiểu Thuần. Giờ phút này vết nứt kia đã tích lũy đến trình độ nhất định, ở trong tiếng cười kia, vỡ nát!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1530: Ý Chỉ Của Tà Hoàng (1)

Cự Quỷ Vương nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, nhất thời phiền muộn.

Nhưng lúc Bạch Tiểu Thuần đang vỗ chân cười to, Tôn phu nhân này cười híp mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Sau khi nàng kêu lên một tiếng, mang theo giọng điệu đầy vẻ vui mừng, truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch tú tài xem ra là tán thành chuyện này. Ngươi nhìn ta này. Ta cũng quên mất chuyện vui của Bạch tú tài ngươi. Trương quả phụ này nói, nếu như Chu viên ngoại đồng ý, nữ nhi nhà nàng, chính là tiểu Trương quả phụ phu quân cũng chết hơn một tháng trước, cũng là một mỹ nhân. Ngươi cũng có thể qua ở rể. Hai nhà các ngươi ở cùng nhau. Nhà nàng nguyện ý đưa ra năm phần cổ phần danh nghĩa.

- Số mạng của Tiểu Trương quả phụ này thật khổ. Phu quân trước đó của nàng là một hán tử vô lại, làm sao có thể hiểu tri thức lễ nghĩ giống như Bạch tú tài. Cũng may hán tử vô lại đó gặp báo ứng, nghe nói là bị dã thú ăn.

Tôn phu nhân cười nói.

Tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần thoáng cái ngừng lại. Ở bên kia, Cự Quỷ Vương nghe xong, cất tiếng cười to.

Mùa thu đã đi. Đầu mùa đông gió lạnh, mặc dù không bằng lạnh như băng của mùa đông. Nhưng mùa này cũng đặc biệt khiến người ta cảm

thấy thân thể từ trong tới ngoài, đều lạnh giá. Nhất là gió thổi vào mặt, giống như từng lưỡi dao, cắt qua.

Mặc dù trên mặt đất còn có thể nhìn thấy được lá vàng, nhưng phần lớn đều dễ vỡ. Có vài cái vừa đụng, sẽ hóa thành bột phấn phân tán ra bốn phía. Chỉ có thỉnh thoảng một vài lá, còn có thể tiếp tục bay trong gió, giống như cho dù cảm nhận được mùa đông tới, cũng vẫn không cam lòng từ nay về sau ở lại bên trong huyện thành nhỏ này, mà muốn đi xa thật xa.

Có thể ở trong mùa này, từ trong nhà huyện thành nhỏ ấm áp, đi tới trong ngôi miếu đổ nát không ngăn cản được mưa gió này, đi khuyên bảo hai cha con người này, có thể thấy được một khi Tôn phu nhân này thành công, Trương quả phụ này nhất định sẽ cho nàng lợi ích rất dày.

Điều này cũng làm cho Tôn phu nhân đặc biệt ra sức, lại dặn dò Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương vài câu. Lời trong lời ngoài, đều nói cơ hội này đối với hai người, có thể nói là ngàn năm một thuở, bảo hai người nhất định không nên bỏ qua.

Bất luận là miêu tả đối với tướng mạo của quả phụ lớn nhỏ, hay là phương diện làm ăn thịnh vượng của tiệm tạp hóa này, chung quy, đều là bộ dạng, nếu hai người không đồng ý, sẽ bị thua thiệt nhiều.

Cự Quỷ Vương dở khóc dở cười. Cho dù hắn là tu sĩ Bán Thần, cũng không có đạo lý đi nào nói ra lời lẽ ác độc. Lúc này hắn chỉ có thể khuyên Tôn phu nhân nhanh chóng rời đi. Trong miệng hắn liên tục nói sẽ cân nhắc chuyện này sau, lúc này Tôn phu nhân mới rời đi.

Mắt thấy Tôn phu nhân đi, Cự Quỷ Vương quay đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Cự Quỷ Vương xúc động thở dài.

- Thấy được chưa? Thật sự là bản vương có mị lực quá lớn. Trước đó lúc ở Cự Quỷ Thành chính là như vậy. Lão phu cũng không dám bước ra ngoài cánh cửa. Mỗi lần ra cửa, đều sẽ làm cho các đại cô nương tiểu tức phụ, tâm đập nhộn nhạo một phen.

Cự Quỷ Vương rất bất đắc dĩ, nhưng trên thần sắc lại khó nén được sự đắc ý, lộ ra sự sung sướng trong lòng.

- Không nghĩ tới, ở bên trong huyện thành nhỏ này, lão phu không có lộ ra thân phận tu sĩ, còn là như vậy. Đây là sai lầm cuả lão phu.

Cự Quỷ Vương thở dài một tiếng.

Mắt thấy Cự Quỷ Vương ở chỗ này thở dài thở ngắn say sưa, Bạch Tiểu Thuần nhìn có chút không vừa mắt. Nhất là vừa rồi ở chỗ Tôn phu nhân đó, hắn nghe được, rõ ràng là Trương quả phụ vì để cho Cự Quỷ Vương này đồng ý, xem mình trở thành vật phẩm kèm theo. Nếu không, làm sao có thể lập tức gả nữ nhi phu quân mới chết có hơn một tháng cho mình.

- Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt người phàm, thậm chí ngay cả lão đầu này cũng không bằng sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút không phục. Hắn liếc mắt nhìn Cự Quỷ Vương dương dương đắc ý, hừ lạnh một tiếng.

- Chúc mừng nhạc phụ, lại có thể ở trong huyện thành nhỏ này, cũng có thể từ nay về sau cây già nảy mầm, khai chi tán diệp. Loại chuyện tốt này, ngàn vạn lần không nên cự tuyệt. Hơn nữa loại chuyện lớn như vậy, làm sao có thể không có rượu. Nhạc phụ ngươi nhanh đi mua một bầu rượu về đây.

Bạch Tiểu Thuần mở miệng nói với giọng điệu khó nghê.

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, Cự Quỷ Vương theo thói quen lại trợn mắt. Hắn vừa muốn nói cái gì đó, nhưng lại chợt xoa xoa cằm. Dường như suy nghĩ tới điều gì đó, hắn nói thầm mấy câu.

- Lại nói tiếp, lão phu đối với Trương quả phụ này, vẫn còn có chút ấn tượng.Có một lần đi mua rượu, hình như có gặp qua... Sau khi nhìn thấy lão phu, nàng vẫn đỏ mặt.

- Dáng vẻ nhỏ nhắn cũng thật tốt, thoạt nhìn dịu dàng thướt tha. Thân thể này, phần mông này... vẫn rất mê người!

Cự Quỷ Vương càng nói mắt càng sáng lên, Nhất là lúc này trong đầu hắn cũng hiện ra dáng vẻ của Trương quả phụ sau, hắn nhất thời động lòng.

- Không được. Ta muốn đi tới tiệm tạp hóa xem thử. Người ta có ý tốt, lão phu suốt đời hành sự quang minh lỗi lạc, cũng không thể phụ ý tốt của nữ tử này.

Thời điểm Cự Quỷ Vương ở Man Hoang, cũng có chút háo sắc. Nhất là đối với phụ nhân bộ dạng thướt tha, càng có tình ý. Nếu không năm đó cũng sẽ không ám chỉ Bạch Tiểu Thuần đi đưa phụ nhân của gia tộc luyện linh a tới.

Hiện tại ở đại lục Vĩnh Hằng này, hắn tuy rằng sa sút, nhưng bản tính vẫn là khó sửa đổi. Lúc này trong lòng nóng như lửa, hắn cũng không quan tâm tới sự giễu cợt của Bạch Tiểu Thuần, hăng hái bừng bừng muốn đi ra khỏi miếu thờ, thậm chí còn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần hô một tiếng.

- Tiểu Thuần, ngày hôm nay ngươi tự mình uống đi. Buổi tối lão phu sẽ không trở lại.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời há hốc mồm. Tuy rằng hắn biết Cự Quỷ Vương háo sắc, nhưng lại không nghĩ tới, gia hỏa này háo sắc đến trình độ ngay cả nữ tử phàm tục cũng không buông tha. Phải biết rằng Cự Quỷ Vương lại là cường giả Bán Thần. Nữ tử phàm tục, làm sao có thể...

Mắt thấy bộ dáng gấp gáp như khỉ của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười khổ. Lúc hắn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên sắc mặt hắn chợt biến đổi. Hắn đột ngột ngẩng đầu lên, trong một chớp mắt này, trong mắt hắn lại lộ ra sự sắc bén mà mấy ngày qua chưa bao giờ xuất hiện qua ở trên người hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1531: Ý Chỉ Của Tà Hoàng (2)

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần như vậy, Cự Quỷ Vương đang chuẩn bị đi ra cửa, bước chân cũng đột nhiên dừng lại. Lúc hắn ngẩng đầu lên, nhiệt tình nóng bỏng trong mắt của hắn trong nháy mắt đã biến mất, thay vào đó, lại là ánh mắt lạnh lẽo không kém gì Bạch Tiểu Thuần. Hắn cũng nhìn ra phía bên ngoài.

Cơn gió đầu mùa đông gió lúc này thổi vào bên trong miếu thờ, hình như cũng vẫn không có cách nào lạnh giá hơn ánh mắt của hai người, càng không dám dừng lại ở nơi này, tiêu tan ở bốn phía xung quanh góc phòng.

Rất nhanh, phía xa lại truyền đến tiếng rít phá không. Từ phía xa nhìn lại, chỉ thấy có ba dải cầu vồng, bằng tốc độ kinh người, đang từ phía xa lao thẳng đến chỗ huyện thành nhỏ này. Bên trong ba dải cầu vồng, thình lình là ba vị... tu sĩ đại lục Vĩnh Hằng tu vi Thiên Nhân!

Ba người này có hai vị khi đi ngang qua huyện thành nhỏ này cũng không dừng lại, vẫn vội vàng bay nhanh. Chỉ có một vị dừng lại ở giữa không trung của huyện thành nhỏ. Đó là một nam tử trung niên, thần sắc không giận tự uy. Toàn thân hắn có khí tức Thiên Nhân tản ra, giống như hóa thành thiên lôi, ầm ầm ầm bạo phát ra ở bên trong huyện thành nhỏ này.

Giờ phút này, tất cả người phàm trong huyện thành nhỏ đều hít thở khẩn trương, lạnh run lên. Bọn họ bất luận là ở đầu đường hay ở trong nhà, đều vội vàng quỳ lạy về phía bầu trời.

Đối với phàm nhân của đại lục Vĩnh Hằng mà nói, tiên nhân không phải là lời đồn đại. Mặc dù không phải mỗi ngày đều có thể thấy, nhưng thỉnh thoảng cũng đều có thể tận mắt nhìn thấy. Nhất là ở bên trong huyện thành nhỏ này, lại có phủ đệ tiên nhân. Nhưng ở dưới sóng dao động của Thiên Nhân, bọn họ giống như ở trong gió bão, trong đầu không ngừng chấn động.

Cùng lúc đó, ở trung tâm huyện thành nhỏ này, trên một chỗ tháp cao lập tức có bốn bóng người, mang theo hơi thở hổn hển cùng nhịp tim đập tăng nhanh, đồng thời bay ra. Ở giữa không trung, bọn họ nhìn về phía vị Thiên Nhân trên bầu trời kia, lập tức quỳ lạy.

Người dẫn đầu trong bốn bóng người kia là một lão nhân. Chính là tu sĩ Kết Đan lúc trước mang theo đồ nhi, xuất hiện ở bên trong miếu thờ. Ba người phía sau hắn, ngoại trừ đồng tử ra, còn lại hai người đều là thanh niên, tu vi Trúc Cơ. Lúc này trán bọn họ lấm tấm mồ hôi lạnh, quỳ lạy ở nơi đó, đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Bái kiến thượng tiên!

Lão nhân Kết Đan cao giọng mở miệng, cung kính vô cùng.

Tu sĩ Thiên Nhân trên bầu trời, ánh mắt sắc bén đảo qua, ở trên người lão nhân này. Hắn chắp tay sau lưng, thản nhiên mở miệng, âm thanh giống như thiên lôi, vang vọng tám phương.

- Phụng lệnh của đại tôn Bán Thần Trần Nguyên Tử của Túng Sơn Châu, thông cáo toàn cảnh Túng Sơn Châu, cần phải tăng cường lùng bắt đối với người của thế giới Thông Thiên!

- Quyết không thể buông tha bất kỳ người nào. Cho dù là thi thể, cũng phải thu thập lại, nộp lên trên châu phủ!

- Đối với những người có hành vi tương trợ, cùng với che giấu người của thế giới Thông Thiên, trừng phạt nghiêm khắc không tha, diệt huyết mạch toàn tộc của hắn! Đối với những kẻ vì sơ suất, do đó khiến để cho

người của thế giới Thông Thiên tu luyện ở bên trong phạm vi mình quản lý, một khi điều tra rõ ràng, huỷ bỏ tu vi. Tuyệt đối không dễ dàng tha thứ! Các ngươi cũng không nên hiểu luật mà còn phạm luật, vì bản thân lưu lại nguồn gốc tai họa ngập trời!

- Đồng thời, đối với tu sĩ thế giới Thông Thiên đã ngoài Trúc Cơ, càng phải không tiếc bất cứ giá nào, toàn lực vây bắt. Chuyện này là ý chỉ của Tà Hoàng. Hơn nữa còn lấy ra rất nhiều ban thưởng. Các ngươi không thể lơ là nhiệm vụ!

Một một câu, mỗi một chữ, lộ ra sự lạnh lùng tàn khốc, truyền khắp huyện thành nhỏ. Đồng thời, cũng để cho tất cả mọi người nơi đây đều run rẩy. Lão nhân Kết Đan này cũng giống như vậy. Ở dưới uy áp này, trên người hắn ướt đẫm mồ hôi, lớn tiếng bảo đảm.

- Thuộc hạ nhất định ẽ tuân thủ nghiêm ngặt lệnh của đại tôn. Nếu có người của thế giới Thông Thiên xuất hiện ở bên trong khu vực trực thuộc, ty chức nhất định sẽ vì Tà Hoàng, vì đại tôn, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!

Tu sĩ Thiên Nhân ở giữa không trung, chậm rãi gật đầu. Su khi thần thức đảo qua phía dưới, không nhìn ra có cái gì khác thường, hắn xoay người thoáng một cái, lập tức đi xa. Hắn còn phải đi tới thành khác, tuyên đọc ý chỉ. Vốn chuyện này có thể truyền âm là được. Nhưng vì biểu hiện sự coi trọng, cho dù bản thân hắn là Thiên Nhân, cũng khó tránh khỏi phải cùng mấy đồng đạo, kiểm tra toàn cảnh Túng Sơn Châu.

Sau khi người này rời đi, bên trong huyện thành hồi lâu cũng không có khôi phục lại. Không người nào dám lớn tiếng thở dốc. Lão nhân Kết Đan này còn lập tức hạ lệnh, phát động thế lực bang phái trong huyện thành, bắt đầu một vòng lục soát.

Bên trong miếu thờ, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lạnh như băng. Cự Quỷ Vương giống như vậy.

- Trên người hắn có mùi máu tươi của người thế giới Thông Thiên.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng. Cự Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, thân thể thoáng một cái bay ra...

- Đều do những kẻ hỗn tạp từ thế giới Thông Thiên đó!

Bên trong Túng Sơn Châu, ở trên bầu trời xa xăm của huyện thành nhỏ, lúc này tu sĩ Thiên Nhân vừa nãy tràn ngập khí lực áp bách sung mãn, đang bay về phía xa nhanh như tên bắn.

Tu sĩ này tuy là trung niên, nhưng trong mắt vẫn tràn sự ngập ngạo mạn. Thật ra, làm cường giả Thiên Nhân trẻ tuổi nhất bên trong toàn bộ Túng Sơn Châu, hắn có đầy đủ lòng tin, mình ở dưới khởi điểm như vậy, con đường có thể đi nhất định xa hơn so với những người khác.

Tuy nói là cảnh giới Bán Thần, có lẽ có ít có khả năng, nhưng dựa vào thời gian tích lũy, ở trong những năm tháng cuối, trở thành Thiên Nhân đại viên mãn, chuyện này hắn có nắm chắc rất lớn.

- Người của thế giới Thông Thiên, nếu bị truyền tống đến Tà Hoàng Triều ta, thành thật bị nô dịch không phải là tốt sao? Cần gì giãy dụa phản kháng. Hơn nữa dù có chống cự thế nào đi nữa, cũng có ích lợi gì!

Tu sĩ trung niên này cười lạnh. Nghĩ tới những tu sĩ thế giới Thông Thiên bị tìm thấy được ở toàn bộ Túng Sơn Châu trong hơn nửa năm qua, trong mắt hắn lại hiện lên sự khinh miệt hiện.

- Nghe nói chỗ của bọn họ, ngay cả truyền thừa của Khôi Hoàng Triều cũng gần như bị chặt đứt. Xuất hiện một Thiên Tôn gì đó, không đạt được đại thừa, cũng dám xưng là Thiên Tôn? Còn có một Khôi Tổ?

Tu sĩ trung niên lắc đầu, trong lòng càng thêm xem thường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1532: Quỷ Mẫu Trấn Thủ

- Chỉ có điều lại nói tiếp, huyết mạch cùng với luyện linh của thế giới Thông Thiên này... thật ra cũng đủ kinh diễm.

Nghĩ tới đây, trong mắt tu sĩ trung niên cũng đều có chút nóng bỏng. Nhất là nghĩ tới phần thưởng do Tà Hoàng tuyên bố, tốc độ hắn lao về phía trước lại nhanh hơn.

- Tốt nhất là có thể bắt được một Thiên Nhân của thế giới Thông Thiên...

Trong lòng tu sĩ trung niên đang có phần chờ mong, bỗng nhiên, thiên địa xung quanh hắn chợt vặn vẹo. Tốc độ vặn vẹo này quá nhanh. Cho nên hắn chỉ vừa sửng sốt, thậm chí còn không kịp phản ứng, từ bên trong hư vô phía trước hắn lại đột nhiên có một tay đưa ra, trực tiếp nắm lấy cổ hắn!

- Ngươi...

Tu sĩ trung niên chợt trợn trừng mắt. Trong một tích tắc này, trong lòng hắn rơi vào chấn động khủng hoảng cực độ. Hắn muốn giãy dụa phản kháng. Nhưng bàn tay to trên cổ chỉ là bóp một cái, nhất thời một tu vi khiến cho hắn hoảng sợ, trực tiếp lại đánh vào trong cơ thể hắn, bẻ gãy nghiền nát, hủy diệt tất cả sức phản kháng.

- Bán Thần!

Trong lòng tu sĩ trung niên này thầm hét lên. Trong lúc sợ hãi run rẩy, hắn không kịp phát ra bất kỳ tin tức nào, đã bị lực tu vi hung bạo giống như gió bão đánh vào trong cơ thể, trực tiếp trấn áp ý thức của hắn. Cả

người nhất thời hôn mê. Hắn bị bàn tay to kia túm lây, kéo vào trong hư vô, biến mất.

Từ khi bàn tay to kia xuất hiện, cho đến khi biến mất, tất cả đều chỉ phát sinh ở trong chớp mắt, nhanh vô cùng. Hoàn toàn không có chút sóng dao động nào khuếch tán, giống như chưa từng phát sinh qua.

Huyện thành nhỏ, bên trong miếu thờ, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi, ngồi ở chỗ đó, lạnh lùng nhìn Cự Quỷ Vương lúc này bước vào miếu thờ, sắc mặt cũng âm lạnh. Ở trong tay Cự Quỷ Vương, giống như đang cầm theo một con gà nhỏ vậy. Hắn mang theo chính là tu sĩ Thiên Nhân trước đó không ai bì nổi.

Sau khi đến gần Bạch Tiểu Thuần, Cự Quỷ Vương khoát tay. Tu sĩ Thiên Nhân này đã bị ném tới trên mặt đất. Sau khi phát ra một tiếng động, thân thể hắn chấn động, chậm rãi mở mắt ra. Khi nhìn rõ ràng bốn phía xung quanh, thấy được Cự Quỷ Vương cùng Bạch Tiểu Thuần, tu sĩ Thiên Nhân này hít thở vô cùng dồn dập.

- Các ngươi là ai?

Tu sĩ trung niên lập tức lạc giọng mở miệng. Lúc này tâm thần hắn nổi lên sóng lớn ngập trời. Hắn lập tức lại cảm nhận được tu vi của mình đã bị hoàn toàn phong kín. Lúc này giống như hóa thành người phàm. Mà khi hắn nhìn tới lão nhân bắt mình tới đây, sóng dao động Bán Thần mặc dù hạn chế ở bên trong trình độ nhất định, nhưng uy áp khủng khiếp này, khiến cho hắn lập tức lại hiểu rõ. Lão già kia tuyệt đối không phải là Bán Thần bình thường!

Thậm chí loại uy áp này, ở trong cảm nhận của hắn còn muốn khủng khiếp kinh người hơn so với đại tôn Trần Nguyên Tử, Bán Thần của Túng Sơn Châu!

Mà khi ánh mắt hắn rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, mặt không thay đổi. Từ trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra ý vô hình, giống như xuyên qua thân thể hắn, ở bên trong thế giới

của hắn trực tiếp hóa thành trời long đất lở nổ lớn. Loại khí tức này tích tụ không phát này, loại cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới, giống như khiến cho thiên địa này đều phải chấn động này, loại thần thức đáng sợ hình như chỉ cần một ánh mắt, liền có thể phá hủy mình từ trong tới ngoài.

Điều này khiến cho trong đầu tu sĩ trung niên nổ lớn, vượt quá gấp mười lần so với trước kia. Tiếng nổ điên cuồng vang lên, khiến cho toàn thân hắn run rẩy, căn bản không thể nào khống chế được. loại hoảng sợ này, loại chấn động này, vượt xa so với lúc hắn nhìn về phía Cự Quỷ Vương.

- Thiên... Thiên... Tôn...

Lời nói của tu sĩ trung niên cũng thay đổi âm điệu. Bạch Tiểu Thuần cho hắn cảm giác tương tự với cảm giác vào nhiều năm trước, khi hắn theo đại tôn Bán Thần đi bái kiến Thiên Tôn Tiên Vực thứ ba.

Hình như ngồi ở phía trước mình, không phải là tu sĩ, mà là một vị thần chỉ chân chính!

Lúc này, hắn đã không cần đi hỏi thân phận của hai người trước mặt này. Thân phận của bọn họ... ở trong đầu của hắn, đã được miêu tả sinh động!

- Ngươi là... Khôi Tổ Bạch Tiểu Thuần!

Giọng điệu của tu sĩ trung niên run rẩy, nhất thời lại bỏ qua tất cả tâm tư đối đầu, hít một hơi, chua chát nói.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Tại sao người này biết được tên của mình? Điều này nói rõ rất nhiều vấn đề. Sát ý trong lòng của hắn, cũng theo đó dâng lên mãnh liệt.

- Lai lịch của ngươi!

Cự Quỷ Vương ở một bên, cũng nheo mắt lại, hờ hững mở miệng.

Sau khi biết thân phận của Bạch Tiểu Thuần, đối với lão nhân đã bắt mình tới đây, nam tử trung niên cũng có rất nhiều suy đoán. Đáng tiếc hắn không có cách nào liên hệ với tu sĩ Bán Thần mình nghe được từ thế giới Thông Thiên. Chỉ có điều hắn đã hiểu rõ, ngày hôm nay mình là cửu tử nhất sinh. Cho dù không dễ dàng mở miệng, đối phương cũng có biện pháp khiến cho mình nói chuyện. Bởi vậy hắn đơn giản không giấu diếm, vui vẻ nói ra.

- Vãn bối là Lý Hải dưới quyền của Thiên Tôn đại tôn Túng Sơn Châu, châu thứ mười bảy Tiên Vực thứ ba của Tà Hoàng Triều.

Lý Hải nhỏ giọng mở miệng. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó nhíu mày. Trong lòng Lý Hải thầm run rẩy, vội vàng bổ sung.

- Tà Hoàng Triều tổng cộng có sáu vị Thiên Tôn, thay phiên nhau trấn thủ Tiên Vực thứ hai cùng với Tiên Vực thứ ba. Hiện tại trấn thủ Tiên Vực thứ ba này, chính là Quỷ Mẫu Thiên Tôn.

- Quỷ Mẫu? Không phải là Quảng Mục Thiên Tôn sao?

Bạch Tiểu Thuần nheo cặp mắt lại. Cự Quỷ Vương đứng ở nơi đó, tim cũng nhảy lên. Cái tên Quỷ Mẫu này, đối với bọn họ mà nói, đều không xa lạ gì. Nhất là Công Tôn Uyển Nhi ban đầu ở Man Hoang hình thành tai họa lớn, cùng với người canh giữ lăng mộ ra tay một trận đánh. Đối với Cự Quỷ Vương mà nói, đến nay ký ức hãy còn mới mẻ.

Dù sao thần thông đạo pháp của Quỷ Mẫu, cùng thuật tu luyện của hắn dường như đồng nguyên. Điều này khiến cho hơi thở của Cự Quỷ Vương thoáng chút trở nên dồn dập. Thời gian nửa năm trước, hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần ở bên trong Tiên Vực thứ ba này, nhìn như chán chường, nhưng chuyện nên biết, bọn họ đều biết được. Giống như Thiên Tôn Tiên Vực thứ ba này, bọn họ biết không phải là Quỷ Mẫu, mà là một vị Thiên Tôn đạo hiệu Quảng Mục trấn thủ.

Nhưng hôm nay, từ trong miệng của Lý Hải này, bọn họ lại nghe được đáp án khác. Cự Quỷ Vương nhướng mày, một bước tiến lên, ở

dưới sự run rẩy cùng cầu xin tha thứ của Lý Hải, một tay đặt ở trên thiên linh của Lý Hải, tu vi ầm ầm tản ra. Hiển nhiên hắn đã không kiên nhẫn, muốn đích thân soát hồn để xác định.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1533: Hy Vọng Quật Khởi (1)

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trong miệng Lý Hải truyền ra, nhưng lại không truyền ra được miếu thờ này. Thân thể hắn run rẩy, thất khiếu chảy máu, bị thống khổ khi soát hồn, khiến cho hắn hận không thể tự bạo mà chết. Nhưng hắn lại không có cách nào làm được. Giống như tu sĩ thế giới Thông Thiên trước đó đã từng bị hắn soát hồn, giờ khắc này ở dưới sự đau đớn mãnh liệt không có cách nào hình dung, thần thức của hắn dần dần tan vỡ.

- Có tin tức của Hầu Tiểu Muội, Trương Đại Bàn hoặc những người khác hay không?

Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng hỏi. Sắc mặt Cự Quỷ Vương càng thêm thâm trầm. Lúc hắn giơ tay lên, Lý Hải phun ra máu tươi, ngã xuống, đã hình thần câu diệt.

- Không có tin tức. Chỉ là biết một tháng trước Quỷ Mẫu đến, đổi vị trí cho Quảng Mục Thiên Tôn.

Cự Quỷ Vương chậm rãi mở miệng. Hai người Bạch Tiểu Thuần nói, hắn không biết, cũng không có tìm thấy được ở trong trí nhớ của Lý Hải.

- Hiện tại Quỷ Mẫu này, cùng với mười bảy vị đại tôn Bán Thần, lần lượt trấn thủ mười bảy châu của Tiên Vực thứ ba. Dưới quyền mỗi vị đại tôn Bán Thần có mười Thiên Nhã đẳng cấp không giống nhau...

- Tà Hoàng có lệnh, rót hết lực của Tà Hoàng Triều, truy tầm người của thế giới Thông Thiên. Quỷ Mẫu này lại vô cùng ra sức, phát động lực lượng của Tiên Vực thứ ba, tìm kiếm trên phạm vi lớn.

- Toàn bộ Tiên Vực thứ ba đều đang điên cuồng bắt người của thế giới Thông Thiên. Cho dù là thi thể cũng bị bọn họ thu thập...

- Mà tất cả những điều này, ngoại trừ vì bản thân Tà Hoàng Triều muốn thu nạp người của thế giới Thông Thiên khiến cho mình lớn mạnh mình ra, quan trọng hơn... Là bọn họ phát hiện, thế giới Thông Thiên có đạo pháp độc nhất vô nhị, bất luận là Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, cũng không có cách nào bắt chước theo... Đó cũng chính là luyện linh!

- Luyện linh chỉ có tu sĩ ở thế giới Thông Thiên mới có thể luyện pháp. Thậm chí Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều nghiên cứu, cũng rất khó mô phỏng. Chỉ có người có đầy đủ huyết mạch Thông Thiên, mới có thể thi triển ra!

- Cho nên không chỉ là Tiên Vực thứ ba này, bên trong Tà Hoàng Triều, ba Tiên Vực lớn hiện tại đều đang tăng thêm phạm vi truy tìm. So với việc Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều cũng giống như vậy. Chỉ có điều thái độ của Tà Hoàng Triều đối với người của thế giới Thông Thiên là hoàn toàn không che giấu ý định nô dịch làm chủ. Thánh Hoàng Triều lại đánh danh hiệu tương trợ giúp đỡ, ở trong sự dụ dỗ trong che giấu đồng hóa dung hợp mục đích với nhau!

Cự Quỷ Vương trầm giọng, nói ra tất cả tin tức mình soát hồn có được từ trên người của Lý Hải. Sau khi nói ra tất cả, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, chúng ta không thể lại lãng phí thời gian như thế được nữa!

Sắc trời đã tối, gió càng thêm lạnh.

Giống như trong một chớp mắt này, trời cao cũng ý thức được tâm tư người ở bên trong miếu thờ này. Trong tiếng gió rít gào, thời tiết càng thêm lạnh giá. Gió thổi qua mặt đất, thổi qua thị trấn, thổi qua ngàn nhà vạn hộ, rơi vào trên bầu trời tối tăm, một mảnh mây đen dùng mắt

thường cũng không nhìn thấy rõ, giống như dung hợp cùng đêm tối. Cũng vào giờ phút này... truyền đến vài tiếng sấm rền.

Tiếng sấm ầm ầm, vang vọng ở bên trong thiên địa này. Sau đó, dần dần... có lẽ là nước mưa, có lẽ là hoa tuyết, từ trên trời rơi xuống.

Trong mưa mang theo tuyết, trong tuyết lại có mưa, ở đầu mùa đông này, lúc thì gấp gáp, lúc lại thong thả, rơi xuống mặt đất...

Miếu thờ đổ nát không che được nước mưa, tất nhiên cũng không ngăn cản được gió lạnh cùng hoa tuyết. Rất nhanh, ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương lại có mưa tuyết từ trên nóc nhà đổ nát, rơi vào trên mặt đất.

Lá khô ở bốn phía xung quanh, ở trong mưa tuyết này run rẩy, hình như cố gắng muốn khiến cho tuyết rơi khỏi than, mau chóng hóa thành nước mưa. Nhưng chúng lại quên mất nước mưa kia càng giá lạnh hơn hoa tuyết.

Đối mặt với lời nói của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần giống như những chiếc lá khô này. Hắn mặc dù không run, nhưng trong lòng giống bị mưa cùng tuyết rơi xuống, không phân biệt rõ cuối cùng vì là cái nào, người càng thêm băng hàn.

- Quả thực không thể tiếp tục như thế nữa. Giết đi. Có thể giết được bao nhiêu, chúng ta lại giết bấy nhiêu...

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Tay phải của hắn nhặt bầu rượu ở bên cạnh lên, theo thói quen hắn đang muốn uống, lại bị Cự Quỷ Vương thoáng lộ ra một sự tức giận, tiến lên vung mạnh tay, trực tiếp lại đánh bay bầu rượu của Bạch Tiểu Thuần.

Bầu rượu kia rơi ở phía xa, trực tiếp vỡ tung ra, rượu bắn đầy ra đất. Đảo mắt không biết là rượu hay là mưa tuyết.

- Uống, nãi nãi của ngươi chỉ biết uống!

- Lão phu biết ngươi từng trải qua rất nhiều chuyện. Nhưng vậy thì thế nào. Có ai không mất đi? Ngươi mất nhiều, ta thì sao? Còn có những người khác thì sao? Toàn bộ thế giới Thông Thiên, mỗi người đều mất đi người thân, bằng hữu!

- Nếu như đại lục Vĩnh Hằng này không phải tràn ngập ác ý, như vậy cho dù ngươi ở chỗ này uống chết, lão phu cũng tuyệt không để ý tới nửa điểm. Nhưng bây giờ không phải là như vậy!

- Ngươi có từng suy nghĩ tới Tử Mạch hay không? Có từng suy nghĩ tới những này trưởng bối của Nghịch Hà Tông, những bằng hữu, còn có tất cả những người ngươi quen biết hay không!

Cự Quỷ Vương gầm khẽ. Những lời này, hắn một mặt là nói với Bạch Tiểu Thuần, đồng thời cũng tự nói với mình. Giống như Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng đã từng mê man, cũng từng rơi vào tình trạng tinh thần sa sút.

- Giết? Một mình ngươi, cho dù lại thêm lão phu nữa, chúng ta có thể giết bao nhiêu? Ngươi ở Khôi Hoàng Thành của Man Hoang bộ dáng thế nào. Kế sách của ngươi, các ân lệnh của ngươi. Khi ngươi lấy hồn Trúc Cơ làm hồn Thiên Nhân, lấy Đại Thiên Sư làm bối cảnh, thủ đoạn làm cho tất cả quyền quý của Khôi Hoàng Triều quyền phải run như cầy sấy!

- Giết chóc, là bạo phát cuối cùng, cũng sự điên cuồng cuối cùng sau khi đã hoàn toàn bất lực, không phải là lựa chọn hàng đầu hiện tại!

Cự Quỷ Vương lộ ra bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Mấy ngày nay hắn đã nhìn ra được, bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, không phải là kẻ sợ chết trói mình lại ở trong ký ức của hắn. Mà dường như sau khi sợ chết tới cực điểm suy sụp, xuất hiện một người cực kỳ điên khác đi tới!

Hắn càng hiểu rõ, một người chỉ biết tới giết chóc, ở trên đại lục Vĩnh Hằng xa lạ này, vĩnh viễn cũng không thật sự đi về phía đỉnh phong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1534: Hy Vọng Quật Khởi (2)

- Điều bây giờ chúng ta phải làm, là tìm đến tất cả người của thế giới Thông Thiên! Không phải giết, không phải uống, càng không phải là không chịu cầu tiến giống như ngươi bây giờ!

Cự Quỷ Vương vung tay áo lên, mở miệng ra nói từng chữ một cái giống như búa tạ.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, thân thể dần dần run rẩy. Trong mắt hắn xuất hiện tơ máu. Mỗi câu mỗi lời Cự Quỷ Vương nói ra, đều giống như thanh đao, hung hăng đâm vào trong tim của hắn. Một lát sau, hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía Cự Quỷ Vương.

- Ta không phải không chịu cầu tiến! Ta tìm!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, âm thanh khàn khàn. Hắn giơ tay phải lên, vung mạnh. Nhất thời từ bên trong túi trữ vật ở trong ngực hắn, lập tức liền có vô số lệnh bài giống như ngọn núi nhỏ, rơi ở một bên.

Những lệnh bài này, đều là lệnh bài thân phận. Tu sĩ của thế giới Thông Thiên, chỉ cần không phải là tán tu, bất luận là Man Hoang hay tông môn bốn mạch, bình thường đều sử dụng lệnh thân phận bài của mình để truyền âm.

- Nhưng ta tìm được, đều là thi thể. Ta chỉ có thể chôn cất bọn họ sau đó lấy xuống lệnh bài thân phận!

Tơ máu trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng nhiều hơn, dường như lệ khí cùng áp lực tích lũy ở bên trong thân thể, cuối cùng ở trong một chớp mắt này, ở trong tiếng gào thét này phát ra ngoài.

- Ta cũng muốn tiếp tục tìm. Mặc dù ta khiếp sợ khi nhìn thấy được từng thi thể, nhưng ta hiểu rõ, ta phải tìm, ta nhất định phải tìm kiếm. Nhưng đại lục Vĩnh Hằng lớn như vậy, một châu lại có thể tương đương với toàn bộ thế giới Thông Thiên. Chỉ Tiên Vực thứ ba, lại có kích thước lớn hơn mười thế giới Thông Thiên. Ta làm sao tìm được!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần càng thêm khàn khàn, khí tức toàn thân trở nên gấp gáp.

Cự Quỷ Vương nhìn những lệnh bài này. Đối mặt với chỗ lệnh bài giống như hòn núi nhỏ, trên thực tế là từng mạng người của thế giới Thông Thiên hình thành, hắn trầm mặc. Một lát sau, Cự Quỷ Vương ngẩng đầu nhìn Bạch Tiểu Thuần, mở miệng lần nữa.

- Cho dù chúng ta không tìm được bọn họ, nhưng có thể để cho bọn họ tới tìm chúng ta. Đồng thời, chúng ta còn có thể tạo dựng ra một hy vọng ở trong lòng của bọn họ!

Cự Quỷ Vương nói xong, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Tốc độ nói của hắn cũng càng lúc càng nhanh.

- Sau khi có hi vọng, bọn họ mới có thể kiên trì nổi. Đây mới là điều chúng ta phải làm!

- Hi vọng...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn về phía Cự Quỷ Vương. Trong mắt của hắn bắt đầu trở nên rõ ràng, xuất hiện thêm một tia thần thái.

- Không sai Chính là hi vọng!

Hai mắt Cự Quỷ Vương càng lúc càng sáng. Sau khi hắn đi lại vài vòng ở bên trong miếu thờ này, bước chân hắn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, chúng ta đi tìm nơi nương tựa... Thánh Hoàng!

- Tà Hoàng lấy nô dịch làm chủ, khó có thể hợp tác. Nhưng Thánh Hoàng kia mặc dù theo lời đồn đại là ra vẻ đạo mạo, nhưng dù sao Thánh Hoàng Triều tự xưng là nhân hòa. Có tầng vải này, chúng ta lại có cơ sở cùng với hắn hợp tác!

- Chỉ có điều tìm nơi nương tựa không thể không có chút chuẩn bị nào đã qua. Càng không thể đi tay không. Nói vậy, cũng không gây ra chấn động. Điều chúng ta phải làm... Là đánh ra danh trạng!

- Danh trạng này chính là trọng điểm!

Thần sắc Cự Quỷ Vương dần dần trở nên phấn khởi. Ánh sáng trong mắt hắn càng tăng lên. Rất nhiều ý nghĩ đang xoay chuyển ở trong đầu của hắn, khiến cho ý nghĩ của hắn càng thêm rõ ràng.

- Tiểu Thuần, vì cái danh trạng này, chúng ta phải ở bên trong Tà Hoàng Triều này, làm mấy chuyện lớn oanh oanh liệt liệt. Kể từ đó, vừa có danh trạng, đồng thời có thể khiến cho thanh danh của chúng ta nổi lên. Ở Tà Hoàng Triều này thậm chí trên đại lục Vĩnh Hằng... Uy chấn tám phương!

- Nếu chúng ta không tìm được mọi người, như vậy thì phải cho mọi người biết sự tồn tại của chúng ta, biết tung tích của chúng ta. Nếu như đối với mọi người của thế giới Thông Thiên mà nói, đại lục Vĩnh Hằng giống như đêm tối, như vậy điều chúng ta muốn làm, lại là trở thành… cây đuốc sáng ngời trong đêm tối, trong mắt người của thế giới Thông Thiên...!

- Chúng ta càng sáng chói, càng chói mắt, bọn họ lại càng dễ dàng tìm được chúng ta. Đồng thời... địa vị của chúng ta càng cao, thế lực càng lớn, cũng có thể từ mặt bên đi chấn áp hai đại hoàng triều, khiến cho người của thế giới Thông Thiên chúng ta, thu được thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức!

- Ngươi càng mạnh, lại càng không ai dám khi dễ ngươi cùng với người nhà của ngươi!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần càng thêm gấp gáp. Theo lời Cự Quỷ Vương nói, thể xác và tinh thần hắn chấn động. Vào giờ phút này, trong mắt của hắn cũng giống như người mê man, nắm lấy một chút hy vọng!

Hy vọng này, chính là cho thế giới Thông Thiên, cũng là cho hắn!

- Có danh trạng, mới có thể khiến cho Thánh Hoàng ngại danh tiếng, bất kể như thế nào cũng phải cho chúng ta một một quan nửa chức! Đến khi đó, chúng ta mượn thổ nhưỡng của Thánh Hoàng Triều, chưa chắc đã không thể khai thác ra một mảnh thiên địa mới, sáng tạo ra một căn cơ thuộc về thế giới Thông Thiên chúng ta ở đại lục Vĩnh Hằng!

lời Cự Quỷ Vương nói đầy khí phách, vang vọng bên trong miếu thờ. Đồng thời, bên ngoài tuyết mưa lớn hơn. Tiếng gió thổi theo nóc nhà thủng, mang theo nước mưa giống như thiên quân vạn mã cùng dung hòa trong hoa tuyết chui vào, khiến cho tuyết mưa trên mặt đất càng nhiều, cũng khiến cho một mảnh lá khô trước mặt Bạch Tiểu Thuần đã bị tuyết mưa bao trùm.

Cúi đầu nhìn trên những lá khô này càng lúc càng nhiều nước thấm vào, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Lồng ngực hắn lên xuống. Hắn chậm rãi ngẩng đầu. Một khí tức tuyệt đối khác hẳn với lúc tinh thần sa sút, hiện ra ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Nhất là hai mắt của hắn, lúc này rõ ràng có tinh quang cùng linh động.

- Chúng ta phải chuẩn bị đánh ra danh trạng như thế nào?

Ánh mắt Cự Quỷ Vương lóe lên, nhìn khí tức của Bạch Tiểu Thuần lúc này đầy phấn chấn, tâm thần hắn cũng rung lên.

- Đầu của mấy Bán Thần Tà Hoàng Triều, thì như thế nào?

- Tiên Vực thứ ba này có mười bảy cường giả Bán Thần. Nơi đây gọi Bán Thần là đại tôn.

Cự Quỷ Vương ở bên trong miếu thờ này bước đi thong thả vài bước, quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Vừa rồi Lão phu ở trong trí nhớ của tu sĩ Thiên Nhân này, biết địa đồ Tiên Vực thứ ba này. Cách nơi đây đại khái nửa châu về hướng tây bắc, nơi đó chính là biển vô tận bên bờ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1535: Một Kiếm Ánh Sáng, Lạnh Mười Bảy Châu (1)

- Trước khi chúng ta ra tay, phải vạch ra tuyến dường kế tiếp để thoát khỏi nơi đây mới được.

Cự Quỷ Vương nói, giơ tay phải lên lấy ra một miếng ngọc giản, trút dấu vết thần thức vào trong tay. Rất nhanh, ngọc giản này lóe sáng, sau đó được Cự Quỷ Vương đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang lập lòe. Sau khi tiếp nhận ngọc giản hắn xem qua một chút. Trong đầu hắn nhất thời hiện ra toàn bộ phạm vi của Tiên Vực thứ ba. Đồng thời, ở bên trong bản đồ này còn có giới thiệu sơ qua đối với Bán Thần các châu. Mặc dù không được đầy đủ các mặt, nhưng hiển nhiên những thứ này đều là ký ức của tu sĩ Thiên Nhân kia.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy được khu vực bên trong được Cự Quỷ Vương đánh dấu.

- Hai người chúng ta, mỗi người đi một châu, từng người giết chết một vị Bán Thần, sau đó tập hợp ở nơi này.

Cự Quỷ Vương hít một hơi thật sâu, trong mắt có sát ý tràn ngập.

- Trần Nguyên Tử của Túng Sơn Châu này, tu vi chỉ là Bán Thần sơ kỳ. Lão phu ra tay, có mười phần nắm chắc sẽ giết chết hắn. Gần Túng Sơn Châu là Vân Hải Châu. Vị đại tôn ở đó được gọi là Lý Lạc Hải, tu vi Bán Thần hậu kỳ. Tiểu Thuần, ngươi đi giết hắn được chứ?

Cự Quỷ Vương nói xong, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không mở miệng, nhưng sát ý trong mắt hắn đã khiến cho Cự Quỷ Vương cảm thấy không có vấn đề gì. Hắn gật đầu, đang muốn lại nói một phen, Bạch Tiểu Thuần thản nhiên truyền ra lời nói.

- Quỷ Mẫu trấn thủ nơi đây. Sau khi phát hiện nhất định sẽ đuổi theo. Cho nên chuyện này nhất định phải nhanh. Thời gian và địa điểm tập hợp, cũng phải vạch ra sẵn. Nếu muộn, không cần tiếp tục chờ đợi, rời khỏi Tiên Vực thứ ba này, đi tới Thánh Hoàng Triều!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần mở miệng bổ sung, tinh thần Cự Quỷ Vương càng thêm phấn chấn. Hắn đối với thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần ban đầu ở Man Hoang, vẫn rất tán thưởng. Lúc này hắn cũng mở miệng bổ sung một phen. Rất nhanh, hai người đã hoàn thiện kế hoạch đơn giản. Cự Quỷ Vương hít một hơi thật sâu, liếc mắt ngưng trọng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tất cả lấy an toàn làm chủ!

Nói xong, Cự Quỷ Vương xoay người thoáng một cái, biến mất khỏi bên trong ngôi miếu đổ nát.

Bạch Tiểu Thuần nhìn vào nơi Cự Quỷ Vương biến mất. Sau một lúc lâu hắn mới thu hồi ánh mắt. Hắn nhìn ngôi miếu đổ nát, nơi mình đã ở lại hơn nửa năm cùng với mưa tuyết trên mặt đất, còn có cả bầu rượu đổ vỡ một lát.

Bên trong thần thức của hắn, lúc này tất cả phạm vi của huyện thành nhỏ đều hiện lên ở trong lòng. Dần dần, ánh sáng trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng mãnh liệt, giống như ngọn lửa của sinh mệnh lại một lần nữa thiêu đốt!

- Cũng đã đến lúc nên rời đi...

- Cự quỷ lão ca nói có đạo lý. Trên thực tế ta cũng hiểu rõ... Hi vọng...

- Hi vọng của người thế giới Thông Thiên, hi vọng của ta, đồng thời cũng là hi vọng của Hạo nhi!

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn dấu vết trên mu bàn tay củ mình. Lúc ngẩng đầu, toàn thân hắn đã hoàn toàn khác nhau với hơn nửa năm qua. Hắn giống như một thanh lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ, kiếm ra, ánh sáng lạnh mười bảy châu.

- Con đường của ta, vẫn là trường sinh, vẫn là... Khiến cho thân bằng hảo hữu của ta, khiến cho những người cùng một đường với, tất cả... Trường sinh!

- Chuyện đánh đánh giết giết, ta cũng không lại có nghi vấn gì nữa. Muốn thu được trường sinh, như vậy trên con đường này, nhất định sẽ tồn tại khó khăn cùng nhấp nhô. Nếu trong tay không có lợi kiếm, lại làm sao có thể một đường vượt qua mọi chông gai, đi lên trường sinh!

- Ta còn khiếp sợ tử vong, sợ nữa... cũng chỉ là vô ích. Chỉ có khiến mình trở nên mạnh mẽ, thay đổi... khiến không ai có thể giết chết ta, mới là lựa chọn mạnh nhất bảo vệ đại đạo!

Trước khi Bạch Tiểu Thuần bước ra, bước chân hạ xuống, trong chớp mắt, những mưa tuyết trong thiên địa bốn phía xung quanh bay xuống, dường như đều dừng lại một chút.

Dường như có một sóng dao động vô hình khiến người ta không phát hiện được, vào giờ phút này, phát ra sóng lớn!

- Người của thế giới Thông Thiên đều nói... Nếu như cho ta đủ điều kiện, như vậy ta có thể khiến cho toàn thế giới gặp tai họa, tan vỡ... Vậy xem thử một chút... Ta rốt cuộc có thể gây ra tai họa long trời lở đất cho một huyết mạch muốn nô dịch thế giới Thông Thiên, một huyết mạch khác muốn dung hợp thế giới Thông Thiên, mục đích cuối cùng của cả hai cũng chỉ là vì cắn nuốt hai đại hoàng triều hay không!

Trong tiếng thì thào của Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn đã biến mất ở bên trong ngôi miếu đổ nát. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình dường như ở trên hư không của chín tầng trời.

Hắn đứng ở nơi đó, khí tức toàn thân thu lại đến cực hạn. Cho dù là có Bán Thần đỉnh phong ở trước mặt hắn, lúc này cũng hoàn toàn không có cách nào phát hiện ra. Trừ phi là... Thiên Tôn hạ xuống, mới có thể cảm nhận rõ ràng.

Bởi vì giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần từ lâu đã vượt qua Bán Thần đỉnh phong. Nói hắn là chuẩn Thiên Tôn cũng không quá thỏa đáng. Bởi vì giờ phút này... Cho dù là chuẩn Thiên Tôn ở trước mặt hắn, cũng sẽ vẫn bị đánh bại!

Tuy rằng lực chiến không thể so sánh được với Thiên Tôn chân chính, nhưng Bạch Tiểu Thuần tất nhiên vẫn có thể tính thành là... Hơn nửa chiến lực Thiên Tôn!

- Lấy ra danh trạng, đi Thánh Hoàng Triều... Ở nơi đó, mượn tài nguyên của Thánh Hoàng Triều, hoàn thành đột phá, trở thành Thiên Tôn chân chính!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, chán chường cùng tinh thần sa sút hoàn toàn bị chôn cất ở trong lòng. Thoáng một cái, hắn liền trực tiếp phá vỡ hư vô, tốc độ cực nhanh, dĩ nhiên đến một loại cực hạn đỉnh phong.

Vân Hải Châu, ngay gần Túng Sơn Châu. Chỉ có điều so với Túng Sơn Châu đều là những dãy núi đan xen, bên trong Vân Hải Châu, lại là một dải đất bình nguyên mênh mông, thậm chí ở đây linh khí thiên địa đều vượt xa những châu khác. Phối hợp với hình dạng nơi đây, khiến cho Vân Hải Châu này trở thành một trong ba kho thuốc lớn bên trong toàn bộ Tiên Vực thứ ba.

Cho nên cường giả Bán Thần ở chỗ này trấn thủ, không thể là Bán Thần sơ kỳ bình thường. Nhất định phải có một vị đại tôn Bán Thần hậu

kỳ, mới có thể trấn thủ loại trọng địa này.

Ở bên trong Vân Hải Châu này, số lượng Thiên Nhân cũng vượt qua những châu khác. Bên trong chín quận cùng với trên trăm thành trì, mỗi chỗ địa phương đều tồn tại ruộng thuốc mênh mông.

Về phần đại tôn Lý Lạc Hải, phủ đệ của hắn nằm ở trung tâm của Vân Hải Châu này. Kho thuốc lớn nhất của châu, cũng chính là Vân Hải Chủ Thành rất phồn vinh bên trong Vân Hải Châu!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1536: Một Kiếm Ánh Sáng, Lạnh Mười Bảy Châu (2)

Vân Hải Chủ Thành này vô cùng to lớn. Cho dù là Khôi Hoàng Thành so với nó, cũng nhỏ hơn một vòng. Lúc này tuy là đang lúc hoàng hôn, nhưng ở bên trong Vân Hải Chủ Thành này, vẫn là đèn đuốc sáng trưng, rất náo nhiệt.

Người đi trên đường rất nhiều. Tu sĩ cùng người phàm ở cùng một chỗ, hình thành hình ảnh đặc biệt. Nơi đây còn có pháp trận cấm không. Vì vậy ở khắp nơi bên trong Vân Hải Chủ Thành này, lúc này đều có đội ngũ thật dài, đang xếp hàng vào thành.

Thời điểm bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở trên bầu trời, hắn nhìn thấy được chính là hình ảnh bên trong Vân Hải Chủ Thành này, náo nhiệt khác thường, tiếng người ồn ào.

Đi tới đại lục Vĩnh Hằng hơn nửa năm, đây không phải là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được châu thành. Nhưng hiện tại sau khi ở đây nhìn thấy một lần nữa, trong lòng hắn dâng lên từng trận sóng lớn.

- Đại lục Vĩnh Hằng, thực sự... quá lớn.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, đi về phía trước. Về phần pháp trận cấm không của tòa thành này, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, ở dưới Bất Tử Cấm cùng tu vi của hắn, căn bản là thùng rỗng kêu to. Ánh mắt của hắn đảo qua, sau đó cất bước một cái, đã trực tiếp xuất hiện ở giữa không trung của Vân Hải Chủ Thành. Lúc hắn cúi đầu, thần thức bỗng nhiên đảo qua mà không có người nào phát hiện ra, phong tỏa trung tâm thành này!

Ở nơi nào, khu vực trung tâm của Vân Hải Chủ Thành này, tồn tại một chỗ cửa đá khổng lồ, bốn phía xung quanh cửa đá này có tu sĩ ngày đêm bảo vệ. Bên trong cửa đá... Chính là không gian động phủ do Lý Lạc hải mở ra, cùng nơi đây giao hòa một chỗ.

Bình thường, Lý Lạc Hải đều đang bế quan, rất ít ra ngoài. Duy nhất chỉ có thời điểm tuyên bố đến từ Tà Hoàng hoặc là ý chỉ của Thiên Tôn, hắn mới có thể đi ra khỏi động phủ. Chỉ có điều hơn nửa năm qua, theo người của thế giới Thông Thiên truyền tống tới, tần suất Lý Lạc Hải ra ngoài rõ ràng tăng lên. Đồng thời, hắn đối với huyết mạch người của thế giới Thông Thiên, dường như có hứng thú không nhỏ, khiến cho phần lớn người của thế giới Thông Thiên truyền tống ở bên trong Vân Hải Châu, một khi bị bắt, đều sẽ đưa hắn đến ở đây trước tiên.

Phong tỏa cửa đá, Bạch Tiểu Thuần một chân hạ xuống. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở trước cửa đá này. Xung quanh hắn có ba tu sĩ Thiên Nhân dang ngồi khoanh chân tĩnh tọa. Thân là hộ vệ của đại tôn, không có pháp chỉ của đại tôn, bọn họ không cho phép bất kỳ kẻ nào bước vào cửa đá.

Nhưng hôm nay... Bạch Tiểu Thuần rõ ràng đứng ở bên người của bọn họ. Nhưng ba người này rốt cuộc hoàn toàn không có chút phát hiện nào, giống như bọn họcùng Bạch Tiểu Thuần có hai thời không khác nhau.

Không có để ý tới ba vị tu sĩ Thiên Nhân này, bước chân của Bạch Tiểu Thuần không ngừng lại. Thần sắc hắn bình tĩnh đi vào trong cửa đá. Hắn tiến vào, không để cho cửa đá này dâng lên nửa điểm rung động.

Lặng lẽ không có một tiếng động, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở một chỗ... bên trong động phủ khổng lồ!

Vị trí của động phủ này, lại giống như là một mảnh không gian nhỏ. Phóng tầm mắt nhìn lại, trung tâm của động phủ này không ngờ có một ruộng thuốc phạm vi nhỏ kích thước chừng vạn trượng. Một gốc cây đều là thảo dược Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy qua. Chúng ở chỗ này

chập chờn sinh trưởng. Ở trung tâm của ruộng thuốc, lúc này một lão nhân lưng còng, đang đứng ở nơi đó, hai tay bấm quyết. Bốn phía xung quanh thình lình xuất hiện mấy trăm thi thể không biết sống chết ra sao!

Bên trong mắt hắn mang theo sự phấn chấn. Có tiếng cười mang theo sự đắc ý vang vọng khắp nơi.

- Thay đổi linh pháp nuôi thuốc, biến thành huyết linh tẩm bổ. Một khi chuyện này thành công, thời điểm ta đi tới Hoàng Thành tiến hành hiến cống phẩm, hắn liền có thể dựa vào này, lại lập được một công lớn!

Linh pháp nuôi thuốc, chỉ dùng linh lực thiên địa hóa thành sức sống của thảo mộc, khiến cho dược lực của cây cỏ tăng lên. Đồng thời, trình độ nhất định trưởng thành rất nhanh. Chuyện này, bản thân Bạch Tiểu Thuần là dược sư, cũng thường xuyên đi làm.

Mà cái gọi là huyết linh tẩm bổ, tên cũng giống như ý nghĩa, có người là chôn hoạt nhân ở trong thổ nhưỡng, do đó khiến cho linh thảo ở thời điểm thiếu lực lượng thiên địa, giống như như huyết thực, thôi hóa hắn.

Phần lớn biện pháp như thế đều là dược sư tâm tính tà ác, không từ thủ đoạn. Về phần biện pháp tà ác hơn, Bạch Tiểu Thuần cũng từng nhìn thấy ở Man Hoang. Tương tự với Tống Khuyết trước đây bị làm linh thạch sống vậy. Giữa Man Hoang cùng đại lục Thông Thiên đã từng huyết hải thâm cừu, lưu truyền một loại thuật huyết linh tẩm bổ khác.

Đó chính là ở trên người hoạt nhân, trồng hạt giống thảo mộc khác nhau, lấy thân thể của bọn họ làm thổ nhưỡng, đi thôi hóa hạt giống sinh trưởng.

Nhưng hôm nay... Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, là phương pháp huyết linh còn kinh người hơn so với hai loại trước đây. Chỉ thấy trên lưng còng của lão nhân trước mặt thình lình còn có một gốc cây... thảo mộc màu đỏ cao chừng hơn ba mươi trượng cao.

Thảo mộc này nhìn dường như khổng lồ, nhưng trên thực tế chỉ có chín cái lá cây. Sát mép của mỗi cái lá cây sát đều mọc ra những cái gai đâm ngược giống như răng cưa. Ngoại trừ lá cây ra, ở trên thân của thảo mộc này còn có mấy trăm cành. Những cành dài nhỏ lúc này khuếch tán ra bốn phía xung quanh. Mỗi cành đều xuyên qua một thân thể, từ mi tâm của hắn đâm vào, giống như đang hấp thu cắn nuốt ở bên trong cơ thể hắn.

Mấy trăm thân thể sở dĩ chậm rãi xoay tròn lơ lửng ở bốn phía xung quanh lão nhân, chính là vì cảnh thực vật màu đỏ như máu cực lớn này. Lúc này mắt thường có thể thấy được, từng thân thể này, phần lớn đều khô lại. Dường như ngay cả óc của bọn họ, cũng bị thực vật này hút đi.

Mà vẻ mặt của bọn họ, gần như mỗi một người đều đang thống khổ mang theo sự dữ tợn, cái miệng lớn tử vong há to, giống như một cái hố đen, nhưng lại hoàn toàn không hút được linh khí ở nơi đây.

Hiện tại, bên trong mấy trăm thân thể này có tới hơn chín phần đã tử vong. Còn sót lại hơn mười người, mặc dù còn có một hơi thở, nhưng rõ ràng đã là dầu hết đèn tắt. Ngay cả thở dốc cùng với gào thét, cũng không có cách nào làm được. Ngọn lửa của sinh mệnh trên thực tế đã có không thể nghịch chuyển, đang tắt đi.

Bên trong có khí tức của thế giới Thông Thiên. Nhưng phần nhiều lại lộ ra một thần thánh lực. Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy qua tu sĩ của Thánh Hoàng Triều, nhưng lúc này cũng có thể nghĩ đến lai lịch của những người này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1537: Chém Đại Tôn!

Cùng lúc đó, trong thần thức của hắn dĩ nhiên nhìn thấy được, ở sâu bên trong mặt đất của động phủ này, không ngờ tồn tại một cái hố có chứa vạn người. Bên trong số lượng hài cốt nhiều không đếm hết. Phần lớn trong đó đều là loại hài cốt có đầy đủ lực lượng thần thánh đã mục nát. Chính là cái hố vạn người người chống đỡ, khiến cho thảo dược ở nơi đây, rất tươi tốt.

Mặc dù trong mấy trăm thi thể này, khí tức Thông Thiên không nhiều lắm, nhưng trong mắt Bạch Tiểu Thuần vẫn lóe lên hàn quang.

- Ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Giọng nói của hắn giống như làn gió rét đậm bên trong Túng Sơn Châu. Vào giờ phút này, giọng nói của hắn hình như truyền đến bên trong Vân Hải Châu, tiến vào trong động phủ của Lý Lạc Hải, cắt qua lớp băng!

Khiến cho Lý Lạc Hải đang hưng phấn, thân thể chợt dừng lại, sắc mặt đại biến.

- Ai?

Trong lòng Lý Lạc Hải kinh hoàng. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, thân thể chợt bước lên trước, tính rời khỏi vị trí này. Thật ra giọng nói này xuất hiện, khiến cho hắn trở tay không kịp. Nhất là khi ý thức được âm thanh này không có thiện ý, ở dưới tình huống mình hoàn toàn không có một chút phát hiện nào, truyền ra. Chuyện này đại biểu ý nghĩa, lại nhất thời khiến cho hắn hoảng sợ đến cực điểm.

Hắn biết rất rõ. Lấy tu vi của mình, phóng tầm mắt ra toàn bộ Tiên Vực thứ ba, có thể không được sự cho phép của mình, đi qua từng tầng ngăn cản, tiến vào động phủ mình... tuyệt đối không vượt quá ba người!

Mà có thể làm cho mình không hề phát hiện, làm được tất cả những điều này, chỉ có Thiên Tôn mới có thể làm được.

Gần như ở trong nháy mắt khi thân thể của Lý Lạc Hải di chuyển, hắn lập tức lại cảm nhận được ở một tích tắc này, phía sau mình có một sóng uy áp giống như sóng dao động, cũng đủ để khiến cho thế giới nổ lớn không có cách nào hình dung, hóa thành gió bão cho dù Bán Thần cũng phải bị cắn nuốt, giống như dời núi lấp biển, trực tiếp nhấn chìm mình ở bên trong.

- Không!

Trong lòng Lý Lạc Hải giống như có thiên lôi nổ tung. Hắn hoảng sợ. Trong một chớp mắt này, thần hồn của hắn cũng ở trong cơn gió bão hung bạo này, cũng phải run rẩy. Trong nháy mắt, trận gió bão hung bạo nhấn chìm hắn, vô số hàn khí lại từ bên ngoài thân thể của hắn, theo tất cả lỗ chân lông, chân tóc, theo thất khiếu, điên cuồng chui vào. Từng tiếng rắc rắc vang lên, một đường phá hủy máu thịt của hắn, một đường đánh vỡ kinh mạch của hắn, một đường nghiền ép xương của hắn!

Cũng chính là trong thời gian một lần hít thở, tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng Lý Lạc Hải truyền ra. Trong máu tươi điên cuồng phun ra, thế giới trước mắt hắn đều trở nên mơ hồ. Hắn chỉ có thấy được một bàn tay, xuất hiện ở trước mặt mình, một tay đặt ở trên thiên linh của mình.

Tiếng vỡ xương sọ nát trở thành âm thanh cuối cùng hắn nghe được trong cuộc đời này!

Ầm ầm.

Thân thể của Lý Lạc Hải từ khi bị cái tay kia chạm vào đầu, bắt đầu vỡ nát từng mảnh một. Trong chớp mắt, toàn thân hắn lại giống như bị lăng trì vậy, thiên đao vạn quả, vỡ nát thành mấy nghìn mấy vạn mảnh!

Từ đầu đến cuối, Hết lần này tới lần khác thân là Bán Thần, sức sống cường hãn, khiến cho hắn muốn hôn mê cũng khó khăn. Ở trong sự tỉnh táo vô cùng này, hắn hoàn toàn thể nghiệm được tất cả nỗi thống khổ được gọi là tuyệt thảm!

Từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, cho đến kết thúc, Lý Lạc Hải thậm chí cũng không kịp quay đầu lại, không kịp phóng ra thần thức, không kịp liếc mắt nhìn... Cường giả này xuất hiện ở động phủ mình bên trong, một đòn lại hoàn toàn trấn áp mình, rốt cuộc là ai...

Trong tiếng nổ lớn, thân thể Lý Lạc Hải hóa thành hơn vạn phần. Không đợi thần hồn của hắn bạo phát ra, lại lập tức bị một lực mạnh, trực tiếp nghiền ép, còn quấy nhiễu lực luân hồi, khiến cho thần hồn của tu sĩ này ở đại lục Vĩnh Hằng, khó có thể tiến vào trong luân hồi, bị Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ lưu lại trong bàn tay, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo... hồn Bán Thần!

Loại làm phép này, đổi là Bạch Tiểu Thuần trước đây, không có cách nào làm được. Nhưng ở lại đại lục Vĩnh Hằng hơn nửa năm này, hắn mặc dù không tu luyện, nhưng lực lượng thiên địa của đại thế giới vô hình dung nhập, khiến cho tu vi của hắn cũng tinh tiến hơn so với trước đây rất nhiều.

Hiển nhiên, tuyệt đối không chỉ Bạch Tiểu Thuần như vậy. Toàn bộ tu sĩ của thế giới Thông Thiên cũng sẽ ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, theo lực thế giới dung hợp, nhất định đều có sự tăng lên!

Nhìn chằm chằm vào bên trong bàn tay, hiện tại hồn Bán Thần mất đi tất cả ý thức. Bạch Tiểu Thuần vung tay áo lên. Sau khi thu hồi hồn của Bán Thần, hắn ngẩng đầu nhìn về phía từng thi thể của cành cây trên thảo mộc màu đỏ cao trên ba mươi trượng kia.

Thảo mộc này có linh, dường như cảm nhận được sóng dao động khủng khiếp từ trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra, lúc này run rẩy, rốt cuộc bị khiếp sợ giống như chết, héo rũ ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Theo nó tử vong, những thi thể này đều rơi ở trên mặt đất. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đi tới, hắn bỗng nhiên từ bên trong mấy trăm thi hài ở đây, thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

- Chu Hoành, thế tử của Cửu U Vương!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt ngừng lại. Chu Hoành này ở bên trong Man Hoang, đã từng nhiều lần âm thầm ra tay đối phó với Bạch Tiểu Thuần. Đến cuối cùng, mỗi lần đều thất bại. Nhất là khi thân phận Bạch Tiểu Thuần lộ ra, nhất thời khiến cho Chu Hoành bất đắc dĩ đến cực hạn. Đánh thì đánh không lại. Hắn đơn giản ở trong ủy khuất phiền muộn, lựa chọn tránh né.

Thời khắc này Chu Hoành còn không có thở ra một hơi thở cuối cùng, nhưng lửa sinh mệnh của hắn đã tắt. Chỉ có điều vì thực vật này tử vong, khiến cho hắn có ý thức, giống như hồi quang phản chiếu, mở mắt ra. Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần sau, hắn rõ ràng sửng sốt một chút.

Trong mắt hắn có phần phức tạp, có phần kích động, có phần cay đắng, cũng có phần xúc động...

Hình như tất cả ân oán đi qua, đều ẩn chứa ở trong mắt hắn. Cho đến cuối cùng, hắn cũng không có mở miệng nói cái gì đó, mà chỉ mỉm cười, hai mắt nhắm nghiền...

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ đứng ở nơi đó. Hắn muốn cứu người, nhưng cũng biết mình đã không có lực xoay chuyển trời đất. Sau hồi lâu, hắn hít một hơi thật sâu, giơ tay phải lên, lấy thi thể của Chu Hoành đi. Toàn bộ động phủ, ở trong một tích tắc này, đã rơi vào bên trong biển lửa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1538: Chẳng Lẽ Châu Chấu Đã Tới? (1)

Những tiếng ầm ầm, vang vọng. Tất cả tồn tại ở bên trong động phủ đều trở thành tro bụi. Duy nhất chỉ có những cây thảo dược kia, tuy được máu tươi của tu sĩ Thánh Hoàng Triều tẩm bổ sinh trưởng, nhưng thảo mộc, bị Bạch Tiểu Thuần theo thói quen cướp đoạt sạch sẽ!

Thời điểm xoay người, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự quyết đoán, đi về phía lối ra.

- Cho dù lưu lại một ít thời gian, cũng phải dẫn tất cả người của thế giới Thông Thiên đi!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Chỉ trong chớp mắt khi đi ra khỏi động phủ, thần thức của hắn bỗng nhiên, ầm ầm ầm khuếch tán ra toàn diện!

Trong nháy mắt, thần thức của hắn lại bao phủ toàn bộ Vân Hải Chủ Thành, khiến cho tất cả tu sĩ ở bên trong thành trì này, tất cả mọi người, đều ở một cái chớp mắt này, bất kể tu vi gì, tất cả thân thể chấn động, trong đầu chấn động, mất đi tất cả ý thức. Dường như đối với bọn họ mà nói, giờ phút này... thời gian, dừng lại!

Vượt ra khỏi tu vi chuẩn Thiên Tôn tầm thường, phối hợp đạo pháp cường hãn Trường Sinh Quyển của bản thân, khiến cho lực thần thức của Bạch Tiểu Thuần đã rất gần với cường giả cảnh giới Đại Thừa Thiên Tôn chân chính.

Tuy vẫn khó tránh khỏi có một chút chênh lệch, nhưng chênh lệch này chỉ thể hiện khi đấu pháp cùng với Thiên Tôn. Đối với tu sĩ ở dưới

Thiên Tôn mà nói. Bọn họ thậm chí vẫn không có cách nào phát giác được chỗ khác biệt giữa hai người.

Lúc này, trên toàn bộ Tiên Vực thứ ba này có kho thuốc gọi là Vân Hải Châu ở trong Vân Hải Chủ Thành. Trong phút chốc, ất cả tu sĩ bên trong, trong đầu đều phát ra tiếng nổ lớn. Linh hồn bọn họ đều bị trấn áp, mất đi tất cả ý thức. Thậm chí, trước khi ý thức này mất đi, bọn họ cũng hoàn toàn không có một chút phát hiện nào. Cho dù là hiện tại, bọn họ cũng không hề có cảm giác.

Cho dù là khi thần thức của Bạch Tiểu Thuần tiêu tan, bọn họ thức tỉnh, cũng vẫn như vậy!

Đây chính là chỗ đáng sợ của cảnh giới Đại Thừa, được gọi là cường giả Thiên Tôn, có kinh thiên động địa, thậm chí có thể nói là thay trời đổi đất, trở thành bá chủ một phương.

Chỉ riêng bên trong Vân Hải Chủ Thành, lúc này vô số tu sĩ đều giống như bất động vậy, vẫn không nhúc nhích. Bên trong toàn bộ thành trì, người duy nhất vẫn bình thường, chỉ có một mình Bạch Tiểu Thuần!

Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần đi ra động phủ, đứng ở đó bên ngoài cửa đá khổng lồ, không để ý tới những tu sĩ Thiên Nhân đang bảo vệ ở bốn phía xung quanh. Theo thần thức bao trùm, hắn đã ở bên trong Vân Hải Chủ Thành này, cảm nhận được trên trăm khí tức của tu sĩ thế giới Thông Thiên.

Điều khiến cho hắn có chút tiếc nuối phần lớn trong hơn một trăm khí tức này, hắn đều xa lạ, không có tìm được người nào quen thuộc. Lúc này thoáng một cái, Bạch Tiểu Thuần biến mất không thấy bóng dáng. Thời điểm xuất hiện, đã ở phía bắc của Vân Hải Chủ Thành, trong một chỗ lao ngục.

Bên trong lao ngục, chính là nơi trên một trăm tu sĩ thế giới Thông Thiên bị giam giữ. Ở dưới thần thức của Bạch Tiểu Thuần, những người này cũng mất đi ý thức, nhưng nhưng không có bị một chút tổn thương

nào. Bạch Tiểu Thuần vung tay áo, muốn thu mọi người vào bên trong đại kiếm bắc mạch. Nhưng sau khi thử, Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, đổi thành thu vào trong túi đựng đồ.

Theo ánh sáng màu xanh lam lập lòe, đại kiếm thế giới bắc mạch xuất hiện ở trong tay Bạch Tiểu Thuần. Nhìn thanh kiếm này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ dị.

Hắn mơ hồ có cảm giác, mặt quỷ khóc cười đã bị cái thanh đại kiếm thế giới bắc mạch này nô dịch. Cho nên lúc ban đầu chém về phía Thông Thiên đạo nhân một kiếm kia, uy lực vượt qua sự tưởng tượng của Thông Thiên đạo nhân.

Đồng thời, sau khi mình tới Vĩnh Hằng Tiên Vực, hình như hạn chế sử dụng ba lần đối với mình cũng đã biến mất. Nhưng hết lần này tới lần khác thanh kiếm này còn không có nhận hắn làm chủ. Dường như chỉ có thể sử dụng phong uy của nó, khó có thể sử dụng phương pháp thần thông ẩn chứa bên trong nó. Bất luận là đưa người vào hay lấy người ra, đều làm không được.

Mà khí linh Hàn Môn lão tổ đối với thần niệm của mình cũng hoàn toàn không có một chút đáp lại.

- Là ta còn chưa có phù hợp với điều kiện sao...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần trầm xuống. Hắn biết bên trong thanh kiếm này, hiện tại cũng không thiếu người tồn tại. Những người này đều là tu sĩ bắc mạch ban đầu không tham gia vào cuộc chiến. Bọn họ thậm chí cũng không biết bên ngoài đã long trời lở đất, thế giới thay đổi. Ở bên trong thế giới pháp bảo này, bọn họ vẫn sinh tồn.

Trầm mặc một lát, Bạch Tiểu Thuần đi ở trong thành trì. Thân ảnh của hắn khi thì biến mất, khi thì xuất hiện, thu người của thế giới Thông Thiên rải rác ở trong chủ thành này vào bên trong túi đựng đồ. Sau đó, ánh mắt hắn mới lóe lên, lộ ra một tia tinh quang.

- Thảo dược ở nơi đây, cũng không thể nào lãng phí được.

Nghĩ tới đây, tay phải Bạch Tiểu Thuần bấm quyết. Ngay lập tức thân thể hắn lắc một cái. Lực trường sinh trong cơ thể mô phỏng khí tức Hàn Môn, nhất thời lại ở bốn phía xung quanh hắn, thình lình xuất hiện chín phân thân hàn ảnh. Mỗi một phân thân hoàn toàn không có một chút do dự nào, vội vàng bay nhanh về bốn phía xung quanh, cướp đoạt sạch sẽ tất cả thảo dược trồng ở bên trong toàn bộ Vân Hải Chủ Thành, bất kể là thành thục vẫn là không có trưởng thành hay không, hễ là có chút dược lực, hắn đều cướp đoạt sạch sẽ, giống như châu chấu quét ngang. Không bao lâu, ruộng thuốc diện tích vô bờ ở bốn phía xung quanh Vân Hải Chủ Thành, mắt thường có thể thấy được tiêu tan với phạm vi lớn. Cho đến cuối cùng sau khi tất cả bị lấy sạch, trơ trụi, công cuộc cướp đoạt của Bạch Tiểu Thuần vẫn không có kết thúc.

- Ta nhớ Lý Lạc Hải kia từng nói tới cống phẩm gì đó...

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một hồi, hàn ảnh của hắn lại tùy ý tản ra. Lần này mục tiêu là dưới lòng đất của chủ thành này. Sau khi quét ngang một vòng. Trong sự tỉ mỉ vô cùng, Bạch Tiểu Thuần dần dần tìm được... bảo khố của chủ thành này!

Đối với người khác mà nói, muốn mở trận pháp trong bảo khố ra rất khó khăn. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chỉ là thùng rỗng kêu to. Những hàn ảnh của hắn đều lập lòe. Có Bất Tử Cấm gia tăng, trực tiếp xông vào đi vào, dọn sạch sẽ tất cả dược thảo dự trữ ở bên trong bảo khố của chủ thành này. Còn có vô số linh thạch cũng bị dọn sạch không còn.

Nhất là ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần thấy được mười gốc cây được đặt ở bên trong hộp thủy tinh. Đại dược tản ra linh lực thiên địa, khiến cho hắn cũng thấy giật mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1539: Chẳng Lẽ Châu Chấu Đã Tới? (2)

Mười gốc cây đại dược, Bạch Tiểu Thuần đều nhận ra được.

- Cửu Địa U Linh Diệp!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần đều lộ ra sự nóng bỏng. Cửu Địa U Linh Diệp này, thời điểm hắn ở thế giới Thông Thiên, ở trên ở trên một thẻ tre cổ hắn đã thấy qua một ít giới thiệu, là dược thảo trong truyền thuyết đã sớm thất truyền. Có người nói loại dược thảo này, năm trăm năm mọc ra một lá. Hiệu quả tẩm bổ đối với thân thể tu sĩ là nghịch thiên.

Mà hiện tại ở trong những cái hộp thủy tinh trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cái gốc cây Cửu Địa U Linh Diệp đã mọc ra chừng hơn ba mươi lá. Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hít vào một hơi.

- Chí ít một vạn năm ngàn năm!

Từ sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới đại lục Vĩnh Hằng, hiện tại vẫn là lần đầu tiên trong mắt hắn lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Nhất là nhìn thấy được dược thảo ở trong chín hộp khác, mặc dù không biết, nhưng rõ ràng đều là tiên thảo trân quý gióng như Cửu Địa U Linh Diệp, tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên.

Ở dưới sự chú ý tới bản thân mười hộp thủy tinh này, vật tạo thành cũng giống như bị vô số linh thạch ép lại, do đó hình thành linh tinh, lại ở mặt trên còn có giấy niêm phong, viết một chữ hoàng. Bạch Tiểu Thuần lập tức ý thức được, mười gốc cây dược thảo này chính là cống phẩm Lý Lạc Hải nói tới!

Sau khi lấy đi mười gốc cây dược thảo này, Bạch Tiểu Thuần thu hồi hàn ảnh của mình, có chút tiếc nuối nhìn tòa chủ thành này một chút.

- Đáng tiếc thời gian cấp bách. Nếu không, bên trong tòa chủ thành này vẫn có không ít nơi, có thể cướp đoạt một chút.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, chỉ có thể đè ép thói quen của mình ở Man Hoang trước kia xuống, thân thể thoáng một cái, biến mất ở bên trong chủ thành.

Mặc dù hắn rời đi, nhưng uy áp của thần thức vẫn lưu lại đây, khiến cho tu sĩ nơi đây vẫn không có thức tỉnh. Cho đến sau nửa canh giờ, theo lực thần thức của Bạch Tiểu Thuần tiêu tan. Toàn bộ Vân Hải Chủ Thành hình như thoáng cái lại từ trong giấy ngủ mê tỉnh lại. Thân thể tất cả mọi người chấn động, cứ tiếp tục đi làm chuyện định làm trước khi mất đi ý thức.

Chỉ là... tu sĩ bên trong chủ thành còn tốt. Nhất thời hồi lâu không phát hiện được có cái gì không đúng. Nhưng ở bên ngoài chủ thành, tu sĩ Tà Hoàng Triều trong những ruộng thuốc vô tận này, trong nháy mắt khi tỉnh lại, vừa muốn tiếp tục làm những chuyện trước đó, lại chợt sửng sốt một chút... Sau đó lại là trợn mắt há hốc mồm, nhìn một mảnh mặt đất trống không trước mặt ngay cả một cọng cỏ cũng bị mất đi... Bọn họ có chút bối rối.

- Nơi... Nơi đây là nơi nào?

- Nơi đây có chút quen mắt..."

tu sĩ Tà Hoàng Triều trong ruộng thuốc thì thào. Có không ít người đều lập tức quay đầu trở lại, nhìn phía sau mình, xem có còn một tòa thành hay không...

Sau khi phát hiện thành trì vẫn là chủ thành quen thuộc, dần tỉnh táo lại, trên trán bọn họ chậm rãi xuất hiện rất nhiều mồ hôi. Theo tiếng hít thở càng thêm gấp gáp, trong đầu bọn họ dâng lên tiếng nổ lớn ngập trời.

- Trời ạ. Đây là thế nào!! Đây... Đây cũng quá khoa trương đi!! Chẳng lẽ có châu chấu đã tới?

- Không có khả năng. Cho dù là châu chấu đã tới, cũng tuyệt đối sẽ không sạch sẽ như vậy. Ta chỉ là nháy mắt, nháy mắt một cái... vậy... Vậy làm sao cái gì cũng không có rồi!

Những tính kinh ngạc nhất thời lại bạo phát ra. Trong đó có vài người vẫn tính là lý trí, vội vàng mở miệng nói.

- Mọi người đừng hoảng hốt. Chắc là đại tôn qua lấy dược thảo đi...

Nhưng lời nói này gần như vừa truyền ra, lại lập tức bị vô số âm thanh gầm khẽ nhấn chìm.

- Thối lắm. Đại tôn mua thảo dược, cũng chỉ là lấy dược thảo đi. Hiện tại thế nào... ở đây ngay cả một cọng thảo dược cũng bị mất!! Lão phu trồng thảo dược cả đời, từ trước đến nay chưa thấy qua ruộng thuốc sạch sẽ như vậy! So với chó liếm còn sạch sẽ hơn!! Còn có nơi nào... Đáng chết, thế nào đất thuốc ở nơi đó cũng ít đi vậy?

- Đây tính là cái gì! Các ngươi nhìn chỗ của ta đi. Ta vừa chớp mắt cái, một gốc cây thảo dược vừa hái, vẫn còn cầm trong tay. Hiện tại... Không còn!

Âm thanh càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, toàn bộ bên ngoài Vân Hải Chủ Thành, tiếng gầm ầm ĩ rung trời.

Mà lúc này, Bạch Tiểu Thuần đã rời khỏi Vân Hải Châu, tới gần địa điểm cùng giao hẹn Cự Quỷ Vương, trong lòng vẫn còn tiếc nuối.

- Thời gian quá gấp gáp. Đáng tiếc cục đá thành trì này, mặc dù không phải là linh thạch, lại ẩn chứa linh khí. Còn có những địa thạch lát trên mặt đất này. Còn có nền thành trì...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Dĩ nhiên hắn thấy được ở điểm cuối mặt đất phía trước, là biển vô tận dồi dào phong phú hơn nhiều so với Thông

Thiên Hải!

Bọt sóng bắn lên, cuồn cuộn, truyền ra âm thanh giống như sấm sét cửu thiên, khuếch tán ra tám phương.

So sánh với nó, Thông Thiên Hải, giống như hồ nước.

Phía xa, ở trong biển lớn vô tận gần với lục địa, mơ hồ có thể thấy được một ngọn núi lớn trong biển. Ngọn núi này đứng sừng sững ở nơi đó, giống như có thể trấn áp biển vậy. Trên đó viết ba chữ lớn!

Biển Vĩnh Hằng!

Ở đây, chính là nơi Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương giao hẹn. Càng tới gần, Bạch Tiểu Thuần đã tản thần thức ra, xác định nơi đây không có nguy hiểm, hắn lắc mình một cái, xuất hiện ở đỉnh núi.

- Tính toán thời gian, Cự Quỷ Vương cũng nên trở về.

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Sau khi chờ đợi một nén hương, bên tai nghe được tiếng bọt sóng rít gào. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng Túng Sơn Châu. Không bao lâu, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn thấy được ở chân trời xa xôi, bóng dáng Cự Quỷ Vương đang cấp tốc lao đến.

Mắt thấy Cự Quỷ Vương không có vấn đề gì, Bạch Tiểu Thuần đứng lên, đang muốn nghênh đón. Nhưng vào lúc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi. Trong chớp mắt, thân thể hắn biến mất. Vào thời điểm xuất hiện, thình lình ở phía sau Cự Quỷ Vương, giơ tay phải lên, hung hăng chém một cái về phía hư vô phía sau lưng hắn!

- Tiểu Thuần, lần này lão phu...

Cự Quỷ Vương có chút đắc ý. Lần này hắn ra tay cực kỳ thuận lợi. Một mặt là tu vi của hắn vốn cao hơn đại tôn Túng Sơn Châu này. Về phương diện khác lại là đối phương sơ suất. Trước khi Cự Quỷ Vương ra tay, chung quy lại hoàn toàn không có một chút phát hiện nào.

Nhưng lúc này lời còn chưa nói xong, hắn đã nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần chợt biến sắc mặt, chém một cái về phía sau lưng mình. Tim Cự Quỷ Vương đột nhiên đập thình thịch một cái. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, thân thể chợt lao về phía trước, tốc độ tăng mạnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1540: Lại Thấy Quỷ Mẫu! (1)

Hai tay hắn bấm quyết, đồng thời vung mạnh, đánh về phía sau. Nhất thời lại có sương mù màu đen dày đặc hóa thành cái miệng lớn, lao thẳng đến hư vô phía sau lưng, nuốt đi.

Tiếng sấm chợt vang lên. Khi Cự Quỷ Vương xoay người, hắn nhìn thấy được chính là bên trong hư vô phía sau lưng, một tiểu quỷ giống như hài đồng đang từ trong suốt nhanh chóng thể hiện ra, lúc này bị chém thành hai nửa.

Toàn thân tiểu quỷ này màu xanh, phát ra tiếng gào thét thê lương, trong vẻ mặt dữ tợn lộ ra biểu tình thống khổ. Lúc này, hai nửa thân thể đang nhanh chóng tiêu tan.

Sau khi nhìn thấy được tiểu quỷ này, Cự Quỷ Vương hít sâu một hơi, sắc mặt thoáng cái trở nên khó coi vô cùng.

- Đáng chết. Không ngờ bị Bán Thần Túng Sơn Châu này âm thầm hạ quỷ pháp!

- Không phải Bán Thần của Túng Sơn Châu!

Lúc này sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm lại. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về bầu trời phía xa. Cự Quỷ Vương cũng kịp phản ứng, sắc mặt lại biến đổi. Đồng thời, sau khi ngẩng đầu, hắn nhìn thấy được ở trên bầu trời xa xăm, lúc này dần dần xuất hiện biển sương mù vô tận, gây ra gió bão trong thiên địa gió bão, hình thành vô số bóng dáng của lệ quỷ, giống như như dời núi lấp biển, gào thét lao đến!

Ở trên biển sương mù này, thình lình có một con rắn mối xương trắng cực lớn, vô cùng khổng lồ, giống như chiếm gần phân nửa bầu trời cao, lộ ra sự dữ tợn cùng hung tàn ngập trời. Mà ở phần xương đầu của con rắn mối xương trắng này lại tồn tại một chiếc thuyền xương!!

Trên thuyền xương này có hai mặt lá cờ. Phía trên có quỷ mặt dữ tợn, khí thế tản ra, khiến cho kể cả chiếc thuyền xương cùng xương trắng rắn mối, cùng mảnh thiên địa này lập tức tràn ngập quỷ khí uy nghiêm đáng sợ!

Ở trên thuyền xương lúc này còn có bảy tám Bán Thần, đứng ở sát mép chiếc thuyền xương. Trong mắt mỗi một người đều lộ ra hàn quang cùng phấn chấn, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương!

Nhưng ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, tất cả những người này cũng không sánh bằng bóng dáng tuyệt mỹ lúc này đứng ở trên chiếc thuyền xương, phía trước các Bán Thần, giống như trên mặt đất thiên hạ duy nhất chỉ có nàng tồn tại!

Dáng người cao gầy, gương mặt trắng nõn, vấn đầu kiểu Nga Mi, thần thái bên trong mắt phượng không tầm thường, tuyệt luân thiên hạ. Đồng thời, cũng lộ ra uy nghiêm bất khả xâm phạm.

Toàn thân mặc cung bào màu cam hoa lệ, khiến người ta một loại cảm giác trong suốt, bàn tay nhỏ và dài trắng thuần, giống như không dính nửa điểm nước xuân. Ngón tay giống như cây thông vậy, khiến người ta liếc mắt nhìn, giống như liền có thể bị lạc mất phương hướng. Mà ở xung quanh cánh tay ngọc giống như ngó sen, ống tay áo cung bào rộng thùng thình màu tím nhạt. Theo rắn mối xương trắng giống như cưỡi mây đạp gió đi về phía trước, nhấc lên cuồng phong, thổi loạn ống tay áo cùng với xiêm y của nàng.

Theo đó, thành trì màu đen giống như Minh Thành, sương mù màu đen cùng với vô số lệ quỷ màu đen được thêu ở trên áo bào, trông rất sống động. Nhất là ở bên trong Minh Thành còn thêu một cánh cửa lớn.

Giờ phút này cửa lớn mở rộng. Dường như có lệ quỷ vô cùng vô tận, đang từ bên trong rít gào lao ra.

- Quỷ Mẫu!

Cự Quỷ Vương hít sâu một hơi, hoảng sợ thất thanh kêu lên. Mặc dù từ trước đến nay hắn chưa thấy qua Quỷ Mẫu, chỉ gặp qua Công Tôn Uyển Nhi. Nhưng quỷ uy dày đặc trên người nữ tử tuyệt đại trước mắt này, còn có khí tức cùng loại với Công Tôn Uyển Nhi trong ký ức của hắn, khiến cho Cự Quỷ Vương trong nháy mắt sẽ biết thân phận của người tới!

Nữ tử này… chính là Quỷ Mẫu!

- Không có khả năng. Chúng ta vừa mới hành động trong thời gian ngắn như vậy, nàng làm sao có thể truy kích tới nhanh như vậy! Trừ khi vừa rồi nàng đang ở gần!

Cự Quỷ Vương tâm thần đại loạn. Công Tôn Uyển Nhi năm đó thật sự tạo thành cho hắn ấn tượng quá sâu sắc.

- Không phải vừa mới...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên ánh sáng sắc bén. Hơi thở của hắn có chút dồn dập, ánh mắt giống như lợi kiếm, nhìn về phía rắn mối xương trắng đang đến gần.

- Sợ rằng, nơi chúng ta ẩn thân trước đó đã bị bại lộ.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Ở đây dù sao cũng là đại lục Vĩnh Hằng. Hắn cùng với Cự Quỷ Vương thân là người từ bên ngoài tới, mặc dù đã đặc biệt cẩn thận, nhưng vẫn bị tìm được, cũng không phải là chuyện gì bất ngờ.

- Nếu đã bị lộ, vì sao Bán Thần của châu gần đây không chuẩn bị...

Cự Quỷ Vương vốn cũng là người thông minh, bình thường đa mưu túc trí. Lúc này lời nói còn chưa nói hết, hắn đã hiểu ra được đáp án, sắc mặt càng khó coi hơn.

- Nàng xem như là tu sĩ bản thổ trong Tà Hoàng Triều này, hiểu rõ thế giới Thông Thiên nhất. Nàng có chút tư tâm, là không thể tránh được.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng thêm sắc bén, chậm rãi mở miệng.

Không khó suy đoán được ý nghĩ Quỷ Mẫu. Hiển nhiên nàng có nắm chắc tuyệt đối, trấn áp được Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương. Đồng thời nàng cũng không muốn Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương, bị những người khác bắt đi, mà là có mục đích riêng, muốn âm thầm độc chiếm.

Giọng điệu Bạch Tiểu Thuần thoáng trầm xuống. Mặc dù trong lòng khẩn trương, nhưng hắn cũng hiểu rõ, một trận chiến này là không thể tránh được. Chỉ có điều trận chiến này mặc dù tất nhiên phải phát sinh, nhưng lựa chọn chiến trường, nhưng vẫn ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Cự Quỷ Vương bên kia không cần Bạch Tiểu Thuần nhắc nhở, lúc này dĩ nhiên ở trong ý chí chiến đấu cũng dâng lên, hắn lập tức lui về phía sau. Hiển nhiên hắn cũng suy nghĩ giống như Bạch Tiểu Thuần. Chiến trường... Không thể lựa chọn ở trên Tiên Vực thứ ba này, mà là muốn lựa chọn ở trong biển Vĩnh Hằng!

Lại không thể chiến đấu tại chỗ, phải cố gắng hết sức kéo dài khoảng cách. Vừa chiến đấu, vừa chạy trốn. Chỉ có như vậy, mới có thể tránh được viện binh ở mức độ lớn nhất cùng với nắm giữ khả năng chuyển bại thành thắng!

Gần như ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương lui về phía sau, trên bầu trời phía xa, trong sương mù màu đen giống như dời núi lấp biển, trên rắn mối xương trắng gào thét lao đến, Quỷ Mẫu

bên trong chiếc thuyền xương, trong mắt nàng đột nhiên hiện lên hàn quang. Nàng giơ tay phải lên, chỉ một cái.

Nhất thời bảy tám cường giả Bán Thần ở bốn phía xung quanh nàng, mỗi một người trong chớp mắt liền bay ra, tất cả phát ra tốc độ nhanh nhất, hóa thành bảy tám dải cầu vồng, lấy khí tức chấn động thiên địa, uy áp quét ngang tất cả, lực lượng cuốn ra tám phương, giống như từng thanh lợi kiếm thoáng cái có thể xuyên qua tất cả vách ngăn, xé mở hư vô, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1541: Lại Thấy Quỷ Mẫu! (2)

- Bạch Tiểu Thuần...

Quỷ Mẫu hít một hơi thật sâu, bên trong mắt phượng lộ ra sự quyết đoán. Cho dù nàng nhận Hầu Tiểu Muội làm đệ tử, cho dù giữa nàng cùng Bạch Tiểu Thuần, ở bên trong thế giới Thông Thiên có một ít tiếp xúc, nhưng một tháng trước, lúc nàng đi tới Tiên Vực thứ ba này, đã có quyết định.

Làm người duy nhất bên trong Tà Hoàng Triều, đi qua thế giới Thông Thiên lại trở về, nàng rất được Tà Hoàng coi trọng, khiến cho nàng mới là Thiên Tôn sơ kỳ, rốt cuộc được Tà Hoàng chấp nhận số mệnh trở thành tổng thống lĩnh Tà Hoàng Triều trong cuộc truy tìm tu sĩ của thế giới Thông Thiên lần này!

Nàng giống như một tháng trước đi tới Tiên Vực thứ ba. Nhưng trên thực tế, trong hơn nửa năm này, nàng đều quét ngang ở Tiên Vực thứ nhất cùng Tiên Vực thứ hai một phen, chủ trì việc lục soát bắt giữ. Nàng cũng không phụ sự kỳ vọng. Dựa vào sự quen thuộc của nàng đối với thế giới Thông Thiên, dựa vào khí tức huyết mạch tu sĩ Thông Thiên nàng thu hoạch được, rốt cuộc sáng lập ra một loại phương pháp khiến nàng có thể thi triển ra tìm kiếm, khiến cho việc lục soát bát giữ thuận lợi vô cùng.

Nhưng trước sau, nàng vẫn đang âm thầm tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần!

Hiểu rõ đối với thế giới Thông Thiên, cùng với trước đây vì rời khỏi, hợp tác cùng người canh giữ lăng mộ, tất cả những điều này đều khiến

cho nàng hiểu rõ hơn về thân phận của Bạch Tiểu Thuần!

Lại phối hợp với những chuyện nàng biết được trong nửa năm qua, Quỷ Mẫu đã ý thức được rõ ràng... Bạch Tiểu Thuần, hiện tại chính là chỗ để nàng đầu cơ kiếm lợi!

Có thể nói, cho dù là Tà Hoàng, ở trên phương diện nhận thức này, cũng không bằng Quỷ Mẫu.

Cho nên, theo Quỷ Mẫu, bất luận là mình ở trước mọi người từ trên người Bạch Tiểu Thuần, len lén đào ra bí mật luyện linh trong huyết mạch thế giới Thông Thiên, hoặc là cuối cùng đem hắn hiến daang cho Tà Hoàng, bất luận lựa chọn nào, nàng đều kiếm được lợi ích cực lớn. Vì vậy nàng tìm kiếm chủ yếu, trước sau vẫn là Bạch Tiểu Thuần đang ở nơi nào.

Cho nên, mấy ngày trước nàng cuối cùng nhận thấy được sơ qua phạm vi của Bạch Tiểu Thuần. Nàng không phát động lực lượng của Tiên Vực thứ ba đi cẩn thận tìm kiếm. Những thế lực các châu do Quảng Mục Thiên Tôn trấn thủ nhiều năm, đã thuộc về phe phái của hắn. Mà nàng dẫn theo những kẻ dưới quyền của mình, chuẩn bị âm thầm bắt giữ độc chiếm.

Chỉ là, dù thế nào nàng cũng không nghĩ tới, chẳng qua là mấy ngày mà thôi, Bạch Tiểu Thuần này lại có thể làm một vài chuyện lớn như thế!

Giết Bán Thần, chuyện này vốn cũng không nhỏ. Nhưng nàng thân là Thiên Tôn, vẫn có thể đè ép chuyện này xuống. Nhưng ruộng thuốc của Vân Hải Chủ Thành, chuyện này quá lớn. Đây chính là một trong những kho thuốc, có tác dụng không nhỏ đối với toàn bộ Tà Hoàng Triều, lại bị Bạch Tiểu Thuần cướp sạch không còn. Chuyện này cho dù có thể ngăn chặn, cũng sẽ khiến cho nàng đau đầu vô cùng.

Còn không chỉ như vậy. Quan trọng hơn chính là... cống phẩm bị mất. Chuyện này giống như chọc thủng trời. Ở bên trong Tà Hoàng Triều, từ trước đến nay lại chưa từng xuất hiện qua. Chuyện này nàng không thể

đè ép xuống được. Nàng cũng không dám đè ép xuống. Nàng còn hiểu rõ, chuyện mình muốn độc chiếm, đã hoàn toàn không thể nào làm được. Loại cảm giác vốn là chủ động, nhưng lại bất tri bất giác biến thành bị động, khiến cho trong lòng Quỷ Mẫu không khỏi tức giận tràn ngập. Thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nàng cũng phải nghiến răng nghiến lợi!

Các loại đầu mối tư tưởng lóe lên ở trong đầu Quỷ Mẫu. Đồng thời, rắn mối xương trắng này mang sương mù màu đen tản ra khắp tất cả bầu trời, trong những tiếng nổ lớn vang vọng lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương đang xông về phía trước!

Từ phía xa nhìn lại, rắn mối xương trắng này vô cùng to lớn, kinh thiên động địa, còn có uy áp mãnh liệt khiến cho hư vô vặn vẹo, không chút kiêng kỵ ầm ầm ầm khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Nếu như là ở thế giới Thông Thiên, lúc này nhất định sẽ ở dưới uy áp khổng lồ này của con rắn mối xương trắng, núi lở đất nứt. Nhưng ở đại lục Vĩnh Hằng này, mức độ chấn động này mặc dù cũng khổng lồ, nhưng sẽ không ảnh hưởng tới sơn hà, càng không cần phải nói tới sóng biển biển Vĩnh Hằng vô tận này.

Về phần Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương đang ở phía trước của con rắn mối xương trắng này. Trong lúc hai người bỏ chạy, so sánh với con rắn mối xương trắng này, giống như con muỗi, rất nhỏ bé.

Càng tới gần, uy áp này càng mãnh liệt hơn, dường như có thể xé rách tất cả vách ngăn, khiến cho tim Cự Quỷ Vương đập tăng nhanh. Ngay cả tu vi cũng bị áp chế xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

- Đây là chiến thuyền gì vậy?

Cự Quỷ Vương mở miệng hít sâu một hơi, da đầu tê dại. Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải vung lên. Nhất thời từ bên trong túi trữ vật của hắn, có nguyệt ngân lóe lên. Hoa ánh trăng đã từng ở trong thế giới Thông

Thiên, tham dự một trận đánh giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên đạo nhân, bỗng nhiên xuất hiện.

Trải qua hơn nửa năm tĩnh dưỡng này, hoa ánh trăng đã khôi phục lại giống như thường. Lúc này sau khi xuất hiện, cảm nhận khí tức của quê hương cùng linh khí thiên địa, hoa ánh trăng giống như cực kỳ hưng phấn. Ở dưới ý chí của Bạch Tiểu Thuần, hoa ánh trăng này lao thẳng đến chỗ Cự Quỷ Vương, trong chớp mắt quấn ở trên người Cự Quỷ Vương, khiến cho Cự Quỷ Vương đang cảm thấy áp lực từ chiếc thuyền xương ép xuống, nhất thời tiêu tán không ít.

Nhìn hoa ánh trăng kia, tròng mắt Cự Quỷ Vương cũng muốn rơi ra ngoài. Nhất là khi hắn cảm nhận được trên người hoa ánh trăng này tản ra sóng dao động Bán Thần đại viên mãn, phiền muộn trong lòng hắn vô cùng mãnh liệt.

- Đây là thứ gì vậy... Mụ nội nó, lại là Bán Thần đại viên mãn. So với ta... So với ta còn mạnh mẽ hơn.

Có hoa ánh trăng gia tăng, tốc độ của Cự Quỷ Vương nhanh hơn. Hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần, dưới sự tiếp cận của con rắn mối xương trắng, tự nhiên bước vào trong phạm vi biển Vĩnh Hằng. Vẫn không dừng lại, bọn họ triển khai tốc độ cao nhất, đi nhanh như tia chớp.

Nhưng ngay khi hai người với tốc độ nhanh chóng lao về phía trước, trong đầu rắn mối xương trắng, ở vị trí của hai mắt đột nhiên dâng lên ngọn lửa màu đen, khiến cho này rắn mối xương trắng giống như có linh tính. Ở dưới sự điều hiển bấm quyết của Quỷ Mấu trong chiếc thuyền xương trên đỉnh đầu nó, nó chợt mở cái miệng lớn ra, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, phát ra một tiếng gầm khẽ.

Ở dưới tiếng gầm khẽ này, lại có một ngọn lửa màu đen, trong nháy mắt lại từ trong miệng hắn, bắn ra, hình thành lửa lớn ngập trời, hóa thành biển lửa, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1542: Chiến Đấu Kịch Liệt Với Quỷ Mẫu

Nhiệt độ của biển lửa này rất cao. Biển lửa đi qua nơi nào, hư vô ở nơi đó bị thiêu đốt. Hình như tất cả tồn tại ở dưới biển lửa này, cũng muốn bị tan rã dung hòa!

Thậm chí, trong một tích tắc này, ngay cả mảnh thiên địa này cũng truyền sóng nhiệt ra khắp nơi.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Mắt thấy biển lửa kia đập vào mặt, cảm nhận được lực lượng khủng khiếp ẩn chứa ở bên trong biển lửa này, hắn hoàn toàn không có một chút do dự, tay phải đột nhiên giơ lên, nắm tay đánh một quyền về phía biển lửa này!

Lực lượng thân thể cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Một quyền hạ xuống, trực tiếp dâng lên gió bão liên tiếp không ngừng. Trong những tiếng nổ ầm ầm ầm. Trong trận gió hung bạo này dâng lên, trực tiếp lao về phía biển lửa vừa tới nơi, va chạm vào nhau.

Ầm.

Một tiếng nổ điếc tai nhức óc vang lên. Mảnh biển lửa ùn ùn kéo đến, ở dưới trận gió bão hung bạo này, giống như bị bóp cổ, rốt cuộc bị ngăn chặn ở trên đường lao tới!

Nhưng rất nhanh, ở trong một tiếng hừ lạnh của Quỷ Mẫu, tiếng rít gào của con rắn mối xương trắng này khiến cho trời cao biến sắc. Thình lình từ trong miệng nó lại phun ra biển lửa. Lần này biển lửa dồi dào, vượt hơn so với trước kia gấp nhiều lần, chợt khuếch tán ra. Gió bão từ nắm đấm của Bạch Tiểu Thuần gây ra lập tức tan vỡ. Mảnh biển lửa kinh

người này, giống như có thể cắn nuốt tất cả, ở giữa không trung ngưng tụ thành một mặt quỷ hỏa diễm cực lớn, dữ tợn vặn vẹo, há miệng cắn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cũng chính là vào lúc này, bảy tám tu sĩ Bán Thần từ trên chiến thuyền xương trắng bay ra. Trong nháy mắt trên người mỗi người đều sương mù màu đen quấn quanh, giống như được chiến thuyền xương trắng này gia tăng, tốc độ của bản thân rốt cuộc thoáng cái tăng mạnh, giống như bảy đạo lưu tinh xẹt qua. Trong chớp mắt, lại có thể kéo gần khoảng cách giữa bọn họ cùng hai người Bạch Tiểu Thuần.

Bên trong còn có ba người, ở trong lúc đang lao nhanh như tên bắn này, bọn họ không ngừng bấm quyết. Nhất thời hư không ở phía sau lưng của bọn họ lập tức lại huyễn hóa ra ba đôi cánh hỏa diễm cực lớn. Trong tiếng rít gào, ba đôi cánh này dung hợp với ba vị Bán Thần ở cùng một chỗ, khiến cho tốc độ của ba người bọn họ nhanh hơn, rốt cuộc trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Cự Quỷ Vương. Với thần sắc dữ tợn, bọn họ hoàn toàn không có chút chậm trễ nào lập tức ra tay.

Cự Quỷ Vương lộ ra sắc mặt khó coi. Trong lúc tháo chạy, hắn vung tay lên. Sương mù quỷ khí màu đen dâng lên, hắn lập tức phản kích. Cùng lúc đó hoa ánh trăng trên người hắn cũng chợt nở rộ. Sóng dao động của Bán Thần đại viên mãn hoàn toàn không giữ lại chút nào khuếch tán ra, đồng thời ra tay.

Đại chiến lập tức bạo phát kinh thiên ở ngay trên nơi biển Vĩnh Hằng này!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt ngừng lại. Mắt thấy mắt quỷ hỏa diễm cực lớn cắn nuốt đến, trong nháy mắt lực trường sinh trong cơ thể mô phỏng Vân Lôi Nhân Tổ Biến, thoáng cái theo tiếng gầm thét từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra, vang vọng tám phương. Thân thể hắn nhất thời tăng lên. Sau khi đi thẳng đến hơn một trăm trượng, giống như Nhân Tổ hạ xuống, Khôi Tổ trở về, khí thế toàn thân ngập

trời. Trong lúc cất bước, toàn thân trực tiếp nhảy lên, hai tay giơ lên, nắm lại cùng một chỗ, trực tiếp đập về phía mặt quỷ hỏa diễm kia,.

Một lực mạnh từ trên người Bạch Tiểu Thuần bạo phát. Mặt quỷ hỏa diễm kia phát ra tiếng rít gào, nhưng chỉ là vô nghĩa. Nó khó có thể chống lại được. Trong tiếng nổ lớn, nó trực tiếp tan vỡ, hóa thành vô số ngọn lửa màu đen, tan ra rơi vào bên trong biển Vĩnh Hằng.

- Không hổ danh là người được người canh giữ lăng mộ lựa chọn. Có thể chiến thắng Thông Thiên đạo nhân, chuẩn Thiên Tôn kia. Bạch Tiểu Thuần, nhất định không ít đòn sát thủ như vậy.

Quỷ Mẫu đứng ở trên chiếc thuyền xương, lạnh lùng đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nàng không lỗ mãng bay ra khỏi chiến thuyền dựa vào tu vi Thiên Tôn ra tay.

Thật ra hơn nửa năm này, nàng đã thông qua không ít tu sĩ thế giới Thông Thiên, nhận được các loại manh mối về cuộc chiến tuyệt thế giữa Bạch Tiểu Thuần cùng với Thông Thiên đạo nhân, khiến cho nàng cũng rất cẩn thận.

Chỉ có điều nàng có mười phần nắm chắc cùng tự tin, nhìn từ trên phương diện tu vi, mình là Thiên Tôn sơ kỳ chân chính, vượt qua Bạch Tiểu Thuần. Đồng thời mình lại cẩn thận, dựa vào rắn mối xương trắng này ở bên trong Tà Hoàng Triều, là chí bảo cũng khiến cho các Thiên Tôn hâm mộ cùng kiêng kỵ, nàng đủ để giết chết Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này Quỷ Mẫu cười lạnh, lại bấm quyết. Nhất thời trong mắt rắn mối xương trắng này lóe lên, lại phun ra biển lửa. Đồng thời, chiến thuyền xương trắng trên đỉnh đầu nó cũng có ánh sáng màu đen lưu chuyển, kích phát ra một cột ánh sáng cực lớn với khí thế dồi dào, lớn chừng ba trượng.

Cột ánh sáng này thế như chẻ tre, xuyên qua biển lửa, một đường giống như có thể chôn vùi tất cả sức sống, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Còn chưa kết thúc, Quỷ Mẫu giơ tay trái lên liên tục bấm quyết. Nhất thời trên tay phải của hắn có ấn ký phù văn lập lòe. Ngay lập tức hai mặt lá cờ quỷ trên chiến thuyền này đồng thời tung bay. Mặt quỷ ở phía trên cũng lộ vẻ dữ tợn lao ra, mang theo uy nghiêm đáng sợ, mang theo sự điên cuồng, theo biển lửa, lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thâm trầm. Một Quỷ Mẫu vốn đã khiến hắn cảm thấy không dễ đối phó. Hiện tại còn có rắn mối xương trắng này. Biển lửa của con rắn mối này cũng không tầm thường, bên trong ẩn chứa chất độc ăn mòn. Lúc này nó chỉ là phun ra hai ba lần, bên trong hư vô ở bốn phía xung quanh đã tràn ngập những khí độc vô hình.

Mặc dù bản thân có khả năng khôi phục kinh người, nhưng bị khí độc này tập kích bất kỳ thời khắc nào, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhíu mày

Càng không cần phải nói, lúc này đang có cột ánh sáng màu đen gào thét lao đến. Bạch Tiểu Thuần nhận thức được rõ ràng, cho dù là mình, nếu như bị cột ánh sáng phía trước mặt công kích, mình cũng nhất định bị thương. Lại ở dưới sự phối hợp của khí độc nơi này, tốc độ khôi phục cũng sẽ trở nên chậm rãi.

Trừ điều đó ra, hai mặt quỷ này khiến cho Bạch Tiểu Thuần thêm thận trọng. Mặc dù bọn họ không bằng lão quỷ khóc cười, nhưng khí tức cảnh giới chuẩn Thiên Tôn này vô cùng mãnh liệt, có thể dùng linh trí, rất khó chơi.

- Quỷ Mẫu này chắc là biết ta ở thế giới Thông Thiên đã cùng Thông Thiên đạo nhân đánh một trận, trong lòng tồn tại sự cảnh giác, dự định ép ra ta lấy ra tất cả đòn sát thủ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1543: Chiến Thuyền Kinh Người (1)

- Nơi này là biên giới Tà Hoàng Triều, không thể kéo dài thời gian...

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái. Trong chớp mắt, khi cột ánh sáng màu đen cùng với biển lửa, còn có hai cái mặt quỷ đang lao tới, tay phải của hắn bỗng nhiên giơ lên, hung hăng nắm lại. Nhất thời ở bên ngoài nắm đấm của hắn thình lình xuất hiện vòng xoáy màu đen.

Ầm ầm ầm.

Trong tiếng chấn động, phía sau lưng hắn hiện ra một vị đế ảnh. Theo đó lại là khí thế bá đạo vô cùng, ở trên người Bạch Tiểu Thuần, chợt ngập trời!

- Còn không có thật sự cùng Thiên Tôn đấu qua. Lại xem thử, giữa ta cùng Đại Thừa, rốt cuộc chênh lệch xa tới mức nào!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lập tức xuất hiện tơ máu. Trong nháy mắt khí tức toàn thân của hắn bị vòng xoáy màu đen ở trong tay phải hút đi. Một sóng dao động đáng sợ, ở trong một tích tắc này, lại từ bên trong vòng xoáy tay phải của hắn, bạo phát ra!

Trên chiếc thuyền xương, đồng tử trong mắt phượng của Quỷ Mẫu hơi co lại. Mặc dù nàng ở thế giới Thông Thiên nhiều năm, cũng từng tiếp xúc qua với Bạch Tiểu Thuần. Nhưng cùng lúc nàng bị nhốt ở vùng cấm sinh mạng, về phương diện khác lại là thời điểm thoát khỏi sự vây khốn, Bạch Tiểu Thuần còn xa mới cường hãn được bằng ngày hôm nay.

Tất cả những điều này, đều khiến cho nàng cũng không mấy hiểu rõ đối với thần thông pháp thuật của Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí nàng cũng

không biết Bạch Tiểu Thuần có con át chủ bài cùng đòn sát thủ nào. Nàng cũng sẽ không phạm phải sai lầm khinh địch. Đối với Bạch Tiểu Thuần, nàng mặc dù còn chưa hẳn xem hắn thành người cùng đẳng cấp với mình, nhưng ở trong lòng đã nâng vị trí của hắn lên cao đến trên Thông Thiên đạo nhân trước đây.

Lúc này nhìn thấy được vòng xoáy màu đen trong tay phải của Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt nàng chớp động.

Đúng lúc này, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, phát ra tiếng rít gào. Thân hình cao lớn của hắn ở dưới trạng thái Nhân Tổ Biến một bước đi ra. Theo tay phải giơ lên, vòng xoáy màu đen cùng nắm đấm dung hợp lại với nhau, hung hăng… đánh một quyền về phía cột ánh sáng màu đen đã lao tới!

Bất Diệt Đế Quyền gấp năm lần!

Ầm ầm.

Trong tiếng chấn động thiên địa, đế ảnh ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng giơ nắm đấm lên, bỗng nhiên hạ xuống, dường như trùng điệp với nhau, hình thành một lực dời núi lấp biển. Cùng lúc này, nắm đấm đã va chạm vào cột ánh sáng màu đen, trực tiếp bạo phát!

Tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên. Cột ánh sáng màu đen này rốt cuộc không chịu nổi Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần, cũng chỉ chống cự được mấy hơi thở, lại lập tức tan vỡ ra, vỡ nát ra từng tấc, cuốn ngược trở lại. Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần va chạm vào phía trên biển lửa.

Giống như một con rồng lớn đang tức giận, nhảy vào trong hỏa diễm, nhất thời xé rách mảng lớn biển lửa này trở thành hai nửa, bị tan vỡ tản ra. Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần thế như chẻ tre vậy, cùng hai mặt quỷ này va chạm vào nhau.

Dường như mất đi nhuệ khí, đã tiêu hao hết xung lượng, hơn nữa bản thân hai mặt quỷ này không tầm thường. Ở trong âm thanh va chạm khuếch tán ra, ở dưới tiếng gào thét dữ tợn của hai mặt quỷ, Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần, giống như muốn tan vỡ.

Nhưng sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại không có biến hóa quá nhiều. Mặc dù khí tức có chút gấp gáp, nhưng trong mắt lại có hàn quang lóe lên.

- Gấp năm lần không đủ, lại gấp mười lần!

Trong nháy mắt, trên người Bạch Tiểu Thuần có một lực lượng thân thể còn kinh người hơn so với trước, dâng trào bạo phát, hình thành gió bão hủy diệt, nối liền trời cao cùng mặt đất, hung hăng đánh vào hai mặt quỷ.

Giờ phút này, Quỷ Mẫu cũng lộ vẻ xúc động. Bất Diệt Đế Quyền gấp mười lần của Bạch Tiểu Thuần này điên cuồng mãnh liệt, ngay cả thần thông trong đại lục Vĩnh Hằng cũng hiếm thấy.

Trong tiếng nổ lớn, cường hãn giống như hai mặt quỷ, tâm thần cũng chấn động mãnh liệt. Ở dưới một quyền giống như gió bão của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ không thể không rút lui ra, tạm tránh phong quang.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Mắt thấy này hai mặt quỷ trốn tránh, mắt thấy rắn mối xương trắng lại ở phía trước, tốc độ của hắn chỉ trong một chớp mắt này, chợt tăng lên. Bất Tử Cấm triển khai. Toàn thân hắn giống như hóa thành tàn ảnh, trực tiếp lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu của rắn mối xương trắng, xuất hiện ở trên không trung của chiếc thuyền xương. Nhìn Quỷ Mẫu đứng ở bên trong chiếc thuyền xương, Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên. Bất Diệt Đế Quyền gấp mười lần, trực tiếp công kích về phía Quỷ Mẫu!

Quỷ Mẫu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Sâu bên trong mắt nàng có chút giật mình, đồng thời cũng có ý đùa cợt.

Gần như ở trong một quyền Bạch Tiểu Thuần đánh tới, trong nháy mắt trên người rắn mối xương trắng này rốt cuộc xuất hiện một mảnh huyết khí nồng đậm. Huyết khí này trong chớp mắt hóa thành huyết vụ, hình thành phòng hộ.

Đây không phải là trận pháp, mà là thuật thần thông ẩn chứa trong bản thân thuyền xương này. Trong tiếng nổ vang, sương mù máu này liền trực tiếp va chạm cùng một quyền của Bạch Tiểu Thuần.

Không long trời lở đất, nhưng lại có khiến cho thiên địa nổ mạnh thất sắc, kinh thiên. Một lực phản chấn cường đại khiến cho mặt của Bạch Tiểu Thuần cũng biến sắc. Thình lình sương mù máu từ nơi này bạo phát ra.

Thi triển cột ánh sáng màu đen so với biển lửa trước đó, sương mù máu này phản chấn cùng với phòng hộ, vượt qua rất nhiều. Thậm chí giống như không phải cùng một cảnh giới vậy. Ở dưới sự phản chấn này, thân thể Bạch Tiểu Thuần lập tức truyền ra những tiếng rắc rắc. Trong nháy mắt hắn bị ném ra. Trong cơ thể hắn, ngũ tạng cuồn cuộn. Từng đợt lực phản chấn giống như muốn phá hủy toàn thân hắn.

- Cuồng vọng!

Trong mắt Quỷ Mẫu càng lộ rõ sự châm chọc. Nàng giơ tay phải lên. Nhất thời bốn phía xung quanh nàng, thình lình huyễn hóa ra hai quỷ thủ cực lớn, từ trên trời hạ xuống, lao thẳng đến chộp lấy Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, con rắn mối xương trắng này phun ra biển lửa, phóng ra tất cả khắp nơi, giống như muốn phong tỏa tất cả đường lui Bạch Tiểu Thuần lúc này trọng thương.

Nhưng ngay khi Quỷ Mẫu cùng rắn mối xương trắng ra tay, trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần quay ngược lại. Lúc này, khả năng khôi phục kinh người của hắn đồng thời bạo phát ra. Tất cả phản chấn hình thành thương thế, trực tiếp khôi phục lại. Thoáng một cái, hắn xuyên qua biển

lửa, giơ tay phải lên, lại một quyền đánh ra, va chạm cùng hai quỷ thủ này.

Thời điểm âm thanh truyền ra, thân thể Bạch Tiểu Thuần rút lui. Trong phút chốc, tất cả thương thế đã khôi phục lại. Từng cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho ánh mắt Quỷ Mẫu trên chiến thuyền chợt co lại, hơi thở cũng dồn dập một ít.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1544: Chiến Thuyền Kinh Người (2)

- Khôi phục như vậy!

Lúc này tâm thần Quỷ Mẫu dâng lên sóng lớn. Nàng rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Thông Thiên đạo nhân lại thất bại. Mức độ khôi phục này, nàng chưa bao giờ nghe thấy!

- Đây chính là lá bài tẩy của hắn! Chính là không biết, hắn còn có đòn sát thủ gì khác hay không!

Quỷ Mẫu khẽ mím môi môi một cái, trong lòng nóng bỏng, trong mắt dâng lên sự tham lam.

- Đúng là một chiếc chiến thuyền tốt!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào con rắn mối xương trắng này cùng với chiến thuyền ở trên đỉnh đầu nó. Đối với chiến thuyền này, trải qua tiếp xúc trước đó, Bạch Tiểu Thuần đã có phán đoán.

- Bản thân của chiến thuyền này phải mạnh hơn Quỷ Mẫu một ít... Nhất là phòng hộ, quả thực đáng sợ! Tốc độ kia chắc cũng là cực nhanh...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lập tức đoán được, cho dù hắn lấy ra đại kiếm bắc mạch, muốn bổ ra chiến thuyền này, trong thời gian ngắn cũng làm không được.

Quỷ Mẫu cũng sẽ không cho hắn có được một khoảng thời gian như vậy...

- Về phần bản thân Quỷ Mẫu, chiến lực Thiên Tôn... Hình như cũng không đến mức khiến cho ta không có cách nào địch nổi!

Bạch Tiểu Thuần lập tức ý thức được, lần này mình cùng Cự Quỷ Vương muốn chạy trốn, Quỷ Mẫu cũng không phải là sức cản lớn nhất. Chiếc chiến thuyền này... mới là chỗ mấu chốt.

Trong lúc này, Bạch Tiểu Thuần hiểu ra, đồng thời Quỷ Mẫu hít một hơi thật sâu. Nàng hoàn toàn không có chút che giấu sự tham lam trong mắt. Trên tay nàng bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời hai mặt quỷ ở phía trước chiến thuyền này trước đó tránh né Bất Diệt Đế Quyền của Bạch Tiểu Thuần, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, giống bị cấm chế trong cơ thể hành hạ. Nhất thời chúng lại trở nên mù quáng, điên cuồng rít gào lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, chiến thuyền này cũng chấn động một hồi. Hư vô ở bốn phía xung quanh vặn vẹo, giống như đang nổi lên một lần thần thông lớn hơn nữa bạo phát.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn thực sự không thể tránh được chiến thuyền này. Nhưng nếu chỉ là vây khốn nó, hắn vẫn còn có chút thủ đoạn. Lúc này hắn không để ý tới hai mặt quỷ đang rít gào lao đến.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần lắc một cái. Nhất thời bốn phía xung quanh hắn thình lình xuất hiện một cái gương lạnh, ánh sáng lập lòe. Chín hàn ảnh lớn huyễn hóa ra, phóng về phía này hai mặt quỷ đã lao tới. Mặc dù không phải là đối thủ, nhưng muốn ngăn chặn chúng một lát, hắn vẫn có thể làm được.

Ở thời điểm hàn ảnh tản ra, đồng thời, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Bất Diệt Đế Quyền lại được triển khai. Khí tức bá đạo phóng lên cao, vẫn là gấp mười lần. Nhưng phương hướng hạ xuống, lại không phải là bản thân chiếc thuyền xương, mà là hư vô phía trước!

Một quyền, đập xuống!

Một vòng xoáy cực lớn, thình lình xuất hiện!

Không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần ở dưới khả năng khôi phục của Bất Tử Huyết vận chuyển, lực khí huyết lại đạt tới đỉnh phong. Hắn đánh ra quyền thứ hai, quyền thứ ba, quyền thứ tư!

Ầm ầm ầm... Công kích không ngừng!

Vòng xoáy càng lúc càng lớn!

Ở trong lúc thần sắc Quỷ Mẫu biến hóa, chỉ mấy hơi thở ngắn ngủi, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đánh ra mười lần... Bất Diệt Đế Quyền gấp mười lần!

Cho dù cólực khôi phục cường hãn, ở dưới liên tiếp tiêu hao kinh người như vậy, cũng có chút ngừng lại. Vòng xoáy do mười quyền này hình thành, lúc này tự nhiên đạt tới phạm vi mấy ngàn trượng. Bên trong giống như hư không vậy, truyền ra lực hút cực lớn, khiến cho chiến thuyền xương trắng đứng mũi chịu sào, rốt cuộc bị lực hút này sinh sôi vây khốn.

Mặc dù thời gian vây khốn này chỉ sợ sẽ không vượt quá mười hơi thở, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, như vậy cũng đủ rồi. Hắn hoàn toàn không có một chút dừng lại, thân thể bỗng nhiên rút lui. Dưới một bước, hắn lại xuất hiện ở bên cạnh Cự Quỷ Vương đang phối hợp cùng hoa ánh trăng quần đấu với bảy Bán Thần. Kế tiếp hắn quay ngược lại, tay phải tùy ý giơ lên. Một tay đặt ở trên đầu một Bán Thân dưới quyền Quỷ Mẫu đang đứng ở gần Cự Quỷ Vương nhất.

Bán Thần này hoảng sợ. Bạch Tiểu Thuần xuất hiện quá nhanh. Hắn muốn tránh né căn bản là làm không được. Bàn tay lớn của Bạch Tiểu Thuần đối với hắn mà nói giống như thiên uy. Lúc này nguy cơ sinh tử vô cùng mãnh liệt. Trong tiếng rít gào, Bán Thần rốt cuộc không tiếc thân thể tự bạo, nỗ lực đi ngăn cản bàn tay lớn của Bạch Tiểu Thuần, bản thân nguyên thần rút lui, lại muốn chạy trốn.

Nhưng tốc độ của hoa ánh trăng bên cạnh cũng cực nhanh. Nó lắc một cái, trong nháy mắt cắn nuốt nguyên thần Bán Thần này.

Ở trong thời điểm hoa ánh trăng cắn nuốt nguyên thần của vị Bán tu sĩ Thần kia, đồng thời Bạch Tiểu Thuần nắm lấy Cự Quỷ Vương, tốc độ ầm ầm bạo phát, chớp mắt đi xa.

Chớp mắt một cái, hắn đã di chuyển hơn vạn dặm. Trên chiến trường còn sót lại sáu Bán Thần. Lúc này bọn họ đều cảm thấy da đầu tê dại. Bạch Tiểu Thuần vừa rồi ra tay, khiến cho bọn họ hoảng sợ vô cùng. Lúc này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần chạy trốn, nhưng sáu người lại nhất thời do dự, không dám truy kích.

Ở thời điểm bọn họ do dự, trên chiến thuyền xương trắng bị vòng xoáy hút lại, chợt bạo phát ra huyết vụ ngập trời, không tiếp tục chống lại lực hút của vòng xoáy, mà trực tiếp xông qua.

Ầm một tiếng, rắn mối xương trắng này rốt cuộc trực tiếp va chạm nát vòng xoáy, thoát khỏi sự vây khốn. Quỷ Mẫu ở trên đó, lộ ra sắc mặt âm lãnh. Trong mắt nàng lộ ra ngọn lửa tham lam. Nàng giơ tay phải lên, chỉ về phía trước.

- Đuổi! Không chết không dừng!

Ngoài vạn dặm, tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch. Hắn cảm nhận được vòng xoáy tan vỡ. Từ trên thời gian hắn lập tức đoán được, mức độ đáng sợ của chiếc chiến thuyền này còn vượt lên trên cả sự suy đoán của mình.

- Khinh người quá đáng!

Sắc mặt Cự Quỷ Vương có chút tái nhợt, rất chật vật. Vừa rồi nếu không có hoa ánh trăng tương trợ, ở dưới sự bao vây tấn công của bảy Bán Thần này, hắn tất nhiên thất bại thảm hại.

- Nếu như có mấy lão gia hỏa Đại Thiên Sư còn có Đấu Thắng Vương ở đây, năm người chúng ta hợp lực, làm sao có thể lại sợ bọn họ!

Cự Quỷ Vương cảm thấy có chút mất mặt, lúc này rất căm tức.

- Thật may mắn chúng ta ra tay nhanh, biến bị động thành chủ động. Nếu không, bị Quỷ Mẫu bao vây ở bên trong huyện thành nhỏ kia, sợ là thật sự trở thành thú bị nhốt.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, tâm tình cũng có chút phiền não. Hắn nhìn ra được dã tâm của Quỷ Mẫu, cũng nhìn ra được đối phương tất nhiên sẽ truy kích tới cùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1545: Làm Đại Tướng! (1)

Nếu như là thế giới Thông Thiên còn tốt. Bạch Tiểu Thuần có quá nhiều nơi để đi tránh né nguy cơ lần này. Nhưng hôm nay ở trên đại lục Vĩnh Hằng này lại là biên giới của Tà Hoàng Triều. Một khi lưu lại, trình độ nguy hiểm sẽ tăng lên thẳng tắp.

- Nếu như Quỷ Mẫu này có thể đi xuống khỏi chiến thuyền đánh một trận, thì tốt rồi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Quỷ Mẫu cẩn thận, khiến cho nàng hoàn toàn không có lộ ra một chút sơ hở nào. Trong khoảng thời gian ngắn Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào. Lúc này thần thức của hắn tản ra, đảo qua biển Vĩnh Hằng. Hắn chỉ có thể nhìn thấy được nước biển vô tận, hoàn toàn không tìm được chỗ tránh né.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương ở đây đang đau đầu, trong khoảng khắc phía sau lưng của bọn họ lại truyền đến tiếng nổ mạnh giống như sóng lớn đánh ra. Trong tiếng nổ lớn, chỉ thấy từ phương hướng Tiên Vực thứ ba, thân thể khổng lồ của con rắn mối xương trắng này tự nhiên xuất hiện ở bên trong tầm mắt có thể nhìn thấy.

Sương mù màu đen khuếch tán ra, huyễn hóa ra vô số lệ quỷ dữ tợn, phát ra những tiếng gào thét thê lương, truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương, khiến cho đồng tử trong hai mắt của bọn họ đều co lại.

Trước một hơi thở, con rắn mối xương trắng này vẫn ở phía xa. Nhưng đột nhiên, theo khí huyết sương mù từ trên rắn mối xương trắng xuất hiện, khí thế của nó chợt bạo phát, lấy một loại tốc độ khiến cho

Bạch Tiểu Thuần cũng phải hít sâu một hơi. Nó lại có thể ở trong chớp mắt, từ phía xa thế như chẻ tre vậy, trực tiếp lao tới.

Quá nhanh, Bạch Tiểu Thuần vung tay áo, trực tiếp đẩy Cự Quỷ Vương ra. Trong nháy mắt khi hai người quay ngược lại, con rắn mối xương trắng này phát ra một tiếng ầm, đánh vào chỗ khu vực hai người đứng trước đó.

Những tiếng rắc rắc vang vọng. Không trung ở giữa khu vực này rốt cuộc có từng vết nứt hư vô, bị đụng phải, hiện ra. Cũng may đại lục Vĩnh Hằng này không giống bình thường. Những vết nứt này nhanh chóng khép lại.

Nhưng trùng kích này dâng lên, lại giống như là gió bão, quét ngang khắp nơi. Đồng thời, xuất hiện ở trên thuyền xương này là từng mảnh biển lửa từ trong miệng của con rắn mối xương trắng này phun ra. Theo sóng nhiệt đập vào mặt, biển lửa kia nhanh chóng khuếch tán, giống như muốn bao vây xung quanh Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương.

Còn có từng cột ánh sáng màu đen, không ngừng bắn ra. Tuy hai người Bạch Tiểu Thuần tránh né, nhưng lực sát thương của cột ánh sáng màu đen này, vẫn khiến cho trong mắt Bạch Tiểu Thuần có chút lo nghĩ.

Mặt khác chính là hai mặt quỷ này. Trong tiếng rít gào, chúng đã sớm rời khỏi chiến thuyền một bước, muốn lao tới chặn đứng Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương.

Mắt thấy khoảng cách trước đó ranh thủ được, cứ như vậy bị xóa đi, lo lắng trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng nồng đậm. Nguy cơ trước mắt, hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tay phải hắn chợt giơ lên, bỗng nhiên chỉ về phía rắn mối xương trắng.

- Đầm nước!

Bốn phía thiên địa xung quanh, trong phạm vi vô tận, nhất thời dâng lên hơi nước kinh thiên. Thậm chí bên trong tầm mắt nhìn thấy được, thế

giới cũng trở nên mông lung. Cảnh tượng như vậy, khiến cho ánh mắt Quỷ Mẫu trên chiến thuyền thoáng nhíu lại. Thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy được chính là Bạch Tiểu Thuần vung tay áo lên, trong miệng theo đó truyền ra hai chữ!

- Quốc gia!

Gào!

Thế giới chấn động. Thiên địa nổ lớn. Một tiếng thú rít gào dường như từ viễn cổ, từ năm tháng vô tận trước đó truyền tới. Ở trong một tích tắc này, tiếng rít gào điên cuồng truyền ra khắp tám phương. Trong nháy mắt âm thanh này truyền ra, một mảnh đại lục tối đen, trực tiếp lại từ bên trong đầm nước bốn phía xung quanh nơi này, ầm ầm dâng lên!

Mảnh vảy màu đen, hai mắt huyết sắc, còn có mùi tanh tràn ngập ở này khắp nơi, dâng lên ở đại lục này. Đó chính là... hàm trên của Ngạc Thú!

Ngay sau đó, hàm dưới cũng đồng thời từ bên trong đầm nước bạo phát ra. Một cái miệng cá sấu vô cùng to lớn, khiến cho các Bán Thần nơi đây, mỗi người đều há hốc mồm. Không ngờ nó lại xuất hiện ở trong thiên địa như vậy.

Rắn mối xương trắng vốn đã khá lớn. Nhưng so với con Ngạc Thú này, căn bản là bé nhỏ không đáng kể!

- Đây là cái gì?

Những Bán Thần đó đều hoảng sợ. Lúc này bọn họ nhanh chóng lui về phía sau. Cái miệng của con Ngạc Thú này đã hoàn toàn mở. Cái miệng... há về phía con rắn mối xương trắng này, trực tiếp cắn nuốt qua.

Cảnh tượng như vậy, rơi ở trong mắt Cự Quỷ Vương. Cho dù hắn vô cùng hiểu về Bạch Tiểu Thuần. Nhưng vào giờ phút này, hắn vẫn bị chấn

động thật sâu. Tròng mắt cũng muốn rơi ra ngoài. Sau một hồi ngẩn người, hắn mở miệng hít sâu một hơi.

- Đây là thần thông gì vậy?

Dù kinh hãi hơn nữa, Cự Quỷ Vương cũng biết hiện tại thời cơ gấp gáp. Hắn lập tức rút lui, tốc độ liều lĩnh bạo phát, vội vàng bay nhanh về phía xa. Lựa chọn của Bạch Tiểu Thuần cũng tương tự như hắn, không hề để ý tới kết quả, một bước đi xa. Sau khi xuất hiện ở bên cạnh Cự Quỷ Vương, hai người đều muốn toàn lực triển khai tốc độ.

Vèo vèo vèo. Bọn họ lại kéo dài khoảng cách.

Rắn mối xương trắng muốn đuổi theo. Nhưng hiện tại nó đã bị nhấn chìm ở bên trong miệng lớn của con Ngạc Thú này. Từ phía xa nhìn lại, miệng của con Ngạc Thú này giống như từ bên trong biển Vĩnh Hằng lao ra vậy, thay thế rắn mối xương trắng nối liền thế giới cùng trời đất!

Hình như mặc cho chiến thuyền này giãy giụa như thế nào, đều chỉ là chuyện vô bổ. Cho dù bên ngoài chiến thuyền xuất hiện khí huyết sương mù, triển khai tốc độ kinh người, cũng khó có thể chạy ra khỏi cái miệng lớn của con Ngạc Thú này.

Trong sự chấn động, thậm chí mấy Bán Thần này đều kinh hãi phát hiện mình không có cách nào chạy ra khỏi phạm vi này. Theo hai hàm trên hàm dưới của ngạc thủ khép lại, một tiếng nổ lớn kinh thiên vang lên, Ngạc Thú chìm về phía dưới đầm nước. Từ phía xa nhìn lại, nếu như không phải biển Vĩnh Hằng không dâng lên bọt sóng, nhất định sẽ khiến người ta một loại ảo giác chìm vào biển Vĩnh Hằng.

Cho đến Ngạc Thú hoàn toàn biến mất, kể cả đầm nước bốn phía xung quanh, ở trong mơ hồ hoàn toàn tản đi. Sau khi qua hơn mười hít thở, một tiếng sấm trầm trầm nổ vang, rốt cuộc từ bên trong hư vô này trực tiếp nổ tung truyền ra.

Mắt thường có thể thấy được, một chỗ hư không trực tiếp vỡ nát. Tiếng rít gào đến từ rắn mối xương trắng, ở trong tiếng vỡ nát này truyền ra. Thân thể khổng lồ của con rắn mối xương trắng rốt cuộc trực tiếp xé rách hư không, vọt ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1546: Làm Đại Tướng! (2)

Có thể nhìn thấy được trên thân nó rốt cuộc có không ít nơi vỡ nát. Có thể thấy được dưới Thủy Trạch Quốc Độ, cho dù là nó, cũng phải bị thương! Hình như ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, Thủy Trạch Quốc Độ có uy lực mạnh hơn.

Chỉ là ở trên chiến thuyền tại đỉnh đầu của nó, lúc này mặc dù khuôn mặt Quỷ Mẫu có chút căng thẳng. Nhưng trong mắt nàng lại lộ ra sự hưng phấn sắc bén.

- Cuối cùng lại bị ta ép ra một đòn sát thủ khác của ngươi! Mà phàm là thần thông ngươi đã dùng qua, đừng hòng mơ tưởng ở trước mặt ta, thi triển ra lần thứ hai còn có thể có hiệu quả!

Quỷ Mẫu đột nhiên nở nụ cười. Trong nụ cười kia cang lộ ra sự tham lam cùng khát vọng mãnh liệt hơn.

Bạch Tiểu Thuần càng mạnh, hứng thú của nàng lại càng lớn. Sau khi ép ra hết tất cả đòn sát thủ của Bạch Tiểu Thuần, chính là thời điểm cuối cùng để nàng ra tay!

Lúc này khi ngẩng đầu lên, dáng vẻ tươi cười của Quỷ Mẫu càng thêm sáng lạng. Nàng điều khiển chiến thuyền, đuổi theo về hướng Bạch Tiểu Thuần đang bỏ chạy!

Cho dù tu sĩ Bán Thần ở trên chiến thuyền của nàng, lúc này chỉ còn lại có ba người. Nhưng Quỷ Mẫu không quan tâm. Lần này chỉ cần bắt được Bạch Tiểu Thuần, đối với nàng mà nói, tất cả đều đáng giả!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi là của ta! Tất cả của ngươi, đều là của ta!

Quỷ Mẫu liếm môi. Nếu như là người không biết tình hình, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, nhất là ẽ sinh ra liên tưởng vô hạn đối với dung nhan tuyệt mỹ của Quỷ Mẫu này...

Lúc này bên ngoài mấy vạn dặm, trên biển Vĩnh Hằng, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương càng lúc càng nhanh. Hai người đều lộ ra sắc mặt thâm trầm, không nói lời nào. Trong lòng Cự Quỷ Vương đầy ủy khuất, còn có sự bất an. Quỷ Mẫu thật sự đáng sợ, khiến cho Cự Quỷ Vương dĩ nhiên ý thức được, lần này hi vọng muốn đi Thánh Hoàng Triều, có chút xa vời.

- Làm sao bây giờ? Phải nghĩ biện pháp!

Trong lòng Cự Quỷ Vương thầm thầm than. Trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển. Hắn không chú ý tới trong mắt Bạch Tiểu Thuần thời khắc này, chậm rãi chớp động ra sự sắc bén quỷ dị.

Bạch Tiểu Thuần không cam lòng. Nếu như không có chiếc thuyền xương này, cho dù Quỷ Mẫu là Thiên Tôn, muốn truy sát Bạch Tiểu Thuần, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ là thuyền xương này tồn tại, khiến cho Quỷ Mẫu đứng ở thế bất bại.

- Không biết Hầu Tiểu Muội như thế nào...

Bạch Tiểu Thuần lo lắng nhất, vẫn là Quỷ Mẫu lấy Hầu Tiểu Muội cùng Trương Đại Bàn tới áp chế mình. Chỉ có điều vừa rồi tiếp xúc, đối phương trước sau cũng không có nhắc tới hai người. Vè điểm này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút lo nghĩ. Hắn muốn biết tin tức của Hầu Tiểu Muội, nhất định phải khiến cho Quỷ Mẫu không giấu giếm nói ra.

- Còn nữa, chính là... lấy danh trạng giết chết mấy Bán Thần, có hơi ít. Phân lượng cũng không đủ nặng... Không đủ chấn động!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến đổi, tơ máu trong mắt theo suy nghĩ trong đầu, điên cuồng tăng nhanh, còn lộ ra thêm hồng quang quỷ dị.

Sau khi cân nhắc một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại, đỏ mắt, kéo Cự Quỷ Vương lại.

- Lão ca, ca nói xem... Chúng ta trói Quỷ Mẫu lại, đưa đến Thánh Hoàng Triều, Thánh Hoàng sẽ ban thưởng cho chúng ta cái gì?

Cự Quỷ Vương đang cân nhắc biện pháp thoát khỏi sự vây khốn, bị Bạch Tiểu Thuần kéo lại, liền ngẩn người ra. Hắn thấy được tơ máu trong mắt Bạch Tiểu Thuần, lại nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, ánh mắt hắn lại trợn to, mở miệng hít sâu một hơi.

- Trói lại Quỷ Mẫu?

Cự Quỷ Vương xoay mình có loại cảm giác quen thuộc. Hắn không ngẫm nghĩ, lúc này há hốc mồm. Trong đầu đều chấn động. Phải biết rằng toàn bộ Thiên Tôn trong Tà Hoàng Triều, tổng cộng mới có sáu vị. Bất kỳ một người nào đều là nhân vật lớn kinh thiên. Nếu bị trói, chuyện này tất nhiên chấn động toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng. Thánh Hoàng bên kia, cũng nhất định là cả đời này đều chưa từng gặp qua lần ném danh trạng nào có phân lượng như vậy!

- Tiểu Thuần ngươi đừng kích động...

Trong lúc Cự Quỷ Vương hít sâu một hơi, vội vàng khuyên bảo. Hắn thật sự cảm thấy đề nghị này của Bạch Tiểu Thuần, so với thời khắc này hai người bị đuổi giết, thật sự quá điên cuồng.

- Ngươi có dám hay không?

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt. Nếu như Cự Quỷ Vương lập tức đồng ý, hắn còn có thể do dự. Thật ra hắn cũng cảm thấy, ý nghĩ này quá kích thích.

Nhưng mắt thấy độ dạng khẩn trương này của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần nhất thời bất mãn.

- Cự quỷ lão ca, không phải ngươi nói chúng ta phải làm chuyện lớn sao? Còn có chuyện gì so với việc trói một Thiên Tôn. Còn muốn lớn hơn, chuyện này nhất định sẽ chấn động toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng!

Trên trán Bạch Tiểu Thuần nổi lên gân xanh, cắn răng nói.

Tim Cự Quỷ Vương đập rộn lên, oán thầm nói:

- Ngươi sao không kích động đòi trói Thái Cổ lại đi. Vậy sẽ càng bạo phát...

Nhìn bộ dạng Bạch Tiểu Thuần hiện tại, hắn chợt nhớ tới cảm giác quen thuộc phát ra từ nơi nào...

- Mụ nội nó... Thời điểm trước đây, khi tên hỗn đản này trói ta, cũng là bộ dáng này. Đây là thói quen trói người của hắn à!

Cự Quỷ Vương không để ý tới, cười khổ, hung hăng cắn răng một cái.

- Được! Ngươi nói xem trói lại thế nào buộc!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần ửng đỏ, tim đập rộn lên. Vừa nghĩ tới hôm nay mình lại có thể lớn gan nghĩ đến chuyện bắt trói một Thiên Tôn... Hắn đã cảm thấy mình trước đây, hình như cũng không lớn gan vậy.

Phải biết rằng, đây chính là Thiên Tôn... Không phải chuẩn Thiên Tôn giống như Thông Thiên đạo nhân, là cường giả Đại Thừa chân chính. Nhất là chỗ Quỷ Mẫu còn có chiếc thuyền xương chí bảo.

- Mụ nội nó, có cái gì cần phải kiêng kỵ. Ta là Khôi Tổ, ta cũng là chuẩn Thiên Tôn. Ta còn có đại kiếm bắc mạch. Hơn nữa, năm đó ta mới chỉ là Kết Đan lại dám bắt trói Bán Thần. Khi là Thiên Nhân lại dám vỗ đầu lão tặc Thông Thiên đạo nhân này. Quỷ Mẫu cỏn con này... Ta bắt trói lại có thể như thế nào!

Tất cả những điều này, thoạt nhìn đều điên cuồng như vậy. Cho nên trong lúc nhịp tim của Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, hít thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập. Một cảm giác kích thích ẩn chứa điên cuồng mãnh liệt, cũng không ngừng dâng lên ở trong lòng.

Loại cảm giác này, không kém gì cảm nhận trước đây khi hắn ở Man Hoang cùng con rùa đen nhỏ cùng nhau trói Cự Quỷ Vương. Thậm chí còn mạnh hơn. Lúc này hắn hít sâu một hơi thở, huyết sắc trong mắt quá nặng. Hắn quay đầu nhìn về phía Cự Quỷ Vương.

- Cự quỷ lão ca, ngươi không cần sợ. loại chuyện trói người như vậy, ta có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần cắn răng nói.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1547: Mặt Quỷ Buồn (1)

- Lão phu biết sợ lão nương Quỷ Mẫu kia sao?

Cự Quỷ Vương cũng đỏ mắt. Lúc này nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, hắn rất khó chịu. Nhất là ba chữ có kinh nghiệm kia... Khiến cho Cự Quỷ Vương lộ ra sắc mặt khó coi, trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần khẽ quát.

Không đi để ý tới tiếng gầm khẽ của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần xoa cằm, trong mắt chớp động ánh sáng kỳ dị. Trong đầu có các loại ý nghĩ xoay chuyển không ngừng. Hắn nhớ lại trước đây mình trói Cự Quỷ Vương lại thành công...

- Loại chuyện trói người như vậy, dựa theo kinh nghiệm của ta, tốt nhất là có thể lưu loát. Giống như năm đó, thời điểm ta bắt trói ngươi, lấy lực lượng sấm sét ra tay, trực tiếp kéo đi!

Bạch Tiểu Thuần thì thào tự nói. Nhưng hắn không có chú ý tới Cự Quỷ Vương ở bên cạnh, lúc này tâm tình tức giận không nhịn được.

- Ngưng tụ toàn lực bổ ra chiến thuyền, không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối mạnh mẽ bắt trói lấy Quỷ Mẫu này. Nếu như làm không được... cũng phải khiến cho Quỷ Mẫu này rời khỏi chiếc thuyền xương... Giống như trước đây, khi ta dẫn dụ ngươi rời khỏi trận pháp thạch quy của ngươi vậy.

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì. Cự Quỷ Vương bên kia hừ một tiếng. Chuyện năm đó bị trói, mỗi lần hắn nhớ lại, đều có kích động muốn đập chết Bạch Tiểu Thuần. Lúc này cảm giác này lại

càng mạnh hơn. Nhưng suy nghĩ đến tu vi của hai người, Cự Quỷ Vương thở dài.

- Chỉ cần nàng rời khỏi chiếc thuyền xương, ta sẽ có biện pháp khiến cho nàng trong thời gian ngắn không thể quay về. Cùng lúc đó, Cự Quỷ lão ca ngươi cũng phải phối hợp một chút. Lần này, chúng ta không chỉ phải bắt trói lại Quỷ Mẫu này, còn phải cướp lấy chiếc thuyền xương! Còn có tất cả pháp bảo trên người nàng. Loại chuyện bắt trói người như vậy, muốn làm liền làm một lần cho thật lớn!

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng mở miệng, nói ra kế hoạch cùng ý nghĩ của chính mình, với Cự Quỷ Vương.

Nhất là một ít điểm mấu chốt bên trong, hắn càng nói cực kỳ kỹ càng tỉ mỉ.

Rất nhanh, hai mắt Cự Quỷ Vương trợn to, hít vào một hơi. Sau khi nghe được kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, hắn suy nghĩ Quỷ Mẫu này gặp phải Bạch Tiểu Thuần, thật sự gặp xui xẻo...

Chỉ có điều sau khi nghe được kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng Cự Quỷ Vương vốn có chút thấp thỏm, hiện tại cũng thở phào nhẹ nhõm. Theo hắn thấy, kế hoạch này mặc dù không phải là hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, là thủ đoạn có khả năng thành công bắt trói người nhất.

Sau khi hai người bàn bạc không lâu, trên bầu trời phía sau bọn họ, sương mù màu đen lại cuốn lên tám phương. Bóng dáng của con rắn mối xương trắng từ phía xa với bằng tốc độ kinh người, trong tiếng nổ lớn lại lao đến.

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng. Hắn hiểu rõ muốn bắt trói Quỷ Mẫu lại, dựa vào chiến lực của mình vẫn có thiếu một ít. Vì vậy ở trong chớp mắt khi con rắn mối xương trắng này tới, hắn giơ tay phải lên vỗ vào túi đựng đồ, chấn động bên trong đại kiếm bắc mạch, truyền ý thức của mình đi vào, lại thử liên hệ với Hàn Môn lão tổ.

Trong nháy mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần thầm vui mừng. Mặc dù Hàn Môn lão tổ vẫn không có đáp lại mình, nhưng mặt quỷ khóc cười bên trong, thân thể lại run lên.

Nhất thời đại kiếm bắc mạch bên trong túi trữ vật của hắn lóe lên ánh sáng màu xanh lam. Mặt quỷ khóc cười bị phong ấn ở bên trong thế giới pháp bảo, trong nháy mắt đã bị thả ra ngoài.

Trước đây mặt quỷ khóc cười bị Bạch Tiểu Thuần để ở lại trong thế giới pháp bảo, mặc dù Bạch Tiểu Thuần không tiếp tục đi hành hạ, nhưng Hàn Môn lão tổ hóa thành khí linh, làm sao có thể lại buông tha lão quỷ trước đây muốn cùng nàng tranh đoạt thân phận khí linh. Mặc dù nàng không phải tìm mọi cách hành hạ, nhưng hoàn toàn nô dịch hắn.

Lúc này được thả ra ngoài, mặt quỷ này ban đầu vốn phải là như khóc như cười, hiện tại đã không thấy được dáng vẻ tươi cười, đều là ý khóc. Nhưng trong nháy mắt, thân thể nó lại rung lên. Cảm nhận được khí tức của đại lục Vĩnh Hằng, ở trong một chớp mắt này, thân thể suy yếu nhất thời nhanh chóng khôi phục.

- Cái này... cái này...

Trong lúc mặt quỷ khóc cười kích động, hắn chú ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lão quỷ này chợt run lên. Trước đây hắn bị Bạch Tiểu Thuần thu thập quá thảm, cho nên đều có bóng ma. Thân thể nhất thời lại run rẩy lúc, nó lại thấy được rắn mối xương trắng từ phía xa thế ào ào lao tới.

- Trời ạ, thế nào đều ở trong này...

Tròng mắt của mặt quỷ khóc cười cũng muốn rơi ra ngoài. Dù thế nào nó cũng không nghĩ tới, mình vừa được thả ra, lại gặp được gần như tất cả người quen. Nó theo bản năng đã muốn trốn đi, nhưng bị Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

- Ngươi không phải trước đây tự xưng là chuẩn Thái Cổ sao? Ở đây ngươi có tu vi cao nhất. Sợ cái gì?

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Mặt quỷ này đang run rẩy. Trong cơ thể của mặt quỷ bị đại kiếm bắc mạch lưu lại ấn ký nô dịch, lập tức đã bị Bạch Tiểu Thuần sử dụng đại kiếm bắc mạch, gián tiếp khống chế. Không đợi mặt quỷ kịp phản ứng, thân thể hắn lại không chịu sự khống chế của bản thân, lao thẳng đến chỗ rắn mối xương trắng.

- Không! Ta còn chưa có khôi phục lại được. Lúc đó ta là nói khoác... Trước đây, khi ta chưa bị Tà Hoàng bắt, thời điểm toàn thịnh là chuẩn Thái Cổ. Nhưng trước đó, ta đã bị Tà Hoàng luyện hồn, lại bị Quỷ Mẫu trấn áp, còn bị Thông Thiên đạo nhân xé hồn. Ta đã sớm không phải. Ta sai rồi. Không cần...

Mặt quỷ khóc cười kêu thảm thiết, muốn giãy dụa. Nhưng tất cả đều chỉ là vô nghĩa. Trong lòng hắn dĩ nhiên muốn phát điên, nhưng lại lại không thể khống chế được, tiếp tục lao về phía rắn mối xương trắng.

Cùng lúc đó, Cự Quỷ Vương cũng gầm khẽ một tiếng, hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến chỗ rắn mối xương trắng.

Còn có hoa ánh trăng, cũng huyễn hóa ra, phát ra sóng dao động Bán Thần đại viên mãn, mang theo sự hung tàn, lao ra.

Bạch Tiểu Thuần cũng hung hăng cắn răng. Ở phía sau mọi người, thân thể hắn lắc một cái. Lực lượng thân thể cùng tu vi, tất cả đều khuếch tán ra, vượt qua khí thế chuẩn Thiên Tôn, hoàn toàn không giữ lại chút nào, ầm ầm bạo phát ra!

Nhất thời, lại hình thành tập hợp lực lượng của mọi người, giống như cục diện công kích mãnh liệt hơn. Quỷ Mẫu đang đứng trên chiến thuyền ở đầu con rắn mối xương trắng, lúc này mắt phượng cũng chợt nhíu lại. Trước đó nàng đã chú ý tới Cự Quỷ Vương cùng hoa ánh trăng, nên nàng cũng không thấy bất ngờ. Nhưng mặt quỷ khóc cười ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, quả thật làm cho nội tâm của nàng chấn động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1548: Mặt Quỷ Buồn (2)

- Lão quỷ này lại có thể bị Bạch Tiểu Thuần bắt đi!

Quỷ Mẫu nheo cặp mắt lại, hai tay lập tức bấm quyết. Nhất thời xương trắng trên chiến thuyền sương mù màu đen cuồn cuộn. Trong miệng của rắn mối xương trắng phun ra biển lửa, tốc độ không giảm, vẫn công kích tới.

Trong phút chốc, mảnh biển lửa này lại bao trùm khắp nơi. Mặt quỷ khóc cười đứng mũi chịu sào, lúc này nước mắt cũng muốn chảy xuống. Hắn phát điên, trong tiếng rít gào, không thể không đi liều mạng mạng. Lúc này hắn mở cái miệng lớn chợt thổi một cái. Ngay lập tức một âm phong biến ảo, khuếch tán gào thét phóng về phía trước, khiến cho mảnh biển lửa này cũng bị tách ra thành hai nửa.

Dù sao lão quỷ này từng là lá cờ chủ trên chiến thuyền rắn mối xương trắng, hiểu rất rõ về chiến thuyền này. Lúc này một hơi thở của hắn, lập tức lại phá vỡ biển lửa. Sau khi đối mặt với biển lửa, lại gặp phải mấy đạo ánh sáng màu đen. Mặt quỷ hét lớn một tiếng, rốt cuộc một đầu lao tới, cắn nuốt ánh sáng màu đen. Đồng thời, hai mặt quỷ khác trên chiến thuyền cũng không dám tới gần, tùy ý Quỷ Mẫu bấm quyết điều khiển, cũng giãy dụa lui lại phía sau.

Không có hai mặt quỷ này ngăn cản, lại có lão quỷ này mở đường, hai người Bạch Tiểu Thuần cùng hoa ánh trắng thế như chẻ tre. Thời điểm xuất hiện, thình lình ở giữa không trung của chiếc thuyền xương. Mặt quỷ khóc cười này không thể làm theo ý mình, trong tiếng rít gào, một đầu lao về phía chiếc thuyền xương.

- Lão quỷ này chính là một đòn sát thủ khác của ngươi sao?

Quỷ Mẫu cười lạnh. Tuy có bất ngờ, nhưng nàng phần nhiều vẫn vui mừng. Nàng giơ tay phải vung lên. Nhất thời huyết vụ màu đỏ trên chiếc thuyền xương này, lại biến ảo trở thành phòng hộ, toàn lực ngăn cản phát thuật thần thông đến từ đám người Bạch Tiểu Thuần.

Trong tiếng nổ lớn, mặt quỷ khóc cười này là người đầu tiên lao vào huyết vụ màu đỏ. Dưới sương mù phản chấn, lão quỷ lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể cũng đang vặn vẹo. Sau đó lại là hoa ánh trăng. Nó bạo phát trực tiếp đến cực hạn, lao về phía huyết vụ màu đỏ!

Tiếng nổ lớn thứ hai vừa vang vọng, huyết vụ màu đỏ phản chấn khiến cho cành của hoa ánh trăng cũng xuất hiện vết nứt. Cự Quỷ Vương rít gào, liều mạng, hóa thân cự quỷ, hung hăng một đòn đánh vào trong huyết vụ màu đỏ này.

Liên tục chịu ba lần công kích, huyết vụ màu đỏ này cũng trở nên mỏng manh một ít. Đúng lúc này, trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần đã tới gần. Bất Diệt Đế Quyền được thi triển ra toàn lực, trực tiếp công kích qua.

Tiếng nổ giống như thiên lôi vang vọng. Mặc dù huyết vụ màu đỏ này còn đang phản chấn, nhưng mức độ nồng đậm của nó ở dưới liên tiếp những thần thông này, đã càng thêm mỏng manh.

Đúng lúc này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi. Trong cơ thể, trong chớp mắt lực khôi phục kinh người vận chuyển. Trong mắt hắn lộ ra hàn quang. Tay phải hắn trực tiếp giơ lên. Ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, đại kiếm bắc mạch lần đầu tiên xuất hiện ở trong tay Bạch Tiểu Thuần!

Đại kiếm màu xanh lam phát ra khí tức cường hãn của thế giới chi bảo, hung hăng… chém một cái về phía chiếc thuyền xương trắng phía sau huyết vụ màu đỏ, phía sau sương mù!

Quỷ Mẫu hít thở dồn dập. Trong mắt nàng lộ ra ánh sáng kỳ dị. Nàng chờ Bạch Tiểu Thuần thi triển đại kiếm bắc mạch này đã rất lâu. Hơn nửa năm qua, trong những tình hình nàng tỉm hiểu được, có miêu tả liên quan đến đại kiếm bắc mạch này. Cho nên trước đây nàng mới bằng mọi cách cẩn thận.

- Ngươi cuối cùng đã lấy ra thanh kiếm này!

Quỷ Mẫu cười khanh khách. Trong lúc hai tay bấm quyết, nàng hung hăng ấn một cái về phía chiếc thuyền xương!

Tất cả những điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh trong chớp mắt. Thời khắc này, trong tiếng gầm nhẹ trong tay Bạch Tiểu Thuần cầm đại kiếm bắc mạch thế giới hung hăng hạ xuống một kiếm!

Ánh sáng màu xanh lam chói mắt, kinh thiên động địa hiện ra. Khí tức của thế giới chi bảo, khiến cho thiên địa thất sắc. Đồng thời, cũng tản ra uy áp kinh người. Ở trong ánh sáng màu xanh lam lập lòe này, mơ hồ lộ ra ảo ảnh đại lục bắc mạch, mang theo lực lượng vạn quân, chợt rơi xuống!

Trong tiếng nổ lớn, va chạm đầu tiên chính là mảnh huyết vụ màu đỏ loãng vặn vẹo này. Bên trong huyết vụ này ẩn chứa phản chấn mãnh liệt. Nhưng lúc trước do liên tục suy yếu, nó đã không có cách nào ngăn cản được đại kiếm bắc mạch.

Trong nháy mắt, toàn bộ phòng hộ huyết vụ này lại ở trong tiếng nổ lớn hoàn toàn nổ tung. Thời điểm nó chia năm xẻ bảy, ánh sáng màu xanh lam của đại kiếm bắc mạch với thế như chẻ tre vậy xuyên qua, hung hăng chém xuống một kiếm về phía chiến thuyền,!

Cũng chính là vào lúc này, hai tay Quỷ Mẫu bấm quyết, đặt ở trên chiến thuyền. Chiến thuyền này chợt chấn động. Thình lình từ bên trong mỗi cái xương, đều có huyết vụ màu đỏ xuất hiện. Huyết vụ màu đỏ này

không bay lên trời, mà ngưng tụ ở bốn phía xung quanh xương của rắn mối xương trắng. Chớp mắt một cái, lại có thể hình thành... máu thịt!

Theo rắn mối xương trắng gào thét cùng rít gào, thân thể của nó với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rốt cuộc không còn là xương, mà là máu thịt sinh trưởng. Thỉ là trong chớp mắt khi tất cả những điều này diễn ra, rắn mối xương trắng biến mất. Thay vào đó, lại là một con rắn mối có máu thịt thật sự!!

Mà chiến thuyền vốn ở trên đỉnh đầu nó, lúc này đều bị máu thịt bao trùm. Sau khi trực tiếp bao phủ, hình thành một lớp màng máu màu đỏ. Giờ phút này, bất luận là rắn mối hay chiến thuyền, đều có khí thế cuồn cuộn bạo phát ngập trời, hình thành một lực lượng vô thượng, ngăn cản đại kiếm thế giới của Bạch Tiểu Thuần chém xuống...

Âm thanh đinh tai nhức óc, động thiên động địa vang lên. Một lực phản chấn còn cuồng bạo hơn so với trước, bỗng nhiên bạo phát ra. Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Đại kiếm bắc mạch cũng bị đánh văng ra. Ở trong một tích tắc này, thân thể hắn ở dưới lực phản chấn, giống như bị tổn thương nặng nề, bỗng nhiên lui về phía sau. Máu tươi giống như không ngừng được, không ngừng phun ra.

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần như vậy, Cự Quỷ Vương cũng như vậy. Mặc dù không phải là bị màng máu phản chấn, nhưng trước đó huyết vụ chấn động, vẫn khiến hắn tổn thương nặng nề. Lúc này hắn cũng rút lui, máu tươi tràn ra.

Bao gồm hoa ánh trăng, còn có mặt quỷ khóc cười, tất cả đều đang lui về phía sau, chật vật không thôi.

- Đáng chết, đáng chết. Đây chính là chiến thuyền Tà Hoàng từng gia tăng cho Quỷ Mẫu. Chúng ta làm sao có thể đánh phá được!

Mặt quỷ khóc cười kêu lên thảm thiết. Thân thể của nó cũng đã tiêu tan hơn phân nửa, đang quay ngược lại nhanh hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1549: Phong Ấn

Chỉ có điều mọi người ra tay, không phải khiến cho chiến thuyền này lông tóc không tổn hao gì. Lúc này con rắn mối máu thịt phát ra tiếng gào thét thê lương. Thân thể của nó cũng chấn động, lui lại phía sau hơn nghìn trượng. Trên đỉnh đầu của nó xuất hiện một vết thương cực lớn. Màng máu tươi rụng xuống một mảng lớn. Chỉ là vết thương này tuy lớn, nhưng không có xuyên qua màng máu!

Bên trong màng máu, lúc này Quỷ Mẫu ở bên trong chiến thuyền, trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn vô cùng mãnh liệt. Hơi thở của nàng cũng lộ ra sự kích động. Mắt thấy đám người Bạch Tiểu Thuần giống như cùng đường liều mạng, mỗi người đều bị tổn thương nặng nề. Nhất là Bạch Tiểu Thuần, ngay cả đại kiếm bắc mạch cũng lấy ra, nhưng chỉ là vô nghĩa. Hiện tại hắn còn bị thương thế nghiêm trọng.

- Thời gian cũng không còn nhiều lắm. Nếu trì hoãn tiếp nữa, sẽ có chuyện phức tạp...

- Đòn sát thủ này của Bạch Tiểu Thuần cũng đã hoàn toàn bộc lộ ra. Cho dù còn có một chút, cũng không quan hệ tới đại cục!

Quỷ Mẫu mắt thấy thế cục đã định, nhất là chú ý tới thương thế của Bạch Tiểu Thuần đang cấp tốc khôi phục, trong mắt nàng lóe lên sát cơ bạo phát. Tay phải nàng bấm quyết, tính điều khiển rắn mối xương trắng tiến hành lần giết chết cuối cùng.

Nhưng ngay khi con rắn mối này ngẩng đầu rít gào, muốn xông về phía Bạch Tiểu Thuần. Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần đang chật vật, tay phải đột nhiên giơ lên, hung hăng vung về phía chiến thuyền rắn mối!

Dưới cái vung lên này, ngay lập tức bốn phía xung quanh có hơi nước dâng lên khắp bầu trời. Đó chính là Thủy Trạch Quốc Độ, lại một lần nữa từ trong tay Bạch Tiểu Thuần thi triển ra. Hai hàm trên dưới của Ngạc Thú lại huyễn hóa ra, mang theo tiếng rít gào viễn cổ, trong tiếng nổ lớn, tính lao tới cắn nuốt chiến thuyền rắn mối.

Dường như liên tục thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, khiến cho thương thế của Bạch Tiểu Thuần quá nặng, tốc độ khôi phục cũng khó có thể hoàn thành trong nháy mắt giống như thường ngày. Lúc này hắn lại phun ra máu tươi, lảo đảo, rốt cuộc lao thẳng đến biển Vĩnh Hằng phía dưới.

Dường như thật sự cùng đường, hắn dự định mượn biển Vĩnh Hằng chạy trốn!

Nếu như đổi lại vào thời điểm khác, Quỷ Mẫu vì cẩn thận, nhất định sẽ xử lý Thủy Trạch Quốc Độ trước, sau đó mới đuổi bắt. Nhưng lúc này... cho dù Thủy Trạch Quốc Độ từng được thi triển qua một lần, nhưng Quỷ Mẫu muốn điều khiển chiến thuyền phá giải, cũng cần phải tốn thời gian mấy lần hít thở.

Nhưng mấy hơi thở này cũng đủ cho Bạch Tiểu Thuần trốn vào bên trong biển Vĩnh Hằng. Thậm chí nếu như còn có thần thông độn pháp khác, sợ rằng hắn có thể trốn được hơn vạn dặm, cũng không phải không có khả năng.

Mà chủ yếu nhất, một khi cho Bạch Tiểu Thuần có cơ hội thở dốc, theo Quỷ Mẫu, thương thế của đối phương sợ là sẽ khôi phục hơn phân nửa. Điều đó sẽ làm thời gian trận chiến này lại tiếp tục kéo dài thêm.

- Mặc dù không thể thiếu được sự cẩn thận, nhưng thời điểm nên quyết đoán, tất nhiên cũng phải dứt khoát. Huống hồ ta là tu vi Thiên Tôn. Hiện tại hơn phân nửa con át chủ bài của đối phương đã nghiền ép qua!

Ánh mắt Quỷ Mẫu chớp động, đã có sự quyết đoán. Nàng không chút do dự, thân thể thoáng một cái, rốt cuộc không để ý tới cái miệng lớn của

con Ngạc Thú Thủy Trạch Quốc Độ nữa. Tu vi Thiên Tôn ầm ầm bạo phát. Dưới một bước, nàng trực tiếp lại xuất hiện ở bên ngoài chiến thuyền, xuất hiện ở trên biển Vĩnh Hằng, xuất hiện ở phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần. Trong lần truy kích Bạch Tiểu Thuần này, đây là lần đầu tiên... nàng rời khỏi chiến thuyền!

Nàng trực tiếp chộp về phía Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi là của ta!

Trong mắt Quỷ Mẫu lộ ra thần thái phấn chấn, hưng phấn vô cùng.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi nàng ra tay, Bạch Tiểu Thuần này nhìn như đang chật vật phun máu tươi, bỗng nhiên quay đầu lại. Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

- Nàng cuối cùng cũng đi ra!

Trong một khắc khi những lời này được truyền ra, tất cả thương thế của Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn khôi phục, lại không có một chút tổn thương nặng nề nào. Đồng thời, khi Quỷ Mẫu vừa biến sắc, Bạch Tiểu Thuần đã giơ tay phải lên. Nhưng hắn không phải chỉ về phía Quỷ Mẫu, mà là chỉ về phía chiến thuyền rắn mối đang bị Thủy Trạch Quốc Độ bao phủ!

Trong miệng hắn khẽ thốt ra một tiếng.

- Một con mắt tinh uyên!

Lời nói vừa ra, không phải tất cả biển Vĩnh Hằng, nhưng tất cả nước biển ở trong phạm vi nơi này, trong chớp mắt giống như bị băng phong vậy. Ở dưới những tiếng kêu két két, chúng hóa thành một mảnh tinh biển.

Những mảnh kiếm thủy tinh đồng thời vỡ nát ra, sau đó hình thành kiếm thủy tinh, từ biển Vĩnh Hằng bạo phát xông lên trời, từ bốn phía xung quanh nổ lớn, trực tiếp lại xuất hiện ở bốn phía xung quanh chiến

thuyền rắn mối. Mặc cho con rắn mối này giãy giụa như thế nào, những thanh kiếm thủy tinh đang không ngừng vỡ nát. Thình lình ở phía dưới con rắn mối này, hình thành một cái đế đèn cực lớn bằng thủy tinh!

- Ngươi!

Tâm thần Quỷ Mẫu chấn động. Nàng biết mình đã bị trúng kế. Một vài hành vi của đối phương lúc trước chính là để cho mình rời khỏi chiến thuyền!

- Màn trời vì lồng!

Trong lúc tâm thần của Quỷ Mẫu đang chấn động, Bạch Tiểu Thuần truyền ra câu nói thứ hai.

Ầm ầm.

Trong những tiếng động vang vọng, hình như có một bàn tay khổng lồ vô hình, kéo bầu trời của đại lục Vĩnh Hằng xuống, biến nó trở thành cái chụp đèn, bao phủ ở bốn phía xung quanh chiến thuyền rắn mối, hoàn toàn phong ấn. Đồng thời, Quỷ Mẫu bên kia sắc mặt biến hóa, muốn trở về chiến thuyền, lại bị ngăn cản ở bên ngoài. Quỷ Mẫu có cảm giác bất an mãnh liệt. Nàng phát ra một tiếng gầm khẽ. Tu vi Thiên Tôn lập tức bạo phát, biến hóa ra vô số lệ quỷ. Sương mù ngập trời. Nàng đang muốn mạnh mẽ xuyên qua.

- Vạn thọ vô cương!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần lại truyền ra. Vô số chữ thọ biến ảo ở trên trời địa bên trong thế giới, bao phủ ở trên chụp đèn màn trời kia, khiến cho lực lượng phong ấn lại bạo phát ra mạnh hơn, ngăn cản Quỷ Mẫu ở bên ngoài!

- Ngươi sinh ra làm nến!

Ngay sau đó, chiến thuyền rắn bội bị trói buộc ở trên đế đèn thủy tinh, bị màn trời phong ấn, bị vạn thọ gia tăng, lại có thể trực tiếp liền bắt

đầu trở thành màu trắng, nhanh chóng hóa thành... Sáp ong!!

- Trường sinh... Đèn thành!

Thiên địa nổ lớn, bản thân chiến thuyền rắn mối cùng với bốn phía xung quanh, thình lình huyễn hóa thành một ngọn đèn Trường Sinh Đăng cực lớn. Đạo pháp lực bạo phát. Dưới lực phản chấn, cho dù là Quỷ Mẫu thân là Thiên Tôn, cũng không có cách nào ở trong thời gian ngắn phá vỡ được Trường Sinh Đăng này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1550: Tỉnh Lại! (1)

Đây cũng chính là nguyên nhân Bạch Tiểu Thuần không sử dụng đạo pháp này về phía Quỷ Mẫu, mà thi triển về phía chiến thuyền rắn mối. Dù sao Quỷ Mẫu không phải là Thông Thiên đạo nhân. Bạch Tiểu Thuần không thể đi đánh cược Trường Sinh Đăng này của mình, sau khi sử dụng ở trên người của Quỷ Mẫu, đối phương sẽ phá vỡ ở trong thời gian dài hay ngắn.

Về điểm này hắn không xác định được. Nếu như thời gian dài còn tốt. Nhưng nếu là thời gian ngắn, như vậy Quỷ Mẫu nhất định sẽ trở lại bên trong chiến thuyền, lại đứng ở thế bất bại.

Cho nên, hắn lui tới cầu thứ hai, không đi phong ấn Quỷ Mẫu, mà là đi phong ấn chiến thuyền con rắn mối này. Hắn có mười phần nắm chắc, chiến thuyền này... không có Quỷ Mẫu ở bên trong điều khiển, muốn lao ra khỏi Trường Sinh Đăng, trong thời gian ngắn tuyệt đối làm không được.

Về phần chuyện Quỷ Mẫu bên ngoài tương trợ, Bạch Tiểu Thuần sẽ không cho Quỷ Mẫu có cơ hội này!

- Bạch Tiểu Thuần!

Quỷ Mẫu lộ ra sắc mặt khó coi vô cùng. Nàng nhìn ra được tính toán của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này trong lửa giận thiêu đốt, nàng ngược lại nở nụ cười.

- Cho dù không có chiến thuyền, lấy tu vi Thiên Tôn của bản tọa, vẫn sẽ nghiền ép được ngươi!

Quỷ Mẫu vung mạnh hai tay lên. Nhất thời bốn phía xung quanh có sương mù ầm ầm khuếch tán ra phạm vi vạn dặm, khiến cho nơi đây giống như trong nháy mắt hóa thành Quỷ Vực.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Ở trong một chớp mắt này, trong mắt hắn cũng lộ ra ý chí chiến đấu mãnh liệt. Lúc này theo ý chí chiến đấu của hắn dâng lên, suy nghĩ muốn bắt trói Quỷ Mẫu này lại, càng thêm kiên định.

- Bước đầu tiên đã hoàn thành. Lúc này chính là thời điểm mấu chốt nhất... Bước thứ hai!

Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên, hung hăng nắm chặt. Lực lượng thân thể ầm ầm bạo phát. Trường Sinh Quyển cùng khí tức Bất Tử Quyển đồng thời dâng lên, dung hợp với nhau, sau đó hình thành khí thế vượt qua chuẩn Thiên Tôn bình thường... rất gần với Thiên Tôn chân chính!

Khí thế kia xuất hiện, lập tức khiến cho trời cao thất sắc. Cho dù bên trong phạm vi vạn dặm bị quỷ sương mù bao phủ, cũng vẫn không có cách nào che giấu sự cuồng bạo ở trên người Bạch Tiểu Thuần giống như thanh lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ vậy. Hắn bước lên trước một bước, toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu.

- Quỷ môn mở!

Tay ngọc của Quỷ Mẫu bấm quyết, chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời quỷ vụ trong phạm vi vạn dặm chợt ngưng tụ lại, hình thành một vòng xoáy cực lớn. Từ bên trong vòng xoáy này, có vô số lệ quỷ trực tiếp bay ra. Những lệ quỷ này dữ tợn lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tre già măng mọc, số lượng đếm không hết!

- Đỉnh quỷ đạo!

Còn không kết thúc. Trong chớp mắt khi những lệ quỷ này xuất hiện, Quỷ Mẫu lại bấm quyết. Ngay lập tức, mỗi một con lệ quỷ này lại lớn tiếng gào thét. Cuối cùng chúng hạ xuống, không ngừng cắn nuốt dung hợp. Chớp mắt một cái, chúng lại hóa thành một con quỷ vương cực lớn với kích thước chừng nghìn trượng!

Toàn thân Quỷ Vương này từ trên xuống dưới, đều có từng con mắt quỷ, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị. Lúc này sau khi xuất hiện, nó tản ra sóng dao động của tu vi chuẩn Thiên Tôn, rít gào nhằm về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Gương quỷ ảnh!

Vẫn không để yên, Quỷ Mẫu lại bấm quyết. Nhất thời thân thể Quỷ Vương này rốt cuộc xuất hiện ảo ảnh trùng điệp, trong chớp mắt, lại có thể huyễn hóa ra ba vị. Kể cả bản thân hắn, tổng cộng có bốn vị Quỷ Vương, hình thành trận pháp nào đó, công kích Bạch Tiểu Thuần.

Chỉ là đạo pháp này lại vượt qua Thông Thiên đạo nhân. Bạch Tiểu Thuần cười lạnh. Thoáng một cái ra, tiếng sấm nhất thời khuếch tán. Bốn vị Quỷ Vương này liên thủ, cũng không phải là đối thủ của Bạch Tiểu Thuần, bị hắn đánh một quyền, chợt lui về phía sau.

Nhưng trong mắt Quỷ Mẫu lại lộ ra một tia châm chọc, tay phải bấm quyết, lại chỉ một cái.

- Quỷ môn… quan!

Theo lời nàng nói truyền ra, bốn vị Quỷ Vương này quay ngược lại, thân thể đột nhiên tự nổ tung, dung hợp với nhau, sau đó hình thành một cánh cửa lớn, trấn áp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Ầm ầm.

Trong tiếng chấn động lớn, trên quỷ môn này tản ra uy áp cường hãn vô cùng. Bạch Tiểu Thuần hít thở gấp gáp, nhưng lại không có cách nào

né tránh. Hắn bị quỷ môn này trực tiếp đánh vào trên người, bị trấn áp tại biển Vĩnh Hằng.

Quỷ Mẫu không tiếp tục ra tay. Nàng đã biết về khả năng khôi phục của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này trong lòng nàng đã không còn tiếp tục kiêng kỵ thế giới chi bảo của Bạch Tiểu Thuần. Nàng nhìn dường như vẫn thoải mái, ngôn từ cũng cuồng ngạo. Nhưng trên thực tế điều khiến cho nàng đau đầu nhất, chính là năng lực khôi phục của Bạch Tiểu Thuần.

Loại phương pháp này đánh như thế nào cũng đánh không chết, chỉ trong chớp mắt lại khôi phục như cũ, thật quá kỳ dị, cũng khiến cho nàng cảm thấy khó chơi. Lúc này không chút do dự, nhân lúc Bạch Tiểu Thuần bị trấn áp, Quỷ Mẫu thoáng một cái dưới, lao thẳng đến chỗ chiếc thuyền xương rắn mối, tính sẽ đi phá vỡ Trường Sinh Đăng.

Càng tới gần, Quỷ Mẫu toàn diện bạo phát ra tu vi Thiên Tôn. Trong hư vô phía sau lưng nàng trực tiếp lại xuất hiện vô số quỷ thủ. Những quỷ thủ này đan xen cùng một chỗ, giống như có thể xé mở tất cả vách ngăn, biến ảo ở bốn phía xung quanh Trường Sinh Đăng, hung hăng nắm lấy. Sau khi Quỷ Mẫu gầm nhẹ một tiếng, chúng bỗng nhiên xé ra!

Tiếng sấm bạo phát. Ở trong vô số quỷ thủ xé này rách, Trường Sinh Đăng lập tức lại tan vỡ ra. Nhưng ngay khi Quỷ Mẫu đang vui mừng, trong nháy mắt, toàn bộ màn trời đột nhiên xuất hiện vô số Trường Sinh Đăng. Trên mỗi một chụp đèn thình lình xuất hiện bóng dáng của chiếc thuyền xương rắn mối!

- Đáng chết!

Quỷ Mẫu nhất thời lộ ra sắc mặt khó coi. Nàng không nghĩ tới Trường Sinh Đăng này lại còn có loại biến hóa thứ hai. Lúc này nàng lại muốn tiếp tục ra tay, chợt trên biển Vĩnh Hằng truyền tới tiếng nổ lớn. Quỷ Môn Quan kia trực tiếp nổ tung ra. Bóng người Bạch Tiểu Thuần từ bên trong bay lên trời!

Tuy bộ dạng hắn có chút chật vật, nhưng lại lông tóc không tổn hao gì, hoàn toàn không có một chút thương thế nào. Thấy vậy, Quỷ Mẫu cắn răng, tay phải vỗ vào túi đựng đồ. Ngay lập tức, ở bên cạnh nàng xuất hiện một cái chuông.

Cái chuông này mới vừa xuất hiện, liền truyền ra âm thanh thanh thúy, vang vọng khắp nơi. Đồng thời, xương của vô số động vật biển tử vong ở dưới đáy của biển Vĩnh Hằng chôn cất trong không biết bao nhiêu năm tháng lưu lại, tất cả đều chấn động. Cuối cùng mỗi một con giống như bị triệu hoán, trong nháy mắt từ bên trong nước bùn lao ra, lao thẳng đến mặt biển.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1551: Tỉnh Lại! (2)

Phóng tầm mắt nhìn lại, trong phạm vi một mảnh biển Vĩnh Hằng này, trong sóng lớn cuồn cuộn, từng cái xương phóng lên cao!

- Cốt độc!

Quỷ Mẫu cắn răng. Lúc âm thanh truyền ra, những cái xương này cuối cùng đều vỡ nát, nổ tung ra, trở thành từng mảnh phấn xương, rơi trong bốn phương tám phương. Đồng thời, một khí tức kịch độc cũng tản ra bốn phía xung quanh!

- Thân thể cường hãn, như vậy thì sử dụng độc tới ăn mòn!

Quỷ Mẫu hừ lạnh, tay phải bấm quyết chỉ vào cái chuông. Nhất thời cái chuông này lại chấn động mãnh liệt, lay động càng lúc càng nhanh. Trên biển Vĩnh Hằng, xương xuất hiện cũng càng lúc càng nhiều.

Thậm chí trên Tiên Vực thứ ba phía xa, lúc này mặt đất ở gần biển Vĩnh Hằng cũng bắt đầu vỡ nát. Từng bộ hài cốt bay ra, lao thẳng đến nơi đây. Sau đó, tất cả cũng tan vỡ, hóa thành cốt độc, bao phủ toàn bộ thiên địa!

- Độc táng!

Giữa không trung, trong mắt Quỷ Mẫu lộ ra sát cơ mãnh liệt, ấn quyết biến hóa. Nhất thời vô số cốt độc ở bốn phía xung quanh giống như hóa thành thực chất, nắm giữ trọng lượng, giống như bùn đất, trực tiếp bao phủ Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, chôn hắn!

Trong tiếng nổ lớn, theo cốt độc chôn xuống, hơi thở của Quỷ Mẫu cũng có chút gấp gáp. Nàng ra tay chính là đòn sát thủ của mình. Lúc này mắt thấy lại phong ấn Bạch Tiểu Thuần, thân thể nàng thoáng một cái lao thẳng đến trời cao, hai tay đưa ra, trong miệng phát ra một tiếng gào thét chói tai.

Tiếng gào thét này quá mạnh mẽ, hình thành lực xuyên qua, hóa thành sóng âm, trùng kích toàn bộ trời cao. Sóng âm đi qua nơi nào, trên bầu trời từng ngọn đèn Trường Sinh Đăng nhất thời tan vỡ với phạm vi lớn. Chớp mắt một cái, tất cả Trường Sinh Đăng lại bị phá hủy!

Nhưng Quỷ Mẫu sắc mặt vui mừng không đợi hiện lên, sắc mặt nàng lại đầu tiên đại biến, một để cho nàng kinh hãi khí tức, trong không trung Trường Sinh Đăng sau khi biến mất, từ rắn mối chiếc thuyền xương bốn phía xung quanh, lại một lần nữa bạo phát ra!

Lần này, hình như toàn thế giới trở thành chụp đèn. Cả vùng trở thành đế đèn. Trường Sinh Đăng... vẫn không có bị phá ra!

- Sao có thể như vậy được!

Quỷ Mẫu thất thanh. Đừng nói Bạch Tiểu Thuần là chuẩn Thiên Tôn, cho dù là Thiên Tôn chân chính, theo Quỷ Mẫu, cũng vẫn không có cách nào triển khai được đạo pháp liên hoàn kinh người như vậy.

Ở trong tâm thần Quỷ Mẫu chấn động mãnh liệt, những cốt độc giống như bùn đất phía dưới lại trực tiếp truyền ra những tiếng nổ lớn. Bỗng nhiên chúng nổ tung ra. Bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần từ bên trong, đi từng bước một đi ra.

Vẫn là bộ dạng chật vật, nhưng đồng thời vẫn là... Lông tóc không tổn hao gì!

- Quỷ Mẫu, ta rất thất vọng về nàng.

Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng.

Quỷ Mẫu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, ngực phập phồng kịch liệt. Nàng đã bỏ qua chuyện đi tiêu diệt Trường Sinh Đăng. Loại Trường Sinh Đăng này lấy thế giới làm cơ sở, trong lòng nàng biết rõ nếu như mình ở bên trong chiến thuyền xương điều khiển còn tốt. Nhưng ở ngoài phá vào, trong thời gian ngắn không thể giải giải được.

Lúc này trong sự tức giận, sát cơ của nàng đối với Bạch Tiểu Thuần cũng mãnh liệt hơn.

- Thật sự cho rằng bản tọa không có cách nào bắt được ngươi sao. Chẳng qua là bản tọa không muốn gây ra dao động quá lớn, khiến cho các Thiên Tôn khác chú ý mà thôi!

Ánh mắt của Quỷ Mẫu lộ ra sự quyết đoán. Tay phải của nàng chậm rãi giơ lên. Trong mắt nàng chớp động ánh sáng âm tu sắc bén. Nhìn kỹ, sâu bên trong mắt nàng có vô số quỷ ảnh lóe lên.

- Cảnh giới Thiên Tôn, nhưng ngưng tụ đạo loại. Đạo loại ẩn chứa ý niệm của thế giới... Để cho ngươi nhìn một chút, cái gì là đạo pháp của Thiên Tôn!

Tay trái của Quỷ Mẫu chợt nhấn một cái, cách không một trảo đánh về phía Bạch Tiểu Thuần!

Nhất thời toàn thế giới đều ầm ầm chấn động. Nhất là ba tòa Tiên Vực của Tà Hoàng Triều, càng như vậy. Vào giờ phút này, tất cả các châu, tất cả các quận bên trong Tà Hoàng Triều, tất cả tu sĩ, người phàm, vô số con dân Tà Hoàng Triều trong thành, rốt cuộc trong mắt đều lộ ra sự mờ mịt. Mỗi một người... Lại có thể vô ý thức nâng tay trái của mình lên, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần đang ở chỗ biển Vĩnh Hằng, chậm rãi đánh ra một trảo!

Vào giờ phút này, Thái Cổ duy nhất bên trong Tà Hoàng Triều, Tà Hoàng thế hệ này vốn đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Đột nhiên hắn lại mở mắt ra. Không chỉ là hắn, còn có năm Thiên Tôn khác bên trong Tà

Hoàng Thành, không quan tâm đang làm cái gì, đều ở trong một cái chớp mắt này, thần sắc biến đổi.

- Có người ở vận dụng Thiên Tôn Pháp!

- Khí tức này... Là Quỷ Mẫu!

Tà Hoàng Triều chấn động. Đồng thời, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng đột nhiên thay đổi. Hơi thở của hắn dồn dập vô cùng. Trước đó hắn vẫn đang suy nghĩ, cảnh giới Thiên Tôn hình như so với Bán Thần cũng không có gì khác biệt quá lớn. Chẳng qua là năm mươi bước so với trăm bước mà thôi.

Nhưng vào giờ phút này, suy nghĩ của hắn lập tức thay đổi. Hắn nhận thấy được bốn phía xung quanh thân thể mình, xuất hiện vô số cái tay không nhìn thấy được nhưng lại có thể cảm nhận được...

Những cái tay này đều chộp vào trên người của mình. Số lượng rất nhiều. Dường như tất cả chúng sinh của ba tòa Tiên Vực bên trong Tà Hoàng Triều đều đang xuất lực. Cho dù Bạch Tiểu Thuần cường hãn mấy đi nữa, căn bản cũng không có cách nào phản kháng giãy dụa.

Thân thể hắn rốt cuộc không chịu sự khống chế của bản thân, lao thẳng đến chỗ Quỷ Mẫu! Cùng lúc đó, cảnh tượng như vậy, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy quen thuộc...

- Vốn không có ý định chuẩn bị để cho mọi người đều biết. Nếu đã như vậy, chỉ có thể từ bên trong hồn của ngươi tìm chút bồi thường. Thân thể ngươi bất diệt, khôi phục nghịch thiên. Như vậy thì xem thử hồn của ngươi có thể cũng bất diệt cũng có lực khôi phục kinh người hay không!

- Quỷ đạo hồn pháp!

Quỷ Mẫu mở miệng thốt ra từng chữ. Bốn chữ vừa truyền ra, trong nháy mắt, tay trái của nàng càng trở nên gần như trong suốt, giống như

có trạng thái tự do cùng mảnh thế giới này. Một tay nàng chộp về phía thiên linh của Bạch Tiểu Thuần, giống như xuyển qua thân thể, nắm lấy thần hồn!

Nhưng ngay khi tay trái của Quỷ Mẫu chạm tới trán của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí muốn xuyên qua, trong chớp mắt, bỗng nhiên thân thể Bạch Tiểu Thuần này đang bị khống chế không thể nhúc nhích, trong mắt hắn lại có tinh quang chớp hiện. Cánh tay trái của hắn giơ lên, nắm lấy... tay trái của Quỷ Mẫu!

Cùng lúc đó, ở trong mắt của Quỷ Mẫu lộ ra sự chấn động kinh ngạc. Tay phải của Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Đại kiếm của thế giới bắc mạch thình lình xuất hiện. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, hung hăng… chém về phía tay trái của Quỷ Mẫu!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1552: Tiểu Ca Ca (1)

- Ta chờ cái tay trái này của ngươi đã rất lâu rồi!

- Công Tôn Uyển Nhi, tỉnh lại!

Một kiếm hạ xuống, giống như từ lúc khai thiên lập địa!

Trong rất nhiều máu tươi rơi ra, Quỷ Mẫu kêu lên thảm thiết, cũng chói tai đến cực hạn. Trong mắt nàng mang theo sự sợ hãi, còn có khiếp vía. Nàng muốn giãy dụa, nhưng đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám…

Theo ánh sáng màu xanh lam sáng chói chiếu ra, Quỷ Mẫu phát ra tiếng gào thét thê lương. Trong tiếng kêu thảm thiết, thần sắc nàng vặn vẹo nhanh chóng lui về phía sau. Tóc tai nàng bù xù. Tay trái của nàng bị một kiếm của Bạch Tiểu Thuần... Trực tiếp chặt đứt!

- Bạch Tiểu Thuần, ta muốn giết ngươi!

Quỷ Mẫu điên cuồng. Cánh tay bị cắt đứt đau đớn mãnh liệt không phải là nguyên nhân khiến cho nàng điên cuồng. Nguyên nhân chân chính... Là câu nói thứ hai của Bạch Tiểu Thuần trước đó!

Đây chính là kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Bước đầu tiên, hắn muốn khiến cho Quỷ Mẫu đi ra khỏi chiếc thuyền xương. Bước thứ hai... Chính là nghĩ biện pháp chém xuống tay trái của Quỷ Mẫu. Cũng chỉ có thể là tay trái!

Nhưng tất cả phát triển cũng không phù hợp với kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Xuất hiện một ít biến số. Giống như Quỷ Mẫu cuối cùng thi triển ra đạo pháp Thiên Tôn. Mức độ cường hãn của nó, loại thần thông này lại dường như có thể ngưng tụ ý niệm của toàn bộ chúng sinh trong Tà Hoàng Triều. Điều này ngoài dự đoán của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn trở tay không kịp. Đồng thời, hắn cũng cảm nhận được chỗ thật sự khủng khiếp của… cảnh giới Thiên Tôn!

Cũng chính là vào lúc đó, hắn nhớ tới cảm giác quen thuộc là từ chỗ nào... Năm đó ở khuê phòng bên trong chiếc thuyền xương này, Quỷ Mẫu cũng từng thi triển qua đạo pháp cùng loại. Đạo pháp kia khống chế không phải là thân thể của Bạch Tiểu Thuần, mà là ý thức của hắn. Hình như muốn đi bóp méo trí nhớ của hắn!

Hiện tại xem ra, hiển nhiên khi đó bởi vì bản thân của Quỷ Mẫu không hoàn chỉnh, vì rời xa Tà Hoàng Triều, cho nên có thể làm được, không phải là mạnh mẽ khống chế thân thể mình giống như bây giờ, chỉ có thể ở trong lúc mình không nhận thức được, thi triển đạo pháp Thiên Tôn đi mê hồn.

Mà bất luận là loại nào... cảnh tượng xuất hiện năm đó, lại một lần nữa hiện ra. Một tia niệm lực trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện. Trong nháy mắt, thân thể hắn lại khôi phục tất cả hành động!

Trên thực tế Quỷ Mẫu chắc hẳn có thể nghĩ tới. Chỉ là nàng chung quy vẫn sơ sót. Dù sao nơi này là đại lục Vĩnh Hằng. Uy lực Thiên Tôn Pháp có thể đạt được mười phần. Nàng không có ý thức được, Bạch Tiểu Thuần lại còn có thể hóa giải!

Mà nàng càng không nghĩ đến, mục đích của Bạch Tiểu Thuần ại là tay trái của mình!

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn Quỷ Mẫu lui về phía sau. Hắn không để ý đến tiếng gào thét thê lương này của Quỷ Mẫu. Thân thể hắn cũng lui về phía sau. Hắn cầm tay trái của Quỷ Mẫu, lúc này chợt vung lên, thần thức dung nhập vào bên trong, trực tiếp tản ra sóng dao động. Sau

đó, hắn giống như kích phát tàn hồn ẩn giấu ở bên trong cánh tay trái này của Quỷ Mẫu.

Trong nháy mắt, cánh tay trái này lại hóa thành một mảnh huyết vụ, ngưng tụ thành một thân ảnh mơ hồ...

Chính là tiểu nữ hài năm đó ở trên chiếc thuyền xương, bị Quỷ Mẫu dung hợp...

Nàng chậm rãi mở mắt ra, sâu bên trong mắt nàng lộ ra sự mờ mịt. Nàng nhìn tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh, dường như còn chưa có tỉnh táo... Cho đến khi bên tai của nàng, truyền đến âm thanh ẩn chứa tu vi của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp ở trong hồn của nàng, giống như tiếng chuông lớn vậy vang vọng.

- Công Tôn Uyển Nhi!

Công Tôn Uyển Nhi là ai? Cái tên này thật quen thuộc, giống như là ta đã từng dùng qua...

Tiểu nữ hài mê man nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn bốn phía xung quanh.

- Năm đó, nàng thất bại, bị bản tôn của nàng cắn nuốt dung hợp. Hiện tại... Ta một lần nữa thức tỉnh nàng. Lại cho bản thân nàng... Từ nay về sau, có cơ hội làm chủ đạo hồn. Ta chỉ cần nàng đi cướp đoạt chiến thuyền, trong quá trình đi về phía Thánh Hoàng Triều, nghe hiệu lệnh của ta là được!

Trong đầu của tiểu nữ hài giống như có âm thanh chuông lớn lại một lần nữa vang vọng, khiến cho thân thể nàng run rẩy. Hình như ở trong trí nhớ, có vô số mảnh nhỏ phải lao tới, muốn tổ hợp cùng một chỗ, nhưng lại vẫn không có cách nào làm được.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Nhìn thần sắc tiểu nữ hài lúc này vặn vẹo, mang theo sự thống khổ, trong mắt lại mờ mịt giãy dụa, hắn giơ tay

phải lên, đặt ở trên đỉnh đầu của tiểu nữ hài. Thần thức của hắn lại bạo phát, hóa thành một đạo thiên lôi, ở trong trí nhớ tàn hồn của tiểu nữ hài, trực tiếp nổ tung ra!

Ầm ầm ầm!

Thiên lôi vang vọng. Hình như tất cả mảnh nhỏ trong đầu của tiểu nữ hài nổ tung, khiến cho những mảnh nhỏ ký ức này bay lượn, một lần nữa ngưng tụ lại cùng nhau. Thân thể của nàng càng thêm run rẩy. Nàng hít thở càng lúc càng gấp rút. Sự mờ mịt trong mắt nàng dần dần biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Thay vào đó, lại là một sự u ám sắc bén và khí tức băng hàn khiến người ta sởn tóc gáy!

- Tiểu ca ca...

Tiểu nữ hài bỗng nhiên cười, ngẩng đầu, nhìn Bạch Tiểu Thuần. Dáng vẻ tươi cười của nàng sáng lạng, Công Tôn Uyển Nhi, trở về!

Tất cả những điều này nhìn như thong thả, nhưng trên thực tế đều chỉ phát sinh trong vòng mấy cái hít thở. Công Tôn Uyển Nhi lộ ra dáng vẻ tươi cười, lúc này rơi ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cho dù đã vượt qua chuẩn Thiên Tôn, cũng cảm thấy da dầu có chút tê dại. Công Tôn Uyển Nhi này ở bên trong thế giới Thông Thiên những năm qua, đã cho Bạch Tiểu Thuần ấn tượng quá khắc sâu.

- Còn ngươi nữa... Quỷ Mẫu!

Công Tôn Uyển Nhi rõ ràng đang đứng đối diện với Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó, nhưng đầu lại chợt đảo ngược, quỷ dị chuyển ở sau đầu, nhìn về phía Quỷ Mẫu đã mất đi cánh tay trái, lúc này khí tức dao động kịch liệt, sắc mặt biến cực kỳ khó coi.

Công Tôn Uyển Nhi lại cười. Tiếng cười của nàng càng lúc càng lớn, cũng chói tai, cũng quỷ dị. Mặc dù khí tức trên người nàng vẫn yếu ớt, nhưng giờ phút này, nàng hình như sử dụng tiếng cười nói cho tất cả mọi người biết, nàng... thật sự đã trở về!!

Trong mắt nàng không có nửa điểm mờ mịt. Ánh mắt nàng lóe lên, còn lập tức lại phân tích ra tất cả mọi chuyện. Rõ ràng theo kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, năm đó nàng bị Quỷ Mẫu dung hợp, vốn mang theo không cam lòng mãnh liệt. Lúc này nàng hoàn toàn không có chút do dự nào, đã quyết định, hợp tác cùng Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1553: Tiểu Ca Ca (2)

Nàng càng hiểu rõ. Cho dù là bị trói đi, Thánh Hoàng cũng tuyệt đối sẽ không giết chết Thiên Tôn. Thế giới này Thiên Tôn chỉ có mấy người như thế. Một khi Thánh Hoàng động thủ, Tà Hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Mà giữa hai đại hoàng triều tuy có ma sát, tất cả lãnh thổ ngươi tranh ta đoạt, nhưng còn xa mới tới trình độ ngươi chết ta sống. Huống gì quan trọng nhất, thân là Thiên Tôn, đều có một tia đạo loại ở lại trong hoàng triều. Cường giả cảnh giới Thái Cổ tuyệt thế, có năng lực dựa vào một tia đạo loại này, sống lại dưới quyền Thiên Tôn!

Mặc dù cần bỏ ra cái giá không nhỏ, lại có rất nhiều hạn chế, nhưng từ trên trình độ nào đó mà nói, Thái Cổ bất tử, Thiên Tôn bất diệt!

Cho nên, lần này tất nhiên là sau khi Tà Hoàng bỏ ra một ít giá lớn, từ bên kia Thánh Hoàng đổi mình lại. Khi đó... mình trở lại Tà Hoàng Triều, vì bản thân cũng là Quỷ Mẫu, cho dù Tà Hoàng, cũng cũng không thể đi tham dự vào chuyện giữa nàng cùng bản tôn.

Trong chớp mắt, tất cả những điều này hiện ra ở trong đầu của Công Tôn Uyển Nhi. Nụ cười của nàng càng thêm sáng lạng. Thoáng một cái, thân thể nàng lao thẳng đến chỗ chiếc chiến thuyền. Lúc này, hơi thở của Cự Quỷ Vương gấp gáp, lộ ra sự kích động. Hắn mang theo hoa ánh trăng, còn có mặt quỷ khóc cười ở dưới sự khống chế của ý thức Bạch Tiểu Thuần, lập tức đi theo.

Đây chính là chuyện trước đó sau khi hắn nghe được kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần yêu cầu hắn phải làm. Phải đi cùng

Công Tôn Uyển Nhi tới chiến thuyền, đề phòng nếu chẳng may!

Mắt thấy tất cả những điều này phát sinh, Quỷ Mẫu đã phát cuồng. Lúc này ở trong sự thê lương, nàng cảm nhận được suy yếu trước đó. Cho dù trong lòng đã tràn ngập hận ý, nhưng chung quy lại không dám tiếp tục chiến đấu nữa. Nàng nhanh chóng lui về phía sau. Trong lúc đó nàng còn hô hoán Thiên Tôn khác cứu viện.

Chỉ là đại lục Vĩnh Hằng quá lớn. Cho dù là Thiên Tôn, cũng khó có thể lập tức chạy tới.

Bạch Tiểu Thuần càng không thể nào bỏ qua cho Quỷ Mẫu lúc này. Hắn bỗng nhiên truy kích.

- Lão quỷ bà ngươi trước đây ở vùng cấm sinh mạng đã nhiều lần làm cho ta khiếp sợ. Khi dễ ta nhát gan có đúng hay không? Mới vừa rồi còn lớn lối như vậy. Nói cho ngươi biết, lão tử đã không giống như trước. Xem lần này ta thu thập ngươi như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới cảnh tượng lúc trước bị đuổi giết, còn có những chuyện năm đó, đã cảm thấy trong lòng tức giận. Lúc này Quỷ Mẫu bị suy yếu từng tầng một. Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng. Ở trên biển Vĩnh Hằng này, khí tức kinh thiên dâng lên, không ngừng truy sát. Máu tươi của Quỷ Mẫu phun ra, chật vật đến cực hạn.

Mặc cho nàng thi triển đạo pháp thần thông như thế nào, cũng chỉ là chuyện vô nghĩa. Ở dưới sự truy kích của Bạch Tiểu Thuần, cũng giống như lúc trước nàng truy sát Bạch Tiểu Thuần vậy, khó có thể hoàn toàn chạy trốn được.

Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là sử dụng mình tốc độ hồn pháp cực hạn của mình muốn kéo dài thời gian. Nhưng tất cả những điều này... thời điểm chiếc chiến huyền rắn mối xương trắng từ phía xa ầm ầm lao đến, khi nhìn thấy được Công Tôn Uyển Nhi đứng ở trên chiến thuyền đó, nhìn về phía mình mỉm cười, Quỷ Mẫu tuyệt vọng, nở nụ cười thảm.

Tay trái của nàng là mấu chốt để điều khiển chiến thuyền. Lúc này chiến thuyền nổ lớn, đập vỡ tất cả hi vọng của nàng...

Không tốn bao nhiêu khí lực, ở dưới biển lửa và cột ánh sáng màu đen của chiến thuyền, ở trong ba mặt quỷ lớn dữ tợn, thậm chí cuối cùng cũng không có cần Bạch Tiểu Thuần ra tay, Quỷ Mẫu đã bị bắt sống!

Khi Công Tôn Uyển Nhi phấn chấn hóa thành khí đen, chui vào trong thất khiếu của Quỷ Mẫu, được sự giúp đỡ của Bạch Tiểu Thuần bắt đầu dung hợp, chiếc chiến thuyền rắn mối xương trắng này đã bạo phát ra tốc độ cực hạn, ở trên biển Vĩnh Hằng này, lao về phía Thánh Hoàng Triều, mang theo một phần đại lễ đủ để cho Thánh Hoàng lộ vẻ xúc động, làm cho cả Thánh Hoàng Triều chấn động, làm cho cả Tà Hoàng Triều chấn động mạnh... Gào thét lao đi!

- Đây, chính là danh trạng chúng ta ném ra! Chính là Thiên Tôn. Bạch Tiểu Thuần ta phất tay áo, dám không tan thành mây khói sao?

Lúc trước Bạch Tiểu Thuần tinh thần sa sút, lúc này không thể nói là đã quét sạch. Nhưng nghĩ tới cảnh tượng chấn động do chuyện này đưa tới, hắn cũng không tránh khỏi cảm thấy hăng hái, đứng ở trên chiến thuyề, tay áo vung lên, ngạo nghễ mở miệng.

Một Thiên Tôn, chín Bán Thần!

Phần đại lễ này, sợ là từ khi Thánh Hoàng Triều thành lập tới nay, từ trước tới nay cũng chưa từng thu được!

Nhất từ trước tới nay!

Chuyện này quá lớn. Căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần đi tuyên dương. Theo lúc trước khi Quỷ Mẫu thi triển đạo pháp Thiên Tôn, đã dẫm tới tất cả Thiên Tôn cùng với Tà Hoàng bên trong Tà Hoàng Triều chú ý, rất nhanh. Không lâu sau khi con rắn mối xương trắng rời khỏi đó, ở khu vực biển Vĩnh Hằng, nơi Bạch Tiểu Thuần cùng Quỷ Mẫu giao chiến, lại lập tức bị từng thần thức trong nháy mắt ngưng tụ.

Tổng cộng năm đạo thần thức, chính là năm đại Thiên Tôn bên trong Tà Hoàng Triều hôm nay. Thần thức của bọn họ không phải đồng thời đến, mà là lục tục hạ xuống. Nhưng mỗi một thần thần hạ xuống, sau khi cảm nhận được khí tức nơi đây, tâm thần đều chấn động mãnh liệt, giống như thiên lôi đánh xuống từng trận.

Nhất là sau khi thần thức của vị Quảng Mục Thiên Tôn kia hạ xuống, dựa vào đạo pháp đặc biệt của hắn, trình diễn ra hình ảnh của Bạch Tiểu Thuần cùng Quỷ Mẫu ra tay trong mấy hơi thở cuối cùng, tâm thần mọi người đều cuộn trào, kinh thiên động địa, chấn động kinh ngạc cùng phẫn nộ, đã đạt tới cực hạn.

- Bắt trói Thiên Tôn của triều ta?

- Muốn đưa Quỷ Mẫu Thiên Tôn cho Thánh Hoàng, làm danh trạng!

- Cuồng đồ lớn mật. Người này không ngờ lại dám sỉ nhục triều ta như vậy!

Phẫn nộ đến từ năm vị Thiên Tôn, lập tức khiến cho trời cao vặn vẹo, phong vân cuốn ngược. Biển Vĩnh Hằng đều không chịu nổi sóng thần thức của năm đại Thiên Tôn, nhất thời cuồn cuộn ngập trời.

- Đuổi theo!

Thần thức của năm vị Thiên Tôn trong Tà Hoàng Triều này lập tức có quyết định. Mặc dù bản tôn của bọn họ không có tới, nhưng năm thần thức mạnh mẽ. Cho dù Bạch Tiểu Thuần là tu vi chuẩn Thiên Tôn, một khi bị đuổi theo, cũng không phải là đối thủ.

Tiếng sấm không ngừng khuếch tán ra, rít gào. Biển Vĩnh Hằng dường như chịu áp lực, chỉ có thể hóa thành từng đợt sóng lớn hơn nữa, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, giống như hình thành sóng thần, mấy ngày liền tiếp đất.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1554: Trọng Tố Đạo Tâm!

Thiên Tôn bị bắt trói, chuyện này quá lớn. Năm vị Thiên Tôn biết được. Đồng thời, một ít Bán Thần trong Tiên Vực thứ ba này cũng sử dụng cách thức của từng người biết được chuyện này. Mỗi người đều mở to mắt, trong lúc hít sâu, hoảng sợ vô cùng.

Rất nhanh, chuyện này giống như gió bão, điên cuồng truyền ra ở toàn bộ Tiên Vực thứ ba thậm chí bên trong Tà Hoàng Triều. Thậm chí Thánh Hoàng Triều cũng nghe được được ít lời đồn đại!

Mà biết được chuyện này còn sớm hơn so với bọn họ, lại là Tà Hoàng trong Tà Hoàng Triều. Trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần bắt trói Quỷ Mẫu đưa đi, hắn đang nhắm mắt chợt mở mắt ra. Sâu bên trong mắt hắn có tinh quang bắn ra. Còn có một sự tức giận tràn ngập. Hắn hừ lạnh một tiếng, muốn đứng dậy. Nhưng trong chớp mắt khi đứng dậy, bước chân hắn lại chợt dừng lại... Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Thành Hoàng của Thánh Hoàng Triều.

Người ngoài không cảm giác được, nhưng ở trong một chớp mắt này, hắn nhận thấy được rõ ràng. Ở bên trong Thánh Hoàng Thành xa xôi, có một khí tức không kém gì mình, đang dâng lên ngập trời, từ phía xa đối lập lại.

Dường như chỉ cần mình đi ra khỏi Tà Hoàng Thành này, bước vào biển Vĩnh Hằng, như vậy vị Thánh Hoàng ở Thánh Hoàng Thành kia nhất định sẽ ra tay ngăn cản. Hậu quả khi loại chuyện này cứ thế tiến hành... chính là trạng thái của hai đại hoàng triều ban đầu chỉ là xung đột mâu thuẫn với phạm vi nhỏ, sẽ biến thành chiến tranh phạm vi lớn.

Chuyện này bất luận là Tà Hoàng hay Thánh Hoàng, cũng không nguyện ý lựa chọn. Thật ra, Thánh Hoàng Triều mặc dù có yếu thế, nhưng Tà Hoàng Triều cho dù giành được thắng lợi cuối cùng, cũng phải trả giá cao. Cho dù là bản thân Tà Hoàng cũng vẫn không có cách nào quyết định.

Dưới sự kìm chế lẫn nhau, ánh mắt của Tà Hoàng lóe lên, lại chậm rãi ngồi xuống. Chỉ là trong giờ phút này, băng hàn trong mắt hắn càng thêm nồng đậm.

Ở trong lúc Tà Hoàng ở đây buông tha truy kích, đồng thời ở một chỗ Tiên Vực khác, trong hoàng cung của Thánh Thành Hoàng trong Thánh Hoàng Triều lúc này có tiếng cười truyền khắp thiên địa. Trong lúc mọi người trong Thánh Hoàng Thành vô cùng kinh ngạc, sau tiếng cười kia, có một giọng nói ôn hòa từ bên trong hoàng cung truyền xuống pháp lệnh!

- Cổ Thiên Quân đạo hữu, vẫn mong đi tới biên giới một chuyến, thay mặt bản hoàng nghênh đón vị đạo hữu thế giới Thông Thiên... dâng lên đại lễ này!

Theo âm thanh vang vọng, một kiếm khí kinh thiên từ bên trong Thánh Hoàng Triều phóng lên cao. Ở bên trong kiếm khí kia, bên trong hư vô đi ra một người nam tử trung niên mặc áo bào trắng, mái tóc bạc, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, phía sau lưng đeo một thanh đại kiếm.

Nam tử này tuấn lãng không tầm thường. Lúc này sau khi hướng về phía hoàng cung của Thánh Hoàng Thành hơi cúi đầu, hắn xoay người thoáng một cái, lao thẳng đến phía xa. Ở phía sau hắn cũng có không ít cường giả Bán Thần đều đi theo.

Chuyện này khiến cho không ít người vô cùng kinh ngạc. Theo sự tìm hiểu, rất nhanh bên trong Thánh Hoàng Thành thậm chí Thánh Hoàng Triều càng lúc càng có nhiều người biết được chuyện này. Sau khi nghe được, bọn họ đều trợn mắt hốc mồm.

- Có tu sĩ thế giới Thông Thiên bắt trói được Quỷ Mẫu Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều?

- Muốn tới Thánh Hoàng Triều chúng ta, ném danh trạng!

- Trời ạ, người thế giới Thông Thiên này sao lại có lá gan lớn như vậy!

- Bắt trói Thiên Tôn!

Ở trong sự chấn động của hai đại hoàng triều, thời gian trôi qua. Rất nhanh đã qua mấy ngày. Vì tốc độ của con rắn mối xương trắng càng lúc càng nhanh, lao nhanh ở trên biển Vĩnh Hằng này. Tốc độ kia thậm chí vượt qua bản thân của Quỷ Mẫu, khiến cho thần thức của năm vị Thiên Tôn Tà Hoàng Triều phía sau nhất thời nửa khắc khó có thể đuổi theo.

Đặc biệt là càng rời xa Tà Hoàng Triều, càng đến gần Thánh Hoàng Triều, bọn họ càng thêm lo lắng.

Thậm chí ở năm người phân tích, tốc độ đuổi bắt như vậy, sợ là cho dù đuổi kịp, cũng đã cách Thánh Hoàng Triều không xa. Loại chuyện này... sẽ khiến cho bọn họ rất bị động.

Cuối cùng trong lúc đang do dự, pháp lệnh của Tà Hoàng lại truyền vào trong tâm thần của năm người bọn họ. Lúc này, bọn họ mới bỏ qua truy kích. Thần thức của năm người hóa thành năm thân ảnh mơ hồ, đứng ở trên biển Vĩnh Hằng, nhìn về phía nơi xa xăm. Trong mắt của năm đại Thiên Tôn Tà Hoàng Triều này đều lộ ra sự âm u lạnh lẽo sắc bén.

- Bạch Tiểu Thuần sao?

Ở dưới tình huống Tà Hoàng muốn biết được, cái tên này rất nhanh đã khiến cho tất cả mọi người biết được. Lúc này bọn họ cũng đã được hiểu rõ tất cả từ trong pháp lệnh của Tà Hoàng.

- Khôi Tổ của thế giới Thông Thiên!

Năm người cười lạnh, thu hồi ánh mắt. Thần thức dần dần tiêu tan trở về.

Truy binh buông tha. Đồng thời, ở trong thiên địa cách thần thức của năm người rất xa xôi, Công Tôn Uyển Nhi điều khiển rắn mối xương trắng, tốc độ cực nhanh. So với bản tôn tự mình điều khiển, hoàn toàn không kém hơn. Thậm chí vì Công Tôn Uyển Nhi vốn chính là tàn hồn tay trái của bản tôn. Tay trái chính là mấu chốt để điều khiển pháp bảo này, cho nên dần dần, tốc độ của rắn mối xương trắng rốt cuộc còn kinh người hơn so với Quỷ Mẫu tự mình điều khiển.

Trong tiếng nổ lớn, theo tốc độ bạo phát, sóng dao động thiên địa khiến cho biển Vĩnh Hằng cũng mang theo một đường sóng lớn cuồn cuộn. Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên rắn mối xương trắng, nhìn thiên địa phía xa. Trong lòng của hắn dần dần phấn chấn.

- Nãi nãi của ngươi. Đại lục Vĩnh Hằng... Lại như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần tay áo vung. Theo tốc độ của rắn mối xương trắng, tâm tình hắn càng thêm sục sôi. Dĩ nhiên t sự chán chường trước đó, đã hoàn toàn tan biến.

- Thiên Tôn thì thế nào? Còn không phải là bị ta bắt trói lại sao?

- Cho dù là Thái Cổ... Bạch Tiểu Thuần tới lúc tu vi mới là Kết Đan lại dám bắt trói Bán Thần. Tu vi Thiên Nhân lại dám vỗ đầu của chuẩn Đại Thừa. Hiện tại tu vi Bán Thần... còn dám bắt trói lại Thiên Tôn chân chính!

Hình như, tốc độ của con rắn mối xương trắng cực hạn, sau khi rời xa Tà Hoàng Triều, giống như mang theo Bạch Tiểu Thuần rời xa tinh thần sa sút trong lòng hắn. Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn về phía dấu vết của ngọn lửa trên tay phải của mình, trong mắt của hắn lại lộ ra hi vọng sắc bén.

- Hạo nhi không chết. Sớm hay muộn gì, ta cũng phải nghĩ biện pháp thức tỉnh hắn. Như vậy hiện tại bày ra ở trước mặt ta, chính là khiến cho bản thân ta ở đại lục Vĩnh Hằng này, hoàn toàn đứng vững, càng lúc càng mạnh!

- Con đường của ta không có thay đổi, vẫn là trường sinh. Lý tưởng của ta cũng không có thay đổi. Vẫn là... khiến cho ta cùng với tất cả người thân, bằng hữu của ta, cùng nhau... Trường sinh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1555: Ngươi Này Chết Phụ Thân. (1)

- Trừ điều đó ra, còn có thêm một điều... Khiến cho mảnh thế giới này từ nay về sau... có thế giới Thông Thiên nhỏ nhoi của ta!

Bạch Tiểu Thuần vốn không phải là anh hùng. Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ. Hiện tại, hắn đi từng bước một. Trong lòng của hắn đã hiểu trách nhiệm cùng gánh vác của mình.

Cho dù thế giới tan vỡ là chuyện nhất định xảy ra. Cho dù Bạch Tiểu Thuần không có báo thù, chung quy cũng sẽ nổ tung, thậm chí càng thê thảm hơn. Nhưng sau khi thức tỉnh, nhìn thấy từng thi thể tìm được, Bạch Tiểu Thuần vẫn cay đắng.

Ngoại trừ Thông Thiên đạo nhân ra, tất cả những người khác theo thế giới Thông Thiên, nhất định sẽ tan vỡ nổ tung. Ở dưới tai họa chung này, không quan tâm bọn họ đã từng có ân oán gì, đều đã trở nên bé nhỏ không đáng kể.

- Đáng tiếc không nhìn thấy được... Sau khi bọn họ nghe thấy chuyện này, sẽ là dạng biểu tình gì. Nhưng chung quy có một ngày, ta sẽ thấy!

Bạch Tiểu Thuần đón gió, hít một hơi thật sâu. Trong đôi mắt hắn lấp lánh sự kiên định chấp nhất, mang theo hồi ức, mang theo khát vọng đối với tương lai, còn mang theo một sự kiên quyết!

Cự Quỷ Vương từ bên trong khoang của chiến thuyền đi ra. Nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đứng ở đầu thuyền, trong mắt hắn lộ ra sự vui mừng. Ở sâu trong nội tâm, hắn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Ta biết Bạch Tiểu Thuần... đã trở về...

Theo chuyện này khuếch tán, vì hắn quá mức kinh người, vì hắn quá mức chấn động, bất luận là Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, tất cả những người biết được, đều không thể áp chế được sự chấn động trong lòng mình. Bọn họ cũng liền khiến cho được chuyện này được truyền bá càng thêm nhanh chóng. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, chuyện này đã giống như trận gió lốc, cuốn ra toàn thế giới.

Cũng chính bởi vì vậy, chuyện này cũng truyền vào đến trong tai những người của thế giới Thông Thiên đang phân tán ở trên mặt đất này, khiến cho mỗi một người nghe được, đều mở to hai mắt, hít thở dồn dập. Đồng thời, một khắc kia khi trong lòng chấn động, sự cay đắng lâu dài trong mắt bọn họ đều xuất hiện một chút ngọn lửa hy vọng!

- Bạch Tiểu Thuần!

Bên trong Thánh Hoàng Triều, một chỗ châu thành khổng lồ, có một lão nhân toàn thân mặc áo bào tầm thường, ngồi ở trong một tửu lâu, nghe mọi người ở bốn phía xung quanh bàn luận ầm ĩ chuyện liên quan tới Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều bị bắt trói. Lão già này nhìn như bình thường, nhưng sự kích động trong lòng đã ngập trời.

Hơi thở của hắn cũng thoáng gấp gáp. Trong mắt lộ ra tinh quang. Hắn chỉ có thể cúi đầu để che giấu. Hắn cầm lấy bầu rượu ở trước mặt, uống xong một ngụm lớn, sau đó tiếng cười thầm trong lòng, đã không ngừng vang vọng.

- Không hổ danh là người lão phu năm đó coi trọng. Bạch Tiểu Thuần, lão phu ở Thánh Hoàng Triều chờ ngươi!

Lão già này, chính là người ở Khôi Hoàng Thành trước đây... Đại Thiên Sư!

Bất luận là tu vi Bán Thần, hay tâm cơ thủ đoạn của hắn, đều khiến cho hắn ở bên trong Thánh Hoàng Triều này tương đối an toàn, đủ để giấu diếm thân phận, quan sát hoàng triều này thậm chí thế giới này.

Bên trong Thánh Hoàng Triều, trong các khu vực khác nhau, người giống như Đại Thiên Sư vậy, khi nghe được chuyện này sau đó kích động, chỗ nào cũng có. Thời khắc này, ở bên trong một Tiên Vực khác, ở một chỗ quận thành, Chu Nhất Tinh đang cười đùa cợt nhả đối với người cúi đầu khom lưng. Sau khi không ngừng thở dài rời đi, hắn sờ sờ vào túi đựng đồ. Ở trong đó có số linh thạch hắn dựa vào luyện linh kiếm được trong mấy ngày nay.

Hắn dù sao không phải là Đại Thiên Sư, có thể gần như hoàn mỹ che giấu tung tích. Hắn đơn giản đã suy nghĩ cẩn thận, chẳng phải ở Thánh Hoàng Triều được nói là nhân đức, trước tạm thời lá mặt lá trái, sống sót rồi lại nói sau.

Nhưng hôm nay, linh thạch trong túi cũng không bằng sự kích động trong lòng hắn.

- Chủ tử vẫn đầy sức sống. Không xuất hiện thì thôi. Một khi xuất hiện... Thì làm ra chuyện lớn kinh thiên như vậy!

Trong lòng Chu Nhất Tinh đang hưng phấn kích động. Sâu trong lòng hắn cũng có phần chờ mong. Hắn chờ mong mình có thể hoàn toàn đứng vững gót chân ở chỗ này, chờ mong mình có thể ở bên trong thế giới Vĩnh Hằng này, cũng có huy hoàng thuộc về mình.

- Người nơi này đều không biết luyện linh... Ta muốn trở thành đại sư đức cao vọng trọng ở bên trong thành này, không người nào dám trêu chọc!

Chu Nhất Tinh hít một hơi thật sâu, bước chân bước xa hơn, giống như giấc mộng trong lòng, dựa vào bước chân này, sẽ cách mình càng lúc càng gần.

Đồng thời vào giờ phút này, bên trong một châu cách quận thành nơi Chu Nhất Tinh ở rất xa xôi, trong một đình viện rất xa hoa, Thần Toán Tử ưu buồn đứng ở nơi đó, chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong thần sắc mang theo sự phiền muộn.

- Vì sao số phận của Thần Toán Tử ta lại nhấp nhô như vậy... Ở Man Hoang là như vậy, ở chỗ này... lại có thể vẫn là như vậy!

- Bạch Tiểu Thuần, ta cũng muốn giống như ngươi đi bắt trói Thiên Tôn. Ta cũng không nguyện ý hưởng thụ sự xa hoa ở nơi đây...

Trong lúc Thần Toán Tử đang xúc động, trong căn phòng phía sau hắn truyền tới âm thanh kiều mị của một nữ tử.

- Tiểu Tính Tính, còn không tiến vào.

Thần Toán Tử thở dài một tiếng, mang theo sự thống khổ, nhưng trên thực tế trong lòng lại có chút đắc ý, đi về phía căn phòng...

So với việc những người bị truyền tống đến Thánh Hoàng Triều, lúc này những tu sĩ thế giới Thông Thiên thân ở Tà Hoàng Triều, bọn họ càng kích động mãnh liệt hơn. Giờ khắc này ở bên trong Tiên Vực thứ hai của Tà Hoàng Triều, ở trong một sơn cốc, Linh Khê lão tổ cùng Lý Thanh Hậu, hai người có chút suy yếu, giống như đều có thương thế. Nhưng hiện tại thần sắc bọn họ đều phấn chấn.

- Xác định? Thật sự là do Tiểu Thuần làm? Hắn trói lại Quỷ Mẫu Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều!

Lý Thanh Hậu kích động nói, sự tự hào trong mắt đôi tự hào đặc biệt mãnh liệt.

Linh Khê lão tổ cũng hít thở dồn dập, cười ha hả. Trong thần sắc của hắn trong dâng lên sự hi vọng.

- Thanh Hậu, ngươi đi Thánh Hoàng Triều. Ở đây một mình lão phu liền có thể được.

Linh Khê lão tổ nói, ho khan, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

- Bản thân Tiểu Thuần có thể chiếu cố cho hắn. Hắn làm như vậy, chỉ sợ cũng có ý muốn cho tất cả mọi người hy vọng. Chúng ta cũng phải tận

dụng thời gian, tranh thủ tìm được nhiều người hơn!

Lý Thanh Hậu lắc đầu. Chỉ là lúc nhìn về phía Linh Khê lão tổ, thần sắc có chút lo lắng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1556: Ngươi Này Chết Phụ Thân. (2)

- Có Trương Đại Bàn hài tử này âm thầm chiếu cố, lão phu không sao. Hiện tại những người Tà Hoàng Triều này đều bị Tiểu Thuần thu hút, chính là thời điểm chúng ta xuất thủ!

Linh Khê lão tổ hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra sự quyết đoán.

- Ta là lão tổ Nghịch Hà Tông. Cho dù ở đại lục Vĩnh Hằng này, thân phận của lão phu không thay đổi. Nhà không có, nhưng tông môn... vẫn còn! Lão phu muốn tự tay, tìm từng đệ tử ở bên ngoài trở về!

Trong lúc Linh Khê lão tổ cùng Lý Thanh Hậu ở đây phấn chấn, đồng thời trong phạm vi Tà Hoàng Triều, trong một chỗ hoang dã, Tống Khuyết tóc tai bù xù, thần sắc dữ tợn, trực tiếp bẻ gảy cổ một vị tu sĩ cuối cùng truy sát mình.

Trong lúc thở hồng hộc, Tống Khuyết lau đi máu tươi trên khóe miệng, nhìn bốn phía xung quanh thi thể đầy đất. Sát khí trong mắt của hắn tăng lên. Nghĩ đến chuyện nghe được từ trong miệng những người này trước đó, khóe miệng hắn cuối cùng cũng nở một nụ cười. Nhưng ở sâu trong nụ cười này, lại che giấu sự quật cường không chịu thua.

- Bạch Tiểu Thuần này bất kể tới đâu, đều có thể thanh danh hiển hách... Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông, Tinh Không Đạo Cực Tông còn có Man Hoang... Chỉ có điều ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, nhất là bên trong Tà Hoàng Triều, Tống Khuyết ta nhất định có thể đi sau vượt trước, đánh ra một mảnh thiên địa của riêng mình!

Tống Khuyết hít một hơi thật sâu. Hắn thích khí tức Tà Hoàng Triều này, thích sự giết chóc tranh đoạt ở đây, thích ở đây không từ thủ đoạn cùng với ngươi chết ta sống!

- Ngoại trừ người của thế giới Thông Thiên, những người khác... đều có thể giết!

Tống Khuyết hít một hơi thật sâu, đang muốn rời khỏi đó. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa hơn, một hướng khác trên Tiên Vực thứ hai này.

Hắn cũng ngẫu nhiên biết được, nữ nhi Cự Quỷ Vương ở Man Hoang, một trong những đạo lữ của Bạch Tiểu Thuần, Hồng Trần Nữ, đang ở trong khu vực này, cũng giống như mình, đều lựa chọn giết chóc cùng tranh đoạt!

Vì tu vi Thiên Nhân, mặc dù đưa tới sự coi trọng lớn hơn nữa, nhưng ở dưới sự giết chóc, thu được tài nguyên cũng càng nhiều hơn.

- Sớm hay muộn, ta cũng sẽ trở thành Thiên Nhân!

Tống Khuyết xoay người thoáng một cái. Áo bào màu đen của hắn biến mất ở trong đêm tối.

Ở phương hướng xa xôi, nơi hắn nhìn tới trước đó, cách nửa Tiên Vực, trong một miếu thờ mẹ Vĩnh Hằng ở nơi sơn dã, Hồng Trần Nữ ngồi ở chỗ đó, uống chén nước thuốc đỏ như máu trong tay, lạnh lùng nhìn mấy tu sĩ Tà Hoàng Triều ở trước mặt nàng, đang run rẩy quỳ lạy ở nơi đó.

- Tà tu của châu thành đến là lúc, bản tọa có biện pháp rời đi. Nhưng trước khi đi, mạng nhỏ của các ngươi, nhất định không còn. Cho nên lựa chọn như thế nào, không cần bản tọa tiếp tục nhắc nhở.

- Hiện tại, thuốc sức sống còn chưa đủ, đi lục soát cho ta. Đi tìm. Tìm không được, mượn sức sống của đệ tử của các ngươi tới thay đi!

Giọng điệu của Hồng Trần Nữ lạnh như băng, giống như làn gió rét đậm, khiến cho mấy tu sĩ ở trước mặt nàng đều run rẩy, vội vàng đáp ứng, vội vàng rời đi. Tất cả đã đều mù quáng. Ở trước mặt bọn họ chỉ có một con đường. Đó chính là thỏa mãn mọi yêu cầu nữ ma đầu này đề ra.

Tà Hoàng Triều quá lớn... Tông môn tà tu cho dù lớn như bọn họ vậy, bị diệt vong, cũng sẽ không gây ra sóng gió quá lớn.

- So với chúng ta, nàng mới là ma đầu!

Mấy tu sĩ này khóc không ra nước mắt. Nhất là nhớ tới thủ đoạn của đối phương trước đó, bọn họ lại sợ hãi vô cùng.

Lạnh lùng đưa mắt nhìn mọi người rời đi, Hồng Trần Nữ hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn bụng của mình. Tất cả sự lạnh lẽo trong mắt nàng đều biến mất. Thay vào đó lại là ấm áp cùng hi vọng.

- Phụ thân đáng chết của con không biết đi chết ở nơi nào. Nhưng nếu con xuất hiện, như vậy mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ tốt cho con!

Trên biển Vĩnh Hằng, trong chiến thuyền rắn mối xương trắng, Bạch Tiểu Thuần hắt hơi một cái.

- Không biết ai lại nguyền rủa ta.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi trước mặt.

- Nàng mới vừa nói Trương Đại Bàn hiện tại ở Tà Hoàng Thành, được gọi là Trương đại sư?

Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hỏi. Hắn đang hỏi thăm Công Tôn Uyển Nhi, tin tức có liên quan tới Trương Đại Bàn cùng Hầu Tiểu Muội. Sau khi nghe được Công Tôn Uyển Nhi nói tới chuyện có liên quan đến Trương Đại Bàn hắn không nhịn được hỏi rõ.

- Không sai. Trong trí nhớ của Quỷ Mẫu tồn tại chuyện của Trương Đại Bàn rất rõ ràng. Trước đây, sau khi gia hỏa kia... đến Tà Hoàng Thành, vì hắn cho thấy phương pháp luyện linh, kinh động cả triều, ngay cả Tà Hoàng cũng lộ vẻ xúc động. Vì chỉ một mình hắn có thành tựu ở trên phương diện luyện linh, khi đó thân thể của Khôi Tể còn chưa có tan vỡ. Vì vậy Trương Đại Bàn này đã được trọng dụng. Nghe nói là được an bài luyện linh cho toàn bộ Tà Hoàng Thành.

- Cho dù hiện tại thân thể Khôi Tể tan vỡ, người của thế giới Thông Thiên rơi vào trong cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng địa vị của gia hỏa này ở trong Tà Hoàng Thành, vẫn không thấp.

Công Tôn Uyển Nhi cười nói.

- Về phần Hầu Tiểu Muội, ngươi có thể yên tâm. Quỷ Mẫu thu nàng làm đệ tử. Nàng cũng hiện rõ tư chất quỷ đạo kinh người, được Quỷ Mẫu bồi dưỡng trở thành người truyền thừa đạo pháp, để ý không hết. Cho nên nàng mới không lấy Hầu Tiểu Muội tới áp chế ngươi. Bởi vì theo nàng, tầm quan trọng của Hầu Tiểu Muội, mặc dù không bằng ngươi, nhưng đối với truyền thừa đạo pháp của nàng mà nói, cũng không kém là bao nhiêu.

- Chỉ có điều ngươi tạm thời không gặp được. Hiện tại nàng đang ở bên trong động phủ của Quỷ Mẫu tại Tà Hoàng Thành, đang bế quan tu luyện, trùng kích cảnh giới Thiên Nhân!

Nghe được Trương Đại Bàn lại có thể ở bên trong Tà Hoàng Triều, lăn lộn phong sinh thủy khởi như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng trợn mắt há hốc mồm. Cự Quỷ Vương ở bên cạnh, mặc dù từ trước đến nay chưa từng nghe qua cái tên Trương Đại Bàn này, nhưng ở trong một chớp mắt này, hắn cũng kinh sợ.

- Trương Đại Bàn này lại có thể là người tài hoa hơn người như vậy, có thể một thân một mình, ở bên trong Tà Hoàng Triều này đứng vững gót chân! Xem ra quả nhiên là tên tốt, mạng cũng tốt!

Cự Quỷ Vương hít vào một hơi. Hắn chỉ cảm thấy cái tên Trương Đại Bàn này chữ lớn, nhìn thế nào đều tốt hơn nhiều so với chữ nhỏ. Thật sự có cảm giác xúc động khi đối phương là kỳ nam tử. Trong lòng hắn cũng đang tiếc nuối. Lúc mình ở Man Hoang, thế nào lại không quen biết với Trương Đại Bàn này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1557: Niệm (1)

- Vậy... Công Tôn Thiên Tôn, vậy Trương Đại Bàn có đạo lữ chưa?

Cự Quỷ Vương không biết nghĩ tới điều gì, hăng hái bừng bừng hỏi.

Hắn hỏi thăm như vậy, Bạch Tiểu Thuần lập tức không vui, trừng mắt với Cự Quỷ Vương. Hắn suy nghĩ Cự Quỷ Vương này chẳng lẽ thích làm người ta mai mối? Năm đó đẩy nữ nhi cho mình. Hiện tại lại đi tìm hiểu Trương Đại Bàn. Chẳng lẽ, gia hỏa này còn có con gái tư sanh?

Bạch Tiểu Thuần hồ nghi liếc nhìn Cự Quỷ Vương một vòng. Ánh mắt này khiến Cự Quỷ Vương có chút chột dạ, cười gượng vài tiếng. Thật sự không giống như Bạch Tiểu Thuần suy đoán, hắn mặc dù không có con gái tư sanh, nhưng lại đối với loại chuyện dựa vào quan hệ cạp váy để trói buộc cường giả như vậy, hắn đã nếm được ngon ngọt.

Trong lòng hắn vừa rồi cũng đang suy nghĩ, có nên nhận một nàng con gái nuôi các loại, sau đó giao cho Trương Đại Bàn trở thành đạo lữ, như vậy mình lại có thêm một con rể... Từ đó về sau, con rể đi chinh phục giang sơn, nữ nhi lại chinh phục con rể, bản thân mình làm nhạc phụ, tự nhiên cũng chính là thiên hạ vô địch.

Tâm tư Cự Quỷ Vương thế nào, Bạch Tiểu Thuần ít nhiều cũng có thể nhìn ra được. Quá trơ trẽn. Trong lòng hắn cũng đang thổn thức. Những gì Trương Đại Bàn từng trải qua, Công Tôn Uyển Nhi chỉ nói đơn giản mấy câu, nhưng có thể tưởng tượng được ở trong quá trình này, nhất định tràn ngập nguy hiểm đáng sợ.

Dù sao, đối với Trương Đại Bàn khi đó mà nói, đi tới một thế giới lạ lẫm, rời xa quê hương. Tu vi của hắn lại chỉ là Nguyên Anh. Hắn có thể đi từng bước một đứng vững, thậm chí đạt được địa vị bên trong Tà Hoàng Triều như ngày hôm nay, mặc dù dựa vào luyện linh, nhưng chuyện này cũng không phải mỗi một tu sĩ biết luyện linh, cũng có thể đạt được thành tựu như vậy.

Còn có Hầu Tiểu Muội, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần cuối cùng yên tâm. Hiện tại quan hệ giữa hắn cùng Công Tôn Uyển Nhi, mặc dù chưa nói tới bằng hữu, nhưng cũng là cùng loại với đồng minh. Hắn có thể nhìn ra Công Tôn Uyển Nhi không giấu diếm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy cao hứng vì Hầu Tiểu Muội.

Dù sao, ở trên đại lục Vĩnh Hằng nguy cơ mai phục khắp nơi này, Hầu Tiểu Muội từ khi đến đây, trước sau đều an toàn, mà còn có tài nguyên sung túc đi tu luyện. Bất luận là Quỷ Mẫu trước đây, hay Công Tôn Uyển Nhi hôm nay, cho dù hai người vì nguyên nhân khác nhau, đều sẽ càng chiếu cố đối với Hầu Tiểu Muội.

Sau khi trong lòng yên ổn, Bạch Tiểu Thuần nhìn tầng mây trên thiên địa của chiến thuyền đang lao nhanh, hỏi tới chuyện hắn quan tâm nhất hiện tại, ngoại trừ thân bằng ở thế giới Thông Thiên.

- Uyển nhi, nàng thân là Thiên Tôn. Như vậy... Như thế nào mới có thể trở thành Thiên Tôn?

Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi hỏi. Tu vi của hắn hiện nay nhìn như chuẩn Thiên Tôn, nhưng trên thực tế vẫn không thỏa đáng.

Bất Tử Quyển mặc dù đại viên mãn, nhưng Trường Sinh Quyển lại không có đại viên mãn. Cho nên tu vi của hắn hiện tại chỉ có thể nói là còn đang trong cảnh nội Bán Thần. Cảnh giới phân chia cụ thể thế nào, chính hắn cũng có chút không rõ.

Hắn tuy biết, sau khi Bất Tử Quyển cùng Trường Sinh Quyển đều đại viên mãn, hình như có thể thăng cấp Thiên Tôn. Nhưng quá trình cụ thể cùng với những chỗ cần phải chú ý là thế nào, hắn lại ngây thơ không hiểu gì.

Công Tôn Uyển Nhi thân là Thiên Tôn sơ kỳ. Ở trên một điểm này, ý nghĩa chỉ điểm đối với Bạch Tiểu Thuần là cực lớn. Cự Quỷ Vương đứng ở bên cạnh cũng vểnh tai nghe. Hắn đã dừng lại ở Bán Thần trong rất nhiều năm. Đối với chuyện này, hắn biết được cũng không nhiều hơn so Bạch Tiểu Thuần. Lúc này hắn cũng tập trung tinh thần lắng nghe.

Công Tôn Uyển Nhi mỉm cười, vén vài sợi tóc bị gió thổi tung. Nàng vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ, giờ phút này với động tác mềm mại như vậy, khiến cho ở trên người của nàng, lộ ra phong tình. Ngay cả đôi mắt đẹp đảo qua, cũng theo tóc đen phất phới, khiến trong lòng người ta có cảm giác ngứa ngáy.

Cự Quỷ Vương cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô. Hắn có chút háo sắc, lúc này mắt cũng sáng lên.

Mà tim Bạch Tiểu Thuần cũng đập rộn lên. Nhưng liên tưởng tới chuyện của Công Tôn Uyển Nhi lúc ban đầu, hắn lại lập tức cảnh giác, thầm hô yêu nữ. Đồng thời, hắn cảm thấy mình bây giờ đã là thân phận khác, nhất là so với loại phương pháp thần thông ánh mắt này, Bạch Tiểu Thuần sẽ không bởi vì đối phương là một nữ tử, sẽ tỏ ra yếu kém.

Vì vậy hắn hung hăng trợn mắt nhìn qua. Vì để cho mình còn có uy nghiêm, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, sau đó tròng mắt tùy ý thoáng động, quan sát thân thể Công Tôn Uyển Nhi từ trên xuống dưới.

Không thèm để ý chút nào trước ánh mắt cuarh ai người, Công Tôn Uyển Nhi cười duyên thân thể run rẩy. Hết lần này tới lần khác hai gò má ửng đỏ, lộ ra sự mị hoặc.

- Tiểu ca ca ngươi không nên nhìn người ta như vậy. Nếu như ngươi thật muốn nhìn, chúng ta đi vào trong khoang thuyền, người ta cho ngươi

nhìn được chưa?

Giọng nói này vừa ra, thân thể Cự Quỷ Vương run lên một cái, hầu kết lăn lộn, nuốt nước miếng. Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, mắt cũng trợn to, theo bản năng dịch người về phía sau.

- Cũng may ta có định lực. Tống Quân Uyển cũng tốt, Hồng Trần Nữ cũng được, mặc dù mức độ yêu nghiệt không bằng Công Tôn Uyển Nhin này, nhưng ta vẫn có sức chống cự, còn có đại bảo kiếm!

Bạch Tiểu Thuần khinh bỉ quét mắt nhìn Cự Quỷ Vương. Hắn vội ho to một tiếng, tay phải vỗ nhẹ vào túi đựng đồ. Đại kiếm thế giới bắc mạch theo ánh sáng màu xanh lam lóe lên, xuất hiện ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Cầm đại kiếm, Bạch Tiểu Thuần khoa tay múa chân một chút, sau đó nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi.

- Ngươi mới vừa nói đến cái gì? Ngươi muốn cho ta nhìn cái gì?

Cự Quỷ Vương lúc này xấu hổ dở khóc dở cười. Nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn bỗng nhiên rất bội phục. Bạch Tiểu Thuần ở trong những tiếng nói nhỏ nhẹ mềm mỏng như vậy, lại có thể lấy ra đại kiếm bắc mạch đi gián tiếp uy hiếp. Điều này làm cho Cự Quỷ Vương rất vui mừng.

Công Tôn Uyển Nhi nhìn đại kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần có chút kiêng kỵ, trong mắt có chút u oán, nhỏ giọng nói.

- Hệ thống tu luyện, đại lục Vĩnh Hằng cũng giống như thế giới Thông Thiên các ngươi, đều là Nguyên Anh, sau đó là Thiên Nhân, Bán Thần, Thiên Tôn.

- Lại điểm khác biệt chính là hiểu biết đối với lực lượng. Ở trên đại lục Vĩnh Hằng, tất cả nguồn gốc của lực lượng đều trốn không thoát một chữ niệm này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1558: Niệm (2)

- Thiên Nhân là đem ý của mình dung nhập thiên ý, mượn tới lực lượng thiên địa, đồng thời cũng là quá trình khiến cho niệm lực của bản thân thức tỉnh. Bán Thần cao hơn một tầng, là đem ý chí của bản thân vượt lên trên thiên ý. Không phải mượn, mà là trực tiếp cầm lấy, đồng thời càng làm cho niệm lực đã thức tỉnh, chôn ở trong lòng, quá trình hình thành niệm căn!

- Về phần Thiên Tôn... Ở một khắc khi tu sĩ Bán Thần tu vi đột phá, bước vào đại thừa, sẽ ở bên trong thân thể ngưng tụ ra một rễ niệm chôn sâu, sau đó hình thành đạo chủng!

- Đạo chủng này sẽ ở trong quá trình tu luyện, không ngừng mọc rễ nẩy mầm, dung nhập toàn thân, cuối cùng đột phá, giống như nở hoa, hình thành đạo niệm vô cùng vô tận!

- Khi đó, có thể đột phá Thiên Tôn, trở thành, vị Hoàng giả Thái Cổ thứ ba trên đời hiện nay!

- Đáng tiếc bước này thật quá khó khăn. Đến nay cũng chỉ có hai đại Hoàng giả, mới là cường giả Thái Cổ cảnh hình thành đạo niệm của bản thân!

Công Tôn Uyển Nhi nhẹ giọng mở miệng, âm thanh yếu ớt vang vọng. Bạch Tiểu Thuần nghe được vào trong tai, tâm thần chấn động. Cự Quỷ Vương đứng ở bên cạnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

- Niệm lực, niệm căn, đạo chủng, đạo niệm!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ.

- Chúng sinh vạn vật đều có niệm lực. Nó là tất cả cơ sở, thiên biến vạn hóa, bao hàm thiên địa, bao hàm thế giới, càng bao hàm vạn vật chúng sinh! Từng ngọn cây cọng cỏ đều như vậy. Toàn thế giới giống như một ngọn núi lớn, từ trên xuống dưới, có thể nghiền ép, hoàn toàn khống chế. Từ dưới lên trên, chúng sinh đang từng bước tu luyện, không ngừng leo lên, khiến cho niệm lực của bản thân hóa thành rễ, chôn sâu trong linh hải, cuối cùng ngưng tụ ra hạt giống đạo, sinh ra đạo niệm!

- Thiên Tôn thi triển ra thần thông đạo pháp, sở dĩ không phải là cực hạn của bản thân, không phải là cực hạn của thiên địa. Tất cả thế giới này đều có thể lấy ra làm thuật pháp của mình, cũng chính bởi vì hạt giống đạo tồn tại!

- Đạo chủng vừa ra, liền là đại tôn thần linh chân chính, vượt qua thiên địa, vì vậy được gọi là Thiên Tôn!

Âm thanh của Công Tôn Uyển Nhi giống như sấm sét, nổ mạnh ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn đối với Thiên Tôn, cuối cùng cũng có nhận thức rõ ràng.

- Đối với chúng sinh cơ sở nhất này đều có đầy đủ niệm lực. Từ cổ chí kim không hề có phương pháp cùng giải độc. Phần lớn mọi người cho rằng niệm lực có thể coi là niềm tin. Giống như trước bản tôn Quỷ Mẫu của ta, thi triển đạo pháp, chính là ngưng tụ lực lượng niềm tin của chúng sinh trên Tà Hoàng Triều!

Đây cũng là tồn tại căn bản của hoàng triều. Đạo lý tương tự, ta mặc dù không hiểu rõ Thái Cổ toàn diện, nhưng đối với tồn tại Thái Cổ Cảnh mà nói, lãnh thổ của hắn càng lớn, con dân của hắn càng nhiều, lực lượng của hắn lại càng mạnh mẽ!

- Mặt khác... Đạo chủng càng là tồn tại khiến tu si cảnh giới Thiên Tôn còn quý trọng hơn so với thần hồn. Có thể nói đó là tất cả nền tảng của bản thân. Cũng chính bởi vì có đạo chủng, cho nên bọn họ mới có thể sau khi tử vong, được cường giả Thái Cổ làm sống lại!

Công Tôn Uyển Nhi hít một hơi thật sâu. Nhưng lời nói của nàng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng với Cự Quỷ Vương sau khi nghe được, lập tức thần sắc biến hóa kịch liệt.

- Sống lại?

Cự Quỷ Vương lập tức hỏi.

- Sống lại!

Công Tôn Uyển Nhi nghiêm túc nói.

- Đây là nguyên nhân Thái Cổ mặc dù được gọi là Hoàng giả, đồng thời cũng ở trong Thánh Hoàng Triều năm đó, rõ ràng bị nghiền ép đến trình độ nhất định, nhưng theo Thánh Hoàng đột phá, khiến cho Tà Hoàng cũng không thể không kiêng kỵ nhượng bộ!

- Cường giả Thái Cổ cường hãn như thế nào, không người nào biết được. Hai đại Hoàng giả này cũng chưa từng chiến đấu ở trước mặt người khác. Điều duy nhất bị người đời biết, chính là năng lực làm sống lại Thiên Tôn!

Công Tôn Uyển Nhi nhìn Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương. Nàng hiểu rất rõ những lời này của mình, đối với hai người chưa từng tiếp xúc qua tin tức này, sẽ hình thành chấn động thế nào.

Sự thực cũng đúng là như thế, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Tâm thần Cự Quỷ Vương cũng là sóng lớn ngập trời. Nội tình của hai đại hoàng triều cường hãn, theo như lời Công Tôn Uyển Nhi nói, đã hiện ra một góc núi băng ở trước mặt bọn họ.

- Chỉ cần là tu sĩ Bán Thần, ở thời khắc đột phá Thiên Tôn, ở trong chớp mắt khi ngưng tụ ra đạo chủng, tách ra một tia đạo chủng của bản thân đưa vào Đạo Trung Điện trong hoàng triều. Như vậy sau khi hắn chết, Hoàng giả Thái Cổ có thể dựa vào đạo chủng của người này, khiến hắn một lần nữa sống lại!

Công Tôn Uyển Nhi dừng lại một chút, chờ Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương tiêu hóa chuyện mình vừa nói xong, lại mở miệng lần nữa.

- Cho nên, chiến lực của Thiên Tôn chính là bên trong thế giới Vĩnh Hằng hiện tại, ở dưới tình huống Hoàng giả không ra, chính là tu sĩ đỉnh phong nhất!

- Chỉ có điều sống lại cũng không phải là hoàn mỹ. Hhông chỉ Thái Cổ cần phải trả cái giá thật lớn, đồng thời mỗi lần Thiên Tôn sống lại, bản thân đều sẽ bị vĩnh viễn suy yếu hơn một phần!

- Cái giá lớn này cũng liền khiến cho tu sĩ Thiên Tôn cho dù có thể được sống lại, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng cũng không muốn ngã xuống.

Nói đến đây, Công Tôn Uyển Nhi lại dừng lại. Sau khi suy nghĩ một chút, biết có một số việc, Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương mặc dù hiện tại không biết, nhưng vì đây vốn cũng không phải là bí mật gì. Chờ sau khi bọn họ đến Thánh Hoàng Triều, tự nhiên sẽ biết.

Nếu như vậy, cũng không nhất thiết phải giấu giếm. Vì vậy nàng tiếp tục mở miệng.

- Cho nên lần này bản tôn ta bị các ngươi bắt, không sợ chết vì có thể sống lại. Nhưng Tà Hoàng vì chiếu cố đại cục, vì cảm tưởng của các Thiên Tôn khác, còn là vì thi ân, hắn cũng nhất định sẽ tới đổi ta lại!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần thoáng lộ ra một tinh quang. Lúc này đối với chuyện làm như thế nào trở thành Thiên Tôn, hắn đã rất rõ ràng. Hắn còn biết được chỗ kinh người của hai đại Hoàng giả. Nhưng trong lòng hắn hiện tại, nghi ngờ lớn nhất... Lại là chuyện sống lại theo lời Công Tôn Uyển Nhi. Nghi ngờ này thật lâu không tiêu tan.

- Thông Thiên đạo nhân... Rốt cuộc chết hay chưa?

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần ẩn sâu một tia băng hàn. Hắn mơ hồ nhớ ra, trước khi thế giới Thông Thiên tan vỡ, thân thể của Thông Thiên nhân vỡ nát diệt vong, bay ra tồn tại giống như hạt giống vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1559: Người Tới Không Có Ý Tốt

- Hắn chỉ là chuẩn Thiên Tôn, không có khả năng ngưng tụ ra đạo chủng...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, lại nghĩ tới đại kiếm thế giới bắc mạch. Từ sau khi mình tới Vĩnh Hằng Tiên Vực, mặc dù hạn chế đối với mình sử dụng đã biến mất, nhưng vẫn không có chuyện nhận chủ.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần chôn chuyện này ở trong lòng. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi. Về phần nàng nói sẽ được Tà Hoàng đổi đi, chuyện này Bạch Tiểu Thuần không để ý tới. Hắn muốn chính là ném danh trạng. Thậm chí từ một khắc kia khi Công Tôn Uyển Nhi đáp ứng rời đi, Bạch Tiểu Thuần đã ý thức được Công Tôn Uyển Nhi nhất định là biết một ít chuyện mình không biết, cho nên mới có lòng tin cùng nắm chắc, cam tâm tình nguyện rơi vào trong tay bản tôn sau, bị Bạch Tiểu Thuần buộc đi.

- Sau Thái Cổ là cảnh giới gì?

Bạch Tiểu Thuần hỏi.

- Sau Thái Cổ sao?

Công Tôn Uyển Nhi mỉm cười, trong mắt lộ ra sự khát vọng. Hồi lâu sau, nàng nhẹ giọng trả lời.

- Sau Thái Cổ.. chính là... Chúa tể!

- Trên thế giới này, đến nay mới xuất hiện ba vị chúa tể. Bọn họ không phải lần lượt xuất hiện, mà là ba vị Nhân Tổ vĩ đại ở cùng một

thời đại!

- Bọn họ là ai, ngươi chắc cũng biết. Lời đồn đại thần thoại lưu truyền ở thế giới Vĩnh Hằng tất nhiên đều là sự thật!

Công Tôn Uyển Nhi hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Cự Quỷ Vương trầm mặc, cũng ngẩng đầu nhìn lên. Hắn nhìn thấy được nửa khuôn mặt, còn có bàn tay to hai bên hình thành ngọn núi vô biên vô hạn!

Mỗi lần Cự Quỷ Vương nhìn thấy được bầu trời kỳ dị này, hắn đều sẽ giống như Bạch Tiểu Thuần, tâm thần chấn động vô cùng.

- Về phần làm như thế nào có thể đột phá Thái Cổ, thành là Chúa Tể, chuyện này ta không thể biết được. Sợ là hai đại Hoàng giả, cũng còn đang tìm kiếm theo đuổi.

Công Tôn Uyển Nhi mỉm cười, ánh mắt từ bầu trời thu hồi lại nhìn biển Vĩnh Hằng phía xa.

Cuối tầm mắt của nàng, trên biển Vĩnh Hằng, đã xuất hiện sương mù loãng. Sương mù này ở phía trước vô cùng nồng đậm, mơ hồ, giống như hình thành một vòng tròn cực lớn.

Mà ở trung tâm vòng tròn này... Cũng chính là mảnh đất trung tâm của biển Vĩnh Hằng. Nơi đó có một mảnh lục địa.

Hoặc sử dụng hòn đảo để hình dung thì càng thỏa đáng hơn. Ở đây, là thánh địa của cả đại lục Vĩnh Hằng. Ở đây là nơi khởi nguồn của tất cả mọi người ở đại lục Vĩnh Hằng!

Ở đây, đã từng có ba bức tượng kinh thiên đứng sừng sững!

Thân thể chúa tể sau khi tử vong, hình thành bức tượng!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, từ phía xa nhìn về chỗ bức tượng đang đứng. Trong mắt của hắn lộ ra vẻ phức tạp, còn có hồi ức. Hắn là từ nơi này bị truyền tống ra ngoài. Lúc này đi ngang qua, ánh mắt có thể nhìn thấy được, chỉ là một mảnh trống trải, tồn tại dấu chân cực lớn ở trên đảo nhỏ phía xa.

Nghĩ đến trước khi thân thể Khôi Tể vỡ nát, hắn đứng ở nơi đó. Trong cơ thể hắn, chính là thế giới Thông Thiên.

Trên chiến thuyền rắn mối xương trắng, một mảnh yên tĩnh. Không có người nói chuyện, để mặc cho chiếc chiến thuyền này xuyên qua sương mù ở chỗ này, thẳng cho tới khoảng không bên trong đảo nhỏ, không dừng lại, gào thét đi xa.

Nhưng ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần lại trước sau không rời khỏi nơi này, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Theo chiến thuyền đi xa, sương mù một lần nữa bao trùm hòn đảo phía sau. Theo biển Vĩnh Hằng phía trước, trong bọt sóng ngập trời, Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi thật dài.

- Chúa tể...

Dường như trên đoạn đường trước đó, những lời muốn nói đã nói xong. Ở phần đoạn đường phía sau, ba người trên chiến thuyền đều trầm mặc xuống. Cự Quỷ Vương nghĩ đến Man Hoang. Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến Nghịch Hà Tông. Trong lòng lúc này Công Tôn Uyển Nhi cũng có xúc động.

Một mặt là mình trở thành chủ ý thức. Mặt khác là càng tới gần Thánh Hoàng Triều, nàng nhìn như bình thường, nhưng trong lòng vẫn còn có chút bất đắc dĩ.

Nhất là khi chiến thuyền chỉ còn cách chỗ đại lục Tiên Vực của Thánh Hoàng Triều đã không xa, Bạch Tiểu Thuần đứng lên.

- Công Tôn Uyển Nhi, sắp đến rồi. Đắc tội.

Thần sắc Công Tôn Uyển Nhi có vẻ rất lạnh nhạt, gật đầu. Nàng hiểu rõ, việc phong ấn vẫn là phải có. Đây không phải là ở hại nàng, mà là phải biểu đạt ra một loại thái độ. Đồng thời, cũng để cho nàng lúc được Tà Hoàng đổi quay về, càng thuận lợi một ít.

- Tiểu ca ca, ngươi nhẹ một chút... Uyển nhi sợ đau.

Công Tôn Uyển Nhi đột nhiên mềm mại nói nhỏ. Âm thanh truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, khiến cho tim Bạch Tiểu Thuần cũng run lên. Cự Quỷ Vương càng hít thở dồn dập.

Liếc mắt nhìn Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu. Hắn giơ tay phải lên, bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời lực trường sinh của hắn tản ra, hình thành phong ấn dung nhập trong cơ thể Công Tôn Uyển Nhi. Sau khi cấm chế toàn diện, khí tức của Công Tôn Uyển Nhi thoáng cái lại yếu đi. Nàng ngồi ở chỗ đó, sắc mặt cũng tái nhợt, yêu kiều thở hổn hển.

Nhưng càng như vậy, bộ dáng đáng thương này của nàng, càng khiến cho vẻ đẹp của nàng thêm loá mắt.

Bạch Tiểu Thuần không dám nhìn thêm. Hắn đứng ở đầu thuyền nhìn về nơi xa xăm. Tiên Vực của Thánh Hoàng Triều càng ngày càng gần.

Rất nhanh, đại lục Tiên Vực đã chậm rãi xuất hiện ở trong mắt. Cũng chính là vào lúc này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên chấn động, mắt lập tức híp lại. Ở trên đại lục Tiên Vực này, lúc này đột nhiên có một đạo khí tức cường hãn giống như lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ vậy, chợt bạo phát!

Theo khí tức này bạo phát, trời cao giống như bị quấy đảo, gió nổi mây phun. Tiếng sấm vượt qua sóng biển Vĩnh Hằng. Một đạo kiếm khí, lại từ trên đại lục Tiên Vực trực tiếp phóng lên cao!

Kiếm khí này chừng vạn trượng. Trong tiếng nổ vang, giống như muốn đánh nát bấy tất cả. Với thế như chẻ tre, nó gào thét lao đến. Trên

đường nó đi, hư vô đều vỡ nát. Khí thế càng lúc càng mạnh. Cho nên khiến cho dưới chiếc chiến thuyền rắn mối xương trắng này, thân thể đều chấn động, trong mắt lộ ra sự sắc bén mãnh liệt.

Thậm chí hư không xung quanh chiến thuyền này, ở trong một chớp mắt này, đều giống như bị phong ấn, hình thành một áp lực cường hãn, giống như muốn tất cả mọi thứ bên trong, đều bị nghiền thành thịt nát!

Cự Quỷ Vương lộ ra sắc mặt nghiêm trọng. Thậm chí khóe miệng cũng tràn ra máu tươi. Thần sắc Công Tôn Uyển Nhi biến hóa, Bạch Tiểu Thuần đứng ở đầu thuyền, ở dưới uy áp này tâm thần cũng chấn động. Cho đến kiếm khí kia ở trong tiếng nổ vang, xuất hiện ở phía trước chiến thuyền, hóa thành bóng dáng của một người trung niên mặc áo bào màu trắng, có một mái tóc bạc, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1560: Bạch Đạo Hữu, Mời! (1)

Hắn lạnh lùng, ánh mắt đảo qua chiến thuyền!

Vào giờ phút này, hình như có thiên lôi theo ánh mắt hắn nổ tung!

Sự xuất hiện của hắn khiến cho bầu trời cũng run rẩy, khiến cho sóng biển Vĩnh Hằng cũng trở nên an tĩnh, khiến cho con rắn mối xương trắng này càng run rẩy, không dám tiếp tục bay về phía trước, sinh sôi dừng lại ở tại chỗ.

- Cổ Thiên Quân!

Lúc này Công Tôn Uyển Nhi không còn là bộ dạng yểu điệu nữa. Mà trong mắt nàng lộ ra sự u ám sắc bén. Đồng thời, còn có kiêng kỵ mãnh liệt. Nàng mở miệng gằn từng chữ, nói ra cái này làm cho nàng khắc sâu vào ký ức đến cực hạn!

Cổ Thiên Quân mặc y phục màu trắng tóc trắng, liếc mắt nhìn Công Tôn Uyển Nhi. Lúc hắn lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, âm thanh bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự chân thật đáng tin, hờ hững mở miệng.

- Người vừa đưa đến, các ngươi có thể rời khỏi đây.

Những lời này vừa truyền ra, trong nháy mắt, Cự Quỷ Vương lập tức nổi giận. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lóe lên hàn quang. Cho dù đối phương có uy áp cường hãn, nhưng bên trong lời nói này truyền ra ý tứ, vượt ra khỏi điểm mấu chốt hắn có thể tiếp nhận.

Người tới không có ý tốt!

Đối với người của thế giới Thông Thiên, Cổ Thiên Quân từ trước đến nay đều không có để vào mắt. Nếu như trước đó thân thể của Khôi Tể không nổ tung ra, hắn đối với Khôi Hoàng Triều này còn có một chút mong đợi. Nhưng sau khi thân thể Khôi Tổ bị chia năm xẻ bảy, theo không ít người xuất hiện ở bên trong Thánh Hoàng Triều, theo có một vài người dung nhập vào trong Thánh Hoàng Triều.

Dần dần, chuyện liên quan tới thế giới Thông Thiên, hắn đã biết được rất nhiều.

- Một thế giới nội loạn liên tục, thậm chí đại thừa chân chính cũng không có sinh ra, một thế giới muộn nhiều năm như vậy, nhất định chỉ có thể trở thành phụ thuộc, lại có gì đáng để đi coi trọng.

Trong lòng Cổ Thiên Quân bình tĩnh. Đối với cường giả, hắn mặc dù ngước mắt nhìn theo, nhưng trong lòng cũng có tâm tư muốn thay thế vị trí đó. Về điểm này, cho dù là Thánh Hoàng, cũng không thể nói hắn cái gì.

Dù sao... nếu như nói về huyết mạch chân chính, Cổ Thiên Quân hắn coi như là người huyết mạch Thánh Hoàng.

Mà đối với người yếu, hắn đều xem là con kiến hôi. Bên trong Thánh Hoàng Triều hắn thấy đã không ít con kiến hôi. Người của thế giới Thông Thiên này...

Ngay cả con kiến hôi cũng không tính.

Mặc dù sau khi phương pháp luyện linh được truyền ra, khiến cho hắn nổi lên hứng thú. Nhưng hắn thấy, đây cũng là ngoại vật mà thôi. So với luyện đan, luyện khí không có gì khác nhau. Vẫn chỉ có thể trở thành tồn tại phụ thuộc hai thế lực lớn mà thôi.

Nhất định là số phận bị nô dịch!

Cho dù là vị trước mắt hiện tại này, chẳng qua là một trong vô số những kẻ ở thế giới Thông Thiên ngay cả con kiến hôi cũng không bằng. Chỉ là một con kiến hôi ngẫu nhiên xuất hiện mà thôi. Hiện tại cơ duyên xảo hợp, hoặc là sử dụng thủ đoạn gì đó, trói lại một Thiên Tôn đưa qua. Nhưng ở trong lòng hắn, vẫn xem thường, vẫn lạnh lùng như cũ.

- Chung quy vẫn là phải dựa vào Thánh Hoàng Triều ta!

Cổ Thiên Quân có chút không kiên nhẫn. Từ lúc hắn nói ra lời trước đó, đến bây giờ đã qua thời gian mấy lần hít thở, nhưng đối phương lại có thể không bất kỳ bày tỏ gì.

Một bước xuống, Cổ Thiên Quân không có đi để ý tới Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương, trên người tản ra kiếm khí kinh thiên, trực tiếp xé mở phòng hộ của chiến thuyền rắn mối xương trắng, bước vào trong chiến thuyền, xuất hiện ở bên cạnh Công Tôn Uyển Nhi.

Mà chiến thuyền này, cũng bởi vì cấm chế trong cơ thể Công Tôn Uyển Nhi, phòng hộ giảm mạnh, mới khiến cho Cổ Thiên Quân dễ dàng tiến vào được.

- Quỷ Mẫu.

Cổ Thiên Quân cười. Quỷ Mẫu này mới là tồn tại khiến cho hắn cảm thấy hứng thú nhất. Năm đó hắn đã ra tay chém xuống một cánh tay của đối phương. Hiện tại lại gặp mặt. Mặc dù nàng vẫn yếu hơn rất nhiều, nhưng hắn thấy, đây dù sao cũng là vị Thiên Tôn. Những con kiến hôi khác, tất nhiên không thể so sánh được.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, không nói được một lời, chỉ lạnh lùng nhìn Cổ Thiên Quân.

Cự Quỷ Vương hít thở dừng lại. Hắn sống đã quá lâu. Hắn tất nhiên nhìn ra, người mới tới này tỏ ra lạnh lùng, khinh thường đối với mình cùng Bạch Tiểu Thuần; Hắn càng hiểu rõ, rất hiển nhiên là người này

không có ý định để cho bọn họ có cơ hội đi tới Thánh Hoàng Thành. Hắn muốn ở chỗ này, trực tiếp dẫn Quỷ Mẫu đi.

Kể từ đó, cái gọi là ném danh trạng, chính là một truyện cười!

Trong sự lo lắng, Cự Quỷ Vương cố gắng khống chế tâm tình, hít một hơi thật sâu, tiến lên về phía Cổ Thiên Quân ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Thiên Tôn đại nhân. Quỷ Mẫu ở đây, chúng ta dự định tự mình...

- Lắm miệng!

Cổ Thiên Quân không kiên nhẫn vung tay lên, cắt ngang lời Cự Quỷ Vương.

- Các ngươi không phải là muốn một ít ban thưởng sao? Cứ trở lại chờ đợi là được. Ban thưởng tất nhiên sẽ có!

Cổ Thiên Quân giơ tay phải lên, đang muốn đích thân đưa Công Tôn Uyển Nhi đi. Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần cười, hơn nữa còn cười ra tiếng.

Tiếng cười của hắn rất lạnh. Trong lòng của hắn trên thực tế rất khẩn trương. Cổ Thiên Quân cường hãn. Chỉ riêng khí tức, đã khiến cho hắn cảm nhận được uy áp khác hắn với Quỷ Mẫu.

So với Quỷ Mẫu, người này mạnh hơn!

Có thể xem như cường thịnh mấy đi nữa, nhưng hành vi giẫm đạp lên tất cả tâm tính cùng với không để ý tới tất cả này, cho dù Bạch Tiểu Thuần có thể nhịn. Nhưng nếu như Công Tôn Uyển Nhi bị mang đi như vậy, Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể cam tâm.

Hắn không nói nhiều lời. Gần như ở trong chớp mắt khi Cổ Thiên Quân giơ tay lên, trong tay Bạch Tiểu Thuần có ánh sáng màu xanh lam lóe lên. Đại kiếm thế giới bắc mạch, mang theo uy áp kinh thiên động

địa, ầm ầm lao ra, theo thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng cái lao về phía trước. Kiếm trong tay trực tiếp lại giơ lên, chém một kiếm về phía Cổ Thiên Quân!

Gần như ở trong nháy mắt khi đại kiếm thế giới bắc mạch vừa xuất hiện, sắc mặt Cổ Thiên Quân lần đầu biến hóa. Lúc hắn bỗng nhiên quay đầu lại, hai đồng tử co lại. Tay phải vốn định chụp lấy Công Tôn Uyển Nhi, lập tức thay đổi, trực tiếp cách không chộp về phía thế giới bắc mạch đang lao tới!

Trong phút chốc, đại kiếm lại cùng tay của Cổ Thiên Quân, va chạm vào nhau. Có tiếng sấm nhất thời ngập trời, dâng lên trùng kích vô tận. Trong những tiếng ầm ầm ầm nhanh chóng khuếch tán về bốn phía xung quanh, thân thể Cổ Thiên Quân cũng không tự chủ được lui lại. Hắn bị một kiếm chấn động, bị đẩy ra bên ngoài chiến thuyền!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1561: Bạch Đạo Hữu, Mời! (2)

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần nổ lớn. Khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, lực lượng từ trên đại kiếm này chuyển về, giống như muốn xé rách toàn thân hắn. Nếu như đổi lại là Bán Thần khác, cho dù là chuẩn Thiên Tôn khác, lúc này đều tất nhiên bạo thể trọng thương.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Trường Sinh Công, trong nháy mắt lại khôi phục tất cả những thương thế này. Lúc ngẩng đầu, hắn đứng ở trên chiến thuyền, vẫn lạnh lùng nhìn sắc mặt thâm trầm của Cổ Thiên Quân!

- Thật to gan!

Trong mắt Cổ Thiên Quân đầy âm u lạnh lẽo. Đối với lực khôi phục của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn lần đầu kinh hãi. Mắt hắn cũng híp lại, hàn quang hiện ra. Lúc nhìn về phía đại kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần, sâu bên trong trong mắt thoáng lộ ra một sự tham lam.

Tất cả những điều này, khiến cho tim Cự Quỷ Vương đã muốn nâng lên tới cổ. Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh, trong lòng dâng lên sự phức tạp. Nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nàng có thể nhìn ra Bạch Tiểu Thuần này nhìn như đứng vững vàng, trong cơ thể lại đang che giấu sự run rẩy cùng khẩn trương.

Nàng hiểu Bạch Tiểu Thuần còn hơn so với Cự Quỷ Vương hiểu hắn. Nhưng càng như vậy, nàng lại càng chấn động trước sự biến đổi của Bạch Tiểu Thuần. Nàng biết, trên thực tế hắn là người sợ chết. Đối mặt với kẻ địch cường đại hơn so với bản thân mình, đổi lại là trước đây, sự

lựa chọn của hắn có lẽ là hóa giải. Nhưng hôm nay, lựa chọn của hắn lại là rút kiếm ra!

- Lượng Kiếm Yêu...

Trong lòng Công Tôn Uyển Nhi thầm thì thào. Nhìn thân hình Bạch Tiểu Thuần cũng không cao lớn, nhưng trong một chớp mắt này, bóng người trong mắt nàng, hình như có hình thức ban đầu của ngọn núi cao.

- Lớn mật? Cổ Thiên Quân sao? Bạch mỗ đúng là lớn mật!

Bạch Tiểu Thuần nén lại một hơi thở. Trong mắt hắn lộ ra tinh quang. Hắn biết giờ phút này rất nguy hiểm. Nhưng sinh tồn trong kẽ hở, là điều Bạch Tiểu Thuần học được khi còn ở Man Hoang. Lúc này hắn đè ép sự khẩn trương ở trong lòng xuống. Hắn bỗng nhiên mở miệng, âm thanh truyền ra khắp nơi.

- Nếu không lớn mật, làm thế nào có thể từ bên trong Tà Hoàng Triều một đường tinh phong huyết vũ xông ra! Nếu không lớn mật, làm thế nào có thể trói lại một vị Thiên Tôn chín vị Bán Thần! Nếu không lớn mật, Bạch mỗ dĩ nhiên ngầm chịu đựng ngươi cướp công!

- Cho nên, Bạch mỗ đúng là lớn mật, nhưng lá gan của ngươi cũng không nhỏ!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn, giống như thiên lôi vang vọng.

Cổ Thiên Quân biến sắc. Lời Bạch Tiểu Thuần nói thật sự chuẩn xác, khiến cho hắn cũng không có cách nào phản bác. Lúc này trong mắt hắn càng lạnh như băng. Lúc hắn đang muốn mở miệng, Bạch Tiểu Thuần càng nói to, mang theo âm thanh uy nghiêm, lại truyền ra.

- Bạch mỗ dẫn theo Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều đến đây, ngươi ngăn cản đường ta đi về phía trước. Cổ Thiên Quân, đây là tâm ngươi bất

chính! Ta lại hỏi ngươi, chủ tử của ngươi là Tà Hoàng hay là Thánh Hoàng!

Lời của Bạch Tiểu Thuần vừa thốt ra, toàn thân Cổ Thiên Quân nhất thời bạo phát băng hàn. Nhưng âm thanh Bạch Tiểu Thuần, một câu lớn hơn một câu, đồng thời bạo phát.

- Bạch mỗ tán thưởng Thánh Hoàng Triều, muốn tới bái phỏng, không tiện đi tay không, cho nên mang đến đại lễ. Ngươi cầm đại lễ của ta, lại ngăn cản ta ở ngoài. Cổ Thiên Quân, đây là ngươi vô lễ! Ta lại hỏi ngươi, thiên hạ có thể có đạo lý như thế sao?

Bạch Tiểu Thuần vừa nói, vừa đi về phía trước ra một bước!

- Bạch mỗ một đường từ Tà Hoàng Triều, ở trong rất nhiều cuộc chém giết, đến nơi đây. Ngươi lại muốn cướp đi kết quả cuộc chiến. Cổ Thiên Quân, đây là ngươi không có đức! Ta lại hỏi ngươi ba câu hỏi. Dám cướp đại lễ của ta, Cổ Thiên Quân ngươi có tư cách gì?

Một bước hạ xuống, trong tay Bạch Tiểu Thuần vung vẩy đại kiếm, bước ra khỏi chiến thuyền, đứng ở trong thiên địa.

- Bạch mỗ thân là Khôi Tổ của thế giới Thông Thiên. Luận về thân phận, ở trên đại lục Vĩnh Hằng này chỉ có Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng mới đủ ngang hàng với ta. Ngươi lại dám tỏ ra ương ngạnh ở trước mặt bản tôn, Cổ Thiên Quân, đây là ngươi không có tự tôn! Ta lại hỏi câu thứ tư. Ngươi vừa vô lễ không có đức không có tự tôn, lại tâm bất chính, ai cho ngươi lá gan như vậy!

Những lời này, khí thế càng dồi dào. Ánh sáng màu xanh lam của đại kiếm bắc mạch càng ngập trời, nổ lớn ở khắp nơi.

Khiến cho những Bán Thần trên đại lục Tiên Vực đi theo đến đó, nghe được, tâm thần đều chấn động. VCề phần Cổ Thiên Quân, nghe bốn câu hỏi này của Bạch Tiểu Thuần, mỗi một câu giống như một thanh lợi kiếm, xuyên qua tâm thần hắn.

- Ngươi!

Dù thế nào Cổ Thiên Quân cũng không nghĩ tới, người trước mắt, lại có thể dùng ngôn từ sắc bén như thế, dùng những câu nói mình căn bản không có cách nào cãi lại, cứng rắn đối lại, cũng chỉ sẽ trở thành già mồm át lẽ phải mà thôi.

Nếu nơi đây không phải là Thánh Hoàng Triều, hoặc không ai quan tâm, hắn có thể không cần để ý tới. Nhưng lúc này có không ít Thiên Tôn quan tâm tới nơi đây. Thánh Hoàng Triều dù sao vẫn có một tầng nội khố. Cái này khiến cho hắn ở trước lưỡi kiếm của Bạch Tiểu Thuần, lập tức bị động đến cực hạn. Lúc này sắc mặt hắn đỏ lên, hít thở dồn dập. Trong mắt hắn đã lộ ra sát ý vô cùng mãnh liệt.

Cự Quỷ Vương cùng Công Tôn Uyển Nhi đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần. Thật ra, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần lại có một khí phách khó nói hết!

- Thánh Hoàng, đây là đạo đãi khách của ngươi hay sao!

Nhìn cũng không nhìn Cổ Thiên Quân, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trong thiên địa, tay áo vung lên, hướng về phía Thánh Hoàng Thành. Đại kiếm đảo qua, âm thanh vượt qua thiên lôi, nổ lớn ở tám phương, dâng lên vô số hồi âm.

Nhưng trên thực tế, lúc này trong lòng hắn khẩn trương không thôi. Hắn đã dự định, một khi không được, sẽ lập tức mở cấm chế cho Công Tôn Uyển Nhi. Ba người sẽ cưỡi chiến thuyền trong nháy mắt rời khỏi đây.

Chỉ có điều, theo thói quen nhiều năm qua, khiến cho tất cả sóng dao động trong lòng hắn hoàn toàn bị vẻ bề ngoài che giấu. Sự ngạo nghễ tôn tượng, còn tự nhiên phát ra.

Hồi lâu, trong lúc Bạch Tiểu Thuần càng thêm khẩn trương, tim đập như tiếng trống gõ, da đầu tê dại chuẩn bị lui ra phía sau, một âm thanh

ôn hòa cũng không thiếu uy nghiêm, chậm rãi vang vọng ở trong trời đất này.

- Là bản hoàng sơ suất. Bạch đạo hữu, mời!

Giọng nói này giống như từ tám phương truyền đến, không phân biệt được rõ cụ thể đến từ một phương hướng nào, lại giống như vang vọng ở trong năm tháng, trực tiếp lại đập vào trong tâm thần của mọi người nơi đây.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1562: Thánh Hoàng Thành (1)

Thậm chí còn khiến người ta có một loại cảm giác thân thiết nói không nên lời. Dường như bên trong âm thanh lời nói này, có lực lượng đặc biệt nào đó, có thể khiến cho tâm thần người ta trong nháy mắt cũng bình tĩnh trở lại.

Thân thể Cự Quỷ Vương chấn động. Ngay cả Công Tôn Uyển Nhi cũng hô hấp bình thường không ít. Càng không cần phải nói tới những Bán Thần trên Tiên Vực đang quan sát nơi này. Trong mắt mỗi một người lộ ra sự cuồng nhiệt. Cuối cùng bọn họ đồng thời hướng về phía Thánh Hoàng Thành, cung kính cúi đầu.

Cho dù Cổ Thiên Quân, lúc này thần sắc sau khi biến hóa vài lần, hai mắt nhắm nghiền. Khi hai mắt lại mở ra, đã hoàn toàn không nhìn thấy được sát cơ cùng tức giận trên người hắn trước đó. Khí tức lạnh như băng, trở thành thứ duy nhất.

- Bạch đạo hữu, mời!

Cổ Thiên Quân thản nhiên mở miệng.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn cảm nhận được âm thanh kỳ dị của Thánh Hoàng. Đồng thời, một tia niệm lực xuất hiện ở trong cơ thể hắn khi đối mặt với đạo pháp của Quỷ Mẫu Thiên Tôn lúc trước, vào giờ phút này lại lặng lẽ không một tiếng động vận chuyển, lưu chuyển, xua tan loại cảm giác bị ảnh hưởng này.

- Thánh Hoàng thật là lợi hại!

Bạch Tiểu Thuần không khiến cho tâm tình của mình lộ rõ ở trên nét mặt. Lúc này trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười, hướng về phía Thánh Hoàng Thành hơi ôm quyền, sau đó xoay người đi vào trong chiến thuyền, đứng ở đầu thuyền, không nói một lời.

Cổ Thiên Quân lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Hắn cũng không lên tiếng nữa, mà thân thể thoáng một cái, hóa thành một đạo kiếm quang, lao thẳng đến phía trước. Những Bán Thần ở bên bờ đều hít một hơi thật sâu. Thời điểm mỗi một người nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, suy nghĩ đều giống nhau.

- Người này... so với người của thế giới Thông Thiên chúng ta đã gặp, khác nhau!

Đây là cảm tưởng trực tiếp nhất trong lòng gần như tất cả Bán Thần nơi đây. Lúc mỗi một người thu hồi ánh mắt, theo Cổ Thiên Quân, bày ra bộ dạng dẫn đường nghênh đón chính thức.

Lại như vậy, một hồi ra oai phủ đầu mang theo sự sỉ nhục ý còn có nguy cơ bị ngôn từ sắc bén của Bạch Tiểu Thuần hóa giải. Mọi người đi trước, chiến thuyền ở phía sau, rời khỏi biển Vĩnh Hằng, xuất hiện ở bên trong lãnh địa của Thánh Hoàng Triều, một đường mênh mông cuồn cuộn, giống như theo gió vượt sóng đi về phía Thánh Hoàng Thành....

Bầu không khí nặng nề mang theo một tia nghiêm trọng. Một đường không có người nào nói chuyện. Một lúc lâu sau, ảnh hưởng đến từ âm thanh của Thánh Hoàng, ở trên người Cự Quỷ Vương mới tiêu tan. Cự Quỷ Vương hít một hơi thật sâu, sâu bên trong mắt hắn mang theo sự hoảng sợ.

- Xa ở bên trong Thánh Hoàng Thành, khoảng cách như vậy, hắn truyền đến một câu nói, có thể khiến cho lão phu thất thần lâu như vậy!

Trong lòng Cự Quỷ Vương khiếp sợ không gì sánh được. Đối với sự đáng sợ của Hoàng giả Thái Cổ, lúc này xem như hắn dã cảm nhận được cực kỳ sâu sắc.

- Đó là vì ngươi lần đầu tiếp xúc với Hoàng giả Thái Cổ, mới có thể như vậy. Cũng may mà ngươi là người của thế giới Thông Thiên. Nếu như là con dân của Thánh Hoàng Triều này, niệm lực của bản thân bị ảnh hưởng xuống, sợ là mấy ngày cũng vẫn không có cách nào khôi phục lại bình thường, rơi vào một loại cuồng nhiệt có thể vì hắn điên cuồng trả giá tất cả!

Công Tôn Uyển Nhi cười yếu ớt mở miệng. Nàng vốn chính là tu vi Thiên Tôn. Nặc dù bị phong ấn, nhưng cảnh giới vẫn còn. Đạo chủng của bản thân giãy dụa. Hơn nữa nàng vốn chính là tu sĩ của Tà Hoàng Triều. Tất cả những điều này khiến cho nàng khôi phục, mặc dù không bằng Bạch Tiểu Thuần, lại chậm hơn không quá nhiều.

- Sau khi trải qua kinh nghiệm lần này, ngươi lại gặp phải chuyện giống như vậy, chỉ cần không phải là Hoàng giả Thái Cổ tận lực làm, cũng sẽ không mãnh liệt như vậy.

Sau khi Công Tôn Uyển Nhi giải thích, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đứng ở đầu thuyền. Sâu bên trong đôi mắt nàng có ánh sáng kỳ dị. Thật ra Bạch Tiểu Thuần ở đây, theo nàng rất đặc biệt.

- Chẳng lẽ lại thật sự giống như lời hắn nói. Bên trong thế giới Vĩnh Hằng này, người thật sự có thể ngang hàng cùng với hắn, chỉ có hai đại Hoàng giả... hay nói công pháp hắn tu luyện, không cho phép hắn cúi đầu về phía hai đại Hoàng giả!

Thời điểm Công Tôn Uyển Nhi dường như suy nghĩ tới điều gì, Cự Quỷ Vương cũng chậm rãi vững vàng xuống. Hắn cũng nhìn bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, hồi tưởng từng cảnh tượng trước đó. Sau đó hắn đột nhiên cảm giác được, có thể... Bạch Tiểu Thuần thật sự có thể trở thành, hi vọng của toàn bộ thế giới Thông Thiên!

Cảm nhận được hai ánh mắt phía sau, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đắc ý, theo áp lực trước đó thả lỏng, vẫn theo thói quen dâng lên.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới sự cường đại của hai đại hoàng triều, còn có hai đại Hoàng giả cảnh giới Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được áp lực.

- Như vậy không được. Mỗi lần vừa nghĩ đến đều có áp lực, sau này làm sao có thể điều chỉnh tốt tâm tính.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Trong sự trầm ngâm, ánh mắt hắn lóe lên, có chủ ý.

- Tên của hai hoàng triều, thật ra rất thú vị. Tà Hoàng Triều, đây không phải là gạch cua sao?

- Còn có Thánh Hoàng Triều... con trai?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác được áp lực của hai đại hoàng triều này đối với mình, thoáng cái lại giảm đi rất nhiều. Hắn nhịn không được, quay đầu lại liếc mắt thoáng nhìn Công Tôn Uyển Nhi.

- Uyển nhi, gạch cua triều của các ngươi, thích ăn cua sao?

- A?

Công Tôn Uyển Nhi sửng sốt, có chút không kịp phản ứng. Khi nàng hiểu được, liền hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cảm nhận khác thường trước đó, trong nháy mắt tan vỡ. Thật ra cách nói gạch cua này, cả đời này đây vẫn là lần đầu tiên nàng nghe người ta nhắc tới.

Bị Công Tôn Uyển Nhi trừng mắt như thế, Bạch Tiểu Thuần có chút ngượng ngùng, vội vàng quay đầu lại, tiếp tục chắp tay sau lưng, bộ dạng ngạo nghễ, đứng ở mũi thuyền, nhìn sơn hà phía dưới mặt đất.

Trên đường đi, hắn thấy được vô số dãy núi, vô số sông lớn, còn có từng thành trì... cảm nhận sự rộng lớn của Thánh Hoàng Triều. Vì trước đó hắn từ biển Vĩnh Hằng tới nơi đây, vốn chính là chỗ kinh thành của Tiên Vực Thánh Hoàng Triều. Cho nên qua mấy ngày sau, theo bình

nguyên trên mặt đất càng lúc càng nhiều, cuối cùng ở vào hoàng hôn, Bạch Tiểu Thuần thấy được ở phía xa... Thình lình tồn tại một ngọn núi lớn kinh thiên!

Ở bình nguyên trên mặt đất này, ngọn núi này giống như lực lượng mới xuất hiện, chấn động trời cao. Ngọn núi này quá lớn. Mặc dù là khoảng cách rất xa, cũng có thể thấy được rõ ràng đường nét hoàn chỉnh của nó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1563: Thánh Hoàng Thành (2)

Có thể nói, đây là lần đầu tiên trong đời Bạch Tiểu Thuần gặp được ngọn núi lớn kinh người như vậy. Ngọn núi này đủ chiếm kích thước chừng nửa châu. Như này tương đương với nửa thế giới Thông Thiên!

Nếu như người phàm từ dưới chân núi bắt đầu leo lên, cả đời cũng không leo lên được tới đỉnh núi!

Thậm chí nói nó nối liền cùng trời cao, cũng không phải là đặc biệt khoa trương!

Mà ở trên đỉnh núi cao vô tận này, ở trong tầng mây kia, ngọn núi này không có đỉnh, có chỉ là một mảnh thiên trì cực lớn!

Núi lớn kinh thiên, hiện tại hồ rút nhỏ không ít, nhưng vẫn rất rộng. Có sương mù từ bên trong hồ dâng lên, dung nhập bên trong tầng mây ở bốn phía xung quanh, khiến cho nơi đây giống như Tiên Cảnh chân chính.

Nhất là bên trong thiên trì đó còn tồn tại rất nhiều lá sen. Những lá sen này, mỗi một cái đều giống như hòn đảo. Nhìn kỹ, lại có thể thấy được ở trên mỗi một lá sen, chung quy đều xây dựng những kiến trúc!

Không phải xanh vàng rực rỡ, lại là khắc lan ngọc thế, tràn ngập tiên ý!

Lá sen có tới hơn mấy ngàn cái, nằm rải rác ở trên hồ nước. Ở vị trí trung tâm, được những chiếc lá sen vây quanh, thình lình là một đóa hoa sen cực kỳ khổng lồ!

Hoa sen này một mình nở ra, tản ra mùi thơm thấm lòng người. Mà ở trên nhị của đó hoa sen kia, thình lình tồn tại một chỗ... trắng nõn như ngọc vậy... Hoàng cung!

Hoa sen làm cung, lá sen làm thành, tập chung lại một chỗ, hình thành chính là kinh thành của Thánh Hoàng Triều, Thánh Hoàng Thành!

Thành trì như vậy vượt qua khả năng tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần. Hắn tưởng tượng không ra ngọn núi lớn như vậy, Hoàng Thành như vậy trong thiên trì như vậy!

Chẳng những là Bạch Tiểu Thuần chấn động, Cự Quỷ Vương càng như vậy. Hắn đứng ở nơi đó từ phía xa nhìn thiên trì, trợn mắt há hốc mồm. Hình như so sánh hai bên, toàn bộ thế giới Thông Thiên cũng chỉ rộng được như vậy.

Duy nhất chỉ có thần sắc Công Tôn Uyển Nhi là vẫn như bình thường. Hiển nhiên tất cả Thánh Hoàng Thành này, nàng đã biết. Trong lòng làng, kinh thành Tà Hoàng Triều, so với Thánh Hoàng Thành, cũng không hơn kém là bao.

Chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần giật mình, Cổ Thiên Quân ở phía trước dẫn đường, thần sắc vẫn như thường, nhưng những Bán Thần ở bốn phía xung quanh hắn đó, mỗi người đều lộ ra thần sắc ngạo nghễ. Thánh Hoàng Thành, là thánh địa của bọn họ, cũng là niềm kiêu ngạo của bọn họ.

Lúc này theo chiến thuyền tới gần, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần cũng chú ý tới trong hồ nước, hình như có từng con long ngư giống như du long vậy, ở trong trong hồ nước bơi đi thảnh thơi, tản ra khí tức tôn quý. Đồng thời, những con long ngư này thỉnh thoảng lại vọt ra khỏi mặt nước. Vẩy cá màu vàng ở dưới ánh mặt trời chiều chiếu xuống, phản xạ ra ánh sáng rực rỡ.

Khiến cho Thánh Hoàng Triều bị mây mù lượn quanh, càng thêm Tiên Cảnh!

Thời khắc này, những tu sĩ ở bên trong Thánh Hoàng Thành nơi này đều chú ý tới chiếc chiến thuyền rắn mối xương trắng này ở trên bầu trời, gào thét cùng mọi người tới.

Từng ánh mắt nhất thời lộ vẻ xem chừng. Nhất là ở trong hoàng cung, ở trước Thánh Hoàng triệu tập, lúc này toàn bộ văn võ cả triều Thánh Hoàng Triều mấy nghìn người, giống như vào triều. Tất cả đều đang ngẩng đầu nhìn. Trong ánh mắt bọn họ, có sự hiếu kỳ, có sự sắc bén, còn có sự cao cao tại thượng giống như tu sĩ nước lớn, nhìn dân nghèo của nước nhỏ vậy.

Cũng chính là vào lúc này, theo đám người Bạch Tiểu Thuần tới gần Thánh Hoàng Thành, trong nháy mắt một âm thanh chói tai, ở trong hoàng cung, phóng lên cao.

- Thánh Hoàng có chỉ, triệu tu sĩ thế giới Thông Thiên Bạch Tiểu Thuần, Cự Quỷ, vào cung yết kiến!

Cự Quỷ Vương không phải tên là Cự Quỷ.

Chỉ có điều hiển nhiên ở Thánh Hoàng Triều nhìn lại, cái chữ vương này tất nhiên sẽ không đọc lên, lại không biết tán thưởng. Cự Quỷ Vương quả thực bị cắt tên. Cho dù là trong Man Hoang cũng không có mấy người biết tên hắn. Chuyện này Cự Quỷ Vương đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng vẫn nói thầm mấy câu.

- Lão tử họ Chu!

Theo thánh chỉ truyền ra, bước chân của Cổ Thiên Quân dừng lại, đứng ở giữa không trung, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Hắn một đường không nói lời nào, lúc này mới thản nhiên mở miệng.

- Bạch đạo hữu, chiến thuyền không thể đi vào. Xin mời.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Thánh Hoàng Thành, lại ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung trên đóa hoa sen cực lớn kia, cảm nhận được ở bên

trong, hiện tại đang có mấy ngàn người, giống như đang dùng thần thức quan sát mình.

Hít một hơi thật sâu, Bạch Tiểu Thuần liền sửa lại quần áo một chút, giơ tay phải vung lên, thu Công Tôn Uyển Nhi vào túi đựng đồ. Sau đó, bước lên trước, Cự Quỷ Vương theo ở phía sau. Hai người lao thẳng đến hoàng cung trên hoa sen.

Trong lòng Cổ Thiên Quân thầm cười lạnh. Hắn cũng không quay đầu lại lao về phía trước. Rất nhanh, ba người lại xuất hiện ở ngoài hoàng cung Thánh Hoàng Thành. Vừa tiến tới gần, một uy áp kinh người, lại từ bản thân nơi hoàng cung này bạo phát ra, hình thành trùng kích. Nhất thời Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương lại bị ngăn cản.

Trùng kích này không có lực sát thương, nhưng bên trong lộ ra khí tức khủng khiếp, dường như có thể chớp mắt một cái liền có thể nghiền ép Bạch Tiểu Thuần vậy. Thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Hắn lập tức cảm nhận được ở bên trong khí tức nơi này, một cảm giác giống như khí linh của Hàn Môn lão tổ vậy.

- Thế giới chi bảo...

Bước chân của Bạch Tiểu Thuần dừng lại. Lúc này khí tức kia đập vào mặt, còn có mang theo thần thức uy nghiêm, chớp mắt đảo qua, giống như xác nhận thân phận Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương. Sau đó, thần thức này mới tản đi. Sức cản cũng theo đó biến mất.

Chỉ là lực cản này thoáng hiện sau đó biến mất, đã khiến cho toàn thân của Cự Quỷ Vương mồ hôi đầm đìa. Ở dưới uy áp này, hắn thở dốc. Theo hai người đi vào cửa lớn của hoàng cung, xuất hiện ở trước mặt bọn họ, thình lình là một bậc thang giống như sườn núi vậy!

Bậc thang này có gần vạn bậc. Phía trên... chính là chỗ chính điện trong hoàng cung rộng rãi này!

Có thể nhìn thấy được, ở đó có không ít người, đưa lưng về phía hai người, đứng ở hai bên. Ở phương hướng chính diện với bọn họ, nơi Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được, có một khí tức mênh mông, vượt qua thần chỉ, giống như đứng đầu chúng sinh!

- Thánh Hoàng... Không đúng, là Sanh Hoàng!

Bạch Tiểu Thuần hít thở một hồi. Trong lòng thầm khẩn trương. Sau khi âm thầm thì thầm vài câu này, cảm giác khẩn trương cũng tản đi không ít. Lúc này tâm thần hắn mới vững vàng, đi về phía bậc thang.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1564: Hoa Lệ Gặt Hái

Trán Cự Quỷ Vương đổ mồ hôi. Hắn không có tu vi của Bạch Tiểu Thuần, cũng không có biện pháp tới giảm bớt áp lực như của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hắn dù sao cũng là Cự Quỷ Vương, đã từng là một trong bốn Đại Thiên Vương tại Man Hoang. Mặc dù vì tu vi bị đè ép, khiến cho mồ hôi chảy xuống, nhưng theo vài lần hít thở, hắn rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm tình.

Hắn cùng Bạch Tiểu Thuần bước lên bậc thang. Hai người thẳng đường đi tới. Chính điện hoàng cung trước mắt, càng hiện rõ ra. Mà bóng dáng những tu sĩ đứng ở hai bên đưa lưng về phía bọn họ cũng chậm rãi tăng nhanh.

Cho đến thời điểm hai người bước lên bậc thang cuối cùng, thật sự đứng ở trước hoàng điện, bọn họ thấy được trên bậc thang này, tồn tại một chỗ quảng trường cực lớn. Cuối quảng trường, có chín cây cột cực lớn. Trên mỗi một cây cột đều điêu khắc long phượng. Từng con long phượng này trông rất sống động, giống như thật sự tồn tại.

Ở giữa chín cây cột trụ này có đặt một cái đỉnh cực lớn màu xanh!

Có từng làn khói xanh, từ bên trong đỉnh bay lên trên không trung, dung nhập trong tầng mây...

Hai bên quảng trường, mấy nghìn người vẫn đang đứng không nhúc nhích, cung kính nhìn về phía cuối quảng trường này, nơi đại điện rộng lớn tồn tại!

Trước cửa đại điện, có hai lão già tóc trắng, người còng lưng, hai tay cắm vào bên trong ống tay áo, cúi đầu hướng về phía nội điện, để bày tỏ cung kính. Trong đại điện, bị ánh mắt mọi người chăm chú nhìn... Chỉ có một người!

Đó không phải là một người mặc đế bào, mà là một bộ áo xanh tùy ý, ngồi ở trên ghế dựa trong điện, trong tay cầm một quyển sách cổ, đang cúi đầu xem, dáng vẻ trung niên, tướng mạo tuấn lãng, mang theo vẻ ôn hòa. Dường như nếu hắn cười, nhất định giống như gió xuân thổi tới, khiến người ta chìm đắm trong sự thân thiết, nguyện ý máu chảy đầu rơi.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh. Dường như nếu hắn không mở miệng, mọi người nơi đây, không người nào dám nói sớm. Ở trong sự yên tĩnh này, ngay cả Cổ Thiên Quân cũng chỉ cúi đầu, sau đó đứng ở vị trí đầu não phía bên phải đám người, cúi đầu không nói.

Toàn bộ đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương đứng ở chính giữa. Nhưng không có ai đi liếc mắt nhìn bọn họ. Tất cả đều đang đợi người trung niên áo xanh này ngẩng đầu.

- Thật biết cách khoe khoang!

Ở trong sự trầm mặc này, ở dưới áp lực này, tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên. Nhưng hắn cảm thấy mình không thể kinh sợ. Trong lòng hắn thầm an ủi mình. Đồng thời, hắn cũng có chút ê ẩm. Thật ra phong thái của Thánh Hoàng này bày ra khiến cho hắn cảm thấy quá mức chói mắt.

Cũng may Thánh Hoàng này không để cho đám người chờ quá lâu. Dường như nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần đến, ánh mắt của hắn từ trong quyển sách cổ trong tay dời đi, rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên quảng trường. Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười.

Nụ cười này vừa ra, giống như trăm hoa đua nở, gió xuân tản ra. Toàn bộ hoàng cung thoáng cái đều sáng lên. Ngay cả mây mù ở bốn phía xung quanh, cũng trong nháy mắt giống như bay lên múa, nhảy cẫng

khuếch tán ra. Đồng thời, hoa sen hình như càng thêm nở rộ, mùi thơm phả ra. Long ngư trong thiên trì này cũng bơi lộ thỏa thích hơn.

- Bạch đạo hữu, bản hoàng đã nghe tiếng về ngươi từ lâu.

Trong vẻ tươi cười kia, giọng nói của Thánh Hoàng ôn hòa vô cùng, lộ ra vẻ thân thiết. Đồng thời, trong mắt của hắn càng lộ ra sự chân thành làm cho không người nào có thể đi nghi ngờ.

Bạch Tiểu Thuần nín thở, tập trung tinh thần. Trong đầu hắn hiện ra cảnh tượng bản thân mình lúc trước ở Man Hoang, nhìn thấy được Khôi Hoàng. Hắn lập tức tiến lên vài bước, ôm quyền, hướng về phía Thánh Hoàng cúi đầu thật sâu, lớn tiếng mở miệng.

- Tu sĩ thế giới Thông Thiên Bạch Tiểu Thuần, bái kiến Thánh Hoàng!

- Cảm ơn Thánh Hoàng nhân ái, để cho người của thế giới Thông Thiên ta, ở bên trong lãnh thổ của Thánh Hoàng, có thể được bảo toàn. Đồng thời, càng có thể thích ứng với thiên địa thế giới Vĩnh Hằng.

- Bạch mỗ không thể báo đáp, nên dứt khoát cùng Cự Quỷ đạo hữu đi một chuyến tới Tà Hoàng Triều, vốn định bắt Tà Hoàng tới, muốn đưa cho Thánh Hoàng. Đáng tiếc Bạch mỗ đối với Tiên Vực Vĩnh Hằng vẫn chưa quen thuộc, không có tìm được cơ hội. Cuối cùng chỉ có thể thuận lợi bắt được một vị Thiên Tôn. Lễ vật tuy nhẹ, nhưng tình ý không tầm thường. Vẫn mong Thánh Hoàng đừng nên ghét bỏ.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối. Dường như đối với vận may của Tà Hoàng này, hắn có chút xúc động.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời này, trên gương mặt Thánh Hoàng này vốn mang theo nụ cười, dáng vẻ tươi cười cũng cứng lại một chút. Hiển nhiên cho dù hắn là Hoàng giả tôn quý, cũng bị lời nói của Bạch Tiểu Thuần làm cho sửng sốt một chút.

Hắn đã như này, càng không cần phải nói tới mấy nghìn quyền quý đang đứng ở hai bên quảng trường. Những người này mỗi người đều không nhịn được nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc cổ quái, còn có khinh bỉ. Thậm chí cũng không ít người cũng lộ ra sự cảnh giác mãnh liệt.

Thật sự bọn họ đã thấy qua vô sỉ. Thân là người của Thánh Hoàng Triều, ra vẻ đạo mạo vốn chính là một loại bản năng đối đãi. Mà nếu Bạch Tiểu Thuần như vậy, ngay trước mặt Thánh Hoàng, nói khoác mắt cũng không chớp cái nào, nhất là lại dám khoa trương vượt trời... Loại bản lãnh này, bọn họ thật đúng là từ trước tới nay chưa từng thấy qua.

- Hắn muốn bắt Tà Hoàng?

- Bởi vì chưa quen thuộc đường, cho nên không tìm được Tà Hoàng?

- Quá vô sỉ. Nói khoác không có việc gì. Nhưng nói khoác không có giới hạn như vậy, lại là hắn không đúng!

Cự Quỷ Vương trợn trừng mắt. Hắn vốn còn có chút khẩn trương. Nhưng nghe giọng điệu của Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần biểu tình tiếc nuối này, hắn bỗng nhiên không còn khẩn trương nữa. Trên mặt hắn kín đáo lộ ra ra sự thoải mái. Hắn lại nhìn mọi người ở bốn phía xung quanh một chút. Cự Quỷ Vương mơ hồ lại có loại ảo giác, hình như ở đây không phải là đại lục Vĩnh Hằng, mà là Khôi Hoàng Thành của Man Hoang...

- Nghĩ đến... Không lâu sau đó, toàn bộ Vĩnh Hằng Tiên Vực đều sẽ biết tới sự vô sỉ cùng với năng lực gây tại họa của gia hỏa này...

Nhìn vẻ mặt của mọi người ở bốn phía xung quanh, cũng chú ý tới dáng vẻ tươi cười có chút cứng đờ của Thánh Hoàng, trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất thời có chút đắc ý. Hắn thấy, bầu không khí trước đó quá mức bị động. Chỉ khi mình nắm ở trong tay sự chủ động ở mức độ nhất định, mới có thể ở trong trận trao đổi này, lấy được lợi thế lớn hơn nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1565: Thông Thiên Công (1)

Thời điểm hắn suy nghĩ tiếp theo phải mở miệng như thế nào, đột nhiên, ở trong hơn một nghìn tu sĩ đứng ở phía bên trái hắn đột nhiên truyền ra âm thanh chói tai khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quen thuộc.

- Bạch Tiểu Thuần, nơi này là Thánh Hoàng Cung. Đừng vội nói năng bậy bạ!

Âm thanh vừa ra, từ bên trong đoàn người có một người đi ra, hướng về phía Thánh Hoàng ôm quyền cúi đầu.

- Thánh Hoàng bệ hạ, từ trong lời nói của Bạch Tiểu Thuần người này trước đó, thần vạch ra ba trăm tội lớn. Nhưng lớn nhất, chính là hắn khi quân. Vẫn mong phạt nặng Bạch Tiểu Thuần này, trừng trị người này tội khi quân!

- Lưu Dũng!

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

Lúc nhìn lại, nhận ra người nói chuyện, tròng mắt hắn cũng trợn trừng. Nơi đây người rất nhiều. Trước đó hắn không cẩn thận nhìn. Hiện tại nhìn người trước mắt này chính là Lưu Thiên Hầu ban đầu ở Man Hoang, đã vạch ra một trăm tội lớn của mình, Bạch Tiểu Thuần bối rối!

Lưu Thiên Hậu cũng không liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Lúc này trong lòng hắn phấn chấn đắc ý. Vận khí của hắn tốt. Nơi hắn truyền tống đến, chính là bên trong Thánh Hoàng Thành này. Có thể nói, hắn là người đầu tiên sẵn sàng góp sức, còn không hề giấu giếm đều nói cho

Thánh Hoàng những chuyện bản thân mình biết, đổi lấy chức quan hiện tại.

Cho dù chức quan không phải quá lớn, nhưng hắn vẫn thỏa mãn. Hiện tại ở chỗ này thấy được Bạch Tiểu Thuần trước đây ép mình không thể không đi thủ Trường Thành, từ đó về sau càng hãi hùng khiếp vía, cả ngày lẫn đêm bất an, lo lắng bị trả thù, hắn tất nhiên phải hung hăng đâm lên một đao, hoàn thành đại nghiệp năm đó chưa xong.

- Quân tử báo thù, nghìn năm cũng không muộn. Bạch Tiểu Thuần, ở Man Hoang ta không làm gì được ngươi. Nhưng ở chỗ này, ta muốn ngươi chờ xem. Ta phải vạch một nghìn tội lớn của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có thể sẽ gặp được Lưu Thiên Hậu, vị kỳ lạ này ở chỗ này... Phải biết rằng trước đây người này cho hắn ấn tượng, phải nói là cực kỳ sâu sắc.

Một trăm tội lớn này, lúc này nhớ lại, giống như trong đầu còn có thể hiện ra bộ dạng đối phương năm đó ở trước mặt Đại Thiên Sư, dõng dạc phân trần. Sau đó bởi vì mình nghịch chuyển thế cục, Lưu Thiên Hầu này nghe nói là chạy đi Trường Thành, không dám trở về.

Lại sau đó... Trường Thành đổ nát. Bạch Tiểu Thuần cũng quên chuyện này. Cho đến ngày hôm nay, đối phương lại có thể xuất hiện ở đây, vừa nhảy ra, chính là ba trăm tội lớn...

- Năm đó ta bị Đại Thiên Sư điều ra khỏi Khôi Hoàng Thành, không lo lắng tìm người này gây phiền phức. Gia hỏa này có số mạng gì vậy? Trường Thành đổ vỡ, hắn cũng không chết. Điều này cũng thôi không nói làm gì. Thế giới sụp đổ, hắn rốt cuộc lăn lộn còn hoàn hảo giưb so với Trương Đại Bàn, lại ở trong Thánh Hoàng này, có chức quan!

- Nhất là... hắn lại có thể trở nên gầy hơn, dung quang càng toả sáng, mặt mày hớn hở, dáng vẻ hiên ngang. Thoạt nhìn hình như vẫn rất tuấn lãng...

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn Lưu Thiên Hầu tinh thần phấn chấn trước mắt này, trong lòng rất đố kị. Hắn cảm thấy gia hỏa này không chỉ tốt số, ở Thánh Hoàng Thành này nhất định cũng sinh hoạt rất tốt...

Mắt thấy biểu tình của Bạch Tiểu Thuần, lại chú ý tới sự tán thưởng sâu bên trong đôi mắt của những nhân vật lớn bốn phía xung quanh kia, Lưu Thiên Hầu càng đắc ý hơn. Hắn đang chuẩn bị nói ra một lượt ba trăm tội lớn, để cho Thánh Hoàng chú ý đối với mình nhiều hơn, Bạch Tiểu Thuần ở bên kia đã vung tay áo lên. Nhất thời, từ bên trong túi trữ vật của hắn, Công Tôn Uyển Nhi cùng với mấy Bán Thần này bị Bạch Tiểu Thuần thả ra.

- Thánh Hoàng, đây là lễ vật Bạch mỗ đưa ra.

Bạch Tiểu Thuần biết mình ở trên phương diện mồm mép, nói không lại Lưu Thiên Hầu tùy tùy tiện tiện là có thể vạch ra mấy trăm tội lớn. Hắn đưt khoát không để ý tới, trực tiếp thả Công Tôn Uyển Nhi ra.

Công Tôn Uyển Nhi vừa ra, ánh mắt mấy nghìn người ở bốn phía xung quanh nhất thời ngưng trọng. Nhất là mấy người bên trong đoàn người đứng đầu, là Thiên Tôn giống như Cổ Thiên Quân, lúc này tinh quang trong mắt rất mãnh liệt.

Cho dù là Thánh Hoàng cũng bị Công Tôn Uyển Nhi thu hút sự chú ý. Đối với lời Lưu Thiên Hầu nói, hắn cũng cho rằng không có nghe thấy.

Mắt thấy như vậy, Lưu Thiên Hầu sờ sờ mũi, cũng không cảm thấy xấu hổ. Hắn lui ra phía sau vài bước, trở lại trong đám người. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng ngạo nghễ.

- Lần này không làm gì được ngươi. Nhưng không có việc gì. Ta thành toàn cho ngươi. Sớm hay muộn ta cũng sẽ vạch một nghìn tội lớn của ngươi!

Công Tôn Uyển Nhi hít một hơi thật sâu, thần sắc bình tĩnh đứng ở nơi đó. Sau khi hướng về phía Thánh Hoàng hạ thấp người cúi đầu, sau đó nàng không lên tiếng nữa, nhắm mắt không nói. Nàng thân là Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, xuất phát từ tôn trọng đối với cường giả nên cúi đầu. Về phần những chuyện khác, nàng sẽ không mở miệng. Nàng cũng tin tưởng bên trong Thánh Hoàng Triều sẽ không ép buộc ở nàng.

Về phần mấy Bán Thần này. Lúc này bọn họ đã tuyệt vọng, đứng ở nơi đó, thân thể đều đang run rẩy. Uy áp đến từ bốn phía xung quanh, đến từ ánh mắt Thiên Tôn cùng với Thánh Hoàng, khiến cho tâm thần của bọn họ đều thiếu chút nữa phải suy sụp.

Hồi lâu, Thánh Hoàng cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn. Thân thể hắn cũng từ trên ghế dựa lớn đứng lên. Hắn đích xác cao hứng. Phần đại lễ này, là lễ vật nặng nhất Thánh Hoàng Triều nhận được, từ khi thành lập tới nay!

Cho dù hắn không chém giết Công Tôn Uyển Nhi, nhưng một Thiên Tôn, tất nhiên có thể khiến Thánh Hoàng Triều đổi lấy lãnh địa lớn hơn nữa. Nhất là một vài châu đang bị chiếm cứ mâu thuẫn. Mượn cơ hội này, cũng có thể đổi trở về.

Đồng thời, chuyện này cũng không trái với giao hẹn giữa hắn cùng với Tà Hoàng trước kia. Đây là do người khác đưa tới, không phải là Thánh Hoàng hắn chủ động bắt giữ. Kể từ đó, cho dù Tà Hoàng có muốn trả thù, cũng không tìm được tới trên đầu Thánh Hoàng Triều.

- Được, được, được!

Trong tiếng cười, ánh mắt Thánh Hoàng lóe lên, cúi đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang đứng trên quảng trường bên ngoài đại điện.

- Cự Quỷ, tiến lên nghe chỉ!

Cự Quỷ Vương mừng rỡ, lập tức tiến lên vài bước, hướng về phía Thánh Hoàng trong đại điện cúi đầu.

- Phong cho Cự Quỷ làm đại tôn Thần La Châu trong Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều ta, trấn thủ Thần La Châu, hưởng đèn nhang của chúng sinh một châu!

Tiên Vực của Vĩnh Hằng, địa phương một châu có thể so sánh với toàn bộ thế giới Thông Thiên. Trấn thủ một châu, sắc phong đại tôn, cái này đại biểu Cự Quỷ Vương ở bên trong Thần La Châu này chính là nhất ngôn cửu đỉnh, quyết định sinh tử. Toàn bộ Thần La Châu, tương đương với lãnh địa của Cự Quỷ Vương!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1566: Thông Thiên Công (2)

Loại ban thưởng này, phù hợp với thân phận của Cự Quỷ Vương, càng làm cho Cự Quỷ Vương cảm thấy mỹ mãn. Hắn muốn cũng chính là một nơi cư trú. Một căn cứ địa để hắn hồi tưởng lại thế giới Thông Thiên.

Lúc này, trong sự kích động, Cự Quỷ Vương lại cúi đầu.

- Cảm ơn Thánh Hoàng!

Lúc đứng dậy, khí chất toàn thân của Cự Quỷ Vương cũng không giống trước đó. Hắn biết, từ giờ khắc này, mình ở đại lục Vĩnh Hằng này, đã coi như là đứng vững gót chân, không còn là tán tu lưu lạc, không cần phải luôn luôn lo lắng tới nguy cơ sinh tử. Hắn muốn làm, chính là giống như đã thương lượng cùng Bạch Tiểu Thuần trước đó, muốn mượn trợ giúp của Thánh Hoàng Triều, ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, hoàn toàn đứng vững!

Bạch Tiểu Thuần cũng rất phấn chấn. Nhìn thấy Cự Quỷ Vương được ban thưởng một châu, hắn nghĩ công lao của mình lớn hơn nữa, lúc này trong lòng tràn đầy chờ mong, nhìn về phía Thánh Hoàng.

- Bạch Tiểu Thuần, nghe chỉ!

Ánh mắt Thánh Hoàng rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, lóe lên ánh sáng khó có thể điều tra, bỗng nhiên mở miệng.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần dừng lại, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị cung kính. Hắn hiểu rõ thời điểm nên cúi đầu thì phải cúi đầu. Thời

điểm nên biểu hiện thì sẽ biểu hiện. Loại chuyện như vậy, không mất mặt, lợi ích nắm được trong tay mới là trọng điểm.

- Bạch Tiểu Thuần công đức quá to lớn. Địa vị ở thế giới Thông Thiên lại càng tôn cao, danh vọng không ai bằng!

- Hiện sắc phong... Bạch Tiểu Thuần làm... Thông Thiên Công!

- Bên trong Thánh Hoàng Triều ta, chỉ có Thiên Tôn mới có thể xưng vương. Dưới vương lại là công. Thông Thiên Công là đứng đầu các công, gần với vương!

- Phần thưởng, một tòa phúc địa bên trong Thánh Hoàng Thành. Phần thưởng một long ngư trong thiên trì, phần thưởng công bào, dây lưng bảy màu!

Thánh Hoàng thả nhiên mở miệng, trong âm thanh vang vọng, mấy nghìn quyền quý hai bên, mỗi người đều lộ ra thần sắc nghiêm nghị.

Phần thưởng này, có thể nói là cực lớn. Bất kể là Thông Thiên Công, hay phúc địa, hoặc là một con long ngư, đều đủ để khiến cho người ngoài chấn động. Còn có công bào này cũng là pháp bảo. Thắt lưng bảy màu còn có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần từ nay về sau ra vào hoàng cung, không bị khí linh trấn áp.

Tất cả những điều này, bất luận nhìn thế nào, đều vô cùng phong phú. Duy nhất chỉ có... đều là hư danh!

Thân phận thật sự của Bạch Tiểu Thuần không giống người thường. Giống như Cự Quỷ Vương, sau khi Thánh Hoàng so sánh, có thể cho hắn khống chế một châ. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không được. Thánh Hoàng tuyệt đối sẽ không cho người của thế giới Thông Thiên có nửa cơ hội tự lập!

Hắn muốn chính là dung hợp. Hắn là để cho người của thế giới Thông Thiên hoàn toàn dung nhập vào bên trong Thánh Hoàng Triều,

khiến cho bản thân mình lớn mạnh. Cho nên hắn tất nhiên sẽ không cho vị Khôi Tổ Bạch Tiểu Thuần này có nửa điểm thực chức!

Hắn muốn, chỉ là Bạch Tiểu Thuần ngoan ngoãn ở lại bên trong Thánh Hoàng Thành, làm một tượng trưng là tốt rồi. Đợi đến khi Thánh Hoàng Triều hoàn toàn dung hợp người của thế giới Thông Thiên xong, tác dụng của Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ không có nữa. Tới khi đó, sinh tử đều ở trong một ý niệm của hắn.

Trên thực tế, cho dù Bạch Tiểu Thuần không có ném danh trạng này, chỉ cần tới, hắn cũng sẽ dành cho ban thưởng tương tự. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần bắt trói Quỷ Mẫu đến, ngoài mặt hắn thoạt nhìn hài lòng, mặc dù cũng thật sự có chút cao hứng. Nhưng trên thực tế tất cả những điều này đều chỉ là vẻ bề ngoài. Ở trong lòng của hắn, cũng có phần thở dài.

Hắn thở dài chính là công lao như vậy, khiến cho bản thân hắn là Thánh Hoàng, cũng không thể không suy tính một chút tới cảm nhận của các quyền quý bên trong hoàng triều cùng với Tà Hoàng Triều. Bạch Tiểu Thuần thật sự đưa tới lễ vật quá lớn. Lớn đến mức hắn không thể không cho ra một ít phần thưởng thực chất. Cho nên hắn mới sắc phong Cự Quỷ Vương làm đại tôn cùng với ban thưởng địa phương một châu.

Nếu không, hắn tuyệt đối sẽ hoàn toàn không cho người của thế giới Thông Thiên có cơ hội.

- Chờ thêm một chút thời gian, tìm lý do lấy đi thân phận này của Cự Quỷ là được.

Trong lòng Thánh Hoàng thầm cười lạnh. Nhưng biểu hiện ra ngoài, hắn lại đầy vẻ ôn hòa nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Thông Thiên Công, ngươi mới tới Thánh Hoàng Thành, có thể đi lại làm quen một thời gian. Chuyện liên quan tới thế giới Thông Thiên, còn có các tu sĩ của thế giới Thông Thiên, ngươi không cần quá nhớ mong. Tất cả đều có bản hoàng làm chủ cho ngươi!

- Đoạn đường này mệt nhọc rồi. Thông Thiên Công có thể đi nghỉ ngơi. Sau này lại ở bên trong Thánh Hoàng Thành, an tâm tu luyện. Hi vọng ngươi có thể sớm ngày đột phá tu vi, thăng cấp Thiên Tôn, cho Thánh Hoàng Triều ta thêm một vị vương nữa!

Nghe lời Thánh Hoàng nói, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị mọi người ở bốn phía xung quanh này che giấu cảm giác lạnh lẽo, Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể không nhìn ra cái gọi là ban thưởng này, đều là hư ảo.

Tuy nói ở trên đường đến đây, hắn cùng với Cự Quỷ Vương đã bàn bạc trước, cũng đoán được kết quả này. Nhưng trên thực tế trong lòng hắn vẫn mang theo một chút hy vọng. Lúc này có thể thấy, mục đích của Thánh Hoàng Triều, cùng Tà Hoàng Triều chung quy vẫn là giống nhau.

Chỉ có điều thủ đoạn khác nhau mà thôi.

- Sợ là nếu không ném danh trạng này, ngay cả Cự Quỷ Vương cũng sẽ không có địa phương một châu!

Bạch Tiểu Thuần hiểu rất rõ tất cả những điều này. Hắn biết hai vị Hoàng giả này, đều là cá mè một lứa.

- Một kẻ hung tàn, một kẻ xảo trá...

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười. Tuy hắn có chút tiếc nuối, nhưng lại không có mất mát. Bất kể như thế nào, Thánh Hoàng có một câu nói rất đúng.

- Ta thật sự cần phải tu hành, khiến mình sớm ngày đột phá!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, hướng về phía Thánh Hoàng ôm quyền cúi đầu. Sau đó, hắn đang muốn cùng Cự Quỷ Vương rời đi. Nhưng vào lúc này, vị Lưu Thiên Hầu kia lúc này thần sắc đại biến, vội vàng lao ra hô to.

- Thánh Hoàng bệ hạ, trăm triệu không thể để cho Bạch Tiểu Thuần này ở lại Thánh Hoàng Thành. Nếu không Thánh Hoàng Thành lâm

nguy!

Giọng nói của Lưu Thiên Hầu mang theo sự lo lắng. Dường như tâm tình cũng ở trong một chớp mắt này trở nên khẩn trương đến cực hạn, khiến cho âm điệu có chút sắc bén, ở quảng trường này lần lượt vọng ra, khiến cho mấy nghìn quyền quý bốn phía xung quanh, mỗi người đều nhíu mày.

Bước chân của Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Lời Lưu Thiên Hầu nói, khiến cho hắn trợn trừng mắt. Cự Quỷ Vương ở bên cạnh, trong lòng lại thầm vui vẻ. Lúc nhìn về phía Lưu Thiên Hầu, hắn đầy vẻ chờ mong.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1567: Đừng Có Trách Là Không Báo Trước (1)

- Gia hỏa này cuối cùng cũng có một lần nói thật.

Cự Quỷ Vương chờ mong lời Lưu Thiên Hầu nói, có thể khiến cho Thánh Hoàng thay đổi tâm ý. Cho dù cơ hội này rất nhỏ, nhưng nếu thật sự làm được, thả Bạch Tiểu Thuần ra bên ngoài, đối với hắn và Bạch Tiểu Thuần mà nói, chính là thu hoạch khổng lồ.

Bạch Tiểu Thuần cũng là lần đầu tiên cảm thấy lời Lưu Thiên Hầu này nói không chói tai. Hắn cũng mong đợi nhìn lại. Thậm chí trong lòng hắn cũng muốn cổ vũ Lưu Thiên Hầu nỗ lực lên.

Mặc dù trong lòng Thánh Hoàng không thích, nhưng vẫn ôn hòa nhìn về phía vị Lưu Thiên Hầu kia.

- Lưu ái khanh, vì sao lại nói như vậy?

Bị Thánh Hoàng điểm danh, Lưu Thiên Hầu kích động phấn chấn, ôm quyền cúi đầu thật sâu. Sau đó âm thanh của hắn cũng sục sôi vô cùng, lớn tiếng mở miệng.

- Bệ hạ ngài có chỗ không biết. Thời điểm Bạch Tiểu Thuần này ở thế giới Thông Thiên, ta trước sau vẫn luôn lưu ý tới hắn. Người này có thể nói đi tới chỗ nào, sẽ gây tai họa cho chỗ đó, độc hại chúng sinh!

- Sau khi hắn chơi ở Linh Khê Tông, lại chơi Huyết Khê Tông. Sau đó ở Nghịch Hà Tông chơi không thoải mái, lại có thể đi tới Man Hoang, còn đoạt gia tài của người, đoạt thê thiếp của người. Sau khi ở Man Hoang phạm phải một trăm tội lớn, gia hỏa này lại khiến cho Cửu Thiên

Vân Lôi Tông ở bắc mạch gần như tan vỡ. Tiếng oán than dậy đất. Đơn giản là nhân thần công phẫn!

Lưu Thiên Hầu lộ ra vẻ mặt thương tiếc mở miệng. Không đợi hắn nói xong, mấy nghìn quyền quý ở bốn phía xung quanh này, mỗi một đều mỉm cười.

Trong tiếng cười kia mang theo sự khinh miệt. Hiển nhiên đối với những lời Lưu Thiên Hầu nói, mặc dù không phải là không tin, nhưng cũng cảm thấy quá mức khoa trương. Mặt khác theo bọn họ, tu vi của Bạch Tiểu Thuần dù sao cũng chỉ là chuẩn Thiên Tôn. Loại tu vi này, ở địa phương nhỏ như thế giới Thông Thiên vậy, có chút động tĩnh, sẽ trở thành những tiếng nổ lớn kinh thiên khiến người yếu kinh hãi.

Nhưng ở đây là nơi nào? Đây là kinh thành của Thánh Hoàng Triều, Thánh Hoàng Thành!

Ở chỗ này, có Thiên Tôn, còn có Thánh Hoàng trấn thủ. Bạch Tiểu Thuần này cho dù có bản lĩnh lớn hơn nữa, tới mảnh đất nơi đây cũng sẽ phải thành thật, không thể gây ra nổi sóng lớn gì.

Thánh Hoàng lặng lẽ cười. Suy nghĩ của hắn tương tự với mọi người. Hắn thấy, đem một con khỉ ném vào trong một rừng cây nhỏ không có dã thú gì, con khỉ này thực sự có thể xưng bá. Nhưng nếu như ném nó vào trong một đám sư tử hổ báo, con khỉ chung quy cũng chỉ là con khỉ mà thôi.

Lúc này hắn khoát tay chặn lại, cắt ngang lời Lưu Thiên Hầu. Thánh Hoàng đứng dậy, chuẩn bị kết thúc lần lên triều này.

Cự Quỷ Vương mất mát không thôi. Bạch Tiểu Thuần cũng có chút tiếc nuối. Nhưng tròng mắt hắn xoay chuyển. Trên thực tế hắn cũng lo lắng cho năng lực gây tại họa của mình. Bình thường trong lúc vô ý, lại làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa. Lúc này nếu bị giữ ở lại bên trong Thánh Hoàng Thành, hắn suy nghĩ mình chắc hắn nên chuẩn bị chút bảo đảm ổn thỏa mới tốt.

Vì vậy hắn vội vàng nhanh tới vài bước, trước khi Thánh Hoàng muốn rời khỏi, hô to một tiếng.

- Bệ hạ dừng chân!

Thánh Hoàng chợt bước chân dừng lại, quay đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Các quyền quý khác ở bốn phía xung quanh, đều nhìn sang.

- Bệ hạ, theo như lời Lưu Dũng này thực sự là sự thực. Ta cũng sợ, lo lắng trong lúc vô ý xúc phạm tới luật pháp của Thánh Hoàng Triều. Không biết... một Thông Thiên Công như ta, làm trái pháp quy gì, mới có thể bị xử phạt?

Bạch Tiểu Thuần thận trọng hỏi.

Ánh mắt Thánh Hoàng lóe lên. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, lại nhìn Lưu Thiên Hầu một chút. Hắn híp mắt lại. Hắn mơ hồ cảm thấy, hai người này có vấn đề. Giữa hai bên ăn ý với nhau như vậy, rõ ràng là tìm lý do muốn để Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Thánh Hoàng Thành.

- Thân là công hầu, lại có công lớn, ngoại trừ phản quốc ra, còn lại có thể bỏ qua!

Thánh Hoàng thản nhiên mở miệng, trong lòng thầm cười lạnh. Thầm nghĩ một chiêu bài tốt như vậy, đầu cơ kiếm lợi. Chỉ cần đứng ở chỗ này, liền có thể không ngừng đưa tới người của thế giới Thông Thiên. Mình làm sao có thể để cho hắn rờ đi được.

Nhận được câu trả lời thuyết phục của Thánh Hoàng, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm vui sướng. Nhưng hắn biểu hiện ra lại là nhăn mặt, nhíu mày, thở dài cùng Cự Quỷ Vương rời khỏi hoàng cung.

Mắt thấy mọi người ở bốn phía xung quanh đều từng người rời đi, Thánh Hoàng cũng đi, Lưu Thiên Hầu đấm ngực giậm chân. Hắn chỉ cảm thấy lần này, Thánh Hoàng là dẫn sói vào nhà. Hắn mơ hồ giống như thấy được một cảnh tượng tương lai Thánh Hoàng Thành, sinh linh

đồ thán, cuối cùng khua chiêng gõ trống tiễn bước ôn thần Bạch Tiểu Thuần.

- Đừng có trách là không báo trước đấy.

Lưu Thiên Hầu giống như rơi vào ngày tận thế, thở dài một tiếng.

Buổi lên triều kết thúc. Ban thưởng do Thánh Hoàng dành cho, không đợi Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi hoàng cung, đã chuẩn bị xong, được một lão nhân đứng ở trước đại điện trong hoàng cung, hai tay cắm trong ống tay áo, đưa tới.

Một miếng ngọc giản, sử dụng để mở ra phúc địa.

Một dải lụa màu mang ở trên người. Từ nay về sau, ra vào hoàng cung, thế giới chí bảo khí linh tồn tại ở hoàng cung này, sẽ không lại phát sinh uy áp ngăn cản.

Ngoại trừ hai thứ này, còn có một bộ công bào, chất liệu đặc biệt, tản ra khí tức pháp bảo. Cuối cùng... Lại là một con long ngư!

Con long ngư này dài chừng hơn một trượng, vẫn còn sống. Tuy thân thể bị trói, nhưng vẫn đang giãy dụa. Trong miệng còn có răng nhọn, trong mắt mang theo sự hung tàn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn mấy thứ đồ này, thở dài.

- Thánh Hoàng này cũng quá keo kiệt... Ban cho áo bào, động phủ, dải lụa màu thì cũng thôi. Còn thưởng cho ta một con cá làm gì...

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, cầm ngọc giản tìm đến phúc địa của mình. Phúc địa này ở trên một mảnh lá sen. Kiến trúc trên mảnh lá sen này không ít. Chỗ lá sen này ở khu vực trung tâm. Mặc dù như vậy, nhưng cũng không có tranh cãi ầm ĩ.

Nói là phúc địa, trên thực tế cũng chính là một tòa phủ đệ. Chỉ có điều linh lực thiên địa ở bên trong nồng đậm, phạm vi lại cũng đủ rộng.

Bên trong giả sơn cũng tốt, lầu các cũng được, đều rất khí phái.

Nhìn phủ đệ, Bạch Tiểu Thuần vẫn tính là thoả mãn. Mặc dù hắn cảm thấy có chút trống trải. Nhưng ở chỗ này hắn cái gì cũng không quen, cũng sẽ không nhiều có yêu cầu như vậy. Lúc này hắn ngồi xuống khoanh chân, cảm nhận linh khí thiên địa nơi đây, Cự Quỷ Vương cũng quan sát một hồi, sau đó đi ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1568: Đừng Có Trách Là Không Báo Trước (2)

Hắn không giống với Bạch Tiểu Thuần. Giống như lúc ở trong huyện thành nhỏ, Bạch Tiểu Thuần từ đầu tới cuối, đều không làm quen với bất kỳ người nào. Tuy rằng khi đó, bởi vì Bạch Tiểu Thuần tinh thần sa sút. Nhưng Cự Quỷ Vương đến không bao lâu, gần như đều biết cả. Từ điểm này cũng có thể nhìn ra bản lĩnh của Cự Quỷ Vương ở phương diện này. Ngay cả Hứa Bảo Tài cũng phải cam bái hạ phong.

Giờ khắc này, Cự Quỷ Vương cũng có quyết định này. Hắn chuẩn bị trước khi đi Thần La Châu, cố gắng hết sức để tìm hiểu một ít tin tức.

Rất nhanh, ánh trăng chiếu xuống. Bạch Tiểu Thuần ngồi ở trong sân, từ trong nhập định mở mắt ra. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn ở kiến trúc xa lạ bốn phía xung quanh. Hắn biết, mình ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, cho đến lúc này, mới chân chính tính là bước ra bước đầu tiên.

Trong sự xúc động, trong đầu Bạch Tiểu Thuần không tự chủ được nhớ tới từng khuôn mặt quen thuộc.

- Lý thúc... Thiết Đản... Linh Khê lão tổ...

- Tống Quân Uyển... Hồng Trần Nữ...

- Thần Toán Tử... Hứa Bảo Tài...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần thì thào, những gương mặt cùng cái tên này hiện ra ở trong đầu hắn. Một hồi lâu sau, hắn nhẹ giọng thì thào.

- Còn có... Đỗ Lăng Phỉ.

Bạch Tiểu Thuần không xác định được Đỗ Lăng Phỉ còn sống hay không. Nhưng trước khi Thông Thiên đạo nhân chết từng hô lên câu nói kia, trước sau vang vọng ở trong đầu hắn.

Chỉ là theo thế giới sụp đổ, Tiên Vực mịt mờ, trong biển người vô tận, hắn đã không tìm được.

- Tiếp theo, chính là phải cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá trở thành Thiên Tôn! Tu luyện, cần phải có đan dược, cần phải linh khí thiên địa... Xem ra phải tìm hiểu một chút về tài nguyên tu hành bên trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, chôn sâu những suy nghĩ này vào trong lòng. Trong mắt của hắn lộ ra sự chờ mong cùng chấp nhất.

Thời gian không lâu sau, khi trời càng thêm u ám, Cự Quỷ Vương đã trở về. Trong mắt của hắn mang theo hưng phấn. Vừa nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, câu nói đầu tiên của hắn là...

- Cá, con long ngư này!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc. Hắn lấy con long ngư đã hấp hối kia ra, ném sang một bên. Nó lại được Cự Quỷ Vương coi như trân bảo đi vòng quanh nhìn vài vòng.

- Tiểu Thuần, con cá này lại không bình thường. Thánh Hoàng lần này xem như là thật sự đổ máu... Nó là Thiên Long Ngư!

- Thiên Long Ngư này sinh trưởng ở bên trong thiên trì, uống nước thiên trì, hấp thu linh khí thiên địa, lại ăn vô số thiên tài địa bảo lớn lên. Đây là vật cá nhân của Thánh Hoàng.

- Mỗi con Thiên Long Ngư, đều có thể khiến cho tu sĩ dưới Thiên Tôn sau khi ăn nó, tu vi tăng lên. Có thể so sánh với tiên đan!

- Tiên đan!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên. Trước đó hắn đang rầu rĩ chuyện tu luyện cần linh khí. Lúc này nhìn thấy con cá kia, hắn lại lập tức cùng Cự Quỷ Vương, trực tiếp đem con cá này đi nướng...

Theo mùi thơm thoang thoảng bay ra, nhìn Thiên Long Ngư bị nướng thành màu vàng, Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương nhất thời nuốt nước miếng, ngươi một ngụm ta một ngụm, rất nhanh lại… ăn hết con cá này...

- Mùi vị không tệ, có loại cảm giác của Linh Vĩ Kê.

Bạch Tiểu Thuần liếm môi. Mùi vị của con Thiên Long Ngư này quả thực khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vô cùng hoàn mỹ.

Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hồi tưởng lại Linh Vĩ Kê năm đó. Trong lòng hắn cũng có chút tiếc nuối. Hắn suy nghĩ không biết ở trên đại lục Vĩnh Hằng này, có thứ tương tự với Linh Vĩ Kê hay không...

Cự Quỷ Vương ở bên cạnh bập bập môi, cầm một cây xương cá, nhìn một chút, sau đó ném ở trong miệng rắc rắc vài tiếng. Ngay cả xương hắn cũng ăn hết. Khi hắn đang muốn mở miệng, thân thể bỗng nhiên chấn động. Một hơi nóng rốt cuộc trực tiếp ở trong cơ thể hắn bạo phát, khiến cho bốn phía xung quanh nhất thời dâng lên sương trắng.

- Quả nhiên là cá tiên!

Cự Quỷ Vương vui mừng bất ngờ, lập tức ngồi xuống khoanh chân, bắt đầu thổ nạp.

Mắt thấy sau khi Cự Quỷ Vương ăn xong liền hữu hiệu, Bạch Tiểu Thuần đợi một hồi. Hắn có chút há hốc mồm. Hắn phát hiện trong cơ thể mình thậm chí ngay cả một chút hơi nóng cũng không có.

- Không đúng. Tại sao Cự Quỷ Vương hữu hiệu, ta lại không có hiệu quả gì?

Bạch Tiểu Thuần hồ nghi nhìn những mảnh xương cá ăn xong còn dư lại ở trên mặt đất một chút. Hắn tùy ý tiến lên cũng cầm lấy mấy cái xương, đặt ở trong miệng cắn nuốt xuống. Cho đến khi từng cái xương đều bị Bạch Tiểu Thuần ăn sạch, hắn cuối cùng cảm nhận được trong cơ thể có một hơi nóng vọt lên.

Trong vui mừng, Bạch Tiểu Thuần lập tức nhắm mắt, cảm nhận hơi nóng này ở bên trong thân thể không ngừng bạo phát, cuối cùng hóa thành sóng lớn, ở bên trong thân thể nổ mạnh di chuyển, rốt cuộc đẩy mạnh công pháp Trường Sinh Quyển của hắn, không ngừng tinh tiến lên.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kích động không thôi. Hắn ép xuống sự phấn chấn trong lòng, toàn thân toàn ý chìm đắm ở bên trong cảm giác tu vi thân thể tăng lên. Thời gian trôi qua, ở trong viện phúc địa này, Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương ngồi tĩnh tọa, giằng co chừng ba canh giờ.

Ba canh giờ sau, Cự Quỷ Vương là người đầu tiên thức tỉnh. Hắn ngửa mặt lên trời cười to. Trong mắt của hắn có tinh quang lập lòe. Trong lòng hắn càng thêm vui thích. Hắn nhận thấy được rõ ràng, chỉ là ba canh giờ này, tu vi của mình khoảng cách Bán Thần hậu kỳ, lại đến gần không ít.

- Đáng tiếc chỉ có một con. Nếu như mỗi ngày đều có thể ăn, ta nhất định có thể đạt tới Bán Thần đại viên mãn!

Trong lúc Cự Quỷ Vương đang tiếc nuối, Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi mở mắt ra. Trong nháy mắt khi hai mắt đang khép mở ra, trong mắt của hắn có tinh quang sáng chói.

Lần này tu luyện, mức độ hắn tinh tiến mặc dù không có biên độ lớn bằng Cự Quỷ Vương, nhưng dù sao bởi vì căn bản của Bạch Tiểu Thuần quá dầy. Hiện tại cho dù chỉ là tăng lên một tia, cũng vẫn khiến cho hắn kích động.

Hắn hiểu rõ, muốn tu vi đột phá trở thành Thiên Tôn, nhất định phải đạt được Trường Sinh Quyển đại viên mãn mới có thể. Nhưng hiện tại Trường Sinh Quyển của hắn còn cách đại viên mãn một đoạn. Nhưng quan trọng nhất, chính là Trường Sinh Quyển của hắn không giống với Bất Tử Quyển, không phải là mình đã tu luyện, mà là rót vào đầu.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần từ bên trong thần thông, cũng sáng lập Trường Sinh Đăng của riêng mình, nhưng trên thực tế đối với chuyện tu luyện như thế nào, hắn vẫn còn có chút không hiểu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1569: Ăn A

Phải biết rằng từ sau khi bị người canh giữ lăng mộ rót vào đầu, cho tới lúc đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, tu vi của Bạch Tiểu Thuần tuy có tăng trưởng, nhưng tổng thể vẫn là trì trệ không tiến. Mặc dù điều đó có liên quan đến tâm tính của hắn. Nhưng đến cảnh giới này của hắn, vốn ở trên phương diện tu vi, cũng đã là nửa bước khó đi. Hơn nữa Trường Sinh Quyển này vốn cũng không phải là do chính hắn đã tu luyện. Tất cả những điều này, lại dường như hình thành gông cùm xiềng xích, hóa thành bình cảnh.

Cho dù là có đầy đủ lực lượng thiên địa, cho dù là ở bên trong Thánh Hoàng Thành này, dưới linh khí nồng đậm tẩm bổ, Bạch Tiểu Thuần đánh giá sơ qua, mình ở dưới sự tìm tòi cùng bình cảnh này, chí ít cũng cần mười năm tu luyện, mới có khả năng đạt được phân nửa so với tăng cường do Thiên Long Ngư mang đến.

Cứ như thế, chính bản thân hắn cũng không biết cần phải bao lâu, tu vi mới có thể đột phá Bán Thần, bước vào cảnh giới Thiên Tôn đại thừa!

Vốn dựa theo dự định của Bạch Tiểu Thuần, chuẩn bị tìm hiểu một chút về linh đan diệu dược trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, suy nghĩ tự mình chế luyện một ít, khiến cho tốc độ tu luyện tăng lên. Nhưng bây giờ, hắn nhìn trên mặt đất còn dư lại không nhiều đầu, xương cá, dường như trước mặt mở ra một cánh cửa lớn mới.

- Một con cá, tương đương với mười lăm năm tu luyện!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm nóng nảy. Hai mắt hắn giống như mắt chuột đói bụng nhiều năm, nhìn thấy được lương thực, lộ ra ánh

sáng màu xanh lục.

- Nếu có đầy đủ cá... phá tan bình cảnh này dễ dàng như trở bàn tay. Ta mượn điều này tăng cường đột phá tu vi. Muốn bước vào Thiên Tôn, cũng chỉ là chuyện sắp tới!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động. Trước đó không nói, sau khi trở thành Thiên Tôn, thọ nguyên sức sống bạo phát, hoặc là đạo chủng ở bên cạnh, liền có thể được Thái Cổ cứu sống lại tương tự với trường sinh kỳ dị. Chỉ là ở trong thế giới xa lạ này, muốn sinh tồn được, muốn đi về phía đỉnh phong khát vọng, cũng đủ để cho trong đầu Bạch Tiểu Thuần lúc này đều là Thiên Long Ngư.

- Ta muốn ăn cá!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, rơi vào trên những đầu xương cá còn lưu lại trên mặt đất. Thoáng một cái hắn lại lập tức chộp lấy. Nhưng Cự Quỷ Vương hiện tại dĩ nhiên cũng ý thức được sự kỳ diệu của Thiên Long Ngư này. Hắn hiểu rõ cho dù là xương, cũng là đồ tốt. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần chộp lấy, hắn hét lớn một tiếng, toàn thân rốt cuộc cũng lao tới, tranh đoạt đầu xương cá.

- Cự Quỷ Vương, đây là Thánh Hoàng ban cho ta. Ngươi đừng giành với ta!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt.

- Cút đi. Lão tử là nhạc phụ của ngươi. Coi như ngươi hiếu kính ta.

- Đó là đồ ta ăn còn dư lại. Mỗi một cái xương ta đều đã liếm qua!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, dùng ra đòn sát thủ!

- Trước khi ngươi ăn xong là lão phu từng liếm qua. Không có việc gì. Hai người chúng ta cùng một nhà, không ngại!

Cự Quỷ Vương không cam lòng tỏ ra yếu kém, trực tiếp phun một bãi nước bọt về phía những cái đầu xương cá ở trên mặt đất...

Cũng không biết Cự Quỷ Vương có phải tu luyện qua thần thông tương tự hay không, một bãi nước miếng này rốt cuộc trút xuống giống như mưa, trực tiếp bao trùm đầy mặt đất...

Bạch Tiểu Thuần có chút há hốc mồm, toàn thân đều bối rối. Mắt thấy Cự Quỷ Vương lại đê tiện như này, dù hắn có ngôn từ sắc bén, nhưng nếu bàn về trình độ da mặt dày, vẫn còn có chút không sánh bằng lão cáo già Cự Quỷ Vương này. Nhất là trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nước bọt của Cự Quỷ Vương, làm sao có thể phun ra nhiều như vậy...

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cười khổ, do dự một hồi, Cự Quỷ Vương đã vung tay áo, cuốn những cái đầu xương cá này vào trong tay, đắc ý nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Sau đó hắn lại phun mấy lần nước bọt lên trên đầu xương cá t, lúc này mới thu vào trong túi đựng đồ.

- Đấu với ta sao? Tiểu tử, ngươi vẫn quá non.

Cự Quỷ Vương cười ha ha một tiếng, cảm thấy mỹ mãn.

Bạch Tiểu Thuần không nói gì, nghẹn lại. Hắn thở dài một tiếng, đang muốn mở miệng. Chợt thần sắc hắn thoáng động nhìn về phía bên ngoài phúc địa. Cự Quỷ Vương hình như cũng điều tra ra được. Gần như cùng lúc, hắn nhìn sang. Không bao lâu, ngoài cửa lớn của phúc địa lại truyền đến một âm thanh sang sảng.

- Thông Thiên Công, Trần Tô bái kiến.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới Thánh Hoàng Thành, đây là người đầu tiên tới bái kiến. Khi phát hiện người tới lại có tu vi Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần càng hiếu kỳ hơn. Hắn không tiện chậm trễ, nhanh chóng đi vài bước đến trước cửa, vung tay phải lên. Cửa lớn của phúc địa mở ra, lộ ra một lão nhân tóc hoa râm đang đứng ở ngoài cửa.

Toàn thân lão nhân này mặc trường bào màu lam, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, chưa cười đã cười, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền.

- Bạch mỗ trước đó còn đang hiếu kỳ. Sáng nay rốt cuộc nghe được tiếng chim khách, biết nhất định có khách quý đến. Không nghĩ tới đúng là Trần đạo hữu. Mời vào.

Trên mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười mỉm, lời nói ra rất hay. Lúc này trên người hắn đã không nhìn thấy được bộ dạng chật vật trước đó cùng Cự Quỷ Vương cướp đầu xương cá.

Trần Tô cười ha ha một tiếng. Lời Bạch Tiểu Thuần nói, hắn nghe cũng cảm thấy thoải mái. Hắn gật đầu, đi vào bên trong phúc địa.

Cự Quỷ Vương cũng có chút vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng hai người không phải là tu sĩ bản thổ Thánh Hoàng Triều, mà thuộc về người từ bên ngoài đến. Mặc dù bọn họ đều có chức quan, nhưng dựa theo tin tức hắn tìm hiểu được, những quyền quý Thánh Hoàng Thành kia đối với hai người đều mang theo khinh thường cùng bất hòa.

Nhưng hôm nay chỉ là một đêm trôi qua, lại có người tới bái phỏng. Nhất là người này chính là Trần Tô, có địa vị tương đương cùng Cổ Thiên Quân, một trong bốn vương của Thánh Hoàng Triều. Cái này khiến cho Cự Quỷ Vương càng giật mình, vội vàng ôm quyền bái kiến.

Trần Tô hướng về phía Cự Quỷ Vương gật đầu, sau đó không để ý tới nữa. Hắn đứng ở trong viện, nhìn mọi nơi một chút. Sau đó, hắn cùng Bạch Tiểu Thuần hàn huyên vài câu không đến nơi đến chốn. Một lúc lâu, hắn vội ho một tiếng, đột nhiên hỏi.

- Bạch đạo hữu, con Thiên Long Ngư do bệ hạ ban cho đâu?

- Thiên Long Ngư?

Bạch Tiểu Thuần trước đó đã hiếu kỳ, Trần Tô này tới là vì chuyện gì. Lúc này nghe được đối phương nhắc tới Thiên Long Ngư, Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra.

- Đúng vậy, chính là con Thiên Long Ngư này. Không biết Bạch đạo hữu có thể bỏ được thứ yêu thích hay không? Trần mỗ muốn đổi lấy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1570: Khinh Người Quá Đáng (1)

Trong mắt Trần Tô có chút nhiệt tình như lửa, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Cho dù hắn thân là Thiên Tôn, trong nhà cũng không có mấy con Thiên Long Ngư. Dù sao đây cũng là vật cá nhân của Thánh Hoàng. Bình thường cũng cực ít khi đem ra ban thưởng. Toàn bộ Thánh Hoàng Triều, số lượng được ban thưởng ra ngoài, cũng chỉ có mấy trăm con mà thôi.

Mỗi một con đều trân quý không tầm thường. Lưu lại, nói nó là quốc bảo, cũng hoàn toàn không khoa trương. Thậm chí ở Tà Hoàng Triều nơi đó, cũng là cái giá không thể tưởng tượng được. Dù sao máu của Thiên Long Ngư này, là tiên tài tuyệt phẩm dùng để luyện tiên đan.

Hắn không cho rằng Bạch Tiểu Thuần sẽ từ chối. Dù sao đối phương mới tới Thánh Hoàng Triều, sẽ không thể không khôn ngoan, vì một con cá, đắc tội với mình thân là Thiên Tôn.

- Cái đó... Trần đạo hữu ngươi tới muộn rồi. Con cá kia, bị ta ăn rồi.

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, nhìn Trần Tô nói.

Nghe được Bạch Tiểu Thuần nói vậy, Trần Tô sửng sốt. Sau khi kịp phản ứng, tròng mắt hắn cũng trừng lên, giống như không xác định được, lại hỏi một câu.

- Ngươi nói... ăn?

- Đúng, ăn.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, gật đầu nói.

- Bạch đạo hữu, ngươi xem Trần mỗ ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Không chịu bỏ thứ yêu thích, có thể nói thẳng là được. Thiên Long Ngư này giống như quốc bảo, trân quý khó có thể tưởng tượng được. Người nào thu được ban thưởng, làm sao có thể cam lòng đem đi ăn. Tất cả đều nuôi lên, trích lấy máu mà thôi!

Trần Tô lập tức không vui. Hắn thấy, đây rõ ràng chỉ là lý do mà thôi. Giọng điệu cũng lạnh như băng. Hắn phất tay áo, lại muốn rời đi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, liếc mắt nhìn Cự Quỷ Vương., Cự Quỷ Vương có chút không tình nguyện từ bên trong túi trữ vật, lấy ra những cái đầu xương cá.

- Trần đạo hữu, đây là xương cá...

Trần Tô nghe vậy, không khỏi liếc mắt thoáng nhìn.

Trần Tô rời đi. Sau khi nhìn thấy được những cái xương cá này trên có dính nước bọt này, cảm nhận được một khí tức ở phía trên tản ra thuộc về Thiên Long Ngư, toàn thân Trần Tô đều chấn động. Hắn cảm thấy ngực có chút bị đè nén.

Bản thân hắn là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, cả đời này đã gặp những quyền quý được ban thưởng Thiên Long Ngư. Mỗi một người đều giống như lấy được chí bảo vậy nuôi dưỡng quốc bảo Thiên Long Ngư lớn lên.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy được, lại có người trực tiếp ăn quốc bảo Thiên Long Ngư...

Đầu hắn đã có chút không đủ dùng. Hắn ngơ ngác nhìn những cái đầu xương cá này. Một lát sau, Trần Tô lắc đầu, thở dài.

- Phí của trời!

Mang theo tư vị nói không nên lời, Trần Tô thất vọng rời khỏi phúc địa.

Bạch Tiểu Thuần cùng Cự Quỷ Vương ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi một chút, đều có chút kinh ngạc.

- Một con cá, thì đã sao? Người của Thánh Hoàng Triều này thật kỳ quái.

Cự Quỷ Vương có chút chột dạ. Hắn phát hiện tin tức mình thăm dò được đêm qua, hình như cũng không hoàn toàn. Trong lúc ho khan, hắn nhìn sắc trời một chút.

- Tiểu Thuần, ở đây cách Thần La Châu cũng không xa. Ta cũng phải nhanh chóng động thân. Lần này từ biệt, chẳng biết tới lúc nào mới gặp lại.

Cự Quỷ Vương nói, cũng có một chút xúc động. Hai người ở Tà Hoàng Triều gặp nhau, một đường đi đến nơi đây. Nhớ lại, nhìn như thuận lợi. Nhưng trên thực tế cũng không có thiếu những quanh co khúc khủyu.

Chỉ có điều cũng may, cuối cùng là sơ bộ đứng vững vàng bước chân. Từng người đều có một mảnh bầu trời của chính mình.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có chút không muốn, thổn thức một phen. Hắn tự mình ra cửa tiễn Cự Quỷ Vương, cho đến khi nhìn thấy Cự Quỷ Vương đên chỗ truyền tống trận, nhìn bóng dáng của Cự Quỷ Vương biến mất ở trong trận pháp, Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó hồi lâu, lúc này mới hít một hơi thật sâu, xoay người rời đi.

- Cự Quỷ Vương đi. Hiện tại bên trong Thánh Hoàng Thành này, chỉ còn lại có một mình ta. Ta cũng phải nhanh chóng tu luyện, tranh thủ đột phá.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự kiên định. Trên đường đi trở về phúc địa, người đi đường lui tới. Người phàm hiếm thấy. Phần lớn đều là tu sĩ. Mỗi một người dường như từ trong xương cốt, lộ ra sự cao ngạo.

Dường như đối với chuyện có thể ở tại kinh thành Thánh Hoàng Triều này, bọn họ đặc biệt kiêu ngạo. Bạch Tiểu Thuần có thể hiểu được loại kiêu ngạo này, nhưng lại không có lưu tâm. Khi đi ở trên đường, nhìn kiến trúc bốn phía xung quanh, cảm nhận chỗ thiên trì của toàn bộ Thánh Hoàng Thành cùng với lá sen khổng lồ dưới chân. Đối với những thứ kỳ dị ở Thánh Hoàng Thành, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có cảm thán của riêng mình.

- Căn cơ của Thánh Hoàng Thành này chính là thiên trì của ngọn núi lớn này.

Ở trong sự xúc động này, Bạch Tiểu Thuần đi ngang qua một mép lá sen, thấy được nước thiên trì bên ngoài lá sen.

Hắn cũng thấy được vào bên trong thiên trì đó, một con Thiên Long Ngư rẽ nước, vẩy cá màu vàng trên người nó ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, rất chói mắt, lộ ra sự mỹ lệ nói không nên lời. Sau đó nó lại một lần nữa rơi vào trong nước hồ, thảnh thơi bơi đi.

Nơi đây có không ít người. Sau khi nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, mặc dù thành thói quen, nhưng vẫn bị Thiên Long Ngư hấp dẫn. Còn có mấy tu sĩ giống như là mới tới kinh thành không lâu, trong thần sắc đều lộ ra sự tán thưởng.

- Đây là tồn tại giống như quốc bảo của Thánh Hoàng Triều ta, Thiên Long Ngư!

- Thiên Long Ngư này là linh vật đẹp nhất mà cả đời này ta được gặp. Nếu như có thể được Thánh Hoàng ban cho một con, nuôi ở trong nhà, nhất định có thể làm rạng rỡ tổ tông!

Trong lúc mọi người ở nơi này tán thưởng, Bạch Tiểu Thuần cũng giậm chân xem chừng. Chỉ là không giống với suy nghĩ của những người khác. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được con Thiên Long Ngư này, hắn nghĩ tới chính là vị ngon của cá nướng cùng với tu vi biến hóa sau khi ăn nó.

Hắn không khỏi liếm môi một cái, nhìn nước hồ. Dựa vào tu vi của Bạch Tiểu Thuần, hắn có thể cảm nhận được ở trong hồ nước, số lượng Thiên Long Ngư cũng không ít. Nghĩ đến đủ loại kỳ diệu của Thiên Long Ngư, Bạch Tiểu Thuần càng thêm động tâm. Hắn đang suy nghĩ có thể tìm biện pháp bắt một ít hay không. Bên trong đoàn người, có người mới tới Thánh Hoàng Thành, không nhịn được hỏi tu sĩ bên cạnh một câu.

- Nếu Thiên Long Ngư này là quốc bảo, trân quý như thế, lại nuôi ở trong thiên trì. Nếu vạn nhất mà mất...

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, mắt thoáng sáng lên.

- Mất?

Bên trong đoàn người nhất thời truyền ra tiếng cười.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1571: Khinh Người Quá Đáng (2)

Nghe được tiếng cười, vị tu sĩ trước đó đưa ra câu hỏi kia có chút xấu hổ đỏ mặt. Một lão nhân bên cạnh hắn hiển nhiên là ở bên trong Thánh Hoàng Thành lâu dài, tu vi đã là Nguyên Anh. Bản thân hắn cũng có một chút uy vọng. Lúc này hắn mứi mang theo đắc ý, giải thích một phen.

- Tất cả Thiên Long Ngư, trong thiên trì này đều là vật cá nhân của Thánh Hoàng bệ hạ. Mỗi một con cá đều có ấn ký. Có người nào dám đến bên trong Thánh Hoàng Thành ta trộm cá chứ?

- Chuyện trộm cá, tuyệt đối không thể phát sinh. Nếu thật sự có can đảm lớn đến mức độ này, dám đến đây trộm cá, kết cục của hắn nhất định vô cùng thê thảm!

- Đừng nói trộm, cho dù là làm thương tổn những con Thiên Long Ngư này, cũng tuyệt đối không được phép!

Lão nhân ngạo nghễ mở miệng, lời nói truyền khắp bốn phía xung quanh. Mấy tu sĩ mới tới Thánh Hoàng Thành này đều gật đầu.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, cảm thấy có chút vướng tay chân.

Mắt thấy bốn phía xung quanh thu hút càng nhiều người chú ý như vậy, lão nhân càng đắc ý hơn. Hắn lại tiếp tục truyền ra lời nói.

- Chỉ có điều Thánh Hoàng bệ hạ nhân từ hào phóng, không muốn của mình mình quý. Tất cả đều chú ý tới duyên phận. Lão nhân gia ta từng có một con. Muốn phương pháp thu được Thiên Long Ngư, ngoại trừ là bản thân Thánh Hoàng bệ hạ ban thưởng ra, cũng chỉ có thể đi câu!

- Câu?

Bên cạnh có tu sĩ sửng sốt, kinh ngạc hỏi.

- Không sai, chính là câu! Không thể dùng bất kỳ pháp lực nào. Chỉ có thể giống như người phàm câu cá, đi câu!

Lão nhân vội ho một tiếng.

- Long ngư có linh. Nếu như nó cùng ngươi hữu duyên, nguyện ý bị ngươi ăn, sẽ tự nhiên cắn lưỡi câu, để ngươi câu đi.

Lão nhân sờ sờ râu mép, chỉ về phía một ví trí sát mép lá sen ngoài xa. Mơ hồ có thể thấy được ở nơi đó hình như có người đang ngồi tĩnh tọa, cầm cần câu, vẫn không nhúc nhích.

- Các ngươi nhìn nơi đó đi. Đó chính là Hải Thần Đại Tôn. Lão nhân gia ngài ấy đã ở nơi đó câu hơn một trăm năm, một con cũng chưa từng câu được. Điều này nói rõ hắn còn không có gặp phải long ngư hữu duyên với hắn.

Lão nhân giới thiệu không ít. Mọi người ở bốn phía xung quanh, phần lớn đều biết việc này. Trong thần sắc bọn họ lộ rõ sự tự hào. Những tu sĩ mới tới đều vội vàng cáo từ cảm tạ. Rất nhanh, mọi người lại tản đi. Lão già kia cũng ngẩng đầu, chắp tay sau lưng đi về phía xa.

Duy nhất chỉ có Bạch Tiểu Thuần còn đứng ở sát mép lá sen, nhìn những con Thiên Long Ngư đang thảnh thơi bơi lội ở bên trong hồ nước. Hắn lại nhìn một chút vị Bán Thần phía xa đã câu cá hơn trăm năm kia.

- Thánh Hoàng này quả nhiên là ra vẻ đạo mạo.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút về những lời lẽ nghe được trước đó. Trong lòng hắn đã rõ ràng.

Hắn biết trong ý chỉ Thánh Hoàng, vì biểu hiện ra sự hào phóng nhân từ, ngoài mặt cho ra phương pháp có thể thu hoạch long ngư, nhưng trên

thực tế muốn câu cá ra... Không phải là không có khả năng. Nhưng độ khó lại rất lớn. Sợ là mấy chục năm có thể câu ra một con, cũng đã là may mắn.

Dù sao những con Thiên Long Ngư này đều ăn thiên tài địa bảo, đã sinh ra linh trí. Không nói chúng thành tinh nhưng cũng không kém hơn là bao nhiêu. Muốn khiến cho bọn họ dựa theo cách nói của Thánh Hoàng, vì hữu duyên với người kia, lại cam tâm bị ăn... Loại chuyện như vậy, lừa gạt tu sĩ bình thường thì cũng thôi. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, nghĩ đến không chỉ là mình, sợ là rất nhiều cường giả Thánh Hoàng Triều, đều đã nhìn ra được chỗ mánh khóe này.

Bgười chấp nhất giống như Bán Thần Hải Thần kia, rất hiếm thấy.

Muốn câu ra, lại không thể sử dụng tu vi. Chuyện này quá khó khăn.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Có lòng muốn ăn cá, cũng có thể nhìn thấy những con cá này, thậm chí chỉ cần khoát tay, liền có thể với tới. Nhưng hết lần này tới lần khác không thể làm như vậy.

Do dự nửa ngày, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có thể mình trách lầm Thánh Hoàng. Hắn đơn giản cũng đi mua một cần câu, tìm một vị trí thử câu cá. Sau khi thử vài lần, Bạch Tiểu Thuần thở dài, lựa chọn buông tha.

- Loại long ngư này căn bản cũng không có khả năng bị câu ra!

Bạch Tiểu Thuần nhìn những cá này ở dưới mặt nước, vòng quanh lưỡi câu của mình. Thậm chí lúc ánh mắt của chúng từ dưới mặt nước rơi vào trên người mình, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết có phải là ảo giác hay không, lại cảm giác được trong mắt một con Thiên Long Ngư này, giống như mang theo sự giễu cợt.

- Cá cũng dám cười nhạo ta!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời nổi giận, trừng mắt về phía mặt nước. Trong mắt hắn lộ ra sự hung tàn. Nhưng rất nhanh, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại chấn động, thua trận.

Ở trên thần thông đấu ánh mắt này, Bạch Tiểu Thuần luôn luôn đều là người thắng. Nhưng hôm nay... sau khi ở dưới mặt nước ngưng tụ chừng trên trăm con Thiên Long Ngư, ở trong trăm ánh mắt trào phúng, Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt như đưa đám. Hắn mang theo sự không cam lòng cùng tức giận bất bình, chật vật lui lại vài bước.

- Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần không cam lòng, nhưng cũng rất bất đắc dĩ. Hắn chỉ có thể ném cần câu, trở về động phủ.

Mấy ngày sau, sứ giả của Tà Hoàng Triều đến, cùng Thánh Hoàng thương nghị chuyện đổi Công Tôn Uyển Nhi trở lại. Cuối cùng bọn họ lấy địa phương ba châu, đạt được nhất trí cùng Thánh Hoàng Triều.

Khi Bạch Tiểu Thuần biết chuyện này, hắn nhìn lên chiến thuyền rắn mối xương trắng trên không trung đang dần dần đi xa. Trên chiến thuyền còn có Công Tôn Uyển Nhi đang đứng. Hắn từ phía xa ôm quyền, đưa tiễn. Hắn cũng hi vọng đối phương ở bên trong Tà Hoàng Triều, có thể tất cả thuận lợi.

Dù sao Tà Hoàng đổi về... Quỷ Mẫu cũng không phải là Quỷ Mẫu ban đầu!

Công Tôn Uyển Nhi bị đưa đi. Thánh Hoàng Triều từ trên xuống dưới rất phấn chấn. Vô số con dân tu sĩ, tâm tình đều sung sướng, có loại cảm giác mở mày mở mặt.

Dù sao lần này Tà Hoàng vì đổi lấy Công Tôn Uyển Nhi, đã đưa ra địa phương ba châu. Mặc dù ba châu này đã từng thuộc về Thánh Hoàng Triều. Nhưng ở nhiều năm qua, trong mâu thuẫn cùng xung đột phạm vi nhỏ, những nơi này đã từ từ bị Tà Hoàng Triều nuốt hết.

Nhưng hôm nay, Tà Hoàng Triều không thể không nhổ ra những nơi đã chiếm lấy. Đối với những tu sĩ không biết chuyện mà nói, chuyện này giống như dưới tình huống hai triều khai chiến, thu được một lần đại thắng.

Chỉ có điều ở trong mắt quyền quý của Thánh Hoàng Triều cùng với Thánh Hoàng, chuyện không phải như vậy. Tuy là địa phương ba châu, nhưng vì mấy năm liên tục tranh chấp, khiến cho ba châu này đã trở nên cằn cỗi vô cùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1572: Long Ngư Cũng Điên Cuồng (1)

Đối với Tà Hoàng Triều mà nói dường như rất yếu. Thánh Hoàng Triều cũng cần ba châu loại có còn hơn không này, tới làm cho lòng người phấn chấn. Đồng thời hắn cũng hiểu không nên ép quá mức. Nếu không, sẽ dẫn đến Tà Hoàng không tiếc cứu sống lại Quỷ Mẫu, buông tha giao dịch lần này.

Đồng thời, vì loại buông tha này là bởi vì lòng tham của Thánh Hoàng Triều, Tà Hoàng cũng có thể ăn nói được với những Thiên Tôn khác dưới trướng của hắn, sẽ không làm lạnh lòng người.

Cho nên ở trong này nắm giữ sự đúng mực, là rất quan trọng. Cuối cùng tạo thành một kết quả như vậy, hai bên cũng có thể tiếp nhận được, cũng coi như hóa giải chuyện này.

Chỉ có điều tất cả những điều này, đã không quan hệ cùng Bạch Tiểu Thuần. Từ đầu đến cuối, hoàng triều hai bên đều không có nhắc một chữ tới Bạch Tiểu Thuần. Hình như Tà Hoàng Triều đã quên, Thánh Hoàng Triều cũng vậy. Ở dưới lợi ích chung của hai bên, tác dụng của Bạch Tiểu Thuần ở trong chuyện này, tuy không có cách nào che giấu, lại vận dụng khả năng lớn nhất, làm mờ nhạt đi.

Bạch Tiểu Thuần cũng không có lưu tâm. Lúc này hắn đang nhăn mặt, nhíu mày ngồi ở bên trong phúc địa. Trong mắt hắn có chút tơ máu, trong đầu không ngừng dâng lên vô số suy nghĩ. Mỗi một suy nghĩ đều có liên quan tới Thiên Long Ngư.

Hắn cũng không muốn cứ luôn nhớ mong Thiên Long Ngư. Thật ra, trong mấy ngày qua Bạch Tiểu Thuần ở Thánh Hoàng Thành tìm hiểu rõ

ràng. Hắn phát hiện phương hướng luyện đan ở đây giống như ở thế giới Thông Thiên, nhưng kết cấu lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, hoàn toàn khác nhau, hơn nữa tiêu hao cũng cực lớn.

Nhất là đưa lên đến độ cao Bán Thần có thể sử dụng, không chỉ rất thưa thớt, giá lại càng khoa trương.

Bạch Tiểu Thuần mới đến, túi tiền không có quá nhiều, cũng không kém là bao nhiêu. Tuy có dược thảo, nhưng lại không có quá nhiều phương pháp luyện đan. Từ trong không trung sáng tạo ra, tiêu hao kinh người. Trừ phi là nghĩ biện pháp kiếm lấy linh thạch. Nếu không, hắn chỉ sợ là công hầu nghèo nhất.

- Tiết kiệm tiền nhất, chính là Thiên Long Ngư!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng nước thiên trì. Lúc này bày ở trước mặt hắn chỉ có một con đường tu luyện, lại không có biện pháp nào khác. Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái.

- Ta cũng không tin, những con cá này lại dám khinh bỉ ta. Xem ta thu thập các ngươi như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần đứng dậy thoáng một cái, cầm cần câu lại đi chỗ mép lá sen. Lần này hắn đổi vị trí khác. Lại qua mấy ngày, Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng, không thể không bỏ qua câu cá.

Hắn xem như đã phát hiện ra, cá ở nơi đây thực sự đều thành tinh. Mặc cho hắn đi câu ở vị trí nào, nhìn thấy được đều là những con Thiên Long Ngư đó bơi quanh lưỡi câu, sau đó dùng ánh mắt khinh bỉ giễu cợt nhìn hắn.

Liên tục qua mấy ngày, chịu đựng sự giễu cợt của mấy nghìn con Thiên Long Ngư, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thiên địa cũng có chút tối tăm. Tin tức hắn câu cá đã bị người khác nhìn thấy, sau đó truyên ra ở bên trong đám quyền quý của Thánh Hoàng Thành.

- Thông Thiên Công lại có thể đang câu cá?

- Quả nhiên là tiểu tử dã man từ bên ngoài đến. Lúc đầu trên triều đình, nghe ngôn từ của hắn, còn tưởng là một nhân vật gì lợi hại. Hiện tại vừa nhìn, chẳng qua là một người ngu dốt mà thôi. Rốt cuộc nhìn không thấu đây là sách lược của Thánh Hoàng. Nếu như hắn có thể câu được, lão phu từ nay về sau theo họ hắn!

- Xem ra trên lá sen của Thánh Hoàng Thành ta, từ nay về sau lại có thêm một người chấp nhất giống như Hải Thần Đại Tôn vậy.

Trong tiếng cười nhạo khuếch tán ở bên trong quyền quý Thánh Hoàng Thành, không có ý tốt, có chỉ là sự châm chọc.

Bọn họ vốn đã coi thường người của thế giới Thông Thiên. Thái độ của bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần, so với thái độ của Cổ Thiên Quân lúc đó đối mặt với Bạch Tiểu Thuần, cũng không khác biệt là mấy.

Ở trong suy nghĩ của bọn họ, người của thế giới Thông Thiên, chẳng qua là tồn tại phụ thuộc mà thôi. Đây là Thánh Hoàng Triều thương hại bọn họ, mới thu bọn họ lưu lại mà thôi.

Thánh Hoàng tất nhiên cũng biết chuyện Bạch Tiểu Thuần câu cá, lắc đầu cười.

- Cũng tốt. Thông Thiên Công này có thể an tâm câu cá, ngược lại cũng miễn một ít thủ đoạn cho bản hoàng sau này.

Bên trong toàn bộ Thánh Hoàng Thành, duy nhất chỉ có Lưu Dũng, su khi nghe được chuyện này, đều giật mình kinh ngạc, thần sắc biến hóa kịch liệt. Hắn vội vã lại tấu lên, trong ngôn từ bi thương thảm thiết. Nếu để cho Bạch Tiểu Thuần tiếp tục câu nữa, sợ là Thiên Long Ngư ở cả thiên trì, đều sẽ gặp phải tai ương.

Chỉ là ngôn từ của hắn, vì bản thân cũng là người của thế giới Thông Thiên, vì vậy không có ai để ý tới. Cho dù là Thánh Hoàng sau khi xem

xong, cũng ném sang một bên, cho rằng chỉ là nói chuyện giật gân mà thôi.

Ở nơi này, bất luận là Thiên Long Ngư trong thiên trì, hay quyền quý khắp trong triều bên ngoài thiên trì, đều lấy ánh mắt châm chọc, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần kiên trì, cuối cùng bị hao tổn sạch sẽ.

- Nãi nãi của ngươi, lão tử không câu nữa!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, nhìn chằm chằm vào những con Thiên Long Ngư trong hồ nước đang lắc lư cái đuôi, lúc quay đầu lại khinh bỉ mình. Khóe miệng hắn chậm rãi lộ ra nụ cười dữ tợn. Thần thức hắn tản ra. Nhân lúc không có ai chú ý, hắn lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật ra một viên Trí Huyễn Đan, ném tới trong thiên trì.

Trí Huyễn Đan vào nước liền tan ra, không sắc không vị, càng khó có thể bị người khác phát hiện. Trong nháy mắt Trí Huyễn Đan lại khuếch tán ra, bị những con Thiên Long Ngư đó ăn vào trong miệng.

Nhìn những con Thiên Long Ngư đó, Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, xoay người rời đi. Ở trong cuộc sống sau này, hắn thường xuyên đi tới mép lá sen, nhân lúc không có ai chú ý, lại thả lỏng ống quần. Một viên Trí Huyễn Đan theo ống quần hắn, lại rơi vào bên trong hồ nước.

Vì không để cho người khác chú ý, mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần ném không nhiều lắm. Tối đa cũng chính là hai tới ba viên mà thôi. Thỉnh thoảng có thời gian chỉ có một viên. Hắn hiểu được tiến hành theo chất lượng, duy trì kiên trì, ở những chỗ khác nhau, liên tục ném Trí Huyễn Đan hơn nửa tháng...

Từ từ, mới bắt đầu không có bao nhiêu con Thiên Long Ngư có phản ứng đối với Trí Huyễn Đan này. Nhưng dần dần bắt đầu có không ít con Thiên Long Ngư, mỗi ngày hình như bơi gấp gáp hơn một ít.

Cho đến cuối cùng, mỗi lần đan dược của Bạch Tiểu Thuần vừa vào trong nước hồ, lại có không ít Thiên Long Ngư lập tức chạy tới, miệng há to nuốt nước ao ẩn chứa Trí Huyễn Đan...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1573: Long Ngư Cũng Điên Cuồng (2)

Cũng may những con Thiên Long Ngư bình thường có người câu cá, đều thích tập trung lại cùng một chỗ đồng thời khinh bỉ. Bạch Tiểu Thuần lại tìm một ít nơi hẻo lánh, bản thân cũng đủ cẩn thận, cũng không có khiến cho người nào chú ý.

Làm thỏa đáng, Bạch Tiểu Thuần đơn giản lấy bộ dạng câu cá, để che dấu tình trạng những con Thiên Long Ngư tập trung.

Mỗi lần hắn nhìn những con Thiên Long Ngư đó mở miệng nuốt nước hồ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đều vô cùng đắc ý.

- Chính là Thiên Long Ngư. Cho các ngươi biết sự lợi hại của Bạch gia gia ta. Trí Huyễn Đan này, người ăn một lần còn nghiện. Ta cũng không tin các ngươi không nghiện!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ. Đối với Trí Huyễn Đan hắn có lòng tin rất mạnh mẽ. Hắn tin tưởng, những con Thiên Long Ngư này ở trong liên tục nửa tháng nuốt nước hồ có chứa Trí Huyễn Đan, sự ỷ lại đối với Trí Huyễn Đan, tất nhiên sẽ dần dần tăng cường.

Tính toán thời gian một chút, ở trong những ngày kế tiếp, Bạch Tiểu Thuần không lại ném Trí Huyễn Đan vào trong thiên trì nữa. Hắn muốn cho mức độ nghiện của những Thiên Long Ngư này phát tác.

Cho đến một ngày, hắn lại đi tới mép lá sen, nhìn thấy lại có thể có không ít người vây quanh, còn truyền ra tiếng kêu kinh ngạc.

- Trời ạ, Thiên Long Ngư này cũng quá thông minh. Các ngươi nhìn này. Nó lại có thể đang học câu cá!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng tới gần. Hắn lập tức nhìn thấy được có một con Thiên Long Ngư lại có thể ở dưới mặt nước, trong miệng ngậm một cây hải tảo, giống như học tu sĩ khác đi câu cá. Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, biết đã đến lúc rồi.

Vì vậy hắn mang theo sự chờ mong, hăng hái bừng bừng lấy ra lưỡi câu đã sớm lại chuẩn bị xong, có dính một ít khí tức của Trí Huyễn Đan. Hắn đảo mắt nhìn qua bốn phía xung quanh, phát hiện ở khu vực vị Hải Thần Đại Tôn đang câu rất lớn, lại yên tĩnh, thích hợp câu cá. Vì vậy hắn chạy tới, ngồi ở cách vị Hải Thần Đại Tôn này không xa, Hắn đang muốn thả lưỡi câu xuống.

Hải Thần Đại Tôn nhíu mày. Hắn nhận ra được Bạch Tiểu Thuần. Hắn biết đối phương là Thông Thiên Công. Nhưng thứ nhất quan cảm của hắn đối với thế giới Thông Thiên, đều giống như mọi người. thứ hai, nơi này làn nơi hắn câu cá. Hơn một trăm năm đều như vậy. Thông Thiên Công này không mời mà tới, khiến cho hắn cảm thấy không vui.

Nhất là nhìn thấy được cần câu của Bạch Tiểu Thuần, chỉ là loại bình thường nhất này, còn xa mới bằng cần câu do mình chế tạo, tính đàn hồi cực lớn đồng thời cũng ẩn chứa linh khí. Hơn nữa lúc này Bạch Tiểu Thuần vì chờ mong, khiến người ta tự nhiên có cảm giác có chút xúc động. Điều này khiến cho Hải Thần Đại Tôn càng không thích.

Làm cường giả Bán Thần có tư cách lâu năm thậm chí cùng một thời đại với Cổ Thiên Quân, thậm chí đối với Trần Tô thời trẻ, còn có ơn chỉ điểm. Hắn ở bên trong Thánh Hoàng Triều, kinh nghiệm và lý lịch sâu đậm. Lúc này mí mắt hắn vừa nhấc lên, hờ hững mở miệng.

- Ra mắt Thông Thiên Công.

- Thông Thiên Công, câu cá không thể nôn nóng. Cần phải có may mắn, mất là mạng ta. Tâm ngộ ra như vậy, mới có khả năng tâm bình khí hòa, tự nhiên tâm thần có thiên địa, thiên địa nạp vạn vật, vạn vật có linh, cùng người khác sinh ra cộng hưởng. Đồng thời, lại khiến cho Thiên

Long Ngư cảm ứng được, do đó chủ động trở về, kết làm duyên suốt đời. Đây là nhân sinh.

- Người đời đều nói lão phu đang câu cá. Nhưng trên thực tế, lão phu là đang suy tư nhân sinh. Tâm tính ngươi như vậy, đừng nên lãng phí thời gian ở đây.

Hải Thần Đại Tôn chậm rãi mở miệng. Một khí tức xuất trần, từ trên người hắn mơ hồ tản ra.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn cảm thấy lão nhân này nói chuyện quá huyền ảo, mình nghe không hiểu. Nhưng hắn vẫn cảm thấy đối phương đang câu cá, bộ dạng hình như rất lợi hại. Vì vậy sau khi gật đầu, hắn tiện tay ném lưỡi câu tới bên trong thiên trì, bắt đầu câu cá.

Hải Thần Đại Tôn mắt thấy Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc vẫn lựa chọn câu cá, trong lòng càng không vui. Đồng thời, trong mắt hắn mang theo sự khinh miệt.

- Ngươi...

Hắn còn chưa nói chuyện xong, sóng nước thoáng động khẽ...

Trong nháy mắt, mắt Hải Thần Đại Tôn lộ ra sự khinh miệt. Nhưng khi Bạch Tiểu Thuần vừa ném lưỡi câu vào trong thiên trì, gần như mới vừa rơi xuống mặt nước, đột nhiên theo bọt nước động khẽ một tiếng, trong hồ nước lại có một con Thiên Long Ngư dài chừng hơn một trượng, trực tiếp cắn lưỡi câu...

Miệng cá cắn rất mạnh, trực tiếp nuốt vào trong bụng giống như rất sợ lưỡi câu rời đi. Ở trong sự vui mừng của Bạch Tiểu Thuần, hắn đứng dậy dùng sức kéo một cái. Nhất thời con Thiên Long Ngư dài hơn một trượng này sẽ theo dây câu bay lên, bị lôi ra khỏi mặt nước, kèm theo rất nhiều nước hồ. Những vây cá màu vàng trên người nó, ở dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Những giọt nước xung quanh cũng là năm màu sặc sỡ, chiếu sáng tất cả mọi thứ nơi đây, nhất thời lại khiến cho không ít người ở phía xa phải chú ý. Con Thiên Long Ngư này cũng thuận lợi bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy. Chỉ thấy lúc này hắn mặt mày hớn hở, cao hứng bừng bừng thu Thiên Long Ngư vừa mới câu được vào bên trong túi trữ vật.

Tất cả đều diễn ra quá nhanh, khiến người ta tưởng là ảo giác. Mọi người đều trợn mắt hốc mồm. Đồng thời, trong đầu Hải Thần Đại Tôn cũng chấn động. Hắn gần như không dám tin tưởng vào mắt mình. Hắn giơ tay lên dùng sức dụi mắt. Khi nhìn thấy nước hồ bị dâng lên trên mặt đất, nhìn dáng vẻ phấn chấn này của Bạch Tiểu Thuần, lão đầu hít vào một hơi, nhất thời há hốc mồm.

- A, ngươi vừa rồi muốn nói gì?

Lúc này tâm tình Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, chỉ cảm thấy mình thật sự là một thiên tài. Những con Thiên Long Ngư này lại dám khinh bỉ mình. Hiện tại mình chỉ cần sử dụng thủ đoạn nho nhỏ, lại lập tức khiến cho Thiên Long Ngư trong hồ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Trong sự hưng phấn, hắn nghĩ đến lão đầu này trước đó đang câu cá ở bên cạnh hình như rất lợi hại. Câu nói sau cùng, hắn chỉ nói một chữ. Vì vậy hắn tò mò hỏi.

- Ta...

Trái tim Hải Thần Đại Tôn chợt đập mạnh. Lúc này trong đầu hắn vẫn đang chấn động không ngừng. Sau khi liên tục hít sâu mấy hơi, hắn mới miễn cưỡng khôi phục lại. Sau khi nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, hắn lúng túng sờ sờ mũi, cười gượng vài tiếng.

- Cái đó... vận khí của Thông Thiên Công không tệ.

Nói xong, lão nhân này cũng vội vàng ném lưỡi câu của mình về phía mặt nước. Chỗ hắn ném xuống lại cùng một vị trí với chỗ lưỡi câu của Bạch Tiểu Thuần vừa rồi, không chênh lệnh một chút nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1574: Thiên Long Ngư, Theo Ta Đi

Trong lòng hắn càng thêm khẩn trương. Hắn nhìn thấy lúc này ở dưới mặt nước đã có không ít Thiên Long Ngư bơi tới. Mỗi con hình như có chút nôn nóng, nhưng lại không để ý tới lưỡi câu của hắn...

Bạch Tiểu Thuần nghe lời nói của lão đầu trước mặt, trong lòng có chút đắc ý, ho khan một tiếng. Sau đó, hắn lại ném lưỡi câu về phía trong hồ. Vị trí hắn ném xuống khác hắn với vị trí lưỡi câu của lão đầu. Lần này hắn ném ở vị trí mặt nước trước mặt Hải Thần Đại Tôn.

Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần hạ lưỡi câu xuống, trong mắt của lão đầu lập tức nhìn sang, hơi thở cũng cũng có chút gấp rút. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn lại chợt trợn tròn.

Hắn nhìn thấy được Thiên Long Ngư trong hồ nước, mỗi một con giống như phát cuồng vậy, trong nháy mắt lao thẳng đến chỗ lưỡi câu. Ngay cả nước ồ đều dâng lên cuộn sóng. Những con Thiên Long Ngư này giống như phía sau tiếp phía trước, bạo phát ra tất cả khí lực. Trong thời gian nháy mắt, lại có một con Thiên Long Ngư rất lớn cắn lưỡi câu. Nhìn kỹ, trong mắt nó hình như còn có sự kích động...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho toàn thân Hải Thần Đại Tôn giống như bị thiên lôi đánh xuống. Cần câu cá trong tay hắn cũng thiếu chút nữa không giữ chặt được. Toàn thân hắn đều nhảy dựng lên, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Không có khả năng!

Cả đời này hắn cũng chưa từng cảm thấy long trời lở đất giống như hiện tại. Những điều hiện ra trước mắt này, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn, lật đổ tâm thần hắn.

Hắn ngồi ở chỗ này hơn một trăm năm, không phải chưa từng thấy người câu được Thiên Long Ngư. Nhưng mỗi lần nhìn thấy được, đều là những con Thiên Long Ngư đó giống như đang chọn ba lấy bốn, giống như bố thí, lười biếng cắn câu. So với nói là câu cá, không bằng nói là Thiên Long Ngư muốn đổi một nhà khác, đổi một ngư nô khác...

Nhưng tất cả những điều hôm nay hắn nhìn thấy được, khiến cho tâm thần Hải Thần Đại Tôn đều long trời lở đất. Ở nơi này là đang câu cá. Đây rõ ràng... Là những con cá này đang lấy lòng Bạch Tiểu Thuần, rất sợ cắn không được lưỡi câu...

Hải Thần Đại Tôn mất hồn mất vía, chỉ vào hồ nước, nhìn Bạch Tiểu Thuần, mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại một câu nói cũng nói không nên lời.

Giờ phút này, những người ở phía xa trước đó đã chú ý tới nơi đây đều thi nhau hoảng sợ. Tâm thần mỗi một người đều chấn động. Dưới những tiếng vèo vèo vang lên. Rất nhanh, hơn mười người ở xung quanh vây lại. Những tiếng ngạc nhiên trong chớp mắt, liền bạo phát ra.

- Lại có người có thể thật sự câu được Thiên Long Ngư!

- Trời ạ, không phải là một con, mà là liên tiếp câu ra được hai con!

- Đây là vận khí gì vây? Như vậy cũng quá nghịch thiên đi!

- Không phải là vận khí. Đây là có duyên cùng Thiên Long Ngư!

Mọi người ở xung quanh huyên náo cực lớn. Đổi lại là thời điểm khác, Thiên Long Ngư trong hồ nước nhất định sẽ cảm thấy tranh cãi quá ầm ĩ sẽ tản ra. Nhưng hôm nay, Thiên Long Ngư trong hồ nước chẳng

những không có ít. Thậm chí có người tinh mắt, sợ hãi kêu lên thất thanh.

- Các ngươi nhìn nơi đó kia... Trời ạ, nhiều Thiên Long Ngư như vậy, thế nào... Thế nào đều qua đây!

Theo lời nói của hắn truyền ra, mọi người ở bốn phía xung quanh đều ngẩng đầu. Nhất thời bọn họ hoàn toàn chấn động vì cảnh tượng bên trong hồ nước trước mắt. Chỉ thấy mặt hồ nước bốn bề sóng dậy. Dưới mặt nước, mỗi một con Thiên Long Ngư giống như mù quáng, điên cuồng từ bốn phương tám hướng vọt tới...

Đảo mắt nhìn qua, sợ rằng phải có hơn mấy ngàn con Thiên Long Ngư dưới nước này, hình thành một cảnh tượng hoành tráng, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, đều không ngừng hít sâu.

Về phần Hải Thần Đại Tôn, hiện tại đã hoàn toàn phát mộng. Nhìn mặt nước, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần đang thu con Thiên Long Ngư thứ hai vào trong túi đựng đồ, hắn chỉ cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đều tràn ngập quỷ dị cùng không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút kinh hãi. Hắn nhìn nước trong ao những con Thiên Long Ngư này hình như có chút điên cuồng. Hắn ý thức được tác dụng của Trí Huyễn Đan, có thể còn muốn lớn hơn một chút so với trong sự tưởng tượng của mình.

Nhất là trước đó hắn mỗi ngày đều ném đan dược, đột nhiên vài ngày không ném, giống như đang bị nghiện thoáng cái ngừng thuốc, sợ là những con Thiên Long Ngư này, mỗi một con giống như đói bụng đã lâu, ngày hôm nay đột nhiên có lưỡi câu dính một chút mùi vị của Trí Huyễn Đan, dĩ nhiên là phát điên.

- Chuyện này có chút ầm ĩ...

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương. Nhưng vừa nghĩ Trí Huyễn Đan không sắc không vị, đã sớm bị những con Thiên Long Ngư này hấp

thu. Cho dù là kiểm tra cũng không điều tra ra manh mối gì.

Dù sao đan dược của thế giới Thông Thiên cùng Tiên Vực của Vĩnh Hằng, mặc dù phương hướng như nhau, nhưng kết cấu ở bên trong lại hoàn toàn khác nhau.

Chủ yếu nhất là Bạch Tiểu Thuần luyến tiếc những con Thiên Long Ngư từng hữu duyên với mình, hận không thể trực tiếp bỏ tọt vào trong bụng của mình. Vì vậy Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, lần thứ ba ném lưỡi câu về phía hồ nước.

Giờ phút này, tất cả ánh mắt mọi người ở bốn phía xung quanh, trong phút chốc đều nhìn theo sát lưỡi câu. Hải Thần Đại Tôn thậm chí cũng bắt đầu ngừng thở, mắt không chớp nhìn lưỡi câu Bạch Tiểu Thuần.

So với cảnh tượng hai lần trước còn muốn khoa trương hơn, trong phút chốc lại xuất hiện ở trong mắt của mọi người, đưa tới những tiếng kêu ngạc nhiên. Trong nháy mắt bọn họ giống như đặt mình ở bên trong phố xá sầm uất vậy. Hải Thần Đại Tôn thật giống như bị thiên lôi liên tục công kích, liên tục lùi ngược lại mấy bước. Lúc hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như thấy quỷ!

Chỉ thấy ở lần thứ ba khi Bạch Tiểu Thuần ném lưỡi câu này ra, còn không đợi rơi xuống mặt nước, lại có tới hơn mười con Thiên Long Ngư cuối cùng chủ động từ dưới mặt nước vọt ra.

Ở trong rất nhiều bọt nước bắn ra, hơn mười con Thiên Long Ngư ở giữa không trung, mỗi một con nối đuôi nhau, điên cuồng bay lên, giống như sử dụng toàn lực muốn đẩy đối thủ ra, giống như thật sự đánh giá, phía sau tiếp phía trước muốn cướp giật lưỡi câu.

Thậm chí ở dưới mặt nước, lúc này vẫn có rất nhiêu con Thiên Long Ngư khác đều lao ra khỏi mặt nước, cảnh tượng với trình độ kinh người như vậy, nghe đã rợn cả người. Cũng may cuối cùng có một con Thiên Long Ngư, trở thành người thắng sau cùng, vô cùng đắc ý, lại có kích động cắn vào lưỡi câu, để mặc cho Bạch Tiểu Thuần câu nó lên, cũng

không có mở miệng. Phí hết một thời gian, Bạch Tiểu Thuần mới lấy lưỡi câu ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1575: Xảy Ra Chuyện Lớn. (1)

Trải qua những con Thiên Long Ngư này lăn qua lăn lại, khí tức Trí Huyễn Đan ở trên lưỡi câu cũng đã sớm tiêu tan sạch sẽ. Nếu không, chắc hẳn con Thiên Long Ngư sẽ còn chưa nhả ra.

Mọi người ở bốn phía xung quanh trầm mặc một thoáng ngắn ngủi. Sau đó những tiếng bàn tàn còn ầm ĩ, mãnh liệt hơn so với trước.

- Đây... Đây là đang câu cá sao?

- Từ trước đến nay ta chưa thấy qua người nào có duyên cùng Thiên Long Ngư như vậy...

- Phương diện này có vấn đề. Nhất định là có vấn đề!

Âm thanh như sóng, truyền ra khắp nơi. Bạch Tiểu Thuần liền chột dạ. Nhất là khi nhìn thấy được Hải Thần Đại Tôn đứng ở nơi đó, giống như bị kích thích quá sâu. Toàn thân hắn đều có chút khiếp sợ. Sau đó, hắn vội vàng lấy con Thiên Long Ngư này đi, tiếc nuối dự định kết thúc lần câu cá này.

- Bọn chúng... rốt cuộc vì cắn câu, mà đánh nhau?

Hải Thần Đại Tôn ngây người nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại nhìn một chút về phía lưỡi câu quý giá của mình lúc này còn đang ở dưới mặt nước, không có con cá nào hỏi thăm... Hắn cảm thấy mình ở nơi này câu cá hơn một trăm năm, cùng với Bạch Tiểu Thuần câu cá, không phải ở cùng một thiên trì...

Lúc này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần muốn đi, hơi thở của Hải Thần Đại Tôn nhất thời vô cùng gấp gáp. Hắn chợt nhảy lên, trực tiếp ngăn cản lối đi của Bạch Tiểu Thuần. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang kinh hãi cảnh giác, hai mắt của Hải Thần Đại Tôn đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào….cần câu cá trong tay của Bạch Tiểu Thuần....

- Bạch đạo hữu, cái cần câu cá này của ngươi, có bán hay không?

- A?

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra, nhìn Hải Thần Đại Tôn trước mặt hai mắt đỏ bừng, mơ hồ có chút dữ tợn. Hắn lại cúi đầu nhìn cần câu trong tay mình một chút, lập tức liền hiểu rõ. Hải Thần Đại Tôn này nhìn ra được mánh khóe, cho là mặc dù mình có thể câu được Thiên Long Ngư, tất cả những điều này đều bởi vì cần câu cá này đặc biệt.

- Không hổ danh là Bán Thần lợi hại nhất trên phương diện câu cá... Có thể ở chỗ này câu cá hơn một trăm năm, nhãn lực thật sự quá độc đáo!

Bạch Tiểu Thuần rất xúc động. Thực ra, trọng điểm khiến cho hắn có thể câu cá, chính là mùi Trí Huyễn Đan trên lưỡi câu cá này.

- Bạch đạo hữu, ngươi ra cái giá đi. Lão phu rất muốn có lưỡi câu cá này!

Hải Thần Đại Tôn hít một hơi thật sâu, lúc này mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần do dự, hắn có chút nóng nảy.

Nếu như đổi lại thành những người khác, hắn đã sớm cướp lấy. Nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thông Thiên Công. Bất luận là chức quan hay tu vi, đều cao hơn bản thân mình. Hai điểm này hắn mặc dù không để ý tới, nhưng hắn vẫn phải e ngại thân phận đứng đầu thế giới Thông Thiên của Bạch Tiểu Thuần.

Do đó, hắn không có cách nào ép buộc, chỉ có thể cam tâm tình nguyện buôn bán.

Mà giờ khắc này mọi người ở bốn phía xung quanh, tất cả sau khi nghe được lời Hải Thần Đại Tôn nói, đều thi nhau chuyển suy nghĩ đến trên chiếc cần câu này. Càng nghĩ bọn họ càng cảm thấy cần câu này có vấn đề. Dần dần, trong mắt bọn họ đều lộ ra nhiệt tình như lử.

Chỉ là e ngại thân phận của Hải Thần Đại Tôn, trong lòng bọn họ đều do dự. Nhưng có một vài tu sĩ mắt thấy tình cảnh như vậy, lập tức liền lấy ra ngọc giản, nhanh chóng truyền âm, nói chuyện này cho quyền quý phía sau gia tộc.

- Bạch đạo hữu, ngươi mới tới Thánh Hoàng Thành ta, trong tay nhất định không tính là dư dả. Như vậy... Lão phu ra trăm vạn tinh thạch, mua cái cần câu này của ngươi có được không!

Hải Thần Đại Tôn vội vàng nói. Hắn cũng lo lắng còn kéo dài, sau khi bị những người khác nghe được, chắc hắn cũng tới cướp nhau mua. Tới khi đó, hắn muốn thuận lợi lấy được cái cần câu cá này, lại càng khó khăn.

- Cái này...

Bạch Tiểu Thuần do dự một chút. Hắn không phải là không muốn bán. Nhưng hắn thật sự biết cần câu cá này đã mất hiệu lực. Nếu bị người mua đi, căn bản là câu không ra Thiên Long Ngư. Nếu như bán, vậy quá lừa người.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình là một người tốt. Loại chuyện trắng trợn lừa người như vậy, hắn làm luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

- Hải Thần Đại Tôn, cần câu cá này cho dù ngươi mua, cũng vô dụng.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, cuối cùng vẫn quyết định bản thân mình không hãm hại lão đầu này. Lúc lời nói vừa ra, Hải Thần Đại Tôn lập tức sốt ruột. Hắn đang muốn mở miệng, nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần giơ tay lên ngăn cản.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, trên người lộ ra một cảm giác phóng khoáng, lo lắng mở miệng.

- Hải Thần Đại Tôn, câu cá không thể nôn nóng. Cần phải biết rằng có được là do ta may mắn, mất đi là số mạng của ta. Trong lòng hiểu được như vậy, có khả năng tâm bình khí hòa, tự nhiên tâm thần cũng có thiên địa, thiên địa nạp vạn vật. Vạn vật có linh, cùng người khác sinh ra cộng hưởng. Đồng thời, lại khiến Thiên Long Ngư cảm giác ứng với, do đó chủ động tiến tới, kết làm duyên suốt đời. Đây là nhân sinh.

- Ngươi xem, ta vừa rồi là đang câu cá, nhưng trên thực tế, Bạch mỗ là đang suy tư nhân sinh. Sở dĩ những con cá kia đến, không phải là bởi vì lưỡi câu, mà bởi vì bọn chúng muốn trở thành một phần cuộc sống ta của ta.

Bạch Tiểu Thuần một tay cầm cần câu, một tay đặt ở sau người, dáng vẻ xúc động, lời nói vang vọng. Mọi người ở bốn phía xung quanh nghe được đều có chút sửng sốt.

Sắc mặt Hải Thần Đại Tôn nhất thời đen lại. Những lời nói này là dô hắn giống như khoe khoang, nói ra khỏi miệng, vào thời điểm trước khi Bạch Tiểu Thuần câu cá. Lúc này hắn nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần trước mắt này đáng giận đến cực hạn. Bạch Tiểu Thuần càng từ chối như vậy, hắn lại càng kiên định.

- Sẽ cho ngươi thêm ba mươi viên Thần Chướng Đan!

Hải Thần Đại Tôn cắn răng mở miệng. Đối với cần câu cá này, hắn thật sự đã rơi vào tình thế bắt buộc. Cho dù chỉ có thể câu được mấy con, hắn cũng cảm thấy giá trị.

- Hải Thần Đại Tôn, ngươi đi mua cần câu cá này, thật sự vô dụng. Ngươi cần gì phải gây khó xử cho ta.

Bạch Tiểu Thuần rất đau đầu.

- Bớt nói nhảm đi. Cho dù là vô dụng, lão phu cũng muốn mua. Cẽ cho ngươi thêm mười viên Tiên Khư Đan. Nói một câu, bán hay không!

Hải Thần Đại Tôn càng đỏ mắt hơn, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ. Kinh nghiệm và lý lịch của lão phu ở Thánh Hoàng Triều cực cao. Trần Tô nhìn thấy lão phu, cũng phải gọi một tiếng sư tôn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1576: Xảy Ra Chuyện Lớn. (2)

Những lời này, rõ ràng là có chút uy hiếp. Nếu như đổi lại là thời điểm khác, Hải Thần sẽ không làm như vậy. Nhưng hôm nay hắn thật sự sốt ruột.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe thấy lời uy hiếp này, mắt lại trợn trừng lên.

- Lão đầu, ngươi mua cần câu cá này, sau này nếu như vô dụng, ngươi cũng đừng tới tìm ta. Tất cả mọi người làm chứng cho ta!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, lớn tiếng mở miệng.

Hắn đã nói như thế, Hải Thần Đại Tôn cũng có chút do dự. Nhưng hắn chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần bên kia khi nhìn thấy được mình do dự, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý, hắn nhất thời cắn răng.

- Không thành vấn đề!

Những linh thạch cùng đan dược trao đổi này, mặc dù đối với Bán Thần bình thường mà nói, là cực kỳ khoa trương. Nói là tài phú nửa cuộc đời cũng không kém hơn là bao nhiêu. Nhưng đối với Hải Thần Đại Tôn mà nói, mặc dù không phải chín con trâu mất một sợi lông, nhưng không ảnh hưởng tới toàn cục.

Hắn lập tức lấy ra túi đựng đồ, cất vật trao đổi vật vào xong, liền ném cho Bạch Tiểu Thuần. Sau khi Bạch Tiểu Thuần kiểm tra một hồi, xác định không sai. Hắn liếc mắt nhìn Hải Thần Đại Tôn một hồi, mới đưa cần câu tới. Hắn vung tay áo lên, đi ra khỏi đám người, trở về phúc địa.

Bên cạnh thiên trì, Hải Thần Đại Tôn cầm cần câu, trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng đến chỗ vị trí của Bạch Tiểu Thuần trước đó. Sau có chút do dự, hắn không có thả cần câu, mà xoay người rời đi.

Mọi người ở bốn phía xung quanh đều đang quan sát. Mắt thấy Hải Thần Đại Tôn rời đi, tất cả đều sốt ruột. Nhưng bọn họ cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể dần dần tan ra.

Sau khi đi dạo một vòng xung quanh Thánh Hoàng Thành này, Hải Thần Đại Tôn đến một chỗ không có ai, bắt đầu âm thầm thử câu cá. Nhìn lưỡi câu chìm vào trong hồ nước, Thiên Long Ngư bên trong mới bắt đầu còn tới gần một chút, nhưng rất nhanh lại không để ý tới. Sắc mặt Hải Thần Đại Tôn không đổi, thu lại cần câu. Ánh mắt hắn lóe lên.

- Thật sự cho rằng lão phu choáng váng sao? Số tiền bạc đó không tính là gì cả. Cho dù cần câu cá này không có hữu hiệu, nhưng phía trên này nhất định có vấn đề. Trong thời gian ngắn ta nghiên cứu không ra, nhưng sớm hay muộn, nhất định có thể tìm tới manh mối trong đó!

Sau khi ánh mắt Hải Thần Đại Tôn đảo qua ở trên cái cần câu, cuối cùng ánh mắt rơi vào ở trên lưỡi câu cá. Hắn cầm ở trước mặt, cẩn thận nhìn một chút, sau đó lại ngửi một chút.

- Nhìn như bình thường, nhưng tất có điểm kỳ dị!

- Huống hồ, nhiều người như vậy đều nhìn thấy được, cần câu cá này có thể câu được ba con Thiên Long Ngư, lại không có người nào nhìn thấy được cần câu cá này sử dụng lần thứ tư. Như vậy chỉ cần tăng một thêm một chút khoa trương, bán ra với giá trên trời, để thu thập, tàng trữ, cũng không phải không có khả năng!

Sau khi Hải Thần Đại Tôn rời đi, theo mọi người tản ra, chuyện quá mức truyền kỳ như vậy, rất nhanh, lại truyền ra ở bên trong Thánh Hoàng Thành. Quyền quý khắp trong triều cũng không có người nào quá mức kinh ngạc. Nhất là nghe nói cần câu bị Hải Thần Đại Tôn mua đi rồi, mỗi một người lập tức liền nghĩ đến chỗ mấu chốt.

Ngay cả Thánh Hoàng cũng nghe nói về chuyện này. So với việc những người khác, hắn đối với những con Thiên Long Ngư mình nuôi trong đó, càng hiểu hơn. Hắn biết cái gọi là hữu duyên, có thể thật sự tồn tại, lại rất khó liên tiếp ba con đều hợp ý.

Trong cảm giác vô cùng kinh ngạc, ánh mắt Thánh Hoàng lóe lên, thần thức tu vi Thái Cổ nhất thời tản ra, dung nhập trong thiên trì. Sau khi đảo qua trên người của một con Thiên Long Ngư, không nhìn ra có chút dao động nào của pháp thuật.

Thậm chí hắn ra lệnh một tiếng, cần câu Hải Thần Đại Tôn lấy đi, cũng được đưa đến trước mặt của hắn. Sau khi cẩn thận kiểm tra, hắn cũng không hề phát hiện ra manh mối gì.

Điều này khiến cho Thánh Hoàng cũng nghi ngờ. Chỉ là ít đi ba con Thiên Long Ngư, Thánh Hoàng suy nghĩ một chút, sau đó cũng không có quá lưu ý. Lúc này đến thời khắc mấu chốt để hắn tu luyện một loại đạo pháp. Hắn không rảnh phân tâm. Vì vậy hắn đi vào mật thất, bắt đầu bế quan tu luyện.

Suốt đêm không nói chuyện. Trong một đêm này Bạch Tiểu Thuần có chút lo lắng không yên. Nhưng mãi cho tới hừng đông, cũng không thấy có ai tìm đến mình. Mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại sáng lên.

- Lại có thể không có việc gì!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, liếm môi. Đầu tiên, hắn lấy ra một trong ba con Thiên Long Ngư này ra nướng ăn. Một con hầm ăn. Một con đơn giản cắt thành lát cắt xâu vào ăn...

Sau khi thổ nạp tu luyện, tới lức hoàng hôn, khi hắn mở mắt ra, trong mắt hắn mang theo ánh sáng. Hắn hăng hái bừng bừng cầm một cái cần câu bình thường. Sau khi tìm một chỗ, hắn liền bắt đầu câu cá...

Ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần một hơi liền câu hơn hai mươi con. Đám người vây xem, mỗi người đều đang ngây ra như phỗng. Sau đó tất

cả đều phát ra những tiếng kinh ngạc, bàn tán không ngừng.

Ngày thứ ba, Bạch Tiểu Thuần phát hiện rốt cuộc không còn có người đến ngăn cản mình, vì vậy cắn răng một cái, rốt cuộc một hơi câu hơn một trăm con...

Quyền quý trong triều đều chấn động, đều xem chừng. Nhưng Thánh Hoàng đang bế quan...

Sau đó ngày thứ tư, ngày thứ năm... lá gan của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn. Số lượng những con Thiên Long Ngư hắn câu được càng lúc càng nhiều. Ban đầu từ hơn một trăm con, biến thành mỗi ngày sáu bảy trăm con!

- Trời ạ, xảy ra chuyện lớn!

- Bạch Tiểu Thuần này đã câu mấy nghìn con. Toàn bộ thiên trì cũng chỉ có hơn hai vạn con!

- Đây là đào góc tườngcủa Thánh Hoàng! Cũng sắp bị đào rỗng rồi!

Loại tốc độ câu cá này giống như gió bão, ở trong toàn bộ Thánh Hoàng Triều không ngừng bạo phát ngập trời! Chỉ kéo dài trong thời gian nửa tháng, trận gió bão hung bạo này càng ngày càng mãnh liệt, cho đến mức kinh thiên động địa. Văn võ cả triều Thánh Hoàng Triều đã hoảng sợ đến cực hạn. Thậm chí có mấy Thiên Tôn cũng chấn động. Nhưng thân phận Bạch Tiểu Thuần mẫn cảm, bọn họ lại tìm không ra được manh mối, không có cách nào ngăn cản. Bọn họ chỉ có thể kiên trì. Cho dù Thánh Hoàng bế quan, bọn họ cũng cứng rắn xông vào bái kiến.

Ở trong trận phong ba này, chỉ có vị Lưu Thiên Hầu kia giậm chân, thở dài một tiếng.

- Cũng đừng có trách là không báo trước!

Ở trong mắt người ngoài, trận phong ba Thiên Long Ngư này, ở bên trong Thánh Hoàng Thành là kinh thiên, chỉ là gió bão dâng lên ở trong

lòng những người đó, lại cũng chút mừng thầm. Đồng thời, âm thanh chỉ trích Bạch Tiểu Thuần, cũng càng lúc càng lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1577: Cá Của Bệ Hạ Ngài. (1)

Trong hoàng cung Thánh Hoàng Triều, tại nơi sâu nhất, nơi đó có một chỗ đầm nước, bốn phía xung quanh giả sơn mọc lên như rừng, mức độ linh khí thiên địa nồng đậm lại có thể tính là lớn nhất trong toàn bộ Thánh Hoàng Triều.

Nơi đây còn có cấm chế vô hình tràn ngập, cùng với lực lượng chí bảo bao phủ. Nếu có thể cẩn thận đi cảm nhận, vẫn có thể thấy được đầm nước này giống như nối liền thành một thể với toàn bộ thiên trì cùng với những ngọn núi lớn trong Thánh Hoàng Thành. Loại cảm giác dồi dào này đủ để cho người khác khi đến gần, tâm thần chấn động, nổ mạnh.

Có thể nóim phóng tầm mắt ra toàn bộ thế giới Vĩnh Hằng, mức độ phòng hộ ở đây cũng là số một số hai. Cho dù là Tà Hoàng đích thân tới đây, ở chỗ này cũng sẽ bị một ít hạn chế.

Càng không cần phải nói tới đám người Cổ Thiên Quân tu vi Thiên Tôn, Bọn họ nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cũng sẽ không nguyện ý tới đây làm phiền Thánh Hoàng bế quan. Dù sao thân là tu sĩ, bình thường lúc bế quan, đều là đến thời khắc mấu chốt của thần thông hoặc tu vi nào đó. Như vậy mới có thể phong tỏa linh thức, hoàn toàn chìm đắm.

Một khi bị làm phiền, mặc dù đạt đến tu vi như Thánh Hoàng, sẽ không dễ dàng xuất hiện chuyện tẩu hỏa nhập ma, nhưng ở trong tâm thần có sóng dao động, cũng sẽ khiến cho tu luyện thất bại.

Nhưng bọn họ thật sự không đi không được...

Cổ Thiên Quân, Trần Tô, còn có một nam tử trung niên mặc văn bào, ba người đưa mắt nhìn nhau. Bốn vị Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, ngoại trừ một người trấn thủ ở Tiên Vực thứ hai, ba người ở Thánh Hoàng Thành, lúc này đều đến.

- Nếu tiếp tục như thế nữa, chờ tới lúc Thánh Hoàng xuất quan, những con Thiên Long Ngư đó của ngài ấy... chắc hẳn sẽ tuyệt chủng.

Âm thanh Trần Tô lớn tiếng bi thương thảm thiết, cắn răng nghiến lợi truyền ra khắp nơi.

- Đây là Bạch Tiểu Thuần đáng chết, hoặc chúng ta chắc hẳn tìm cho hắn một tội danh, tạm thời có thể bắt được...

Vị trung niên mặc văn bào kia nhìn bộ dạng Trần Tô khoa trương bi thiết, trong lòng có chút khinh bỉ. Trong mắt lộ ra sự sắc bén thâm trầm. Bản thân hắn cũng lớn tiếng mở miệng.

- Dựa theo ý của Cổ mỗ, cần gì phải tới quấy rầy Thánh Hoàng. Để Cổ mỗ qua chém một kiếm Bạch tặc này là được!

Cổ Thiên Quân hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên sát cơ. Hắn đã sớm nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt, có ý định ra tay. Nhưng hắn bị Trần Tô cùng tu sĩ trung niên trước mắt này, không ngừng âm thầm ngăn cản.

Dựa theo cách nói của Trần Tô cùng văn sĩ trung niên, Thánh Hoàng Triều dù sao cũng không phải là Tà Hoàng Triều, ở đây tất cả đều nói tới quy định ngoài mặt. Bạch Tiểu Thuần không làm trái với pháp luật của Thánh Hoàng Triều, thân phận lại có phần đặc biệt. Cho dù bản thân ba người bọn họ là Thiên Tôn, cũng không tiện cứng rắn ra tay.

Quan trọng nhất, nếu Bạch Tiểu Thuần dễ giết thì cũng thôi... Bọn họ đã biết được trong tay Bạch Tiểu Thuần có thế giới chi bảo, cũng hiểu rõ bất kỳ một người nào trong ba người bọn họ, mặc dù có thể trấn áp Bạch

Tiểu Thuần, nhưng một khi ra tay, trong thời gian ngắn không thể kết thúc trận chiến đấu được.

Trừ phi là ba người đồng thời ra tay. Nhưng nếu làm như vậy... Hậu quả quá lớn. Sợ là so với phong ba của Thiên Long Ngư, còn muốn nghiêm trọng hơn.

Những ngôn từ này, mấy ngày qua Cổ Thiên Quân nghe nhiều tới mức thấy phiền. Hắn tất nhiên hiểu rõ hai người này ngăn cản mình, phía sau lưng tồn tại nhân quả thế nào. Điểm này trong lòng Cổ Thiên Quân biết rõ. Đối với thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng cảm giác vướng víu tay chân.

Trên thực tế trong lòng bọn họ cũng đều hiểu được, nếu những con Thiên Long Ngư này là vật thuộc về ba người bọn họ, Bạch Tiểu Thuần làm như vậy, bọn họ làm sao còn có thể quản được nhiều như vậy, đã sớm ra tay, Nhưng dù sao... những con Thiên Long Ngư này, là Thánh Hoàng.

Trọng điểm lớn nhất khác... là Bạch Tiểu Thuần mặc dù có thể liên tiếp câu cá nửa tháng, quyền quý khắp trong triều chỉ trong miệng nói phẫn nộ, biểu đạt đối với bên ngoài chính là bạo phát. Nhưng trên thực tế... từ trước đến nay lại không có một người nào đi quản chuyện này.

Bởi vì Bạch Tiểu Thuần không ăn mảnh!

Nửa tháng này, mỗi ngày hắn đều sẽ lấy ra một phần Thiên Long Ngư, đưa cho quyền quý trong triều, bao gồm Trần Tô, bao gồm trung niên văn sĩ. Thậm chí ở chỗ của Cổ Thiên Quân. Trong nhà mỗi người đều có không ít Thiên Long Ngư Bạch Tiểu Thuần đưa tới.

Cầm cá của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ tất nhiên muốn càng nhiều hơn một chút. Chỉ có điều những gia hỏa này mỗi người đều là cáo già, nên biểu đạt phẫn nộ ắt cũng không thể thiếu. Lúc này sở dĩ ba người bọn họ đi tới nơi đây, muốn đi nhắc nhở Thánh Hoàng, cũng chỉ là muốn thể hiện ra ngoài một chút mà thôi.

Ba người nhìn nhau một cái. Lúc trước, bọn họ cố ý nói chuyện lớn tiếng, đã đều biểu đạt những gì cần biểu đạt. Trong lúc tu vi của bọn họ gia tăng, cũng tin tưởng lời lẽ của mình, chắc chắn đã truyền vào đến nơi Thánh Hoàng bế quan. Lúc này bọn họ cũng không nói thêm nữa.

Rất nhanh, lại có một sóng dao động cường hãn, bỗng nhiên từ bên trong đầm nước này, chợt bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, toàn bộ Thánh Hoàng Thành đều chấn động.

Bên trong phúc địa, Bạch Tiểu Thuần đang ăn cá nướng, thân thể cũng run lên một cái. Hắn cẩn thận nhìn một chút về phía hoàng cung.

- Mấy ngày hôm trước, lão tặc Trần Tô này ám chỉ ta, nói Thánh Hoàng đang bế quan... Khí tức này, Thánh Hoàng xuất quan!

Bạch Tiểu Thuần có chút khẩn trương. Nhưng vừa nghĩ tới nửa tháng này mình lại phân ra gần như ba phần Thiên Long Ngư ra ngoài, hắn đã cảm thấy an ổn không ít.

- Luật pháp không trách đám đông. Hơn nữa, ta bắt Thiên Tôn đưa tới, ăn mấy con cá chắc hắn cũng không có việc gì đi.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi, ho khan vài tiếng. Trong lòng hắn có phần lo lắng không yên. Hắn nhìn đám cá ở trước mặt một chút, hung hăng cắn một cái. Hình như ăn Thiên Long Ngư nướng có thể khiến cho hắn an tâm hơn không ít.

Lúc này, sâu bên trong hoàng cung, theo khí tức từ bên trong đầm nước bạo phát ra, đầm nước tự mình tách ra. Toàn thân Thánh Hoàng mặc áo xanh, chậm rãi đi ra. Ba người Cổ Thiên Quân hít một hơi thật sâu, lập tức hướng về phía Thánh Hoàng cúi đầu.

Sắc mặt Thánh Hoàng có chút khó coi. Những lời ba người này nói trước đó, âm thanh lớn như vậy, lại cố ý gia tăng tu vi, hắn làm sao có thể không nghe được. Lúc này thần thức hắn bỗng nhiên tản ra, đảo qua

toàn bộ Thánh Hoàng Thành. Đối với chuyện này, hắn đã hoàn toàn hiểu được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1578: Cá Của Bệ Hạ Ngài. (2)

Nhưng càng là hiểu rõ, tâm thần hắn lại càng chấn động. Nhất là phát hiện ra số lượng Thiên Long Ngư bên trong thiên trì đã ít đi gần như hai phần. Cho dù bản thân hắn là Thánh Hoàng, cũng chỉ cảm thấy trong lòng bị hung hăng đâm một cái. Loại cảm giác đau lòng này nhất thời lại vô cùng mãnh liệt.

- Cá của ta...

Thánh Hoàng cố gắng khống chế được hơi thở, hung hăng trợn mắt nhìn ba người Cổ Thiên Quân. Đối với ba Thiên Tôn này, hắn tất nhiên hiểu rất rõ ràng. Hắn hiểu rõ ba người này là một mặt cầm lợi ích từ Bạch Tiểu Thuần, cùng lúc lại muốn thể hiện bản thân ra ngoài, mới có chuyện ngày hôm nay.

Mà nghĩ đến Bạch Tiểu Thuần lại có thể lấy đi phân chia nhiều Thiên Long Ngư như vậy, khiến cho hiện tại gia tộc quyền quý trong khắp triều, không nói người người đều có, nhưng những người nắm giữ quyền lợi cực lớn, một người cũng không thiếu. Sau đó, ngay cả Thánh Hoàng cũng trầm mặc.

Da mặt của hắn co giật vài cái, rất có cảm giác vận dụng một lực lượng vô cùng, lại đánh vào trên cây bông. Thứ nhất Bạch Tiểu Thuần có thân phận đặc biệt. Thứ hai Thiên Long Ngư bị phân cho quá nhiều người. Bất kể hắn làm như thế nào, đều rất đau đầu.

Trừng phạt Bạch Tiểu Thuần... Chuyện này tội không đáng chết, cũng khó mà giam giữ. Tối đa cũng chỉ là xử phạt mà thôi. Nhưng hôm nay

Bạch Tiểu Thuần nghèo rớt mồng tơi. Thánh Hoàng cũng biết, đối phương căn bản cũng không lo lắng sẽ bị xử phạt.

Dù sao thân phận đặc biệt... Cái này khiến cho Thánh Hoàng đầu đau hơn. Hình như con đường duy nhất bày ở trước mặt hắn, chính là sung quân ra khỏi kinh thành. Nhưng điểm này, hắn lại tuyệt đối không đồng ý!

- Thật hay cho một Bạch Tiểu Thuần. Hắn làm vậy là muốn ép ta để cho hắn đi ra ngoài sao?

Một lát sau, Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, tay phải bỗng nhiên giơ lên, hất tay về phía toàn bộ thiên trì. Dưới một cái vung lên này, nhất thời một hàn khí kinh thiên bạo phát.

Trong những tiếng ầm ầm ầm, theo vô số người của hoàng cung Thánh Hoàng Thành, quan tâm tới chuyện này, mỗi người bọn họ đều hoảng sợ phát hiện, dưới hàn khí này ở khuếch tán, trực tiếp bao phủ toàn bộ thiên trì.

Chớp mắt một cái, ở trong vô số tiếng rắc rắc vang lên. Thiên trì của Thánh Hoàng Thành, rốt cuộc đóng băng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Tất cả cũng chính là thời gian trong hơn mười hít thở. Hàn khí của Thánh Hoàng Thành ngập trời. Tất cả mặt hồ đều đóng băng!

Lần đóng băng này không phải chỉ biến nước thiên trì hóa thành hàn băng, mà giống như phong ấn vậy. Băng đóng một tầng dày, giống như bị cắt đứt. Trừ phi là tu vi có thể đạt được tới mức độ phá vỡ được thuật pháp của Thánh Hoàng. Nếu không, căn bản là không phá nổi hàn băng, cũng tất nhiên... Không có cách nào tiếp tục câu cá!

- Ta đã phong tỏa mặt hồ nước, xem ngươi làm thế nào câu được!

Sắc mặt Thánh Hoàng khó coi, tay áo vung lên. Hắn không để ý tới ba người Trần Tô, lại đi vào đầm nước tiếp tục bế quan.

Ba người Trần Tô nhìn nhau một cái. Mỗi người đều ho khan vài tiếng, rời khỏi đó.

Rất nhanh, chuyện thiên trì bị phong tỏa, đã truyền ra ở khắp toàn bộ Thánh Hoàng Thành. Những quyền quý nhận được lợi ích từ chỗ Bạch Tiểu Thuần, đều lập tức im tiếng. Về phần những người khác, mặc dù cũng kêu là rầm rĩ, nhưng lại không tạo ra nổi gió bão gì.

Về phần Bạch Tiểu Thuần. Sau khi nhận thấy được thiên trì bị phong tỏa, hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết, xem như mình đã vượt qua được cửa ải này. Nhưng nghĩ lại hắn lại cảm thấy không cam lòng.

- Quá hẹp hòi. Đường đường là Thánh Hoàng. Bên trong thiên trì này tổng cộng có hơn hai vạn con Thiên Long Ngư. Nửa tháng nay ta mới chỉ câu được hơn ba ngàn con. Còn có hơn một vạn con nữa. Ta cũng đã tốn tiền vốn lớn như vậy, nhiều Trí Huyễn Đan như vậy.

Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối. Chỉ có điều, nghĩ đến nửa tháng này mình ăn Thiên Long Ngư, tu vi đột nhiên tăng mạnh. Hiện tại hắn đã ăn tới mức gần như không thế nào tăng tu vi được nữa. Cảm giác tiếc nuối này cũng giảm đi rất nhiều.

Chỉ là nhìn thấy lớp hàn băng phía trên thiên trì này, Bạch Tiểu Thuần luôn cảm giác mình hình như bỏ quên cái gì đó...

- Kỳ quái, luôn cảm thấy hình như có điểm gì đó không đúng.

Bạch Tiểu Thuần nổi danh. Nếu như trước đó danh tiếng của hắn, là bởi vì đã bắt trói Quỷ Mẫu lại. Hơn nữa bản thân hắn là Khôi Tổ của thế giới Thông Thiên. Như vậy hiện tại... Danh tiếng của hắn, đã hoàn toàn là dựa vào những con Thiên Long Ngư đó.

Trong khoảng thời gian ngắn, cái tên Thông Thiên Công Bạch Tiểu Thuần này ở bên trong toàn bộ Thánh Hoàng Thành, đã chấn động vô cùng.

- Nghe nói gì chưa? Thông Thiên Công này câu hơn ba ngàn con Thiên Long Ngư. Cuối cùng Thánh Hoàng bệ hạ lại có thể không trách phạt!

- Nào chỉ là không trách phạt. Thánh Hoàng lão nhân gia lại trực tiếp phong tỏa thiên trì!

- Có thể ép Thánh Hoàng phong tỏa thiên trì... Bạch Tiểu Thuần này cũng thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi! Sợ là cho hắn thêm thời gian nửa tháng, gia hỏa này có thể khiến cho Thiên Long Ngư tuyệt chủng!

Các loại tiếng nghị luận liên tiếp vang lên ở bên trong Thánh Hoàng Thành, không ngừng khuếch tán ra. Bạch Tiểu Thuần cũng có cảm nhận rất trực quan. Mỗi lần hắn xuất môn, phát hiện ánh mắt âm thầm quan sát mình tăng trưởng gấp mấy lần.

Đến cuối cùng, gần như hắn đi tới chỗ nào, chỗ đó lại truyền đến những âm thanh chỉ trỏ nói xấu sau lưng

- Xem ra ta thật sự quá ưu tú. Ngay cả tu sĩ bên trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng cũng không thể kìm hãm được tình cảm đối với ta.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, rất hoài niệm loại cảm giác này. Đối với điều này hoàn toàn không có chút gì là không thích ứng. Thật ra năm đó, hắn đã từng trải qua rất nhiều cảnh tượng như vậy.

Nhưng ngay khi đang Bạch Tiểu Thuần xúc động, vị Lưu Thiên Hầu Man Hoang kia cho rằng đã tìm được cơ hội, từ tren chuyện này có thể nhìn ra được hi vọng. Vì vậy, trong một lần hợp triều sáng sau khi Thánh Hoàng xuất quan, hắn hưng phấn tố cáo Bạch Tiểu Thuần!

- Thần tìm ra được thủ đoạn Bạch Tiểu Thuần này ăn cắp Thiên Long Ngư!

- Trải qua mấy ngày vi thần nghiên cứu, hơn nữa còn hiểu rõ đối với Bạch Tiểu Thuần này, thậm chí không tiếc trả giá cực lớn, lấy được một con Thiên Long Ngư ra nghiên cứu, cuối cùng đã hoàn toàn hiểu ra!

- Bệ hạ, Bạch Tiểu Thuần này nhất định là sử dụng đan dược!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1579: Các Ngươi Nhất Định Sẽ Hối Hận.

- Phương pháp luyện đan của thế giới Thông Thiên, cựu thần mặc dù không hiểu nhiều, lại có thể ngờ ngợ nhìn ra được có sự khác biệt với Thánh Hoàng Triều ta. Cho nên nhất định là hắn dùng đan dược nào đó, khiến cho những Thiên Long Ngư khiến người ta tôn kính này, từng con một bị hại, bị hắn trộm đi!

- Những Thiên Long Ngư đó dù sao cũng chỉ là vô tội. Bản thân là quốc bảo, chưa bao giờ biết được lòng người hiểm ác đáng sợ, lại bị tàn nhẫn sát hại như vậy. Đây là án oan lớn nhất từ khi triều ta khai quốc tới trước tới nay. Thật khiến cho người ta giận sôi, nhân thần công phẫn. Cựu thần nhất định phải giải oan cho những con Thiên Long Ngư đó. Khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ, ném Bạch Tiểu Thuần tới trong thiên trì, để hắn làm mồi cho cá!

Lưu Thiên Hầu ở trong một buổi họp triều, ở ngay trước mặt văn võ trong cả triều, ngay ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đi ra, sau đó hướng về phía Thánh Hoàng cúi đầu, lập tức dõng dạc giống pháo liên châu, liền mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Loại triều sáng này, một tháng một lần. Tính toán thời gian, đây là lần đầu hắn tham gia. Ban đầu hắn vốn có chút khẩn trương, lo lắng có người nhắc tới Thiên Long Ngư. Nhưng đợi đến nửa ngày, cũng không thấy người nào nói chuyện này, thấy Thánh Hoàng này cũng vẫn ôn hòa như cũ, Bạch Tiểu Thuần mới yên lòng, đứng ở trong đám người, không yên lòng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, ở thời điểm buổi triều này sắp kết thúc, Lưu Thiên Hầu này lại có thể nhảy ra ngoài. Điều này khiến cho Bạch

Tiểu Thuần nổi giận.

- Ta nói này lão Lưu, thời điểm ta đưa Thiên Long Ngư tới, niệm tình ngươi cũng là người của thế giới Thông Thiên, còn đưa cho ngươi thêm một con. Bây giờ lại muốn lấy cá tố ta. Ngươi chờ đấy cho ta!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cười lạnh, trừng mắt với Lưu Thiên Hầu. Trong lòng hắn suy nghĩ nhất định phải tìm biện pháp, chuẩn bị xử lý người này. Ban đầu ở Man Hoang để cho gia hỏa này chạy mất. Hiện tại ở chỗ này, xem thử hắn chạy thế nào!

Trên quảng trường đại điện, mỗi người đều lộ ra thần sắc cổ quái, nhìn về phía Lưu Thiên Hầu, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Nhưng không có một người nào nói chuyện. Thậm chí bên trong có không ít người đều nhíu mày. Ánh mắt bọn họ khi nhìn về phía Lưu Thiên Hầu có chút rét run.

Ngược lại không phải là bọn họ thiên vị Bạch Tiểu Thuần. Nếu đổi lại là những chuyện khác, bọn họ nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng. Dù sao cho dù hiện tại, bọn họ cũng vẫn nhìn Bạch Tiểu Thuần không vừa mắt. Nhưng những người này gần như đều cầm Thiên Long Ngư của Bạch Tiểu Thuần. Theo bọn họ, chuyện này mẫn cảm. Nếu đều đã qua, Thánh Hoàng cũng thầm chấp nhận không lại nhắc tới, vậy họ Lưu tại sao lại đui mù như vậy, ở trong buổi triều sớm này, còn trắng trợn nhắc lại.

Ngay cả chân mày Thánh Hoàng cũng lặng lẽ nhíu lại một cái. Hắn cũng không nguyện ý nhắc lại chuyện này. Thiên Long Ngư tổn thất, có thể nói là Bạch Tiểu Thuần dẫn đầu, các quyền quý trong triều một lần nữa chia cắt...

Loại chuyện này, mỗi lần hắn nhớ tới đều cảm thấy đau lòng. Những còn Thiên Long Ngư đó, bình thường hắn cũng không muốn ăn, mà dùng để ban thưởng giống như là quốc bảo. Nhưng hôm nay...

Nhất là đối phương nói những điều này, Thánh Hoàng không phải là không hiểu. Sau khi hắn tra xét, ở bên trong thiên trì, thực sự tìm ra một

ít manh mối, nhưng lại vô dụng. Bạch Tiểu Thuần làm quá cẩn thận. Trí Huyễn Đan này lại dung hòa rất nhanh. Cho nên cho dù là Thánh Hoàng, cũng chỉ thoáng điều tra ra, nhưng lại có thể bất đắc dĩ.

Đương nhiên, nếu hắn thật sự quyết tâm đi thăm dò, vẫn có thể điều tra ra. Chỉ có điều sau khi so sánh, Thánh Hoàng vẫn quyết định nhẫn nhịn. Nhưng hắn cũng có điểm mấu chốt. Băng phong thiên trì chỉ là thái độ. Hắn dự định mấy tháng sau sẽ giải ra. Nếu như Bạch Tiểu Thuần vẫn đi câu cá, như vậy thì chính là tìm chết.

- Ái khanh có thể có chứng cứ gì hay không?

Thánh Hoàng có ép cảm giác không vui trong đầu xuống, hờ hững mở miệng.

- Thánh Hoàng điều tra một cái liền biết!

Lưu Thiên Hầu kích động, vội vàng lớn tiếng nói.

- Được, ngươi lui ra đi. Chuyện này bản hoàng sẽ an bài người đi điều tra một chút.

Thánh Hoàng nói xong, đứng lên, kết thúc buổi triều lần này. Khi mọi người mắt thấy Thánh Hoàng rời đi, tất cả cũng giải tán. Chỉ có điều trước khi đi, có không ít người nhìn về phía Lưu Thiên Hầu, ánh mắt cũng đầy vẻ lạnh lùng.

Giờ phút này, vị Lưu Thiên Hầu cũng nhận thấy được có điểm không thích hợp. Thân thể hắn giật mình một cái. Hắn hiểu rõ lời lẽ của Thánh Hoàng trước đó chỉ là cho có lệ. Hắn nhất thời có cảm giác bi thương căm phẫn.

- Các ngươi không hiểu, các ngươi nhất định sẽ hối hận. Bạch Tiểu Thuần này... Hắn căn bản là một tai họa cực lớn!

Lưu Thiên Hầu ở trong bi thương căm phẫn, Bạch Tiểu Thuần cũng càng tức giận hơn. Hung hăng trợn mắt nhìn Lưu Thiên Hầu, hừ một

tiếng. Hắn càng thêm kiên định với suy nghĩ muốn thu thập người này. Lúc này hắn mới theo mọi người rời khỏi hoàng cung.

Lúc này là cuối mùa thu. Sau khi buổi triều kết thúc, trên con đường đi trở về phúc địa, Bạch Tiểu Thuần vừa cân nhắc xem nên thu thập Lưu Thiên Hầu này như thế nào, vừa tùy ý quan sát thiên trì bị băng phong, trong lòng thầm thở dài.

- Cũng may Thiên Long Ngư này đối với ta đã mất đi hiệu lực. Sau đó không câu nữa là được.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Mắt thấy sắp trở về đến phúc địa, nhưng bước chân hắn đột nhiên chợt dừng lại. Hắn chợt nhìn về phía thiên trì bị băng phong, nhìn lớp băng dày này, mơ hồ giống như có thể nhìn thấy được có một con Thiên Long Ngư dưới lớp băng đang vẫn lớp băng. Nhưng thuật pháp hình thành hàn băng này, Thiên Long Ngư làm sao có thể phá ra được.

Nhưng cảnh tượng như vậy rơi vào bên trong mắt Bạch Tiểu Thuần. Dần dần, hơi thở của hắn trở nên gấp gáp. Trán của hắn bắt đầu đổ mồ hôi.

- Ta rốt cuộc đã biết vì sao cảm thấy không được bình thường!

Bạch Tiểu Thuần mở to hai mắt, nhịp tim đập từ từ tăng nhanh. Lúc này hắn nhớ tới điểm mình đã quên mất trước đó..

- Những con cá này... Bọn chúng trước đó đã nghiện Trí Huyễn Đan. Ta câu cá nửa tháng này, còn có thể thỉnh thoảng ném ra một ít Trí Huyễn Đan, khiến cho mức độ nghiện của bọn chúng mặc dù càng lúc càng mạnh, lại có thể giảm bớt.

- Nhưng hiện tại, ở đây bị đóng băng. Những con cá này không có Trí Huyễn Đan, lại giống như sau khi bị nghiện đột nhiên dừng thuốc...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, chỉ cảm thấy toàn thân đều đổ mồ hôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1580: Giám Công Sứ (1)

- Những con cá này sẽ không phát cuồng.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía. Hắn do dự nghĩ, mình có nên đi nhắc nhở Thánh Hoàng một chút hay không. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện, nếu mình đi nhắc nhở, chẳng khác nào tự tìm phiền toái vậy, hắn lại thở dài.

- Cái này... Cũng không thể oán trách ta được. Là Thánh Hoàng băng phong thiên trì...

Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu, sau đó vội vàng trở về phúc địa.

Ở trong mấy ngày sau, mỗi ngày Bạch Tiểu Thuần đều kinh hãi run sợ. Bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng làm cho hắn khẩn trương không thôi. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, hắn chung quy cảm giác bên dưới băng phong thiên trì, những con Thiên Long Ngư đó đã muốn hoàn toàn nổi điên.

- Ta cũng muốn tiếp tục cho các ngươi Trí Huyễn Đan.

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày, than thở. Vào một buổi sáng sớm, đột nhiên... Toàn bộ Thánh Hoàng Thành, rốt cuộc ầm ầm chấn động!

Giống như đất rung núi chuyển, có không ít lá sen cũng chấn động mãnh liệt. Ngay cả chỗ hoa sen ở hoàng cung cũng lay động một cái. Có tiếng nổ mạnh truyền ra khắp tám phương, khiến cho vô số kiến trúc ở dưới sự chấn động này, đều run rẩy không ngừng. Điều này càng làm cho

tất cả tu sĩ bên trong thành trì, mỗi người đều hoảng sợ nhanh chóng lao ra.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Có kẻ địch tấn công sao?

Mỗi một quyền quý đều chấn động kinh ngạc. Ba vị Thiên Tôn Trần Tô đều bỗng nhiên tản thần thức ra, thậm chí ngay cả trong hoàng cung. Cũng ở trong một cái chớp mắt này, thần thức mênh mông chợt trở nên ngập trời, quét ngang thiên địa.

- Đó là...

- Thiên Long Ngư!

- Bọn chúng... Bọn chúng điên rồi!! Lại gặm cắn lá sen!!!

Theo thần thức của mọi người tản ra, trong nháy mắt bọn họ liền thấy ở dưới rất nhiều lá sen trong hồ hiện tại, có rất nhiều Thiên Long Ngư. Bọn họ đụng không ra được lớp băng, lúc này đang ở phía dưới lá sen, ở chỗ tồn tại căn cơ của nó, đang đỏ mắt, điên cuồng cắn xé!

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy màn này, nhất thời há hốc mồm, khóc không ra nước mắt.

Thiên Long Ngư trong toàn bộ thiên trì, đều trở nên táo bạo.

Thiên trì tuy bị Thánh Hoàng băng phong, nhưng phong tỏa chỉ là mặt ngoài của hồ nước. Mặc dù hàn băng này ẩn chứa sóng dao động thuật pháp, Thiên Long Ngư cũng không có cách nào phá ra được. Nhưng... trên toàn bộ thiên trì vẫn có mấy ngàn lá sen!

Những lá sen này không có cách nào cũng bị băng phong. Nếu như nói thiên trì là căn cơ của Thánh Hoàng Thành, như vậy mấy nghìn lá sen này chính là mặt đất của Thánh Hoàng Thành, vô số kiến trúc, cũng

xây dựng ở trên lá sen, bao vây xung quanh hoàng cung ở chính giữa đóa hoa sen.

Cũng chính là vì lá sen không có cách nào bị băng phong, cho nên mức độ nghiện của những con Thiên Long Ngư này phát tác, không có cách nào chịu được Trí Huyễn Đan lâu dài, ở trong sự nóng nảy này, bọn chúng đặt mục tiêu ở trên những cái lá sen này. Nhất là rễ cây ở dưới lá sen này lại càng trọng điểm. Lúc này có thể nhìn thấy được, ở chỗ rễ cây của vài cái lá sen, có rất nhiều Thiên Long Ngư đang điên cuồng gặm cắn.

Thậm chí có một ít lá sen đã nghiêng sang một bên. Vụ đất rung núi chuyển trước đó cũng là bởi vì điều này mà xuất hiện.

Cũng có không ít lá sen đều thiếu chút nữa bị gặm lỗ thủng. Ở sát mép lá sen, còn có một vài con Thiên Long Ngư đang phát cuồng, mức độ bị cắn là so le không đồng đều...

Phóng tầm mắt nhìn lại, toàn bộ Thánh Hoàng Thành giống như gặp tai họa lớn...

Mà điều làm cho tâm thần người ta chấn động mãnh liệt nhất, là ở trong thiên trì này rốt cuộc cũng có không ít Thiên Long Ngư. Mục tiêu của bọn chúng không phải là lá sen, mà là... mạch cây hoa sen ở phía dưới hoàng cung!

Ở chỗ mạch cây, những con Thiên Long Ngư mắt đỏ đó đang không ngừng cắn xé. Cho nên hoa sen bị chấn động, giống như cúi đầu, khiến cho hoàng cung trên đó đó vang lên những tiếng nổ lớn. Rõ ràng là nghiêng về...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho tất cả tu sĩ nhìn thấy được, trong đầu đều chấn động. Tâm thần giống như dâng lên sóng lớn ngập trời. Đồng thời, một tiếng gầm lên giận dữ từ trong hoàng cung bỗng nhiên truyền ra.

- Bạch Tiểu Thuần!

Tiếng gầm thét giận dữ này kinh thiên động địa, vang vọng toàn bộ Thánh Hoàng Thành. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong phúc địa, nhăn mặt, nhíu mày, tâm thần cũng hoảng loạn.

- Điều này thật sự không thể oán ta được. Ta chỉ là muốn bắt vài con cá... Là ngươi băng phong toàn bộ thiên trì...

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt như đưa đám. Lần này hắn thực sự chỉ là muốn bắt vài con cá mà thôi. Sự tình phía sau, hắn đã không thể khống chế được. Lúc này trong đầu hắn nhanh chóng chuyển động tìm kiếm biện pháp hóa giải.

- Ta lập được công lao lớn như vậy, chỉ muốn chút cá mà thôi, Thánh Hoàng này cần gì phải phong tỏa thiên trì...

Bạch Tiểu Thuần liên tục thở dài, cảm thấy chuyện này có chút vướng tay vướng chân.

Cùng lúc đó, ở toàn bộ Thánh Hoàng Thành này đều chấn động. Trong nháy mắt bóng dáng của Thánh Hoàng, chớp mắt lại xuất hiện ở giữa không trung. Khuôn mặt hắn có chút co rúm. Hắn nhìn tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh, toàn thân đã không khống chế nổi. Mặc dù hắn không có chứng cứ chứng minh tất cả những điều này là do Bạch Tiểu Thuần gây ra. Nhưng sự quỷ dị của Thiên Long Ngư, lại khiến hắn trực giác đoán được, tất cả những điều này, nhất định có liên quan đến chuyện Bạch Tiểu Thuần câu cá trong thời gian trước!

Sát tâm nhất thời dâng lên, nhưng bị hắn mạnh mẽ đè xuống. Hiện tại hắn không công phu đi xử lý Bạch Tiểu Thuần. Lúc này toàn bộ Thánh Hoàng Thành đang ở trong cơn nguy cấp. Tay phải hắn lập tức giơ lên, kiên tì ấn một cái về phía thiên trì.

Dưới một cái ấn này, nhất thời một tu vi Thái Cổ mênh mông kinh thiên, bỗng nhiên lại từ trong cơ thể Thánh Hoàng bạo phát ra, trực tiếp

che khuất bầu trời, bao phủ thế giới tám phương. Theo tay phải của hắn hung hăng chộp một cái, nhất thời khí tức băng hàn của thế giới Vĩnh Hằng này hình như thoáng cái lại từ bốn phương tám hướng nhanh chóng đánh tới.

Ầm ầm.

Ở trong tiếng vang vọng, trời cao biến sắc. Toàn bộ bầu trời thoạt nhìn đều vặn vẹo. Một tia hàn khí từ trong hư vô đến, từ trời cao đến, từ mặt đất đến, thời gian nháy mắt lại ngưng tụ ở trong Thánh Hoàng Thành. Sau khi Thánh Hoàng bấm quyết chỉ một cái, hàn khí chìm xuống, dung nhập bên trong hàn băng của thiên trì!

Trong khoảnh khắc, những tiếng rắc rắc vang vọng thiên địa. Chỉ thấy mặt ngoài nước thiên trì này vốn chỉ bị đóng băng, ở trong thời gian một lần hít thở, lại băng hàn lan tràn. Tất cả nước hồ, từ dưới lên trên, tất cả bị đóng băng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1581: Giám Công Sứ (2)

Kể cả những con Thiên Long Ngư đang nóng nảy ở bên trong, đều ở dưới hàn khí này khuếch tán, từng thân thể cũng trực tiếp bị lớp băng bao trùm. Chớp mắt một cái... toàn bộ thiên trì, trở thành một khối hàn băng cực lớn!

Còn chưa kết thúc, sắc mặt Thánh Hoàng thâm trầm. Tay phải lại bấm quyết, bỗng nhiên chỉ ra một cái. Nhất thời tu vi Thái Cổ trong cơ thể hắn, hóa thành lực lượng thần thánh nào đó, chiếu rọi trời cao và mặt đất, giống như toàn thân hóa thành một mặt trời!

Mặt trời này có ánh sáng chói lòa, nhưng lại hoàn toàn không có chút lửa nóng nào. Ngoại trừ ánh sáng ra, chỉ có một lực lượng thần thánh được tinh lọc đến cực hạn, giống như đang bạo phát từ bên trong ra.

Trong tiếng nổ lớn, ánh sáng này ẩn chứa thần thánh cùng tinh lọc, bao phủ toàn bộ Thánh Hoàng Thành, trực tiếp xuyên qua lớp băng của thiên trì, đảo qua toàn bộ thân thể hơn vạn con Thiên Long ngư bị đóng băng từ bên trong.

Tất cả bệnh tật, tất cả nóng nảy, thậm chí một ít Thiên Long Ngư tranh đấu với nhau, gây ra ngoại thương trước khi Bạch Tiểu Thuần tới Thánh Hoàng Thành rốt cuộc trong một tích tắc này... toàn bô jđều lập tức khôi phục giống như bình thường. Tất cả mọi thứ ảnh hưởng bên trong cơ thể, trong nháy mắt đều được tinh lọc.

Loại phương pháp tinh lọc này, sau khi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận, không khỏi mở miệng hít sâu một hơi, tâm thần chấn động vô cùng mãnh liệt. Hắn đã có nhận thức mới đối với sự cường hãn của Thái Cổ.

Tất cả những điều này phát sinh đột ngột. Nhưng từ khi Thiên Long Ngư nóng nảy, cho đến khi Thánh Hoàng ra tay, tất cả chẳng qua chỉ là thời gian vài hơi thở ngắn ngủi. Rất nhanh, khi tất cả Thiên Long Ngư đều bị tinh lọc, hàn băng của thiên trì tan ra. Nước hồ trong suốt, có thể nhìn thấy được những con Thiên Long Ngư bên trong đó. Mỗi một con đang khôi phục hành động, lại hoàn toàn không có sự nóng nảy, giống như trước kia, thảnh thơi bơi ở trong hồ nước...

Cảnh tượng như vậy, không chỉ khiến cho Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm, tu sĩ ở Thánh Hoàng Thành, mỗi một người cũng đều yên lòng. Chỉ là ở bên trong toàn Thánh Hoàng, bọn họ nhìn lá sen không có cách nào được thuật pháp chữa trị trong thời gian ngắn, bị cắn tổn hại tới mức độ khác nhau. Còn có hoa sen này cùng hoàng cung nghiêng sang một bên, lửa giận trong lòng bọn họ vẫn mãnh liệt thiêu đốt.

Nhất là Thánh Hoàng. Lúc này trong lòng Thánh Hoàng căm tức đến cực hạn, thiếu chút nữa không áp chế được, không để ý tới đại cục muốn đập cho Bạch Tiểu Thuần một cái, cho hắn chết. Nhưng cuối cùng Thánh Hoàng vẫn nhịn xuống, trong mắt có hàn quang lóe lên.

Hắn biết, mấy ngày tới, theo Bạch Tiểu Thuần bị mình sắc phong làm Thông Thiên Công, loại chuyện ngàn vàng mua xương ngựa này, giống như ở Thánh Hoàng Triều dựng lên một lá cờ, khiến cho toàn bộ tu sĩ thế giới Thông Thiên ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng đều sẽ nhìn nơi đây thành niềm hy vọng.

Thậm chí căn cứ vào tin tức tình báo của hắn, đã có không ít tu sĩ thế giới Thông Thiên, đang chạy về phía Thánh Hoàng Triều. Tất cả những điều này, cũng làm cho hắn không có cách nào chém giết Bạch Tiểu Thuần.

- Chờ tới một ngày nào đó ngươi trở thành vô dụng, ta sẽ tính sổ cùng với ngươi!

Sau đó Thánh Hoàng cắn răng, hít một hơi thật sâu, vẫn cảm thấy chuyện này cần có sự trừng phạt. Vì vậy hắn hừ lạnh, truyền ra pháp chỉ.

- Thu lại vạn năm bổng lộc của Thông Thiên Công, phạt hắn dọn phân cho Thiên Long Ngư!

- Thu lại dải lụa màu của Thông Thiên Công, trách phạt hắn tu bổ lá sen của Thánh Hoàng Triều!

Sau khi nói xong, ngay cả Thánh Hoàng cũng cảm thấy loại trừng phạt này không đến nơi đến chốn. Trong lúc bất đắc dĩ, hắn nhớ tới những lời vị Lưu Dũng đã nói trước kia, xác thực lời hắn nói là chính xác.

- Sắc phong Lưu Dũng, Giám Công Sứ!

Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, lại truyền ra pháp chỉ. Lúc này hắn mới vung tay áo, gương mặt thâm trầm, trở về hoàng cung.

Lúc này, tức giận của toàn bộ Thánh Hoàng Thành đối với Bạch Tiểu Thuần, đã vô cùng mãnh liệt. Ở bên trong một phúc địa, vị Lưu Thiên Hầu kia vô cùng kích động tiếp chỉ. Hắn hiểu rõ sở dĩ mình thăng quan, chính là vì Thánh Hoàng đã biết Bạch Tiểu Thuần khó chơi. Đây là muốn sử dụng mình tới theo dõi Bạch Tiểu Thuần.

- Bệ hạ yên tâm. Cựu thần nhất định sẽ sử dụng đôi mắt này của mình, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, dùng hết thần bút trong tay, viết ra từng tội lớn của hắn, viết thành tấu chương!

Ở trong thời điểm người trong toàn thành đều tức giận vô cùng, đồng thời, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía hoàng cung.

- Ta thiếu chút nữa động tới căn cơ của Thánh Hoàng Thành, lại có thể chỉ bị những trừng phạt này?

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, cảm nhận được Thánh Hoàng này giấu diếm sát ý không phát ra. Trong lòng hắn thầm rùng mình. Sau khi

trầm ngâm một lát, hắn cảm thấy mình vẫn sống yên ổn một thời gian thì thỏa đáng hơn.

Vì vậy ở trong cuộc sống sau này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù nhăn mặt, nhíu mày, nhưng vẫn không thể không đi dọn phân cho Thiên Long Ngư. Cho dù bị người chỉ chỏ nói xấu sau lưng, cũng chỉ có thể lựa chọn không nhìn.

Chỉ có điều cũng có lợi. Hắn mỗi ngày bên ngoài khổ cực, dần dần cũng nghe được không ít lời bàn luận của mọi người đối với thế giới Vĩnh Hằng, đối với thế giới này, hắn cũng hiểu nhiều hơn. Giống như lời Công Tôn Uyển Nhi trước đây nói: sau Thiên Tôn là Thái Cổ, sau Thái Cổ là ChúaTể, Bạch Tiểu Thuần đã xác định rõ ràng, Công Tôn Uyển Nhi không lừa gạt mình.

Đồng thời, theo một lá thư của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần cũng xác định người của thế giới Thông Thiên luyện linh, Thánh Hoàng Triều cùng Tà Hoàng Triều thực sự là làm không được. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ có lòng tham đối với tu sĩ ở thế giới Thông Thiên.

Trong thư, Cự Quỷ Vương cũng có oán giận. Chỗ Thần La Châu của hắn rất cằn cỗi, người ở thưa thớt. Chỉ có điều vì chuyện hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần trước đó bắt trói Quỷ Mẫu chuyện, đã chấn động toàn thế giới. Cho nên có không ít tu sĩ của thế giới Thông Thiên chủ động tìm tới.

Chỉ là sau khi những tu sĩ của thế giới Thông Thiên tới đây, đều bị Thiên Tôn chỗ Tiên Vực thứ hai nơi Cự Quỷ Vương ở, quấy rầy, sau đó phân tán ở bên trong các châu. Cự Quỷ Vương lo lắng kể từ đó, sợ là không cần quá lâu, sẽ bị Thánh Hoàng Triều đồng hóa. Cứ thế mãi, thế giới Thông Thiên sửa lại cách xưng hô, không còn tồn tại.

Xem thư, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Hắn biết, đối với tu sĩ thế giới Thông Thiên, có thể tu luyện yên ổn sinh hoạt, là khát vọng của bọn họ. Nhưng điều hắn muốn làm, là cho những người này một sự lựa chọn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1582: Liên Yến (1)

Là lựa chọn bị Thánh Hoàng Triều đồng hóa, hay lựa chọn sống mãi không quên quê hương của mình... Thánh Hoàng Triều sẽ không cho bọn họ sự lựa chọn này. Điều Bạch Tiểu Thuần muốn làm, là tranh thủ sự lựa chọn này cho người của thế giới Thông Thiên.

Bất kể chọn cái nào, đều là chuyện không thể xen vào.

- Chỉ khi ta cường đại lên, mới có thể tranh thủ đến cơ hội lựa chọn này cho người của thế giới Thông Thiên.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, trong mắt lộ ra tinh quang. Tuy mấy nghìn con Thiên Long Ngư trước đó, tuy bị hắn đã ăn vào đã đạt tới mức độ vô hiệu, nhưng mang đến lợi ích cũng cực lớn.

Trường Sinh Quyển của hắn đang không ngừng tăng lên, chỉ còn cách đại viên mãn có một tia nhỏ!

Tiến thêm một bước nữa, chính là đại viên mãn. Tới khi đó, hắn cũng có thể thử đột phá Bán Thần, bước vào đại thừa, trở thành Thiên Tôn!

- Ta còn cần càng nhiều tiên đan linh thảo hơn nữa, để có thể tu luyện nhanh hơn!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, đồng tử quan sát khắp nơi Thánh Hoàng Thành, trong đầu cân nhắc tất cả những thứ có thể làm cho mình tăng tu vi...

Nhưng suy nghĩ thật lâu, Bạch Tiểu Thuần cũng tìm không ra được biện pháp gì có thể làm cho mình trong thời gian ngắn nhanh chóng tăng

tu vi. Nhất là những con Thiên Long Ngư này, trước đó hắn ăn quá nhiều, đã vô hiệu.

- Chỉ có luyện đan.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Tuy rằng luyện đan ở thế giới Thông Thiên cùng đại lục Vĩnh Hằng tồn tại một ít khác biệt. Luyện đan lại tiêu hao cực lớn, nhưng Bạch Tiểu Thuần không có chủ ý khác.

Chủ yếu nhất, bên trong túi trữ vật của hắn tồn tại không ít dược thảo.

- Mặt khác, chỗ của ta vẫn lưu lại một ít cá khô...

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn túi đựng đồ của mình một chút. Trước đó hắn câu ra quá nhiều cá. Mặc dù đưa ra cũng không ít, nhưng vẫn có một ít được làm cá khô, được hắn giữ lại.

- Những con cá khô này chắc hắn có thể bán ra với giá tốt!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn có chút do dự. Thật ra những năm gần đây, mỗi lần hắn luyện đan đều gặp phải các loại chuyện biến hóa. Điều này đối với hắn mà nói, đã hình thành bóng ma.

Nhất là nghĩ đến nếu như luyện đan ở Thánh Hoàng Thành này xảy ra vấn đề, chắc hắn còn muốn nghiêm trọng hơn so với bạo loạn Thiên Long Ngư trước đó, Bạch Tiểu Thuần nhất thời rầu rĩ.

Thời gian trôi qua, rất nhanh lại qua nửa tháng. Sau khi thiên trì được Bạch Tiểu Thuần dọn sạch sẽ, điều này khiến cho vài con Thiên Long Ngư vui vẻ lại. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy cuộc sống ngày ngày trôi qua, vì vậy hung hăng cắn răng một cái.

- Ta cẩn thận một chút, chắc hắn là... không có việc gì...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nói với mình. Đã hạ quyết tâm, hắn bắt đầu mua vật cần thiết để luyện đan. Giằng co mấy ngày, cuối

cùng hắn đã chuẩn bị tất cả đầy đủ hết. Ở trong sự cẩn thận gần như lén lút của hắn, hắn bắt đầu luyện đan.

Có lẽ là thành tựu luyện đan của Bạch Tiểu Thuần có phần tăng cao, lại có lẽ sự cẩn thận của hắn đưa đến tác dụng. Theo mấy lò đan dược được thành công luyện ra, rốt cuộc không xuất hiện chuyện gì bất ngờ.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy vui mừng bất ngờ vô cùng. Nhưng hắn tổng kết lại sau những lần từng đắc ý vênh váo chính là giáo huấn. Hắn vẫn tiếp tục cẩn thận. Mặc dù thời gian đan dược được chế luyện ra tới chậm rãi, nhưng chung quy là liên tục ổn định.

Cứ như vậy, thời gian lại trôi qua. Mỗi buổi triều một tháng một lần, Bạch Tiểu Thuần vẫn sẽ tham dự. Chỉ có điều phần lớn hắn đều là người đến cuối cùng, lười biếng đứng ở nơi đó, từ từ nhắm hai mắt, không để ý tới bất kỳ chuyện gì ngoài thân. Trừ điều đó ra, gần như tất cả thời gian, hắn đều đặt ở trên phương diện luyện đan.

Rất nhanh, mấy tháng trôi qua. Bạch Tiểu Thuần ở trong quá trình tu hành này, tốc độ tu vi tiến triển mặc dù không bằng ăn Thiên Long Ngư, nhưng lại vững vàng vô cùng, không ngừng tinh tiến.

Dựa theo hắn tính toán, dự tính không sai, chỉ khoảng vài năm nữa, hắn có thể đột phá Bán Thần hậu kỳ, trở thành đại viên mãn.

Cùng lúc đó, bất luận là quyền quý trong triều hay Thánh Hoàng, ở trong mấy tháng này cũng thấy được Bạch Tiểu Thuần giấu mình, mắt thấy sẽ không có chuyện gì ác liệt phát sinh, gánh nặng trong lòng mọi người đều được mở ra. Chỉ có điều bình thường vẫn có không ít lần tỏ ra đạo mạo, tươi cười cùng ngôn từ châm biếm.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần đã nhún nhường, nhưng đối với mọi người trong Thánh Hoàng Triều mà nói, hắn thế nào cũng là người ngoài.

Đối với những ngôn từ này, Bạch Tiểu Thuần giả vờ nghe không hiểu, cũng không có tâm tình đi để ý tới. Hắn cả ngày chìm đắm ở trong

việc luyện đan cùng với tu hành, khiến cho Thánh Hoàng Thành ở trong khoảng thời gian này, xuất hiện sự bình tĩnh lâu ngày không gặp.

Người duy nhất không cao hứng, chỉ có vị Lưu Thiên Hầu kia. Hắn đã mài đao soàn soạt, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần thật lâu. Nhưng mắt thấy Bạch Tiểu Thuần lại giống như đổi tính, an bình không xảy ra chuyện gì, Lưu Thiên Hầu liền sốt ruột.

- Hắn nhất định là có âm mưu gì lớn!

Lưu Thiên Hầu hít một hơi thật sâu, kiên định với phán đoán của mình. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần càng chặt hơn.

Cứ như vậy, lại qua mấy tháng. Thu đi đông lại, hiện tại vào tiết xuân, ở trên thiên trì của Thánh Hoàng Triều bắt đầu có từng đài sen, lộ ra khỏi mặt nước.

Cũng chính là sau khi đài sen lộ ra khỏi mặt nước, tất cả tu sĩ ở bên trong Thánh Hoàng Thành nhìn thấy được cảnh tượng như vậy, mỗi một người đều phấn chấn. Ở rất nhiều khu vực bên trong Thánh Hoàng Thành đều có tiếng bàn luận truyền ra.

- Đài sen nổi trên mặt nước!

- Chẳng lẽ lại có Liên Yến lớn phát phần thưởng!

- Lần trước đài sen nổi trên mặt nước, là nửa một giáp trước. Nghe nói tất cả những người được chia hạt sen, sau khi nuốt vào, tu vi đều tăng tiến không ít!

- Nhất định là có liên quan đến việc sáu tháng trước Thánh Hoàng bệ hạ thi triển thần thông đối với toàn bộ thiên trì, khiến cho đài sen sớm nổi lên mặt nước!

Những tiếng bàn tán này rất nhiều. Thậm chí không ít người đều đi tới mép lá sen sát, nhìn trong toàn bộ thiên trì, xuất hiện hơn mười đài sen. Nhất là theo đài sen xuất hiện, tản ra từng mùi thơm ngát, tràn ngập

toàn bộ bên trong bên ngoài Thánh Hoàng Thành, hễ là ngửi thấy, đều có thể khiến cho tu vi vận chuyển nhanh hơn không ít.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1583: Liên Yến (2)

Theo tin tức truyền ra, theo tiếng người bàn luận càng lúc càng nhiều, cho dù Bạch Tiểu Thuần không mấy khi ra cửa, cũng phải chú ý tới đài sen. Dần dần nghe về nói chuyện này. Nhất là mùi thơm ngát tràn ngập ở trong thành, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng kinh ngạc vô cùng.

- Đài sen!

Trong sự hiếu kỳ Bạch Tiểu Thuần, ra ngoài tìm hiểu một hồi. Khi trở về trong mắt của hắn lộ ra sắc thái hưng phấn.

- Trước đó ta bao giờ cũng nghĩ tới Thiên Long Ngư, lại có thể quên mất ở trong thiên trì này, ngoại trừ Thiên Long Ngư ra, còn có thiên tài địa bảo khác.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới mình thăm dò biết được chuyện liên quan tới đài sen, nhất thời thần sắc khó nén được vẻ vui mừng bất ngờ.

Sở dĩ Thánh Hoàng Thành lựa chọn xây dựng ở trên thiên hồ, chính là bởi vì trong thiên trì có một gốc cây Tiên Liên tuyệt thế. Tiên Liên tuyệt luân thiên hạ, toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng cũng chỉ có một gốc cây như thế mà thôi. Cho dù Tà Hoàng cũng hâm mộ. Đó là chí bảo của cả Thánh Hoàng Triều.

Rễ của Tiên Liên này tràn ngập mặt đất, tuy chỉ có một đóa hoa sen, nhưng lại sinh ra rất nhiều lá sen. Cùng lúc đó, còn có vô số đài sen ẩn ở dưới nước. Cứ cách trăm năm, sẽ có một phần đài sen giống như nở rộ, rẽ nước lộ ra.

Hạt sen bên trong có kích thước khác nhau. Loại tốt nhất thậm chí đạt tới một mức độ nào đó, vượt qua tiên đan. Cho dù là kém một chút, chỉ cần có thể rẽ nước lộ ra, đều có thể so với tiên đan.

Đối với toàn bộ Thánh Hoàng Triều mà nói, mỗi lần đài sen nở rộ, hạt sen bên trong đều là chí bảo. Chỉ có điều đối với việc hái hạt sen, Thánh Hoàng có quy định nghiêm ngạt. Toàn bộ bên trong Thánh Hoàng Thành, không thể có tư cách lấy hạt sen. Chỉ có bản thân Thánh Hoàng mới có tư cách hái. Mỗi lần nở rộ chỉ có thể lấy một nghìn hạt sen, không thể lấy nhiều hơn. Lại chỉ có đài sen đã lộ ra khỏi mặt nước, mới được phép lấy hạt sen xuống. Nói như vậy, từ đài sen đầu tiên rẽ nước lộ ra, cho đến từng đài sen lục tục xuất hiện, quá trình lấy hết một nghìn hạt, sẽ kéo dài từ nửa tháng tới một tháng.

Đồng thời, ở trong thời gian đài sen này nở rộ cùng với thời gian hái, dựa theo lệ cũ trước kia, Thánh Hoàng đều sẽ bày ra yến hội. Văn võ trong toàn triều đều sẽ tham dự yến tiệu. Ở trong yến tiệu này, bọn họ vừa uống tiên tửu, vừa chờ Thánh Hoàng bày ra phương pháp Thái Cổ, lấy xuống từng hạt sen, ban cho mọi người.

Bình thường trong một nghìn hạt hạt sen này, có khoảng ba trăm hạt, sẽ ban thưởng cho ba trăm văn võ đứng đầu trong triều. Còn có hai trăm hạt sen lại là ban thưởng cho người lập được công lớn. Còn có hai trăm hạt sen, ở địa phương được chỉ định, bán đấu giá cho thiên hạ.

Cuối cùng ba trăm hạt còn lại sẽ được đưa vào hoàng cung, sử dụng để luyện đan.

Hiện tại đã có hơn mười đài sen xuất hiện. Những tin đồn liên quan tới Liên Yến, đã được khuếch tán ở bên trong Thánh Hoàng Thành. Thậm chí tu sĩ ở chỗ Tiên Vực Thánh Hoàng Triều cùng với Tiên Vực thứ hai đều phấn chấn. Mỗi một gia tộc còn chuẩn bị đấu giá lấy về.

- Hạt sen này có thể so với tiên đan!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong đầu lại hiện lên những gì mình thăm dò được. Sau đó, hắn liếm môi, hai mắt phát ra ánh sáng.

- Dựa vào thân phận của Thông Thiên Công ta, dù thế nào cũng có thể được ban thưởng một hạt chứ.

Ở trong sự mong chờ của Bạch Tiểu Thuần, mấy ngày sau, từ trong hoàng cung truyền ra tiếng chuông vang vọng không ngừng. Liên Yến được văn võ trong toàn triều chờ đợi trong khoảng thời gian này, cuối cùng được mở ra.

Bạch Tiểu Thuần đè xuống kích động trong lòng, chỉnh đốn lại trang phục, sau đó lao thẳng đến hoàng cung. Khi hắn đến nơi, thấy được trên quảng trường cực lớn trong hoàng cung này, hiện tại bày mấy nghìn bàn con. Phía trên đặt rượu ngon tiên quả. Còn có số lượng lớn thị nữ trong cung, làm bạn ở bên.

Đã có không ít tu sĩ quyền quý đã sớm đến, lúc này đang ngồi ở sau những chiếc bàn con, chuyện trò vui vẻ với nhau. Trong đó có cả đám người Trần Tô, Cổ Thiên Quân. Bọn họ cũng thấy được bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần. Cổ Thiên Quân trực tiếp xem như không nhìn thấy. Mặc dù trong lòng Trần Tô chướng mắt Bạch Tiểu Thuần, nhưng ngoài mặt vẫn ôn hòa tươi cười.

Về phần các tu sĩ quyền quý khác, phần lớn cũng như vậy. Chỉ là ở sâu bên trong đôi mắt bọn họ vẫn có phần khinh miệt. Tuy người ngoài không nhìn ra, nhưng Bạch Tiểu Thuần tu luyện nhiều năm như vậy, cùng người giao tiếp lâu như vậy, tự nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.

- Đây không phải là Thông Thiên Công sao? Bình thường lúc đại triều, ngươi đều tới muộn. Hôm nay tới thật sớm.

- Thông Thiên Công từ tiểu thế giới tới, sợ là cả đời cũng không thấy từng trải qua Tiên Liên. Chỉ có điều lấy thân phận của Thông Thiên Công, nghĩ đến lần này Thánh Hoàng cũng sẽ ban cho một hạt.

- Lại nói tiếp, chắc hẳn trong toàn bộ thế giới Thông Thiên, Thông Thiên Công vẫn là người đầu tiên có thể ăn được Tiên Liên. Loại phúc khí này, người bình thường khó có. Thời điểm nhấm nháp lại phải chú ý một chút. Phải nhai nhuyễn nuốt chậm thưởng thức một hồi.

Nghe những quyền quý ở bốn phía xung quanh làm trò cười, Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, giả vờ nghe không ra sự châm chọc bên trong. Hắn nhìn về phía mọi người cười ha ha một tiếng, không những không có rời xa, thậm chí còn tìm một vị trí ở sát đầu, lần lượt cùng mọi người ngồi xuống.

- Lại nói tiếp, cũng thật hoài niệm. Trước đây, thời điểm ta ở thế giới Thông Thiên, mỗi ngày vừa mở mắt, vẫn dùng Tuyết Liên Tử mười vạn năm cắn ở trong miệng một cái, sau đó nhổ ra, chỉ lấy mùi thơm của nó. Mùi thơm này một ngày cũng không tan ra, rất khó quên. Vốn tưởng rằng không có cơ hội, lại không nghĩ tới các ngươi ở đây lại có hạt Tiên Liên.

Bạch Tiểu Thuần ho nhẹ một tiếng, mắt cũng không chớp cái nào, khoa trương nói.

- Đáng tiếc ở đây không có Linh Vĩ Kê. Ở chỗ của chúng ta có một loại tiên điểu, là do quy tắc thiên địa diễn biến, tên là Linh Vĩ Kê hủy thiên diệt địa, sử dụng Tuyết Liên Tử vạn năm trở lên cùng Linh Vĩ Kê này làm thịt kho tàu, lại rắc thêm tiên tiêu năm mươi vạn năm trở lên. Mùi vị đó, ăn một lần, cả tuần cũng không quên.

- Đáng tiếc. Cho dù lấy thân phận của ta, cũng chỉ ăn được mấy nghìn con mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong mắt lộ ra sự hồi ức, lộ ra biểu tình tiếc nuối hoài niệm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1584: Thứ Tốt (1)

Mọi người trầm mặc. Mỗi một người lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc khó nén sự cổ quái. Nói chuyện khoác loác, người người thường có, vốn không tính là gì cả. Mà nếu giống như Bạch Tiểu Thuần, ở trước mặt mọi người mặt, nói khoác giả tạo như vậy...

Hết lần này tới lần khác hắn vẫn là một biểu tình làm như có thật. Cái này khiến cho mọi người không thể không phục. Bọn họ lại liên tưởng đến trước đây, khi Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt Thánh Hoàng, cũng nói khoác không biết ngượng, tiếc nuối vận khí Tà Hoàng tốt, cho nên không bị hắn trói bắt đi, Trần Tô vội ho một tiếng, chủ động chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, cùng Cổ Thiên Quân trò chuyện một ít về chuyện tu luyện.

Ánh mắt mấy vị khác từ trên người Bạch Tiểu Thuần chuyển sang cười ha hả, nói đến những chuyện khác, không nhắc tới hạt sen nữa. Bọn họ cũng không cho Bạch Tiểu Thuần có thêm cơ hội nói khoác. Bạch Tiểu Thuần nói khoác, bọn họ nghe được, đều cảm thấy toàn thân nổi da gà.

- Tuyết Liên mười vạn năm... Tuyết Liên này vận khí thật tốt, mười vạn năm cũng không có bị người hái đi!

- Linh Vĩ Kê hủy thiên diệt địa... Mụ nội nó, nói khoác không có việc gì. Nhưng có thể nói khoác nghiêm túc một điểm hay không? Trong khi đặt tên cũng sa hoa một chút, nhưng hết lần này tới lần khác lại trắng trợn như vậy. Dựa theo lối nói của hắn, chắc hẳn chỗ của bọn họ nếu có Thiên Long Ngư, tên nhất định là Thiên Long Ngư tinh không vô địch chí tôn tiên giới thiên địa vô thượng!

- Khoa trương nhất chính là tiên tiêu năm mươi vạn năm. Đáng chết, ta lại chưa nghe nói qua, thứ này có năm mươi vạn năm!

Trong lòng của mọi người thầm oán thầm. Bọn họ không tiếp tục để ý tới Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đắc ý, ngạo nghễ quét ngang mọi người, thầm hừ một tiếng. Hắn suy nghĩ nếu bàn về chuyện nói khoác, trước đây mình tuy không có, nhưng chỉ cần động não một chút, là có thể thổi chết đại lục Vĩnh Hằng.

Cũng không lâu lắm, lục tục có không ít tu sĩ Thánh Hoàng Thành đều đến. Ngay cả vị Hải Thần Đại Tôn câu cá câu hơn một trăm năm kia, cũng hăng hái bừng bừng đi tới hoàng cung.

Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, chỉ sợ trong lòng hắn rất xem thường đối với Bạch Tiểu Thuần. Nhưng ngoài mặt bọn họ vẫn lộ ra vẻ tươi cười. Còn có một vài gia hỏa từng nhận được Thiên Long Ngư của Bạch Tiểu Thuần, tiến lên vẫn hàn huyên vài câu.

Nhưng trong xương cốt bọn họ vẫn khinh thường hắn. Loại tâm tư cho rằng không phải tộc loại của ta hắn tất có ý khác. Qua cách tươi cười, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận rất rõ ràng. Chỉ có điều dối với chuyện này, Bạch Tiểu Thuần ở Thánh Hoàng Thành mấy ngày này, đã tập mãi thành thói quen. Nếu có một ngày bọn họ không có tính bài ngoại, Bạch Tiểu Thuần nói không chừng còn có thể không thích ứng.

Sau khi quen với lời nói và phương pháp làm việc của những người này, trên mặt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra ý cười, đáp lại từng người một. Đối với những người tới hàn huyên, cũng không chậm trễ chút nào nắm lấy cơ hội, há miệng ra liền nói ra những lời khoác lác như vậy.

Không bao lâu, khi trên quảng trường của hoàng cung gần như không còn chỗ ngồi nào. Có tiếng chuông vang vọng. Mọi người đều yên tĩnh lại. Bóng dáng Thánh Hoàng từ bên trong đại điện đi ra, trên mặt nở nụ cười ấm áp. Sau khi hắn xuất hiện, tất cả mọi người đứng dậy bái kiến.

- Tất cả ngồi xuống. Hôm nay Liên Yến, bản hoàng cùng các vị hưởng dụng Tiên Liên.

Thánh Hoàng cười nói, rất hiền hoà ngồi ở trên thủ vị, sau đó ánh mắt đảo qua Bạch Tiểu Thuần, dáng vẻ tươi cười vẫn còn, thậm chí còn gật đầu.

Mọi người cùng kêu lên tạ ơn, sau đó mới ngồi xuống.

Bạch Tiểu Thuần cũng theo mọi người, lúc này sau khi ngồi xuống, trơ mắt nhìn Thánh Hoàng. Đối với việc nhấm nháp hạt sen tiếp theo, hắn rất chờ mong.

Không để cho mọi người đợi lâu, mắt thấy mọi người ngồi xuống, Thánh Hoàng mỉm cười giơ tay phải lên, vung mạnh bốn phía xung quanh. Nhất thời thiên địa gió nổi mây phun mênh mông cuồn cuộn, có một cái bàn tay ở trên trời cao huyễn hóa ra.

Bàn tay này tản ra sự thần thánh sắc bén. Còn có uy áp khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, đang khuếch tán ra. Ở trong ánh mắt của mọi người, cái bàn tay này bỗng nhiên hạ xuống, lao thẳng đến thiên trì.

Bàn tay này trực tiếp đảo qua những đài sen lộ ra trên mặt nước. Nhất thời những đài sen này đang nở rộ, từ bên trong bay ra từng hạt sen màu vàng!

Về phần những đài sen đó, hạt sen bị lấy ra, không bị phá hỏng quá nhiều. Theo hạt sen biến mất, chúng chậm rãi một lần nữa chìm vào trong thiên trì.

Những hạt sen đó lớn giống như nắm đấm, nhỏ lại là hạt đào, số lượng không nhiều lắm, chỉ có hơn mười hạt, bị bàn tay to kia bắt lại. Ở thời điểm xuất hiện, chúng đã ở trước mặt Thánh Hoàng.

Hơn mười hạt sen tản ra ánh sáng màu vàng. Đồng thời, còn có mùi thơm nồng nặc khuếch tán tám phương, khiến cho bốn phía xung quanh

mơ hồ xuất hiện sương mù. Từ phía xa nhìn lại, dường như hoàng cung đã hóa thành Tiên Cảnh.

Mùi thơm này tản vào trong mũi của mọi người, khiến cho tất cả mọi người nơi đây đều mừng rỡ. Bạch Tiểu Thuần còn dùng sức hút vài hơi. Hắn chỉ cảm thấy tu vi trong cơ thể đã tăng nhanh hơn so với thường ngày rất nhiều.

- Trần Tô Thiên Tôn, Cổ Thiên Tôn, Chu Thiên Tôn, ba vị Thiên Tôn bảo vệ Thánh Hoàng Triều ta. Không có các ngươi, sẽ không có Thánh Hoàng Triều. Bản hoàng từng nói, cùng mọi người chia xẻ thiên hạ. Tiên Liên cũng là như vậy.

Tiếng cười của Thánh Hoàng truyền ra. Ba người Cổ Thiên Quân đứng dậy cúi đầu. Đồng thời, thình lình có hơn phân nửa số hạt sen lao thẳng đến ba người.

- Thiên Vương trấn giữ triều, đều có công giúp đỡ. Bản hoàng đã có lời thề, cũng nguyện sẽ cùng các vị chia xẻ thiên hạ, tất nhiên được ban thưởng!

Thánh Hoàng lại phất tay. Có một phần Tiên Liên bay về phía bảy tám người xung quanh. Sau khi mỗi một người bắt được hạt sen, đều đứng dậy cúi đầu.

Lúc này, số lượng hạt sen đầu tiên, số hạt sen bay lơ lửng ở trước mặt Thánh Hoàng chỉ còn có năm hạt. Phần lớn đều hơi nhỏ một chút. Nhỏ nhất dường như chỉ có hơn nửa hạt đào. Rõ ràng hình dáng có chút non.

Bạch Tiểu Thuần trơ mắt nhìn những hạt sen đó thoáng cái ít đi nhiều như vậy, liên tục hai lần đều không có mình. Hắn có chút sốt ruột, trông mà thèm. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, tranh thủ có thể khiến cho Thánh Hoàng chú ý tới mình.

- Ta cũng là công hầu.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang cân nhắc xem làm thế nào nhắc nhở Thánh Hoàng một chút, ánh mắt Thánh Hoàng lóe lên, nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, sau đó có chút do dự, vung tay phải lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1585: Thứ Tốt (2)

- Các công hầu của ta ở Thánh Hoàng Triều, có công lớn, tất nhiên cũng được phần thưởng!

Nhất thời năm hạt sen trước mặt Thánh Hoàng, lập tức bay ra, lao thẳng đến năm người ở bốn phía xung quanh. Trong đó cũng có cả Bạch Tiểu Thuần. Nhìn thấy hạt sen bay tới, trong lòng hắn rất phấn chấn. Mà khi hắn thấy rõ cùng nắm lấy hạt sen bay tới, lại nhíu chân mày lại.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, hạt sen hắn cầm tới tay, chính là viên nhỏ nhất kia, giống như còn non chưa chín.

Thật ra, Thánh Hoàng vừa nghĩ tới Thiên Long Ngư, liền hoàn toàn không có thiện cảm đối với Bạch Tiểu Thuần. Nhưng thân phận của Bạch Tiểu Thuần bày ra ở đó. Vì để cho tu sĩ thế giới Thông Thiên nhớ tới quê hương, cho dù trong lòng Thánh Hoàng không tình nguyện, nhưng nụ cười trên mặt vẫn còn, vẫn ban thưởng một hạt sen.

- Bốn mươi chín hạt sen đầu tiên đã được phát ra. Những ái khanh còn chưa được hạt sen cũng không nên nóng ruột. Phàm là người có công với Thánh Hoàng Triều, đều sẽ được ban thưởng.

Thánh Hoàng mỉm cười. Hắn không cần phải ở lại cho tới hết bữa Liên Yến. Lúc này hắn lại miễn cưỡng nói vài câu, đứng dậy rời đi.

Sau khi Thánh Hoàng rời khỏi đó, yến hội thoáng cái lại trở nên náo nhiệt. Hễ là người lấy được hạt sen, bên cạnh còn có không ít tu sĩ tới chúc chúc mừng, tiếng cười vang vọng ầm ĩ.

Ở chỗ Bạch Tiểu Thuần cũng có một số người vây quanh. Bọn họ nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần lấy được chính là hạt sen nhỏ nhất, trong lòng chế nhạo, nhưng lại không thể hiện ra, vẫn chúc mừng.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực, lại không có cách nào. Sau khi cùng mọi người nói chuyện qua loa vài câu, nhìn thấy được có một vài người đã ăn hạt sen ở tại chỗ này, vì vậy hắn cũng cúi đầu nhìn hạt sen trong tay một chút. Sau khi xác định không có gì đáng ngại, đơn giản là trực tiếp ném vào trong miệng. Hạt sen này vừa vào miệng liền hóa thành hương thơm, trong nháy mắt khuếch tán ra toàn thân. Rất nhanh Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận được trong cơ thể hình như có một hỏa diễm, chợt bạo phát.

Sau khi hỏa diễm khuếch tán toàn thân, chạy ra tất cả kinh mạch, toàn bộ quá trình tuy chỉ giằng co trong thời gian ước chừng hơn mười hơi thở, lại tiêu tan sạch sẽ. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại rõ ràng cảm nhận được, tu vi của mình ở trong hơn mười hơi thở này, giống như núi lửa bạo phát, trực tiếp tăng lên một đoạn!

Mặc dù còn không có đạt tới mức đột phá Bán Thần hậu kỳ, nhưng mức độ tinh tiến này đã vượt xa so với Thiên Long Ngư.

- Lợi hại như vậy!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt mang theo sự giật mình. Mặc dù trước đó, hắn đã phán đoán hiệu quả của hạt sen vượt ra ngoài dự đoán, nhưng lại không nghĩ rằng muốn hấp thu, chỉ cần hơn mười hơi thở.

Hạt sen này hoàn toàn không có một chút tạp chất nào, còn cùng với tu sĩ phù hợp đến cực hạn. Nếu như đổi thành đan dược mà tính, đúng là đan dược tuyệt phẩm hoàn toàn không có chút đan độc nào!

- Lại thêm mười hạt... không cần nhiều như vậy, chỉ cần thêm năm hạt, ta có thể đột phá Bán Thần hậu kỳ!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nóng như lửa. Dược hiệu của hạt sen này, khiến cho trái tim của hắn đập mạnh. Trong đầu hắn đều đang suy nghĩ nên làm để lấy thêm mấy hạt hạt sen.

Cho đến yến hội kết thúc, Bạch Tiểu Thuần quay về đến trong nhà, vẫn ngồi ở chỗ đó khổ sở suy nghĩ.

- Thánh Hoàng không có khả năng lại cho ta nữa...

- Chỉ có điều trong thiên trì này có rất nhiều rất nhiều đài sen. Chỉ khi nào bị lấy đi, chuyện này sẽ ầm ĩ... Trừ khi ta có thể nghĩ ra biện pháp, thần không biết quỷ không hay lấy đi...

Bạch Tiểu Thuần gõ trán một cái, trong lòng sốt ruột. Hắn mở mắt trừng trừng nhìn rất nhiều hạt sen trong thiên trì, cho dù không chín, nhưng đó cũng là hạt sen. Nhưng hết lần này tới lần khác... hắn lại chỉ có thể nhìn, không có thể ăn.

- Ta cũng không tin, cá ta có thể ăn được mấy nghìn con. Những hạt sen này... còn có thể làm khó được ta sao?

Bạch Tiểu Thuần vò đầu bứt tai. Đối với những hạt sen này, hắn có thể nói là điên cuồng quyết tâm muốn đi ăn. Lúc này hắn vắt hết óc suy nghĩ hết một đêm, ngược lại cũng nghĩ ra một vài biện pháp. Nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc, hắn vẫn cảm thấy không ổn thỏa.

Cho nên ngày Liên Yến hôm sau, Bạch Tiểu Thuần cũng không có tâm tình tham gia. Hắn đi ở mép lá sen, nhìn nước thiên trì cùng với những đài sen ở trong nước còn không có rễ nước chui ra, mơ hồ có thể thấy được. Bạch Tiểu Thuần có một cảm giác khó chịu.

- Thánh Hoàng Triều này cũng quá già có. Cứ để long ngư, hạt sen ở bên trong thiên trì...

- Nhưng... có thể nhìn thấy được, lại không ăn được...

Bên trong con mắt Bạch Tiểu Thuần dần dần xuất hiện tơ máu. Nếu không phải vì hắn cảm thấy mình đánh không lại ba vị Thiên Tôn này, cũng đánh không lại Thánh Hoàng, sợ rằng lúc này hắn cũng muốn lao đầu, lặn xuống nước, chui tới tận đáy nước, điên cuồng thu hạt sen.

Theo thời gian trôi qua, khát vọng trong lòng càng thêm mãnh liệt. Từ sau khi thế giới Thông Thiên tan vỡ, tiến vào đại lục Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần thật ra đã sớm ý thức được, chỉ có mình trở nên cường đại hơn, mới có tư cách đi hoàn thành chuyện bản thân mình nghĩ cần phải làm.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở trên đại lục Vĩnh Hằng xa lạ này, tu vi muốn bạo phát trong thời gian ngắn, cần tiêu hao quá lớn. Nếu cho Bạch Tiểu Thuần đủ thời gian còn ốt. Nhưng hôm nay căn cơ của Bạch Tiểu Thuần quá cạn, rất khó làm được.

Trong lúc rầu rĩ, thời gian đã trôi qua vài ngày. Liên Yến duy trì liên tục tiến hành. Bạch Tiểu Thuần đều đặt tất cả tinh lực ở trên hạt sen. Mỗi ngày hắn đều đi tới đi lui vòng quanh những lá sen này, ý nghĩ trong đầu đã chuyển động đến cực hạn.

Cũng có không ít người chú ý tới những hành động này của hắn. Nhưng cùng lúc, hiện tại Liên yến vẫn diễn ra như bình thường. Tâm thần của mọi người đều đang tập trung về yến hội. Về phương diện khác, những hạt sen này lại không giống như long ngư. Bạch Tiểu Thuần muốn lặng lẽ một hơi lấy đi, căn bản cũng không có khả năng.

Huống hồ, Thánh Hoàng hiện tại cũng không có bế quan, mà mỗi ngày đều xuất hiện ở bên trong Liên Yến. Tất cả những điều này liền khiến cho những tu sĩ quyền quý của Thánh Hoàng Triều kia, cho dù bọn họ nhìn ra được tâm tư của Bạch Tiểu Thuần, nhưng cũng không để ý lắm.

- Thánh Hoàng Triều ta luôn luôn chú ý tới quy định, không đến tới thân phận. Hạt sen giống như tiên đan vậy, ngươi nhất định chỉ có thể

nhìn, không thể lấy. Một khi ngươi đưa tay... Ngươi lại phạm vào quy định!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1586: Nói Nhỏ Chút

Trong lòng mọi người của Thánh Hoàng Triều thầm cười lạnh. Bọn họ cũng biết Thánh Hoàng coi trọng đối với Bạch Tiểu Thuần. Trọng điểm chính là giá trị lợi dụng hắn.

Nhưng giá trị lớn hơn nữa, một khi xúc phạm đến điểm mấu chốt của Thánh Hoàng Triều, cũng không có tác dụng. Một lần Thiên Long Ngư kia, mặc dù Bạch Tiểu Thuần có thể còn sống, mặc dù có liên quan đến việc Thánh Hoàng muốn lợi dụng Bạch Tiểu Thuần, nhưng nhân tố lớn nhất là Bạch Tiểu Thuần không lộ ra sơ hở rõ ràng. Cho nên Thánh Hoàng mới có thể so sánh xuống, cố nhịn.

Nhưng hạt sen này không phải là vật còn sống, sẽ không tự động bay ra đến trong tay Bạch Tiểu Thuần. Nếu xảy ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hình như chỉ có một con đường. Đó chính là trộm hạt sen!

Mà một khi hắn làm chuyện này, chính là vạn kiếp bất phục!

Căn cứ vào những điều này, văn võ toàn triều tuy nói không phải không thèm để ý chút nào, nhưng vẫn có chút yên tâm.

Duy nhất chỉ có vị Lưu Thiên Hầu kia sau khi chú ý thấy biểu hiện khác thường của Bạch Tiểu Thuần trong nhiều ngày, lập tức cảnh giác, vận hết toàn sức mạnh thời khắc đều quan sát. Thậm chí trong lòng hắn cũng có chút kích động. Sau khi hắn được sắc phong làm Giám Công Sứ, lại lấy việc theo dõi Bạch Tiểu Thuần làm nhiệm vụ của chính mình. Thế nhưng hắn chờ đợi suốt mấy tháng, Bạch Tiểu Thuần trước sau đều thành thật. Điều này khiến cho Lưu Thiên Hầu sốt ruột.

- Bạch Tiểu Thuần, mặc cho ngươi gian xảo mấy đi nữa, cũng trốn không thoát khỏi hoả nhãn kim tinh của Lưu mỗ!

Lưu Thiên Hầu hít một hơi thật sâu. Hắn theo dõi đối với Bạch Tiểu Thuần càng nghiêm mật hơn. Mặc dù hắn không có cách nào tra xét phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, nhưng chỉ cần Bạch Tiểu Thuần vừa ra khỏi cửa, hắn tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó, ngầm đi theo.

Thời gian trôi qua. Rất nhanh lại ba ngày qua đi. Trong khi Liên yến được tiến hành, trong sự ngạo ngễ của văn võ toàn triều, dưới sự cảnh giác của Lưu Thiên Hầu, Bạch Tiểu Thuần quan sát đối với hạt sen hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ đến một nhận định. Không nói là hoàn mỹ, nhưng lại là kế hoạch có khả năng thực hiện nhất.

- Chỉ có sử dụng biện pháp này!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn không tiếp tục đi quan sát những đài sen dưới hồ nước nữa. Hắn xoay người lao thẳng đến phúc địa của mình. Mấy ngày qua hắn đã sớm chú ý tới vị Lưu Thiên Hầu kia luôn đi theo mình, nhưng lại không có tâm tình để ý tới. Lúc này sau khi trở lại phúc địa, hắn lập tức bấm quyết, phong ấn bốn phía xung quanh. Sau khi bảo đảm không có vấn đề gì đáng ngại, hắn khoanh chân ngồi tĩnh tọa, vẫn không nhúc nhích.

Bên ngoài phúc địa, Lưu Thiên Hầu cũng tìm một nơi ngồi xuống. Mắt hắn không nháy một cái, nhìn chằm chằm vào động phủ của Bạch Tiểu Thuần. Mấy ngày qua mắt hắn cũng đau. Hắn thật sự canh chừng quá lâu.

Nhưng tinh thần của hắn lại hoàn toàn không có cảm nhận được sự mệt mỏi. Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần này sẽ triển khai âm mưu.

- Chỉ cần lần này ta bắt hắn lại, ta sẽ lập được công lớn!

Lưu Thiên Hầu nghĩ đến đây, nhất thời phấn chấn, hạ quyết tâm. Mình phải toàn lực ứng phó, không để cho Bạch Tiểu Thuần có bất kỳ cơ hội nào gây tai họa cho hạt sen.

- Không quan tâm ngươi có kế hoạch gì, mục tiêu đều là hạt sen. Chỉ cần ta luôn theo dõi ngươi, ngươi cũng đừng hòng mơ tưởng giấu diếm được con mắt của ta!

Ở trong sự phấn chấn của Lưu Thiên Hầu này, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tĩnh tọa, mấy canh giờ vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi đêm khuya hạ xuống, hắn nhìn như bình thường, nhưng thần thức lại trong nháy mắt dung nhập vào bên trong túi trữ vật của mình.

- Con rùa đen nhỏ, đi ra cho ta!

Thần niệm của Bạch Tiểu Thuần vang vọng ở trong túi đựng đồ. Mắt thấy con rùa đen nhỏ không đáp lại, hắn hừ lạnh một tiếng. Cho dù thế giới Thông Thiên tan vỡ, nhưng Bạch Tiểu Thuần tin tưởng con rùa đen nhỏ này nhất định còn đang ở bên trong túi đựng đồ của mình. Cho dù là thế giới không còn, gia hỏa này chắc hắn cũng sẽ không bị ảnh hưởng đến.

- Đừng giả vờ nữa. Mau chạy ra đây!

Bạch Tiểu Thuần có chút không kiên nhẫn. Sau khi thần thức quét ngang ở bên trong túi trữ vật, hắn lại mở miệng lần nữa.

- Không ra đúng không? Được, vậy chúng ta tính toán sổ sách tất cả những chuyện trước đây một lần...

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, uy hiếp một hồi, nhưng bên trong túi trữ vật vẫn không có nửa điểm đáp lại.

- Chẳng lẽ lại thật sự không ở đây?

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc, lắc đầu thở dài.

- Đáng tiếc. Bảo vật lần này không có duyên với nó...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, cũng không biết có phải hai chữ bảo vật này có quyến rũ quá lớn hay không, cho nên bên trong túi trữ vật của hắn đột nhiên lại truyền ra một sóng dao động.

- Bảo vật? Bảo vật gì?

Theo sóng dao động truyền ra, âm thanh của con rùa đen nhỏ vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Lúc vừa mới bắt đầu vẫn có chút mơ hồ, giống như trong ngủ mê bị tỉnh lại. Nhưng rất nhanh, không đợi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, âm thanh của con rùa đen nhỏ này lại kích động.

- Tiểu Thuần Tử, nhanh nói cho Quy gia biết, ngươi phát hiện ra bảo vật gì vậy?

Trong nháy mắt, đầu của con rùa đen nhỏ lại từ bên trong túi trữ vật vươn ra. Không đợi Bạch Tiểu Thuần nói, nó ngửi ngửi xung quanh. Trong nháy mắt, mắt nó lại sáng lên.

- Aha, Quy gia nghe thấy được mùi của bảo vật!! Đáng chết, lần trước mất máu quá nhiều. Linh mẫn đối với bảo vật lại có thể giảm đi nhiều như vậy!

Hai mắt của con rùa đen nhỏ nhìn đăm đăm, giống như hưng phấn đến cực hạn. Thân thể nó cũng run rẩy, vừa muốn lao ra, lại bị Bạch Tiểu Thuần ấn xuống một cái, nhét vào bên trong túi trữ vật.

- Nói nhỏ một chút. Ở đây có người theo dõi.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng truyền ra thần niệm. Con rùa đen nhỏ trừng mắt, mơ hồ lại có một tia sát khí.

- Ai, ai theo dõi Quy gia vĩ đại? Là muốn cướp bảo vật với Quy gia sao?

- Không sai. Có một gia hỏa tên là Lưu Dũng, lại đang ở bên ngoài canh chừng. Gia hỏa này muốn cướp bảo vật với chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nhanh chóng mở miệng.

- Hắn dám! Quy gia giết chết hắn!

Con rùa đen nhỏ nhất thời lại mặc kệ. Cả đời này nó hận nhất chính là gia hỏa cùng mình cướp bảo vật.

- Tạm thời không nói chuyện này nữa. Con rùa đen nhỏ ngươi có cảm nhận được không? Ở trong thiên trì bốn phía xung quanh nơi đây có số lượng lớn đài sen. Bên trong có vô số hạt sen... Mỗi một hạt sen đều có thể so sánh được với tiên đan!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng truyền ra thần niệm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1587: Tang Vật Rùa Trộm Cũng Lấy Được (1)

- Ngươi lặng lẽ qua cầm một ít trở về. Ta yểm hộ cho ngươi. Hai ta chia ba bảy. Ta bảy ngươi ba. Dù sao đây là do ta phát hiện ra. Ta còn phải giúp ngươi yểm hộ!

Đây là kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Hạt sen không giống như long ngư là vật còn sống có đầy đủ linh động. Muốn thu hoạch, chỉ có biện pháp ngắt lấy.

Nhưng thân phận của Bạch Tiểu Thuần đặc biệt, tình nghi cũng lớn nhất. Hắn không tiện hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng nếu đổi lại là con rùa đen nhỏ tới vô ảnh đi vô tung, tất cả lại rất hoàn mỹ.

Chỉ có điều duy nhất cần phải giải quyết, chính là vấn đề cùng con rùa đen nhỏ chia của. Một người một rùa cò kè mặc cả một hồi, cuối cùng định ra phương án chia năm năm. Sau đó con rùa đen nhỏ tinh thần phấn chấn thoáng một cái, biến mất ở bên trong túi trữ vật, rời khỏi phúc địa.

Mặc cho vị Lưu Thiên Hầu kia quan sát như thế nào, cũng không có lưu ý thấy có một con rùa nhỏ, chợt lướt qua bên cạnh hắn. Sau khi rời đi, con rùa đen nhỏ còn đắc ý quay đầu lại, liếc mắt thoáng nhìn Lưu Thiên Hầu đang nấp ở nơi đó. Lúc này nó mới lặn xuống nước, chui vào trong thiên trì. Rất nhanh nó liền thấy gốc của một đài sen ở dưới đáy nước. Sau khi tiến lên ngửi một chút, con rùa đen nhỏ cắn răng rắc, trực tiếp cắn đi một khối. Sau khi nhai nhai ở trong miệng, ánh mắt nó nhất thời sáng lên.

- Tiểu Thuần Tử quả nhiên không gạt ta. Thứ này thanh thúy, ăn ngon.

Con rùa đen nhỏ liếm môi một cái, chỉ vài cái lại ăn hết toàn bộ một đài sen. Chỉ có điều suy nghĩ đến ăn như thế quá mức rõ ràng. Vì vậy nó bắt đầu chỉ đào hạt sen ra, không ăn cả đài sen.

Hồi lâu, khi nó trở lại phúc địa, trong sự đắc ý mang theo vẻ diễu võ dương oai, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần lắc một cái, trực tiếp lại ném ra bảy tám hạt hạt sen.

- Cầm ăn!

Con rùa đen nhỏ nói, bản thân còn ợ một cái. Hiển nhiên lần này ra ngoài, là lần đầu tiên bản thân nó được ăn no...

Cho dù những hạt sen đều chỉ bằng cái lóng móng, còn non đến cực hạn. Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy được hạt sen, mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng ngời. Hắn cầm lên, rửa sạch, sau đó ném vào trong miệng.

Mặc dù dược hiệu của nó so với hạt Bạch Tiểu Thuần thu được, chênh lệch rất nhiều. Nhưng sau khi những hạt sen này dung hòa ở trong miệng Bạch Tiểu Thuần, một lực lượng nóng như lửa, trong giây lát từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, khuếch tán toàn thân.

Suốt đêm không nói chuyện. Trời sáng dần, Lưu Thiên Hầu canh giữ ở bên ngoài phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, một đêm cũng không có nghỉ ngơi. Mặc dù mắt không phải không nháy mắt một cái, nhưng cũng cố gắng nâng cao tất cả tinh thần. Đối với hắn mà nói, mấy ngày này mặc dù mệt mỏi không chịu nổi, nhưng tinh lực lại cực kỳ tràn đầy.

Nhất là lúc này, sau khi trời sáng, theo Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi ra khỏi phúc địa, tinh thần Lưu Thiên Hầu lập tức được chấn hưng. Thời điểm hắn cẩn thận quan sát, lại phát hiện Bạch Tiểu Thuần có cái gì đó không đúng.

- Đúng không?

Lưu Thiên Hầu sửng sốt một chút. Bạch Tiểu Thuần trước mắt này so với trước kia, dung quang thật sự toả sáng, còn khẽ khẽ hát. Nhất là hắn lại có thể không tiếp tục đi tới mép lá sen, mà là lao thẳng đến hoàng cung.

- Có vấn đề!

Thời điểm Lưu Thiên Hầu cảnh giác lúc, Bạch Tiểu Thuần vừa hát khẽ, trong tâm tình sung sướng, đã đi tới hoàng cung. Hôm nay Liên Yến vẫn còn tiếp tục. Quyền quý khắp trong triều mặc dù không phải mỗi ngày đều tới, nhưng vẫn náo nhiệt.

Đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần đến, trong những tiếng cười này mang theo sự châm chọc. Bạch Tiểu Thuần vẫn giả vờ nghe không hiểu, trong tiếng cười ha ha, ngồi ở một bên, hài lòng uống rượu ngon, ăn tiên quả.

Thậm chí Thánh Hoàng cũng sẽ không xuất hiện mỗi ngày. Chỉ có điều ở lúc yến hội mới bắt đầu, từ trong hoàng cung tản ra lực Thái Cổ của hắn, hái xuống một phần hạt sen ban thưởng.

Rất nhanh, một ngày trôi qua. Thời điểm tâm tình Bạch Tiểu Thuần đang tốt đẹp rời đi, phía sau hắn, vị Lưu Thiên Hầu kia lại cùng theo cả ngày, càng phát giác có điểm không được bình thường. Nhưng vị Lưu Thiên Hầu kia càng nghĩ, càng thật sự tìm không ra vấn đề là ở chỗ nào. Hắn chỉ có thể cắn răng xuống, tiếp tục ngồi xổm canh giữ ở bên ngoài phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, theo dõi xít xao.

- Giả vờ. Tất cả những điều này nhất định đều là do Bạch Tiểu Thuần giả vờ. Đây là muốn khiến cho mọi người mất cảnh giác!

Lại như vậy, thời gian trôi qua. Rất nhanh đã qua năm ngày. Lúc này Liên Yến cũng sắp đến thời điểm kết thúc. Bạch Tiểu Thuần có chút dễ

chịu. Thời điểm ban ngày, hắn sẽ đi tới hoàng cung thật sớm. Buổi tối sau khi trở về, con rùa đen nhỏ lại mang hạt sen tới, hai người chia của.

Mặc dù nhỏ rùa mang tới hạt sen kích thước đều quá nhỏ, nhưng số lượng nhiều không chịu nổi... mấy ngày này, số lượng hạt sen được phân chia đến trong tay Bạch Tiểu Thuần, đã ước chừng hơn một nghìn hạt.

Cho dù dược hiệu nhỏ hơn nữa, dưới số lượng như vậy, đều khiến cho tu vi của Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng từ Bán Thần hậu kỳ, đột phá bước vào đến cảnh giới đại viên mãn.

Ở trong chớp mắt khi vừa đột phá, Bạch Tiểu Thuần lập tức đè ép khí tức xuống. Trong lòng hắn vô cùng kích động. Hắn biết mình đã cách Thiên Tôn gần hơn một bước, thậm chí tiếp tục như vậy nữa, hắn có lòng tin ở trong vòng mấy năm, tu vi liền có thể hoàn toàn đột phá, ngưng tụ đạo chủng, bước vào cảnh giới Thiên Tôn!

Mà so với Bạch Tiểu Thuần, con rùa đen nhỏ thu hoạch to lớn, Bạch Tiểu Thuần đoán không ra cụ thể. Có thể nhìn mặt mày con rùa đen nhỏ hồng hào, thậm chí ngay cả vỏ rùa cũng bóng loáng chiếu sáng, Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng ra, lấy sự gian xảo của con rùa đen nhỏ, lại có thể cam tâm tình nguyện cho mình hơn một ngàn hạt, như vậy gia hỏa này mỗi lần ra ngoài ở bên trong thiên trì, ăn vụng số lượng hạt sen, chỉ sợ sẽ không ít hơn so với mấy nghìn.

Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút rối rắm. Hắn ngược lại không phải là đau lòng thay cho Thánh Hoàng. Nếu thật sự tiếp tục như thế, Bạch Tiểu Thuần lo lắng chuyện sẽ bại lộ...

- Ngươi cẩn thận một chút. Đừng ăn nhiều như vậy, chuyển biến tốt hãy thu lại!

Bạch Tiểu Thuần nhiều lần căn dặn con rùa đen nhỏ. Cũng may con rùa đen nhỏ cũng không quá hồ đồ, mỗi lần trong miệng đều đáp ứng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không yên lòng. Nhưng con rùa đen nhỏ này thả ra thì dễ, muốn thu hồi lại... Độ khó quá lớn. Nhất là mấy ngày nay đã sắp tới lúc Liên Yến kết thúc, con rùa đen nhỏ lại có thể chưa có trở về.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1588: Tang Vật Rùa Trộm Cũng Lấy Được (2)

Chuyện này lập tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảnh giác.

- Lẽ nào con rùa đen nhỏ bị bắt?

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, cố lấy lại bình tĩnh. Hắn lại cảm thấy một khi con rùa đen nhỏ bị bắt, lấy tính tình của đối phương, không có khả năng giữ mồm giữ miệng. Thánh Hoàng cũng không tìm mình. cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc không hiểu.

Liên tiếp đợi mấy ngày, mắt thấy Liên Yến sắp kết thúc, nhưng con rùa đen nhỏ vẫn không có trở về, lo lắng cùng bất an của Bạch Tiểu Thuần càng mãnh liệt hơn. Mà giờ khắc này, ở bên ngoài phúc địa của hắn, vị Lưu Thiên Hầu kia lo nghĩ dường như đã mãnh liệt đến cực hạn.

- Đáng chết. Rốt cuộc vấn đề xảy ra ở chỗ nào? Bạch Tiểu Thuần này thế nào lại an tĩnh như thế? Nếu phán đoán của ta không ra sai, hắn nhất định là có âm mưu gì đó!

Ở trong sự lo lắng của hai người bọn họ, Liên Yến cuối cùng cũng kết thúc.

Theo tiếng chuông trong hoàng cung vang vọng, bữa tiệc Liên Yến này giống như lúc mở ra, ở trong ngày kết thúc, tất cả văn võ toàn triều đều đến. Bọn họ ở trên quảng trường hoàng cung này, muốn chứng kiến số lượng hạt sen cuối cùng được Thánh Hoàng lại. Sau đó mọi người sẽ có lễ tạ ơn. Sau một hồi như vậy, Liên Yến có thể kết thúc.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần cùng quyền quý khắp trong triều cùng đứng ở trên quảng trường. So với sự bình tĩnh của những người khác,

trong lòng Bạch Tiểu Thuần loạn hết cả lên. Hắn không ngừng quan sát biểu tình của mọi người ở bốn phía xung quanh, nhưng lại không tìm ra dấu vết gì.

Ở trong sự khẩn trương của Bạch Tiểu Thuần, từ trong hoàng cung Thánh Hoàng có bóng người đi từng bước một đi ra. Sau khi đứng ở vị trí cao nhất, ánh mắt hắn đảo qua mọi người phía dưới, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười ấm áp.

- Các vị ái khanh, lần này sen nở, đã lấy tám trăm hạt sen. Hai trăm hạt sen cuối cùng này để cho tu sĩ trong thiên hạ đều có cơ hội thu được, hôm nay cũng sẽ được bản hoàng lấy xuống.

- Hi vọng Thánh Hoàng Triều ta, có thể giống như hạt sen này, từng bước sinh sen, Vĩnh Hằng trường tồn!

Theo âm thanh Thánh Hoàng vang vọng, quyền quý khắp trong triều phía dưới đều hướng về phía Thánh Hoàng cúi đầu.

- Nguyện Thánh Hoàng Triều ta, Vĩnh Hằng trường tồn!

Âm thanh thống nhất, truyền khắp tám phương. Bạch Tiểu Thuần ở bên trong đoàn người, đè ép xuống bất an trong lòng, cũng ôm quyền mở miệng.

Ở trong triều bái này của mọi người, dáng vẻ tươi cười của Thánh Hoàng càng thêm ôn hòa. Tay phải hắn tùy ý giơ lên. Tu vi Thái Cổ bỗng nhiên tản ra. Một ý thần thánh kinh thiên phát ra. Có bàn tay to biến ảo ở trên trời cao. Ở trong thiên trì mặt nước sóng dao động. Một gốc đài sen rời khỏi mặt nước. Đồng thời, bàn tay này hạ xuống, chộp về phía những bụi sen đó.

Thường ngày Thánh Hoàng thu hạt sen đều chộp một cái, đài sen tự mình nở rộ, hạt sen bay ra. Nhưng ngày hôm này... Ở trong chớp mắt khi bàn tay khổng lồ của Thánh Hoàng chộp tới, bụi sen rẽ nước kia lắc một

cái, mặc dù cũng nở rộ, nhưng sau khi đóa sen nở rộ, lại không có hạt sen bay ra!

Mà sau khi những đóa sen đó nở rộ, xuất hiện... từng lỗ thủng!

Bàn tay khổng lồ dừng lại.

-...

Thánh Hoàng sửng sốt một chút. Lúc này quyền quý khắp trong triều trên quảng trường, có không ít người đều tản ra thần thức. Sau khi nhìn thấy được cảnh tượng này, mỗi một người đều chợt trợn trừng mắt.

Trần Tô, Cổ Thiên Quân, còn có vị văn sĩ trung niên kia, ba người đều ngơ ngẩn.

Rất nhanh, những người khác đều cảm thấy không thích hợp. Bọn họ đều tản ra thần thức. Khi nhìn thấy được lỗ thủng trên những đài sen này dâng này, tất cả đều ngây người.

Tim Bạch Tiểu Thuần chợt đập thình thịch. Thần thức của hắn cũng tản ra. Sau khi hắn nhìn thấy được đóa hoa sen nở rộ lại không có hạt sen, chỉ có lỗ thủng ở gốc đài sen, hắn chột dạ, cũng vội vàng giả vờ ngây người.

Toàn bộ hoàng cung, thoáng cái vô cùng an tĩnh. Một lát sau, sắc mặt Thánh Hoàng thâm trầm, bàn tay to lại vung lên. Nhất thời trong thiên trì lại có không ít đài sen rời khỏi mặt nước, sau đó tất cả nở rộ.

Nhưng vẫn không có nửa hạt sen xuất hiện. Có chỉ là từng lỗ thủng màu đen trên đài sen... Cảnh tượng như vậy, khiến cho quyền quý khắp trong triều không khỏi mở miệng hít sâu một hơi. Những tiếng ồ lên kinh ngạc còn không khống chế được. bạo phát ra.

- Cái này... cái này...

- Hạt sen đâu?

- Làm sao có thể? Sao lại có thể không có hạt sen được!

Trong sự kinh ngạc kêu lên của mọi người, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần mang theo sự khoa trương, vượt qua người bình thường vậy, cũng cao giọng, hô lên.

- Trời ạ, tại sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ là bị những con Thiên Long Ngư đó ăn mất hay sao?

Ở trong âm thanh không thể tưởng tượng nổi của mọi người vang vọng ở nơi này, sắc mặt Thánh Hoàng khó coi vô cùng. Tay phải hắn chợt giơ lên. Lần này hắn rốt cuộc không phải điều khiển bàn tay khổng lồ trên trời cao nữa, mà là tự mình ra tay. Hắn bấm quyết chỉ về phía thiên trì.

Nhất thời lực thần thánh trong cơ thể hắn cuồn cuộn bạo phát ngập. Thiên địa thoáng cái bị biến sắc. Trong phong vân cuốn ngược, toàn bộ tất cả đài sen trong thiên trì rốt cuộc trong cùng một lúc, đều rẽ mặt nước lộ ra!

Bất luận là đã chín hay là còn chưa chín, bất kể là lớn hay nhỏ, tất cả đều đồng thời nở rộ. Số lượng cực nhiều. Sợ là phải chừng hơn vạn gốc. Lúc này tất cả đều xuất hiện, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, tâm thần đều chấn động.

Mà điều càng khiến cho bọn họ chấn động, chính hơn vạn gốc đài sen xuất hiện này, lại có hơn phân nửa... đều bị mất hạt sen. Những lỗ thủng màu đen này, nhìn thấy mà giật mình!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Gần như trong nháy mắt, không chỉ là Thánh Hoàng, ba người Trần Tô, ngay cả những triều quan Bán Thần, thậm chí Thiên Nhân, đều lập tức chú ý tới... Ở trên một đài sen nở rộ, lúc này lại có một con rùa nhỏ, trong miệng ăn một hạt sen lớn bằng nửa nắm tay. Hiển nhiên cảnh tượng đột nhiên dâng lên khỏi mặt nước này khiến nó kinh sợ. Nửa hạt sen từ trong miệng hắn rơi xuống.

Sau khi nhìn thấy được con rùa đen nhỏ này, mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn to, tim đập thịch một tiếng. Hắn vốn tưởng rằng con rùa đen nhỏ chỉ ăn trộm mấy nghìn hạt. Nhưng lại không nghĩ rằng, gia hỏa này lại có thể ăn trộm nhiều như vậy. Cùng lúc đó, bốn phía xung quanh vang lên tiếng gầm thét giận dữ rung trời.

- Đáng chết. Đây là rùa gì lại dám ăn vụng Tiên Liên của Thánh Hoàng Triều ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1589: Là Bạch Tiểu Thuần Bảo Ta Làm! (1)

- Nhiều đài sen như vậy đều trống không. Gần như là bảy phần. Nó... Nó ăn chí ít hơn vạn hạt sen!

- Đáng chết, ta phải hầm nó!

Khi mọi người ở nơi này nổi giận, đồng thời sắc mặt Thánh Hoàng cũng khó coi đến cực hạn. Tay phải hắn chợt giơ lên, mặc cho tốc độ của con rùa đen nhỏ thật là nhanh, cho dù lặng lẽ không tiếng động giống như tới vô ảnh đi vô tung vậy, nhưng sau khi Thánh Hoàng ra tay, vẫn không có biện pháp chạy trốn được.

Chỉ thấy bóng dáng của con rùa đen nhỏ bóng người gần như vừa na di. Trong chớp mắt, chỗ hư vô bốn phía xung quanh n giống như bị phong ấn, trực tiếp đông cứng lại. Mặc cho nó giãy giụa như thế nào, đều chỉ là chuyện vô nghĩa. Ngay lập tức nó đã bị một lực lượng cường đại hút lùi lại, hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến hoàng cung. Thời điểm nó xuất hiện, thình lình ở trong tay Thánh Hoàng, đã bị hắn bắt lại!

Lần này Con rùa đen nhỏ dường như thật sự bị giật mình. Mắt thấy mình bị người trước mặt khiến cho nó cũng cảm thấy khủng khiếp này bắt lại, nó nhất thời lại phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Ta là bị ép buộc. Là Bạch Tiểu Thuần, là Bạch Tiểu Thuần bảo ta làm. Hắn mới là kẻ cầm đầu gây họa. Các ngươi không biết, gia hỏa này chính là một tai họa. Là hắn buộc ta đi trộm hạt sen! Ta là vô tội. Ta cũng là người bị hại!

Bốn móng vuốt của con rùa đen nhỏ không ngừng giãy dụa, âm thanh cực kỳ chói tai, truyền khắp tám phương, vang vọng ở trong tai mỗi một tu sĩ Thánh Hoàng Thành có mặt trên quảng trường.

Bọn họ vốn tức giận ngập trời, lúc này nghe được lời của con rùa đen nhỏ nói, nhất thời lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt, từng ánh mắt liền rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hít thở dồn dập, trán đổ mồ hôi. Tuy rằng hắn biết con rùa đen nhỏ này là đồ phá hoại nhất, rất khó giữ mồm giữ miệng. Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, gia hỏa này rốt cuộc hoàn toàn không có một chút kiên trì nào, đã trực tiếp bán mình đi.

Nhất là sau khi nghĩ đến con rùa đen nhỏ này một mình ăn trộm hơn vạn hạt sen, chỉ cho mình có một nghìn hạt, nguyền rủa trong lòng Bạch Tiểu Thuần giống như sóng lớn. Nhưng phản ứng của hắn cũng cực nhanh, biểu tình trong chớp mắt lại hóa thành kinh ngạc, giống như mới phản ứng được vậy. Hắn chợt nhảy dựng lên, chỉ vào con rùa đen nhỏ.

- Ngươi là ai? Làm sao ngươi biết tên của ta! Thánh Hoàng bệ hạ, đây là âm mưu! Đây là có người muốn hại ta!

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt tức giận, giống như bị ủy khuất cực lớn. Lúc này âm thanh cũng trở nên cuồng bạo.

Nhưng những tu sĩ quyền quý ở bốn phía xung quanh, mỗi một người làm sao có thể lại không nhìn ra. Nếu như không có sự kiện Thiên Long Ngư trước đó thì cũng thôi. Bọn họ có lẽ còn có thể do dự. Nhưng hôm nay có sự kiện Thiên Long Ngư trước đó, bọn họ lập tức lại phán đoán được, con rùa đen nhỏ này rõ ràng chính là đồng mưu của Bạch Tiểu Thuần!

Bất kể là con rùa đen nhỏ chỉ điểm Bạch Tiểu Thuần, hay Bạch Tiểu Thuần chỉ điểm con rùa đen nhỏ, một người một rùa này, chính là đạo tặc trộm sen. Hiện tại có thể nói là cả người và tang chứng đều lấy được!

Nhất là ngày hôm nay hai trăm hạt sen này vốn chắc hẳn được Thánh Hoàng hái đi, chuẩn bị phát ra thiên hạ, được toàn bộ tu sĩ Thánh Hoàng Triều bán đấu giá thu hoạch. Đây là một khoản buôn bán lớn. Thánh Hoàng không tham dự vào bên trong, nhưng người quyền quý ở đây, không nói đều có lợi ích liên quan, nhưng phần lớn cũng sẽ tham dự vào trong đó.

Mỗi lần hạt sen bán đấu giá, bên trong đều có quá nhiều không gian thao tác. Đối với bọn họ mà nói, đây là một khoản thu hoạch cực lớn. Nhưng hôm nay... Hiển nhiên là không còn. Thánh Hoàng cũng sẽ không cho phép tiếp tục ngắt đi dưới tình trạng bảy phần tất cả đài sen đã trống rỗng. Thậm chí có thể tưởng tượng được, những đài sen hiện tại đã nguyên khí đại thương. Sợ là tương lai trong khoảng thời gian ngắn, cũng không thể lại có Liên Yến.

Nghĩ đến đây, cho dù là ba người Cổ Thiên Quân cũng tức giận tăng cao. Điều này thật sự dính dáng quá nhiều lợi ích của bản thân bọn họ. Tuy bọn họ là Thiên Tôn, lại có tộc nhân, cũng có dưới quyền. Hàng năm tiêu hao tài nguyên cực lớn. Lúc này đột nhiên thiếu một khoản lớn, bọn họ làm sao có thể không tức giận được.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cả gan làm loạn, lại dám ăn cắp Tiên Liên!

- Thánh Hoàng, lão phu thỉnh tấu, chém giết Bạch Tiểu Thuần này!

- Thánh Hoàng bệ hạ, lão phu tán thành. Bạch Tiểu Thuần này nhất định phải bị trừng phạt!

Giống như thọc phải tổ ong vò vẽ, gần như tất cả tu sĩ quyền quý, trên quảng trường hoàng cung, mỗi người đều sát ý tràn ngập. Nếu không phải nơi đây là hoàng cung, sợ rằng bọn họ đều sẽ trực tiếp ra tay.

Lúc này mỗi một người tiến lên mở miệng, âm thanh băng hàn, sát ý ngập trời.

Bạch Tiểu Thuần liên tục hít sâu, mồ hôi trên trán lại càng nhiều. Cảm nhận được sát cơ đến từ bốn phía xung quanh, tim gan hắn cũng điên cuồng run rẩy, da đầu tê dại. Hắn muốn mở miệng nói lý, bỗng nhiên chú ý tới con rùa đen nhỏ bị Thánh Hoàng nắm trong tay, cuối cùng nhìn về phía mình trợn trừng mắt.

Sau đó con rùa đen nhỏ này lại kéo dài giọng, vô cùng chói tai hô lên.

- Các vị hảo hán, đều là do Bạch Tiểu Thuần này sai khiến ta làm như thế. Hắn là chủ nhân của ta. Mệnh lệnh của hắn ta không thể không nghe a!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt với con rùa đen nhỏ, nhìn như muốn nổi giận. Nhưng trên thực tế trong lòng hắn lại nghi hoặc không thôi. Động tác chớp mắt của con rùa đen nhỏ trước đó, nhìn như bình thường, nhưng Bạch Tiểu Thuần cùng con rùa đen nhỏ này ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, lập tức lại phát hiện ra điểm không thích hợp.

Lại liên tưởng tới trước đó, con rùa đen nhỏ mở miệng lại gọi ra bản thân mình, Bạch Tiểu Thuần lập tức cũng cảm giác được, phương diện này có vấn đề!

Lúc này quảng trường là một mảnh hỗn loạn. Tu sĩ thỉnh tấu, con rùa đen nhỏ gầm thét giận dữ, Bạch Tiểu Thuần hô to. Tất cả đan xen cùng một chỗ, âm thanh khuếch tán ra.

- Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần này nhất định phải chết. Phạm phải tội lớn như vậy, quả thực nghe rợn cả người. Còn có Cự Quỷ này, ta nghi ngờ hắn cũng đồng mưu, cũng phải bị xử tử!

Đúng lúc này, Cổ Thiên Quân bỗng nhiên mở miệng, âm thanh mang theo sự băng hàn. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sát ý trong mắt hắn đặc biệt rõ ràng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1590: Là Bạch Tiểu Thuần Bảo Ta Làm! (2)

Trong lúc mọi người ở nơi này gầm thét giận, Lưu Thiên Hầu ở bên trong đoàn người, hít một hơi thật sâu. Trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng sắc bén. Trước đó hắn theo dõi Bạch Tiểu Thuần hồi lâu, trước sau không phát hiện ra mánh khóe gì. Cho dù nhìn ra điểm gì không thích hợp, cũng không có manh mối, lo lắng muốn đấm ngực. Nhưng giờ khắc này, sau khi nhìn thấy được con rùa đen nhỏ, hắn chợt hiểu ra tất cả.

Hơn nữa, nhìn Bạch Tiểu Thuần bây giờ bị mọi người cùng công kích, Lưu Thiên Hầu nhất thời kích động.

- Một cảnh tượng quen thuộc tới mức nào!

TThân thể Lưu Thiên Hầu run rẩy, đó là do hưng phấn không thể nào kìm chế được.

- Ban đầu ở Khôi Hoàng Thành, ở trong điện Đại Thiên Sư, lúc đó chẳng phải là một cảnh tượng tương tự bây giờ sao? Ta thua cũng chính là bởi một lần đó...

- Trời xanh có mắt. Ngày hôm nay ở chỗ này, rốt cuộc lại xuất hiện cảnh tượng năm đó. Bạch Tiểu Thuần, lần này ta tuyệt đối sẽ không thua!

Lưu Thiên Hầu nghĩ tới đây, ngửa mặt lên trời cười một cách điên cuồng. Hắn nhấc chân lên, bước một bước dài về phía trước.

Vào giờ phút này, trên người của hắn hình như có một khí thế kinh người phóng lên cao. Hắn trực tiếp liền đi tới trung tâm quảng trường. Hắn nhìn về phía Thánh Hoàng lúc này hình như không để ý tới mọi

người, mà nhìn chằm chằm vào con rùa đen nhỏ trong tay, dường như suy nghĩ tới điều gì, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bệ hạ, cựu thần tổng kết năm trăm tội lớn của Bạch Tiểu Thuần này, ngày hôm nay muốn ở chỗ này, tuyên đọc tội nghiệt ngập trời của người này. Tội đầu tiên của người này...

Lưu Thiên Hầu chỉ cảm thấy giờ phút này, mình giống như dung hợp cùng trời đất, toàn thân sục sôi vô cùng, âm thanh đều vang vọng có lực. Ở dưới khí thế của hắn đã nhảy lên tới cực hạn, lời nói truyền ra trong nháy mắt. Đột nhiên, không đợi hắn nói xong câu nói đầu tiên, Thánh Hoàng ở trên vị trí trên cao, cầm con rùa đen nhỏ, giống như có chút suy nghĩ, lúc này trong mắt lộ ra sự sắc bén sáng ngời. Cuối cùng hắn mừng như điên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tiếng cười của hắn giống như tiếng chuông lớn, nhất thời vang vọng trong toàn bộ Thánh Hoàng Thành, chấn động tám phương, kinh thiên động địa, trực tiếp cắt đứt những lời Lưu Thiên Hầu định nói nói ra. Đồng thời, cũng trấn áp xuống tất cả lửa giận của tu sĩ quyền quý của Thánh Hoàng Thành ở bốn phía xung quanh.

- Tốt tốt tốt.

Tiếng cười của Thánh Hoàng càng lúc càng lớn, sự vui sướng trong thần sắc hắn, lúc này đặc biệt rõ ràng. Lúc hắn nhìn về phía con rùa đen nhỏ trong tay, toàn thân hắn hình như cũng kích động.

Phải biết rằng thân là Thái Cổ, loại tâm tình dao động rõ ràng như vậy, không giống với bình thường. Cảnh tượng như vậy nhất thời khiến cho tất cả mọi người lấy làm kinh hãi. Những người khác còn tốt. Nhưng lúc này ánh mắt ba người Trần Tô lại lóe lên. Bọn họ chợt nhìn về phía con rùa đen nhỏ trong tay Thánh Hoàng. Dần dần, trong mắt ba người đều lộ ra sự hoảng sợ cùng không thể tưởng tượng nổi.

- Rùa Vĩnh Hằng, rùa Vĩnh Hằng!

Trong tiếng cười của Thánh Hoàng, giọng nói của hắn cũng mang vẻ kích động run rẩy.

- Đây là rùa Vĩnh Hằng quy!

- Vật độc nhất vô nhị trong thiên địa, linh cộng sinh với hoa vĩnh hằng trong truyền thuyết!

- Nó xuất hiện ở Thánh Hoàng Thành ta, đây là điềm lành. Điều này nói rõ Thánh Hoàng Thành ta, chính là đại lục Vĩnh Hằng chính thống, nhất định thiên thu vạn cổ!

Nghe được tiếng cười của Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần có chút há hốc mồm. Lúc đầu người canh giữ lăng mộ lấy máu tươi của con rùa đen nhỏ để rót vào Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần suy yếu hôn mê, không biết sự tình cụ thể. Lúc này sau khi nghe được, hắn lập tức liền ý thức được nguyên nhân vừa rồi con rùa đen nhỏ chớp mắt.

Tiếng cười của Thánh Hoàng càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, hắn vung tay áo một cái, mang theo con rùa đen nhỏ, quay người đi trở về hoàng cung. Trước khi đi, hắn càng trực tiếp hạ phong lệnh!

- Sắc phong rùa Vĩnh Hằng, làm thánh quy của Thánh Hoàng Triều, hưởng vận mệnh quốc gia của triều ta. Hắn tới chỗ nào, giống như bản hoàng đích thân tới! Bạch Tiểu Thuần có công hiến quy, thưởng dải dây lưng bảy màu, thưởng mười viên tiên đan!

Lời nói vừa ra, tu sĩ quyền quý ở bốn phía xung quanh đều hít sâu. Lúc nhìn về phía con rùa đen nhỏ trong tay Thánh Hoàng, tâm thần mỗi người đều dâng lên sóng lớn.

Không ai có thể dự đoán được, con rùa đen nhỏ ăn vụng hạt sen này lại có thể được sắc phong trở thành thánh quy của Thánh Hoàng Triều. Chuyện này là không thể tưởng tượng nổi. Đồng thời, cũng tự nhiên mà hóa giải chuyện hạt sen trước đó.

Nhất là sắc phong của Thánh Hoàng đối với Bạch Tiểu Thuần trước khi đi, càng trực tiếp xóa đi chuyện trộm sen này. Hết lần này tới lần khác mọi người vẫn nói không nên lời. Lúc này mắt thấy Thánh Hoàng mang theo vui sướng rời đi, bọn họ ở trên quảng trường đều phiền muộn. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cũng không còn che giấu giống như trước kia nữa. Mỗi một người đều nghiến răng nghiến lợi.

Dù sao lần này tổn thất không phải là Thánh Hoàng, mà là bọn họ...

Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi. Lần này nghịch chuyển, hắn thấy cũng không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại nghĩ đến, nhất định là con rùa đen nhỏ xác định, một khi nó xuất hiện ở trước mặt Thánh Hoàng, Thánh Hoàng tất nhiên có thể nhận ra thân phận của nó, do đó đãi ngộ đối với nó sẽ hoàn toàn không giống bình thường.

Cũng chính bởi vì vậy, con rùa đen nhỏ này mới có lá gan cực lớn ăn vụng hạt sen. Sở dĩ nó hô lên quan hệ cùng với mình, điều này hiển nhiên là khiến cho mình nước lên thì thuyền lên.

Chỉ có điều ở đây còn có một chút điểm, Bạch Tiểu Thuần có chút nghi vấn. Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ tìm hiểu. Bất kể như thế nào, nguy cơ hạt sen lần này cuối cùng đã hóa giải.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nhìn tu sĩ Thánh Hoàng Thành ở bốn phía xung quanh một chút buồn bực. Sau khi trợn trừng mắt, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh ngang đi ra ngoài.

Phía sau hắn, trong mắt những tu sĩ quyền quý kia đều có hàn quang. Nhưng phần nhiều lại là bất đắc dĩ. Hiện tại bọn họ đã ý thức được một sự thật... Nếu như nói lúc vừa mới bắt đầu, bọn họ có thể dùng chút thủ đoạn đi trừng phạt Bạch Tiểu Thuần. Như vậy hiện tại theo những gì từng trải những, Bạch Tiểu Thuần đã không giống với trước nữa.

Nhất là lần này con rùa đen nhỏ này trở thành thánh quy. Điều này lại chẳng khác nào ở trên người Bạch Tiểu Thuần, ngoại trừ giá trị thế giới Thông Thiên của hắn ra, lại thêm một tầng giá trị khác chồng lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1591: Còn Có Ngó Sen.

Sợ là cả bên trong Thánh Hoàng Thành, người ngoài mặt nổi có thể động tới hắn, chỉ có một không hai có hai.

Chỉ sợ xem như là Thánh Hoàng, e ngại đối với Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ càng nhiều hơn một chút. Về điểm này từ trên sắc phong trước đó, mọi người có thể nhìn thấy được một chút.

Sự thực cũng đúng là như thế. Trong chớp mắt vừa rồi này, khi mắt nhìn thấy những đài sen trống rỗng, mục tiêu đầu tiên xác trong lòng Thánh Hoàng xác định, chính là Bạch Tiểu Thuần. Nếu không phải hắn nhận ra thân phận của con rùa đen nhỏ, sợ là đã lập tức trấn áp Bạch Tiểu Thuần.

Thật sự nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn. Từ trước tới nay chưa từng bất kỳ một tu sĩ nào, dám ở Thánh Hoàng Thành làm ra chuyện lớn như vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác lai lịch của con rùa đen nhỏ quá lớn. Nhất là trong truyền thuyết, rùa Vĩnh Hằng cam tâm tình nguyện ở bên cạnh, có thể khiến cho tu sĩ nắm giữ đối với niệm lực, vượt qua mức người bình thường suy nghĩ. Đối với Thánh Hoàng mà nói, một chút tác dụng này còn lớn hơn nữa. Thậm chí có thể nói, đối với chuyện hắn đột phá Thái Cổ, cũng có trình độ thúc đẩy nhất định.

Cho nên tim Thánh Hoàng cũng đập rộn lên, vô cùng vui mừng bất ngờ.

Mà con rùa đen nhỏ nói ra những lời lẽ này, những người khác vì nắm giữ tin tức không nhiều lắm, hiểu cũng sẽ không giống như nhau.

Nhưng đối với Thánh Hoàng mà nói, hắn hiển nhiên là nghe được chân ý của phương diện này.

Đây là rùa Vĩnh Hằng của Bạch Tiểu Thuần!

Mà một khi rùa Vĩnh Hằng nhận chủ, trong thời gian ngắn cũng sẽ không thay đổi. Cho dù giết chết Bạch Tiểu Thuần cũng không có tác dụng, ngược lại sẽ khiến rùa Vĩnh Hằng thù địch.

Có thể khiến cho rùa Vĩnh Hằng cam tâm tình nguyện ở lại Thánh Hoàng Thành, biện pháp tốt nhất, chính là... thu được sự đồng ý của Bạch Tiểu Thuần!

Ở trong mắt Thánh Hoàng, mỗi người đều có giá trị của hắn. Thiên Tôn như vậy, Bán Thần cũng vậy. Trước đó, Bạch Tiểu Thuần vì thân phận thế giới Thông Thiên của hắn, cho nên giá trị từ trình độ nào đó, cũng không chênh lệch so với Thiên Tôn là bao nhiêu. Nhưng hôm nay, sau khi lại thêm rùa Vĩnh Hằng, giá trị to lớn của Bạch Tiểu Thuần, đã đến mức độ khiến cho Thánh Hoàng cũng cực kỳ e ngại.

Những tâm tư này của hắn, mặc dù quyền quý của Thánh Hoàng Thành không hoàn toàn hiểu rõ, lại có thể đoán ra được bảy tám. Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ.

- Gia hỏa đáng chết này, ăn nhiều Thiên Long Ngư như vậy, lại ăn nhiều hạt sen như vậy, vẫn có thể còn sống tốt!

- Đây là một tai họa. Thiên Long Ngư bị hắn đạp hỏng. Thánh Hoàng Thành thiếu chút nữa bị hắn làm hỏng. Hạt sen cũng gần như không còn. Đồng mưu với hắn, lại còn thành thánh quy!

- Trước đây không nên để cho hắn ở lại Thánh Hoàng Thành!

Nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, trong lòng mọi người đều ủy khuất. Mỗi một người đều lần lượt rời đi. Rất nhanh, trên toàn bộ quảng trường chỉ còn lại một người, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Người này chính là vị Lưu Thiên Hầu kia. Lúc này hắn đã không chỉ là buồn bực, mà có chút mất hồn mất vía. Trước khí thế năm trăm tội lớn dâng lên, hóa thành lời nói, không đợi nói xong, đã bị tiếng cười của Thánh Hoàng cắt ngang. Sau đó lại phát sinh một loạt chuyện, càng làm cho hắn hoàn toàn há hốc mồm.

- Năm đó cũng như vậy...

Thân thể Lưu Thiên Hầu run rẩy, bóng người hiu quạnh vô cùng...

Thời gian nửa tháng rất nhanh đã trôi qua.

Phong ba hạt sen ở bên trong Thánh Hoàng Thành này đã tiêu tan. Nhưng ít đi những hạt sen đó, khiến cho Thánh Hoàng Triều lần này không có người nào có thể lấy được. Chuyện này ảnh hưởng không nhỏ. Dần dần đã khuếch tán tới bên trong hai Tiên Vực lớn của Thánh Hoàng Triều.

Chỉ có điều so sánh với việc này, sắc phong thánh quy mới là chuyện lớn chấn động toàn bộ Thánh Hoàng Triều. Thậm chí Tà Hoàng Triều cũng chấn động không dừng.

Về phần Bạch Tiểu Thuầ. Trong nửa tháng này hắn cũng khó có được sự yên tĩnh trở lại. Hắn một lần cũng không có ra ngoài, cả ngày khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Sau khi ăn từng viên hạt sen cùng tiên đan xong, tu vi của hắn càng ngày càng tăng!

Mặc dù còn không có đột phá trở thành Thiên Tôn, nhưng dĩ nhiên khoảng cách cũng càng lúc càng gần. Chỉ có điều đến lúc này, ngay cả hạt sen cùng tiên đan cũng đã dần dần mất đi hiệu quả. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần dừng lại ở đại viên mãn đỉnh phong. Dường như phía trước có một tầng vách ngăn không nhìn thấy được, khó có thể phá tan.

- Chỉ thiếu chút nữa...

Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực. Hắn biết biện pháp giải quyết, hoặc chính là dựa vào thời gian, từ từ hao mòn vách ngăn, dần dần đột phá. Hoặc chính là cần phải có tiên vật mạnh hơn nữa, không ngừng nỗ lực cho đến lúc phá được vách ngăn.

Cùng lúc đó, con rùa đen nhỏ nhận sự chú ý của mọi người, trong nửa tháng này có thể nói là phong sinh thủy khởi. Thánh Hoàng tất nhiên sẽ không làm khó nó, chỉ yêu cầu mỗi ngày hai canh giờ, ở bên cạnh Thánh Hoàng trong lúc tu luyện. Những thời điểm khác, hắn không hạn chế con rùa đen nhỏ ra vào.

Mà ở bên trong Thánh Hoàng Thành, con rùa đen nhỏ an toàn không cần lo lắng. Điều này khiến cho con rùa đen nhỏ có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Cho dù nó muốn ăn Thiên Long Ngư, cũng không có người dám quản...

Về phần hạt sen... lại phải nhìn tâm tình của con rùa đen nhỏ. Nó cũng đi tìm Bạch Tiểu Thuần. Đối với chuyện lúc trước, một người một quy tùy ý nói chuyện. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần lại hiểu rõ ràng tất cả. Trong lòng nói không hâm mộ chính là không thể. Nhất là mỗi lần con rùa đen nhỏ đến, vỏ rùa cũng đều càng sáng rỡ. Hiển nhiên nó là ăn rất tốt...

Càng khoa trương hơn, là con rùa đen nhỏ cũng mập lên...

- Ai, thật là không có biện pháp. Tiểu Thuần Tử à, ngươi cũng không biết, ta mỗi một ngày đều khổ cực.

- Nhiều tiên đan như vậy, ta cũng ăn đến phát ngấy. Nhưng lão gia hỏa Thánh Hoàng kia, hết lần này tới lần khác cứ muốn cho ta. Còn có Thiên Tôn kia tên cái gì Trần Tô, cũng như vậy.

- Nhất là Cổ Thiên Quân. Thật là quá đáng. Ngươi còn không biết đâu. Hắn lại có thể tìm cho ta một đám mẫu quy. Những con mẫu quy này, mỗi một con đều không biết xấu hổ, nối đuôi nhau muốn đẻ trứng cho ta!

- Thật là phiền não.

Con rùa đen nhỏ thở dài một tiếng, bộ dạng rất bất đắc dĩ. Nhưng trong thần sắc hắn lại không che giấu được được sự đắc ý cùng khoe khoang. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rõ ràng tất cả.

Mặc dù mỗi lần còn rùa nhỏ đến, đều sẽ mang cho Bạch Tiểu Thuần không ít tiên đan. Nhưng những thứ này đối với tu vi Bạch Tiểu Thuần đã đến Bán Thần đại viên mãn mà nói, cũng không đủ để phá tan vách ngăn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1592: Hoa Sen Ủ Rũ. (1)

Mà tiên vật có thể phá tan vách ngăn, chỉ sợ xem như là ở trên đại lục Vĩnh Hằng, cũng không nhiều. Nếu không, Thánh Hoàng Triều cũng không có khả năng chỉ có bốn vị Thiên Tôn.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của con rùa đen nhỏ này, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, sau đó nhìn xung quanh một chút, bỗng nhiên nhỏ giọng mở miệng.

- Con rùa đen nhỏ, ngươi xem long ngư có thể ăn, hạt sen cũng có thể ăn. Sau khi ăn tất cả những thứ đại bổ như vậy, ngươi nói những ngó sen ở dưới đáy thiên trì... có phải cũng có thể ăn được hay không?

- Củ sen!

Mắt Con rùa đen nhỏ nhất thời sáng lên.

- Thứ đó đoán chừng là thuốc bổ lớn nhất!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng nói, thậm chí còn liếm môi một cái.

- Nếu không, ngươi xuống ngậm một cây về, hai chúng ta nếm thử?

Hơi thở của con rùa đen nhỏ có chút dồn dập, trong lòng suy nghĩ trước đó chỉ lo ăn hạt sen, quả thực chưa ăn qua củ sen ở dưới thiên trì này, vì vậy cũng tâm động.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, vội vàng nhân lúc còn nóng rèn sắt, cùng con rùa đen nhỏ thương lượng chuyện chia của.

- Năm năm không được. Chín một!

Con rùa đen nhỏ trừng mắt, Bạch Tiểu Thuần thở dài.

- Con rùa đen nhỏ. Chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy. Từ Huyết Khê Tông một đường đến Nghịch Hà Tông, Man Hoang, thậm chí đại lục Vĩnh Hằng, đều là chúng ta gắn bó như mạng, làm bạn với nhau. Có thể nói ngươi chính là người thân của ta. Ngươi ăn mấy vạn hạt sen ta cũng không nói gì. Hiện tại tu vi của ta đang sắp đột phá. Ngươi làm sao có thể nhẫn tâm. Cần gì phải như vậy.

Bạch Tiểu Thuần nói, vành mắt có chút đỏ lên. Hắn chớp mắt, nhìn về phía con rùa đen nhỏ, mơ hồ hình như có chút đau lòng.

Lời nói này, ánh mắt này, con rùa đen nhỏ vẫn là lần đầu nghe được nhìn thấy được từ chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Nó cũng sửng sốt một chút, trong lòng không khỏi dâng lên xúc động cùng hồi ức. Sau một lúc lâu, con rùa đen nhỏ thở dài một tiếng.

- Mà thôi mà thôi. Vẫn là chín một. Ngươi chín, ta một! Trước khi ngươi đột phá, ta không lén ăn nữa!

Con rùa đen nhỏ cũng cảm thấy có chút thương cảm. Sau khi nói xong, thân thể thoáng một cái, lao thẳng đến thiên trì.

Mắt thấy con rùa đen nhỏ đi, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên.

- Ban đầu đi đối phó với con rùa đen nhỏ này, nên dùng biện pháp này!

Lấy tốc độ của con rùa đen nhỏ, lại thêm địa vị của hắn ở Thánh Hoàng Triều, cho dù là Thánh Hoàng, trừ phi là thần thức tản ra, nếu không cũng rất khó tìm thấy được tung tích của con rùa đen nhỏ.

Lúc này không nói là thần không biết quỷ không hay, nhưng cũng không chênh lệch là bao nhiêu. Trong lúc không có ai chú ý, con rùa đen

nhỏ đã chui vào trong thiên trì. Mục tiêu chính là những củ sen trong thiên trì này!

Toàn bộ thiên trì, củ sen rất nhiều, làm rễ của hoa sen. Tác dụng của nó ở bên trên là chống đỡ cuống lá cùng lá sen, dưới lại thu nạp linh lực trong thiên trì, khiến cho hoa lá tươi tốt trường tồn Hơn phân nửa của nó ở bên trong lớp bùn dưới đáy nước, phần lộ ra bên ngoài, chập chờn lưu chuyển.

Con rùa đen nhỏ không cần tìm kiếm, liền trực tiếp chui vào bên trong nước bùn. Không bao lâu, nó liền ngậm một mảng củ sen lớn dài chừng mấy trượng, lao thẳng đến mặt nước. Cũng không biết làm thế nào, lúc con rùa đen nhỏ lao ra khỏi mặt nước củ sen dài mấy trượng đã biến mất.

Lúc này đã hoàng hôn. Mặc dù bên trong Thánh Hoàng Thành có không ít người đi lại, nhưng không có ai lưu ý tới bóng dáng của con rùa đen nhỏ. Rất nhanh, khi con rùa đen nhỏ trở lại phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, toàn bộ quá trình không quá một nén nhang.

Gần như khi con rùa đen nhỏ phát ra một tiếng động, xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần đang ngồi tĩnh tọa, lập tức mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Thành công không?

- Cái đó còn cần phải nói sao? Quy gia đã ra tay, làm sao có thể thất bại!

Con rùa đen nhỏ vô cùng đắc ý, lắc một cái. Củ sen dài mấy trượng này lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Củ sen vừa xuất hiện, lập tức liền có mùi thơm ngát khuếch tán ra. Bạch Tiểu Thuần ngửi một cái, tinh thần liền chấn động. Hắn lập tức lại cảm nhận được linh khí ẩn chứa bên trong vật ấy so với Thiên Long Ngư cùng với hạt sen, còn cao hơn rất nhiều.

Dù sao... Đây chính là củ của hoa.

Trong sự hưng phấn, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn chợt tiến lên bắt lại. Hắn vung tay phải lên, loại bỏ lớp bùn trên củ sen này, sau đó mở cái miệng lớn ra, trực tiếp gặm lấy.

Một tiếng răng rắc, hắn đã cắn xuống một khối lớn. Trong miệng có vị ngọt, còn có dính sợi tơi, mùi ngon, khiến cho mắt Bạch Tiểu Thuần càng sáng hơn. Nhất là hắn cảm nhận được, sau khi ăn một miếng này, từ trong cơ thể dâng lên nhiệt lưu. Bạch Tiểu Thuần càng kích động nhiều hơn.

- Mà thôi. Lần này Quy gia nhà ngươi cũng không cùng ngươi cướp.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn này của Bạch Tiểu Thuần, con rùa đen nhỏ vội ho một tiếng. Trước đó ở dưới đáy bùn, nó cũng ăn trộm một ít. Lúc này nói xong, thân thể nó thoáng một cái rời khỏi phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, lại chui vào trong thiên trì.

Mắt thấy con rùa đen nhỏ rộng lượng như vậy, Bạch Tiểu Thuần có chút cao hứng. Hắn vội vàng lại ăn vài miếng. Mặc dù củ sen này lớn, nhưng lại không chịu nổi lửa nóng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lúc này. Cũng không lâu lắm, tất cả củ sen dài mấy trượng đã bị hắn nuốt xuống.

Theo hắn nuốt xuống, củ sen ở trong cơ thể hắn nhanh chóng dung hòa, tản ra linh khí nồng đậm, giống như có vô số dòng suối hội tụ lại cùng nhau, trở thành con sông lớn, lại hình thành biển rộng, ở trong kinh mạch của Bạch Tiểu Thuần, bỗng nhiên bạo phát.

Ầm ầm.

Những tiếng động người ngoài không nghe thấy, lại vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, giống như thế giới thiên địa bên trong tâm thần hắn rung chuyển, phong vân cuốn ngược. Từng đợt linh khí tràn ngập lực bạo phát trùng kích, giống như thuỷ triều lên xuống, lần lượt lên xuống ra.

Cuối cùng còn mang theo tất cả tu vi Bán Thần đại viên mãn của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, tiến về phía vách ngăn không nhìn thấy được, nhưng lại có thể cảm nhận được, bắt đầu đánh!

- Một đoạn củ sen này vượt qua tất cả hạt sen cùng Thiên Long Ngư trước đó, hiện tại chính là thuốc đột phá mạnh!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần hồng nhuận, trong mắt lộ ra sự chờ mong mãnh liệt sắc bén. Hắn muốn đột phá Bán Thần, bước vào cảnh giới Thiên Tôn đã rất lâu rồi. Hiện tại sau khi đi từng bước một, cuối cùng thấy được hi vọng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1593: Hoa Sen Ủ Rũ. (2)

Ở trong sự phấn chấn này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần khép kín, vận chuyển tu vi trong cơ thể, khiến thần niệm mình đều chìm đắm ở bên trong, đẩy mạnh thuỷ triều linh khí lên xuống, khiến cho sự va chạm này, lần sau còn hung bạo mạnh mẽ hơn so với lần trước.

Những âm thanh ầm ầm, giống như thiên lôi nổ tung ở trong đầu óc của hắn, không ngừng khuếch tán ra. Thân thể hắn cũng run rẩy. Ở bốn phía xung quanh hắn có sóng linh khí dao động, mơ hồ giống như hình thành một vòng xoáy.

Chỉ là muốn đột phá vách ngăn vô hình giữa Bán Thần cùng Thiên Tôn kia, độ khó quá lớn. Cho dù Bạch Tiểu Thuần nuốt một đoạn củ sen, cũng chỉ là ngưng tụ ra mười lần lực lượng va chạm.

Theo thời gian trôi qua, khi Bạch Tiểu Thuần va chạm lần thứ mười, vẫn thất bại, toàn thân hắn chấn động, khóe miệng đều tràn ra máu tươi. Lúc hai mắt trợn trừng, bên trong ánh mắt Bạch Tiểu Thuần tràn ngập vẻ không cam lòng.

- Là căn cơ của ta không đủ sao... Hoặc là nói, là muốn đột phá Bất Tử Trường Sinh Công, độ khó quá lớn...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, một lần nữa nhắm mắt lại, nhớ lại những lúc mình đã từng ở Nguyên Anh cùng với cảnh giới Thiên Nhân đột phá. Dần dần, Bạch Tiểu Thuần có một chút hiểu ra.

Trước kia đột phá, không hề ngoại lệ đều có liên quan đến Bất Tử Trường Sinh Công. Mỗi một lần đột phá đều giống như đi tới trước cửa

lớn, đẩy cánh cửa này ra.

Nhưng hôm nay theo hai quyển Bất Tử Trường Sinh Công này viên mãn, giống như là đến điểm cuối của công pháp này, không có được thần thông tiếp sau chống đỡ, giống như một con đường đi tới điểm cuối, xuất hiện ở trước mặt hắn, không còn là một cánh cửa đang đóng, mà là một bức tường!

- Tường thì như thế nào? Không có cửa, liền trực tiếp phá ra!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái. Trong mắt hắn xuất hiện tơ máu. Hắn liên tục hít sâu mấy hơi, sau đó bên trong hai mắt hắn lộ ra sự quyết đoán.

- Lần lượt thử không phải là biện pháp. Mỗi lần thất bại, đều sẽ hình thành trùng kích đối với cơ thể của ta. Cho dù có Bất Tử Trường Sinh Công khôi phục, nhưng ta có cảm giác, loại trùng kích này tổn hao, cho dù có thể khôi phục, nhưng quá nhiều lần, tất có tai hoạ ngầm!

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên tản thần niệm ra, ở trong u minh liên lạc với con rùa đen nhỏ. Sau đó, lập tức bảo con rùa đen nhỏ lại đưa cho mình thêm một ít củ sen.

- Chỉ có thể... một lần là xong, tập trung tất cả thuốc mạnh ở chung lại một chỗ. Sau khi tích lũy, hình thành một đòn cuối cùng!

Bạch Tiểu Thuần đã có quyết định, còn có ý nghĩ phải vận dụng Quy Văn Oa. Trước đó bất luận là Thiên Long Ngư hay hạt sen, hắn đều không có sử dụng Quy Văn Oa đi luyện linh. Dù sao ở đây không phải là thế giới Thông Thiên, mà là đại lục Vĩnh Hằng, khó tránh khỏi sẽ bị lộ. Trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không, có thể không sử dụng, vẫn không sử dụng thì tốt hơn.

Sau khi hạ quyết tâm, Bạch Tiểu Thuần không tiếp tục trùng kích nữa, mà toàn lực khôi phục tổn thương trong cơ thể hình thành do trước đó đánh vào vách ngăn. Không bao lâu, con rùa đen nhỏ trở về. Khi nhìn

thấy được bên khóe miệng Bạch Tiểu Thuần lưu lại máu tươi, nó cũng ý thức được tầm quan trọng của củ sen đối với Bạch Tiểu Thuần. Nó không có đi cò kè mặc cả, trực tiếp lại lấy ra một đoạn củ sen.

Thời gian trôi qua. Nửa tháng trôi qua rất nhanh. Trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần trước sau không trùng kích vách ngăn, mà là không ngừng tích lũy. Mỗi ngày con rùa đen nhỏ đều sẽ đưa tới củ sen. Thời điểm ít có bảy tám củ. Thời điểm nhiều cũng có tới mười củ. Bạch Tiểu Thuần không cần đi nuốt. Chỉ cần củ sen bị ném tới bên cạnh, sẽ bị vòng xoáy xung quanh hắn trực tiếp hấp thu nát bấy. Dần dần, linh lực trong cơ thể hắn đã tích lũy đến trình độ kinh thiên động địa.

Thân thể hắn lại dường như một thiên lôi bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung ra. Con rùa đen nhỏ rất nhiều lần nhìn thấy, đều cảm giác tê dại.

- Quy gia phải cẩn thận một chút. Đừng để ngày nào đó hắn đột nhiên nổ tung, cũng nổ cả Quy gia.

Dưới sự kinh hãi, con rùa đen nhỏ vội vàng bố trí một ít phong ấn nó biết ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Tác dụng của những phong ấn này là do con rùa đen nhỏ lo lắng Bạch Tiểu Thuần nổ đến mình, lại vô hình trung, che giấu khí tức của Bạch Tiểu Thuần đi.

Cho dù có phong ấn cắt đứt, nhưng con rùa đen nhỏ vẫn hãi hùng khiếp vía. Thậ ra hiện tại bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không hề ý thức được, sau khi hấp thu những củ sen này, thân thể hắn đã càng thêm không ổn định!

Mỗi lần con rùa đen nhỏ đến, đều sợ hãi từ phía xa ném củ sen tới, xong lập tức rời khỏi đó. Phần lớn thời gian, nó đều ở bên trong thiên trì, ăn vụng những củ sen này.

Hương vị của củ sen thật sự ngọt ngào, khiến cho con rùa đen nhỏ sau khi ăn, cũng rất yêu thích. Mỗi lần nó cũng không nhịn được ăn thêm một ít. Mặc dù nói không nghiện, nhưng cũng không chênh lệch là mấy.

Nhưng hoa sen trong thiên trì này, toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng cũng chỉ có một đóa như thế. Mặc dù sinh trưởng ở bên trong thiên trì, rễ khuếch tán, hình thành rất nhiều lá sen cùng với đài sen, củ sen, nhưng trên thực tế, cũng là một gốc cây mà thôi.

Nếu như con rùa đen nhỏ ăn ít một chút cũng thì thôi. So với toàn bộ củ sen Bạch Tiểu Thuần tiêu hao, không nói bé nhỏ không đáng kể, lại ảnh hưởng không lớn. Nhưng hết lần này tới lần khác... Con rùa đen nhỏ này ăn củ sen tới nghiện. Trong nửa tháng này, nó đưa tới cho Bạch Tiểu Thuần khoảng hơn một trăm cây. Nhưng chính nó ăn vụng, lại có tới mấy ngàn.

Kể từ đó... thiếu đi linh lực từ rễ tẩm bổ, dần dần, một mảnh mảnh lá sen chỗ Thánh Hoàng Thành kia, có một vài nơi lại có thể xuất hiện triệu chứng khô héo. Thậm chí vị trí mép, cũng vàng đi...

Kinh người nhất, lại là chỗ hoa sen hoàng cung Trước đây, sau khi trải qua sự kiện Thiên Long Ngư, nó đã nghiêng đi một ít. Lúc này lại gặp phải con rùa đen nhỏ rút củi dưới đáy nồi...

Dần dần, cũng ủ rũ...

Lá sen vàng đi, hoa sen trở nên ủ rũ. Từng cảnh tượng như vậy, nhất thời lại chấn động toàn bộ Thánh Hoàng Thành, gây ra chấn động mãnh liệt.

- Lá sen vàng!

- Trời ạ, lần này là vì nguyên nhân gì? Đáng chết, một năm nay, Thánh Hoàng Thành ta rốt cuộc thế nào vậy?

- Chẳng lẽ lại là Bạch Tiểu Thuần kia!

- Các ngươi nhìn đi. Không chỉ là lá sen thất bại, chỗ hoa sen ở hoàng cung cũng xảy ra vấn đề!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1594: Thiên Tôn Kiếp! (1)

Quyền quý khắp trong triều mỗi một người đều kinh ngạc la lên thất thanh. Trong lòng ba vị Thiên Tôn Trần Tô đều tức giận tràn ngập, càng có một cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Một năm nay, chuyện thật sự xảy ra liên tiếp, khiến cho trong lòng bọn họ cũng thấy bất đắc dĩ. Nhất là khi ba người bọn họ nhận thấy được, tất cả những điều này cũng đều là do con rùa đen nhỏ làm, bất đắc dĩ trong lòng càng mãnh liệt hơn.

- Đây là do con rùa Vĩnh Hằng đáng chết kia. Nó thế nào lại nhìn chăm chăm vào thánh liên của chúng ta! Ngươi nói ngươi ăn cái gì cũng được, đừng có luôn luôn nhìn chằm chằm vào ăn hoa sen chứ? Những con Thiên Long Ngư đó tại sao ngươi không đi ăn!

- Nó ăn hạt sen thì cũng thôi, lại còn ăn củ sen!

- Đáng chết. Cứ tiếp tục như thế, ta rất lo lắng có một ngày nó sẽ đi ăn hoa sen mất!

Con rùa đen nhỏ này ở trong mắt Thánh Hoàng giống như chí bảo. Bọn họ cũng không tiện đi giáo huấn. Cũng may loại chuyện này liên quan đến căn cơ của Thánh Hoàng Thành. Chuyện này quá lớn. Cho dù Thánh Hoàng lại một lần nữa bế quan, cũng không thể không xuất quan.

Sau khi xuất quan, Thánh Hoàng nhìn toàn bộ lá sen của Thánh Hoàng Thành đã có phân nửa đã vàng uá. Nhìn hoa sen chỗ hoàng cung của mình, cho dù hắn là cường giả Thái Cổ, cũng có chút bối rối.

Đối với con rùa đen nhỏ, kẻ tạo thành tất cả những điều này, hắn lại vừa yêu vừa hận, nhưng đánh cũng đánh không được. Cuối cùng hắn chỉ có thể tự mình ra tay, bắt con rùa đen nhỏ qua, tận tình khuyên bảo một hồi.

- Củ sen... Không có thể ăn.

Thánh Hoàng thở dài một tiếng, nhìn con rùa đen nhỏ trong tay.

- Cái này thật sự không có thể ăn sao?

Con rùa đen nhỏ chột dạ, mở to mắt giả vờ làm ra dáng vẻ rất vô tội.

Trong lòng Thánh Hoàng cũng có lửa giận. Chỉ có điều tức giận này hắn luyến tiếc đặt ở trên người con rùa đen nhỏ. Bạch Tiểu Thuần lại là người tốt nhất để hắn phát tiết trút giận. Lúc này, sau khi lại khuyên bảo con rùa đen nhỏ vài câu, trong mắt Thánh Hoàng lóe lên hàn quang, đang muốn triệu hoán Bạch Tiểu Thuần tiến cung.

Nhưng vào lúc này, bên trong phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, hắn đang khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt chợt mở ra!

- Tích lũy nửa tháng, trên trăm cây củ sen hình thành gió lốc linh khí, đã không áp chế được nữa. Lúc này không đột phá, còn đợi tới khi nào!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười. Trong cơ thể có tiếng nổ lớn. Tất cả lực tu vi trong kinh mạch, vào giờ phút này điên cuồng ngưng tụ về phía thần hồn của hắn.

Còn có linh khí trên trăm củ sen tích lũy lại, vào giờ phút này cũng bạo phát trong nháy mắt, hình thành biển linh khí mênh mông, dâng lên sóng lớn kinh thiên, ở trong cơ thể hắn, từ khắp nơi hội tụ vào một chỗ, dũng mãnh tràn vào bên trong thần hồn, lao về phía vách ngăn vô hình nhìn không thấy, nhưng lại cảm nhận được, phát ra... trùng kích cuối cùng!

Những tiếng động ầm ầm không chỉ vang vọng ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, còn khuếch tán bên ngoài, truyền khắp thiên địa. Đồng thời, bên tai Bạch Tiểu Thuần lần đầu nghe được... những tiếng rắc rắc khiến cho hắn phấn chấn, giống như vách ngăn vỡ nát!

- Vỡ cho ta!

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, trán nổi gân xanh. Tất cả tu vi, tất cả tích lũy trong cơ thể, ở trong sự trùng kích này, giống như tiến thẳng không lùi vậy, không ngừng nổ lớn!

Phía trước không có cửa, cũng không có đường. Như vậy thì chỉ có thể... Sinh sôi lao ra một đại đạo thẳng tới Thiên Tôn!

Thân thể đau đớn mãnh liệt, thần hồn xé rách. Tất cả những điều này so với thống khổ Bạch Tiểu Thuần đã từng phải chịu, vẫn còn có chút chênh lệch. Cho dù thần sắc của hắn dữ tợn, trong lòng của hắn lại điên cuồng mấy đi nữa, nhưng phương hướng của hắn vẫn chấp nhất, từ trước tới nay chưa từng thay đổi!

Tiếng sấm chấn động trời cao, điên cuồng bạo phát!

Ở trong một chớp mắt này tu vi của hắn liền trực tiếp xông phá cảnh giới cực hạn của Bán Thần. Chớp mắt một cái, theo thần hồn của hắn giống như chia năm xẻ bảy, theo thân thể hắn dường như muốn tan vỡ nổ tung ra, vách tường ngăn cản ở phía trước mặt hắn ở trong sự vỡ nát không ngừng này, chợt nổ tung ra!

Ở trong chớp mắt khi vách ngăn nổ tung ra, trong đầu Bạch Tiểu Thuần chợt trở nên trống rỗng, không có suy nghĩ nào, không tìm hiểu, có chỉ là sự bình tĩnh dường như người ngoài cuộc. Hắn thấy được ở thiên địa xung quanh này, hiện tại đều rơi vào tối tăm. Thứ duy nhất là một điểm sáng ngời ở phía trước mắt. Ánh sáng này càng lúc càng sáng, giống như đang muốn bao phủ mình ở bên trong.

Sau khi ánh sáng này hoàn toàn tràn ngập bao trùm lấy hắn, trước mắt Bạch Tiểu Thuần, thế giới mặc dù vẫn tối tăm, nhưng lại xuất hiện vô số điểm sáng. Nhìn kỹ, không ngờ là vô số thứ phát ra ánh sáng ôn hòa đang bay phất phơ!

Hắn hình như lại nhìn thấy được cây bồ công anh... Thấy được vô số thứ bay phất phơ này đang bay đầy trời, thân thể hắn, hình như đang không ngừng tới gần về phía một thứ bay phất phơ trong đó, dường như muốn hòa làm một thể!

Vào giờ phút này, thời gian hình như trở nên dài dằng dặc vô hạn. Trên thực tế, ở bên trong Thánh Hoàng Thành, theo vách ngăn vô hình ngăn cản ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần tan vỡ, trong chỗ phúc địa của hắn, từ trong cơ thể hắn có một sóng dao động kinh thiên, đang ầm ầm vang vọng, phóng lên cao!

Trong tiếng nổ lớn, bên trong bên ngoài phúc địa của Bạch Tiểu Thuần có vòng xoáy cực lớn giống như nối liền trời cao, cuốn cả tám phương, khiến cho thiên địa biến hóa kịch liệt. Đồng thời, cũng làm cho mọi người ở bên trong Thánh Hoàng Thành, đang quan tâm tới sự kiện củ sen, thần sắc tất cả biến đổi, chợt nhìn sang.

- Sóng dao động này...

- Loại khí tức này...

- Có người đang thử đột phá Bán Thần, thăng cấp Thiên Tôn!

Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, những tiếng kinh ngạc bạo phát. Ở bên trong Thánh Hoàng Thành trực tiếp có từng cầu vồng bay ra. Còn có vô số thần thức, chợt lại từ bốn phương tám hướng, ngưng tụ về phía phúc địa của Bạch Tiểu Thuần.

Phải biết rằng, trên toàn bộ đại lục Vĩnh Hằng, Thiên Tôn... Hiện tại chỉ có mười người!

Từ nơi này lại có thể nhìn ra, cường giả Bán Thần muốn đột phá, độ khó lớn tới mức không có cách nào hình dung. Giờ phút này, ngay cả Thánh Hoàng cũng buông chuyện con rùa đen nhỏ xuống, thần thức tản ra, ngưng tụ ở chỗ động phủ của Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt, theo khí thế của Bạch Tiểu Thuần tản ra, vạn người chú ý, chuyện này lan ra rất rộng, còn làm cho gần như tất cả tu bên trong Thánh Hoàng Thành sĩ đều phát hiện ra rõ ràng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1595: Thiên Tôn Kiếp! (2)

Nhất là vòng xoáy trên bầu trời kia, lúc này ầm ầm ầm chuyển động, đưa tới thiên địa biến hóa, giống như cũng đem khí tức đột phá của Bạch Tiểu Thuần giờ khắc này, không ngừng khuếch tán ra, về phía xa hơn.

Ở toàn bộ Thánh Hoàng Thành này đều bị chấn động, tốc độ của Cổ Thiên Quân nhanh nhất. Trong phút chốc, thân ảnh của hắn lại xuất hiện ở vòng xoáy bên ngoài phúc địa của Bạch Tiểu Thuần. Nhìn vòng xoáy trước mắt, cảm nhận bên trong vòng xoáy này từng đợt không ngừng quật khởi khí thế, thần sắc của hắn cũng không khỏi được thay đổi lên.

- Bạch Tiểu Thuần, đang đột phá!

Trần Tô, còn có vị văn sĩ trung niên kia, lúc này đều từ bên trong hư vô một bước đi ra. Ánh mắt hai người lấp lánh, trong tâm thần đều dâng lên chấn động. Thật ra bên trong Thánh Hoàng Triều, đã quá lâu không có Thiên Tôn mới.

Nếu như người đột phá này, không phải là Bạch Tiểu Thuần, mà là tu sĩ của Thánh Hoàng Triều, như vậy đối với toàn bộ Thánh Hoàng Triều mà nói, sẽ là một chuyện trọng đại khắp chốn mừng vui, sẽ thông báo thiên hạ, không chỉ khiến cho lòng người Thánh Hoàng Triều phấn chấn, cho dù Tà Hoàng Triều cũng sẽ khiếp sợ.

Thật là xuất hiện thêm một vị Thiên Tôn, lại chẳng khác nào thực lực của Thánh Hoàng Triều, từ nay về sau lại tăng thêm ba phần!

Nhưng hết lần này tới lần khác, người đột phá này là Bạch Tiểu Thuần!

Cái này khiến cho tất cả mọi người bên trong Thánh Hoàng Thành cảm nhận được vòng xoáy sóng dao động, trong lòng đều dâng lên một suy nghĩ phức tạp vô hạn. Nhất là ba người Cổ Thiên Quân, sắc mặt cccòn rất nhanh lại trở then thâm trầm.

- Đáng tiếc. Thời điểm thăng cấp Thiên Tôn, sẽ có mẹ Vĩnh Hằng dẫn dắt. Trừ khi Thái Cổ ra tay, nếu không... không có người nào có thể quấy nhiễu cắt ngang!

Hiện tại trong ba vị Thiên Tôn ở lại bên trong Thánh Hoàng Thành, vị văn sĩ trung niên kia lắc đầu mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần này gian xảo vô cùng. Lựa chọn ở bên trong Thánh Hoàng Thành đột phá. Hắn rõ ràng là nhìn ra được... Ở chỗ này, Thánh Hoàng có chỗ cố kỵ. Tà Hoàng lại không đến được. Ngược lại là nơi an toàn nhất!

Trần Tô chậm rãi nói, bên trong con mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Thì tính sao? Năm rồi cũng có không ít tu sĩ, đi đến một bước này. Nhưng Bán Thần thăng cấp Thiên Tôn, dưới ba đạo thiên kiếp, không biết có bao nhiêu vong hồn. Bạch Tiểu Thuần này cho dù chém được đạo thiên kiếp thứ nhất, phá vỡ vách ngăn, nhưng còn hai thiên kiếp sau đó, đối với hắn mà nói cũng là sinh tử!

Cổ Thiên Quân hừ lạnh, trong mắt có hàn quang lập lòe.

Ở trong thời điểm toàn bộ Thánh Hoàng Thành chấn động, Thánh Hoàng quan tâm, ba vị Thiên Tôn chú ý chặt chẽ. Trong nháy mắt, đột nhiên vòng xoáy giống như cao nối liền cùng trời này, cuối cùng truyền ra vụ nổ lớn càng rộng hơn. Thoáng cái phạm vi của nó lại có thể lớn hơn gấp trăm lần!

Trong những tiếng ầm ầm, gần như phân nửa trời cao, đều hóa thành vòng xoáy. Vô số tia chớp chạy ở bên trong. Vô số thiên lôi không ngừng nổ tung. Sóng dao động khí tức đột phá của Bạch Tiểu Thuần,

theo vòng xoáy khuếch tán, trực tiếp lại vượt ra khỏi phạm vi của Thánh Hoàng Thành, ở trên Tiên Vực này không ngừng lan tràn!

- Thiên kiếp thứ hai tới!

Cổ Thiên Quân nheo mắt, ánh mắt sắc bén đến cực hạn.

Cùng lúc đó, ở phía dưới vòng xoáy này, ở trung tâm tất cả những sóng khí tức dao động này, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Lúc này thân thể hắn chợt run rẩy. Trong thế giới của hắn, ở bên trong nơi vô tận tối tăm, pử trong vô số thứ giống như hạt giống bồ công anh bay phất phơ, ý thức của hắn lúc này đang nhanh chóng không ngừng dung hợp cùng một thứ bay phất phơ trong đó.

Dung hợp này chính là… kiếp thứ hai trong miệng Cổ Thiên Quân!

Bán Thần thăng cấp Thiên Tôn, đều phải trải qua ba đại kiếp nạn. Đại kiếp thứ nhất chính là vách ngăn vô hình này. Vách ngăn này giống như thiên hác giống nhau, ngăn cản những cường giả Bán Thần không đủ tài nguyên, ở bên ngoài. Hơn nữa, mỗi một lần trùng kích vách ngăn thất bại đều sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với căn cơ. Một khi vượt quá số lần nhất định, từ nay về sau sẽ không còn chút hi vọng nào.

Dù sao không phải tất cả mọi người đều có được năng lực khôi phục giống như Bạch Tiểu Thuần. Mà cho dù là Bạch Tiểu Thuần, sau khi vượt qua số lần nhất định, cũng sẽ bị hao tổn.

Nhưng vẫn sẽ có không ít tu sĩ Bán Thần, vì một thân mạch, vì nội tình của hắn, dưới các loại nhân tố, tích lũy đến khi đủ, ở trên đại kiếp thứ này này đã thành công đột phá!

Đến lúc này, bọn ọ phải đối mặt chính là kiếp thứ hai. Kiếp nạn này đặc biệt huyền diệu. Có người gọi là trở lại nguyên trạng. Có người gọi là ngược dòng bản nguyên. Nói chung, trọng điểm của kiếp thứ hai này, chính là dung hợp!

Cùng một trong vô số những thứ giống hạt giống bồ công anh đang bay phất phơ trong này, dung hợp với nhau!

Loại dung hợp này, nhìn như dễ dàng. Nhưng trên thực tế mặc dù bị gọi là kiếp thứ hai, sau khi vượt qua kiếp thứ nhất, điều này gần như chính là cửa ải ngăn cản chín phần tu sĩ ở bên ngoài.

Trước kia, tu sĩ ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng không hiểu đối với kiếp thứ hai này, cũng không rõ nguyên nhân. Cho đến sau khi Thánh Hoàng thăng cấp Thái Cổ, nắm giữ năng lực cứu sống lại, mới giải ra được chân tướng kiếp thứ hai này của Thiên Tôn.

Kiếp nạn này thử thách, là thần thông công pháp!

Cả đời này tu luyện công pháp, đẩy mạnh bản thân đến Bán Thần đại viên mãn, là chỗ mấu chốt của cửa ải này. Căn cứ vào công pháp khác nhau, loại mức độ dung hợp này cũng không có giống nhau.

Nói như vậy, dung hợp đến ngoài năm phần, có thể xem như là vượt qua một kiếp này. Nhìn như chỉ có năm phần, nhưng độ khó khăn cực lớn. So với kiếp thứ nhất, phải khó khăn hơn rất nhiều. Vì ở kiếp thứ nhấtp còn có thể nghĩ biện pháp tích lũy sau đó phá tan. Kiếp thứ hai này... Hết thảy đều đã cố định. Trừ phi là tự phế tu vi, một lần nữa tu luyện. Nhưng công pháp tu luyện vẫn phải là đạo pháp đỉnh cấp ở bên trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Nếu như nói hai kiếp đầu đã ngăn cản chín phần tu sĩ ở bên ngoài, như vậy kiếp thứ ba, chính là sinh tử!

Hoặc là thành công, từ nay về sau trở thành Thiên Tôn. Hoặc là thất bại, tan thành mây khói, trở thành một phần hoa vĩnh hằng trong truyền thuyết Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Kiếp thứ ba này... Chính là tán thành!

Thu được hoa vĩnh hằng, cũng chính là được mẹ Vĩnh Hằng trong u minh tán thành. Chuyện này không có liên quan cùng tích lũy, cũng không có liên quan quá lớn đối với công pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1596: Hàng Ngũ Thiên Tôn Được Thiên Hạ Biết Tới!

Cho dù là Thái Cổ, cũng không tìm hiểu được quy luật trong đó. Bởi vì bất luận là Thánh Hoàng Triều hay Tà Hoàng Triều, đều có người huyết mạch hoàng tộc, tu hành công pháp của hai đại hoàng triều. Nhưng ở bước này đều có tình hình không hề được tán thành xuất hiện.

Ba đại kiếp nạn này, cũng chính là nguyên nhân đám người Cổ Thiên Quân, mắt lạnh nhìn về phía vòng xoáy. Cho dù là Thánh Hoàng, lúc này nhìn về phía vòng xoáy, cũng là tâm tính như vậy.

Bạch Tiểu Thuần có thể vượt qua kiếp thứ nhất. Chuyện này đối với Thánh Hoàng cũng tốt, ba người Cổ Thiên Quân cũng tốt, đều không thấy bất ngờ. Dù sao, từ sau khi Bạch Tiểu Thuần đến Thánh Hoàng Triều, bất luận là Thiên Long Ngư hay hạt sen, đều bị gia hỏa này ăn mất không ít. Ngay cả sự kiện củ sen lúc này, trong lòng bọn họ đều biết rõ, nhất định có liên quan đến Bạch Tiểu Thuần.

Tích lũy như vậy, dĩ nhiên là khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trên kiếp thứ nhất, thuận lợi vô cùng.

Điểm này, trong lòng Thánh Hoàng cũng rất phiền muộn. Nếu hắn sớm biết sẽ như vậy, trước đây nói cái gì cũng sẽ không để cho Bạch Tiểu Thuần ở lại trong Thánh Hoàng Thành.

- Bản hoàng không tiện quấy nhiễu. Vậy phải xem tạo hóa của bản thân Bạch Tiểu Thuần này.

Trong mắt Thánh Hoàng lóe qua sự tàn khốc. Trong lòng hắn thầm hừ lạnh. Nếu như Bạch Tiểu Thuần ở nơi khác thăng cấp, hắn còn có thể

điều động một hồi. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần ở bên trong Thánh Hoàng Thành, dưới sự chú ý của vạn người, hắn thực tại không có cách nào can thiệp.

Ở trong lúc ánh mắt của toàn bộ mọi người bên trong Thánh Hoàng Thành đều tập trung tại phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, vòng xoáy kinh thiên này ngưng tụ. Vòng xoáy này chuyển động, gần như không dừng lại, vẫn đang nổ lớn, không ngừng khuếch tán ra. Ba người Cổ Thiên Quân đều không nhịn không lui về phía sau.

Nhưng ngay khi bọn họ lui về phía sau, trong nháy mắt, đột nhiên, từ bên trong vòng xoáy này truyền ra một tiếng gầm khẽ của Bạch Tiểu Thuần. Tiếng gào thét này giống như rồng ngâm, trực tiếp đánh về phía cửu thiên, cuốn lên phong vân, chấn động toàn bộ Thánh Hoàng Thành. Điều này khiến cho những con Thiên Long Ngư trong thiên trì đó, mỗi một con đều run rẩy. Tất cả lặn xuống đáy nước, hoàn toàn không dám nhúc nhích dù chỉ nửa điểm.

Cùng lúc đó, ở trong nháy mắt khi ba người Cổ Thiên Quân cùng với Thánh Hoàng đều kinh hãi, vòng xoáy trên trời cao này nổ lớn, lấy một loại tốc độ không có cách nào tưởng tượng được, bỗng nhiên bạo phát, không ngừng khuếch tán ra, giống như trời cao bị người khác vén lên, bao trùm hơn mười châu Tiên Vực của Thánh Hoàng Thành!

Giờ phút này, tất cả tu sĩ tất cả sinh linh của thế giới Thông Thiên ở bên trong toàn bộ Tiên Vực, bất kể đang làm chuyện gì, đều không tự chủ được tâm thần chấn động. Hình như có một uy áp từ bên trong linh hồn bọn họ khiến cho bọn họ run rẩy. Theo vòng xoáy khuếch tán, uy áp từ trên trời ép xuống.

Thậm chí vòng xoáy này còn đang khuếch tán. Sau khi bao trùm toàn bộ Tiên Vực, cuối cùng lại làn tràn ra các Tiên Vực khác. Cảnh tượng như vậy, khiến cho ba người Cổ Thiên Quân bên trong Thánh Hoàng Thành, thần sắc đại biến, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Không có khả năng!

- Kiếp thứ hai này không ngờ lại nhanh chóng vượt qua được như vậy!

- Cho dù hắn tu luyện công pháp chính là Khôi Hoàng, cũng kiên quyết khó có thể dung hợp trong nháy mắt được!

Ba người Cổ Thiên Quân chợt nín thở, tâm thần chấn động lần đầu bạo phát toàn thân.

Ngay cả Thánh Hoàng đang ở trong hoàng cung, lúc này đều thoáng lắc người một cái, xuất hiện ở giữa không trung của hoàng cung, thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Trong mắt hắn lộ ra tinh quang, nhìn về phía chỗ phúc địa của Bạch Tiểu Thuần.

- Năm đó, thời điểm ta đang thăng cấp Thiên Tôn, kiếp thứ hai này ta phải mất thời gian một nén nhang. Kiếp thứ ba lại là ba ngày... Nhưng Bạch Tiểu Thuần này lại có thể không cần tới mười hơi thở... Bất Tử Trường Sinh Công sao... Như vậy, kiếp thứ ba của hắn nếu như cũng có thể thông qua, không biết sẽ cần thời gian bao lâu?

Ba người Cổ Thiên Quân cùng Thánh Hoàng đều bị chấn động. Càng không cần nói tới những tu sĩ quyền quý trong Thánh Hoàng Thành hiện tại kia. Trong lòng bọn họ từ lâu đã vô cùng hoảng sợ, sắc mặt mỗi người đều biến hóa thất thanh. Bên tai bọn họ, đột nhiên... xuất hiện tiếng thì thào!

Tiếng thì thào này giống như chúng sinh nói, lại giống như mẹ Vĩnh Hằng hô hoán, không phân biệt rõ được là từ chỗ nào truyền đến, giống như năm tháng, giống như thiên địa!

Đây là dấu hiệu, sau khi vượt qua kiếp thứ hai, mới xuất hiện tiếng Vĩnh Hằng nỉ non, cũng chính là dấu hiệu đạo chủng sắp được ngưng tụ ra!

Không chỉ là tu sĩ bên trong Thánh Hoàng Thành nghe được, giờ phút này hễ là chỗ vòng xoáy bao phủ trên trời cao, vô số sinh mạng bên trong

toàn bộ Thánh Hoàng Triều, ở bên tai tất cả đều nghe được tiếng nỉ non này!

Cho dù người của thế giới Thông Thiên cũng vậy, Nhất thời toàn bộ Thánh Hoàng Triều đều chấn động kinh ngạc!

Mặc dù phần lớn mọi người không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn có không ít người đã từng trải qua chuyện tương tự, hoặc là đã nghe nói qua, lập tức liền suy đoán ra đáp án.

- Có người... đang thăng cấp Thiên Tôn!

Cái chân tướng này từ các châu ở bên trong Thánh Hoàng Triều truyền ra, hình thành gió bão mênh mông giống như vòng xoáy trên trời cao, cuốn ra tất cả mặt đất!

Thậm chí trong Tà Hoàng Triều cũng lập tức thăm dò điều tra được chuyện này. Tà Hoàng cũng bị chấn động, chăm chú nhìn về chỗ phương hướng Thánh Hoàng Thành. Công Tôn Uyển Nhi được đổi trở về. Hiện tại nàng không ở trong Tà Hoàng Thành, mà đi theo đại quân, đang đi về phía trước. Nàng ngồi ở trên chiếc thuyền xương, thần sắc vốn thản nhiên. Nhưng rất nhanh, nàng lại chợt mở to mắt, nhìn về phía phương hướng Thánh Hoàng Thành.

- Là tiểu ca ca...

Ở Tu Chân Giới, một khi thăng cấp Thiên Tôn thành công, lập tức danh chấn toàn thế giới!

Động tĩnh như vậy, Bạch Tiểu Thuần đang chìm đắm ở trong sự dung hợp, lại hoàn toàn không hay biết gì. Hiện tại trong đầu hắn trống rỗng, hình như chỉ còn lại có sự bình tĩnh cùng bản năng.

Mặc dù là ở Thánh Hoàng cùng ba người Cổ Thiên Quân nhìn lại, dung hợp chấn động trong nháy mắt, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cũng không có để ý tới. Hắn chẳng qua là cảm thấy mình hóa thành một

phần của cây bồ công anh, lúc này đang ở trong hư vô nhẹ nhàng tung bay, không có phương hướng. Nhưng hắn lại mơ hồ, cảm nhận được hình như có một giọng nói đang vang vọng ở bên trong linh hồn mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1597: Đạo Chủng (1)

Hắn không biết giọng nói này đang nói cái gì, chỉ là theo bản năng cảm thấy rất an toàn, rất ỷ lại, giống như mẫu thân. Hắn quên đi tất cả, hình như thật sự trở thành cây bồ công anh, chậm rãi nhẹ nhàng tung bay ở trong hư vô tối tăm.

Không biết qua bao lâu, dường như là một năm, lại có lẽ là một trăm năm, một vạn năm... Ở bên trong hư vô này, dường như không có khái niệm thời gian. Cho đến có một ngày, hắn dường như cuối cùng đã nghe rõ được âm thanh này.

- Hài tử của ta, nói cho ta biết, tên của ngươi...

- Ta là... Bạch Tiểu Thuần!

Trong chớp mắt khi giọng nói của Bạch Tiểu Thuần từ trong miệng hắn truyền ra, hình như mỗi một lời nói liền hóa thành sấm trời nổ vang. Hư vô tan vỡ. Chỗ thế giới này của hắn chia năm xẻ bảy. Ở trong sự vỡ nát diệt vong, Bạch Tiểu Thuần tỉnh lại. Hắn đã thức tỉnh ở bên trong cây bồ công anh, cũng thức tỉnh ở bên trong phúc địa Thánh Hoàng Triều.

Ở chớp mắt khi đôi mắt hắn mở mắt ra, tất cả ký ức đều hiện lên ở trước mắt hắn. Trong cơ thể hắn, đã xuất hiện thêm một hạt giống... giống như hạt giống của cây bồ công anh vậy...!

Chính là, đạo chủng!

Giờ phút này, quỹ tích của phong vân biến đổi. Tâm thần chúng sinh ở Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều, không quan tâm là tu vi gì, bất

kể là ai... Tiếng thì thầm vang lên ở bên trong đầu bọn họ, bên tai bọn họ hình như đều nói cho bọn họ, cùng một câu nói!

Thế gian có thêm vị Thiên Tôn, đứng vào hàng thứ mười một, kỳ danh... Bạch Tiểu Thuần!

Cũng ở trong một chớp mắt này, bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, bên cạnh thân thể khổng lồ của Chúa Tể, ở trong một mảnh tinh không tối tăm, có một quái vật khổng lồ giống như đại lục vậy. Nhìn kỹ, nó chính là nửa cây quạt!

Mặc dù không trọn vẹn, nhưng lại ở bên trong tinh không này, nhanh chóng lướt đi, giống như lưu tinh.

Phương hướng ban đầu của nó vốn không phải là Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Nhưng theo tu vi của Bạch Tiểu Thuần đột phá, theo âm thanh truyền vào trong tai của chúng sinh Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, hình như ở nơi đó, hình thành một vòng xoáy vô hình, khiến cho quái vật khổng lồ không trọn vẹn này thay đổi phương hướng một chút, tốc độ càng tăng nhanh hơn so với trước rất nhiều. Nhưng dựa theo quỹ tích của nó có thể thấyn, cho dù phương hướng bị thay đổi, cuối cùng nó vẫn sẽ thoáng lướt qua Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Cây quạt đến, không người nào phát hiện ra. Cho dù là Hoàng giả Thái Cổ, vì khoảng cách xa xôi, cũng không cảm giác được ở trong tinh không cây quạt đang cấp tốc tới gần này!

Lúc này, ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn, tất cả chúng sinh bất luận là Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, bên tai bọn họ đều rõ ràng vang vọng tên của Bạch Tiểu Thuần!

Thiên địa hình như có linh. Nếu có Thiên Tôn xuất hiện, nhất định sẽ truyền khắp thiên hạ!

Giống như Công Tôn Uyển Nhi đã từng nói, chúng sinh của thế gian này giống như leo lên một cây thang cực lớn. Mỗi người đều có niêm, từ

đuôi đến đầu, ngưng tụ đạo chủng đồng thời, cũng ảnh hưởng thế giới.

Bên trong Thánh Hoàng Triều, khí tức ba người Trần Tô nghiêm trọng, trong mắt lộ ra tinh quang, nhìn vào bên trong phúc địa của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này đang có một khí thế không có cách nào bị ngăn cản, đang không ngừng bạo phát, quét ngang toàn thế giới.

Mặc dù là Thánh Hoàng, lúc này cũng đang trầm mặc. Trong lòng hắn có chút phức tạp. Hắn hiểu rõ, từ giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần đến từ thế giới Thông Thiên này lại dường như tìm được bản thân hắn. Nếu như nói trước đó bản thân Bạch Tiểu Thuần chỉ có hai giá trị, như vậy bắt đầu từ trong một chớp mắt này, ở trong mắt Thánh Hoàng, giá trị của Bạch Tiểu Thuần lại thêm nhất tầng!

Đây dù sao cũng là... Thiên Tôn!

Mà sự sắc bén dâng lên trước đó vì chuyện củ sen, vào giờ phút này cũng bị Thánh Hoàng áp chế xuống.

Trong một chớp mắt này, các quyền quý trong Thánh Hoàng Triều, cho dù là vị Lưu Thiên Hầu kia, tâm thần cũng cực kỳ không bình tĩnh. Thật ra, lần này Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn thuận lợi vượt ra ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng những là Thánh Hoàng Triều chấn động kinh ngạc, ở chỗ Tà Hoàng Triều cũng giống như vậy. So với tâm tình phức tạp của người tại Tiên Vực của Vĩnh Hằng, hiện tại các tu sĩ thế giới Thông Thiên ở bên trong hai đại hoàng triều này, phần lớn mọi người khi trong chớp mắt nghe được âm thanh dường như thế giới vang vọng ở bên tai này, đều kích động phấn chấn đến cực hạn.

Bên trong Thần La Châu, quý phủ đại tôn, vẻ mặt Cự Quỷ Vương vốn đang thâm trầm, rầu rĩ đối với chuyện dưới quyền cằn cỗi. Lúc này hắn chợt đứng lên, hơi thở ngừng lại, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

- Bạch Tiểu Thuần, trở thành Thiên Tôn!

Trong sự kích động Cự Quỷ Vương ngửa mặt lên trời cười to.

Đang truyền ra tiếng cười, còn có ở trong đồng hoang tại một châu khác. Đại Thiên Sư Man Hoang đang nhanh như tên bắn đi về phía trước. Thân thể hắn chợt dừng lại sau, ngẩng đầu nhìn về phương hướng Thánh Hoàng Thành. Rất lâu sau đó, thần sắc của hắn có phần phức tạp, có phần vui mừng, có vẻ tươi cười, còn có cả sự quyết đoán.

- Cũng nên đi thăm Cự Quỷ Vương...

Đại Thiên Sư nhẹ giọng thì thào. Hắn xoay người lắc một cái, thay đổi phương hướng, lao thẳng đến Thần La Châu.

Không chỉ có Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư phấn chấn. GHiờ khắc này ở bên trong Tà Hoàng Triều, Thiết Đản đang bảo vệ Tống Quân Uyển, nhanh chóng đi về phía trước, tránh từng nhóm người có mục đích riêng. Ở dưới sự bảo vệ của Thiết Đản, Tống Quân Uyển rất an toàn.

Mà theo thời gian trôi qua, hiện tại chiến lực Thiết Đản đã cường hãn hơn so với trước đây rất nhiều. Hắn tự nhiên đạt tới cảnh giới Thiên Nhân. Cũng chính là vào lúc này, tiếng thì thào đến từ thiên địa đó, vang vọng ở bên tai Thiết Đản cùng Tống Quân Uyển.

Thân thể Tống Quân Uyển run lên. Thiết Đản cũng thở dốc kích động. Nó chợt ngẩng đầu, từ phía xa nhìn về phương hướng Thánh Hoàng Thành.

- Thiết Đản, Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn!

Tống Quân Uyển mừng đến chảy nước mắt. Sau khi nàng đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, cùng đám người thất tán, đây là tin tức thứ ba khiến cho nàng phấn chấn!

Tin tức thứ nhất là biết Bạch Tiểu Thuần được Thánh Hoàng sắc phong Thông Thiên Công. Tin tức thứ hai lại là không lâu trước, nàng

nhận được đến từ Linh Khê lão tổ truyền âm, biết ở Linh Khê lão tổ cùng đám người Lý Thanh Hậu đang cố gắng, đã lục tục tìm được không ít người của Nghịch Hà Tông. Lúc này, nàng chính là muốn cùng Thiết Đản, chạy về phía chỗ Nghịch Hà Tông tập trung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1598: Đạo Chủng (2)

Nàng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện đi tới Thánh Hoàng Thành. Nhưng khoảng cách quá xa. Hiện tại gần nhất, chính là chỗ của Linh Khê lão tổ.

Cũng trong lúc đó, đám người Linh Khê lão tổ, Lý Thanh Hậu ở bên trong Tà Hoàng Triều. Tâm thần bọn họ đều tràn ngập sự kích động. Bọn họ gặp khó khăn, bọn họ gặp cay đắng, bọn họ cố gắng, lúc này tất cả hình như đều có hi vọng cùng động lực lớn hơn nữa!

- Chuyện Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn, đối với thế giới Thông Thiên mà nói, sẽ khiến lòng người phấn chấn!

Linh Khê lão tổ cười to. Trong tiếng cười mang theo sự vui mừng, còn có chờ mong.

- Thanh Hậu, tiếp theo những đệ tử Nghịch Hà Tông chúng ta liên hệ được, sẽ lục tục chạy đến đây! Thánh Hoàng Thành quá xa, chúng ta không qua được. Nhưng lão phu tin tưởng, Tiểu Thuần tất nhiên sẽ có một ngày, tìm được chúng ta!

Trong tiếng cười của Linh Khê lão tổ, Lý Thanh Hậu ở bên cạnh cũng cười. Trong mắt nàng lộ ra hồi ức. Dường như nàng lại nhìn thấy được Mạo Nhi Sơn, thấy được thiếu niên có chút quê mùa kia...

Đồng thời ở bên trong Tà Hoàng Triều, thời gian hơn một năm này, tốc độ Tống Khuyết trưởng thành cực nhanh. Ở dưới sự giết chóc cùng tranh đoạt này, hắn tuy nhiều lần gặp nguy cơ sinh tử, nhưng bằng sát khí trong xương cốt hắn, hắn vẫn cắn răng kiên quyết chịu đựng. Hắn không

có đi tìm Linh Khê lão tổ, mà là giống như một con sói cô độc, ở Tiên Vực bên trong lãnh thổ Tà Hoàng Triều khổng lồ này, sử dụng toàn lực khiến cho mình không ngừng cường đại.

Giờ phút này, hắn đã cách đột phá Nguyên Anh, bước vào Thiên Nhân, chỉ kém nửa bước!

Âm thanh Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn, cũng truyền vào đến trong tai của hắn. Bước chân của Tống Khuyết chợt dừng lại. Sau khi trầm mặc một hồi, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng trong mắt hắn vẫn mang theo kiên định. Hắn xoay người thoáng một cái, biến mất ở trong bóng đêm.

Bên trong thế giới Vĩnh Hằng, sói cô độc giống như Tống Khuyết cũng không ít. Chu Tử Mạch cũng là một trong số đó. Chỉ có điều vì bản thân tu vi của nàng chính là Thiên Nhân. Nàng lại cực kỳ cẩn thận, che giấu tung tích vô cùng tốt. Quan trọng nhất chính là, giết chóc của nàng cùng Tống Khuyết khác nhau. Chu Tử Mạch lựa chọn, là gián tiếp khống chế.

Lại không phải khống chế thế lực một phương, mà là ở một năm nay, khống chế năm chỗ tông môn. Tung tích của bản thân nàng càng mờ ảo. Người ngoài rất khó phát hiện.

Lợi dụng tông môn khống chế trong tay, bất luận là trên phương diện tu luyện hay tra xét tin tức, Chu Tử Mạch đều vượt qua những con sói cô độc khác. Khi âm thanh thì thào nói Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn truyền vào bên tai nàng, Chu Tử Mạch đang ẩn nấp ở trong tông môn thứ sáu nàng muốn khống chế. Thân thể mềm mại liền chấn động. Đồng thời, nàng xoa bụng của mình, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp giống như trăm hoa nở rộ vậy.

- Tiểu gia hỏa, phụ thân đáng chết của ngươi xem ra vẫn rất lợi hại.

Cũng vào giờ phút này, ở trong Tà Hoàng Thành của Triều Tà Hoàng này, trong một chỗ bị động phủ bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, một nam tử

trung niên ngồi khoanh chân. Thời điểm ở bên tai truyền đến tiếng thì thào này, hai mắt nam tử trung niên này bỗng nhiên mở ra, lộ ra sự phức tạp.

- Bạch Tiểu Thuần... Ngươi nhanh hơn so với ta một bước. Nhưng vậy thì tính sao!

Hồi lâu sau, nam tử trung niên này hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Trong nháy mắt, trong cơ thể hắn lại cũng có khí thế phá vỡ vách ngăn, ở bên trong Tà Hoàng Thành, bạo phát ra!

Lúc này, ở toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng này thoáng bị chấn động. Đồng thời, bên trong Thánh Hoàng Thành, trong phúc địa, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận đạo chủng trong cơ thể này giống như hạt cây bồ công anh vậy, trong lòng kích động không thôi.

- Cuối cùng, đột phá!

Một lát sau, hắn giơ tay phải, vung lên. Nhất thời toàn thân hắn có ánh sáng lập lòe. Đạo chủng kia rốt cuộc xuyên qua thân thể hắn, trôi lơ lững ở trước mặt của hắn. Nhìn đạo chủng trước mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Đây là đạo chủng sao...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Trên đạo chủng phía trước hắn có vô số phù văn lập lòe, vô cùng chói mắt. Đồng thời, nó hình như cũng ẩn chứa ý niệm vô cùng. Nhất là Hàn Môn Dưỡng Niệm Quyết trước đây hắn tu luyện, một tia niệm lực đã nhiều lần cứu hắn lúc này xuất hiện, cũng ngưng tụ ở bên trong đạo chủng này.

Hồi lâu, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần thu hồi. Đạo chủng lại lóe lên ánh sáng, một lần nữa dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, một lực tu vi dồi dào vượt xa so với Bán Thần, từ trong cơ thể hắn bạo phát ra.

Tiếng sấm giống như gió bão vang lên. Tóc hắn không gió tự động bay phần phật. Một cảm giác cường hãn không ngừng dâng lên trong lòng. Chuyển biến từ Bán Thần đến Thiên Tôn, giống như lột xác, hoàn toàn khác nhau!

Nếu như hiện tại hắn đánh với Quỷ Mẫu một trận, như vậy hắn có nắm chắc, căn bản cũng không cần làm cho suy yếu Quỷ Mẫu từng phần một. Dựa vào tu vi của mình hôm nay, dưới một kiếm, nhất định có thể chém rách được phòng hộ của chiến thuyền xương trắng!

Nhất là điều khiển đối với niệm lực, khiến cho Bạch Tiểu Thuần mơ hồ có một loại ảo giác. Gường như giờ phút này, mình đã đứng ở trên đám mây, có thể bao quát thiên địa. Chỉ cần một ý niệm, là có thể đã tới suy nghĩ trong đầu của chúng sinh.

Hắn nghĩ đến Công Tôn Uyển Nhi ở trên biển Vĩnh Hằng, thi triển đạo pháp niệm lực. Một khắc kia hắn cảm nhận là dường như vô số chúng sinh đưa tay chộp mình một cái. Hắn không thể chống lại, không có cách nào phản kích. Nếu không có một tia niệm lực trong cơ thể này hóa giải, cho dù Bạch Tiểu Thuần có khả năng khôi phục nghịch thiên, nhất định cũng khó có thể phá giải được!

Mà giờ khắc này... Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rõ ràng, mình cũng có thể làm được điểm này!

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng lại có đầy đủ... tư cách điều khiển ý niệm của chúng sinh!

- Trước đó ta vẫn không rõ... Vì sao sau khi Bất Tử Trường Sinh Công đến cảnh giới Thiên Tôn này, phía trước lại không có đường...

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền, hồi lâu sau mới mở ra. Lúc này, trong mắt của hắn có ánh sáng lóe lên.

- Mà bây giờ, ta nghĩ ta đã hiểu...

- Cơ thể con người có năm ngọn núi lớn, năm tầng gông cùm xiềng xích, tạo cho Bất Tử Trường Sinh Công, mặc dù cuối cùng nhìn như dừng lại ở cảnh giới Đại Thừa, nhưng trên thực tế... sau khi đi đến một bước này, giống như cùng căn cơ đã bị rèn quá sâu qua dày. Bày ra ở trước mặt, đã không còn là con đường có người đã đi qua, mà là... con đường của chính mình!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1599: Tự Nghĩ Ra Đường! (1)

- Cường hãn giống như Khôi Tể, năm đó cũng thua ở trong tay Chúa Tể từ bên ngoài đến này. Như vậy đã nói rõ, dường như tiếp tục dựa theo phương pháp của tiền nhân, chung quy vẫn sẽ có điểm cuối.

- Cơ sở đánh tốt. Con đường phía sau... dựa theo từng trải, đầu mối tư tưởng của mỗi người khác nhau, cũng sẽ có lựa chọn khác nhau. Nghĩ đến không chỉ là hoàng tộc thế giới Thông Thiên như vậy, Tà Hoàng, Thánh Hoàng... cũng là như vậy!

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói. Dĩ nhiên hắn đã hiểu ra.

- Bất Tử Trường Sinh Quyển, giống như là thổ nhưỡng. Ở trong thổ nhưỡng này sẽ mọc ra cái gì, vậy phải xem đạo của mỗi người...

- Trên Bán Thần là Thiên Tôn. Trên Thiên Tôn là Thái Cổ. Muốn trở thành Thái Cổ, dựa theo tin tức Công Tôn Uyển Nhi cùng với ta tìm hiểu được, lại là đạo chủng mọc rễ nẩy mầm, nở rộ thành đạo niệm. Một khi có đạo niệm, chính là Thái Cổ!

- Đạo chủng, đạo niệm, đây là chênh lệch giữa Thiên Tôn cùng Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một hồi. Suy nghĩ trong đầu hắn càng thêm rõ ràng. Trước đó, lúc tu vi chưa đột phá, hắn vẫn chỉ ngây thơ không hiểu. Lúc này khi cảm nhận được đạo chủng trong cơ thể, đối với đạo niệm của cường giả Thái Cổ, hắn gián tiếp cũng có một tia phán đoán của mình.

- Nếu như nói Thiên Tôn dựa vào đạo chủng, có thể mượn tới ý niệm của chúng sinh, bản thân hắn cũng là một trong chúng sinh. Như vậy thân là cường giả Thái Cổ, dựa vào đạo niệm của bản thân... Dường như vượt ra ngoài thiên địa, vượt lên tồn tại chí cao. Thiên Tôn không thể hoàn toàn chấn động. Đạo niệm của cường giả Thái Cổ lại bao trùm toàn thế giới!

- Một ý niệm, lựa chọn số phận, cho nên mới có tư cách, đi cứu sống lại cường giả Thiên Tôn...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn không biết tất cả suy nghĩ của riêng mình có chính xác hay không. Nhưng hắn tin tưởng, ít nhất có phân nửa là phù hợp với sự phán đoán của mình.

- Nói cách khác, ta phải tự nghĩ ra... Bất Tử Trường Sinh Công quyển thứ ba!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng chói lòa.

- Mà mục đích của quyển thứ ba này, chính là khiến cho đạo chủng của ta từ từ mọc rễ nẩy mầm, sau đó nở rộ ra đóa hoa đạo niệm!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ, tất cả khí tức, tất cả sóng tu vi dao động của hắn đều ở trong một chớp mắt này, liền thu lại, hoàn toàn không còn lộ ra ngoài nữa, mà tràn ngập ở bên trong thân thể. Suy nghĩ của hắn cũng ở trong một cái chớp mắt này, từ từ chìm đắm xuống, không buồn không vui, một mảnh yên tĩnh.

- Bất tử là một loại trạng thái, nhìn như khôi phục, nhưng trên phương diện gián tiếp cũng có liên quan đến thời gian. Chỉ có trăm triệu năm bất diệt, mới có thể xưng là bất tử!

- Mà trường sinh tuy là một loại ý thức, cũng có liên quan đến thời gian, tồn tại lâu dài xuống… Như vậy quyển thứ ba... Chắc hắn là là cái gì chứ...

Ở trong sự yên tĩnh này, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu suy nghĩ tìm hiểu. Sau khi hai mắt chậm rãi khép kín, hắn chìm vào bên trong minh tưởng, hồi ức lại những năm tháng đã từng, hồi ức lúc tu luyện Bất Tử Quyển, hồi ức Trường Sinh Quyển thu được, hồi ức tất cả mọi thứ ở trong thế giới Thông Thiên, sau khi mình được sinh tất...

Tất cả ký ức đều đang hiện ra ở trong đầu của hắn.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang tự nghĩ ra công pháp, theo tu vi nội liễm, chỗ bên ngoài phúc địa của hắn, vòng xoáy gió bão đang tràn ngập trong phạm vi vô tận cũng chậm rãi biến mất.

Tiếng thì thào vang vọng ở bên tai mọi người, cũng vào giờ phút này đã dần dần đi xa. Sau một hồi lâu, khi đại thế giới khôi phục lại như bình thường, ba người Cổ Thiên Quân bọn họ đứng ở giữa không trung, nhìn phúc địa yên tĩnh, trầm mặc xuống. Những người khác không biết giờ phút này Bạch Tiểu Thuần đang làm cái gì. Nhưng bọn họ làm sao có thể không biết.

- Hắn đang... tự nghĩ ra công pháp!

Trần Tô chậm rãi mở miệng. Bước này, năm đó ba người bọn họ cũng đều trải qua, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của bước này, quyết định chiến lực của Bạch Tiểu Thuần ở trên cảnh giới Thiên Tôn này, đồng thời có thể có một chút khả năng... sau này đột phá trở thành vị Hoàng giả Thái Cổ thứ ba bên trong toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng hay không!

Lúc này mỗi một người ở bên trong Thánh Hoàng Thành đều hít vào một hơi. Nhất là những tu sĩ quyền quý kia, thần sắc đều biến hóa. Mặc dù bọn họ không biết Bạch Tiểu Thuần đang làm cái gì, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn về phía phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, cũng đều mang sự kiêng kỵ mãnh liệt.

Cho dù giờ phút này, phúc địa đã không có sóng dao động mênh mông giống như vừa rồi, nhưng ở bên trong cảm nhận của mọi người,

phúc địa yên tĩnh lúc này lại càng giống như một con mãnh thú mặc dù từ từ nhắm hai mắt, chỉ khi nào đôi mắt mở ra, sẽ cắn nuốt tất cả!

Phải biết rằng trước đó tu vi của Bạch Tiểu Thuần chỉ là Bán Thần, bọn họ có thể không để ý tới, có thể dùng ngôn từ bên trong có cất giấu sự châm chọc, có thể khinh miệt. Nhưng bây giờ... Bạch Tiểu Thuần đã thăng cấp thành Thiên Tôn, trở thành vị Thiên Tôn thứ mười một bên trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, đã trở thành tôn bại bọn họ không thể chỉ trỏ nói xấu sau lưng giống như thường ngày.

Ở đây cho dù là vương triều, cho dù có quy củ, nhưng chung quy vẫn là Tu Chân Giới, chung quy vẫn... người mạnh là vua!

Nếu Bạch Tiểu Thuần không phải là người của thế giới Thông Thiên, như vậy trong lòng của bọn họ lúc này sẽ vui mừng khôn xiết, thậm chí có chút kiêu ngạo, sẽ đối với Bạch Tiểu Thuần tôn kính vô cùng. Chỉ là thân phận khác nhau, lai lịch không giống nhau. Tất cả những điều này khiến cho mọi người đối với Bạch Tiểu Thuần cực kỳ phức tạp.

Nhưng phần nhiều chính là nghĩ lại mà sợ hãi. Trước đó bất luận là sự kiện Thiên Long Ngư, hay hạt sen, ngôn từ của bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần cùng với thỉnh tấu về phía Thánh Hoàng, cái trước không chút khách khí, cái sau càng nhiều lần lên lớp giảng bài trừng phạt.

Nếu Bạch Tiểu Thuần vẫn luôn là Bán Thần thì cũng thôi. Lúc này hắn đã thăng cấp Thiên Tôn, trong lòng những người quyền quý kia không khỏi thầm kêu khổ. Bọn họ càng không muốn Bạch Tiểu Thuần tiếp tục ở lại bên trong Thánh Hoàng Thành. Thật ra, mấy chuyện lần trước, khiến cho bọn họ có một loại dự cảm mãnh liệt...

- Khi hắn chỉ là Bán Thần, thiếu chút nữa đã khiến cho căn cơ của Thánh Hoàng Thành tan vỡ... Cứ thế mãi, Thánh Hoàng Thành lâm nguy!

- Nhất định phải để cho hắn rời xa nơi đây. Người này ta xem như đã nhìn rõ. Lưu giám lệnh nói không sai. Hắn chính là một tai họa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1600: Tự Nghĩ Ra Đường! (2)

- Hắn ở Thánh Hoàng Thành mới hơn một năm, kết quả... Thiên Long Ngư ít đi phân nửa, hạt sen ít đi bảy phần. Ngay cả củ sen... cũng mất đi không ít!! Thánh Hoàng nhà lớn nghiệp lớn, tổn thất tiếp nữa, chúng ta không tốt được!

- Ta có thể xác định, tiếp tục như vậy nữa, với lực gây tai họa của người này, theo tu vi của hắn là Thiên Tôn, hắn nhất định sẽ đặt mục tiêu ở trên người chúng ta. Đến lúc đó đánh cũng đánh không lại. Người này lại am hiểu nguỵ biện. Chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!

Sau khi mọi người gần như đạt được nhất trí ở trên ý thức này, đến những quyền quý từ bên trong Thánh Hoàng Thành, mỗi người đều lập tức thỉnh tấu Thánh Hoàng.

- Bệ hạ, Thông Thiên Công thăng cấp Thiên Tôn, đây là một chuyện lớn của Thánh Hoàng Triều ta. Thần thỉnh tấu, lấy thân phận cùng công lao của Thông Thiên Công, tiếp tục ở lại Thánh Hoàng Thành đã không thích hợp nữa. Hắn chắc hẳn nên đi tớiTiên Vực thứ hai, làm Thiên Tôn trấn thủ Tiên Vực thứ hai!

- Bệ hạ, Tiên Vực thứ hai quanh năm mâu thuẫn chinh chiến cùng Tà Hoàng Triều. Triệu Nguyên Hàn Thiên Tôn đã trấn thủ ở nơi đó nhiều năm. Đối với Thánh Hoàng Triều ta mà nói, bất kể là công lao hay khổ lao đều cực lớn. Cũng có thể để cho lão nhân gia ta trở về an dưỡng tuổi thọ.

- Không sai. Bệ hạ, thần cũng thỉnh tấu, để cho Thông Thiên Công rời khỏi... Chúng ta không thể để cho Thông Thiên Công thất vọng đau khổ.

Hắn đã có danh trạng bắt trói Thiên Tôn. Cao loa lớn như vậy, làm sao có thể không để cho thực chức!

Thỉnh tấu đến từ quyền quý khắp trong triều, tất cả hội tụ đến trước mặt Thánh Hoàng. Cũng có không ít tu sĩ tự mình đến, tận tình mở miệng. Phong thái của mỗi người đều nhất trí, Bạch Tiểu Thuần tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại Thánh Hoàng Thành!

Cho dù là Thánh Hoàng, lúc này cũng vô cùng đau đầu. Hắn từ lâu đã ý thức được, trước đó mình để Bạch Tiểu Thuần ở tại chỗ này, có chút khinh thường. Thật ra hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần này có thể lăn qua lăn lại như vậy.

Hết lần này tới lần khác còn không có lộ ra nhược điểm. Mỗi lần lăn qua lăn lại, đều sẽ làm giá trị của bản thân hắn, lớn hơn một ít. Nhất là nghĩ đến Thiên Long Ngư của mình, nghĩ tới tương lai rất nhiều năm đều không có hạt sen, nghĩ đến những lá sen khô vàng này cùng với hoa sen ủ rũ, Thánh Hoàng cũng có loại dự cảm mãnh liệt, nếu như mình lại cố ý lưu Bạch Tiểu Thuần lại, Thánh Hoàng Thành chắc hắn thật sự sẽ kết thúc.

Mà nhìn những tu sĩ quyền quý kia một chút, Thánh Hoàng cũng có thể hiểu được, biết được những người này đang khiếp sợ. Bọn họ lo lắng sau khi Bạch Tiểu Thuần xuất quan, sẽ phát huy lực gây tai họa của hắn ảnh hưởng đến trên người bọn họ. Đù sao đến nay, gặp tai họa từ Bạch Tiểu Thuần, hình như chỉ có mình...

- Bạch Tiểu Thuần đáng chết này!

Thánh Hoàng nghĩ đến đây, càng tức giận. Nhất là liên tưởng một chút tới hình ảnh sau này, hắn lại thở dài một tiếng. Hắn hiểu rõ đến khi đó, mình đâm lao phải theo lao, đánh cũng không được, không đánh cũng không được. Tà Hoàng Triều cũng nhất định sẽ nhân cơ hội này, cố gắng hết sức lôi kéo...

Tất cả những điều này, khiến cho Thánh Hoàng càng thêm đau đầu.

- Bạch Tiểu Thuần đáng chết này, thế nào lại có thể lăn qua lăn lại như thế!! Sớm biết rằng như vậy, ta cũng không cần hắn ném danh trạng!

Thánh Hoàng lại thở dài. Hắn đang muốn có quyết định. Nhưng vừa nghĩ tới nếu ném Bạch Tiểu Thuần tới Tiên Vực thứ hai, như vậy Tiên Vực thứ hai có thể... cũng sẽ nguy hiểm!

Nếu như đổi lại là trước kia, Thánh Hoàng tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy. Nhưng trải qua một năm này, tự mình thể nghiệm năng lực gây họa của Bạch Tiểu Thuần, Thánh Hoàng cũng sợ. Nhưng hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần đã là Thiên Tôn, không có khả năng bổ nhiệm làm tôn sư cho một châu. Dù thế nào, cũng phải là tôn sư Tiên Vực mới có thể.

Ở trong thời điểm Thánh Hoàng đang rầu rĩ, văn võ toàn triều lục tục thỉnh tấu, bên trong Thánh Hoàng Thành, trong phúc địa của Bạch Tiểu Thuần, hắn khoanh chân tĩnh tọa, đang nhớ lại quá khứ của cả đời mình. Hai mắt lặng lẽ mở, mang theo một tia hiểu ra, mang theo một tia mờ mịt, thì thào nói nhỏ!

- Hồi ức của ta, tất cả mọi thứ ở thế giới Thông Thiên, tất cả ký ức từ khi bắt đầu sinh ra, đều là quá khứ...

- Đạo chủng mọc rễ, cuối cùng nở rộ ra đạo niệm...

- Dung hợp với nhau, chính là... Quá khứ niệm!

- Bất Tử Quyển, bên trong Trường Sinh Quyển, mặc dù không rõ ràng cho thấy sự liên quan cùng với thời gian, nhưng lại đều ý ngầm trong đó. Nếu như thế, quyển thứ ba của ta...

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói.

- Lấy ký ức trong quá khức của ta, lại hóa quá khứ niệm!

- Lấy lời ta nói lúc này, nhưng hóa thanh hiện tại niệm!

- Lấy số phận của ta sau này, lại hóa thành niệm tương lai

Theo ba câu này nói ra, khí tức ứ đọng ở trong ngực Bạch Tiểu Thuần lên xuống không ngừng. Trong mắt của hắn phần nhiều sự hiểu ra. Sự mờ mịt lại nhanh chóng tiêu tan. Thay vào đó chính là càng thêm tỉnh táo.

Nhất là giọng nói của hắn, giống như ẩn chứa lực quy tắc kỳ dị nào đó, ở bên trong phúc địa này chợt xa chợt gần. Dường như ở bên tai, lại dường như ở bên ngoài bầu trời, giống như bây giờ nói ra, nếu như quá khứ niệm, càng giống như từ tương lai truyền vào.

Càng ảnh hưởng tới hư vô ở bốn phía xung quanh, khiến cho từng vết nứt, vòng xoáy liên tiếp, từng mảnh một thật gió bão giống như bị nén lại, ở bên trong phúc địa này, tùy ý có thể thấy được. Nhưng hết lần này tới lần khác... Không có bất cứ chấn động nào truyền ra bên ngoài phúc địa!

Lúc này nếu như có người ngoài ở bên trong phúc địa này, nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, nhất định sẽ cảm nhận được rõ ràng, thời gian trong phúc địa toàn bộ này trôi qua, hình như mơ hồ, xuất hiện sự vặn vẹo, có khác nhau cùng với bên ngoài!

Dường như, quá khứ, hiện tại, sau này, ba thứ trong đó, ở trong phúc địa này, có trình độ dung hợp nào đó, lại xuất hiện mức độ va chạm nhất định!

Nói không rõ, không nói rõ, huyền diệu đến cực điểm. Đồng thời, càng nghe rợn cả người!

Thật ra, lúc này Bạch Tiểu Thuần sáng tạo ra công pháp, vượt ra ngoài sự tưởng tượng của những người khác. Cho dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng đủ khiến cho những người biết được, tâm thần chấn động mãnh liệt.

Phải biết rằng, cho dù là Thiên Tôn, mặc dù có thể hồi tưởng ngắn ngủi, nhưng đây chẳng qua là đạo pháp. Thậm chí ở trình độ nào đó, là Hoàng giả Thái Cổ mượn lực của hoàng triều. Nhưng ở chỗ Bạch Tiểu Thuần... Lại lập ý lên, đã lục lọi đến đạo thời gian!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1601: Tuyên Cổ Quyển!

- Niệm quá khứ, niệm hiện tại, niệm tương lai... thời điểm ba niệm này đều đạt được đại thành, chính là ngày ta đột phá Thiên Tôn, bước vào Thái Cổ!

Các vết nứt quỷ dị gió bão, trong toàn bộ phúc địa, không chỗ nào không có mặt, càng thêm mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, vẫn quỷ bí vô cùng vang vọng ra.

- Mà tên của quyển thứ ba này, liền là mãi mãi đi. Tuyên Cổ Quyển!

Trong phút chốc hai mắt Bạch Tiểu Thuần phóng ra ánh sáng chói lòa, giống như có tia chớp vô hình đánh xuống, nổ lớn ở tám phương, tất cả một cảnh tượng kỳ dị bên trong phúc địa này, giống như muốn dung hợp với nhau. Mơ hồ, lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, lại có thể xuất hiện một hố đen thật lớn!

Hố đen này giống như không ở cùng một không gian với Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Lúc này mặc dù nó nhanh chóng khuếch tán, nhưng lại hoàn toàn không có ảnh hưởng tới phúc địa này. Ngay cả từng ngọn cây cọng cỏ, cũng không có lay động nửa điểm!

- Từ nay về sau, công pháp ta tu luyện, chính là... Bất Tử Trường Sinh Tuyên Cổ Công!

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu, tay phải vung lên. Trong cơ thể hắn có sấm trời nổ vang. Trời cao vốn yên tĩnh, giờ phút này đột nhiên biến sắc. Bất luận là những người đang thỉnh tấu trong hoàng cung

hay là ba người Cổ Thiên Quân, lại hoặc là Thánh Hoàng, trong nháy mắt đều nhận biết, chợt ngẩng đầu nhìn qua.

Những quyền quý kia không nhìn ra nội tình. Nhưng lúc này thân thể ba người Cổ Thiên Quân lại chấn động, hít thở dồn dập. Đồng thời, trong mắt lộ ra sự giật mình.

- Khí tức này... Bạch Tiểu Thuần này sáng tạo ra công pháp gì vậy?

Ở trong nháy mắt khi ba người bọn họ hoảng sợ, trong mắt Thánh Hoàng lộ ra ánh sáng khiếp người. Trong lòng của hắn dâng lên một tia sát cơ cực kỳ mãnh liệt. Tuy rằng sát cơ này bị hắn rất nhanh áp chế xuống, nhưng trong lòng của hắn lại vô cùng không bình tĩnh.

- Đạo thời gian...

Tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết. Lúc này hắn chìm đắm ở bên trong công pháp do tự mình nghĩ ra, đầu mặc dù ngẩng lên, nhưng trong mắt lộ ra sự tỉnh táo, vẫn là ánh sáng thôi diễn.

- Ba niệm mãi mãi là thứ rất khó sáng tạo ra một lần. Hiện tại ta chỉ có thể đem quá khứ của mình, ký ức qua nhiều năm này, ngưng tụ đến bên trong đạo chủng, lấy ký ức tới nuôi dưỡng đạo chủng. Vào một ngày hoàn toàn dung hợp, liền có thể nở rộ ra niệm quá khứ chân chính!

- Dung hợp này, cho dù có một ngày Bạch Tiểu Thuần ta hồn phi phách tán, không còn tồn tại, nhưng ở trong đạo chủng của ta, lại hoàn toàn không lộ rachút sơ hở, tồn tại tất cả hồi ức, tất cả chấp niệm của ta.

Trên mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười, nhắm hai mắt lại.

- Ta sẽ không phân chia ra một tia đạo chủng của ta, ở lại trong tay Thánh Hoàng, cũng sẽ không có khả năng sống lại. Nhưng có niệm quá khứ này, có thể... ở trình độ nào đó, ta đã hoàn thành đạo của mình, Vĩnh Hằng trường tồn.

- Càng vì thế giới Thông Thiên ta đã từng ở, từng chết một lần, giống như trải qua một lần luân hồi vậy. Ở bên trong niệm quá khứ của ba niệm mãi mãi như vậy, ta còn phải có một phương pháp thần thông...

- Cái thần thông này... Đó là… trải qua luân hồi quá khứ!

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, hai mắt bỗng nhiên mở ra. Lúc này trong mắt của hắn không lại có ánh sáng thôi diễn, mà là có từng hình ảnh cảnh tượng trong trí nhớ. Từ Mạo Nhi Sơn, cho đến long trời lở đất!

- Linh lực là lực. Thần thông là lực. Niệm lực là lực. Ký ức... cũng là lực!

- Từ này về sau, phàm là người đã trải qua quá khứ, phù văn ký ức một đời biến ảo, càng thâm hậu. Năm tháng càng lâu, lực phù văn càng kinh thiên động địa!

- Trải qua luân hồi quá khứ, kí ức vỡ, thần diệt!

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên đứng dậy. Ở trong chớp mắt khi hắn đứng lên, dưới chân hắn giống như có hố đen không tồn tại cùng không gian với thế giới Vĩnh Hằng này đang nhanh chóng khuếch tán ra. Trong chớp mắt, chỗ phúc địa của hắn chợt mơ hồ, dường như có một lực lượng làm cho lòng người kinh sợ, muốn hắn xóa đi, hết lần này tới lần khác lại đang vặn vẹo, tốc độ khôi phục lại rõ ràng rất nhanh.

Còn có gợn sóng không nhìn thấy được, tản ra về bốn phía xung quanh. Gợn sóng đi qua nơi nào, bất kể căn nhà hay là sinh linh, đều như vậy, khi thì mơ hồ, khi thì vặn vẹo, khi thì rõ ràng.

Ba người Cổ Thiên Quân không có đi xa, đứng mũi chịu sào. Bọn họ lập tức đã bị gợn sóng v này a chạm. Bọn họ vốn không có ý định tránh né, thậm chí có lòng đi thể nghiệm cảm nhận một hồi, thần thông cùng công pháp Bạch Tiểu Thuần sáng tạo ra. Còn nữa chính là thời khắc này, chiến lực cụ thể của hắn như thế nào.

Nhưng ngay khi những gợn sóng này tràn ngập trên người bọn họ, trong nháy mắt, sắc mặt ba người Cổ Thiên Quân đột nhiên điên cuồng biến đổi. Bọn họ nhanh chóng lui về phía sau, chớp mắt đã rời khỏi phạm vi sóng dao động. Hơi thở của ba người có chút dồn dập, trong mắt lộ ra ánh sáng hoảng sợ, không có cách nào che giấu.

- Uy lực tầm thường, nhưng bên trong ẩn chứa đạo pháp vô cùng quỷ dị. Ta hình như thấy được quá khứ của mình...

- Nào chỉ là nhìn thấy được. Ta mơ hồ cảm thấy trí nhớ của mình cũng bị chấn động, giống như muốn từ trong hư ảo huyễn hóa ra!

Sau khi Ba người nhìn nhau một cái, thần sắc đều rất nghiêm trọng.

Trong hoàng cung Thánh Hoàng Thành, tu mỗi một sĩ quyền quý hãi hùng khiếp vía. Thánh Hoàng ngồi ở chỗ kia, lúc này chậm rãi thu hồi ánh mắt. Hắ nhắm mắt lại trầm ngâm một lát. Khi hắn mở đôi mắt ra, đã có sự quyết đoán. Hắn đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một lực lượng mênh mông chợt hạ xuống Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Sắc mặt Thánh Hoàng đột nhiên đại biến, hít thở dồn dập. Trong chớp mắt thân thể hắn biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở trên trời cao, mang theo nghiêm trọng vô cùng. Hắn hoàn toàn không có dừng lại một chút nào, dưới một bước, rốt cuộc lao thẳng đến trời cao!

Lần này, thậm chí so với thời điểm Bạch Tiểu Thuần đột phá tu vi, so với Bạch Tiểu Thuần cảm ngộ sáng tạo ra đạo, còn muốn khiến cho hắn chấn động hơn. Nởi vì những người khác chẳng qua là cảm thấy áp lực, nhưng cảm nhận không phải quá rõ ràng. Vừa vặn là Thái Cổ, hắn lập tức lại nhận thấy được trong tinh không, đang có khí thế ép người gào thét lao đến!

Lúc này, ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở phía sau Chúa Tể giống như người khổng lồ này, ở trong tinh không mênh mông tối tăm,

cái quạt không trọn vẹn giống như đại lục, vốn vì Bạch Tiểu Thuần thăng cấp, hình thành vòng xoáy hấp dẫn vô hình, không chỉ thay đổi phương hướng, càng ở trên phương diện tốc độ cũng tăng mạnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1602: Quạt Tàn Đánh! (1)

Nhưng hôm nay... sau khi đến phạm vi nhất định gần Tiên Vực của Vĩnh Hằng, không biết duyên nhân gì, quỹ tích của nó lại được điều chỉnh, giống như xác định Tiên Vực của Vĩnh Hằng, dường như ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, vì Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn hình thành vòng xoáy vô hình, bị lực lượng kỳ dị nào đó gia tăng, bỗng nhiên bạo phát. Đối với cái quạt không trọn vẹn này mà nói, lực hút dĩ nhiên là kinh người nhất từ trước tới nay!

Ở dưới lực hút này, quỹ tích di chuyển của cây quạt lại một lần nữa thay đổi. Trước sau trải qua hai lần điều chỉnh, lần này phương hướng của cây quạt, không phải là lướt qua Tiên Vực của Vĩnh Hằng, mà là... trực tiếp lao tới!

Chính xác mà nói, lao tới không phải là bản thổ của Tiên Vực Vĩnh Hằng, mà là... Ở người khổng lồ Chúa Tể ở bên ngoài nó!

Mà tốc độ của của cái quạt vốn đã tăng nhanh, lại một lần nữa được tăng tốc. Thế di chuyển của nó cực nhanh, truyền sóng dao động khuếch tán ra tám phương. Vì tốc độ cực hạn này, phía ngoài rìa của nó mơ hồ tản ra ánh lửa!

Trong tiếng nổ lớn, khoảng cách giữa cây quạt cùng Tiên Vực của Vĩnh Hằng nhanh chóng rút ngắn!

Lúc này nếu như có thể đứng ở trong tinh không, nhìn về phía xa, như vậy nhất định có thể nhìn thấy được, ở trong tinh không có một viên giống như lưu tinh thiêu đốt, mang theo khí thế kinh thiên động địa, tản ra khí tức khủng khiếp, gào thét lao đến!

Tốc độ cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi!

Nếu như nói thời gian trước, cho dù Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn ảnh hưởng tới quỹ tích của quạt tàn, nhưng cây quạt này không phải sẽ đập vào phía trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Còn nữa, chính là tốc độ cùng khí tức kia cũng không phải kinh người như vậy. Phạm vi còn rất xa xôi. Cho nên Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, hai vị cường giả Thái Cổ này cũng không phát giác ra.

Như vậy hiện tại...

Theo khí tức khuếch tán, theo tốc độ bạo phát, theo quỹ tích xác định, tất cả những điều này hình thành nguy cơ, trong phút chốc lại ảnh hưởng tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Xuất hiện khác thường đầu tiên, chính là biển Vĩnh Hằng!

Giống bị thuỷ triều lên xuống dẫn dắt, biển Vĩnh Hằng mênh mông ở trong một chớp mắt này, đột nhiên dâng lên sóng lớn ngập trời. Có tiếng sấm vang vọng khắp nơi. Đồng thời, rất nhiều nước biển giống như sương mù, liền tràn vào vị trí bờ biển của Tiên Vực chỗ Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, giống như sóng thần vậy, trực tiếp công kích tới.

Sau đó lại là chúng sinh của Tiên Vực Vĩnh Hằng, ở trong một tích tắc này, trong lòng tất cả đều đang dâng lên cảm giác đè nén mãnh liệt. Cùng lúc đó, gần như ở thời điểm Thánh Hoàng bước vào trời cao, đồng thời ba người Cổ Thiên Quân bên trong Thánh Hoàng Triều, tâm thần đều chấn động mãnh liệt, đồng thời ngẩng đầu. Mặc dù là Bạch Tiểu Thuần vừa đột phá, sáng lập niệm quá khứ, lúc này đã đứng dậy. Ở trong nháy mắt khi hắn muốn chạy ra khỏi phúc địa, toàn thân chợt run lên. Một cảm giác đè nén mãnh liệt, một cảm giác nguy cơ không có cách nào hình dung, khiến cho người ta sởn tóc gáy vậy, bỗng nhiên bạo phát!

- Nguy cơ này, đến từ bầu trời!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhất thời thoáng một cái, xuất hiện ở giữa không trung. Hắn cũng ngẩng đầu, nhìn về phía trời cao!

Không chỉ là Thánh Hoàng Triều như vậy. Giờ khắc này ở bên trong Tà Hoàng Triều, trong Tà Hoàng Thành, vị Tà Hoàng cũng là tu vi Thái Cổ kia toàn thân cũng chấn động, xuất hiện ở trong bầu trời của Tà Hoàng Thành. Sau đó, hắn một bước đi ra, cũng nhảy vào điểm cuối của trời cao.

Ở phía sau Tà Hoàng, giữa không trung có từng bóng người chớp mắt loa đến, hóa thành bốn bóng người. Ngoại trừ Quỷ Mẫu cùng một vị Thiên Tôn khác không ở Tà Hoàng Thành ra, tất cả Thiên Tôn còn sót lại đều đến. Trong thần sắc bọn họ đều mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn hướng lên bầu trời.

Bên trong Thánh Hoàng Thành cùng Tà Hoàng Thành, hai đại Hoàng giả cùng Thiên Tôn nghiêm trọng cùng rời đi, khiến cho những tu sĩ khác trong hai thành đều cảm thấy tâm thần bất an. Thời điểm cảm giác bất an mãnh liệt này dâng lên, bỗng nhiên có tiếng hít hơi lạnh, tiếng xôn xao bàn tán truyền ra.

- Đó... Đó là...

- Đó là cái gì!

Tiếng kêu hoảng sợ truyền ra, trong chớp mắt phần lớn mọi người ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng đều nhìn thấy được ở trời cao phía xa, có một đạo lưu tinh, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lao thẳng đến Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Tốc độ này nhìn như thong thả, là bởi vì khoảng cách xa xôi. Trên thực tế, tốc độ của nó dĩ nhiênđã đến mức độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Mà giờ khắc này Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng dĩ nhiên chuyển dời đến điểm cuối trời cao, gần như là đứng nhìn vào bên trong tinh không. Cảm nhận của bọn họ mãnh liệt hơn so với tất cả mọi người. Bọn họ còn nhìn thấy được quạt tàn này tản ra ánh sáng xung quanh, hình như hình

thành đạo pháp thần thông nào đó, giống như thuấn di vậy, tối đa mười mấy hơi thở, sẽ va chạm tới.

Bất luận là Thánh Hoàng hay Tà Hoàng, khi nhìn thấy được lưu tinh này, trong nháy mắt, lập tức lại nhận thấy được, loại tốc độ này... Cho dù là bọn họ, cũng không có cách nào ngăn cản được!

Nhưng thần sắc hai người lại nhất trí giống như nhau, đều thở phào nhẹ nhõm. Vì tu vi chênh lệch, những người khác không nhìn ra nội tình. Nhưng hai người bọn họ đã đoán được quỹ tích của lưu tinh này, sẽ không đập ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, mà là sẽ va chạm phải người khổng lồ Chúa Tể này.

Cùng lúc đó, theo lưu tinh càng lúc càng gần, trái tim của hai vị Hoàng giả này cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Khí tức thật sự đến từ trên lưu tinh này nhìn như cường hãn, nhưng cũng chỉ là đối với những người khác. Ở trong cảm nhận của hai người bọn họ, cây quạt không trọn vẹn đang lao tới này, chỉ là tản ra khí tức Thái Cổ mà thôi.

Chỉ có điều bọn họ cũng không rời khỏi đó, mà là đứng ở nơi đó, đề phòng bất ngờ xuất hiện. Chỉ là cảnh giác của hai người vẫn không ít.

- Mặc dù phạm vi khổng lồ, nhưng chung quy cũng chỉ là một tàn bảo Thái Cổ mà thôi. Không lay động được tới căn bản. Chỉ có điều nếu nó đã tới, lần này, ta phải sáu vị trí trong danh sách!

Tà Hoàng thâm trầm mở miệng lúc, trong mắt mang theo sự băng hàn, nhìn về phía Thánh Hoàng bên cạnh.

- Bên trong Tiên Vực Vĩnh Hằng của ta đã rất lâu không có tàn bảo phiêu dạt trong tinh không đi ngang qua. Lần này nếu không có Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn, hình thành vòng xoáy linh khí, do đó hấp dẫn nó qua, sợ rằng tàn bảo này, cũng sẽ không đến. Công này ở từ Thánh Hoàng Triều ta, làm sao có thể lại cho ngươi sáu vị trí trong danh sách được. Tuyệt đối không thể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1603: Quạt Tàn Đánh! (2)

Thánh Hoàng mỉm cười, đối mặt với ánh mắt băng hàn của Tà Hoàng, hắn nhìn như ôn hòa, nhưng lời nói lại hoàn toàn không có nhượng bộ.

Tà Hoàng cười lạnh, không để ý đến Thánh Hoàng. Hắn quay đầu nhìn về phía quạt tàn đang cấp tốc tới gần. Tốc độ của cái quạt này, sau khi đến gần Tiên Vực của Vĩnh Hằng, tản ra uy áp kinh thiên. Tốc độ còn giống như bị dẫn dắt, gần như hóa thành một đạo tàn ảnh.

Nếu như đổi lại thành những người khác ở chỗ này, nhất định không chịu nổi loại đè ép này, hình thần câu diệt cũng không phải không có khả năng. Cũng chỉ có hai vị Hoàng giả Thái Cổ này mới có thể đứng ở đây, không gần không xa quan tâm tới quá trình tàn bảo thiên ngoại lao tới.

Càng lúc càng gần...

Sau vài hơi thở, theo quạt tàn cực lớn này va chạm cánh tay phải của người khổng lồ Chúa Tể, kích thước có thể so sánh với đại lục, một tiếng nổ lớn kinh thiên truyền khắp Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Ầm ầm ầm!

Vụ nổ lớn này vượt qua thiên lôi, giống như tiếng thế giới tan vỡ, vang vọng năm Tiên Vực lớn của Vĩnh Hằng, khiến cho sóng thần trên biển Vĩnh Hằng dâng lên, khiến cho chúng sinh đinh tai nhức óc. Đồng thời, giống như toàn bộ thiên địa đều chấn động.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần ngừng lại. Mặc dù bên tai hắn vẫn chấn động không ngừng, nhưng hắn vẫn đứng trên bầu trời, mắt không chớp

nhìn vào bên trong trời cao. Trên tay phải của người khổng lồ Chúa Tể đang giơ lên, lúc này bị đập trúng, lung lay sắp đổ... Quạt tàn giống như đại lục vậy, thật sự quá kinh người!

Hắn mơ hồ cảm nhận được, ở bên trong quạt tàn này có một ý xuất trần, lúc này đang khuếch tán ra Tiên Vực của Vĩnh Hằng, bị chúng sinh cảm nhận. Trong đó còn có uy áp tràn ngập, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm giác, giống như đối mặt với cường giả Thái Cổ giống như Thánh Hoàng vậy.

- Đây là...

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, trong lòng đã có phán đoán. Ba người Cổ Thiên Quân ở cách đó không xa, tâm thần cũng chấn động mãnh liệt. Ba người nhìn chằm chằm vào quạt tàn, trong lòng đã có gió bão dâng lên.

- Pháp bảo Thái Cổ...

- Khí tức này... Chắc là trong điển tịch ghi chép, trước đại phá diệt, khí tức tiên!

Giờ phút này, không chỉ là tâm thần đám người Cổ Thiên Quân chấn động. Mấy Thiên Tôn bên trong Tà Hoàng Triều cũng giống như vậy. Ngay cả Công Tôn Uyển Nhi đang ở bên ngoài, cũng lộ vẻ xúc động.

Ngoại trừ Thiên Tôn ra, cường giả Bán Thần trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong lòng bọn họ vô cùng nhiệt tình. Mỗi một người đều nhìn chằm chằm vào quạt tàn cực lớn này, nhìn phía trên cây quạt, mặt quạt không trọn vẹn giống như vẽ nước từ trên núi chảy xuống. Trong lòng mỗi một người càng thêm cuồng nhiệt.

Cùng lúc đó, theo cây quạt va chạm tới, nơi cây quạt này cung bàn tay to va chạm, rõ ràng đã bị vỡ vụn không ít. Bàn tay to kia, giống như lông tóc không tổn hao gì, vẫn không nhúc nhích. Thứ duy nhất chỉ có bản thân cây quạt này bị đụng dường như muốn tan vỡ, khiến cho vô số

khối vụn rơi ra. Một phần khuếch tán ở trong tinh không. Nhưng vẫn có một phần, trong lúc bắn nhanh, lao thẳng đến Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Từ phía xa vừa nhìn lại, số lượng những mảnh nhỏ này quá nhiều. Sợ là vượt quá trăm vạn. Từng cục xen lẫn với lực lượng kinh người, giống như trăm vạn lưu tinh, ầm ầm rơi xuống.

Cũng chính là vào lúc này, hai người Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng lập tức ra tay. Vì khoảng cách quá xa, không nhìn thấy rõ hai người bấm quyết, chỉ có thể cảm nhận được hai lực lượng dồi dào khiến cho thiên địa biến sắc. Lúc này hóa thành màn ánh sáng, trong nháy mắt tản ra.

Một màn ánh sáng là màu tím đen, một màn ánh sáng là năm màu, thay thế lẫn nhau. Chúng đi qua nơi nào, những mảnh nhỏ này lập tức liền trở thành tro bụi. Trong lúc ra tay, thần thức của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng bọn họ dĩ nhiên cũng tản ra, lại trực tiếp bao phủ ở trên quạt tàn cực lớn này, quét ngang một vòng.

Cây quạt này quá lớn, phía trên mặt quạt mặc dù bị tàn phá, lại có một vài chỗ bất luận là xương quạt hay mặt quạt, đều miễn cưỡng duy trì sự hoàn hảo. Hình vẽ trên mặt quạt, chính là thế giới.

- Là một thế giới chi bảo. Đáng tiếc đã không còn bao nhiêu khí tức, phiêu diêu trong tinh không, không biết đã từng trải bao nhiêu lần va chạm. Cho dù là chất liệu, cũng đã thối nát không có giá trị.

Sau khi Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng âm thầm lắc đầu, thần thức vẫn cẩn thận tìm tòi một hồi.

Cuối cùng bọn họ xác định, bên trong cây quạt này quả thực không có khí tức của Chúa Tể Cảnh, có chỉ là sóng dao động Thái Cổ giống như bọn họ. Lại theo va chạm trước đó, sóng dao động này đã trở nên yếu ớt đi không ít.

Nếu như là cái trước, bọn họ tất nhiên động tâm, đi vào cẩn thận tìm kiếm cơ duyên. Nhưng là cái sau, bất luận là Tà Hoàng hay Thánh

Hoàng, hứng thú đã không lớn.

Nhưng ngay khi thần thức của hai người quét xong, muốn thu hồi lại, trong nháy mắt đột nhiên trong vô số mảnh nhỏ bị màn ánh sáng thần thông của hai người bọn họ phá hủy, có một khối kiến trúc kích thước giống như ngọn núi nhỏ, trong chớp mắt khi bị vỡ nát diệt vong, rốt cuộc từ bên trong, bay ra một khối đá màu đen giống như thịt thối vậy!

Tảng đá kia tối tăm vô cùng, có kích thước chừng hơn một trượng. Lúc này theo kiến trúc vỡ nát diệt vong, từ bên trong ầm ầm lao ra, nhưng lại không có để ý tới màn ánh sáng thần thông của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, trong phút chốc lại có thể xuyên qua, lao thẳng đến Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Mà ở trong quá trình này, khối đá lớn này không ngừng thiêu đốt, tản ra nhiệt độ cao mãnh liệt!

Cảnh tượng bất thình lình diễn ra, nhất thời khiến cho Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng biến sắc. Hai người lập tức lại nhận ra rõ ràng, hòn đá này... Không phải đến từ quạt tàn, là đến từ... vị ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng... Người khổng lồ Chúa Tể!!

- Đáng chết!

Trong mắt Thánh Hoàng lộ ra sự lo lắng. Trong chớp mắt thân thể hắn thoáng một cái, lao thẳng đến hòn đá màu đen kia, Tà Hoàng cũng một bước đi ra, trong nháy mắt vừa phóng đi, tay phải bấm quyết, bỗng nhiên nhấn một cái về phía Thánh Hoàng.

Trong tiếng nổ lớn, thân thể Thánh Hoàng trong chớp mắt trở nên mơ hồ. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở phía xa, trên mặt lộ ra sự tức giận.

- Tà Hoàng, ngươi muốn làm gì?

- Làm gì? Hai người chúng ta nhiều lần muốn cạy chút da thịt từ trên người của người khổng lồ Chúa Tể này, dùng để thôi diễn bí mật Thái

Cổ thăng cấp Chúa Tể. Hôm nay có cơ hội này, làm sao có thể để cho ngươi được!

Tà Hoàng cười lạnh, lao thẳng đến khối đá màu đen.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1604: Thánh Hoàng, Có Điều Thân Thể Ta Không Mấy Thoải Mái.

Trong mắt Thánh Hoàng lộ ra sát cơ, cũng đồng thời lao ra. Rất nhanh, hai người này ở giữa không trung, từng người lại triển khai đạo pháp, ầm ầm chiến đấu. Cề phần khối đá màu đen kia, tốc độ cực nhanh, lúc này đã nhanh chóng tới gần mặt đất. Trên đó còn xuất hiện một ít vết nứt, có một chút chất lỏng chảy ra. Mơ hồ, hình như có tiếng gào thét vang vọng ở bên trong khối đá!

Rất nhanh, sau một tiếng nổ lớn vang lên, nó trực tiếp lại đập vào trên biển Vĩnh Hằng, dâng lên sóng lớn kinh thiên, rồi chìm vào đáy biển.

Cùng lúc đó, hai người Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng cũng không chậm trễ chút nào, đồng dạng nhảy vào đáy biển. Rất nhanh, bên trong toàn bộ biển Vĩnh Hằng, vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, không ngừng bạo phát. Biển Vĩnh Hằng dâng lên từng đợt sóng lớn, kinh thiên động địa. Thậm chí Tiên Vực của Vĩnh Hằng cũng run rẩy.

Cũng may quá trình này không duy trì được bao lâu. Sau đó sắc mặt Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng đều cực kỳ khó coi xông ra khỏi mặt biển. Bọn họ nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được trong mắt đối phương hoàn toàn không che giấu sát ý.

- Thánh Hoàng, chuyện này... ngươi phải cho bản hoàng một công đạo!

- Để nó chạy thoát, chuyện này chắc là ngươi phải giải thích cho ta mới phải!

Hai người lạnh lùng nhìn nhau. Sau vài hơi thở, bọn họ không nói gì. Từng người đều bước chân, rời khỏi biển Vĩnh Hằng, trở lại bên trong Tiên Vực ở trong triều của mình.

Vừa trở về, bất luận là Thánh Hoàng hay Tà Hoàng, đều lập tức ở bên trong chỗ Tiên Vực của mình, bắt đầu tìm kiếm.

Về phần tìm kiếm cái gì, trừ hai người bọn họ ra, không có người nào biết. Thậm chí ngay cả chuyện khối đá màu đen kia, người có thể quan tâm đến, cũng không nhiều. Thật ra bàn tay của người khổng lồ trên trời cao kia, quạt tàn lung lay sắp đổ, bên trong không ngừng tản ra khí tức, đã hấp dẫn tất cả Thiên Tôn cùng Bán Thần!

- Theo lời đồn đại, ở thời điểm Thánh Hoàng Triều bị Tà Hoàng Triều ép cho rơi vào tình cảnh khốn cùng, gần như bị diệt sạch, mặc dù Thánh Hoàng năm đó có thể đột phá, trở thành là một Thái Cổ đầu tiên, cũng là bởi vì phát hiện ra một tòa đại điện, không biết từ bao nhiêu năm trước, phiêu du ở từ bên trong tinh không đến!

- Không có ai biết hắn ở bên trong đại điện đó, đã phát hiện ra cái gì. Sau khi ra ngoài, hắn lại thăng cấp trở thành Thái Cổ!

- Ta xem qua sách cổ ghi lại, Tiên Vực của Vĩnh Hằng từ khi bắt đầu có lịch sử, cách khoảng vạn năm, đều sẽ có một vài vật phế tích ở khu vực thiên ngoại bay tới. Có không bị Tiên Vực của Vĩnh Hằng dẫn dắt xuống, có thể trở thành tạo hóa kinh thiên cho thế hệ tu sĩ ta!

Toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, hai đại hoàng triều ở trong vòng nửa tháng sau đó đều dâng lên từng tiếng nghị luận. Vô số tu sĩ trong lòng cuồng nhiệt, đối với quạt tàn trên trời cao này, dâng lên khát vọng vô hạn.

Bán Thần cũng tốt, Thiên Tôn cũng được, tất cả đều chứng minh, trên quạt tàn này có không một ít khí tức Thái Cổ, có thể... Ở phía trên này, tồn hạ cơ duyên thăng cấp Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần ở trong nửa tháng này, nhiều lần quan tâm tới quạt tàn trên trời cao, cũng nghe được đến bàn luận tới từ mọi người. Hắn còn dựa vào tu vi Thiên Tôn của bản thân, tìm được một ít sách cổ trước đây hắn không nhìn thấy được.

- Trong truyền thuyết, người khổng lồ Chúa Tể bên ngoài tinh không này, hủy diệt toàn bộ vạn giới trong tinh không...

- Cũng chính là ở dưới sự hủy diệt của hắn, toàn bộ tinh không tối đen một mảnh, vạn giới diệt vong, không có bất kỳ sinh mạng nào tồn tại. Chỉ có khu vực hoang vu phế tích cùng mảnh nhỏ hài cốt vỡ nát trở thành bụi...

- Những khu phế tích này thỉnh thoảng sẽ bồng bềnh tới gần Tiên Vực của Vĩnh Hằng... Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mỗi lần đến, đều sẽ trở thành tạo hóa cho tu sĩ Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Bạch Tiểu Thuần buông ngọc giản trong tay ra. Sau khi kết hợp với tất cả những gì bản thân hắn biết được, hắn đã có phán đoán đối với cây quạt này. Lúc này trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ kích động.

- Khí tức Thái Cổ... thế giới chí bảo không trọn vẹn!

Bạch Tiểu Thuần động tâm. Đồng thời, hắn cũng có chút sốt ruột. Thật ra cây quạt này không phải là cố định, nó đang lung lay sắp đổ. Ai cũng có thể nhìn ra, sợ là không bao lâu nữa, nó sẽ rời khỏi bàn tay của người khổng lồ, tiếp tục nhẹ nhàng bay về phía tinh không!

Cũng chẳng biết tại sao, Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng rốt cuộc không nghĩ tới sẽ giữ chiếc quạt này lại, cũng không có truyền đạt mệnh lệnh ý chỉ để cho người ta đi lên trên chiếc quạt tàn tìm kiếm tạo hóa. Không có bọn họ giúp đỡ, cho dù là Thiên Tôn, đều không bay được lên trên cây quạt này!

Điều này dần dần khiến cho mọi Thiên Tôn trong hai triều nghi ngờ. Trong nửa tháng này, bất luận là Thánh Hoàng hay Tà Hoàng, lại có thể

đều không có xuất hiện qua.

Nhưng may là điều này không có duy trì quá lâu. Sau khi lại qua mấy ngày, Thánh Hoàng mất tích đột nhiên trở về. Trong chớp mắt khi vừa trở về, thần thức của hắn lại quét ngang toàn bộ Thánh Hoàng Thành, triệu tập quyền quý khắp trong triều, lập tức yết kiến.

Thông qua sắc mặt hắn, không thể nhìn ra được tâm tư của hắn. Chỉ là bên trong con mắt hắn mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng, khiến cho các tu sĩ quyền quý vội vàng đi tới hoàng cung, tâm thần đều bất an.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần cũng đều cẩn thận. Trong đầu hắn suy nghĩ trong khoảng thời gian này, mình không có làm ra chuyện gì khiến cho người người oán trách, lúc này mới yên tâm một ít.

Thật ra, giờ phút này Thánh Hoàng đứng ở trước long ỷ, lạnh lùng nhìn mọi người, trên người hắn lại không có vẻ ôn hòa thường ngày thể hiện ra. Hắn giống như kéo mặt nạ xuống, lộ ra dáng vẻ thật sự của hắn. Bên trong ánh mắt kia mang theo sự âm u lạnh lẽo. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới tu vi mơ hồ tản ra, hình thành uy áp, khiến cho toàn bộ hoàng cung đều rơi vào trong áp lực.

Cho dù là ba người Cổ Thiên Quân, trong lòng đều lo lắng. Sau khi nhìn nhau một cái, bọn họ đứng ở nơi đó cúi đầu không nói.

Hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh. Sau một hồi lâu, Thánh Hoàng nhìn mọi người phía dưới, trong đầu hiện lên là cảnh tượng trong nửa tháng này, hắn dùng hết thủ đoạn, cũng không có tìm được nửa điểm manh mối.

Về phần quạt tàn trên trời cao, nhìn như tạo hóa. Nhưng cùng lúc đối với hắn không đủ hấp dẫn. Về phương diện khác lại là bởi vì khối đá màu đen kia. Trong lòng hắn có loại cảm giác không lành. Bản năng hắn lại không muốn đi tới gần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1605: Quạt Tàn Rơi Xuống (1)

Chỉ có điều vẫn cần phải điều tra. Lần này trở về, mục đích hắn triệu tập mọi người, chính là muốn an bài tu sĩ dưới quyền, đi vào quạt tàn, thử xem sao!

- Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa.

Một lát sau, Thánh Hoàng bỗng nhiên mở miệng, âm thanh trầm thấp, vang vọng hoàng cung. Hai người lập tức đi ra, hướng về phía Thánh Hoàng cúi đầu.

- Làm phiền hai vị Thiên Vương đi thăm dò quạt tàn trên cao trời. Nếu có tạo hóa, tất nhiên là cơ duyên của hai vị.

Thánh Hoàng vừa nói ra lời, hai vị Thiên Tôn Cổ Thiên Quân cùng vị văn sĩ trung niên kia bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh Hoàng. Trong đầu bọn họ, có tiếng Thánh Hoàng truyền âm vang vọng.

- Đồng thời cũng thay mặt bản hoàng đi xem thử một chút, giữa quạt tàn cùng người khổng lồ Chúa Tể, có tồn tại gì liên quan hay không! Có một khối đá máu thịt hư hư thực thực của người khổng lồ Chúa Tể, rơi vào bên trong biển Vĩnh Hằng, biến mất không thấy.

Khi những tiếng truyền âm này rơi vào tâm thần Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, thần sắc bọn họ bỗng nhiên biến đổi, ngưng trọng.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tất cả những điều này, trong lòng có chút cảnh giác. Mặc dù hắn không biết Thánh Hoàng truyền âm nói gì đó đối với hai người Cổ Thiên Quân. Nhưng hắn có thể có loại dự cảm mãnh liệt, hình như quạt tàn này... Có cái gì đó không đúng.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ tìm hiểu, Thánh Hoàng tiếp tục mở miệng, điểm ra từng vị Bán Thần đại tôn, phối hợp với hai người Cổ Thiên Quân, tham dự chuyến này. Đến cuối cùng, ánh mắt Thánh Hoàng bỗng nhiên lóe lên, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang trốn ở trong đám người. Sau khi nhớ tới những việc xấu gia hỏa này đã làm ở Thánh Hoàng Thành này, lại nghĩ đến hơn nửa tháng trước, văn võ toàn triều tấu lên thỉnh nguyện, trong lòng Thánh Hoàng thầm hừ lạnh một tiếng, mở miệng lần nữa.

- Thông Thiên Công thăng cấp Thiên Tôn, sắc phong Thông Thiên Vương, cũng tham dự chuyến này.

- Thánh Hoàng bệ hạ, cái đó, thân thể ta không quá thư...

Tim Bạch Tiểu Thuần chợt đập mạnh. Nếu như đổi lại là trước hôm nay, hắn nhất định sẽ động tâm. Nhưng hôm nay hắn lại cảm giác có chút không ổn. Khi hắn đang muốn cự tuyệt, Thánh Hoàng tự nhiên xoay người, đi về phía hậu điện.

- Cứ quyết định như vậy đi! Ba ngày sau, trong hoàng cung, bản hoàng sẽ tự mình đưa tiễn các ngươi!

Trước khi đi, giọng nói của hắn ẩn chứa giọng điệu không cho pháp được nghi ngờ, chắc như đinh đóng cột, vang vọng tám phương.

Mắt nhìn theo bóng lưng của Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt giống như đưa đám. Trong lòng hắn có chút bất ổn. Hắn đã nhìn ra được, hành trình tới quạt tàn lần này, tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Nhất là nghĩ đến Thánh Hoàng mất tích nửa tháng này, rõ ràng là có liên quan đến tới khảo sát quạt tàn này. Còn có ánh mắt đầy vẻ lo lắng của Thánh Hoàng. Tất cả đều khiến cho trái tim của Bạch Tiểu Thuần treo lên.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang nở ở đây rầu rĩ, những tu sĩ quyền quý Thánh Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh, trong lòng mỗi một

người lại có chút hả hê, thậm chí còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật ra hơn một năm qua, năng lực gây tại họa của Bạch Tiểu Thuần này, bọn họ đã nhìn thấy rất rõ ràng. Nghĩ đến những con Thiên Long Ngư, nghĩ đến số hạt sen, nghĩ đến số củ sen, tất cả những điều này đều khiến cho bọn họ cảm thấy, nếu như Bạch Tiểu Thuần này tiếp tục ở lại Thánh Hoàng Thành, như vậy tiếp theo, hắn với tu vi Thiên Tôn, nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người gà bay chó sủa, kêu khổ không dừng.

Hiện tại Bạch Tiểu Thuần này bị Thánh Hoàng đuổi đi. Ở trong mắt tất cả mọi người đều thấy, đây là quyết định anh minh thần võ!

Chỉ có điều những tư tưởng này đều giấu ở trong lòng. Mọi người sẽ không biểu hiện ra người. Thậm chí có người còn chủ động tới chào hỏi cùng Bạch Tiểu Thuần, trò chuyện cười nói với nhau.

- Chúc mừng Thông Thiên Vương, thăng cấp Thiên Tôn. Ha ha, trước đó còn chưa kịp chúc mừng. Thông Thiên Vương không nên trách tội.

- Thông Thiên Vương quả nhiên là nhận được thánh quyến sâu. Loại tạo hóa đi lên trên thiên ngoại chi bảo tìm kiếm cơ duyên như vậy, thật khiến cho chúng ta không ngừng hâm mộ.

- Cầu chúc Thiên Vương, lần này vừa xuất quân đã chiến thắng giòn giã, có thu hoạch lớn.

Đám người cười nói, sau khi hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền, trong lòng mỗi một người đều vui vẻ rời đi.

Chỉ có Lưu Thiên Hầu, mặc dù trước đó từng trải qua nhiều lần công kích, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy, quyết định này của Thánh Hoàng hình như vẫn còn có chút không thích hợp. Nhưng hắn càng nghĩ, cũng không nghĩ ra được có chỗ nào không đúng. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, lắc đầu rời đi.

Thật ra mấy ngày này, con rùa đen nhỏ hành hạ đối với hắn không ít. Cho nên Lưu Thiên Hầu này vốn hăng hái, lúc này quả thực không có

căn cứ chính xác, đã không dám nói lung tung.

Cho đến lúc mọi người rời khỏi, Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày đứng ở nơi đó. Một lát sau hắn lắc đầu. Lúc này hắn mới rời khỏi hoàng cung, trở lại phúc địa của mình. Sau đó hắn ngồi ở chỗ kia, trái lo phải nghĩ, than thở.

- Ta mặc dù trở thành Thiên Tôn, so với trước đây đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng lúc này đây rõ ràng Thánh Hoàng cũng ở đau đầu. Chiếc quạt tàn trên không trung kia nhất định có nguy hiểm cực lớn.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy bất an. Nhưng hắn hiểu rõ, Thánh Hoàng đã hạ ý chỉ, cuối cùng còn nói ra những lời giống như đao chém sắt, rất rõ ràng là đang uy hiếp, nếu như mình không tuân theo, như vậy đợi chờ mình, sợ rằng đúng là nguy cơ lớn hơn nữa.

- Cùng với không ngừng đề phòng, không bằng đi liều mạng một lần?

Sau một hồi rầu rĩ, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái. Hắn không phải là không sợ chết. Mà là hắn cảm thấy lần này, người đi cũng không ít. Mình cẩn thận một chút, không tham lam. Dựa vào tu vi Thiên Tôn, muốn bảo toàn tính mạng vẫn có thể làm được.

Nếu như lần này Thánh Hoàng chỉ để cho một mình hắn đi, như vậy lúc này cho dù Bạch Tiểu Thuần chạy trốn, cũng tuyệt đối không do dự dù chỉ nửa bước.

- Nếu muốn đi, vậy phải chuẩn bị tốt một chút mới được.

Bạch Tiểu Thuần hung hăng nắm tóc, hơi thở có chút dồn dập. Sau đó, hắn không dám lãng phí thời gian, lập tức ra ngoài. Hắn dựa vào các loại tài nguyên thu hoạch được trong một năm qua, bắt đầu ở bên trong Thánh Hoàng Thành, trắng trợn thu mua một hồi.

Bất luận là phù văn, pháp bảo, đan dược, và các loại vật phẩm, đều bị hắn lấy trình độ lớn nhất đi chuẩn bị.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1606: Quạt Tàn Rơi Xuống (2)

Cùng lúc đó, chuyện liên quan tới ba vị Thiên Tôn do Thánh Hoàng phái ra, muốn đi tra xét quạt tàn trên trời cao, đã ở truyền ra Thánh Hoàng Thành thậm chí trong Thánh Hoàng Triều. Chuyện này cũng gây ra chấn động rất lớn.

Nhất là những người không biết tất cả tình hình, đều tìm đến mấy vị Thiên Tôn được Thánh Hoàng điểm danh phải đi, biểu lộ ra ý nghĩ muốn đi theo. Chuyện này Thánh Hoàng không có ngăn cản. Bất luận là Cổ Thiên Quân hay Tư Mã Vân Hoa, hoặc là khác như mấy Bán Thần Hải Thần Đại Tôn, đều có quyền lợi quyết định đưa theo số lượng người nhất định.

Nhưng người biết vẫn không ít. Rất nhanh, lại có lời đồn chuyến này nguy cơ cực lớn. Điều này khiến cho không ít người động tâm, đều lùi bước. Nhưng bất kể như thế nào, Tu Chân Giới vĩnh viễn không thiếu loại người cầu phú quý trong nguy hiểm. Mấy ngày sau, ở trong hoàng cung có tiếng chuông vang vọng. Hai người Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa dẫn đầu đội ngũ, bao gồm sáu vị Bán Thần Hải Thần Đại Tôn ở bên trong, cùng với hơn mười vị cường giả Thiên Nhân tạo thành đội ngũ, lại tập trung ở trên quảng trường hoàng cung.

Đoàn người gần như đều có mặt toàn bộ, chỉ thiếu có Bạch Tiểu Thuần.

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đang than thở đi ra khỏi phúc địa. Hắn đi một bước lại quay đầu lại, nhìn động phủ mình đã ở lại hơn một năm, trong lòng cũng không hề muốn rời đi.

- Không biết tiếp theo, tới lúc nào mới có thể trở về...

Bạch Tiểu Thuần vừa thở dài, vừa lấy từ bên trong túi trữ vật ra từng món áo giáp mình mua được. Những cái áo giáp đều được hắn tự mình lựa chọn. Nếu không phải là số lượng túi đựng của hắn đã không còn nhiều lắm, cần phải tiết kiệm, hắn hận không thể luyện linh tất cả ngoài hai mươi lần.

Lúc này không có điều kiện làm như vậy, hắn chỉ có thể mua nhiều một ít. Mỗi một món đều được đánh dấu phù văn phòng hộ. Hắn vừa đi, vừa mặc...

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy lo lắng. Nhân lúc tạm thời còn không có người nào chú ý, hắn lấy ra Quy Văn Oa, đặt ở trước ngực của mình. Hắn còn mặc áo giáp ra bên ngoài. Theo từng món một áo giáp được mặc vào, từ phía xa nhìn lại, thân thể hắn vốn cao gầy, lúc này cũng trở nên tròn vo. Cho đến sau khi hắn đến cửa lớn của hoàng cung, trên người của hắn không biết đã mặc bao nhiêu cái áo giáp. Toàn thân hắn thoạt nhìn rất mập mạp. Bước đi đều thoáng lắc lư. Cái này vẫn chưa xong... Trên đầu của hắn còn đội một cái mũ giáp màu đen tản ra từng trận ánh sáng trắng phòng hộ. Sau lưng của hắn còn có một cái bát tô mới mua được gần đây.

Loại tạo hình này, nếu như đổi lại là người của Nghịch Hà Tông, nhất định sẽ không xa lạ. Nhưng ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, vẫn là lần đầu tiên xuất hiện, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, mỗi người đều ngẩn ra. Thị vệ của hoàng cung cũng thiếu chút nữa thì không nhận ra được người trước mắt, là đường đường Thông Thiên Vương tu vi Thiên Tôn.

Cho dù là đám người Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa, Hải Thần Đại Tôn lúc này đang chờ đợi ở trên quảng trường hoàng cung, khi phát giác ra, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đi tới một cái, trong chớp mắt, bọn họ đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn bóng dáng Bạch Tiểu Thuần này giống như trở thành kẻ béo mập. Hình như cất bước

cũng có chút chật vật. Hắn đi từng bước một, đi qua bên cạnh bọn họ, cho đến lúc hắn đứng ở nơi đó, mọi người mới phản ứng được. Trong đầu mỗi một người đều cảm thấy chấn động.

- Cái này... Hắn làm sao mặc được nhiều như vậy...

- Trời ạ, pháp bảo phòng hộ trên người Bạch Tiểu Thuần này, cũng có thể tạo thành một trăm tiểu đội!

- Trên đầu hắn mang theo mũ giáp. Trời nóng bức này, hắn không buồn chán sao...

- Đây tính là cái gì? Các ngươi nhìn cái nồi nấu phía sau lưng hắn này. Không thể tưởng tượng nổi, thứ này hắn mua được ở chỗ nào vậy?

Đám người Cổ Thiên Quân đều bị chấn nhiếp. Càng không cần phải nói tới những tu sĩ Thiên Nhân đó. Lúc này bọn họ hoàn toàn chấn động nhìn cảnh tượng trước mặt như vậy. Thậm chí có một vài người, tim cũng bỗng nhiên treo lên. Thật ra Bạch Tiểu Thuần mặc trang phục như vậy, khiến cho bọn họ không thể không suy tính lại một chút. Lần này địa phương mình phải đi, khủng khiếp tới mức nào, mới có thể khiến cho đường đường Thiên Tôn, chuẩn bị đến mức độ khiến cho người ta giận sôi gan như vậy.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Sau khi chú ý tới sự chấn động của mọi người, hắn cũng có một ít đắc ý. Trong lòng hắn thầm suy nghĩ, mình ở thế giới Thông Thiên mấy năm nay, nếu không có ý thức nguy cơ giống như này, sợ là đã sớm mất đi cái mạng nhỏ.

- Cho dù bây giờ ta là Thiên Tôn, nhưng cảm giác nguy cơ không thể khinh thường. Cẩn thận có thể dùng được thuyền vạn năm.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang xúc động, muốn thổn thức vài câu, chợt có một tiếng hừ lạnh, bỗng nhiên từ trong hoàng cung truyền ra. Mọi người ở bốn phía xung quanh tâm thần run lên. Trong đó bao gồm

cả Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị, hướng về phía hoàng cung cúi đầu.

Lấy này, đồng thời bóng dáng của Thánh Hoàng, từ trong hoàng cung đi ra. Kẻ cường hãn giống như hắn, khi ánh mắt đảo qua mọi người, nhìn thấy được bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần lúc này, trong lòng cũng không bình tĩnh nổi.

-...

Cố kìm chế, giả vờ không nhìn thấy được, Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, giơ tay phải bỗng nhiên vung lên. Nhất thời tu vi Thái Cổ của hắn khuếch tán ra thiên địa. Trong thế giới có tiếng nổ lớn, phong vân biến sắc. Một đạo ánh sáng thần thánh tràn ngập, không phải từ trên trời hạ xuống, mà là đột ngột từ mặt đất nhô lên, lao thẳng đến trời cao!

Càng lúc càng nhanh, một đường giống như muốn phân chia thiên địa. Trong lúc lao lên trên, nó còn tạo ra rất nhiều gợn sóng, lan về bốn phía xung quanh. Ở khoảng cách rất xa cũng có thể thấy rõ ràng.

Trong chớp mắt, ánh sáng này lại dường như hình thành một lối đi, nối liền mặt đất cùng quạt tàn trên trời cao!

- Các vị, còn không lên đường!

Giọng nói của Thánh Hoàng bỗng nhiên truyền ra. Lúc này, Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa hít một hơi thật sâu. Trong mắt hai người lộ ra sự quyết đoán, một bước đi ra. Bọn họ theo thông đạo ánh sáng, lao thẳng đến trời cao!

Những người khác đều lục tục bay ra. Bạch Tiểu Thuần chậm rãi từ tốn, bất đắc dĩ trở thành người cuối cùng bước lên cột ánh sáng, theo ánh sáng đi về phía quạt tàn trên chí bảo viễn cổ trời cao.

Khoảng cách với quạt tàn càng lúc càng gần. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn về phía mặt đất. Trong mắt hắn, toàn bộ Thánh

Hoàng Thành cũng càng lúc càng nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1607: Chờ Xuất Phát (1)

Cho đến đã nhìn không rõ nữa, ở dưới tia sáng này sự bảo vệ, tất cả gió mạnh trên trời cao cũng hoàn toàn không có cách nào xuyên qua. Còn có uy áp đến từ người khổng lồ Chúa Tể này trên trời cao. Cho dù là Thiên Tôn, cũng vẫn không có cách nào chống cự được uy áp này, bị áp chế không thể rời khỏi Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Chỉ có cường giả Thái Cổ mới có thể chống lại uy áp này, mới có thể dựa vào lực tu vi, đưa mọi người lao ra khỏi Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Rất nhanh, một tiếng nổ lớn vang vọng ở bên trong tâm thần của mọi người. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động. Hắn chỉ cảm thấy giống như thân thể thoáng cái lại trở nên nhẹ đi, dường như từ trong sự dây dưa nào đó, đột nhiên tránh thoát ra được. Hắn nhìn bốn phía.

Trong tầm nhìn của hắn...

Một mảnh tinh không tối tăm!

Trong nháy mắt khi nhìn thấy được tinh không tối tăm ở bốn phía xung quanh, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động. Ở trong một tích tắc này, trong lòng hắn còn giống như muốn nổ tung, xuất hiện một loại cảm giác nói không ra lời.

Đây là lần đầu tiên, trong đời… hắn, nhìn thấy được tinh không thật sự!

Không phải ở trong thân thể của Khôi Tể, không phải ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng ngẩng đầu ngước mắt nhìn theo. Mà là đã chân

chính bước vào đến một mảnh tinh không mênh mông gần như không có điểm cuối.

Ban đầu, hắn vốn cho rằng thế giới Thông Thiên khá lớn. Sau đó hắn lại biết, toàn bộ thế giới Thông Thiên cũng chỉ là kích thước bằng một châu trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng mà thôi.

Ban đầu, hắn ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng ngẩng đầu nhìn tinh không, trong lòng hắn mặc dù biết tinh không lớn hơn nữa, nhưng còn xa mới bằng được lúc này, đứng ở trong bầu trời sao này, nhìn Tiên Vực của Vĩnh Hằng này đã từng vô cùng to lớn, so sánh với tinh không này, thật sự... Bé nhỏ không đáng kể.

Loại tư tưởng chấn động này, loại thế giới này được chế tạo ra, loại cảm giác nhãn giới nổ mạnh, khiến cho ở trong một chớp mắt này, Bạch Tiểu Thuần quên đi nguy cơ, quên đi tất cả. Thứ duy nhất tồn tại, chỉ có hư vô tối tăm ở vô tận bốn phía xung quanh, cùng với người khổng lồ Chúa Tể... kinh thiên này.

Không chỉ là Bạch Tiểu Thuần như vậy. Trên thực tế ngoại trừ Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa ra, tất cả những người khác, bao gồm vị Hải Thần Đại Tôn kia, trong lòng của mỗi người đều giống như Bạch Tiểu Thuần, tràn ngập sự dao động.

Không có người nào nói ra, chỉ là theo thông đạo ánh sáng do Thánh Hoàng thi pháp hình thành ra, tự mình không ngừng tới gần về phía người khổng lồ Chúa Tể phía trước.

Càng tới gần, người khổng lồ này đứng ở trong tinh không, toàn thân lấy một loại phong thái cùng với uy áp mà ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng không nhìn thấy được, lộ rõ ở trước mặt đám người Bạch Tiểu Thuần.

Tới gần người khổng lồ Chúa Tể ở khoảng cách gần như vậy, trên phương diện cảm nhận hoàn toàn không giống với lúc còn ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Loại uy áp này, cảm giác sợ hết hồn hết vía này, hình như có vô cùng tà ác, điên cuồng ở trong tinh không này, mà hết thảy ngọn nguồn của những tà ác này, chính là vị người khổng lồ Chúa Tể này!

Còn dường như gặp phải thiên địch, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy áp lực vô cùng. Hình như nếu người khổng lồ này có thể mở mắt ra, một ánh mắt, liền có thể khiến cho tất cả mọi người... Trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Bắp thịt cường hãn, thân thể khổng lồ, trên bàn tay to tráng kiện giơ lên, còn có khóe miệng mơ hồ lộ ra sự giễu cợt. Tất cả những điều này, đều cho mọi người cảm nhận cực kỳ trực quan.

Cho dù Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, trong lúc lơ đãng, đều lộ ra sự cẩn thận.

Thật ra trong lòng của bọn họ, cũng có áp lực mãnh liệt, một vị người khổng lồ Chúa Tể như thế, tồn tại ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Nếu như đối phương thật sự tử vong, ngược lại cũng không có việc gì. Nhưng nếu giống như trong truyền thuyết, chỉ là ngủ say, có một ngày sẽ thức tỉnh, như vậy vị người khổng lồ Chúa Tể này sẽ trở thành đầu nguồn hủy diệt đi tất cả.

Càng tới gần cảm giác bị đè nén, càng lúc càng mạnh. Thật may, mục tiêu của mọi người cũng không phải là vị người khổng lồ này. Thần thông ánh sáng đến từ Thánh Hoàng, điểm cuối là ở trên bàn tay phải đang giơ lên của người khổng lồ. Lúc này, quạt tàn ở trên bàn tay, chỗ bị va chạm vẫn có chút lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi ra, một lần nữa phiêu đãng ở tinh không!

Càng tới gần, cây quạt này càng lộ ra rõ ràng ở trong mắt của mọi người. So với lúc bọn họ ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng nhìn thấy, nó còn muốn khổng lồ hơn. Đây cũng là một cây quạt hoàn toàn mở ra. Tuy có phân nửa không trọn vẹn, nhưng nửa cây quạt còn tồn tại tốt có kích thước thực sự giống như đại lục. Trên cây quạt này tồn tại trên trăm cái

xương quạt. Mỗi một cái xương quạt đều giống như một dãy núi thẳng tắp, nối liền hai đầu trên dưới của cây quạt!

Dường như trên trăm phương hướng khác nhau, nhưng điểm cuối đều ở mép quạt!

Đồng thời, trên trăm cây xương quạt này tạo thành mặt quạt. Trên đó rõ ràng là một bức tranh sơn thủy, nghiễm nhiên hình thành một mảnh thế giới… mênh mông vô cùng, càng lúc càng lộ ra rõ ràng ở trước mắt mọi người, cũng khiến cho trong mắt mọi người, chậm rãi xuất hiện ánh sáng chờ đợi mong mỏi mạnh yếu không giống nhau.

Mà ở đây cùng thân thể người khổng lồ, dù sao vẫn có chút khoảng cách. Cho nên uy áp đến từ người khổng lồ này, lại được thần thông của Thánh Hoàng trung hòa, duy trì ở trong phạm vi mọi người có thể thừa nhận được.

Cho đến khi đoàn người Bạch Tiểu Thuần cuối cùng theo thông đạo ánh sáng, bước vào trên tay cầm của cái quạt tàn này, do từng xương quạt trùng điệp đan xen lẫn nhau, hình thành nửa vòng tròn tàn khuyết, ánh sáng tiêu tan!

Cùng lúc đó, bản thân quạt tàn này tồn tại uy áp, cũng hình như trung hòa một phần đè ép đến từ người khổng lồ Chúa Tể, khiến cho mọi người cho dù mất đi ánh sáng của Thánh Hoàng bảo vệ, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận được.

Chỉ có điều ở trên phương diện cảm nhận, hình như thân thể có từng ngọn núi lớn đè nặng, rất khó chịu. Còn căn cứ vào tu vi khác nhau, trọng lượng cùng số lượng núi lớn trong cảm nhận cũng có không giống nhau.

Cùng lúc đó, cũng không biết là nguyên nhân do tới gần người khổng lồ Chúa Tể, hay do uy áp của bản thân cây quạt này, rốt cuộc khiến cho thần thức của mọi người không có cách nào rời khỏi thân thể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1608: Chờ Xuất Phát (2)

Thậm chí ngay cả cảm quan, cũng bị suy yếu hơn rất nhiều so với trước kia. Bọn họ đã nhìn không thấu được tu vi vận chuyển trong cơ thể đối phương, giống như bị cắt đứt.

Lúc này, vẫn không có người nào nói chuyện. Sau khi đám người Cổ Thiên Quân đều đang hít sâu, lập tức quan sát bốn phía xung quanh. Những người khác đều như vậy. Bạch Tiểu Thuần cũng không ngoại lệ.

Ở trong quan sát của Bạch Tiểu Thuần, tay cầm quạt chỗ bọn họ đứng, là chỗ các xương quạt của cây quạt này hội tụ. Về phần bốn phía xung quanh, giống như một loại nấc thang. Những xương quạt này tầng tầng lớp lớp, ghép lại với nhau ở ngay sát biên giới.

Mà điều từng cái xương quạt này, lúc này nhìn lại, hình như cũng không phải là dãy núi, mà khiến cho người ta một loại cảm giác rất rõ rệt. Hình như... Thực sự, chính là từng con đường.

- Cây quạt này có chút cổ quái...

- Những xương quạt này giống như con đường. Tác dụng của pháp bảo này, rốt cuộc là cái gì chứ...

Trong lúc mọi người đều đang suy đoán, ánh mắt mỗi người đều chớp động.Ccho dù từng người có đáp án, lúc này cũng không có nói thẳng ra.

Nhưng có mấy người, hít thở dồn dập. Thân thể thoáng một cái dưới, theo xương quạt đi xa. Bọn họ muốn sớm bước vào bên trong thế giới của mặt quạt. Nhưng thân ảnh của bọn họ không rời đi được quá xa, lại

trong nháy mắt trở nên mơ hồ. Thời điểm bọn họ xuất hiện, không ngờ ở bên cạnh mọi người.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho ánh mắt của những người khác lóe lên, cũng khiến cho mấy vị tu sĩ này bị truyền tống trở về, đều ngây người.

Cùng lúc đó, ở trên cây quạt này, loại khí tức Thái Cổ cảnh này cũng như ẩn như hiện, khiến cho trong mắt Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa bắt đầu nóng như lửa. Chỉ có điều hai người bọn họ không có quên lời căn dặn Thánh Hoàng. Thời khắc bọn họ đang quan sát nhìn về phía xa, ở chỗ điểm cuối mặt quạt này. Ở chỗ đó chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được, tay phải của người khổng lồ Chúa Tể!

- Không mở ra?

Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn những cái xương quạt này. Hắn cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, không hành động thiếu suy nghĩ. Dường như hắn đang suy nghĩ tới điều gì đó. Đúng lúc này, bỗng nhiên, lại có một đạo ánh sáng từ phía dưới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ngập trời loa lên, trực tiếp nối liền với chỗ tay cầm quật, nơi mọi người đang đứng.

Tia sáng này xuất hiện, khiến cho đồng tử trong hai mắt của đám người Cổ Thiên Quân đều co lại. Lúc nhìn lại, bọn họ lập tức chú ý thấy nơi tia sáng này truyền ra ở bên trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, chính là... Tà Hoàng Triều!

Bạch Tiểu Thuần không thấy bất ngờ. Dù sao Thánh Hoàng đã phái đám người bọn họ đến, Tà Hoàng nơi đó tự nhiên cũng sẽ làm như vậy. Rất nhanh, lại có từng đạo bóng người theo ánh sáng đến từ Tà Hoàng Thành, xuất hiện ở chỗ tay cầm của cây quạt này. Mọi người của Thánh Hoàng Triều đều cảnh giác, mắt lạnh nhìn lại.

Hạ xuống trước hết là ba bóng người. Mỗi người đều có khí tức Thiên Tôn khuếch tán ra. Một người trong đó là một lão nhân, trên mặt

có một khối ban màu đỏ, thoạt nhìn rất dữ tợn. Nhất là sự lãnh lẽo trong mắt hắn, khiến cho toàn thân hắn, giống như hung thần ác sát.

- Tư Mã Vân Hoa!

Nhất là khi ánh mắt hắn rơi vào trên người Tư Mã Vân Hoa, nhếch miệng cười. Chỉ là sâu bên trong đôi mắt này che giấu sát ý, cực kỳ rõ ràng

- Phệ Linh Thượng Nhân!

Tư Mã Vân Hoa nheo mắt, hờ hững mở miệng.

Không đợi hai người nói tiếp, bóng người thứ hai rõ ràng. Người này là một thanh niên, thoạt nhìn có chút tương tự cùng Tư Mã Vân Hoa. Hắn đều ăn mặc kiểu văn sĩ, phong độ phiêu dật. Đồng thời, tướng mạo tuấn lãng giống như nữ tử. Chỉ là khóe miệng hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười, nhìn thế nào, cũng giống như mang theo một tà khí.

- Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa, không nghĩ tới lần này lại là các ngươi đến. Đáng tiếc, vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy được Trần Tô sư tôn.

Người thanh niên mỉm cười, ánh mắt đảo qua. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn rõ ràng lưu ý nhiều hơn một chút.

- Hừ, Nguyên Yêu Tử, từ một khắc khi hắn phản bội Thánh Hoàng Triều kia trở đi, ngươi đã không có tư cách gọi Trần Thiên Vương là sư tôn!

Người nói không phải là Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, mà là Hải Thần Đại Tôn ở bên cạnh.

- Ở đây còn có một sư tổ? Đồ vô dụng, bản vương nói, sao có phần cho ngươi chen miệng vào!

Một khắc trước Nguyên Yêu Tử còn lộ ra dáng vẻ tươi cười. Một cái chớp mắt tiếp theo, trong mắt lại có hàn quang lạnh lùng, liếc mắt nhìn Hải Thần Đại Tôn.

Cái nhìn này, trực tiếp khiến cho tâm thần Hải Thần Đại Tôn chấn động, lùi ngược lại mấy bước, khóe miệng tràn ra máu tươi. Trong lòng hắn càng hoảng sợ hơn. Hắn dĩ nhiên nhìn ra được, Nguyên Yêu Tử này so với trong ký ức của hắn, càng cường hãn hơn một chút.

Không nhìn sắc mặt thâm trầm của Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, ánh mắt Nguyên Yêu Tử lại rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Khi hắn đang muốn mở miệng, vị Thiên Tôn thứ ba của Tà Hoàng Triều, hạ xuống!

Trong tiếng nổ vang vang vọng, một thân ảnh cao lớn, từ bên trong tia sáng kia đi ra. Đây là một đại hán giống như tháp sắt vậy, thân thể to lớn cường tráng, khí thế dũng mãnh, khiến cho hắn đi tới, khiến cho sắc mặt Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa đều biến hóa.

- Quảng Mục Thiên Tôn!

Sau khi bốn chữ Quảng Mục Thiên Tôn này từ trong miệng Cổ Thiên Quân nói ra, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, nhìn sang. Đối với vị Quảng Mục Thiên Tôn này, Bạch Tiểu Thuần cũng có nghe thấy. Trước đây hắn ở chỗ trấn nhỏ Tà Hoàng Triều, Tiên Vực của hắn chính là do Quảng Mục Thiên Tôn trấn giữ.

Sau mới lại đổi Quỷ Mẫu qua. Trên thực tế nếu như không ngoài ý muốn, một khi không phải Quỷ Mẫu trước đây đuổi theo, mà là Quảng Mục Thiên Tôn này, lấy chiến lực tu vi của Bạch Tiểu Thuần lúc đó, sợ là rất khó thành công bắt trói đi được.

Thật ra đại hán giống như tháp sắt vậy, hắn chỉ đứng ở nơi đó, lại có một cảm giác áp lực đập vào mặt, khiến cho hai tròng mắt Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa đều co lại.

- Ba vị Thiên Tôn từ Tà Hoàng Triều tới...

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hiển nhiên tất cả những điều này là do Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng đạt được nhất trí. Hai bên phái người ra, số lượng như nhau.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần ở đây suy nghĩ tìm hiểu, Quảng Mục Thiên Tôn đứng ở nơi đó, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp không đếm xỉa tới thân hình cổ quái của hắn, trong giọng nói mang theo ý tứ không cho phép nghi ngờ, lạnh lùng mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1609: Tới Đánh Ta!

- Ngươi chính là chó nhà có tang vô dụng, Bạch Tiểu Thuần kia?

Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn đại hán này giống như muốn chỉ đầu mâu ngay về phía mình, hắn lập tức lại ý thức được, Quảng Mục Thiên Tôn này đến với ý đồ không tốt. Loại khiêu khích này, tất nhiên ẩn giấu mục đích nào đó. Lần này sợ rằng tuyệt đối không phải là tranh miệng lưỡi, rất có thể sẽ động thủ.

Nhưng rõ ràng, trong ngôn từ này mang theo sự sỉ nhục, tính mục đích càng rõ ràng hơn.

- Đây là muốn động thủ với ta? Muốn bắt ta lập uy?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cả kinh. Thời điểm hắn đang cân nhắc nên mở miệng như thế nào, vị Nguyên Yêu Tử của Tà Hoàng Triều kia, lúc này đi về phía trước một bước. Lúc hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Nghe nói người của thế giới Thông Thiên, trong huyết mạch tồn tại bí mật luyện linh, không biết có thể... Cho bản tôn một chút máu của ngươi hay không?

Lời Nguyên Yêu Tử vừa nói ra, Bạch Tiểu Thuần lập tức hít vào một hơi. Thật ra, một Quảng Mục Thiên Tôn đã khiến cho hắn đầu đau. Hiện tại Nguyên Yêu Tử này thoạt nhìn lại không phải là người tốt, cũng tham dự vào. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất bất an.

Nhưng bất an của hắn còn chưa có tiêu tan, vị Phệ Linh Thượng Nhân kia cũng nở nụ cười, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, còn liếm

môi một cái.

- Lão phu không chỉ hiếu kỳ đối với luyện linh, đối với luyện hồn thành lửa chỉ có ở đại lục Thông Thiên ngươi, ta càng cảm thấy hứng thú hơn. Ta hỏi không ít nhân tài, biết được Bạch Tiểu Thuần ngươi ở bên trong thế giới Thông Thiên, là luyện hồn sư thiên phẩm duy nhất.

Trong mắt Phệ Linh Thượng Nhân có sự tham lam, chợt lóe lên.

Nghe được lời Phệ Linh Thượng Nhân nói, trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt lo lắng. Lần này da đầu hắn cũng tê dại. Sau khi Phệ Linh Thượng Nhân này thoạt nhìn rất dữ tợn cũng thật sự gia nhập vào, hắn cần phải đối mặt, chính là ba vị Thiên Tôn!

- Đáng chết. Sau khi ta tới đây, một câu còn chưa từng nói, đã hết sức giấu mình, không trêu ai không chọc ai. ba người điên này, thế nào liên thủ tới nhằm vào ta vậy!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, cảm thấy mình thế đơn lực bạc. Theo bản năng hắn lại nhìn về phía Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, nhưng sắc mặt hai người bọn họ thâm trầm, chung quy giống như không nhìn thấy, không có ý lập tức tương trợ.

Theo bọn họ, bất luận là Bạch Tiểu Thuần, hay là những Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, đều là người ngoài. Bọn họ cũng muốn mượn cơ hội này, xem thử chiến lực của Bạch Tiểu Thuần sau khi đột phá.

Mắt thấy tư thái Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa như vậy, tâm Bạch Tiểu Thuần lạnh hơn. Hơi thở hắn có chút dồn dập. Trong đầu hắn đều đang suy nghĩ nên ứng phó như thế nào. Nhìn như thong thả, nhưng trên thực tế tất cả những điều này đều phát sinh ở bên trong mấy hơi thở. Mắt thấy ba người Nguyên Yêu Tử giống như hổ đói nhìn chằm chằm vào, Bạch Tiểu Thuần chợt hít một hơi thật sâu, rốt cuộc chủ động đi từng bước về phía trước.

- Liều mạng. Lúc này không thể kinh sợ. Một khi hù dọa không được ba người điên này, bọn họ vừa liên thủ, ta chắc hẳn không có khả năng chết, nhưng nhất định sẽ bị đánh rất thảm. Ở chỗ này thần thức không có cách nào rời khỏi thân thể, cảm quan đều bị cắt đứt. Ta không nhìn ra nội tình của bọn họ. Bọn họ cũng nhìn không ra chỗ chuẩn bị của ta.

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, nhưng biểu hiện ra ngoài lại là ngửa mặt lên trời cười ha ha, tay áo khẽ vung lên. Trong mắt hắn lộ ra, chính là ý chí chiến đấu nồng đậm, còn có một tia khinh miệt. Ngoài miệng hắn cũng không chút khách khí, thản nhiên mở miệng.

- Vài ngày rồi, không có ai ở trước mặt Bạch mỗ, nói như vậy.

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần cũng mang theo sự xúc động, giống như đang nhớ lại quá khứ nhiệt huyết trong cuộc đời mình.

- Lại nói tiếp, người cùng Bạch mỗ nói như vậy, cũng là Thiên Tôn của Tà Hoàng Thành các người. Nàng gọi là Quỷ Mẫu.

Bạch Tiểu Thuần cười nhạt một tiếng, ý chí chiến đấu thiêu đốt quật khởi. Thời điểm hắn nhìn về phía ba người Quảng Mục Thiên Tôn, dùng sức mím môi một cái, ánh sáng trong mắt hắn, cũng thoáng cái sắc bén vô cùng. Thậm chí mang theo sự điên cuồng nào đó. Nhưng trên thực tế, trái tim hắn đang khẩn trương đập nhanh tới mức sắp nhảy ra ngoài.

- Bạch mỗ áp chế mình lâu như vậy, vốn định ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, giấu mình một chút. Cũng được... Tới đi tới đi. Ba người các ngươi liền đi ra một người. Bạch mỗ lại đứng ở chỗ này. Các ngươi chỉ cần có thể khiến cho Bạch mỗ phun ra một tia máu, có thể tùy ý mang đi!

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, trong mắt Quảng Mục Thiên Tôn có hàn quang lóe lên. Khóe miệng hắn lộ ra vẻ tươi cười ngoan lệ. Hắn vốn muốn thử xem Bạch Tiểu Thuần sâu cạn thế nào. Lúc này nghe vậy, hắn chợt bước lên trước, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến phía trước Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên nắm lại, cuối cùng trực tiếp một quyền hạ xuống.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không né tránh. Hắn biết mình nhất định phải hù dọa được ba vị Thiên Tôn của Tà Hoàng Thành này. Một khi né tránh, một khi quần đấu, tất nhiên phải đối mặt với ba người bao vây tấn công.

Mà Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa đáng chết kia, rõ ràng là muốn xem náo nhiệt. Trừ phi mình cũng bị đánh chết, bằng không sẽ không ngăn cản. Hiện tại đã không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần tu vi nhất thời vận chuyển. Nhất là lực khôi phục thân thể, càng khuếch tán ở các nơi trên thân thể. Đồng thời những áo giáp hắn mặc trên người này, đều lập tức được hắn mở ra, nhất là Quy Văn Oa ở ngực...

Làm xong xuôi, nếu đối phương không đánh vào ngực mình, như vậy thì phải lập tức chuẩn bị né tránh.

Trong phút chốc, một quyền của Quảng Mục Thiên Tôn chợt hạ xuống. Một quyền này đánh ra, cho dù ở trên cây quạt này, cũng vẫn liên tiếp vang lên tiếng rạn vỡ. Thậm chí hư vô này ở tinh không bốn phía xung quanh, cũng giống như bị dẫn dắt qua một phần, dung nhập bên trong một quyền kia của Quảng Mục Thiên Tôn, trực tiếp lại đánh vào trên ngực Bạch Tiểu Thuần!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc thật sự không có né tránh, bất luận là bản thân Quảng Mục Thiên Tôn, hay là hai người Nguyên Yêu Tử, lại hoặc là Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, hai tròng mắt đều co lại. Càng không cần phải nói tới mọi người ở bốn phía xung quanh. Mỗi người đều tập trung tinh thần nhìn lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1610: Khí Tức Chúa Tể! (1)

Trong tiếng nổ lớn, chỉ thấy dưới một quyền của Quảng Mục Thiên Tôn, thân thể Bạch Tiểu Thuần động cũng không động một cái. Chỉ là những áo giáp trên thân thể hắn, từng tầng vỡ nát, không ngừng nổ tung ra. Nhưng hắn lại lông tóc không tổn hao gì, khóe miệng hoàn toàn không có chút máu tươi.

Ngược lại là Quảng Mục Thiên Tôn, đại hán giống như tháp sắt vậy, rốt cuộc kêu lên một tiếng rên rỉ. Hắn chỉ cảm thấy mình giống như đánh một quyền vào trên núi đá kiên cố không gì phá vỡ nổi. Một lực phản chấn không có cách nào hình dung, dời núi lấp biển hiện lên. Tay phải cũng muốn tan vỡ. Thân thể hắn lảo đảo lùi lại mấy bước sau, khóe miệng cũng tràn ra máu tươi. Ngũ tạng lục phủ mãnh liệt cuồn trào. Hơi thở dồn dập. Mắt hắn trợn trừng, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như nhìn thấy quỷ.

- Làm sao có thể!

- Ngươi vừa thăng cấp Thiên Tôn, cho dù thân thể cường hãn, cũng tuyệt đối không thể chịu được một đòn như vậy của ta!

- Trên người ngươi, có chí bảo phòng hộ!

Tâm thần Quảng Mục Thiên Tôn chấn động, đáng tiếc thần thức của hắn không có cách nào rời khỏi thân thể, không nhìn ra mánh khóe. Lúc này hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác để phán đoán.

- Là ngươi quá yếu! Bạch mỗ cũng không tin, trên người các ngươi sẽ không có chí bảo phòng hộ!

Sự điên cuồng trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng mãnh liệt hơn, giống như muốn bạo phát ra. Thậm chí tiếng cười cũng mang theo sự sung sướng. Đây là thật sự vui vẻ. Có Quy Văn Oa đặt ở ngực, dưới lực khôi phục thương thế kinh người của hắn, trong nháy mắt liền có thể khỏi hẳn. Chỉ có điều Quy Văn Oa này có chút không tốt. Tuy có thể dung nhập vào trong cơ thể, nên lúc lấy ra, cần phải chuẩn bị trước.

Lúc này trong khi đắc ý thể hiện ra hết sự ngạo nghễ, Bạch Tiểu Thuần một tay gạt những mảnh áo giáp nát còn lại trên người mình, ném sang một bên. Sau đó hắn bước một bước về phía trước, nhìn về phía Quảng Mục Thiên Tôn lúc này sắc mặt cũng biến hóa, điên cuồng cười một tiếng.

- Tới đi, tới đi, tới đi. Lại đánh ta một quyền đi.

Trong tiếng cười, Bạch Tiểu Thuần đi về phía Quảng Mục Thiên Tôn. Quảng Mục Thiên Tôn hít vào một hơi, theo bản năng lại lui ra phía sau vài bước. Lúc này tay phải của hắn cũng muốn hỏng rồi. Trừ phi là vận dụng đạo pháp Thiên Tôn, nếu không dựa vào thuật pháp tầm thường cùng lực lượng thân thể, căn bản là không có cách nào đánh phá được thân thể cùng với phòng hộ chi bảo của Bạch Tiểu Thuần.

Lại thêm lực phản chấn đáng sợ này, cũng khiến cho Quảng Mục Thiên Tôn hãi hùng khiếp vía.

Mắt thấy Quảng Mục rút lui, tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần càng thêm cuồng ngạo. Tay áo hắn khẽ vung lên, nhìn về phía Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân lúc này đều đang ngây người.

- Nguyên Yêu Tử đúng không? Ngươi không phải muốn lấy máu sao? Tới đi tới đi tới đi, đánh ta một quyền!

- Còn ngươi nữa, Phệ Linh Thượng Nhân, nhanh, đánh ta đi. Nhanh tới đánh ta đi!

-...

Nguyên Yêu Tử.

-...

Phệ Linh Thượng Nhân.

Giờ phút này, cho dù là bên trong ánh sáng của Tà Hoàng Triều hạ xuống, lục tục có người đi ra, nhưng không có người đi chú ý tới bọn họ. Tuy rằng những tu sĩ Tà Hoàng Triều, đến không phải là tu vi Thiên Tôn, vừa vặn là cường giả Bán Thần cùng Thiên Nhân, những người này xuất hiện, vốn cũng khiến cho chú ý của mọi người.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người nơi đây đều ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn hắn ở nơi đó, kiêu ngạo kêu gào, bộ dạng muốn ăn đòn...

- Tới đi, đánh ta đi!

- Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân, các ngươi rốt cuộc có đánh ta hay không? Muốn đánh thì nhanh lên một chút. Ta đã chuẩn bị xong. Tới đi, đánh ta đi!

Bạch Tiểu Thuần càng nói trong lòng càng thêm kích động, liên tục rống to hơn.

Sắc mặt Nguyên Yêu Tử cực kỳ khó coi. Phệ Linh Thượng Nhân ở bên cạnh cũng vậy. Bọn họ cũng giống như Quảng Mục Thiên Tôn, mặc dù thần thức bị cắt đứt, nhưng nhìn ra được, trên người Bạch Tiểu Thuần nhất định tồn tại chí bảo nào đó. Chí bảo này sợ là chỉ có đạo pháp Thiên Tôn mới có thể phá vỡ. Thuật bình thường căn bản là không thể tránh được.

Hết lần này tới lần khác lực phản chấn của pháp bảo phòng hộ này lại cực kỳ kinh người. Nhìn tay phải Quảng Mục Thiên Tôn lúc này còn đang run nhè nhẹ, nhìn khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, sắc mặt Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân càng khó coi. Bọn họ

không có thân thể cường hãn giống như Quảng Mục Thiên Tôn. Một khi ra tay bị phản chấn, sợ là sẽ càng thê thảm hơn nữa.

Mặc dù sẽ không thương gân động cốt, nhưng lần này đi tới nơi này, dù sao cũng là vì cơ duyên tạo hóa. Trước đó, bọn họ cho rằng Bạch Tiểu Thuần yếu, mới nghĩ tới chuyện nghiền ép hắn một chút để thị uy. Nhưng không nghĩ tới tên này khó chơi như vậy. Bọn họ cũng không tiện hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này hai người đã rất đau đầu.

Bọn họ thật sự chưa từng thấy qua, loại Thiên Tôn nào chủ động kêu người ta đi đánh như vậy...

- Kẻ này cũng quá vô sỉ!

- Trên người hắn mang theo chí bảo phòng hộ, còn bảo chúng ta đi đánh hắn!

- Hắn mới vừa rồi là cố ý!

Chẳng những là trong lòng mọi người của Tà Hoàng Triều không cam lòng, ngay cả mọi người ở Thánh Hoàng Triều luôn luôn ra vẻ đạo mạo, lúc này cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Nhất là Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa. Sau khi hai người đưa mắt nhìn nhau, cũng mở rộng tầm mắt.

Nếu như đổi lại Bạch Tiểu Thuần không phải là Thiên Tôn, phát hiện ra chí bảo như vậy, cho dù không nhìn thấy hình dáng thật sự, bọn họ cũng nhất định sẽ động tâm tư khác. Nhưng Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn, đã coi như là hoàn toàn trưởng thành lên. Cho dù là Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, trừ khi đạt được sự nhất trí, nếu không trong sự e ngại lẫn nhau, đều sẽ không quá mức gây khó dễ.

Dù sao... Bạch Tiểu Thuần có thể nói là một người duy nhất trên toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, không đặt đạo chủng ở trong tay người khác, mà là hạng người tự mình nắm giữ. Điều này nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế, cũng đại biểu hắn có tự do tuyệt đối!

Về phần những người khác, nếu như phản bội, lại cần phải bỏ ra giá lớn, một phần đạo chủng vỡ nát diệt vong!

Trong lòng mọi người đầy phức tạp. Bạch Tiểu Thuần bừa bãi kêu gào, vẫn không có kết thúc.

- Quảng Mục, bọn họ không đánh, ngươi tới đánh đi. Tới đi tới đi tới đi. Tay phải của ngươi hỏng rồi, ta không khi dễ ngươi. Ngươi sử dụng tay trái đánh ta đi!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn hưng, la lớn.

Sắc mặt Quảng Mục Thiên Tôn tái mét, hừ lạnh một tiếng, giả vờ không nghe được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1611: Khí Tức Chúa Tể! (2)

Nhưng trong số mọi người đứng ở phía Tà Hoàng Triều có một vị Bán Thần đại tôn, lúc này không nhịn được cười lạnh châm chọc.

- Bạch Thiên Tôn, ngươi đường đường là Thiên Tôn, thân là người thượng vị, phải có chút phong độ của thượng cấp. Ngươi ở chỗ này hô to đại náo, cùng người đàn bà chanh chua có gì khác biệt? Nếu ngươi thật sự có mặt mũi, có dám lấy bảo vật phòng hộ của ngươi xuống, lại kêu một câu tương tự đi!

Bán Thần mở miệng này, là một nam tử trung niên, cũng khôi ngô giống như Quảng Mục Thiên Tôn. Hắn còn là đệ tử của Quảng Mục.

- Ngươi là ai?

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn Bán Thần vừa nói chuyện này. Trong lòng hắn chợt cảnh giác. Hắn cảm thấy gia hỏa này ngôn từ có chút sắc bén, thoạt nhìn tuy là một hán tử cường tráng, nhưng trên thực tế mồm mép cũng không đơn giản.

- Tại hạ là Lý Đông Hạo!

- Được, ta lấy pháp bảo xuống. Tới đi, Lý Đông Hạn, ngươi tới đánh ta một quyền! Ngươi không đánh ta, ta có thể đánh ngươi.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, lập tức mở miệng. Những lời lẽ vô sỉ của hắn, cho dù là đám người của Thánh Hoàng Triều cũng cảm thấy nghe không nổi nữa...

Bản thân hắn là Thiên Tôn, bảo một Bán Thần đi đánh một quyền. Cho dù Bạch Tiểu Thuần không có bảo vật phòng hộ, nhưng có sự chuẩn bị. Bán Thần một quyền hạ xuống, lấy lực đạo chủng Thiên Tôn của hắn, cũng có thể chấn động khiến Lý Đông Hạo này bị trọng thương.

Cũng giống như đạo lý một tu sĩ Trúc Cơ, kêu người phàm đi đánh một quyền vậy...

Lý Đông Hạo cũng bị lời nói của Bạch Tiểu Thuần làm cho luống cuống. Hắn càng giận dữ hơn, đang muốn mở miệng. Nhưng vào lúc này, cột ánh sáng từ Tà Hoàng Triều tới đã tiêu tan. Theo một nhóm tu sĩ cuối cùng tới chỗ cây quạt này, chung quy số lượng người đã vượt quá bốn mươi chín người...

Sau đó, đột nhiên toàn bộ quạt tàn, thật giống như bị động phải cấm chế nào đó. Tất cả xương quạt, mặt quạt còn sót lại, thậm chí tất cả bên trong cây quạt này, ở trong một tích tắc này, đều bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt!

Tia sáng này mãnh liệt tới mức trình độ, chớp mắt đã chói lòa. Vào giờ phút này, khiến cho trong đầu tất cả mọi người đều ầm một tiếng, mất đi tất cả ý thức!

Cho dù bản thân đám người Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn, cũng không cách nào tránh khỏi. Ở trong tia sáng chói mắt kia, toàn thân bọn họ chấn động. Cuối cùng, bọn họ cũng giống như những Bán Thần cùng Thiên Nhân kia, hoàn toàn không có một chút sức chống cự nào, lại trực tiếp mất đi ý thức!

Ở trong tia sáng này, toàn bộ quạt tàn, giống như bên trong tinh không tối tăm, đột nhiên xuất hiện một ngôi sao sáng ngời!

Ánh sáng ngôi sao này, thậm chí cũng che giấu người khổng lồ Chúa Tể ở bên cạnh, còn làm cho vô số tu sĩ bên trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lúc này sau khi ngẩng đầu lên, kinh ngạc la lên thất thanh!

- Đó là ánh sáng gì vậy?

- Trời ạ, đây là... Đây là thế nào!

- Là cái quạt tàn kia. Nó lại có thể tản ra ánh sáng như vậy!

Ở Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều, ở trên năm Tiên Vực lớn này, lúc này có vô số người nhận thấy được sự khác thường trên trời cao. Tâm thần mỗi người đều bị chấn động. Bọn họ còn cảm nhận được trên quạt tàn sáng ngời giống như ngôi sao này, có khí tức mênh mông không có cách nào hình dung, ùn ùn kéo đến, hạ xuống toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Sau khi đám Thiên Tôn như Trần Tô, Công Tôn Uyển Nhi hiện tại đang ở lại trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng cảm nhận được khí tức này, ở một tích tắc này, tâm thần của bọn họ chợt dâng lên sóng lớn ngập trời.

- Khí tức này... vượt qua Thái Cổ!

Thế giới chấn động, thiên địa biến sắc. Tất cả Thánh Hoàng Triều, Tà Hoàng Triều đều hoảng sợ. Nhất là hai người Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, sau khi cảm nhận được khí tức này, trong lòng của bọn họ giống như long trời lở đất. Thần sắc hai người hoàn toàn đại biến. Trong nháy mắt bọn họ biến mất ở trong hoàng cung của từng người. Thời điểm bọn họ xuất hiện, thình lình ở trên trời cao, ở bên ngoài cây quạt này!

Đối mặt với ánh sáng khiến cho tâm thần bọn họ cũng phải chấn động, bọn họ căn bản không có cách nào lại tiếp tục tới gần, càng không cần phải nói tới chuyện bước đi vào. Bên trong tia sáng này tản ra khí tức, lại là ngọn nguồn khiến cho thần sắc bọn họ lúc này phải đại biến!

- Khí tức của Chúa Tể!

- Đáng chết. Đây không phải là pháp bảo Thái Cổ. Đây là chí bảo do một vị Chúa Tể đã từng ngã xuống, lưu lại!

Pháp bảo Thái Cổ cùng pháp bảo Chúa Tể, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt. Phải biết rằng chí bảo Thái Cổ xuất hiện, Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng mặc dù cũng động tâm, nhưng sẽ không quá mức lưu ý. Nhưng nếu là chí bảo của Chúa Tể... Thậm chí có thể khiến cho toàn bộ phạm vi hai đại hoàng triều khai chiến tranh đoạt!

Dù sao bất luận là Thánh Hoàng hay Tà Hoàng, đều dừng lại ở Thái Cổ đã quá lâu, vẫn không nhìn thấy được con đường phía trước. Một chí bảo của Chúa Tể, có khả năng nhất định mang đến cho bọn họ hi vọng cùng phương hướng đột phá.

Nhưng hôm nay, trơ mắt nhìn cái hi vọng này biến mất, hai người có chút phát cuồng. Nhưng mặc cho bọn họ ra tay như thế nào, cũng vẫn không có cách nào đánh phá được ánh sáng chói lòa này, không có cách nào tới gần dù chỉ nửa bước!

Cho dù sau một hồi lâu, tia sáng này biến mất, nhưng lại có vách ngăn vô hình, ngăn cản tất cả người ngoài bước vào. Có thể có tạo hóa thu được chí bảo này, chỉ có những người hiện tại tồn tại ở bên trong, bị Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, lấy hai mắt tràn ngập tơ máu, nhìn chằm chằm vào...!

Khiến cho trong lòng bọn họ có chút tốt hơn một chút, là lần này đi vào, đều là Thiên Tôn cùng Bán Thần bọn họ rất xem trọng. Về phương diện này nếu như có người đột phá, đối với bọn họ mà nói, cũng là chuyện tốt.

- Bạch Tiểu Thuần, đáng chết. Ta không ngờ cũng để cho hắn tiến vào đây!

Mà khi ánh mắt Thánh Hoàng, rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng hối hận muốn xanh cả ruột

Ở trong tâm tình phức tạp hối hận, tiếc nuối đến cực hạn của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, mọi người ở trên cây quạt chậm rãi thức tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, bốn phía xung quanh bọn họ xuất hiện sương mù, rất nhanh lại che đi tầm mắt của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng ở bên ngoài!

Mà sau khi mỗi người thức tỉnh lại, trong mắt đều lộ ra sự chấn động, hít thở dồn dập. Đồng thời, thân thể bọn họ còn kích động run rẩy. Thời điểm nhìn về phía cây quạt, ánh mắt bọn họ sự cuồng nhiệt lộ ra nhất từ trước tới nay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1612: Cơ Duyên Truyền Thừa! (1)

Cho dù là đám Thiên Tôn Cổ Thiên Quân cũng như vậy. Thậm chí vì tu vi cường hãn, sự cuồng nhiệt hi vọng của bọn họ giống như còn lớn hơn so với những người khác. Vì vậy sự cuồng nhiệt, từ lâu đã ngập trời.

Bạch Tiểu Thuần cũng giống như vậy. Vừa rồi hắn nhìn như mất đi ý thức, nhưng trên thực tế, lại có một đạo ý chí ở trong đầu của tất cả mọi người, đều lưu lại những tin tức tỉ mỉ cùng đáp án có liên quan tới cây quạt này. Tất cả những điều này, khiến cho ánh mắt hắn trợn trừng. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, quạt tàn này... Cùng với phán đoán của mình trước đó, lại hoàn toàn khác nhau. Đây căn bản cũng không phải là khắp nơi chôn những nguy cơ. Đối với đám người bọn họ mà nói, đây sợ là một lần… tạo hóa tuyệt thế, cả đời này bọn họ cũng rất khó có thể gặp được!

- Trở thành... chủ nhân của quạt tàn này!

Tim Bạch Tiểu Thuần đập loạn, ngực nhấp nhô lên xuống. Chợt bên cạnh hắn có tiếng gào thét, chợt vang lên. Từng bóng người, rốt cuộc lao thẳng đến những cái xương quạt này, mỗi người lựa chọn một cái, nhanh chóng lao đi!

- Theo lời đồn đại... Là thật...

Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi người bên cạnh, bao gồm đám người Quảng Mục Thiên Tôn, lúc này đều không lại dây dưa cùng mình nữa, mà trong mắt lộ ra sự cuồng nhiệt. Từng người bước vào một con đường xương quạt.

Trái tim của hắn đập thình thịch. Lúc này trong đầu của hắn còn đang vang vọng dư âm của thần niệm truyền tới trước đó. Tâm thần hắn dâng lên gió bão, thật lâu không tiêu tan.

Cây quạt này thực sự không phải là chí bảo Thái Cổ, mà là... Một thế giới chi bảo đến từ một vị Chúa Tể nào đó!

Chúa Tể Cảnh, đối với vô số tu sĩ trong toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng mà nói, đây là một cảnh giới đủ để cho bọn họ điên cuồng, khiến cho bọn họ nguyện ý bỏ ra tất cả để có thể thu hoạch được!

Bất luận là tu sĩ Ngưng Khí, hay hai vị Hoàng giả Thái Cổ, đều như vậy!

Phải biết rằng từ cổ chí kim, trong toàn bộ tinh không này, cũng chỉ xuất hiện qua ba vị Chúa Tể. Ba người này ngã xuống, diễn hóa ra Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều cùng với Khôi Hoàng Triều vốn nên xuất hiện!

Có thể tưởng tượng được, Chúa Tể Cảnh đó là tồn tại chí cao vô thượng tới mức nào!

Mặc dù trong Chúa Tể Cảnh cũng có mạnh yếu. Ví dụ như người khổng lồ đứng ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, giống như tử vong, lại giống như đang ngủ say. Hiển nhiên hắn chính là người mạnh nhất trong Chúa Tể. Gọi hắn là chí tôn, cũng hoàn toàn không khoa trương!

Mà phóng tầm mắt ra toàn bộ bên trong tinh không, vốn tồn tại vô số thế giới. Ở trong bất kỳ một thế giới nào, cũng có thể sinh ra Chúa Tể. Cho đến hiện tại, theo một trận tai họa lớn hạ xuống, kẻ địch Thiên Ngoại trong truyền thuyết của Tiên Vực Vĩnh Hằng, vị người khổng lồ Chúa Tể kia đích thân hủy diệt toàn bộ tinh không này, sau đó ở bên trong biển sao mênh mông này, tất cả thế giới, tất cả tồn tại, đều trở thành tối tăm, trở thành tử vong.

Mà cây quạt này, lại là một vị Chúa Tể nào đó năm đó, cho dù hình thần câu diệt, nhưng lại lưu truyền thừa chi bảo này lại. Mặc dù pháp bảo này đã không trọn vẹn, chỉ còn lại có phân nửa, nhưng nó vẫn là... Truyền thừa chi bảo!

Cái gọi là truyền thừa, chính là chính thống!

Đây là một... truyền thừa chính thống của một vị Chúa Tể nào đó... chí bảo kinh thiên!

Chủ nhân ban đầu của nó, vị Chúa Tể không rõ kia sau khi ngã xuống, lại trước sau phiêu đãng ở trong tinh không tối tăm này, từng năm từng tháng, vòng đi vòng lại. Có lẽ vì ở bên trong bầu trời sao này không có sinh linh, cho nên nó trước sau không được mở ra. Cho đến hiện tại, nó cũng không có tìm được người chủ nhân thứ hai!

Mà muốn trở thành chủ nhân của nó, trở thành truyền nhân cách một thế hệ của vị Chúa Tể không biết kia, thu được biện pháp chính thống của hắn, chỉ có một!

- Bảo quạt này... Mỗi một cây xương quạt đều là một con đường truyền thừa. Trên mỗi một con đường đều tồn tại trăm cửa ải. Thời gian mở ra là ba tháng. Ở trong ba tháng này, ai xông cửa ải nhiều nhất... Người đó chính là chủ nhân của pháp bảo này!

- Dựa theo cách nói của ý chí vừa rồi truyền vào đầu óc ta, trăm cửa ải này, ở trên mỗi một con đường xương quạt đều là giống nhau. Đồng thời mỗi khi xông qua một cửa ải, đều sẽ thu được một ít phần thưởng... Dù sao, mục đích của pháp bảo này là để tìm ra người thừa kế, mà không phải là giết chóc!

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Điểm này, cũng chính là một nguyên nhân khác khiến cho những tu sĩ tới từ Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều đó phấn chấn kích động.

Cũng chính là trọng điểm khiến những tu sĩ Thiên Nhân đó đều cuồng nhiệt.

Bọn họ không cầu có thể cùng Thiên Tôn cướp giật trở thành chủ nhân của cây quạt, thu được đạo chính thống của Chúa Tể. Điều bọn họ muốn, là phần thưởng sau khi xông qua cửa ải. Mặc dù rốt cuộc sẽ thưởng cái gì, về điểm này không có người nào biết. Nhưng đây là bảo vật của Chúa Tể. Nghĩ đến cho dù lại là phần thưởng rất nhỏ, cũng đều đủ để khiến cho Thiên Nhân thậm chí Bán Thần mừng rỡ như điên.

Mắt thấy gần như tất cả mọi người ở bốn phía xung quanh, lúc này đều một người một cái con đường xương quạt, nhanh chóng lao đi. Người nhanh nhất đã nhìn không thấy bóng dáng. Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng lựa chọn một con đường xương quạt trống không, nhanh chóng tới gần.

Theo con đường xương quạt, Bạch Tiểu Thuần một đường đi về phía trước. Không bao lâu hắn đã đến chỗ vị trí mặt quạt. Hắn đang muốn bước vào. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, phía xa có một xương quạt đột nhiên tản ra ánh sáng. Trong nháy mắt, bóng dáng của một vị tu sĩ Thiên Nhân Thánh Hoàng Triều đã bị truyền tống đi ra, sau khi rơi xuống còn phun ra một búng máu, lảo đảo lui ra phía sau vài bước. Trong mắt hắn mang theo sự không cam lòng, ngồi xuống khoanh chân, bắt đầu ngồi tĩnh tọa điều dưỡng.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được cảnh tượng như vậy, trong lòng hắn thất kinh.

- Gia hỏa này thoạt nhìn là thất bại? Hắn nói như thế nào cũng là Thiên Nhân. Đây là thất bại ở cửa ải thứ mấy vậy?

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác, không hành động thiếu suy nghĩ. Mà hắn thoáng lắc mình một cái, rút lui trở về, đến bên cạnh vị tu sĩ Thiên Nhân kia.

Tu sĩ này vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần. Cho dù Bạch Tiểu Thuần là người của thế giới Thông Thiên, nhưng tu vi Thiên Tôn, hắn không thể nào bỏ qua. Hắn vội vàng đứng dậy bái kiến.

- Ngươi ở bên trong gặp phải cái gì? Thất bại? Cửa ải thứ mấy?

Bạch Tiểu Thuần vội vàng hỏi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1613: Cơ Duyên Truyền Thừa! (2)

Tu sĩ Thiên Nhân này có chút do dự, nhưng không dám giấu diếm, nhỏ giọng nói thật. Hắn là ở cửa thứ nhất, chỉ kém một chút liền có thể thông qua, lại thất bại ở nơi đó.

Mà dựa theo sự miêu tả của hắn, bên trong cửa thứ nhất xuất hiện, là năm khôi lỗi cảnh giới Thiên Nhân.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm. Nhất là ở trong quá trình này, bốn phía xung quanh lục tục lại có bảy tám Thiên Nhân bị chật vật truyền tống đi ra. Mặc dù đều có mức độ thương thế khác nhau, nhưng lại đều không có nguy hiểm cho sinh mạng. Sau đó, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm chắc chắn, hắn liền sửa lại hành trang một chút, lại lấy từ trong túi đựng đồ ra một ít áo giáp phòng hộ, một lần nữa mặc lên người. Lúc này hắn mới hít một hơi thật sâu, một lần nữa bước vào xương quạt, đến vị trí sát biên giới, sau đó bước một bước về phía chỗ mặt quạt phía trước.

Trong chớp mắt khi bước chân của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, bên tai hắn truyền đến tiếng nổ lớn. Thế giới trước mắt còn bỗng nhiên hoa lên một cái. Khi tất cả rõ ràng, hắn rốt cuộc xuất hiện ở một chỗ vòng tròn trên quảng trường.

Quảng trường này tràn ngập uy áp. Phía trước hắn còn có một bức tượng to lớn. Bức tượng kia nửa người nửa thú, rất dữ tợn. Đồng thời, cũng có một sự hung tàn đập vào mặt.

Ở trên người bức tượng kia, có năm con khỉ lông đỏ, đang ngồi ở chỗ đó, giống như nhắm mắt ngồi tĩnh tọa. Lúc này hai mắt bọn chúng chợt

mở ra, lộ ra màu đỏ đậm. Trong ánh mắt còn mang theo sự điên cuồng. Bọn chúng chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Thân thể chúng thoáng một cái, hóa thành năm đạo hồng quang, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần

Vừa mới bắt đầu Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình. Ở đây thật sự ngăn cách thần thức. Năm con khỉ này thoạt nhìn hung tàn quỷ dị, vì thần thức bị cắt đứt, sóng dao động tu vi cũng không có cách nào kiểm tra ra được. Thân thể hắn lập tức lui lại phía sau.

Nhưng ở trong lúc rút lui, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt.

- Tuy rằng không nhìn ra tu vi của bọn chúng, nhưng tốc độ này... ũng quá chậm.

- Quả nhiên cửa ải này không phải căn cứ vào tu vi mỗi người khác nhau mà thay đổi, mà là cố định...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên, trong lòng dâng lên một cảm giác hào hùng. Lúc này thân thể hắn bỗng nhiên quay ngược lại, dừng lại. Sau đó, hắn lao thẳng đến chỗ năm con khỉ đang phóng tới.

- Người cản ta... chết!

Bạch Tiểu Thuần hô to một tiếng. Hắn chỉ cảm thấy những lời này từ trong miệng mình nói ra, tràn ngập hào tình vạn trượng. Tốc độ của hắn quá nhanh, thậm chí cũng dâng lên gió bão, một đường những trong tiếng nổ lớn, hắn trực tiếp lại va chạm cùng với năm con khỉ này.

Căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần đi triển khai thần thông thuật pháp. Chỉ là khí thế dâng lên trong lúc lao ra, liền khiến cho có ba con trong năm con khỉ này, không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần, đã không chịu nổi, thân thể ầm một tiếng tự mình nổ tung ra, hóa thành một mảnh sương mù.

Hai con khỉ khác miễn cưỡng chống đỡ được trong một cái chớp mắt, đã bị Bạch Tiểu Thuần gào thét lao qua. Trong những tiếng ầm ầm vang vọng, chúng cũng trở thành sương mù.

Cảm nhận được sự dễ dàng này, lúc này bóng người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở đỉnh đầu của bức tượng kia, chắp tay sau lưng, thần sắc ngạo nghễ, vung tay áo một cái.

- Dám ngăn cản đường đi của Bạch Tiểu Thuần ta, nhất định... phải tan thành mây khói.

Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng. Sau đó, hắn chỉ cảm thấy hăng hái, đang muốn đi về phía trước. Nhưng năm con khỉ đã hình thành sương mù, lúc này ngưng tụ lại chung một chỗ, hóa thành một viên đan dược. Đan dược này thoạt nhìn trong suốt lấp lánh, tràn ngập hương vị khác thường. Sau khi viên đan được bị Bạch Tiểu Thuần bắt lại, hắn mặc dù không biết tên của đan dược này, nhưng dựa vào hiểu biết của hắn đối với dược đạo, hắn rất nhanh đã nhìn ra được, một viên đan dược này đối với tu sĩ Thiên Nhân mà nói, vượt qua tiên đan, hoàn toàn không có một chút tạp chất!

Một viên đan dược này có thể so sánh với mười viên tiên đan cảnh giới Thiên Nhân ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Sau khi thu hồi đan dược này, tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn hưng. Rất nhanh, thế giới trước mắt hắn biến mất. Xuất hiện ở trước mắt hắn vẫn là con đường xương quạt. Lần này Bạch Tiểu Thuần không chút do dự, chợt lao về phía trước.

Rất nhanh, cửa thứ hai, cửa thứ ba...

Qua từng cửa ải một, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, tất cả bị bẻ gãy nghiền nát, bị hắn lấy thế như chẻ tre vậy, trực tiếp liền đi tới cửa thứ sáu!

Cửa thứ sáu này không giống với mấy cửa ải trước đó. Chỗ không gian của cửa ải này là một mảnh hư vô. Trên đó có chín bậc thang, tản ra uy áp kinh người. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới chỗ bậc thang thứ tám, ở trong một bước cuối cùng này, hắn phát hiện ra bí mật của cửa thứ sáu này. Cửa ải này, chính là căn cứ vào tu vi khác nhau của mỗi người, xuất hiện áp chế khác nhau!

- Vậy cũng không ngăn cản được ta!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, lực lượng thân thể của hắn cường hãn vô cùng, đối với mức độ áp chế này, tuy có không khỏe, nhưng vẫn đi ra một bước cuối cùng, xông qua cửa thứ sáu!

Sau khi thế giới của cửa thứ sáu, mơ hồ ở trước mắt Bạch Tiểu Thuần. Khi hắn một lần nữa trở lại trên con đường xương quạt, trong tay hắn xuất hiện thêm một mảnh lông chim. Cái lông chim này nhìn như tầm thường, chính là vật cửa thứ sáu thưởng.

Bạch Tiểu Thuần xem không hiểu lông chim này có tác dụng gì. Đại thể phân tích ra, đây có lẽ là một nguyên liệu luyện khí. Sau khi thu hồi, hắn tiếp tục đi về phía trước, đi tới cửa thứ bảy.

Chỉ là độ khó của cửa thứ bảy này lớn hơn một chút. Thử thách không phải là tu vi. Hình như thử thách chính là trực giác sau khi thần thức bị cắt đứt. Bởi vì cửa thứ bảy này chính là một chỗ mê cung.

- Ta chán ghét mê cung...

Một lúc lâu sau, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần bị mạnh mẽ truyền tống trở về trên quảng trường nơi tay cầm của cây quạt. Xông qua ải thất bại, hắn cảm thấy đầu mình cũng muốn hôn mê. Ở bên trong mê cung của cửa thứ bảy này, hắn tìm kiếm hồi lâu, cũng không tìm được con đường chính xác.

Hết lần này tới lần khác, mỗi một cửa ải, tối đa chỉ có thời gian một canh giờ. Một khi vượt quá, bản thân sẽ bị truyền tống ra.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang phiền muộn, bốn phía xung quanh lục tục có tu sĩ Thiên Nhân cùng với Bán Thần, bị truyền tống trở về. Phần lớn bọn họ đều bị đánh ra ở trên cửa thứ sáu. Đến nay, có thể đi qua tầng thứ sáu chỉ có bảy người!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1614: Hận Nhất Người Khác Dối Trá!

Ngoại trừ đám Thiên Tôn Bạch Tiểu Thuần ra, tu vi Bán Thần chỉ có một mình Hải Thần Đại Tôn.

- Đáng chết. Ở đây quá khó khăn. Nhất là cửa thứ sáu này, căn bản là đi không qua được!

- Loại thử thách này, căn bản cũng không phải là chuẩn bị cho những Thiên Nhân chúng ta. Cửa thứ sáu này... Muốn đi qua, thế nào cũng phải là Thiên Tôn mới có thể làm được. Cho dù là Bán Thần... cũng không phải người người đều có thể qua!

- Ta nhất định phải đi qua. Thưởng ở đây thật sự quá kinh người. Nhất là cửa thứ năm này, lại có thể thưởng chính là một bình Thối Mạch Dịch, phẩm chất còn đạt đến tuyệt phẩm. Cái này ở bên ngoài, một giọt cũng có thể giá trị hơn vạn linh thạch!

Lúc này trên quảng trường, tu sĩ Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, từng người ở một bên, đều đang nghị luận với nhau. Mặc dù mỗi người đều không thất bại ở cùng cửa ải, nhưng bọn họ này mặt mày hớn hở, khó nén vẻ mặt hưng phấn, không thể nghi ngờ vẫn biểu lộ ra sự kích động của bọn họ trong thời khắc này.

- Thưởng của cửa thứ năm đã là Thối Mạch Dịch. Như vậy cửa thứ sáu, cửa thứ bảy thậm chí các cửa ải phía sau, sẽ là cái gì... Nhất định là bảo vật càng hiếm quý hơn so với Thối Mạch Dịch!

- Chúng ta sợ là không thể biết được điều này. Chỉ có điều ta trước đó nhìn thấy được Quảng Mục Thiên Tôn đi nhanh nhất. Đã đến cửa ải thứ

mười!

- Ta cũng thấy được Quảng Mục Thiên Tôn bước vào cửa ải thứ mười. Về phần các Thiên Tôn khác đều ở cửa ải thứ bảy, cửa ải thứ tám, đến nay còn chưa có đi ra.

Bạch Tiểu Thuần ở một bên, nghe được bốn phía xung quanh bàn luận, trong lòng rất không vui, còn có một chút cảm giác bất an.

- Quảng Mục Thiên Tôn này đi như thế nào lại nhanh như vậy! Nhìn khổ người hắn lớn như vậy, đầu cũng không linh hoạt mới đúng. Nhưng hắn lại có thể đi ra khỏi mê cung?

Bạch Tiểu Thuần không cam lòng. Đồng thời, cảm giác không ổn trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt.

Thật ra hắn cảm thấy, cứ đi xuống như thế, lần tranh đoạt này, mình sợ rằng không tranh hơn những gia hỏa này. Tuy có chút không cam lòng, nhưng Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, sau đó thở dài.

- Mà thôi mà thôi. Càng về sau độ khó càng lớn. Ta dù sao vừa thăng cấp Thiên Tôn, không có từng trải phong phú bằng những lão gia hỏa kia. Không tranh hơn thì không tranh hơn. Ta yên lặng xông qua cửa ải của mình. Cuối cùng cho dù không thể trở thành chủ nhân của cây quạt, không thu được truyền thừa, nhưng thưởng cũng sẽ không ít.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chua chát, an ủi mình một hồi. Sau đó trong đầu hắn bắt đầu cân nhắc về mê cung ở cửa ải thứ bảy.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có hai mảnh xương quạt, lần lượt ở vị trí cửa ải thứ bảy cùng cửa ải thứ tám lục tục có ánh sáng truyền tống truyền ra. Rất nhanh, thân ảnh hai người Cổ Thiên Quân cùng Nguyên Yêu Tử bọn họ đã bị truyền tống đến trên quảng trường.

Lúc hai người trước sau hạ xuống, sắc mặt hai bên đều có chút khó coi. Từng người đều nhíu mày, đến ngồi xuống ở một bên, đều đang suy

nghĩ sâu xa. Bạch Tiểu Thuần cẩn thận nhìn, Cổ Thiên Quân là thất bại ở cửa thứ tám. Nguyên Yêu Tử này nhìn như gia hỏa thông minh, lại có thể cũng dừng lại ở cửa thứ bảy.

- Tầng thứ bảy này có cái gì không đúng.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời vô cùng kinh ngạc. Hắn quyết định lại quan sát một chút. Rất nhanh, mấy vị Thiên Tôn khác đều lục tục truyền tống trở về.

Trong đó Tư Mã Vân Hoa cũng bị đập ở cửa thứ bảy. Về phần Phệ Linh Thượng Nhân lại là từ cửa thứ tám trở về.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình càng xem càng không hiểu. Lúc này tâm tư hắn ngứa ngáy khó chịu, suy nghĩ có nên đi tìm Cổ Thiên Quân xin chỉ giáo một chút hay không? Nhưng suy nghĩ một chút, Cổ Thiên Quân này luôn luôn nhìn mình không vừa mắt. Loại chuyện này, sợ là hắn không có khả năng tự nói với mình. Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần thở dài, nhíu mày.

Về phần Tư Mã Vân Hoa, sau khi cắn răng, không biết cùng Cổ Thiên Quân như khai thông thế nào, lại trả cái giá lớn thế nào. Sau khi biết được quá trình Cổ Thiên Quân xông cửa thứ bảy, trong mắt hắn xuất hiện tinh quang, lại lao về phía cửa thứ bảy.

Mà Nguyên Yêu Tử cũng lựa chọn tương tự, đang cùng Phệ Linh Thượng Nhân đạt được giao dịch nào đó. Sau đó, hắn cũng biết được mấu chốt để vượt qua cửa ải. Ánh mắt lóe sáng lên, cùng Tư Mã Vân Hoa gần như đồng thời, lại tiến vào cửa thứ bảy.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng có chút lo lắng. Nhất là hai vị này, lại có thể chỉ dùng thời gian nửa nén hương, lại ngửa mặt lên trời cười to xuất hiện ở chỗ thông đạo của xương quạt. Bộ dạng này rõ ràng đã xông qua được cửa ải. Điêu này khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít thở cũng trở nên dồn dập hơn một ít.

- Nhanh như vậy sao?

Ý nghĩ của Bạch Tiểu Thuần xoay chuyển trăm vòng, nhanh chóng cân nhắc mấu chốt bên trong. Bỗng nhiên, ở tại cửa ải thứ mười có ánh sáng mạnh mẽ phóng lên cao.

Trong chớp mắt khi tia sáng này khuếch tán, một đạo ý chí từ bên trong toàn bộ cây quạt này, bạo phát ra, lướt ngang qua xung quanh. Sau đó ở trong đầu mỗi người đều vang lên một âm thanh đầy vẻ uy nghiêm.

- Người đầu tiên vượt qua cửa ải thứ mười đã xuất hiện, lấy được thân phận chuẩn tử, kéo dài hai canh giờ tới lúc hắn xông qua ải!

Theo ý chí này vang vọng, tâm thần tất cả mọi người trên quảng trường đều chấn động. Cùng lúc đó, có ánh sáng truyền tống từ chỗ vị trí xương quạt cửa ải thứ mười, bỗng nhiên tản ra. Ngay sau đó bóng dáng Quảng Mục Thiên Tôn xuất hiện ở trên quảng trường.

Thân thể giống như tháp sắt của hắn vừa xuất hiện trong chớp mắt, hình như toàn bộ cây quạt này đều rung một chút. Mơ hồ, dường như ánh sáng ở bốn phía xung quanh hắn đều có chút vặn vẹo, giống như một cục đá ném vào trên mặt nước, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, đều giật mình.

Đây không phải là vì tu vi cường hãn của Quảng Mục tạo thành. Đây rõ ràng... Là bởi vì hắn xông qua cửa ải thứ mười, thu được cái gọi là thân phận chuẩn tử, quạt tàn Chúa Tể này tán thành đối với hắn ở trình độ nhất định!

Nhất là bên trong ý chí vừa rồi biểu đạt ra, hiển nhiên Quảng Mục Thiên Tôn này đã có đặc quyền kéo dài thời gian lúc xông qua ải!

Có thể tưởng tượng được, nếu không có gì bất ngờ, như vậy sau khi xông qua những cửa ải tiếp theo, đến sau tầng hai mươi, sợ là còn có đặc quyền mới. Để cho hắn một đường nhận được, đi tiếp về phía trước, như

vậy cuối cùng ở ba tháng sau, Quảng Mục Thiên Tôn này có khả năng cực lớn, trở thành chủ nhân của cái quạt này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1615: Cho Cây Quạt Luyện Luyện Linh (1)

Một khi Quảng Mục Thiên Tôn làm đến một điểm này, chỉ sợ cũng ngay cả Tà Hoàng cũng không thể lộ liễu trực tiếp cướp giật. Nhưng bất luận là mượn, lại hoặc là cùng Quảng Mục giao dịch, tạo hóa như vậy, nhất định khiến cho Quảng Mục Thiên Tôn ở đây, trong tương lai, trở thành người có khả năng được chọn thăng cấp Thái Cổ nhất!

Tất cả những điều này, trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ. Bản thân Quảng Mục Thiên Tôn tất nhiên cũng sẽ hiểu được. Sau khi đi ra khỏi ánh sáng truyền tống, hắn vui sướng, tâm tình kích động phấn chấn. Mặc dù ở trên thần sắc không có lộ ra, nhưng loại nhất cử nhất động này dẫn dắt khí tức muốn chiếm bảo quạt, vẫn biểu lộ không thể nghi ngờ.

Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi, trong lòng ghen tuông càng nhiều hơn. Hắn khẽ hừ một tiếng, quay đầu lại muốn không để ý tới. Nhưng hắn ở đây mặc dù tránh, nhưng lúc này Quảng Mục Thiên Tôn hăng hái. Lúc lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt hắn lóe lên.

Cũng không biết hắn làm như thế nào, theo trong mắt có ánh sáng thôi diễn chớp động, hắn bỗng nhiên cười.

- Bạch Tiểu Thuần, hóa ra ngươi bị nhốt ở trong cửa thứ bảy. Thực sự là một phế vật, hiện tại trong tất cả Thiên Tôn, chỉ còn có ngươi không xông qua cửa thứ bảy.

Lời Quảng Mục Thiên Tôn vừa nói ra, mọi người xung quanh đều có chút sửng sốt. Phải biết rằng từ đầu đến cuối, Quảng Mục Thiên Tôn này vẫn là lần đầu tiên trở về. Những thời gian khác hắn đều đang xông qua

cửa ải. Nhưng rốt cuộc đối với những người bên ngoài cửa ải, hắn lại rõ như lòng bàn tay.

Điều này khiến người ta nổi lên nghi ngờ. Bạch Tiểu Thuần cũng chợt ngẩng đầu nhìn về phía Quảng Mục Thiên Tôn. Lời trong miệng Quảng Mục nói ra, đã để lộ ra một trọng điểm!

Đó chính là, hắn hình như có thể dựa vào thủ đoạn nào đó, không cần nhìn, cũng biết được số cửa ải của mọi người!

Mắt thấy được sự suy đoán trong mắt Bạch Tiểu Thuần, Quảng Mục Thiên Tôn cười ha hả. Trong thần sắc hắn càng mang theo hàn quang.

- Bạch Tiểu Thuần, trước đó ngươi không phải là muốn chúng ta đánh ngươi sao? Không cần nóng nảy. Chờ sau khi bản tôn trở thành chủ nhân của bảo quạt này, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi!

Nói tới đây, trong tiếng cười Quảng Mục Thiên Tôn này đến một bên, ngồi xuống khoanh chân, thổ nạp tĩnh dưỡng.

Bốn phía xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này bất luận là tu sĩ Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, đều đã ý thức được rõ ràng, thân phận chuẩn tử này, hình như thu được đặc quyền, không phải đơn giản chỉ là kéo dài một canh giờ trong lúc xông qua ải như vậy.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần càng rung chuyển. Lúc này ghen tuông cùng với hoảng sợ trong lòng, giống như sóng lớn, đang cuồn cuộn không ngừng.

- Đây là cái truyền thừa gì chứ? Đây rõ ràng là dối trá!

- Đáng chết. Cả đời này, ta hận nhất người khác dối trá!

- Dựa vào thủ đoạn dối trá, tính là bản lĩnh gì!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, trong lòng thầm hét lên.

- Bạch Tiểu Thuần ta đường đường là Thiên Tôn, làm việc quang minh lỗi lạc, rất khinh bỉ những kẻ dối trá!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần bốc hỏa. Thật ra, thủ đoạn của đối phương khiến cho hắn từ hâm mộ đố kị, biến thành phẫn nộ.

Còn có loại cảm giác bị người ta xem thường, cùng với uy hiếp đến từ Quảng Mục Thiên Tôn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái.

- Không được. Cứ tiếp tục như thế nữa, ta sẽ gặp nguy hiểm. Bất kể như thế nào cũng không thể để cho lão tặc Quảng Mục này thành công được!

Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần sắc nghiêm nghị, trong mắt dần dần xuất hiện tơ máu. Hắn khổ sở suy nghĩ cân nhắc biện pháp. Nhưng chính hắn cũng biết, mặc dù đều là Thiên Tôn, nhưng mình thế đơn lực bạc. Đồng thời, mình lại vừa thăng cấp, cho dù là đánh một trận, những người này không sợ chết... Bọn họ có thể được Tà Hoàng cứu sống lại.

Nhưng mình ở đây, vì không thể đặt đạo chủng đặt ở chỗ của Thánh Hoàng, cho nên một khi gặp nguy hiểm, chính là sinh tử thật sự.

- Quá khi dễ người!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy rằng đối phương quá đáng. Trong đầu hắn đều đang suy nghĩ biện pháp đối phó, một nén hương qua đi. Quảng Mục Thiên Tôn đang khoanh chân chợt đứng lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Sau đó hắn đi theo xương quạt, lao thẳng đến cửa ải thứ mười một.

Những người khác ở bốn phía xung quanh đều mang theo vẻ hâm mộ nhìn theo bóng lưng của Quảng Mục Thiên Tôn. Cũng bởi vì chuyện Quảng Mục thu được đặc quyền, từng người đều bị kích thích một chút. Lúc này bọn họ đều cắn răng, lần lượt bước vào xương quạt, tiếp tục xông qua ải.

Rất nhanh, bốn phía xung quanh chỉ còn lại có ba tới năm người. Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó, tơ máu trong mắt càng lúc càng nhiều.

- Nếu như một người trong số bọn họ, ta còn có thể đánh một chút. Nhưng hôm nay đánh thì không thể đánh được. Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa cũng sẽ không tương trợ... Như vậy biện pháp duy nhất, chính là ngăn cản Quảng Mục thu được pháp bảo này!

- Biện pháp muốn ngăn cản của hắn, cũng chỉ có thể là ta sớm trở thành chủ nhân của pháp bảo!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ, đã nghĩ đến không ít chủ ý. Nhưng khả năng thành công của mỗi một chủ ý, đều rất là mong manh.

- Chỉ có một biện pháp!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái.

- Sau khi luyện linh pháp bảo mười lần, có thể xóa đi tất cả dấu vết trên đó. Nếu như có thể luyện linh cây quạt này, thật sự ở lần mười lần, có thể xóa đi ấn ký trên cây quạt, nói không chừng ta có thể nắm lấy cơ hội... in xuống thần thức của ta vào trên cây quạt này!

- Kể từ đó, một khi thành công, ta có thể trở thành chủ nhân của cây quạt!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cân nhắc đến điểm này, nhất thời tim đập nhanh chóng, hoàn toàn động lòng. Hắn thậm chí cũng quên mất mục đích của mình chính là muốn ngăn cản Quảng Mục Thiên Tôn. Lúc này trong đầu của hắn vô cùng nóng bỏng, hai mắt còn phát ra ánh sáng.

- Nếu như ta trở thành chủ nhân của cây quạt này...

Bạch Tiểu Thuần kích động phấn chấn, hít thở càng thêm gấp gáp, thật lâu mới bình phục lại. Hắn bắt đầu cân nhắc xem nên thực hiện như thế nào.

Cây quạt này thật sự quá lớn, Bạch Tiểu Thuần bình thường luyện linh, đều ném pháp bảo vào bên trong Quy Văn Oa. Nhưng hôm nay muốn đi luyện cây quạt này, hắn có chút rầu rĩ, không biết nên luyện thế nào.

- Cây quạt này lại không thể thu nhỏ lại... Không biết đội Quy Văn Oa lên trên cây quạt này, có tác dụng hay không...

Nghĩ tới đây, tâm tư Bạch Tiểu Thuần ngứa ngáy khó chịu. Nhưng hắn cẩn thận, không hành động thiếu suy nghĩ. Bốn phía xung quanh nơi đây vẫn còn có người. Một khi để cho bọn họ thấy được, ảnh hưởng quá lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1616: Cho Cây Quạt Luyện Luyện Linh (2)

Vì vậy Bạch Tiểu Thuần giả vờ giả vịt đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, đi lên xương quạt. Hắn trực tiếp đi ngay vào cửa thứ bảy. Ở trong mê cung này, tay hắn lấy ra Quy Văn Oa, chụp trên mặt đất, sau đó mang theo sự khẩn trương cùng chờ mong, bắt đầu luyện linh.

Mà khi một màu lửa rơi vào trên Quy Văn Oa, lại không có chút phản ứng nào. Cây quạt này không hề biến hóa. Bạch Tiểu Thuần luyện linh nhiều năm, thông qua Quy Văn Oa là có thể nhìn ra, lần này luyện linh, dĩ nhiên thất bại.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chán nản. Sau khi thu hồi Quy Văn Oa, hắn ngồi ở chỗ đó ngẩn người một hồi. Bỗng nhiên hắn đứng lên.

- Có lẽ là ở bên trong cửa ải, cho nên không có cách nào thành công. Nếu như là ở bên ngoài, có khả năng lại khác...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ở dưới sự không cam lòng ý, hắn lựa chọn ngay lập tức chọn rời khỏi cửa thứ bảy. Hắn không lựa chọn quảng trường, mà là lựa chọn ở trên xương quạt này, ngồi xuống khoanh chân, cẩn thành quan sát bốn phía xung quanh.

Thật ra ở trên cây quạt này, hoặc chính là bên trong xương quạt có truyền tống, hoặc chính là có người ngồi tĩnh tọa nghỉ ngơi ở trên quảng trường, nơi tay cầm của cây quạt, rất khó có lúc nào trống trải. Cũng may ba canh giờ sau, cuối cùng có một khoảng thời gian như vậy. Bất luận là trên xương quạt hay quảng trường, ở lúc tất cả mọi người đều xông qua ải, Bạch Tiểu Thuần vội vàng lấy Quy Văn Oa ra, đội ở trên mặt đất.

Tay trái ấn cái nồi, tay phải vỗ túi đựng đồ. Từ bên trong vốn cũng không có nhiều ngọn lửa nhiều màu, hắn nhanh chóng lấy ra một đám một lửa, trong lòng vô cùng khẩn trương, lại trực tiếp đặt tại trên Quy Văn Oa.

- Nhất định phải thành công!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần lo được lo mất thì thào, lửa một màu này biến mất ở bên trong Quy Văn Oa. Trong nháy mắt, rốt cuộc có một ánh sáng màu bạc, lại có thể từ dưới Quy Văn Oa tản ra, chớp mắt lan tràn tới toàn bộ cây quạt!

Bảo quạt Chúa Tể này, đều chấn động mạnh!

- Thành công?

Bạch Tiểu Thuần nhất thời kích động. Nhưng hắn lại không kịp quan sát, mắt thấy có ánh sáng truyền tống xuất hiện, biết có người trở về, hắn vội vàng lấy Quy Văn Oa, thoáng một cái, bước vào bên trong cửa thứ bảy.

Ở cửa thứ bảy này, hắn chờ đợi giây lát. Hắn căn bản là không có tâm tư xông qua ải, rất nhanh lại giả vờ bộ dạng thất bại, sau khi truyền tống rời khỏi đây, nhăn mặt, nhíu mày ngồi ở chỗ đó đờ ra.

Nhưng trên thực tế, hiện tại tim hắn đập rộn lên đến cực hạn. Thật ra, lúc này mặc dù hắn cũng nhìn không ra pháp bảo cây quạt này có gì thay đổi, nhưng ánh sáng màu bạc trước này lập lòe, khiến cho chờ mong của Bạch Tiểu Thuần, giống như gió bão ngập trời. Đồng thời hắn càng cẩn thận quan sát tới số người xung quanh. Cuối cùng, sau nửa ngày, hắn vừa vặn tìm được một thời cơ xung quanh trống trải. Hắn không chậm trễ chút nào lại lấy ra Quy Văn Oa cùng hai màu lửa, lại luyện linh!

Trong phút chốc, ánh sáng màu bạc lại lập lòe. Bạch Tiểu Thuần không dừng lại, nắm chặt cơ hội, bắt đầu lần thứ ba, lần thứ tư luyện linh. Lần này hắn một hơi thở, luyện linh sáu lần. Lúc này mới có người

trở về. Hắn lập tức thu hồi Quy Văn Oa, tiếp tục lộ ra bộ dạng rầu rĩ, ở nơi đó than thở.

Trên thực tế trong lòng hắn lúc này đã muốn cười tới nở hoa rồi. Hắn hận không thể khiến tất cả mọi người biến mất trong thời gian một nén nhang, để cho hắn không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối cùng luyện linh xong hết.

Lại như vậy, thời gian trôi qua. Rất nhanh bảy ngày đã trôi qua. Trong bảy ngày này, Quảng Mục Thiên Tôn chạy tới cửa ải mười lăm, khí thế không ngừng dâng lên, giống như chém trúc, bẻ gãy nghiền nát, từ phía xa vượt lên đầu.

Về phần các Thiên Tôn khác cũng lớn đều đang ở trong ba cửa ải thứ chín, mười, mười một này. Thân là cường giả Bán Thần, Hải Thần Đại Tôn cũng đến trong cửa thứ tám. Ở đây đã cực hạn của hắn, nhưng hắn giống như không cam lòng, mỗi ngày đều đang xông vào cửa ải này.

Phần lớn những người khác cũng như vậy, bị dừng lại ở dưới cửa ải thứ bảy. Bạch Tiểu Thuần ở đây liên tiếp thử, liên tiếp bại, dĩ nhiên cũng trở thành trò cười trong lòng của mọi người.

- Bạch Tiểu Thuần này thân là Thiên Tôn, lại có thể giống như chúng ta, bị nhốt ở cửa thứ bảy lâu như vậy!

- Bởi vậy có thể thấy được, người này là Thiên Tôn yếu nhất. Ngay cả Hải Thần Đại Tôn cũng mạnh hơn hắn!

- Dù sao cũng là người trong địa phương nhỏ thế giới Thông Thiên này. Cho dù là trở thành Thiên Tôn, thì có thể làm thế nào? Vẫn còn là quá yếu!

Chẳng những là trong lòng những Bán Thần cùng Thiên Nhân này âm thầm châm chọc, Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa đều không để ý chút nào đối với Bạch Tiểu Thuần, trong lòng cũng có phần khinh miệt. Về phần ba vị Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, cũng như vậy. Lúc

này, tất cả năm vị Thiên Tôn này đều đặt tinh lực ở trên phương diện xông qua ải, thật sự không có thời gian đi để ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng không thời gian đi để ý tới những người này. Đối với sự khinh miệt trong mắt mọi người, hắn có thể cảm nhận được, nhưng lại hoàn toàn không có chút lưu ý nào. Trải qua mấy ngày luyện linh, hắn đã luyện linh pháp bảo cây quạt này mười bảy lần!

Ở thời điểm lần thứ mười, hắn vốn kích động, nhưng lại phát hiện, không có xuất hiện ánh sáng màu vàng, đồng thời không xuất hiện dấu hiệu bị xóa đi dấu ấn giống như pháp bảo bị luyện linh mười lần trước kia. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ. Sau đó, hắn quyết định mười lần không được, vậy thì hai mươi lần!

- Ta hận nhất là dối trá. Cực hạn luyện linh là ba mươi lần. Pháp bảo Chúa Tể này không tầm thường. Nhưng ta chỉ muốn xóa đi ấn ký... cũng sẽ không khó khăn như vậy chứ?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần lại lo được lo mất, cuối cùng ở ba ngày sau, hắn lại đợi được một cơ hội, hắn lập tức liền bắt đầu luyện linh.

Mười tám lần, mười chín lần...

Khi Bạch Tiểu Thuần chịu đựng đau lòng, lấy từ bên trong túi trữ vật mấy đám lửa hai mươi màu rất ít, đặt ở trên Quy Văn Oa, Quy Văn Oa này chấn động vượt quá trước đây. Cùng lúc đó, toàn bộ cây quạt này đã ở trong nháy mắt, từ ánh sáng vốn màu bạc, thình lình biến thành ánh sáng màu vàng!

Mà khi ánh sáng màu vàng này lập lòe trong chớp mắt, ý chí kinh người đã từng hai lần xuất hiện qua kia, rốt cuộc lại hạ xuống, quét ngang tám phương. Đồng thời, ý chí này rốt cuộc rõ ràng xuất hiện dấu hiệu tan rã!

Dường như có một lực lượng mà ngay cả ý chí này cũng không có cách nào kháng cự, đang muốn xóa nó đi vậy!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1617: Chen Vào. (1)

Hơi thở của Bạch Tiểu càng lúc càng gấp, lộ ra sự chờ mong cùng khẩn trương, cảm nhận cảnh tượng như vậy.

Dường như hai lực lượng này, đang vô hình trung đối kháng lẫn nhau. Rõ ràng, luyện linh hình thành lực xóa bỏ, hình như ở trên trình độ cao hơn so với ý chí của quạt tàn này. Chỉ là lực lượng này hình như còn có chút yếu.

Mà ý chí của cái quạt tàn này, mặc dù giống như thấp một cấp bậc, nhưng cũng rất là dồi dào, thật giống như một con hổ nhỏ, đang đối mặt một con chó lớn thành niên.

Ở dưới sự đối kháng này, lực xóa bỏ do luyện linh hình thành, rất nhanh giống như không phải là đối thủ, ở dưới ý chí này bỗng nhiên khuếch tán ra, sẽ bị mạnh mẽ loại bỏ.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời sốt ruột. Hắn hung hăng cắn răng một cái, từ bên trong túi trữ vật lấy ra một đám lửa hai mươi mốt màu. Đám lửa hai mươi mốt màu này, Bạch Tiểu Thuần hiện tại chỉ có hai cái. Lúc này hắn không kịp đau lòng, trực tiếp cầm lửa hai mươi mốt màu trong tay, hung hăng đặt ở trên Quy Văn Oa.

Ánh sáng màu vàng lại cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Trong tiếng nổ lớn, giống như đất rung núi chuyển. Lực xóa bỏ do luyện linh hình thành vốn đang liên tục tháo chạy, thật giống như bị rót vào sức sống, rốt cuộc lộ ra một tia cảm giác dữ tợn, lại đối đầu về phía ý chí của quạt tàn.

Nhưng rõ ràng, vẫn là không được. Sợ là nó sẽ không kiên trì được bao lâu. Nhưng lực lượng do hai mươi mốt màu lửa hình thành luyện linh, vào giờ phút này, cũng đưa đến tác dụng mấu chốt.

Mặc dù không có cách nào kiên trì quá lâu, nhưng ở trong quá trình chống cự này, lực xóa bỏ ẩn chứa trong hắn đã cứng rắn xóa đi gần như hai phần ý chí của quạt tàn này, thậm chí hai phần mất đi này khiến cho uy áp của thần thức bên trong cây quạt này cắt đứt mọi người, cũng xuất hiện sự thả lỏng.

Bạch Tiểu Thuần biết thời gian cấp bách. Bất cứ lúc nào sẽ có người trở về. Về mặt khác, hai mươi mốt màu lửa hình thành lực luyện linh, đã bắt đầu lộ rõ xu hướng suy tàn. Trong mắt hắn đỏ đậm, hung hăng cắn răng một cái.

- Đáng chết, ta liều mạng!

Trong tiếng gầm nhẹ, Bạch Tiểu Thuần mượn cơ hội thần thức lúc này còn có thể miễn cưỡng tản ra, thần thức của hắn khuếch tán về phía mặt đất.

Đây là hắn đang tiến hành một hồi tranh đoạt vô hình cùng ý chí của cây quạt này, cứng rắn ở ý chí đã bị xóa bỏ, thay đổi chỗ trống trên cây quạt, đi đánh ra dấu vết thần niệm của mình xuống!

Đổi lại thời điểm khác, đây là gần như chuyện không có khả năng hoàn thành. Cho dù Hoàng giả Thái Cổ đến, cũng làm không được điểm này. Trừ phi là có Chúa Tể đích thân tới.

Mà hiện tại, chuyện không thể nào này, ở dưới Quy Văn Oa của Bạch Tiểu Thuần luyện linh, rốt cuộc xuất hiện nghịch chuyển long trời lỡ đất. Chỉ sợ là Chúa Tể sáng tạo ra chiếc quạt này, lưu lại truyền thừa, nằm mộng vẫn không có cách nào ngờ được, món bảo vật này của hắn, sẽ vào một ngày nào đó, bị người ta lấy loại phương thức này để cướp đoạt, lại giống như thấy được một nữ tu dung mạo xinh đẹp, không phải tiến lên đến gần, mà là... trực tiếp ấn ngã trên mặt đất...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, trán nổi gân xanh. Lúc này lực thần thức điên cuồng hiện lên, không ngừng xâm chiếm khu vực trống ra bên trong cây quạt này, hết lần này tới lần khác đánh dấu ấn ký của mình vào bên trong.

Mà ý chí của quạt tàn này cũng đang giãy dụa kịch liệt, có thể có trung hòa lực xóa bỏ luyện linh này, vẫn bị Bạch Tiểu Thuần nhân lúc yếu ớt đi vào...

Mặc dù tất cả những điều này rất nhanh lại kết thúc, lực xóa bỏ luyện linh, bị ý chí của quạt tàn này giống như không tiếc giá lớn, mạnh mẽ loại bỏ. Nhưng đối mặt với bên trong khu vực đã bị dấu vết của Bạch Tiểu Thuần chiếm cứ hai phần, ý chí của quạt tàn này rốt cuộc giống như không thể tránh được, cuối cùng biểu lộ ra sự phẫn nộ, sau đó từ từ biến mất.

Sau khi tiêu tan, cây quạt khôi phục lại sự yên tĩnh, giống như tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh qua. Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi hết lực, toàn thân đều bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp. Hắn lập tức thu hồi Quy Văn Oa, nằm ở nơi đó, thở hồng hộc.

Thật ra lần này tranh đoạt, mặc dù không phải là cùng người đấu pháp, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, bất luận là tâm thần tiêu hao hay thần thức mệt mỏi, đều làm cho hắn thật sự giống như bị đào rỗng thân thể. Chỉ là thỏa mãn cùng với hưng phấn trong lòng hắn, lúc này đã đạt đến cực điểm.

Nhất là cảm nhận được quạt tàn này mơ hồ truyền đưa tới liên hệ nào đó trong u minh, Bạch Tiểu Thuần thậm chí cũng có cảm giác giống như đang nằm mộng.

- Ta lại có thể thật sự thành công!

- Ha ha, cây quạt này, ta lại có thể đặt dấu vết thần thức ở bên trong!

- Lão tặc Quảng Mục, cây quạt này là của ta. Ta xem ngươi cướp đi thế nào được!

Bạch Tiểu Thuần kích động muốn cười to. Cho dù lúc này có người truyền tống trở về, Bạch Tiểu Thuần cũng không chú ý tới. Toàn bộ tâm thần hắn đều đặt ở trong cảm nhận này.

Chỉ có điều bộ dạng này của Bạch Tiểu Thuần, người ở bên ngoài nhìn vào, khó tránh khỏi cảm thấy hắn có chút phát điên. Các tu sĩ Thánh Hoàng Triều cùng Tà Hoàng Triều đều vô cùng kinh ngạc.

- Chẳng lẽ là đánh ở cửa thứ bảy này quá lâu, bị phát điên rồi sao?

Thời điểm trong lòng mọi người ở nơi này thầm cười lạnh, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Lúc này thân thể hắn đã khôi phục một ít. Sau khi hắn ngồi dậy khoanh chân, hai mắt phát ra ánh sáng. Dựa vào cảm ứng trước đó, hắn đã có phần hiểu ra. Trong tay mình nắm được hai phần khu vực này, thật ra không phải là chủ thể của cây quạt này.

Chính xác mà nói, hắn nắm giữ chính là hai phần quyền khống chế quạt tàn này. Từ một loại ý nghĩa nào đó, giống như là đi qua cửa ải thứ hai mươi!

Nhưng trên thực tế, cho dù là Quảng Mục Thiên Tôn đi tới hai mươi quan, đạt được quyền hạn, đều không có cách nào so sánh được với Bạch Tiểu Thuần. Lại giống như một thật, một giả. Một không thể bị tước đoạt, một lại có thể bị ý chí của quạt tàn lấy đi bất cứ lúc nào.

- Tương đương với hai mươi quan sao? Vậy cũng đủ rồi!

Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn hưng. Hắn cảm thấy loại trợ lực này đã khiến mình đi trước những người khác rất nhiều. Ở dưới tình huống điểm xuất phát không giống nhau, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình ở trong việc xông qua những cửa ải sau, có lòng tin rất mạnh mẽ. Hắn có thể tiếp tục nhận ưu thế này đi trước, cho đến khi trở thành chủ nhân của quạt tàn này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1618: Chen Vào. (2)

Suy nghĩ duy nhất hắn cần phải che giấu, lại không thể khiến cho người ta nhìn ra mánh khóe.

- Quảng Mục Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần ta hận nhất là dối trá. Ta cho ngươi lại dối trá!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái, dựa vào liên hệ giữa mình cùng quạt tàn này. Trong phút chốc đầu óc của hắn, lại hiện ra bóng dáng mỗi một người đang xông qua cửa ải bên trong từng xương quạt này!

Không chỉ có như vậy, hắn còn trực tiếp có thể cảm nhận được, bảo vật tồn tại ở trong mỗi một cửa ải. nNhất là sau cửa ải ba mươi, Bạch Tiểu Thuần thậm chí còn thấy được vài món có thể so sánh được với thế giới chi bảo đại kiếm bắc mạch của mình. Mà ở sau cửa ải thứ sáu mươi, mắt hắn chợt trợn tròn. Hắn nhìn thấy được bên trong không ngờ tồn tại chí bảo Thái Cổ!

Mà số lượng đan dược lại cực lớn. Tất cả những điều này, khiến cho hơi thở của Bạch Tiểu Thuần trở nên vô cùng mãnh liệt. Mà ở sau cửa ải một trăm, hắn thấy được một đám ánh sáng ôn nhu tản ra khí tức Chúa Tể mênh mông, vô cùng mãnh liệt. Đây chính là... Truyền thừa!

Bạch Tiểu Thuần cố nhịn sự kích động. Hiện tại hắn đã xem mình thành chủ nhân của pháp bảo này. Những phần thưởng này, theo Bạch Tiểu Thuần, đều là của mình!

- Không chỉ có những thứ phía sau kia là ta. Vật phẩm thưởng bên trong những cửa ải trước mặt, cũng là của ta.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, ánh mắt đảo qua. Thời điểm hắn muốn nhanh chân đến xem Quảng Mục Thiên Tôn, bỗng nhiên chú ý tới ở bên trong cửa thứ sáu của một xương quạt, có một vị cường giả Bán Thần Tà Hoàng Triều, đang chật vật đi ở trên bậc thang thứ tám.

Bạch Tiểu Thuần có biết người này. Đó chính là Lý Đông Hạo lúc trước giúp đỡ Quảng Mục Thiên Tôn, tới khiêu khích mình!

Lúc này đầu hắn đầy mồ hôi, nhưng trong mắt lại mang theo sự kích động cùng phấn chấn. Ở trước mặt hắn, chỉ còn lại có một bậc thang cuối cùng. Cửa ải này, hắn đã xông qua hơn ba mươi lần, mỗi lần đều thất bại. Nhưng ở trong những lần liên tiếp thất bại này, sự trưởng thành của hắn đột nhiên tăng mạnh.

Hiện tại chung quy hắn có lòng tin, lần này hắn có thể thành công bước qua cửa ải này!

Đối với phầnthưởng lông chim của cửa ải này, Lý Đông Hạo cũng đã sớm biết được. Lông chim này đã bị người nhận ra. Là một loại lông chim tiên bằng đã tuyệt chủng. Sau khi kết hợp với pháp bảo của hắn luyện cùng một chỗ, có thể khiến cho pháp bảo xuất hiện gia tăng về phương diện tốc độ, hiệu quả rất kinh người.

- Chỉ cần ta đi qua được bước này, ta sẽ thành công!

Trong sự hưng phấn, Lý Đông Hạo chậm rãi giơ chân lên, đang muốn bước về phía bậc thang thứ chín...

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần theo liên hệ u minh cùng quạt tàn, rơi vào trên người Lý Đông Hạo. Sau khi nhìn thấy được trạng thái của người này, cũng nghĩ đến một khi Lý Đông Hạo thành công, lông chim của cửa ải này sẽ không òn.

Nếu như đổi lại là trước kia, Bạch Tiểu Thuần không có cảm giác gì. Nhưng hiện tại hắn đã xem mình làm thành chủ nhân của cây quạt này. Bảo vật bên trong đều là của hắn. Kể từ đó, hành vi của Lý Đông Hạo ở

trong lòng Bạch Tiểu Thuần, lại giống như đang chiếm đoạt pháp bảo của mình. Tuy rằng hắn không phải keo kiệt, nhưng lại nhìn Lý Đông Hạo không vừa mắt. Bị người như vậy lấy đi, Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại có chút bất mãn.

- Xem như gia hỏa này gặp may mắn. Ai, nếu có thể tăng độ khó của cửa ải này cho hắn thêm vài lần, khiến cho hắn thất bại ở chỗ này, vậy thì tốt quá.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, có chút tiếc nuối. Nhưng gần như trong chớp mắt khi ý nghĩ này của hắn vừa xuất hiện, bỗng nhiên... chỗ cửa thứ sáu của Lý Đông Hạo, xuất hiện sự vặn vẹo không thể điều tra.

Chút vặn vẹo này rất nhỏ. Cũng chính bởi vì liên hệ giữa Bạch Tiểu Thuần cùng quạt tàn này trong u minh, hắn mới có thể có cảm giác được. Đổi lại thành những người khác, căn bản là khó có thể phát hiện ra nửa điểm.

Càng không cần phải nói, giờ khắc này ở Lý Đông Hạo cửa thứ sáu này. Hiện tại trong lòng hắn vẫn đầy sự tự tin. Trong mắt hắn mang theo sự kích động, còn có phấn chấn vô cùng. Giống như tất cả mục tiêu, tất cả hi vọng, đều sẽ hoàn thành vào giờ phút này. Hắn giơ chân phải lên, một bước hạ xuống về phía chỗ bậc thang thứ chín!

- Cảnh tượng như vậy, chúng ta đã đợi rất lâu!"

- Hơn mười lần rèn luyện, chỉ vì giờ phút này! Cực khổ bỏ ra, nhất định có thể có thu hoạch!

- Ta cuối cùng, làm được!

Lý Đông Hạo ngửa mặt lên trời cười to. Loại xúc động, sau khi bỏ ra vô số khổ cực, cuối cùng có thu hoạch này, khiến cho hắn cảm thấy tính mạng của mình, hình như vào giờ phút này, ở cửa thứ sáu này, cũng có sự lột xác không giống với những người khác, sau này sẽ vô cùng tốt đẹp, tràn ngập hi vọng cùng chờ mong.

- Tiếp theo, chính là cửa thứ bảy. Những tu sĩ cùng cảnh giới bên ngoài này, nhất định sẽ bị sự thành công của ta làm chấn động tâm thần. Dù sao... Ta là người thứ hai sau Hải Thần Đại Tôn, lấy tu vi Bán Thần, đi qua cửa thứ sáu này!

Trong tiếng cười của Lý Đông Hạo, ở trong chớp mắt klhi bước chân hạ xuống, hai cánh tay dĩ nhiên đưa ra, đang chuẩn bị mang theo phong thái ngạo nghễ, nghênh đón truyền tống sau khi cửa ải này bị xông qua.

Đang mỉm cười, Lý Đông Hạo đột nhiên cảm giác được có cái gì đó không đúng.

- Ừ? Thế nào lại không có truyền tống?

Lý Đông Hạo sửng sốt, nhìn bốn phía một cái. Hắn phát hiện mình vẫn còn ở bên trong cửa thứ sáu này... Dựa theo kinh nghiệm trước đây, sau khi hắn thành công xông qua, sẽ được đưa ra khỏi cửa ải, xuất hiện ở trên lối đi mới đúng.

- Không đúng?

Lý Đông Hạo ngây người. Tiếng cười của hắn cũng thoáng ngừng lại. Trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác bất an. Thời điểm hắn cúi đầu, tròng mắt hắn chợt trợn trừng. Ở trong một tích tắc này, trong đầu hắn dâng lên sóng lớn ngập trời, giống như có mười vạn thiên lôi, ở bên trong tâm thần của hắn đồng thời nổ tung ra.

- Cái này... cái này...

Lý Đông Hạo đã hoàn toàn bối rối. Lúc này trong mắt nhìn thấy là ở phía trước của mình, ở sau bậc thang thứ chín lại có thể xuất hiện một bậc thang!thứ mười

Bậc thang thứ mười này, cũng giống hệt với chín bậc thang trước. Căn bản không nhìn ra là mới tăng thêm. Dường như bản thân chúng chính là cùng một khối. Nhưng Lý Đông Hạo rõ ràng nhớ được, trước

bất luận là mình đoán, hay sau khi rời khỏi đây cùng người khác khai thông giao lưu, cửa thứ sáu này đều chỉ có chín bậc thang mới đúng. Nhưng hiện tại... Rốt cuộc lại xuất hiện một bậc thang thứ mười!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1619: Hóa Ra Ta Là Người Bảo Vệ

- Chẳng lẽ là vì ta động vào chỗ nào đó huyền diệu hay sao?

Hơi thở của Lý Đông Hạo trở nên dồn dập, tâm thần chấn động. Sự bất an trong lòng đã được hắn miễn cưỡng đè ép xuống, lại một lần nữa dâng lên. Đúng là kích động. Hắn cảm thấy, có thể lần này, đối với mình mà nói không phải là chuyện xấu, mà là cơ duyên!

Nhưng gần như đồng thời với sự kích động này dâng lên, Lý Đông Hạo lại trợn mắt há hốc mồm. Hắn hoàn toàn há hốc mồm!

Thậm chí trong đầu hắn cũng có sấm sét ầm ầm đánh xuống. Ở trong mắt của hắn, hắn lập tức liền nhìn thấy phía trước ngoài bậc thang thứ mười ra, lúc này rốt cuộc từ từ huyễn hóa ra, tầng khối lại từng khối tảng đá lớn, tràn ngập uy áp!

Mười một, hai mươi ba, ba mươi lăm, bốn mươi chín, sáu mươi bảy, tám mươi mốt... Cho đến một trăm!

- Sao có thể như vậy được? Một trăm bậc thang!

Lý Đông Hạo chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa. Thân thể hắn cũng có chút đứng không vững. Giống như tất cả mọi thứ trước mắt hoang đường đến cực hạn, vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. Ở trong mắt của hắn, phía trước hắn, lúc này rất nhiều bậc thang trực tiếp tràn lan triển khai, xem như là những thứ trước mắt này, tròn một trăm bậc thang, từng tầng tăng lên, tản ra khí tức tang thương, sừng sững ở trước mặt Lý Đông Hạo. Nhất là khi hắn chú ý thấy, càng là bậc thang phía sau, trên đó tồn tại uy áp lại càng lớn, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Thân thể Lý Đông Hạo run rẩy, trong mắt mang theo sự mờ mịt. Lúc này tâm thần hắn đã sắp suy sụp. Sau khi một trăm bậc thang này xuất hiện thêm, hắn liền sụp xuống, ngây người ở nơi đó.

- Đây... Đây là có chuyện gì...

Sắc mặt Lý Đông Hạo tái nhợt. Trong tiếng thì thào, theo tâm thần suy sụp, thân thể hắn cũng không chịu nổi uy áp của bậc thang dưới chân, trong đầu vang lên tiếng nổ lớn. Toàn thân hắn trực tiếp đã bị đánh văng ra khỏi bậc thang. Theo ánh sáng truyền tống lập lòe, thân ảnh của hắn nhất thời đã bị cuốn ra khỏi cửa thứ sáu này.

Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở trên quảng trường nơi tay cầm của cây quạt!

Vì lực đánh ra quá lớn, Lý Đông Hạo xuất hiện ở trên quảng trường, bóng người vừa lộ ra, liền trực tiếp phun ra một búng máu tươi lớn. Thân thể hắn lảo đảo lui ra phía sau vài bước. Ánh mắt hắn vẫn tràn ngập sự ngây dại, vẫn mang theo sự mờ mịt không có cách nào tin nổi. Hắn dường như bị công kích khó có thể hình dung. Ngay cả niềm tin giường như cũng muốn vỡ nát.

- Không thể như vậy được...

- Tại sao có thể như vậy...

- Rõ ràng là chín bậc thang...

Lý Đông Hạo mất hồn mất vía, trong miệng lẩm bẩm. Đồng thời, hắn thật sự không dám đi tin tưởng vào tất cả những gì chính mình nhìn thấy được. Thậm chí cho dù là lúc này vì thất bại bị truyền tống đi ra, hắn vẫn có cảm giác dường như tất cả những điều này đều chỉ là ảo giác. Lúc này hắn chợt nắm lấy một bạn đồng hành Bán Thần Tà Hoàng Triều ở bên cạnh.

- Hứa đạo hữu, ngươi... Ngươi cũng từng đi qua cửa thứ sáu. Cửa thứ sáu có mấy bậc thang?

Tu sĩ Bán Thần này bị Lý Đông Hạo bắt được, mắt thấy đôi mắt Lý Đông Hạo tràn ngập tơ máu, trong mờ mịt dường như mang theo sự hoảng sợ, hắn cũng sửng sốt một chút.

- Chín. Lý Đông Hạo, ngươi làm sao vậy?

Vị tu sĩ Bán Thần này có chút do dự mở miệng.

Nghe được lời nói của đối phương, trong đầu Lý Đông Hạo lại chấn động, hơi thở ồ ồ. Dường như vẫn không cam tâm, hắn lui ra phía sau vài bước, tìm được mấy Bán Thần đều dừng lại ở cửa thứ sáu, hỏi từng người một vấn đề giống hệt nhau.

- Chín!

- Chín. Chuyện này mọi người đều biết, đã không phải là bí mật.

- Lý Đông Hạo ngươi làm gì vậy? Loại vấn đề này, còn cần hỏi sao? Chính ngươi đi xem chẳng phải sẽ biết sao?

Nghe tất cả mọi người trả lời, thân thể Lý Đông Hạo càng thêm run rẩy. Vào giờ phút này, theo lời nói của mọi người, một sự ủy khuất mãnh liệt không có cách nào hình dung, hoàn toàn bạo phát.

- Các ngươi đều là chín bậc thang. Vì sao... Vì sao ta gặp phải, là một trăm bậc thang?

Lý Đông Hạo hoàn toàn sụp đổ. Trước đó ở trong cửa ải thứ sau, hắn đã gần như suy sụp. Hiện tại sau khi biết được đáp án, hắn cảm thấy quạt tàn này đối với mình, tràn ngập ác niệm không có cách nào hình dung. Loại ác niệm này, đã khiến cho hắn tuyệt vọng.

Lúc này mọi người ở bốn phía xung quanh sau khi nghe được lời Lý Đông Hạo nói, đều kinh hãi. Mỗi một người mặc dù hoài nghi, nhưng lại

càng thêm cẩn thận. Bọn họ cảm thấy độ khó ủa của ải này chắc hẳn sẽ thỉnh thoảng thay đổi. Cùng lúc đó, bọn họ đều thương thay cho Lý Đông Hạo.

- Lý Đông Hạo này gặp xui xẻo... Nghĩ đến tỷ lệ độ khó của cửa ải này thay đổi chắc là rất nhỏ. Vậy mà cũng bị hắn gặp phải.

- Tốc độ của chúng ta phải nhanh hơn nữa. Ta cũng không muốn ở cửa thứ sáu, nhìn thấy được một trăm bậc thang...

Thời điểm mọi người bàn luận, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở phía xa, lúc này cũng trợn mắt há hốc mồm. Những người khác chỉ là nghe ngôn từ của Lý Đông Hạo tưởng tượng ra hình ảnh không giống nhau. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại chính mắt nhìn thấy được tất cả mọi thứ phát sinh. Một trăm bậc thang ở cửa thứ sáu này, đừng nói là Lý Đông Hạo, cho dù đổi lại là Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng không nắm chắc có thể xông qua.

Lúc này hắn nhìn Lý Đông Hạo đang suy sụp, nhìn mọi người ở bốn phía xung quanh đang bàn luận. Dần dần, Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi.

Sau đó ở trong lòng hắn lại là dâng lên cảm giác mừng như điên!

- Ta... Ta chỉ là suy nghĩ một chút, hi vọng độ khó tăng lên, khiến cho hắn không qua được mà thôi. Nhưng cửa thứ sáu này lại có thể thật sự thay đổi mức độ khó, xuất hiện một trăm bậc thang!

Bạch Tiểu Thuần hít thở cũng không ổn định. Trong mắt của hắn xuất hiện ánh sáng mãnh liệt. Hắn cảm thấy vào giờ phút này, có một cánh cửa lớn hoàn toàn mở ra ở trước mặt mình.

- Hóa ra, sau khi dấu vết của ta chiếm hai phần quạt tàn này, không chỉ là trạng thái có thể so sánh với xông qua cửa ải hai mươi, ta... ta thậm chí có thể sửa đổi lại độ khó của hai mươi cửa ải đầu!

- Trời ạ, ta trước đó quá choáng váng, không nên suy nghĩ mình đi thêm được mấy cửa ải. Ta chắc hẳn phải thay đổi ý nghĩ một chút đã!

- Dựa vào quyền hạn của ta, dựa vào năng lực ta có thể điều khiển mưc độ khó khăn. Mụ nội nó, ta ở chỗ này, ta chính là thần linh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1620: Quảng Mục Thiên Tôn Tuyệt Vọng (1)

- Mục tiêu của ta, không phải là bản thân mình cố gắng tới mức nào. Ta chỉ cần có thể không cho người xông qua cửa ải thứ hai mươi, như vậy chờ sau khi thí luyện lần này kết thúc, ta... Chính là người đi cửa sau đứng đầu!

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy kích động. Đến cuối cùng, hai mắt của hắn phát ra tinh quang vô tận. Hắn cảm thấy thí luyện quạt tàn lần này, thoáng cái lại trở nên thút vị nhất từ trước tới nay.

- Ha ha, ở bên trong quạt tàn này, ta mới là người bảo vệ lớn nhất, ngăn cản tất cả mọi người thành công!

Ở trong sự vui sướng này, Bạch Tiểu Thuần còn cảm giác mình có một loại sứ mệnh. Hắn rất vui vẻ hất cằm lên, đang muốn xúc động. Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhiên nhận thấy được, trên chỗ lối đi của Quảng Mục Thiên Tôn, ở vị trí cửa ải thứ mười bảy cóa ánh sáng lập lòe. Quảng Mục Thiên Tôn thành công xông qua cửa ải thứ mười bảy!

Còn không dừng lại, sau khi xuất hiện ở xương quạt, hắn lại bước vào trong cửa ải thứ mười tám!

- Nhanh như vậy sao?

Bạch Tiểu Thuần cả kinh. Nhưng rất nhanh hắn lại cười rộ lên.

- Quảng Mục lão tặc, ta hận nhất là sự dối trá này của ngươi. Lần này nếu như ngươi có thể qua được cửa ải thứ mười tám, Bạch Tiểu Thuần theo họ của ngươi!

Cửa ải quạt tàn thứ mười tám!

Nơi này là một mảnh sa mạc mênh mông, vô biên vô hạn. Trên bầu trời là mặt trời với ánh nắng chói chang. Trên mặt đất cát bay đá chạy. Ở trong này, gió bão giống như muốn che trời lấp đất.

Đứng ở chỗ này, cảm nhận được đầu tiên chính là một sự hoang vắng, xuyên qua gió cát kia, có thể mơ hồ nhìn thấy được không ít hài cốt tồn tại trên mặt đất. Niên đại của những hài cốt đều quá lâu, không biết bị chôn vùi ở chỗ này qua bao nhiêu năm tháng.

Thậm chí cũng không phân biệt rõ được, những hài cốt này là thật hay giả. Nói chung cửa ải thứ mười tám này, khi Quảng Mục Thiên Tôn tiến vào, trong chớp mắt hắn lại có một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Nhưng ánh mắt của hắn lóe lên. Cảm giác nguy cơ này chẳng những không có khiến cho hắn khiếp sợ chùn bước, ngược lại kích phát ra sự hăng hái vạn trượng.

- Quạt tàn lần này, Quảng Mục ta là người đầu tiên trở thành chuẩn tử. Bất kỳ cửa ải nào, ta đều là người đầu tiên xông qua!

- Nhất định, đây là cơ duyên của Quảng Mục Thiên Tôn ta. Nhất định, đây là tạo hóa của ta. Cũng nhất định... Lần này, ta sẽ trở thành chủ nhân của chí bảo Chúa Tể!

Quảng Mục Thiên Tôn chắp tay sau lưng, hít một hơi thật sâu. Sau đó, trong mắt hắn lộ ra sự tự tin mãnh liệt.

Hắn thật sự tự tin. Bất luận là ở những cửa ải trước, hay là cửa ải thứ mười tám, Quảng Mục Thiên Tôn hắn đều là người đầu tiên bước vào. Điều này có quan hệ rất lớn với việc bản thân hắn là Thiên Tôn đại viên mãn. Có thể nói bên trong toàn bộ quạt tàn này, trước đó người duy nhất hắn cần phải chú ý, chỉ có Cổ Thiên Quân.

Về phần Bạch Tiểu Thuần, ở trong mắt Quảng Mục Thiên Tôn, sau này khó mà nói được. Nhưng bây giờ người này vừa thăng cấp Thiên Tôn, chẳng qua là một thằng hề nhảy nhót mà thôi. Tuy có chút khó chơi, nhưng nếu hắn thật sự muốn giết chết, hắn vẫn có lòng tin cùng nắm chắc.

- Tuy rằng cửa ải thứ mười tám có độ khó nhất định, nhưng mục tiêu của ta tuyệt đối sẽ không dừng lại ở chỗ này. Không biết, nếu có thể đi qua cửa ải thứ hai mươi, sau đó sẽ có quyền hạn gì!

Quảng Mục Thiên Tôn mỉm cười, thân thể thoáng một cái, lao thẳng vào bên trong gió bão.

Trong chớp mắt khi Quảng Mục Thiên Tôn lao ra, bên trong gió bão, vô số cát đất này ở trong từng tiếng rít gào, lại ngưng tụ lại cùng nhau, hóa thành một cái đầu cực lớn, thậm chí còn tản ra tu vi Thiên Tôn, chợt rít gào, cắn nuốt về phía Quảng Mục.

Quảng Mục Thiên Tôn nheo cặp mắt lại, hoàn toàn không có một chút dừng lại nào. Thân thể giống như tháp sắt chẳng khác nào mũi tên nhọn rời khỏi dây cung, mang theo tiếng động chói tai kinh người, chớp mắt lại cùng cái đầu cát khổng lồ với tu vi Thiên Tôn này chiến đấu với nhau.

Tiếng sấm nhất thời bạo phát ra ở trong cửa ải thứ mười tám này, vang vọng khắp nơi.

Cùng lúc đó, ở phía trên trời cao trong mảnh thế giới này, nơi Quảng Mục Thiên Tôn không chú ý tới được, có đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào nơi đây. Chủ nhân của ánh mắt này, dĩ nhiên chính là Bạch Tiểu Thuần.

Không có người có thể phát hiện ra, ý thức của Bạch Tiểu Thuần có thể nói là cùng Quảng Mục Thiên Tôn đồng thời tiến vào trong cửa ải thứ mười tám này. Hắn không lập tức lại hành động thiếu suy nghĩ, mà là quan sát Quảng Mục Thiên Tôn.

Quảng Mục Thiên Tôn này quả thực cường hãn. Lúc này hắn đang cùng cái đầu cát cực lớn kia giao chiến. Có những tiếng nổ vang vọng, có những sóng dao động khiến cho thiên địa biến sắc, không ngừng khuếch tán về bốn phía xung quanh. Thậm chí mặt đất cũng rung động. Mà cái đầu cát dang cùng chiến đấu với Thiên Tôn, rốt cuộc dần dần không phải là đối thủ của hắn.

- Xem lần này, ta chơi chết ngươi thế nào!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Loại cảm giác cao cao tại thượng này khiến cho hắn thấy rất thoải mái. Nhưng chiến lực của Quảng Mục Thiên Tôn này vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng xem càng kinh hãi.

- Gia hỏa này có trình độ thân thể cường hãn, rốt cuộc vượt qua cả ta!

- Chỉ là ở trên phương diện khôi phục, hắn mặc dù không bằng, nhưng dựa vào lực thần thông của hắn, cũng không yếu hơn bao nhiêu... Điều duy nhất chỉ có trên phương diện kéo dài, sự bạo phát của hắn không có thể kiên trì quá lâu!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, sau khi Quảng Mục Thiên Tôn này gầm nhẹ một tiếng, hai tay hắn bấm quyết. Ở phía sau lăng hắn, huyễn hóa ra một cây gỗ lớn, về phía cái đầu cắt lớn hình thành ở bên trong gió bão.

Một đòn, hai đòn, ba đòn!

Dưới liên tiếp ba tiếng nổ lớn, trong miệng của cái đầu kia truyền ra tiếng gào thét thê lương, cuối cùng bị cứng rắn đục lỗ. Cùng lúc đó Quảng Mục Thiên Tôn chợt cất bước, lại trực tiếp xông vào trong cái đầu này. Cũng không biết hắn triển khai thuật pháp gì, thân thể hắn lại có thể thoáng cái tăng lên, trở thành người khổng lồ, cứng rắn xé toạc cái đầu cát kia thành hai nửa.

Khí thế kinh thiên.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, trong lòng run sợ. Khúc gỗ lớn này tản ra cảm giác áp bách, dường như muốn hủy thiên diệt địa. Thậm chí mặt đất sa mạc cũng tan vỡ ra trong phạm vi lớn, trời cao thất sắc!

Còn nữa, phương pháp thần thông cuối cùng của đối phương đột nhiên bạo phát không chỉ là kích thước thân thể, còn có tu vi của hắn. Sau khi tập chung lại một chỗ, tất cả hóa thành lực lượng ngập trời.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1621: Quảng Mục Thiên Tôn Tuyệt Vọng (2)

Lúc này mắt thấy cái đầu cát hình thành tan vỡ, thậm chí còn có ánh sáng truyền tống mơ hồ lộ ra, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cả kinh. Đối với chuyện sau cửa này này mình có đổi họ hay không, hắn làm sao có thể không để ý được. Ngay lập tức ở trong tâm thần lại truyền ra thần niệm tăng mức độ khó khăn ở nơi đây.

Gần như ở trong lúc thần niệm Bạch Tiểu Thuần sửa đổi mức độ khó khăn, đồng thời âm thanh Quảng Mục Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười to, vang vọng toàn bộ sa mạc. Hắn nhìn đối thủ cái đầu cát lớn này bị mình xé thành hai nửa, lúc này đang vỡ ra, một lần nữa hóa thành đất cát. Mặc dù hơi thở của bản thân hắn còn dồn dập, bất luận là tu vi hay lực lượng thân thể đều tiêu hao cực lớn, nhưng trong lòng của hắn vẫn dâng trào cảm giác vui sướng khác thường.

- Chỉ là cửa ải thứ mười tám này, liền có thể ngăn cản tất cả Thiên Tôn ngoại trừ Cổ Thiên Quân cùng Phệ Linh Thượng Nhân ở bên ngoài!

- Không nghĩ tới, độ khó của cửa ải này đã đến mức độ này. Nghĩ đến cửa ải thứ mười chín, cửa ải thứ hai mươi sau đó sẽ càng khó hơn!

- Như vậy cũng tốt. Độ khó càng lớn, lại đại biểu phần thưởng càng thêm dày. Đại biểu cho những người khác không có tư cách tới cùng ta tranh đoạt truyền thừa!

Trong tiếng cười lớn, thân thể Quảng Mục Thiên Tôn nhảy xuống. Hắn đã chú ý tới ánh sáng truyền tống xuất hiện. Hắn cảm nhận được thân thể mình, rất nhanh sẽ bị truyền tống. Hắn đã có dự định, phải về trên quảng trường nghỉ ngơi thổ nạp một hồi.

- Chờ sau khi ta trở thành chủ nhân của cây quạt này, người đầu tiên ta muốn giết, chính là Bạch Tiểu Thuần này. Năng lực khôi phục của người này quá mức cường hãn, Sau này nhất định sẽ là họa lớn!

Trong tâm trạng ngạo nghễ, Quảng Mục Thiên Tôn còn điều tra một chút về tình hình cửa ải Bạch Tiểu Thuần đi qua. Sau khi phát hiện người này còn ở cửa thứ bảy, trong lòng hắn càng thêm khinh miệt. Trong lòng hắn thoả thuê mãn nguyện. Hắn chỉ cảm thấy quạt tàn này, chính là địa phương tạo hóa của bản thân. Thậm chí sau này mượn pháp bảo này, bảm thân hắn không phải không có khả năng thành tựu Thái Cổ!

Nghĩ như vậy, kích động trong lòng Quảng Mục Thiên Tôn càng dâng trào. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, ánh sáng truyền tống bên ngoài thân thể của hắn lặng lẽ không một tiếng động, trong chớp mắt đã biến mất!

- Phải vậy không?

Quảng Mục Thiên Tôn sửng sốt. Hắn cúi đầu nhìn thân thể mình một chút, lại nhìn bốn phía xung quanh. Hắn không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Chuyện gì xảy ra...

Không đợi Quảng Mục Thiên Tôn kịp phản ứng, đột nhiên gió bão vốn đã biến mất ở trong sa mạc, lại bạo phát. Thậm chí so với trước đó còn muốn kinh thiên hơn. Hơn nữa ở dưới bạo phát này, lại có thể xuất hiện hai cái đầu cực lớn. Chiến lực cùng khí thế của chúng, so với cái đầu trước đó, còn mạnh hơn nhiều!

Lúc này trong tiếng rít gào, hai cái đầu này lao thẳng đến chỗ Quảng Mục Thiên Tôn!

Tâm thần Quảng Mục Thiên Tôn chấn động. Hắn cảm thấy cửa ải thứ mười tám này có chút không thích hợp. Nhưng hiện tại, hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Theo hai cái đầu này đánh tới. Quảng Mục

Thiên Tôn hít vào một hơi, hét lớn một tiếng. Hắn lại triển khai thần thông thuật pháp, cùng hai cái đầu này đánh một trận!

Trời đất mù mịt che khuất bầu trời. Thế giới cũng dường như muốn bị đánh thành mảnh nhỏ. Quảng Mục Thiên Tôn đã không giữ lại chút nào. Ngoại trừ đạo pháp niệm lực liên quan tới Thiên Tôn, sau khi hắn ở chỗ này bị cắt đứt, không có cách nào triển khai ra bên ngoài, tất cả thủ đoạn, tất cả đòn sát thủ khác, hắn gần như đều triển khai. Cuối cùng ở sau hai nén hương, hắn liều mạng phun ra máu tươi. Cuối cùng sau khi hoàn toàn đánh nát bấy hai cái đầu này, thân thể hắn run rẩy, gần như kiệt sức. Nhưng trong mắt hắn lại mang theo sự phấn chấn. Hắn ngửa mặt lên trời cười to.

- Là lão phu xem thường cửa ải thứ mười tám này. Chỉ có điều... vậy thì tính sao!

Nhìn Quảng Mục Thiên Tôn ở nơi đó cười một cách điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần nổi giận, ánh mắt hắn cũng có chút đỏ lên.

- Quá càn rỡ. Ta muốn cho ngươi tuyệt vọng!

- Tăng độ khó, tăng đến trình độ khó khăn nhất!

Thời điểm thần sắc Bạch Tiểu Thuần biến hóa, trong lòng rít gào. Bên trong cửa ải thứ mười tám này lập tức liền có vặn vẹo. Dao động vặn vẹo này càng lúc càng rõ ràng. Rất nhanh, ngay cả Quảng Mục Thiên Tôn cũng chú ý tới. Hắn biến sắc. Giờ phút này cửa ải thứ mười tám thật sự khiến cho hắn có cảm giác rất bất an.

- Chẳng lẽ còn không kết thúc?

Quảng Mục Thiên Tôn kinh hãi hít vào một hơi. Gần như suy nghĩ này của hắn vừa xuất hiện, nhất thời bên trong toàn thế giới lại có tiếng nổ lớn, vang vọng kinh thiên.

Thời điểm gió bão lại hạ xuống, tràn ngập toàn thế giới, từng cái đầu huyễn hóa ra. Không phải là mấy cái. Mà là... tròn mười cái đầu cực lớn!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Quảng Mục Thiên Tôn mặc dù hoảng sợ, nhưng sẽ không cảm thấy da đầu tê dại. Nhưng ngay sau đó, ở sau mười cái đầu này, trong mặt đất có tiếng nổ lớn. Một bàn tay to vạn trượng, rốt cuộc trực tiếp từ bên trong mặt đất vươn ra. Rất nhanh, một vị người khổng lồ, rốt cuộc từ bên trong mặt đất đứng lên!!

Tổng cộng mười người khổng lồ đứng dậy, cùng mười cái đầu này gắn với nhau. Đầu bọn họ đội trời cao, chân đạp mặt đất, bao vây xung quanh Quảng Mục Thiên Tôn ở bên trong. Từ phía xa nhìn lại, giờ phút này Quảng Mục Thiên Tôn, giống như trở thành một nữ tử yếu đuối, bị mười người đại hán tráng kiện lại dữ tợn, bao vây xung quanh!

Khí thế của bọn họ khiến cho thế giới run rẩy, khí tức của bọn họ khiến cho thiên địa ảm đạm, khủng khiếp đến cực điểm!

-...

Quảng Mục Thiên Tôn ngơ ngác nhìn tất cả những điều này, thân thể không ngừng run rẩy.

- Không có khả năng... Không thể như vậy được...

Thân thể Quảng Mục Thiên Tôn run rẩy, trong mắt mang theo sự mờ mịt. Đối mặt với mười người khổng lồ xuất hiện ở bốn phía xung quanh. Trên người bọn họ tản ra khí tức, khiến hắn cảm thấy vô cùng khủng khiếp!

Khí tức kia, mặc dù không phải là Thái Cổ, nhưng lại gần vô hạn. Mặc dù đây chỉ là một trận thí luyện, nhưng đối với Quảng Mục Thiên Tôn mà nói, lại là chân thật đến cực hạn. Hắn còn có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi, dường như quạt tàn này đang cùng hắn chơi một trò chơi cực lớn!

Không đợi Quảng Mục Thiên Tôn có bất kỳ phản kháng cùng giãy dụa nào, tiếng sấm ngập trời phát ra. Mười vị người khổng lồ đồng thời ra tay, cho thấy khí thể đủ để hủy thiên diệt địa, giống như thiên địa sụp xuống, hạ xuống về phía Quảng Mục Thiên Tôn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1622: Chui Chỗ Trống (1)

Dường như mười con mãnh thú kinh thiên, mang theo sự dữ tợn, hung hăng giẫm qua...

trùng kích này với khí thế vô biên này bạo phát, cho dù là Bạch Tiểu Thuần ở trên trời cao nhìn kỹ, cũng không nhịn được hít vào một hơi. Thật sự khiến cho người ta tuyệt vọng...

Còn có tiếng kêu thảm thiết thê lương, cũng vang vọng ở bên trong thế giới này. Cũng may tất cả những điều này không duy trì quá lâu. Bóng dáng của Quảng Mục Thiên Tôn ở sau vài hơi thở biến mất, không phải là tử vong. Bởi vì trận thí luyện này, không phải thử thách sinh tử. Cho dù là thất bại, tối đa cũng chính là bị mạnh mẽ truyền tống ra ngoài mà thôi.

Nhưng điều đây đối với Quảng Mục Thiên Tôn mà nói, mặc dù không phải là sinh tử, nhưng không chênh lệch bao nhiêu. Niềm kiêu ngạo của hắn, khí thế của hắn trước đó, tất cả mọi thứ của hắn, vào giờ phút này, tất cả đều sụp đổ.

Mà hắn càng cảm thấy được may mắn, chính là quy tắc bên trong thí luyện quạt tàn này ẩn chứa lực truyền tống. Hắn không có cách nào tưởng tượng được, nếu như không có quy tắc truyền tống trở về, đợi chờ mình, sẽ là bộ dạng thê lương thảm thiết tới mức nào.

Lúc này theo ánh sáng trên quảng trường quạt tàn lập lòe, bóng người Quảng Mục Thiên Tôn huyễn hóa ra. Hắn mới vừa xuất hiện, lại phun ra búng máu tươi lớn, thân thể lảo đảo lui về phía sau vài bước. Hắn chợt quay đầu lại nhìn về phía chỗ thông đạo xương quạt phía trước. Trong

mắt của hắn vẫn mang theo không có cách nào tin tưởng cùng với mờ mịt.

- Tại sao có thể như vậy... Không thể như vậy được!

- Loại độ khó này... Nếu như cửa ải thứ mười tám chính là độ khó như vậy, như vậy phía sau chẳng phải là càng khoa trương sao? Phương diện này nhất định có vấn đề!

Quảng Mục Thiên Tôn mất hồn mất vía. Kích thích lần này, đối với hắn thật sự quá lớn.

Những người khác ở trên quảng trường, đều nhìn thấy được trở về Quảng Mục Thiên Tôn, thấy được hắn mê man, thấy được thân thể hắn run rẩy. Trong lòng mỗi người đều chấn động. Không cần suy đoán quá nhiều, bọn họ là có thể nhìn ra được, nhất định là Quảng Mục Thiên Tôn thất bại trong lúc xông qua ải.

- Quảng Mục Thiên Tôn trước đó là ở cửa ải thứ mười tám? Thậm chí ngay cả hắn cũng thất bại!

- Chẳng lẽ cửa ải thứ mười tám có chỗ nào kỳ dị sao? Mếu không, lấy khí thế của Quảng Mục Thiên Tôn, hình như không có khả năng lớn sau khi thất bại, lại thất hồn lạc phách như vậy.

Thời điểm trong lòng mọi người đều vô cùng kinh ngạc, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở phía xa, vội ho một tiếng. Hắn trợn trừng mắt, len lén quan sát vẻ mặt Quảng Mục Thiên Tôn lúc này đang mờ mịt lại có chút luống cuống. Trong lòng hắn vô cùng đắc ý, phấn chấn kích động, còn có ngạo nghễ cùng vui sướng.

- Cho ngươi dối trá, dám đi đấu cùng Bạch gia gia nhà ngươi?

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần nhếch lên, thể xác và tinh thần sung sướng không kìm chế được.

Nhất là dáng vẻ chật vật này của Quảng Mục Thiên Tôn, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy trong lòng hả hận. Vừa nghĩ tới người này trước đó không chỉ khiêu khích mình, càng dùng ngôn từ uy hiếp, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy, mình hiện tại chỉ là tăng cho đối phương một ít độ khó mà thôi. Điều này thật sự là bởi vì mình quá lương thiện.

- Ai, khuyết điểm lớn nhất của ta, chính là vô cùng lương thiện. Ở Tu Chân Giới cá lớn nuốt cá bé này, ta không thể như vậy được.

Bạch Tiểu Thuần cảm thán một hồi, vẫn còn thường xuyên quan sát đang Quảng Mục Thiên Tôn đần độn. Hắn ho nhẹ một tiếng, lại tra xét tình hình những người khác xông qua ải. Hắn tùy ý trong một hơi thở, đều tăng độ khó cho tất cả.

Rất nhanh, lại có ánh sáng truyền tống, lục tục lập lòe. Mỗi một Bán Thần, Thiên Nhân của Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, đều bị truyền tống đi ra. Sau khi mỗi người ra ngoài, đều phun ra máu tươi, còn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, tâm thần chấn động mãnh liệt.

- Không có khả năng. Ngày hôm qua, thời điểm ta ở cửa thứ ba, chỉ là gặp phải ba con hoạt thú. Nhưng hôm nay, rốt cuộc xuất hiện ba trăm con!

- Trời ạ, các ngươi không biết ta gặp phải cái gì đâu. Ta ở trong cửa thứ năm, lại có thể gặp phải một khôi lỗi có thể so sánh được với Thiên Tôn!

- Các ngươi như vậy đã tính là cái gì. Đáng chết, cửa thứ bảy này ta rõ ràng đã có manh mối, nhưng vừa rồi thời điểm xông vào, mê cung này lại có thể sống, còn đang xoay quanh!

Mọi người bị truyền tống trở về, mỗi người đều phát điên, cùng nhau mở miệng. Rất nhanh, tất cả mọi người hít vào một hơi. Ngay cả Quảng Mục Thiên Tôn, trong mắt cũng thâm trầm vô cùng.

- Độ khó tăng lên!

Đây là ý thức chung của tất cả mọi người lúc này. Rất nhanh, Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa cùng với Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân đều bị lần lượt truyền tống đi ra. Bọn họ đều là bị thất bại ở bên trong cửa ải thứ mười sáu. Bọn họ trước sau không thành công thì cũng thôi, đột nhiên độ khó gia tăng, càng làm cho mặt bọn họ đều sắc khó coi vô cùng.

Trong đám người, chỉ có Bạch Tiểu Thuần ở đây trong lòng mừng thầm. Nhưng hắn hoàn toàn không biểu hiện ra ngoài. Hắn giả vờ làm ra một bộ dạng nhăn mặt, nhíu mày. Thậm chí vì để thật hơn một chút, hắn còn ở ngay trước mặt của mọi người, tự mình lại xông vào chỗ mê cung cửa thứ bảy, lúc ở nơi đó vòng vòng trở về, cũng giả vờ giả vịt lộ ra bộ dạng mờ mịt, lại kinh ngạc la lên thất thanh.

- Cửa thứ bảy này, thay đổi bộ dáng! Trời ạ, các ngươi không biết ta nhìn thấy gì, quá dọa người.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc kêu lên mang theo sự khoa trương. Nếu như đổi lại là thời điểm khác, nhất định sẽ làm trong lòng mọi người thầm cười lạnh. Nhưng hiện tại, ở trên quảng trường này, tu sĩ hai bên, sắc mặt mỗi người đều thâm trầm, không có lòng dạ nào đi để ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Thật sự bọn họ nghĩ hết biện pháp, nhưng ở mấy ngày qua vẫn lần lượt xông qua ải, tất cả đều thất bại!

Hiện tại, quạt tàn này đã mở ra hơn nửa tháng. Nhưng trong lòng mọi người đều có vẻ lo lắng vô cùng, không nhìn thấy được hi vọng ở phương nào.

Dựa theo kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần kiên trì thêm hơn hai tháng nữa, như vậy thì tất cả vạn sự đại cát. Chỉ là thế sự khó lường. Sau gần nửa tháng, đột nhiên, trong lúc Bạch Tiểu Thuần lợi dụng lực luyện linh, gián tiếp giao đấu với ý chí của quạt tàn, giống như từ trong trạng thái ngủ say trước đó, một lần nữa thức tỉnh.

Vừa mới thức tỉnh, toàn bộ quạt tàn lại truyền ra tiếng nổ lớn. Cùng lúc đó, vào giờ phút này tất cả cửa ải đều thật giống như được một lần nữa tinh lọc, bình định, trực tiếp lập tức điều chỉnh độ khó Bạch Tiểu Thuần gia tăng trước đó, trở về như cũ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1623: Chui Chỗ Trống (2)

Nếu không như vậy, sau đó ý chí này còn thức tỉnh, quét ngang tám phương, trực tiếp xác định phong tỏa Bạch Tiểu Thuần. Hình như vì có chút nguyên nhân, nó không có cách nào trực tiếp nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, nhưng tranh đoạt loại quyền hạn cùng với sự nghiền ép này, lại đặc biệt rõ ràng. Điều đó khiến cho Bạch Tiểu Thuần giật mình kinh ngạc. Sau đó, tim hắn đập rất nhanh. Đồng thời, hắn cũng lập tức ngồi xuống khoanh chân. Tu vi Thiên Tôn vận chuyển ở bên trong thân thể, trấn thủ tâm thần của mình, còn duy trì liên lạc giữa mình cùng quạt tàn này ở trong u minh không bị cắt đứt!

Giống như chiếc thuyền cô độc ở trong sóng to gió lớn, trong đầu Bạch Tiểu Thuần nổ mạnh. Trong lúc tâm thần chấn động, liên hệ u minh giữa hắn cùng với quạt tàn, thật giống như bị lần lượt trùng kích kéo lại, mơ hồ trong đầu còn có tiếng gầm thét giận dữ. Nếu như đổi lại là cường giả Bán Thần, lúc này nhất định tâm thần đã sớm tan vỡ, do đó bị ý chí này ép với thế lôi phong, chém đứt mối liên hệ.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần có tu vi Thiên Tôn. Tuy rằng hắn không có lực phản kích, nhưng nếu sử dụng toàn lực đi trấn thủ, tuy không có cách nào kiên trì quá lâu, nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể chống đỡ!

Mà hết thảy những điều này, người ngoài không nhìn ra. Cho dù là đám người Quảng Mục Thiên Tôn cũng không hề phát hiện. Đấu pháp này hoàn toàn vượt qua trình độ của bọn họ. Đây là một hồi tranh đoạt chủ quyền đối với quạt tàn!

Thời gian trôi qua, trôi qua đã hai canh giờ trôi qua. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt. Dựa vào tu vi của

hắn, kiên trì tới hiện tại đã là cực hạn. Mắt thấy tâm thần sẽ sụp đổ, mắt thấy liên hệ cùng quạt tàn này sẽ bị chặt đứt. Nhưng vào lúc này, bên tai của hắn truyền đến một tiếng rít gào không cam lòng. Theo rít gào vang vọng, ý chí của quạt tàn này lại giống như thuỷ triều xuống, trong nháy mắt tiêu tan, giống như một lần nữa rơi vào trong giấc ngủ mê!

Khi Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, toàn thân của hắn đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp. Tâm thần hắn tiêu hao cực lớn, lúc này đang thở hổn hển. Hắn chỉ cảm thấy tất cả những chuyện xảy ra trước, quá mức hung tàn. Ý chí của cái quạt tàn này hình như cảm hận đối với mình thấu xương.

- Cũng may bản thân của ý chí này hình như có chỗ thiếu hụt, không có cách nào thức tỉnh lâu dài...

Bạch Tiểu Thuần hung hăng hít vào một hơi. Lúc này theo ý chí biến mất, khống chế của hắn đối với quạt tàn cũng một lần nữa trở về. Nhưng trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần lại biến sắc.

- Đáng chết, bị bọn họ chui chỗ trống!

Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được rõ ràng, hai canh giờ mình cùng quạt tàn ý chí đối kháng này, rốt cuộc có không ít người xông qua cửa ải đã từng bị hắn tăng lên mức độ khó khăn!

Giống như Lý Đông Hạo đã vượt qua cửa thứ sáu. Còn có Hải Thần Đại Tôn cũng đến trong cửa ải thứ chín. Về phần đám tu sĩ Thiên Tôn như Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa, càng như vậy, rốt cuộc đều thông qua cửa ải thứ mười sáu, đi tới cửa ải thứ mười bảy!

Mà khiến cho Bạch Tiểu Thuần tức giận, là Quảng Mục Thiên Tôn bên kia. Người này cũng không biết tìm được biện pháp gì, lại liên hiệp với Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân, ba người cùng đi tới một xương quạt. Sau đó, bọn họ liên thủ xuất hiện ở trong cửa ải thứ mười tám!

Điều này hiển nhiên là sau khi Quảng Mục Thiên Tôn tổng kết kinh nghiệm, lợi dụng lỗ thủng nào đó Bạch Tiểu Thuần không biết, khiến cho ba người ở trong cửa ải thứ mười tám này, đồng thời xuất hiện, lại trong nháy mắt trực tiếp giết chết những cái đầu cát xuất hiện có thể so sánh được với Thiên Tôn này!

Khiến cho sau khi thuận lợi thông qua cửa ải thứ mười tám này, ba người lại dùng biện pháp tương tự, xông qua cửa ải thứ mười chín. Giờ khắc này ở lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, ba người bọn họ đã đến bên trong cửa ải thứ hai mươi!

Cũng may độ khó bản thân cửa ải thứ hai mươi này lại không nhỏ. Lúc này ba người Quảng Mục Thiên Tôn đối mặt, không ngờ là một loại mãnh thú cực lớn có đầu trâu. Loại mãnh thú này có hình dáng cực kỳ hung tàn. Bọn chúng bất luận là ở phương diện tốc độ, hay ở trên thân thể, mức độ cường hãn của chúng, ở phương diện nào đó thậm chí không kém hơn so với Quảng Mục Thiên Tôn.

Nhất là thân hình của bọn chúng cao lớn, khiến cho người ta cảm giác có một loại lực lượng không có cách nào hình dung, tính cách táo bạo. Hơn nữa những con quái vật đầu trâu này đều là giống đực!

Trong miệng bọn chúng truyền ra tiếng gầm khẽ, khiến cho chỗ bình nguyên ở cửa ải thứ hai mươi này, giống như thiên lôi không ngừng nổ lớn ở tám phương.

Càng không cần phải nói tới những con quái vật đầu trâu. Bọn họ có đầy đủ trí tuệ cực cao, thậm chí ở trên thuật pháp, hình như không cần bấm quyết, giống như có thiên phú thần thông nào đó, hình thành từng vòng ánh sáng màu vàng đất, khuếch tán ở trong. Cho dù là ba người Quảng Mục Thiên Tôn cũng phải cẩn thận đến cực điểm.

Một khi bị ánh sáng màu vàng đất này va chạm, thân thể ba người cũng sẽ run lên, thật giống như bị một sức lực không có cách nào chống lại, xuyên qua thân thể, trực tiếp đánh vào trên linh hồn.

Nếu như đổi lại có tu sĩ Bán Thần ở chỗ này, sợ là trong nháy mắt tâm thần sẽ tan vỡ, bị trục xuất khỏi cửa này. Thậm chí cho dù là tu vi Thiên Tôn, nếu như ba người một mình đến đây, ở dưới sự liên thủ của những con quái đầu trâu này, căn bản cũng không có cách nào kiên trì được bao lâu.

Cửa ải thứ hai mươi này lại giống như là một bước ngoặt. Từ trên trình độ nào đó mà nói, bất luận một người nào trong số đám người nơi đây, muốn vượt qua cửa này, đều gần như không có khả năng.

Nếu quả thật có khả năng, như vậy cũng chỉ có thể là Bạch Tiểu Thuần. Dựa vào lực khôi phục cường hãn của hắn, có lẽ có thể ở bên trong thời hạn, dựa vào tiêu hao, cố gắng kéo dài.

Đồng thời, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, loại mãnh thú này căn bản cũng không có tồn tại qua.

Hiển nhiên, đây là một loại mãnh thú cường hãn đã từng tồn tại qua ở trong chỗ thế giới của chủ nhân quạt tàn này!

Cũng chính là vì độ khó của bản thân cửa ải thứ hai mươi này, khiến cho ba người Quảng Mục Thiên Tôn cho dù liên thủ, trong khoảng thời gian ngắn, cũng khó tránh khỏi lưu lại một ít thời gian. Nếu không, sợ là sau khi Bạch Tiểu Thuần tỉnh dậy, nhìn thấy được chính là ba người Quảng Mục Thiên Tôn thành công xông qua cửa ải thứ hai mươi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1624: Ta Cho Các Ngươi Thêm Thêm Giờ!

Mà vừa nghĩ tới kết quả như vậy, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy quá mức nguy hiểm. Hắn cũng không muốn quyền hạn mình trăm cay nghìn đắng thu được, có khả năng bị người khác vượt qua.

- Xem ra trước đó ta vẫn quá thiện lương. Lần này, lão tặc Quảng Mục ngươi lại còn dối trá nữa. Chuyện này không thể nhẫn nhịn được!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, hai mắt tràn ngập tơ máu. Hắn nhìn chằm chằm vào ba vị Thiên Tôn Tà Hoàng Triều bên trong cửa ải thứ hai mươi.

- Muốn đấu dối trá với ta có đúng hay không? Xem ta ngược chết các ngươi như thế nào. Mụ nội nó, Bạch Tiểu Thuần ta đời này hận nhất là người khác dối trá!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái. Lúc này hắn không chú ý tới các tu sĩ khác đang xông qua ải nữa. Hiện tại tất cả tinh lực của hắn, đều đặt ở ba vị Thiên Tôn Tà Hoàng Triều trong chỗ cửa ải thứ hai mươi.

Nói thế nào, hắn cũng không thể để cho ba người này thành công. Lúc này theo liên hệ cùng quạt tàn trong u minh, thần thức của hắn lập tức lại hạ xuống trong cửa ải thứ hai mươi, truyền ra thần niệm, trực tiếp lại điều chỉnh độ khó của cửa ải thứ hai mươi này, đến trình độ lớn nhất!

Hoàn toàn không có chút giữ lại, hoàn toàn không có một chút do dự, trong nháy mắt, từng gợn sóng vặn vẹo người ngoài nhìn không thấy được, ở bên trong cửa ải thứ hai mươi nơi này, khuếch tán ra.

Mà giờ khắc này ba người Quảng Mục Thiên Tôn đang liên thủ với nhau, cùng mười con quái đầu trâu vô cùng cường tráng, chém giết đấu pháp. Tiếng sấm không ngừng vang vọng tám phương. Mặc dù sắc mặt ba người đều nghiêm trọng, nhưng trong mắt đều có tinh quang lập lòe.

- Ta có dự cảm, chỉ cần vượt qua cửa ải này, sau đó chúng ta sẽ cực kỳ thuận lợi. Cuối cùng rốt cuộc ai có thể thu được truyền thừa, vậy phải xem cơ duyên của từng người trong ba người chúng ta!

Quảng Mục Thiên Tôn hít một hơi thật sâu, trầm giọng mở miệng nói. Trong lòng hắn còn rất phấn chấn. Mặc dù hắn thật sự có thể tìm ra lỗ thủng trong cửa ải của quạt tàn này, nhất định có quan hệ với thân là chuẩn tử của hắn. Nhưng quan trọng nhất, vẫn là quạt tàn này không có hoàn chỉnh. Cho nên ở cửa ải này cũng bị ảnh hưởng.

Điều này mới cho hắn cơ hội, khiến cho hắn suy nghĩ ra biện pháp ba người cùng nhau xông qua ải. Ba người cũng đã có giao hẹn. Lúc này Nguyên Yêu Tử mỉm cười, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác hào hùng.

Cho dù luôn luôn lạnh lùng, hiện tại Phệ Linh Thượng Nhân cũng không giấu được sự kích động. Cho dù những con quái đầu trâu ở đây, mỗi một con cường tráng mang theo sự hung tàn. Nhưng ba người bọn họ vẫn có sự nắm chắc. Qua một đoạn thời gian nữa, bọn họ nhất định có thể đánh bại từng con quái đầu trâu này.

Dù sao ba người bọn họ phối hợp, mặc dù không tính là hoàn mỹ, nhưng bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, bình thường cũng liên thủ. Lúc này Quảng Mục Thiên Tôn chủ công, Phệ Linh Thượng Nhân chủ thần thông. Nguyên Yêu Tử lại là dựa vào lực trận pháp, bảo vệ ba người. Cho dù thoạt nhìn ba người liên tục tháo chạy, nhưng trong phòng thủ lại rõ ràng có phản kích, vẫn sắc bén.

Thậm chí nếu nhìn cẩn thận, có thể nhìn thấy được những con quái đầu trâu đã sắp mệt mỏi hết lực. Chỉ khi nào bọn chúng lui về phía sau, ba người Quảng Mục Thiên Tôn lại trong nháy mắt lao ra đánh một trận.

Dưới vòng đi vòng lại, hình như quả thực không cần quá lâu, cửa ải này sẽ bị ba người bọn họ liên thủ đánh hạ.

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh. Trước đó hắn còn khẩn trương. Nhưng hôm nay, cảm nhận được độ khó sau khi mình điều chỉnh, đối với cửa ải thứ hai mươi này, Bạch Tiểu Thuần đã không còn thấp thỏm như vậy nữa. Nhất là hắn mơ hồ nhận thấy được, theo một lần thành công đối đầu cùng khí linh này, hình như quyền hạn của mình, cũng càng thêm vững chắc.

Nhất là lúc này, thần thức của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống ở bên trong cửa ải này, lại mơ hồ phát hiện, hình như quyền hạn của mình, có thể trì hoãn ánh sáng truyền tống xuất hiện...

- Chính là không biết có thể trì hoãn bao lâu...

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái. Sau khi sờ sờ túi đựng đồ, trong mắt hắn lộ ra sự tàn nhẫn. Cũng chính là vào lúc này, trong tiếng nổ vang vọng, mười con quái đầu trâu ầm ầm sụp xuống, bị ba người Quảng Mục Thiên Tôn ở trước thời hạn của cửa ải này kết thúc, đã hoàn thành yêu cầu của cửa ải này.

- Kết thúc!

Trong lòng Quảng Mục Thiên Tôn thầm vui mừng. Trong lòng Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân cũng phấn chấn. Nhưng ngay khi ba người chờ đợi ánh sáng truyền tống hạ xuống, trong chớp mắt bỗng nhiên một áp lực chợt hạ xuống toàn bộ cửa ải thứ hai mươi.

- Khí tức này...

Người đầu tiên phát hiện ra điểm không thích hợp, chính là Quảng Mục Thiên Tôn từng có kinh nghiệm thê thảm. Gần như trong phút chốc, hắn lại biến sắc. Thân thể nhanh chóng lui về phía sau, trong miệng còn hô to.

- Lại bắt đầu không bình thường!

Gần như trong lúc lời nói của Quảng Mục Thiên Tôn vang vọng, đồng thời Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân cũng lần lượt cảm nhận được bên trong cửa ải thứ hai mươi này, có uy áp không tầm thường.

Hai người biến sắc, đồng thời lui về phía sau. Ở trong nháy mắt khi ba người này mỗi người đều quay ngược lại, bỗng nhiên những tiếng ầm ầm vang trời phát ra, chấn động tám phương. Thình lình ở bốn phía xung quanh ba người Quảng Mục Thiên Tôn, từng bóng dáng cao lớn tráng kiện hung tàn từ hư không đột nhiên hiện ra!

Một vị, mười vị, năm mươi vị... Cho đến tròn một trăm con quái đầu trâu xuất hiện. Thân ảnh của bọn chúng mang theo khí thế cuồng bạo, chợt hạ xuống. Vừa xuất hiện, từng ánh mắt rơi vào trên người Quảng Mục Thiên Tôn, đồng thời rít gào, phóng đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, dường như có đất rung núi chuyển, giống như thiên địa sụp xuống vậy. Sắc mặt Quảng Mục Thiên Tôn nhất thời đại biến. Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân đều hít vào một hơi.

- Đáng chết. Quảng Mục ngươi không phải nói dựa vào suy tính của ngươi, sẽ không xuất hiện biến hóa sao?

- Mười con quái đầu trâu trước đó, đã khiến chúng ta mệt mỏi ứng phó. Hiện tại xuất hiện một trăm con!

Nguyên Yêu Tử hít thở dồn dập. Tâm thần Phệ Linh Thượng Nhân cũng chấn động. Không phải bọn họ không dám đi đánh. Nhưng những con quái đầu trâu đó thật sự đánh không chết, khiến cho bọn họ cực kỳ đau đầu. Nếu như đổi lại là lúc bình thường thì cũng thôi. Nhưng hôm nay bọn họ vừa nhìn thấy được hi vọng, lại lập tức hóa thành thất vọng. Sự chênh lệch này quá lớn giống như lòng sông so với mặt biển. Đồng thời, lúc này bọn họ chỉ có thể lui về phía sau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1625: Quá Lương Thiện (1)

Gần như trong chớp mắt khi bọn họ lui ra phía sau, trăm con quái đầu trâu, lại rít gào trùng kích qua. Trên bầu trời, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, liền cười lạnh.

- Muốn chạy sao? Nếu như một trăm con còn chưa đủ, ta tăng thêm một chút nữa cho các ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái. Hắn quyết định lần này nhất định phải đánh hạ khí thế của Quảng Mục Thiên Tôn. Nếu không, hắn thật sự lo lắng có một ngày sau khi ý chí của quạt tàn lại tỉnh dậy, đánh mình một trận mới. Nhân cơ hội này, Quảng Mục rất có thể sẽ thật sự đột phá cửa ải thứ hai mươi.

Nghĩ tới đây, trong thần sắc Bạch Tiểu Thuần mang theo sự quyết đoán, lại một lần nữa ở trên độ khó cực hạn ban đầu, lại mạnh mẽ tăng thêm vượt mức!

Nhất thời tiếng nổ vang vọng ở bên trong cửa ải thứ hai mươi này. Ba người Quảng Mục Thiên Tôn vốn đã hoảng sợ, trong lòng chấn động mãnh liệt, tuyệt vọng chú ý thấy, bên trong thảo nguyên ở bốn phía xung quanh trăm con quái đầu trâu này, từ trong không trung không ngờ lại xuất hiện thêm một nghìn con quái đầu trâu. Con sau còn hung tàn hơn con trước, gầm thét giống như trâu đực động dục, gào thét lao đến!

- Trời ạ...

Cường hãn giống như Quảng Mục Thiên Tôn, ở trong một tích tắc này, da đầu cũng muốn nổ tung ra!

- Không thể như vậy được!

Nguyên Yêu Tử kinh ngạc la lên thất thanh, thân thể run rẩy. vào giờ phút này tâm thần hắn thật giống như bị suy sụp, đều trợn tròn mắt.

Cho dù bản thân hắn là Thiên Tôn, ở bên trong Tà Hoàng Triều có thể nói là địa vị cao, dĩ nhiên đã đạt đến đỉnh phong, được vô số người ngưỡng mộ kính nể. Nhưng hôm nay ở trong cửa ải thứ hai mươi này, khi nhìn thấy được bốn phía xung quanh đột nhiên xuất hiện hơn một nghìn con quái vật đầu trâu, tâm thần hắn cũng bị suy sụp.

Thật sự... hơn nghìn con quái vật đầu trâu này, sợ là Tà Hoàng ở chỗ này, cũng sẽ mở miệng hít sâu một hơi. Nếu như ném bọn chúng ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, sợ rằng Tiên Vực của Vĩnh Hằng cũng sẽ nát bấy sụp đổ.

Thật may là giả thiết này, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, đều là hư ảo. Chỉ là hiện tại đối với Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân mà nói, vẫn là vô cùng chân thật.

- Lúc này mới là cửa ải thứ hai mươi!

- Đây không phải là cửa ải năm mươi, không phải cửa ải tám mươi, càng không phải là cửa ải một trăm!

- Làm sao có thể như vậy được. Độ khó này tăng lên… cũng quá khoa trương!

Tâm thần ba người chấn động. Đo với Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân, trong lòng Quảng Mục Thiên Tôn càng suy sụp hơn.

Dù sao Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân mặc dù cũng từng gặp được chuyện độ khó tăng lên, nhưng không có bị Bạch Tiểu Thuần trọng điểm chiếu cố qua... Quảng Mục Thiên Tôn trước đây được trọng điểm chiếu cố, khiến cho sự tin tưởng của hắn gần như bị nghiền

ép. Hiện tại thật vất vả mới một lần nữa quyết tâm, lại gặp phải độ khó còn muốn khủng khiếp hơn so với lần trước.

Điều duy nhất khiến cho trong lòng hắn thoải mái, là lần này... hắn không phải một thân một mình. Hắn có Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân làm bạn...

Lúc này, ba người đều chán nản cụt hứng, nhanh chóng lui về phía sau. Bọn họ cũng không phải là muốn trốn tránh, mà là đang tìm kiếm khả năng truyền tống ra ngoài với tổn thương nhỏ nhất được. Trong lòng của bọn họ mặc dù suy sụp vì độ khó của cửa ải thứ hai mươi này, nhưng lại không có quá nhiều sợ hãi trước sinh tử. Dù sao những gì từng trải qua trước đó, khiến cho bọn họ đã sớm hiểu rõ, trận thí luyện này, không phải là sinh tử.

Cuối cùng cho dù không có cách nào xông qua, nhiều nhất cũng chỉ là sau khi bị thương, bị truyền tống ra ngoài mà thôi.

Ba người Quảng Mục Thiên Tôn cũng là hạng người quyết đoán. Lúc này bọn họ cay đắng lui về phía sau, từng người tản ra, đã quyết định bỏ qua. Lúc này bọn họ triển khai toàn lực, nỗ lực khiến cho tổn thương của mình nhỏ hơn một chút. Rất nhanh, từ phía xa nhìn lại, có thể nhìn thấy được những con quái vật đầu trâu này trực tiếp lại nhấn chìm ba người ở bên trong. Những tiếng va chạm nổ lớn nổi lên, chấn động bốn phía.

Nhưng giờ phút này, Quảng Mục Thiên Tôn còn xa mới có ý thức được, so sánh với lúc này, tiếp theo mới thật sự là cơn ác mộng bắt đầu...

Bạch Tiểu Thuần hận. Hắn hận ba người này lại có thể đi tới cửa ải thứ hai mươi. Hắn càng hận Quảng Mục Thiên Tôn lại có thể có thể đấu chuyện lừa dối cùng mình hơn... Đồng thời hắn lo lắng nhất, bởi vậy cường giả như Quảng Mục Thiên Tôn cùng với lợi dụng thời điểm tâm tư sơ hở, ở trong cuộc sống sau này, sợ là có chút không chú ý, sẽ bị gia hỏa kia xông qua cửa ải thứ hai mươi.

- Đáng tiếc ở chỗ này không giết được hắn. Không được, phải nghĩ biện pháp. Tốt nhất là nhốt người này ở chỗ này!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt. Ý tưởng này càng lúc càng mãnh liệt. Sau đó, mắt thấy trên người ba người Quảng Mục Thiên Tôn đã bắt đầu xuất hiện ánh sáng truyền tống, thậm chí hắn cũng chú ý thấy trên mặt ba người Quảng Mục Thiên Tôn này dường như lộ ra thần sắc muốn thở phào nhẹ nhõm.

Cái này càng khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần không thoải mái. Lúc này ánh mắt lóe lên, nhìn chằm chằm vào ba người. Liên hệ giữa hắn cùng với quạt tàn này trong u minh, bỗng nhiên trở nên ăn ý. Theo trong đầu Bạch Tiểu Thuần lần lượt truyền ra thần niệm cấm truyền tống, trong nháy mắt khi cảm giác sống sót sau tai nạn vừa dâng lên trong lòng ba người Quảng Mục Thiên Tôn, thân thể cũng ở dưới truyền tống này xuất hiện mơ hồ...

Bọn họ truyền tống, rốt cuộc bị lực lượng đặc biệt nào đó, trực tiếp quấy nhiễu. Trong tiếng nổ lớn, ở dưới sự ngây người của ba người, thân thể của bọn họ từ mơ hồ trực tiếp trở nên rõ ràng. Sau khi thân hình rõ ràng, ánh sáng truyền tống trên người bọn họ, chớp mắt biến mất!

- Không có khả năng!

- Chuyện gì xảy ra!

Hơi thở của ba người bị kìm hãm, lập tức rút lui, tránh những con quái vật đầu trâu này nhào tới. Ở một tích tắc này, một cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng. Lần này cảm giác bất an còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc trước khi đánh với hơn một nghìn con quái vật đầu trâu.

So với sự hoảng sợ của ba người, tinh thần của Bạch Tiểu Thuần phấn chấn. Hắn phát hiện đối với quyền hạn của mình, vẫn có rất nhiều điều không biết, cần phải từ từ tìm hiểu. Lúc này tinh thần hắn tập trung

cao độ, hoàn toàn chìm đắm ở trong liên hệ cùng quạt tàn này. Ý chí trong đầu hắn hết lần này tới lần khác kiên định vang vọng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1626: Quá Lương Thiện (2)

- Cấm truyền tống, cấm truyền tống!

Ý chí này tản ra, giống như hình thành pháp lệnh nào đó, khiến cho thế giới bên trong cửa ải thứ hai mươi này, gợn sóng càng lúc càng nhiều, bốn phía xung quanh bắt đầu vặn vẹo. Mức độ của nó rõ ràng khiến mức cho ba người Quảng Mục Thiên Tôn cũng phải chú ý tới.

Ở trong lúc ba người này hít sâu, trong lòng chấn động mãnh liệt, trong nháy mắt có tiếng sấm, đột nhiên bạo phát ra ở bên trong cửa ải thứ hai mươi này. Theo tiếng sấm bạo phát, ba người Quảng Mục Thiên Tôn vẫn không biết được rõ ràng nguyên nhân cụ thể, nhưng Bạch Tiểu Thuần sử dụng quyền hạn của hắn, nhận thấy được rõ ràng. Sau một tiếng nổ lớn này, truyền tống nơi đây... đã bị hoàn toàn loại trừ!

Mặc dù không phải là loại trừ vĩnh viễn, nhưng trừ phi là ý chí của quạt tàn này thức tỉnh lại, nếu không trong khoảng thời gian ngắn, ba người Quảng Mục Thiên Tôn căn bản sẽ không có khả năng, truyền tống ra ngoài nữa!

- Các ngươi không phải là muốn xông qua ải sao? Ta thành toàn cho các ngươi, lại ở tại chỗ này xông qua ải mỗi ngày!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, đang muốn rời đi. Nhưng trước khi đi, bước chân hắn chợt dừng lại.

- Vẫn còn có chút không ổn thỏa. Ta phải bảo đảm cho dù sau khi ý chí của cái quạt tàn này tỉnh dậy, hóa giải pháp lệnh ta lưu lại ở nơi đây,

ba lão tặc kia cũng mệt mỏi hết lực, không có cách nào tiếp tục xông qua ải.

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì. Sau khi nghĩ tới đây, hắn mang tới một đống lớn... Phát Tình Đan.

- Đáng tiếc Phát Tình Đan này không nhiều lắm. Nếu không thả thêm một ít nữa vào, sẽ tốt hơn. Nhưng số lượng này chắc hẳn cũng gần đủ rồi. Ta cũng không tin, đến lúc đó các ngươi còn có khí lực!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, trực tiếp lại bóp nát những viên Phát Tình Đan đó, biến thành tro bụi, ném về phía… những con quái vật đầu trâu.

Bột phấn của Phát Tình Đan theo gió khuếch tán, dung nhập vào trên người những con quái vật đầu trâu vốn đã táo bạo này... Bạch Tiểu Thuần không thấy kết quả cụ thể. Sau khi ném hết Phát Tình Đan, hắn vui vẻ rời khỏi cửa ải thứ hai mươi, nơi nhất định sẽ trở thành một nơi vô cùng thê thảm này....

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần không đi xem cảnh tượng đó, nhưng ba người Quảng Mục Thiên Tôn thân là đương sự, nhìn thấy rõ ràng. Bọn họ gần như là ngay lập tức chú ý tới những con quái vật đầu trâu ở bốn phía xung quanh này. Mỗi một con đang chạy nhanh đột nhiên dừng lại, tiếng hít thở ồ ồ. Ở một cái chớp mắt tiếp theo, chúng rất nhanh nối thành một mảnh.

Cùng lúc đó, hai mắt cyả những con quái vật đầu trâu này trực tiếp lại đỏ đậm một mảnh, trong miệng còn phát ra tiếng gào thét. Chỉ riêng âm thanh này, đã khiến da đầu ba người Quảng Mục Thiên Tôn tê dại.

- Những con quái vật đầu trâu thế nào vậy?

- Ta... Ta có loại cảm giác mãnh liệt không ổn!

- Đáng chết, bọn chúng chẳng lẽ là phát cuồng?

Ba người Quảng Mục Thiên Tôn kinh ngạc kêu lên. Đồng thời, những con quái vật đầu trâu càng khoa trương. Thân thể mỗi một con cuối cùng bành trướng, còn có con nổi gân xanh, giống như nhẫn nại đến cực hạn sau đó bạo phát. Hơn một nghìn con quái vật đầu trâu, đồng thời gầm hét lên. Thời điểm chúng nhìn về phía ba người Quảng Mục Thiên Tôn, ánh mắt kia đáng sợ đến mức khiến cho toàn thân ba người Quảng Mục Thiên Tôn run lên.

- Không tốt!

Trong lúc ba người hoảng sợ, mỗi một con quái vật đầu trâu ở bốn phía xung quanh phát ra tiếng rít gào kinh thiên. Hình như giờ khắc này ở trong mắt bọn chúng, ba người Quảng Mục Thiên Tôn trở thành đồng loại xinh đẹp nhất, quyến rũ nhất ở bên trong thiên địa này. Mỗi một con, phía sau tiếp phía trước, tre già măng mọc... phát cuồng lao thẳng đến chỗ bọn họ.

Kết cục như thế nào, không người nào biết được...

Cho dù là Bạch Tiểu Thuần sau khi rời đi, cũng không quá mức quan tâm tới nữa. Chỉ là thỉnh thoảng, thần thức của hắn đảo qua. Khi nhìn thấy được hình ảnh đó, khiến cho hắn cũng cảm thấy thân thể run lên, vội vàng thu hồi thần thức.

- Lúc này đây không nên oán ta. Thật sự là do ba tên này chủ động chọc ta. Hơn nữa bọn họ đấu lừa dối với ta!

Trong tiếng ho khan, Bạch Tiểu Thuần vội vàng an ủi mình. Từ đó về sau, hắn cũng không quan tâm tới nữa... Mà đặt tinh lực ở trên người của những người khác. Lạc thú lớn nhất mỗi ngày của hắn, chính là ngăn cản mỗi một tu sĩ xông qua ải. Đương nhiên chính hắn cũng thỉnh thoáng đi ứng phó một chút, giả vờ bộ dáng khổ não, cùng mọi người than thở.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Nửa tháng lại qua. Hiện tại còn cách thời hạn quạt tàn đưa ra, đã qua phân nửa. ba người Quảng Mục Thiên Tôn mất tích, cũng dần dần bị người khác phát hiện. Tất cả đều cảm thấy

vô cùng kinh ngạc. Nhất là những tu sĩ Tà Hoàng Triều kia. Mỗi người đều có chút bất an.

Ngay cả Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa cũng cảm thấy không thể giải thích được về điều này. Bọn họ lại càng âm thầm thêm cảnh giác.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần ở đây, mỗi lần nghe được người khác nói đến ba người Quảng Mục Thiên Tôn, trong lòng đều có chút chột dạ. Hắn nghĩ mình có nên đi quan tâm một chút hay không? Nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh mình đã từng nhìn thấy, Bạch Tiểu Thuần lại ho khan vài tiếng, sau đó bỏ qua.

- Ta vẫn là quá thiện lương, lo lắng sau khi nhìn thấy, sẽ không nhịn được thả cho bọn họ ra...

Trong sự xúc động, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy khuyết điểm lớn nhất của mình, chính là lòng dạ quá mềm yếu...

Sau ngày đó, mỗi ngày của Bạch Tiểu Thuần đều trôi qua rất phong phú. Loại cảm giác vui sướng khi ngăn cản người khác xông qua ải này, bảo vệ tài sản của mình, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, càng thêm cảm thấy hành trình quạt tàn lần này thật sự có giá trị.

Quan trọng nhất, theo thời gian trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đã có thể xác định, không ai có thể xông qua cửa ải thứ hai mươi. Điều này cũng đại biểu cho hắn sẽ trở thành chủ nhân của quạt tàn này.

Loại ý nghĩ này, loại chờ mong này, khiến cho mỗi ngày tinh thần Bạch Tiểu Thuần đều dạt dào. Nhưng hắn biết chuyện này không thể để người khác nhìn ra. Vì vậy hắn đã rất nhanh thành thói quen lộ ra biểu tình giả vờ giả vịt, thần sắc than thở.

Cho đến khi lại qua nửa tháng, ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm đếm từng ngày, chờ đợi một tháng cuối cùng này nhanh chóng trôi qua. Từ sau khi tiến vào quạt tàn này, Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa

gần như chưa từng để ý tới Bạch Tiểu Thuần, hiện tại lại đột nhiên tìm đến Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1627: Mời (1)

Đối mặt với hai người đột nhiên xuất hiện này, Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình. Nhưng hắn biểu hiện ra ngoài, cũng rất bình tĩnh. Chỉ là trong lòng hắn cũng sớm nổi sóng, suy nghĩ chẳng lẽ hai người này nhìn ra được manh mối gì sao...

Cũng may mặc dù vẻ mặt Cổ Thiên Quân trước sau thâm trầm, nhưng trên mặt Tư Mã Vân Hoa lại lộ ra vẻ tươi cười.

Sau khi đuổi mọi người ở bốn phía xung quanh đi, Tư Mã Vân Hoa quan sát Bạch Tiểu Thuần vài lần, mở miệng cười.

- Bạch đạo hữu, ta thấy ngươi ở cửa thứ bảy đã đến hai tháng. Có một khoản giao dịch, không biết ngươi có nguyện ý làm hay không?

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe được lời này, ánh mắt lóe lên. Hắn không trả lời ngay, mà nheo mắt nhìn Tư Mã Vân Hoa.

Đối với ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, Tư Mã Vân Hoa không cảm thấy bất ngờ. Trên mặt hắn vẫn nở nụ cười chân thành, giải thích.

- Bạch đạo hữu cũng biết, Quảng Mục Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân, ba vị này hiện tại ở nơi nào!

Những lời này vừa ra, tim Bạch Tiểu Thuần chợt đập mạnh. Hắn đương nhiên biết ba vị này ở chỗ nào. Nhưng hôm nay Tư Mã Vân Hoa nói ra, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có cái gì đó không đúng.

- Tư Mã đạo hữu, có chuyện gì cứ nói thẳng!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, che giấu sự chột dạ của mình. Hắn lạnh giọng nói.

- Bạch đạo hữu không nên hiểu lầm. Tư Mã không có ác ý. Cho dù Bạch đạo hữu thân là người của thế giới Thông Thiên, nhưng chúng ta dù sao cũng cùng đến từ Thánh Hoàng Triều.

Tư Mã Vân Hoa vẫn mỉm cười.

- Về phần chuyện của ba người Quảng Mục Thiên Tôn, ta ta cũng không gạt Bạch đạo hữu. Ta cùng với Cổ đạo bằng hữu điều tra hồi lâu, đã tìm ra một ít manh mối. Ba người này... chắc là lợi dụng sơ hở nào đó của quạt tàn, khiến cho ba người đồng thời bước vào bên trong cùng một cửa ải. Dựa vào lực lượng của ba người, bọn họ cùng nhau xông qua ải!

Trong giọng nói của Tư Mã Vân Hoa mang theo sự khẳng định. Sau khi nói xong, hắn vẫn lưu ý một chút tới biểu tình của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng thuận thế lộ ra thần sắc hoảng hốt mang theo một ít nghi ngờ.

- Hiện tại, ba người bọn họ hoặc là bị nhốt ở bên trong một cửa ải nào đó, hoặc là... liền có biện pháp khác, đi thăm dò một khu vực khác của quạt tàn này!

- Nhưng bất kể như thế nào, hiện tại còn cách thời hạn của quạt tàn truyền thừa có một tháng. Nếu như chúng ta thật sự không liên thủ, không làm chuyện gì, cơ duyên lần này sợ là sẽ không có liên hệ gì với chúng ta!

Tư Mã Vân Hoa thu hồi lại dáng vẻ tươi cười, nghiêm túc nói.

- Mà ở trong khoảng thời gian này, chúng ta đã nghiên cứu ra được chỗ thiếu sót do Quảng Mục Thiên Tôn tìm được, cũng có biện pháp, khiến cho ba người chúng ta đồng thời cùng bước vào bên trong cửa ải!

- Ăn ngay nói thật, ta cùng với Cổ Đạo bằng hữu, hiện tại chính là đang bị nhốt ở bên trong tầng thứ mười tám. Dựa vào lực lượng của hai người chúng ta, không có cách nào vượt qua. Cho nên ta mới tìm đến Bạch đạo hữu ngươi!

- Chúng ta có thể giúp ngươi vượt qua cửa thứ bảy. Thậm chí tất cả những cửa ải sau đó. Cho đến khi ngươi đến cửa ải thứ mười tám, ba người chúng ta liên thủ, ở trong vòng một tháng cuối cùng này, xông pha một chút!

Nói xong, Tư Mã Vân Hoa nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nếu như đổi lại là thời điểm Bạch Tiểu Thuần vẫn còn là Bán Thần, cho dù hắn cần Bạch Tiểu Thuần giúp đỡ, cũng sẽ không nói ra tình hình thực tế như vậy. Nhưng bây giờ Bạch Tiểu Thuần đã là Thiên Tôn. Mặc dù hai người chưa từng giao đấu qua, nhưng trên trực giác Tư Mã Vân Hoa có thể cảm nhận ra, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng không kém.

Người như vậy, không cùng xuất hiện thì thôi. Một khi có cùng xuất hiện, cần phải nói thật thì tất nhiên phải nói. Cho nên trước đó những lời hắn nói, gần như tất cả đều là sự thật. Lúc này nói xong, hắn đang đợi Bạch Tiểu Thuần lựa chọn.

Hắn không tin Bạch Tiểu Thuần sẽ từ chối. Dựa theo hắn cùng với Cổ Thiên Quân thương nghị, Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không có đạo lý nào lại đi từ chối chuyện này. Dù sao Bạch Tiểu Thuần trước sau bị lưu lại ở cửa thứ bảy. Điều này không có liên quan tới tu vi. Mê cung ở cửa thứ bảy, nếu như không có biện pháp chính xác, căn bản không có cách nào xông qua.

Mà sau khi tiếp nhận chủ ý của Tư Mã Vân Hoa, tối thiểu Bạch Tiểu Thuần ở trước cửa ải thứ mười tám, tuyệt đối không có vấn đề. Có Cổ Thiên Quân cùng với Tư Mã Vân Hoa giúp đỡ, sợ là hắn rất nhanh sẽ thông qua tất cả.

Có thể nói, bất kể Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa có tâm tư gì, tối thiểu trong giai đoạn lúc trước, bọn họ là phía bỏ ra. Về điểm này,

cũng là nguyên nhân Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa chắc chắn Bạch Tiểu Thuần sẽ không cự tuyệt.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ trầm tư. Theo Tư Mã Vân Hoa thấy, Bạch Tiểu Thuần đây là đang so sánh. Nhưng trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần là đang suy nghĩ cách để từ chối phiền phức sau này.

- Hai người này ở không đi gây chuyện à? Ta thành thật xông vào cửa thứ bảy của ta. Một tháng sau cây quạt này lại là của ta, rất tốt mà. Bọn họ không cần tìm ta đi liên thủ...

- Chuyện này lại không thể cự tuyệt. Một khi cự tuyệt, điểm không hợp lý của hắn, tất nhiên sẽ bị hai người này suy nghĩ sâu xa. Nếu như thật sự bị bọn họ đoán ra manh mối gì, đó lại là được một mất mười.

Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ một hồi, trong lòng thầm thở dài. Hắn biết mình không thể từ chối. Mặc dù không tình nguyện, nhưng ngoài mặt, sau khi ánh mắt lóe lên, hắn vẫn lạnh giọng mở miệng.

- Vậy phần thưởng từ cửa thứ bảy cho đến cử ải thứ mười bảy, phân phối như thế nào? Còn nữa, phần thưởng liên thủ phá cửa ải sau đó, lại phân phối như thế nào?

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, trên mặt Tư Mã Vân Hoa lại lộ ra vẻ tươi cười.

- Cửa ải của Bạch đạo hữu, tất cả tất nhiên là thuộc về đạo hữu. Về phần sau khi ba người chúng ta liên thủ, cũng đơn giản thôi. Phân chia đều là được! Cổ Đạo bằng hữu, ý của ngươi cũng như vậy chứ?

Tư Mã Vân Hoa nói, nhìn về phía Cổ Thiên Quân nói. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng phán chán, nhưng chung quy phải giả vờ cho giống một chút. Vì vậy hắn cũng nhìn về phía Cổ Thiên Quân.

Cổ Thiên Quân hừ lạnh một tiếng, mặc dù không nói chuyện, nhưng lại gật đầu.

Sau khi có được nhận thức chung, đối với loại chuyện này Tư Mã Vân Hoa xem ra hai bên cùng thắng. Hắn không tin Bạch Tiểu Thuần sẽ đổi ý. Huống hồ cho dù là đổi ý, hắn cũng có những biện pháp khác để một lần nữa nói chuyện với Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1628: Mời (2)

Lúc này không có gì phải lo lắng, Tư Mã Vân Hoa lập tức mở miệng, nói ra trọng điểm xông qua cửa thứ bảy, cho Bạch Tiểu Thuần biết.

- Hủy mê cung?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Mấy ngày nay, hắn căn bản không có đi cân nhắc cửa thứ bảy. Lúc này sau khi nghe được đáp án của Tư Mã Vân Hoa, cẩn thận suy nghĩ một chút. Đây chính là một biện pháp, cũng là phương pháp phù hợp với tính cách của người đầu tiên người xông qua ải Quảng Mục Thiên Tôn.

Nếu không tìm được lối ra, vậy thì đánh ra một lối đi.

Chỉ có điều hiển nhiên có thể làm được điểm này, sợ là chỉ có tu vi Thiên Tôn mới có thể. Tu sĩ Bán Thần cho dù ý thức được điểm này, cũng không có sức làm được.

Tư Mã Vân Hoa mỉm cười, tiếp tục nói ra kinh nghiệm hắn xông qua cửa thứ tám cho đến cửa ải thứ mười bảy, cho Bạch Tiểu Thuần biết. Về phương diện này, hắn thực sự không giữ lại. Đối với tốc độ xông qua ải, hắn càng sốt ruột hơn cả Bạch Tiểu Thuần...

Về điểm này, đối với nắm giữ quyền hạn, thậm chí tự mình tăng mức độ khó khăn của Bạch Tiểu Thuần mà nói, hắn rất rõ ràng Tư Mã Vân Hoa không giấu diếm. Mặc dù không tình nguyện, nhưng hắn lại không có cách nào, chỉ có thể đứng dậy, đi vào cửa thứ bảy.

Chỉ có điều bản thân Bạch Tiểu Thuần có chút nhỏ mọn, suy nghĩ mình kéo dài thời gian một chút, tranh thủ kéo dài thêm vài ngày. Dù sao

thời gian một tháng, rất nhanh sẽ đi qua.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần vẫn xem thường sự lo lắng của Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân. Sau khi Bạch Tiểu Thuần chậm rãi trì hoãn ba ngày, lúc hắn vừa xông qua cửa ải thứ mười một, Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân đã không kiên nhẫn được nữa. Hai người rốt cuộc chủ động triển khai bí pháp, đánh cờ hiệu giúp đỡ Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp lại tiến vào bên trong cửa ải của Bạch Tiểu Thuần.

Một đường thế như chẻ tre, thậm chí cũng không cần Bạch Tiểu Thuần tự mình động thủ. Trong tiếng nổ lớn, thời gian một ngày ngắn ngủi, ở trong sự dở khóc dở cười của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đã trợ giúp hắn trực tiếp xông qua cửa ải thứ mười bảy!

Cầm những thưởng phẩm này, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn luôn cảm thấy mục đích của Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa quá sâu.

- Hai lão tặc này, chẳng lẽ là muốn hại ta?

Bạch Tiểu Thuần nhất thời cảnh giác. Trong lòng Tư Mã Vân Hoa cũng bất đắc dĩ. Nếu như có khả năng, hắn cũng không muốn thể hiện rõ ràng như vậy. Nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần này thật sự chậm quá. Nếu như hắn không ra tay, sợ là nửa tháng sau, cũng không đến được cửa ải thứ mười bảy.

- Gia hỏa này quá cẩn thận... Chỉ có điều cho dù hắn cẩn thận thế nào đi nữa, chỉ cần tiến vào cửa ải thứ mười tám...

Trong lòng Tư Mã Vân Hoa thầm hừ lạnh, nhưng biểu hiện ra lại rất là nhiệt tình.

- Bạch đạo hữu, ta biết trong lòng ngươi nghi ngờ. Ta cũng không gạt ngươi. Cửa ải thứ mười tám này, thực sự cần ba người chúng ta hợp lực mới có thể qua được. Thời gian quá gấp, cho nên chúng ta mới ra tay tương trợ. Hiện tại chúng ta có thể đi tới cửa ải thứ mười tám được chứ?

Ngoài mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ý hoài nghi, nhìn Tư Mã Vân Hoa một chút. Về phần Cổ Thiên Quân, từ đầu đến cuối đều là biểu tình giống như chết đạo lữ. Cũng không biết có phải hắn tận lực để lộ ra hay không. Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ở trên mặt Cổ Thiên Quân, mình không nhìn ra được quá nhiều vết tích.

- Cũng không biết Cổ Thiên Quân này có phải thật sự chết đạo lữ hay không. Nếu không phải, hắn mỗi ngày lộ ra bộ mặt thâm trầm như vậy, có mệt hay không?

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng. Nếu như đổi lại thành thời điểm khác, hắn nhất định sẽ nghĩ hết phương pháp rời xa Tư Mã Vân Hoa.

Nhưng hôm nay trong lòng hắn có sức lực. Địa phương khác không dám nói, ở trước cửa ải thứ hai mươi, bên trong quạt tàn này, Bạch Tiểu Thuần có thể vỗ ngực, đặt một vạn an tâm, rất xác định mình tuyệt đối không có bất ngờ gì phát sinh.

Bởi vì không muốn gây cho nghi ngờ không cần thiết, Bạch Tiểu Thuần giả vờ giả vịt trầm tư, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đồng ý, Tư Mã Vân Hoa cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nụ cười trên mặt càng chân thành, cúi đầu về phía Bạch Tiểu Thuần. Sau đó, ba người đi tới trên xương quạt của Tư Mã Vân Hoa, đến chỗ cửa ải thứ mười tám. Mặt của Cổ Thiên Quân trước sau không đổi sắc. Bạch Tiểu Thuần lại cẩn thận quan sát. Mặc dù trước đó Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân nhiều lần tiến vào cửa ải của hắn, nhưng mỗi lần đều là sau khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào, bọn họ mới đến.

Cho nên đối với chuyện Tư Mã Vân Hoa rốt cuộc làm thế nào tiến vào được, Bạch Tiểu Thuần cũng rất tò mò.

Chỉ là nhìn một lát, Bạch Tiểu Thuần cũng không nhìn ra manh mối gì. Hắn chỉ chú ý thấy hai tay của Tư Mã Vân Hoa bấm quyết. Hắn lấy từ bên trong túi trữ vật lấy ra một nắm đốm sáng. Không đợi Bạch Tiểu Thuần thấy rõ ràng, đốm sáng này lại bỗng nhiên lập lòe, bao phủ lấy ba

người ở bên trong. Trong một cái chớp mắt tiếp theo, bên tai Bạch Tiểu Thuần truyền đến tiếng nổ vang. Khi tất cả mọi thứ trước mắt một lần nữa trở nên rõ ràng, ba người bọn họ đã rời khỏi thông đạo xương quạt, xuất hiện ở... trong cửa ải thứ mười tám!

Cát vàng tràn ngập. Có tiếng gió rít thổi qua bốn phía xung quanh, dâng lên từng trận cát. Đồng thời, phía xa có bão cát, đang nhanh chóng ngưng tụ. Phóng tầm mắt nhìn lại, bốn phía xung quanh hoang vắng vô cùng. Chỉ có n cát bay đá chạy, đang di chuyển. Dường như ở bên trong cát đất, cất giấu sát cơ không rõ nào đó.

- Bạch đạo hữu, có từng nhìn ra được biện pháp bản tôn sử dụng hay không?

Khóe miệng của Tư Mã Vân Hoa thoáng động, hắn cười mà như không cười, nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng hắn thầm cười lạnh. Trước đó hắn đã chú ý tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần. Hắn biết đối phương muốn tìm ra được chỗ bí mật tại sao bản thân có thể đi vào được cửa ải của người khác. Hắn ở phương diện này, đã sớm có sự đề phòng. Trên thực tế đừng nói là Bạch Tiểu Thuần, cho dù là Cổ Thiên Quân, tận mắt thấy được Tư Mã Vân Hoa mấy lần triển khai loại thủ đoạn này, cũng không có nhìn ra được chân tướng.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm hừ một tiếng, đang muốn mở miệng. Nhưng vào lúc này, bên trong bão cát phía xa, bỗng nhiên có tiếng rít gào truyền ra, vang vọng thiên địa.

Mặt đất xung quanh đều chấn động. Có thể thấy rõ ràng, bão cát phía xa giống như cuồn cuộn, một cái đầu cực lớn, ở trong chớp mắt lại ngưng tụ ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1629: Dám Hãm Hại Ta?

Tiếng rít gào này, chính là cái đầu phát ra. Toàn cái đầu tản ra uy áp, giống như Thiên Tôn!

Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa lập tức lộ ra thần sắc nghiêm nghị. Sau khi Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, cũng vội vàng bày ra bộ dạng ngưng trọng, trong lòng lại chất nghi.

- Là một cái đất đầu cát như vậy, lại vây khốn được các ngươi sao?

Bạch Tiểu Thuần biết rõ còn hỏi, liếc mắt xem thường nhìn Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa.

- Bạch đạo hữu đừng nên coi thường cửa ải thứ mười tám này. Nếu cửa này chỉ có một cái đầu cát đất, bất kỳ người nào trong ta cùng với Cổ Đạo bằng hữu, đều có thể xông qua. Nhưng chỉ cần đánh tan cái đầu đất cát này, trong nháy mắt sẽ lại xuất hiện mười cái đầu. Hơn nữa từ bên trong mặt đất, không chỉ xuất hiện mười cái đầu khổng lồ. Khi chúng kết hợp lại với nhau, sẽ trở thành người cát khổng lồ hoàn chỉnh, thực lực cùng chúng ta lại không phân cao thấp!

- Mà trọng điểm của cửa ải này, chính là phải hoàn toàn đánh tan mười người cát khổng lồ mới có thể qua được!

Trong lúc Tư Mã Vân Hoa nói đến đó, bỗng nhiên, trong cái đầu đất cát phía xa lại có ba người rít gào lao thẳng đến.

Ánh mắt Cổ Thiên Quân lóe lên, không đợi Bạch Tiểu Thuần cùng Tư Mã Vân Hoa ra tay, lại chợt bước ra một bước, giơ tay phải lên. Một đạo kiếm ảnh hư ảo, trong phút chốc lại xuất hiện ở trong tay hắn. Chỉ

trong khoảng khắc, kiếm ảo này liền trực tiếp ngưng thực, trở thành một thanh đại kiếm phong cách cổ xưa!

Sau khi bị Cổ Thiên Quân nắm chặt, một khí thế kinh thiên động địa từ trên người Cổ Thiên Quân cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Khí thế kia mạnh mẽ tới mức, cho dù Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy tâm thần chấn động mãnh liệt. Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy toàn thân Cổ Thiên Quân giống như thanh kiếm ở trong tay của hắn, sắc bén vô cùng, bộc lộ tài năng, không có cách nào ngăn cản.

Ở thời điểm khí thế kia dâng lên, đồng thời, trong chớp mắt cái đầu đất cát gào thét dữ tợn lao đến. Cổ Thiên Quân nheo mắt lại, kiếm trong tay sạch sẽ lưu loát, hoàn toàn không có một chút do dự, hướng về phía đầu đất cát cách đó rất xa, một kiếm... chém xuống!

Tiếng kiếm rít gào khiến cho bão cát nơi đây nhất thời thoáng bị dừng lại. Vào giờ phút này toàn bộ trời cao cũng giống như muốn tách ra. Một đạo kiếm khí vô tận, trực tiếp bạo phát ra. Nó đi qua nơi nào, tất cả cát đá bị phá hủy!

Trong mặt đất run rẩy, tự mình xuất hiện một khe nứt, giống như đối mặt với một kiếm kinh người này, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản. Tốc độ của kiếm khí này cũng quá nhanh, dâng lên tiếng gào thét chói tai, sau đó liền trực tiếp đánh vào cái đầu đất cát này.

Cái đầu khổng lồ này chấn động mạnh, mi tâm trực tiếp lại tách ra. Chỉ sau mấy hơi thở, dưới một tiếng nổ lớn kinh thiên, cái đầu vừa xuất hiện, khí thế hung hăng, đã bị Cổ Thiên Quân, trực tiếp chém giết!

Sau một kiếm, cường hãn giống như Cổ Thiên Quân, hơi thở cũng trở nên có chút dồn dập. Hiển nhiên một kiếm này với hắn mà nói, thi triển ra cũng tuyệt đối không tầm thường. Bạch Tiểu Thuần ở một bên, có chút há hốc mồm, liên tục hít sâu.

Trước đó hắn từng thấy qua Quảng Mục Thiên Tôn cùng cái đầu này đánh một trận. Theo hắn thấy, Quảng Mục tuy mạnh, lại tính là trong

phạm vi bình thường. Nhưng hiện tại Cổ Thiên Quân ra tay, một kiếm kia lợi hại, khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần có chút tê dại.

- Gia hỏa này lại có thể lợi hại như vậy... Chỉ có điều cũng có liên quan đến việc Quảng Mục lão tặc còn che giấu... Hơn nữa bản thân Cổ Thiên Quân này là kiếm tu, có thể ở trên phương diện bạo phát, hắn có chỗ độc đáo riêng.

Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng đè xuống sóng lớn trong tâm thần. Sau đó, hắn lập tức chú ý tới cái đầu vừa bị chém vỡ ra kia. Thoáng cái, gió bão ở bốn phía xung quanh lại càng thêm điên cuồng mãnh liệt. Tiếng gào thét vọng về từ bốn phía xung quanh. Từng trận gió bão đột nhiên bạo phát. Thậm chí mơ hồ có thể thấy được bên trong những trận gió bão này, đang nhanh chóng hình thành cái đầu mới.

Mặt đất càng thêm run rẩy. Có tiếng gầm khẽ từ dưới nền đất truyền ra. Từng cánh tay của người khổng lồ, rốt cuộc đột ngột từ mặt đất nhô lên.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng giả vờ làm ra một bộ dạng chấn động. Nhưng vào lúc này, sau khi Cổ Thiên Quân thở dốc, rốt cuộc tay phải lại giơ lên. Kiếm ảo biến hóa trở thành thực chất. Sau khi hắn cầm lấy, lần này... lại hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, một kiếm hạ xuống!

- Cổ Thiên Quân ngươi làm vậy là có ý gì?

Bạch Tiểu Thuần dọa cho giật mình. Trong nháy mắt tốc độ của hắn liền bạo phát. Hắn tất nhiên còn linh hoạt hơn so với cái đầu cát đá kia rất nhiều. Lúc này trong lúc lui về phía sau, hắn lại trực tiếp tránh được kiếm khí mặc dù sắc bén, nhưng ở phương diện tốc độ vẫn có chút chênh lệch so với mình này.

Chỉ là, trong lúc Bạch Tiểu Thuần quay ngược lại, đồng thời Tư Mã Vân Hoa nhếch miệng cười, hai tay bấm quyết. Trong tay hắn lại trực tiếp xuất hiện một ánh sáng chói mắt.

- Dẫn Linh Quang!

Tư Mã Vân Hoa gầm khẽ, hai tay đẩy mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời một đám ánh sáng từ trong tay hắn, trong chớp mắt rời khỏi thân thể hắn, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Đây rõ ràng là tính toán được con đường Bạch Tiểu Thuần quay ngược lại, cùng một kiếm kia của Cổ Thiên Quân, phối hợp cực kỳ hoàn mỹ.

Căn bản cũng hoàn toàn không cho Bạch Tiểu Thuần có cơ hội trốn. Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi. Nhưng đồng thời ở trong một chớp mắt này, cái đầu cát ở trong bão cát bốn phía xung quanh đều rít gào lao ra, cùng mười người cát khổng lô từ trên mặt đất đột ngột nhô lên hợp lại cùng một chỗ. Khí thế toàn thân chúng cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Cuối cùng chúng không có để ý tới Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, giống bị đạo Dẫn Linh Quang kia hấp dẫn, từ bốn phía xung quanh lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Mặt đất nổ lớn. Tốc độ của mười người khổng lồ này quá nhanh. Chỉ trong thời gian nháy mắt, chúng rốt cuộc xuất hiện ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Dường như lại hiện ra cục diện trước đây Quảng Mục Thiên Tôn phải đối mặt. Chỉ có điều lần này là xuất hiện ở trên người Bạch Tiểu Thuần.

Nếu như đổi lại là thời điểm trước khi Bạch Tiểu Thuần luyện linh quạt tàn, đối mặt với tất cả những điều này, hắn căn bản cũng không có biện pháp. Hắn chỉ có thể tiếc nuối lựa chọn buông tha. Nhưng hôm nay tất cả đã khác. Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại tức giận. Mặc dù không đoán ra được tất cả, nhưng hắn cũng biết được khoảng bảy tám phần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1630: Nói Rõ Chết Không Theo. (1)

- Tư Mã Vân Hoa, điều này cùng lời ngươi nói trước đó, lại không giống nhau!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng gầm thét giận dữ.

- Bạch đạo hữu đừng nên hoảng loạn. Nói thật, truyền tống của cửa ải thứ mười tám này, xảy ra vấn đề. Không kiên trì thêm một hồi nữa, sẽ không có cách nào truyền tống. Nếu như ta là ngươi, lại tiếp tục chống lại, nói như vậy, liền có thể tranh thủ cho hai người chúng ta một ít thời gian. Ước định của chúng ta, tất nhiên cũng sẽ còn tiếp tục.

Tư Mã Vân Hoa mỉm cười, cùng Cổ Thiên Quân nhanh chóng lui về phía sau. Từng người hai tay bấm quyết, có thần thông thuật pháp đang dâng lên.

- Dám gài bẫy ta!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

Thân là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, cho dù trắng trợn gài bẫy Bạch Tiểu Thuần như vậy, nhưng thần sắc Tư Mã Vân Hoa biểu hiện ra vẫn là mỉm cười. Thậm chí cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được hắn lộ ra một tia áy náy vừa đúng.

Chỉ có điều tất cả những điều này đều là cố ý biểu lộ. Ở bên trong hắn, lúc này thật sự chỉ có cười lạnh.

Hắn thấy, muốn vượt qua cửa ải thứ mười tám này, dựa vào hắn cùng với Cổ Thiên Quân, căn bản là không thể nào làm được. Trừ phi là có

người nguyện ý hi sinh một chút, thu hút sự chú ý của những người cát khổng lồ thần trí không cao kia. Kể từ đó, có kiếm khí sắc bén Cổ Thiên Quân, lại phối hợp thuật pháp phạm vi lớn của Tư Mã Vân Hoa hắn, mới có khả năng thành công.

Trên thực tế, trước đây, hắn đã từng nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng đều không có tác dụng gì. Những người cát khổng lồ này mặc dù tâm trí không cao, nhưng tất cả trận pháp cấm chế bên trong cửa ải thứ mười tám này, đều mất đi hiệu lực.

Về phần tìm một Bán Thần tiến đến, cũng không kiên trì được bao lâu. Càng nghĩ, hình như chỉ có Bạch Tiểu Thuần là phù hợp yêu cầu nhất.

- Cái này cũng không nên oán ta. Ai bảo ngươi có lòng tham đối với phần thưởng của cửa ải thứ mười tám này, cùng với thành tích vượt qua cửa ải thứ mười tám.

Trong lòng Tư Mã Vân Hoa cảm thán. Hắn vừa thi pháp, vừa nhìn Bạch Tiểu Thuần. Giống như lúc trước hắn kết luận Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ không từ chối, giờ phút này, hắn cũng phán đoán Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ đi ngăn chặn những người cát khổng lồ này.

Bởi vì tất cả mọi người không phải là tu sĩ bình thường. Chuyện đã đến nước này, cho dù có thù oán lớn hơn nữa, đều sẽ lý trí đi giải quyết chuyện trước mắt xong, cầm lợi ích nên có, tất nhiên sẽ không buông tay.

Mà Tư Mã Vân Hoa cũng xác định, mặc dù mình có ý lợi dụng, nhưng nếu thật sự thành công, một phần hứa hẹn này, không có khả năng không cho.

Nghĩ như vậy, dáng vẻ tươi cười trên mặt Tư Mã Vân Hoa càng chân thành hơn.

Bạch Tiểu Thuần nhìn dáng vẻ tươi cười của Tư Mã Vân Hoa, trong lòng thầm hừ lạnh một tiếng. Trên thực tế nếu Bạch Tiểu Thuần muốn

rời khỏi đây, điều này quá dễ dàng. Chỉ có điều khi nhìn thấy được dáng vẻ tươi cười của Tư Mã Vân Hoa, cùng với sự châm chọc trong mắt của Cổ Thiên Quân ở phía xa, Bạch Tiểu Thuần đã thay đổi chủ ý.

- Hai lão tặc này, Bạch gia nhà ngươi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với các ngươi. Trước đó ta đều nhằm vào ba người Quảng Mục bọn họ. Đối với hai người các ngươi chỉ là tăng lên độ khó, không có đi làm cho các ngươi tuyệt vọng.

- Kết quả hiện tại, các ngươi lại có thể đánh chủ ý tới trên đầu của ta!

Bạch Tiểu Thuần hiểu rất rõ, nếu mình không thu được hai phần quyền hạn của quạt tàn, như vậy giờ phút này mình sẽ bị động đến cực hạn, rời khỏi lại không có cách nào rời khỏi. Đặt ở trước mắt chỉ có thể là kiên nhẫn. Cuối cùng cho dù là thành công, mình không chết cũng sẽ phải trọng thương.

Cho dù đối phương cho hắn ba phần thưởng của cửa ải thứ mười tám này, nhưng vậy thì có ích lợi gì. Bất luận là cửa ải mười chín hay cửa ải thứ hai mươi phía sau, Bạch Tiểu Thuần đều sẽ vì thương thế lần này, cùng bài xích với hai người, do đó bị ngăn cản ở bên ngoài.

- Chuyện này, nếu như hai người bọn họ ăn ngay nói thật với ta, trong lòng ta còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận một ít. Nhưng trắng trợn lợi dụng như vậy, thật sự đã cho rằng Bạch Tiểu Thuần ta dễ khi dễ sao!

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Mười người cát khổng lồ ở bốn phía xung quanh này rít gào, không ngừng công kích xuống. Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được, trừ phi là vận dụng một ít thần thông, nếu không mình không kiên trì được bao lâu.

- Ở địa bàn của ta, dám gài bẫy ta như vậy!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, bỏ qua ý nghĩ muốn rời khỏi đây. Hắn suy nghĩ, nếu cứ đi như thế, quá tiện nghi cho hai người này. Vì

vậy hắn phát ra một tiếng gầm khẽ, thân thể không lui về phía sau nữa, trực tiếp lại đánh về phía mười người cát khổng lồ ở bốn phía xung quanh đã lao tới.

Cùng lúc đó, liên hệ trong u minh giữa hắn cùng với quạt tàn này, cũng triển khai trong phạm vi lớn. Xung quanh thân thể hắn cũng xuất hiện gợn sóng vặn vẹo. Trong chớp mắt khi thân thể hắn cùng những người cát khổng lồ này va chạm vào nhau, cuối cùng trong mắt của những người cát khổng lồ này có sự mờ mịt.

Mờ mịt qua đi, chính là từng tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên. Bạch Tiểu Thuần phát ra một tiếng hét thảm, phun ra một búng máu, thân thể lảo đảo lui ra phía sau vài bước.

- Không được. Các ngươi tự nghĩ biện pháp. Những người khổng lồ thật lợi hại. Ta bị thương, ta sắp chết.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết, lại trực tiếp ngã xuống, nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Mà những người cát khổng lồ này dường như thật sự cho rằng Bạch Tiểu Thuần đã ngã xuống vậy. Bọn chúng nhìn cũng không nhìn, sau khi ở nơi đó rít gào, đồng thời xoay người, nhìn về phía Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân, bước nhanh, mang theo khí thế hung tàn cùng điên cuồng, lao thẳng đến chỗ hai người.

- Đáng chết, gia hỏa này lại có thể giả chết!

Tư Mã Vân Hoa sửng sốt. Mắt thấy mười người cát khổng lồ này nhào tới, da đầu hắn chợt nổ tung. Hắn không kịp suy nghĩ, vì sao những người cát khổng lồ này lại thật sự cho rằng Bạch Tiểu Thuần đã tử vong. Trong tay hắn đã thành hình một nửa thuật pháp, đồng thời không kịp tiếp tục, vung mạnh lên ra, hình thành một mảnh lửa lớn khắp bầu trời, ầm ầm khuếch tán ra tám phương. Ở trong nháy mắt thân thể hắn đã rút lui ra.

Cổ Thiên Quân bên kia cũng vậy. Thời điểm hai người nhanh chóng lui về phía sau, nhìn Bạch Tiểu Thuần nằm ở nơi đó giả chết, sắc mặt đều vô cùng thâm trầm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1631: Nói Rõ Chết Không Theo. (2)

- Thân là Thiên Tôn, không muốn phối hợp nói thẳng là được, lại còn có thể giả chết. Thật sự mất mặt xấu hổ!

- Bạch Tiểu Thuần, cho dù ngươi có tu vi Thiên Tôn, nhưng ngươi không một trái tim của cường giả!

Sự chán ghét trong mắt Cổ Thiên Quân càng mãnh liệt hơn. Theo hắn thấy, cho dù đến thời điểm nguy cơ sinh tử, bản thân mình là Thiên Tôn, cũng tuyệt đối sẽ không đi theo con đường giả chết này. Lúc này thoáng một cái, những người cát khổng lồ lại phóng qua, xông về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nằm ở nơi đó, mắt thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng càng tức giận. Dưới tâm niệm thoáng động, nhất thời bốn phía xung quanh hắn có bão cát chợt biến ảo. Thình lình từ bên trong, trực tiếp có một trăm người cát khổng lồ cao lớn đi ra.

Những người khổng lồ này, mỗi một người đều rít gào lao ra, chuẩn bị vọt tới Cổ Thiên Quân vốn đã khiếp sợ. Hắn mở miệng hít sâu một hơi. Tâm thần như có mười vạn thiên lôi nổ tung. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, nhanh chóng rút lui.

Tư Mã Vân Hoa cũng bị cảnh tượng như vậy làm cho chấn động. Hắn kinh ngạc la lên thất thanh.

- Lại còn có tầng biến hóa thứ ba!

Nghe được tiếng hô của Tư Mã Vân Hoa, Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối. Hắn suy nghĩ nếu không ỏ trong túi của mình thật sự không

còn bao nhiêu Phát Tình Đan, nếu không mình còn có thể làm ra cho bọn họ tầng biến hóa thứ tư.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang xúc động, hơn một trăm người cát khổng lồ, hình thành khí thế đủ để nghiền ép tất cả, lao qua nơi đó. Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa liên tục tháo chạy. Máu tươi từng ngụm phun ra. Trong lòng bọn họ cũng đang nóng nảy. Dựa theo Tư Mã Vân Hoa phán đoán, truyền tống của cửa ải thứ mười tám này xảy ra vấn đề, chỉ cần có thể kiên trì thêm thời gian một nén nhang, có thể sẽ có truyền tống xuất hiện.

Nếu như mười người người cát khổng lồ, hắn cùng với Cổ Thiên Quân tất nhiên có thể kiên trì. Chỉ là lúc này trên trăm người cát khổng lồ, bọn họ ngoại trừ cảm thấy da đầu tê dại, đã không có chủ ý khác.

- Đáng chết, làm sao có thể biến thành như vậy!

Tư Mã Vân Hoa gầm khẽ một tiếng, cắn răng xuống. Trong nháy mắt khi những người cát khổng lồ này truy đuổi đến nơi, hắn lại trực tiếp ngã xuống. Trong nháy mắt khí tức biến mất. Hắn lựa chọn giả chết giống như Bạch Tiểu Thuần...

Bạch Tiểu Thuần vừa nhìn, nhất thời vui mừng. Tâm niệm hắn thoáng động. Ngay lập tức những người cát khổng lồ này vốn muốn đánh về phía Tư Mã Vân Hoa hình như đang phán đoán, cũng cho rằng Tư Mã Vân Hoa đã tử vong, vì vậy tất cả thay đổi mục tiêu... Lao thẳng đến người sống duy nhất ở đây, trong giờ khắc này ở ở đây, Cổ Thiên Quân.

Cổ Thiên Quân choáng váng...

Bạch Tiểu Thuần giả chết thì cũng thôi. Tư Mã Vân Hoa cũng giả chết. Điều này khiến cho Cổ Thiên Quân rầu rĩ. Mà khi hắn nhìn thấy được trên trăm một người đất cát khổng lồ ở bốn phía xung quanh, đôi mắt mang theo sự điên cuồng cùng với tản ra khí tức khủng khiếp, đang cách mình càng lúc càng gần, cảm nhận mặt đất chấn động, Cổ Thiên

Quân hung hăng cắn răng một cái, trực tiếp lại ngã xuống, thu lại khí tức, lựa chọn giả chết...

Nhưng hắn giả chết, hiển nhiên là thất bại. Trên một trăm người cát khổng lồ này hình như nhận định Cổ Thiên Quân, vẫn lao thẳng. Rất nhanh, những tiếng kêu thê lương thảm thiết của Cổ Thiên Quân lại vang lên từ chỗ hắn giả chết. Hắn phun ra máu tươi, nhanh chóng rút lui. Trong lòng càng bi thương căm phẫn đến cực hạn.

- Đáng chết. Như vậy là không công bằng. Tư Mã Vân Hoa cũng giả chết, tại sao các ngươi không đi tìm hắn!

Loại cảm giác bất công mãnh liệt này, khiến cho Cổ Thiên Quân cũng muốn phát điên.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, cũng cảm thấy lời hắn nói có đạo lý. Vì vậy rất nhanh, hắn lại phân ra một phần người cát khổng lồ, lao thẳng đến chỗ Tư Mã Vân Hoa đang thở phào nhẹ nhõm.

Tròng mắt Tư Mã Vân Hoa cũng thiếu chút nữa thì rơi xuống. Trong lòng hắn điên cuồng nguyền rủa. Hắn càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ở trong phán đoán của hắn, tâm trí của những người cát khổng lồ không cao. Nhưng hôm nay nhìn như thế, đối phương có chỗ nào là tâm trí không cao chứ? Đây rõ ràng là đang chuẩn bị đùa với bọn họ!

Hắn không phải không hoài nghi tới Bạch Tiểu Thuần. Nhưng thật sự... Không có cách nào nghĩ đến, thân phận của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, đã gián tiếp xem như là một trong những chủ nhân của quạt tàn này!

Ở dưới sự bao vây tấn công của hơn một trăm người đất cát khổng lồ, Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân căn bản là không có cách nào rảnh tay để đi gây sự với Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí lúc này trong đầu bọn họ cũng không kịp suy nghĩ tìm hiểu về Bạch Tiểu Thuần. Toàn bộ tâm thần của bọn họ thật sự đều muốn đặt ở trên việc ứng phó trên trăm người đất cát khổng lồ này.

Có một chút không cẩn thận, đối với bọn họ mà nói, chính là vạn kiếp bất phục. Cũng may loại dày vò này, sau khi hai người từng người đều phun ra vô số búng máu tươi, nuốt vào rất nhiều đan dược khôi phục, cuối cùng chịu đựng được đến thời điểm truyền tống mở ra.

Khi trên thân thể của bọn họ, xuất hiện ánh sáng truyền tống, hai người đều có cảm giác sống sót sau tai nạn. Hai người, người trước tiếp người sau, nhanh chóng rời đi. Đối với cửa ải thứ mười tám này, bọn họ đã tuyệt vọng.

Su khi hai người bọn họ rời đi, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, ngạo nghễ đắc ý từ trên mặt đất đứng lên. Hắn phủi bụi trên người một cái, tay áo khẽ vung lên, hất cằm lên, thản nhiên mở miệng.

- Bạch Tiểu Thuần ta phất tay áo, Thiên Tôn cũng phải tan thành mây khói. Sai lầm lớn nhất của các ngươi, chính là không nên dây vào ta!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy hai câu nói sau của mình, nói thật sự quá có vị đạo. Hắn suy nghĩ sau này phải nói nhiều một chút mới được.

Lúc này những người đất cát khổng lồ ở bốn phía xung quanh, mỗi một người đều dừng lại, vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua ở trên người bọn họ. Trong lòng hắn cũng có chút tiếc nuối. Hắn không phải chưa từng nghĩ tới chuyện mang những người khổng lồ này đi. Nhưng cùng lúc hắn làm không được. Về phương diện khác, thông qua quyền hạn của mình, Bạch Tiểu Thuần biết những khôi lỗi chỉ có ở chỗ này, mới có khả năng thật sự tồn tại. Nếu như mang đi, ở bên ngoài chỉ có thể trở thành hư ảo.

- Cũng không biết năm đó, Chúa Tể chế luyện ra cây quạt này, làm sao làm được.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm nói mấy câu. Hắn suy nghĩ một chút mình có nên xông qua cửa ải thứ mười tám này, tới chọc tức Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân một chút hay không.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1632: Quảng Mục Trở Về

Sau khi suy nghĩ một hồi, vì giảm bớt nghi ngờ, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể thở dài, bỏ đi ý nghĩ khoe khoang của chính hắn. Vù một tiếng. Truyền tống hiện ra. Sau đó thân ảnh của hắn dần dần bị ánh sáng truyền tống bao phủ, rất nhanh biến mất.

Thời điểm hắn xuất hiện, hắn đã ở trên quảng trường của quạt tàn. Gần như ngay khi hắn vừa đi ra, lập tức liền có một đạo kiếm khí đầy tức giận, lao thẳng đến chỗ hắn.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần sớm có sự chuẩn bị, lúc này trừng mắt, không thối lui chút nào. Tay phải hắn trực tiếp nắm tay, ở trong chớp mắt khi kiếm khí kia lao tới, lại trực tiếp một quyền đánh ra.

Thiên địa nổ lớn. Dưới tiếng nổ kinh thiên, thân thể Bạch Tiểu Thuần liên tục lui lại phía sau hơn trăm trượng. Kiếm khí kia đồng thời cũng tan ra. Về phần Cổ Thiên Quân tập kích Bạch Tiểu Thuần, trước đó hắn vốn đã bị thương nghiêm trọng, càng mệt mỏi đến cực hạn. Cho dù có đan dược khôi phục, cũng vẫn không lành được. Lúc này mặc dù nén giận ra tay, nhưng bản thân hắn ở dưới một quyền của Bạch Tiểu Thuần phản chấn, lui về phía sau mười mấy trượng. Lúc ngẩng đầu, hắn hít thở dồn dập, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi gài bẫy ta!

Tư Mã Vân Hoa cũng xuất hiện ở bên cạnh Cổ Thiên Quân, trong mắt mang theo hàn quang, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn hai người một chút. Nếu như bọn họ không bị thương, Bạch Tiểu Thuần còn phải e ngại một ít. Nhưng lúc này thương thế của hai người đều rất nặng. Bạch Tiểu Thuần tất nhiên không sợ hãi.

- Trước hết hãy làm rõ ràng đi. Là ai gài bẫy ai!

- Chỉ có điều nếu hai người ngươi vẫn càn quấy, như vậy thì đến đây đi. Bạch mỗ nhịn các ngươi cũng rất lâu rồi. Mọi người làm chứng cho ta, không có khả năng ta chủ động gây sự. Là hai người bọn họ liên thủ với nhau, muốn tới khi dễ ta. Sau khi trở lại Thánh Hoàng Triều, cho dù là Thánh Hoàng bệ hạ, cũng sẽ làm chủ cho ta!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, cứng rắn mở miệng.

Hắn dùng ngôn từ sắc bén. Lời nói vừa ra, lại trực tiếp khiến cho Cổ Thiên Quân uất nghẹn đứng ở nơi đó. Thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, sát cơ trong mắt hắn đang không ngừng bạo phát. Chỉ có điều so với hắn, Tư Mã Vân Hoa càng lý trí hơn. Hắn liếc mắt nhìn thật sâu về phía Bạch Tiểu Thuần, sau đó bỗng nhiên cười nói.

- Là ta đã xem thường Bạch đạo hữu.

Nói xong, hắn hướng về phía Bạch Tiểu Thuần liền ôm quyền, không nói hai lời, xoay người đi về phía xa, khoanh chân tiếp tục ngồi tĩnh tọa tĩnh dưỡng.

Một mình Cổ Thiên Quân đứng ở nơi đó. Một lát sau, hắn hừ lạnh một tiếng, cứng rắn đè ép sát cơ trong lòng xuống, xoay người đi ra xa. Cùng lúc hắn biết trạng thái của mình trong thời khắc này không thích hợp để động thủ. Về phương diện khác, hắn lại có một cảm giác nói không ra lời. Ở chỗ này cùng Bạch Tiểu Thuần động thủ, cho dù tu vi của mình cao hơn Bạch Tiểu Thuần rất nhiều, nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm.

Mắt thấy Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa rốt cuộc đều phất tay áo rời đi, mọi người ở bốn phía xung quanh vốn xem náo nhiệt, mỗi người đều âm thầm hít vào một hơi. Bọn họ không ngốc, sớm liền nhìn ra manh mối.

Nhất là đám người Hải Thần Đại Tôn, mơ hồ hiểu rõ một vài tình hình. Lúc này cảnh tượng trước mặt như vậy, Tư Mã Vân Hoa cùng Cổ Thiên Quân buông tha. Còn nữa, một quyền của Bạch Tiểu Thuần vừa rồi, đối với Bạch Tiểu Thuần, tâm thần bọn họ đều chấn động không thôi.

- Rất rõ ràng, ba người bọn họ là có mẫu thuẫn với nhau... Nhưng kết quả sau cùng, đúng là Bạch Tiểu Thuần này chiếm ưu thế!

- Người này thoạt nhìn bộ dạng giống như hoàn toàn vô hại, nhưng trên thực tế từ khi bắt đầu bước vào quạt tàn này, Bạch Tiểu Thuần này hình như lại chưa từng chịu thiệt!

- Hơn nữa người này không cần tốn nhiều sức, lại có thể đi đến cửa ải thứ mười tám!

Mỗi một người vào hít sâu. Thời điểm đưa mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong lòng bọn họ đều có ý kiêng kỵ. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mọi người như vậy, trong lòng càng đắc ý hơn.

- Ai, không có cách nào. Đi tới chỗ nào, đều sẽ thu hút ánh mắt của mọi người. Điều này cũng không phải là chủ ý của ta.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, tìm một nơi ngồi xuống khoanh chân. Trong lòng vô cùng vui vẻ, chỉ hy vọng thời gian trôi qua nhanh một chút nữa. Hiện tại còn cách thời hạn kết thúc, chỉ còn lại có hơn nửa tháng.

Hình như Bạch Tiểu Thuần cầu khẩn linh nghiệm. Thời gian trôi qua, nửa tháng thoáng một cái đã qua. Còn cách thời hạn kết thúc, chỉ còn lại có hai ngày. Trong nửa tháng này, không ai tiếp tục xông qua ải. Tất cả

lần lượt thất bại, đã khiến cho gần như tất cả mọi người đều bỏ cuộc. Chỉ có ba tới năm người như vậy, mặc dù còn không có buông tha, nhưng đã sớm không còn nhiệt tình ban đầu. Còn lại chỉ có một sự không cam lòng thôi thúc.

Sau khi hai người Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa nghỉ ngơi khôi phục, từng người cũng lại nỗ lực xông cửa ải thứ mười tám. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thất bại. Sau khi bọn họ thở dài, cũng không có tiếp tục xông qua ải nữa.

Dần dần, mọi người ở trên quảng trường này đàm luận tối đa, chính là ba người Quảng Mục Thiên Tôn. Ba người bọn họ mất tích, lúc này không có ai cảm thấy là đang bị vây khốn. Ở trong các loại suy đoán, cách nói cho rằng ba người Quảng Mục thu được tạo hóa khác lại chiếm hơn nửa. Thậm chí ngay cả Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa cũng phán đoán như thế.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần sau khi nghe được mấy người bọn họ bàn luận, lại ho khan vài tiếng.

Cuối cùng, hai ngày cuối cùng này gió êm sóng lặng trôi qua. Ở giờ phút thí luyện truyền thừa lần này kết thúc, thần thức mọi người bị cắt đứt, đều được giải phong!

Trong lòng tất cả mọi người đều có một cảm giác hoang đường.

Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa cũng như vậy. Cả đời này, bọn họ đã từng vượt qua rất nhiều địa điểm thí luyện. Nhưng từ trước tới nay chưa từng có bất kỳ một chỗ nào giống như trên quạt tàn này, khiến cho bọn họ cảm thấy không có cách nào tiếp nhận nổi.

Bọn họ có thể chấp nhận thất bại. Nhưng thí luyện quạt tàn này, hình như có linh trí, đó là một loại ác ý sâu sắc. Bất luận là ngươi cố gắng thế nào, đều sẽ lạnh lùng tàn khốc không để cho ngươi quá cửa ải.

Cho đến lúc kết thúc, không có ai cảm thấy tiếc nuối. Ngược lại còn có không ít người thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng hai tháng này, đối với tất cả mọi người mà nói, đều là sự hành hạ.

- Có thể, chỉ có ba người Quảng Mục Thiên Tôn mới là người nhận được cơ duyên tạo hóa cuối cùng!

Ý nghĩ này dâng lên ở trong lòng rất nhiều người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1633: Bạch Tiểu Thuần, Nhất Định Là Ngươi (1)

Mà trong nháy mắt khi thí luyện vừa kết thúc, cũng như thời điểm ý chí còn chưa từng xuất hiện, tất cả kết thúc cũng đột ngột như vậy. Duy nhất chỉ có một điều... khiến cho tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm. Vì bọn họ nhìn thấy được trên quảng trường này, xuất hiện bên trong ánh sáng truyền tống, có ba người bò ra ngoài...

Thực sự là bò đi ra...

Quần áo tả tơi, ánh mắt dại ra. Thậm chí thân thể đều đang vô thức run rẩy. Trên mặt, khóe miệng, trên người ba người đều là máu tươi. Bọn họ chính là Quảng Mục Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân được trong lòng mọi người cho rằng đã thu được cơ duyên tạo hóa.

Bốn phía xung quanh thoáng cái lại yên tĩnh. Mỗi một người đều ngẩn người ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn ba vị Thiên Tôn này giống như từng trải qua thiên quân vạn mã chà đạp. Sau một hồi yên lặng ngắn ngủi, tất cả mọi người không cách nào khống chế được, đều ồ lên kinh ngạc kêu lên.

- Cái này... cái này...

- Trời ạ, ba người bọn họ chẳng lẽ không phải gặp được cơ duyên tạo hóa? Bọn họ rốt cuộc từng trải qua chuyện gì, lại có thể bị lăn qua lăn lại thành ra cái dạng như vậy?

- Ngươi nhìn thần sắc bọn họ đi. Đó là do lần lượt trải qua tuyệt vọng sau đó dại ra. Còn có máu tươi trên người bọn họ...

Ở trong tiếng kêu đầy kinh ngạc của mọi người ở nơi này, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần đặc biệt bén nhọn. Lúc này trên mặt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ một cách khoa trương, mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, chỉ vào Quảng Mục Thiên Tôn, lớn tiếng kêu lên.

- Tại sao có thể như vậy được. Ta vốn cho rằng mình đã đủ thảm. Nhưng lại không nghĩ rằng, các ngươi còn có thể thảm hơn so với ta!

Lời hắn nói ra, lúc này đã không có ai chú ý tới. Ngay lập tức liền có tu sĩ Bán Thần Tà Hoàng Triều bước nhanh ra. Lý Đông Hạo cũng chính là một người trong số đó. Hắn vội vàng đi tới, muốn đỡ ba vị Thiên Tôn dậy.

Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân còn tốt. Lúc này mặc dù hai người hít thở dồn dập, nhưng thần trí đã miễn cưỡng khôi phục lại một ít. Duy nhất chỉ có Quảng Mục Thiên Tôn, giống như đã bị đặc biệt chiếu cố qua... Giờ khắc này, lúc Lý Đông Hạo đi tới dìu hắn, đại hán giống như tháp sắt này rốt cuộc hét lên một tiếng.

- Đừng đụng vào ta, không cần đụng vào ta...

Cũng may sự thất thố của Quảng Mục Thiên Tôn chỉ là một lát, sau đó liền khôi phục lại. Khi hắn đứng lên, trong mắt của hắn đỏ đậm một mảnh, đảo qua từng người trong đám người đứng ở bốn phía xung quanh.

Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân cũng vậy. Ánh mắt của bọn họ mang theo điên cuồng cùng thù hận vô tận. Hình như bọn họ đang tìm kiếm cái gì đó. Mà một khi tìm được, cho dù bọn họ liều mạng tới ngươi chết ta sống, cũng muốn phát ra cơn giận sinh mạng ngập trời này.

Trải qua hai tháng hành hạ này, bọn họ lần lượt ở trong thống khổ hận không thể chết được, đã sớm nhìn rõ ràng chuyện này. Bọn họ xác định, sở dĩ ba người mình gặp phải kết quả như vậy, nhất định là có người ra tay nhằm vào bọn họ.

Không quan tâm người này là sử dụng biện pháp gì, nhưng sự thực nhất định là như vậy. Về điểm này, ở trong hai tháng này, ba người bọn họ vô cùng xác định.

Lúc này mọi người ở bốn phía xung quanh đều đang kinh hãi. Sau đó, bọn họ cũng nhìn ra được ba người Quảng Mục Thiên Tôn không thích hợp. Tất cả dường như đều suy nghĩ tới điều gì đó. Bạch Tiểu Thuần lại lập tức chột dạ. Hắn suy nghĩ ba vị này lại có thể thật sự sống sót đi ra. Thật sự quá mạnh mẽ.

- Cũng không thể để cho bọn họ biết là ta làm. Nếu không, bọn họ lại điên lên mất.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, cũng vội vàng học bộ dạng của mọi người ở bốn phía xung quanh, giả vờ dường như suy nghĩ tới điều gì đó.

- Bạch Tiểu Thuần, nhất định là ngươi!

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở đây đang giả vờ giả vịt, Quảng Mục Thiên Tôn rít gào một tiếng. Đôi mắt đỏ ửng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm cả kinh, nhưng biểu hiện ra lại là lông mày nhăn lại, lạnh lùng nhìn Quảng Mục Thiên Tôn.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi đứng lên, trong mắt vừa đúng lúc lộ ra một tia nghi ngờ. Quảng Mục Thiên Tôn hít thở dồn dập, đang muốn đi ra. Nhưng hắn lại bị Nguyên Yêu Tử ở bên cạnh hắn kéo lại.

Ánh mắt Nguyên Yêu Tử chăm chú nhìn ở trên người Bạch Tiểu Thuần một lát, sau đó nhìn mọi người ở bốn phía.

- Các vị, bên trong thí luyện lần này, nói vậy tất cả mọi người đều trải qua các loại chuyện cổ quái. Rõ ràng chín bậc thang, đột nhiên xuất hiện

một trăm bậc thang. Rõ ràng chỉ có một khôi lỗi, nhưng trong nháy mắt lại xuất hiện mười khôi lỗi, trăm khôi lỗi!

- Không dối gạt các vị, ba người chúng ta liên thủ đột phá cửa ải thứ mười tám, cửa ải mười chín. Nhưng ở bên trong cửa ải thứ hai mươi, chúng ta gặp phải vô số quái vật đầu trâu. Cái này cũng không nói làm gì. Nhưng truyền tống rốt cuộc mất đi hiệu lực. Cái này thì cũng thôi. Nhưng hai canh giờ xông qua ải qua đi, chúng ta lại không có cách nào rời khỏi, lại bị nhốt ở nơi đó, cho đến hiện tại!

- Loại chuyện này, rất không bình thường, vốn không có khả năng phát sinh!

- Nếu quả thật phát sinh, như vậy chỉ có một cái khả năng!

lời Nguyên Yêu Tử vừa nói ra, tâm thần của mọi người ở bốn phía xung quanh đều chấn động mãnh liệt. Mỗi một người đều hít thở dồn dập. Nhất là Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, càng như vậy.

Trên thực tế bên trong mấy tháng này, chuyện quỷ dị nơi đây, trong lòng mọi người đã sớm bắt đầu hoài nghi. Nhưng bọn họ lại không có chứng cứ, cũng tìm không ra đáp án.

Hiện tại mắt thấy Nguyên Yêu Tử mở miệng, tất cả mọi người ngưng trọng, thỉnh thoảng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Mắt Bạch Tiểu Thuần cũng không chớp cái nào, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc nghi ngờ, cũng nhìn mọi nơi một chút, sau đó vẻ mặt lộ ra sự nghiêm trọng.

Nguyên Yêu Tử vẫn tiếp tục quan tâm Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sự oán độc, chậm rãi mở miệng.

- Trong chúng ta, có người không biết dùng phương pháp gì, đã trở thành chủ nhân của quạt tàn này. Hoặc nói, người này đã âm thầm xông qua cửa ải thứ hai mươi!

- Chỉ có đáp án này, mới có thể giải thích được vì sao người này chĩa mũi nhọn vào ba người chúng ta, muốn chúng ta bị nhốt ở bên trong cửa ải thứ hai mươi!

Lời hắn vừa nói ra, bốn phía xung quanh nhất thời yên lặng một lát, sau đó lại lập tức ồ lên. Mỗi người ở nơi đây đều hít sâu. Toàn thân Cổ Thiên Quân càng chấn động, bỗng nhiên mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1634: Bạch Tiểu Thuần, Nhất Định Là Ngươi (2)

- Trong chúng ta, người có khả năng làm được điểm này nhất, chính là Bạch Tiểu Thuần!

- Tại hạ không biết có phải là Bạch đạo hữu hay không. Nhưng ta muốn nói một việc. Trước đó, ta cùng với Cổ Đạo bằng hữu, mời Bạch đạo hữu xông qua ải. Nhưng thời điểm hắn ở nơi đó, người đất cát khổng lồ bên trong cửa ải thứ mười tám lại có thể không để ý tới hắn!

Giọng nói của Tư Mã Vân Hoa âm u lạnh lẽo, chậm rãi nói. Lời của hắn cùng với Cổ Thiên Quân vừa nói ra, tâm thần toàn bộ mọi người ở bốn phía xung quanh đều chấn động, không chút nghĩ ngợi đồng thời tản ra, bao vây ở xung quanh Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẩn trương vạn phần. Hắn biết lúc này, sơ ý một chút, chính là vạn kiếp bất phục. Hắn hít một hơi thật sâu, thần sắc lộ ra vẻ bi thương căm phẫn, còn có giận dữ, nhưng khiến người ta một loại cảm giác mạnh mẽ nhịn xuống.

- Tất cả những điều này là bởi vì ta đến từ thế giới Thông Thiên sao? Là bởi vì ta là Thiên Tôn của thế giới Thông Thiên sao?

- Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa. Ở bên trong cửa ải thứ mười tám, các ngươi định đưa ta vào chỗ chết. Chuyện này tại sao các ngươi không nói. Những người đất cát khổng lồ này không công kích ta, lại cũng không công kích Tư Mã Vân Hoa ngươi!

- Còn ngươi nữa, Quảng Mục Thiên Tôn. Từ khi vừa mới bắt đầu ngươi đã nhằm vào ta. Người khác muốn lợi dụng điểm này của ngươi,

cũng không khó khăn!

- Mà các ngươi nói ta đi qua cửa ải thứ hai mươi. Nơi đây tất cả mọi người có thể nhìn thấy được, ta chỉ đi qua cửa ải thứ mười bảy!

Khi Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, không đợi tiếp tục, Phệ Linh Thượng Nhân trước sau không mở miệng, bỗng nhiên híp mắt nói một câu.

- Có phải là ngươi hay không, rất nhanh sẽ biết được. Thời hạn thí luyện quạt tàn này đã kết thúc. Nói vậy rất nhanh sẽ nhận người đi qua số lượng cửa ải tối đa làm chủ!

- Đến lúc đó, tất cả sẽ có đáp án!

Trong mắt Phệ Linh Thượng Nhân mang theo sự hung tàn, từng chữ từng chữ mở miệng thốt ra. Cách nói của hắn lại được mọi người tán thành.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng, nhưng không biện pháp gì. Hắn đã bị bao vây ở bốn phía xung quanh. Sợ là ở trong nháy mắt khi cây quạt trở về, mọi người ở bốn phía xung quanh sẽ tức giận bạo phát.

Mà giờ khắc này hắn càng không thể liên hệ cùng quạt tàn. Khi nơi đây thật sự giải phong đối với việc cắt đứt thần thức, Bạch Tiểu Thuần biết mình chỉ cần có động tác gì, đám người Quảng Mục trong nháy mắt sẽ phát hiện.

Ở trong sự lo lắng của Bạch Tiểu Thuần, Quảng Mục tràn ngập sát cơ, Tư Mã Vân Hoa cười lạnh, bỗng nhiên, toàn bộ quạt tàn ầm ầm chấn động. Theo sự chấn động, một lực bài xích mạnh mẽ khuếch tán ra, trực tiếp lại đẩy tất cả mọi người ra khỏi quảng trường của quạt tàn.

Trực tiếp đẩy về phía phương hướng Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Cũng chính là vào lúc này, hai người Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng đã sớm chờ đợi ở bên ngoài thật lâu, bỗng nhiên ra tay. Cùng lúc tiếp đón mọi người.

Về phương diện khác, thân thể bọn họ thoáng một cái, nhân lúc quạt này tiêu tan sương mù, lao thẳng tới gần cây quạt này.

Cùng lúc đó, quạt tàn mênh mông này ở dưới sự chấn động, lắc lư càng lúc càng kịch liệt. Dần dần, ở trong ánh mắt của mọi người, nó thoát khỏi bàn tay to của người khổng lồ Chúa Tể, không bay về bất kỳ ai, mà một lần nữa bồng bềnh đi về phía tinh không hư vô xa xôi.

Bạch Tiểu Thuần âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc. Dựa theo phán đoán của hắn, cây quạt này chắc hẳn là trở lại chỗ hắn mới phải. Nhưng hôm nay nó rốt cuộc đã đi xa.

Trong lòng hắn không cam lòng, nhưng cũng không dám biểu lộ ra.

Bởi vì giờ khắc này Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng lại không ngừng truy kích. Không biết hai người sử dụng biện pháp gì, chống cự lại uy áp, cứng rắn bước vào trong quạt tàn, theo cây quạt, càng lúc càng xa.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Nhưng hôm nay Tà Hoàng Thánh Hoàng đều đang ở đây. Mọi người ở bốn phía xung quanh còn đang nghi ngờ. Bất kể như thế nào hắn cũng không dám đi liên hệ cùng cây quạt. Thời điểm trong lòng tức giận, Bạch Tiểu Thuần chợt nhìn về phía Quảng Mục Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân. Sau khi nhìn từng người một, ánh mắt hắn còn đảo qua ở trên người của Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa.

- Các ngươi thấy được chưa?

- Trong quá trình này, ta một không bấm quyết, hai không có dùng thần thức, ba không có bất kỳ hành động nào. Cây quạt này... Không bay về phía ta!

- Trận thí luyện này, táy máy tay chân không phải là ta! Ta cũng không xông qua cửa ải thứ hai mươi, càng không phải là chủ nhân của cây quạt này!

- Điều các ngươi gặp phải, ta cũng gặp phải. Làm ra mọi chuyện này, cũng không phải là ta!

- Quảng Mục Thiên Tôn, ngươi bị lợi dụng!

- Nguyên Yêu Tử, phán đoán của ngươi là sai!

- Phệ Linh Thượng Nhân, lúc này ngươi còn có cái gì muốn nói nữa? Còn ngươi nữa! Tư Mã Vân Hoa, chuyện này, chúng ta còn chưa xong đâu!

Bạch Tiểu Thuần gần như rít gào, cắn răng mở miệng thốt ra từng câu. Mọi người ở bốn phía xung quanh đều trầm mặc. Đám người Tư Mã Vân Hoa cùng với Quảng Mục Thiên Tôn đều bị Bạch Tiểu Thuần chất vấn không có lời nào để nói.

Trong sự trầm mặc, ánh mắt bọn họ đều chớp động, nhìn về phía trên cái quạt tàn đang đi xa, mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng dáng của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng. Bạch Tiểu Thuần không có một lời nhắc tới hai người này. Nhưng hôm nay ở dưới ánh mắt của tất cả mọi người nhìn lại, đáp án... hình như đã có.

Hết lần này tới lần khác, bọn họ căn bản không có cách nào đi hỏi về đáp án này. Lúc này trong sự trầm mặc, Quảng Mục Thiên Tôn không nói được một lời, xoay người rời đi. Trong lòng Nguyên Yêu Tử đầy phức tạp. Sắc mặt Phệ Linh Thượng Nhân thâm trầm đến cực hạn. Hắn cũng xoay người rời đi.

Hai người Tư Mã Vân Hoa, Cổ Thiên Quân nhìn nhau một cá. Sau đó từng người đều thầm than, lắc đầu rời khỏi đó. Rất nhanh, mọi người nơi đây lại mượn thuật pháp ánh sáng do Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng lưu lại, từ trong tinh không này chậm rãi hạ xuống. Mỗi người trở lại đô thành của Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Sau khi trở về Thánh Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần mới chính thức thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nguy cơ đầu tiên đã được hóa giải hết. Theo

đó đến chuyện có liên quan tới quạt tàn. Nó đã trở thành lo lắng lớn nhất trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

- Tại sao nó lại không qua? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì lúc đó ta không truyền ra thần niệm sao?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1635: Mười Hai Thiên Tôn (1)

- Đây chính là chí bảo Chúa Tể!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tim mình cũng đang rỉ máu. Hắn nhiều lần muốn đi thử liên hệ, nhưng đều cứng rắn nhịn xuống. Trước khi Thánh Hoàng trở về, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu liên lạc không được thì cũng thôi. Nhưng nếu khi nào có liên lạc, bị Thánh Hoàng phát hiện ra, như vậy thì thật sự hoàn toàn bị động.

Trong tiếng thở dài ai oán, Bạch Tiểu Thuần trở lại phúc địa trong Thánh Hoàng Thành. Hắn không quan tâm tu sĩ cả triều đề phòng như thế nào, không quan tâm Lưu Thiên Hầu lại một lần nữa theo dõi, nhìn chằm chằm vào mình như thế nào. Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã không có tâm tình đi làm chuyện gì. Cả ngày hắn ở bên trong phúc địa lo lắng chờ đợi.

Thời gian trôi qua. Sau nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần không đợi được đến khi Thánh Hoàng trở về, nhưng lại chờ đợi được một loại cảm giác từ trên trời hạ xuống. Vang vọng ở trong toàn bộ u minh Tiên Vực của Vĩnh Hằng, giống như chúng sinh vào giờ phút này, tâm thần đều chấn động, bên tai quanh quẩn tiếng nỉ non nghe không rõ!

Giờ phút này, tất cả chúng sinh của Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều, cảm giác chấn động xuất hiện từ trong u minh từng trải qua mấy tháng trước đây, khi Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn, lại một lần nữa hạ xuống!

Chỉ có điều lần này, ngọn nguồn không còn là Thánh Hoàng Thành, mà là... Tà Hoàng Thành!

- Có người... thăng cấp Thiên Tôn!

- Trời ạ, trong vòng một năm, liên tục có hai vị thăng cấp Thiên Tôn!!

Sau khi tu sĩ quyền quý Thánh Hoàng Triều phát hiện ra, đều kinh ngạc kêu lên, nhìn về phía Tà Hoàng Thành. Ba người Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa cùng với Trần Tô, mỗi người vốn đều đang ngồi tĩnh tọa ở bên trong phúc địa của từng người, lúc này chợt mở mắt ra, tâm thần chấn động.

Bạch Tiểu Thuần khoanh chân tĩnh tọa, hít thở dồn dập. Tiếng nỉ non thì thầm ở bên tai dường như đang từ từ rõ ràng. Hắn cảm nhận được tiếng thì thầm lúc có người thăng cấp Thiên Tôn, chấn động toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng cùng trời đất. Sau một thoáng sửng sốt, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên. Trong nháy mắt, bên tai của hắn, bên tai ba người Cổ Thiên Quân, bên tai tu sĩ quyền quý, thậm chí bên tai người của toàn thế giới, tiếng nỉ non cuối cùng đã rõ ràng!

- Thế gian có Thiên Tôn, liệt vào hàng thứ mười hai, kỳ danh... Thông Thiên đạo nhân!

Giọng nói này xuất hiện, vang vọng ở bên tai chúng sinh, thân thể tất cả mọi người của Thánh Hoàng Triều chấn động. Hơi thở của mỗi một người đều trở nên dồn dập, không có cách nào tin nổi. Đồng thời, mọi người của Tà Hoàng Triều lại đều phấn chấn, mừng như điên.

- Lại... Lại xuất hiện một Thiên Tôn!!

- Thông Thiên đạo nhân. Cái tên này... Ta đã nghe nói qua. Hắn cũng là người của thế giới Thông Thiên. Nhưng hắn không phải là đã chết sao?

- Thế giới Thông Thiên... Lại có thể ở trong cùng một năm này, chênh lệch thời gian mấy tháng, xuất hiện hai vị Thiên Tôn! Nội tình như vậy, quá mức đáng sợ. Cũng may hai người này không hợp nhau!

Thời điểm mọi người ở nơi này chấn động, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngẩng đầu, chợt đứng lên. Sắc mặt hắn thâm trầm đến cực hạn. Trong mắt hắn lộ ra sát cơ, tràn ngập điên cuồng!

Hắn nhìn chằm chằm vào phương hướng cảm nhận được từ trong u minh. Trong ánh mắt của hắn dần dần xuất hiện tơ máu. Thật lâu, hắn mới áp chế sát cơ cuồn cuộn từ trong cơ thể phát ra.

- Thông Thiên lão tặc, ngươi quả nhiên... không chết!

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng gằn ra từng chữ. Giờ phút này, hắn nhớ tới tất cả mọi chuyện ở thế giới Thông Thiên, nhớ tới trận chiến của hai người, nhớ tới Bạch Hạo, nhớ tới Đỗ Lăng Phỉ, nhớ tới rất nhiều hình ảnh khiến cho trong lòng hắn đau đớn.

Thông Thiên đạo nhân, quả thực không có chết!

Trên thực tế, thời điểm thế giới Thông Thiên tan vỡ, tuy tu vi của Thông Thiên đạo nhân là chuẩn Thiên Tôn, nhưng vì hắn có tư chất kinh diễm tuyệt luân, còn có nghiên cứu đối với Bất Tử Trường Sinh Công, ở bên trong thân thể hắn đã ngưng tụ ra bộ phận đạo chủng!

Lúc đầu chỗ Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, lúc thân thể của Thông Thiên đạo nhân tan vỡ, xuất hiện vật giống như hạt giống bị phù văn vây xung quanh, chính là đạo chủng!

Ban đầu nếu như không có gì bất ngờ, theo thế giới tan vỡ, Thông Thiên đạo nhân trọng thương, cho dù có bộ phận đạo chủng, tất nhiên cũng sẽ ngã xuống. Nhưng nơi hắn bị truyền tống đến, chính là chỗ Tiên Vực của Tà Hoàng Triều. Cũng bởi vì sóng dao động đạo chủng của hắn, đã bị Tà Hoàng phát hiện trước tiên.

Sau khi hắn ra tay, mang Thông Thiên đạo nhân về Tà Hoàng Triều, chuyện này ở bên trong Tà Hoàng Triều, ngay cả mấy vị Thiên Tôn khác cũng bị Tà Hoàng giấu diếm. Càng không cần phải nói tới những người khác, bọn họ không thể nào biết được. Đối với Tà Hoàng mà nói, Thông Thiên đạo nhân chính là đầu cơ kiếm lợi.

Mà ban đầu, ở mấy tháng trước Thông Thiên đạo nhân là cùng Bạch Tiểu Thuần thử đột phá. Hắn cũng cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần thăng cấp. Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, lần này mình đột phá Bán Thần thăng cấp Thiên Tôn, lại có thể khó như vậy. Ở trên thiên kiếp thứ ba, ở trong sự tán thành của mẹ Vĩnh Hằng, hắn gần như đều muốn thất bại.

Cũng may, mặc dù Tà Hoàng rời đi, nhưng trước khi Thông Thiên đạo nhân bế quan, cho hắn một khối đá màu đen. Mặc dù chỉ lớn bằng bàn tay nhỏ, nhưng khối đá này ở thời điểm Thông Thiên đạo nhân cho rằng mình sẽ thất bại, cho thấy hiệu quả ngoài dự đoán!

Đồng thời, cũng cho đến giờ phút này, theo tu vi Thông Thiên đạo nhân đột phá, khí tức thăng cấp Thiên Tôn bạo phát. Mọi người bên trong Tà Hoàng Triều, mới biết tới sự tồn tại của Thông Thiên đạo nhân!

Khi này, lúc tiếng nỉ non giống như đến từ mẹ Vĩnh Hằng, vang vọng bên tai chúng sinh, chấn động kinh ngạc không chỉ là Thánh Hoàng Triều, vô số tu sĩ Tà Hoàng Triều cũng chấn động kinh ngạc.

Mà kinh hãi nhất, lại là... những người của thế giới Thông Thiên đang rải rác ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Vào giờ phút này, trong lòng của mỗi người đều trầm xuống, phức tạp vô tận.

Chỉ là tất cả những sự phức tạp này, cũng không sánh bằng Thông Thiên đạo nhân giờ khắc này ở bên trong một chỗ mật thất Tà Hoàng Thành. Sau khi mở mắt ra, ngửa mặt lên trời cười một cách điên cuồng.

Trong mắt của hắn mang theo sự cố chấp. Sau khi đứng lên, đầu tiên phương hướng mắt hắn nhìn tới, chính là Thánh Hoàng Thành.

Hình như trong một chớp mắt này, hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần rõ ràng cách thiên sơn vạn thủy, nhưng hình như lại đều cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Ánh mắt bọn họ mang theo sát cơ, mang theo băng hàn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1636: Mười Hai Thiên Tôn (2)

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi nhanh hơn một bước, lại như thế nào!

Thông Thiên đạo nhân nhỏ giọng nói, tay phải vung lên, áo bào đen bao phủ ở trên thân thể. Áo bào đen này thậm chí còn muốn che đi phần đầu của hắn, khiến cho hắn thoạt nhìn, đã thành người mặc áo đen.

- Ta rất thích tiếng nỉ non đến từ mẹ Vĩnh Hằng lúc thăng cấp Thiên Tôn. Bởi vì điều này nói cho tất cả người quen biết ta... biết ta… đã trở về!

Giọng điệu khàn khàn của Thông Thiên đạo nhân dừng lại. Hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thánh Hoàng Thành. Hắn xoay người lắc một cái, biến mất ở trong bóng tối.

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần bên trong Thánh Hoàng Thành cũng thu hồi ánh mắt lạnh như băng.

- Nếu không chết, như vậy sau đó lại giết một lần nữa là được!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm nghiền, lặng lẽ khoanh chân ngồi ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích.

Thời gian lại trôi qua. Mười ngày sau, Thánh Hoàng trở về. Không có ai biết lần này hắn có thu hoạch nào hay không. Hắn cũng không có triệu tập văn võ toàn triều. Thậm chí hắn trở về, nếu không phải là mấy ngày sau có một đạo phong lệnh hạ xuống, cũng không có ai biết chuyện này.

Trong phong lệnh chỉ có một đạo pháp chỉ!

Hắn hạ lệnh, sắc phong Bạch Tiểu Thuần làm tiên tôn Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều, trấn thủ toàn bộ Tiên Vực!

Tiên Vực thứ hai, chính xác mà nói, lãnh thổ Thánh Hoàng Triều chỉ có hơn phân nửa mà thôi. Mấy châu phương bắc, nhiều năm trước đã bị Tà Hoàng Triều chiếm lấy, giống như mấy châu cùng tồn tại trên Tiên Vực thứ ba, Thánh Hoàng thông qua trao đổi Công Tôn Uyển Nhi nhận được. Ở nơi thuộc về Tiên Vực thứ ba của Tà Hoàng Triều. Thánh Hoàng Triều cũng có căn cơ nhất định.

Mà Tiên Vực thứ hai này, vì quanh năm phải đề phòng Tà Hoàng Triều, thậm chí ở chỗ giáp giới, bình thường xuất hiện chiến tranh quy mô nhỏ, cho nên tất nhiên có một tiên tôn, quanh năm trấn thủ. Thiên Tôn này ở bên trong Thánh Hoàng Triều, cũng là tư cách lão luyện, tên là Triệu Nguyên Hàn, đạo hiệu Linh Cửu.

Vị Linh Cửu Thiên Tôn này trấn thủ Tiên Vực thứ hai nhiều năm, gần như chưa bao giờ bị thay đổi qua. Lần này bên trong pháp chỉ cũng không có đưa ra Linh Cửu Thiên Tôn sẽ trở về, mà để cho Bạch Tiểu Thuần cùng đối phương đều là tiên tôn, đi trấn thủ!

Điều này nhìn như sắc phong, nhưng trên thực tế hàm nghĩa đuổi Bạch Tiểu Thuần đi, rất là rõ ràng.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhận được ý chỉ này, mới biết được Thánh Hoàng đã trở về. Hắn nhìn ý chỉ, trong lòng biết rõ mình ở Tiên Vực thứ hai này, sẽ không có khả năng có quyền lực gì. Đây là rất trực tiếp nói với mình, tài nguyên tu luyện có thể cung cấp. Địa vị thân phận có thể bảo đảm. Nhưng quyền lực... Là tuyệt đối sẽ không cho hắn nửa điểm!

- Ta xem như đi làm tiên tôn trấn thủ một Tiên Vực. Nhưng trên thực tế, chính là đi lăn lộn không được như ý...

Bạch Tiểu Thuần không nổi giận. Hắn ngược lại cảm thấy đây là chuyện tốt. Nhất là Tiên Vực thứ hai này, cũng chính là chỗ địa phương

của Cự Quỷ Vương. Nghĩ đến gặp lại Cự Quỷ Vương, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có chút tưởng niệm.

Đồng thời trong lòng phần nhiều, lại là kích động nhiều lần muốn liên lạc với quạt tàn. Chỉ có điều tính cách Bạch Tiểu Thuần cẩn thận, vẫn nhẫn nại xuống. Hắn chuẩn bị chờ đợi một chút, tối thiểu cũng phải chờ sau khi rời khỏi Thánh Hoàng Thành, lại đi thử.

Lại như vậy, Bạch Tiểu Thuần chỉnh lý hành trang, không có ở lại Thánh Hoàng Thành lâu. Vào sáng sớm ngày hôm sau, hắn lại hóa thành một đạo cầu vồng, phá không rời đi!

Hắn vừa rời khỏi, làm cho tất cả tu sĩ quyền quý bên trong Thánh Hoàng Thành đều thở phào nhẹ nhõm. Trong khoảng thời gian ngắn, vào sáng sớm Bạch Tiểu Thuần rời đi, mặc dù không khua chiêng gõ trống tiếng, nhưng tiếng cười đến từ trong nhà các quyền quý, lại rõ ràng sục sôi hơn rất nhiều.

- Cái tai họa này, cuối cùng đã đi!

- Ha ha, khiến cho Linh Cửu Thiên Tôn lại phải đau đầu!

- Đáng tiếc, trên thực tế Thông Thiên Vương này vẫn còn có chút năng lực. Nếu hắn có thể đi tới Tà Hoàng Thành thì tốt rồi. Ta tuyệt đối tin tưởng, cho hắn đủ thời gian cùng điều kiện, hắn có thể một mình, tiêu diệt Tà Hoàng Triều!

Bên ngoài Thánh Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần một mình đứng ở trên không trung, quay đầu lại nhìn Thánh Hoàng Thành một chút. Lấy tu vi của hắn hiện nay, đối với tiếng cười của những quyền quý hưng phấn bên trong thành trì kia, mặc dù không thể nói lầ nghe rõ ràng, lại đại thể vẫn rõ ràng.

- Cảm giác lâu ngày không gặp.

Bạch Tiểu Thuần không khỏi ho khan vài tiếng. Mặc dù trong lòng biết đây là chuyện gì, nhưng vẫn còn có chút xấu hổ. Chỉ có điều đối với biện pháp hóa giải lúng túng, Bạch Tiểu Thuần rất am hiểu.

- Đây đều là lỗi của ta.

Bộ dạng Bạch Tiểu Thuần đầy bất đắc dĩ, dần dần thu hồi ánh mắt nhìn về phía Thánh Hoàng Thành. Trong lòng hắn hiện lên sự xúc động. Trên thực tế hắn đã sớm phát hiện ra mình hình như có một ưu điểm quán triệt suốt đời. Đó chính là quá ưu tú.

- Nếu như không phải ta quá ưu tú, làm sao có thể mỗi lần ta chỉ cần ở một chỗ trong thời gian dài, sau khi rời đi, đám người ở đó, tâm tình sẽ biến hóa đặc biệt lớn như vậy.

- Mạo Nhi Sơn, Linh Khê Tông, Huyết Khê Tông, Nghịch Hà Tông, Tinh Không Đạo Cực Tông thậm chí Man Hoang... Hiện tại, ngay cả mọi người Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, cũng đều biết tới sự ưu tú của ta.

Bạch Tiểu Thuần thổn thức, đồng thời tay áo khẽ vung lên, gào thét lao về phía xa.

- Mà thôi mà thôi. Lần này sau khi ta đến Tiên Vực thứ hai, vẫn nên giấu mình một chút.

Trước khi đi, Bạch Tiểu Thuần cẩn thận thưởng thức ý chỉ của Thánh Hoàng. Loại chuyện đuổi mình đi này, bất luận nhìn thế nào, đều mang một cảm giác bị đuổi ra khỏi nhà.

- Sợ là nếu ta ở Tiên Vực thứ hai, vẫn cho thấy sự ưu tú của ta, Thánh Hoàng bên kia sẽ có thủ đoạn khác tới áp chế ta.

Tâm trạng Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ.

- Nhất là Tiên Vực thứ hai này, vốn là có Thiên Tôn. Ta qua đó... Nếu xuất hiện mâu thuẫn cùng vị Thiên Tôn kia, Thánh Hoàng không có khả năng thiên vị ta.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, càng phát giác, mình thực sự chắc hẳn phải giấu mình một chút.

- Quá ưu tú, không tốt. Có câu nói như thế nào nhỉ. Gỗ tốt ở trng rừng.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới cảnh tượng khi ở trên quạt tàn, tất cả mọi người nhắm vào mình, trong lòng cũng có phần không cam lòng.

Cùng lúc đó, theo suy nghĩ của hắn rơi vào trên quạt tàn, lúc này tim đập cũng tăng nhanh hơn một ít. Nhưng hắn vẫn mạnh mẽ đè ép xuống, dần dần đi xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1637: Một Cái Chìa Khóa

Thời gian trôi qua. Rất nhanh đã qua nửa tháng. Bạch Tiểu Thuần không hài lòng về tốc độ này, vừa đi về phía trước, vừa nhìn phong cảnh dưới mặt đất. Lấy tu vi Thiên Tôn của hắn, có thể nói ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, đã gần như không có chỗ nào hắn không thể đi.

Lại không cần lo lắng có người tới chặn giết. Hiện tại người thật sự có tư cách chặn giết hắn, phóng tầm mắt ra toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, cũng lác đác không có mấy người. Cho đến khi lại qua đi bảy tám ngày, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng bước vào đến trên lãnh thổ của Tiên Vực thứ hai.

Đến lúc này, trong lòng hắn nóng như lửa đã không áp chế được nữa. Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần phân tích, hắn cảm thấy mặc dù liên hệ với quạt tàn lúc này, vẫn có phiêu lưu nhất định, nhưng cũng không thể trước sau không để ý tới.

Nếu như vì hắn không để ý tới, khiến cho quạt tàn này thật sự mất, nói vậy, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ hối tiếc không kịp.

- Không thể đợi thêm nữa!

Sau khi có quyết đoán như vậy, lại qua ba ngày, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, ở trong lòng bắt đầu thử đi cảm nhận liên hệ cùng quạt tàn ở trong u minh.

Trong lòng của hắn cũng có phần lo lắng không yên. Cảm giác lo được lo mất cực kỳ mãnh liệt. Chỉ là sau khi thử, sắc mặt của hắn chậm rãi thay đổi. Sau mấy lần, Bạch Tiểu Thuần có chút bối rối.

- Làm sao có thể hoàn toàn không có một chút phản ứng nào vậy!

- Chẳng lẽ là vì cây quạt này bay quá xa? Hay nó đã bị Thánh Hoàng hoặc Tà Hoàng cướp đi?

- Đáng chết. Đó là bảo quạt do ta trăm cay nghìn đắng mới bảo vệ được.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời sốt ruột, không cam lòng. Hắn lại bắt đầu thử đi liên hệ. Cứ như vậy, lộ trình còn lại vốn chỉ là nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần cứng rắn trì hoãn một tháng, mới miễn cưỡng đi hết. Mỗi ngày hắn đều sẽ tiến hành thử nhiều lần, nỗ lực đi triệu hoán quạt tàn.

Cũng may không phải là không có hiệu quả. Ở thời điểm ngày thứ hai mươi, Bạch Tiểu Thuần vô cùng vui mừng bất ng. Hắn mơ hồ cảm nhận được, hình như ở một chỗ thật xa, một tia liên hệ giữa quạt tàn này cùng mình hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị ngăn ra.

- Cuối cùng cũng không muộn!

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ, tăng thêm thần thức, tăng lên khoảng cách, một lần nữa không ngừng thành lập cảm ứng giữa mình cùng cây quạt này. Cùng lúc đó, hắn cách Kinh Châu của Tiên Vực thứ hai này, cũng càng lúc càng gần.

Dọc đường đi, vô số núi lớn, sông lớn, còn có vô số mãnh thú ẩn nấp ở trên mặt đất. Tông môn, cùng với thành trấn mọi chỗ, giống như một chiếc khăn che mặt của Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở dọc theo con đường này, không ngừng được vén lên ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần,

Cũng giống như Bạch Tiểu Thuần biết được trước đó, trên thực tế Tiên Vực thứ hai này chia ra làm hai phái nam bắc. Tới gần Tiên Vực thứ nhất của Thánh Hoàng Triều, chính là phía nam của nó.

Mà toàn bộ Tiên Vực thứ hai, vốn có mười sáu châu. Chỉ có điều hiện tại trong tay Thánh Hoàng Triều đang nắm giữ, chỉ có mười một châu.

Còn sót lại năm châu này, hoang vắng, đều ở phía bắc. Chính xác mà nói, Tiên Vực thứ hai này lại giống như là bị người dùng một lưỡi dao sắc bén nhìn không thấy, một đao chặt đứt.

Phía bắc năm châu, phía nam mười một châu!

Mỗi một châu đều có hình dạng khác nhau. Chỉ là thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đã không có tâm tình quan sát. Hắn nhìn như đang chạy trên đường, nhưng trên thực tế tất cả tâm thần đều đặt ở trên chiếc quạt tàn. Cuối cùng, khi không ngừng kéo dài liên hệ cùng cảm ứng được, ở thời điểm cách Kinh Châu của Tiên Vực thứ hai chỉ có lộ trình ba ngày, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được thần thức mình lưu lại ở trên quạt tàn!

Trong nháy mắt khi đầu óc của hắn cảm nhận được quạt tàn, giống như thiên lôi cuồn cuộn, trực tiếp lại nổ lớn. Thân thể ở giữa không trung còn dừng lại, hít thở dồn dập. Trong chớp mắt, trước mắt hắn hình như hiện ra một hình ảnh.

Trong hình ảnh là một mảnh tinh không mênh mông. Tinh không này tối tăm, vô biên vô hạn.

Một cái quạt tàn có kích thước giống như đại lục, đang chậm rãi bay ở bên trong tinh không, không biết ở phương nào, giống như vĩnh viễn không giới hạn, không ngừng bồng bềnh!

- Bảo quạt của ta...

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hình ảnh trong đầu gần như vừa rõ ràng. Nhưng hình như vì khoảng cách quá xa, lại từ từ xuất hiện sự vặn vẹo. Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ vội vàng tăng lên cảm ứng thần thức, nỗ lực triệu hoán quạt tàn này dừng bay đi.

Chỉ là quyền hạn của hắn vẫn quá ít. Đáng lẽ sau khi thí luyện truyền thừa kết thúc, dựa vào thành tựu của hắn có thể tương đương với vượt qua cửa ải thứ hai mươi, thu được sự tán thành của cây quạt này.

Nhưng bây giờ đến xem, tất cả những điều này đều chỉ là ở trong sự tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần mà thôi. Trên thực tế, cây quạt này vẫn không có nhận chủ. Hắn nắm giữ quyền hạn, ở trên phương diện cảm ứng, rốt cuộc chỉ còn lại có một phần. Hình như nếu lại chậm thêm mấy tháng, sợ là một phần này cũng sẽ không còn.

- Nhất định là do ý chí bên trong cây quạt gây ra. Gia hỏa này nhân lúc ta rời khỏi, muốn xóa đi thần thức của ta!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lập tức sốt ruột, không ngừng tăng lên cảm ứng. Cây quạt tàn vốn bình tĩnh bay đi, bỗng nhiên chấn động. Mơ hồ có ánh sáng chói mắt lập lòe ở trên cây quạt tàn.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời hưng phấn. Nhưng không đợi hắn có động tác gì tiếp theo, đột nhiên bên tai hắn truyền đến tiếng gầm thét giận dữ. Tiếng gầm thét giận dữ này giống như từ bên trong cây quạt này khuếch tán ra. Đó chính là ý chí ở bên trong cây quạt này!

hiển nhiên đã từ sau lần trước cùng Bạch Tiểu Thuần giao phong, ý chí này ngủ say hiện tại đã thức tỉnh. Trước đó nó đã thử từng chút một xóa đi ấn ký của Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí nó đã thành công hơn phân nửa. Lúc này mắt thấy chỉ còn lại có một phần khu vực, nhưng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, giống như muốn khiến cho hi vọng của nó tan biến. Nó làm sao có thể đồng ý được.

Lúc này nó toàn lực ngăn cản. Tuy rằng nó không có cách nào hoàn toàn xóa bỏ đi dấu vết của Bạch Tiểu Thuần để lại, nhưng lại ngăn cản khống chế của Bạch Tiểu Thuần đối với cây quạt tàn!

- Đáng chết!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận. Cách khoảng cách hưu vô vô tận, dựa vào mối liên hệ giữa mình cùng cây quạt trong u minh, hắn bắt đầu cùng ý chí này tranh phong lần nữa. Mặc dù hắn không phải là đối thủ, nhưng chỉ cần có liên hệ cùng cây quạt, dấu vết hắn để lại ở trên cây quạt tàn này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị biến mất như vậy!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1638: Ta Phải Khiêm Tốn (1)

Tiếng nổ lớn không ngừng vang lên ở trong đầu nổ. Bạch Tiểu Thuần cũng quên đi thời gian, tùy tiện tìm một nơi, lập tức khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Cũng không biết đã qua bao lâu, khi sắc trời đều trở nên ảm đạm, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng ướt đẫm mồ hôi, hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra.

Hai mắt hắn lộ ra tơ máu tràn ngập cùng với sự mệt mỏi không che giấu được, thậm chí hơi thở của hắn cũng trở nên thở hổn hển hơn rất nhiều. Thời điểm cúi đầu, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần rơi vào trên tay phải của mình. Nơi nào đang có một đoàn ánh sáng đột nhiên xuất hiện, lúc này từ từ ngưng tụ lại, dần dần hóa thành một cái lệnh bài màu đen.

Lệnh bài kia, chính là sau khi hắn cùng ý chí của quạt tàn tranh phong lần này, sau khi đối phương một lần nữa rơi vào trong ngủ say, tiến tới huyễn hóa ra ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

- Ý chí của cái quạt tàn này thật khó giải quyết. Lẽ nào Bạch Tiểu Thuần ta lại không tư cách trở thành chủ nhân của nó sao?

- Nếu không có nó ngăn cản, lần này ta nhất định có thể triệu hoán cây quạt trở về. Hiện tại triệu hoán cây quạt không thành, chỉ có một tấm lệnh bài như vậy.

Bạch Tiểu Thuần có chút không cam lòng. Đối với lệnh bài kia, hắn cũng hoàn toàn không có chút hiểu rõ nào. Hắn chỉ là có một loại cảm ứng, lệnh bài kia giống như là một cái chìa khóa...

Một cái chìa khóa đại biểu cho quyền hạn của mình!

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần thở dài. Khi hắn đang muốn thu hồi lệnh bài kia, dự định sau khi nghỉ ngơi một chút, sẽ cẩn thận nghiên cứu một hồi. Nhưng vào lúc này, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên thoáng động. Hắn chợt nhìn về phía lệnh bài trong tay.

- Khí tức này...

- Đây là khí tức gì...

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc. Hắn cẩn thận cảm nhận khí tức tản ra từ bên trong lệnh bài. Hắn phát hiện mình cầm lệnh bài trong khoảng thời gian một lát như thế, thân thể đang mệt mỏi, lại có thể tự mình tiêu tan hơn phân nửa.

Đây không phải là lực khôi phục của thân thể. Dù sao Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi chính là tâm thần. Nhưng hôm nay hắn lại nhận thấy được rõ ràng, tinh lực của mình đang nhanh chóng khôi phục lại tới mức độ đỉnh phong.

Điều này càng khiến cho Bạch Tiểu Thuần thêm vui mừng bất ngờ. Hắn lấy lệnh bài tới trước mặt, cẩn thận kiểm tra. Sau đó, mặc dù vẫn còn không nhìn ra được đầu mối gì, nhưng dĩ nhiên hắn xác định được, khí tức tản ra bên trong lệnh bài kia, thực sự có thể khôi phục lại tinh lực của hắn!

- Không phải là linh khí...

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, hắn chỉ có thể phán đoán là chủ nhân trước kia của quạt tàn này, chỗ bên trong thế giới của vị Chúa Tể cường hãn kia, tồn tại cùng linh khí trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, tương tự với một lực lượng thiên địa nào đó.

- Xem thử khí tức này có kỳ diệu gì khác hay không.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên, thử một hồi. Cuối cùng trong lúc cầm lệnh bài tu luyện thổ nạp, hắn vui mừng bất ngờ phát hiện

ra, theo mình ngồi tĩnh tọa, khí tức bên trong lệnh bài kia, thoáng cái lại trở nên sống động. Sau khi dung nhập trong cơ thể mình, nó lại có thể khiến cho tốc độ tu luyện của mình chợt nhanh hơn.

Chẳng những là tốc độ linh lực lưu chuyển, còn có tốc độ hấp thu linh khí thiên địa, nói chung tất cả tu luyện đều đang tăng nhanh. Nhất là cảm nhận suy nghĩ trước sau tỉnh táom tinh thần tràn đầy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhất thời giống như lấy được trân bảo.

- Khí tức bên trong lệnh bài kia có thể so sánh được với tất cả đan dược. Chỉ là lệnh bài lại huyền diệu như vậy. bảo quạt này nhất định là càng thêm lợi hại. Đáng tiếc trước đó, nơi đó người nhiều, ta không tiện đi nghiên cứu.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, tâm tình hắn kích động. Ý nghĩ phải đoạt lại quạt tàn này từ trong tay ý chí của cây quạt của hắn lại càng thêm kiên định.

Sau khi hạ quyết tâm, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thu hồi cái lệnh bài. Hắn nhìn phương hướng một chút, thoáng một cái, lao thẳng đến Kinh Châu của Tiên Vực thứ hai này. Một đường hắn lao nhanh như tên bắn, phá không na di.

Ba ngày sau, hắn từ phía xa liền thấy trên mặt đất phía trước, có một tòa hùng thành đứng vững vàng. Phạm vi thành này cực lớn. Bốn phía xung quanh có dãy núi giăng kín khắp nơi, thành trì giống như một con thú lớn nằm ở nơi đó.

Bên trong thành có rất nhiều trì tu sĩ. Hiện tại cho dù là hoàng hôn, cũng vẫn có tiếng người ồn ào, lui tới, số luọng không rõ.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ thành trì, Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng. Hắn suy nghĩ lấy thân phận của mình, tới nơi này mặc dù muốn giấu mình, vừa vặn là Thiên Tôn, có thể nói là người có quyền thế đứng thứ hai ở bên trong Tiên Vực thứ hai này. Thân phận như vậy, thấp điều, hình như có chút không phải.

- Xem ra ta vẫn phải cố gắng học tập một chút, xem làm như thế nào để mình giấu mình cho thỏa đáng.

Trong sự xúc động, Bạch Tiểu Thuần không lập tức tản ra thần thức, dụ cho người đến đây. Mà thoáng một cái dưới, hắn giống như tu sĩ bình thường, lựa chọn đi về phía cửa lớn của thành trì.

Thành trì cực lớn này có tám cánh cửa lớn. Bình thường mở ra năm cánh cửa, có rất nhiều tu sĩ ra vào. Bạch Tiểu Thuần cũng không có sốt ruột, ở một chỗ bên ngoài cửa thành, đứng vào cuối cùng của đội ngũ tiến vào thành. Hắn nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, trong lòng đã xúc động trước sự phồn hoa của Thánh Hoàng Triều này.

Nhất là nơi đây chính Kinh Châu của Tiên Vực thứ hai, có Thiên Tôn trấn thủ. Không có người nào dám ở chỗ này dương oai. Thủ vệ nơi đây, mỗi một người đều có tu vi không tầm thường. Cho dù một đội người bảo vệ ở cửa thành này, đều mỗi một người đều mặc bảo giáp, mắt lộ ra tinh quang. Tu vi chung quy đều ở trình độ kết đan đại viên mãn.

Còn ở bên trong lầu trên cửa thành, có một sóng dao động Thiên Nhân, bất kỳ thời khắc nào cũng không ngừng khuếch tán ra. Người đối diện ở phí đi, đều sẽ cẩn thận tra xét, hình thành uy hiếp, khiến cho đoàn người ra vào thành trì này, mỗi một người đều cẩn thận.

- Lại có cường giả Thiên Nhân tra xét. Xem ra thế đạo này, quả nhiên là rối loạn.

- Ai, cũng chẳng biết lúc nào mới có khả năng thái bình.

- Nghe nói chưa? Phía bắc lại khai chiến...

- Tà Hoàng Triều này thật sự đáng giận. Phương Bắc chiến tranh, gần như cách mấy năm lại triển khai ra...

Bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần có không ít tu sĩ chuẩn bị vào thành. Sau khi nhìn thấy được sự kiểm tra nghiêm ngặt như thế, mỗi một

người đều nhỏ giọng bàn luận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1639: Ta Phải Khiêm Tốn (2)

Bạch Tiểu Thuần nghe lời bọn họ nói, trợn trừng mắt. Hắn đối với Tiên Vực thứ hai này, phần lớn những gì biết được đều là thu được từ bên trong một ít điển tịch thu được. Đối với tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó, hắn lại nắm giữ không nhiều lắm. Chỉ có điều đối với chiến tranh ở bắc bộ, thật ra hắn có nghe thấy, lại không quá lưu ý. Hắn vẫn nhìn chung quanh, quan sát sự náo nhiệt.

Thỉnh thoảng cũng có một vài tu sĩ hình như rất quan trọng, từ phía xa gào thét bay tới, hạ xuống ở bên ngoài cửa thành. Sau khi phủi đi bụi đất trên người, ở dưới sự cung kính khách khí của những hộ vệ kia, bọn họ không cần xếp hàng, trực tiếp tiến vào thành trì.

Mỗi lần có người như vậy xuất hiện, mọi người ở bốn phía xung quanh đều sẽ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn. Bạch Tiểu Thuần càng nóng lòng muốn thử. Nhưng nhớ tới phải khiêm tốn, vì vậy hắn tiếc nuối đè ép xuống sự vọng động của mình.

- Ta phải tập thói quen giấu mình...

Bạch Tiểu Thuần khuyên giải an ủi mình một hồi. Rất nhanh, hắn theo đội ngũ vào thành chậm rãi đi về phía trước. Không bao lâu, lại đến phiên Bạch Tiểu Thuần. Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần tiến lên, nộp một ít linh thạch, còn bị thần thức Thiên Nhân đảo qua, dĩ nhiên cho đi. Thời điểm có thể vào thành, bỗng nhiên phía xa có cầu vồng gào thét đến, tốc độ cực nhanh, lao thẳng đến cửa thành.

Trong phút chốc, cầu vồng này tới gần, hình thành uy áp, khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh đều kinh hãi. Còn có cuồng phong đập

vào mặt. Trong bụi bặm thổi bay, cầu vồng tiêu tan. Từ bên trong có hơn mười người đi ra!

Bên trong có hơn phân nửa, đều là tu vi Nguyên Anh đại viên mãn, còn có sự hung hãn khát máu. Hiển nhiên bọn họ đều có kinh nghiệm sa trường. Còn có năm vị, chung quy đều là cường giả Thiên Nhân. Đứng đầu đám người này lại là một đại hán.

Đại hán này rất khôi ngô, mặc áo bào tím, không giận tự uy. Sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến cho thần sắc thủ vệ cửa thành đều biến hóa. Chung quy so với đám người có đặc quyền vào thành người lúc trước, còn muốn khách khí.

- Bái kiến Tử Lâm Hầu!

Hơn nữa ngay cả các Thiên Nhân bên trong lầu trên cửa thành đều từ trong lâu đi ra. Thậm chí bọn họ đều vội vàng đi tới gần, hướng về phía đại hán kia, cung kính ôm quyền.

- Bái kiến Tử Lâm Hầu!

Mắt thấy ngay cả những Thiên Nhân này cũng như vậy, mọi người ở bốn phía xung quanh đang xếp hàng vào thành, đều kinh hãi. Sau khi nghe được cách xưng hô của những thủ vệ cùng với Thiên Nhân đối với đại hán kia, nhất thời lại có tiếng kêu kinh ngạc, từ bên trong đoàn người truyền ra.

- Là đại tôn trấn thủ Bắc Ngạn Châu, một châu cuối cùng ở phía bắc hiện tại... Tử Lâm Hầu!

- Thật sự là lão nhân gia. Năm đó ta từng từ phía xa liếc mắt nhìn qua. Đây chính là Tử Lâm Hầu được Thánh Hoàng ban thưởng tước vị hầu gia!

Tiếng mọi người bàn luận vang vọng, Chỉ là chấn động kinh ngạc đối với thân phận của đại hán áo bào tím này. Nhưng lại không có người nào

cảm thấy đặc biệt kinh ngạc khi người này lại có thể không trực tiếp bay vào trong thành, mà cũng muốn đi qua cửa thành.

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì đó. Hắn ý thức được có thể ở bên trong thành trì Kinh Châu này, có quy củ. Cho dù là cường giả Bán Thần, cũng sẽ bị cấm bay trên khoảng không của thành!

Tử Lâm Hầu mỉm cười, gật đầu về phía các Thiên Nhân vừa đi ra khỏi lầu các, bái kiến mình. Hắn không nói nhiều lời, trực tiếp liền tiến về phía cửa thành. Những thuộc hạ phía sau hắn, mỗi một người đều đến mang theo sát khí, đi theo ở phía sau.

Thủ vệ ở bốn phía xung quanh vội vàng xua người bên ngoài ra, không cho phép có người ngăn cản đường đi của Tử Lâm Hầu. Trên thực tế cũng không cần bọn họ xua người đi. Đám người ở bên cạnh cửa thành, lúc này mỗi người đều đang cung kính lui về phía sau.

Bạch Tiểu Thuần... Ban đầu vốn phải là đến phiên hắn tiến vào thành. Lúc này hắn tự nhiên đã bị đuổi vào trong đám người rời đi. Điều này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần không thoải mái. Nhất là những người bên cạnh đều lui ra phía sau. Do đó, chỉ còn lại một mình hắn đứng ở nơi đó, đặc biệt rõ ràng.

- Còn không đi ra!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đang đứng ở chỗ này, thủ vệ cửa thành nhất thời không vui, khẽ quát một tiếng, tiến lên tính đẩy Bạch Tiểu Thuần ra.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Cái nhìn này vừa nhìn sang, thủ vệ kia nhất thời lại ngây người. Trong đầu hắn trong nháy mắt trở nên trống rỗng, giống như thất thần. Ngược lại cũng không phải là hắn nhận ra Bạch Tiểu Thuần. Mà là ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, ẩn chứa một lực trấn áp tâm hồn người, khiến cho thủ vệ này giống như mất hồn mất vía, rốt cuộc đứng ngây ở nơi nào.

- Bạch mỗ đã nộp linh thạch. Dựa vào cái gì bảo tránh ra!

Bạch Tiểu Thuần nhàn nhạt mở miệng, vung tay áo một cái, không để ý đến bất kỳ kẻ nào, trực tiếp đi về phía cửa thành.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mọi người xung quanh đều có chút sửng sốt. Tất cả đều nhìn lại. Thậm chí ngay cả Tử Lâm Hầu, ánh mắt cũng đảo qua. Chỉ là mặc cho bọn họ nhìn như thế nào, cũng không nhìn ra được tu vi chân chính của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng bọn họ không để ở trong lòng. Bọn họ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía vị lão nhân Thiên Nhân kia trấn thủ ở cửa này.

Vị lão nhân Thiên Nhân này trấn thủ ở cửa thành này, lúc này nhíu mày. Hắn biết Tử Lâm Hầu lại là dòng chính của Linh Cửu Thiên Tôn. Hắn không dám đắc tội. Lúc này hắn giơ tay phải lên. Nhất thời một màn ánh sáng, trong nháy mắt lại xuất hiện ở trong cửa thành, lại trực tiếp cản trở bước chân của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần không xông vào, mà quay đầu, cười mà như không cười nhìn vị lão nhân Thiên Nhân trấn thủ cửa thành kia.

- Ngươi muốn làm gì?

Bạch Tiểu Thuần cười mà như không cười nhìn vị lão nhân Thiên Nhân kia. Từ đầu đến cuối, ở đây không có bất kỳ người nào có thể nghĩ đến thân phận của Bạch Tiểu Thuần. Cũng không ai có thể nhìn ra, vị đi qua bên cạnh bọn họ, hiện tại lại là một trong năm Thiên Tôn lớn bên trong Thánh Hoàng Triều!

Bạch Tiểu Thuần cũng bỗng nhiên có chút thích loại cảm giác giấu mình mình. Hắn suy nghĩ thấy như vậy còn tốt hơn một chút.

- Thảo nào những nhân vật lớn kia đều thích cải trang vi hành. Hóa ra loại cảm giác này, lại tuyệt như vậy.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần mừng thầm. Loại chuyện này không có bất kỳ nguy hiểm nào. Hắn luôn luôn yêu thích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1640: Khi Dễ Ta? (1)

Lúc này ngay cả dáng vẻ tươi cười của hắn cũng mang theo sự sung sướng. Thời điểm lời nói truyền ra, chẳng biết tại sao tim của vị lão nhân Thiên Nhân kia cợt đập mạnh. Nhưng hắn cũng không có quá mức lưu ý, hờ hững mở miệng.

- Bộ dạng người này khả nghi, tự tiện xông vào thành Kinh Châu. Người đâu, có lẽ cần phải bắt về điều tra rõ ràng. Nếu thân phận vẫn như bình thường, lại thả ra cũng không muộn. Nếu như phản kháng, tử hình ngay tại chỗ!

Lời của lão nhân Thiên Nhân vừa nói ra, mọi người ở bốn phía xung quanh lập tức lui về phía sau. Thời điểm mỗi một người nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đều có phần thông cảm. Nhưng vẫn có không ít người, trên khóe miệng lộ ra vẻ châm chọc.

- Gia hỏa này choáng váng rồi sao? Dám ở chỗ này dương oai giễu võ?

- Cần gì phải vậy chứ? Đây chính là Tử Lâm Hầu. Không phải là nhường đường thôi sao? Cũng sẽ không rơi mất khối thịt nào.

- Người này xong rồi. Mấy ngày nay, tất cả những người bị xem là bộ dạng người khả nghi, không có một người nào có thể còn sống đi ra ngoài đại lao!

Thời điểm mọi người đều nhỏ giọng bàn luận, lúc này trong mắt mỗi một người thủ vệ khác trấn thủ cửa thành này, lóe lên hàn quang. Ngoại

trừ người trước bị Bạch Tiểu Thuần chấn áp tới đờ cả người ra, những kẻ khác đều nhanh chóng chạy ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng không nghĩ tới những tu sĩ Thiên Nhân trấn thủ cửa thành này lại có thể trực tiếp động thủ đối với mình. Thần sắc hắn có chút kinh ngạc, khe khẽ thở dài.

- Cần gì phải làm vậy chứ? Ta chỉ là muốn tiến vào thành... Ta vốn đã muốn đê điều.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, giơ tay phải vung lên. Hắn không tản ra tu vi Thiên Tôn, lộ ra chỉ là một lực lượng cảnh giới Nguyên Anh tương đương với gấp mười lần so với mấy thủ vệ kết đan này. Bốn phía xung quanh hắn nhất thời lại biến hóa ra gió bão. Trong tiếng nổ lớn, sau khi mấy thủ vệ kết đan đã tới, âm thanh truyền ra. Một lực đẩy cực kỳ cường đại, khiến cho mấy thị vệ này đều rút lui. Mỗi một người càng phun ra máu tươi.

- Lớn mật. Quỳ xuống cho ta!

Lão nhân Thiên Nhân quát khẽ. Bóng người thoáng một cái, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên. Tu vi Thiên Nhân trực tiếp bạo phát, hung hăng vỗ xuống về phía Bạch Tiểu Thuần!

Một khi bị hắn vỗ trúng, theo hắn thấy, cho dù người trước mắt này không chết, nhưng từ đó về sau, chỉ có thể quỳ, không có cách nào đứng thẳng!

Trong lòng hắn cũng đang tầm giễu cợt. Thầm nghĩ nếu như gia hỏa này không phản kháng, mình tối đa cũng chỉ là xử phạt một chút mà thôi. Hiện tại nếu như lựa chọn phản kháng, đó chính là mắt không mở, muốn đi tìm chết. Hiện tại, bất luận hắn làm như thế nào, đều phù hợp với luật lệ của thành Kinh Châu!

Nhưng ngay trong chớp mắt khi lão nhân Thiên Nhân này ra tay. Bạch Tiểu Thuần thở dài, tay phải trong nháy mắt giơ lên. Lại trước khi

lão nhân Thiên Nhân đánh xuống, hắn lại một tát đánh ra.

- Vẫn là ngươi quỳ đi.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần nói ra lời này, những tiếng va chạm ầm ầm vang lên, lão nhân Thiên Nhân này chỉ cảm thấy trước mắt chợt hoa lên. Một lực mạnh trực tiếp đập vào mặt. HẮn căn bản không có cách nào né tránh. Thậm chí vào giờ phút này đầu óc hắn cũng trống rỗng, hai lỗ tai nổ vang. Hắn phun ra máu tươi. Thân thể hắn lại ở giữa không trung, bị lực mạnh này trực tiếp vỗ xuống. Một tiếng động vang lên. Hắn lại quỳ gối ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Đầu gối hắn lại vỡ nát, máu tươi tràn ra!

Đau đớn kịch liệt, khiến cho lão nhân Thiên Nhân này phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hắn muốn đứng lên, nhưng đầu gối vỡ nát, ngay cả tu vi cũng giống như muốn tan vỡ, lại không có cách nào đứng lên.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh đều ngây người. Mỗi người đều mở miệng hít sâu một hơi, đều há hốc miệng.

- Ngươi không phải là Nguyên Anh. Nhưng cho dù ngươi là Thiên Nhân, ngươi cũng chết chắc rồi!

Lão nhân Thiên Nhân nhịn xuống đau đớn, thần sắc vặn vẹo. Trong tiếng rít gào, hắn lấy ra một miếng ngọc giản, trực tiếp bóp nát.

Ngọc giản này, chính là sử dụng để cảnh báo. Sau khi bóp nát, lúc này lập tức ở bên trong thành Kinh Châu này, lại có rất nhiều cầu vồng phóng lên cao, lao thẳng đến nơi đây.

Bạch Tiểu Thuần có chút bất đắc dĩ. Thật ra hắn vốn có ý định tiến vào thành. Lúc này mắt thấy gây cho sóng dao động không nhỏ, lắc đầu, xoay người đi về phía cửa thành, dự định xuyên qua màn ánh sáng, trực tiếp tiến vào thành.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần muốn rời khỏi, Tử Lâm Hầu đứng ở cách đó không xa, trước sau không mở miệng, lại chậm rãi nói ra một câu nói.

- Ngăn cản hắn.

Nhất thời đám thuộc hạ ở phía sau hắn, trong mắt mỗi một người đều có hàn quang lóe lên, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Năm Thiên Nhân, hơn mười Nguyên Anh đại viên mãn, bọn họ xuất động, dâng lên khí thế kinh thiên động địa. Mọi người ở bốn phía xung quanh lại chấn động, còn có chút chờ mong. Mỗi một người chỉ cảm thấy hôm nay được mở rộng tầm mắt. Bọn họ thấy được náo nhiệt trước kia không nhìn thấy được.

- Đáng tiếc. Nếu như hắn là tu vi Thiên Nhân, sớm lộ ra một chút không phải là tốt rồi sao?

- Đây rõ ràng chính là chuẩn bị. Hiện tại kết thúc đi. Thuộc hạ của Tử Lâm Hầu đều có kinh nghiệm sa trường. trong tay mỗi một người, đều giết chóc hơn vạn người!

Ở thời điểm mọi người ở bốn phía xung quanh đều cảm thán, Bạch Tiểu Thuần có chút nổi giận. Hắn cảm thấy mình cũng không đi tìm Tử Lâm Hầu này gây phiền phức. Đối phương lại còn chủ động trêu chọc mình.

- Đây là khi dễ ta sao?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, tay phải bỗng nhiên giơ lên. Trong nháy mắt khi hơn mười người kia tới, trực tiếp vung lên. Lần này hắn cố ý lộ ra chính là sóng dao động của tu vi Thiên Nhân đại viên mãn. Trong nháy mắt, trong lòng những thủ hạ của Tử Lâm Hầu điên cuồng run rẩy. Bọn họ không khỏi kinh hãi.

Tiếng sấm trở thành âm thanh duy nhất bên tai bọn họ. Trước mắt của tất cả mọi người đều mơ hồ. Bọn họ chỉ cảm thấy một lực mạnh, giống

như dời núi lấp biển truyền tới. Bọn họ căn bản không có cách nào chống lại. Năm Thiên Nhân này đứng mũi chịu sào, toàn thân chấn động mãnh liệt. Mỗi một người đều phun ra máu tươi, thân thể trực tiếp đã bị lực mạnh này đập vào trên mặt đất, tất cả quỳ xuống.

Mà hơn mười tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn này cũng giống như vậy. Ở dưới lực lượng mạnh mẽ này, thời điểm tất cả đều bị đập ngã trên mặt đất, trong đầu bọn họ vẫn còn ảm đạm. Nhưng đau đớn mãnh liệt đến từ thân thể đưa tới những tiếng kêu thê lương thảm thiết, lại vang vọng không ngừng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1641: Khi Dễ Ta? (2)

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Nhanh đến mức chỉ là trong chớp mắt, tất cả đều nghịch chuyển. Tất cả mọi người đang quan sát ở bốn phía xung quanh đều sửng sốt. Mỗi một người đều ngừng thở, nhìn những người đang quỳ ở cửa thành đó. Trong mắt bọn họ dần dần dâng lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Có chút thú vị.

Trong lúc mọi người đang rung động, trong mắt Tử Lâm Hầu lộ ra tinh quang. Khóe miệng của hắn thoáng lộ ra một sự đùa cợt. Thân thể hắn một bước đi ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt lại nhấc lên gió bão. Trận gió bão hung bạo này từ trên phương diện khí thế, có thể nhìn ra, so sánh với Bạch Tiểu Thuần ra tay, còn muốn sắc bén hơn, còn muốn đáng sợ hơn. Thậm chí thiên cũng thoáng cái tối sầm lại. Hư vô ở bốn phía xung quanh đều vặn vẹo. Bởi vậy có thể thấy được Tử Lâm Hầu này, cũng không phải là Bán Thần sơ kỳ, mà là Bán Thần đại viên mãn!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn như bình thường. Chỉ là, tay phải của hắn nâng lên, rất tùy ý trực tiếp tát một cái về phía Tử Lâm Hầu.

- Ngươi cũng quỳ xuống!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần bình thản. Thời điểm lời nói này vang vọng, tay phải của hắn giống như trở thành một ngọn núi vô hình, trấn áp tất cả, phá hủy tất cả. Tốc độ của Tử Lâm Hầu ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, giống như rùa bò. Hắn dâng lên gió bão, giống như hài đồng đang thổi khí. Sự sắc bén kinh người của hắn, cùng với hư vô vặn vẹo,

tất cả những điều này, ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần đều yếu đuối không chịu nổi một đòn!

Đây là chênh lệch giữa Thiên Tôn cùng Bán Thần. Đây là cảnh giới nghiền ép, đây còn là đạo chủng chí cao vô thượng!

Tiếng sấm kinh thiên vang lên. Một chưởng này của Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc không phải rơi vào tới trên người Tử Lâm Hầu, mà là rơi vào phía sau hắn, trong một mảnh hư vô trống trải!

Nhất thời mảnh hư vô này vặn vẹo xé rách. Bên trong rốt cuộc xuất hiện Tử Lâm Hầu thứ hai. Đây chính là dự định của Tử Lâm Hầu. Từ đầu đến cuối, hắn đều không có lộ ra bản tôn, xuất hiện ở trước mặt mọi người, chỉ là phân thân của hắn mà thôi. Thế giới Thông Thiên Bán Thần không có phân thân, không có nghĩa là Tiên Vực của Vĩnh Hằng Bán Thần cũng không có phân thân!

Mà vừa rồi sở dĩ hắn ra tay, mục đích của hắn cũng chính là cần phân thân của mình đi thử thăm dò Bạch Tiểu Thuần một chút!

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, lần này thử, rốt cuộc trực tiếp đánh vào trên ngọn núi kiên cố không phá vỡ nổi!

Trong tiếng ầm ầm, khuôn mặt bản tôn cùng phân thân của Tử Lâm Hầu đồng thời vặn vẹo. Tu vi trong cơ thể gần như tan vỡ. Hắn cảm nhận được trước những người quỳ xuống này giống như lực mạnh. Sắc mặt của hắn chợt đại biến. Thân thể hắn run rẩy. Trong mắt của hắn mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, còn có hoảng sợ cùng hoảng hốt. Hắn hình như đã nghĩ ra được người trước mắt là ai. Nhưng không đợi hắn kịp mở miệng, lực mạnh này lại lật úp xuống. Trong tiếng nổ lớn, Tử Lâm Hầu cùng phân thân đang phun ra máu tươi, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Thân thể hắn trực tiếp đã bị lực mạnh này, sinh sôi đập vào trên mặt đất.

Ầm!

Bụi bặm trên mặt đất tung bay. Tất cả mọi người đang quan sát ở bốn phía xung quanh, đều há hốc mồm. Ngay cả những thuộc hạ của Tử Lâm Hầu đều hoàn toàn dại ra, nhất thời kinh hoàng liên tục run rẩy. Cho dù là vị lão nhân Thiên Nhân trấn thủ cửa thành này. Hắn chỉ cảm thấy khó thở. Trong lòng hắn dâng lên sóng lớn. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần. Một đáp án trước đó hắn không có cách nào tưởng tượng được xuất hiện. Lúc này cho dù hắn không muốn đi xác định, cũng vẫn điên cuồng sinh ra ở trong đầu hắn!

- Thiên... Thiên Tôn...

Bên ngoài cửa thành Kinh Châu.

Lúc này trong đầu mọi người xung quanh đều trống rỗng, trợn mắt hốc mồm đứng ở nơi đó, không thể tin nỗi những gì mình đã nhìn thấy. Trong mắt bọn họ, lúc này Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh cửa thành, lại giống như là một vị thần linh. Ở trong một chớp mắt này, hắn khiến cho tâm thần tất cả mọi người run rẩy, hít thở chợt ngừng lại.

Trước đó, thời điểm Bạch Tiểu Thuần tát một cái, đánh bay thủ vệ mấy Nguyên Anh, trong lòng bọn họ thầm giật mình, đoán ra đối phương là cao thủ. Mà khi Bạch Tiểu Thuần lại một tát, đánh cho lão nhân Thiên Nhân kia đều quỳ xuống, mọi người hít vào một hơi. Bọn họ lập tức ý thức được, người thanh niên trước mắt này, là một cường giả!

Nhưng ngay sau đó, Bạch Tiểu Thuần lại một cái tát, đánh cho cả năm Thiên Nhân cùng với một đám Nguyên Anh đều quỳ xuống, mọi người đã trợn tròn mắt. Có lẽ vào lúc này, trong lòng bọn họ đều cho rằng Bạch Tiểu Thuần nhiều lắm là một Bán Thần. Căn bản cũng sẽ không suy nghĩ tới chuyện, Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn... Dù sao Thiên Tôn quá ít. Toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, hiện tại chỉ có mười hai người!

Cho đến... khi Tử Lâm Hầu ra tay, Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó, lại có thể vẫn một cái tát đánh qua!

Khi Tử Lâm Hầu bị đánh cho cùng những người khác đều quỳ gối ngoài cửa thành, tất cả mọi người ở bốn phía xung quanh, trong đầu mỗi một người giống như muốn nổ tung. Ở trong tiếng nổ lớn vô tận, giống như trăm vạn thiên lôi đồng thời bạo phát. Sau đó chính là trống rỗng... Bọn họ không dám nghĩ tới, không dám đi suy nghĩ sâu xa. Tất cả những gì diễn ra trước mắt bọn họ, đều chứng minh một điều khiến cho cả đời này bọn họ vẫn chấn động không có cách nào quên!

Cho đến khi... từ trong miệng thủ vệ Thiên Nhân này, gần như tuyệt vọng truyền ra tiếng thì thào giống như mang theo tiếng khóc nức nở, ở dưới sự yên tĩnh tới cực hạn này lại vang vọng khắp nơi. Âm thanh này, giống như thiên lôi, sau khi ầm ầm nổ tung ở bên tai mọi người, dường như đánh thức tất cả mọi người đang đờ đẫn. Theo đó, chính là vô số tiếng hít sâu...

- Thiên... Thiên Tôn...

- Sao có thể như vậy được...

- Chẳng lẽ là ta đang nằm mơ, xuất hiện ảo giác sao? Ta lại có thể thấy được một vị Thiên Tôn!

Sau một lát bị đè nén, trong tiếng chấn động ồ lên, tiếng kinh ngạc la lên thất thanh, bỗng nhiên bạo phát. Trong nháy mắt nơi đó trở nên ồn ào.

Theo tiếng động bạo phát, tất cả mọi người quỳ gối ngoài cửa thành, lúc này trong lòng đều đang run rẩy. Giờ khắc này, những thủ vệ kết đan này đã ý thức được tu vi của Bạch Tiểu Thuần, đã bị sợ trực tiếp ngất đi.

Ngay cả đám thuộc hạ của Tử Lâm Hầu, lúc này sắc mặt đều đặc biệt tái nhợt. Mỗi một người đều cảm thấy trong lòng lạnh giá. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, mang theo hoảng sợ cùng sợ hãi nhất từ trước tới nay, còn có vô cùng hối hận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1642: Hắn Là Bạch Tiểu Thuần

- Hắn... Hắn là Thiên Tôn...

- Đáng chết. Ngươi là Thiên Tôn, thì nói sớm đi. Cần gì phải làm như vậy!

Trong lòng những người này đều đang phát điên. Nhưng càng thêm suy sụp hơn bọn họ, chính là Tử Lâm Hầu. Mặt hắn đã trở thành màu tương cà. Trong mắt hắn mang theo sự chấn động. Trong lòng hắn đã cảm thấy cay đắng vô biên vô hạn.

Nếu như người ngoài còn có một tia do dự cùng không xác thực, như vậy thân là Bán Thần đại viên mãn, tự mình đối mặt với một cái tát kia của Bạch Tiểu Thuần, hắn đã hoàn toàn xác định được tu vi của Bạch Tiểu Thuần!

Chỉ có Thiên Tôn mới có thể dường như không có việc ấy, bất kể đối mặt với Nguyên Anh, Thiên Nhân hay cường giả Bán Thần, đều chỉ cần giơ một tay lên, là có thể giống như nâng cả trời cao, trực tiếp khiến cho tất cả mọi người đều bị nghiền ép quỳ ở nơi đó!

Mà sau khi đang xác định tu vi của Bạch Tiểu Thuần, hắn đối với thân phận của Bạch Tiểu Thuần, căn bản cũng không cần cân nhắc nữa. Trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ ràng.

Dù sao... Thánh Hoàng sắc phong Bạch Tiểu Thuần Thông Thiên Vương làm Thiên Tôn trấn thủ Tiên Vực thứ hai, mấy tháng trước chuyện này đã truyền đến nơi này. Mặt khác mấy Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, Tử Lâm Hầu đều đã gặp qua. Duy nhất chỉ có Bạch Tiểu

Thuần này, vì gần đây mới thăng cấp, hắn chỉ mới nghe nói, còn không có tận mắt nhìn thấy được.

Khi tập trung tất cả những manh mối này lại chung một chỗ, tim Tử Lâm Hầu cũng muốn vỡ ra. Hắn dường như vừa uống xong một ngụm mật. Từ trong tới ngoài, đều cảm thấy đắng nghét, khổ sở.

- Tử Lâm... Bái kiến, Thông Thiên Vương!

Tử Lâm Hầu cười khổ. Lúc này hai chân hắn đều đã mất đi tri giác. Nhưng hắn lại cắn răng, ôm quyền cúi đầu về phía Bạch Tiểu Thuần.

Lời Tử Lâm Hầu vừa nói ra, mọi người bốn phía xung quanh đang ồ lên, trong phút chốc, lại hoàn toàn yên tĩnh. Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người Bạch Tiểu Thuần. Rất nhanh, những tiếng kêu kinh ngạc, ồn ào còn lớn hơn so với vừa nãy, lại bạo phát.

- Thông Thiên Vương, hắn là... Bạch Tiểu Thuần!

- Thiên Tôn thứ mười một, Bạch Tiểu Thuần!

- Đến từ thế giới Thông Thiên... Bạch Tiểu Thuần!

Ở trong tiếng kêu kinh ngạc mãnh liệt của mọi người ở nơi này, Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh cửa thành, nhìn mọi người ở trước mặt mình quỳ thành một loạt, trong lòng cũng có tiếc nuối. Hắn suy nghĩ tới ý định ban đầu của mình. Hắn thực sự muốn giấu mình một chút, chỉ là muốn tiến vào cửa mà thôi.

Hết lần này tới lần khác người nơi này không để cho mình tiến vào. Không tiến vào thì cũng thôi, lại còn có thể động thủ đối với mình. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút tức giận.

Lúc này, nghe được Tử Lâm Hầu gọi ra thân phận của mình, Bạch Tiểu Thuần không thấy bất ngờ. Trên thực tế, nếu lúc này Tử Lâm Hầu

còn không biết Bạch Tiểu Thuần là ai, Bạch Tiểu Thuần ngược lại cũng cảm thấy kỳ quái.

- Biết thân phận của bản vương, lại còn dám ra tay về phía bản vương. Tử Lâm Hầu, lá gan của ngươi không nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Hắn cảm thấy kế hoạch giấu mình của mình, đều bị những người trước mắt này hủy diệt. Nhất là Tử Lâm Hầu này. Hắn thầm nghĩ nếu như người này sớm tới một hồi, hoặc muộn một chút, chờ sau khi mình tiến vào thành, tất cả tuyệt đối sẽ không phải là cục diện như hiện tại.

- Thông Thiên Vương bớt giận...

Tử Lâm Hầu muốn giải thích rõ. Nhưng hắn cũng hiểu được, lúc này không phải là thời điểm mở miệng. Hắn chỉ có thể lại cúi đầu. Chỉ là căm hận trong lòng hắn đối với Bạch Tiểu Thuần, cũng dĩ nhiên càng sâu đậm hơn. Nhưng hắn cũng hoàn toàn không dám lộ ra, chỉ có thể âm thầm cắn răng.

- Thiên Tôn các ngươi... Thật sự biết cách chơi người...

Trong lòng Tử Lâm Hầu muốn phát điên. Hắn cảm thấy mình quá xui xẻo. Nhưng tự nhận là càng xui xẻo hơn so với hắn, vẫn lại là vị thủ vệ Thiên Nhân kia. Lúc này hắn hối hận tới mức xanh cả ruột. Hắn chỉ cảm thấy thế giới trước mắt đều đang xoay tròn. Thời điểm hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đã lộ ra sự cầu xin.

Đúng lúc này, bên trong thành nhận mọi người được tín hiệu cảnh báo trước đó, giờ khắc này ở trong tiếng rít gào, đều từ trong thành trì chớp mắt bay tới. Người còn chưa tới, âm thanh đã truyền ra.

- Là ai đâm đầu vào chỗ chết?

- Lại dám xông vào thành Kinh Châu. Thật là to gan!

- Còn không quỳ xuống!

Tổng cộng có tám vị tu sĩ tới. Trong đó bao gồm năm nam ba nữ. Tu vi của bọn họ đều là Thiên Nhân đại viên mãn. Lúc này bọn họ gào thét lao tới. Bóng dáng của tám người này hạ xuống, âm thanh còn đang vang vọng. Bọn họ dĩ nhiên nhìn thấy rõ những người đó quỳ ở ngoài cửa thành. Nhất thời tám người này giận dữ. Nhưng rất nhanh, bọn họ liền thấy được trong số người quỳ ở nơi đó còn có Tử Lâm Hầu. Sự phát hiện này, giống như có một bầu nước đá, chớp mắt lại xối xuống đỉnh đầu của bọn họ, khiến cho thân thể tám người này đều chợt giật mình, còn hoàn toàn không dám tới gần. Bọn họ nhanh chóng lui về phía sau. Ở giữa không trung, bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó. Trong mắt bọn họ lộ ra vẻ kinh ngạc không hiểu. Trong lòng bọn họ hoảng sợ vô cùng.

Bạch Tiểu Thuần nhăn mày, ngẩng đầu nhìn về phía tám người này. Trong lòng hắn đang suy nghĩ có nên kéo tám người này xuống hay không. Ý niệm này từ trong ánh mắt hắn vừa lộ ra một chút, lập tức khiến cho tám Thiên Nhân trên bầu trời này, sắc mặt đại biến, lại lui về phía sau. Mỗi một người lập tức bóp nát ngọc giản trong tay.

Cũng chính là ở trong chớp mắt khi bọn họ bóp nát ngọc giản, từ bên trong thành Kinh Châu này nhất thời lại có một thần thức mạnh mẽ vô cùng, giống như có thể trấn áp tất cả chúng sinh, ầm ầm ầm khuếch tán ra.

Thần thức này giống như gió bão, giống như có thể nghiêng trời lệch đất. Thiên Nhân so sánh với nó, lại giống như con kiến hôi. Cho dù là cường giả Bán Thần, ở trước mặt thần thức này, cũng dường như trở thành mèo chó. Thần thức này trấn áp tất cả, nghiền ép tám phương!

ở trong một chớp mắt này, tất cả tu sĩ trong toàn bộ thành Kinh Châu, trong lòng đều chấn động mãnh liệt, thân thể run rẩy, tu vi gặp áp lực. Thậm chí ngay cả ý nghĩ cũng dường như phải ngừng lại.

Đám người đang quỳ ở bên ngoài cửa thành quỳ cũng giống như vậy. Thân thể Tử Lâm Hầu run rẩy. Bản thân hắn là dòng chính của Linh Cửu

Thiên Tôn, làm sao có thể không nhận ra thần thức của đối phương. Về phần những người khác, đoán cũng có thể đoán được. Có thể có lực lượng thần thức như vậy, ở bên trong thành Kinh Châu này, chỉ có một vị!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1643: Tiếp Tục Giấu Mình (1)

Thế giới run rẩy, thiên địa vặn vẹo, chúng sinh đều đang cúi đầu.

Duy nhất chỉ có... Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh cửa thành, ở dưới thần thức giống như gió bão này, lông tóc không tổn hao gì. Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía nơi ở bên trong thành Kinh Châu truyền đến thần thức này. Sau khi cảm nhận được bên trong thần thức này mang theo sự không vui, hắn thở dài.

- Bạch mỗ, ra mắt Linh Cửu đạo hữu.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, ước chừng qua hơn mười hơi thở, mới có một giọng nói lạnh như băng, ở trong trời đất này, chậm rãi tản ra.

- Phương thức Bạch đạo hữu tới đây, thật ra không giống người thường. Người đâu, nghênh đón Thông Thiên Vương, Bạch Tiểu Thuần!

Theo âm thanh Linh Cửu Thiên Tôn truyền ra, mỗi một chữ đều giống như thiên lôi, nổ mạnh ở bên trong thành Kinh Châu này. Rất nhanh, lại có từng bóng người, từ bên trong thành trì lao thẳng đến nơi đây!

Trong những thân ảnh kia, mười vị cường giả Bán Thần thân mang chức vụ quan trọng ở lại trấn giữ tại thành Kinh Châu, lúc này tất cả đều bay về phía cửa thành!...

Rất nhanh, những người ở bên trong thành Kinh Châu, mười vị Bán Thần thân là dưới quyền của Linh Cửu Thiên Tôn, nắm giữ chức vị quan

trọng, ở trong từng đạo cầu vồng này gào thét lao tới, đã sắp đến bên ngoài cửa thành.

Trong mười người này có bảy nam ba nữ. Có lão nhân, có trung niên, còn có nữ tử xinh đẹp. Mỗi người đều lộ ra thần sắc nghiêm nghị. Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong mắt từng người đều có vẻ kinh ngạc khác thường. Tất cả đều tiến lên, cũng không nhìn đám người Tử Lâm Hầu đang quỳ ở nơi đó. Bọn họ hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến Thông Thiên Vương!

Cái cúi đầu này khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh giống như từ trong sự hoảng hốt trước đó, thức tỉnh lại. Mỗi người đều hít thở dồn dập. Chuyện ngày hôm nay thật sự vượt ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Ở trong sự chú ý của vạn người, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm than. Tất cả đều hiểu rõ, hắn hiện tại đã không phải là tu sĩ nho nhỏ mới vào Tu Chân Giới. Hắn thân là Thiên Tôn, không nói có thể nhìn thấu lòng người, nhưng có thể đoán được bảy tám phần.

Mười vị Bán Thần trước mắt này, nhìn như cung kính, nhưng trên thực tế từ trong cách xưng hô của bọn họ, là có thể nhìn ra thái độ của bọn họ. Cho dù nghi thức nghênh tiếp này lại long trọng mấy đi, cũng không khỏi giấu diếm được sự bài xích đến từ thành Kinh Châu này.

Rất nhanh, ở bên trong thành Kinh Châu này lại có số lượng lớn Thiên Nhân, thậm chí tu sĩ hộ vệ vượt quá mấy vạn, đều nhanh chóng chạy tới. Bọn họ sử dụng thời gian nhanh nhất, ở nội ngoại cửa thành này xếp thành hàng. Còn có tiếng chuông vang vọng ở bên trong thành Kinh Châu, truyền khắp tám phương. Những tu sĩ đến tới đón tiếp Bạch Tiểu Thuần, vây xung quanh phía trước Bạch Tiểu Thuần, một đường lộ vẻ cung kính, cuối cùng đi qua cửa thành.

Về phần Tử Lâm Hầu quỳ ở bên ngoài, lúc này không ai đi đỡ hắn dậy. Thật ra Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, bọn họ tuy có thể không nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng biểu hiện khách khí ở ngoài mặt, ắt không thể thiếu.

Tử Lâm Hầu bị Bạch Tiểu Thuần tự tay trách phạt, vào lúc này tất nhiên sẽ không có ai đi lấy lòng hắn. Chuyện đắc tội với người, lúc này không có người nào muốn ý đi làm.

Lại như vậy, ở trong sự nghênh đón nhìn như long trọng, nhưng lại không có lộ ra sự nhiệt tình này, ở trong tâm thần của tất cả tu sĩ trong thành này đều chấn động. Từ phía xa, bọn họ nhìn lại, Bạch Tiểu Thuần một đường theo cửa thành, tới bên trong một chỗ phủ đệ rất xa hoa ở khu vực trung tâm của thành Kinh Châu.

Phủ đệ này có kích thước chừng vạn trượng, đứng sừng sững ở nơi đó. Bên trong giả sơn, đình viện ở khắp nơi. Còn có cầu nhỏ nước chảy, hành đình khắp chốn. Toàn bộ phủ đệ tản ra uy áp kinh người, còn có linh khí nồng đậm lưu chuyển ở bên trong, giống như bên trong có đại trận xung quanh, lấy ra lực lượng địa mạch đến từ Tiên Vực thứ hai, khiến cho ở đây cùng bên ngoài, hoàn toàn không giống nhau.

Còn có hơn một nghìn nam nữ tu sĩ, cung kính đứng ở bên ngoài phủ đệ, những người này. Tất cả đều sẽ là tu sĩ người ở của Bạch Tiểu Thuần, phụ trách chiếu cố cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Bạch Tiểu Thuần. Trong bọn họ có nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp tuyệt trần. Bất kỳ một người nào thoạt nhìn đều minh diễm không tầm thường.

Sự phô trương này, sự xa hoa này, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn thật sự không chọn ra được khuyết điểm nào. Bên trong toàn bộ thành Kinh Châu, phủ đệ giống như vậy, chỉ có hai tòa. Một tòa lúc này thuộc về Bạch Tiểu Thuần. Một tòa khác... So với linh khí nơi đây còn muốn nồng đậm hơn. Thậm chí đại biểu quyền lực đỉnh phong của Tiên Vực thứ hai, lại là phủ đệ của Linh Cửu Thiên Tôn!

Cũng may, khoảng cách chỗ ở của hai người không xa. Thậm chí có thể từ phía xa nhìn thấy nhau.

Những tu sĩ quyền quý đến từ thành Kinh Châu, ở dưới sự cung kính cùng khách khí, sau khi đưa Bạch Tiểu Thuần vào nơi đây, từng người một lại từ biệt rời đi. Từ đầu đến cuối, cũng không thấy vị Linh Cửu Thiên Tôn kia xuất hiện. Chỉ là ở lúc vừa mới bắt đầu, từng tản ra thần thức, nói ra một câu nói kia là xong.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần biết rõ, đây là đối phương không định gặp mình. Đồng thời hắn cũng hiểu rõ, Tiên Vực thứ hai này vốn chỉ là một Thiên Tôn đối phương. Hiện tại mình tới, biến thành hai vị. Dưới tranh chấp quyền lực, khó tránh khỏi sẽ có mâu thuẫn.

Bạch Tiểu Thuần càng rõ ràng hơn, Linh Cửu Thiên Tôn này ở Tiên Vực thứ hai trấn thủ quá nhiều năm tháng. Có thể nói gần như tất cả Thiên Nhân, Bán Thần ở đây, đều hầu hết là môn hạ của hắn, được hắn đề bạt lên. Nơi đây cùng với nói là Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều, không bằng nói là... nơi thùng sắt của vị Linh Cửu Thiên Tôn này!

Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần thân cũng là người ngoài. Cho dù trên chức vị tương tự với vị Linh Cửu Thiên Tôn này, nhưng hắn hiểu rõ nếu mình ở đây xuất hiện một ít chuyện gây ra tai họa giống như ở bên trong Thánh Hoàng Thành, bất luận là cố tình hay là vô tình, vị Linh Cửu Thiên Tôn này đều tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Cũng được. Ta vốn là dự định giấu mình. Trước đây đều ăn nhờ ở đậu. Hiện tại ta cũng coi như là nửa người chủ nhân. Tuy rằng không quan tâm tới mọi chuyện... Lại không có ai dám chọc ta.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định mình an phận một chút, ở bên trong Tiên Vực thứ hai này, cũng không có ý định đi tranh quyền. Hắn chuẩn bị trở lại yên tĩnh, cố gắng tu luyện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1644: Tiếp Tục Giấu Mình (2)

- Thông Thiên đạo nhân, sớm hay muộn có một ngày, ta có thể chém ngươi lần thứ hai!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Ngoại trừ lựa chọn cấp cho tu sĩ thế giới Thông Thiên tư cách ra, đây là một một nguyên nhân quan trọng khác, thúc đẩy hắn tu luyện.

Sau khi có quyết định, Bạch Tiểu Thuần an tâm, ở tại bên trong phủ đệ này. Phủ đệ tuy lớn, có thể có hơn một nghìn tôi tớ ở bên trong, ngược lại vẫn tính là thích hợp. Thời gian nửa tháng trôi qua rất nhanh.

Trong nửa tháng này, gần như không có bất kỳ người nào đến bái phỏng. về phần Linh Cửu Thiên Tôn, càng hoàn toàn không có chút liên lạc. Dường như tất cả mọi người đều tận lực bỏ quên sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần.

Bình thường tất cả mọi chuyện liên quan tới Tiên Vực thứ hai, vẫn là do mười vị Bán Thần này báo cáo. Sau khi bọn họ đã chỉnh lý, cùng đi xin chỉ thị từ Linh Cửu Thiên Tôn.

Đối với điều này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có lưu tâm. Mỗi ngày hắn đều ở trong mật thất, cầm lệnh bài quạt tàn này tu luyện.

Dần dần, bên trong thành Kinh Châu vốn có một ít tu sĩ dự định xem náo nhiệt, cũng chậm rãi không còn hứng thú. Thậm chí ngay cả những tu sĩ châu khác của Tiên Vực thứ hai, dần dần cũng biết đến vị Thông Thiên Vương này, tới một mức độ nào đó, giống như tỏ ra yếu kém về phía Linh Cửu Thiên Tôn.

Bạch Tiểu Thuần làm như vậy thu thu hoạch được, chính là hắn bất kể cần gì, chỉ cần mở miệng, sẽ có người đưa tới. Ở trong thời gian tu luyện, dựa vào thân phận của Thiên Tôn của hắn, hình như thành Kinh Châu sẽ thỏa mãn trong khả năng lớn nhất.

Tất cả dường như đều bình an vô sự. Đối với Tiên Vực thứ hai mà nói, có Bạch Tiểu Thuần hay không, đều giống nhau. Bạch Tiểu Thuần cũng vui vẻ được thanh nhàn, chìm đắm ở trong chuyện nghiên cứu lệnh bài. Mỗi ngày hắn hấp thu khí tức bên trong lệnh bài. Tốc độ tu luyện của bản thân càng lúc càng nhanh. Đồng thời, cũng có rất nhiều rất nhiều tiên đan, linh thảo, bị hắn lấy thân phận của Thiên Tôn muốn lấy tới, tăng cường tu vi của mình.

Thậm chí thời điểm rảnh rỗi, Bạch Tiểu Thuần cũng bắt đầu nghiên cứu luyện lửa, nỗ lực ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, tìm được sản phẩm thay thế luyện lửa. Loại chuyện này không khó. Sau khi Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ, tìm được đáp án.

Tiên Vực của Vĩnh Hằng có luân hồi hoàn chỉnh. Muốn thu hoạch hồn, độ khó quá lớn. Sản phẩm thay thế lại không ít. Bất luận là một loại vật phẩm gọi là hồn thạch, hay một ít nhiên liệu hi hữu, sau khi cải biến, đều có thể từ trình độ nào đó, hình thành lửa nhiều màu.

Trên thực tế không chỉ là Bạch Tiểu Thuần làm như vậy. Ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng. tất cả luyện hồn sư đến từ Man Hoang đều làm như thế. Về phần đám người Trương Đại Bàn, lại là dùng biện pháp tương tự.

Làm như thế, lợi ích là sẽ khiến việc luyện linh trở nên càng dễ dàng hơn một chút. Dù sao nguyên liệu nhiều; nhưng chỗ hại cũng có. Đó chính là ở sau bảy tám lần luyện linh, muốn tìm được lửa nhiều sắc, không phải là không khả năng. Cần phải dựa vào cơ duyên.

Dù sao năm đó, sở dĩ Man Hoang có chỗ độc đáo trên phương diện luyện linh, có liên quan trực tiếp cùng với luyện hồn hóa lửa.

- Đáng tiếc, cũng không đủ hồn.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, nhìn trên mu bàn tay của mình một chút. Hồn của Bạch Hạo thiêu đốt lưu lại vết tích ngọn lửa. Bạch Hạo vẫn đang ngủ say, không thức tỉnh. Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ ý thức được, hình như chỉ có luyện lửa, mới là cơ hội khiến cho Bạch Hạo thức tỉnh.

Chỉ có điều lửa nhiều màu cao giai tuy khó tìm kiếm được. Nhưng dưới bảy tám lần luyện linh pháp bảo, đan dược, Bạch Tiểu Thuần vẫn chế luyện ra không ít. Thậm chí ngay cả đại kiếm bắc mạch, cũng bị hắn lấy ra luyện linh một hồi.

Ban đầu, Bạch Tiểu Thuần cho rằng trong năm tháng tiếp theo, sẽ có không ít thời gian, đều vượt qua như vậy. Cho đến ba tháng sau, Bạch Tiểu Thuần đang tu luyện cùng nghiên cứu lệnh bài, đột nhiên nghe được tiếng chuông rung trời đến từ bên trong thành Kinh Châu này!

Tiếng chuông này gấp gáp, vang vọng khắp nơi, truyền khắp thành trì. Đồng thời, còn có tiếng kêu kinh ngạc hỗn loạn, ở rất nhiều nơi bên trong thành Kinh Châu này, đồng thời truyền ra.

Bạch Tiểu Thuần cũng sửng sốt một chút. Sau khi mở mắt ra, hắn đi ra khỏi mật thất. Lập tức liền có tôi tớ tu sĩ lộ vẻ hoang mang, từ bên ngoài chạy vào. Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hắn lập tức ôm quyền cúi đầu.

- Đại nhân, một châu cuối cùng của bắc bộ, nửa canh giờ trước bị Quỷ Mẫu Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều mang theo đại quân Tà Hoàng Triều, tự mình đánh hạ!

- Từ nay về sau... năm châu bắc bộ Tiên Vực, hoàn toàn tách rời khỏi Thánh Hoàng Triều ta!

- Chiến tranh… sắp bắt đầu!

Vị tôi tớ tu sĩ này ở trong sự hoang mang, âm thanh cũng run rẩy, giống như mang theo bi quan tuyệt vọng nào đó.

- Hoảng hốt cái gì?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Trong lòng tôi tớ tu sĩ này lập tức run lên. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn vội vàng cố gắng khiến cho mình bình tĩnh trở lại.

Bạch Tiểu Thuần không cảm thấy chuyện này có gì đáng lo ngại quá lớn. Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều có khai chiến hay không, không có quan hệ gì với hắn. Chỉ có điều dựa vào cảm giác của hắn, trong thời gian ngắn hai đại hoàng triều này căn bản cũng không có khả năng khai chiến.

Nếu như đối đầu với kẻ địch mạnh thì cũng thôi. Theo lời đồn đại không phải người khổng lồ Chúa Tể trên bầu trời, chân chân chính chình đứng ở đó sao? Dưới bối cảnh như vậy, làm sao có thể sẽ tùy ý khai chiến.

Mặt khác theo Bạch Tiểu Thuần thấy, phía bắc Tiên Vực thứ hai đã mất bốn châu. Một châu cuối cùng này sớm muộn cũng sẽ mất. Hình như cũng không phải là chuyện gì khiến cho người ta bất ngờ. Chỉ có điều hiển nhiên loại chuyện mất châu này, đã có một thời gian rất lâu không xuất hiện. Cho nên lúc này mới lại khiến cho lòng người bàng hoàng.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, phán đoán của hắn rất nhanh được chứng thực. Quỷ Mẫu Thiên Tôn chỉ chiếm lấy một châu cuối cùng của phía bắc, sau đó cũng không tiếp tục phát động chiến tranh, thậm chí chưa từng giết qua người nào. Tất cả Bán Thần, thậm chí không ít tu sĩ ở bên trong một châu này đều bị xua trở về lãnh thổ Thánh Hoàng Triều mà thôi.

- Công Tôn Uyển Nhi này làm sao lại đến nơi này?

Đối với chuyện chiến tranh, Bạch Tiểu Thuần không mấy lưu ý. Hắn hiếu kỳ chính là việc Công Tôn Uyển Nhi này đến đây. Mỗi khi nghĩ đến mình thay thế Quỷ Mẫu thành Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần đã

cảm thấy rất đắc ý. Đồng thời sau khi vị Tà Hoàng kia phát hiện ra, tâm tình rất nhất định tệ hại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1645: Khinh Người Quá Đáng

Mặc dù Quỷ Mẫu cùng Công Tôn Uyển Nhi đều là một người, nhưng trên thực tế đã có sự khác biệt rõ ràng. Quỷ Mẫu thuần phục Tà Hoàng, thủ đoạn độc ác. Công Tôn Uyển Nhi cho dù thủ đoạn cũng độc ác, nhưng dù sao từ quan hệ vướng mắc, vẫn có quá nhiều liên hệ cùng Bạch Tiểu Thuần.

- Còn nữa, một châu bắc bộ cuối cùng này, ta thế nào lại cảm giác có chút quen thuộc...

Bạch Tiểu Thuần suy tư một lát về chuyện liên quan tới Công Tôn Uyển Nhi. Sau đó hắn lại nghĩ đến châu bắc bộ này. Một lát sau hắn bỗng nhiên vui mừng.

- Đó không phải là châu do Tử Lâm Hầu trấn thủ sao?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới, Tử Lâm Hầu chính là đại tôn một châu cuối cùng của bắc bộ. Chuyện liên quan tới Tử Lâm Hầu, Bạch Tiểu Thuần cũng từng chú ý một ít. Lúc đầu mình đập cho Tử Lâm Hầu quỳ ở nơi đó. Cho đến mấy ngày sau, Linh Cửu Thiên Tôn hạ lệnh đưa hắn ra, lúc này hắn mới rời khỏi thành Kinh Châu.

Trên chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra được thái độ của Linh Cửu Thiên Tôn. Nhìn như chiếu cố tâm tình của Bạch Tiểu Thuần, nhưng trên thực tế... sự căm hận của Tử Lâm Hầu đối Bạch Tiểu Thuần, theo mấy ngày này qua đi, sẽ càng thêm sâu nặng.

Mà những Bán Thần châu khác ở dưới cùng chung mối thù, tâm tình căm thù Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên thâm căn cố đế.

Loại thủ đoạn này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần biết rõ. Nhưng hắn thật sự không có hứng thú đối với quyền lực nơi này, cũng không nguyện đi chuẩn bị làm chút chuyện mờ ám. Theo hắn thấy, mình phải là người làm chuyện lớn, làm sao có thể chìm đắm ở trong loại quyền mưu này.

- Hừ, trước đây thời điểm ta ở Man Hoang, lại được ta người gọi là độc thần!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ ngẩng đầu, vung tay áo một cái, không tiếp tục để ý tới chuyện bên ngoài, xoay người một lần nữa tiến vào mật thất, bắt đầu tu luyện.

Mấy ngày sau, theo một châu cuối cùng ở phương bắc mất đã trở thành sự thực, Thánh Hoàng Triều cùng Tà Hoàng Triều lại bắt đầu một đợt kháng nghị cùng tranh chấp. Ở bên trong Tiên Vực thứ hai này, mọi người hình như đều tiếp nhận chuyện này. Tất cả cũng bắt đầu khôi phục lại sự bình tĩnh.

Cũng chính là vào lúc này, một buổi trưa, Bạch Tiểu Thuần đang pử trong mật thất tĩnh tọa, bỗng nhiên lấy ra ngọc giản truyền âm. Thần thức của hắn đảo qua. Trong mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng. Hắn lập tức lại xuất quan, tự mình đến cửa chính của phủ đệ. Hắn thấy được đứng ở nơi đó, thân thể cao ngất, cao lớn giống như ngọn núi nhỏ chính là Cự Quỷ Vương!

- Cự Quỷ lão ca!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, tiến lên ôm cổ Cự Quỷ Vương. Từ sau khi hắn đi tới nơi này, đã lập tức liên hệ với Cự Quỷ Vương. Cự Quỷ Vương lúc đó cũng mừng rỡ không thôi. Nhưng thật ra chỗ châu của hắn lại cách Kinh Châu quá xa. Đồng thời bản thân hắn là đại tôn của một châu, không thể tùy ý rời khỏi. Do đó mới không có lập tức đến ôn chuyện. Bạch Tiểu Thuần cũng bị chuyện nghiên cứu lệnh bài kia cùng tu luyện hấp dẫn. Hắn vốn định qua một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ đi thăm hỏi.

Hiện tại Cự Quỷ Vương đến, Bạch Tiểu Thuần nhất thời vui mừng bất ngờ. Nhưng Cự Quỷ Vương đối mặt với sự nhiệt tình của Bạch Tiểu Thuần, hắn có chút do dự. Hắn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. Thậm chí hắn một lần hiếm thấy, không có đi sửa lại lời Bạch Tiểu Thuần nói. Phải biết rằng trước kia Cự Quỷ Vương nghe được Bạch Tiểu Thuần hô hoán gọi hắn là lão ca, phần lớn sẽ trừng mắt, nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần, mình là nhạc phụ của hắn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, cảm thấy không thích hợp. Nhưng hắn không nhiều lời, lôi kéo Cự Quỷ Vương đến đại điện. Sau đó, hai người ngồi chung một chỗ, chờ tôi tớ bưng rượu ngon hoa quả tươi lên. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần cho tất cả mọi người rời đi. Hắn cầm chén rượu lên, nhìn về phía Cự Quỷ Vương một lần hành động.

- Nhạc phụ, tiểu tế mời ngài!

Nghe được Bạch Tiểu Thuần xưng hô đối với mình, trong lòng Cự Quỷ Vương cảm thấy ấm áp. Phiền muộn trong lòng cũng giảm đi một chút. Hắn cười mắng vài câu, sau đó cũng cầm chén rượu lên, uống một hớp.

Hai người một chén tiếp một chén, nói về những chuyện đã qua. Dần dần nói đến Tiểu Trấn Tử ở Tà Hoàng Triều. Thời điểm nói đến quả phụ trong Tiểu Trấn Tử, Cự Quỷ Vương cũng nở nụ cười. Từ từ, bọn họ còn nói đến cuộc sống của hai người sau ngày chia tay ở Thánh Hoàng Thành. Cự Quỷ Vương ở bên trong châu của hắn giống như thổ hoàng đế. Lúc này, sau khi uống không ít, hắn chợt vỗ ngực.

- Bạch Tiểu Thuần, ta cho ngươi biết, nhạc phụ ngươi ở bên trong Thần La Châu, chính là nói một không ai dám nói hai. Phàm là nữ tu có tư sắc, người nào mà không thầm động xuân tâm đối vởi bản vương.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương có chút xem thường. Hắn cầm chén rượu lên uống cạn, không nói chuyện. Cự Quỷ Vương mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không tin, nhất thời nổi giận, lập tức mở miệng nêu ra

ví dụ về chuyện mình ở bên trong Thần La Châu, mang theo một ít khoa trương cùng bịa đặt, nói tới mặt mày hớn hở.

Bạch Tiểu Thuần ở một bên nghe, thỉnh thoảng châm chọc vài câu, chọc cho Cự Quỷ Vương cười mắng lớn. Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần cũng nói đến chuyện mình ở Thánh Hoàng Thành, từ chuyện bắt đầu câu cá, cho đến hạt sen, đài sen, cùng với cuối cùng là củ sen...

Tất cả những điều này, Cự Quỷ Vương mặc dù đã nghe nói qua, nhưng lúc này sau khi nghe được Bạch Tiểu Thuần miêu tả, hắn cũng liền vỗ bàn. Hắn chỉ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này thực sự là một ôn thần bất kể đi tới nơi nào, đều nhất định có thể gây ra tai họa cho tám phương...

Cho đến đêm khuya, hai người uống rượu cũng gần đủ, nói cũng nói không ít. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương một chút. Hắn đã sớm nhìn ra thần sắc tiều tụy kia của Cự Quỷ Vương, dường như nhận phải đả kích khổng lồ. Lúc này hắn mới nhẹ giọng hỏi một câu.

- Hiện tại có thể nói một chút xem, nhạc phụ đại nhân, ai khi dễ ngươi?

Cự Quỷ Vương nghe vậy liền trầm mặc. Sau một lúc lâu, hắn cầm lấy vò rượu ở bên cạnh, trực tiếp lại đổ xuống họng. Cho đến uống xong, hắn hít một hơi thật sâu, mắt có chút đỏ lên, hung hăng vỗ bàn một cái.

- Khinh người quá đáng!

- Linh Cửu Thiên Tôn này giam giữ tu sĩ thế giới Thông Thiên đi tới Thần La Châu thì cũng thôi. Ta đánh không lại hắn, chỉ có thể nhịn!

- Hắn đối với Thần La Châu ta không để ý, không hỏi tới, ta cũng có thể nhịn!

- Thái độ của hắn, ám chỉ những châu khác cô lập đối với ta. Hơn nữa mỗi lần triệu hoán đến đây họp thường kỳ, đều không thiếu được quát

mắng. Ta còn có thể chịu!

- Nhưng hôm nay, dựa vào cái gì chứ?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1646: Ngươi Có Đồng Ý Hay Không (1)

- Tử Lâm Hầu kia là đồ nhát gan. Hắn ở bắc bộ làm mất một châu, sau khi trở về chẳng những không có bị trách phạt, mà lai trực tiếp an bài vào Thần La Châu ta. Được, có thể. Chuyện này ta lại nhịn nữa!

- Nhưng mụ nội nó, Linh Cửu Thiên Tôn này lại có thể sắc phong Tử Lâm Hầu này làm đại tôn của Thần La Châu. Ta lỗi lầm gì đều không có, lại có thể bị thu lại chức vụ đại tôn, biến thành phụ tá của Tử Lâm Hầu!

- Thần La Châu, ta sử dụng tất cả tâm huyết đi làm. Ta muốn chế tạo nơi nào thành căn cơ của thế giới Thông Thiên ta. Nhưng hiện tại cũng bị mất...

Cự Quỷ Vương cười thảm một tiếng, hung hăng xiết chặt nắm đấm. chuyện này hắn vốn không muốn nói với Bạch Tiểu Thuần. Hắn biết Bạch Tiểu Thuần vừa thăng cấp Thiên Tôn, căn cơ bất ổn. Nhất là ở chỗ này, thuộc về bên trong địa bàn của Linh Cửu Thiên Tôn. Bạch Tiểu Thuần cũng không quyền phát biểu.

Chuyện của mình, để cho Bạch Tiểu Thuần biết, sợ rằng sẽ gây ra tranh cãi lớn hơn nữa. Chỉ là chuyện này không gạt được. Trong lòng Cự Quỷ Vương cũng khổ sở. Lúc này sau khi hắn cùng Bạch Tiểu Thuần ôn chuyện, Bạch Tiểu Thuần hỏi thăm, hắn mới nói ra.

Nghe được lời Cự Quỷ Vương nói, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích. Tay hắn cầm chén rượu, dường như cũng bất động. Chỉ là trong mắt của hắn, lúc này từ từ bắn ra tia sáng. Sau khi tia sáng này càng lúc càng thịnh, trực tiếp hóa thành hỏa diễm, giống như ầm một tiếng bốc cháy lên.

- Tiểu Thuần, ngươi đừng kích động.

Cự Quỷ Vương bị dọa cho giật mình, còn có chút hối hận vì mình đã đi nói cho Bạch Tiểu Thuần biết. Hắn vội vàng mở miệng nói.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Ánh mắt hắn rơi ở trên chỗ của Linh Cửu Thiên Tôn phía xa. Dần dần hỏa diễm trong mắt hắn, trở thành âm trầm, nhẹ giọng nói.

- Nhạc phụ, chuyện này nếu ta không phản kích, như vậy có thể tưởng tượng được, sau này tất cả người của thế giới Thông Thiên bên trong Thánh Hoàng Triều, đều sẽ càng thêm khó khăn."

- Đều đã khi dễ đến trên đỉnh đầu, ta làm sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ!

- Tiểu Thuần ngươi đừng kích động. Không có Thần La Châu, chúng ta còn có thể nghĩ ra biện pháp khác. Thân phận của ta đã được Thánh Hoàng khâm định. Ta nghĩ Linh Cửu Thiên Tôn này cũng không dám áp chế quá mức! Sẽ cho ta một công đạo...

Cự Quỷ Vương nhìn Bạch Tiểu Thuần trước mắt. Hắn cảm thấy có chút không ổn. Thật ra những chuyện Bạch Tiểu Thuần đã từng làm ra kia, bất kỳ một chuyện nào, cũng làm cho hắn cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Lúc này càng hối hận. Mình không nên nói cho Bạch Tiểu Thuần biết.

Bạch Tiểu Thuần nặng nề lắc đầu, chậm rãi đứng lên.

- Tiểu Thuần, chuyện này cho dù là ngươi muốn làm, chúng ta cũng phải bàn bạc kỹ hơn. Ngươi cứ như vậy xông đến chỗ của Linh Cửu Thiên Tôn, cũng không giải quyết được chuyện gì.

Cự Quỷ Vương sốt ruột, vội vàng ngăn cản.

Nghe được lời Cự Quỷ Vương nói, Bạch Tiểu Thuần có chút kinh ngạc.

- Ta chưa nói sẽ đi tìm Linh Cửu Thiên Tôn. Gia hỏa này làm việc không phúc hậu. Ta dự định khiến cho bọn họ buồn nôn một chút mà thôi. Lão ca chuyện này ngươi không cần phải để ý đến nữa. Ngươi cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta đi ra ngoài một chuyến.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, liền đi ra ngoài. Cự Quỷ Vương có chút không đoán được không suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần. Hắn có chút do dự còn muốn đi tới ngăn cản. Nhưng thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, đã biến mất không thấy tung tích.

Đứng ở trong đại điện, lúc này Cự Quỷ Vương thở dài một tiếng, dậm chân. Hắn biết tu vi của mình không có cách nào đuổi theo kịp Bạch Tiểu Thuần. Hắn chỉ có thể than thở ngồi ở chỗ đó, cầm bầu rượu, tiếp tục uống rượu.

Sau khi hắn cảm thấy mình đi tới nơi Thần La Châu này, vốn đã cảm thấy thỏa mãn. Nhưng hôm nay tất cả đều hóa thành hư không. Bao gồm cả chí khí của hắn cũng đều lần lượt dưới sự công kích ở đây, có chút nản lòng thoái chí, đến nỗi thần sắc hoảng hốt tiều tụy khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhìn ra.

Giờ khắc này ở bên ngoài thành Kinh Châu, trong thiên địa, bóng người Bạch Tiểu Thuần từ bên trong hư vô một bước đi ra. Hắn không quay đầu lại nhìn thành Kinh Châu, mà là triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng đến phương bắc!

Tốc độ của Thiên Tôn, được Bạch Tiểu Thuần toàn lực triển khai ra, tốc độ cực nhanh, vượt qua tất cả. Mặc dù khoảng cách giữa Kinh Châu bắc bộ không phải là quá gần, lại không phải đặc biệt xa xôi. Ở trong tốc độ nhanh như tên bắn này, thời điểm trời còn chưa sáng, Bạch Tiểu Thuần đã từ phía xa, nhìn thấy được mặt đất của bắc bộ Tiên Vực.

Ở đây băng tuyết bao trùm, thiên địa lạnh giá. Hoa tuyết bay xuống, mặt đất mờ tối. Gió lạnh nức nở thổi qua...

Khi Bạch Tiểu Thuần đến đây, thần thức đảo qua. Sau đó hắn trực tiếp xác định phong tỏa một chỗ khu vực, thuấn di đi.

Lúc trong bắc bộ Tiên Vực này, bên trong một chỗ thành trì, trong một gian động phủ nhìn như tầm thường, Công Tôn Uyển Nhi đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Làm Thiên Tôn trấn thủ bắc bộ Tiên Vực này, nàng vốn không cần quanh năm ở chỗ này. Thật sự từ sau khi trở lại Tà Hoàng Triều, vì nàng cùng Quỷ Mẫu khác nhau, Tà Hoàng đối với nàng có chút do dự.

Để chứng minh bản thân mình cũng vì có thể đặt chân ở Tà Hoàng Triều, lúc này nàng mới đi tới nơi này. Ở một khoảng thời gian trước, nàng bắt lấy địa phương một châu, còn dự định trấn thủ ở đây, gián tiếp chứng minh lòng trung thành của mình.

Lúc này nàng đang tĩnh tọa, bỗng nhiên trong lòng thoáng động. Mắt phượng của nàng chậm rãi mở ra, lộ ra tinh quang. Gương mặt nàng vốn lại đã cực kỳ xinh đẹp. Lúc này theo ánh mắt mở ra, nhất thời toàn thân tản ra vẻ mỹ lệ động lòng người. Chỉ là ở ngoài vẻ xinh đẹp này lại bao trùm một tầng sương lạnh, lạnh lùng nhìn về phía cửa lớn của động phủ.

Không bao lâu, bên ngoài động phủ truyền đến giọn nói của Bạch Tiểu Thuần.

- Uyển nhi, nàng cũng đã biết ta tới, thế nào vẫn còn đóng cửa vậy.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên ngoài động phủ. Làm bạn bên cạnh hắn là vô số hoa tuyết bay xuống. Hắn nhìn cửa lớn động phủ đang đóng một chút, vội ho một tiếng. Hắn cũng không cảm thấy mình nói như vậy có gì không ổn. Lần này hắn là đi cầu trợ giúp. Cho nên hắn suy nghĩ đầu tiên giọng nói của mình phải mềm mỏng một chút. Thứ hai lại là lời nói phải khiến cho Công Tôn Uyển Nhi cảm thấy rất thân mật với mình mới tốt.

Sau khi lời Bạch Tiểu Thuần nói ra, rơi vào trong tai Công Tôn Uyển Nhi, trên gương mặt tuyệt mỹ của Công Tôn Uyển Nhi, da mặt co giật vài cái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1647: Ngươi Có Đồng Ý Hay Không (2)

Nàng cố tình không để ý tới Bạch Tiểu Thuần. Nhưng sau khi trầm mặc một hồi, nàng vẫn giơ tay phải vung lên. Cửa lớn của động phủ mở ra.

Bạch Tiểu Thuần đi nhanh vào. Thời điểm nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi, hắn nhìn thấy được đã không còn là gương mặt lạnh lùng trước đó, mà là hình dáng mang theo dáng vẻ tươi cười, trong mắt lộ ra u quang, quen thuộc trong ký ức của hắn.

- Tiểu ca ca muộn thế này tìm đến người ta, chẳng lẽ là muốn ở chỗ này lưu lại một đêm hay sao?

Công Tôn Uyển Nhi cười một cách tự nhiên. U quang trong mắt nàng càng tăng lên. Thậm chí nàng còn vươn đầu lưỡi ra, liếm môi một cái.

- Còn có thể ở lại một đêm?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên. Hắn vội vàng hít một hơi thật sâu, thầm than một tiếng. Nếu thật sự không phải có chuyện cần nhờ Công Tôn Uyển Nhi hỗ trợ, hắn tuyệt đối sẽ không đến tìm nữ tử này.

Không đợi nàng nói hết lời, hắn bỗng nhiên biến sắc, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau. Gần như ở trong chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, Công Tôn Uyển Nhi cười duyên lên tiếng.

- Tiểu ca ca thăng cấp Thiên Tôn, Uyển nhi rất muốn thử xem, tiểu ca ca có tư cách ở lại qua đêm hay không.

Thân thể hư ảo, trực tiếp lại xuất hiện ở địa phương phía trước mặt Bạch Tiểu Thuần, tay phải bấm quyết, một ngón tay hạ xuống, đâm một cái, lại trực tiếp xuyên qua hư vô nơi Bạch Tiểu Thuần vừa đứng, thành một lỗ thủng.

Tia sáng ở bốn phía xung quanh lỗ thủng này vặn vẹo. Còn có vòng xoáy đang ầm ầm xuất hiện.

- Nàng làm gì? Ta không ở lại qua đêm!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, vội vàng mở miệng nói. Nhưng Công Tôn Uyển Nhi không nói một lời. Chỉ là dáng vẻ tươi cười của nàng càng sáng lạng, dưới một bước, lại tới gần.

- Công Tôn Uyển Nhi, nàng điên rồi phải không? Ta lại ân nhân cứu mạng của nàng!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vừa nhảy, lại vừa tránh. Khi mắt nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi lại một lần nữa tới gần, hắn cũng có chút nổi giận.

- Nàng điên rồi. Nói như thế nào chúng ta cũng đã quan biết nhiều năm như vậy. Ta lại không có ác ý, còn là ân nhân cứu mạng của ngươi. Lần này là muốn tìm tới nàng, nhờ nàng giúp một tay!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, mắt Công Tôn Uyển Nhi lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Hiển nhiên sau khi nàng đã phát hiện ra, Bạch Tiểu Thuần né tránh vài lần, tốc độ của nàng lại nhanh hơn. Toàn thân nàng giống như trở thành một đạo lưu quang, tay phải mang theo sự sắc bén, đâm thẳng đến mi tâm của Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần giận thật. Lần này hắn không tránh nữa. Hắn giơ tay phải lên, bấm quyết, ý luân hồi quá khứ trải qua, ẩn chứa trong tay,

Trực tiếp va chạm.

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Thời điểm cùng Công Tôn Uyển Nhi va chạm, Công Tôn Uyển Nhi kinh ngạc kêu lên một tiếng, thân thể rốt cuộc chợt run rẩy. Trong nháy mắt, bốn phía xung quanh nàng lại xuất hiện vô số phù văn. Những phù văn này đều là ký ức của nàng. Lúc này chúng xoay tròn, khiến cho Công Tôn Uyển Nhi giống như bị thiên lôi công kích, toàn thân đều chấn động.

Bạch Tiểu Thuần cũng không sống tốt. Thật ra một đòn lưu quang này của Công Tôn Uyển Nhi giống như xuyên qua thân thể Bạch Tiểu Thuần, hình thành một hố đen nhìn không thấy, lại có từng tia tử khí từ bốn phía xung quanh đi tới. Thậm chí ở trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, động phủ này cũng vặn vẹo, huyễn hóa ra vô số dữ tợn lệ quỷ, dường như muốn nhào về phía mình.

- Đáng chết. Ngươi biết ta sợ quỷ, lại còn làm ta sợ!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Trước khi đám lệ quỷ này nhào tới, vì hắn cùng với Công Tôn Uyển Nhi dựa vào rất gần. Tay phải hắn tự nhiên lại rơi vào cái mông tròn của Công Tôn Uyển Nhi này, trực tiếp một tát vỗ xuống...

Bốp.

Một tiếng động vang lên. Âm thanh cực lớn này chấn động bốn phía xung quanh. Những con lệ quả muốn nhào tới, đều vì nỗi lòng Công Tôn Uyển Nhi biến hóa vặn vẹo, đều dừng lại một chút. Lúc này, thân thể Công Tôn Uyển Nhi chấn động, sắc mặt lập tức thay đổi. Đồng thời, lần đầu tiên trong mắt nàng cũng xuất hiện sát cơ. Nhưng sát cơ này vừa dâng lên, Bạch Tiểu Thuần mắt thấy hữu hiệu, lại một tát đánh xuống.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Công Tôn Uyển Nhi nổi giận, toàn thân tính giãy dụa thoát ra khỏi sự ràng buộc của những phù văn do luân hồi quá khứ trải qua hình thành. Nhưng Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể để cho nàng thoát thân. Hắn tiến lên lại một tát đánh xuống. Cứ như vậy... sau liên tục hơn mười cái tát,

tức giận của Công Tôn Uyển Nhi rốt cuộc biến mất. Ngược lại trong mắt nàng lộ ra một tia mê man.

Sự mê man này, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía. Hắn vừa thả lỏng, sát cơ trong mắt Công Tôn Uyển Nhi lại xuất hiện. Bạch Tiểu Thuần sợ tới mức vội vàng lại vỗ xuống một cái.

Lại như vậy, Công Tôn Uyển Nhi ngược lại trở nên yên tĩnh. Chỉ là mê man trong mắt dần dần hóa thành mê ly, hơi thở hổn hển. Tim Bạch Tiểu Thuần cũng run rẩy, lúc này vội vàng mở miệng nói.

- Uyển nhi, giúp ta một chuyện. Ngày mai nàng tìm một cơ hội, nói mặc dù nàng có thể bắt được châu này, là bởi vì Bán Thần đại tôn thủ châu Tử Lâm Hầu, đã đầu phục dưới gạch cua triều của các nàng.

- Không có khả năng!

Công Tôn Uyển Nhi vừa nghe lời này, mê ly trong con mắt nhất thời thanh tỉnh một chút. Lời nói vừa ra, Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Trong lòng hắn hung ác, tay phải lại giơ lên, liên tục vỗ xuống hơn mười lần. Sau đó, thân thể Công Tôn Uyển Nhi run rẩy, toàn thân giống như cũng mềm nhũn. Nếu không phải Bạch Tiểu Thuần đỡ lấy, hình như cũng sẽ co quắp ngã trên mặt đất.

Bạch Tiểu Thuần cũng không nhịn được, tim đập rộn lên, hung ác độc địa mở miệng.

- Nàng có đồng ý hay không?

Công Tôn Uyển Nhi thở hồng hộc, nghiến, không nói được một lời. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa đánh xuống. Sự mê ly trong mắt nàng thay thế tất cả. Cuối cùng toàn thân giống như mềm nhũn, nói một câu giống như muỗi kêu.

- Ta đồng ý... Ngươi cút cho ta!

Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy mình lần này nói chuyện với Công Tôn Uyển Nhi, tràn ngập quỷ dị. Nghe nàng nói vậy, hắn vội vàng lui lại phía sau, nhanh chóng rời khỏi động phủ. Trên đường hắn giống như có tật giật mình vậy, bản thân cũng có chút mơ hồ.

- Công Tôn Uyển Nhi này lại có thể chịu bị đánh như vậy...

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, trong lòng nói thầm một câu. Nhưng trong lòng hình như có cổ tà hỏa nói không nên lời, thế nào cũng không tản đi được.

- Yêu nghiệt. Đây nhất định là nàng chủ động câu dẫn ta!

Cuối cùng, hắn thở dài. Hắn cảm thấy mình ưu tú, tới ngay cả chính mình cũng thấy sợ hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1648: Phát Điên (1)

Tới đi vội vàng.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi suốt đêm trở về thành Kinh Châu, trời đã hừng đông. Cự Quỷ Vương một đêm không nghỉ, ở nơi đó không ngừng uống rượu. Thỉnh thoảng hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, trong lòng cũng đang lo lắng cho Bạch Tiểu Thuần. Hắn rất sợ Bạch Tiểu Thuần tỏng lúc kích động, sẽ tạo thành hậu quả không tốt.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần vừa trở lại bên trong phủ đệ, Cự Quỷ Vương lại lập tức phát hiện ra. Hắn liền đứng lên, tiến tới nắm lấy Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sự do dự, hỏi.

- Ngươi...

- Lão ca an tâm một chút. Không cần nóng vội. Lão ca cứ chờ xem cuộc vui là được rồi.

Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, cười ngạo nghễ. Hắn cầm lấy bầu rượu ở bên cạnh, uống hết một ngụm, sau đó mới thản nhiên mở miệng, nói

- Bạch Tiểu Thuần ta ra tay, từ trước tới nay, vẫn chưa bao giờ thất bại qua. Trong vòng bảy ngày, Cự Quỷ lão ca, ta sẽ khiến lão ca phục hồi lại chức vụ ban đầu!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần khẳng định như vậy, hình dáng lại tràn đầy tự tin, Cự Quỷ Vương có chút há hốc mồm. Hắn cẩn thận nhớ lại tất cả hành vi Bạch Tiểu Thuần thời điểm ở Man Hoang, lại không có tìm được một chút lòng tin nào. Ngược lại có một cảm giác bất an thật sâu, càng thêm mãnh liệt.

- Ngươi... Ngươi giết chết Tử Lâm Hầu rồi?

Cự Quỷ Vương hít vào một hơi, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Làm sao có thể!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy Cự Quỷ Vương quá mức coi thường mình, trừng mắt nhìn lại.

- Ta chỉ là ở trên mặt hắn, bôi một chút phân rửa thế nào cũng không sạch mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới kế hoạch nghìn lở trăm lỗ này của mình, căn bản là chưa từng cân nhắc qua, trên mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý. Trên thực tế nếu hắn tốn một ít tâm tư, là có thể nghĩ ra biện pháp có thể nói là hoàn mỹ. Chỉ cách làm của là Linh Cửu Thiên Tôn này khiến người ta qua buồn nôn. Cho nên lần này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý định xử lý chuyện này quá mức hoàn hảo. Mà ngoài sáng nói cho tất cả mọi người biết, mình chính là đang hắt phân về phía trên người đối phương!

Cự Quỷ Vương ở bên cnạh, nghĩ mãi vẫn không hiểu được. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra biện pháp của Bạch Tiểu Thuần này có thể nói là tuyệt đối tổn hại. Lúc này trong sự hoài nghi, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần không mở miệng nói tỉ mỉ, rơi vào đường cùng, Cự Quỷ Vương chỉ có thể đè ép xuống lo lắng trong lòng. Hắn nghĩ nếu Bạch Tiểu Thuần tự tin như vậy, có thể mấy ngày sau, thật có thể vén mây mù thấy trời xanh cũng không biết chừng.

Lại như vậy, ở trong sự lo được lo mất của Cự Quỷ Vương, tâm thần hắn mệt mỏi mấy ngày, cũng khó có được một chút thả lỏng, ở tại bên trong phủ đệ của Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, trong sự lo lắng chờ đợi của hắn, ở trong sự chờ đợi ngóng chờ của Bạch Tiểu Thuần, lại một ngày qua đi.

Cho đến buổi trưa ngày thứ ba, trong phạm vi thế lực của Tà Hoàng Triều, trong một châu cuối cùng tại bắc bộ của Tiên Vực thứ hai này, cửa lớn ở động phủ của Công Tôn Uyển Nhi chậm rãi mở ra.

Theo cánh cửa của động phủ mở ra, thần sắc Công Tôn Uyển Nhi vẫn như bình thường, hoàn toàn không nhìn ra điểm nào khác thường. Nàng bình tĩnh đi ra. Thân là Thiên Tôn, sự xuất hiện của nàng lập tức lại khiến cho đối phương quan tâm.

Nhất là sau khi xuất quan, Công Tôn Uyển Nhi làm Thiên Tôn duy nhất trấn thủ bắc bộ Tiên Vực, nàng phát ra một đạo mệnh lệnh, triệu tập đại tôn bảy châu bắc bộ cùng với Thiên Nhân dưới quyền, ngay lập tức tới gặp.

Đối với mệnh lệnh của Công Tôn Uyển Nhi, Bán Thần bảy châu bắc bộ, không có người nào dám không tuân theo. Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, tất cả đều lập tức buông mọi chuyện trong tay xuống, dẫn theo thủ hạ Thiên Nhân, từ bốn phía xung quanh đồng thời chạy tới.

Khi bọn họ đến, tập trung ở trong điện của Nguyên đại tôn châu thứ bảy của bắc bộ, Công Tôn Uyển Nhi dĩ nhiên ngồi ở trên ghế cao, hai mắt khép hờ, tay phải vịn cái ghế, ngón trỏ đang không ngừng gõ xuống.

Phát ra những âm thanh cốc cốc. Âm thanh này vang vọng khắp nơi, dần dần hình thành áp lực, khiến cho bảy vị Bán Thần cùng với hơn mười vị Thiên Nhân đang có mặt trong đại điện lúc này, mỗi người đều hãi hùng khiếp vía, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Cho đến khi thời gian đã qua một nén nhang, ở thời điểm áp lực của mọi người đã đến trình độ nhất định, bỗng nhiên hai tròng mắt của Công Tôn Uyển Nhi bỗng nhiên mở ra. Trong mắt nàng lộ ra một tia ánh sáng u ám khiến cho trong lòng tất cả mọi người thầm run rẩy.

- Các vị.

Công Tôn Uyển Nhi chậm rãi mở miệng. Trong âm thanh vang vọng, tất cả tu sĩ Tà Hoàng Triều dưới phía, mỗi một người đều lập tức cung kính vô cùng, tập trung tinh thần nghiêm nghị lắng nghe ý chỉ.

- Các ngươi cũng biết, vì sao bản tôn có thể trong một đêm, lại trong khoảng khắc nắm được một châu cuối cùng của bắc bộ này!

Công Tôn Uyển Nhi chậm rãi nói, nhìn như bình thường, nhưng trong lòng lại rất không được tự nhiên. Vừa rồi sở dĩ nàng trầm mặc một nén hướng, cũng bởi vì trong lòng nàng đang giãy dụa. Nhưng cuối cùng quỷ thần xui khiến, nàng vẫn lên tiếng.

Theo lời nói của nàng truyền ra, các tu sĩ Tà Hoàng Triều phía dưới sửng sốt, có chút không nắm được ý tứ trong lời nói của Công Tôn Uyển Nhi. Tất cả đều nhìn nhau một cái, cũng không dám làm người đầu tiên mở miệng. Từng người cúi đầu, tiếp tục lắng nghe.

- Có thể thuận lợi bắt được châu này như vậy, chính bởi vì nhờ có... Tử Lâm Hầu bên trong Thánh Hoàng Triều, vị Thiên Tôn vốn trấn thủ châu này. Tâm của Tử Lâm Hầu này hướng về phía Tà Hoàng Triều ta.... Bản tôn nhất định phải bẩm báo công lao của hắn, cho Tà Hoàng biết.

Sau khi Công Tôn Uyển Nhi kiên trì, nói xong những lời này, chính nàng cũng cảm thấy không được tự nhiên. Thoáng một cái nàng đứng dậy, rời khỏi đại điện.

Trong đại điện, lúc này vẫn là một mảnh tĩnh mịch. Bảy Bán Thần, hơn mười người Thiên Nhân, mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ có chút cảm giác giống như đang nằm mộng. Công Tôn Uyển Nhi thật sự điều động binh lực, triệu tập tất cả mọi người tới đây. Bọn họ vốn tưởng rằng có chuyện gì lớn. Dù làm thế nào, bọn họ cũng không nghĩ tới, lại có thể chỉ nói một câu nói này...

Rất nhanh, bảy Bán Thần này đã kịp có phản ứng. Tất cả đều hít vào một hơi. Sau khi nhìn nhau một cái, bọn họ đều nhìn ra được sự cổ quái trong mắt của từng người.

- Tử Lâm Hầu này... đắc tội Thiên Tôn đại nhân?

- Nhất định là như vậy. Hơn nữa đắc tội còn không nhỏ!

- Nhưng lấy tu vi của Thiên Tôn đại nhân, nếu muốn tiêu diệt này Tử Lâm Hầu nho nhỏ này, cần gì phải sử dụng loại kế sách này...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1649: Phát Điên (2)

- Ách... Chủ yếu nhất, kế sách này cảm giác quá đơn giản. Ai tin chứ...

Bảy Bán Thần càng nghĩ càng thấy rằng chuyện này vô cùng quỷ dị. Những Thiên Nhân bốn phía xung quanh đó, mỗi một người đều mắt lớn trừng mắt nhỏ. Không quan tâm trong lòng bọn họ cân nhắc như thế nào, có thể xác nhận được một điểm. Đó chính là... Công Tôn Uyển Nhi rất chán ghét đối với Tử Lâm Hầu này.

Rất nhanh, sau khi mọi người nói chuyện sơ qua, cũng đều ý thức được, sở dĩ Công Tôn Uyển Nhi triệu tập mọi người tới nói những lời này, mục đích rất rõ ràng, chính là hi vọng mượn miệng của mọi người, truyền chuyện này đi.

Bọn họ cần phải suy nghĩ, không phải là sau khi truyền bá ra, kế sách này có hữu dụng hay không, mà là làm như thế nào để truyền ra với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi các bên đạt được nhất trí, mọi người trong đại điện vội vàng rời đi, sử dụng phương pháp của từng người, ra sức truyền chuyện này ra. Rất nhanh, toàn bộ bảy châu bắc bộ, lời đồn liên quan tới chuyện tâm Tử Lâm Hầu hướng về phía Tà Hoàng Triều, đã không ngừng được truyền đi. Bắc bộ cũng là một phần của Tiên Vực thứ hai. Tuy là ở hai đại hoàng triều, nhưng vẫn ngầm có liên hệ. Gần như không đến hai canh giờ, tin tức này từ các con đường, truyền vào đến một châu trong mười châu của nam bộ Tiên Vực, tiến tới truyền đến bên trong thành Kinh Châu.

Theo tin tức khuếch tán, nhất thời lại gây ra chấn động. Có thể nói mỗi một người nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên đều là sửng sốt một chút, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Bán Thần cũng tốt, Thiên Nhân cũng được, còn có Nguyên Anh, Kết Đan. Gần như tất cả những người có đầy đủ lý trí, đều bị tin tức này làm cho chấn động tới trợn mắt há hốc mồn.

Thật sự... Tin tức này quá giả, cũng quá mức hoang đường!

- Quỷ Mẫu Thiên Tôn triệu tập đại tôn các châu, chỉ vì để nói ra chuyện này? Cái này cũng quá khoa trương đi...

- Tử Lâm Hầu ngầm hỗ trợ, khiến cho một châu cuối cùng bắc bộ bị lấy đi? Không phải đây là chuyện phiếm sao? Có Thiên Tôn ra tay, ai có thể bảo vệ được!

- Quỷ Mẫu Thiên Tôn muốn báo cáo lại công lao của Tử Lâm Hầu cho Tà Hoàng biết sao? Tử Lâm Hầu này ngốc sao? Nếu như hắn thật sự phản bội, còn không sớm chạy đi. Làm sao còn có thể trở về được?

Các loại bàn luận, các loại bàn tán vang không ngừng truyền ra ở khu vực nam bộ Tiên Vực thứ hai này. Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều không tin. Vẫn có phần nhỏ những người vô cùng ngây thơ, sau khi nghe được tin tức này, lại lập tức tin tưởng.

Nhưng dù sao người như vậy quá ít. Gần như tuyệt đại đa số, đều sửng sốt. Sau đó, chính là xem thường. Chỉ sợ bọn họ phản ứng chậm đi nữa, liếc mắt cũng có thể liền nhìn ra được, cái này căn bản là vị Quỷ Mẫu Thiên Tôn kia nói xấu!

Nhất là loại nói xấu này, hoàn toàn không có tồn tại chút kỹ xảo nào. Quả thực chính là trắng trợn giả tạo, khiến cho người ta giận sôi gan...

Chỉ là giả cũng có lợi ích của giả. Chính bởi vì chuyện này quá giả, ngược lại sau khi truyền ra, khiến cho không ít người thông minh, phản

ứng đầu tiên vốn là không tin. Nhưng dần dần, bọn họ lại cảm thấy không thích hợp. Cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

Mà phát điên nhất, chính là đại tôn Thần La Châu hiện tại, bản thân Tử Lâm Hầu. Sau khi hắn nghe được tin tức này, toàn thân cũng có chút choáng váng, dở khóc dở cười. Phản ứng đầu tiên của hắn là cảm thấy oan uổng. Sau đó hắn phán đoán đây là có người đang hại mình.

Nhưng nếu như đối phương có thể mời được Quỷ Mẫu Thiên Tôn đi hãm hại như thế, dựa theo đạo lý mà nói, sẽ phải nghĩ đến lời nói xấu càng hoàn mỹ mới đúng. Nhưng hết lần này tới lần khác... Chuyện giả tạo này khiến cho hắn cũng tức tối.

- Chẳng lẽ là vị Thông Thiên Vương kia?

Ánh mắt Tử Lâm Hầu lóe lên, đã có suy đoán.

Ở thời điểm tin tức này được truyền khắp thành Kinh Châu, theo vô số tu sĩ bên trong thành trì hiểu rõ bàn luận đối với chuyện này, ngôn luận liên quan tới chuyện Tử Lâm Hầu bị bêu xấu, cũng càng lúc càng nhiều.

Sau khi Cự Quỷ Vương nghe được chuyện này, sau một hồi sửng sốt, phản ứng đầu tiên trong đầu hắn, chính là chuyện này hắn có liên quan tới Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng hắn lại thầm thở dài. Thật ra hắn lại cảm thấy cách làm này của Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn không có chút lực công kích gì.

- Chuyện này… căn bản sẽ không có bất kỳ người nào sẽ tin tưởng được.

Cự Quỷ Vương nhất thời cảm thấy đau đầu. Hắn vội vàng đi tìm Bạch Tiểu Thuần. Hắn cũng muốn hỏi ý kiến của Bạch Tiểu Thuần một hồi.

Nhưng còn không đợi hắn tiến vào trong chỗ mật thất của Bạch Tiểu Thuần, cửa lớn của mật thất này lại đột nhiên mở ra. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần mặc trường bào Tử Long, mang theo vương miện, toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra khí tức tối cao của Thiên Tôn. Theo cửa lớn mở ra, hắn đi từng bước một đi ra.

Một khí thế không có cách nào hình dung, đè ép đến. Cự Quỷ Vương hít thở cũng thoáng dừng lại một chút. Hắn chỉ cảm thấy lúc này Bạch Tiểu Thuần từ trong mật thất đi ra, hoàn toàn khác hắn so với trong trí nhớ của hắn.

Trên trường bào của Bạch Tiểu Thuần còn tản ra khí tức giống như vượt lên trên tất cả chúng sinh. Nhất là trong mắt hắn dường như có niệm lực tràn ngập. Hình như tất cả sinh mạng ở trong mắt hắn, cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi. Giống như là hắn đang đứng ở đỉnh ngọn núi lớn, khống chế mạch đập của thế giới, nắm giữ niệm lực của sinh linh!

Thời điểm hơi thở của Cự Quỷ Vương thoáng dừng lại, trong lòng hắn còn vô cùng chấn động. Trong bụng hắn đầy lời muốn nói. Nhưng lúc này, tất cả đều dừng lại ở bên miệng, lại hoàn toàn không có cách nào nói ra được. Hắn chỉ có thể kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần trước mắt này ở trong ký ức của mình, chưa từng xuất hiện qua tư thái như vậy.

Áo bào này, là đạo bào của Thiên Tôn!

Là sau khi Bạch Tiểu Thuần thành tựu Thiên Tôn, Thánh Hoàng ban cho. Phóng tầm mắt ra toàn bộ Thánh Hoàng Triều, tính cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, cũng chỉ có năm người có tư cách mặc. Bình thường sẽ không có mặc nó. Chỉ là cứ mười năm một lần, trên đại triều, lại hoặc ở trong nghi thức cực kỳ long trọng, mới có thể mặc vào đạo bào này.

Bao gồm vương miện, cũng như vậy.

Lúc này, sau khi mặc đạo bào có thể nói là chí bảo này ở trên người, khí chất của Bạch Tiểu Thuần lập tức có sự thay đổi lớn. Hắn liếc mắt nhìn Cự Quỷ Vương. Sự chấn động ở trong mắt của đối phương, khiến

cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút đắc ý. Nhưng hắn lại duy trì vẻ nghiêm nghị, nhìn về phía Cự Quỷ Vương gật đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1650: Tiểu Thuần Lên Sân Khấu

- Đi theo phía sau bản vương.

Bạch Tiểu Thuần biết thời khắc này khí thế của mình không thể mất đi. Sau khi mở miệng, hắn hiên ngang đi về phía cửa lớn của phủ đệ.

Khí tức của Cự Quỷ Vương thoáng nâng lên. Hắn mơ hồ đoán được kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này mặc dù trong lòng do dự. Nhìn Bạch Tiểu Thuần, giống như mang theo sự chân thật đáng tin nào đó. Nhất là khí thế trên người Bạch Tiểu Thuần giờ phút này, càng làm cho trong lòng Cự Quỷ Vương lần đầu... lại có một sự chấn động, giống như năm đó lần đầu tiên nhìn thấy được Khôi Hoàng.

Thời điểm trước đây, khi Khôi Hoàng còn không có bị Đại Thiên Sư lấy mất quyền lực, bản thân hắn là Hoàng giả khiến cho Man Hoang khiếp sợ quy phục. Ánh mắt hắn có thể khiến cho thiên địa rít gào cuồn cuộn, cũng phải bình tĩnh trở lại.

Nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, trong mắt Cự Quỷ Vương lộ ra ánh sáng màu kỳ dị. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn rốt cuộc thoáng cúi đầu, giống như thần tử đi cùng Hoàng giả, theo ở phía sau Bạch Tiểu Thuần.

Theo Bạch Tiểu Thuần đi thẳng một đường tiến tới, tất cả tôi tớ tu sĩ bên trong phủ đệ này sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, nhất thời tâm thần chấn động mãnh liệt. Mỗi một người giống như đều phải ngừng hít thở lại, bị trang phục cùng với khí thế của Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn áp chế, không tự chủ được đều cúi đầu quỳ lạy.

Lại như vậy, sau khi Bạch Tiểu Thuần một đường đi ra khỏi phủ đệ, tất cả mọi người bên trong phủ đệ trước sau vẫn quỳ lạy không dám đứng lên. Cùng lúc đó, sau khi đi ra khỏi phủ đệ, đứng ở đầu đường, khí thế của Bạch Tiểu Thuần chẳng những không có giảm bớt, trái lại càng bạo phát hơn. Hắn một đường đi về phía... phủ đệ của Linh Cửu Thiên Tôn, chậm rãi bước đến.

Hắn đi qua nơi nào, hễ là tu sĩ thành Kinh Châu ở xung quanh hắn, thấy được Bạch Tiểu Thuần, bất luận là tu vi gì, đều ở trong một cái chớp mắt này, tâm thần chấn động, bị khí tức của Bạch Tiểu Thuần chấn áp. Tất cả đều đang hít sâu, đều bái kiến.

- Bái kiến Thiên Tôn!

- Bái kiến Thiên Tôn!

- Bái kiến Thiên Tôn!

Âm thanh này bắt đầu còn rải rác. Nhưng rất nhanh, lại càng lúc càng nhiều. Không phải bọn họ nguyện ý như vậy, mà là theo bản năng ở dưới uy áp phát ra!

Cũng may chỗ Bạch Tiểu Thuần ở lại cách phủ đệ của Linh Cửu Thiên Tôn không quá xa. Rất nhanh, thời điểm khí thế Bạch Tiểu Thuần đạt tới đỉnh phong, hắn đã đi tới trước phủ đệ của Linh Cửu Thiên Tôn.

Nhìn cũng không nhìn những lão nhân Thiên Nhân đang bảo vệ ở nơi đó trợn mắt hốc mồm, Bạch Tiểu Thuần một bước đi vào. Thần sắc Cự Quỷ Vương rung lên, cũng vội vàng theo sau. Về phần mấy tu sĩ Thiên Nhân bảo vệ ở chỗ này. Chức trách của bọn họ vốn là ngăn cản. Nhưng hôm nay ở dưới khí thế của Bạch Tiểu Thuần như vậy, bọn họ căn bản là hoàn toàn không phát sinh nổi bất kỳ ý niệm phản kháng nào.

Lại như vậy, Bạch Tiểu Thuần một đường ung dung, thông thuận không gặp trở ngại nào, bước vào đến phủ đệ của Linh Cửu Thiên Tôn.

Trong nháy mắt khi tiến vào nơi đây, hắn lại cảm nhận được ở trong một chỗ đại điện phía trước, bên trong đang có hơn mười người. Tử Lâm Hầu đã ở trong đó. Bọn họ dường như đang thương thảo. Trong đó khí tức của một người, nhìn như không rõ ràng. Nhưng ở trong ánh mắt Bạch Tiểu Thuần, sự tồn tại của đối phương giống như là cây đuốc trong đêm tối, cực kỳ dễ làm cho người khác chú ý.

Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được Linh Cửu Thiên Tôn, ở bên trong đại điện này, Linh Cửu Thiên Tôn có chút đau đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Ở trong nháy mắt khi đầu hắn vừa ngẩng lên, cánh cửa đại điện chỗ hắn cùng với các Bán Thần dưới trướng của hắn đang đứng chợt phát ra một tiếng động khẽ, chậm rãi bị đẩy ra.

Tiếng động này khiến cho mười người Bán Thần và Tử Lâm Hầu ở nơi này chú ý. Thời điểm bọn họ theo bản năng quay đầu lại, mỗi một người đều giống như bị thiên lôi công kích. Tất cả đều ngây người ra đó, kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này đứng ở ngoài cửa lớn, mặc đạo bào Thiên Tôn, mang theo vương miện, khí thế toàn thân tăng cao tới vô cùng, giống như thần chỉ hạ xuống thế giới vậy.

Tử Lâm Hầu cũng có mặt ở trong đó. Lúc này hắn mở miệng hít sâu một hơi, trong đầu lập tức trống rỗng.

Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp không để ý tới mười người Bán Thần cùng Tử Lâm Hầu này. Sau khi cửa lớn được đẩy ra, hai mắt của hắn trực tiếp lại rơi vào… một vị lão nhân đang ngồi tại vị trí cao nhất của đại điện này...!

Lão già này cũng mặc áo bào tím, nhưng lại không phải là đạo bào Thiên Tôn. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới tản ra uy áp Thiên Tôn, dường như có thể ảnh hưởng tới biến hóa của thiên địa. Hắn rõ ràng là ngồi ở chỗ đó, nhưng lại khiến cho người ta một loại cảm giác giống như hư ảo không chân thật. Cho dù là ai nhìn một thời gian dài, ở trong lòng cũng sẽ có một loại cảm giác đối phương là tôn thần!

Mà giờ khắc này, hơn mười vị Bán Thần ở trong đại điện này, trong đầu mỗi một người đều đang chấn động. Đầu tiên bọn họ không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có thể tới. Thứ hai bọn họ càng không có nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần đã tới, rốt cuộc còn mặc đạo bào Thiên Tôn, khí thế toàn thân đè ép, biểu lộ cực kỳ triệt để thân phận vương vị được Thánh Hoàng dành cho.

Mà điều càng làm cho bọn họ khó chịu hơn, là lúc này bọn họ kẹp ở giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn. Thời khắc này ánh mắt hai vị thần chỉ này nhìn nhau, hình thành uy áp, khiến cho... những Bán Thần này cùng Tử Lâm Hầu đều âm thầm kêu khổ.

Linh Cửu Thiên Tôn nheo mắt lại. Sắc mặt hắn từ đầu đến cuối đều không có biến hóa chút nào. Hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Chính xác mà nói, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

- Thật ngại quá. Hội nghị thường kỳ lần này, bản vương tới muộn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn nhìn chăm chú một thời gian, hắn mới thản nhiên mở miệng, cất bước đi vào. Ánh mắt hắn sau khi đảo qua bốn phía xung quanh, giơ tay phải vung lên. Nhất thời ở chỗ cửa lớn này từ trong hư vô thình lình có vô số khối đá đột nhiên xuất hiện. Cuối cùng, chúng ở dưới ánh mắt của mọi người, chớp mắt dung hợp lại cùng một chỗ, trực tiếp lại hình thành một cái ghế ngồi cực lớn!

Sau khi dùng thuật pháp tạo ra chiếc ghế dựa này xong, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới vung tay áo một cái, trực tiếp ngồi xuống ghế. Hắn cùng Linh Cửu Thiên Tôn, cách nhau sân đại điện, lại nhìn nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1651: Mạnh Mẽ Bôi Đen (1)

Lúc này, bên trong đại điện này hai bên trước sau đều có ghế. Mỗi bên đều có Thiên Tôn. Trong đại điện rộng lớn, ghế đều có người ngồi kín. Không cần nói cũng biết!

- Các ngươi có thể tiếp tục. Bản vương chỉ là thực hiện chức trách Thánh Hoàng dành cho mà thôi. Các ngươi không cần để ý tới bản vương.

Sau khi ngồi xuống, Bạch Tiểu Thuần hờ hững mở miệng.

Khí tức của mọi người trong đại điện đều dao động, rất có loại cảm giác cửa thành cháy cá trong chậu bị vạ lây. Mỗi một người ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, nào dám nói gì. Còn Tử Lâm Hầu, hắn cũng thấy được Cự Quỷ Vương phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần. Hắn chỉ có thể kỳ vọng Linh Cửu Thiên Tôn ở nơi đó, có thể chấn áp được Bạch Tiểu Thuần.

Linh Cửu Thiên Tôn lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Hắn bỗng nhiên cười. Mụ cười này mang theo sự lạnh lùng, còn có một tia khinh miệt. Hắn thu hồi ánh mắt, đối với các Bán Thần bên trong đại điện này, chỉ nói hai chữ.

- Tiếp tục!

Các Bán Thần trong đại điện có chút do dự. Mắt thấy Linh Cửu Thiên Tôn lên tiếng, bọn họ chỉ có thể kiên trì, mở miệng lần nữa.

- Đại nhân, đối với chuyện của Tử Lâm Hầu, đã điều tra rõ ràng. Đây chỉ là nói xấu!

- Không sai. Là âm mưu thường dùng của Tà Hoàng Triều bên kia. Nếu chúng ta vì vậy mà nghi vấn Tử Lâm Hầu, mới thật sự rơi vào trong độc kế của Tà Hoàng Triều!

- Ty chức mong đại nhân hạ lệnh, chiêu cáo Tiên Vực thứ hai, trả lại cho Tử Lâm Hầu một sự trong sạch!

Sau khi mọi người đều mở miệng, khóe miệng Linh Cửu Thiên Tôn mang theo nụ cười lạnh, hờ hững mở miệng.

- Chuẩn!

Nói xong, hắn đứng dậy tính rời khỏi đó. Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, chậm rãi nói một câu.

- Chậm đã!

- Linh Cửu đạo hữu, chuyện này không thích hợp!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, âm thanh thong thả, nhưng từng từ lại vang vọng ở bên trong toàn bộ đại điện.

- Tất cả đều cần chú ý tới chứng cứ. Tử Lâm Hầu có bị người ta nói xấu hay không, chuyện này cũng phải nhìn chứng cứ. Bản tôn cũng không cho rằng, đường đường Quỷ Mẫu Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, sẽ đi nói xấu chỉ một Bán Thần!

- Trừ phi là... vị Tử Lâm Hầu này của chúng ta, đắc tội Quỷ Mẫu Thiên Tôn. Chỉ dự vào điểm này, cho dù để cho hắn ở bên trong Thần La Châu, còn không sợ Quỷ Mẫu xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở trước mặt hắn, lấy đi tính mạng hắn hay sao?

Lời Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra, tim của mười người Bán Thần cùng với Tử Lâm Hầu trong đại điện này đều đập loạn. Còn về phần Linh Cửu Thiên Tôn, hắn lại nheo mắt lại. Hắn không thể không cho Bạch Tiểu Thuần nói chuyện. Bởi vì hắn biết, có ý chỉ của Thánh Hoàng, Bạch Tiểu

Thuần ở Tiên Vực thứ hai này, trên danh nghĩa có quyền lực ngang hàng với mình.

Mà hắn cũng không có hối hận với cách làm kéo Cự Quỷ Vương xuống, do đó gián tiếp khiêu khích Bạch Tiểu Thuần. Hắn thấy, Tiên Vực thứ hai chỉ có thể có một âm thanh. Đây cũng là ám chỉ của Thánh Hoàng. Cho nên bất kể như thế nào, hắn cũng phải công kích danh vọng của Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần đã hết sức giấu mình, mỗi ngày đều chỉ tu luyện. Nhưng đối với Linh Cửu Thiên Tôn mà nói, như vậy hiển nhiên vẫn là không đủ. Điều hắn cần phải làm, chính là một lần gián tiếp ra tay, kéo xuống thân phận đại tôn của Cự Quỷ Vương. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần bất lực, chuyện này đưa tới ảnh hưởng sâu xa, khiến cho tất cả mọi người trong Tiên Vực thứ hai đều hiểu sâu sắc, ở đây... vẫn là chỉ có tiếng nói của một mình mình.

Nhưng hắn thừa nhận, tới trên một mức độ nào đó, hắn thực sự xem thường Thông Thiên Vương trước mắt này. Trên thực tế, từ sau khi chuyện này truyền vào trong tai hắn, Linh Cửu Thiên Tôn đã ý thức được sự bị động.

- Những điểm đáng ngờ này, các ngươi không nhìn ra sao?

Bạch Tiểu Thuần hung hăng vỗ vào thành ghế ngồi, thần sắc nghiêm trọng, âm thanh cũng mang theo cảm giác bị áp bách mãnh liệt. Điều này khiến cho những Bán Thần trong đại điện, mỗi người đều hít thở dồn dập. Lời Bạch Tiểu Thuần nói không phải là sắc bén. Nhưng lại thêm thân phận của hắn, phối hợp với tu vi của hắn, dường như lại trở thành lợi khí tuyệt thế, trực tiếp lại đánh phá thân thể của mọi người, xuyên qua linh hồn của bọn họ.

- Thành Kinh Châu ở dưới sự quản lý của mười người các ngươi, xuất hiện vấn đề lớn như vậy, lẽ nào các ngươi lại không nghĩ lại một chút!

- Hôm nay là bản tôn ở chỗ này. Như vậy có thể tưởng tượng được thời điểm bản tôn không có ở đây, các ngươi lại xử lý mọi chuyện như thế nào. Ta cuối cùng hỏi mười người các ngươi một câu... Các ngươi có dám lấy sinh mạng ra bảo đảm, Tử Lâm Hầu... không thông đồng với kẻ địch phản quốc hay không?

Cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần gần như là quát hỏi, khiến cho toàn bộ đại điện nhất thời giống như có gió bão ngưng tụ. Mười người Bán Thần này ở dưới khí thế của Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy. Còn có mấy người không kiên trì nổi, theo bản năng lùi lại phía sau mấy bước.

- Bạch Thiên Tôn, Tử Lâm ta trong trong sạch sạch. Đây là có người đang nói xấu ta!

Các Bán Thần khác không dám mở miệng, lại không biết đứng ra bảo đảm cho Tử Lâm Hầu cái gì. Nhưng lúc này cho dù bản thân Tử Lâm Hầu có áp lực lớn hơn nữa, cũng cố chịu đựng uy áp trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra, kiên trì, ôm quyền mở miệng.

Trong lòng hắn đang thầm mắng lớn. Nếu như trước kia hắn vẫn chỉ là nghi ngờ, như vậy hiện tại hắn đã rất xác định. Người nói xấu mình chính là Bạch Tiểu Thuần trước mắt này. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn không thể đi nói ra. Trên thực tế mọi người nơi đây, có người nào không rõ... Nhưng loại chuyện như vậy, hiểu thì hiểu, một khi nói ra, ý nghĩa đã có thể không tầm thường nữa.

Bán Thần đi chỉ trích Thiên Tôn, chuyện này một khi xuất hiện, ngay cả Linh Cửu có lẽ cũng không thể giúp được Tử Lâm Hầu. Vì vậy... lại quyết định cuộc đối thoại này là bất bình đẳng.

- Ngươi có phải trong sạch hay không, không phải bản tôn nói là được tính. Tất cả vẫn phải xem chứng cứ. Nếu như đổi lại là những chuyện khác, ngược lại cũng không có vấn đề gì. Nnhưng loại chuyện này, ngươi có chứng cứ liền lấy ra. Không có chứng cớ... Liên quan đến

thông đồng với địch phản quốc, liên quan đến mất một châu, chuyện này ngươi vẫn đi giải thích cùng Thánh Hoàng bệ hạ đi thôi!

Bạch Tiểu Thuần nhìn cũng không nhìn Tử Lâm Hầu. Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn trước sau nhìn Linh Cửu Thiên Tôn.

- Mất một châu ở bắc bộ, thật sự không có liên quan gì đến ta. Đường đường là Quỷ Mẫu Thiên Tôn tự mình ra tay, một mình Bán Thần ta, làm sao có thể địch lại nổi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1652: Mạnh Mẽ Bôi Đen (2)

Ủy khuất trong lòng Tử Lâm Hầu đã sắp bạo phát. Lúc này tâm tình hắn khó tránh khỏi có chút kích động.

- Câm miệng!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt.

- Ngươi không nói cái này còn tốt. Vừa nói tới chuyện này, ta càng cảm thấy hiếu kỳ. Vì sao Quỷ Mẫu Thiên Tôn lại có thể không có giết ngươi? Nàng vì sao không giết ngươi? Nàng vì sao lại thả ngươi rời khỏi đó? Ngươi nói ngươi không thông đồng với địch phản quốc. Có thể. Chứng cớ đâu?

Tử Lâm Hầu sắp phát điên rồi. Lúc này thân thể hắn run rẩy, trán nổi gân xanh. Hắn cảm nhận được trong mắt Bạch Tiểu Thuần có sát cơ. Hắn cảm nhận được các Bán Thần khác ở bốn phía xung quanh xa lánh. Hắn lo lắng đang muốn mở miệng. Nhưng vào lúc này, Linh Cửu Thiên Tôn, trực tiếp khẽ quát một tiếng.

- Đủ rồi!

Linh Cửu Thiên Tôn cau mày, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Lão phu là người bảo đảm cho Tử Lâm Hầu. Chuyện này... Thông Thiên Vương có thể thoả mãn!

Linh Cửu Thiên Tôn nheo cặp mắt lại, lạnh lùng nói. Lời hắn vừa nói ra, Tử Lâm Hầu nhất thời kích động. Vào giờ phút này, trong lòng hắn

đều có một cảm giác nguyện ý cả cuộc đời này làm tùy tùng đi theo Linh Cửu Thiên Tôn đến cùng!

- Không hài lòng!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Mặc dù phản ứng của Linh Cửu Thiên Tôn không ở trong dự liệu của hắn. Nhưng nếu bàn về tùy cơ ứng biến, từng trải của Bạch Tiểu Thuần trong mấy năm nay, khiến cho hắn trong nháy mắt lại một lần nữa tổ chức ngôn ngữ.

- Bản tôn không hài lòng, không phải vì cách nói của Linh Cửu Thiên Tôn, mà là vì thái độ của Linh Cửu Thiên Tôn đối với loại chuyện như vậy!

- Bản tôn không hài lòng. Từ lúc nào Thánh Hoàng Triều ta lại có thể biến thành phương thức tất cả không nói chứng cứ, chỉ cần một câu đảm bảo, có thể hóa giải vấn đề!

- Bản tôn không hài lòng, là tín nhiệm của Linh Cửu Thiên Tôn ngươi, lẽ nào vượt lên trên an nguy của trăm triệu con dân Thánh Hoàng Triều sao?

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên đứng dậy, âm thanh mang theo sự thương tiếc. Mỗi một câu nói giống như thiên lôi, nổ lớn trong toàn bộ đại điện.

Những lời này nói có chính nghĩa đầy nghiêm khắc, lại lẽ thẳng khí hùng. Những Bán Thần trong đại điện đó, mỗi một giống như lần đầu nhận thức Bạch Tiểu Thuần, bị chấn động có chút há hốc mồm.

Mặt Linh Cửu Thiên Tôn trầm như nước, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Hắn đang muốn mở miệng, nhưng Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể cho hắn cơ hội nói chuyện. Lúc này Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái, lại nói tiếp.

- Huống hồ chuyện này đã phát sinh. Cho dù Linh Cửu Thiên Tôn ngươi xác định Tử Lâm Hầu không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng huyệt trống không có gió. Quỷ Mẫu Thiên Tôn có thể nói như thế, chuyện này có thể dâng lên phóng ba như vậy, phương diện này nhất định có vấn đề lớn!

- Linh Cửu Thiên Tôn muốn đảm bảo, được thôi. Ngày hôm nay bản vương lại không soát hồn đối với Tử Lâm Hầu nữa. Nhưng trước khi tất cả những điều này còn chưa được điều tra rõ ràng, vì đề phòng nếu chẳng may xảy ra, vì sự tín nhiệm do Thánh Hoàng dành cho, vì an nguy trăm triệu con dân Thánh Hoàng Triều ta, Tử Lâm Hầu này không thể lại dùng nữa. Tạm thời giam giữ bên trong đại lao. Chờ sau khi điều tra tra ra tất cả manh mối, lại đi định đoạt!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, lộ ra sự âm u lạnh lẽo. Ở trong âm thanh vang vọng, lúc này mọi người trong đại điện tự nhiên cũng nhìn hiểu rõ ràng nhân quả sự tình trong đó.

- Đây là vì Tử Lâm Hầu cướp chức vụ đại tôn Thần La Châu của Cự Quỷ... Cho nên Bạch Tiểu Thuần này tới phản kích!

Trong đại điện, lúc này mười người Bán Thần đều vội vàng cúi đầu, sợ mình bị cuốn vào bên trong trận tranh quyền lực Thiên Tôn này. Tuy bọn họ là người của Linh Cửu Thiên Tôn, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn đắc tội Bạch Tiểu Thuần.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần là bộ dạng lúc trước, giấu mình vô cùng thì cũng thôi. Bọn họ vẫn có sức lực đi đắc tội một chút. Nhưng hôm nay có thể thấy, Bạch Tiểu Thuần này căn bản là một con sói đội lốt cừu. Thủ đoạn mặc dù đơn giản thô bạo, nhưng lại trực tiếp hữu hiệu. Quan trọng nhất, người này có thể thuyết động Quỷ Mẫu Thiên Tôn đi phối hợp như vậy.

Cho dù phản kích này quá mức trắng ra, không có bất luận kỹ năng gì, lại giống như là cầm cứt chó trong tay, không có bất kỳ sự che dấu nào, trực tiếp liền ném vào trong mặt của người khác.

Nhưng càng là loại cách làm đơn giản thô bạo này, lại càng khiến cho mọi người hãi hùng khiếp vía, không dám trêu chọc.

Tử Lâm Hầu mắt thấy tình cảnh như vậy, trong mắt nhất thời xuất hiện càng nhiều tơ máu, lại càng thêm khủng hoảng.

Hắn biết, nếu dựa theo cách nói của Bạch Tiểu Thuần, mình bị giam giữ ở bên trong đại lao. Như vậy sợ rằng trong một khoảng thời gian ngắn, mình căn bản cũng không có khả năng được rửa hết oan khuất. Mà một khi qua thời gian lâu dài, bên ngoài xuất hiện bất kỳ biến hóa nào, đều sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với hắn. Thậm chí... Trực giác của hắn nói cho hắn biết, một khi điều này trở thành sự thật, mình có tám phần mười khả năng, là vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy lại mặt trời nữa.

- Thiên Tôn, ta là oan uổng, ta thật sự bị oan uổng!

Tử Lâm Hầu hoảng sợ. Nếu như Bạch Tiểu Thuần sử dụng thủ đoạn tinh diệu, hắn có thể sẽ còn không khủng hoảng như vậy. Nhưng thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần này lại thật sự trắng trợn ném phân chó ở trên mặt mình, che giấu cũng không thèm che giấu. Điều này khiến cho hắn thật sự cảm thấy, Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Tử Lâm Hầu đã sợ hãi đến cực hạn. Hắn vội vàng nhìn về phía Linh Cửu Thiên Tôn. Trên thực tế trước đây, thời điểm Linh Cửu Thiên Tôn lệnh cho hắn đi Thần La Châu, hắn đã có lo lắng. Hắn cố tình xin đổi tới một địa phương khác. Nhưng tất cả những điều này đều là do Linh Cửu Thiên Tôn cố ý an bài. Hắn cũng chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh.

Linh Cửu Thiên Tôn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, không nói gì. Bạch Tiểu Thuần cũng không lên tiếng nữa. Ánh hắn của hắn cùng Linh Cửu Thiên Tôn nhìn nhau.

Hai người trầm mặc, khiến cho toàn bộ đại điện càng tăng thêm áp lực. Hình như có hai trận gió lốc đang cuồn cuộn nổi lên ở trên người

của hai người, vô hình va chạm vào nhau.

Khó chịu chính là mười người Bán Thần đang ở chính giữa này. Khó tiếp nhận nhất, lại là Tử Lâm Hầu. Lần này hắn thật sự muốn khóc.

Mà trong mọi người ở tại đây, người duy nhất thoái mải, chính là Cự Quỷ Vương. Hắn một đường nhìn Bạch Tiểu Thuần biểu diễn. Cho đến lúc này, hắn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1653: Giao Phong Cùng Thỏa Hiệp (1)

Điều này khiến cho hắn không thể tránh được cảm giác, lúc này Tử Lâm Hầu yếu đuối giống như con kiến hôi. Phải biết rằng, nơi này chính là Thánh Hoàng Triều. Phía sau Tử Lâm Hầu cũng có Thiên Tôn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi một câu nói của Bạch Tiểu Thuần đều chiếm đạo lý. Điều này khiến cho Linh Cửu Thiên Tôn lại không có cách nào phản bác. Nhưng ngay thời điểm trong lòng Cự Quỷ Vương đang âm thầm đắc ý, bỗng nhiên ánh mắt Linh Cửu Thiên Tôn từ trên người Bạch Tiểu Thuần, chuyển tới trên người Cự Quỷ Vương.

- Bắt giữ có thể. Trần Đô Tử, ngươi đi tiền nhiệm, đại tôn Thần La Châu!

Lời Linh Cửu Thiên Tôn vừa nói ra, lúc này thân thể tên béo trong mười người Bán Thần trong đại điện chợt run rẩy mạnh một chút. Trong lòng hắn hoảng sợ giống như dâng lên sóng lớn. Hắn thầm nghĩ thần tiên các ngươi đánh nhau, có liên quan gì đến ta... Hắn có lòng định từ chối. Nhưng sau khi mắt nhìn thấy sắc mặt Linh Cửu Thiên Tôn này giống như sắt xanh, thân thể hắn run rẩy, chỉ có thể kiên trì ôm quyền cám ơn.

Về phần những người khác, lúc này trong lòng đều thông cảm với hắn. Nhưng chủ ý đã định, rời xa Trần Đô Tử này.

Mà thân thể Tử Lâm Hầu lại run lên, giống như mất đi tất cả lực lượng. Sắc mặt hắn tái nhợt, trong mắt vô thần, thân thể càng thêm run rẩy.

Chân mày Bạch Tiểu Thuần hơi nhíu lại. Hắn thừa nhận Linh Cửu Thiên Tôn này thật có chút khó đối phó. Người này rốt cuộc không dây dưa đối với chuyện bắt giữ Tử Lâm Hầu, mà là xác định phong tỏa ở trên người Cự Quỷ Vương. Hiển nhiên mục đích của hắn là dự định vĩnh viễn rút đi thân phận đại tôn của Cự Quỷ Vương. Hơn nữa nhìn bộ dạng của hắn, sợ là không bao lâu nữa, còn có thể có thủ đoạn khác đi công kích Cự Quỷ Vương.

- Lão hồ ly!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm mắng một tiếng. Hắn lại bắt đầu nói.

- Chuyện của Tử Lâm Hầu, chỉ là giam giữ còn chưa đủ. Chuyện này liên quan đến được mất một châu, liên quan đến an nguy trăm triệu con dân của Thánh Hoàng Triều, liên quan đến sự tín nhiệm của Thánh Hoàng bệ hạ. Vẫn là để bản tôn tự mình đi tra hỏi một hồi mới được.

- Nếu như Tử Lâm Hầu này hàm oan, bản vương cho hắn sự trong sạch. Nhưng nếu như hắn đích xác thông đồng với địch phản quốc, bản vương tin tưởng, người này cũng không chỉ có một thân một mình. Sau lưng của hắn nhất định còn có đồng đảng khác!

- Thánh Hoàng bệ hạ lệnh cho ta trấn thủ Tiên Vực thứ hai này, ta liền trả lại cho Thánh Hoàng bệ hạ một bầu trời Tiên Vực thứ hai trong xanh!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái, trong mắt mang theo sự tàn nhẫn, như hổ đói rình mồi, nhìn chằm chằm vào Linh Cửu Thiên Tôn.

Giờ phút này, Tử Lâm Hầu vốn lại chuẩn bị công kích, chợt nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, thân thể trực tiếp lại tê liệt xuống, trong mắt đã lộ rõ sự tuyệt vọng.

Mà tất cả những Bán Thần khác đều thi nhau kinh hãi ngừng thở. Người người đều cảm thấy bất an. Bọn họ tất nhiên nghe ra được sự uy

hiếp của Bạch Tiểu Thuần. Có thể nói, chỉ cần Tử Lâm Hầu ở trong tay, như vậy Bạch Tiểu Thuần muốn bắt ai, cũng có thể ném ra đại nghĩa, trực tiếp ra tay. Cho dù là sau này bị chứng minh oan uổng, nhưng như vậy có tác dụng gì. Thời gian đã qua không nói. Ở trong quá trình bị giam giữ, quá nhiều bất ngờ sẽ phát sinh.

Thậm chí chuyện này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, không nói là không tổn hao gì, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu. Hắn dù sao cũng là Thiên Tôn. Tối đa bị trách phạt vài cái. Hắn thừa nhận bản thân mình nhìn nhầm, Thánh Hoàng có thể làm gì được hắn... Sợ phía trên còn phải nói vài câu cố gắng tận trung với cương vị công tác.

Ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần đã nói ra uy hiếp này một cách triệt để nhất. Chỉ cần Linh Cửu Thiên Tôn ngươi dám động tới Cự Quỷ Vương, được, vậy Bạch Tiểu Thuần ta cũng động tới người của ngươi. Thậm chí ta cuối cùng còn có thể đi động tới ngươi. Cho dù tác dụng không lớn, nhưng lại có thể khiến cho ngươi phải buồn nôn.

Ta không chỉ khiến cho ngươi phải buồn nôn, ta còn đi gây tai nạn và rắc rối cho toàn bộ Tiên Vực thứ hai của ngươi, khiến cho Tiên Vực thứ hai lòng người bàng hoàng. Dù sao bản thân ta chỉ có một mình. Ta là Thiên Tôn. Ở đây cũng không phải là nhà của ta. Ngươi có thể gây khó dễ được ta sao!

Tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần đều biểu lộ ra. Linh Cửu Thiên Tôn tức tới mức toàn thân run rẩy. Trong mắt của hắn lần đầu xuất hiện sát cơ. Thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, cùng phương thức nói xấu Tử Lâm Hầu đều giống nhau, đều là đơn giản trực tiếp, thô bạo vô cùng. Người gây sự xuống, trắng trợn đi uy hiếp!

Nếu như đổi lại là Linh Cửu Thiên Tôn, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, mà chú ý kỹ xảo, phát huy ra vẻ đạo mạo của Thánh Hoàng Triều đến mức tận cùng. Nhưng hôm nay đối mặt với sự thô bạo ngang ngược của Bạch Tiểu Thuần, hắn đầu tiên là trở tay không kịp. Nhưng sau đó hắn cảm thấy vướng tay chân đến cực điểm.

Sau một lúc lâu, sát cơ trong mắt Linh Cửu Thiên Tôn được thu hồi. Sau khi hắn hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm nghiền lại. Tới khi hắn lại mở đôi mắt ra, toàn thân đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

- Cự Quỷ đại tôn, thống trị Thần La Châu có công. Trần Đô Tử, ngươi không có yêu cầu đi Thần La Châu?

Trong đại điện Trần Tử Đô ở giữa các Bán Thần, lúc này kích động, hoàn toàn không rầu rĩ. Căn bản không phải hắn cố ý muốn đi. Hắn vội vàng tiến lên ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Ty chức không thể so được với Cự Quỷ đạo hữu. Bất kể là về tài đức, tu vi, thống trị châu vụ v.v, tất cả cũng không bằng. Ty chức nguyện buông tha chức vụ đại tôn. Phóng tầm mắt ra toàn bộ Tiên Vực thứ hai ta, duy nhất chỉ có một mình Cự Quỷ đạo hữu là có tư cách này.

Các Bán Thần khác đều ý thức được Linh Cửu Thiên Tôn đã quyết định lui bước. Bọn họ lập tức tiến lên, đều mở miệng nói.

- Thần La Châu không thể một ngày không có Cự Quỷ đạo hữu!

- Mong hai vị Thiên Tôn cho phép, Cự Quỷ đạo hữu mới là người thích hợp nhất để lựa chọn!

- Thiên Tôn anh minh. Cự Quỷ đạo hữu là nhân tài rất hiếm thấy của Thánh Hoàng Triều. Tất nhiên chọn hắn mới phải!

Theo lời nói của mọi người, Linh Cửu Thiên Tôn gật đầu.

- Chuẩn!

Một câu nói ra, chức vụ đại tôn Thần La Châu của Cự Quỷ Vương lại trở về. Nhưng hắn lại không có gì vui sướng. Thật ra, lần này hắn tận mắt nhìn thấy được sự giao phong, ý nghĩ Bạch Tiểu Thuần ở Tiên Vực thứ hai này, sẽ muốn khiêm tốn, không khỏi tan vỡ.

Tiếp theo... Vô cùng có khả năng sẽ là thời kỳ quyết liệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1654: Giao Phong Cùng Thỏa Hiệp (2)

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm rùng mình. Nếu như Linh Cửu Thiên Tôn này tức giận, Bạch Tiểu Thuần sẽ không lo lắng. Nhưng mắt nhìn đối phương lại có thể nhanh chóng bình thường trở lại như vậy, lúc này mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy người này thâm độc, khó đối phó.

Chỉ có điều, nếu chuyện này đã có kết luận, Bạch Tiểu Thuần cũng không hối hận về cách làm của mình. Chỉ là sau khi hắn nhìn những Bán Thần cùng với Tử Lâm Hầu trên đại điện một chút, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Vừa rồi bản vương suy nghĩ một chút. Tử Lâm Hầu lập được công lớn cho Thánh Hoàng Triều ta, làm sao có thể vì một chút chuyện nhỏ như thế, lại khiến cho hắn lạnh tâm được. Tử Lâm Hầu, bản vương tin tưởng ngươi là bị bêu xấu!

Lời nói của Bạch Tiểu Thuần vang vọng ở trên đại điện. Trong lòng những Bán Thần đó đều thầm thở phào nhẹ nhõm. Cách làm của Bạch Tiểu Thuần thật sự khiến cho bọn họ đột nhiên cảm giác được, Thông Thiên Vương này, cũng không phải là hạng người không thể khai thông, lại cũng không phải là muốn đẩy người khác vào chỗ chết.

Mà kích động nhất, chính là Tử Lâm Hầu. Lúc này trong lòng hắn vừa kích động lại vừa phức tạp. Sau khi trải qua biến đổi bất ngờ của ngày hôm nay, hắn đối với Linh Cửu Thiên Tôn đã có oán khí. Đối với Bạch Tiểu Thuần này, ngoài cay đắng ra, phần nhiều lại là sự kính nể.

Lúc này hắn vội vàng đứng dậy, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần rất cung kính ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Tất cả những điều này đều bị Linh Cửu Thiên Tôn nhìn vào trong mắt. Trong mắt của hắn lại nổi lên sự thâm trầm. Giống như Bạch Tiểu Thuần cảm thấy Linh Cửu Thiên Tôn này là cáo già. Ở trong mắt Linh Cửu Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần này cũng là một hạng người khó chơi.

Lần này hai người mặc dù không hoàn toàn xé rách mặt, nhưng hai bên đều đã hiểu rõ, mâu thuẫn giữa hai người đã bị xé ra. Sau này rất có khả năng, sẽ đưa tới tranh đấu mới.

Linh Cửu Thiên Tôn thu hồi ánh mắt, thân thể thoáng một cái, rời đi trước. Lúc này trên mặt Bạch Tiểu Thuần cũng không còn vẻ nghiêm túc, mà là hiện lên sự tươi cười. Sau khi hắn hướng về phía các vị Bán Thần trong đại điện lên tiếng chào hỏi, liền dẫn theo Cự Quỷ Vương rời khỏi nơi đây, trở lại bên trong phủ đệ.

Sau khi trở lại chỗ ở, Cự Quỷ Vương mới thở phào. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn đã vui lòng phục tùng. Bạch Tiểu Thuần vốn định giữ Cự Quỷ Vương ở lại thêm vài ngày, nhưng Cự Quỷ Vương sốt ruột chạy về Thần La Châu. Hắn thật sự lo lắng mình rời đi lâu, bên trong Thần La Châu sẽ xảy ra vấn đề.

Trước khi đi, Cự Quỷ Vương mang theo sự vui mừng, tiến lên ôm Bạch Tiểu Thuần một chút.

- Tiểu Thuần, ngươi thật sự... đã lớn lên.

Mang theo sự xúc động, Cự Quỷ Vương giống như đã hết lo lắng, ngửa mặt lên trời cười. Sau đó hắn xoay người hóa thành cầu vồng, lao thẳng đến truyền tống trận của thành Kinh Châu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo bóng lưng của Cự Quỷ Vương. Rõ ràng ở trên người đối phương, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được một tia già nua.

Trong lòng hắn cũng có phần thổn thức. Trong đầu hắn không khỏi hiện ra cảnh tượng ở Cự Quỷ Thành năm đó.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới xoay người trở lại bên trong phủ đệ, tiếp tục ngồi khoanh chân ở trong mật thất, lấy ra lệnh bài của quạt tàn. Hắn đã nghiên cứu lệnh bài này rất lâu, nhưng ngoại trừ hắn hấp thu đối với khí tức bên ngoài ra, lại không có thu hoạch nào khác.

- Khí tức bên trong, hình như càng ngày càng ít. Nhưng lệnh bài cùng cây quạt kia, rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn chỉ có thể tiếp tục tu luyện.

Trên thực tế ở dưới khí tức lệnh bài kia trợ giúp, ở dưới vô số tiên đan tiên thảo tẩm bổ, tu vi của Bạch Tiểu Thuần đã không còn chỉ là thời điểm mới vừa tiến vào Thiên Tôn nữa. Lúc này hắn đã sắp đạt được Thiên Tôn sơ kỳ đỉnh phong.

Mà sở dĩ tốc độ như vậy, trọng điểm của phương diện này, chính là khí tức kỳ lạ bên trong lệnh bài này!

Thời gian ngày lại ngày trôi qua. Chuyện liên quan tới Tử Lâm Hầu cùng Cự Quỷ Vương, ở bên trong thành Kinh Châu này không dâng lên sóng gió gì, rất nhanh lại được dẹp loạn. Thậm chí cũng không có mấy người biết, một thời gian trước Cự Quỷ Vương đã từng bị lấy xuống chức vụ đại tôn.

Cho dù là những lời đồn về Tử Lâm Hầu, cũng rất nhanh lại tiêu tan. Sau khi Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn đạt được sự nhất trí, toàn bộ lực lượng Tiên Vực thứ hai bên trong Thánh Hoàng Triều đều đang phát động, khiến hco ảnh hưởng về chuyện này hoàn toàn biến mất.

Người ở bên ngoài chỉ thấy, Tiên Vực thứ hai hình như là một mảnh yên lành. Nhưng chỉ có đại tôn các châu cùng với mười vị Bán Thần bên

trong thành Kinh Châu này, mới biết được rõ ràng, ở dưới sự bình yên này che giấu một phong ba bão táp thế nào.

Trung tâm của trận phong ba bão táp này chính là Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn. Lúc mọi người nhìn lại, hai người này căn bản là hai vị thần chỉ. Nọn họ không hợp nhau, tiến tới sẽ hình thành bạo phát, khiến cho trong lòng tất cả mọi người đều chấn động khủng khiếp.

Không ai có thể biết được, trận phong ba bão táp hung bạo này khi nào sẽ nổ tung ra. Có thể là rất nhanh sẽ xảy ra. Có thể còn cần một ít thời gian nữa. Bhưng bọn họ hiểu sâu sắc một điều. Bạo phát... là chuyện nhất định sẽ xảy ra!

Ở trong sự đè nén này, hễ là người biết tới sự mâu thuẫn giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn, bình thường đều cực kỳ cẩn thận. Cẩn thận tới từng li từng tí một. Bọn họ đều sợ mình sơ ý một chút, trở thành mồi dẫn lửa cho kíp nổ của hai đại Thiên Tôn này.

Đồng thời, ở trong mâu thuẫn giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn, từ phần nhỏ người truyền ra, thời điểm trong lòng người hoảng loạn, ở bên trong thành Kinh Châu này có một lão nhân, trước sau đang quan tâm tất cả những điều này.

Lão già này bình thường toàn thân thích mặc trường bào màu xanh, ngồi ở lầu hai của một chỗ khách sạn, bên cạnh bàn sát cửa sổ nhìn xuống đường. Mỗi ngày, sáng sớm hắn đã đến, ở nơi đó uống rượu, nhìn bầu trời bên ngoài.

Không có ai biết người này tên gọi là gì. Nhưng từ trên người hắn lộ ra một sự thản nhiên. Có thể mơ hồ nhìn ra, tu vi của người này dường như rất không tầm thường.

Mà trong mắt hắn có ánh sáng nhìn xa trông rộng, cũng khiến cho tất cả những người muốn thử xem hắn có mục đích riêng gì, đều phải buông tha. Thật ra ánh mắt của lão nhân này nhìn như bình tĩnh, nhưng âm thầm che giấu sự sắc bén, giống như có thể nhìn thấu lòng người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1655: Gặp Lại Đại Thiên Sư

Đây tuyệt đối không phải là tu sĩ tầm thường có thể có được. Đây tất nhiên là một người nắm giữ quyền thế vô thượng lâu ngày, mới có thể dưỡng thành khí thế như vậy.

Hắn… chính là Đại Thiên Sư!

Ban đầu hắn chuẩn bị đi tìm Cự Quỷ Vương. Mà sau khi hắn đến Thần La Châu, hắn lại phát hiện Cự Quỷ Vương đã không còn là đại tôn nữa. Lúc này hắn mới đi tới thành Kinh Châu. Mặc dù hắn không phải tận mắt nhìn thấy được cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần phản kích, nhưng hắn thông qua manh mối, thông qua việc Cự Quỷ Vương phục hồi chức quan, thông qua vẻ ảm đạm của Tử Lâm Hầu, cơ bản đã đoán được tất cả mọi chuyện.

Đối với thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, hắn tuy có chút dở khóc dở cười, nhưng sâu bên trong lòng hắn vẫn có chút xúc động. Thật ra, ở trong lòng của hắn, thiên phú của Bạch Tiểu Thuần ở trên phương diện quyền mưu này lại có chút năng lực.

Hiện tại bên ngoài mặc dù nhìn như một mảnh yên tĩnh, vừa vặn hắn đã từng là Đại Thiên Sư của Khôi Hoàng Triều, hắn làm sao có thể lại không nhìn ra phong ba bão táp ở dưới sự bình yên này. Cho nên hắn không lại đi tìm Cự Quỷ Vương nữa, mà ở tại bên trong thành Kinh Châu, ở chỗ này, cùng lúc quan sát Bạch Tiểu Thuần, cùng lúc lại quan sát toàn bộ thành Kinh Châu, vùng đất trung tâm quyền lực của Tiên Vực thứ hai này.

Cho đến buổi trưa ngày hôm nay, Đại Thiên Sư ngồi ở trong khách sạn, nhẹ nhàng đặt chén rượu trong tay xuống, trong mắt chậm rãi hiện lên một tia tinh quang.

- Thời gian cũng không còn nhiều lắm...

Trong tiếng thì thào, Đại Thiên Sư đứng lên, rời khỏi khách sạn sau, lao thẳng đến phủ đệ của Bạch Tiểu Thuần!

Hôm nay, Bạch Tiểu Thuần không có đi quan tâm tới tất cả mọi chuyện ở bên ngoài. Hắn gần như đặt tất cả tinh lực ở trong việc nghiên cứu lệnh bài của cái quạt tàn này. Theo tu luyện, khí tức bên trong lệnh bài kia càng ngày càng ít. Nhưng sau đó, bên trong lệnh bài lại dâng lên một tia lực hút.

Lực hút này không có cách nào chấn động vật thể bên ngoài. Chỉ là Bạch Tiểu Thuần thuần túy cảm giác được. Điểm này khiến cho tâm thần hắn chấn động. Hắn còn phát giác lệnh bài kia, có thể thật sự chính là vật mấu chốt để mở ra cây quạt.

Cho nên ở trên phương diện nghiên cứu, hắn lại càng thêm nghiêm túc. Cũng chính là vào lúc này, hắn cảm nhận được ở bên ngoài phủ đệ, có người tận lực tản ra một luồng khí tức khiến cho hắn cảm thấy quen thuộc.

Khí tức này bị Bạch Tiểu Thuần phát giác. Trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần chợt mở mắt ra.

- Đại Thiên Sư?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Nếu như nói trong vô số người ở thế giới Thông Thiên, người canh giữ lăng mộ siêu nhiên, Thông Thiên đạo nhân lạnh lùng tàn khốc, những người này đều là nhân vật lớn khiến cho Bạch Tiểu Thuần có ấn tượng sâu sắc. Như vậy phong thái kiêu hùng của Đại Thiên Sư này gần với Thông Thiên đạo nhân, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần có ấn tượng sâu đậm.

Dù sao người này cũng là người khi Khôi Hoàng cũng mất quyền lực, vẫn áp chế được bốn vị Thiên Vương giống như Cự Quỷ Vương, khiến cho bốn người mặc dù đều được thả ra ngoài, nhưng lại vì các loại nguyên nhân, cũng chỉ có thể đoàn kết ở bốn phía xung quanh Đại Thiên Sư.

Có thể chế tạo toàn bộ Man Hoang, giống như sắt thông, duy trì chiến tranh cùng bốn mạch dưới quyền của Thông Thiên đạo nhân, lại giằng co rất nhiều năm. Phương diện này tuy có nguyên nhân từ người canh giữ lăng mộ, nhưng cũng chính bởi vì người canh giữ lăng mộ tồn tại, khiến cho sự rực rỡ của Đại Thiên Sư tự nhiên bị che giấu hơn phân nửa.

Mà người như vậy, bất luận là ở thế giới Thông Thiên, hay ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, tất nhiên đều sẽ không bình thường. Nếu như hắn đầu nhập vào Thánh Hoàng, sợ rằng đối với Thánh Hoàng mà nói, ý nghĩa của hắn có thể không bằng Bạch Tiểu Thuần, nhưng giá trị to lớn, tất nhiên là kinh người.

Thậm chí nếu như Đại Thiên Sư đồng ý chôn xuống quyết tâm, như vậy ở bên trong triều đình Thánh Hoàng Triều, cũng có thể dâng lên phong vân. Đồng thời, ở Tà Hoàng Triều cũng như vậy.

Nhưng hôm nay, khí tức của đối phương lại có thể xuất hiện ở bên ngoài phủ đệ của mình. Điều này đã chứng tỏ rất rõ ràng, Đại Thiên Sư này chính là Bán Thần đỉnh phong. Mấy năm nay, ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, không biết có cơ duyên tạo hóa gì, ở trên phương diện thu lại khí tức, rốt cuộc làm được tới mức Thiên Tôn không chủ động, lại có thể không có cách nào phát giác ra được.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng kinh ngạc hơn. Lúc này ngay cả tâm tư nghiên cứu lệnh bài cũng ít đi. Thân thể hắn thoáng một cái, trong nháy mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện... Thình lình ở bên ngoài phủ đệ!

Bạch Tiểu Thuần thấy được lúc này Đại Thiên Sư đứng ở nơi đó, toàn thân mặc trường bào màu xanh, thân thể cao ngất, trong sự tang thương

lại mang theo vẻ nhìn xa trông rộng!

Đại Thiên Sư già, tóc hoa râm, lại giống như lão nhân bình thường. Sau khi Bạch Tiểu Thuần hiện thân, hắn ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

- Bái kiến, Thiên Tôn.

Đại Thiên Sư cũng không lấy ra phong thái lúc ở Man Hoang, cũng không có cảm thấy bái kiến về phía Bạch Tiểu Thuần cần điều chỉnh tâm lý thế nào cho thích hợp. Trên thực tế, lúc đầu ở trong Khôi Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện giống như Khôi Tổ, đã khiến cho hắn thấy rõ thân phận của mình. Hiện tại ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thiên Tôn. Tất cả những điều này, càng làm cho Đại Thiên Sư hiểu rõ sâu sắc, mình cần dùng thái độ gì, tới đối mặt với Bạch Tiểu Thuần.

- Đại Thiên Sư!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên niềm vui bất ngờ. Hắn tiến lên kéo Đại Thiên Sư lại, nụ cười trên mặt tràn ngập vẻ chân thành.

- Không dám nhận. Thiên Tôn vẫn gọi lão hủ... Tư Đồ là được.

Đại Thiên Sư lắc đầu, thần sắc mang theo sự thổn thức cùng cảm thán.

- Tên gì không quan trọng. Đại Thiên Sư, mau mời!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, không có lưu tâm tới xưng hô cái gì cả, lôi kéo Đại Thiên Sư tiến vào bên trong phủ đệ.

Dọc đường đi, nụ cười trên mặt Đại Thiên Sư đầy vẻ ôn hòa, nhìn bốn phía xung quanh. Mãi cho tới khi tiến vào đại điện trong phủ đệ, hắn nhìn vẻ xa hoa nơi đây, lại nhìn trên người Bạch Tiểu Thuần bất luận là tu vi hay khí chất đều có biến hóa về chất. Hắn than thở thêm vài tiếng. Mơ hồ, bóng dáng một người thận trọng đưa ra ít độc kế ở trong đầu hắn

trước đây, từ từ phai nhạt. Thay vào đó, lại là Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, khiến trong lòng hắn tràn đầy sự tán thưởng. Thậm chí hắn nguyện ý buông tha vinh hoa dễ như trở bàn tay, cam tâm đi giúp đỡ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1656: Ba Kế Sách Của Thiên Sư (1)

Nghĩ tới đây, Đại Thiên Sư hít một hơi thật sâu. Ở bên trong đại điện này, hắn chăm chú nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt còn có ánh sáng nhìn xa trông rộng, chậm rãi mở miệng.

- Thiên Tôn, ngươi hiện tại có ba nỗi lo lớn. Tư Đồ nguyện ý hóa giải cho ngươi!

Lời nói này vừa ra, Đại Thiên Sư vốn giống như lão nhân bình thường vậy, nhất thời trên người hắn tản ra một loại khí chất đặc biệt, giống như có năng lực nắm giữ tất cả trong tay. Nếu có người bên ngoài nhìn thấy được, lúc này tất nhiên sẽ lập tức ý thức được, người này tuyệt đối không phải là hạng người tầm thường!

- Nguyện nghe nói rõ ràng!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang chớp hiện. Nghe được Đại Thiên Sư vừa tiến đến, lại nói ra những lời như vậy, hắn cũng hiểu rõ tâm ý của đối phương. Hắn mừng rỡ, nhìn về phía Đại Thiên Sư.

- Nỗi lo đầu tiên, không phải là quan hệ giữa ngươi cùng Linh Cửu Thiên Tôn, mà là ở Tiên Vực thứ hai này như vậy, làm sao đứng vững gót chân!

- Nỗi lo thứ hai, Tiên Vực của Vĩnh Hằng quá lớn, lại có rất nhiều ngăn cản. Ở dưới sự ngăn cản này, những người của thế giới Thông Thiên căn bản không có cách nào tập chung lại một chỗ. Theo thời gian lâu dài... tất nhiên sẽ dần dần bị dung hợp!

- Nỗi lo thứ ba, chính là chính ngươi cũng biết. Ngươi xem hình như có mục tiêu, nhưng trên thực tế... Chính ngươi cũng không xác định được phương hướng của ngươi!

Giọng nói của Đại Thiên Sư vang lên. Câu sau còn lớn tiếng hơn so với câu trước. Đến cuối cùng, sau khi nói xong ba nỗi lo lắng này, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng màu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Thiên Tôn, không biết Tư Đồ nói có đúng không?

Bạch Tiểu Thuần không nói gì, ngược lại là ngồi ở trên ghế thượng thủ, nhìn Đại Thiên Sư, khóe miệng vừa đúng lộ ra vẻ tươi cười. Trong nụ cười này mang theo một tia tán thưởng có thể bị nhìn ra.

Loại tư thái này cũng không phải là bản thân Bạch Tiểu Thuần biết được, mà là hắn học tập Thánh Hoàng. Trên thực tế Bạch Tiểu Thuần có năng lực học tập rất mạnh mẽ. Cả đời này của hắn, trên đường đi tới, hễ là nhìn thấy được người ưu tú hơn so với mình, hắn đều sẽ từ trên người đó bắt chước được một ít động tác cùng với thần thái.

Nếu người tới là đám người quen Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên sẽ không làm như vậy. Mà nếu là kiêu hùng giống như Đại Thiên Sư, cho dù mục đích đối phương đến, chính là muốn trợ giúp, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn tin tưởng, nếu mình ở đây ngoại trừ tu vi ra, lại không có sở trường nào khác, như vậy xảy ra vấn đề, cũng chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Cho nên hắn theo bản năng, lại bắt chước được hình dáng của Thánh Hoàng, lúc này trong sự ôn hòa, cũng mang theo vẻ cổ vũ.

Tất cả những điều này, bị Đại Thiên Sư nhìn ở trong mắt. Hắn cười, nụ cười này mang theo sự chân thành, có cảm xúc sâu hơn. Nếu như nói trước đó hắn đã là vui lòng phục tùng, như vậy giờ phút này, trong lòng của hắn có chút hài lòng. Hắn cũng có suy nghĩ giống như Cự Quỷ Vương. Lúc này hắn thật sự cảm thấy, Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, đã lớn lên.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, mình kiên quyết không thể tiếp tục lại có loại tư tưởng này. Từ này về sau, không nói phần quân thần, nhưng phân biệt giữa chủ yếu và thứ yếu nhất định phải có. Nếu mình còn có loại tâm tình cho rằng đối phương lớn lên, như vậy sau này tất nhiên sẽ có một ngày, ở trên một điểm này phạm phải sai lầm lớn, đưa tới họa sát thân.

Đại Thiên Sư hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm nghiền lại. Thời điểm hắn lại mở mắt ra, trong mắt hắn lộ ra, lại là hoàn toàn cung kính. Hắn hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu thật sâu. Sau đó, Đại Thiên Sư lộ ra thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng.

- Thiên Tôn, hóa giải nỗi lo đầu tiên. Nếu chỉ là muốn đứng vững gót chân, chuyện này quá dễ dàng. Bất luận là thu mua lòng người, hay đảo khách thành chủ, lão phu đều có biện pháp làm được!

Trong mắt Đại Thiên Sư lộ ra vẻ nhìn xa trông rộng, âm thanh bình tĩnh, hình như vô cùng có tự tin.

- Biện pháp đơn giản nhất, chính là Thiên Tôn hạ chỉ, cho Tiên Vực thứ hai, từ Bán Thần cho tới Trúc Cơ, tất cả mọi người mỗi tháng thu được bổng lộc. Ở trên cơ sở vốn có, lại tăng thêm gấp đôi. Tất cả tiêu hao, từ thành Kinh Châu đưa ra!

- Kể từ đó, Linh Cửu nếu như từ chối, tất nhiên sẽ khiến cho tất cả oán khí. Nếu như đồng ý, lại thành toàn cho uy danh của Thiên Tôn. Điều này khiến cho hắn trước sau khó xử, rầu rĩ vô cùng. Vốn cũng không phải là do tiền tài của Thiên Tôn lấy ra, lấy ra đi tặng người, tất nhiên là tốt nhất.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, mắt nhất thời chợt sáng lên. Hắn chỉ cảm thấy một chiêu này tàn nhẫn vô cùng. Sử dụng tiền của người khác, đi thu mua lòng người. Hết lần này tới lần khác đối phương tiến thoái lưỡng nan. Nếu như bàn về trình độ khiến cho người buồn nôn, so với mình trước đó mạnh mẽ nói xấu, lại cao minh hơn rất nhiều.

- Chỉ có điều Thiên Tôn, theo lão phu thấy, ngồi vững vàng nơi đây không có bất kỳ ý nghĩa gì. Có Linh Cửu Thiên Tôn ở đây, như vậy ở trong quá trình này, không quan tâm chúng ta lấy được ưu thế gì, Linh Cửu Thiên Tôn cũng có thể trực tiếp phá tan quy tắc, ra tay đánh một trận!

- Ở dưới tu vi tuyệt đối này, tất cả kế sách đều chỉ là vô nghĩa. Đồng dạng, đây cũng là chỗ ưu thế của Thiên Tôn ngài.

- Cho nên, lão phu kiến nghị Thiên Tôn nghĩ lại. Mục tiêu của chúng ta không phải là đứng vững ở chỗ này, mà là làm như thế nào mượn ưu thế hôm nay, cùng với hành động tiếp theo, đi đạt được một thế cục càng có lợi hơn đối với chúng ta... Ví dụ như... hiện tại bắc bộ đã không thuộc về Thánh Hoàng Triều...

Đại Thiên Sư nói đến đây, lại liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, dường như suy nghĩ tới điều gì. Lời Đại Thiên Sư nói không rõ ràng, nhưng hắn nghe vẫn hiểu được. Đây là có ý, hiện tại tất cả mọi thứ của mình, đều phải phục vụ vì một mục tiêu. Mục tiêu này... Chính là bắc bộ!

- Thu được một thân phận trên danh nghĩa sao...

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở miệng.

Đại Thiên Sư cười, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần lại cúi đầu.

- Hiện tại lão phu nói một chút về nỗi lo thứ hai. Ngăn cản đến từ hai đại hoàng triều cũng tốt. Thời gian quá lâu dẫn đến người của thế giới Thông Thiên bị dung hợp cũng tốt. Biện pháp giải quyết, chỉ có một. Đó chính là... Tự lập!

- Chỉ cần tự lập, thậm chí cũng không cần ba phần thiên hạ, có thể có trình độ tự chủ nhất định, như vậy thì có thể khiến cho người của thế giới Thông Thiên, tập trung đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1657: Ba Kế Sách Của Thiên Sư (2)

- Nhưng chỉ cần Thiên Tôn ngươi có chút biểu lộ ra một ít tâm tư muốn tự lập, nhất định khó thoát khỏi tai họa lớn! Nhưng hết lần này tới lần khác, càng tự lập muộn một ngày, lại chúng ta lại càng bị động!

- Mà lại trở về nỗi lo đầu tiên. Nếu như Thiên Tôn có thể thuận lợi giải quyết nỗi lo đầu tiên, đạt được mục tiêu, như vậy lão phu ở đây cũng lập được quân lệnh trạng, nhất định có thể giải quyết được chuyện tự lập!

- Thậm chí cũng không lo lắng khiến cho Thánh Hoàng kiêng kỵ. Bởi vì điều lão phu muốn làm, không phải là tự lập ở trên phương diện vũ trang, mà là... tự lập ở trên phương diện lợi ích!

- Thánh Hoàng Triều sẽ không chú ý trong khoảng thời gian ngắn, tồn tại một châu luyện linh!

Đại Thiên Sư mỉm cười, trong thần sắc mang theo sự tự tin mãnh liệt, giống như lại trở về hắn năm đó khi còn ở Khôi Hoàng Triều, dựa vào sức một mình, quấy đảo phong vân.

- Về phần nỗi lo thứ ba, chỗ thế giới chúng ta, người mạnh là vua. Nếu có một ngày, Thiên Tôn thăng cấp Thái Cổ, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng. Hiện tại điều lão phu làm, chỉ là khiến cho Thiên Tôn ngươi sau khi trở thành Thái Cổ, có thể thuận lý thành chương, nâng núi lên trời, trong nháy mắt đứng lên!

Đại Thiên Sư nói xong, lui ra phía sau vài bước, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền, lại cúi đầu.

- Thiên Tôn, nếu tán thành lời lão phu nói, vẫn mong cho ta ở bên trong Tử Lan Châu, an bài một thân phận phó tôn! Tử Lan Châu này là do lão phu lựa chọn ra từ trong mười một châu, ở gần sát biên giới bắc bộ. Đồng thời, cũng châu tồn tại giáp giới thích hợp nhất!

- Giống như lô cốt đầu cầu. Nắm giữ châu này, liền có thể thuận tiện chiến sự với bắc bộ! Thậm chí liên quan tới đại tôn của châu này. Thiên Nhân dưới trướng của hắn, lão phu cũng đã có nghiên cứu. Lão phu có lòng tin, chỉ cần trong thời gian ba tháng, châu này... xem như thuộc về Thánh Hoàng Triều, nhưng trên thực tế đã là của chúng ta!

Đại Thiên Sư nói ra những lời này, càng tự tin hơn.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra thần sắc cổ quái. Những lời Đại Thiên Sư nói trước đó, mặc dù có đạo lý, nhưng hắn vẫn cảm thấy, một câu cuối cùng này mới có sức thuyết phục nhất. Nếu như thật sự bàn về bản lĩnh người mất quyền lực, theo Bạch Tiểu Thuần, Đại Thiên Sư đây chính là trải qua gần như cả đời. Nếu như hắn tự xưng đứng thứ hai, sợ rằng Tiên Vực của Vĩnh Hằng lớn như vậy, cũng không có ai dám nói mình là người đứng đầu tiên.

- Được!

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu. Sau khi Đại Thiên Sư mỉm cười đứng dậy, Bạch Tiểu Thuần lập tức sử dụng thân phận của mình, an bài cho Đại Thiên Sư làm việc. Chuyện này vốn sẽ không dễ dàng như vậy. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần ở bên trong thành Kinh Châu, những Bán Thần đó cũng không dám trêu chọc. Đối với yêu cầu của hắn, tất nhiên sẽ nhanh chóng thông qua.

Mà Linh Cửu Thiên Tôn lại cũng quỷ dị, không có ngăn cản. Hình như hắn trước sau đang chờ cơ hội nào đó xuất hiện, sau đó sẽ chuẩn bị một đòn tuyệt mệnh.

Mấy ngày sau, khi Đại Thiên Sư giống như nguyện thu được phong thưởng, hắn rời khỏi thành Kinh Châu, lao thẳng đến Tử Lan Châu.

Trước khi đi, hắn cũng nhắc nhở Bạch Tiểu Thuần suy đoán của hắn liên quan tới Linh Cửu Thiên Tôn.

Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên cũng ý thức được điểm này. Sau khi Đại Thiên Sư đi rồi, hắn càng nghĩ càng thấy rằng không thể bị động như vậy. Vì vậy hắn nắm chặt nắm đấm.

- Không thể để cho Linh Cửu Thiên Tôn này tiếp tục chờ đợi. Ta phải buộc hắn tới thỏa hiệp cùng ta!

Bạch Tiểu Thuần có quyết đoán, lập tức liền bắt đầu thực hiệ. Hắn nghĩ tới trước hết, chính là thời điểm lúc Đại Thiên Sư nêu ví dụ, từng nói qua độc kế kia.

Thân là Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần cho dù không có người thuộc hạ nào, có thể tưởng tượng muốn phát động chuyện này, muốn làm cho cả Tiên Vực thứ hai đều biết tới chuyện này, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Chỉ mấy ngày, ở bên trong Tiên Vực thứ hai này liền bắt đầu có một lời đồn như thế, bắt đầu khuếch tán.

- Nghe nói gì chưa? Thông Thiên Vương đề nghị, cấp cho tất cả tu sĩ Tiên Vực thứ hai, bổng lộc đều tăng lên gấp đôi!

- Trời ạ, nếu như vậy, hàng năm Tiên Vực thứ hai chi ra cũng sẽ gấp đôi. Con số này quá lớn. Linh Cửu Thiên Tôn có thể đồng ý sao?

- Loại chuyện tốt này, nếu như có thể thật sự thành công, ta sẽ lập tức đi bái kiến Thông Thiên Vương biểu thị cảm ơn!

Ở trong những tiếng bàn luận này, chuyện này càng truyền càng mãnh liệt. Cho tới cuối cùng, bên trong toàn bộ Tiên Vực thứ hai, chuyện này giống như gió bão, cho dù là áp chế cũng không thể áp chế xuống nổi.

Ai đi áp chế, ai sẽ bị nghi vấn... Dù sao loại chuyện này, đối với tất cả mọi người mà nói, đều là chuyện tốt!

Những Bán Thần bên trong thành Kinh Châu đó đều luống cuống. Nhưng chuyện này so với chuyện của Tử Lâm Hầu còn muốn vướng tay chân hơn. Bọn họ cũng không thể ở trong chuyện này, nói ra quá nhiều ngôn từ.

Về phần Linh Cửu Thiên Tôn, sau khi hắn nghe được chuyện này, toàn thân hắn lập tức phát ra lửa giận ngập trời. Hắn thiếu chút nữa đã hoàn toàn bạo phát. Chuyện này quả thật là ứng với phán đoán của Đại Thiên Sư. Linh Cửu ở đây đồng ý cũng không đúng, từ chối lại càng không đúng!

- Bạch Tiểu Thuần đáng chết!

Mà cũng vào thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần lần thứ hai tham dự hội nghị thường kỳ của thành Kinh Châu. Ở trên hội nghị thường kỳ này, hắn bình tĩnh, nói ra chuyện này!

Trong đại điện, mười người Bán Thần bên trong thành Kinh Châu, mỗi một người đều cúi đầu, thần sắc nghiêm nghị, nhìn mũi chân của mình, hình như muốn tìm ra bí mật tuyệt thế nào đó ở trên đầu ngón chân của mình vậy. Tất cả đều cực kỳ nghiêm túc.

Đối với lời nói của Bạch Tiểu Thuần lúc này đang vang vọng ở trong đại điện, đối với tức giận của Linh Cửu Thiên Tôn bên kia đang tăng lên, mười người Bán Thần này, mỗi người đều giống như đi vào cõi thần tiên, hoàn toàn không dám tham dự.

Loại cuộc chiến thần tiên này, bọn họ thật sự tự nhận là có mười lá gan, cũng không dám tham dự. Trên thực tế nếu có thể lựa chọn rời đi, lúc này trong nháy mắt bọn họ đều sẽ chạy trốn.

Lúc này, Linh Cửu Thiên Tôn trong đại điện đang nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Thời khắc này tức giận trong lòng hắn đã không thể nào khống chế nổi nữa. Hắn thật sự cảm thấy Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, cách làm việc hành sự thật khiến cho người ta chán ghét.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1658: Ngươi Muốn Cái Gì (1)

Bất luận là chuyện của Tử Lâm Hầu trước kia, hay là chuyện tăng bổng lộc hôm nay, thủ đoạn mặc dù khác nhau, nhưng đều khiến người ta giống như ăn phân và nước tiểu, sau đó mới biết được đó là phân và nước tiểu vậy. Buồn nôn tới mức ruột cũng đang cuồn cuộn lên.

- Độc kế như vậy...

Linh Cửu Thiên Tôn cắn răng, trong lòng ủy khuất, phiền muộn vô cùng. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không có cách nào phát tiết ra ngoài. Hắn càng không thể cự tuyệt. Một khi cự tuyệt, hắn có thể tưởng tượng ra được, mình sẽ trúng phải kế sách của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nếu như đồng ý, tim hắn cũng đang rỉ máu. Tiên Vực thứ hai không phải của Bạch Tiểu Thuần, cho nên Bạch Tiểu Thuần không để ý. Nhưng đối với Linh Cửu Thiên Tôn mà nói, hắn dĩ nhiên xem nơi đây thành lãnh địa của mình. Lúc này tim hắn đau giống như bị xé rách.

Cuối cùng hắn thật vất vả cố nén sát cơ trong lòng, từ từ đứng lên. Hắn vung tay áo một cái, trực tiếp liền rời khỏi nơi đây. Hắn chưa nói đồng ý, cũng chưa nói không đồng ý.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Linh Cửu Thiên Tôn này đã thất thố, trong lòng đắc ý. Hắn không có vội vàng đi ép hỏi. Hắn tin tưởng, rất nhanh bản thân Linh Cửu Thiên Tôn sẽ cho ra câu trả lời thuyết phục.

Trên thực tế cũng đúng như là Bạch Tiểu Thuần phán đoán. Không đến ba ngày, Linh Cửu Thiên Tôn đã hạ xuống phong lệnh, tất cả quan viên Thánh Hoàng Triều ở Tiên Vực thứ hai, bổng lộc của tất cả được gia tăng gấp đôi.

Chuyện này vừa ra, nhất thời toàn bộ Tiên Vực thứ hai đều chấn động. Vô số tu sĩ đối với Linh Cửu Thiên Tôn, đối với Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần, đều cảm kích vô cùng. Nhất là những người biết nhân quả trong đó, hiểu rõ tất cả những điều này biểu hiện ra là Bạch Tiểu Thuần tranh thủ lợi ích cho tất cả mọi người, nhưng trên thực tế, cái này căn bản là một hồi âm thầm đấu pháp giữa hai đại Thiên Tôn!

Mà trận đấu đá ngầm này, hiển nhiên là Bạch Tiểu Thuần thắng. Điều này khiến cho quan cảm của càng nhiều người đối với Bạch Tiểu Thuần đã có sự khác biệt. Thậm chí một số người dần dần có ý định tìm nơi nương tựa.

Lại như vậy, thông qua hai chuyện lần này, Bạch Tiểu Thuần đã từ từ xây dựng lên hình tượng của mình ở trong lòng tu sĩ Tiên Vực thứ hai. Sau khi hình tượng dần dần hình thành, thu hoạch rõ ràng nhất, chính là thời điểm tu sĩ Tiên Vực thứ hai lại bàn luận về Thiên Tôn, sẽ không giống như ngày thường, chỉ nhắc tới Linh Cửu Thiên Tôn, mà sẽ đồng thời nhắc tới cả Bạch Tiểu Thuần hắn.

Loại biến hóa này, cũng bị Linh Cửu Thiên Tôn nhìn thấy ở trong mắt. Hắn trầm mặc hồi lâu. Nếu như đổi lại là thời điểm Bạch Tiểu Thuần vừa đến, hắn sẽ không lưu ý như vậy. Ở trong phán đoán của hắn, Bạch Tiểu Thuần chỉ là một tiểu bối mà thôi. Ở Thánh Hoàng Thành có người nhường nhịn, nhưng ở chỗ này, không thể gây ra sóng gió gì cả.

Cho nên cho dù Bạch Tiểu Thuần lựa chọn giấu mình, nhưng ở trong mắt Linh Cửu này, cũng chính là biểu hiện tỏ ra yếu kém. Điều này đồng thời cũng khiến cho phán đoán của hắn trước đó càng thêm vững chắc. Vì vậy mới có chuyện hắn muốn kéo Cự Quỷ Vương xuống. Ở trong nhận thức của Linh Cửu, nếu ngươi tỏ ra yếu kém, như vậy ta tất nhiên phải từ chỗ của ngươi móc ra khối thịt lớn tiếp theo mới được.

Loại ý nghĩ này, duy trì liên tục đến khi xảy ra sự kiện của Tử Lâm Hầu. Theo Bạch Tiểu Thuần phản kích, khiến cho Linh Cửu Thiên Tôn lần đầu tiên cảm nhận được vướng tay chân. Đối với Bạch Tiểu Thuần,

hắn cũng coi trọng hơn không ít. chỉ có điều khi đó Linh Cửu Thiên Tôn vẫn có tự tin. Bởi vì hắn cho rằng thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, quá mức thô ráp. Mình hoàn toàn có thể ở trong cuộc sống sau này, từ từ hoàn toàn trấn áp Bạch Tiểu Thuần này tại Tiên Vực thứ hai.

Cho đến khi... Bạch Tiểu Thuần ở trên hội nghị thường kỳ lần thứ hai, đưa ra cái độc kế giống như rút củi dưới đáy nồi kia. Cũng chính là ở một khắc kia, trong lòng Linh Cửu Thiên Tôn thật sự nâng Bạch Tiểu Thuần lên đến vị trí bình đẳng với mình.

Sau khi nâng lên tới vị trí bình đẳng, hắn thận trọng xét lại một chút, thấy mình cùng Bạch Tiểu Thuần nên tiếp tục nội đấu như thế, đối với hai người bọn họ mà nói, đều không có lợi. Người thu được lợi lớn nhất, ngược lại thành Thánh Hoàng.

Mà thân là Thiên Tôn, hắn hiểu không chỉ là dựa vào thế để nghiền ép, còn có thỏa hiệp cùng trao đổi. Mang theo tâm tư như thế, ở thời điểm đêm khuya không có một người nào có thể phát hiện ra động tác hắn, bóng dáng của Linh Cửu Thiên Tôn, xuất hiện ở trong mật thất của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đang ngồi tĩnh tọa, bỗng nhiên mở hai mắt ra. Hắn nhìn một đoàn sương mù màu đen xuất hiện ở trước mặt mình, trên mặt thoáng lộ ra một dáng vẻ tươi cười. Hắn chờ Linh Cửu Thiên Tôn tới thỏa hiệp. Hắn đã đợi rất lâu.

Trên thực tế sau khi cùng Đại Thiên Sư nói chuyện, Bạch Tiểu Thuần đã ý thức được mình muốn cái gì. Đồng thời hắn cũng hiểu rõ sâu sắc, muốn thu được thân phận mình cần, chỉ bằng vào mình tuyệt đối là không đủ. Cho nên mới có chuyện cùng phong thái về sau. Hắn tin tưởng, người không hy vọng mình tiếp tục ở lại thành Kinh Châu này nhất, tất nhiên là Linh Cửu Thiên Tôn.

Bóng dáng của Linh Cửu Thiên Tôn ẩn nấp ở bên trong sương mù màu đen. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, cũng thấy được nụ cười trên mặt Bạch Tiểu Thuần. Điều này càng là xác minh phán đoán của hắn đối với

Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng hắn cũng dần dần thả lỏng. Hắn hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, quả thực có mục đích riêng. Đồng thời, cũng vì cái nụ cười này của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho trong lòng hắn càng coi trọng hơn vài phần.

Mọi người đều là Thiên Tôn. Mỗi người đều hiểu rõ, có vài thời điểm, một câu nói, một dáng vẻ tươi cười, lại khiến cho hai bên đều sẽ hiểu rõ.

- Ngươi muốn cái gì?

Cho nên, cuối cùng Linh Cửu Thiên Tôn chỉ là hỏi một câu nói này.

Đôi môi Bạch Tiểu Thuần thoáng động, nói ra một câu nói. Ánh mắt Linh Cửu Thiên Tôn lóe lên, lộ ra tinh quang. Sau đó, chậm rãi rơi vào sự trầm tư. Sau một lúc lâu hắn không cho ra câu trả lời thuyết phục, mà xoay người biến mất.

Linh Cửu Thiên Tôn đến, không có một người nào biết. Từ nay về sau cũng không xuất hiện qua nữa. Tất cả, đều giống như trước đây. Giữa hắn cùng Bạch Tiểu Thuần, dường như vẫn tồn tại mâu thuẫn. Thỉnh thoảng trên hội nghị thường kỳ, Bạch Tiểu Thuần không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện, phong ba bão táp giữa hai người, khiến cho trong lòng những cường giả Bán Thần đó đều điên cuồng run rẩy. Bọn họ rất sợ hai người thật sự không khống chế được sẽ đánh nhau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1659: Ngươi Muốn Cái Gì (2)

Cho đến mấy tháng sau, khi đại tôn Tử Lan Châu ban đầu, vị thân thể kia mặc dù thấp bé, nhưng tu vi lại là cường giả Bán Thần kia, mang theo ủy khuất, mang theo phiền muộn, còn có tâm tình giận dữ, tìm đến Linh Cửu Thiên Tôn. Thời điểm hắn chào từ giữa, ở dưới sự hỏi thăm của Linh Cửu Thiên Tôn, hắn cũng nói ra một vị cường giả Bán Thần là Tư Đồ, ở dưới sự an bài của Bạch Tiểu Thuần, ở mấy tháng trước trở thành phó tôn Tử Lan Châu.

Mà người này thủ đoạn độc ác, lại còn giảo hoạt đa đoan. Dường như hắn các loại âm mưu quỷ kế có không dùng hết. Chỉ ở trong vòng ba tháng, kẻ đó lại khiến cho vị đại tôn là hắn, không nói bị chúng bạn xa lánh, nhưng cũng không chênh lệch là bao nhiêu. Đối với Tư Đồ này, thậm chí từ trong lòng hắn cũng phát sinh sự sợ hãi. Hắn thà rằng chào từ giã, cũng không nguyện ý sẽ ở lại Tử Lan Châu nữa.

Nghe được lời vị Bán Thần trước mắt này nói, hơi thở của Linh Cửu Thiên Tôn có chút dồn dập. Chuyện này hình như trở thành một kíp nổ nổ tung tất cả. Sau khi Linh Cửu Thiên Tôn nhẫn nhịn vài lần, lần này lại không có cách nào nhẫn nhịn xuống được nữa. Toàn thân hắn lập tức lại bạo phát.

- Thật to gan!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi khinh người quá đáng!

Hắn không chậm trễ chút nào, trực tiếp dựa vào thân phận của mình, hạ lệnh khiến cho hai người Cự Quỷ Vương cùng với Đại Thiên Sư này, mang theo quân đoàn dưới quyền chỗ châu của từng người, ngay lập tức

phát binh tới bắc bộ Tiên Vực, khiến cho bọn họ đi khai chiến. Thậm chí trong phong lệnh còn đưa ra, nếu bọn họ không đánh hạ được một châu, như vậy thì cũng sẽ bị bắt về hỏi tội!

Tin tức này vừa ra, thành Kinh Châu giống như muốn nổ tung. Trong lòng tất cả Bán Thần đều lo sợ. Bọn họ lập tức lại ý thức được, hai đại Thiên Tôn tất nhiên phải xảy ra vấn đề!

- Không tốt, hai người bọn họ xảy ra chuyện lớn!

- Trời ạ, Thánh Hoàng Triều ta có quy định, giữa các Thiên Tôn không thể ở bên trong lãnh thổ giao đấu...

Ở thời điểm Tiên Vực thứ hai này chấn động, đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng chợt ngẩng đầu. Sau khi nghe nói về chuyện này, ánh mắt của hắn thoáng lóe lên, lập tức lại lộ ra cơn giận ngập trời. Hắn từ nơi bế quan, chợt lao ra. Tu vi Thiên Tôn kinh thiên bạo phát, khuếch tán ra toàn thành. Sau đó, hắn hung hăng đánh về phía chỗ ở của Linh Cửu Thiên Tôn!

- Linh Cửu lão tặc, ngươi khinh người quá đáng!

Ở trong chớp mắt khi thần thức của Bạch Tiểu Thuần trấn áp qua, một thần thức với khí thế còn muốn kinh thiên hơn so với lực lượng của Bạch Tiểu Thuần, mạnh mẽ phản kích đi ra, vô hình va chạm, hình thành vụ nổ lớn, lại trực tiếp ầm ầm ầm nổ tung bên tai vô số tu sĩ ở thành Kinh Châu!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Ở dưới các loại mâu thuẫn, hai người giống như hoàn toàn xé rách mặt. Ở bên trong thành Kinh Châu này, hai người trực tiếp lại nhanh chóng tới gần nhau, ầm ầm ra tay. Trong những tiếng động ầm ầm ầm, thiên lôi càng thêm rít gào, cát bay đá chạy ở trong trời đất tối tăm, gió xé mây nứt. Đối với mọi người ở thành Kinh Châu mà nói, giờ phút này, giống như ngày diệt vong hạ xuống, tâm thần điên cuồng run rẩy!

Cũng may hai người hình như vẫn còn có thể kìm chế. Sau khi bạo phát gần như là phát tiết này, giữa hai bên lại có phần thu lại, tan rã trong không vui. Chỉ là xung đột giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn mặc dù tuyên bố kết thúc một giai đoạn, nhưng đối với thành Kinh Châu mà nói, khủng hoảng mới chỉ là bắt đầu.

Bọn họ càng hiểu rõ một cách sâu sắc, nếu Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu lại khai chiến, có chút khống chế không tốt, sẽ đưa tới rung chuyển to lớn. Đó đúng là một trận tai họa lớn.

Đồng thời, chuyện liên quan tới việc Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn ra tay giao phong, cũng lập tức bị Thánh Hoàng thông qua các loại phương thức biết được. Thánh Hoàng Thành đều chấn động trước chuyện như vậy.

Dù sao giữa các Thiên Tôn bị cấm ra tay đối với nhau. Càng không cần phải nói là ra tay ở bên trong lãnh thổ của mình. Nếu như không tiến hành khống chế, lại gây ra nguy hại rất lớn.

Cũng chính là vào lúc này, tấu chương của Bạch Tiểu Thuần, còn có tấu chương của Linh Cửu Thiên Tôn, gần như đồng thời truyền vào đến chỗ của Thánh Hoàng. Cuối cùng cũng không biết tấu chương của Linh Cửu Thiên Tôn viết như thế nào, cũng không biết hắn là âm thầm thao tác thế nào. Nói chung mấy ngày sau... Thánh Hoàng hạ chỉ!

- Sắc phong Thông Thiên Vương làm vương của bắc bộ Tiên Vực thứ hai, đảm nhiệm giới chủ tiên tôn, thống lĩnh năm châu bắc bộ. Cần phải khôi phục bắc bộ. Ngay lập tức xuất phát!"

Tin tức này vừa ra, tất cả những người Thánh Hoàng Triều nghe nói, đều mở to mắt. Không phải vì Bạch Tiểu Thuần nhận được phong ban thưởng quá lớn. Mà là... bắc bộ Tiên Vực thứ hai, tổng cộng lại là năm châu. Bạch Tiểu Thuần tuy được sắc phong là vương của bắc bộ, nhưng lại hoàn toàn không có một chút lãnh thổ nào!

Càng không cần phải nói, sứ mạng của hắn là khôi phục bắc bộ. Chuyện này khiến cho quá nhiều người khó hiểu. Đồng thời, bọn họ đều lắc đầu cảm thán. Bọn họ biết Bạch Tiểu Thuần ở bên trong Thánh Hoàng Triều, không được người yêu thích, nhận phải sự xa lánh cực lớn.

Khi tin tức kia truyền vào thành Kinh Châu, thậm chí Tiên Vực thứ hai, người có ý nghĩ cùng loại càng nhiều. Duy nhất chỉ có hai người Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư, hiển nhiên đã từng nói chuyện qua. Sau khi nghe được tin tức này, trong mắt bọn họ đều lộ ra sự kích động.

- Cuối cùng chờ đợi được cái danh nghĩa này!

Đồng thời phấn chấn, còn có Bạch Tiểu Thuần ở thành Kinh Châu. Người ở bên ngoài nhìn thấy danh nghĩa này không có tác dụng gì. Nhưng đối với hắn mà nói, nó lại có giá trị quá lớn. Không phải lúc này đây có thể giải phóng hắn khỏi chức vụ ở thành Kinh Châu này ra ngoài, còn có lợi ích quyền tự chủ mãnh liệt. Đây cũng chính là đề nghị của Đại Thiên Sư!

So với ở Tiên Vực thứ hai này cùng Linh Cửu Thiên Tôn tranh đoạt, vô hình tiêu hao, ngăn cản lẫn nhau, còn không bằng bắt đầu từ con số không, ở bắc bộ nơi không được mọi người xem trọng, khai cương phá thổ. Kể từ đó, mới có thể chân chính đứng vững!

Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thức được đề nghị này rất tốt. Cho nên ngày Linh Cửu Thiên Tôn đến, hỏi hắn nghĩ muốn cái gì, hắn ở trong truyền âm, lại rõ ràng nói cho Linh Cửu Thiên Tôn biết, hắn muốn, chính là bắc bộ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1660: Giới Chủ Bắc Bộ

Điều này đối với Linh Cửu Thiên Tôn mà nói, không có chút tổn thất nào lại tống cổ được Bạch Tiểu Thuần đi. Đối với tranh đấu cùng Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng thật sự cảm giác mệt mỏi.

Vì vậy hai bên ăn nhịp với nhau, mới có một tuồng kịch hai người liên thủ diễn phía sau đó, mục đích chính là muốn đạt được điều hai người mong muốn. Hiện tại có thể thấy, ở trên chuyện này, Linh Cửu Thiên Tôn thực sự ra lực mạnh. Nếu không, chuyện này không có khả năng đã được thông qua nhanh như vậy. Dù sao người thông minh không ít. Bạch Tiểu Thuần có ý nghĩ gì, Thánh Hoàng nhất định biết được. Sở dĩ hắn đồng ý, chỉ sợ cũng là vì chiều hướng phát triển mà thôi.

- Linh Cửu Thiên Tôn người này thật sự không tệ. Nếu hắn đã ra lực lớn như vậy, ta cũng nên nhanh chóng rời đi thôi.

Trong lúc cảm thán, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy nếu tiếp tục ở lại thành Kinh Châu, trước không nói phù hợp hay không phù hợp với kế hoạch của chính mình, chỉ là trong lòng hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Vì vậy, sau khi Bạch Tiểu Thuần nhận được pháp chỉ của Thánh Hoàng, mới rạng sáng ngày hôm sau, hắn liền rời khỏi thành Kinh Châu, không có mang theo bất kỳ kẻ nào, cũng không có từ biệt ai. Thời điểm sáng sớm, lúc mặt trời vừa mới ló rạng, Bạch Tiểu Thuần hóa thành một đạo cầu vồng, phá không rời đi.

Lao thẳng đến phương bắc!

Khi đến gần Tử Lan Châu ở phương bắc, nơi đó lúc này đã có không ít tu sĩ tập trung. Phân nửa trong đó đến từ bản thân Tử Lan Châu. Một nửa kia lại là tu sĩ của Thần La Châu.

Chính là Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư trước đó nhận lệnh tập hợp thế lực trong châu của mình, ở đây chỉnh đốn, chờ đợi Bạch Tiểu Thuần đến.

Trên thực tế đây cũng là một hành động Linh Cửu Thiên Tôn muốn cùng Bạch Tiểu Thuần hóa giải ân oán, cũng chính là vì mệnh lệnh của hắn trước đó, khiến cho ban đầu dự định âm thầm tập trung thế lực của Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư, có thể quang minh chính đại dẫn người, tập kết ở nơi đây.

Phóng tầm mắt nhìn lại, số lượng tu sĩ ở đây vượt quá năm vạn. Bên trong tuy chỉ có hai vị Bán Thần Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư, nhưng Thiên Nhân lại không ít. Còn có một vài người của thế giới Thông Thiên giờ phút này từ dưới từng tầng phong tỏa ở khắp nơi, tới đây tìm nơi nương tựa. Số lượng mặc dù không nhiều lắm, nhưng bất kỳ một người nào, đối với Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư mà nói, đều cực kỳ quý giá.

MÀ bọn họ chờ đợi, cũng không có duy trì quá lâu. Theo trên bầu trời thay đổi bất ngờ, dưới tiếng nổ lớn, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần đã phá không lao tới. Thời điểm đứng ở trên trời cao, theo tu vi Thiên Tôn của hắn tản ra, tất cả tu sĩ phía dưới, bất kể là thuộc về thế giới Thông Thiên vẫn Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đều cảm thấy tâm thần chấn động, cung kính vô cùng.

- Đại Thiên Sư, ngươi chuẩn bị hoàn tất chưa?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua mọi người, cuối cùng nhìn về phía Đại Thiên Sư. Trong khoảng thời gian này, Đại Thiên Sư mặc dù không ở thành Kinh Châu, nhưng hắn cùng với Cự Quỷ Vương, và Bạch Tiểu Thuần đã không ít lần liên lạc. Ba người cũng đã sớm định ra một loạt kế

hoạch. Lúc này chuyện trước mặt bọn họ, chính là phải ngay lập tức nắm bắt được một châu!

- Bẩm đại nhân, tất cả đã hoàn thành. Vân Hải Châu ở bắc bộ này, chúng ta nắm chắc có thể đánh hạ nó. Chỉ có điều cần đại nhân kéo dài phản kích đến từ Quỷ Mẫu Thiên Tôn. Chỉ cần có thời gian một tháng, lão phu liền có thể khống chế Vân Hải Châu!

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn Đại Thiên Sư thật sâu, lại nhìn một chút vẻ mặt đầy ý chí chiến đấu của Cự Quỷ Vương. Sau đó hắn gật đầu, không nhiều lời, thân thể thoáng một cái, trực tiếp lại bước vào khu vực bắc bộ, trong nháy mắt đi xa.

Gần như đồng thời trong lúc thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất, Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương phát động quân đoàn dưới quyền. Rất nhanh, ở trong tiếng sấm vang vọng, bụi bặm tung bay, mấy vạn đại quân ở dưới sự hướng dẫn của hai người, lập tức phát động, lao thẳng đến Vân Hải Châu ở bắc bộ giáp giới cùng Tử Lan Châu...

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần ở trong khu vực bắc bộ này, ở trong phạm vi Vân Hải Châu, lựa chọn một chỗ ngọn núi cao vút, ngồi xuống khoanh chân, nhắm mắt ngồi tĩnh tọa. Hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng vào giờ phút này lại có tu vi Thiên Tôn cuồn cuộn bạo phát ngập trời, bao phủ thiên địa. Đồng thời, cũng giống như lửa trùng thiên trong đêm tối, ở khoảng cách rất xa, vẫn có thể bị người khác cảm nhận rõ ràng.

Khí thế kia quật khởi, lập tức lại chấn áp tất cả đám người đại tôn Vân Hải Châu. Mỗi một người đều hít sâu kinh hãi. Đồng thời, khi Bạch Tiểu Thuần ở đây phát ra sóng dao động của Thiên Tôn, đại quân tu sĩ Tà Hoàng Triều những châu khác hiện tại đang định tiến vào Vân Hải Châu cứu viện, đều bị chấn áp!

Điều này khiến cho những tu sĩ của Tà Hoàng Triều, rốt cuộc không thể không dừng lại, không dám tới gần nữa.

Thiên Tôn trấn thủ, cho dù là Bán Thần, cũng chỉ có thể cúi đầu. Có thể cùng Thiên Tôn đối kháng, chỉ có Thiên Tôn!

- Bạch Tiểu Thuần!

Ở trong đại quân tu sĩ cứu viện này, thời điểm tất cả dừng lại, một tiếng nói mang theo sự âm u lạnh lẽo, bỗng nhiên ở vang vọng bên trong thiên địa này. Theo trong lòng mọi người Tà Hoàng Triều phấn chấn, chỉ thấy ở trên bầu trời cao phía xa, một bóng người màu đỏ, phá vỡ hư vô, trực tiếp lại bước vào trong phạm vi Vân Hải Châu, lao thẳng đến... ở trên ngọn núi, nơi Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân.

Bóng người màu đỏ này là một nữ tử, mặc trường bào màu đỏ, thoạt nhìn xinh đẹp động lòng người, nổi bật vô cùng, dung nhan tuyệt mỹ. Nhưng hôm nay nàng lại mang theo sát khí. Nhất là bên trong hai tròng mắt của nàng có ánh sáng u ám, khiến cho sát khí này giống như hình thành sương mù quỷ dị, ở bốn phía xung quanh nàng, thình lình huyễn hóa ra từng mặt quỷ cực lớn. Còn ở dưới chân nàng, chiến thuyền rắn mối bỗng nhiên từ bên trong hư vô trực tiếp huyễn hóa ra!

Thiên Tôn Công Tôn Uyển Nhi!

Tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh. Phạm vi sương mù quỷ dị ở bốn phía xung quanh càng lớn hơn nữa, ùn ùn kéo đến. Khí thế của bản thân nàng cũng không ngừng quật khởi, chiếm một nửa bầu trời, trực tiếp lại nghiền ép về phía Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Nếu như có khả năng, hắn cũng không muốn cùng Công Tôn Uyển Nhi giao đấu. Thật ra đối với Vân Hải Châu này, hắn nhất định phải có được. Đây chính căn cứ địa của hắn. Lúc này Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, tay phải đột nhiên giơ lên, chộp vào trong hư không một cái. Nhất thời một đạo ánh sáng màu xanh lam kinh thiên động địa khuếch tán ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1661: Quan Hệ Không Thể Nói Rõ Ràng. (1)

Đại kiếm bắc mạch, từ trong không trung biến ảo, trực tiếp lại xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, bị hắn nắm ở trong tay. Thân thể hắn còn từ trên ngọn núi đứng lên, một kiếm chém xuống!

Tiếng sấm nhất thời vang lên, khiến cho thiên địa run rẩy. Chỉ thấy toàn thế giới hình như ở trong một chớp mắt này, đều biến thành một màu xanh lam. Dưới tu vi của Thiên Tôn, thể hiện ra bắc mạch thế giới chi bảo. có thể nói là uy lực của nó bị Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn phát huy ra. Thời điểm khi hắn còn là Bán Thần, không thể nào so sánh được với lúc này. Chỉ là một kiếm, lại giống như muốn khai thiên lập địa. Ánh sáng màu xanh lam này dời núi lấp biển, trực tiếp nhấn chìm tất cả sương mù quỷ dị ở bốn phía xung quanh Công Tôn Uyển Nhi. Còn có kiếm khí vô tận, ở bên trong thế giới bạo phát ra vô cùng vô tận, hình thành một vụ lớn nổ, trực tiếp khiến cho mặt đất run rẩy lên xuống mãnh liệt.

Rất nhanh, một khe nứt cực lớn, giống như trời cùng đất ở dưới một kiếm này vỡ nát ra, xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi!

- Đường này, không thông!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, tay trái vung lên, hất tay áo, đưa ra sau người, hờ hững mở miệng. Hắn cảm thấy những lời này của mình, phối hợp với tạo hình thời khắc này, đặc biệt khí phách. Lúc này hắn không nhịn được đi quan sát biểu tình của Công Tôn Uyển Nhi sau khi nghe được câu nói này...

Sau khi tiếng nổ lớn vang lên. Những khe nứt trên mặt đất tràn qua nơi nào, mặt đất nơi đó chợt tách ra. Còn có một chỗ dãy núi ở dưới khe nứt này lan tới, ở trong tiếng động ngập trời này, cũng trực tiếp bị chia ra thành hai nửa.

Chẳng những là mặt đất như vậy, trời cao cửu thiên cũng như vậy. Ở dưới không trung nơi này không ngừng vặn vẹo, giống như có từng vết nứt không ngừng xuất hiện rồi khép lại, vòng đi vòng lại. Đồng thời, trong khe rãnh do trời cùng đất hình thành, ánh sáng màu xanh nhạt lập lòe. Từ phía xa nhìn lại, giống như có một màn ánh sáng màu xanh lam trải dài vô tận, dựng đứng ở giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi!

Ở phía sau Công Tôn Uyển Nhi, những tu sĩ Tà Hoàng Triều vốn muốn tiến vào Vân Hải Châu, lúc này đều mở miệng hít sâu một hơi. Sắc mặt mỗi người không ngừng biến hóa. Bọn họ đồng thời lui về phía sau. Mất một Vân Hải Châu chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng nếu như bị mất đi tính mạng, đó mới là chuyện lớn.

Trên thực tế, nếu thật sự muốn đi vào Vân Hải Châu, vẫn có những biện pháp khác. Dù sao nơi đây chỉ là một trong những lối vào mà thôi. Vòng một vòng, cũng không phải là không thể tiến vào Vân Hải Châu.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Tôn, thái độ của hắn đã biểu lộ ra sự quyết tâm. Cho dù bọn họ có từ những khu vực khác tiến vào Vân Hải Châu, nhưng kết cục... vẫn là như vậy.

Trừ phi là, Quỷ Mẫu Thiên Tôn ở đây có thể kéo dài thời gian ngăn cản Bạch Tiểu Thuần. Nhờ đó, mọi người liền có thể một lần hành động đi về phía trước, tiêu diệt đám người Đại Thiên Sư xâm nhập Vân Hải Châu.

Nhưng hôm nay, mọi người thấy màn ánh sáng màu xanh lam trước mặt Bạch Tiểu Thuần, nhất là đối với thanh đại kiếm trong tay Bạch Tiểu Thuần kia, càng thêm kinh hãi. Hôm nay Tiên Vực của Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Tôn thứ mười một, danh tiếng cực lớn. Dĩ

nhiên không có người nào không biết tới hắn. Bởi vậy thế giới bắc mạch này của hắn tự nhiên cũng vì vậy mà được mọi người quan tâm.

- Đây là thanh... Thế giới chi bảo!

- Nghe nói là sử dụng một khối đại lục bên trong thế giới Thông Thiên chế luyện thành...

- Trong các Thiên Tôn, cũng không phải mỗi một người đều có thế giới chi bảo. Thông Thiên Vương này có bảo này ở trong tay, chiến lực của hắn có thể tăng thêm chí ít ba phần!

Thời điểm mọi người ở nơi này đều đang kinh hãi, Công Tôn Uyển Nhi đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Bỗng nhiên nàng mỉm cười. Nụ cười này mang theo sự yếu ớt. Trong mắt nàng còn có ánh sáng kỳ lạ. Tay ngọc giơ lên, nhẹ nhàng vung khẽ. Nhất thời bốn phía tám phương, xung quanh lập tức liền có quỷ khí dày đặc, khuếch tán ra.

- Vừa lúc, ta cũng muốn xem thử một chút, tiểu ca ca ngươi sau khi thăng cấp Thiên Tôn, rốt cuộc... mạnh mẽ hơn so với trước đây bao nhiêu!

Tiếng cười của Công Tôn Uyển Nhi vừa truyền ra, rốt cuộc trực tiếp từ trên chiến thuyền một bước đi ra. Toàn thân nàng mặc trường bào màu đỏ. Một mái tóc đen tung bay, khiến cho toàn thân nàng thoạt nhìn, kinh diễm tuyệt luân. Đồng thời, cũng có một loại kinh hãi nói không nên lời. Nhất là khi nàng liếm môi một cái, động tác này lập tức khiến trí nhớ Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến chuyện trước kia.

Cùng lúc đó, Công Tôn Uyển Nhi đi ra, tay phải bấm quyết, chỉ một cái về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời trong thiên địa bốn phía xung quanh có tiếng nổ lớn. Sương mù từ trong mặt đất bay lên không trung. Bên trong sương mù này có tiếng rít gào la hét. Trong nháy mắt, từng cái quỷ thủ cực lớn lại vươn ra, chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, Công Tôn Uyển Nhi bấm quyết càng nhanh hơn. Nàng chợt mở miệng. Từ trong miệng nàng truyền ra một âm thanh thê lương. Âm thanh này giống như quỷ khóc, lúc đang truyền ra, thiên địa vặn vẹo. Sóng âm mà người ngoài không nghe được không tiếng động, từ bốn phía tám phương xung quanh nơi này lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Còn chưa kết thúc, Công Tôn Uyển Nhi vung tay phải lên. Rốt cuộc vào giờ phút này, tay phải của nàng được kéo dài tới vô hạn, biến thành một quỷ trảo, chớp mắt chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tất cả những điều này nói ra thì thong thả, nhưng trên thực tế đều phát sinh chỉ trong phút chốc. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động. Đại kiếm trong tay lại chém ra một cái. Trong bốn phương tám phương có tiếng nổ vang.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần bước lên trước một bước, tay trái nắm chặt lại. Bất Diệt Đế Quyền trực tiếp hạ xuống.

Trong tiếng nổ lớn, một vòng xoáy cực lớn bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp đánh ra, quét ngang tám phương, xé rách sương mù quỷ dị. Đồng thời, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại bạo phát. Hám Sơn Chàng được phát động, khiến cho thân thể hắn giống như một ngọn núi lớn, thoáng cái phá không, xuất hiện ở trước mặt Công Tôn Uyển Nhi. Đại kiếm trong tay hắn chợt quét ngang ra.

Tiếng cười của Công Tôn Uyển Nhi vẫn còn vang vọng. Chợt nàng mở cái miệng ra. Nàng lại có thể không có né tránh. Miệng của nàng vô cùng quỷ dị. Trong chớp mắt khi nàng mở miệng ra, mở rộng vô hạn, lại giống như hình thành một hố đen, trực tiếp nuốt về phía Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1662: Quan Hệ Không Thể Nói Rõ Ràng. (2)

Mà ở trong quá trình này, Bạch Tiểu Thuần giật mình phát hiện, sức sống trong cơ thể mình lại có thể đang bị từ từ rút ra từng tia một, dũng mãnh tràn vào bên trong cái miệng lớn của Công Tôn Uyển Nhi. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần phải hít sâu một hơi.

- Công Tôn Uyển Nhi, ngươi thật sự tới.

Bạch Tiểu Thuần nói, Vân Lôi Nhân Tổ Biến bỗng nhiên triển khai.

Ầm ầm ầm.

Thân thể hắn trực tiếp hóa thành kích thước chừng trăm trượng, dựa vào sự bạo phát đột nhiên này, lực lượng thân thể triển khai dồi dào, mạnh mẽ phá vỡ lực hút từ cái miệng của Công Tôn Uyển Nhi, trực tiếp na di tránh đi.

Nhưng ngay trong chớp mắt khi hắn vừa tránh đi, Công Tôn Uyển Nhi lại cười duyên một tiếng.

- Ngươi cứ nói đi, tiểu ca ca.

Thời điểm giọng nàng vang vọng ở bốn phía xung quanh nơi này, tốc độ của thân thể nàng lại trực tiếp triển khai đến cực hạn. Hư vô vặn vẹo, căn bản không thể nào nhìn thấy rõ ràng. Nàng lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Tay trái của nàng còn giống như hóa thành hư ảo, giống như do sương mù tối tăm tạo thành. Sương mù này tản ra ngoài giống như đâm ra rất nhiều cái gai, còn hóa thành độc xà, phun lưỡi, lao về phía ngực của Bạch Tiểu Thuần, muốn cắn xé.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Thân thể hắn lại lui về phía sau. Hắn nhìn ra được lúc này Công Tôn Uyển Nhi thật sự có sát cơ. Hắn nhất thời cảmn thấy đau đầu. Mặc dù lần này Bạch Tiểu Thuần muốn thu được Vân Hải Châu, nhưng lại cũng không muốn cùng Công Tôn Uyển Nhi thật sự trở mặt. Theo Bạch Tiểu Thuần thấy, nắm bắt được một châu, không tính là gì cả. Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều này, bao nhiêu năm rồi, ở khu vực bắc bộ này, không phải là đánh nhau trong thời gian dài như vậy sao?

- Công Tôn Uyển Nhi, đây là ngươi ép ta!

Lúc này mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi nghiêm túc, Bạch Tiểu Thuần lui về phía sau. Bỗng nhiên tay phải hắn bấm quyết. Nhất thời một lực lượng thời không nghịch chuyển, dường như từ trên người Bạch Tiểu Thuần khuếch tán ra. Đất cát ở xung quanh hắn giống như thời gian lui lại, xuất hiện sự thay đổi quỷ dị vô cùng.

Cùng lúc đó, tay phải hắn bỗng nhiên chỉ một cái về phía Công Tôn Uyển Nhi, trong miệng thốt ra năm chữ!

- Luân Hồi Quá Khứ Kinh!

- Đáng chết!

Sắc mặt Công Tôn Uyển Nhi lần đầu biến hóa. Trên thực tế nàng kiêng kỵ nhất, không phải là thế giới bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần, mà là đạo thần thông này!

Thế giới bắc mạch, nàng vẫn có biện pháp đối đầu một chút. Nhưng thần thông huyền diệu có liên quan cùng thời gian này, nàng căn bản là không có cách nào chống đỡ. Cho nên trước đó, nàng mới giành xuất thủ trước, chính là không để cho Bạch Tiểu Thuần có cơ hội thi triển đạo pháp này.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần trưởng thành, khiến cho nàng cũng kinh hãi không thôi. Trong thời gian ngắn ngủi, hắn lại có thể tiến đến gần Thiên

Tôn sơ kỳ đỉnh phong. Lúc này thân thể nàng trong chớp mắt lui về phía sau. Nàng muốn tránh né. Nhưng nàng vẫn là không biết nhiều đối với đạo pháp thần thông này của Bạch Tiểu Thuần. Nàng không biết đạo pháp này có liên quan đến thời không. Một khi đã thi triển ra, làm sao có thể dễ dàng trốn thoát được!

Trong phút chốc, theo ngón tay Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, nhất thời ở bốn phía xung quanh Công Tôn Uyển Nhi lập tức lại xuất hiện vô số phù văn. Những phù văn này có ánh sáng tối tăm dao động lên xuống. Đồng thời, thân thể Công Tôn Uyển Nhi run rẩy. Vào giờ phút này, trong mắt nàng xuất hiện sự mơ hồ!

Hình như ký ức của nàng đang bị trong u minh rút ra, hóa thành phù văn. Những phù văn này đang không ngừng lập lòe, cũng gần hình thành đạo pháp thần thông nào đó nói không rõ được.

Mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi bị phù văn phong tỏa, mắt lộ ra vẻ mê man, Bạch Tiểu Thuần cũng không nguyện ý thật sự ra tay đả thương người, lưu lại mầm tai hoạ cho sau này. Đồng thời, cũng sẽ chặt đứt giao tình giữa hai người. Lúc này hắn chỉ có thể hung hăng cắn răng một cái.

- Xem ra chỉ có sử dụng một chiêu kia!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, cũng không quản nơi đây có nhiều người đều đang xem chừng. Thân thể hắn thoáng một cái, tốc độ bạo phát, trực tiếp lại xuất hiện ở bên cạnh người của Công Tôn Uyển Nhi. Hắn giơ tay phải lên, ở trước mặt những tu sĩ Tà Hoàng Triều đang trợn trừng mắt, hắn trực tiếp lại xuống tay, vỗ vào trên mông của Công Tôn Uyển Nhi.

Bốp.

Một tiếng động vang lên.

Âm thanh này đặc biệt thanh thúy, truyền khắp bốn phía xung quanh, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, đều lập tức mở to mắt,

trong đầu trống rỗng, hoàn toàn bối rối.

- Bạch Tiểu Thuần!

Thân thể Công Tôn Uyển Nhi run lên, trong mắt mê man lộ ra sự giãy dụa kịch liệt, phát ra âm thanh thê lương. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần kinh hoàng, vội vàng lại một cái tát đánh xuống. Nhất thời thân thể Công Tôn Uyển Nhi run rẩy mãnh liệt hơn.

- Đưa Vân Hải Châu cho ta được chưa?

Bạch Tiểu Thuần cố nén sự kinh hãi, trừng mắt gầm khẽ.

- Ngươi... Vô sỉ...

Lời Công Tôn Uyển Nhi mới nói ra, Bạch Tiểu Thuần lại một cái tát đánh xuống. Từng cảnh tượng như vậy diễn ra, khiến cho những tu sĩ của Tà Hoàng Triều đó đều sợ ngây người.

Mê man trong mắt Công Tôn Uyển Nhi hóa thành mê ly. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, vội vàng lại tính vỗ xuống. Nhưng vào lúc này, đột nhiên cũng không biết Công Tôn Uyển Nhi thi triển thuật pháp gì, trong cơ thể nàng rốt cuộc ầm một tiếng, bạo phát ra sương mù màu đen ngập trời. Sương mù này hình thành trùng kích, trực tiếp lại đẩy Bạch Tiểu Thuần ra. Bản thân nàng liền rút lui vào bên trong. Trong chớp mắt nàng đã bị sương mù bao phủ, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi chờ đấy cho ta!

Bên trong sương mù, truyền ra âm thanh giận dữ của Công Tôn Uyển Nhi, nhưng nàng hình như không dám tới gần. Lúc này sương mù cuốn ngược, lao thẳng đến phía xa.

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, vội vàng ho một tiếng nhìn những tu sĩ Tà Hoàng Triều đang bị chấn động tới ngây người. Hắn trợn trừng mắt một cái.

Sau đó, Bạch Tiểu Thuần một lần nữa trở lại trên ngọn núi, ngồi xuống khoanh chân, thần sắc nghiêm nghị, bày ra phong thái bộ dạng ngạo nghễ, cố ý khiến mình thoạt nhìn lạnh lùng hơn một chút.

Mọi người của Tà Hoàng Triều đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc hồi lâu. Mỗi người đều lộ ra thần sắc cổ quái. Tất cả đều lui ra phía sau. Bọn họ thật sự không lùi không được. Quỷ Mẫu Thiên Tôn đều đã đi. Bọn họ ở lại chỗ này thì có ích lợi gì. Huống gì... Bọn họ mơ hồ nhìn ra, giữa vị trước mắt này cùng Quỷ Mẫu Thiên Tôn, hình như có chút... quan hệ nói không rõ ràng được...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1663: Cánh Cửa Tùy Ý (1)

- Trước đó, thời điểm ta nghe nói, Quỷ Mẫu Thiên Tôn bị Bạch Tiểu Thuần này bắt đi, hình như phát sinh chuyện không thể miêu tả... Hiện tại xem ra, là sự thật!

- Trời ạ, nếu thật sự là như vậy, Bạch Tiểu Thuần này cũng quá cường hãn đi!

- Ta xem ra, tám chín phần mười là đúng. Nếu không, Quỷ Mẫu Thiên Tôn vì sao phải chủ động rời khỏi Tà Hoàng Thành, lựa chọn tới nơi đây trấn thủ...

Thời điểm mọi người của Tà Hoàng Triều này rời đi, đều lộ ra thần sắc quỷ dị truyền âm với nhau, bắt đầu bàn luận...

Không quan tâm mọi người suy đoán như thế nào, truyền âm như thế nào. Theo bọn họ rời đi, Vân Hải Châu này thật sự giống như bị phong ấn vậy, lại không có người của những châu khác tới cứu viện nữa. Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đánh một trận, cũng chấn áp đại quân tu sĩ vốn tồn tại ở bên trong Vân Hải Châu.

Kể từ đó, ở dưới tình huống ý chí chiến đấu hoàn toàn không có, Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương chỉ là có chút phát động công kích, lại giống như bẻ gãy nghiền nát tất cả, trực tiếp giành được thắng lợi. Vị Bán Thần Tà Hoàng Triều ở Vân Hải Châu kia còn đơn giản dẫn người vội vàng rời đi, giống như cũng không lo lắng Bạch Tiểu Thuần sẽ ngăn cản. Dù sao giữa hai đại hoàng triều, chuyện như vậy quá mức bình thường.

Lại như vậy, ban đầu Đại Thiên Sư cần thời gian một tháng mới có thể khống chế cục diện, trên thực tế... tổng cộng gộp chung vào một chỗ, cũng không tới vài ngày, đã thành công chiếm đượ Vân Hải Châu.

Khi Bạch Tiểu Thuần đi tới trung tâm Vân Hải Châu, Vân Hải Thành, hắn thấy được Cự Quỷ Vương phấn chấn vô cùng, còn có Đại Thiên Sư sợ rằng muốn đi kìm chế, nhưng thần thái trong con mắt vẫn lộ ra sự kích động trong lòng.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất hưng phấn. Bởi vì chính xác mà nói, ở đây mới chân chân chính chính xem như là căn cứ địa thuộc về bọn họ. Sẽ không có ai tới cướp đoạt. Dù sao tất cả Thánh Hoàng Triều vẫn phải nói tới một ít quy củ. Bạch Tiểu Thuần đường đường chính chính mình đánh xuống địa bàn. Người khác muốn động tới, cũng cần phải cân nhắc một chút.

- Tuy vẫn chịu sự quản lý ở Thánh Hoàng Triều, nhưng hôm nay cũng không tính là ăn nhờ ở đậu!

Cự Quỷ Vương hít một hơi thật sâu, nhìn thành trì ở bốn phía xung quanh. Nội tâm của hắn không có cách nào bình tĩnh được. Sau khi đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng nhiều năm như vậy, chỉ có lúc này, hắn mới chính thức có một loại cảm giác cắm rễ.

- Chỉ có trở thành cường giả, mới có thể có lựa chọn vận mạng tư cách, nếu không có đại nhân tu vi đột phá, này Vân Hải Châu... Cũng cũng không chúng ta có thể nhúng chàm!" Đại Thiên Sư chậm rãi mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần gật đầu. Hắn hiểu rõ, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, chỉ có trở thành cường giả, mới có thể tính là thật sự đứng vững. Nếu không, cũng chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Nếu hắn cũng phải như vậy, lại càng không cần phải nói tới những người khác trong thế giới Thông Thiên.

- Tu vi mới là quan trọng nhất!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Lần lượt xảy ra các chuyện, khiến cho hắn ý thức được bản thân mình cường hãn, mới là căn bản để lập thân.

Cho dù tu luyện lại khô khan, lại mệt mỏi hơn nữa, nhưng từng cảnh tượng đi qua trong trí nhớ, đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trên phương diện tu luyện, đều ném rơi tất cả lười biếng. Vân Hải Châu giờ phút này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thấy mình không thích hợp đi quản lý. Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương lại là thí sinh tốt nhất.

Vì vậy hắn không chút do dự, giao chuyện này cho hai người. Sau đó, ở bên trong Vân Hải Châu này, lại một lần nữa bắt đầu bế quan. Hắn chuẩn bị thử xem một chút, hút đi tất cả khí tức còn lại rất ít ỏi ở bên trong lệnh bài của quạt tàn này. Sau đó, xem lệnh bài kia có có biến hóa gì khác hay không.

Thời gian trôi qua, ở trong thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang bế quan tu luyện, toàn bộ Vân Hải Châu có thể nói là biến chuyển từng ngày. Mỗi ngày đều đang biến hóa.

Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương ở trong sự trù tính cùng quản lý chung, còn có lên quy hoạch, phối hợp cực kỳ hoàn mỹ. Cùng lúc đó, theo Vân Hải Châu bị đoạt về, cùng với Bạch Tiểu Thuần trấn thủ, tin tức này không ngừng khuếch tán ra. Tu sĩ của thế giới Thông Thiên ở bên trong Tiên Vực thứ hai này, rốt cuộc lục tục có không ít người tới tìm nơi nương tựa.

Thời gian trước kia, Linh Cửu Thiên Tôn sẽ dự định ngăn cản. Nhưng sau khi trải qua mâu thuẫn cùng thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần, đối với chuyện này, hắn đơn giản là không tăng thêm áp chế. Hắn nhắm một con mắt mở một con mắt. Chỉ cần không phải vọt tới trong phạm vi lớn, phần nhỏ những kẻ tìm nơi nương tựa, hắn trực tiếp xem như không nhìn thấy.

MÀ Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương còn tiến hành thu xếp với những châu khác bất luận là của Tà Hoàng Triều vẫn Thánh Hoàng Triều

gần đó. Hai bên vốn cũng không có thù riêng. Từ rất lâu, duy trì một sự cân đối, chính là sự hướng tới trong lòng những tu sĩ bọn họ.

Nhất là có Bạch Tiểu Thuần trấn thủ nơi đây, khiến cho Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương ở trên phương diện phong thái, cũng đều có thể kiên cường hơn rất nhiều. Ngược lại ở thời điểm tiếp xúc cùng những châu khác ở bốn phía xung quanh, tư thái như vậy, lại thu được càng nhiều tôn trọng hơn.

Lại như vậy, ở bên trong Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều này, Vân Hải Châu biến hóa, càng ngày càng tăng. Tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù đang bế quan, nhưng thỉnh thoảng khi ra ngoài, hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt của bầu không khí. Theo người của thế giới Thông Thiên tăng lên, theo Vân Hải Châu dần dần náo nhiệt, loại cảm giác nhà này, khiến cho người của thế giới Thông Thiên có đôi khi sẽ hoảng hốt cho rằng mình còn đang ở trên đại lục Thông Thiên.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, ở đây nhìn như một mảnh sức sống bừng bừng, nhưng trên thực tế không phải là đặc biệt yên ổn. Trừ khi có một ngày, hắn có thể nắm giữ tư cách chống lại Tà Hoàng cùng với Thánh Hoàng, mới có thể phát động tất cả lực lượng, mới có thể thật sự đứng vững bước chân, mới có thể đi tìm... Tất cả người của thế giới Thông Thiên lưu lạc bên ngoài.

Những ý niệm này lại càng thêm kiên định. Bạch Tiểu Thuần liều lĩnh quyết tâm tu hành. Cuối cùng ở mấy tháng sau, khi tu vi của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn đứng vững ở Thiên Tôn sơ kỳ đỉnh phong, khí tức cổ quái trên lệnh bài quạt tàn đã bị hắn hoàn toàn hấp thu hầu như không còn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1664: Cánh Cửa Tùy Ý (2)

Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu lệnh bài này đã gần một năm. Lệnh bài của quạt tàn ngoại trừ khí tức cổ quái này ra, không có thu hoạch gì khác. Ở trong nháy mắt khi khí tức bên trong biến mất, rốt cuộc không cần Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu thế nào nữa, chỉ là thần thức của hắn dung nhập đi vào, trong đầu lại lập tức có tiếng nổ lớn dâng lên.

Theo sóng lớn trong đầu cuồn cuộn, thân thể Bạch Tiểu Thuần ở trong mật thất tĩnh tọa chợt chấn động mạnh. Nếu như có những người khác ở chỗ này, lúc này liếc mắt là có thể nhìn thấy được, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại có thể trở nên có chút trong suốt, giống như hư ảo, rất quỷ dị. Hết lần này tới lần khác, bản thân Bạch Tiểu Thuần lại giống như không phát hiện ra.

Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn chìm đắm ở hình ảnh bên trong đầu. Dường như ý thức của hắn đã rời khỏi thân thể. Chỗ ý thức hắn tồn tại thình lình là một mảnh hư vô tối đen. Chính xác mà nói, nơi này là tinh không!

Ở bên trong tinh không này, cái quạt tàn đã cách Tiên Vực của Vĩnh Hằng cực kỳ xa xôi, đang bay đi, tốc độ nhìn như thong thả. Nhưng trên thực tế nếu như so sánh về đường đi, tốc độ của nó cực nhanh, thậm chí vượt qua Hoàng giả Thái Cổ.

Đây là lần thứ hai Bạch Tiểu Thuần ở dưới tình huống như vậy, nhìn thấy được quạt tàn. Hắn nhìn quạt tàn này gần như ở ngay trước mắt, lại dường như ở cuối chân trời xa xôi. Trong lòng hắn có một loại cảm giác nói không ra lời. Hình như... Chỉ cần hắn nguyện ý, có thể trong nháy mắt liền tiến vào đến bên trong quạt tàn này!

Ở bên trong ý thức của Bạch Tiểu Thuần, cảm giác này càng lúc càng thêm mãnh liệt. Sau đó, tâm thần hắn bỗng nhiên thoáng động. Hắn tưởng tượng thân thể mình xuất hiện ở trên quạt tàn. Gần như ở trong chớp mắt khi ý niệm này dâng lên, thân thể Bạch Tiểu Thuần ở trong mật thất Tiên Vực của Vĩnh Hằng, rốt cuộc trong nháy mắt vặn vẹo, trực tiếp lại mơ hồ không rõ. Rất nhanh, thân thể hắn rốt cuộc lặng lẽ không một tiếng động, biến mất ở trong mật thất!

Hoàn toàn không gây ra sóng dao động nào. Thậm chí cho dù là có Hoàng giả Thái Cổ ở chỗ này, cũng rất khó phát hiện ra được Bạch Tiểu Thuần đã mất tích. Hình như hắn biến mất, giống như bị xóa đi!

Mà thời điểm xuất hiện lại... Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn bỗng nhiên phát hiện ra, hắn đã đứng ở... trên quảng trường của quạt tàn!

Tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh đều quen thuộc như vậy. Ở đây rõ ràng chính là vị trí tay nắm quạt trước đây hắn cùng với những người khác đã đến. Chỉ có điểm duy nhất khác biệt. Ban đầu bên cạnh hắn có không ít người. Mà bây giờ... Toàn bộ quạt tàn, cũng chỉ có một mình hắn!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Hắn nhanh chân đi tới vài bước, dọc theo quảng trường. Thời điểm hắn ngẩng đầu nhìn lên, hắn nhìn thấy được chính là một mảnh tinh không tối tăm...

- Ta lại có thể thật sự tới trên cây quạt này!

Nhịp tim của Bạch Tiểu Thuần lại đập nhanh hơn. Hắn có loại cảm giác không chân thật rất mãnh liệt. Hắn càng lo lắng, sau khi mình đi tới nơi này, sẽ không có cách nào trở lại Tiên Vực của Vĩnh Hằng được nữa.

Lo lắng này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vô cùng khẩn trương. Ở trong đầu hắn vội vàng tưởng tượng mình rời khỏi cây quạt, trở lại trong mật thất của Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Khi ý niệm này vừa dâng lên, Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại nhận thấy được, cái lệnh bài trong tay này giống như hóa thành một hố đen. Chớp mắt một cái, trước mắt của mình

lại là một mảnh hỗn loạn. Tới khi nhìn thấy rõ ràng... Bạch Tiểu Thuần vui mừng bất ngờ nhìn ra bốn phía xung quanh. Hắn tự nhiên đã trở lại bên trong mật thất!

- Lệnh bài này... Lại có thể là chìa khoá để cho ta tiến vào quạt tàn bất cứ lúc nào!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động. Hắn đứng lên ở trong mật thất đi tới lui vài vòng. Hắn trước sau không có cách nào bình tĩnh nổi. Hắn hiểu quá rõ chuyện này đại biểu cho ý nghĩa gì. Điều này đại biểu... tất cả pháp bảo tất cả tài nguyên bên trong quạt tàn,, còn có truyền thừa cuối cùng, tất nhiên đều thuộc về hắn!

Bởi vì, người xông qua ải, cũng chỉ có một mình hắn!

Chẳng qua là khi Bạch Tiểu Thuần lại muốn thử, muốn đi vào quạt tàn, hắn lại phát hiện hắn làm thế nào cũng không được. Cái chìa khoá này giống như đã phóng ra tất cả uy năng, không có cách nào hình thành loại truyền tống giống như na di này, khó có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần lại bước lên quạt tàn.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi, trong lòng chợt lo lắng.

- Không thể nào. Lẽ nào cũng chỉ có thể có một lần như vậy...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức lại lo được lo mất. Nếu như thật sự thật sự chỉ có một lần cơ hội, nhưng lại bị hắn làm cho lãng phí như thế, hắn sẽ hối hận muốn xanh cả ruột.

Lại như vậy, ở trong sự khẩn trương cùng chờ đợi của Bạch Tiểu Thuần, hắn cầm chìa khóa không ngừng dung nhập thần thức đi thử. Nhưng lại hoàn toàn không có một chút thu hoạch nào. Bất luận hắn qua kiểm tra xem xét thế nào, lệnh bài kia cũng bình thản không có gì lạ, không có chút phản ứng nào.

Dần dần vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần giống như đưa đám, trong lòng hối hận không thôi. Một ngày trôi qua. Khi mặt trời lại dâng lên, Bạch Tiểu Thuần vốn đã buông tha, nhưng lại không cam lòng. Sau khi lại thử một cái, hắn bỗng nhiên mừng rỡ.

Thì ra sau một ngày đi qua, lệnh bài kia lại có thể rốt cuộc lần nữa xuất hiện loại sóng dao động vặn vẹo giống như có thể na di toàn thân hắn đến trên cây quạt kia. Bạch Tiểu Thuần nhất thời ngừng thở. Nhưng lúc này đây hắn không hành động thiếu suy nghĩ nữa, mà là chậm rãi thu hồi thần thức, cầm lệnh bài bắt đầu nghiên cứu.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng nghiên cứu hiểu rõ lệnh bài kia. Hắn cầm lệnh bài trong tay. Mỗi ngày chỉ có một lần cơ hội lui tới cây quạt. Muốn có lần thứ hai, cũng chỉ có thể chờ tới ngày hôm sau.

Giống như là năng lực của bản thân lệnh bài kia không đủ, cần phải từ trong trời đất này, hấp thu chất dinh dưỡng nào đó Bạch Tiểu Thuần không cảm giác được, mới có thể ở vào ngày hôm sau, triển khai mở ra được.

- Một lần có chút không đủ.

Bạch Tiểu Thuần thở một hơi dài nhẹ nhõm, đè ép xuống kích động trong lòng. Hắn mím môi một cái, suy nghĩ xem có biện pháp nào, có thể tăng số lần lui tới cây quạt trong một ngày hay không. Điều đầu tiên hắn nghĩ đến, chính là luyện linh.

Vì vậy hắn lập tức lại thử tiến hành. Nhưng cho đến sau khi luyện linh lệnh bài kia nhiều lần, Bạch Tiểu Thuần thử xuống, phát hiện vẫn không có biến hóa. Lúc này hắn mới bất đắc dĩ bỏ qua ý niệm này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1665: Sinh Tử Đạo Nguyên

- Một lần thì một lần...

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Trong đầu hắn huyễn tưởng ra mình đã tiến vào bên trong cây quạt. Trong nháy mắt trước mắt hắn lại mơ hồ. Sau khi tất cả rõ ràng, thậm chí loại cảm giác truyền tống này cũng không có xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở trên quạt tàn!

Tinh không bên ngoài cây quạt vẫn tối đen một mảnh. Chỉ có bản thân cây quạt này tồn tại ánh sáng. Mặc dù không phải quá sáng ngời, nhưng vừa vặn vì là Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể mượn ánh sáng yếu trên cây quạt này ớt, thấy rõ tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh.

Bạch Tiểu Thuần hưng phấn hung hăng nắm chặt nắm đấm. Hắn hít một hơi thật sâu, trong mắt mang theo sự phấn chấn, trong lòng che giấu sự hưng phấn. Đầu tiên hắn là cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh. Lúc này hắn mới thận trọng đi tới những thông đạo hắn đã từng đi qua.

Nhưng ngay khi bước chân của hắn đạp lên ở trên xương quạt, trong nháy mắt, bản thân cây quạt này chấn động mạnh. Bốn phía xung quanh vốn chỉ có ánh sáng yếu ớt. Nhưng vào giờ phút này, ánh sáng lại trở nên lập lòe. Lệnh bài trong tay Bạch Tiểu Thuần cũng tản ra ánh sáng tương tự.

Ở dưới tia sáng này, thân thể Bạch Tiểu Thuần giống như mất đi năng lực di chuyển. Ý thức của hắn rốt cuộc lại từ trong cơ thể bay ra. Dường như trong nháy mắt, hắn liền thấy tất cả thế giới của cái quạt tàn này.

Hắn thậm chí thấy được ở nơi điểm cuối của xương quạt, ở phía sau cửa ải một trăm, thình lình tồn tại một chỗ thạch đài. Ở trên thạch đài này lại để một mảnh ngọc giản màu vàng!

Ngọc giản này tản ra ánh sáng mênh mông, tràn ngập sự thần thánh. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần không nhịn được đưa ý thức tiếp xúc về phía ngọc giản màu vàng kia.

Ở trong chớp mắt khí ý thức của hắn va chạm tới ngọc giản này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần thật giống như bị thiên lôi công kích. Ở trong một chớp mắt này, trong đầu hắn rốt cuộc hiện ra bốn chữ hắn vốn xem không hiểu, nhưng hình như lại biết!

- Sinh Tử Đạo Nguyên!

Từ trước tới nay Bạch Tiểu Thuần chưa từng thấy qua bốn chữ này. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại có thể hiểu rõ được ý nghĩa của nó. Trong chớp mắt khi nó vang vọng ở trong đầu, ở bên trong ngọc giản màu vàng này hình như có một đoạn tàn thức tang thương, cũng theo đó lan tràn tới bên trong ý thức của Bạch Tiểu Thuần.

- Ta là chúa tể duy nhất của tiên giới. Khi tiên giới vẫn còn, trời cao đã tối đen, lưu lại một giới quạt này truyền thừa hương hỏa. Người có duyên, biết tới sự tồn tại của tiên giới trước kia, Sinh Tử Đạo Nguyên.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Đoạn tàn thức này vang vọng ở trong ý thức hắn, hắn cố tình kiểm tra xem xét qua nội dung của ngọc giản này, nhưng lại không có cách nào nhìn thấy rõ. Đó chỉ là một mảnh mơ hồ. Khi hắn muốn cẩn thận xem kỹ, một lực bài xích, chợt sinh ra, trực tiếp chặt đứt liên hệ giữa hắn cùng với ngọc giản.

Giống như một giấc mộng, thân thể Bạch Tiểu Thuần giật mình một cái, mở mắt ra. Hắn thấy một chân của bản thân, đạp ở trên lối đi xương quạt. Tất cả mọi thứ ở phía trước đều trong nháy mắt khi hắn bước lên trên xương quạt này, hiện lên ở bên trong ý thức.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần chợt đông cứng lại. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía điểm cuối của cái xương quạt này. Hắn biết chỗ mình đã nhìn thấy lúc trước, cũng không phải là ảo giác. Ở truyền thừa sau cửa ải thứ một trăm, nhất định chính là Sinh Tử Đạo Nguyên này!

- Chỉ có trở thành chủ nhân chân chính của cây quạt, mới có thể thu được truyền thừa sao...

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi, trong mắt đã có sự quyết đoán.

- Không biết trước khi ta xông qua được cửa ải, có phải vẫn còn...

Bạch Tiểu Thuần mang theo sự trầm ngâm, đi ở trên lối đi của xương quạt. Vị trí cửa ải chắc hẳn phải là vị trí đầu tiên trong trí nhớ của hắn trước đó, thuận lợi thông qua. Sau đó hai mắt của Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên, tốc độ nhanh hơn, không ngừng đi về phía trước.

Cửa thứ hai, cửa thứ ba, cửa thứ tư...

Hắn rốt cuộc thở ra một hơi thở, đi tới chỗ vị trí cửa ải thứ hai mươi. Một đường hoàn toàn không có một chút ngăn cản nào. Hình như đối với hắn mà nói, cửa ải thứ hai mươi này đã không cần đi phá, giống như miễn thi.

Cho đến hắn đứng ở trên lối đi xương quạt, trước mặt là cửa ải hai mươi mốt. Thần sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng ngưng trọng. Hắn biết, quyền hạn mình thu được trước đó, cũng chỉ có thể so với cửa ải thứ hai mươi mà thôi. Các cửa ải phía sau, sẽ dựa vào bản lĩnh của mình.

- Cũng may ta không có người cạnh tranh. Cũng sẽ không lo lắng về vấn đề thời gian...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, không lập tức xông qua ải, mà sử dụng quyền hạn của mình, giống như cướp đoạt, cướp đoạt sạch sẽ đi vật phẩm thưởng bên trong cửa ải thứ hai mươi, trước đó còn chưa thưởng

cho người khác. Sau khi tất cả đều đặt ở túi đựng đồ, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới cảm thấy mỹ mãn.

- Nói như vậy, cho dù lần này thất bại trở lại, ta cũng không tính là một chuyến đi uổng công.

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần có chút thả lỏng. Sau khi chuẩn bị sắp xếp xong tất cả, hắn lại nhìn mọi nơi một chút. Trong thần sắc cũng có bao nhiêu do dự. Suy nghĩ khí linh nhìn bản thân mình không vừa mắt kia, không biết có thức tỉnh hay không.

Trầm ngâm một lát, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, bước lên trước, trực tiếp lại bước vào đến bên trong cửa ải thứ hai mươi mốt. Sau khi bên tai truyền đến tiếng nổ lớn, theo một trận gió lạnh đập vào mặt, chỗ thế giới Bạch Tiểu Thuần đứng, trong nháy mắt nghịch chuyển. Khi tất cả rõ ràng, hắn tự nhiên ở bên trong một chỗ thế giới Băng Nguyên!

Bầu trời là màu xám. Mặt đất là màu trắng. Gió lạnh rít gào, thổi bay vô số hoa tuyết. Ở bên trong thiên địa này, bông tuyết điên cuồng bay lượn. Phóng tầm mắt nhìn lại, toàn thế giới đều là Băng Nguyên.

Có thể ở đây đã từng là một mảnh biển rộng. Nhưng hôm nay nước biển hình như bị đóng băng hơn phân nửa. Chỉ còn lại có một địa phương không có dãy núi, không có thung lũng, chỉ là vùng đất Băng Nguyên bằng phẳng.

Mà ở nơi đây hàn khí nặng nề. Sau khi ngay cả Bạch Tiểu Thuần cũng đang cảm nhận, thân thể cử động một chút. Phải biết rằng hắn lại là Thiên Tôn, còn có thân thể cường hãn. Nhưng cho dù là như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được toàn thân cứng ngắc, lạnh thấu xương. Dường như ngọn lửa sinh mạng của mình cũng sắp bị đóng băng vậy. Nếu như đổi lại là những tu sĩ khác, sợ là càng có thể khó tiếp nhận được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1666: Ta Xin Thề Nhất Định Sẽ Giết Chết Ngươi (1)

- Ở đây cũng quá lạnh!

Bạch Tiểu Thuần run run một chút, vội vàng quan sát khắp nơi. Hắn cũng thử sử dụng quyền hạn của mình đi ảnh hưởng tới nơi đây. Nhưng hắn lại phát hiện ra, quyền hạn trước đó mọi việc đều thuận lợi, ở chỗ này lại hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần ở đây thở dài, bỗng nhiên, hắn biến sắc. Thân thể hắn không chậm trễ chút nào lùi lại mấy bước mấy bước. Gần như ở trong chớp mắt khi hắn lui ra phía sau, chỗ mặt băng nơi hắn đứng trước đó đột nhiên đã bị xuyên qua một lỗ thủng. Một con phi ngư giống như mũi tên nhọn, rốt cuộc từ bên trong, chớp mắt đã bay ra. Tốc độ của nó cực nhanh, vượt qua tàn ảnh, lướt qua cánh tay của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lao qua!

Cho dù lấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần, cũng phát giác muộn một chút. Nếu không phải thân thể của hắn theo bản năng lùi lại, sợ là lúc này thân thể của hắn cũng sẽ bị con cá này xuyên qua!

Còn chưa kết thúc.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần liên tiếp biến hóa. Thời điểm thân thể lui ra phía sau, ngay lập tức lớp băng xung quanh hắn, đồng thời xuất hiện lỗ thủng. Trong chớp mắt, từng con cá giống như mũi tên này lại gào thét lao ra, bay thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Toàn thân của những con cá giống như mũi tên này có màu bạc, giống như từng mũi tên, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng đến Bạch

Tiểu Thuần. Tốc độ của chúng quá nhanh. Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Lúc này trong đầu hắn đã không có ý thức nào khác. Theo bản năng, hắn cảm thấy được, mình không đập được những con cá hình mũi tên này, chỉ có thể né tránh. Càng không thể đánh nát chúng. Nếu không, sợ là sẽ còn có nguy cơ lớn hơn hạ xuống.

Lúc này tốc độ thân thể của hắn, lại trực tiếp bạo phát đến cực hạn. Trong lúc hắn không ngừng na di né tránh, nhanh chóng rút lui. Nhưng số lượng con cá hình mũi tên ở phía dưới lớp băng này quá nhiều. Từng con cá phóng lên cao. Từ phía xa nhìn lại, ánh sáng màu bạc sáng chói, lại có vẻ đẹp kỳ dị!

- Những con cá này là cá yêu sao?

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng muốn rơi ra ngoài. Cho dù ở trên Băng Nguyên này, hắn cũng bắt đầu đổ mồ hôi trán. Thân thể hắn không ngừng né tránh, lách qua từng con cá hình như mũi tên mang theo cuồng phong, giống như muốn khoan thủng từng l ở trên người mình.

Dường như Bạch Tiểu Thuần hóa thân trở thành một miệng hút cực lớn. Những con cá hình mũi tên này lại là từng con giống như mũi tên rời cung, lao về phía đem Tiểu Thuần, gào thét đến. Mặc cho tốc độ của hắn thật sự nhanh, nhưng những con cá hình mũi tên này hình như cũng mang theo sự bạo phát ở phương diện tốc độ, khiến cho bất kể Bạch Tiểu Thuần ở nơi nào, bốn phương tám hướng của hắn đều có vô số con cá hình mũi tên, dữ tợn trùng kích.

Nếu chỉ là ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình còn có thể kiên trì một chút. Nhưng sau khi hắn né tránh hết một nén hương, Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ phát hiện, những con cá hình mũi tên ở đây không chỉ không ít đi, trái lại ở dưới những tiếng rắc rắc, lớp mắ phủ kéo dài trên mặt đất dần đần vỡ nát, lại có càng nhiều con cá hình mũi tên phóng lên cao.

- Đáng chết. Cửa ải thứ hai mươi mốt này, thế nào lại khó như vậy!

Bạch Tiểu Thuần thở dốc, thân thể lắc lư. Trong khi thời gian không ngừng trôi qua, nửa canh giờ, một canh giờ, ba canh giờ...

Bạch Tiểu Thuần đã trợn tròn mắt. Hắn nhớ rõ ràng, thời gian ở trong cửa ải này chỉ khoảng một canh giờ. Nhưng hôm nay đã qua nửa ngày... Nhưng những con cá hình mũi tên ở đây giống như bạo phát vô cùng vô tận, vẫn đang gia tăng.

Từ phía xa nhìn lại, những con cá hình mũi tên ùn ùn kéo đến. Hình như toàn thế giới đều trở thành thiên địa của con cá hình mũi tên. Ánh sáng màu bạc trên người bọn chúng ở dưới ánh sáng mặt trời chiết xạ, trở nên sáng chói vô tận.

Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn khóc. Hắn nhớ tới kim long ngư. Hắn không biết có phải là bởi vì mình ăn quá nhiều kim long ngư, cho nên những con cá hình mũi tên ở đây mới bị mình hấp dẫn hay không. Lúc này hắn ở đây không thể dừng lại, không có cách nào nghỉ ngơi, càng né tránh không thể có chút thả lỏng nào. Hắn đã kiên trì rất lâu. Cho đến khi lại qua thêm mấy canh giờ.

Khi Bạch Tiểu Thuần kiên trì suốt một ngày sau, mắt thấy nơi đây lại còn chưa thông qua, Bạch Tiểu Thuần phát điên.

- Điều này không thích hợp, đặc biệt không thích hợp!

Mà giờ khắc này, ở trên bầu trời của cửa ải thứ thứ hai mươi mốt này, trong hư vô cho dù Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu cũng không nhìn thấy được, có một đồng tử môi hồng răng trắng. Dáng vẻ của hắn ban đầu chắc hẳn là rất khả ái. Nhưng bây giờ hắn lại mang theo một nụ cười lạnh, còn có chút đắc ý. Hắn chắp tay ra sau lưng, ngạo nghễ nhìn chằm chằm vào trên người Bạch Tiểu Thuần phía dưới giống như con khỉ đang nhảy tới nhảy lui.

- Vốn cho rằng kẻ trộm này sẽ không trở về, ta còn có chút tiếc nuối. Nhưng bây giờ, hắn lại còn dám đến. Hừ hừ, kẻ trộm lớn mật. Hai mươi cửa ải trước, ngươi đều có quyền hạn. Ta đối với ngươi không thể tránh

được. Nhưng sau cửa ải thứ hai mươi mốt, ta sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là tuyệt vọng!

Đồng tử này nghĩ tới đây, trong lòng dường như rất hưng phấn kích động. Hắn giơ tay phải, vung lên. Nhất thời những Băng Nguyên bốn phía xung quanh xuất hiện từng vòng rung động mà Bạch Tiểu Thuần không có khả năng cảm thấy được. Rung động đi qua nơi nào, con cá hình mũi tên ở dưới Băng Nguyên, lại bạo phát ra mấy chục lần!

Thiên địa nổ mạnh. Những con cá hình mũi tên bạo phát kinh thiên!

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần giống như đưa đám, cố tình truyền tống ra ngoài. Nhưng trong lòng thật sự không cam lòng. Lúc này ở trong sự rầu rĩ, dưới một chút sơ sẩy, hắn bị một con cá hình mũi tên trực tiếp xuyên qua cánh tay. Trong nháy mắt, cảm giác đau đớn mãnh liệt đạt tới mức độ không có cách nào tưởng tượng được, bạo phát ra ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Dường giống như lo lắng, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đau run run một chút, mắt đều đỏ lên.

- Đáng chết. Ta vốn không muốn dối trá. Đây là các người ép ta!

- Hoa hoa, ra đi!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng lui về phía sau. Lúc này hắn đỏ mắt, ngửa mặt lên trời rống to một câu. Tay phải của hắn vỗ ở trên túi đựng đồ.

Nhất thời lại có một rễ cây tráng kiện, trực tiếp lại từ bên trong túi trữ vật đột nhiên vươn ra. Cũng chỉ là ở tỏng khoảng thời gian nửa cái hít thở, càng nhiều rễ cây lộ ra. Cho đến thân thể cao lớn của cây hoa ánh trăng này xuất hiện ở bên trong thiên địa của cửa ải thứ hai mươi mốt này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1667: Ta Xin Thề Nhất Định Sẽ Giết Chết Ngươi (2)

Không một tiếng động rít gào, từ trên thân hoa ánh trăng này truyền ra, đóa hoa nở rộ giống như ánh trăng. Lúc này mỗi một cánh hoa đều đang chấn động, truyền ra một sự hưng phấn. Dường như bất kể Băng Nguyên nơi đây, hay là những con cá hình mũi tên, đối với cây hoa ánh trăng mà nói, đều là thực vật nó tha thiết ước mơ.

Mắt thấy hình dáng dồi dào của hoa ánh trăng, Bạch Tiểu Thuần kích động.

- Hoa hoa, diệt nơi đây cho ta!

Bạch Tiểu Thuần rống to hơn. Hắn đối với cửa ải thứ hai mươi mốt này, đã không có biện pháp nào khác. Lúc này hắn chỉ có thể đặt hi vọng ở trên người của hoa ánh trăng.

Mà lai lịch của hoa ánh trăng này, chỉ sợ ngay cả Quỷ Mẫu cũng không thể nào hiểu được rõ ràng. Dù sao cho dù là chiến thuyền trước kia, cũng chỉ là chỗ ở tạm thời của nó mà thôi.

Lúc này hoa ánh trăng này mới vừa xuất hiện, vì thân thể của nó quá mức khổng lồ, chớp mắt một cái, gần như trong nháy mắt khi sự hưng phấn của nó mới sinh ra, những con cá hình mũi tên từ bốn phương tám hướng gào thét lao đến, liền trực tiếp xuyên qua hoa ánh trăng. Trong tiếng nổ lớn, hoa ánh trăng tan vỡ thành vô số phần, bị phá thành từng mảnh nhỏ, giống như hoàn toàn không có chút lực phản kích, rơi lả tả ở trên Băng Nguyên, trong băng hà.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lại có chút há hốc mồm.

- Không thể nào. Hoa hoa, trước đó ngươi không phải rất lợi hại sao...

Bạch Tiểu Thuần ủ rũ. Thân thể hắn lại lui về phía sau, trong lòng thầm thở dài. Hắn đã dự định phải nhận thua. Hắn cảm thấy cửa ải thứ hai mươi mốt này, đừng nói là mình, sợ là đổi lại thành tu sĩ Thiên Tôn đại viên mãn qua, cũng sẽ phải nuốt hận tại đây.

Phải biết rằng lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần, cho dù là ở trong Thiên Tôn, cũng là số một số hai. Nhưng ngay cả thân thể của hắn, những con cá hình mũi tên này cũng có thể xuyên qua, lại càng không cần phải nói tới những người khác.

Nhưng lại ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ muốn buông tha, bỗng nhiên ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên.

Chỉ thấy từ băng hà, trên Băng Nguyên, nơi những mảnh thân thể bị nghiền nát của hoa hoa trước đí rơi xuống, lúc này thình lình có từng đóa hoa ánh trăng, trong nháy mắt nở rộ!

Sau khi nở rộ, những bông hoa ánh trăng này lấy một loại tốc độ không có cách nào tưởng tượng được, điên cuồng sinh trưởng bao trùm. Cùng lúc đó toàn bộ Băng Nguyên lại có thể lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang tan ra!

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác những đóa hoa ánh trăng này bên trong băng hà, rễ cây của bọn chúng khuếch tán ở trong nước sông, giống như hình thành lưới lớn kín mít, hạn chế những con cá hình mũi tên này bay ra. Nếu số lượng những tấm lưới này không nhiều lắm, ngược lại cũng không ngăn cản được những con cá hình mũi tên này trùng kích. Nhưng hết lần này tới lần khác... Hoa ánh trăng quá nhiều.

Lúc này chúng đã tràn ngập toàn thế giới, không ngừng lan tràn, không ngừng nở rộ. Theo Băng Nguyên tan ra, bên trong băng hà gần như đều làhoa ánh trăng...

Rễ cây của chúng hình thành lưới lớn, rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp đã không thể thấy rõ được số luọng. Ở dưới sự ngăn cản này, những con cá hình mũi tên có thể bay ra cũng càng ngày càng ít. Giống như hình thành phong ấn, đều phong kín toàn bộ băng hà!

Nhưng như vậy còn chưa kết thúc. Sau khi phong tỏa kín mít toàn băng hà, cũng vào giờ phút này hoa ánh trăng hấp thu đối với hàn khí bạo phát ra trong phạm vi lớn. Băng Nguyên mặc dù biến mất, nhưng bên trong băng hà có hàn khí. Trong cơ thể của những con cá hình mũi tên cũng có!

Có thể cảm nhận được, hình như ở dưới băng hà này, có một cái lò lửa lớn. Băng hà này đang biến thành nhiệt lưu...

Những con cá hình mũi tên bên trong, mỗi một con đều giống như choáng váng...

Rất nhanh, ở dưới ánh mắt trợn trừng của Bạch Tiểu Thuần cùng đồng tử đang ở trên bầu trời kia Đồng Tử, những con cá hình mũi tên này vốn không ngừng bay ra chợt giảm mạnh. Đến cuối cùng... Một con còn lại cũng bị mất đi!

Không bao lâu, băng hà không còn có hàn khí nữa. Con cá hình mũi tên cũng mất đi sự sắc bén... Ngay cả chỗ thế giới của cửa ải thứ hai mươi mốt này, cũng mơ hồ xuất hiện sự nóng bức chưa bao giờ thấy qua...

- Hoa hoa ngươi thật lợi hại...

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Trong sự phấn chấn kích động, hắn không nhịn được vung vẩy nắm đấm.

- Tiên Nguyệt!!! Sao có thể như vậy được. Cho dù là ở tiên giới năm đó, Tiên Nguyệt cũng là Tiên Linh gần như bị diệt sạch. Theo lời đồn đại điều kiện Tiên Nguyệt nhận chủ cực kỳ hà khắc. Phải là người thuần khiết mới có thể được. Đây là người dối trá vô sỉ đáng chết, làm sao có thể có tư cách, khiến cho Tiên Nguyệt nhận chủ được!

Trên bầu trời, tròng mắt của đồng tử quả thực muốn bạo phát ra. Trong lòng hắn đã muốn suy sụp. Cục diện theo hắn thấy vốn là hoàn mỹ, hiện tại bởi vì thảo mộc Tiên Nguyệt trong truyền thuyết, lại hoàn toàn vỡ nát.

Mà lúc này cửa ải thứ hai mươi mốt này, cho dù Đồng Tử này có không cam tâm mấy đi nữa, nhưng cũng không có biện pháp nào. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới nơi đây nóng bức tới vô cùng, sau đó giống như tan vỡ quy tắc, khiến cho hắn không có cách nào quấy nhiễu tới chỗ Bạch Tiểu Thuần đứng, Bạch Tiểu Thuần thuận lợi qua cửa ải!

Nhìn theo bóng lưng Bạch Tiểu Thuần cao hứng bừng bừng mang theo hoa ánh trăng bị truyền tống biến mất, nhìn dáng vẻ thế giới nơi đây đã đại biến, đồng tử khóc rống lên.

- Người ăn gian vô sỉ đáng chết. Ta thề tuyệt đối sẽ không để cho ngươi thành công. Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi trở thành người truyền thừa của Chúa Tể. Người như ngươi, chỉ biết làm bẩn vinh quang của tiên giới. Ta càng trăm triệu lần không thể để cho ngươi trở thành chủ nhân của ta!! Đó là sỉ nhục cả đời này của ta!

- Lần tiếp theo, sau khi ta tỉnh dậy, nhất định sẽ giết chết ngươi, ta xin thề!

Làm khí linh của quạt tàn này, đồng tử này nghiến răng nghiến lợi, phát ra lời thề. Sau đó hắn lại dần dần tiêu tan chìm vào trong giấc ngủ.

Bạch Tiểu Thuần tất nhiên không nghe thấy được lời thề của đồng tử này. Hắn cũng không chú ý tới bên trong cửa ải thứ hai mươi mốt lúc trước có sự tồn tại của đồng tử này. Chỉ có điều trong lòng Bạch Tiểu

Thuần cũng cảm thấy khó hiểu đối với độ khó của cửa ải thứ hai mươi mốt này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1668: Hải Vân Châu Tự Trị (1)

- Nói không chừng là do khí linh kia điều chỉnh độ khó cho ta?

Bạch Tiểu Thuần hoài nghi. Chỉ có điều nghĩ đến bản thân mình đã vượt qua cửa ải thứ hai mươi mốt, trong lòng hắn vẫn rất thỏa mãn.

- Chuyện này cũng rất dễ phán đoán được. Thời gian khí linh này thức tỉnh không lâu. Trong một thời gian ngắn chúng ta lại đi xông qua ải, nhìn độ khó cụ thể, có thể biết được đáp án.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, thần niệm thoáng động. Toàn thân đã biến mất ở trong quạt tàn. Thời điểm hắn xuất hiện, đã trở lại bắc bộ của thế giới Vĩnh Hằng Tiên Vực thứ hai.

Bạch Tiểu Thuần lúc thì ngồi tĩnh tọa thổ nạp, thỉnh thoảng lại đi ra ngoài.

Trong lúc đó, thời gian trôi qua, ba tháng sau, ở bên trong thành trì Vân Hải Châu này, theo Bạch Tiểu Thuần thấy rõ ràng biến hóa nơi đây, cảm nhận bắc bộ ở dưới sự thống trị của Cự Quỷ Vương cùng với Đại Thiên Sư, đang biến chuyển từng ngày, mỗi ngày một khác nhau.

Nhưng rõ ràng nhất, chính là nhân khí của Vân Hải Châu này càng ngày càng tăng. Có không ít người của thế giới Thông Thiên đều hội tụ qua. Cùng lúc đó, ở dưới lý niệm của Đại Thiên Sư, luyện linh ở Vân Hải Châu được trắng trợn mở rộng ra ngoài. Mơ hồ đã có đầy đủ hình thức ban đầu của châu luyện linh.

Đây chính là tuyến đường ba người đã thương nghị, khiến cho luyện linh của Vân Hải Châu này, trở thành đặc sắc. Sau đó khiến cho bên

trong Thánh Hoàng Triều, trong thời gian ngắn xuất hiện thêm một châu luyện linh.

Cũng bởi vậy, theo Vân Hải Châu phát triển, Tiên Vực thứ hai có không ít thương nhân, cũng bắt đầu lui tới Vân Hải Châu, khiến cho phồn vinh nơi đây cũng càng thêm rõ ràng.

Đối với tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần rất cao hứng. Hắn hiểu rõ, công lao của Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư không thể không tính tới. Nếu như không có hai người bọn họ, nhất là Đại Thiên Sư, sợ rằng hiện tại hắn vẫn là một con ruồi không đầu đang bay loạn. Năng lực của Đại Thiên Sư ở trên phương diện thống trị này, cũng thực sự khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất thán phục.

Đồng thời, thời gian ba tháng cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở ở trên quạt tàn xông qua các cửa ải, có phán đoán chuẩn xác. Sau cửa ải thứ hai mươi mốt, liên tiếp sáu cửa ải sau, độ khó mặc dù cũng không nhỏ, nhưng lại ẩn chứa quy tắc, không giống như là cửa ải thứ hai mươi mốt, khiến người ta một loại cảm giác muốn phát điên.

Cho dù một lần không qua được, sau khi có thể tìm được quy luật, xông qua thêm vài lần, vẫn có thể qua được cửa ải. Những điều này cũng chứng minh suy đoán của Bạch Tiểu Thuần, cửa ải thứ hai mươi mốt này, quả thực có vấn đề.

- Nhất định là do khí linh kia đang giở trò quỷ. Gia hỏa này thật sự quá không an phận.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Đối với chuyện xông qua ải này, hắn cũng càng thêm cẩn thận. Cũng may lại qua một tháng, sau khi hắn xông qua cửa ải thứ hai mươi chín, vẫn không thấy độ khó tăng lên, trong lòng hắn lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút.

Cùng lúc đó, theo Vân Hải Châu phát triển, Bạch Tiểu Thuần cũng đang suy nghĩ một vấn đề.

Đó chính là nhân khẩu!

Hiện tại thứ Vân Hải Châu thiếu nhất, chính là nhân khẩu. Quan trọng nhất, là thiếu người của thế giới Thông Thiên am hiểu luyện linh. Điều này khiến cho việc thúc đẩy kế hoạch của Đại Thiên Sư, trở nên chậm chạp.

Đối với điểm này, Bạch Tiểu Thuần có phán đoán của mình. Hắn ở trong cuộc sống sau này, rất ít khi đi tới quạt tàn xông qua cửa ải. Phần lướn thời gian hắn đều ở trong mật thất, lấy ra đại kiếm bắc mạch, sau khi dung nhập thần thức, thử đi liên lạc cùng với Hàn Môn lão tổ.

Dù sao ở bên trong đại kiếm bắc mạch, những người thế giới Thông Thiên trước đây di chuyển tới bắc mạch đó, vẫn còn đang ở trong đó. Cho dù lúc đó vì Man Hoang đang đại chiến, tuyệt đại đa số đều xuất chinh, không ở bắc mạch.

Nhưng những người còn lại này, so với số lượng ở Vân Hải Châu hiện tại, vẫn không ít. Đồng thời không chỉ Bạch Tiểu Thuần cố gắng hết sức muốn thu được. Đối với Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương mà nói, một khi người bên trong đại kiếm bắc mạch đi tới, Vân Hải Châu phát triển, sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Tất cả những điều này, đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần động tâm hơn. Hắn cùng Hàn Môn lão tổ khai thông thêm nhiều lần. Cuối cùng sau một tháng lại qua đi, khi tu vi của Bạch Tiểu Thuần ở dưới những gì thu hoạch được sau khi xông qua cửa ải tại quạt tàn, đạt đến Thiên Tôn sơ kỳ đỉnh phong nhất, liên lạc giữa hắn cùng với đại kiếm bắc mạch, cuối cùng đã có sự đáp lại!

Tu vi này của Bạch Tiểu Thuần, giống như thu được một phần tán thành của Hàn Môn lão tổ. Mặc dù ở trong sự đáp lại của nàng không truyền ra bất kỳ thần niệm nào, nhưng bên trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, lại cảm nhận được rõ ràng khống chế của mình đối với đại kiếm bắc mạch, rõ ràng không giống như trước đây.

Chính xác mà nói, Bạch Tiểu Thuần có loại cảm giác mãnh liệt, hình như chỉ cần mình muốn, thì có thể làm cho tất cả tu sĩ bắc mạch bên trong đại kiếm bắc mạch rời khỏi đại kiếm, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kích động không thôi. Nhất là sau khi hắn thử qua, càng vui sướng hơn.

Hắn liền triệu tập Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương. Ở một chỗ địa phương trống trải trên Vân Hải Châu này, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, lấy ra đại kiếm bắc mạch, bắt đầu truyền tống cùng triệu hoán.

Thiên địa chợt nổ lớn. Bốn phương tám phương chấn động mạnh. Theo ánh sáng màu xanh lam của đại kiếm bắc mạch lập lòe, ở bên trong sơn cốc này, từng thân ảnh một mang theo sự mờ mịt, hạ xuống ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

Đối với Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương, những tu sĩ bắc mạch này chưa quen thuộc. Nhưng bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần, theo năm đó hắn đi qua bắc mạch, cho nên gần như là không có người nào không biết. Chỉ là sau khi thế giới Thông Thiên tan vỡ, bóng dáng Chúa Tể cực lớn tồn tại ở trên bầu trời của Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Tất cả những điều xa lạ này khiến cho mọi người lúc này từ bên trong đại kiếm bắc mạch đi ra, mỗi một người đều đang mê man, tâm thần đều chấn động.

Đối với chuyện xử lý sự mê man của mọi người như thế nào, về điểm này Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương càng am hiểu hơn so với Bạch Tiểu Thuần. Ở dưới thần thức của bọn họ bao trùm xuống, ở trong sự thực xảy ra trước mặt, chỉ sau nửa tháng, tất cả mọi người từ bên trong đại kiếm bắc mạch đi ra đều đã hiểu được. Không quan tâm bọn họ có thể tiếp nhận hay không, cũng nhất định phải tiếp nhận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1669: Hải Vân Châu Tự Trị (2)

Mà không thể nghi ngờ, bọn họ là những người may mắn. So với từng những người bạn đồng hành trước đây, chí ít bọn họ không phải trải qua trận truyền tống trời long đất lở, không trải qua cảnh tượng trôi giạt khắp nơi bị dung hợp thậm chí nô dịch bi thương cùng tuyệt vọng giống như từng đồng môn của bọn họ trước kia.

Đồng thời xảy ra trước mặt bọn họ, lại là một con đường quật khởi. Ở dưới sự dẫn đường cảu Đại Thiên Sư, tất cả những người hạ xuống đều ít nhiều gì tỉnh táo lại, gia nhập vào trong sự nghiệp xây dựng Vân Hải Châu.

MÀ trong bọn họ, người am hiểu luyện linh mặc dù không nhiều bằng Man Hoang, nhưng vì số lượng người khổng lồ, cho nên số lượng người luyện linh cũng không ít. Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương càng là chuyên gia luyện linh. Càng không cần phải nói tới Bạch Tiểu Thuần. Hắn là luyện hồn sư thiên phẩm duy nhất của thế giới Thông Thiên. Trên tất cả những cơ sở này, khiến cho sự phát triển của Vân Hải Châu ở trong cuộc sống sau này, đột nhiên tăng mạnh.

Cảnh tượng của Vân Hải Châu cũng chậm rãi thịnh vượng phồn hoa. Vô số thương nhân đến đây. Cách xưng hô châu luyện linh, đã ở dưới sự thống trị cùng truyền bá của Đại Thiên Sư, dần dần khuếch tán. Tất cả mánh lới, đều nói cho toàn bộ thế giới Tiên Vực của Vĩnh Hằng biết, chỉ có nơi đây mới có thể luyện linh!

Mà người của thế giới Thông Thiên ở nơi khác, cho dù cũng có thể luyện linh, nhưng ở trên phương diện luyện linh cũng không bằng Cự Quỷ Vương và Đại Thiên Sư. Cùng lúc đó, sau khi Đại Thiên Sư cùng

Bạch Tiểu Thuần thương nghị, còn tôn sùng Bạch Tiểu Thuần làm luyện linh sư đầu tiên của Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Cái danh hiệu này đánh ra, lực ảnh hưởng nhất thời tăng mạnh vô số!

Gần như mỗi ngày, đều có người của thế giới Thông Thiên tập trung lại. Trên toàn bộ Tiên Vực thứ hai, ở trong tất cả châu, tu sĩ của thế giới Thông Thiên đều phấn chấn. Linh Cửu Thiên Tôn cùng Bạch Tiểu Thuần đã có sự ăn ý. Đối với chuyện này, hắn thấy, gia hỏa khó chơi giống như Bạch Tiểu Thuần vậy, chỉ cần không đến cướp giật quyền lợi cùng mình là tốt rồi. Không cần thiết đi đắc tội quá mức. Hoàn toàn không có chút lợi ích nào.

Về phần Thánh Hoàng, mắt thấy Vân Hải Châu phát triển, sau khi suy nghĩ tìm hiểu, hắn liền thở dài. Hắn rõ ràng nhìn ra được ý nghĩ cùng kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hết lần này tới lần khác chuyện này đối với hắn mà nói, cũng là chuyện tốt, khiến cho hắn cũng không tiện đi ngăn cản. Đương nhiên nếu như trước đó hắn không biết được năng lực gây tại họa của Bạch Tiểu Thuần, gặp phải chuyện này, hắn nhất định sẽ hừ lạnh một tiếng, ra tay bóp chết.

Nhưng hôm nay hắn cũng đau đầu. Bạch Tiểu Thuần thân là Thiên Tôn, lại là một gia hỏa có thể tai họa, còn là chủ nhân của rùa Vĩnh Hằng. Một khi mình bóp chết sự phát triển của Vân Hải Châu, đối phương nếu nương nhờ Thánh Hoàng Thành không đi... Nghĩ đến loại hậu quả đáng sợ này, Thánh Hoàng lập tức có quyết đoán.

- Để chính hắn tự chơi đi!

Cứ như vậy, ở bên trong khí thế ngất trời của Vân Hải Châu này, danh tiếng châu luyện linh khuếch tán ra. Cho dù là thời điểm Tà Hoàng Triều cũng nghe nói tới. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy không có người nào tới gây phiền phức cho mình, trong lòng cũng yên ổn xuống. Hắn bắt đầu đặt phần lớn tinh lực ở trên quạt tàn.

Hắn không ngừng nỗ lực cho đến điểm lúc cuối. Sau khi trực tiếp xông qua cửa ải thứ hai mươi chín trước đó, Bạch Tiểu Thuần nghỉ ngơi một chút. Tinh thần phấn chấn, hắn lại xông về phía cửa ải thứ ba mươi. Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn bước vào cửa ải thứ ba mươi, khí linh của quạt tàn này ngủ say mấy tháng, lại tỉnh lại.

- Đồ vô sỉ, gia gia ngươi lại tới. Lần này, ta không đánh chết ngươi, ta và ngươi cùng một họ!

Khí linh đồng tử nhìn chằm chằm vào cửa ải thứ ba mươi. Trong tiếng gầm khẽ, hắn trực tiếp hạ xuống.

Cửa ải thứ ba mươi!

Bầu trời tràn ngập hơi nước màu xám. Mặt đất khắp nơi lại là dãy núi. Có thể nhìn thấy được cách một khoảng cách, sẽ có ngọn núi giống như ống khói, không ngừng xuất hiện rất nhiều sương mù, bay vào trời cao. Điều này khiến cho mảnh thế giới này trở nên mờ mịt, giống như một khu phế tích đầy màu sắc.

Ở trong sương mù này còn lộ ra mùi thuốc. Chỉ có điều vì dược lực quá mức hỗn tạp, khiến cho cái gọi là mùi thuốc này, cũng giống như biến thành độc dược, theo gió nhẹ nhàng tung bay, nhuộm khắp toàn thế giới, khiến cho một mảnh thiên địa này, nhìn bằng mắt thường, rốt cuộc hoàn toàn không nhìn thấy được sức sống.

Mặt đất cằn cỗi. Hình như tất cả thảm thực vật đều bởi vì chìm đắm ở bên trong độc dược này thời gian lâu dài, do đó héo rũ diệt sạch.

Bầu trời càng hoàn toàn không có bóng chim bay nào. Chỉ có thể nhìn thấy từng dãy núi lớn. Trên đó, từng hài cốt không biết đã mục nát ở trong khoảng thời gian bao lâu. Những hài cốt này đều là thi thể của chim muông. Toàn thế giới này dường như chính là một chỗ nghĩa địa cực lớn.

Bạch Tiểu Thuần mới vừa tiến vào, lại lập tức bị độc khí của khói thuốc nơi đây cùng với từng tiếng nổ ầm ầm làm cho khiếp sợ tới ngây người.

- Âm thanh này thật quen thuộc... Đây là cửa ải gì vậy?

Bạch Tiểu Thuần ngây ngẩn cả người. Hắn quá quen thuộc với khí tức ở đây. Độc dược tồn tại ở trong hơi nước màu xám này, ở trong ký ức của hắn, đã từng quá nhiều lần được chế tạo ra từ trong tay hắn.

Chỉ có điều so với loại độc dược hắn đã từng chế tạo ra, độc dược ở nơi đây thật sự quá mức nồng đậm. Bạch Tiểu Thuần chỉ là hạ xuống đến nơi này trong thời gian gần nửa nén hương, hắn đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Mắt hắn cảm thấy đau đớn. Đồng thời, ngay cả hít thở cũng cảm thấy dường như có dao đang cắt qua cổ họng vậy.

Mà những tiếng động ầm ầm đang vang vọng này, rõ ràng chính là âm thanh của những lò luyện đan nổ lướn...

- Trời ạ, lại còn có địa phương giống như thế này...

Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi, thân thể thoáng một cái, tránh một làn thuốc khói độc. Sau đó hắn triển khai tốc độ, ở trong thế giới hình như hoang vu này, bắt đầu tìm kiếm lối ra.

Về phần lòng cảnh giác, cũng theo sự quỷ dị ở nơi đây quỷ dị, tăng lên không ít. Chỉ là mặc cho Bạch Tiểu Thuần tìm kiếm như thế nào đi nữa, hắn cũng không có tìm được lối ra của nơi đây. Ngược lại, càng đi về phía trước, khói độc ở bốn phía xung quanh vốn trôi nổi bất động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1670: Một Tộc Hắc Đan

Nhưng lúc này dưới tốc độ của hắn kéo theo gió chuyển động, khiến cho những làn khói độc dược ở nơi đây đều lưu chuyển theo, không ngừng khuếch tán ra. Mắt của Bạch Tiểu Thuần mở trừng trừng nhìn thấy được một ngọn núi bị sương mù này bao trùm. Sau khi sương mù này rời đi, cả mảnh ngọn núi này đều bị ăn mòn.

Tròng mắt của hắn cũng muốn rơi ra.

Nhưng đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu. Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần liền phát hiện khí của độc dược ở đây ở trên phương diện cùng mức độ nặng nhẹ của hỗn hợp trúng độc đều khác nhau. Thậm chí dược hiệu cũng vậy.

Ví dụ như hắn thấy được khói độc ăn mòn ngọn núi kia, cũng thấy được một mảnh dòng suối miễn cưỡng vẫn tính là trong veo, sau khi sương mù qua đi, trực tiếp liền trở thành màu đen... Tản ra khí tức làm cho lòng người kinh sợ. Hình như đã trở thành kịch độc.

Còn có một loại sương mù độc dược, lặng lẽ không một tiếng động. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần cũng không có chú ý đến, đã hít vào miệng vài cái. Sau khi bụng đau đớn mãnh liệt, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đại biến. Hắn vội vàng ăn vào một ít đan dược giải độc. Nhưng bên trong bụng hắn phát ra âm thanh giống như nổi trống vậy, khiến cho hắn lộ ra vẻ mặt đau khổ. Hắn lập tức tìm một sơn động... Sau một lúc lâu, khi hắn đi ra, toàn thân đều suy yếu đi không ít.

- Đáng chết. Thậm chí ngay cả thuốc xổ đều có! Ta lại là Thiên Tôn. Ta còn là thân thể Bất Tử Quyển đại thành, lại có thể đều trúng chiêu!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút run rẩy. Hắn lo lắng tiếp tục bay xuống, sẽ gặp phải độc dược cùng loại với Phát Tình Đan. Vừa nghĩ tới hậu quả nếu như mình bị một mảng lớn sương mù độc dược Phát Tình Đan bao trùm, toàn thân Bạch Tiểu Thuần lại ớn lạnh.

- Đáng chết. Trước kia đều ta cho người khác sử dụng đan dược. Cửa ải thứ ba mươi quỷ dị này, lại có thể khiến cho ta cảm nhận bị hại sâu sắc như vậy!

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía. Hắn chỉ cảm thấy cửa ải này quá khó khăn. Lúc này hắn vô cùng thận trọng. Đồng thời, thần thức của hắn cũng chậm rãi tản ra. Hắn muốn nhanh chân xem thử ở phía dưới chân.

Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần lại lộ ra thần sắc cổ quái. Bên trong thần thức của hắn rõ ràng chú ý thấy,

ở bên trong những dãy núi phía dưới này, lại có thể tồn tại rất nhiều bộ lạc!

Sở dĩ nói là bộ lạc, là bởi vì quần áo của người nơi này phần lớn đều nguyên thủy, lại giống như là đất Man Hoang của thế giới Thông Thiên. Nhưng hết lần này tới lần khác... sinh linh ở bên trong những bộ lạc này, rốt cuộc mỗi người đều đang luyện đan!

Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, là sinh linh ở đây, thoạt nhìn giống như là người, nhưng thân thể đều rất nhỏ. Một người cường tráng nhất, cũng chỉ là kích thước bằng bàn tay của một người bình thường.

Về phần khác, thân thể chỉ là cao bằng ngón cái. Vào giờ khắc này, ở bên trong bộ lạc của từng người, bọn họ vừa luyện đan, vừa khoa chân múa tay, cử chỉ giống như điên rồ, phát ra một ít âm thanh Bạch Tiểu Thuần nghe không hiểu.

Cảnh tượng như vậy khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy quen thuộc. Đồng thời hắn mơ hồ nhớ tới, hình như thời gian mình luyện đan đến cực hạn, cũng sẽ như vậy...

Mà từng sương mù từ trong dãy núi dâng lên, chính là do mỗi một bộ lạc luyện đan này hình thành.

Nhìn biểu tình của những người tí hon này, Bạch Tiểu Thuần càng kinh hãi hơn. Lúc này hắn đã hiểu được nhân quả. Thế giới nơi đây có thể đã từng là một nơi tốt đẹp, nhưng cuối cùng lại bị những người tí hơn này luyện đan làm cho hoàn toàn hủy diệt. Vô số sinh linh bị độc chết. Vô số thảm thực vật bị diệt tuyệt. Mà ngay cả thiên địa ở dưới khói độc này, dường như cũng sắp bị khô kiệt.

- Thật đáng sợ.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn ý thức được sâu sắc, mình luyện đan là khủng khiếp tới mức nào. Sau đó hắn đối với những người tí hon này, lại càng thêm kính sợ. Chỉ có điều ở sâu bên trong nội tâm, hắn còn có chút cảm giác giống như kỳ phùng địch thủ, gặp lương tài vậy, giống như độc cô cầu bại nóng lòng muốn thử.

Dù sao sua khi ý thức được mình luyện đan dễ dàng xảy ra vấn đề, Bạch Tiểu Thuần đã kìm chế bản thân mình rất lâ. Lúc này ngửi được mùi độc dược, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình có chút không kìm chế nổi muốn đi bộc lộ tài năng, khiến cho những người dược sư tí hon ở nơi đây, nhìn thấy mình lợi hại tới mức nào.

- Không được, ta phải kìm chế bản thân mình!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn cảm thấy mục tiêu của chính mình là thông quan. Về phần những chuyện vô ích khác, bớt làm vẫn tốt hơn.

- Chẳng lẽ cửa ải này chính là muốn ta ở trong hoàn cảnh cực điểm, kiên trì tồn tại sống sót hay sao?

Bạch Tiểu Thuần thật vất vả đè ép xuống sự vọng động của mình. Sau khi hắn nghiêm túc suy nghĩ tìm hiểu, lại ngẩng đầu nhìn những làn khói độc này, lại cúi đầu nhìn một chút về phía những người tí hon đang luyện đan ở bên trong dãy núi. Hắn có chút do dự.

Cùng lúc đó, ở trên bầu trời này, tại nơi Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được cũng không cảm giác được, khí linh của quạt tàn hóa thành đồng tử, đang chắp tay ra sau lưng, đắc ý đứng ở nơi đó, ngạo nghễ quan sát Bạch Tiểu Thuần.

- Một tộc Hắc Đan, đây chính là bộ lạc đáng sợ năm đó ngay cả Chúa Tể đại nhân cũng phải đau đầu. Đan dược bọn họ chế luyện ra, thiên hạ không có một người nào dám ăn một miếng. Cho dù là bản thân bọn họ, cũng không dám đi ăn. Nhưng hết lần này tới lần khác thiên phú của bọn họ đối với luyện đan, cũng là có một không hai trong thiên hạ. Lại gần như người người đều nóng lòng mong mỏi luyện đan.

- Hừ hừ, năm đó Chúa Tể từng nói qua, nếu cho một tộc Hắc Đan có đủ điều kiện, bọn họ có thể hủy diệt toàn bộ tinh không. Ở đây tuy chỉ là mượn Sinh Tử Đạo Nguyên tạo thành hư ảo, nhưng cũng có một mặt thật sự. Trừ khi kẻ vô sỉ kia có tu vi của Chúa Tể, nếu không, hắn tuyệt đối không thể kiên trì được bao lâu!

- Trạng thái bình thường, là ở chỗ này kiên trì ba ngày thì tính là qua cửa ải. Nhưng bây giờ, ta điều chỉnh thời gian cho ngươi đến một vạn năm! Tiểu tặc, lần này nếu như vẫn để cho ngươi qua cửa ải, ta lại theo họ của ngươi!

Đồng tử khí linh của quạt tàn nghĩ tới đây, không nhịn được có chút lâng lâng, vui vẻ cười ha hả.

Hắn cho rằng lần này tuyệt đối không thể xuất hiện sai sót nhầm lẫn nào. Không có ai có thể ở dưới độc dược của một tộc Hắc Đan này, kiên trì được lâu như vậy, mạnh mẽ ép mình, tất nhiên là chết cực kỳ thê thảm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1671: Ai Là Quái Đan Lão Tổ? (1)

Hơn nữa nơi đây còn có Sinh Tử Đạo Nguyên gia tăng. Những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó căn bản cũng không phải là dùng tu vi có thể giết chết được. Chỉ có cũng là độc dược, mới có thể khiến cho bọn họ chịu ảnh hưởng. Muốn rời khỏi nơi đây, sơ hở duy nhất chỗ, chính là tất cả bộ lạc một tộc Hắc Đan này phải khuất phục, tất cả thống nhất đạt được nhận thức chung, bài xích Bạch Tiểu Thuần. Kể từ đó, mới có thể ảnh hưởng tới pháp tắc của thế giới, mạnh mẽ phá vỡ quấy nhiễu của đồng tử hắn.

- Nhưng đây là điều không có khả năng. Từ trước đến nay một tộc Hắc Đan đều là một chủng tộc tuyệt đối không chịu khuất phục. Năm đó Chúa Tể tự mình ra tay, cũng cũng chỉ là đạt được sự hợp tác, khó có thể khiến cho chủng tộc này khuất phục.

Nghĩ tới đây, dáng vẻ tươi cười của đồng tử càng thêm sáng lạng. Hắn đã không kịp chờ đợi muốn xem được biểu tình Bạch Tiểu Thuần chậm rãi trở nên tuyệt vọng.

Ở dưới nỗi lòng như vậy, vì để cho trò hay này nhanh hơn trình diễn, đồng tử quyết định giúp đỡ Bạch Tiểu Thuần một chút, khiến cho một tộc Hắc Đan ở đây, nhanh chóng phát hiện ra sự xâm nhập của Bạch Tiểu Thuần.

- Hừ hừ, đồ vô sỉ, ngươi xông đến đi!

Đồng tử kích động phấn chấn, bấm quyết chỉ một cái về phía mặt đất. Nhất thời một gợn sóng nhìn không thấy được, ở trong khoảnh khắc này lan tràn ở bên trong thế giới này.

Chỉ là ở trong một tích tắc này, tất cả những người tí hon ở bên trong bộ lạc một tộc Hắc Đan ở tại ngọn núi này, thân thể đều chấn động. Trong nháy mắt bọn họ ngẩng đầu lên. Dường như bóng dáng Bạch Tiểu Thuần che giấu tu vi, vào giờ phút này bị trực tiếp cướp đoạt. Thân ảnh của hắn, ở trong một chớp mắt này, trực tiếp đã bị tất cả mọi người một tộc Hắc Đan nơi đây cảm nhận được rõ ràng!

- Cuối cùng cũng có người đến!

- Ta, đây là lô đỉnh thử nghiệm đan dược của ta. Ai cũng đừng giành với ta!

- Các ngươi bỏ đi. Cái lô đỉnh bộ lạc chúng ta muốn!

- Lô đỉnh đừng chạy. Chúng ta tới rồi!

Trong nháy mắt, mặt đất bên trong dãy núi, vô số những người tí hon của một tộc Hắc Đan, mỗi một người đều hưng phấn kích động, kêu gào vọt ra.

Những người tí hon này có người trong tay mang theo gậy gỗ, có người lại cõng túi thuốc. Còn có một vài người cưỡi mãnh thú ánh mắt dại ra, không động đậy lại cực kỳ linh hoạt. Thậm chí còn có một đám nà, mang theo lò luyện đan cực lớn.

Cũng không ít người trong tay cầm đá lấy lửa. Lúc này trong mắt mỗi một người mang theo sự kích động. Hiển nhiên là đối với bọn họ mà nói, sau khi mảnh thế giới này bị bọn họ chơi hỏng, đã rất lâu không nhìn thấy lô đỉnh thử thuốc giống như Bạch Tiểu Thuần vậy.

Nhất là nghĩ lô đỉnh lớn như vậy, nhất định có thể thử được các loại đan dược bọn họ nghiên cứu ra mấy năm nay, bọn họ liền không nhịn được kích động gào khóc kêu lên.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, đều giống như sói đói nhìn thấy được mỹ nữ. Ánh mắt nóng như lửa kia, giống như thực chất,

giống như muốn hoàn toàn nhìn thấu được toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

Càng khoa trương hơn, là ở trong quá trình bọn họ vọt tới, mỗi một người phía sau tiếp phía trước, có không ít người rốt cuộc còn đánh nhau.

Ở một tích tắc này, toàn bộ thiên địa, trong trạng thái ban đầu vốn chỉ có âm thanh lò luyện đan nổ vang, tương đối yên tĩnh. Hiện tại thay vào đó là trực tiếp sôi trào. Những tiếng gầm lớn ầm ĩ, ùn ùn kéo đến. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần ở trên bầu trời, toàn thân cũng tự nhiên nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn ngơ ngác nhìn một đám người tí hon từ bên trong dãy núi chỗ này lao ra giống như vô số những con chuột. Nhìn trên người phần lớn bọn họ đều tối tăm. Hình dạng rõ ràng là bị lò luyện đan nổ tung nhiễm phải sương mù độc dược. Nhất là trong miệng bọn họ kêu gào những từ ngữ, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sau khi nghe rõ, mắt cũng mở to.

- Ta là lô đỉnh thử thuốc sao?

Bạch Tiểu Thuần cho rằng mình đã nghe nhầm. Nhưng sau hết lần này đến lần khác xác định, cả người hắn nhất thời lại nổi giận.

- Các ngươi lại còn nói ta là lô đỉnh thử thuốc. Đáng chết, các ngươi mới là lô đỉnh thử thuốc. Cả nhà các ngươi đều là lô đỉnh thử thuốc!!!

Lời nói này nếu như để người khác nghe được, có lẽ còn không nổi giận như vậy. Nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần ở đây chính là đại sư dược đạo. Chính bản thân mình cũng không biết nắm được bao nhiêu mãnh thú thử thuốc.

Lại giống như một đồ tể giết lợn, đột nhiên có một ngày, một đám heo chạy tới, nói hắn là heo, muốn làm thịt hắn. Loại sỉ nhục này, trực tiếp khiến cho Bạch Tiểu Thuần tức giận tới mức dựng lông.

Lại đồng thời ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang tức giận bạo phát, từng người tí hon của tộc Hắc Đan từ bốn phía xung quanh gào thét đến. Mỗi một người nhếch miệng lộ ra hàm răng vàng, từ trên người lập tức lại móc ra không ít đan dược, ném mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Lô đỉnh, đi thử một chút Âm Dương Nghịch Chuyển Đan tổ truyền của chín đời nhà ta!

- Đừng giành với ta. Lô đỉnh, nào nào nào, ăn của ta đi. Đây là Đả Cách Đan gần đây ta vừa nghiên cứu ra được. Bảo đảm cơm ngươi ăn năm ngoái, đều sẽ nôn ra được!

- Cút ngay cút ngay. Xem Cửu Thế Luân Hồi Đan của ta đi. Đây chính là đan dược ta luyện trăm năm mới luyện ra được!

Không cần nói một lời, trực tiếp ném ra đan dược.

Giờ phút này, tất cả những người tí hon ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần đều lấy ra đan dược, đồng thời ném về phía Bạch Tiểu Thuần. Hiển nhiên bọn họ có thiên phú, cũng có kinh nghiệm, khiến cho những đan dược này không đợi va chạm tới Bạch Tiểu Thuần, đã tự mình tan vỡ nổ tung ra, hình thành rất nhiều thuốc bột cùng khói thuốc, trong lúc cuồn cuộn trực tiếp tính nhấn chìm Bạch Tiểu Thuần ở bên trong.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng hắn vừa lùi lại một bước, lại có một đống đan dược, ở trong tiếng kêu gào của những người tí hon này, ném tới.

Những tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng ở trong thiên địa. Bạch Tiểu Thuần mặc dù né tránh nhanh, nhưng những người tí hon này quá nhiều. Đan dược của bọn họ càng nhiều hơn, đang không ngừng nổ tung ra. Cũng chỉ là trong thời gian mấy lần hít thở, trên bầu trời lại xuất hiện khói thuốc nồng đậm không nhìn thấy được điểm cuối. Mặc cho Bạch Tiểu Thuần né tránh như thế nào, cũng vẫn không có cách nào trong nháy mắt lao ra ngoài được.

Càng không cần phải nói tới những người tí hon chạy chậm, lúc này thật vất vả tới gần, vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần đã bị bạn đồng hành của mình bao vây xung quanh ném đan dược, nhất thời sốt ruột.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1672: Ai Là Quái Đan Lão Tổ? (2)

- Lô đỉnh cố nhịn xuống, ăn đan dược của ta đã.

- Đáng chết, còn có ta!

Những người ở bốn phía xung quanh tới sau, tất cả đều lấy ra rất nhiều đan dược ném ra ngoài. Trong tiếng nổ lớn, khói thuốc trên bầu trời càng thêm nồng đậm, nhất là đủ mọi màu sắc. Thoạt nhìn rất hỗn loạn. Đồng thời, cũng khiến cho người ta không nhịn được cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Bạch Tiểu Thuần ở đây chật vật đến cực điểm. Hắn vừa muốn lao ra, lại bị những đan dược này nổ tung, phát ra sương mù nhấm chìm...

Nhưng tất cả những điều này cũng không kết thúc. Có không thiếu người tí hon vốn dự định bắt sống Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy tình cảnh này, bọn họ đều sốt ruột...

- Các ngươi thật là quá đáng. Thật vất vả mới có một lô đỉnh thử thuốc tới, các ngươi cứ như vậy sẽ chơi chết hắn mất!

- Không được. Nếu không thể bắt sống, trước khi chết dù thế nào cũng phải hít một hơi Phục Hoạt Đan ta đã nghiên cứu cả đời!

- Lô đỉnh, chịu đựng. Hít một hơi Thập Toàn Đại Bổ Đan của ta, bảo vệ ngươi thuận lợi kiên trì một được nén hương!

Vì vậy... Càng nhiều đan dược, ở trong tiếng nổ lớn đầy hỗn loạn, lại bị ném vào.

Mắt thấy toàn bộ bầu trời đều tràn ngập khói thuốc kinh người, những người tí hon ở trên mặt đất, trong mắt mỗi một người đều lộ ra sự nhiệt tình cùng chờ mong. Bọn họ muốn xem thử Bạch Tiểu Thuần ở đây, có thể hấp thu đan dược mình nghiên cứu hay không, lại gặp phải biến hóa gì. Thậm chí bởi vì chuyện này, hai bên lại tranh cãi.

- Các ngươi biết một lò đỉnh tới đây là không dễ dàng tới mức nào hay không? Lần này thì xong rồi!

- Ai nha, hi vọng trước khi lô đỉnh này tử vong, có thể hít thêm mấy khói thuốc của ta... Đều tại các ngươi, khiến cho một tộc Hắc Đan chúng ta mất mặt. Mỗi một người đều giống như chưa từng nhìn thấy qua lô đỉnh vậy!

Trong lúc những người tí hon này tranh cãi với nhau, khí linh hóa thành đồng tử ở trên bầu trời, lúc này cũng mở miệng hít sâu một hơi, thân thể lui về sau một hồi. Mặc dù hắn không sợ những khói thuốc này, nhưng thật sự nhìn thấy được những sương mù này, hắn đã cảm thấy đáng sợ đến cực điểm. Toàn thân hắn ớn lạnh khiếp sợ hoảng hốt.

- Chúa Tể nói rất đúng. Một tộc Hắc Đan này quả nhiên là tồn tại đáng sợ nhất. Cho bọn họ đủ điều kiện, nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ tinh không!

- Gia hỏa vô sỉ kia chắc hắn sẽ bị một tộc Hắc Đan thu thập!

Đồng tử nghĩ tới đây, tinh thần phấn chấn, vội vàng nhìn về phía sương mù. Hắn muốn nhanh chân đến xem Bạch Tiểu Thuần sẽ biến thành thế nào. Thậm chí ở trong đầu hắn, lúc này cũng đã huyễn tưởng ra từng cảnh tượng khiến cho hắn cảm thấy sảng khoái hết giận.

Ở trong thời điểm đồng tử cùng với tất cả tộc nhân trong một tộc Hắc Đan ày, mỗi một đều kiễng chân ngóng trông, ở dưới vô số ánh mắt tập trung lại, ở bên trong sương mù nồng đậm kia, lại trực tiếp bạo phát ra một tiếng nổ rung trời.

Trong tiếng nổ lớn này, có cuồng phong từ bên trong sương mù bạo phát quét ngang về bốn phía xung quanh. Đồng thời, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần cũng từ bên trong vọt ra. Tóc hắn rối loạn. Thậm chí ở đỉnh đầu đã có chỗ đã rụng sạch tóc. Lớp da trên mặt hắn, có nơi lộ ra màu đen, có nơi màu hồng, có nơi màu hồng phấn. Còn có nơi xuất hiện màu vàng. Toàn thân hắn thật giống như bị nhuộm màu, thoạt nhìn rất chật vật.

Nhất là vừa lao ra, hắn còn vừa hắt xì hơi. Càng khoa trương hơn, là phía sau vang vọng những tiếng ầm ầm. Có mùi hôi không hiểu từ đâu khuếch tán ra khắp nơi. Còn có mắt hắn, lúc này nước mắt không khống chế được chảy ra. Thời điểm hắn mở miệng muốn gào thét, lại có một đoàn lửa từ trong miệng hắn xuất hiện...

Còn nữa, toàn thân trên người hắn từ trên xuống dưới ngứa ngáy vô cùng. Nhất là chỗ bí ẩn, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần bối rối tới phát điên. Cả đời này hắn cũng không có trải qua chuyện gì như vậy.

Điều khiến cho người ta suy sụp hơn, chính là ở trên người trên mặt, Bạch Tiểu Thuần, lúc này rốt cuộc xuất hiện vô số ấn ký... Có con rùa, có chim nhỏ, có mèo chó, có lá cây, các loại hình dạng. Về phần ấn ký lò luyện đan, đồng thời không ít. Nhìn kỹ, không có một cái nào lặp lại.

- Đó là ấn ký của ta. Ha ha, cái lô đỉnh này hút đan dược của ta. Ta nhất định là Quái Đan Lão Tổ thế hệ này!

- Cũng có của ta. Con rùa nhỏ kia chính là ấn ký của ta. Thật cao hứng!

- Đáng chết, vì sao không có ấn ký của ta? Vì sao? Ta rõ ràng ném hơn một trăm hạt!

- Tất cả đừng có tìm ta so sánh. Ta mới là Quái Đan Lão Tổ của một tộc Hắc Đan!

Trên mặt đất lúc này mọi người của một tộc Hắc Đan có không ít người phấn chấn kích động. Hiển nhiên bọn họ ở trên đan đạo, đã khiến cho người ăn đan dược của mình, trên người hiện lên ấn ký đặc biệt thuộc về bọn họ. Nhưng càng nhiều người lại đấm ngực giậm chân, hối hận vô cùng.

Bạch Tiểu Thuần cảm nhận trên người cực ngứa ngáy. Tâm linh càng nhận sự hành hạ không có cách nào hình dung nổi. Sau khi lại nghe được lời mấy người tí hon này nói, hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời lại đỏ đậm một mảnh. Toàn thân hắn đã hoàn toàn phát điên. Lửa giận ngập trời lớn nhất từ trước tới nay chợt bạo phát.

Trước kia đều là hắn dùng đan dược đi đối phó với người khác. Nhưng hiện tại vẫn là lần đầu tiên hắn bị người dùng nhiều đan dược cổ quái ngạc nhiên như vậy tới gây tai họa. Cảm giác này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Nhất là lúc này, những tiếng kêu gào trêu tức, ảo não đến từ những người tí hon này nói như vậy, càng là sỉ nhục cùng khiêu khích đối với bản thân đại sư dược đạo như hắn.

- Các ngươi khinh người quá đáng!!!

- Đáng chết. Đây là các người ép ta. Ta nói cho các ngươi biết, Bạch Tiểu Thuần ta một khi phát hỏa, bản thân ta cũng khiếp sợ!!"

- Ta sẽ cho các ngươi biết, ai, mới thật sự là... Quái Đan Lão Tổ!!!

Bạch Tiểu Thuần gầm thét giận dữ, vỗ vào túi đựng đồ, trực tiếp lại lấy ra một viên đan dược.

Bạch Tiểu Thuần cố nén cảm giác không khỏe trên thân thể. Cho dù ngứa ngáy vô cùng, hơn nữa có nhiều chỗ còn không có cách nào đi gãi được, khiến cho hai chân hắn cũng không khỏi kẹp chặt, sắc mặt hết tím lại đỏ. Thậm chí nước mắt hắn cũng không khống chế được chảy xuống. Còn nữa, thỉnh thoảng hắn lại hắt xì. Cùng với ngọn lửa từ trong cơ thể

hình như muốn phát ra. Nhưng tất cả những điều này đều bị chìm ngập ở dưới sự điên cuồng trong lòng hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1673: Tiểu Thuần Ra Tay (1)

- Quá khi dễ người, các ngươi quá khi dễ người!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn chỉ cảm thấy tức giận giống như thủy triều, ở trong đầu từng đợt trực tiếp không ngừng đánh ra, không ngừng bạo phát, không ngừng nổ lớn.

Lúc này theo tiếng gầm khẽ, tay phải hắn vỗ vào túi đựng đồ, lập tức lại từ bên trong túi trữ vật lấy ra một đống đan dược. Hắn muốn báo thù. Hắn càng phải khiến cho những người tí hon này biết được, ở trên con đường đan đạo mấp mô này, Bạch Tiểu Thuần hắn mới là cường giả chân chính!

Cường giả, không cho phép được khiêu khích!

Mà thứ hắn lấy ra đầu tiên, chính là một trong những đan dược ban đầu khi còn ở Khôi Hoàng Thành trong Man Hoang, vì đấu pháp cùng hai vị huyền phẩm luyện hồn sư, do đó được hắn nghiên cứu ra hồn dược biến dị, bên trong ẩn chứa thứ khiến cho người ta tiêu chảy thậm chí đánh rắm thối mấy ngày liền.

Trước đây, Bạch Tiểu Thuần cũng từng suy nghĩ một chút, luyện ra đan dược kia. Do đó sau khi luyện chế được một nhóm đan dược chính hắn cũng không dám thử. Viên đan dược này vốn vô danh. Ngày hôm nay nó được Bạch Tiểu Thuần lấy ra, đồng thời, cũng được hắn đặt tên!

- Ta phải cho các ngươi biết, chỗ thật sự đáng sợ của Bạch Tiểu Thuần ta! Tịnh Thể Hóa Uế Đan!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần rống to hơn, đan dược cầm trong tay chợt ném ra. Những đan dược này vừa bay ra, đã bị Bạch Tiểu Thuần phất tay áo. Tất cả liền tan vỡ, hóa thành rất nhiều thuốc bột, theo gió khuếch tán ra.

Thậm chí vì để dược hiệu khuếch tán tốt nhất, Bạch Tiểu Thuần triển khai tốc độ tới cực hạn, ở bên trong thiên địa này, ở bốn phía xung quanh những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó, không ngừng na di. Mỗi lần dừng lại, hắn đều sẽ ném ra rất nhiều Tịnh Thể Hóa Uế Đan.

Ầm ầm ầm.

Từng tiếng nổ tung đột ngột không ngừng vang vọng. Những người tí hon của một tộc Hắc Đan ở bốn phía xung quanh đều thi nhau sửng sốt. Thật sự ở trong trí nhớ của bọn họ, bọn họ đã rất lâu không gặp phải, loại người dám ở trên phương diện luyện đan bắt đầu khiêu khích mình.

Lúc này mỗi một người nhất thời phấn chấn kích động. Cũng có không ít người ngửa mặt lên trời cười to.

- Ha ha, không nghĩ tới, lại có thể gặp phải người trong đồng đạo. Cái lô đỉnh này không tệ. Tốt vô cùng!"

- Lô đỉnh, ta xem trọng ngươi rồi. Để ta tới thử một chút, xem đan dược của ngươi có chỗ nào kỳ diệu!

- Đừng giành với ta. Đây là đấu đan. Một tu sĩ lại dám đấu đan cùng một tộc Hắc Đan chúng ta. Lô đỉnh, ta bội phục dũng khí của ngươi!

Những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó, lúc này không những không có nao núng, ngược lại mỗi một người đều hưng phấn không nhịn được. Thậm chí có không ít chủ động bay tới gần, giống như say sưa, đi hấp thu bột đan dược của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy tình cảnh như vậy, không khỏi ngẩn người. Đồng thời tức giận trong lòng hắn càng sâu hơn. Hắn tùy ý ném

ra càng nhiều đan dược hơn. Hắn cũng không quan tâm hiện tại còn nhiều hàng hay không. Lúc này sau khi hắn bóp nát đan dược, rất nhanh, bột phấn của Tịnh Thể Hóa Uế Đan này lại tràn ngập ở bốn phương tám hướng xung quanh, bị những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó người phía sau tiếp người phía trước hấp thu. Sau đó mỗi một người tí hon này mới bắt đầu còn rất phấn chấn chờ mong. Nhưng rất nhanh, tất cả lại đều lộ ra thần sắc cổ quái.

Chớp mắt một cái, những tiếng ầm ầm không ngừng truyền ra. Mỗi một người rốt cuộc bắt đầu đánh rắm thối. Còn có một vài người kinh ngạc kêu lên, ôm bụng lại lập tức ngồi xổm xuống...

- Lại là tiêu chảy. Lô đỉnh, ngươi đây là đạo văn đan dược của chúng ta. Lẽ nào ngươi lại chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?

- Thoải mái. Đan dược này cũng không tệ lắm. Nhưng so với chúng ta, vẫn kém hơn rất nhiều!

- Chỉ mới như vậy, đã tự xưng là Quái Đan Lão Tổ sao? Đối phó với loại đan dược này, ta có hơn một nghìn sáu trăm loại biện pháp hóa giải.

Trong những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó, có người trực tiếp lại lấy ra không ít giải dược, bình tĩnh ăn vào. Còn có một vài người hiển nhiên là có năng lực chịu đựng vượt qua rất xa so với sự tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần. Rõ ràng là đang đánh rắm thối không ngừng, nhưng lại có thể rất bình tĩnh, giống như đang hưởng thụ.

Chuyện này quả thực chính là so với ngôn từ, càng châm chọc hơn càng thêm sỉ nhục mãnh liệt.

- Đừng có gấp. Bạch mỗ chuẩn bị cho các ngươi, làm sao lại có thể chỉ là một loại đan dược được!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên. Lần này tay hắn ném ra, thình lình là đan dược vô danh ban đầu khi ở bên trong

Huyết Khê Tông, dùng cho luyện thi, khiến cho toàn thân hắn mọc lông dài.

Những đan dược này vì ở bên trong túi trữ vật Bạch Tiểu Thuần trong thời gian đã lâu, cho nên số lượng rất nhiều. Lúc này sau khi bị hắn ném ra, theo tiếng đan dược ầm ầm nổ tung ra, lại có cuồng phong quét ngang, nhất thời lại khuếch tán tám phương. những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó, mỗi người đều xem thường, trốn cũng không trốn, tùy ý cho những đan dược này rơi ở trên người.

Rất nhanh, trên da của bọn họ lại có lông mọc dài ra. Những bộ lông này sinh trưởng cực nhanh, cũng chẳng biết tại sao lại đủ mọi màu sắc. Không bao lâu, phóng tầm mắt nhìn lại, một tộc Hắc Đan trên mặt đất, rốt cuộc có không ít người, không nhìn thấy được thân thể, chỉ có thể nhìn đến một đám lông xù lăn qua lăn lại.

- A, cái đan dược này không tệ!

- Lại có thể khiến lông dài ra. Trời ạ, ta thế nào lại không nghĩ tới điểm này. Chỉ có điều ta thế nào lại cảm giác có chút ngứa ngáy.

- Lô đỉnh, xem ra ngươi vẫn còn có chút bản lĩnh. Chỉ có điều như vậy cũng vô dụng thôi. Xem giải dược của ta đây!

Những người tí hon Hắc Đan này khi mới bắt đầu còn có chút kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, mỗi một người tí hon đều dùng ra đan dược khác nhau hóa giải. Bộ lông ở trên người bọn họ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang nhanh chóng biến mất.

Mắt thấy tình cảnh như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại không có nóng vội. Sự căm hận của hắn đối với những người tí hon này không ít. Hơn nữa, thân là đại sư dược đạo, hắn biết hiệu quả của chỉ một đan dược, kém rất xa so với nhiều đan dược kết hợp lại, bạo phát ra. Lúc này, điều hắn làm, chính là không ngừng kết hợp.

Không đợi mọi người hoàn toàn hóa giải, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, lại ném ra một đông đan dược. Lần này thứ hắn ném ra, là một trong ba đại siêu đan của bản thân... Đan chia tay!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1674: Tiểu Thuần Ra Tay (2)

Đan chia tay vừa ra, nhất thời kinh thiên động địa. Vào giờ phút này dường như toàn thế giới đều dâng lên nổ lớn không tiếng động. Nhất là đan chia tay nổ tung ra, hình thành cũng không còn là bột phấn, mà là hóa thành sương mù. Lúc này thậm chí cũng không cần quá nhiều gió, chúng lại tự mình khuếch tán ra. Hễ là va chạm tới người tí hon của một tộc Hắc Đan, lại lập tức dung nhập trong cơ thể hắn, tốc độ cực nhanh.

Đan chia tay kỳ dị, lập tức lại khiến cho người tí hon của một tộc Hắc Đan chú ý. Tâm thần bọn họ đều chấn động. Thật sự nhìn từ dáng vẻ bên ngoài của đan chia tay, rõ ràng không gây ra sự chú ý gì.

Nhưng bọn họ vẫn có đầy đủ tự tin. Lúc này vẫn không có một người nào lui lại. Thậm chí có không ít người đang cười ha ha, chủ động hấp thu. Nhưng rất nhanh, những người tí hon chủ động hấp thu này, sắc mặt mỗi một lại thoáng biến đổi.

- Đan dược này... Có chút không đúng!

- Viên đan dược này chung quy có thể ảnh hưởng tới tâm tình. Đây là đan dược gì vậy?

Không đợi những người tí hon của một tộc Hắc Đan cảm nhận kỹ lưỡng hơn, có lẽ là vì thể chất của bọn họ khác nhau, dược hiệu của đan chia tay rốt cuộc trong nháy mắt đã bạo phát ra.

- Ngươi bỏ đi. Ta quyết định, đan dược một đường, mới là tình yêu thật sự của ta. Ta không thích hợp với ngươi. Chúng ta chia tay!

- Chia tay, từ nay về sau ngươi là ngươi, ta là ta. Ngươi trả lại đan dược ta cho ngươi lại đây!

Những tiếng ầm ĩ chấn động lập tức lại từ một vài nơi bên trong một tộc Hắc Đan bạo phát ra. Nhìn tâm tình bên trong mỗi một người tí hon biến hóa, còn có những lời này được nói ra, bốn phía xung quanh những người không bị đan chia tay ảnh hưởng, tất cả đều biến sắc. Mỗi một người vội vàng lấy ra giải dược khác nhau, thử đi hóa giải.

Mọi giải dược bọn họ làm trước đó đều thuận lợi, nhưng lúc này đây giống như sét đánh, lần đầu tiên xuất hiện tình trạng mặc dù có chút hiệu quả nhưng lại thong thả. Rõ ràng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào xóa bỏ đi sự ảnh hưởng.

Mà đan lực của Bạch Tiểu Thuần kết hợp với nhau, lúc này cũng tự nhiên phát tác. Hễ là trong người có đan chia tay, bộ lông của thân thể của bọn họ vốn bị áp chế xuống, lại mọc dài ra. Đồng thời bọn họ còn đánh rắm thối cùng đi tả, cũng theo đó lại phát tác.

Nhất thời những tiếng kêu kinh ngạc truyền ra khắp bốn phía xung quanh. Lần đầu tiên, những người tí hon của một tộc Hắc Đan xuất hiện sự kinh hãi. Ngay cả khí linh quạt tàn hóa thành đồng tử đang ở trên trời cao, lúc này cũng mở miệng hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm trọng vô cùng. Hắn cảm thấy mình hình như xem thường Bạch Tiểu Thuần vô sỉ này.

Nhưng bọn họ thật sự vẫn không thể nào giải thích được Bạch Tiểu Thuần. So với ba loại đan dược phía trước, hai loại đan dược cuối cùng trong ba loại đại đan dược của Bạch Tiểu Thuần, mới thật sự là kinh thiên động địa, quỷ thần đều sợ hãi!

Đan dược này có thể nói là đòn sát thủ, chính là Trí Huyễn Đan cùng Phát Tình Đan!

Hai cái chẳng phân biệt được trên dưới, sàn sàn như nhau, căn bản là không phân rõ được cái nào cao hơn cái nào. Nếu không phải bởi vì hiện

tại số lượng không nhiều lắm, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên sẽ không để nó ở cuối cùng. Lúc này hắn hung hăng cắn răng một cái, lại trực tiếp lấy ra...

Phát Tình Đan!

Phát Tình Đan vừa ra, giống như trong u minh thế giới này có thần linh, cảm nhận được sự khủng khiếp cùng đáng sợ của Phát Tình Đan, truyền đến thiên lôi liên tiếp cuồn cuộn, chấn động tám phương. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, thần sắc cũng thay đổi có phần giống với ngày tận thế. Hắn nhẹ nhàng vung tay áo, ném ra, Phát Tình Đan!

- Khóc đi. Giãy dụa đi. Một tộc Hắc Đan tự cho mình là đúng, từ nay về sau các ngươi sẽ biết, ai, mới thật sự là lão tổ!

Phát Tình Đan một trong ba đại đan của Bạch Tiểu Thuần, uy lực của nó ở trong vô số lần thử, sớm để cho hắn chứng kiến sự hung tàn cùng điên cuồng không gì có thể địch nổi. Nếu không phải bởi vì hiện tại số lượng thật sự không nhiều lắm, Bạch Tiểu Thuần nhất định ném ra rất nhiều, khiến cho những dược sư hỗn đản của một tộc Hắc Đan này biết cái gì mới gọi là run rẩy, cái gì mới gọi là đáng để tán dương.

Nhất là đan dược của Bạch Tiểu Thuần bất luận là về phương diện kích cỡ, vẫn phân lượng dược hiệu, những người tí hon của một tộc Hắc Đan này chịu sự hạn chế về thân thể, đều không thể nào so sánh được. Lúc này cho dù hắn ném ra số lượng Phát Tình Đan không phải quá nhiều, nhưng vẫn là dược hiệu mười phần!

Lúc này theo tay áo Bạch Tiểu Thuần vung lên, nhất thời lúc này gần như ba phần Phát Tình Đan bên trong túi trữ vật của hắn, lại lập tức bị hắn trực tiếp ném ra. Thời điểm những Phát Tình Đan này bay ra, chính là thời khắc những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó toàn lực áp chế đan chia tay. Bọn họ căn bản là không có cách nào tưởng tượng được, so với trước đó, đan dược lúc này bay ra, mới là đại kiếp nạn tuyệt thế của bọn họ!

Ầm ầm.

Chỉ trong nháy mắt những tiếng động lại bạo phát ra. Không giống với đan chia tay, cũng tuyệt nhiên không giống với những đan dược khác trước đó. Sau khi đan chia tay nổ tung ra, chính là hóa thành sương mù. Sương mù này có màu sắc phấn hồng, bên trong mang theo sự quyến rũ nào đó nói không nên lời. Ở dưới sự thay đổi nhiều lần của Bạch Tiểu Thuần, tốc độ nó khuếch tán ra càng không thể tưởng tượng nổi vậy. Chỉ trong nháy mắt nó đã cuồn cuộn khắp nơi.

Cho dù có người tí hon của một tộc Hắc Đan phản ứng nhanh, cảm nhận được sự hãi hùng khiếp vía nào đó nói không nên lời, lập tức bấm quyết, thậm chí ném ra đan dược hoặc là trung hoà, hoặc là mang theo gió, nỗ lực hóa giải sương mù Phát Tình Đan màu hồng nhạt, lại hoặc là đưa tới cuồng phong, muốn thổi tan nó. Nhưng làn gió bình thường tuyệt đối không thể thổi tan di được sương mù Phát Tình Đan này!

Mặc cho những người tí hon của một tộc Hắc Đan giãy giụa như thế nào, cũng vẫn không có cách nào làm gì được sương mù Phát Tình Đan. Tất cả những điều này nói ra thì thong thả, nhưng trên thực tế cũng chỉ là phát sinh ở trong thời gian mấy lần hít thở.

Ngay lập tức sương mù Phát Tình Đan lại khuếch tán ra tám phương, trực tiếp bao phủ thiên địa. Sau đó, cũng vào giờ phút này một mặt bá đạo của nó một mặt đã bắt đầu nổi lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1675: Tiếp Chiêu!

Tất cả khói độc, tất cả thuốc bột, tất cả đan dược một tộc Hắc Đan ném ra trước đó, rốt cuộc đều ở trong một cái chớp mắt này, giống như con dân gặp phải đế vương, tất cả đều bị tản ra, khiến cho trong thiên địa, lúc này lộ ra một màu phấn hồng!

Cùng lúc đó, theo sương mù Phát Tình Đan khuếch tán, những người tí hon của một tộc Hắc Đan ở bốn phía xung quanh đó, mỗi một người đều hoảng sợ muốn lui về phía sau.

Nhưng tất cả vẫn đã quá muộn...

Trong bọn họ có không ít người chỉ vừa hít một hơi, toàn thân lại lập tức run lên. Tiếng hít thở dồn dập nhất từ trước tới nay. Hai mắt hắn còn chớp mắt, lại tràn ngập tơ máu, đỏ đậm một mảnh. Nhất là thần trí trong con mắt còn ở trong sự giãy dụa, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lại nhanh chóng tiêu tan.

- Đây là đan dược gì vậy?

- Trời ạ, không thích hợp. Rất không thích hợp. Ta cảm thấy thân thể ta nóng lên. Ta làm sao vậy?

- A a, ta sắp mất đi thần trí rồi. Ta không khống chế được bản thân mình. Bạo phát. Ta sắp bạo phát!

Trong nháy mắt, từng tiếng kêu kinh ngạc vang lên, mang theo sự điên cuồng, mang theo cảm giác không thể tưởng tượng nổi, lập tức ở trong miệng người tí hon của một tộc Hắc Đan ở bốn phía xung quanh nơi này, lục tục truyền ra. Nhất là lúc này sương mù còn đang khuếch

tán. Rất nhanh càng lúc càng nhiều người tí hon của một tộc Hắc Đan đều giống như phát cuồng gầm hét lên.

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn đánh mất lý trí. Toàn thân bọn họ nóng như lửa khiến cho bọn họ vẫn đang điên cuồng. Hơi thở ồ ồ. Còn nữa, cơ bắp so sánh với dáng vóc bản thân càng thêm có vẻ tráng kiện, khiến bọn họ giống như biến thân. Lúc này trong tiếng gào thét, rốt cuộc bọn họ lại lao về cùng tộc ở bốn phía xung quanh, chợt đánh từ sau gáy.

Nếu như đối tượng bị gục ngã cũng hút phải sương mù Phát Tình Đan, như vậy vẫn còn đỡ hơn một chút, tối thiểu sẽ không thống khổ... Nhưng những người tí hon của một tộc Hắc Đan bốn phía xung quanh lại quá nhiều. Người hấp thu sương mù Phát Tình Đan, chỉ là chiếm một bộ phận mà thôi. Kể từ đó... Lại đại biểu phần lớn người tí hon động dục, đối tượng bọn họ đánh ngã, là người thể xác và tinh thần bình thường...

Nhất thời những tiếng kêu thê lương thảm thiết, gào thét phát điên, còn có những tiếng kêu mang theo sự hoảng sợ cùng sợ hãi kinh ngạc, lại ở trong trời đất này, chợt vang lên kinh thiên!

- Ngươi làm gì vậy? A, ngươi ngươi ngươi...

- Không, không nên như vậy. Trời ạ, ngươi làm sao có thể như vậy được!

- Đáng chết. Năm người các ngươi lại có thể cùng đi... Bỏ đi, các ngươi bỏ đi... Ta sai rồi...

Cả một vùng là một mảnh hỗn loạn. Mức độ hỗn loạn này đã không có cách nào sử dụng ngôn từ để hình dung được nữa. Thậm chí chỉ mới liếc mắt nhìn, lại sẽ khiến cho người ta trợn mắt hốc mồm nghi ngờ về cuộc sống nhân sinh.

Nhất là theo Phát Tình Đan phát tác, những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó trước đó miễn cưỡng áp chế xuống đan chia tay, cũng nhất thời bạo phát ra. Sau khi cùng Phát Tình Đan dung hợp với nhau, không

đưa đến tác dụng hóa giải, ngược lại còn khiến cho người ta khi thì tỉnh táo, khi thì điên cuồng, giống như băng hỏa, đủ để khiến cho vô cùng người có ý chí kiên cường, cũng ầm ầm suy sụp xuống.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng uy lực đan dược kết hợp lại với nhau, vào giờ phút này cũng thể hiện ra đầy đủ. Bất luận là hiệu lực của đan dược mọc lông, hay Tịnh Thể Hóa Uế Đan trước đó, đều một lần nữa hiện lên. Điều này lập tức liền khiến cho mặt đất này vốn đã hỗn loạn đến cực hạn, lại một lần nữa tăng lên, giống như lửa cháy đổ thêm dầu. Những tiếng kêu rên, những tiếng chửi rủa, tiếng kêu thảm thiết, tiếng giãy dụa thê lương liên tiếp vang lên, kinh thiên động địa.

Phóng tầm mắt nhìn lại, trên mặt đất vô số người tí hon của tộc Hắc Đan, ngoại trừ sát biên giới bốn phía xung quanh không chịu ảnh hưởng ra, tất cả người tí hon ở khu vực trung tâm, đã bạo loạn.

Tất cả những điều này rơi vào trong mắt những người một tộc Hắc Đan còn tỉnh táo, lại giống như địa ngục nhân gian. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, toàn thân bọn họ run lên, liên tục hít sâu. Đồng thời, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lúc này, cũng đều lộ vẻ hoảng sợ cùng phẫn nộ.

- Lô đỉnh, ngươi đây là đang đâm đầu vào chỗ chết!

- Lại có thể dám đấu đan cùng chúng ta. Lô đỉnh, ngươi nhất định phải chết. Ngươi nhất định phải thua!

- Loại đan dược này tuy rằng đáng sợ, nhưng chúng ta cũng có thể hóa giải!

Lúc này mặc dù tâm thần những người tí hon của một tộc Hắc Đan còn tỉnh táo ở bốn phía xung quanh, chấn động, nhưng kiêu ngạo của bọn họ, tự tin của bọn họ, không cho phép bọn họ suy sụp.

Lúc này cho dù chia ra làm rất nhiều bộ lạc, nhưng hiếm thấy một lần đồng tâm hiệp lực. Mỗi một người lập tức lấy ra đan dược hóa giải từng

người cất kỹ, nỗ lực loại bỏ đi sự khủng khiếp của Phát Tình Đan.

Mà bọn họ xác thực cũng có bản lĩnh. Theo này rất nhiều giải độc đan khuếch tán, theo vô số đan dược ném ra, khiến cho sương mù của Phát Tình Đan bị pha loãng khuếch tán. Dược hiệu càng bị áp chế hơn phân nửa.

Cùng lúc đó, những người tí hon của một tộc Hắc Đan trúng phải Phát Tình Đan đang điên cuồng, đều miễn cưỡng giữ vững một ít tỉnh táo. Sau khi ý thức được mình đã làm ra chuyện gì, bọn họ thét lên chói tai. Bọn họ phẫn nộ gào thét, khiến cho mảnh thiên địa này cũng thoáng bị biến sắc.

Nhưng tất cả những điều này, đều ở bên trong sự dự đoán của Bạch Tiểu Thuần. Hắn đứng ở giữa không trung, nhìn cảnh tượng như vậy cười lạnh. Trong thần sắc của hắn còn có một phần cao ngạo. Lúc này hắn vung tay áo một cái, lại lấy ra một đống đan dược!

- Một tộc Hắc Đan, đan dược của bản lão tổ làm sao có thể lại chỉ có những thứ này. Trước ta đã nói cho các ngươi biết, ta một khi phát hỏa, bản thân mình cũng khiếp sợ!

- Tiếp chiêu, Trí Huyễn Đan!

Bạch Tiểu Thuần đắc ý rống to một tiếng. Cầm trong tay một loại đan dược cuối cùng, hắn bỗng nhiên ném ra!

Trí Huyễn Đan vừa ra, thiên địa nổ lớn. Mặc dù viên đan dược này không có danh tiếng lớn bằng Phát Tình Đan, nhưng ở một mức độ nào đó, nó mới là quái đan đầu tiên trong tay Bạch Tiểu Thuần!

Nếu như nói Phát Tình Đan gây ra vô số tinh phong huyết vũ, như vậy Trí Huyễn Đan lại là ẩn chứa tất cả dục vọng điên cuồng đỉnh phong. Viên đan dược này vừa ra, sương mù khuếch tán, gần như là chỗ nào cũng nhúng tay vào. Chỉ ở trong chớp mắt, nó lại khuếch tán ra khắp nơi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1676: Chúng Ta Tạo Cái Nghiệt Gì (1)

Bạch Tiểu Thuần vẫn ngại tốc độ khuếch tán quá chậm. Tu vi Thiên Tôn của hắn chợt bạo phát ra, dâng lên cuồng phong, phát ra bốn phương tám phương, khiến cho sương mù Trí Huyễn Đan, trong khoảnh khắc lại tràn ngập hơn nửa thế giới!

Tai họa lớn... Lúc đó hạ xuống!

Những người một tộc Hắc Đan này vốn tỉnh táo, có thể đi sử dụng số lượng lớn đan dược, hóa giải cho những tộc nhân đang điên cuồng. Nhưng hiện tại... dưới sương mù Trí Huyễn Đan khuếch tán ra, bất luận là những người vốn đã điên cuồng, hay là những người đã từng tỉnh táo, thân thể tất cả đều run lên...

Sau khi thân thể bọn họ run rẩy, theo hít thở, trong mắt bọn họ lập tức lại xuất hiện mờ mịt. Ở dưới sự mờ mịt này... Từng người tí hon của một tộc Hắc Đan, nhất thời lại xuất hiện vô số ảo giác.

- Mau tới ném ta đi. Ta là đan dược. Ha ha, ta là Thần Đan đệ nhất thiên hạ!

Một người tí hon của một tộc Hắc Đan, co mình lại thành hình một cái vòng tròn, sau đó dùng sức lăn về phía trước. Lúc rơi xuống đất, hai tay hắn đưa ra, trong miệng phát ra tiếng kêu gào kỳ quái, giống như thật sự xem mình là đan dược.

Còn có người lại nhằm vòa một tảng đá lớn, chỉ trỏ nói xấu không ngừng, thỉnh thoảng còn dùng đầu đi đụng vào...

Còn có đám người túm năm tụm ba, chắp tay, lại có thể hát lên ca khúc.

Toàn bộ đều điên rồi... Gần như tất cả người tí hon của một tộc Hắc Đan, đều điên rồi. Dưới sương mù của Trí Huyễn Đan, bọn họ đã mất đi lý trí, không có cách nào áp chế được hiệu lực của đan dược kết hợp với nhau. Trên người của bọn họ bắt đầu mọc ra bộ lông rất dài. Bọn họ đánh rắm thối suốt mấy ngày liền. Nhất là dược hiệu của Phát Tình Đan, vào thời khắc này lại một lần nữa quật khởi. Một cảnh tượng hoang đường quỷ dị tới mức ngay cả thần linh nhìn thấy được, đều phải há hốc mồm... Ở trên mặt đất này, đường hoàng trình diễn.

Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ là liếc mắt thoáng nhìn, lại vội vàng thu hồi ánh mắt. Càng không cần phải nói tới khí linh đồng tử lúc này đang ở trên bầu trời. Hắn vốn đang dương dương đắc ý chuẩn bị nhìn Bạch Tiểu Thuần xấu mặt.

Hắn đã hoàn toàn há hốc mồm. Thậm chí hắn cũng không dám đi tin tưởng vào tất cả những gì hiện tại chính mình đang nhìn thấy. Hắn nhìn những người tí hon của tộc Hắc Đan đang điên cuồng. Bên tai hắn truyền tới là các loại tiếng kêu kỳ quái, các loại tiếng thở dốc, các loại gào thét. Còn thỉnh thoáng xen lẫn có chút âm thanh cảm thán giống như cảm thấy mỹ mãn. Tất cả những điều này, khiến cho thân thể khí linh run rẩy. Hắn dùng sức dụi dụi con mắt.

- Không thể như vậy được...

- Ta nhất định là nhìn nhầm..."

- Ha ha, đây là ảo giác. Điều này nhất định là ảo giác...

Trong lúc khí linh đồng tử run rẩy, thì thào nói nhỏ, giống như nhân sinh quan của mình vào giờ phút này cũng tan vỡ.

Chẳng qua là sau khi hắn hết lần này đến lần khác xác thực, hết lần này đến lần khác dụi mắt, đào lỗ tai, nhìn mặt đất hỗn loạn không có quá

nhiều biến hóa, nghe âm thanh còn mãnh liệt hơn so với vừa rồi, lúc này khí linh đồng tử a lên một tiếng. Hắn mở miệng hít sâu một hơi thật dài. Hắn ý thức được tất cả những điều này hoàn toàn là sự thật. Lúc này hắn cuối cùng cũng suy sụp.

- Các ngươi... Các ngươi lại là một tộc Hắc Đan, một tộc Hắc Đan ngay cả Chúa Tể cũng phải kiêng kỵ. Đáng chết... Các ngươi nhất định là giả!

Khí linh muốn khóc. Bất kể như thế nào hắn cũng chưa từng nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần trước mắt này dựa vào dối trá vô sỉ, ở trên phương diện luyện đan lại có thể còn khủn khiếp hơn so với những người của một tộc Hắc Đan.

- Không có việc gì. Ta nhất định sẽ không thua. Sở dĩ một tộc Hắc Đan cường hãn, ngoại trừ chế luyện các loại quái đan ra, trong tính cách của bọn họ mang theo sự kiên định cùng với tuyệt đối không khuất phục. Đó mới là chỗ đáng của bọn họ sợ!

- Ta tin tưởng, một tộc Hắc Đan tỉnh táo lại, nhất định sẽ quyết chí tự cường, nhất định sẽ một lần nữa tỉnh lại quật khởi. Cửa ải này, tuyệt đối sẽ không thể bị thông qua!

Khí linh đồng tử không ngừng an ủi cho chính mình. Bản thân mình cũng mắc bệnh tâm thần. Bạch Tiểu Thuần này thật sự đáng sợ. Lúc này cho dù hắn không muốn thừa nhận, cũng phải thận trọng nhìn nhận.

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đứng ở giữa không trung. Hắn nhìn xuống trên mặt đất hỗn loạn, cố tình lại đưa thêm một nắm đán dược. Nhưng sau khi sờ sờ túi đựng đồ, hắn không thể không tiếc nuối thở dài. Đan dược của hắn thật sự không nhiều lắm.

- Không được. Ta cũng là dược sư, hiểu rất rõ dược sư. Một dược sư thành công nhất định phải có tính cách kiên cường cùng với phẩm chất quyết không buông tha. Còn phải có sự cố chấp mới có thể.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ nhìn những người tí hon của tộc Hắc Đan trên mặt đất. Hắn biết rõ, mình có thể khiến cho những người tí hon này tạm thời bị hại. Nhưng bọn họ luôn sẽ có một ngày tỉnh táo. Đến khi đó, nếu như mình có đầy đủ đan dược còn hoàn hảo. Nhưng với tình hình hôm nay, rất có thể là ở trong cuộc sống sau này, từ từ thất bại. Vừa nghĩ tới hậu quả thất bại ở trong tay của người một tộc Hắc Đan này, Bạch Tiểu Thuần lại rùng mình một cái không khỏi hít vào một hơi.

Suy nghĩ tìm hiểu một lát sau, trong đầu Bạch Tiểu Thuần chợt lóe lên. Mắt hắn chợt sáng lên một cái. Hắn vỗ mạnh một cái vào đầu, mặt mày rạng rỡ.

- Ta thế nào lại quên mất. Ta ngoại trừ ưu điểm đan dược có hiệu quả ra, còn có một ưu điểm lớn hơn nữa, đó chính là luyện đan... Thời điểm luyện đan xuất hiện các trường hợp, khiến ta trước đây cần phải tránh đi, phải áp chế xuống. Nhưng ở chỗ này... Ta muốn chính là bất ngờ!

- Về phần nguyên liệu luyện đan... Ta mặc dù không có nhiều lắm, nhưng những người tí hon của một tộc Hắc Đan này nhất định có...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời kích động. Trong nháy mắt, thân thể hắn thoáng một cái, nhân lúc những người tí hon tộc Hắc Đan điên cuồng, hóa thành một đạo cầu vồng, lập tức liền rời khỏi nơi đây, lao thẳng đến chỗ từng bộ lạc người tí hon tộc Hắc Đan trong dãy núi này.

Sự thực cũng đúng như là Bạch Tiểu Thuần phán đoán. Bên trong dãy núi chỗ bộ lạc những người tí hon tộc Hắc Đan này, quả nhiên có chứa vô số nguyên liệu luyện dược. Có xương thú, có thảo dược, còn có một vài tảng đá kỳ dị. Cũng có không ít thứ Bạch Tiểu Thuần đều chưa từng nhìn thấy qua.

Ở dưới sự quan sát của hắn, hắn dĩ nhiên nhìn ra được, những vật phẩm này nhìn giống như là thật, nhưng trên thực tế lại giống như cửa ải này, đều không phải là thật sự, dường như đều là ảo ảnh được biến hóa ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1677: Chúng Ta Tạo Cái Nghiệt Gì (2)

Chỉ có điều dùng để luyện đan, vẫn có thể. Chỉ là đan dược cuối cùng chế luyện ra, có thể mang ra ngoài hay không, đây là một vấn đề. Chỉ có điều bây giờ điều cần Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ không phải là cái này. Mà là phải làm sao khiến cho một tộc Hắc Đan này hoàn toàn khuất phục!

- Ta xem như là đã nhìn ra, muốn qua được cửa ải này, chính là phải khiến cho những người tí hon của một tộc Hắc Đan này phải cúi đầu.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, triển khai tốc độ cao nhất, ở bên trong dãy núi này, tại mọi chỗ trong các bộ lạc của một tộc Hắc Đan, thi triển ra hoàn mỹ bản lĩnh thổi ba thước đất hắn luyện ra được khi còn ở Khôi Hoàng Thành. Toàn bộ giống như một đàn châu chấu, đi qua nơi nào, nơi đó không còn một ngọn cỏ.

Chỉ là ở đây bộ lạc một tộc Hắc Đan quá nhiều. Tất cả bộ lạc lớn nhỏ không nói là vô số, nhưng cũng khoảng chừng hơn mấy trăm ngàn. Cho dù Bạch Tiểu Thuần có bản lĩnh cướp đoạt, cũng không đủ thời gian. Qua một lúc lâu sau, khi hắn cướp đoạt gần như bảy phần, những người tí hon tộc Hắc Đan trên mặt đất bên ngoài, mỗi một người cuối cùng dần dần khôi phục ý thức.

Sau khi bọn họ ở tỉnh táo, phát hiện ra một canh giờ trước đã có chuyện gì đáng sợ xảy ra, tất cả bọn họ đều ngẩn ra. Nhưng rất nhanh, mỗi một người lại bạo phát ra tiếng gào thét càng thê lương hơn so với một canh giờ trước.

- Ta muốn giết ngươi!

- Lô đỉnh, một tộc Hắc Đan chúng ta cùng ngươi không đội trời chung!

- Ngươi nhất định phải chết. A a a, ta xin thề, có ngươi không một tộc Hắc Đan ta!

Vô số người tí hon của một tộc Hắc Đan đều gầm thét, giận dữ ngập trời. Hình như cả đời này, bọn họ cũng chưa từng điên cuồng giống như ngày hôm nay. Chuyện tức giận kinh thiên như vậy, đối với tất cả người tí hon của một tộc Hắc Đan mà nói, chính là vô cùng nhục nhã cả đời này cũng không có cách nào cọ rửa hết!

Lúc này bọn họ đã không chú ý tới phải coi Bạch Tiểu Thuần là lô đỉnh nữa. Bọn họ chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là tìm được Bạch Tiểu Thuần, hành hạ hắn một vạn năm!

Thậm chí vì thế, từng người bọn họ đều lấy ra hoặc là tổ truyền, hoặc là quái đan tuyệt thế bản thân mình cũng luyến tiếc sử dụng. Mỗi một người với sát khí ngập trời, lấy ra thái độ nghiêm túc còn hơn so với hủy diệt thế giới này, ở bên trong thiên địa này, điên cuồng tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần.

Có thể tưởng tượng được, chỉ cần bọn họ tìm được, nhất định chính là một hồi đan chiến tuyệt thế!

Chỉ là ở trong thời điểm những người tí hon của một tộc Hắc Đan này phát cuồng, Bạch Tiểu Thuần đã sớm đi ẩn nấp. Xét thấy dấu vết lúc ban đầu bị một tộc Hắc Đan phát hiện ra, hắn không phải dừng lại ở nơi nào đó, mà là di chuyển ẩn thân, nghe bên ngoài truyền tới tiếng người của một tộc Hắc Đan rít gào, hắn cũng hãi hùng khiếp vía. Cùng lúc đó, hắn cảm giác giật mình đối với tốc độ khôi phục của những người tí hon này. Về phương diện khác cũng không cam chịu.

- Hừ, các ngươi chờ đấy cho ta. Chúng ta vẫn chưa xong đâu!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng. Hắn ở một chỗ ẩn thân, lấy ra từng lò luyện đan nhỏ trước đó đã cướp đoạt được. Hắn cũng không cảm thấy phiền phức, lại lấy từ bên trong túi đựng đồ của mình ra không ít lò luyện đan lớn, bắt đầu luyện đan.

- Không phải là đánh lâu dài sao? Ta phải sợ các ngươi sao?

Bạch Tiểu Thuần cắn răng một cái, hai tay bấm quyết, lập tức lại phân phối dược thảo cướp đoạt được. Nhất thời tất cả lò luyện đan lớn nhỏ xung quanh hắn đồng thời chấn động.

Một khi luyện đan, bản thân Bạch Tiểu Thuần lập tức rơi vào tình trạng điên cuồng. Hai mắt của hắn đỏ bừng. Lúc này trong đầu hắn cân nhắc không phải là thành đan, mà là làm như thế nào để biến đổi đa dạng, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Rất nhanh, khi những người của một tộc Hắc Đan đó tìm được nơi Bạch Tiểu Thuần ẩn thân, mỗi một lò luyện đan lại xuất hiện màu đỏ đậm. Thậm chí có không ít lò luyện đan cũng xuất hiện dấu hiệu muốn vỡ nát. Thời điểm trước kia, khi cảnh tượng như vậy xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đều hiểu ý, kinh sợ. Nhưng hôm nay hắn lại mừng như điên. Hắn vung tay áo một cái, trực tiếp lại ném tất cả những lò luyện đan này ra ngoài.

Hắn cũng không để ý xem nơi mình cụ thể ném tới là chỗ nào. Sau khi đã ném ra tất cả, nhất thời những tiếng nổ mạnh vang lên. Những tiếng nổ này lại kéo dài, ầm ầm ầm không ngừng.

Ở dưới những tiếng gầm thét giận dữ của những người tí hon tộc Hắc Đan, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, lại rời đi. Thời điểm hắn lại xuất hiện, là ẩn thân một chỗ khu vực khác, tiếp tục luyện đan.

Thời gian trôi qua. Ba ngày sau, những người tí hon của một tộc Hắc Đan càng phát điên. Ba ngày nay đối với bọn họ mà nói, thậm chí còn muốn hành hạ so với trước đây. Uy lực của những lò luyện đan cùng với vụ nổ, không ngừng chấn động toàn thế giới. Mà những lò luyện đan này

nổ tung phát ra lực trùng kích, lại cực kỳ điên cuồng mãnh liệt. Nhất là những lò luyện đan lớn do Bạch Tiểu Thuần mang theo bên người, đối với những người tí hon của một tộc Hắc Đan mà nói, giống như kinh thiên động địa.

Không đơn thuần chỉ là như vậy... Ở trong những lò luyện đan này nổ tung, giằng co được ba ngày, trên trời cao bắt đầu ngưng tụ ra mây đen. Lại có mưa a xít, giống như mưa to rơi xuống.

Những hạt mưa a xít này rơi vào trên người những người tí hon của một tộc Hắc Đan, y phục của bọn họ trong nháy mắt lại bị tan ra. Thân thể của bọn họ còn xuất hiện cảm giác đau đớn mãnh liệt. Thậm chí ngay cả mặt đất, dường như cũng bị ăn mòn. Càng không cần phải nói tới những ngọn núi này.

- Trời ạ, ở nơi này là mưa a xít. Đây rõ ràng là mưa độc!

- Đáng chết, đáng chết, đáng chết a!

Những người tí hon này đều phát điên. Thời điểm tức giận trong lòng mỗi một người càng cuồng bạo hơn, ở trong trận mưa a xít này xuất hiện những tia chớp sấm sét màu tím. Những tia chớp từ trong không trung lao ra, đánh về phía cả vùng, ầm ầm ầm lao xuống, căn bản cũng không có dừng lại,, giống như quét rác, gào thét lao đến, gào thét phóng qua...

Điều này khiến cho những người tí hon của một tộc Hắc Đan đó, mỗi một người căn bản là không có cách nào ra ngoài. Bọn họ chỉ có thể trốn ở bên trong dãy núi. Nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện, tai họa lớn hơn nữa không ngờ đã hạ xuống.

Đó là sương mù, từ trong khe nứt của tảng đá có sương mù chui ra...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1678: Ngài Đi Đi (1)

Những sương mù này tràn ngập mùi gay mũi. Đặc biệt khiến cho một tộc Hắc Đan suy sụp, là bên trong lại có thể cũng có bộ phận dược hiệu của Phát Tình Đan cùng Trí Huyễn Đan. Kể từ đó... thời gian một canh giờ đáng sợ trôi qua, hiện tại biến thành... Bất kỳ thời khắc nào!!

- Trời ạ, tại sao có thể như vậy được!

- Không, ta muốn chết...

- Không thể như vậy được. Một tộc Hắc Đan chúng ta rốt cuộc là tạo nghiệt gì, khiến cho lão thiên gia lại có thể trừng phạt chúng ta như thế!

Không thể không nói, mức độ kiên định của một tộc Hắc Đan, ở trong tính cách tuyệt đối không khuất phục này, mặc dù có thể khiến cho Chúa Tể tiên giới trước kia lộ ra vẻ xúc động tán thưởng, thực sự là có chút đạo lý.

Nếu như là đổi lại thành những người khác, lúc này đã sớm hoàn toàn sụp đổ. Dù sao ở trong trận đấu đan này, một tộc Hắc Đan đã coi như là xuống dốc không phanh, bại không thể lại bại thêm được nữa.

Toàn thế giới đều không ngừng có mưa a xít rơi xuống. Còn có những tia chớp màu tím quét ngang gào thét. Bất luận là mưa a xít ăn mòn, hay tia chớp cuồng bạo, khiến cho mặt đất này vốn đã nghìn lở trăm lỗ, đều đang chấn động giống như cũng bị xóa đi.

Vô số ngọn núi, mặt đất đã trở nên gồ ghề. Mức độ bị phá hỏng của nó đã vượt hơn trước rất nhiều. Đừng nói là không có một ngọn cỏ nào.

Cho dù là có mọc lên đi nữa, thân thể cũng bị những tổn thương không có cách nào hình dung được.

Cùng lúc đó, ở bên trong vùng núi này khói thuốc không chỗ nào không có mặt, dường như là cọng rơm cuối cùng càng ép nát một tộc Hắc Đan, khiến cho bọn họ ở trong sự suy sụp, dục tiên dục tử...

Càng không cần phải nói tới khi đó xuất hiện vụ nổ lò luyện đan. Những vụ nổ lớn ở bốn phương tám phương, dâng lên vô số hồi âm. Đồng thời, cũng khiến cho mảnh thế giới này thậm chí tất cả một tộc Hắc Đan, căn bản cũng hoàn toàn không có thời gian có thể nghỉ ngơi.

Tất cả những điều này không hành hạ chính mình, cũng đủ để khiến cho phần lớn sinh mạng phải thỏa hiệp. Nhưng hết lần này tới lần khác cho dù một tộc Hắc Đan đến trình độ như vậy, cho dù đau thương liên tục, nhưng vẫn chống đỡ!

Sự chống đỡ này, chính là một tháng!

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng bội phục một tộc Hắc Đan này. Hắn cảm thấy một tộc Hắc Đan này mặc dù rất khiến cho người ta tức giận, nhưng bản chất của bọn họ, đều là một đan sư tốt.

- Đối với đan sư tốt như vậy, ta phải dành cho bọn họ đủ tôn trọng mới được.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ sâu xa. Hắn nhìn một chút về phía những thảo dược còn thừa lại kia. Hắn quyết định phải chuyện này kéo dài nữa, thậm chí còn phải nghiên cứu ra nhiều thêm một ít luyện đan bất ngờ. Chỉ có như vậy, mới không làm thất vọng những đan sư tốt vĩ đại.

Vì vậy... Ở trong những ngày kế tiếp, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu giống như mất ăn mất ngủ vậy, mắt đỏ, chìm đắm ở trong luyện đan. Các loại đan dược đáng ngạc nhiên cổ quái, các loại bất ngờ không thể tưởng tượng nổi, giống như ác mộng liên tiếp xuất hiện.

Cuối cùng, sau khi kiên trì tròn ba tháng, một tộc Hắc Đan khóc. Tất cả tộc nhân đều khóc. Mỗi người bọn họ hấp hối, tuyệt vọng. Tâm thần kiên trì, ở trong liên tục ba tháng bị hành hạ, dù dùng hết mọi biện pháp, cũng vẫn không có cách nào hóa giải dược hiệu. Sau khi ý thức được mình rốt cuộc trêu chọc một tồn tại khủng khiếp thế nào, bọn họ suy sụp.

- Tử vong không thể sợ, diệt tộc cũng không đáng sợ. Sỉ nhục chúng ta càng không thể sợ. Nhưng có thể sợ chính là loại nghiền ép ở trên phương diện đan dược này, loại ác mộng này khiến cho chúng ta không có lý tưởng, không theo đuổi, cả đời đều bao phủ ở dưới bóng tối của hắn!

- Hắn không phải là người. Hắn là đan ma, hắn là cuồng ma dược sư đan dược!

- Chúng ta ban đầu tưởng rằng chúng ta đã đủ khiến cho người ta khiếp sợ. Nhưng không nghĩ tới hắn lại có thể vẫn kinh người hơn so với chúng ta!

- Trời xanh ơi, thế gian này làm sao có thể xuất hiện một người như thế!

- Vừa có một tộc Hắc Đan chúng ta, cần gì phải xuất hiện thêm người này nữa!

Mảnh thế giới này, tất cả đầu lĩnh bộ lạc một tộc Hắc Đan, từ trước tới nay, lần đầu tiên tập trung lại cùng một chỗ, ở trong khói độc khiến cho người ta điên cuồng, cố nén sự nóng nảy cùng kích động trong lòng, bọn họ mở một hội nghị ngắn.

Ở trong hội nghị này, tất cả thủ lĩnh một tộc Hắc Đan đều mở miệng đồng thanh đạt được sự nhất trí. Bọn họ thay đổi ý nghĩ vốn tuyệt đối không chịu khuất phục ban đầu. Tất cả các ý kiến đều thống nhất, đều muốn loại bỏ cuồng ma quái đan tai họa này ra ngoài!

Quyết định này còn thu được sự tán thành của tất cả tộc nhân trong một tộc Hắc Đan. Sau khi bọn họ không kịp chờ đợi, biểu đạt suy nghĩ của riêng mình, rất nhanh, toàn bộ một tộc Hắc Đan cho dù là những tộc nhân đang hấp hối, đều giãy dụa kêu lên.

- Để cho hắn đi đi!

- Chúng ta không thể trêu vào hắn. Để cho hắn mau chóng rời khỏi đi!

- Để cho hắn đi thôi. Chỉ cần hắn chịu đi, tất cả điều kiện đều có thể đáp ứng!

Mảnh thế giới này là do Chúa Tể tiên giới trên quạt tàn kia, để lại Sinh Tử Đạo Nguyên diễn hóa đi ra. Ở trên trình độ nào đó, một tộc Hắc Đan nơi đây, bọn họ chính là ý chí của thế giới này. Một khi ý nghĩ của bọn họ, liên hợp cùng một chỗ, hình thành lực lượng ngay cả khí linh đồng tử cũng không có cách nào quấy nhiễu.

Giờ phút này khí linh của quạt tàn hóa thành đồng tử, sau khi chính mắt thấy tất cả mọi chuyện trong ba tháng này, toàn thân hắn sớm phát điên suy sụp trước tộc nhân của Hắc Đan.

Hắn phát hiện mình vẫn xem thường Bạch Tiểu Thuần này. Hắn thật sự không ngờ được, Bạch Tiểu Thuần này không chỉ đối đãi vô sỉ, luyện đan lại cũng có thể vô sỉ như vậy. Hắn xin thề, đây là một tồn tại duy nhất vô sỉ đến cực hạn mà hắn gặp phai trong suốt những năm tháng lâu dài.

Nhất là khi hắn cảm nhận được một tộc Hắc Đan khuất phục, đồng tử này chấn động kinh ngạc.

- Các ngươi... Các ngươi lại là một tộc Hắc Đan ngay cả Chúa Tể cũng than thở tuyệt đối không khuất phục. Nhưng bây giờ, các ngươi lại có thể... Khuất phục!

Đồng tử muốn khóc. Hắn vốn định nhốt Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này một vạn năm. Nhưng hôm nay có thể thấy, cho dù là một tộc Hắc Đan ày không khuất phục, sợ là không cần tới mấy năm, mảnh thế giới này cũng xong rồi...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1679: Ngài Đi Đi (2)

Lúc này đồng tử cho dù không cam tâm đi nữa, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn một tộc Hắc Đan đạt được nhất trí. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đang chìm đắm ở trong luyện đan, không đợi kịp phản ứng, thân thể lại trong nháy mắt trở nên mơ hồ, cho đến khi biến mất ở trong mảnh thế giới này.

- Ta không cam lòng!

Khí linh hóa thành đồng tử, nghiến răng nghiến lợi, phát ra tiếng gầm thét giận dữ. Ủy khuất trong lòng hắn, phiền muộn của hắn, lúc này đã muốn bạo phát ra.

- Bạch Tiểu Thuần vô sỉ, gia hỏa hèn hạ như ngươi vậy, lại có thể gọi là Bạch Tiểu Thuần... Ngươi thật có lỗi với cái tên của ngươi. Ngươi chắc hẳn là họ Hắc. Ngươi nên gọi là Đại Ô. Hắc Đại Ô đáng chết. Lần tiếp theo, chờ sau khi ta tỉnh dậy, ta nhất định phải giết chết ngươi, giết chết ngươi, giết chết ngươi!

Khí linh đồng tử lộ ra thần sắc vặn vẹo, toàn thân đã trở nên điên cuồng.

Mà giờ khắc này ở trên xương quạt cửa ải thứ ba mươi, theo bóng người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, chính hắn cũng sửng sốt một chút.

- A? Ta thế nào lại đi ra rồi?

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc gãi đầu một cái. Hắn vội vàng đi nhìn túi đựng đồ. Hắn lập tức rất tiếc nuối. Ở bên trong cửa ải thứ ba mươi, hắn mặc dù chấp nhất với bất ngờ phát sinh khi luyện đan, nhưng vẫn có mấy

lần luyện chế ra đan dược thành công như vậy. Đáng tiếc lúc này vừa kiểm tra, những đan dược kia lại không còn.

- Như thế xem ra, ta đã thông qua cửa ải thứ ba mươi?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, liền thở dài. Hắn cảm thấy ở bên trong cửa ải thứ ba mươi có nhiều người đồng đạo như vậy. Mọi người không có việc gì đấu đan, rất sung sướng vui vẻ. Lúc này bị đột nhiên truyền tống đi ra như vậy, hắn còn có chút luyến tiếc.

- Nơi đó rất thích hợp luyện đan. Hơn nữa còn là thế giới hư ảo do ý chí Chúa Tể diễn hóa ra. Ta luyện đan ở đó, sẽ không cần e ngại tới trách nhiệm. Đây mới là điều ta theo đuổi... Không được, ta muốn xem thử có thể trở về hay không.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, lại thử tiến vào cửa ải thứ ba mươi này. Nhưng lúc này đây, thân thể hắn vừa bước vào cửa ải ba mươi, lại lập tức cảm nhận được bên trong thế giới này truyền tới một lực bài xích mãnh liệt đến cực hạn. Mặc cho Bạch Tiểu Thuần giãy giụa như thế nào, hắn cũng không làm được chuyện gì, bị sinh sôi đánh ra.

Bên trong cửa ải thứ ba mươi, lúc này tất cả một tộc Hắc Đan mắt thấy trời cao gợn sóng, quả thực khiếp sợ tới mức muốn lại một lần nữa sụp đổ. Nhưng mãi đến khi phát hiện này quái đan cuồng ma ở trong mắt bọn họ không có cách nào hạ xuống, bọn họ mới đều thả lỏng, thở hắt ra một hơi. Mỗi một người đều kích động phấn chấn hoan hô lên. Cũng không thiếu người nước mắt lưng tròng. Còn có một vài người lấy ra chiêng trống, cao hứng gõ lớn.

- Cuối cùng... Hắn cuối cùng đã rời khỏi đây, lại không vào được nữa!

- Trời cao có mắt. Cuồng ma như vậy, hãy để cho hắn đi gay tai họa cho người khác. Một tộc Hắc Đan chúng ta thành thật như thế, lương thiện như thế. Chúng ta là người tốt. Người tốt không nên bị khi dễ.

- Ác mộng. Mấy tháng này, với ta mà nói, nghĩ lại mà kinh. Ta quyết định, sau này ta cũng không luyện quái đan nữa. Ta xin thề, từ nay về sau ta chỉ luyện giải đan!

Ở trong thời khắc toàn bộ một tộc Hắc Đan đều hoan hô kích động, Bạch Tiểu Thuần ở trên xương quạt bên ngoài, rất phiền muộn. Suy nghĩ một lát, Bạch Tiểu Thuần thở dài.

- Mà thôi. Chờ có một ngày ta trở thành chủ nhân của cây quạt này, ta lại tiến vào, đi tìm bọn họ tiếp tục đấu đan.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Hắn cảm thấy thời gian mình ở trên quạt tàn này đã quá lâu. Cũng không biết trên đại lục Vĩnh Hằng có xuất hiện biến cố gì hay không. Lúc này thân thể hắn thoáng một cái, đang muốn trở về.

Nhưng vào lúc này, thân thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên chấn động. Hắn chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên ngoài cây quạt. Trong tinh không vốn tối tăm. Lúc này theo cây quạt nhanh chóng đi về phía trước, cách cây quạt càng ngày càng gần... là một tòa cung điện to lớn!!

Cung điện này trôi lơ lửng ở trong tinh không, đặc biệt bị tàn phá, nhưng lại lộ ra một sự mênh mông, mơ hồ tản ra ánh sáng màu xanh nhạt!

Nhất thời thần sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng ngưng trọng. Trong lòng hắn lại cực kỳ không bình tĩnh. Thời gian hắn ở trên quạt tàn này mặc dù không phải quá nhiều, nhưng trong khoảng thời gian xông qua cửa ải trước đó, hắn cũng thường xuyên từ phía xa nhìn vào bên trong tinh không tối tăm này.

Từ lúc mới bắt đầu còn hiếu kỳ. Dần dần hắn đã có một phần mất cảm giác. Cái thật sự gọi là tinh không này, căn bản cũng không có ngôi sao gì cả. Tất cả đều là một mảnh hắc ám.

Giống như là trong phòng thổi tắt ánh nến, tối tăm vô cùng. Đồng thời, cũng yên tĩnh tới mức khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ. Còn không bất kỳ vật gì bồng bềnh, giống như một mảnh biển đen yên tĩnh.

Mà hiện tại, cung điện này phát ra ánh sáng yếu ớt màu xanh lam, lại giống như một vì sao, đột nhiên xuất hiện ở bên trong tinh không, còn trở thành thứ duy nhất ở trong mắt của Bạch Tiểu Thuần hiện tại!

Điều này bảo tâm thần hắn làm sao có thể không chấn động cho được. Lúc này thân thể hắn thoáng một cái, trực tiếp đã đến sát biên giới quạt tàn. Hắn đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào cung điện khổng lồ đang càng ngày càng tới gần về phía quạt tàn.

Theo cung điện tới gần, Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ nhìn thấy càng rõ ràng hơn. Chính xác mà nói, đây chỉ là một góc của một cung điện to lớn mà thôi. Bản thân nó cũng bị tàn phá không chịu nổi. Nhìn xa còn tốt. Nhìn gần, bộ dạng hình như sắp vỡ ra.

Ở phía trên còn có một ít máu đen. Không biết vì nguyên nhân gì, mặc dù máu đã khô lại, nhưng không có biến mất. Dường như nó đại biểu cho trong năm tháng đã qua, ở bên trong cung điện này từng phát sinh một hồi tai họa lớn diệt thế.

Nhìn một lát, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần có chút dồn dập. Tuy rằng hắn có kích động, muốn đi ra xem một chút. Nhưng cuối cùng tính tình cẩn thận khiến cho hắn lập tức loại bỏ đi ý nghĩ nguy hiểm này.

Thật sự đối với hắn mà nói, tinh không xa lạ, ở trong bóng tối xa lạ này, một cung điện phát sáng, bản thân nó chính là tồn tại quỷ dị. Chỉ là nếu bỏ qua như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy có chút đáng tiếc.

- Nói không chừng bên trong có thứ tốt gì đó thì sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Hắn cúi đầu nhìn quạt tàn một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cung điện càng ngày càng gần. Sau khi ánh mắt lóe lên, hắn nghĩ đến một biện pháp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1680: Hồn Thái Cổ

- Cung điện này vừa nhìn đã thấy bộ dạng không phải quá rắn chắc. Không sánh bằng chí bảo Chúa Tể này của ta.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu, hắn lập tức lại triển khai năng lực gần như nắm giữ ba phần quyền hạn đối với quạt tàn này của mình.

Dù sao giờ phút này, hắn đã đi qua cửa ải thứ ba mươi. Đối với quạt tàn này không bảo là hoàn toàn điều khiển được, nhưng nếu như muốn khống chế điều chỉnh rất nhỏ phương hướng của nó, vẫn là có thể làm được.

Lúc này theo thần thức Bạch Tiểu Thuần tản ra, lập tức cây quạt này lại chợt chấn động một cái. Cũng may khí linh đồng tử này lại ngủ say. Nếu không Bạch Tiểu Thuần cũng rất khó có thể dễ dàng thay đổi quỹ tích của cái quạt tàn này như vậy.

Nhưng sự thay đổi rất nhỏ này, lại trực tiếp ảnh hưởng tới phương hướng, khiến cho cây quạt này ban đầu vốn phải lướt qua cung điện kia, nhưng bây giờ lại là lao thẳng đến cung điện!

Nhưng ngay khi phương hướng của cái quạt tàn này bị điều chỉnh, trong chớp mắt, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Bạch Tiểu Thuần, cung điện vốn yên tĩnh này lại đột nhiên chấn động mạnh. Sau khi ánh sắng màu xanh lam ở phía trên đó co lại, rồi khuếch tán ra ngoài trong phạm vi lớn. Ở trong sự khuếch tán này, ánh sáng màu xanh lam này lại có thể dâng lên thật cao, thình lình hóa thành một ảo ảnh của cái đầu hai

sừng, hình dáng dữ tợn, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cùng với quạt tàn, phát ra rít gào không có tiếng động.

Còn có một lực Thái Cổ thần thánh, thình lình ở bên trong cái đầu hư ảo này, bạo phát ra, khuếch tán ra khắp nơi!

- Hồn Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, kinh ngạc la lên thất thanh.

Nếu như đổi lại thành những người khác, có thể không nhận ra. Nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần là luyện hồn sư thiên phẩm. Số lượng hồn hắn luyện hóa qua nhiều tới mức chính hắn cũng nhớ không rõ. Lúc này hắn vừa liếc mắt nhìn qua, lại nhận ra được, ánh sáng màu xanh lam bên ngoài cung điện này hình thành ra cái đầu, chính là hồn của một vị... Thái Cổ!!

Có thể tưởng tượng, một vị cường giả Thái Cổ trước kia, ở bên trong cung điện này tử vong. Vì cung điện này đặc biệt, lại hoặc là nguyên nhân khác, vị cường giả này dù chết đi, nhưng hồn lại bị giữ lại, cùng cung điện này dung hợp lại với nhau. Từ trình độ nào đó mà nói, nó mặc dù mất đi thần trí, mặc dù đã trở thành vong hồn, nhưng vẫn tồn tại!

Thậm chí sở dĩ trước đó nó tản ra ánh sáng màu xanh lam, hiển nhiên đây là một cạm bẫy. Nếu như Bạch Tiểu Thuần liều lĩnh tiến vào cung điện này, nhất định sẽ gặp phải công kích từ hồn Thái Cổ này. Lúc này vì quạt tàn lao tới, khiến cho hồn Thái Cổ này không thể không sớm bộc lộ ra.

Lúc này hồn Thái Cổ rít gào vừa lao ra, cho dù tinh không cũng dâng lên gợn sóng, giống như công kích vô hình, lao thẳng đến chỗ quạt tàn. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Hắn lập tức lui về phía sau. Cùng lúc đó gợn sóng này trong nháy mắt đã tới gần, sau đó lại trực tiếp va chạm vào phía trên quạt tàn. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lập tức lại vui mừng bất ngờ phát hiện, quạt tàn này rốt cuộc lông tóc không tổn hao gì, tốc độ

chẳng những không có giảm bớt. Ngược lại bởi vì đối phương chủ động công kích, giống như khiến cho chí bảo này xuất hiện lực phản chấn.

Một sóng dao động tương đương với gợn sóng của hồn Thái Cổ tản ra, càng cuồng bạo hơn. Theo quạt tàn lóe lên ánh sáng, chợt phát ra. Uy lực của nó to lớn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải mở miệng hít sâu một hơi. Ở trong phản chấn này, hắn thậm chí cảm nhận được một tia lực lượng chí cao vô thượng... vượt qua lực lượng của Thái Cổ.

Đó là... lực lượng Chúa Tể Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ tiếp xúc qua!

Sóng dao động này vừa ra, tinh không dường như đều chấn động. Trong mắt cái đầu màu xanh ở trên cung điện này chợt lộ ra sự hoảng sợ. Nó tính lập tức sẽ lui về phía sau. Nhưng nó vẫn muộn một bước.

Trong nháy mắt, từ trên quạt tàn tản ra sóng dao động ẩn chứa một tia lực lượng Chúa Tể, liền trực tiếp đánh vào phía trên cung điện này.

Cung điện to lớn này, chấn động mạnh, thật giống như bị bất động ở trong tinh không. Thậm chí ở dưới sự kinh ngạc cùng không có cách nào tin tưởng của Bạch Tiểu Thuần, hắn kêu lên. Hắn nhìn thấy được cung điện này rốt cuộc xuất hiện sự vặn vẹo. Cuối cùng lại có thể hóa thành một đạo ánh sáng, lao thẳng đến quạt tàn, thật giống như bị sinh sôi chộp tới. Sau khi hai bên trong chớp mắt va chạm vào nhau, không có bất kỳ âm thanh va chạm nào. Cung điện này hóa thành ánh sáng, lại có thể biến mất!

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần hơi cứng lại. Hắn mơ hồ có đáp án. Lúc này hắn chợt quay đầu lại, nhìn về phía quạt tàn. Trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi, hắn phát hiện mình vẫn xem thường chỗ đáng sợ của chí bảo Chúa Tể này!

Bởi vì... Ở trên mặt của quạt tàn này vốn chỉ là một ngọn núi, một con sông. Trong sông có một con thuyền. Trên thuyền có người đang

chơi cờ. Nhưng bây giờ... Ở trên con sông này thình lình lại xuất hiện thêm một tòa... Cung điện!!

- Nó rốt cuộc biến thành một bức tranh... Trở thành một phần của mặt quạt!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, trong đầu có chút chấn động. Tất cả những điều này thật sự vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Một lát sau Bạch Tiểu Thuần mới miễn cưỡng tiếp nhận được chuyện này. Sau khi hắn ý thức được cung điện này trở thành một phần của mặt quạt, mặt hắn cũng xụ xuống.

- Ta còn dự định đi xem thử có bảo bối gì hay không. Cho dù là không có bảo bối, có một hồn Thái Cổ cũng là chuyện tốt. Nhưng nó lại bị cây quạt này ăn mất...

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày, khá có một loại cảm giác bị thua thiệt, không cam lòng. Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào cung điện ở trên mặt quạt. Hắn triển khai thần thức, vận dụng bàn tay mình nắm ba phần quyền hạn, xem có thể lấy ra cung điện này hay không.

Theo thần thức của hắn khuếch tán ra, nhất thời nước sông trên mặt quạt này vốn là ngừng lại, nhưng trong lúc bất chợt lại chảy xuôi. Có một giọt nước sông, trực tiếp bay ra, lao thẳng đến cung điện. Sau khi va chạm vào cung điện này, ánh sáng màu xanh lam của cung điện chợt lập lòe. Bên trong truyền ra một tiếng gào thét không cam lòng. Mà ở dưới tiếng gào thét này, ánh sáng màu xanh lam này rốt cuộc bị một giọt nước sông này trực tiếp bao phủ, giống như cắt xé kim loại, sinh sôi kéo xuống ba phần. Sau khi bị giọt nước mưa bao phủ, thoáng một cái nó liền mơ hồ. Thời điểm nó xuất hiện, lại có thể ở trong tay Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1681: Trúng. (1)

Trái tim Bạch Tiểu Thuần điên cuồng đập loạn. Hắn ngơ ngác nhìn một giọt nước sông ở trong tay mình, lúc này đang bồng bềnh. Bên trong nước sông này ẩn chứa một đoàn ánh sáng màu xanh lam mang theo sự cuồng bạo. Bên trong ánh sáng màu xanh lam này, thình lình có một cái đầu hư ảo thu nhỏ lại, đặc biệt dữ tợn.

Mặc cho cái đầu này giãy giụa như thế nào, nó cũng vẫn không có cách nào lao ra khỏi sự bao phủ của giọt nước sông. Mặc dù bên trong tản ra khí tức yếu ớt không ít, nhưng thực sự, chính là hồn Thái Cổ!

Chỉ có điều, lượng hồn Thái Cổ này chỉ có ba phần hồn bình thường mà thôi!

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, tất cả những điều này cũng đủ rồi!

- Lại có thể như vậy!

Bạch Tiểu Thuần liếm môi, hai mắt phát ra ánh sáng. Một lát sau hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Ta thích cây quạt tốt không ăn mảnh!

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn vô cùng. Lúc này hắn cũng hiểu rõ, cây quạt này cực kỳ cường hãn, có thể hấp thu rất nhiều sự vật. Mà một khi bị nó hấp thu qua, quyền hạn của mình lớn tới mức nào, có thể thu được mấy thành!

Tưởng tượng hình ảnh mình có một ngày, có thể hoàn toàn khống chế cây quạt này, ở trong tinh không này, quét ngang tám phương, cướp đoạt tất cả, Bạch Tiểu Thuần càng kích động.

Hắn lại một lần nữa cảm thấy, cây quạt này thật sự rất có giá trị!

- Không được. Sau khi đi về nghỉ, ta muốn tiếp tục xông qua ải!

Bạch Tiểu Thuần tinh thần chấn hưng, vui vẻ cất đi hồn Thái Cổ này. Sau đó, hắn lắc người một cái, lựa chọn trở về.

Vừa trở lại trong mật thất Vân Hải Châu tại bắc bộ Tiên Vực thứ hai, thần thức của Bạch Tiểu Thuần mới tản ra. Ngay lập tức hắn lại cảm nhận được ở chỗ của Đại Thiên Sư. Sau khi phát hiện mình trở về, có bóng người vội vã chạy tới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần nhất thời kinh sợ.

Bạch Tiểu Thuần không thể không kinh sợ. Bởi vì sự phát triển của Vân Hải Châu này đã trở thành mấu chốt quan trọng nhất, đối với toàn bộ người của thế giới Thông Thiên tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, giống như là một chỗ thánh địa!

Chỉ cần ở đây không ngã, lại giống như là một lá cờ, đại biểu cho hi vọng trong lòng mọi người thế giới Thông Thiên!

Trái tim Bạch Tiểu Thuần không khỏi đập nhanh vài cái. Thần thức của hắn tản ra. Sau khi quét ngang hơn nửa Vân Hải Châu, hắn phát hiện tất cả mọi thứ vẫn giống như bình thường. Hắn lập tức hồ nghi, đứng lên, một bước đi ra. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở trong đại điện. Gần như là thời điểm hắn mới vừa xuất hiện, bên ngoài đại điện lại truyền đến giọng nói gấp gáp của Đại Thiên Sư mang theo sự lo lắng.

- Tư Đồ cầu kiến Thiên Tôn. Có chuyện lớn cần bẩm báo!

Giọng nói của Đại Thiên Sư mang theo sự nghiêm trọng, còn có một tia run rẩy không thể nhận biết. Dường như hắn gặp phải chuyện cực lớn nào đó. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng kinh ngạc nghi ngờ hơn. Hắn giơ tay phải, vung lên. Nhất thời cửa đại điện mở ra. Đại Thiên Sư lập tức cất bước, vội vàng đi vào đại điện. Sau đó, hình như vì vô cùng lo nghĩ, hắn cũng quên cả bái kiến Bạch Tiểu Thuần, tiến lên lập tức lại mở miệng nói ra với giọng điệu cấp bách.

- Thiên Tôn, việc lớn không tốt!

- Vân Hải Châu ta có nguy cơ cực lớn! Không có cách nào hóa giải. Không bao lâu, tất cả cơ sở chúng ta đặt xuống trước đó, đều phải phó mặc. Thậm chí dẫn tới Thánh Hoàng Triều áp chế toàn diện!

Đại Thiên Sư sốt ruột, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Hình như trong khoảng thời gian này, theo Bạch Tiểu Thuần mất tích, xuất hiện một ít tình hình hắn cùng với Cự Quỷ Vương lại không có cách nào thay đổi, hiện tại đã cấp tốc đến trước mắt.

Ở trong ấn tượng của Bạch Tiểu Thuần, ngoại trừ năm đó Khôi Hoàng Thành bị đánh chiếm, Đại Thiên Sư từng có vẻ mặt như vậy ra, sau đó, hắn trước sau vẫn bình tĩnh giống như nước. Nhưng hôm nay vẻ mặt này lại hiện ra. Tim Bạch Tiểu Thuần nhất thời ngừng đập một nhịp.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Tiểu Thuần vội vàng hỏi.

- Thiên Tôn đại nhân, hôm nay Vân Hải Châu luyện linh đã thành đặc sắc, danh tiếng truyền khắp thiên hạ. Nhưng điều đó lại giống như một khối thịt béo, bị Thánh Hoàng Triều như hổ đói nhìn chằm chằm vào. Thánh Hoàng này còn đa mưu túc trí, trước nhìn như thỏa hiệp, nhưng trên thực tế đây rõ ràng là đang chờ đợi. Chỉ chờ tới lúc chúng ta trưởng thành đến trình độ nhất định xong, hắn nhất định đến đây thu gặt!

Đại Thiên Sư bi thương thảm thiết kêu lên một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, cũng hít vào một hơi. Chuyện này trước đó hắn đã từng cân nhắc qua. Cho nên hắn mới ở trên phương diện xông qua ải, ra sức như vậy. Hắn muốn chính là mau chóng nâng cao chính mình.

- Mấy tháng này, hiện ra ở trước mặt chúng ta, chỉ có một con đường. Con đường này nếu không đi, lại nửa bước khó đi. Nếu đi tiếp, tất nhiên sẽ có ngày nào đó bị Thánh Hoàng Triều thu gặt! Nhất là gần đây lão phu quan sát thấy Thánh Hoàng ban bố một loạt ý chỉ, rõ ràng đã có tâm động thủ. Thời gian sợ là không kịp!

Đại Thiên Sư vô cùng nóng nảy. Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, cũng biến sắc.

- Trừ phi là Thiên Tôn ngươi ở đây, có thể trong vòng nửa năm, thăng cấp Thái Cổ. Nếu không, biện pháp duy nhất của chúng ta, chính là dùng tốc độ nhanh nhất, hai con đường đồng thời tiến hành mới có thể. Chỉ có ở chỗ Tà Hoàng Triều, cũng mở ra cục diện, khiến cho Thánh Hoàng e ngại càng nhiều, chúng ta mới có thể ở trong kẽ hở sinh tồn!

- Nhưng ở chỗ của Tà Hoàng Triều, chúng ta căn bản cũng không có biện pháp đi tiếp xúc. Nhất là các châu khu vực bắc bộ của Tà Hoàng Triều. Chỉ sợ chúng ta luyện linh đối với bọn họ mà nói, cũng là chuyện tốt. Nhưng hết lần này tới lần khác chuyện này căn bản là không thể thực hiện được. Tà Hoàng Triều phong tỏa nghiêm mật. Trong khoảng thời gian này lão phu cùng Cự Quỷ đã rầu rĩ đến cực hạn. Thiên Tôn, làm sao bây giờ đây?

Đại Thiên Sư còn thiếu chút đấm ngực. Lúc này âm thanh của hắn cũng mang sự bất đắc dĩ cùng mờ mịt. Bạch Tiểu Thuần nghe được những lời lẽ này, đầu tiên là khẩn trương. Sau đó, lại vừa nghe tới, chỉ cần tạo được quan hệ với Tà Hoàng Triều, nhất thời lại thoải mái một ít. Mặc dù trong lòng vẫn có chút do dự đối với chuyện tiếp xúc cùng Công Tôn Uyển Nhi, nhưng hắn vẫn gật đầu mở miệng.

- Chuyện này, ngươi làm ta sợ muốn chết. Đây không phải là chuyện nhỏ thôi sao? Không phải là Tà Hoàng Triều sao? Vậy để ta đi tìm Công Tôn Uyển Nhi, thương lượng với nàng một chút... Ừ? Không đúng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1682: Trúng. (2)

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, bỗng nhiên kịp phản ứng. Cũng chính là vào lúc này, Đại Thiên Sư vội ho một tiếng. Tất cả lo lắng trước đó đã bị quét sạch. Hắn lộ ra thần sắc nghiêm nghị, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu.

- Lời của Thiên Tôn, nói là làm ngay. Mong rằng Thiên Tôn mau chóng đi tới gặp Quỷ Mẫu Thiên Tôn, hai bên nói chuyện mở ra buôn bán. Tốt nhất là cùng Quỷ Mẫu Thiên Tôn tiếp xúc nhiều một chút. Nếu có thể khiến cho quan hệ cá nhân thăng hoa, tiến thêm một bước, nói không chừng thế giới Thông Thiên ta sẽ có khả năng có thêm một vị Thiên Tôn nữa. Nếu như có thể trở thành thê tử của Thiên Tôn, vậy thì càng tốt hơn!

- Thiên Tôn vừa xuất quan, có thể nghỉ ngơi một chút. Lão phu không quấy rầy nữa. Xin cáo lui...

Đại Thiên Sư nhanh chóng mở miệng, nói xong hắc hắc một tiếng, cúi đầu, nhanh chóng rút lui. Chỉ chớp mắt, hắn đã biến mất ở trong đại điện.

Chỉ để lại một mình Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, trợn mắt há hốc mồm nhìn theo bóng lưng Đại Thiên Sư biến mất. Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần chợt trợn trừng mắt.

- Tư Đồ lão gia hỏa nhà ngươi, ngươi hãm hại ta!

Bạch Tiểu Thuần cố tình tức giận, nhưng lại tức giận không nổi. Lúc này hắn cũng đã nhìn ra, Vân Hải Châu căn bản không có chuyện gì lớn.

Những lời Đại Thiên Sư nói trước đó, đều là nói chuyện giật gân mà thôi. Mục đích của hắn chính là muốn để cho Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi tiếp xúc nhiều hơn.

Hiển nhiên là trong khoảng thời gian này Đại Thiên Sư ở nơi nào đó, nghe nói tới sự mờ ám giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi. Lấy tính cách cáo già của hắn, còn có hiểu rõ đối với Bạch Tiểu Thuần, trong lòng biết rõ nếu như thật sự mở miệng, Bạch Tiểu Thuần ở đây nhất định sẽ từ chối. Thật ra trong lòng Bạch Tiểu Thuần đối với chuyện đi gặp Công Tôn Uyển Nhi, cũng nhút nhát.

Đại Thiên Sư lại có khát vọng mãnh liệt đối với chuyện kéo Công Tôn Uyển Nhi vào thế giới Thông Thiên. Dù sao có hai vị Thiên Tôn, thế giới Thông Thiên ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, cũng sẽ càng không tầm thường. Quyền phát biểu sẽ lớn hơn nữa!

Mặt khác cũng đúng như là lời hắn nói. Vân Hải Châu luyện linh, không thể chỉ mở ra đối với Thánh Hoàng Triều. Cho dù Thánh Hoàng không vui, cho dù phẫn nộ, Vân Hải Châu cũng phải thành lập buôn bán cùng Tà Hoàng Triều.

Như vậy, mới có thể ở trong kẽ hở sinh tồn, mới là an toàn nhất. Nếu không, trước mắt nhìn như an toàn, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

Điểm này, Đại Thiên Sư nói ngược lại cũng là chính xác. Chỉ có điều hắn ở thời gian nguy cơ đến, lại có chút mơ hồ mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa rồi không kịp phản ứng. Lúc này vừa nghĩ lại hoàn toàn hiểu rõ. Đối với chút tâm tư nho nhỏ này của Đại Thiên Sư, hắn dở khóc dở cười. Trong lòng hắn thầm rầu rĩ. Nếu như thật sự có khả năng, hắn căn bản cũng không muốn lại đi tìm Công Tôn Uyển Nhi.

- Mỗi lần đi đều phải vỗ vài cái...

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hắn rất lo lắng cứ vỗ xuống như thế, sớm hay muộn sẽ có một ngày đánh ra chuyện lớn...

Chỉ là hiện tại ở dưới mánh khóe nhỏ của Đại Thiên Sư, mình cũng đã khoe khoang khoác lác. Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bắc bộ. Cuối cùng hắn chỉ có thể kiên trì, na di đi về phía đó.

Khoảng cách giữa Vân Hải Châu chỗ châu hành cung của Công Tôn Uyển Nhi, đối với tu sĩ tầm thường mà nói, sợ là cả đời vẫn không có cách nào đi qua được. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lại chỉ là mấy một canh giờ.

Mặc dù là có trận pháp phong tỏa, dưới Bất Tử Cấm, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đều chỉ là thùng rỗng kêu to. Khi hắn đến hành cung của Công Tôn Uyển Nhi, trời đã là hoàng hôn. Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày do dự một lát. Không đợi hắn quyết định đi vào thế nào, mở miệng thế nào, bên trong hành cung đã truyền đến giọng điệu ngọt ngấy của Công Tôn Uyển Nhi.

- Tiểu ca ca, muộn thế này tại sao ngươi lại tới? Chẳng lẽ lần này là thật sự muốn ở lại chỗ này qua đêm hay sao?

Giọng nói này ngọt ngào, rất êm tai. Nhưng rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, trong lòng hắn lập tức lại run lên. Thật ra, hôm nay hắn hiểu rất rõ ràng về Công Tôn Uyển Nhi. Hắn biết đối phương hình như có hai loại tính cách. Một là biểu lộ bên ngoài xưng hô với mình tiểu ca ca, một người khác lại là mạnh mẽ vô cùng, ra tay chính là sát chiêu.

- Trước đây nàng không như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì sau khi cùng Quỷ Mẫu dung hợp, xuất hiện tác dụng phụ?

Bạch Tiểu Thuần có chút nhức đầu. Hắn cũng không dám giống như lần đầu tiên, đi nói ra lời nói nguyện ý lưu lại một đêm. Lúc này hắn ho khan vài tiếng, khiến cho âm thanh của mình trầm thấp mở miệng.

- Uyển nhi, đừng làm rộn nữa. Lần này ta có chính sự.

- Chính sự? Lần đầu tiên ngươi tới, bảo ta giúp ngươi nói dối, nói xấu một Bán Thần, ngươi cũng nói là chính sự. Lần thứ hai ở biên giới Vân Hải Châu, mạnh mẽ chiếm của ta một châu, nói cũng là chính sự.

Bên trong hành cung truyền ra tiếng cười duyên của Công Tôn Uyển Nhi. Chỉ là trong giọng nói này lại mang theo vẻ tức giận.

- Thế nào? Lần này ngay cả vào cửa cũng không dám vào? Đường đường là Khôi Tổ, đường đường là Thiên Tôn, lại chỉ có chút can đảm như thế thôi sao? A đúng rồi. Ta quên mất ngươi sợ quỷ.

Thời điểm giọng nói của Công Tôn Uyển Nhi lại truyền ra, cũng trở nên dao động. Trong nháy mắt bốn phía xung quanh trở nên thâm trầm. Bên trong hành cung còn có một vài quỷ ảnh thường xuyên lui tới. Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy đau đầu. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Dựa theo đạo lý, hắn có đòn sát thủ Luân Hồi Quá Khứ Kinh, đối phương hình như không nên nguyện ý để cho mình tới gần nàng mới đúng.

- Chẳng lẽ là có cạm bẫy gì sao?

Bạch Tiểu Thuần lập tức cảnh giác. Hắn giả vờ giả vịt thở dài một tiếng, trơ mắt nhìn hành cung, bất đắc dĩ mở miệng.

- Ta nói này Uyển nhi, nàng là đang cố ý... cố ý khiêu khích khiến cho ta tức giận, khiến cho ta đi vào, sau đó... chờ tới khi ta thi triển Luân Hồi Quá Khứ Kinh vỗ qua chứ?

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, lập tức liền làm ra tư thế phòng hộ. Dựa theo suy nghĩ của hắn, mình vừa mở miệng như thế, đối phương nhất định sẽ bị khiêu khích lao ra cùng mình đánh một trận lớn mới đúng. Nhưng rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần lại ngây ngẩn cả người. Hắn phát hiện, Công Tôn Uyển Nhi ở bên trong hành cung, lại có thể... trầm mặc!

- Không thể nào... Lẽ nào bị ta nói trúng rồi?

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi, hai mắt trợn tròn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1683: Chu Đại Sư? (1)

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, nhịp tim đập không hiểu tăng nhanh một ít. Hắn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Thật sự chính hắn cũng không thể nào hiểu nổi, vì sao sau khi thi triển Luân Hồi Quá Khứ Kinh đối với Công Tôn Uyển Nhi này, nữ tử này lại có thể gặp phải phản ứng kỳ quái như vậy.

- Chẳng lẽ thần thông ta tự nghĩ ra này, có sơ hở gì trí mạng hay sao?

Bạch Tiểu Thuần lập tức khẩn trương. Trên thực tế chuyện này hắn đã sớm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Mỗi lần vừa nghĩ tới, nếu như Luân Hồi Quá Khứ Kinh có đầy đủ loại tác dụng đặc biệt này khiến cho người ta trợn mắt hốc mồm, một khi truyền đi, sợ là danh tiếng cũng có phần tổn hại. Hắn đã cảm thấy toàn thân đều có chút không xong.

- Ta muốn sáng tạo, lại là đại thần thông, đại thuật pháp!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, không muốn đi suy nghĩ sâu xa về vấn đề này nữa. Hắn suy nghĩ có khả năng lớn hơn nữa, là có liên quan đến ký ức của Công Tôn Uyển Nhi.

- Nhất định là như vậy. Bạch Tiểu Thuần ta tính tình chính trực, sáng tạo công pháp tất nhiên là đường đường chính chính. Làm sao có thể đường ngang ngõ tắt như thế.

Bạch Tiểu Thuần an ủi mình một hồi. Hắn lại nhìn về phía hành cung của Công Tôn Uyển Nhi, trong lòng cũng đang do dự có nên đi vào hay không. Chợt cửa lớn của hành cung cuối cùng lại lặng lẽ không một tiếng động tự mình mở ra.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần nhất thời trở nên gấp gáp. Hắn nhìn cửa lớn hành cung một chút, lại nhìn sắc trời một chút, trong lòng càng thêm rầu rĩ. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng.

- Mà thôi mà thôi. Vì ngàn vạn con dân của Vân Hải Châu, vì tất cả mọi người ở thế giới Thông Thiên ta, Bạch Tiểu Thuần ta làm sao có thể lại lưu ý tới sự được mất của bản thân mình!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, có một loại cảm giác bất chấp mọi giá. Thần sắc hắn lộ vẻ nghiêm trọng, bước chân nặng nề, đi từng bước một về phía hành cung.

Sâu bên trong lòng hắn còn phát sinh một sự bi tráng. Dần dần đi vào hành cung, hắn thấy được ở sâu bên trong hành cung này, Công Tôn Uyển Nhi ngồi ở chỗ đó, toàn thân mặc cung trang hồng nhạt, mặt không thay đổi.

Hình như giờ phút này Công Tôn Uyển Nhi cùng với người vừa lên tiếng gọi tiểu ca ca trước đó, đã không phải là cùng một người. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, sâu bên trong đôi mắt mang theo một tia hàn quang.

- Trừ khi ngươi có thể vĩnh viễn sử dụng thuật pháp hèn hạ này của ngươi. Nếu không, chỉ cần ngươi lại sử dụng một lần nữa đối với bản cung, ta lập tức phát động tất cả lực lượng bắc bộ, tiêu diệt Vân Hải Châu của ngươi!

Công Tôn Uyển Nhi chậm rãi mở miệng, âm thanh trầm thấp, trong nháy mắt khiến cho trong mắt Bạch Tiểu Thuần có hàn quang lóe lên. Hơn nữa tu vi của hắn vận chuyển. Giờ phút này Công Tôn Uyển Nhi thật sự cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác, dường như nàng chính là Quỷ Mẫu trước kia!

- Ngươi có lẽ nghi ngờ sự kiên định bản cung. Vậy ngươi có thể đi thử một chút.

Ánh mắt Công Tôn Uyển Nhi vẫn lạnh như băng, nhưng bên trong giọng nói kia ẩn chứa sự quả quyết, giống như chém đinh chặt sắt.

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Công Tôn Uyển Nhi trước mắt này thật sự quá giống với Quỷ Mẫu, khiến cho hắn không nhịn được, nghi ngờ sau khi Công Tôn Uyển Nhi này dung hợp với Quỷ Mẫu, có phải thật sự đã xảy ra vấn đề gì hay không. Trong cảm giác của hắn, tính tình của đối phương dường như cũng trở nên có chút xa lạ.

- Chỉ có điều đối vớ loại tính cách lạnh như băng này, ta vẫn còn có vài biện pháp. Năm đó Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, mỗi người đều rất lạnh lùng, lãnh đạm.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, trong nháy mắt thần sắc trở nên nghiêm nghị vô cùng, liếc nhìn Công Tôn Uyển Nhi. Hắn từ từ nâng tay lên. Một sự thiết huyết, chợt bạo phát ở trên người hắn.

Theo thiết huyết bạo phát, khí thế toàn thân hắn cũng khác hắn so với trước kia. Ánh mắt hắn trở nên thâm trầm. Đồng thời, âm thanh cũng mang theo một tia chí cao vô thượng của Thiên Tôn, vang vọng ở bên trong hành cung này.

- Nàng thật sự có thể phát động lực lượng của bắc bộ, tiêu diệt Vân Hải Châu ta. Nhưng Bạch mỗ năm đó khi chỉ là Bán Thần, có thể bắt nàng một lần. Hiện tại... Nàng nói xem, ta có thể bắt nàng lại lần thứ hai hay không?

Không đợi Công Tôn Uyển Nhi mở miệng, lời Bạch Tiểu Thuần nói lại truyền ra.

- Bạch mỗ hôm nay tới đây, không phải cùng Công Tôn Uyển Nhi ngươi tranh chấp những chuyện vô nghĩa này. Vân Hải Châu ta ở trên phương diện luyện linh có một không hai trong thiên hạ. Bên trong Thánh Hoàng Triều đã có thanh danh hiển hách. Mấy châu bắc bộ của nàng dường như đều có nhu cầu đối với luyện linh. Chỉ có điều trước đó

Vân Hải Châu ta phong tỏa, khiến cho tu sĩ bắc bộ của nàng, không có cách nào tiếp xúc được!

- Ngày hôm nay, Bạch mỗ là chuẩn bị mở ra Vân Hải Châu, cùng nàng trao đổi, cũng không phải là tới khẩn cầu cùng cầu xin! Cho nên phong thái của nàng, cũng không cần quá mức!

Ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần sắc bén giống như lợi kiếm, thay đổi nhu cầu của mình, lại thành là nhu cầu của Công Tôn Uyển Nhi. Những lời lẽ này vừa ra, ánh mắt Công Tôn Uyển Nhi càng thêm sắc bén.

- Nực cười, ngươi cầm một châu của ta trong tay, lại còn có tư thế bộ dạng giống như bố thí vậy. Bạch Tiểu Thuần, chẳng lẽ ngươi tu luyện tới mức hỏng đầu rồi sao!

Công Tôn Uyển Nhi cười lạnh.

- Nàng cũng không cần để ý tới được mất của một châu. Ngươi thật sự là mất một châu, nhưng ta trả lại cho nàng buôn bán luyện linh lại là tiền lời vượt qua rất xa so với một châu!

Bạch Tiểu Thuần lập tức mở miệng, âm thanh mang theo sự chắc chắn nào đó.

- Buôn bán? Vân Hải Châu ngươi là bị bắc bộ ta phong tỏa, không phải giống như lời ngươi nói, phong tỏa chúng ta. Buôn bán này đối với Vân Hải Châu của ngươi có tác dụng lớn. Còn đối với bản cung, lại hoàn toàn không có một chút tác dụng nào!

Giọng nói Công Tôn Uyển Nhi vẫn lạnh như băng.

- Không có tác dụng? Công Tôn Uyển Nhi, nàng hiện tại không được Tà Hoàng tín nhiệm. Cùng với là tự mình tới nơi đây, không bằng nói là bị đẩy ra sát biên giới. Tình của Bạch mỗ cùng nàng không khác biệt là mấy. Về điểm này, chúng ta có chỗ tương tự. Ta không tin nàng không muốn phá cuộc. Nếu không, ngươi cũng sẽ không trấn thủ bắc bộ với thế

tới rào rạt. Ta có biện pháp tốt hơn, có thể khiến cho từng người chúng ta đạt được mục đích bay lên của mình. Chúng ta hợp tác, mới là lựa chọn hàng đầu!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1684: Chu Đại Sư? (2)

- Mở ra buôn bán, khiến cho bên trong năm châu bắc bộ, có địa phương luyện linh của Vân Hải Châu ta, cùng lúc lại nâng cao chiến lực bắc bộ của nàng. Về phương diện khác lại càng thu được nhiều lợi ích hơn. Kể từ đó, sau khi bắc bộ yên ổn, thậm chí ta có thể khiến cho nàng trở thành người Tà Hoàng Triều có quyền hạn duy nhất ở Vân Hải Châu. Toàn bộ luyện linh trong Tà Hoàng Triều, đều do nàng khống chế ở trong tay!

- Hợp tác như vậy, thành ý như vậy, Công Tôn Uyển Nhi, nàng nói cho ta biết, nàng có đạo lý gì lại từ chối?

Bạch Tiểu Thuần không ngừng nói. Từng câu nói ra đồng thời khiến cho trong mắt Công Tôn Uyển Nhi cũng lộ ra suy nghĩ tìm hiểu. Thật ra cách nói của Bạch Tiểu Thuần, thực sự phù hợp với nhu cầu của nàng. Vân Hải Châu phát triển luyện linh, nàng tất nhiên để ở trong mắt. Nhất là đề nghị cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần, đối với nàng mà nói, sẽ có lợi ích to lớn, không có cách nào hình dung!

Thậm chí có thể thay đổi địa vị của nàng ở Tà Hoàng Triều. Tất cả những điều này cũng làm cho Công Tôn Uyển Nhi ở đây, không thể không tỉnh táo lại, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ tìm hiểu về chuyện buôn bán Bạch Tiểu Thuần nói tới.

Mà mặc dù nàng liếc mắt liền nhìn ra Bạch Tiểu Thuần đang tận lực điên đảo cùng vặn vẹo nhu cầu. Chỉ có điều thân là Thiên Tôn, cho dù nhìn thấu việc này, nhưng nếu thật sự có lợi ích, như vậy tất cả đều chỉ là chuyện nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi bắt đầu suy nghĩ tìm hiểu, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn cảm thấy có một chút may mắn. Hắn suy nghĩ vẫn là Công Tôn Uyển Nhi dạng này tương đối lý trí, dễ dàng khai thông.

- Chuyện này bản cung cần phải cẩn thận so sánh một chút. Ngày mai sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục!

Sau một lúc lâu, Công Tôn Uyển Nhi ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mở miệng.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên. Hắn biết chuyện này có khả năng thành công cực lớn. Hắn cũng hiểu rõ đối phương cần phải phán đoán suy nghĩ tìm hiểu. nàng có thể tự nói với mình, ngày mai có trả lời thuyết phục, đã là rất có thành ý.

- Thời gian ngắn như vậy, Bạch mỗ sẽ không quay về Vân Hải Châu. Bạch mỗ sẽ ở bên trong thành trì chỗ này chờ đợi tới sáng sớm ngày mai, sẽ lại tới quấy rầy.

Bạch Tiểu Thuần gật đầu, đang muốn từ biệt rời đi. Chợt ánh mắt Công Tôn Uyển Nhi lóe lên, giơ tay phải vung lên. Nhất thời từ bên trong hành cung, đã có một thị nữ dung mạo xinh đẹp đi ra. Thị nữ này bước nhanh đi tới, hướng về phía Công Tôn Uyển Nhi cúi đầu.

- Thanh nhi, Thông Thiên Vương là khách ở xa tới, ngươi an bài chỗ nghỉ cho hắn.

Nói xong, Công Tôn Uyển Nhi đứng dậy thoáng một cái, lập tức biến mất. Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi. Tuy nói Công Tôn Uyển Nhi dạng này, thích hợp để đàm luận. Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy thời điểm nàng gọi mình là tiểu ca ca, tuy có chút không chịu nói đạo lý, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy hoài niệm.

- Không được. Sau này phải cố gắng hết sức rời xa Công Tôn Uyển Nhi này. Tính cách của nàng biến hóa quá lớn.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng bỏ đi ý nghĩ hoài niệm của mình. Hắn nhìn một chút tiểu nha đầu bên cạnh được gọi là Thanh nhi này. Tiểu nha đầu này xinh đẹp vô cùng, thoạt nhìn hình dáng giống như tú sắc thay cơm.

Thanh nhi bị ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, có chút khiếp sợ. Nàng vội vàng hạ thấp người cúi đầu, dẫn dắt Bạch Tiểu Thuần rời khỏi hành cung, đi tới ở tạm trong lầu các bên cạnh hành cung.

Hành cung của Công Tôn Uyển Nhi, là ở trên một ngọn núi. Đứng ở nơi đó, nhìn xuống phía dưới, liền có thể nhìn thấy được đại thành của châu này phía dưới.

Thành trì này là đại thành đầu tiên của châu quy mô tương đương cùng Vân Hải Thành. Lúc này tuy là hoàng hôn, nhưng nhìn đại thành vẫn cực kỳ náo nhiệt. Đám người qua lại cũng không ít.

Mắt thấy ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía thành trì, Thanh nhi ở bên cạnh đang dẫn theo Bạch Tiểu Thuần đi tới lầu các nghỉ ngơi, không nhịn được hiếu kỳ nhìn Bạch Tiểu Thuần thêm vài lần, giống như muốn nói lại thôi. Cho đến sau khi đã dẫn Bạch Tiểu Thuần tới lầu các, Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, nhìn về phía Thanh nhi.

- Có gì muốn hỏi ta sao?

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, Thanh nhi hít một hơi thật sâu, không nhịn được hỏi.

- Đại nhân thân là đệ nhất cường giả của thế giới Thông Thiên, theo lời đồn đại còn là đại sư đứng đầu về luyện linh... Thanh nhi đối với luyện linh rất tò mò, cũng thấy qua vài lần, bộ dạng rất thần bí huyền diệu. Mọi người đều nói luyện linh cần phải là huyết mạch của thế giới Thông Thiên mới có thể làm được. Điều này là thật sao?

- Nàng đã nhìn thấy luyện linh sao?

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy hỏi một câu.

- Đúng vậy, Chu đại sư bên trong thành trì, danh tiếng lớn gần với Thông Thiên Vương ngài. Mỗi lần hắn luyện linh, ta chỉ cần có thời gian sẽ lại đi tới đó xem.

Thanh nhi gật đầu, trong mắt không che giấu được, lộ ra sự sùng bái, giống như rất sùng kính đối với luyện linh sư.

- Chu đại sư?

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra.

- Đúng vậy, vị Chu đại sư này lại rất lợi hại. Nói vậy Thiên Tôn đại nhân nhất định đã từng nghe nói qua về tên của hắn.

Thanh nhi vừa nhắc tới Chu đại sư, nhất thời bên trong đôi mắt đẹp lại lộ ra sự sùng kính, hình như ở trong cảm nhận của nàng, phương pháp luyện linh của vị Chu đại sư này, đủ để chấn động tám phương.

- Theo lời đồn đại vị Chu đại sư này, thời điểm ban đầu ở thế giới Thông Thiên, chính là cường giả luyện linh trên vạn vạn người. Ngài đi qua nơi nào, vô số người của thế giới Thông Thiên đều vô cùng tôn kính đối với hắn.

- Thậm chí bản thân quy tắc thế giới của thế giới Thông Thiên, đều rất chiếu cố đối với hắn. Cho dù thời điểm thế giới tan vỡ, nhưng hắn lại lông tóc không tổn hao gì.

Không chỉ là như vậy, thần kỳ hơn, là sau khi đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lực luyện linh của hắn lại cường đại hơn.

- Ta còn nghe nói, vị Chu đại sư này có một thê tử. Cả đời này của hắn cũng muốn tìm lại thê tử của mình...

- Còn nữa, ta tận mắt nhìn thấy được thời điểm hắn luyện linh, lại ngay cả thiên địa cũng thoáng bị biến sắc, phong vân nghịch chuyển. Hắn phất tay giống như dẫn dắt thế giới, thành tựu luyện linh chi bảo!

Vừa nhắc tới vị Chu đại sư này, miệng Thanh nhi nhất thời lại không dừng được. Thần thái trong con mắt nàng càng lúc càng mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần mơ hồ, cũng nhìn ra được sự ái mộ ý chớp động ở trong con ngươi của nàng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1685: Hù Dọa (1)

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại tò mò. Điều càng làm cho hắn cảm giác hứng thú, vì Thanh nhi này thân là tu sĩ của Tà Hoàng Triều, lại có thể sùng bái đối với luyện linh sư như vậy. Về điểm này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Người cảm thấy hứng thú đối với luyện linh giống như nàng, nhiều tới mức nào vậy?

Bạch Tiểu Thuần không nhịn được hỏi một câu.

- Nhiều lắm. Hiện tại địa vị của luyện linh sư cực cao. Ở Tà Hoàng Triều chúng ta, luyện linh sư mặc dù không nhiều lắm, nhưng bất kỳ một người nào chỉ cần đứng ra, đều sẽ được người theo đuổi nâng đỡ.

- Luyện linh này thật sự huyền diệu vô cùng nhất từ trước tới nay, có thể hóa mục nát thành thần kỳ. Đáng tiếc ta không phải là người có huyết mạch Thông Thiên. Nếu không, ta cũng nhất định phải đi học tập phương pháp luyện linh!

- Chỉ có điều ta đã nghĩ xong. Sau đó tìm kiếm đạo lữ, nhất định phải tìm một vị luyện linh sư!

Thanh nhi nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ lên.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong lòng lúc này rất chấn động. Hắn cảm thấy ở thời điểm trước khi mình bế quan, hình như luyện linh sư còn không có được người khác hâm mộ như vậy. Nhưng không nghĩ tới, chỉ là thời gian mấy tháng, lại có thể biến thành cái dạng này.

- Tuy rằng trước đây Đại Thiên Sư từng đề cập qua, phải lấy Vân Hải Châu làm cơ sở, nâng lên địa vị luyện linh sư của toàn bộ thế giới Thông Thiên. Nhưng hắn cũng thật sự lợi hại. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại có thể làm được tới mức này!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy kinh ngạc. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Thanh nhi này, trong lòng hắn cũng dâng lên một ít đắc ý.

Chỉ có điều hắn cũng nghĩ đến, sở dĩ tu sĩ nơi đây được như vậy, nguyên nhân là bởi vì giáp ranh cùng Vân Hải Châu. Nếu như đổi lại là Tiên Vực khác, sợ là hiệu quả sẽ không được rõ rệt giống như ở nơi đây.

Nhưng đây là một bắt đầu tốt. Tâm tình Bạch Tiểu Thuần lập tức tốt lên. Nhất là đối với loại tâm tư hướng về phía luyện linh sư của tu sĩ Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nếu như có thể lại tăng thêm một chút, vậy thì càng hoàn mỹ hơn.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy hứng thú đối vị Chu đại sư thần bí kia. Hắn suy nghĩ người này ở chỗ này luyện linh, đối với việc tăng cao địa vị của luyện linh sư, cũng đưa đến tác dụng không nhỏ. Trong lòng hắn cũng dâng lên suy nghĩ phải đi gặp người này một lần.

- Thanh nhi, nàng nói vị Chu đại sư này, có thể gặp mặt ra hay không? Không bằng nàng dẫn ta đi xem thử?

Bạch Tiểu Thuần cười nói.

Vừa nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, ánh mắt Thanh nhi lập tức nhất thời sáng lên. Trên thực tế nếu không có Công Tôn Uyển Nhi triệu hoán nàng tới an bài cuộc sống hàng ngày cho Bạch Tiểu Thuần, kế hoạch ban đầu của nàng vốn chính là ngày hôm nay vào thành, nhìn Chu đại sư luyện linh.

- Tốt. Vừa lúc hôm nay là ngày vị Chu đại sư kia công khai luyện linh. Nếu như Thiên Tôn đại nhân cảm thấy hứng thú, Thanh nhi dẫn đường cho đại nhân.

Thanh nhi vội vàng gật đầu, trong lòng vui mừng nhảy nhót giống như chim sẻ. Bộ dạng đơn thuần này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cảm giác được, tu sĩ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, cũng không phải đều thuộc dạng hung tàn không thể nói lý.

Lại như vậy, sau đề nghị của Bạch Tiểu Thuần, Thanh nhi hưng phấn dẫn theo Bạch Tiểu Thuần rời khỏi hành cung, lao thẳng đến thành trì dưới chân núi. Nàng thân là thị nữ của Quỷ Mẫu Thiên Tôn, tự nhiên nắm giữ đặc quyền ra vào thành trì.

Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn để lộ ra thân phận của mình. Dù sao nơi này là lãnh địa của Tà Hoàng Triều. Cho nên ở dưới sự thi pháp của hắn, chuyện hắn tiến vào thành trì, ngoại trừ Công Tôn Uyển Nhi có phát giác ra, những người khác hoàn toàn không hay biết chút nào.

Hắn đi ở trên đường phố trong thành trì. Lúc này tuy là hoàng hôn, nhưng bên trong thành trì vẫn ồn ào náo nhiệt. Tuyệt đại đa số những người này, trên thực tế đều là gia tộc tu chân của châu này. Đối với bọn họ mà nói, Tà Hoàng Triều cũng tốt, Thánh Hoàng Triều cũng được, không có gì khác biệt quá lớn. Đù sao bọn họ đời đời đều ở lại trong nơi này.

Cho nên cho dù hôm nay là Tà Hoàng Triều thống trị nơi đây, nhưng cuộc sống cùng tu luyện của bọn họ, không biến hóa quá lớn. Đồng thời còn có một bộ phận tu sĩ, lại là do Quỷ Mẫu Thiên Tôn từ Tiên Vực khác di chuyển đến. Mục đích chính là khiến cho Tà Hoàng Triều, có thể hoàn toàn cắm rễ ở bắc bộ Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều này.

Vì vậy ở đây náo nhiệt khác thường. Bốn phía xung quanh đều có cửa hàng khai trương. Mọi người lui tới, ra ra vào vào. Thỉnh thoảng còn có tiếng cười, tiếng thét to từ phía xa truyền đến.

Thậm chí trong giây lát, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm giác không phân biệt được rõ ràng sự khác biệt giữa Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều. Đi ở bên trong đoàn người, bên tai mặc dù truyền đến những tiếng

động náo nhiệt, nhưng tâm tư Bạch Tiểu Thuần đã từ từ bình tĩnh trở lại. Hắn nghĩ đến thế giới Thông Thiên, nghĩ đến tông môn, nghĩ đến thôn trang dưới Mạo Nhi Sơn, cũng có một thôn trấn, nơi đó mỗi lần đến thời điểm cuối năm, cũng rất náo nhiệt.

Thanh nhi không chú ý tới vẻ hoảng hốt của Bạch Tiểu Thuần. Đối với nơi này nàng đã quá quen thuộc. Lúc này nàng dẫn đường cho Bạch Tiểu Thuần, đi vào mấy đường nhỏ ở bên trong thành trì này, sau đó xuất hiện ở trên một chỗ quảng trường.

Phía bên phải của quảng trường này, có một tòa phủ đệ giống như mới xây dựng ra. Ngoài cửa lại có mấy trăm người hội tụ ở nơi đó. Mỗi một người mặc dù châu đầu ghé tai nói chuyện, nhưng âm thanh đều rất nhỏ. Trong mắt bọn họ phần lớn đều lộ ra vẻ chờ mong, nhìn về phía cửa lớn của phủ đệ.

Cửa lớn phủ đệ này mở rộng, có thể nhìn thấy được nội điện bên trong cũng có khoảng mười người mỗi một mang theo vẻ cung kính đứng thẳng, xếp hàng. Đồng thời, ánh mắt bọn họ cũng giống như những người đang đứng ở ngoài cửa, đều nhìn về phía chỗ cao nhất ở trong điện này, nơi giờ khắc này có một người nam tử trung niên đang khoanh chân tĩnh tọa.

Nam tử trung niên này mặc đạo bào, có chút gầy gò, nhưng trong mắt lại lấp lánh có thần. Toàn thân hắn thoạt nhìn tiên phong đạo cốt. Lúc này đang có một vị cường giả Bán Thần ôm quyền về phía trước mặt hắn, chậm rãi gật đầu.

Rõ ràng chỉ là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng vị Bán Thần kia ở trước mặt hắn, bất luận là tư thế hay thần thái, rốt cuộc đều rất khách khí. Lúc này hắn đang chắp tay mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1686: Hù Dọa (2)

- Chu đại sư, thanh phi kiếm này của Lý mỗ, lúc trước ở Tà Hoàng Thành, đã luyện linh ba lần. Có thể tìm toàn bộ Tà Hoàng Triều, cũng không tìm được người nào có thể luyện linh nó lần thứ tư. Vẫn mong Chu đại sư ra tay, giúp ta luyện linh lần thứ tư. Tất cả điều kiện đều dễ nói!

Vị kia Chu đại sư lộ ra thần sắc thản nhiên, trên mặt cười mà như không cười, liếc mắt nhìn cường giả Bán Thần trước mắt.

- Trương đại sư ở Tà Hoàng Triều, cho dù Chu mỗ là ở chỗ xa này, cũng đã nghe nói qua. Nếu như hắn đã ra tay, lần luyện linh thứ tư, vẫn là có thể làm được.

- Trương đại sư thần long thấy đầu không thấy đuôi. Tại hạ không gặp được.

Vị Bán Thần kia có chút xấu hổ. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, lại hướng về phía vị Chu đại sư này trước mặt cúi đầu, còn truyền âm một hồi, giống như đang trao đổi về thù lao. Sau một lúc lâu, vị này Chu đại sư mới gật đầu.

- Mà thôi, cầm thanh phi kiếm kia của ngươi tới đây. Chu mỗ nhìn trước một chút.

Cường giả Bán Thần nhất thời phấn chấn, lập tức lấy ra một thanh phi kiếm màu đỏ. Thời điểm vị Chu đại sư này tiếp nhận phi kiếm, cúi đầu quan sát, cũng chính là lúc Thanh nhi dẫn theo Bạch Tiểu Thuần, đến bên ngoài cửa lớn.

Cho dù không vào cửa, nhưng lấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt hắn liếc qua sẽ xuyên thấu đoàn người, trực tiếp thấy được Chu đại sư đang giả vờ giả vịt ở trong điện.

Ở trong chớp mắt khi nhìn thấy người này, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm đầy khó hiểu.

- Đại nhân, hắn chính là Chu đại sư, luyện linh sư đầu tiên ở chỗ của chúng ta, đặc biệt lợi hại. Đại nhân ở thế giới Thông Thiên nhất định đã từng gặp mặt Chu đại sư.

- Đáng tiếc không có người nào biết tên của hắn. Hắn từng nói qua, chỉ có một ngày khi hắn tìm được thê tử đã mất tích của mình, hắn mới có thể nói cho người đời, biết tên của hắn.

Thời điểm Thanh nhi nhìn về phía Chu đại sư, thần thái trong mắt càng tăng thêm.

- Đúng, có quen biết.

Bạch Tiểu Thuần nghe được lời Thanh nhi nói, thần sắc hiện lên vẻ quái dị, vội ho một tiếng, gật đầu.

Có lẽ người xung quanh châu đầu ghé tai đều rất nhỏ, khiến cho tiếng ho khan của Bạch Tiểu Thuần chỉ hơi lớn chút một, lại truyền vào đến trong điện. Mặc dù là rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho vị Chu đại sư này khẽ nhíu mày. Trước kia hắn luyện linh, cần chính là sự an tĩnh tuyệt đối. Đây là quy định của hắn.

Lúc này sau khi nhíu mày, ánh mắt Chu đại sư từ trên phi kiếm màu đỏ trong tay chợt nâng lên, mang theo vẻ không vui, nhìn về phía bên ngoài cửa lớn. Sau khi liếc mắt, hắn liền nhìn thấy được Thanh nhi đang đứng ở nơi đó. Sau khi nhìn thấy được Thanh nhi, trong lòng Chu đại sư rung động. Hắn đã sớm nhìn ra được thiện cảm của nữ tử này đối với mình. Lúc này trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tươi cười. Ánh mắt hắn thuận

tiện, lại rơi vào trên người kẻ đứng ở bên cạnh Thanh nhi... Bạch Tiểu Thuần.

Khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt, vị Chu đại sư này chợt trợn tròn mắt. Thân thể hắn chợt run lên, trong đầu còn oong một tiếng, giống như sững sờ.

- Bạch... Bạch...

Hơi thở của Chu đại sư nhất thời trở nên gấp gáp. Hắn không thể nào bình tĩnh được. Tròng mắt hắn dường như cũng muốn rơi xuống. Trong lòng hắn còn dâng lên sóng to gió lớn. Trong đầu hắn chấn động giống như nhiều tiếng thiên lôi đánh xuống.

Mà thần sắc của Chu đại sư biến hóa hoàn toàn không giống cùng với bộ dạng thường ngày, lập tức khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh lấy làm kinh hãi. Nhất là vị cường giả Bán Thần kia. Hắn càng biến sắc, cũng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa. Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng mở miệng hít sâu một hơi. Hắn hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng những người khác ở bốn phía xung quanh, thậm chí mọi người đứng ở ngoài cửa, bọn họ không biết Bạch Tiểu Thuần. Lúc này bọn họ chú ý tới sự khác thường của Chu đại sư. Tất cả đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng bàn luận với nhau.

- Chu đại sư thế nào vậy?

- Từ trước đến nay chưa thấy qua bộ dạng này của Chu đại sư.

Thanh nhi đang đứng ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần cũng có chút sửng sốt. Nàng chưa kịp phản ứng, Chu đại sư ở trong điện, lại chợt từ trên ghế ngồi nhảy dựng lên, phi kiếm trong tay còn ném xuống, toàn thân không nói là bò, nhưng cũng vô cùng chật vật. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất, lại trực tiếp xông ra ngoài.

Ở trong lúc mọi người ở bốn phía xung quanh đang trợn mắt há hốc mồm, tốc độ của Chu đại sư bạo phát, lao ra ngoài. Hắn liền trực tiếp vọt tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần, ầm một tiếng, rốt cuộc trực tiếp quỳ gối ở trước mặt của Bạch Tiểu Thuần. Một tay hắn lại ôm lấy bắp đùi của Bạch Tiểu Thuần, nước mắt giống như thác nước đổ, nhất thời chảy xuống. Giọng điệu của hắn cũng giống như kẻ bị bệnh tâm thần, giống như kích động đến cực hạn, vang vọng khắp nơi.

- Chủ nhân, Nhất Tinh nhớ chủ nhân muốn chết!

- Chủ nhân, ta cho rằng sẽ không còn được gặp lại chủ nhân. Trời xanh có mắt, rốt cuộc để cho Nhất Tinh lại có ngày được nhìn thấy lão nhân gia ngài!

Chu đại sư, chính là Chu Nhất Tinh!

Trong giọng nói này sục sôi mang theo sự chân thành vô cùng, nhưng lại khiến cho mọi người xung quanh, sau khi nghe được, đều mở miệng hít sâu một hơi. Trong mắt mỗi một người lộ rõ vẻ không có cách nào tin tưởng được. Bọn họ đồng thời nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Chu đại sư... chủ nhân?

- Trời ạ, Chu đại sư cũng lợi hại như vậy. Chủ nhân của hắn... chẳng phải là càng cường hãn hơn hay sao?

- Người này là ai... Ta thế nào lại cảm giác có chút quen mắt...

Mọi người ở bốn phía xung quanh đều kinh hãi. Đồng thời, Thanh nhi cũng ngây ngẩn cả người. Trước đó nàng ngoài miệng tuy nói Bạch Tiểu Thuần là luyện linh sư đứng đầu, nhưng trong lòng trước sau cảm thấy, vị Chu đại sư nàng thích này, mới là người ẩn cư luyện linh tuyệt thế.

Nhưng hôm nay tất cả những điều trước mắt này, khiến cho trong đầu nàng lập tức lại trở nên hỗn loạn. Nhất thời hồi lâu, nàng cũng có chút

không thể nào tiếp nhận được. Cảnh tượng này thật sự mang theo lượng tin tức quá lớn.

- Chu đại sư... Chủ nhân...

Thanh nhi lẩm bẩm. Đồng thời, lúc này trong lòng Chu Nhất Tinh run rẩy vô cùng. Hắn càng khẩn trương khiếp sợ hơn. Trên thực tế hắn đã sớm biết chuyện ở Vân Hải Châu. Hắn còn biết Bạch Tiểu Thuần, Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư ở nơi đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1687: Về Nhà

Nhưng hắn luyến tiếc cuộc sống ở nơi này, luyến tiếc loại cảm giác được người người ở nơi đây kính phục coi trọng. Trước đó hắn rầu rĩ hết lần này đến lần khác, vẫn không có nghĩ được có nên đi tìm nơi nương tựa từ Bạch Tiểu Thuần hay không.

Nhưng hiện tại, hắn biết mình đã không cần rầu rĩ nữa. Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, khiến cho hắn hoàn toàn hiểu rõ, những ngày tháng an nhàn của mình phải chấm dứt. Lúc này hắn lo lắng, là hành vi mình ở khoảng cách gần như vậy, lại có thể chưa từng chủ động đi tới, sẽ khiến cho Bạch Tiểu Thuần không vui.

Nếu như đổi lại thành những người khác không vui, Chu Nhất Tinh căn bản cũng không quan tâm. Nhưng hắn lại từng tận mắt nhìn thấy được các loại thủ đoạn cùng quật khởi của Bạch Tiểu Thuần ban đầu ở Man Hoang. Bất luận là tai nạn và rắc rối của Khôi Hoàng Triều, hay bản thân trở thành luyện hồn sư thiên phẩm, lại hoặc là đệ tử trở thành Minh Hoàng, trả lại Hồng Trần Nữ bị bắt... Tất cả những điều này, đều khiến cho kính nể của hắn đối với Bạch Tiểu Thuần, đã khắc sâu vào trong xương tủy in sâu bên trong linh hồn. Lúc này sở dĩ hắn bái kiến khoa trương như vậy, mục đích của hắn chính là muốn tự bẩn. Đồng thời, khiến cho mình thoạt nhìn có chút đáng thương.

- Hi vọng Bạch Tiểu Thuần này có thể nghĩ tới tình cảm trước đây, đừng đi gây sự với ta...

Trong lòng Chu Nhất Tinh đã bắt đầu rơi lệ. Lúc này đôi mắt hắn lộ vẻ mong chờ đáng thương nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Chủ nhân, chủ nhân không biết chứ, ta chờ đợi chủ nhân đã lâu. Ta nằm mơ cũng nghĩ tới chuyện này. Chủ nhân có thể xuất hiện ở trước mặt của ta, thật là tốt biết bao.

- Chủ nhân, Nhất Tinh nhớ chủ nhân.

Chu Nhất Tinh mắt thấy bộ dạng của Bạch Tiểu Thuần trước sau cười híp mắt, trong lòng hắn thầm run lên, lại kéo dài tiếng nói mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Từ sau khi mới nhìn thấy Chu Nhất Tinh, lấy hiểu biết của hắn đối với người này, hắn lập tức liền hiểu rõ gia hỏa này đang hưởng thụ cuộc sống ở nơi này, không mấy nguyện ý đi tới Vân Hải Châu chịu khổ.

Còn đối phương hiện tại bái kiến khoa trương như vậy, Bạch Tiểu Thuần càng hiểu rõ ràng, đây là chu Nhất Tinh đang sợ. Chỉ có điều Chu Nhất Tinh vẫn nghĩ lầm rồi. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Bạch Tiểu Thuần đối với ý nghĩ của mọi người ở thế giới Thông Thiên, đều có phán đoán. Hắn hiểu rõ, theo sự dung hợp cùng Tiên Vực của Vĩnh Hằng, sợ là người giống như Chu Nhất Tinh vậy, sẽ càng lúc càng nhiều.

Có một số việc, Bạch Tiểu Thuần không muốn cưỡng ép. Chỉ cần bọn họ không phải là kẻ thù, còn đối phương có thể sinh hoạt tốt hơn, điều này vốn chính là ước nguyện ban đầu không thay đổi của Bạch Tiểu Thuần.

Nhất là lúc này, mắt thấy chu Nhất Tinh tự làm bẩn mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần thở dài. Sau khi hít một hơi thật sâu, tu vi của hắn ầm ầm, trực tiếp lại bạo phát ra. Theo tu vi khuếch tán, dường như có gió bão, trực tiếp ngập trời ở bên trong thành trì này dâng lên trùng kích. Điều này càng làm cho mọi người xung quanh, đều mở miệng hít sâu một hơi, thần sắc điên cuồng biến đổi. Đồng thời bọn họ liên tục lui về phía sau. Còn có người trực tiếp lại cảm nhận được bên trong sóng dao động tu vi như vậy có khí tức của Thiên Tôn. Họ kinh ngạc la lên thất thanh.

- Thiên Tôn!

- Hắn là Bạch Tiểu Thuần, Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần!

- Trời ạ, hóa ra chủ nhân của Chu đại sư, lại là Thiên Tôn!

Khí tức này khuếch tán, tu vi giống như gió bão bạo phát, lập tức khiến cho mọi người xung quanh, tâm thần chấn động mãnh liệt. Đồng thời, đối với Chu Nhất Tinh, lại hoàn toàn không có khinh thường, ngược lại có một loại vẻ hâm mộ!

Có chủ nhân, tuy bị người xe sỉ nhổ. Nhưng nếu chủ nhân hắn là Thiên Tôn... Lại sỉ nhổ này, quá nhiều người hy vọng có thể tự mình cảm giác qua một chút.

Giờ phút này, trong số mọi người ở đây chính là tâm tư giống như vậy. Mỗi một người hít thở dồn dập, vẻ hâm mộ càng lộ ra rõ ràng hơn. Thời điểm bọn họ nhìn về phía Chu Nhất Tinh, sự tôn trọng ý, vẻ kính sợ, đều càng nhiều hơn so với trước kia.

Bạch Tiểu Thuần làm dáng, còn chưa kết thúc. Hắn chợt tiến lên, một tay lại nâng Chu Nhất Tinh đang cảm giác như nằm mơ, đứng dậy.

- Nhất Tinh, trước đây ta đã nói với ngươi, chúng ta là đạo hữu, là bằng hữu, không phải là chủ tớ!

- Ta biết lòng biết ơn của ngươi, nhưng sau này ngàn vạn không nên lại như thế nữa!

- Nhìn thấy được ngươi sống ở nơi này tốt, ta cũng hài lòng thay cho ngươi.

Bạch Tiểu Thuần nâng Chu Nhất Tinh dậy, sau đó ôn hòa mở miệng cười. Giọng nói của hắn ẩn chứa tu vi, giống như gió xuân phất qua mặt đất. Sau khi những người khác nghe được thế nào, Chu Nhất Tinh không biết, nhưng thời khắc này hắn biết khi mình nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần bạo phát tu vi tới nâng mình lên, lại nghe Bạch Tiểu Thuần sử

dụng ngôn từ tới loại bỏ tất cả mọi thứ mình tự vấy bẩn, thậm chí khiến cho danh tiếng của mình, chẳng những không có bị hao tổn, ngược lại thu hoạch được lớn hơn nữa, tim cChu Nhất Tinh lại run rẩy.

Trong nháy mắt, ánh mắt hắn cũng có chút ướt át. Sâu tận trong đáy lòng hắn còn dâng lên cảm giác xấu hổ. Hắn biết, tâm tư của mình không thể gạt được Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Bạch Tiểu Thuần chẳng những không có đi trách cứ hắn, còn chủ động thành toàn cho mình. Tất cả những điều này, khiến cho chu Nhất Tinh hắn mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại một câu cũng không nói ra được.

- Nhất Tinh, luyện linh là một phương pháp thế giới Thông Thiên ta có. Hi vọng ở chỗ này, ngươi cũng có thể khai sáng ra một hồi cục diện. Vĩnh viễn không nên quên, bất cứ lúc nào, ta cũng sẽ là hậu thuẫn của ngươi!

- Được rồi, ta cũng đi đây. Nếu có thời gian, Nhất Tinh ngươi lại tới Vân Hải Châu, mọi người ôn chuyện.

Bạch Tiểu Thuần vỗ nhẹ vào vai Chu Nhất Tinh, sau đó mỉm cười, xoay người thoáng một cái, đi về phía xa.

Thanh nhi hãy còn có chút cảm giác như nằm mộng. Nàng nhìn Chu Nhất Tinh còn đang ngây người ở đó, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Sau có chút do dự, nàng vội vàng chạy về phía Bạch Tiểu Thuần.

Về phần Chu Nhất Tinh, hắn ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn theo bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần dần dần đi xa. Thân thể hắn càng thêm run rẩy. Cách làm, ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần, tất cả những điều này, khiến cho chu Nhất Tinh ở đây xấu hổ càng lúc càng nhiều. Đến cuối cùng, mắt thấy bóng dáng Bạch Tiểu Thuần sẽ biến mất, Chu Nhất Tinh hung hăng cắn răng một cái, trong mắt lộ ra sự quyết đoán.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1688: Yêu Nghiệt, Các Ngươi Đi Ra (1)

Hắn trực tiếp lại chặt đứt tất cả lưu luyến đối với chỗ này, chặt đứt tham luyến hưởng thụ của mình. Lúc này thoáng một cái, hắn lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

- Chủ nhân, chờ ta một chút. Ta muốn đi Vân Hải Châu!

Thời điểm âm thanh của Chu Nhất Tinh truyền ra, bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Hắn quay đầu nhìn về phía Chu Nhất Tinh đang nhanh chóng tới gần, cũng nhìn thấy được sự kiên định trong đôi mắt của Chu Nhất Tinh.

Bạch Tiểu Thuần cười, không lại nói thêm quá nhiều ngôn từ, mà chỉ gật đầu.

- Hoan nghênh ngươi... Về nhà!

- Về nhà...

Thân thể Chu Nhất Tinh lại chấn động. Sau khi thì thào hai chữ này, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười. Nụ cười kia rất sạch sẽ, rất nghiêm túc.

- Về nhà!

Lần này, đối với Chu Nhất Tinh mà nói, ý nghĩa rất không tầm thường. Ấn tượng của hắn đối Bạch Tiểu Thuần trước đó, cũng phát sinh sự thay đổi. Đối với Vân Hải Châu, trong lòng hắn càng dâng lên hi vọng.

Cho dù lưu luyến phong cảnh phía ngoài đi nữa, cũng là một thân một mình. Cho dù là hưởng thụ cuộc sống sinh hoạt hiện tại, nhưng lúc đêm khuya vắng người, loại cảm giác xa lạ phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ có mình đến từ thế giới Thông Thiên, cũng vẫn khiến cho hắn thường xuyên thổn thức xúc động.

Nhưng bây giờ, một câu nói về nhà kia, giống như khiến tâm thần Chu Nhất Tinh chấn động mạnh. Hắn đi theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần, cùng Thanh nhi, càng chạy càng xa.

Bạch Tiểu Thuần đã từng cho rằng, Chu Nhất Tinh giống như chính là ngôi sao may mắn của mình. Sự thực cũng đúng là như thế. Theo Chu Nhất Tinh trở về, sáng sớm ngày hôm sau, lúc cùng Công Tôn Uyển Nhi trao đổi, lại thuận lợi vô cùng.

Không chỉ mở ra buôn bán, còng cho phép Vân Hải Châu ở bên trong mấy châu của bắc bộ Tà Hoàng Triều, từng nơi đều thiết lập một phân bộ luyện linh. Mặc dù tất cả khống chế đều nằm trong tay Công Tôn Uyển Nhi, lại phân đi không ít lợi nhuận, nhưng đồng dạng, căn cơ vẫn ở Vân Hải Châu. Đồng thời, còn vì Vân Hải Châu mở ra một mảnh thiên địa khác.

Có thể vừa mới bắt đầu, ưu thế này còn chưa phải là quá rõ ràng. Nhưng theo buôn bán không ngừng làm sâu sắc, rất nhanh sẽ mở ra cho Vân Hải Châu thêm một con đường, khiến cho Vân Hải Châu có thể ở trên ý nghĩa chân chính, dựa theo quy hoạch của Đại Thiên Sư, ở trong kẽ hở, sừng sững không ngã!

Xử lý xong tất cả mọi chuyện, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mỹ mãn. Hắn cảm thấy lần này mình buôn bán có lời. Không chỉ cùng Công Tôn Uyển Nhi đạt được buôn bán, còn dẫn theo Chu Nhất Tinh trở về.

Ở trong sự thỏa mãn này, Bạch Tiểu Thuần cùng Chu Nhất Tinh trở lại Vân Hải Châu. Chu Nhất Tinh mới tới Vân Hải Châu, đối với tất cả mọi thứ nơi đây, đều cảm thấy rất mới mẻ. Nhất là sau khi đến chủ thành của Vân Hải Châu, hắn thậm chí còn nhìn thấy được mấy người quen cũ

đã từng ở Man Hoang. Sau khi bọn họ gặp nhau, đều rất vui mừng bất ngờ. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy cảnh tượng như vậy, biết Chu Nhất Tinh vừa đến, có quá nhiều bằng hữu gặp lại, vì vậy cũng không có làm phiền hắn, một mình trở lại phủ đệ. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần triệu tập Đại Thiên Sư qua.

Vừa nhìn thấy Đại Thiên Sư, Bạch Tiểu Thuần muốn nói ra kết quả mình đạt được. Nhưng Đại Thiên Sư lại khẽ nhíu mày. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đã nói xong, hắn cuối cùng không nhịn được hỏi một câu.

- Vậy giữa ngài và Công Tôn Uyển Nhi thì sao? Có tiến triển gì? Tối hôm qua ngài không ở tại hành cung của Công Tôn Uyển Nhi sao?

- Tiến triển? Cái này... chắc là có một chút. Ta làm sao có thể ở trong hành cung của nàng. Ta là ở tại trong thành.

Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu. Hắn biết ý tứ của Đại Thiên Sư. Nhưng loại chuyện như vậy, Bạch Tiểu Thuần thật sự rầu rĩ. Hắn không biết nên có tiến triển cùng Công Tôn Uyển Nhi thế nào.

Nghe được Bạch Tiểu Thuần trả lời, Đại Thiên Sư thở dài một tiếng. Trên thực tế hắn để cho Bạch Tiểu Thuần đi tìm Công Tôn Uyển Nhi, mục đích của hắn căn bản cũng không phải là buôn bán. Loại chuyện này đối với song phương cùng có lợi, hắn đoán chắc Công Tôn Uyển Nhi tuyệt đối sẽ không từ chối. Suy nghĩ của hắn, là khiến cho giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, tăng thêm một chút mờ ám.

Nếu như có thể ở lại bên trong hành cung một đêm, như vậy hắn có thể âm thầm truyền ra tin đồn, khiến cho Công Tôn Uyển Nhi này ở trong Tà Hoàng Triều, càng bị bài xích. Đồng thời hắn còn chuẩn bị một loạt kế hoạch, trong lòng đã có sáu phần nắm chắc. Cuối cùng khiến cho Công Tôn Uyển Nhi bị Bạch Tiểu Thuần bắt lấy, sau đó sẽ sinh hạ một nam một nữ, liền có thể khiến cho căn cơ của Bạch Tiểu Thuần, ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này càng vững chắc.

Nhưng hôm nay, tất cả kế hoạch đều chuẩn bị xong, Bạch Tiểu Thuần ở đây lại có thể không chịu hăng hái tranh giành như vậy...

Nếu như đổi lại là thời điểm ở Man Hoang, Đại Thiên Sư đã sớm nổi giận, thậm chí có khả năng trực tiếp ra tay, ép Bạch Tiểu Thuần đi hoàn thành kế hoạch này. Nhưng hôm nay thân phận của hai người từ lâu đã nghịch chuyển. Mặc dù không phải là chủ tớ, nhưng cũng là phần quân thần. Cho nên Đại Thiên Sư ở đây chỉ có thể thở dài, trong đầu hắn xoay chuyển rất nhanh, suy nghĩ nên làm như thế nào để có thể căn cứ vào phong cách hành sự của Bạch Tiểu Thuần, lại vạch ra một kế hoạch phù hợp với tính cách của hắn, thuận lý thành chương, nước chảy thành sông bắt lấy Công Tôn Uyển Nhi.

Mà loại kế hoạch thay đổi này, rất tiêu hao tâm thần. Đại Thiên Sư ở đây xoa xoa mi tâm, cười khổ rời khỏi đó. Trong đầu hắn đang không ngừng cân nhắc biện pháp.

Nếu như Công Tôn Uyển Nhi biết ở Vân Hải Châu có một lão hồ ly như thế đang không ngừng tính kế với nàng, sợ là sẽ phải lập tức đánh tới, không chết không dừng...

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Đại Thiên Sư rời đi, cũng thở phào nhẹ nhõm. Đại Thiên Sư có tâm tư gì, hắn hiểu rõ. Hắn biết đối phương làm tất cả những điều này, cũng là vì thế giới Thông Thiên quật khởi, vì địa vị của mình vững chắc. Nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy là lạ. Thật ra, loại chuyện này, hắn còn có chút không quá thích ứng.

- Mà thôi. Loại chuyện như vậy, ta vẫn đừng đi quan tâm. Hiện tại quan trọng nhất, hãy để cho tu vi của mình tăng cao!

Bạch Tiểu Thuần xua tan phiền não ra khỏi đầu. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn trở lại trong mật thất. Hắn biết hiện tại muốn tăng cao tu vi, biện pháp tốt nhất chính là cướp lấy quạt tàn.

Thời điểm trước cửa ải thứ ba mươi, hắn lại thu được không ít đan dược thưởng. Còn có hồn Thái Cổ mình thu hoạch được sau khi xông

qua cửa ải thứ ba mươi nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1689: Yêu Nghiệt, Các Ngươi Đi Ra (2)

Vừa nghĩ đến đây, tinh thần Bạch Tiểu Thuần càng thêm chấn hưng. Tâm niệm hắn thoáng động, thân ảnh biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, đã ở trên quạt tàn trong tinh không. Nghĩ đến chuyện tàn hồn Thái Cổ mình thu được từ trên bức tranh của quạt tàn, Bạch Tiểu Thuần cố tình thử một chút, xem có thể thu được những vật phẩm khác hay không. Nhưng hắn lại thất bại.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Bạch Tiểu Thuần không lãng phí thời gian. Hắn lập tức lại bắt đầu điên cuồng xông qua ải. Tuy khó độ tăng lên không ít, nhưng Bạch Tiểu Thuần thích tổng kết, thích tự suy nghĩ một chút, một lần thất bại lại làm lần thứ hai. Thất bại hai lần lại thử lần thứ ba. Cuối cùng mấy tháng sau, hắn từ cửa ải thứ ba mươi mốt, bước vào đến trong cửa ải thứ ba mươi chín!

Chỉ là cửa ải thứ ba mươi chín này, lại trở thành ác mộng của Bạch Tiểu Thuần...

Đó là một chỗ thiên địa hồng nhạt, trời cao là màu hồng nhạt, mặt đất cũng là màu hồng nhạt. Bốn phía xung quanh càng tràn ngập sương mù hồng nhạt. Ở trong màu hồng nhạt này, Bạch Tiểu Thuần mới vừa xuất hiện, liền thấy từ trong sương mù này, lại có thể xuất hiện một bóng người tuyệt đẹp như ẩn như hiện, lồi lõm đúng chỗ, tràn ngập quyến rũ.

Đồng thời, ở trong sương mù từ một chỗ phương hướng khác, lần nữa xuất hiện bóng người thứ hai, sau đó là bóng người thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Trong thời gian ngắn ngủi mấy lần hít thở, bên trong sương mù ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, thình lình xuất hiện trên trăm nữ tử dáng người tuyệt đẹp!

Những nữ tử này bất kể người nào, đều tuyệt mỹ không tầm thường. Thậm chí ở trên trình độ nào đó, so với Tống Quân Uyển cùng Hồng Trần Nữ, càng kinh diễm tuyệt luân hơn. Bởi vì ở trên người các nàng, xuất hiện thêm một tia cảm giác hư ảo không chân thật. Loại khí tức như thật như ảo này, liền khiến cho được những nữ tử này ở trên phương diện mị lực, khó có thể hình dung.

Các nàng không phải ngây người ra, mà là đang ở bên trong sương mù đuổi theo nhau. Khi thì có tiếng cười như chuông bạc truyền ra. Bất luận là dáng vẻ động lòng người, hay là giọng nói động lòng người, đều hình thành sự thu hút vô cùng mãnh liệt.

Thậm chí sương mù hồng nhạt ở nơi đây, cũng có thể dẫn động dục vọng của tu sĩ, khiến cho ý chí của hắn trở nên bất ổn, hơi thở cũng sẽ từ từ trở nên gấp gáp. Sau khi Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được sương mù này, nhìn thấy được bóng người ở bốn phía xung quanh, hắn nhất thời lại mở to mắt.

- Trời ạ, đây là cửa ải gì vậy!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên. Trong nháy mắt, nữ tử bốn phía xung quanh bên trong sương mù này, rốt cuộc từ từ tới gần. Theo dáng vẻ của các nàng hiện ra rõ ràng, theo thần thái dao động bên trong đôi mắt đẹp của các nàng, loại quyến rũ này càng thêm mãnh liệt hơn.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Thân thể hắn lập tức lui ra phía sau. Tay phải hắn bấm quyết vung lên. Thần thông khuếch tán ra. Nhưng thuật pháp của hắn vang vọng tám phương, rốt cuộc hoàn toàn không có chút tác dụng nào đối với những nữ tử này. Ngược lại khiến cho tiếng cười của các nàng truyền ra, thậm chí càng có một vài người trong lúc cất bước, lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh thân Bạch Tiểu Thuần, liếm môi khẽ cắn ngón tay, tiến gần về phía hắn.

- Yêu nghiệt, đi ra!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng. Hắn xem như là đã nhìn ra, mấu chốt vượt qua cửa ải này, chính là phải rèn luyện chống lại dục vọng ở nơi này.

- Quá coi thường Bạch Tiểu Thuần ta. Cửa ải này đối với ta mà nói, đơn giản vô cùng!

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh một tiếng. Thời điểm lui về phía sau, hắn trực tiếp lấy ra đan chia tay, ném vào trong miệng. Sau đó, ánh mắt hắn nhất thời lạnh như băng, tùy ý đứng ở nơi đó, tùy ý cho bốn phía xung quanh càng lúc càng có nhiều nữ tử, không ngừng tới gần, sau đó ở trên người của hắn bắt đầu vuốt ve.

Nhưng những điều này, vẫn không có cách nào khiến cho Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự xúc động. Chỉ là hắn kiên trì trong thời gian không đến một nén nhang. Bỗng nhiên, ở bên trong sương mù phía xa, một lần nữa xuất hiện một bóng dáng nữ tử. Sau khi xuất hiện, nàng rốt cuộc bắt đầu múa. Cùng lúc đó ở những nữ tử ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần cũng đều múa theo.

Kỹ thuật múa này giống như mang theo lực lượng kỳ dị nào đó không có cách nào hình dung, thậm chí dường như mơ hồ ẩn chứa đại đạo nào đó. Trong chớp mắt khi bọn họ bắt đầu múa chớp, tâm thần Bạch Tiểu Thuần lại chấn động mãnh liệt. Thậm chí vào giờ phút này, đan chia tay dường như cũng bị hóa giải.

- Trời ạ, đây là điệu múa gì vậy?

- Đây là Mị Ma Vũ!

Giữa không trung của cửa ải thứ ba mươi chín, bóng dáng của khí linh đồng tử huyễn hóa ra. Hắn nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Trên thực tế lần này hắn đã sớm tỉnh.

Chỉ có điều ở mấy cửa ải trước, hắn cảm thấy cho dù là độ khó tăng lên, sợ là cũng không làm gì được Bạch Tiểu Thuần vô liêm sỉ này.

Nhưng ở cửa ải thứ ba mươi chín này, chính là thứ hắn chờ đợi đã lâu. Hắn thấy có khả năng thành công qua cửa ải nhất!

Cửa ải thứ ba mươi chín, lại thử thách là ý chí của một người!

Phải biết rằng ý chí chia ra làm rất nhiều loại. Có người có lẽ có thể ở trước mặt lợi ích hoàn toàn không lay chuyển được, có thể ở trước mặt thiên tài địa bảo cũng không liếc mắt nhìn. Nhưng ở trong dục vọng này, lại vẫn sẽ chìm sâu vào bên trong.

Ngược lại cũng vậy, thất tình lục dục, trừ phi là người chặt đứt tất cả, nếu không, ở bên trong cửa ải thứ ba mươi chín này, chung quy sẽ phải nhận sự thử thách.

Mà vài xuất hiện nữ tử ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, trên thực tế chỉ là hồn ảnh. Chỉ có điều ở dưới Sinh Tử Đạo Nguyên mới thật sự lộ rõ mà thôi. Các nàng đến từ chính một thế giới văn minh. Đó là ở tinh không không phải tối tăm như hiện tại, ở trước đại hạo kiếp hạ xuống, thế giới mẫu hệ cực kỳ cường hãn ở bên trong tinh không, kỳ danh Mị tộc!

Mị tộc này giỏi về xâm lược. Bình thường sau khi xâm chiếm một thế giới, giết sạch tất cả nữ tính, cướp đoạt tất cả nam tu, ngày đêm hành hạ. Chỉ vì trước khi những nam tu này tử vong, sinh mạng ngưng tụ ra hồn loại. Vật này chính là thứ quan trọng khiến Mị tộc sinh sôi nảy nở.

Mà ở trong Mị tộc, sẽ tự nhiên hình thành Mị Hậu. Một khi có Mị Hậu, thực lực của Mị tộc lập tức lại có thể tăng lên vô hạn. Nhất cử nhất động của Mị Hậu, đối với sinh mạng mà nói, đều tồn tại lực hấp dẫn đến từ trong bản năng của hắn, căn bản là không có cách nào bị áp chế!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1690: Mị Hậu

Giờ khắc này, ở trong cửa ải thứ ba mươi chín này, bóng nữ tử cuối cùng xuất hiện không nhìn thấy được mặt, chỉ có thể nhìn đến đường viền, chính là... Mị Hậu!

Sự xuất hiện của nàng, nhất thời khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần ở đây chấn động mãnh liệt. Cho dù đã nuốt vào đan chia tay, lại cũng không áp chế nổi quá lâu.

Mắt thấy sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa, đồng tử giữa không trung nhất thời kích động. Trong mắt của hắn lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt. Nơi này là cửa ải hắn chờ đợi rất lâu. Hắn tin tưởng, lần này nhất định có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần tuyệt vọng.

- Chỉ cần ngươi rơi vào tay giặc một lần, ta lại có biện pháp cho ngươi rơi vào tay giặc vô số lần. Cho đến khi ngươi vĩnh viễn chìm đắm ở trong dục vọng này. Chờ tới khi ngươi có một ngày tỉnh táo, cũng đúng là lúc ngươi hoàn toàn hình thần câu diệt!

Đồng tử ngửa mặt lên trời cười to. Có giáo huấn của một tộc Hắc Đan trước đó, hắn đối Bạch Tiểu Thuần đã không còn khinh thường nữa. Nơi đây vốn là không nên xuất hiện Mị Hậu. Nhưng vì đề phòng bất ngờ, hắn vẫn là điều chỉnh độ khó, lại chính là trực tiếp điều chỉnh đến trình độ cao nhất. Thậm chí hắn vẫn chưa yên tâm, lấy thêm mấy tháng ngủ say tiếp theo làm cái giá lớn, khiến cho độ khó của cửa ải thứ ba mươi chín này, vốn chính là trên trình độ cực hạn, lại tăng cao thêm một ít.

Kể từ đó, áp chế của Bạch Tiểu Thuần ở đây đã không có cách nào duy trì liên tục. Tất cả nữ tử nhảy múa ở bốn phía xung quanh hắn. Bỗng

nhiên trong lúc đó, tất cả thân thể thoáng một cái, lại trong chớp mắt, đều trở thành... Mị Hậu!!

Nhất thời loại lực lượng tiêu tan ý chí này, trong nháy mắt lại bạo phát lên gấp mấy trăm lần, khiến cho mảnh thế giới sương mù hồng nhạt này, đều lập tức cuồn cuộn, giống như từng đợt trùng kích nhìn không thấy, trực tiếp lại đánh vào trên người Bạch Tiểu Thuần.

Trong nháy mắt, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lại đỏ đậm. Hơi thở của hắn ồ ồ, gấp gáp đến cực hạn. Nhịp đập trái tim giống như muốn từ trong ngực lao ra. Trong lúc thân thể hắn run rẩy, hắn sử dụng một ít ý thức duy nhất còn sót lại, lấy gần như tất cả đan chia tay trong túi ra, nuốt tất cả vào. Sau đó, lúc này hắn mới giống như đặt mình ở bên trong lò lửa, tìm được một chút cảm giác mát lạnh.

- Trời ạ, ở đây quá khó khăn!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn có thể cảm nhận được, những nữ tử ở bốn phía xung quanh này dường như ảnh hưởng tới hồn của mình. Loại dục vọng này từ sâu bên trong linh hồn bị câu dẫn ra, giống như ngọn lửa ấm áp, bất kỳ thời khắc nào cũng không ngừng thiêu đốt ở trong cơ thể mình. Nếu là lửa mạnh thì cũng thôi, tới nhanh đi cũng nhanh. Nhưng hết lần này tới lần khác chính là loại lửa ấm áp này, gần như không ngừng tích lũy không thể tiêu tan.

Mà một khi thả lỏng, lại giống như linh hồn rơi xuống, ở trong nháy mắt này tâm thần cũng sẽ trầm luân. Hậu quả của chuyện này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng hãi hùng khiếp vía. Hắn cố tình rời khỏi truyền tống, nhưng lại biến sắc phát hiện, loại tình hình không có cách nào truyền tống này, lại xuất hiện.

- Đáng chết. Nhất định lại là do khí linh kia đang giở trò!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng. Nhất là hắn nhận thấy được sau khi mình nuốt chửng đan chia tay, thật vất vả thu được một chút cảm

giác mát lạnh, lúc này cũng đang nhanh chóng tiêu tan. Bạch Tiểu Thuần càng nóng nảy hơn.

- Tác dụng ở hồn... Nơi đây vốn là hư ảo... Như vậy những bóng dáng nữ tử này, vô cùng có khả năng, bản thân cũng thuộc về một loại hồn!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, chợt nhìn ra bốn phía xung quanh. Hắn dựa vào trực giác cùng quan sát tinh tế của luyện hồn sư thiên phẩm, trong lòng hắn có bảy phần khẳng định với phán đoán của mình.

- Nếu là hồn, lại luôn luôn có biện pháp giải quyết!

Bạch Tiểu Thuần biết thời gian cấp bách. Hắn hung hăng cắn răng vỗ vào túi đựng đồ, trực tiếp lại lấy ra Tụ Hồn Đan, chợt ném ra.

Theo những tiếng ầm ầm vang vọng, những Tụ Hồn Đan này nhất nhất mở tung ra, lại hình thành lực hút loại bỏ đối với hồn. Vừa mới bắt đầu còn có chút tác dụng, khiến cho những Mị Hậu đó đều bị ảnh hưởng. Nhưng rất nhanh, theo trong mắt mỗi một nàng lóe lên, trong miệng truyền ra âm thanh kỳ dị, rốt cuộc chống lại lực hút của Tụ Hồn Đan!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần chợt hồi hộp. Đồng thời, cũng lập tức càng xác định đối với phán đoán của mình trước đó.

- Thật sự là hồn!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, khiến cho ý nghĩ của mình đã xuất hiện sự ảm đạm, mượn đau đớn mãnh liệt này để tỉnh táo lại một ít. Sau đó tay phải hắn lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật ra một cái mặt nạ.

Mặt nạ này, chính là bảo vật lúc hắn ở Man Hoang, lại có thể huyễn hóa ra bất kỳ gương mặt nào. Ban đầu ở Man Hoang, một khi đeo vào, có thể ở trước mặt vô số hồn, lại giống như biến mất. Lúc này Bạch Tiểu

Thuần cũng sốt ruột không có biện pháp gì, lập tức lại lấy ra đeo lên trên mặt mình.

Gần như trong nháy mắt sau khi đeo cái mặt nạ này vào, tất cả mọi nữ tử Mị Hậu ở bốn phía xung quanh, các nàng chợt dừng nhảy máu. Trong mắt mỗi một người đều lộ ra sự nghi ngờ, giống như mất đi cảm ứng đối với Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần mừng như điên, vội vàng lui về phía sau. Nhưng hắn hiểu rõ, mặc dù mặt nạ này có thể che giấu được bóng người, nhưng chỉ cần mình ở chỗ này, lại phải chịu ảnh hưởng. Chỉ có điều, hiện tại điều này không phải là tiêu điểm. Chẳng qua mình có thể kiên trì thêm một chút thời gian lâu hơn mà thôi.

Trên thực tế cũng đúng là như thế. Những nữ tử Mị Hậu đó không tìm được Bạch Tiểu Thuần, nhưng đồng tử khí linh ở giữa không trung, hắn nhìn thấy rõ ràng tất cả. Có hắn đang thao túng chỉ dẫn, rất nhanh, những nữ tử Mị Hậu đó một lần nữa lại bắt đầu nhảy máu. Loại dao động ảnh hưởng linh hồn này lại một lần nữa khuếch tán ra.

- Đáng tiếc không có thời gian luyện đan, cũng không có đủ nhiều nguyên liệu. Nếu không, có thể chế luyện ra Tụ Hồn Đan mạnh hơn. Nói không chừng sẽ có hữu hiệu.

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng xoay chuyển các loại ý nghĩ. Hắn muốn tìm ra một biện pháp hóa giải nguy cơ ở cửa ải này. Nhưng nơi đây quá nhiều hạn chế, độ khó lại quá lớn. Bạch Tiểu Thuần vắt hết óc, cũng không nghĩ ra được biện pháp gì hữu hiệu.

Mắt thấy theo nữ tử Mị Hậu bốn phía xung quanh múa, loại sóng dao động ảnh hưởng linh hồn này, khiến cho cảm giác mát lạnh trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang nhanh chóng tản đi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1691: Đột Biến! (1)

Trong cơ thể hắn, cảm giác nóng như lửa đang không ngừng tăng lên. Hơi thở của hắn lại bắt đầu dồn dập. Thậm chí hắn cắn đầu lưỡi, đau đớn mãnh liệt cũng vẫn không có cách nào khiến cho hắn tỉnh táo hơn là bao nhiêu.

- Đáng chết. Ác nhân tự có ác nhân trị! Không phải là hồn xinh đẹp một chút thôi sao? Cùng lắm thì ta thả lão quỷ bên trong đại kiếm bắc mạch kia ra, để cho hắn đi đối phó với những đồng loại của hắn!

Bạch Tiểu Thuần khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử. Giờ khắc này ở trong nháy mắt khi ý thức gần như bị chìm đắm, hắn trực tiếp lại lấy ra đại kiếm bắc mạch. Thần thức của hắn ầm ầm lại dung nhập vào bên trong. Trong chớp mắt, lão quỷ chuẩn Thái Cổ trong lá cờ đã từng thuộc về Quỷ Mẫu này, bóng dáng của hắn lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Lão quỷ...

Bạch Tiểu Thuần vừa muốn mở miệng nói chuyện, thậm chí cũng đã nghĩ xong việc bỏ ra một cái giá để trao đổi. Nhưng không đợi hắn nói hết lời, sau khi mặt quỷ kia xuất hiện, vốn là mờ mịt. Nhưng trong nháy mắt toàn thân hắn lại chợt run lên. Đôi mắt hắn lại lập tức xuất hiện ánh sáng chói lòa nhất từ trước tới nay. Sau khi khi nhìn rõ bốn phía xung quanh, hắn kinh ngạc la lên thất thanh.

- Mị tộc!

- Trời ạ, lại là Mị tộc. Lại có thể... đều là Mị Hậu... Còn có khí tức ở đây... Đây là khí tức đạo nguyên!

Ở trong một chớp mắt này, toàn thân mặt quỷ này giống như kích động. Hai mắt phát ra ánh sáng vô cùng mãnh liệt.

- Lão tử đã cực kỳ lâu, không nếm được tư vị của Mị tộc!

Lão quỷ lộ ra thần sắc phấn khởi. Trong lúc kích động, hắn căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần phân phó. Hắn giống như sói đói, trong nháy mắt lại lao về phía Mị Hậu cách người hắn gần nhất, trong miệng còn có hưng phấn kêu lên những tiếng kỳ quái.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, càng làm cho khí linh đồng tử trên bầu trời nhìn tới ngây người.

Bạch Tiểu Thuần vốn là không có cách nào, nghĩ đến tạm thời thử một lần lấy độc trị độc. Mặc dù hắn làm như vậy, là có một chút căn cứ cùng suy nghĩ. Còn nữa, thân hắn là luyện hồn sư thiên phẩm, đối với hồn vẫn có chút hiểu rõ.

Dù sao trước đây lúc luyện lửa, hắn đã từng nhìn thấy qua quá nhiều cảnh tượng hồn cắn nuốt lẫn nhau. Nhưng chung quy trong lòng hắn vẫn không phải quá mức nắm chắc. Lúc này nhìn thấy được mặt quỷ kia lộ vẻ kích động, nghe được tiếng kêu kỳ quái đầy hưng phấn, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, cũng bỗng nhiên có một chút thương xót đối với những mị hồn này.

- Đây chính là lão quỷ đói bụng sợ đã chừng mấy vạn năm...

Cùng lúc đó, giờ khắc này ở bên trong cửa ải này, theo mặt quỷ phấn chấn kích động gào khóc kêu to đánh tới, lập tức tất cả mị hồn ở đây vốn đang nháy múa vui vẻ, ánh mắt mỗi một nữ tử chợt chớp động, rốt cuộc hoàn toàn không có chút né tránh, ngược lại chủ động tới gần, rất nhanh, lại bao vây ở xung quanh mặt quỷ.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trợn mắt há hốc mồm, cũng không biết là mặt quỷ chủ động hay là những mị hồn này chủ động, nói chung một đám hồn như thế, lại lao về phía bên trong sương mù ngoài xa, mơ hồ trở nên không rõ, nhìn không rõ...

Nhưng lại có từng tiếng kêu hưng phấn kỳ quái, không ngừng ở chỗ đó vang vọng ra. Bạch Tiểu Thuần ở đây nghe thấy, cũng kinh ngạc không hiểu nổi.

- Lão quỷ này rốt cuộc có ổn không...

Vừa rồi Bạch Tiểu Thuần vẫn còn còn thấy thương xót cho những mị hồn này. Nhưng lúc này hắn lại có chút do dự. Nhưng lúc này theo những mị hồn này rời đi, mặc dù sóng dao động ảnh hưởng linh hồn ít đi một chút, nhưng vẫn còn tồn tại. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn biết, với trạng thái của mình trong thời khắc này, trăm triệu lần không thể tới gần sương mù. Vì vậy hắn cắn răng một cái, ngồi xuống khoanh chân, sau đó không đi quản chuyện bên ngoài, toàn lực ngồi tĩnh tọa.

Bạch Tiểu Thuần có thể không quan tâm, nhưng khí linh hóa thành đồng tử này lại lo lắng. Hắn thoáng một cái liền tiến vào bên trong sương mù. Sau đó... lại không đi ra.

Cho đến qua tròn mười canh giờ, mặt quỷ là người đầu tiên bay ra, vẻ mặt đắc ý, toàn thân chấn hưng. Thậm chí có thể dùng mắt thường có thể thấy được, tu vi của hắn cũng đã khôi phục không ít. Lúc này trở về, hắn nhìn đang Bạch Tiểu Thuần ở đó tĩnh tọa. Mặc dù cảm thấy mình hiện tại đã khôi phục một ít, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã lưu lại ở trong lòng hắn một bóng ma không thể xóa nhòa. Lão quỷ này có chút do dự. Sau khi nói thầm mấy câu, hắn không dám quấy rầy Bạch Tiểu Thuần, thoáng một cái lại biến mất ở bên trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần.

Đi ra sau đó, lại là vị khí linh hóa thành đồng tử kia. Hắn đã mất hồn mất vía, vẻ mặt không có cách nào tin tưởng nổi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí, khi ánh mắt hắn nhìn về phía túi đựng đồ của Bạch Tiểu Thuần, cũng lộ vẻ hoảng sợ.

- Trời ạ, trong tinh không này, làm sao có thể xuất hiện hồn như vậy...

Đồng tử hình như từng trải công kích gì đó không thể tưởng tượng nổi, trong thoáng chốc cũng không có khôi phục lại. Thật ra, tất cả những gì hắn nhìn thấy được ở bên trong sương mù, khiến cho hắn cảm thấy toàn thân cũng không khỏe.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, mặt quỷ ban đầu vốn đã tiến vào bên trong túi trữ vật của Bạch Tiểu Thuần, trong lúc bất chợt lại bay ra.

- Không được. Ta còn muốn lại đi hút một cái...

Lão quỷ này giống như lại nổi tâm tư, lúc này liếm môi, gào thét lao ra, lại muốn lao về phía bên trong sương mù.

Nhưng lúc này đây, khí linh đồng tử chợt giật mình một cái, có một cảm giác muốn khóc lên. Hắn cảm thấy ở đây đối với người khác mà nói, có lẽ là địa ngục phấn hồng. Nhưng đối với lão quỷ này mà nói, lại giống như thánh địa.

Hắn rất lo lắng, nếu để cho lão quỷ này lại đi vào một lần nữa, sợ là cửa ải này sẽ hoàn toàn bị hủy. Thậm chí một tia Sinh Tử Đạo Nguyên Chúa Tể lưu lại ở chỗ này, cũng sẽ bị hút đi.

- Bạch Tiểu Thuần đáng chết, người ăn gian vô sỉ. Đi theo bên cạnh ngươi, quả nhiên cũng là người vô sỉ giống như ngươi!

Đồng tử nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể nào tránh được, chỉ có thể lựa chọn khiến cho Bạch Tiểu Thuần thông qua cửa ải này. Hắn bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời sương mù trong cửa này trong nháy mắt trở nên mơ hồ. Bốn phía xung quanh đều có ánh sáng truyền tống xuất hiện, giống như ngay cả một hơi thở cũng không chờ được. Trong phút chốc, truyền tống mở ra, lại trực tiếp truyền tống Bạch Tiểu Thuần cùng với lão quỷ lúc này đang muốn tiến vào bên trong sương mù, ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1692: Đột Biến! (2)

- Không cần. Ta còn chưa có khôi phục...

Mới vừa xuất hiện ở trên xương quạt, lão quỷ lại sửng sốt. Sau đó hắn kêu thảm một tiếng. Ở sâu trong nội tâm hắn dâng lên cảm giác không muốn vô hạn. Hắn muốn lần nữa tiến vào cửa ải trước đó. Nhưng hắn làm thế nào cũng không đi vào được.

Về phần Bạch Tiểu Thuần, sau khi bị truyền tống ra ngoài, theo sóng dao động linh hồn biến mất, cảm giác nóng như lửa trong cơ thể hắn trong khoảnh khắc đều tản đi. Khi mở mắt ra, hắn nhìn thấy được mình lại có thể đi ra, còn phát hiện cửa ải vừa rồi, không ngờ đã vượt qua. Hắn lại nhìn thấy được bộ dạng lão quỷ này lưu luyến muốn phát điên. Tất cả những điều này, khiến Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên. Ngoài ra còn có cảm giác vui mừng bất ngờ.

- Ha ha, quả nhiên ta là người đủ thuần khiết, làm việc lại thuận lợi. Hơn nữa ta thật là thiên tài, nghĩ đến phương pháp lấy độc trị độc. Một cửa ải khó như vậy, cũng bị ta dễ dàng vượt qua.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời run lên, nhìn về phía lão quỷ lúc này lộ ra vẻ mặt như đưa đám. Hắn cũng cảm thấy đối phương trở nên đáng yêu hơn nhiều. Hắn giơ tay phải lên chộp một cái. Mặc cho lão quỷ này không tình nguyện như thế nào, nhưng vì nô khắc ở trên thân, cũng không có cách nào, chỉ có thể bị Bạch Tiểu Thuần bắt lại, một lần nữa ném tới bên trong đại kiếm bắc mạch.

Trong lúc tinh thần chấn hưng, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, suy đoán ra khí linh lúc này không ngủ say. Như vậy vào lúc này xông

qua ải, độ nguy hiểm rất cao. Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi nơi một chút. Hắn cảm thấy khí linh kia nhất định đang quan sát mình. Vì vậy hắn ho khan một tiếng, hô lên một câu.

- Tiểu khí linh, cực khổ rồi. Chỉ có điều ngươi chống lại cũng không có ích lợi gì đâu. Ngươi cứ chờ Bạch gia gia vĩ đại, hoàn toàn chinh phục ngươi.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đắc ý rống to, thân thể thoáng một cái, vênh váo tự đắc rời khỏi quạt tàn.

Sau khi hắn đi rồi, thân ảnh khí linh hóa thành đồng tử lộ rõ trên quạt tàn. Gương mặt hắn nhăn nhó, trong mắt đầy vẻ dữ tợn. Toàn thân hắn đã tức giận đến mức thở hổn hển. Hiển nhiên hắn là bị những lời lẽ của Bạch Tiểu Thuần vừa rồi, trực tiếp kích thích.

- Người ăn gian vô sỉ, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không cho ngươi thông qua!

- Ta xin thề, tiếp theo, ta nhất định phải giết chết ngươi, giết chết ngươi, giết chết ngươi!

Toàn bộ quạt tàn, đều đang vang vọng tiếng gầm thét giận dữ của đồng tử này. Có thể thấy được lúc này biển lửa giận trong lòng hắn đã cuồn cuộn ngập trời.

Thật ra Bạch Tiểu Thuần ở đây, khiến cho hắn gặp quá nhiều lần thất bại. Điều này làm cho khí linh đã cố chấp gần như phát điên. Lúc này tròng mắt hắn đỏ bừng, trong đầu không ngừng suy nghĩ tìm hiểu cửa ải phía sau, muốn khiến cho Bạch Tiểu Thuần đẹp mặt.

Mà giờ khắc này, ở trong quá trình Bạch Tiểu Thuần vượt qua cửa ải, trở lại Vân Hải Châu, ở bên trong Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều này, ở phía bắc bộ, một quận thành tồn tại trong Huyền Bối Châu, giáp ranh cùng Vân Hải Châu, trong lãnh vực thuộc về bên trong Tà Hoàng Triều, rất gần với địa phương Vân Hải Châu!

Quận này tên là Huyền Cửu Quận!

Huyền Bối Châu sở hữu mười lăm quận. Trong đó có ba quận, đều giáp giới cùng Vân Hải Châu, xem như là có trong biên cảnh. Lúc này trời đã là lúc hoàng hôn, Huyền Cửu Quận vốn chắc hẳn phải ồn ào náo nhiệt, hiện tại lại là một mảnh tĩnh mịch!

Dường như toàn bộ sinh mạng bên trong quận này, đều không có khí tức, bất luận là mãnh thú hay tu sĩ, đều lặng ngắt như tờ. Không chỉ là như vậy, cùng lúc đó, ở bên trong toàn bộ Huyền Cửu Quận này, tràn ngập rất nhiều mạng nhện.

Những lưới nhện này rậm rạp chằng chịt. Thậm chí cửa ra vào nơi đây cũng bị che kín hơn phân nửa. Ngay cả thần thông thuật pháp, cũng vẫn không có cách nào phá nát được nó quá nhiều. Bình thường trong chớp mắt, lại có thêm nhiều mạng nhện xuất hiện.

Lúc này, ở góc đông bắc của Huyền Cửu Quận này, có hai lão nhân đang đứng ở nơi đó. Tu vi Bán Thần tản ra. Nhưng thần sắc bọn họ lại vẻ nghiêm trọng vô cùng.

- Mạng nhện ở nơi đây, ở ba ngày trước đã bắt đầu xuất hiện. Chỉ trong thời gian có mấy ngày, lại khuếch tán ra toàn bộ quận. Hiện tại chỉ có ở đây, còn không có bị hoàn toàn phong kín. Bên trong tất nhiên nguy hiểm đáng sợ, không có bất kỳ người nào đi ra. Còn không có tin tức gì truyền ra. Trần huynh, chúng ta thật sự phải đi vào sao?

- Thiên Tôn có lệnh. Dù thế nào cũng phải nhanh chân đến xem thử. Ta nghĩ, chỉ cần chúng ta không đi vào sâu quá, lại chỉ dừng lại nửa canh giờ, tìm được một ít manh mối liền rời đi. Chắc hẳn là không có vấn đề gì đáng ngại.

Sau khi hai người nhỏ giọng bàn luận, bọn họ nhìn nhau một cái. Cả hai đều hít một hơi thật sâu, thân thể thoáng một cái, một trước một sau, trong sự cảnh giác, theo lối vào phía trước, bước vào bên trong Huyền Cửu Quận.

Thời gian trôi qua. Sau nửa canh giờ, hai vị cường giả Bán Thần kia, lại giống như trâu đất xuống biển, không dâng lên một chút bọt sóng nào. Càng không có truyền ra bất kỳ sóng dao động thuật pháp cùng âm thanh nào, lặng lẽ không một tiếng động. Lại qua đi mấy canh giờ, mạng nhện nơi đây không ngừng lan tràn, đã dùng mắt thường có thể thấy được bổ sung vào lỗ thủng duy nhất nơi này, hình thành một vết nứt nhỏ đang nhanh chóng co lại.

Mắt thấy vết nứt này sẽ hoàn toàn khép lại, đột nhiên từ bên trong vết nứt này lại có một cái đầu thò ra. Cái đầu này thình lình là một người trong hai lão nhân vừa rồi. Trong mắt của hắn mang theo sự sợ hãi vô cùng, trong miệng phát ra tiếng gào thét mãnh liệt.

- Thiên Tôn cứu mạng...

Hắn hình như muốn giãy dụa lao tới. Nhưng trong chớp mắt, thân thể hắn giống như bị người ở phía sau lớp mạng nhện nắm lấy, kéo mạnh xuống một cái, trực tiếp đã bị lôi trở lại một lần nữa...

- Không!

Theo sự biến mất, tiếng kêu thê lương thảm thiết của lão nhân, vang vọng khắp nơi. Vết nứt cuối cùng cũng hoàn toàn nối liền, chặt đứt tiếng kêu của lão nhân. Toàn bộ Huyền Cửu Quận, từ phía xa nhìn lại, thành một khối, bị vô số mạng nhện này, bao vây thành một lưới nhộng cực lớn!

Theo lưới con nhộng được hình thành, một cổ khí tức quỷ dị giống như thoáng một cái lại từ bên trong Huyền Cửu Quận khuếch tán ra ngoài, hình thành sương mù màu xám, tràn ngập ở trong bốn phương tám hướng nơi này.

Ban đầu, chuyện ở Huyền Cửu Quận đã khiến cho Công Tôn Uyển Nhi chú ý. Nhưng vì nàng đang ở trong thời khắc mấu chốt tu luyện, cho nên mới an bài hai vị Bán Thần qua kiểm tra xem xét.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1693: Huyền Cửu Nguy Cơ (1)

Mà thời điểm khi hai Bán Thần này không trở về, Công Tôn Uyển Nhi lập tức lại ý thức được, vấn đề của Huyền Cửu Quận, hình như còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của nàng.

Cùng lúc đó, ở bên trong Vân Hải Châu, đám người Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương đều nhận thấy được biên giới chỗ Huyền Cửu Quận ở Huyền Bối Châu xảy ra vấn đề. Nhất là sương mù màu xám này, đã khuếch tán đến trong Vân Hải Châu.

Mà sương mù này ẩn chứa một ít lực lượng tu sĩ không có cách nào lý giải được. Nó đi qua nơi nào, mặt đất nơi đó dường như đã biến trở thành màu xám, thậm chí bắt đầu khô nứt nẻ. Một ít sinh mạng không né tránh kịp, bị sương mù bao trùm, tất cả đều biến mất!

Mặc dù là những thảm thực vật trên mặt đất này, đều như vậy. Ngọn núi cao ngất, ở bên trong sương mù, cũng nhanh chóng trở thành tro bụi...

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho Vân Hải Châu cảnh giác cao độ. Đại Thiên Sư còn tự mình đến biên giới quan sát. Càng xem hắn càng kinh hãi. Sau khi hắn cùng đám người Cự Quỷ Vương nghiên cứu sau, bọn họ nhận được một kết luận!

Nếu như sương mù này không có cách nào khống chế được, như vậy tối đa nửa tháng, sương mù này sẽ bao trùm toàn bộ Vân Hải Châu!

Chuyện này quá lớn, liên quan đến căn cơ của Vân Hải Châu. Nhất là hiện tại Vân Hải Châu đang ở trong quá trình phát triển nhanh chóng. Tất

cả đều có đầy đủ hình thức ban đầu. Nếu như bị hủy, tất cả cố gắng lại trôi theo dòng nước.

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần từ trên quạt tàn trở về. Mỗi lần hắn trở về, đều sẽ tản thần thức ra, báo cho biết Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương biết. Hai người cũng đều biết trên người Bạch Tiểu Thuần có bí mật. Hắn hình như thường xuyên biến mất ở trong không trung

Nhưng hai người, ai cũng không có đi hỏi thăm gì về điều này. Giờ khắc này, sau khi cảm nhận được thần thức của Bạch Tiểu Thuần, Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương lập tức lộ ra thần sắc nghiêm nghị tìm đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Bọn họ báo cho hắn biết tất cả tin tức có liên quan tới sương mù cùng sự quỷ dị của Huyền Cửu Quận.

- Đất đai của một quận, bị mạng nhện bao trùm? Có sương mù khuếch tán. Sương mù đi qua nơi nào, nơi đó sinh mạng biến mất sao?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, thần sắc cũng biến đổi. Hắn biết không thể coi thường được chuyện này. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là lập tức báo lên Thánh Hoàng Thành.

Nhưng một đi một về, phàm là có chút trì hoãn nào, sợ là Vân Hải Châu sẽ xuất hiện vấn đề. Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, lập tức báo chuyện này lên. Đồng thời, cho dù trong lòng hắn cảm thấy chuyện này nguy hiểm đáng sợ, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì. Hắn bỗng nhiên bay ra. Đại Thiên Sư cùng đám người Cự Quỷ Vương, theo ở phía sau hắn.

Mọi người triển khai tốc độ cao nhất, đi tới vị trí gần biên giới. Lúc tới sát biên giới của mảnh sương mù này, nhìn sương mù màu xám dày đặc trước mắt, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động.

- Đây là thứ gì vậy?

Bạch Tiểu Thuần thầm mắng một tiếng. Hắn chú ý thấy, tốc độ sương mù này di chuyển không chậm chút nào. Có thể so sánh với một Thiên Nhân toàn lực lao nhanh như tên bắn. Thần thức của hắn lại có thể bị bên trong sương mù này ngăn cản, tản ra không được quá xa.

Nếu như đổi lại ở thế giới Thông Thiên, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ lập tức tránh đi. Loại chuyện nguy hiểm này, lấy tính cách của hắn, tất nhiên là bớt tiếp xúc thì thỏa đáng hơn. Nhưng hiện tại, đang ở bên trong Vân Hải Châu, bản thân hắn là đệ nhất cường giả, còn có tu vi Thiên Tôn, hắn biết mình không thể tránh được.

Lúc này mặc dù trong lòng rầu rĩ, nhưng hắn lại hung hăng cắn răng lại.

Bạch Tiểu Thuần an bài cho đám người Đại Thiên Sư lui ra phía sau. Bản thân hắn lại vận chuyển tu vi tràn ngập toàn thân. Lúc này hắn mới thử tiến vào bên trong sương mù, kiểm tra một lượt xem thế nào.

Trong lòng Cự Quỷ Vương lo lắng, cố ý định muốn khuyên bảo Bạch Tiểu Thuần không nên mạo hiểm. Nhưng hiện tại sương mù khuếch tán, nguy hiểm cho Vân Hải Châu. Trong lòng hắn cùng với Đại Thiên Sư đều lo lắng.

- Không có việc gì đâu. Thiên Tôn luôn luôn cẩn thận. Lại lấy tu vi của hắn, cũng sẽ không gặp phải nguy cơ sinh tử.

Đại Thiên Sư nhỏ giọng mở miệng. Cự Quỷ Vương thở dài, chỉ có thể gật đầu.

Trong lúc mọi người ở nơi này vừa lui về phía sau, vừa chờ đợi. Ở bên trong sương mù, sau khi Bạch Tiểu Thuần ở bước vào, hắn lập tức phát hiện bốn phía xung quanh truyền đến từng cảm giác sền sệt, giống như ở đây đã biến trở thành nước biển. Ngay cả tốc độ di chuyển của hắn cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Dường như có uy áp đến từ bốn phương tám hướng, bất kỳ thời khắc nào cũng không ngừng đè ép đến.

Chỉ có điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm là với tu vi Thiên Tôn, hắn giống như bàn thạch trong sóng biển, mặc cho sương mù bốn phía xung quanh này đè ép như thế nào, cũng vẫn hoàn toàn không có cách nào chấn động được tới hắn.

Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có phần lo lắng. Tốc độ của hắn lại nhanh hơn, dần dần đến biên giới Vân Hải Châu. Hắn bước tới gần điểm bắt nguồn của tất cả những điều này... Huyền Cửu Quận!

Từ phía xa nhìn lại, trong sương mù mông lung, Huyền Cửu Quận này hình dáng giống như một con nhộng lưới cực lớn, thật sự chấn động tâm thần. Nhất là ở đây tản ra loại khí tức dường như tà ác đến cực hạn, khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều không thích ứng.

- Đáng chết, ở đây rốt cuộc thế nào vậy?

Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía, cẩn thận dần dần tới gần Huyền Cửu Quận. Nhìn mạng nhện này kín không kẽ hở, không biết dầy tới mức nào, hắn có loại cảm giác bất an mãnh liệt. Hắn không hành động thiếu suy nghĩ, mà vòng quanh mạng nhện, không ngừng quan sát.

Thời gian trôi qua. Cho đến sau khi ba canh giờ trôi qua, Bạch Tiểu Thuần đi gần như một vòng lớn, cũng hoàn toàn không nhìn thấy lỗ thủng nào. Trong lúc hắn trầm ngâm, ánh mắt chợt lóe lên. Hắn muốn thử ra tay, xem mức độ lưới phòng hộ của con nhện này thế nào. Nhưng vào lúc này, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên thoáng động. Bỗng nhiên hắn quay đầu lại nhìn về phía xa trong sương mù.

Bên trong sương mù, dần dần nổi lên hình bóng của một nữ tử. Dường như nàng cũng nhận ra được Bạch Tiểu Thuần, đang nhanh chóng đến đây. Sau khi nàng tới gần, Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên nhận ra thân phận của đối phương.

- Công Tôn Uyển Nhi.

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng mở miệng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1694: Huyền Cửu Nguy Cơ (2)

- Bạch Tiểu Thuần!

Người tới chính là Công Tôn Uyển Nhi. Nàng nhanh chân đi tới vài bước. Lúc đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hai người chỉ đưa mắt nhìn nhau một chút, lại lập tức biết được mục đích hai bên đến nơi đây, đều vì mạng nhện của Huyền Cửu Quận này!

- Nơi đây tốc độ sương mù khuếch tán, có thể so sánh với Thiên Nhân, lại ẩn chứa sự ăn mòn. Chỉ có điều rất kỳ quái, là trong sự ăn mòn, vẫn mang theo một phần hút đi sức sống. Đồng thời lại ẩn chứa truyền tống nào đó. Nhưng hết lần này tới lần khác truyền tống này hình như có linh trí ở bên trong điều khiển lựa chọn, không phải truyền tống tất cả.

- Đồng thời toàn bộ lưới lớn là một khối, hoàn toàn không có chút lỗ thủng nào. Ta mặc dù chưa ra tay thử, nhưng có thể đoán được, bất kỳ một vị trí nào thần thông hạ xuống, đều sẽ khiến toàn bộ lưới lớn dao động. Trừ phi là có thể trong nháy mắt xuyên qua. Bếu không, sợ là phải tiêu hao hồi lâu mới có thể làm được.

Nơi đây thật quỷ dị. Công Tôn Uyển Nhi đến, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này không có thời gian đi ôn chuyện. Hắn lập tức lại mở miệng nói ra những gì mình thu hoạch được dọc theo con đường tới đây, cho Công Tôn Uyển Nhi biết.

Công Tôn Uyển Nhi trầm mặc một lát, suy nghĩ những lời Bạch Tiểu Thuần nói, sau đó, kết hợp cùng phán đoán của mình. Nàng cũng nói ra một ít manh mối Bạch Tiểu Thuần không biết.

- Hai ngày trước, ta từng an bài hai vị Bán Thần tới đây. Khi đó ở đây còn không phải là một khối, tồn tại lỗ thủng. Nhưng sau khi bọn họ đi tới nơi này... liền biến mất!

- Mặt khác, nơi đây tản ra sương mù, tốc độ không phải trước sau không thay đổi. Căn cứ phán đoán của ta, sau ba ngày nữa tốc độ sương mù sẽ đạt đến tốc độ có thể so sánh với Bán Thần. Thậm chí đây hình như cũng không phải là cực hạn của nó!

Giọng nói của Công Tôn Uyển Nhi trầm thấp. Lời nói của nàng khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại nhất thời kinh sợ.

Hai người nhìn nhau một cái, cũng đều hiểu nếu chờ người của Tà Hoàng Triều hoặc là Thánh Hoàng Triều tới giải quyết chuyện này, căn bản là không kịp. Xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chỉ có một con đường. Đó chính là tiến vào giải quyết kiếp nạn này!

Không có lựa chọn nào khác, Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể cắn răng một cái. Trong mắt Công Tôn Uyển Nhi cũng lộ ra sự kiên định. Nếu như nàng chỉ có một mình, có thể nàng còn không tính mạo hiểm như vậy. Nhưng hai người đều là Thiên Tôn, như vậy từ trình độ nào đó mà nói, trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, không có chỗ nào không thể đi đến được!

Có quyết đoán, Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi sau khi thương nghị sơ qua, hai người lập tức tính cùng lúc ra tay. Tu vi Thiên Tôn đồng thời bạo phát ra. Còn có thần thông biến ảo. Trong tiếng nổ vang, cả hai cùng nhau đánh vào cùng một vị trí trên mạng nhện phía trước.

Theo tiếng nổ truyền ra, sương mù ở bốn phía xung quanh bất chợt cuồn cuộn. Con nhộng lưới này cũng chấn động, hình thành gợn sóng, khuếch tán ra khắp nơi, giống như muốn chống lại sự liên thủ đến từ Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi.

Nhưng dù sao ở đây hình thành trong thời gian quá ngắn. Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đều là Thiên Tôn. Thần thông của bọn họ lại vô cùng sắc bén. Cho dù một người không có cách nào chấn động được tới lưới nhện này. Nhưng dưới sự liên thủ của bọn họ, nhất thời vẫn khiến cho con nhộng lưới này bị chấn động, liền trực tiếp bị phá ra một lỗ thủng.

Sau khi lỗ thủng xuất hiện, rất nhiều sương mù màu xám lại trực tiếp từ bên trong khuếch tán ra vị trí sát mép lỗ thủng. Mạng nhện đang nhanh chóng khép lại.

- Đi!

Thân thể Công Tôn Uyển Nhi thoáng lắc một cái, trực tiếp lại nhảy vào bên trong lỗ thủng. Bạch Tiểu Thuần ép xuống sự bất an trong lòng, kiên trì, theo đó bước vào bên trong lỗ thủng!

Gần như vào lúc Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi xé rách một lỗ thủng trên mạng nhện, cũng chính là trong thời gian hơn mười hít thở, mạng nhện ở bốn phía xung quanh lỗ thủng này, lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại, cho đến lại thành một khối, hoàn toàn không nhìn ra được vết tích đã từng bị xé mở.

Mà sau khi mạng nhện khép lại, dường như cũng cắt đứt tất cả liên hệ với bên ngoài Huyền Cửu Quận.

Lúc này, ở bên trong Huyền Cửu Quận này bị mạng nhện cực lớn hình thành nhộng lưới bao trùm, thần sắc Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đều vô cùng nghiêm trọng. Địa phương bọn họ đang đứng, là một mảnh bình nguyên trống trải.

Bốn phía xung quanh không có bất kỳ cỏ xanh thảm thực vật nào. Không có một ngọn núi nào. Thậm chí ngay cả mặt đất cũng khô nứt nẻ, giống như mất đi tất cả sức sống. Phóng tầm mắt nhìn lại, bốn phía xung quanh ngoại trừ sương mù loãng nhẹ nhàng tung bay ra, không có gì cả!

- Lần trước, lúc ta đi tới Huyền Cửu Quận, đã từng đi ngang qua nơi đây. Ta nhớ nơi này có một dãy núi...

Công Tôn Uyển Nhi trầm mặc một cách hiếm thấy, chỉ vào vị trí trống trải phía xa, chậm rãi nói.

Bạch Tiểu Thuần theo hướng Công Tôn Uyển Nhi chỉ, nhìn sang. Nơi đó lại không có gì cả.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều thấy được sâu bên trong đôi mắt nhau lộ ra sự kiêng kỵ cùng kinh ngạc nghi ngờ đối với nơi đây.

- Có chút thú vị. Trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, địa phương có thể khiến cho người đạt được tu vi Thiên Tôn, cũng cảm thấy quỷ dị, mặc dù cũng có mấy chỗ như vậy, nhưng Huyền Cửu Quận này mấy ngày trước còn rất tốt, đột nhiên biến thành hiểm địa như vậy... Ở trong trí nhớ của ta, điều này vẫn là lần đầu tiên xuất hiện!

Ánh mắt Công Tôn Uyển Nhi lóe lên, thần thức ầm ầm tản ra. Trong tính cách của nàng có một mặt bá đạo. Lúc đến đây, rốt cuộc không cần phải che giấu tung tích của mình nữa. Theo thần thức theo tản ra, tu vi Thiên Tôn càng bạo phát, giống như muốn nói cho tồn tại bên trong vị trí Huyền Cửu Quận này biết, mình đã đến.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Công Tôn Uyển Nhi một chút.

Tính cách của hắn không giống với g đối phương. Lúc này hắn cúi đầu, ngồi xổm người xuống, tay phải đang nắm lấy một nắm bùn đất trên mặt đất nứt nẻ.

Bùn đất này ở trong tay Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn không có chút cảm nhận nào, giống như tro bụi, thậm chí thổi một hơi thở, cũng sẽ tản ra. Cả vùng này đều như vậy. Mặc dù có thể đứng ở phía trên, là bởi vì tro bụi như vậy tích lũy lại rất nhiều.

- So với mặt đất bên ngoài sương mù màu xám bị bao trùm, còn muốn nghiêm trọng hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1695: Thôn Trang Quỷ Dị

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, Công Tôn Uyển Nhi cũng thu hồi thần thức. Nàng nhíu mày lại. Thần thức của nàng khuếch tán ra phạm vi nhất định, nhưng thu hồi cũng không nhiều. Dường như thần thức ở chỗ này cũng bị ngăn cản.

Lúc này tay phải của nàng bấm quyết, bất chợt đặt tại mi tâm. Thần thức lại tản ra. Sau vài hơi thở, trong mắt Công Tôn Uyển Nhi bỗng nhiên lộ ra tinh quang.

- Ta nhận thấy được ở vị trí này, có một ngôi làng. Bên trong hình như có người sống. Nhưng thần thức ở nơi này, làm thế nào cũng vẫn không có cách nào tiến vào được. Khó có thể thấy rõ tất cả.

Nói xong, Công Tôn Uyển Nhi thoáng lắc mình một cái, lao thẳng đến phía trước. Bạch Tiểu Thuần nhìn theo bóng lưng Công Tôn Uyển Nhi một chút, đè xuống sự bất an trong lòng. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn cũng lao theo ở phía sau. Hai người nhanh như tên bắn lao về phía trước, nơi thần thức của Công Tôn Uyển Nhi điều tra ra.

Bốn phía xung quanh vô cùng an tĩnh. Thậm chí cũng hoàn toàn không có chút gió nào thổi tới. Nhưng trên tầm mắt lại không phải là tối tăm. Bức tường lưới của con nhện lớn thay thế co bầu trời, có ánh huỳnh quang chiếu xuống. Ở trong mắt phàm nhân, có lẽ sẽ thấy tầm mắt mơ hồ. Nhưng ở dưới tu vi của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, bốn phương tám phương xung quanh nơi đây, so với ban ngày lại không có gì khác nhau, rất rõ ràng.

Mà tốc độ của bọn họ lại vượt xa Bán Thần. Mặc dù kích thước của Huyền Cửu Quận này có thể so sánh được với thế giới Thông Thiên, nhưng trong lúc hai người lao nhanh như tên bắn, chỉ trong thời gian chưa đến một nén hương, từ phía xa bọn họ đã nhìn thấy được một chỗ thôn trang!

Thôn trang này có thể đã từng rất bình thường. Nhưng hôm nay lại cực kỳ dễ làm cho người khác chú ý. Thật sự tất cả tồn tại ở bốn phía xung quanh nơi đây, đều đã biến mất, hóa thành tro bụi. Duy nhất chỉ có thôn trang này, rốt cuộc vẫn duy trì sự hoàn hảo. Thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy được một ít ngọn đèn dầu cùng với khói bếp lượn lờ bay lên.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến sự bất an trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm mãnh liệt hơn. Tuy nhiên, đây chỉ là bất an, lại không có bay lên đến mức độ nguy cơ. Lúc này thoáng một cái, hắn lại cùng Công Tôn Uyển Nhi, không ngừng tới gần về phía thôn trang.

Nhưng ngay khi hai người tới gần thôn trang, không đợi bọn họ bước đi vào, trong nháy mắt, bỗng nhiên... Ở trong thiên địa yên tĩnh này, lại có tiếng cười của tiểu nữ hài giống như tiếng chuông bạc, đột nhiên từ trong thôn trang nơi này, truyền ra!

- Khanh khách...

Tiếng cười kia đột ngột truyền ra, vang vọng bốn phía xung quanh. Lúc tiếng cười này rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, thần sắc bọn họ đều thoáng động.

Nhất là từ sau khi tiếng cười kia xuất hiện, lại trước sau không dừng, ở bốn phía xung quanh đây không ngừng vang vọng ra. Công Tôn Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng.

- Ở trước mặt bản tôn, giả thần giả quỷ!

Trong mắt Công Tôn Uyển Nhi lại xuất hiện ánh sáng u ám giống như ma trơi vậy. Nàng là người đầu tiên bay vào trong thôn trang, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy ở trước mặt Quỷ Mẫu như Công Tôn Uyển Nhi này, tất cả quỷ vật cũng không đủ nhìn. Nghĩ như vậy, hắn cũng cảm thấy mình bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn cũng bước vào trong thôn trang.

Thôn trang này không lớn, bộ dạng ước chừng chỉ có hơn một trăm hộ. Trên đường phố rất sạch sẽ, thậm chí cùng mặt đất tro bụi bên ngoài, đều có chút khác bạc. Nhất là bên trong những căn nhà ở hai bên, cũng không thiếu ánh đèn ánh lửa sáng lên.

Chỉ là vào thời khắc này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại trầm xuống. Thần thức của hắn dĩ nhiên tản ra, bao trùm ngôi làng không phải là quá lớn này. Nhưng hắn lại không có nhận thấy được, có bất kỳ tồn tại khí tức sinh mạng nào ở bốn phía xung quanh đây.

Thậm chí Công Tôn Uyển Nhi cũng trực tiếp đẩy ra mấy gian nhà có ánh đèn. Nhưng bên trong trống trơn, không có lấy nửa bóng người. Nhất là ở một gian nhà trong đó, trên bàn bòn bày đơn giản một mâm cơm đã ăn còn dư lại một nửa. Nhưng bốn phía xung quanh giống như không người.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, tiếng cười vui vẻ của tiểu cô nương kia cho đến hiện tại cũng không có tiêu tan, trước sau vang vọng. Thậm chí sau khi Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi tiến vào làng, tiếng cười kia đã không phân biệt rõ được là đến từ nơi nào, dường như ở tất cả vị trí bốn phía xung quanh, đều đang truyền tới.

Điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, là thần thức của hắn trước sau đều đang tản ra, bao phủ bốn phía xung quanh, nhưng vẫn không có tìm được nơi truyền ra tiếng cười, lại càng không cần nói tới tìm được tiểu nữ hài truyền ra tiếng cười này.

Nhất là cảm giác bất an trong lòng hắn, lúc này theo tiếng cười vang vọng, đã nhanh chóng tăng lên, mơ hồ làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm

thấy có nguy cơ. Đúng lúc này, bỗng nhiên, tiếng cười chợt biến mất!

Sau khi tiếng cười đột nhiên biến mất, không đợi Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi kiểm tra, âm thanh cũng thuộc về tiểu cô nương kia, lại một lần nữa vang vọng toàn bộ ngôi làng. Chỉ có điều giờ phút này không còn là tiếng cười nữa. Mã đã trở thành... tiếng khóc!

Tiếng khóc kia nức nở, ẩn chứa sự thê lương, tuyệt vọng, cùng với sự bất lực điên cuồng, vang vọng ở bốn phía xung quanh nơi này. So với tiếng cười lúc trước, nó còn mãnh liệt hơn. Bên trong Huyền Cửu Quận này vốn không có gió, lại có thể xuất hiện cuồng phong!

Thiên địa mơ hồ truyền đến tiếng nổ vang, giống như sấm rền nổ tung. Trên mặt đất vô số tro bụi bị thổi bay, che khuất bầu trời. Đồng thời, một cảm giác rợn cả tóc gáy dâng lên ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

- Công Tôn Uyển Nhi, nàng lại là Quỷ Mẫu. Nàng nhanh chóng tìm xem đây là quỷ vật gì vậy?

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần trở nên dồn dập, nhìn bốn phía xung quanh. Thời điểm hắn đang vội vàng mở miệng nói, sắc mặt hắn bỗng nhiên lại biến đổi, Hắn chợt quay đầu lại nhìn về chỗ Công Tôn Uyển Nhi trước đó.

Công Tôn Uyển Nhi vốn thật sự đứng ở nơi đó, kiểm tra bốn phía xung quanh, lúc này lại có thể biến mất!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời lô lắng. Lấy tu vi của hắn, Công Tôn Uyển Nhi ở khoảng cách gần như vậy. Nếu như nàng rời đi nói, hắn nhất định có thể phát hiện ra. Nhưng hiện tại... Đối phương lại có thể không thấy bóng dáng.

- Ở đây thật là quỷ dị!

- Công Tôn Uyển Nhi không có khả năng rời đi. Như vậy lại chỉ có một khả năng!

- Nơi đây có bí trận, nhưng hình thành thuật pháp thân thể cùng loại với không gian trùng điệp vậy!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1696: Huyền Cửu Quận (1)

Thần thức của Bạch Tiểu Thuần lại tản ra. Tay phải của hắn còn vỗ ở trên túi đựng đồ. Nhất thời một đoàn mười lăm màu lửa, trực tiếp lại hiện ra ở trong tay hắn, thoáng chấn động. Lập tức mười lăm màu lửa trong tay hắn lập lòe ánh lửa. Hắn trực tiếp hung hung ấn mười lăm màu lửa, về phía mặt đất một cái.

Tiếng sấm lập tức vang lên ngập trời. Mười lăm màu lửa trực tiếp nổ tung. Hồn lực hỏa ẩn chứa bên trong, ở trong một chớp mắt này giống như là một giọt nước nhỏ vào bên trong chảo dầu sôi, nhất thời nổ tung ra.

Theo hỏa diễm khuếch tán ra, giống như vén lên một lớp khăn che mặt không nhìn thấy được, quét ngang ra khắp nơi. Sau đó, bóng dáng của Công Tôn Uyển Nhi thình lình lại xuất hiện ở phía xa.

Nàng cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Giờ khắc này khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, nàng thở phào nhẹ nhõm. Cùng lúc đó, mười lăm màu lửa bạo phát. Thôn trang này vốn có phạm vi rất nhỏ, lập tức lại rơi vào trong ngọn lửa. Mọi kiến trúc, trong nháy mắt liền trở thành tro bụi. Rất nhanh, khi Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi phóng lên trên không trung, thôn trang phía dưới bọn họ, đã biến thành biển lửa.

Ở dưới ngọn lửa này thiêu đốt, tiếng khóc kia vẫn vang vọng. Mà khi một tòa nhà hai tầng trong nơi ở của hơn một trăm hộ này cũng bị thiêu đốt, Bạch Tiểu Thuần lập tức liền nhìn thấy được, ở tầng hai của gian nhà có một cái giường nhỏ. Trên giường đặt một con rối gỗ. Con rối này vừa bị thiêu đốt, vừa nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần cùng Công

Tôn Uyển Nhi, trong miệng truyền ra... chính là tiếng khóc thê lương kia.

Nghe tiếng khóc thê lương quanh quẩn ở bên tai, nhìn con rối này dần dần bị ngọn lửa cắn nuốt, trong lòng Bạch Tiểu Thuần dâng lên một hàn ý nói không nên lời.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ ý thức được nguy cơ, có lẽ là vì mộng tưởng phải trường sinh, khiến cho hắn đối với tất cả chuyện nguy hiểm, đều muốn tránh xa, khiến cho hắn ở trong con đường tu hành, ở thời điểm dự cảm được nguy cơ, đã có một loại trực giác nhạy bén vượt xa so với các tu sĩ cùng cảnh giới.

Giờ phút này, trực giác của hắn đang nói với hắn, vấn đè bên trong Huyền Cửu Quận này, cực lớn!

- Nơi này hoàn toàn không có chút quỷ khí nào. Con rối này... Cũng không có quỷ hồn!

Trong lúc trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng trầm thấp, Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh, khàn khàn mở miệng.

Trong mắt nang lộ ra sự nghiêm trọng. Hiển nhiên nàng mặc dù không có trực giác giống như Bạch Tiểu Thuần. Nhưng dựa vào thân phận của Quỷ Mẫu, cùng với mức độ hiểu rõ đối với quỷ hồn, nàng cũng có một ít phán đoán.

- Hoặc chính xác mà nói, không phải tất cả đều là quỷ hồn... Bởi vì ta ở trên thân của con rối kia, cảm nhận được một tia hồn dẫn. Hồn dẫn này... lại ở hướng kia!

Công Tôn Uyển Nhi giơ tay lên, chỉ về phía xa. Lúc quay đầu lại lúc, nàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, không nói tiếp, nhưng ý nghĩ của nàng đã lộ ra rất rõ ràng.

Xuất hiện ở trước mặt bọn họ có hai lựa chọn. Một là hiện tại liền rời đi, chờ đợi đại Thiên Tôn khác của hai hoàng triều, hoặc là Hoàng giả Thái Cổ đến. Về phần lựa chọn thứ hai, lại là... trước qua kiểm tra xem xét, tranh thủ hóa giải!

Lựa chọn trước là an toàn nhất. Chỉ có điều bất luận là Công Tôn Uyển Nhi hay Bạch Tiểu Thuần, đều không chờ nổi thời gian như vậy. Trừ khi bọn họ buông tha đối với lãnh địa của từng người. Nếu không, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn con đường thứ hai.

Bạch Tiểu Thuần không biết Công Tôn Uyển Nhi sẽ bỏ rơi mấy châu bắc bộ hay không. Nhưng hắn lại hiểu rất rõ ràng, trừ phi là đến một khắc thật sự không có cách nào giải quyết được, nếu không, hắn tuyệt đối không có cách nào buông tha Vân Hải Châu đã nhìn thấy hi vọng, trở thành một lá cờ!

Trong sự trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Thoáng một cái, thân thể hắn lao thẳng về phía phương hướng Công Tôn Uyển Nhi đã chỉ.

Công Tôn Uyển Nhi cũng không do dự nữa. Nàng ở Tà Hoàng Triều, ban đầu vì chuyện dung hợp với chủ thể Quỷ Mẫu, mất đi sự tín nhiệm của Tà Hoàng. Sở dĩ nàng đến chỗ này, chính là vì lập được công lao, một lần nữa thu được sự tín nhiệm. Nếu cứ như vậy đi, tất cả những gì nàng bỏ ra trước đó, đều sẽ trôi theo dòng nước.

Lúc này nàng cũng không có lựa chọn nào khác. Thân thể nàng triển khai tốc độ, cùng Bạch Tiểu Thuần một trước một sau, nhanh như tên bắn lao về phía xa.

Sau khi đi về phía trước, sắc mặt hai người càng thêm khó coi. Bay thật sự lâu như vậy, bọn họ rốt cuộc lại không nhìn thấy bất kỳ người sống nào. Cả vùng đều chỉ là một màu xám. Không có thực vật, không có dãy núi, không có gì cả.

Mặc dù là thôn trấn, thôn trang mọi chỗ, phần lớn đều giống như bị xóa đi. Thỉnh thoảng tồn tại mấy chỗ. Trong lúc hai người đi ngang qua, bên trong sẽ truyền đến các loại âm thanh kỳ dị.

Có thể tưởng tượng được, cũng là giống như ngôi làng vậy, vô cùng quỷ dị.

Lại như vậy, ở trong sự trầm mặc, bọn họ lao nhanh như tên bắn. Sự cảnh giác càng tăng thêm. Ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một tòa thành trì!

Thành trì này chính là quận thành của Huyền Cửu Quận!

- Hồn dẫn lại ở trong này. Nhưng ta lại không cảm giác được vị trí cụ thể.

Công Tôn Uyển Nhi lập tức mở miệng. Chỉ là khi nhìn thấy được tòa thành này, thần thức của nàng cũng theo đó lướt qua trong nháy mắt. Bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Công Tôn Uyển Nhi, thần sắc lại đều biến đổi!

Bên trong thần thức của bọn họ, thành trì này hoàn toàn khác hẳn với những thôn trang trước đó. Ở đây không ngờ còn có tu sĩ tồn tại. Chỉ có điều những tu sĩ này mỗi một người giống như cái xác không hồn. Ở trong phố lớn ngõ nhỏ của thành trì này, mỗi một người mờ mịt đi về phía trước.

Không chỉ có như vậy. Điều càng quỷ dị là tất cả mọi người ở bên trong thành trì này, giờ khắc này trong lúc đang đi về trước đây, trong tay đều cầm các loại thực ức, đang không ngừng ăn.

Điều càng khiến người ta khiếp sợ hơn, là có không thiếu, hình như ăn xong tất cả thực vật, lại có thể đang ăn tay của mình. Còn có một vài người, giống như đói đến mức cực hạn, gặm cắn lẫn nhau!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi sau khi phát hiện ra, tốc độ càng nhanh hơn. Trong khoảnh khắc bọn họ đến giữa không trung của thành trì. Lúc nhìn lại, từng cảnh tượng bọn họ nhìn thấy, lại càng rõ ràng hơn.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần lắc một cái, trong chớp mắt đã hạ xuống trên một đường phố bên trong thành trì. Hắn nhanh chân đi vài bước, đến trước mặt một tu sĩ Kết Đan. Đây là một nữ tu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1697: Huyền Cửu Quận (2)

Lúc này nữ tu này đang không ngừng ăn ngón tay của mình, tiên huyết chảy đầm đìa. Nhưng nàng hình như hoàn toàn không hay biết chút nào. Trên mặt nàng lộ ra, là một loại cảm giác đói khát điên cuồng dường như vĩnh viễn cũng vẫn không có cách nào ăn no.

Tất cả những điều này, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Nhưng hắn vẫn giơ tay phải lên, trực tiếp đặt ở trên trán của nữ tử này. Thần thức hắn tản vào, kiểm tra một hồi. Sở dĩ phải tiếp xúc, là bởi vì Bạch Tiểu Thuần muốn xác định phán đoán của mình, không muốn phải chịu chút ảnh hưởng nào.

Sau khi kiểm tra, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần càng thêm thâm trầm.

Cùng lúc đó, Công Tôn Uyển Nhi cũng hạ xuống. Nàng cũng hành động giống như Bạch Tiểu Thuần. Sau khi kiểm tra một hồi, hai người nhìn nhau.

- Hoàn toàn không có chút khác thường nào!

- Thần trí vẫn còn, chỉ là hỗn loạn không rõ!

- Thân thể cũng không có vết tích bị khống chế. Hình như tất cả những trạng thái này, đều là do bản năng sai khiến!

- Mà sức sống của bọn họ đang không ngừng bị mất đi!

Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi lập tức lần lượt mở miệng. Sau khi nói ra những phán đoán của mình, hai người đều có loại cảm giác vướng tay vướng chân.

Tất cả mọi thứ nơi đây, thật sự quá mức quỷ dị.

Nhất là khi Công Tôn Uyển Nhi giơ tay phải lên hư không chộp một cái, bắt được một tu sĩ Nguyên Anh ở bên cạnh, trói buộc hai tay của người này lại. Nhưng sau khi tu sĩ Nguyên Anh này giãy dụa, phát hiện không có cách nào giơ cánh tay lên, lại có thể cắn nát môi của mình, còn hướng về phía Công Tôn Uyển Nhi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng mang theo máu.

Tất cả những điều này, khiến cho tâm thần Công Tôn Uyển Nhi cũng chấn động. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần càng khó coi hơn. Sau khi hóa giải sự ràng buộc của vị tu sĩ Nguyên Anh kia, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, đi về phía trước.

Công Tôn Uyển Nhi nhìn bốn phía xung quanh một chút, lại đuổi theo Bạch Tiểu Thuần. Nơi đây thật sự cho nàng cảm giác quỷ dị, khiến cho nàng cảm thấy đi cùng với Bạch Tiểu Thuần, hai người chiếu cố lẫn nhau, mới có thể an toàn hơn.

Chỉ là theo hai người đi về phía trước, sóng dao động tâm thần của bọn họ càng lúc càng mãnh liệt. Ánh mắt nhìn thấy, giống như có một nơi không phải là thế giới Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Không chỉ tất cả mọi người đang ăn, thậm chí có không ít người ăn tới mức bụng lớn vô cùng.

Mà hình như người bụng càng lớn, thần trí thác loạn của bọn họ lại sẽ khôi phục được một ít. Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi nhìn thấy được ở cách đó không xa một lão nhân bụng lớn cực kỳ khoa trương, nằm ở nơi đó không có cách nào di chuyển. Trong mắt lão nhân này, rốt cuộc lộ ra sự sợ hãi cùng tuyệt vọng. Hình như giờ phút này, ý thức của hắn đã khôi phục lại được bảy tám phần.

Sau khi hắn chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đi tới, toàn thân chợt chấn động. Cho dù suy yếu, hắn vẫn cố gắng mở miệng.

- Thiên Tôn, cứu ta...

Lão nhân này, chính là một trong hai Bán Thần lúc đầu được Công Tôn Uyển Nhi phái ra!

Giờ khắc này sau khi chú ý thấy lão nhân thần trí rõ ràng, hơi thở của Công Tôn Uyển Nhi chợt tăng lên. Trong nháy mắt nàng đã lao đến. Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức tới gần. Nhưng gần như trong chớp mắt ngay khi bọn họ tới, lão nhân lộ ra biểu tình vô cùng thống khổ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét. Trong một chớp mắt này bụng của hắn lại ầm ầm, trực tiếp... nổ tung ra!!

Theo tiếng nổ tung phát ra, một trùng kích mang theo mùi máu tanh, khuếch tán ra khắp nơi. Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi lập tức liền nhìn thấy, thình lình có vô số con nhện mặt người, lại có thể từ bên trong bụng vừa nổ tung của lão nhân này, điên cuồng bò đi ra.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Lúc này hắn cố nén cảm giác buồn nôn cùng khó chịu, tay phải bấm quyết, bỗng nhiên chỉ một cái. Công Tôn Uyển Nhi đang ở bên cạnh, trong sự thâm trầm, cũng ra tay.

Hai Đại Thiên Tôn ra tay, hình thành thần thông gió bão, lập tức nổ lớn khắp nơi. Thần thông đi qua nơi nào, thân thể của những con nhện mặt người này đều chấn động. Tất cả tan vỡ. Nhưng trước khi tan vỡ, trong miệng bọn chúng lại phát ra tiếng gào thét chói tai.

Theo gào thét vang vọng. Toàn bộ mọi người trong thành trì, thân thể mỗi người đều chấn động. Tất cả ngừng hành vi ăn lại, đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía phương hướng của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi. Bọn họ đều lộ ra vẻ mặt thống khổ, phát ra tiếng rít gào. Trong nháy mắt, bụng của bọn họ còn gồ lên, ở trong những tiếng nổ mạnh liên tiếp, tất cả nổ tung ra!

Vô số con nhện từ bên trong từng thi thể này bò ra ngoài, từ toàn bộ bốn phương tám hướng bên trong thành trì, điên cuồng tập trung lại về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đang đứng!

Mặt đất đều đang chấn động. Số lượng những con nhện này quá nhiều, căn bản là vô số không đếm xuể. Thần sắc của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi biến hóa. Trong chớp mắt thân thể hai người bay lên trên bầu trời. Thời điểm hai người nhìn xuống dưới, thấy rõ ràng toàn bộ mặt đất của thành trì, giống như có một tầng thảm năm màu, đang từ bốn phía xung quanh không ngừng lan tràn đến!

Nhìn thấy mà giật mình!

Mà mỗi một con nhện đều tản ra khí tức có thể so sánh với Trúc Cơ. Mặc dù đối với Thiên Tôn mà nói, chúng yếu ớt vô cùng. Nhưng số lượng thật sự... quá nhiều!

- Chính là bọn chúng đưa tới chuyện ở Huyền Cửu Quận sao?

Công Tôn Uyển Nhi nhíu mày. Những con nhện này tuy thật sự nhiều, nhưng vừa vặn bọn họ là Thiên Tôn, muốn xử lý cũng không phải khó khăn.

Chỉ có điều, nếu như mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy, ngược lại làm cho nàng kinh ngạc nghi ngờ. Nhất là chuyện hồn dẫn này, lúc này vẫn không có tìm được chỗ đầu nguồn.

- Trước xử lý bọn chúng xong lại nói sau!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy những con nhện này lan tràn trên mặt đất lao tới. Hắn giơ tay phải lên bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời một mảnh hàn khí, trong phút chốc lại từ trên người hắn phát ra. Hàn khí này trong nháy mắt khuếch tán ra khắp nơi. Hàn khí đi qua nơi nào, tất cả kiến trúc trong thành trì, rốt cuộc lập tức bị đóng băng!

Mà những con nhện ở trong phạm vi của hàn khí này, mỗi một con lập tức lại bị đông cứng, vẫn không nhúc nhích. Cùng lúc đó, Công Tôn Uyển Nhi cũng đã triển khai ra tay. Nàng ra tay chính là một mảnh lửa màu đen.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1698: Hố Trời

Ngọn lửa này không giống với lửa nhiều màu do Bạch Tiểu Thuần luyện hồn đoạt được. Nó hình như càng thuần túy hơn. Bạch Tiểu Thuần chỉ vừa liếc mắt thoáng nhìn, lại nhận thấy được bên trong hình như ẩn chứa thất tình lục dục.

Ở trong lúc Công Tôn Uyển Nhi phất tay, ngọn lửa màu đen này lại đột nhiên rơi lả tả, ầm một tiếng hình thành biển lửa, lan tràn về bốn phía xung quanh, cùng hàn khí của Bạch Tiểu Thuần, cũng không quấy nhiễu lẫn nhau, thậm chí hình thành một chút bù đắp.

Tiếng gào thét thê lương, nhất thời lại truyền ra ở trên mặt đất. Những con nhện tử vong này, trước khi chết phát ra âm thanh chói tai, kinh thiên động địa, truyền ra bốn phương. Đồng thời, càng nhiều những con nhện đang tràn đến, trong nháy mắt mỗi một con rốt cuộc dừng lại. Cuối cùng, chúng chồng lên chung một chỗ, ở tám phương hướng, hình thành tám cái cột đen cực lớn cao vút lên!

Mỗi một cây cột đều là do vô số con nhện tạo thành. Ở trong lúc dâng lên, chúng còn biến ảo trở thành con nhện cực lớn kích thước thân thể lên tới ước chừng trăm trượng. Phóng tầm mắt nhìn lại, tám con nhện lớn ở bốn phía xung quanh, phát ra tiếng rít gào. Đồng thời, chúng chợt nhảy lên, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi.

Sau khi tổ hợp kỳ dị như vậy, trên người bọn chúng tản ra đã không còn là khí tức Trúc Cơ nữa. Không ngờ đã nhảy vọt lên tới trình độ chuẩn Thiên Tôn, mang theo sự hung tàn cùng không sợ chết, gào thét tới gần.

Nếu như đổi lại không phải là Thiên Tôn đến đây, gặp phải cảnh tượng như vậy, nhất định không có sức lực nào xoay chuyển. Nhưng Huyền Cửu Quận này xảy ra sự cố, hết lần này tới lần khác đưa tới hai vị Thiên Tôn. Chỉ sợ cũng ngay cả kẻ khởi xướng ra tất cả những điều này, cũng không thể nghĩ tới điểm này.

Lúc này theo tám con nhện lớn tới gần, Bạch Tiểu Thuần vừa muốn ra tay, nhưng Công Tôn Uyển Nhi đã sớm nhịn một bụng lửa giận. Trước đó ở bên trong thôn trang, trên trình độ nào đó, xem như đã bị Bạch Tiểu Thuần phá cục diện. Lúc này ở sâu tận trong đáy lòng nàng, dâng lên một chút suy nghĩ tranh cường háo thắng. Nàng giành trước một bước, bấm quyết, phất tay ra. Nhất thời bốn phía xung quanh nàng lại có sương mù màu đen cuồn cuộn, cũng có tiếng rít gào giận dữ truyền ra.

Rất nhanh, lại từ trong sương mù này, ngưng tụ ra tám cái quỷ thủ cực lớn, nhanh chóng vươn ra. Từng quỷ thủ đánh ra một quyền về phía tam con nhện lớn!

Những tiếng ầm ầm nhất thời vang lên kinh thiên. Thân thể tám con nhện lớn này chợt run rẩy. Vô số con nhện nhỏ bạo thể mà chết. Nhưng số còn lại vẫn không ít. Lúc này Công Tôn Uyển Nhi đều từ bầu trời hạ xuống, không đợi được, tiếp tục quét sạch dư nghiệt. Những con nhện nhỏ rơi trên mặt đất, rốt cuộc chẳng biết tại sao, không để ý tới băng phong của Bạch Tiểu Thuần, mỗi một con trực tiếp chui vào đến bên trong mặt đất!

Hình như mặt đất ở trước mặt bọn chúng, lại yếu ớt giống như khối đậu hũ. Lúc này chúng chen chúc chui vào. Trong chớp mắt tất cả lại biến mất không thấy bóng dáng. Chúng để lại trên mặt đất chỉ là từng lỗ thủng bằng nắm tay.

Giống như toàn bộ mặt đất của thành trì, trở thành một cái sàng cực lớn!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Thân thể hắn hạ xuống, vừa muốn kiểm tra. Nhưng Công Tôn Uyển Nhi hừ lạnh, trực tiếp bấm quyết. Nhất

thời bên trong sương mù màu đen ở bốn phía xung quanh nàng, tám cái quỷ thủ vươn ra trong nháy mắt dung hợp lại với nhau, hình thành một cái tay cực lớn tráng kiện dữ tợn, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lao về phía mặt đất trước, trực tiếp một quyền đánh tới!

Tiếng nổ nhất thời ngập trời vang vọng. Mặt đất chấn động. Trong tiếng nổ lớn ở tám phương, mặt đất này vốn đã nghìn lở trăm lỗ, bị quỷ thủ này đánh một quyền, lại trực tiếp bị đánh phá thành một lỗ thủng cực lớn kích thước chừng trăm trượng!

Khi lỗ thủng này xuất hiện, đồng thời phát hiện ra, ở sát lỗ thủng có hơn mười vết nứt, trực tiếp liền lan tràn theo các hướng phương khác nhau. Ở trong những tiếng rắc rắc vang vọng, rất nhanh những vết nứt này lại bao trùm toàn bộ thành trì!

Cũng chính là vào lúc này, mặt đất thành trì giống như chống đỡ không nổi, chỉ còn lại có một tầng xác. Cái xác này cũng tràn ngập vết nứt, chịu không được nữa, ầm một cái. Cả thành trì Huyền Cửu Quận này lớn như vậy, lại trực tiếp sạt lở sập xuống.

Mà ở dưới mặt đất này, thình lình tồn tại chỗ trống cực lớn. Lúc này vô số bùn đất, ngói, bụi, ở dưới thành trì này sụp xuống, đều rơi xuống phía dưới, lại vẫn không có cách nào lấp đầy chỗ trống này.

Theo khói bụi tiêu tan, rất nhanh xuất hiện ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, thình lình là một chỗ hố trời lõm xuống. Từng trận cảm giác tà ác nói không nên lời, từ bên trong hố trời nơi này khuếch tán ra. Còn có sương mù màu xám nồng đậm, cũng từ bên trong không ngừng tản ra. Dường như nơi đây... chính là chỗ đầu nguồn!

Thậm chí còn có thể nhìn thấy được một ít con nhện nhỏ, ở trong hố trời này, bóng dáng nhanh chóng rời xa. Dường như hố trời này, chính là một chỗ sào huyệt của con nhện cực lớn!

Cùng lúc đó, sau khi hố trời khổng lồ này xuất hiện, thần sắc Công Tôn Uyển Nhi biến đổi.

- Hồn dẫn lại ở phía dưới!

Nàng lập tức mở miệng, thân thể hóa thành lưu quang, chớp mắt lại nhảy vào bên trong hố trời. Bạch Tiểu Thuần ở một bên trợn trừng mắt. Lúc này hắn cũng đã từ trong bất an trước đó khôi phục lại. Có thể nhìn ra được kẻ địch, trong lòng bao giờ cũng cảm thấy bớt uy hiếp hơn so với tồn tại nhìn không thấy.

Về phần cách làm Công Tôn Uyển Nhi giành ra tay trước, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có chút phản cảm nào. Nếu có khả năng, hắn hi vọng tốt nhất là bản thân Công Tôn Uyển Nhi giải quyết vấn đề mới tốt.

Lúc này mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi đã tiến vào bên trong hố trời, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng thoáng một cái, theo đó bước vào. Hố trời này quá lớn, sâu không lường được. Đồng thời, bên trong có sương mù màu xám cuồn cuộn tản ra, khiến cho mặc dù là Bán Thần, cũng cũng không dám tùy ý tới gần. Duy nhất chỉ có Thiên Tôn, mới có thể dựa vào tu vi hộ thân, nhanh như tên bắn đi về phía trước.

Mà càng đi về phía trước, từng tiếng nhai nuốt, không ngừng từ dưới hố sâu truyền ra. Trái tim của Bạch Tiểu Thuần trước đó vừa mới thoáng thả lỏng, lại lần nữa được nhấc lên. Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh cũng như vậy. Tu vi toàn thân đã ngưng tụ lại. Bọn họ càng đi sâu xuống phía dưới, tiếng nhai nuốt này lại càng rõ ràng hơn.

Hết lần này tới lần khác những sương mù màu xám trong này, quấy nhiễu nghiêm trọng tới thần thức, khiến cho thần thức của hai người khó có thể khuếch tán xuống. Bọn họ không cảm giác được tình hình cụ thể phía dưới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1699: Chiến Đấu Kịch Liệt (1)

Cho đến khi âm thanh này giống như vang lên ở bên tai, Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên. Công Tôn Uyển Nhi chợt dừng bước chân lại. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần vỗ ở trên túi đựng đồ. Một đoàn lửa mười bốn màu, xuất hiện ở trong tay hắn.

Bởi vì số lượng lửa nhiều màu đã quá ít, Bạch Tiểu Thuần nhất định phải tiết kiệm một chút. Nếu không, không có lửa nhiều màu, ở trên phương diện luyện linh sẽ trì trệ không tiến.

Lúc này hắn cũng không có cách nào. Lửa thuật pháp tầm thường, ở chỗ này hiệu quả rõ ràng không bằng. Duy nhất chỉ có lửa nhiều màu trước đó ở trong thôn trang có hiệu quả bài trừ vách ngăn, mới khiến cho người ta có thể an tâm một chút.

Lúc này không kịp keo kiệt, tay phải Bạch Tiểu Thuần hung hăng sờ một cái. Nhất thời lửa nhiều màu trong tay hắn lại lập tức trở nên bất ổn. Thời điểm ánh lửa chợt khuếch tán ra, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp ném ra một cái. Nhất thời ngọn lửa mười bốn màu này lại lao thẳng đến dưới đáy hố sâu.

Tốc độ ngọn lửa cực nhanh, lại càng lúc càng tăng lên. Ánh sáng càng lúc càng chói mắt, chiếu rọi rõ ràng tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh. Nơi đây cũng cách dưới đáy của hố trời không xa. Rất nhanh, khi ngọn lửa mười bốn màu này xuất hiện ở đáy hố trời, một tiếng nổ thật lơn, theo ngọn lửa mười bốn màu nổ tung, đột nhiên truyền ra.

Trong nháy mắt, biển lửa ở dưới đáy hố trời khuếch tán ra. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi thoáng cái nhanh hơn,

trong chớp mắt đã đến dưới đáy. Sau đó, mượn ánh lửa, nhất thời bọn họ lại nhìn thấy rõ mọi thứ ở bốn phía xung quanh. Sau khi nhìn thấy rõ ràng, hình ảnh ở nơi đây khiến cho hai mắt người chợt trợn tròn, tâm thần càng chấn động mãnh liệt.

Ở dưới đáy của hố sâu này không ngờ tồn tại một cái mạng nhện cực lớn. Trên mạng nhện này có một con nhện lớn kích thước khoảng mấy ngàn trượng đang nằm. Nó mở cái miệng lớn, không ngừng nhai. Toàn thân nó có màu sắc và hoa văn phức tạp. Còn có một chút ấn ký giống như phù văn. Phần nhiều... Lại là từng gương mặt của vô số người!

Nam nữ già trẻ. Tất cả đều lộ ra thần sắc thống khổ, mở miệng lại không phát ra được thanh âm nào, quỷ dị tới cực điểm!

Bốn phía xung quanh nó, lúc này lại có vô số con nhện nhỏ, đang điên cuồng chui vào trong miệng của con nhện lớn này. Theo cái miếng nó nhai, nó nuốt chửng tất cả. Mỗi khi nó nuốt một con nhện nhỏ, rất nhiều mặt người trên người của nó sẽ xuất hiện thêm một cái nữa!

Thậm chí ở trên thân thể của con nhện lớn này, Bạch Tiểu Thuần cũng thấy được gương mặt đã chết của lão nhân Bán Thần ở bên trong thành trì trước kia!

Mà chuyện quỷ dị còn không kết thúc. Ở phía sau con nhện cực lớn này, có một cái kén tương đối nhỏ một chút, giống như trái tim, đang không ngừng nhảy lên. Hình như con nhện lớn này cắn nuốt tất cả, hoặc là tất cả Huyền Cửu Quận này, cũng chỉ là vì cái kén này!!

Trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi nhìn thấy được con nhện cực lớn này, cùng với cái kén phía sau nó, cái kén quỷ dị này đang chậm rãi nhảy lên. Hình như bên trong ẩn chứa một sinh mạng nào đó không có cách nào tưởng tượng được, đang mượn con nhện lớn ở đây, hấp thu tất cả sinh mạng trong toàn bộ Huyền Cửu Quận, tất cả dãy núi, tất cả thực vật, thậm chí tất cả tồn tại có sức sống!

Có thể nói, đây là ngưng tụ lực sinh cơ của toàn bộ một quận, có thể so với một lực thế giới của thế giới Thông Thiên trước kia, hóa thành chất dinh dưỡng để thứ bên trong cái kén này sinh ra!

Cảnh tượng như vậy, lập tức khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi biến hóa kịch liệt. Bọn họ lập tức lại ý thức được, nếu để cho sinh mạng bên trong cái kén này sinh ra, như vậy... Đợt tai họa lớn này, sẽ đạt được một trình độ mà bọn họ cũng không thể nào chống lại được!

Cùng lúc đó, theo lửa mười bốn màu chiếu rọi cùng khuếch tán, nhiệt độ cao nhất thời ở sâu bên trong hố trời nơi này khuếch tán ra. Biển lửa bao trùm bốn phương tám phương. Không ít con nhện nhỏ, ở trong biển lửa này phát ra tiếng gào thét thê lương, với mắt thường có thể thấy được chúng bị thiêu đốt thành tro tàn. Chỉ là mạng nhện nơi đây rất kỳ dị. Ở bên trong ngọn lửa mười bốn màu này, nó lại chỉ co lại một ít, nhưng giống như kim loại không thể bị đứt!

Mà theo rất nhiều con nhện nhỏ tử vong, theo mạng nhện co lại, con nhện vương khổng lồ đang cắn nuốt những con nhện nhỏ kia, chợt ngẩng cái đầu dữ tợn lên. Trong mắt nó lộ ra hàn quang, lại trực tiếp nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi.

Gào!

Trong miệng nó nhất thời lại truyền ra một tiếng rít gào kinh thiêu. Sát cơ cùng sự hung tàn, lập tức lại từ trên người nó bạo phát ra. Thân nó thoáng lắc một cái, lại có thể không có để ý tới biển lửa do ngọn lửa mười bốn màu hình thành, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi.

Mặc dù thân thể của nó khổng lồ, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào. Nó giống như tia chớp, chớp mắt đã đến gần. Hơi thở của Công Tôn Uyển Nhi trở nên dồn dập. Thậm chí nàng cũng không kịp cùng Bạch Tiểu Thuần thương nghị gì. Lúc này hai tay nàng trực tiếp bấm quyết. Nhất thời sương mù màu đen bốn phía xung quanh nàng lại cuồn cuộn,

hình thành quỷ thủ cực lớn, trực tiếp một chưởng đánh về phía con nhện lớn đang tới gần.

Nhưng con nhện lớn này cực kỳ cường hãn. Lúc này trong tiếng gào thét rốt cuộc một đầu đánh tới. Mượn tốc độ lao thẳng tới trước đó, va chạm một cái, trực tiếp lại khiến quỷ thủ do tu vi Thiên Tôn của Công Tôn Uyển Nhi ngưng tụ ra, trực tiếp bị tan vỡ, phân tán ra bốn phía.

- Thân thể Thiên Tôn!

Mắt thấy cảnh tượng như vậy, tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Vừa vặn thân thể hắn lại hoàn toàn không có chút dừng lại nào. Hắn không có đi trợ giúp Công Tôn Uyển Nhi. Mặc dù hai người không có kế hoạch, nhưng ở trên phương diện phối hợp, ở trong u minh lại tồn tại sự ăn ý. Công Tôn Uyển Nhi ở nơi đó đối đầu với con nhện lớn. Thân thể Bạch Tiểu Thuần lại thoáng cái, trực tiếp lao đi. Mục tiêu của hắn... cái két cực lớn lúc này vẫn đang đập mạnh!

Chú ý tới hành động của Bạch Tiểu Thuần, con nhện lớn này nổi giận. Nó tính lập tức lui lại, đi ngăn cản Bạch Tiểu Thuần. Nhưng Công Tôn Uyển Nhi làm sao có thể cho phép nó làm như vậy. Thân thể nàng chợt lao tới gần, bấm quyết. Ngay lập tức, sương mù màu đen ở bốn phía xung quanh hình thành từng cái mặt quỷ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1700: Chiến Đấu Kịch Liệt (2)

Những mặt quỷ này dữ tợn vô cùng. Bất kỳ một cái mặt quỷ nào cũng có thể làm cho Bán Thần kinh sợ. Lúc này thoáng cái hơn mười cái mặt quỷ hóa thành, không sợ chết lao về phía con nhện lớn cắn nuốt.

Mà giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần cũng đã đến gần cái kén lớn. Hắn giơ tay phải lên, trực tiếp một quyền đánh tới. Tu vi Thiên Tôn, thân thể cường hãn, ngưng tụ lại chung một chỗ bạo phát ra, giống như có thể khiến hư vô sụp xuống. Trong tiếng nổ lớn, lại rơi vào cái kén đang đập liên tục kia.

Cái kén này chấn động mạnh, lõm xuống thật sâu. Đồng thời, không biết nó có thể sử dụng biện pháp gì, lại nhanh chóng hóa giải lực đạo của Bạch Tiểu Thuần, còn tản ra lực phản chấn. Nhưng mặc dù như vậy, một đòn toàn lực của Bạch Tiểu Thuần, làm sao có thể lại dễ dàng hóa giải như vậy được. Cái kén cực lớn này, vẫn còn run rẩy một cái.

Nó run rẩy, giống như ảnh hưởng tới trái tim của con nhện lớn. Con nhện lớn này phát ra tiếng gào thét thê lương, rốt cuộc không để ý tới những mặt quỷ ở bốn phía xung quanh cắn nuốt, mạnh mẽ lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Tốc độ của nó quá nhanh. Bạch Tiểu Thuần muốn né tránh đã không kịp. Toàn thân hắn đã trực tiếp bị con nhện lớn này va chạm vào trên người.

Ầm một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ toàn thân đều đang chấn động. Trong lúc thân thể rút lui, trong mắt hắn cũng xuất hiện tơ máu. Con nhện lớn giống như thù hận Bạch Tiểu Thuần đến cực hạn.

Lúc này ở dưới sự điên cuồng, nó lại lao tới, còn mở cái miệng lớn ra. Dường như lần này, nó muốn cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần!

Chỉ là tâm trí của con nhện lớn này hiển nhiên không cao. Ở trong nháy mắt khi nó lao về phía Bạch Tiểu Thuần, Quỷ Mẫu ở nơi đó cười lạnh một tiếng. Tốc độ của nàng nhất thời bạo phát. Toàn thân nàng hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp muốn tiến tới gần cái kén lớn. Nhân lúc con nhện lớn truy kích Bạch Tiểu Thuần, nàng lập tức lại giơ tay phải lên. Tu vi Thiên Tôn hoàn toàn bạo phát, hung hăng vỗ một cái về phía cái kén lớn này.

Âm thanh nổ lớn, lại một lần nữa vang lên ngập trời. Con nhện lớn này được cái này mất cái khác, lúc này phẫn nộ tới cực điểm. Nó lập tức lại muốn một lần nữa thay đổi phương hướng. Nhưng Bạch Tiểu Thuần từ lâu đã nhìn ra được sơ hở tâm thần của con nhện lớn này, làm sao có thể buông tha. Lúc này hắn một bước đi ra, trong tiếng gầm nhẹ hai tay giơ lên. Một tay hắn đã nắm được một chân của con nhện lớn này, hung hăng kéo một cái.

A!

Con nhện lớn đang lao về phía trước, lại bị lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần ngăn cản. Lúc này các chân khác của nó đều đang bám lấy mặt đất xung quanh, giãy dụa mặc dù kịch liệt, nhưng lại chỉ là vô nghĩa. Hai tay Bạch Tiểu Thuần giống như cái kìm, hoàn toàn phong tỏa nó.

Chỉ là, điều này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cũng có tiêu hao cực lớn. Lực lượng toàn thân của hắn đều đang bạo phát, mới miễn cưỡng chống lại sự phản kháng của con nhện lớn. Thậm chí nếu như hắn có chút một thả lỏng, sợ là ở dưới lực giãy dụa mạnh như vậy, cũng sẽ không nắm chắc được. Giờ phút này, con nhện lớn này thật sự cho Bạch Tiểu Thuần cảm giác, giống như một con mãnh thú viễn cổ đến chết cũng không khuất phục.

- Khống chế nó, ta tới hủy cái kén lớn này!

Ánh mắt lóe Công Tôn Uyển Nhi lên, lập tức cao giọng mở miệng nói. Nàng đứng ở phía trước cái kén lớn, hai tay không ngừng bấm quyết. Nàng còn từ bên trong túi trữ vật lấy ra một ít bức tượng, trực tiếp phất tay thiêu đốt bức tượng, hình thành khói đen, chui vào bên trong sương mù màu đen ở bốn phía xung quanh nàng.

Rất nhanh, trong sương mù màu đen ở bốn phía xung quanh nàng lại truyền đến từng tiếng gầm khẽ. Ở bên trong còn có sóng dao động đáng sợ đang không ngừng tăng lên. Hiển nhiên con nhện lớn này có thể nghe được lời nói của nàng, cũng cảm nhận được khí tức bên trong sương mù. Lúc này nó càng thêm sốt ruột. Nó chợt xoay người, rốt cuộc há miệng cắn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Trán Bạch Tiểu Thuần đổ mồ hôi, lại không thể không buông tay. Thoáng cái, thân thể hắn tránh về phía sau. Nhưng ở thời khắc con nhện lớn muốn xông ra, hắn lại ôm lấy một cây chân khác của nó. Lại một lần nữa, hắn rống to một tiếng, trực tiếp lôi cái chân về phía sau.

Mặt đất bị những cái chân khác của con nhện lớn cào ra từng khe rãnh, truyền ra tiếng ma sát chói tai. Mắt của con nhện lớn này đã đỏ ửng một mảnh, giống như rơi vào trong sự điên cuồng cực độ. Nhất là giờ khắc này, sau khi bị Bạch Tiểu Thuần kéo lại, sương mù màu đen ở bốn phía xung quanh Công Tôn Uyển Nhi đã cuồn cuộn ngập trời. lúc này ở bên trong sương mù này, đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy cực lớn. Vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, giống như muốn hút tất cả mọi thứ vào bên trong.

Nhất là khí tức bên trong sương mù này tản ra, tràn ngập hồng hoang, tràn ngập cổ xưa, còn có tử khí nồng đậm.

Mà phương hướng hút, chính là chỗ cái kén lớn. Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến con nhện lớn vốn đang điên cuồng, lại càng phát điên. Lúc này bỗng nhiên nó quay đầu lại, mở cái miệng lớn ra. Nhưng rốt cuộc nó không phải muốn cắn về phía Bạch Tiểu Thuần, mà là cắn một

cái chân của mình đang bị Bạch Tiểu Thuần nắm được. Một tiếng răng rắc vang lên. Cái chân trực tiếp bị cắn đứt.

Nhân lúc Bạch Tiểu Thuần ở dưới lực quán tính tác dụng, bị bay ngược lại, con nhện lớn này cố nén đau đớn bởi một chân bị đứt, gào thét lao thẳng đến chỗ của Công Tôn Uyển Nhi. Nó muốn đi ngăn cản thuật pháp của Công Tôn Uyển Nhi.

Nhưng ngay trong chớp mắt khi nó vọt tới, khóe miệng của Công Tôn Uyển Nhi chợt lộ ra môt nụ cười lạnh. Hai tay nàng vung mạnh lên. Nhất thời vòng xoáy sương mù màu đen này nhìn như đang hút cái kén lớn, trong chớp mắt lại thay đổi phương hướng, rốt cuộc không tiếp tục hút cái kén lớn nữa, mà là hướng về phía con nhện lớn đang lao thẳng đến!

- Ngươi trúng kế!

Sát cơ của Công Tôn Uyển Nhi bạo phát ra. Hai tay nàng chợt đưa ra, cách không trung, hung hăngấn một cái!

Toàn thân con nhện lớn chấn động này. Nó cảm nhận được nguy cơ, muốn lui về phía sau. Nhưng giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi lại rất ăn ý. Trên thực tế trước đó, lúc đối phương mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã hiểu rõ kế hoạch của đối phương. Bởi vì trước đó hắn ra tay đối với cái kén lớn, cảm nhận được nó không thể chấn động. Hắn tin tưởng sau khi Công Tôn Uyển Nhi ra tay, cũng sẽ cảm nhận được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1701: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Điên Rồi A (1)

Trừ khi hai người đồng thời liên thủ, nếu không, sợ là tất cả thuật pháp tổn thương đối với cái kén lớn này, cũng không sánh bằng tốc độ nó khôi phục. Nhất là khi có con nhện lớn này ở đây, lại càng thêm khó khăn.

Cho nên cho dù cái kén lớn này quan trọng hơn, cũng phải sớm giải quyết con nhện lớn này trước, mới có thể làm được.

Trên thực tế tất cả những điều này, cũng chính là phán đoán của Công Tôn Uyển Nhi. Hai người không hẹn mà cùng nhìn ra được nhược điểm trên tâm trí của con nhện lớn này, bố trí một sát cục đơn giản như thế!

Giờ khắc này ở trong chớp mắt khi con nhện lớn lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên tới gần, hai tay vung mạnh lên. Cuồng phong nổ mạnh. Hám Sơn Chàng trực tiếp bạo phát. Còn có Nhân Sơn Quyết. Tất cả trong nháy mắt khiến cho Bạch Tiểu Thuần hóa thành người đá cực lớn. Dưới lực lượng thân thể càng cuồng bạo hơn, hắn đánh vào trên thân của con nhện lớn này.

Ầm một tiếng, con nhện lớn này căn bản khó có thể lui về phía sau, thân thể bị va chạm cũng dừng lại một chút, không kịp tiếp tục né tránh. Nó chỉ có thể phát ra một tiếng thê lương rít gào, sau đó bị vòng xoáy sương mù màu đen do thần thông cổ xưa của Công Tôn Uyển Nhi hình thành, trực tiếp cắn nuốt đi vào.

Loại thần thông này, Bạch Tiểu Thuần cũng lần đầu nhìn thấy được Công Tôn Uyển Nhi thể hiện ra. Hắn tận mắt nhìn thấy, vòng xoáy sương mù màu đen này phát ra khí tức cổ kính, tràn ngập sự tử vong, sau

khi hút con nhện lớn vào bên trong, giống như hóa thành một cái miệng to, trong lúc đó xoay tròn, giống như đang nhai.

Tiếng con nhện lớn kêu lên thê lương thảm thiết, không ngừng vang vọng. Thân thể của nó lại tan rã ra. Tất cả cũng chỉ là giằng co ở trong thời gian hơn mười lần hít thở. Con nhện lớn này lại hoàn toàn bị vòng xoáy sương mù màu đen này cắn nuốt sạch sẽ.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần có chút tê dại. Phải biết rằng con nhện lớn này lại có thân thể Thiên Tôn. Nhưng cho dù là như vậy, nó cũng bị thần thông của Công Tôn Uyển Nhi tiêu diệt. Có thể tưởng tượng uy lực to lớn của thần thông này, tuyệt đối không tầm thường.

Lúc này thân thể Công Tôn Uyển Nhi lảo đảo một cái, sắc mặt tái nhợt. Hiển nhiên vòng xoáy sương mù màu đen cổ xưa này nhìn như đơn giản, nhưng đối với nàng mà nói, tiêu hao cũng cực lớn. Hơn nữa thời gian thi triển thong thả, không có thể tùy ý vận dụng. Lúc này mới trong lòng Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm. Sự kiêng kỵ đối với Công Tôn Uyển Nhi, cũng nhiều hơn một chút.

- Đây cũng là thần thông thuộc về Công Tôn Uyển Nhi. Nếu không, Quỷ Mẫu trước đây cũng sẽ không bị ta bắt đi.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn biết lúc này không phải là thời gian để mình suy nghĩ sâu xa. Ánh mắt hắn lóe lên, lập tức lại nhìn về phía cái kén lớn này.

Mặc dù Công Tôn Uyển Nhi thở hồng hộc, nhưng cũng nhìn về phía cái kén lớn. Hai người không có thời gian mở miệng nói chuyện với nhau. Thời khắc này, bọn họ cũng không cần đi khai thông suy nghĩ. Gần như trong nháy mắt, hai người bọn họ đều cùng lúc ra tay, lao thẳng đến chỗ cái kén lớn.

Công Tôn Uyển Nhi ra tay, chính là chiến thuyền xương trắng bị thu nhỏ lại đến kích thước chỉ lớn bằng bàn tay. Chiến thuyền này tản ra

sương mù màu đen, trực tiếp liền hướng về phía cái kén lớn lao qua. Lúc này, Bạch Tiểu Thuần ở đây, biết tình thế mấu chốt. Hắn trực tiếp ra tay chính là đại kiếm bắc mạch. Tu vi Thiên Tôn sơ kỳ đỉnh phong, tất cả bạo phát ra. Sau đó, hắn hướng về phía cái kén lớn, hung hăng một chém chém xuống!

Đòn sát thủ của hai người, mặc dù không phải đồng thời triển khai, nhưng lại căn đo rất chuẩn, gần như đồng thời rơi vào trên cái kén lớn. Trong nháy mắt khi va chạm cùng cái kén lớn này, cái kén lớn này run rẩy kịch liệt. Chiến thuyền của Công Tôn Uyển Nhi lại trực tiếp đụng ra một hố sâu lớn. Mặc dù không phá vỡ lớp vỏ của cái kén, nhưng cũng khiến cho vỏ kén vỡ ra hai phần!

Mà đại kiếm của Bạch Tiểu Thuần, theo đó hạ xuống, trực tiếp chém vào cùng một chỗ. Kiếm khí kinh thiên, sắc bén xuyên qua từng tầng. Ba phần, bốn phần, năm phần, sáu phần... Trong chớp mắt, liền trực tiếp xuyên qua bảy phần lớp vỏ kén. Thậm chí còn có thể nhìn thấy được dưới một tầng màng mỏng, hình như có vật nào đó hình người, đang chuyển động!

Theo hai người ra tay, còn có một tiếng chấn động nổ mạnh ầm ầm bạo phát ra bốn phương tám phương.

Âm thanh này quá lớn, hình thành sóng âm đủ để đánh chết Thiên Nhân. Cho dù là Bán Thần, cũng sẽ phun ra máu tươi. Có thể thấy được thanh thế của nó to lớn thế nào. Mạnh mẽ giống như Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, tuy là Thiên Tôn, thân thể lại chấn động, khí huyết quay cuồng. Nhưng bọn họ dù sao cũng là cường giả đương đại. Sau một lần hít thở, bọn họ lại khôi phục giống như bình thường. Nhưng sắc mặt bọn họ lại đều khó coi vô cùng.

Bởi vì vỏ của cái kén lớn này, ở dưới hai người ra tay toàn lực, bị xuyên qua gần như chín phần, lúc này vết nứt đó lại ở trong mấy hơi thở, trong nháy mắt khép lại!

Loại lực khôi phục này, khiến cho trong lòng hai người đều lo lắng. Nhất là Công Tôn Uyển Nhi. Nàng lại nhìn thấy sự đáng sợ của thế giới chi bảo Bạch Tiểu Thuần, trong lòng càng kiêng kỵ. Nhưng giống như Bạch Tiểu Thuần vừa rồi, nàng không có thời gian đi suy nghĩ sâu xa. Hai người nhìn nhau một chút, lại một lần nữa xuất thủ. Lần này Bạch Tiểu Thuần trực tiếp triển khai tất cả lực lượng thân thể, lực tu vi, phương pháp thần thông, ngưng tụ ở trên đại kiếm bắc mạch, trực tiếp chém xuống về phía cái kén lớn.

Công Tôn Uyển Nhi lấy ra một viên đan dược nuốt vào. Sau khi sắc mặt ửng đỏ, mắt phượng mang theo sát cơ. Toàn thân nàng có khí đen khuếch tán ra. Chiến thuyền lại xuất hiện. Ở trong khí đen thúc đẩy, mơ hồ có thể thấy được trên làn da của Công Tôn Uyển Nhi cũng xuất hiện đường vân huyết quản màu đen. Hiển nhiên nàng cũng gần như sử dụng toàn lực!

Hai người xuất thủ một lần nữa. Trong tiếng nổ lớn, cái kén lớn này ở dưới thần thông của bọn họ hạ xuống, vỏ kén nhanh chóng vỡ nát diệt vong, ba phần, năm phần, bảy phần, cho đến chín thành!!

Nhưng vào lúc này, vỏ kén mắt thấy sẽ bị nghiền nát, không chỉ tốc độ khôi phục trở nên cực kỳ khoa trương, còn có lực phản chấn ngăn cản, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi trong những tiếng nổ lớn vang vọng, không thể không rút lui lại phía sau. Cái kén lớn này chỉ là trong một cái chớp mắt như thế, lại khôi phục lại, lông tóc không tổn hao gì!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1702: Bạch Tiểu Thuần, Ngươi Điên Rồi A (2)

- Không có khả năng!

Công Tôn Uyển Nhi kêu lên thất thanh. Phòng hộ của cái kén lớn này, thật sự rợn người. Bạch Tiểu Thuần đứng ở một bên, cũng hít vào một hơi. Hắn cảm thấy cái kén lớn này khôi phục, hình như rất tương tự cùng Bất Tử Quyển của mình. Nhưng lại có điểm khác nhau. Dường như... So với Bất Tử Quyển của mình, nó càng tinh diệu hơn.

Nhất là cái kén lớn này rõ ràng là mượn con nhện lớn tới hấp thu sức sống của toàn bộ Huyền Cửu Quận. Cảnh tượng như vậy... cũng rất tương tự với cảnh tượng tu luyện Bất Tử Quyển, cần phải có sức sống.

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có một loại ảo giác, dường như... Bất Tử Quyển của mình là từ trên cái kén lớn này thôi diễn ra vậy;!

Nói cách khác, không có khả năng xuất hiện loại tình hình này. Giống như đồng nguyên, nhưng hết lần này tới lần khác lại không bằng!

Nếu như có đầy đủ thời gian, hai người bọn họ có thể cứ thế dây dưa một hồi, chung quy sẽ có biện pháp phá vỡ cái kén lớn này. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, nhịp đập bên trong cái kén lớn đã càng thêm mãnh liệt. Dường như sinh mạng bên trong đang tẩm bổ, lúc này sẽ sinh ra!

Cảnh tượng như vậy, nhất thời liền khiến cho tình thế càng thêm nguy cấp. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi liên tiếp biến đổi. Tuy rằng bọn họ không có cách nào xác định được, sinh mạng này

hấp thu tất cả sức sống của Huyền Cửu Quận, sau khi sinh ra, sẽ có thể cường hãn cùng đáng sợ tới mức nào!

Nhưng chỉ là vỏ kén lại nghịch thiên như vậy. Khi sinh mạng bên trong đi ra, sẽ kinh người tới mức nào. Bọn họ đã có thể tưởng tượng ra.

Sắc mặt Công Tôn Uyển Nhi có chút trắng bệch. Từ khi nàng tiến vào bên trong Huyền Cửu Quận này, đây là lần đầu tiên trong lòng dâng lên ý định thối lui.

- Đi thôi. Chuyện này chúng ta không thể khống chế được. Ta có một dự cảm, bên trong đó chứa một vị hung vật vô cùng đáng sợ và tà ác. Không phải Thái Cổ không thể lay động được nó. Chúng ta đã tận lực rồi!

Gương mặt Công Tôn Uyển Nhi tái nhợt chợt nghiêm lại. Thân thể nàng tính lui về phía sau. Nàng lo lắng còn tiếp tục ở lại đây, sợ là tới khi lại muốn rời đi, cũng sẽ trở thành hy vọng xa vời.

Nếu như đổi lại là hời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần sớm đã đi. Nhưng vào lúc này, cũng đã đi đến một bước này, hơi thở của hắn có chút gấp. Hắn nhìn chằm chằm vào cái kén lớn đang nhảy lên càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này trong đầu của hắn đang có một suy nghĩ điên cuồng, không thể áp chế được bạo phát ra. Mức độ điên cuồng của ý niệm này, người thường tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được. Bạch Tiểu Thuần ở đây, cũng là bởi vì này cái kén lớn tương tự cùng Bất Tử Quyển, mới có khả năng phát sinh ra ý niệm này.

- Hợp lại!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, giống như bất chấp mọi giá. Hắn không thể trơ mắt nhìn Vân Hải Châu bị hủy. Mà một khi sinh mạng bên trong cái kén lớn này thành công sinh ra, như vậy Vân Hải Châu sẽ thật sự không có bất kỳ hy vọng nào.

Đồng thời, mình đã từng ngăn cản nó sinh ra. Sau khi nó sinh ra, mình sẽ phải đối mặt với sự trả thù đáng đáng sợ của vật này.

- Nếu không đắc tội thì cũng thôi. Nếu đã đắc tội, như vậy thì phải dùng toàn lực đi chỉnh chết nó. Không chỉnh chết được nó, cũng phải khiến cho nó sợ hãi đi!

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng nghiến lợi.

- Uyển nhi, nàng giúp ta một lần. Lần này nếu như còn không được, chúng ta sẽ đi!

Nói xong, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng lắc một cái. Đại kiếm bắc mạch tản ra ánh sáng kinh người.

Công Tôn Uyển Nhi nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu một cái, ra tay lần nữa.

Trong nháy mắt, đòn sát thủ vẫn là thần thông trước đó, ở trong tay của hai người ầm ầm triển khai, trực tiếp lại rơi vào trên cái kén lớn. Sau khi từng tầng bị xé rách ra, lại dừng lại ở vị trí chín phần. Lực phản chấn cùng khôi phục, lại một lần nữa bạo phát ra.

Nhưng lúc này đây, Công Tôn Uyển Nhi lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần lại cố nén phản chấn, cho dù phun ra máu tươi, cho dù khí huyết chấn động giống như muốn nổ tung ra. Hắn rống to một tiếng, lấy ra... Vĩnh Dạ Tán!

Ở trong nháy mắt khi vỏ kén bị nghiền nát khôi phục, hắn trực tiếp hung hăng… đâm Vĩnh Dạ Tán, vào bên trong.

Sau khi đâm vào, phản chấn bên trong vỏ kén, theo tốc độ khôi phục càng thêm mãnh liệt. Giống như có từng ngọn núi đập vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, máu tươi từng ngụm từng ngụm một phun ra. Thân thể cũng đang điên cuồng vận

chuyển khôi phục. Dường như giờ phút này, là Bất Tử Quyển của hắn cùng lực khôi phục của cái kén lớn đang đấu với nhau!

MÀ Vĩnh Dạ Tán lấy ra lực sinh cơ, vào giờ phút này cũng bạo phát. Mặc dù vẫn không có phá vỡ vỏ kén, nhưng có không ít sức sống bị hắn hút ra. Theo sức sống được hút ra, theo Bạch Tiểu Thuần toàn lực ứng phó, tốc độ khôi phục cùng phản chấn của cái kén lớn này, không ngừng bạo phát.

Máu tươi trong miệng Bạch Tiểu Thuần lại không có dừng lại. Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh từ lâu đã trợn mắt há hốc mồm.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi điên rồi!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng. Trong tiếng gầm nhẹ thân thể hắn thoáng động một cái, lại thi triển ra Nhân Sơn Quyết, còn có Vân Lôi Nhân Tổ Biến, trực tiếp đạt đến mức đỉnh phong. Lực lượng thân thể cùng lực tu vi, tất cả bạo phát, giống như xông phá cực hạn của cái kén lớn. Ở dưới một tiếng rít gào của hắn, đầu ô nhọn của Vĩnh Dạ Tán... trực tiếp xuyên thấu lớp vỏ của cái kén.

Phụt.

Một tiếng động vang lên.

Chỗ mũi nhọn đã đâm vào bên trong kén!

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, một lực sinh cơ sung túc đến cực hạn mà cả đời này Bạch Tiểu Thuần cũng chưa từng gặp qua, thậm chí khó có thể đi hình dung, lại trực tiếp theo Vĩnh Dạ Tán, ầm ầm vọt đến!

Sức sống này thật sự quá mức nồng đậm. Cho nên ở trong một chớp mắt này, Vĩnh Dạ Tán cũng trở nên run rẩy kịch liệt, tự động mở ra. Mặt quỷ ở trên chiếc ô còn mở to hai mắt nhìn chằm chằm, giống như còn

sống. Nó không khóc, cũng không cười, mà giống như phồng lên, giống như đang trợn mắt há hốc mồm.

Dường như ngay cả nó cũng không nghĩ tới, cả đời mình hút sức sống, lại có một ngày có thể hút đến lực sức sống kinh thiên động địa như vậy.

Còn có Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh, lúc này dường như cũng bị choáng váng. Nàng ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi... Ngươi là đang trộm... sức sống của nó sao?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1703: Bạch Bàn Tử. (1)

Công Tôn Uyển Nhi thì thào, trong đầu trống rỗng. Hình như vào giờ phút này, tất cả suy nghĩ của nàng đều dừng lại. Hình như lần này Bạch Tiểu Thuần lớn mật cùng với điên cuồng, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của nàng.

Người duy nhất trấn tĩnh, chỉ có Bạch Tiểu Thuần. Chỉ có điều hắn bình tĩnh, là bởi vì thời điểm sức sống kinh người này theo Vĩnh Dạ Tán vọt vào trong cơ thể hắn, giống như dời núi lấp biển, trực tiếp khiến cho đầu của Bạch Tiểu Thuần, mất đi năng lực suy nghĩ tìm hiểu.

Hắn chỉ cảm thấy ở trong một tích tắc này, ý thức của mình bạo phát ra hơn trăm vạn tiếng sấm nổ vang. Ở dưới những tiếng nổ này, chính hắn cũng bối rối. Sức sống vô cùng này dũng mãnh tràn vào. Nếu như đổi lại thành những người khác, cho dù là Thiên Tôn, tất nhiên cũng khó có thể chịu đựng được. Nhưng thân thể Bạch Tiểu Thuần cường hãn. Nền tàng Bất Tử Trường Sinh Công, khiến cho thân thể hắn đối với lực sinh cơ, đã quen việc dễ làm.

Trong phút chốc, xương cốt hắn lại truyền ra những tiếng rắc rắc. máu và thịt toàn thân hắn lại bành trướng. Chỉ là trong thời gian một lần hít thở, thân thể hắn lại lập tức xuất hiện cảm giác giống như ăn no.

Nhưng cho dù ăn no, sức sống này vẫn điên cuồng vọt tới. Giống như cái kén lớn trước đó, một khối rất hoàn mỹ, sức sống ở bên trong không ngừng lưu chuyển tẩm bổ. Vĩnh Dạ Tán đâm vào, lại giống như xuyên qua khí cầu, phá hủy sự cân đối bên trong, khiến cho sức sống trở nên điên cuồng vô cùng.

Ở dưới sự điên cuồng này, ở trong thời gian hít thở lần thứ hai, nền tảng Bất Tử Trường Sinh Quyển của Bạch Tiểu Thuần hình thành, trong nháy mắt giống như sụp xuống, lại trong nháy mắt một lần nữa được ngưng tụ, giống như rèn luyện. Khiến cho bản thân uy lực của Bất Tử Trường Sinh Công, ở điều kiện tiên quyết vốn đã cực kỳ cường đại, lại một lần nữa được tăng lên, giống như thăng hoa lột xác!

Trong tiếng nổ lớn, khí tức cả người Bạch Tiểu Thuần ở nơi này trực tiếp tăng lên, sắc bén hơn. Rõ ràng tu vi của hắn vẫn là Thiên Tôn sơ kỳ đỉnh phong, nhưng hắn khiến người ta cảm giác, mức độ đáng sợ của hắn so với Thiên Tôn trung kỳ đỉnh phong, lại chênh lệch không bao nhiêu!

Sau đó ở trong thời gian hít thở thứ ba, hình như thân thể cùng với nền tảng của Bạch Tiểu Thuần đều đã đạt đến cực hạn. Nhưng sức sống này vẫn vọt vào. Vì vậy thân thể hắn lại giống như quả bóng cao su, ở trong chớp mắt một cái, liền trực tiếp bành trướng. Trong nháy mắt...

Ở trong mắt Công Tôn Uyển Nhi, thân hình Bạch Tiểu Thuần mặc dù vốn không cao lớn, nhưng cũng rất là cân xứng, đột nhiên lại biến thành một kẻ béo mập!

Cũng không phải là loại béo một núi thịt này, mà là cực béo tròn trịa giống như quả cầu vậy!

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần chính là như vậy. Thân thể hắn bị hoàn toàn khởi động, gần như đủ để dung nạp mười người bộ dáng của hắn trước đó. Thậm chí nếu lúc này hắn có thể khôi phục năng lực suy tư, nhất định sẽ phát hiện ra, giờ phút này, cho dù là Trương Đại Bàn ở thời kỳ phòng bếp Linh Khê Tông năm đó, cũng còn xa mới bằng được bản thân.

Tất cả những điều này nói đến thì thong thả, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là thời gian ba hơi thở mà thôi. Ở hơi thở thứ ba này kết thúc, hơi thở thứ tư đến trong chớp mắt, bên trong cái kén lớn này, trực tiếp lại truyền ra một tiếng gầm thét giận dữ làm cho cả Huyền Cửu Quận đều run rẩy!

Tiếng gầm thét giận dữ này mang theo lửa giận cùng điên cuồng nhất từ trước tới nay, còn có cảm giác vô cùng không cam lòng và bất ngờ. Thậm chí hình như nó cũng không dám tin tưởng, vô cùng không thể tưởng tượng nổi. Điều đó khiến cho bên trong tiếng gầm thét giận dữ ẩn chứa vô số tâm tình, giờ khắc này đang bạo phát ra. Công Tôn Uyển Nhi chỉ vừa nghe được, toàn thân lại chấn động. Nàng chỉ cảm thấy thần thức thậm chí thân thể, vào giờ phút này, đều giống như cũng bị xé rách.

Nàng phun ra máu tươi, thần sắc lộ vẻ hoảng sợ. Nàng miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, nhanh chóng lui về phía sau. Chỉ là bên trong tiếng gầm thét giận dữ này ẩn chứa lực lượng, vượt qua Thiên Tôn. Ý thức của Công Tôn Uyển Nhi đang nhanh chóng tan rã. Trong mắt nàng lộ ra sự tuyệt vọng cùng giãy dụa, nhưng lại không ngừng lui về phía sau. Thất khiếu của nàng chảy máu. Toàn thân nàng từ trên xuống dưới, tất cả lỗ chân lông đều đang tuôn ra máu tươi.

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Trong nháy mắt khi Công Tôn Uyển Nhi đang lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần bị tiếng gào thét này trùng kích mãnh liệt nhất. Nhất là Vĩnh Dạ Tán. Nó còn trực tiếp bị một lực mạnh, từ bên trong cái kén đánh phá!

Thậm chí ở trong một chớp mắt này, thân ô lại trực tiếp xuất hiện vết nứt. Xương ô cũng bắt đầu vỡ nát. Ngay cả mặt quỷ kia, cũng run rẩy. Hình như nó cảm nhận được tồn tại gì đó, khiến cho nó cũng cảm thấy khủng khiếp.

Duy nhất chỉ có Bạch Tiểu Thuần ở đây. Hắn trở thành mập mạp tuyệt thế, vì trong cơ thể tích lũy sức sống quá nhiều. Lúc này cho dù bị tiếng gầm thét này công kích, hắn chẳng qua cũng chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng mà thôi. Nhưng cũng chỉ kiên trì được mấy hơi thở, theo ý thức của Bạch Tiểu Thuần khôi phục, theo tiếng gầm thét này càng mãnh liệt hơn, ở thời điểm máu tươi trên người Công Tôn Uyển Nhi lại phun ra, thân thể lay động muốn ngã, Bạch Tiểu Thuần ở đây cuối cùng cũng có chút tỉnh táo lại. Hắn cảm nhận được tiếng gào thét điên cuồng này.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể giống như đặt mình ở bên trong gió bão. Hắn biến sắc. Đồng thời, khóe miệng hắn lại tràn ra máu tươi. Thân thể hắn mặc dù khổng lồ, nhưng hắn cũng rất là linh hoạt nhanh chóng lui về phía sau. Nhất là khi nhìn thấy được Công Tôn Uyển Nhi lúc này toàn thân máu tươi, giống như sắp hôn mê, Bạch Tiểu Thuần thuận thế phất tay áo một cái, lại ôm lấy Công Tôn Uyển Nhi, đặt nàng ở trên cái bụng thật lớn của mình...

Ở trong sự hãi hùng khiếp vía, hắn lại giống như một quả bóng cao su cực lớn, lúc này chợt lui nhanh về phía sau, muốn rời khỏi hố trời này.

Nhưng vào lúc này... Cái kén lớn này cũng ở dưới tiếng gầm thét này, bắt đầu vỡ nát. Trong nháy mắt, từng vết nứt xuất hiện. Vết nứt tối đa nhất là chỗ bị Vĩnh Dạ Tán đâm vào. Những âm thanh két két không ngừng truyền ra, giống như sinh mạng bên trong sinh ra, đang ở trong tiếng gầm thét giận dữ này, giãy dụa muốn xông ra ngoài!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần đầy nặng nhọc. Vào giờ phút này tất cả tu vi của hắn đã bạo phát ra. Nhất là những sức sống tích lũy trong cơ thể này, vào giờ phút này cũng bị rút ra một ít, khiến cho tốc độ của hắn nhanh hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1704: Bạch Bàn Tử. (2)

Nhưng ở trong nháy mắt khi hắn sắp xông ra khỏi hố trời này, một tiếng ken két vang lên. Nơi vết nứt hiện ra nhiều nhất trên cái kén lớn này, lại trực tiếp vỡ vụn ra. Từ bên trong lại chợt có một cái tay huyết sắc mang theo từng mảnh vảy, với rất nhiều chất dính quấn quanh!

Cái tay này, không phải là năm ngón tay, mà chỉ có bốn đầu ngón tay. Móng tay uốn lượn giống như lưỡi đao. Còn có mảnh vảy da màu đỏ nữa. Ở trong nháy mắt khi bàn tay này vươn ra, một cảm giác tà ác ngập trời, nhất thời lại bạo phát ra, còn càng làm cho thiên địa này đột nhiên biến đổi khác thường.

Mà bất luận là bên trong Huyền Cửu Quận, hay thế giới bên ngoài quận, dường như theo cái tay này xuất hiện, cảm giác tà ác ngập trời kinh thiên này khuếch tán ra.

Sau khi vươn ra, bàn tay với mảnh vảy màu đỏ này chợt hướng về phía Bạch Tiểu Thuần bỏ chạy, cách không nhấn một cái!

Dưới nhấn một cái này, một lực lượng vượt qua cảnh giới Thiên Tôn, giống như có thể hủy thiên diệt địa, trực tiếp lại bạo phát ra, chớp mắt liền đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến cho tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng mở to. Phản ứng đầu tiên của hắn chính là lập tức trở về trên quạt tàn, tránh nguy cơ ở đây. Cho dù có Công Tôn Uyển Nhi ở bên cạnh, hắn đều không chú ý tới chuyện nàng biết được tồn tại cùng bí mật của quạt tàn.

Chỉ là nơi đây bị mạng nhện quỷ dị kia phong tỏa, giống như chặt đứt tất cả khí tức. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần lại không có cách nào chống đỡ đến khi hắn phá vỡ vách ngăn, rốt cuộc khiến cho cảm ứng giống như bị chém đứt.

Nguy cơ trước mắt, toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên điên cuồng vô cùng. Hắn hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên. Đại kiếm bắc mạch bị hắn trực tiếp để ngang trước người. Thanh kiếm này là do bắc mạch biến hóa ra, có thể lớn có thể nhỏ. Lúc này trong nháy mắt nó lại lớn lên, giống như hóa thành một tấm lá chắn.

Cho dù Công Tôn Uyển Nhi sắp hôn mê, cũng hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, thi triển thuật pháp. Sương mù màu đen bao phủ, giống như mở ra quỷ giới, đưa tới vô số lệ quỷ hình thành phòng hộ. Nàng còn lấy ra chiến thuyền, mở ra màn ánh sáng.

Trong chớp mắt tiếng sấm vang vọng khắp không trung. Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần ôm Công Tôn Uyển Nhi ở cùng một chỗ. Bọn họ lại giống như chiếc thuyền cô độc ở bên trong bão tố, bị một sóng lớn kinh thiên, trực tiếp đánh qua, trong chớp mắt bao trùm, chịu một lực lượng hủy thiên diệt địa giống như có thể phá hủy tất cả!

Cùng lúc đó, bị lực lượng này ảnh hưởng đến, không chỉ là Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi. Còn có toàn bộ Huyền Cửu Quận này. Dường như cái tay kia vì bị Bạch Tiểu Thuần hút đi một phần sức sống, ảnh hưởng tới sự phát triển chỉnh thể, xuất hiện một ít chỗ thiếu hụt trí mạng, khiến cho nó tuy cường hãn, nhưng lại không có cách nào ngưng tụ được toàn bộ lực lượng lại một chỗ. Nó ra tay cũng chỉ có thể giống như bây giờ, hủy diệt toàn bộ trong phạm vi thần thông.

Những tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng. Toàn bộ Huyền Cửu Quận ở dưới trận gió bão hung bạo này, thật giống như bị một bàn tay khổng lồ vượt qua bản thân Huyền Cửu Quận, trực tiếp một tay nắm lấy, hung hăng bóp chặt!

Đột nhiên, tan vỡ!

Toàn bộ Huyền Cửu Quận đều ở trong sự long trời lở đất này, tan vỡ. Mà ở giữa không trung của Huyền Cửu thành này, Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi đã từ trong hố trời lao ra. Bọn họ đứng mũi chịu sào, ở trong nháy mắt bị trận gió bão hung bạo này nhấn chìm. Nhận gió bão trước hết, chính là sương mù màu đen nồng đậm do Công Tôn Uyển Nhi triệu hoán đến. Bên trong sương mù này giống như mở ra Quỷ Môn Quan, vô số lệ quỷ gào thét, đi vào chống lại.

Nhưng ở trước mặt trận gió bão hung bạo này, tất cả lệ quỷ đều yếu đuối vô cùng, căn bản là hoàn toàn không có cách nào chống lại. Trong thời gian cũng chưa tới một lần chớp mắt, tất cả liền trực tiếp bị bẻ gãy nghiền nát, tất cả tan vỡ. Kể cả sương mù màu đen, cũng bị vỡ nát diệt vong sạch sẽ.

Mà trận gió bão này, vẫn mang theo lực hủy thiên diệt địa, chớp mắt vọt tới, va chạm vào chiến thuyền xương trắng của Công Tôn Uyển Nhi. Chiến thuyền xương trắng chính là pháp khí gần với thế giới chi bảo. Bản thân nó có lực phòng hộ càng kinh người hơn. Năm đó Bạch Tiểu Thuần sử dụng đại kiếm bắc mạch, muốn chém ra cũng cần tiêu hao cực lớn.

Lúc này, màn ánh sáng phòng hộ của chiến thuyền xương trắng này, đột nhiên lóe lên. Mặc dù là trận gió bão hung bạo này cường hãn vô cùng, cũng phải dừng lại một chút. Nhưng nó cũng chỉ dừng lại một chút mà thôi. Ở phía sau dưới gió bão tiếp theo kết hợp trùng kích, phòng hộ của chiến thuyền xương trắng nhất thời lại vỡ vụn ra. Chiến thuyền còn bị cuốn ngược lại. Công Tôn Uyển Nhi liền lấy đi. Đồng thời, trong mắt nàng đã có sự tuyệt vọng. Lúc này tất cả hi vọng, hình như đều chỉ có thể đi dựa vào Bạch Tiểu Thuần.

Cũng chính là vào lúc này, gió bão nổ lớn, cuốn ra bốn phương tám phương. Ở trong tiếng gầm khẽ của Bạch Tiểu Thuần, gió bão kia cùng đại kiếm bắc mạch của hắn, lại trực tiếp va chạm vào nhau. Tiếng sấm kinh thiên động địa, vang vọng khắp nơi. Đại kiếm bắc mạch không hổ

danh là thế giới chi bảo, mặc dù lực lượng của trận gió bão hung bạo này vượt qua cảnh giới Thiên Tôn, nhưng nó vẫn đang chống lại.

Chỉ là cái giá để chống cự này, là Bạch Tiểu Thuần ở phía sau đại kiếm, toàn thân chấn động mãnh liệt. Dường như có vô số thần thông công kích toàn thân hắn. Hắn há miệng thở hổn hển. Trong mắt của hắn đã đỏ đậm một mảnh. Trong miệng của hắn truyền ra tiếng rít gào.

Lực khôi phục của Bất Tử Quyển còn được triển khai toàn diện. Ở trong sự đối kháng cùng tiếng nổ lớn, thân thể Bạch Tiểu Thuần không ngừng lui về phía sau. Công Tôn Uyển Nhi chỉ có thể ôm thật chặt lấy cánh tay Bạch Tiểu Thuần, cùng Bạch Tiểu Thuần, ở dưới đại kiếm bắc mạch ngăn cản gió bão, lui về phía sau.

Nhưng dù có lui ra phía sau, vẫn không có cách nào xóa đi lực lượng của gió bão. Gió bão từ trong hố trời tản ra, thật sự có thể phá tan toàn bộ Huyền Cửu Quận. Lực lượng của nó to lớn, đủ để chấn động tất cả.

Gió bão nổ lớn, đại kiếm bắc mạch su khi kiên trì được một khoảng thời gian nhất định, cũng bắt đầu trở nên không ổn.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng điều chỉnh hít thở, trán nổi gân xanh. Hắn biết, cho dù mình lấy ra Quy Văn Oa, tác dụng cũng chỉ tương tự với đại kiếm bắc mạch, mặc dù có thể chống lại gió bão mặt trước, nhưng đối với lực chấn động từ bên trong truyền ra, vẫn gian nan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1705: Huyền Cửu Quận Bị Diệt!

Hai tay của hắn cũng đang run rẩy. Cũng may là giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù trở thành một người mập mạp, nhưng sức sống tích lũy trong cơ thể hắn, thật sự quá nhiều. Điều này khiến cho lực lượng thân thể cùng khôi phục của hắn, cho dù tiêu hao nhiều hơn nữa, cũng đều có thể bổ sung trở lại trong nháy mắt.

Cứ như vậy, trong lúc không ngừng lui về phía sau, ở gió bão này dưới trùng kích, chính bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không biết thời gian đã qua bao lâu. Hắn chỉ biết là lực khôi phục của mình, gần như bất kỳ thời khắc nào cũng không ngừng bạo phát, mới miễn cưỡng kiên trì nổi. Cho đến khi chấn động truyền tới từ từ giảm bớt, cho đến gió bão đánh thẳng tới này chậm rãi tiêu tan, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã ở trong quá trình lui về phía sau, bị đẩy tới điểm cuối trên bầu trời.

Khi tất cả đều kết thúc, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình sắp hít thở không thông. Thân thể hắn cũng đang run rẩy. Công Tôn Uyển Nhi cũng vậy. Hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được trong mắt nhau là cảm giác may mắn khi sống sót sau tai nạn cùng với sự khiếp sợ khi nhớ lại.

Hình như ngay cả quan hệ giữa hai người, cũng vì những gì trải qua lần này, trở nên phức tạp hơn so với trước đây. Công Tôn Uyển Nhi hình như có chút không thích ứng. Nàng lập tức thu hồi ánh mắt. Lúc này nàng cũng khôi phục không ít. Thoáng một cái, nàng rời khỏi bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cũng vội ho một tiếng. Sau khi thu hồi đại kiếm bắc mạch, hắn nhìn về phía mặt đất bên dưới.

Huyền Cửu Quận trước kia đã biến mất. Thật giống như bị xóa đi khỏi bên trong không trung này. Mạng nhện cũng tốt, sương mù màu

xám cũng được, đều đã không nhìn thấy hình bóng nữa. Thậm chí ngay cả hố trời kia, cũng đã yên tĩnh trở lại. Thần thức của hai người đảo qua, lại không gặp trở ngại nào. Bọn họ còn cảm nhận được ở phía dưới hố sâu này, vỏ kén bị vỡ nát cũng đã không nhìn thấy nữa. Để lại trên mặt đất chỉ là một ít chất dính còn chưa khô...

Tất cả những điều này, khiến cho tâm thần hai người không yên. Sinh mạng quỷ dị ở bên trong cái kén lớn kia tạo thành uy hiếp quá lớn đối với bọn họ. Hiện tại đối phương mất tích, bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Công Tôn Uyển Nhi, đều cảm nhận được nguy cơ.

Có thể tưởng tượng được, đối phương lại có thể không tiếp tục ra tay đối với hai người. Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi cũng ý thức được, có thể bản thân tồn tại quỷ dị này, xảy ra một vài vấn đề. Lúc này nó không kịp đi gây sự với bọn họ, mà là đang âm thầm chữa thương.

Sau khi ý thức được điểm này, Công Tôn Uyển Nhi không nhịn được nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này lại giống như một kẻ mập mạp một chút. Nàng nghĩ đến cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần ăn cắp sức sống. Lúc này nhớ lại, hiển nhiên nếu như lúc trước hắn không có được sự quyết đoán này, sợ rằng trước mặt hai người, là chạy trời không khỏi nắng.

Công Tôn Uyển Nhi còn đỡ hơn một chút. Dù sao có hồn loại của nàng ở trong tay Tà Hoàng, nàng có thể sống lại. Chỉ là nàng cũng lo lắng ở trong quá trình sống lại, sẽ bị Tà Hoàng âm thầm động tay động chân, khiến cho ý thức của Quỷ Mẫu đã bị dung hợp, một lần nữa thức tỉnh.

Mà Bạch Tiểu Thuần bên này, hồn loại của hắn không phóng ra ngoài, chuyện này đối với cường giả hai đại hoàng triều mà nói, đã không phải là bí mật gì.

- Chuyện này chúng ta phải nhanh chóng báo lên trên.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong lòng còn sợ hãi.

Công Tôn Uyển Nhi gật đầu. Mãi cho tới lúc đến ranh giới Vân Hải Châu, bước chân nàng chợt dừng lại. Nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói.

- Cảm ơn.

Nói xong, nàng không đợi Bạch Tiểu Thuần đáp lại, đã xoay người lao thẳng đến hành cung bắc bộ của nàng.

Nghe được Công Tôn Uyển Nhi cảm ơn, nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần còn có thể đắc ý một hồi. Nhưng hôm nay hắn cũng không có tâm tình này. Mặc dù cùng lúc giải quyết được sương mù, nhưng lại trêu chọc một tồn tại đáng sợ như vậy, Bạch Tiểu Thuần phán đoán sơ lược, đối phương tất nhiên là tồn tại có thể tương đương với Thái Cổ.

Về phương diện khác, lúc này hắn cố gắng cúi đầu cũng không nhìn thấy được hai chân của mình. Thời khắc này, thân thể thật sự quá mập. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần rất rầu rĩ. Chỉ có điều vừa nghĩ tới nếu như có thể hấp thu tất cả sinh cơ trong cơ thể, như vậy lực lượng thân thể cùng tu vi của mình, nhất định sẽ được nâng cao một bước. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất thời tràn ngập sự chờ mong.

Hắn cũng không dám một thân một mình ở tại chỗ này. Mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi đã rời đi, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng thoáng lắc một cái, lao thẳng đến Vân Hải Châu.

Thời khắc này, bên trong Vân Hải Châu, tâm thần Đại Thiên Sư cùng đám người Cự Quỷ Vương đều bất an mãnh liệt. Bởi vì sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi, mặc dù sương mù cuối cùng tiêu tan, nhưng toàn bộ Huyền Cửu Quận tan vỡ cùng xóa đi còn có cảm nhận được tình trạng dị thường bên ngoài quận trong chớp mắt, đã chấn động tất cả tất cả những người quan sát.

Bọn họ rất lo lắng cho sự an nguy của Bạch Tiểu Thuần. lúc này bọn họ đều đang ở vị trí biên giới, lo lắng chờ đợi.

Nhưng chờ đợi một hồi lâu, bọn họ liền thấy ở trên bầu trời có một quả cầu thịt cực lớn, đang gào thét lao đến. Hai người sửng sốt, vừa muốn ngăn cản. Nhưng sau khi cảm nhận được thần niệm của quả cầu lớn này, Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư đều ngẩn ra.

- Ngươi...

Ở trong lúc bọn họ ngây người, thân thể Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt đã tới gần. Thời điểm hắn đứng ở hai trước mặt người, nhìn thế nào cũng có chút lắc lư.

Bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

- Ăn vụng quá nhiều. Mặt khác ở đây rất nguy hiểm. Những ngày kế tiếp, tốt nhất không nên đi ra ngoài. Bất kỳ lúc nào cũng phải cẩn thận cảnh giác. Ta phải nhanh chóng đi về bế quan. Lần này mặc dù nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng không ít!

Bạch Tiểu Thuần biết mình lúc này là một bộ dạng thế nào. Sau khi căn dặn một hồi, hắn lại thực hiện một na di, biến mất.

Chỉ còn lại có đám người Cự Quỷ Vương cùng Đại Thiên Sư, đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần tiến vào chỗ nguy hiểm như vậy, không chỉ không bị thương, trái lại giống như chiếm được tiện nghi lớn trở thành kẻ mập mạp. Đối với chuyện này, bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1706: Thiên Tôn Trung Kỳ (1)

Không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần ở thời điểm xuất hiện, đã trở lại bên trong phúc địa của hắn tại Vân Hải Thành. Tồn tại ở trong hố trời đáng sợ như vậy, khiến cho hắn rất bất an. Chỉ có điều chuyện này trước đó hắn lại sớm nói cho Thánh Hoàng biết. Lúc này, sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại lấy ra hai miếng ngọc giản, sau khi nói ra những gì mình đã biết được lần này, hắn lập tức an bài người, một phần đưa đi tới chỗ của Linh Cửu Thiên Tôn tại Tiên Vực thứ hai, một phần khác lại là trực tiếp đưa vào Thánh Hoàng Thành.

- Chuyện này, cũng chỉ có thân là Thái Cổ Hoàng giả, mới có thể giải quyết được.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, hắn cũng ý thức được cuối cùng mình sử dụng Vĩnh Dạ Tán hấp thu vài cái này, chắc là tạo thành ảnh hưởng không nhỏ cho tồn tại tà ác kia. Cho nên đối phương mới không có tiếp tục truy sát. Lúc này nó chắc là đang chữa thương.

- Như thế có thể thấy, mình vẫn tính là an toàn. Tối thiểu có thể chống đỡ đến lúc Thánh Hoàng đến.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, lại hít một hơi thật sâu. Hắn biết thời gian cấp bách. Nhất là chuyện ngày hôm nay, khiến cho hắn cảm thấy cho dù thân là Thiên Tôn, nhưng hình như cũng không bảo hiểm. Muốn cắm rễ ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, tu vi nhất định phải mỗi ngày đều tiến lên, mới có thể làm được.

Ý thức được điểm này, Bạch Tiểu Thuần cắn răng.

- Hấp thu những sức sống này, ta muốn trùng kích Thiên Tôn trung kỳ!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự quyết đoán. Hắn vội vàng ở trong mật thất ngồi xuống khoanh chân. Trong đầu hắn hiện lên quạt tàn. Rất nhanh, thân thể hắn lại mơ hồ, lần nữa biến mất.

Trong tinh không tối tăm, chỉ có cái quạt tàn này tản ra ánh sáng yếu ớt. Lúc này trên quảng trường của quạt tàn, theo một mảnh vặn vẹo, sau khi Bạch Tiểu Thuần hấp thu sức sống dồi dào, hình thành thân thể to lớn, dần dần hiện ra.

Từ phía xa nhìn lại, giống như một quả cầu thịt lăn đi ra...

- Phải nhanh luyện hóa sức sống một chút. Hiện tại thật sự quá mập.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng cúi đầu muốn nhanh chân nhìn đầu ngón chân, nhưng chỉ có thể nhìn thấy được cái bụng khổng lồ. Thậm chí cánh tay hắn muốn đi sờ sờ rốn, động tác đơn giản này cũng rất lao lực. Điều này khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy không tốt.

Trong mắt của hắn lộ ra sự quyết đoán cùng kiên định. Lúc này thoáng một cái dưới, thân thể quả cầu thịt lại giống như cuộn lại, lao thẳng đến thông đạo xương quạt, chuẩn bị tiếp tục xông qua ải.

Cơ duyên ở Huyền Cửu Quận lần này, cực kỳ đặc biệt, lại quá mức khó có được. Nếu như đổi thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, mình muốn từ Thiên Tôn sơ kỳ đột phá, bước vào Thiên Tôn trung kỳ, độ khó quá lớn, thời gian hao phí cũng rất dài, càng không cần phải nói trong ở quá trình này, còn cần vô số thiên tài địa bảo cùng tạo hóa mới có thể đạt được.

Mà hiện tại, trong cơ thể hắn ngưng tụ sức sống kinh người. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy không ổn thỏa. Hắn biết cơ hội chỉ có một lần. Nếu không có thể mượn những sức sống đi trùng kích đột phá tu

vi, một khi thất bại, muốn chờ cơ duyên tiếp theo, không biết phải mất bao lâu.

Vốn ở thời điểm không có những sức sống này, kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần là dựa vào phần thưởng ở các cửa ải của cây quạt, đến tăng nhanh hơn tu vi của bản thân so với người thường. Hiện tại sau khi hắn so sánh, đã có quyết đoán.

- Chỉ có dốc toàn lực, mới có thể đạt được thành công lớn nhất. Đợi đến khi ta xông qua ải đến cực hạn, chính là thời điểm ta quay đầu lại, đi đột phá!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, bước vào bên trong cửa ải.

Lần lượt xông qua ải, lần lượt thất bại, nhưng Bạch Tiểu Thuần không có buông tha. Sau khi tổng kết nguyên nhân, hắn lại tiếp tục thử. Thời gian trôi qua. Rất nhanh, hắn dừng lại ở chỗ này đã gần hai tháng. Trong thời gian này hắn cũng thường xuyên trở lại Vân Hải Châu, đề phòng Vân Hải Châu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Mà Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng cũng đã sớm biết chuyện xảy ra ở Huyền Cửu Quận, mặc dù không có an bài gì rõ ràng, nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng an ổn hơn không ít. Dù sao mặc dù hắn coi trọng Vân Hải Châu, nhưng Bạch Tiểu Thuần tin tưởng, đối với Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng mà nói, bọn họ càng coi trọng lãnh thổ Tiên Vực thứ hai hơn.

Lại như vậy, Bạch Tiểu Thuần ở trong quá trình xông qua ải này, chật vật xông qua từng cái một. Cho đến sau khi đi qua cửa ải thứ năm mươi, hắn cuối cùng gặp phải chỗ cực hạn. Cửa ải thứ năm mươi mốt, hắn cho dù là tập hợp lại tất cả, cũng vẫn không có cách nào vượt qua!

- Cũng được. Xem ra hôm nay, ta cũng chỉ có thể đi tới cửa ải năm mươi.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần thử nhiều lần, chỉ có thể buông tha ý định tiếp tục xông qua ải. Hắn bắt đầu quay đầu lại, sắp xếp lại các thu hoạch ở năm mươi cửa ải trước đó. Nhất là cửa ải thứ năm mươi, chiếm tới một nửa phần thưởng của toàn bộ các cửa ải, cực kỳ phong phú!

Chẳng những có một ít thứ Bạch Tiểu Thuần mặc dù chưa thấy qua, nhưng dựa vào phân tích dược đạo, có thể đoán được là tiên đan tuyệt phẩm. Còn có một mảnh thẻ tre. Trên những thẻ tre này có khắc hai đạo phù văn. Bạch Tiểu Thuần xem không hiểu. Nhưng lúc hắn nhìn thấy được phù văn đầu tiên, cảm nhận được dường như đặt mình trong địa ngục Tu La, ý tử vong đánh vào trong đầu.

Thật lâu hắn mới khôi phục lại được. Hắn hít thở dồn dập, không dám tiếp tục nhìn cái phù văn thứ hai. Thẻ tre này là cái gì, lúc này trong lòng hắn đã có đáp án.

- Phần thưởng ở cửa ải thứ năm mươi này là một phần... Sinh Tử Đạo Nguyên!

Bạch Tiểu Thuần nắm chặt lấy thẻ tre, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Sau khi cầm trong tay thẻ tre thu hồi đi, hắn ngồi khoanh chân ở trên quảng trường quạt tàn. Động tác khoanh chân này, trước đây hắn làm rất tự nhiên. Nhưng hôm nay thân thể quá mập, cho nên mỗi lần khoanh chân, Bạch Tiểu Thuần đều rất lao lực.

Lúc này thật vất vả mới làm được, hắn vội vàng hai tay bấm quyết, vận chuyển tất cả tu vi trong cơ thể. Tuyên Cổ Quyển tầng thứ nhất: niệm quá khứ, ở trong cơ thể hắn không ngừng chuyển động. Nhất thời tất cả kinh mạch bên trong thân thể của hắn đều chấn động. Từng luồng lực tu vi từ bốn phương tám hướng tập trung lại, dung nhập bên trong kinh mạch. Cuối cùng ở vị trí trái tim, ầm ầm ngưng tụ, giống như bạo phát. Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy trong nháy mắt, trong đầu chấn động, hít thở dồn dập. Đồng thời, hắn cảm giác trong cơ thể giống như tồn tại một con rồng dài!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1707: Thiên Tôn Trung Kỳ (2)

Con rồng này đang chạy, tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Khi thì bạo phát ở vị trí trái tim, khi thì ngưng tụ lại ở chỗ đan điền. Còn nữa, sau vài lần như vậy, nó ở trong đầu của hắn phát ra tiếng hét dài.

Bạch Tiểu Thuần biết, cái gọi là con rồng dài này, trên thực tế chính là đạo chủng của mình. Hoàn toàn không giống với những người khác, đạo chủng của mình hoàn toàn không có chút nhỏ nào. Là một khối gắn liền. Theo tu vi của bản thân mình tăng trưởng, nó cũng đang không ngừng lớn mạnh!

Nhưng loại lớn mạnh này còn cách tu vi đột phá, vẫn rất xa xôi.

- Cảnh giới Thiên Tôn, chính là quá trình đạo chủng mọc rễ, nẩy mầm, nở hoa, kết quả!

- Bước vào Thiên Tôn, đạo chủng hình thành trong một cái chớp mắt, ta kinh mạch toàn thân, lại giống như rễ của đạo chủng, dung hợp lại với nhau, thật sự trở thành cây của nó!

- Thiên Tôn sơ kỳ, chính là quá trình những cái rễ này không ngừng lan tràn, không ngừng dung hợp. Thiên Tôn trung kỳ... Lại là sau khi rễ đâm sâu vào, hấp thu đủ chất dinh dưỡng, sau đó bắt đầu giai đoạn nẩy mầm!

- Hiện tại, chính là giai đoạn này!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lập lòe. Theo tâm niệm biến hóa, con rồng dài đạo chủng đang chạy ở trong cơ thể, lập tức dừng lại, không lại

chuyển động nữa, mà ngưng tụ lại cùng nhau. Cuối cùng nó dừng lại ở vị trí đan điền của Bạch Tiểu Thuần, dần dần bắt đầu co lại!

Theo nó co lại, một khí tức huyền diệu, từ trên người Bạch Tiểu Thuần khuếch tán ra. Dường như đạo chủng này đang ngưng tụ lực nẩy mầm. Theo nó co lại, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị. Hắn biết đã đến thời khắc quan trọng nhất. Những sức sống trước sau được hắn ngưng tụ lại, phong tỏa trong cơ thể hắn mấy tháng này, chợt được trực tiếp thả ra ngoài!

Ầm.

Một tiếng động vang lên, giống như thiên lôi cuồn cuộn. Sức sống tràn đầy trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần này, lúc này theo đó phóng ra, giống như sóng dữ, lại trực tiếp khuếch tán ra toàn thân, quét ngang tất cả.

Theo Tuyên Cổ Quyển tầng thứ nhất niệm quá khứ của Bạch Tiểu Thuần vận chuyển, những sức sống này giống như bị chuyển hóa phục tùng, lao thẳng đến đạo chủng!

Đạo chủng co lại, chấn động vô cùng mãnh liệt, giống như mặt đất hạn hán lâu ngày, gặp phải Cam Lộ, lại giống như đói bụng quá lâu, đột nhiên thấy được tiên thực. Trong nháy mắt đạo chủng lại giống như hóa thành một hố đen thật lớn, điên cuồng hấp thu những sức sống vừa mới được hiện lên.

Tốc độ hấp thu càng lúc càng nhanh. Dần dần, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại. Mà đạo chủng này cũng ở dưới sự điên cuồng hấp thu này, tản ra khí tức huyền diệu, càng mãnh liệt hơn.

Dường như một hồi lột xác, skắp xuất hiện!

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần trước đó lo lắng, chung quy vẫn xuất hiện. Bất Tử Trường Sinh Công hình thành đạo

chủng, loại phương pháp truyền thừa này cùng hai đại hoàng tộc khác, đồng nhất một cảnh giới đại đạo pháp đỉnh phong của ba Tiên Vực Vĩnh Hằng, mỗi thứ đều có điểm kinh người riêng. Bất Tử Trường Sinh Công bá đạo, khiến cho sức sống tràn đầy này, hình như cũng không đủ để chống đỡ cho đạo chủng nẩy mầm!

Ở giờ khắc này thân thể Bạch Tiểu Thuần này ở dưới sự nhanh chóng thu nhỏ lại, đã khôi phục lại kích thước bình thường, nhưng lại hoàn toàn không có ý định dừng lại, còn đang co lại tiếp. Dường như nó muốn hấp thu cả sinh mệnh, tu vi, thậm chí tất cả mọi thứ của hắn, tiến vào bên trong đạo chủng. Kể từ đó, sợ là không đợi tới lúc nó nẩy mầm, Bạch Tiểu Thuần đã hình thần câu diệt!

Mà hết lần này tới lần khác, thử đột phá này, đúng là không thể gián đoạn, càng không thể nghịch chuyển. Hoặc là đừng đi thử, một khi thử... nhất định phải thành công!

Chỉ có điều tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần sớm đã có sự chuẩn bị. Hắn mặc dù không kinh nghiệm Thiên Tôn đột phá ở phương diện này, cũng không có ai nói cho hắn biết, nhưng hiểu rõ của hắn đối với Bất Tử Trường Sinh Công, từng trải qua không thể chống lại cùng loại, thường xuyên gặp phải. Cho nên trước hắn mới không có lập tức đột phá, mà là đi tới cửa ải cực hạn, thu được đủ tài nguyên, sau đó mới bắt đầu trùng kích Thiên Tôn trung kỳ.

Lúc này, tất cả vẫn còn đang ở bên trong dự tính của Bạch Tiểu Thuần. Hắn không hoảng hốt. Trong nháy mắt khi thân thể co lại, hắn vỗ túi đựng đồ. Ngay lập tức từng viên đan dược, từng gốc tiên thảo, phần thưởng của năm mươi cửa ải đầu trên chiếc quạt tàn này, mặc dù có không ít thứ hắn đã cho đám người Đại Thiên Sư, nhưng vẫn còn lưu lại rất nhiều. Lúc này hắn không ngừng nỗ lực cho đến thời điểm lúc cuối, ném tất cả vào trong miệng.

Theo đan dược cùng tiên thảo cắn nuốt, theo sức sống được bổ sung, thân thể Bạch Tiểu Thuần cuối cùng không tiếp tục khô héo. Đạo chủng

trong cơ thể hắn, vốn vì trước đây sức sống tràn đầy, đã hoàn thành tám chín phần mười. Lúc này những gì còn sót lại, cũng bị nhanh chóng bổ sung. Cuối cùng ở sau một nén hương... Đạo chủng trong giây lát, lại bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt chói mắt.

Tia sáng này còn xuyên qua thân thể Bạch Tiểu Thuần, không ngừng khuếch tán ra ngoài. Thậm chí có một lần chớp mắt như vậy, mức độ sáng ngời của hắn cũng vượt qua ánh sáng của bản thân cái quạt tàn!

Từ phía xa nhìn lại, bên trong tinh không tối tăm, trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra ánh sáng, giống như một ngọn đèn sáng ngời, vô cùng rõ ràng, sáng chói vô biên!

Ở trong một chớp mắt khi tia sáng này khuếch tán ra, Bạch Tiểu Thuần chợt mở mắt ra. Trong mắt của hắn lộ ra sự kích động, còn có phấn chấn. Ở trong một tích tách này, trong cơ thể hắn... trên đạo chủng xuất hiện mầm mới!!

- Niệm quá khứ đại thành. Đạo chủng nẩy mầm, Thiên Tôn trung kỳ!

Theo mầm mới xuất hiện, một sóng dao động giống như bạo phát ra, lập tức lại từ trên mầm mới này ầm ầm truyền lên, trong nháy mắt lại tràn ngập toàn thân Bạch Tiểu Thuần. Nó đi qua nơi nào, thân thể hắn truyền đến những tiếng rắc rắc. Thậm chí ngay cả thân thể, cũng từ trong không trung sinh trưởng ra vài phần. Thậm chí toàn thân từ trên xuống dưới, không cần tận lực, lại có khí tức huyền diệu này, khuếch tán ra khắp nơi.

Khí tức này, chính là khí tức niệm lực. Nếu như là trước khi đạo chủng không nẩy mầm, nó vẫn nội liễm. Như vậy giờ phút này, theo mầm mới xuất hiện, khí tức niệm lực cũng từ nội liễm, đạt đến trình độ phóng ra ngoài!

Loại cảnh giới này, đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần trong lúc giơ tay nhấc chân, đều giống như có thể tác động tới tâm của thế giới, ảnh

hưởng tới biến hóa trong lòng mọi người ở bốn phía xung quanh, uy lực to lớn, quỷ dị khó lường!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1708: Niệm Hiện Tại

Nếu chỉ như vậy, còn chưa đủ để nổi lên sự cường hãn của Thiên Tôn trung kỳ. Ngoại trừ niệm lực ra, tu vi của Bạch Tiểu Thuần vào giờ phút này cũng không ngừng tăng lên. Chỉnh thể chiến lực rốt cuộc so với trước đây đã mạnh mẽ hơn gấp mười lần!

Nếu như là Bạch Tiểu Thuần kia, cầm đại kiếm bắc mạch, có thể cùng Thiên Tôn trung kỳ đánh một trận, thậm chí miễn cưỡng có thể cùng Thiên Tôn hậu kỳ giao đấu. Như vậy hiện tại, hắn không cần đại kiếm bắc mạch, cũng có thể làm được điểm này!

Mà một khi lại thêm đại kiếm bắc mạch, như vậy ở trong Thiên Tôn trung kỳ, hắn đã đứng ở đỉnh phong!

Cảm nhận sóng tu vi dao động trong cơ thể, lĩnh hội niệm lực khuếch tán, phân tích mình không giống trước đó, trong lòng Bạch Tiểu Thuần phấn chấn kích động, còn có một phần xúc động. Hắn biết, nếu không phải là nhờ cơ duyên ở Huyền Cửu Quận, mình muốn đột phá, đạt được tới trình độ như bây giờ, sợ là cần tiêu tốn rất nhiều thời gian cùng tài nguyên, trăm năm tích lũy, cũng xem như là nhanh.

Mặc dù là có quạt tàn ở bên cạnh, Tuyên Cổ Quyển tầng thứ nhất niệm quá khứ, cũng cần tích lũy đến cuối cùng, mới có thể thử. Lại còn cần chờ hắn đi tới cửa ải thứ 100, hoàn toàn trở thành chủ nhân của quạt tàn, sau khi thu được truyền thừa, mới có khả năng thu được đột phá.

Chỉ là dựa vào tu vi Thiên Tôn sơ kỳ, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng biết rõ, sau cửa ải năm mươi, với hắn mà nói, quá khó khăn. Nhưng hôm nay tất cả lại khác!

- Tiếp theo, tu vi của ta đột phá, sẽ nhanh hơn... sau cửa ải một trăm, nói không chừng ta có thể trở thành... Thiên Tôn hậu kỳ thậm chí đại viên mãn!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đây, hắn liền không nhịn được mặt mày hớn hở, trong lòng vui mừng nhảy nhót giống như chim sẻ. Thật sự hình ảnh hắn tưởng tượng thật đẹp, khiến cho chính hắn cũng cảm thấy, có chút không dám tưởng tượng.

- Nếu có một ngày, ta trở thành chủ nhân của quạt tàn, tu vi đạt đến Thiên Tôn đại viên mãn, dựa vào quạt tàn, dựa vào đại kiếm bắc mạch... Ta có khả năng... chống lại Thái Cổ hay không?

Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên. Ý niệm này không ngừng mọc rễ ở trong đầu hắn. Nếu thật sự có một ngày như vậy, Bạch Tiểu Thuần mặc dù không phải là Thái Cổ, nhưng vẫn có tư cách… có đầy đủ ba phần thiên hạ!

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới chôn thật sâu ý nghĩ tốt đẹp, ở trong lòng. Hắn hiểu rõ những điều này đều là huyễn tưởng đối với sau này mà thôi. Trước khi còn chưa có đạt được đến ngày đó, huyễn tưởng nhiều hơn nữa, cũng chỉ là vô dụng.

- Trận cơ duyên này, khiến cho niệm quá khứ của ta đại viên mãn. Mà bây giờ mặc dù bước vào Thiên Tôn trung kỳ, hiện ra ở trước mặt ta, chính là đi sáng tạo ra Tuyên Cổ Quyển tầng thứ hai. Công pháp có thể khiến cho ta từ Thiên Tôn trung kỳ đột phá, bước vào Thiên Tôn hậu kỳ, cũng chính là Tuyên Cổ Quyển tầng thứ hai!

- Tuyên Cổ Quyển tầng thứ nhất, niệm quá khứ... Là sáng tạo vì đạo chủng nẩy mầm cần tích góp lực!

- Thời khắc tầng thứ hai này, ta cần chính là đạo chủng sua khi nẩy mầm sẽ nở rộ ra từng đóa hoa!

- Nếu như nói tất cả mọi thứ trước đây, đều là chuẩn bị, vậy cũng có thể gọi là quá khứ. Như vậy hôm nay mầm mới nở rộ, chính là ý niệm ngay lập tức!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, hắn hiểu rõ mình không có khả năng từ trong không trung đi sáng tạo công pháp. Niệm quá khứ là dựa vào từng trải cùng hồi ức trước kia ở thế giới Thông Thiên làm cơ sở.

Mà vì tu vi của hắn đột phá quá nhanh, Tuyên Cổ tầng thứ hai hiện tại vẫn không đủ cơ sở, sáng tạo ra, độ khó lớn hơn nữa. Nhưng ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động. Thời điểm hắn cúi đầu nhìn về phía túi đựng đồ, vỗ xuống. Nhất thời phần thưởng ở cửa ải thứ năm mươi, cái thẻ tre kia xuất hiện ở trong tay hắn.

- Nhưng ta có nó!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Hắn vốn không có ý định thật sự đi nhận truyền thừa đạo nguyên của vị Chúa Tể tiên giới này. Hắn cần chỉ là tham khảo đồng thời hấp thu, tiến tới sáng tạo con đường thuộc về chính mình.

Nếu như bên trong thẻ tre này ẩn chứa Sinh Tử Đạo Nguyên hoàn chỉnh, Bạch Tiểu Thuần muốn cảm ngộ, sợ là không đủ lực. Nhưng hiện tại chỉ là một phần của Sinh Tử Đạo Nguyên. Bạch Tiểu Thuần muốn hiểu được, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn hít một hơi thật sâu, trong đầu trống rỗng, thần thức tản ra, dung nhập vào trong hai phù văn trên thẻ tre. Trong tiếng nổ lớn, khí tức tử vong này lại hiện lên. Dau đó khi thần thức của hắn đặt ở trên phù văn thứ hai, một cảm giác tinh thần phấn chấn, lại dâng trào lên.

Ở trong sự sống và cái chết đan xen, ở lần đầu tiếp xúc với đạo nguyên này, Bạch Tiểu Thuần dần dần chìm đắm ở bên trong, quên đi thời gian, quên đi tất cả. Thứ duy nhất hắn không có quên, chỉ là ý niệm ở trong đầu hắn trước đó, cũng chính là suy nghĩ tìm hiểu niệm hiện tại.

Thời gian trôi qua, không biết qua bao lâu, Bạch Tiểu Thuần vẫn chìm đắm ở trong cảm ngộ không thức tỉnh. Hắn cũng không biết, lúc này ở bên cạnh hắn khí linh hóa thành đồng tử lặng lẽ không một tiếng động, từ bên trong hư vô đi ra.

Đồng tử này nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nhưng hết lần này tới lần khác nó lại không thể làm gì. Nó thân là khí linh. Mặc dù nó có thể ở bên trong cửa ải quấy nhiễu, lại có quyền hạn cực lớn, nhưng lại đối với Bạch Tiểu Thuần ở đây, lại không có tác dụng gì.

Bên trong cửa ải, các loại hành vi của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho nó hết lần này tới lần khác cảm giác cản trở cùng tuyệt vọng. Về phần bên ngoài cửa ải... Nghĩ đến một điểm này, đồng tử thì càng thêm phát điên.

Nó có thể áp dụng trừng phạt đối với bất kỳ người nào xông qua ải. Nhưng hết lần này tới lần khác đối với Bạch Tiểu Thuần nắm giữ một phần ấn ký của quạt tàn, nó lại không có cách nào vận dụng. Dù sao từ trình độ nào đó mà nói, nó chỉ là khí linh. Bạch Tiểu Thuần lại là gần phân nửa chủ nhân!

Cho dù nó không muốn thừa nhận, nhưng sự thực chính là như vậy. Nhất là sau khi Bạch Tiểu Thuần xông qua cửa ải năm mươi, hắn một lòng đột phá, cũng không có thời gian kiểm tra xem xét. Trên thực tế, giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần ở phương diện quyền hạn khác, đã cùng đồng tử này, không xê xích là bao nhiêu.

- Cứ tiếp tục như thế này, ta nên làm cái gì...

Đồng tử cũng muốn khóc. Nó vừa nghĩ tới có một ngày, người vô sỉ dối trá trước mắt này, sẽ trở thành chủ tử của mình, lúc hỏi mình tên gọi là gì, mình nên trả lời như thế nào, trong lòng nó lại rầu rĩ vô cùng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1709: Sinh Tử Hiện Tại Kinh (1)

Thật sự trước đó nó từng thề, nếu để cho Bạch Tiểu Thuần vượt qua một cửa ải kia, nó lại cùng một họ với Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này trong lòng nó thầm thở dài. Nó lại nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần một lát. Bỗng nhiên nó sửng sốt. Sau khi vừa cẩn thận nhìn một chút, đồng tử trợn trừng mắt. Nhất thời mặt mày nó rạng rỡ.

- Ha ha, gia hỏa ngốc này, hắn lại có thể đang cảm ngộ đạo thời gian? Lấy Sinh Tử Đạo Nguyên là vật dẫn, cảm ngộ thời gian sao?

- Hắn chết chắc rồi. Hắn nhất định phải thua. Điều này căn bản là không có khả năng. Đạo thời gian, đây chính là một trong những đạo chí cao. Sinh tử cũng bị nó điều khiển. Kẻ ngu này, ha ha.

Đồng tử vỗ tay một cái, kích động. Nó lại nhìn một chút. Sau khi lại xác định phân tích của mình không sai lầm, hắn nhất thời có loại cảm giác đẩy mây mù nhìn thấy bầu trời xanh. Hắn cao hứng bừng bừng xoay người khe khẽ hát, rời đi.

Thời gian lại trôi qua. Một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, vẫn không nhúc nhích. Thân thể hắn đột nhiên chấn động. Theo sự chấn động, thẻ tre ẩn chứa Sinh Tử Đạo Nguyên trong tay hắn, trực tiếp lại hóa thành tro bụi. Hai mắt của hắn chậm rãi mở ra. Hư vô xung quanh hắn lập tức vặn vẹo. Ở dưới sự vặn vẹo này, một sóng dao động hoàn toàn không giống với niệm quá khứ, từ trong mắt Bạch Tiểu Thuần, thả ra ngoài.

Sóng dao động này dường như ở chỗ hắn, cho dù muốn vượt qua Vạn Cổ, cũng chỉ là một ý niệm. Cho dù đứng ở trong dòng sông thời gian, nhưng nơi hắn ở lại, vĩnh viễn đều là hiện tại!

Tất cả thời gian trôi qua, hình như vẫn không có cách nào hoàn toàn cướp đạt được quang âm từ chỗ của hắn!

Thậm chí trên trình độ nào đó, niệm lực của hắn, có thể khiến cho thời gian... thoáng dừng lại!

- Niệm hiện tại, ý niệm bá đạo!

Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng lẩm bẩm. Đồng thời, trên xương quạt phía xa, ở nơi Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được, đồng tử huyễn hóa ra. Trước đó, nó cảm nhận được một ít sóng dao động của Sinh Tử Đạo Nguyên, cho nên mới xuất hiện. Giờ khắc này sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, tròng mắt nó cũng muốn rơi xuống, vẻ mặt khó có thể tin nổi.

- Đạo thời gian, trời ạ, cái này còn cao thâm hơn so với Sinh Tử Đạo Nguyên, đủ để xưng là đại đạo thời gian, lại bị đồ ăn gian vô sỉ này cảm ngộ thành công!

- Lão thiên gia ngươi mù rồi!

Đồng tử rất muốn phát điên. Nó không cam lòng gào thét, mắt đỏ đậm. Nó đã quyết định, tiếp theo, không quan tâm phải bỏ ra cái giá lớn thế nào, nó cũng nhất định phải khiến cho người vô sỉ này, hoàn toàn thất bại.

- Ngươi chờ đấy cho ta!

Khí linh đồng tử hung hăng nắm tóc tóc, bắt đầu đi tìm cửa ải thích hợp, chuẩn bị đặt cược lớn, như vậy thật giống như dân cờ bạc tuyệt vọng, đặt tất cả hy vọng xa vời mong có thể lật bàn.

Mặc dù ở trên quạt tàn này Bạch Tiểu Thuần cũng có quyền hạn, nhưng chung quy vẫn không giống như khí linh. Bởi vậy trước kia khí linh xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được. Nhưng hôm nay hắn đầu tiên là đột phá cửa ải lớn năm mươi, tu vi còn nhảy lên tới Thiên Tôn trung kỳ, thần thức nhạy bén. Đồng thời, quyền hạn của hắn lại được tăng lên.

Mặc dù vẫn còn không nhìn thấy được bóng dáng của khí linh, nhưng ở trong cảm nhận, hắn mơ hồ nhận thấy được, ở phương hướng xương quạt, có ánh mắt đang nhìn kỹ mình. Lúc này hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, chợt nhìn lại.

Một cái nhìn này, lập tức khiến cho đồng tử nhất thời kinh sợ, vội vàng lui về phía sau, chớp mắt một cái liền biến mất.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn, nơi đó hoàn toàn không có gì cả. Mắt hắn híp lại, trong lòng thầm hừ một tiếng.

- Nhất định là khí linh kia đang rình coi ta. Xem ra tâm lý của khí linh này có vấn đề. Nói cách khác, thế nào lại thích nhìn trộm như vậy!

Bạch Tiểu Thuần nói thầm nói mấy câu. Sau đó hắn thu hồi ánh mắt. Hắn nghĩ đến cảm ngộ mình thu hoạch trước đó. Hắn liền không nhịn được kích động.

- Không hổ danh là đạo nguyên của cường giả Chúa Tể. Chỉ là một phần nhỏ, đã khiến ta thôi diễn ra niệm hiện tại, còn mượn ý sinh tử của hắn, sáng tạo ra đạo thần thông thứ hai của ta!

- Sinh Tử Hiện Tại Kinh!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Sau đó hắn đứng dậy, giơ tay phải lên, trong chớp mắt vung lên. Nhất thời bốn phía xung quanh rõ ràng là tinh không hư vô, lại đột nhiên xuất hiện tình trạng vặn vẹo giống như bị xé rách vậy, trong chớp mắt nối liền tám phương. Hình như ngay cả tinh không cũng bị dẫn dắt một chút.

Cùng lúc đó, từ trong không trung phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần còn xuất hiện một cánh cửa đá rất lớn. Cánh cửa này màu đen, tràn ngập uy nghiêm đáng sợ. Thậm chí khắc vô số lệ quỷ dữ tợn. Nhất là còn có một con rối bị khắc ở phía trên. Nhìn kỹ, con rối này rõ ràng chính là con dối ở trong thôn quỷ dị trong Huyền Cửu Quận trước đó.

Mà đây chỉ là sát biên giới cảu cánh cửa đá màu đen. Ở trung tâm của cánh cửa đá này thình lình khắc một cái đầu cực lớn. Nhìn kỹ, đây rõ ràng là gương mặt của một lão nhân đã tử vong tràn ngập khí tức tử vong. Tất cả mọi thứ liên quan đến cánh cửa đá này, dường như đều đại biểu cho sự tử vong.

Cửa này, chính là cánh cửa tử vong!

Những lệ quỷ ở bốn phía xung quanh, là tất cả quỷ vật đáng sợ nhìn thấy được trong cả đời mình Bạch Tiểu Thuần. Mặt của lão già kia, do Sinh Tử Đạo Nguyên hình thành, đại biểu tử vong!

Ở phía sau cánh cửa tử vong, mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng lạ thường. Hắn giơ tay phải lên, chỉ về phía phương hướng xương quạt, nơi trước đó hắn nhận thấy được có người đang nhìn trộm.

Dưới một chỉ này, lập tức ở trên xương quạt này, rốt cuộc ầm ầm ầm ngưng tụ ra cánh cửa đá thứ hai.

Đây là một tòa cửa đá màu trắng. Bốn phía xung quanh khắc vô số cây cỏ sinh vật Bạch Tiểu Thuần cả đời này đã thấy được, đại biểu cho sức sống, đại biểu cho sự sung mãn, đại biểu cho sinh mạng.

Mà ở giữa cánh cửa lớn màu trắng này, lại khắc gương mặt của một đứa trẻ vừa ra đời!

Thậm chí nhìn gương mặt này, bên tai hình như còn có thể nghe được tiếng đứa trẻ sơ sinh khóc nỉ non. Cánh cửa này... chính là sinh môn!

Đây là Sinh Tử Hiện Tại Kinh của Bạch Tiểu Thuần, hóa thành hai cánh cửa lớn một sống một chết. Bản thân hắn đứng ở trước cánh cửa tử vong. Hướng hướng tất cả kẻ địch từ sinh môn tới, đang nhích lại gần mình, đồng thời lại đại biểu cho tới gần tử vong, sẽ không ngừng suy yếu. Còn bởi vì đạo thời gian, cho nên liền khiến cho uy lực của thần thông này, lại tăng lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1710: Sinh Tử Hiện Tại Kinh (2)

Hễ là người từ sinh môn vọt tới, cũng sẽ ở trong quá trình đi tới, nhanh chóng già yếu, giống như một người từ bình minh, đi tới hoàng hôn!

Từ sinh ra đến chết đi, còn có thể tùy ý chuyển biến, uy lực to lớn. Bạch Tiểu Thuần chỉ là đem thứ hắn vừa cảm ngộ được sáng tạo ra, đã thật kinh hãi. Mà thật sự có thể sáng tạo ra Sinh Tử Hiện Tại Kinh này, Chúa Tể Sinh Tử Đạo Nguyên, mới là trọng yếu nhất!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hít vào một hơi. Hắn cảm nhận trong cơ thể mình lực tu vi dồi dào. Hắn ngạo nghễ hất cằm lên, hoàn toàn không có chút dự định sẽ giấu diếm tu vi.

- Cho dù là bị người khác biết được tu vi của ta đột phá, suy đoán ra ta có cơ duyên tạo hóa, vậy thì thế nào? Ta lại ở ngoài sáng nói cho bọn họ biết, lão tử nuốt một phần sức sống bên trong một cái kén lớn sao.

Bạch Tiểu Thuần cân nhắc một hồi, xác định không có vấn đề gì. Sau đó hắn rất cao ngạo, liếc mắt nhìn một chút về phương hướng sinh môn. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn giơ tay phải lên, hướng về phía nơi đó... ngoắc tay một cái.

- Ngươi tới đây.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nói.

Bên cạnh sinh môn, khí linh hóa thành đồng tử lúc này đang đỏ mắt. Nó nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Nếu như nó có đầy đủ quyền

hạn, lúc này nhất định phải giết chết Bạch Tiểu Thuần nghìn lần vạn lần. Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này nó lại không thể không tránh đi.

- Khinh người quá đáng!

Toàn thân của đồng tử khí linh run lên. Nó cảm thấy cả đời này của mình, lại chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy. Lúc này hắn liên tục gầm rít. Trong lòng nó đã vô số lần thề, lần sau nhất định phải giết chết Bạch Tiểu Thuần này.

Bạch Tiểu Thuần mặc dù không nhìn thấy được đồng tử, nhưng trong cảm nhận, đối phương lại đứng ở đó bên. Lúc này đang đắc ý, hắn tất nhiên sẽ không ở lại đây tiếp tục xông qua ải. Hắn suy nghĩ chờ tới lúc đối phương đi ngủ, mình lại xông qua cũng không muộn. Nghĩ tới đây, thần niệm hắn thoáng động, thân thể chớp mắt trở nên mơ hồ, lập tức biến mất ở trên quạt tàn này.

Cho đến sau khi Bạch Tiểu Thuần, khí linh đồng tử gào thét thê lương. Lúc này hắn ở quạt tàn này bước ra. Hắn lại giống như một tiểu hài tử nổi giận, ở trên quạt tàn này bay tới bay lui, liên tục gầm thét giận dữ. Những lời kêu gào muốn tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần, không ngừng khuếch tán ra ở khắp nơi này.

Mà giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở trong mật thất tại châu thành của Vân Hải Châu. Hắn mới vừa xuất hiện, hắn lại lập tức nhận được tổng kết của hai người Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương về những chuyện phát sinh ra trong khoảng thời gian hắn không có mặt ở đây.

Cầm ngọc giản, thần thức của Bạch Tiểu Thuần đảo qua. Nhưng nhìn qua một chút, hắn lại nhướng mày.

- Bảy ngày trước, Quỷ Mẫu Thiên Tôn bị Tà Hoàng triệu hồi Tà Hoàng Thành?

- Phái Tuyệt Địa Thiên Tôn đến đây trấn thủ!

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại, trầm ngâm. Công Tôn Uyển Nhi rời khỏi, khiến trong lòng hắn còn có chút lưu luyến. Tuyệt Địa Thiên Tôn này, hắn không biết. Nhưng hắn lại từng nghe người ta nói tới. Dù sao hiện tại ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, Thiên Tôn tổng cộng chỉ có mười hai vị. Giữa bọn họ tất nhiên sẽ tìm hiểu về đối phương.

Giống như bảy vị Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều này, Bạch Tiểu Thuần hiện tại đã gặp qua năm vị. Ngoại trừ Công Tôn Uyển Nhi cùng Thông Thiên đạo nhân ra, còn có Quảng Mục Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử cùng với Phệ Linh Thượng Nhân.

MÀ tin tức bên trong ngọc giản, cũng nói theo Công Tôn Uyển Nhi rời khỏi đó, buôn bán luyện linh ở bên trong mấy châu bắc bộ, cũng có giai đoạn tạm dừng xem chừng. Đại Thiên Sư cẩn thận, không tự thân xuất mã, mà tìm được một vị Bán Thần ở bắc bộ Tà Hoàng Triều, mua chuộc được hắn, sau đó để hắn nhắn nhủ vài lời tốt đẹp với Tuyệt Địa Thiên Tôn, cũng chuẩn bị lễ trọng.

Chuyện này kết quả thế nào, còn không có câu trả lời.

Cùng lúc đó, trong tin tức của Đại Thiên Sư cũng nói Công Tôn Uyển Nhi rời đi, có thể là một chuyện tốt. Tối thiểu chuyện buôn bán luyện linh, sẽ theo Công Tôn Uyển Nhi, thẩm thấu đến trên bản thổ Tiên Vực Tà Hoàng Triều. Kể từ đó, có thể khiến cho danh tiếng của Vân Hải Châu lớn hơn nữa.

Nhìn xong tất cả tin tức, Bạch Tiểu Thuần không có tìm được manh mối có liên quan tới Huyền Cửu Quận. Thật ra trong khoảng thời gian này, toàn bộ Tiên Vực thứ hai đều rất yên tĩnh. Dường như chuyện ở Huyền Cửu Quận chỉ là một hồi bất ngờ.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần trước sau vẫn cảm thấy bất an. Hắn biết rõ, cánh tay với đầy mảnh vảy đỏ cuối cùng từ bên trong cái kén lớn vươn ra, cùng với lực hủy thiên diệt địa kia, Thiên Tôn cũng không thể nào chống lại được.

Đồng thời sức sống hắn lấy ra, tuy có thể làm cho đối phương xuất hiện chỗ thiếu hụt, nhưng chỗ thiếu hụt này không phải không thể hóa giải. Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, hắn đứng lên, đang muốn tự mình làm kiểm tra một hồi ở bên trong Vân Hải Châu này.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, thần niệm của Đại Thiên Sư từ phía xa gào thét lao đến. Lần này rõ ràng so sánh với lần hắn có ý tốt hướng dẫn Bạch Tiểu Thuần lại chân thực hơn nhiều, tràn ngập sự lo lắng. Hắn càng không nói nhảm, trực tiếp ở bên trong thần thức, liền truyền ra lời nói với Bạch Tiểu Thuần.

- Thiên Tôn, lão phu có việc bẩm báo!

- Tại bốn châu bắc bộ, sau khi Quỷ Mẫu Thiên Tôn bị điều đi, Tuyệt Địa Thiên Tôn hạ xuống. tu vi người này là Thiên Tôn sơ kỳ. Thái độ của hắn đối với người của thế giới Thông Thiên ta cực kỳ không tốt. Vị Bán Thần bị lão phu mua được, chỉ là nhắn nhủ một ý tốt, đã bị Tuyệt Địa Thiên Tôn này trực tiếp trấn áp, nhốt vào đại lao!

- Đồng thời, ở một canh giờ trước, vị Tuyệt Địa Thiên Tôn này hạ lệnh, ở trong bốn châu bắc bộ, tất cả người của thế giới Thông Thiên ta đều phải bắt lại. Phần lớn trong đó đều người chúng ta an bài ra ngoài, kinh doanh các cửa hàng!

- Hắn còn truyền lời ra, muốn đưa bọn họ đi tới Tà Hoàng Triều, hiến cho đại hoàng tử Tà Hoàng Triều, đi nghiên cứu cùng phá giải bí mật luyện linh!

- Lão phu phân tích, hắn làm vậy rõ ràng là muốn đòi lấy lợi ích lớn hơn nữa. Vân Hải Châu có thể buông tha một ít lợi ích. Chỉ có điều loại chuyện này, vẫn cần bản thân Thiên Tôn tự mình đứng ra mới có thể làm được.

Thần niệm của Đại Thiên Sư ở quanh quẩn ở bên tai Bạch Tiểu Thuần. Bản thân hắn lúc này cũng đang cấp tốc chạy tới. Sau khi Bạch

Tiểu Thuần nghe được tất cả những điều này, hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía bắc bộ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1711: Ngươi Dám Vơ Vét Tài Sản Của Ta? (1)

- Vơ vét tài sản của ta sao?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cảm thụ một chút tu vi của mình, thần thức tản ra, xác định phong tỏa Đại Thiên Sư đang bay tới. Hắn lập tức hỏi.

- Ngươi xác định hắn là Thiên Tôn sơ kỳ?

- Xác định không sai được. Chỗ của ta đã chuẩn bị danh mục quà tặng. Thiên Tôn ngươi...

Giữa không trung, Đại Thiên Sư vội vàng đáp lại. Nhưng không đợi hắn nói hết lời, Bạch Tiểu Thuần bên kia lại trừng mắt.

- Cái gì mà danh mục quà tặng. Tuyệt Địa Thiên Tôn này thật là cao giá!

Khí thế của Bạch Tiểu Thuần nhất thời bạo phát. thoáng một cái, Thân thể của hắn lại trực tiếp xuất hiện ở giữa không trung, ầm ầm lao về phía bắc bộ!

- Lão thất phu Tuyệt Địa chỉ là Thiên Tôn sơ kỳ. Lại dám ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần ta lộ ra phong thái đắn đo như vậy!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, tốc độ cực nhanh. Toàn thân hắn hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến bắc bộ.

Phía sau hắn, bên trong Vân Hải Thành, lúc này đám người Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương cùng với Chu Nhất Tinh vừa đến. Bọn họ chỉ có

thấy được Bạch Tiểu Thuần giống như một bóng cầu vồng lao về phía xa. Mỗi người đều thoáng sửng sốt một chút, đưa mắt nhìn nhau.

- Cái đó... người mới vừa nói, là Thiên Tôn của chúng ta... Bạch Tiểu Thuần sao?

Chu Nhất Tinh có chút không xác định được, hỏi một câu. Thật ra, ở trong ký ức của hắn, tính cách của Bạch Tiểu Thuần hình như cũng không phải khí phách như thế.

Cự Quỷ Vương cũng lộ ra vẻ mặt hoài nghi. Hiểu biết của hắn đối với Bạch Tiểu Thuần càng nhiều hơn. Trước đây ửo thí luyện Quỷ Vương Hoa, chỉ là có một chút nguy hiểm như vậy, Bạch Tiểu Thuần này lại bày ra bộ dạng chết cũng không đi. Ban đầu Cự Quỷ Vương vốn cho rằng Bạch Tiểu Thuần làm vậy là đòi lợi ích. Nhưng cho đến cuối cùng, sau khi hắn hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần, mới hiểu được, gia hỏa này căn bản là sợ chết không đi.

Phàm là có chút nguy hiểm, Bạch Tiểu Thuần này có thể không đảm nhiệm thì tuyệt đối không đi. Trừ phi là vạn bất đắc dĩ, hắn mới có thể cắn răng đi tới.

Nhưng chuyện ngày hôm nay, Tuyệt Địa Thiên Tôn này mặc dù quá đáng, nhưng chuyện này không phải là không có biện pháp giải quyết, không nhất thiết phải trực tiếp ra tay... Cái này khiến cho Cự Quỷ Vương càng không hiểu.

Đại Thiên Sư cũng thoáng sửng sốt một chút. Sau khi ba người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy giờ phút này, hành vi của Bạch Tiểu Thuần thật sự rất quỷ dị.

- Cái này...

Cho dù bình thường đầu Đại Thiên Sư linh hoạt, lúc này cũng không rõ được. Cuối cùng vẫn là Cự Quỷ Vương hiểu rõ con rể này của hắn nhất, sau khi trầm tư một lát, Cự Quỷ Vương bỗng nhiên vỗ đùi.

- Ta biết rồi. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần đột phá, khí tức của hắn mới có thể hình như mạnh hơn so với trước kia không ít. Hơn nữa trước khi hắn bế quan, không biết thu được cơ duyên gì, biến bản thân mình thành một kẻ mập mạp. Hiện tại hắn khôi phục bình thường, tu vi tất nhiên tăng cao!

Cự Quỷ Vương vừa nói ra lời này, bất luận là Chu Nhất Tinh hay Đại Thiên Sư, tâm thần đều chấn động. Tất cả nghi vấn, sau khi phối hợp với tiền đề này, trong nháy mắt lại có thể giải thích dễ dàng.

- Nếu quả thật chính là như vậy, sẽ phù hợp với tính cách của Bạch Tiểu Thuần...

Chu Nhất Tinh suy nghĩ sâu xa. Đồng thời, Đại Thiên Sư cũng dở khóc dở cười. Hắn cảm thấy cách nói này của Cự Quỷ Vương, có bảy tám phần mười là thật.

Ở thời điểm trong lòng ba người này đều cảm thấy cổ quái xúc động, Bạch Tiểu Thuần đắc ý rêu rao vô cùng. Hắn ở trên bầu trời này tốc độ càng lúc càng nhanh. Toàn thân hăng hái, còn tràn ngập ý chí chiến đấu sục sôi.

Thật ra hắn chờ đợi ngày này, đã đợi rất lâu. Trước đây, thời điểm vẫn còn là Thiên Tôn sơ kỳ, hắn không thể không cẩn thận, thậm chí có chút sợ đầu sợ đuôi. Hắn dựa vào đại kiếm bắc mạch, mới có thể chấn áp người bên ngoài.

Nhưng hiện tại tu vi đột phá. Nếu như đối phương là Thiên Tôn trung kỳ, Bạch Tiểu Thuần còn có thể do dự. Nhưng đối mặt với một Thiên Tôn sơ kỳ, Bạch Tiểu Thuần có đại kiếm bắc mạch, sự tự tin của hắn, lại giống như Trúc Cơ gặp phải tu sĩ Luyện Khí.

Lúc này thế đi rào rạt. Từ phía xa nhìn lại, hắn giống như một viên lưu tinh cực lớn, đang cắt phá trường không. Hắn đi qua nơi nào, thiên địa nổ mạnh, khí thế càng không ngừng quật khởi cùng bạo phát.

Thậm chí cũng ảnh hưởng tới mặt đất, khiến cho đại địa chấn động rung chuyển, giống như đang sợ hãi. Bầu trời cũng bởi vì tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, dâng lên vô cùng tiếng nổ, khuấy động đến trời cao mây mù, khiến cho những mây mù sau lưng Bạch Tiểu Thuần cuồn cuộn, giống như hình thành một chiếc áo choàng cực lớn!

Áo choàng này ngang dọc trong phạm vi chừng vạn dặm. Nhất là lúc này chẳng bao lâu nữa sẽ tới hoàng hôn. Sắc trời còn sáng. Tầng mây cuồn cuộn, giống như vạn ngựa lao nhanh kéo theo một tấm màn đen cực lớn, muốn từ từ che đi bầu trời cao.

Hình ảnh này, lập tức khiến cho vô số tu sĩ của bắc bộ Tà Hoàng Triều ở trên mặt đất, đều cảm thấy hoảng sợ. Bên trong tâm thần mỗi một người dâng lên sóng lớn ngập trời. Bất kể là tu vi gì, cho dù là những cường giả Bán Thần đỉnh phong đại viên mãn, lúc này đều hít thở dồn dập. Trong lòng bọn họ không có cách nào bình tĩnh được. Thậm chí bọn họ còn cảm nhận được từ trên bầu trời, bên trong bóng người lao nhanh giống như lưu tinh, như vạn ngựa lao nhanh về phía trước, tản ra... sự bá đạo giống như thiên hạ trên mặt đất, duy nhất chỉ mình hắn độc tôn!

- Là Thông Thiên Vương!!

- Trời ạ, đây rốt cuộc là thế nào vậy? Chẳng lẽ sắp khai chiến!

- Ta nhớ ra rồi. Tuyệt Địa Thiên Tôn trước đó hạ lệnh, bắt lại tất cả người của thế giới Thông Thiên ở bắc bộ. Cho nên Thông Thiên Vương mới có thể đánh tới!

Ở trong vô số tiếng kêu kinh ngạc này, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, xẹt qua mọi dãy núi, lướt qua từng mảnh bình nguyên. Sau đó, hắn trực tiếp lại xác định phong tỏa ở một tòa thành trì thật lớn tại trung tâm của khu vực bắc bộ này. Còn có phủ đệ Thiên Tôn ở bên trong thành trì này!

Không giống với hành cung của Công Tôn Uyển Nhi, phủ đệ của Tuyệt Địa Thiên Tôn này là một bức tượng khổng lồ. Bức tượng kia là một con hung điểu cánh dài, trong mắt mang theo ánh sáng nồng đậm, bao quát mặt đất, giống như mở miệng, liền có thể phát ra tiếng kêu khiến cho thế giới biến sắc.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1712: Ngươi Dám Vơ Vét Tài Sản Của Ta? (2)

Mỗi một Thiên Tôn đều có phúc địa khác nhau của mình. Thời điểm đi tới một địa phương tiền nhiệm trấn thủ, đều sẽ sử dụng thuật pháp mang theo phúc địa. Sau khi đến nơi, chỉ cần ổn định một chút là được.

Bức tượng hung điểu này chính là phúc địa của Tuyệt Địa Thiên Tôn!

Giờ phút này, hắn đang ngồi khoanh chân ở bên trong phúc địa. Thoạt nhìn Tuyệt Địa Thiên Tôn chỉ là trung niên, rõ ràng trẻ hơn so với các Thiên Tôn khác rất nhiều. Tuy nói như thế, nhưng trên người của hắn, sóng dao động niệm lực Thiên Tôn hoàn toàn không yếu. Cho dù là ở trong Thiên Tôn sơ kỳ, cũng đều có thể xem như là người xuất sắc. Cho dù không bằng Quỷ Mẫu, cũng không kém hơn bao nhiêu.

Thân thể hắn hơi gầy, chóp mũi có chút uốn lượn, đôi môi rất mỏng. Vừa nhìn chính là hạng người cay nghiệt. Sắc mặt hắn càng âm u lạnh lẽo. Giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần mang theo khí tức ngập trời vừa lao tới, Tuyệt Địa Thiên Tôn lập tức phát hiện ra. Hắn chợt mở hai mắt ra, lộ ra đồng tử màu xanh lam.

Đôi mắt màu xanh lam này, khiến cho toàn thân hắn có một loại mị lực nói không nên lời. Hình như hắn đứng ở nơi đó, có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả nữ tính.

- Hồ đồ!

Sau khi cảm nhận được khí thế của Bạch Tiểu Thuần đã tới, Tuyệt Địa Thiên Tôn thần sắc không đổi, hừ lạnh một tiếng. Hắn đang muốn

đứng lên. Nhưng vào lúc này, bên tai của hắn đột nhiên lại bạo phát tiếng nổ lớn vượt qua tiếng thiên lôi.

- Lão thất phu Tuyệt Địa, ngươi lại dám vơ vét tài sản của ta sao?

Bạch Tiểu Thuần rõ ràng còn đang ở chỗ xa vô cùng, nhưng giọng nói của hắn lại trực tiếp bạo phát ra ở bên trong bức tượng phi cầm của Tuyệt Địa Thiên Tôn.

Hơn nữa, trong nháy mắt khi giọng nói này khuếch tán ra, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần, với tốc độ kia trong giây lát đã tăng mạnh. Lần này không phải tăng trong phạm vi nhỏ, mà là trực tiếp lại tăng cao gấp mười lần!!

Trước đó, tất cả những gì Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra, cũng chỉ là Thiên Tôn sơ kỳ mà thôi. Cho đến giờ phút này, trong giây lát, hắn hoàn toàn phóng ra tu vi Thiên Tôn trung kỳ của mình. Trong chớp mắt, hắn đã đến phía trên phúc địa của Tuyệt Địa Thiên Tôn. Ở trong chớp mắt khi tâm thần Tuyệt Địa Thiên Tôn chấn động mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần tự nhiên giơ tay phải lên, hướng về phía bức tượng phúc địa phía dưới, bỗng nhiên vỗ xuống!

Thiên địa nổ lớn, tám phương chấn động. Ở trong một cái chớp mắt này, hình như toàn thế giới xuất hiện nghịch chuyển long trời lỡ đất. Thậm chí không ít tu sĩ ở trên Tiên Vực thứ hai này đều vô thức giơ tay phải của bọn họ lên, giống như di chuyển theo động tác của Bạch Tiểu Thuần!

Đây chính là... niệm pháp!

Bạch Tiểu Thuần không ra tay thì thôi, lúc này vừa ra tay, liền trực tiếp vận dụng niệm lực của bản thân. Từ phía xa nhìn lại, trong trời cao trực tiếp lại huyễn hóa ra một bàn tay khổng lồ, hạ về phía bức tượng kia, nổ mạnh. Cho dù bức tượng kia là phúc địa của Thiên Tôn có phòng hộ kinh người, nhưng ở trong một chớp mắt này, tất cả cũng chỉ là vô nghĩa, đột nhiên sạt lở sập xuống.

Tâm thần Tuyệt Địa Thiên Tôn chấn động càng mãnh liệt. Trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gầm khẽ. Tu vi Thiên Tôn sơ kỳ đều bạo phát, toàn lực chống cự. Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung hừ lạnh một tiếng. Hắn căn bản không có dự định cùng Tuyệt Địa Thiên Tôn này đại chiến mấy trăm hiệp. Lúc này hắn mang theo khí thế đến đây, hắn muốn chính là hoàn toàn nghiền ép!

Giờ khắc này, lúc Tuyệt Địa Thiên Tôn bạo phát tu vi, giống như muốn từ trong bức tượng sụp xuống lao ra. Trong nháy mắt tay phải Bạch Tiểu Thuần thuận thế hạ xuống, trực tiếp lấy ra đại kiếm bắc mạch, chợt vung mạnh. Đại kiếm tản ra ánh sáng màu xanh lam. Uy áp cùng sóng dao động của thế giới chi bảo nhất thời bạo phát, hung hăng chém một cái về phía bức tượng sụp xuống!

- Tuyệt Địa tiểu nhi, ai cho ngươi can đảm, dám đến chọc ta!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy những lời này của mình, nói ra thật sự rất có khí thế. Trong lòng hắn đắc ý. Đồng thời, đại kiếm cũng giống như muốn chém ra thiên địa, ầm ầm rơi xuống.

Theo kiếm quang hạ xuống, bức tượng vốn đã sụp xuống, lúc này run lên bần bật, trực tiếp ầm ầm nổ tung ra, hình thành vô số mảnh nhỏ. Đồng thời, ở vị trí của hắn, cũng xuất hiện một khe nứt cực lớn. Phía dưới khe nứt này, chính là lúc này Tuyệt Địa Thiên Tôn vẻ mặt chật vật, tâm thần chấn động đến cực hạn.

Hắn tóc tai bù xù, khóe miệng mang theo vết máu tươi. Lúc này hai tay hắn giơ lên, niệm lực bao phủ toàn thân. Hắn đang toàn lực chống lại. Trong ánh mắt hắn mang theo cảm giác không có cách nào tin tưởng cùng hoảng sợ, còn có không thể tưởng tượng nổi mãnh liệt đến cực hạn.

- Thiên Tôn trung kỳ. Sao có thể như vậy được!!!

- Tuyệt Địa, ngươi đã biết sai hay chưa?

Bạch Tiểu Thuần ở giữa không trung, âm thanh giống như thiên lôi, nổ lớn ở bốn phía xung quanh, theo khí thế hắn lần này ra tay đến cùng, hình thành uy thế cường thịnh. Khí tức dồi dào, khuếch tán tám phương từ lâu.

Nhất là chỗ của Tuyệt Địa Thiên Tôn, chính là khu vực trung tâm của châu thành một châu. Bạch Tiểu Thuần khống chế rất tốt. Mặc dù khí tức của hắn chấn động thiên địa, nhưng uy áp cùng trùng kích ra tay, lại chỉ giới hạn ở trong phúc địa của Tuyệt Địa Thiên Tôn này, khiến cho châu thành không bị ảnh hưởng quá lớn. Vô số tu sĩ của Tà Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh, tâm thần mỗi người đều chấn động, đồng thời nhìn lại.

Bị vạn người chú ý như vậy, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên uy phong vô cùng. Nhưng đối với Tuyệt Địa Thiên Tôn mà nói, chuyện này khiến toàn thân hắn tức giận đến cực hạn. Lúc này hắn chợt rít gào một tiếng, rốt cuộc muốn từ dưới uy áp của đại kiếm bắc mạch, mạnh mẽ giãy dụa.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh, tay phải bấm quyết. Trong giây lát, uy lực của đại kiếm bắc mạch lại tăng thêm ba phần. Từ phía xa nhìn lại, thời khắc này kích thước của đại kiếm bắc mạch đã lên tới chừng trăm trượng. Nó không phải là được Bạch Tiểu Thuần cầm, mà là tự mình nhẹ nhàng di chuyển ở trên đỉnh đầu của Tuyệt Địa Thiên Tôn. Theo Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, thanh đại kiếm này lại hạ xuống.

Chỉ là ở trong quá trình hạ xuống này, khiến cho mặt đất chấn động. Lực giãy dụa của Tuyệt Địa Thiên Tôn vừa dâng lên, nhất thời lại tan vỡ ra. Hắn phun ra máu tươi, mặt đất dưới chân hắn xuất hiện từng vết nứt. Rất nhanh, ở dưới một tiếng nổ lớn, bốn phía xung quanh hắn lõm xuống thành một hố sâu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1713: Không Thể Trêu Vào (1)

Một áp lực khiến cho hắn không chịu nổi, đang từ trên thanh đại kiếm này không ngừng hạ xuống. Hình như chỉ cần hắn có chút thả lỏng, sẽ bị thanh đại kiếm này trực tiếp chém xuống!

Phải biết rằng Bạch Tiểu Thuần là tu vi Thiên Tôn trung kỳ, vốn có thể trấn áp Tuyệt Địa Thiên Tôn này. Hiện tại hắn ra tay chính là đại kiếm bắc mạch. Kể từ đó, đây cũng không phải là trấn áp, đây là... Nghiền ép!

- Hỏi lại ngươi một câu, Tuyệt Địa, ngươi có biết sai hay không!

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần băng lạnh. Lúc này hắn kiêu ngạo nhìn thiên hạ. Thậm chí trong mắt hắn đã xuất hiện hàn quang sát cơ.

- Bạch Tiểu Thuần, ta không tin ngươi dám giết ta!

Tuyệt Địa Thiên Tôn cho dù nghẹn đỏ mặt, cũng vẫn điên cuồng hét lên. Hắn không phải là không muốn né tránh. Thật ra, một chưởng niệm lực của Bạch Tiểu Thuần trước đó, không chỉ khiến cho phúc địa sụp đổ, còn hình thành một loại phong ấn, phong tỏa bốn phía xung quanh nơi này. Trừ phi là tu vi vượt quá hắn, nếu không căn bản là không có cách nào rời khỏi đây.

Nhưng Tuyệt Địa vẫn không phục. Hắn tin tưởng, Bạch Tiểu Thuần không dám giết người. Một khi thật sự giết chết mình, cho dù có thể sống lại, nhưng điều này dù sao cũng liên quan đến mâu thuẫn giữa Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều. Hắn tin tưởng, cho dù là người không có lý trí đi nữa, ở trên chuyện này cũng sẽ cân nhắc.

- Ta không dám sao?

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy liền trừng mắt. Sau đó hắn tức giận cười rộ lên.

- Cũng được. Xem ra ngươi đã quên mất thân phận của ta. Như vậy ta sẽ khiến cho ngươi nhìn rõ một chút, Bạch mỗ có dám giết người hay không!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần tức giận cười ngược, khí tức trên người hắn lại bạo phát ra. Lần này hai tay hắn bấm quyết, sát cơ trong mắt trở nên ngập trời. Chợt hắn chỉ vào thanh đại kiếm bắc mạch.

Nhất thời thanh đại kiếm bắc mạch này bắt đầu chấn động. Một kiếm khí kinh thiên động địa, ở dưới tu vi Thiên Tôn trung kỳ của Bạch Tiểu Thuần gia tăng, đủ để chém giết Thiên Tôn sơ kỳ, đột nhiên bạo phát.

Trong lúc kiếm khí này khuếch tán, thân thể Tuyệt Địa Thiên Tôn chợt run rẩy. Hắn vốn đã đến tình trạng cực hạn, lúc này bị kiếm khí này trùng kích. Ngũ tạng lục phủ đều đang run rẩy. Máu tươi điên cuồng phun ra. Trong một cái chớp mắt, thanh đại kiếm bắc mạch treo ở trên đỉnh đầu hắn, chợt tăng lên, biến thành kích thước cả nghìn trượng, giống như mang theo uy lực của một thế giới, trực tiếp liền hướng về phía Tuyệt Địa Thiên Tôn, bỗng nhiên chém xuống!

Nhìn khí thế của hắn, rõ ràng là muốn giết người!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi...

Thần sắc Tuyệt Địa Thiên Tôn đại biến. Thời điểm hắn mở miệng, bên trong thân thể của hắn lại tản ra vòng ánh sáng bảy màu, hóa thành bảy con rồng lớn, trong tiếng rít gào lao thẳng đến thanh đại kiếm, muốn đi chống lại. Cùng lúc đó, từ bên trong túi trữ vật của hắn còn bay ra vô số pháp bảo, hình thành phòng hộ.

Điều này còn chưa kết thúc. Hắn còn sử dụng ra đòn sát thủ. Lúc này trán hắn nổi gân xanh. Tiếp sau đó, hắn lại trực tiếp huyễn hóa ra một con trâu lớn màu đen.

Con trâu lớn màu đen này vừa ra, ma khí trùng thiên. Lúc này nó chợt gầm khẽ, một đầu lao về phía đại kiếm.

Đây chính là thần thông bảo toàn tính mạng của hắn, Ma Ngưu Hám Thiên!

Đối với hắn mà nói, đòn sát thủ này đơn giản là không cần, thật sự tiêu hao cực lớn. Cho dù bản thân hắn là Thiên Tôn sơ kỳ, cũng đều có chút ăn không tiêu. Về phần niệm pháp, tu vi áp chế, cũng như nhau. Nhưng bây giờ hắn đã không chú ý được quá nhiều điều như vậy. Hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Trong tiếng nổ lớn, thiên địa chấn động. Tất cả mọi người ở bốn phía xung quanh nhìn thây cảnh tượng như vậy đều liên tục hít sâu. Bọn họ chỉ thấy bảy con rồng lớn với màu sắc khác nhau, vừa tiếp xúc với thanh đại kiếm, căn bản là hoàn toàn không có cách nào ngăn cản được, nhất thời lại tan vỡ nổ tung ra. Sau đó lại là những pháp bảo này, đều không làm nên được chuyện gì!

Ở dưới những tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, đại kiếm bắc mạch ngưng tụ ra thế của vạn quân, dường như có thể xé rách hư vô, nổ lớn, trực tiếp lại cùng với con ma ngưu màu đen kia, va chạm vào nhau!

Trong tiếng nổ lớn, đại kiếm bắc mạch lần đầu dừng lại. Nhưng cũng chỉ là dừng lại một chút. Ở trong tiếng hừ lạnh của Bạch Tiểu Thuần, ở dưới tu vi khuếch tán ra, trong nháy mắt xuyên qua ma ngư, lao thẳng đến Tuyệt Địa Thiên Tôn!

Giữa hai người, thật sự chênh lệch quá lớn. Ở trước mặt chênh lệch chiến lực tuyệt đối này, tất cả thủ đoạn của Tuyệt Địa Thiên Tôn căn bản chỉ là châu chấu đá xe.

Ầm ầm.

Dưới tiếng động lớn vang lên, theo pháp bảo vỡ nát diệt vong, thuật pháp tiêu tan, thần thông tan vỡ. Theo đại kiếm bắc mạch đón đầu bổ tới, trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôi chợt dâng lên sóng lớn kinh thiên.

- Đáng chết. Hắn là người của thế giới Thông Thiên. Hắn không phải là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều!

- Hắn muốn giết ta. Là thật sự muốn giết chết. Thậm chí mục đích của hắn, chính là muốn lựa chọn để Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều phát sinh chiến tranh!

Tuyệt Địa Thiên Tôn ở dưới nguy cơ sinh tử, hít thở dồn dập. Cho dù Tà Hoàng có thể dùng đạo chủng khiến cho hắn sống lại, nhưng Tuyệt Địa Thiên Tôn lại biết rõ ràng, mỗi lần sống lại, mình cũng sẽ vĩnh cửu tổn thất một phần chiến lực.

Hơn nữa, đối với sự nâng cao tu vi sau này, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng. Trừ phi là thật sự đến mức độ hắn phải chết, bằng không không có ai nguyện ý lựa chọn tử vong!

Lúc này, sau khi xác định Bạch Tiểu Thuần trước mắt cái là người điên, Tuyệt Địa Thiên Tôn nhất thời lại sợ hãi. Thậm chí trong lòng hắn cũng đang hối hận. Trước đó vì sao mình lại có ý nghĩ đi vơ vét tài sản của Bạch Tiểu Thuần này.

Suy nghĩ đang xoay chuyển ở trong đầu của hắn. Đồng thời, thanh đại kiếm kia đã ầm ầm ép xuống. Tuyệt Địa Thiên Tôn chỉ cảm thấy một nguy cơ sinh tử mãnh liệt, ở trong tâm thần khuếch tán ra. Thậm chí trán hắn cũng xuất hiện một vết máu, giống như toàn thân sẽ bị chém thành hai khúc!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi có thể dẫn theo người của thế giới Thông Thiên đi!

Ở trong sinh tử này ép xuống, Tuyệt Địa Thiên Tôn hung hăng cắn răng một cái, đột nhiên mở miệng. Hắn nói ra những lời này, không muốn nhận sai, cũng phải nhận lầm.

Chỉ là loại thái độ này, Bạch Tiểu Thuần không thể tiếp nhận. Hôm nay hắn tới đây, chính là để lập uy, chính là muốn để cho tất cả mọi người biết, Bạch Tiểu Thuần hắn đã không còn là Thiên Tôn sơ kỳ. Nếu như còn mạo phạm hắn, hắn chính là một kẻ điên dám giết người.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1714: Không Thể Trêu Vào (2)

Chỉ có điều trên thực tế, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng biết, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, nếu không chém giết Thiên Tôn, chuyện này quá lớn. Một khi xuất hiện, Thánh Hoàng tất nhiên sẽ nắm lấy điểm này, nhúng tay vào chuyện luyện linh ở Vân Hải Châu. Bạch Tiểu Thuần tất nhiên không thể cho Thánh Hoàng có cơ hội này. Nhưng nếu lại buông tha Tuyệt Địa Thiên Tôn như thế, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không cam lòng.

Cho nên lúc này cho dù Tuyệt Địa Thiên Tôn nói ra lời chịu thua, nhưng ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, sát khí vẫn còn. Đại kiếm gào thét, tiếp tục chém xuống!

- Không giết ngươi, cũng phải hù chết ngươi!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm hừ lạnh. Dáng vẻ của hắn, khí thế của hắn, sát khí của hắn, tất cả những điều này đều không có cái nào thật hơn. Điều này khiến cho trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn vô cùng lo lắng.

- Đáng chết, đáng chết, ta cũng đã thả người!

Trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn gầm khẽ, tất cả tu vi vận chuyển, nhưng vết nứt trên trán vẫn càng lúc càng lớn. Mắt thấy toàn thân sẽ bị chấn động sụp đổ, lúc này hắn đã không chú ý được chuyện gì khác nữa. Hắn cắn răng mở miệng.

- Ta... biết sai rồi!

Ba chữ này từ trong miệng Tuyệt Địa Thiên Tôn truyền ra. Trong nháy mắt, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng, đại kiếm vẫn không có thay đổi thế đi. Trong tiếng nổ lớn, đầu Tuyệt Địa Thiên Tôn lại trực tiếp rạn nứt. Hắn không có cách nào khống chế được cảm giác đau đớn mãnh liệt. Điều này khiến cho Tuyệt Địa Thiên Tôn phát ra tiếng gào thét, nhưng lại hết đường xoay xở.

- Bạch Tiểu Thuần, chúng ta không có thù oán!

Trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn đã phát điên. Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần này còn điên cuồng hơn cả kẻ điên. Lúc này hắn đã tuyệt vọng, biết chạy trời không khỏi nắng.

Hết lần này tới lần khác, ở trong nháy mắt khi Tuyệt Địa Thiên Tôn mất đi hy vọng, Bạch Tiểu Thuần khống chế đại kiếm bắc mạch, đột nhiên nghiêng đi. Hắn không chém ở trên đầu Tuyệt Địa Thiên Tôn, mà trực tiếp xẹt qua vai trái của hắn!

Trong máu tươi rơi ra, Tuyệt Địa Thiên Tôn kêu lên một tiếng rên rỉ. Thân thể hắn ở dưới đại kiếm dâng lên trùng kích, vội vàng lui lại phía sau. Sắc mặt hắn tái nhợt, nhanh chóng cầm máu. Sau đó hắn thở hổn hển, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Lúc này, trong lòng hắn tuy có oán khí, nhưng phần nhiều lại là cảm giác vui mừng khi sống sót sau tai nạn. Nhất là nhìn thấy được trong ánh mắt Bạch Tiểu Thuần vẫn còn sát khí, trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn kinh hoàng.

- Nhân lúc ta không thay đổi chủ ý, cút nhanh lên. Nếu trong lòng không phục, Bạch mỗ ở Vân Hải Châu chờ ngươi!

Bạch Tiểu Thuần chỉ một cái về phía thanh đại kiếm bắc mạch. Thanh kiếm này hóa thành một đạo lưu quang thu nhỏ lại, trở lại trong tay Bạch Tiểu Thuần. Sau khi được Bạch Tiểu Thuần nắm chặt, mũi kiếm run rẩy, tản ra tiếng kiếm kèm theo sự rét lạnh.

Trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn thầm thở dài, hô lên đúng là gặp xui xẻo. Không có người nào nguyện ý đi trêu chọc một người điên. Không

nói tới cái giá phải trả quá lớn. Thậm chí còn sẽ chọc tới lửa dính thân. Hiện tại tuy có chút chật vật cùng mất mặt, nhưng đối phương dù sao cũng là Thiên Tôn trung kỳ. Nghĩ như vậy, trong lòng Tuyệt Địa Thiên Tôn lại cảm thấy được an ủi không ít. Lúc này hắn không nói được một lời, cầm cánh tay bị chém đứt, xoay người hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh chóng đi xa.

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng đưa mắt nhìn Tuyệt Địa Thiên Tôn rời đi. Hắn cao ngạo chắp tay sau lưng, cúi đầu nhìn về phía mặt đất. Giờ khắc này, ở bắc bộ này, Bạch Tiểu Thuần đã là người đứng đầu. Ánh mắt của hắn nhìn xuống. Tất cả tu sĩ của Tà Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh, đều lập tức cúi đầu cung kính bái kiến.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không thuộc về Tà Hoàng Triều, nhưng ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng, tôn kính cường giả, đã là một loại bản năng của tất cả tu sĩ. Thậm chí cũng không cần Bạch Tiểu Thuần nói cái gì. Rất nhanh, có người của thế giới Thông Thiên bị Tuyệt Địa Thiên Tôn bắt được, tất cả những người đó đều được đưa tới.

Khi Bạch Tiểu Thuần dẫn theo tất cả mọi người, trở lại Vân Hải Châu. Trận chiến của hắn cùng với Tuyệt Địa Thiên Tôn, cũng đã sớm truyền ra bắc bộ. Đám người Đại Thiên Sư đều từ ám tử của bọn họ ở trong mấy châu bắc bộ, thu được tin tức này.

Đối với cách làm của Bạch Tiểu Thuần, đám người Đại Thiên Sư chỉ có cười khổ. Chỉ có điều cẩn thận suy nghĩ một chút, bọn họ cũng đều cho rằng chuyện này cũng có tác dụng tích cực. Tối thiểu, ở trên phương diện lập uy, thực sự có thể hình thành chấn áp.

Mặc dù cũng có một chút tai hại. Nhưng tổng thể mà nói, vẫn có thể uy hiếp không ít hạng người đạo chích. Trên tổng thể, theo chuyện này khuếch tán ra, còn có thể khiến cho người của thế giới Thông Thiên ở nơi khác, tăng thêm hi vọng đối với Vân Hải Châu.

Giải quyết xong chuyện của Tuyệt Địa Thiên Tôn, theo thời gian trôi qua, phong ba do Huyền Cửu Quận đã từng đưa tới, cũng từ từ lắng

xuống. Bạch Tiểu Thuần đối với điều này cũng có nghi ngờ. Mặc dù hắn không nhìn ra Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng đối với điều này có hành động gì, nhưng trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác, chuyện liên quan tới Huyền Cửu Quận, hình như trước khi chuyện này phát sinh, Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng hắn đã có dự liệu.

Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm hồi lâu. Chuyện này hắn không có manh mối gì. Có thể Công Tôn Uyển Nhi biết được một ít tình hình gì đó, nhưng lại rời khỏi Tiên Vực thứ hai. Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể chôn xuống nghi ngờ trong lòng.

- Hiện tại tu vi đã là Thiên Tôn trung kỳ. Ở cửa ải thứ năm mươi mốt này, ta cũng có thể xông vào một lần. Hơn nữa, nhìn tình hình thế này, khí linh của chiếc quạt tàn này chắc là đang ngủ say.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm một hồi, liền có quyết đoán. Hắn không tiếp tục nghi thần nghi quỷ nữa, mà trở lại trên xương quạt của quạt tàn, bắt đầu tiếp tục xông qua ải.

Thời gian thoáng một cái, hai tháng đã trôi qua.

Trong vòng hai tháng này, Bạch Tiểu Thuần ngoại trừ thỉnh thoảng quay về Tiên Vực thứ hai một chuyến, còn lại phần lớn thời gian hắn đều ở trên cửa ải, không ngừng nỗ lực. Cho đến cuối cùng, hắn từ cửa ải thứ năm mươi mốt trực tiếp lại xông qua cửa ải thứ năm mươi tám!

Tốc độ cực nhanh, vượt qua rất xa so với trước kia. Dù sao Bạch Tiểu Thuần hiện nay, ở trên phương diện chiến lực, đã tăng cao cực lớn. Đồng thời, hắn đối với những cửa ải, cũng đã thích ứng.

Chỉ có điều cẩn thận cùng cẩn thận, vẫn là chuyện không thể thiếu. Thật ra theo thời gian ngày lại ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần cũng đang tính toán ngày khí linh thức tỉnh. Lại như vậy, sau khi xông qua cửa ải thứ năm mươi tám, Bạch Tiểu Thuần lập tức dừng lại trở về.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1715: Ta Phải Giết Chết Ngươi!

Tương tự với phán đoán của Bạch Tiểu Thuần. Sau khi hắn trở về được mấy ngày, khí linh thức tỉnh. Nhưng nó lại không có phát hiện ra Bạch Tiểu Thuần. Khí linh hóa thành đồng tử này rất tức giận. Nhưng nó lại không có cách nào. Nó chỉ có thể cho rằng Bạch Tiểu Thuần vận khí tốt. Đợi hồi lâu, cho đến khi bản thân lại ngủ say, nó cũng không thấy được Bạch Tiểu Thuần.

Cứ như vậy, ở dưới suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, vòng đi vòng lại. Lợi dụng trong lúc khí linh ngủ say, Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp xông qua cửa ải thứ năm mươi chín, cửa ải thứ sáu mươi... còn bước vào đến trong cửa ải thứ sáu mươi bảy quan, cho đến khi thông qua.

- Hừ hừ, Bạch Tiểu Thuần ta muốn xông qua cửa ải, khí linh làm sao có thể lại ngăn cản được ta!

Bạch Tiểu Thuần còn đang đắc ý. Đồng thời, khí linh thức tỉnh lần thứ hai, cũng không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nó lại phát hiện ra, số cửa ải Bạch Tiểu Thuần vượt qua, lần sau cao hơn lần trước. Khí linh hóa thành đồng tử mắt đỏ ngầu. Nó không biết đã trả cái giá lớn thế nào, lại cứng rắn trì hoãn thời gian mình chìm vào giấc ngủ lại một chút.

- Bạch Tiểu Thuần vô sỉ, ta cũng không tin lần này đợi không được ngươi!

Mắt của đồng tử khí linh đỏ đậm. Ở trong sự chờ đợi dày vò này, cuối cùng vào một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần chờ đợi tính toán thời gian sau đó một lần nữa đi tới trên quạt tàn.

- Khí linh này chắc hẳn lại ngủ say mới đúng.

Xuất hiện ở trên quạt tàn, Bạch Tiểu Thuần nhìn mọi nơi một chút. Sau đó, thân thể thoáng một cái lao thẳng đến xương quạt, rất nhanh đã đến vị trí cửa ải thứ 68. Hắn đứng ở nơi đó, lại quan sát bốn phía một hồi, lúc này hắn mới cất bước tiến vào bên trong.

Mới vừa vào đi, Bạch Tiểu Thuần không đợi thấy rõ cửa của thế giới này, nhất thời lại giật mình một cái. Ở một tích tắc này, một sát cơ mãnh liệt vượt qua rất xa so với các cửa ải trước đó, ầm ầm bạo phát ra, giống như có gió bão từ bốn phía xung quanh tản ra. Chúng dường như đang chờ Bạch Tiểu Thuần. Trong chớp mắt khi hắn xuất hiện, chúng lập tức lao đến.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chợt ngừng lại. Ở trong một chớp mắt này cảm giác nguy cơ lại trực tiếp đạt tới đỉnh phong. Trong đầu hắn càng trống rỗng. Hắn không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tu vi Thiên Tôn trung kỳ cùng với lực lượng thân thể, ở một tích tắc này bạo phát ra mười hai thành, cứng rắn na di thân thể về phía sau ba trượng!

Gần như lại ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần na di, thân thể hắn trực tiếp truyền đến đau đớn mãnh liệt do bị xé rách liên tục. Dường như có từng lưỡi dao sắc bén muốn hắn thiên đao vạn quả thân thể. Máu thịt ở trên gần nửa người, trong nháy mắt bay ngang. Cảm giác đau đớn mãnh liệt này khiến cho Bạch Tiểu Thuần phát ra một tiếng hét thảm. Đây là kết quả sau khi hắn đã na di.

Về phần địa phương hắn vốn đứng, lúc này hư vô cũng tan vỡ ra. Bạch Tiểu Thuần hoảng sợ nhìn thấy được, những thứ gọi là lưỡi dao sắc bén, chính là từng mảnh lá cây. Bất kỳ một cái lá cây nào cũng tản ra chiến lực giống như Thiên Tôn. Ở đây có hơn mấy ngàn vạn. Chúng đi qua nơi nào, gió bão tàn sát bừa bãi ở nơi đó.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp run rẩy. Trong lòng hắn đau thương than một tiếng. Hắn biết mình nhất định là trúng kế. Nếu không cửa ải này không có khả năng nghịch thiên như vậy.

- Khí linh đáng chết, nhất định là ngươi!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần gầm thét giận dữ, hắn thử rời khỏi nơi này. Khi hắn phát hiện truyền tống mất đi hiệu lực, hắn lập tức hoàn toàn xác định đối với phán đoán của mình.

Lúc này đang run rẩy, Bạch Tiểu Thuần không chú ý tới đau đớn mãnh liệt của thân thể. Hắn nhanh chóng lui về phía sau. Năng lực khôi phục của Bất Tử Trường Sinh Công, trong nháy mắt đạt tới cực hạn. Cùng lúc đó, hơn mấy nghìn vạn lá cây này bỗng nhiên chuyển phương hướng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Còn chưa kết thúc. Lúc này, sau lưng Bạch Tiểu Thuần lại còn có một mảnh lá cây giống như gió bão, còn mang theo sát cơ vô tận, ầm ầm tới gần. Phía xa... Còn có mảnh thứ ba, mảnh thứ tư, mảnh thứ năm cho đến mảnh gió bão lá cây thứ chín, từ bốn phía xung quanh gào thét đến, bao vây Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, giống như muốn hoàn toàn diệt sạch hắn.

Trận gió bão do những chiếc lá cây hình thành này, chính là bắt nguồn từ vị trí một cây đại thụ lớn che trời ở cuối tầm nhìn. Cây đại thụ này giống như có thể chống trời. Thân cây tráng kiện. Gió bão lá cây hóa thành, chính là từ trên thân nó bay ra!

Cửa ải thứ sáu mươi tám này chỉ có một thân cây. Chỉ là vốn cây này không khủng khiếp như vậy. Nhưng hôm nay, không biết khí linh đồng tử này bố trí như thế nào, cây đại thụ này đã héo rũ gần như tử vong. Nhưng càng là như vậy, lá cây trên người nó lại càng cường hãn không có cách nào hình dung.

Lúc này cho dù Bạch Tiểu Thuần một quyền liền có thể giết chết cây đại thụ này. Nhưng hết lần này tới lần khác đối với hắn mà nói, lá cây ở bốn phía xung quanh giống như chính là tử kiếp. Trên thực tế đừng nói là Bạch Tiểu Thuần, cho dù là Thiên Tôn đại viên mãn, cũng khó có thể ở chỗ này đối đầu!

Trừ khi là Hoàng giả Thái Cổ, mới có khả năng miễn cưỡng trấn áp một chút!

- Đáng chết, nó đây là muốn giết chết ta à!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây lo lắng, trên cái cây lớn khô héo kia, khí linh hóa thành đồng tử, cùng cáo cây này tạm thời dung hợp lại với nhau. Thật ra quyền hạn của Bạch Tiểu Thuần hiện tại không nhỏ, tu vi lại cao, có thể mơ hồ phát hiện chỗ của đồng tử. Vì che giấu, nó chỉ có thể dung hòa cùng cửa ải một chỗ, mới có thể lừa gạt được Bạch Tiểu Thuần.

- Chính là muốn giết chết ngươi!

Đồng tử này nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Trong lòng nó còn có sự tuyệt đối. Thật sự trước đây, ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần đột phá tu vi, lĩnh ngộ đạo thời gian, nó bị kích thích quá mạnh mẽ, cho nên nó cũng muốn phát điên. Nó bỏ ra cái giá cực kỳ lớn, không tiếc giảm đi độ khó của một ít cửa ải phía sau, còn cái cửa ải thứ sáu mươi tám này sau đó sẽ bị sụp đổ, lúc này mới cải tạo đem ở đây, thành một tuyệt cảnh cho Thiên Tôn!

- Ta cũng không tin, lần này ngươi còn có thể xông qua. Nếu ngươi còn có thể phá được tận, nãi nãi của ngươi, lão tử lại thật sự cùng một họ với ngươi!

Khí linh đồng tử cười lạnh. Lần này nó nắm chắc mười phần. Nó kết luận không có biến hóa nào khác nữa, lúc này mới chắp tay sau lưng, trong sự đắc ý ngạo nghễ nhìn lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1716: Đê Tiện Vô Si Hạ Lưu (1)

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian đi quan sát vị trí khí linh đồng tử đang đứng. Lúc này hắn mắt thấy trận gió bão lá cây từ bốn phía xung quanh, ùn ùn nổ lớn, kéo đến càng lúc càng gần, bao vây xung quanh mình.

Chỉ là gió dâng lên, khiến Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía. Càng không cần phải nói tới hơn mười vạn lá cây này. Nghĩ đến những thứ lá cây này mỗi một mảnh đều giống như Thiên Tôn ra tay, Bạch Tiểu Thuần lại lạnh tâm hơn phân nửa.

Nhất thời, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lại đỏ lên. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng.

- Khí linh, đây là ngươi ép ta!

Bạch Tiểu Thuần rống to hơn, trực tiếp vỗ trán một cái. Nhất thời một đạo ánh sáng màu đen từ trong miệng hắn bay ra, trong nháy mắt lại hóa thành một cái miệng...

Bát tô!

Chính là thứ kiên cố không phá vỡ nổi... Quy Văn Oa!!

Quy Văn Oa, lai lịch của nó đến nay, Bạch Tiểu Thuần cũng đều không phải là đặc biệt rõ ràng. Hắn chỉ có một chút suy đoán mơ hồ, nhưng không có chứng cứ thực tế.

Nhưng có vài điều Bạch Tiểu Thuần rất xác định, bắt đầu từ khi hắn ở trong nhà bếp thu được cái bát tô này, ngoại trừ luyện linh kỳ dị ra, hắn

lại từ trước đến nay chưa thấy qua tồn tại nào còn bền hơn cứng rắn hơn so với nó.

Tất cả thần thông, tất cả thuật pháp, tất cả lực lượng thân thể, tất cả pháp bảo, ở trước mặt Quy Văn Oa này, đều phải tan vỡ. Cái bát tô này cũng chính là thứ khiến Bạch Tiểu Thuần yên tâm.

Cho dù lúc này bốn phía xung quanh có vô số lá cây điên cuồng bắn đến, Bạch Tiểu Thuần mặc dù hãi hùng khiếp vía, nhưng còn không có hoàn toàn tuyệt vọng. Lúc này hắn rống to hơn. Theo Quy Văn Oa xuất hiện, thân thể Bạch Tiểu Thuần co lại, trực tiếp lại nấp ở dưới Quy Văn Oa, chợt chui xuống đất.

- Cũng may hiện tại ta gầy. Nếu, lần này lại thật sự gặp xui xẻo.

Trốn ở dưới Quy Văn Oa, trong lòng Bạch Tiểu Thuần xúc động thổn thức. Mà giờ khắc đồng tử ở trong cái cây khô phía xa kia, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha hả.

- Bạch Tiểu Thuần vô sỉ này, chẳng lẽ là đầu óc mê muội, lấy ra một cái nồi nát như vậy, lại có thể mưu toan ngăn cản được mười vạn lá cây ở bốn phía xung quanh bắn tới sao?

- Rất nhanh hắn sẽ tuyệt vọng phát hiện, ta không tiếc trả giá lớn, không tiếc xóa đi cửa ải này vĩnh viễn, đổi lấy tuyệt sát, hắn căn bản cũng không khả năng vượt qua được!

Đồng tử cười lạnh, trong mắt lộ ra sự giễu cợt.

Chỉ là giễu cợt này không tồn tại được bao lâu. Theo thân thể Bạch Tiểu Thuần ầm một tiếng rơi vào trên mặt đất, theo mười vạn chiếc lá xung quanh, bất kỳ chiếc nào cũng có đầy đủ lực lượng một đòn của Thiên Tôn sơ kỳ gào thét lao tới gần, đánh vào trên Quy Văn Oa, mắt của khí linh hóa thành đồng tử dần dần trợn tròn. Rất nhanh, ánh mắt của nó đều thiếu chút nữa vỡ ra.

- Không có khả năng!

Khí linh đồng tử kinh ngạc la lên thất thanh. Thân thể nó run rẩy, ánh mắt lộ ra biểu tình không có cách nào tin tưởng cùng không thể tưởng tượng nổi.

Thật vậy. Lúc này nó nhìn thấy được một cảnh tượng, quá mức kinh người, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của nó. Chỉ thấy vô số những chiếc lá cây, lúc này không ngừng đánh vào trên Quy Văn Oa, nhưng bất kỳ một mảnh lá cây nào đánh tới, vẫn hoàn toàn không có cách nào chấn động được Quy Văn Oa. Ngược lại bản thân lá cây, ở dưới lực phản chấn, tất cả đều tan vỡ, hóa thành tro bụi.

Phóng tầm mắt nhìn lại, những lá cây đó lại giống như mũi tên, Quy Văn Oa giống như một tảng đá lớn. Mũi tên không ngừng vỡ nát diệt vong, nhưng Quy Văn Oa lại lông tóc không tổn hao gì. Dường như tất cả những thần thông thuật pháp, đối với nó mà nói, ngay cả một chút da cũng không có cách nào phá vỡ được!

Tất cả những điều này, lập tức khiến niềm tin của đồng tử khí linh gần như phải tan vỡ.

- Không có khả năng. Tại sao có thể như vậy...

- Đáng chết đáng chết đáng chết!

- Đồ ăn gian vô sỉ này, Bạch Tiểu Thuần này, hắn hắn... Lẽ nào ta thật sự lại không thể làm gì được hắn sao?

Đồng tử sắp phát điên rồi. Càng nhìn nó càng điên cuồng.

- Đầu tiên là hắn dối trá cướp đi một phần quyền hạn, xua tất cả người xông qua ải. Sau đó ở trong một tộc Hắc Đan, một thế giới thiếu chút nữa tan vỡ. Ở trong Mị tộc, càng vô sỉ hơn. Hiện tại ở chỗ này... Hắn lại còn có thứ chí bảo này. Đáng chết, đây là nồi gì vậy?

Khí linh đã phát điên, mắt đỏ đậm một mảnh.

Chỉ có điều, ở trong mắt nó, Quy Văn Oa mặc dù nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế Bạch Tiểu Thuần ở dưới Quy Văn Oa, lúc này đã thổ huyết. Quy Văn Oa này mặc dù có thể chống lại tất cả thần thông, nhưng truyền đến chấn động, cũng vẫn khiến cho ngũ tạng lục phủ của Bạch Tiểu Thuần ở đây đều đang cuồn cuộn.

Nếu không phải lúc này hắn đã là Thiên Tôn trung kỳ, lại nắm giữ thân thể cực kỳ cường hãn cùng với tốc độ khôi phục có thể nói là nghịch thiên, sợ rằng không đợi tới khi những cái lá cây đó bị phá hủy, chính hắn đã bị chấn động thành thịt nát trước.

Cho dù là có đầy đủ những điều kiện này, lúc này Bạch Tiểu Thuần cũng khó chịu được. Hắn nấp ở bên trong Quy Văn Oa, máu tươi giống như không lấy tiền từng miếng từng miếng phun ra. Mắt hắn đã đỏ bừng. Năng lực khôi phục trong cơ thể hắn đã vận chuyển tới mức cực hạn. Ở dưới tốc độ không ngừng khôi phục, không ngừng bị chấn động này, mỗi một hơi thở, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, đều dài dằng dặc giống như một năm vậy.

- Khí linh, ngươi chờ đấy cho ta!

- Sớm hay muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ cho ngươi biết Bạch gia gia nhà ngươi lợi hại thế nào!

Bạch Tiểu Thuần mỗi lần đau đớn mãnh liệt, đều phải chửi bới một câu. Trong lòng hắn đã nghiến răng nghiến lợi đối với khí linh ép mình tới tình trạng thảm như vậy,.

Mà như vậy, Bạch Tiểu Thuần cùng khí linh, cách một cái bát tô, ở trong những cái lá cây gào thét, không ngừng chấn động cùng tan vỡ, hai người bọn họ đều đang chửi bới lẫn nhau.

Thời gian trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, khi Bạch Tiểu Thuần ở đây thở hồng hộc, không biết mình khôi phục bao nhiêu lần, cuối cùng, lá cây công kích bên ngoài đã biến mất.

Sau khi tất cả khôi phục lại bình tĩnh, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ nâng cao tinh thần của mình lên một chút. Hắn chậm rãi đẩy Quy Văn Oa ra, lộ ra một con mắt nhìn ra phía ngoài. Sau khi xác định không có gì đáng ngại, lúc này hắn mới dùngmột tay đẩy Quy Văn Oa ra, đứng lên.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1717: Đê Tiện Vô Si Hạ Lưu (2)

Bốn phía xung quanh hắn còn đầy những mảnh vỡ của lá cây hóa thành. Một cảm giác khô khốc, lượn lờ ở trong toàn thế giới. Thậm chí lúc ngẩng đầu, Bạch Tiểu Thuần lập tức liền thấy toàn thế giới này hình như đều đang héo rũ.

Bộ dạng dường như sẽ không tồn tại được quá lâu. Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi thu hồi Quy Văn Oa, hắn hất cằm lên, khí phách mở miệng.

- Tiểu quỷ, ngươi có thể làm gì được ta!

Bạch Tiểu Thuần biết, khí linh này nhất định ở khu vực gần đây quan sát mình. Lúc này theo lời nói truyền ra, thần thức của hắn cũng chợt tản ra, tìm kiếm thân ảnh của đối phương.

Gần như trong nháy mắt khi lợi nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, một tiếng hét tức giận kinh thiên, trực tiếp lại từ trong cái cây đại thụ héo úa, chợt truyền ra. Cái cây đại thụ héo úa che trời này, trên cây khô, lúc này lại huyễn hóa ra một gương mặt cực lớn!

Gương mặt này dữ tợn vặn vẹo, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, đối với hắn có thể nói là đã hận thấu xương. Trong ánh mắt mang theo sự điên cuồng, mang theo cảm giác không cam lòng, giống như phải muốn thật sự lột da làm thịt Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi vô sỉ, ngươi ở đây dối trá!

Cái mặt trên cây đại thụ này chính là khí linh. Nó bình thường không có cách nào xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Nó chỉ có thể mượn

phương thức này, lộ rõ bóng người.

Vốn nó không dự định xuất hiện. nhưng thật sự tâm huyết tuyệt vọng, còn có sự phẫn nộ căm giận đối với Bạch Tiểu Thuần, khiến cho nó có chút mất lý trí. Lúc này nó mượn thân cây, biến ảo ra bóng người, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần chính là rít gào một hồi.

Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình, chợt lui về phía sau vài bước. Hắn nhìn về phía cây đại thụ kia, thấy được gương mặt ở trên cây to gần như vặn vẹo, hướng về phía mình gào thét.

Hắn nhất thời hồ nghi. Hắn có phần không quá chắc chắn, trước mắt rốt cuộc là cây, hay là khí linh kia.

- Thử một lần sẽ biết.

Bạch Tiểu Thuần tự động bỏ quên những lời phẫn nộ rít gào. Lúc này hắn vội ho một tiếng, thân thể thoáng một cái tới gần thêm một ít. Hắn đi vòng quanh đại thụ một vòng. Lúc này, cái mặt trên cây đại thụ kia cũng đang di chuyển, vẫn nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Hắc, ngươi mới vừa nói cái gì?

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, hỏi.

- Ta nói ngươi dối trá, ngươi vô sỉ, ngươi là loại người cặn bã!

Mặt khí linh ở bên trong cái thân cây đại thụ, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đi dạo qua một vòng, nó lại nghe được lời hắn nói, nhất thời càng bạo phát.

- Đây tính là dối trá cái gì. Cầm một cái chảo đi phòng hộ mà thôi. Nói với ngươi một bí mật. Quạt tàn này cho ta không ít quyền hạn. Hiện tại chỉ có một mình ta tới xông qua ải, đó mới là dối trá.

Bạch Tiểu Thuần hắc hắc một tiếng, nhìn cái mặt trên thân cây to, cố ý kích thích đối phương một chút.

Gần như trong nháy mắt khi lời Bạch Tiểu Thuần nói được truyền ra, cái mặt trên cây đại thụ này gần đây suy sụp. Nó nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần phát ra tiến gầm thét giận dữ ngập trời.

- Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra. Ngươi ngươi ngươi... Ngươi lại còn không biết xấu hổ thừa nhận. Ngươi vô sỉ, người ăn gian hèn hạ. Ta thề tuyệt đối sẽ không để cho ngươi thành công!

Khí linh điên rồi. Đời này nó mặc dù chưa thấy qua người vô sỉ khác, nhưng hôm nay vẫn cảm thấy, người vô sỉ nhất trong tinh không này, chính là Bạch Tiểu Thuần trước mắt này.

- Nãi nãi của ngươi, quả nhiên là ngươi!

Nghe được khí linh rít gào, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại xác định được thân phận của đối phương. Lúc này trước thù hận cũ trong nháy mắt xông lên đầu, mắt Bạch Tiểu Thuần hung hăng trợn trừng. Hắn chợt lao mạnh về phía cây đại thụ, tay phải còn vung lên. Đại kiếm bắc mạch ở trong tay, chợt chém qua.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng, xen lẫn với tiếng khí linh nguyền rủa cùng chửi rủa.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi chờ đấy cho ta!

- Đáng chết. Ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

- Vô sỉ, đê tiện, hạ lưu!

Khí linh cảm thấy mình thật sự nghèo từ. Lúc này lật đi lật lại, chính là nói mấy câu như thế. Nhưng Bạch Tiểu Thuần càng nghe càng giận, càng là nhớ tới thân thể mình trước đây nhiều lần bị chấn thương mang đến đau đớn mãnh liệt hành hạ. Cơn tức này lại càng lớn. Cây đại thụ che trời đang không ngừng tróc vỏ ở dưới đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần, bị chém thành vô số đoạn, bao gồm cả mặt khí linh, cũng là như vậy.

Cho đến khi cái cây đại thụ này hoàn toàn bị chém nát, Bạch Tiểu Thuần một kiếm quét ngang, diệt vong những thứ đã vỡ nát này. Hắn cảm nhận được khí tức khí linh rời khỏi đại thụ. Lúc này hắn mới đứng ở nơi đó, ngẩng đầu hừ lạnh một tiếng.

- Tiểu quỷ, ngươi cẩn thận cho ta một chút. Chờ sau này, khi ta trở thành chủ nhân của ngươi, xem ta thu thập ngươi như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng căm phẫn nói.

Giữa không trung, khí linh đã bị chọc tức tới phát cuồng. Sau khi nghe được câu này, nó thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Lúc này nó chợt gầm hét lên.

- Ngươi chờ đấy cho ta. Tiếp theo, ta nhất định giết chết ngươi, ta xin thề!

Theo khí linh đồng tử rời đi, cấm chế của cửa ải thứ sáu mươi tám này cũng theo đó tiêu tan. Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Sau khi truyền tống, hắn trở lại trên quạt tàn.

- Khí linh này chính là quá lâu không bị chủ nhân quản, đã hoang dã thành cái dạng này. Xem ra sau này ta phải cố gắng quản giáo một chút mới tốt.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy điều này có đạo lý. Hắn nghĩ đến khí linh này hiện tại không ngủ say, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, bỏ qua ý nghĩ tiếp tục xông qua ải.

- Chờ thêm một tháng, khí linh hẹp hòi này ngủ say, lại xông qua cũng không muộn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hung hăng trợn mắt liếc nhìn bốn phía xung quanh. Lúc này mới rời khỏi quạt tàn, trở lại Vân Hải Châu.

Hiện tại cách chuyện xảy ra ở Huyền Cửu Quận đã gần một năm. Vân Hải Châu phát triển, cũng đã biến chuyển từng ngày, trở nên cực kỳ náo

nhiệt. Người của thế giới Thông Thiên, cũng tới không ít.

Mắt thấy quy mô Vân Hải Châu đã dần dần hình thành, bất luận là Đại Thiên Sư hay Cự Quỷ Vương, trong lòng đều kích động đồng thời, cũng có tự hào. Bạch Tiểu Thuần cũng vậy.

Ở trong cuộc sống không xông qua ải này, tâm hắn trầm xuống, trấn thủ Vân Hải Châu đồng thời, cũng tham dự vào trong sự quản lý của Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương. Thời gian trôi qua, gần một tháng đã qua.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1718: Đại Biến Hạ Xuống

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần chuẩn bị một lần nữa bước vào quạt tàn, một hồi biến cố đột nhiên phát sinh, đột nhiên hạ xuống!

Trong một đêm, bắc bộ Tiên Vực thứ hai, bốn châu Tà Hoàng Triều khống chế, xuất hiện rất nhiều mạng nhện, lại giống như Huyền Cửu Quận trước đây. Chỉ có điều một năm trước, chỉ là một quận như vậy. Mà bây giờ... lại là bốn châu, sáu mươi quận. Tất cả ở trong một đêm, bị mạng nhện hoàn toàn bao trùm!

Không ai chạy ra, thậm chí cũng không có người truyền ra nửa điểm tin tức. Toàn bộ bốn châu bắc bộ, lại trực tiếp giống như trở thành tử vực!

Chuyện này phát sinh quá mức đột nhiên. Nhất là bốn châu bắc bộ củaTà Hoàng Triều, vì Tuyệt Địa Thiên Tôn rời đi, trong khoảng thời gian ngắn còn không có Thiên Tôn tới trấn thủ. Có thể đây mới là nguyên nhân thực sự khiến xung quanh bắc bộ, trong một đêm rơi vào tay giặc!

Mà điều này cũng khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần ở đây trở nên nghiêm nghị. Hắn mặc dù ở Vân Hải Châu, nhưng dựa vào sự nhạy bén Thiên Tôn của hắn, chuyện phát sinh ở bốn châu bắc bộ khác, trong lúc đang phát sinh, hắn lại có thể hoàn toàn không có một chút phát hiện nào!

Cho đến khi mảnh mạng nhện bao trùm toàn bộ bốn châu bắc bộ này, sau khi hoàn toàn thành hình, Bạch Tiểu Thuần mới đột nhiên cảm nhận

được bên trong thiên địa này, tản ra một... khí tức thối nát tà ác quen thuộc trong đó có sức sống dường như có thể hấp thụ...

Nói quen thuộc, chính bởi vì Bạch Tiểu Thuần đã từng ở bên trong Huyền Cửu Quận, tự mình cảm nhận khí tức này!

Chỉ là nguy cơ này chưa kết thúc, mảnh mạng nhện này cũng không phải chỉ giới hạn ở bốn châu bắc bộ. Khi Bạch Tiểu Thuần phát hiện khí tức này, trong nháy mắt... đã phát triển đến trình độ nhất định. Rất nhiều nhân khẩu bên trong Vân Hải Châu, lại có thể cũng xuất hiện... mạng nhện!!

Tất cả những điều này, lập tức khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt,. Hắn lập tức để xuống ý nghĩ muốn đi lên quạt tàn xông qua ải. Hắn chợt lao mạnh ra, lao thẳng đến biên giới. Cùng lúc đó, đám người Đại Thiên Sư cũng thông qua cách của từng người, biết được bốn châu bắc bộ phát sinh biến hóa kịch liệt. Mỗi người đều mở miệng hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Mà chuyện này, cũng rất nhanh lại truyền khắp toàn bộ Tiên Vực thứ hai. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả những người nghe nói về chuyện này, đều bị chấn động, đều hoảng sợ. Bởi vì chuyện này thật sự quá lớn, lớn đến mức làm cho người ta không có cách nào tin nổi, không thể tin được.

Đó là... Bốn châu!

Bên trong bốn châu này, mặc dù không có Thiên Tôn, nhưng lại có ít nhất hơn mười vị cường giả Bán Thần, mấy trăm Thiên Nhân, còn có vô số tu sĩ. Thậm chí phạm vi to lớn, chiếm khoảng ba phần toàn bộ Tiên Vực thứ hai.

Phạm vi lớn như vậy, nhiều tu sĩ như vậy, nhiều cường giả như vậy, nhưng trong một đêm, lại có thể hoàn toàn không có bất kỳ người nào, truyền ra tin tức. trình độ kinh khủng của chuyện này, lập tức khiến cho Tiên Vực thứ hai thoáng bị rung động.

Biến hóa kịch liệt còn không kết thúc, vẫn đang duy trì liên tục. Theo mảnh mạng nhện này nhanh chóng lan tràn. Khi Bạch Tiểu Thuần đến biên giới, thiên địa ở đây đã trở thành màu xám. Những mạng nhện này với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang điên cuồng khuếch tán. Thậm chí ở bên trong Vân Hải Châu, cũng có rất nhiều khu vực, xuất hiện mạng nhện.

Tất cả những điều này, khiến cho đám người Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương cùng với Chu Nhất Tinh xuất hiện cảm giác tuyệt vọng. Khẩn trương hơn so với bọn họ, lại là Bạch Tiểu Thuần. Bên trong Huyền Cửu Quận thê thảm như vậy, hiện tại hắn nhắm mắt lại, còn có thể thấy rõ ràng ở trước mắt. Hắn vừa nghĩ tới, nếu như Vân Hải Châu cũng vậy, căn bản là không có cách nào tiếp nhận.

- Đáng chết! Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần đặc biệt không bình tĩnh. Hắn nhìn mạng nhện lan tràn. Cường hãn giống như hắn, lúc này cũng có chút tuyệt vọng. Một cảm giác vô cùng bất lực, càng làm cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt.

Hắn biết, cho dù hiện tại mình là Thiên Tôn trung kỳ, có đại kiếm bắc mạch, nhưng vẫn không phải là đối thủ tồn tại ở bên trong cái kén lớn này. Đối phương chỉ là một chưởng, cũng có thể diệt đi Huyền Cửu Quận. Loại tu vi này, ở trong cảm nhận của Bạch Tiểu Thuần, chỉ có Thái Cổ mới ó thể làm được.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng được, giờ khắc này ở bên trong bốn châu bắc bộ này, sợ là đã hoàn toàn không có tồn tại của sự sống. Trong sự cay đắng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng. Thân thể hắn thoáng một cái trực tiếp hạ xuống, bắt đầu bố trí trận pháp, nỗ lực trì hoãn tốc độ những mạng nhện này lan tràn.

Chỉ là cho dù trận pháp của hắn cường hãn đi nữa, cũng vẫn ở dưới mạng nhện kia, cũng tan vỡ. Mắt thấy mạng nhện đã bao trùm gần phân

nửa Vân Hải Châu. Mặt đất đang nhanh chóng trở thành tro bụi. Mọi chỗ dãy núi, sông, rừng cây, thật giống như bị xóa đi. Sau khi ở trong nháy mắt héo rũ, trở thành một phần của tro bụi.

- Tiểu Thuần, di chuyển đi. Chúng ta chỉ có thể di chuyển!

Đại Thiên Sư chịu đựng sự đau lòng, nhìn Vân Hải Châu. Đây là nơi tâm huyết của hắn ngưng tụ. Giờ phút này nói ra câu này, tim hắn cũng đang rỉ máu.

- Tiểu Thuần, Đại Thiên Sư nói rất đúng. Chỉ có thể di chuyển. Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng căn bản cũng không sẽ xuất thủ vào lúc này. Nếu có thể mượn mạng nhện kỳ dị này, xóa đi Vân Hải Châu chúng ta, đối với bọn họ mà nói, mới là giá trị lớn nhất!

Cự Quỷ Vương cắn răng mở miệng.

Chu Nhất Tinh ở bên, cũng ddang cay đắng khuyên bảo.

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn Vân Hải Châu. Tất cả những điều này phát sinh quá nhanh. Bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, căn cứ cực khổ mấy năm thu được, lại có thể ở trong một đêm ngắn ngủi, biến thành cái dạng này.

Thậm chí... sau khi thần thức của Bạch Tiểu Thuần tản ra, nhận thấy được tu sĩ Vân Hải Châu, thậm chí đã có một vài người trong mắt bắt đầu mê man, xuất hiện dấu hiệu điên cuồng ăn thức ăn. Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng tiếng rít gào phẫn nộ.

- Di chuyển!

Hai chữ này, cuối cùng từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần trầm thấp nói ra, tràn ngập thống khổ cùng bất đắc dĩ. Không có người muốn di chuyển. Lại giống như năm đó không có người nào nguyện ý để thế giới Thông Thiên tan vỡ.

Hôm nay, Vân Hải Châu chính là nhà mới của bọn họ. Nhưng bây giờ... Đối mặt với tai họa không cách nào khống chế, Bạch Tiểu Thuần không có lựa chọn nào khác.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1719: Nuôi Cổ (1)

Tim hắn cũng đang đau đớn kịch liệt. Hắn hiểu rõ, mình đã vô lực xoay chuyển trời đất. Lúc này, ở trong sự cay đắng, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng, lấy ra đại kiếm bắc mạch. Thoáng một cái dưới, tu vi Thiên Tôn trung kỳ toàn diện bạo phát, bắt đầu đưa tất cả tu sĩ Vân Hải Châu vào bên trong đại kiếm bắc mạch.

Những người này, đều là nền tảng của Vân Hải Châu, có bọn họ ở bên cạnh, đổi lại một nơi khác, không bao lâu, vẫn có thể lại xuất hiện một Vân Hải Châu!

Đám người Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương, còn có Chu Nhất Tinh đều miễn cưỡng nâng cao tinh thần, bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh ra từng phong lệnh. Vân Hải Châu tuy lớn, nhưng mấy năm qua Đại Thiên Sư quản lý, khiến cho Vân Hải Châu trước sau duy trì sự cảnh giác, hoàn toàn không có chút thả lỏng. Nhất là mở rộng cũng không phải quá lớn. Kể từ đó, khi mạng nhện này bao trùm gần như hơn phân nửa Vân Hải Châu, ở dưới tình huống Bạch Tiểu Thuần toàn lực triển khai tu vi Thiên Tôn trung kỳ của hắn, rất nhanh lại đưa gần như tất cả mọi người bên trong Vân Hải Châu, vào đến bên trong đại kiếm bắc mạch.

Cho đến khi đại kiếm bắc mạch trang bị đầy đủ, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên không trung, kinh ngạc nhìn toàn bộ Vân Hải Châu bị một mảnh mạng nhện, hoàn toàn bao trùm...

Tất cả căn phòng, tất cả kiến trúc, bao gồm phủ đệ của Bạch Tiểu Thuần, tất cả cuối cùng đều bị mạng nhện dày này, che lại tất cả.

Mà mạng nhện lan tràn, cũng không kết thúc. Từ Vân Hải Châu tiến về phía nam Tiên Vực thứ hai, nó vẫn điên cuồng khuếch tán, bắt đầu không ngừng thẩm thấu về phía những châu khác. Thậm chí chẳng biết tại sao, tốc độ nhanh hơn.

Lặng lẽ nhìn mạng nhện bao trùm, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể không tránh ra. Sắc mặt của hắn trước sau thâm trầm. Hàn quang trong mắt sắc bén vô cùng. Hắn đang đợi. Hắn tin tưởng bất luận là Tà Hoàng vẫn Thánh Hoàng, bọn họ sở dĩ trước đó không ra tay, là bởi vì có một mục đích.

Mà hiện tại, bất luận là mục đích gì, một Tiên Vực bị mất, là cái giá quá lớn, bọn họ tuyệt đối không có cách nào chịu được!

- Cũng nên tới rồi!

Bạch Tiểu Thuần nắm chặt nắm đấm, nhìn mảnh mạng nhện này lan tràn. Đúng lúc này, thần sắc hắn thoáng động. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, thấy được bóng dáng của Linh Cửu Thiên Tôn, sắc mặt cũng thâm trầm dường như tức giận cũng không muốn áp chế nữa!

- Hai đại Hoàng giả này, tâm tư thật là ngoan độc!

Linh Cửu Thiên Tôn đi ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, trầm mặc một lát. Sau đó nhìn mạng nhện ở trong khoảnh khắc này, đã bao trùm nửa châu xem như thuộc về hắn. Hắn nghe bên trong châu phía dưới mơ hồ truyền ra tiếng kêu kinh ngạc, cùng với không ít bóng tu sĩ nỗ lực bay ra, nhưng lại bị mạng nhện bao phủ ở bên trong. Hắn cắn răng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc không nói. Linh Cửu Thiên Tôn hít một hơi thật sâu, sau đó cũng trầm mặc. Hắn không phải là không muốn cứu. Bởi vì hắn biết tình hình rõ ràng hơn Bạch Tiểu Thuần một chút. Hắn còn biết được, tu vi của mình căn bản là không có cách nào đi ngăn cản được trận tai họa này phát sinh.

Hồi lâu, khi mạng nhện bao trùm, đã vượt ra khỏi tầm mắt của Bạch Tiểu Thuần, phóng tầm mắt nhìn lại, cả vùng đều là mạng nhện vô tận, tản ra khí tức quỷ dị, có thể thối nát mục rữa tất cả, lại lấy đi tất cả sinh cơ.

Ở trên bầu trời nhìn gần như phân nửa Tiên Vực thứ hai bị mạng nhện kinh người bao trùm, trừ phi là Thiên Tôn, nếu không, không người nào có thể tự bảo vệ mình.

Trong mắt Linh Cửu Thiên Tôn có chút phức tạp, còn có không cam lòng. Đối với hắn mà nói, Tiên Vực thứ hai giống như bản thân hắn. Nhưng hôm nay hắn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

- Thông Thiên Vương, trong tin tức trước kia ngươi truyền đến bên trong, nói về chuyện của Huyền Cửu Quận, thật ra đã sớm ở trong dự đoán của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng. Thậm chí trên phương diện này, còn có bọn họ âm thầm thúc đẩy!

- Cho nên lúc đó sau khi ngươi nói ra chuyện này, Thánh Hoàng mới thờ ơ. Thậm chí bọn họ còn âm thầm đè ép xuống. Ngươi dù sao không phải là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, cho nên có một số việc, chúng ta biết được, nhưng ngươi không biết!

- Tồn tại bên trong cái kén lớn này, nó chính là... phân thân của Chúa Tể!

Linh Cửu Thiên Tôn vừa nói ra lời này, Bạch Tiểu Thuần chợt quay đầu lại nhìn về phía đối phương, trong mắt lộ ra tinh quang.

- Chúa Tể?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt Linh Cửu Thiên Tôn rơi vào trên trời cao của Tiên Vực Vĩnh Hằng, người khổng lồ che đậy nửa bầu trời kia!

- Năm đó quạt tàn đến, đụng vào trên cánh tay của người khổng lồ Chúa Tể, từng đụng rơi xuống một khối đá vụn màu đen. Ngươi còn nhớ rõ đoạn thời gian đó, Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng đồng thời mất tích. Hai người bọn họ, chính là đi tranh đoạt khối đá vụn kia!

- Hừ, một miếng thịt trên người Chúa Tể, đối với Thái Cổ mà nói, nó vô cùng có khả năng ẩn chứa bí mật để Thái Cổ đột phá đến Chúa Tể. Cho dù chuyện này là hư vô mờ mịt, nhưng phàm là có một phần vạn khả năng, cũng đủ để cho Thái Cổ điên cuồng!

- Chỉ là hai vị Thái Cổ này, bọn họ cướp giật một hồi, hai bên cảnh giác lẫn nhau, lại ở trong sự tranh đoạt này, để cho khối thịt kia chạy trốn. Nhưng hai vị này cũng thật sự là người ngoan độc. Bọn họ đã tính ra khối thịt này chưa trưởng thành. Bí mật của Chúa Tể ẩn chứa trên nó, có phần không thể điều tra ra!

- Cho nên bọn họ kết luận, khối thịt này nhất định ở trong cuộc sống sau này, sẽ điên cuồng cắn nuốt sức sống. Sự kiện Huyền Cửu Quận, khiến cho hai vị ngoan độc này lập tức hiểu rõ, khối thịt kia bắt đầu lớn lên.

- Chỉ có điều hai vị Hoàng giả này cũng không hài lòng, cho nên không áp dụng hành động gì, mà để mặc cho phân thân của Chúa Tể trưởng thành. Thậm chí hắn không tiếc... biến Tiên Vực thứ hai này, trở thành là chất dinh dưỡng cho phân thân của Chúa Tể!

- Bọn họ chờ, chính là thời khắc phân thân của Chúa Tể hoàn toàn trưởng thành. Mà bây giờ... Sợ là bọn họ đã sắp đến!

Trong lòng Linh Cửu Thiên Tôn có oán hận. Lúc này những gì không hài lòng, hắn tùy ý nói ra tất cả, cho Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nghe một hồi, hơi thở trở nên nặng nề. Hắn hoàn toàn không biết việc này. Lúc này trong lòng càng trầm xuống. Hàn quang trong mắt hắn càng tăng lên.

Loại chuyện bị kẹp ở trong kế hoạch của người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị buông tha, khiến cho hắn nghĩ đến kế hoạch cùng với sự cắn nuốt của Thông Thiên Đạo Nhân trước đây đối với chính mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1720: Nuôi Cổ (2)

- Lấy chúng sinh hơn nửa Tiên Vực làm chất dinh dưỡng, khiến cho phân thân Chúa Tể này trưởng thành. Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, đây là đang đùa với lửa!

Bạch Tiểu Thuần gằn từng chữ chậm rãi mở miệng. Trong âm thanh mang theo sự băng hàn. Loại chuyện này trước đó hắn đã có suy đoán. Nhưng hôm nay từ trong miệng Linh Cửu Thiên Tôn nói ra, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy trong lòng dâng lên từng trận hàn ý.

Hắn mặc dù không phải loại người có lòng thương người tràn lan, nhưng đối với chuyện buông tha hơn nửa chúng sinh của Tiên Vực, hắn vẫn không có cách nào tiếp nhận được.

Ở trong thời điểm trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang cực khó chịu, trong lòng Linh Cửu Thiên Tôn cũng oán niệm bốc lên. Đồng thời, những mạng nhện này lan tràn, đã vô biên vô hạn. Cũng chính là vào lúc này, trên trời cao, đột nhiên xuất hiện một tia chớp cực lớn. Tia chớp này dài chừng nghìn trượng, từ hư vô phía xa nổ lớn lao đến.

Tia chớp này đi qua nơi nào, trời cao giống như cũng bị xé ra. Tiếng nổ rung trời, chấn động cả vùng. Thậm chí ngay cả những mạng nhện đang khuếch tán ra, cũng ở dưới sấm sét mãnh liệt khó có thể hình dung sấm sét này, chợt dừng lại.

Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn lập tức ngẩng đầu lên. Nhất thời bọn họ liền nhìn thấy được ở trong hư không, nơi những tia chớp này xé rách, bóng dáng của Thánh Hoàng, tản ra thánh quang chói mắt, đột nhiên hạ xuống.

Cùng hạ xuống, còn có Cổ Thiên Quân lạnh lùng tàn khốc, Tư Mã Vân Hoa khóe miệng mang theo nụ cười âm nhu, cùng với Trần Tô tóc hoa râm, nhưng trong mắt đã có tinh quang.

Lại thêm Linh Cửu Thiên Tôn, bốn Thiên Tôn lớn của Thánh Hoàng Triều, lúc này tất cả đều ở chỗ này!

Mới vừa xuất hiện, bên trong đôi mắt của Thánh Hoàng lại mang theo một tia kích động khó có thể kìm nén được. Hắn cũng không để ý tới Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn, thân thể thoáng một cái, lao thẳng đến mạng nhện phía dưới, ở bên ngoài mạng nhện kia tra xét. Đám người Tư Mã Vân Hoa đều đến bên cạnh Linh Cửu Thiên Tôn. Sau khi gặp nhau, đối với Bạch Tiểu Thuần ở đây, cho dù trong lòng không thích, nhưng bọn họ vẫn gật đầu một cái.

Nhưng không đợi mọi người mở miệng nói cái gì đó, đột nhiên, trên trời cao lại truyền đến một tiếng nổ lớn kinh thiên. Theo nổ vang vọng, chỉ thấy chỗ điểm cuối trên bầu trời, trực tiếp vụt huyễn hóa ra một sương mù màu đen nồng đậm. Trong sương mù này nháy mắt tới gần. Từ phía xa vừa nhìn lại, sương mù này lại có thể hợp thành một bức tượng.

Bức tượng kia tản ra ma khí ngập trời, tám phương hỗn loạn. Đồng thời, cũng ở trong tiếng nổ lớn này, bức tượng do sương mù màu đen ngưng tụ thành hạ xuống đến cách đó không xa. Sau khi hạ xuống, bước tượng lập tức tản ra, lộ ra tám người bên trong!

Trong tám người này, người đứng đầu thân mặc đế bào, mang đế quan, thoạt nhìn chỉ mới trung niên, nhưng lại có khí tức không giận tự uy. Nhất là hai mắt hắn, dường như ẩn chứa thiên địa biến hóa. Hắn chỉ là đảo ánh mắt đảo, lập tức khiến đám người Bạch Tiểu Thuần, tất cả hít thở đều bị kìm hãm.

Mặc dù từ trước đến nay chưa thấy qua Tà Hoàng, nhưng trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần vẫn sẽ biết được vị nam tử trung niên này, chính là... Tà Hoàng!

Thật ra, người này toàn thân mặc đế bào cùng với khí tức Thái Cổ, giống như mặt trời chói chang dừng lại ở trên trời cao. Khí chất của hắn tương tự với Thánh Hoàng, nhưng lại có điểm khác biệt. Tà Hoàng này rõ ràng khiến người ta một loại cảm giác lạnh lùng tàn khốc bạc tình, lạnh như băng. Hắn giống như sương lạnh vĩnh hằng. Trên người hắn tản ra khí tức, còn có sự bá đạo mà Thánh Hoàng không có.

Nếu cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được trong ánh mắt hắn lại có thể cất giấu hai thanh phi kiếm màu đen. Hai thanh phi kiếm này, lại giống như là trung tâm đồng tử của hắn.

Hắn cùng với Thánh Hoàng đều giống nhau. Bọn họ đều không phải là một mình đến đây. Lúc này ở phía sau hắn, không ngờ có bảy người. Bảy người này nữ có nam có. Đó chính là... bảy đại Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều!

Công Tôn Uyển Nhi, Phệ Linh Thượng Nhân, Nguyên Yêu Tử, Quảng Mục Thiên Tôn, Tuyệt Địa Thiên Tôn, đều ở trong đó. Còn có một bà lão gương mặt lấm tấm nâu. Nhưng tất cả mọi người, giờ khắc này ở trong ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, kể cả Tà Hoàng ở bên trong, trong nháy mắt đều trở nên mơ hồ. Chỉ có một kẻ duy nhất rõ ràng. Đó chính là một nam tử trung niên mặc áo bào màu đen đứng trong đám người!

Nam tử trung niên này rõ ràng chỉ là tu vi Thiên Tôn sơ kỳ. Nhưng hắn đứng ở nơi đó, khí thế toàn thân trên dưới đều khiến cho người ta có cảm giác, dường như rất gần với Tà Hoàng. Ở thời điểm ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía hắn, Ở trong một cái chớp mắt này, ánh mắt của hắn cũng rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Ánh mắt của hai người cách nhau không đến hai trăm trượng. Trong chớp mắt khi hai bên chăm chú nhìn nhau, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần lập tức tăng nhanh. Hai mắt hắn lập tức xuất hiện huyết sắc.

- Thông Thiên Đạo Nhân!

Bạch Tiểu Thuần cố kìm chế hơi thở, chậm rãi mở miệng.

Nam tử trung niên này... chính là... Phụ thân của Đỗ Lăng Phỉ, Thông Thiên Đạo Nhân!

- Bạch Tiểu Thuần!

Thông Thiên Đạo Nhân nheo cặp mắt lại, trong mắt lộ ra hàn quang, lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần từng nghĩ đến rất nhiều lần, ở thời điểm mình lại nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân, sẽ là ở chỗ nào. Bản thân mình sẽ không thể khống chế được thù hận trước kia.

Cho đến hiện tại, hắn hiểu rõ, mình không khống chế được. Cho dù ở đây không thích hợp để động thủ, nhưng hắn vừa nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân, trong một cái chớp mắt, tu vi cùng sát cơ trong cơ thể, không áp chế được ầm ầm phát lên.

Không có nửa câu nói dư thừa, hoàn toàn không có một chút do dự nào, đã kích động ra tay. Bạch Tiểu Thuần đơn giản không đi áp chế. Lúc này thân thể hắn chợt bước ra một bước đi ra, tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt lại hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến Thông Thiên Đạo Nhân.

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ra tay, Thông Thiên Đạo Nhân không thấy bất ngờ. Trong mắt hắn lóe lên, thoáng lộ ra một tia âm u lạnh lẽo. Hắn chợt tiến lên, tay phải bấm quyết. Ngay lập tức Cửu Đại Đạo Môn của hắn lại có thể đồng thời xuất hiện.

Ở dưới ánh sáng lập lòe, Cửu Đại Đạo Môn này xếp thành hàng ở trước người của hắn, hình thành trận đồ sáng chói, theo hai tay Thông Thiên Đạo Nhân lúc trước hung hăng đẩy ra. Tu vi Thiên Tôn, đột nhiên bạo phát. Tuy chỉ là Thiên Tôn sơ kỳ, nhưng hắn biểu hiện ra chiến lực cùng trình độ cường hãn, lại rất gần với Thiên Tôn trung kỳ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1721: Chiến Đấu Với Thông Thiên (1)

Bạch Tiểu Thuần cùng Tuyệt Địa Thiên Tôn đánh một trận, từ lâu đã được truyền ra. Chuyện liên quan tới hắn trở thành Thiên Tôn trung kỳ, Thông Thiên Đạo Nhân tất nhiên sẽ hiểu. Cho nên lúc này hắn ra tay chính là đòn sát thủ, càng toàn lực ứng phó.

Chỉ là, cho dù hắn hiểu chiến lực của Bạch Tiểu Thuần, nhưng dù sao hắn vẫn không phải là Tuyệt Địa Thiên Tôn, không có tự mình cảm nhận. Lúc này cho dù Cửu Đại Đạo Môn của hắn được triển khai ra tất cả, nhưng vẫn không được!

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, sát tâm còn rất nặng. Hắn gào thét lao tới gần, không có động tác dư thừa, chỉ là tay phải nắm lại, hung hăng một quyền hạ xuống!

Chính là... Bất Diệt Đế Quyền!

Không phải gấp năm lần, mà là gấp tròn mười lăm lần!

Đây chính là quyền thân thể của Thiên Tôn trung kỳ, có thể phát ra hoàn mỹ. Điều này còn chưa kết thúc. Tu vi Thiên Tôn trung kỳ của Bạch Tiểu Thuần đồng thời bạo phát ra, dung nhập vào trong đó, khiến cho lực lượng Bất Diệt Đế Quyền này trên căn bản lại được tăng lên, lấy một quyền mạnh nhất cho tới thời khắc này đánh ra.

Trời cao vang lên những tiếng oong, phong vân cuốn ngược. Khí thế của hắn mạnh mẽ, khiến cho Thiên Tôn sơ kỳ phải hoảng sợ, Thiên Tôn trung kỳ phải biến sắc. Cho dù là cường giả Thiên Tôn hậu kỳ giống như

Quảng Mục Thiên Tôn, vào giờ phút này, tâm thần cũng đều bị chấn động mãnh liệt.

Bọn họ muốn đi ngăn cản, nhưng đã muộn. Một tiếng nổ rung trời vang lên, trực tiếp đột nhiên nổ tung ở giữa không trung. Cửu Đại Đạo Môn trước người Thông Thiên Đạo Nhân, sau khi kiên trì được mấy hơi thở, lại ầm ầm tan vỡ. Khóe miệng Thông Thiên Đạo Nhân tràn ra máu tươi, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên sát cơ. Hắn đang muốn không ngừng nỗ lực truy kích đến cùng. Nhưng Thông Thiên Đạo Nhân dù sao cũng không tầm thường. Sau khi Đạo Môn của hắn tan vỡ ra, lại ngưng tụ, hóa thành Đạo Môn thứ mười.

Theo một tiếng gào thét của Thông Thiên Đạo Nhân vang lên, Đạo Môn thứ mười này trong nháy mắt xuất hiện ở trước người Bạch Tiểu Thuần, lập tức ngăn cản bóng dáng hắn. Cùng lúc đó, đám Thiên Tôn Quảng Mục Thiên Tôn, Tuyệt Địa Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân, đều đi ra, muốn đi ngăn cản.

Nếu như đổi lại là nơi khác, đám người Cổ Thiên Quân sẽ không để ý tới. Nhưng hôm nay hai đại Hoàng giả đều đang ở đây. Bạch Tiểu Thuần ở trên danh nghĩa, còn là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều. Bọn họ chỉ có thể ép xuống phản cảm ở trong lòng. Tất cả đều nhanh chóng đi ra. Chỉ có điều mục đích của hai bên rất thống nhất. Không phải muốn khai chiến, mà là muốn ngăn cản hai người tiếp tục ra tay.

- Thông Thiên Vương, vẫn mong yên tĩnh một chút!

- Đỗ Thiên Tôn, không nên chấp nhặt cùng tiểu nhi này làm gì.

Thiên Tôn hai bên từng người mở miệng ngăn cản. Trong một cái chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy Thông Thiên Đạo Nhân lui về phía sau, mắt thấy Đạo Môn thứ mười này ngăn cản ở trước mặt mình, hắn hừ lạnh một tiếng. Trong lúc mọi người tới gần, hắn trực tiếp lại lấy ra đại kiếm bắc mạch.

- Chém!

Theo đại kiếm lấy ra, thần sắc mọi người trong nháy mắt đều biến hóa. Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Đại kiếm bắc mạch ầm ầm hạ xuống. Đạo Môn thứ mười phía trước hắn, căn bản không có cách nào chống lại, trực tiếp tan vỡ. Kiếm khí ngập trời, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên Đạo Nhân!

Bạch Tiểu Thuần đánh cược, chính là Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, không có khả năng tự mình đi ngăn cản một kiếm khí thế kinh người kia cho Thông Thiên Đạo Nhân. Trên thực tế cũng thật sự là như vậy. Thần sắc Thông Thiên Đạo Nhân biến đổi. Đồng thời, đám người Quảng Mục Thiên Tôn ở bốn phía xung quanh, mỗi một người đều nhíu mày.

Chỉ là lần này, Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên Đạo Nhân hoàn toàn không có cách nào đánh một trận. Trong nháy mắt khi một kiếm kia Bạch Tiểu Thuần của hạ xuống, một tiếng hừ lạnh, trực tiếp lại nổ tung ra ở bên trong thiên địa này.

Bóng người Tà Hoàng rõ ràng ở phía xa, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, hắn cuối cùng lại trực tiếp xuất hiện ở phía trước Thông Thiên Đạo Nhân. Đối mặt với kiếm khí thế giới chi bảo do Bạch Tiểu Thuần triển khai ra, hắn chỉ là vung tay áo một cái, nhất thời toàn thế giới giống như đều mờ đi một chút. Một lực quy tắc không có cách nào tưởng tượng được, lặng lẽ không một tiếng động lại đang khuếch tán ra.

Dường như trong quy tắc này, không cho phép bất kỳ pháp bảo nào, tới gần thân thể Tà Hoàng. Một ánh mắt của hắn, liền có thể khiến cho thiên địa nghịch chuyển. Tay áo của hắn vung lên, còn làm cho trời cao run rẩy, mặt đất nổ lớn. Đại kiếm bắc mạch cường hãn giống như thế giới chi bảo, lúc này rốt cuộc lần đầu lay động, lần đầu tiên không chịu sự điều khiển của Bạch Tiểu Thuần, tự mình rút lui, hoàn toàn không dám tới gần.

Mà Bạch Tiểu Thuần ở đây, cũng ở dưới phản chấn này, toàn thân nổ lớn, khóe miệng tràn ra máu tươi, thân thể liên tục lui về phía sau. Chỉ có

điều năng lực khôi phục của Bất Tử Trường Sinh Công cũng theo đó bạo phát ra. Tất cả thương thế trong nháy mắt khỏi hẳn. Thân hắn dừng lại.

Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần từ trên người Thông Thiên Đạo Nhân, rơi vào trên mặt Tà Hoàng.

Cũng chính là vào lúc này, bóng người Thánh Hoàng đồng thời xuất hiện ở trước người Bạch Tiểu Thuần, thể hiện ra bộ dạng ủng hộ Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt lấp lánh, nhìn về phía Tà Hoàng.

- Tà Hoàng, ngươi có hơi quá đáng!

Thánh Hoàng chắp tay sau lưng, hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi còn muốn chiến đấu sao?

Đối mặt với lời nói của Thánh Hoàng, Tà Hoàng mỉm cười, không nói gì. Mà hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, âm thanh mang theo một sự lạnh lùng, hờ hững mở miệng.

Thánh Hoàng nhíu mày, nheo cặp mắt lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nếu như Bạch Tiểu Thuần mới vừa tiến vào Tu Chân Giới, không có những rèn luyện trong cuộc sống đó, lúc này có thể vẫn nghe không ra được sự thâm độc ẩn bên trong một câu nói này của Tà Hoàng. Nhưng những việc hắn trải qua quá nhiều. Bản thân hắn lại là hạng người thông minh. Lúc này trong nháy mắt hắn lại hiểu rõ sự hiểm ác đáng sợ trong những lời nói này của Tà Hoàng.

Nếu Bạch Tiểu Thuần hắn còn không để ý tới Thánh Hoàng, trực tiếp trả lời vấn đề của Tà Hoàng, không quan tâm lời hắn nói ra đáp án là cái gì, đều sẽ làm mặt mũi của Thánh Hoàng bị tổn hại. Dù sao Tà Hoàng có thể không quan tâm tới Thánh Hoàng. Hai người đều là Thái Cổ. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây, hiện tại còn không có tư cách như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1722: Chiến Đấu Với Thông Thiên (2)

Những ý niệm này vừa hiện lên ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt trong lòng hắn hừ lạnh. Hắn không chậm trễ chút nào, âm thanh quyết đoán, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tà Hoàng. Hắn lui ra phía sau vài bước, hướng về phía Thánh Hoàng ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Tất cả đều dựa vào Thánh Hoàng cân nhắc quyết định!

Lời Bạch Tiểu Thuần lời nói vừa ra, bên trong con mắt Tà Hoàng có ánh sáng sắc bén lóe lên. Thánh Hoàng nheo hai mắt lại, cũng khôi phục dáng vẻ bình thường, hờ hững mở miệng.

- Hắn có thể ngăn cản một lần, nhưng không ngăn cản được tất cả các lần. Đứng đầu thế giới Thông Thiên, chỉ có thể có một người.

Bản thân những lời này đã biểu lộ thái độ.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lại bái, cung kính nói cảm ơn.

- Cảm ơn Thánh Hoàng thành toàn!

- Bất quá lúc này quả thực không phải lúc. Thông Thiên Vương kiên trì thêm một chút. Chờ sau khi xử lý xong chuyện nơi đây, bản hoàng tự sẽ sáng tạo cơ hội cho ngươi.

Thánh Hoàng mắt thấy Bạch Tiểu Thuần thông minh như vậy, làm việc càng khiến cho người ta thoải mái. Giọng điệu của hắn không khỏi cũng trở nên ôn hòa hơn một chút. Lúc này nói xong, hắn lại nhìn về phía Tà Hoàng.

Ánh mắt hai người nhìn nhau. Cả hai đều là đối thủ cũ bao nhiêu năm, một ánh mắt, có thể đoán ra được suy nghĩ của đối phương. Chuyện giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên Đạo Nhân, theo bọn họ chỉ là có liên quan đến vấn đề mặt mũi. So với phân thân Chúa Tể hiện tại này, tương đối bé nhỏ không đáng kể.

Mà trước đó, mỗi người bọn họ đều đã thử dò xét qua, xác định tu vi của phân thân Chúa Tể, cũng chỉ là ở Thái Cổ mà thôi, lại ở bên trong mạng nhện nơi này.

- Ai tìm được, chính là của người đó!

Thánh Hoàng vừa nói ra lời này, thân thể trực tiếp biến mất. Thời điểm hắn lại xuất hiện, thình lình ở trên tấm mạng nhện ở phía dưới. Tà Hoàng hừ một tiếng. Mặc dù không nói tiếng nào, nhưng hiển nhiên hắn cũng đồng ý với phương thức này. Hắn cũng xuất hiện ở trên mạng nhện.

Hai người đồng thời ra tay. Tu vi Thái Cổ chấn động thiên địa. Mạng nhện này nhìn như cường hãn kiên cố, ở trước mặt bọn họ, mặc dù không thể nói là yếu đuối giống như một chiếc lá, lại không mạnh hơn bao nhiêu. Trong chớp mắt, nó đã bị trực tiếp đánh phá một lỗ thủng cực lớn. Hai đại Hoàng giả này hóa thành hai đạo lưu quang, trực tiếp lại bước vào bên trong lỗ thủng, trong nháy mắt biến mất.

Cùng lúc đó, đám Quảng Mục Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều cũng nhanh chóng đi đến chỗ lỗ thủng của mạng nhện. Ở nơi đó, bọn họ chú ý mật thiết tới trận tranh đoạt giữa hai đại Hoàng giả. Không có pháp chỉ của Tà Hoàng, bọn họ không tiện đi tới, cho nên ở chỗ này chờ đợi.

Đám người Cổ Thiên Quân cũng như vậy. Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng liếc mắt thoáng nhìn Thông Thiên Đạo Nhân. Sau đó hắn thu hồi ánh mắt, theo Linh Cửu Thiên Tôn cùng nhau chờ đợi ở một chỗ lỗ thủng khác.

Trong thời gian này, ánh mắt hắn cũng có mấy lần rơi vào trên người Công Tôn Uyển Nhi. Chỉ có điều Công Tôn Uyển Nhi giả vờ không thấy

được. Nhưng trước đó, lúc Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên Đạo Nhân giao chiến, những người khác có hành động trở ngại. Chỉ duy nhất có chỗ vị trí của Công Tôn Uyển Nhi, nhìn như ngăn cản, nhưng trên thực tế rơi vào trong mắt Bạch Tiểu Thuần, đây rõ ràng là chặn đường lui của Thông Thiên Đạo Nhân.

Chuyện này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút ấm áp. Sau khi thu hồi ánh mắt, hắn ngồi xuống khoanh chân, nhìn lỗ thủng phía dưới. Trong lòng hắn cũng có một chút tiếc nuối. Dù sao bên trong phân thân của Chúa Tể cất giấu bí mật, đối với hắn mà nói, cũng rất động tâm.

Lại như vậy, hai bên ở chỗ này trầm mặc chờ đợi. Thời gian chậm rãi trôi qua. Mấy canh giờ sau, bỗng nhiên, một tiếng gào thét chói tai khiến cho tâm thần mọi người chấn động, từ bên trong mạng nhện này bỗng nhiên truyền đến. Âm thanh đến nơi này đã yếu ớt. Có thể thấy được nó cách nơi đây rất xa. Còn có tiếng sấm đấu pháp, từ phía xa truyền tới.

Âm thanh này càng thêm kịch liệt. Tiếng nổ lớn không ngừng truyền đến dư âm. Bên ngoài lỗ thủng tất cả mọi người lập tức lên tinh thần, tập trung nhìn lại. Mặc dù không nhìn thấy được chiến trường, nhưng sóng dao động đấu pháp này lại càng lúc càng mạnh. Thậm chí mặt đất cũng đang run rẩy, giống như bên trong mạng nhện này, đang núi lở đất nứt vậy.

Âm thanh này dữ dội, khiến cho tất cả Thiên Tôn bên ngoài mạng nhện chú ý. Bạch Tiểu Thuần ở bên trong đoàn người, cũng tập trung tinh thần nhìn lại. Mặc dù không nhìn thấy được bên trong mạng nhện có chuyện gì xảy ra, nhưng thông qua những tiếng nổ lớn liên tiếp này, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể đoán được, giờ khắc này, Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng ở bên trong, đang cùng phân thân Chúa Tể từ bên trong cái kén lớn này sinh ra, tiến hành đấu pháp kịch liệt.

- Có thể khiến cho hai đại Hoàng giả Thái Cổ xuất thủ như thế... Có thể thấy được phân thân Chúa Tể này, đã rất mạnh!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Theo thời gian trôi qua, khi thần thông đấu pháp nổ vang, giằng co đủ ba canh giờ, không chỉ Bạch Tiểu Thuần lộ vẻ xúc động, tất cả Thiên Tôn khác đều lộ vẻ xúc động.

Mỗi một người còn vận chuyển tu vi toàn thân, cực kỳ cẩn thận. Bọn họ làm xong chuẩn bị sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ có điều trong lòng phần lớn bọn họ đều cảm thấy, hai đại Thái Cổ ra tay, tất cả đều ở trong sự khống chế. Chỉ là ý nghĩ này, theo thời gian lại trôi qua, càng lúc càng dao động.

Thật ra, theo mọi người, chuyện này chắc hẳn là phải được giải quyết rất nhanh. Nhưng hiện tại đã qua tròn ba ngày. Trong ba ngày này, từ mạng nhện bên trong truyền đến tiếng nổ, trước sau không ngừng. Những mạng nhện bao trùm mặt đất, mặc dù không có tiếp tục lan tràn, nhưng khi thì co lại, thậm chí với tốc độ mắt thường có thể thấy được có không ít khu vực, nhanh chóng hóa thành vật chất giống như vỏ trứng.

Một màn quỷ dị này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng với Thiên Tôn hai bên, tim đều đập rộn lên, trong lòng chậm rãi càng thêm bất an.

- Thời gian quá lâu.

- Dựa theo đạo lý, không nên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mới đúng.

Lúc này, Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nhìn nhau một cái, nhỏ giọng mở miệng nói.

Trong lòng Linh Cửu Thiên Tôn thầm cười lạnh, không nói gì. Bạch Tiểu Thuần cũng dường như suy nghĩ tới điều gì đó. Cùng lúc đó, các Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều bên kia, từng người cũng đang nhỏ giọng bàn luận, phân tích đáp án.

Lại như vậy, khi ngày thứ tư đến, tất cả mọi người bao gồm cả Bạch Tiểu Thuần ở bên trong, đều cảm thấy cực kỳ không thích hợp. Thậm chí

hai người Cổ Thiên Quân cùng Quảng Mục Thiên Tôn đều dự định muốn vào xem thử tình hình thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1723: Thiên Tôn Đan

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng nổ còn mạnh liệt hơn so với trước vô số lần, đột nhiên từ bên trong mạng nhện này cuồn cuộn bạo phát ra ngập trời, giống như có trăm vạn thiên lôi, ở bên trong đánh phá. Còn có một tiếng gào thét thê lương khiến cho trong lòng tất cả mọi người điên cuồng run rẩy. Hỗn loạn ở bên trong, xuyên qua ra, khiến cho thiên địa thoáng có chút ảm đạm, phong vân cuốn ngược.

Sau đó, từ bên trong lỗ thủng mạng nhện kia, thình lình có hai đạo cầu vồng, gào thét ra. Tốc độ quá nhanh. Thậm chí tất cả mọi người không có cách nào kịp phản ứng. Hai đạo cầu vồng đã lao ra khỏi lỗ thủng. Hai bên tách xa nhau. Thời điểm xuất hiện, từng người ở bên cạnh Thiên Tôn của triều đình bên mình.

Hai đạo cầu vồng này, chính là Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng!

Lúc này vừa xuất hiện, sắc mặt hai người đều tái nhợt, hít thở dồn dập. Hình như bọn họ đều bị thương không nhẹ. Từng người phun ra máu tươi, sắc mặt còn có phần thâm trầm. Hiển nhiên là chuyến này cũng không thuận lợi.

Trong lòng đám người Bạch Tiểu Thuần càng thêm lo lắng. Không đợi bọn họ mở miệng hỏi ý kiến, Thánh Hoàng bỗng nhiên quay đầu lại. Ánh mắt hắn đảo qua ở trên người Cổ Thiên Quân cùng với đám người Bạch Tiểu Thuần, âm thanh vô cùng nghiêm túc, còn có một phần nhất định phải được ý, nhanh chóng mở miệng.

- Phân thân Chúa Tể này là một tồn tại màu đỏ giống như rắn mối vậy, tu vi đã là Thái Cổ trung kỳ. Chỉ thiếu chút nữa liền có thể đột phá

trở thành Thái Cổ hậu kỳ!

- Ta cùng với Tà Hoàng đồng loạt ra tay, sử dụng đòn sát thủ, hợp lại tất cả, cũng chỉ có thể là đánh cho nó trọng thương, khiến tu vi rơi xuống đến cảnh giới Thiên Tôn. Nhưng nó bị trọng thương bỏ chạy, triển khai thần thông nào đó, tránh được sự tìm kiếm của chúng ta. Trong thời gian ngắn không có cách nào tìm được nó.

- Cho nên hiện tại ta cần các ngươi phái năm người xuống, tách nhau ra tìm kiếm. Cần phải tìm được phân thân Chúa Tể. Có thể bắt giữ là hay nhất. Còn nếu không thể... nhất định phải cướp được thi thể của hắn vào trong tay!

- Chỉ cần có thể tìm được, năm người các ngươi, mỗi một người sẽ được ban cho một... Thiên Tôn Đan sử dụng Thiên Liên chế luyện ra!

Thánh Hoàng biết, những Thiên Tôn dưới quyền mình, muốn để cho bọn họ ra sức, nhất định phải cho ra đủ hồi báo. Lúc này cho dù trong lòng đau lòng, cũng không chậm trễ chút nào đưa ra lãi nặng!

- Thiên Tôn Đan!

Cho dù là Tư Mã Vân Hoa, sau khi nghe được ba chữ này, không cách nào khống chế hít thở trở nên dồn dập hơn một chút. Bạch Tiểu Thuần lại có chút nghi ngờ. Hắn có thể nghe ra được Thiên Tôn Đan này là đồ tốt, có điều không biết cụ thể thế nào.

- Thiên Tôn Đan, Thánh Hoàng Triều ta từ trước đến nay, tổng cộng lại luyện chế được mười bảy cái. Hiện tại chỉ còn lại có chín cái. Sau khi ăn xong, có thể khiến cho Thiên Tôn ở trên cảnh giới nhỏ đột phá lên, nắm giữ chí ít ngoài sáu phần khả năng!

Thánh Hoàng liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, giải thích một chút.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe những lời này, trong nháy mắt, con mắt lại tròn xoe, trái tim đập thình thịch. Hắn lập tức lại ý thức được, cái gọi

là Thiên Tôn Đan này, tác dụng cùng mình trước đó hấp thu sức sống trong cái kén lớn đạt được, có hiệu quả tốt như nhau.

- Lại còn có loại đan dược này!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời động tâm. Hắn cũng chú ý thấy Cổ Thiên Quân cùng Linh Cửu Thiên Tôn như vậy cường giả Thiên Tôn hậu kỳ, rõ ràng đều không bình tĩnh được. Hắn lập tức hiểu rõ, Thiên Tôn Đan này sợ là còn có tác dụng khác mới đúng.

- Có lẽ có thể khiến cho Thiên Tôn ở thời điểm trùng kích Thái Cổ, cũng có gia tăng nhất định?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn nhìn thấy được Tà Hoàng Triều bên kia, đám người Tuyệt Địa Thiên Tôn lúc này đều giống như không nén được phấn chấn. Cảnh tượng như vậy, không chỉ Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, đám người Cổ Thiên Quân đều chú ý tới.

Đồng thời, các Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều cũng thấy được đám người Bạch Tiểu Thuần ở đây kích động. Ánh mắt của hai bên chỉ đảo qua lẫn nhau, lập tức hiểu chuyện này là thế nào.

Điều này hiển nhiên là hai đại Hoàng giả Thái Cổ mặc dù có thể tổn thương nặng nề phân thân Chúa Tể, nhưng cùng lúc bọn họ quả thực tiêu hao không nhỏ. Về phương diện khác lại là giữa bọn họ cũng có tâm tranh đoạt. Nếu như tiếp tục nữa, thứ nhất lo lắng bị đối phương cướp đi cơ duyên. Thứ hai cũng có lo lắng sẽ bị rắn mối lớn này lại một lần nữa chạy trốn.

Lần này đã xuất hiện bất ngờ. Bọn họ vốn phán đoán là Thái Cổ sơ lỳ, nhưng phân thân Chúa Tể này lại đạt đến trung kỳ đỉnh phong. Nếu như lại để hắn chạy trốn, thời điểm xuất hiện tiếp theo, sợ là đối với hai người bọn họ mà nói, cũng sẽ là một tai họa.

Cho nên ở sau các loại suy nghĩ, hai vị Hoàng giả này đã đạt được một giao hẹn. Bọn họ không ra tay, trấn thủ ở bên ngoài, đề phòng phân

thân của Chúa Tể này chạy ra. Đồng thời lệnh cho Thiên Tôn dưới quyền chém giết tranh đoạt. Kể từ đó, bọn họ kìm chế lẫn nhau, còn để cho dưới quyền thu được cơ duyên. Từ trình độ nào đó mà nói, mặc dù số lượng người bên phía Tà Hoàng Triều nhiều hơn so với Thánh Hoàng Triều, nhưng chung quy công bằng hơn so với trước một ít.

Về phần chuyện số lượng người Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều vượt quá Thánh Hoàng Triều, lấy sự khôn khéo của Thánh Hoàng, hiển nhiên là đều có giao hẹn khác cùng Tà Hoàng. Về phần cụ thể, Bạch Tiểu Thuần không biết. Lúc này hắn suy nghĩ, một mặt là Thiên Tôn Đan, về mặt khác lại là phân thân Chúa Tể bị hai đại Thái Cổ này xem trọng. Bạch Tiểu Thuần bên này cũng cực kỳ động tâm.

- Cất giấu bí mật đột phá Thái Cổ... Mặc dù với ta mà nói khoảng cách quá xa xôi, nhưng nếu mắt mở trừng trừng nhìn người khác thu hoạch, cũng quá thiệt.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Có cùng ý định này giống như hắn, cũng không phải chỉ có một người. Giờ khắc này, những Thiên Tôn hai bên ở đây, đều dâng lên ý nghĩ cùng loại.

Chỉ có điều ý niệm này mặc dù dâng lên, nhưng mọi người không dám nổi lòng tham. Bọn họ cũng hiểu rõ hai đại Thái Cổ có thể để cho bọn họ đi, như vậy đối với suy nghĩ của bọn họ, hiển nhiên cũng có dự liệu. Đây vốn chính là thầm chấp nhận bọn họ có thể thu được một phần nhỏ máu thịt của Chúa Tể.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số... vẫn là phải nộp lên trên.

Điều này tuy là suy đoán của mọi người, hai đại Hoàng giả cũng không có mở miệng nói thẳng. Nhưng đối với đám người Cổ Thiên Quân cùng Quảng Mục Thiên Tôn, đã là tín hiệu rất rõ ràng.

Dù sao mọi việc như thế, đã từng cũng phát sinh qua vài lần. Mỗi lần đều như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1724: Tranh Đoạt (1)

- Tuân theo pháp chỉ của Thánh Hoàng!

Cổ Thiên Quân hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị ôm quyền. Thoáng một cái, dưới toàn thân hắn hóa thành một đạo kiếm quang, lao thẳng đến mạng nhện phía dưới. Ba người Tư Mã Vân Hoa, Trần Tô, Linh Cửu Thiên Tôn, ánh mắt đều chớp động, lần lượt ôm quyền, sau đó bay về phía bên trong lỗ thủng.

Cùng lúc đó, những Thiên Tôn bên Tà Hoàng Triều bao gồm Công Tôn Uyển Nhi, tim đều đập rộn lên. Tất cả đều triển khai tốc độ, từng người nhảy vào bên trong lỗ thủng. Bạch Tiểu Thuần cũng không có đạo lý nào không đi. Hắn thoáng suy nghĩ một chút, sau đó cũng hóa thành cầu vồng, bay vào lỗ thủng, tiến vào...

Thế giới trong mạng nhện!

Cho đến khi tất cả mọi người tiến vào, bên ngoài lỗ thủng mạng nhện, hai người Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng nhìn đối phương một cái. Sau đó bọn họ khoanh chân ngồi xuống, thần thức tản ra. Bọn họ cũng không phải là nhìn về phía bên trong mạng nhện, mà là khuếch tán ra, đề phòng con rắn mối lớn này từ những phương hướng khác của mạng nhện bỏ chạy.

Điều này lại chẳng khác nào phong tỏa tất cả đường lui của đối phương, giống như bắt con ba ba trong hũ, khiến cho phân thân Chúa Tể này có chạy đằng trời.

- Ta khuyên ngươi không nên tồn tại huyễn tưởng. Lần này, máu thịt của Chúa Tể nhất định thuộc về ta. Dựa theo giao hẹn, ta sẽ cho ngươi hai phần.

Tà Hoàng cười lạnh, bỗng nhiên mở miệng.

- Vừa rồi nếu không phải ngươi cố ý để hắn đi, cần gì phải phiền phức như vậy!

Thánh Hoàng nghe vậy ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Tà Hoàng. Thần sắc hắn đã không còn ôn hòa nữa, mà là trong sự âm u lạnh lẽo mang theo một tia tức giận cùng nghi vấn.

- Vậy mỏi mắt mong chờ.

Đối mặt với phản ứng của Thánh Hoàng, Tà Hoàng cười khẽ. Hắn nhắm hai mắt lại không tiếp tục để ý tới nữa.

Bên trong mạng nhện, vì trời cao bị che phủ, khiến cho toàn thế giới đều tối tăm một mảnh. Tia sáng rất yếu ớt. Ở trong mắt người phàm, nơi đây giống như ban đêm. Nhưng ở trong mắt tu sĩ, mặc dù bốn phía xung quanh mông lung, nhưng vẫn có thể thấy rõ tất cả.

Chỉ có điều nơi đây quỷ dị. Mặt đất màu xám, bất luận là dãy núi hay thực vật, tất cả cũng đều là cảnh tượng giống như tro bụi, khiến cho ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi ra, các Thiên Tôn khác đều không thích ứng được.

Dù sao mức độ quỷ dị ở đây, cho dù là Thiên Tôn, ở lần đầu tiếp xúc, đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Nhất là tương tự với Huyền Cửu Quận, ở bên trong mạng nhện này tồn tại một ít làng, thành trấn không bị hóa thành tro bụi. Tu sĩ cùng con dân bên trong giống như cái xác không hồn, khắp các nơi chốn lộ ra khí tức làm cho lòng người kinh sợ.

Ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi ra, tất cả những điều này, cũng làm cho mọi người bên ngoài, cần phải có một ít

thời gian đi phán đoán cùng thích ứng. Duy nhất chỉ có Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, vì trước đó từng trải qua ở Huyền Cửu Quận, ở bên trong mạng nhện này mặc dù không thể nói là như cá gặp nước, nhưng lại sớm thành thói quen. Lúc này vừa hạ xuống, từng người lại tản ra, lao về phía các phương hướng khác nhau.

Ở đây dù sao không phải chỉ là đất đai của một quận Huyền Cửu, mà là gần như hơn nửa Tiên Vực thứ hai. Bao hàm chí ít bảy châu. Bên trong phạm vi to lớn, khó có thể hình dung. Phạm vi mênh mông như vậy, đi tìm một phân thân Chúa Tể trọng thương.

Độ khó của chuyện này cũng theo đó tăng lên quá nhiều. Chỉ có điều bọn họ ở chung vào một chỗ, mười hai vị Thiên Tôn, lực lượng này có thể nói là ngưng tụ tất cả lực đỉnh phong của Tiên Vực Vĩnh Hằng. Mỗi một Thiên Tôn toàn lực khuếch tán thần thức ra, cũng có thể bao trùm được một phạm vi rất xa. Nhất là nơi đây theo Phân thân Chúa Tể tổn thương nặng nề, theo hai đại Thái Cổ trước đó ra tay, sóng dao động có thể ảnh hưởng tới thần thức, cũng giống như cây không có rễ, yếu đi rất nhiều. Cái này khiến cho mọi người tập trung ở bên trong mạng nhện này, toàn lực tìm kiếm, hi vọng tìm được Phân thân Chúa Tể, cũng không phải không có khả năng. Tối đa chính là thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Lúc này theo Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi tản ra, ánh mắt đám người Cổ Thiên Quân đều lóe lên. Từng người lựa chọn một phương hướng nhanh như tên bắn lao đi. Đám người Quảng Mục Thiên Tôn cũng vậy. Mọi người đều dựa vào cơ duyê của mình. Nếu một người có thể thành công, tất nhiên là hay nhất. Nếu như không được, còn có thể truyền âm với nhau, liên hợp ra tay.

Hiển nhiên Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng cũng như vậy. Vì nhất định phải hoàn thành được chuyện này, không muốn Thiên Tôn dưới quyền vì lợi ích mà từ chối liên thủ, do đó để mất cơ hội tốt. Cho nên ở trên phần thưởng, chỉ cần có thể nhận được, như vậy mưa móc đều dính. Tất cả mọi người đều có ban thưởng.

Có thể tưởng tượng được, một khi có người tìm được phân thân của Chúa Tể, như vậy Thiên Tôn hai bên tranh đoạt, sẽ cực kỳ kịch liệt. Chỉ có điều nơi đây quá lớn, cho nên cũng tồn tại quá nhiều biến số.

Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần lại ở trên bầu trời gào thét đi về phía trước. Thần thức của hắn dĩ nhiên tản ra, lướt ngang qua thiên địa xung quanh, tìm kiếm vết tích cùng sóng dao động của phân thân Chúa Tể.

- Đây dù sao cũng là phân thân của Chúa Tể. Cho dù bị trọng thương, nhưng đây cũng chỉ là cách nói của Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần vừa đi về phía trước, trong lòng vừa cân nhắc. Thật sự so sánh với những người khác, hắn cùng với Công Tôn Uyển Nhi đã tự mình từng cảm nhận qua trình độ đáng sợ của vị Phân thân Chúa Tể kia.

Đến bây giờ Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, ở trong đầu cũng có thể hiện ra hình ảnh đáng sợ, dưới một chưởng kia, toàn bộ Huyền Cửu Quận tan thành mây khói. Hắn còn suy đoán, phân thân Chúa Tể này chỉ kém một tia liền có thể đến Thái Cổ hậu kỳ. Vô cùng có khả năng một tia thiếu hụt này, chính là bộ phận sức sống bị mình sử dụng Vĩnh Dạ Tán hút đi.

- Nếu như rắn mối lớn này thật sự đạt đến Thái Cổ hậu kỳ, sợ là Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng lần này cũng sẽ cực kỳ chật vật...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, càng thêm khẳng định phân thân Chúa Tể này sợ căm hận đối với mình, còn muốn mãnh liệt hơn với những người khác rất nhiều.

- Ta lại không phải cố ý. Ai bảo nó ở cửa nhà ta mở miệng làm như vậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy có chút ủy khuất. Nhưng hắn lại không có cách nào. Lúc này hắn hạ quyết tâm, chỉ cần tìm được tung tích

con rắn mối lớn này, mình sẽ lại lập tức truyền âm, tìm người qua cùng nhau đối phó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1725: Tranh Đoạt (2)

Về phần ý nghĩ ăn mảnh, có thể những người khác có, nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây hoàn toàn không có chút ý nghĩ nào. Hắn thậm chí còn nghĩ, tốt nhất là người của Tà Hoàng Triều phát hiện ra. Nói như vậy, có bọn họ ở phía trước thử một chút, mới có thể đoán được chiến lực cụ thể của phân thân Chúa Tể này hiện tại.

Nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần trên phương diện tìm kiếm, cũng sẽ không có nhiệt tình lớn như vậy. Lúc này an toàn làm chủ. Trong lúc lao đi, thần thức mặc dù tản ra, nhưng không có tiêu điểm cố định, chỉ là ứng phó đảo qua mà thôi.

Mà phạm vi mạng nhện này thật sự quá lớn. Theo thời gian trôi qua, ba ngày trôi qua rất nhanh. Mười hai vị Thiên Tôn đã từng người tản ra, tìm kiếm. Bọn họ cũng không ngốc. Mặc dù tản ra, nhưng giữa bọn họ vẫn có liên hệ, còn cảnh giác vô cùng, không để cho phân thân Chúa Tể này có khả năng tiêu diệt từng bộ phận.

Nhất là cũng không có ítThiên Tôn, cảm thấy cách nói cỉa hai đại Thái Cổ, giống như cất giấu một cái bẫy nào đó. Đám người bọn họ tiến đến, có thể chỉ là mồi nhử mà thôi. Loại ý nghĩ này dâng lên, cũng khiến cho một số người càng cảnh giác hơn.

Ở trong ba ngày này, Bạch Tiểu Thuần cũng cẩn thận vô cùng. Hắn mặc dù không có tìm được nửa điểm tung tích của phân thân Chúa Tể, nhưng lại thấy được bảy tám chỗ giống như làng, thôn Huyền Cửu Quận kia. Từ bên ngoài nhìn lại, tất cả vẫn giống như bình thường, chỉ là truyền ra tiếng khóc, khiến cho mỗi lần Bạch Tiểu Thuần gặp phải, sau đó đều lập tức tránh ra.

Bạch Tiểu Thuần lựa chọn phương hướng, là chỗ Vân Hải Châu. Lúc này theo thời gian ngày lại ngày trôi qua, hắn cũng đến khu vực Vân Hải Châu. Nhìn thành trì nơi đây vốn mọi chỗ quen thuộc, lúc này mặc dù không xuất hiện hình ảnh những tu sĩ kia cắn nuốt tất cả, nhưng tất cả kiến trúc đều trở thành tro bụi. Tâm tình Bạch Tiểu Thuần cũng rất kém.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, đang muốn tiếp tục bay về phía bắc. Nhưng vào lúc này, thần sắc hắn bỗng nhiên thoáng động. Bước chân hắn chợt dừng lại, vỗ túi đựng đồ, lấy ra ngọc giản truyền âm. Thần thức hắn đảo qua một cái. Trong chớp mắt, trong đầu của hắn lập tức nghe được sóng dao động của Linh Cửu Thiên Tôn mang theo âm thanh vui mừng bất ngờ.

- Tìm được rồi!

- Các ngươi mau tới đây!

Theo âm thanh xuất hiện, càng có một đạo thần niệm chỉ dẫn, lập tức xuất hiện ở bên trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, xác định phong tỏa ở một phương hướng.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn không chút do dự, xoay người thoáng một cái, lao thẳng đến chỗ thần niệm xác định phong tỏa. Mấy ngày qua, tốc độ của hắn trước sau không nhanh không chậm. Lúc này biết là thời khắc khẩn cấp, nhất thời hắn lại bạo phát ra toàn diện. Trong tiếng nổ lớn, toàn thân hắn giống như biến mất, na di đi về phía trước.

Cũng may khoảng cách không phải quá xa. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại triển khai đến cực hạn. Năng lực khôi phục của Bất Tử Trường Sinh Công, cũng bất kỳ thời khắc nào không ngừng bạo phát, lại giống như cho Bạch Tiểu Thuần gần như lực lượng vô hạn, khiến cho hắn có thể trước sau duy trì loại tốc độ cực hạn này, dường như muốn cắt phá trường không. Tình trạng này giằng co tròn ba canh giờ!

Ba canh giờ, khoảng cách bay ra có thể so với lộ trình mấy ngày trước. Càng lao nhanh về phía trước, cuối cùng, hắn cảm nhận được phía

trước có khí tức của Linh Cửu Thiên Tôn.

Hắn còn cảm nhận được, ngoài khí tức của Linh Cửu Thiên Tôn ở phía trước, có một đạo sóng dao động trận pháp kinh người, khuếch tán ra khắp nơi, dường như phong tỏa tất cả!

càng tới gần, Bạch Tiểu Thuần lập tức liền thấy trận pháp này tản ra ánh sáng màu đỏ. Bên trong ánh sáng màu đỏ này mang theo sương mù màu đen. Ánh sáng cùng sương mù dung hợp, dường như hình thành một cái chén lớn úp lại, bên trong phạm vi ngàn dặm đều bị bao phủ ở bên trong.

Mơ hồ có thể nhìn thấy được, trên sương mù màu đen này có ba gương mặt cực lớn. Đó chính là Tuyệt Địa Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử cùng với Thông Thiên Đạo Nhân. Ba người bọn họ lúc này đang lạnh lùng nhìn đám người Linh Cửu.

Mà ở bên ngoài trận pháp, lúc này Linh Cửu Thiên Tôn, Cổ Thiên Quân cùng với Tư Mã Vân Hoa đều đứng ở nơi đó, sắc mặt bọn họ biến hóa, thỉnh thoảng truyền âm, lo lắng chờ đợi.

Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, lập tức khiến ánh mắt ba người nhìn lại, thần sắc còn có ý vui mừng.

- Trần Tô khoảng cách quá xa. Còn cần hai canh giờ nữa...

- Không đợi kịp!

Ba người Cổ Thiên Quân nhìn nhau một chút, lập tức liền mở miệng giải thích tình hình cho Bạch Tiểu Thuần biết. Người phát hiện phân thân máu thịt của Chúa Tể sớm nhất, chính là Linh Cửu Thiên Tôn. Chỉ có điều tốc độ của phân thân Chúa Tể này quá nhanh, lập tức đi xa. Trong lúc Linh Cửu Thiên Tôn đang truy kích, bị Quảng Mục Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều gặp phải. Sau khi khi nhìn thấy được phân thân của Chúa Tể, Quảng Mục lập tức triệu tập đám người của Tà Hoàng Triều.

Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều chiếm ưu thế về số lượng người, vào lúc này cũng thể hiện ra. Đồng thời tốc độ bọn họ xuất hiện, phải nhanh hơn so với đám người Cổ Thiên Quân không chỉ bố trí trận pháp ngăn cản Linh Cửu Thiên Tôn, còn có Tuyệt Địa chủ trì ở bên trong trận pháp, hình thành phong tỏa.

Đồng thời ở bên trong trận pháp, còn có mấy vị Thiên Tôn đang bắt phân thân của Chúa Tể.

- Không thể đợi thêm nữa. Bốn người chúng ta ra tay. Trước đánh phá trận pháp này rồi lại xem tình hình!

Cổ Thiên Quân hung hăng cắn răng một cái, trong mắt lộ ra sự quyết đoán. Tư Mã Vân Hoa cùng Linh Cửu Thiên Tôn gật đầu. Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ cơ hội khó được. Lúc này nếu ngồi yên không để ý đến, sẽ thật sự mất đi cơ hội cuối cùng. Vì vậy hắn giơ tay phải lên hư không chộp một cái. Đại kiếm bắc mạch, nhất thời ở trong tay!

Kiếm quang lóe lên, bốn người trực tiếp lại hóa thành bốn cầu vồng, lao thẳng đến trận pháp đang nổ mạnh!

Thông Thiên Đạo Nhân, Nguyên Yêu Tử cùng với Tuyệt Địa, sắc mặt ba người biến đổi. Bọn họ lập tức gia tăng trận pháp, khiến cho lực lượng trận pháp càng thêm dồi dào. Mắt thấy hai bên sẽ va chạm. Nhưng vào lúc này, biến đổi khác thường, nổi lên!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, trực tiếp lại từ bên trong sương mù trận pháp, đột nhiên truyền ra!

Tiếng kêu thảm thiết này, căn bản cũng không giống như là âm thanh con người có thể phát ra, mang theo lực xuyên thấu mãnh liệt, giống như là dã thú nào đó đang gặp phải nguy cơ sinh tử, sau khi bị ép vội vàng đến một trình độ nhất định, phát ra tiếng rít gào cuối cùng sinh mạng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1726: Phá Trận (1)

Chỉ là lực xuyên thấu, khiến cho trận pháp sương mù này, chợt vặn vẹo. Ngay cả gương mặt cực lớn của ba người Thiên Tôn Tuyệt Địa huyễn hóa ra, cũng trở nên bất ổn.

- Là phân thân Chúa Tể kia!

- Đáng chết, bọn họ sắp thành công!

Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa biến sắc. Tốc độ của hai người nhanh hơn, trực tiếp lại đánh về phía trận pháp sương mù. Kiếm khí của Cổ Thiên Quân trong chớp mắt ngập trời. kiếm quang sắc bén này, giống như muốn xé rách thế giới này. Nó đi qua nơi nào, hư vô nơi đó liền tan vỡ.

Tư Mã Vân Hoa ở đây bấm quyết, thân thể rốt cuộc hóa thành chín phân thân, cùng với bản tôn, mỗi một người đều cho thấy chiến lực Thiên Tôn kinh người, ầm ầm hạ xuống.

Không kết thúc, Linh Cửu Thiên Tôn cũng triển khai ra toàn lực. Hắn đi qua nơi nào, muôn màu muôn vẻ, hình thành một pháp tắc diệt sạch, khiến tất cả ảm đạm, hủy diệt tất cả!

Bạch Tiểu Thuần cũng lo lắng. Nếu như phân thân Chủ Tể thật sự bị chém giết, như vậy đám người của Tà Hoàng Triều chiếm ưu thế về số lượng, bọn họ lấy được thi thể, căn bản cũng không khả năng bị Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều cướp đi.

Cơ hội duy nhất, chính là dưới tình huống phân thân Chủ Tể không chết, còn có một chút khả năng.

- Phân thân Chủ Tể này cũng quá yếu!

Bạch Tiểu Thuần lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tay phải của hắn cầm đại kiếm bắc mạch trực tiếp chém xuống, phối hợp với ba người Cổ Thiên Quân. Bốn người liên thủ dường như hình thành một trận gió bão hung bạo. Trong tiếng nổ lớn, tất cả lại trực tiếp rơi vào trên sương mù trận pháp.

Thiên địa chấn động, tám phương run rẩy, giống như từ lúc khai thiên lập địa. Trận gió bão hung bạo này giống như có thể xé rách tất cả, trực tiếp lại cứng rắn mở ra một thông đạo lớn ở trên trận pháp sương mù này.

Ban đầu dưới sự liên thủ của bốn người, sẽ không thuận lợi như vậy. Thật sự trước đó phân thân Chủ Tể ở bên trong trận pháp sương mù gào thét lao ra, đã từ bên trong khiến cho trận pháp này xuất hiện bất ổn. Lúc này bốn người ra tay, còn là một đòn nghiêm trọng, lúc này mới khiến cho trận pháp bị mở ra thông đạo.

Nhưng Tuyệt Địa Thiên Tôn, Thông Thiên Đạo Nhân cùng với Nguyên Yêu Tử, bọn họ sở dĩ không tham dự tiến vào bên trong sương mù chém giết, mà ở lại bên ngoài, chính là muốn ngăn cản đám người Cổ Thiên Quân. Lúc này mắt thấy trận pháp bị xé mở, ba người lập tức ra tay toàn lực, mượn trận pháp gia tăng, khiến cho trong trận pháp phát ra tiếng nổ lớn, sương mù cuồn cuộn, huyễn hóa ra mười mấy bàn tay to, chộp về phía bốn người Cổ Thiên Quân!

Mười mấy bàn tay to này phối hợp với trận pháp, phối hợp với tu vi của ba người Tuyệt Địa, rốt cuộc bạo phát ra lực lượng có thể so sánh với Thiên Tôn trung kỳ. Lúc này phân nửa đều chụp vào Cổ Thiên Quân. Một phần ngăn cản Linh Cửu Thiên Tôn. Về phần Bạch Tiểu Thuần cùng Tư Mã Vân Hoa ở đây, cũng lần lượt có ba bàn tay chộp tới.

Những bàn tay to mặc dù đều có đầy đủ lực lượng của Thiên Tôn, nhưng lại không phải thể hiện ở trên phương diện công sát, mà là ở trên phương diện phòng hộ cùng dây dưa khó giải quyết được. Hiển nhiên mục đích của ba người Tuyệt Địa Thiên Tôn, chính là muốn cuốn lấy

đám người Bạch Tiểu Thuần, tranh thủ đủ thời gian cho Quảng Mục Thiên Tôn cùng với khác Tà Hoàng Triều Thiên Tôn.

Tiếng sấm nhất thời truyền ra bốn phương. Đại kiếm bắc mạch trong tay Bạch Tiểu Thuần, theo ánh sáng lập lòe, quét ngang xuống, trực tiếp chặt đứt một bàn tay. Nhưng hai bàn tay khác gào thét lao đến, lại khiến cho hắn không thể không lui về phía sau một chút.

Cùng lúc đó, Linh Cửu Thiên Tôn cũng tốt, Cổ Thiên Quân cũng được, đều như vậy. Bốn người ra tay mặc dù sắc bén, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hiển nhiên không có cách nào hoàn toàn xé rách được lỗ thủng.

Dù sao bản thân trận pháp này không kém. Lại có ba vị Thiên Tôn trấn thủ. Nếu như không gặp phải bất ngờ xuất hiện, sợ là quần đấu mấy canh giờ, cũng có khả năng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, từ bên trong trận pháp sương mù kia, lại truyền ra một tiếng gào thét thê lương. Lần này còn mãnh liệt hơn so với trước đây. Lực xuyên thấu cũng lớn hơn nữa, khuếch tán ra khắp nơi. Trong nháy mắt, trận pháp sương mù này vì phần ngoài bị tổn thương, bên trong còn bị sóng dao động, vốn cũng ở dưới tình huống không ổn, càng thêm vặn vẹo lay động.

Thậm chí có không ít nơi, sương mù rõ ràng đang cuồn cuộn, chợt xuất hiện dấu hiệu loãng đi. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, kiếm khí của đại kiếm bắc mạch bất mạnh bạo phát ra. Đám người Cổ Thiên Quân cũng nắm lấy cơ hội. Mỗi người đều phát ra đòn sát thủ của mình, huyễn hóa ra thần thông kinh người, lao thẳng đến những bàn tay to kia.

Sắc mặt ba người Tuyệt Địa, Thông Thiên Đạo Nhân cùng với Nguyên Yêu Tử điên cuồng biến đổi. Bọn họ biết lúc này là thời điểm mấu chốt. Ba người hung hăng cắn răng, từng người cắn đầu lưỡi phun ra máu tươi, khiến cho phạm vi tu vi tản ra lớn hơn, gia tăng trận pháp, nỗ lực khiến cho trận pháp ổn định lại.

Hai bên giao chiến kịch liệt lấy trận pháp này làm trung tâm, bỗng nhiên được triển khai. Trong khoảng thời gian ngắn âm thanh nổ lớn vang lên, thiên địa chấn động.

Nhưng trận pháp này cực kỳ không tầm thường. Ba người Tuyệt Địa còn tập hợp lại toàn lực. Ở dưới sự lay động kịch liệt này, trận pháp sương mù rốt cuộc từ từ trở nên ổn định. Cho dù bốn người Bạch Tiểu Thuần chém đứt rất nhiều bàn tay, thâm nhập đến bên trong sương mù, nhưng bốn phía xung quanh bọn họ lại nhanh chóng xuất hiện càng nhiều cánh tay cùng với từng tầng sức cản.

Ở dưới lực cản này, bốn người mỗi giây mỗi phút đều cảm nhận được bài xích mãnh liệt đến từ bốn phía xung quanh.

- Đáng chết, đây là trận pháp gì vậy!

- Cứ tiếp tục như thế nữa, trong thời gian ngắn chúng ta căn bản không có cách nào đi vào được!

- Cho dù là không vào được, cũng phải nghĩ biện pháp ngăn cản bọn họ thành công!

Ba người Cổ Thiên Quân nghiến răng nghiến lợi. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Từ đầu đến cuối hắn đều không nói được một lời. Nhưng trên thực tế, ánh mắt hắn thỉnh thoảng nhìn về phía trận pháp sương mù, trong lòng cũng đang suy nghĩ, có nên mạo hiểm một lần hay không.

Hắn tin tưởng vào Bất Tử Cấm của chính mình. Không nói xuyên qua trận pháp sương mù này, nhưng chí ít để mình đi vào, xuất hiện ở trên chiến trường bên trong trận pháp, cũng vẫn có thể làm được.

Chỉ có điều nếu như dẫn người cùng vào, lại tiêu hao quá lớn, rất khó thành công. Cái này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Lúc này đại kiếm bắc mạch vung vẩy, trong lòng lại đang so sánh được mất. Bỗng nhiên, sau lưng của bọn họ, trong giây lát lại truyền đến từng tiếng rít gào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1727: Phá Trận (2)

Phía xa một đạo cầu vồng, mang theo ánh sáng màu trắng, đang ầm ầm lao đến. Bên trong cầu vồng này có một lão nhân, toàn thân mặc đạo bào, tiên phong đạo cốt. Đó chính là Trần Tô!

Vì khoảng cách quá xa, hắn là người cuối cùng chạy tới. Lại vì đám người Cổ Thiên Quân lo lắng truyền âm, Trần Tô không tiếc tiêu hao thi triển ra đạo pháp tâm huyết của mình, mạnh mẽ na di, lúc này mới đến sớm.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức khiến tinh thần đám người Cổ Thiên Quân chấn động. Còn làm cho ba người Tuyệt Địa đang điều khiển trận pháp, sắc mặt lại biến đổi!

Thật sự đối mặt với bốn vị Thiên Tôn, ba người bọn họ mặc dù tốn sức, nhưng có thể miễn cưỡng kéo dài tiếp. Nhưng nếu là năm vị Thiên Tôn, nếu như trận pháp hoàn hảo không tổn hao gì còn có khả năng ngăn cản được. Nhưng hiện tại trận pháp bất ổn. Phân thân Chúa Tể bên trong kia mỗi lần rít gào, cũng làm cho trận pháp vặn vẹo. Kể từ đó, muốn ngăn cản, căn bản cũng không có khả năng.

Lại ở trong nháy mắt khi sắc mặt ba người biến Tuyệt Địa hóa, Trần Tô gào thét tới gần, hoàn toàn không có chút dừng lại. Hắn trực tiếp lại xông vào lỗ thủng bị đám người Bạch Tiểu Thuần xé rách ra. Sau khi tới gần, hai tay hắn bấm quyết. Nhất thời lại có từng đạo tia chớp màu vàng, ầm ầm bạo phát, hình thành liên tiếp những quả cầu tia chớp. Bất kỳ một quả cầu nào cũng nắm giữ lực hủy thiên diệt địa. Hắn gia nhập vào trong bốn người phá trận.

Nhất thời âm thanh kinh thiên vang lên. Ở dưới những tiếng phát nổ mãnh liệt, sắc mặt ba người Tuyệt Địa không ngừng biến hóa. Trận pháp sương mù cuồn cuộn mãnh liệt hơn. Thần thông của năm người Bạch Tiểu Thuần hình thành gió bão, cũng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, càng thâm nhập vào bên trong trận pháp.

- Đáng chết!

Hai mắt Nguyên Yêu Tử đỏ ửng, phát ra một tiếng gào thét. Trong lúc hai tay bấm quyết, hắn mở miệng phun ra một ngụm Bản Nguyên Chi Khí. Tuyệt Địa cùng Thông Thiên Đạo Nhân cũng như vậy. Nhưng ngay khi ba người nỗ lực khiến cho trận pháp vững chắc trong chớp mắt, bỗng nhiên... Từ bên trong trận pháp này, truyền đến tiếng rít gào thê lương thứ ba của phân thân Chủ Tể.

Tiếng rít gào này vượt qua rất xa so với trước đó. Dường như lần này mới là tiếng gào thét cuối cùng trong sinh mệnh. Uy lực của nó càng kinh người hơn. Ở thời điểm truyền ra, trận pháp trực tiếp lại nổ lớn. Nhiều chỗ tan vỡ. Đồng thời, trận pháp này cũng lung lay sắp đổ, mắt thấy sẽ vỡ nát diệt vong.

- Cơ hội!

Ánh mắt Cổ Thiên Quân nhất thời sáng lên. Không cần hắn nhiều lời, đám người Bạch Tiểu Thuần, Trần Tô, Linh Cửu, Tư Mã Vân Hoa đều lại lập tức ra tay. Tu vi toàn diện bạo phát. Các loại thần thông ngưng tụ thành gió bão, giống như hóa thành một con rồng hung ác cực lớn, trong tiếng rít gào lao thẳng đến trận pháp, hung hăng đánh qua!

Ầm ầm ầm!

Theo đó, tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc bỗng nhiên vang vọng. Trận pháp tuyệt thế này vốn kiên cố không gì phá vỡ nổi, đã trực tiếp bị con rồng hung ác này va chạm, xuất hiện ra một lỗ thủng cực lớn. Theo lỗ thủng hình thành, toàn bộ trận pháp ầm ầm sụp xuống!

Tuyệt Địa, Thông Thiên Đạo Nhân cùng với Nguyên Yêu Tử, từng người phun ra máu tươi, nhanh chóng lui về phía sau. Đám người Cổ Thiên Quân không đợi được, thần sắc lộ ra vẻ vui sướng. Đúng lúc này, theo sương mù tản ra, chiến trường bên dứi lộ ra... Một hồi biến hóa kịch liệt, bỗng nhiên xuất hiện!

Truyền đến đầu tiên, là một tiếng kêu thê lương thảm thiết. iếng kêu thảm thiết không phải là do phân thân Chủ Tể phát ra, mà là một trong bảy vị Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, vị lõa bà Bạch Tiểu Thuần trước đó mới thấy qua ở bên ngoài!

Bà lão này đạt tu vi Thiên Tôn trung kỳ đỉnh phong, giờ khắc này ở trong tiếng kêu thảm thiết, thân thể của nàng trực tiếp bị xé thành hai nửa. Nửa người máu chảy đầm đìa lại trốn thoát, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng cùng hoảng sợ!

Sắc mặt kão bà này đã biến thành màu đen, giống như thân trúng phải kịch độc. Giờ khắc này ở trong lúc lui lại phía sau, máu nàng chảy xuống cũng là màu đen. Nhất là cái trán của nàng, thình lình có một phù văn màu đen.

Phù văn này đang kịch liệt lóe lên. Nếu cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được ở dưới phù văn này, thình lình trấn áp một bóng người hư ảo lại cùng bà lão này giống nhau như đúc!

Thân ảnh kia, là nguyên thần đạo chủng của lão bà biến hóa thành!

Phù văn này chính là sinh sôi phong ấn đạo chủng của lão bà này ở bên trong thân thể tàn phế, khiến cho thân thể bà lão này trúng kịch độc, đang ở trong quá trình chậm rãi đi về phía tử vong. Đạo chủng của bà lão lại không có cách nào rời khỏi, giống như muốn cứng rắn hao tổn sạch sẽ đạo chủng của lão bà. Kể từ đó, cho dù bà lão có thể sống lại, cũng nhất định sẽ tổn thất cực lớn.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến tâm thần đám người Bạch Tiểu Thuần chấn động. Nhưng tất cả những điều này còn không có kết thúc. Ở

trong nháy mắt khi bà lão này chạy ra, phía sau của nàng còn có một bóng người mang theo sự sợ hãi cùng hoảng hốt, đã nhanh như tên bắn lao ra.

Người này, chính là Phệ Linh Thượng Nhân!

Máu tươi của hắn điên cuồng phun ra. Khí tức toàn thân cũng yếu ớt vô cùng. Lúc này trong mắt hắn mang theo sự kinh hoàng, tốc độ cực nhanh. Nhưng trên đỉnh đầu của hắn lại lơ lửng một phù văn màu đen. Phù văn này tương tự cùng phù văn ở mi tâm của bà lão, nhưng lại không hề giống nhau. Dường như nó có đầy đủ loại lực pháp tắc đặc biệt nào đó, khiến cho thân thể Phệ Linh Thượng Nhân trong lúc lao ra, lại nhanh chóng mục nát!

Ở phía sau hắn, thình lình có một đạo huyết quang, từ bên trong sương mù nơi này đang nhanh chóng tiêu tan trở nên loãng đo, chợt xông ra!

Huyết quang này mới vừa xuất hiện, nhất thời khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm giác tà ác quen thuộc lại bạo phát ở bên trong mảnh thiên địa này. Huyết quang không dừng lại. Sau khi lao ra, nó lập tức bỏ chạy về phía xa.

- Bắt lấy nó, nó đã gần chết rồi!

Chạy ra cuối cùng, lại là Quảng Mục Thiên Tôn. Hắn mất đi một cánh tay, lúc này sắc mặt tái nhợt, mang theo biểu tình không cam lòng cùng điên cuồng, lao thẳng tới, đuổi theo huyết quang.

Gần như ở trong nháy mắt khi Quảng Mục Thiên Tôn truy kích, đồng thời, Tuyệt Địa Thiên Tôn, Thông Thiên Đạo Nhân cùng với Nguyên Yêu Tử cũng hung hăng cắn răng, muốn đi tới ngăn cản. Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa, Linh Cửu Thiên Tôn đều chợt lao mạnh ra, phân ra các phương hướng khác nhau, ngăn cản huyết quang này.

Bạch Tiểu Thuần đã ở bên trong. Nhưng trong chớp mắt khi mọi người ở đây tới gần, huyết quang này chợt dừng lại. Từ trong huyết quang, lại trực tiếp truyền ra một tiếng gào thét mang theo lực xuyên thấu mãnh liệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1728: Cơ Hội Tốt!

Tiếng gào thét này lại trực tiếp dâng lên gió bão, ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía tám hướng xung quanh. Cũng chính là bởi vậy, huyết quang ở giữa không trung không thể không dừng lại một chút. Thân thể ở bên trong huyết quang này, không ngờ là một vị quái vật giống như người lại không phải là người, giống như rắn mối lại không phải là rắn mối!

Quái vật này có thân thể của người cùng hai tay, hai chân. Nhưng trên người lại đều là mảnh vảy huyết sắc. Ngũ quan trên mặt có thể mơ hồ nhìn ra, là một nam tử. Nhưng trong mắt có hai đồng tử cùng với cái đầu lưỡi dài, nhỏ ở sâu bên trong miệng thi thoảng vươn ra, khiến cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy rõ ràng, tâm thần đều chấn động.

Mà gió bão này lại cực kỳ cường hãn, có thể so sánh với Thái Cổ hậu kỳ. Lúc này, trận gió quét ngang tám phương. Đám người Tuyệt Địa, lại trực tiếp không chịu nổi, lui về phía sau. Bạch Tiểu Thuần lập tức đưa đại kiếm bắc mạch chắn ngang ở trước người, lúc này mới cản được trận gió bão hung bạo này nổ mạnh.

Chỉ có đám người Cổ Thiên Quân, Quảng Mục Thiên Tôn, lúc này mạnh mẽ chống lại, nhanh chóng tới gần. Bọn họ ra tay chính là đòn sát thủ. Trong tiếng nổ lớn vang lên, phân thân Chúa Tể kia rõ ràng suy yếu. Trong mắt hắn mang theo sự điên cuồng, tốc độ cực nhanh, cùng mọi người chém giết.

Tiếng sấm không ngừng vang vọng. Sau khi Bạch Tiểu Thuần lui lại phía sau mấy bước, hắn lại không tiếp tục tiến lên. Chỉ là hắn không

muốn tiến lên, nhưng phân thân của Chúa Tể này lại lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Hai đồng tử trong mắt hắn ẩn chứa sự thù hận. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, tim chợt đập thịch một tiếng

- Thật sự là tới tìm ta báo thù.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Hắn biết không thể nào lui về phía sau được nữa, đành phải kiên trì hét lớn một tiếng. Đại kiếm bắc mạch trong tay hắn trực tiếp nâng lên, hung hăng chém về phía phân thân Chủ Tể đã lao tới!

Phân thân Chủ Tể gào thét, bị ép phải lại lui về phía sau, một lần nữa rơi vào trong sự bao vây tấn công. Lúc này mọi người đều không chú ý tới trận doanh. Mỗi người đều triển khai ra toàn lực. Cho dù là cuối cùng tranh đoạt, cũng phải giết chết phân thân Chủ Tể này xong mới lựa chọn.

- Không thể để cho nó chạy trốn. Lực khôi phục của nó quá mạnh mẽ. Không thể cho nó thời gian được!

Quảng Mục Thiên Tôn lo lắng, lập tức mở miệng.

Đám người Cổ Thiên Quân đều hít thở dồn dập. Lúc này bọn họ ra tay, không giữ lại. Tất cả mọi người tập hợp lực lượng của mình lại, ép cho phân thân Chủ Tể càng thêm suy yếu. Cảm giác suy yếu này, theo thời gian trôi qua, càng thêm mãnh liệt.

Thật ra, một cảnh tượng trước đó, khiến cho trong lòng đám người Cổ Thiên Quân chấn động. Bà lão thê thảm, thân thể Phệ Linh Thượng Nhân mục nát. Quảng Mục Thiên Tôn mất đi cánh tay. Tất cả những điều này không điều nào không nói rõ về mức độ đáng sợ của phân thân Chủ Tể này!

Nhất là nghĩ đến nếu như để cho đối phương chạy trốn, mất đi cơ hội lần này, lấy bản lĩnh hấp thu sức sống của phân thân Chủ Tể này, sợ là

khi lại tìm được hắn, hắn đã khôi phục lại không ít.

Kể từ đó, hai bên đều không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Một khi Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng tự mình chạy tới, phần thưởng đưa ra trước đó, sợ là cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Ở trong tiếng nổ lớn này, trong mắt phân thân Chúa Tể kia lộ ra sự tuyệt vọng. Lúc này thương thế của hắn quá nặng, cho nên căn bản không có cách nào chạy ra khỏi nơi đây. Mắt thấy bản thân đã suy yếu chỉ còn lại có một hơi thở, phân thân Chủ Tể này bất chợt ngửa mặt lên trời rít gào.

Ở dưới tiếng rít gào này, thân thể của hắn trong nháy mắt bành trướng ra, giống như một quả bóng cao su cực lớn. Cảnh tượng như vậy nhất thời tim mọi người chợt đập mạnh. Theo bản năng lại từng người đều lui ra phía sau.

Gần như trong chớp mắt khi mọi người lui ra phía sau, thân thể của phân thân Chủ Tể này ầm một tiếng, lại trực tiếp nổ mạnh ra. Sau khi thân thể hắn nổ tung ra, một trùng kích cực lớn, khuếch tán ra!

Ầm ầm.

Dư âm ngập trời động địa. Đám người Tuyệt Địa Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử, Quảng Mục Thiên Tôn, Thông Thiên Đạo Nhân đều phun ra máu tươi. Cổ Thiên Quân, Tư Mã Vân Hoa, Trần Tô, Linh Cửu Thiên Tôn, bao gồm Bạch Tiểu Thuần, cũng như vậy. Thân thể của mọi người còn không khống chế được lui về phía sau.

- Phân thân Chủ Tể này cũng quá mạnh mẽ!

Bạch Tiểu Thuần hít vào một hơi. Lúc này tay hắn cầm đại kiếm bắc mạch cũng cảm giác đau đớn không ngừng. Trong lòng hắn hoảng sợ.

Đồng thời, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, thấy được Thông Thiên Đạo Nhân ở cách đó không xa, cũng bị chấn động phun ra máu, lui

lại phía sau.

Ánh mắt của hắn lóe lên, lặng lẽ tới gần.

- Tất cả mọi người đang cướp thân thể của Chúa Tể này. Ta xem có thể nhân cơ hội này, giết Thông Thiên Đạo Nhân này hay không.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, sát cơ trong lòng nhất thời dâng lên.

Mà giờ khắc này, sau khi thân thể phân thân Chúa Tể kia tự bạo, thình lình từ trong cơ thể hắn chui ra một con rắn mối dài chừng nửa trượng. Con rắn mối này mới vừa xuất hiện, chỉ còn lại một hơi thở, giống như suy yếu đến cực hạn, yếu ớt không chịu nổi một đòn. Nó lắc lư lựa chọn một phương hướng, sử dụng một hơi thở cuối cùng, nhanh như tên bắn lao ra xa.

Mà phương hướng nó lựa chọn, lại là chỗ của Thông Thiên Đạo Nhân. Ngay cả Thông Thiên Đạo Nhân cũng thoáng sửng sốt một chút. Nhưng trong nháy mắt, trong mắt hắn lại thoáng lộ ra một ánh sáng màu đen quỷ dị. Hai tay hắn nhanh chóng bấm quyết, hét lớn một tiếng.

- Mười cánh cửa quy về làm một!

Theo hắn bấm quyết, mọi người ở nơi này đều bị trùng kích trước đó đẩy lui về phía sau. Trước người Thông Thiên Đạo Nhân, lập tức lại truyền ra tiếng sấm. Phù văn ngắn dài khác nhau với số lượng lớn tổ hợp lại cùng một chỗ, hình thành một cánh cửa phù văn cực lớn, lại trực tiếp từ bên trong hư vô hạ xuống, giống như mang theo lực lượng phong ấn nào đó, bỗng nhiên phong ấn về phía rắn mối đã lao tới!

Rắn mối này đã không có ý thức, lúc này chỉ là theo bản năng trùng kích, lại có thể một đầu thúc vào trên cánh cửa phù văn này, trong nháy mắt lại đụng thủng một lỗ!

Mà cánh cửa phù văn vào giờ phút này giống như trực tiếp phân giải, hóa thành vô số phù văn, trực tiếp bao trùm lấy thân thử của con rắn mối

phù văn dường như đã hôn mê này, kéo mạnh xuống một cái, sắp bị Thông Thiên Đạo Nhân lấy đi.

- Thông Thiên Đạo Nhân, ngươi dám!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1729: Cướp Được Vào Trong Tay (1)

Cổ Thiên Quân lập tức đỏ mắt. Tư Mã Vân Hoa, Linh Cửu Thiên Tôn, Trần Tô cũng đều như vậy. Bốn người tức giận kinh thiên. Nhưng trước đó bọn họ bị lực trùng kích đẩy ra rất xa. Lúc này bọn họ muốn đi ngăn cản, đã không kịp. Đồng thời đám người Quảng Mục Thiên Tôn, lúc này đều nhanh chóng lao ra, ngăn cản đám người Cổ Thiên Quân.

Ở dưới ánh mắt nhìn lại của đám người Quảng Mục, Thông Thiên Đạo mới tiến vào Thiên Tôn. Cho dù hắn lấy được thi thể của con rắn mối, sau đó cũng không dám không giao ra. Công đầu này, Quảng Mục nhất định phải có được.

Nhưng nếu như bị đám người Cổ Thiên Quân cướp đi, vậy tất cả sẽ gặp phiền phức.

Tất cả những điều này phát sinh quá nhanh.Trong nháy mắt, khi mọi người ở đây ra tay với nhau,Bạch Tiểu Thuần hơi thở dồn dập, tròng mắt trợn trừng, nhịp đập trái tim ầm ầm tăng nhanh. Thật ra, trước đó hắn không có ý tốt, âm thầm tới gần không ít. Giờ phút này sự kiện vừa xảy ra, trong số mọi người, hắn trở thành người ở gần Thông Thiên Đạo Nhân nhất!

- Cơ hội tốt!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần chỉ là có chút do dự, liền trực tiếp phát động Hám Sơn Chàng, còn triển khai Bất Tử Cấm. Lực lượng thân thể hắn bạo phát ra, còn mãnh liệt hơn so với lúc trước chiến đấu cùng n phân thân Chủ Tể. Hắn còn không để ý tới tất cả, toàn diện vận chuyển ra tu vi. Dưới sự gia tăng, tốc độ của hắn đã đến cực hạn nào đó. Trong

tiếng nổ lớn, hắn lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh thân của Thông Thiên Đạo Nhân. Lúc hắn giơ tay phải lên, đại kiếm bắc mạch phát ra ánh sáng màu xanh lam chói mắt. Khi sắc mặt Thông Thiên Đạo Nhân đại biến, hắn hung hăng một chém chém xuống!

- Thông Thiên, để mạng lại!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng!

Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cơ hội này có thể nói là cơ hội tốt tuyệt thế ngàn năm một thuở. Cho dù là lúc này hắn giết Thông Thiên Đạo Nhân, Thánh Hoàng cũng sẽ ủng hộ.

Thật ra, Thông Thiên Đạo Nhân hiện tại đang nắm giữ, lại là vật hai đại Thái Cổ cực muốn tranh đoạt. Bạch Tiểu Thuần hết lần này tới lần khác lại ở khoảng cách gần như vậy. Lúc này hắn một kiếm hạ xuống, thiên địa nổ lớn. Đại kiếm bắc mạch phát ra ánh sáng màu xanh lam, sáng chói tản ra ánh sáng loá mắt, dâng lên một chiến lực kinh người có thể so sánh với Thiên Tôn hậu kỳ, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên Đạo Nhân!

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Thông Thiên Đạo Nhân ở nơi đó gần như sắp bắt được con rắn mối, đại kiếm của Bạch Tiểu Thuần lại ầm ầm hạ xuống. Cho nên hắn căn bản không có cách nào né tránh. Lúc này sắc mặt đang biến hóa, Thông Thiên Đạo Nhân lập tức sốt ruột. Một nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến cho trong lòng hắn rung động.

Hắn tuy rằng có thể được sống lại, nhưng cái giá trê sống lại quá lớn, vĩnh cửu tiêu hao một phần tu vi. Chuyện này nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn căn bản cũng không muốn lựa chọn. Mặt khác, quan trọng nhất, Thiên Tôn được sống lại, ngoại trừ biến mất vĩnh viễn một phần tu vi ra, còn giảm bớt một phần khả năng sau này tiến vào Thái Cổ!

Tiến vào Thái Cổ vốn đã vô cùng gian nan, nay lại ít đi một phần. Không nói là xóa bỏ hi vọng, lại xê xích không bao nhiêu. Nếu như những Thiên Tôn này không dã tâm thì cũng thôi. Thông Thiên Đạo

Nhân dã tâm luôn luôn cực lớn. Hắn sao có thể để cho hi vọng của mình, bởi vì một con rắn mối, mà bị mất đi ở chỗ này.

Gần như hoàn toàn không có một chút do dự nào, Thông Thiên Đạo Nhân hét lớn một tiếng, ở trong nháy mắt khi đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, tay phải hắn vung mạnh lên, ném mạnh con rắn mối lớn vốn sắp bị hắn lấy đi về phía Bạch Tiểu Thuần, ngăn cản ở giữa đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần cùng bản thân.

Một tiếng nổ lớn ngập trời, đột nhiên bạo phát trong nháy mắt. Đại kiếm bắc mạch mọi khi đều luôn thuận lợi, lại lần đầu gặp phải vật không có cách nào chặt đứt, chỉ có thể xé mở một lỗ thủng!

Thân thể con rắn mối lớn này, trong nháy mắt lại ngăn chặn đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần. Lực phản chấn mãnh liệt khiến cho khí huyết của Bạch Tiểu Thuần quay cuồng, lại hình thành trùng kích bạo phát, gây ra tổn thương lớn hơn nữa đối với Thông Thiên Đạo Nhân. Miệng hắn phun ra máu tươi, thân thể bất mạnh lui về phía sau. Về phần con rắn mối lớn này, hắn từ lâu đã buông tay!

Thật ra, hắn không thể không buông tay. Nếu như hắn vẫn còn tham lam thân thể con rắn mối lớn này, như vậy ở thời điểm hắn lui về phía sau, đám người Cổ Thiên Quân vẫn còn có thể đuổi theo. Cho dù đối với hắn tạo thành một ngăn cản trong chớp mắt, cũng sẽ cho Bạch Tiểu Thuần chém giết cơ hội hắn. Bởi vậy hắn buông tay, không chỉ khiến mình không còn là cái đích cho mọi người chỉ trích, còn có thể dẫn tất cả phiền phức, tới chỗ của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Bạch Tiểu Thuần căn bản là không có cách nào lại truy sát hắn nữa. Sẽ có nhiều người đi vào ngăn cản hắn!

Tất cả những điều này nói ra thì rất dài dòng, nhưng từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, Thông Thiên Đạo Nhân ném con rắn mối lớn ra, tất cả đều chỉ phát sinh trong chớp mắt. Nhanh tới mức khó có thể hình dung. Lúc này theo tiếng sấm vang vọng, theo Thông Thiên Đạo Nhân nhanh chóng

đi xa, thân thể Bạch Tiểu Thuần vừa dừng lại. Hắn muốn phải tiếp tục truy kích Thông Thiên Đạo Nhân, đã có chút khó khăn.

Quan trọng nhất là sau khi tay hắn va chạm tới thân thể con rắn mối lớn, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên biến đổi. Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp. Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hắn lại tự đi vận chuyển, bạo phát ra một khát vọng lớn nhất từ trước tới nay. Hình như ở trong cơ thể con rắn mối lớn này, cất giấu một thứ đối với Bất Tử Trường Sinh Công mà nói, giống như tạo hóa bổ thiên!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Hắn nắm lấy con rắn mối lớn, trực tiếp để vào bên trong túi trữ vật. Trong nháy mắt gần như khi hắn vừa làm xong tất cả những điều này, đám người Quảng Mục Thiên Tôn, Nguyên Yêu Tử, Tuyệt Địa Thiên Tôn đã mang theo sát cơ, trực tiếp đánh tới.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

- Còn không giao ra thân thể của Chúa Tể. Bạch Tiểu Thuần, đây không phải là thứ ngươi có thể động vào.

Thậm chí Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, còn có Linh Cửu Thiên Tôn cùng với Trần Tô, đều như hổ đói nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nhanh chóng tới gần.

- Thông Thiên Vương, ném thân thể Chúa Tể cho lão phu!

- Thông Thiên Vương, đến chỗ chúng ta, chúng ta bảo vệ ngươi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1730: Cướp Được Vào Trong Tay (2)

Lời bọn họ nói nhìn như đang bảo vệ Bạch Tiểu Thuần, hành động cũng thật sự ngăn cản Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều tới gần. Nhưng trên thực tế ý nghĩ cướp giật thân thể Chúa Tể từ trong tay Bạch Tiểu Thuần, đã dâng lên ở trong đầu.

Thật ra, thân phận của Bạch Tiểu Thuần mẫn cảm. Dù sao hắn cũng không phải là Thiên Tôn Thánh Hoàng Triều chân chính. Nếu như đổi lại thành những người khác, đám người Cổ Thiên Quân còn có thể cùng chung mối thù. Nhưng nếu là Bạch Tiểu Thuần, có thể có cơ hội cướp giật, bọn họ tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Tình thế nghịch chuyển gần như trong nháy mắt. Từ lúc đầu, Thông Thiên Đạo Nhân trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Hiện tại lại biến thành Bạch Tiểu Thuần rơi vào trong tình cảnh khốn cùng. Mặc dù tình cảnh khốn cùng này, chỉ cần Bạch Tiểu Thuần đồng ý ném con rắn mối lớn ra, là lập tức có thể hóa giải. Chỉ là Bất Tử Trường Sinh Công khát vọng, khiến cho trái tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch.

- Đáng chết, ta hợp lại!

Mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời đỏ đậm. Hắn mặc dù sợ chết, mặc dù không muốn mạo hiểm. Nhưng hôm nay ích lợi thật lớn như thế bày ra trước mặt, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy nếu như mình bỏ qua, nhất định sẽ hối hận!

- Chỉ cần còn có một hơi thở, ta tuyệt đối không nhường cho bọn họ!

Bạch Tiểu Thuần chưa từng nghĩ tới ăn mảnh. Chỉ có điều hắn suy nghĩ, chỉ cần mình có thể tranh thủ một ít thời gian, có thể lần này, thông qua thân thể Chúa Tể, thu được lợi ích không tưởng tượng nổi.

Cái này khiến cho trong mắt hắn tràn ngập tơ máu. Lúc này trong tiếng gào thét, tốc độ của hắn bạo phát đến cực hạn. Hắn mượn lực Hám Sơn Chàng trước đó, bỗng nhiên lao ra.

Tuyệt Địa Thiên Tôn cùng Nguyên Yêu Tử lúc này đều giận dữ. Bọn họ bạo phát ra toàn lực muốn đi ngăn cản. Nhưng ngay trong nháy mắt khi bọn họ tới gần, Bạch Tiểu Thuần bất mạnh hô lên, thân thể lập tức trở nên cường đại. Nhân Sơn Quyết phát động. Đồng thời, Vân Lôi Nhân Tổ Biến cũng trực tiếp được triển khai ra, giống như hóa thành người khổng lồ. Trong tay hắn cầm đại kiếm bắc mạch, hung hăng chém về phía trước một cái!

Thiên địa nổ lớn, kiếm khí khuếch tán. Nguyên Yêu Tử cùng Tuyệt Địa Thiên Tôn trước đó vốn đã bị thương. Giờ khắc này ở Bạch Tiểu Thuần đột nhiên bạo phát ra, bọn họ lại phun ra máu tươi. Nhưng bọn họ dù sao cũng là Thiên Tôn. Lúc này mặc dù bọn họ lui về phía sau, nhưng vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở dưới sự phản chấn, thân thể thoáng dừng lại.

Chỉ dừng lại một thoáng như thế, Quảng Mục Thiên Tôn ở phía sau hắn đã đuổi tới. Nhưng ngay trong nháy mắt khi Quảng Mục tới gần, Bạch Tiểu Thuần một tay bấm quyết, chỉ về phía dưới!

- Đầm nước!

Ầm ầm ầm.

Hơi nước khuếch tán khắp nơi, thiên địa hóa thành đầm lầy!

- Quốc gia!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần vừa ra, một tiếng rít gào giống như từ trong năm tháng truyền đến. Ngay lập tức ở bên trong mảnh hơi nước nơi này bạo phát, hai hàm răng trên dưới của một con thú lớn khổng lồ không có cách nào hình dung, giống như hàm răng của con cá sấu, lại giống như hàm răng của con rồng lớn, lại trực tiếp từ dưới mặt đất lao ra, chấn động toàn thế giới, trực tiếp đớp vào trên người Quảng Mục Thiên Tôn.

Quảng Mục Thiên Tôn rít gào, nỗ lực tránh né. Nhưng con thú lớn này quá lớn, thay thế thiên địa, tốc độ lại không có cách nào hình dung, trực tiếp va chạm cùng Quảng Mục Thiên Tôn.

Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần chợt lao mạnh ra. Trong miệng hắn còn gầm khẽ không ngừng.

- Cổ Thiên Quân, các ngươi giúp ta ngăn cản một chút. Công lao mỗi người có phần!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần lắc lư, tốc độ nhanh hơn.

Đám người Cổ Thiên Quân có chút do dự. Bọn họ cũng biết lúc này không phải là thời gian cướp giật. Bọn họ lập tức lại đè ép xuống ý nghĩ tranh đoạt trong lòng xuống, toàn lực ngăn cản. Tiếng sấm nhất thời bạo phát. Mặc cho đám người Quảng Mục Thiên Tôn truy kích như thế nào, ở trong sự ngăn cản của đám người Cổ Thiên Quân, vẫn không có cách nào làm gì được Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần thật sự quá nhanh. Chỉ vừa có một ngăn chút cản, hắn đã cách xa hơn vạn trượng. Hắn không dừng lại, tiếp tục gào thét đi xa.

Rất nhanh, đã không thấy được hình bóng bóng dáng của hắn nữa.

Đến lúc này, đám người Cổ Thiên Quân cũng không ngăn cản nữa. Bọn họ lập tức lui về phía sau. Sắc mặt đám người Quảng Mục Thiên

Tôn thâm trầm đến cực hạn. Bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó cũng hiểu rõ lúc này rất khó có thể đuổi kịp.

- Chúng ta không tìm được Bạch Tiểu Thuần. Nhưng đám người Cổ Thiên Quân nhất định có thể tìm tới. Giữa bọn họ cũng cần thời gian phân phối lợi ích. Cho nên Bạch Tiểu Thuần này xông ra trước tiên, có khả năng không lớn!

- Quỷ Mẫu Thiên Tôn đang ở trên đường tới nơi này. Chỉ cách nơi này còn có một chút phạm vi. Truyền âm cho nàng, để cho nàng lập tức đi tới sát lối ra, ở nơi đó chờ đợi, tranh thủ ngăn cản Bạch Tiểu Thuần lại!

- Mấy người chúng ta toàn lực triển khai tốc độ, cũng ngăn chặn ở lối đi ra!

Hơi thở của Quảng Mục Thiên Tôn dồn dập. Trong lòng hắn cảm giác vô cùng không cam lòng. Hắn lập tức mở miệng. Đám người Nguyên Yêu Tử cũng phán đoán như thế. Bọn họ lập tức tăng tốc độ lên cao nhất bay ra.

Về phần Phệ Linh Thượng Nhân, giờ khắc này ở dưới sự áp chế, thân thể mặc dù mục nát không ít, nhưng lại miễn cưỡng ổn định lại, cũng theo đó rời đi. Duy nhất chỉ có bà lão kia, lúc này không ai để ý tới, chỉ mang đạo chủng của bà lão rời đi. Bởi vì lúc trước, trong thời điểm bọn họ cùng Bạch Tiểu Thuần ra tay tranh đoạt, thân thể của nàng đã hoàn toàn hóa thành một đoàn máu loãng.

Thậm chí ngay cả đạo chủng rõ ràng cũng đã yếu ớt ảm đạm hơn rất nhiều. Hiển nhiên là phong ấn trước đó, tuy không có cách nào hoàn toàn xóa bỏ đi đạo chủng, nhưng lại lưu lại tổn thương, vẫn rất đáng sợ.

Trong lúc lao đi, các Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều lao thẳng đến lối ra. Dọc đường đi sắc mặt bọn họ đều vô cùng thâm trầm. Hận ý trong lòng bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần, cũng càng thêm mãnh liệt. Ngay

cả Thông Thiên Đạo Nhân luôn duy trì trầm mặc, bọn họ nhìn cũng thấy không vừa mắt.

- Nếu như trước đó Thông Thiên Đạo Nhân này có thể kiên trì thêm một chút, liều mạng một lần, thân thể Chúa Tể nhất định thuộc về chúng ta!

Quảng Mục Thiên Tôn nhìn cánh tay mình biến mất, lại nhìn về phía Thông Thiên Đạo Nhân, trong mắt có hàn quang lóe lên.

- Sau khi trở về, lại tìm hắn gây phiền phức!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1731: Không! (1)

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đang che túi đựng đồ, nhanh chóng đi về phía trước. Thật ra hắn không che không được. con rắn mối lớn này mặc dù bị phong ấn, nhưng sau khi thả tới bên trong túi trữ vật, rốt cuộc chẳng biết tại sao, dường như muốn phá túi đựng đồ vậy. Bạch Tiểu Thuần không thể không sử dụng tu vi đi áp chế nó một chút.

- Tìm một chỗ thôi.

Điều Bạch Tiểu Thuần đầu tiên nghĩ đến, chính là quạt tàn. Chẳng qua là sau khi hắn thử vài lần, lại phát hiện mạng nhện kia ngăn cản, khiến cho hắn truyền tống rất không thông thuận. Nếu như mạnh mẽ truyền tống đi, Bạch Tiểu Thuần lo lắng nếu chẳng may ở trong quá trình truyền tống, truyền tống ít đi một cánh tay chân, vậy thì xong rồi.

- Cánh tay cái chân còn dễ nói. Chỉ sợ đầu không có được truyền tống qua...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến một hình ảnh này, thân thể lại run lên, vội vàng lắc đầu.

- Không được. Cho dù là thật sự truyền tống, cũng phải tìm một nơi ở dưới thần thông của Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, mạng nhện mỏng hơn một chút mới được.

Về phần lối ra, Bạch Tiểu Thuần căn bản là không có nghĩ tới. Lúc này hắn thoáng lắc người một cái, vội vàng tìm kiếm.

Cùng lúc đó, đám người Cổ Thiên Quân đều ở phía xa bay nhanh như tên bắn. Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều không tìm được Bạch Tiểu

Thuần, cũng không đại biểu bọn họ không thể. Cùng là Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, bọn họ có quá nhiều biện pháp, có thể xác định phong tỏa vị trí của Bạch Tiểu Thuần. Nhất là Trần Tô, mặc dù chiến lực của hắn tương đối yếu ớt, nhưng ở trên phương pháp thôi diễn, lại là Thiên Tôn đứng đầu có một không hai.

Lúc này Trần Tô chỉ thoáng tìm kiếm một chút, lại lập tức xác định phong tỏa một phương hướng.

- Ở nơi đó!

Ánh mắt Trần Tô lóe lên, Cổ Thiên Quân lập tức bay ra. Đám người Tư Mã Vân Hoa đều triển khai tốc độ cao nhất, vội vàng bay nhanh. Bọn họ không có truyền âm trước cho Bạch Tiểu Thuần. Thật ra, đối với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ không có cảm giác tín nhiệm gì. Bọn họ cũng lo lắng truyền âm qua, Bạch Tiểu Thuần có sự chuẩn bị. Nói vậy, độ khó để bọn họ cướp công sẽ tăng lớn.

Tuy rằng Thánh Hoàng cũng nói, chỉ cần tìm được, tất cả mọi người đều có công lao. Nhưng đám người Cổ Thiên Quân làm sao có thể không rõ, công lao này... cũng phân ra lớn nhỏ!

Nhất là lần này, Cổ Thiên Quân nhất định phải có được. Thậm chí hắn đã cùng đám người Trần Tô khai thông trước. Hắn nguyện ý lấy ra một ít giá lớn, đổi lấy công đầu.

Lúc này bốn người triển khai ra tốc độ cao nhất. Bởi vì khoảng cách ban đầu vốn không xa, tốc độ của bốn người lại nhanh. Cũng chỉ là nửa canh giờ, trong mắt Trần Tô lại có tinh quang chớp động.

- Ngoài vạn dặm phía trước!

Hắn nói, vừa chỉ về phía một phương hướng. Trong mắt Cổ Thiên Quân có hàn quang bạo phát ra. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, tay phải trực tiếp bấm quyết. Nhất thời bên trong thân thể hắn lại có bảy đạo kiếm quang, ầm ầm phóng ra, hóa thành bảy dải cầu vồng, lấy

tốc độ nhanh hơn so với bản thân hắn, chớp mắt lao về phía phương hướng Trần Tô vừa chỉ.

Tốc độ cực nhanh, căn bản là không nhìn thấy được hình bóng. Một cái chớp mắt đã xuyên qua phạm vi vạn dặm. Thời điểm xuất hiện, thình lình ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần đang tìm kiếm nơi yếu ớt hơn.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi. Thân thể hắn vốn đang nhanh chóng đi về phía trước, bỗng nhiên lui về phía sau mười mấy trượng. Gần như ở trong nháy mắt khi hắn lui ra phía sau, địa phương ở phía trước hắn, bảy dải cầu vồng từ trong không trung hiện ra, dường như từ bên trong hư vô biến ảo thành, chớp mắt đan xen qua, liên tiếp dâng lên tiếng nổ lớn giống như như lôi đình.

Nếu không phải Bạch Tiểu Thuần né nhanh, giờ phút này, hắn cho dù không chết, cũng bị trọng thương.

- Cổ Thiên Quân!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng. Bảy dải cầu vồng này chính là bảy thanh phi kiếm. Phía trên có khí tức Cổ Thiên Quân cực kỳ rõ ràng.

- Cái này căn bản là muốn mạnh mẽ tới cướp!

- Các ngươi muốn công lao, có thể truyền âm nói với ta. Chuyện gì cũng có thể thương lượng. Nhưng như bây giờ... Rõ ràng là không muốn để Bạch Tiểu Thuần ta vào mắt!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời giận dữ.

Trong lòng hắn biết rất rõ, những Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, mỗi người đều là hạng người ra vẻ đạo mạo. Hiện tại chuyện này lại liên quan đến lợi ích quá lớn. Mặc dù Thánh Hoàng nói là mỗi người đều có công lao, nhưng trên thực tế, Bạch Tiểu Thuần hắn cuối cùng là người ngoài, làm sao có thể được đối xử bình đẳng.

Hành động của Cổ Thiên Quân cũng đủ để nói rõ tất cả.

- Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng, tốc độ lại bạo phát. Hắn tránh bảy thanh phi kiếm này. Ở phía trước cách đó không xa, hắn đã nhận thấy được một chỗ mạng nhện mỏng manh. Hắn gào thét lao đi.

Phía sau hắn, mặc dù không nhìn thấy được đám người Cổ Thiên Quân bóng người, nhưng thần thức của bọn họ đã gào thét đến, lan tràn tám phương, giống như sóng dao động vô hình, đang về khuếch tán phía Bạch Tiểu Thuần.

Mà nhanh hơn so với bọn họ thần thức, lại là bảy thanh phi kiếm này. Lúc này sau khi đan xen với nhau, chúng lại lao về phía Bạch Tiểu Thuần. Tốc độ của chúng cực nhanh, chớp mắt đã tới gần. Trong tiếng nổ vang, Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng tránh né. Sau đó, hắn đã tới gần nơi mạng nhện mong manh. Hắn hiểu rõ cơ hội chỉ có một lần. Nếu như lần này thất bại, như vậy khi đám người Cổ Thiên Quân đuổi tới, thân thể Chúa Tể mình thu được, tất nhiên sẽ phải lấy ra.

Thật ra bốn người kia liên thủ, Bạch Tiểu Thuần cho dù có đại kiếm bắc mạch, cũng không phải là đối thủ. Huống hồ bốn vị này không sợ chết, có thể sống lại. Nhưng Bạch Tiểu Thuần một khi ngã xuống, sẽ không bất kỳ khả năng sống lại nào.

- Nếu các ngươi như vậy, cũng đừng trách ta dối trá. Trước đó ta vẫn cảm thấy có chút không tốt. Hiện tại đã không có bất kỳ áy náy nào nữa!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Ở phía sau lưng hắn, bảy thanh phi kiếm nổ mạnh lao đến. Thần thức của đám người Cổ Thiên Quân cũng cấp tốc tới gần trong chớp mắt. Hắn hít một hơi thật sâu, lại ở trong đầu, trực tiếp hô hoán quạt tàn!

Ý niệm của hắn của dâng lên, trong nháy mắt hư vô bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần lập tức vặn vẹo mơ hồ. Trong chớp mắt, bảy

thanh phi kiếm này gào thét tới gần. Từ địa phương Bạch Tiểu Thuần đang đứng, trực tiếp đan xen xuyên qua. Cùng lúc đó, thần thức của bốn người Cổ Thiên Quân, cũng giống như gió bão hung bạo, quét ngang nơi đây.

Chỉ là... bất luận là bảy thanh phi kiếm này, hay thần thức của bốn người Cổ Thiên Quân lại đảo qua, vẫn hoàn toàn không có cách nào phát hiện ra tung tích của Bạch Tiểu Thuần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1732: Không! (2)

Thời gian mấy lần hít thở sau, trên bầu trời xa xa, bốn cầu vồng phá không lao đến. Đó chính là bốn người Cổ Thiên Quân. Thần sắc bọn họ kinh ngạc không hiểu. Mới vừa đến tới này, thần thức của bọn họ lại lập tức tản ra, khuếch tán trong phạm vi lớn. Trên bầu trời, trong lòng đất, bốn phương tám phương xung quanh, tất cả đều ở trong phạm vi bọn họ tìm kiếm.

Thậm chí Cổ Thiên Quân còn điều khiển phi kiếm, như con thoi xuyên qua ở bên trong bốn phía xung quanh hư vô này. Trần Tô còn không ngừng bấm quyết, nỗ lực đi tìm. Nhưng cuối cùng, bọn họ không có cách nào tin được, phát hiện, Bạch Tiểu Thuần... lại có thể thật sự mất tích!

- Không có khả năng!

Cổ Thiên Quân hít thở dồn dập, mắt cũng đỏ lên. Trước đó hắn thông qua phi kiếm, rõ ràng cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần ở trong này. Nhưng trong chớp mắt, đối phương lại có thể biến mất.

Nhất là bốn phía xung quanh nơi này còn không có bất kỳ vết tích truyền tống nào. Điều này khiến cho Cổ Thiên Quân không thể tin nổi. Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc chạy thoát như thế nào. Lúc này sắc mặt hắn thâm trầm vô cùng, hai tay vung mạnh lên. Nhất thời bảy thanh phi kiếm ở bốn phía xung quanh xuất hiện từng cái một, trùng khớp lại với nhau, hóa thành bốn mươi chín thanh, lại khuếch tán về bốn phía xung quanh, hình thành trận gió bão phi kiếm, tất cả xuyên qua mặt đất vốn đày bụi ở nơi đây, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tư Mã Vân Hoa cùng Linh Cửu Thiên Tôn đều nghĩ hết biện pháp, vẫn tìm không được Bạch Tiểu Thuần. Cuối cùng ba người đồng thời nhìn về phía Trần Tô còn đang bấm quyết, trong mắt có ánh sáng thôi diễn càng lúc càng mãnh liệt, chờ đợi kết quả Trần Tô suy tính ra.

Nhưng nhìn một chút, ba trong lòng người bọn họ đều lo lắng. trạng thái của Trần Tô thật sự có cái gì đó không ổn. Hai mắt của hắn chậm rãi xuất hiện tơ máu. Trán của hắn bắt đầu đổ mồ hôi. Thân thể hắn từ từ run rẩy. Hơi thở của hắn càng lúc càng gấp rút.

Đến cuối cùng, Trần Tô bất mạnh mở to mắt, không khống chế được phun ra một búng máu tươi lớn. Thân thể hắn lảo đảo lui ra phía sau vài bước. Rốt cuộc hắn rõ ràng suy yếu không ít. Thậm chí ngay cả tóc cũng có ba phần hóa thành tro bụi. Nếp nhăn trên mặt hắn, rõ ràng đã nhiều hơn một chút.

- Không có khả năng!

- Trừ khi có Thái Cổ bao phủ, hoặc hắn không ở trên Tiên Vực thứ hai này, nếu không, ta không có khả năng tính không ra!

Trần Tô thì thào nói. Hắn có phần không có cách nào tiếp nhận được mình thôi diễn thất bại, kết quả bị phản phệ.

Lời của hắn, khiến cho ba người Cổ Thiên Quân trầm mặc. Một lát sau, Cổ Thiên Quân cắn răng một cái.

- Hắn nhất định là đang ẩn thân. Chúng ta tản ra tìm kiếm, nhất định phải tìm được hắn!

Cổ Thiên Quân thật sự không cam lòng. Nói xong hắn thoáng lắc một cái, lại tìm kiếm.

Ba người Tư Mã Vân Hoa đều hít một hơi thật sâu. Từng người tản ra, toàn lực tìm kiếm.

Ở thời điểm mọi người của Tà Hoàng Triều ngăn chặn lối ra, bốn vị Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều đang tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần khắp đại lục, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở trên quạt tàn đang bay bên trong tinh không.

Đầu tiên là nhanh chóng kiểm tra một chút xem thân thể mình là không có gì thiếu sót. Sau khi xác định bất kỳ vị trí nào cũng còn tồn tại, trong lòng Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm. Một chút đắc ý, hiện lên ở trong lòng.

- Hừ hừ, muốn tìm được ta, các ngươi cứ nằm mơ đi thôi!

Tay áo Bạch Tiểu Thuần khẽ vung lên. Hắn ngạo nghễ ngồi khoanh chân ở trên quảng trường của quạt tàn. Hắn vỗ vào túi trữ vật, lấy thân thể Chúa Tể ra.

Chúa Tể này hóa thành rắn mối lớn, lúc này đã chỉ còn hơi thở mong manh. Mặc dù còn có một hơi thở, nhưng lại rõ ràng không có lực xoay chuyển trời đất. Lúc này thân thể đều trở nên không còn linh hoạt.

- Đây chính là đồ tốt.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng, liếm môi. Hắn biết lần này mình thu hoạch to lớn. Đổi lại thành bất kỳ kẻ nào biết được, cũng sẽ hâm mộ tới phát điên.

Ở trong thời điểm Thiên Tôn của hai đại hoàng triều, đều đang ở bên trong mạng nhện của Tiên Vực, không ngừng tìm kiếm Bạch Tiểu Thuần, trên quạt tàn giữa tinh không, Bạch Tiểu Thuần đang hăng hái bừng bừng nhìn con rắn mối lớn trước mặt.

Hắn đã tỉ mỉ kiểm tra một hồi, xác định rắn mối lớn này đã chỉ còn hơi thở mong manh, đối với mình không có uy hiếp. Nhưng tính cách của Bạch Tiểu Thuần cẩn thận, vẫn cảm thấy khó tránh khỏi nguy hiểm. Vì vậy hắn lại hạ không ít cấm chế ở trên dưới thân thể của con rắn mối

lớn này. Cuối cùng hắn tùy ý lấy ra đại kiếm bắc mạch, ở trên thân thể của con rắn mối lớn này lại điên cuồng chém hơn mười cái.

Mặc dù không có chém chết con rắn mối lớn này, nhưng lại khiến cho khí tức của nó vốn giống như tơ nhện, trở thành như có như không. Lúc này nó nằm ở nơi đó, giống như một khối thịt chết.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cẩn thận một chút bao giờ cũng không sai!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình cẩn thận, là một thói quen vô cùng tốt. Lúc này, trong sự đắc ý, hai mắt hắn cũng chậm rãi lộ ra vẻ chờ mong.

- Trước đó Bất Tử Trường Sinh Công có cảm ứng, hiện tại không có ai tới quấy rầy ta. Có lẽ lần này có thể khiến cho Bất Tử Trường Sinh Công của ta, càng hoàn mỹ hơn!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hít một hơi thật sâu, sau đó tay phải chợt giơ lên. Một thanh hắn lại đặt ở trên thân của con rắn mối lớn này. Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể hắn bỗng nhiên vận chuyển.

Lại ở trong chớp mắt khi công pháp vận chuyển, giống như một bánh xe ngựa bất động, bị người dùng lực mạnh đẩy một cái, nhất thời lăn đi. Lúc này Bất Tử Trường Sinh Công trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần chính là như vậy. Bạch Tiểu Thuần chỉ là đẩy mạnh nó một cái, trong nháy mắt một lực hút cực lớn liền theo Bất Tử Trường Sinh Công vận chuyển, ầm ầm bạo phát.

Mặc dù bạo phát này xuất hiện đột nhiên, nhưng Bạch Tiểu Thuần trước đó đã có chuẩn bị tâm lý một chút. Lúc này hắm không còn chỉ một tay đè lên con rắn mối lớn, tay kia của hắn cũng nhanh chóng giơ lên, đặt ở trên đầu của rắn mối lớn.

Nhất thời hai tay của hắn lại giống như trở thành hai vòng xoáy cực lớn. Thân thể hắn lại hóa thành hố đen. Con rắn mối lớn do thân thể Chúa Tể hóa thành, lúc này bất chợt run rẩy. Ngay cả hai mắt nhắm lại, đều bị kích thích mở ra, trong miệng còn phát ra tiếng gào thét yếu ớt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1733: Là Hắn, Nhất Định Là Hắn

Bạch Tiểu Thuần hấp thu không phải là sức sống, mà là một loại vật chất chính bản thân hắn cũng không biết là cái gì. Vật chất này giống như ẩn chứa ở trong huyết mạch thân thể cuỷa con rắn mối lớn. Đổi lại thành bất kỳ Thiên Tôn cũng rất khó rút ra được. Cho dù là Thái Cổ, sợ là cũng phải phí hết tâm tư, có khả năng rút ra một ít.

Nhưng Bất Tử Trường Sinh Công của Bạch Tiểu Thuần, lúc trước khi hắn ở Huyền Cửu Quận đã phát hiện ra, giống như đồng nguyên với thân thể Chúa Tể này. Giờ phút này hút thế nào, chung quy cũng thuận lợi vô cùng.

Mắt thường có thể thấy được, thân thể của con rắn mối lớn này nhanh chóng mất đi ánh sáng rực rỡ. Ngay cả máu thịt đều dường như cũng ảm đạm xuống, rốt cuộc tản ra một cảm giác thối nát.

Nhưng hết lần này tới lần khác nó lại không có thối nát, nhưng khiến người ta có cảm giác, giống như là một người phàm vốn không có bất kỳ tật bệnh gì, thoáng cái mất đi tinh thần. Dường như trong cơ thể, có vật chất nào đó nói không nên lời, không thể nói rõ rằng, đã tiêu tan.

Giờ phút này cón rắn mối lớn chính là như vậy. Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng chợt mở to hai mắt, hơi thở cực kỳ không bình tĩnh. Hắn mặc dù không biết Bất Tử Trường Sinh Công của mình hút ra chính là cái gì, nhưng hắn lại cảm nhận được công pháp của mình xuất hiện biến hóa!!

Thân thể hắn lại ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, truyền đến tiếng nổ vang giống như thiên lôi vậy. Máu thịt của hắn, xương của hắn,

kinh mạch của hắn, tất cả mọi thứ của hắn, lại có thể đều đang tiến hành lột xác ở trên trình độ nào đó!

Dường như vật chất hút tới này đang cải biến Bất Tử Trường Sinh Công từ trên căn bản, khiến cho Bạch Tiểu Thuần đạt được Bất Tử Trường Sinh Công đại thành, lực lượng thân thể của hắn ở dưới sự lột xác này, lại tăng lên!

Trong sự chấn động, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn rõ ràng cảm nhận được thân thể của mình, so với trước rốt cuộc đã cường hãn hơn chí ít một phần. Tất cả thần thông thuật pháp có liên quan, đều như vậy.

Chỉ có điều chịu ảnh hưởng chỉ là Bất Tử Quyển. Trường Sinh Quyển tất cả vẫn giống như bình thường.

Nhưng chỉ là như vậy, đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần mừng như điên. Phải biết rằng thân thể của hắn đã rất lâu không có sự nâng cao. Cho dù hắn sáng lập ra Tuyên Cổ Quyển, cũng chỉ là sử dụng để nâng cao tu vi cảnh giới mà thôi.

Nhưng lúc này, theo thân thể bạo phát, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại cảm nhận được lực khôi phục Bất Tử Quyển trân quý nhất của mình... Rốt cuộc cũng theo đó biến hóa, biên độ khôi phục lớn hơn nữa, tốc độ khôi phục nhanh hơn nữa!

Tất cả những điều này, cũng làm cho Bạch Tiểu Thuần kích động không thôi. Nhất là loại hấp thu này vẫn duy trì liên tục. Bạch Tiểu Thuần cảm giác thân thể của mình cùng lực khôi phục, giống như không có điểm cuối vậy, vẫn đang không ngừng tăng lên. Trong quá trình này, loại cảm giác toàn thân lột xác mang đến thỏa mãn cùng thoải mái này, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần cả đời tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, từ trước đến nay chưa từng có được.

Trước kia tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công, cùng với nói là Bạch Tiểu Thuần đang tu hành, không bằng nói hắn là đang chịu sự thống khổ

không có cách nào tưởng tượng được. Bất luận là đói quá, hay thiếu sức sống, cũng làm cho thân thể hắn cực kỳ không khỏe.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao có rất ít người có thể tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công tới đại thành. Sức sống là một mặt. Lúc tu luyện đau đớn mãnh liệt cũng là trọng điểm.

Nhưng hôm nay rõ ràng lại không giống vậy. Dường như... đây mới thật sự là Bất Tử Trường Sinh Công. Trước đó Bạch Tiểu Thuần tu luyện, lại là công pháp mô phỏng được!

Loại cảm giác này, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần càng thêm mãnh liệt. Thân thể cùng lực khôi phục của hắn vẫn còn tiếp tục tăng lên. Rất nhanh đã đến hai phần, ba phần, bốn phần...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cứ tiếp tục như thế, thân thể của mình có lẽ có thể đạt được Thái Cổ nhanh hơn so với tu vi!

Chỉ là ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần đang kích động, hắn chợt phát hiện vật chất không biết hắn hút ra được từ trên thân của con rắn mối lớn, đang nhanh chóng giảm bớt. Dường như rắn mối lớn này bị hút cạn vậy.

- A?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn vội vàng nhìn lại. Hắn lập tức liền thấy con rắn mối lớn này giống như mất đi tất cả tinh thần. Lúc này ngọn lửa sinh mệnh, cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm. Ở trong quá trình Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, ngọn lửa sinh mệnh đã tắt.

Sau khi tử vong, thân thể của nó rõ ràng cứng đờ trên mức diện rộng, vẫn không nhúc nhích. Đồng thời, vật chất không rõ từ trong cơ thể hắn truyền đến, cũng hoàn toàn biến mất.

Bạch Tiểu Thuần há hốc mồm, ngẩn người ra. Hắn cảm nhận Bất Tử Trường Sinh Công của mình đã tăng cao bốn phần, gần như năm phần.

Nhưng trong lòng hắn mặc dù kích động, lại vẫn còn có chút tiếc nuối.

- Cái này... là ta hút nó chết, hay bởi vì nó chết rồi cho nên ta không có cách nào hút được?

Bạch Tiểu Thuần nhất thời rầu rĩ một lát, sau đó thở dài.

- Con rắn mối lớn này được gọi là phân thân Chủ Tể, lại có thể không lịch sự lăn qua lăn lại như thế.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu, sau đó đứng lên cẩn thận cảm thụ thân thể biến hóa một chút, tâm tình lại khá hơn.

- Cũng được. Hiện tại thu hoạch đã đủ khá lớn. Hiện tại ta ở trong Thiên Tôn trung kỳ, cho dù là không cần đại kiếm bắc mạch, cũng có thể nói là người mạnh nhất!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ngửa mặt lên trời cười to.

- Chỉ có điều con rắn mối lớn do thân thể Chúa Tể này hóa thành, không có khả năng lại chỉ có một chút giá trị như thế. Chắc hẳn là còn có giá trị khác mới đúng.

Cười một hồi, Bạch Tiểu Thuần phấn chấn cúi đầu nhìn về phía rắn mối lớn. Sau khi xoa cằm một hồi, hắn lập tức lấy ra đại kiếm bắc mạch. Lực lượng thân thể cùng tu vi của hắn bạo phát toàn diện. Ở dưới đại kiếm bắc mạch lập lòe ánh sáng màu xanh lam, hắn lại trực tiếp chém đứt một chân của con rắn mối lớn.

Cho dù con rắn mối đã chết, cho dù nó đã cứng ngắc, nhưng hôm nay chiến lực của Bạch Tiểu Thuần tăng lên rất nhiều. Lúc này trong tiếng nổ lớn, mặc dù vẫn còn có chút cố sức, nhưng vẫn miễn cưỡng dưới mười lần chém xuống một chân của con rắn mối lớn, hắn cũng chém đứt được.

Hoàn toàn không có chút máu nào chảy ra. Dường như con rắn mối lớn này đã trở thành xác khô.

Bạch Tiểu Thuần vội vàng cần lấy cái chân của con rắn mối này, cẩn thận nghiên cứu một hồi, cũng không có nhìn ra có chỗ nào kỳ lạ. Bất luận là sử dụng thần thức, hay tự mình kiểm tra đo lường, đều thấy rất bình thường. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng sử dụng phương pháp luyện dược đi luyện, cũng không có tác dụng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1734: Tiểu Khí Linh, Và Ta Đều? (1)

Cho dù là luyện linh, lại có thể hoàn toàn không có tác dụng.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần có chút đau đầu.

- Không thể nào. Chẳng lẽ vật chất ta hút đi trước đó, chính là bí mật có thể đột phá Thái Cổ thăng cấp Chúa Tể mà Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng khao khát sao?

Bạch Tiểu Thuần gãi đầu một cái. Nếu như con rắn mối lớn này cũng chỉ có những giá trị này, nhìn như rất nhiều, nhưng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bản thân mình vẫn bị thiệt.

- Ta mạo hiểm phiêu lưu lớn như vậy...

Bạch Tiểu Thuần có chút không cam lòng, trừng mắt. Hắn lại cầm đại kiếm bắc mạch bổ tới. Rất nhanh, hắn đã hoàn toàn giải phẫu con rắn mối lớn này ra thành từng đoạn một để kiểm tra. Hắn ảo tưởng có lẽ có thể phát hiện một loại tồn tại giống như là nội đan.

Nhưng cho đến khi chia con rắn mối lớn này ra làm hơn mười phần, cũng không thu hoạch được gì. Bạch Tiểu Thuần nhìn những tay cụt chân cụt này, nhất thời mặt mày ủ rũ.

- Đây không phải là chọc người sao!

Bạch Tiểu Thuần tức giận bất bình, thở dài một tiếng. Khi hắn đang muốn thu hồi những tàn thi này, suy nghĩ sau khi mình quay về Tiên Vực thứ hai nên giải thích như thế nào. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, trên quạt tàn này, có một trận gió lốc đột nhiên bạo phát.

Theo gió bão khuếch tán, khí linh thức tỉnh. Thần niệm của hắn không khống chế được nổi lên dao động mãnh liệt.

- Trời ạ, đây là cái gì? Thân thể Chúa Tể!! Khí tức quen thuộc này, là hắn, nhất định là hắn!!

Giọng nói này, thậm chí còn ẩn chứa một tia sợ hãi người ngoài không có cách nào phát giác...

Trong nháy mắt khi âm thanh này vang vọng ra ở trên quạt tàn, Bạch Tiểu Thuần lại mở to mắt, thân thể giật mình một cái.

- Đáng chết, trước đó ta quá hưng phấn, không đi tính toán thời gian khí linh này thức tỉnh!

- Gia hỏa này trước đó có thể dung nhập vào bên trong đại thụ... Hiện tại nếu như dung nhập tới trên thân của con rắn mối nơi này, ta nhất định phải chết!

Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi. cũng không biết thế nào, trong đầu hắn lại hiện lên sự hoảng sợ như vậy. Cùng lúc đó, hắn cảm nhận được từ bốn phương tám hướng nơi này, thần niệm của khí linh giống như biển rộng rít gào, đang nổ mạnh lao đến nơi này.

Hắn đã không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Cho dù con rắn mối lớn này bị Bạch Tiểu Thuần phân cách thành tàn thi, nhưng tâm thần hắn vẫn chấn động mãnh liệt. Hắn vội vàng hét lớn một tiếng, cầm đại kiếm bắc mạch, sử dụng toàn lực, hung hăng chém vài cái ở trên những thứ chỉ còn lại là chân cụt tay cụt kia.

Vài cái chém này, hắn gần như đã bạo phát ra tất cả khí lực. Trong tiếng nổ vang vọng, ở trong chớp mắt khi thần niệm của khí linh này tới gần, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần cực nhanh, đã phân chia bảy tám đoạn của con rắn mối lớn, ra thêm thành năm sáu đoạn nữa...

- Không nên!

Khí linh nhất thời sốt ruột, nhưng đã muộn rồi.

Trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần làm xong tất cả những điều này, thần niệm của khí linh ầm ầm tới gần. Quả nhiên giống như Bạch Tiểu Thuần dự đoán vậy, hành động đầu tiên của khí linh này, chính là thật sự nỗ lực dung nhập vào bên trong đống thịt nát của con rắn mối lớn!

Trong nháy mắt, thịt nát này bị chia ra làm hơn mười khối, lập tức lại cử động, lại có thể giống như muốn một lần nữa tổ hợp lại cùng một chỗ. Nhưng vừa tổ hợp phân nửa, chúng lại lập tức rơi xuống.

- Đáng chết, đáng chết. Đây chính là thân thể Chúa Tể. Họ Bạch kia, ngươi có phải bị ngốc hay không?

Khí linh đồng tử gầm thét giận dữ, lại thử...

Cái này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần hồi hộp. Mà khi hắn cảm nhận được thần niệm của khí linh này trong thời gian rất ngắn thử tới mấy mươi lần. Nhưng bởi vì thân thể của con rắn mối lớn này bị chém nát quá lợi hại, trước sau không có cách nào kết hợp lại. Lúc này Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm, còn đắc ý cười ha hả.

- Tiểu khí linh, chỉ dựa vào ngươi cũng muốn đấu cùng Bạch gia gia nhà ngươi sao? Chút tâm tư kia của ngươi, Bạch gia gia nhà ngươi nháy mắt một cái, cũng biết rõ ràng.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đắc ý, mắt thấy những thịt nát lại muốn tổ hợp cùng một chỗ, hắn lập tức tiến lên, một bước đá đi. Nhất thời lại khiến những mảnh thịt nát của con rắn mối lớn rời ra.

Sau đó hắn cầm đi mấy khối, thu vào bên trong túi trữ vật.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, cảm giác hứng thú nhìn số thịt nát còn sót lại.

- Tiếp tục đi.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần!

Khí linh gầm thét giận dữ, cắn răng nghiến lợi lại thử tổ hợp.

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, đi tới lại là một cước, sau đó lại cầm đi mấy khối...

- Đáng chết, ngươi thật là quá đáng!

- Họ Bạch, ngươi nhanh đi xông qua ải đi. Ta bảo đảm không đi quấy nhiễu. Cút nhanh lên!

Khí linh tức giận, điên cuống hét lên.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe được mấy lời này, hừ một tiếng, đi tới tiếp tục một cước đá đi. Mắt thấy từng cục thịt nát này lại rơi lả tả xuống, lại bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi một ít, khí linh đồng tử có một cảm giác suy sụp.

- Bạch Tiểu Thuần, chúng ta thương lượng một chút...

Khí linh cố nén cảm giác phát điên, vừa mở miệng, lại vừa thử ngưng tụ. Thân thể Chúa Tể này thật sự có ý nghĩa quá lớn đối với nó. Nếu không, nó có chết cũng sẽ không đi thương lượng cùng Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng không đợi nó nói xong, Bạch Tiểu Thuần lại cười hắc hắc, đi tới lại một cước...

Cứ như vậy, ở trong tiếng khí linh này phát điên rít gào, mỗi lần nó tổ hợp, đều bị Bạch Tiểu Thuần phá hủy, sau đó lấy đi mấy khối thịt. Dần dần, thịt Chúa Tể ở trên quảng trường quạt tàn này trên, chỉ còn lại hai khối...

Mắt thấy vì dung nhập hai khối thịt nát này, khí linh thần niệm đang thử dung hợp, Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, liền muốn tiến lên.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi xong chưa? Chúng ta thương lượng một chút, ngươi đừng như vậy nữa. Ngươi hãy nghe ta nói...

Khí linh vừa nói đến đây, chân lớn của Bạch Tiểu Thuần đã lần nữa hạ xuống, ầm một tiếng, đá bay một miếng thịt trong đó. Về phần một miếng thịt khác, thì bị hắn thu vào bên trong túi trữ vật.

- Tiểu khí linh, ngươi tiếp tục đi.

Bạch Tiểu Thuần đắc ý nhìn khối thịt nát kia. Vừa nghĩ tới mình ở bên trong cửa ải, bị khí linh này nhiều lần hãm hại, Bạch Tiểu Thuần đã cảm thấy mình nhất định phải đi trả thù một chút mới đúng.

Lúc này nhìn khí linh đang dung nhập bên trong thịt nát, hình như đã cũng bị tức muốn bùng nổ, Bạch Tiểu Thuần lại càng đắc ý hơn.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đáng chém ngàn đao!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1735: Tiểu Khí Linh, Và Ta Đều? (2)

Khí linh đã phát điên. Nhưng nó thật sự không cam lòng. Nhất là nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần lúc này lại đi lên trước, giống như muốn lấy đi một khối thịt cuối cùng này, khí linh cuối cùng không chịu nổi.

- Khối thịt này cho ta, ta cho ngươi biết bí mật liên quan tới thân thể Chúa Tể này!

Khí linh cho dù vô cùng không muốn, lúc này cũng rơi vào đường cùng, nói ra những lời này.

Thật ra, nếu nó không thấy được còn tốt. Nhưng hết lần này tới lần khác đã nhìn thấy rõ ràng, lại lấy không được. Loại cảm giác này, khiến cho nó cảm thấy khó chịu, có chút suy sụp.

Gần như ở trong chớp mắt khi những lời này của khí linh vang vọng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Bàn chân đang giơ lên không dừng lại, vẫn hung hăng đạp xuống. Hắn còn hừ một tiếng.

- Lừa gạt ai chứ. Thứ tốt trong thân thể Chúa Tể này, đều bị ta hút đi.

Bạch Tiểu Thuần nói. Theo đó chân lớn của hắn hạ xuống. Bên trong ẩn chứa lực lượng Thiên Tôn trung kỳ cùng với lực lượng của thân thể, khiến cho một cước này giống như núi lớn đè xuống, ầm một tiếng, khí linh này dung nhập ở bên trong thịt nát, đã bị trực tiếp chấn động, ăn ra ngoài.

Mắt thấy khối thịt nát kia bị Bạch Tiểu Thuần cách không một trảo, nắm ở trong tay, tính ném vào trong túi đựng đồ, khí linh khóc không ra

nước mắt. Lúc này nó cũng không kịp chán ghét Bạch Tiểu Thuần. Trong lúc lo lắng nó vội vàng mở miệng.

- Ngươi hấp thu chỉ là máu thịt tinh hoa. Ta nói là khí tức tu vi ẩn giấu ở bên trong thân thể Chúa Tể này!

- Thân vì Chúa Tể, phải là thân thể cùng tu vi đồng thời thăng hoa đến loại cảnh giới không thể tưởng tượng nổi mới có thể. Ngươi hãy nghe ta nói, có thể công pháp của ngươi đặc biệt, cho nên có thể thu được tinh hoa của thân thể. Nhưng trong cơ thể Chúa Tể này cất giấu khí tức, phóng tầm mắt ra toàn bộ tinh không, hiện tại chỉ có ta có thể hoàn mỹ rút nó ra!

- Ngươi cho ta nửa thân thể Chúa Tể, ta... ta giúp ngươi rút ra một nửa khí tức Chúa Tể!

Khí linh tận tình khuyên bảo, tốc độ nói cực nhanh. Nó rất sợ mình nói chậm. Lúc này nó một hơi đều nói ra tất cả.

Nhưng cho dù là như vậy. Bạch Tiểu Thuần vẫn lộ ra biểu tình hoài nghi. Cũng chỉ là do dự mấy hơi thở, hắn lại thở dài.

- Thôi đi, ta không tin được ngươi. Huống hồ phân nửa quá nhiều!

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Lúc này sau khi hắn lấy đi một miếng thịt cuối cùng, hắn xoay người thoáng lắc một cái, giả vờ như muốn rời khỏi nơi đây.

Cái này khiến cho khí linh càng phát điên. Hắn nghĩ mình đã nói ra lời nói thật, nhưng đối phương một câu không tin. Tại sao mình giải thích cũng không được. Lúc này trong lúc lo lắng, mắt thấy thân thể Bạch Tiểu Thuần đã mơ hồ, giống như lập tức lại muốn rời đi, khí linh hít thở dồn dập, chợt rống to.

- Cho ta ba phần thân thể, ba phần là được...

- Đáng chết. Cho ta ba khối, ba khối thịt cũng được.

- Một khối, ta chỉ cần một khối...

Đến cuối cùng, khí linh đã tuyệt vọng. Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn nói xong những lời này, thân thể Bạch Tiểu Thuần vốn mơ hồ, đột nhiên lại trở nên rõ ràng. Trên thần sắc hắn lộ ra một tia giãy dụa, không xác định nhìn về phía khí linh ở đây, thử hỏi một câu.

- Một khối là được?

- Một khối!

Trong lòng khí linh nghiến răng nghiến lợi, nhưng biểu hiện ra lại không thể không giả vờ làm ra bộ dạng công nhận, hung hăng gật đầu.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, vội ho một tiếng. Trên thực tế trước đó hắn đã động lòng. Chỉ có điều hiển nhiên nhu cầu của khí linh này, cao hơn so với mình rất nhiều. Cho nên hắn mới thử lấy lui làm tiến. Thật không nghĩ tới khí linh này bình thường thoạt nhìn khôn khéo, hiện tại ở thời khắc mấu chốt, lại có thể ngu như vậy...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nói thầm mấy câu sau, lấy một miếng thịt ra, ném tới.

- Trước hết rút tất cả khí tức Chúa Tể trong khối thịt này, cho ta... Thôi đi, rút bảy phần là được!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới mình dù sao vẫn phải trở về. Những miếng thịt này nhất định phải nộp lên cho Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng. Nếu như lấy đi quá nhiều, khiến cho bọn họ nghi ngờ, hắn sẽ có phiền phức không nhỏ.

Vì vậy trong lòng hắn thầm thở dài, muốn cầu đổi thành bảy phần.

Chỉ có điều hắn cũng đề phòng khí linh này giở trò lừa bịp, vì vậy một lần chỉ cho đối phương một miếng thịt nhỏ. Thành công, cho thêm tiếp khối nữa. Cuối cùng mới cho một khối lớn.

Trong lòng khí linh thầm chửi bới, nhưng lại không có cách nào. Hắn thấy, có thể có một khối máu thịt Chúa Tể, đối với mình mà nói, cũng là tạo hóa lớn nhất từ trước tới nay. Nghĩ tới đây, hắn không thể không lên tinh thần, sử dụng toàn lực triển khai bí pháp, giúp đỡ Bạch Tiểu Thuần dần dần rút ra khí tức Chúa Tể bên trong một miếng thịt này!

Khí tức Chúa Tể, mắt thường không thể nhận ra, nhưng trong nháy mắt khi vừa lộ ra, một uy áp kinh người vượt qua Thái Cổ,, ở trong một khối thịt nát Chúa Tể này, ầm ầm khuếch tán ra.

Khí tức này mang theo uy áp mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần chỉ vừa mới cảm thụ, toàn thân lại chấn động mạnh, hít thở không khỏi trở nên dồn dập. Nhất là tu vi của hắn, không tự chủ được tăng nhanh vận chuyển, lại giống như gặp phải nguy hiểm cực hạn.

Đây vẫn là bởi vì trước đó hắn đã hấp thu máu thịt tinh hoa của thân thể Chúa Tể. Nếu không, lúc này tu vi của hắn không phải là vận chuyển, mà là sẽ bị áp chế đến chết.

Trên thực tế, khí linh này cũng không yên lòng. Sở dĩ nó nói ra điều kiện này, chính là muốn thử một chút xem mức độ Bạch Tiểu Thuần hấp thu máu thịt tinh hoa thế nào. Nếu như lúc này hắn bị áp chế đến chết, như vậy khí linh sẽ lập tức phản kích.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy được tu vi toàn thân của Bạch Tiểu Thuần lại có thể tăng nhanh tốc độ điều động, trong lòng khí linh thầm thở dài. Nó thu hồi tất cả ý nghĩ, chỉ có thể bất đắc dĩ đi sử dụng bí pháp rút ra bảy phần tu vi khí tức của khối thịt Chúa Tể này.

Bảy phần khí tức Chúa Tể này, không phải là không có thực chất, mà là hóa thành một khối tinh thể màu đen, trôi nổi ở giữa không trung. Thần sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng động, vội vàng giơ tay phải lên chộp một cái, nắm lấy khối tinh thể màu đen này cùng miếng thịt nát của Chúa Tể qua.

Trong nháy mắt khi bắt được tinh thể màu đen này, thân thể Bạch Tiểu Thuần chợt run lên, khí tức dao động mãnh liệt. Hắn cảm thấy tu vi của mình ở trong một chớp mắt này, vận chuyển với tốc độ nhanh chóng nhất từ trước tới nay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1736: Xuyt

Cùng lúc đó trong đầu hắn trở nên vô cùng rõ ràng. Hình như tất cả ý nghĩ, cũng có thể hiện lên trong nháy mắt. Nhiều chuyện trước kia nghĩ không hiểu, lúc này chỉ là đảo mắt, lại thông thấu vô cùng.

- Thứ tốt!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời mừng rỡ không thôi.

Khí linh ở một bên, trong lòng thầm rầu rĩ. Hắn không phải là không muốn ngăn cản, chỉ là Bạch Tiểu Thuần cho hắn khối thịt này, quá nhỏ. Hắn lo lắng một khi lòng tham nổi lên, đối phương sẽ không dựa theo sự đồng ý trước đó, cho mình một khối lớn nữa.

Về phần lợi dụng khí tức Chúa Tể thu hút, trái lại đi áp chế Bạch Tiểu Thuần, chuyện này đã chợt lóe lên ở trong đầu khí linh, lại bị nó bỏ qua. Lấy tính cách của Bạch Tiểu Thuần, lại thêm hiểu biết của mình đối với hắn, nó nhận định gia hỏa này vô sỉ đồng thời lộ ra sự giảo hoạt. Tiếp tục như thế, rất có thể mình ở đây còn bị hại.

- Đáng chết, lần này lại thỏa hiệp một chút. Sớm hay muộn gì, ta cũng phải giết chết hắn!

Khí linh cắn chặt răng, mắt mở trừng trừng nhìn Bạch Tiểu Thuần lấy đi tinh thể kia cùng khối thịt Chúa Tể kia đi, đang ở nơi đó vui vẻ nghiên cứu.

Đợi một lát, lúc khí linh có chút không kiên nhẫn, Bạch Tiểu Thuần mới lưu luyến thu hồi tinh thể màu đen cùng khối thịt Chúa Tể này. Hắn lại lấy ra một miếng nhỏ ném tới.

Cứ như vậy, ở dưới sự khống chế của Bạch Tiểu Thuần, mỗi lần khí linh rút ra khí tức Chúa Tể, cục thịt cũng không lớn. Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng không có nuốt lời, khi gần như tất cả thịt của Chúa Tể đều bị khí linh rút ra khí tức, Bạch Tiểu Thuần đem một khối lớn nhất, tương đương với hai khối thịt Chúa Tể trước đó ra, ném cho khí linh.

- Đừng nói Bạch gia gia nhà ngươi không giữ lời hứa. Bạch gia gia nhà ngươi tin nhất chính là lời thề. Cầm lấy!

Bạch Tiểu Thuần vung tay lên. Khí linh ở nơi đó chỉ có thể thầm mắng ở trong lòng. Nhưng nó lại không khống chế được, tới gần, lập tức lấy đi khối thịt Chúa Tể kia.

Nó cũng không phải là rút ra khí tức, mà là dùng thần niệm của bản thân thử dung nhập đi vào. Cũng may lần này Bạch Tiểu Thuần không đi ngăn cản, để mặc cho khí linh dung hợp. Cho đến khi thời gian trôi qua nửa nén hương, quá trình dung hợp này kết thúc lúc. Khối thịt Chúa Tể kia đã biến mất không thấy. Xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cũng không còn là khí linh không nhìn thấy được.

Nó lại có thân thể!

Tuy rằng thân thể này có chút cổ quái, chỉ là một bóng cao su giống như quả dưa hấu, phía trên đột nhiên xuất hiện ngũ quan, tuy vẫn là dạng đồng tử, nhưng thoạt nhìn rất kỳ dị.

- Ngươi lại có thể mọc ra cái dạng này.

Bạch Tiểu Thuần lập tức hiếu kỳ nhìn một chút.

- Nhìn cái gì vậy?

Đồng tử quả bóng cao su này trợn mắt.

- Nhìn cũng không được sao? Thật khó nhìn!

Bạch Tiểu Thuần cũng trừng mắt lên. Trên phương diện thần thần đấu mắt này, hắn từ trước đến nay lòng tin tràn đầy.

Đồng tử quả bóng cao su cũng cảm nhận được khiêu khích, cũng trừng mắt nhìn qua. Chỉ là sau khi nhìn một lúc lâu, hắn cảm nhận được áp lực, trong miệng lầu bầu vài câu sau, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, giống như ngay cả một câu nói cũng không muốn nói chuyện cùng Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn thoáng một cái, lại nhảy tới xương quạt phía xa, biến mất.

- Hừ, dám đọ mắt với ta!

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, trong lòng lại thầm ngạo nghễ. Hắn không để ý tới bóng cao su rời đi. Lúc này hắn sờ sờ túi đựng đồ. Hắn mơ hồ cảm thấy giao dịch trước đó, hình như có chút thua thiệt. Nhưng vừa nghĩ tới mình thu hoạch nhiều khí tức Chúa Tể như vậy, cũng đã cảm thấy cuộc mua bán này, cho dù có hại, cũng cuối cùng cũng không lớn.

- Không biết khí tức Chúa Tể này có tác dụng gì đối với ta...

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái. Hắn nhìn mọi nơi một chút, sau đó lấy ra một khối tinh thể màu đen, cầm trong tay. Thần thức bỗng nhiên tản ra.

Trong đầu của hắn phát ra một tiếng oong. Tu vi cùng ý nghĩ đều trong nháy mắt lại trở nên mãnh liệt. Nhất là ý thức của Bạch Tiểu Thuần, càng tập trung nhất từ trước tới nay. Đối với điều khiển thân thể thậm chí kinh mạch tu vi, đều đạt tới một trình độ trước kia không có cách nào hoàn thành.

Hình như hắn có thể khống chế tất cả. Theo ý nghĩ trong đầu, có thể trong chớp mắt thôi diễn tất cả.

- Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Lúc này khát vọng trong lòng hắn, chính là Tuyên Cổ Quyển. Hắn suy nghĩ mượn khí tức Chúa Tể này, tới giúp đỡ mình thôi diễn Tuyên Cổ tầng thứ ba.

Theo thời gian trôi qua, theo từng cục tinh thể màu đen ở trong tay Bạch Tiểu Thuần biến mất, cho đến khi trong tay hắn tiêu hao gần ba phần khí tức Chúa Tể, hai mắt Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở ra.

Hắn không biết thời gian trôi qua bao lâu. Nhưng lúc này tâm tình hắn vô cùng kích động. Tác dụng của khí tức Chúa Tể này thật sự quá lớn. Tuyên Cổ Quyển của hắn mặc dù chưa có hoàn toàn thôi diễn ra, lại hoàn thành hơn phân nửa.

Không phải là không có thể đi hoàn thành, mà là ở trong quá trình thôi diễn này, Bạch Tiểu Thuần ý thức được Tuyên Cổ Quyển đặc biệt. Một khi sáng tạo ra, lại giống như in vào trong cơ thể, không cần tu luyện, sẽ tự mình làm vận chuyển.

Tới khi đó, trừ phi tu vi của mình là Thiên Tôn hậu kỳ, nếu không, một khi sáng tạo ra Tuyên Cổ Quyển, dưới tình huống không thể nghịch chuyển, sợ là thân thể mình không chịu nổi.

- Không thể tiếp tục thôi diễn. Tất cả chờ ta đạt đến Thiên Tôn hậu kỳ...

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi. Trong mắt hắn lộ ra sự chờ mong. Hắn có mười phần nắm chắc, lúc mình trở thành Thiên Tôn hậu kỳ, chính là thời điểm Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba được chế tạo ra.

- Khí tức Chúa Tể này, thật sự là chí bảo!

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn bên trong túi trữ vật còn lại hơn mười khối tinh thể màu đen. Hắn tin tưởng, thứ Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng muốn, chính là vật ấy!

- Đáng tiếc, bên trong những máu thịt Chúa Tể đó còn có ba phần... Cũng tương đương với khoảng bảy tám khối tinh thạch màu đen.

Bạch Tiểu Thuần có chút luyến tiếc. Chỉ là suy nghĩ tìm hiểu một hồi, hắn vẫn chỉ có thể buông tha. Nếu như thật sự rút đi hết, hắn không có cách nào ăn nói. Tuy rằng hiện tại ít đi bảy phần, nhưng dù sao cũng là Bạch Tiểu Thuần nhận được rắn mối lớn. Những người khác không bắt được. Bên trong máu thịt này rốt cuộc tồn tại bao nhiêu khí tức Chúa Tể, cũng lại không có người nào biết được.

Cho dù là Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, cũng vậy. Dù sao bọn họ muốn hấp thu khí tức Chúa Tể này, cũng cần tiêu hao tâm thần cùng thời gian rất lớn để chuẩn bị.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1737: Xông Ra (1)

- Mà thôi mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, không lại suy nghĩ tới chủ ý rút đi ba phần khí tức Chúa Tể này. Lúc này tất cả đều đã hoàn thành. Hắn cũng không biết mình đã ở đây bao lâu. Sau khi suy nghĩ một chút, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự quyết đoán. Thoáng một cái thân thể dần dần mơ hồ, chậm rãi biến mất ở trên quạt tàn.

Thời điểm xuất hiện, thình lình ở Tiên Vực thứ hai!

Lúc đã cách thời điểm Bạch Tiểu Thuần mất tích, là mười ba ngày!!

Trong mười ba ngày này, Thiên Tôn của hai đại hoàng triều, mỗi người đều giống như phát cuồng vậy, ở bên trong mạng nhện này điên cuồng tìm kiếm. Cho dù một vài nơi nguy hiểm, bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì xông vào tìm kiếm.

Trong mười ba ngày, gần như người người đều muốn phát điên. Bọn họ gần như đã tìm kiếm tất cả các nơi, nhưng ngay cả cái bóng của Bạch Tiểu Thuần cũng không thấy. Mà ở bên ngoài mạng nhện Tà trong lòng hai người Hoàng cùng Thánh Hoàng cũng sốt ruột, nhưng hai bên kìm chế lẫn nhau, không cho phép đối phương bước vào. Lúc này bọn họ cũng chỉ có thể cảm nhận được Thiên Tôn dưới quyền mình không xuất hiện tử vong.

Nhưng chuyện cụ thể thế nào, lại không thể rõ ràng.

Cứ như vậy, ở trong thời điểm tất cả mọi người đang tìm kiếm muốn phát điên, bóng người Bạch Tiểu Thuần lại lặng lẽ không hơi thở xuất

hiện ở nơi hắn biến mất trước đó. Mới vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần lập tức lui về phía sau, thần thức tản ra, cảnh giác vô cùng.

Nhưng ngay khi thân ảnh hắn xuất hiện, trong chớp mắt, bỗng nhiên một tiếng kêu kích động mang theo tâm tình mừng như điên, ở cách đó không xa đột nhiên truyền đến!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi quả nhiên một lần nữa quay về nơi này!

Theo lời nói truyền đến, lại là một bàn tay hư ảo cực lớn, trong tiếng nổ lớn lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Ở sau bàn tay kia, chính là Linh Cửu Thiên Tôn!

Cùng không giống với những người khác, Linh Cửu Thiên Tôn cùng Bạch Tiểu Thuần tiếp xúc mặc dù không nhiều lần, nhưng hai người cũng coi như đã giao đấu. Thời điểm đám người Cổ Thiên Quân tìm kiếm khắp nơi, Linh Cửu Thiên Tôn càng nghĩ càng thấy rằng chuyện này không thích hợp. Bởi vậy hắn đơn giản lại ở tại chỗ ban đầu chờ đợi.

Trong mười ba ngày, hắn cũng nhiều lần hoài nghi về hành động của mình. Nhưng cho đến trong một chớp mắt này, khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, Linh Cửu Thiên Tôn vô cùng mừng rỡ. Hắn không chậm trễ chút nào lập tức ra tay. Chỉ có điều tính cách hắn cẩn thận. Hắn biết tu vi của Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn trung kỳ, lại có đại kiếm bắc mạch. Hắn hiểu rõ trong thời gian ngắn không có cách nào phân ra thắng bại. Vì vậy hắn lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm, dự định lập tức truyền âm.

- Linh Cửu đạo hữu, xuỵt...

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, vội vàng thở dài một tiếng. Hắn còn trực tiếp lấy từ bên trong túi trữ vật ra một khối thịt Chúa Tể, nhanh chóng ném tới.

Động tác của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh. Linh Cửu Thiên Tôn ở đây gần như vừa muốn truyền âm, nhất thời liền thấy một khối thịt nát kích thước bằng đầu người, tản ra khí tức kỳ dị không hiểu, lao thẳng đến tới mình.

Sau khi hắn sửng sốt, thần thức nhất thời tản ra. Hắn ý thức được đây là một khối thịt Chúa Tể, tim hắn lập tức lại đập loạn. Hắn không có đi hoàn thành việc truyền âm, mà là bắt lấy khối thịt Chúa Tể này. Sau khi cẩn thận kiểm tra, Linh Cửu Thiên Tôn ép xuống sự kích động trong lòng. Hắn hít một hơi thật sâu, không chậm trễ chút nào thu hồi lại. Lúc hắn ngẩng đầu, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, thần sắc dần dần trở nên cổ quái.

- Ta nhớ lúc đó ngươi lấy đi, lại là một con rắn mối lớn hoàn chỉnh...

Trong giọng nói của Linh Cửu Thiên Tôn, mang theo một ít nói tư vị không nên lời. Thật ra một miếng thịt này, hiển nhiên là biểu lộ, Bạch Tiểu Thuần đã từng gây cực hình đối với con rắn mối lớn này...

- Linh Cửu lão ca, ngươi quả nhiên hoả nhãn kim tinh. Nào, ba khối này ngươi cũng cầm đi. Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, lại lấy ra ba khối ném tới.

Cảnh tượng như vậy, lập tức lại khiến cho Linh Cửu Thiên Tôn kinh hãi. Hắn vội vàng tiếp nhận. Sau khi kiểm tra, hắn nhất thời hiểu rõ, bốn khối này ghép chung vào một chỗ, gần tương đương với hai, ba phần của rắn mối lớn.

- Mọi người đều là người một nhà, cần gì tính toán nhiều như vậy, có đúng hay không? Ngươi xem Thánh Hoàng lão nhân gia cũng đã nói, chỉ cần tìm được, tất cả mọi người có công.

- Trước đó là do các người hiểu nhầm ta, cũng không cho ta có cơ hội đi giải thích. Chuyện này, chính là do tất cả Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều chúng ta cố gắng, mới có thể thu được tạo hóa.

Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ mặt chính khí, ngôn từ còn có lực.

- Đây cũng không phải là công lao của một mình Bạch Tiểu Thuần ta, cho nên nhất định phải mưa móc đều dính. Tiểu đệ tuyệt đối không tham công. Khối vừa rồi là bắp chân của rắn mối lớn, Linh Cửu lão ca ngươi cầm đi

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, Linh Cửu Thiên Tôn vội ho một tiếng. Su khi trong lòng hắn cân nhắc một chút, cảm thấy mình bắt được khối kia, quả thực tương đương với một phần bắp chân. Huống hồ chuyện này, hắn cảm thấy mình chỉ cần lấy được một khối như thế, lại tuyệt đối được tính là phân công lao.

- Cho nên chúng ta tuyệt đối không thể để cho Thánh Hoàng thất vọng. Bảo vệ thân thể Chúa Tể, này mới là chuyện mấu chốt nhất!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy tâm tư Linh Cửu Thiên Tôn thoáng động, vội vàng lại khuyên bảo tiếp.

- Hơn nữa ta cũng đã nghĩ xong. Trước đó chúng ta hiểu nhầm quá sâu. Chúng ta chắc hẳn nên triệu tập đám người Cổ Thiên Quân, tất cả mọi người đi qua, ta phân cho mỗi người một phần. Như vậy chúng ta cùng nhau xông ra. Đây hoàn toàn chính là công lao của tất cả mọi người chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt., Linh Cửu cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Đối với tâm tư của Bạch Tiểu Thuần, hắn liếc mắt liền có phán đoán.

Chỉ có điều chuyện này cũng đúng như là Bạch Tiểu Thuần nói. Huống hồ thời gian đã qua quá lâu. Cho dù là hắn cũng đã không kiên nhẫn từ lâu. Lúc này hắn gật đầu, lập tức lấy ra ngọc giản, truyền âm cho đám người Cổ Thiên Quân.

Trong thời gian chờ đợi ba người Cổ Thiên Quân, Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn cũng biết lúc này rất nguy hiểm. Vì vậy sau

khi hai người thương nghị, ở khu vực gần đó tìm một ngôi làng không hóa thành tro bụi, cũng không quản bên trong có phải tồn tại nguy hiểm hay không, hai người lập tức ẩn thân vào bên trong, chờ đợi đám người Cổ Thiên Quân.

Thời gian không lâu sau, Trần Tô là người đầu tiên đến. Sau khi nhìn bốn phía xung quanh một chút, theo một tia thần thức Linh Cửu Thiên Tôn tản ra, Trần lập tức liền tiến vào làng. Không bao lâu, hắn đã đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1738: Xông Ra (2)

Không đợi hắn mở miệng, Bạch Tiểu Thuần cũng rất rộng lượng, trực tiếp ném non nửa cánh tay của rắn mối lớn qua.

- Trần lão ca, tới, cầm lấy!

- Trước kia là tiểu đệ ta không hiểu chuyện. Hắc hắc, chỉ có điều các ngươi cũng quá kích động. Bạch Tiểu Thuần ta làm sao có thể là là người tham công ăn mảnh chuyện này được.

Trên mặt Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười chân thành. Thần sắc của Trần Tô Thiên Tôn giống như Linh Cửu Thiên Tôn trước đây, đều lộ vẻ cổ quái. Mặc dù trên đường đến đây, hắn đã biết sẽ có chuyện gì vảy ra, nhưng vẫn còn có chút không thích ứng.

- Nào, ở đây còn có ba khối. Trần lão ca ngươi cất đi.

Trong lúc tươi cười, Bạch Tiểu Thuần lại lấy ra ba khối. Trần Tô Thiên Tôn có phản ứng giống như Linh Cửu Thiên Tôn lúc đó, cũng hít vào một hơi.

Lúc này hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, lại nhìn bốn khối máu thịt của rắn mối lớn trong tay. Trên đó truyền ra loại cảm giác huyền diệu. Cũng vì khí linh rút ra khí tức Chúa Tể, tản ra ngoài mãnh liệt không ít hơn so với trước kia. Khí tức này khiến cho hơi thở Trần Tô có chút dồn dập. Hắn cũng không quan tâm tới cách nói chuyện của Bạch Tiểu Thuần. Đối với hắn mà nói, cũng giống như Linh Cửu, hắn chỉ cần có mấy khối máu thịt này, như vậy là đủ rồi.

Mắt thấy hai người đều công nhận, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn càng có một chút đắc ý. Đây là biện pháp trước đó hắn đã nghĩ đến. Thành quả lúc này vẫn tính là thoả mãn.

- Tư Mã Vân Hoa thì sao? Chính là Cổ Thiên Quân kia, chắc hắn khẩu vị sẽ không dễ dàng thỏa mãn như vậy. Chỉ có điều ta đã chia máu thịt Chúa Tể làm năm phần...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, trong lòng đã vững vàng hơn. Hắn cùng Trần Tô và Linh Cửu, dần dần bắt đầu nói cười với nhau.

Ba người vốn cũng không có thù hận quá lớn. Tất cả cũng đều là Thiên Tôn. Huống hồ lần này Bạch Tiểu Thuần lại chủ động cho ra công lao. Trong lòng Trần Tô cùng Linh Cửu tự nhiên cảm thấy thoải mái. Khi nói chuyện cùng Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cũng dần dần thật sự có ý cười. Trong lòng bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần có một ít đổi mới.

Ở thời điểm ba người đang cười cười nói nói, phía xa có phá không lao tới gần. Ba người lập tức kiểm tra. Không bao lâu, Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, lại trực tiếp xuất hiện ở bên trong căn phòng.

Vừa mới nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trong mắt Cổ Thiên Quân lại có sát cơ lóe lên. Hắn tiến lên một bước lại muốn ra tay. Nhưng không đợi hắn có động tác, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp lấy ra đòn sát thủ, một đống khối thịt Chúa Tể lớn gào thét bay tới.

Cường hãn giống như Cổ Thiên Quân, khi nhìn thấy được những khối thịt Chúa Tể, cùng với khí tức mãnh liệt ở phía trên tản ra, trái tim cũng chấn động vài cái. Hơi thở của hắn có chút dồn dập. Hắn vung tay áo một cái, lại lấy đi tất cả những khối thịt Chúa Tể này.

- Không sợ ngươi không động tâm!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm đắc ý. Những khối thịt này là do hắn cố ý chuẩn bị xong, tản ra khí tức Chúa Tể, rõ ràng nhiều hơn so với

những cái khác một chút. Nhất là tập trung cùng một chỗ, hiệu quả càng lớn hơn nữa.

- Mọi người hãy nghe ta nói, hiện tại chúng ta an toàn trở lại, mới là mấu chốt!

Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau vài bước, vội vàng mở miệng nói. Đồng thời hắn lại ném ra mấy khối máu thịt cho Tư Mã Vân Hoa đang ở bên cạnh, mắt phát ra ánh sáng.

- Hơn nữa lần này, ta chia rắn mối lớn làm năm phần, mỗi người chúng ta đều giống nhau!

Lúc này lời nói của Bạch Tiểu Thuần vang vọng ở bên trong căn phòng. Tư Mã Vân Hoa cũng lập tức tiếp nhận những khối máu thịt này. Ánh mắt hắn lóe lên. Hắn đoán được lời Bạch Tiểu Thuần nói là sự thật.

Kể từ đó, cho dù là Cổ Thiên Quân, cũng nhíu mày. Hắn mặc dù tham công, nhưng cũng biết nếu quả thật chia đều máu thịt, như vậy hắn cũng không có cách nào đi đòi từ chỗ những người khác.

Huống hồ Bạch Tiểu Thuần nói, cũng thực sự có đạo lý. Hiện tại quan trọng nhất, không phải thu được càng nhiều công lao, mà là làm thế nào đi bảo vệ được công lao, không bị Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều cướp đi.

Nếu như hắn vẫn cố ý ra tay, sợ là ngay cả ba người kia cũng sẽ không đồng ý. Dù sao vào lúc này, nếu còn nội đấu, chỉ có thể liên lụy, khiến cho tất cả mọi người thất bại.

Sau khi ý thức được điểm này, cặp mắt Cổ Thiên Quân nheo lại. Hắn cẩn thận nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Trong lòng hắn thầm thừa nhận, thủ đoạn này của Bạch Tiểu Thuần thật sự sắc bén.

Sau một lúc lâu, Cổ Thiên Quân hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục ra tay. Hắn thầm chấp nhận ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần. Cũng chính là

lúc này, Linh Cửu, Trần Tô cùng với Tư Mã Vân Hoa đều thở phào nhẹ nhõm. Trên thực tế đúng như là Cổ Thiên Quân phán đoán, nếu như lúc này hắn ra tay, ba người bọn họ nhất định sẽ ngăn cản.

- Theo ta được biết, những người Tà Hoàng Triều đó đều đã phân tán ra tìm kiếm Bạch đạo hữu. Lúc này chúng ta không thể phân tán. Mọi người ở cùng một chỗ, dùng tốc độ nhanh nhất xông ra. Hoàn toàn không thể dừng lại dù chỉ một chút!

- Không sai, kể từ đó, liền có thể đánh bất ngờ. Chờ tới lúc bọn họ tập trung tại một chỗ, chúng ta đã lao ra ngoài từ lâu!

- Việc này không nên chậm trễ nữa!

Đám người Linh Cửu nhìn nhau một cái, nhỏ giọng mở miệng. Cổ Thiên Quân ở một bên cũng gật đầu. Về phần Bạch Tiểu Thuần, lúc này hắn thả lỏng nhất. Vừa nghe nói vậy, hắn vội vàng tán thành.

Lại như vậy, năm người sau khi quy hoạch tuyến đường, cũng phát ra tất cả tu vi của mình, cho thấy tốc độ mạnh nhất. Trong tiếng nổ lớn, bọn họ đồng thời lao ra. Năm đại Thiên Tôn ở cùng một chỗ hình thành khí thế, cho dù là cái làng quỷ dị này, cũng không dám ở trước mặt bọn họ lộ ra một cảnh tượng thần quái, mặc cho năm người hóa thành cầu vồng, chớp mắt phá không, lao thẳng đến lối ra!

Tốc độ cực nhanh, một đường phá không, khiến cho thiên địa nổ lớn. Cho dù biến hóa như vậy, sẽ khiến cho những người khác quan tâm. Nhưng hiện tại mọi người cũng không thể để ý được tới những điều này. Bọn họ muốn vận dụng ra tốc độ cao đến mức tận cùng, tất nhiên sẽ có sóng dao động pháp lực khuếch tán ra.

Trong lúc lao nhanh, tốc độ của năm người vào giờ phút này cũng cho thấy sự chênh lệch. Nhanh nhất, chính là Cổ Thiên Quân. Thứ hai là Linh Cửu Thiên Tôn cùng Bạch Tiểu Thuần. Về phần Trần Tô cùng Tư Mã Vân Hoa, lại hơi chậm một chút.

Thiên địa chấn động, tám phương vang lên tiếng nổ vang. Năm người đã cách lối ra càng lúc càng gần. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên ở phía xa có bao đạo cầu vồng lao thẳng đến chỗ bọn họ đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1739: Ngươi Dám Động Tới Huynh Đệ Tốt Của Ta! (1)

Đó chính là Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân cùng với... Công Tôn Uyển Nhi!

Ba người Nguyên Yêu Tử vốn cũng không có ngờ được, có thể gặp phải nhiều người như vậy. Ba người bọn họ ở tại chỗ này giữ vững lối ra. Khi nhận thấy được phía xa có sóng dao động kinh người, lúc này bọn họ mới lao đến.

Lúc này bọn họ chợt nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, còn nhìn thấy được tất cả Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Nếu như đổi lại là Quảng Mục ở chỗ này, có thể còn mạnh mẽ đi tới ngăn cản. Nhưng Nguyên Yêu Tử tu vi không đủ, lúc này lại trực tiếp giật mình một cái, mở miệng hít sâu một hơi.

Phệ Linh Thượng Nhân cũng mở to mắt, hơi thở bỗng nhiên trở nên dồn dập. Hắn cố tình không đi ngăn cản. Nhưng trong lòng hắn biết rất rõ, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, mấy vị khác lại vội vàng như vậy. Một khi để cho bọn họ thông qua, mình ở đây lại lông tóc không tổn hao gì, sợ là không chỉ đồng đạo sẽ oán giận mình, thậm chí Tà Hoàng cũng sẽ tức giận vô hạn.

- Chuyện liên quan đến chuyện Tà Hoàng bệ hạ đặt cược, tuyệt đối không thể khiến cho bọn họ qua!

Phệ Linh Thượng Nhân thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể cắn răng, khẽ gầm lên một tiếng. Trước nói ra lời chết, lại kéo Tà Hoàng đi ra. Trong lòng Nguyên Yêu Tử thầm chửi bới, nhưng cũng biết mình không có

đường lui lại. Lúc này hắn lập tức truyền âm cho đám người Quảng Mục. Theo đó, trong mắt hắn cũng tràn ngập tơ máu, tu vi bạo phát.

Công Tôn Uyển Nhi cũng thở dài. Nàng vốn không muốn cùng Bạch Tiểu Thuần tranh đoạt. Nhưng hôm nay lập trường khác nhau, cũng chỉ có thể tản tu vi ra. Nàng cùng Phệ Linh Thượng Nhân, ba người không dừng lại, lao thẳng đến ngăn cản đám người Cổ Thiên Quân.

- Tránh ra!

Cổ Thiên Quân rít gào một tiếng, bấm quyết. Nhất thời bảy thanh phi kiếm từ trong không trung lao ra, gào thét tổ hợp lại cùng một chỗ, hình thành một thanh đại kiếm kinh thiên, lao thẳng đến chỗ ba người.

Đám người Tư Mã Vân Hoa, Linh Cửu Thiên Tôn, Trần Tô, mỗi một đều biết thời gian cấp bách. Tất cả đều thi triển ra đòn sát thủ của mình. Trong phút chốc, hai bên liền trực tiếp đánh nhau.

Những tiếng động ầm ầm, vang vọng thiên địa. Phong vân cuốn ngược. Phệ Linh Thượng Nhân phun ra máu tươi, thân thể lùi về phía sau, thương thế nặng nề. Chỉ thấy hắn thất khiếu chảy máu, thân thể cũng lung lay sắp ngã, dường như hơi thở mong manh. Bất kỳ kẻ nào nhìn vào, đều có thể nhìn ra dụng tâm thực sự của hắn, thật sự không có lực xoay chuyển trời đất, một cây khó có thể chống trời.

Về phần Nguyên Yêu Tử, thương thế của hắn ngược lại không nặng. Thật ra tuyệt đại đa số thần thông đều bị Phệ Linh Thượng Nhân giống tranh cướp, ngăn cản. Nhưng đến lúc này, nếu như Nguyên Yêu Tử còn không rõ được suy nghĩ của Phệ Linh Thượng Nhân, hắn lại sống uổng.

- Lão hồ ly!

Nguyên Yêu Tử lập tức lại hiểu rõ. Đây là Phệ Linh Thượng Nhân muốn dựa vào trọng thương để miễn đi sự trách phạt của Tà Hoàng. Trên thực tế ý niệm này, cũng là ý nghĩ của Nguyên Yêu Tử. Chỉ có điều tu vi của hắn không bằng Phệ Linh Thượng Nhân, bị đối phương giành trước.

Lúc này trong khi lùi về phía sau, Nguyên Yêu Tử cũng phun ra máu tươi. Nhưng sau khi hắn so sánh với Phệ Linh Thượng Nhân, trong lòng thầm kêu khổ. Lúc này trong khi hắn kêu lên thảm thiết, tay phải giơ lên, rốt cuộc chủ động hung hăng vỗ mạnh về phía lồng ngực của mình.

Ầm một tiếng, ngực Nguyên Yêu Tử lõm xuống, máu tươi điên cuồng phun ra. Toàn thân ngã lui về. Phệ Linh Thượng Nhân nhìn thấy được cảnh tượng như vậy, cũng phải thán phục.

- Đều là lão hồ ly!

Phệ Linh Thượng Nhân hừ một tiếng, vội vàng thể hiện bộ dạng bị trọng thương. Về phần Công Tôn Uyển Nhi, cũng có máu tươi phun ra. Nhưng nàng chưa kịp đi nhận thương thế nặng hơn, Bạch Tiểu Thuần lại ở nơi nào trừng mắt, lúc này cũng hét lớn một tiếng.

- Công Tôn Uyển Nhi, để mạng lại!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ i, thay đổi phương hướng, lao thẳng đến chỗ Công Tôn Uyển Nhi. Đám người Cổ Thiên Quân mắt thấy như vậy, không dừng lại, tiếp tục gào thét đi về phía trước.

Trong lúc Công Tôn Uyển Nhi sửng sốt, Bạch Tiểu Thuần đã tới gần, vung tay áo một cái. Nhất thời một mảnh sương mù màu đen cuồn cuộn tuôn ra. Hắn còn sử dụng tốc độ cực nhanh, nhân lúc không có người nào chú ý, vận dụng sương mù màu đen che đậy, ném một khối máu thịt Chúa Tể về phía Công Tôn Uyển Nhi.

Mắt Công Tôn Uyển Nhi chợt trợn to. Sau khi một tay nhận được, khí tức của nàng chợt cứng lại. Lúc nàng không chậm trễ chút nào vội vàng thu hồi, Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng, từ bên trong sương mù màu đen lui ngược ra ngoài.

- Công Tôn Uyển Nhi, ta sẽ không để ngươi được yên...

Nói xong, hắn không quay đầu cũng vội vàng lại đuổi theo về phía đám người Cổ Thiên Quân.

Phệ Linh Thượng Nhân cùng Nguyên Yêu Tử đều đang đặt tâm tư ở trên thương thế của mình, cho nên chưa từng chú ý nhiều tới động tác của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng đám người Cổ Thiên Quân lại khác. Cho dù có sương mù màu đen che đậy, nhưng từ hành động kỳ quái của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ vẫn nhìn ra được manh mối.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần toàn lực đuổi theo sau, lập tức lại chú ý tới ánh mắt thâm ý sâu sắc của Tư Mã Vân Hoa cùng Linh Cửu. Nếu như đổi lại thành những người khác, lúc này khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, vội ho một tiếng.

- Ta xem trọng nàng, cho nàng một khối thịt Chúa Tể.

Khi Bạch Tiểu Thuần vừa trực tiếp mở miệng nói ra như thế, đám người Cổ Thiên Quân đều sửng sốt. Đồng thời sau khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thần sắc mỗi người lộ ra sự quái dị.

- Ngươi... Lợi hại!

Linh Cửu lại trực tiếp nở nụ cười. Cũng chẳng biết tại sao, Bạch Tiểu Thuần vừa mở miệng nói như thế, hắn ngược lại cảm thấy Bạch Tiểu Thuần con người này, hình như rất thú vị. Trước kia vì cách nhìn có sự đối lập, cho nên cũng không chính xác.

Ngay cả Trần Tô cũng cười lắc đầu. Trong lòng hắn ít nhiều cũng giống như Linh Cửu.

Cho dù Cổ Thiên Quân cùng Tư Mã Vân Hoa, cái nhìn cũng có chút đổi mới.

- Quỷ Mẫu Thiên Tôn này lại còn chưa có đạo lữ. Bạch Thiên Tôn... Chúc ngươi thành công!

Tư Mã Vân Hoa ho khan một tiếng, sờ sờ túi đựng đồ của mình, cảm nhận thịt Chúa Tể bên trong, cũng cười nói.

- Vậy ngươi lại nói sai rồi.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ, lúc này lao nhanh như tên bắn. Hắn còn không quên hất ống tay áo một cái.

- Loại chuyện tán gái này, ta am hiểu nhất. Không cần phải chúc ta thành công, là chúc nàng thành công mới đúng. Ta ưu tú như vậy, có lực hấp dẫn như thế, khụ khụ, ta có đôi khi cũng thích bản thân ta.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1740: Ngươi Dám Động Tới Huynh Đệ Tốt Của Ta! (2)

Bạch Tiểu Thuần vừa ra nói lời này, đám người Cổ Thiên Quân lập tức quay đầu lại. Tất cả đều trầm mặc, kết thúc trọng tâm câu chuyện.

Thật sự Bạch Tiểu Thuần nói ra những lời này, khiến cho bọn họ không biết nên tiếp tục thế nào.

- Các ngươi không tin sao?

- Chờ ra ngoài, ta cho các ngươi thấy những lá thư tình, trước đây lúc ta ở đại lục Thông Thiên đã nhận được. Quá nhiều. phải hơn mười vạn lá thư.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy mọi người không nói, hăng hái lại nhắc tới. Dọc đường đi, hắn còn không ngừng nói về những tình cảm mình đã từng trải qua. Ngay cả Cổ Thiên Quân nghe được, cũng dở khóc dở cười. Phản cảm trong lòng hắn đối với Bạch Tiểu Thuần, bất tri bất giác, lại có thể ít đi một chút.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần nói khoác cười nói, rất nhanh, lối ra mạng nhện đã lại ở phía xa. Nhưng vào lúc này, sau lưng của bọn họ có tiếng gầm thét giận dữ truyền đến. Đám người Quảng Mục Thiên Tôn đã tập hợp lại, cùng truy kích đến đây. Mặc dù còn cách một đoạn, nhưng đám người Cổ Thiên Quân tương đối cẩn thận. Lúc này bọn họ đều lấy ra một ít đan dược. Thậm chí Linh Cửu còn đưa cho Bạch Tiểu Thuần một viên.

- Đây là đan cực nhanh. Sau khi ăn vào, trong vòng ba hơi thở, sẽ có thể phát ra tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần. Trả giá tuy rằng lớn, nhưng

hôm nay đã không có vấn đề gì nữa!

Linh Cửu nhanh chóng mở miệng, trực tiếp nuốt vào đan dược. Mấy Thiên Tôn khác cũng vậy. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Dựa vào hiểu rõ của hắn đối với đan dược, hắn lập tức đoán được đan dược này không có độc. Vì vậy hắn cũng mở miệng nuốt vào.

Chỉ có điều hành động này của hắn rơi ở trong mắt Linh Cửu, lại không giống vậy. Linh Cửu không biết Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ đối với đan dược. Chỉ cần cầm trong tay, liền có thể phán đoán được trình độ. Giờ khắc này ở trong cảm nhận của hắn, Bạch Tiểu Thuần làm vậy là tín nhiệm đối với mình.

Loại tín nhiệm giữa các Thiên Tôn, khiến cho trong lòng Linh Cửu cũng xuất hiện một chút dao động. Hắn không nhiều nói, chỉ là nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần gật đầu. Theo dược hiệu tản ra, tốc độ của hắn bỗng nhiên bạo phát.

Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức cảm nhận được sau khi đan dược dung hòa, bên trong ẩn chứa lực bá đạo. Toàn thân giống như muốn nổ mạnh, nóng vô cùng. Trong nháy mắt, tốc độ của hắn cũng chớp mắt vượt qua cực hạn!

Năm người hóa thành cầu vồng, lấy tốc độ còn nhanh hơn mấy lần so với vừa rồi. Trong tiếng nổ lớn gào thét, bọn họ lao thẳng đến lối ra. Thậm chí ở bên ngoài lối ra, lúc này ánh mắt của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng đều sáng lấp lánh nhìn lại.

Trong mắt Thánh Hoàng mang theo niềm vui bất ngờ. Sắc mặt Tà Hoàng cũng không quá âm trầm. Chú ý tới sắc mặt Tà Hoàng, đám người Quảng Mục đã trở nên mù quáng. Nhất là Quảng Mục, hắn thật sự không cam lòng. Hắn lại có thể lấy ra một cái ngọc giản màu đen, chợt bóp nát!

Theo ngọc giản bị bóp nát, đạo chủng của hắn cũng bị kích thích. Đây là dựa vào trả giá phá huỷ một phần đạo chủng của mình, đổi lấy tốc độ

mãnh liệt hơn so với đan cực nhanh.

Trong không gian mơ hồ vặn, toàn thân hắn lại giống như đi ở trong thời không. Khi đám người Bạch Tiểu Thuần đến lối ra, trong nháy mắt hắn xông ra. Quảng Mục Thiên Tôn đã đuổi tới phía sau mọi người. Trong tiếng rít gào tay phải hắn chợt giơ lên, chộp về phía Tư Mã Vân Hoa đi ở cuối cùng,!

Hắn không phải là không muốn bắt Bạch Tiểu Thuần. Nhưng Bạch Tiểu Thuần thật sự ở trước mặt Tư Mã Vân Hoa. Quảng Mục Thiên Tôn lại biết, nếu mình đồng thời đối phó với năm người, lại tất nhiên sẽ đối mặt với năm người liên thủ đánh trả.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ nhằm vào một người. trong nháy mắt bốn người khác liền có thể lao ra. Dựa theo hiểu biết cùng phán đoán của hắn, trở khả năng lại cứu viện trợ, gần như là linh.

Chỉ là hết lần này tới lần khác... Bạch Tiểu Thuần ở đây, hoàn toàn không dựa theo ý nghĩ của Quảng Mục. Người khác nhận thức thịt Chúa Tể là quan trọng nhất. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đã lấy được lợi ích. Lúc này hắn muốn chính là có cơ hội bán một nhân tình ra ngoài hay không...

Mắt thấy Tư Mã Vân Hoa bị bàn tay thần thông của Quảng Mục bao phủ. Thời khắc này sắc mặt Tư Mã Vân Hoa đột nhiên thay đổi. Hắn âm thầm kêu khổ vì tuyệt vọng. Dường như trong lòng hắn biết rõ kết quả đã định, càng hiểu rõ lần này không chỉ mất đi phần thưởng, sau khi bị ngăn cản như thế, sợ là mất hết mặt bởi Tà Hoàng Triều.

- Quảng Mục, ngươi...

Tư Mã Vân Hoa giận dữ, chợt rống to hơn. Nhưng tiếng hô của hắn gần như vừa truyền ra, bên cạnh hắn, một âm thanh rít gào còn muốn mãnh liệt hơn so với bản thân hắn, giống như gió bão, ngập trời truyền ra.

- Quảng Mục, ngươi dám động tới huynh đệ tốt của ta!

Tiếng gào thét này to lớn, kinh thiên động địa. Không chỉ khiến cho Quảng Mục Thiên Tôn ngẩn ra. Ngay cả bản thân Tư Mã Vân Hoa cũng cảm thấy sửng sốt. Tiếng rít gào này thật sự quanh quẩn ở bên tai hắn, không chỉ có chấn động tám phương, còn chấn động tâm thần.

Rất khoa trương, là trong lời nói của tiếng rít gào này, khiến cho bản thân Tư Mã Vân Hoa nghe thây cũng cảm giác rất xa lạ. Thậm chí trong đầu hắn cũng không tự chủ được suy nghĩ... Mình từ lúc nào trở thành huynh đệ tốt của đối phương.

Càng không cần phải nói tới đám người Cổ Thiên Quân. Cho dù lúc này tất cả đều đang lao nhanh như tên bắn, nhưng vẫn bị tiếng rống lớn bất thình lình vang lên, làm cho chấn động tâm thần. Trên thực tế không chỉ là bọn họ, ngay cả Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng ở bên ngoài lối ra đang chú ý mật thiết tới chuyện này. Mắt của hai người đều chợt trợn tròn. Thậm chí bọn họ cũng có một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi, kỳ lạ.

Người hô lên những lời này, chính là Bạch Tiểu Thuần!

Thịt Chúa Tể đối với hắn mà nói, đã gần như không có bao nhiêu giá trị. Sử dụng cái máu thịt không giá trị này, đi đổi một ít giao tình có giá trị, điều này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, là kiếm ổn không lỗ. Cho nên trước đó hắn mới có thể phân chia thịt Chúa Tể cho đám người Linh Cửu, còn len lén cho Công Tôn Uyển Nhi một khối lớn.

Tất cả những điều này, cũng làm cho hắn âm thầm đắc ý. Hắn cũng cảm nhận được mọi người đối với hắn đã có sự đổi mới. Hiện tại tận mắt nhìn thấy được Tư Mã Vân Hoa ở đây gặp nguy hiểm, mặc dù không bị tử vong. Chỉ là khi bị Quảng Mục ngăn cản, sợ là thịt Chúa Tể trên người hắn cũng sẽ mất ném.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1741: Đuôi

Nhất là ở trước mặt Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, Quảng Mục nhất định phóng ra tia sáng kỳ dị cường đại. Cho dù lần này ở bên trong mạng nhện tranh đoạt thất bại, có thể có công lao hiện tại này ở trong tay, hắn cũng nhất định sẽ thu được Tà Hoàng trọng thưởng.

Trái lại, Tư Mã Vân Hoa lần này không chỉ sẽ mất đi miếng thịt Chúa Tể đã tới tay, còn mất đi mặt mũi, trả giá rất lớn. Tuy rằng không có nguy hiểm tới tính mạng, nhưng thật sự có chút thời gian, bản thân là Thiên Tôn, mặt mũi cũng rất quan trọng.

Tất cả những điều này, đều đang chợt lóe lên ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Hắn lại giống như là sói xám lớn nhìn thấy được con dê trắng con, hai mắt phát ra ánh sáng, nắm cơ hội này. Lúc này trong tiếng rít gào, thân thể hắn còn đột nhiên lùi về phía sau, Hắn giơ tay phải lên. đại kiếm bắc mạch lại trực tiếp bị hắn nắm ở trong tay. Hắn giúp đỡ Tư Mã Vân Hoa, hung hăng chém một cái về phía bàn tay khổng lồ của Quảng Mục đang chộp tới!

Đương nhiên trong miệng hắn còn không quên lấy lòng, lúc này nhanh chóng điên cuồng hét lên.

- Tư Mã đại ca, ngươi đi trước đi!

Hai câu này, hành động lần này, ra tay lần này, tuy rằng có vẻ nông nổi, nhưng từ trên thực tế mà nhìn nhận, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút động tác dối trá nào. Hắn thực sự không để ý tới sự an nguy của mình tới giúp đỡ Tư Mã Vân Hoa. Cũng là thực sự đánh ra toàn lực, tới giúp đỡ Tư Mã Vân Hoa đi ngăn cản.

Từng cảnh tượng như vậy, cho dù trong lòng Tư Mã Vân Hoa luôn luôn thâm trầm, cũng hiếm thấy một lần lộ ra sự xúc động. Trong lòng hắn rốt cuộc dâng lên một loại cảm động đối với hắn mà nói, rất xa lạ.

- Bạch lão đệ!

Tâm tình Tư Mã Vân Hoa không có cách nào hình dung. Ở dưới tình huống nhất định sẽ bị mất mặt này, ở trong tình thế này tất nhiên không có ai sẽ tới cứu viện, Bạch Tiểu Thuần lại xuất hiện, giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến cho tâm thần Tư Mã Vân Hoa chấn động.

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng. Nhưng trên thực tế đều phát sinh trong điện quang hỏa thạch. Căn bản là không được phép Bạch Tiểu Thuần cùng Tư Mã Vân Hoa xúc động cùng quá nhiều ngôn từ. Trong phút chốc, hai người đều ra tay. Từng người bạo phát ra ra đòn sát thủ mạnh nhất, đối đầu với Quảng Mục Thiên Tôn.

Tiếng nổ lớn, trong nháy mắt ngập trời, chấn động tám phương. Dư âm còn giống như một trận gió bão hung bạo khuếch tán ra. Tư Mã Vân Hoa mặc dù tu vi không bằng Quảng Mục, nhưng cũng là Thiên Tôn tư cách lão luyện. Lần này hắn còn đánh cược tất cả ra tay, tất nhiên sắc bén.

Mà Bạch Tiểu Thuần chẳng những là Thiên Tôn trung kỳ, còn có thế giới chi bảo. Một kiếm hạ xuống, ánh sáng màu xanh lam kinh thiên, cùng với Tư Mã Vân Hoa, rốt cuộc nghịch chuyển một đòn phát cuồng này của Quảng Mục.

Ở trong tiếng nổ lớn giống như phải hủy thiên diệt địa này, Tư Mã Vân Hoa vì nhận hơn phân nửa, đứng mũi chịu sào, điên cuồng phun ra máu tươi, ngực còn lõm xuống. Nhưng ngay khi hắn sắp gặp nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần một kiếm ngăn cản, chém tan dư âm. Đồng thời, tay trái hắn còn giơ lên nắm lấy vai của Tư Mã Vân Hoa, kéo mạnh về phía sau một cái.

Ầm một tiếng. Hai người trực tiếp phát ra tiếng nổ, đột nhiên lui về phía sau.

Trong lòng Tư Mã Vân Hoa cảm động. Nhất là nghĩ đến từng cảnh tượng lúc trước mình nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, hắn lần đầu cảm giác có chút xấu hổ. Lúc này trong mắt hắn lộ ra sự cảm kích. Đồng thời, Quảng Mục bị hai người phá tan thần thông, toàn thân dĩ nhiên giận dữ.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Quảng Mục mắt thấy miếng thịt béo tới tay, lại bị Bạch Tiểu Thuần phá hoại như thế, trong lòng ủy khuất. Mắt hắn đỏ đậm một mảnh, rốt cuộc hung hăng vỗ một cái vào ngực. Hắn không tiếc đạo chủng của mình lại bị hao tổn, tu vi toàn thân tùy ý bạo phát, tốc độ rốt cuộc lại tăng cao. Hai tay hắn giơ lên. Lần này mục tiêu của hắn rốt cuộc không phải là Tư Mã Vân Hoa nữa, mà là Bạch Tiểu Thuần!

- Vậy xem thử, có người nào tới cứu ngươi hay không!

Nhưng ngay khi Quảng Mục ra tay, trong nháy mắt, Tư Mã Vân Hoa hung hăng cắn răng, bỗng nhiên ra tay. Hắn vẫn làm không được chuyện, một khắc trước vừa được Bạch Tiểu Thuần cứu, một cái chớp mắt tiếp theo lại lập tức bán đối phương đi.

Nếu như nơi đây chỉ có hai người bọn họ còn tốt. Nhưng hôm nay nhiều người nhìn như vậy, Tư Mã Vân Hoa hắn vẫn còn muốn mặt.

Cùng lúc đó, Linh Cửu Thiên Tôn cùng Trần Tô đều đang do dự. Sau đó, bọn họ đột nhiên xoay người. Cùng lúc bọn họ nếu như không ra tay, một khi Bạch Tiểu Thuần cùng Tư Mã Vân Hoa bị ngăn cản, Thánh Hoàng nhìn thấy tất cả những chuyện này, sau này khó tránh khỏi trong lòng sẽ có tức giận.

Mặt khác nếu đến lúc này còn không đi cứu, sợ là trong lòng Tư Mã Vân Hoa cũng có oán hận.

Cổ Thiên Quân cũng có chút do dự. Hắn thầm than một tiếng, cùng Trần Tô cùng với Linh Cửu gần như đồng thời xoay người lại. Trong nháy mắt ra tay ba người, chớp mắt lại dung hợp cùng Bạch Tiểu Thuần cùng với Tư Mã Vân Hoa phản kích ra, hình thành một mảnh thuật pháp gió bão ngập trời, trấn áp Quảng Mục Thiên Tôn!!

- Tại sao có thể như vậy được?

Quảng Mục Thiên Tôn mở miệng hít sâu một hơi. Hắn hiểu những Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều. Hắn biết bọn họ nếu không vì lợi ích của mỗi người, có lẽ còn có thể liên thủ. Nhưng ở dưới lợi ích của mỗi người, bọn họ là không có khả năng liên thủ.

Nhưng hiện tại cảnh tượng trước mắt này lại vượt ra khỏi phán đoán của hắn. Đối mặt với năm đại Thiên Tôn ra tay, cường hãn giống như Quảng Mục, cũng không có cách nào ngăn cản. Trong tiếng nổ lớn, Quảng Mục Thiên Tôn phun ra máu tươi, thân thể cũng thiếu chút nữa tan vỡ, lùi về phía sau.

Không có Quảng Mục ngăn cản, Bạch Tiểu Thuần lập tức nắm lấy Tư Mã Vân Hoa, hăng hái quay về. Ở dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, năm người chia làm trước sau, ở trong từng tiếng rít gào phá không, tất cả chạy ra khỏi lỗ thủng mạng nhện, xuất hiện ở... bên ngoài lối ra!

Đến nơi này, cho dù là Cổ Thiên Quân cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong mắt Tư Mã Vân Hoa mang theo sự cảm kích, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu thật sâu.

Hắn không nói gì thêm, nhưng sự cảm động trong mắt, đã đại biểu nhân tình này, Tư Mã Vân Hoa hắn nhớ kỹ!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đắc ý. Nhưng hắn loại biểu hiện ra ngoài cũng không có một chút đắc ý nào. Ngược lại hắn hỏi han ân cần, còn cùng đám người Linh Cửu nhỏ giọng nói chuyện.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1742: Ta Ăn! (1)

Về phần Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, một khuôn mặt thâm trầm như sắt, một thần sắc không thể nắm lấy, nhưng lại chưa từng mở miệng.

Không bao lâu, Quảng Mục Thiên Tôn bên trong lỗ thủng cũng che ngực, sắc mặt đen tối đến cực hạn, từ bên trong đi ra. Sau đó lại là đám người Phệ Linh Thượng Nhân cùng Nguyên Yêu Tử đều có thương thế rất nặng.

Rất nhanh, tất cả Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều Tuyệt Địa Thiên Tôn, Thông Thiên Đạo Nhân, Công Tôn Uyển Nhi đều đi ra từng người một. Mắt thấy trong Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, thiếu đi bà lão, ánh mắt Tà Hoàng thoáng ngưng trong.

Cho đến sau khi Quảng Mục Thiên Tôn lấy ra đạo chủng của bà lão, T sắc mặt à Hoàng càng đen tới mức đáng sợ.

Về phần Thánh Hoàng, lúc này lại thoải mái cười ha hả.

- Được rồi, các vị Thiên Tôn đã khổ cực. Vẫn mong các ngươi lấy ra thu hoạch. Bản hoàng nói trước, chỉ cần tham dự, đều có công lao!

Thánh Hoàng cố nén kích động, trong mắt mang theo sự chờ mong, nhìn về phía đám người Cổ Thiên Quân.

Cổ Thiên Quân ho nhẹ một tiếng, trong lòng cũng rất phấn chấn. Sau khi cất bước đi ra, hắn vung tay áo một cái, lấy ra mấy khối thịt Chúa Tể, đặt ở một bên. Cùng lúc đó, Trần Tô, Linh Cửu Thiên Tôn cùng Tư Mã Vân Hoa, tất cả đều thi nhau tiến lên. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như

vậy, cũng đi nhanh lên, đồng thời lấy ra thịt Chúa Tể từ bên trong túi trữ vật.

Có lẽ là vì để buồn nôn đám Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều một chút, Cổ Thiên Quân cùng Linh Cửu Thiên Tôn lại có thể khâu những phần còn lại của chân tay lại một chút... Tim Bạch Tiểu Thuần vừa nhảy lên, nhưng không có cách nào ngăn cản.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể một con rắn mối lớn, bị nhanh chóng khâu ra. Cảnh tượng như vậy, khiến cho mắt Thánh Hoàng cũng sáng lên. Trong mắt Tà Hoàng bên kia cũng lộ ra sát cơ.

Nhưng liều mạng liều mạng... Thần sắc mọi người đều có phần cổ quái. Thật ra bất luận ghép lại thế nào, hình dáng con rắn mối lớn này cũng thiếu đi nửa chân cùng một đường đuôi...

Cũng may Công Tôn Uyển Nhi bên kia, lúc này sắc mặt ửng đỏ, ở dưới sự ủy khuất của Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều bốn phía xung quanh, nàng chậm rãi đi ra, ở trong sự ngạc nhiên của các bạn đồng hành bên cạnh, từ trong túi đựng đồ lấy ra nửa chân, đặt ở một bên.

Lúc này sắc mặt Tà Hoàng mới dễ coi một ít. Hắn nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi, cũng có vẻ tán thưởng.

Chỉ là... Cho dù có thêm nửa cái chân của Công Tôn Uyển Nhi lấy ra này, con rắn mối lớn này... vẫn thiếu một đường đuôi.

Trong nháy mắt... Bất kể là Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, hay Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều, đều đồng thời quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần... Một cảnh tượng đồng loạt này thật khó có được, khiến cho Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng cũng thoáng sửng sốt một chút.

- Đối đãi ngàn vạn không nên huyền diệu. Mấy người Cổ Thiên Quân bọn họ thật là quá đáng. Làm gì không làm lại đi ghép lại.

Bạch Tiểu Thuần chột dạ, bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ là trước mắt bao nhiêu người, hắn cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Nhất là bất kể Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, trong mắt những Thiên Tôn này đầy thâm ý, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không nhịn được vội ho khan một tiếng.

- Đúng vậy, hình như là thiếu một cái đuôi.

Bạch Tiểu Thuần nói, vỗ mạnh một cái trán, giả vờ làm ra một bộ dạng hoảng hốt.

- Ai, ta nhớ ra rồi, xem ta trí nhớ này. Ta quên, chỗ của ta còn có cái đuôi.

Bạch Tiểu Thuần nói, vội vàng từ trong túi đựng đồ lấy ra rắn mối lớn đuôi, đặt quá khứ.

- Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta là thật sự quên.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, rất vô tội.

Cổ Thiên Quân trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần một chút, lúc này mới thu hồi ánh mắt. Về phần Tư Mã Vân Hoa, vì cũng có nhân tình trước đó, lúc này chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Trần Tô cùng Linh Cửu cũng nói không nên lời.

Những Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều đó, cũng đều như vậy. Trong lòng bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần từ lâu đã hận thấu xương. Duy nhất chỉ có Công Tôn Uyển Nhi, thần sắc mặc dù lạnh như băng, nhưng trong lòng lại đang cười thầm.

Mắt thấy trận đánh cuộc cùng tranh đoạt này sắp kết thúc, nhưng vào lúc này, ánh mắt Thánh Hoàng đảo qua ở trên thân của con rắn mối lớn này, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Trên mặt hắn lộ ra thần sắc cười mà như không cười.

- Thông Thiên Vương, ngươi không cảm thấy cái đuôi của con rắn mối lớn này... Không nên ngắn như vậy chứ?

Lời nói của Thánh Hoàng vừa ra, các Thiên Tôn bốn phía xung quanh đều lập tức nhìn sang. Trước đó bọn họ không quá chú ý. Lúc này sau khi lưu ý nhìn lại, mới phát hiện cái đuôi của con rắn mối lớn này, thực sự, hình như không phù hợp với thân thể của nó, dường như... thiếu đi một đoạn.

- Mắt của Thánh Hoàng này cũng quá tinh đi!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nói thầm. Nhưng hắn biểu hiện ra lại lộ ra thần sắc hoảng hốt, cẩn thận nhìn một chút, sau đó hắn vỗ mạnh một cái vào đầu.

- Ai nha, ngươi nói ta trí nhớ này, thực sự quá kém. Đúng đúng đúng, là thiếu một đoạn.

Bạch Tiểu Thuần nói, lại từ trong túi đựng đồ lấy ra một đoạn, đặt ở bên cạnh.

- Không, lần này thật sự không còn!

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy ánh mắt nghiền ngẫm của Thánh Hoàng, vội vàng làm ra vẻ mặt chân thành mở miệng.

Hai lần hành vi liên tục này của hắn, nhất thời khiến tất cả Thiên Tôn ở bốn phía xung quanh, giống như lần đầu tiên nhận thức Bạch Tiểu Thuần. Tâm thần mỗi người đều có chút rung động. Hành vi trộm giấu này của Bạch Tiểu Thuần thật sự khiến người ta không biết nên nói cái gì.

Nhất là... Cho dù là Bạch Tiểu Thuần bổ xung một đoạn đuôi qua, đuôi của con rắn mối lớn này vẫn có thể nhìn ra được thiếu một khối. Vì vậy những Thiên Tôn này nhìn cònrắn mối lớn một chút, lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thánh Hoàng lần này không nói gì, nhưng biểu tình vẫn là cười mà như không cười. Chỉ có điều trong mắt đã có chút không tốt, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

- Thật không có!

Bạch Tiểu Thuần vội vàng mở miệng. Lần này hắn không có nói láo. Bên trong túi trữ vật của hắn thực sự không còn thịt Chúa Tể.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần mở miệng, Tà Hoàng bên kia, mắt thấy một cảnh tượng như thế, khóe miệng thoáng lộ ra một sự khinh miệt. Tay phải hắn đột nhiên giơ lên, bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời một đạo ánh sáng màu đen từ trong tay hắn bỗng nhiên bay ra, lao thẳng đến những miếng thịt nát của con rắn mối lớn.

Ánh sáng màu đen này giống như có đầy đủ lực lượng kỳ dị nào đó, sau khi dung nhập vào thân thể của con rắn mối lớn, tất cả những miếng thịt nát của con rắn mối lớn này chợt chuyển động, trong nháy mắt rốt cuộc dung hợp lại với nhau, hóa thành một con rắn mối lớn giống như hoàn toàn tự nhiên!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1743: Ta Ăn! (2)

Chỉ có điều sau khi dung hợp, vị trí cái đuôi của nó lại rõ ràng lộ ra hình dạng thiếu một khối. Lúc này còn muốn rõ ràng hơn so với thoạt nhìn.

Trong nháy mắt... Tất cả Thiên Tôn, hai đại Thái Cổ, đều nhìn về Bạch Tiểu Thuần.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần sợ hãi. Trong lòng hắn thầm kêu khổ. Đồng thời hắn cũng nhớ ra khối thịt thiếu đi này, mình đã cho khí linh. Lúc này bị giằng co như thế, Bạch Tiểu Thuần chột dạ. Nhưng hắn suy nghĩ một chút, mình mạo hiểm sinh tử, giúp đỡ Thánh Hoàng lấy tới nhiều máu thịt Chúa Tể như vậy, cho dù là thiếu đi một khối, nói vậy hắn cũng không có vấn đề gì chứ.

- Cùng với cố tình che giấu, không bằng nói ra cho thoải mái!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hít một hơi thật sâu sau, quyết đoán mở miệng.

- Ăn rồi. Một khối bị thiếu này, ta đã ăn rồi!

Bạch Tiểu Thuần mắt không nháy một cái, âm thanh vang vọng ở khắp nơi.

- Dù sao máu thịt Chúa Tể này là đồ tốt. Sau khi ta cướp được vào tay, cũng muốn nghiên cứu một chút, nhưng không thành công. Vì vậy ta lại ăn một khối, muốn xem thử nó có hiệu quả gì không. Đáng tiếc đồ này quá khó ăn, một chút hiệu quả cũng không có.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay nói, trong lòng thầm nghĩ Thái Cổ này quá hẹp hòi, cũng có chút nhiều chuyện. Không phải chỉ là thiếu một khối thoi sao?

Sau khi lời nói Bạch Tiểu Thuần của truyền ra, nghe được hắn thừa nhận thẳng thắn như vậy, ánh mắt của các Thiên Tôn bốn phía xung quanh đều chớp động. Thật ra cách nói này của Bạch Tiểu Thuần, rất thỏa đáng.

Dù sao Thiên Tôn bọn họ vì Thái Cổ tranh đoạt thịt Chúa Tể, ăn một khối, cũng thực sự không có gì vấn đề gì lớn. Nếu như Bạch Tiểu Thuần tiếp tục che nấp, bọn họ có thể còn có tâm tư khác. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần thẳng thắn như vậy, cho dù là Thánh Hoàng, cũng không có cách nào tiếp tục truy cứu. Nhưng hắn lại hung hăng trợn mắt nhìn qua.

- Gia hỏa này thế nào không chết. Lại dám ăn thịt Chúa Tể!

Trong lòng Thánh Hoàng nói thầm mấy câu, không có để ý tới Bạch Tiểu Thuần nữa. Hắn cùng Tà Hoàng nhìn nhau một chút. Sau đó, hai người truyền âm một hồi.

Lần này Thánh Hoàng chiếm chủ động. Tà Hoàng bên kia không thể không chịu thiệt. Chỉ có điều hai người trước đây đã ước hẹn. Lúc này cho dù Tà Hoàng thua, cũng vẫn lấy đi hai phần máu thịt. Trước khi đi, hắn lạnh lùng liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, vung tay áo một cái, rời đi trước.

Đám người Quảng Mục Thiên Tôn cũng như vậy. Trong lòng bọn họ đều hận Bạch Tiểu Thuần thấu xương. Tất cả đều mang theo sát cơ bay đi. Chỉ có Công Tôn Uyển Nhi ở đây, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt có thêm một kia màu sắc không thể điều tra.

Chuyện phân thân Chủ Tể đến lúc này xem như đã tuyên bố kết thúc một giai đoạn. Trong đó tất cả Thiên Tôn bao gồm cả Bạch Tiểu Thuần đều lập được công lớn, được Thánh Hoàng ban thưởng Thiên Tôn Đan!

Theo mọi người rời đi, Bạch Tiểu Thuần cũng nhân lúc giai đoạn hiện tại bắc mấy châu bộ đều trống trải, lấy con dân trong đại kiếm bắc mạch ra. Hắn không chỉ khôi phục Vân Hải Châu, còn mượn cơ hội ngàn năm một thuở này, mở rộng phạm vi lớn. Ở trong thời gian mấy tháng, lại không ngừng nỗ lực, đến cuối cùng nắm lấy cả năm châu bắc bộ!

Tốc độ của hắn cực nhanh, động tác vừa nhanh vừa mạnh. Cho dù là Tà Hoàng bên kia, cũng vẫn không có cách nào ngăn cản được. Dù sao lần này đối với Tà Hoàng Triều mà nói, một Thiên Tôn ngã xuống, không nói nguyên khí đại thương, cũng động tới căn cốt.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần hiện tại thế đang đủ lớn. Trừ khi phái Quảng Mục tới trấn thủ, nếu không, những người khác tới đây, sợ là cũng không thể làm gì được Bạch Tiểu Thuần.

Quan trọng nhất, là hiện tại bắc bộ Tiên Vực thứ hai gần như đều trở thành tro bụi. Tất cả mọi người gần như đã chết hết. Khu vực như vậy, đối với Tà Hoàng Triều mà nói, đã không có ý nghĩa.

Đồng thời phiền não cũng dâng lên ở trong lòng Thánh Hoàng. Chỉ có điều cũng may máu thịt Chúa Tể phân tán tâm thần của Thánh Hoàng. Lúc này hắn chìm đắm trên chuyện nghiên cứu máu thịt Chúa Tể, ngược lại cũng không có thời gian để ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Mà ở Tiên Vực thứ hai này, cũng vì chuyện lúc trước quan hệ giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Linh Cửu Thiên Tôn đã hòa hoãn hơn rất nhiều. Đối với cách làm của Bạch Tiểu Thuần, Linh Cửu Thiên Tôn cũng lại âm thầm chấp nhận, không đi tham dự.

Lại như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở bên trong thời gian mấy tháng, không nói thống nhất toàn bộ bắc bộ Tiên Vực thứ hai, cũng không chênh lệch bao nhiêu. Mặc dù ở đây bụi bặm vô số, nhưng con dân Vân Hải Châu đều đang sửa chữa cùng xây dựng lại, cũng đang không ngừng tiến hành.

Cùng lúc đó, danh tiếng của Bạch Tiểu Thuần cũng theo một trận chiến này, dần dần truyền ra phạm vi càng lớn hơn. Nhất là phán đoán đối với thực lực của hắn, đã ở trong lòng vô số người, từ nay về sau không còn tầm thường nữa.

- Đã nghe nói chưa? Thông Thiên Vương này ở Tiên Vực thứ hai trước đó, ở trong rất nhiều Thiên Tôn đã một mình cướp được chí bảo!

- Cướp được chí bảo thì cũng thôi, hắn lại còn ở dưới sự đuổi giết của hơn mười vị Thiên Tôn, sinh sôi né tránh hơn mười ngày, không bị người nào phát hiện ra tung tích!

- Sau khi trở về, hắn còn thể hiện ra tài trí mưu lược kiệt xuất, lập tức hóa giải oán khí của Thiên Tôn của Thánh Hoàng Triều. Mọi người đồng tâm, lại trực tiếp phá tan lối ra, thu được ban thưởng của Thiên Tôn Đan!

- Không bình thường!

Các loại âm thanh như thế dần dần khuếch tán ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này. Hễ là người của thế giới Thông Thiên sau khi nghe được, trong lòng đều sục sôi không dừng.

Cùng lúc đó, Tống Quân Uyển ở bên kia, dưới sự bảo vệ của Thiết Đản, cũng dần dần có liên lạc với đám người Linh Khê lão tổ cùng Lý Thanh Hậu. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở bên trong mạng nhện đấu tranh nội bộ đoạt máu thịt Chúa Tể, bọn họ cũng cuối cùng đã gặp nhau!

Tất cả đều đang đi về phía trước. Bạch Tiểu Thuần ở Vân Hải Châu, bỗng nhiên... nhận được một thánh chỉ từ bên trong Thánh Hoàng Thành, truyền đến!

Nội dung thánh chỉ, chỉ có một câu nói!

Bổ nhiệm Bạch Tiểu Thuần lấy thân phận của Thông Thiên Vương, trở thành đại sứ của Thánh Hoàng Triều lưu lại ở Tà Hoàng Thành!!

Chính xác mà nói, từ một khắc khi thánh chỉ này tới tay, thân phận vương bắc bộ Tiên Vực thứ hai của hắn tuy vẫn được giữ lại, nhưng lại vô hình lột bỏ, làm đại sứ, đi tới Tà Hoàng Thành!

Hai đại hoàng triều, mỗi bên đều có đại sứ ở bên trong hoàng thành của đối phương. Nói như vậy chức vụ này đại sứ đều do Bán Thần có tư cách lâu năm đảm nhiệm. Lại có một chút thời gian ngoại lệ, cần Thiên Tôn đảm nhiệm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1744: Đại Sứ Thánh Hoàng Triều

Trước đó, đại sứ ở Tà Hoàng Triều chính là Tư Mã Vân Hoa. Chỉ có điều bình thường thời gian hắn đi tới Tà Hoàng Thành không nhiều lắm. Phân nửa thời gian đều ở lại bên trong Thánh Hoàng Thành.

Nhưng hôm nay, sau khi Tư Mã Vân Hoa đánh với Quảng Mục Thiên Tôn một trận, bị thương thế như vậy. Không quan tâm hắn có nguyện ý hay không, đều bị Thánh Hoàng mượn cơ hội này kéo xuống chức vụ của hắn, đặt ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Trên thực tế, đây chính là một ý niệm Thánh Hoàng trước sau đã chuẩn bị sẵn. Từ sau khi Vân Hải Châu quật khởi, đối với Thánh Hoàng mà nói, Vân Hải Châu này chính là một bảo địa. Bạch Tiểu Thuần tồn tại, khiến cho hắn rất đau đầu.

Hết lần này tới lần khác thân phận của Bạch Tiểu Thuần lại đặc biệt. Thánh Hoàng muốn ở trong lòng tất cả tu sĩ thế giới Thông Thiên dựng lên đại nghĩa, không cho phép trên người gánh một ít danh xấu cùng vấy bẩn.

Như vậy tất nhiên, điều Bạch Tiểu Thuần đi, đưa tới Tà Hoàng Triều, mượn đao giết người cũng tốt. Khiến cho Bạch Tiểu Thuần rời đi trong khoảng thời gian ngắn ngủi cũng được, đều hoàn toàn phù hợp với ý nghĩ của Thánh Hoàng.

Nhất là lần này Bạch Tiểu Thuần lập được công lao, còn khiến cho quan hệ cá nhân giữa hắn và mấy Thiên Tôn đạt tới trình độ nhất định. Điều này khiến cho Thánh Hoàng cảnh giác, đồng thời cũng hạ quyết tâm!

Thánh chỉ này không uy hiếp, chỉ là bổ nhiệm. Đồng thời, cho Bạch Tiểu Thuần một kỳ hạn đi tiền nhiệm. Nhưng xuyên qua thánh chỉ, Bạch Tiểu Thuần dường như thấy được ánh mắt lạnh lùng mang theo sự dối trá của Thánh Hoàng này.

- Đây rõ ràng chính là đang uy hiếp, nếu như ta không tuân theo, sợ là còn có thể có nhiều thủ đoạn hơn nữa xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần cầm thánh chỉ, thở dài. Hắn cho gọi Đại Thiên Sư cùng đám người Cự Quỷ Vương tới, đưa thánh chỉ cho bọn họ.

- Thánh Hoàng này khinh người quá đáng. Tiểu Thuần trước đó còn vì hắn lập được công lớn. Nhưng bao nhiêu tháng nay, hắn đối với ngươi lại vẫn bình thường như vậy!

Cự Quỷ Vương nhất thời lại nổi giận.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhăn mặt, nhíu mày. Hắn biết Tà Hoàng Thành rất nguy hiểm. Nguy hiểm này không phải tới từ chỗ sáng, mà là âm thầm ràng buộc cùng âm mưu.

Nhất là chuyện phân thân Chủ Tể trước đó, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ mình đã gần như đắc tội tất cả cường giả của Tà Hoàng Triều một lần.

- Chỉ có điều Tà Hoàng Thành này, nếu cẩn thận một chút, ngược lại cũng không phải là đầm rồng hang hổ!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn chỉ có thể an ủi mình như thế. Thật ra Thánh Hoàng uy hiếp không tiếng động, khiến cho hắn hiểu rõ, nếu như cự tuyệt, sợ là trong Vân Hải Châu này vừa xây dựng lại, sẽ phải đối mặt với chèn ép đến từ Thánh Hoàng.

- Cho dù là Tiểu Thuần ngươi thật sự đi, lẽ nào Thánh Hoàng này cũng sẽ không động thủ đối với Vân Hải Châu sao?

Cự Quỷ Vương nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần do dự. Hắn ở một bên hừ lạnh nói.

- Có thể... Đây là một cơ hội!

Cầm thánh chỉ, nhìn kỹ hồi lâu, Đại Thiên Sư trước sau không nói gì, bỗng nhiên ngẩng đầu mở miệng.

Lời nói của hắn vừa ra, Cự Quỷ Vương cùng Bạch Tiểu Thuần đều nhìn sang. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần còn lộ ra sự chờ mong. Tâm cơ Đại Thiên Sư thật sự sâu. Bạch Tiểu Thuần có thể cảm nhận sâu đậm. Hắn biết gia hỏa này so với lão hồ ly tu luyện mấy nghìn năm còn muốn giảo hoạt hơn.

- Điểm thứ nhất, đi tới Tà Hoàng Thành, nhìn như nguy hiểm, nhưng trên thực tế không phải như vậy. Thiên Tôn thân là đại sứ của Thánh Hoàng Triều. Thân phận như vậy, được toàn bộ chúng sinh của Thánh Hoàng Triều quan tâm. Một khi xảy ra vấn đề, như vậy thì giữa hai đại hoàng triều chính là chiến tranh cùng chuyện lớn!

- Cho nên trên trình độ nào đó mà nói, thân phận này, cũng khiến cho bản thân những người của Tà Hoàng Triều lại có điều kiêng kỵ!

- Thứ hai chính là lợi ích. Chúng ta không thể không thừa nhận một điểm, số lượng người thế giới Thông Thiên lưu lạc ở Tà Hoàng Triều vượt qua Thánh Hoàng Triều. Dù sao Tà Hoàng Triều phạm vi quá lớn.

- Nếu Thiên Tôn đi nơi đó, có lẽ có thể tham dự vào, đưa những người đó trở về!

- Còn nữa, bên trong Thánh Hoàng Triều, ở dưới loại ngăn chặn này, nhìn như sau này tốt đẹp, nhưng trên thực tế đã không có tiềm lực quá lớn. Nếu Thiên Tôn có thể ở bên trong Tà Hoàng Triều khai sáng một mảnh thiên địa, tất cả lại khác!

- Cuối cùng, lúc này xảy ra trước mặt Thiên Tôn, đã không có lựa chọn nào khác. Nếu quyết định không đi, chúng ta đơn giản cũng không cần ở lại Vân Hải Châu nữa. Không bằng tìm nơi nương tựa từ Tà Hoàng Triều!

- Nếu như lựa chọn đi, lão phu kiên nghị Thiên Tôn đưa ra một lá thư, gửi cho Thánh Hoàng đòi một lời hứa hẹn. Chí ít cho Vân Hải Châu, thời gian mười năm hoàn toàn tự chủ!

Đại Thiên Sư hít một hơi thật sâu. Sau khi nói xong, hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, chờ đợi Bạch Tiểu Thuần lựa chọn.

Cự Quỷ Vương ở một bên cũng trầm mặc.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hai người một chút, lại nhìn thánh chỉ một chút, trong lòng cũng thở dài. Hắn cảm thấy từ sau khi đến Tiên Vực của Vĩnh Hằng u, mình lại không tự do bằng lúc còn ở thế giới Thông Thiên.

Áp lực trên người lớn, ràng buộc cũng nhiều. Làm bất cứ chuyện gì, cũng rất khó có thể giống như trước kia, có thể tùy ý lựa chọn. Lúc này hắn trầm ngâm một hồi. Sau đó, trong mắt hắn có tơ máu. Sau khi so sánh một hồi, hắn hung hăng cắn răng lấy ra ngọc giản truyền âm, lại trực tiếp gửi về phía Thánh Hoàng, đưa ra điều kiện của mình!

Hiện tại, hắn đã có tư cách nhất định, có thể nói một ít yêu cầu cùng Thái Cổ.

Cũng không lâu lắm, Thánh Hoàng bên kia lại truyền đến đáp án chắc chắn. Đến lúc này giữa bọn họ, cũng không cần phải lừa dối lẫn nhau. Thánh Hoàng trực tiếp yêu cầu Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Vân Hải Châu mười năm!

Trong vòng mười năm, hắn không động tới Vân Hải Châu. Mười năm sau, Vân Hải Châu quay về Thánh Hoàng Triều!

- Mười năm, ở Tà Hoàng Triều đánh ra ra một mảnh thiên địa khác sao...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Sau đó hắn quyết định, lựa chọn đi tiền nhiệm, trở thành đại sứ!

Mấy ngày sau, lúc Bạch Tiểu Thuần rời đi chỉ nói cho đám mấy người Đại Thiên Sư biết, không gióng trống khua chiêng. Ở lúc hoàng hôn, hắn bỗng nhiên rời đi.

Lấy thân phận của hắn, không cần vượt qua biển Vĩnh Hằng, mà là đi tới chỗ thủ phủ của Linh Cửu Thiên Tôn ở Tiên Vực thứ hai. Ở chỗ này, hắn cùng với Linh Cửu Thiên Tôn ôn chuyện một hồi. Sau khi biết Bạch Tiểu Thuần bổ nhiệm, Linh Cửu Thiên Tôn muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1745: Ai Sợ Ai? (1)

- Bạch đạo hữu, ta có thể cho ngươi một bảo đảm, không quan tâm Thánh Hoàng làm thế nào, với ta mà nói, Vân Hải Châu cho ngươi. Đây là ước định của chúng ta!

Giữa Linh Cửu cùng Thánh Hoàng, đã có một chút khoảng cách. Lúc này đối với chuyện Thánh Hoàng bổ nhiệm, hắn càng có một chút bất mãn.

Đối với hắn mà nói, trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần ở Tiên Vực thứ hai này, ngoại trừ ngay từ lúc đầu hai người có mâu thuẫn ra, những thời điểm khác, đều bình an vô sự. Hai Thiên Tôn đều ở một Tiên Vực, điều này cũng khiến cho Tiên Vực thứ hai có lực chấn áp rất mạnh.

Đối với Linh bảo đảm của Cửu Thiên Tôn, trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất cảm động. Sau khi bái tạ, hắn đi lên truyền tống trận tiị thủ phủ Tiên Vực thứ hai này. Theo trận pháp mở ra, theo tiếng sấm vang vọng, khi thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất, lúc xuất hiện lại lần nữa... đã không phải ở bên trong lãnh thổ của Thánh Hoàng Triều.

Ở... Tiên Vực thứ hai của Tà Hoàng Triều, cũng chính là ở Tiên Vực ngoài Hoàng Thành của Tà Hoàng Thành!

Bốn phía xung quanh Tà Hoàng Thành, có năm tòa Thiên Sơn cao vút. Trên năm tòa Thiên Sơn này, mỗi một tòa đều có trận pháp, nối liền năm Tiên Vực lớn, đồng thời cũng khiến cho toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở trong Tà Hoàng Triều trở nên không còn mênh mông dồi dào như vậy.

Trận pháp tương tự, ở bốn phía xung quanh Thánh Hoàng Thành cũng có. Chỉ có điều trận pháp như vậy bình thường gần như cũng không mở ra. Mà mỗi lần mở ra, nếu như mục tiêu ở bên trong lĩnh vực của đối phương, lại cần hai bên đồng thời mở ra, mới có thể truyền tống.

Lần này Bạch Tiểu Thuần trở thành đại sứ bổ nhiệm, trước đó cũng đã truyền tới trong Tà Hoàng Triều. Lúc này mới khiến cho hắn có thể thông qua truyền tống trận đến.

Lúc này thời điểm vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, chính là ở bốn phía xung quanh trận pháp này, hơn mười tu sĩ của Thánh Hoàng Triều thân là phụ tá của Bạch Tiểu Thuần. Trong những người này có hai vị Bán Thần. Những người khác đều là Thiên Nhân.

Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, mọi người đồng thời ôm quyền, lập tức bái kiến.

- Ra mắt Thông Thiên Vương!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, không nói gì. Hắn đứng ở trung tâm trận pháp tại đỉnh Thiên Sơn này, cảm nhận bốn phía xung quanh truyền đến gió lạnh. Hắn ngẩng đầu nhìn tầng mây màu tím giăng khắp bầu trời, còn có những tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua bên trong tầng mây kia.

Tất cả mọi thứ nơi đây, đều không giống với Thánh Hoàng Thành, tràn ngập uy nghiêm đáng sợ, tràn ngập áp lực, còn có sự khát máu, giống như theo tầng mây lộ ra, khuếch tán ra toàn bộ thiên địa.

Mà ở phía dưới tầng mây màu tím kia, ở trung tâm năm tòa Thiên Sơn, nơi đó có một chỗ thung lũng. Trong thung lũng trong có một cây trường mâu cực lớn giống như có thể chống đỡ trời cao, đứng thẳng tắp, sừng sững!

Trường mâu này cao chừng trăm trượng. Khí Bạch Tiểu Thuần từ hướng này nhìn lại, pháp bảo giống như người khổng lồ, tràn ngập một

nói lực chấn áp không nên lời. Nhất là ở trên trường mâu này, giống như có một con rồng xương hình như còn muốn cường đại hơn so với trường mâu này!!

Nửa đoạn trường mâu đâm vào mặt đất, nửa đoạn giống như chống đỡ bầu trời, đâm sâu vào trong tầng mây màu tím, thoạt nhìn kinh thiên động địa.

Về phần con rồng xương ở trên trường mâu, càng dữ tợn vô cùng. Cho dù chỉ còn lại có xương, cũng tràn ngập sát khí mãnh liệt. Từng đoạn từng đoạn hài cốt dính liền với nhau, không phải dán chặt trên trường mâu, mà là treo ở giữa không trung, càng lộ rõ sự khí thế của nó!

Chỉ là từ phía xa liếc mắt nhìn, cho dù bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn, cũng cảm giác được sự hung hãn đập vào mặt.

Mà toàn bộ Tà Hoàng Triều, chính là được thành lập ở trên xương của con rồng xương cực lớn này. Kiến trúc chằng chịt, quay xung quanh đi lên, cho đến ở vị trí đầu của con rồng xương kia, thình lình chính là chỗ hoàng cung của Tà Hoàng Thành.

Ở trên không trung của hoàng cung này, bốn phía xung quanh tràn ngập tầng mây màu tím. Còn có số lượng lớn tia chớp thi thoảng xẹt qua, khí thế kinh thiên động địa. Đồng thời, cũng có một sự điên cuồng rõ ràng không giống với Thánh Hoàng Thành, khiến cho mỗi một người nhìn thấy được thành này, đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía hoàng cung, trong hoàng cung này có một tia thần thức cường hãn, chợt tản ra. Thần thức này ẩn chứa sự bá đạo, còn có một ý chí hình như từ trên phương diện bản chất lại vượt qua tất cả Thiên Tôn.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đau xót, hơi thở có chút dồn dập. Hắn nheo đôi mắt lại chậm rãi thu hồi tầm mắt. Hắn lập tức lại hiểu rõ, ý chí vừa nãy, chính là của Tà Hoàng!

- Đây là... Tà Hoàng Thành...

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn đứng ở trên không trung của trận pháp, ánh mắt rơi vào bên ngoài trận pháp, trên người hơn mười tu sĩ đang quỳ ở nơi đó bái kiến.

Ở phía sau hơn mười người này, có hai Bán Thần cyả Tà Hoàng Thành, khách khí đứng ở nơi đó. Nhưng sâu bên trong đôi mắt, sự cao cao tại thượng rất mãnh liệt.

Lúc này, sau khi chú ý tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, hai Bán Thần này hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu.

- Bạch Thiên Tôn, mời!

Mới đến, tâm tình Bạch Tiểu Thuần không quá tốt đẹp. Thái độ của hai Bán Thần này vẫn tính là cung kính. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, nhìn ra được sự cao cao tại thượng trong lòng bọn họ. Nhưng hắn cũng nhìn ra hai người này tồn tại sự kính sợ đối với mình.

So với bọn họ, hơn mười tu sĩ của Thánh Hoàng Triều quỳ lạy ở nơi đó, lại càng hoảng loạn hơn. Bạch Tiểu Thuần chỉ thoáng trầm ngâm một lát, đi về phía trước. Cho đến sau khi đi ra khỏi trận pháp, hắn vung tay phải lên.

- Tất cả đều đứng lên đi.

Hơn mười tu sĩ Thánh Hoàng Triều này, đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy. Bọn họ thật ra vốn là thủ hạ của Tư Mã Vân Hoa. Nhưng hôm nay đột nhiên thay đổi đại sứ. Người tới lại là vị Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần hiện tại đang thanh danh hiển hách. Trong lòng của bọn họ cũng có phần lo lắng không yên. Bọn họ không biết tính tình Bạch Tiểu Thuần ở đây như thế nào.

- Nếu Tư Mã Vân Hoa không có đánh tiếng nói gì với ta, cũng đã nói rõ những người này, hắn cũng không quá lưu ý.

Bạch Tiểu Thuần nhìn những tu sĩ đứng dậy một chút. Bên trong bất luận là Bán Thần hay Thiên Nhân, ở trên phương diện tinh khí thần rõ ràng đều rất mệt mỏi. Chỉ có điều cũng có thể tưởng tượng được, thân là tu sĩ Thánh Hoàng Triều, ở bên trong Tà Hoàng Thành này, tất nhiên luôn luôn cảm thấy sợ hãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1746: Ai Sợ Ai? (2)

Dù sao một khi hai đại hoàng triều phát sinh ra mâu thuẫn, sợ là bọn họ sẽ là người đầu tiên bị lấy ra làm đồ cúng tế.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, một đường không nói gì. hai vị tu sĩ Bán Thần Tà Hoàng Triều đi theo phía trước, đi xuống Thiên Sơn, dần dần tới gần Tà Hoàng Thành. Càng tới gần, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được sự cường thịnh ở bên trong Tà Hoàng Thành, có số nhân khẩu vượt qua Thánh Hoàng Thành rất xa.

Cho đến tiến vào bên trong Tà Hoàng Thành, nhất thời lại có năm sáu đạo thần thức, từ ở bên trong Tà Hoàng Thành này tản ra, quét ngang tám phương, sau đó lại trực tiếp xác định phong tỏa ở trên người Bạch Tiểu Thuần.

Bước chân Bạch Tiểu Thuần thoáng dừng lại. Sau khi trầm ngâm một hồi, thần thức của hắn đồng dạng cũng tản ra. Trong tiếng nổ lớn, ở trên bầu trời Tà Hoàng Thành này, lại cùng mấy đạo thần thức này phát sinh va chạm.

Va chạm này người ngoài không nhìn ra. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, lại là kịch liệt vô cùng. vài đạo thần thức khác, chính là từ Thiên Tôn của Tà Hoàng Thành này!

Chỉ có điều thân phận của Bạch Tiểu Thuần bày ra ở đó. Thân là đại sứ Thánh Hoàng Triều, hắn biết mình chỉ cần không phạm sai lầm, người ngoài muốn động tới mình, cũng không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, thần thức của hắn cùng với mấy Thiên Tôn khác chỉ là va chạm vài cái, đối phương lại ở trong tiếng hừ lạnh tản đi.

Khi Bạch Tiểu Thuần thu hồi thần thức, hắn nhấc chân lên. Trước hai Bán Thần tâm thần không yên, hắn tiếp tục đi đến.

Dọc đường đi, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần không nhanh. Hắn nhìn đầu đường, nhìn đoàn người Tà Hoàng Thành, trong lòng chậm rãi trở nên phức tạp. Đối với hắn mà nói, nơi đây là địa phương hoàn toàn xa lạ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở trong khu vực xa lạ này, hắn cảm nhận được khí tức của tu sĩ thế giới Thông Thiên. Thậm chí ở trong Tà Hoàng Thành này, khí tức như vậy còn không ít, lại rõ ràng đều yếu ớt. Có thể tưởng tượng được, ở bên trong thành trì này, nhất định có quá nhiều người của thế giới Thông Thiên, bị giam giữ. Nhưng hắn lại không có cách nào cứu được.

Dù sao ở trong Tà Hoàng Triều này, thái độ đối với thế giới Thông Thiên là nô dịch là làm chủ. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần, vẫn không có cách nào đạt tới trình độ chống đỡ được chuyện hắn không để ý tới quy tắc, một lần nữa thành lập quy tắc của mình.

Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, tăng nhanh bước chân. Hắn đi tới đại sứ quán Thánh Hoàng Triều ở Tà Hoàng Thàn. Đại sứ quán này xây dựng ở nửa đoạn trên của xương sống lưng con rồng xương, đủ có năm tầng lầu các. Bốn phía xung quanh còn có sân, thoạt nhìn rất khí phái. Đồng thời, xung quanh cũng tồn tại sóng dao động trận pháp.

Trận pháp này rõ ràng cường hãn hơn bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần đảo sơ qua, cũng nhìn ra được, cho dù là Thiên Tôn muốn đánh phá trận này, cũng cần một ít thời gian. Lúc này hắn mới yên tâm một chút.

Về phần những tu sĩ của đại sứ quán này, sau khi trở về, mỗi một giống như được thả lỏng không ít.

- Ở đây cần bản tôn làm những gì?

Sau khi tiến vào đại sứ quán, khi hai vị tu sĩ Bán Thần Tà Hoàng Triều kia đã rời đi, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở trong đại điện đại sứ quán, nhìn những thủ hạ đứng ở phía dưới kia, chậm rãi mở miệng.

- Thiên Tôn đại nhân, bình thường không cần ngài làm cái gì. Chỉ có khi hai triều có tranh chấp, ngài mới cần phải đặc biệt đứng ra.

- Còn nữa chính là, ngài phải chuẩn bị tốt tình thần bị Tà Hoàng triệu kiến. Dựa theo đạo lý, đại sứ mới nhậm chức, đều sẽ bị Tà Hoàng triệu kiến.

- Mặt khác ở chỗ này, vẫn mong Thiên Tôn cẩn thận một chút. Nơi đây dù sao cũng là Tà Hoàng Thành...

Hơn mười tu sĩ này không biết tính cách của Bạch Tiểu Thuần, lúc này cũng không dám giấu diếm, một năm một mười nói ra hết những gì bọn họ biết.

- Nơi đây có nguy hiểm thế nào?

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hỏi.

Nghe được lời nói của Bạch Tiểu Thuần, hơn mười tu sĩ này nhìn nhau một cái. Sau một hồi trầm ngâm, một tu sĩ Bán Thần kiên trì tiến lên, ôm quyền mở miệng.

- Đại nhân, đầu tiên là phải phù hợp với luật lệ cùng tập tục của Tà Hoàng Triều. Sau đó chính là... Cẩn thận trước một ít... chuyện gây khó dễ.

Tu sĩ này nói không rõ ràng, nhưng ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn đã hiểu ra. Hắn lại cùng mọi người nói chuyện với nhau một lát. Sau khi biết được rất nhiều chuyện, Bạch Tiểu Thuần để cho hơn mười người này rời đi. Hắn ngồi một mình ở trong đại điện, cặp mắt nheo lại.

- Sợ là khó tránh khỏi sẽ có một chút khó dễ nhằm vào ta...

Bạch Tiểu Thuần xoa xoa trán. Hắn cảm thấy nếu như tu vi của mình đủ cao, có thể không cần rầu rĩ vì việc này.

- Không đúng!

Lúc Bạch Tiểu Thuần đang rầu rĩ, bỗng nhiên vỗ đầu một cái.

- Hình như trước đây ta đến chỗ nào, cũng là người khác rầu rĩ mới đúng.

- Dựa theo những gì ta từng trải qua lúc trước... Hình như mỗi lần ta đến địa phương mới, cục diện vừa mới bắt đầu đều giống nhau. Nhưng từ từ không biết là thế nào, sẽ xuất hiện nghịch chuyển...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời cảm thấy trước đây mình nghĩ sai. Vừa nghĩ tới nhiều lần khua chiêng gõ trống như vậy, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy an ủi không ít.

- Tà Hoàng này cũng ngốc. Thánh Hoàng nói để cho ta trở thành đại sứ, hắn lại có thể cũng đồng ý để cho ta tới."

- Phải biết rằng đã từng có không ít người nói qua, nếu cho ta có đủ điều kiện, ta có thể khiến thế giới này sụp đổ.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đánh bạo cho mình thì thào nói nhỏ như vậy.

Nghĩ như vậy, áp lực trong lòng hắn cũng tiêu tan hơn phân nửa. Ngược lại hắn cảm thấy Tà Hoàng nàythật đáng thương.

Lúc này bên ngoài trời đã tối. Sau khi Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ tìm hiểu một hồi, cũng cảm thấy tinh thần đã tốt hơn rất nhiều. Hắn ở bên trong đại sứ quán này đi lòng vòng một hồi, tìm được một chỗ mật thất chuyên môn tu luyện, trở ra ngồi xuống khoanh chân.

- Hay là đi quạt tàn xem trước. Chuyện cửa ải vẫn phải tiếp tục. Nếu có thể sớm ngày đến cửa ải một trăm, thu hoạch phần thưởng, cũng có thể khiến cho ta tu luyện nhanh hơn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhắm hai mắt lại, thân thể mơ hồ tiêu tan. Thời điểm hắn xuất hiện lại, hắn đã ở trên quạt tàn quen thuộc. Đầu tiên là hắn nhìn về bốn phía xung quanh hô vài câu. Sau khi quan sát một hồi, xác định tiểu khí linh này hình như đã ngủ say, Bạch Tiểu Thuần vội vàng nhanh chóng lao thẳng đến chỗ cửa ải.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1747: Chiến Đấu Trong Cửa Ải (1)

Một đường dùng tốc độ nhanh nhất xông qua cửa ải, Bạch Tiểu Thuần rất sợ sau khi tiểu khí linh này tỉnh dậy sẽ quấy rối. Lúc này hắn nắm chặt tốc độ, đấu đá lung tung. Cũng may thân thể của hắn với đã hoàn toàn không giống với trước kia. Bất luận là mức độ cường hãn hay tốc độ khôi phục, sau khi hấp thu tinh hoa máu thịt của Chúa Tể, tất cả đã đột nhiên tăng mạnh.

Lúc này hắn rốt cuộc giống như một đường hát vang vậy, trực tiếp xông qua cửa ải thứ bảy mươi tám!

Ở cửa ải thứ bảy mươi tám này, Bạch Tiểu Thuần mới vừa đi vào, lại lập tức cảm nhận được một uy áp mãnh liệt. Bên trong uy áp này thậm chí mang theo một cảm giác nguy cơ. Dựa vào trực giác của Bạch Tiểu Thuần, sau khi hắn xuất hiện trong nháy mắt liền lùi lại, thần thức cònnhanh chóng tản ra.

Trong tiếng nổ lớn, thần thức của hắn đã bao trùm tám phương, chiếu tất cả hoàn cảnh trong bốn phía xung quanh vào trong đầu.

Đây là một thế giới kỳ quái.

Không có khoảng không, không có mặt đất. Bốn phía xung quanh rốt cuộc giống như một mảnh hư vô tinh không vậy. Duy nhất chỉ có ở chính giữa, có một thạch đài to lớn. Ở trên thạch đài này có dựng đứng một con rối cao lớn!

Con rối gỗ này cao chừng trăm trượng, thoạt nhìn giống như một quả cầu cực lớn.Pphía trên vẽ mặt cùng ngũ quan, hình như đang cười.

Chẳng biết tại sao, Bạch Tiểu Thuần bao giờ cũng cảm giác ở đây còn có một khí tức quỷ dị. Sau khi hắn nhìn khắp nơi một chút, ánh mắt phong tỏa ở trên người con rối cực lớn này.

Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, bỗng nhiên, con rối gỗ này rốt cuộc chợt mở mắt ra. Trong mắt nó thoáng lộ ra một ánh sáng u ám. Thân thể rốt cuộc từ trên thạch đài nhảy lên một cái, phát ra tiếng nổ lớn, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Liếc mắt nhìn qua liền xông lại!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời kinh sợ. Thân thể hắn lập tức lui ra phía sau. Nhưng tốc độ của con rối này quá nhanh. Gần như chớp mắt nó đã đến gần Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy không có cách nào né tránh, Bạch Tiểu Thuần cũng hít một hơi thật sâu. Hắn nghĩ đến hiện tại lực lượng thân thể mình đã tăng lên rất nhiều, vì vậy trong mắt lộ ra sự quyết đoán. Tay phải hắn nắm lại, trực tiếp một quyền đánh tới.

Một quyền này nhìn như tầm thường, nhưng lấy chiến lực của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, một quyền này đủ để cho cường giả Thiên Tôn sơ kỳ, cũng phải phun máu lùi về phía sau, không nói tới tử vong, nhưng tất nhiên sẽ bị thương.

Trong chớp mắt tiếng sấm ngập trời, con rối gỗ cực lớn này nhìn như rất mạnh, nhưng ở dưới một quyền của Bạch Tiểu Thuần, dường như không chịu nổi một đòn, lại có thể ầm một cái liền trực tiếp tan vỡ nổ tung ra.

Chỉ là lực phản chấn sau khi nó nổ tung lại rốt cuộc vượt qua rất xa so với chiến lực của con rối gỗ này. Uy lực dồi dào kinh thiên động địa, lướt ngang qua xung quanh. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy như có một con mãnh thú đánh về phía mình trước mặt.

Ầm ầm ầm.

Thân thể hắn lùi về phía sau mười mấy trượng, hơi thở có chút dồn dập.

- Phản chấn mạnh như vậy sao?

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, đột nhiên, từ nơi con rối gỗ này tan vỡ, lại có một khí tức còn mạnh hơn so với trước, ầm ầm bạo phát.

Ở dưới bạo phát này, Bạch Tiểu Thuần nhất thời nhìn thấy được con rối này mặc dù tan vỡ, nhưng nổ tung ra chỉ là bề ngoài của nó. Ở bên trong, thình lình còn có một con rối hơi nhỏ hơn!

Khí tức của con rối gỗ này mạnh hơn so với trước rất nhiều. Lúc này nó bỗng nhiên lao ra, xông thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Nhìn khí thế của nó, bộ dạng giống như đối với người xông qua ải, không thất bại quyết không bỏ qua!

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, thân thể thoáng lắc một cái. Lần này hắn không lùi mà tiến tới. Ở trong chớp mắt khi con rối gỗ này tới gần, vẫn là một quyền đánh ra. Chỉ có điều sau khi một quyền này hạ xuống, thân thể hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, chợt lui về phía sau.

Nhưng mặc dù hắn lui ra phía sau rất nhanh, nhưng con rối gỗ này phản chấn, lại còn nhanh hơn. Con rối gỗ này vẫn không chịu nổi một đòn, nhưng phản chấn sau khi nó tan vỡ, trong phút chốc lại bao trùm tám phương.

Trong tiếng nổ lớn, cường hãn giống như Bạch Tiểu Thuần, cũng cảm thấy khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Nhất là trên người con rối gỗ y tan vỡnà, lại có thể lại tản ra khí tức còn cường hãn hơn so với trước. Sau khi chú ý lại thấy bên trong còn có thể có một con rối khác, mắt Bạch Tiểu Thuần cũng mở to.

- Xong chưa sao?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất thời kinh sợ. Lúc này hắn cũng ý thức được, muốn vượt qua qua cửa ải này, nhất định phải hoàn toàn đánh nổ con rối gỗ này, khiến cho từng tầng con rối gỗ bên trong đều vỡ nát mới có thể.

- Cửa ải này thật là quỷ dị. Nếu như khí linh ở đây, ta tất nhiên gặp nguy hiểm.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, trong lòng thầm giật mình. Thần thức của hắn chợt tản ra bốn phía xung quanh nỗ lực tìm kiếm.

- Chắc là không thức tỉnh... Chỉ có điều dựa theo thời gian để phán đoán, khí linh này sợ là sắp thức tỉnh!

Hiện tại quyền hạn của Bạch Tiểu Thuần đối với quạt tàn này đã không nhỏ. Hắn có thể sơ bộ thôi diễn tồn tại của khí linh.

Lúc này trong lòng hắn lo lắng, biết không có thể nào kéo dài thời gian được nữa. Hoặc chính là hiện tại lập tức rời đi, cam tâm tình nguyện thất bại. Hoặc chính là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối, sử dụng thời gian nhanh nhất, xông qua cửa ải này.

Nếu như đổi lại là thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở Vân Hải Châu, hắn có lẽ sẽ lựa chọn cái trước. Nhưng hôm nay hắn ở bên trong Tà Hoàng Thành này, Bạch Tiểu Thuần biết thân mình đang ở trong nguy cơ, có thể sớm một bước xông qua ải, nhận được phần thưởng, tu vi của mình cũng có thể tinh tiến hơn một ít. Đồng thời sớm xông qua tất cả cửa ải, trở thành chủ nhân chân chính của quạt tàn, cũng có trợ giúp rất lớn để Bạch Tiểu Thuần đứng vững gót chân ở Tà Hoàng Thành.

Tối thiểu, ở trong sự chờ mong của Bạch Tiểu Thuần, hắn là hi vọng sau khi nắm giữ quạt tàn này, mình có thể có đầy đủ tư cách đánh một trận với Thái Cổ. Cho dù chỉ là miễn cưỡng đánh một trận, đều đủ rồi.

- Muội muội ngươi, ta lại thử một lần. Không được thì rút lui!

Bạch Tiểu Thuần đánh cược không lớn. Lúc này trong lúc cắn răng, ầm một tiếng, thân thể lao thẳng đến chỗ con rối.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1748: Chiến Đấu Trong Cửa Ải (2)

Trong phút chốc, hai bên đụng chạm cùng nhau. Trong tiếng nổ lớn, con rối gỗ này lại tan vỡ, nhưng lực phản chấn mạnh hơn so với trước. Trong tiếng gầm nhẹ Bạch Tiểu Thuần cũng không đi lãng phí thời gian tránh né. Hắn cũng hiểu rõ, muốn tránh né phản chấn này, độ khó quá lớn. Thử thách của cửa ải này, chính là loại trình độ lực phản chấn này tổn thương.

Theo khóe miệng tràn ra máu tươi, lực khôi phục Bất Tử Quyển của Bạch Tiểu Thuần triển khai toàn diện. Thương thế trong chớp mắt đã khôi phục. Đồng thời, ánh mắt hắn ửng đỏ, lại xông về phía con rối vừa tan vỡ.

Gần như trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần lướt đi, theo mảnh nhỏ của con rối phân tán ra bốn phía, một con rối lại nhỏ hơn một chút, lại một lần nữa xuất hiện. Cứ vòng đi vòng lại như vậy, Bạch Tiểu Thuần liên tiếp đánh ra mười quyền!

Mỗi một quyền, đều có thể đánh nát con rối. Nhưng sau mỗi lần bị đánh nát, phản chấn theo từng đợt càng lúc càng cường hãn. Đến cuối cùng, cho dù Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Quyển khôi phục, cũng sắp không chịu nổi.

- Lấy lực khôi phục của ta, sợ là cho dù Thiên Tôn hậu kỳ ở chỗ này, tối đa cũng chỉ lại chịu được đến loại trình độ này. Cửa ải này lẽ nào cần phải Thiên Tôn đại viên mãn mới có khả năng vượt qua được!

Bạch Tiểu Thuần không tin chỉ là cửa ải bảy mươi tám, lại có độ khó như vậy. Lúc này hắn lại đánh ra một quyền.

Theo con rối bị đánh nát, phản chấn khiến cho hắn phun ra máu tươi. Rốt cuộc, ở bên trong con rối bị đánh nát lại xuất hiện con rối mới. Nhưng rõ ràng con rối này không giống với trước đây.

Thình lình là một con rối toàn thân màu vàng kích thước chỉ bằng bàn tay nhỏ. Sau khi nó xuất hiện, một khí tức Thiên Tôn trung kỳ, cuồn cuộn bạo phát ra ngập trời, tốc độ cực nhanh, còn vượt quá sức tưởng tượng, trong chớp mắt đã biến mất. Thời điểm nó xuất hiện thình lình ở trước ngực của Bạch Tiểu Thuần. Thậm chí còn không đợi Bạch Tiểu Thuần kịp phản ứng, thân thể hắn lại ầm một tiếng, bị trực tiếp đánh bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Trong miệng Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Hắn vừa đứng vững, thân thể lại bị ánh sáng màu vàng công kích. Sau mấy lần liên tiếp, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn nổi giận.

- Khinh người quá đáng!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm. Loại con rối này rõ ràng có tu vi giống như mình, nhưng bản thân lại chỉ có khả năng chịu đòn. Bởi vì tốc độ của mình không bằng đối phương. Chuyện này, hắn vẫn lần đầu gặp phải.

Lúc này mắt thấy ánh sáng màu vàng lại lóe lên, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên hít một hơi thật sâu. Da trên toàn thân của hắn ở trong một tích tắc này, trực tiếp trở thành màu máu. Còn có huyết vụ từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra. Trong nháy mắt, bóng dang của Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc giống như trở thành một phần của sương mù!

- Thần… sát!

Bên trong sương mù, lộ ra đôi mắt mang theo sự lạnh lẽo của Bạch Tiểu Thuần, âm thanh truyền ra hình như mang theo mùi máu tươi!

Phương pháp Thần Sát, đột nhiên hạ xuống!

Trong tiếng nổ lớn, kim quang kia đang đến gần huyết vụ, trong một cái chớp mắt, sương mù chợt tản ra. Tốc độ cực nhanh. Lần đầu khiến cho kim quang kia trực tiếp vồ hụt. Trong chớp mắt này, ở trong mảnh thế giới này, huyết quang cùng ánh sáng màu vàng bỗng nhiên đan xen. Ở trên phương diện tốc độ này, hai bên đều đã bạo phát đến cực hạn.

Những tiếng động ầm ầm này không ngừng vang vọng. Cuối cùng kim quang kia dừng lại. Nó bị huyết vụ trong nháy mắt bao vây xung quanh. Những tiếng động ầm ầm vang vọng ở bên trong sương mù. Đồng thời, một lực phản chấn vượt qua trước kia rất nhiều, cũng theo đó điên cuồng nổ tung ra!

Theo tiếng nổ kinh thiên động địa, sương mù máu này cũng ở trong phản chấn này, hoàn toàn trở nên tán loạn. Bên trong hư vô ở bốn phía xung quanh, cho đến khi qua hơn mười hơi thở, trong lúc tất cả đều đã bình tĩnh trở lại, những sương mù này mới chậm rãi một lần nữa ngưng tụ lại một chỗ, lộ ra bóng người Bạch Tiểu Thuần sắc mặt trắng bệch.

Mới vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần lại oa một tiếng, máu tươi điên cuồng phun ra. Hắn hít thở dồn dập. Thân thể hắn chợt mơ hồ, rời khỏi cửa ải thứ sáu mươi tám này!

Cửa ải này hắn mặc dù thành công xông qua, nhưng thương thế rất nặng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ sau cửa ải này, sợ là mỗi một cửa ải, đều sẽ vô cùng gian nan!

Nghỉ ngơi hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới khôi phục được hơn phân nửa. Nhớ tới độ khó của cửa ải thứ bảy mươi tám, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có chút thở dài.

- Có thể cảm nhận được, càng ngày càng khó...

- Cũng may lần này không gặp phải tiểu khí linh kia. Nếu không, sợ là lại thật sự phải tuyệt vọng.

- Sau này phải cẩn thận hơn. phải đấu trí so dũng khí với tiểu khí linh này. Tuyệt đối không thể cho nó có cơ hội.

Trong sự xúc động, Bạch Tiểu Thuần không dám tiếp tục xông qua cửa ải nữa, mà lựa chọn trở về.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi không lâu, khí linh trên quạt tàn thức tỉnh. Sau khi tỉnh lại, khi nó phát hiện Bạch Tiểu Thuần lại có thể xông qua gần cửa ải tám mươi, tiểu khí linh nhất thời lại phát điên.

Nó biết, cửa ải lá cây trước đây, vì để cho Bạch Tiểu Thuần thất bại, nó đã bỏ ra cái giá cực lớn, khiến cho độ khó của cửa ải phía sau giảm bớt.

Chỉ là giảm bớt này, cũng chỉ là tương đối. Ở trong phán đoán của nó, cho dù lại giảm bớt độ khó, Bạch Tiểu Thuần cũng không thể xông qua cửa ải nhanh tới mức như vậy mới đúng.

- Không được, ta phải một lần nữa điều chỉnh lại một chút. Đáng chết, cùng lắm thì lão tử hút hết cửa ải thứ mộ trăm cuối cùng, cũng phải ngăn cản Bạch Tiểu Thuần đáng chết này!

Khí linh có chút điên cuồng. Nó rất lo lắng, cứ tiếp tục như thế, cho dù là cửa ải một trăm cuối cùng, cũng sẽ bị Bạch Tiểu Thuần sử dụng các loại biện pháp tự mình nghĩ không được mà vượt qua. Lúc này nó đơn giản rút đi cửa ải thứ một trăm, đổi lấy khôi phục độ khó của các cửa ải trước!

Cùng lúc đó, sau khi một lần nữa trở lại đại sứ quán Tà Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần từ trong mật thất mở mắt ra. Hắn cúi đầu vỗ vào túi đựng đồ, lấy ra một bình đan dược màu xanh lam.

Bên trong bình đan dược này không có đan dược, mà là nước thuốc. Tổng cộng có chín giọt. Đây chính là phần thưởng ở cửa ải thứ bảy mươi tám. Mỗi một giọt đều có thể so sánh với tiên đan, thậm chí trên trình độ nào đó còn vượt qua.

Rất thích hợp để cho Thiên Tôn trung kỳ sử dụng.

Nhìn bình đan dược này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cửa ải thứ bảy mươi tám mặc dù khó khăn, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ. Bản thân hắn là đại sư dược đạo, tất nhiên nhìn ra được nước thuốc này không tầm thường.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1749: Gặp Lại

Tuy rằng Bạch Tiểu Thuần không biết phương pháp chế luyện, nhưng hắn vẫn phân biệt ra được một phần nhỏ nguyên liệu tạo thành nước thuốc. Bất kỳ một loại nào, đối với Tiên Vực của Vĩnh Hằng mà nói, đều gần như thất truyền, thuộc về tiên thảo trong truyền thuyết.

Chỉ riêng Linh Long Giác này là một thiên tài địa bảo, có ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng, chỉ có điều giá rất cao. Trước đó, lúc Bạch Tiểu Thuần ở Thánh Hoàng Thành đã từng thấy qua. Giá cả kia cho dù Thiên Tôn tư cách lâu năm, muốn có được, cũng sẽ đau lòng hồi lâu.

- Giá trị!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn đặt bình đan dược ở bên miệng, không dùng nhiều, mà chỉ hút một giọt.

Một giọt nước thuốc này tiến vào trong miệng, nhất thời dung hòa. Theo đó lại là một hỏa diễm, ầm ầm bạo phát ra ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, khuếch tán ra toàn thân. Hơi thở của hắn nhanh hơn. Vào giờ phút này tu vi trong cơ thể đều trở nên mãnh liệt sống động, không ngừng tăng nhanh tốc độ lưu chuyển, khiến chất dinh dưỡng ẩn chứa ở trong một giọt nước thuốc này hấp thu đến mỗi một tấc trong kinh mạch toàn thân.

Theo Bạch Tiểu Thuần tu luyện, thời gian chậm rãi trôi qua. Vì thôi diễn ra thời gian khí linh thức tỉnh, ở mấy ngày này Bạch Tiểu Thuần bỏ qua việc tiến vào quạt tàn xông qua cửa ải. Mỗi ngày hắn đều chìm đắm ở trong tu hành, tranh thủ khiến cho tu vi của mình chậm rãi tăng cao.

Trên thực tế tác dụng của chín giọt nước thuốc này còn muốn vượt qua sự tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần. Sau khi hắn hấp thu xong chín giọt nước thuốc, tu vi rốt cuộc tăng tiến không ít. Mặc dù so với Thiên Tôn hậu kỳ còn có một chút khoảng cách, nhưng cũng đã không còn là bộ dáng lúc mới vừa vào Thiên Tôn trung kỳ.

Đây là Bạch Tiểu Thuần không dùng Thiên Tôn Đan. Thiên Tôn Đan này hắn đã luyện linh, chuẩn bị ở thời điểm đột phá cuối cùng sẽ dùng tới, để tăng tỷ lệ đột phá.

Loại tiến bộ này, nếu như bị người khác biết được, nhất định sẽ hoảng sợ, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Dù sao Tiên Vực của Vĩnh Hằng Thiên Tôn chỉ có mười hai người. Trên phương diện này ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, những người khác đều là dựa vào năm tháng cùng các loại tạo hóa, mới có thể khiến cho tu vi của bản thân tăng cao.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần ở đây, mới có thể làm được sự tăng cao thần tốc như vậy. Dù sao hắn có, truyền thừa chi bảo của một vị Chúa Tể từng kinh thiên động địa, sáng tạo ra!

Nắm giữ bảo này, mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần tu luyện, đột nhiên tăng mạnh, gần như không dừng lại. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần muốn tiếp tục tu luyện, ngày này, có một vị cố nhân tới thăm!

Cố nhân, chính là... Trương Đại Bàn!

Trên thực tế sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới Tà Hoàng Thành sau, đã từng nghe người dưới quyền nói qua về Trương Đại Bàn. Hắn biết địa vị của Trương Đại Bàn ở bên trong Tà Hoàng Thành rất khác biệt. Chỉ là trong khoảng thời gian gần đây vẫn luôn ra ngoài, chưa về.

Hiện tại hai tháng trôi qua, sau khi Trương Đại Bàn trở về, biết được Bạch Tiểu Thuần vừa đến, hắn kích động lập tức đến đại sứ quán.

Khi Bạch Tiểu Thuần nhận được tin tức, vội vã từ mật thất đi ra. Lúc đi đến đại điện, hắn nhìn thấy được chính là một bóng lưng nam tử thân

thể dong dỏng cao!

Cái bóng lưng này, Bạch Tiểu Thuần có chút xa lạ. Mà khi người này hình như có sự dò xét, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh một cái. Trong nháy mắt hắn tiến lên, ôm cổ nam tử trước mắt này. Mặc dù bộ dạng tang thương hơn không ít, nhưng từ đường nét cùng với ngũ quan, lại rõ ràng đây là Trương Đại Bàn!

- Đại sư huynh!

Trương Đại Bàn cũng kích động, thân thể run rẩy. Sau khi bị Bạch Tiểu Thuần ôm lấy, hắn cũng dùng sức ôm lấy Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần!

Tâm tình hai người đều có phần kích động. Lúc này hai người nhìn nhau, từng ký ức ngày xưa không khống chế được hiện lên ở trong đầu. Từ trong phòng bếp của Linh Khê Tông, rồi đến Nghịch Hà Tông, thậm chí Tinh Không Đạo Cực Tông, cho đến cuối cùng là ở trên chiếc chiến thuyền của Quỷ Mẫu, từ đó hai người cách một thế giới.

- Tiểu Thuần, ta đã tưởng rằng ta sẽ không còn được gặp lại các ngươi...

- Tiểu Thuần, ngươi còn nhớ rõ ban đầu ở trên Thông Thiên Hải, ta đã nói gì với ngươi không? Trong giấc mộng của ta đấy...

- Thật sự giống như nằm mơ. Mấy năm trước ta trước sau cảm thấy, tất cả những điều này đều chỉ là một giấc mộng... Thế giới ta sinh hoạt, lại là thân thể một người khổng lồ. Ta lúc đó không tin...

- Cho đến khi ta nghe nói thế giới Thông Thiên tan vỡ...

Trương Đại Bàn khóc. Hắn có quá nhiều nói muốn nói. Nhưng mấy năm nay cũng rất khó có thể nói hết. Đối với hắn mà nói, Bạch Tiểu Thuần không chỉ là sư đệ của mình, còn huynh đệ tốt của mình.

Nghe được lời Trương Đại Bàn nói, trong lòng Bạch Tiểu Thuần nổi sóng. Hắn hồi ức lại những gì đã qua. Nhất là những chuyện xảy ra ở trong phòng bếp. Tiếp tục nhìn hiện tại, sau nhiều năm xa cách, gặp lại nhau, trong lòng hắn cũng đầy thổn thức, còn có hồi ức.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần cùng Trương Đại Bàn ngồi chung một chỗ. Hai người tách biệt nhiều năm, lúc này có quá nhiều lời muốn nói. Ở bên trong đại sứ quán này, Bạch Tiểu Thuần lại là địa vị tối cao, tất nhiên có kẻ dưới quyền đưa rượu tới. Sau đó hắn mở ra trận pháp của đại sứ quán, khiến cho nơi đây cắt đứt tất cả sóng thần thức.

- Ta không nghĩ tới, một lần đi quỷ thuyền kia... Lại có thể từ nay về sau ly biệt...

- Sau khi ta theo quỷ thuyền đến nơi này, nhìn thiên địa xa lạ, nhìn thành trì xa lạ, nhìn đám người xa lạ... Tiểu Thuần, ngươi không biếta, ta lúc đó là bất lực tới mức nào.

Trương Đại Bàn cầm bầu rượu lên uống xong một ngụm lớn, khổ sở mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Hắn cũng cầm bầu rượu lên uống. Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu.

- Đại sư huynh, ngươi rời đi sớm, không nhìn thấy sự tình phía sau... Nghịch Hà Tông không còn. Man Hoang không còn. Tất cả cũng bị mất... Đệ tử của ta, Hạo nhi cũng mất. Người canh giữ lăng mộ không còn. Toàn thế giới... đều bị mất.

Bạch Tiểu Thuần nói, âm thanh cũng trở nên bi thương.

- Chết rất nhiều người... Rất nhiều người... Tất cả những điều này đều là bởi vì Thông Thiên Đạo Nhân!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng xiết chặt nắm đấm. Trong sự cay đắng, tâm tình Trương Đại Bàn ở bên cạnh cũng giảm sút.

Thời gian trôi qua, sắp tới đêm khuya, bọn họ nói suốt một đêm, nói về quá khứ, nói ra tất cả, nước mắt cũng chảy qua, thổn thức về những gì trước kia. Tiếng cười thi thoảng truyền ra. Ở trong tiếng khóc cười, ở trong sự xúc động này, ở trong trí nhớ, dường như năm tháng trước kia trở lại, dường như trở lại bên trong phòng bếp, trong giai đoạn không phiền não, không ưu sầu...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1750: Tuyệt Mật! (1)

Khi đó Trương Đại Bàn, hăng hái.

Khi đó Bạch Tiểu Thuần, cũng đắc ý hiên ngang, mộng tưởng có một ngày mình có thể trường sinh.

Mà hiện tại, năm tháng trôi qua, bọn họ đã không còn là thiếu niên lang trước đây. Bọn họ đã lớn lê. Trong lúc bất tri bất giác trên vai bọn họ cũng có thêm nhiều trách nhiệm cùng gánh nặng hơn.

- Sau khi ta biết thế giới Thông Thiên tan vỡ, liền bắt đầu âm thầm tìm kiếm... Nhưng ta nhỏ người, nhẹ lời. Tuy là nhóm người đầu tiên xuất hiện ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, lại vì luyện linh nên ở bên trong Tà Hoàng Triều, thu được một ít trọng dụng cùng địa vị. Nhưng vẫn là có lòng mà không có sức... Tiểu Thuần, ta thậm chí ngay cả rời đi tìm ngươi, cũng làm không được a.

- Trừ khi ta có thể bay đến Thánh Hoàng Triều, nếu không, tất cả truyền tống trận, ta đều không có cách nào sử dụng.

Trương Đại Bàn cay đắng mở miệng. Nhưng lúc nói đến đây, trong mắt của hắn bỗng nhiên thoáng lộ ra một tia kích động cùng phấn chấn.

- Chỉ có điều Tiểu Thuần, ta tuy bị hạn chế quá nhiều, nhưng ta vẫn trợ giúp rất nhiều người của thế giới Thông Thiên. Nhất là... Ta tìm được Linh Khê lão tổ, tìm được Lý Thanh Hậu sư thúc, tìm được rất nhiều đệ tử Nghịch Hà Tông trước đây!

Trương Đại Bàn vừa nói ra những lời này, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Hắn chợt ngẩng đầu lên, nắm lấy cánh tay của

Trương Đại Bàn. Thậm chí thân thể hắn cũng không khống chế được, không ngừng run rẩy, hơi thở dồn dập vô cùng mãnh liệt.

- Ngươi tìm được Lý thúc của ta! Còn có Linh Khê lão tổ? Còn có đồng môn Nghịch Hà Tông chúng ta? Bọn họ ở nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần sợ mình nghe nhầm. Phải biết rằng mấy năm nay hắn ở Thánh Hoàng Thành, cũng từng phát động toàn lực đi tìm, nhưng lại không có thu hoạch được gì. Hiện tại Trương Đại Bàn vừa mở miệng, đối với hắn mà nói, lại giống như sấm nổ bên tai.

- Tìm được. Nhưng ta không dám gặp mặt bọn họ. Ta sợ để lộ hành tung của bọn họ. Chỉ có điều ta biết bọn họ hiện tại rất an toàn, ở trên mảnh Tiên Vực này!

Trương Đại Bàn biết tâm tình Bạch Tiểu Thuần dao động lợi hại, không giấu diếm, vội vàng nói hết tất cả những gì mình biết cho Bạch Tiểu Thuần nghe.

- Không gặp sao... Vậy cũng tốt. Chỉ cần an toàn, chỉ cần còn sống... Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...

Bạch Tiểu Thuần cố gắng bình phục lại hơi thở. Hắn chậm rãi buông lỏng cánh tay của Trương Đại Bàn. Trước mắt hắn hiện ra ánh mắt nghiêm khắc che giấu sự từ ái của Lý Thanh Hậu. Hốc mắt của hắn ướt át.

- Lý thúc...

Sau một hồi lâu, khi Bạch Tiểu Thuần ở đây khôi phục lại một ít, Trương Đại Bàn cầm bầu rượu lên, uống cạn một ngụm lớn, muốn nói lại thôi. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, bỗng nhiên nhỏ giọng mở miệng nói.

- Tiểu Thuần, ta phát hiện ra một bí mật. Không biết có nên nói hay không...

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, nhìn về phía Trương Đại Bàn. Hắn liếc mắt liền nhìn ra sâu bên trong đôi mắt Trương Đại Bàn che giấu một tia kinh ngạc nghi ngờ. Dường như bí mật hắn muốn nói này, đã chôn giấu ở đáy lòng của hắn một khoảng thời gian, lại liên quan cực lớn.

Nếu như đổi lại thành những người khác như vậy, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên sẽ cho rằng người này cố làm ra vẻ huyền bí. Nhưng Trương Đại Bàn lại không phải vậy. Hiện tại lấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần, trước khi Trương Đại Bàn đến, hắn lại nhận thấy được trong cơ thể Trương Đại Bàn, niệm của hắn, hình như không lớn như những người khác.

Tuy chỉ là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng mức độ tràn đầy niệm lực của hắn, lại còn mãnh liệt hơn so với cường giả Bán Thần, gần với Thiên Tôn!

Tình huống như vậy, đổi lại thành Bạch Tiểu Thuần ở thế giới Thông Thiên, hắn sẽ không nhìn ra. Về phương diện khác cho dù là nhìn ra được, cũng không biết là duyên cớ gì. Nhưng Bạch Tiểu Thuần hiện nay, chẳng những là Thiên Tôn, còn hiểu rõ không ít đối với thế giới này.

Hắn biết rõ, Trương Đại Bàn có đầy đủ một loại thể chất đặc biệt. Hình như trung tâm thể chất này lại có liên quan đến niệm. Ở trình độ nào đó, nói hắn là sủng nhi của niệm lực, cũng không sai biệt nhiều lắm.

Điều này cùng Trương Đại Bàn rất nhiều năm trước, bắt đầu cân nhắc lấy niệm để luyện linh, hắn là có quan hệ cực lớn. Cho đến hiện tại, có thể nói Trương Đại Bàn ở trên phương diện niệm, đã là gần với tồn tại Thiên Tôn.

- Có thể đây chính là nguyên nhân trước đây hắn có thể mơ tới, sẽ rời khỏi thế giới Thông Thiên...

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì. Lúc này hắn giơ tay phải lên, tu vi tản ra. Ở trong đại sứ quán này vốn có trận pháp bao phủ. Hắn lại dùng tu vi của bản thân, bố trí một tầng phòng hộ khác.

- Ngươi sử dụng thần niệm truyền âm về phía ta. Nói như vậy, trong mười lần hít thở, ta có thể nắm chắc... Cho dù là Thái Cổ, cũng khó có thể phát hiện ra!

Đôi môi Bạch Tiểu Thuần bất động, nhưng thần thức của hắn lại dung nhập trong đầu Trương Đại Bàn, truyền ra thần niệm.

Trương Đại Bàn vừa nghe được những lời này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, nhanh chóng truyền ra thần trí của mình.

- Tiểu Thuần, ta phát hiện ra một bí mật liên quan tới Tà Hoàng!

- Bí mật này đối với ta, cũng rất khó hình dung được. Ta lo lắng một khi nói ra, sợ là cho dù ngươi có phòng hộ, cũng sẽ đưa tới bất trắc!

- Cho nên, nếu như ngươi thật sự muốn biết, ta dẫn ngươi tự mình cảm nhận một chút, ngươi sẽ hiểu rõ ràng!

Thần thức của Trương Đại Bàn chuyển động cực nhanh. Có thể có liên quan đến niệm lực, ý thức này truyền lại, ở trong thời gian mười lần hít thở ngắn ngủi, bản thân tiền căn hậu quả của bí mật này ra, đều được nói ra rõ ràng.

Trương Đại Bàn năm đó ngồi trên chiến thuyền của Quỷ Mẫu, đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Sau đó hắn đến trong Tà Hoàng Triều. Bởi vì hắn am hiểu luyện linh, bởi vì trước khi hắn tới, trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng căn bản cũng không có cách nói luyện linh này.

Vì vậy luyện linh xuất hiện, nhất thời liền khiến cho Tà Hoàng Triều khiếp sợ. Cho dù là Tà Hoàng, cũng động tâm cuồng nhiệt. Sau nhiều lần để cho Trương Đại Bàn đi luyện linh, cảm nhận vạn vật ở sau những lần luyện linh khác nhau, vì vậy Tà Hoàng hạ chỉ, không chỉ cho Trương Đại Bàn thân phận cùng địa vị, còn cho hắn một... nhiệm vụ!

Nhiệm vụ này, chính là khiến cho hắn đi luyện linh này chỗ rồng xương quay quanh toàn bộ Tà Hoàng Thành... chính là thanh trường mâu kinh thiên này!

Cũng chính là bởi vậy, khiến cho Trương Đại Bàn ở bên trong Tà Hoàng Triều, cực kỳ đặc biệt. Danh tiếng của hắn cũng chậm rãi truyền ra. Chỉ có điều Trương Đại Bàn biết trình độ của mình, cũng hiểu rõ chế luyện những vật phẩm khác thì cũng thôi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1751: Tuyệt Mật! (2)

Đi luyện linh trường mâu này, một khi thất bại, hắn lo lắng trường mâu này có thể sẽ phản phệ hắn. Nếu như có thể chịu được còn tốt. Chỉ khi nào không chịu nổi, trường mâu đổ nát. Hiện ra ở trước mặt hắn, lại chỉ có một con đường chết.

Cho nên Trương Đại Bàn có giữ lại. Trước lúc Tà Hoàng hạ chỉ, hắn từng báo cho biết Tà Hoàng, lấy năng lực của hắn, tối đa chỉ có thể luyện linh năm lần. Năm lần luyện linh này tổng cộng cần phải mất thời gian một con giáp mới có khả năng bảo đảm không xảy ra sai lầm.

Điểm này, đối với Tà Hoàng Triều chỉ có hắn có thể luyện linh mà nói, không người nào biết được là thật hay giả. Cho dù là nghi ngờ cũng không có cách nào. Sau khi Tà Hoàng suy nghĩ, đã đồng ý chuyện này.

Chỉ có điều, toàn bộ Tà Hoàng Triều âm thầm nghiên cứu đối với luyện linh, từ trước tới nay chưa từng dừng lại. Nhất là sau khi thế giới Thông Thiên tan vỡ, theo rất nhiều huyết mạch cùng tu sĩ của thế giới Thông Thiên rơi xuống, Tà Hoàng Triều sở dĩ lựa chọn nô dịch, chính bởi vì bọn họ muốn phá giải... bí mật luyện linh!

Về phần Trương Đại Bàn muốn nói cho Bạch Tiểu Thuần biết bí mật liên quan tới Tà Hoàng, chính là xuất hiện trong lúc luyện linh trường mâu. Đến nay, Trương Đại Bàn đã luyện linh trường mâu Tà Hoàng Thành này ba lần.

Mà trong mỗi lần luyện linh, trong đầu của hắn đều sẽ hiện ra hình ảnh giống nhau. Hình ảnh kia hình như chỉ có hắn có thể nhìn thấy được. Những người khác hoàn toàn không nhìn thấy được.

Ở trong phân tích của bản thân Trương Đại Bàn, hắn cảm thấy bởi vì luyện linh đặc biệt, khiến cho hắn thấy được một cảnh tượng người bên cạnh không có cách nào phát giác ra. Chuyện này cho dù là Tà Hoàng, cũng hoàn toàn không hay biết chút nào.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được sự cẩn thận của Trương Đại Bàn. Đồng thời, theo như lời hắn, tình hình còn nghiêm trọng vô cùng. Ánh mắt của hắn lóe lên, trầm ngâm một chút, sau đó không do dự quá lâu.

- Khi nào có thể đi xem?

Bạch Tiểu Thuần lập tức hỏi.

- Hiện tại liền có thể!

Trương Đại Bàn hít một hơi thật sâu. Bí mật này đã ở trong lòng hắn rất lâu. Hắn trước sau không dám đi tin tưởng. Hắn cũng không dám đi suy nghĩ nhiều. Nhưng hắn hiểu rõ, bí mật này đại biểu cho ý nghĩa to lớn. Tuyệt đối là chuyện kinh thiên động địa nhất của Tiên Vực Vĩnh Hằng này!

Cho nên hắn khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, điều trước tiên lại là lựa chọn nói ra. Trong lòng hắn cũng lo lắng, một khi có một ngày mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bí mật này... có thể sẽ từ nay về sau chôn vùi ở trong năm tháng. Nhất là hắn có thể cảm nhận được, theo ba lần mình luyện linh, trường mâu này truyền lại hình ảnh ở mình trong đầu, cũng càng lúc càng mơ hồ.

- Sợ là tối đa lại có một hai lần nữa, hình ảnh này sẽ vĩnh viễn biến mất. Khi đó... Cho dù có người luyện linh thêm cho trường mâu, cũng không có cách nào nhìn thấy được hình ảnh này.

Trương Đại Bàn nghĩ tới đây, không chút do dự, lập tức đứng dậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng biết chuyện này không tầm thường. Hắn che giấu hơi thở cùng Trương Đại Bàn biến mất ở bên trong đại sứ quán.

Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở bên ngoài Tà Hoàng Thành.

Trương Đại Bàn đối với Tà Hoàng Triều rất tinh tường. Hắn mang theo Bạch Tiểu Thuần đi rất nhanh, lại theo một vài đường tắt, đi tới ở vào một chỗ thung lũng sâu bên trong lòng đất của cung điện.

Vị trí nơi đây, giống như một chỗ địa tầng, hoàn toàn không có ánh sáng. Chỉ khi đi đến chỗ gần thân mâu, trên dưới mới có chỗ trống trải.

Cung điện này, chính là một chỗ phủ đệ Tà Hoàng dành cho Trương Đại Bàn. Ở chỗ này, hắn đi luyện linh cho trường mâu dễ dàng hơn. Ở bên ngoài cung điện này, có thể thấy rõ ràng trường mâu này đâm thật sâu vào mặt đất. Ở chỗ này lộ ra một đoạn thân mâu!

Nơi đó rõ ràng hiện lên ba đạo ngân văn. Điều này hiển nhiên là Trương Đại Bàn đã ba lần luyện linh thành công.

Đến nơi đây, Trương Đại Bàn không nói gì, một ngón tay chỉ về thân mâu phía trước.

Bạch Tiểu Thuần không chút do dự. Điều này nếu như đổi lại thành những người khác, an bài quỷ dị như vậy, nhất định sẽ khiến cho hắn nghi ngờ. Nhưng lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, lại trực tiếp đến trước thân mâu.

Theo hắn tới gần, một khí tức hung hãn, từ ở trên thân mâu này khuếch tán ra. Hình như thanh mâu này từng giết chóc quá nhiều, cho nên chỉ là lộ ra một đoạn ở trước mắt Bạch Tiểu Thuần, cũng làm cho toàn thân hắn dựng tóc gáy, dường như thân hãm sâu vào trong sát trận.

Cũng may thanh mâu này rõ ràng từng bị phong ấn. Khí tức này tuy mạnh, nhưng chỉ cần tu vi đến ngoài Nguyên Anh, là có thể miễn cưỡng chịu nổi. Nếu không, sợ là Tà Hoàng Thành cũng không có cách nào xây dựng được ở trên thân con rồng xương xoay quanh thanh mâu này.

- Cần phải luyện linh sao...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn đối với luyện linh mặc dù có sử dụng biện pháp khác với những người khác, nhưng xét đến cùng, cũng là luyện linh. Nếu như cao cấp, Bạch Tiểu Thuần cần phải dùng tới Quy Văn Oa. Nhưng nếu chỉ là luyện linh lần thứ tư, hắn không cần Quy Văn Oa, cũng có thể thử.

Hơn nữa, bởi vì luyện linh của hắn đến từ Man Hoang, cho nên mức độ khống chế chuẩn xác hơn. Chỉ cần không phải luyện linh vô cùng thâm nhập, như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể dừng. Lúc này hắn giơ tay phải lên. Nhất thời một đoàn lửa bốn màu xuất hiện, được Bạch Tiểu Thuần từ từ đặt ở trên trường mâu trước mặt.

Gần như khi tay của Bạch Tiểu Thuần chạm vào thanh trường mâu, trong chớp mắt, tại nơi lửa nhiều màu dung nhập trong đó, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên biến đổi. Trong đầu của hắn lại có thể truyền đến một tiếng gào thét thê lương.

- Ta không cam lòng, ta thẹn với tổ tiên!

Ở trong tiếng gào thét này vang vọng, ở trong một chớp mắt này, trong đầu của hắn hiện ra một cảnh tượng kinh người!

Trong hình ảnh này, thình lình là Tà Hoàng!

Chỉ có điều không phải một vị, mà là hai vị Tà Hoàng!

Hai người này đang tiến hành một cuộc chiến đấu sinh tử ác liệt. Hình ảnh mơ hồ, lại rất nhanh, giống như tia chớp thoáng một cái đã qua. Bạch Tiểu Thuần chỉ thấy hai Tà Hoàng này, một người chết trận!

Tiếng kêu là từ trong miệng Tà Hoàng chết trận này truyền ra. Hắn còn chết bởi thanh trường mâu này xuyên qua. Thi thể hắn theo trường mâu xuyên qua, lại trực tiếp hình thần câu diệt, tiêu tan sạch sẽ!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, bởi vì hình ảnh hiện lên trong đầu, tâm thần hắn dâng sóng lớn ngập trời nhất từ trước tới nay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1752: Hoàng Tử Mời Tiệc (1)

Thật sự là sự kiện trọng đại, đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần trước đó. Cho dù hắn có thể cũng có một chút chuẩn bị tâm lý, biết có thể khiến cho Trương Đại Bàn khẩn trương đến trình độ như vậy, tất nhiên là một chuyện lớn.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ tới, lại có thể là như vậy!

Tà Hoàng, lại có hai người!

Hai Tà Hoàng này giống nhau như đúc, tất nhiên là có thật có giả!

Mà người trước khi chết gào thét, truyền ra lời nói thẹn với tổ tiên như vậy, cho dù không có chứng cứ, cho dù không biết là phát sinh ở bao nhiêu năm tháng trước, nhưng trực giác của Bạch Tiểu Thuần nói cho hắn biết, người đã chết này... mới thật sự là Tà Hoàng!

Lại ở trong lúc tâm thần Bạch Tiểu Thuần đang bị chấn động mãnh liệt, hình ảnh trong đầu hắn từ từ mơ hồ. Dường như một tia niệm tưởng cuối cùng của thanh trường mâu này, sau khi bị Trương Đại Bàn cảm thụ ba lần, Bạch Tiểu Thuần cảm thụ một lần, đã trở thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tan ra.

Cho dù sau này lại luyện linh, trường mâu này cũng sẽ không có cách nào hiện ra hình ảnh như vậy nữa.

Bạch Tiểu Thuần hít thở nặng nề. Sau khi hình ảnh trong đầu biến mất, hắn cũng giống như từ trong sự khiếp sợ này tỉnh lại. Hắn theo bản năng giơ tay lên. Nhưng nội tâm của hắn vẫn là sóng lớn dâng cao, không có đi lưu ý luyện linh thanh trường mâu này nữa. Lúc này theo tay

hắn giơ lên, nhất thời việc luyện linh bị ngừng hẳn. Một đoàn lửa bốn màu, từ nơi Bạch Tiểu Thuần vừa ấn vào lại nổi lên, tiêu tan ở trong thiên địa.

Trường mâu vẫn sừng sững, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần đứng ở một bên, lúc này trong đầu hỗn loạn, tâm thần hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh được. Trương Đại Bàn không hiểu, vì sao lúc luyện linh thanh trường mâu này, lại gặp phải hình ảnh như vậy. cònBạch Tiểu Thuần liếc mắt đã biết được chân tướng.

Tà Hoàng dù sao cũng là Thái Cổ. Vượt qua Thiên Tôn một cảnh giới. Mức độ niệm của hắn cường hãn, càng không có cách nào tưởng tượng được. Nếu như nói Thiên Tôn đã là tồn tại đứng ở đỉnh núi, như vậy Thái Cổ, chính là trong tầng mây ở trên đỉnh núi!

Chỉ cần thoáng động niệm lực liền có thể bao trùm toàn bộ Tiên Vực. Đủ để một ý niệm, khiến cho càn khôn biến sắc, phong vân cuốn ngược. Khiến cho trong lòng chúng sinh dâng lên cuồng lôi.

Cho dù vì một ít nguyên nhân Bạch Tiểu Thuần không biết, Tà Hoàng này trước khi chết không có cách nào nói ra chân tướng cho người đời. Cho dù hắn đã hồn phi phách tán, nhưng ý thức của hắn trước khi chết, vẫn còn dung nhập vào trong thanh trường mâu đã giết chết hắn này.

Loại ý thức này, vì quá mức mờ ảo rất nhỏ, cho nên người giết chết Tà Hoàng thật sự, bản thân cũng không có nhận thấy được. Về phần người ngoài càng hoàn toàn không cảm giác được.

Mà luyện linh... tới một mức độ nào đó, tương đương với làm lại trường mâu, khiến cho phát sinh một loại biến hóa kỳ lạ không thể tưởng tượng nổi. Cũng chính là bởi vậy, mới khiến cho đoạn ý thức này lưu lại năm đó, hiện lên ở trong đầu người luyện linh.

Cũng khiến cho đoạn bí ẩn bị chôn cất ở trong năm tháng không muốn người khác biết này, vào giờ phút này, bị Bạch Tiểu Thuần biết được.

Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới miễn cưỡng khiến cho tâm thần mình bình tĩnh lại một ít. Nhưng sau khi bình tĩnh lại hắn không nhịn được, ở trong lòng dâng lên một... nghi vấn khiến cho hắn nghĩ đến cũng cảm thấy đáng sợ.

- Nếu như đã chết là Tà Hoàng chân chính, như vậy Tà Hoàng hiện tại... hắn rốt cuộc là ai...

- Còn nữa, đoạn năm tháng này là phát sinh từ lúc nào... Vì sao chuyện lớn Tà Hoàng tử vong như vậy, bên trong Tà Hoàng Triều, lại có thể không có người nào phát hiện...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trương Đại Bàn trước sau không nói lời nào. Hắn nhìn thấy được chính là sự mê man cùng khẩn trương trong mắt Trương Đại Bàn. Giờ phút này, hắn càng hiểu rõ hơn về Trương Đại Bàn. Hắn cũng hiểu rõ trước đó Trương Đại Bàn cẩn thận, là thực sự cần thiết.

Loại chuyện như vậy, nếu để cho Tà Hoàng hiện tại biết được... Hậu quả nghiêm trọng, không có người nào có thể tiếp nhận được.

Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần lựa chọn rời khỏi đó. Hắn thậm chí cũng không dám ở lại cùng Trương Đại Bàn lâu hơn. Chuyện này rất mẫn cảm, không chỉ có tác động tới riêng hai người hắn cùng với Trương Đại Bàn, thậm chí có thể dẫn động toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng một lần nữa sụp đổ.

Sau khi trở lại đại sứ quán, trời đã tối hơn một chút. Trong đầu Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang nhớ lại cảnh tượng đã thấy được trước đó. Cho đến khi vào bên trong đại sứ quán, hai vị cường giả Bán Thần dưới trướng của hắn bái kiến, mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, một lần nữa chôn vùi tất cả ý tưởng ở trong lòng.

Trong đại điện, hai vị Bán Thần kia cung kính chắp tay hướng về phía Bạch Tiểu Thuần. Một người trong đó tiến lên, đưa ra một tấm thiệp mời.

- Đại nhân, trong khoảng thời gian ngài bế quan này, đại hoàng tử Tà Hoàng Triều... Nhiều lần đưa tới thiệp mời.

- Ngày hôm nay Trương đại sư tới bái kiến, có lẽ có người đã nhìn thấy được. Đại hoàng tử lại phái người đưa tới thiệp mời... Mời đại nhân tham gia tối nay bữa tiệc tối ở phủ hoàng tử.

Hai người nhỏ giọng mở miệng, nói lại chuyện xảy ra trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần bế quan.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thiệp mời một chút, chân mày hơi nhíu lại. Trên thực tế từ sau khi hắn trở thành đại sứ, vẫn bế quan, từ chối khéo tất cả người mời.

Nhưng đại hoàng tử này ngày hôm nay lại đưa tới thiệp mời, hiển nhiên là giống như lời mình Bán Thần dưới quyền này đã nói. Hắn biết chuyện Trương Đại Bàn tới bái kiến. Nếu mình vẫn từ chối, sợ là sẽ gây ra rất nhiều phiền toái không cần thiết.

- Cũng được. Ta tới Tà Hoàng Thành này cũng có một thời gian. Đại hoàng tử này... Đi thăm cũng tốt.

Trầm tư một lát, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã có quyết định. Hắn vung tay phải lên nhận thiệp mời vào trong tay.

- Nếu đại hoàng tử hết lần này đến lần khác tới mời, hai người các ngươi lại cùng ta qua đó.

Bạch Tiểu Thuần nói xong, đứng dậy đi ra ngoài. Hai Bán Thần này không dám không nghe theo, vội vàng đáp lời, sau đó đi theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi ba người ra khỏi đại sứ quán, hai vị Bán Thần kia dẫn đường. Rất nhanh, trong không trung đã có mặt trăng sáng hiện lên. bọn họ đi tới khu vực gần đầu rồng của Tà Hoàng Thành. Nơi đây người đi đường ít dần. Nhất là lúc này trong bóng đêm, một sự nghiêm trang nói không nên lời, mơ hồ tản ra bốn phía xung quanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1753: Hoàng Tử Mời Tiệc (2)

Mà bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn, nhất cử nhất động của hắn, tất nhiên đều bị người khác chú ý. Nhất là lần này ra ngoài, hắn hoàn toàn không có một chút che giấu tung tích nào. Người của phủ hoàng tử tất nhiên cũng phát hiện ra.

Lúc này không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần phủ hoàng tử, từ bên trong phủ đệ rất xa hoa phía xa lập tức có hơn mười người bay ra. Hơn mười người này tu vi yếu nhất đều là Thiên Nhân, Bán Thần còn có hơn năm vị.

Mọi người lao nhanh đến thẳng chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Sau khi tới gần, mỗi người đều lập tức ôm quyền.

- Bái kiến Bạch đại sứ!

- Bạch đại sứ mời! Hoàng tử điện hạ chờ ngài đã lâu ngày!

Quy cách như vậy, mặc dù không tính là long trọng, nhưng cũng đủ nhìn ra vị đại hoàng tử này, đối Bạch Tiểu Thuần ở đây, hình như rất khách khí. Nhất là khi ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, đã nhìn thấy được ở bên ngoài phủ hoàng tử phía xa, đồng thòi có bảy tám người. Mà người đứng ở phía trước, là một nam tử trung niên.

Trên người nam tử này còn mặc long bào. Chỉ có điều so với Tà Hoàng, ít đi một chút khí phách, ít đi một chút uy hiếp, nhưng hình dáng của hắn cùng Tà Hoàng, đã có bảy phần tương tự.

Chỉ đảo mắt nhìn qua, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã biết người này chính là đại hoàng tử của Tà Hoàng Triều!

Sau khi khẽ gật đầu, Bạch Tiểu Thuần đi đến. Khi khoảng cách giữa hắn và phủ hoàng tử còn khoảng trăm trượng, ánh mắt hắn cùng đại hoàng tử liền gặp nhau. Đại hoàng tử này chợt cười to lên.

- Bạch đại sứ, Tiểu Vương đã mời ngươi nhiều lần. Còn đang suy nghĩ, nếu như ngươi lần này vẫn không tới, nói không chừng ngày mai Tiểu Vương lại phải đích thân đi thăm hỏi một chút.

Đại hoàng tử vừa nói, cũng tiến lên vài bước. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Đại hoàng tử này ở trong mắt hắn, so với Tà Hoàng rõ ràng non nớt hơn rất nhiều, còn xa mới có được sự âm u lạnh lẽo cùng bá đạo trong xương cốt của Tà Hoàng. Muốn học tập sự dối trá cả Thánh Hoàng, lại không có học được tinh túy.

- Đây là trực tiếp cho ta một lần ra oai phủ đầu sao? Oán ta trước đó không có tới? Hoàng tử nho nhỏ này, tính cá điểu mà.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Hắn đối với Tà Hoàng Triều đều không có ấn tượng gì tốt. Chỉ có điều loại chuyện lá mặt lá trái này, Bạch Tiểu Thuần vẫn rất am hiểu. Lúc này hắn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng cười.

- Làm sao có thể để cho đại hoàng tử tự mình tới thăm hỏi được. Sau khi Bạch mỗ tới đây, tu vi gặp thật sự phải một ít bình cảnh, lúc này mới nóng lòng tu hành. Đã khiến cho đại hoàng tử phải đợi lâu.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười. Tu vi của hắn cao hơn nhiều so với đại hoàng tử. Lúc này tiếng cười của hắn không lớn. Nhưng trong lúc đi tới, trong lúc vô ý trên người lộ ra khí thế, vẫn có thể áp chế khắp nơi. Cho dù đại hoàng tử trước đó nhìn như khách sáo bá đạo, cũng theo bước chân Bạch Tiểu Thuần đi tới, vô hình bị hóa giải.

- Bạch đại sứ, tối nay bản vương chỉ mời hai người. Mời!

Ánh mắt đại hoàng tử lóe lên, nụ cười trên mặt càng rõ hơn. Hắn thoáng ôm quyền, sau đó cùng Bạch Tiểu Thuần, đi về phía phủ đệ.

Bạch Tiểu Thuần đối với loại chuyện này, rất am hiểu. Lúc này trên mặt hắn cũng lộ ra ý cười, cùng đại hoàng tử đi tới. Dọc đường đi, hắn cười nói vui vẻ. Bất luận là khí chất cùng với khí thế, đều hoàn toàn không suy yếu. Thậm chí nếu không có thân phận đại hoàng tử, người này rõ ràng sẽ rơi vào tình trạng kém cỏi. Điều này khiến cho đám người đi theo ở phía sau bọn họ, đều càng thêm cung kính đối với Bạch Tiểu Thuần.

Phủ đệ của đại hoàng tử cực kỳ xa hoa. Từ phía xa nhìn lại giống như hoàng cung nhỏ. Lúc này trở ra, có thể nhìn thấy được rất nhiều giả sơn, còn có dòng suối nhỏ chảy quanh.

Nhất là loại khí tức tiên linh này cực kỳ nồng đậm. Ở chỗ này chỉ là hít thở một chút, có thể khiến cho tu vi toàn thân được tẩm bổ không ít. Cho dù bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn, lúc này sau khi tiến vào phủ đệ của đại hoàng tử, cũng sẽ cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Địa phương tốt!

Bạch Tiểu Thuần không khỏi tán thưởng.

- Bạch đại sứ quá khen.

Đại hoàng tử mỉm cười, trong lòng cũng có chút đắc ý. Sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, hắn lại tiếp tục mở miệng.

- Điều này vẫn phải cảm tạ chỗ thế giới Thông Thiên của Bạch đại sứ. phủ đệ này của tiểu vương mặc dù có thể có khí tượng như bây giờ, không thể không tính tới việc luyện linh.

Đại hoàng tử nói xong, một ngón tay chỉ về giả sơn phía xa.

- Bạch đại sứ ngươi xem. Tất cả dãy núi của phủ đệ này vốn chính là tiên thạch, có khắc trận pháp. Ta lại tìm kiếm đại sư luyện linh ở bên trong Tà Hoàng Triều ta, nhiều lần luyện linh.

- Tuy rằng thất bại rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn hình thành dáng vẻ hiện tại. Tất cả giả sơn, đều được luyện linh ba lần!

Vừa nhắc tới luyện linh, đại hoàng tử này rõ ràng có hứng thú cực lớn. Thời điểm hắn dẫn theo Bạch Tiểu Thuần đi về phía đại điện, tiện tay chỉ một cái, chính là vật luyện linh.

Thậm chí hắn đối với một ít nguyên lý của luyện linh, dường như cũng có biết một hai điều. Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh lắng nghe một hồi, trong lòng cũng có phần kinh ngạc. Đại hoàng tử này, là người ngoài hiểu rõ đối với luyện linh nhất ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, mà hắn gặp được.

- Ta biết thế giới Thông Thiên các ngươi luyện linh, chia ra làm ba biện pháp khác nhau. Biện pháp đầu tiên là dựa vào niềm tin nào đó. Biện pháp thứ hai lại là sử dụng một ít nguyên liệu tầm thường dẫn động lực lượng thiên địa. Biện pháp thứ ba có người nói chính thống nhất, chính là dựa vào lửa nhiều màu!

- Thậm chí vì loại lửa nhiều màu này, hình thành Luyện Hồn Sư! Bạch đại sứ, chính là người duy nhất ở bên trong thế giới Thông Thiên... từ xưa đến nay, cũng là cực kỳ hiếm thấy... Luyện Hồn Sư thiên phẩm!

Đại hoàng tử liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một lượt. Dường như nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc, hắn mỉm cười, thần sắc lộ ra một ít tiếc nuối.

- Duy nhất chỉ có đáng tiếc, sau khi ta nghiên cứu lại phát hiện, phương pháp luyện linh này thực sự là người cần phải có huyết mạch thế giới Thông Thiên, mới có thể thành công. Người ngoài không có lực huyết mạch, cho dù nắm giữ tất cả tinh túy, cũng kiên quyết không có cách nào thành công. Cho dù là một lần nữa bồi dưỡng ra được người huyết mạch Thông Thiên, cũng chẳng biết tại sao, tỷ lệ thành công giảm bớt cực lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1754: Đại Hoàng Tử, Xin Tự Trọng!

- Đây là mẹ Vĩnh Hằng, chúc phúc dành cho hậu nhân của Khôi Tể...

Đại hoàng tử thở dài. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại từ trong lời này của hắn, cảm nhận được một mùi máu tươi.

Chân mày Bạch Tiểu Thuần hơi nhíu lại, đang muốn mở miệng. Nhưng thình lình, đại hoàng tử này rốt cuộc chợt xoay người, ánh mắt lấp lánh nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch đại sứ, trên thực tế Tiểu Vương mời ngươi tới, là bởi vì có một khoản giao dịch. Cũng muốn hỏi xem ngươi cảm thấy hứng thú hay không.

- Giao dịch gì?

Bạch Tiểu Thuần ép xuống cảm giác ko vui trong lòng. Hắn cũng đứng ở nơi đó không lại đi về phía trước, mà nhìn về phía đại hoàng tử.

Đại hoàng tử liếm môi một cái, ánh mắt đảo qua ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Ánh mắt này mang theo cảm giác xâm lược nào đó, giống như loại nam nhân sắc đảm che trời, nhìn một mỹ nữ tuyệt thế. thần thái này, lập tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần nheo mắt.

- Bạch đại sứ, thân thể này của ngươi... Có thể giao dịch cho ta hay không?

Theo lời đại hoàng tử vừa nói ra, Bạch sắc mặt Tiểu Thuần nhất thời trầm xuống. Trong lòng hắn còn sợ hãi, vung tay áo một cái, hừ lạnh một tiếng.

- Đại hoàng tử, vẫn xin tự trọng!

Nói xong, Bạch Tiểu Thuần tỏ ý không vui rõ ràng, đơn giản xoay người lại muốn rời đi.

- Bạch đại sứ chờ một chút. Ngươi hiểu nhầm bản vương. Bản vương đối với thân thể tu sĩ, thật sự có chút yêu thích. Bạch đại sư ngươi tạm thời đừng có gấp. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể dùng thân thể khác tới trao đổi cùng ngươi, bảo đảm khiến cho ngươi thoả mãn!

- Hơn nữa lấy tu vi của Bạch đại sứ, chuyện đoạt xác quá mức đơn giản. Huống hồ bản vương thu thập, tàng trữ thân thể, bất kỳ một cái nào đều là cô phẩm, tuyệt đối hoàn mỹ không tỳ vết!

Đại hoàng tử nói nhanh, rất sợ Bạch Tiểu Thuần hiểu nhầm cùng từ chối. Hắn lập tức vỗ hai tay. Nhất thời tất cả giả sơn bên trong phủ hoàng tử này đột nhiên tản ra ánh sáng mãnh liệt.

Trong ánh sáng này lóe ra, mỗi một cái giả sơn này này rốt cuộc trực tiếp trở nên trong suốt, giống như trở thành hàn băng, bên trong lộ ra... từng thi thể bị phong ấn!

Những thi thể này nữ có nam có. Có già lại có trẻ, có đẹp có xấu, có cường tráng, có gầy yếu. Nhưng hoàn toàn không có ngoại lệ, tất cả đều tản ra bảo quang nào đó. Hiển nhiên là được chuyên tâm giữ gìn!

Ban đầu Bạch Tiểu Thuần vốn chuẩn bị rời khỏi. Lúc này hắn cũng mở to mắt, ngơ ngác nhìn thi thể bên trong những giả sơn ở bốn phía xung quanh. Trong đầu của hắn lần đầu tiên có chút không rõ ràng. Sau khi đi tới nơi này, tận mắt nhìn thấy sở thích kỳ lạ của đại hoàng tử này, thật sự khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Đồng thời, hắn cũng được mở rộng tầm mắt.

- Lại còn có người thích thu thập, tàng trữ thi thể... Còn bày ra ở trong sân...

Lúc trong đầu Bạch Tiểu Thuần đang ong ong, đại hoàng tử lại rất hài lòng khi nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ngây người đứng đó. Hắn rất tự hào đối với sở thích này của mình. Lúc này nhìn thi thể ở bốn phía xung quanh, hắn lại giống như thấy được trân bảo vô giá. Hắn lại có thể giới thiệu với Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi xem bộ này. Đây chính là thân thể thập dương thiên hạ độc nhất vô nhị. Người này năm đó dựa vào chiến thể như vậy, ở thời điểm Thiên Nhân có thể đánh với Bán Thần một trận, cường hãn vô cùng, khó có thể hình dung!

- Còn có bộ này, càng không cần phải nói. Đây chính là hương mị thể nắm giữ tuyệt mị, loại thân thể nam nhân này, bọn họ trời sinh sẽ thu hút tâm thần của vô số nữ tu. Bản vương nghiên cứu qua, thân thể của bọn họ có thể tản ra một loại sóng dao động. Sóng dao động này kinh người, có thể dẫn động cảm xúc của tất cả khác phái!

- Còn có lão đầu nhi này, ngươi đừng thấy hắn tang thương vô cùng, nhưng trên thực tế, người này có thể nói là người sống lâu nhất ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng ta. Rõ ràng chỉ là tu vi Bán Thần, nhưng thọ nguyên của hắn nhiều, thậm chí còn muốn khoa trương hơn so với Thiên Tôn. Cũng không biết là nguyên nhân gì. Cho dù là Tiểu Vương cũng không nghiên cứu rõ được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn đại hoàng tử ở nơi đó không ngừng giới thiệu. Mọi người ở bốn phía xung quanh rốt cuộc không có mấy người lộ ra biểu tình bất ngờ. Hiển nhiên sở thích này của đại hoàng tử ở trong Tà Hoàng Triều đã không phải là bí mật gì.

Bạch Tiểu Thuần lại theo bản năng nhìn những thi thể được hắn giới thiệu. Lúc này trong đầu hắn rất loạn. Hắn chỉ cảm thấy có chút mờ mịt hoảng hốt, còn có sởn tóc gáy. Hắn vội vàng mở miệng cắt ngang sự say sưa của đại hoàng tử.

- Cái đó... Thân thể tóc tai là do phụ mẫu cho. Chuyện này vẫn là thôi đi. Đại hoàng tử, Bạch mỗ còn có việc, đi trước.

Bạch Tiểu Thuần nói, vội vàng lui về phía sau.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần muốn đi, đại hoàng tử nhăn mày lại, thần sắc lộ ra sự bất mãn. Hình như những lời này của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn cực kỳ không vui.

- Bạch đại sứ không đồng ý cũng không có vấn đề gì. Nhưng lời ngươi nói, cũng không tránh khỏi quá mức cổ hủ!

Đại hoàng tử hừ lạnh một tiếng.

- Thế hệ tu sĩ ta suốt đời tu nghịch thiên mà đi, mục tiêu là đại đạo Vĩnh Hằng!

- Mà thân thể, lại là giống như thuyền, chở thần hồn của thế hệ tu sĩ ta, đi về phía trước của con sông thời gian. Nhưng con sông này dài sóng to gió lớn. Đồng thời, lại đường xá xa xôi. Tồn tại các loại bất ngờ. Nếu có chiếc thuyền thân thể tốt hơn đặt ở trước mặt, không ngừng thay đổi, khả năng đi về phía đại đạo, tất nhiên sẽ tăng hơn rất nhiều!

Giọng điệu của đại hoàng tử vang dội có lực lộ ra sự cố chấp, truyền ra bốn phương. Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, cũng thoáng sửng sốt một chút. Hắn vừa nghe, cũng cảm thấy hình như đại hoàng tử nói có chút đạo lý.

- Bạch đại sứ thân là Thiên Tôn, kiến thức thật sự làm cho Tiểu Vương không thể tin được. Thuyền thân thể, tất nhiên là phải chuyên cần đổi mới đúng. Như vậy mới có khả năng tiết kiệm thời gian, lao thẳng đến giới hạn của đại đạo!

Đại hoàng tử mắt thấy Bạch Tiểu Thuần đang nghe, trong lòng có chút đắc ý. Đây là lời hắn nói, cũng là hắn tin tưởng chắc chắn, có thể nối thẳng tới cực hạn của đại đạo Vĩnh Hằng.

- Về phần thân thể tóc da là nhận được từ phụ mẫu, chuyện này mặc dù không sai. Nhưng đây chỉ là chiếc thuyền đầu tiên trong cuộc đời

chúng ta mà thôi. Giống như pháp bảo vậy. Ta cũng không tin Bạch đại sứ lúc này còn dùng pháp bảo lúc ngươi vừa bước vào tu hành!

Lời đại hoàng tử nói đến đây, Bạch Tiểu Thuần cũng không khỏi hít vào một hơi. Hắn rõ ràng cảm thấy đại hoàng tử nói không đúng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1755: Chó Tự Do (1)

Nhưng hết lần này tới lần khác dáng vẻ kiên định của người này, khiến người ta lại không có cách nào đi nghi vấn cái gì.

- Bạch đại sứ, ngươi xem Tiểu Vương ta đi. Tay phải này của ta, đến từ tộc Tà Long, có đầy đủ lực âm hàn. Tay trái của ta, đến từ nhất mạch kinh thiên, một khi thi triển thần thông, có thể khiến cho thiên địa biến sắc!

- Còn có chân phải của ta, đây là chân của hung thần. Về phần chân trái lại là chân của long thao!

Đại hoàng tử đơn giản một tay xé rách y phục, nhất thời lại lộ ra một thân thể... dường như được khâu lại với nhau, bị vô số phần thân thể vị trí khác nhau tổ hợp lại cùng một chỗ!

Trên thân thể này có vô số dấu vết, khiến người ta sau khi nhìn, cảm thấy giật mình.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng bị hành động của đại hoàng tử làm cho chấn động. Từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ tới, trên thế giới này, lại có loại người kỳ lạ như vậy.

- Cha hắn cũng có thể cho phép?

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vừa dâng lên ý nghĩ này. Đại hoàng tử hiển nhiên ở phương diện này kiến thức rộng rãi, giống như nhìn ra được ý nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, vì vậy mỉm cười.

- Tà Hoàng bệ hạ mặc dù đã từng phản đối đạo của ta, nhưng trước đây rất lâu, hắn đã không phản đối nữa, mà là cực kỳ công nhận!

- Tà Hoàng công nhận...

Bạch Tiểu Thuần nghe được lời đại hoàng tử nói, trợn trừng mắt. Trong lòng hắn nói thầm.

- Đây cũng là một hài tử đáng thương. Hắn cũng không biết cha hắn đã không phải là cha hắn... Phụ thân thật sự của hắn không ủng hộ. Nhưng sau khi đổi lại thành phụ thân giả, đương nhiên công nhận hài tử này đi gây tai họa cho chính bản thân...

Bạch Tiểu Thuần đồng tình liếc mắt thoáng nhìn đại hoàng tử ở nơi đó tự đắc. Hắn cảm thấy lần yến hội này, mình thật sự là ăn không vào được nữa.

Mặt khác lúc này hắn có loại cảm giác rất mãnh liệt. Hắn suy nghĩ người của Tà Hoàng Thành này, hình như đều có khuyết điểm. Mỗi người đều rất không bình thường. Lúc này hắn vội vàng xóa đi ý nghĩ mình có thể cảm thấy theo như lời đại hoàng tử nói là có chút đạo lý. Hắn cũng không muốn ý niệm này thâm căn cố đế, thay đổi thế giới quan của mình sau này...

- Những người này đều có bệnh!

Bạch Tiểu Thuần lại từ chối giao dịch cùng đại hoàng tử. Cho dù đại hoàng tử tức giận không vui, hắn cũng thoáng một cái dưới trực tiếp phóng lên trên không trung, mang theo hai Bán Thần dưới quyền này, lại muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần đã phóng lên trên không trung, bỗng nhiên bước chân chợt dừng lại. Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía ngoài cửa lớn của phủ hoàng tử!

Gần như ở trong nháy mắt khi hắn nhìn lại, một khí tức Thiên Tôn trung kỳ lại trực tiếp từ chỗ Bạch Tiểu Thuần quan sát, bạo phát ra. Trong tiếng nổ lớn khuếch tán khắp nơi, giống như cùng Bạch Tiểu Thuần ở đây, vô hình đối đầu một chút.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời khó coi, trong nháy mắt trong lòng băng hàn một mảnh. Hắn lạnh lùng nhìn vào bóng tối nơi đó. Có một người đang đi từng bước một đi ra. Toàn thân hắn mặc áo bào đen... Thông Thiên Đạo Nhân!

Sắc mặt Thông Thiên Đạo Nhân cũng thâm trầm, đồng thời lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần. Ánh mắt hai người va chạm vào nhau, dường như truyền đến tiếng sấm từ lúc khai thiên lập địa.

- Thông Thiên Đạo Nhân này thật cổ quái. Hắn lại mạnh hơn so với trước kia một chút!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Thông qua khí tức này va chạm, hắn lập tức lại nhận thấy được, Thông Thiên Đạo Nhân trước mắt này so với lúc trước ở Tiên Vực thứ hai, thực sự muốn tinh tiến không ít.

Bạch Tiểu Thuần tinh tiến, là bởi vì có tạo hóa lớn. Thông Thiên Đạo Nhân này hiển nhiên cũng không biết từ chỗ nào, thu được tạo hóa khiến người bình thường không cách nào tưởng tượng được, mới có thể khiến cho tu vi được nâng cao nhanh như vậy. Ở tốc độ tu luyện lên này, hình như đã đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần.

Nếu như đổi lại, không phải đang ở Tà Hoàng Thành, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên muốn ra tay. Nhưng hôm nay ở trong Tà Hoàng Thành này, Bạch Tiểu Thuần biết không phải vạn bất đắc dĩ, không có cách nào ra tay.

Cùng lúc đó, theo Thông Thiên Đạo Nhân đi tới, thân thể đại hoàng tử cũng nhảy lên một cái, bay đến giữa không trung, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng.

- Bạch đại sứ đừng vội, ngươi đã không nguyện giao dịch, chúng ta không giao dịch nữa là được. Nếu đã tới, thế nào cũng phải uống chút rượu mới được.

- Mặt khác, lần này bản vương cố ý mời ngươi cùng Thông Thiên Đạo Nhân tới, chính là muốn vì hai người các ngươi chuyện, khi một người giải hòa.

- Nói như thế nào hai người các ngươi đều là người của thế giới Thông Thiên. Có thù hận gì không thể hóa giải chứ? Nào nào nào, ngày hôm nay ở chỗ này, chúng ta cùng nhau uống rượu. Từ này về sau, mọi người cũng không cần thù hận như vậy nữa. Thế hệ tu sĩ ta, tu hành Vĩnh Hằng mới là đại đạo.

Tiếng cười của đại hoàng tử truyền ra, thần sắc giống như cũng rất thành khẩn, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cùng Thông Thiên Đạo Nhân lại khuyên tiếp.

Đối mặt với lời khuyên bảo của đại hoàng tử, thân thể Thông Thiên Đạo Nhân hơi hạ xuống, ôm quyền cúi đầu về phía đại hoàng tử.

- Toàn bộ đều nghe đại hoàng tử phân phó.

Loại tư thái này, loại ngôn từ này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng phải nhíu mày. Thông Thiên Đạo Nhân dù sao cũng là Thiên Tôn. Theo Bạch Tiểu Thuần, hình như không nhất thiết phải lấy lòng đối với một đại hoàng tử như vậy.

Mặc dù là Thông Thiên Đạo Nhân là người ngoài, nhưng hình như cũng không cần phải làm như vậy.

Huống hồ bộ dáng này của Thông Thiên Đạo Nhân, cùng hình dáng trong ký ức của Bạch Tiểu Thuần lại không khớp với nhau. Dường như đường đường Thiên Tôn ở trong thế giới Thông Thiên, đã biến mất. Hiện tại người xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đã hoàn toàn thay đổi.

- Bỏ qua tất cả, không tiếc lãnh huyết tàn nhẫn đối với người thân của mình. Cho dù quê hương tan vỡ cũng không quan tâm, chỉ vì rời khỏi... Thông Thiên Đạo Nhân, ngươi bây giờ đã trở thành chó săn. Ngươi hài lòng sao?

Bạch Tiểu Thuần nhìn Thông Thiên Đạo Nhân, gằn từng chữ mở miệng nói.

Thần sắc Thông Thiên Đạo Nhân vẫn giống như bình thường. SAu khi ngẩng đầu, hắn lạnh lùng nhìn Bạch Tiểu Thuần, khẽ lắc đầu.

- Cùng với bị nhốt ở bên trong thế giới giống như phần mộ, bản tôn thà rằng có thể ở bên ngoài, làm một con chó có hi vọng, lại có tự do!

Những lời nói này cực kỳ thản nhiên, giống như bản thân Thông Thiên Đạo Nhân chính là nghĩ như vậy. Hắn thà rằng làm một con chó, cũng tuyệt đối không để cho mình bị nhốt ở trong phần mộ tử vong!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1756: Chó Tự Do (2)

- Ngươi làm con chó tự do này, có từng nhìn tới đám người của thế giới Thông Thiên bây giờ, đã từng là con dân của ngươi, phải nhận bao nhiêu tổn thương cùng thống khổ hay không?

Bạch Tiểu Thuần nghe được Thông Thiên Đạo Nhân đáp lại, trong lòng tức giận lại không có cách nào áp chế được nữa.

- Người thích sinh tồn. Điều này đối với bọn họ mà nói, có thể cũng là một lần lột xác!

- Có thể sống sót cuối cùng, mới là thích hợp nhất. Nếu như ở tử vong trên đường này, cũng là kiếp tu hành của bọn họ. Cùng với chết ở trong phần mộ, bản tôn cho rằng, bọn họ có thể chết ở trong đại thế giới, cũng là tạo hóa của bọn họ!

Giọng điệu của Thông Thiên Đạo Nhân vẫn bình tĩnh, giống như tất cả những điều này đối với hắn mà nói, vẫn không có cách nào khiến cho trái tim hắn xuất hiện sự dao động.

- Nói rất đúng!

Đại hoàng tử ở bên cạnh, cười ha ha một tiếng, thần sắc đầy tán thành.

- Thông Thiên Thiên Tôn nói đặc biệt chính xác. Tu Chân Giới vốn chính là nơi thích hợp để người sinh tồn. Bạch đại sứ, ngươi cần gì phải vì những người yếu này mà lên tiếng bất bình. Cái gọi là khi sinh lại sinh, khi chết lại chết, như vậy mới không đơn giản.

Trong lúc tiếng cười của đại hoàng tử vang vọng, Thông Thiên Đạo Nhân cũng gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, mỉm cười.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã từng nhát như chuột, sợ chết đến cực điểm. Thế nào hiện tại trở nên bác ái như vậy?

Bạch Tiểu Thuần hít thở có chút gấp gáp. Hắn nhìn chằm chằm vào Thông Thiên Đạo Nhân. Một lát sau hắn bỗng nhiên cười. Cười thì cười, nhưng trong mắt của hắn lộ ra quyết đoán.

- Ngươi muốn chiến sao? Vậy thì chiến!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần đột nhiên bước ra một bước, chớp mắt lại hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng đến Thông Thiên Đạo Nhân.

Trong nháy mắt tới gần, cặp mắt Thông Thiên Đạo Nhân nheo lại, hai tay bấm quyết vung mạnh lên. Nhất thời phía sau hắn có tiếng rít gào truyền ra. Mười Đạo Môn lớn đồng thời xoay tròn huyễn hóa ra, hình thành một hồi gió bão, đánh về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ của hai người đều cực nhanh, trong nháy mắt lại va chạm vào nhau. Tiếng sấm nhất thời cuồn cuộn bạo phát ra ngập trời, dâng lên trùng kích cùng sóng dao động, còn khuếch tán tám phương.

Tất cả Thiên Nhân cùng Bán Thần gần đó, sắc mặt mỗi người đều biến hóa. Tất cả đồng thời lui về phía sau. Cho dù là đại hoàng tử cũng lập tức lùi về phía sau. Hai đại Thiên Tôn này ra tay, lực phá hoại đủ to lớn, khiến để cho tâm thần tất cả mọi người chấn động mãnh liệt.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm gì vậy?

Đại hoàng tử chợt gầm khẽ. Lời nói vừa ra, hắn trực tiếp đổ trách nhiệm lên trên người Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nếu như Bạch Tiểu Thuần đã lựa chọn ra tay, hắn dĩ nhiên không thèm để ý tới. Lúc này tốc

độ của hắn nhanh như tia chớp. Trong tiếng nổ lớn, hắn lại cùng Thông Thiên Đạo Nhân ở giữa không trung, trực tiếp va chạm hơn mười lần.

Cho đến khi một tiếng động rất lớn truyền ra, Thông Thiên Đạo Nhân phun ra máu tươi, thân thể chợt lùi về phía sau. Sắc mặt của hắn tái nhợt. Trong mắt của hắn lộ ra vẻ không cam lòng. Hiển nhiên lần này hắn cố ý muốn dẫn dụ Bạch Tiểu Thuần ra tay, tới nghiệm chứng một chút xem mình rốt cuộc đã tăng cao đến trình độ nào.

Nhưng đáp án lại không có cách nào khiến cho hắn thoả mãn.

Trong nháy mắt khi hắn lui ra phía sau, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên bạo phát, lại tới gần. Trong tiếng nổ lớn, Thông Thiên Đạo Nhân điên cuồng phun ra máu tươi. Thân thể hắn run rẩy, lại một lần nữa bị trực tiếp đánh ra hơn trăm trượng.

Nhưng ngay khi sát cơ Bạch Tiểu Thuần bạo phát, trong nháy mắt, đột nhiên từng thần thức ầm ầm hạ xuống. Đó chính là mấy vị Thiên Tôn ở bên trong Tà Hoàng Thành. Bọn họ đều tới ngăn cản.

Nếu như chỉ là bọn họ xuất hiện cũng không có vấn đề gì. Nhưng ngay sau đó, một thần niệm tràn ngập tà ác cùng bá đạo vượt qua Thiên Tôn, giống như khai thiên, đột nhiên hạ xuống. Chỉ là thần niệm, liền trực tiếp rất không khách khí đẩy Bạch Tiểu Thuần ra.

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động, bước lui ra phía sau mười mấy trượng. Lúc hắn ngẩng đầu, bên tai của hắn truyền đến giọng nói băng lạnh của Tà Hoàng.

- Đều đủ rồi!

Thông Thiên Đạo Nhân hít một hơi thật sâu, vội vàng cúi đầu xưng vâng. Bạch Tiểu Thuần ở đây cắn răng. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, hắn cũng chỉ có thể gật đầu, vung tay áo một cái, xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần đi ra vài bước, bước chân của hắn bỗng nhiên dừng lại. Hắn đứng ở nơi đó, không quay đầu lại, hỏi một câu nói.

- Đỗ Lăng Phỉ... Nàng thế nào?

Những lời này, mang theo âm rung, đã chôn giấu ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần quá lâu. Hắn đã từng không dám hỏi, không dám nghe đến đáp án. Nhưng lúc này hắn vẫn hỏi ra.

Ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần hỏi ra những lời này, Thông Thiên Đạo Nhân sắc mặt trước sau đều băng lạnh, cho dù trước đó phun ra máu tươi, cũng vẫn lạnh lùng tàn khốc. Nhưng lúc này thân thể hắn rốt cuộc thoáng có chút run rẩy khó có thể nhận ra.

Theo sự run rẩy, hắn cúi thấp đầu, che giấu một tia phức tạp cùng cay đắng hiện lên trong mắt. Mặc dù thần sắc này trong nháy mắt lại biến mất, nhưng giọng nói của hắn vẫn trầm đi không ít.

- Nàng... Còn sống.

- Ở nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần đưa lưng về phía Thông Thiên Đạo Nhân, thân thể cũng khẽ run. Hắn hít một hơi thật sâu sau, hỏi câu nói thứ hai.

- Ta không có tìm được...

Thông Thiên Đạo Nhân trầm mặc hồi lâu, khẽ mở miệng nói.

Không có tìm được... Thời điểm những lời này rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, hắn không biết mình có tâm tình cùng suy nghĩ gì. Một lát sau, Bạch Tiểu Thuần không hỏi ra câu thứ ba, mà lao về phía xa rời đi.

Cho đến sau khi trở lại đại sứ quán, Bạch Tiểu Thuần nhốt mình ở trong mật thất. Lúc ngồi xuống khoanh chân, thân thể hắn càng thêm run rẩy. Trong mắt của hắn lộ ra sự bi thương. Trước mắt hắn hiện ra, chính

là cảnh tượng năm đó mình bị Thông Thiên Đạo Nhân hấp thụ thăng cấp, Đỗ Lăng Phỉ ở một bên cầu xin khóc tới tuyệt vọng.

- Sống sót là tốt rồi...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Mặc dù hắn không biết vì sao, ngay cả bản thân Thông Thiên Đạo Nhân là Thiên Tôn, cũng không tìm được Đỗ Lăng Phỉ, nhưng Bạch Tiểu Thuần chỉ cần biết rằng nàng còn sống, lại hiểu rõ sớm hay muộn sẽ có một ngày, mình tìm được nàng.

Lại giống như Bạch Hạo... Chỉ cần còn có một tia cơ hội, Bạch Tiểu Thuần đều phải nắm chắc tất cả, khiến cho tất cả đều không phải tiếc nuối. Đây là ý tưởng tuyệt vời của hắn, cũng tín niệm trong lòng hắn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1757: Phúc Lợi.

- Nhất định...

Bạch Tiểu Thuần hít thở thật sâu. Lúc này trong lòng đầy áp lực, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, sử dụng tu luyện hắn đã từng không thích, tới khiến cho bản thân mình bình tĩnh trở lại.

Thời gian chớp mắt trôi qua. Rất nhanh lại qua một tháng. Trong một tháng này, Bạch Tiểu Thuần tu luyện không dừng. Tu hành khô khan này, hình như đã thành thói quen của hắn. Ở trong quá trình tu luyện này, hắn mới có thể không đi suy nghĩ tìm hiểu những chuyện đã qua, không đi chạm tới nỗi cay đắng ở sâu bên trong nội tâm.

Cho đến lại một tháng qua đi, sau khi Bạch Tiểu Thuần thôi diễn cùng thử nghiệm, hắn xác định khí linh lại ngủ say, lúc này mới một lần nữa đi ở trên quạt tàn đang bay trong tinh không.

Bốn phía xung quanh quạt tàn tối đen một mảnh. Đứng ở nơi đó, nhìn tinh không bốn phía xung quanh, Bạch Tiểu Thuần không biết ở đây cách Tiên Vực Vĩnh Hằng có xa lắm không. Hắn cũng không biết ở đây thuộc về khu vực nào. Hắn chỉ biết là khi mình đứng ở chỗ này, bất luận là tâm thần hay ý thức, hình như đều không giống với lúc ở trên Tiên Vực Vĩnh Hằng.

- Tinh không lớn như vậy...

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói. Hắn cảm thấy rất may mắn khi bản thân mình nắm giữ cái quạt tàn này. Không chỉ khiến cho việc tu luyện

của hắn nhanh hơn, còn vì hắn hoàn toàn mở ra một cánh cửa lớn khiến cho hắn từ trên Tiên Vực Vĩnh Hằng đi ra.

Hắn không biết trước mình, người của Tiên Vực Vĩnh Hằng có ai giống như hắn, đi ra hay không. Nhưng Bạch Tiểu Thuần tin tưởng, cho dù là có, cũng nhất định là cực ít. Chỉ sợ cho dù là Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, cũng không có cách nào giống như mình, ra ngoài xa như vậy.

- Có thể, ở đây... trên Tiên Vực Vĩnh Hằng, chỉ có ta đã tới.

Bạch Tiểu Thuần thở ra một hơi. Sau khi chậm rãi thu hồi ánh mắt, hắn nhìn về phía xương quạt.

- Sau cửa ải bảy mươi tám, hình như càng ngày càng khó...

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, lao thẳng đến xương quạt. Rất nhanh hắn đã đến cửa ải thứ bảy mươi chín. Hắn bắt đầu tiếp tục xông qua ải!

Độ khó của cửa ải số bảy mươi chín, sau khi Bạch Tiểu Thuần thử qua, trong lòng càng thêm chấn động. Nó so với hắn dự đoán, lại còn có thể muốn khó khăn hơn rất nhiều. Cửa ải thứ bảy mươi chín này, gần như là hao phí thời gian gần nửa tháng, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới chật vật xông qua.

Nếu không phải vì thân thể của hắn khôi phục quá mức cường hãn, lại vì hấp thu tinh hoa máu thịt Chúa Tể, sợ là căn bản lại không xông qua được. Sau đó là cửa ải tám mươi...

Thời gian trôi qua cực nhanh. Thoáng một cái đã qua. Trước kia ở trong khoảng thời gian khí linh ngủ say, Bạch Tiểu Thuần có thể liên tiếp xông qua khoảng mười cửa ải. Nhưng hiện tại lại khác. Hắn chỉ xông qua cửa ải tám mươi ba!

Sau khi từ trong cửa ải thứ tám mươi ba đi ra, Bạch Tiểu Thuần đã mệt mỏi hết lực. Hắn nằm ở nơi đó, toàn thân hắn đều là vết thương. Bất

luận là thân thể hay tu vi, đều đã giống như đèn cạn dầu.

- Quá khó khăn...

Bạch Tiểu Thuần nghỉ ngơi một lần, chính là ba ngày. Ba ngày sau, khi đã khôi phục lại tất cả, hắn thôi diễn một chút về thời gian khí linh thức tỉnh. Sau đó, hắn có chút do dự.

- Trên phương diện thời gian có thể không đủ để xông qua cửa ải thứ tám mươi tư. Tiểu khí linh này chắc hẳn là còn có hai ba ngày nữa sẽ tỉnh lại. Chỉ có điều có thể đi cảm nhận cửa ải này biến hóa một chút, sau đó trở lại suy nghĩ phương pháp xông qua cửa ải.

Có quyết đoán, Bạch Tiểu Thuần lập tức cắn răng, lao thẳng đến cửa ải thứ tám mươi tư.

Chỉ là ngay cả bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không nghĩ tới, hắn mới vừa đi vào cửa ải thứ tám mươi tư này, toàn thân lại bối rối, mắt chợt trợn tròn. Hình như chính hắn cũng không thể tin được tất cả những gì mình đã nhìn thấy.

- Này... Này...

- Không biết là đây có phải là thật hay không... Trời ạ...

Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên há hốc mồm, ngơ ngác nhìn thế giới ở cửa ải thứ tám mươi tư. Nơi này là một mảnh thiên địa u ám, mặt đất thê lương, bầu trời âm u. Mặt đất tuy có thảm thực vật, nhưng phần lớn lại đều là cỏ khô. Một tử khí nồng đậm, không ngừng tràn ngập ở bên trong mảnh thế giới này.

Mà ở trong hư vô bốn phía xung quanh, Bạch Tiểu Thuần thấy được... rất nhiều hồn!!

Những hồn này đều ở nơi đó vô ý thức bay tới bay lui. Hình như nếu không có người tới làm phiền, bọn họ sẽ vĩnh viễn bơi ở chỗ này. Chỉ khi nào có người tới làm phiền, bọn họ mới lại biến thành hung hồn thức

tỉnh, đi cắn nuốt tất cả sức sống. Mức độ tàn nhẫn của chúng, từ số lượng địa hồn này, có thể khiến cho quá nhiều người cảm thấy da đầu tê dại.

Hồn đối với tu sĩ của Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, thật sự là một loại tồn tại rất ít thấy, rất mờ ảo. Không phải là không có, nhưng trừ khi tu vi đạt đến trình độ nhất định, nếu không căn bản là rất khó loại bỏ.

Về điểm này, sau khi Bạch Tiểu Thuần đi tới Tiên Vực Vĩnh Hằng đã phát hiện ra. Cũng chính là bởi vậy, lửa nhiều màu của hắn trước sau không có cách nào bổ sung, cũng không có cách nào thông qua luyện lửa, đi làm cho Bạch Hạo sống lại.

Nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy được những hồn này, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần đột nhiên trở nên dồn dập. Chính hắn cũng cảm thấy hình như mình đang hoa mắt, lại giống như một người nghèo rớt mồng tơi, đột nhiên thấy được một núi vang. Loại cảm giác hoảng hốt này, đặc biệt mãnh liệt.

Cùng lúc đó, lại ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, hồn ở bốn phía xung quanh, thật giống như bị kích thích, đều từ trạng thái vô ý thức thức tỉnh lại. Tất cả chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Số lượng hồn ở bốn phía xung quanh, gần như không đếm xuể. Lúc này sau khi tất cả đều nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, nhất thời lại lặng lẽ phát ra tiếng gào thét. Bốn phía xung quanh hình thành sóng dao động, nhất thời khiến cho thế giới cửa ải thứ tám mươi tư này nổi phong vân cuốn ngược, dường như càn khôn đảo ngược. Toàn thế giới hình như thoáng cái cũng trở nên nóng nảy.

Vô số hồn đều lộ ra một mặt thê lương, điên cuồng vọt về phía Bạch Tiểu Thuần!

- Trời ạ, đây chẳng lẽ là sự thật...

Bạch Tiểu Thuần dụi dụi con mắt. Không đợi những hồn này tới gần, hắn lại thoáng một cái chủ động xuất hiện ở phía trước, giơ tay phải lên

đã bắt lấy một tia oan hồn. Sau khi ở trong tay sờ một cái, một đoàn lửa một màu lại trong nháy mắt xuất hiện ở trong tay hắn.

Nhìn lửa một màu, Bạch Tiểu Thuần nhất thời kích động. Khí tức của hắn nổi lên dao động mạnh mẽ nhất từ trước tới nay.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1758: Thắng Lợi Trở Về (1)

- Đây không phải là hư ảo? Trời ạ, ở đây... ta yêu nơi đây!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to, phấn chấn đến cực hạn. Hắn cảm thấy quạt tàn này quá tốt. Trước khó khăn như vậy, nhưng bây giờ lại có thể cho mình một phúc lợi...

Lúc này, cho dù là khí linh thức tỉnh, Bạch Tiểu Thuần cũng không quan tâm. Hiện tại trong đầu hắn đều là hồn. Thật ra, trong khoảng thời gian ở Tiên Vực Vĩnh Hằng này, lửa nhiều màu của Bạch Tiểu Thuần vì thiếu hồn cực độ, đã đều tiêu hao gần hết.

Cho nên hiện tại hắn luyện linh, cũng cũng không thể xa xỉ giống như trước đây, mà cần phải so sánh trước sau, mới lựa chọn luyện linh.

- Của ta, của ta!

- Đừng chạy. Ha ha hồn ngoan, đều tới đây với Bạch gia gia của nhà ngươi!

- Phát đạt, lần này phát đạt rồi!

Toàn thế giới, đều đang vang vọng tiếng nói vô cùng kích động phấn chấn của Bạch Tiểu Thuần. Mà những hồn này vốn hung tàn, bọn chúng mặc dù chỉ có bản năng không có thần trí gì, nhưng rất nhanh lại bối rối...

Thật ra bọn chúng mặc dù chưa từng gặp phải người nào có thể xông vào nơi đây, nhưng ở trong bản năng của bọn chúng, hình như... Chắc là

người sống phải khiếp sợ bọn họ mới đúng. Nhưng lúc này, Bạch Tiểu Thuần thường xuyên vung tay lên, chính là một Tụ Hồn Đan bay ra.

Ầm ầm.

Dưới những tiếng động phát ra, từng mảnh hồn một bị hút qua.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi. Hắn thậm chí còn tạm thời luyện lửa, còn chủ động đi tới gần. Lại giống như tất cả đều đảo ngược. Điều này khiến cho những oan hồn ở bốn phía xung quanh cuối cùng lần đầu tiên cảm nhận được sự sợ hãi. Chúng kêu lên thảm thiết, cố gắng né tránh về bốn phía xung quanh, nỗ lực rời xa ma trảo của Bạch Tiểu Thuần.

- Bé cưng đừng chạy!

Bạch Tiểu Thuần hú lên một tiếng quái dị, hai mắt phát ra ánh sáng, hưng phấn nhào tới phía trước...

Đối với những oan hồn này mà nói, cả đời này bọn họ vốn không chút dao động sợ hãi. Ban đầu vốn phải là tất cả người sống sợ hãi. Mảnh thế giới này, vốn cũng chính là được tạo lại từ Tử Vong Chi Giới.

Nhưng hôm nay... Theo Bạch Tiểu Thuần đến, theo Luyện Hồn Sư thiên phẩm lần đầu tiên hạ xuống, theo Tụ Hồn Đan ở trên quạt tàn một lần bạo phát nhất từ trước tới nay, tất cả đều thay đổi...

Tiếng sấm không ngừng vang vọng ở trong thế giới này. Những đan dược khác của Bạch Tiểu Thuần đều tổn hao cực lớn. Duy nhất chỉ có Tụ Hồn Đan, vì ở trên Tiên Vực Vĩnh Hằng này không có đất dụng võ, cho nên trước sau vẫn tích lại số lượng khổng lồ.

Dù sao ban đầu, lúc hắn ở Man Hoang, Tụ Hồn Đan là vật chuẩn bị cho việc lữ hành của mình. Hắn cũng đã sớm thành thói quen, khi ra ngoài nhìn thấy được oan hồn đi hoang liền thuận lợi thu lại.

Loại thói quen tốt này, ở trong thế giới Tiên Vực Vĩnh Hằng này gần như không có hồn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần mỗi lần nhớ tới, đều cảm

thấy ngứa tay. Đồng thời, hắn cũng đầy tiếc nuối. Nhưng hôm nay... Hắn hưng phấn, kích động, phấn chấn.

Ở đây thật sự có rất nhiều hồn, cho nên khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy, cửa ải này chính là phúc lợi của mình. Vượt qua tất cả cửa ải trước đó, thậm chí sau khi vượt qua cửa ải này, Bạch Tiểu Thuần không quan tâm sẽ nhận được phần thưởng gì, cho dù không thưởng cũng được.

Bởi vì oan hồn trong bản thân cửa ải này, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cũng đã là phần thưởng tốt nhất.

- Hồn ngoan, tất cả đều đừng chạy nữa, Bạch gia gia nhà ngươi rất hiền hòa, tuyệt đối sẽ không khi dễ các ngươi.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng, thân thể không ngừng nhanh chóng di chuyển. Mỗi lần Tụ Hồn Đan nổ lớn qua đi, hắn đều sẽ giơ tay phải lên hư không chộp một cái, hút Tụ Hồn Đan vào hồn cầu, ôm đồm vào, thu vào bên trong túi trữ vật.

- Đây quả thực là nhặt hồn!

Hơi thở Bạch Tiểu Thuần trở nên nóng bỏng. Hắn chỉ hận tốc độ của mình quá chậm, chỉ hận mình chỉ mọc được có hai cánh tay. Hắn rất sợ cửa ải này sẽ bài xích đẩy mình ra ngoài. Nên giờ khắc này hắn gần như vận dụng tất cả tinh lực, điên cuồng thu oan hồn.

- Tất cả đều đừng có chạy. Các ngươi ngoan một chút!

- Đáng chết, đừng chạy mà!

Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, vừa khẽ gầm, vừa bắt hồn. Tất cả oan hồn bên trong thế giới này, đang giảm bớt với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Những oan hồn còn sót lại đã sớm theo bản năng hoảng sợ phân tán bốn phía, cảm nhận được sự sợ hãi lần đầu tiên từ sau khi bọn họ trở thành oan hồn.

Ở thời điểm oan hồn trong toàn thế giới này đã bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi khoảng chừng hai ba phần, khí linh của quạt tàn cuối cùng cũng thức tỉnh. Vừa thức tỉnh, nó còn không có kịp phản ứng xem Bạch Tiểu Thuần đang xông qua cửa ải. Cho đến khi thần thức của nó đảo qua tất cả cửa ải, đột nhiên thấy được một cảnh tượng kinh người phát sinh ở trong cửa ải thứ tám mươi tư này.

Tất cả những điều này, nhất thời khiến cho khí linh này nhìn tới há hốc mồm. Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng hít sâu một hơi, hình như không dám tin tưởng vào mắt của mình.

- Chuyện này... chuyện này...

Khí linh run rẩy. Rõ ràng nó không có nước mắt, lúc này nó cũng dâng lên một kích động muốn khóc thét lên.

- Tên Bạch Tiểu Thuần trời đánh kia!

Khí linh ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên.

- Hồn của ta, hồn của ta a. Đây chính là do Chúa Tể đại nhân năm đó hao phí tâm huyết cực lớn, ở lúc Sinh Tử Đạo Nguyên đại thành, từ trong không trung huyễn hóa ra, từ không sinh có, hình thành ra hồn!

- Trời ạ, mỗi một hồn này đều ẩn chứa Sinh Tử Đạo Nguyên, có thể nói là vô giá!!!

Khí linh rất muốn phát điên. Lúc này nó lại chợt tản ra thần niệm, chớp mắt dung nhập vào bên trong cửa ải. Nó hoàn toàn không có một chút do dự, lại trực tiếp sử dụng quyền hạn của mình, dự định mạnh mẽ khiến cho Bạch Tiểu Thuần thành công xông qua cửa ải này.

Thế giới trong cửa ải, trong càn khôn nhất thời biến hóa kịch liệt, phong vân cuốn lên. Một lực hút cực lớn từ trên trời hạ xuống, trực tiếp bao phủ lấy Bạch Tiểu Thuần. Cùng lúc đó, trong bản thân thế giới này cũng bỗng nhiên tản ra cảm giác bài xích mãnh liệt hơn.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời sốt ruột.

- Tiểu khí linh, ngươi làm gì vậy? Ngươi dối trá. Cửa ải này ta còn không có qua đâu. Ngươi làm sao có thể khiến cho ta thông qua chứ!

- Ngươi là khí linh a, ngươi có chút tôn nghiêm nào không? Ngươi làm sao có thể khuất phục. Nào nào nào, thả ta ra. Lần này ta muốn dựa vào bản lĩnh thật sự của ta tới xông qua cửa ải này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1759: Thắng Lợi Trở Về (2)

Thân thể Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không chịu sự khống chế, ở trong lực hút cùng lực bài xích, lại trực tiếp bị cuốn lên trên bầu trời. Hắn nhìn những oan hồn phân tán bốn phía đang cách mình càng lúc càng xa, trong lòng cũng không nhịn được trở nên căm phẫn.

- Tiểu khí linh, ta khinh bỉ ngươi!

Tiếng Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, giận dữ so với trước lớn càng lớn hơn nữa, vang vọng ở bên trong thế giới này. Bởi vì không muốn rời đi, Bạch Tiểu Thuần cũng phát động quyền hạn của mình đối với quạt tàn, nỗ lực khiến cho mình mạnh mẽ ở tại chỗ này.

- Im lặng im lặng im lặng!!!

Khí linh đã bị tức giận tới mức không biết nên nói cái gì. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần cùng mình đối đầu, thậm chí đối kháng giữa hai bên rốt cuộc chậm rãi xuất hiện sự cân đối nào đó. Mà Bạch Tiểu Thuần ở trong sự cân đối này, thỉnh thoảng lại còn ném ra đan dược. Sau một tiếng nổ vang, vẫn còn có oan hồn bị hút vào trở thành hồn cầu.

Tất cả những điều này lập tức khiến cho tiểu khí linh phát điên đến cực hạn. Nó đơn giản không tiếc giá lớn, cho dù liều mạng mình vừa thức tỉnh sẽ một lần nữa phải ngủ say, cũng liều mạng điều khiển tất cả quyền hạn, trong nháy mắt lại trực tiếp truyền tống Bạch Tiểu Thuần ra khỏi mảnh thế giới này.

Cho đến khi thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất, khí linh nhất thời trở nên vô tình. Ngay cả thần niệm cũng yếu ớt đi. Chỉ là hiện tại, tuyệt

vọng trong lòng nó còn vượt xa so với sự mệt mỏi này.

Hắn muốn thề tiếp theo nhất định phải giết chết Bạch Tiểu Thuần, nhưng lời thề như vậy từ trong miệng nó đã nói ra rất nhiều lần. Mỗi lần... Lại đều không thể làm gì được Bạch Tiểu Thuần. Cho nên tới bây giờ, chính nó cũng cảm thấy đây dường như đã là một chuyện không có khả năng đi hoàn thành.

- Hắn chẳng lẽ là khắc tinh của ta!

Tiểu khí linh bi thương thảm thiết, trong lòng khổ sở không có cách nào hình dung. Hơn nữa bởi vì tiêu hao quá độ, lúc này nó lại dần dần chìm vào trong giấc ngủ say.

Bên ngoài cửa ải, trên quạt tàn, bóng người Bạch Tiểu Thuần nổi lên. Trong lòng hắn căm giận, thần sắc còn có phần tức tối. Hắn lại nỗ lực đi vào. Nhưng hắn lại phát hiện giống như ở thế giới một tộc Hắc Đan trước đây, bất kỳ một cửa ải nào trên xương quạt, bất luận mình cố gắng như thế nào cũng không có cách nào xông vào trở ra. Hắn mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

- Khí linh này thật sự quá hẹp hòi. Không phải chỉ là một chút hồn thôi sao. Quạt tàn này sau này đều là của ta. Ngay cả nó cũng là của ta. Bản thân ta cầm đồ của mình, ta còn không đau lòng, nó đau lòng cái gì?

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Hắn cúi đầu sờ sờ túi đựng đồ, cảm nhận hồn bên trong được mình mang ra ngoài vẫn hoàn hảo, trong lòng của hắn lại sục sôi.

- Đã lâu không có nhiều hồn như vậy...

Bạch Tiểu Thuần có chút ngứa ngáy chân tay. Hắn đơn giản ở trên quảng trường của quạt tàn, lấy hồn ra, bắt đầu luyện lửa. Theo hỏa diễm cuồn cuộn, từng lửa nhiều màu bị Bạch Tiểu Thuần chế luyện ra. Mặc dù không vượt quá mười lăm màu, nhưng dưới mười lăm màu, bị Bạch Tiểu Thuần luyện chế được không ít.

Dù sao mười lăm màu trở lên, độ khó cùng lúc tăng lên. Về phương diện khác, số lượng hồn tiêu hao cũng càng thêm dồi dào. Mặc dù lần này Bạch Tiểu Thuần thu hoạch xa xỉ, nhưng Bạch Tiểu Thuần đánh giá một chút, vẫn không có cách nào chống đỡ để mình chế luyện ra lửa ngoài hai mươi hai màu.

- Còn kém một ít, mới có thể chế luyện ra lửa hai mươi hai màu.

Bạch Tiểu Thuần nhìn một chút ấn ký của Bạch Hạo trên mu bàn tay của mình. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn hạ quyết tâm, chờ sau khi mình trở thành chủ nhân của quạt tàn này, nhất định đi bên trong cửa ải này, lấy hết hồn ở bên trong ra.

Nửa tháng sau, khi Bạch Tiểu Thuần đã lấy hồn thu hoạch lần này luyện gần hết, bên trong túi trữ vật của hắn, số lượng lửa nhiều màu bổ sung không ít. Lúc này hắn cảm thấy mỹ mãn.

Nhìn xương quạt một chút, Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc hắn nên trở về một chuyến trước. Sau khi nghỉ ngơi, sẽ trở lại tiếp tục.

Nghĩ tới đây, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái dần dần mơ hồ, cuối cùng biến mất. Thời điểm xuất hiện, hắn đã trở lại trong mật thất bên trong đại sứ quán Tà Hoàng Thành.

- Thắng lợi trở về!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái đi ra khỏi mật thất, cho gọi hai Bán Thần dưới quyền này tới, lắng nghe những chuyện xảy ra trong mấy ngày hắn bế quan. Sau đó, hắn lại cho bọn họ rời đi. Hắn khoanh chân ngồi tĩnh tọa, khôi phục tu vi.

Trong chớp mắt, lại bảy ngày qua đi. Khi bất luận là tu vi hay tinh lực của Bạch Tiểu Thuần, đều đạt tới đỉnh phong no đủ, hắn đang chuẩn bị tiếp tục đi tới quạt tàn xông qua ải.

Nhưng vào lúc này... Một đạo thánh chỉ, từ trong Tà Hoàng Cung, đột nhiên truyền ra, lao thẳng đến đại sứ quán. Thánh chỉ tới gần, không chờ có người đi đón, lại tự mình tản ra, hóa thành âm thanh tràn ngập uy nghiêm, vang vọng toàn bộ đại sứ quán.

- Triệu Bạch Tiểu Thuần đại sứ Thánh Hoàng Triều, ngay lập tức vào cung yết kiến!

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu. Thoáng một cái hắn xuất hiện ở giữa không trung của đại sứ quán. Ở bên tai hắn quanh quẩn âm thanh thánh chỉ trước đó. Lúc này những tu sĩ khác ở bên trong đại sứ quán, đều kinh ngạc không hiểu. Tất cả đều đi ra nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút do dự. Hắn suy nghĩ chẳng lẽ là do chuyện trước đó đánh với Thông Thiên Đạo Nhân một trận, Tà Hoàng muốn tới gõ một hồi?

- Sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ...

Bạch Tiểu Thuần cẩn thận suy nghĩ một chút, lại cảm thấy chuyện này có khả năng không lớn. Dù sao thân phận của mình cũng là đại sứ Thánh Hoàng Triều. Trừ phi là thật sự phạm vào chuyện gì lớn, nếu không chỉ cùng Thông Thiên Đạo Nhân đánh một trận ngắn, căn bản cũng không đủ để bị định tội.

Nếu hắn không phải là Thiên Tôn, có thể sẽ khác. Nhưng đều là thân phận Thiên Tôn, chút tự tin này Bạch Tiểu Thuần vẫn phải có.

- Không đi là không được. Cũng được, lại đi xem rốt cuộc là thế nào!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút không yên. Sau khi trầm ngâm một hồi, hắn hít một hơi thật sâu, thoáng một cái lao thẳng đến hoàng cung trên đầu rồng.

Chỉ có điều sau khi bay ra khỏi đại sứ quán, trong lòng Bạch Tiểu Thuần ngược lại bình tĩnh một chút. Hắn chú ý thấy, không phải chỉ có một mình mình nhận được thánh chỉ. Trên thực tế ở bên trong Tà Hoàng Thành này, lại có hơn mười người đều nhận được thánh chỉ. Lúc này từng người bay ra, lao thẳng đến hoàng cung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1760: Giấu Diếm Sát Cơ (1)

Trong đó còn có đám người Quảng Mục Thiên Tôn. Tất cả đều lao tới, tốc độ cực nhanh. Biểu hiện cùng Thánh Hoàng Triều luôn một mảnh yên tĩnh thật là khác biệt. Những cường giả Tà Hoàng Triều này, từng người đều rất cao ngạo. Mặc dù bọn họ cũng có lúc liên thủ với nhau, nhưng đại đa số thời gian, đều không thân cận với nhau.

Ngược lại là Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, đưa tới không ít người chú ý. Nhưng bọn họ cũng chỉ là nhìn lướt qua, sau đó sẽ thu hồi tầm mắt không lại đi nhìn nữa. Sau khi Bạch Tiểu Thuần phát hiện, trong lòng càng yên ổn.

- Chắc hẳn không phải là nhằm vào ta... Ta dù sao cũng là đại sứ của Thánh Hoàng Triều. Được Tà Hoàng mời, cũng phải có ý.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh hơn nhiều. Lúc này hắn theo tới gần. Rất nhanh hắn đã đến bên ngoài hoàng cung ở trên đầu rồng.

Khi Bạch Tiểu Thuần đến, đồng thời từ phía xa có một đạo cầu vồng lao nhanh tới gần. Bên trong cầu vồng này là một nữ tử.

Nữ tử này tướng mạo tuyệt mỹ, nhưng lại lạnh lùng vô cùng. Nàng đi qua nơi nào, mọi người sau khi nhìn thấy nàng, đều theo bản năng né tránh một ít. Hình như trên người nữ tử này có một quỷ khí, khiến cho người ta không dám tiếp xúc.

Đó chính là... Công Tôn Uyển Nhi!

Cho dù ban đầu Bạch Tiểu Thuần ở Tiên Vực thứ hai, âm thầm cho Công Tôn Uyển Nhi một khối thịt Chúa Tể, khiến cho nàng thu được ban

thưởng mà Thiên Tôn khác không có, nhưng hôm nay ở bên ngoài hoàng cung này, sau khi hai người gặp nhau lần nữa, thần sắc Công Tôn Uyển Nhi này vẫn băng lạnh, giống như không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp đi qua từ bên cạnh hắn.

Bạch Tiểu Thuần vốn muốn phải chào hỏi, nhưng mắt thấy àng như vậy, trong lòng cũng thầm hừ một tiếng. Hắn cảm thấy đầu Công Tôn Uyển Nhi này nhất định là có vấn đề. Khi thì nhiệt tình, khi thì lạnh lùng. Hiện tại lại là cái dạng này. Bạch Tiểu Thuần cũng lười đi để ý tới. Hắn đang muốn đi vào hoàng cung.

Nhưng ngay chớp mắt khi Công Tôn Uyển Nhi đi lướt qua bên cạnh hắn, bỗng nhiên, bên tai Bạch Tiểu Thuần truyền đến âm thanh gần như không thể điều tra của nàng, chỉ có Bạch Tiểu Thuần có thể nghe được!

- Cẩn thận!

Chỉ có hai chữ, lại không có lời nói nào khác. Thậm chí chỉ là nói ra hai chữ này, cũng lập tức dẫn động một ít thần niệm trong hoàng cung dao động. Bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại. Lúc hắn ngẩng đầu, Công Tôn Uyển Nhi đã bước vào hoàng cung.

Đứng ở ngoài hoàng cung, hơi thở Bạch Tiểu Thuần có chút dồn dập. Công Tôn Uyển Nhi nói những lời này, ở trong lòng hắn đột nhiên dâng lên sóng lớn. Ban đầu tâm tình hắn vốn đã thả lỏng xuống, hiện tại lại nhấc lên. Sau khi đứng ở nơi đó trầm mặc một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần biết mình không có cách nào lui về phía sau. Lúc này hắn chỉ có thể kiên trì, đi vào trong hoàng cung.

Dọc đường đi vào hoàng cung Tà Hoàng Triều đầy khí thế cùng đồ sộ, Bạch Tiểu Thuần cũng không có tâm tư nhìn. Lúc này trong lòng hắn có chút áp lực. Cho đến sau khi tiến vào chính điện của hoàng cung, hắn thấy được bên trong đại điện này, ở bốn phía xung quanh lại có thể bày không ít bàn con, có tiên rượu linh quả. Còn có số lượng lớn thị nữ hầu hạ ở bốn phía xung quanh.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm nghi ngờ. Đồng thời hắn cũng chú ý tới sau những chiếc bàn con, lúc này phần lớn đều có tu sĩ đang ngồi. Đám người Quảng Mục, Công Tôn Uyển Nhi, Nguyên Yêu Tử, Tuyệt Địa Thiên Tôn, Thông Thiên Đạo Nhân... đều đang ở bên trong. Cũng có không ít cường giả Bán Thần.

Mà đi đầu, tới chỗ gần long ỷ, đại hoàng tử đang ngồi ở chỗ đó. Lúc này hắn đang cùng tu sĩ bên cạnh nói cười. Dường như chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần đã đến, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần, cười ha ha một tiếng.

- Bạch đại sứ, tới đây tới đây, ngồi ở đây.

Đại hoàng tử đứng dậy, thái độ rất là chân thành, lôi kéo Bạch Tiểu Thuần ngồi ở sau chiếc bàn con bên cạnh.

- Đại hoàng tử, hôm nay đây là?

Bạch Tiểu Thuần không thể không cẩn thận một chút. Sau khi ngồi xuống, hắn nhìn đại hoàng tử một chút, hỏi một câu.

- Ngày gần đây phụ hoàng tu hành có đột phá. Sau khi tiểu vương xin chỉ thị, cho nên bố trí yến hội lần này. Phải mở tiệc chiêu đãi văn võ Tà Hoàng Triều ta. Thứ nhất chúc mừng phụ hoàng ta. Thứ hai... Bạch đại sứ đến Tà Hoàng Thành ta đã lâu, bình thường đều luôn bế quan. Vừa lúc mượn cơ hội này, cùng tu sĩ Tà Hoàng Thành ta làm quen một chút.

Trong tiếng cười của đại hoàng tử, tu sĩ bốn phía xung quanh có không ít người đều ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Phương diện này có Đám Quảng Mục Thiên Tôn. Trong mắt mỗi một người đều lạnh lùng, khóe miệng mang theo một tia châm chọc. Hiển nhiên ở chỗ này, bọn họ cũng không muốn đi che giấu sự chán ghét của mình.

Tất cả những điều này, đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, bữa tiệc ngày hôm nay... chính là nhắm vào mình!

Mà chủ mưu có thể không phải Tà Hoàng, mà là vị đại hoàng tử trước mắt này!

Sau khi lông màu Bạch Tiểu Thuần khẽ nhíu lại, liền giãn ra. Hắn cười ha ha một tiếng, tùy ý cầm lấy tiên rượu ở bên cạnh, trực tiếp uống hết một ngụm lớn, sau khi để xuống, cười mà như không cười nhìn đại hoàng tử.

Đối với hành động của Bạch Tiểu Thuần, sâu bên trong đôi mắt của đại hoàng tử có hàn quang lóe lên. Hắn cũng lập tức nở nụ cười. Rất nhanh, sau khi đã không còn ai tiến vào đại điện, một sóng dao động thần niệm vượt qua Thiên Tôn, ầm ầm hạ xuống, khiến cho tất cả tu sĩ ở bốn phía xung quanh trong lòng đều chấn động. Không đợi bọn họ có phản ứng, ở trên long ỷ đã xuất hiện thêm một người!

Toàn thân mặc long bào, mang theo đế quan, mặt không đổi sắc, nhưng lại giống như thần. Đó chính là... Tà Hoàng!

- Bái kiến Tà Hoàng!

Theo Tà Hoàng xuất hiện, mọi người ở bốn phía xung quanh lập tức đứng dậy, cung kính bái kiến. Bạch Tiểu Thuần cũng ở trong đó, ôm quyền cúi đầu.

Tà Hoàng không nói gì, chỉ là khoát tay chặn lại, sau đó liền nhắm hai mắt lại. Hình như đối với tất cả mọi thứ trước mắt, hắn đều không có hứng thú quá lớn.

Ánh mắt mọi người lóe lên. Có một vài người quen thuộc, hoặc là người biết được tình hình, dường như đều suy nghĩ tới điều gì. Bọn họ thỉnh thoảng nhìn về phía đại hoàng tử cùng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Cảnh tượng như vậy, khiến cho hắn đã vô cùng xác định, bữa tiệc lần này tất nhiên không phải là bữa tiệc tốt.

- Không quan tâm hắn sẽ làm cái gì đối với ta, đều cần nắm được sai lầm của ta trước... Ở chỗ này, ta cũng không tin ta chỉ uống chút rượu, sẽ phạm phải một ít sai lầm chạm tới điểm mấu chốt!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng, thần sắc rất bình tĩnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1761: Giấu Diếm Sát Cơ (2)

Đại hoàng tử nheo cặp mắt lại. Lúc này hắn đứng lên, tiếng cười truyền ra.

- Các vị, đại sứ của Thánh Hoàng Triều, Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần, nói vậy rất nhiều người đều đã từng biết tới. Cho dù là chưa thấy qua, cũng có nghe thấy.

Bạch Tiểu Thuần cầm chén rượu, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm.

- Ngày hôm nay, nhận được phụ hoàng ưu ái, để cho tiểu vương tới chủ trì yến hội này. Điều đầu tiên tiểu ngươi nghĩ đến, chính là muốn để cho Bạch đại sứ, đánh giá một chút bữa tiệc thịnh soạn của Tà Hoàng Triều chúng ta.

Giọng điệu của Đại hoàng tử tăng cao, vang vọng bốn phía xung quanh. Mọi người nơi đây đều vui vẻ nhìn lại.

- Chỉ có điều Bạch đại sứ tạm thời không nên vội vàng uống rượu. Tà Hoàng Triều ta mấy năm gần đây có một truyền thống, đó chính là thưởng thức một hồi vũ đạo đặc biệt trước.

Đại hoàng tử nghiêng đầu liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, sau đó mỉm cười, hai tay giơ lên nhẹ nhàng vỗ một cái.

Nhất thời lại có tiếng bước chân, từ bên trong thiên điện hai bên đại điện truyền ra. Rất nhanh, lại từ hai bên có một đám người đi tới. Đám người kia lại có thể đều là nữ tử. Mỗi một người đều có tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, dáng người nổi bật. Chỉ là bước chân đi tới có chút kỳ

quái. Dường như trong cơ thể cất giấu cơ quan nào đó, lại giống như con rối gỗ!

Nhất là vẻ mặt của bọn họ, khóe miệng mỗi người đều mang theo vẻ tươi cười. Chỉ là nụ cười này, mỗi người rốt cuộc đều giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả khóe miệng uốn cong, cũng đều hoàn toàn không có chút gì khác biệt!

Cái này khiến người ta không tự chủ sẽ phát sinh một loại cảm giác quỷ dị. Dường như dáng vẻ tươi cười của các nàng đã bị cố định. Thật sự làm cho lòng người chấn động hơn, lại là ánh mắt của các nàng. Tất cả nữ tử này, bên trong ánh mắt của các nàng lộ ra, lại là sự cầu xin, còn có bất lực tuyệt vọng...

Ở nơi này là nữ tu gì chứ? Đây rõ ràng là một nhóm... vốn là nữ tu, nhưng lại bị luyện sống chế tạo thành thi khôi!!

Nhưng hết lần này tới lần khác... Lại giam cầm hồn của các nàng, khiến cho mắt của các nàng có thể lộ ra thần thái, có chỗ bất đồng cùng cái xác không hồn. Lúc này mỗi một người giống như bị khống chế, đi tới trung tâm đại điện, cuối cùng ở nơi nào, tung bay múa!

Cảnh tượng như vậy, rơi ở trong mắt người khác, vẫn không có gì. Nhưng trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, trong đầu của hắn lại ầm một tiếng, toàn thân có chút run rẩy, hơi thở đột nhiên trở nên nặng nề. Trong mắt hắn còn có huyết sắc!

Bởi vì... Những nữ tử này đều là tu sĩ của thế giới Thông Thiên!!

Thậm chí trong đó còn có một hai người, còn là đệ tử của Nghịch Hà Tông. Bạch Tiểu Thuần đã từng thấy qua, đối phương còn từng đưa thư tình cho Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch đại sứ, ngươi thấy vũ đạo trước yến tiệc của Tà Hoàng Triều ta những năm gần đây, nhảy thế nào?

Đại hoàng tử mỉm cười, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, đám người Quảng Mục, cùng với gần như tất cả những người ở bốn phía xung quanh đều đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần dồn dập. Lúc này trong lòng của hắn căn bản không có cách nào bình tĩnh được. Nhưng hắn hiểu rõ, đại hoàng tử tận lực an bài. Trong mắt mấy Thiên Tôn lóe lên hàn quang. Còn có sự lạnh lùng của Tà Hoàng. Không có điều gì không nói rõ, đại hoàng tử lần này chính là muốn kích thích mình.

Nếu như hắn ở đây không khống chế được, có một ít hành động quá giới hạn, sẽ bị bọn họ nắm lấy cơ hội, thậm chí sẽ lấy lý do ám sát vương tử, chém giết mình cũng không phải là không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần không nói gì. Hắn cũng chỉ có thể trầm mặc. Sau khi bàn tay cầm chén rượu run rẩy vài cái, hắn chú ý tới sự coi thường của Thông Thiên Đạo Nhân, chú ý tới mọi người bốn phía xung quanh. Ngoại trừ Công Tôn Uyển Nhi có thần sắc phức tạp ra, tất cả mọi người đều lạnh lùng. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Thực lực... Đủ thực lực. Nếu như hiện tại ta có thể chiến đấu với Thái Cổ, ai dám ở trước mặt ta sỉ nhục như vậy, ai dám ở trước mặt ta ngược tu sĩ thế giới Thông Thiên như vậy!

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt, che đi màu đỏ rầu rĩ giãy dụa.

Nhưng tất cả còn chưa kết thúc. Khóe miệng đại hoàng tử mang theo một nụ cười mỉm. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần ở đây nhịn xuống, trong mắt của hắn có một tia châm chọc hiện lên.

- Ngày hôm nay ta vì Bạch đại sứ, lại chuẩn bị rất nhiều...

Đại hoàng tử cười ha ha một tiếng, vung tay phải lên.

- Bạch đại sứ, chúng ta mới quen đã thân. Ngươi còn đại biểu cho Thánh Hoàng Triều. Như vậy... Ngày hôm nay bản vương sẽ đưa ngươi lễ vật. Lễ vật này...

Đại hoàng tử nói đến đây, một ngón tay chỉ những thi khôi còn đang múa.

- Chính là biện pháp chế luyện thi khôi này. Kể từ đó, sau khi Bạch đại sứ trở về, dĩ nhiên có thể mình đi chế luyện một chút, cảm nhận tư vị trong đó.

- Đúng rồi, chế luyện thi khôi như vậy, lại là do bản vương sáng tạo ra.

Đại hoàng tử không đợi Bạch Tiểu Thuần mở mắt, tiếng cười đã truyền ra. Sau đó, cửa lớn ngoài chính điện rốt cuộc lập tức có hai tu sĩ tiến đến. Hai người này sau đến gần đại hoàng tử bái kiến, vung tay áo một cái, lại có thể có ba tu sĩ từ bên trong túi trữ vật của bọn họ bay ra!

Ba tu sĩ này thình lình đều là Nguyên Anh. Mỗi người đều hôn mê bất tỉnh, vẫn không nhúc nhích.

- Bạch đại sứ phải nhìn cho kỹ. Bản vương lại ở ngay trước mặt ngươi, tự mình chế luyện một chút. Như vậy cũng thuận tiện cho ngươi đi nghiên cứu.

Nụ cười trên mặt đại hoàng tử càng tăng lên, trong lòng lại là một mảnh lạnh như băng. Ngày hôm nay hắn bố trí cục diện này, mục tiêu chính là Bạch Tiểu Thuần. Theo hắn thấy, Bạch Tiểu Thuần này có chút không biết tốt xấu. Vốn mình còn dự định chỉ cần đối phương đồng ý trao đổi thân thể với mình, như vậy hắn lại ở trước mặt phụ hoàng nói thêm vào lời hữu ích, khiến cho Bạch Tiểu Thuần này ở trong Tà Hoàng Triều tăng thêm mức độ an toàn.

Nhưng hiện tại đối phương nếu như đã từ chối, nói như vậy không có vấn đề gì. Đại hoàng tử hắn liền chuẩn bị tự mình đi lấy!

Giống như Bạch Tiểu Thuần phán đoán, chỉ cần hắn có chút hành động nào quá phận, ở bên trong hoàng cung này, ở trước mặt Tà Hoàng, cho dù là chuyện nhỏ, cũng đủ để biến thành chuyện lớn!

Cho nên điều hắn phải, chính là khiến cho Bạch Tiểu Thuần không nhịn được!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1762: Hắn Cười

Lúc này trong lòng hắn cười lạnh. Đại hoàng tử tiến lên, ở trước mặt tất cả mọi người, bắt đầu chế luyện thi khôi. Rất nhanh, lại có tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng tu sĩ kia truyền ra, vang vọng toàn bộ đại điện. Thân thể Bạch Tiểu Thuần càng run rẩy, ánh mắt hắn cũng chậm rãi mở ra. Hắn không muốn nhắm mắt lại, hắn muốn nhìn, nhìn thật rõ ràng!

- Chế luyện thi khôi đặc biệt này, có vài điều Bạch đại sứ lại phải chú ý, chính là trong tất cả quá trình, trăm triệu lần không thể để cho đối phương chết. Nhất định phải sử dụng các loại biện pháp hành hạ, khiến cho hắn thống khổ, khiến cho hắn đau thương. Nói như vậy, mới có thể khiến cho sau khi thi khôi hoàn thành, toàn thân máu và thịt đối phương có trạng thái sinh động.

Đại hoàng tử vừa luyện, vừa cười nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần giới thiệu. Toàn bộ quá trình tàn nhẫn vô cùng, đủ để cho người khác nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Tiểu Thuần liều chết khống chế, nắm lấy tay vịn của ghế ngồi. Trong con mắt hiện ra hồng quang. Bên trong đại điện này đều kinh người. Cảnh tượng trước mắt, khiến cho toàn thân hắn đều muốn trở nên điên cuồng.

Loại tàn nhẫn này, so với cứng rắn lột da còn mãnh liệt hơn vô số lần. Gần như là đem một người sống, hoàn toàn cải tạo lại từ bên trong ra bên ngoài. Nếu như chỉ là động tác thì cũng thôi. Đại hoàng tử giới thiệu còn vô cùng kỹ càng tỉ mỉ. Hắn vì kích thích Bạch Tiểu Thuần, rốt cuộc cầm

ba vị tu sĩ bị chế luyện trong tay, mở ra phong ấn điều khiển, khiến cho ba người này, khôi phục thần trí, có thể mở miệng.

Kể từ đó, âm thanh thê lương càng mãnh liệt hơn. Nhất là một nam tử trung niên trong ba người. Hắn hình như nhận ra Bạch Tiểu Thuần, giờ khắc này ở dưới sự thống khổ này, sau khi chợt nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hắn phát ra lời cầu cứu.

- Khôi Tổ, cứu ta... cứu ta...

Giọng nói này truyền ra, khiến cho sắc mặt Công Tôn Uyển Nhi cũng không khống chế được đột nhiên biến đổi, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lắc đầu ra hiệu.

Bạch Tiểu Thuần ở đây, nháy mắt bóp nát tay ghế. Vô số mảnh gỗ vụn bắn ra. Ánh mắt của đám người Quảng Mục đều ngưng trọng, khí thế dâng lên.

Sự tức giận của hắn đã ngập trời, đến mức độ không có cách nào chịu nổi. Thân thể hắn run rẩy, trong lòng khó chịu vô cùng. Lúc này hắn tình nguyện thân thể này của mình không phải là Thiên Tôn, khiến cho gỗ vụn đâm vào bàn tay cũng tốt hơn so với sự đau đớn ở trong lòng. Toàn thân hắn ủy khuất cực độ, lúc này hắn chợt đứng lên!

Gần như trong nháy mắt khi ở hắn đứng dậy, Tà Hoàng ngồi ở trên long ỷ, hai mắt hơi khép lại chợt mở ra một chút. Đám người Quảng Mục đều thi nhau mừng như điên. Mỗi một người đang muốn ra tay.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, Công Tôn Uyển Nhi chợt giơ tay phải, vung mạnh lên. Nhất thời ba luồn sương mù màu đen trong chớp mắt lao ra, tốc độ cực nhanh. Đại hoàng tử thân là Bán Thần, căn bản không có cách nào ngăn cản. Những người khác cũng đều tập trung lực chú ý ở trên người Bạch Tiểu Thuần, cũng không kịp phản ứng nữa. Trong nháy mắt, ba đạo sương mù màu đen này lại dung nhập vào trên người ba tu sĩ thế giới Thông Thiên đang kêu lên thê lương thảm thiết cầu cứu.

Nhất thời, thân thể ba người này run lên, trong thần sắc rốt cuộc lộ ra sự giải thoát. Hai mắt bọn họ nhắm nghiền, khí tuyệt bỏ mình!

- Đủ rồi!

- Đại hoàng tử, nơi này là hoàng cung. Những nghiên cứu của đại hoàng tử, không cần lấy ả thể hiện ở đây. Cũng đừng ở trước mặt bản tôn loay hoay làm gì. Bản tôn nhìn thấy, cũng buồn nôn!

Công Tôn Uyển Nhi ra tay trong nháy mắt, lãnh đạm thản nhiên mở miệng. Âm thanh giống như âm gió thổi qua, vang vọng ở bên trong hoàng cung này.

Loại chuyện như vậy, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào làm được. Nhưng nàng thân là Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, nàng có thể làm. Chỉ có điều làm như thế, hậu quả sẽ không nhỏ!

- Ngươi!

Đại hoàng tử chợt quay đầu lại nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi. Mọi người ở bốn phía xung quanh trong lòng đều thầm giật mình. Cho dù là mấy Thiên Tôn này, chân mày đều hơi nhíu lại. Nhưng nếu Công Tôn Uyển Nhi ra tay, bọn họ cũng không tiện nói cái gì. Tất cả đều thu hồi ánh mắt.

Tà Hoàng ngồi ở trên long ỷ, lúc này hai mắt thoáng khép mở, nhìn tới trên người Công Tôn Uyển Nhi một chút, lộ ra một chút suy tư không thể điều tra được.

Bạch Tiểu Thuần nhìn ba vị tu sĩ đã chết này, trên mặt lộ ra sự giải thoát. Hắn hít một hơi thật sâu, mặt không thay đổi sắc, nhìn về phía Tà Hoàng cúi đầu.

- Tà Hoàng bệ hạ, thân thể Bạch mỗ không khỏe, xin được cáo lui trước!

Hắn nói xong, xoay người lại muốn rời đi.

Sắc mặt đại hoàng tử âm trầm, mày nhăn lại. Trong lòng hắn thầm ghi hận đối với Công Tôn Uyển Nhi. Trong lòng hắn thề, sớm hay muộn có một ngày, mình phải chế luyện Công Tôn Uyển Nhi này thành một vi thi khôi Thiên Tôn tuyệt mỹ!

Lúc này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần muốn đi, hắn làm sao có thể từ bỏ ý định. Hắn lập tức tiến lên ngăn cản ở phía trước Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch đại sứ, Tà Hoàng bệ hạ còn không có đồng ý cho ngươi đi. Yến hội cũng còn chưa có kết thúc. Ngươi làm sao có thể đi được. Hơn nữa tiếp theo, vẫn có một món quà lớn hơn nữa.

Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng nhìn đại hoàng tử trước mắt. Sát cơ trong lòng hắn tăng lên, theo ánh mắt tản ra. Cho dù là đại hoàng tử, lúc này trong lòng cũng run lên, cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Nếu không phải nơi đây không cho phép, Bạch Tiểu Thuần nhất định trực tiếp chém giết đại hoàng tử này. Hắn không để ý đến đại hoàng tử ngăn cản ở trước mặt mình, tiếp tục đi về phía ngoài hoàng cung. Ánh mắt của đám người Quảng Mục chớp động, có chút do dự. Bọn họ lại nhìn Tà Hoàng một chút. Sau khi phát hiện Tà Hoàng cũng không nói một lời, bọn họ cũng không có động tác gì khác.

Lúc này toàn thân đại hoàng tử toát mồ hôi lạnh, thẹn quá thành giận, bỗng nhiên vỗ tay.

Nhất thời ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, ngoài hoàng cung lập tức có một đạo cầu vồng gào thét lao đến. Bên trong cầu vồng này là một lão nhân. Hắn cũng là tu vi Bán Thần. Hắn không phải đi một mình. Trong tay hắn thình lình còn kéo theo một người!

Người này đầu rũ xuống, không nhìn thấy được hình dáng. Nhưng trên người hắn lại có thể mặc đế bào. Trên đỉnh đầu mặc dù không có mang đế quan, nhưng toàn thân hoàng bào này, ở bên trong hoàng cung này, vô cùng chói mắt đặc biệt dễ làm cho người khác chú ý!

- Khôi Hoàng!

Bước chân Bạch Tiểu Thuần chợt dừng lại, trong lòng chấn động, thất thanh khẽ kêu lên.

Trên Tiên Vực Vĩnh Hằng, người có tư cách mặc hoàng bào... Chỉ có hai người. Một là Tà Hoàng, một là Thánh Hoàng. Nhưng trên thực tế... còn có một người. Hắn có tư cách!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1763: Truyền Thừa (1)

Người này... Chính là hậu nhân dòng chính của Khôi Tể, trong hoàng triều chính thống của thế giới Thông Thiên... Khôi Hoàng!!

Nếu như Bạch Tiểu Thuần là dựa vào trước đây cùng Thông Thiên Đạo Nhân đánh một trận, dựa vào tạo hóa của người canh giữ lăng mộ, hình thành huyết mạch Khôi Tể, thành tựu Khôi Tổ. Lại thêm tu vi Thiên Tôn của hắn, hiện tại trở thành Hoàng giả trong lòng tu sĩ thế giới Thông Thiên, như vậy Khôi Hoàng trước kia, ở trên thân phận, hắn... Mới là chí tôn chân chân chính chính của thế giới Thông Thiên.

Thế giới Thông Thiên tan vỡ, Khôi Hoàng không ngã xuống, mà là bị Tà Hoàng Triều bắt, không biết bị hành hạ bao lâu. Sau khi đào rỗng tất cả bí mật, vào hôm nay... bị người ta mang theo giống như một con gia súc, lại trực tiếp xuất hiện ở trong hoàng cung, xuất hiện ở... trước mặt Bạch Tiểu Thuần!

Sau khi nghe được âm thanh của Bạch Tiểu Thuần, thần trí Khôi Hoàng đã mơ hồ, chậm rãi ngẩng đầu, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh. Cho đến hắn nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần.

Hắn cười.

Nụ cười này rất tang thương. Nhất là con mắt trái của Khôi Hoàng đã trở thành lỗ thủng. Từ vết tích còn lại có thể nhận ra, giống như là chính hắn móc ra. Hắn vốn không phải là già nua như thế. Hiển nhiên mấy năm nay trở thành tù nhân, vị đại hoàng tử này ở trên người của hắn, không biết thi triển bao nhiêu lần nghiên cứu cùng tàn nhẫn hãm hại.

Đường đường là thế hệ Khôi Hoàng, trước kia lúc còn ở Man Hoang, tuy rằng hắn bị Đại Thiên Sư lấy mất quyền lực, nhưng ở trên phương diện mặt mũi, hắn vẫn là hoàng tôn của Khôi Hoàng Triều, vẫn được vô số con dân cúng bái!

Chỉ là hiện tại... thê lương như vậy, bi thảm như vậy. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, mở miệng lời lại nghẹn ở nơi đó. Trong đầu của hắn hiện ra, là hình dáng Khôi Hoàng của ở Man Hoang năm đó, và ngày hôm nay, lúc này, trước mắt... dường như là hai người khác nhau.

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần hỗn loạn. Bất kể như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới, sau khi gặp lại Khôi Hoàng, lại chính là ở chỗ này!

Chú ý tới dao động thần thức của Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt đại hoàng tử lóe lên, trong lòng hắn rất đắc ý. Hắn nhằm vào Bạch Tiểu Thuần, mục đích chính là muốn khiến cho Bạch Tiểu Thuần phạm sai lầm. Dù sao thân phận đại sứ này, vô cùng mẫn cảm. Chỉ khi nào bản thân Bạch Tiểu Thuần phạm sai lầm, như vậy tất cả đều dễ nói.

Mà thứ hắn muốn, trên thực tế chính là thân thể của Bạch Tiểu Thuần. Có thể nói, đối với huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần, vị đại hoàng tử này đã thèm nhỏ dãi đã lâu. Hắn có nắm chắc một phần nhất định, chỉ cần nắm giữ được thân thể Bạch Tiểu Thuần, hắn có thể phá giải bí mật của huyết mạch Khôi Tể. Không chỉ có thể thu được thiên phú luyện linh, còn có thể tu luyện thành công công pháp Khôi Tể lưu lại!

Bất Tử Trường Sinh Công của Bạch Tiểu Thuần, hiện tại ở Tiên Vực Vĩnh Hằng đã không phải là bí mật gì. Nhất là khả năng khôi phục của hắn nghịch thiên vậy, càng làm cho rất nhiều người lộ vẻ xúc động. Thậm chí trong tay đại hoàng tử, lại có pháp môn tu luyện Bất Tử Trường Sinh Công.

Chỉ là hắn không có cách nào tu luyện được. Chỉ có người có đầy đủ huyết mạch của thế giới Thông Thiên, mới có khả năng tu luyện thành công Bất Tử Trường Sinh Công này. Đây là điều kiện cơ sở nhất.

Tất cả những điều này, đều khiến cho đại hoàng tử đối với chuyện nhận được thân thể Bạch Tiểu Thuần, lại nhiệt tình như vậy!

Lúc này mắt thấy chuẩn bị của mình có hiệu quả, đại hoàng tử hít một hơi thật sâu, cười ha hả.

- Bạch đại sứ, tiểu vương đối với chuyện luyện linh, cảm thấy rất hứng thú. Ngươi cũng biết, con người của ta theo đuổi hoàn mỹ. Trong ngoài cơ thể, đã gần như đều đổi một lần.

- Thậm chí ta cũng không lừa gạt ngươi, bên trong cơ thể của ta cũng đã có một tia huyết mạch của thế giới Thông Thiên các ngươi, cũng lục lọi ra phương pháp luyện linh. Nhưng lực lượng của những huyết mạch này còn chưa đủ. Còn xa mới đủ...

- Mà bây giờ, ta đã được phụ hoàng đồng ý, chuẩn bị luyện hóa Khôi Hoàng này, đem toàn bộ thân thể máu thịt của hắn, chế luyện thành một cánh tay của ta!

- Cánh tay này có đầy đủ huyết mạch hoàn mỹ của thế giới Thông Thiên. Bởi vậy ta cũng có thể nắm giữ ở trình độ sâu hơn... bí mật huyết mạch của Khôi Tể!

Lời nói của đại hoàng tử vang vọng, toàn thân hắn đều mang theo một tia điên cuồng. Lời của hắn, thân thể hắn, dường như cũng đã phát điên rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác này mọi người ở bốn phía xung quanh phần lớn đều cảm thấy tất cả những điều này là bình thường. Thậm chí trong mắt một ít Bán Thần còn lộ ra một sự hâm mộ.

Nói đến đây, đại hoàng tử chợt giơ cánh tay trái lên, trong nháy mắt chém cánh tay phải của mình xuống. Hắn không để ý tới máu tươi đang phun ra. Hắn nắm lấy Khôi Hoàng, lại trực tiếp đặt ở trên vết thương của mình!

Trong nháy mắt, rốt cuộc có số lượng lớn thịt mầm, chuyển động quỷ dị, trông buồn nôn đến cực điểm, theo thân thể Khôi Hoàng lại trực tiếp chui vào. Thân thể Khôi Hoàng run rẩy kịch liệt, nhưng ánh mắt hắn vẫn đang nhìn Bạch Tiểu Thuần. Cho dù thần sắc trên mặt hắn vặn vẹo, nhưng vẫn mỉm cười. Vào giờ phút này, từ trong miệng hắn còn có âm thanh truyền ra khắp bốn phía xung quanh.

- Con mắt trái của trẫm, cất giấu bí mật huyết mạch của Khôi Tể, không ai có thể lấy đi!

- Ở ngày đầu tiên chịu sỉ nhục nhất định, ở thời điểm bọn họ còn không biết tới bí mật huyết mạch của Khôi Hoàng, trẫm lại móc ra con mắt trái. Bí mật của huyết mạch Khôi Tể, là căn cơ của thế giới Thông Thiên ta, là tất cả thế giới Thông Thiên ta. Bọn họ... ai cũng không lấy đi được!

Khôi Hoàng cười. Ở trong tiếng cười kia, hắn giống như bạo phát ra sức lực cuối cùng trong cơ thể, ở trước mặt văn võ toàn triều Tà Hoàng, ở bên trong hoàng cung này, nói ra một hồi những lời như thế.

Những lời này, hắn hiển nhiên không phải là nói với những người khác, mà là mở miệng nói với Bạch Tiểu Thuần!

Bởi vì hắn biết, huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần, từ một loại ý nghĩa nào đó, có thể không chính thống bằng mình, nhưng ở trên phương diện độ dày, đã vượt qua mình!

Hắn càng hiểu rõ, hắn là hoàng tôn của thế giới Thông Thiên. Cho dù chỉ là hoàng tôn mạt đại, cũng muốn gánh vác trách nhiệm của bản thân. Trách nhiệm này, hắn hiện tại đã không có cách nào gánh vác được. Nhưng hắn không thể để cho bí mật của huyết mạch Khôi Hoàng, mất từ trong tay mình được!

Mà Bạch Tiểu Thuần... Chính là sự lựa chọn của hắn!

- Từ một khắc khi ta móc xuống con mắt trái của mình, ta đã không còn là Khôi Hoàng nữa. Hiện tại chết ở chỗ này, cũng không phải là Khôi Hoàng, chỉ là một Bán Thần bình thường của thế giới Thông Thiên!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1764: Truyền Thừa (2)

Khôi Hoàng ngửa mặt lên trời cười to. Cho dù thân thể run rẩy, cho dù thân thể đã bị thịt mầm của đại hoàng tử hoàn toàn chui vào, ở trong sự chuyển động, thân thể hắn rõ ràng đang co rút lại. Toàn thân dường như hóa thành một bức tượng sáp đang tan chảy, vô cùng quỷ dị!

Nhưng giọng nói của hắn vẫn mãnh liệt. Cho dù suy yếu, cũng vẫn vang vọng ở bên trong hoàng cung này.

- Ta... không còn là Khôi Hoàng. Khôi Hoàng thật sự... Ở một khắc trước khi thế giới Thông Thiên kia tan vỡ, đã xuất hiện!

Tiếng cười của Khôi Hoàng càng thêm suy yếu. Nhưng mắt phải của hắn lại vô cùng sáng ngời, trước sau đều nhìn về một phương hướng, trước sau đều nhìn một người!

Hướng kia, là nơi Bạch Tiểu Thuần đang đứng. Người kia... Chính là Bạch Tiểu Thuần!

Lời của hắn còn chưa nói hết, cũng mặc kệ là Bạch Tiểu Thuần, hay mọi người ở bên trong hoàng cung này, tất cả đều hiểu, Hoàng giả mới trong miệng Khôi Hoàng nói ra... chính là Bạch Tiểu Thuần!

So với nói lần này là đại hoàng tử luyện hóa Khôi Hoàng, không bằng nói... Đây là Khôi Hoàng cũ mới một lần ở dưới sự chứng kiến của Tà Hoàng Triều thay thế cùng truyền thừa!!

Khôi Hoàng, truyền thừa!

Theo lời nói vang vọng, thân thể lão Khôi Hoàng càng không còn hình dáng. Mắt phải của hắn cũng chậm rãi nhắm lại, nhưng khóe miệng của hắn ở trong thống khổ này, vẫn lộ ra một tia thả lỏng. Hình như đã buông ra tất cả trách nhiệm.

Bạch Tiểu Thuần cố gắng kìm chế thân thể đang run rẩy. Mắt hưans có chút mơ hồ. Hắn hướng về phía lão Khôi Hoàng, ôm quyền lạy một cái thật sâu!

Một cái cúi đầu này, chính là cúi lạy Khôi Hoàng đời trước!

Một cái cúi đầu này, chính là lạy một vị anh hùng!!

Anh hùng tuổi xế chiều... Có thể trước kia hắn không phải là anh hùng. Nhưng bây giờ, hắn chính là một người anh hùng!

Chuyện này cho dù là đại hoàng tử, cũng không nghĩ tới. Lúc này mắt thấy chuyện lại có thể chuyển biến đến mức độ này, hắn nhất thời thẹn quá thành giận, gầm khẽ một tiếng. Hắn hấp thu nhanh hơn. Nhất thời thân thể lão Khôi Hoàng trong phút chốc liền trực tiếp trở thành một đám máu thịt. Ở dưới chuyển động quỷ dị kia, toàn bộ thân thể hắn rốt cuộc hòa tan lại, ngưng tập lại một chỗ, hóa thành một... ccánh tay!

Cánh tay này bị vô số thịt mầm kéo lại, lại trực tiếp dung hòa vào trong miệng vết thương của đại hoàng tử, trong nháy mắt lại dung hòa cùng nhau!!

Một lực lượng huyết mạch thế giới Thông Thiên trong chớp mắt lại từ trên tay phải này phát ra. Đại hoàng tử đứng ở nơi đó, sau khi cảm thụ một lúc lâu, hắn chợt nắm chặt nắm đấm, cười ha hả.

- Bạch đại sứ, ngươi xem cánh tay này của ta như thế nào? Ta cảm nhận được khí tức luyện linh nồng đậm!

Đại hoàng tử nheo cặp mắt lại, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần vẫn cúi đầu bái lạy ở nơi nào. Trong mắt của hắn đã đỏ đậm một mảnh. Từng đợt kích động hóa thành nhiệt huyết, ở trong đầu của hắn gần như muốn nổ tung ra.

Hắn không có cách nào đi trả lời vấn đề của đại hoàng tử. Bởi vì giờ phút này, sát cơ trong lòng hắn đã mạnh mẽ, ngập trời. Một khi bạo phát ra, thậm chí sát cơ lửa giận đều có thể thiêu đốt toàn bộ trời cao.

Hắn chợt ngẩng đầu, mắt nhìn đỏ đậm liếc nhìn về phía đại hoàng tử, sau đó lại nhìn về phía Tà Hoàng.

- Tà Hoàng bệ hạ, Bạch mỗ đã người của thế giới Thông Thiên, cũng là đại sứ của Thánh Hoàng Triều. Không tính thân phận, ta cũng là một trong mười hai Thiên Tôn của Tiên Vực Vĩnh Hằng. Lần yến hội này, một hoàng tử Bán Thần sỉ nhục đối với Bạch mỗ như vậy, có phần hơi quá. Nếu có lần sau, Bạch mỗ nói trước, đừng trách ta... giết người!

Bạch Tiểu Thuần nói xong, xoay người rời đi.

Trong lòng đại hoàng tử cũng đột nhiên kinh hoàng. Ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt hơn so với trước kia. Thậm chí cũng đã lưu lại dấu vết ở trong lòng của hắn.

Nhưng không đợi đại hoàng tử nói cái gì, hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền, bỗng nhiên xoay người, trực tiếp đi về phía ngoài hoàng cung, đến!

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài đại điện hoàng cung, đại hoàng tử ở nơi đó mới từ trong sự kinh hãi khôi phục lại một ít. Trong lòng hắn vô cùng buồn bực xấu hổ. Hắn đang cân nhắc tiếp theo phải làm như thế nào, Tà Hoàng bên kia khẽ lắc đầu. Sâu bên trong đôi mắt có một tia châm chọc mà người ngoài không nhìn thấy được. Châm chọc này là đối với Bạch Tiểu Thuần, cũng là đối với đại hoàng tử này.

Hắn không nói chuyện, chỉ là đứng dậy thoáng một cái, rời khỏi hoàng cung. Mắt thấy Tà Hoàng rời đi, đám người Quảng Mục đều thi

nhau đứng dậy. Trong lòng bọn họ đều biết, lần này Bạch Tiểu Thuần xem như đã tránh thoát được một kiếp!

Đến cuối cùng, trong toàn bộ đại điện hoàng cung chỉ còn lại một mình đại hoàng tử. Sắc mặt của hắn chậm rãi vặn vẹo. Trong mắt của hắn thoáng lộ ra một sự điên cuồng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi là của ta. Ta nhất định phải nhận được thân thể của ngươi!

Trong tiếng gầm nhẹ, đại hoàng tử hung hăng vung cánh tay, phẫn nộ rời đi.

Bạch Tiểu Thuần không biết mình trở lại đại sứ quán thế nào. Toàn thân hắn giống như mất hồn, giống như cái xác không hồn. Hắn căm giận mình yếu ớt, căm giận tại sao mình không ra tay ngăn cản.

Tim hắn hình như bị xé rách thành hai phần. Một phần tự nói với mình cho dù là ngăn cản, cũng chỉ là chuyện vô nghĩa. Nhưng một phần khác lại đang gầm lên giận dữ về phía hắn. Bên tai hắn vang vọng tiếng cầu cứu. Trước mắt hắn là dáng vẻ thê lương của lão Khôi Hoàng.

Loại ý thức vặn vẹo này, loại hành hạ tâm linh này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hoảng hốt, nước mắt chảy xuống. Hắn cảm thấy mình sắp tan vỡ. Hắn biết mình không phải là một người có thể gánh vác được trách nhiệm như vậy. Chỉ là hắn đi từng bước một tiến đi tới, hắn lại trở thành hi vọng cho tất cả mọi người.

Mà Bạch Tiểu Thuần không dám nghĩ tới, cảnh tượng ngày hôm nay, nếu như phát sinh ở trên người Lý Thanh Hậu, phát sinh ở trên người Tống Quân Uyển, Hồng Trần Nữ, phát sinh ở trên người Trương Đại Bàn...

Như vậy, kết quả lại là như thế nào.

- Tu vi, tất cả đều là tu vi!

- Nếu như ta bây giờ là Thái Cổ...

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm. Hắn hung hăng cầm nắm đấm. Giờ phút này, hắn đối với chuyện tu luyện, đối với chuyện trở nên mạnh mẽ, còn mãnh liệt hơn điên cuồng hơn so với trước gấp một vạn lần!

Hắn lại trực tiếp lấy ra đại kiếm bắc mạch. Nhìn cái thanh thế giới chi bảo đại kiếm này, Bạch Tiểu Thuần giống như thấy được bắc mạch. Trong sự trầm mặc, hắn lấy ra Quy Văn Oa, mượn lửa nhiều màu hiện tại bản thân mới bổ sung, hắn bắt đầu luyện linh đối với đại kiếm bắc mạch!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1765: Cánh Tay Tàn Trong Tinh Không

Theo lần lượt linh văn xuất hiện, khí tức của đại kiếm bắc mạch cũng từ từ trở nên khác biệt. Đến cuối cùng, sau khi bị Bạch Tiểu Thuần luyện linh đến số lần nhất định, trên đó tản ra sự sắc bén, đã kinh tâm động phách.

- Chỉ dựa vào thanh kiếm này, muốn đối mặt với Thái Cổ... còn chưa đủ!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần có chút bình phục. Sau khi hắn thu hồi đại kiếm bắc mạch, lại trực tiếp thoáng một cái, biến mất ở trong mật thất.

Thời điểm xuất hiện, hắn thình lình đã ở trên quạt tàn. Lần này hắn hoàn toàn không có một chút dừng lại nào. Hắn cảm thấy sát cơ cùng điên cuồng trong lòng mình lúc này, nhất định phải phát tiết một chút. Nếu không, hắn cảm thấy tâm lý của mình sẽ bị suy sụp.

Mà phương pháp phát tiết tốt nhất, chính là xông qua cửa ải!!

Giờ phút này, hắn thậm chí cũng không đi suy nghĩ xem khí linh có ngủ say hay không. Cho dù là đối phương thức tỉnh, Bạch Tiểu Thuần cũng muốn điên cuồng một lần, cũng muốn bạo phát một lần. Thoáng một cái hắn đi ngay vào cửa ải, bắt đầu xông qua ải!

Tiếng sấm không ngừng vang vọng ở bên trong cửa ải này. Sự điên cuồng của Bạch Tiểu Thuần, vào giờ phút này hoàn toàn nổ tung ra. Đại kiếm bắc mạch được hắn nắm ở trong tay, quét ngang tám phương. Bất

luận là lực lượng thân thể hay tu vi, đều lần lượt phát tiết ở trong này, kinh thiên động địa!

Cửa ải thứ tám mươi lăm, cửa ải thứ tám mươi sáu, cửa ải thứ tám mươi bảy!

Độ khó của cửa ải càng lúc càng lớn, nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần điên cuồng, khiến cho hắn căn bản cũng không quan tâm cửa này sẽ xuất hiện cái gì. Trong mắt hắn chỉ có huyết sắc. Trong tâm thần hắn tràn ngập sự giết chóc.

Giết giết giết!!!

trong tiếng gầm nhẹ, thân thể cùng tu vi của Bạch Tiểu Thuần, vì sát cơ rèn luyện, lại có thể dung hợp lại với nhau ở cấp độ sâu hơn. Dù sao trước thân thể hắn tăng cao trên diện rộng, cùng tu vi vẫn tồn tại một ít không hòa hợp. Nhưng hôm nay ở trong qúa trình giết chóc này, ở trong sự phát tiết bạo phát ra, thật giống như được không ngừng đánh bóng. Càng dung hợp, chiến lực của hắn rốt cuộc lại tăng cao hơn một ít.

Cửa ải thứ tám mươi tám, cửa ải thứ tám mươi chín...

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần tiến đến cửa ải thứ chín mươi, thương thế của hắn đã rất nặng, hơn tất cả những lần trước đây. Bất Tử Quyển vận chuyển, cũng cùng với tu vi dung hợp, càng thêm kinh người. Hắn ra tay, cũng giống như trở lại thời điểm ở thế giới Thông Thiên... Lấy thương thế đổi lấy giết chóc!

Từ trên dãy núi Lạc Trần, phong cách chiến đấu như vậy, liền trở thành phương pháp đặc hữu của Bạch Tiểu Thuần. Cho đến hiện tại, khi hắn lại thi triển ra chiến pháp như vậy, không nói dày công tu luyện, cũng chênh lệch không bao nhiêu.

Khi nhiệt huyết của hắn sôi trào, khi hắn phát tiết đến cực hạn, khi trong ánh mắt hắn đã càng điên cuồng lên, chính là ở cửa ải thứ chín mươi này!

Thế giới ở cửa ải thứ chín mươi, là một mảnh thiên địa tràn ngập núi lửa. Bầu trời là màu đen. Đó là mây đen do tro bụi trong núi lửa hình thành. Trên mặt đất có thể nhìn thấy được mọi chỗ đang có núi lửa phun trào. Toàn thế giới đều đang chấn động ở trong từng tiếng nổ lớn.

Mà ở trong thế giới tràn ngập sự nổi giận này, thình lình có ba thân thể thạch trùng kích thước kinh người, cũng phải đến vạn trượng, đang ở trên mặt đất không ngừng xuyên qua. Cho dù là núi lửa đang phun trào, bọn họ cũng không không dừng lại. Bình thường sau khi bọn họ trực tiếp xuyên qua, khiến cho biển lửa nham thạch nóng chảy khuếch tán trong phạm vi lớn. Bọn họ lại chạy ở trong nham thạch, rốt cuộc lông tóc không tổn hao gì.

Rất khoa trương là bọn họ đi qua nơi nào, những nham thạch nóng chảy này lại có thể bắt đầu hóa đá, sau đó lại bị càng nhiều nham thạch nóng chảy nhấn chìm. Từ phía xa nhìn lại, cả vùng ngoại trừ núi lửa phun trào ra, lại giống như một mảnh biển nham thạch nóng chảy. Những bọt sóng màu đỏ ngập trời, rất kinh người.

Gần như ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, một thạch trùng trên mặt đất hình như có phần điều tra ra. Nó chợt ngẩng đầu. Sau khi chú ý tới bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần, nó bỗng nhiên phát ra một tiếng rít gào, tốc độ cực nhanh, rốt cuộc hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cắn nuốt.

Nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên sẽ né tránh. Nhưng hắn hiện tại, trong chớp mắt khi thạch trùng lao đến, hai tay hắn bấm quyết đột nhiên vung lên. Nhân Sơn Quyết được thi triển ra, khiến cho trong hư vô ở bốn phía xung quanh vặn vẹo. Từ trong không trung xuất hiện một khối đá lớn, chớp mắt lại bao bọc xung quanh Bạch Tiểu Thuần, kết hợp vưới hắn thành mộ người đá cực lớn!

Một tiếng rít gào còn muốn chấn động trời cao hơn cả thạch trùng kia, lại từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra. Hắn không lùi mà tiến tới, lại trực tiếp cùng thạch trùng này chiến đấu cùng nhau.

Ầm ầm.

Những âm thanh điếc tai nhức óc vang lên. Một trận chiến này, khiến cho thế giới của cửa ải này phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng dẫn động tới hai con thạch trùng khác từ bốn phía xung quanh gào thét tới gần, muốn chiến đấu cùng Bạch Tiểu Thuần!

Mấy ngày sau, khi Bạch Tiểu Thuần từ trong cửa ải thứ chín mươi này đi ra, toàn thân của hắn tràn ngập máu tươi. Tay phải của hắn còn biến mất. Thậm chí nửa bên mặt của hắn còn có thể nhìn thấy được xương!

Nhưng hai mắt hắn lộ ra, cuối cùng không phải là sự điên cuồng không lý trí nữa, mà là một mảnh yên tĩnh. Chỉ có điều ở phía sau sự bình tĩnh này, che giấu một sự thâm thúy, càng giống như bình yên trước cơn gió bão.

Cửa ải thứ chín mươi, đã bị hắn xông qua!

Lúc này sau khi đi ra, vừa đến trên quảng trường, Bạch Tiểu Thuần lại không chịu nổi nữa, phun ra một búng máu tươi lớn, ngã xuống. Nhưng hắn vẫn giãy dụa ngồi dậy, bắt đầu thổ nạp.

Theo tu vi vận chuyển, theo lực lượng thân thể khôi phục, lại qua ba ngày, cánh tay của Bạch Tiểu Thuần một lần nữa mọc ra. Một nửa bên mặt của hắn đang từ từ khôi phục lại. Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra.

Tu luyện của hắn còn chưa kết thúc. Máu tươi của thạch trùng này giống như có đầy đủ lực lượng ăn mòn mãnh liệt nào đó, khiến cho khả năng khôi phục của hắn cũng trở nên chậm chạp hơn so với bình thường. Lúc này sở dĩ hắn thức tỉnh, là bởi vì quạt tàn này đột nhiên truyền đến chấn động mãnh liệt.

Theo chấn động, một khí tức khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, rốt cuộc từ trong tinh không bên ngoài quạt tàn, bỗng nhiên truyền đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1766: Lửa Hai Mươi Hai Màu (1)

Bạch Tiểu Thuần thoáng sửng sốt một chút. Sau đó hắn lập tức đứng dậy đi tới sát phía ngoài của quạt tàn. Hắn chợt nhìn ra ngoài. Dưới cái nhìn này, ánh mắt hắn bỗng nhiên trợn tròn, tâm thần còn dâng lên sóng lớn.

- Đó là...

Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi. Trong mắt của hắn, ở trong tinh không tối tăm phía xa, lúc này lại có một đoàn ánh sáng nhu hòa. Đốm sáng này quá lớn, kích thước chừng vạn trượng. Cẩn thận nhìn kỹ, có thể nhìn thấy được bên trong đốm sáng này, lại có thể bao quanh lấy một... cánh tay cũng thật lớn!!

Đây là một cái tay trái

Chính xác mà nói, đây hình như không phải là cánh tay của tu sĩ, mà giống như là một cái móng vuốt sói!

Cũng chính là cái tay trái này tới gần, khiến cho quạt tàn truyền đến chấn động mãnh liệt này. Nhất là khí tức trên cánh tay này phát ra, càng làm cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy chấn động. Đồng thời, hắn cũng cảm nhận được một tia quen thuộc!

- Trời ạ, tay trái của Chúa Tể!

Ở trong nháy mắt, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã có câu trả lời. Phía sau hắn truyền đến tiếng gào thét chói tai mang theo sự kích động của khí linh quạt tàn.

- Đó là của vị Chúa Tể nào? Để cho ta nhìn kỹ một chút... Đây là Chúa Tể Cao Thiên Thần của Lang Ma giới... Nhất định là hắn. Năm đó hắn tuy là yếu nhất trong các Chúa Tể, nhưng khí tức của hắn, ta sẽ không nhận sai được!

- Cánh tay của Cao Thiên Thần... Bạch Tiểu Thuần, cho ta mượn quyền hạn của ngươi. Có cánh tay này làm động lực, ta có thể làm cho tốc độ của tiên quạt dung hợp cùng với một nửa kia nhanh hơn! Ta có thể hứa hẹn, các cửa ải sau của ngươi, ta tối đa sẽ chỉ ra tay một lần!

Khí linh cũng kích động tới điên rồi. Sau khi hắn nói ra lời này, hắn cũng không có chú ý thấy, mình nói ra một ít bí mật mà Bạch Tiểu Thuần hiện tại còn không biết.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn không có đi hỏi nhiều. Trong lòng hắn mặc dù có hứng thú, nhưng hắn đối với lời nói của khí linh, cũng không tin. Lúc này, tốc độ của chiếc quạt tàn đã kinh người, sắp đụng tới cánh tay này. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, trên cánh tay này lại đột nhiên động đậy!

Theo nó động đậy, lại có từng tia oan hồn chợt từ bên trong cánh tay này bay ra bốn phía xung quanh. Số lượng mặc dù không phải rất nhiều, lại không ít. Chúng bay về phía quạt tàn, phát ra rít gào không tiếng động. Trong thần sắc của chúng càng lộ ra vẻ tham lam cùng điên cuồng.

- Hồn!

Mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên trợn tròn!

Đây không phải là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần ở trong tinh không nhìn thấy được oan hồn. Trên thực tế trước đây hắn ở trong tinh không, nhìn thấy được tòa cung điện này, đã thu được một phần hồn Thái Cổ.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy, một lần kia có lẽ là trùng hợp. Cho đến lúc này, sau khi hắn chú ý thấy trong nháy mắt trên cánh tay

Chúa Tể phát ra rất nhiều oan hồn như vậy, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đều phấn chấn.

Từ sau khi đi tới Tiên Vực Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần đối với oan hồn trước sau đều có nhu cầu, nhưng lại rất khó thu được. Trước đây, những hồn thu hoạch được ở bên trong cửa ải, khiến cho lửa nhiều màu của Bạch Tiểu Thuần được bổ sung không ít. Nhưng trên thực tế vẫn còn không đủ, thiếu rất nhiều.

Chỉ là hồn bên trong cửa ải này, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào lại đi vào. Về phương diện khác lại là hồn bên trong cửa ải chung quy vẫn có số lượng giới hạn, không phải là vô tận. Bạch Tiểu Thuần tính toán sơ lược ra, cho dù là thu được tất cả, sợ rằng vẫn còn chưa đủ.

- Xem ra ở bên trong tinh không này, thực sự tồn tại oan hồn!

Trong hơi thở của Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự kích động, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm rơi vào trên những oan hồn đang nhào tới này. Hắn lại hoàn toàn không có một chút do dự nào, lập tức gầm khẽ một tiếng.

- Tiểu khí linh, ta tin tưởng ngươi một lần!

Bạch Tiểu Thuần nói xong, lại trực tiếp tản ra quyền hạn của mình. Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì Bạch Tiểu Thuần biết, cho dù mình tản ra quyền hạn, nhưng nếu tiểu khí linh này có lòng phản phệ, hắn vẫn nắm chắc trong nháy mắt đoạt lại quyền hạn của mình.

Dù sao... Lúc này giữa hắn cùng với khí linh, đơn thuần từ trên quyền hạn mà nói, Bạch Tiểu Thuần muốn vượt qua khí linh. Chỉ có điều vì bản chất khác nhau, trước lúc còn không có đạt được cửa ải một trăm, rất nhiều thần thông liên quan tới pháp bảo, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào nắm giữ cùng ép buộc.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần phóng ra quyền hạn, tiểu khí linh lập tức lại phấn chấn. Lúc này thần niệm của hắn lại chợt tản ra, bao trùm toàn bộ

quạt tàn. Mượn quyền hạn của Bạch Tiểu Thuần, cùng năng lực bản thân nó, nhất thời khiến cho chiếc quạt tàn này bạo phát ra ánh sáng chói lòa.

Theo ánh sáng của quạt tàn lập lòe, tiểu khí linh giơ tay phải lên chỉ về phía những linh hồn trên cánh tay của Chúa Tể đang nhào tới.

- Trấn!

Chỉ là một chữ, giống như một tiếng thiên lôi, ở bên trong tinh không này dâng lên sóng lớn giống như gợn sóng. Cùng lúc đó, bức họa tồn tại trên mặt của quạt tàn này cũng thoáng động, trông rất sống động!

Mặt của quạt tàn là một ngọn núi. Trên núi có một tòa tháp. Dưới chân núi lại là nửa đoạn con sông. Trong sông có một chiếc thuyền cô độc. Ngồi bên trong thuyền là một người đang chơi cờ. Mà ở trên con sông, còn có một tòa cung điện nổi lơ lửng.

Theo hình ảnh sóng dao động, hình như bóng người đánh cờ ở trên chiếc thuyền này giơ tay phải lên, vung ra ngoài. Chỉ là vung lên như vậy, nhất thời khiến cho tinh không này chấn động mạnh. Một lực hút lớn lao, cuồn cuộn bạo phát ngập trời.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng. Tất cả những oan hồn lao về phía quạt tàn, mỗi người đều phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Tất cả đều trở thành lưu quang, bị trực tiếp hút vào trong nước sông của mặt quạt.

Mà cánh tay Chúa Tể này cũng chợt run lên. Nếu như là một vị Chúa Tể sống sót, quạt tàn này cho dù ở sự dưới điều khiển của khí linh, cũng không thể tránh được. Nhưng hiện tại chỉ là một cánh tay Chúa Tể. Tất cả lại đơn giản hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, cánh tay kia lại chậm lại. Sau khi va chạm vào quạt tàn, nó thật giống như bị kéo lại, chậm rãi bị hút vào trong bức tranh. Chỉ là quá trình này không thuận lợi. Quạt tàn lại không ngừng run rẩy, giống như cũng nhận áp lực thực lớn.

Dù sao đây không phải là máu thịt phân thân của Chủ Tể, đây là... cánh tay của một vị Chúa Tể thật sự!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1767: Lửa Hai Mươi Hai Màu (2)

Mà lúc này tiểu khí linh cũng lộ ra sự tiều tụy, mắt đỏ lên, giống như bạo phát ra tất cả, đi duy trì tất cả những điều đang tiến hành này. Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh trợn mắt hốc mồm nhìn tất cả những điều này. Hơi thở của hắn trở nên vô cùng gấp gáp. Trước đây, thời điểm quạt tàn này gặp phải hồn Thái Cổ chỗ cung điện, không có khí linh điều khiển, vẫn lộ rõ sự cường hãn khiến cho hắn kinh tâm động phách.

Nhưng bây giờ, có khí linh khống chế, tất cả mọi thứ ở trên mặt quạt này, bất kỳ một cái nào cũng phát ra khí tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Nhất là chỉ một cái vung tay của bóng người ngồi trên thuyền kia, khiến cho cánh tay của Chúa Tể cũng không có cách nào kháng cự, bị hút tiến vào, càng khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cuồng nhiệt vô cùng.

- Pháp bảo này của ta... Quả nhiên không thể chê được!

Bạch Tiểu Thuần kích động. Cho đến sau khi nhìn thấy cánh tay kia bị hoàn toàn hút vào mặt quạt, hắn liếc mắt liền thấy, ở bên trong mặt quạt, đỉnh núi trên bầu trời lúc này thình lình xuất hiện thêm một bàn tay to, giống như từ trên trời hạ xuống, muốn chụp vào chiếc thuyền kinh thiên bên trong dòng sông!

- Nếu như ta có một ngày có thể điều khiển như vậy... Tà Hoàng gì đó, một ngón tay ta ấn qua, lại trực tiếp bóp nát hắn!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần chấn động. Trong đầu hắn đều đang huyễn tưởng hình ảnh mình có một ngày, có thể ở trước mặt Thái Cổ ra tay trấn áp.

Cùng lúc đó, sau khi hút cánh tay của Chúa Tể này vào mặt quạt, toàn bộ quạt tàn phát ra ánh sáng càng mãnh liệt hơn. Hình như đúng theo lời tiểu khí linh đã nói, một cái cánh tay Chúa Tể này, khiến cho uy năng của quạt tàn, lớn hơn một ít.

Mà tiểu khí linh ở nơi đó, hình như cũng hao phí cái giá cực lớn. Lúc này hắn thở hồng hộc, hóa thành một đạo cầu vồng tính bay vào bên trong mặt quạt ngủ say. Về phần quyền hạn bị nó mượn đi, lúc này cũng một lần nữa thuộc về Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần có chút không cam lòng. Hắn mắt thấy tiểu khí linh muốn đi, vội vàng hô to một tiếng.

- Không thể mượn không được. Chia cho ta chút lợi ích. Cánh tay khổng lồ kia ta không cần, nhưng hồn bên trong phải cho ta!

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Cảm giác mắt mở trừng trừng nhìn tiểu khí linh có thu hoạch lớn, bản thân mình lại hai bàn tay trắng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần vội vàng tiến lên vài bước.

Lúc này tiểu khí linh đang muốn bay vào bên trong mặt quạt ngủ say, giống như thở dài, trong miệng lẩm bẩm vài câu nói người ngoài không nghe được. Không biết thế nào, nó rốt cuộc lần đầu nghe theo yêu cầu của Bạch Tiểu Thuần, thần niệm đảo qua, nhất thời cái bàn tay trên mặt quạt này chấn động mạnh, Rất nhiều hồn ngủ say, từ bên trong cánh tay bay ra, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời mừng như điên, vội vàng thu hồn. Những hồn ngưng tụ ở trên cánh tay Chúa Tể, yếu nhất cũng là Nguyên Anh. Bên trong hồn của Thiên Nhân Hồn, Bán Thần càng nhiều đếm không xuể. Thậm chí hồn Thái Cổ... Bạch Tiểu Thuần cũng phát hiện ra ba vị!

Cái này khiến cho trong lòng hắn kinh hoàng. Sau khi thật vất vả lấy tất cả hồn sau, tiểu khí linh từ lâu đã tiến vào bên trong mặt quạt ngủ say.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần ở trong sự kích động, hít một hơi thật sâu, lập tức ngồi xuống khoanh chân. Hắn không chờ được quá lâu. Nhất là hiện tại khí linh ngủ say, quạt tàn ở trong tinh không này bay vững vàng. Bạch Tiểu Thuần đơn giản ở chỗ này, lại luyện lửa!

Mà hiện tại, số hồn của hắn lại tăng nhanh. Cho dù chế luyện lửa đã ngoài mười lăm màu, sẽ tồn tại tiêu hao, hắn cũng có thể tạm thời không phải e ngại.

- Ta phải luyện ra... Lửa hai mươi hai màu!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm. Đây là mộng tưởng của hắn khi còn ở thế giới Thông Thiên, nhưng trước sau không có cách nào thành công. Sau khi đến Tiên Vực Vĩnh Hằng, mặc dù hắn có nắm chắc nhất định, nhưng lại không có nguyên liệu.

Lúc này tất cả đã có đầy đủ. Bạch Tiểu Thuần lập tức lại vung vẩy hai tay. Rất nhiều hồn bay ra. Hắn bắt đầu chế luyện!

Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần luyện lửa, đồng thời ở trong Tiên Vực Vĩnh Hằng, chỗ đại lục trên Tà Hoàng Thành, mấy năm nay ở dưới sự âm thầm tương trợ của Trương Đại Bàn, dần dần đã tập trung được rất nhiều đệ tử của Linh Khê Tông lại chung một chỗ. Đám người Lý Thanh Hậu cùng Linh Khê lão tổ ở ngày này, cuối cùng đã chờ được... Hai vị không biết là số phận an bài, lại hoặc là là trong u minh nào đó dẫn dắt, do đó lục tục có... Hai người đến!

Hai người kia, một người là Tống Quân Uyển, một người khác lại là... Hồng Trần Nữ!

Các nàng đến, mục tiêu chính là Tà Hoàng Thành. Các nàng nghe nói về chuyện Bạch Tiểu Thuần trở thành đại sứ, không muốn lúc hài tử sinh ra, cũng không thấy phụ thân mình, cho nên mới đến nơi này.

Tống Quân Uyển một đường ở dưới sự bảo vệ của Thiết Đản, cùng đám người Linh Khê lão tổ tập trung lại. Về phần Hồng Trần Nữ, nàng

không cần có người bảo vệ, tự mình đến.

Mà bụng của các nàng... đều lộ ra giống nhau. Khi bọn họ xuất hiện ở trong mắt đám người Lý Thanh Hậu cùng Linh Khê lão tổ, tất cả mọi người đều mở to mắt. Tống Quân Uyển còn đỡ hơn một chút. Nhưng Hồng Trần Nữ lại trực tiếp mở miệng, nói ra phụ thân của hài tử là ai. Tất cả mọi người sửng sốt.

Trong mắt Tống Quân Uyển có sát khí lóe lên. Nàng hừ một tiếng, cũng nói ra phụ thân của hài tử...

Nghe thấy tên giống nhau, Linh Khê lão tổ ho khan vài tiếng, vội vàng rời đi. Nhưng Lý Thanh Hậu không có cách nào đi. Hắn chỉ có thể cười khổ đứng ở nơi đó, xoa dịu người này một chút, lại trấn an người kia một chút.

- Thằng ranh con, thế nào lại đồng thời khiến cả hai...

Cho đến sau khi sắp xếp cho hai nàng xong, Lý Thanh Hậu mới trở lại chỗ ở. Mặc dù lời nói có chút oán giận, nhưng nụ cười trên mặt, rõ ràng là có chút thoải mái.

Không biết có phải là nguyên nhân song hỷ lâm môn hay không, sau khi Tống Quân Uyển cùng Hồng Trần Nữ, và đám người Linh Khê lão tổ tập trung lại, ở trên quạt tàn trong tinh không, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu lên, lộ ra hai mắt tràn ngập tơ máu. Mặc dù mệt mỏi, nhưng lại có vẻ kích động không áp chế được dâng lên.

- Ta thành công rồi!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Hắn vung tay phải lên. Một đoàn lửa hai mươi hai màu từ trước tới nay chưa từng có xuất hiện ở trong tay hắn, bỗng nhiên chiếu sáng cả quạt tàn!

Từ phía xa nhìn lại, thời khắc hỏa diễm thành hình, ánh sáng của nó vượt qua bản thân quạt tàn, giống như đốt lên một.... ánh nến ở bên trong

tinh không tối tăm này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1768: Gặp Lại Trước Gió Bão (1)

Lửa hai mươi hai màu xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đang phấn chấn, đồng thời cũng chậm rãi rơi vào trong trí nhớ, tâm tình dần dần có chút giảm sút. Hình ảnh của từng chuyện ngày xưa nổi lên ở trong đầu của hắn. Tiểu Thuần nghĩ đến cảnh tượng Bạch Hạo vì cứu mình khi còn ở thế giới Thông Thiên,.

Thiêu đốt bản thân, thành tựu lửa cực hạn của thế giới, chỉ vì tới cứu mình...

Bạch Tiểu Thuần thừa nhận, mình từ trước đến nay đều có thiên phú ở trên phương diện luyện lửa, nhưng không bằng đệ tử của mình. Thậm chí có thể nói, nếu như không có Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần có thể cũng sẽ có thành tựu ngày hôm nay, chỉ là tiêu hao cái giá lớn cùng thời gian vượt rất xa so với hiện tại.

Là thiên phú của Bạch Hạo, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trên phương diện luyện lửa như cá gặp nước. Còn vì Bạch Hạo bỏ ra, khiến Bạch Tiểu Thuần từ trong cục diện hắn phải chết trước đó, nghịch chuyển càn khôn.

Đối với người đệ tử này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần có hổ thẹn, còn có đau đớn. Mỗi lần nhớ tới, hắn cũng không nhịn được ở trong đầu hiện lên cảnh tượng hai người đã từng ở Man Hoang sống nương tựa lẫn nhau.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ.

- Hạo nhi, nhanh thôi. Vi sư rất nhanh có thể làm cho ngươi từ trong hỏa diễm sống lại!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần rất nhỏ, người ngoài không nghe thấy. Chỉ có chính hắn mới có thể nghe được. Lúc này hắn cúi đầu, xoa ấn ký trên mu bàn tay. Một lát sau, lúc Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên, hắn rời khỏi thế giới quạt tàn, chôn tất cả hồi ức ở trong lòng.

Bởi vì hiện tại hắn đã không còn là Bạch Tiểu Thuần năm đó không buồn không lo. Trên người của hắn có áp lực nặng nề. Trong hoàng cung, đại hoàng tử sỉ nhục đối với tu sĩ thế giới Thông Thiên cùng với Khôi Hoàng, Bạch Tiểu Thuần không thể giả vờ không nhìn thấy được. Truyền thừa của Khôi Hoàng cùng với ánh mắt của hắn, Bạch Tiểu Thuần không thể thờ ơ.

- Thực lực, tu vi!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Sau khi trở lại mật thất của đại sứ quán trong Tà Hoàng Thành, hắn lập tức ngồi xuống, sắp xếp lại những gì mình thu hoạch được trong những lần xông qua cửa ải lần này, sau đó lập tức bắt đầu bế quan tu luyện.

Cửa ải tiếp theo, mặc dù tiểu khí linh nói sẽ xuất thủ một lần, nhưng Bạch Tiểu Thuần cùng lúc không thể hoàn toàn tin tưởng. Về phương diện khác hắn cũng hiểu rõ. Càng là cửa ải phía sau lại càng khó khăn. Nhất là hiện tại hắn đã đến cửa ải thứ chín mươi. Chỉ thiếu có mười cửa ải nữa là có thể thật sự thành công.

Hắn không thể thất bại!

Biện pháp duy nhất, chính là sau khi mỗi lần xông qua cửa ải kết thúc, nuốt vào đan dược được thưởng, khiến cho tu vi duy trì liên tục tăng lên.

Như vậy, mới có khả năng giành được thành công cuối cùng!

Mà một khi thành công, thu hoạch to lớn, là có thể dự kiến. Đây cũng là động lực lớn nhất trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian nửa tháng trôi qua rất nhanh. Trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần trước sau bế quan, toàn tâm toàn ý chìm đắm ở trong tu hành. Sau khi không ngừng nuốt vào đan dược được thưởng từ các cửa ải của quạt tàn, tu vi của hắn càng ngày càng tăng. Mặc dù còn không phải là Thiên Tôn trung kỳ đỉnh phong, nhưng lại chênh lệch không phải quá xa.

Cho đến ngày này, bên trong đại sứ quán có hai người đi tới. Hai người này đều là nữ tử. Một người trong đó dáng người thon dài, tướng mạo tuyệt mỹ. Toàn thân tu vi Thiên Tôn. Khiến cho nàng vừa đến, ở trong nháy mắt đã bị Bạch Tiểu Thuần phát hiện.

- Công Tôn Uyển Nhi?

Trong mật thất, hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở ra. Sau khi thần thức đảo qua, khi hắn thấy rõ một nữ tử khác ở bên cạnh Công Tôn Uyển Nhi, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật.

- Tiểu muội!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần trở nên gấp gáp. Thân thể trong chớp mắt biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình đã ở trước người Công Tôn Uyển Nhi cùng Hầu Tiểu Muội.Kinh ngạc nhìn nữ tử tu vi Thiên Nhân trước mắt này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm rung động.

Hầu Tiểu Muội theo Công Tôn Uyển Nhi đến đây, chính là từ sau khi Bạch Tiểu Thuần đến Tiên Vực Vĩnh Hằng, lại trước sau bế quan!

Nhiều năm không gặp, dáng vẻ của Hầu Tiểu Muội so với trước kia, đã có một ít biến hóa. Có lẽ là vì nguyên nhân công pháp của mình, nàng thoạt nhìn càng động lòng người hơn. Nhất là toàn thân từ trên xuống dưới mặc dù tản ra khí tức băng hàn tương tự với Công Tôn Uyển Nhi,

nhưng nàng khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lại lộ ra sự kích động nhiệt tình cùng niềm vui bất ngờ.

Còn ở sâu trong hai con mắt nàng còn có một tia nhu tình. Nhu tình này giống như vĩnh viễn. Chẳng những không có ít hơn so với ở thế giới Thông Thiên, trái lại vì ly biệt, trở nên càng sâu đậm hơn, giống như một ngọn lửa.

Ngọn lửa này dung hợp cùng băng hàn trên người nàng với nhau, cảm giác băng cùng lửa này, nhất thời liền khiến cho mị lực của Hầu Tiểu Muội, tăng lên vô hạn.

- Tiểu Thuần ca ca!

Vành mắt Hầu Tiểu Muội đỏ lên. Bạch Tiểu Thuần trước mắt nàng, cùng trước đây không giống nhau. Hình như có thêm một chút tang thương. Có thể người khác không nhìn ra, nhưng lấy tư cách quen biết giữa hai người ở cùng phòng bếp Linh Khê Tông mà nói, Bạch Tiểu Thuần biến hóa, Hầu Tiểu Muội liếc mắt là có thể nhìn ra.

Nàng biết nguyên nhân. Sau khi xuất quan, ở trên đường đến đây, sư tôn nàng đã nói tất cả cho nàng biết. Sau khi Hầu Tiểu Muội nghe được từng chuyện xảy ra, nàng khó có thể tiếp nhận được. Nhưng nàng lại không thể không tiếp nhận. Nhìn nàng dường như kiên cường, nhưng trên thực tế trong lòng đã yếu đuối không chịu nổi.

Cho đến khi nàng lại nghe được sư tôn nói Bạch Tiểu Thuần đã ở Tà Hoàng Thành, tâm tình Hầu Tiểu Muội lập tức dao động khó có thể bình phục. Không đợi nàng thỉnh cầu, Công Tôn Uyển Nhi liền dẫn theo nàng, đến nơi này.

Lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trong thế giới của Hầu Tiểu Muội, đã không có những người khác nữa. Nàng chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Bạch Tiểu

Thuần. Bạch Tiểu Thuần cũng cúi đầu. Hai người ôm nhau, không có nói lời nào khác nữa. Nhiều năm tách biệt, hình như chỉ vì chờ đợi giây phút hai người gặp lại sau đó ôm nhau.

Công Tôn Uyển Nhi ở một bên nhìn cảnh tượng như vậy, trong mắt có chút phức tạp. Nàng nhẹ nhàng lui ra phía sau, không muốn làm phiền hai người trước mắt kia, lúc này đang tràn ngập cảm giác ấm áp.

Công Tôn Uyển Nhi lui ra phía sau, Bạch Tiểu Thuần có phát giác. Lúc hắn ngẩng đầu nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi, trong mắt lộ ra sự cảm kích. Hắn cảm kích Công Tôn Uyển Nhi bảo vệ đối với Hầu Tiểu Muội, cũng cảm kích tâm ý của Công Tôn Uyển Nhi vào lúc này, dẫn Hầu Tiểu Muội đến.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1769: Gặp Lại Trước Gió Bão (2)

Nàng là lo lắng Bạch Tiểu Thuần ở dưới sự công kích của hoàng cung, làm ra một ít chuyện điên cuồng, cho nên mới dẫn theo Hầu Tiểu Muội đến, muốn khiến cho Hầu Tiểu Muội tới an ủi Bạch Tiểu Thuần tâm một chút.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, so với việc đi theo ở bên cạnh mình, đối với Hầu Tiểu Muội mà nói vẫn ở chỗ Công Tôn Uyển Nhi sẽ an toàn hơn. Lúc này hắn nhẹ nhàng cúi đầu, ở bên tai Hầu Tiểu Muội, nhắc lại chuyện xưa.

Thời gian trôi qua. Cho đến khi đêm khuya xuống, Bạch Tiểu Thuần vẫn lựa chọn để cho Hầu Tiểu Muội rời đi, theo sư tôn của nàng.

- Tiểu muội, chờ ta một chút... Ta rất nhanh, sẽ lại nhận muội trở về... rất nhanh thôi!

Bạch Tiểu Thuần nhìn vào mắt Hầu Tiểu Muội, nghiêm túc khẽ mở miệng nói.

Hầu Tiểu Muội đã không phải là tiểu nha đầu ngây thơ năm đó. Bất luận là từng trải trên đảo Thiên Tôn, hay hiểu biết sau khi đi theo Công Tôn Uyển Nhi, nàng biết Bạch Tiểu Thuần lúc này không thể có quá nhiều ràng buộc cùng lo lắng. Mình an toàn của nơi này, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chính là ổn thỏa lớn nhất.

Cho dù trong lòng nàng không muốn, nhưng vẫn ở trong nước mắt lưng tròng, hôn môi Bạch Tiểu Thuần một cái, xoay người rời đi.

Cảm nhận trên môi lưu lại cảm giác ấm áp cùng dư hương, Bạch Tiểu Thuần nhìn theo bóng dáng Hầu Tiểu Muội rời đi. Rất lâu sau đó, trong mắt của hắn lộ ra vẻ kiên định cùng quyết tâm hơn!

- Tu vi, thực lực!

Bạch Tiểu Thuần xoay người đi vào mật thất. Thời điểm hắn xuất hiện, đã ở trên quạt tàn. Hắn bắt đầu xông vào cửa ải tiếp theo. Từ sau cửa ải số chín mươi, độ khó của bất kỳ một cửa ải nào đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần thất bại nhiều lần, mới có một chút khả năng thông qua.

MÀ khó khăn như vậy, căn bản cũng không cần tiểu khí linh đi quấy nhiễu. Trên thực tế nó cũng quấy nhiễu không quá nhiều. Hiện tại quyền hạn giữa nó cùng Bạch Tiểu Thuần đã tới một mức độ nào đó, từ lâu không cân bằng.

Trước đó nó nói, chỉ quấy nhiễu một lần, đây là lời nói thật. Bởi vì quyền hạn của nó ở sau cửa ải thứ chín mươi này thực sự, cũng chỉ có một lần cơ hội!

Thời gian chậm rãi trôi qua mỗi ngày. Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn chìm đắm ở trong việc xông qua cửa ải. Mỗi lần nghỉ ngơi, hắn cũng không có lãng phí thời gian, mà đang nghiên cứu lửa hai mươi ba màu.

Cứ như vậy, nửa năm trôi qua.

Ở trong nửa năm này, chẳng biết tại sao, đại hoàng tử thoáng yên tĩnh không chút, rốt cuộc không có lại đi gây sự với Bạch Tiểu Thuần. Từ sau chuyện phát sinh ở trong hoàng cung trước đó, các Thiên Tôn khác đối với Bạch Tiểu Thuần cũng cảnh giác nhiều hơn. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn đắc tội. Dù sao hiện tại rất rõ ràng, đại hoàng tử đã bày ra xe ngựa, lộ ra sự thù địch. Bọn họ chỉ cần đi xem náo nhiệt là được.

Quan trọng nhất, là Tà Hoàng bên kia hình như đang tu luyện một đạo pháp vô cùng quan trọng, lựa chọn bế quan. Mặc dù Tà Hoàng thường xuyên bế quan, nhưng lúc này đây hình như có chút không giống. Trước khi bế quan, Tà Hoàng hạ chỉ, trừ phi là chuyện lớn liên quan đến sinh tử của Tà Hoàng Triều, nếu không, không thể làm phiền.

Lại như vậy, toàn bộ Tà Hoàng Thành thoáng cái bình yên hơn rất nhiều. Chỉ là người thận trọng, vẫn không khó khăn phát hiện, ở dưới sự bình tĩnh này, hình như có một trận gió bão ngập trời, đang nổi lên, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bạo phát!

Vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong một loại trạng thái gần như điên cuồng. Hình như cuộc sống của hắn, mỗi ngày cũng chỉ có không ngừng xông qua cửa ải, tu luyện cùng với nghiên cứu lửa hai mươi ba màu.

Thậm chí hắn cũng rất ít khi quay về Tà Hoàng Thành. Hắn gần như sử dụng gần hết thời gian, đều đặt ở trên quạt tàn. Ở dưới việc không ngừng tu luyện, ở trong thu hoạch sau mỗi một lần xông qua một cửa thành công, tu vi của hắn không nói càng ngày càng tăng, nhưng cũng chênh lệch không bao nhiêu.

Cửa ải của hắn cũng từ cửa ải chín mươi mốt không ngừng đẩy mạnh. Tuy nói thong thả, tuy nói khó khăn, nhưng chung quy vẫn ở trong sự cố gắng không ngừng của Bạch Tiểu Thuần cùng với thân thể khôi phục kinh người của hắn, dần dần đến cửa ải chín mươi sáu, cửa ải chín mươi bảy, cửa ải chín mươi tám...

Cho đến, lại qua mấy tháng sau, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng xông qua cửa ải thứ chín mươi tám, tiến vào... cửa ải thứ chín mươi chín!

Các cửa ải trước, tiểu khí linh không xuất hiện qua. Nhưng càng sau này, Bạch Tiểu Thuần lại càng cảnh giác. Bởi vì hắn biết, hai cửa ải cuối cùng này, tất nhiên có một ngày sẽ gặp phải tiểu khí linh quấy nhiễu.

Ở trong phán đoán Bạch Tiểu Thuần, chắc là cửa ải thứ một trăm cuối cùng. Nhưng trên thực tế khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào cửa ải thứ chín mươi chín này, trong nháy mắt, tiểu khí linh này vốn vì thu lấy cánh tay Chúa Tể, hóa thành toàn bộ ánh sáng trên quạt tàn, do đó mệt mỏi cực hạn, rơi vào giấc ngủ sâu, lại đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

- Cửa ải chín mươi chín!

Tiểu khí linh mở choàng mắt. Trước khi nó chìm vào giấc ngủ say, ở trong cửa ải thứ chín mươi chín có lưu lại một lỗ thủng. Một khi có người xông vào, nó sẽ bị mạnh mẽ thức tỉnh.

Ban đầu nó vốn không muốn làm như vậy. Dù sao giấc ngủ say đối với nó mà nói, cũng là một loại khôi phục. Nhất là trước đó nó tiêu hao rất lớn. Lúc này ngủ say đối với nó mà nói, có ý nghĩa không nhỏ. Nhưng nó căm giận đối với Bạch Tiểu Thuần, khiến cho nó thà rằng sớm thức tỉnh, cũng phải bố trí một lỗ thủng như thế.

- Bạch Tiểu Thuần, lần này đúng là lần cuối cùng khí linh gia gia nhà ngươi ngăn cản đối với ngươi. Nếu như lần này ngươi vẫn qua... khí linh gia gia nhà ngươi lại nghe theo mệnh trời.

Tiểu khí linh hít một hơi thật sâu, giọng nói có chút bi ai. Thật ra, nó đối với lần quấy nhiễu này, từ sâu tận trong đáy lòng cũng không có nắm chắc quá lớn. Dù sao thời điểm nó quá nhiều lần cho rằng nắm chắc, Bạch Tiểu Thuần lại ở nơi đó, làm những việc khiến cho nó biết, cái gì gọi là không tưởng được, cái gì gọi là vô sỉ, cái gì gọi là... Dối trá!

Cho nên đến lúc này, tiểu khí linh cũng đã bắt đầu tin vào số mệnh. Nó thở dài, thoáng lắc người một cái, lại biến mất ở trên quạt tàn. Thời điểm nó xuất hiện, đã đến trong cửa ải thứ chín mươi chín.

Cửa ải này... không giống với tất cả cửa ải trước đó. Cửa ải này lại là một chỗ cung điện to lớn. Cung điện này bồng bềnh trên bầu trời, mênh mông vô biên. Có thể nhìn thấy được chính điện phía xa, kích thước

giống như gần phân nửa Thánh Hoàng Triều. Còn có thể mơ hồ nhìn thấy được ở đó có một bức tượng khổng lồ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1770: Khí Linh Ra Tay

Bức tượng kia thình lình là một nam tử trung niên, mặc đạo bào, đưa mắt nhìn về phương xa. Cho dù chỉ là bức tượng, nhưng tản ra khí tức vượt rất xa so với Thái Cổ, khiến người ta một loại ảo giác giống như tồn tại cùng toàn bộ tinh không.

Bạch Tiểu Thuần chợt nín thở. Bức tượng kia, hắn chỉ liếc mắt nhìn, đã cảm thấy tâm thần toàn thân chấn động, giống như nhận áp lực thực lớn. Áp lực này khiến cho hắn không thở nổi. Thậm chí ngay cả tu vi, cũng đều ở dưới uy áp của bức tượng này, bắt đầu không ổn.

Mà ở nơi mi tâm của bức tượng kia lõm xuống. Nơi đó có một chiếc ghế ngồi cực lớn. Giờ khắc này ở chiếc ghế ngồi này, hình như có một tu sĩ đang ngồi. Khoảng cách quá xa, nhìn không rõ. Nơi đây lại giam cầm đối với thần thức.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần sử dụng toàn lực, cũng nhìn không rõ. Nhưng hắn có thể cảm nhận được, người ngồi ở mi tâm của bức tượng kia, tất nhiên là Chúa Tể. Vô cùng có khả năng... Chính là người sáng tạo quạt tàn này, vị tồn tại hiểu rõ Sinh Tử Đạo Nguyên đỉnh phong kia.

Bởi vì chỉ có ngồi ở chỗ đó, mới có thể bao quát toàn bộ các cung điện, giống như là ngồi ở nơi chí cao vô thượng.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở đây bị pho tượng kia cùng với bóng người ngồi ở mi tâm của bức tượng chấn áp, trong nháy mắt, trên quảng trường cung điện chỗ hắn đứng, ở phía sau hắn, đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh như băng.

- Không cần nhìn nữa.

- Đó là bức tượng của Chúa Tể đại nhân. Nơi mi tâm của bức tượng, chính là một tia hình chiếu của Chúa Tể đại nhân ta lưu lại đến nay. Hắn đang xem chừng ngươi!

- Ở trong năm tháng rất lâu, ngươi là người đầu tiên đi tới cửa ải này. Cho dù ngươi không phải là huyết mạch tiên giới, nhưng chỉ cần là sinh mạng ra đời ở giới Vĩnh Hằng này của chúng ta, cũng có thể thu được truyền thừa cùng tán thành.

- Điều kiện trước tiên... Là ngươi có thể thông qua hai cửa ải cuối cùng này!

Theo lời nói vang vọng, Bạch Tiểu Thuần hít thở chợt dừng lại. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, bỗng nhiên xoay người. Hắn lập tức liền nhìn thấy, không biết từ lúc nào, cách au lưng mình trăm trượng... xuất hiện một nam tử trung niên!

Nam tử trung niên này mặc quần áo mộc mạc, thoạt nhìn bình thản không có gì lạ. Nhưng hắn đứng ở nơi đó, lại giống như dung hợp cùng toàn thế giới. Cho dù hắn chắp tay sau lưng, nhưng trên người hắn, giống như tồn tại một hố đen, có thể hút đi tất cả khí tức ở tám phương.

- Lâm mỗ không phải là cường giả, chỉ là Thái Cổ mà thôi. Hiện tại xuất hiện ở nơi này, cũng không phải là thực thể, chỉ là phân thân mà thôi. Không rời khỏi thế giới này.

- Người xông qua cửa ải, chỉ cần ngươi ở trong tay ta, có thể nhận một quyền không chết, lại... coi như ngươi thông qua cửa ải này!

Nam tử trung niên nói đến đây, căn bản cũng không hỏi Bạch Tiểu Thuần có đồng ý hay không, trực tiếp đi ra một bước, giơ tay phải lên, cách Bạch Tiểu Thuần trăm trượng, trực tiếp một quyền đánh tới!

Một quyền này đánh ra, toàn bộ thế giới cửa ải thứ chín mươi chín bỗng nhiên biến hóa thành áp lực vô cùng. Một khí tức Thái Cổ vượt qua Thiên Tôn, còn từ trên người hắn cuồn cuộn bạo phát ngập trời, hình thành một sóng dao động, giống như muốn nghiền ép tất cả sinh mạng, thậm chí xé rách hư vô, hình thành một trận gió bão mênh mông, cắn nuốt lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi. Hắn chẳng thể ngờ tới, cửa ải này lại là để mình ở trong tay Thái Cổ, nhận một quyền không chết!

Lúc này hắn không kịp suy nghĩ nhiều, thậm chí không hề có thời gian đi suy nghĩ tìm hiểu quá nhiều. Uy áp đến từ nam tử trung niên kia, hóa thành nguy cơ sinh tử khiến cho Bạch Tiểu Thuần gần như hồn phi phách tán. Hắn theo bản năng toàn diện bạo phát ra lực lượng thân thể, phòng hộ đạt tới cực hạn. Đồng thời, hai tay của hắn bấm quyết, tu vi cũng lập tức nhảy lên tới đỉnh phong.

Trong nháy mắt, bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần biến ảo ra từng cục đá lớn. Nhân Sơn Quyết trực tiếp thành hình, hóa thành người đá cực lớn. Còn không kết thúc, sau đó là Vân Lôi Nhân Tổ Biến. Những tiếng động ầm ầm vang vọng. Thân thể Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bạo phát ra. Nhưng thời gian ngắn, hắn cũng chỉ là có thể làm được những điều này. Một quyền kia đến từ nam tử trung niên hình thành gió bão, đã gào thét lao đến.

Một quyền này thế như chẻ tre, mang theo khí thế nghiền ép cùng hủy diệt tất cả, lúc chỉ còn cách Bạch Tiểu Thuần mười trượng, toàn thân Bạch Tiểu Thuần đã nổ mạnh.

Nhân Sơn Quyết rốt cuộc không chịu nổi trước, trực tiếp nổ tung ra, hóa thành vô số đá vụn văng ra khắp nơi. Thân thể Vân Lôi Nhân Tổ cũng không kiên trì được quá lâu. Ở dưới một quyền kia dâng lên gió bão, cách Bạch Tiểu Thuần tám trượng, nó cũng đột nhiên tan vỡ!

Nhưng trong quá trình này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi, hai tay dĩ nhiên giơ lên. Hắn ra tay chính là Trường Sinh Đăng!

Trong nháy mắt bốn phía xung quanh hắn lại xuất hiện vô số Trường Sinh Đăng. Thậm chí thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng lại trực tiếp hóa thành Trường Sinh Đăng. Cho dù toàn bộ thiên địa này, cũng đều như vậy!

Nhưng vẫn ở dưới một quyền kia, tất cả giống như châu chấu đá xe. Khi nó còn cách Bạch Tiểu Thuần chỉ có năm trượng, tất cả Trường Sinh Đăng, đều bị xé rách tan vỡ. Thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng giống như là bị hung hăng đánh xuống, máu tươi phun ra. Đồng thời, hai mắt hắn đỏ đậm, thân thể lùi lại một bước. Đại kiếm bắc mạch bị hắn trực tiếp lấy ra, hướng về phía một quyền đang lao tới, trực tiếp rít gào chém xuống!

Những tiếng động ầm ầm rung trời vang lên. Chỉ là đại kiếm bắc mạch ở trong mọi việc đều thuận lợi, lần này không đợi hoàn toàn va chạm với một quyền này của nam tử trung niên, chỉ là đến khoảng cách một trượng, lại lại không có cách nào tiếp nhận được, bị một lực phản chấn không có cách nào hình dung, ở trong sự bạo phát, phản phệ tới toàn thân Bạch Tiểu Thuần.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Máu tươi lớn miệng phun ra. Đồng thời, đại kiếm bắc mạch lại không có cách nào khống chế, tuột tay bay ra ngoài. Tất cả những điều này phát sinh chỉ trong chớp mắt. Dường như thay đổi quá nhanh khiến cho người ta không kịp nhìn.

Ngay lập tức... sau khi đại kiếm bắc mạch bị đánh bay đi, một quyền kia hình thành gió bão, giống như vòng xoáy cắn nuốt tất cả, lại trực tiếp đánh vào trên người Bạch Tiểu Thuần.

Gần như ở trong chớp mắt khi trận gió bão hung bạo này hạ xuống, một luồng ánh sáng màu đen lập lòe. Quy Văn Oa bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản ở trước người Bạch Tiểu Thuần. Tiếng sấm ngập trời vang vọng. Dường như toàn thế giới cũng sắp tan vỡ nổ tung ra.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1771: Ngươi Lập Lời Thề Không Đối Họ Của Ta! (1)

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy một lực kinh thiên khó có thể hình dung, giống như muốn xé rách thân thể và tất cả tu vi của mình. Vào giờ phút này, khả năng khôi phục của thân thể hắn thậm chí cũng bạo phát vượt quá cực hạn, không ngừng ngăn cản, không ngừng khôi phục, không ngừng phun ra máu tươi.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần giống như con diều bị đứt dây, trực tiếp bị ném ra thật xa.

Lục phủ ngũ tạng của hắn đều muốn vỡ nát. Cho dù có Quy Văn Oa chống đỡ, nhưng xương cốt toàn thân cũng vỡ vụn hơn phân nửa.

Ầm một tiếng. Toàn thân hắn rơi trên mặt đất.

Trước mắt Bạch Tiểu Thuần biến thành màu đen, giống như đi ở trước quỷ môn quan một vòng! Nếu không có lực khôi phục kinh người, sợ là lúc này hắn đã hình thần câu diệt. Nhưng bất kể như thế nào, hắn vẫn xem như là thành công đỡ được một quyền của nam tử trung niên này!

Mà sau khi Quy Văn Oa ngăn cản một quyền này, một lần nữa hóa thành ánh sáng màu đen, biến mất ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào triệu hồi ra.

Bạch Tiểu Thuần không ngừng thở hổn hển. Hắn miễn cưỡng giằng co. Lúc hắn nhìn về phía nam tử trung niên kia, nam tử trung niên này cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần, chậm rãi thu hồi nắm đấm.

- Ngươi thông...

Khóe miệng của nam tử trung niên lộ ra nụ cười thỏa mãn. Vừa nói đến đây, bỗng nhiên trong mắt hắn thoáng lộ ra một sự mờ mịt. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy vậy, trong lòng bất chợt kinh hoàng. Một dự cảm không tốt hiện lên ở trong đầu hắn. Trong nháy mắt, giọng của nam tử trung niên thay đổi, cũng thay đổi lí do thoái thác, vang vọng khắp nơi.

- Người xông qua ải, chỉ cần ngươi ở trong tay ta, có thể nhận một quyền không chết, lại... coi như ngươi thông qua cửa ải này!

Nói xong, nam tử trung niên này, lại có thể nắm tay lại!

- Khí linh, ngươi đi ra. Ta muốn đánh chết ngươi!

Bạch Tiểu Thuần lộ vẻ sầu thảm gầm thét giận dữ.

Bạch Tiểu Thuần tức giận kêu thảm. Thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau. Trong lòng hắn thầm nguyền rủa đối với tiểu khí linh, đã giống như nước sông cuồn cuộn, liên tục không dừng. Nếu không phải lúc này hắn không có cách nào thu thập tiểu khí linh này, Bạch Tiểu Thuần nhất định sẽ lột da rút xương nó...

- Ta hận ngươi!

Bạch Tiểu Thuần chán nản nghiêm mặt. Lúc này trong nháy mắt lui ra phía sau, nam tử trung niên kia dĩ nhiên bước chân hạ xuống, giơ tay phải lên. Sau đó, nhất thời thiên địa này tối sầm lại, đột nhiên trở nên đầy áp lực. Hư không bắt đầu vặn vẹo. Một trận gió lốc kinh thiên bạo phát!

Trận gió bão hung bạo này so với lúc trước, hình như yếu đi một ít. Nhưng cho dù là như vậy, cũng vẫn là lực lượng Thái Cổ.Thiên địa nổ mạnh. Đồng thời, theo một quyền của nam tử trung niên hạ xuống, trận gió bão hung bạo này giống như dời núi lấp biển, giống như ngưng tụ lực thế giới, gào thét lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Nó đi qua nơi nào, hư vô nơi đó liền vỡ nát, dường như cũng bị cắn nuốt, giống như theo gió bão tới gần. tất cả thiên địa này đều muốn hóa

thành hư không. Từ phía xa nhìn lại, trận gió bão hung bạo này ùn ùn kéo đến, cũng chính là trong phút chốc, lại xuất hiện ở trước người Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần kêu thảm một tiếng. Lúc này hắn không có biện pháp nào khác. Ánh mắt hắn từ lâu đã đỏ đậm một mảnh. Hơi thở của hắn vô cùng gấp gáp. Ở trong nnháy mắt khi trận gió bão này tới gần, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên rống to hơn. Hai tay hắn giơ lên, hung hăng nhấn một cái về phía mặt đất.

Trong miệng hớn còn giống như một trận gió lạnh, truyền ra bốn chữ!

- Thủy Trạch Quốc Độ!

Những tiếng động ầm ầm vang lên. Cho dù ở dưới trận gió bão hung bạo này gào thét lao tới, âm thanh này vẫn truyền khắp trời cao mặt đất, vang vọng toàn bộ những cung điện. Chỉ thấy, lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, phạm vi vô tận ở bốn phía xung quanh, thậm chí có thể nói là toàn bộ mặt đất của tiểu thế giới, đều trực tiếp hóa thành đầm lầy!

Theo hơi nước khuếch tán, một tiếng gào thét giống như từ trong năm tháng truyền đến, từ viễn cổ vọng về, chợt xuất hiện ở bên trong tiểu thế giới này, vang vọng khắp trời. Ở trong nháy mắt khi tiếng gào thét này khuếch tán ra, từng cái răng nhọn đột ngột từ mặt đất nhô lên!

Thủy Trạch Quốc Độ. Đòn sát thủ này của Bạch Tiểu Thuần, lúc này lại hạ xuống thế gian!

Theo nổ lớn lớn vang vọng, theo những cái răng sắc bén nhô lên cao, từng ngọn núi cũng lục tục đột ngột hiện ra. Mà những tiếng gào thét này cũng càng thêm rõ ràng. Thậm chí dẫn động gợn sóng khuếch tán ra toàn thế giới. Trong chớp mắt, nó lại cùng một quyền Thái Cổ hung bạo này trực tiếp va chạm vào nhau.

Tiếng nổ chấn động cả thiên địa. Ở dưới va chạm này, ở trong một quyền Thái Cổ hung bạo này, Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện những gai

sức cùng ngọn núi ầm ầm chấn động, lại có chút không nhịn được, không phải bị bẻ gãy nghiền nát, mà là bị chấn động mơ hồ, giống như muốn biến mất từ dưới trạng thái triệu hoán này.

Nhưng ngay khi trong lòng Bạch Tiểu Thuần lạnh lẽo, không nhịn được mở miệng hít sâu một hơi, trong nháy mắt, ở trong một quyền hung bạo này giống như muốn xuyen qua Thủy Trạch Quốc Độ, bỗng nhiên tiếng gào thét còn mãnh liệt hơn so với trước kia. Dường như bên trong mang theo cảm giác không cam lòng, trong giây lát truyền khắp bốn phương tám hướng ở thế giới nhỏ này. Thủy Trạch Quốc Độ... Rốt cuộc lần đầu tiên, ở trong một lần thi triển Bạch Tiểu Thuần, nó lại hạ xuống hai lần!

Gào!!

Theo rít gào vang lên, giống như hai mảnh đại lục trực tiếp đột ngột từ mặt đất nhô lên. Trong hai mảnh đại lục này tràn ngập những ngọn núi. Nhìn kỹ, đây không ngờ là hàm răng. Hai mảnh đại lục, chính là cái miệng hung thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần!

Giống như cá sấu, sự hung tàn càng vượt qua tất cả những lần trước đây. Lúc này theo nó vừa xuất hiện, lao thẳng đến một quyền Thái Cổ hung bạo. Ở trong một tích tắc này, thế giới dường như muốn tan vỡ nổ tung ra... Nhưng chung quy tu vi của Bạch Tiểu Thuần không phải là Thái Cổ. Thủy Trạch Quốc Độ này mặc dù cường hãn, nhưng tu vi của Bạch Tiểu Thuần khó có thể chống đỡ, cuối cùng ở trong một tiếng gào thét không cam lòng, Thủy Trạch Quốc Độ tiêu tan ra.

Một quyền Thái Cổ hung bạo, gào thét lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần!

Mặc dù như vậy, nhưng một quyền này rõ ràng ở trên khí thế cùng trên thần thông đã yếu hơn so với trước không biết gấp bao nhiêu lần. Thủy Trạch Quốc Độ, khiến cho nó tiêu hao cực lớn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1772: Ngươi Lập Lời Thề Không Đối Họ Của Ta! (2)

Bạch Tiểu Thuần không kịp suy nghĩ nhiều. Hắn cũng không trông cậy vào Thủy Trạch Quốc Độ có thể hoàn chỉnh đối đầu với một quyền Thái Cổ này.Llúc này hơi thở của hắn nặng nề. Trong tiếng gầm khẽ, tất cả lực lượng thân thể bạo phát. Tu vi vận chuyển. Đồng thời, mi tâm còn xuất hiện Thông Thiên Pháp Nhãn. Ánh sáng màu tím chói mắt, bạo phát ra. Trong nháy mắt, Quy Văn Oa lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần!

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh trong chớp mắt.

Trong phút chốc, một quyền Thái Cổ hung bạo lại đánh vào Bạch trước người Tiểu Thuần. Thân thể của hắn giống như muốn bị xé rách. Tu vi của hắn hình như muốn vỡ nát diệt vong. Máu tươi điên cuồng phun ra. ánh sáng màu tím của Thông Thiên Pháp Nhãn cũng chỉ là khiến cho một quyền hung bạo kia dừng ngay lập tức mà thôi.

Cuối cùng một quyền này lại trực tiếp rơi vào trên Quy Văn trước mặt Bạch Tiểu Thuần Oa. Chỉ là âm thanh, lại chấn động khiến toàn thế giới run rẩy. Bạch Tiểu Thuần không ngừng phun ra máu tươi. Thân thể còn giống như con diều bị đứt dây, bay ngược về phía sau. Toàn thân ngũ tạng lục phủ giống như muốn vỡ nát. Vào giờ phút này, lực khôi phục cũng giống như vận chuyển tới cực hạn vậy, đang điên cuồng khôi phục.

Nhưng một quyền này còn chưa kết thúc, trong tiếng gào thét, lao thẳng đến bóng người Bạch Tiểu Thuần đang bay ngược lại. Công kích lao tới, cho dù đã bị suy yếu quá nhiều, nhưng vẫn còn khủng khiếp vô biên.

Quy Văn Oa vẫn là Bạch Tiểu Thuần trước đó mạnh mẽ triệu hoán ra. Hơn nữa thời khắc này vì tổn thương cùng với một đòn Thái Cổ hung bạo ảnh hưởng, rốt cuộc không có trở về thân thể của Bạch Tiểu Thuần, mà bị trực tiếp đánh bay đến phía xa, bị một mảnh ánh sáng ôn hòa trong chớp mắt bao quanh.

Ánh sáng ôn hòa này đến từ khí linh!

- Bạch Tiểu Thuần, lần này nếu như ngươi còn có thể thông qua, lão tử từ nay về sau lại ở trước mặt ngươi hoàn toàn cúi đầu!

Tiểu khí linh nhìn thấy, tâm thần chấn động. Lúc này nó gào thét thốt ra lời độc ác, âm thanh vang vọng thế giới.

- Cúi đầu em gái ngươi ấy. Khí linh ngươi chờ đấy cho ta!

Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng lui về phía sau. Lúc này hắn không muốn nhiều lời nữa. Trước mắt nguy cơ sinh tử mãnh liệt, khiến cho toàn thân hắn đều run rẩy. Ở trong một quyền phong bạo này tới gần, trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần cũng trở nên điên cuồng.

- Hợp lại!

Trong tiếng gầm nhẹ, Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc không lùi mà tiến tới, lại trực tiếp bạo phát ra Hám Sơn Chàng. Còn không có kết thúc, hắn còn gia tăng thêm tốc độ của Bất Tử Cấm. Cùng lúc đó, tay phải của hắn giơ lên, chợt nắm lại, sau đó trực tiếp rống to.

- Bất Diệt Đế Quyền!

Trong những tiếng động ầm ầm vang vọng, phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần trực tiếp xuất hiện đế ảnh cực lớn. Chính hắn cũng không biết lúc này bạo phát chính là gấp mấy lần Đế Vương Quyền. Nói chung là ở trong nguy cấp này, hắn đã một lần hoàn toàn bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, toàn thân hắn lại giống như một đạo lưu tinh, trực tiếp cùng một quyền hung bạo kia va chạm vào nhau.

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên. Thiên địa run rẩy. Một lực trùng kích lớn lao đột nhiên khuếch tán ra. Thậm chí chỗ đám cung điện của mảnh thế giới này, cũng không chịu nổi, sụp đổ xuống với phạm vi lớn. Trong nháy mắt toàn thế giới sụp đổ, chỉ còn duy nhất một kiến trúc còn tồn tại. Chính là bức tượng Chúa Tể đứng sừng sững ở trong khu cung điện đổ nát đó!

Một quyền hung bạo kia sau khi trải qua nhiều lần làm suy yếu, lúc này cuối cùng cũng trở nên tán loạn. Bạch Tiểu Thuần không biết đã phun ra bao nhiêu máu tươi. Hắn chỉ cảm thấy một lực lượng giống như muốn hủy diệt hoàn toàn bản thân mình, đang không ngừng bạo phát cắn nuốt bản thân. Nguy cơ ở trước mắt, hắn lại trực tiếp triển khai phương pháp Thần Sát!

Trong tiếng nổ lớn, thân thể Bạch Tiểu Thuần trực tiếp hóa thành huyết vụ lùi về phía sau, ngưng tụ lại ở phía xa, Nhưng dường như vẫn không có cách nào chịu được lực hủy diệt này, hắn tiếp tục tan vỡ, sau đó lại ngưng tụ. Vòng đi vòng lại bảy tám lần, khi một lần nữa ngưng tụ, Bạch Tiểu Thuần lại phun ra máu tươi, toàn thân ngã ở nơi nào, đã mệt mỏi hết lực. Nhưng tiếng cười của hắn, lại vẫn vang vọng khắp nơi.

- Ta thông qua!

- Không có khả năng!

Giữa không trung, khí linh trợn trừng mắt há hốc miệng, ngây người nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nó một lòng muốn phá hủy ngăn cản Bạch Tiểu Thuần xông qua ải. Nhưng dưới độ khó như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại vẫn thành công!

Nhất là lần này, cũng không phải hoàn toàn dựa vào Quy Văn Oa. Thậm chí có thể nói, cho dù là có Quy Văn Oa này, đổi lại là một Thiên Tôn khác, sợ cũng không nhịn được.

Thậm chí trong lòng tiểu khí linh này cũng đều phát sinh một ít bội phục đối với Bạch Tiểu Thuần. Nhưng nó vừa nghĩ tới vận mệnh của

mình trong tương lai, lại có chút phát điên. Nó không cam lòng rống lên một câu.

- Ngươi phải thề, thề ở trước mặt Chúa Tể, sau khi trở thành chủ nhân của ta, không đổi họ của ta...

- Đùa gì vậy?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt.

- Ngươi thề đi!

- Cút đi. Lão tử mới không thề, sẽ sửa họ của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến khí linh này ở những cửa ải trước đó đã gây tai họa đối với mình, hắn lại trừng mắt.

- A a a!

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không nghĩ tới, hắn chỉ nói một câu, lại giống như kích thích mãnh liệt đối với khí linh này. Khí linh này rốt cuộc thét lên một tiếng chói tai thê lương. Cùng lúc đó, nam tử trung niên vừa đánh ra một quyền hung bạo kia, lại có thể đi ra, nhìn Bạch Tiểu Thuần, nâng tay phải lên.

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng muốn rơi xuống. Hắn biết nếu để cho đối phương lại đánh ra một quyền, mình sẽ bị phế bỏ. Lúc này hắn chợt run lên một cái, đang muốn mở miệng đi trấn an tiểu khí linh một chút.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên ở trong mảnh thế giới này, tại bức tượng Chúa Tể thứ duy nhất vẫn đứng sừng sững, bóng người vốn ngồi mi tâm của bức tượng rốt cuộc chậm rãi đứng lên. Âm thanh dường như vượt qua thiên lôi, giống như quy tắc mênh mông, mang theo uy nghiêm vô tận, vang vọng toàn bộ thiên địa.

- Tiểu Si, ngươi đủ rồi!

- Người xông qua ải, cửa ải này... Ngươi đã thông qua!

Giọng nói này đang vang vọng ở bên trong thế giới. Trong nháy mắt, giống như mảnh quy tắc của thiên địa này bị đổi, trực tiếp xóa đi. Kể cả này tất cả khu phế tích ở bốn phía xung quanh, cũng ở trong một tích tắc này, ở trong âm thanh khuếch tán ra, lại trực tiếp giống như vượt qua vô số vạn năm, chớp mắt một cái, lại phủ bụi, trở thành hư vô.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1773: Ngươi Chuẩn Bị Xong Chưa? (1)

Bầu trời giống như cũng bị ảnh hưởng, không còn quang đãng, mà biến thành một mảnh màu xám. Mặt đất còn ở trong một chớp mắt này giống như vạn năm trôi qua, trở thành từng hố sâu.

Chỉ có bức tượng Chúa Tể này vẫn đứng sừng sững ở nơi đó. Hình như cho dù thời gian trôi qua bao lâu, nó đều sẽ không xuất hiện biến hóa quá lớn. Tới một mức độ nào đó, giống như vĩnh hằng.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp nhất từ trước tới nay. Từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ tới, lại có một người có thể chỉ một câu nói, khiến cho biển cả hóa ruộng dâu, khiến cho thiên địa nghịch chuyển, tất cả năm tháng vạn năm trôi qua.

Hắn càng không có cách nào tưởng tượng được, nếu như phương pháp này sử dụng ở trên người tu sĩ, sẽ phải đáng sợ tới mức nào. Hắn không thể tưởng tượng nổi, cho dù là cường hãn giống như Thái Cổ, cũng sẽ ở trong một câu nói này, trực tiếp trở thành tro bụi!

- Chúa Tể... Đây là Chúa Tể sao...

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, dường như nhận thức bị lật đổ. Lúc này, khí linh ở bên cạnh hắn đang run rẩy.

Phù phù.

Một tiếng động vang lên.

Nó lại quỳ lạy xuống. Trong mắt nó mang theo sự kính nể, e sợ. Mà ở sâu bên trong sự kính nể, e sợ này... lại cất giấu sự tưởng niệm sâu sắc cùng bi thương.

Cùng lúc đó, theo âm thanh Chúa Tể khuếch tán, bóng người đứng ở nơi mi tâm của bức tượng Chúa Tể này rốt cuộc nhấc chân lên, chậm rãi đi về phía Bạch Tiểu Thuần.

Một bước hắn hạ xuống, trong lúc bất chợt bầu trời màu xám bạo phát ra sấm sét màu đen, công kích mặt đất, công kích tám phương, mang theo sự cuồng bạo cùng bá đạo nào đó, hình như muốn hủy diệt thế giới. Mỗi một đạo thiên lôi màu đen, cũng làm cho Bạch Tiểu Thuần có ảo giác giống như đối mặt với một quyền Thái Cổ phong bạo trước đó!

Mà trên thực tế, cảm giác của hắn không có sai. Những thiên lôi này, bất kỳ một đạo nào cũng có thể làm cho Thái Cổ biến sắc!

Giờ phút này bóng người Chúa Tể uy nghiêm vô tận, giống như là tồn tại duy nhất trong toàn bộ tinh không!

Không kết thúc. Theo bóng người Chúa Tể đi tới, mặt đất bốn phía xung quanh đã hóa từng hố sâu, lại có thể không ngừng thay đổi, dần dần xuất hiện từng bộ hài cốt. Những hài cốt này rất nhiều. Phóng tầm mắt nhìn lại, căn bản là vô số. Mặc dù thân thể của tất cả hài cốt đều vẫn hoàn chỉnh, nhưng lại có thể nhìn thấy được máu thịt của bọn họ vỡ nát cùng với tuyệt vọng cùng hoảng sợ lưu lại ở trong mắt bọn họ trước khi tử vong.

Số lượng quá nhiều. Thậm chí rất nhiều hài cốt cho dù tử vong, khí tức trên người hắn cũng là Thiên Tôn, Thái Cổ, v.v...

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn thấy được một ít thân thể vô cùng khổng lồ. Rõ ràng thân thể người khổng lồ cao đâm vào trời cao. Nhưng mỗi một người đều quỳ chết ở nơi đó. Giường như trước tử vong, bọn họ muốn giãy dụa đứng lên, nhưng vẫn bị thất bại.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn bị thiên lôi trên bầu trời này, bị hài cốt nơi mặt đất này, làm cho hoàn toàn chấn động tâm thần. Cũng chính là vào lúc này, bóng người từ trên bức tượng Chúa Tể này đi tới. Hắn còn chưa đi đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Nhưng giọng nói của hắn đã vang vọng ở bên trong thế giới này ra.

- Cửa ải thứ chín mươi chín, ngươi đã thông qua. Hiện tại chỉ còn lại có cửa ải cuối cùng này!

Thời điểm âm thanh vượt qua thiên lôi, vang vọng toàn thế giới, một uy áp kinh người, lại trực tiếp từ bóng người trên bức tượng Chúa Tể đi tới, ầm ầm bạo phát.

Uy áp này giống như gió bão, trực tiếp cuốn theo tất cả ra toàn thế giới, đột nhiên đè ép về phía Bạch Tiểu Thuần. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần run lên, hít thở dồn dập. Vào giờ phút này, thân thể máu thịt cùng xương hắn đều truyền ra những tiếng rắc rắc.

Ở dưới uy áp này, hắn lại giống như chiếc thuyền cô độc trong sóng dữ, hình như theo một ý chí của Chúa Tể, liền có thể tan thành mây khói!

Ở trong lúc tâm thần Bạch Tiểu Thuần đang chấn động mãnh liệt, bóng người từ bức tượng Chúa Tể chậm rãi đi tới. Giọng nói của hắn lại một lần nữa truyền về phía tám phương.

- Cửa ải này... cần thu được sự tán thành của bản tôn. Một khi tán thành, từ nay về sau ngươi chính là đệ tử truyền thừa của lão phu, ban tặng quạt truyền thừa!

Hai chữ tán thành, ở trong lời nói giống như sấm đình vang vọng, đặc biệt nhấn mạnh, lại giống như ẩn chứa lực quy tắc, ẩn chứa năm tháng, vang vọng ra, giống như từ viễn cổ truyền lại. Bạch Tiểu Thuần thậm chí ngay cả tư tưởng cũng ở đây một cái chớp mắt bị kéo dài. Hắn càng có một loại ảo giác, mình ở bên trong cơn sóng dữ, giống như thời gian bị kéo dà rai.

- Chúa Tể này... quá mạnh mẽ!!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt. Lúc này hắn khẩn trương đã đạt tới mức không có cách nào hình dung được. Nếu như nói hắn ở trước mặt Thái Cổ, còn có thể trấn định. Nhưng ở trước mắt Chúa Tể, ở dưới uy áp này, hắn hình như ngay cả khí lực, cũng bị rút đi.

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần lập tức lại đỏ đậm. Đây không phải là kích động. Mà là hắn đang theo bản năng vận chuyển tu vi, đi chống lại uy áp đến từ Chúa Tể.

Vào lúc này, hắn vốn không có cách nào tập trung chú ý nghe rõ lời nói bên tai. Nhưng hết lần này tới lần khác âm thanh của Chúa Tể, ẩn chứa lực kinh người, lại có thể trực tiếp nổ tung ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

- Mà nếu ngươi không có cách nào đạt được bản tôn tán thành... lại phải chôn xương ở nơi đây!

Những lời này vừa ra, thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược. Dường như có vô số hồn đang gào thét thê lương.

Cùng lúc đó, bóng người Chúa Tể này đã chậm rãi đi tới cách Bạch Tiểu Thuần ngoài trăm trượng. Hắn không dừng lại, vẫn đi từng bước một đến. Hắn càng tới gần, thiên địa bốn phía xung quanh hắn run rẩy. Tia chớp màu đen không ngừng bạo phát.

Hài cốt ở bốn phía xung quanh đều run rẩy. Dường như lại xuất hiện sự thê thảm khi còn sống.

- Tất cả mọi hài cốt ở bốn phía xung quanh đây, đều là tất cả người bên trong toàn bộ giới lớn Vĩnh Hằng xông vào sau khi bản tôn sáng tạo ra chiếc quạt truyền thừa quạt này, trước khi mở ra cuộc chiến tinh không!

- Những người này... Không có bất kỳ một người nào thu được tán thành. Đều ở dưới một ngón tay của bản tôn, chết ở đây, trở thành máu thịt duy trì linh lực cho quạt truyền thừa vận chuyển.

Đi ở trong đống hài cốt, bóng dáng Chúa Tể càng thêm rõ ràng. Đây là một nam tử trung niên, tướng mạo tuấn lãng khó có thể hình dung. Nhất là ánh mắt hắn, còn giống như ẩn chứa tinh không, khiến người ta chỉ mới liếc mắt nhìn, sẽ không nhịn được chìm đắm vào trong đó. Hình như ngay cả linh hồn cũng bị thu lấy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1774: Ngươi Chuẩn Bị Xong Chưa? (2)

- Hiện tại nhiều năm trôi qua, ngươi là người xông qua ải đầu tiên sau cuộc chiến tinh không, đi đến nơi đây. Bây giờ trả lời ta... Ngươi… chuẩn bị xong chưa?

Khi một câu nói vang vọng, cùng này đó bóng dáng của Chúa Tể đã đi tới cách Bạch Tiểu Thuần mười trượng. Hắn đứng ở nơi đó, lại giống như một tòa núi lớn có thể trấn áp tinh không. Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt hắn, lại giống như con kiến hôi.

Loại uy áp này, loại khí thế này, loại cảm giác nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt này, loại cảm giác bá đạo chỉ ở trong một ý niệm của hắn, liền có thể quyết định sinh tử của tất cả chúng sinh. Tất cả tập chung lại một chỗ, sau đó hóa thành sóng dữ. Dường như chỉ chờ sau khi Bạch Tiểu Thuần đưa ra một câu đáp án, sẽ trực tiếp cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần!

Ở trước sóng dữ này, Bạch Tiểu Thuần có loại trực giác mãnh liệt... Mình nếu như choáng váng, gật đầu nói chuẩn bị xong, như vậy sợ là câu này lời vừa nói xong, mình sẽ ở trong nháy mắt bị sóng dữ này đập cho hình thần câu diệt!

- Ta...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần khẩn trương, vừa mở miệng ra, loại cảm giác nguy cơ này đã bị hủy diệt, lại một lần nữa bạo phát. Ở trong sự sợ hãi này, ở dưới uy áp này, Bạch Tiểu Thuần vội vàng lắc đầu.

- Ta còn không có chuẩn bị tốt...

Hắn vừa nói ra lời này, ánh mắt của bóng người Chúa Tể lóe lên. Khí linh ở bên cạnh cũng trợn trừng mắt. Trong mắt nó đột nhiên phát ra ánh sáng. Tia sáng kia, lại giống như phát hiện ra ra đại lục mới, giống như che giấu niềm vui mừng muốn phát điên.

- Đúng vậy, hắn không biết cửa ải này...

Khí linh nghĩ đến đây, nhất thời kích động.

Sau đó thế giới chớp mắt nổ lớn, trực tiếp trút xuống một lực truyền tống bạo phát, lại trực tiếp cuốn Bạch Tiểu Thuần, biến mất khỏi nơi đây.

Thời điểm xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần đã rời khỏi cửa ải một trăm, trở lại trên quạt tàn. Hắn thở hồng hộc. Hắn vừa hiện thân lại vội vàng lau mồ hôi trên trán. Trước đó, hắn thật sự có cảm giác giống như người phàm tay trói gà không chặt, đối mặt với một con mãnh hổ bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt người.

- Tuy rằng có chút kinh sợ...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn cũng cảm thấy mình có chút kinh sợ. Nhưng vừa nghĩ, đổi lại thành bất kỳ kẻ nào, đối mặt với Chúa Tể khí thế ngập trời như vậy, chắc hắn cũng không dám cứng cổ lại gật đầu.

- Nhưng không qua được cửa ải này, những gì ta làm trước đó đều uổng phí.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời rầu rĩ. Hắn khoanh chân ngồi ở chỗ đó một hồi. Khi hắn mở mắt ra, hung hăng cắn răng một cái.

- Cây quạt này dù sao cũng muốn tìm chủ nhân. Nhiều năm như vậy không ai tới, chắc hắn hình chiếu của Chúa Tể này cũng sốt ruột... Nói không chừng có thể nương tay đối với ta...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hít một hơi thật sâu. Sau đó hắn lại lựa chọn tiến vào cửa ải thứ một trăm.

Mới vừa đi vào, bóng dáng trên bức tượng Chúa Tể chậm rãi đứng lên. Khí thế bạo phát. Trong thiên địa có tiếng nổ lớn. Hắn lại đi tới từng bước một, lời nói tương tự, cũng lại một lần nữa vang vọng ở bốn phía xung quanh.

Nhất là lần này Bạch Tiểu Thuần vừa muốn mở miệng, Chúa Tể này lại có thể nâng tay phải lên. Ngay lập tức khí thế của hắn kinh thiên, một trận gió bão hủy thiên diệt địa, lại trực tiếp quét ngang bốn ở phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần.

Loại cảm giác hắn phải chết không thể nghi ngờ này, khiến cho tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng run run. Hắn vội vàng hô to...

- Ta còn không có chuẩn bị tốt. Lần sau, lần sau trở lại.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đây?

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở trên quảng trường của quạt tàn, vẻ mặt bi thương ngẩng đầu nhìn chỗ cửa ải một trăm ở phía xa trên xương quạt.

Hắn cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng thật sâu, loại tuyệt vọng này khiến cho hắn cảm thấy, mình không có cơ hội xông qua cửa ải một trăm này.

- Thật là quá đáng. Độ khó của cửa ải một trăm này như vậy, làm sao có thể thông qua được. Trừ khi ta là Thái Cổ... Cho dù có thể là Thái Cổ, chắc hắn cũng phải sống chết mỗi bên một nửa...

- Nhưng ta cũng đã tới đây...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần rầu rĩ, hắn hung hăng nắm tóc của mình một cái, mắt càng lúc càng đỏ. Đến cuối cùng, hắn tùy ý vỗ vào túi đựng đồ, rốt cuộc từ bên trong tìm ra một bầu rượu, bắt đầu uống một ngụm lớn.

Một lần uống này, chính là ba ngày...

Trong ba ngày, Bạch Tiểu Thuần không ngừng nói thầm. Khi thì đứng lên thử, khi thì lại cụt hứng ngồi xuống. Nhất là không biết từ lúc nào lên, tiểu khí linh xuất hiện ở trước mặt của hắn, cũng ngồi ở chỗ đó, than thở. Đồng thời, mỗi lần ở Bạch Tiểu Thuần đứng lên, nó đều run rẩy một cái, thở dài mở miệng.

- Ta cũng không biết Chúa Tể đại nhân tại sao muốn như vậy. Ta cũng muốn nhanh chóng có một chủ nhân mới. Nhưng ngươi không biết đâu, ta tận mắt nhìn thấy được những gia hỏa kia bị đập chết. Mỗi một người đều chết rất thê thảm a.

- Ta nhớ có một lần, người xông qua ải kia thân thể còn cường hãn hơn so với ngươi, lực khôi phục còn kinh người hơn. Bản thân ta cũng cho rằng, hắn sẽ trở thành chủ nhân mới của ta. Nhưng ngươi đoán xem thế nào... Vút một cái, đã bị Chúa Tể đập thành thịt nát, kêu lên một tiếng rất thảm!

Tiểu khí linh vừa nói, ừa khoa tay múa chân. Bạch Tiểu Thuần nghe được cũng hãi hùng khiếp vía.

- Thật sự rất thảm. Máu tươi bạo phát. Đầu chỉ phát ra một tiếng động, liền trực tiếp vỡ ra...

- Bạch Tiểu Thuần a, chúng ta cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết. Ta thật sự khuyên ngươi, đừng đi tự tìm đường chết. Vô dụng thôi... Ta xem như đã nhìn ra, lão Chúa Tể kia, hắn không muốn để cho ta có một chủ nhân mới!

- Mà thôi mà thôi, ngươi còn sống là tốt rồi. Cửa ải một trăm này ngươi cho dù không xông qua, ở chỗ này ngươi cũng có quyền hạn. Chúng ta có thể hợp tác. Ngươi yên tâm, ngươi muốn cái gì, ta đều có thể giúp ngươi.

Tiếng tiểu khí linh thở dài thường xuyên vang vọng.

Lại như vậy, sau khi ba ngày qua đi, Bạch Tiểu Thuần cũng uống nhiều. Tiểu khí linh ở nơi nào cũng không ngừng nói cửa ải một trăm này đáng sợ thế nào. Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần buông hồ lô trong tay ra, bỗng nhiên quay đầu lại nghi ngờ nhìn về phía tiểu khí linh.

- Ngươi từ khi nào lại có lòng tốt như vậy?

- Ta luôn luôn rất tốt bụng. Ngươi nghĩ rằng trước đó ta khuyên ngươi, là muốn làm khó dễ với ngươi sao? Ngươi sai rồi. Ta là muốn cứu ngươi!

Tiểu khí linh lập tức tỏ ra nghiêm trang, ngôn từ chính nghĩa, mở miệng nói.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1775: Ta Thông Qua?

- Ta không muốn để lão già kia thực hiện được ý định của mình. Ta không muốn chết người. Ta chỉ muốn ngươi sống sót. Như vậy chúng ta còn có thể hàn huyên thêm vài ngày... Ngươi không biết, mấy vạn năm thậm chí còn lâu hơn. Ngay cả bản thân ta cũng quên cả thời gian. Trong cuộc sống này, một mình ta là cô độc tới mức nào...

Tiểu khí linh thở dài một tiếng, vẻ mặt thống khổ, nhìn về phía xa. Chỉ có điều ánh mắt nó lại thận trọng liếc trộm Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hồ nghi nhìn tiểu khí linh một chút. Lúc này hắn uống có chút nhiều. Theo trực giác, hắn cho rằng tiểu khí linh này có vấn đề. Lúc này hắn chợt đứng lên, giả vờ cười to.

- Ngươi gạt ta. Ta biết, ngươi đang gạt ta. Ngươi không dám để cho ta đi xông qua cửa ải một trăm này!

Sau khi tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, tiểu khí linh trực tiếp sợ hãi, trong nháy mắt nhảy dựng lên.

- Ta không có. Ngươi ngàn vạn lần đừng đi xông qua ải. Ta không muốn ngươi chết.

Nhìn thấy được phản ứng của tiểu khí linh, nghe được lời nói của tiểu khí linh, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên. Hắn cảm thấy tiểu khí linh này có vấn đề rất lớn. Lúc này hắn hừ một tiếng, lại đi về phía trước.

- Ta nhìn thấy ngươi rồi!

Bạch Tiểu Thuần cố ý lớn tiếng mở miệng. Hắn lại cố ý đi nhanh vài bước, lao thẳng đến cửa ải một trăm.

Tiểu khí linh nhất thời cực kỳ khẩn trương. Trong lòng nó cũng muốn khóc. Nó vội vàng bay theo phía sau Bạch Tiểu Thuần, tận tình khuyên bảo.

- Ngươi phải tin tưởng ta. Ngươi đừng như vậy, ta không muốn ngươi mất đi...

- A a, ngươi vì sao cũng không tin ta. Ta là có lòng tốt!

Thời điểm tiểu khí linh lo lắng mở miệng, lòng nghi ngờ của Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng lớn. Lúc này tốc độ của hắn cũng nhanh hơn. Hắn lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh cửa ải một trăm, giơ chân lên, làm ra bộ dạng muốn hạ bước chân xuống.

- Hừ, tiểu khí linh, một cửa ải này là giả, đúng hay không!

Bạch Tiểu Thuần chợt quay đầu lại trợn mắt, hét lớn một tiếng.

Tâm thần tiểu khí linh lại trực tiếp chấn động. Nó đứng ngây ra ở đó, bộ dạng muốn khóc, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn thấy nó như vậy, nhất thời phấn chấn. Hắn bất chợt lại hạ bước chân xuống. Trong nháy mắt hắn biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, lại ở bên trong cửa ải một trăm này. Bóng người trên bức tượng Chúa Tể phía xa, lại đi tới. Khí thế vẫn như trước, sát khí ngập trời, uy áp càng cuồng bạo giống như muốn hủy diệt diệt thiên địa.

Ở dưới uy áp này, Bạch Tiểu Thuần chợt giật mình một cái. Men say nhất thời đã giảm đi bảy phần. Sau khi ngẩn người ra, trong lòng hắn rên lên.

- Tiểu khí linh này thật sự khuyên can ta, hay là lừa gạt ta tiến vào đây, đi tìm cái chết?

- Đáng chết. Lẽ nào cửa ải này thật sự sẽ thành nơi chân ta!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây muốn phát điên, bóng dáng của Chúa Tể đã đến gần Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên. Thời điểm toàn bộ trời cao đều đang run rẩy, giọng nói của hắn cũng lan truyền ra khắp nơi.

- Người xông qua ải, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Những lời này chấn động khắp nơi. Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời đỏ đậm. Hắn biết, nếu như lần này mình vẫn kinh sợ, như vậy không chỉ con đường Thái Cổ gặp khó khăn, sau này cũng gần như không có khả năng trở thành chủ nhân của cây quạt này nữa.

Cực khổ lâu như vậy, nỗ lực lâu như vậy, tu sĩ của thế giới Thông Thiên đều đang nhận sự cực khổ. Những kích thích từ phía hoàng cung. Tất cả đều không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn. Tất cả những điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần bất chợt lại hét lớn một tiếng.

- Tới đi!

Hắn nói, lấy ra Quy Văn Oa đã tự động trở về sau khi thông qua ải lần trước. Hắn chượt gắn vào đỉnh đầu.

- Lão tử chuẩn bị xong!

Ánh mắt Chúa Tể chớp động, nhìn thật sâu về phía Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên ầm ầm hạ xuống. Nhưng ngay khi trong đầu Bạch Tiểu Thuần trống rỗng, tu vi cùng lực lượng thân thể đều hoàn toàn bạo phát, chuẩn bị chịu một cái vỗ này, bàn tay lớn của Chúa Tể lại có thể chỉ là nhẹ nhàng hạ xuống vỗ một cái ở trên Quy Văn Oa tại đỉnh đầu hắn.

Chỉ một cái... Không dâng lên bất kỳ gió bão nào. Hoàn toàn không có chút khí thế nào. Hoàn toàn không có một chút gợn sóng nào. Sau khi vỗ xong, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không thể phát hiện ra.

Hình chiếu của Chúa Tể lộ ra vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần gật đầu.

- Nếu ngươi chuẩn bị xong, như vậy ngươi đã thông qua. Chúc mừng ngươi, trở thành người truyền thừa của lão phu. Sau cuộc chiến tinh không, tàn ảnh này của lão phu cũng đã mơ hồ. Hiện tại cũng đến lúc nên tiêu tan. Nhớ đối xử tử tế với Tiểu Si. Hi vọng ngươi có thể thông qua truyền thừa của lão phu, đi hết con đường mà cả đời này của lão phu cũng không đi hết.

- Nhớ kỹ tên của bản tôn... Bản tôn, Chúa Tể tiên giới, Chu Ninh!

Theo lời nói vang vọng, bóng người Chúa Tể tiên giới này nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, xoay người đi về phía bầu trời. Bóng dáng hắn chậm rãi mơ hồ, cho đến khi hoàn toàn biến mất...

Bạch Tiểu Thuần ngây người đội Quy Văn Oa đứng ở nơi đó, có chút cảm giác giống như nằm mộng. Cho dù bóng dáng của Chúa Tể đã biến mất, hắn cũng cảm thấy tất cả những điều này giống như đang nằm mơ. Thật không thể tưởng tượng nổi. Có chút hoảng hốt không chân thật. Hắn còn tự động quay đầu lại nhìn hai bên một chút, lại nhìn thân thể mình một chút.

Sau khi xác định mình không thiếu cái gì, Bạch Tiểu Thuần càng bối rối hơn.

- A?

- Như vậy là thông qua rồi?

- Ta thông qua?

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó một lát, vẫn không xác định được. Hắn thận trọng lựa chọn trở về. Nhưng ngay khi hắn vừa trở về, trong chớp mắt thân thể hắn đứng ở trên xương quạt. Toàn bộ cây quạt này ầm ầm chấn động. Ánh sáng bất chợt lại khuếch tán ra vạn trượng.

Từng trận sóng dao động tự mình hiện lên từ bốn phía xung quanh, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Trong nháy mắt, gợn sóng này lại bao trùm Bạch Tiểu Thuần, giống như dũng mãnh tràn vào đến trong cơ thể hắn, muốn in xuống dấu vết trên người hắn, muốn hắn nhớ kỹ tất cả. Vào giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần nắm giữ quyền hạn, cũng đồng thời bạo phát, giống như hình thành sóng dao động, lấy Bạch Tiểu Thuần làm trung tâm, khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Hai loại sóng dao động này trong phút chốc lại hình thành cộng hưởng nào đó. Ở trong sự cộng hưởng này, tất cả cửa ải trên xương quạt đều mở ra, Bạch Tiểu Thuần có loại cảm giác mãnh liệt, một ý niệm của mình, liền có thể điều khiển tất cả quạt tàn này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1776: Nói Cho Ta Biết Ngươi Tên Gì (1)

Lồng ngực của hắn lên xuống. Lúc này cho dù Bạch Tiểu Thuần vẫn tỉnh táo, cũng ý thức được mình sợ rằng thật sự... thông qua cửa ải một trăm!

Cảm giác này, hắn có thể khống chế thần thông của quạt tàn này trên một trình độ nào đó. Thậm chí hắn có loại ý thức, hình như phương hướng quạt tàn này bay tới, đều nằm ở trong sự khống chế của hắn!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời mừng như điên. Vừa nghĩ tới các loại lợi ích sau khi nắm quạt tàn trong tay mình, tâm tình hắn lại kích động không có cách nào bình tĩnh được.

- Tiểu khí linh quả nhiên gạt ta!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần phấn chấn. Đồng thời, phản ứng đầu tiên của hắn chính là cất cao giọng, hét lớn một tiếng.

- Tiểu khí linh, lăn ra đây cho Bạch gia gia nhà ngươi!

Những lời này, Bạch Tiểu Thuần đã nhẫn nhịn rất lâu. Trước đây, hắn mặc dù cũng dám nói, nhưng phần nhiều lại là chột dạ. Gia hỏa khí linh kia lòng dạ thật sự hẹp hòi. Một khi trêu chọc, nó nhất định sẽ trả thù lại.

Nhưng bây giờ, Bạch Tiểu Thuần đã không quan tâm nữa. Hắn cảm thấy mình đã xoay người thành chủ nhân. Từ nay về sau trời cao biển rộng. HẮn có thể tùy ý bạo phát khí thế bản thân mình là chủ nhân.

Giờ phút này câu nói vừa ra khỏi miệng, hắn từ trong lòng ra ngoài, toàn thân toàn ý thông thấu thoải mái. Cảm giác này, giống như là trong

trời nắng nóng, uống một ngụm nước đá, sảng khoái khó có thể hình dung.

- Nhanh, lăn ra đây, cho Bạch gia gia nhà ngươi!

Bạch Tiểu Thuần ngạo nghễ ngẩng đầu, tay áo khẽ vung lên, lại hét lớn một tiếng.

Trên quạt tàn vang vọng giọng nói của hắn. Trên một xương quạt phía xa, tiểu khí linh ôm đầu ngồi xổm ở nơi đó. Một tay nó ôm lấy đầu của mình, vẻ mặt thống khổ. Lúc này khi câu nói thứ hai của Bạch Tiểu Thuần vang vọng, cho dù nó không muốn, nhưng lại có một lực lượng trong u minh, khiến cho nó thở dài một tiếng, thân thể bay ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Ở trong quá trình bay ra này, dáng vẻ của hắn cũng chậm rãi thể hiện ra. Tiểu khí linh này, hóa thành một tiểu nam hài phấn nộn. Trong đôi mắt thật to che giấu sự khả ái. Thân thể tuy nhỏ, nhưng bất luận nhìn thế nào, cũng là hình dạng cực kỳ chọc cho người ta yêu thích.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt liền thấy được tiểu khí linh. Lúc này hắn trợn trừng mắt. Nhìn đối phương chậm chạp đi đến, hắn hừ một tiếng.

Một tiếng hừ này của Bạch Tiểu Thuần khiến cho tiểu khí linh này run lên một cái. Trên gương mặt nó lộ ra vẻ ngây thơ lấy lòng. Nhưng hết lần này tới lần khác lại bộ dạng có chút khiếp sợ khẩn trương, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu.

- Bái kiến... Chủ nhân...

- Ta chán ghét dáng vẻ của ngươi!

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào tiểu nam hài trước mắt, có chút ê ẩm nói. Trước kia, tiểu khí linh ở thần thức trong của Bạch Tiểu Thuần, chỉ là một đoàn ý thức mà thôi. Hiện tại xuất hiện ở trước mặt hắn, là lần đầu tiên Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy dáng vẻ thật sự của nó.

Hình dáng trắng trẻo phấn nộn. Hình như còn muốn Bạch Tiểu Thuần hơn so với... Bạch Tiểu Thuần.

Tiểu khí linh vừa nghe được lời nói của Bạch Tiểu Thuần, nhất thời nước mắt chảy xuống. Nó lại cố gắng giả vờ làm ra một bộ dạng ủy khuất, cũng không dám đi tới. Hắn thực sự là khiếp sợ. Trước đó hắn thật sự đắc tội Bạch Tiểu Thuần này quá độc ác...

- Chủ nhân... Ta...

Tiểu khí linh hít một hơi thật sâu, đang muốn nói ra một vài lời tốt đẹp. Nhưng không đợi tới khi nói xong, Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, hai mắt phát ra ánh sáng. Hắn quan sát tiểu khí linh từ trên xuống dưới.

- Đúng rồi, hiện tại nói cho chủ nhân nhà ngươi biết, ngươi tên là gì?

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc một tiếng. Đối với chuyện này, trong lòng hắn đã có một ít dự cảm. Lúc này hắn hăng hái bừng bừng.

Nhưng tiểu khí linh ở nơi đó, sắc mặt lại chợt biến đổi, giống như ăn phải thức ăn không có cách nào nuốt xuống. Nó ở nơi đó, vẻ mặt đau khổ, một lát sau mới ấp a ấp úng nói một câu.

- Ta... Ta là... Tiểu Si.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, không nhịn được đắc ý cười ha hả. Lúc này hắn chắp tay ra sau lưng, hất cằm lên, ngạo nghễ mở miệng.

- Ta là nói ngươi họ gì? Nói lớn tiếng một chút. Nói cho ta biết tên đầy đủ của ngươi!

- Ta họ Tiểu...

Tiểu khí linh kiểm nhi xụ xuống, nhỏ giọng nói.

- Ngươi sau này là họ Bạch. Nào nào nào, lớn tiếng hơn chút nữa!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, trong lòng đã sớm hồi hộp, chậm rãi cười ra tiếng.

- Ta... Nãi nãi của ngươi. Lão tử họ Bạch thì thế nào. Ta là Bạch Tiểu Di!

Sau khi tiểu khí linh dạ nửa ngày, nghe được tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần, nhìn biểu tình đê tiện này của Bạch Tiểu Thuần, toàn thân hắn cũng nổi giận, rống to.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, cơn giận trong lòng cuối cùng cũng giảm xuống. Sau khi hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Si hừ hừ vài tiếng, lúc này mới chắp tay sau lưng đi về phía trước.

- Bạch Tiểu Si, nào nào tới đây, giới thiệu cho chủ nhân nhà ngươi một chút về cái quạt tàn này.

Bạch Tiểu Thuần ho khẽ một tiếng. Đối với tên của tiểu khí linh, hắn càng thoả mãn hơn.

- Hừ, ao bảo ngươi trước đây đắc tội ta!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thoải mái vô cùng. Tiểu khí linh lại ủ rũ, trong lòng cũng muốn khóc. Đây là một cảnh tượng hắn không muốn nhìn thấy nhất. Trên thực tế trước kia, sau lần đầu tiên hắn kích động thề, mắt thấy Bạch Tiểu Thuần lục tục qua cửa ải, hắn cũng đã sợ hãi không nhịn được. Hắn rất sợ có một ngày mình sẽ phải đổi họ...

Nhưng ngày hôm nay cuối cùng chạy trời không khỏi nắng. Lúc này nó chỉ có thể thở dài một tiếng, mang theo tâm tư buồn bã, ngoan ngoãn giới thiệu cây quạt tàn này cho Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là sâu ở trong lòng nó, phần nhiều lại giống như lười biếng. Chỉ có điều hắn vẫn coi thường Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần chỉ quay đầu lại liếc mắt thoáng nhìn, lại đoán được tâm tư của tiểu khí linh.

- Bạch Tiểu Si, ngươi biểu hiện tốt một chút. Nói không chừng một ngày nào đó, chủ nhân ngươi vui vẻ, sẽ đổi lại họ cho ngươi.

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt.

Tiểu khí linh vừa nghe Bạch Tiểu Thuần nói, mắt thoáng xoay tròn, hít thở cũng trở nên dồn dập. Trước đó, nó đối phó với Bạch Tiểu Thuần, nhìn như thông minh. Nhưng trên thực tế bản thân nó chỉ là khí linh. Sau khi Bạch Tiểu Thuần trở thành chủ nhân của nó, nó căn bản không còn có bất kỳ sức đánh trả nào.

Lúc này hắn không mấy tin vào nhân phẩm của Bạch Tiểu Thuần, nhưng trong lòng hắn vẫn ít nhiều có chút tâm tư. Hắn suy nghĩ, nói không chừng có một ngày nào đó lòng tốt của Bạch Tiểu Thuần thật sự nổi lên, đổi lại họ cho mình cũng không chừng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1777: Nói Cho Ta Biết Ngươi Tên Gì (2)

Nghĩ như vậy, hắn lại lập tức cảm thấy sinh mạng một lần nữa có trở nên mãnh liệt. Khi giới thiệu nhất thời lại có sức hơn so với trước đó không ít.

- Chủ nhân, trên chiếc quạt truyền thừa này, hiện tại có một trăm lẻ tám cây xương quạt. Tài nguyên bên trong cửa ải trên mỗi một xương quạt, chỉ cần chủ nhân muốn, sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt chủ nhân.

- Chỉ có điều đây chỉ là phần thưởng mà thôi. Về phần tồn tại bên trong cửa ải, lại không phải như vậy. Đó là những thứ tất cả cửa ải cần dùng tới... Cho nên muốn lấy hồn, chủ nhân cũng đừng nghĩ...

- Còn nữa, sau khi trở thành chủ nhân của cây quạt, chủ nhân ngươi có thể đi tìm hiểu Sinh Tử Đạo Nguyên của Chúa Tể đại nhân bất cứ lúc nào. Mặt khác từ trình độ nào đó mà nói, chỉ cần tu vi của chủ nhân đủ, liền có thể điều khiển vô hạn cây quạt này, phát huy ra lực kinh thiên!

- Bản thân cây quạt này là một tinh không chi bảo hiếm thấy, vượt qua thế giới chi bảo. Có thể đi lại ở trong tinh không đồng thời, cũng có thể phát ra thần thông kinh thiên địa quỷ thần khiếp của nó!

- Thần thông chủ yếu của nó chính là ở trên mặt quạt...

Nghe tiểu khí linh giới thiệu, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lâng lâng. Hắn cảm thấy mình thật sự rất lợi hại. Đối phó với tiểu khí linh này, không cần tốn nhiều sức.

- Cái này gọi là tát một cái, lại cho một ủa táo ngọt!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần đắc ý, nghe tiểu khí linh giới thiệu, chỉ cao ngạo đi về phía trước. Tiểu khí linh ở bên cạnh không ngừng mở miệng, còn đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Một khi Bạch Tiểu Thuần lộ ra suy nghĩ sâu xa, hắn lại lập tức giảng giải kỹ càng tỉ mỉ. Rất khoa trương là sau khi Bạch Tiểu Thuần đi, tiểu khí linh này rốt cuộc bay lên bóp vai cho hắn...

Biểu tình lấy lòng này, phối hợp với hình dáng thông minh linh lợi, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng rất xúc động.

Lúc này nghe được khí linh giới thiệu về mặt quạt, Bạch Tiểu Thuần cũng ngẩng đầu nhìn qua. Trước đó, hắn đều ở phía xa xem chừng. Hiện tại hắn lại đứng điểm cuối xương quạt, lnhìn lại, giống như toàn thân đã đi tới bên trong mặt quạt.

Bất luận là sông lớn kia, hay núi cao xa xa, vào giờ phút này, lộ ra một sóng dao động cộng hưởng. Còn nữa thuyền cô độc trong sông này, cùng với hai người đánh cờ trên chiếc thuyền cô độc, hoặc là cung điện bồng bềnh trong nước sông. Còn nữa, chính là... trên bầu trời, bàn tay Chúa Tể khổng lồ giống như muốn chộp xuống.

Tất cả những điều này, hiện ra ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng dâng trào.

- Chỉ cần tu vi của chủ nhân đủ, liền có thể hút đi rất cả mọi thứ trên quạt tàn này. Giống như chiếc thuyền cô độc này, là một thế giới chi bảo. Hai người phía trên lại là nô bộc Thái Cổ!

- Về phần ngọn núi kia, là núi sinh tử, chính là đạo nguyên của Chúa Tể đại nhân biến thành!

- Con sông này, nước sông bên trong không giống tầm thường. Một giọt nhỏ xuống, liền có thể hóa thành sông lớn ngập trời.

- Cái này còn chưa kết thúc. Chủ nhân, chủ nhân còn nhớ rõ lúc trước ta nói cần phải có tya của Chúa Tể làm động lực. Hiện tại có tay Chúa Tể

này, tâm thần chủ nhân dung nhập quạt tàn, cảm ứng một chút, sẽ biết.

Theo lời khí linh nói, Bạch Tiểu Thuần hiếu kỳ. Hai mắt hắn nhắm nghiền, tâm thần chìm đắm ở trên quạt tàn. Dần dần, hơi thở của hắn bất chợt trở nên dồn dập.

Hắn thình lình phát hiện ra, bên trong thần trí của mình lại có thể cảm ứng được ở trong tinh không này, ở phương hướng xa xôi, hình như còn có một chiếc quạt tàn, đang gào thét lao về phía chỗ mình!

- Một nửa kia của quạt tàn!

Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, thất thanh kêu lên.

- Chính là một nửa kia của quạt tàn. Dựa theo tốc độ này, sợ chắc chắn sẽ không cần bao nhiêu thời gian, hai quạt tàn có thể va chạm cùng một chỗ, dung hợp vào nhau. Sau đó sẽ thật sự hoàn chỉnh!

Tiểu khí linh cũng kích động, tiếp lời.

- Một nửa quạt tàn đã lợi hại như vậy. Quạt tinh không hoàn chỉnh... Ai dám chọc ta!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, nhất thời hào khí vạn trượng.

Sau khi nghe tiểu khí linh giới thiệu rất nhiều công hiệu ở trên quạt tàn này, Bạch Tiểu Thuần cũng thử đi một chuyến tới tháp cao trên ngọn núi. Ở nơi đó, hắn cảm thụ một chút Sinh Tử Đạo Nguyên của Chúa Tể.

Tháp cao trên ngọn núi trong mặt quạt, tổng cộng có chín tầng. Tầng cao nhất lại là chỗ của Sinh Tử Đạo Nguyên. Chỉ có điều lấy tu vi của Bạch Tiểu Thuần, không có cách nào trực tiếp tiến vào tầng cao nhất. Hắn chỉ có thể tu luyện ở tầng thứ tư.

Nhưng tốc độ tu luyện ở chỗ này, lại vượt xa so với bên ngoài. Về phần Tiên Vực của Vĩnh Hằng càng không có cách nào so sánh cùng với nơi đây. Bạch Tiểu Thuần chỉ ngồi khoanh chân trong thời gian một nén

nhang, cũng cảm giác toàn thân nóng như lửa. Lực tu vi ở dưới Sinh Tử Đạo Nguyên này kích thích, rốt cuộc có thể so với một tháng tu luyện bình thường.

- Nơi này chính là thánh địa tu hành!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời rất kích động. Tiểu khí linh ở bên cnạh cũng vội vàng mở miệng lấy lòng.

- Chủ nhân, chờ chủ nhân đến Thiên Tôn hậu kỳ, có thể đi vào tầng thứ năm. Nếu như có thể đạt tới Thái Cổ, như vậy thì có thể đi vào tầng cao nhất. Nơi đây càng đến gần Sinh Tử Đạo Nguyên, tốc độ tu luyện lại càng nhanh!

Lời tiểu khí linh nói ra, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng thêm phấn chấn. Sau khi ở chỗ này tu luyện một thời gian ngắn, hắn cảm giác được rõ ràng tu vi cùng chiến lực của mình, đều mạnh mẽ hơn nhiều so với trước kia. Lúc này hắn mới rời khỏi tháp cao.

Sau khi ở trên quạt tàn này chạy hết một vòng, Bạch Tiểu Thuần lại tản ra lực tu vi, thử dựa vào khống chế của mình đối với quạt tàn, đi điều khiển những hình ảnh trên mặt quạt kia, nỗ lực khiến cho tất cả huyễn hóa ra, trở thành phương pháp thần thông.

Đáng tiếc bất kể Bạch Tiểu Thuần thử như thế nào, cũng vẫn không có cách nào chấn động được ngọn núi kia, con sông kia. Rõ ràng tu vi của hắn không đủ để chống đỡ. Chỉ có điều chiếc thuyền cô độc trên con sông kia dường như yêu cầu không cao lắm đối với tu vi.

Sa khi Bạch Tiểu Thuần thử, hắn phát hiện mình tuy không có cách nào huyễn hóa ra chiếc thuyền cô độc này. Nhưng lại có thể khiến cho chiếc thuyền này chấn động vài cái. Nhất là hai người chơi cờ ở phía trên, ở trong thần niệm Bạch của Tiểu Thuần cũng khẽ chấn động.

Tuy rằng như vậy, nhưng Bạch Tiểu Thuần đã rất thỏa mãn. Hắn đứng ở trên quạt tàn, loại cảm giác thân là chủ nhân của nơi đây, khiến

cho tâm tình hắn rất tốt đẹp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1778: Cướp Đoạt

Nhất là nghĩ đến trên quạt tàn này tồn tại những bảo vật cùng đan dược này, Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm hưng phấn. Theo thần niệm tản ra, lập tức rất nhiều đan dược lại từ bên trong xương quạt ở bốn phía xung quanh đột nhiên xuất hiện, gào thét bay tới.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ đến, những cửa ải kỳ dị gặp phải trên đường đi tới. Ví dụ như một tộc Hắc Đan, ví dụ như thế giới đầy hồn này. Vì vậy thoáng một cái, thân thể hắn biến mất không thấy bóng dáng. Thời điểm xuất hiện, thình lình hắn đã ở bên trong cửa ải một tộc Hắc Đan.

Trước đó hắn không có cách nào tiến vào. Nhưng bây giờ hắn tới lui tự nhiên. Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, một tộc Hắc Đan bên trong cửa ải này lập tức liền liền phát giác ra. Sau khi một lần nữa thấy được bóng người giống như một cơn ác mộng trong lòng bọn họ, tất cả tộc Hắc Đan bắt đầu thét lên chói tai.

- Trời ạ, là hắn. Khắc tinh của tộc Hắc Đan chúng ta!

- Không có khả năng. Hắn tại sao lại tới đây. Chúng ta không phải đã đuổi hắn đi rồi sao!

Trong khi cả tộc Hắc Đan run rẩy, sợ hãi đến cực hạn, Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, ngửa mặt lên trời cười to. Thân thể hắn thoáng một cái lao thẳng đến từng chỗ của tộc Hắc Đan. Đối với tộc quần luyện đan này, Bạch Tiểu Thuần không muốn buông tha. Lúc này, sau khi một lần nữa đến đây, hắn dựa vào sự uy hiếp của mình, dựa vào quyền hạn

khống chế của mình, rất nhẹ nhàng lại làm cho cả một tộc Hắc Đan khuất phục...

Tiếp nhận rất nhiều điều kiện của Bạch Tiểu Thuần, vẻ mặt mỗi một người giống như đưa đám. Bọn họ bắt đầu luyện đan cho Bạch Tiểu Thuần...

Không kết thúc, Bạch Tiểu Thuần lại đi vào thế giới hồn. Khi trở về, một cửa ải kia đã trống không. Tất cả những hồn trước đây hắn chưa kịp lấy đi, hiện tại bị hắn hễ quét sạch. Về phần tiểu khí linh trước đó nói không có cách nào để Bạch Tiểu Thuần lấy ra, theo Bạch Tiểu Thuần, vậy tự mình đi vào lấy là được.

Tiểu khí linh trước sau ở bên cạnh hắn, mắt mở trừng trừng nhìn những điều này. Hắn cảm thấy hình dáng Bạch Tiểu Thuần cướp đoạt hình như rất nhuần nhuyễn. Trong lòng hắn đang thầm rỉ máu. Nhưng trên mặt hắn cũng không dám hoàn toàn lộ ra. Hắn chỉ có thể dùng đôi mắt mong chờ nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Đừng nhìn ta như vậy. Những hồn để ở chỗ này quá lãng phí. Bản thân ta là chủ nhân của bảo quạt, tuyệt đối không thể cho phép những hồnn này không ngừng tiêu hao lực lượng của bảo quạt linh!

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, ngôn từ chính nghĩa mở miệng. Sau đó, hắn không để ý tới tiểu khí linh, khoanh chân ngồi ở một bên, bắt đầu mượn đan dược của quạt tàn, tu luyện.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Rất nhanh nửa tháng đã trôi qua. Trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần vì mới trở thành chủ nhân của bảo quạt, tinh lực tràn đầy, hăng hái dạt dào, đang không ngừng hiểu công hiệu của rõ bảo quạt. Những thời gian khác, hắn hoặc là tu luyện, hoặc chính là nghiên cứu lửa hai mươi ba màu.

Dù sao hiện tại, số lượng hồn trong túi hắn mặc dù không phải đặc biệt nhiều, nhưng cũng đủ để hắn trong khoảng thời gian ngắn chế luyện lửa nhiều màu. Mà đối với nghiên cứu cùng hiểu biết của hắn về lửa hai

mươi ba màu, đã đã kỹ hơn không ít. Vì vậy trong khoảng thời gian này, Bạch Tiểu Thuần cũng thỉnh thoảng thử chế luyện. Mặc dù đều thất bại, nhưng sau mỗi lần thất bại, Bạch Tiểu Thuần đều dường như suy nghĩ tới điều gì. Hắn tin chắc, không cần quá nhiều thời gian, mình nhất định có thể chế luyện ra lửa hai mươi ba màu.

Cũng chính lúc Bạch Tiểu Thuần chìm đắm trong việc khống chế đối với quạt tàn cùng tu luyện, ở bên trong Tà Hoàng Thành này phát sinh một chuyện lớn đối với toàn bộ tu sĩ thế giới Thông Thiên mà nói, là kinh thiên động địa!

Lại giống như sự yên tĩnh trước khi cơn bão tố tới, một khoảng thời gian trước, bất luận là Tà Hoàng hay đại hoàng tử, đều tương đối yên tĩnh. Tà Hoàng bế quan, đại hoàng tử hình như cũng thoáng cái không thấy hứng thú đối với Bạch Tiểu Thuần. Thật sự quá yên tĩnh.

Nhưng trên thực tế... Ở bên trong Tà Hoàng Triều này, đại hoàng tử có một việc lớn hơn nữa cần hoàn thành. Mục tiêu của hắn... chính là đám người Linh Khê Tông!

Bên trong Tà Hoàng Triều, cho dù đám người Linh Khê lão tổ ẩn nấp sâu hơn, cho dù Trương Đại Bàn lại che giấu, nhưng theo số lượng người của Linh Khê Tông không ngừng tập trung lại, sự tồn tại của bọn họ dĩ nhiên đã lộ ra!

Trước đó hắn không hề động tới Linh Khê Tông, là bởi vì tất cả đều đang nằm trong sự khống chế. Hiện tại đại hoàng tử đã không còn kiên trì được nữa. Sau khi hắn luyện hóa Khôi Hoàng thành cánh tay của mình, hắn thử luyện linh phát hiện vẫn thất bại, toàn thân đại hoàng tử đã phát điên. Khát vọng của hắn đối với huyết mạch luyện linh, đã đến cực hạn. Cho nên hắn đang chuẩn bị mấy tháng sau, nhằm vào Linh Khê Tông, phát động một hồi bao vây tiễu trừ!

Không ra tay thì thôi. Một khi ra tay, chính là một đòn sấm sét. Nếu như ở Thánh Hoàng Triều, đại hoàng tử có thể vẫn không làm được điểm

ấy. Nhưng ở bên trong Tà Hoàng Triều, chuyện giống như vậy, hắn muốn đi làm, lại cực kỳ đơn giản.

Thậm chí hắn cũng thỉnh động mấy vị Thiên Tôn ra tay. Kể từ đó, đám người Linh Khê Tông căn bản là bất lực, thậm chí đều không có lực phản kháng cùng giãy dụa nào đáng nói, đã bị đại hoàng tử trực tiếp bắt giữ tất cả!

Chuyện này truyền ra, chấn động toàn bộ Tà Hoàng Triều. Vô số người tâm thần chấn động. Đồng thời, một chuyện khiến cho bọn họ càng chấn động hơn, cũng theo đó xuất hiện. Đại hoàng tử tuyên bố, hắn muốn ở trên bình nguyên bên ngoài Tà Hoàng Thành, bố trí một trận pháp luyện hóa!

Hắn muốn ở trong trận pháp này, đi luyện hóa rất nhiều tu sĩ thế giới Thông Thiên. Không chỉ là đám người Linh Khê Tông, còn có rất nhiều tu sĩ thế giới Thông Thiên bị giam giữ ở trong Tà Hoàng Thành mấy năm nay. Tổng công lại có khoảng chừng hơn mười vạn người.

Những người này đều bị phong kín ở trong trận pháp. Theo trận pháp vận chuyển, tất cả đều bị luyện hóa trở thành huyết mạch. Đại hoàng tử mặc dù không tự mình trấn thủ, nhưng hắn mời Tuyệt Địa Thiên Tôn cùng với Phệ Linh Thượng Nhân, để cho hai vị Thiên Tôn này chủ trì trận pháp.

Chuyện này chấn động tám phương. Cho dù bên trong Thánh Hoàng Triều cũng biết được. Về phần những tu sĩ thế giới Thông Thiên đang ở rải rác các nơi bên ngoài, sau khi nghe được chuyện này, tâm thần trực tiếp muốn bùng nổ!

- Tà hoàng tử!

Chỗ Tiên Vực trên Tà Hoàng Thành, Tống Quần một đường tới gần nơi đây, đang chuẩn bị tập hợp cùng Linh Khê Tông. Khi còn cách Tà Hoàng Thành không xa, sau khi nghe được chuyện này, tu vi của hắn lại

trực tiếp ầm ầm khuếch tán. Ánh mắt hắn lộ ra sự điên cuồng cùng sát cơ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1779: Tức Giận Xông Tới! (1)

Nhiều năm qua, hắn trải qua cuộc sống giống như một con sói cô độc, giết chóc rất nặng. Hắn còn không tiếc trả giá lớn, thu hoạch tài nguyên tu luyện, sát phạt quyết đoán. Hiện tại tu vi hắn đã đột phá từ lâu, không còn là Nguyên Anh, mà đã đạt đến Thiên Nhân hậu kỳ!

Tuy chỉ là hậu kỳ, nhưng một khi hắn tản ra sát khí, hắn có niềm tin đánh với Bán Thần một trận!

Đây chính là đạo sát phạt hắn ở trong tu hành cảm ngộ ra trong những năm gần đây. Ở trên con đường này, hắn đã đi tới cực điểm. Toàn thân từ hắn trên xuống dưới lại giống như một thanh lợi kiếm dính máu được rút ra khỏi vỏ, lao thẳng đến Tà Hoàng Thành.

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần ở trên quạt tàn, cuối cùng đã chết luyện ra lửa hai mươi ba màu. Hắn cảm thấy hài lòng, cũng kết thúc lần bế quan này. Sau khi từ quạt tàn trở lại mật thất của đại sứ quán Tà Hoàng Thành, ngọc giản truyền âm của Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lại chấn động mãnh liệt.

Thời điểm hắn ở trên quạt tàn, vì khoảng cách quá xa, ngọc giản truyền âm giống như bị cắt đứt. Lúc này hắn trở về, tất cả truyền âm trong nháy mắt bạo phát. Loại chấn động mãnh liệt này, khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên thay đổi. Trong lòng còn có chút hồi hộp. Một dự cảm không tốt, khiến cho hắn không biết tại sao lại khẩn trương. Hắn lập tức lấy ra ngọc giản truyền âm, thần thức đảo qua thần tốc.

Gần như tất cả tin tức trên đó, đều đến từ Trương Đại Bàn!!

- Linh Khê Tông bị bắt!

- Bại trận bên ngoài Tà Hoàng Thành!

- Muốn luyện hơn mười vạn người của thế giới Thông Thiên hóa thành huyết mạch!

Truyền âm đến từ Trương Đại Bàn, một một câu, giống như một lưỡi dao sắc bén, lại trực tiếp đâm vào trong timcủa Bạch Tiểu Thuần!

Linh Khê lão tổ, Lý Thanh Hậu... Còn có những đồng môn Linh Khê Tông đó, còn có rất nhiều hơn tu sĩ đến từ thế giới Thông Thiên. Lúc này vận mạng của bọn họ đều ở bên trong đại trận ngoài thành!

Những truyền âm này, trong bất kỳ một câu nào, giọng điệu của Trương Đại Bàn đều đầy lo lắng, còn có khiển trách mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần có thể tưởng tượng, giờ phút này, Trương Đại Bàn nhất định đang tuyệt vọng tới cực hạn.

Bạch Tiểu Thuần hít thở, theo đau đớn trong ngực không ngừng trở nên dồn dập. Trong nháy mắt ánh mắt hắn lại tràn ngập huyết sắc, một mảnh đỏ đậm. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét thê lương.

Đau!!

Trái tim đau đớn mãnh liệt. Thân thể đau đớn mãnh liệt. Tâm thần đau đớn mãnh liệt!

Điên!

Ý chí điên cuồng, tư tưởng điên cuồng, linh hồn điên cuồng!

Trước đó Bạch Tiểu Thuần ở trong hoàng cung vốn đã bị kích thích mãnh liệt. Thậm chí có thể nói, nếu không phải là Công Tôn Uyển Nhi ra tay, sợ là ban đầu Bạch Tiểu Thuần đã bạo phát. Sau đó, bởi vì ánh mắt cùng truyền thừa của Khôi Hoàng, mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần liều

chết nắm lấy nắm đấm, giống như cái xác không hồn, trở lại đại sứ quán. Hắn bắt đầu tu luyện gần như tự ngược.

Cũng may sau khi trở thành chủ nhân của quạt tàn, tâm tư Bạch Tiểu Thuần mới thong thả không ít. Nhưng hôm nay ở trong nháy mắt khi trở về, sau khi biết được tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần lại không áp chế được ủy khuất cùng điên cuồng trong lòng nữa. Hắn hoàn toàn bạo phát!

Hậu quả gì, trả giá lớn thế nào... Những cái này hắn đã không còn suy nghĩ tới nữa. Linh Khê lão tổ ở nơi đó. Lý Thanh Hậu ở nơi đó!

Linh Khê Tông ở nơi đó! Hơn mười vạn người của thế giới Thông Thiên ở nơi đó!

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cười lạnh lẽo. Ở trong tích tắc này, hắn gào thét, trực tiếp xuyên qua đại sứ quán. Trong nháy mắt chấn động thiên địa, trên người Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra một sát khí vượt trời. Sát khí này cường hãn vô cùng, thoáng cái lại làm cho cả đại sứ quán giống như đặt mình trong trận gió rét đậm. Tất cả tu sĩ bên trong, thân thể đều run lên một cái. Ở dưới sát khí này bạo phát, dường như ngay cả ý thức cũng bị hoàn toàn đóng băng!

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu.

Ầm.

Thoáng một cái dưới, thân thể hắn lại trực tiếp nổ mạnh, hóa thành một mảnh huyết vụ!

Hắn rốt cuộc lại trực tiếp triển khai... phương pháp Thần Sát!!

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn lại biến mất ở bên trong đại sứ quán. Khi mọi người trong đại sứ quán tỉnh táo lại, tâm thần mỗi người đều hoảng sợ vô cùng. Hiển nhiên bọn họ đã biết Bạch Tiểu Thuần muốn đi làm gì!

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

- Nhanh, lập tức thông báo với Thánh Hoàng Thành!

Lúc này, mọi người trong đại sứ quán đã khẩn trương đến cực hạn, vô cùng nóng nảy. Bọn họ biết chuyện mấy ngay nay đại hoàng tử đã làm. Lúc này lại nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần bạo phát, bọn họ lập tức lại hiểu rõ, ở bên trong Tà Hoàng Thành này, một chuyện cực lớn, sắp bạo phát.

Nhưng... giờ phút này bọn họ vẫn không có dự đoán được, ảnh hưởng to lớn của chuyện này, vượt rất xa so với tất cả những gì tưởng tượng tưởng tượng!

Trong một chớp mắt này, toàn bộ bầu trời Tà Hoàng Thành đều chấn động rung chuyển. Một mảnh huyết vụ trong nháy mắt lao ra, lao thẳng đến ngoài thành. Ở nơi đó, Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được rõ ràng, thình lình tồn tại một chỗ trận pháp khổng lồ.

Bên trong trận pháp mờ đục một mảnh, nhìn không rõ. Chỉ có thể nhìn thấy được, trên trận pháp có chín con rồng màu đen, đang không ngừng rít gào lao nhanh. Mà ở bốn phía xung quanh trận pháp, mấy trăm tu sĩ của Tà Hoàng Triều đang ngồi khoanh chân.

Những người này đang gia cố trận pháp. Cùng lúc đó, ở giữa không trung của trận pháp này, thình lình có hai người ngồi khoanh chân. Một người là Tuyệt Địa Thiên Tôn. một người khác lại là Phệ Linh Thượng Nhân.

Hai người này, chính là được đại hoàng tử mời tới đây trấn thủ!

Bọn họ không phải là không biết người bị phong ấn ở bên trong trận pháp đều là tu sĩ thế giới Thông Thiên. Bọn họ cũng không phải không biết thân phận của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng ở đây dù sao cũng là Tà Hoàng Thành. Theo bọn họ, Bạch Tiểu Thuần có thể ở trong hoàng cung

ẩn nhẫn, như vậy nói rõ người này còn không phải là hạng người đầu óc mê muội. Hắn có thể nhịn một lần, dĩ nhiên là có thể nhịn lần thứ hai.

Nhất là Tuyệt Địa Thiên Tôn. Hắn đối với này chuyện mình làm lúc này, rất nóng lòng mong mỏi. Tất cả vì một tận đánh giữa hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần năm đó, quá mức chật vật. Cho nên thanh danh của hắn hiện tại ở bên trong Tà Hoàng Triều cũng bị hao tổn không ít. Thậm chí không bằng Thông Thiên Đạo Nhân.

- Một khi Bạch Tiểu Thuần tới đây, kết cục sau cùng của hắn nhất định vô cùng thê thảm!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1780: Tức Giận Xông Tới! (2)

- Nếu hắn không đến, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng người của thế giới Thông Thiên bị luyện hóa. Lại thêm phần lớn thù hận cũng sẽ không tính ở trên người ta. Mà là đại hoàng tử bên kia.

Tuyệt Địa Thiên Tôn nghĩ tới đây, liền mỉm cười. Hắn đang muốn cúi đầu đi nhìn trận pháp phía dưới một chút.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi. Phệ Linh Thượng Nhân ở bên cạnh, hai mắt vốn nhắm lại, lúc này cũng chợt mở ra.

Trong chớp mắt khi hai người ở nơi này có phát giác, bọn họ lập tức liền nhìn thấy trên bầu trời Tà Hoàng Thành phía xa, lại trực tiếp xuất hiện một mảnh sương mù màu đỏ. Sương mù này mang theo mùi máu cùng sát ý vô tận, một hơi thở trước vẫn ở phía xa, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo... lại trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài trận pháp!

Mặc dù là một mảnh huyết vụ, nhưng bên trong lộ ra sóng thần thức, khiến cho Tuyệt Địa cùng Phệ Linh Thượng Nhân trong nháy mắt đã hiểu được, người đến là ai!

- Bạch Tiểu Thuần!

Tuyệt Địa Thiên Tôn bỗng nhiên đứng dậy. Nhưng ngay khi lời nói của hắn vừa truyền ra, trong chớp mắt bên trong huyết vụ do Bạch Tiểu Thuần hóa thành, lại truyền ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa!

- Các ngươi... đâm đầu vào chỗ chết!

Theo tiếng hô vang vọng, phương pháp Thần Sát của Bạch Tiểu Thuần hình thành huyết vụ, chớp mắt lại lao thẳng đến mấy trăm tu sĩ khoanh chân ngồi tĩnh tọa gia cố trận pháp bên ngoài trận pháp này. Trong những tu sĩ này, tu vi yếu nhất cũng là Thiên Nhân. Bán Thần cũng không ít. Lúc này mỗi một người đều hoảng sợ đang muốn giãy dụa. Nhưng tốc độ của tốc độ huyết vụ do Bạch Tiểu Thuần hóa thành quá nhanh, khí thế quá mạnh mẽ, lại quá mức bá đạo. Chỉ trong chớp mắt lại tới gần, trực tiếp quét ngang, xuyên qua thân thể của bảy tám con người!

Bảy tám tu sĩ này căn bản không có cách nào giãy dụa cùng phản kháng, thân thể chợt run một cái, nhanh chóng héo rũ tới tốc độ mắt thường có thể thấy được. Trong miệng bọn họ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Sau khi huyết vụ đi qua, thân thể của bọn họ đã trở thành cái xác khô, ầm ầm rơi xuống.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến mọi người ở bốn phía xung quanh đều sợ hãi kinh ngạc kêu lên. Điều này càng làm cho tâm thần Tuyệt Địa Thiên Tôn cùng Phệ Linh Thượng Nhân thêm chấn động. Trong tiếng quát khẽ hai người chợt lao ra, muốn ngăn cản.

Nhưng tốc độ phương pháp Thần Sát này của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn. Trong tiếng nổ lớn, lại bao trùm hơn mười người. Hắn không dừng lại, giống như cuồng phong quét ngang. Mặc cho những tu sĩ bốn phía xung quanh bỏ chạy như thế nào, kinh hoàng như thế nào, hoảng sợ như thế nào, đều chỉ là vô nghĩa. Trong chớp mắt bọn họ đã bị huyết vụ màu đỏ, trực tiếp cắn nuốt nhấn chìm!

Tất cả những điều này cũng chỉ phát sinh ở trong chớp mắt. Nhanh đến mức Thiên Tôn cũng không kịp phản ứng. Càng không nói đến những tu sĩ đang gia cố trận pháp Tà Hoàng Triều. Sau khi Bạch Tiểu Thuần lao đến, huyết vụ do hắn hình thành lại đột nhiên bao trùm. Huyết vụ đi qua nơi nào, có thể nhìn thấy được mỗi một tu sĩ trong chớp mắt trở thành xác khô. Máu thịt của bọn họ bị rút đi. Linh hồn của bọn họ bị hút ra. Sức sống của bọn họ bị hút đi!

Trong tiếng nổ lớn, mấy trăm tu sĩ đều ngã xuống. Sức sống của những người này nồng đậm, khiến cho phương pháp Thần Sát của Bạch Tiểu Thuần, khí thế huyết khí so với trước càng tăng thêm gấp mấy lần, tràn ngập bầu trời. Từ phía xa nhìn lại, cả tinh không nơi đây đều bị chiếu rọi thành huyết sắc!

Không giết thì thôi, một khi đã bắt đầu giết... Bạch Tiểu Thuần đã không chú ý tới những điều đó. Lúc này hắn vốn cũng có sát khí. loại ủy khuất này, loại áp lực này, loại điên cuồng này, tất cả ngưng tụ thành lần bạo phát này!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi thật to gan!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Tuyệt Địa Thiên Tôn cùng Phệ Linh Thượng Nhân ngưng tụ khí tức. Mặt ngoài Tuyệt Địa Thiên Tôn là như vậy, nhưng trong lòng lại thầm vui vẻ. Hắn biết, Bạch Tiểu Thuần lần này tất nhiên chạy trời không khỏi nắng!

Nhưng ngay khi lời nói của Tuyệt Địa Thiên Tôn truyền ra, trong chớp mắt, huyết vụ ở bốn phía xung quanh chợt cuồn cuộn tập chung lại một chỗ. Sau đó huyết vụ trực tiếp hóa thành cái đầu huyết sắc của Bạch Tiểu Thuần, nhìn về phía Tuyệt Địa Thiên Tôn. Sau đó, cái đầu huyết sắc rốt cuộc nổ mạnh, lao về phía hắn.

Tuyệt Địa Thiên Tôn biến sắc. Phệ Linh Thượng Nhân ở bên cạnh, nheo cặp mắt lại. Hắn cất bước bấm quyết. Hai người đang muốn liên thủ. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, từ bên trong huyết vụ này, truyền ra giọng nói điên cuồng cùng trầm thấp của Bạch Tiểu Thuần.

- Thủy Trạch Quốc Độ!

Ầm ầm ầm!

Tám phương đều biến thành đầm lầy, hơi nước ngập trời. Từng gai nhọn biến ảo, ngọn núi trùng thiên. Thú lớn... lại hiện ra trong thế gian. Từ sâu bên trong mặt đất, cái miệng giống như hai mảnh đại lục khổng

lồ, lại trực tiếp bao trùm khắp nơi, khí thế khuếch tán ra, lao thẳng đến Phệ Linh Thượng Nhân!

Sắc mặt Phệ Linh Thượng Nhân lần đầu đại biến, hắn vốn không muốn lui về phía sau. Nhưng sau khi bị con thú lớn xác định phong tỏa, ở dưới trùng kích này, hắn không thể không lui về phía sau. Kể từ đó, liền khiến cho chỗ Tuyệt Địa, biến thành một người!

Mà bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không dừng lại chút nào. Huyết vụ Thần Sát lại trực tiếp đánh vào trước người Tuyệt Địa Thiên Tôn. Tuyệt Địa dù sao cũng là Thiên Tôn. Lúc này hắn rít gào một tiếng, toàn lực ngăn cản, thần thông biến ảo. Nhưng miệng hắn còn phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược ra phía sau.

Chỉ là phương pháp Thần Sát của Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng trở nên tán loạn, sau đó một lần nữa hóa thành bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần ngập trời sát cơ. Hắn muốn giết người. Cho dù là Thiên Tôn, hắn cũng muốn giết chết. Bởi vì trạng thái của hắn ở giờ khắc này, nếu như không giết người, nếu không uy hiếp, hắn không có thời gian đi đánh phá trận pháp kia!

- Bởi vì ta chưa từng giết qua Thiên Tôn, cho nên ngươi cũng dám tới ngăn cản ta sao?

Bạch Tiểu Thuần cười một cách điên cuồng ngang tàng. Tiếng cười kia mang theo sự điên cuồng, mang theo áp lực của nhiều năm qua, mang theo lệ khí hắn giấu ở trong lòng từ sau khi hắn bước vào Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

- Nếu như thế, từ hôm nay trở đi... Bạch mỗ chém giết Thiên Tôn, có gì phải ngại!

Bạch Tiểu Thuần chợt cúi đầu, trong mắt đỏ đậm một mảnh. Trong nháy mắt khi Phệ Linh Thượng Nhân bị Thủy Trạch Quốc Độ ép lui về phía sau, Tuyệt Địa Thiên Tôn ở trong Thần Sát phun máu bay ngược lại

phía sau, thân thể hắn chợt lao ra, lao thẳng đến chỗ của Tuyệt Địa Thiên Tôn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1781: Chém Thiên Tôn! (1)

Ở trong quá trình lao ra này, bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần đột nhiên xuất hiện vô số tảng đá lớn. Trong tiếng nổ lớn, tất cả ngưng tụ ở trên thân thể hắn. Hắn lại trực tiếp hình thành một người đá cực lớn!

Không kết thúc, Vân Lôi Nhân Tổ Biến lại bạo phát. Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần bên trong người đá. Lực lượng thân thể hắn lại một lần nữa tăng lên, lan tràn tới toàn thân người đá. Sau đó, lập tức liền khiến cho thân thể người đá này lại bành trướng. Một khí thế tràn ngập lực bạo phát, khiến cho trời cao thoáng bị thất sắc, phong vân vỡ nát diệt vong.

Tuyệt Địa Thiên Tôn chỉ cảm thấy hít thở giống như cũng dừng lại một chút. Hai mắt hắn chợt co lại. Một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, khiến cho toàn thân hắn ở trong một tích tắc này, không thể không triển khai ra tất cả tu vi, thậm chí lấy ra pháp bảo, thi triển đòn sát thủ.

Nhưng tất cả những điều này còn chưa kết thúc. Nguy cơ hắn cảm giác được chẳng những không có giảm bớt, trái lại theo hành động kế tiếp của Bạch Tiểu Thuần lại càng thêm mãnh liệt, cho đến khi đạt tới cực hạn!

Bạch Tiểu Thuần ở dưới thân thể này bạo phát, rốt cuộc triển khai Bất Tử Cấm. Ở trong lực lượng thân thể cường hãn, lại tăng thêm tốc độ cực hạn. Trừ những điều đó ra, hắn còn triển khai Hám Sơn Chàng!

Tất cả những điều này lại khiến cho Bạch Tiểu Thuần giống như hóa thành một ngọn núi lớn, tốc độ vượt qua Thiên Tôn. Lúc này hắn mang

theo khí thế vô cùng, trong tiếng nổ lớn lao thẳng đến chỗ Tuyệt Địa Thiên Tôn!

Tuyệt Địa Thiên Tôn trực tiếp chấn động. Nguy cơ sinh tử này mãnh liệt, khiến cho toàn thân hắn đều phát cuồng. Nhưng hắn lại không có cách nào tránh được, chỉ có thể toàn lực chống lại. Nhưng tất cả những điều này, vẫn không phải là phương pháp tuyệt sát của Bạch Tiểu Thuần. Tuyệt sát thật sự... là sau khi hắn đến gần Tuyệt Địa Thiên Tôn, tay phải giơ lên!

Thi triển... Bất Diệt Đế Quyền!!

Đây không phải là Bất Diệt Đế Quyền bình thường. Đây là ngưng tụ Nhân Sơn Quyết, Vân Lôi Nhân Tổ, cùng với lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần, còn có Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm. Cuối cùng còn có phương pháp Thần Sát hấp thu sức sống. Cuối cùng hóa thành... một quyền tuyệt sát!

Một quyền này đánh ra, lại trực tiếp khiến thế giới chấn động, tám phương run rẩy. Ngay cả hư vô cũng run rẩy. Thậm chí tới một mức độ nào đó, đã vượt qua Thiên Tôn bình thường, rất gần với... Thiên Tôn đại viên mãn!!

- Chết cho ta!

Bạch Tiểu Thuần gầm lên giận dữ.

Tuyệt Địa Thiên Tôn phát ra tiếng rít gào thê lương. Ở dưới tuyệt vọng ngăn cản này, ở trong toàn thân run rẩy này, thân ảnh của bọn họ bất chợt lại va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa run rẩy, tám phương chấn động. Cho dù Tà Hoàng Thành, cũng chấn động. Các ngọn núi ở bốn phía xung quanh còn có số lượng

lớn đá vụn rơi ra, thậm chí truyền ra tiếng nổ lớn, khiến cho tu sĩ Tà Hoàng Thành đều cảm thấy đinh tai nhức óc.

Từ chỗ hai người va chạm vào nhau, một trận gió lốc ầm ầm khuếch tán ra bốn phía xung quanh, không ngừng bạo phát quét ngang, nhấn chìm tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng với tiếng rít gào tuyệt vọng đến từ Tôn Tuyệt Địa Thiên.

Gió bão qua đi, Bạch Tiểu Thuần đứng tại chỗ. Trong chớp ống tay áo bên phải biến thành tro bụi, lộ ra cánh tay rắn chắc. Nếu như cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được trên cánh tay Bạch Tiểu Thuần thình lình có vô số vết thương.

Chỉ có điều những vết thương này đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Trong chớp mắt, cánh tay lại khôi phục giống như bình thường. Trước mặt của hắn lại là một chỗ hố sâu khổng lồ... Trong hố sâu, thình lình là từng khối máu thịt, vỡ thành mảnh nhỏ!!

Tuyệt Địa Thiên Tôn, thân thể diệt sạch!!

Đạo chủng của hắn bay ra, chớp mắt một cái đã biến mất...

Thiên Tôn... Vong!!

Bao nhiêu năm rồi, đây là Thiên Tôn thứ hai trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng tử vong. Cho dù có thể sống lại, nhưng chuyện như vậy, thật sự quá ít. Người đầu tiên tử vong là bà lão kia. Nàng dù sao cũng là chết ở trong tay của phân thân Chủ Tể. Nhưng ngày hôm nay cảnh tượng như vậy, đại biểu cho ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau.

Ở phía xa, Phệ Linh Thượng Nhân trực tiếp mở miệng hít sâu một hơi. Trong đầu hắn cũng trở nên chấn động, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi... Ngươi dám giết Thiên Tôn!

Phải biết rằng, Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, bao nhiêu năm qua, giữa bọn họ chém giết lẫn nhau, cũng không có xuất hiện qua

chuyện như vậy. Lúc này tâm thần Phệ Linh Thượng Nhân chấn động. Một mặt là tuyệt địa tử vong. Còn mặt bên kia... Lại là Bạch Tiểu Thuần cho thấy chiến lực khủng khiếp!

- Hắn rốt cuộc đã trưởng thành đến... mức độ một quyền giết chết Thiên Tôn!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho thân thể Phệ Linh Thượng Nhân run lên một cái. Lúc này cho dù Thủy Trạch Quốc Độ đã tiêu tan, nhưng sự sợ hãi trong lòng của hắn vẫn vô cùng mãnh liệt.

Nhưng không đợi hắn từ trong sự chấn động tỉnh táo lại, Bạch Tiểu Thuần chợt quay đầu lại. Hai mắt hắn đỏ ửng chiếu ra sát ý không thuộc bản thân mình. Hắn lại trực tiếp nhìn về phía Phệ Linh Thượng Nhân, bước chân, lao thẳng đến chỗ Phệ Linh Thượng Nhân.

- Còn ngươi nữa!!"

Lời này vừa nói ra, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp giơ tay phải lên, bấm quyết đột nhiên chỉ một cái về phía Phệ Linh Thượng Nhân. Nhất thời ở bốn phía xung quanh Phệ Linh Thượng Nhân lại trực tiếp xuất hiện từng ngọn đèn Trường Sinh Đăng. Thậm chí thân thể hắn, thậm chí bầu trời cùng mặt đất, ở một tích tắc này, đều hóa thành Trường Sinh Đăng.

Thuật pháp này xuất hiện, khiến cho sắc mặt Phệ Linh Thượng Nhân điên cuồng biến đổi. Không phải hắn sợ hãi thần thông của Bạch Tiểu Thuần. Thật ra thời khắc này, sau khi Bạch Tiểu Thuần thi triển Trường Sinh Đăng, lại có thể lấy ra đại kiếm bắc mạch, cầm đại kiếm, lao về phía Phệ Linh Thượng Nhân đánh tới.

Rõ ràng, là muốn mượn Trường Sinh Đăng vây khốn khoảng cách của Phệ Linh Thượng Nhân, muốn xông tới giết người!

- Đáng chết, chúng ta thù lớn tới mức nào chứ?

Hơi thở của Phệ Linh Thượng Nhân ngừng trệ. Lúc này hắn bấm quyết. Nhất thời bên ngoài thân thể xuất hiện một đạo huyết quang. Cùng lúc đó Trường Sinh Đăng xung quanh hắn, thậm chí Trường Sinh Đăng của bản thân hắn cùng với trong thiên địa, trong nháy mắt đều nổ tung ra, hình thành trùng kích trực tiếp khiến cho màn ánh sáng huyết sắc bên ngoài thân thể Phệ Linh Thượng Nhân vặn vẹo vài lần, cuối cùng đột nhiên vỡ tan.

Nhưng ngay chớp mắt khi vỡ tan, đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần đã gào thét lao đến, bỗng nhiên chém xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1782: Chém Thiên Tôn! (2)

Phệ Linh Thượng Nhân mở to mắt. Nếu như đổi lại vào thời điểm khác, hắn còn có thể đi liều mạng. Nhưng hôm nay ở chỗ này, không có giá trị gì khiến cho hắn đi liều mạng. Trận pháp này cũng tốt, người của thế giới Thông Thiên bên trong cũng tốt, đều là của đại hoàng tử.

Nghĩ tới đây, Phệ Linh Thượng Nhân hoàn toàn không có một chút do dự nào. Trong tiếng gầm khẽ, hắn toàn lực ngăn cản. Lại ở trong một tiếng nổ kinh thiên, Phệ Linh Thượng Nhân phun ra máu tươi. Trong nháy mắt thân thể hắn lùi về phía sau, trực tiếp lao đi xa.

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần có chút nặng nề. Trước đó hắn nhìn như điên cuồng mãnh liệt, một mặt là hắn ở bên trong quạt tàn tu luyện, thực sự có thu hoạch cùng đột phá. Lúc này hắn chỉ cách Thiên Tôn hậu kỳ có một chút nữa.

Một mặt khác là hắn tức giận ngập trời. Thật ra, hành vi của đại hoàng tử lần này khiến cho sát cơ Bạch Tiểu Thuần áp chế trước đó, đã toàn diện bạo phát. Lúc này mắt thấy Phệ Linh Thượng Nhân chạy trốn, Bạch Tiểu Thuần không có đuổi theo. Hắn cầm đại kiếm bắc mạch, ở trong thời gian ngắn này không có người nào ngăn cản, chém về phía trận pháp phía dưới một kiếm!

- Vỡ cho ta!

Trong tiếng gầm khẽ, đại kiếm bắc mạch của Bạch Tiểu Thuần ầm ầm chém xuống, trực tiếp chém ở trên trận pháp. Nhất thời chín con rồng màu đen trên trận pháp này có một con phát ra một âm thanh thê lương, trực tiếp tan vỡ.

Nhưng tám con khác rốt cuộc lập tức chạy đi cắn nuốt con rồng màu đen vừa tan vỡ này. Bạch Tiểu Thuần chưa thấy qua trận pháp này. Nhưng hắn hiểu rõ, trận này tất nhiên không tầm thường. Hắn tuy có Bất Tử Cấm, nhưng chỉ có mở ra trận pháp, mới có thể đi cứu tất cả mọi người phía dưới. Nếu không, chỉ có thể là lãng phí thời gian mà thôi. Nhất là lúc này hắn lại ở bên ngoài Tà Hoàng Thành. Thời gian quá mức quý giá. Hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, đại kiếm bắc mạch lại chém xuống.

Ầm ầm ầm!

Toàn thân Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn điên cuồng, liên tiếp chém xuống bảy kiếm, trực tiếp khiến bảy con rồng đen vỡ nát diệt vong. Sau đó trận pháp này cuối cùng run rẩy, bắt đầu bất ổn. Thậm chí cũng không còn mờ đục nữa. Có thể nhìn thấy được tồn tại bên trong trận pháp... Hơn mười vạn tu sĩ thế giới Thông Thiên!

Chỉ có điều giờ phút này, mỗi người bọn họ đều đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, sắc mặt tái nhợt. Hình như bọn họ đang dùng toàn lực đi chống đỡ. Nhưng vẫn có một đám người đã hóa thành hài cốt...

Bạch Tiểu Thuần còn nhìn thấy được Lý Thanh Hậu, thấy được Linh Khê lão tổ.

- Lý thúc...

Nhiều năm không gặp, lúc này cách trận pháp kia nhìn xuống, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động kịch liệt. Tóc của Lý Thanh Hậu đã không còn là màu đen, mà là thành màu xám. Linh Khê lão tổ ở bên cạnh cũng tiều tụy vô cùng. Còn nữa, bên trong này có từng khuôn mặt quen thuộc. Tất cả những điều này, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần run rẩy, khiến cho trong lòng của hắn hiện lên sự bi thương. Hắn hét lớn một tiếng, đang muốn lại chém đại kiếm bắc mạch xuống một lần nữa.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, bên trong Tà Hoàng Thành phía xa có một đạo cầu vồng phóng lên cao, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Người còn chưa tới, hắn giống như thiên lôi nổ tung, khí thế kinh người. Đó chính là... người mạnh nhất bên trong Tà Hoàng Thành Thiên Tôn, Quảng Mục Thiên Tôn!

Cùng lúc đó, ở phía sau Quảng Mục Thiên Tôn, bên trong Tà Hoàng Thành lại có vài đạo thần thức ầm ầm bạo phát. Đó chính là mấy vị Thiên Tôn khác. Hiển nhiên bọn họ đều nhận thấy được cảnh tượng trận pháp bên ngoài thành, lúc này đều bay ra.

Nhưng tốc độ của bọn họ rõ ràng lại chậm hơn một ít. Dù sao một cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần cường lực có thể giết chết Tuyệt Địa Thiên Tôn, tổn thương nặng nề Phệ Linh Thượng Nhân, khiến cho bọn họ lúc này đều đang chấn động, trong lòng có phần do dự.

Nhất là đám người Nguyên Yêu Tử, càng kinh hãi không thôi. Cho nên cho dù tản ra thần thức, nhưng ở phương diện tốc độ, lại rõ ràng chậm hơn Quảng Mục Thiên Tôn không ít.

Chỉ có Quảng Mục Thiên Tôn, thân là Thiên Tôn mạnh nhất bên trong Tà Hoàng Thành, hắn đối Bạch Tiểu Thuần vốn cũng không thích. Hơn nữa, nghi ngờ ở cửa ải bên trong quạt tàn năm đó, lại thêm bị hại trong chuyện phân thân Chủ Tể. Khiến cho lúc này hắn tìm được cơ hội, trong nháy mắt tới gần, lại muốn ngăn cản Bạch Tiểu Thuần phá vỡ trận pháp.

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, hơi thở thoáng ngừng lại. Trong lòng hắn biết rất rõ, nếu bị Quảng Mục Thiên Tôn ngăn cản, mình không có cách nào phá được trận pháp. Mà một khi bản thân bị Quảng Mục Thiên Tôn dây dưa, như vậy các Thiên Tôn khác bên trong Tà Hoàng Thành cũng sẽ lập tức chạy tới.

Đến khi đó, tất cả lại nguy hiểm. Không chỉ bản thân gặp nguy cơ, trận pháp sẽ chủ động khép lại. Đám người Linh Khê lão tổ còn không có cách nào cứu được. Càng không cần phải nói chuyện này kéo dài lâu, bất cứ lúc nào Tà Hoàng cũng có khả năng hạ xuống.

Mà hiện tại từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay đến bây giờ, trong thời gian ngắn, Bạch Tiểu Thuần không dám tiếp tục đi đánh cược. Cho dù hắn cũng nghe nói Tà Hoàng bế quan, nhưng chuyện này chỉ cần bị lưu lại, chính là vạn kiếp bất phục!

- Giết một Tuyệt Địa, vẫn không có cách nào chấn áp mọi người. Chỉ có ép lui Quảng Mục này, những người khác mới có thể ném chuột sợ vỡ bình!

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ mình không có lựa chọn nào khác. Lúc này nó ngửa mặt lên trời vừa hô lên. Tu vi toàn thân hắn lập tức bạo phát. Tay phải hắn cầm đại kiếm bắc mạch trong tay, hướng về phía trận pháp bên dưới, hung hăng chém xuống một kiếm!

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Đại kiếm bắc mạch lại trực tiếp đâm vào đến bên trong trận pháp. Toàn bộ đại trận run rẩy. Mặc dù vẫn không có tan vỡ, nhưng bởi vì đại kiếm bắc mạch xuyên qua, cùng lúc hóa giải nguy cơ cho mọi người bên trong trận pháp. Về phương diện khác cũng khiến cho sự khôi phục của đại trận này, giống như bị ngăn cản.

Làm xong những chuyện này, tay phải Bạch Tiểu Thuần chợt giơ lên. Lực lượng thân thể cùng tu vi của hắn lại bạo phát. Thân thể khôi phục càng vận chuyển tới mức cực hạn. Hắn lao thẳng đến Quảng Mục!

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Quảng Mục Thiên Tôn không phải không chú ý tới chuyện Bạch Tiểu Thuần giết chết Tuyệt Địa trước đó. Nhưng hắn có tự tin, cho dù Bạch Tiểu Thuần cường thịnh trở lại, cũng vẫn có thể đi trấn áp. Nhất là Bạch

Tiểu Thuần không có đại kiếm bắc mạch, theo Quảng Mục, không tính là gì cả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1783: Tức Giận Lại Hồi Sinh!

Lúc này hắn gào thét lao tới. Trong chớp mắt, hai người tới gần, lại va chạm vào nhau. Bạch Tiểu Thuần bất chợt nắm tay. Bất Diệt Đế Quyền lại triển khai đến cực hạn, vượt qua rất xa so với gấp năm lần, đạt tới một cực hạn đỉnh phong, lại trực tiếp va chạm cùng Quảng Mục.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng khắp trời, chấn động tám phương, ảnh hưởng tới biến hóa trong thiên địa. Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi. Thân thể hắn không ngừng lui về phía sau. Toàn thân Quảng Mục cũng chấn động. Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Trong lòng hắn cũng lấy làm kinh hãi. Hiển nhiên một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn cũng phải chấn động tâm thần.

Nhưng không đợi Quảng Mục xuất thủ lần nữa, Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau, lại chợt ngẩng đầu lên. Ở trong một tích tắc này, thân thể hắn rốt cuộc khôi phục lại hơn phân nửa. Trong nụ cười dữ tợn lại lao ra. Bất Diệt Đế Quyền... lại là một quyền đánh ra!

Tiếng nổ lớn vang lên, phá vỡ cửu thiên. Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, nhưng vẫn lao ra. Ở trong một tích tắc này, toàn bộ chiến trường giống như muốn nổ tung ra. Bạch Tiểu Thuần lùi về phía sau bốn năm lần. Nhưng đồng thời, Quảng Mục Thiên Tôn cũng không chịu nổi, phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau.

Nhưng hắn vừa lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần lại giống như sinh long hoạt hổ, vọt tới. Đám người Nguyên Yêu Tử ở phía xa, mỗi người đều mở miệng hít sâu một hơi. Tất cả hoảng sợ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thật sự giờ phút này Bạch Tiểu Thuần cho thấy sự điên cuồng cùng khó chơi ngoài dự đoán của mọi người. Trong ấn tượng của bọn họ, Bạch Tiểu Thuần hình như không phải là cái dạng này. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần, lại cho thấy một sự thiết huyết!

Hắn rõ ràng bị thương. Mỗi lần va chạm, hắn đều sẽ máu tươi phun ra. Cho dù có lực khôi phục, nhưng ở dưới thương thế này kéo dài, vẫn khiến cho người khác không có cách nào chịu đựng được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn điên cuồng trong mang theo thiết huyết, giống như lấy vết thương đổi lấy vết thương, khiến cho Quảng Mục Thiên Tôn cường hãn, lúc này cũng hít thở dồn dập. Hắn lại phun ra máu tươi. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn đã không còn là tự tin giống như trước nữa.

- Trở lại!

Bạch Tiểu Thuần lau đi vết máu tươi bên khóe miệng. Thoáng một cái, thân thể hắn không ngờ đánh ra hết quyền Bất Diệt Đế Quyền này tới một quyền Diệt Đế Quyền khác. Thiên địa run rẩy. phía sau hắn, từng đế ảnh một không ngừng trùng điệp. Cho dù bị thương, nhưng chiến lực này hình như càng lúc càng mạnh!

Bất Tử Quyển khôi phục, cũng trong một cái chớp mắt này, không ngừng bạo phát, làm Bạch Tiểu Thuần chống đỡ, khiến cho hắn ở trong một trận chiến này, lại giống như vĩnh viễn sẽ không thỏa hiệp. Hoặc là ngươi chết, hoặc là ta mất mạng!!

Sát khí kinh thiên, ra tay phát ra tiếng nổ lớn.

Sau khi Quảng Mục kiên trì đang một lát, phun ra búng máu tươi thứ bảy, thần sắc của hắn cuối cùng đại biến, nguyền rủa mắng lên.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi thật sự muốn tìm chết sao?

Quảng Mục không có cách nào không chửi bới. Thật ra giờ phút này, cánh tay Bạch Tiểu Thuần cũng đã vỡ nát. Có thể nhìn thấy được xương. Trong lúc hắn phun ra máu tươi, cũng mang theo cả mảnh vụn của nội tạng.

Nhưng hết lần này tới lần khác trên người của hắn, loại điên cuồng này lại càng mãnh liệt hơn. Nhất là trong ánh mắt hắn mang theo sát khí, càng làm cho Quảng Mục không chút nghi ngờ, cứ tiếp tục chiến đấu như thế nữa, coi như mình thật sự giành được phần thắng, nhất định cũng sẽ có nguy cơ sinh tử!

- Không đến!

Quảng Mục hít vào một hơi. Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần lại vọt tới, hắn chợt lui về phía sau. Thân là Thiên Tôn, mặc dù rất coi trọng thể diện, nhưng chuyện sinh tử còn lớn hơn nữa. Lúc này Quảng Mục không chậm trễ chút nào, lập tức lùi về phía sau. Hắn cũng lựa chọn giống như Phệ Linh Thượng Nhân. Hiện tại hắn cũng hối hận vì mình ra mặt trước.

Phía xa, đám người Nguyên Yêu Tử mắt thấy ngay cả Quảng Mục cũng lựa chọn lui lại, bỏ trốn, tất cả đều hít sâu. Mỗi một người nhìn nhau một cái. Rốt cuộc tất cả đều trở lại trong Tà Hoàng Thành.

- Cũng được. Chỉ cần hắn không đến bên trong thành trì, ở bên ngoài chúng ta cũng không quản được.

- Gia hỏa này rõ ràng điên rồi...

- Mặc dù Tà Hoàng còn đang bế quan, nhưng tiếp tục như thế xuống, tất nhiên sẽ thức tỉnh. Đến lúc đó sẽ bắt hắn!

Không có đi để ý tới Quảng Mục Thiên Tôn bỏ chạy, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái xuất hiện ở bên cạnh đại kiếm trên trận pháp. Một tay hắn nắm chặt đại kiếm bắc mạch. Lúc này hắn thở hồng hộc. Thương thế trong cơ thể rất nặng, nhưng lực khôi phục đồng thời kinh người. Chỉ là trong thời gian mấy lần hít thở, trong tiếng gầm khẽ Bạch

Tiểu Thuần lại chợt một tay rút ra đại kiếm bắc mạch, tu vi bạo phát. Lực lượng thân thể khuếch tán ra, trực tiếp vung mạnh lên, sau đó lại một chém về phía trận pháp!

- Mở cho ta!

Ầm ầm ầm!

Theo đại kiếm hạ xuống, trận pháp kiên cố này lại trực tiếp bắt đầu từ vị trí đại kiếm đâm vào trước đó xuất hiện vết nứt, chớp mắt lại lan tràn ra toàn bộ đại trận, sau đó trực tiếp tan vỡ nổ tung ra, hóa thành vô số mảnh nhỏ quét ngang về bốn phía xung quanh, dâng lên gió bão chấn động thiên địa.

Ở trong bụi bặm tung bay, hơn mười vạn tu sĩ thế giới Thông Thiên bên trong trận pháp, mỗi một người mặc dù vô cùng suy yếu, nhưng loại cảm giác sống sót sau tai nạn này, khiến cho trong lòng mỗi người bọn họ đều chấn động mãnh liệt. Nhất là sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong bọn họ có không ít người lập tức nhận ra, dường như nhìn thấy người thân. Có không ít người nước mắt cũng lưu lại.

- Khôi Tổ!

- Là Khôi Tổ!

- Khôi Tổ tới cứu chúng ta!

Những âm thanh này vang vọng khắp nơi. Lúc rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng khó có thể bình phục được. Nhất là hắn chú ý tới hai người Lý Thanh Hậu cùng Linh Khê lão tổ, lúc này cũng đã suy yếu. Thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, lại trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Lý Thanh Hậu. Hắn đưa một tay ra đỡ lấy Lý Thanh Hậu.

- Lý thúc!

Nhiều năm không gặp, lần này gặp lại, vốn phải có nhiều lời không hết nói. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây chỉ nói ra hai chữ. Lý Thanh Hậu mặc dù kích động, nhưng rất nhanh liền biến sắc. Hắn nắm lấy tay Bạch Tiểu Thuần, trong thần sắc lộ ra lo lắng vô tận. Hắn nhanh chóng mở miệng.

- Tiểu Thuần, nhanh đi cứu Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch!

Bạch Tiểu Thuần nghe được câu này, toàn thân chợt chấn động. Hắn một cái chớp mắt rốt cuộc không thể hít thở. Thật ra hắn cũng đã nhiều năm không nhận được bất kỳ tin tức gì của hai nàng. Hiện tại đột nhiên nghe được, rốt cuộc lại là nguy cơ sinh tử.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1784: Giận Dữ Xông Qua Cửa (1)

- Hai người các nàng đã bị Tà hoàng tử bắt đi. Mau đi cứu người!

- Tiểu Thuần, mấy năm nay hai người các nàng dường như mang thai. Lại nhìn trạng thái của các nàng, hài tử trong bụng của các nàng... chắc là của ngươi. Tuy rằng lão phu không biết vì sao thời gian mang thai lại dài như vậy. Nhưng hài tử Quân Uyển kia ta biết. Chuyện của các ngươi nàng cũng nói với ta. Mau đi cứu người!

Linh Khê lão tổ ở bên cạnh cũng lo lắng.

- Cái g?

Nếu như nói chuyện hai người trước đó, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chấn động. Như vậy giờ phút này chính là thiên lôi. Người ngoài không biết nguyên nhân. Nhưng Bạch Tiểu Thuần từ chỗ của Cự Quỷ Vương, đã biết, huyết mạch của mình vì nguyên nhân Bất Tử Trường Sinh Quyển, cho nên thời gian mang thai thật ra rất dài. Lúc này đầu óc hắn hoàn toàn chấn động. Một cơn giận còn mạnh hơn so với trước đó, trong nháy mắt bạo phát kinh thiên!

- Uyển Nhi cùng Tử Mạch... Có cốt nhục của ta... Cốt nhục...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Giờ phút này, toàn bộ tâm thần hắn trực tiếp dâng lên gió bão lớn nhất cả đời hắn từ trước tới nay.

Đó là một loại cảm giác nói không ra lời. Vừa có sự vui thích, lại có sự lo lắng. Nghĩ đến thời khắc này, hai nàng không biết sống chết ra sao, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần giống như có một ngọn lửa muốn thiêu đốt toàn bộ tâm thần của hắn.

- Tà hoàng tử này xem trọng, chắc là thân thể Tiểu Thuần ngươi. Ở dưới tình huống hắn không có cách nào nhận được, cùng lúc luyện hóa chúng ta. Về mặt lại bắt đi Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, muốn luyện hóa hài đồng trong cơ thể các nàng, trở thành huyết mạch nguyên dương khí, tiến tới thu hoạch bí mật trong huyết mạch của ngươi!

Trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần mắt đỏ đậm đến cực hạn. Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa. Trong cơ thể hắn, ở trong một chớp mắt này tức giận tùy ý bạo phát, so với trước còn mãnh liệt hơn rất nhiều!

Đó là nữ nhân của hắn. Đó là hài tử của hắn!!

Mà Tà hoàng tử lại muốn sinh sôi luyện hóa các nàng. Loại thù này, loại hận này, hóa thành sự điên cuồng, rất muốn máu nhuộm trời cao, hủy thiên diệt địa!

Mặc dù là người sợ chết, cho dù là người nhát gan, ở trong một chớp mắt này, cũng vẫn không có cách nào tiếp nhận được, cũng không thể tiếp nhận. Tất cả đều sẽ phát cuồng, tính cách đều sẽ hoàn toàn bạo phát!

Tiếng gào thét của Bạch Tiểu Thuần nhất thời trở nên thiên địa. Nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí. Trong lòng hắn biết rất rõ. Mình đi chuyến này không biết sống chết ra sao. Nhưng hắn không quan tâm. Hắn sợ chết đã sợ cả đời. Hắn quá nhiều lần đều lựa chọn ổn thỏa, hắn rất ít khi mạo hiểm.

Nhưng bây giờ... Hắn không quan tâm. Cho dù phía trước có núi đao biển lửa, hắn cũng không quan tâm. Hắn muốn đi, nhất định phải đi. Nhất định phải đi, cho dù là tử vong!

- Tử vong, lại tính là cái gì!

Những lời này, vốn không ở trong đời của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hôm nay, những lời này lại ầm ầm vang vọng ở trong đầu của hắn!

Nhưng hắn còn có một tia lý trí như vậy. Lúc này ánh mắt hắn đảo qua hơn mười vạn người của thế giới Thông Thiên trước mặt. Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, nếu như hắn rời khỏi, những người này nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Đồng thời cho dù là sử dụng đại kiếm bắc mạch mang bọn họ đi, mà một khi bản thân ngã xuống, vận mạng của bọn họ cũng còn. Bạch Tiểu Thuần có thể lấy bản thân mình đi mạo hiểm, nhưng không thể bởi vì chuyện của mình, trói buộc sự sinh tử của hơn mười vạn mạng người ở cùng một chỗ với mình.

Ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đã không có lựa chọn nào khác. Hắn không chậm trễ chút nào bấm quyết chỉ về phía đại kiếm bắc mạch. Nhất thời đại kiếm này trong tiếng nổ lớn, truyền ra lực hút lớn lao. Ở dưới sự điều động của Bạch Tiểu Thuần, hắn lại trực tiếp thu tất cả hơn mười vạn tu sĩ thế giới Thông Thiên bao gồm cả đám người Lý Thanh Hậu Linh Khê lão tổ vào bên trong đại kiếm bắc mạch!

- Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần ta... khẩn cầu ngươi một việc, giúp ta bảo vệ bọn họ, đưa thanh kiếm này... đưa đến trong tay Đại Thiên Sư!

Tay phải Bạch Tiểu Thuần vung mạnh lên, nhất thời trong tiếng nổ lớn đại kiếm bắc mạch trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng về phía xa. Không phải Bạch Tiểu Thuần không muốn dẫn mọi người đi tới quạt tàn. Thật ra, cho dù hắn trở thành chủ nhân của quạt tàn, cũng không có cách nào dẫn theo hơn mười vạn người đi vào.

Mà giờ khắc này, trên bầu trời bóng dáng của Công Tôn Uyển Nhi huyễn hóa ra, vẻ mặt đầy phức tạp. Nàng đã sớm tới. Chính nàng cũng không biết vì sao mình phải đến. Nàng vốn muốn cứu viện một chút. Nhưng tình thế phát triển, đã không cần nàng phải ra tay nữa.

Bạch Tiểu Thuần trực tiếp hô lên tên của nàng, hiển nhiên cũng biết Công Tôn Uyển Nhi tồn tại. Lúc này, sau khi Công Tôn Uyển Nhi trầm mặc, liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nàng không nhìn thấy được ánh mắt Bạch Tiểu Thuần. Nàng nhìn thấy được... Là bóng lưng Bạch Tiểu

Thuần lúc này ầm ầm, trực tiếp bạo phát ra, giống như một vì sao rơi, lao thẳng đến Tà Hoàng Thành!

- Hắn lại tin tưởng ta như vậy sao...

Công Tôn Uyển Nhi hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên quay đầu lại. Nàng hóa thành một đạo cầu vồng đuổi theo đại kiếm bắc mạch đang lao thẳng về phía xa. Nàng biết, hơn mười vạn người bên trong đại kiếm bắc mạch là nỗi lo lắng của Bạch Tiểu Thuần. Nàng còn biết thời khắc này Bạch Tiểu Thuần muốn đi làm cái gì. Nàng không có cách nào ngăn cản. Nhưng ở trong một chớp mắt này, trong lòng nàng có chấn động khác thường.

Bạch Tiểu Thuần đi, tốc độ cực nhanh, khiến cho thiên địa run rẩy, khiến cho tám phương biến sắc, khiến cho chỗ Tà Hoàng Thành ở trên rồng xương, hình như cũng rung động theo.

Không có đại kiếm bắc mạch, Bạch Tiểu Thuần biết chiến lực của mình sẽ giảm bớt một ít. Nhưng hắn hiểu rõ, cũng chỉ có như vậy, mình mới có thể không làm cho người khác thất vọng với một tiếng xưng hô Khôi Tổ này. Mình mới có thể không hề cố kỵ... hoàn toàn huyết chiến một hồi!

- Tà hoàng tử, hôm nay nếu không giết ngươi, Bạch Tiểu Thuần ta thề không làm người!

Giết giết giết! Ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, một sát khí mãnh liệt không ngừng khuếch tán, không ngừng bạo phát. Đến cuối cùng hắn biến thành lưu tinh, giống như hung tinh hạ xuống, sát khí ngập trời.

Phong vân biến sắc. Mặt đất run rẩy, hư vô cũng vì sát khí cùng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần, lại trực tiếp vỡ vụn ra, lộ ra một vết dài cực lớn. Tất cả tu sĩ bên trong Tà Hoàng Thành, tâm thần đều run rẩy. Bọn họ cảm nhận được một uy áp mãnh liệt. Bọn họ cảm nhận được chấn động đến từ niệm lực của bản thân!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1785: Giận Dữ Xông Qua Cửa (2)

Thiên Nhân cũng tốt, Bán Thần cũng được, cho dù là Thiên Tôn, mỗi một người đều hít thở ngưng trệ. Nhất là đám người ở bên trong đại sứ quán, càng hít sâu.

Bên trong toàn bộ Tà Hoàng Thành, hình như đều rơi vào trong một áp lực. Ở trong một chớp mắt này, vô số ánh mắt đều nhìn về từ phía xa. Bạch Tiểu Thuần ở bên trong lưu tinh đang gào thét lao tới, càng lúc càng gần!

Cũng chú ý tới phương hướng của Bạch Tiểu Thuần... chính là... Phủ hoàng tử!!

Từ phía xa nhìn lại, Bạch Tiểu Thuần lại giống như một thanh sát đao đã rút ra khỏi vỏ. Lúc này sát khí của hắn chính là hướng về phía đại hoàng tử!

Cùng lúc đó, ở bên trong phủ hoàng tử này, tất cả dưới quyền của hắn tâm thần đều điên cuồng run rẩy. Mỗi một người đang kinh hoàng. PỬ trong mật thất của phủ hoàng tử, vẻ mặt đại hoàng tử điên cuồng, đang nhìn trận pháp trước mặt hắn.

- Chính là tiểu thú, ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Trận pháp này giống như âm dương thái cực. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, hai mắt của hai nàng đang nhắm lại. Lúc này sắc mặt bọn họ tái nhợt, thân thể run rẩy, thần sắc lộ ra sự thống khổ. Ở bốn phía xung quanh các nàng đang có từng luồng khí đen, không ngừng vây

quanh, giống như muốn luyện hóa các nàng cùng với huyết mạch trong bụng!

Nhưng lại có một mảnh ánh sáng màu tím, ở bên trong một chỗ đồ đằng trên cánh tay Tống Quân Uyển phát ra, không ngừng chống lại, bảo vệ nàng cùng Chu Tử Mạch. Nhìn kỹ, bức họa đồ đằng, này chính là Thiết Đản!

Mà ở dưới trận pháp này, lại bày ra một cái bình huyết sắc. Khí đen chính là từ bên trong cái bình này tản ra.

Theo đại hoàng tử bấm quyết, trận pháp này không ngừng vận chuyển. Nhưng vào lúc này, đại hoàng tử bỗng nhiên cúi đầu, lấy ra ngọc giản truyền âm kiểm tra. Sau đó, thần sắc hắn đại biến.

- Đáng chết, thậm chí ngay cả một người cũng không ngăn cản được!"

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi muốn giết bản vương sao? Ngươi đây là đang đâm đầu vào chỗ chết! Như vậy thì xem thử là ngươi nhanh, hay là ta nhanh. Chỗ của ta... sẽ lập tức thành công!

Sắc mặt đại hoàng tử nhăn nhó, trực tiếp truyền âm cho phụ hoàng hắn. Nhưng một lát sau hắn vẫn không thấy hồi phục. Hắn dần dần hoảng loạn. Ngay lập tức, hắn lại truyền âm cầu cứu cho mấy Thiên Tôn.

Vì để cho Thiên Tôn ra tay, hắn còn không tiếc giá lớn, hứa nhiều điều. Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng. Vì vậy hắn hạ lệnh khiến cho tất cả Bán Thần bên trong phủ hoàng tử của hắn, đều đi ra ngăn cản Bạch Tiểu Thuần.

Theo phần lớn cường giả bên trong phủ hoàng tử không thể không kiên trì bay ra. Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên đã nhảy vào vị trí trung tâm của Tà Hoàng Thành. Trên thiên địa, những tiếng nổ lớn không ngừng vang lên.

Nhưng người ngăn cản vẫn đến. Ở dưới sự đồng ý của đại hoàng tử, Thông Thiên Đạo Nhân, Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân cùng với Quảng Mục Thiên Tôn, mỗi một người đều động tâm. Tất cả đều thi nhau hiện thân.

- Bạch Tiểu Thuần, còn không lui xuống!

- Tà Hoàng sắp xuất quan. Bạch Tiểu Thuần, ngươi tỉnh táo một chút đi. Chuyện gì cũng có thể từ từ nói chuyện. Không cần thiết phải làm như vậy!

Đám người Nguyên Yêu Tử đều mở miệng, nỗ lực khiến cho Bạch Tiểu Thuần dừng bước lại.

Nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần có lẽ còn có thể lựa chọn thỏa hiệp. Nhưng hôm nay hắn không chỉ là đỏ mắt, tim hắn cũng đầy sát khí. Khí tức của hắn, khí thế của hắn, đều bị tràn ngập sát khí ngập trời mà cả đời này của hắn, cực kỳ hiếm thấy.

- Cho ta... Cút cút cút!

Đối mặt với sự ngăn cản của mọi người, Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không có nói thừa. Lúc âm thanh giống như thiên lôi trực tiếp rít gào, hắn rốt cuộc trực tiếp triển khai Hám Sơn Chàng. Sau khi lực lượng thân thể cùng tu vi dung hợp, toàn diện bạo phát, lại phối hợp với tốc độ Bất Tử Cấm, càng lao nhanh về phía trước. Bạch Tiểu Thuần trực tiếp triển khai phương pháp Thần Sát.

Ầm một tiếng. Hắn lại cùng Nguyên Yêu Tử cùng Thông Thiên Đạo Nhân phía trước, trực tiếp va chạm vào nhau. Nguyên Yêu Tử phun ra máu tươi. Thông Thiên Đạo Nhân cũng điên cuồng phun ra máu tươi. Thời điểm hai người lùi về phía sau, Phệ Linh Thượng Nhân cùng Quảng Mục Thiên Tôn cho dù có chút do dự, nhưng vẫn đi về phía trước ngăn cản, lại cùng Bạch Tiểu Thuần va chạm.

Những tiếng động ầm ầm rung trời vang vọng. Bạch Tiểu Thuần phun máu tươi, ngực lõm xuống. Nhưng hắn lại không thèm để ý chút nào, thậm chí còn cười rộ lên đầy hung dữ. Rốt cuộc hắn còn muốn điên cuồng so với trước đó. Một tay hắn đã nắm lấy cánh tay Quảng Mục Thiên Tôn, lại có thể sử dụng đầu của hắn, hung hăng trực tiếp đập tới.

Tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc vang lên. Quảng Mục Thiên Tôn cũng phun ra máu tươi. Nhất là khi chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần lại có thể mở miệng, giống như muốn cắn một cái về phía mình, hắn chợt hít vào một hơi. Trong nháy mắt thân thể hắn trở nên mơ hồ. Hắn không tiếc giá lớn, triển khai bí pháp, nhanh chóng lui về phía sau.

- Hắn điên thật rồi!

Cùng lúc đó, theo tất cả cường giả bên trong phủ hoàng tử đều thi nhau lao ra, trấn giữ ở giữa không trung bốn phía xung quanh, dường như đang phong tỏa Bạch Tiểu Thuần ở đây. Lúc này ở bên ngoài phủ hoàng tử, có một người đi tới!

Người này cầm một cây trường thương, toàn thân mặc áo bào đen, mái tóc đen theo gió tung bay. Rõ ràng chỉ là Thiên Nhân, nhưng trên người của hắn rốt cuộc phát ra một trận gió bão đủ để đánh với Bán Thần.

Đó chính là, Tống Khuyết!

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên trận đại chiến đang bạo phát trên bầu trời xa xăm. Thời điểm cúi đầu, trong mắt hắn mang theo một sự kiên định. Hắn trực tiếp đi về phía phủ hoàng tử.

- Tiểu cô, Khuyết Nhi tới cứu tiểu cô!

Giữa không trung, Bạch Tiểu Thuần vận dụng phương pháp Thần Sát hóa thành huyết vụ, ép lui Quảng Mục Thiên Tôn. Sau đó, thoáng một cái, hắn cũng không để ý tới ba người Nguyên Yêu Tử, lao thẳng đến phủ hoàng tử.

Lúc này hắn đã không có sự kiên trì gì. Hễ là ngăn cản ở trước mặt, hoặc là giết, hoặc là đụng. Nói chung... Bất kỳ kẻ nào cũng hoàn toàn không thể ngăn cản hắn!

Phệ Linh Thượng Nhân hít một hơi thật sâu. Hắn âm thầm nhíu mày. Hắn cảm thấy đau đầu. Hắn khéo đối đãi đưa đẩy. Nếu như Bạch Tiểu Thuần không ở bên trong Tà Hoàng Thành thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, hiện tại lại ở trong Tà Hoàng Thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1786: Người Nào Ngăn Cản, Giết! (1)

Một khi đến cho Bạch Tiểu Thuần đi tới phủ hoàng tử, có chuyện lớn xảy ra, cho dù là hắn cũng sẽ nhận lửa giận đến từ Tà Hoàng. Quảng Mục Thiên Tôn bên kia, vì trước đó không tham dự vào chuyện của đại hoàng tử, còn đỡ hơn một chút. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn tham dự không cạn. Lúc này hắn chỉ có thể kiên trì. Hắn suy nghĩ, nếu thật sự không được, cứ dựa theo biện pháp đối mặt phân thân Chủ Tể trước đây là được. Vì vậy hắn gầm khẽ một tiếng.

- Nguyên Yêu Tử, Thông Thiên Đạo Nhân, tuyệt đối không thể để cho Bạch Tiểu Thuần này bước vào phủ hoàng tử. Tà Hoàng bất cứ lúc nào cũng có khả năng xuất quan!

Hắn nói, thân thể thoáng lắc một cái, tu vi bạo phát. Trong lúc na di, hắn lại trực tiếp ngăn cản ở trước người Bạch Tiểu Thuần.

Nguyên Yêu Tử và Thông Thiên Đạo Nhân đều lộ ra thần sắc nghiêm nghị. Lúc này bọn họ ra tay đều chính là đòn sát thủ. Tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Bạch Tiểu Thuần mấy lần thử lao ra, đều bị ngăn cản. Sát khí cùng tức giận trong cơ thể hắn, lại không có cách nào trấn áp, trực tiếp bạo phát!

- Các ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng lắc một cái. Thần Sát biến thành huyết vụ trong nháy mắt ngưng tụ ra. Sau khi hóa thành thân thể, hắn chợt lui về phía sau, lại trực tiếp cùng Thông Thiên Đạo Nhân va chạm vào nhau.

Trong tiếng nổ lớn, Thông Thiên Đạo Nhân mặc dù tránh được một ít, nhưng vẫn bị va chạm tới vai. Lúc này toàn bộ vai lại trực tiếp vỡ ra không ít, máu tươi phun ra. Hắn bị buộc phải lui về phía sau. Nhưng tay phải Bạch Tiểu Thuần tự nhiên giơ lên. Trường Sinh Đăng, Thủy Trạch Quốc Độ, ầm ầm hạ xuống, bao phủ tám phương, ngăn cản Phệ Linh Thượng Nhân cùng Nguyên Yêu Tử. Sau đó, trong mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra sát cơ mãnh liệt. Hám Sơn Chàng bỗng nhiên phát động. Tay phải hắn nắm lại, Bất Diệt Đế Quyền hung hãn đánh ra.

Trong tiếng nổ lớn, Thông Thiên Đạo Nhân thở dốc. Trong nháy mắt trong mắt của hắn trở nên tối tăm. Trong cơ thể hắn rốt cuộc tăng cường sinh ra một từng làn khí đen, trong chớp mắt bao quanh bản thân hắn, hình thành phòng hộ, sau đó toàn diện ngăn cản.

Khí đen kia vô cùng quỷ dị, lực ngăn cản càng kinh người hơn. Bạch Tiểu Thuần này đã từng có thể cho Tuyệt Địa Thiên Tôn một quyền tổn thương nặng nề. Lúc này lại chỉ khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân trực tiếp bay ra ngoài mấy trăm trượng, nhưng không có cách nào hình thành sát thương lớn hơn nữa. Ngược lại là lực phản chấn cường hãn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần kêu lên một tiếng rên rỉ. Bên ngoài thân thể rốt cuộc bị rất nhiều khí đen quấn quanh, giống như cũng bị trói buộc thân thể. Khóe miệng hắn tràn ra máu tươi. Thân thể hắn lảo đảo lui ra phía sau. Bất Tử Quyển trong cơ thể đang phát huy khả năng khôi phục. Đồng thời, ánh mắt Nguyên Yêu Tử lóe lên. Trong mắt Phệ Linh Thượng Nhân còn lộ ra ánh sáng khác thường.

- Cơ hội tốt!

Phệ Linh Thượng Nhân trực tiếp bấm quyết. Nhất thời bốn phía xung quanh hắn thình lình xuất hiện một mảnh biển rộng màu xanh lam. Trong biển rộng này, trong tiếng rít gào hình thành một cái miệng to, bỗng nhiên cắn nuốt về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nguyên Yêu Tử cũng động tâm. Hắn lập tức ra tay. Bóng dáng hắn trực tiếp hóa thành một mảnh ánh sáng màu đỏ. Toàn thân giống như trở

thành một đạo ánh sáng. Phía sau hắn còn xuất hiện bóng dáng một vị đại yêu. Toàn thân đại yêu này màu đỏ, đỉnh đầu có hai cái sừng. Lúc này nó dữ tợn bỗng nhiên nhào về phía Bạch Tiểu Thuần,.

Mắt thấy nguy cơ, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên nở nụ cười. Trong nụ cười thảm khốc này, mang theo một sự kiên định cùng điên cuồng. Hắn rốt cuộc vỗ túi đựng đồ, từ bên trong lấy ra một đoàn lửa hai mươi hai màu!

Sắc mặt Nguyên Yêu Tử đại biến. Phệ Linh Thượng Nhân còn mở miệng hít sâu một hơi. Hai người bọn họ mặc dù không biết trong tay Bạch Tiểu Thuần chính là cái gì, nhưng lực lượng khủng khiếp từ trên lửa hai mươi hai màu này tản ra, khiến cho tâm thần của bọn họ không tự chủ được cảm thấy chấn động!

Đây không phải là lửa hai mươi hai màu tầm thường. Đây là lửa nhiều màu sử dụng Chúa Tể Sinh Tử Đạo Nguyên, chuyển hóa ra hồn chế luyện ra... Thậm chí ẩn chứa một tia đạo nguyên Chúa Tể!

- Không tốt!

- Khí tức này... Lập tức tránh đi!

Tâm thần hai người chấn động mãnh liệt. Lúc này cả hai nhanh chóng lùi về phía sau, tính rời xa nơi đây. Nhưng bọn họ vẫn chậm một bước!

Gần như ở trong nháy mắt khi Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần mang theo sự điên cuồng, bóp chặt lấy lửa nhiều màu trong tay!

Lửa hai mươi hai màu, ầm ầm tan vỡ!

Theo nó tan vỡ, một tiếng nổ truyền khắp Tà Hoàng Thành, kinh thiên động địa, chấn động tám phương. Tiếng nổ lớn ngập trời. Thậm chí âm thanh này thật sự quá lớn, dâng lên gợn sóng đáng sợ. Ngay cả rồng

xương nơi Tà Hoàng Thành kia, cũng rung động. Vô số kiến trúc trực tiếp sụp xuống.

Mà đây còn không phải là kinh khủng nhất. Lửa hai mươi hai màu này nổ tung ra, hình thành biển lửa, trong nháy mắt lại không ngừng khuếch tán về bốn phía xung quanh.

Ầm ầm ầm.

Biển lửa giống như cắn nuốt những nơi nó đi qua. Rất nhiều tu sĩ đến từ phủ hoàng tử bao vây bốn phía xung quanh, từ phía xa xem chừng. Thời điểm nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần bị ngăn cản ngăn cản, bọn họ còn đang phấn chấn.

Nhưng trong nháy mắt, bọn họ thậm chí còn chưa kịp phản ứng, lại thấy được trước mặt một mảnh biển lửa cường đại nhất ở trong trí nhớ của bọn họ từ trước tới nay, trở thành hình ảnh cuối cùng trong tính mạng bọn họ, in vào trong đầu bọn họ. Đồng thời, cũng ở trong chớp mắt khi biển lửa bao trùm, thân thể của bọn họ thậm chí ngay cả đau đớn cũng không kịp cảm nhận, liền trực tiếp bị đốt cháy trở thành tro bụi...

Không chỉ có bọn họ như vậy. Còn có tất cả kiến trúc trong phạm vi này, bên trong không có người nào. Dù sao cuộc chiến của Thiên Tôn, tu sĩ Tà Hoàng Thành đã sớm tránh xa. Mặc dù như vậy, nhưng những kiến trúc kia hóa thành tro bụi, vẫn khiến cho toàn bộ Tà Hoàng Thành, giống như cuốn lên mưa bụi!

Về phần Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân, bọn họ dù sao cũng là Thiên Tôn. Mặc dù khoảng cách hỏa diễm rất gần, cũng bị biển lửa kia bao trùm. Nhưng tu vi của bọn họ bạo phát ra toàn diện, bọn họ vẫn kiên trì được một chút. Lúc này bọn họ nhanh chóng lui về phía sau. Mặc dù từng người chật vật, mặc dù tất cả đều có thương thế không nhẹ, còn có máu tươi phun ra. Trong mắt bọn họ mang theo sự hoảng sợ. Nhưng tốc độ của bọn họ ở dưới bạo phát này, vẫn chạy ra khỏi biển lửa. Nhanh nhất là Phệ Linh Thượng Nhân. Nguyên Yêu Tử ở phía sau. Mặc dù hắn cũng không chậm, nhưng tương đối tụt lại phía sau một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1787: Người Nào Ngăn Cản, Giết! (2)

Nếu không ai ngăn cản, có thể bọn họ đã chạy ra được. Nhưng hết lần này tới lần khác, đúng lúc này, từ bên trong hỏa diễm đang lao nhanh khuếch tán truy kích hai người Nguyên Yêu Tử, lại có một vị người đá đang thiêu đốt trực tiếp chạy ra khỏi đó!

Thân thể người đá này khổng lồ, giờ khắc này ở dưới tình trạng bị thiêu đốt, giống như có đầy đủ sức lực chống đỡ nào đó, không nói lông tóc không tổn hao gì, nhưng lại rõ ràng có thể kiên trì càng lâu hơn. Giờ khắc này, sau khi lao ra ngoài, một tiếng gầm khẽ chợt vang lên. Sau đó

tiếng kêu của Nguyên Yêu Tử đầy thê lương tuyệt vọng vang lên. Rốt cuộc người đá này đã ôm lấy Nguyên Yêu Tử đang bỏ chạy!

- Không!

Nguyên Yêu Tử phát ra tiếng rít gào, mãnh liệt giãy dụa, nhưng vẫn muộn rồi. Biển lửa trong tiếng nổ vang, trực tiếp bao trùm cả hắn cùng với người đá!

Bên trong biển lửa truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, khiến cho tất cả những người nghe được, tâm thần đều bị điên cuồng run rẩy. Thông Thiên Đạo Nhân cũng hít vào một hơi. Hắn lập tức lui về phía sau. Thân thể Phệ Linh Thượng Nhân cũng run lên một cái. Trong sự hoảng sợ, tốc độ của hắn càng nhanh hơn.

Về phần Quảng Mục Thiên Tôn, cho dù đã đi xa, nhưng vẫn theo bản năng tăng nhanh tốc độ, lại rời xa hơn nữa.

Toàn bộ biển lửa giằng co ước chừng hơn mười hơi thở. Từ bên trong, này người đá cất bước đi ra. Trong quá trình đang đi ra, thân thể hắn không ngừng vỡ nát, cuối cùng lộ ra bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn cũng bị tàn phá không chịu nổi. Nhưng Bất Tử Quyển khôi phục, khiến cho máu thịt của hắn nhanh chóng sinh trưởng. Khi hắn hoàn toàn đi ra, hắn thoạt nhìn đã khôi phục hơn phân nửa.

Mà trong tay hắn, lúc này đang nắm lấy một người đã hôn mê. Đó chính là Nguyên Yêu Tử.

Bạch Tiểu Thuần không có giết Nguyên Yêu Tử. Lúc này hắn vung tay lên, trực tiếp thu Nguyên Yêu Tử vào bên trong túi trữ vật. Mắt hắn đỏ ửng, mang theo sát khí nhìn ra bốn phía xung quanh một chút. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, lao thẳng đến phủ hoàng tử!

Phía xa, bất luận là Thiên Tôn hay Bán Thần, lại hoặc là tu sĩ Tà Hoàng Thành, lúc này tâm thần đều chấn động. Cho dù là Quảng Mục Thiên Tôn, cũng cảm thấy kiêng kỵ.

Trước đó hắn không muốn liều mạng, là bởi vì không đáng. Lúc này hắn không muốn lại ngăn cản, ngoại trừ nguyên nhân trước đó ra, lửa nhiều màu bạo phát, cũng khiến cho hắn cảm nhận được uy hiếp mạnh hơn.

- Vì một hoàng tử đi trêu chọc hắn, không đáng! Huống hồ đại hoàng tử cũng chỉ bảo bản tọa kéo dài thời gian của Bạch Tiểu Thuần này một lát. Hiện tại cũng coi như đã làm được.

Không có người nào lại ngăn cản nữa. Cũng chẳng biết tại sao, Tà Hoàng rốt cuộc trước sau không xuất quan. Bạch Tiểu Thuần không có thời gian đi suy nghĩ sâu xa. Lúc này cho dù mệt mỏi, tốc độ của hắn vẫn cực nhanh. Trong tiếng nổ lớn, hắn lại trực tiếp bước vào bên trong phủ hoàng tử!

Vừa bước vào, hắn nhìn thấy được chính là bên trong phủ hoàng tử, thi thể đầy đất!

Những thi thể này, hoặc là Thiên Nhân, hoặc là Nguyên Anh, phương thức tử vong đều là trúng một thương ở mi tâm!

Đôi mắt Bạch Tiểu Thuần mở to. Thần thức của hắn cũng đột nhiên tản ra. Hắn liếc mắt liền nhìn thấy được ở trong đại điện phía sau phủ hoàng tử, lúc này đứng ở nơi đó... là một bóng người quen thuộc mặc trang phục màu đen, chống trường thương giống như muốn ngã xuống!

Máu tươi, từ trên người hắn nhỏ xuống từng giọt. Trên mặt đất... Đã tràn ngập máu, nhìn thấy mà giật mình!

Bóng dáng ấy... chính là Tống Khuyết!

Khí tức của hắn đã suy yếu đến cực hạn. Trên người của hắn tràn ngập vết thương. Rất nhiều chỗ đều có thể nhìn thấy được xương vỡ nát, lục phủ ngũ tạng của hắn. Trên ngực còn có một chưởng ấn màu đen, từ lâu đã tan vỡ.

Đôi mắt hắn cũng đã thiếu thiếu một bên. Thậm chí cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy được, khí tức của hắn... trên thực tế đã là khô cạn. Hình như chỉ còn lại có một niềm tin, đang mạnh mẽ chống đỡ hắn, đứng ở nơi đó, giống như núi cao!

Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở trên bầu trời, bị đám người Nguyên Yêu Tử ngăn cản, tất cả Bán Thần ở bên trong phủ hoàng tử này đều đã bị đại hoàng tử phái ra, toàn lực ngăn cản Bạch Tiểu Thuần. Còn bản thân đại hoàng tử, dĩ nhiên ở dưới trạng thái điên cuồng, mạnh mẽ luyện hóa Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch. Đã giằng co mấy ngày, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt, sắp thành công...

Tống Khuyết đi vào bên trong phủ hoàng tử. Hắn thẳng đường đi tới, một người, toàn thân mặc trang phục màu đen, cầm một cây trường thương, giống như một con sói cô độc, chém giết rất nhiều tu sĩ Thiên Nhân, trực tiếp xông tới bên ngoài nội điện của phủ hoàng tử!

Tống Khuyết còn ở thời khắc mấu chốt khi đại hoàng tử luyện hóa Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, trực tiếp đâm một thương, công kích cánh cửa đại điện. Hắn dựa vào sự kiên nghị cùng tu vi, còn có sự lạnh lùng cao ngạo trong lòng, hắn phá cánh cửa đại điện. Ở thời khắc mấu chốt khi đại hoàng tử luyện hóa, hắn đã cắt ngang!

Sự cắt ngang này, lại trực tiếp khiến cho đại hoàng tử hoàn toàn điên cuồng. Tất cả sự chuẩn bị, tất cả kế hoạch của hắn, đều đến thời khắc mấu chốt. Theo đó hắn nổi giận, phát tiết tất cả vào trên người Tống Khuyết!

Tống Khuyết với tu vi Thiên Nhân, lại không hề lùi bước. Hắn đứng ở nơi đó, lại trực tiếp cùng hoàng tử Bán Thần, ầm ầm đánh một trận!

Một trận chiến này, không kinh thiên động địa, đầy khí thế, giống như Bạch Tiểu Thuần cùng Thiên Tôn. Nhưng một trận chiến này, lại chiến ra huyết tinh, chiến đấu ra điên cuồng, chiến đấu ra sát khí vô cùng ngưng tụ ra từ một Tống Khuyết nhiều năm qua, một mình ở bên ngoài!

Hắn hoàn toàn không có lùi bước. Cho dù đối mặt chính là hoàng tử tu vi Bán Thần, cho dù hắn cũng không phải là đối thủ, nhưng hắn vẫn lựa chọn đánh một trận!

Bởi vì, đó là tiểu cô của hắn!!

Hắn không có để ý tới Chu Tử Mạch. Nhưng Tống Quân Uyển, hắn không thể không lưu ý. Đó là người thân của hắn. Sau khi hắn nhìn thấy được Tống Quân Uyển toàn tâm toàn ý che chở cho bụng dưới, hắn hiểu rõ, nơi đó có cháu của mình. Phụ thân của đứa cháu này, hiển nhiên chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hắn mặc dù có lòng háo thắng đối với Bạch Tiểu Thuần, mặc dù đối với Bạch Tiểu Thuần, trong lòng không phục, nhưng hai người qua lại nhiều năm, từ vực sâu Vẫn Kiếm bắt đầu một đường đi tới, Bạch Tiểu Thuần đối với hắn đã nhiều lần giúp đỡ, nhiều lần cứu viện. Tống Khuyết lòng dạ cao ngạo, trong miệng không thừa nhận, nhưng đối với

Bạch Tiểu Thuần, trong lòng từ lâu đã không có cừu hận gì. Có chỉ là... hắn cho rằng mình cũng rất ưu tú. Hắn cho rằng mình cho dù kém hơn, cũng tuyệt đối không thể chênh lệch quá nhiều!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1788: Lần Này, Ta Nhanh Hơn Ngươi.

Cho nên, hắn nhất định phải tới, nhất định phải chiến đấu. Bởi vì... đó là tiểu cô của hắn, đó là cháu của hắn, đó là... cốt nhục của Bạch Tiểu Thuần!

Tất cả những điều này, khiến cho Tống Khuyết ra tay, hoàn toàn không hối hận, tràn ngập ý chí chiến đấu, tràn ngập sự điên cuồng!

Cho dù là đại hoàng tử cũng lộ vẻ xúc động. Cả đời này của hắn đều chưa từng gặp qua Thiên Nhân nào như vậy. Hắn ra tay, ở trong lửa giận của hắn, đối phương rốt cuộc hết lần này tới lần khác vẫn kiên trì, hết lần này tới lần khác đứng ở nơi đó, khiến cho đại hoàng tử căn bản là không có cách nào thực hiện phương pháp luyện hóa tiếp theo.

Một Thiên Nhân rốt cuộc tận lực của hắn, cứng rắn cản trở trong thời gian một nén nhang. Điều này ở trong mắt của bất kỳ kẻ nào nhìn lại, cũng gần như là không có khả năng. Cũng chính bởi vì Tống Khuyết ngăn cản cùng kéo dài trong thời gian một nén hương này, khiến cho lúc này trong đại điện, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch ở trong trận pháp, mặc dù vô cùng suy yếu, mặc dù hơi thở mong manh, nhưng các nàng... còn sống!

Cốt nhục của các nàng, vẫn an toàn!!

Nếu không phải nhờ có một nén hương này... Hậu quả sẽ rất thảm, không có cách nào tưởng tượng được!

Chỉ là thời gian một nén nhang này, đối với Tống Khuyết mà nói, là hắn dùng tính mạng đi bảo vệ, dùng tính mạng đi chống đỡ, dùng tính

mạng đi kiên trì... Không quan tâm đại hoàng tử ra tay như thế nào, không quan tâm thương thế của chính mình đến trình độ nào, không quan tâm bất cứ chuyện gì, trong đầu của hắn chỉ có một ý nghĩ...

Kiên trì, kiên trì, kiên trì!!

Cho đến giờ phút này, cho đến khi Bạch Tiểu Thuần từ trên bầu trời lấy tốc độ cực hạn, bước vào phủ hoàng tử, Tống Khuyết biết, sự kiên trì của mình, dĩ nhiên là đáng giá.

- Ngươi vì sao còn không chết? Vì sao còn không chết?

Phía trước Tống Khuyết, đại hoàng tử thở hổn hển đã điên cuồng. Hắn thấy được cuộc chiến đấu trên bầu trời phía xa, cũng chú ý tới Bạch Tiểu Thuần đã đến gần. Trong mắt của hắn đỏ đậm. Trong lòng của hắn tràn ngập cảm giác không cam lòng mãnh liệt.

- Chỉ kém một tia, chỉ kém một tia!

Đại hoàng tử bi thương thảm thiết, oán độc nhìn Tống Khuyết nhất định sẽ chết. Thân thể hắn chợt lắc một cái, lao thẳng về phía xa bỏ chạy.

Gần như ở trong chớp mắt hắn bỏ chạy, thần thức của Bạch Tiểu Thuần ầm ầm bạo phát ra, trong nháy mắt bao phủ khắp nơi. Bóng người xuất hiện ở bên ngoài đại điện. Hắn không có đuổi theo đại hoàng tử. Mà thân thể hắn run rẩy, nhìn Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch trong đại điện dĩ nhiên đã an toàn. Hắn lại xoay người, mang theo bi ai, mang theo cảm xúc phức tạp mãnh liệt, nhìn Tống Khuyết đứng ở nơi đó, ý chí đã dần dần muốn tiêu tan, hoàn toàn tử vong. Hắn muốn đi tới nâng lên.

Tống Khuyết chật vật ngẩng đầu, nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trên mặt hắn chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười.

Dáng người hắn cao ngất. Cho dù lúc này đã phải đối mặt với tử vong, nhưng vẫn giống như cây tùng bách. Dáng vẻ tươi cười rất ưa nhìn, tràn ngập một lực dương cương. Chỉ là có một tia không muốn, ẩn

giấu ở trong mắt hắn. Lúc này đây, giọng điệu hắn khàn khàn, trong nụ cười, thì thào nói nhỏ.

- Bạch Tiểu Thuần...

- Chúng ta từ vực sâu Vẫn Kiếm quen biết nhau. Ngươi cướp thiên đạo khí của ta, nhanh hơn ta một bước. Bên trong Huyết Khê Tông, ngươi lại ép ta, cũng nhanh hơn ta một bước...

- Trong Nghịch Hà Tông, vẫn như vậy. Ngươi vẫn nhanh hơn ta... Cho dù đến Trường Thành, cũng đều như vậy. Giống như ma chú giữa ta và ngươi. Duy trì liên tục đến tận Man Hoang, vẫn như vậy...

- Hình như, ở giữa ta và ngươi, ngươi... vĩnh viễn đều nhanh hơn ta.

Tống Khuyết nói đến đây, thân thể lung lay sắp đổ, miễn cưỡng chống đỡ mí mắt của mình. Ở thời điểm tất cả ý chí đều sắp hoàn toàn tiêu tan, ở thời điểm khí lực chống đỡ thân thể cũng đều biến mất, hắn nói ra câu nói sau cùng.

- Bạch Tiểu Thuần, ngày xưa ngươi luôn luôn vượt qua đầu ta, khắp nơi đều nhanh hơn ta. Nhưng hôm nay... Tống Khuyết ta, nhanh hơn ngươi!

Tống Khuyết nói đến đây, ngửa mặt lên trời cười to. Ở trong tiếng cười kia, từng giọt lệ rơi xuống. Đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại. Thân thể hắn... cũng không có cách nào chống đỡ đứng thẳng được nữa. Theo trường thương trong tay lặng lẽ không một tiếng động, nát bấy trở thành tro bụi, thân thể của hắn ngửa về phía sau, ngã xuống...

Tống Khuyết, ngã xuống!!

Tranh cả đời, không phục cả đời, không cam lòng cả đời... Chậm cả đời. Nhưng hôm nay, giống như lời bản thân Tống Khuyết đã nói, hắn thực sự, nhanh hơn Bạch Tiểu Thuần một lần!

Lần này, hắn thỏa mãn. Không phục cùng không cam lòng trong lòng hắn đều tiêu tan...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Hắn kinh ngạc nhìn thi thể Tống Khuyết. Từ sau khi hắn đến nơi này, hắn đã hiểu rõ, nếu không có Tống Khuyết, tử vong chính là thê nhi của mình. Tống Khuyết đến, bởi vậy mạng của hắn, đổi lấy thê nhi của Bạch Tiểu Thuần mình sinh tồn.

- Tống Khuyết...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, nước mắt không nhịn được chảy xuống. Giờ phút này Tống Khuyết mang đến cho hắn chính là chấn động kinh thiên động địa cùng đau đớn. Lời Tống Khuyết nói trước khi tử vong, càng không ngừng vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, hóa thành từng cảnh tượng ký ức, giống như trở lại Man Hoang, trở lại Trường Thành, trở lại Nghịch Hà Tông, trở lại Huyết Khê Tông. Cho đến trở lại... bên trong vực sâu Vẫn Kiếm. Thời khắc Bạch Tiểu Thuần hắn từ trong tay Tống Khuyết, cướp đi một tia khí tức thiên đạo này!

- Ngươi mới là... thiên kiêu!

Nước mắt Bạch Tiểu Thuần không có cách nào ngừng chảy. Nhưng hắn biết mình không có thời gian. Lúc này cho dù trong lòng bị áp lực cùng buồn thương tới cực hạn, nhưng hắn vẫn phải cố gắng kìm chế. Sau khi đưa thi thể Tống Khuyết vào quạt tàn, hắn xoay người đi từng bước một tiến vào trong đại điện, trực tiếp mở ra trận pháp.

Hắn thấy được đồ đằng trên cánh tay Tống Quân Uyển, thấy được ánh sáng màu tím yếu ớt này, cảm nhận được khí tức suy yếu của Thiết Đản.

- Thiết Đản...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên. Hắn lại nhìn về phía bụng của hai nữ tử. Thậm chí ở thời điểm tay hắn chạm vào hai nàng, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được bụng các nàng lại chấn động. Loại chấn

động này, giống như sự vui sướng nào đó, giống như cảm giác không muốn xa rời nào đó đến từ bản năng. Bọn trẻ yếu ớt như vậy. Nhưng loại yếu ớt này, theo chấn động truyền tới tâm thần Bạch Tiểu Thuần, lúc này lại trở thành sứ mệnh hắn phải bảo vệ suốt đời.

- Trước đây, là mụ mụ các con bảo vệ các con. Từ giờ trở đi... Ba ba bảo vệ các con!

Bạch Tiểu Thuần không có cách nào hình dung loại cảm giác này, nói nhỏ. Hắn run rẩy đưa Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch đã hôn mê, vào bên trong quạt tàn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1789: Mạnh Mẽ Chém Đại Hoàng Tử! (1)

Sau khi trở thành chủ nhân quạt tàn, Bạch Tiểu Thuần có thể đưa rất ít người, ở dưới tình huống không phản kháng tiến vào trong quạt tàn. Lúc này hắn đưa người mình cần bảo vệ vào trước.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu.

Hắn không lựa chọn lập tức rời đi. Bởi vì... còn có mối thù lớn chưa báo!

Đại hoàng tử... còn chưa có chết!

Đây là thù muốn luyện giết thể nhi của hắn, hắn làm sao có thể không báo!

Đây là thù muốn luyện hóa hơn mười vạn tu sĩ Thông Thiên, làm sao có thể không báo!

Đây là thù khiến cho Tống Khuyết ngã xuống, càng không thể không báo!!

Các loại thù hận, ở trong một chớp mắt này, khiến cho sát khí của Bạch Tiểu Thuần trở nên kinh thiên. Thân thể hắn thoáng lắc một cái. Thần thức dĩ nhiên tản ra, bao phủ trong bốn phương tám phương, lại trực tiếp xác định được bóng dáng của đại hoàng tử lúc này lộ ra vẻ mặt hoang mang, đang lao thẳng đến hoàng cung.

- Ngươi... nhất định phải chết!

Mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra màu đỏ yêu dị. Sự tức giận của hắn chấn động tám phương, tràn ngập trời cao khiến cho hư không cũng phải vặn vẹo. Thân thể hắn bước lên trước, trong nháy mắt biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện thình lình ở trước người đại hoàng tử đang bỏ chạy về phía xa. Hắn giơ tay phải lên, trực tiếp vung lên!

Cái vung lên này, nhất thời lại có một trận gió lạnh đột nhiên bạo phát. Gió kia lạnh tới tận xương, giống như có thể gọt thịt, lúc này khuếch tán ra giống như mở cái miệng lớn cắn nuốt vạn vật, chợt hướng về phía đại hoàng tử, cắn nuốt xuống.

Tất cả những điều này quá nhanh. Đại hoàng tử căn bản cũng không có kịp phản ứng. Thậm chí ngay cả bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần hắn cũng không thấy, đã cảm thấy trời đất quay cuồng. Dường như thế giới ở chỗ mình thay đổi. Tất cả, đều trở thành một mảnh hư vô băng hàn, lộ ra một vẻ tuyệt vọng, khiến cho hắn không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

- Phụ hoàng cứu ta!

Sau khi tiếng kêu lo lắng thê lương này của đại hoàng tử truyền ra, không đợi gió bão băng hàn này cắn nuốt hắn, nhất thời từ trong hoàng cung cách đó không xa, lại trực tiếp bạo phát ra một khí thế làm cho cả trời cao đều run rẩy!

Theo khí thế truyền ra, nhiều đám mây từ tám phương nhanh chóng ngưng tụ đến, lại có thể ở giữa không trung trực tiếp hóa thành một gương mặt cực lớn. Gương mặt này không giận tự uy, mang theo đế quan. Đó chính là... Tà Hoàng!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám!

Giọng nói của hắn bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự chấn động nào đó, khiến cho mặt đất run rẩy, tâm thần chúng sinh chấn động. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần, vào giờ phút này cũng hơi thở cũng ngừng lại.

Hắn biết tất cả những gì mình làm trước đó, đều đang mạo hiểm. Hiện tại hành vi giết chết đại hoàng tử càng chính là đang đánh cược. Cùng lúc hắn đánh cược Tà Hoàng nếu không xuất hiện, nhất định có hắn đang an bài chuyện người ngoài không ngờ tới. Về phần mặt khác... Bạch Tiểu Thuần đánh cược, đối với Tà Hoàng mà nói, chính là đại hoàng tử này trước mắt không phải quan trọng như vậy!

Dù sao, Tà Hoàng này không phải là Tà Hoàng kia!

Lúc này cho dù Tà Hoàng truyền ra lời nói, khí thế khuếch tán thiên địa, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn hung hăng cắn răng một cái, chẳng những không có ngừng tay, càng không có chạy trốn, mà là lại tăng cao tu vi, phất tay. Phong bạo kia càng kinh người hơn. Tốc độ vượt qua trước đó, trong chớp mắt liền trực tiếp hung hãn cắn nuốt đại hoàng tử đang kêu thê lương thảm thiết!

Sau khi cắn nuốt, gió lạnh cắt qua máu thịt, đau tới tận xương, khiến cho âm thanh của đại hoàng tử ở bên trong phong bạo này càng thêm thê thảm, dĩ nhiên không giống tiếng người...

Mặt Tà Hoàng trên trời cao, ánh mắt hắn đột nhiên nheo lại, lộ ra hàn quang. Dưới sát cơ lóe lên, gương mặt đám mây mù cực lớn này rốt cuộc mạnh vặn vẹo. Trong mây mù cuồn cuộn lại trực tiếp hóa thành một cái cánh tay khổng lồ, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần, một chưởng đánh tới!

- Nếu muốn đâm đầu vào chỗ chết, bản hoàng thành toàn cho ngươi!

Thái Cổ ra tay, tất cả mọi người ở Tà Hoàng Thành chấn động. Quảng Mục cũng tốt, Phệ Linh Thượng Nhân cũng được, tâm thần mỗi người Thiên Tôn này đều chấn động. Thần thông Thái Cổ chân chính, cho dù chỉ là một bàn tay khổng lồ do mây mù tạo thành, cũng có thể khiến cho Thiên Tôn không có cách nào chấn động lực.

Ở trong quá trình đánh về phía Bạch Tiểu Thuần, bàn tay khổng lồ hoàn toàn phong tỏa đông cứng thiên hạ ở bốn phía xung quanh lại. Bàn

tay khổng lồ kia cũng ẩn chứa sức lực không thể chống lại, mang theo uy lực mênh mông, bộc phát ra ý chí Thái Cổ, lúc này trong tiếng nổ lớn, trực tiếp hạ xuống!

Lúc này ở trong mắt mọi người nhìn tới, Bạch Tiểu Thuần trước mặt này chỉ có một lựa chọn. Đó chính là buông tha việc giết chết đại hoàng tử, lập tức lùi về phía sau, còn có thể có tránh một chút khả năng giãy dụa.

Nhưng nếu như u mê, một mực không chịu giác ngộ, như vậy đại hoàng tử mặc dù nhất định tử vong, nhưng Bạch Tiểu Thuần hắn tất nhiên cũng không có cách nào may mắn tránh khỏi!

Nếu như đổi lại là trước đó, khi còn chưa có xông qua cửa ải chín mươi chín, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết mình sẽ lựa chọn như thế nào. Nhưng bây giờ... Hắn không phải là không có chịu qua một đòn Thái Cổ!

- Thái Cổ tuy mạnh, nhưng nếu muốn một chưởng giết chết ta, chuyện này... là không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, phát ra một tiếng gầm khẽ. Sau đó, lực lượng thân thể của hắn ầm ầm khuếch tán. Tu vi vận chuyển. Các loại thần thông cùng thi triển ra. Hắn không lấy Quy Văn Oa ra. Đây dù sao chỉ là một đòn ảo ảnh của Thái Cổ. Bạch Tiểu Thuần từng trải qua tròn một trăm cửa ải rèn luyện trên quạt tàn, dĩ nhiên có tự tin! Bởi vì sau cửa ải chín mươi chín, Bạch Tiểu Thuần đối với việc đánh với Thái Cổ một trận, đã có tâm đắc cùng chuẩn bị!

Lúc này ra tay, lại trực tiếp là Quá Khứ Kinh. Vô số phù văn từ bốn phía xung quanh hắn huyễn hóa ra, trực tiếp bao phủ bàn tay to của Thái Cổ đã tới gần. Nhất thời vô số ký ức hình ảnh lại bên trong bàn tay to kia biến ảo ra. Cảnh tượng như vậy cho dù là Tà Hoàng đôi mắt cũng co lại. Hắn lập tức ngăn cản. Nhưng ngay khi hắn ngăn cản, trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần bấm quyết. Sinh Tử Môn đột nhiên hạ xuống!

Bàn tay khổng lồ này, không ngừng bị suy yếu, giống như từ sinh đi về phía tử vong. Tất cả những điều này đều phát sinh rất nhanh khi tinh thần Bạch Tiểu Thuần thay đổi. Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần ở đây triển khai thần thông, bàn tay khổng lồ của Tà Hoàng đột nhiên hạ xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1790: Mạnh Mẽ Chém Đại Hoàng Tử! (2)

Tiếng sấm chấn động cả vùng. Bất luận là hoàng cung hay là cả Tà Hoàng Thành, lúc này đều run rẩy mãnh liệt. Thậm chí cũng không thiếu kiến trúc trực tiếp sụp xuống.

Trong lúc vô số người kinh ngạc kêu lên, tất cả thần thông của Bạch Tiểu Thuần đều bị vỡ nát diệt vong giống như bị bẻ gãy nghiền nát vậy. Tu vi của hắn, thân thể của hắn, hình như ở trước mặt một đòn Thái Cổ này, vẫn không có cách nào chống đỡ được!

Nhưng sau khi những điều này chồng chất lên nhau, ở chung một chỗ, đối với việc suy yếu một một đòn Thái Cổ này, cũng cực kỳ rõ ràng. Nhất là Quá Khứ Kinh cùng Sinh Tử Môn ngăn cản cuối cùng. Ở trong một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc vang lên, Bạch Tiểu Thuần mặc dù điên cuồng phun ra máu tươi, nhưng hắn rốt cuộc đã đỡ được một đòn này!

- Không có khả năng!

Ở phía xa Quảng Mục Thiên Tôn, kinh ngạc la lên thất thanh.

Các Thiên Tôn khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm. Càng không cần phải nói tới Bán Thần cùng Thiên Nhân. Lúc này toàn bộ những người ở bên trong Tà Hoàng Thành, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, tâm thần đều bị chấn động mãnh liệt.

Cho dù là bản thân Tà Hoàng, ánh mắt thoáng ngưng trọng. Dường như hắn suy nghĩ tới điều gì đó. Đồng thời, bản thân hắn ở bên trong mật

thất của hoàng cung, khóe miệng thoáng lộ ra một nụ cười giả tạo khó lường.

Cùng lúc đó, ở vòng xoáy gió lạnh chỗ đại hoàng tử bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, cũng ở dưới sự kiên của Bạch Tiểu Thuần trì, mặc dù tán loạn hơn rất nhiều, nhưng lại dĩ nhiên chẻ thân thể của đại hoàng tử thành xương!

Loại đau khổ này, không có cách nào hình dung!

Cuối cùng kể cả xương đầu của hắn cũng theo những máu thịt bay ngang cùng tiếng kêu thê lương thảm thiết không gián đoạn, đã bị diệt sạch!

Duy nhất chỉ có hồn của hắn, bị Bạch Tiểu Thuần nắm ở trong tay.

Bạch Tiểu Thuần vốn có thể trực tiếp giết chết hắn. Nhưng hắn không làm như vậy. Hắn cũng không nguyện ý làm như vậy. Hắn muốn báo thù. Cho dù tàn nhẫn, cho dù thời gian không đủ, nhưng hắn cũng không thể để cho đại hoàng tử này dễ dàng tử vong như vậy!

Trong hoàng cung khôi lỗi Thông Thiên, ánh mắt Khôi Hoàng trước khi chết, hơn mười vạn người thế giới Thông Thiên trong trận pháp bất lực, thê nhi của mình gặp nguy cơ sinh tử. Còn có Tống Khuyết tử vong!

Tất cả đều khiến cho Bạch Tiểu Thuần... Làm sao có thể dễ dàng như vậy, để đại hoàng tử này chết đi được!

Cho nên, cho dù đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn trực tiếp rút đi hồn của đại hoàng tử!

- Ngươi không phải thích đổi thân thể sao? Ta cho ngươi đổi!

- Ngươi không phải thích chế tạo ra khôi lỗi sao? Ta làm cho ngươi!

- Ngươi không phải thích luyện hóa sao? Ta tới luyện ngươi!

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, hồn của đại hoàng tử lộ ra vẻ mặt kinh hoàng hoảng sợ. Sự tuyệt vọng mãnh liệt phát ra từ trong hồn hắn.

- Phụ hoàng cứu ta!

Hình như ngoại trừ những lời này, hắn đã không nói gì khác nữa. Lúc này không đợi nói xong, Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên cầm hồn của đại hoàng tử trong tay, trực tiếp ném vào bên trong túi trữ vật. Thân thể hắn thoáng một cái, đột nhiên lùi về phía sau. Hắn biết mình ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, đã gây ra một tai họa cực lớn!

Tai họa này to lớn, đủ để chấn động tất cả tu sĩ trong toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Giết Tuyệt Địa, bắt Nguyên Yêu, giam cầm đại hoàng tử!

Tất cả những điều này đều khiến cho giữa Tà Hoàng Triều cùng hắn dĩ nhiên đến một cục diện không chết không thôi. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không biết vì sao Tà Hoàng cuối cùng mới xuất hiện. Nhưng hắn hiểu rõ, mình đã không có lựa chọn nào khác!

- Quay về quạt tàn!

Bạch Tiểu Thuần quyết định thật nhanh. Lúc này hắn lui về phía sau, trong thần niệm chuyển một cái. Thân thể hắn nhất thời hóa thành hư ảo, mắt thấy sẽ biến mất. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một tiếng hét dài, lại trực tiếp từ trong hoàng cung bạo phát ra.

Trong tiếng nổ lớn, một chỗ đại điện trong hoàng cung trực tiếp tan vỡ. Từ bên trong nhanh chóng có một bóng người lao ra, giống như lưu tinh. Bóng người này mặc đế bào, mang theo đế quan. Đó chính là Tà Hoàng!

Hắn đi ra, tốc độ vượt qua tia chớp, trong chớp mắt đã đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ lại. Tay phải hắn còn bấm quyết, đột nhiên chỉ một cái!

- Bạch Tiểu Thuần, quạt Chúa Tể quả nhiên bị ngươi nhận được. Bản hoàng vì giờ phút này, đã quan sát ngươi rất lâu... Hiện tại, liền mang theo ta, trở lại quạt Chúa Tể!

Giọng nói này người ngoài không nghe thấy, nhưng lại trực tiếp nổ tung ở trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần,.

Cùng lúc đó, theo một ngón tay Tà Hoàng hạ xuống, giống như giữa hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần, lại trực tiếp thành lập liên hệ ở trên trình độ nào đó. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên thay đổi trong nháy mắt. Thân ảnh của hắn trực tiếp mơ hồ. Bóng dáng của Tà Hoàng cùng với ánh mắt chờ mong cùng tham lam, cũng trở nên mơ hồ.

Trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, giữa không trung Tà Hoàng Thành, thân ảnh Bạch Tiểu Thuần biến mất trong một cái chớp mắt, bóng dáng Tà Hoàng cũng biến mất không thấy...

Trong tinh không, tối đen một mảnh, chỉ có ánh sáng của bản thân quạt tàn. giống như là thêm một ngọn đèn dầu trong hư vô tối tăm này. Giờ khắc này ở trên quảng trường của quạt tàn này, tiểu khí linh đang lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hai nữ tử cùng một thi thể trước mắt.

Tướng mạo hai nữ tử đều tuyệt mỹ. Lúc này mặc dù suy yếu hôn mê, nhưng sinh mạng lại không đáng ngại. Mà bụng dưới của các nàng lộ ra, cũng khiến cho bác học tiểu khí linh, không biết đây là cái gì nguyên nhân.

- Làm cái gì vậy?

Tiểu khí linh rất phiền muộn.

- Thật là gia hỏa vô sỉ đáng chết. Thế nào ngay cả thi thể cũng đưa tới...

Tiểu khí linh có chút bất mãn. Nó cũng không biết quan hệ giữa hai nữ tử này cùng Bạch Tiểu Thuần là thế nào. Lúc này nó chỉ có thể ngồi

xổm ở một bên, vừa đờ người ra, vừa thở dài.

Trên thực tế ở trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần rời đi, hắn ngay cả ngủ say cũng không ngủ được. Mỗi lần nghĩ đến trên đỉnh đầu của mình xuất hiện thêm một người chủ nhân. Mình tự do đã nhiều năm tháng, đột nhiên trở nên không tự do. Những điều này đều làm cho hắn ủy khuất. Đồng thời, nó cũng xúc động thổn thức về vận mạng của mình.

Lúc này nó đang theo thói quen tiếp tục cảm thán. Bỗng nhiên, biểu tình trên mặt tiểu khí linh chợt biến hóa, bộ dạng không còn buồn bực, mà vội vàng lộ ra vẻ tươi cười, bộ dạng lấy lòng, khom người, nhìn về phía quảng trường cách đó không xa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1791: Ngăn Cản Tà Hoàng!

Gần như ở trong nháy mắt hắn nhìn lại, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần ở trong nơi mắt hắn nhìn tới, dần dần lộ ra thân ảnh mơ hồ. Nhưng không đợi thân ảnh ấy hoàn toàn ngưng tụ, Bạch Tiểu Thuần giọng nói lo lắng, liền trực tiếp bạo phát ở trên quạt tàn này.

- Tiểu khí linh, mở ra trận pháp, địch tấn công!!!

Tiểu khí linh chợt giật mình một cái. Cùng lúc đó, sau lưng Bạch Tiểu Thuần thình lình cũng có một thân ảnh mơ hồ, đang nhanh chóng biến ảo. Còn có một khí tức thuộc về Thái Cổ, vào giờ phút này, ầm ầm bạo phát. Khí tức này đầy vẻ phấn chấn cùng tham lam, bạo phát ra. Đồng thời, ý chí của hắn càng khuếch tán ra.

- Bản hoàng cuối cùng... lại đến nơi này. Quạt Chúa Tể này, là của ta!

Tiểu khí linh bất chợt hét lên một tiếng, vung tay áo một cái trước di chuyển hai nàng Tống Quân Uyển cùng với thi thể Tống Khuyết rời đi. Sau đó nó bấm quyết. Toàn bộ quạt tàn nhất thời chấn động, tản ra ánh sáng mãnh liệt. Mà điều sơn hà trên mặt quạt này, vào giờ phút này cũng đều vận chuyển. Một sóng dao động mãnh liệt, trực tiếp bạo phát, đột nhiên khuếch tán về phía chỗ Tà Hoàng.

Một loạt động tác cùng ứng phó này đều phát sinh trong nháy mắt. Gần như ở thời điểm gợn sóng này khuếch tán, đồng thời bóng dáng Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên hoàn toàn ngưng tụ. Tâm thần hắn chấn động, sắc mặt biến hóa. Thân thể hắn bất chợt vọt tới trước. Lực quyền hạn của bản thân hắn còn hoàn toàn tản ra, phối hợp cùng với tiểu khí linh, lập tức muốn đi trấn áp Tà Hoàng.

Mà giờ khắc này, bóng dáng của Tà Hoàng hắn đã rõ ràng hơn phân nửa. Thậm chí đều lộ ra ngũ quan. Chỉ là hắn tản ra thần niệm, không đợi xâm nhập bên trong cây quạt này, lại lập tức bị gợn sóng này truyền tới trực tiếp đánh vang, trở nên tán loạn. Gợn sóng này còn trực tiếp bao phủ thân thể Tà Hoàng đang nhanh chóng trở nên rõ ràng, giống như muốn bài xích đẩy hắn ra ngoài!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Tà Hoàng cũng lấy làm kinh hãi. Hiển nhiên hắn tuy là có sự chuẩn bị, cũng có tính toán, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng nghĩ tới, trong thời gian ngắn ngủi, Bạch Tiểu Thuần lại có thể khiến cho khí linh của cây quạt này nghe theo lời hắn nói.

Mà điều này đại biểu cho đáp án... Điều này làm cho ánh mắt Tà Hoàng lóe lên, trong lòng hiện lên cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi rốt cuộc đã trở thành chủ nhân của quạt tàn này?

- Không có khả năng. Vật ấy muốn nhận chủ, độ khó cực lớn. Thiên Tôn căn bản cũng không khả năng thông qua. Không phải chỉ cần vượt qua cửa ải một trăm. Khí linh này càng có cốt khí, tuyệt đối khó có thể thành công!

Tà Hoàng đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi. Mắt thấy gợn sóng này bài xích càng lúc càng mạnh, hắn bất chợt gầm khẽ một tiếng, hai tay bấm quyết. Nhất thời từ trên người hắn lại trực tiếp bạo phát ra ngọn lửa màu đen!

Ngọn lửa màu đen này đột nhiên khuếch tán. Một lực lượng Thái Cổ toàn diện bạo phát ra, khiến cho gợn sóng ở bốn phía xung quanh hắn, lại có chút không khống chế được.

- Đáng chết đáng chết đáng chết!

Tiểu khí linh mắt thấy như vậy, nhất thời sốt ruột. Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh cũng gấp gáp.

- Nhanh đuổi hắn ra ngoài đi. Nếu như để gia hỏa này tiến vào, vậy chúng ta sẽ xong rồi!! Ngươi là khí linh của cây quạt này. Cây quạt này là bảo vật Chúa Tể. Xua đuổi một Thái Cổ, có thể khó như vậy sao?

- Ngươi câm miệng lại cho ta. Đây chính là một Thái Cổ sống sót! Nếu như hắn ở bên ngoài thì cũng thôi. Đằng này hắn cũng tiến vào đến một nửa. Nãi nãi của ngươi, lão tử đã rất dùng sức!

Lúc này tiểu khí linh cũng không để ý tới thân phận của Bạch Tiểu Thuần, rống to hơn. Sau đó, ánh mắt hắn cũng đỏ lên.

Bạch Tiểu Thuần cũng không kịp lưu ý tới giọng điệu của tiểu khí linh. Lúc này hắn lộ ra thần sắc khẩn trương. Hắn nảy sinh ý định ác độc gầm hét lên.

- Chúng ta liên thủ, vận dụng tay của Chúa Tể, trực tiếp đánh lão gia hỏa này ra!

Tiểu khí linh vừa nghe được lời này, tuy có chút do dự, nhưng lại hiểu rõ chỉ có làm vậy mới có thể tuyệt đối không xảy ra sai sót nhầm lẫn. Vì vậy nó hung hăng cắn răng, cùng Bạch Tiểu Thuần liên thủ bạo phát quyền hạn ra. Nhất thời giữa không trung trên mặt quạt này, bàn tay khổng lồ của Chúa Tể chợt run lên, rốt cuộc từ bên trong mặt quạt chậm rãi dâng lên!

Theo bàn tay của Chúa Tế dâng lên, Tà Hoàng đang giãy dụa, lại bất chợt mở miệng hít sâu một hơi.

- Tay của Chúa Tể!

Tâm thần Tà Hoàng chấn động mãnh liệt. Lúc này hắn còn âm thầm kêu khổ. Hắn vốn cho rằng mình đến đây, có thể vô thuận lợi cùng tiếp nhận quạt Chúa Tể này. Nhưng vì Bạch Tiểu Thuần tự nhiên trở thành chủ nhân của cây quạt, tất cả những điều này hoàn toàn nghịch chuyển cùng thay đổi.

Nhưng nếu lúc này rời đi, hắn lại không cam lòng. Trong lúc hít thở, hai mắt Tà Hoàng lại có thể trong nháy mắt hóa thành tối tăm. Một khí tức đặc biệt kỳ dị, ở trên người hắn trực tiếp bạo phát ra, dung nhập trong tu vi Thái Cổ của hắn, rốt cuộc khiến cho tu vi của hắn ở một tích tắc này, hình như đột phá, so với trước lại cường hãn không ít.

Trong tiếng nổ lớn, theo sự cường hãn của hắn, hắn tản ra hỏa diễm màu đen. Nhất thời gợn sóng ở bốn phía xung quanh lại hoàn toàn bị xua tan. Cũng vào giờ phút này, thân thể hắn có phân nửa trở nên vô cùng rõ ràng, bước ở trên quảng trường của quạt tàn. Một nửa thân thể kia lúc này cũng đang nhanh chóng ngưng tụ, mắt thấy sẽ hoàn toàn đứng vững.

Bạch Tiểu Thuần cùng tiểu khí linh nhất thời nóng lòng. Hai người đều phát sự ngoan độc. Bạch Tiểu Thuần không tiếc phun ra máu tươi. Tiểu khí linh cũng không tiếc thần niệm bị hao tổn. Dưới sự điều khiển toàn lực hai người, nhất thời tay Chúa Tể này dâng lên với tốc độ nhanh hơn. Cuối cùng ở trong nháy mắt khi thân thể Tà Hoàng gần như hoàn toàn rõ ràng, bàn tay của Chúa Tể ở dưới một tiếng nổ lớn tiếng điếc tai nhức óc, từ bên trong mặt quạt bồng bềnh đi ra.

- Trở lại cho ta!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, điều khiển tay Chúa Tể, đột nhiên đánh về phía Tà Hoàng!

Tay Chúa Tể này quá lớn, lúc này đang gào thét lao đến, giống như long trời lở đất. Cường hãn giống như Tà Hoàng, thân thể cũng phải run rẩy. Ánh sáng màu đen trong mắt hắn càng nhiều hơn. hỏa diễm màu đen trên toàn thân hắn không tiếp tục khuếch tán trong phạm vi lớn, mà trong nháy mắt ngưng tụ, trực tiếp hình thành một người lửa cực lớn cao chừng mấy trăm trượng, gào thét chống lại tay Chúa Tể đang xông tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1792: Đạt Được Mong Muốn (1)

Trong tiếng nổ lớn, người lửa khổng lồ kia bất chợt run rẩy mạnh. Ở dưới tay của Chúa Tể này đánh ra, người lửa đột nhiên tan vỡ. Nhưng sau khi tan vỡ, bên trong lộ ra bóng dáng của Tà Hoàng. Bên ngoài thân thể của hắn này lộ ra khí tức quỷ dị, rốt cuộc chẳng biết tại sao, lại khiến cho tay Chúa Tể đánh đến, cũng dừng lại một chút.

Mượn cơ hội dừng lại này, Tà Hoàng hét lớn một tiếng. Một nửa thân thể kia, cuối cùng không còn mơ hồ, mà đã trở nên rõ ràng. Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm, lực tu vi toàn diện tản ra. Thần niệm cũng như vậy. Thậm chí thân thể hắn cũng trực tiếp bay lên, điều khiển tay Chúa Tể, hung hăng đánh qua.

- Hợp lại!

Tiểu khí linh cũng mù quáng, hét lên một tiếng. Thân thể nó thoáng một cái, lại có thể chui vào đến bên trong bàn tay to của Chúa Tể. Nhất thời bàn tay to Chúa Tể này chấn động mạnh, rốt cuộc tản ra khí tức của Chúa Tể!

Khí tức Chúa Tể này vừa ra, sắc mặt Tà Hoàng đại biến. Hỏa diễm màu đen bên ngoài thân thể cũng mơ hồ run rẩy, giống như muốn tắt. Cho dù thân thể hắn đã trở nên rõ ràng, nhưng bị khí tức Chúa Tể này xác định phong tỏa, căn bản là không có cách nào tránh thoát, chỉ có thể ở trong một tiếng rít gào không cam lòng, bị bàn tay to Chúa Tể này lại trực tiếp đánh vào trên thân thể.

Tiếng nổ chấn động tinh không. Thậm chí toàn bộ quạt tàn cũng rung động.

- Bạch Tiểu Thuần, ta không tin ngươi vĩnh viễn không trở lại!

Tiếng Tà Hoàng gầm thét giận dữ còn đang vang vọng. Nhưng vào giờ phút này, thân thể hắn vẫn lựa chọn trở về. Đây cũng không phải là điều hắn mong muốn. Thật ra, bàn tay khổng lồ của Chúa Tể này hạ xuống, theo khí tức Chúa Tể ảnh hưởng, lại giống như hắn đẩy ra một cánh cửa, đi vào, nhưng cuối cùng vẫn bị chủ nhân dùng sức đạp đi ra.

Thân thể hắn trong nháy mắt trở nên mơ hồ. Khi hắn hoàn toàn biến mất, tiểu khí linh từ bên trong bàn tay khổng lồ của Chúa Tể bay ra, sắc mặt tái nhợt, lại trực tiếp cắm đầu xuống, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Tiểu Thuần cũng điên cuồng phun ra máu tươi. Hắn miễn cưỡng mới duy trì sự tỉnh táo của mình, ngồi xuống khoanh chân, lập tức ngồi tĩnh tọa khôi phục.

Thời gian trôi qua, không biết qua bao lâu, quạt tàn ở trong tinh không này không ngừng bồng bềnh đi về phía trước. Phía xa tầm nhìn tối đen một mảnh, cũng không có một thanh âm nào truyền đến.

Dường như ở đây rơi vào trong một loại an tĩnh tuyệt đối...

Ở trong sự yên tĩnh này lại tối tăm này, chỉ có ánh sáng ôn hòa của quạt tàn lập lòe, giống như ngôi sao duy nhất trong tinh không.

Chỉ là ở dưới tình huống khí linh ngủ say, Bạch Tiểu Thuần ngồi tĩnh tọa khôi phục, ánh sáng nhu hòa này cũng dần dần ảm đạm. Cho đến một ngày, tiểu khí linh mở mắt ra. Trong mắt ón vẫn mang theo sự mệt mỏi. Nó từ trên mặt đất đứng lên. Đầu tiên là nó ngẩn người ra, nhìn bốn phía xung quanh. Vì trước khí nó hôn mê, Bạch Tiểu Thuần cũng đã đến cực hạn, không thể không rơi vào tình trạng ngồi tĩnh tọa mất đi ý thức. Cho nên cánh tay Chúa Tể khổng lồ kia, căn bản là không có cách nào tự mình trở lại bên trong mặt quạt, cho nên... nện ở trên quạt tàn này.

Bên trong cánh tay này ẩn chứa lực lượng quá lớn. Cho dù không có ai điều khiển, nhưng lực lượng của bản thân nó vẫn trực tiếp đập gẫy

không ít xương quạt. Lúc này nhìn lại, toàn bộ quạt tàn, có phân nửa đều đống hỗn độn khắp nơi trên đất...

Tất cả những điều này, khiến cho toàn thân tiểu khí linh run, lập tức kêu rên.

- Nhà của lão tử...

Tiếng thét này quá mức thê thảm. Nhất là ở trong sự yên tĩnh này, lại đặc biệt chói tai, truyền ra khắp bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần cũng bị giật mình tỉnh giấc. Hắn nhanh chóng mở mắt ra. Trong nháy mắt thân thể hắn nhảy lên, lập tức bấm quyết, nhìn bốn phía.

Khi phát hiện không có kẻ địch tấn công, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Đầu tiên, hắn thoáng lắc một cái, lao đến phía xa. Hai nàng Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch vẫn còn đang hôn mê. Thi thể của Tống Khuyết ở bên cạnh. Có thể bởi vì trên quạt tàn kỳ dị, không mục nát. Hắn giống như đang ngủ say.

Mà bên ngoài thân thể của bọn họ đều có ánh sáng ôn hòa vây xung quanh. Hiển nhiên là trước đó tiểu khí linh di chuyện bọn họ, cũng phân ra lực lượng của quạt tàn, phòng hộ cho các nàng.

Tất cả những điều này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là thời điểm nhìn về phía thi thể của Tống Khuyết, trong lòng hắn vẫn cảm thấy cay đắng. Ở trong sự trầm mặc, tiểu khí linh còn đang kêu gào thảm thiết. Bạch Tiểu Thuần nghe phiền lòng, quay đầu lại nhìn về phía tiểu khí linh đang gào thảm.

- Ngươi gào cái quỷ gì mà gào?

- Ngươi im lặng. Đều tại ngươi. Nhà của ta...

Lúc này tâm tình tiểu khí linh kích động, cũng bất chấp mọi giá, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần rống to.

Bạch Tiểu Thuần thoáng sửng sốt một chút. Trước đó hắn lo lắng cho Tống Quân Uyển Chu Tử Mạch cùng Tống Khuyết, sau khi mở mắt ra cũng không chú ý quá nhiều tới xung quanh. Lúc này hắn nhìn lại, nhất thời mở to mắt, nhìn này cánh tay Chúa Tể rơi vào trên xương quạt, trực tiếp đập gẫy không ít xương quạt. Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi, có chút chột dạ.

- Cái này... Cũng không trách ta được. Tính toán một chút, ta giúp ngươi chữa trị là được...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đuối lý. Nhất là trước đó nếu không được tiểu khí linh giúp đỡ, sợ là một cửa ải Tà Hoàng kia cũng không qua được. Lúc này nhìn thấy được hình vẻ khổ sở của tiểu khí linh, hắn cũng vội vàng an ủi một hồi.

Tiểu khí linh trợn trừng mắt. Trên thực tế trước đó, sau khi hắn gầm thét giận dữ, đã hối hận khiếp sợ. Nhưng hắn không nghĩ tới Bạch Tiểu Thuần lại có thể dùng lời hay ý đẹp, tới an ủi mình. Trong lòng hắn nhất thời phấn chấn một ít. Nhưng hắn cũng biết không thể quá mức. Vì vậy hắn hừ một tiếng. Đầu tiên hắn cùng Bạch Tiểu Thuần đưa cánh tya Chúa Tể vào bên trong mặt quạt. Sau đó Bạch Tiểu Thuần dựa theo yêu cầu của tiểu khí linh, bắt đầu chữa trị xương quạt.

Tuy không có cách nào chữa trị đến mức hoàn mỹ, lại có thể bù đắp lại được bảy tám phần. Về những phần còn sót lại, quạt tàn dù sao cũng là chí bảo tinh không, bản thân nó có đầy đủ năng lực nhất định để chữa trị cho chính mình. Sau một thời gian ngắn, nó liền có thể tự mình khôi phục.

Làm xong những điều này, một ít thể lực Bạch Tiểu Thuần thật vất vả khôi phục lại, đều hao phí không ít. Trong lúc thở hồng hộc, hắn đi tới bên cạnh Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, nhìn hai nữ cùng với cái bụng nhô cao của các nàng. Còn có đồ đằng Thiết Đản trên mu bàn tay của Tống Quân Uyển. Trên mặt Bạch Tiểu Thuần thoáng lộ ra một sự ôn hòa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1793: Đạt Được Mong Muốn (2)

Trong lòng tiểu khí linh rất đắc ý. Lúc này hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, lại nhìn Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch một chút, đột nhiên hỏi.

- Các nàng là ai?

- Các nàng là đạo lữ của ta. Trong bụng các nàng... Là hài tử của ta.

Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, khẽ nói.

- Vậy thi thể...

Tiểu khí linh lộ vẻ suy tư. Dường như hắn đang suy nghĩ xem cái gì gọi là đạo lữ. Vì sao trong bụng đạo lữ có thể có hài tử. Nó cảm thấy chuyện này rất đáng sợ. Chỉ có điều nó cũng không nghĩ nhiều, lại hỏi.

- Huynh đệ tốt của ta...

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền. Trong mắt hắn lộ ra sự bi thương.

- Cái đó... Bạch Tiểu Thuần, ta nếu có biện pháp, khiến cho đạo lữ và hài tử của ngươi khỏe mạnh hơn, khiến cho huynh đệ tốt của ngươi có một chút khả năng chết đi sống lại... Ngươi có thể để cho ta sửa tên một chút hay không...

Tiểu khí linh chớp mắt. Nó cảm thấy đó là một cơ hội, vì vậy thử mở miệng dò xét.

- Ngươi nói cái gì?

Tiểu khí linh còn chưa có nói dứt lời, tâm thần Bạch Tiểu Thuần lại chấn động mãnh liệt. Trong nháy mắt thân thể hắn biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình đã ở trước mặt tiểu khí linh. Vào giờ phút này ngay cả trong mắt hắn cũng lộ ra sự điên cuồng!

Thậm chí vì tâm tình hắn biến hóa, quạt tàn này cũng bị ảnh hưởng, ánh sáng của nó bất chợt trở nên mãnh liệt. Bốn phía xung quanh còn có tiếng sấm truyền ra. Những xương quạt vừa được chữa trị xong, đều chấn động.

Thật ra Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch mặc dù nhìn như bình thường, rơi vào trong giấc ngủ say, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn có thể cảm nhận được, nguyên khí của các nàng bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng. Chỉ có điều bởi vì Thiết Đản cùng Tống Khuyết bảo vệ, khiến cho hài tử trong bụng của các nàng tràn đầy lực sinh mạng chống đỡ, bởi vậy mới không có ngã xuống.

Nhưng loại tổn thương này, cho dù là tu vi Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn khôi phục, hắn cũng cần rất nhiều thời gian đi cải thiện, mới có thể khiến cho hai nàng tỉnh lại.

Mà Thiết Đản cũng như vậy. Về phần Tống Khuyết, hồn phi phách tán từ lâu, lúc này chỉ là một thi thể. Bạch Tiểu Thuần cho dù trở thành Thái Cổ, cũng không có cách nào khiến cho hắn sống lại.

Nhưng bây giờ, tiểu khí linh lại nói lên những lời này. Mỗi một chữ này rơi vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, giống như thiên lôi nổ lớn, bạo phát ở trong đầu hắn, dâng lên sóng lớn ngập trời.

- Ngươi đừng kích động!

Tiểu khí linh cũng bị hành động của Bạch Tiểu Thuần dọa cho giật mình. Hắn vội vàng lui về phía sau một ít. Hắn rất sợ lúc này một câu nói không tốt, Bạch Tiểu Thuần sẽ làm ra một vài chuyện khiến cho hắn khiếp sợ.

- Ngươi hãy nghe ta nói. sinh mạng bản nguyên của đạo lữ ngươi bị tổn thương. Loại bản nguyên này tiêu tan, không phải bổ sung sức sống tầm thường liền có thể giải quyết được. Nếu như đổi lại là nơi khác, trừ khi có một chút thiên tài địa bảo, nếu không rất khó giải quyết được.

- Nhưng ở chỗ này... Lại khác. Đưa các nàng vào bên trong tháp Sinh Tử Đạo. Ở bên trong, không chỉ sinh mạng bản nguyên của các nàng có thể nhận được sự bù đắp, thậm chí tu vi cũng có thể chậm rãi nâng cao!

- Về phần huynh đệ tốt của ngươi... Ta phải nói trước, ta cũng không nắm chắc mười phần. Chẳng qua là khi xưa, khi ta đi theo Chúa Tể, từng nghe lão nhân gia ta nói qua. Năm đó mục đích hắn sáng tạo Sinh Tử Đạo Nguyên, chính là muốn sống lại một người!

- Chỉ là cuối cùng hắn vẫn bị thất bại. Nhưng ta nghĩ... Sinh Tử Đạo Nguyên, thật sự có thể khiến cho người ta sống lại. Chuyện này có thể chỉ là có một chút khả năng như vậy... Cái giá phải trả, là từ đó về sau, vì đạo lữ của ngươi hấp thu, vì huynh đệ tốt của ngươi hấp thu, cho nên đạo nguyên bên trong tòa tháp Sinh Tử sẽ từ từ suy yếu. Ngươi cũng rất khó có thể ở nơi đó tu luyện. Hơn nữa... tỷ lệ thành công, chắc hắn không cao lắm. Chỉ có một tia!

- Ngươi đồng ý sao?

Tiểu khí linh vội vàng mở miệng nói. Nó nói ra tất cả, hoàn toàn không có một chút giấu diếm.

Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không có nửa điểm do dự, vung tay áo một cái, lại trực tiếp mang theo Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, còn có Tống Khuyết, lao thẳng đến mặt quạt. Tiểu khí linh nói ra phương pháp. Thân là chủ nhân của quạt tàn, Bạch Tiểu Thuần cũng không cần khí linh tới trợ giúp. Chính hắn cũng có thể làm được. Lúc này tốc độ của hắn bay nhanh. Trong nháy mắt hắn đã đến mặt quạt, trực tiếp xuất hiện ở tháp cao trên đỉnh núi.

Hắn đặt Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch ở trong tầng thứ hai. Nơi đó mặc dù cách xa tầng cao nhất, nhưng lại thích hợp nhất cho hai nàng. Một khi cao hơn, sợ là không chỉ không có lợi, trái lại còn bị hại.

Về phần Tống Khuyết, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, sau đó cố nén cảm giác không tốt, đưa hắn vào đến bên trong tầng thứ chín. Bạch Tiểu Thuần không có cách nào ở chỗ này lâu. Trước khi đi, hắn liếc mắt nhìn Tống Khuyết. Bên trong cái nhìn này mang theo sự chúc phúc, mang theo sự chờ đợi cùng hy vọng xa vời. Hắn xoay người rời đi.

Còn có Thiết Đản, cũng được Bạch Tiểu Thuần cẩn thận từ bên trong đồ đằng cánh tay của Tống Quân Uyển lấy ra. Hắn mặc dù không biết Thiết Đản làm thế nào lại hóa thành đồ đằng. Chỉ có điều lấy tư chất của Thiết Đản, hiện tại tu vi rốt cuộc đạt tới Thiên Nhân hậu kỳ, cách Bán Thần chỉ kém một tia. Có thể đoán được là hắn thức tỉnh một thiên phú.

Thiết Đản không thích hợp cho tầng thứ hai, càng không thích hợp với tầng thứ chín. Đối với nó mà nói, tầng thứ ba là thích hợp nhất.

Sau khi an bài xong hết tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi tháp cao. Hắn quay đầu lại, nhìn chăm chú vào tòa tháp này. Sau một hồi lâu, hắn hít một hơi thật sâu, ngồi khoanh chân ở ngoài tháp.

Hắn phải ở chỗ này bảo vệ... Bảo vệ có tới khi Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch thức tỉnh vào ngày nào đó.

Ngày này, dựa theo cách nói của tiểu khí linh, dựa theo phán đoán của Bạch Tiểu Thuần trước đối với tháp Sinh Tử Đạo, hắn biết, sẽ không quá lâu...

Mà giờ khắc này, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, theo Tà Hoàng phẫn nộ trở về, theo Bạch Tiểu Thuần nổi giận chém Tuyệt Địa, bắt giữ Nguyên Yêu Tử, hành hạ Tà hoàng tử đến chết, chuyện đã náo động toàn thành. Sau khi truyền khắp Tiên Vực, bất luận là Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, tất cả những người nghe được, đều bị chấn động kinh ngạc, đều xôn xao bàn tán!

- Chém giết Tuyệt Địa Thiên Tôn? Trời ạ, đã bao nhiêu lâu không có chuyện Thiên Tôn thật sự giết lẫn nhau!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1794: Thiên Tôn Hậu Kỳ (1)

- Bắt giữ Nguyên Yêu Tử. Đáng chết, Nguyên Yêu Tử kia đã từng là người của Thánh Hoàng Triều chúng ta, còn là đệ tử Thiên Tôn Trần Tô, nhưng lại phản bội. Người này bị bắt, là báo ứng!

- Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần này, sống cũng quá mạnh đi. Ta còn nhớ rõ, lúc trước khi hắn vừa tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, chỉ là một Bán Thần...

- Chém giết hoàng tử Tà Hoàng Triều... Chuyện này lớn đây. Nghe rợn cả người!

Ở trong rất nhiều những tiếng kêu kinh ngạc này, cũng có tiếng kêu gào đến từ Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều. Thậm chí có không ít tu sĩ, đều cho rằng giữa Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, sắp phát sinh một cuộc chiến tranh!

Cùng lúc đó, ở bên trong Tà Hoàng Triều, một trận gió bão nhằm vào tu sĩ Thông Thiên, cũng theo sự phẫn nộ của Tà Hoàng, đột nhiên được triển khai. Chỉ là hơn mười vạn người được Bạch Tiểu Thuần tiếp nhận đưa vào trong đại kiếm bắc mạch, vốn đã là những người có thể tìm tới được. Về phần những người đã ẩn nấp, hoặc là đi Thánh Hoàng Triều, ở dưới trận gió bão hung bạo này, mặc dù cũng có người bị tìm ra, nhưng chung quy số lượng không phải quá nhiều.

Quan trọng nhất... Lại là Công Tôn Uyển Nhi. Bạch Tiểu Thuần lựa chọn tin tưởng nàng. Nàng cũng không có để cho Bạch Tiểu Thuần thất vọng. Nàng còn dẫn đi đám người Trương Đại Bàn. Mặc dù không phải phản bội Tà Hoàng Triều, nhưng lại chênh lệch không bao nhiêu.

Ở dưới sự bảo vệ của nàng, nàng tuy không có cách nào cứu trợ tu sĩ Thông Thiên bên trong Tà Hoàng Triều, nhưng lại thành công mượn thời gian Tà Hoàng truy kích Bạch Tiểu Thuần, đem đại kiếm bắc mạch, tới trước mặt Đại Thiên Sư.

Còn ở dưới sự bảo vệ của nàng, sau khi Đại Thiên Sư biết chuyện này sớm hơn so với rất nhiều người, đã có có sự chuẩn bị tốt hơn. thánh địa thế giới Thông Thiên ngoài mặt nổi trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong một đêm, biến mất không thấy bóng dáng.

Bọn họ ẩn ấp đi, cũng không phải là trốn ở khu vực cố định, mà là ở trong đại kiếm bắc mạch đã được Bạch Tiểu Thuần luyện linh. Thanh kiếm này, cũng được Công Tôn Uyển Nhi giấu kỹ. Bản thân nàng, cũng bắt đầu chạy thoát thân...

Cùng lúc đó, Thánh Hoàng luôn luôn dối trá, ở trong lần này, vẫn còn kiên trì sự dối trá của hắn tới tận cùng. Nếu Tà Hoàng Triều ngươi đối xử với tu sĩ thế giới Thông Thiên như vậy, nếu Bạch Tiểu Thuần đã không biết sống chết ra sao, như vậy Thánh Hoàng lập tức nắm lấy cơ hội, trắng trợn cứu viện tu sĩ của thế giới Thông Thiên, đồng thời ở cảnh nội, hắn cũng mở ra cửa ải.

Ở thời điểm các tu sĩ thế giới Thông Thiên này gặp nạn, hắn sử dụng các loại thủ đoạn, toàn lực lung lạc.

Không quan tâm hắn làm vì mục đích gì, nhưng đối với tu sĩ thế giới Thông Thiên mà nói, hành động của hắn cuối cùng vẫn là chuyện tốt, xem như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Về phần chiến tranh giữa Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, cũng không có phát sinh. Dù sao Tuyệt Địa Thiên Tôn tuy bị chém giết, không lâu sau, sẽ lại được Tà Hoàng cứu sống lại. Duy nhất chỉ có Nguyên Yêu Tử, bởi vì vốn cũng không có tử vong, cho nên chưa nói tới sống lại. Kể từ đó, Tà Hoàng Triều mặc dù thiếu đi một vị Thiên Tôn, nhưng trên số lượng chỉnh thể, vẫn còn chiếm ưu thế cao hơn so với Thánh Hoàng Triều.

Có người nói thời gian sẽ chữa trị tất cả, câu này nói căn bản không sai. Ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, cũng vậy. Theo thời gian trôi qua, mười năm trôi qua, thậm chí Tà Hoàng cũng thu hồi lửa giận đối với Công Tôn Uyển Nhi, không tiếp tục tìm kiếm. Chỉ có điều hắn lại truyền ra âm thanh, chỉ cần Công Tôn Uyển Nhi trở về, hắn sẽ bỏ qua chuyện cũ!

Lại mười năm qua đi, mặc dù vẫn sẽ có người nhắc tới tên Bạch Tiểu Thuần, nhưng đã không phải quá nhiều như trước. Cho đến lại mười năm qua đi, chuyện năm đó, ở trong một nửa giáp năm tháng sau, ngay cả hai đại hoàng triều cũng không còn là giương cung bạt kiếm giống như năm đó. Hình như tất cả đều một lần nữa khôi phục lại.

Tên Bạch Tiểu Thuần hình như cũng đã bị quá nhiều người lựa chọn quên lãng. Chỉ có ở trong lòng tu sĩ thế giới Thông Thiên, thi thoảng vẫn dâng lên xúc động cùng thổn thức.

Về phần đám người Cự Quỷ Vương, Đại Thiên Sư cùng với Lý Thanh Hậu, Linh Khê lão tổ trốn ở bên trong đại kiếm bắc mạch. Bọn họ tưởng niệm đối với Bạch Tiểu Thuần là tối đa. Ở trong lòng của bọn họ, trước sau vẫn tin tưởng chắc chắn một hy vọng!

Bạch Tiểu Thuần, không có chết! Một ngày nào đó hắn sẽ trở về!

Cái hi vọng này giống như hỏa diễm, chống đỡ niềm tin cùng kiên cường của bọn họ!

Một nửa giáp trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đối với Bạch Tiểu Thuần trên quạt tàn mà nói, thời gian trôi qua dường như ngang nhau. Trong nửa giáp này, hắn trước sau đều ở bên trong mặt quạt, ở trên đỉnh núi kia trước tháp cao, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, toàn lực tu hành!

các loại tài nguyên đến từ cửa ải bên trong quạt tàn, còn có tài nguyên do bản thân Bạch Tiểu Thuần dự trữ, khiến cho tu vi của hắn ở trong một nửa giáp này không ngừng tăng lên. Chỉ có điều từ Thiên Tôn trung kỳ đột phá, bước vào Thiên Tôn hậu kỳ, chuyện này quá khó khăn.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần có tài nguyên như vậy, cũng hao phí ba mươi năm, mới cảm nhận được triệu chứng đột phá. Mặc dù như vậy, nhưng nếu như truyền đi, nhất định khiến cho tất cả Thiên Tôn chấn động. Dù sao đây không phải là sơ kỳ đến trung kỳ, mà là trung kỳ tiến vào hậu kỳ, đừng nói là ba mươi năm, cho dù là ba trăm năm, cũng là cực nhanh.

Bạch Tiểu Thuần sở dĩ làm được như vậy, ngoại trừ những tài nguyên này ra, cánh tay Chúa Tể càng là điểm mấu chốt. Có cánh tay Chúa Tể ở trên bầu trời mặt quạt, bất kỳ thời khắc nào cũng tản ra khí tức Chúa Tể, tu vi của bản thân Bạch Tiểu Thuần ở trong ba mươi năm này được tẩm bổ, tốc độ tu luyện của hắn mới có thể kinh người như vậy.

Sinh tử niệm hiện tại tu luyện, cũng vì có tất cả những điều này cho phép, ở vào buổi trưa một ngày trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở ra. Hơi thở của hắn trầm xuống. Tu vi trong cơ thể hắn đang điên cuồng vận chuyển, giống như đã đến cực hạn. Sinh Tử niệm hiện tại của hắn cũng ở trong một cái chớp mắt này, hoàn toàn đại viên mãn!

Theo ainh tử niệm hiện tại viên mãn, Bạch Tiểu Thuần một lần nữa khép hai mắt lại. Một triệu chứng đột phá, nhất thời lại ở trong cơ thể hắn bạo phát ra, giống như một cơn sóng dữ, cuồn cuộn nổi lên, sau đó không ngừng trùng kích trời cao.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1795: Thiên Tôn Hậu Kỳ (2)

- Sắp đột phá!

Cùng lúc đó, tiểu khí linh cũng trong chớp mắt huyễn hóa ra, tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt lấp lánh nhìn sang. Trong ba mươi năm ở chung, mặc dù Bạch Tiểu Thuần gần như đều chỉ ngồi tĩnh tạo, nhưng đối với tiểu khí linh mà nói, có người làm bạn mấy chục năm này, khiến cho hắn cảm giác rất ấm áp. Cho dù người làm bạn này là một kẻ đáng giận, nhưng chung quy Bạch Tiểu Thuần vẫn đáp ứng hắn, có thể cho chính hắn một cái tên hắn muốn.

Chỉ là tên này không dễ nghĩ. Trong ba mươi năm, tiểu khí linh suy nghĩ rất nhiều, đều cảm thấy không hài lòng. Hắn suy nghĩ phải đề phòng ở thời điểm chưa xảy ra, phải đặt một cái tên nếu như mình lại gặp phải chuyện phải đổi họ, vẫn cảm thấy hoàn mỹ.

Lúc này hắn đang suy nghĩ tìm hiểu tên của mình. Hắn cảm nhận được khí tức của Bạch Tiểu Thuần đột phá, lập tức chạy tới.

- Gia hỏa này cũng quá liều mạng. Chỉ có điều hắn tu luyện như thế nữa... Thái Cổ gần như là vững vàng. Thậm chí Chúa Tể... Cũng không phải là không thể!

Tiểu khí linh hít một hơi thật sâu. Nghĩ đến lần trước khi Bạch Tiểu Thuần đột phá, trên người hắn tản ra bản nguyên.

Lại ở trong lúc tiểu khí linh đang cân nhắc, hai mắt Bạch Tiểu Thuần đang nhắm, lại một lần nữa mở ra. Theo hai mắt khép mở, trong cơ thể hắn lại trực tiếp truyền đến tiếng nổ lớn. Âm thanh này giống như sấm

đình, không ngừng khuếch tán ra. Khí tức của hắn hoàn toàn bạo phát, dẫn động tới tám phương biến hóa. Bất luận là sông lớn hay chiếc thuyền cô độc, lại hoặc là tay Chúa Tể trên bầu trời, đều đang lập lòe.

Theo chúng lập lòe, khí tức của hắn càng lúc càng cường thịnh, cho đến khi dường như đột phá một cực hạn. Ở dưới bạo phát này, hắn trực tiếp từ Thiên Tôn trung kỳ tăng lên.

Ầm ầm.

Dưới tiếng động lớn vang lên, hắn đã lên đến Thiên Tôn hậu kỳ!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tinh quang. Ở bên trong tinh không tối tăm này, ánh sáng trong mắt hắn ở một tích tắc này, thậm chí cũng vượt qua bản thân quạt tàn. Khí tức của hắn kích động. Thân thể hắn chậm rãi đứng lên. Thời khắc khi hắn hoàn toàn đứng lên, Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời truyền ra một tiếng hét dài.

Thiên Tôn hậu kỳ!

Lại ở thời điểm tiểu khí linh cho rằng Bạch Tiểu Thuần tu luyện kết thúc, thần thức của Bạch Tiểu Thuần tản ra, đảo qua tháp Sinh Tử Đạo, quan sát tình hình của Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch cùng Thiết Đản một chút. Sau đó, hắn lại chú ý tới chỗ Tống Khuyết. Một lát sau, hắn hít một hơi thật sâu. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, rốt cuộc xuất hiện ở trong lòng bàn tay Chúa Tể trên bầu trời kia. Sau khi ngồi xuống khoanh chân, thần thức của hắn tản ra, lại có thể cùng cánh tay này, từ từ dung hợp với nhau!

- Ngươi muốn làm gì?

Tiểu khí linh thoáng sửng sốt một chút. Sau khi xác định được chuyện Bạch Tiểu Thuần muốn làm, hắn kinh ngạc la lên thất thanh.

- Dung hợp với cánh tay Chúa Tể... Trời ạ, sao có thể như vậy được?

- Không có gì là không có khả năng!

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn tiểu khí linh. Trong đôi mắt hắn mang theo sự kiên định, còn có một tia điên cuồng. Trong ba mươi năm, ba mươi năm tu luyện, điều này đối với tu sĩ khác mà nói, có thể không có gì. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, đây là cả đời hắn cũng chưa từng có.

Hắn dĩ nhiên điên cuồng. Trên thực tế trước đây, khi nhìn thấy được Tống Khuyết tử vong, nhìn thấy được thê nhi của mình gặp nguy hiểm, nhìn thấy được Thiết Đản suy yếu, hắn đã muốn phát điên rồi.

Hắn cũng lo lắng. Hắn lo lắng cho đám người Lý Thanh Hậu, lo lắng cho Cự Quỷ Vương Đại Thiên Sư, lo lắng cho Công Tôn Uyển Nhi. Nhưng hắn hiểu rõ, chỉ có mình trở lên cường đại hơn, mới có thể từ nay về sau nghịch chuyển!

Ba mươi năm tu luyện, cả ngày lẫn đêm hấp thu khí tức từ cánh tay Chúa Tể này. Thậm chí ở trong đầu của hắn, đều đã quanh quẩn dáng vẻ của cánh tay Chúa Tể. Bên trong tâm thần hắn, cũng đã sớm có một ý niệm!

- Ta phải thử dung hợp cánh tay Chúa Tể này... Một khi ta làm được, thì có thể làm cho chiến lực của ta... hoàn toàn bạo phát!! Ta sẽ đi về... xông trở về!

Tiểu khí linh ở một bên trợn mắt há hốc mồm. Nếu hắn cảm thấy ngôn từ Bạch Tiểu Thuần cuồng vọng thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này thần thức Bạch Tiểu Thuần tản ra, rốt cuộc dần dần thật sự phát sinh một tia dung hợp cùng cánh tay của Chúa Tể!

Cho dù dung hợp này chỉ có một tia, cũng khiến cho tiểu khí linh ở đây, tâm thần chấn động mãnh liệt, giống như thấy được một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

- Hắn... Hắn mới là Thiên Tôn, còn chưa tới Thái Cổ, lại có thể có thể dung hợp được một tia cánh tay Chúa Tể!

Tiểu khí linh quả thực không dám tin tưởng vào mắt mình. Hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng được khi nhìn cảnh tượng như vậy. Mặc dù là trong những năm này, Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này ngồi tĩnh tọa, lại luôn luôn cảm nhận khí tức Chúa Tể. Nhưng theo tiểu khí linh này thấy, chuyện trước mắt này, tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

- Trên người của hắn, nhất định tồn tại bí mật gì đó!

- Bí mật này, có thể không phải là bởi vì hắn... mà là bởi vì nơi hắn ở lại. Tiên Vực của Vĩnh Hằng... Chẳng lẽ...

Tiểu khí linh vừa nghĩ tới đây, mắt lại trợn tròn. Trong lòng hắn dâng lên sóng lớn ngập trời. Trước đó hắn không suy nghĩ nhiều đối với Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Nhưng hôm nay tất cả những điều trước mắt này, khiến cho hắn không tự chủ được, nhớ tới một... truyền thuyết, hắn đã từng nghe được từ trong miệng của Chúa Tể!

Lại ở thời điểm tiểu khí linh đang chấn động, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên cánh tay của Chúa Tể, thần thức của hắn hoàn toàn tản ra, không ngừng thử dung hợp cùng với cánh tay này. Hắn toàn thân tâm thần đều chìm đắm ở bên trong. Tất cả ý thức đều dung nhập bên trong cánh tay của Chúa Tể này.

Thậm chí ở trong đầu của hắn vốn đã vẽ phác họa ra cánh tay Chúa Tể, lúc này càng thêm nhỏ, càng thêm chân thật hơn. Hình như theo hắn quan sát, hắn sẽ dung nhập ý thức của mình vào bên trong cánh tay Chúa Tể!

Lại giống như năm đó ở Linh Khê Tông, Bạch Tiểu Thuần quan sát thú khắc, giờ phút này hắn cũng vậy.

Thời gian lại trôi qua. Một năm, ba năm, năm năm...

Rất nhanh, mười năm trôi qau!

Mười năm, Bạch Tiểu Thuần vẫn không nhúc nhích, ở trong sự quan sát này, ở dưới cảm ngộ này, ởtrong thần thức này dung nhập, hắn mặc dù không cùng cánh tay Chúa Tể này dung hợp quá nhiều, nhưng ở trong đầu của hắn, toàn bộ cánh tay này đã vô cùng rõ ràng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1796: Một Nửa Kia Của Cây Quạt

Cho đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh. Hai mắt hắn mở ra. Trong chớp mắt, một tia ánh sáng khiến cho tiểu khí linh kinh tâm động phách, từ trong mắt hắn lập lòe phóng ra.

Thậm chí ánh sáng ở trong mắt hắn khuếch tán ra, trong nháy mắ, trên người Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc tản ra khí tức đặc biệt mặc dù cực kỳ yếu ớt, nhưng lại tuyệt đối sẽ không khiến cho tiểu khí linh nhận sai được!

- Khí tức Chúa Tể!

Tiểu khí linh không khỏi kinh hãi thất thanh.

Bạch Tiểu Thuần giống như không chú ý tới sự hoảng sợ của tiểu khí linh. Lúc này hắn chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn tay phải của mình. Trong mắt hắn vẫn còn ánh sáng. Còn có ánh sáng thôi diễn chớp động. Sau một lúc lâu, Bạch Tiểu Thuần bất chợt xiết chặt nắm đấm!

Ở trong nháy mắt khi hắn xiết chặt đấm của hắn, phía sau lưng hắn nhất thời có tiếng thiên địa nổ lớn. Một vị đế ảnh cực lớn, đột nhiên huyễn hóa ra, mặc đế bào, mang đế quan, tướng mạo chính là Bạch Tiểu Thuần.

Bất Diệt Đế Quyền!

Chỉ là... Ở trên đế ảnh này, đã không giống với trước kia... Là tay phải của hắn. Tay phải của đế ảnh này so với toàn thân lại khác biệt rõ ràng. Nó... Cùng với cánh tay Chúa Tể nơi Bạch Tiểu Thuần lúc này đang đứng, lại giống nhau như đúc!!

Bất luận là tóc gáy, hay xương cốt, hay máu thịt, tất cả đều hoàn toàn tương đồng. Cùng lúc đó, khí tức Chúa Tể ở một tích tắc này bạo phát ra, cũng vượt xa so với trước kia. Tuy vẫn yếu ớt, nhưng dù có yếu ớt, cũng là khí tức Chúa Tể!

Khí tức này, đủ khiến cho tất cả Thiên Tôn run rẩy, khiến cho tâm thần Thái Cổ chấn động!

Đây chính là cảm ngộ Bạch Tiểu Thuần thu hoạch được sau mười năm, dung hợp cánh tay Chúa Tể này, cùng Bất Diệt Đế Quyền của mình lại với nhau. Lúc này hơi thở hắn có chút dồn dập, chậm rãi đẩy mạnh nắm tay phải về phía hư vô xa xôi, trực tiếp hạ xuống một quyền!

Một quyền này đánh ra, khí tức Chúa Tể bạo phát. Tinh không nơi này đều phóng ra hào quang. Thậm chí bên trong thế giới mặt quạt, cũng dâng lên gió bão, uy lực to lớn... đủ để nghiền ép tất cả Thiên Tôn. Cho dù là Thái Cổ... sau khi nhìn thấy được một quyền này, cũng phải lộ vẻ xúc động kinh hãi!

Ở trong những tiếng động ầm ầm vang vọng, thậm chí quạt tàn cũng chấn động, càng không cần phải nói tới tiểu khí linh. Đồng tử của hắn cũng muốn lòi ra. Trong lòng hắn càng dâng lên lớn sóng vô cùng.

- Hắn lại có thể thành công...

Ở thời điểm tiểu khí linh đang chấn động ngơ ngẩn, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi hít một hơi thật sâu, cúi đầu một lần nữa nhìn tay phải của mình. Sau khi nhớ lại cảm giác lúc trước, hắn khẽ nói nói.

- Từ nay về sau, Bất Diệt Đế Quyền, là... Bất Diệt Chúa Tể Quyền!

- Một quyền này, phối hợp quá khứ kinh, hiện tại kinh, chính là đòn sát thủ để ta đối đầu với Thái Cổ!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ kiên định. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, từ trên cánh tay Chúa Tể hạ xuống. Ở trong tiếng hít thở gấp

gáp của tiểu khí linh, hắn đứng ở trước tháp Sinh Tử Đạo, thần thức tản ra một lúc lâu. Sau đó, trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng tăng thêm vẻ chờ mong.

Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển, vẫn đang ngủ say. Chỉ có điều sắc mặt các nàng đã hồng nhuận hơn nhiều. Sinh mạng bản nguyên bị giảm xuống, cũng có thể được bổ sung rất nhiều. Ngay cả Thiết Đản cũng vậy. Nhưng ở chỗ Tống Khuyết vẫn không có phản ứng chút nào. Điều này làm cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi than nhẹ một tiếng.

Sau đó trong mắt hắn có hàn quang lóe lên. Hắn giơ tay phải lên. Từ bên trong túi trữ vật, hắn trực tiếp lấy ra một tia hồn suy yếu giống như muốn tiêu tan.

Hồn này, chính là hồn của đại hoàng tử. Hắn đã sắp không còn ý thức. Hắn bị Bạch Tiểu Thuần nắm trong tay, hình như hoàn toàn không có khí lực giãy dụa.

- Ta làm sao có thể nỡ để cho ngươi chết nhanh như vậy được.

Bạch Tiểu Thuần khẽ nói thì thào. Thời gian trước hắn đều sử dụng ở trên phương diện tu hành. Hiện tạim, hắn là tu vi Thiên Tôn hậu kỳ, lại sáng lập ra Bất Diệt Chúa Tể Quyền. Hiện tại hắn đã có thời gian nhàn rỗi. Hăn muốn đi xử lý đại hoàng tử này!

- Ngươi không phải thích đổi thân thể sao? Không phải thích khôi lỗi sao?

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo sự tàn nhẫn. Hắn giơ tay phải lên hư không chộp một cái. Nhất thời trên quạt tàn này có không ít nguyên liệu huyễn hóa ra. Hai tay Bạch Tiểu Thuần hoạt động nhanh chóng, rốt cuộc trực tiếp triển khai luyện hóa đối với hồn của đại hoàng tử này, chế luyện hắn trở thành một khôi lỗi.

Đến lúc này, đại hoàng tử cũng cuối cùng khôi phục lại một ít thần trí. Sau khi hắn cảm nhận được thân thể mình đúng là bị cải tạo thành

khôi lỗi, hắn sợ hãi nhìn Bạch Tiểu Thuần, phát ra âm thanh thê lương.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi dám làm như thế đối với ta, phụ hoàng ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi. Hắn nhất định sẽ tìm được ngươi!

- Phụ hoàng ngươi? Hừ, phụ hoàng ngươi đã không phải là phụ hoàng của ngươi nữa. Chỉ có điều ngươi yên tâm. Kẻ thù của ngươi vẫn là ta.

Bạch Tiểu Thuần nói xoing, tay phải bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời đại hoàng tử hóa thành khôi lỗi, lại ở bên ngoài tháp cao này, tung bay lên múa, giống như những con khôi lỗi kia ban đầu ở hoàng cung, bị hắn chế tạo ra.

Những khôi lỗi kia là dùng tính mạng để múa. Về phần đại hoàng tử, hắn là lấy sự tiêu hao hồn của mình để trả giá, tới chống đỡ kỹ thuật nhảy. Loại điệu múa tử vong này, đối với hắn mà nói, đạt tới mức độ sợ hãi vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Đó chính là trơ mắt cảm nhận theo mình không ngừng khiêu vũ, hồn của mình đang nhanh chóng tiêu tan. Đây rõ ràng là muốn để cho hắn... Dựa theo phương thức hắn hành hạ người khác đi về phía tử vong!

- Ngươi nói bậy. Phụ hoàng ta làm sao có thể không phải là phụ hoàng của ta được!

Đại hoàng tử thở dốc kêu lên. Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, tùy ý đi về phía xa. Hắn muốn cho đại hoàng tử này, ở chỗ này khiêu vũ nhảy đến hồn phi phách tán.

- Ngươi không phải thích xem khiêu vũ sao? Chính ngươi tới khiêu vũ một chút là được.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái, lao thẳng đến phía xa.

- Không. Đây không phải là sự thật. Bạch Tiểu Thuần, ngươi buông tha cho ta. Ta bảo đảm lại cũng không chọc giận ngươi nữa. Ta bảo

đảm...

Đại hoàng tử bi thương thảm thiết, lo lắng cầu khẩn. Nhưng lời hắn cầu xin, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chính là thờ ơ. Hắn hận đại hoàng tử này, hận đến thấu xương!

Lại như vậy, đại hoàng tử cứ liên tục khiêu vũ tới chín ngày. Thân thể hắn vẫn sinh động, nhưng hồn của hắn đang từ từ tiêu tan. Ý thức đều mơ hồ. Cuối cùng... Ở thời điểm ngày thứ mười, ở dưới khiêu vũ tử vong này, hắn hồn phi phách tán.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1797: Chí Bảo Chúa Tể! (1)

Theo hồn phách tiêu tan, những nguyên liệu kia hình thành thân khôi lỗi khiêu vũ cũng thoáng cái lại mất đi động lực, trực tiếp ngồi phịch ở trên mặt đất...

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ nhìn tất cả những điều này. Tiểu khí linh ở bên cạnh hắn. Trong mấy ngày nay hắn đã tận mắt nhìn thấy. Hắn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần giờ phút này thật đáng sợ. Hắn không dám trêu chọc.

- Chết chưa hết tội!

Bạch Tiểu Thuần cắn răng. Sau khi nhìn đại hoàng tử khiêu vũ mười ngày, hận thù trong lòng hắn vẫn tồn tại không ít. Lúc này hít một hơi thật sâu. Bạch Tiểu Thuần đang muốn đứng dậy lấy đi những nguyên liệu kia.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sắc mặt tiểu khí linh đột nhiên biến hóa. Hắn bất chợt bay lên, trực tiếp nhìn về phía tinh không xa xôi.

Ngay sau đó, từng tiếng nổ vang, từ trong tinh không phía xa đột nhiên truyền đến. Thậm chí quạt tàn này cũng rung động mãnh liệt, nhưng vẫn thay đổi phương hướng, lao thẳng đến nơi truyền đến âm thanh.

- Một nửa kia cây quạt, là một nửa kia!

Tiểu khí linh kích động, đang ở nơi đó rống to.

Bạch Tiểu Thuần cũng thoáng sửng sốt, rời khỏi mặt quạt. Thời điểm hắn xuất hiện ở trên xương quạt, hắn nhìn về phía tinh không xa xăm. Nhất thời hắn liền nhìn thấy ở chỗ rất xa, thình lình cũng có một đoàn ánh sáng nhu hòa, đang lao về phía chỗ của mình.

Nhìn kỹ, bên trong đoàn ánh sáng này, rốt cuộc thình lình tồn tại một nửa quạt tàn!

Quạt tàn này tản ra ánh sáng ôn hòa giống như chỗ cây quạt của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ có điều so sánh xuống, vẫn có thể phát hiện ánh sáng của quạt tàn đối diện đã ảm đạm hơn nhiều. Nhất là càng tới gần, có thể nhìn thấy được trên đó có rất nhiều xương quạt đều vỡ nát. Thậm chí nửa cây quạt này, đều khiến người ta có một loại cảm giác dường như nó có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

- Cuối cùng cũng đến. Chủ tử, ngươi tới giúp ta. Chúng ta cùng nhau khiến cho hai thanh quạt tàn này từ nay về sau trở thành hoàn chỉnh, trở thành chí bảo Chúa Tể thật sự!

Tiểu khí linh vô cùng kích động. Hắn chờ đợi ngày này, đã đợi quá lâu. Hắn vốn cũng không có cách nào làm được. Chỉ có thể để cho hai quạt tàn ở bên trong tinh không này, mỗi cái bay với quỹ tích khác nhau.

Cho đến khi cánh tay Chúa Tể xuất hiện, bị dung nhập vào mặt quạt, tản ra khí tức Chúa Tể, khiến cho quạt tàn cũng đủ động lực. Lúc này mới có thể ở dưới sự vận chuyển của tiểu khí, dần dần trùng hợp quỹ tích cùng một nửa quạt tàn kia. Vì vậy mới có một cảnh tượng hiện tại... hai thanh quạt tàn gặp nhau!

So với tiểu khí linh kích động, Bạch Tiểu Thuần mặc dù cũng rất chờ mong, nhưng lại tương đối bình tĩnh hơn nhiều. Hắn đứng ở sát mép quạt tàn, từ phía xa nhìn một nửa quạt tàn này dần dần tới gần. Sau khi quan sát, hắn lập tức mở miệng.

- Ngươi xác định này trên một nửa quạt tàn kia, không có khí linh chứ?

- Cho dù là có, lão tử cũng nhất định có thể trấn áp dung hợp nó!

Sau khi tiểu khí linh thoáng sửng sốt một chút, cũng cảnh giác. Nhưng thấy nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn nhất thời có tự tin.

Bạch Tiểu Thuần không nói gì. Trong cơ thể hắn vận chuyển tu vi. Trong mắt hắn cũng chậm rãi lộ ra sự chờ mong. Vừa nghĩ tới cảnh tượng, nếu cây quạt hoàn chỉnh, uy lực của nó nhất định sẽ lớn hơn nữa, tâm tư Bạch Tiểu Thuần lại trở nên sống động.

Không bao lâu, theo hai cây quạt không ngừng tới gần, cuối cùng khoảng cách giữa hai bên đã đến quá gần, tiểu khí linh hét lớn một tiếng. Hai tay hắn bấm quyết, điều khiển quạt tàn. Ngay lập tức trên quạt tàn lại bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt. Tia sáng này đầy khí thế, lại trực tiếp khuếch tán, lan tràn về phía một nửa quạt tàn kia.

Nhưng ngay khi tia sáng này đụng chạm tới một nửa quạt tàn kia. Trong nháy mắt, bên trong một nửa quạt tàn đang tới gần đột nhiên truyền ra một tiếng gầm khẽ tràn ngập lệ khí. Rốt cuộc từ trên đó, ngưng tụ ra một thân ảnh khổng lồ!

Thân ảnh ấy thoạt nhìn, lại giống như tiểu khí linh được phóng đại lên rất nhiều lầy. Chỉ có điều hình dáng hắn dữ tợn, da màu xanh, giống như lệ quỷ. Trong mắt hắn còn có sự điên cuồng cùng tham lam, rốt cuộc trực tiếp nuốt những ánh sáng lan tràn qua.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho ánh mắt Bạch Tiểu Thuần co lại. Tiểu khí linh lại hít vào một hơi, lớn tiếng reo lên.

- Lại thật sự có thể có khí linh!

Bạch Tiểu Thuần nheo mắt lại. Lúc này hắnđạt tới tu vi Thiên Tôn hậu kỳ, lòng tin càng vượt xa so với trước kia. Lúc này hắn hừ lạnh một tiếng, trong thân thể hắn thoáng một cái, rốt cuộc trực tiếp đi ra khỏi quạt tàn. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở điểm cuối của tia sáng kia, bên cạnh khí linh cực lớn, lao tới gần sát chỗ của hắn. Ngay lập tức lại khiến

cho khí linh cực lớn này cảnh giác. Lúc hắn ngẩng đầu về phía Bạch Tiểu Thuần rống lên giận dữ. Bàn tay không lồ của hắn chộp tới.

- Cút ngay!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái, tu vi Thiên Tôn hậu kỳ đầy khí thế.

Ầm ầm ầm.

Khí thế bạo phát, hình thành một trên gió bão trong tinh không, đột nhiên quét ngang. Khí linh cực lớn này mới vừa cùng Bạch Tiểu Thuần va chạm, lại phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Tổn thương khí linh cực lớn này, không phải là lực lượng tu vi của Bạch Tiểu Thuần, mà là khí tức Chúa Tể trên người hắn!

Khí tức này người ngoài có thể không phát hiện được quá rõ ràng. Nhưng khí linh cực lớn này lại cảm nhận được cực kỳ mãnh liệt. Trong mắt hắn mang theo vẻ kinh hoàng, lúc này lui về phía sau. Hai tay Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, đứng ở giữa hai quạt tàn, giơ tay chộp mạnh kéo cả hai lại với nhau!

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Hai nửa quạt tàn này liền trực tiếp va chạm vào nhau, không truyền đến tiếng nổ lớn. Mà khi hai bên va chạm vào nhau, lại trực tiếp phát sinh dung hợp!!

Cùng lúc đó, trong lúc khí linh cực lớn lộ ra vẻ mặt kinh hoàng cùng tức giận, Bạch Tiểu Thuần thản nhiên mở miệng.

- Tiểu khí linh, còn không đi trấn áp!

Tiểu khí linh cũng bị chấn nhiếp bởi cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần ra tay. Nhưng sau đó hai mắt hắn lại phát ra ánh sáng. Thân thể thoáng một

cái lao thẳng đến khí linh cực lớn này, trong miệng còn la ầm lên.

- Lão tử mới thật sự là khí linh. Cái đầu ngươi lớn cũng vô dụng. Ta phải nuốt ngươi!

Trong tiếng rít gào, tiểu khí linh hóa thành một đạo ánh sáng, lại trực tiếp va chạm vào khí linh khổng lồ kia. Giữa chúng lập tức lại truyền ra tiếng rít gào. Ở dưới quạt tàn này dung hợp lẫn nhau, không ngừng trấn áp lẫn nhau, muốn cắn nuốt đối phương.

Chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào tương trợ. Lúc này hắn ngồi xuống khoanh chân, thần thức tản ra, hoàn toàn dung nhập bên trong hai thanh quạt tàn, khiến cho hai thanh quạt tàn này dung hợp càng thuận lợi hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1798: Chí Bảo Chúa Tể! (2)

Dần dần, quạt tàn chậm rãi hoàn chỉnh. Bất luận là xương quạt hay mặt quạt, đều ở dưới ánh sáng lập lòe, chậm rãi dung hợp lại với nhau. Trong lúc đó, cuộc tranh đoạt giữa hai khí linh cũng sắp kết thúc. Khi Bạch Tiểu Thuần đứng lên, hắn nhìn thấy được, tiểu khí linh mở miệng, trực tiếp cắn nuốt khí linh cực lớn này.

Thân thể hắn cũng bành trướng, chợt lớn chợt nhỏ. Lúc bay trở về, hắn cũng có phần lảo đảo. Khi hắn đến bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hắn còn ợ một cái, trong mắt mang theo vẻ vui mừng. Sau đó hắn một đầu rơi vào trên mặt quạt, rơi vào giấc ngủ say, biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi thần thức của Bạch Tiểu Thuần đảo qua, xác định tiểu khí linh không có vấn đề gì ngại, ánh mắt hắn mới rơi vào trên cây quạt này. Thời khắc này, sau khi cây quạt này hoàn toàn dung hợp, thoạt nhìn đã gần như hoàn chỉnh.

Mặc dù là có một vài chỗ vẫn tồn tại sự thiếu sót. Không ít khu vực còn có vết nứt. Nhưng dựa theo khả năng tự khôi phục của cây quạt, theo Bạch Tiểu Thuần tính, sợ là không cần bao lâu, sẽ hoàn toàn hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, theo cây quạt trở nên hoàn chỉnh, không chỉ phạm vi lớn hơn nữa, trên đó tản ra ánh sáng cũng sáng hơn so với trước kia rất nhiều. Nhất là trên cây quạt này phát ra khí tức, còn ở trong tinh không này đi về phía trước, giống như quái vật khổng lồ, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Có một điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần phấn chấn hơn. Hắn phát hiện, theo cây quạt trở nên hoàn chỉnh, quyền hạn của mình chẳng những

không có giảm bớt, trái lại càng tăng thêm. Hắn hoàn toàn không có một chút cảm giác không hòa hợp nào. Chỉ cần tâm niệm hắn thoáng động, hắn liền có thể điều khiển hướng bay của cây quạt này, thậm chí muốn khiến cho nó tăng nhanh tốc độ hoặc dừng lại, cũng đều có thể!

Loại cảm giác khống chế như bình thường này, là trước đó không có.

Chỉ có điều ở dưới điều khiển này, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm nhận được sau khi cây quạt hoàn chỉnh, hình như cũng tồn tại quỹ tích của bản thân nó. Thậm chí sau khi thần thức của hắn khuếch tán ra toàn bộ cây quạt, cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, hình như ở chỗ thật xa, có một lời triệu hoán...

Triệu hoán này giống như sự dẫn dắt nào đó, khiến cho cây quạt này sau khi hoàn chỉnh hơn, đang không ngừng bay về phía chỗ triệu hoán đó.

- Có thể khiến cho sau khi cây quạt hoàn chỉnh, vẫn phát sinh ảnh hưởng bị triệu hoán. Chẳng lẽ là...

Sau khi Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một lát, trong lòng thầm giật mình. Đáp án đưa ra thật sinh động.

- Sáng tạo Sinh Tử Đạo Nguyên, sáng tạo cây quạt này... Chúa Tể tiên giới sao?

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Theo như hắn hiểu, đối phương cũng đã ngã xuống rồi mới phải.

Lúc này hắn có chút do dự. Hắn phát hiện mình tuy rằng có thể trìa hoãn được quỹ tích của cây quạt này. nhưng muốn thay đổi nó, vẫn không cách nào làm được. Sau khi hắn suy nghĩ một chút, liền tùy ý bỏ qua quyết định này. Hắn tính chờ sau khi tiểu khí linh tỉnh dậy sẽ hỏi ý của nó một chút.

Trừ điều đó ra, cây quạt biến hóa lớn nhất, chính là thế giới mặt quạt!

Trước đó, trên mặt quạt có một con sông, một ngọn núi, một tòa tháp, trên sông có một chiếc thuyền cô độc. Bên trong thuyền cô độc có hai lão nhân đang đánh cờ. Bên cạnh bờ sông nổi lên một tòa cung điện. Trên bầu trời có cánh tay Chúa Tể!

Mà bây giờ... Con sông kia hoàn chỉnh, còn đầy khí thế. Đồng thời, có thêm một con cá đen. Trong mắt của con cá đen này mang theo tia sáng kỳ dị. Mặc dù nó vẫn không nhúc nhích, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại từ ở trên người con cá màu đen này cảm nhận được sóng dao động khí tức của Chúa Tể!

Khí tức này... Lại có ý vị của Sinh Tử Đạo Nguyên, mơ hồ cùng tháp Sinh Tử Đạo, không ngừng chiếu rọi lẫn nhau. Sau khi Bạch Tiểu Thuần cẩn thận quan sát, hắn lập tức lại xác định được, con cá màu đen này... chỉ sợ chính là phương pháp thần thông thật sự thuộc về Chúa Tể ẩn chứa trên cây quạt này!

Cây quạt tàn trước đó, tuy có tháp Sinh Tử Đạo, nhưng lại thiếu con cá màu đen này. Một nửa quạt tàn kia tuy có con cá màu đen, nhưng lại không có tháp Sinh Tử Đạo.

Chỉ có lúc này, sau khi hoàn chỉnh, thần thông thuộc về quạt Chúa Tể này mới rốt cục hoàn chỉnh!

Trong sự kích động, Bạch Tiểu Thuần thử qua vài lần. Nhưng hắn lại tiếc nuối phát hiện, lấy tu vi của hắn lại vẫn không cách nào khiến cho cây quạt này thi triển ra phương pháp của Chúa Tể. Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần không cam lòng. Hắn liên tục thử. Hắn phát hiện bất luận là ngọn núi kia, hay con sông này, hoặc là thuyền cô độc, hắn vẫn không có cách nào hoàn toàn tác động tới được.

Chỉ có điều, đối với cung điện kia, hắn lại có thể. Nhưng cung điện này không trọn vẹn. Bên trong tuy có một phần hồn Thái Cổ, nhưng không có cách nào uy hiếp được Thái Cổ. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần có chút ảo não, thần thức của hắn lại đảo qua chiếc thuyền cô độc.Bbỗng nhiên... thân thể hai lão nhân chơi cờ trong chiếc thuyền cô độc, chấn

động mạnh một cái. Nhất là quân cờ trong tay một người trong đó đang nâng lên. Rốt cuộc trong nháy mắt, quân cờ kia phát ra ánh sáng mãnh liệt chói mắt cùng sóng dao động đáp lại!

Theo quân cờ chấn động, mắt Bạch Tiểu Thuần bất chợt sáng lên. Hắn có loại cảm giác rất mãnh liệt, hình như theo tâm niệm mình biến hóa, mình có thể điều khiển... quân cờ này!

- Có thể không chỉ là quân cờ...

Bạch Tiểu Thuần vừa ngưng tụ khí tức. Sau đó thần niệm của hắn từ trên quân cờ này khuếch tán đến toàn bộ bàn cờ. Bàn cờ này cũng đột nhiên bạo phát ra ánh sáng. Chỉ có điều sau khi tia sáng này chớp động vài cái, lại từ từ ảm đạm xuống. Ở trong một chớp mắt này, thần niệm của Bạch Tiểu Thuần đã nhanh chóng tiêu hao.

- Bàn cờ vẫn thiếu một chút...

Bạch Tiểu Thuần có chút tiếc nuối. Sau khi thu hồi thần niệm, hắn ngồi xuống khoanh chân. Thời điểm hắn thổ nạp khôi phục lại đỉnh phong, hắn đứng lên, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Thần niệm lại một lần nữa khuếch tán ra. Lần này hắn không thay đổi mục tiêu, trực tiếp xác định phong tỏa quân cờ trên chiếc thuyền kia. Ở trong chớp mắt khi quân cờ này chấn động phát ra ánh sáng chói mắt, tay phải Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, chợt chỉ một cái!

Nhất thời quân cờ này trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng đẹp mắt, ầm ầm trực tiếp bạo phát ra ở bên trong mặt quạt, khí thế mạnh mẽ, vượt qua Thiên Tôn, lại giống như cường giả Thái Cổ ra tay, lại trực tiếp khiến cho bảo quạt này chấn động. Bạch Tiểu Thuần cũng bị khí thế kia dọa cho giật mình. Hắn lập tức vung ngón tay lên, chỉ về phía cánh tay Chúa Tể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1799: Nô Bộc Thái Cổ

Trong nháy mắt, quân cờ này phát ra ánh sáng đẹp mắt, lại lao thẳng đến cánh tay Chúa Tể, chớp mắt hạ xuống, bảo quạt truyền ra một tiếng nổ lớn. Cánh tay Chúa Tể cường hãn này, lại bị ánh sáng của quân cờ này đẩy lui mấy trượng. Trên đó còn xuất hiện một lỗ thủng kích cỡ bằng quân cờ c!

Mặc dù lỗ thủng này không có xuyên qua cánh tay của Chúa Tể, lại tiến vào trong thịt ba tấc, khiến cho cánh tay Chúa Tể này xuất hiện sự ăn mòn. Mặc dù ở dưới lực lượng của bảo quạt, nó rất nhanh lại khôi phục, nhưng một đòn cường hãn này, Bạch Tiểu Thuần nhìn tâm thần cũng kinh hoàng, liên tục hít sâu.

- Quá... Quá mạnh mẽ!

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kích động, nhưng lại đau lòng vì cánh tay Chúa Tể tổn hao. Hắn không dám tiếp tục thử ở lại đây nữa. Nhưng hết lần này tới lần tâm tư hắn ngứa ngáy khó chịu, tùy ý điều khiển bảo quạt dừng lại ở trong tinh không. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, trực tiếp bay ra khỏi bảo quạt, bước vào đến trong tinh không!!

Đứng ở bên trong tinh không, Bạch Tiểu Thuần lập tức bấm quyết. Thần niệm của hắn nhất thời lại liên lạc cùng với bảo quạt. Trong phút chốc, một đạo ánh sáng mãnh liệt, lại trực tiếp từ trên bảo quạt bay ra, tốc độ cực nhanh, giống như là bay ra, lại giống như xuyên qua hư vô, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn dựa theo ý chí của hắn, chính xác đánh vào một chỗ hư vô ở bên trong tinh không.

Ở trong tiếng sấm vang vọng, hư vô trong mảnh tinh không này dâng lên gợn sóng. Uy lực này mặc dù không trực quan, nhưng Bạch Tiểu Thuần dựa vào tu vi Thiên Tôn hậu kỳ của mình cảm nhận, dựa vào trực giác của bản thân đánh với Thái Cổ một trận, tâm tình của hắn càng thêm kích động.

- Đây không phải là một đòn có thể so với Thái Cổ. Đây hoàn toàn là một đòn Thái Cổ. Thậm chí so với Tà Hoàng ra tay, hình như còn muốn cường hãn hơn một chút!

- Chính là không biết, nếu như ta trở lại Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lại triệu hoán, ánh sáng của quân cờ này cần bao nhiêu thời gian mới có thể đến được...

- Còn nữa, chính là ta có thể thi triển ra bao nhiêu lần!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, lập tức lại dự định thử một chút. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, lao thẳng đến tinh không phía xa. Hắn thi triển tốc độ của bản thân đến cực hạn. Sau khi kéo dài một khoảng cách lớn, ở trong lòng hắn lại hô hoán bảo quạt, triệu hoán ánh sáng của quân cờ.

Gần như ở trong chớp mắt triệu hoán này truyền ra, một đạo ánh sáng mạnh, đột nhiên hạ xuống, nhưng lại không có để ý tới khoảng cách, trực tiếp xuất hiện!

Điều này lập tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt. Sau khi lại thử hai lần, hắn đã có thể xác định, ánh sáng quân cờ này thực sự không để ý tới khoảng cách. Bất kể ở chỗ nào, cũng có thể trong nháy mắt hạ xuống!

- Đây mới là lợi khí!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Hắn lại thử mấy lần. Cuối cùng sau lần thứ mười lăm triệu hồi, mặc cho hắn tiếp tục triệu hoán như thế nào, cũng không có thấy ánh sáng quân cờ xuất hiện.

Bạch Tiểu Thuần lập tức hiểu rõ, mười lăm lần, chính là cực hạn.

- Không biết phải mỗi ngày đều có mười lăm lần hay không!

Bạch Tiểu Thuần không nổi giận. Hắn nghĩ nếu như mỗi ngày mười lăm lần, cũng đủ rồi. Lúc này tâm tình hắn vui vẻ trở lại trên cây quạt. Hắn một lần nữa mở ra bảo quạt, lao trong tinh không xa xôi. Đồng thời, hắn cũng khoanh chân ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ chờ đợi.

Rất nhanh, ngày hôm sau đến. Bạch Tiểu Thuần hăng hái bừng bừng lập tức thử. Nhưng rất nhanh hắn có chút há hốc mồm. Quân cờ này lại không có phản ứng chút nào.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời giật mình, có chút bất an.

- Không thể nào, lẽ nào tổng cộng lại chỉ có mười lăm lần...

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần cũng có kích động đau thương. Nếu như tất cả những điều này là thật, hắn cũng sẽ hối hận tới xanh cả ruột.

Lại ở trong thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây lo được lo mất, thời gian trôi qua. Qua một tháng, Bạch Tiểu Thuần lại thử. Nhưng vẫn thất bại... Trong lòng hắn hối hận, đã đến mức độ không thể tăng thêm được nữa.

Vừa nghĩ tới, vốn có mười lăm lần thần thông Thái Cổ, lại có thể bị mình lãng phí, Bạch Tiểu Thuần lại hận không thể đánh cho mình vài cái.

- Tại sao phải lãng phí như vậy!

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày, thở dài. Nhưng hắn lại không cam lòng. Vì vậy hắn tiếp tục dày vò. Cho đến qua tròn một năm, hắn tính toán thời gian, mang theo tâm tư lo được lo mất mãnh liệt, lại thử một cái. Khi quân cờ trong tay lão nhân trên thuyền lại một lần nữa tản ra ánh sáng, Bạch Tiểu Thuần kích động bỗng nhiên đứng lên. Hắn chỉ cảm thấy đẩy ra mây mù vẫn che phủ khoảng không mỗi ngày. Trong

lòng hắn phấn chấn cùng với cảm giác may mắn mất đi lại có lại, khiến cho hắn vui sướng cười ha ha.

- ánh sáng quân cờ này, từ nay về sau chính là ánh sáng bảo Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái. Hắn cảm thấy mình hiện tại cuối cùng đã có đòn sát thủ.

- Chờ sau khi Uyển nhi cùng Tử Mạch tỉnh dậy, chính là thời điểm Bạch Tiểu Thuần ta trở về Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái. Sau khi tra xét tháp cao, dựa theo hắn suy tính, sợ là tối đa một năm, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch sẽ thức tỉnh!

Mà vào lúc đó Thiết Đản cũng sẽ tỉnh lại. Duy nhất chỉ có Tống Khuyết, vẫn không có gì thay đổi. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần thầm thở dài, lặng lẽ chờ đợi.

Cũng chính là vào lúc này, tiểu khí linh thức tỉnh.

Sau khi tiểu khí linh thức tỉnh, thần niệm của hắn rõ ràng cường hãn hơn so với trước rất nhiều. Sau khi quét ngang một vòng trên bảo quạt này, hắn dương dương đắc ý xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần Tử, chuyện có liên quan đến việc ngươi trở thành chủ nhân của bảo quạt, bản khí linh cảm thấy vẫn còn có chút vấn đề...

Nhưng không đợi nó cao ngạo nói xong, Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn qua một chút, phất tay chính là một đạo ánh sáng Thái Cổ.

Tia sáng này xuất hiện, lập tức khiến cho tiểu khí linh trong lòng đang đắc ý lúc này muốn diễu võ dương oai, bất chợt lại run rẩy một cái, hét lên một tiếng vội vàng né tránh. Khi nó lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trên mặt hắn đã không còn vẻ ngạo nghễ trước đó. Đổi lại chính là vẻ lấy lòng.

- Ngươi mới vừa nói cái gì?

Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, nặng nề ho khan một tiếng, thể hiện thái độ cao thâm khó dò, thản nhiên hỏi.

- Ta mới vừa nói... Ta... ta cảm thấy chủ nhân ngươi là tồn tại thích hợp nhất trên thế giới nàyđể trở thành chủ nhân của bảo quạt truyền thừa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1800: Tà Hoàng, Lại Như Thế Nào! (1)

Vẻ mặt tiểu khí linh giống như đưa đám, trong lòng vừa sợ hãi, lại vừa phiền muộn. Hắn không nghĩ tới mình chỉ ngủ một giấc, Bạch Tiểu Thuần ở đây lại có thể ở dưới tình trạng không có sự trợ giúp của mình, có thể chấn động quân cờ trên chiếc thuyền cô độc!

- Như vậy sao? Chỉ có điều chuyện ngươi muốn đổi tên, ta cũng phải suy nghĩ lại một chút mới được.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn cũng không nhìn tiểu khí linh.

Nhưng hắn vừa nói ra những lời này, lập tức khiến cho trong lòng đau tiểu khí linh thương, sợ hãi vô biên. Hắn rất sợ Bạch Tiểu Thuần ghi hận, sau đó không cho mình đổi tên. Vì vậy hắn vội vàng mở miệng nói.

- Chủ nhân, sau khi tiểu nhân dung hợp cái khí linh lớn kia, năng thức tỉnh rất nhiều lực. Hiện tại ta tuy không có cách nào khiến cho nô bộc Thái Cổ trên chiếc thuyền kia đi tới, nhưng lại có thể để cho nô Thái Cổ bên trong, xuất hiện ở trong thế giới mặt quạt, có thể giúp chủ nhân rèn luyện, khiến cho chủ nhân mau chóng quen thuộc cùng đấu pháp của Thái Cổ. Đến lúc đó chủ nhân trở về Tiên Vực của Vĩnh Hằng, nhất định sẽ quét ngang tám phương!

Tiểu khí linh nói xong, rất sợ Bạch Tiểu Thuần không tin, hoặc không cho mình cơ hội. Vì vậy hắn cực kỳ ra sức bấm quyết, không tiếc tiêu hao thần niệm của bản thân, chỉ một cái về phía mặt quạt.

Nhất thời trên chiếc thuyền cô độc bên trong mặt quạt, một trong hai vị nô bộc Thái Cổ, sau khi thân thể chấn động, hai mắt vô thần, đột nhiên

sáng lên, đầu cũng chậm rãi nâng lên. Thân thể hắn còn đứng ở trên thuyền cô độc, thoáng một cái, liền trực tiếp bay đến giữa không trung của thế giới mặt quạt.

Hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần trên bảo quạt, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Lão nô bái kiến chủ nhân!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời phát ra ánh sáng. Hắn mặc dù khát vọng có thể dẫn nô bộc Thái Cổ ra ngoài. Nhưng nếu làm không được, có thể để cho nô bộc Thái Cổ hoạt động ở thế giới mặt quạt, giúp mình rèn luyện, cũng là chuyện hắn tha thiết ước mơ. Tiểu khí linh ở bên cạnh, mắt thấy trong mắt Bạch Tiểu Thuần có ánh sáng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn thận trọng nịnh nọt.

- Chủ nhân, nô bộc Thái Cổ này đều là do Chúa Tể đại nhân ban đầu bắt được, lại lưu lại cấm chế, phong ấn thần trí. Thế gian này ngoại trừ tu sĩ tuyệt thế trình độ Chúa Tể, không người nào có thể giải ra được.

Bạch Tiểu Thuần không để ý tới tiểu khí linh. Lúc này, hắn nóng lòng muốn thử. Thoáng một cái, hắn tiến vào thế giới mặt quạt, thần niệm truyền ra.

- Tới, chúng ta đánh một trận!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói dứt lời, lập tức ra tay!

Lão nhân đứng ở giữa không trung của thế giới mặt quạt, bất chợt ngẩng đầu.

Lão nhân này toàn thân mặc áo xanh, thoạt nhìn diện mạo xấu xí, mái tóc bạc tung bay, thân thể có chút gầy yếu, lưng còn có chút còng xuống. Nhưng hết lần này tới lần khác, vào giờ khắc này, trong nháy mắt khi hắn ngẩng đầu lên, phía sau lưng của hắn lại thẳng tắp. Tướng mạo của hắn vốn bình thường, lúc này vì trong mắt hắn bạo phát ra tinh quang, rốt

cuộc khiến cho ngũ quan toàn thân hắn hình như thay đổi một chút, lại có cảm giác không giận tự uy mãnh liệt, ầm ầm tản ra.

Mà lúc này, tóc hắn cũng có sự biến hóa, rốt cuộc nhanh chóng thay đổi màu sắc, trong chớp mắt lại không còn là tóc bạc, mà trở thành tóc đen!

Tất cả những điều này đều phát sinh ở trong nháy mắt khi lão nhân này ngẩng đầu. Lúc này thoạt nhìn, hắn căn bản cũng không phải là già nua, mà giống như trung niên!

Mà cũng ở trong một cái chớp mắt, khí thế của hắn đột nhiên khuếch tán, thần thức cùng sóng dao động Thái Cổ, còn có một loại cảm giác khiến người ta thần thánh, vào giờ phút này, cũng đều không ngừng quật khởi!

Mặc dù thoạt nhìn, hình như so với Tà Hoàng cùng với Thánh Hoàng, hắn vẫn kém linh động cùng cường hãn hơn một chút. Nhưng không thể nghi ngờ... Đây là Thái Cổ. Cho dù yếu hơn một chút, lại vẫn là... Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần biến sắc. Khi khí thế của lão nhân này bạo phát ra, hắn cảm nhận rất trực quan, chính là người trước mặt trở thành một con hung thú hồng hoang. Nhất là ánh mắt hắn sáng như điện. Lúc này hắn nhìn mình, khiến toàn thân mình đều dựng lông tóc.

Loại cảm giác lông tóc dựng ngược này, hình thành một sự run rẩy nực cười, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Đồng thời, hắn cũng vô cùng phấn chấn!

Hắn muốn, chính là loại cảm giác này. Hắn muốn chính là cùng Thái Cổ luận bàn. Hắn muốn cũng chính là... Ở dưới tỷ thí này tuyệt đối an toàn!

Lại không có người nào rèn luyện cùng tốt hơn so với lão nhân này, cũng lại không có đấu pháp nào tuyệt đối an toàn giống như giờ phút

này!

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng thả lỏng tâm thần, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét dài. Sau đó, thân khí tức thể hắn cũng bạo phát. Ở trong khí thế này tăng lên, lại trực tiếp đạt đến Thiên Tôn hậu kỳ. Vào giờ phút này, lực lượng thân thể của hắn cũng không ngừng vận chuyển, từ phía xa nhìn lại, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trước mặt lão già Thái Cổ này, mặc dù từ trên khí tức vẫn không giống như lão nhân, nhưng từ trên phương diện khí thế, rốt cuộc g không chênh lệch nhiều lắm!

Trong nháy mắt, ánh mắt hai người lại chăm chú nhìn nhau. Chỉ là ánh mắt tiếp xúc, lại lập tức khiến cho hư vô giữa hai người, xuất hiện tiếng sấm. Trong chớp mắt, thân ảnh của bọn họ lại biến mất ở giữa không trung. Sau khi bọn họ biến mất, va chạm phát ra tiếng nổ lớn, nhất thời vang lên đinh tai nhức óc.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng rung trời. Tiểu khí linh khiếp sợ vội vàng lao đến. Trong lúc nói thầm, hai tay bấm quyết vung lên, phong ấn cách ly với bốn phía xung quanh. Sau khi xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới lui ra phía sau một ít, biểu tình nhìn như quan tâm thân thiết, nhưng trong lòng lại rất vui mừng.

- Cho Bạch Tiểu Thuần ngươi khi dễ ta này. Hừ hừ, thật sự nghĩ rằng khí linh gia gia nhà ngươi có lòng tốt như vậy sao? Ta chính là muốn xem ngươi bị đánh!

Tiểu khí linh không dám lộ ra tâm tư, nhưng ánh mắt lại lấp lánh có thần, nhìn về phía hai người giờ khắc này đang bị cô lập bên trong hư vô. Cả hai đều triển khai tốc độ cực hạn, đấu đá lẫn nhau.

Âm thanh không ngừng vang vọng. Cũng chính là sau bảy tám lần hít thở, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi.

Bịch bịch bịch.

Thân thể hắn liên tục lui về phía sau mấy trăm trượng, mới miễn cưỡng đứng vững. Phía trước hắn, lão nhân Thái Cổ cũng không có xông lên truy kích, mà đứng ở nơi đó, ôm quyền hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1801: Tà Hoàng, Lại Như Thế Nào! (2)

- Không hổ danh là Thái Cổ... Hắn không có dùng đại thần thông, chỉ là đơn giản một chút thuật pháp cùng lực lượng thân thể, có thể ép ta lui lại... Ở trước mặt hắn, ta chỉ có kiên trì được thời gian mấy hơi thở mà thôi.

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, ánh mắt chớp động suy tư nói.

- Nhưng chỗ dựa lớn nhất của ta, không phải là Thiên Tôn hậu kỳ hiện tại, mà là... khả năng Bất Tử Trường Sinh Công khôi phục của ta!

Bạch Tiểu Thuần hít sâu một hơi. Trong chớp mắt, thương thế của hắn lại được khôi phục. Lúc này hắn đột nhiên lao ra, đi kiểm tra toàn bộ phương hướng vị trí thân thể cùng thần thông thuật pháp, trình độ tổn thương đối với Thái Cổ của mình.

Nhân Sơn Quyết, Vân Lôi Nhân Tổ Biến!

Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm!

Toái Hầu Tỏa, Trường Sinh Đăng!

Còn có Quá Khứ Kinh, Hiện Tại Kinh!!

Tất cả thần thông, ngoại trừ Bất Diệt Chúa Tể Quyền do Bạch Tiểu Thuần dung hợp cánh tay Chúa Tể tự nghĩ ra cùng với Thủy Trạch Quốc Độ, gần như thuật pháp hắn học được cả đời này, đều nhiều lần thi triển ở trước mặt nô bộ Thái Cổ.

Ở dưới luận bàn không ngừng này, tu vi của Bạch Tiểu Thuần tuy vẫn là Thiên Tôn hậu kỳ, nhưng chiến lực của hắn lại đột nhiên tăng mạnh, không ngừng thay đổi thần thông, không ngừng nối tiếp thuật pháp. Thậm chí thân thể khôi phục cũng bị kích thích, khiến cho hắn hết lần này tới lần khác tìm được chỗ cực hạn của mình.

Cuộc sống trôi qua như thế mỗi ngày. Bạch Tiểu Thuần cùng lúc mất ăn mất ngủ, không ngừng chìm đắm vào những lần luận bàn cùng nô bộc Thái Cổ này. Về phương diện khác, hắn cũng hỏi ý của tiểu khí linh về chuyện quỹ tích của cây quạt. Đối với điều này tiểu khí linh cũng có chút không rõ. Đồng thời Bạch Tiểu Thuần cũng bớt chút thời gian cảm ngộ Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba. Chỉ là cảm ngộ Tuyên Cổ Quyển lần thứ ba, cần phải tĩnh tâm, còn cần phải có thời gian. Bạch Tiểu Thuần nhớ mong Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch cùng với Thiết Đản Tống Khuyết, lo lắng cho mọi người ở thế giới Thông Thiên. Cho nên sau khi thử, hắn vẫn dùng nhiều tinh lực cùng Thái Cổ luận bàn, tăng cao chiến lực lên.

Mà theo chiến lực của hắn càng ngày càng tăng, Thái Cổ ra tay cũng chậm rãi từ thần thông đơn giản trước đó, biến thành thuật pháp tương đối mạnh mẽ. Bất luận là thân thể hay tốc độ, đều nhanh hơn so với trước kia rất nheièu.

Mặc dù mỗi lần đấu pháp, thất bại đều là Bạch Tiểu Thuần. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây trưởng thành cực nhanh, tiến bước lớn, không có cách nào hình dung. Hắn ban đầu, ở dưới thuật pháp đơn giản của nô bộc Thái Cổ này, chỉ có thể kiên trì bảy tám lần hít thở. Nhưng cho đến hiện tại, cho dù nô bộc Thái Cổ này triển khai ra thần thông tương đối mạnh mẽ, thời gian Bạch Tiểu Thuần kiên trì được, chẳng những không có giảm bớt, trái lại tăng gấp đôi có thừa.

Từng cảnh tượng như vậy, tất cả đều rơi vào trong mắt của tiểu khí linh. Mặc dù hắn rất hiểu rõ đối với Bạch Tiểu Thuần, nhưng tiểu khí linh này vẫn bị tiền lực của Bạch Tiểu Thuần làm cho chấn động.

- Gia hỏa này... cũng thật lợi hại!

Tiểu khí linh không ngừng hít sau. Thời gian lại trôi qua mấy tháng. Bạch Tiểu Thuần ra tay, đã có thể cùng nô bộc Thái Cổ này, kiên trì trong thời gian nửa nén hương.

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần đối với khống chế Thiên Tôn hậu kỳ đã vô cùng thành thạo. Đối với thuật pháp của bản thân, càng nhiều lần đột phá. Cho đến lúc này, yêu cầu của hắn đối với nô bộc Thái Cổ cũng có phần tăng cao!

- Lấy ra chiến lực mạnh nhất của ngươi!

Trong tiếng ầm ầm chấn động, Bạch Tiểu Thuần lùi về phía sau trăm bước. Lúc ngẩng đầu lên, hắn hít thở gấp gáp. Thương thế của hắn đang khôi phục lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Trong mắt của hắn lộ ra ý chí chiến đấu mãnh liệt. Hắn gầm khẽ một tiếng.

Theo lời Bạch Tiểu Thuần nói truyền ra, trong mắt của lão già kia có tinh quang chớp hiện. Thân thể hắn ở trong một tích tắc này, khí thế lại tăng lên, lại có thể hình thành một trận gió lốc, ảnh hưởng tới hư vô ở bốn phía xung quanh, khiến cho sóng dao động đột nhiên kịch liệt. Cho dù là thế giới quạt tàn này cũng phải chấn động vài cái.

Tiểu khí linh khiếp sợ vội vàng gia cố phong ấn. Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó, sau khi cảm nhận được gió bão đến từ trên người Thái Cổ, trong mắt của hắn cũng thoáng lộ ra một sự điên cuồng!

- Cũng đến lúc rồi. Xem Bất Diệt Chúa Tể Quyền của ta có thể không trở thành… đòn sát thủ trực diện chấn động Thái Cổ hay không!

Dưới tiếng gầm khẽ của Bạch Tiểu Thuần, tay phải của hắn bỗng nhiên giơ lên, hung hăng nắm lại. Hư vô cũng truyền ra những tiếng rắc rắc. Bốn phía xung quanh hắn cũng dâng lên gió bão. Bên trong khí tức Thiên Tôn của hắn đột nhiên xuất hiện thêm một tia... khí tức Chúa Tể!

Khí tức Chúa Tể này vừa xuất hiện, lập tức khiến cho thân thể của nô bộc Thái Cổ chấn động, giống như gân cốt buộc chặt lại. Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó, lúc này theo hắn nắm tay lại, trong hư không ở phía sau lưng hắn, lập tức lại hạ xuống một bóng người khổng lồ!

Mặc đế bào, mang theo đế quan. Đó chính là đế ảnh của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ có điều một cánh tay... rõ ràng có sự khác biệt cùng thân thể. Đó là tay của Chúa Tể.

- Bất Diệt Chúa Tể Quyền!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thân thể bỗng nhiên lao ra. Tay phải giống như thiêu đốt, trực tiếp một quyền đánh về phía nô bộc Thái Cổ!

Theo nắm đấm của hắn đánh ra, đế ảnh phía sau lưng hắn cũng như vậy, trực tiếp đánh ra tay Chúa Tể, cùng bóng người Bạch Tiểu Thuần dung hợp với nhau. Từ phía xa vừa nhìn lại, giống như có một vị Chúa Tể, đang đánh ra một quyền này!

Lần đầu tiên, trong miệng của nô bộc Thái Cổ truyền ra tiếng rít gào. Lúc này hắn hoàn toàn không dám giữ lại, khí thế lại một lần nữa bạo phát ra. Hai tay của hắn giơ lên ôm ngực. Nhất thời toàn thân hắn từ trên xuống dưới tản ra vô số ánh sáng màu vàng. Những ánh sáng màu vàng này ở giữa không trung hóa thành một gương mặt khổng lồ màu vàng. Trong tiếng rít gào, trực tiếp cắn nuốt về phía một quyền này của Bạch Tiểu Thuần.

Tất cả những điều này hình dung ra có chút chậm chạp. Nhưng trên thực tế, tất cả đều chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt. Bất Diệt Chúa Tể Quyền của Bạch Tiểu Thuần, lại cùng sát chiêu mạnh nhất của nô bộc Thái Cổ này, va chạm vào nhau.

Toàn bộ thế giới mặt quạt, ở một tích tắc này trực tiếp bị gợn sóng cùng âm thanh kinh thiên nổ lớn khuếch tán. Thậm chí bản thân bảo quạt cũng chấn động run lên một cái. Tiểu khí linh ở nơi đó còn kêu thảm một

tiếng, liều mạng đi gia cố tất cả. Nhưng lực lượng phong ấn này vẫn ở trong sự vỡ nát, trực tiếp nổ tung ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1802: Tiểu Khí Linh Hiếu Kỳ (1)

Theo tiếng nổ phát ra, khóe miệng của nô bộc Thái Cổ tràn ra máu tươi. Thân thể hắn lui về sau hơn mười trượng!

Mà bên phía Bạch Tiểu Thuần cũng lùi về phía sau, miệng phun ra máu tươi. Lúc lui ra phía sau ngoài trăm trượng, thân thể hắn mới miễn cưỡng đứng vững. Lúc ngẩng đầu, trong mắt hắn mang theo sự kích động cùng vui mừng như điên!

- Ta có thể chấn động Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Hắn hưng phấn vì một quyền này của mình, thực sự có thể chấn động Thái Cổ. Cho dù mình cũng bị thương, nhưng lực khôi phục Bất Tử Trường Sinh Công của hắn, khiến cho hắn cũng không cần lưu ý qua lớn đối với thương thế.

- Kể từ đó, lại phối hợp với ánh sáng Thái Cổ... Tà Hoàng lại như thế nào!

Lòng tin của Bạch Tiểu Thuần tràn đầy nhất từ trước tới nay. Ở trong mấy tháng sau đó, hắn nhiều lần cùng nô bộc Thái Cổ giao chiến. Đối với chuyện thi triển ra Bất Diệt Chủ Tể Quyền, cũng càng thêm thuần thục. Uy lực của nó cũng tăng cao một ít.

Trong tất cả thần thông hắn nắm giữ, ngoại trừ Thủy Trạch Quốc Độ ra, đây là thuật pháp có thể chấn động Thái Cổ nhất!

Hình như tất cả vận xấu theo Bất Diệt Chủ Tể Quyền đánh ra, đều tan vỡ. Ở trong cuộc sống sau này, ánh sáng may mắn, hạ xuống đến trên người Bạch Tiểu Thuần.

Cuối cùng... Thiết Đản thức tỉnh!!

Ở thời điểm Thiết Đản vừa thức tỉnh, Bạch Tiểu Thuần lại lập tức nhận thấy được bên trong tháp Sinh Tử Đạo chấn động. Hắn nhất thời kích động, thoáng một cái đã đến bên ngoài tháp. Sau khi vận dụng thần thức đảo qua, hắn bấm quyết chỉ một cái.

Nhất thời một luồng ánh sáng màu đen, lại trực tiếp từ bên trong tháp Sinh Tử Đạo bay ra. Sau khi vòng một vòng ở giữa không trung, giống như nhận thấy được khí tức của Bạch Tiểu Thuần, ánh sáng màu đen này lấy tốc độ nhanh hơn, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không né tránh, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Hắn thậm chí còn đi về phía trước mấy bước, giang hai cánh tay ra. Trong mắt hắn có sự kích động.

Trong chớp mắt, ánh sáng màu đen tới gần, lại trực tiếp hóa thành hình dáng của Thiết Đản. Ở trong mắt nó cũng mang theo sự kích động cùng vui sướng. Nó lại trực tiếp nhào tới trên người Bạch Tiểu Thuần, phát ra âm thanh ô ô. Nó còn lè lưỡi không ngừng liếm về phía mặt của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, ôm lấy Thiết Đản. Hiện tại thân thể của Thiết Đản đã rất lớn. Cho dù lúc này không có biến hóa, cũng có kích thước cao chừng một người. Bộ dạng của nó rất khôi ngô. Nhất là tu vi, lúc này lại có thể lặng lẽ không một tiếng động, đột phá Thiên Nhân, trở thành Bán Thần!

Khí tức Bán Thần phối hợp với thân thể đầy khí thế của nó, đủ khiến cho tất cả người ngoài khi nhìn thấy được, tâm thần đều chấn động. Nhất là dưới bốn chân của nó có hỏa diễm màu đen. Hàm răng trong miệng nó vô cùng sắc bén. Chợt nhìn thoáng qua lại cực kỳ dữ tợn. Nhưng ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, Thiết Đản vĩnh viễn vẫn đáng yêu giống như khi còn bé.

- Thiết Đản!

Bạch Tiểu Thuần hài lòng kêu lên một câu.

Thiết Đản lập tức gầm rú đáp lại. Nó hưng phấn ở một bên tùy ý lăn qua, không ngừng đứng dậy nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, lại không ngừng lăn. Thi thoảng nó còn bay đến giữa không trung, xoay tròn xung quanh.

Nếu có người của Linh Khê Tông ở chỗ này nhìn thấy được Thiết Đản phản ứng như thế, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm. Thật ra, từ sau khi Bạch Tiểu Thuần rời đi, Thiết Đản khiến người ta luôn luôn có cảm giác trong sự bá đạo kèm theo sự hung ác độc địa. Mặc dù trung thành bảo vệ Linh Khê Tông, nhưng bình thường phần lớn đều cực kỳ ổn trọng. Thậm chí một ít đệ tử mới nhìn thấy được nó, đều sẽ run rẩy khiếp sợ.

Nhưng hiện tại... Nó hình như lại trở về hình dạng khi còn bé. Sau khi lòng vòng quanh Bạch Tiểu Thuần rống lên vài tiếng, thân thể nó tùy ý run lên, rốt cuộc càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng nó hóa thành kích thước lớn chừng bàn tay, ở bên chân của Bạch Tiểu Thuần, cắn vào ống quần của hắn. Bạch Tiểu Thuần bị nó kéo bước đi, lộ ra dáng vẻ hưởng thụ.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy như vậy, càng hài lòng.

- Được rồi, Thiết Đản. Phụ thân dẫn ngươi đi bộ ở nơi này một chút. Sau này, nơi này chính là nhà của hai chúng ta.

Bạch Tiểu Thuần hăng hái, dẫn theo Thiết Đản đi một vòng lớn ở trên thế giới mặt quạt cùng với toàn bộ bảo quạt này một vòng.

Đối với tất cả mọi thứ ở nơi đây, Thiết Đản đều rất tò mò. Nó thẳng đường đi tới, không ngừng quan sát. Cho đến khi một lần nữa quay về nơi đây, Thiết Đản bỗng nhiên xoay người một cái, rốt cuộc lao thẳng đến một chỗ trống trải không có gì cả ở phía sau.

Gần như ở trong chớp mắt khí nó xông tới, một tiếng thét chói tai từ nơi trống trải truyền ra. Bóng dáng tiểu khí linh hiện ra, nhanh chóng né

tránh. Trong mắt hắn mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi, chỉ vào Thiết Đản, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần thất thanh hô to.

- Nó có thể nhìn thấy được ta?

- Thiết Đản, người này là Bạch Tiểu Si. Nhìn chằm chằm vào hắn cho ta. Gia hỏa này không thành thật.

Bạch Tiểu Thuần cũng thật sự bất ngờ. Hắn nghĩ đến Thiết Đản luôn luôn rất thần kỳ, vì vậy trong lòng càng thêm dương dương đắc ý.

Nghe được Bạch Tiểu Thuần nói vậy, giọng điệu của tiểu khí linh lập tức trở nên chói tai.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đã nói ta có thể tự mình đổi tên!

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy cười ha ha một tiếng. Lúc này tâm tình sung sướng, hắn lại tùy ý trêu chọc thêm vài câu. Khi hắn đang muốn dẫn theo Thiết Đản tiếp tục đi bộ, vào lúc này, bỗng nhiên, tháp Sinh Tử Đạo rốt cuộc lại truyền ra sóng dao động.

Sóng dao động này không phải một, mà là bốn!

Hai sóng dao động trong đó, Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt liền nhận ra. Đó là Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch. Vậy hai sóng dao động khác...

Hắn cũng không xa lạ gì. Qua nhiều năm như vậy, hắn thường xuyên dùng thần thức đảo qua Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch. Đối với khí tức của cốt nhục trong bụng các nàng, hắn rất tinh tường!

- Sắp sinh rồi sao?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Thần thức hắn vội vàng đảo qua, thân thể còn thoáng một cái lao xuống tháp Sinh Tử Đạo. Trong lúc hắn tới gần, cảnh cửa của tháp Sinh Tử Đạo mở ra. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử

Mạch, mang theo một ít mê man, ưỡn bụng, cẩn thận đi từng bước một đi ra.

Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, hai nàng đều ngẩn ra.

- Tiểu Thuần!

- Bạch Tiểu Thuần!

Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch kinh ngạc kêu lên. Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn ra được, không phải hai nàng sắp sinh. Mà theo các nàng thức tỉnh, cốt nhục của mình trong bụng các nàng, cũng càng trở nên sống động hơn so với thường ngày.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1803: Tiểu Khí Linh Hiếu Kỳ (2)

Chỉ là vừa thở ra một hơi, Bạch Tiểu Thuần lại chột dạ. Hắn cảm thấy mình thoáng cái đối mặt với hai nữ nhân. Cả hai lại đều có cốt nhục của mình. Hắn thật sự không biết nên nói cái gì. Lúc này Bạch Tiểu Thuần hắn chớp chớp mắt, ho khan vài tiếng, thử dò xét nói một câu.

- Vậy... Các nàng khỏe không?

- Khỏe cái đầu ngươi!

Tống Quân Uyển vốn cũng không phải là người tính tình tốt. Lúc này nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mặc dù ướt át, nhưng khổ sở còn có tưởng niệm mấy năm nay không khỏi dâng lên trong lòng. Lúc này nàng cũng không chú ý tới ôm bụng, trực tiếp tiến lên lại một cước đá tới.

Chu Tử Mạch ở bên cạnh. Vị Hồng Trần Nữ này năm đó, tính tình cũng không nhỏ. Nhất là nghĩ đến mình cùng Bạch Tiểu Thuần trong lúc đó quan hệ không minh bạch. Còn nữa trong mấy năm nay mình mang thai, một mình đối mặt với các loại nguy cơ sinh tử, ánh mắt nàng cũng lộ ra ánh sáng sắc bén, nàng cũng tiến lên, tính đấu võ.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đau thương. Đây là chuyện trước đó hắn không có nghĩ tới. Lúc này hắn cũng không biết nên xử lý như thế nào. Nếu như đổi lại là trước đây, hắn còn dám khống chế các nàng. Nhưng hiện tại, hai đạo lữ này đều mang bầu. Hắn làm sao dám ra tay. Cho dù là trốn tránh, chắc hắn cơn giận của hai nàng cũng sẽ không dễ dàng tiêu tan như vậy.

- Mà thôi mà thôi, đánh thì đánh. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài... Không có người nào biết.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần giống như đưa đám, giơ hai tay lên cao, không chậm trễ chút nào lập tức chịu thua.

Lại như vậy, ở dưới quyền đấm cước đá, này Bạch Tiểu Thuần thỉnh thoảng đau thương kêu lên vài tiếng, còn thần thức tản ra, luôn luôn lưu ý tới tâm thần sóng dao động của hai nàng. Lúc này hắn đột nhiên cảm giác được, tu vi Thiên Tôn thật sự không tệ, khiến cho hắn ở đây có thể nắm chắc chính xác suy nghĩ của Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển. Chờ tới khi phát hiện cơn giận của hai nàng đã tiêu tan một ít, hai tay của Bạch Tiểu Thuần lập tức giơ lên, đồng thời ôm lấy các nàng. Thoáng một cái, hắn lao thẳng đến trong mặt quạt, ở sườn núi kia. Nơi đó có động phủ Bạch Tiểu Thuần đào ra mấy năm nay.

- Thả ta ra!

Tống Quân Uyển trợn mắt.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi không nên làm càn!

Chu Tử Mạch cũng cau mày, lạnh lùng nói.

- Tất cả im miệng cho ta!

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại trừng mắt với hai bên một cái. Không đợi các nàng tiếp tục đáp lời, hắn trực tiếp mang theo các nàng lại tiến vào động phủ...

Phía xa Thiết Đản thận trọng nhìn cảnh tượng như vậy. Bên cạnh nó, tiểu khí linh cũng huyễn hóa ra, trong mắt mang theo sự hiếu kỳ, quay đầu lại hỏi Thiết Đản.

- Lão huynh, ngươi nói bọn họ đang làm gì thế? Thế nào còn đánh nhau. Nhất là chủ nhân tu vi Thiên Tôn hậu kỳ, thế nào cũng đánh không lại?

Thiết Đản liếc mắt nhìn tiểu khí linh một chút, trong lỗ mũi hừ một cái. Trong mắt nó mang theo sự khinh miệt cùng xem thường. Dường như nó cảm thấy tiểu khí linh này ngay cả cái này cũng không hiểu, mình xấu hổ khi cùng làm bạn với hắn!

- Đánh không lại thì cũng thôi. Thế nào còn dẫn người tiến vào động phủ? Chẳng lẽ bọn họ phải tu luyện?

Tiểu khí linh càng hiếu kỳ hơn, gãi đầu.

- Không được, ta phải nhanh chân đến xem.

Hắn thật sự quá tò mò. Nhất là sau khi nghe được trong động phủ này truyền ra một ít âm thanh kỳ quái, hắn lại càng không nhịn được. Khi hắn đang muốn qua nhìn một cái, lại bị Thiết Đản trong nháy mắt ngăn cản.

Chỉ là lòng hiếu kỳ của tiểu khí linh sau khi nổi lên, ở trên bảo quạt này, Thiết Đản cũng không ngăn cản được. Trong nháy mắt tiểu khí linh đã tránh được. Thoáng một cái, nó lại trực tiếp chui vào đến bên trong động phủ...

Thiết Đản ở phía xa nhìn, lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ đồng tình.

Quả nhiên, rất nhanh... tiếng Bạch Tiểu Thuần gầm lên giận dữ truyền ra. Tiểu khí linh kêu thảm một tiếng, mang theo sự ủy khuất từ bên trong động phủ bay ra, trong miệng vẫn liên tục hô to...

- Chủ nhân, ta là đang giúp ngươi mà. Các ngươi lại có thể thật sự đang đánh nhau!

- Im lặng!

Bên trong động phủ, Bạch Tiểu Thuần tức giận thở hổn hển. Vừa rồi, tiểu khí linh đột nhiên xuất hiện, hắn thật sự khiếp sợ tới mức nhảy dựng...

Thời gian trôi qua, ở trên bảo quạt này, oán khí của Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch đối với Bạch Tiểu Thuần, cũng theo Bạch Tiểu Thuần giảng giải mọi chuyện phát sinh sau khi hạ xuống Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đã chậm rãi tiêu tan.

Nhất là Tống Quân Uyển khi nghe lúc Thiết Đản cùng với Tống Khuyết bảo vệ đối với các nàng như vậy, nàng khóc. Được sự giúp đỡ của Bạch Tiểu Thuần, nàng từ phía xa liếc mắt thoáng nhìn Tống Khuyết ở tầng thứ chín của bảo tháp. Tống Quân Uyển cầm lấy tay Bạch Tiểu Thuần, lau đi nước mắt, nhẹ giọng hỏi.

- Khuyết Nhi, có thể tỉnh sao...

- Có thể!

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút do dự nào, gật đầu.

Bên trong tầng thứ chín của tháp Sinh Tử Đạo, thân thể Tống Khuyết vẫn không nhúc nhích. Ở trong Sinh Tử Đạo Nguyên này dung nhập, hình như không có gì thay đổi, chỉ có điều duy nhất thân thể hắn hoàn toàn không có một chút dấu hiệu mục nát, lại giống như đang ngủ.

Chu Tử Mạch cũng đi tới, từ phía xa, ôm quyền cúi đầu hướng về phía nơi đó, trong lòng cũng thầm than khẽ. Đồng thời đối với Thiết Đản, Chu Tử Mạch đặc biệt hữu hảo. Sau khi Thiết Đản cảm nhận được khí tức trong bụng Chu Tử Mạch, cũng lập tức trở nên thân thiết. Thường ngày mặc dù hai nàng có chút không đẻ ý tới Bạch Tiểu Thuần, nhưng đối với Thiết Đản, lại ở chung cực kỳ hòa hợp.

Chỉ là ở trong lòng các nàng, mặc dù còn có oán khí, nhưng hồi tưởng chuyện cũ, lại nghe Bạch Tiểu Thuần nói qua loa quá trình cứu các nàng ra, điều này làm cho trong lòng các nàng dĩ nhiên dâng lên sóng lớn.

Các nàng hiểu Bạch Tiểu Thuần, nhưng càng hiểu rõ, đối với cách nói của hắn luôn luôn thích khoa trương một ít, đột nhiên qua loa, phương diện này đại biểu cho ý nghĩa, làm cho các nàng đau lòng.

Chỉ là biểu hiện bên ngoài, giữa hai người vẫn còn có chút nhìn nhau không vừa mắt. Chuyện này nhất thời cũng rất khó điều chỉnh được.

Bạch Tiểu Thuần biết các nàng chịu nhiều khổ sở, cũng hiểu rõ hai nữ nhân ở cùng một chỗ, nếu mình không biểu hiện tốt một chút, sợ là sẽ lại xuất hiện chuyện năm đó, lúc Huyết Khê Tông đánh với Linh Khê Tông một trận, Tống Quân Uyển cùng Hầu Tiểu Muội mang đến cho mình tai họa đáng sợ.

Vì vậy lúc Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt các nàng biểu hiện rất tốt, mặt khác đang chuẩn bị rời khỏi bảo quạt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1804: Trở Về!

Hắn đã rời xa Tiên Vực của Vĩnh Hằng quá lâu. Bạch Tiểu Thuần nhìn như có vẻ tươi cười, nhưng trên thực tế trong lòng của hắn che giấu sự lo lắng. Bất luận là đám người Lý Thanh Hậu, hay Cự Quỷ Vương Đại Thiên Sư cùng với Trương Đại Bàn v.v, lại hoặc là Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần rất sốt ruột về an nguy của những người này.

Trước đó, chiến lực của hắn không đủ, khó có thể trở lại. Nhưng hôm nay tất cả có đầy đủ, chuyện trở về, cũng được Bạch Tiểu Thuần xem trở thành trọng điểm!

- Đầu tiên sau khi bảo quạt hoàn chỉnh, ta có thể cảm giác được, quay về Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đã không cần xuất hiện ở địa điểm cố định khi rời đi, không nói có thể tùy ý truyền tống, nhưng cũng có thể xác định đại thể một phương hướng...

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần trầm ngâm, cũng đang suy nghĩ sau khi trở về, mình sẽ làm như thế nào.

Hắn suy nghĩ rất lâu, cũng vẫn không có manh mối gì. Cuối cùng hắn dứt khoát hung hăng cắn răng một cái!

- Nếu ta có thể chiến đấu với Thái Cổ... Như vậy dựa vào cái gì, trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng từ nay về sau, không thể hình thành thế chân vạc!

- Ta phải chiếm toàn bộ một Tiên Vực, đổi tên thành đại lục Thông Thiên!

Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tinh quang. Sau khi ý nghĩ này xuất hiện ở trong đầu hắn, càng lúc càng thêm rõ ràng, từ từ thay thế tất cả kế hoạch rải rác hiện lên trước đó, cuối cùng trở thành tất cả!

- Đại lục này, lựa chọn ở Thánh Hoàng Triều, có chút không thích hợp... Nếu Tà Hoàng đối với ta như hổ đói nhìn chằm chằm vào... Như vậy ta lại càng muốn từ chỗ của hắn, sinh sôi kéo xuống một miếng thịt to!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến đổi, ý nghĩ càng thêm rõ ràng.

- Mấu chốt có thể thành công hay không... Chính là sau khi trở về, tất nhiên sẽ phát sinh... đánh với Tà Hoàng một trận!

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, trầm tư một lát. Bất chợt hắn mở đôi mắt ra, lại hoàn toàn không có một chút do dự nào. Hắn trực tiếp tìm đến Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, sau đó nói ra suy nghĩ của riêng mình. Hai nàng trầm mặc hồi lâu, nhìn nhau một cái.

Các nàng không có ngăn cản. Bởi vì các nàng biết, đây là chuyện Bạch Tiểu Thuần nhất định phải đi làm. Lúc này điều các nàng có thể làm, chỉ có chúc phúc đồng thời không tăng thêm phiền não cho Bạch Tiểu Thuần.

Cho nên đối với việc Bạch Tiểu Thuần đề nghị các nàng ở tại chỗ này, cho dù trong lòng hai người lo lắng, cũng vẫn lựa chọn thuận theo.

Thiết Đản muốn đi theo. Nhưng nó đã chịu quá nhiều khổ cực, trong lòng Bạch Tiểu Thuần luyến tiếc. Sau khi trấn an, hắn cũng đểnó ở lại trên bảo quạt. Không còn nỗi lo phía sau, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, không tiếp tục chờ đợi nữa. Hắn cũng không có cách nào tiếp tục chờ đợi. Thần thức của hắn lập tức tản ra, ở trong ánh mắt lo lắng của Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch cùng Thiết Đản, thân thể hắn chậm rãi mơ hồ, trực tiếp chậm rãi biến mất ở trên bảo quạt!

Tiên Vực của Vĩnh Hằng, Tà Hoàng Triều chiếm ba mảnh trong năm cánh hoa. Trong đó đại lục hoàn chỉnh, chỉ có hai nơi. Những chỗ khác lại cùng Thánh Hoàng Triều chia nhau chiếm cứ.

Hai nơi hoàn chỉnh Tiên Vực Vĩnh Hằng này, chỗ của Tà Hoàng Thành là thứ nhất. Về phần một chỗ Tiên Vực khác, lại có Thiên Tôn trấn thủ. Hiện tại trấn thủ ở trên Tiên Vực Tà Hoàng thứ hai này, chính là Phệ Linh Thượng Nhân!

Lúc này, ở trên Tà Hoàng Triều Tiên Vực thứ hai, bên trong một chỗ bình nguyên tương đối hoang vắng, có hai đám tu sĩ, đang chiến đấu với nhau. Một bên mặc đạo bào, một bên mặc áo bào đen. Bọn họ chính là hai tông môn ở gần đây. Mặc dù cả hai đều thuộc về Tà Hoàng Triều, nhưng giữa bọn họ tồn tại mối thù truyền kiếp đã lâu.

Hiện tại vì tranh đoạt một chỗ hầm linh thạch bị bọn họ phát hiện, mâu thuẫn của hai tông thăng cấp, bắt đầu chiến đấu. Trong đó, tu vi cao nhất chính là Nguyên Anh. Hai bên chiến đấu với nhau, tuy là hỗn chiến, nhưng ở giữa không trung, đã có hai cường giả Thiên Nhân. Một là lão nhân, một là trung niên. Hai người đang chắp tay sau lưng, thỉnh thoảng nhìn về chiến trường phía dưới.

Hai vị Thiên Nhân này, chính là chủ nhân phía sau của hai đại tông môn này. Một trận chiến này so với nói là cuộc chiến nô tông của bọn họ, còn không bằng nói là hai người bọn họ tranh đoạt.

Chỉ có điều thân là Thiên Nhân, nếu như chuyện gì cũng phải tự mình ra tay, sẽ quá mức khó coi. Vì vậy ở bên trong Tà Hoàng Triều, giống như hai người bọn họ, khống chế thủ hạ tông môn khai chiến, cùng lúc rèn luyện, là phương thức giải quyết vấn đề.

- Trần đạo hữu, quặng Tử Kinh lần này, sợ là sẽ không thuộc về ngươi.

Trong hai Thiên Nhân, lão nhân mỉm cười, thản nhiên mở miệng.

- Hiện tại nói như vậy, có chút quá sớm!

Thiên Nhân trung niên bên cạnh hắn, sắc mặt có chút khó coi. Hắn cũng nhìn ra được nô tông của mình rơi vào thế bại. Thật ra tu sĩ Nguyên Anh bên đối phương, thời điểm cuối cùng khi khai chiến vào hôm nay, lâm trận đột phá!

Lúc này trong chiến trường phía dưới vang lên tiếng nổ lớn. Nô tông tu sĩ Nguyên Anh của nam tử trung niên, phun ra máu tươi, mắt thấy sắp thất bại. Nam tử trung niên này vung tay áo một cái, hừ lạnh xoay người đang muốn rời đi. Lão nhân Thiên Nhân bên cạnh hắn, trên gương mặt nở rộ nụ cười.

Nhưng vào lúc này... Đột nhiên, ở trên mặt đất, ở trung tâm mấy trăm tu sĩ hai bên giao chiến, trong giây lát, đột nhiên xuất hiện rất nhiều thiên lôi màu tím.

Mấy thiên lôi đột nhiên xuất hiện, ầm ầm ầm nổ tung, hình thành trùng kích, nhất thời khiến cho tu sĩ bốn phía xung quanh hoảng sợ. Tất cả đều lùi về phía sau. Nhưng vẫn có không ít người, bị chấn động trực tiếp phun ra máu tươi.

- Đây là cái gì?

- Chuyện gì xảy ra?

Vì thiên lôi màu tím này đột nhiên xuất hiện, Toàn bộ chiến trường nhất thời ồ lên. Bọn họ đều tản ra, không lại giao chiến nữa. Ngay cả hai vị Thiên Nhân trên bầu trời kia cũng thoáng sửng sốt một chút, thần thức tản ra, lập tức chú ý tới.

Lại ở thời điểm ánh mắt của mọi người tập trung ở chỗ thiên lôi màu tím xuất hiện, bọn họ lập tức liền nhìn thấy, những thiên lôi màu tím hình thành tia chớp, cuối cùng lại ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một cánh cửa tia chớp cực lớn!!

Ở bên trong cánh cửa tia chớp này, lúc này bỗng nhiên mơ hồ có đường nét của một bóng người, đang nhanh chóng rõ ràng...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh đều mở miệng hít sâu một hơi. Hai Thiên Nhân trên bầu trời, đều thấy da đầu tê dại. Thật sự tất cả những điều này thoạt nhìn quá mức chấn động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1805: Trấn Áp! (1)

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, bóng người bên trong cánh cửa tia chớp đã bước đi ra. Sau khi hắn đi ra, cánh cửa tia chớp phía sau lưng hắn truyền ra tiếng nổ lớn. Bóng dáng của hắn trong lúc này không ngừng trở nên rõ ràng, cuối cùng lộ ra hình dáng!

Một mái tóc đen tung bay, dáng người cao ráo, da trắng nõn, thoạt nhìn lại giống như một thiếu niên. Nhưng trong mắt hắn lộ ra tinh quang, còn có khí tức trên người hắn tản ra đủ để cho thiên địa biến sắc. Khiến cho mọi người xung quanh sau khi nhìn thấy được, trong đầu ầm một tiếng, trong nháy mắt tu vi đều bị áp chế. Cho dù hai Thiên Nhân này cũng run lên một cái, lập tức hạ xuống mặt đất. Bọn họ cảm nhận được rõ ràng, ở trên người kẻ xuất hiện trước mắt này phát ra uy áp, so với đại tôn của bọn họ cũng muốn cường hãn hơn vô số lần...

Thậm chí ngay cả một vị Thiên Tôn bọn họ từng từ phía xa nhìn thấy qua, hình như cũng không mang đến cho bọn họ chấn áp mãnh liệt bằng người trước mắt!

- Nhất định là Thiên Tôn. Cũng không biết là vị nào!

Hai cái Thiên Nhân này hít thở ngừng lại, lúc này không dám nhiều lời, vội vàng ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến đại nhân!

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, hít một hơi thật sâu. Khí tức lâu ngày không gặp, khiến cho trí nhớ của hắn giống như trở lại mấy chục năm trước, thời điểm vừa rời đi. Sau hồi lâu, hắn

chậm rãi mở hai mắt ra. Ánh mắt hắn đảo qua mọi người ở bốn phía xung quanh, âm thanh mang theo sự trầm thấp, chậm rãi mở miệng.

- Nói cho ta biết, ở đây... là Tà Hoàng Triều Tiên Vực thứ hai đúng không?

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh, nhưng lại khiến cho thiên địa bốn phía xung quanh nơi này chấn động. Lúc truyền vào trong tai mọi người, khiến cho tất cả mọi người nơi đây, không quan tâm là tu vi gì, tâm thần đều chấn động, giống như trong đầu cũng đang chấn động, không ngừng vang vọng âm thanh của Bạch Tiểu Thuần. Hình như giọng nói này muốn dung nhập sâu bên trong linh hồn của bọn họ, trở thành dấu vết của Vĩnh Hằng.

Thậm chí có không ít người, thân thể đều trực tiếp run rẩy, hình như sắp không chịu nổi. Cho dù là hai tu sĩ Thiên Nhân này, sắc mặt cũng tái nhợt, thân thể lắc lư muốn ngã.

Đây không phải là Bạch Tiểu Thuần tận lực làm. Thật ra tu vi của hắn bây giờ rất cao. Niệm lực Thiên Tôn hậu kỳ, khiến cho trình độ đạo chủng trong cơ thể hắn đã gần nở hoa. Đối với tu sĩ Tiên Vực của Vĩnh Hằng này mà nói, giọng nói của hắn, lại giống như nói sao làm vậy, khiến người ta chấn động từ tận đáy lòng.

Sau khi nhận thấy được sự khác thường của mọi người, Bạch Tiểu Thuần cũng ý thức được điểm này. Hắn hít một hơi thật sâu, dần dần ép sóng dao động của bản thân xuống đến mức thấp nhất. Nhưng cho dù là như vậy, cũng vẫn khiến cho mọi người ở xung quanh, giống như bị một tảng đá lớn đè nặng trên ngực.

- Hồi bẩm... Hồi bẩm đại nhân, ở đây... ở đây thật sự là Tiên Vực thứ hai, gần Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều...

Lúc này hai Thiên Nhân cũng từ trong lời nói của Bạch Tiểu Thuần trước đó, nghe được một ít manh mối, nhưng cũng không dám nhiều lời. Bọn họ chỉ có thể run rẩy vội vàng trả lời.

Nghe được tu sĩ Thiên Nhân đáp lại, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn về phía nam. Phương hướng vị trí kia, chính là Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Triều, cũng chính là bắc bộ căn cứ địa Cự Quỷ Vương Đại Thiên Sư trước đây chiếm cứ.

Bạch Tiểu Thuần dường như suy nghĩ tới điều gì. Sau khi quạt tàn cùng một nửa kia dung hợp trở thành hoàn chỉnh, quả nhiên ở trên phương diện truyền tống này đã không giống với trước đây, không cần phải truyền tống cố định, như vậy rất bị hạn chế, dễ dàng bị Tà Hoàng để mắt tới. Hiện tại có thể truyền tống đến điểm cố định ngẫu nhiên trên thế giới!

Mặc dù vẫn không cách nào khống chế quá mức cụ thể về phương hướng vị trí, nhưng ở dưới điều chỉnh rất nhỏ, truyền tống chỉ định đến một chỗ trong năm chỗ Tiên Vực, vẫn có thể làm được.

- Chỉ là đáng tiếc, nếu như không có hạn chế, năng lực này, có thể trở thành phương pháp bảo vệ tính mạng ta thường xuyên sử dụng.

Bạch Tiểu Thuần khẽ lắc đầu. Sau khi cây quạt hoàn chỉnh, ở trên phương diện hạn chế ra vào, so với trước lại không có chênh lệch nhiều, không biến hóa quá lớn.

- Hiện tại trở về, có rất nhiều việc cần hoàn thành... Bất luận là Lý thúc bọn họ, hay Cự Quỷ Vương Đại Thiên Sư v.v, cũng không biết hiện tại thế nào? Tất cả những điều này phải tìm được Công Tôn Uyển Nhi mới có khả năng biết được.

- Nhưng bất kể như thế nào, muốn đi đứng vững bước chân, muốn đi tìm kiếm bọn họ, ta đều cần... Một trận chiến đấu, cất một tiếng khiến người ta kinh ngạc!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút về kế hoạch của chính mình, trong mắt lộ ra sự kiên định.

Hắn thật sự cần phải chấn động Tiên Vực của Vĩnh Hằng giống như long trời lở đất vậy. Hắn cần phải thông qua một cuộc chiến tranh, đi nói cho toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng biết mình đã trở về. Hắn còn phải thông qua lần chiến đấu này, khiến cho tất cả mọi người của Tiên Vực Vĩnh Hằng này biết, mình có tư cách... Từ nay về sau, phân ba thiên hạ!

Nghĩ tới đây, thần thức của Bạch Tiểu Thuần ầm ầm tản ra. Sau khi tản ra, thần thức của hắn đảo qua thiên địa, bao trùm khu vực vô tận. Sau khi hắn hỏi hai Thiên Nhân xem chỗ thủ phủ Tiên Vực thứ hai này ở nơi nào, hắn hoàn toàn không có một chút do dự, thân thể thoáng một cái, trực tiếp hóa thành một luồng sét đánh gần như không nhìn thấy, dâng lên âm thanh phá không ngập trời, đột nhiên lao đi xa.

Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần quá nhanh, lúc này chỉ bay ra, ở tại chỗ liền dâng lên một hồi gió bão, khiến mọi người ở bốn phía xung quanh không ngừng lui về phía sau. Tim hai tu sĩ Thiên Nhân này đều đập rộn lên, trong đầu chấn động. Cho đến khi hắn đi hồi lâu, bọn họ mới khôi phục lại sự hít thở. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau một chút, đều thấy được sự hoảng sợ trong mắt của đối phương.

- Hắn là...

- Có chút quen mắt... Ta hình như thấy qua bức họa của hắn ở nơi nào...

- Tu vi Thiên Tôn... Hắn là người... Mấy chục năm trước, chém giết Tuyệt Địa Thiên Tôn, bắt giữ Nguyên Yêu Tử Thiên Tôn, hành hạ đại hoàng tử đến chết, cứng rắn chống lại một chưởng Tà Hoàng... Thông Thiên Vương, Bạch Tiểu Thuần!

Sau khi suy nghĩ một hồi, trong đầu hai Thiên Nhân này lại giống như có thiên lôi vang vọng. Bọn họ nhớ tới thân phận của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này tâm thần bọn họ càng chấn động mãnh liệt.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1806: Trấn Áp! (2)

Không quan tâm bọn họ làm sao, thời khắc này Bạch Tiểu Thuần ở dưới tốc độ cực hạn này, toàn thân vượt qua na di, ở trên bầu trời này không ngừng thoáng hiện. Tốc độ của hắn cực nhanh, không có cách nào hình dung. Rõ ràng hắn cách thủ phủ của Tiên Vực thứ hai này còn có chút phạm vi, nhưng ở dưới loại tốc độ này, tất cả khoảng cách hình như ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, chỉ là sự khác nhau giữa một bước cùng mấy bước chân mà thôi.

Cũng không lâu lắm, thủ phủ Tiên Vực thứ hai cần Thiên Tôn bình thường bay ra mấy ngày mới có thể đến, lại xuất hiện ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần!

Thủ phủ Tiên Vực thứ hai của Tà Hoàng Triều, thình lình là một thành đá khổng lồ lơ lửng ở trên trời. Bốn phía xung quanh có vô số khổng lồ đá vụn. Bên trong mỗi một khối đá đều xây dựng không ít kiến trúc.

Ở trong thành trì này, có số lượng lớn tu sĩ của Tà Hoàng Triều đang ra ra vào vào, lui tới, khiến cho hiện tại đang buổi trưa, nơi đây vẫn một mảnh náo nhiệt.

Đối với chuyện Bạch Tiểu Thuần đến, tất cả hoàn toàn không có phát hiện. Cho dù lúc này Bạch Tiểu Thuần đã đứng ở trên bầu trời thành đá khổng lồ này, nhưng hắn giống như không tồn tại ở trong mắt mọi người, không người nào có thể ý thức được hắn tới gần.

Cho dù là... Lúc này ngồi khoanh chân ở trong đại điện của thành đá lớn... Phệ Linh Thượng Nhân!

Đứng thứ ba bên trong Tà Hoàng Triều, trên phương diện chiến lực, gần với Quảng Mục Thiên Tôn cùng vị bà lão bị phân thân Chủ Tể chém giết kia, tính cách Phệ Linh Thượng Nhân rất cẩn thận. Cho dù sau khi bà lão này sống lại, chiến lực không bằng trước kia, Phệ Linh Thượng Nhân hắn hiện tại đã trở thành cường giả đệ nhị bên trong Tà Hoàng Triều Thiên Tôn, nhưng tính cách của hắn vẫn không có thay đổi.

Bất luận là trong một trận đánh với phân thân Chủ Tể, giả bị thương, hay trước đó trong một trận đánh với Bạch Tiểu Thuần lùi bước, đều là nguyên tắc xử sự của hắn. Cho nên sau khi trải qua biến cố ở Tà Hoàng Thành mấy chục năm trước, hắn bị Tà Hoàng thoáng trừng phạt an bài vào đây, trấn thủ nơi đây.

Đối với cái gọi là trừng phạt này, trong lòng Phệ Linh Thượng Nhân nguyện ý tiếp nhận. Thậm chí hắn không cảm thấy đây là trừng phạt. Ở Tiên Vực thứ hai này mấy chục năm, hắn từng rất thoải mái.

- Lại nói tiếp, cũng nhờ có Bạch Tiểu Thuần này, nếu không trấn thủ nơi đây luôn luôn đều là Nguyên Yêu Tử, cũng không thể an bài ta qua.

Phệ Linh Thượng Nhân mở mắt ra, cảm thán một tiếng. Phần lớn những người khác có thể đều quên Bạch Tiểu Thuần, nhưng hắn không có quên. Năm đó lửa nhiều màu bạo phát, khiến cho hắn đến nay vẫn khắc sâu vào ký ức.

Lúc này, chính hắn cũng không biết vì sao, đột nhiên lại dâng lên sự xúc động. Hắn luôn cảm thấy trong lòng hình như có chút bất an. Dường như có chuyện gì sẽ phát sinh. Thậm chí thần thức của hắn đều tản ra, nhưng không có phát hiện ra nửa điểm khác thường. Vì vậy hắn đứng lên, đang muốn đi ra ngoài xem.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một lực thần thức trước đó hắn không có cách nào phát giác, bỗng nhiên từ trên trời cao bạo phát ra, trong nháy mắt lại bao trùm toàn bộ thành đá lớn, khiến cho tất cả tu sĩ bên trong toàn bộ thành trì, toàn bộ tâm thần chấn động. Mỗi một người hít thở ngưng trệ. Đồng thời, bên tai bọn họ, còn có bên tai Phệ Linh

Thượng Nhân, vang vọng một tiếng... trong âm thanh bình tĩnh mang theo sự uy nghiêm!

- Phệ Linh, đã lâu không gặp!

Giọng nói này, ở trong tai mọi người tại thành đá lớn, giống như tiếng động tràn ngập thiên uy trong lòng. Nhưng ở trong tâm thần Phệ Linh Thượng Nhân, lại trực tiếp bạo phát thiên lôi!!

- Thần thức này... Khí tức này... Giọng nói này...

Phệ Linh Thượng Nhân bỗng nhiên trợn tròn mắt.

Trong đầu hắn chấn động. Vào giờ phút này thần thức của hắn cuối cùng cũng thấy được bóng người toàn thân mặc áo bào trắng, lúc này đứng ở trên bầu trời của thành đá lớn, tóc đen tung bay!

- Bạch... Bạch Tiểu Thuần!

Phệ Linh Thượng Nhân kinh ngạc la lên thất thanh.

Gần như trong chớp mắt khi giọng hắn truyền ra, Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên, mặt không đổi sắc, trực tiếp cách không nhấn một cái về phía chỗ đại điện của Phệ Linh Thượng Nhân,.

Thiên địa nổ lớn, thế giới chấn động. Phệ Linh Thượng Nhân phát ra một tiếng gào thét, thân thể chợt lao ra. Gần như ở trong chớp mắt khi hắn lao ra, chỗ đại điện của hắn cuối cùng lại giống như bị xóa đi, ở trong tiếng nổ lớn trực tiếp nổ tung, hoàn toàn nát bấy!

Mặc dù Phệ Linh Thượng Nhân chạy ra, chỉ là lướt qua một chút, toàn thân hắn lại điên cuồng run rẩy, máu tươi từ miệng phun ra. Trong mắt hắn mang theo sự hoảng sợ cùng không có cách nào tin tưởng, còn có không thể tưởng tượng nổi. Loại mức độ cường hãn này, ở trong cảm nhận của hắn vượt qua Quảng Mục Thiên Tôn, hình như quá gần với... Tà Hoàng.

- Đột phá, ngươi đột phá!

Da đầu Phệ Linh Thượng Nhân cũng muốn nổ tung. Lúc này, hắn hoàn toàn không có một chút ý nghĩ chiến đấu nào, thân thể thoáng một cái tính bỏ chạy!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần từ đầu đến cuối không có gì thay đổi. Năm đó, hắn cần phải thận trọng ứng phó với Phệ Linh Thượng Nhân này. Giờ khắc này ở trong cảm quan của Bạch Tiểu Thuần, không nói yếu đuối vô cùng, nhưng cũng không mạnh mẽ chỗ nào!

Tay phải hắn trực tiếp giơ lên, tùy ý nhấn một cái. Trong miệng hắn nói là làm ngay, truyền ra hai chữ!

- Trấn áp!

Theo lời Bạch Tiểu Thuần nói truyền ra, toàn bộ thiên địa này hình như trong nháy mắt đã ảm đạm đi một chút. Trời cao cuối cùng lại huyễn hóa ra một cái bàn tay, giống như trời sập, lao thẳng đến chỗ Phệ Linh Thượng Nhân.

Bàn tay càng hạ xuống, đồng thời, mặt đất xung quanh nơi này đều cuồn cuộn. Ngay cả hư vô trong thiên địa cũng vậy, lặng lẽ không một tiếng động cuối cùng lại ngưng tụ, khiến cho tốc độ của Phệ Linh Thượng Nhân giảm mạnh, còn phong ấn bốn phía xung quanh hắn!

Sau khi Phệ Linh Thượng Nhân nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, cùng cảm nhận được biến hóa thiên địa xung quanh, tròng mắt cũng muốn rơi xuống. Trong mắt hắn lộ ra sự kinh hãi mãnh liệt, không thể tưởng tượng nổi thất thanh kêu lên.

- Ngươi... Ngươi... Ngươi đột phá đến Thái Cổ?

Hắn không có cách nào không chấn động. Theo hắn thấy, đã không phải là phương pháp của Thiên Tôn. Điều này cần chấn động toàn thế

giới, dẫn động lực bản nguyên của thế giới, mới có thể làm được. Cho dù là Quảng Mục Thiên Tôn, cũng không có cách nào làm được điểm này.

Mặt Bạch Tiểu Thuần không đổi sắc, giơ tay phải lên, đột nhiên buông ra. Trong tiếng nổ lớn, trời cao sụp xuống. Phệ Linh Thượng Nhân phát ra một tiếng rít gào tuyệt vọng. Hai tay bấm quyết, toàn lực chống lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1807: Tiên Vực Này Ta Muốn!

Bất luận là đòn sát thủ hay thần thông thuật pháp, vào giờ phút này đều toàn diện bạo phát, khiến cho bốn phía xung quanh hắn tràn ngập sương mù màu đen, hình thành vô số sát ảnh. Nhưng trước mặt bàn tay to hóa thành ở trên trời cao, căn bản giống như muối bỏ biển.

Trong tiếng nổ lớn, bàn tay này chợp bóp một cái, giống như trời cao bao phủ Phệ Linh Thượng Nhân. Tất cả sát hồn đều tan vỡ. Cho dù là bản thân Phệ Linh Thượng Nhân, thân thể cũng chấn động mãnh liệt, máu tươi không ngừng phun ra. Hắn trực tiếp bị bàn tay to kia... bắt lại!

Hung hăng nắm chặt, giống như trấn áp!!

Lúc này tiếng sấm còn đang vang vọng, dư âm khuếch tán ra. Nhưng Phệ Linh Thượng Nhân đã bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp bắt lấy. Sau khi Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái, Phệ Linh Thượng Nhân trong sự tuyệt vọng, bị Bạch Tiểu Thuần thu vào bên trong túi trữ vật!

Từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay, cho đến khi trấn áp Phệ Linh Thượng Nhân, tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Mặc dù chưa tính là hoàn thành trong nháy mắt, nhưng cũng không có vượt quá mười lần hít thở. Nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, trời cao biến ảo trở nên ảm đạm, gió dừng mây dừng. Trong thiên địa vang lên tiếng nổ lớn chấn động, hình thành gợn sóng khuếch tán ra tám phương, khiến cho tất cả mọi người ở bên trong thành đá lớn đều hoảng hốt sợ hãi, nghẹn họng nhìn trân trối!

Rất nhanh, lại có tiếng xôn xao từ bên trong thành trì trực tiếp bạo phát ra. Hình như lao mãi tới lúc này, bọn họ mới phản ứng được chuyện

lúc trước!

- Trời ạ, hắn là Bạch Tiểu Thuần!!

- Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần!

- Hắn đã trở về... Một đòn trấn áp Phệ Linh Thiên Tôn. Điều này... sao có thể như vậy được!

Trong những tiếng bàn tán xôn xao của mọi người, Bạch Tiểu Thuần đứng trên bầu trời, giơ tay phải lên bấm quyết chỉ một cái vào khu phế tích trong đại điện thành đá lớn. Nhất thời đại điện này tan vỡ sau đó hình thành bụi bặm, đột nhiên bay lên, cuối cùng lại ngưng tụ lại với nhau, hình thành một tòa tháp đá lớn, từng tầng tăng lên cao đứng vững dường như không có điểm cuối. Cuối cùng nó dừng lại ở dưới chân một người, giống như Bạch Tiểu Thuần đứng sừng sững trong thành đá lớn, trên mặt đất thiên hạ duy nhất của mình hắn!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần hơi lắc lư ngồi xuống khoanh chân ở trên tháp cao, ánh mắt của hắn đảo qua mặt đất, chậm rãi mở miệng.

- Các ngươi muốn chạy muốn ở, tất nhiên muốn làm gì cũng được!

- Cái Tiên Vực này, ta, Bạch Tiểu Thuần... Muốn!

Câu nói sau cùng, Bạch Tiểu Thuần lấy tu vi, chấn động đạo chủng, hình thành gợn sóng niệm lực nào đó, ầm ầm ầm không ngừng khuếch tán về bốn phía xung quanh, giống như thiên lôi xẹt qua ở lòng của tất cả mọi người, ở dưới khuếch tán này, không chỉ là thành đá lớn, còn có thành trì khác ởbốn phía xung quanh, thậm chí tất cả tu sĩ của Tà Hoàng Triều bên trong nửa Tiên Vực, tất cả đều nghe được, đều kinh sợ lại khiếp hãi. Các loại tâm tình không thể nói rõ tên.

- Tà Hoàng... Nếu ngươi không phục, có thể tới chiến!

Đây là câu nói sau cùng Bạch Tiểu Thuần nói ra. Những lời này phối hợp niệm lực đạo chủng của hắn, so với trước kia càng muốn kinh người

hơn, truyền khắp tám phương!

Bạch Tiểu Thuần tin tưởng, bên trong Tiên Vực thứ hai này, tất nhiên có người sẽ truyền lại lời của mình đến chỗ của Tà Hoàng. Hắn dự định, cũng chính là ở chỗ này... chờ Tà Hoàng đến!

Về phần Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân, lại là lợi thế của hắn mà thôi.

Lúc này toàn bộ Tiên Vực thứ hai, một phần khu vực lớn đều chấn động. Theo thời gian trôi qua, theo tin tức khuếch tán, dần dần tất cả Tiên Vực thứ hai đều bị ảnh hưởng đến.

- Xảy ra chuyện lớn!

- Trời ạ, đây là xâm nhập, đây là xâm nhập!

- Đáng chết, Thông Thiên Vương này quá mức cuồng vọng. Hắn sẽ không sợ Tà Hoàng hạ xuống, trực tiếp trấn áp chém giết hắn!

- Nhất định là kế hoạch của bên phía Thánh Hoàng Triều. Chẳng lẽ hai đại hoàng triều, thật sự muốn khai chiến!

Ở trong chấn động bàn luận hỗn loạn, không có bao nhiêu người rời khỏi Tiên Vực thứ hai. Đối với tu sĩ Tiên Vực thứ hai mà nói, bọn họ không tin Bạch Tiểu Thuần có tư cách có thể thu được Tiên Vực thứ hai này. Bọn họ có lòng tin mãnh liệt đối với Tà Hoàng.

Mà giờ khắc này, chuyện Bạch Tiểu Thuần một lần nữa trở về, đã truyền ra ở Tiên Vực thứ hai này, truyền vào đến trong Tà Hoàng Thành cùng với Thánh Hoàng Triều. Tất cả những người nghe được chuyện này, trong lòng đều bị chấn động.

Cho dù là Tà Hoàng cũng khẽ nhíu mày. Phán đoán của hắn không giống với những người khác. Hắn biết Bạch Tiểu Thuần đã là chủ nhân của cây quạt Chúa Tể truyền thừa, còn có hơn mười năm lắng đọng này. Nếu không đủ nắm chắc, đối phương sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

- Nghĩ đến, chắc là có một ít đòn sát thủ... Như vậy trước tiên phải tiêu hao một chút mới được.

Tà Hoàng nheo cặp mắt lại, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tản ra thần niệm, liên lạc với Quảng Mục Thiên Tôn cùng vị bà lão đã được hắn cho sống lại một lần nữa.

- Quảng Mục, Nhậm Linh... Hai người ngươi đi bắt Bạch Tiểu Thuần này về cho trẫm!

Mặc dù hiểu rõ của Quảng Mục cùng bà lão Nhậm Linh đối với Bạch Tiểu Thuần không nhiều bằng Tà Hoàng, nhưng lại hiểu rõ lấy tính cách bình thường của người này, nếu trốn, nếu không nhất định nắm chắc, sau khi trở về hắn sẽ không phách lối như vậy, lớn lối như thế.

Bọn họ cũng ý thức được, Bạch Tiểu Thuần nhất định có một vài đòn sát thủ, đồng thời càng hiểu rõ dụng ý pháp chỉ của Tà Hoàng. Chỉ là bọn họ không có cách nào từ chối. Thân là Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, ở loại chuyện lớn giống như xâm lấn này, bọn họ có trách nhiệm đi thay thế Tà Hoàng giải quyết vấn đề, sớm thử con át chủ bài.

Cho nên sau khi trầm mặc, bất luận là Quảng Mục Thiên Tôn hay bà lão Nhậm Linh, thoáng một cái đều bay ra, thông qua trận pháp của Tà Hoàng Thành, trực tiếp truyền tống đến Tiên Vực thứ hai, lao thẳng đến thành đá lớn!

Mà sau lưng bọn họ, Tà Hoàng đã ở trong hoàng cung một bước đi ra, biến mất không thấy bóng dáng. Hắn âm thầm theo sau, đồng thời đến Tiên Vực thứ hai!

Toàn bộ Tà Hoàng Triều Tiên Vực thứ hai, mặc dù thủ phủ bị Bạch Tiểu Thuần chiếm, Phệ Linh Thượng Nhân bị bắt giữ, giọng nói của hắn còn truyền khắp tám phương, loại chuyện này cũng khuếch tán ra, nhưng hoảng loạn đưa tới không phải quá lớn. Thật ra người của Tà Hoàng Triều người, có mười phần lòng tin cùng nắm chắc đối với Tà Hoàng!

Lúc này thậm chí cũng có không ít tu sĩ, sử dụng các loại biện pháp, từ những khu vực khác chạy về phía thành đá lớn, muốn ở nơi đó tận mắt nhìn xem, Tà Hoàng trấn áp Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần này như thế nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1808: Ta Muốn… Khiêu Chiến Ngươi! (1)

Cùng lúc đó, không ít tu sĩ thế giới Thông Thiên ẩn thân ở bên trong Tiên Vực thứ hai này của Tà Hoàng Triều, lúc nghe chuyện này đều sốt ruột. Cũng có không ít người cắn răng từ trong chỗ ẩn nấp đi ra, đều chạy về phía thành đá lớn.

Lại như vậy, khi hai người Quảng Mục Thiên Tôn cùng Nhậm Linh Thiên Tôn, hạ xuống thành đá lớn, ở bên ngoài thành đá lớn này, dĩ nhiên có hơn mười vạn tu sĩ, đã tập trung từ lâu, bốn phía xung quanh đông nghìn nghịt. Tất cả đều muốn tận mắt nhìn thấy cuộc chiến trấn áp tiếp theo.

Mà những người này, chỉ là người ngoài thành. Càng không cần phải nói tới ở bên trong thành đá lớn này, có nhiều tu sĩ, ánh mắt sáng lấp lánh trông chừng.

Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên tháp cao. Đối với đến những người này hắn lại không có lưu ý. Lời hắn đã nói ra trước đó, nếu những người này không tin, lại không muốn đi, vậy cứ ở chỗ này chứng kiến một chút cũng tốt.

- Càng nhiều người, một trận chiến này của ta... Lại càng có thể chấn động toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra ý chí chiến đấu nồng đậm mạnh mẽ. Hắn đã ở trên bảo quạt ẩn nhẫn nhiều năm. Trước đây trong lòng hắn nhịn một hơi, trên thực tế cũng không tiêu tan theo đại hoàng tử tử vong. Hiện tại chính là lúc phát tiết ra nỗi giận năm đó!

Còn có người của thế giới Thông Thiên đã bắt đầu lao về phía Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Gần như ở trong chớp mắt khi Quảng Mục Thiên Tôn cùng Nhậm Linh Thiên Tôn đến, Bạch Tiểu Thuần đã lập tức phát hiện ra. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn về phía hai người từ xa đang nhanh chóng lao đến, khóe miệng chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh.

- Tà Hoàng này quả nhiên cẩn thận. Rõ ràng tu vi Thái Cổ, lại vẫn phái ra Thiên Tôn tới thử thăm dò con át chủ bài của ta sao...

- Đáng tiếc. Hiện tại đã không có bất kỳ Thiên Tôn nào có thể có tư cách thử dò xét con át của bài của ta!

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần hiện lên nụ cười lạnh. Đồng thời, hơi thở của Quảng Mục Thiên Tôn trở nên gấp gáp. Hắn mơ hồ cảm thấy Bạch Tiểu Thuần lúc này ngồi ở trên tháp cao, rất không thích hợp. Nhưng pháp chỉ của Tà Hoàng khó vi phạm. Hắn cũng có thể nghĩ đến, lúc này Tà Hoàng tất nhiên quan tâm tới nơi đây. Cho nên hắn điều chỉnh hơi thở. Cho dù cảm thấy nguy cơ, nhưng hắn vẫn kiên trì, trực tiếp gầm khẽ một tiếng. Tu vi toàn thân hắn bạo phát, trực tiếp dâng lên một mảnh gió bão ngập trời, hóa thành một cái bàn tay, chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bên cạnh hắn, bà lão Nhậm Linh sẽ không có nhiều lo lắng như vậy. Trong Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều, bão bà này là một người duy nhất không có cùng Bạch Tiểu Thuần tiếp xúc qua. Từ khi Bạch Tiểu Thuần tới Tà Hoàng Thành cho đến khi tức sùi bọt mép bạo phát, nàng đều đang trong quá trình sống lại và khôi phục. Lúc này mặc dù chiến lực bị suy yếu một ít, nhưng vẫn cương quyết, ra tay nhanh chóng và mãnh liệt. Dường như toàn thân lão bà hóa thành một con chim ưng màu đen hung dữ, ở trong một tiếng gào thét, giống như tia chớp, trực tiếp lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Hai đại Thiên Tôn xông đến, khí thế kinh động tám phương, khiến cho phong vân biến sắc, trời cao sương mù cuồn cuộn. Mặt đất còn có

gió bão khuếch tán. Loại khí thế này, lại trực tiếp dẫn động niệm của mấy trăm vạn người phía dưới, hình thành một sóng dao động kinh người!

Từ phía xa nhìn lại, bầu trời giống như cũng bị xé rách. Tốc độ Quảng Mục Thiên Tôn, hình thành khí tức, hình như có thể thay thế được bầu trời, trấn áp tất cả!

Mà Nhậm Linh Thiên Tôn mặc dù yếu hơn một ít, nhưng trên người nàng tản ra sát khí, vượt qua rất xa so với Quảng Mục. Hiển nhiên nếu bàn về sự giết chóc cùng hung tàn, Nhậm Linh Thiên Tôn này ở bên trong Tà Hoàng Triều, cũng là số một!

Lúc này hai người liên thủ, lập tức liền khiến cho được khí thế giữa bọn họ, càng cuồng bạo hơn. Hình như tất cả ngăn cản ở trước mặt của bọn họ, đều sẽ bị bẻ gãy nghiền nát, hoàn toàn tan vỡ!

Bên trong thành đá lớn, nhất thời lại có tiếng hoan hô truyền ra. Những tu sĩ của Tà Hoàng Triều, mỗi một người vô cùng phấn chấn. Lúc này âm thanh càng khuếch tán ra tám phương.

- Hai đại Thiên Tôn ra tay, Thông Thiên Vương này, chết chắc rồi!

- Ha ha, chính là Thiên Tôn của một thế giới Thông Thiên, căn bản cũng không xứng để Tà Hoàng ra tay chúng ta. Hai vị Thiên Tôn đã là xem trọng hắn!

- Chỉ là một mình Quảng Mục Thiên Tôn, cũng đủ khiến cho Bạch Tiểu Thuần này chạy trối chết!

Không chỉ có người bên trong thành cho là như vậy. Còn có tu sĩ Tà Hoàng Triều từ ngoài thành chạy tới, vào giờ phút này cũng gần như đều phấn chấn. Đối với bọn họ mà nói, Bạch Tiểu Thuần bất kể mạnh tới mức nào, đều là người ngoài. Trừ khi hắn đạt đến Thái Cổ, dựa vào chiến lực nghiền ép tất cả, khiến người ta không dám không tuân theo. Nếu

không, căn bản không có cách nào chấn động được sự cao ngạo của tu sĩ Tà Hoàng Triều.

- Bạch Tiểu Thuần, cho ngươi kiêu ngạo. Lần này ngươi nhất định phải chết!

Các loại âm thanh như thế, theo tiếng cười truyền ra, ở mặt đất này lần truyền về phía trước.

Chỉ có những tu sĩ thế giới Thông Thiên ẩn mình ở trong đám đông hỗn loạn, lúc này trong lòng vô cùng nóng nảy, nhưng lại không có biện pháp nào. Bọn họ chỉ có thể mang theo sự kinh sợ lo lắng thậm chí bi thương, trơ mắt nhìn Quảng Mục cùng Nhậm Linh, đang từ từ tới gần Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần tự nhiên cũng nghe được những âm thanh đến từ trên mặt đất này. Nhưng hắn hoàn toàn không có chút lưu ý nào. Chỉ là khóe miệng lộ ra nụ cười càng lạnh hơn. Giống như bọn họ cho rằng Bạch Tiểu Thuần là người ngoài, ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, bọn họ... cũng là người ngoài.

- Đã như vậy... Ta lại ở trên chuyện khiến các ngươi tự cho là kiêu ngạo nhất, khiến cho các ngươi phát sinh tuyệt vọng!

Cặp mắt Bạch Tiểu Thuần nheo lại. Đối mặt với hai đại Thiên Tôn lao đến, hắn thậm chí cũng không có đứng lên. Hắn chỉ giơ tay phải lên, tản ra một tia khí tức Chúa Tể yếu ớt, sau đó ngưng tụ bên trong tay phải, trực tiếp một quyền hạ xuống!

Một quyền này, không phải Bất Diệt Chủ Tể Quyền hoàn chỉnh, nhưng cũng có mấy thành quyền ý cùng bá đạo của Chúa Tể. Lúc này một quyền vừa đánh ra, nhất thời thiên địa nổ lớn. Hư không ở phía trước người Bạch Tiểu Thuần lại không có cách nào tiếp nhận được, trực tiếp sạt lở sập xuống. Theo hư không sụp xuống, tiếng nổ càng vượt qua thiên lôi, khiến cho tiếng hoan hô của mấy trăm vạn người trên mặt đất, lại trực tiếp bị cắt ngang!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1809: Ta Muốn… Khiêu Chiến Ngươi! (2)

Trong chớp mắt khi bị cắt ngang, hư không ở phía trước người Bạch Tiểu Thuần sụp xuống, điên cuồng lan tràn ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt lại gặp Quảng Mục Thiên Tôn cùng Nhậm Linh, trực tiếp bao trùm!

Bên trong hư vô sụp xuống này ẩn chứa tu vi cùng lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần hình thành một quyền, còn ẩn chứa này một tia khí tức Chúa Tể yếu ớt. Nhưng những cái này ở chung vào một chỗ, đối với Thái Cổ có thể không có gì, nhưng đối với Thiên Tôn mà nói... Đây là một hồi tai họa cực lớn không có cách nào chống cự!!

Quảng Mục Thiên Tôn lại trực tiếp trợn trừng mắt. Lấy tu vi cùng định lực của hắn, lúc này cũng không nhịn được, da đầu muốn nổ tung, trực tiếp kinh ngạc kêu lên thất thanh.

- Đây là... Không có khả năng!

Tâm thần Quảng Mục chấn động mạnh. Một cảm giác đáng sợ nhất từ trước tới nay dâng lên, khiến cho thân thể hắn run rẩy. Lúc này hắn căn bản là không kịp suy nghĩ quá nhiều. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới hiện ra loại nguy cơ sinh tử mãnh liệt đến cực hạn, khiến cho hắn phát ra một tiếng rít gào. Trên mặt hắn nổi gân xanh. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự nài, càng không lui về phía sau!

Bởi vì hắn biết, lúc này lui về phía sau, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!!

Bên trong một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, ẩn chứa lực lượng vẫn là thứ yếu. Chủ yếu nhất, là một tia khí tức ẩn chứa trong đó khiến

cho hắn cảm thấy sợ hãi. Khí tức này lại giống như kiếm sắc bén nhọn, lực lượng lại đẩy mạnh. Nếu như kiếm nhọn này là gỗ, hoặc làm bằng giấy, ngược lại cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác... Kiếm nhọn này giống như sức mạnh vô địch sắc bén nhất trên thế gian này.

Tốc độ quá nhanh, mắt thấy đã tới gần. Trong tiếng rít gào, Quảng Mục Thiên Tôn căn bản không có tâm tư đi bắt Bạch Tiểu Thuần. Tất cả tu vi, tất cả thần thông của hắn ầm ầm bạo phát ra. Hắn còn lấy ra chí ít mười món chí bảo. Đối với hắn mà nói, mặc dù bất kỳ một cái nào cũng không phải là thế giới chi bảo, nhưng đều là đòn sát thủ hắn bình thường rất ít vận dụng. Lúc này hắn căn bản không chú ý tới sự đau lòng, triển khai tất cả, chỉ vì... Phòng hộ!

Mà Nhậm Linh Thiên Tôn ở bên cạnh, phản ứng chậm hơn so với hắn một chút, lúc này cũng hoảng sợ không thôi. Nhưng nàng lại chuẩn bị hơi ít một chút. Nàng còn có nhiều lựa chọn, lúc này chợt lui về phía sau!

Chỉ là... Lựa chọn khác nhau, kết cục lại hoàn toàn không giống nhau!!

Trong phút chốc, theo hư không này sụp xuống, những tiếng động ầm ầm vang lên, lan tràn ra. Từ phía xa nhìn lại, giống như một cái miệng màu đen, trực tiếp cắn nuốt Quảng Mục Thiên Tôn cùng Nhậm Linh Thiên Tôn vào bên trong!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng gào thét, trong nháy mắt bạo phát ra. Đồng thời, hơn mười món chí bảo ở phía ngoài thân thể của Quảng Mục Thiên Tôn, căn bản là không có cách nào kiên trì được quá lâu, trong những tiếng ầm ầm, trực tiếp bị bẻ gãy nghiền nát. Tất cả đều nát bấy!

Mà thần thông, thuật pháp, tất cả phòng hộ của hắn, lúc này đều giống như bị mạnh mẽ xé rách, khiến cho lực sát cơ kia, lại trực tiếp xuyên qua. Nhưng hắn chuẩn bị, không phải là không có tác dụng. Bởi vì Bạch Tiểu Thuần không phóng ra quá nhiều khí tức Chúa Tể. Điều này

đối với hắn mà nói, gần như là một đòn tuyệt sát. Nhưng giờ khắc này ở dưới sự chuẩn bị, khiến cho Quảng Mục Thiên Tôn ở trong công kích này, mặc dù ngực lõm xuống, thậm chí máu tươi điên cuồng phun ra, lại còn trực tiếp bị tổn thương nặng nề đến cực hạn, thân thể giống như con diều bị đứt dây cuốn ngược đi xa, nhưng tính mạng của hắn... vẫn được bảo vệ!!

Nhưng... bà lão Nhậm Linh, nàng vì lựa chọn trước tiên là lùi về phía sau, cho nên chuẩn bị chưa đủ. Phán đoán sai lầm này, lại trực tiếp dẫn đến tất cả phòng hộ của nàng bị xé ra. Kể cả thân thể của nàng, ở trong nháy mắt... cũng chia năm xẻ bảy, ầm ầm vỡ nát diệt vong!

Thậm chí còn... đạo chủng của nàng, lúc này bị cuốn ngược vào trong, cũng bị hư vô sụp xuống lan tràn ra, mặc dù không bị xóa đi, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng những tiếng rắc rắc. Từ bên trong đạo chủng này, trực tiếp truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Đạo chủng của bà lão... theo Thiên Tôn thấy, trừ khi Thái Cổ, bằng không không thể hủy diệt đạo chủng... Nhưng ở trong một chớp mắt này, lại trực tiếp xuất hiện bảy tám vết nứt cực lớn, nhìn thấy mà giật mình!

Bất kỳ một vết nứt nào xuất hiện, đều giống như một lần suy yếu sau khi sống lại. Thời khắc này đạo chủng... khiến cho bà lão này cho dù là được sống lại, sợ là tu vi Thiên Tôn toàn thân cũng sẽ bị suy yếu đến cực hạn. Có thể miễn cưỡng duy trì tu vi Thiên Tôn hay không, cũng phải xem tạo hóa của nàng!

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế đều phát sinh ở trong chớp mắt, nhanh không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí suy nghĩ căn bản không kịp quay ngược trở lại, càng giống như một cái tát, hung hăng tát vào trên mặt của tất cả tu sĩ Tà Hoàng Triều, tất vô cùng ác độc!

Trong mắt của tất cả mọi người, Quảng Mục Thiên Tôn cùng Nhậm Linh Thiên Tôn, hai người khí thế hung hăng, giống như mang theo sát

khí vô tận trùng kích. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở nơi đó... thân thể lại có thể chưa từng đứng lên, chỉ là cách không đánh ra một quyền!

Một quyền này, đập nát hư vô, tổn thương nặng nề Quảng Mục Thiên Tôn. Còn kinh khủng hơn, lại... chỉ thiếu chút nữa, gần như muốn hoàn toàn giết chết một vị Thiên Tôn. Phải biết rằng trước đây, điều này gần như là không có khả năng. Chỉ có Thái Cổ ra tay, mới có thể hủy diệt đạo chủng!

Cho nên trong lúc Thiên Tôn chiến đấu, bình thường cũng không phải đặc biệt sợ hãi tử vong!

Nhưng trong một chớp mắt này... tất cả, thay đổi!!

Trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở dưới chứng kiến này của trăm vạn người mấy, từ này về sau, xuất hiện... Người thứ ba, có thể hoàn toàn chém giết Thiên Tôn!

Chuyện này đại biểu ý nghĩa, còn có Bạch Tiểu Thuần biểu hiện ra chiến lực khủng khiếp, khiến cho cổ họng tất cả mọi người không khỏi không ngừng nuốt nước bọt. Sau một hồi thất thần ngắn ngủi, tiếng kêu kinh ngạc, tiếng kêu hoảng sợ, cuồn cuộn bạo phát ngập trời!

- Trời ạ, không thể như vậy được!

- Tại sao có thể như vậy. Hắn... Hắn đến cùng tu vi gì?

- Có thể... chém giết Thiên Tôn? Thật sự chém giết, giống như xóa đi...

Những tiếng xôn xao bàn tán không ngừng khuếch tán. Ở trong sự chấn động hóa thành hoảng sợ của tất cả mọi người, đồng thời, Quảng Mục Thiên Tôn bảo vệ tính mạng, lúc này tâm thần cũng run rẩy. Lúc hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra sự khiếp sợ mãnh liệt cùng không có cách nào tin tưởng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1810: Chấn Động Tà Hoàng!! (1)

- Ngươi...

Nhưng ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, chưa từng nhìn Quảng Mục. Lúc này hắn chậm rãi từ trên tháp cao đứng lên, lúc ngẩng đầu, chợt nhìn về trời cao phía xa!

- Tà Hoàng, nếu đã tới, cần gì lén lén lút lút như vậy. Ta muốn… khiêu chiến ngươi!"

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp thiên địa. Những tu sĩ của Tà Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh, mỗi một người còn chưa có từ trong rung động trước đó khôi phục lại. Tu sĩ thế giới Thông Thiên ẩn nấp ở bên trong đều vui mừng bất ngờ và chấn động... Những lời này của Bạch Tiểu Thuần, giống như sấm sét, trực tiếp ầm ầm ầm nổ tung ở trong lòng của tất cả mọi người!

- Tà Hoàng?

- Trời ạ, chẳng lẽ Tà Hoàng đích thân tới!

- Ha ha, Bạch Tiểu Thuần này chết chắc rồi. Một khi Tà Hoàng bệ hạ ra tay, toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, ngoại trừ Thánh Hoàng ra, những nơi khác sẽ không có bất kỳ kẻ nào có thể nhận lửa giận của hắn!

Tất cả mọi tu sĩ Tà Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh, giống như một lần nữa nhặt lên lòng tin. Lúc này âm thanh phấn chấn không ngừng truyền ra. Trên bầu trời, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn tới nơi nào, nơi đó trong nháy mắt vặn vẹo. Dần dần có một bóng người từ bên trong, chậm rãi đi ra.

Sau khi xuất hiện, dần dần trở nên rõ ràng. Người này toàn thân mặc đế bào màu hoàng kim, còn có đế quan, khiến cho hắn đi tới, thoạt nhìn dáng vẻ cao ráo, đồng thời còn có một tà mị ý cùng bá đạo. Không cần tận lực, khí tức trên người hắn cũng đủ để chấn động tám phương!

Còn có một sóng dao động thuộc về Thái Cổ, dường như thiên hạ chí tôn. Thời khắc này hắn xuất hiện, lại giống như đi ở trong hoa viên của bản thân. Loại khí thế này, mặc dù là Bạch Tiểu Thuần, hai đồng tử cũng thoáng co lại.

Chính là Tà Hoàng!

- Tham kiến bệ hạ!

- Bệ hạ!

- Hoàng thượng!

Vào giờ phút này, các loại xưng hô từ trong và ngoài thành đá lớn ầm ầm vang vọng. Trong chớp mắt, gần như tất cả mọi người đều hướng về phía Tà Hoàng trên bầu trời quỳ lạy xuống.

Thần sắc Tà Hoàng bình tĩnh, trong mắt mang theo sự lạnh lùng. Toàn thân hắn thoạt nhìn không giận tự uy. Đầu tiên hắn nhìn về phía mọi người dưới mặt đất khẽ gật đầu. Sau đó ánh mắt hắn rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi có biết tội của ngươi không?

Tà Hoàng nhàn nhạt mở miệng.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Trong một chớp mắt này, ý chí chiến đấu càng dâng trào. Hắn chờ chính là giờ phút này. Lúc này hắn căn bản không có mở miệng, bước chân bỗng nhiên bước ra, trực tiếp đi về phía trời cao.

Tà Hoàng hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, trực tiếp vung lên. Một cái vung lên này, nhìn như tầm thường, nhưng lại có một gió bão ngập trời, trực tiếp bạo phát, ầm ầm ầm khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Còn ở bên trong trận gió bão hung bạo này, một sóng dao động cùng thần niệm thuộc về Thái Cổ, trực tiếp hạ xuống, vô hình trấn áp xuống về phía Bạch Tiểu Thuần!

Những tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa. Bạch Tiểu Thuần mới vừa đi ra vài bước, lại lập tức bị gió bão xung quanh, bị thần niệm từ trên trời hạ xuống này, trực tiếp đè xuống!

Thần niệm này ẩn chứa ý Thái Cổ, còn ẩn chứa vô số niệm. Đối với Thái Cổ mà nói, điều khiển niệm lực đã là chuyện trong lúc giơ tay nhấc chân, có thể làm được dễ dàng. Cũng chính là vì ở trên niệm lực tuyệt đối bao trùm, cho nên dưới tình hình chung, Thiên Tôn căn bản không có biện pháp ra tay về phía Thái Cổ. Chỉ cần sóng niệm lực của Thái Cổ dao động, liền có thể khiến cho Thiên Tôn trực tiếp bị trấn áp xuống!

Trước đây Tà Hoàng sở dĩ không có dùng niệm lực, là bởi vì hắn muốn dụ dỗ Bạch Tiểu Thuần thi triển truyền tống, do đó nhìn lén quạt tàn. Hiện tại... Hắn biết mình vô vọng đối với quạt tàn. Trước đó Bạch Tiểu Thuần ra tay, bên trong ẩn chứa một tia khí tức Chúa Tể này, cũng khiến cho Tà Hoàng giật mình. Bởi vậy, giờ khắc này vừa ra tay, chính là niệm lực trấn áp!

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy thiên địa bốn phía xung quanh giống như đông cứng lại. Một lực bài xích mãnh liệt, hình như từ bầu trời này truyền đến, từ mặt đất này truyền ra, từ ở trong hư vô bốn phía xung quanh nơi này bạo phát. Bất luận là thế giới hay người của mảnh thế giới này, hình như đều ở trong một cái chớp mắt này, đối với mình phát sinh bài xích mãnh liệt!

Lực bài xích này hình thành uy áp, trong nháy mắt lại hóa thành một lực vô cùng mạnh, ầm một tiếng đặt ở trên người Bạch Tiểu Thuần,

khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần bất chợt trầm xuống. Trong hơi thở dồn dập, thân thể hắn cuối cùng lại rơi thẳng về phía mặt đất!

Đây là khống chế của Thái Cổ đối với niệm lực, cũng là kết quả Thiên Tôn ở trước mặt Thái Cổ, căn bản không có cách nào phản kích!

Về điểm này, Bạch Tiểu Thuần lúc trước trên bảo quạt, cùng nô bộc Thái Cổ đối chiến, cũng không có xuất hiện qua. Dù sao nô bộc Thái Cổ tuy là Thái Cổ, nhưng không có vực cùng con dân giống như Tà Hoàng nơi đây, do đó khiến cho hắn không thể điều động niệm lực như vậy!

Mắt thấy Tà Hoàng chỉ phất tay áo, lại trấn áp Bạch Tiểu Thuần xuống, bốn phía xung quanh nhất thời truyền ra tiếng hoan hô. Nhưng tiếng hoan hô này gần như vừa khuếch tán, một tiếng gầm khẽ từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra, đột nhiên quật khởi!

Bạch Tiểu Thuần rít gào một tiếng, hai mắt đỏ đậm. Lúc hắn bất chợt ngẩng đầu, ở trong một tích tắc này trên người của hắn lại trực tiếp bạo phát ra... khí tức Chúa Tể!!

Khí tức này, tất cả đều từ trên tay phải của hắn bạo phát ra. Người ngoài cảm nhận không quá rất rõ ràng, nhưng Tà Hoàng ở đây, hai đồng tử lại bất chợt co lại, sắc mặt càng trở nên vô cùng nghiêm nghị. Trong mắt hắn có hàn quang lóe lên, tay phải bấm quyết. Trên bầu trời, một chưởng liền trực tiếp hạ xuống về phía Bạch Tiểu Thuần!

Một chưởng này hạ xuống, trong nháy mắt, trời cao giống bị tróc ra một phần, lại trực tiếp ở dưới bàn tay này, hình thành đường nét của một bàn tay. Cùng lúc đó, mặt đất hình như cũng ít đi một phần, xuất hiện ở trên bầu trời, hoàn thành đường nét cho thân thể khổng lồ này!

Ngay sau đó, thế giới Vĩnh Hằng gió, mưa, lôi, điện... Thậm chí còn có nước biển bên trong biển Vĩnh Hằng này, có thể nói tất cả vạn vật, vào giờ phút này, ở trước mặt Tà Hoàng đều huyễn hóa ra, dung nhập bên trong một chưởng kia. Cuối cùng thình lình xuất hiện ở trước mặt hắn, là một bàn tay khổng lồ!

Đây không phải là hư ảo, mà là dựa vào niệm lực của Tà Hoàng, ngưng tụ ra bàn tay thuộc về thế giới Vĩnh Hằng. Bàn tay này cực lớn, kích thước chừng nghìn trượng. Lúc này trong tiếng nổ vang, một chưởng lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần ấn xuống!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1811: Chấn Động Tà Hoàng!! (2)

Khí tức của Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ. Theo khí tức Chúa Tể khuếch tán, cũng vào giờ phút này niệm lực áp chế trên người hắn giống như trực tiếp bị gió cuốn mây tan vậy, vô hình vỡ nát. Theo áp lực trên người hắn nhẹ một chút, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu lên. Ý chí chiến đấu bên trong hai mắt hắn càng mãnh liệt hơn.

- Tới chiến!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thân thể chợt lao ra, lao thẳng đến chỗ Tà Hoàng. Ở trong quá trình lao ra này, tay phải hắn trực tiếp nắm lại, ầm ầm ầm nổ vang. Phía sau hắn lại trực tiếp xuất hiện một vị đế ảnh.

Đế bào, đế quan, tướng mạo tương tự với Bạch Tiểu Thuần. Duy nhất chỉ có tay phải của hắn... chính là cánh tay của Chúa Tể!

- Bất diệt...

- Chúa Tể...

- Quyền!

Bất Diệt Chủ Tể Quyền, đây là thần thông thuật pháp cường hãn nhất của Bạch Tiểu Thuần cho đến nay, cũng là đòn sát thủ hắn dùng tới để chấn động Thái Cổ! Bất luận là kiểm tra ở trong tinh không, hay cùng nô bộc Thái Cổ giao chiến, đều khiến cho khi Bạch Tiểu Thuần thi triển đối với Bất Diệt Chủ Tể Quyền này, đã đến trình độ thuận buồm xuôi gió!

Đồng thời, lúc khí tức Chúa Tể đang thi triển ra một quyền này, mới có thể bạo phát đến mức tận cùng!

Lúc này, theo Bạch Tiểu Thuần thi triển Bất Diệt Chủ Tể Quyền ra, tay phải của hắn giống như ngưng tụ lực lượng vạn quân, chợt lao mạnh ra, trực tiếp đánh tới về phía một chưởng Thái Cổ đã tới trên bầu trời này!

Đế ảnh phía sau hắn, cũng nâng cánh tay Chúa Tể lên, dung hợp cùng với Bạch Tiểu Thuần, đồng thời hóa thành một quyền này, cuồn cuộn bạo phát ngập trời!

Thiên địa chấn động, tám phương nổ lớn. Bất luận là bầu trời hay mặt đất, đều đang run rẩy kịch liệt. Một khí thế vượt qua rất xa so với Thiên Tôn, ở một tích tắc này, trở nên kinh thiên động địa!

Toàn bộ Tiên Vực thứ hai đều đang chấn động, thậm chí đưa tới trời cao biến hóa kịch liệt, đưa tới thế giới gợn sóng, cũng làm cho những Thiên Tôn khác bên trong Tà Hoàng Thành lúc này, tất cả đều thi nhau cảm ứng, tâm thần dâng lên sóng lớn.

Cùng lúc đó, ở trên bầu trời thành đá lớn này, từ phía xa nhìn lại, Bất Diệt Chủ Tể Quyền này của Bạch Tiểu Thuần, theo đế ảnh phía sau hắn dung hợp, lại giống như hóa thành người khổng lồ, cũng tương đương với bàn tay khổng lồ Thái Cổ, giống như nhật nguyệt va chạm, lại trực tiếp... đập vào nhau!

Ầm ầm ầm!!

Toàn bộ Tiên Vực thứ hai run rẩy. Thậm chí thành đá lớn cũng lay động. Rất nhiều kiến trúc trực tiếp tan vỡ. Mặt đất dao động khuếch tán ra. Không ít ngọn núi trong Tiên Vực thứ hai đều trực tiếp nổ tung ra. Ở rất nhiều khu vực trên mặt đất còn trực tiếp xuất hiện vết nứt!

Mặc dù là biển Vĩnh Hằng, vào giờ phút này cũng đều dâng lên sóng lớn ngập trời. Còn có chỗ Tiên Vực của Tà Hoàng Thành, cũng bị liên

lụy, trong lay động rất nhỏ, khiến cho vô số hoảng sợ kinh ngạc kêu lên.

Mà ở trên bầu trời thành đá lớn, theo tiếng nổ mãnh liệt không có cách nào hình dung, ở trong một tích tắc này truyền khắp nửa Tiên Vực của Vĩnh Hằng. ở một tích tắc này, Bất Diệt Chủ Tể Quyền của Bạch Tiểu Thuần theo đế ảnh phía sau hắn, hoàn toàn nát bấy! Bản thân Bạch Tiểu Thuần còn điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể giống như con diều bị đứt dây bay về phía sau. Nhưng Bất Tử Quyển khôi phục của hắn, đã ở trong một tích tắc này điên cuồng bạo phát. Thương thế của hắn mặc dù nặng, nhưng ở trong lúc lui về phía sau, vẫn miễn cưỡng đứng lại!

Sau khi đứng vững, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả!

- Tà Hoàng Thái Cổ, có thể như thế nào!

Bởi vì, bàn tay Thái Cổ hình như không có cách nào bị vỡ nát diệt vong này, vào giờ phút này, đã trực tiếp nổ tung ra, chia năm xẻ bảy!

Ở dưới sự phản phệ này, cường hãn giống như Tà Hoàng, thân thể cũng thoáng lắc một cái, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng cuối cùng lại tràn ra một vòi máu tươi!

Lúc này âm thanh của Bạch Tiểu Thuần sục sôi vang vọng, giờ phút này truyền ra khắp trong ngoài thành đá lớn đang sụp đổ. Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy, kinh sợ con mắt trợn trừng miệng há hốc. Trong lòng bọn họ dâng lên sóng lớn kinh thiên!

Bọn họ tận mắt nhìn thấy được, Tà Hoàng chí cao vô thượng ở trong lòng bọn họ, sau khi xuất thủ, không chỉ không có cách nào làm gì được Bạch Tiểu Thuần, thậm chí... khóe miệng cũng tràn ra máu tươi!!

Máu tươi này, khiến cho trong lòng của tất cả mọi người lại trực tiếp giống như nghiêng trời lệch đất, giống như thần linh trong lòng bọn họ, vào giờ phút này, trong nháy mắt trở thành người phàm!

- Không có khả năng, không thể như vậy được!

- Bệ hạ... Bệ hạ là Thái Cổ. Bạch Tiểu Thuần chẳng lẽ cũng là Thái Cổ... Trời ạ!

- Bệ hạ lại có thể... Bị thương!

Vô số những tiếng kêu kinh ngạc vang lên. So với trước, tâm tình bọn họ càng phức tạp mãnh liệt hơn, nhất thời lại bạo phát ra, truyền ra bốn phương. Đồng thời, tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần vào giờ phút này, càng thêm mãnh liệt vang vọng.

Hắn không thể không kích động, không có cách nào không phấn chấn. Thật ra Bạch Tiểu Thuần mộng tưởng ngày này, đã mộng tưởng quá nhiều năm. Bắt đầu từ khi hắn hạ xuống Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đã trước sau chờ mong mình có một ngày, có thể đánh với Thái Cổ một trận!

Hắn biết tu vi của bản thân mình không đủ. Hắn biết người thân bằng hữu của mình đều đang nhận thống khổ. Hắn còn tận mắt nhìn thấy được một ít. Nhất là mọi chuyện xảy ra bên trong Tà Hoàng Thành trong nửa giáp trước, khiến cho Bạch Tiểu Thuần bị kích thích sâu đậm.

Thê nhi không an toàn, Tống Khuyết tử vong. đến từ Tà Hoàng dưới tu vi Thái Cổ, mình không có lực cùng bất lực...

Tất cả những điều này, từ lâu khiến cho Bạch Tiểu Thuần điên cuồng. Cho nên ở trong năm tháng nửa giáp này, hắn mới liều tất cả tu luyện. Hiện tại... Ở dưới một trận chiến này, tất cả cố gắng, tất cả phấn đấu của Bạch Tiểu Thuần, đều đổi lấy hi vọng!!

Đây không phải là đơn giản đánh một trận. Đây là... đánh một trận chính diện chấn động Thái Cổ!

Vừa có thể ra tay, Bạch Tiểu Thuần đã không giữ lại, trực tiếp bạo phát ra tất cả. Đồng thời, Tà Hoàng cũng không có cái gì giữ lại. Theo

hắn thấy, một chưởng kia đủ để chém giết tất cả Thiên Tôn. Cường giả giống như Quảng Mục như thế, cho dù là mười người ở cùng một chỗ, cũng phải bị trực tiếp trấn áp giết chết!

Nhưng... theo một đòn toàn lực của Tà Hoàng, lại có thể bị Bạch Tiểu Thuần ở đây, trực tiếp chính diện đánh vỡ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1812: Ánh Sáng Thái Cổ

Nhất là ở dưới sự phản phệ này, hắn đường đường là cường giả Thái Cổ, đường đường là Tà Hoàng, cuối cùng khóe miệng lại tràn ra máu tươi! Mặc dù thương thế này với hắn mà nói, cực kỳ bé nhỏ, trong nháy mắt lại biến mất. Nhưng đối với tôn nghiêm của hắn lại có tổn thương. Còn có những tiếng xôn xao kinh ngạc đến từ tất cả mọi người phía dưới, cũng làm cho trong mắt Tà Hoàng, trong nháy mắt lại xuất hiện sát cơ còn mãnh liệt hơn so với trước vô số lần!

- Khí tức Chúa Tể... thật hay cho một khí tức Chúa Tể...

- Bạch Tiểu Thuần, trẫm quả thực xem thường ngươi. Chỉ có điều... trò chơi này cũng nên kết thúc. Một quyền này, chính là chỗ dựa của ngươi sao?

- Như vậy, ta để ngươi biết, chỗ cường hãn của Thái Cổ!

Tà Hoàng nheo cặp mắt lại. Thời điểm lời nói truyền ra, hai cánh tay hắn bỗng nhiên đưa ra. Dưới từng cái bấm quyết, nhất thời trời cao phía sau lưng hắn, trong chớp mắt nổ lớn, cuối cùng lại từ bên trong hư vô, từ trong không trung dâng lên một... mặt trời đỏ!

Đó là mặt trời!

Mặt trời này vô cùng to lớn. Trong chớp mắt khi xuất hiện, mặt trời vốn ở đỉnh trời cao, tồn tại thuộc về Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lúc này cũng ảm đạm, cho đến khi... trong nháy mắt biến mất!!

Sau khi nó biến mất, mặt trời đỏ phía sau Tà Hoàng bất chợt bành trướng, dường như thay thế mặt trời ban đầu, trở thành duy nhất!

Một khí thế vượt qua lúc trước, vào giờ phút này bạo phát ra!

- Ngươi biết không, Tiên Vực của Vĩnh Hằng... Chỉ có thể có hai vị Thái Cổ... Thánh Hoàng dung hợp mặt trăng, ta... lại là dung hợp mặt trời đỏ!

- Cho nên nhất định... ngươi cùng với bất kỳ kẻ nào, cả đời này, cũng tuyệt đối không có cách nào thành tựu vị trí Thái Cổ ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

- Bí mật này, trẫm đã nói cho ngươi. Như vậy hiện tại, ngươi liền mang theo bí mật này, đi tìm chết đi!

Sắc mặt Tà Hoàng đột nhiên dữ tợn, hai tay vung mạnh lên. Nhất thời mặt trời đỏ trong trời cao phía sau hắn, lại trực tiếp bạo phát ra, hình thành một sóng nhiệt giống như hủy thiên diệt địa, hình như muốn đốt cháy tất cả, hủy diệt chúng sinh, lại trực tiếp hạ xuống. Nhìn lại phương hướng... Lại là bao trùm toàn bộ thành đá lớn!!

Hiển nhiên... Ở trong mắt Tà Hoàng, sinh tử của những người nơi đây, hắn không thèm để ý chút nào. Chỉ cần có thể giết chết Bạch Tiểu Thuần, chỉ cần có thể chờ sau khi Bạch Tiểu Thuần tử vong, cướp đi quạt tàn truyền thừa của hắn, như vậy với Tà Hoàng mà nói, tất cả lại đều giá trị!

Theo mặt trời đỏ lửa hạ xuống, thành đá lớn lại trực tiếp bắt đầu tan chảy. Vô số tu sĩ ở trong tiếng kêu thê lương thảm thiết này, phía sau nối tiếp phía trước bỏ chạy, nhưng vẫn chậm hơn một chút. Mắt thấy hôm nay sẽ bị hoả táng làm tro tàn!

Vào giờ phút này, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin tha thứ, khóc lóc kể lể không có cách nào tin nổi, không ngừng vang vọng. Bạch Tiểu Thuần cũng nheo cặp mắt lại, hít một hơi thật sâu. Thật ra vào giờ phút này, Tà Hoàng thi triển phương pháp mặt trời đỏ, khiến cho tâm thần hắn cũng chấn động mãnh liệt!

Chỉ là Tà Hoàng tính sai một điểm. Hắn cho rằng Bất Diệt Chủ Tể Quyền là con át chủ bài của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng trên thực tế... con át chủ bài thật sự của Bạch Tiểu Thuần, không phải là như vậy!

Lúc này hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều, mắt thấy này mặt trời đỏ tới gần, hỏa diễm ngập trời, thậm chí thân thể hắn vào giờ phút này cũng giống như bị bốc cháy lên. Bạch Tiểu Thuần đột nhiên giơ tay phải lên, thần niệm thông qua phương thức đặc biệt nào đó, cùng loại với truyền tống vậy, lại trực tiếp xác định phong tỏa ở bảo quạt trong tinh không!

Lúc này, bảo quạt vốn đang bay ở trong tinh không, đột nhiên chấn động. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch ở trên đó, thần sắc cũng biến hóa. Tiểu khí linh còn bay ra. Bọn họ lập tức liền nhìn thấy, ở bên trong thế giới mặt quạt, trên sông dài, quân cờ trong tay một vị nô bộc Thái Cổ ngồi trên chiếc thuyền cô độc, trong lúc bất chợt bạo phát ra ánh sáng mãnh liệt. Chỉ trong một cái chớp mắt, nó lao ra, trực tiếp biến mất ở bên trong tinh không!

Lúc nó xuất hiện lần nữa, thình lình ở trong... Tiên Vực của Vĩnh Hằng, Tà Hoàng Triều Tiên Vực thứ hai, trên bầu trời thành đá lớn đang tan chảy!

Đó là một đạo ánh sáng, chói mắt vô tận, giống như có thể cùng mặt trời đỏ tranh nhau phát sáng. Trong chớp mắt khi vừa xuất hiện, cường hãn giống như Tà Hoàng, mặt cũng biến sắc. Hắn lập tức cảm nhận được sóng dao động bên trong ánh sáng này. Sau đó, sắc mặt của hắn lần đầu... hoàn toàn đại biến!

- Đây là...

- Ta gọi nó là, ánh sáng Thái Cổ!

Vào giờ phút này, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên vang vọng trong thiên địa. Ở trong sự tuyệt vọng của vô số người trên mặt đất, ở dưới mặt trời đỏ hạ xuống này, ở trong nháy mắt Tiên Vực thứ hai này đều run rẩy... Đạo ánh sáng Thái Cổ này lại trực tiếp phát ra ánh sáng

càng mãnh liệt hơn, mang theo một khí tức Thái Cổ nồng đậm, lao thẳng đến... mặt trời đỏ!

Thiên địa chấn động, tám phương nổ lớn. Ánh sáng Thái Cổ này, Bạch Tiểu Thuần đã từng khảo nghiệm qua, nên biết rõ ràng. Uy lực của nó to lớn... Lại giống như một đòn toàn lực của một vị cường giả Thái Cổ!

Cái này mặc dù có quan hệ cùng nô bộc Thái Cổ, nhưng phần nhiều... Lại là từ bàn cờ!

Bạch Tiểu Thuần cũng từng nghiên cứu qua. Hắn rất xác định, bàn cờ này cũng là một chí bảo. Ở trong tay Thái Cổ có thể hoàn mỹ bạo phát chí bảo. Lúc này, dưới thiên địa chấn động, ánh sáng Thái Cổ lại trực tiếp cùng mặt trời đỏ va chạm vào nhau.

Mặt trời đỏ kinh thiên động địa này, mặc dù không bị hoàn toàn chấn động, nhưng ở dưới ánh sáng Thái Cổ này, vẫn bị trực tiếp đánh ra một cái lỗ lớn!

Ầm ầm ầm.

Âm thanh đinh tai nhức óc khuếch tán toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Giờ phút này, không chỉ là bên trong Tà Hoàng Triều chấn động, ngay cả chỗ đại lục Thánh Hoàng Triều, cũng rung động.

Bên trong Thánh Hoàng Thành, tất cả Thiên Tôn, mỗi người đều chợt ngẩng đầu, tâm thần dâng lên sóng lớn, nhìn về phía Tà Hoàng Triều. Trên thực tế trước đó, Tà Hoàng thi triển thuật pháp, tiêu tan mặt trời, lấy mặt trời đỏ của bản thân thay thế, bọn họ đã có cảm giác nhận. Lúc này theo sóng dao động còn mãnh liệt hơn so với trước truyền lại toàn thế giới, trong lòng của bọn họ cũng hoảng sợ.

- Đây là... cuộc chiến Thái Cổ!

- Trời ạ, sao có thể như vậy được!

- Là ai... Là ai đang đánh với Tà Hoàng một trận!

Theo đám người Trần Tô cùng với Cổ Thiên Quân hoảng sợ thất thanh, trong hoàng cung Thánh Hoàng Thành, thần sắc Thánh Hoàng cũng vô cùng ngưng trọng bước đi ra, đứng trên bầu trời. Lúc này trong lòng của hắn dâng lên sóng lớn kinh thiên từ lâu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1813: Thật Sự Không Còn (1)

Đám người Cổ Thiên Quân không cảm giác được. Vừa vặn vì hắn là Thái Cổ, lúc này cảm nhận càng rõ ràng cùng triệt để hơn. Tuy không có cách nào nhìn thấy được cuộc chiến đấu cụ thể, nhưng hắn nhắm mắt lại, ở bên trong thần niệm hiện ra... Chính là cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần cùng Tà Hoàng giao chiến đưa tới sóng dao động, do đó bị hắn thôi diễn ra hình ảnh!!

Bất luận là Bất Diệt Chủ Tể Quyền trước đó, vẫn ánh sáng Thái Cổ sau này, đều nổi lên.

- Bạch Tiểu Thuần...

Vào giờ phút này tâm tình Thánh Hoàng đột nhiên dậy sóng lớn. Khí tức Chúa Tể vốn khiến cho hắn chấn động. Ánh sáng Thái Cổ xuất hiện, càng làm cho hắn hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh.

- Chỉ có điều loại ngoại lực này tuy mạnh, nhưng Bạch Tiểu Thuần này chắc hắn cũng chỉ có cơ hội thi triển lần này. Dù sao... Cái này có thể so với một đòn toàn lực của Thái Cổ!

Thánh Hoàng mặc dù có chấn dung, nhưng bằng phán đoán của hắn, hắn vững tin, ngoại lực mức độ này, sử dụng, tất nhiên cực kỳ hà khắc!

Vào giờ khắc này, có cùng suy nghĩ với hắn còn có Tà Hoàng đang ở trên bầu trời thành đá lớn. Lúc này tâm thần hắn đã chấn động. Nhìn ánh sáng Thái Cổ này, mặc dù không hoàn toàn chấn động mặt trời đỏ của mình, nhưng đánh ra lỗ lớn, khiến cho mặt trời đỏ xuất hiện vết nứt. Nếu như xuất hiện thêm vài lần, mặc dù vẫn là không cách nào phá huỷ mặt

trời đỏ của hắn, nhưng đánh cho trọng thương, cũng không phải không có khả năng!

Tất cả những điều này, khiến cho trong lòng của hắn căn bản không có cách nào bình tĩnh được.

- Chỉ có điều, loại ngoại lực này, Bạch Tiểu Thuần, ta không tin ngươi có thể thi triển lần thứ hai!

Sắc mặt Tà Hoàng thâm trầm, tay phải bấm quyết chỉ về phía mặt trời đỏ. Nhất thời mặt trời đỏ lấy tốc độ nhanh hơn so với trước, đột nhiên hạ xuống, tính sẽ hoàn toàn đốt cháy Bạch Tiểu Thuần cùng với toàn bộ đại địa này!

Nhưng vào lúc này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần mang theo máu tươi, bỗng nhiên cười.

- Không có lần thứ hai sao?

- Làm sao ngươi biết ánh sáng Thái Cổ của ta không có lần thứ hai...

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, trong mắt lộ ra ánh sáng kỳ dị. Toàn thân hắn tản ra một sự tự tin mãnh liệt. Hình như chính hắn vào giờ phút này, đã quên mình hiện tại chỉ còn lại có mười bốn ánh sáng Thái Cổ!

Trước đây trừng phạt tiểu khí linh một đạo, cũng vì thời điểm Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch thức tỉnh, do đó khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây đã sớm khôi phục số lượng mười lăm lần.

Giờ phút này hắn biểu lộ ra, lại giống như là mình có vô số. Đối mặt với Tà Hoàng, đối mặt với mặt trời đỏ này gào thét lao đến, tay phải Bạch Tiểu Thuần vung mạnh lên!

- Không cần phải sợ, Bạch gia gia nhà ngươi thật ra không có bao nhiêu!

Trong tiếng gầm nhẹ, theo thần niệm Bạch Tiểu Thuần cùng bảo quạt trong tinh không dung hợp, nhất thời ở trên bầu trời Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, xuất hiện... ánh sáng Thái Cổ thứ hai!

Không kết thúc, trong phút chốc, ánh sáng Thái Cổ thứ ba cũng theo đó biến ảo lao đến. Trong tiếng nổ lớn, hai luồng ánh sáng Thái Cổ này, phát ra chiến lực Thái Cổ thật sự, lao thẳng đến mặt trời đỏ!

Toàn thân Tà Hoàng chấn động mạnh, mắt cũng trợn tròn, trong đầu có một ít chấn động. Thật ra Bạch Tiểu Thuần lần này ra tay, cho dù là đối với hắn, đối với phán đoán của mình trước đó, xuất hiện một chút dao động.

Cùng lúc đó, theo ánh sáng Thái Cổ tới gần, trong nháy mắt liền trực tiếp đánh vào trên mặt trời đỏ. Mặt trời đỏ chấn động, truyền ra tiếng nổ lớn kinh thiên động địa. Sau đó, ở trong mặt trời đỏ thình lình lại xuất hiện hai hố sâu!

Ánh sáng Thái Cổ, ngay cả cánh tay Chúa Tể cũng có thể đánh ra thương thế kích thước giống như quân cờ. Mặt trời đỏ này cho dù bị Tà Hoàng dung hợp mặt trời Tiên Vực của Vĩnh Hằng tạo thành, uy lực kinh thiên, nhưng so sánh với cánh tay của Chúa Tể, vẫn kém hơn không ít.

Cho nên ở trên mặt trời đỏ xuất hiện hố sâu, mặc dù không phải xuyên qua, nhưng nhìn thấy cũng phải giật mình!!

Dưới chấn động này, ánh sáng của bản thân mặt trời đỏ cũng bị giảm mạnh. Ngay cả nhiệt độ nóng như lửa cũng giảm bớt rõ ràng. Cùng lúc đó, bởi vì liên tiếp bị hao tổn, không chỉ tốc độ chậm lại, bản thân Tà Hoàng ở dưới sự cắn trả, không chỉ khóe miệng tràn ra máu tươi, mà là lần đầu... trực tiếp phun ra một búng máu!

- Sao có thể như vậy được?

Tà Hoàng hít thở dồn dập, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Ngực hắn không ngừng lên xuống. Trong tâm thần hắn tràn ngập cảm giác không có cách nào tiếp nhận cùng không thể tưởng tượng nổi!

Cho dù hắn biết Bạch Tiểu Thuần đã là chủ nhân của quạt tàn kia. Nhưng hắn vẫn là không cách nào tưởng tượng, trong thời gian ngắn ngủi nửa giáp, Bạch Tiểu Thuần lại có thể biến hóa to lớn như thế, chênh lệch giống như giữa trời và đất.

Trước đây, Bạch Tiểu Thuần ở trước mặt hắn mặc dù có thể miễn cưỡng chống lại một đòn hư ảo. Nhưng nếu như hắn muốn giết người, không nói dễ dàng như trở bàn tay, nhưng tuyệt sẽ không xuất hiện vấn đề.

Nhưng bây giờ... Hắn không thể không thừa nhận, Bạch Tiểu Thuần có một quyền Chúa Tể này, đã coi như là có chiến lực nửa bước Thái Cổ! Nhưng nếu chỉ là như vậy, hắn vẫn có nắm chắc trấn áp.

Chỉ là... bên trong ánh sáng Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần ẩn chứa là chiến lực Thái Cổ chân chính, khiến cho tất cả những điều này, hoàn toàn nghịch chuyển. Tà Hoàng cho dù không muốn thừa nhận, nhưng vào giờ phút này trong lòng, cũng biết rõ... hắn đối Bạch Tiểu Thuần này, đã là... Không thể làm gì được!

Trừ phi là... Hắn không tiếc giá lớn, không tiếc tất cả, cùng Bạch Tiểu Thuần triển khai một hồi cuộc chiến sinh tử, cho dù liều mạng bị thương. Chỉ là nếu Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, chỉ có một Thái Cổ là hắn, hắn còn có thể chọn lựa như vậy. Nhưng... Thánh Hoàng quan tâm, hắn làm sao có thể không biết!

Lúc này Tà Hoàng hy vọng nhất chính là mình không để ý trả giá đi chém giết Bạch Tiểu Thuần. Chính là một khi hắn ở nơi này có thương thế, Thánh Hoàng nhất định sẽ ra tay trước tiên. Đến khi đó, mình lại thật sự gặp nguy cơ sinh tử!

Thậm chí nếu như chạy trốn, Thánh Hoàng tất nhiên cũng sẽ nắm chắc cơ hội lần này, phát động một cuộc chiến tranh. Đến khi đó, Thánh Hoàng nắm giữ càng nhiều Tiên Vực. Thần thông niệm pháp của cũng nhất định xuất hiện ở đây, khiến cho mình ở đây cho dù sau khi khôi phục lại hiện ra thân, cũng hoàn toàn bị động.

Sau khi những ý nghĩ này hiện lên ở trong đầu hắn, cho dù Tà Hoàng không muốn, cũng chỉ có thể nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong lòng ủy khuất đến cực hạn. Hết lần này tới lần khác, hắn vẫn nhất định phải đè xuống!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1814: Thật Sự Không Còn (2)

- Đáng chết, lẽ nào chuyện này lại khó giải quyết như vậy sao?

Tà Hoàng thở dốc. Hắn có chút không cam lòng, trong mắt lộ ra hàn quang. Hắn thật sự có kích động, muốn bất chấp thương thế, đi tiêu diệt Bạch Tiểu Thuần.

- Ánh sáng Thái Cổ của hắn không có khả năng không có giới hạn. Chỉ cần ta có thể tìm kiếm ra giới hạn, như vậy... Ở dưới tình huống khiến mình không hao tổn, giết chết hắn, lại khiến cho Thánh Hoàng lo lắng không dám dễ dàng ra tay... Cũng không phải không có khả năng!

Nghĩ tới đây, sát cơ trong mắt Tà Hoàng mãnh liệt hơn. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, hai tay bấm quyết. Nhất thời toàn thân hắn cùng với mặt trời đỏ này, trực tiếp dung hợp lại với nhau!

Trong tiếng nổ lớn, ánh sáng của mặt trời đỏ đang từ ảm đạm, lại tăng vọt. Sau khi cùng mặt trời đỏ dung hợp, Tà Hoàng đã đạt tới trạng thái mạnh nhất. Hắn chính là mặt trời đỏ, mặt trời đỏ chính là hắn!

Lúc này dưới một bước, tốc độ nhanh hơn. Hơi nóng như lửa ngập trời khuếch trương ra. Mặt đất khô hạn, hư vô vặn vẹo. Trên mặt đất, không ít người trực tiếp phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, với mắt thường có thể thấy được đang từ từ khô lại trở thành xác khô!

- Bạch Tiểu Thuần, bản hoàng lại đánh cược ngươi... không phát ra được mấy ánh sáng Thái Cổ!

Tà Hoàng gầm khẽ, tốc độ bay nhanh. Dưới tiếng nổ lớn, khoảng cách giữa hắn và Bạch Tiểu Thuần càng lúc càng gần.

Mắt thấy Tà Hoàng này cố chấp như thế, Bạch Tiểu Thuần nheo cặp mắt lại. Hắn biết mình còn lại mười hai đạo. Hắn hiểu rõ ngàn vạn không thể lộ ra điểm mấu chốt. Vì vậy hắn lại nở nụ cười. Trong mắt hắn thoáng lộ ra một sự ung dung, thản nhiên mở miệng.

- Lại bị ngươi nhìn thấy, nỗ lực lên nỗ lực lên, kiên trì một chút nữa. Ta không lừa ngươi, còn có một đạo cuối cùng!

Hắn nói, tay phải chỉ lên trời cao. Nhất thời một đạo ánh sáng Thái Cổ ầm ầm hạ xuống. Còn không kết thúc, theo âm thanh này của Bạch Tiểu Thuần lại vang vọng, đạo ánh sáng Thái Cổ thứ năm cũng đột nhiên đến!

Liên tục hai đạo ánh sáng, nhất thời khiến cho trong lòng Tà Hoàng chấn động mãnh liệt. Hắn phát hiện mình có thể nhìn không thấu được nội tình của Bạch Tiểu Thuần. Hắn biết rất rõ ràng, đối phương không có khả năng sử dụng vô hạn. Nhưng hết lần này tới lần khác... lại không tìm hiểu rõ ràng cụ thể!

Mà bất luận nhìn thế nào, số lượng cụ thể của đối phương hình như đều nhiều hơn, khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Nhất là lúc này, ở dưới tâm thần của hắn lại một lần nữa bị chấn động, tay áo của Bạch Tiểu Thuần khẽ vung lên, cắm hất lên, ngạo nghễ mở miệng.

- Lần này thật sự là một đạo cuối cùng!

Những tiếng động ầm ầm vang vọng ngập trời. Trên trời cao, sau khi hai đạo ánh sáng Thái Cổ vừa rồi xuất hiện, lại có một đạo ánh sáng Thái Cổ bỗng nhiên biến ảo. Tất cả những điều này, lại giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến cho tâm thần Tà Hoàng dâng lên sóng lớn.

- Hắn đến cùng có bao nhiêu đạo vậy!

Trong lòng Tà Hoàng thầm ủy khuất, còn có bi thương căm phẫn. Nếu như Bạch Tiểu Thuần không thừa nhận thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần thể hiện bộ dạng thừa nhận như vậy, cái này khiến cho Tà Hoàng căm tức đồng thời, càng tìm không trúng.

Lúc này hắn nhanh chóng né tránh. Nhưng mặt trời đỏ quá lớn. Ánh sáng Thái Cổ lại quá nhanh. Lúc này trong tiếng nổ lớn, tất cả hạ xuống, khiến cho mặt trời đỏ gần như muốn tan vỡ. Tà Hoàng càng phun ra máu tươi. Mặt trời đỏ không thể không tiêu tan. Thân thể hắn nhanh chóng lùi về phía sau.

Cho tới bây giờ, một trận chiến này cuối cùng lại khiến cho hắn nhiều lần bị thương. Lúc này hắn không thể không lui về phía sau. Trong lòng hắn đầy áp lực còn có cảm giác muốn phát điên. Hiện tại hắn thật sự không có cách nào xác định được, Bạch Tiểu Thuần còn có bao nhiêu đạo.

Mà trong chớp mắt khi hắn lui về phía sau, đã bị Thánh Hoàng quan tâm. Trong lòng của hắn cũng dâng lên sóng lớn kinh thiên, hít thở càng lúc càng gấp gáp. Hắn nhấc chân lên lại hạ xuống, liên tục nhiều lần. Cuối cùng lại không cách nào quyết đoán.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại hắn còn lại chín đạo. Mấy chữ này, hắn biết bất kể như thế nào, cũng không thể thử đi ra. Lúc này đứng trên bầu trời, Bạch Tiểu Thuần chắp tay sau lưng, nhìn ngược lại Tà Hoàng, thở dài.

- Ta thật sự chỉ còn lại có một đạo cuối cùng...

- Thật sự nãi nãi ngươi!

Tà Hoàng vừa nghe những lời này, trong lòng tức giận cũng không có cách nào áp chế. Lúc này cuối cùng hắn không lui về phía sau nữa, mà chợt xoay người. Trong mắt hắn thoáng lộ ra một sát cơ mãnh liệt, lập tức lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần!

Nhưng ngay khi hắn vọt tới, theo Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, nhất thời trên trời cao, một đạo, hai đạo, ba đạo... Liên tiếp ba đạo ánh sáng Thái Cổ giống như tiêu xài, ầm ầm hạ xuống!

Ba đạo ánh sáng Thái Cổ này khiến cho do dự trong lòng Tà Hoàng, hoàn toàn tan vỡ. trong lúc hắn gầm thét giận dữ, đồng thời lùi về phía sau. Trong tiếng nổ vang, ba đạo ánh sáng Thái Cổ đập xuống. Trong tiếng nổ kinh thiên, giọng điệu của Bạch Tiểu Thuần, mang theo tiếc nuối, lại truyền ra.

- Hiện tại thật sự không...

- Bạch Tiểu Thuần!

Tà Hoàng vừa nghe những lời này, chợt xoay người, lại vọt tới. Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong chớp mắt... lại có ba đạo ánh sáng Thái Cổ, đột nhiên hạ xuống!

Tà Hoàng phun ra máu tươi, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Một tia do dự cuối cùng trong lòng hắn... cũng đều ở trong một tích tắc này, tiêu tan. Hắn không muốn đi thử nữa. Hắn thấy, đây căn bản thử không ra...

Nhất là lúc này âm thanh đê tiện của Bạch Tiểu Thuần lại vang vọng...

- Hiện tại, thật sự không con. Ngươi yên tâm...

Bạch Tiểu Thuần lại nói dối... Hắn hiện tại không phải là không còn, tuy nhiên chỉ còn lại ba đạo ánh sáng Thái Cổ mà thôi.

Chỉ là Tà Hoàng không biết, một trận chiến này đối với hắn mà nói, từ khi vừa mới bắt đầu hắn đã bị động. Bạch Tiểu Thuần hết lần này tới lần khác không dựa theo lẽ thường. Hắn chẳng những không có phủ nhận, còn chủ động nói cho hắn biết... Chỉ là mỗi lần chủ động mở miệng, đều nói là một đạo cuối cùng...

Kể từ đó, liền khiến cho Tà Hoàng ở đây, thế nào cũng không có cách nào đi phán đoán cụ thể. Bày ra ở trước mặt hắn, đã không phải là phán đoán của mình hắn, mà biến thành hắn có tin Bạch Tiểu Thuần hay không...

Hắn đương nhiên có chết cũng sẽ không tin Bạch Tiểu Thuần... Nhưng hết lần này tới lần khác, ngươi không tin, lại chứng minh Bạch Tiểu Thuần nói dối, hắn nói dối lại đại biểu... Hắn vẫn có nói thật nhiều lần!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1815: Nổi Danh Khắp Thiên Hạ

Nhưng nếu như tin... chờ đợi Tà Hoàng, chính là mỗi lần không muốn tin tưởng lại càng giống như tin tưởng. Do đó ra tay thử sau, đổi lấy giáo huấn thê thảm.

Khái niệm này chuyển biến, tâm lý chuyển biến, chính là chỗ thông minh của Bạch Tiểu Thuần. Lại bởi đạo lý đơn giản này, Tà Hoàng cũng hiểu. Nhưng càng là đạo lý đơn giản, càng là chuyện hiểu được, ở lúc thật sự đối mặt, lại càng làm cho không người nào có thể xử lý.

Cho tới bây giờ, cho dù là Thánh Hoàng, cũng vẫn không có cách nào phán đoán Bạch Tiểu Thuần đến cùng còn có bao nhiêu đạo ánh sáng Thái Cổ... Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn cùng với Tà Hoàng đều hiểu, ánh sáng Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần không có khả năng vô hạn!

Chỉ có điều bất kể là hắn, hay Thánh Hoàng, đều e ngại lẫn nhau, không dám liều tất cả đi thử thu được đáp án. Hiện tại... Đánh lại thì không có cách nào đánh. Thử cũng vô dụng. Chỉ sợ bọn họ không muốn tiếp nhận. Nhưng không thừa nhận cũng không được... Ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, từ nay về sau... xuất hiện thêm một kẻ không phải là Thái Cổ, nhưng là đối thủ của Thái Cổ...

Một người bọn họ không có cách nào nhìn thẳng, nhưng dựa vào chiến lực, khiến cho bọn họ không thể không nhìn thẳng!

Cuối cùng Tà Hoàng thở dài một tiếng. Không thể làm gì được. Hắn nhìn thật sâu vào Bạch Tiểu Thuần, trong lòng đã thầm chấp nhận kết quả, từ này về sau, mất một Tiên Vực. Hắn xoay người thoáng một cái,

cuối cùng lại cực kỳ quả quyết, cuốn theo Quảng Mục Thiên Tôn, đột nhiên rời đi!

Nơi thành đá lớn này, đã hoàn toàn trở thành khu phế tích. Bốn phía xung quanh vốn mấy trăm vạn người, tử vong hơn phân nửa. Những người còn sót lại, mỗi một người ở trong cảm giác sống sót sau tai nạn, trong lòng thống khổ cùng phẫn nộ, cũng áp lực không gì sánh được, không có cách nào miêu tả được.

Bọn họ thống khổ chính là bị Tà Hoàng không để ý tới. Bọn họ phẫn nộ chính là Tà Hoàng căn bản lại có thể không quan tâm tới sự sinh tử của bọn họ, mới có thể...

Nếu như Bạch Tiểu Thuần không đối đầu được với mặt trời đỏ này, xảy ra trước mặt tất cả đám người bọn họ, cũng chỉ có lựa chọn duy nhất tất cả tử vong này.

Lúc này trong khi đang trầm mặc, cũng không biết ai là người đầu tiên hít một hơi thật sâu, lại trực tiếp hướng về phía Bạch Tiểu Thuần trên bầu trời, quỳ lạy xuống. Rất nhanh, gần như tất cả nơi đây tu sĩ đều quỳ lạy.

- Bái kiến Thông Thiên hoàng!

- Bái kiến Thông Thiên hoàng!

Thái Cổ, ở trong lòng mọi người của Tiên Vực Vĩnh Hằng, chính là Hoàng giả thâm căn cố đế. Bất cứ người nào trở thành Thái Cổ, sẽ xưng hoàng!

Mà Bạch Tiểu Thuần mặc dù không phải là Thái Cổ, nhưng có thể khiến cho Tà Hoàng không thể làm gì được. Hai người đánh một trận, đã khiến cho trong lòng mọi người xem Bạch Tiểu Thuần thành Thái Cổ.

Cho nên, lúc này bọn họ xưng hô, cũng lại từ Thông Thiên Vương, biến thành... Thông Thiên Hoàng!

Cùng lúc đó, ở dưới Tà Hoàng hóa thân mặt trời đỏ, một phần những người của thế giới Thông Thiên ẩn nấp trong những tu sĩ may mắn còn sống sót, lúc này càng kích động không có cách nào hình dung. Thân thể của bọn họ run rẩy, tâm tình của bọn họ sôi trào. Lúc này mỗi một người không dám lộ rõ, lại rối rít đi ra, so với những người khác lại bái kiến khác hẳn. Bọn họ bái kiến, là một loại tán thành phát ra từ phế phủ, chờ đợi đã lâu!

Thế giới Vĩnh Hằng, năm Tiên Vực lớn, từ giờ khắc này... Có một chỗ Tiên Vực, đã thuộc về Bạch Tiểu Thuần!

Mà chuyện to lớn này, ở trong thời gian ngắn ngủi, lại giống như một cơn lốc, khuếch tán ra. Bất luận là Tà Hoàng Triều hay Thánh Hoàng Triều, tất cả người biết được, tâm thần mỗi người đều chấn động, trong đầu chấn động, từ không có cách nào tin tưởng, đến không thể tưởng tượng nổi. Cho đến cuối cùng xác định, tất cả ồ lên!

- Thông Thiên Vương Bạch Tiểu Thuần... đánh với Tà Hoàng một trận, hai người không phân thắng bại!

- Trời ạ, sao có thể như vậy được... Thông Thiên Vương... Hiện tại phải gọi là Thông Thiên hoàng... Hắn lại có thể thăng cấp Thái Cổ!

- Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đã bao nhiêu năm, xuất hiện người cường giả Thái Cổ thứ ba!

- Lại là Bạch Tiểu Thuần... Ta nhớ nửa giáp trước, hắn còn là Thiên Tôn. Lúc này thời gian mới bao nhiêu năm, hắn lại có thể trở thành Thái Cổ chí cao vô thượng!

- Chẳng lẽ đây là chú định trong mệnh. Năm đó Thánh Tổ sáng lập Thánh Hoàng Triều, cho nên có Thái Cổ. Tà Tổ cũng như vậy, vì vậy cũng có Thái Cổ. Cuối cùng Khôi Tổ... Mặc dù muộn hơn một chút, nhưng chung quy vẫn... xuất hiện Thái Cổ!

Âm thanh khó phân biệt, các loại chấn động, vang vọng ở bên trong thiên địa này, khuếch tán ra ở trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng này. Nhất là những Thiên Tôn cùng với tu sĩ bản thổ trong Tiên Vực Vĩnh Hằng, người nhận thức Bạch Tiểu Thuần, bọn họ càng chấn động mãnh liệt hơn.

Cổ Thiên Quân lại trực tiếp mở miệng hít sâu một hơi. Trong lòng hoàn toàn tắt tất cả ác ý đối với Bạch Tiểu Thuần, thậm chí theo đó dâng lên lại là một ý nghĩ sợ hãi.

Còn có Linh Cửu Thiên Tôn, còn có Trần Tô, Tư Mã Vân Hoa v.v... Mặc dù là những Thiên Tôn còn lại của Tà Hoàng Triều, giống như Tuyệt Địa sống lại, giống như Quảng Mục... đều vì sự đáng sợ của Bạch Tiểu Thuần bản thân mình từng lĩnh hội qua, do đó run rẩy.

Mà càng kích động, lại là tu sĩ thế giới Thông Thiên ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, bao nhiêu năm rồi, từng trải qua quá nhiều cực khổ. Lúc này bọn họ đều đi ra, đều phấn chấn ngửa mặt lên trời rống to. Bởi vì bọn họ biết, một khắc tu sĩ thế giới Thông Thiên, thật sự sẽ đứng vững Tiên Vực của Vĩnh Hằng... sau nhiều năm, ngày hôm nay, cuối cùng... xuất hiện!!

Cùng lúc đó, người ở toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, tất cả đều chấn động, tất cả đều hoảng sợ, tâm tình đều vô cùng phức tạp. Trong Thánh Hoàng Thành của Thánh Hoàng Triều, ở trên bầu trời ngoài hoàng cung, một người đi tới!

Người này toàn thân mặc áo bào trắng, thoạt nhìn rất trẻ tuổi, da trắng nõn, trong mắt có sự thâm thúy, còn có vẻ linh động. Hắn đứng ở trên bầu trời hoàng cung, thân thể thoáng lắc một cái, sau đó xuất hiện ở chỗ một góc cánh hoa sen của hoàng cung, lặng lẽ đứng ở nơi đó, từ phía xa nhìn toàn bộ Thánh Hoàng Thành.

Hắn, chính là Bạch Tiểu Thuần!

Hắn đến, bên trong Thánh Hoàng Thành chỉ có một người một thú phát hiện!

Người, là Thánh Hoàng!

Thú, là con rùa đen nhỏ!

Chỉ là con rùa đen nhỏ không đợi được. Bên tai nó lại truyền đến âm thanh của Bạch Tiểu Thuần. Cũng không biết Bạch Tiểu Thuần nói như thế nào, con rùa đen nhỏ hừ một tiếng, không ra ngoài.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1816: Tập Trung (1)

Nhận thấy được con rùa đen nhỏ không có nhúc nhích, trong lòng Thánh Hoàng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Hắn đứng ở trong đại điện hoàng cung, phức tạp nhìn ra phía ngoài. Một lát sau Thánh Hoàng lắc đầu thở dài, một bước đi ra. Thời điểm hắn xuất hiện, đứng ở... bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

- Thánh Hoàng.

Bạch Tiểu Thuần xoay người, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Thông Thiên Hoàng!

Thánh Hoàng cẩn thận nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút. Sau khi mở miệng, trên mặt hắn cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười. Hai người nhìn nhau, sau đó cả hai đều truyền ra tiếng cười.

- Bạch đạo hữu, trước đây lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, đã biết ngươi không phải vật trong ao. Ha ha, quả nhiên giống như ta phán đoán, ngươi trở thành vị... Thái Cổ thứ ba của Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Dáng vẻ tươi cười của Thánh Hoàng thoạt nhìn tràn ngập chân thành.

- Thánh Hoàng quá lời. Bạch mỗ còn không phải là Thái Cổ.

Bạch Tiểu Thuần khiêm tốn nói, trong lòng đắc ý cũng có thổn thức. Hắn hồi tưởng cảnh tượng sau khi đi tới Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong mắt của hắn càng thêm chớp hiện sự tự tin.

- Trong mắt của ta, ngươi chính là Thái Cổ!

Thánh Hoàng cười ha ha một tiếng. Hắn đứng ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, hai người nói chuyện cũ. Ai cũng không có nói ra nguyên nhân vì sao Bạch Tiểu Thuần đến đây. Rất nhanh, theo Thánh Hoàng cùng Bạch Tiểu Thuần không giấu giếm hơi thở của mình, dần dần... mấy vị Thiên Tôn bên trong Thánh Hoàng Triều, lần lượt phát hiện. Tâm thần bọn họ đều thoáng động, lập tức lại lao thẳng đến hoàng cung. Từ phía xa nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng đứng ở trên cánh hoa, bất luận là Trần Tô hay Cổ Thiên Quân, lại hoặc là Tư Mã Vân Hoa, trong lòng đều chấn động.

Nhất là... lúc này bọn họ nhìn lại, phát hiện Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh Thánh Hoàng, lại có thể hoàn toàn không có chút yếu ớt ở trên phương diện khí thế, cuối cùng lại cùng Thánh Hoàng, hình như lực lượng ngang nhau!

- Bái kiến Thánh Hoàng, Thông Thiên Hoàng!

Cổ Thiên Quân hít một hơi thật sâu, là người đầu tiên nhìn về phía Thánh Hoàng cùng Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Trong lòng Tư Mã Vân Hoa cùng Trần Tô đều thầm rùng mình, vội vàng cúi đầu bái kiến. Trên phương diện này tâm tư Tư Mã Vân Hoa sinh động nhất. Hắn thấy, giữa mình cùng Bạch Tiểu Thuần, năm đó bản thân mình từng có ơn với đối phương. Với tầng quan hệ này, mình ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lại chẳng khác nào có hai Hoàng giả Thái Cổ làm chỗ dựa vững chắc.

Mặc đám người Cổ Thiên Quân ở phía sau, Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng vẫn nói cười. Một lát sau, trên mặt Thánh Hoàng tươi cười, bỗng nhiên mở miệng.

- Bạch lão đệ, chúng ta năm đó mới quen đã thân. Đây đó duyên phận sâu đậm, không bằng ngày hôm nay... chúng ta kết nghĩa kim lan thì như thế nào?

- Đại ca!

Mắt Bạch Tiểu Thuần không chớp cái nào, gần như ở trong nháy mắt Thánh Hoàng mở miệng, trong thần sắc hắn lại lập tức lộ ra vẻ kích động, còn lui ra phía sau hai bước, hướng về phía Thánh Hoàng, trực tiếp ôm quyền cúi đầu.

Nhất là giọng nói của hắn, còn tràn ngập sự sục sôi, dường như sợ mình không đủ chân thành. Nhưng ở trong mắt Tư Mã Vân Hoa cùng đám người Cổ Thiên Quân nhìn lại, bất luận nhìn thế nào, Bạch Tiểu Thuần cũng quá mức nông nổi...

Nhưng không đợi trong lòng bọn họ khinh bỉ, Thánh Hoàng ở bên cạnh lại giống như không chú ý tới sự nông nổi của Bạch Tiểu Thuần vậy, thần sắc cũng kích động, tiến lên giả đỡ một chút, thần sắc lộ vẻ xúc động, trong mắt thậm chí đều mang theo ánh sáng vui mừng bất ngờ, cười ha hả.

- Nhị đệ!

So với sự nông nổi của Bạch Tiểu Thuần, Thánh Hoàng rõ ràng tự nhiên hơn rất nhiều. Bạch Tiểu Thuần cũng thấy được biểu hiện của Thánh Hoàng. Trong lòng hắn có chút không phục. Hắn suy nghĩ mình cũng không thể thua, vì vậy hắn hít một hơi thật sâu, kích động trong mắt hóa thành chân thành, giống như gặp phải người thân, lại hô to.

- Đại ca!"

- Nhị đệ!

hánh Hoàng giống như càng vui sướng hơn. Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cả hai hài lòng cười ha hả.

Chỉ là cảnh tượng như vậy rơi vào trong mắt đám người Cổ Thiên Quân, trong lòng bọn họ đều càng thêm cổ quái, da gà rơi đầy đất. Nhìn hai người, bọn họ đều vội vàng thu hồi ánh mắt...

Bọn họ cảm thấy mình đã từng thấy kẻ dối trá, nhưng dối trá thành cái dạng giống như Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng vậy, thật sự không nhiều lắm.

Lúc này Thánh Hoàng cùng Bạch Tiểu Thuần cười to, tâm tư hai người đều đang chuyển động. Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, cười giống như một con tiểu hồ ly. Thánh Hoàng bên kia, trong mắt lại thâm thúy hơn không ít, nhìn thế nào cũng là dáng vẻ của lão hồ ly. Trên thực tế hắn đối với mục đích Bạch Tiểu Thuần đến đây, trong lòng hắn biết rõ. Nếu Bạch Tiểu Thuần không đánh với Tà Hoàng một trận, hoặc không cho thấy chiến lực có thể ngang với lực lượng của hắn cùng Thái Cổ, Thánh Hoàng cũng sẽ không đưa ra chuyện kết nghĩa kim lan.

Bạch Tiểu Thuần thật sự trưởng thành, còn có ánh sáng Thái Cổ kinh người này, tất cả này điều này, không chỉ khiến cho Thánh Hoàng nhất định phải coi trọng, hơn nữa hắn trong lòng, đã tăng cao đến địa vị cùng cấp với mình.

Mặt khác chính là đối với nguyên nhân Bạch Tiểu Thuần vì sao trưởng thành nhanh chóng như vậy, trong lòng hắn cũng có phán đoán.

Giống như Tà Hoàng trước đây nghi ngờ, thậm chí thời khắc này, Thánh Hoàng căn bản cũng không phải là nghi ngờ nữa, mà là cực kỳ xác định... thanh quạt tàn Chúa Tể trước đây, nhất định là bị Bạch Tiểu Thuần sử dụng phương thức khác lấy đi!

Cũng chỉ có nắm giữ loại chí bảo truyền thừa này, mới có thể giải thích tất cả những điều này, cũng khiến cho sự cường hãn của Bạch Tiểu Thuần trở nên hợp lý một chút.

Nếu như đổi lại là trước khi Bạch Tiểu Thuần đánh với Tà Hoàng một trận, Thánh Hoàng tất nhiên sẽ ra tay, cướp đoạt tất cả. Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần có đầy đủ chiến lực Thái Cổ, lại có tu sĩ thế giới Thông Thiên làm nội tình, tất cả điều kiện này đều đã có đầy đủ, khiến cho Thánh Hoàng ở đây, tự nhiên cũng thay đổi thái độ.

Mặt khác quan trọng nhất là Bạch Tiểu Thuần tự mình đến. Điều này mặt thể hiện ra sự tự tin của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho Thánh Hoàng đối với số lượng ánh sáng Thái Cổ Bạch Tiểu Thuần nắm giữ, cũng giống như Tà Hoàng, phát sinh cảm giác thần bí cùng khó lường.

Về phương diện khác, Bạch Tiểu Thuần đến, cho dù không nói cái gì đó, nhưng thái độ đã rất rõ ràng... Đó chính là, liên minh!

Có một số việc, không cần hai bên nói ra, khi tất cả sự thực xảy ra trước mặt, bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Thánh Hoàng, đều rất rõ ràng. Một khi hai người liên minh, như vậy đối với Tà Hoàng thậm chí toàn bộ Tà Hoàng Triều mà nói, đều sẽ là một lần đả kích thật lớn. Mặc dù vẫn không đến mức xuất hiện chuyện chém giết Tà Hoàng, nhưng lại rõ ràng, sẽ ép Tà Hoàng một mảng lớn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1817: Tập Trung (2)

Loại chuyện này, đủ để thay đổi rất nhiều bố cục. Đồng thời... Không có kẻ địch vĩnh viễn. Theo Thánh Hoàng, nếu như mình ở đây lựa chọn từ chối, như vậy Bạch Tiểu Thuần cùng Tà Hoàng mặc dù vừa đánh một trận, nhưng cũng không phải là không thể có khả năng biến chiến tranh thành tơ lụa tiến tới liên minh!

- Nhị đệ, hôm nay chúng ta kết nghĩa kim lan, làm là huynh trưởng, ta tặng bắc bộ Tiên Vực thứ hai cho ngươi!

Trong tiếng cười của Thánh Hoàng, hắn vung tay lên, trực tiếp xem bắc bộ cằn cỗi, trên thực tế lại vốn là thuộc về Bạch Tiểu Thuần trở thành lễ vật, đưa cho Bạch Tiểu Thuần.

- Đại ca, ta nguyện cùng đại ca liên minh. Đại ca yên tâm, chỉ cần bắc bộ Tiên Vực thứ hai ở trong tay ta, ta tuyệt đối không để cho Tà Hoàng Triều đại quân có một ngày thông qua nơi đó!

Bạch Tiểu Thuần cũng không chậm trễ chút nào, lập tức mở miệng, nói ra một ít lời lẽ, đám người Cổ Thiên Quân nghe, giống như lời nói nhảm...

Dù sao, sau khi bắc bộ Tiên Vực thứ hai cho Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần lại tương đương với chiếm một nửa Tiên Vực. Từ trên trình độ nào đó, xem như là kẹp ở giữa Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều. Nếu thật sự để cho Tà Hoàng Triều thông qua, trên cơ bản cũng lại đại biểu cho thế lực của hắn bị xóa bỏ.

Thánh Hoàng nghe vậy, lại nở nụ cười. Hai người lần này đạt được giao hẹn, ở dưới sự mời mọc của Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần ở trong hoàng cung hưởng dụng tiệc tối, sau đó rời đi.

Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đi, nụ cười trên mặt Thánh Hoàng đột nhiên biến mất. Hắn nhíu mày so sánh một hồi, cuối cùng lông mày giãn ra. Đối với chuyện lần này cùng Bạch Tiểu Thuần liên minh, hắn vẫn tính là thoả mãn.

Duy nhất chỉ có tổn thất, trên thực tế chính là bắc bộ Tiên Vực thứ hai mà thôi. Chỉ có điều nơi đó trước nay cằn cỗi. Cho dù là Tà Hoàng Triều, sau khi bị Bạch Tiểu Thuần thu hồi, khiến cho lãnh địa Tà Hoàng Triều trở thành hai nửa, khiến cho lãnh địa trên mặt nổi của Thánh Hoàng Triều, cũng trở thành hai nửa, nhưng nơi đó cằn cỗi vô cùng, ở trong mắt Thánh Hoàng cũng không quan trọng.

Hiện tại cầm một khối không quan trọng, đặc biệt là thứ không quan trọng còn đã từng không phải là của mình, đổi lấy liên minh, ở trong phán đoán của Thánh Hoàng, buôn bán này mặc dù không tính là chiếm tiện nghi, lại không thiệt. Dù sao, thời điểm Bạch Tiểu Thuần vừa hạ xuống Tiên Vực Vĩnh Hằng, Thánh Hoàng Triều lại nắm giữ một Tiên Vực hoàn chỉnh cùng với hai nửa Tiên Vực.

Đến hiện tại, vẫn còn là quy mô ban đầu.

Thua thiệt nhất chính là Tà Hoàng Triều... Theo Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần hình như khắc tinh của Tà Hoàng Triều. Hắn vừa tới, trước hết cướp đi nửa Tiên Vực. Sau đó lại cướp đi toàn bộ một Tiên Vực...

Lại như vậy, toàn bộ năm khối đại lục Tiên Vực Vĩnh Hằng, từ giờ khắc này, bố cục đại biến!

Tà Hoàng Triều mất lãnh địa, từ nay về sau biến thành nắm giữ một Tiên Vực rưỡi, Thánh Hoàng Triều duy trì trạng thái ban đầu, vẫn là hai nơi Tiên Vực. Loại duy trì này, cũng khiến cho Thánh Hoàng Triều trực tiếp nhảy lên một cái!

Còn lại một Tiên Vực rưỡi, lại thuộc về Bạch Tiểu Thuần.

Thậm chí sau khi so sánh, Thánh Hoàng mỉm cười, đơn giản ra nhân tình tới cùng. Hắn muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy được sự hào phóng cùng thành ý của mình. Hắn lại phát ra ý chỉ, mở ra biên giới, cho phép tất cả người của thế giới Thông Thiên ở bên trong Thánh Hoàng Triều, tùy ý đi ở!

Ý chỉ này vừa ra, tu sĩ thế giới Thông Thiên bên trong toàn bộ Thánh Hoàng Triều đều phấn chấn. Mỗi một từ các nơi đi ra, đều đi tới thánh địa trong lòng bọn họ!

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Thánh Hoàng Triều, cũng dựa vào cảm ứng của hắn cùng đại kiếm bắc mạch, lúc này gào thét lao tới đến biển Vĩnh Hằng. Sau nhiều lần cảm ứng, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng lắc một cái, trực tiếp phá vỡ mặt biển, lao thẳng đến đáy biển.

Mà thần thức của hắn cũng đột nhiên tản ra, dần dần xác định phong tỏa ở bên trong đáy biển sâu... trên một thanh đại kiếm!

Chính là đại kiếm bắc mạch!

Gần như trong nháy mắt bị thần thức của Bạch Tiểu Thuần xác định phong tỏa, đại kiếm bắc mạch này sua khi yên lặng nhiều năm, bất chợt chấn động, trực tiếp bay ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Trong phút chốc, nó đã bị một tay Bạch Tiểu Thuần nắm chặt. Sau khi xông ra khỏi mặt biển, Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, thần thức dĩ nhiên dung nhập vào bên trong thế giới đại kiếm!

Khi hắn thấy được đám người Lý Thanh Hậu, Linh Khê lão tổ, Cự Quỷ Vương, Đại Thiên Sư ở trong thế giới đại kiếm, bình yên vô sự, Bạch Tiểu Thuần thở một hơi dài nhẹ nhõm, cười ha hả.

Mà thần thức của hắn dung nhập, cũng khiến cho mọi người ở bên trong thế giới đại kiếm bắc mạch, tâm thần mỗi người đều chấn động mãnh liệt. Sau khi có cảm giác ứng, bọn họ đều ngẩng đầu.

- Tiểu Thuần!

- Là đại nhân!

- Khí tức Khôi Tổ!

Mọi người ở nơi này kích động. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Giọng nói của hắn đột nhiên vang vọng ở bên trong toàn bộ thế giới đại kiếm bắc mạch.

- Ta… đã trở về!

Theo tiếng hoan hô truyền ra, theo Bạch Tiểu Thuần trở lại, trên Tiên Vực bị hắn chiếm cứ, hắn truyền tống tất cả hơn mười vạn người từ bên trong đại kiếm bắc mạch đi ra, Tiên Vực thuộc về Bạch Tiểu Thuần, lập tức lại trở nên náo nhiệt.

Bất luận là Đại Thiên Sư, hay Linh Khê lão tổ, đều đang vạch kế hoạch, có chỗ độc đáo riêng. Lúc vừa ra, bọn họ không biết tình hình. Mà khi từ chỗ của Bạch Tiểu Thuần, hiểu rõ tất cả, tất cả mọi người đều phấn chấn.

Căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần đi qua bận rộn, Đại Thiên Sư lập tức lại phát động tất cả tinh lực, bắt đầu chỉnh đốn Tiên Vực. Đám người Linh Khê lão tổ cũng vậy, xây dựng lại Nghịch Hà Tông!

Theo thời gian trôi qua, những tu sĩ thế giới Thông Thiên Tiên Vực gần như mỗi ngày đều đang biến hóa. Còn có số lượng lớn người của thế giới Thông Thiên đến từ Thánh Hoàng Triều, lục tục đến.

Thậm chí mấy vị Thiên Vương Man Hoang năm đó, Cửu U Vương, Linh Lâm Vương, Đấu Thắng Vương trước sau không lộ ra tung tích... đều đến!

Còn có đệ tử đã từng thuộc về Thông Thiên Đạo Nhân, địa vị cùng cấp với Thiên Vương đông mạch cùng bán thần bắc mạch cũng xuất hiện!

Những người khác còn tốt. Nhưng Bán Thần bắc mạch đến, trên thực tế trong lòng vô cùng rầu rĩ. Thật ra trước đây bọn họ đối với Bạch Tiểu Thuần rất không khách khí. Chỉ là hiện tại mắt thấy ở đây khí thế ngất trời, hắn do dự rất lâu, lúc này mới thận trọng gia nhập vào.

Tất cả đều đang tiến về phía phương hướng tốt đẹp, không ngừng biến hóa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1818: Bạch Tiểu Thuần, Cứu Ta! (1)

Sử dụng biến chuyển từng ngày để hình dung chỗ nửa Tiên Vực thuộc về thế giới Thông Thiên hiện tại, cũng không phải vô cùng thỏa đáng. Thật ra biến hóa ở đây, đã vượt qua cực hạn từ ngữ này có khả năng biểu đạt ra.

Hiện tại thế giới Thông Thiên Tiên Vực, theo hơn mười vạn người từ bên trong đại kiếm bắc mạch đi ra, lại thêm rất nhiều người vốn ở Tiên Vực này trước đây bị Tà Hoàng làm cho lạnh tâm, nguyện ý lưu lại. Tất cả những điều này, liền khiến cho được Tiên Vực thuộc về thế giới Thông Thiên này, gần như mỗi giây mỗi phút, đều đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Từng ngọn núi bị xóa đi. Từng dãy núi mới từ mặt đất nhổ ra. Còn ở dưới sự hoạch định của Đại Thiên Sư, lựa chọn một chỗ khu vực trung tâm, bắt đầu xây dựng một tòa... không ai nói ra miệng, nhưng trong lòng mọi người đều biết... Hoàng Thành!

Mà ở bên trong hoàng thành này cũng có một bức tượng, đang được rất nhiều tu sĩ khắc ra. Bức tượng kia được khắc... Chính là Bạch Tiểu Thuần mặc đế bào, mang theo đế quan!

Hơn nữa mỗi ngày đều có số lượng lớn tu sĩ Thông Thiên từ Thánh Hoàng Triều tập trung lại đây. Tất cả những điều này, liền khiến cho ánh mắt của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, hình như đều tập trung ở nơi đây.

Ở trong mắt mọi người, đều chú ý tới... một hoàng triều mới đã quật khởi!

So với tất cả mọi người, Bạch Tiểu Thuần ngược lại trở thành người thanh nhàn nhất. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, tuy rằng cũng bị Bạch Tiểu Thuần từ bên trong bảo quạt mang ra ngoài, nhưng hai nàng hiện tại thân thể quý giá vô cùng, gần như mới vừa xuất hiện, bất luận là Cự Quỷ Vương vẫn Đại Thiên Sư, lại hoặc là Lý Thanh Hậu, Linh Khê lão tổ, gần như tất cả những người bối phận khá cao, đều chiếu cố đối với hai nàng, thậm chí còn đặc biệt an bài không ít người làm tùy tùng.

Xét về trình độ nào đó, đãi ngộ các nàng hưởng thụ, so với Bạch Tiểu Thuần ở đây còn muốn tốt hơn rất nhiều lần.

Cho nên sau khi Bạch Tiểu Thuần thấy, trong lòng đều cảm khái. Hắn biết những lão gia hỏa đó, đặc biệt lưu ý tới hài tử trong bụng của Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch.

- Nhưng bọn chúng cũng chỉ là hài tử. Ta là phụ thân của bọn chúng. Không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.

Bạch Tiểu Thuần có chút không phục. Nhưng suy nghĩ mình cũng không thể đi so sánh với con của mình, vì vậy lắc đầu. mang theo Thiết Đản giống như không có việc gì, đi lại ở trong Tiên Vực, nhìn mỗi người đều tràn ngập tình cảm mãnh liệt lao động, bản thân cũng muốn tham dự vào. Nhưng mỗi lần hắn vừa xuất hiện, lại dẫn tất cả mọi người bái kiến.

Thậm chí bởi vì chuyện này, Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương còn tới tìm Bạch Tiểu Thuần, bảo hắn bình thường không nên xuất hiện. Làm vậy sẽ ảnh hưởng tới Tiên Vực cùng với việc xây dựng thành trì...

Chỉ là... cáo già Đại Thiên Sư mặc dù rất hiểu rõ đối với Bạch Tiểu Thuần, nhưng hắn vẫn tính sai một điểm... Hắn căn bản cũng không biết, cho dù Bạch Tiểu Thuần hiện tại trở thành Thiên Tôn hậu kỳ, có chiến lực Thái Cổ, nhưng trên thực tế trong xương cốt hắn... vẫn che giấu hưng phấn lúc trước đã từng ở Linh Khê Tông, được mọi người theo đuổi, thổi phồng.

Vì vậy... khuyên bảo của Đại Thiên Sư, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần căn bản là không có tác dụng. Hắn biểu hiện ra là ha ha gật đầu, nhưng đảo mắt lại nhân lúc người không chú ý, vội ho một tiếng, mang theo cảm giác thỏa mãn trong lòng không hiểu nổi, ra ngoài đi bộ.

Kể từ đó, toàn bộ Tiên Vực hễ là nơi Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, tất nhiên sẽ hoan hô. Bạch Tiểu Thuần lại thích đi tới một chỗ dừng lại lâu một chút. Vì vậy liền khiến cho được hiệu suất nơi đây, giảm sút nghiêm trọng.

Đến cuối cùng, vẫn Lý Thanh Hậu hiểu rõ đối với Bạch Tiểu Thuần nhất. Địa vị của hắn siêu nhiên vô cùng. Hắn đơn giản trừng mắt, trực tiếp tới tìm Bạch Tiểu Thuần. Những người khác nói, Bạch Tiểu Thuần còn có thể có lệ một chút. Nhưng Lý Thanh Hậu ở đây, Bạch Tiểu Thuần không dám...

- Mà thôi, mà thôi, ta không chạy hết cũng được.

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ. Hắn dự định mang theo Thiết Đản tìm một nơi người ở thưa thớt giải sầu một chút. Nhưng hắn lại phát hiện ngay cả Thiết Đản cũng đã đi...

Sau khi Thiết Đản đi tới nơi này, đối với các loại mãnh thú trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, đều tràn ngập hứng thú. Trước đó, bởi vì phải bảo vệ Tống Quân Uyển, nó không dám phát triển đại quân đạo lữ của mình... Hiện tại thanh nhàn rảnh rỗi, chỉ là theo Bạch Tiểu Thuần vài ngày, nó lại len lén bay đi, hướng về phía các loại mãnh thú trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đề nghị cuộc hành trình cầu yêu.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhận thấy được những điều này, trong lòng thật buồn bực, một người ở trong đại điện thành đá lớn đờ người ra. Khi hắn ở đây buồn chán, suy nghĩ có nên quay về bảo quạt hay không. Bỗng nhiên, bên trong túi trữ vật của hắn, trong giây lát lại truyền đến chấn động.

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, thần thức đảo qua túi đựng đồ, lật tay. Trong tay hắn xuất hiện ngọc giản truyền âm. Gần như ở trong nháy mắt khi thần thức của hắn dung nhập ngọc giản, trong đầu của hắn lại truyền tới một âm thanh quen thuộc mang theo sự lo lắng.

- Bạch Tiểu Thuần, cứu ta!

Trong nháy mắt mắt khi nghe được âm thanh này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, hít thở dồn dập. Đồng thời, thân thể hắn còn trực tiếp đứng lên. Người nói chuyện... Chính là Công Tôn Uyển Nhi!!

- Đã xảy ra chuyện gì? Nàng đang ở đâu?

Đối với Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần cùng lúc mang ơn. Về phương diện khác hai người trước đây cũng có một đoạn mờ ám. Lúc này vừa nghe được giọng nói của Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần cũng sốt ruột.

- Tà Hoàng, muốn giết ta...

Công Tôn Uyển Nhi vừa truyền âm đến nơi đây, không biết nguyên nhân gì, giọng nói của nàng thoáng ngừng lại. Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn hoàn toàn không có một chút do dự, thân thể trong nháy mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện, thình lình hắn đã ở trên trời cao. Ở trong một tích tắc này thần thức của hắn ầm ầm ầm khuếch tán về phía tám phương.

- Ngọc giản truyền âm có phạm vi nhất định. Mặc dù trình độ lớn nhất của phạm vi này, đủ để bao trùm hai Tiên Vực... nhưng tối đa chính là như vậy!

- Tà Hoàng muốn ra tay, như vậy phương hướng... nhất định là nơi đó!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn không để ý tới Tà Hoàng Triều. Trước đó hắn đánh với Tà Hoàng một trận, ở trong quá trình tìm đại kiếm bắc mạch, cũng từng tìm kiếm qua Công Tôn Uyển Nhi. Thậm chí cũng đã truyền âm cho nàng. Nhưng nàng lại hoàn toàn không có chút đáp lại nào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1819: Bạch Tiểu Thuần, Cứu Ta! (2)

Dựa theo Bạch Tiểu Thuần phán đoán, khả năng Công Tôn Uyển Nhi ẩn thân ở Tà Hoàng Triều không quá lớn. Dù sao nơi đó luôn luôn bị Tà Hoàng bao phủ. Một khi xảy ra vấn đề, nàng không có cách nào bỏ chạy.

Mà Thánh Hoàng Triều cũng không thích hợp. Như vậy chỗ ẩn thân tốt, lại chắc là biển Vĩnh Hằng.

Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào phán đoán quá nhiều. Lúc này hắn chỉ có thể mượn tốc độ cực hạn của bản thân, lao nhanh về phía phương hướng biển Vĩnh Hằng. Thần thức của hắn còn hoàn toàn tản ra, không ngừng tìm kiếm bất cứ chấn động nào trong thiên địa.

Thái Cổ ra tay, tất nhiên sẽ có sóng dao động!

Trên thực tế cũng chính là thời gian nửa nén hương, Bạch Tiểu Thuần lại lập tức nhận thấy được, ở phương hướng biển Vĩnh Hằng, sóng dao động trong thiên địa cực kỳ mãnh liệt. Sóng dao động này bị hắn hơi vừa cảm thụ, lại lập tức nhận ra... thuộc về Tà Hoàng!

- Tà Hoàng, ngươi dám!

Mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời đỏ lên, khí tức tu vi lại trực tiếp bạo phát ra, khiến thiên địa hỗn loạn. Đồng thời, hắn liên hệ với Thánh Hoàng, sau đó tốc độ lại bạo phát. Trong tiếng nổ vang thế giới vặn vẹo, toàn thấn hắn na di lao ra!

Mà giờ khắc này ở trên biển Vĩnh Hằng, trên bầu trời một hải vực, sắc mặt Tà Hoàng thâm trầm, trong mắt có hàn quang. Trong lòng hắn cũng có lo lắng, nhìn chằm chằm vào phía dưới biển Vĩnh Hằng. Tay

phải hắn tự nhiên giơ lên. Một lực mạnh từ trong tay hắn bạo phát, khiến cho mặt biển phía dưới, hình thành một vòng xoáy cực lớn.

Ở sâu bên trong vòng xoáy này, có một quả bóng nước cực lớn. Phía trên quả bóng nước tràn ngập phù văn. Mà ở bên trong quả bóng nước kia, Công Tôn Uyển Nhi khoanh chân ngồi tĩnh tọa, trong thần sắc mang theo sự kinh hoàng cùng tuyệt vọng.

- Quỷ Mẫu, trẫm không giết nàng, mà là muốn giúp nàng trấn áp phần hồn, cho chủ hồn của nàng lại thức tỉnh!

Tà Hoàng nheo mắt lại. Đây mới là mục đích của hắn. Vì nhận thấy mất đi quá nhiều Thiên Tôn, Tà Hoàng cũng không thể không sốt ruột. Thậm chí hắn sử dụng một ít bí pháp, đại thể suy tính được chỗ ẩn thân của Công Tôn Uyển Nhi.

Chờ sau khi đến chỗ Công Tôn Uyển Nhi, hắn lập tức ra tay, muốn để cho Quỷ Mẫu trở về.

Chỉ có điều hắn cũng không nghĩ tới, những năm gần đây, Công Tôn Uyển Nhi nhìn như ẩn thân, nhưng trên thực tế chính là bất kỳ thời khắc nào cũng bố trí lại trận pháp. Cuối cùng thủy trận do nàng bố trí trong nửa giáp, tuy không có cách nào lâu dài chống lại lực lượng Thái Cổ, nhưng liều mạng trọng thương, kiên trì được thời gian một nửa nén hương, vẫn có thể làm được.

Cũng chính bởi vậy, khiến cho Tà Hoàng ở đây, không thể lập tức bắt Công Tôn Uyển Nhi lại. Hơn nữa, bởi vì Công Tôn Uyển Nhi truyền âm, nhất thời tình hình đối với Tà Hoàng mà nói, đã biến thành bị động.

Lúc này trong sự tức giận, trong mắt Tà Hoàng có hàn quang lóe lên.

- Nếu bắt giữ phiền phức, như vậy thì chỉ có chém giết. Sau khi giết chết nàng, ta tự nhiên còn có thể thông qua đạo chủng của nàng, khiến nàng sống lại ở trong hoàng cung của ta!

Tà Hoàng hừ lạnh, tay phải bỗng nhiên buông xuống. Nhất thời ở dưới sự tuyệt vọng của Công Tôn Uyển Nhi, trong thiên địa, lại xuất hiện một bàn tay khổng lồ, ầm ầm lao thẳng đến chỗ bóng nước của nàng!

Khí thế ngập trời, biển Vĩnh Hằng đều lõm xuống, xuất hiện hình dạng bàn tay. Giờ phút này, thiên địa biến sắc!

Mà giờ khắc này, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn cách nơi này một đoạn. Cho dù là dựa vào tốc độ của hắn, cũng cần thời gian chí ít một nén nhang mới có thể tới. Căn bản là không kịp cứu viện!

Nhưng... ở thời điểm bàn tay khổng lồ ucả Tà Hoàng sắp hạ xuống, trong chớp mắt, trời cao đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn giống như khai thiên vậy. Tiếng nổ này vang vọng ra, tác động với mặt biển tám phương, khiến cho sóng biển cuồn cuộn. Ở trong phạm vi hải vực rộng lớn này vốn đang lõm xuống, đột nhiên được lắp bằng!

Nhìn kỹ, lấp bằng chưởng ấn, lại là một bàn tay khổng lồ... từ dưới đáy biển vươn lên, do nước biển Vĩnh Hằng tạo thành!

Cái bàn tay này, trong nháy mắt dâng lên. Theo sóng biển nổ lớn, theo chưởng ấn trước đó lõm xuống được lấp bằng, bàn tay này còn trực tiếp phóng lên trên không trung, lao về phía này chưởng ấn của Tà Hoàng, lại trực tiếp ở giữa biển và trời, va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh mãnh liệt, giống như đinh tai nhức óc khuếch tán ra, dâng lên trùng kích hình như muốn xé rách trời cao, muốn chia lìa biển Vĩnh Hằng.

- Thánh Hoàng!

Tà Hoàng bất chợt cúi đầu, nhìn chằm chằm vào trên biển Vĩnh Hằng. Lúc này đột nhiên xuất hiện một bóng người. Bóng dáng ấy tuy là

gần như trong suốt, nhưng lại ẩn chứa khí tức Thái Cổ. Nhìn hình dáng hắn, chính là Thánh Hoàng!

Tới đây không phải là bản tôn của hắn, mà là một đạo hình chiếu phân thân!

- Tà Hoàng, ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt. Công Tôn Uyển Nhi này lại là hồng nhan tri kỷ của nhị đệ ta. Nếu như ngươi thật sự muốn ra tay, cần phải suy tính một chút tới cảm nhận của nhị đệ ta đã.

Thánh Hoàng mỉm cười. Sở dĩ hắn đi tới nơi này, chính là vì Bạch Tiểu Thuần truyền âm. Sau khi nghe được sự lo lắng trong giọng nói của Bạch Tiểu Thuần, Thánh Hoàng đã lập tức cảm thấy, đây là một cơ hội tốt bán ra nhân tình. Chỉ có điều hắn đa mưu túc trí, mặc dù nhận thức chuyện này có thể làm, nhưng cũng sẽ không để bản tôn của mình đến, mà là hạ xuống hình chiếu phân thân.

Dù sao hắn thấy, điều mình phải làm, chỉ là kéo dài một một nén hương mà thôi. Hình chiếu phân thân này mặc dù không phải là đối thủ của Tà Hoàng, nhưng muốn kéo dài một chút thời gian, vẫn là có thể làm được.

Bên cạnh hắn, chính là Công Tôn Uyển Nhi sống sót sau tai nạn, ở bên trong trận pháp bóng nước, sắc mặt tái nhợt. Nàng trốn ở bên trong biển Vĩnh Hằng đã rất lâu, vốn thu liễm tất cả khí tức. Cho đến đại kiếm bắc mạch bị lấy đi, nàng lập tức phát giác ra. Lúc này nàng mới thận trọng ra ngoài tìm hiểu. Sau khi biết Bạch Tiểu Thuần trở về, Công Tôn Uyển Nhi rất ngạc nhiên, hơn cũng cũng rất phấn chấn. Nàng muốn đi tìm Bạch Tiểu Thuần. Chỉ là nàng ở khoảng cách khá xa. Không đợi tới khi nàng chạy tới chỗ Tiên Vực Bạch Tiểu Thuần, đã bị Tà Hoàng này sớm chặn đường!

Trong giờ phút này, vốn cho rằng cục diện hắn phải chết, lại thu được sự sống, Công Tôn Uyển Nhi thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ. Nàng nhìn Thánh Hoàng đứng ra cứu mình,

nghĩ đến lời mình nghe được trước đó, về chuyện Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng kết nghĩa kim lan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1820: Dọa Cho Ngươi Tin!

Bởi vì Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng giao đấu trước đó, nước ở bốn phía dâng lên trùng kích còn đang khuếch tán. Chỉ là hiện tại sắc mặt Tà Hoàng cực kỳ thâm trầm. Từ sau khi Bạch Tiểu Thuần trở về, hắn đã liên tục hai lần phán đoán sai lầm.

Lần đầu tiên là ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Lần thứ hai lại là ở Công Tôn Uyển Nhi này. Nếu như lần này Công Tôn Uyển Nhi không có trận pháp bóng nước này, hoặc là Thánh Hoàng không có tới cứu, như vậy Tà Hoàng ở chỗ Công Tôn Uyển Nhi, nhất định có thu hoạch.

Mà thu hoạch này, bất luận là dùng để ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, hay bổ sung chiến lực Thiên Tôn cho bản thân, đối với Tà Hoàng mà nói, đều là lựa chọn tốt.

Nhưng hôm nay, tất cả đều bị ảnh hưởng.

Lúc này bày ở trước mặt hắn, chỉ có hai lựa chọn. Hoặc chính là nhịn cơn giận rời đi. Hoặc chính là... Cùng Bạch Tiểu Thuần tái chiến một hồi, xem ánh sáng Thái Cổ của hắn có phải thật sự không có cực hạn hay không. Một khi thắng, tất cả cục diện bất lợi đêu hoàn toàn xoay chuyển.

Mà sở dĩ bản tôn của Thánh Hoàng không có tới, theo Tà Hoàng, đây cũng là một sự hoài nghi cùng thử đối với Bạch Tiểu Thuần. Dù sao phán đoán của bọn họ đều nhất trí cho rằng, ánh sáng Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần, không còn dư lại bao nhiêu!

- Thật hay cho một lão hồ ly. Đây là hắn đề phòng Bạch Tiểu Thuần, muốn mượn ta ra tay, đi thử lộ ra điểm mấu chốt của Bạch Tiểu Thuần.

Kể từ đó ở trên phương diện hợp tác giữa hai người bọn họ, hắn càng có sức lực cùng nắm chắc hơn.

- Đồng thời, cho dù Bạch Tiểu Thuần thật sự yếu thế, hắn cũng sẽ không trơ mắt nhìn ta giết chết Bạch Tiểu Thuần. Sợ là bản tôn của hắn, sẽ trong khoảng khắc hạ xuống ngăn cản!

Tà Hoàng nheo mắt, nhìn Thánh Hoàng một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng.

- Còn có lựa chọn thứ ba!

Tà Hoàng nghĩ tới đây, đơn giản đứng ở trên trời, không tính xuất thủ. Ánh mắt phân thân của Thánh Hoàng cũng lóe lên, hình như đang cân nhắc đến tâm tư của Tà Hoàng, trong lòng thầm mắng.

Rất nhanh, ở trong sự chờ đợi của hai vị Thái Cổ này, bầu trời xa xăm dần dần truyền đến tiếng rít gào nhanh như điện chớp. Chỉ thấy một đạo cầu vồng giống như muốn xé rách trời cao, đột nhiên lao đến. Nó đi qua nơi nào, bất luận là bầu trời hay là biển Vĩnh Hằng phía dưới, đều bị vặn vẹo, giống như muốn nổ tung ra.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi còn có ánh sáng Thái Cổ sao?

Trong mắt Tà Hoàng có hàn quang lóe lên. Gần như ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần tới gần, hắn bỗng nhiên giơ tay phải lên, bấm quyết, chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Nhất thời mặt trời đỏ lại xuất hiện, ánh sáng vạn trượng, ẩn chứa sóng dao động khí tức thuật pháp Thái Cổ. Theo mặt trời đỏ không ngừng khí thế dâng lên, đột nhiên tản ra, hình thành một mảnh sóng nhiệt, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

- Còn có một đạo cuối cùng!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, tay phải đột nhiên giơ lên. Trong phút chốc trời cao có ánh sáng lóe lên. Ánh sáng Thái Cổ thứ mười ba chớp mắt xuất hiện. Theo khí tức Thái Cổ khuếch tán, ánh sáng

Thái Cổ này trong nháy mắt xuyên qua sóng nhiệt, lại trực tiếp đánh vào phía trên mặt trời đỏ.

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần mượn lực xuyên qua của ánh sáng Thái Cổ, cũng cấp tốc lao ra. Tay phải hắn lại vung lên. Một đạo ánh sáng Thái Cổ lại trong chớp mắt biến ảo, trong tiếng nổ vang, cùng mặt trời đỏ va chạm.

Thiên địa rung chuyển phát ra tiếng nổ lớn. Liên tục hai đạo ánh sáng Thái Cổ, cho dù là Tà Hoàng, khí tức cũng không ổn định, thân thể quay ngược lại. Đồng thời, thuật pháp mặt trời đỏ của hắn vốn vì một trận đánh trước đó, xuất hiện sự vỡ nát, vết nứt lúc này còn chưa khép lại, hiện tại mở rộng ra.

Do đó hình thành sự phản phệ, khiến cho ngực và bụng của Tà Hoàng cuộn trào. Hắn lùi lại phía sau mấy bước. Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời lại hô.

- Còn có một đạo cuối cùng!

Ầm.

Một tiếng động vang lên, một đạo ánh sáng Thái Cổ cuối cùng thật sự của Bạch Tiểu Thuần cũng từ trên bầu trời huyễn hóa ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lại lao thẳng đến chỗ Tà Hoàng, khiến cho Tà Hoàng biến sắc, hai tay bấm quyết, chợt đẩy mạnh về phía trước. Bản tôn của hắn cùng ánh sáng Thái Cổ đột nhiên va chạm vào nhau. Dưới âm thanh vang vọng, khóe miệng hắn tràn ra máu tươi, thân thể lại một lần nữa lui về phía sau.

Mà giờ khắc này Bạch Tiểu Thuần đã ở dưới ba lần này ra tay, bấm đốt ngón tay tính toán khoảng cách, lại trực tiếp đến bên cạnh bóng nước chỗ Công Tôn Uyển Nhi ở dưới mặt biển.

Sau khi Công Tôn Uyển Nhi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, toàn thân thả lỏng miệng thở ra một hơi. Lúc này theo Bạch Tiểu Thuần đến

đây, tất cả tuyệt vọng của nàng trước đó đều tiêu tan. Theo đó lại là thân thể nghiêm trọng tiêu hao, cảm giác mệt mỏi giống như dời núi lấp biển dâng lên. Sau khi miễn cưỡng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, Công Tôn Uyển Nhi trực tiếp phun ra một búng máu, toàn thân đã hôn mê.

Cũng bởi vì nàng hôn mê, trận pháp bóng nước của nàng cũng tự mình tiêu tan ra. Bạch Tiểu Thuần ôm lấy thân thể mềm mại của Công Tôn Uyển Nhi. Lúc ngẩng đầu, sắc mặt hắn thâm trầm. Tay trái hắn giơ lên, âm thanh lộ ra sự dữ tợn, trong mắt còn có hàn quang.

- Thánh Hoàng đại ca, bản tôn còn không đến? Hôm nay huynh đệ hai người ta và ngươi, trấn áp Tà Hoàng!

- Ánh sáng Thái Cổ của ta, còn có tròn một trăm đạo, cũng đủ rồi!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhảy lên một cái, âm thanh giống như chuông lớn truyền ra, khiến cho hình chiếu của Thánh Hoàng cách đó không xa, trong mắt nhanh chóng chớp hiện, giống như đang suy nghĩ.

Mà trên bầu trời, lúc này cũng trong lòng Tà Hoàng kinh hoàng. Đầu tiên, hắn không tin Bạch Tiểu Thuần còn có một trăm đạo. Nhưng sau khi trải qua trận chiến đầu tiên, Bạch Tiểu Thuần bạo phát hơn mười đạo ánh sáng Thái Cổ. Hiện tại hắn vừa đến, chỉ là vì mau chóng cứu người, cuối cùng lại không chút đau lòng ném ra ba đạo... Điều này giống như không phải cố ý biểu hiện ra tài lớn khí thô ý, khiến cho trong lòng Tà Hoàng lại một lần nữa xuất hiện dao động đối với phán đoán của mình,.

Cuối cùng trong lòng hắn thở dài một tiếng. Hắn biết đại thế đã mất. Bạch Tiểu Thuần không chỉ đã trưởng thành lên, cùng Thánh Hoàng liên thủ, cũng thực sự có thủ đoạn khiến cho mình kiêng kỵ. Lúc này ý định tiếp tục dò xét của hắn đã hoàn toàn tiêu tan. Đối với chiến lực Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần, hắn đã hoàn toàn xác nhận.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1821: Có Con Sâu (1)

- Bạch Tiểu Thuần, có thể cho ngươi mang Công Tôn Uyển Nhi đi. Tất cả tù binh thế giới Thông Thiên bên trong Tà Hoàng Triều hiện tại, cũng có thể cho ngươi. Thậm chí bản hoàng còn có thể mở ra biên giới, không chỉ thừa nhận địa vị thế giới Thông Thiên của ngươi, còn làm cho tất cả tu sĩ thế giới Thông Thiên bên trong Tà Hoàng Triều, đi hay ở tùy ý, tuyệt không làm khó dễ!

Tà Hoàng hít một hơi thật sâu, không để cho Thánh Hoàng có thời gian tiếp tục cân nhắc. Lúc này trong lòng hắn đã có quyết định. Hắn dứt khoát mở miệng lại không có bất kỳ do dự nào.

- Nhưng ta cần... Ngươi thả hai vị Thiên Tôn Nguyên Yêu Tử, Phệ Linh Thượng Nhân này ra!

Lúc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có chút khẩn trương. Thật ra lúc này hắn đã thật sự không còn ánh sáng Thái Cổ. Nhưng hắn nắm đúng tính cách của Tà Hoàng. Hắn biết nếu mình đồng ý quá nhanh, sợ là trong lòng đối phương sẽ lại sinh nghi. Hơn nữa tâm tư Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể đoán ra một ít.

Lúc này hắn hoàn toàn không lộ ra tâm tình. Thậm chí đối mặt với thoải hiệp của Tà Hoàng, hắn trực tiếp hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên thể hiện muốn triệu hoán ánh sáng Thái Cổ. Hắn nhìn về phía Thánh Hoàng.

- Đại ca, chiến hay không chiến, ngươi nói một câu!

Lời nói này tràn ngập thiết huyết hung hãn. Nhưng trên thực tế đáy lòng của hắn, lúc này hắn lại lo lắng không yên.

- Thánh Hoàng à, ngươi cũng đừng có hôn mê đầu. Thật sự đồng ý đi. Nếu ngươi thật sự đồng ý, ta không muốn hãm hại ngươi cũng không có cách nào.

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, nhìn thấy được Thánh Hoàng do dự, hơi thở của Tà Hoàng nhất thời tăng nhanh. Trong chớp mắt, mắt hắn lộ ra ánh sáng sắc bén. Tay phải hắn vung mạnh lên, nhất thời mặt trời đỏ bị tàn phá, đột nhiên biến ảo.

Cùng lúc đó, tay trái của hắn cách không, chộp về phía Tà Hoàng Thành. Nhất thời cả vùng đều chấn động vài cái. Nhất là chỗ tam xoa kích cực lớn của hắn ở rất gần Tà Hoàng Thành, lúc này cũng rung động, hình như... Bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra khỏi mặt đất!

Cung với sự chấn động, một sát khí mãnh liệt, trực tiếp bạo phát. Cho dù ở trên biển Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng đều có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí kinh thiên đến từ Tà Hoàng Thành!

- Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần, cho dù là hai người các ngươi liên thủ, muốn giết chết ta, cũng không có khả năng. Trừ khi một trong hai người các ngươi cam tâm tình nguyện cùng ta đồng quy vu tận!

- Mà một khi các ngươi không quyết tâm như vậy, như vậy thì xem như ta thất bại, cho dù Tà Hoàng Triều thuộc về các ngươi, nhưng các ngươi tin hay không, một mình ta, có thể càng đáng sợ hơn so với hiện tại nắm giữ Tà Hoàng Triều!

Tà Hoàng nheo cặp mắt lại, âm thanh càng thêm băng lạnh, khiến cho hư vô ở bốn phía xung quanh, giống như bởi vậy đều đóng băng. Ngay cả mặt biển, đều xuất hiện dấu hiệu muốn đông cứng lại.

Bạch Tiểu Thuần nghe được lời Tà Hoàng nói, trong lòng cũng không nhịn được tán thưởng những lời này Tà Hoàng nói rất hay. Nhưng biểu

hiện ra, hắn lại nhíu mày, lộ ra một biểu tình suy nghĩ sâu xa. Đồng thời trong mắt hắn mang theo ý xem kỹ, nhìn về phía Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng cũng thở dài. Một trận chiến này, căn bản là không có cách nào đánh được. Đầu tiên hắn căn bản không tin Bạch Tiểu Thuần còn có một trăm đạo ánh sáng Thái Cổ. Thứ hai hắn cũng không nguyện nhanh như vậy lại cùng Tà Hoàng hoàn toàn trở mặt.

Dù sao so sánh về lâu về dài, hiện tại Thánh Hoàng Triều nắm giữ Tiên Vực phạm vi lớn nhất, coi như là đảo ngược lại thế cục yếu thế trong nhiều năm trước đây. Thánh Hoàng vẫn được hưởng niệm lực từ lãnh địa trước đó mang lại, tu vi tăng nhanh hơn. Nhưng Tà Hoàng sẽ bởi vì lãnh địa thu nhỏ lại bị ảnh hượng trọng đại. Chỉ là thời gian phân ba thiên hạ ngắn ngủi, hiện nay loại biến hóa này không rõ ràng, còn chưa đủ để hình thành nhân tố mang tính quyết định.

Cho nên, đối với hắn mà nói, hiện tại duy trì tình trạng cân đối lúc này, mới là có lợi nhất. Sau khi so sánh xong, lúc này Thánh Hoàng cười ha ha một tiếng.

- Nhị đệ, hiện tại ngươi vừa mới đóng đô, không thích hợp tiếp tục khai chiến. Huống hồ tu sĩ thế giới Thông Thiên bên trong Tà Hoàng Triều, bọn họ chờ đợi giờ phút này đã đợi rất lâu. Vi huynh biết suy nghĩ trong lòng ngươi, làm sao có thể cho ngươi khó xử. Mà thôi mà thôi, hôm nay ba vị Thái Cổ chúng ta, lại ở chỗ này lập giao ước!

- Trong vòng nghìn năm, ba phương không xuất chiến!

- Tà Hoàng, như ý của ngươi!

Thánh Hoàng nhìn về phía Tà Hoàng, nói.

Trong lòng Tà Hoàng thầm hừ một tiếng. Đối với tâm tư của Thánh Hoàng, hắn hiểu rất rõ ràng. Hắn biết đối phương là muốn duy trì loại cục diện này. Hắn mặc dù không cam lòng, nhưng sau khi suy nghĩ, ánh

mắt thoáng lóe lên, không thể điều tra. Hắn vẫn gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần híp mắt một cái, trong lòng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Cục diện như vậy, cũng là điều hắn hi vọng nhìn thấy được. Chung quy là ánh sáng Thái Cổ của hắn đã không còn. Trừ khi đến lúc này sang năm, nếu không, chỉ cần vừa đánh, hắn sẽ lập tức để lộ nội tình...

Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, Bạch Tiểu Thuần nặng nề hừ một tiếng, cũng đồng ý chuyện này. Sau khi ba người nhìn nhau một cái, từng người đều rời đi. Về phần chi tiết chuyện sau đó, tất nhiên sẽ có từng người dưới quyền xử lý.

Theo Thánh Hoàng biến mất, nhìn Tà Hoàng đi xa, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới hít sâu một hơi. Trong lòng hắn thầm nghĩ sau này chuyện mạo hiểm như vậy, vẫn bớt làm thì tốt hơn.

- Quá nguy hiểm, cũng quá kích thích...

Tâm trạng Bạch Tiểu Thuần có chút chột dạ. Chỉ có điều hắn cũng hiểu rõ, nếu không phải ba đạo ánh sáng Thái Cổ ngày hôm nay lại một lần nữa chấn áp, cho dù mình không muốn, nhưng chắc hắn không bao lâu, Tà Hoàng cũng vẫn sẽ đến thử một chút.

Mà cho dù là Tà Hoàng không đến, Thánh Hoàng cũng chung quy vẫn thử thăm dò. Cùng với bị thử bị động sau đó, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy ngày hôm nay mình quyết đoán chủ động ra tay, sức thuyết phục lớn hơn nữa, thể hiện ra cũng đủ chấn áp.

- Còn lại mười tháng... Trong khoảng thời gian này, ta vẫn nên ít gây chuyện thì thỏa đáng hơn.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, ôm chặt Công Tôn Uyển Nhi, lao thẳng đến Tiên Vực thuộc về hắn.

Ở trên đường bay trở về này, vì Công Tôn Uyển Nhi bị Bạch Tiểu Thuần ôm, ánh mắt hắn thường xuyên sẽ bị tư thái xinh đẹp này của Công Tôn Uyển Nhi mà hấp dẫn. Nhất là phần mông có chút đường cong kinh người này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sau khi nhìn thấy được, không nhịn được muốn giơ tay vỗ xuống. Loại cảm xúc thoải mái lên xuống này...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1822: Có Con Sâu (2)

- Rất muốn vỗ một cái...

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt.

- Không được, ta hiện tại lại có địa vị giống như Tà Hoàng cùng với Thánh Hoàng. Loại chuyện như vậy, không thể lén lén lút lút làm, quá mất mặt!

Hắn lại vội vàng lắc đầu.

- Nhưng nếu không vỗ, sau khi trở lại Tiên Vực, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch ở đó... Ta lại không có cơ hội... Lại vỗ một cái, cũng không có gì...

Rầu rĩ một hồi, Bạch Tiểu Thuần đơn giản bất chấp mọi giá. Hắn suy nghĩ dựa vào quan hệ giữa mình cùng Công Tôn Uyển Nhi, lại vỗ một cái, sẽ không có chuyện.

Nghĩ tới đây, tay trái hắn chợt giơ lên, lại trực tiếp đánh xuống.

Bốp.

Âm thanh này đặc biệt thanh thúy, truyền khắp bốn phía xung quanh. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được cảm giác trước kia...

Bất chợt phát hiện chẳng biết từ lúc nào, Công Tôn Uyển Nhi lại có thể mở mắt ra, lúc này đang lạnh lùng nhìn mình.

- A... Chỗ nàng có con sâu...

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, chột dạ đồng thời lại phản ứng rất nhanh, vội vàng giải thích.

Công Tôn Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng.

- Còn không bỏ tay ngươi ra!

Bạch Tiểu Thuần lúc này mới nhớ tới, tay của mình lại còn đang ở trên mông của đối phương. Lúc này hắn vội ho một tiếng, cầm lấy lắc lắc.

- Một con sâu thật lớn. Xem như nó gặp may mắn, lại có thể để cho nó chạy mất.

Công Tôn Uyển Nhi giả vờ không nghe được. Lúc này sau khi tỉnh dậy, nàng mặc dù suy yếu, lại có thể miễn cưỡng tự bay đi. Nàng còn vỗ vào túi đựng đồ. Nhất thời bóng dáng của Hầu Tiểu Muội từ bên trong túi trữ vật của nàng bay ra.

Mấy năm nay, Công Tôn Uyển Nhi đều dẫn theo Hầu Tiểu Muội. Trước đó cũng bởi vì muốn đi nhanh, lại gặp phải nguy hiểm, lúc này mới thu Hầu Tiểu Muội vào bên trong. Hiện tại tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là để cho nàng từ bên trong túi đựng đồ đi ra. Có thể thấy được, trong lòng của nàng thật sự để ý người đệ tử này.

- Tiểu Thuần ca ca!

Hầu Tiểu Muội mới vừa xuất hiện, liền nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, nhất thời vui mừng bất ngờ. Đồng thời trong mắt cũng có lưng tròng. Nàng tiến lên một chút lại nhào tới trong lòng Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng vui sướng. Tay hắn tự nhiên để đến eo của Hầu Tiểu Muội, rất tự nhiên thuận thế hạ xuống phía dưới... Nhưng Công Tôn Uyển Nhi lại nhăn mày lại, hừ một tiếng.

- Lại có sâu sao?

Tay Bạch Tiểu Thuần cứng đờ. Hầu Tiểu Muội vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía sau, hiếu kỳ hỏi.

- Sâu gì?

Bạch Tiểu Thuần chợt ho khan một hồi, vội vàng dẫn dắt trọng tâm câu chuyện, nói với Hầu Tiểu Muội cùng Công Tôn Uyển Nhi về chuyện sau khi mình trở về. Công Tôn Uyển Nhi cũng không vạch trần. Mặc dù mặt lạnh, nhưng thỉnh thoảng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mơ hồ hình như không giống với trước đây.

Lại như vậy, ba người cách Tiên Vực càng lúc càng gần. Nhất là tiếng cười như chuông bạc của Hầu Tiểu Muội, một đường truyền khắp bốn phía xung quanh, lộ ra vẻ vui mừng. Tâm tư của Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại, nụ cười trên mặt càng lúc càng nhiều, dường như đã trở lại thời gian ở đại lục Thông Thiên năm đó.

Nhưng tất cả những điều tốt đẹp này... sau khi trở lại Tiên Vực, lúc mọi người cùng Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch đều ra ngoài nghênh đón, lại mắt lạnh nhìn nhau, tim Bạch Tiểu Thuần chợt đập thịch một cái.

- Đây không phải là Tiểu Muội sao?

Trên mặt Tống Quân Uyển lộ ra vẻ tươi cười. Chu Tử Mạch ở bên cạnh cau mày. Mặc dù không nói chuyện, nhưng nàng cố gắng ưỡn bụng lên.

Các nàng trước đó thấy Bạch Tiểu Thuần đột nhiên ra ngoài, rất lo lắng khẩn trương. Lúc này nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần lại có thể dẫn theo hai nữ nhân trở về. Một người trong đó còn là thanh mai trúc mã. Một người khác cũng có nguồn gốc sâu xa thâm hậu. Nhất là hai vị này lại còn là thầy trò. Điều này khiến cho trong lòng các nàng có suy nghĩ sai lệch.

Mà Hầu Tiểu Muội ở đây, lúc này mắt cũng choáng váng. Nàng nhìn Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển một chút, nhất là các nàng ưỡn cao

cái bụng lớn. Nàng lại quay đầu lại nhìn vẻ mặt lúng túng của Bạch Tiểu Thuần một chút, tức giận trong lòng nàng dần dần cũng dâng lên.

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần ở đây cảm thấy bị ánh mắt ba nàng chăm chú nhìn, có chút sởn tóc gáy. Đại Thiên Sư ở bên cạnh, nặng nề ho khan một tiếng, vội vàng tiến lên, nhìn về phía Công Tôn Uyển Nhi ôm quyền cúi đầu.

- Bái kiến Thiên Tôn!

- Thiên Tôn có thể gia nhập thế giới Thông Thiên của ta, là may mắn của thế giới Thông Thiên ta. Đây là chuyện cực lớn. Từ nay về sau, ai dám nói thế giới Thông Thiên ta không có Thiên Tôn thứ hai!

Lời Đại Thiên Sư nói rất đúng lúc, lại rất tuyệt. Bạch Tiểu Thuần nhất thời rất cảm kích. Hắn lập tức liền dùng đề tài này, giới thiệu Công Tôn Uyển Nhi cho mọi người.

Thật lâu sau, hắn mới tìm một cái cớ, vội vàng rời đi. Thật ra ánh mắt đến từ các nàng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

- Trời ạ, lúc các nàng nhìn ta, lại có thể đều có sát khí... Ta đến cùng nên làm cái gì...

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày. Sau khi trở lại mật thất, khoanh chân ngồi ở chỗ đó, hắn bắt đầu thở dài thở ngắn.

- Chuyện này đều tại ta. Ai, lão thiên gia gia à, ngài nói ngài đi... Tại sao phải khiến ta ưu tú như vậy!

- Ngài biết không, ngài khiến cho ta ưu tú như vậy, ta rất phiền não.

Bạch Tiểu Thuần bùi ngùi thở dài, bộ dạng rất bất đắc dĩ. Hắn sờ túi đựng đồ của mình. Ở trong đó còn có rất nhiều thư tình hắn cất kỹ đến nay giống như bảo bối...

- Ta đã rất khắc chế.

Bạch Tiểu Thuần lại thở dài, lại trong thần sắc khó nén một tia đắc ý.

Bạch Tiểu Thuần phiền não, người ngoài không có cách nào biết được. Thậm chí thời khắc này Bạch Tiểu Thuần hình như còn muốn nhàn rỗi hơn so với trước. Bất luận là đối với xây dựng Hoàng Thành, hay là đối với việc ổn định người từ Thánh Hoàng Triều cùng Tà Hoàng Triều tới, tất cả mọi việ đều có người chuyên chịu trách nhiệm xử lý.

Mà theo Bạch Tiểu Thuần ở đây cùng Tà Hoàng giao dịch, khi vẻ mặt Nguyên Yêu Tử cùng Phệ Linh Thượng Nhân mệt mỏi bị người của Tà Hoàng Triều mang đi, từng nhóm một tu sĩ thế giới Thông Thiên được đưa tới rất nhiều.

Rất nhanh, toàn bộ Tiên Vực thế giới Thông Thiên đều trở nên náo nhiệt. Mọi chỗ, thành trì đột ngột từ mặt đất nhô lên. Từng dãy núi cũng ở bốn phía xung quanh Tiên Vực được bố trí ra, hình thành vách ngăn

Bạch Tiểu Thuần vốn muốn đi tìm Hầu Tiểu Muội nói chuyện tâm tình. Nhưng sau khi Hầu Tiểu Muội đến đây, đã bị Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch chú ý. Tuy rằng bên cạnh nàng cũng được Đại Thiên Sư an bài không ít người hầu, nghiễm nhiên xem nàng thành một trong những hoàng phi. Nhưng nếu bàn về mức độ tự do, so với khi nàng ở bên cạnh Công Tôn Uyển Nhi, lại giảm đi một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1823: Nguyên Điểm! (1)

Đối với điều này, trong lòng Hầu Tiểu Muội cũng tức giận. Nhất là vừa nghĩ tới bụng của Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển, nàng lại càng không phục. Đối với Bạch Tiểu Thuần, nàng cũng cố tình không để ý tới, lại âm thầm suy nghĩ biện pháp.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Hầu Tiểu Muội không để ý tới mình, trong lúc bất đắc dĩ lại đi tìm Công Tôn Uyển Nhi. Nhưng Công Tôn Uyển Nhi thân là Thiên Tôn, mặc dù địa vị cao cả, nhưng lại không muốn truyền ra phong ba khiến cho tất cả mọi người hiểu nhầm. Hơn nữa nàng vốn đang có thương thế, lại trực tiếp lựa chọn bế quan.

- Vẫn là một lão bà tốt.

Bạch Tiểu Thuần than thở một tiếng. Nhìn Tiên Vực bận rộn, hắn chỉ có thể một mình ở trong đại điện, thở dài thở ngắn.

Cũng may tất cả những điều này không duy trì quá lâu. Theo số người ở Tiên Vực số tăng, vào một tháng sau, ở Hoàng Thành vào khu vực trung tâm Tiên Vực, cuối cùng được xây dựng ra, đồ sộ đứng vững!

Hoàng Thành này đầy khí thế. Từ phía xa nhìn lại, bị chín dãy núi tập trung lại tôn lên! Đặc biệt là chín dãy núi này ngưng tụ lại một chỗ, đan xen lẫn nhau, hình thành một bức tượng.

Bức tượng kia chính là Bạch Tiểu Thuần mặc đế bào. Tay trái của hắn giơ lên, thình lình nâng một tòa thành trì thật to. Tay phải của hắn cũng nâng lên, trên đó là một bóng nước cực lớn!

Nước ở bên trong bóng nước này, nước bình thường không thể so sánh được, mà là nước biển của biển Vĩnh Hằng!

Cái này cũng chưa tính là cái gì. Chỗ Hoàng Thành này là nơi được đám người Đại Thiên Sư cùng quy hoạch. Thậm chí vì kỷ niệm đời Khôi Hoàng thứ nhất, còn không tiếc phát động nhân thủ, ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng này, bất luận là bên trong mặt đất vẫn nước biển, lại hoặc là trên đảo Vĩnh Hằng, thu thập mảnh vỡ đá máu thịt của Khôi Hoàng đời thứ nhất ra phân tán bốn phía, lúc thế giới Thông Thiên trước đây nổ tung!

Mặc dù không có tìm được tất cả, nhưng cũng tìm được hơn phân nửa. Những thạch máu thịt này, đều được dung nhập vào bên trong bức tượng khổng lồ của Bạch Tiểu Thuần, lập tức liền khiến cho bản thân bức tượng kia, có đầy đủ lực lượng kỳ dị nào đó!

Hễ là người huyết mạch thế giới Thông Thiên, khi đến gần bức tượng kia, lực lượng huyết mạch của bọn họ sẽ càng sinh động hơn. Tốc độ bọn họ tu hành cũng sẽ tăng nhanh. Đồng thời chiến lực cùng với khả năng luyện linh của bọn họ, đều hoàn toàn không giống với những nơi khác!

Mà rõ ràng nhất, chính là ở Hoàng Thành trong tay trái bức tượng Bạch Tiểu Thuần!

Hoàng Thành này từ phía xa nhìn lại, đã không nhỏ, cực kỳ rộng lớn. Nhìn gần, càng như vậy. Bên trong thành trì đủ để dung nạp ngàn vạn tu sĩ. Mọi chỗ kiến trúc, từng đường đi, theo tu sĩ tập trung lại, nhất thời lại náo nhiệt vô cùng.

Ở bên trong hoàng thành này, đối với mức độ tăng cường huyết mạch lại càng mãnh liệt hơn. Đồng thời ở trên quy hoạch của đám người Đại Thiên Sư, tất nhiên sẽ không quên phòng hộ. Từng tầng một trận pháp ở bốn phía xung quanh, phối hợp với lực lượng của bức tượng, khiến cho trận pháp này mặc dù không bằng Tà Hoàng Thành cùng Thánh Hoàng Thành, nhưng Thiên Tôn cũng không có thể đơn giản chấn động.

Tất cả những điều này vốn khiến người ta chú ý. Còn có thể khiến người ta cảm thấy kinh người hơn, lại là ở bên trong bức tượng Bạch Tiểu Thuần, ở mi tâm của hắn... vị trí vốn là Thông Thiên Pháp Nhãn!

Từ phía xa nhìn lại, nơi đó giống như có một viên thủy tinh màu tím cực lớn. Nếu nhìn gần, lại có thể nhìn ra... đây căn bản cũng không phải là thủy tinh, mà là bị loại thần thông đặc biệt nào đó, hình thành ánh sáng màu tím gần như Vĩnh Hằng!

Ở bên trong ánh sáng màu tím đại biểu chí cao vô thượng này, chính là... Một tòa hoàng cung màu tím!

Hoàng cung này tinh mỹ xa hoa, đồng thời còn ẩn chứa một khí thế khiến cho tất cả mọi người sau khi nhìn thấy, cũng không nhịn được trong lòng sinh ra sự kính sợ!

Lúc này, ở bên trong hoàng cung này, Bạch Tiểu Thuần nhàn rỗi đã quá lâu, ngồi ở trên long ỷ duy nhất của đại điện. Phía dưới hắn bày ba chiếc ghế phượng. Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch cùng Hầu Tiểu Muội, đang ngồi ở chỗ đó. Bọn họ thỉnh thoảng quan sát lẫn nhau, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái.

Bạch Tiểu Thuần thở dài, bất đắc dĩ nhìn trong đại điện phía dưới. Hơn trăm người đang tranh cãi với nhau.

- Nếu để ta nói, chúng ta lại phải gọi làm Bạch Hoàng triều!

- Tên này không tốt, không phù hợp với truyền thống. Chúng ta phải gọi là Thông Thiên hoàng triều!

- Các ngươi lẽ nào quên tổ tiên chúng ta. Tổ tiên chúng ta là khôi. Chúng ta chắc hẳn phải kéo dài huy hoàng của tổ tiên, là Khôi Hoàng Triều!

Trong tiếng tranh cãi của mọi người, có Đại Thiên Sư, có Cự Quỷ Vương, có Cửu U Vương, Linh Lâm Vương, Đấu Thắng Vương còn có

Bán Thần đông mạch cùng bắc mạch trước kia. Ngoại trừ những Bán Thần thuộc về thế giới Thông Thiên ra, còn có hơn mười vị Bán Thần, lại là những người đến từ hai đại hoàng triều, quy thuận Bạch Tiểu Thuần.

Công Tôn Uyển Nhi đứng ở một bên, đối với tất cả những điều này, không tham dự. Về phần những người khác, lại đều đang tranh chấp với nhau. Ngay cả Linh Khê lão tổ cũng phát biểu suy nghĩ của riêng mình.

MÀ thân phận của hắn đặc biệt, lời hắn nói ra, cũng khiến cho không ít người ủng hộ.

Chỉ có điều cũng may Lý Thanh Hậu không nói gì. Nếu không, lấy thân phận càng đặc biệt hơn của hắn, sợ là lời nói ra, ngay cả Đại Thiên Sư cũng không thể coi thường.

Mắt thấy mọi người tranh chấp giống như không có cách nào kết thúc, Bạch Tiểu Thuần lại thở dài. Hiện tại chỉ đối với quốc hiệu đã tranh cãi, giằng co hai ngày.

Trong hai ngày này, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, ở bên trong đại điện này, nỗ lực khiến cho Bạch Tiểu Thuần đồng ý. Dù sao hiện tại thế giới Thông Thiên nắm giữ Tiên Vực, cũng là sự thực, đã đến thời khắc cần phải lập quốc.

Nếu như nếu không lập quốc, sợ là lòng người cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang chớp hiện, tay phải chậm rãi giơ lên, từ phía xa ấn một cái xuống phía dưới. Rõ ràng không triển khai tu vi cùng khí tức, nhưng người phía dưới nhìn như tranh chấp, trên thực tế đều đang chú ý tới Bạch Tiểu Thuần.

Lúc này trong nháy mắt... tất cả mọi người lặng ngắt như tờ. Mọi người đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Được mọi người kỳ vọng, Bạch Tiểu Thuần đã sớm thành thói quen. Lúc này sau khi trầm mặc một lát sau, giọng nói của hắn trầm thấp, vang vọng toàn bộ hoàng cung đại điện.

- Trước kia... trước khi Khôi Hoàng đời trước ngã xuống trước, truyền thừa cho ta...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1824: Nguyên Điểm! (2)

- Ngày hôm nay, chúng ta người của thế giới Thông Thiên, ở trong vô số sinh tử giãy dụa, cuối cùng đứng vững vàng bước chân. Chúng ta chắc hẳn nên gửi lời chào về phía Khôi Hoàng chào, chúng ta càng chắc chắn phải tôn trọng tổ tiên chúng ta!

- Không cần tranh luận, từ giờ khắc này... Khôi phục xưng hô Khôi Hoàng Triều, để cho đoạn số mệnh bị Thông Thiên Đạo Nhân, trở về quỹ tích ban đầu!

- Tiên Vực Vĩnh Hằng, chúng ta muộn mấy vạn năm. Ngày hôm nay... Chúng ta đến!

Bạch Tiểu Thuần nói xong, thân thể cũng đứng lên, sử dụng thân thể đứng lên của hắn, sử dụng giọng nói của hắn, đi nói cho tất cả mọi người... Khôi Hoàng Triều lại xuất hiện!

Tiếng hít thở nặng nề, lập tức lại từ trong miệng hơn trăm người phía dưới truyền ra. Trong lòng mỗi người đều kích động. Bọn họ trước mặc dù tranh chấp, nhưng Bạch Tiểu Thuần chí cao vô thượng, đủ khiến cho một câu nói của hắn, quyết định tất cả!

Giờ phút này, không ai có nửa điểm ý kiến bất đồng. Thậm chí trong lòng của bọn họ cũng đều cho rằng, Bạch Tiểu Thuần nói, lại là đạo lý chân chính. Đại Thiên Sư là người đầu tiên đi ra, sắc mặt hắn ửng đỏ, trong mắt mang theo ánh sáng, trong lòng hắn cảm thấy mấy năm nay, mình bỏ ra không có uổng phí!

Ở trong sự kích động này, hắn lại trực tiếp hướng về phía Bạch Tiểu Thuần bái lạy.

- Bái kiến Khôi Hoàng!

Cự Quỷ Vương, Cửu U Vương, tất cả cường giả bán thần đông mạch, còn có rất nhiều người phía sau bọn họ, đều thi nhau làm như vậy, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần ở đây, đồng thời bái kiến.

- Bái kiến Khôi Hoàng!

Cho dù là Công Tôn Uyển Nhi, cho dù là Chu Tử Mạch, Tống Quân Uyển cùng Hầu Tiểu Muội, ở trong một cái chớp mắt này, tất cả bị bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần rõ ràng không lộ ra tu vi, nhưng lại giống như tản ra ánh sáng vạn trượng làm chấn động tâm thần. Tất cả đều đứng dậy cúi đầu.

Trong lòng Linh Khê lão tổ, Lý Thanh Hậu, vui mừng đến cực hạn. Nhưng bọn họ hiểu rõ, ở bên trong hoàng cung này, Bạch Tiểu Thuần từ nay về sau, chính là Khôi Hoàng, là một trong ba đại hoàng giả của Tiên Vực Vĩnh Hằng này. Bọn họ hít một hơi thật sâu, cũng ôm quyền bái lạy!

Mà theo âm thanh bái kiến trong hoàng cung truyền ra, ở trong Khôi Hoàng Thành này, lúc này mấy trăm vạn tu sĩ thế giới Thông Thiên đều đang chú ý mật thiết. Lúc này nghe được âm thanh này, bọn họ nhất thời phấn chấn, kích động. Bọn họ đồng thời quỳ lạy xuống, trong miệng hô to.

- Bái kiến Khôi Hoàng!

- Bái kiến Khôi Hoàng!

Theo sóng âm đầy khí thế, từ trong Khôi Hoàng Thành truyền ra, dần dần từ bức mặt đất xung quanh tượng, từ trong miệng càng nhiều tu sĩ truyền ra. Âm thanh này khuếch tán từng đợt, cuối cùng... tràn ngập toàn bộ Tiên Vực!

Giờ phút này, bất luận là Tà Hoàng hay Thánh Hoàng, đều ở trong hoàng cung của bọn họ, nhìn chăm chú vào Khôi Hoàng Thành!

Giờ phút này, tất cả Thiên Tôn, Bán Thần, Thiên Nhân cùng với vô số tu sĩ bên trong hai đại hoàng triều, tâm thần mỗi một người đều chấn động, cảm nhận được ở giữa hai đại hoàng triều lúc đó, lúc này khí thế hiên ngang quật khởi chấn động trời cao!

Giờ phút này, thậm chí trong Tiên Vực Vĩnh Hằng, mẹ Vĩnh Hằng thần bí... hình như cũng mở mắt, chăm chú nhìn hài tử thứ ba của nàng... Cuối cùng, thật sự trở về!

Khôi Hoàng Triều, lập quốc!!

Từ nay về sau, trên ý nghĩa chân chính... Tiên Vực Vĩnh Hằng, thiên hạ phân ba!

Lịch sử thay đổi, cũng ở một cái chớp mắt này bị xoay trở về nguyên điểm. Cho dù Khôi Hoàng Triều tới chậm một ít, nhưng chung quy... vẫn xuất hiện!

Bạch Tiểu Thuần cũng rất vui vẻ. Hắn cảm thấy mình trở thành Khôi Hoàng, như vậy có thể ra lệnh. Chỉ là rất nhanh hắn liền phát hiện, mặc dù có thể ra lệnh, nhưng ở trên trị quốc, Đại Thiên Sư rõ ràng càng am hiểu hơn.

Đồng thời Bạch Tiểu Thuần vì thân phận này, mỗi lần ra ngoài, đều sẽ gây ra chấn động không nhỏ. Mắt thấy vô số người vì thế bận rộn, Bạch Tiểu Thuần cũng băn khoăn. Cuối cùng hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, trở thành lãnh tụ tinh thần Khôi Hoàng Triều này.

Đối với hoàng quyền, Bạch Tiểu Thuần không để ý. Cho dù lúc Đại Thiên Sư đã từng ở Man Hoang, từng có được mất quyền lực, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không để ý. Hắn biết rõ một điểm, chỉ cần tu vi của mình không ngừng tăng trưởng, như vậy không ai có thể cướp đi tất cả những gì thuộc về hắn.

Mà theo Khôi Hoàng Triều lập quốc, địa vị của tu sĩ thế giới Thông Thiên cũng không ngừng tăng cao. Sự an bình đã lâu cũng một lần nữa trở về. Tất cả hình như đều đang đi về phía phương hướng phát triển tốt. Bụng của Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, cũng mỗi ngày càng càng lúc càng lớn.

Đối với chuyện này, mức độ lưu ý của đám người Đại Thiên Sư, Lý Thanh Hậu cũng vượt qua Bạch Tiểu Thuần. So với nói dùng thực lực của một nước để đi hộ tống bảo vệ, cũng chênh lệch không bao nhiêu.

Nhất là địa phương hai nàng ở lại, càng được phòng hộ nghiêm ngặt, hoàn toàn không cho phép xuất hiện bất ngờ nào. Bạch Tiểu Thuần cũng không tiếp tục nhàn rỗi. Gần như mỗi ngày hắn đều sẽ ở bên cạnh Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, không ngừng làm bạn với các nàng. Hưởng thụ sự ấm áp hắn đã rất lâu không được lĩnh hội qua này.

Chỉ duy nhất có một điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần lúng túng, chính là xử lý những đạo lữ của mình như thế nào. Hắn rất đau đầu. Bất luận là Tống Quân Uyển hay Chu Tử Mạch, đều rất kiêu ngạo, tính tình cũng không nhỏ. Nhất là hiện tại, tâm tình hay thay đổi, nhiều lần căm tức lẫn nhau, bộ dạng giống như muốn đánh nhau. Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy cũng hãi hùng khiếp vía, vội vàng kéo ra.

Tất cả những điều này đều rơi ở trong mắt Hầu Tiểu Muội. Trong lòng nàng càng ủy khuất. Nhất là nhìn bụng của Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển, nàng càng nghĩ càng không phục. Vì vậy nàng len lén đi tìm Lý Thanh Hậu, bảo Lý Thanh Hậu làm chủ cho nàng...

Đối với Lý Thanh Hậu mà nói, ở bên trong Khôi Hoàng Triều này, vì thân tình giữa hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần, lại giống như phụ thân, khiến cho địa vị của hắn vô cùng siêu nhiên. Đồng thời, những đạo lữ này của Bạch Tiểu Thuần, đối với hắn cũng rất tôn kính.

Tống Quân Uyển không nói mỗi ngày tới bái kiến, cũng cách ba tới năm ngày tới thỉnh an. Về phần Chu Tử Mạch, cho dù nàng lại quật cường, cũng thường xuyên bái kiến Lý Thanh Hậu.

Chỉ có điều đối với Lý Thanh Hậu mà nói, ba người con dâu này, hắn thích nhất vẫn là Hầu Tiểu Muội. Dù sao Hầu Tiểu Muội là một thành viên của Linh Khê Tông, còn là đệ tử một mạch này của hắn. Thậm chí có thể nói, hắn tận mắt nhìn thấy hai người Bạch Tiểu Thuần cùng Hầu Tiểu Muội dần dần cùng nhau đi tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1825: Lý Thúc Cho

Cho nên đối với ủy khuất của Hầu Tiểu Muội, sau khi Lý Thanh Hậu suy nghĩ một chút, thở dài, ra ngoài tìm hiểu một hồi. Hắn sử dụng một ít phương thức, biết được trong chuyện cũ giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Chu Tử Mạch và Tống Quân Uyển, Phát Tình Đan đưa đến tác dụng mấu chốt.

Vì vậy ngày này, Bạch Tiểu Thuần vừa tới thăm Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch xong, trở lại đại điện không lâu, Lý Thanh Hậu tới.

- Lý thúc.

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Lý Thanh Hậu đến, vội vàng đứng dậy. Cho dù hiện tại hắn là Khôi Hoàng, nhưng ở trong lòng của hắn, Lý Thanh Hậu chính là tồn tại giống như phụ thân. Hắn liền vội vàng tiến lên.

Đối với Bạch Tiểu Thuần, Lý trong lòng Thanh Hậu rất thoả mãn. Hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần hồi lâu, chung quy hắn sẽ nghĩ tới thiếu niên có chút quê mùa ban đầu ở trên Mạo Nhi Sơn. Hiện tại nhìn thiếu niên trước đây đi từng bước một đi tới ngày hôm nay, trong lòng của hắn tràn ngập tự hào.

Hai người ngồi ở trong đại điện, nói về chuyện đã qua. Thỉnh thoảng Lý Thanh Hậu còn có thể dạy dỗ vài câu. Không quan tâm hắn nói là có đúng hay không, Bạch Tiểu Thuần đều ở một bên gật đầu công nhận. Cho đến sau khi nói chuyện phiếm một nén hương, Lý Thanh Hậu vội ho một tiếng.

- Tiểu Thuần, chỗ ngươi... có còn Phát Tình Đan hay không.

- A?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Trước đó, hắn nhìn thấy Lý Thanh Hậu đến, vẫn đang suy nghĩ Lý thúc chắc tìm mình có chuyện gì. Nhưng nói hồi lâu, lúc này nghe được lời Lý Thanh Hậu nói, Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc, trợn trừng mắt. Hắn vỗ mạnh một cái vào bắp đùi.

- Lý thúc, thúc để ý người nào?

Mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng, rất hiếu kỳ. Thật ra, hiện tại người của thế giới Thông Thiên tuy đã tới hơn phân nửa, mà khi sư tôn của Trương Đại Bàn ban đầu, vị sư nương kia của mình, lại trước sau không thấy hình bóng. Bạch Tiểu Thuần cũng từng đi tìm, nhưng lại không có tìm được.

Ngay cả Trương Đại Bàn, sau khi lúc trước cùng đám người Linh Khê lão tổ trở về, lại lập tức bế quan. Hiển nhiên là vì hắn cảm thấy tu vi của mình, nếu vẫn dừng lại ở Nguyên Anh, đã không có cách nào theo kịp bước chân của mọi người.

- Không cần đoán loạn! Có hay không, lấy cho ta một viên!

Lý Thanh Hậu bị Bạch Tiểu Thuần hỏi vậy, có chút xấu hổ, trừng mắt hù dọa nói.

- Nếu là người khác tới đòi, nhất định không. Nhưng Lý thúc cần, nhất định có!

Bạch Tiểu Thuần mặt mày rạng rỡ nhìn Lý Thanh Hậu một chút. Đối với chuyện Lý Thanh Hậu có mùa xuân thứ hai, hắn cũng thật cao hứng. Cho dù Phát Tình Đan bên trong túi trữ vật không nhiều lắm, cho dù hắn từ sau chuyện của Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, đối với Phát Tình Đan đã rất cẩn thận, nhưng vẫn lấy ra một lọ, trực tiếp đưa cho Lý Thanh Hậu.

- Lý thúc, lão nhân gia ngươi phải chú ý thân thể. Thứ đồ chơi này... Không thể dùng nhiều. Trong này tổng cộng có bảy tám viên...

Bạch Tiểu Thuần cười hắc hắc một tiếng, nhìn về phía Lý Thanh Hậu trợn mắt nói.

- Nói bậy!

Lý Thanh Hậu mặt lạnh một tay đưa qua lấy bình đan dược, hừ một tiếng.

- Ta hiểu, ta hiểu. Lão nhân gia ngài là da mặt mỏng, cần một ít thuốc mạnh. Ha ha, ta đều hiểu.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy rằng chuyện này thú vị, lúc này nhịn không được bật cười.

- Chỉ có điều Lý thúc à, thúc để ý người nào cứ nói với ta, không cần sử dụng thuốc... Nếu như thúc không biết theo đuổi như thế nào, ta tới dạy thúc. Không phải Bạch Tiểu Thuần ta khoác lác, ta...

Bạch Tiểu Thuần vừa vỗ ngực, đang muốn biểu hiện một hồi, Lý Thanh Hậu thật sự nghe không nổi nữa, trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần, vội vàng rời đi.

- Lý thúc, nhớ kỹ, thứ này không thể trực tiếp ăn, phải bóp nát mới dùng được. Thật sự không được, thúc lại bóp nát hai viên. Nhưng không thể nhiều hơn nữa.

Bạch Tiểu Thuần nín cười, ở phía sau hô to một tiếng.

Lý Thanh Hậu đi ở phía trước, bước chân chợt dừng lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn mang theo thâm ý, gật đầu.

- Phải bóp nát đúng không, biết rồi!

Mắt thấy Lý Thanh Hậu rời đi, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cảm giác được có chút kỳ quái. Hắn suy nghĩ tới ánh mắt của Lý Thanh Hậu quay đầu lại lúc gần đi, hình như mang theo một vài câu chuyện...

- Lý thúc cái gì cũng tốt, chính là da mặt quá mỏng.

Bạch Tiểu Thuần không nghĩ ra, chỉ có thể quy kết vào da mặt Lý Thanh Hậu. Lúc này nghĩ tới hình ảnh Lý Thanh Hậu sử dụng Phát Tình Đan, Bạch Tiểu Thuần lại vui vẻ khe khẽ hát, trở lại trong đại điện.

Rất nhanh màn đêm buông xuống...

Hầu Tiểu Muội đi ở trong hoàng cung. Nàng không ngừng hít sâu, trong tay nắm chặt hai viên Phát Tình Đan, trong đầu không ngừng hiện lên lời căn dặn của Lý Thanh Hậu đối với nàng.

- Nhất định phải bóp nát, nhất định phải bóp nát...

Nghĩ như vậy, nàng một đường đi tới bên ngoài mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan. Nàng đứng ở nơi đó nhiều lần điều chỉnh hơi thở thật tốt. Lúc ngẩng đầu, trên mặt của nàng lộ ra vẻ tươi cười. Ở dưới ánh trăng, nét mặt tươi cười như hoa của nàng, đặc biệt thanh thuần mỹ lệ.

- Tiểu Thuần ca ca, ngươi ở đây sao?

Trong mật thất, Bạch Tiểu Thuần đang tĩnh tọa, nhận thấy được Hầu Tiểu Muội đến, liền vội vàng đứng lên mở cánh cửa mật thất ra. Hắn nhìn thấy được Hầu Tiểu Muội đứng ở dưới ánh trăng.

- Tiểu Muội nàng...

Bạch Tiểu Thuần rất vui mừng bất ngờ. pPhải biết rằng sau khi Hầu Tiểu Muội trở về, đây là lần đầu tiên nàng chủ động tới tìm hắn. Nhưng không đợi Bạch Tiểu Thuần nói xong, Hầu Tiểu Muội ở nơi đó trợn trừng mắt, nhanh chóng đi vài bước tiến vào mật thất, sau đó tay phải bất chợt bóp mạnh!

Tách.

Âm thanh thanh thúy nhất thời lại truyền ra ở bên trong mật thất này.

- Âm thanh gì? Có chút quen tai...

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Ở trong một tích tắc này, một đoàn sương mù màu đỏ, trong nháy mắt khuếch tán ra...

- Cái này... cái này... Phát Tình Đan!

Tròng mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn tròn, hét lên một tiếng tính lui về phía sau. Nhưng một thân thể mềm mại, đã giống như bạch tuộc, lại trực tiếp quấn qua.

- Nàng làm sao có thể có Phát Tình Đan!

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn bối rối. Lúc này nhìn gương mặt phấn hồng của Hầu Tiểu Muội trước mặt, trong mắt mê hồ, có vô cùng mị lực, run giọng hỏi.

- Lý thúc cho.

Hầu Tiểu Muội thì thầm một tiếng, thoáng cái lại đẩy ngã Bạch Tiểu Thuần ở trên mặt đất. Rất nhanh, sương mù màu đỏ lại tràn ngập toàn bộ mật thất...

Trước đây, Chu Tử Mạch sử dụng một viên Phát Tình Đan. Cho dù là Tống Quân Uyển, cũng vẫn là một. Nhưng hôm nay Hầu Tiểu Muội ở đây, là bóp nát hai viên Phát Tình Đan, nhất là địa điểm bóp nát hết lần này tới lần khác lại là một chỗ mật thất...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1826: Ủy Khuất Của Thần Toán Tử (1)

Kết quả có thể tưởng tượng được... Sương mù này vô cùng nồng đậm, lại không có cách nào tự nhiên tiêu tan. Chỉ có thể không ngừng bị Bạch Tiểu Thuần cùng Hầu Tiểu Muội hấp thu. Vì vậy kéo dài suốt mấy ngày... khi sương mù này tiêu tan, cửa lớn mật thất mở ra, Hầu Tiểu Muội đi ra, nàng mặc dù thoạt nhìn rất suy yếu, nhưng khuôn mặt lại hồng nhuận, nhất là hai mắt sáng vô cùng. Sau khi quay đầu lại nhìn một chút, Hầu Tiểu Muội sờ sờ bụng, vui vẻ nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi nàng đã đi hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới run rẩy từ bên trong mật thất này, đi ra. Hắn đứng ở nơi đó, vẻ mặt hắn bi thương, ngẩng đầu nhìn trời cao.

- Ta đường đường là Khôi Hoàng, một trong ba đại cường giả Tiên Vực Vĩnh Hằng...

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng. Hắn cảm thấy mình thật sự quá thất bại, mỗi lần lại có thể đều là bị người sử dụng Phát Tình Đan đẩy ngã.

- Thế giới này nếu như không có Phát Tình Đan...

Trong bi thương căm phẫn, Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới đây, đột nhiên cảm giác được không thích hợp. Nếu quả thật không có Phát Tình Đan, hắn suy nghĩ mình bây giờ chắc hắn vẫn chỉ một mình... Dù sao mình quá mức thuần khiết.

- Mà thôi mà thôi, có thì có.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, thở dài. Đối với tâm tư của Hầu Tiểu Muội, hắn ít nhiều cũng có thể đoán được. Dù sao nàng là người đầu tiên mình quen biết. Nhưng hôm nay Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch đều có cốt nhục của mình. Hầu Tiểu Muội ở đây vẫn giống như một câu chuyện cũ, khó tránh khỏi sẽ áp dụng một ít thủ đoạn cùng phương thức cực đoan.

- Ai, các nàng vì mang thai cốt nhục của ta mà tranh đoạt. Đây không phải là các nàng sai. Đây là lỗi của ta, đều tại ta.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Sau khi ở bên ngoài chạy hết một vòng, hắn lại một lần nữa trở về trong mật thất.

Hiện tại Khôi Hoàng Triều đều ổn định. Đám người Đại Thiên Sư chia sẻ quốc vụ, khiến cho Khôi Hoàng Triều có trật tự phát triển, luyện linh càng là trở thành đặc sắc lớn nhất. Cũng vì giao hẹn trước đó cùng Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều, cũng triển khai hợp tác mật thiết.

Đồng thời, đạo chủng của Công Tôn Uyển Nhi cũng đã sớm được Tà Hoàng phái người đưa tới. Thật sự không đưa không được. Ba đại hoàng giả giao hẹn, theo Tà Hoàng thấy, đối với hắn rất có lợi. Hắn không muốn để cho Bạch Tiểu Thuần cùng với Thánh Hoàng tìm cơ hội gây phiền toái.

Mà sau khi tất cả bình tĩnh trở lại, ngày sinh của Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển cũng sắp tới gần. Tầm quan trọng của chuyện này cũng bị tăng cao đến mức vượt qua tất cả. Gần như tất cả mọi người đều đang quan tâm. Thậm chí Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, cũng vậy.

Thật ra, Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt rất nhiều người thấy, vận khí của hắn tạm thời không nói tới, chỉ là ở trên tư chất, lại có chỗ kinh người. Nhất là hắn luyện Bất Tử Trường Sinh Công, loại phương pháp thần thông này đến từ huyết mạch Khôi Hoàng. Một khi truyền thừa xuống cho con nối dõi của hắn, cũng đủ khiến cho người ta vô cùng kiêng kỵ.

Quan trọng nhất, còn có phương pháp luyện linh!

Tất cả những điều này, đều có liên quan đến huyết mạch, liền khiến cho hai hài tử sắp tới ngày sinh của Bạch Tiểu Thuần, lúc này còn chưa có sinh ra, đã bị vô số người của Tiên Vực Vĩnh Hằng chăm chú nhìn.

Loại chuyện lớn này liên quan đến cốt nhục của mình, Bạch Tiểu Thuần cũng rất khẩn trương. Mấy ngày nay, hắn gần như không rời khỏi hoàng cung. Cho dù là nơi ngồi tĩnh tọa, cũng đổi đến chỗ gần Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch.

Cho dù trong lòng hắn phán đoán, hiện tại Tiên Vực Vĩnh Hằng không có người nào dám tới hãm hại. Nhưng đề phòng nếu chẳng may xảy ra, Bạch Tiểu Thuần vẫn luôn luôn cảnh giác.

Chỉ có điều huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần, ở trên phương diện thời gian mang thai, thật sự quá dài. Mặc dù hiện tại rõ ràng cảm giác sắp sinh, nhưng khoảng cách với thời kỳ sinh thật sự, vẫn còn có vài ngày.

Sau nửa tháng, không đợi hài tử sinh ra, Hứa Bảo Tài cùng Thần Toán Tử, lại đến.

Hai người này xuất hiện, rất đặc biệt... Bởi vì Thần Toán Tử là bị Hứa Bảo Tài trói tới. Mãi cho đến bên trong Khôi Hoàng Triều Tiên Vực, Hứa Bảo Tài này mới lộ ra thân phận. Vì vậy rất nhanh, lại có người từ trong Khôi Hoàng Thành bay ra, đưa hai người bọn họ đến bên trong thành.

Mới vừa vào thành, sau khi bái kiến đám người Linh Khê lão tổ, Hứa Bảo Tài lại lập tức hô to, muốn đi bái kiến Bạch Tiểu Thuần. Về phần Thần Toán Tử bị hắn trói theo, từ đầu đến cuối đều lộ ra vẻ mặt như đưa đám, nhìn thấy ai cũng không nói lời nào, chỉ là ở nơi đó không ngừng thở dài đờ người ra.

Cảnh tượng như vậy rất quỷ dị. Linh Khê lão tổ cũng do dự. Rất nhanh, chuyện ở đây bị từng tầng bẩm báo đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn lập tức triệu kiến Hứa Bảo Tài cùng Thần Toán Tử ở bên trong Thiên Điện.

Đợi đến khi Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy được, Thần Toán Tử bị dây thừng trói, vẻ mặt rầu rĩ đi ở phía trước, còn thường xuyên bị Hứa Bảo Tài ở sau lưng đá mấy đá, Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, cảm thấy hình ảnh này có chút kỳ dị.

- Bái kiến Khôi Hoàng!

Hứa Bảo Tài vừa nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần, lại lập tức đẩy Thần Toán Tử ra, trên mặt lộ vẻ kích động, còn có phấn chấn cùng với cuồng nhiệt.

Bịch một tiếng, hắn lại quỳ xuống, trong miệng hô to.

Hắn thật sự rất hưng phấn. Trên thực tế trước đó khi còn ở trong Thánh Hoàng Triều, sau khi nghe nói Bạch Tiểu Thuần trở thành Khôi Hoàng, toàn thân Hứa Bảo Tài đều kích động. Nhất là nghĩ đến quan hệ giữa mình cùng Bạch Tiểu Thuần, hắn đã cảm thấy mình phát đạt. Vì vậy hắn lập tức chạy tới. Lúc này vì để tỏ rõ mình càng trung thành hơn, sau khi Hứa Bảo Tài quỳ lạy, vội vàng mở miệng nói.

- Bệ hạ, Bảo Tài lần này không phải tay không tới. Ta bắt một kẻ phản bội lớn!

- Tên phản bội này, chính là Thần Toán Tử!

Âm thanh của Hứa Bảo Tài vang vọng ở bên trong thiên Điện này. Bạch Tiểu Thuần ngơ ngác nhìn Hứa Bảo Tài, lại nhìn Thần Toán Tử một chút. Hắn cảm thấy giữa hai người này có vấn đề không nhỏ.

- Ta không phải là kẻ phản bội!

Thần Toán Tử lập tức ngẩng đầu, cũng hô lên.

- Bạch... Bệ hạ, ta không phản bội các ngươi. Ta...

Thần Toán Tử hít thở dồn dập, đang muốn giải thích. Hứa Bảo Tài ở một bên trừng mắt.

- Im lặng, Thần Toán Tử. Hứa Bảo Tài ta chuyên môn chuẩn bị tin tức tình báo. Ngươi đừng hòng mơ tưởng lừa gạt ta!

- Bệ hạ, Thần Toán Tử này cực kỳ đáng giận, phản bội chúng ta. Điều khiến cho người ta giận sôi gan, chính là hắn lại còn muốn hối lộ ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1827: Ủy Khuất Của Thần Toán Tử (2)

- Bệ hạ, ngài không biết, ta vì bắt tên phản đồ Thần Toán Tử này, chịu nhục, lá mặt lá trái. Cho dù Thần Toán Tử an bài cho ta hơn một trăm nữ tu, tới ăn mòn tâm linh, tới dao động đạo tâm của ta, nhưng lòng trung thành của ta đối với bệ hạ, từ trước tới nay hoàn toàn chưa từng thay đổi!

Hứa Bảo Tài nói ra lời nói rung động đến tâm can. Thần Toán Tử ở một bên hãy còn căm tức nhìn Hứa Bảo Tài.

- Ta đưa tới cho ngươi những nữ tu đó, không sai. Nhưng có một lần nào ngươi không phải vui vẻ tiếp nhận. Sở dĩ hơn một trăm người, còn không phải là sau đó ngươi tới tìm ta đòi sao?

- Đó là đạo tâm của Hứa Bảo Tài ta kiên định, vì hoàn thành nhiệm vụ, vì bắt kẻ phản bội lớn như ngươi, vì vậy ta chỉ có thể ủy khuất chính mình, chỉ có thể không cam lòng, miễn cưỡng tiếp nhận ngươi hối lộ. Tất cả những điều này, ta cũng là vì bắt ngươi!

Hứa Bảo Tài lập tức cãi lại, cũng trừng mắt nhìn Thần Toán Tử.

Hai người ở bên trong Thiên Điện nơi này, không ngừng tranh cãi. Một người chỉ trích đối phương là kẻ phản bội, một người khác không thừa nhận, đồng thời còn nói đối phương vô sỉ.

- Bệ hạ, ngươi không cần thương hại Thần Toán Tử này. Trước đây ta đi tìm hắn, khuyên hắn cùng ta đi tới Khôi Hoàng Thành. Nhưng hắn ỷ vào mình có một đạo lữ Bán Thần, lại có thể không muốn. Vì vậy ta lại chịu nhục, thu được tín nhiệm của hắn, sau đó hạ độc hắn, lúc này mới len lén trói lại đưa đi!

Hứa Bảo Tài giận nói.

- Ta không phải là không muốn tới... Nhưng ta nhà lớn nghiệp lớn, nhất thời có chút luyến tiếc. Ta không nói mình không muốn tới.

Thần Toán Tử thở dài một tiếng giải thích.

- Ngươi đừng vội lừa dối bệ hạ. Thần Toán Tử tên phản đồ nhà ngươi, ngươi ở bên ngoài tùy ý gieo hạt, khiến cho huyết mạch Thông Thiên ta khuếch tán trong phạm vi lớn, bí mật luyện linh, ta chắc hẳn cũng không bảo vệ nổi!

Hứa Bảo Tài cả giận nói.

Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh nghe. Vừa mới bắt đầu hắn còn cảm thấy rất thú vị. Nhưng dần dần, mắt thấy hai người tranh cãi giống như cũng muốn đánh nhau. Nhất là Thần Toán Tử rõ ràng suy yếu. Hứa Bảo Tài ở nơi đó thậm chí còn tiến lên đạp mấy cái, hắn vội vàng giơ tay lên ngăn cản.

Hắn xem như đã nghe hiểu. Đây rõ ràng là sau khi Thần Toán Tử hạ xuống Tiên Vực Vĩnh Hằng, sống ngày tháng thoải mái, không khó khăn giống như những người khác. Cho nên lúc này Khôi Hoàng Triều thành lập, với hắn mà nói, rất rầu rĩ.

- Thần Toán Tử, mọi người dù sao cũng là huynh đệ một hồi, ngươi nói thật cùng ta, ngươi có từng nghĩ tới chuyện trở về hay không? Nếu như ngươi không muốn, ta hiện tại để người đưa ngươi trở lại. Chúng ta đều người của thế giới Thông Thiên. Ngươi chỉ cần bản thân mình cảm thấy hài lòng sung sướng, không làm ra chuyện phản bội chúng ta, chúng ta vẫn là bằng hữu!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, tiến lên cởi dây thừng trên người của Thần Toán Tử ra, lại vỗ ở trên người hắn, xua tan độc tố mang đến sự suy yếu.

Thân thể của Thần Toán Tử run rẩy, đứng ở nơi đó trầm mặc một lúc lâu. Sau đó hắn hít một hơi thật sâu.

- Trở về, ta muốn về tới. Nhưng ta không thể chỉ đi có một người. Ta muốn... dẫn theo mọi người Quản gia đến!

- Không thành vấn đề, có bao nhiêu lại mang đến bấy nhiêu!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, tiến lên ôm cổ Thần Toán Tử, sau đó lại ôm Hứa Bảo Tài một cái.

Thần Toán Tử muốn nói lại thôi. Hứa Bảo Tài cũng có chút do dự. Nhưng mắt thấy Bạch Tiểu Thuần cao hứng như thế, cuối cùng hắn nhịn xuống không nói.

Vì vậy rất nhanh, Thần Toán Tử liền rời đi. Dựa theo ý chỉ Bạch Tiểu Thuần dành cho hắn, hắn sẽ mang theo tất cả gia sản cùng với thê thiếp của mình đến Khôi Hoàng Thành.

- Hi vọng đến lúc đó, sẽ không dọa đến hắn...

Thần Toán Tử quay đầu lại nhìn Khôi Hoàng Thành một chút, thần sắc cổ quái.

...

Tiễn Thần Toán Tử rời đi, sinh hoạt của Bạch Tiểu Thuần lại trở về yên tĩnh. Hiện tại chuyện quan trọng nhất xảy ra trước mắt hắn, đã không phải là tu hành, mà là... hài tử ở trong bụng của Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch

Về phần giới tính của hai hài tử này, người ngoài không dám sử dụng thần thức quan sát, lo lắng phạm vào kiêng kỵ của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không có lo lắng này. Hắn đã sớm sử dụng thần thức đảo qua. Trên thực tế ngay cả bản thân Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, đều biết được hài tử trong bụng là nam hài hay nữ hài.

Đối với điều này, Tống Quân Uyển cũng thường xuyên phiền muộn. nếu như Bạch Tiểu Thuần không phải là Khôi Hoàng còn tốt. Nhưng hôm nay trở thành Khôi Hoàng, như vậy tầm quan trọng của hài tử, tất nhiên sẽ vì vậy lại tăng cao hơn một ít. Nhưng trong bụng của nàng, lại là nữ hài.

Nếu bên phía Chu Tử Mạch cũng như thế, nàng vẫn đỡ hơn một chút. Nhưng hết lần này tới lần khác trong bụng Chu Tử Mạch là một nam hài.

Điều này khiến cho trong lòng Tống Quân Uyển, có chút không phục, nhưng cũng không thể làm gì khác được. Nàng cũng lo lắng Bạch Tiểu Thuần sẽ có một chút suy nghĩ. Nhưng trên thực tế, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, bất kể là nam hài hay nữ hài, hắn đều yêu thích. Sau khi nhận thấy được tâm tư của Tống Quân Uyển, hắn còn nhiều qua an ủi, dùng tình yêu của mình đối với hài tử, để diễn tả mình không để ý đối với giới tính.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Rất nhanh lại một tháng qua đi. Thời kỳ hai nàng sinh nỏ càng lúc càng đến gần. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng càng ngày càng khẩn trương. Mặc dù trải qua thôi diễn cùng với chuẩn bị của hắn, lại dựa vào tu vi, hắn có mười phần nắm chắc sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Nhưng chung quy đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn sắp làm phụ thân, trong lòng của hắn khó tránh khỏi lo được lo mất.

- Cái này... Làm phụ thân là cảm giác gì?

Có đôi khi Bạch Tiểu Thuần đi ở trong hoàng cung, cũng sẽ nhớ tới vấn đề này. Thậm chí mấy ngày này, trong đầu cũng đang suy nghĩ về đặt tên.

- Tên gọi là gì được...

Đối với vấn đề này, Bạch Tiểu Thuần rất coi trọng. Trong đầu hắn cũng suy nghĩ tới vô số cái tên, nhưng cuối cùng vẫn chưa có xác định được.

- Bạch Đại Bảo? Tên này khí thế không đủ!

- Bạch Siêu Đại? Không được, chắc hẳn mẫu thân nó không đồng ý...

- Bạch Lăng Phỉ?

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến cái tên này, lại thở dài, cùng lúc nghĩ đến Đỗ Lăng Phỉ. Về phương diện khác hắn cảm thấy nếu như mình cho đặt tên này cho nữ nhi, Tống Quân Uyển có thể trực tiếp cầm theo đao xông tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1828: Huyết Mạch Cường Đại

Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây rầu rĩ vì tên của hài tử, Thánh Hoàng đột nhiên đến!

Hắn hạ xuống, trước đó hoàn toàn không có một chút dấu hiệu nào, Thậm chí toàn bộ Khôi Hoàng Triều ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, cũng không có người nào phát hiện. Nhất là hiện tại, ở thời điểm hài tử của Bạch Tiểu Thuần sắp sinh, Thánh Hoàng hạ xuống, lập tức khiến cho ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Sau khi nhận thấy được sóng dao động trong thiên địa, hắn bất chợt ngẩng đầu, thoáng lắc người một cái, lại trực tiếp xông đến trên bầu trời.

Mới vừa xuất hiện, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lại xác định phong tỏa phía xa. Rất nhanh, nơi hư vô hắn nhìn tới vặn vẹo. Bóng dáng của Thánh Hoàng một bước đi ra. Hắn vốn có thể khiến cho bản thân llặng lẽ không một tiếng động tới đây. Nhưng hắn lại lo lắng sẽ khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu nhầm. Cho nên lúc này hạ xuống, hắn chỉ là trên bầu trời, mà không phải là bên trong Khôi Hoàng Thành.

- Nhị đệ!

Mới vừa xuất hiện, Thánh Hoàng lại cười ha ha một tiếng, tiến lên vài bước, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần liền ôm quyền.

Bạch Tiểu Thuần đối với chuyện Thánh Hoàng đột nhiên đến, cùng lúc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết đối phương vì sao lại tới đây. Về phương diện khác hắn cũng có phần cảnh giác. Thật sự ánh sáng Thái Cổ của hắn hiện tại, còn cần mấy tháng nữa có khả năng một lần nữa khôi phục.

- Đại ca tới đây, không biết chuyện gì?

Nếu như đổi lại là thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ lá mặt lá trái một hồi. Nhưng hôm nay hắn không có tâm tình này, đơn giản trực tiếp mở miệng.

- Không có việc gì, không có việc gì. Ta chính là ở trong hoàng cung nhàn rỗi, nhớ tới nhị đệ hiện tại có chuyện vui lớn, lo lắng Tà Hoàng vô sỉ này làm phiền, cho nên tới bảo vệ cho nhị đệ.

Thánh Hoàng cười ha hả, vừa nói, ánh mắt vừa đảo qua Khôi Hoàng Thành phía dưới, thần thức giống như tản ra, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Bạch Tiểu Thuần lập tức nhíu mày, giơ tay phải vung lên, lại trực tiếp ngăn cản thần thức của Thánh Hoàng. Hắn nheo mắt lại, nhìn về phía Thánh Hoàng.

- Lòng tốt của đại ca, nhị đệ xin ghi nhận tấm lòng. Chỉ có điều hiện tại quả thực không có thuận tiện.

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng, hoàn toàn không có chút nhượng bộ. Thánh Hoàng có chút xấu hổ. Hắn cũng biết hiện tại đến đây, rất dễ dàng gây ra hiểu nhầm. Nhưng thật sự không đến thăm, trong lòng hắn sốt ruột. Lúc này mắt thấy Bạch Tiểu Thuần vẫn hiểu nhầm, Thánh Hoàng có chút do dự, thở dài một tiếng.

- Không dối gạt gì nhị đệ, ta cũng biết lần này đường đột đến đây. Nhưng... thánh quy mất rồi...

Thánh Hoàng vừa nói, ừa nhìn chằm chằm vào biểu tình của Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được thánh quy mất, hắn có chút không kịp phản ứng. Nhưng rất nhanh, mắt hắn lại bỗng nhiên trợn tròn. Hắn ý thức được thánh quy trong miệng của Thánh Hoàng là ai...

- Con rùa đen nhỏ? Mất rồi?

Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn không giả vờ. Hắn thật sự không biết gì về chuyện con rùa đen nhỏ mất tích.

- Nửa tháng trước, thánh quy đột nhiên biến mất. Nó đi thì cũng thôi, nhưng trước khi đi, lại còn nhân lúc ta không chú ý, trộm đi không ít hạt sen...

Thánh Hoàng cũng phiền muộn. Mấy năm nay thánh quy ở chỗ của hắn vẫn rất tốt. Hắn đối với thánh quy vẫn luôn luôn yêu thích. Gần như đối phương muốn cái gì, lại cho cái đó. Nhưng hôm nay nó lại vẫn mất tích.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, con rùa đen nhỏ nhất định là tìm đến Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hôm nay, từ khi hắn hạ xuống cho đến hiện tại, mặc dù thần thức bị Bạch Tiểu Thuần ngăn cản cắt ngang, nhưng vẫn đại khái quét ngang Khôi Hoàng Thành. Ở chỗ này hắn không nhận thấy được một chút tung tích gì của con rùa đen nhỏ.

Mà từ thần sắc của Bạch Tiểu Thuần, Thánh Hoàng cũng nhìn ra được không có gì giả tạo. Hắn biết đối phương không có nói dối.

- Cái này...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến lúc trước, khi mình tới Thánh Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng liên minh, vì không ảnh hưởng tới chuyện liên minh, từng trấn an con rùa đen nhỏ, nói chờ đến thời điểm thỏa đáng, mình lại dẫn đối phương đi.

Nhưng trong khoảng thời gian này, vì hài tử sắp sinh ra, Bạch Tiểu Thuần cũng quên mất con rùa đen nhỏ ở nơi nào. Thật không nghĩ tới đối phương lại có thể bỏ trốn. Hiện tại Thánh Hoàng tìm tới, Bạch Tiểu Thuần cũng có chút chột dạ. Thời điểm hắn đang cân nhắc nên mở miệng giải thích như thế nào. Bỗng nhiên, thần sắc hắn thoáng động, ngước đầu nhìn lên bầu trời phía xa.

Thánh Hoàng cũng có chút kinh ngạc, nhìn sang.

Rất nhanh, ở trong hư vô nơi ánh mắt bọn họ tập trung nhìn lại, đang truyền đến từng hồi những tiếng gào thét. Ngay sau đó, cuối cùng lại ở giữa thiên địa xuất hiện hơn một nghìn chiếc... chiến thuyền cực lớn!!

Trên nghìn chiếc chiến thuyền này, bất kỳ một cái nào cũng có kích thước chừng nghìn trượng, rất khí thế. Nhất là chiến thuyền đi đầu kia, còn dài đến gần vạn trượng. Lúc này khi đang gào thét lao tới, kéo theo nghìn chiếc chiến thuyền phái sau, đang không ngừng tới gần về phía Khôi Hoàng Thành.

Chợt nhìn thoáng qua, giống như một trận chiến tranh xâm lấn. Nhưng hết lần này tới lần khác nơi này là Khôi Hoàng Thành. Có thể từ sát biên giới Tiên Vực của Khôi Hoàng Triều, một đường bay tới, trừ phi là có hoàng giả Thái Cổ thi pháp, nếu không, cho dù là Thiên Tôn tồn tại, cũng khó có thể khiến cho trên nghìn chiếc chiến thuyền này, lặng lẽ không một tiếng động không bị người phát hiện, đi tới nơi này.

Nhất là ở bốn phía xung quanh chiến thuyền này, lúc này vẫn có không ít tu sĩ. Bọn họ đều là người của thế giới Thông Thiên. Lúc này mỗi người đều lộ ra biểu tình cổ quái, theo chiến thuyền từ từ tới gần.

Thậm chí trong Khôi Hoàng Thành, cũng có không ít người nhìn thấy cảnh tượng này. Tất cả đều ồ lên chấn động kinh ngạc, tưởng kẻ địch tấn công. Chỉ là mặc dù bọn họ không nhìn thấy rõ người trên chiến thuyền, nhưng Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng ở trên bầu trời này, dựa vào tu vi của bọn họ, lại nhìn thấy rõ ràng.

Trên nghìn trên chiến thuyền này nam nữ đều có. Nhưng nếu cẩn thận đếm lại, sẽ phát hiện nữ tu rõ ràng nhiều hơn nam tu. Nhất là sóng dao động huyết mạctrên người bọn họ h, lại có không ít người đều lộ ra khí tức của thế giới Thông Thiên!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi, nhưng số lượng của bọn họ thật sự quá nhiều. Gần như trên mỗi một chiếc chiến thuyền, đều có hơn trăm

người... Chiến thuyền vạn trượng đi đầu này, còn tập trung tới mấy vạn người.

- Lục Vân Dao!

Thánh Hoàng sửng sốt.

- Thần Toán Tử!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, ngơ ngác nhìn bóng dáng quen thuộc đứng ở trên chiến thuyền vạn trượng đó. Người này chính là Thần Toán Tử. Bốn phía xung quanh hắn... mấy vạn nữ tử này, cuối cùng ở trên trang phục của mỗi một người, đều giống như là thiếp thất của hắn...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1829: Vui Quá Hóa Buồn (1)

Nhất là phu nhân mặc cung trang đứng ở vị trí bên cạnh của Thần Toán Tử kia, trên người nàng tản ra tu vi, mặc dù không phải là Thiên Tôn, lại giống như Bán Thần đại viên mãn, chuẩn Thiên Tôn. Chỉ kém hơn so với Đại Thiên Sư có nửa bậc!

Nữ tử này, hiển nhiên chính là Lục Vân Dao trong miệng của Thánh Hoàng.

Tu vi như thế, cho dù là ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng không gặp được quá nhiều, thuộc về là chiến lực mạnh nhất dưới Thiên Tôn.

Thời điểm toàn thân Bạch Tiểu Thuần dại ra, Thần Toán Tử cũng nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần đang ở trên bầu trời phía x. Hắn lập tức hít thở một thật sâu. Về phần nữ tử mặc cung trang bên cạnh hắn, cũng chú ý tới Thánh Hoàng bên cạnh Bạch Tiểu Thuần. Sắc mặt nàng thoáng đổi, hít một hơi thật sâu. Sau đó, nàng lôi kéo tay Thần Toán Tử, lập tức bay ra khỏi chiến thuyền, nhanh chóng đến trước mặt Bạch Tiểu Thuần đang trợn mắt hốc mồm cùng Thánh Hoàng.

- Bái kiến khôi hoàng, Thánh Hoàng!

- Bái kiến Thánh Hoàng, khôi hoàng!

Thánh Hoàng cũng có chút bối rối. Hắn nhìn nữ tu mặc cung trang này một chút này, lại nhìn Thần Toán Tử một chút, cuối cùng ánh mắt đảo qua chiến thuyền phía sau bọn họ.

- Các ngươi...

- Hồi bẩm Thánh Hoàng, bọn họ... đều là người nhà của ty chức. Vị này... Là đạo lữ của ty chức.

Nữ tu mặc cung trang không dám giấu diếm, cúi đầu mở miệng.

Chuyện này thật sự khiến người ta quá mức chấn động. Phải biết rằng, số người trên mấy nghìn chiến thuyền này tập chung vào một chỗ, lại hơn mười vạn người... Nhất là huyết mạch bên trong thế giới Thông Thiên, chiếm gần như hơn phân nửa.

Thánh Hoàng ở đây nghe được mấy lời này, không đợi hắn kịp phản ứng, Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh lại mở miệng hít sâu một hơi, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Hanh Hanh Tử, ngươi gieo nghiện à? Năm đó ở Man Hoang ngươi đã gieo, sau khi đến Tiên Vực Vĩnh Hằng, ngươi ngươi... Ngươi lại còn gieo. Ngươi có biết hay không? Ngươi bây giờ cũng đã gieo ra một tông môn!

Lấy định lực của Bạch Tiểu Thuần, lúc này cũng bị Thần Toán Tử làm cho chấn động mạnh. Trước đây hắn cảm thấy Thiết Đản ở trên phương diện này rất lợi hại. Nhưng hôm nay so sánh hai bên, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy Thiết Đản có thể đi quỳ bái. Thần Toán Tử ở đây vô thanh vô tức, đột nhiên thả ra thiên lôi, đủ khiến cho tất cả mọi người chấn động đến cực hạn.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến mình ở đây chỉ là ba bốn nàng, đã khiến cho đầu hắn lớn lên. Nhưng Thần Toán Tử bên kia lại có tới mấy vạn... Thoạt nhìn hình như mỗi một người đều chung đụng không tệ lắm. Điều này càng làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm thấy phức tạp, có cảm giác ghen tỵ khó hiểu.

Thần Toán Tử có chút xấu hổ. Hắn vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng khí thế bọn họ đến đây quá mức cao. Lúc này đám người Đại Thiên Sư đều xông ra, lại trực tiếp đến gần. Sau khi chú ý tới Thánh Hoàng, trong lòng đám người Đại Thiên Sư đều chấn động. Bọn họ

không biết vì sao Thánh Hoàng tới đây, nhưng vẫn đi tới bái kiến một chút. Sau đó bọn họ dẫn theo Thần Toán Tử cùng với nữ tu mặc cung trang, còn có hơn một nghìn chiến thuyền hơn mười vạn người phía sau bọn họ... tiến vào Khôi Hoàng Thành.

Cho đến bọn họ đi xa, Bạch Tiểu Thuần vẫn còn đang ngẩn người, trong đầu ông ông. Hắn nhớ tới bộ dạng Thần Toán Tử trước đó, lúc rời đi, muốn nói lại thôi. Nhất thời hiểu rõ nỗi khổ tâm của gia hỏa này. Đổi lại là ai có hơn mười vạn gia quyến này, cũng không có cách nào nhất thời nói đi là đi được.

Cũng chính vì Thần Toán Tử đột nhiên đến, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng ở đây, đối với chuyện con rùa đen nhỏ mất, đã hòa hoãn không ít. Nhất là Thánh Hoàng đi tới, đã bị đám người Đại Thiên Sư nhìn thấy được. Bạch Tiểu Thuần đơn giản trực tiếp mời Thánh Hoàng đi tới hoàng cung.

Chỉ là Thánh Hoàng hiện tại, cũng bị Thần Toán Tử làm cho chấn động. Sau khi thần thức đảo qua xác định con rùa đen nhỏ không ở nơi này, ở trong hoàng cung Khôi Hoàng Thành, Thánh Hoàng vừa ngồi xuống, lại lập tức mở miệng.

- Nhị đệ, người gọi là Hanh Hanh Tử kia, người này là nhân tài. Được một người này, thắng được cả một tông môn!

- Nhị đệ, giao Hanh Hanh Tử này cho ta đi. Người tài giỏi như thế, Thánh Hoàng Triều ta cực kỳ thiếu!"

Thánh Hoàng thật sự động tâm. Hắn thấy, có thể có hơn mười vạn gia quyến, lại quản lý rất tốt, điều này đủ để nói rõ năng lực của vị Hanh Hanh Tử kia.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe thấy những lời này, nhất thời bất mãn. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đối với Thần Toán Tử, cảm giác rất phức tạp, đố kị năng lực của hắn ở phương diện này. Nhất là nghĩ đến sự đau khổ của mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại càng không vui.

Nếu Thánh Hoàng không cần người thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác Thánh Hoàng hiện tại cuối cùng lại mở miệng đòi người. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng không vui. Hắn trừng mắt, nhìn về phía Thánh Hoàng.

- Đây tính là cái gì? So với ta, còn kém một ít.

Bạch Tiểu Thuần nói, tay phải vỗ vào túi đựng đồ. Nhất thời rất nhiều rất nhiều thư tình, đã bị hắn trực tiếp lấy ra.

Ầm.

Trong một tiếng động vang lên, ở trước mặt Thánh Hoàng đã chồng chất ra một ngọn núi nhỏ.

- Thấy được không? Những thứ này đều là thư tình, đều viết cho ta!

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được những thư tình này, trong lòng tốt hơn không ít, ngạo nghễ mở miệng.

- Năm đó, thời điểm ta ở thế giới Thông Thiên, nếu như gật đầu, thê thiếp đạo lữ, so với Thần Toán Tử này còn nhiêu hơn gấp mấy lần!

Đối mặt hành động của Bạch Tiểu Thuần này một lời không hợp lại ném thư tình, Thánh Hoàng lại bối rối. Hắn ngơ ngác nhìn thư tình trước mặt này chồng chất thành núi nhỏ, nhất là bên trong có không ít cái, hình như vì năm tháng quá lâu, đã có chút ngả vàng...

- Cái này... Mấy thứ này, ngươi cứ còn giữ lại... thế giới Thông Thiên các ngươi tan vỡ, cẩn thận những thư tình này hỏng mất...

Thánh Hoàng cảm thấy mình lần này đến đây, thật sự đã được tăng thêm kiến thức. Nhìn thấy được hơn mười vạn gia quyến của Thần Toán Tử, lại thấy được Bạch Tiểu Thuần ở đây còn có nhiều thư tình hơn.

Chú ý thấy Thánh Hoàng bị thư tình của mình làm cho chấn động, trong lòng Bạch Tiểu Thuần khôi phục lại sự tự tin. Hắn đang muốn nói

khoác vài câu. Nhưng vào lúc này, có ba đạo thần thức, từ bên ngoài đại điện quét tới...

Ba đạo thần thức này, chính là tới từ Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch cùng Hầu Tiểu Muội. Các nàng nghe nói Thánh Hoàng đến, làm gì sợ không thuận tiện gặp mặt. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần, các nàng rất lo lắng. Dù sao lúc này Thánh Hoàng đột nhiên xuất hiện, làm cho các nàng có chút bất an. Bởi vậy, các nàng vẫn không nhịn được thần thức tản ra, muốn quan tâm một chút.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1830: Vui Quá Hóa Buồn (2)

Nếu như ở hoàng cung Thánh Hoàng Thành, các nàng tất nhiên không có cách nào làm được chuyện này, đi dụng thần thức quan tâm Thái Cổ. Nhưng ở đây dù sao cũng là hoàng cung Khôi Hoàng Thành, có trận pháp trợ giúp, các nàng làm được điểm này cũng không phải quá khó khăn.

Lúc này thần thức đảo qua, thứ các nàng nhìn thấy đầu tiên... Chính là chồng chất thư tình giống như núi nhỏ này.

Khi nhìn thấy được thư tình, trong nháy mắt, sóng thần thức của ba nàng lập tức trở nên mãnh liệt hơn một ít, rõ ràng dừng lại ở trên đống thư tình này. Ba người không hẹn, cùng lập tức thu hồi lại thần thức!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Thần sắc Thánh Hoàng cũng thoáng động, sau đó lộ ra biểu tình quái dị liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Nhị đệ, ngươi mới nói tới chỗ nào?

Thánh Hoàng vội ho một tiếng, tiếp tục hỏi.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể còn có tâm tình nói khoác nữa. Hắn cười gượng trong vội vàng thu hồi những bức thư tình này, giả vờ trấn định ngồi ở chỗ đó, cùng Thánh Hoàng cười ha hả.

Sau một lúc lâu, Thánh Hoàng xác định con rùa đen nhỏ quả thực không có ở nơi này, cũng hiểu rõ lúc này Khôi Hoàng Triều có giai đoạn mẫn cảm. Mình ở lại lâu sẽ ảnh hưởng tới quan hệ hai bên, vì vậy đứng dậy từ biệt.

Bạch Tiểu Thuần không yên lòng tiễn Thánh Hoàng rời đi. Sau đó hắn nghiêng đầu nhìn hoàng cung một chút, không hiểu sao có cảm giác chột dạ.

- Có gì chứ? Không phải là thư tình sao? Trước đây ta lại không đồng ý!

Bạch Tiểu Thuần nói thầm nói mấy câu cho mình tăng thêm lòng can đảm. Thoáng lắc người một cái, hắn đã tiến vào mật thất. Hắn suy nghĩ chắc hẳn mình nên bế quan mấy ngày, trốn tránh đầu sóng ngọn gió.

Chỉ là dự định của Bạch Tiểu Thuần, không đợi đến ngày thứ hai, đã rơi vào khoảng không... Ban đêm cùng ngày hôm đó, ba nàng Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội, cho dù các nàng nhìn đối phương không vừa mắt, nhưng ngày hôm nay ý kiến lại thống nhất, cùng nhau xuất hiện ở trong mật thất của Bạch Tiểu Thuần.

Đối mặt với ba nàng, Bạch Tiểu Thuần càng chột dạ. Nhất là Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch ưỡn bụng, bộ dạng giống như cười híp mắt đang nhìn mình, nhưng này trong mắt không có ý tốt, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần đau thương.

Về phần Hầu Tiểu Muội, nàng rõ ràng chính mình cũng không biết có mang thai hay không, hai tay lại đặt ở trên bụng của mình, híp mắt, nhìn Bạch Tiểu Thuần.

- Tiểu Thuần, ngày hôm nay Thánh Hoàng tới nơi này, là vì chuyện gì vậy?

Tống Quân Uyển là người đầu tiên mở miệng, giọng điệu ôn hòa, giống như một người đại tỷ tỷ vậy. Nếu không phải ánh mắt không tốt quá mức rõ ràng, nhất định sẽ càng hiền thục hơn.

- Cái này... đều do con rùa đen nhỏ. Gia hỏa này chạy mất. Các nàng biết con rùa đen nhỏ đi? Ta nói cho các nàng biết một chút về quá trình

ta và con rùa đen nhỏ quen biết. Lại nói tiếp, nó và Quân Uyển nàng còn có chút nguồn gốc sâu xa.

Bạch Tiểu Thuần nháy mắt, đang muốn kéo trọng tâm câu chuyện đi. Nhưng Chu Tử Mạch ở bên cạnh đã hừ lạnh một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, không nên tránh nặng tìm nhẹ. Đến đây đi, nói thật đi, ngươi có đúng là rất hâm mộ Thần Toán Tử hay không?

- Hâm mộ hắn? Sao có thể như vậy!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run run một cái, nhưng trên thần sắc lại nghiêm nghị chính khí, còn hoàn toàn không có một chút do dự nào.

- Ta tuyệt đối không hâm mộ hắn. Hắn hâm mộ ta mới đúng. Chỉ có điều nói tới Thần Toán Tử, hài tử này cũng thật đáng thương. Tử Mạch, nàng còn nhớ rõ trong bộ lạc đất Man Hoang không? Lúc đó khi ta đi, nàng không phải còn tiễn ra một đoạn đường sao? Ta...

Bạch Tiểu Thuần đang phải tiếp tục đề tài này. Nhưng Hầu Tiểu Muội ở bên cạnh, lúc này trợn mắt, hai tay chống nạnh, hình dáng này lộ ra bản tính cây ớt nhỏ trong nàng.

- Tiểu Thuần ca ca, ca ca bây giờ là Khôi Hoàng. Tuy rằng chúng ta hiện tại thái bình, nhưng ca ca không thể lười biếng. Ca ca phải tu luyện, trăm triệu lần không thể phân tâm.

- Ta...

Bạch Tiểu Thuần vừa muốn mở miệng, đã bị Tống Quân Uyển cắt ngang.

- Tiểu muội nói không sai. Tiểu Thuần à, trên người ngươi trách nhiệm lớn như vậy, chúng ta cũng không giúp được ngươi cái gì. Nhưng giúp đỡ ngươi chia sử một phần trọng trách, vẫn có thể làm được. Nào, lấy những thư tình trong túi của ngươi ra, giao chúng ta, chúng ta giúp ngươi bảo quản.

- Ta...

Bạch Tiểu Thuần nhất thời sốt ruột, đang muốn giải thích. Nhưng Chu Tử Mạch tính tình lớn nhất. Nàng trừng hai mắt, ưỡn bụng dứt khoát trực tiếp đi tới. Bạch Tiểu Thuần lại không dám giãy dụa, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn rất nhiều thư tình bên trong túi đựng đồ của mình... bị Chu Tử Mạch lấy sạch sẽ...

Lòng hắn đang rỉ máu. Hắn cảm thấy hít thở đều có phần khó khăn, giống như Chu Tử Mạch lấy đi không phải là thư tình, mà là vô số ái tình của hắn...

Cuối cùng ba nàng mang theo thư tình, hài lòng rời đi. Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần giống như đưa đám, đứng ở trong mật thất, giơ tay lên chộp về phía xa, nhưng lại chộp vào khoảng không.

- Thư tình của ta.

Cửa lớn của mật thất mở rộng. Ánh trăng tiến đến, rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần. Hắn đứng ngẩn người ở chỗ đó hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, vẻ mặt lại không ngừng luyến tiếc.

- Sớm biết vậy, ta đã không đi trêu chọc nhiều nữ nhân như vậy...

Bạch Tiểu Thuần rất phiền muộn, lại thở dài. Hắn vẫn cảm thấy một lão bà là tốt nhất. Hai người, phiền não lại bạo phát vô hạn. Nếu như ba bốn người... Hậu quả này đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cực kỳ nghiêm trọng.

- Tiểu muội vốn rất tốt, hiện tại cũng bị các nàng làm hư.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần phiền não. Ban đầu hắn muốn tiếp tục ngồi tĩnh tọa. Nhưng cho đến hừng đông, hắn vẫn cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Trước kia mỗi lần cúi đầu nhìn thấy được túi đựng đồ, nghĩ đến những thư tình này bên trong, Bạch Tiểu Thuần đều rất đắc ý, hơn nữa quá nhiều lần lấy ra, đưa tới vô số hâm mộ.

Nhưng hôm nay thư tình đều không còn. Bạch Tiểu Thuần càng cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Hắn dứt khoát thoáng một cái bay ra, đến nơi Công Tôn Uyển Nhi bế quan, đứng ở nơi đó. Hắn có thể cảm nhận được Công Tôn Uyển Nhi đang tĩnh tọa bên trong động phủ, có ý muốn đi vào. Nhưng hôm nay Công Tôn Uyển Nhi tu luyện cũng đến thời khắc mấu chốt, không tiện làm phiền.

Đứng ở nơi đó một lát, thần thức Bạch Tiểu Thuần tản ra, bao trùm toàn bộ Khôi Hoàng Thành. Hắn muốn tìm người trò chuyện. Hắn thấy được Trương Đại Bàn đang ngồi. Thấy được Hứa Bảo Tài đang cùng người cao giọng nói khoác, thấy được Thần Toán Tử thê thiếp thành đàn, trên mặt nở nụ cười...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1831: Con Sinh Ra!

Hắn còn thấy được Linh Khê lão tổ đang lặng lẽ nhìn lệnh bài thân phận của mỗi một đệ tử đã chết trong tay, thấy được Lý Thanh Hậu nhìn về phía xa, trong tay cầm là một chiếc khăn tay.

Hắn còn thấy được Thượng Quan Thiên Hữu. Hắn đã từng kinh diễm tuyệt luân, cho đến hiện tại không có tiếng tăm gì. Nhưng bóng dáng của hắn vẫn giống như một thanh kiếm. Lúc này hắn ngồi một mình ở trong nhà, uống rượu, trong miệng thỉnh thoảng thì thào tên của Chu Tâm Kỳ.

Một bóng người lại một bóng người quen thuộc, hiện lên ở trước mắt Bạch Tiểu Thuần. Hắn nhìn một chút, bỗng nhiên thần sắc thoáng động. Ở trong Khôi Hoàng Thành này, hắn nhận thấy được hai khí tức xa lạ lại quen thuộc.

- Là các nàng...

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc hồi lâu. Bóng dáng của hắn biến mất. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở bên ngoài một chỗ phủ đệ trong thành. Phủ đệ này không lớn, là một lầu các hai tầng, nhưng lại xây dựng rất trang nhã. Nhất là trong viện có một cây hoa quế. Lúc này mùi hoa phả vào mặt. Bạch Tiểu Thuần đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên lầu các, bị ngọn đèn chiếu rọi ra nổi lên một bóng người.

Giống như trong u minh có phát giác, hay là trong lúc vô ý nhìn thấy gì đó, cửa sổ tầng hai của lầu các, bị từ từ mở ra, lộ ra một gương mặt mỹ lệ động lòng người.

Sau khi chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần đứng ở dưới tàng cây hoa quế, nữ tử này sửng sốt, trong mắt mang theo sự phức tạp. Nàng không có đi bái kiến, chỉ đứng ở nơi đó, lặng lẽ cùng Bạch Tiểu Thuần nhìn nhau.

- Trần Mạn Dao...

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói. Hắn phát hiện mình đối với những người mấy ngày nay tới Khôi Hoàng, đã có chút bỏ quên. Bởi vì tinh lực của hắn cùng lúc sử dụng ở trên phương diện kiềm chế lẫn nhau với Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng. Mặt khác lại là hài tử gần sinh ra, khiến cho hắn không còn có tinh lực đi quan tâm quá nhiều.

Cho nên đến hiện tại, hắn mới biết được Trần Mạn Dao chẳng biết từ lúc nào, đã đến Khôi Hoàng Thành. Trên thực tế nếu không phải trong lòng Bạch Tiểu Thuần phiền não mất mát, sợ rằng cũng sẽ giống như trước như vậy không cẩn thận dùng thần thức đảo qua mỗi người như vậy.

Đại Thiên Sư chắc là biết. Dù sao đây là đệ tử của hắn. Nhưng hắn không nói cho Bạch Tiểu Thuần biết. Ý tứ ẩn chứa bên trong, lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hiểu.

Đại Thiên Sư rất lớn tuổi, đối với nhân sinh nhìn rõ ràng hơn so với Bạch Tiểu Thuần rất nhiều. Hắn làm vậy là không muốn Trần Mạn Dao rơi vào hiện tại trong hậu cung hỗn loạn của Khôi Hoàng...

Nghe được Bạch Tiểu Thuần kêu ra tên của mình, Trần Mạn Dao cúi đầu, trong mắt có chút mờ mịt, giống như đang chìm đắm ở trong hồi ức của mình. Hồi lâu sau, nàng than khẽ một tiếng, đứng ở bên cạnh cửa sổ hướng về phía Bạch Tiểu Thuần hạ thấp người cúi đầu.

- Dân nữ bái kiến Khôi Hoàng.

Một câu bái kiến, giống như thoáng cái kéo khoảng cách hai người ra rất xa. Một câu dân nữ, càng khiến cho khoảng cách vốn đã xa này, lại đào ra một khe nứt cực lớn.

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ, Trần Mạn Dao cũng rơi vào sự trầm mặc. Rất lâu sau đó, Trần Mạn Dao nhẹ nhàng khép cửa, thổi tắt ngọn đèn, khiến cho lầu các tối tăm... lại không có âm thanh.

Dưới tàng cây hoa quế, trong lòng Bạch Tiểu Thuần hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Sau một lúc lâu, hắn than nhẹ một tiếng, xoay người rời đi, biến mất không thấy bóng dáng. Khi lại xuất hiện sau đó, hắn đã ở trong phủ của Linh Lâm Vương.

Khí tức thứ hai xa lạ lại quen thuộc này, đến từ một nữ tử tên là Hứa San.

Nữ hài này năm đó giống như bạo long, đối với Bạch Tiểu Thuần lại si mê chủ động. Hiện tại tuy vẫn rạng rỡ, nhưng lại già nua hơn một ít. Bàng không biết Bạch Tiểu Thuần đến. Bạch Tiểu Thuần cũng không có đi nói, chỉ lặng lẽ nhìn một nén hương, sau đó xoay người rời đi.

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên rất nhớ một người.

- Đỗ Lăng Phỉ...

Trong tiếng thì thào, Bạch Tiểu Thuần rời khỏi Khôi Hoàng Thành, bay ở trong trời đất này. Rất nhanh, hắn đã đi qua chỗ Tiên Vực của Khôi Hoàng Triều. Thần thức của hắn đều tản ra. Nhưng bất luận hắn tìm kiếm cẩn thận như thế nào, cũng không có tìm được Đỗ Lăng Phỉ.

Đây không phải là hắn lần đầu tiên tìm kiếm. Trên thực tế trước lúc này, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nhiều lần truy tìm. Tiên Vực của Vĩnh Hằng này tuy lớn, nhưng nhiều năm qua, Bạch Tiểu Thuần cũng gần như tìm hết tất cả. Nhưng bất luận hắn tìm kiếm thế nào, trước sau cũng không có tìm được Đỗ Lăng Phỉ.

Dựa theo cách nói của Thông Thiên Đạo Nhân, ngay cả hắn, cũng không có tìm được nữ nhi của mình.

Lại như vậy, một đêm trôi qua.

Khi bầu trời xa xăm hơi sáng lên. Trước lúc ánh mặt trời khuếch tán toàn bộ thiên địa, Bạch Tiểu Thuần đứng ở Khôi Hoàng Thành phía xa, nhìn thế giới. Hắn đột nhiên cảm giác được hình như ở một đêm này, mình lớn lên rất nhiều.

Hắn lặng lẽ nhìn đêm tối ở trong trời đất bị từ từ bị xua tan. Ở trong sự bình yên cùng an lành này, Bạch Tiểu Thuần thở hắt ra một hơi, sau đó hít một hơi thật sâu, thì thào nói nhỏ.

- Hi vọng tất cả vui sướng, có thể tồn tại vĩnh viễn...

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần rất khẽ, chỉ có chính hắn có thể nghe được. Hắn hiểu rõ, hiện tại tất cả nhìn như an bình, trên thực tế không phải vững chắc. Mặc dù không phải hoa trong gương, trăng trong nước, nhưng cũng là lâu các trong không trung. Mình ở đây một khi xuất hiện biến cố, trong khoảnh khắc, tòa nhà sẽ sạt lở sập xuống.

Mà biến cố này, không phải sẽ không xuất hiện. Trên thực tế lúc này chỉ cần Tà Hoàng hoặc là Thánh Hoàng xuất thủ đối với Bạch Tiểu Thuần một lần nữa, bí mật Bạch Tiểu Thuần không còn ánh sáng Thái Cổ này, sẽ trong nháy mắt sẽ để lộ ra.

Một khi bị lộ ra, chờ đợi hắn, chính là đêm tối. Chờ đợi Khôi Hoàng Triều, cũng chính là đêm tối!

- Chỉ có thực sự trở thành Thái Cổ, mới tính là ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, hoàn toàn có tư cách cùng hai đại hoàng triều đối kháng!

Bạch Tiểu Thuần lặng im. Tâm tư phiền não cũng chậm rãi bình tĩnh trở lại. Hắn biết, mình không có thời gian đi ôm oán hận cái gì, cũng không có thời gian đi phiền não. Tất cả mọi thứ đều khiến cho hắn chỉ có thể đi làm một việc.

- Tu luyện!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu, thân thể biến mất. Thời điểm xuất hiện, hắn đã trở lại trong mật thất hoàng cung. Sau khi ngồi xuống khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền. Lần này hắn rất nhanh lại chìm đắm ở trong tu hành.

Tu vi đến cảnh giới như Bạch Tiểu Thuần này, đã không phải đơn thuần là tu luyện, liền có thể nâng cao. Nhất là công pháp Tuyên Cổ Quyển của hắn hiện tại còn không có sáng tạo hoàn thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1832: Long Phượng Hiện Lên Điềm Lành (1)

Chỉ là Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba này, bị Bạch Tiểu Thuần đặt tên là đạo pháp niệm tương lai. Đến nay, Bạch Tiểu Thuần tuy nhiều lần cảm giác sẽ sáng tạo ra, nhưng chung quy vẫn thiếu một chút.

Mặc dù là hắn hao phí khí tức Chúa Tể, cũng vậy. Hình như thiếu một chút cảm ngộ. Lúc này theo tâm tư Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh, sau khi hắn chìm đắm vào bên trong tu hành, ở trong đầu của hắn, phác họa bề ngoài đối với niệm tương lai, cũng chậm rãi ngưng tụ, nhìn như thôi diễn, lại không phải thôi diễn.

Thậm chí linh lực kinh trong mạch trong cơ thể hắn, cũng theo phác họa trong đầu hắn đối với niệm tương lai từ từ lưu chuyển. Dần dần toàn thân hắn giống như trở nên linh hoạt kỳ ảo, cùng mảnh thế giới này, mơ hồ hình thành sóng dao động nào đó.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là mấy ngày, lại có lẽ là mấy tháng, Bạch Tiểu Thuần quên cả thời gian trôi qua. Chỉ là sáng tạo của hắn, vẫn ở trong một tuần hoàn cố đình, không ngừng xoay xung quanh, không có cách nào sáng tạo đi ra một bước cuối cùng đối với niệm tương lai.

Cho đến sáng sớm ngày này... Một tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ sơ sinh, giống như phá tan cân bằng nào đó trong thế gian, truyền khắp hoàng cung, thân thể Bạch Tiểu Thuần bất chợt chấn động mạnh một cái. Hơi thở của hắn đột nhiên gấp gáp. Cho dù hắn đang tu luyện, cũng cảm nhận được ở trên mảnh thế giới này, ở trong một chớp mắt này, xuất hiện một sinh mạng liên kết cùng huyết mạch của mình!

Mà cũng vào giờ phút này, công pháp của hắn từ trong vòng tuần hoàn cố định này, trong giây lát chấn động. Hình như hài tử này sinh ra, lại đại biểu cho tương lai vô hạn, giờ phút này, cùng tâm cảnh của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn dung hợp. Trong đầu của hắn vang lên tiếng nổ lớn... Một bước cuối cùng của niệm tương lai, trực tiếp bước qua!

Tuyên Cổ Quyển một tầng cuối cùng, niệm tương lai, thành!

Ở thời điểm công pháp của Bạch Tiểu Thuần đột phá, đồng thời toàn bộ Khôi Hoàng Triều đều đề phòng nghiêm ngặt. Rất nhiều tu sĩ phòng thủ ở xung quanh bên ngoài Khôi Hoàng Thành, chuẩn bị tinh thần một khi có người đánh bất ngờ, cho dù thịt nát xương tan, cũng phải ngăn chặn người ở bên ngoài!

Bởi vì, ngày này đối với toàn bộ con dân Khôi Hoàng Triều mà nói, có ý nghĩa quá mức trọng đại. Đây là... này con nối dõi của Khôi Hoàng bọn họ sinh ra!

Khi tiếng đứa trẻ sơ sinh này khóc nỉ non, truyền từ hoàng cung ra, khi xung quanh bên ngoài hoàng cung, rất nhiều tu sĩ tu vi đã ngoài Thiên Nhân, tiếng hoan hô của bọn họ khuếch tán ra, toàn bộ bên trong Khôi Hoàng Thành, vô số con dân ở nơi này, mỗi người đều kích động.

Khi toàn bộ Khôi Hoàng Thành này cũng không có gì phấn chấn hơn, Bạch Tiểu Thuần ở trong mật thất mở mắt ra. Hắn không có tâm tư đi tiếp tục củng cố công pháp của mình. Lúc này thân thể thoáng lắc một cái, chớp mắt biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở bên trong trong điện. Hắn thấy được bà đỡ từ trong cung của Tống Quân Uyển, ôm ra một đứa con trẻ sơ sinh!

- Chúc mừng bệ hạ, có được thiên kim!

Trên mặt bà đỡ cũng có phần kích động. Bốn phía xung quanh bà đỡ được rất nhiều nữ tu bảo vệ. Sau khi đi ra, nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, nàng vội vàng ôm đứa trẻ sơ sinh trong tay thận trọng giao cho Bạch Tiểu Thuần.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, chậm rãi đỡ lấy. Nhắc tới cũng lạ, nữ hài tử này vốn còn đang khóc nỉ non, nhưng sau khi được Bạch Tiểu Thuần ôm lấy, cuối cùng lại đừng khóc, mà mở to đôi mắt mỹ lệ sáng như sao, tò mò nhìn Bạch Tiểu Thuần. Dần dần, cuối cùng nàng lại nở nụ cười.

Nụ cười này thuần khiết vô cùng, giống như ánh mắt trời đầu tiên trong trời đất này, vào giờ phút này, chiếu vào trong mắt Bạch Tiểu Thuần, dũng mãnh tràn vào đến sâu bên trong tâm linh của hắn, dung hợp cùng linh hồn!

- Thiên kim, đây là nữ nhi của Bạch Tiểu Thuần ta!

- Thưởng, tất cả mọi người, đều có thưởng!

Bạch Tiểu Thuần thoải mái cười to, ôm nữ nhi của mình, giống như hài tử dạo qua một vòng. Sau đó, hắn kích động trong bước vào trong cung của Tống Quân Uyển. Khi thấy được Tống Quân Uyển lúc này nằm ở trên giường, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng tinh thần lại rất không tệ.

- Quân Uyển, nàng nhìn xem, đây là thiên kim của chúng ta!

Bạch Tiểu Thuần thật sự rất cao hứng. Lúc này hắn giơ nữ hài nhi trong tay lên cao, ở trong gian phòng đó xoay quanh. Nữ hài tử này vừa lúc mới bắt đầu giống bị dọa cho giật mình, nhưng rất nhanh lại càng nở nụ cười. Nếu không phải là bàn tay nhỏ bé không có cách nào giơ lên, sợ là lúc này còn có thể vỗ tay.

Tiếng cười khanh khách vang lên, ở trong một chớp mắt này, khiến cho tất cả những người nghe được, cảm giác giống như tiếng trời lọt vào tai.

Chú ý tới đứa trẻ mới sinh trong tay Bạch Tiểu Thuần, trên mặt Tống Quân Uyển lộ ra dáng vẻ tươi cười mẫu tính. Nàng tức giận trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần.

- Người đã lớn như vậy, thế nào lại giống như đứa trẻ.

Cùng lúc đó, đám người Lý Thanh Hậu, Đại Thiên Sư, Cự Quỷ Vương chờ ở ngoài hoàng cung đều được thông báo cho biết tiểu công chúa được sinh ra. Lý Thanh Hậu ngửa mặt lên trời cười ha ha. Đám người Đại Thiên Sư, Cự Quỷ Vương đều phấn chấn. Nhất là Cự Quỷ Vương, trong lòng của hắn lúc này cao hứng không thôi.

- Ha ha, quả nhiên là nữ hài. Nói như vậy, địa vị nhà Tử Mạch chúng ta, lại hoàn toàn vững chắc!

Theo tiếng cười của mọi người ở ngoài hoàng cung truyền ra, rất nhanh, người trong toàn bộ Khôi Hoàng Thành đều biết tin tiểu công chúa được sinh ra. Sau đó lại là ngoài thành, không ngừng khiến cho tin tức này tiếp tục được khuếch tán. Người trong toàn bộ Khôi Hoàng Triều, đều biết chuyện này. Từng tiếng hoan hô truyền khắp các khu vực ở bên trong Khôi Hoàng Triều.

Cùng lúc đó, ở một trong chỗ điện khác, bốn phía xung quanh Chu Tử Mạch có rất nhiều nữ tu cùng bà đỡ, đều đang nóng nảy chờ đợi. Bạch Tiểu Thuần ở đây, lúc này tất nhiên sẽ không quên Chu Tử Mạch. Nhưng hắn lại ôm hài tử, cùng Tống Quân Uyển trò chuyện chơi đùa với nữ nhi. Tống Quân Uyển cũng biết lúc này trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhớ mong bên kia. Vì vậy nàng khó có được một lần ôn nhu, giục Bạch Tiểu Thuần nhanh qua bên đó.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần cảm động, hôn trán Tống Quân Uyển một cái, sau đó ôm nữ nhi, một đường giơ lên cao, ở trong tiếng cười của nữ nhi, lao thẳng đến trong cung Chu Tử Mạch.

Lại ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần bước vào trong cung, lại một tiếng khóc còn lớn hơn so với trước, từ bên trong gian phòng của Chu Tử Mạch truyền ra. Tiếng khóc này giống như sấm sét ngang trời, mặc dù không phải vang dội vô cùng, nhưng lại ở trong một cái chớp mắt truyền ra, làm cho cả tất cả tu sĩ huyết mạch thế giới Thông Thiên bên trong Khôi Hoàng Triều, thân thể đều chấn động mạnh một cái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1833: Long Phượng Hiện Lên Điềm Lành (2)

Chấn động này, là đến chấn động từ huyết mạch của bọn họ. Bạch Tiểu Thuần ở đây càng như vậy. Thân thể hắn dừng lại, mắt cũng mở to, nhìn trong đại điện Chu Tử Mạch lúc này thình lình có một cầu vồng khí huyết, lại có thể xuyên qua căn phòng, xông thẳng lên trời cao!

Thiên địa thoáng bị chấn động, phong vân tan ra. Trong một chớp mắt này, toàn bộ bầu trời đều biến hóa. Từng khí tức thuộc về Bất Tử Quyển, vào giờ phút này cuối cùng lại không ngừng khuếch tán ra, khiến cho vô số con dân sau khi cảm nhận được, hơi thở đều trở nên dồn dập, lại có thể không tự chủ được quỳ lạy xuống.

- Em gái ngươi... Không cần khoa trương đến mức như vậy chứ...

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra. Vào giờ phút này, chẳng biết tại sao trong lòng của hắn lại có một chút đố kị.

- Ngươi vừa mới sinh ra, lại có khí thế thiên địa. Ta, phụ thân ngươi còn không có... Nhất là khí tức Bất Tử Quyển này, cuối cùng lại trực tiếp vượt qua da bất tử? Tiến vào bất tử kim cương?

Bạch Tiểu Thuần đang nghĩ tới đây, nữ nhi được hắn ôm ở trong lòng, hình như cũng bị cảnh tượng như vậy làm cho chấn động, dường như không cam lòng, không ngờ khóc lớn lên. Chỉ có điều tiếng khóc của nàng không giống với trước đây, hình như có đầy đủ lực xuyên qua linh hồn nào đó, giống như đại biểu trường sinh, lại có thể dẫn động nỗi lòng vô số người biến hóa, khiến cho thiên địa hỗn loạn này, lại trong một chớp mắt này bị mạnh mẽ áp chế xuống.

Rất khoa trương là ở trên trời cao này, ở bên cạnh khí huyết giống như cầu vồng, lúc này chậm rãi xuất hiện một ảo ảnh ngọn đèn Trường Sinh Đăng, cùng khí huyết cầu vồng này, chiếu rọi lẫn nhau!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho tròng mắt Bạch Tiểu Thuần cũng muốn rơi ra ngoài. Hắn cũng thiếu chút nữa cầm nữ nhi trong tay ném xuống trên mặt đất. Nếu như nói trước đó hài tử của Chu Tử Mạch phát ra khí tức, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có chút ghen tỵ, như vậy trường sinh ý của nữ nhi lúc này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít thở cũng có phần ngừng lại.

- Trường Sinh Quyển!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn phát hiện khí tức của Trường Sinh Quyển nữ nhi là bẩm sinh tới sau. Trong lòng đã cảm giác không có cách nào hình dung.

- Ở nơi này là hài đồng sao? Đây là hai yêu nghiệt mà.

Trong tiếng thì thào của Bạch Tiểu Thuần, đám người Đại Thiên Sư trong Khôi Hoàng Thành đều trợn mắt há hốc mồm. Một lát sau mỗi một người mở miệng hít sâu một hơi. Nhưng rất nhanh, mỗi một người lại vô cùng phấn chấn!

- Con trai con gái của bệ hạ có khí thế như vậy, Khôi Hoàng Triều ta tất nhiên sẽ vĩnh hằng!

Trong tiếng hoan hô vang vọng, Bạch Tiểu Thuần cũng hít một hơi thật sâu. Hắn cúi đầu nhìn nữ nhi một chút, lại nhìn gian phòng Chu Tử Mạch một chút, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tươi cười.

- Cũng được. Hai tiểu gia hỏa kia lợi hại thì lợi hại. Tốt nhất có thể vượt qua ta. Như vậy sau này ta có thể làm thái thượng hoàng, sống phóng túng rất tốt.

Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy, lại lập tức vui vẻ, đi nhanh vài bước tới, trực tiếp đến gần cung điện của Chu Tử Mạch. Lúc này cửa lớn của cung điện mở ra. Bà đỡ ôm hài tử đi ra. Không đợi nàng mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã đưa một tay ra nhận lấy.

- Chúc mừng bệ hạ, có được long tử!

- Thưởng, tất cả đều thưởng!

Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, một tay ôm nữ nhi, một tay ôm con trai, toàn thân cao hứng bừng bừng khoa chân múa tay. Cũng may hắn chưa tiến vào trong cung, đi thăm Chu Tử Mạch lúc này cũng giống như Tống Quân Uyển, mặc dù đều suy yếu, nhưng lại rất có tinh thần.

Chỉ là nữ nhi của Bạch Tiểu Thuần, ở trong ngực của hắn lúc này không khóc ngược lại còn cười. Nhưng con trai bị Bạch Tiểu Thuần ôm một cái, lại có thể càng khóc dữ dội hơn. Bạch Tiểu Thuần dỗ thế nào cũng vô dụng. Cho dù cũng giơ lên cao, nhưng hài đồng này vẫn khóc. Chu Tử Mạch nhìn thấy liền đau lòng, vội vàng muốn tới ôm đi. Nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không cho.

- Khóc lại khóc đi. Có gì chứ. Không khóc ta thích, khóc ta cũng thích. Điều này nói rõ giống ta. Nhát gan không có việc gì!

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, trấn an Chu Tử Mạch. Sau đó, ở trong sự bất đắc dĩ của Chu Tử Mạch, Bạch Tiểu Thuần ôm hai đứa trẻ, hài lòng lao ra khỏi hoàng cung, đến trước mặt đám người Lý Thanh Hậu, Đại Thiên Sư.

- Lý thúc, Đại Thiên Sư, các ngươi nhìn này. Đây là hài tử của ta!

Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, đồng thời cũng tràn ngập sự khoe khoang. Hắn ôm hai hài tử, ở trước mặt đám người Lý Thanh Hậu không ngừng khoe khoang.

- Đại sư huynh, sư huynh tới nhìn đi.

- Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử, như thế nào, đây là giống của Bạch Tiểu Thuần ta!

Tất cả mọi người cười ha ha. Cự Quỷ Vương càng kích động hơn, tiến lên giả vờ giả vịt nhìn nữ nhi của Bạch Tiểu Thuần một chút. Nhưng trọng điểm đều đặt ở trên ngoại tôn của hắn, hận không thể từ trong tay Bạch Tiểu Thuần đoạt lấy, ôm vào lòng mình.

- Tiểu Thuần, tên của hai hài tử này, ngươi đã nghĩ xong chưa?

Lý Thanh Hậu cười nhìn tất cả những điều này, trong lòng cảm hoài. Đối với hắn mà nói, hắn đã sớm xem Bạch Tiểu Thuần là con của mình. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần sinh ra con nối dõi, đó chính là tôn nữ cùng tôn tử của hắn.

- Tên?

Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng một chút, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý.

- Ta đã sớm nghĩ xong. Nào nào nào, các ngươi cũng giúp ta xem một chút, ta đặt tên này như thế nào.

Trên thực tế Lý Thanh Hậu hỏi xong những lời này, chính hắn lại hối hận. Ở nơi đây nếu nói hiểu rõ ràng đối với Bạch Tiểu Thuần, trừ hắn ra không còn có thể là ai khác? Hắn cũng bởi vì thật sự cao hứng, mới quên mất tính tình của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này vừa nhìn Bạch Tiểu Thuần hăng hái bừng bừng, Lý Thanh Hậu lại đột nhiên có một cảm giác bất an.

Trên thực tế, ở đây không chỉ là hắn bất an, Đại Thiên Sư cũng hít vào một hơi. Linh Khê lão tổ cũng có chút há hốc mồm. Càng không cần phải nói tới đám người Trương Đại Bàn, Hứa Bảo Tài cùng với Thần Toán Tử.

Mỗi người bọn họ đều lộ ra thần sắc cổ quái. Thật ra bọn họ dùng đầu ngón chân suy nghĩ, cũng có thể nghĩ ra được, Bạch Tiểu Thuần đặt tên...

Nhất định là không hợp với lẽ thường.

Phương diện này khẩn trương nhất, chính là Cự Quỷ Vương. Hắn cũng không muốn ngoại tôn của mình sau này mang theo một cái tên khó nghe suốt đời. Lúc này hắn vội vàng mở miệng.

- Ta cũng nghĩ được. Để ta nói trước...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1834: Tên Này Như Thế Nào (1)

- Nhạc phụ một lát nữa lại nói!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Hiện tại hắn đang đắc ý với cái tên mình đặt ra trong khoảng thời gian này, làm sao có thể để cho người khác tranh đoạt danh tiếng.

Cự Quỷ Vương lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, thở dài một tiếng, u oán nhìn Lý Thanh Hậu một chút. Lý Thanh Hậu cũng nhức đầu, đang muốn khuyên bảo. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, sau đó đã lên tiếng.

- Con trai, ta đặt cho hắn một cái tên đặc biệt khí thế. Đặt là.. Bạch Đại Đại!

Bạch Tiểu Thuần nói đến đây, mắt cũng sáng lên. Trong khoảng thời gian này, hắn suy nghĩ quá nhiều tên. Nhưng mỗi một cái tên, hắn đều cảm thấy không đủ khí thế. Sau khi nghĩ tới cái tên này, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình thật giống như bị một đạo sấm sét công kích, toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong tới ngoài, đều đang phấn chấn run rẩy.

Hắn cho rằng, đây là cái tên hay nhất trong tất cả những cái tên đời này hắn từng nghe được. Trong trời đất này, có thể so sánh với cái tên của con trai hắn, cũng chỉ có hai cái!

Một chính tên của hắn. Một cái khác, chính là hắn nghĩ tới, tên của nữ nhi mình.

Nhưng hắn vừa mới dứt lời, mọi người ở bốn phía xung quanh tất cả đều mở miệng hít sâu một hơi. Trương Đại Bàn nhịn không được, thiếu

chút nữa phì cười. Bạch Tiểu Thuần lập tức nhìn sang.

- Đại sư huynh, sư huynh làm sao vậy?

- Không... Không có gì. Cái tên rất hay. Tên này quá tốt, cùng ta có duyên!

Trương Đại Bàn không ngừng ho khan, vội vàng mở miệng nói.

Bạch Tiểu Thuần rất hài lòng, Hắn lại nhìn về phía Thần Toán Tử. Thần Toán Tử cũng há hốc mồm. Sau khi liên tục hít sâu cố gắng bình tĩnh lại, thần sắc hắn nghiêm trọng, lập tức cúi đầu giơ tay lên, ở nơi đó không ngừng bấm đốt ngón tay, cũng không biết đang tính chút cái gì.

Mắt thấy Thần Toán Tử nghiêm túc như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng rất hài lòng. Hắn lại quay đầu nhìn về phía Hứa Bảo Tài.

- Tên này... Tên này... Giống như thiên lôi xuyên tai, giống như âm thanh của tự nhiên. Nhất là đại hoàng tử vừa mới sinh ra, lại xuất hiện thiên địa dị thường như vậy. Đây là mạng suốt đời phú quý. Cũng chỉ có đại hoàng tử, mới có thể chống đỡ được cái danh tốt tuyệt thế do bệ hạ đặt cho!

Hứa Bảo Tài vẻ mặt kích động, cũng không quan tâm tới sự khinh bỉ trong mắt của những người khác ở phía sau, cao giọng mở miệng nói.

Bạch Tiểu Thuần nghe đến đó, càng vui vẻ hơn. Chỉ là Lý Thanh Hậu cũng tốt, Đại Thiên Sư cũng được, còn có đám người Linh Khê lão tổ, mỗi một người đã sớm trợn mắt há hốc mồm. Nghe Bạch Tiểu Thuần đặt cái tên này, ầm một cái, trước mắt bọn họ trực tiếp biến thành màu đen, ngoài xém trong mềm.

- Bệ hạ, tên này...

- Tiểu Thuần, chúng ta đổi một cái tên khác được không.

Trong lúc bọn họ uyển chuyển khuyên nhủ, Cự Quỷ Vương bên kia lại trực tiếp kêu rên, tức giận lớn tiếng gào thét.

- Không được. Ta tuyệt đối không thể để cho ngoại tôn của ta, gọi là cái gì Bạch Đại Đại được. Lớn cái đầu ngươi mà lớn! Theo ngươi nói như vậy, con gái ngươi chẳng phải sẽ gọi là Bạch Tiểu Tiểu sao?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời sáng lên, cười ha hả. Hắn về phía Cự Quỷ Vương gật đầu, vô cùng đắc ý.

- Ha ha, nhạc phụ vẫn là ngươi hiểu ta. Không sai. Tên nữ nhi của ta, chính là Bạch Tiểu Tiểu. Thế nào, một Bạch Đại Đại, một Bạch Tiểu Tiểu, thiên hạ vô địch!

Lần này, gần như tất cả mọi người phản đối. Nhưng Bạch Tiểu Thuần bình thường không quật cường, hiện tại ở trên việc đặt tên này, hắn khó có được một lần quật cường. Mặc cho mọi người phản đối như thế nào, Bạch Tiểu Thuần đều không chịu nhường bước.

Đến cuối cùng, mọi người chỉ có thể thở dài. Cự Quỷ Vương cũng muốn khóc. Hắn nổi giận, hắn điên cuồng, ở trong toàn thân hắn giống như cũng muốn nổ tung. Bạch Tiểu Thuần buồn bực nhìn Cự Quỷ Vương.

- Chữ Bạch và Đại không thể sửa. Một chữ cuối cùng, nghe lời ngươi chung quy như vậy là được rồi chứ? Nhạc phụ ngươi lớn tuổi như vậy, cẩn thận thân thể.

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, Cự Quỷ Vương lúc này mới khá hơn một chút. Hắn đứng ở nơi đó khổ sở suy nghĩ. Dần dần trong mắt đều xuất hiện ra tơ máu. Cuối cùng cắn răng một cái, nói ra một chữ!

- Chữ lớn cuối cùng, đổi lại thành bảo!

- Bạch Đại Bảo?

Bạch Tiểu Thuần bĩu môi một cái. Mọi người ở bốn phía xung quanh nghe đến đó, mỗi một người lại há hốc mồm. Lý Thanh Hậu cũng ngơ ngác nhìn, miệng há hốc. Hắn nhìn Cự Quỷ Vương đang giận dữ còn chưa tiêu, lại nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, cuối cùng thở dài một tiếng.

Đại Thiên Sư cũng trầm mặc. Đám người Trương Đại Bàn dù sao cũng là tiểu bối. Lúc này mỗi một người khó nén được thần sắc quái dị, nhìn nhau một cái. Bọn họ cảm thấy... Chu Tử Mạch có thể không phải là nữ nhi ruột thịt của Cự Quỷ Vương.

- Không sai, cứ gọi là Bạch Đại Bảo. So với Bạch Đại Đại cái gì đó của ngươi tốt hơn nhiều!

Cự Quỷ Vương đắc ý ngẩng đầu, ngạo nghễ nói.

Bạch Tiểu Thuần nhăn mặt, nhíu mày. Hắn cúi đầu nhìn con trai trong lòng mình một chút. Hắn không muốn để cho Cự Quỷ Vương lớn tuổi như vậy còn tức giận, vì vậy chỉ có thể đồng ý.

- Được rồi, một người tên là Bạch Đại Bảo, một người tên là Bạch Tiểu Tiểu. Cứ quyết định như vậy đi. Đây cũng không phải là trí tuệ của một mình ta, đây là mọi người chúng ta quyết định!

Bạch Tiểu Thuần cũng lo lắng sau khi Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch tìm đến mình, cho rằng mình đặt tên không tốt. Nhưng trong lòng hắn thật sự cảm thấy đây là hai cái tên rất hay. Lúc này hắn dứt khoát kéo tất cả mọi người vào, khiến cho cái tên này trở thành sự thực!

Cũng không biết có phải Bạch Đại Bảo còn nhỏ như vậy lại có linh tính hay không. Ban đầu vốn đã không nghe thấy hắn khóc, nhưng sau khi nghe được cái tên của mình, hắn lại oa oa khóc lớn lên.

Về phần Bạch Tiểu Tiểu, tiếng cười lại càng vui vẻ hơn. Hình như nàng rất hài lòng đối với cái tên của mình. Ở trong tiếng cười kia, nàng vẫn không ngừng phát ra những tiếng nha nha, khả ái vô cùng.

Trong lần vui chơi này, Đại Bảo có chút mệt mỏi ngủ. Bạch Tiểu Thuần đau lòng, mau chóng bảo bà đỡ bế hắn trở lại. Nhưng Tiểu Tiểu ở nơi đó, trước sau vẫn có tinh thần, ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền ra tiếng cười. Dường như đối với tất cả người xa lạ ở bốn phía xung quanh, nàng đều tràn ngập sự tò mò.

- Vẫn là cô nương tốt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn nữ nhi trong lòng, càng nhìn càng thấy yêu thích. Lại như vậy, ở trong những ngày kế tiếp, toàn bộ Khôi Hoàng Triều đều bắt đầu chúc mừng. Nhất là Khôi Hoàng Thành còn giăng đèn kết hoa. Sự náo nhiệt truyền khắp thiên địa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1835: Tên Này Như Thế Nào (2)

Theo đó, lại là chúc mừng của Thánh Hoàng Triều cùng Tà Hoàng Triều. Gần như tất cả Thiên Tôn đều đưa tới lễ vật xa xỉ. Cho dù là Phệ Linh Thượng Nhân cùng Nguyên Yêu Tử, đã từng bị Bạch Tiểu Thuần bắt giữ, cũng đưa lễ vật tới.

Càng không cần phải nói tới đám người Tư Mã Vân Hoa, còn có Linh Cửu Thiên Tôn, Cổ Thiên Quân, Trần Tô, vốn đã thiếu nợ Bạch Tiểu Thuần nhân tình, cũng đều đưa lễ vật tới.

Mà lễ vật lớn nhất, lại là đến từ Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng. Mặc dù là phân ba thiên hạ quan hệ phức tạp, nhưng ở trên lễ vật bề ngoài này, lại không thể hiện ra. Chỉ có điều so với việc Tà Hoàng đưa ra một tảng đá, Thánh Hoàng đưa ra, đúng là hai mảnh lá cây của chủ sen thiên trì!

Hai cái lá cây này đã không thể dựa theo giá trị tính ra được. Toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, chỉ có một đóa chủ sen thiên trì. Một đóa hoa sen này cũng chỉ có mười tám cái lá cây.

Hiện tại lá cây này chỉ còn lại có mười bốn lá. Đưa cho Bạch Tiểu Thuần hai lá, cũng chỉ còn lại mười hai lá.

Lễ vật này nặng. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần cũng lộ vẻ xúc động. Về phần khối đá Tà Hoàng đưa ra, nếu như đổi lại thành những người khác, sẽ cho là quý trọng. Cái này dù sao cũng là... máu thịt của vị Chúa Tể diệt thế ở trên trời cao biến thành!

Nhưng trên thực tế, sau khi Bạch Tiểu Thuần biết thân phận của Tà Hoàng có vấn đề lớn, đối với vật phẩm hắn đưa tới, cực kỳ cẩn thận. Loại khối đá này, làm sao có thể để cho tiếp xúc với con của mình được.

Sau khi nhận được khối đá này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần đã có sát cơ. Thật lâu hắn mới nhịn xuống.

Ngoại trừ hai đại hoàng triều ra, bản thân Khôi Hoàng Triều cũng có quá nhiều người tới chúc mừng. Mặt khác, người có thể gặp mặt Bạch Tiểu Thuần, gần như đều người quen biết cũ ở thế giới Thông Thiên.

Giống như Trần Mạn Dao cùng với Hứa San, hai nàng tiến đến, bái kiến Bạch Tiểu Thuần, sau đó lại đưa lên lễ vật. So với sự thoải mái của Trần Mạn Dao, Hứa San rõ ràng hơn phức tạp rất nhiều. Nhưng nàng hình như cũng suy nghĩ cẩn thận, chỉ là quay về phía Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, biểu lộ tôn kính, sau đó lại cùng Trần Mạn Dao rời đi.

Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể trầm mặc, nhìn theo bóng lưng của các nàng, hồi lâu than nhẹ một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần đã không phải là tu sĩ nho nhỏ năm đó. Hắn trở thành Khôi Hoàng, hình như không gì không làm được. Nhưng chỉ có Bạch Tiểu Thuần tự mình biết, rất nhiều chuyện, hắn không có cách nào đi làm.

Mặc dù là năm đó hai bên có duyên, nhưng hôm nay thương hải tang điền. Câu nói bảo các nàng lưu lại, Bạch Tiểu Thuần không muốn nói, cũng không nguyện nói.

Có thể thế gian này, nếu hai bên không có tình cảm, nói như vậy, lại nói ra rất dễ dàng. chỉ là một khi có tình cảm, ngược lại cũng không phải có thể nói ra. Trước đây Bạch Tiểu Thuần không hiểu, hiện tại hắn đã hiểu.

Mang theo thổn thức trong lòng, Bạch Tiểu Thuần đưa tiễn Hứa San cùng Trần Mạn Dao rời đi. Sau đó hắn xoay người trở lại đại điện. Hắn

đang nhanh chân đến thăm Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu. Bỗng nhiên, phía sau lưng hắn truyền đến một âm thanh chói tai cùng rất tiện.

- Tiểu Thuần Tử, Quy gia nhà ngươi tới, nhanh chóng mang đồ ngon ra đãi Quy gia. Nếu không, ngươi có tin hay không, Quy gia nhà ngươi cho trên mặt con trai ngươi một cái ấn!

Âm thanh đáng khinh như vậy, lại dám với Bạch Tiểu Thuần như thế, hiện tại ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, cho dù là Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng, cũng phải có chút lo lắng. Có thể không kiêng kỵ như vậy, cũng chỉ có con rùa đen nhỏ.

Trong nháy mắt khi nghe được lời con rùa đen nhỏ nói, Bạch Tiểu Thuần sửng sốt, thân thể trong chớp mắt lui về phía sau, tốc độ cực nhanh. Âm thanh của con rùa đen nhỏ nơi đó còn đang vang vọng, Bạch Tiểu Thuần đã biến mất không thấy bóng dáng.

Theo một tiếng thét chói tai truyền ra, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở chỗ một giả sơn cách đó ngoài trăm trượng. Hắn giơ tay phải lên, bất chợp chộp về phía một nơi trống trải trước đó.

Vào giờ phút này, thậm chí hư vô ở bốn phía xung quanh cũng vỡ ra, giống như sụp xuống. Theo thét chói tai vang vọng, tàn ảnh của con rùa đen nhỏ trực tiếp huyễn hóa ra, triển khai tốc độ kinh người, trực tiếp na di tránh né.

Nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần đã không còn giống như trước kia. Hắn hừ một tiếng, thân thể trực tiếp bước một bước về phía trước. Bước này hạ xuống, nhất thời hư vô tám phương giống như nghịch chuyển, giống như hóa thành mặt nước, khiến cho bốn phía xung quanh, đều trở nên đặc sền sệt. Mặc dù không phải phong ấn, nhưng lại còn hơn phong ấn, lại giống như mượn lực lượng thiên địa, đi đè ép tất cả!

Cho dù tốc độ của con rùa đen nhỏ nhanh hơn nữa, cũng lập tức chậm lại. Bên trong tròng mắt của nó mang theo một tia không thể tưởng tượng nổi. Mặc cho nó giãy giụa như thế nào, đều không có cách nào

chạy ra được. Lúc này bỗng nhiên có một bàn tay to vươn, nắm lấy thân thể của nó!

- Con rùa đen nhỏ, trước đó ngươi nói cái gì, ta không nghe rõ.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần vô cùng đắc ý. Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên hắn thuận lợi bắt được con rùa đen nhỏ này như vậy. Lúc này cầm con rùa đen nhỏ ở trước mặt, Bạch Tiểu Thuần hất cằm lên, ngạo nghễ hỏi.

Con rùa đen nhỏ cũng có chút há hốc mồm. Nhưng tính cách của nó không muốn chịu thua, lúc này trừng mắt lại, đang muốn mở miệng mắng người. Bạch Tiểu Thuần hiểu rất rõ đối với mức độ phá hoại của con rùa đen nhỏ. Không đợi con rùa đen nhỏ mở miệng, hắn lại rất tự nhiên thuần thục, lắc lư con rùa đen nhỏ ở trong tay.

Cái lắc lư này khiến cho con rùa đen nhỏ lại thét chói tai.

- Đại gia, chủ nhân, Bạch gia gia... Không nên lại lắc nữa. Đáng chết, ngươi bây giờ thế nào lại trở nên lợi hại như vậy.

- Ta mới vừa rồi chỉ là nói đùa thôi. Ta làm sao có thể đóng dấu cho con của Bạch gia gia ngươi được. Điều này hoàn toàn không có khả năng. Ta bảo vệ còn không kịp. Ha ha, ngươi xem ta cũng vì đã lâu không gặp mặt, cho nên đùa giỡn một chút.

Con rùa đen nhỏ vội vàng mở miệng nói, nói hết lời hữu ích, Bạch Tiểu Thuần lúc này mới dừng lay động.

- Bảo ngươi tốt nhất ở lại Thánh Hoàng Triều, ngươi chạy cái gì? Ngươi vừa chạy, hại tất cả thư tình của ta cũng bị mất!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến sự kiện này, trong lòng lại phiền muộn.

Nhưng con rùa đen nhỏ thật sự buồn bực, không nhịn được cũng bắt đầu oán giận.

- Ngươi nghĩ rằng ta muốn chạy sao? Lão tử ở Thánh Hoàng Triều rất tốt. Nhưng lần trước ngươi tới, đầu tiên là bảo ta ở lại nơi đó, lại đồng ý một ngày nào đó sẽ sắc phong cho ta làm thần thú!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1836: Bi Ngạn Vị Lai Kinh

- Thần thú, cái này nghe lại còn mạnh hơn nhiều so với thánh rùa. Lão tử động tâm lâu như vậy, ngươi cũng không tới tìm ta. Ta đương nhiên phải tới tìm ngươi.

Con rùa đen nhỏ càng nói càng lộ vẻ hào hùng, cuối cùng trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng trừng mắt với con rùa đen nhỏ. Một người một rùa nhìn nhau một lát. Bạch Tiểu Thuần cười trước. Trước đó, con rùa đen nhỏ là nói đùa cùng hắn, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên sẽ hiểu. Tất cả hành động, trên thực tế cũng là hắn đang cùng con rùa đen nhỏ nói đùa. Lúc này trong tiếng cười, Bạch Tiểu Thuần buông tay ra, dứt khoát thỏa mãn nguyện vọng của con rùa đen nhỏ.

- Mà thôi, từ giờ trở đi, sắc phong ngươi là thần thú củ Khôi Hoàng Triều ta!

Bạch Tiểu Thuần sắc phong, có một loại lực lượng kỳ dị chính hắn cũng không phát giác ra. Thân thể của con rùa đen nhỏ run lên bần bật, hít thở dồn dập. Trong mắt nó phát ra ánh sáng. Mơ hồ, hình như có quy tắc bản nguyên nào đó người ngoài không nhìn thấy được, từ nơi này bốn phương tám phương bên trong thiên địa xung quanh dũng mãnh tràn vào đến trong cơ thể con rùa đen nhỏ.

Khiến cho toàn thân con rùa đen nhỏ ở trong một tích tắc này, lại trực tiếp tản ra ánh sáng chói mắt.

Ở dưới sự hưng phấn này, con rùa đen nhỏ kêu lớn một tiếng, hài lòng bay tới bay lui ở bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần vẫn là dáng vẻ tươi cười. Ban đầu hắn không muốn vì chuyện của con rùa đen nhỏ, cùng Thánh Hoàng có mâu thuẫn. Nhưng hôm nay nếu con rùa đen nhỏ đã tự mình trở về, như vậy hắn tất nhiên sẽ không lại để cho Thánh Hoàng mang nó đi nữa.

Chỉ có điều cần phải nhắc nhở, Bạch Tiểu Thuần vẫn phải nói.

- Ngươi giấu mình một chút, đừng quá lộ liễu. Nếu như Thánh Hoàng tìm tới, ta cũng đau đầu.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần căn dặn, hắn không để ý đến con rùa đen nhỏ đang kích động, xoay người tiến vào điện.

Sau khi tới thăm con trai con gái của mình, hắn lại cùng Tống Quân Uyển cùng với Chu Tử Mạch nói chuyện một chút.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất thỏa mãn, hắn bắt đầu bế quan tu luyện.

Dù sao bế quan trước đó còn chưa kết thúc. Niệm tương lai mặc dù được sáng tạo ra, nhưng còn có một chút chi tiết, Bạch Tiểu Thuần cần phải làm vững chắc mới được. Lúc này sau khi đi vào mật thất, Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hít thở, nhắm mắt ngồi tĩnh tọa.

Sau khi nhớ lại rõ ràng tất cả chi tiết của một tầng cuối cùng niệm tương lai trong Tuyên Cổ Quyển, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu thử tu luyện. Cho đến thân thể hình thành bản năng nào đó đối với vận chuyển công pháp niệm tương lai, trong đầu Bạch Tiểu Thuần bắt đầu cân nhắc thần thông Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba này của mình.

- Quá Khứ Kinh, Hiện Tại Kinh, hiện tại đại thần thông thứ ba này, lại chắc là... Vị Lai Kinh!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Quá Khứ Kinh cùng Hiện Tại Kinh, vì trước đó tu vi của hắn bị hạn chế, cho nên thời gian thi triển không nhiều lắm, uy lực lại cũng không có hoàn toàn thể hiện ra.

Nhưng hôm nay đã có chiến lực Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần hắn tự tin, ở thời điểm thi triển hai đại kinh này, uy lực của nó có biến hóa kinh người. Trên thực tế cũng chính bởi vì Bạch Tiểu Thuần không thể hiện ra hai loại thần thông này quá nhiều lần, ngược lại có thể xem thành đòn sát thủ của mình.

Về phần Vị Lai Kinh cuối cùng này, Bạch Tiểu Thuần đã từng có một ít đầu mối tư tưởng. Lúc này hắn đang khoanh chân, không ngừng thôi diễn, còn mượn khí tức Chúa Tể đi khiến cho tốc độ thôi diễn của bản thân nhanh hơn, không ngừng xác minh suy nghĩ của riêng mình, lại không ngừng sáng tạo, lại giống như nghiên cứu chế tạo phương pháp luyện đan, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, từng tầng chồng chất, thay đổi liên tục.

Thời gian trôi qua.

Rất nhanh nửa năm lại đi qua. Hiện tại cách lúc trước, khi Bạch Tiểu Thuần lần đầu sử dụng ánh sáng Thái Cổ đánh với Tà Hoàng một trận, cho đến tận lúc này, cũng đã là một năm hoàn chỉnh. Ánh sáng Thái Cổ của hắn lại một lần nữa khôi phục số lượng mười lăm lần sử dụng.

Điều này khiến cho Bạch sức lực của Tiểu Thuần lại một lần nữa trở nên sung túc. Về phương diện khác, cũng khiến cho tâm tư hắn càng thêm bĩnh tình, càng chìm đắm ở trong thôi diễn.

Lại có mấy tháng qua đi, hoàng hôn ngày này, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trong mật thất. Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra. Trong mắt của hắn dường như có một đóa hoa màu đỏ, đang nở rộ. Nhìn kỹ... tạo thành đóa hoa, chính là từng phù văn nhỏ bé. Những phù văn này đan xen, hình thành đóa hoa... Cuối cùng so sánh với hoa bỉ ngạn trong truyền thuyết mu minh, nở rộ ở vùng đất chết, có mấy phần tương tự.

Mà theo đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ ngưng tụ ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, khí tức toàn thân của Bạch Tiểu Thuần đều thay đổi, cùng lớn như trước kia, hình như càng không rõ ràng, dường như cùng thế giới này cũng xuất hiện một ít không dung hợp.

Cho đến hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu, giơ tay phải lên. Hoa bỉ ngạn màu đỏ do phù văn tạo thành trong mắt hắn, cuối cùng lại từ bên trong hai tròng mắt của hắn lập lòe đi ra, biến ảo ở trên lòng bàn tay Bạch Tiểu Thuần, ở trước mặt hắn, lại tổ hợp ngưng tụ trở thành một đóa... hoa bỉ ngạn màu đỏ.

- Đây là thần thông Tuyên Cổ Quyển tầng thứ ba của ta... Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh!

- Về phần uy lực...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần trong nháy mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện, thình lình hắn ở bên trong phủ đệ của Công Tôn Uyển Nhi. Hiện tại mặc dù Công Tôn Uyển Nhi còn đang bế quan, nhưng thương thế của nàng dĩ nhiênđã khôi phục. Thời khắc tu luyện này, không phải không thể bị cắt ngang.

Nếu Bạch Tiểu Thuần không muốn để cho nàng biết được, nàng căn bản không phát hiện được Bạch Tiểu Thuần xuất hiện. Sau khi Bạch Tiểu Thuần cố ý tản khí tức ra, thần sắc Công Tôn Uyển Nhi thoáng động mở mắt ra. Nàng nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần cầm trong tay hoa bỉ ngạn màu đỏ.

Đầu tiên, mắt nàng lập tức bị đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ này hấp dẫn. Ở trên đóa hoa này, nàng cuối cùng lại cảm nhận được rõ ràng sự tử vong. Thậm chí nhìn nhiều, nàng hít thở cũng có phần gấp gáp. Mơ hồ có một loại dự cảm, bên trong đóa hoa này ẩn chứa một lực lượng cho dù là nàng, cũng không có cách nào đối đầu.

- Đây là...

Bạch Tiểu Thuần không nói gì, chỉ là chỉ về phía Công Tôn Uyển Nhi một cái. Nhất thời này hoa bỉ ngạn lại chớp mắt bay ra, tốc độ cực nhanh. Công Tôn Uyển Nhi căn bản là không có cách nào né tránh, lại trực tiếp bị hoa bỉ ngạn này dung nhập vào trong cơ thể.

- Đây là thần thông của ta. Hiện tại nàng tới ra tay với ta.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1837: Từ Từ Cường Thịnh (1)

Công Tôn Uyển Nhi có chút do dự. Hoa bỉ ngạn hoa dung nhập thân thể, nàng hoàn toàn không có một chút cảm giác không khỏe nào. Lúc này ánh mắt nàng lóe lên, tay phải chợt giơ lên, bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời một luống khí đen hóa thành lệ quỷ, trong tiếng rít gào lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần.

Ầm một tiếng.

Nó trực tiếp đánh vào ngực của Bạch Tiểu Thuần.

Đây không phải là ra tay toàn lực, lại ẩn chứa tám phần mười lực lượng của Công Tôn Uyển Nhi. Nhưng thân thể Bạch Tiểu Thuần ngay cả lắc lư một cái cũng không có. Ngược lại là Công Tôn Uyển Nhi ở đây, sắc mặt bất chợt biến hóa, toàn thân chấn động, che ngực. Cuối cùng nàng lại lùi về phía sau bảy tám bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Tại sao có thể như vậy được?

- Thần thông của ta, là Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh. Người trong thân có hoa bỉ ngạn, số phận liền cùng một chỗ với ta. Ta bị tổn thương, đối phương giống như cũng sẽ nhận lấy. Thậm chí chỉ cần ta nguyện ý, trái lại cũng có thể.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong lòng dâng lên một lòng tin mãnh liệt. Vị Lai Kinh này, hắn đã từng nhiều lần nghiên cứu. Hắn muốn chính là sáng tạo ra một loại thuật pháp gần như vô lại như thế.

Dù sao hắn da dày thịt béo, lại có lực khôi phục. Nhưng kẻ địch ở nơi đó lại xui xẻo. Thời điểm đánh Bạch Tiểu Thuần, còn chưa có làm được gì Bạch Tiểu Thuần, bản thân đối phương đã không chịu nổi trước.

- Thần thông này của ta, như thế nào?

Bạch Tiểu Thuần đắc ý hỏi. Hắn giơ tay phải lên. tTừ trong cơ thể Công Tôn Uyển Nhi, đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ này được lấy đi.

Trên thực tế này Vị Lai Kinh còn có biến hóa thứ hai, uy lực kinh người hơn, Đó chính là Bạch Tiểu Thuần tự mình thương tổn tới mình, đối phương cũng sẽ bị thương tổn...

- Thuật pháp vô sỉ!

Công Tôn Uyển Nhi nghẹn lại một lát, sau đó từng chữ từng chữ mở miệng nói ra. Nàng phất tay một cái, đã bắt đầu tiễn khách.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi. Mắt thấy Công Tôn Uyển Nhi không có ý tiếp tục, hắn cũng chỉ đành rời đi. Sau khi trở lại mật thất, Bạch Tiểu Thuần vừa tu hành, vừa làm bạn với người nhà. Về phương diện khác hắn cũng bắt đầu đặt tinh lực đặt ở trên việ nghiên cứu lửa hai mươi ba màu.

Đối với lửa nhiều màu, Bạch Tiểu Thuần từ trước tới nay chưa từng buông tha. Hắn mơ hồ cảm giác được, đây là biện pháp duy nhất khiến Bạch Hạo sống lại. Mặc dù còn không có chứng thực, nhưng hắn vẫn chấp nhất ở điểm này.

Ngày tháng thoi đưa, hai năm trôi qua rất nhanh. Trong hai năm này, tu vi của Bạch Tiểu Thuần mặc dù không đột phá cảnh giới, lại càng ngày càng tăng. Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu cũng khỏe mạnh trưởng thành. Chỉ là bởi vì tên của hai đứa trẻ, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch không ít lần thử bảo Bạch Tiểu Thuần đi đổi tên. Nhưng đối với chuyện này, Bạch Tiểu Thuần đã nhận định, ai nói cũng không được.

Đến cuối cùng, Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển cũng chỉ có thể ngầm thừa nhận, dần dần gọi, cũng thành thói quen với hai cái tên này.

Mà các nàng tu hành, cũng không có chịu ảnh hưởng. Ở dưới Khôi Hoàng Triều đầy khí thế tài nguyên trợ giúp, Tống Quân Uyển đã thành công đột phá Nguyên Anh, bước vào Thiên Nhân. Về phần Chu Tử Mạch, cũng chỉ kém nửa bước, liền có thể thăng cấp Bán Thần.

Chỉ có điều, so với Hầu Tiểu Muội, vẫn chậm một chút. Ở dưới sự chỉ đạo của Công Tôn Uyển Nhi, tu vi của Hầu Tiểu Muội tăng cao cực kỳ thần tốc. Chỉ hai năm nàng lại từ Thiên Nhân trung kỳ trước đó, bước vào đến Thiên Nhân hậu kỳ. Tiếp tục như vậy, nàng vô cùng có khả năng còn trở thành Bán Thành nhanh hơn so với Chu Tử Mạch.

Chỉ có điều Hầu Tiểu Muội rất không vui. Bởi vì bụng nàng trước sau không có chút phản ứng nào. Tuy rằng nàng từ chỗ của Tống Quân Uyển biết được, trước đây Tống Quân Uyển cũng rất lâu sau mới biết được mình có bầu, nhưng Hầu Tiểu Muội vẫn sốt ruột. Vì thế nàng nhiều lần đi tìm Bạch Tiểu Thuần...

Ngoại trừ mọi người ra, ở trong hai năm này tu sĩ thế giới Thông Thiên tới Khôi Hoàng Triều càng lúc càng nhiều hơn, khiến cho toàn bộ Khôi Hoàng Triều phát triển mạnh mẽ vô cùng. Không chỉ nhân khẩu tăng nhanh, phương pháp luyện linh càng trở thành cột trụ. Từng nhóm luyện linh đại sư, ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, đều có thanh danh hiển hách.

Về phần quan hệ cùng Tà Hoàng Triều cùng với Thánh Hoàng Triều, vì ước định ban đầu, ngược lại cũng vẫn tính là yên ổn. Giữa bọn họ lui tới cũng tương đối nhiều lần. Duy nhất chỉ có ở trên số lượng Thiên Tôn, chỉ có một mình Công Tôn Uyển Nhi. Cho nên rất lâu, vẫn còn có chút thiệt hại.

Chỉ có điều cũng may có Đại Thiên Sư ở đây, ở trên Bán Thần đại viên mãn đã chìm đắm nhiều năm, mặc dù bận rộn việc.. Quốc sự, nhưng hôm nay Khôi Hoàng Triều đã sơ bộ đi vào quỹ đạo, thời gian của hắn

cũng nhiều hơn. Ở dưới sự chỉ điểm của Bạch Tiểu Thuần cùng Công Tôn Uyển Nhi, lại phối hợp với tiên đan do Bạch Tiểu Thuần lấy từ trên bảo quạt đến, khiến cho hắn ở đây, khoảng cách với Thiên Tôn càng lúc càng gần. Nhất là ở hai năm qua, sau ngày hôm nay, đã sắp đến sát biên giới của sự đột phá!

Đối với thăng cấp Thiên Tôn, Bạch Tiểu Thuần đặc biệt coi trọng. Chuyện này không chỉ là chuyện lớn trong đời đối với Đại Thiên Sư, đối với toàn bộ Khôi Hoàng Triều cũng giống như vậy. Dù sao số lượng Thiên Tôn, tới một mức độ nào đó, cũng đại biểu cho thực lực của một nước.

Mà càng làm cho Bạch Tiểu Thuần vui mừng bất ngờ, là người cách đột phá thăng cấp Thiên Tôn, ngoại trừ Đại Thiên Sư ra, lại còn có một người nữa. Người này chính là Cự Quỷ Vương!

Cự Quỷ Vương vốn không nhanh như vậy. Trên thực tế trước đó Bạch Tiểu Thuần phán đoán, chắc là Đấu Thắng Vương mới đúng. Nhưng hắn lại quên mắt Cự Quỷ Vương lòng dạ nhỏ nhen.

Theo Cự Quỷ Vương, nữ nhi của mình sinh cho Bạch Tiểu Thuần một đứa con trai, vậy sau này có thể chính là đại hoàng tử. Điều này làm cho hắn có cảm giác sức mệnh rất mãnh liệt, bởi vậy cũng tu luyện khẩn trương.

Thân là bốn Đại Thiên Vương trong Man Hoang trước đây, hắn đối với chuyện của hoàng triều lại hiểu rõ ràng. Rõ ràng nhất là chuyện đoạt đích. Bình thường không phải Bạch Tiểu Thuần có thể đi khống chế. Nếu có biện pháp ngăn chặn chuyện này, hoặc là nói, biện pháp khiến ngoại tôn của mình trở thành hoàn toàn xứng đáng với hoàng thái tử, đó chính là... chính hắn, một ngoại công, trở thành Thiên Tôn!

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho ngoại tôn của hắn được hộ tống bảo vệ. Dù sao hắn biết Bạch Tiểu Thuần có quan hệ mập mờ với không ít nữ tử. Hắn cũng rất lo lắng sau này Bạch Tiểu Thuần càng nhiều

con. Nếu như thật sự xuất hiện một ít yêu nghiệt kinh diễm tuyệt luân, điều này đối với địa vị ngoại tôn của hắn, sẽ rất uy hiếp.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1838: Từ Từ Cường Thịnh (2)

Mà hắn cho rằng đối thủ cạnh tranh lớn nhất, chính là Công Tôn Uyển Nhi. Hiện tại bên trong Khôi Hoàng Triều, có người nào không biết giữa Công Tôn Uyển Nhi cùng Bạch Tiểu Thuần, tuyệt đối không đơn giản là quan hệ quân thần. Ban đầu bọn họ ở bắc bộ Tiên Vực thứ hai của Thánh Hoàng Thành xảy ra rất nhiều chuyện, đã sớm bị truyền ra.

Nhất là Đại Thiên Sư lại cố gắng hết sức tác hợp. Điều này khiến cho trong lòng Cự Quỷ Vương điên cuồng run rẩy.

- Nếu như Công Tôn Uyển Nhi tiến vào trong cung, sinh hạ cho Bạch Tiểu Thuần nhi tử, công lao của nàng sẽ càng lớn hơn. Lại có tu vi Thiên Tôn cường hãn trấn thủ, con trai của nàng sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn đối với ngoại tôn của ta!

Cự Quỷ Vương không muốn để cho chuyện như vậy xuất hiện, cho nên mới liều mạng đi tu luyện.

Hắn cảm thấy, chỉ có mình cũng là Thiên Tôn, mới có thể khiến cho ngoại tôn của mình cùng người cạnh tranh với hắn, ở trên cùng một khởi điểm. Hơn nữa, cháu mình lại là trưởng tử, từ đó thu hoạch được ưu thế lớn hơn nữa.

Những tâm tư này của Cự Quỷ Vương, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không biết. Cho nên khi nhìn thấy được tu vi của Cự Quỷ Vương đột nhiên tăng mạnh, hiện tại lại có thể cũng gần đột phá cảnh giới, Bạch Tiểu Thuần cũng rất chấn động kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Đấu Thắng Vương, Cửu U Vương cùng với Linh Lâm Vương, còn có Bán Thần đông mạch cùng bắc mạch, cũng bị Cự Quỷ Vương kích thích. Mặc dù bọn họ cách đột phá còn có một chút khoảng cách, nhưng mỗi một người cũng đều bắt đầu bế quan.

Mắt thấy cảnh tượng như vậy, Bạch Tiểu Thuần rất vui mừng bất ngờ. Hắn cảm thấy thời đại mới của Khôi Hoàng Triều, theo những người này lục tục đột phá, cũng sắp thật sự bắt đầu!

Cuối cùng, ở sau ba tháng, thiên kiếp của Đại Thiên Sư đột nhiên hạ xuống. Nội tình của Đại Thiên Sư cũng ở trong thiên kiếp hạ xuống, hoàn toàn thể hiện ra.

Trước đây bên trong thế giới Thông Thiên, ngoại trừ người canh giữ lăng mộ cùng Thông Thiên Đạo Nhân ra, hắn là một trong ba cường giả tuyệt thế. Hắn ở trong cảnh giới Bán Thần này, sớm đã đến cực hạn, lúc này tích dày phát mỏng, kinh thiên động địa!

Mặc dù đưa tới sóng dao động không bằng Bạch Tiểu Thuần, nhưng hắn không cần người ngoài tương trợ, dựa vào mình là thành công chống lại thiên kiếp. Khi âm thanh của mẹ Vĩnh Hằng, truyền đến bên tai người ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, bên trong Khôi Hoàng Triều bạo phát ra vô số tiếng hoan hô!

Công Tôn Uyển Nhi dù sao cũng không phải là người của thế giới Thông Thiên. Đối với tu sĩ thế giới Thông Thiên mà nói, Bạch Tiểu Thuần là người Thiên Tôn đầu tiên, Đại Thiên Sư lại là người thứ hai!

Ở thời điểm bản thân Đại Thiên Sư tách ra một phần đạo chủng, cung kính đưa cho Bạch Tiểu Thuần, cung phụng ở trong hoàng cung, thế giới đều chú ý!

Lại sau khi Đại Thiên Sư thăng cấp Thiên Tôn không lâu, các tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng đối với sự phát triển của Khôi Hoàng Triều, đều chấn động, thiên kiếp của Cự Quỷ Vương cũng đột nhiên hạ xuống!

Chỉ có điều khách với Đại Thiên Sư, thiên kiếp của Cự Quỷ Vương mặc dù sóng dao động nhỏ hơn, nhưng Cự Quỷ Vương dù sao cũng xem như là được nuông chiều thành hư, dựa theo tình hình bình thường, thiên kiếp của hắn nhất định thất bại.

Về điểm này trong lòng Cự Quỷ Vương cũng biết rõ. Nhưng hắn không lo lắng, hắn không tin Bạch Tiểu Thuần có thể trơ mắt nhìn mình thất bại. Vì vậy hắn lại trực tiếp lựa chọn đột phá. Kể từ đó, ở dưới thiên tôn kiếp này, đầu tiên là Đại Thiên Sư bị dọa cho giật mình vội vàng tương trợ. Sau đó ngay cả Công Tôn Uyển Nhi cũng ra tay. Nhưng mắt thấy Cự Quỷ Vương vẫn không chịu nổi, Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hắn nhìn ra được tâm tư của Cự Quỷ Vương, lại giơ tay phải lên, bấm quyết. Hoa bỉ ngạn màu đỏ nhất thời biến ảo.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần điều khiển ngược lại, trực tiếp đánh vào trong cơ thể Cự Quỷ Vương, nhất thời Cự Quỷ Vương bị kiếp nạn, truyền vào đến trên người Bạch Tiểu Thuần. Cũng may là trong hai năm này, Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh, đã có thể làm được nghịch chuyển, phân tán tổn thương trên người đối phương. Cho nên được sự giúp đỡ của hắn, thành công hút đi hơn phân nửa thiên tôn kiếp của Cự Quỷ Vương.

Mặc dù là như vậy, Cự Quỷ Vương cũng bị thiên tôn kiếp này đánh cho gần chết, mới miễn cưỡng đột phá.

Khi âm thanh của mẹ Vĩnh Hằng, lại một lần nữa vang vọng bên tai mọi người, Cự Quỷ Vương giãy dụa bò dậy, ngửa mặt lên trời cười to.

Khôi Hoàng Triều, lại có một vị Thiên Tôn!

Từ đó về sau, bên trong Khôi Hoàng Triều, có ba người Thiên Tôn!

Tuy vẫn không sánh bằng hai đại hoàng triều khác, nhưng ở trên số lượng này, đã đủ nhiều. Mặc dù là trong một ít ma sát trong quy mô, cũng không cần mỗi lần đều do Công Tôn Uyển Nhi một mình chống đỡ. Đại Thiên Sư cùng Cự Quỷ Vương cũng có thể tham gia vào cuộc chiến.

Cùng lúc đó, sau khi biết được Bạch Tiểu Thuần có thể vận dụng niệm tương lai như vậy, Đại Thiên Sư còn chuẩn bị một loạt kế hoạch Thiên Tôn, trọng điểm đặt ở trên người các cường giả Bán Thần lâu năm như Đấu Thắng Vương.

Mà giờ khắc này đối với Thánh Hoàng Triều cùng với Tà Hoàng Triều, cũng có ý nghĩa cực lớn, khiến cho bọn họ chấn động mãnh liệt cùng quan tâm. Phải biết rằng điều này đại biểu cho Khôi Hoàng Triều ở đây, sẽ trong tương lai, ở trong cuộc chiến đấu Thiên Tôn này, đạt được ưu thế không gì sánh kịp.

Có thể coi là biết, cho dù là chấn động, cũng vẫn chỉ là chuyện vô nghĩa. Mặc dù trong lòng Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng càng kiêng kỵ, nhưng cũng không thể tránh được. Thánh Hoàng vẫn còn duy trì quan hệ hài hòa cùng Bạch Tiểu Thuần. Tà Hoàng vẫn lựa chọn bế quan, ngoảnh mặt làm ngơ.

Dần dần, tuy có lời lẽ về uy hiếp của Khôi Hoàng Triều truyền khắp Tiên Vực Vĩnh Hằng, nhưng đối với Khôi Hoàng Triều mà nói, hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng. Ngược lại chuyện như vậy, ở trên khí thế kia lại càng hào hùng.

Nhận được cổ vũ, chính là đám người Đấu Thắng Vương ở bên trong kế hoạch Thiên Tôn. Mỗi người bọn họ đều điên cuồng tu luyện. Nhất là ở dưới sự trợ giúp toàn lực của Đại Thiên Sư cùng Bạch Tiểu Thuần, rất nhiều đan dược đưa vào trong tay bọn họ, khiến cho những cường giả vốn đã ở trên Bán Thần nhiều năm, bắt đầu đột nhiên tăng mạnh.

Cũng ở trong thời gian này, Khôi Hoàng Triều duy trì sự phát triển liên tục. Lại qua năm năm, Bạch Đại Bảo cùng Bạch Tiểu Tiểu, đều đã lên bảy tuổi. Hai tiểu hài tử lớn lên bộ dạng rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xăn, lúc cười đều có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, có chút khả ái.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1839: Bạch Tiểu Thuần Đau Đầu

Nhất là Bạch Tiểu Tiểu, mặc dù vẫn còn trẻ con, nhưng trong mắt sáng ngời cùng hồn nhiên. Có thể nhìn ra sau khi lớn lên, nhất định là dung nhan tuyệt sắc. Bạch Đại Bảo cũng vậy, trên khuông mặt nhỏ trắng trắng hồng hồng, bao giờ cũng mang theo bộ dạng không chịu thua, quật cường. Hai hài tử này ở trong toàn bộ Khôi Hoàng Thành, chính là thiên chi kiêu tử, được vô số người sủng ái.

Mà hoàng cung, liền giống như trở thành sân chơi của bọn họ. Gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy được một đám thị vệ cùng nữ tu, ở phía sau vừa hô hoán, vừa bảo bọn họ không cần chạy nhanh như vậy...

Thật sự, hai tiểu hài tử này tư chất vô cùng kinh người. Ngay cả Đại Thiên Sư cũng lộ vẻ cực kỳ xúc động. Chỉ là bảy tuổi, lại có thể lại có tu vi kết đan. Thân là tỷ tỷ Bạch Tiểu Tiểu, còn đến kết đan hậu kỳ!

Điều này thì cũng thôi. Quan trọng nhất, là lực thân thể của bọn họ, Bạch Tiểu Tiểu vẫn tính là bình thường. Nhưng Bạch Đại Bảo, hài tử bảy tuổi, thân thể lại có thể so sánh được với Nguyên Anh!

Nhất là tính cách của bọn họ, hoàn toàn không giống với Bạch Tiểu Thuần một chút nào. Bạch Tiểu Tiểu rất nóng nảy. Bạch Đại Bảo lại ngây ngô, bộ dạng gan lớn không sợ chết, lại tràn ngập sự tò mò cùng khiêu chiến đối với mọi thứ xung quanh.

Về điểm này, ở mấy năm qua Bạch Tiểu Thuần đã cảm nhận rõ ràng. Hắn thậm chí từng nghĩ tới chuyện đi cải tạo lại tính cách lệch lạc của các hài tử này. Nhưng găbs lại phát hiện bất kể hắn khuyên nhủ thế nào, đều hoàn toàn không có một chút tác dụng nào...

Thật ra bọn chúng đối với Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào. Ngược lại, đối với Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, bộ dạng rất sợ hãi. Mặt khác này nhìn Bạch Đại Bảo lớn mật không sợ chết, còn sợ một người hơn. Đó chính là Bạch Tiểu Tiểu của tỷ tỷ hắn.

Cũng giống như lúc này, ở sát biên giới hoàng cung này, Bạch Tiểu Tiểu đang trừng mắt, căm tức nhìn Bạch Đại Bảo.

- Đại Bảo, ngươi có biết sai hay không?

Bạch Đại Bảo cúi đầu, không dám nói lời nào. Hắn từ nhỏ đến lớn, trong trí nhớ bảy năm qua tràn ngập hình ảnh tỷ tỷ của hắn Bạch Tiểu Tiểu khi dễ đối với hắn. Giữa hai người lúc đó, gần như mỗi lần đều là hắn bị hại. Hai người cùng gặp rắc rối, chịu trách nhiệm là của hắn. Hai người cùng làm chuyện tốt, là công lao của tỷ tỷ...

Ở trước mặt cha mẹ, tỷ tỷ thông minh linh lợi khả ái. Nhưng ở trước mặt hắn, đó chính là một bạo quân...

Mỗi lần tỷ tỷ chỉ cần vừa khóc, phụ thân hắn cùng ba mẫu thân lại lập tức đi dỗ. Hắn lại ngây người đứng ở nơi đó, vẻ mặt quật cường, bị mẫu thân hắn mắng cho một trận.

Trong thời gian dài, Bạch Đại Bảo đối với tỷ tỷ của hắn, lại vừa bội phục, vừa sợ. Nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lần có cái gì ăn ngon, chơi vui, tỷ tỷ của hắn bao giờ cũng nghĩ đến hắn đầu tiên. Ở trong sự dụ dỗ, lừa bịp của Bạch Tiểu Tiểu, Bạch Đại Bảo lại cảm thấy đây là tỷ tỷ tốt nhất trên thế giới...

- Ngươi có biết hay không? Vì kế hoạch chạy ra ngoài lần này, ta đã chuẩn bị bao lâu? Ngươi lại có thể đến muộn một nén hương!

Bạch Tiểu Tiểu tức giận, căm tức nói với Bạch Đại Bảo.

- Lần này nếu như ra ngoài không lấy được cái gì chơi vui, Bạch Đại Bảo, ta phải đánh ngươi!

- Là nương ta đột nhiên gọi ta lại. Ta... một hồi nữa sau khi ta rời khỏi đây, sẽ ra thêm chút lực được chưa.

Bạch Đại Bảo ủy khuất, nhỏ giọng nói.

Bạch Tiểu Tiểu nhìn Bạch Đại Bảo một chút, thoả mãn gật đầu. Tay phải lật một lần, lấy ra một gốc cây tiên quả. Tiên quả này vừa lấy ra, linh khí liền vờn quanh. Vừa nhìn đã biết tuyệt đối không tầm thường. Ánh mắt Bạch Đại Bảo nhất thời sáng lên. Hắn biết đây là tiên vật phụ thân hắn cho, có lợi đối với thân thể. Chỉ có điều số lượng rất ít. Mỗi lần hắn được phân tới, liền trực tiếp ăn.

- Cho ngươi, cầm lấy. Ta không tu luyện thân thể, ngươi ăn nhiều một chút.

Mắt Bạch Tiểu Tiểu nhìn thấy sự khát vọng trong mắt của đệ đệ, mỉm cười, vỗ nhẹ vào đầu của đệ đệ, trong mắt cũng có sự ôn nhu. Nàng đưa tới.

Bạch Đại Bảo vội vàng giơ bàn tay nhỏ bé lên đón lấy, trực tiếp một ngụm nuốt xuống, sau đó vỗ nhẹ vào ngực.

- Tỷ tỷ yên tâm đi. Lần này ta nhất định bắt được cho tỷ tỷ một sủng vật lớn!

Tiểu Tiểu mặt mày rạng rỡ, lôi kéo Đại Bảo. Hai hài tử ở trong góc phòng bên trong hoàng cung này. Sau đó Bạch Tiểu Tiểu từ trong túi đựng đồ lấy ra một lá cờ nhỏ, cuối cùng lại vung vẩy, cuốn hai người hóa thành một mảnh sương mù, trực tiếp bay ra khỏi hoàng cung!

Phải biết rằng trận pháp của hoàng cung cực kỳ nghiêm ngặt. Nhưng thật đúng là cướp nhà khó phòng. Bạch Tiểu Tiểu đối với trận pháp có đặc biệt thiên phú, lại có thể bị nàng nghiên cứu ra kẽ hở nào đó, chế tạo ra môt lá cờ nhỏ có thể mượn trận pháp, cùng Bạch Đại Bảo len lén chạy ra ngoài.

Lại nhìn bộ dáng của bọn họ, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm như vậy. Lúc này gần như hai người vừa biến mất, bóng dáng của Lục Vân Dao đạo lữ của Thần Toán Tử, cường giả Bán Thần lại xuất hiện ở tại chỗ này. Nàng bất đắc dĩ lắc đầu, thoáng một cái biến mất, âm thầm theo hai hài tử này.

Từ sau khi Thần Toán Tử trở về, Lục Vân Dao cũng trở thành con dân của Khôi Hoàng Triều, vì nàng là nữ tử duy nhất trong Bán Thần, cho nên được an bài ở trong hoàng cung, bảo vệ nữ quyến nội cung.

Sau khi Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu lớn lên, vì quá mức bướng bỉnh, nhiều lần chạy đi chơi đùa, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch nói nhiều lần. Nhưng lấy thiên phú của Tiểu Tiểu, khiến cho nàng mỗi lần đều có thể tìm tới biện pháp khác nhau, đến cuối cùng đơn giản lại không để ý tới, chỉ là để cho Lục Vân Dao âm thầm bảo vệ.

Lúc này cũng như vậy. Đối với Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo mà nói, bên ngoài Khôi Hoàng Thành, vừa nhìn bình nguyên vô tận cùng rừng cây, chính là chỗ bọn họ chơi đùa. Ở đây tồn tại rất nhiều mãnh thú, cũng liền trở thành con mồi của bọn họ.

Khi hoàng hôn hạ xuống, ở trong tiếng hoan hô của Tiểu Tiểu, Đại Bảo thở hổn hển, nhưng cũng rất phấn chấn, kéo một con mãng xà cực lớn kích thước chừng nghìn trượng, lao thẳng đến hoàng cung.

Con mãng xà này vốn cường hãn hung tàn, nhưng hôm nay trên người đều là vết thương. Mỗi lần nó giãy dụa đều đổi lấy quyền đấm cước đá của Đại Bảo. Cho tới thời khắc này, lúc nó nhìn về phía Đại Bảo, trong ánh mắt đều lộ ra sự sợ hãi.

- Ngươi dám không ngoan, ta lại đánh chết ngươi. Cố gắng đi làm sủng vật của tỷ tỷ ta, sẽ có đồ ăn ngon cho ngươi!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1840: Phụ Thân Không Sợ (1)

Đại Bảo trợn mắt, kéo đại xà, cùng Tiểu Tiểu nhanh chóng tới gần hoàng cung. Sau đó, ở dưới cờ trận của Tiểu Tiểu, kể cả con đại xà này, tất cả hóa thành một mảnh sương mù, nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

Cảnh tượng như vậy, bọn họ cảm thấy không có ai phát hiện. Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở trong mật thất, lúc này trong thần thức nhìn thấy rõ ràng. Khi nhìn thấy được hai hài tử này của mình, tuổi nhỏ như thế, lại có thể dám bắt con đại xà hung tàn, Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Hắn cảm thấy tiếp tục như vậy, sớm hay muộn sẽ xảy ra chuyện lớn.

- Làm việc cũng hoàn toàn không có một chút ổn thỏa nào. Điều này thì cũng thôi không nói. Lại còn đi bắt rắn. Loại chuyện nguy hiểm này, thời điểm ta bảy tuổi tuyệt đối sẽ không đi làm!

Bạch Tiểu Thuần hừ một tiếng. Hắn cho rằng cần phải đi giáo dục hai hài tử này một chút. Vì vậy lúc này thân thể hắn thoáng lắc một cái. Thời điểm hắn xuất hiện, đã ở trước người của Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo.

Nếu như đổi lại là Chu Tử Mạch cùng Tống Quân Uyển xuất hiện, Đại Bảo nhất định sẽ run rẩy. Nhưng hôm nay mắt thấy phụ thân mình đột nhiên hạ xuống, hắn hoàn toàn không có chút nhút nhát nào. Hắn mở to con mắt, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Tiểu Tiểu ở bên cạnh, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười khả ái. Nàng vội vàng chạy tới, sử dụng giọng điệu ngọt ngào hô một tiếng phụ thân.

Giọng điệu ngọt ngấy này, khiến cho cơn giận của Bạch Tiểu Thuần nhất thời giảm xuống bảy phần. Nhưng hắn vẫn tận lực nghiêm mặt, tay

áo khẽ vung lên, bắt đầu giáo huấn.

- Tiểu Tiểu, Đại Bảo, các con làm như vậy là không đúng. Phải nghe lời phụ thân nói, cư xử phải cẩn thận, làm việc phải ổn thỏa. Cái mạng nhỏ chỉ có một, không thể liều mạng. Các con xem cuộc đời của phụ thân đời các con, chính là tuân theo đạo lý như thế, mới có thể đi cho tới hôm nay, mới có thể theo đuổi trường sinh. Năm đó nếu như kích động, đã sớm mất cái mạng nhỏ.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời xong, Tiểu Tiểu mím môi, Đại Bảo bên kia lại đá cho con rắn lớn bên cạnh một cái, ngẩng đầu quật cường kêu lên.

- Phụ thân, ta không ủng hộ quan điểm của phụ thân. Không phục thì đánh, quan tâm nhiều như vậy làm gì!

Nghe được lời nói của con trai mình, Bạch Tiểu Thuần nhất thời đau đầu. Mấy năm qua theo hài tử dần dần lớn lên, hắn thật nhiều lần đều thử cải tạo nhân sinh quan lệch lạc của các hài tử. Nhưng hắn lại phát hiện mình căn bản là không có cách nào làm được.

Tiểu Tiểu còn đỡ hơn một chút. Điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần đau đầu, chính là Đại Bảo. Hài tử này lá gan quá lớn. Ngày hôm nay Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được chính là bắt rắn. Nhưng trên thực tế trong những tin tức Bạch Tiểu Thuần nắm giữ, liên quan tới các loại hành sự của Đại Bảo, gần như mỗi một chuyện, thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở tuổi này, căn bản cũng không dám nghĩ tới...

Ví dụ như bắt quỷ hồn. Trong một vài năm gần đây, có lẽ là vì Khôi Hoàng Triều lập quốc, do đó chẳng biết tại sao, dần dần xuất hiện quỷ hồn ở bên trong Khôi Hoàng Triều. Còn nữa chính là bắt gian tế do Tà Hoàng Triều cùng Thánh Hoàng Triều an bài qua tìm hiểu tin tức.

Lại tới hôm nay chính là bắt rắn lớn. Hình như hai hài tử này, đối với quỷ hồn cùng rắn, có yêu thích đặc biệt khác thường...

Vẻ mặt không sợ trời không sợ đất này, bộ dạng bất kể là ai, chỉ cần ngươi chọc ta, ta phải đánh ngươi, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lại không nhịn được tản ra thần thức, cảm thụ một chút huyết mạch trong cơ thể Đại Bảo...

Nếu như không phải là bởi vì tồn tại cảm ứng huyết mạch, Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ cảm thấy hài tử này không phải là giống loài của mình...

Lại trong lúc trong lòng Bạch Tiểu Thuần đang xúc động, con rắn lớn bị Đại Bảo bắt được kia, nó tu luyện nhiều năm, đã sớm có linh trí, thậm chí vì năm mới nuốt vào một dị quả, lực thần niệm có chút cường đại. Lúc này mắt thấy Khôi Hoàng vì mình nói chuyện, nó vội vàng truyền ra thần niệm, biểu đạt tán thành lời Khôi Hoàng nói.

Nhưng nó vừa truyền ra thần niệm này, Đại Bảo lại trừng mắt, gầm khẽ một tiếng.

- Người lớn nói chuyện, ngươi còn dám nói xen vào. Muốn ăn đòn!

Trong ánh mắt Đại Bảo trợn trừng, tản ra hung quang, khiến cho thân thể con rắn lớn này cũng run lên. Nó đang muốn truyền ra thần niệm giải thích, nhưng Đại Bảo đã tiến lên bắt đầu quyền đấm cước đá.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng ra. Con rắn lớn không ngừng kêu thảm thiết, trong lòng ủy khuất cùng sợ hãi, đã không thể tăng thêm được nữa. Bạch Tiểu Thuần ở một bên mắt nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại thở dài.

- Đại Bảo...

Bạch Tiểu Thuần ngược lại không phải là thương hại cho con đại xà này. Thật ra đối với tính cách đứa con trai này của mình, hắn cảm thấy rất không thích hợp. Hắn đang lo lắng nên đi khuyên bảo như thế nào. Thậm chí hắn suy nghĩ bản thân mình có nên một lần nữa lập ra uy nghiêm của phụ thân hay không, Tiểu Tiểu ở bên cạnh đã vội vàng tiến lên kéo Đại Bảo lại.

- Đại Bảo, phải bảo vệ động vật nhỏ. Ngươi làm như vậy là không đúng.

Giọng điệu Tiểu Tiểu êm dịu, lời nói nhỏ nhẹ, giống như nước, nghe cũng rất là uyển chuyển hàm xúc.

Đối với người tỷ tỷ này, Đại Bảo rất kính nể, e sợ. Thậm chí có vài thời điểm, so với nương hắn nói còn có tác dụng hơn. Lúc nà hắn vội vàng ngừng tay, đứng ở nơi đó, bày ra bộ dạng thông minh linh lợi.

- Còn nữa Đại Bảo, ngươi làm sao có thể nói với phụ thân như vậy. Phụ thân vì cuộc sống hạnh phúc khỏe mạnh của chúng ta, bỏ ra bao nhiêu cố gắng. Ngươi vội vàng bồi thường cho phụ thân một chút không được sao?

Tiểu Tiểu bấm thắt lưng một cái, bắt đầu răn dạy.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được tất cả những điều này, nhất là nghe được lời nữ nhi nói, trong lòng hắn nhất thời vui mừng. Hắn cảm thấy vẫn là nữ nhi tốt. Nhất là nghĩ đến lúc Tiểu Tiểu mới ra sinh, chỉ cần mình ôm một cái, lại lập tức phát ra tiếng cười khanh khách. Nhớ lại từng cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng dâng lên càng nhiều ấm áp hơn.

Nhưng ấm áp này gần như vừa xuất hiện, Tiểu Tiểu lại bắt đầu răn dạy Đại Bảo, âm thanh cũng như sóng tràn khắp nơi.

- Đại Bảo, ngươi cũng biết, phụ thân từ nhỏ lá gan cũng rất nhỏ, đặc biệt sợ chết. Nhưng ngươi lại còn cầm một con rắn lớn tới dọa cho hắn sợ!

Mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên trợn tròn, ngơ ngác nhìn Tiểu Tiểu ở nơi đó nghiêm trang răn dạy Đại Bảo. Hắn cảm thấy mình có chút choáng váng. Lần này hắn đến, là tạo nhân sinh quan chính xác cho các hài tử. Nhưng đến cuối cùng, ở trong miệng Tiểu Tiểu, lại có thể biến thành con trai của mình cầm rắn lớn tới làm cho mình bị sợ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1841: Phụ Thân Không Sợ (2)

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần bối rối một chút.

- Tiểu Tiểu, con...

Bạch Tiểu Thuần vội vàng mở miệng nói. Nhưng Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần cười ngọt ngào. Nụ cười kia ngây thơ chân chất, trong suốt khả ái.

- Phụ thân, ta biết, ta trước đây đã nghe Thanh Hậu gia gia nói qua, phụ thân khi còn bé bị giam ở trong xương rắn, cho nên từ đó về sau, một sợ chết, hai sợ quỷ, ba sợ rắn! Phụ thân không cần sợ. Để ta giáo huấn Đại Bảo!

Tiểu Tiểu nói, sau đó quay đầu lại trừng mắt với Đại Bảo lúc này đang cúi đầu.

- Đại Bảo, ngươi như vậy đặc biệt không tốt. Ta nói với ngươi, ngươi nếu như lại hù dọa phụ thân, ta sẽ đánh ngươi!

- Tỷ tỷ ta sau này không hù dọa phụ thân nữa.

Đại Bảo rất ủy khuất, mím miệng, nhỏ giọng nói.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn trợn mắt hốc mồm. Hắn nhìn con trai, con gái trước mắt. Hắn chỉ cảm thấy hình như mấy ngày trống rỗng, thoáng cái càng thêm tối tăm. Lục Vân Dao ở bên cạnh, lúc này cố nén ý cười, nhịn rất cực khổ. Nàng sợ mình một khi nhịn không được, phình bụng cười to lên.

Bạch Tiểu Thuần khóc không ra nước mắt. Hắn cảm thấy mình rất cần phải, đi lập lại uy nghiêm phụ thân của bản thân mình một chút. Vì vậy hắn hít một hơi thật sâu, thần sắc nghiêm nghị.

- Tiểu Tiểu, con vừa nói là không đúng. Phụ thân con...

Bạch Tiểu Thuần vừa vỗ ngực, đang muốn thể hiện ra hình tượng của mình cao lớn hơn một chút, Tiểu Tiểu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười ngọt ngào. Nàng đã chạy tới ôm lấy bắp đùi Bạch Tiểu Thuần, đầu nhỏ nâng lên, giọng điệu thanh thúy, lộ ra vẻ thanh thuần, lại giống như an ủi, vang vọng ra.

- Phụ thân không sợ.

- Đại Bảo không hiểu chuyện, ta sẽ giáo huấn hắn. Chỉ có điều ta và đệ đệ đã sớm nói trước, không cần chờ chúng ta lớn lên, tất cả rắn, tất cả quỷ bên trong Khôi Hoàng Triều chúng ta, đều giao cho chúng ta.

- Như vậy chờ sau khi chúng ta lớn lên, tất cả rắn cùng quỷ hồn bên trong Khôi Hoàng Triều, đều sẽ bị chúng ta thu thập sạch sẽ. Tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng xuất hiện. Như vậy cũng sẽ không hù dọa được phụ thân. Phụ thân yên tâm, ta và Đại Bảo, cùng nhau bảo vệ phụ thân!

Tiểu Tiểu nụ cười ngọt ngào, hơn nữa ngôn từ cũng không giống như giả vờ, mang theo sự ngây thơ lại nghiêm túc, khiến cho tâm Bạch Tiểu Thuần chợt chấn động mãnh liệt.

Đại Bảo ở bên cạnh tuy rằng quật cường, nhưng đối với chuyện này cũng gật đầu.

- Phụ thân, ta tuy rằng không biết tại sao phụ thân lại phải sợ rắn và quỷ hồn. Chỉ có điều tỷ tỷ nói rất đúng, sau này phụ thân ngươi không cần sợ hãi. Ta và tỷ tỷ, tới bảo vệ phụ thân. Tuyệt đối không khiến cho rắn quỷ, tới hù dọa được phụ thân.

Đại Bảo cũng nghiêm túc mở miệng.

Trên thực tế, đây mới là nguyên nhân hai hài tử bọn họ, mấy năm nay ra ngoài, mặc dù cũng ham chơi, nhưng ước nguyện ban đầu lại là sau khi Lý Thanh Hậu nói với bọn họ về chuyện cũ của Bạch Tiểu Thuần, bọn họ biết được thứ gì làm hại phụ thân của mình khiếp sợ, vì vậy từ trong lòng sinh ra suy nghĩ phải bảo vệ phụ thân.

Những lời lẽ này do hai hài tử dùng giọng điệu non nớt nói ra, ý cười của Lục Vân Dao biến mất. Thay vào đó, trong mắt nàng lại là tia sáng kỳ dị.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị cảm động, vui mừng. Đồng thời, hắn thở dài một tiếng. Hắn hiểu rõ loại chuyện như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào khuyên nhủ được cái gì. Vì vậy hắn xoa xoa đầu của hai hài tử. Trước khi rời đi, hắn không nhịn được quay đầu lại nói một câu.

- Thanh Hậu gia gia các con nói không phải là quá đúng. Thật ra... Phụ thân ta không sợ rắn, càng không sợ quỷ, gan rất lớn.

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, phía sau hắn truyền đến từng tiếng ho khan. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch đã đi tới, hai nữ cười mà như không cười nhìn một chút Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần nhất thời xấu hổ, tìm lý do vội vàng rời đi.

Sau khi trở lại mật thất bế quan, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở chỗ đó, hồi tưởng lại lời nói của Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo. Hắn vẫn là vừa vui mừng, lại lo lắng. Sau một hồi lâu hắn lắc đầu.

- Mà thôi, cũng không cần thiết miễn cưỡng bọn chúng thay đổi tính cách. Con đường của ta chưa chắc đã thích hợp với bọn trẻ. Tương lai của bọn trẻ cuối cùng là do bản thân bọn trẻ sáng tạo ra. Điều ta có thể làm, chính là dốc hết toàn lực đi bảo vệ.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, hồi lâu lại nở nụ cười.

- Cảm giác được người bảo vệ thật tốt. Nhất là được nữ nhi cùng con trai của mình bảo vệ, rất tốt.

Không lại tiếp tục rầu rĩ về tính cách của Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, tu hành. Đồng thời, hắn cũng tiếp tục tiến hành thôi diễn đối với lửa hai mươi ba màu.

Mấy năm nay, hắn đối với lửa hai mươi ba màu đã hiểu rõ gần như chín phần. Chỉ còn lại có một ít việc nhỏ không đáng kể vẫn cần phải hoàn thiện. Dựa theo Bạch Tiểu Thuần dự đoán, sẽ không tốn quá nhiều thời gian nữa, hắn có thể sáng tạo ra hồn phương lửa hai mươi ba màu.

Thời gian trôi qua, lại qua đi một năm, khi lửa hai mươi ba màu hồn phương, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn thôi diễn sau khi hoàn thành, Bạch Tiểu Thuần phấn chấn mở đôi mắt ra, giơ tay phải lên vung lên, nhất thời lại có số lượng lớn hồn từ hắn bên trong túi trữ vật tản ra, đang muốn đi thử chế luyện một chút.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía động phủ của Công Tôn Uyển Nhi!

- Khí tức này... không thích hợp!

Khí tức truyền đến nơi, chính là động phủ của Công Tôn Uyển Nhi!

Đây vốn phải là một khí tức đột phá. Trên thực tế trong khoảng thời gian này Bạch Tiểu Thuần mặc dù đang bế quan, nhưng thần thức của hắn mỗi lần tản ra, tất cả mọi chuyện trong toàn bộ Khôi Hoàng Thành, cũng sẽ hiện lên ở trong đầu hắn.

Mà từ nhiều năm trước Công Tôn Uyển Nhi, lại thử đột phá Thiên Tôn sơ kỳ, muốn thăng cấp Thiên Tôn trung kỳ. Chuyện này cũng không phải là bí mật. Bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay đám người Đại Thiên Sư, tất cả đều biết được.

Trên thực tế nếu không phải trước đây Bạch Tiểu Thuần khiến cho Công Tôn Uyển Nhi thay thế Quỷ Mẫu, lấy nội tình của Quỷ Mẫu trước đây đã sớm có thể đột phá tu vi. Thậm chí hiện tại đạt đến Thiên Tôn hậu kỳ đỉnh phong, cũng không phải không có khả năng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1842: Tiểu Ca Ca, Cám Ơn Ngươi (1)

Sau khi Công Tôn Uyển Nhi đi tới Khôi Hoàng Triều, lại trước sau bế quan, chính là vì đột phá tu vi, do đó hoàn toàn dung hợp Quỷ Mẫu. Dù sao trước đây dung hợp, chỉ là sơ bộ. Nhìn như ý chí của Quỷ Mẫu đã tiêu tan, nhưng trên thực tế các nàng vốn chính là một khối. Dấu vết của Quỷ Mẫu vẫn còn tồn tại như cũ.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần phát giác khí tức, ngoại trừ dấu hiệu Công Tôn Uyển Nhi đột phá ra, quan trọng hơn, là ở bên trong khí tức này, hắn cảm nhận được một tia... sóng dao động không thuộc về Công Tôn Uyển Nhi, hình như đang giãy dụa thức tỉnh!

Sóng dao động này, Bạch Tiểu Thuần rất quen thuộc. Chính là Quỷ Mẫu!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần trầm xuống. Hắn không có thời gian tiếp tục luyện lửa, vung tay áo một cái cuốn lấy hồn ở bốn phía xung quanh đi. Trong nháy mắt thân thể hắn mơ hồ biến mất không thấy bóng dáng. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình lại ở bên trong động phủ của Công Tôn Uyển Nhi.

Hắn lập tức liền nhìn thấy Công Tôn Uyển Nhi khoanh chân ngồi ở chỗ đó, thân thể run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt hiện lên khí sương mù đen và trắng. Lúc này sương mù màu đen này đang khuếch tán, giống như muốn hoàn toàn cắn nuốt sương mù màu trắng.

Màu đen đại biểu chính là Quỷ Mẫu. Màu trắng mới là Công Tôn Uyển Nhi. Giờ phút này, sự khác thường của Công Tôn Uyển Nhi, bên trong toàn bộ Khôi Hoàng Triều cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần có thể

phát hiện. Đồng thời, có thể cứu viện cho Công Tôn Uyển Nhi, cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần!

- Cũng tốt. Nhân cơ hội này, hoàn toàn chấn nát ý chí Quỷ Mẫu, khiến cho Công Tôn Uyển Nhi từ nay về sau độc nhất vô nhị. Cho dù là sau khi đạo chủng sống lại, cũng vẫn là độc nhất vô nhị!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Trước đó Quỷ Mẫu bị dung hợp, chỉ có lưu lại dấu vết. Bạch Tiểu Thuần cho dù là muốn xóa bỏ nàng đi. Bởi vì đối phương cùng Công Tôn Uyển Nhi là một khối, cũng không tiện làm được. Tổn thương Quỷ Mẫu, chính là tổn thương Công Tôn Uyển Nhi. Mạnh mẽ xóa đi, hậu quả chính là tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển được đối với Công Tôn Uyển Nhi.

Nhưng hôm nay, Quỷ Mẫu này hiển nhiên là nắm lấy cơ hội Công Tôn Uyển Nhi đột phá tu vi, đột nhiên bạo phát. Kể từ đó, trạng thái nàng cùng Công Tôn Uyển Nhi dung hợp với nhau, cũng đã bị đánh phá, cho Bạch Tiểu Thuần cơ hội.

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, trực tiếp đặt một ngón tay tại mi tâm của Công Tôn Uyển Nhi. Thần thức theo ngón tay, trong nháy mắt lại dũng mãnh tràn vào bên trong thức hải của Công Tôn Uyển Nhi.

Thức hải của Công Tôn Uyển Nhi là một mảnh biển rộng do nước biển hai màu đen trắng tạo thành. Trong biển rộng đen trắng này, sóng biển cuồn cuộn, không ngừng khuếch tán, tự nhiên trấn áp sóng biển màu trắng.

Bên trong nước biển màu đen này, lúc này có thể nhìn thấy được mơ hồ có một gương mặt cực lớn, thoạt nhìn giống hệt với Công Tôn Uyển Nhi, nhưng lại càng dữ tợn, quỷ khí ngập trời hơn. Đó chính là ý chí của Quỷ Mẫ!

Mà nước biển màu trắng mặc dù bị nhanh chóng trấn áp như vậy, là bởi vì bên trong cuối cùng lại không gương mặt của Công Tôn Uyển

Nhi. Hình như ý chí của nàng không biết đã đi nơi nào!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, chính là thời khắc khi bên trong mặt nước biển màu đen kia muốn dung hợp một mảnh màu trắng nước biển cuối cùng. Sự xuất hiện của hắn, lại giống như sét đánh xé trời, lại trực tiếp ầm ầm nổ tung ở bên trong đầu.

- Bạch Tiểu Thuần!

Âm thanh thê lương, từ trong miệng gương mặt của Quỷ Mẫu ở bên trong nước biển màu đen kia truyền ra. Ngay sau đó tất cả nước biển màu đen đều lao thẳng lên trời, thình lình ở trong thiên địa của thức hải này, hợp thành một người cực kỳ khổng lồ bằng nước biển!

Người khổng lồ này cao vô hạn, gương mặt chính là Quỷ Mẫu. Lúc này nàng gầm thét giận dữ đang giơ hai tay lên, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, giống như muốn mượn sự trợ giúp từ ưu thế về địa lý nơi đây, muốn trấn áp Bạch Tiểu Thuần xuống, còn muốn cắn nuốt thần niệm của Bạch Tiểu Thuần.

Đây không phải là Quỷ Mẫu không biết trời cao đất rộng, mà là nàng ngủ say quá lâu, hiện tại thức tỉnh, mặc dù cắn nuốt phần lớn ý chí của Công Tôn Uyển Nhi, nhưng chủ hồn của Công Tôn Uyển Nhi lại chạy trốn. Cho nên nàng không biết hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã trở thành Khôi Hoàng.

- Không biết tự lượng sức mình!

Bạch Tiểu Thuần đứng ở giữa không trung, lạnh lùng đưa mắt nhìn Quỷ Mẫu gầm thét giận dữ lao đến. Hắn hừ lạnh một tiếng, tay phải trực tiếp giơ lên. Bất Diệt Đế Quyền đột nhiên biến ảo. Thậm chí hắn cũng không có thi triển Chúa Tể quyền, chỉ là Bất Diệt Đế Quyền. Ở trong một cái chớp mắt này, trực tiếp khiến cho thức hải của Công Tôn Uyển Nhi dâng lên sóng lớn ngập trời.

- Cái này... cái này...

Quỷ Mẫu hoảng sợ, thần sắc đại biến. Nàng đang muốn lui về phía sau, nhưng vẫn quá muộn. Tay phải của Bạch Tiểu Thuần đã đột nhiên hạ xuống. Theo đế ảnh phía sau hắn dung hợp, theo một quyền hạ xuống, một trận gió bão kinh thiên động địa lại trực tiếp ầm ầm bạo phát ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, lao thẳng đến người khổng lồ Quỷ Mẫu do nước biển màu đen hình thành!

Những tiếng nổ ầm ầm ầm đinh tai nhức óc. Cho dù ở đây thuộc về thức hải cỉa Quỷ Mẫu, cho dù Quỷ Mẫu ở chỗ này có ưu thế cực lớn, cho dù nàng vừa nuốt vào Công Tôn Uyển Nhi, bản thân mặc dù còn không có tiêu hóa, nhưng lại có thể phát ra chiến lực Thiên Tôn trung kỳ.

Nhưng ở trước mặt tu vi tuyệt đối áp chế, vẫn là... Không chịu nổi một đòn!

Ầm ầm.

Trong tiếng động vang lên, Quỷ Mẫu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Người khổng lồ của nàng do nước biển hình thành lại trực tiếp tan vỡ, nổ tung ra. Ở trong sự khuếch tán này, thân thể của nàng bị trực tiếp xé rách. Cũng ở trong một cái chớp mắt này, ý chí của nàng bị phân liệt ra thành mấy nghìn phần, hóa thành lệ quỷ, phân tán chạy trốn về bốn phía xung quanh.

Bạch Tiểu Thuần không đi để ý tới. Ở bên trong thức hải này, cho dù Quỷ Mẫu hóa thành nhiều phần hơn nữa, cũng không có cách nào hoàn toàn chạy thoát được. Chỉ cần Bạch Tiểu Thuần tốn một ít thời gian, chắc chắn sẽ tìm được từng mảnh, đánh tất cả nát bấy.

Mà hiện tại điều quan trọng nhất ở trước mặt hắn, chính là tìm được ý chí chủ hồn của Công Tôn Uyển Nhi. Trước đó hắn cũng nhìn ra được trạng thái của Quỷ Mẫu. Hắn đoán được đây là do đối phương cắn nuốt phần lớn ý chí của Công Tôn Uyển Nhi. Nhưng chủ hồn, hiển nhiên đã chạy trốn. Nói cách khác, Quỷ Mẫu cũng sẽ không cuồng vọng chủ động ra tay với mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1843: Tiểu Ca Ca, Cám Ơn Ngươi (2)

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cúi đầu nhìn về phía dưới. Bởi vì ý chí của Quỷ Mẫu tan vỡ, do đó nước thức hải không còn là màu đen, mà gần như biến thành trong suốt. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, trực tiếp trốn vào trong thức hải. Thần thức tản ra, hắn bắt đầu tìm kiếm Công Tôn Uyển Nhi.

Ở trong quá trình này, hễ là gặp phải lệ quỷ hình thành sau khi Quỷ Mẫu tan vỡ, đều không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần, lại trong nháy mắt tự mình nát bấy, trở thành một phần của thức hải.

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút dừng lại nào, tốc độ cực nhanh. Không bao lâu, ánh mắt hắn lại lóe lên. Trong thần thức, hắn thấy được ở đáy biển phía xa, lại có một thanh đại kiếm!

Thanh kiếm kia, Bạch Tiểu Thuần quen thuộc. Đó chính là... Vẫn Kiếm ở thế giới Thông Thiên, cũng chính là bội kiếm trước kia của Cổ Thiên Quân!

Kích thước của nó giống hệt với đại lục Thông Thiên trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần giống nhau như đúc. Thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy được trên thanh Vẫn Kiếm này xuất hiện những lỗ thủng, cùng với bên trong lỗ thủng... thế giới tồn tại ở vực sâu Vẫn Kiếm!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chợt tập trung lại, bóng người biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện đã ở bên cạnh Vẫn Kiếm. Hắn nhìn lỗ thủng ở phía trên kia, trong lòng hắn cũng có phần xúc động, giống như trở lại cảnh tượng lúc ngưng khí trước đây, cùng Tống Khuyết tranh đoạt thiên đạo khí.

Đè ép xuống suy tư trong lòng, Bạch Tiểu Thuần tìm một chỗ lỗ thủng, bước vào thế giới trong vực sâu Vẫn Kiếm. Nơi đây sương mù dày đặc. Ở bên trong sương mù này, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét thê lương. Âm thanh này nghe giống như sát hồn năm đó.

Bạch Tiểu Thuần không để ý đến, dựa theo thần thức cảm giác nhận nơi chốn, ở trong sương mù dày đặc đi với tốc độ rất nhanh lao về phía trước. Rất nhanh, hắn liền thấy ở bên trong sương mù dày đặc này có một chỗ sơn cốc. Trong chớp mắt khi tiến vào sơn cốc này, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thấy được ở trong góc phòng cách đó không xa, một tiểu nữ hài mặc váy dài màu trắng, ôm đầu gối, run lẩy bẩy!

Tiểu nữ hài này, chính là chủ hồn của Công Tôn Uyển Nhi!

Nàng hình như vì đánh mất quá nhiều thần niệm ý chí, đã có chút mất trí nhớ. Lúc này trong sự yếu đuối, nàng giống như nhận thấy được Bạch Tiểu Thuần. Nàng run rẩy ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong mắt nàng lộ ra sự sợ hãi.

- Tiểu ca ca, ngươi... Ngươi là muốn ăn ta sao...?

Nhìn Công Tôn Uyển Nhi, Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, trong lòng dâng lên sự thương hại, lắc đầu. Đồng thời, hắn chậm rãi tới gần tiểu nữ hài. Hình như vẫn tồn tại một ít cảm giác đối với Bạch Tiểu Thuần, tiểu nữ hài thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, nàng lại vội vàng lôi kéo Bạch Tiểu Thuần lui về phía sau.

- Đại ca ca, bên ngoài có rất nhiều quỷ, rất dọa người. Đại ca ca cũng qua tránh một chút đi.

- Uyển Nhi không cần sợ. Ta dẫn nàng ra ngoài được chứ.

Bạch Tiểu Thuần ngồi xổm người xuống, nhìn Công Tôn Uyển Nhi, ánh mắt ôn hòa. Ánh mắt này rơi ở trong mắt Công Tôn Uyển Nhi, khiến cho thân thể nàng run lên. Trí nhớ mơ hồ hình như cũng xuất hiện một ít

sóng lớn. Mơ hồ, không hiểu sao nàng có một loại cảm giác tín nhiệm đối với người thanh niên trước mắt này.

Một lát sau, cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tái nhợt, nhưng vẫn gật đầu một cái. Chỉ có điều nàng kéo tay Bạch Tiểu Thuần, chặt hơn.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, cũng kéo tay Công Tôn Uyển Nhi, dẫn theo nàng lao thẳng đến bên ngoài vực sâu Vẫn Kiếm. Gần như trong chớp mắt khi Công Tôn Uyển Nhi xuất hiện, tất cả lệ quỷ do Quỷ Mẫu hóa thành ở bên trong toàn bộ thức hải, đều trở nên điên cuồng, giống như theo bản năng, từ bốn phương tám hướng không ngừng xuyên qua, lao đến, muốn đi cắn nuốt Công Tôn Uyển Nhi.

Chỉ có điều, Bạch Tiểu Thuần ở đó, bọn chúng căn bản không có cách nào thành công. Không đợi tới gần, mỗi một lệ quỷ ở trong tiếng kêu thê lương thảm thiết, trực tiếp nát bấy. Theo Bạch Tiểu Thuần mang theo Công Tôn Uyển Nhi thẳng đường đi tới, tất cả tàn hồn lệ quỷ của Quỷ Mẫu đều bị vỡ nát diệt vong hầu như không còn!

Cùng lúc đó, mỗi một lệ quỷ tử vong, đều sẽ làm cho Công Tôn Uyển Nhi tăng thêm một tia buồn ngủ. Cho đến cuối cùng tất cả lệ quỷ đều tan vỡ, Công Tôn Uyển Nhi đã nhắm mắt ngủ say. Chỉ là tay nàng cuối cùng vẫn nắm chặt lấy tay của Bạch Tiểu Thuần, không buông ra.

Bạch Tiểu Thuần nhìn Công Tôn Uyển Nhi một chút, vẫn là không yên lòng. Vì vậy thần thức vừa cẩn thận quét ngang mấy lần. Sau khi xác định Quỷ Mẫu lần này thật sự tan thành mây khói, lúc này trên mặt hắn mới lộ ra vẻ tươi cười. Thoáng một cái hắn biến mất, thần thức trở về cơ thể.

Bên trong động phủ Công Tôn Uyển Nhi, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Theo thần niệm trở về, ngón tay hắn giơ lên đặt ở trên trán của Công Tôn Uyển Nhi, cũng nhẹ nhàng buông xuống. Nhưng ngay khi ngón tay của hắn muốn hoàn toàn thu hồi, trong chớp mắt, Công Tôn Uyển Nhi đang khoanh chân tĩnh tọa, đột nhiên nâng tay phải lên, nắm lấy tay của Bạch Tiểu Thuần...

Lông mi của nàng run rẩy, lúc này từ từ mở ra. Lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trên mặt nàng thoáng lộ ra một ý cười. Trong mắt nàng mang theo sự ôn hòa, lại dường như có một chút trêu chọc, khẽ mở miệng nói.

- Tiểu ca ca, cám ơn ngươi.

Bị Công Tôn Uyển Nhi kéo tay như thế, thần sắc này mang theo sự ôn hòa cùng nụ cười, còn có tia sáng kỳ dị trong mắt như có như không. Tất cả những điều này, lại giống như hóa thành một lưỡi câu...

Đây là cảm giác trực quan nhất của Bạch Tiểu Thuần. Cái lưỡi câu này giống như trong nháy mắt từ trong thân thể Công Tôn Uyển Nhi bay ra, lao thẳng đến chỗ mình. Cho đến sau khi Bạch Tiểu Thuần rời khỏi động phủ của Công Tôn Uyển Nhi, trở lại mật thất của mình, hắn vẫn đang suy nghĩ một việc.

- Lúc Công Tôn Uyển Nhi này đột phá, thật sự xuất hiện bất ngờ, do đó bị Quỷ Mẫu tìm được cơ hội, hay là... nàng cố ý?

Vấn đề này, Bạch Tiểu Thuần không có đáp án. Nhưng dựa theo hiểu biết của hắn đối với Công Tôn Uyển Nhi, hình như chuyện sau thật sự có khả năng không nhỏ.

Bỏ qua phiền não không có câu trả lời này, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trong mật thất, một lát sau hít một hơi thật sâu, vung tay phải lên, lấy ra rất nhiều hồn, bắt đầu thử chế luyện lửa hai mươi ba màu.

Loại này ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, thậm chí có thể nói là ở trong toàn bộ tinh không, từ trước tới nay đều chưa từng xuất hiện qua lửa hai mươi ba màu. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần là từ trước tới nay ở trên con đường này là Luyện Hồn Sư thiên phẩm đi xa nhất, lại có thiên phú Bạch Hạo dành cho hắn, trợ giúp lót đường cho Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1844: Mở Ra Cuộc Hành Trình Tinh Không!

Nhưng hắn vẫn phải dùng vài năm, mới tìm ra cách điều chế lửa hai mươi ba màu này, từ từ sáng tạo ra. Cho dù ở trong đầu của hắn, đã thôi diễn nhiều lần, nhưng trên thực tế đối với việc chế luyện, hắn vẫn không có quá nhiều nắm chắc.

Nhất là Bạch Tiểu Thuần không nhiều hồn lắm. Số hồn hiện tại có được, phần lớn đều là nhận được từ trên bảo quạt. Dựa theo Bạch Tiểu Thuần tính toán, số lượng hồn này chỉ có thể khiến cho mình miễn cưỡng tiến hành chế luyện bốn lần.

Nếu như bốn lần đều thất bại, hắn sẽ không có hồn để có thể tiếp tục. Cũng may, sau khi Khôi Hoàng Triều thành lập, có lẽ là vì quy tắc biến hóa nào đó Bạch Tiểu Thuần cũng nói không rõ, khiến cho ở trong Tiên Vực Khôi Hoàng Triều chiếm cứ, dần dần cũng giống như thế giới Thông Thiên trước đây, bắt đầu xuất hiện một ít hồn. Lại ở dưới pháp chỉ của Bạch Tiểu Thuần, toàn bộ luyện linh sư của Khôi Hoàng Triều đều xuất động, thu thập các loại hồn xuất hiện.

Chỉ là cho dù như vậy, số lượng vẫn không nhiều. Tập chung vào một chỗ, cũng chỉ khiến cho Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng có thể tiến hành thêm một lần chế luyện mà thôi.

- Chỉ có năm lần cơ hội sao...

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc hồi lâu, nhìn những hồn trước mặt. Ở trong đầu lại tiến hành nhiều lần cân nhắc cách chế luyện lửa nhiều màu, sau đó trong mắt hắn lộ ra sự quyết đoán, lại không chút do dự, lập tức liền bắt đầu chế luyện.

Rất nhanh, theo hồn trước mặt Bạch Tiểu Thuần không ngừng vây xung quanh nơi đây, mơ hồ xuất hiện dấu hiệu của lửa nhiều màu. Bạch Tiểu Thuần hết sức chăm chú, hoàn toàn không dám phân tâm. Nhưng sau khi liên tục chế luyện bảy ngày, sắc mặt đột biến, hai tay bấm quyết trực tiếp ấn một cái, dựa vào tu vi mạnh mẽ áp chế đám đốm hỏa diễm đục ngầu ở trước người giống như muốn nổ tung ra.

Một tiếng nổ lớn vang vọng. Cũng may tu vi của Bạch Tiểu Thuần hiện tại cường hãn, sau khi toàn lực áp chế, không có khuếch tán ra.Chỉ là khi hắn nhìn đốm lửa này dần dần tắt, sắc mặt rất khó coi. Hắn ngồi ở chỗ đó trầm mặc hồi lâu, dần dần trong mắt xuất hiện tơ máu, trong đầu không ngừng phân tích cùng thôi diễn.

Lần thôi diễn này chính là mấy tháng. Bạch Tiểu Thuần đã mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý chìm đắm ở bên trong, rơi vào trong trạng thái điên cuồng. Cho đến sau khi xác định hóa giải được vấn đề thất bại trước đó, hắn mới bắt đầu chế luyện lần thứ hai!

Vẫn thất bại!

Sau đó lần thứ ba, lần thứ tư...

Sau mỗi lần thất bại, Bạch Tiểu Thuần đều cần thời gian dài hơn để giải quyết vấn đề. Cho đến hiện tại, thời điểm sắp tới bắt đầu lần chế luyện thứ năm, thời gian đã qua ba năm!

Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu càng bướng bỉnh hơn. Khôi Hoàng Triều phát triển cũng mạnh mẽ vô tận. Cùng lúc đó, ở trong ba năm này, Đấu Thắng Vương đột phá tu vi, giống như Đại Thiên Sư, đều dựa vào lực của bản thân, bước vào cảnh giới Thiên Tôn!

Đến lúc này, số lượng Thiên Tôn ở Khôi Hoàng Triều, đã đến bốn vị! Địa vị chỉnh thể đều lại tăng cao một mảng lớn!

Cũng chính vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần bắt đầu lần chế luyện thứ năm!

Đây là một cơ hội cuối cùng của hắn. Một khi thất bại, sẽ không có hồn. Cần phải thu thập đến khi đủ hồn, mới có thể tiếp tục chế luyện. Bạch Tiểu Thuần cũng không cho phép mình thất bại. Sau khi tổng kết bài học từ bốn lần trước, lần này hắn có bảy phần nắm chắc, có thể thành công luyện ra lửa hai mươi ba màu!

Trên thực tế cũng đúng như Bạch Tiểu Thuần phán đoán. Sau khi trải qua tròn một tháng thận trọng chế luyện, ở trong chớp mắt khi tất cả hồn đều bị hắn tiêu hao hết, đám lửa đục ngầu trước mặt hắn này, trong nháy mắt xuất hiện sắc thái, không ngừng biến hóa, cuối cùng sau khi biến hóa hai mươi ba lần, một khí tức lớn không có cách nào hình dung, bỗng nhiên, liền trực tiếp từ trong mật thất Bạch Tiểu Thuần, dâng trào bạo phát!

Khí thế đầy cuộn trào mãnh liệt. Khí tức này mạnh mẽ, ngay cả trận pháp của mật thất cũng không có cách nào che đậy được, trong nháy mắt đã bị xuyên qua, còn đột phá trận pháp của hoàng cung. Thậm chí ngay cả trận pháp của Khôi Hoàng Thành đều khó có thể áp chế nó, khiến cho khí tức này trực tiếp vọt vào trời cao!

Thiên địa có phần thất sắc, phong vân hình như cũng có sắc thái mới, toàn bộ trời cao đều trở thành đủ mọi màu sắc, cuối cùng hình thành một hư ảo đầy khí thế biển lửa, hai mươi ba màu biến hóa, cực kỳ rõ nét!

Từ phía xa nhìn lại, rực rỡ nhiều màu, đoạt ánh mắt người, càng làm cho người ta chấn động, theo khí tức lửa hai mươi ba màu khuếch tán ra. Trong Khôi Hoàng Thành tất cả tu sĩ huyết mạch thế giới Thông Thiên, thân thể mỗi người đều không khống chế được chấn động. Hình như huyết mạch của bọn họ cũng vì lửa hai mươi ba màu chỉ thuộc về riêng thế giới Thông Thiên này bạo phát, do đó kích động.

- Đó là...

- Đây là lửa nhiều màu?

- Trời ạ, đây là... lửa hai mươi ba màu!!

Từng trận xôn xao bạo phát ở trong toàn bộ Khôi Hoàng Thành, dần dần không ngừng khuếch tán ra. Toàn bộ Khôi Hoàng Triều đều nghe nói về chuyện này, đều đang chấn động. Cũng vào giờ phút này, tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần vang vọng rung trời.

Bạch Tiểu Thuần đầy kích động. Lúc này, nhìn lửa hai mươi ba màu trong tay, tâm thần hắn đặc biệt không bình tĩnh. Bởi vì ở trong một cái chớp mắt khi lửa hai mươi ba màu này xuất hiện, hắn cảm nhận được ấn ký Bạch Hạo trên mu bàn tay của mình, sóng dao động vốn yếu ớt, cuối cùng lại thoáng cái trở nên sống động.

Dường như lửa hai mươi ba màu này, đối với Bạch Hạo mà nói, là giúp đỡ cực lớn!

Ở trong sự kích động này, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, dựa theo trực giác đưa lửa hai mươi ba màu này từ từ dung hợp, chồng lên ấn ký Bạch Hạo trên mu bàn tay!

Sau khi chồng lên, sóng dao động của Bạch Hạo bên trong ấn ký càng mãnh liệt hơn. Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít thở vô cùng gấp gáp. Phải biết rằng lửa nhiều màu có thể giúp Bạch Hạo sống lại, đây chỉ là thôi diễn cùng suy đoán của Bạch Tiểu Thuần trước đó mà thôi.

Hắn cũng không thật sự chắc chắn, có thể đi chứng minh phán đoán của mình. Nhưng hiện tại... theo lửa hai mươi ba màu cùng ấn ký dung hợp, theo sóng dao động Bạch Hạo bên trong ấn ký mãnh liệt, Bạch Tiểu Thuần có một loại dự cảm vô cùng mãnh liệt!

- Nếu như có thể có ba mươi màu lửa, dung nhập ấn ký của Hạo nhi, như vậy... Hạo nhi có thể bên trong lửa ba mươi màu lửa này, sống lại!!

Bạch Tiểu Thuần vừa nghĩ tới Bạch Hạo, trong lòng của hắn lại hiện lên cảnh tượng lúc Hạo nhi rời đi năm đó, loại đau đớn mãnh liệt này giống như tâm bị xuyên qua vậy.

Đó là đệ tử của hắn, đệ tử duy nhất, trong cả đời này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1845: Đèn Lồng Trắng (1)

Trong trầm mặc, cảm nhận lửa hai mươi ba màu hoàn toàn dung nhập mu bàn tay ấn ký bên trong, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong mắt lộ ra quyết đoán cùng kiên định!

Trước đó, hắn không chứng cứ được khả năng lấy luyện lửa khiến Bạch Hạo sống lại. Nhưng hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã cực kỳ xác định. Như vậy hiện tại bày ở trước mặt hắn, cũng chỉ có một con đường!

- Ta cần phải có càng nhiều hồn hơn!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần nghiêm nghị. Hắn đã không có hồn. Hồn trên bảo quạt lên cũng đã không còn. Nhưng Bạch Tiểu Thuần biết, vẫn có một nơi, tồn tại vô biên vô hạn, hồn gần như vô hạn!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xa xăm. Dường như ánh mắt hắn xuyên qua trời cao, nhìn thấy được toàn bộ tinh không!

- Ở trong tinh không tối tăm này, tồn tại vô số bụi cùng khu phế tích, đồng thời cũng tồn tại... vong hồn vô biên vô hạn!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Trên thực tế từ sau khi lập quốc, những năm gần đây, hắn rất ít khi lại đi tới bảo quạt. Thỉnh thoảng hắn qua đó, phần nhiều là đi xem Tống Khuyết có thức tỉnh hay không.

Nhưng hôm nay, sau khi chứng minh phương pháp có thể khiến cho Bạch Hạo sống lại, Bạch Tiểu Thuần đã hạ quyết tâm!

- Thông qua bảo quạt, ở trong tinh không này, vừa luyện lửa, vừa thu thập hồn, cho đến khi chế luyện ra ba mươi màu lửa, khiến Hạo nhi sống

lại!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần lại nhìn tới chỗ ở của đám người Tống Quân Uyển trong hoàng cung một chút. Thần thức hắn đảo qua, không chỉ thấy được các nàng, cũng thấy được Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu.

Cũng may lần này Bạch Tiểu Thuần nhìn như đi xa, nhưng trên thực tế là truyền tống tới bảo quạt. Một khi Khôi Hoàng Triều xuất hiện chuyện, hắn có thể trở về trong nháy mắt. Chỉ có điều điều kiện trước tiên, hắn cần phải lưu lại một tia thần niệm ở bên trong mật thất này. Như vậy vừa đi lại không còn nỗi lo phía sau.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cũng không có đi nói cho đám người Tống Quân Uyển biết quyết định của chính mình. Hắn giơ tay phải lên chỉ về phía mi tâm, thân thể nhất thời xuất hiện ảo ảnh trùng điệp. Rất nhanh, hắn lại lấy thần niệm hình thành một phân thân hư ảo. Sau khi phân thân từ trong cơ thể hắn đi ra, ngồi xuống khoanh chân, vẫn không nhúc nhích.

Làm xong những điều này, Bạch Tiểu Thuần lại không chút do dự, thân thể thoáng một cái, trực tiếp biến mất. Thời điểm xuất hiện... hắn đã ở trên bảo quạt trong tinh không tối tăm!

Bắt đầu cuộc hành trình… soát hồn của hắn ở trong tinh không mênh mông này!

Thời gian đảo mắt đã mười năm trôi qua.

Trong tinh không tối tăm, một cây quạt khổng lồ, tản ra ánh sáng ôn hòa, đang bằng tốc độ kinh người, không ngừng đi về phía trước. Nó đi qua nơi nào, ở phía sau nó dâng lên một đuôi ánh sáng thật dài. Từ phía xa nhìn lại, giống như lưu tinh.

Ở bên trong mặt cây quạt này, trên cánh tay chúa tể, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tĩnh tọa. Thỉnh thoáng hắn mở hai mắt ra, trong mắt lộ ra tinh quang, nhìn về phía tinh không xa xôi.

Màu đen, dường như là sắc thái duy nhất của tinh không này. Thời gian mười năm, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong tinh không này di chuyển, mặc dù thấy qua một ít khu phế tích bồng bềnh, cũng tìm được một ít hồn, nhưng chung quy số lượng vẫn không đủ.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần nóng ruột, nhưng cũng không có quá nhiều biện pháp. Nhất là cây quạt này dựa theo quỹ tích nào đó đi về phía trước, hắn từng nỗ lực sửa đổi, có lẽ coi như đã thay đổi phương hướng, nhưng rất nhanh, cũng trở lại trong quỹ tích ban đầu.

Dần dần, Bạch Tiểu Thuần vốn cũng không có mục đích, lại bỏ qua ý định sửa đổi, để mặc cho cây quạt này di chuyển ở bên trong tinh không. Hắn ở trong này ngồi tĩnh tọa, cùng lúc tu luyện. Mặt khác lại là thôi diễn cách luyện chế hai mươi lăm màu lửa.

Về phần tiểu khí linh, ở trong mười năm này, nó không ngừng vuốt mông ngựa, cuối cùng đã khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhả ra, có thể lại suy tính một chút vấn đề liên quan tới việc đổi tên cho nó.

Điều này làm cho tiểu khí linh rất kích động. Vì vậy ở trên phương diện vuốt mông ngựa, nó lại càng thêm nóng lòng mong mỏi. Nhất là liên tục nhiều năm a dua nịnh hót như vậy, cho nên cho tới bây giờ, nó cũng đã thành thói quen với loại phương thức nói chuyện cùng với đoán ý qua lời nói và sắc mặt này, mơ hồ hình thành bản năng...

Cũng giống như lúc này, ở sau lưng Bạch Tiểu Thuần, tiểu khí linh lại là vẻ mặt nịnh nọt, đang bóp vai cho Bạch Tiểu Thuần, bất kỳ lúc nào cũng chú ý tới thần sắc của Bạch Tiểu Thuần.

- Chủ tử, độ mạnh thế này có được không?

- Chủ tử, mấy ngày qua ta lại nghiên cứu ra một bộ thủ pháp xoa bóp mới, một hồi nữa sẽ thử cho ngài xem thế nào.

Đối với tiểu khí linh nịnh hót, trong lòng Bạch Tiểu Thuần rất thoải mái. Thỉnh thoảng hắn hừ một tiếng, thỉnh thoáng lại gật đầu. Nếu như

tâm tình tốt, lại ban cho cho tiểu khí linh một vẻ tươi cười tán thưởng. Bình thường một tán thưởng này, khiến cho tiểu khí linh phấn chấn cả ngày.

Còn có những nô bộc Thái Cổ này, tuy vẫn chỉ có thể huyễn hóa ra một vị, nhưng hôm nay đã không chỉ là hành động ở trong mặt quạt này nữa. Những nô bộc Thái Cổ này đã có thể ở bên ngoài mặt quạt trong thời gian ngắn. Cho dù không có cách nào rời khỏi cây quạt, nhưng đối với phòng hộ bên trong toàn bộ cây quạt mà nói, so với thời điểm Tà Hoàng xông vào lúc trước, đã lớn hơn rất nhiều.

Còn nếu như kẻ thù từ bên ngoài cây quạt xâm nhập, lực phòng hộ của bản thân cây quạt mặc dù không tính là kiên cố không phá vỡ nổi, nhưng ở trong mười năm này, tất cả khu phế tích đều không chống đỡ được va chạm của cây quạt.

Lại như vậy, ở trong cuộc tìm kiếm giống như du ngoạn tinh không này, thời gian lại trôi qua.

Lại thêm ba năm qua đi... Đối với cách điều chế lửa hai mươi lăm màu, Bạch Tiểu Thuần đã cân nhắc hoàn thành, cũng sử dụng hồn thu thập mấy năm nay tới thử chế luyện hai lần. Nhưng số lượng hồn thu thập quá ít. Sau khi thất bại hai lần, Bạch Tiểu Thuần không có lực triển khai lần thứ ba.

Cho đến ngày hôm nay, Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân tĩnh tọa, bỗng nhiên thân thể chấn động. Thần thức của hắn trước sau đều ở trạng thái tản ra. Lúc này sau khi mở mắt ra, mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng, thoáng một cái rời khỏi mặt quạt. Thời điểm xuất hiện hắn đã ở sát mép cây quạt, nhìn về nơi tinh không. xa xăm

Rất nhanh, tiểu khí linh cũng có phát giác. Nó huyễn hóa ra ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, thần sắc lộ vẻ xúc động, không thể tưởng tượng nổi nhìn tinh không phía xa.

Dần dần thần sắc Bạch Tiểu Thuần cũng nghiêm trọng. Rất nhanh, theo cây quạt bay đi, trong tinh không phía trước vốn tối tăm, cuối cùng từ từ lại xuất hiện một luồng ánh sáng trắng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1846: Đèn Lồng Trắng (2)

Ánh sáng trắng này nhìn kỹ, đúng là một cái đèn lồng cực lớn!

Đèn này lồng cũng có kích thước đủ nghìn trượng, không ai cầm theo, tự mình bay ở bên trong tinh không. Mà ở phía mặt sau của cái đèn lồng này, là... hồn vô tận khiến cho Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt!

Phóng tầm mắt nhìn lại, số lượng hồn này sợ rằng nhiều tới mức phải tính bằng mười vạn một. Biểu tình mỗi một hồn đều giống như mất cảm giác, không có bất kỳ linh động nào. Ở trong không khí trầm lặng này, chúng đi theo đèn lồng phía trước, bay về phía xa!

Từ phía xa nhìn lại, trùng trùng điệp điệp, cực kỳ kinh người.

Cuộc hành trình tinh không của Bạch Tiểu Thuần đã có nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy được hình ảnh kỳ quái như vậy. Lúc này tâm thần hắn bị chấn động, lập tức điều khiển bảo quạt dừng lại.

- Nhiều hồn như vậy!

Bạch Tiểu Thuần liếm môi một cái. Mấy năm nay hắn lục soát hồn chung vào một chỗ, cũng không có nhiều như nhìn thấy ở trước mắt. Lúc này hắn động tâm. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy cảnh tượng trước mặt như vậy quá mức quỷ dị.

- Bạch Tiểu Si, ngươi đã từng thấy cảnh tượng tương tự sao?

Bạch Tiểu Thuần lập tức hỏi.

Mặc dù rất bất mãn đối với tên của mình, nhưng tiểu khí linh lúc này cũng bị chấn động, vội vàng lắc đầu.

- Chủ tử, ta tuy rằng rất lâu đều ngủ say, nhưng ở thời điểm ta tỉnh táo, vô số năm qua, từ trước tới nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy. Những hồn này... Trời ạ, những hồn này đi theo đèn lồng, bọn họ là muốn đi tới chỗ nào?

Thời điểm tiểu khí linh kinh hãi, Bạch Tiểu Thuần nheo mắt. Chuyện này quỷ dị, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhất là sau khi hắn phát hiện những hồn này đối với bảo quạt ở đây, hình như không nhìn thấy được, hắn thận trọng tạm thời điều khiển bảo quạt, từ phía xa theo những hồn đang bay, dự định đi xem bọn họ rốt cuộc muốn tới chỗ nào.

Một lần theo này, chính là mấy năm... Trong lúc bảo quạt nhiều lần trở về quỹ tích ban đầu, đều bị Bạch Tiểu Thuần mạnh mẽ sửa đổi. Chỉ có điều cuối cùng Bạch Tiểu Thuần vẫn không có được. Ở trong mấy năm đi theo, thỉnh thoảng hắn ném ra từng cái Tụ Hồn Đan, từng chút một trộm đi đội ngũ cực dài do những hồn này tạo thành,...

Mà Tụ Hồn Đan có một tộc Hắc Đan một ngày một đêm chế luyện, Bạch Tiểu Thuần hiện tại nắm giữ số lượng đã không ít. Lại như vậy, ở trong lúc hắn ăn trộm, số lượng mười vạn hồn ở trong mấy năm bên, đã bị Bạch Tiểu Thuần tranh thủ thời gian...

Có đủ hồn, đối với chế luyện hai mươi lăm màu lửa, Bạch Tiểu Thuần sau khi thử nhiều lần, cuối cùng cũng thành công luyện ra. Mắt thấy thời gian sung túc, hắn lại bắt đầu thôi diễn cách điều chế lửa hai mươi sáu màu.

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần cố tình rời đi. Nhưng hắn cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt. Nếu như có thể tìm được chỗ đi cuối cùng của đèn lồng này, nói không chừng ở nơi đó, hắn có thể một lần vất vả suốt

đời nhàn nhã thu hoạch được càng nhiều hồn hơn. Bạch Tiểu Thuần lại nhịn xuống tâm tư, vừa nghiên cứu cách điều chế, vừa tiếp tục theo.

Mấy tháng sau, đèn lồng này giống như đến điểm cuối. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được điểm cuối, trong đầu của hắn ông một tiếng. Hắn chỉ thấy ở bên trong tinh không này, phía trước đèn lồng cực lớn, cuối cùng lại tồn tại một miệng giếng lớn hơn nữa!

Miệng giếng kích thước chừng vạn trượng, tản ra từng đám sương có thể khiến hư vô vặn vẹo. Đồng thời bốn phía xung quanh, có những chiếc đèn lồng cũng bay vào đến bên trong miệng giếng!

Cái này cũng chưa tính cái gì. Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, là ở chỗ này, cuối cùng hắn lại từ phía xa thấy được hơn mười đèn lồng, xếp thành hơn mười đường dài hàng, mang theo vô số hồn, từ bốn phương tám hướng đến, từng cái một tiến vào trong giếng.

- Nhiều hồn như vậy!

Bạch Tiểu Thuần nhất thời kích động. Nhưng hôm nay cảnh tượng như vậy vô cùng quỷ dị. Hắn do dự một chút, không dám xông ra bắt hồn.

- Trời ạ, đây là vật gì?

Tiểu khí linh cũng há hốc mồm. Lấy kiến thức của nó, lúc này cũng không nhìn ra ở đây tồn tại đầu mối gì.

Bạch Tiểu Thuần có chút rầu rĩ. Hắn đứng ở trên cây quạt đợi đã lâu. Cho đến những đèn lồng này đều biến mất ở miệng giếng xong, Bạch Tiểu Thuần do dự. Sau một lúc lâu, hắn hung hăng cắn răng một cái.

- Cái miệng giếng này quá thần bí, nhất định rất nguy hiểm. Chỉ có điều nơi này là một địa phương tốt. Nếu như ta chắn ở chỗ này, một cái đèn lồng tới, liền thu lấy một cái, không tới gần miệng giếng này, sẽ không có chuyện gì!

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn biết đây là một cơ hội. Mặc dù có nguy hiểm, nhưng vừa nghĩ tới nếu có những hồn này, hắn cũng có thể đi thử chế luyện đối với lửa hai mươi sáu màu. Vì vậy trong mắt hắn lộ ra sự điên cuồng, lặng lẽ ngồi ở chỗ đó chờ đợi.

Không chờ quá lâu, cũng chính là thời gian nửa tháng, Bạch Tiểu Thuần liền thấy phía xa có một cái đèn lồng, rung rinh bay tới. Ánh mắt hắn chợt sáng lên. Hắn lập tức điều khiển bảo quạt tới gần, không chậm trễ chút nào lại ném ra rất nhiều Tụ Hồn Đan. Theo những tiếng động ầm ầm vang vọng, khi cái đèn lồng kia chui vào bên trong giếng, tất cả hồn đi theo phía sau nó đã bị Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, lấy đi hết.

- Phát tài rồi!

Bạch Tiểu Thuần kích động, vội vàng trở lại trên bảo quạt, ngồi ở chỗ đó, cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị, một khi không ổn sẽ lập tức chạy trốn. Nhưng đợi chừng mấy ngày, mắt thấy miệng giếng này cuối cùng lại không có phản ứng gì, lá gan của Bạch Tiểu Thuần cũng lại lớn lên.

- Ha ha, tự nhiên không có việc gì. Ở đây chẳng lẽ là phúc địa của Bạch Tiểu Thuần ta!

Mắt Bạch Tiểu Thuần sáng ngời, hăng hái bừng bừng tiếp tục chờ đợi một cái đèn lồng tiếp theo.

Mấy ngày sau, lại một cái đèn lồng qua...

Cứ như vậy, ở dưới sự điên cuồng soát hồn của Bạch Tiểu Thuần này, từng cái đèn lồng một mang theo rất nhiều hồn bay tới, bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp cắt ngang. Vì vậy tiến vào bên trong giếng cũng chỉ có bản thân đèn lồng. Bạch Tiểu Thuần đối với hồn thu hoạch, cũng khiến cho hắn càng lúc càng hưng phấn. Đến cuối cùng, toàn thân hắn đều sục sôi.

Chỉ có điều tiểu khí linh mắt nhìn thấy tất cả những điều này, cảm giác bất an trong lòng không ngừng sinh sôi, nhiều lần khuyên bảo.

- Chủ tử, chuyển biến tốt hãy thu. Ta có loại dự cảm xấu...

- Không cần lo lắng, chuyện này ta có kinh nghiệm!

Bạch Tiểu Thuần chẳng hề để ý, khoát tay chặn lại. Hắn căn bản cũng không để ý tới lời tiểu khí linh dông dài. Hiện tại tâm thần hắn đã bị thu hoạch hồn kích thích, lúc này mắt cũng đang phát ra ánh sáng, tiếp tục chờ đợi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1847: Thế Giới Giấy! (1)

Cứ như vậy, lại chờ đợi mấy tháng, những cái đèn lồng này ban đầu nhanh nhất là mấy ngày, chậm nhất nửa tháng lại từng cái một tới, hiện tại biến thành phải hai tháng mớicó khả năng có một cái tới.

Thậm chí cuối cùng, sau khi Bạch Tiểu Thuần đợi bốn tháng, phát hiện vẫn không có cái đèn lồng nào đến, vào lúc hắn chán nản, lại phát hiện miệng giếng này cuối cùng lại xuất hiện dấu hiệu hư ảo, hình như đang chậm rãi biến mất.

Mặc dù biến mất thong thả, thoạt nhìn ước chừng cần phải một tháng mới có thể hoàn toàn tản đi, nhưng Bạch Tiểu Thuần không cam lòng. Sau khi không đợi được đèn lồng, hắn không thể không đưa mắt rơi vào trên miệng giếng này.

- Thứ này tràn ngập thần bí, cũng không biết là thứ gì. Tiếp theo cũng không biết cần phải mất bao nhiêu thời gian mới gặp phải...

Bạch Tiểu Thuần rất rầu rĩ. Một bên trong lòng hắm không cam lòng, cùng lúc hắn lại cảm thấy nguy hiểm.

Cuối cùng nghĩ đến mình tới lâu như vậy, cũng không gặp phải chuyện nguy hiểm gì, vì vậy hắn hung hăng cắn răng một cái, điều khiển bảo quạt, cuối cùng lại lao thẳng qua miệng giếng này. Trong lúc phóng đi, Bạch Tiểu Thuần còn phát động lực cắn nuốt của bảo quạt.

- Nếu có thể hút miệng giếng này vào bên trong mặt quạt, vậy là hoàn mỹ nhất!

Đối với hành động điên cuồng này của Bạch Tiểu Thuần, tiểu khí linh bắt đầu thét lên chói tai. Nhưng nó lại không có cách nào ngăn cản. Trong chớp mắt, bảo quạt liền trực tiếp lao vào trên miệng giếng.

Nhưng không có tiếng nổ lớn giống như trong tưởng tượng của tiểu khí linh cùng Bạch Tiểu Thuần. Miệng giếng này cuối cùng lại giống như không gian khác tương tự với mảnh tinh không này, giống như trong suốt, bảo quạt cuối cùng lại trực tiếp xuyên qua qua!

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần mở miệng hít sâu một hơi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện bảo quạt không có cách nào giải quyết. Lúc này su khi xuyên qua miệng giếng, sau khi bảo quạt dừng lại, Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại nhìn về phía miệng giếng này. Hắn do dự hết lần này đến lần khác, cố tình buông tha. Chỉ là ở trong phán đoán của Bạch Tiểu Thuần, bên trong miệng giếng này tất nhiên tồn tại càng nhiều hồn hơn. Sau khi suy nghĩ mấy ngày, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng bất chấp mọi giá.

- Ta chỉ liếc mắt nhìn qua, sẽ không có chuyện gì...

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần cắn răng, thân thể thoáng một cái trực tiếp bay ra khỏi bảo quạt, thận trọng tới gần miệng giếng này!

Càng tới gần, tu vi của hắn tản ra toàn diện, thần thức càng không ngừng khuếch tán, lưu ý tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh. Chỉ là miệng giếng này giống như cắt đứt đối với thần thức. Bạch Tiểu Thuần không có cách nào sử dụng thần thức nhìn được bên trong giếng. Hắn chỉ có thể ở trong sự cẩn thận này từ từ gần.

Thẳng đường đi tới, ngược lại cũng không có chuyện nguy hiểm gì. Điều này cũng làm cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn vẫn cảnh giác không ít. Cuối cùng hắn đã tới sát miệng giếng này. Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên, nhanh chóng thăm dò, nhìn về phía bên trong miệng giếng.

Vừa nhìn một cái, mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên trợn tròn.

Hắn nhìn thấy được ở bên trong cái giếng này, tự nhiên tồn tại một thế giới!!

Chỗ miệng giếng, lại giống như bầu trời của mảnh thế giới này. Theo miệng giếng nhìn tiếp, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được tất cả của thế giới này, đều làm bằng giấy!

Mặt đất là làm bằng giấy. Ngọn núi, sông, kiến trúc, tất cả đều làm bằng giấy. Mà ở trên những thứ bằng giấy này cuối cùng lại hấp thụ rất nhiều hồn. Phóng tầm mắt nhìn lại, thế giới này tuy được chết tạo bằng giấy, nhưng bên trong ẩn chứa số lượng hồn nhiều vượt ra khỏi tưởng tượng của Bạch Tiểu Thuần...

Nhất là Bạch Tiểu Thuần chú ý thấy, bên trong mảnh thế giới này, hình như cũng có trật tự của nó. Đẳng cấp căn cứ vào tu vi của hồn để phân chia, cực kỳ nghiêm ngặt. Bên trong chẳng những có hồn Thiên Nhân, còn có hồn Bán Thần. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn thấy được hồn Thiên Tôn. Vừa vặn lúc nhìn vào, hắn còn thấy được nhóm người giấy tạo thành đội ngũ thật dài, được vô số người giấy vây quanh. Đúng là một vị hồn Thái Cổ!

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên hắn nghe được trên bảo quạt cách đó không xa, tiểu khí linh thét một tiếng chói tai!

- Chủ tử, phía sau ngươi...

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Nhưng không đợi tiểu khí linh nói xong lời này, đột nhiên sau lưng Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp từ bên trong hư vô có một ngón tay khô gầy đưa ra. Cái ngón tay này chợt lại đẩy Bạch Tiểu Thuần một cái!

Tốc độ rõ ràng không nhanh, nhưng hết lần này tới lần khác Bạch Tiểu Thuần ở đây, ngay cả thời gian quay đầu lại cũng không có, hoàn toàn không có một chút phát hiện nào, thậm chí cũng không có cách nào

giãy dụa phản kháng, đã bị cái tay khô gây này trực tiếp đẩy ở phía sau lưng.

Một lực mạnh đột nhiên bạo phát. Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc la lên thất thanh, thân thể không khống chế được ở dưới lực mạnh này, lại trực tiếp bị đẩy tới bên trong miệng giếng phía trước!

Mà theo thân thể hắn bị đẩy vào, trong hư vô, nơi bàn tay khô gầy kia vươn lên, từ từ lộ ra một bóng người còng xuống. Bóng dáng ấy là một lão bà bà. Trong tay của nàng cầm theo một cái đèn lồng. Lúc này, sau khi đẩy Bạch Tiểu Thuần vào bên trong giếng, nàng đứng ở miệng giếng, quay đầu lại nhìn về phía bảo quạt trôi lơ lửng ở cách đó không xa.

Tiểu khí linh bị ánh mắt lão bà bà này vừa nhìn một cái, nhất thời dựng tóc gáy, không quan tâm tất cả trực tiếp hoàn toàn loại trừ ánh sáng của bảo quạt, thậm chí cũng muốn tản ra một ít khí tức, uy năng của cánh tay chúa tể.

Gương mặt lão bà bà kia đầy nếp nhăn, trong hai con mắt đục ngầu, lúc này có một tia ánh sáng u ám hiện lên. Nàng nhếch miệng cười, lộ ra những cái răng vàng không chỉnh tề, thoạt nhìn cực kỳ khủng khiếp. Không tới gần bảo quạt, thân thể lão bà bà này chậm rãi biến mất.

Mà giờ khắc này ở trong thế giới bên trong giếng, Bạch Tiểu Thuần kêu lên thảm thiết, thân thể đột nhiên rơi xuống. Trong lúc rơi xuống, hắn thật vất vả khống chế thân thể, một lần nữa đứng ở trên trời. Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Lúc ngẩng đầu, hắn hoảng sợ nhìn thấy được, ở trên bầu trời này, cuối cùng lại tồn tại chín cái gương mặt cực lớn!

Chín cái gương mặt đều là hình dáng của lão bà bà, thoạt nhìn cũng giống nhau như đúc. Các nàng từ từ nhắm hai mắt, mở cái miệng lớn ra. Bạch Tiểu Thuần có thể xác định, mình chính là từ một trong những cái miệng lớn đo bị đẩy xuống đây.

- Miệng giếng, chính là miệng của các nàng!

- Còn nữa, mới vừa rồi là ai đẩy ta xuống. Lẽ nào chính là lão bà bà này? Nàng có tu vi thế nào!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1848: Thế Giới Giấy! (2)

Bạch Tiểu Thuần điều chỉnh hơi thở, đang muốn nghĩ biện pháp rời khỏi đây. Nhưng rất nhanh, chuyện khiến cho hắn càng hoảng sợ hơn đã phát sinh.

Hắn phát hiện, thân thể mình... tự nhiên ở trong một chớp mắt này, dần dần muốn biến đổi thành giấy!

Nhất là ngón tay của hắn, đã có một ngón hoàn toàn biến thành giấy... Cái này khiến cho trong đầu Bạch Tiểu Thuần nổ mạnh. Một nguy cơ sinh tử mãnh liệt từ sau khi Khôi Hoàng Triều lập quốc, hắn chưa bao giờ gặp, đột nhiên bạo phát.

Sau khi thật sự lập quốc, Bạch Tiểu Thuần đã rất ít khi gặp phải một cảnh tượng nguy hiểm như vậy. Cho dù là đánh với Tà Hoàng một trận, hắn cũng nắm giữ sự chủ động trên trình độ nào đó.

Nhưng hôm nay lại hoàn toàn khác. Ở dưới nguy cơ này, Bạch Tiểu Thuần lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tu vi toàn thân lập tức bạo phát ra, Bất Tử Quyển khôi phục cũng toàn lực vận chuyển. Mặc dù có thể giảm bớt tốc độ giấy hóa, nhưng vẫn không cách nào nghịch chuyển. Hình như ở mảnh thế giới này tồn tại quy tắc nào đó, tất cả mọi thứ còn sống tiến vào nơi đây, đều sẽ bị đồng hóa trở thành trang giấy!

- Đáng chết, đáng chết!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng. Hắn cũng không muốn mình biến thành một người giấy mắt đỏ. Lúc này trong tiếng rít gào, hắn bất chợt lao mạnh ra, tính phải rời khỏi nơi đây.

Nhưng ngay trong một chớp mắt này, bên trong thế giới này, tất cả người giấy đều ngẩng đầu lên. Mỗi một tệ dại nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Những hồn trên người bọn họ lại là lộ ra khí tức âm lãnh. Rất nhanh, lại có tiếng gào thét thê lương chói tai từ trong miệng mỗi một người giấy của mảnh thế giới này, bỗng nhiên bạo phát. Ngay sau đó, mỗi một người giấy này nhanh chóng lao ra, từ bốn phương tám hướng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Ở bên trong mảnh thế giới này, tốc độ của những người giấy này nhanh chóng, trong chớp mắt, lại đuổi kịp Bạch Tiểu Thuần. Trong miệng mỗi một người gào thét thể hiện ra thần thông thuật pháp, công kích Bạch Tiểu Thuần.

Những thần thông này huyễn hóa ra, cuối cùng lại cũng là từng mảnh giấy vụn. Nhưng hết lần này tới lần khác bên trong mỗi một mảnh giấy vụn đều ẩn chứa lực quy tắc của thế giới này, cuối cùng lại khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, ngay cả Bất Tử Quyển khôi phục cũng không có cách nào áp chế được, càng thêm bị đồng hóa, thậm chí một cánh tay của hắn, lúc này cũng đã trở thành giấy!

- Khinh người quá đáng!

Bạch Tiểu Thuần tức giận sốt ruột. Hắn phát hiện ở chỗ này, thần thông của mình cuối cùng lại mất đi hiệu quả. Cho dù Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh cũng không có tác dụng. Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng, sử dụng một cánh tay khác còn chưa có bị đồng hóa, lấy ra rất nhiều Tụ Hồn Đan, điên cuồng ném ra. Trong tiếng nổ lớn, theo Tụ Hồn Đan tan vỡ, rất nhiều hồn bị hút tới. Nhắc tới cũng lạ, theo hồn bị hút đi, những người giấy này cuối cùng lại giống như mất đi sinh mạng vậy, bay xuống.

Nếu như bản không bị giấy hóa, Bạch Tiểu Thuần sẽ cảm thấy ở đây vẫn tính là có thể. Coi như là một thánh địa. Nhưng hiện nay hắn đang sốt ruột. Có lẽ cho dù lại sốt ruột, Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn thuận lợi

lấy đi những hồn bị Tụ Hồn Đan thu thập tới, thân thể thoáng một cái, lao về phía một cái miệng của bà lão trên bầu trời.

Nhưng ở đây quá nhiều người giấy. Nhất là lúc này, thình lình có một đám hồn Thiên Tôn, ở dưới sự chỉ huy của hai hồn Thái Cổ, đột nhiên xông về phía Bạch Tiểu Thuần. Đồng tử trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt co lại. Nguy cơ trước mắt, hắn sử dụng thần niệm thử đi khai thông với bảo quạt. Mặc dù vô cùng khó khăn, nhưng vẫn miễn cưỡng phát sinh một tia liên hệ. Chút liên hệ này không cách nào để cho hắn truyền tống qua, nhưng lại có thể khiến cho ánh sáng Thái Cổ trên bảo quạt, bạo phát ở thế giới này!

Bạch Tiểu Thuần cũng bị đặc biệt hù dọa. Tình huống lần này hắn gặp phải ở đây, mức độ nguy cơ thật sự có thể nói là một lần nghiêm trọng nhất sau khi hắn bước vào tinh không!

Chỉ là người giấy ở đây vẫn không tính là gì cả. Tuy có chút khó chơi, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn có lòng tin cùng nắm chắc trấn áp bọn họ, cho dù ở chỗ này thần thông của hắn mất đi hiệu lực, nhưng Tụ Hồn Đan bạo phát, khiến cho hắn có đủ thuận lợi cho thế bất bại.

Chỉ là mảnh thế giới này đồng hóa quỷ dị, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, giống như có thanh kiếm sắc bén treo trên đỉnh đầu, kéo dài một chút, hắn rất có khả năng bị đồng hóa trở thành người giấy.

Chuyện này vốn đã nguy hiểm, khiến cho hắn sốt ruột. Còn có mặt lão bà bà trên không trung này, cùng với người thần bí trước đó đã đẩy hắn xuống, tất cả những điều này tập trung ở cùng một chỗ, hình thành sự quỷ dị, khiến cho da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại.

Ý niệm duy nhất của hắn lúc này, chính là dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài!

Cho nên sau khi thật vất vả liên lạc với bảo quạt, hắn cuối cùng lại thở ra một hơi, gọi về mười đạo ánh sáng Thái Cổ. Tiếng sấm nhất thời ngập trời. Trên bảo quạt trong tinh không, ánh sáng sáng chói, mười đạo

ánh sáng Thái Cổ, trong nháy mắt bạo phát ra, lao thẳng đến miệng giếng đang dần dần giống như hư ảo muốn tiêu tan, chỉ chớp mắt liền tới nơi.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng ở thế giới bên trong miệng giếng. Mười ánh sáng Thái Cổ này tương đương với một cường giả Thái Cổ mười lần ra tay toàn lực, uy lực to lớn, chấn động tinh không, cuối cùng lại sinh sôi xé mở tinh không ra một lỗ thủng rất nhỏ!

Lỗ thủng này mới vừa xuất hiện, tất cả người giấy cùng hồn ở thế giới trong giếng lại phát ra âm thanh thê lương. Cùng lúc đó lỗ thủng này cũng nhanh chóng khép lại, giống như không bao lâu, sẽ một lần nữa liền lại!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, nắm lấy cơ hội, tất cả tu vi đều bạo phát ở trên phương diện tốc độ, còn ném ra rất nhiều Tụ Hồn Đan, chặn những người giấy cùng hồn này ngăn cản, cũng không kịp tiếp tục đi lấy hồn do Tụ Hồn Đan hình thành, toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng, lao thẳng đến lỗ thủng.

Cuối cùng, ở dưới tốc độ cực hạn này của hắn, nhất là theo lỗ thủng xuất hiện, theo khí tức tinh không tản vào, thần thông của Bạch Tiểu Thuần giống như có thể phát huy ra một ít công hiệu. Lúc này Bất Tử Cấm đột nhiên triển khai, lại có Hám Sơn Chàng, tốc độ cực nhanh, giống như lưu tinh, ở trong chớp mắt khi lỗ thủng lại muốn khép lại, hắn lại trực tiếp liền xông ra ngoài!

Sau khi lao ra, thân thể Bạch Tiểu Thuần đã có ba phần hóa thành giấy, nhưng sau khi bay vào tinh không, theo Bất Tử Quyển bạo phát, đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục lại.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1849: Giấy Bà Bà

Chỉ là không đợi Bạch Tiểu Thuần thở phào, phía sau hắn lại truyền đến những tiếng ho khan kịch liệt. Sau những tiếng ho khan này, lại là một tiếng rít gào trầm lặng!

Tóc gáy Bạch Tiểu Thuần chợt dựng lên. Tiếng ho khan này khiến cho hắn lập tức liền nghĩ đến chủ nhân của cái tay trước đó đã đẩy mình tiến vào thế giới trong miệng giếng kia. Lúc này hắn điên cuồng bỏ chạy về phía trước, thần thức tản ra, lập tức liền thấy sau lưng mình lại có một cái bàn tay trực tiếp từ bên trong hư vô từ trong không trung vươn ra. Bàn tay khổng lồ khô gầy kia, giống như bàn tay của người chết, đang hung hăng chộp về phía Bạch Tiểu Thuần ở đây!

Mắt Bạch Tiểu Thuần trợn tròn, tim đập loạn. Cái bàn tay này cho hắn cảm giác, mặc dù không phải chúa tể, nhưng lại ở trong Thái Cổ cảnh, có thể nói là giống như cực hạn.

- Đây rốt cuộc là thứ đ gì vậy?

Bạch Tiểu Thuần cũng muốn khóc, vội vàng điều khiển ánh sáng Thái Cổ, thả tất cả năm đường còn lại, lao thẳng bàn tay khổng lồ đang lao đến phía sau mình.

Những tiếng động ầm ầm lại một lần nữa vang vọng, cái bàn tay này bị năm đường ánh sáng Thái Cổ đánh trúng, cho dù là cường hãn hơn nữa, cũng không tự chủ được dừng lại một chút. Ở trong nháy mắt dừng lại này, Bạch Tiểu Thuần mượn lực lượng do ánh sáng Thái Cổ công kích phía sau khuếch tán đẩy mạnh, đẩy thân thể hắn về phía trước, trực tiếp bay vọt qua một đoạn lớn. Cùng lúc đó, trên tiểu khí linh bảo quạt

cũng đúng lúc, điều khiển bảo quạt lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Ở dưới tốc độ nhanh chóng của hai bên,, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng bước lên bảo quạt.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần bước lên bảo quạt, trong một cái chớp mắt, bàn tay khổng lồ từ bên trong hư vô vươn ra này bị năm đạo ánh sáng Thái Cổ cản trở một chút, cuối cùng lại chộp tới. Lần này càng hung tàn hơn, cuối cùng lại lao thẳng đến bảo quạt.

Tiểu khí linh hét lên một tiếng, muốn điều khiển bảo quạt né tránh đã không kịp. Ở dưới nguy cơ trước mắt này, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt. Trong mắt hắn lại hiện lên vẻ điên cuồng, rống to hơn, toàn lực khống chế bảo quạt, cuối cùng lại không lùi mà tiến tới, lại trực tiếp hung hăng va chạm mạnh về phía bàn tay không lồ đã lao tới!

Những tiếng động ầm ầm chấn động tinh không tám phương. Dưới va chạm này, bàn tay to kia cuối cùng lại trực tiếp văng ra. Nhưng bảo quạt cũng vì lần va chạm này, bản thân bị phản phệ, theo bảo quạt chấn động, cuối cùng lại bị cuốn bay ra hơn ngàn trượng.

Nếu chỉ là như vậy, Bạch Tiểu Thuần còn có thể miễn cưỡng điều khiển bảo quạt bỏ chạy. Nhưng ngay trong một chớp mắt này, từ bên trong hư vô nơi này, tự nhiên lại có bàn tay khổng lồ khô gầy thứ hai đưa ra, lại chộp về phía bảo quạt.

- Liều mạng!

Bạch Tiểu Thuần rít gào. Lúc này hắn đã không kịp hoảng hốt cùng khiếp sợ nữa. Toàn bộ bên trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ. Hắn biết rõ, lần này nếu không liều mạng, sợ là nguy cơ to lớn, vượt qua tất cả.

Ở dưới sự phát cuồng của Bạch Tiểu Thuần, ánh sáng của bảo quạt này sáng chói. Bàn tay khổng lồ của chúa tể kia lại một lần nữa bị Bạch Tiểu Thuần cùng tiểu khí linh cùng nhau khống chế, từ bên trong mặt quạt vươn ra. Còn có nô bộc Thái Cổ một bước đi ra, giống như cùng bàn tay khổng lồ của chúa tê dung hợp với nhau, lại trực tiếp công kích

về phía bàn tay khổng lồ lúc này đang hung tàn chộp về phía bên ngoài bảo quạt!

Cánh tay chúa tể vừa ra, tinh không chấn động. Bàn tay khô gầy đang chộp tới này chợt dừng lại. Hiển nhiên cho dù là nó cũng không nghĩ tới, bên trong bảo quạt này tự nhiên sẽ có một cánh tay chúa tể. Nó muốn lui về phía sau đã không kịp, lại trực tiếp va chạm vào nhau.

Trong những tiếng động ầm ầm vang vọng, bàn tay khô gầy này lần đầu tan vỡ. Nhưng bàn tay khổng lồ của chúa tể mặc dù lông tóc không tổn hao gì, nhưng nô bộc Thái Cổ bên trong lại điên cuồng phun ra máu tươi, toàn thân đều mệt mỏi, đảo lui trở về trong mặt quạt.

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế cũng chỉ phát sinh ở trong thời gian ngắn ngủi. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, lúc này vội vàng điều khiển bảo quạt, lại muốn bỏ chạy.

- Đáng chết. Đều tại ngươi. Trước đó ta cũng đã nói rút lui đi, ngươi cứ tham lam!

Trong tiếng thét chói tai, tiểu khí linh cũng toàn lực ứng phó. Chỉ là nguy cơ còn chưa kết thúc. Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần cùng tiểu khí linh điều khiển bảo quạt bỏ chạy, tiếng gầm lên giận dữ, lại trực tiếp từ bên trong miệng giếng này truyền ra!

Ngay sau đó, trong lúc Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy cùng với không có cách nào tin tưởng, miệng giếng này cuối cùng lại không ngừng lớn lên, tự nhiên vặn vẹo, từ từ... cuối cùng lại biến thành một chiếc đèn lồng cực lớn!

Cái miệng giếng này chính là đỉnh của cái đèn lồng này. Mà ở trong nháy mắt khi cái đèn lồng này xuất hiện, tinh không dâng lên sóng dao động, cuối cùng lại có một… lão bà bà làm bằng giấy còn muốn khổng lồ hơn so với cái đèn lồng này rất nhiều, ở trong tinh không này, kích thước giống như người khổng lồ... một bước đi ra!

Lão bà bà này mặc áo liệm, bất luận là thân thể hay y phục, đều làm bằng giấy. Lúc này, sau khi xuất hiện, trong mắt nàng lộ ra ánh sáng hung tàn, trong miệng phát ra rít gào khó chịu.

- Ngươi trốn không thoát!

Tiếng gào thét giống như có vô số người đồng thời mở miệng phát ra, vang vọng tinh không. Đồng thời, hai chân của lão bà bà này bước ra, trực tiếp đuổi theo về phía Bạch Tiểu Thuần ở trên bảo quạt.

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình cũng bị dọa cho sợ muốn tiểu. Lúc này tròng mắt hắn trợn trừng, trong đầu chấn động, cũng sắp muốn khóc.

- Trời ạ, ta chẳng qua là muốn nhận chút hồn, thế nào lại trêu chọc một lão quái vật như thế!

Trong tiếng thét chói tai, Bạch Tiểu Thuần lập tức điều khiển bảo quạt lui về phía sau. Tiểu khí linh ở bên cạnh, âm thanh thét chói tai vượt qua Bạch Tiểu Thuần, cũng toàn lực ứng phó.

- Lão quái vật này, mặc dù không phải là chúa tể, lại không kém hơn là bao nhiêu.

Tim gan Bạch Tiểu Thuần cũng đang run rẩy, đồng tử chuyển động. Hắn suy nghĩ hiện tại có nên rời đi, trở lại Tiên Vực Vĩnh Hằng hay không.

Trước đó ở trong thế giới người giấy, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nếm thử, nhưng lại thất bại. Nhưng hiện tại trở lại bảo quạt, Bạch Tiểu Thuần nắm chắc có thể rời đi. Chỉ là nghĩ tới, sau khi mình rời đi, bất luận là Tống Khuyết hay tiểu khí linh ở bên trong bảo quạt này, sợ cũng là sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng bản thân ở đây cũng chặt đứt con đường tương lai, Bạch Tiểu Thuần lại không cam lòng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1850: Chí Bảo Cát Chảy! (1)

Lúc này Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng, hạ quyết tâm. Chỉ cần không tới thời điểm cuối cùng, hắn tuyệt đối không thể buông tha. Cũng may tốc độ của bảo quạt cực nhanh, bản thân lại là chí bảo tinh không, lúc này lao nhanh giống như tên bắn, phóng về phía xa. Tốc độ của lão bà bà kia mặc dù cũng rất nhanh, nhưng trong lúc ở phía sau không ngừng truy đuổi, cuối cùng lại trước sau không có cách nào trực tiếp đuổi kịp.

Chỉ là tiếng rít gào này liên tiếp vang lên, suốt ngày không ngừng. Bạch Tiểu Thuần ở đây cũng nhất định phải toàn lực ứng phó. Có chút thả lỏng sẽ dẫn đến tốc độ của bảo quạt chậm lại. Chờ đợi hắn chính là bị lão bà bà kia giết chết.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần buồn bã giống như đưa đám, lúc này cũng đã phát điên. Hắn cùng tiểu khí linh không ngừng điều khiển bảo quạt lao về phía trước. Rất nhanh nửa tháng trôi qua, nhưng lão bà bà phía sau bọn họ giống như tính cách trừng mắt tất báo, tự nhiên vẫn đang truy kích.

Cứ như vậy một chạy một đuổi, cuối cùng bất tri bất giác, lại giằng co ba năm!

Trong ba năm này, tiểu khí linh từ lúc mới bắt đầu không ngừng oán giận, dần dần cũng thở dài.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần tuy vẫn sợ hãi, lại quen hơn không ít. Chỉ có điều thân thể cùng tinh thần mệt mỏi, khiến cho hắn ở đây nhiều lần cũng thiếu chút nữa thì kiên trì nổi. Giờ phút này hắn tóc tai bù

xù, vành mắt biến thành màu đen, tơ máu trong mắt cũng sắp muốn trở thành màu tím.

Cũng may, sau khi truy đuổi ba năm, lão bà bà này giống như cũng không đủ lực, tốc độ dần dần chậm lại. Tinh thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, điên cuồng nuốt đan dược, nắm lấy cơ hội lại tăng nhanh, cuối cùng kéo ra khoảng cách. Lại thêm mấy tháng lao nhanh như tên bắn, đã nhìn không thấy được bóng người của lão bà bà.

- Quá hẹp hòi. Ta chỉ chẳng qua chỉ cầm một ít hồn, tự nhiên truy sát ta ba năm!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến ba năm đau khổ này, trong lòng hắn lại phiền muộn đến cực điểm.

Lúc này thật vất vả bỏ rơi được lão bà bà, Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy không ổn thỏa. Hắn đơn giản hung hăng cắn răng, lại điều khiển bảo quạt bay về phía trước mấy tháng.

Lúc này trong lòng hắn mới hoàn toàn yên tâm. Nhìn tiểu khí linh ở bên cạnh mệt mỏi, Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi.

- Cái đó... Tiểu Bạch à, ngươi cũng đi nghỉ ngơi một chút đi. Ba năm nay cũng cực khổ rồi.

Tiểu khí linh tức giận trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần. Nó có lòng muốn nói cái gì đó, nhưng thật sự quá mức mệt mỏi, hai mắt nhắm lại, thân thể lại biến mất không thấy bóng dáng.

Mắt thấy tiểu khí linh rơi vào giấc ngủ say, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự đuối lý. Hắn biết nếu không phải vì mình quá mức tham lam, sợ là cũng sẽ không bị đuổi giết ba năm.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới thu hoạch ba năm trước đây, Bạch Tiểu Thuần lại mừng rỡ. Mắt hắn phát ra ánh sáng. Hắn cúi đầu nhìn bên

trong túi trữ vật của mình một chút. Số lượng hồn này nhiều đến mức đủ để sử dụng nhiều đếm không xuể để hình dung!

- Lần này phát tài rồi. Cũng đủ để cho ta đi chế luyện lửa nhiều màu!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, mắt thấy đã không có nguy hiểm, vì vậy để cho bảo quạt này tự mình bay đi, bản thân lại tìm đến một chỗ bế quan, bắt đầu luyện lửa.

Đối với cách điều chế hai mươi lăm màu lửa, ba năm trước đây Bạch Tiểu Thuần đã hoàn thiện, khổ nỗi không có hồn đi thử. Lúc này sau khi suy nghĩ thấy dư giả, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại luyện chế.

Một lần thất bại không có việc gì, hai lần thất bại cũng không có việc gì. Nào sợ thất bại mười lần. Bạch Tiểu Thuần đã tài lớn khí thô hoàn toàn không để ý chút nào. Cũng chính vì nhiều lần chế luyện này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trong thời gian ngắn ngủi, lại gặp phải vấn đề khi chế luyện lửa hai mươi lăm màu. Sau khi phát hiện, sửa lại từng lần, hắn rốt cuộc hoàn toàn chế luyện ra lửa hai mươi lăm màu.

Nhìn lửa hai mươi lăm màu trong tay, Bạch Tiểu Thuần vui sướng cười to. Nhất là lúc này hồn bên trong túi trữ vật của hắn cũng không thiếu. Điều này càng làm cho Bạch Tiểu Thuần phấn chấn.

Hắn tùy ý tiếp tục thôi diễn ra lửa hai mươi sáu màu, đồng thời đang tu luyện. Bạch Tiểu Thuần cũng không lưu lại. Cứ như vậy, thời gian rất nhanh lại qua đi ba năm.

Trong ba năm này, Bạch Tiểu Thuần dần dần sáng tạo ra cách điều chế lửa hai mươi sáu màu. Cũng ở trong lúc chế luyện lửa này, tu vi của hắn đã tinh tiến không ít. Về phần tiểu khí linh, nó dĩ nhiên đã thức tỉnh. Có nó điều khiển bảo quạt, tốc độ của cây quạt này nhanh hơn một ít.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần thử chế luyện lửa hai mươi sáu màu lửa, ngày này, bảo quạt vốn bay vững vàng ở trong tinh không, đột nhiên chấn động mạnh. Chấn động này truyền khắp bảo quạt. Trong

nháy mắt, khi Bạch Tiểu Thuần cùng tiểu khí linh đều lấy làm kinh hãi, bên tai bọn họ, truyền đến một tiếng gầm gừ quen thuộc.

- Ngươi trốn không thoát!

Giọng nói này mới vừa xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần liền trực tiếp bắt đầu thét lên chói tai.

- Lão quỷ bà!

Bạch Tiểu Thuần bất chợt tản ra thần thức. Nhất thời hắn liền nhìn thấy ở bên trong tinh không phía sau bảo quạt, bà bà giấy biến mất mấy năm, cuối cùng lại mang theo đèn lồng, một lần nữa truy sát qua.

Bạch Tiểu Thuần cũng muốn phát điên. Tiểu khí linh cũng mở miệng hít sâu một hơi. Cho dù là nó, đều bị sự chấp nhất của lão quỷ bà này làm chấn động. Mắt thấy bà bà giấy này bước tới, mắt Bạch Tiểu Thuần nhất thời đỏ đậm. Hắn cùng tiểu khí linh, điều khiển bảo quạt, vội vàng bay nhanh về phía xa!

Lúc bay đi, Bạch Tiểu Thuần vẫn không cam lòng, tùy ý cầm lửa hai mươi sáu màu hình thành một nửa trong tay, trực tiếp ném ra. Hắn muốn nhìn thử, có thể thiêu đốt bà bà giấy này hay không. Nhưng hắn lại không nghĩ tới, đám lửa này vừa bay ra, lại lập tức bị bà bà giấy này mở miệng hút tới, cuối cùng lại trực tiếp nuốt.

Da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại. Hắn không dám thử nữa, điều khiển bảo quạt, nhanh như tên bắn lao về phía xa...

Cứ như vậy, một vòng truy kích mới, lại triển khai ở trong tinh không này.

Từ phía xa nhìn lại, bảo quạt phía trước, phía sau lại là một vị lão bà bà làm bằng giấy cực lớn, mang theo đèn lồng, không ngừng truy kích.

Vẻ mặt Bạch Tiểu Thuần đau khổ, thở dài. Hắn chỉ có thể bỏ chạy. Hắn cũng không muốn chạy trốn như thế. Nhưng hắn đánh lại đánh

không lại. Lão quỷ bà kia vô cùng quỷ dị. Mấy năm qua Bạch Tiểu Thuần cũng thử phản kích, nhưng mỗi lần đều không thể làm gì được.

Một lần trốn như thế, lại qua ba năm... Mà tốc độ của bà bà giấy này cũng dần dần chậm lại, cuối cùng lại một lần bị Bạch Tiểu Thuần kéo dài khoảng cách. Bạch Tiểu Thuần cũng đã quen với việc phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm gừ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1851: Chí Bảo Cát Chảy! (2)

Chỉ là có vài điều, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất phiền muộn. Đó chính là ở trong lúc bỏ chạy này, hắn nhất định phải luôn luôn khống chế bảo quạt bay, không có cách nào đi luyện lửa. Nhưng điều này cũng không phải là không có lợi ích. Gần như bất kỳ thời khắc nào cũng phải tiêu hao lực tu vi như vậy, khiến cho tu vi của hắn ở trong mấy năm bỏ chạy này, lại tinh tiến không ít.

Mà đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần cũng có dự cảm, cái lão quỷ bà này sợ là quấn lấy mình, chắc hẳn tiếp theo cũng sẽ vẫn gặp phải. Vì đề phòng chuyện như vậy, Bạch Tiểu Thuần cùng lúc điều khiển bảo quạt không ngừng bay nhanh như tên bắn, kéo dài khoảng cách lớn hơn nữa. Đồng thời, thi thoảng hắn còn thay đổi phương hướng. Trong khoảng thời gian này, Bạch Tiểu Thuần cũng một lần nữa chìm đắm ở trong việc luyện lửa.

Lại như vậy, thời gian năm năm trôi qua. Dưới sự truy đuổi này, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, không quan tâm tốc độ của chính mình nhanh hơn như thế nào, suy nghĩ biện pháp như thế nào để bỏ qua lão quỷ bà kia, tất cả những điều này đều chỉ là vô dụng.

Đối phương tối đa ba năm, sẽ một lần nữa xuất hiện ở phía sau lưng mình, không ngừng truy kích, Bạch Tiểu Thuần mặc dù tập quán, nhưng cũng không thể không mỗi lần đều hợp lại toàn lực đi bỏ chạy, nhất là lão quỷ này bà tốc độ, cuối cùng lại lần sau nhanh hơn lần trước một chút. Như vậy cũng giống như một roi, khiến cho Bạch Tiểu Thuần trong lúc khóc không ra nước mắt, trong lúc lẩn trốn, cũng không thể không điên cuồng tu luyện.

Ở dưới áp lực cực lớn này, tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng càng ngày càng tăng. Hiện tại hắn đã đến Thiên Tôn hậu kỳ đỉnh phong, cách đại viên mãn, cũng chỉ thiếu chút nữa mà thôi.

Về phần thời gian đối phương biến mất, lại là thời gian Bạch Tiểu Thuần luyện lửa. Vòng đi vòng lại, trong lúc thời gian không ngừng trôi qua, lửa hai mươi sáu màu, cũng được Bạch Tiểu Thuần chế luyện ra.

Sau khi từng ngọn lửa dung nhập cùng ấn ký của Bạch Hạo trên mu bàn tay, Bạch Tiểu Thuần có thể càng cảm nhận được rõ ràng sóng dao động thức tỉnh của Bạch Hạo đang càng lúc càng rõ ràng.

Chỉ là cách điều chế lửa hai mươi bảy màu, Bạch Tiểu Thuần lại gặp chút khó khăn. Cho dù hắn còn có một chút hồn, nhưng thôi diễn hai mươi bảy màu lửa, nhưng trước sau không thuận lợi, không có cách nào giống như lửa nhiều màu lúc trước, được Bạch Tiểu Thuần sáng tạo ra, lại giống như gặp phải bình cảnh, khiến cho Bạch Tiểu Thuần căn bản tìm không ra manh mối.

Rơi vào đường cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể tốn nhiều thời gian đi phân tích thôi diễn. Cứ như vậy, lại qua mười năm, cho đến một ngày này, Bạch Tiểu Thuần điều khiển bảo quạt, đứng ở sát biên giới cây quạt, tóc tai tán loạn, điên cuồng lao nhanh như tên bắn về phía phía trước. Tiểu khí linh ở một bên không ngừng trợ giúp, khiến cho tốc độ của bảo quạt nhanh hơn.

Mà sau lưng của bọn họ, bà bà giấy cực lớn này truyền ra tiếng gầm thét giận dữ, từng bước một truy kích đến. Tốc độ của nàng rõ ràng bắt đầu trở nên chậm hơn. Chiếc đèn lồng trong tay nàng thỉnh thoảng lập lòe. Một ánh lửa lại phát ra. Nàng đi qua nơi nào, ngay cả tinh không cũng dường như muốn hóa thành một mảnh trang giấy!

- Lão quỷ bà này thế nào lại xuất hiện thường xuyên như vậy. Trước còn không có như vậy.

Bạch Tiểu Thuần rất đau đầu. Thời gian đối phương thường lui tới thay đổi, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây trở nên bị động hơn rất nhiều. Cũng may hắn còn kiên trì tới hiện tại. Tốc độ của bà bà giấy này cuối cùng chậm lại, dần dần, lại bị Bạch Tiểu Thuần kéo dài khoảng cách.

Vừa thở phào nhẹ nhõm, Bạch Tiểu Thuần cau mày, trong lòng có chút rầu rĩ. Tiểu khí linh ở bên cạnh còn muốn nổi nóng hơn so với Bạch Tiểu Thuần.

- Đều tại ngươi. Trêu chọc một người kinh khủng như vậy, ngươi có thể dứt áo ra đi, ta lại không đi được.

Vẻ mặt của tiểu khí linh buồn bã giống như đưa đám. Sau khi nhận thấy được tần suất bà bà giấy này đến nhanh hơn, nó cũng khẩn trương không thôi.

Bạch Tiểu Thuần cũng thở dài, không có tâm tình an ủi tiểu khí linh nữa. Trong đầu hắn đều đang suy nghĩ làm thế nào đối phó với lão quỷ bà kia. Bỗng nhiên, tiểu khí linh ở nơi đó khẽ a một tiếng.

Bạch Tiểu Thuần ngẩn ra. Hắn cho rằng lão quỷ bà lại đuổi tới, sợ tới mức nhảy dựng lên, thần thức vội vàng tản ra. Hắn đang muốn điều khiển bảo quạt đi xa. Nhưng rất nhanh hắn lại biến sắc.

Không phải lão quỷ bà lại tới. Nhưng ở trong phạm vi thần thức của hắn, lúc này rõ ràng kiểm tra được, tinh không bốn phía xung quanh này rất cổ quái, đúng là lõm xuống!

Tương đối mà nói, bên trong tinh không, là không phân chia trên dưới, càng không có sự khác biệt trái và phải. Nhưng hôm nay ở chỗ này, trong phạm vi lớn tinh không này cuối cùng lại rõ ràng lõm xuống, giống như hình thành một cái phễu cực lớn. Mơ hồ, lại giống như một vòng xoáy cực lớn đang chậm rãi chuyển động!

Nếu như chỉ có vậy, coi như là một hiện tượng kỳ lạ trong tinh không. Nhưng hết lần này tới lần khác ở nơi đây lại lõm xuống dưới đáy tinh không, nơi này cuối cùng lại tồn tại một chỗ thế giới...

Bên trong thần thức Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rõ ràng, trong thế giới ở dưới đáy này tự nhiên tồn tại vô số cát chảy!

Tất cả cát chảy lớn nhỏ, chính là tất cả kiến trúc của thế giới kia. Những dòng cát chảy cuối cùng lại không hư hỏng, tất cả đều đang vận chuyển. Có cái hạt cát bên trong lưu chuyển nhanh, có cái lại chậm. Cảnh tưởng quỷ dị này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần nhất thời chấn động.

- Ở đây... là nơi nào?

Bạch Tiểu Thuần vừa mở miệng, tiểu khí linh ở bên cạnh, mở to hai mắt, không có cách nào điều khiển, run rẩy chỉ về phía thế giới ở chỗ dưới đáy tinh không này, nghẹn một lúc lâu mới kinh ngạc la lên thất thanh.

- Thời gian bản nguyên. Trời ạ, ở đây lại có thời gian bản nguyên!

Thần sắc Bạch Tiểu Thuần thoáng động. Mặc dù hắn không phát hiện ra khí tức bản nguyên, nhưng lúc ở chỗ này, hắn cảm giác được rõ ràng tu vi của mình, cuối cùng lại sinh động hơn so với trước kia rất nhiều. Nhất là Tuyên Cổ Quyển công pháp của hắn, còn tự mình vận chuyển.

Mơ hồ, giống như bên trong thế giới lõm sâu xuống này, dường như tồn tại một cam lộ khiến cho hắn rất khát vọng, khiến cho tim Bạch Tiểu Thuần đập loạn.

Nhưng hắn luôn luôn cẩn thận. Sau khi trải qua chuyện của lão quỷ bà, đối với loại chuyện mạo hiểm này, hắn đã cảnh giác cực cao. Lúc này không hành động thiếu suy nghĩ nữa, mà tản ra thần thức, cẩn thận quan sát. Nhất là trọng điểm quan sát mảnh thế giới do cát chảy tạo thành này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1852: Cát Chảy Thế Giới

Ở dưới thần thức này quan sát, dần dần sắc mặt Bạch Tiểu Thuần không ngừng biến hóa. Đến cuối cùng, trong mắt hắn thoáng lộ ra một sự hoảng sợ.

- Tiểu khí linh, ngươi cảm nhận mảnh thế giới này phía dưới một chút... Nơi đó... Hình như tồn tại một mảnh khu vực kỳ dị!

Bạch Tiểu Thuần vừa mở miệng, tiểu khí linh cũng từ trong chấn động trước đó khôi phục lại. Lúc này nó cũng cẩn thận cảm nhận một chút. Nhưng bất luận là nó hay Bạch Tiểu Thuần, cũng khó thấy rõ được khu vực này. Bọn họ chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được, ở nơi này hình như ẩn chứa một sóng dao động. Bên trong sóng dao động này ẩn chứa lực lượng nào đó cường hãn đến cực hạn!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần thoáng cảm nhận lực lượng này, toàn thân lại nổ mạnh.

- Chúa tể. Nơi đó có khí tức của Chúa Tể!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần cùng tiểu khí linh nhìn nhau một cái, đều bị sự phát hiện này làm cho chấn động. Hồi lâu, ở dưới sự quan sát không ngừng của Bạch Tiểu Thuần, hắn dần dần có một suy đoán lớn mật!

- Có thể... tinh không lõm xuống này, trên thực tế chính là một dòng cát chảy cực lớn... Thế giới kia chính là trung tâm cát chảy này, khu vực phía dưới hắn, chính là nửa phần dưới của cát chảy này!

- Nếu thật giống như ta phán đoán, như vậy cát chảy này, tất nhiên cũng là chí bảo trình độ chúa tể! Hơn nữa còn là không có chủ!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, hai mắt phát ra ánh sáng, tim đập thình thịch, thân thể thoáng một cái bay ra khỏi bảo quạt, vòng vài vòng ở bốn phía xung quanh. Sau đó, hắn bắt đầu thử nghĩ biện pháp đi thu lấy cái chí bảo cát chảy này.

Tiểu khí linh ở một bên, nhìn thấy được hành động của Bạch Tiểu Thuần, cũng mở to hai mắt, vội vàng khuyên bảo.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đừng gây chuyện nữa. Đây cũng là một pháp bảo giống như ta, nhưng nó là hoàn chỉnh. Nếu như ngươi chọc giận nó, chúng ta sẽ xong đời!

- Không có việc gì, ta có kinh nghiệm.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng theo thói quen thốt ra lời nói này. Hắn không nói lời này còn tốt. Vừa nói ra lời này, tiểu khí linh chỉ cảm thấy trong đầu cũng oong một tiếng. Hắn nghĩ đến trước đây, lúc Bạch Tiểu Thuần tiến vào miệng giếng cũng nói những lời này. Nó lại nghĩ đến kinh nghiệm của Bạch Tiểu Thuần, là từ mình lấy được. Tất cả những điều này, khiến cho mặt của tiểu khí linh cũng bắt đầu xám ngắt.

Nhưng rất nhanh, tiểu khí linh lại thở phào nhẹ nhõm. Hắn nhìn thấy được bất kể Bạch Tiểu Thuần đi làm như thế nào, vẫn hoàn toàn không có cách nào chấn động được cát chảy này. Tất cả biện pháp đều dùng hết, cũng vẫn khó có thể lấy nó đi được.

Bạch Tiểu Thuần cũng rất khổ não. Biết cát chảy này không giống với quạt tàn trước đây. Cây quạt này vì không trọn vẹn, cho nên mới bị Bạch Tiểu Thuần mưu lợi thu được. Nhưng hôm nay cát chảy này rõ ràng rất hoàn chỉnh, không bị hao tổn.

Có chí bảo như vậy, bản thân nhất định cũng có khí linh, cũng không phải truyền thừa chi bảo giống như cây quạt. Cho nên nếu muốn thu đi, trừ phi là có đầy đủ lực lượng của chúa tể, mới có khả năng mạnh mẽ lấy nó đi, hóa thành vật của bản thân.

Bạch Tiểu Thuần rất không cam lòng. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn tùy ý lấy ra Quy Văn Oa, muốn luyện linh cho chí bảo cát chảy này. Nhưng lại chẳng biết tại sao, mọi việc luyện linh đều thuận lợi, cuối cùng đối với cát chảy này lại không có phản ứng chút nào.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần buồn bực. Sau nhiều lần thử đều thất bại, Bạch Tiểu Thuần tìm được chỗ vấn đề xảy ra. Không phải thật sự không thể luyện linh, mà là chí bảo cát chảy này có bản năng mâu thuẫn rất mạnh. Một khi mạnh mẽ đi luyện linh, sợ là căn bản lại không có cách nào tiến hành nhiều lần. Chỉ cần một lần luyện linh, lại sẽ khiến cho khí linh của chí bảo này tức giận cực lớn.

Lúc này, sau khi chú ý tới hành động của Bạch Tiểu Thuần, tiểu khí linh trực tiếp muốn nổ tung. Nó bắt đầu thét lên chói tai.

- Dừng tay, dừng tay. Bạch Tiểu Thuần ngươi hãy nghe ta nói. Khí linh của chí bảo này vốn ngủ say. Ngươi một khi luyện linh, thật sự kích thích tới khi nó tỉnh lại, đến lúc đó chúng ta đều phải hết chơi!

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Sau khi phân tích phán đoán, hắn có cảm giác, mạnh mẽ đi luyện linh, đợi chờ mình đúng là một hồi gió bão mười chết không có một đường sống. Rầu rĩ hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần thở dài, quyết định bỏ qua ý niệm này. Chỉ là trong lòng hắn vẫn còn có chút không cam lòng.

Lúc này tiểu khí linh khóc không ra nước mắt. Nó cảm thấy mình theo Bạch Tiểu Thuần mấy năm nay, thật sự quá kích thích... Không, là quá nguy hiểm. Trước kia một mình điều khiển bảo quạt bay, qua nhiều năm như vậy, cũng không gặp phải chuyện gì lớn. Nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần đến, liên tiếp xuất hiện nguy hiểm.

Một bà bà giấy vốn đã đủ kinh người. Nếu lại tăng thêm một chí bảo có thời gian bản nguyên truy sát. Tiểu khí linh vừa nghĩ tới hình ảnh như vậy, nó thật sự có lòng muốn chết.

- Không được, người này có đôi khi nhát gan, có đôi khi lại đặc biệt điên cuồng. Phải nhanh nghĩ biện pháp chuyển dời sự chú ý của hắn. Nếu không, ta luôn cảm thấy hắn nhất định sẽ đi nghĩ biện pháp trêu chọc chí bảo đại ca này...

Trong lòng tiểu khí linh lo lắng, đồng tử điên cuồng xoay chuyển. Sau mấy lần hít thở, hai mắt nó bỗng nhiên sáng lên.

- Chủ tử, ngươi xem mảnh thế giới cát chảy này, nơi này chính là chỗ tốt nhất để cảm ngộ thời gian bản nguyên. Ở chỗ này, nếu ngươi có thể hiểu ra bản nguyên, lợi ích đối với ngươi lại quá lớn.

- Hơn nữa trước đó ta thấy ngươi công pháp tu luyện, cũng có một tia dấu hiệu của thời gian bản nguyên. Ở đây quả thực chính là thánh địa của ngươi!

- Trước đó ngươi luyện lửa không phải tiến vào bình cảnh sao? Ở chỗ này cảm ngộ, dựa vào bản nguyên của riêng nơi đây, vô cùng có khả năng giúp ngươi đột phá bình cảnh. Hơn nữa khí linh nơi đây ngủ say. Đây là cơ hội tốt trời ban. Một khi khí linh thức tỉnh, ngươi muốn ở chỗ này cảm ngộ, lại là không thể nào làm được!

- Hơn nữa chủ tử ngươi yên tâm. Ta giúp ngươi hộ pháp, giúp ngươi quan tâm bốn phía xung quanh, tuyệt đối không khiến cho ngươi ở tại nơi này cảm ngộ, sẽ gặp phải nguy hiểm gì!

Tiểu khí linh nói đến đây, rất sợ Bạch Tiểu Thuần không tin. Lúc này nó liều mạng tản ra thần niệm, điều khiển bảo quạt, tỉ mỉ dò xét ở bốn phía xung quanh nơi này, cuối cùng xác định cảm ngộ ở chỗ này, không có nguy hiểm.

Những lời này của tiểu khí linh, sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được cũng cảm thấy có chút đạo lý. Nhất là Tuyên Cổ Quyển của hắn ở chỗ này thực sự rất sinh động. Thậm chí hắn mơ hồ cũng có một loại dự cảm, hình như bình cảnh lửa hai mươi bảy màu, ở chỗ này cũng có thể tìm được chỗ đột phá.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1853: Dẫn Ngộ (1)

Sau đó hắn lại nhìn chí bảo cát chảy này một chút. Hắn suy nghĩ cho dù mình muốn thử đi thu bảo vật này, cũng có thể đi cảm ngộ trước một chút. Nói như vậy, cho dù là sau khi thất bại, mình cũng không tính là bị hại.

Nghĩ tới đây, lại nhìn thấy được tiểu khí linh không ngại cực khổ, Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía tiểu khí linh gật đầu tán thưởng. Bản thân hắn lại cẩn thận tản ra thần thức. Sau khi xác định không thành vấn đề, lúc này trong mắt hắn mới lộ ra sự quyết đoán, lao thẳng đến thế giới cát chảy phía dưới.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần bị mình thành công dời đi lực chú ý, tiểu khí linh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Theo đó trong lòng nó lại dâng lên một cảm giác mệt mỏi. Nó cảm thấy hầu hạ Bạch Tiểu Thuần này, đối với mình mà nói, thật sự một chuyện giống như đánh cược tính mạng.

Ở trong lúc tiểu khí linh ở đây xúc động, Bạch Tiểu Thuần đã thận trọng tới gần thế giới cát chảy phía dưới, không có bất kỳ trở ngại nào, hắn liền trực tiếp hạ xuống bên trong mảnh thế giới này.

Nhưng vừa rơi xuống, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần lại thoáng đổi. Hắn cảm nhận được thời gian ở đây trôi qua, cuối cùng lại nhanh hơn gấp hai lần có thừa so với bên ngoài. Nếu trước sau như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác theo Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, hắn phát hiện ở đây giống như một mảnh thời gian chảy loạn. Các khu vực khác nhau, thời gian trôi qua cũng khác nhau.

Có địa phương, thời gian thay đổi vô cùng chậm rãi. Có địa phương lại gần như bất động. Nhưng có khu vực, lại nhanh tới mức khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng hãi hùng khiếp vía. Đó là gấp mười lần, gấp trăm lần thậm chí trôi qua gấp ngàn lần gấp vạn lần...

Lại một đường kinh tâm động phách như vậy, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên mặt đất của mảnh thế giới này, phóng tầm mắt nhìn lại. Bên trong mảnh thế giới này, tồn tại vô số những cát chảy lớn nhỏ. Lớn chừng mấy vạn trượng. Nhỏ cũng chỉ lớn chừng nắm tay. Tất cả các khu vực tràn ngập trong mắt Bạch Tiểu Thuần.

Đến lúc này, Bạch Tiểu Thuần cũng đã nhìn ra, thời gian chảy loạn tạo thành mảnh thế giới này chính là vô số cát chảy này. Tới gần cát chảy khác nhau, sẽ hình thành dòng thời gian với tốc độ khác nhau!

- Thế giới khác nhau, quy tắc không hề giống nhau... Giống như chỗ thế giới của lão quỷ bà kia, tất cả thuật pháp thần thông đều mất đi hiệu lực. Tất cả máu thịt tồn tại đều phải hóa thành trang giấy. Ở chỗ này, lại lấy thời gian làm quy tắc của nó!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Cuộc hành trình tinh không lần này, khiến cho hiểu biết của hắn tăng trưởng quá nhiều, nhãn giới dĩ nhiên cũng khác hẳn.

Lúc này hắn dĩ nhiên hiểu rõ, mỗi một dòng cát chảy nơi đây, đều ẩn chứa quy tắc của thế giới này, có thể ảnh hưởng tới mảnh thế giới này. Vì vậy ở dòng cát chảy vô tận này, sau khi Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, cũng cảm nhận được sự hãi hùng khiếp vía.

- Như vậy, là cái gì tạo thành thời gian khác nhau?

Bạch Tiểu Thuần đứng ở trong mảnh thế giới cát chảy nơi này, nhìn vô số dòng cát chảy mênh mông vô bờ, chìm vào suy nghĩ. Thậm chí hắn nghĩ đến lời tiểu khí linh nói trước đó. Mình cảm ngộ trước chính là thời gian bản nguyên.

- Tuyên Cổ Quyển, thực sự có liên quan đến thời gian.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ.

Bản nguyên là cái gì, trước đó Bạch Tiểu Thuần nghe cũng chưa nghe nói qua. Cho đến sau khi gặp phải quạt tàn, gặp phải tiểu khí linh sau, hắn mới mơ hồ biết một ít. Cuối cùng ở thời điểm trở thành chủ nhân của bảo quạt, hắn ở trước tháp trong mặt quạt tu luyện cảm ngộ. Cũng chính là đến khi đó, hắn mới dần dần hiểu sơ qua, cái gì mới là bản nguyên.

Tuy rằng hiểu sơ, nhưng hắn lại nói không nên lời. Hình như ở trong đầu, không có cách nào tổ chức được ngôn ngữ này, cũng khó mà đi thuyết minh ra được,

Lại giống như lúc này, hắn đứng ở chỗ này, có loại cảm giác mãnh liệt, mình hình như đứng ở trước mặt một chỗ bảo tàng, đứng ở trong bản nguyên. Nhưng lại hết lần này tới lần khác hắn nói không rõ ràng, cũng không có cách nào nắm bắt được, lại giống như thiếu một chiếc chìa khóa mở ra bảo tàng.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Sau một hồi lâu, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt thoáng lộ ra một sự kiên định, ẩn chứa sự chấp nhất.

- Không có cách nào lục tìm, cũng chỉ có thể đi cảm nhận một chút!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, đi về phía một dòng cát chảy cao chừng một người. Hắn không dám tới gần quá mức, thần thức càng tản ra, đi tiến hành tìm kiếm. Sau khi xác định chỗ dòng cát chảy này, thời gian trôi qua là gấp ba so với bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần mới thở phào nhẹ nhõm. Thoáng một cái hắn đã đến bên cạnh dòng cát chảy, ngồi xuống khoanh chân.

Nơi đây nhìn như không có nguy hiểm, nhưng Bạch Tiểu Thuần biết rất rõ, ở đây tồn tại nguy cơ kinh người. Những nguy cơ này lại đến từ những dòng cát chảy!

Tốc độ dòng thời gian khác nhau, lại hình thành đạo pháp thời gian mạnh nhất của thế gian này. Một khi hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, đi vào trong một khu vực cát chảy có tốc độ dòng thời gian gấp mấy vạn thậm chí hơn mười vạn, mấy trăm vạn, thậm chí mấy ngàn vạn lần, nếu như giới bên ngoài thời gian là trung tâm, trôi qua hoàn hảo, tối đa bên ngoài một hơi thở trôi qua, ở đây trên thực tế đã là nửa năm một năm.

Nói như vậy, còn có cách để xoay chuyển tình thế. Nhưng nếu như tiến vào khu vực cát chảy. Bởi vậy nơi đây thời gian là trung tâm, vậy thật đáng sợ. Một lần hít thở ở đây, bên ngoài lại qua một năm. Cho dù Bạch Tiểu Thuần phát hiện, một khi rời khỏi, cũng đã muộn rồi.

Cùng lúc hắn lâu không trở về Tiên Vực Vĩnh Hằng, sẽ khiến cho Khôi Hoàng Triều gặp nguy cơ. Về phương diện khác lại là bản thân Bạch Tiểu Thuần, hắn không biết thân thể mình ở chỗ này, mức độ thọ nguyên của hắn tiêu hao, lấy nơi đây là chuẩn, hay là lấy Tiên Vực Vĩnh Hằng làm chuẩn.

Nếu như đổi lại là vật chất không có sinh mạng, vấn đề này rất dễ phán đoán. Nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thiên Tôn, cùng Tiên Vực Vĩnh Hằng có liên hệ cực kỳ chặt chẽ. Hắn không có cách nào đi phán đoán đạo chủng của mình có thể ở trong một cái chớp mắt khi mình rời khỏi mảnh thế giới này, ở dưới hai loại tốc độ thời gian khác nhau trôi qua, có trực tiếp khô cạn hay không.

Trong sự trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần đang chọn lựa, lại càng thêm cẩn thận.

Lúc này hắn ngồi khoanh chân ở bên cạnh dòng cát chảy, nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận tốc độ dòng thời gian ở đây. Thời điểm vốn đang mịt, không có cách nào cân nhắc, không giống với ở bên ngoài, khiến cho Bạch Tiểu Thuần mơ hồ, hình như có thể nắm được vết tích.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1854: Dẫn Ngộ (2)

Chỉ là dấu vết này quá ít. Mấy ngày sau, khi Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, giống như khoảng cách nắm giữ chìa khóa mở ra bảo tàng lại gần hơn một ít, nhưng vẫn còn không nắm bắt được.

- Những vết tích này, chính là thời gian sao?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Ở trong cảm ngộ của hắn, những thứ này không nhìn thấy được, nhưng lại có thể cảm nhận được đến vết tích trong u minh, hình như đều uốn lượn.

Mang theo nghi ngờ, còn có hiếu kỳ, Bạch Tiểu Thuần đã quên mục tiêu mình tới nơi này làm cái gì. Hắn cũng quên mất ý nghĩ trước đó dự định phải lấy đi chí bảo này. Lúc này trong đầu hắn đều là những vết tích này. Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh. Rất nhanh, hắn vừa tìm được một dòng cát chảy tốc độ đang gấp mười lần. Hắn tiếp tục ngồi tĩnh tọa.

Mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, trong mắt có chút mê man. Ở đây thực sự có nhiều dấu vết hơn một chút. Nhưng càng như vậy, Bạch Tiểu Thuần ngược lại càng không nhìn thấy rõ. Trầm mặc hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái.

- Ta cũng không tin! Những vết tích, nhất định chính là thời gian bản nguyên!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng lắc một cái. Lần này hắn lại trực tiếp tìm một dòng cát chảy tốc độ gấp trăm lần. Nhìn những hạt cát mịn

trong dòng cát chảy này không ngừng rơi xuống, Bạch Tiểu Thuần lại cảm ngộ.

Mà lần cảm ngộ này đối với toàn bộ cuộc sống của Bạch Tiểu Thuần cũng có sự thay đổi. Thân thể hắn chợt chấn động. Hơi thở nhất thời ngừng lại. Ở trong cảm nhận của hắn, khu vực cát chảy này tốc độ gấp trăm lần. Những cái bị hắn cho rằng là vết tích của thời gian lại nhiều hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, hắn còn thấy được, những cái gọi là vết tích ở bốn phía xung quanh, hình như tồn tại sự sụp xuống nào đó, lại giống như sau khi hư vô vặn vẹo, hình thành một loại lực lượng kỳ dị!

Uốn lượn hắn cảm giác được trước đó, chính là như vậy!

Đây không phải là thời gian hắn nhận định. Đây là một loại lực lượng Bạch Tiểu Thuần quen thuộc. Sau khi nhiều lần thử tiếp xúc, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không có thể nào tin tưởng nổi. Mắt hắn chợt mở ra, nhìn về phía trước, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Lực dẫn?

- Điều này... Làm sao có thể!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần chấn động. Lực dẫn, ở Tu Chân Giới mặc dù không có thuật pháp như vậy, nhưng lại có rất nhiều pháp bảo, có đầy đủ năng lực nhất định như thế!

Năm đó Bạch Tiểu Thuần tiếp xúc lực dẫn sớm nhất, còn là phương pháp hắn lấy để luyện đan, từ bờ bắc Linh Khê Tông đổi lấy Linh Từ Sí cùng Nguyên Từ Châu Thượng, năm đó bà lão chưởng tọa Diêu Vĩ Phong ở bờ bắc, từng nói với Bạch Tiểu Thuần, nếu Bạch Tiểu Thuần có cơ duyên, nói không chừng có thể ở Linh Từ Si cùng Nguyên Từ Châu Thượng, cảm nhận được lực nguyên từ, lĩnh ngộ ra bí pháp dẫn xích của Linh Khê Tông!

Cũng chính là bởi vậy, trước đây Bạch Tiểu Thuần từng tốn rất nhiều thời gian đi cân nhắc. Mặc dù cuối cùng vẫn không có manh mối, nhưng lại làm ra dẫn xích cầu khiến y phục của người ta bị xé rách!

Mà trí huyễn hình thành khói độc sớm nhất, cũng chính là Bạch Tiểu Thuần lấy lực dẫn đẩy sương mù xung quanh, khiến cho bạo phát!

Cho đến sau đó, Bạch Tiểu Thuần cũng bỏ qua nghiên cứu đối với lực dẫn. Nhưng bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, nhiều năm sau, ngày hôm nay, ở tinh không cách xa Tiên Vực Vĩnh Hằng này, bên trong chí bảo Chúa Tể này, khu vực dòng cát chảy thời gian bản nguyên, hắn cuối cùng lại cảm nhận được lực dẫn!

Tuy có khác nhau, nhưng sự khác nhau này cũng không phải quá lớn!

Điều này khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, lúc này liên tục hít mấy hơi thở, ở nơi đó trợn mắt há hốc mồm. Hồi lâu, hắn vẫn còn có chút không thể tin được. Hắn lại nhắm mắt cảm ngộ. Cho đến sau một hồi, hắn mở mắt ra, trong mắt chấn động còn mãnh liệt hơn so với trước.

- Thực sự là lực dẫn. Ta sẽ không nhận nhầm!

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tâm thần rất loạn. Trước đó, hắn cho rằng mình phát hiện là thời gian. Nhưng hiện tại sau khi ý thức được là lực dẫn, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, lực dẫn cùng thời gian, hắn từng cho là hai từ không có liên hệ với nhau. Nhưng ở trước mắt hắn, chúng lại dung hợp trùng điệp cùng nhau!

- Đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra...

Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mờ mịt. Sau một lúc lâu hắn chợt đứng lên. Lúc này ý niệm duy nhất trong đầu hắn, chính là muốn tìm ra đáp án cùng liên quan giữa hai bên.

Dưới tốc độ chảy gấp trăm lần, Bạch Tiểu Thuần không lựa chọn. Hắn đỏ mắt, lấy thần thức trực tiếp liền tìm được một dòng cát chảy tốc độ gấp năm trăm lần, tiếp tục cảm ngộ. Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần lại tìm được một dòng cát chảy gấp ngàn lần.

Ở trong sự tăng cao không ngừng này, Bạch Tiểu Thuần tìm kiếm đối với lực dẫn, càng thêm rõ ràng. Cho đến khi hắn từ gấp một nghìn lần đổi lại thành gấp ba nghìn, năm nghìn, tám nghìn...

Cuối cùng, thời điểm Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên dòng cát chảy tốc độ gấp tám ngàn lần, trong mắt của hắn lộ ra hào quang sáng ngời.

- Lực dẫn, có thể thay đổi thời gian trôi qua!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần đối với điều phán đoán này, cực kỳ xác định. Hiện tại thần sắc của hắn có chút mệt mỏi rã rời, nhưng sau khi kiên định với phán đoán của mình, hắn quay đầu lại, đi tìm một ít dòng cát chảy có tốc độ chảy gấp mười lần, cho đến khi trong đầu hoàn toàn hiểu ra được mối quan hệ giữa lực dẫn cùng thời gian!

- Lực dẫn càng lớn, tốc độ của dòng thời gian lại càng chậm!

Sự phát hiện này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần phấn chấn. Hắn đã quên mất suy nghĩ bản thân mình muốn tìm chìa khoá. Dường như hắn trở lại thời điểm đã từng đi nghiên cứu đan dược, lúc này vừa có sự phát hiện này, những vấn đề mới lại xuất hiện.

- Như vậy dẫn lực là xuất hiện như thế nào?

Vấn đề này, trước đây Bạch Tiểu Thuần thấy phức tạp, nhưng trong giờ phút này trong thế giới đặc biệt, Bạch Tiểu Thuần hạ quyết tâm, lại đi vào từng khu vực cát chảy.

Ở đây, dưới sự tìm kiếm không ngừng, mỗi ngày lại trôi qua. Không biết qua bao lâu, toàn thân Bạch Tiểu Thuần mệt mỏi, trong mắt mờ mịt.

Hắn tìm hồi lâu, cũng vẫn không có cách nào biết căn nguyên lực dẫn xuất hiện.

Cho đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt hắn rơi vào trên một chỗ cát chảy kích thước chừng trăm trượng phía trước. Đó là một chỗ cát chảy... tốc độ chảy gấp vạn lần.

Nếu như đổi lại là Bạch Tiểu Thuần lúc vừa mới tiến vào, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn loại cát chảy gấp vạn lần này. Nhưng hiện tại Bạch Tiểu Thuần đã gần như si mê. Chỉ là liếc mắt thoáng nhìn, trong nháy mắt hắn lại vọt tới!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1855: Chúa Tể Viễn Cổ (1)

Trong nháy mắt khi bước vào dòng cát chảy trăm trượng này, ngồi xuống khoanh chân cảm ngộ, toàn thân Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên chấn động. Cuối cùng lại vào giờ phút này, bên tai của hắn hình như mơ hồ, truyền đến từng tiếng nỉ non!

Tiếng nỉ non này rất nhỏ, lại mơ hồ, giống như từ trong năm tháng bay tới, giống như là một nam nhân đang nói chuyện. Nhưng cụ thể lại nghe không rõ. Bất kể Bạch Tiểu Thuần nghiêm túc lắng nghe như thế nào, cũng vẫn như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, giọng nói này xuất hiện, cuối cùng lại khiến cho Tuyên Cổ Quyển của Bạch Tiểu Thuần, vào giờ phút này trở nên sống động nhất từ trước tới nay. Thậm chí ngay cả tốc độ dòng thời gian ở bốn phía xung quanh, cũng có một ít khác biệt.

Quan trọng hơn, là Bạch Tiểu Thuần chú ý những gợn sóng của lực dẫn này, cuối cùng lại ở trong âm thanh vang vọng, xuất hiện biến hóa rất nhỏ. Tất cả những điều này, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động.

Mặc dù nghe không rõ, nhưng hắn đã có loại trực giác mãnh liệt, trong lời nói này... hình như chính là đáp án hắn khát cầu trong khoảng thời gian này!

Mắt Bạch Tiểu Thuần chợt mở ra, sau đó lại chậm rãi nhắm lại. Khi hai mắt hắn lại khép lại, mở ra, trong mắt của hắn lộ ra sự quyết đoán cùng kiên định. Thoáng một cái, thân thể hắn cuối cùng lại lựa chọn một chỗ cát chảy chỗ kích thước chừng hai trăm trượng!

Tốc độ chảy nơi đó, là hai vạn lần!

Nơi đây sóng dao động lực dẫn càng rõ ràng hơn. Chỉ là tiếng nỉ non này mặc dù cũng rõ ràng hơn một ít, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không cách nào nghe rõ ràng cụ thể. Bạch Tiểu Thuần đỏ mắt, hoàn toàn không có một chút do dự, lại lựa chọn. ba trăm trượng, bốn trăm trượng, năm trăm trượng...

Nhưng mãi cho tới tám trăm trượng, âm thanh này vẫn là như vậy. Bạch Tiểu Thuần đã phát cuồng. Hắn đơn giản trực tiếp lựa chọn cát chảy một nghìn trượng. Đây là... tốc độ dòng thời gian chảy gấp mười vạn lần!

Rõ ràng, ở bên cạnh dòng cát chảy nghìn trượng này, âm thanh này đã rõ ràng hơn không ít, chỉ là vẫn còn là không có cách nào tìm kiếm được cụ thể. Chỉ có điều ở trong tốc độ chảy gấp mười vạn lần này, Bạch Tiểu Thuần dần dần phát hiện, lực dẫn xuất hiện, hình như không phải cố định. Dường như có chút quan hệ cùng với mình tới gần... Sự phát hiện này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần bắt đầu không ngừng tăng cao ở trên tốc độ chảy này!

Dòng cát chảy hai nghìn trượng, ba nghìn trượng, bốn nghìn trượng...

Bạch Tiểu Thuần lựa chọn càng lúc càng điên cuồng. Ở trong sự truy tìm này. Cử chỉ của hắn giống như điên rồ, đang không ngừng tăng cao, dần dần vượt qua cát chảy vạn trượng. Tốc độ dòng chảy thời gian ở chỗ này đã đạt đến hơn trăm vạn lần rất nhiều, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn còn không rõ được nội dung trong âm thanh.

Nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lần tăng cao, âm thanh này đều sẽ rõ ràng hơn không ít. Chỉ là dường như ở giữa cách một tầng vách ngăn nhìn không thấy. Cho dù đối phương ở sau vách ngăn hô to, trước sau cũng truyền vào không quá nhiều.

Trừ phi là... có thể phá vỡ vách ngăn! Lại hoặc là đến một cát chảy đủ để có thể phá ra vách ngăn mới có thể!

Bạch Tiểu Thuần thở gấp hổn hển. Âm thanh này không ngừng ở quanh quẩn ở bên tai hắn. Sự lựa chọn của hắn cũng càng lúc càng kinh người. Từ vạn trượng biến thành ba vạn trượng, lại tăng cao đến sáu vạn trượng, cuối cùng càng đạt tới tám vạn trượng!

Độ cao cát chảy này, tốc độ của dòng thời gian đã đến mức khủng khiếp tám trăm vạn lần. Điều này đại biểu Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh cát chảy cảm ngộ ba tháng, bên ngoài mới qua một hơi thở.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không rảnh đi phán đoán, điểm lựa chọn cát chảy thời gian tham khảo, rốt cuộc là nơi đây, hay bên ngoài.Ccho nên hắn đối mặt với nguy hiểm, cũng từ từ tăng lên.

Một khi đi vào bên cạnh cát chảy nghịch chuyển, lại chẳng khác nào hắn ở nơi này một hơi thở, bên ngoài lại đi qua ba tháng!

Chỉ là thời khắc này Bạch Tiểu Thuần, đã rơi vào mê hoặc đối với lực dẫn. Cũng may hắn còn có một tia lý trí. Sau khi vượt quá vạn trượng, hắn cũng sẽ không dừng lại quá lâu ở bất kỳ một cát chảy nào. Sau khi phát hiện vẫn là không có cách nào nghe rõ, hắn lại lập tức rời đi.

Có lẽ cho dù là như vậy, cũng vẫn phải đối mặt với phiêu lưu, nhưng thu hoạch cũng cực lớn. Mặc dù không có cách nào nghe rõ được âm thanh này, nhưng ở trong tốc độ chảy không ngừng tăng cao này, hiểu rõ cùng phán đoán của Bạch Tiểu Thuần đối với lực dẫn, cũng hoàn toàn không giống với trước kia!

- Lực dẫn là bởi vì hư vô uốn lượn do đó hình thành. Uốn lượn này... Không phải là quy định, là bởi vì ta tới gần!

- Chỉ có khi ta tiếp cận, cát chảy thời gian mới có thể thay đổi. Nếu ta không tới gần, bọn chúng là tương đối ngừng lại!

- Bởi vì ta tới gần, cho nên hình thành uốn lượn, cho nên hình thành lực dẫn, cho nên khiến cho tốc độ chảy thời gian xuất hiện biến hóa!

- Sở dĩ tốc độ những cát chảy này chảy khác nhau, không phải là bởi vì ta, là bởi vì chúng giống như không phải một cá thể, có không gian khác nhau, tinh không khác nhau, do đó cũng lại có lực dẫn cùng tốc độ dòng thời gian khác nhau!

Bạch Tiểu Thuần hít thở ngừng lại, tư duy lại thay đổi thật nhanh. Những đáp án này đều do hắn lần lượt thử, chậm rãi lục lọi đi ra. Lúc này hắn đứng ở trên dõng cát chảy tám vạn trượng, phóng tầm mắt nhìn lại. Toàn thế giới... chỉ có một dòng cát chảy, vượt qua vật dưới chân hắn.

Đó chính là ở phương xa, khu vực trung tâm thế giới này, nơi đó sừng sững một dòng cát chảy... khổng lồ hơn mười vạn trượng!

Nơi đó tốc độ chảy là bao nhiêu, Bạch Tiểu Thuần đã không có cách nào phán đoán được. Nhưng hắn hiểu rõ, nếu nói ở thế giới này, thật sự có một nơi, có thể nghe được tiếng nỉ non này, như vậy ngoại trừ cát chảy cao nhất này ra, lại không cái khác!

Cùng với kéo dài thời gian không ngừng thay đổi lựa chọn, không bằng cuối cùng trực tiếp đi đến đó. Kể từ đó, mặc dù nhìn như nguy hiểm, nhưng ở trên trình độ nào đó mà nói, cũng lẩn tránh phiêu lưu.

Trong sự trầm mặc, trong mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ bừng, thân thể ầm ầm, lao thẳng đến dòng cát chảy kinh thiên phía xa này. Tốc độ cực nhanh, giống như một đạo lưu tinh trực tiếp xẹt qua trời cao. Không bao lâu, Bạch Tiểu Thuần đã đến bên cạnh dòng cát chảy lớn nhất này. Hắn vừa tiến tới gần, tốc độ dòng thời gian nơi đây, lại lập tức khiến cho toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1856: Chúa Tể Viễn Cổ (2)

Thậm chí vào giờ phút này, thân thể hắn cũng bởi vậy tốc độ chảy không có cách nào hình dung ở nay đây phát sinh cảm bị liên lụy. Nếu không phải thời khắc này tu vi Bạch Tiểu Thuần cường hãn, thân thể càng kinh người, Bất Tử Quyển khôi phục đồng thời bạo phát, sợ là trong nháy mắt sẽ bị trực tiếp vỡ nát diệt vong.

Cố nén cảm giác không ổn, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, lại trực tiếp xuất hiện ở trên đỉnh của dòng cát chảy cực lớn này. Ở nơi đó, hắn mạnh mẽ ép xuống hơi thở, không dám lưu lại, lập tức ngồi xuống khoanh chân, trán nổi gân xanh, nhắm mắt. Đồng thời thần thức tản ra, bắt đầu cảm ngộ!

Lại ở trong nháy mắt khi thần thức của hắn tản ra, tiếng thì thầm này lại một lần nữa xuất hiện. Chỉ có điều lần này xuất hiện, so với Bạch Tiểu Thuần nghe được trước đó, hoàn toàn không giống nhau. Không còn là mơ hồ nữa. Mặc dù không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng cũng giống như có người ở bên cạnh hắn, khẽ mở miệng nói, hoàn toàn có thể nghe rõ!

Bạch Tiểu Thuần không kịp kích động. Sau khi sự chú ý của hắn bị giọng nói này thu hút, theo âm thanh truyền đến, dần dần, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Vào giờ phút này, trong đầu của hắn dâng lên sóng lớn ngập trời!

Người nói chuyện, thật sự là một nam tử. Giọng nói của người này ôn hòa, giống như giảng đạo đang cho đệ tử của hắn, vang vọng bên tai Bạch Tiểu Thuần.

- Nghịch Phàm, Đạo Trần, hai người các ngươi nghe kỹ...

- Cái gì là bản nguyên?

- Nói tới bản nguyên, lại phải nói về quy tắc trước tiên. Quy tắc là một loại kết cấu vô hình. Tất cả thuật pháp thần thông trong vũ trụ này, bản chất trung tâm của nó, chính là sử dụng phương thức cùng phương pháp khác nhau, đi dựa theo kết cấu này để thể hiện ra.

- Như vậy kết cấu tạo thành quy tắc này, chính là bản nguyên. Bản nguyên vô hình, không nhìn thấy rõ, sờ không tới, nhưng chính là nó ở trong u minh hợp thành hết kết cấu này tới kết cấu khác, cũng lại hình thành vô số thuật pháp, thần thông...

- Bản nguyên, trên thực tế chính là cơ sở của tất cả vạn vật!

- Như vậy cái gì là thời gian bản nguyên...

- Đơn giản mà nói, thời gian cùng lực dẫn có liên quan đến nhau. Lực dẫn càng lớn, tốc độ của dòng thời gian lại càng chậm, bản nguyên... thể hiện ở trên thời gian, không phải lực dẫn, mà là... tương đối!

- Tương đối, ở trên thời gian bản nguyên, tương đối mới là trung tâm. Nắm giữ hai chữ này, hiểu rõ hai chữ này, mới tính là hiểu rõ... thời gian bản nguyên!

- Ghi nhớ kỹ, tất cả... đều là tương đối!

- Nghịch Phàm, Đạo Trần, các ngươi đã hiểu chưa?

Theo giọng nói vang vọng, trong đầu Bạch Tiểu Thuần dâng lên sóng lớn liên tục không ngừng cuồn cuộn ngập trời. Hắn không biết hai người được gọi là Nghịch Phàm cùng Đạo Trần, có nghe hiểu hay không, nhưng trong một chớp mắt này, sóng lớn trong đầu Bạch Tiểu Thuần cuồn cuộn nhất từ trước tới nay, lại hiểu ra!

Giống như nghi thức xối nước lên đầu, tất cả lục lọi trước đó, ở trong một chớp mắt này có đáp án rõ ràng!

- Tương đối, không sai. Chính là tương đối... Nếu như không có thời gian bên ngoài đối lập, tốc độ của dòng thời gian ở đây lại có ý nghĩa gì!

Bạch Tiểu Thuần ngửa mặt lên trời cười to. Ở trong một chớp mắt này trong đầu hắn thông suốt. Mặc dù cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn còn mơ hồ, nhưng hắn đã biết tại sao giọng nói này lại xuất hiện!

Điều này hiển nhiên là một vị tồn tại chí cao vô thượng đã từng ở trong năm tháng, giảng thuật bản nguyên đối với đệ tử của hắn. Sở dĩ giọng nói của hắn có thể truyền đến, là bởi vì lời hắn nói, chính là thời gian bản nguyên, còn đhóa thành một phần quy tắc của mảnh tinh không này!

Cho nên mới có thể ở chỗ này, mượn lực chảy tốc độ thời gian bản nguyên nơi đây, vang vọng vĩnh viễn!

Pháp thuật bản nguyên vốn chính là thâm thúy vô tận. Phóng tầm mắt ra toàn bộ tinh không, người cuối cùng có thể nắm giữ bản nguyên, đã ít lại càng ít. Hễ là người nắm giữ bản nguyên, liền có thể hiểu ra quỹ tích vận chuyển của toàn bộ tinh không này. Người biết được đạo của vạn vật, mới là chúa tể!

Chúa tể rất ít. Cho dù là ở trong tinh toàn bộ không, cũng là hiếm có như lông phượng và sừng lân. Bình thường bên trong một tộc quần, có thể có một người thành là chúa tể, cũng có thể nói là dấu hiệu tộc quần huy hoàng. Mà một khi xuất hiện hai vị chúa tể, vậy tộc quần này tất nhiên có thể trở thành thế lực cường đại bên trong toàn bộ tinh không!

Điều này mặc cách Bạch Tiểu Thuần vẫn rất xa xôi, dù sao truy tìm con đường của chúa tể, là phương hướng của cảnh giới Thái Cổ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần thời khắc này, đối với bản nguyên, càng hiểu ra rõ ràng hơn.

Mà bản nguyên đã rất thâm ảo, càng không cần phải nói tới đạo thời gian, thuộc về chí cao ở trong đại đạo. Có thể đạo thời gian bản nguyên thành tựu chúa tể, cho dù là mảnh tinh không này, từ cổ chí kim, cũng chỉ có một người như vậy mà thôi.

Người này, chính là chủ nhân lưu lại chí bảo cát chảy này!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra sự bừng tỉnh. Tất cả nghi vấn trong đầu hắn, lúc này sau khi có đáp án, toàn thân hắn dần dần rơi vào trong trạng thái không linh. Trạng thái này không chỉ ảnh hưởng tới suy nghĩ của hắn, còn có thân thể hắn tồn tại ở trên thế giới này.

Thân thể máu thịt này, ở trong nhận thức cùng chứng kiến của Bạch Tiểu Thuần trước đó, dĩ nhiên biết được, hắn là động lực khiến cho hư vô của thời không này uốn lượn, cũng chính là vì hắn tới gần, mới khiến cho nơi đây xuất hiện lực dẫn, mới khiến cho tốc độ của dòng chảy thời gian ở đây xuất hiện biến hóa khác nhau.

Nhưng hôm nay, theo Bạch Tiểu Thuần hiểu ra, theo biến ảo khôn lường của hắn, thân thể hắn giống như dần dần mất đi trọng lượng, mất đi quang ảnh, mất đi tất cả vết tích tồn tại.

Loại biến mất này cũng không phải chân chính xóa bỏ trên phương diện ý nghĩa, mà là so với bốn phía xung quanh, so với ở thế giới này mà nói, Bạch Tiểu Thuần biến mất. Theo sự tiêu tan này, hắn mặc dù vẫn ngồi khoanh chân ở trên dòng cát chảy cực lớn này, nhưng lực dẫn ở chỗ này đã từ từ theo đó tản đi. Tốc độ dòng chảy thời gian ở đây cũng từ từ ổn định, cho đến khi giống như lúc hắn chưa đến, dường như rơi vào sự bất động tương đối nào đó mà nói.

Ở dưới một loại trạng thái như vậy, hết lần này tới lần khác ý thức của Bạch Tiểu Thuần còn tồn tại. Dường như thần hồn của hắn bay ra, ở trên bầu trời này bao quát mặt đất. Hắn thấy được tất cả vô số cát chảy lớn nhỏ này, nhìn cát mịn bên trong không ngừng chảy xuống, giống như vĩnh viễn không có điểm cuối. Mỗi lần ánh mắt hắn ngưng tụ trọng điểm

ở một dòng cát chảy nào đó, tốc độ chảy của dòng cát chảy này sẽ thay đổi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1857: Thần Thông Thứ Tư

Vòng đi vòng lại, Bạch Tiểu Thuần ở trong vô số dòng cát chảy này, gần như mỗi một cái đều chăm chú nhìn hồi lâu. Hắn cũng hoàn toàn quên lãng thời gian trôi qua, không có lưu ý, không có đi quan tâm. Trong đầu thậm chí toàn thân cũng hoàn toàn bay cao.

Dần dần, theo thời gian tương đối trôi qua, tiểu khí linh ở bên ngoài thế giới này, trong lòng lúc này thở phào nhẹ nhõm. Nó cúi đầu nhìn thế giới phía dưới một chút. Vừa rồi Bạch Tiểu Thuần trở ra, mảnh thế giới này vì thời gian thay đổi, xuất hiện vặn vẹo, khiến cho nó nhìn không rõ. Chỉ có điều ở trong cảm nhận của tiểu khí linh, nó biết Bạch Tiểu Thuần không có vấn đề gì đáng ngại.

- Cũng không biết lần này hắn sẽ ở bên trong bao lâu. Hi vọng sẽ không quá lâu. Nếu không, khí linh ở đây thức tỉnh, thì phiền toái.

Tiểu khí linh thở dài. Nó dự định ngồi xuống khoanh chân chờ một chút. Nó suy nghĩ nếu như lâu, mình lại tiến vào tìm kiếm nhắc nhở một chút. Nó cũng không muốn ở chỗ này lâu.

Mà giờ khắc này ở bên trong thế giới cát chảy, cảm ngộ của Bạch Tiểu Thuần vẫn đang kéo dài. Trước mắt hắn, trong đầu của hắn, bên trong suy nghĩ của hắn, lúc này đã bị vô số cát chảy chiếm lấy. Tốc độ chảy của những dòng cát chảy này trở thành thứ duy nhất trong sinh mạng của hắn.

Không có suy nghĩ, thậm chí cũng không có tự suy nghĩ một chút, chỉ là giống như đờ người ra, không ngừng chăm chú nhìn những dòng cát chảy này, in sâu từng cái trong số chúng vào trong đầu. Cho đến sau khi

thời gian dài dằng dặc đi qua, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, dấu vết vô số cát chảy bên trong bỗng nhiên thiếu một cái.

Rất nhanh, mất đi một cái. Ngay sau đó, từng dòng cát chảy một không ngừng giảm bớt. Mỗi một cát chảy giảm bớt đi, những cái còn sót lại này, hình như ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần, lại càng thêm sâu sắc.

Loại hiện rõ này, người ngoài không có cách nào phát hiện ra. Cho dù là bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý thức được. Cho đến khi cát chảy không ngừng giảm bớt, cuối cùng có một ngày... Trong đầu của hắn, gần như tất cả cát chảy đều biến mất, chỉ còn lại có... một dòng cát chảy!

Dòng cát chảy này không lớn, chỉ có cao chừng một người, nhưng lại dường như là vật vốn thuộc về bản thân Bạch Tiểu Thuần, cùng linh hồn của hắn, cùng thân thể của hắn, thậm chí cùng đạo chủng của hắn... đều hoàn toàn dung hợp trở thành một khối!

Không có cách nào xóa đi, càng không thể bị phai mờ. Thậm chí từ một loại ý nghĩa nào đó, dòng cát chảy này lại giống như là đạo chủng thứ hai của Bạch Tiểu Thuần!

Cũng chính là ở trong chớp mắt, khi đầu của hắn chỉ còn lại có một dòng cát chảy này, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật, hơi thở của hắn có chút gấp gáp. Hai mắt hắn vốn mờ mịt lúc này xuất hiện sóng dao động. Từng cái phù văn thâm thúy, lại nổi lên ở bên ngoài dòng cát chảy trong đầu hắn. Những phù văn này bất kỳ một cái nào Bạch Tiểu Thuần cũng không nhận ra. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là do hắn tưởng tượng ra tới.

Bên trong ẩn chứa lý giải của Bạch Tiểu Thuần đối với thời gian, mơ hồ đối với bản nguyên, những ý thức nói không nên lời. Lúc này chúng hóa thành phù văn, từ từ bao trùm lên dòng cát chảy này, đồng thời phát ra ánh sáng mãnh liệt. Thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt, hơi thở càng gấp gáp. Theo những ánh sáng phù văn này lập lòe, tay phải

của hắn vô ý thức giơ lên, giống như không có lực nhẹ nhàng vung lên về phía hư vô phía trước!

Dưới một cái vung lên này, hư vô phía trước hắn cuối cùng trong nháy mắt lại sụp xuống. Sau khi sụp xuống, hình như ngay cả thời không cũng uốn lượn xuống, lực dẫn lại trực tiếp xuất hiện, theo đó đang thay đổi. Lại là thời gian của khu vực này trôi qua!!

Cảnh tượng như vậy, nếu như để tiểu khí linh nhìn thấy được, nhất định tròng mắt sẽ phải rơi xuống, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Bản nguyên đạo pháp!

Đây chính là bản nguyên đạo pháp. Mặc dù vẫn hình thức ban đầu, nhưng vẫn được coi như là chỉ nửa bước bước vào đến bên trong cánh cửa bản nguyên. Lúc này theo thời gian khu vực này bị thay đổi, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại run lên, sóng dao động trong mắt kịch liệt, dần dần xuất hiện sự tỉnh táo.

Sau mấy lần hít thở, Bạch Tiểu Thuần bất chợt ngẩng đầu. Hắn tỉnh lại, giống như làm một giấc mộng. Lúc này, sau khi hắn thức tỉnh, hư vô của khu vực phía trước hắn bị thay đổi, cũng nhanh chóng tiêu tan. Nhưng lúc này sau khi Bạch Tiểu Thuần tỉnh táo lại, tất cả mọi thứ trong giấc mộng vẫn có ấn tượng sâu sắc.

- Bên ta mới...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Hắn cúi đầu nhìn tay của mình một chút. Sau một hồi lâu hắn lại nâng tay phải lên, thần thức dung nhập dấu vết cát chảy trong đầu, lại nhẹ nhàng vung lên.

Nhất thời cảnh tượng trước kia lại xuất hiện. Giờ phút này, toàn thân Bạch Tiểu Thuần kích động đến cực hạn. Hắn chợt đứng lên, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận loại lực thần thông kinh người này.

- Ta có thể thay đổi tốc độ chảy của một khu vực... Đồng thời, nếu Tà Hoàng lại đánh với ta một trận, ta đã không cần ánh sáng Thái Cổ, có thể dựa vào phương pháp này, khiến cho tốc độ chảy chỗ không gian của Tà Hoàng trở nên chậm lại. Ta vẫn duy trì tốc độ bình thường, có phải đối với Tà Hoàng mà nói, vì hắn chậm, cho nên... tốc độ của ta cực nhanh, vượt qua sự tưởng tượng của hắn!!"

Trong sự kích động, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Sau khi xác định suy nghĩ của mình chính xác, sau khi trong lúc vô ý hắn ở trong thời gian bản nguyên mình cảm ngộ được, giác ngộ ra thần thông, xem như là thần thông của lớn thứ tư. Về phần tên...

- Thời gian cùng lực dẫn có liên quan đến nhau. Như vậy một thần thôn này của ta, cứ đặt là... dẫn sát!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang chớp hiện. Mặc dù hắn không muốn đánh đánh giết giết, nhưng hôm nay hắn hiểu rõ từ lâu, bảo vệ phương pháp mình cùng với Khôi Hoàng Triều, chính là... mạnh mẽ hơn so với tất cả mọi người, khiến cho tất cả mọi người kính nể, e sợ. Kể từ đó, mới có thể khiến cho chuyện đánh giết, từ từ được ngăn chặn!

- Phù văn ký ức của Quá Khứ Kinh, cửa sinh tử của Hiện Tại Kinh, hoa bỉ ngạn số phận Vị Lai Kinh, còn có dẫn sát thần thông lớn thứ tư của ta hiện tại này... Hiện tại, cho dù ta không có ánh sáng Thái Cổ, nhưng không e ngại bất kỳ Thái Cổ nào!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần hiện lên tự tin mãnh liệt. Nhất là hắn phát hiện, dưới cơ duyên tạo hóa lần này, tu vi của mình lại bất tri bất giác, tự nhiên đột phá tới Thiên Tôn hậu kỳ, trở thành Thiên Tôn đại viên mãn. Sau đó, tự tin của hắn càng mãnh liệt hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1858: Tiên Hậu (1)

Không lập tức rời đi, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong thế giới cát chảy này, mượn khống chế của mình đối với thời gian thoáng, thành công đột phá bình cảnh của lửa hai mươi bảy màu. Thời điểm hoàn toàn nắm giữ cách điều chế đối với lửa hai mươi bảy màu, hắn chậm rãi đứng lên, mang theo một phần lưu luyến cùng biết ơn, nhìn mảnh thế giới vô số cát chảy này một chút, sau đó ôm quyền, hướng về phía nơi đây cúi đầu thật sâu!

Hắn cảm ơn nơi đây, càng cảm ơn chúa tể trong u minh này mặc dù không phải truyền đạo đối với hắn, nhưng lại có ơn truyền đạo, đồng thời đối với ý nghĩ dâng lên trước đó của mình, muốn lấy chí bảo này đi, lúc này cũng tiêu tan thành mây khói. Bạch Tiểu Thuần biết, mình... trước khi trở thành chúa tể, căn bản không lấy đi được chí bảo này!

Sau khi cúi đầu, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, thân thể thoáng lắc một cái, lao thẳng đến trời cao. Thời điểm mới tới, chút thời gian chảy loạn này sẽ làm cho Bạch Tiểu Thuần ở đây hãi hùng khiếp vía. Nhưng hiện tại Bạch Tiểu Thuần nắm giữ sơ bộ đối với thời gian bản nguyên, đã có thể không cần để ý tới những thời gian chảy loạn này.

Mặc cho bọn chúng thay đổi tốc độ như thế nào, cũng vẫn không có cách nào chấn động được dấu vết cát chảy chuyển động trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Bởi vậy ý chí của Bạch Tiểu Thuần làm chuẩn, tất cả mọi thứ bên ngoài, giống như gió thổi qua núi đá, trừ khi quanh năm ăn mòn, bằng không hoàn toàn không thể lay động được.

Gần như trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần lại từ bên trong mảnh thế giới cát chảy nơi này nhảy lên một cái. Thời điểm xuất hiện hắn đã ở bên

ngoài thế giới, trong tinh không. Lại thoáng lắc một cái, hắn liền trực tiếp đến trên bảo quạt!

Gần như trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần bước vào bảo quạt, chính là lúc tiểu khí linh ở nơi đó, thân thể đang cúi xuống, muốn khoanh chân tĩnh tọa. Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, khiến cho tiểu khí linh ở đây hét lên một tiếng, rõ ràng bị giật mình.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu khí linh hít thở dồn dập, bất chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Lúc này nó hãi hùng khiếp vía, thần niệm còn tản ra. Sau khi phát hiện bốn phía xung quanh chí bảo này không có chút động tĩnh nào, tiểu khí linh nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cũng bị phản ứng mãnh liệt này của tiểu khí linh làm cho thoáng sửng sốt.

- Ngươi nhất thời kinh sợ gì vậy... Nói cho ta biết, lần này ta đi tới chỗ mảnh thế giới cát chảy đó, đã đi bao lâu?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt với tiểu khí linh. Hắn vốn đã lâu không gặp đối phương, trong lòng còn có một chút tưởng niệm. Nhưng lúc này mắt thấy động tác quái dị của tiểu khí linh, trong lòng Bạch Tiểu Thuần mơ hồ có một cảm giác bất an.

- Đi bao lâu? A? Chính ngươi không biết sao?

Tiểu khí linh có chút mờ mịt.

- Ngươi mới vừa đi vào, đại khái... ba tới năm lần hít thở đi? Dù sao ta nhìn theo ngươi trở ra, không đợi ngồi xuống, ngươi lại vèo một cái trực tiếp trở về.

Tiểu khí linh nói đến đây, giống như kịp phản ứng, lại chợt mở to mắt, chỉ vào Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi... chẳng lẽ ở trong cảm giác của ngươi, ngươi đã ở nơi đó rất lâu?

Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động. Ban đầu hắn vốn cho rằng bản thân mình đối với thời gian bản nguyên, đã nắm giữ sơ bộ. Nhưng tiểu khí linh nói, khiến cho tâm thần hắn dâng lên sóng lớn ngập trời.

- Làm sao có thể? Dựa theo phán đoán cùng lý giải của ta, ta ở trong mảnh thế giới đó, chí ít cũng phải mười năm thậm chí trên trăm năm cũng có thể... Bên ngoài làm sao có thể... chỉ qua mấy hơi thở!

Bạch Tiểu Thuần hết lần này đến lần khác xác định. Khi hiểu rõ tất cả những điều này là sự thật, hơi thở của hắn lại một lần nữa trở nên dồn dập. Hắn chợt cúi đầu nhìn về phía mảnh thế giới cát chảy này.

Lúc này tiểu khí linh cũng hoàn toàn hiểu rõ đầu đuôi. Nó cũng hoảng sợ, cùng Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía mảnh thế giới này.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn bỗng nhiên ý thức được, ngay từ lúc đầu mình cho rằng thời gian bên ngoài là tiêu chuẩn để phán đoán, bản thân đã là sai lầm. Mảnh thế giới cát chảy này, nếu chỉ là tương đối so với ở bên ngoài mà thay đổi tốc độ chảy, vậy từ trình độ nào đó mà nói, vẫn là đường nhỏ mà thôi.

Nhưng mảnh thế giới này... Nó đã làm được. Không cùng một quỹ tích với mảnh tinh không này, giống như rời khỏi, giống như siêu thoát. Từ trình độ nào đó, theo Bạch Tiểu Thuần, chỉ có một từ ngữ có thể hình dung.

- Vĩnh hằng!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ, trong mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt.

- Thời gian bản nguyên... quả nhiên thần bí!

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, hồi lâu khom người, lại cúi đầu về phía mảnh thế giới này, lại liếc mắt thoáng nhìn. Lúc này hắn mới dẫn theo tiểu khí linh, điều khiển bảo quạt, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lúc này tiểu khí linh càng nghĩ cũng càng cảm thấy nơi đây quỷ dị thần bí. Nó chỉ ước gì đi sớm một chút. Lúc này nó sử dụng toàn lực đi phối hợp. Rất nhanh, bảo quạt lại từ trong mảnh tinh không uốn lượn nơi này, dần dần tránh thoát ra, gào thét lao về phía xa!

Cho đến rời khỏi đó, Bạch Tiểu Thuần vẫn không có cách nào từ trong loại chấn động này khôi phục lại. Tiểu khí linh cũng trầm mặc. Thật ra, nó cũng bị lời Bạch Tiểu Thuần nói hù dọa.

Một đường bình yên. Lại qua đi mấy tháng, khi suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần chậm rãi khôi phục. Bỗng nhiên, ngày này, Bạch Tiểu Thuần đang khoanh chân tĩnh tọa, chợt mở ra mắt.

Hắn không do dự chút nào, trong chớp mắt khi mở mắt ra, tay phải trực tiếp giơ lên, bỗng nhiên chỉ một cái về phía một mảnh khu vực trống trải phía trước bảo quạt!

Lúc này tiểu khí linh còn chưa có kịp phản ứng, chỉ thấy Bạch Tiểu Thuần chỉ xuống, khu vực này chợt vặn vẹo, giống như sụp xuống lõm xuống, dường như hình thành một mảnh khu vực chí bảo cát chảy loại nhỏ!

Ở trong khu vực uốn lượn này, tiểu khí linh không nhìn thấy được, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại có thể cảm nhận lực dẫn theo đó xuất hiện. Lực dẫn này vừa ra, lại trong giây lát trở nên vô cùng mãnh liệt. Thậm chí ngay cả khu vực kèm theo bị lõm xuống, trong nháy mắt cũng mở rộng. Dường như tới cá thể tới gần hình thành lực dẫn này, vô cùng to lớn!

Cùng lúc đó, theo lực dẫn tăng lớn, thời gian khu vực này trôi qua, cũng trong nháy mắt chậm lại. Cũng chính là vào lúc này, một tiếng rít gào mang theo sự phẫn nộ cùng kinh ngạc, từ bên trong truyền ra. Chỉ có điều sau khi đi ngang qua khu vực lực dẫn này, giọng nói này cũng vặn vẹo, nghe rất quỷ dị, thật giống như bị kéo dài ra.

Sau đó, bóng dáng của bà bà giấy mang theo đèn lồng giấy, thong thả từ trong khu vực này huyễn hóa ra. Đây cũng là lần đầu tiên, trong mắt nàng xuất hiện một tia rung động.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1859: Tiên Hậu (2)

Không chỉ là nàng chấn động, lúc này tiểu khí linh cũng chấn động, nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt tiểu khí linh cuối cùng lộ ra một tia kính nể, e sợ. Nó kính nể, e sợ chính là Bạch Tiểu Thuần cuối cùng lại sớm phát hiện ra, thậm chí dưới một chỉ, tự nhiên hình thành khu vực tương tự cùng chí bảo cát chảy này. Cho dù chỉ là tương tự, nhưng loại thi triển cùng vận dụng này, ở trong mắt tiểu khí linh thấy, đây là... bản nguyên đạo pháp!

Cũng gọi là... đạo pháp của chúa tể!

- Bạch Tiểu Si, đứng ngây ra đó làm gì? Còn không điều khiển bàn tay của Chúa Tể!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Hắn bị lão quỷ bà này truy sát một đường, trong bụng đã sớm đầy lửa. Lúc này bảo hắn đi ra ngoài cùng đối phương đánh một trận, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy không ổn thỏa. Nhưng đối phương bị nhốt ở bên trong thế giới thời gian nthong thả, mượn bảo quạt đi giết chết, Bạch Tiểu Thuần vẫn rất thích ý làm.

Lúc này hắn tản thần niệm ra, nhất thời từng ánh sáng Thái Cổ lại ầm ầm ra, lao thẳng đến chỗ lão quỷ bà đi. Cùng lúc đó, một vị nô bộc Thái Cổ cũng bị Bạch Tiểu Thuần triệu hồi ra, dưới một bước, bước vào tinh không, lướt về phía lão quỷ bà.

Nô bộc Thái Cổ không thể ở lại lâu dài trong tinh không. Nhưng hôm nay theo tu vi của Bạch Tiểu Thuần tăng cao, trong thời gian một nén hương vẫn có thể làm được. Cùng lúc đó, sau khi tiểu khí linh bị Bạch

Tiểu Thuần quát lớn, cũng giật mình một cái, lập tức khống chế bàn tay của chúa tể kia. Theo một tiếng nổ lớn truyền ra, bàn tay khổng lồ của chúa tể lại trực tiếp từ bên trong mặt quạt chậm rãi vươn ra, trực tiếp đánh về phía lão quỷ bà!

Đây là lần đầu tiên từ khi Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bị đuổi giết, phản kích cường lực nhất. Lúc này bà bà giấy khổng lồ này gầm thét giận dữ. Trong một chớp mắt này, đèn lồng trong tay lại chợt phát ra biển lửa ngập trời. Biển lửa này là màu đen, trong nháy mắt lại đốt cháy tám phương.

Cường hãn giống như khu vực thời gian của Bạch Tiểu Thuần, lại ở dưới biển lửa này xuất hiện bất ổn. Đây không phải là thần thông của Bạch Tiểu Thuần không mạnh. Mà là tu vi của lão quỷ bà kia... rất cao!!

Nhưng cho dù là như vậy, dẫn sát hình thành khu vực thời gian, cũng vẫn lại kiên trì mấy hơi thở, khiến cho mấy đạo ánh sáng Thái Cổ, lại trực tiếp đánh vào trên người lão quỷ bà. Tuy vẫn giống như thân ở không gian khác nhau, trực tiếp xuyên qua, nhưng vì khu vực thời gian tồn tại, cuối cùng lại vẫn hình thành tổn thương đối với lão quỷ bà này.

Theo âm thanh thê lương vang vọng, khi nô bộc Thái Cổ một bước dung nhập cánh tay của chúa tể, cánh tay này ầm một tiếng, trong nháy mắt lao thẳng đến đánh lão quỷ bà này. Đèn lồng ở trong tay của lão quỷ bà tản ra hỏa diễm màu đen, cuối cùng hoàn toàn thiêu đốt hết dẫn sát hình thành khu vực thời gian này. Sau khi hoàn toàn đốt cháy, trong tiếng nổ lớn, lão quỷ bà đột nhiên thoát khỏi sự vây khốn, trong nháy mắt phát ra gầm thét giận dữ. Nàng cuối cùng lại một tay bấm quyết, điều khiển biển lửa màu đen ở bốn phía xung quanh, thình lình hình thành một đèn lồng màu đen cực lớn, lao thẳng đến tay của Chúa Tể.

Hai bên trong nháy mắt va chạm vào nhau. Một tiếng động kinh thiên động địa, chấn động tám phương ầm ầm vang vọng. Nô bộc Thái Cổ phun ra máu tươi, bị trực tiếp chấn động văng ra khỏi cánh tay của chúa tể, cuốn ngược trở về trên bảo quạt. Mặc dù cánh tay của chúa tể lông tóc

không tổn hao gì, nhưng chung quy thiếu lực thúc đẩy mạnh, cho dù bản thân cường hãn, lúc này cũng vẫn vì ít trung thành, ở trong tiếng nổ lớn này lùi về phía sau, cùng nô bộc Thái Cổ, trở lại trên bảo quạt.

Nhưng đồng dạng, lão quỷ bà kia cũng không chịu nổi, tóc tai bù xù, rất chật vật. Thậm chí thân thể cũng trở nên mơ hồ một chút. Nhưng trong mắt nàng lại lộ ra sự điên cuồng, trong tiếng gào thét không ngừng, từ bên trong thân thể của nàng, có thêm nhiều hỏa diễm màu đen bạo phát ra. Dần dần bốn phía xung quanh hình thành một biển lửa. Biển lửa này vẫn đang không ngừng khuếch tán. Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ vội vàng cùng tiểu khí linh, điều khiển bảo quạt bỏ chạy nhanh như tên bắn.

Phía sau bảo quạt, biển lửa cuồn cuộn, giống như truy kích, không ngừng lan tràn. Lão quỷ bà gào thét, ở phía sau đã đuổi theo mãnh liệt hơn. Từ phía xa nhìn lại, vòng tròn biển lửa này đẩy mạnh, càng lúc càng lớn, mãi cho tới cuối cùng, ở nơi lão quỷ bà ở lại, biển lửa trực tiếp bạo phát. Mơ hồ, giống như hình thành một bóng dáng nữ tử.

Nữ tử này tướng mạo tuyệt mỹ, quần áo đẹp đẽ quý giá, mắt phượng mang theo uy nghiêm. Chỉ là mi tâm của nàng, đã có một cái đinh ngọn lửa màu đen, cắm chặt ở bên trong trán, khiến cho toàn thân nàng thoạt nhìn, không có sự ung dung, mà là dữ tợn, lệ khí ngập trời!

- Tiên hậu!

Khi nhìn thấy được bóng dáng của nữ tử này, trong chớp mắt, tiểu khí linh kinh ngạc la lên thất thanh.

Không có thời gian đi hỏi tiểu khí linh tiên hậu là cái gì, lúc này da đầu Bạch Tiểu Thuần tê dại. Hắn nhìn ra được lão quỷ bà kia tuyệt đối không tầm thường. Trước đó, sau khi lớp da kia bị mình bị phá huỷ, cuối cùng lại bạo phát ra biển lửa màu đen kinh người như vậy.

Biển lửa này đi qua nơi nào, rõ ràng không có bất kỳ nhiệt độ cao nào tản ra, nhưng ở bên trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, ngay cả tinh không hình như cũng sẽ phải bị đốt cháy hầu như không còn.

Cái này khiến cho trái tim Bạch Tiểu Thuần đều sắp nhảy ra ngoài. Lúc này hắn giống như liều mạng, điều khiển bảo quạt nhanh như tên bắn về phía xa. Cũng may thời khắc lão quỷ bà kia ở trạng thái này, hình như rất không ổn, cuối cùng lại không có đi truy kích Bạch Tiểu Thuần. Lúc này mới khiến cho Bạch Tiểu Thuần nơi đó có đủ thời gian nhanh chóng chạy trốn.

Một lần chạy trốn này chính là ba tháng, Bạch Tiểu Thuần căn bản cũng không dám dừng lại nửa điểm. Mỗi lần nhớ lại một cảnh tượng lúc trước, hắn đều nhăn mặt, nhíu mày, rất phiền muộn.

Mà tiểu khí linh ở nơi đó, trong ba tháng này lại lớn lên đều trầm mặc. Lúc quay đầu lại, trong thần sắc nó lộ ra sự phức tạp, còn có bi thương.

trong mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, cuối cùng nhịn không được, hỏi.

- Tiểu Si, ngươi nói tiên hậu, là cái gì vậy?

- Không được dùng ngôn ngữ ngươi xúc phạm tới tiên hậu!

Tiểu khí linh rất hiếm thấy trực tiếp nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Bạch Tiểu Thuần cố tình trừng mắt. Nhưng vừa nhìn mắt tiểu khí linh hồng hồng, bộ dáng giống như rất bi thương, vì vậy hắn hừ một tiếng, không đi trừng mắt với nó nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1860: Táng Không

- Tiên hậu, là đạo lữ của chủ nhân...

Hồi lâu, tiểu khí linh nhìn tinh không phía sau, nhỏ giọng thì thào.

- Ta chưa thấy qua tiên hậu. Chỉ là chủ nhân bình thường một mình nhìn bức tranh của tiên hậu ngây người, vẻ mặt của hắn rất thống khổ, mang theo sự tưởng niệm, mang theo hồi ức. Dần dần, ta cũng từ trong bức tranh kia, nhớ kỹ hình dáng của tiên hậu...

- Nữ tử trước đó, chính là tiên hậu.

Giọng nói của tiểu khí linh càng lúc càng thấp. Nhưng ánh mắt hắn trước sau đều đặt ở phía sau. Hình như từ phía xa, lại thấy được. tiên hậu ở trong ngọn lửa màu đen, với mi tâm bị cái đinh cắm chặt vào.

Mắt của Bạch Tiểu Thuần trợn tròn. Chủ nhân trong miệng của tiểu khí linh, hắn biết không phải là nói mình, mà là vị chúa tể tiên giới kia. Vừa nghĩ tới bối cảnh của lão quỷ bà kia, tự nhiên to lớn như thế, Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu nguyên nhân đối phương cường hãn.

- Đạo lữ của chúa tể... đều bị người tàn nhẫn theo dõi giết chết. Hết lần này tới lần khác chúa tể cũng không có cách nào cứu được nàng sống lại... Đây rốt cuộc là do ai làm?

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Hiện tại hắn ở bên trong tinh không đã đi rất lâu. Hắn đi qua nơi nào, nhìn thấy được chỉ là khu phế tích thỉnh thoảng xuất hiện ở mọi chỗ, không nhìn thấy bất kỳ sinh mạng nào còn sống.

Hình như toàn bộ tinh không, chỉ còn lại Tiên Vực Vĩnh Hằng là một chỗ địa phương duy nhất tồn tại sinh mạng. Những nơi khác, tất cả phạm vi, đều là bụi bặm tử vong...

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần nhớ tới chủ nhân của bảo quạt, lúc vị Chúa Tể tiên giới truyền thừa cho mình kia, trong miệng nói... đại kiếp nạn của tinh không!

Nhớ tới đại kiếp nạn của tinh không, trong đầu Bạch Tiểu Thuần liền không nhịn được hiện lên chúa tể khổng lồ bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng này không chết, chỉ là ngủ say, dữ tợn vô cùng!

- Mảnh tinh không này cất giấu một bí mật cực lớn. Bí mật này... Có lẽ ta đã biết một phần đáp án.

Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên bảo quạt, nhìn tinh không. Hắn không biết Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng có biết bí mật này hay không, nhưng hắn kết hợp với tất cả manh mối mình biết được, trong đầu đã đại khái có một đường nét.

Có một cường giả tuyệt thế, tru diệt toàn bộ tất cả tộc quần, tất cả sinh mạng bên trong tinh không. Người cường giả này, có thể chính là người khổng lồ bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng!

Mà người này cuối cùng ở trong Tiên Vực Vĩnh Hằng đánh một trận, ba vị chúa tể Khôi, Thánh cùng Tà bỏ ra cái giá chính là hi sinh bản thân, phong ấn hắn lại, năm tháng trôi qua, cho đến ngày hôm nay.

Nhưng phương diện này vẫn có rất nhiều vấn đề không hiểu nổi. Ví dụ như vị cường giả tuyệt thế kia vì sao phải tàn sát tất cả. Lại ví dụ như vì sao cuối cùng hắn phải lựa chọn Tiên Vực Vĩnh Hằng. Lại ví dụ như vì sao lấy lực lượng cường hãn của hắn, nhưng vẫn bị ba vị chúa tể phong ấn.

Phải biết rằng, hắn nếu thật sự cường hãn, có thể diệt toàn bộ tinh không, đối mặt với chúa tể của mỗi một tộc quần đều có thể chém giết.

Dựa theo đạo lý mà nói, hình như hắn không đến mức bị ba vị chúa tể phong ấn mới đúng.

Nhưng những điều này, Bạch Tiểu Thuần không có đáp án. Trong lúc trầm mặc, hắn nhìn tinh không. Theo thời gian trôi qua, cùng lúc hắn thôi diễn cách điều chế lửa hai mươi tám màu. Cùng lúc đó lại cố gắng cảm nhận một chút, sự thê lương của mảnh tinh không này.

Mà lão quỷ bà nơi đó, có lẽ vì trước đó đánh một trận, bị Bạch Tiểu Thuần tính kết, hủy đi thân giấy, do đó rơi vào trong hỗn loạn nào đó, cuối cùng lại không tiếp tục xuất hiện nữa. Điều này cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm.

Dần dần, một giáp năm tháng trôi qua. Trong thời gian này Bạch Tiểu Thuần cũng thỉnh thoản trở lại Tiên Vực Vĩnh Hằng, làm bạn với Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu, làm bạn với người nhà, đồng thời cũng trợ giúp Cửu U Vương cùng Linh Lâm Vương, còn có Bán Thần đông mạch cùng bắc mạch, những cường giả này từng người một thăng cấp Thiên Tôn.

Khiến cho số lượng Thiên Tôn ở Khôi Hoàng Triều, đạt tới tám vị. Ở dưới trạng thái đỉnh phong này, Khôi Hoàng Triều ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, thực lực tăng mạnh. Mặc dù nắm giữ Tiên Vực không phải là lớn nhất, nhưng ở trong mắt rất nhiều người nhìn thấy, đã cùng Thánh Hoàng Triều cùng với Tà Hoàng Triều lập quốc nhiều năm, hoàn toàn là thế chân vạc.

Duy nhất chỉ có một điểm sai. Chính là ngoại trừ Công Tôn Uyển Nhi ra, đều là Thiên Tôn sơ kỳ. Mà một khi trong bọn họ có người thăng cấp đến hậu kỳ, liền có thể ở trên trình độ Thiên Tôn này, trở thành quốc gia mạnh nhất!

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần bay ở trong tinh không này, không có mạnh mẽ thay đổi quỹ tích của bảo quạt, khiến cho bảo quạt này, vẫn dựa theo quỹ tích sẵn có trước kia, không ngừng đi về phía trước.

Ở trong một giáp năm tháng này, Bạch Tiểu Thuần thấy được khu phế tích ở mọi chỗ, từng mảnh một bụi. Ở trong tinh không không có sinh mạng này, hắn lại giống như một khán giả đi vào trong thời gian, mắt thấy một sự tĩnh mịch lớn sau khi hủy diệt.

Dần dần, đối với tinh không, đối với thế giới đã từng tồn tại bên trong tinh không này, Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi có hiểu biết. Ở trong một giáp năm tháng này, tiểu khí linh cũng nói với Bạch Tiểu Thuần rất nhiều về tất cả những gì nó biết liên quan tới chuyện đã qua.

Ngoại trừ thu hoạch ở trên phương diện kiến thức, Bạch Tiểu Thuần còn chế luyện ra lửa hai mươi tám màu. Tu vi của hắn, cũng đã đến Thiên Tôn đại viên mãn đỉnh phong, cách Thái Cổ giống như chỉ kém một lớp màng mỏng. Nhưng lớp màng mỏng này giống như lạch trời, trừ khi có cơ duyên, nếu không, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào bước qua.

Mặc dù như vậy, nhưng chiến lực của Bạch Tiểu Thuần lại tăng lên không ít. Khống chế đối với bảo quạt cũng không giống với trước đây. Hắn đã có thể triệu hồi ra cả hai vị nô bộc Thái Cổ. Thời gian ra ngoài bảo quạt tuy vẫn ngắn, lại đến hai nén hương.

Về phần ánh sáng Thái Cổ, đến lúc này, đã không còn là mười lăm đạo nữa, mà là đạt tới hơn năm mươi đạo. Có thể nói thời khắc này Bạch Tiểu Thuần hắn không phải là Thái Cổ, nhưng lại càng hơn Thái Cổ!

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần không có cách nào thỏa mãn ở tình trạng hiện nay. Một ngày còn chưa thành Thái Cổ, hắn lại không có cách nào khiến cho Thiên Tôn dưới quyền sống lại, không có phương pháp thần thông Thái Cổ, lại quyết định Thiên Tôn của Khôi Hoàng Triều, giống như nước không có nguồn. Một khi trải qua gió bão lớn, trong một đêm tan vỡ, cũng không phải không có khả năng.

Chiến lực Thái Cổ là chống lưng cho một hoàng triều, thần thông sống lại, lại là tư cách cùng nội tình khiến cho một hoàng triều thịnh vượng lâu dài!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1861: Chết Không Nhắm Mắt (1)

Cho nên Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Nhưng bất luận hắn thử như thế nào, trước sau cũng không có cách nào bước qua lạch trời này. Dần dần, hắn cũng chỉ có thể thở dài, chế luyện lửa nhiều màu, cùng tu vi cũng có quan hệ nhất định. Cũng giống như lúc này Bạch Tiểu Thuần thôi diễn ra cách điều chế lửa hai mươi chín màu, hắn lại cần phải có đầy đủ tu vi Thái Cổ, mới có thể chống đỡ cho bản thân mình chế luyện ra.

Trong sự trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi bỏ qua những lần thử. Hắn thả lỏng tâm thần, khiến mình ở trong không linh, chìm đắm ở trong quan sát đối với tinh không. Cho đến ngày này, Bạch Tiểu Thuần đang nhìn về phía tinh không, bỗng nhiên mắt trợn tròn, thân thể còn trực tiếp đứng lên. Tiểu khí linh cũng từ phía xa chớp mắt một cái đến bên cạnh hắn. Đồng thời, lúc nhìn lại, tiểu khí linh khẽ nói thì thào.

- Lại thấy được. Đây là lần thứ chín ta nhìn thấy được bọn họ...

Trong tinh không phía xa, vào giờ phút này, xuất hiện vô số điểm sáng. Những điểm sáng này thình lình là từng ngọn đèn Trường Sinh Đăng làm bằng thủy tinh. Bọn chúng giống như có thể phát ra ánh sáng vĩnh viễn, vây quanh ở... trên từng cái quan tài!

Phóng tầm mắt nhìn lại, quan tài nhiều, sợ là chừng trăm vạn. Bọn chúng vượt qua sông ngân hà, bay ở trong tinh không này giống như một trận mưa quan tài...

Bảo quạt ngừng lại, Bạch Tiểu Thuần đứng ở sát ngoài, kinh ngạc nhìn hình ảnh mênh mông lại đầy bi ai ở xung quanh, nhìn vô số quan tài này bồng bênh đi qua trước mặt của hắn. Thậm chí hắn cũng nhìn thấy

được bên trong không ít quan tài, bảo tồn thi thể nam nam nữ nữ hoàn hảo...

Chỉ là cho dù bảo tồn tốt, cũng chịu không nổi năm tháng trôi qua ăn mòn. Đã có rất nhiều, xuất hiện dấu hiệu tiêu tan... Trận mưa quan tài này, giằng co rất lâu. Cho đến khi một cái quan tài cuối cùng đi xa, Bạch Tiểu Thuần vẫn trầm mặc. Hắn biết, điều này hiển nhiên xem là thời điểm các tộc quần bên trong tinh không bị tàn sát, một tộc quần nào đó, ở trước khi tử vong, lựa chọn lưu lại ở bên trong tinh không này, vết tích cuối cùng.

Tiến vào tinh không mấy năm nay, theo du lịch, theo soát hồn, Bạch Tiểu Thuần đối với tinh không càng thêm hiểu rõ, đối với đã từng lịch sử, ở trong lòng cũng dần dần có đường nét.

Nhưng cho dù là như vậy, cho dù hắn nhìn qua nhiều khu phế tích, cũng vẫn không có giống như giờ phút này, tận mắt nhìn thấy trăm vạn quan tài trôi qua.

Cho đến hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần mới thu hồi ánh mắt nhìn về tinh không phía sau. Ngồi ở trên bảo quạt, Bạch Tiểu Thuần yên lặng nhìn hư vô. Hiện tại hắn đã rất xác định, có thể... mảnh tinh không này, lại giống như một mảnh đất chết. Ngoại trừ Tiên Vực của Vĩnh Hằng ra, lại không có bất kỳ sinh mạng nào tồn tại.

- Chỉ có tồn tại duy nhất, chính là những hồn này, lại chính là khí linh giống như Tiểu Si.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn tiểu khí linh ở một bên tâm tình giảm sút. Hắn đột nhiên cảm giác được đối phương thật ra rất đáng thương. Mình chỉ là nhìn mấy năm nay, tâm tình đã rất thấp. Còn đối phương một mình ở tinh không này bay không biết bao nhiêu năm tháng. Cũng khó trách khi vừa tiếp xúc, tính cách của hắn bất thường tới như vậy.

Trong sự trầm mặc, thời gian lại từ từ trôi qua. Một năm lại một năm, sau khi trải qua rất nhiều khu phế tích, ngày này... bảo quạt dựa theo quỹ tích riêng của nó, tiến về phía trước. Tốc độ kia bỗng nhiên chậm lại. Đây không phải là Bạch Tiểu Thuần đang thao túng, mà là dường như sắp đến điểm cuối cùng. Ở trong sự chậm rãi này, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, tập trung nhìn về phía xa. Tiểu khí linh ở một bên hít thở dồn dập, trong mắt lộ ra sự quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đó là một mảnh phế tích kinh người, so với tất cả khu phế tích Bạch Tiểu Thuần đã gặp trước đó, còn muốn khổng lồ hơn vô số lần... Phóng tầm mắt nhìn lại, không nhìn thấy được điểm cuối. Ngay cả thần thức cũng không có cách nào bao trùm tất cả khu vực, tồn tại vô số khu phế tích!

Có lầu các tan vỡ sau đó hình thành khối vụn, có số lượng lớn đá vụn, thậm chí còn có vô số mảnh nhỏ của pháp bảo. Thỉnh thoảng ở trong hư vô còn có thể nhìn thấy được một ít cây cối héo khô hình như đập một cái sẽ trở thành mảnh vỡ...

Còn ở trong khu vực mênh mông này, tồn tại một tia sóng dao động yếu ớt. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đang cảm nhận những sóng dao động này, khí tức của hắn thoáng cái bị tập trung lại. Trong mắt của hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Tiên khí!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi đứng lên. Trước đó, đối với quỹ tích của bảo quạt hắn đã từng có một ít phán đoán. Lúc này sau khi cảm nhận được tiên khí ở đây, trong đầu của hắn, có một suy đoán lớn mật lại có thể là thật sự!

- Ở đây... chẳng lẽ chính là chỗ của chủ nhân bảo quạt, chỗ của vị chúa tể kia... tiên giới!

- Bên trong mảnh tinh không này, đã từng là tộc quần phồn hoa nhất, đỉnh phong nhất!

- Cũng... là nơi bảo quạt được sáng tạo ra!

Bạch Tiểu Thuần lập tức quay đầu lại nhìn về phía tiểu khí linh. Sau khi chú ý tới ánh mắt vừa xa lạ vừa quen thuộc của tiểu khí linh, đối với phán đoán của mình, hắn càng thêm nắm chắc. Khu phế tích ở đây khổng lồ, vượt qua tất cả những nơi hắn đã gặp, thậm chí cẩn thận nhìn, có thể phát hiện ra đại lục mọi chỗ đều tan vỡ chia năm xẻ bảy!

Khu phế tích vô tận, vô biên vô hạn. Từ quy mô của khu phế tích này, cũng có thể đại thể đoán được, tiên giới trước kia là mênh mông tới mức nào. Lúc này, ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần dần dần hiện ra một mảnh... đại lục lớn kinh thế hãi tục, kích thước gấp hơn trăm lần Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Mà ở bốn phía xung quanh lục địa cực lớn này, vô cùng có khả năng nổi lơ lửng hơn mấy trăm ngàn hình cầu cực lớn, Bạch Tiểu Thuần không biết đó là cái gì, cũng chưa từng thấy qua. Nhưng bên trong khu phế tích này, vô số quả cầu tan vỡ sau đó hình thành hài cốt hình cung, đủ để chứng minh sự tồn tại của những hình cầu.

- Nhà...

Lúc tiểu khí linh thì thào nói nhỏ, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động, tùy ý bảo quạt ở bên trong mảnh phế tích này, chậm rãi đi về phía trước. Tốc độ đi về phía trước này nhìn như không nhanh, nhưng trên thực tế đây chỉ là tương đối mà nói. Tốc độ thật sự của nó còn có thể so sánh với Thiên Tôn triển khai tốc độ cao nhất.

Nhưng cho dù là như vậy, bảo quạt ở chỗ mảnh phế tích này cũng bay đủ mấy năm. Ở trong mấy năm này, ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy đều là mảnh vụn. Cùng lúc đó, ở trong sự chú ý này, Bạch Tiểu Thuần chí ít gặp phải bên trong mấy trăm chỗ khu vực nhỏ, tản ra sóng dao động, cho dù là hắn cũng phải hãi hùng khiếp vía.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1862: Chết Không Nhắm Mắt (2)

Mà khi hắn cẩn thận qua kiểm tra xem xét, lại không thu hoạch được gì. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần sử dụng thời gian bản nguyên đi lục lọi, mới biết đáp án. Đó là khí tức cường giả trước kia, ở lại trong năm tháng!

Mà khí tức này, theo Bạch Tiểu Thuần thấy, chí ít cũng là Thái Cổ... Từ trong chút manh mối này, Bạch Tiểu Thuần đối với tiên giới trước đây, càng hiểu hơn một ít, cũng kinh hãi không thôi đối với thời điểm huy hoàng và cường thịnh của nó.

Hắn không có cách nào tưởng tượng được, rốt cuộc là một lực lượng cùng tai họa lớn thế nào, mới làm tiên giới mênh mông này, hoàn toàn tiêu vong, tan vỡ đến trình độ như vậy.

- Đại lục tan vỡ, hơn mấy trăm ngàn hình cầu vỡ nát diệt vong, tất cả Thái Cổ diệt vong, tiên hậu chết thảm. Ngay cả tiên tôn chúa tể, cũng chỉ làm ra một cây quạt, khiến cho nó mang phân thân hình chiếu ở bên trong rời xa. Bản thân... sợ là cũng chết trận ở đây...

Bạch Tiểu Thuần thì thào. Lại qua mấy tháng sau, bỗng nhiên, bảo quạt đi tới một khu vực, cuối cùng lại từ tốc độ bay chậm rãi trước đó, dần dần ngừng lại!

Giống như là đến nơi. Theo bảo quạt dừng lại, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu nhìn về phía bốn phía xung quanh. Nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua ở bốn phía xung quanh khu phế tích, lại không tự chủ được, bị một vật lớn khổng lồ giống như khu phế tích hấp dẫn!

Thậm chí cẩn thận đi cảm nhận, Bạch Tiểu Thuần có thể phát hiện quỹ tích của bảo quạt này, hình như chính là quái vật khổng lồ này!

Lại hoặc là nói, là quái vật khổng lồ này đang kêu gọi bảo quạt đến. Sở dĩ bảo quạt đi tới nơi này, cũng chính bởi vì... vật ấy!!

Đó là một hình cầu thiếu sức sống kích thước chừng vạn trượng... kinh thiên động địa!!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Khi tiểu khí linh nhìn thấy được vật thể này, toàn thân run lên, đôi môi run rẩy, nhưng lại nói không ra lời. Chỉ là bi thương trong mắt, ở trong một chớp mắt này đặc biệt mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần nhìn hình cầu cực lớn này, trong lòng mơ hồ có một đáp án, nhưng lại không thể tin được. Hắn vội vàng điều khiển bảo quạt, tới gần vật thể hình quả cầu kia. Cho đến khi vòng qua nửa vòng, đến trước mặt vật thể hình cầu kia, trong đầu Bạch Tiểu Thuần nhất thời nổ mạnh. Tiểu khí linh còn phát ra tiếng khóc.

- Chủ nhân!

- Tiên tôn chúa tể!

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc la lên thất thanh. Đây căn bản cũng không phải là hình cầu gì. Đây thình lình là... một cái đầu cực lớn!!

Mà ngũ quan dáng vẻ của cái đầu này, cùng tiên tôn chúa tể Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được ở bên trong cửa ải một trăm của bảo quạt... giống nhau như đúc!

Cái đầu này trôi lơ lửng ở trong đống đổ nát, dưới thất khiếu đều có máu tươi màu đen. Nhưng cho đến khi chết, ánh mắt hắn vẫn mở ra. Thậm chí cho dù đến ngày hôm nay, sau khi đã qua không biết bao nhiêu vạn năm, trong mắt của cái đầu này vẫn còn có sự không cam lòng, thể hiện ra vô cùng mãnh liệt.

Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt là thấy được, trong đầu lại chấn động nổ lớn, giống như nghe được từng tiếng gầm thét giận dữ khiến cho tâm thần hắn chấn động mãnh liệt, thậm chí linh hồn đều đang run rẩy!

Mặc dù trước đó Bạch Tiểu Thuần có suy đoán. Nhưng bất kể như thế nào, tận mắt nhìn thấy được triệu hoán bảo quạt đến, là chúa tể tự tay sáng lập ra bảo quạt này, Bạch Tiểu Thuần vẫn không có cách nào bình tĩnh được. Nhất là cái đầu này có oán khí sâu đậm, thậm chí cũng ảnh hưởng tới hư vô bốn phía xung quanh, khiến cho gần đó đầy vặn vẹo, hình thành uy áp, càng cuồng bạo vô cùng.

Nếu không phải thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng đủ cường hãn, lại ngồi ở trên bảo quạt, sợ là căn bản lại không có cách nào tới gần trong này. Nhưng cho dù là như vậy, Bạch Tiểu Thuần cũng cần thời gian dài thích ứng, mới thở phì phò, khiến mình chậm rãi bình phục lại. Ngẩng đầu nhìn cái đầu kia, Bạch Tiểu Thuần ôm quyền, cúi đầu thật sâu.

Hắn biết căn nguyên quỹ tích của bảo quạt, cũng cảm ơn vị tiên tôn chúa tể này sáng lập ra bảo quạt. Lúc này, sau khi cúi đầu, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn nhìn cái đầu hồi lâu. Hắn bỗng nhiên khẽ a một tiếng, thần thức nhanh chóng tản ra, thử lan tràn về phía cái đầu này. Mặc dù khó khăn, nhưng ở dưới sự phối hợp của bảo quạt, dần dần, thần niệm của Bạch Tiểu Thuần cùng cái đầu này, thoáng va chạm vào nhau.

Lại ở trong chớp mắt khi thần niệm của hắn đảo qua một cái, toàn thân Bạch Tiểu Thuần chấn động mãnh liệt. Đạo chủng trong cơ thể run rẩy kịch liệt, giống như tản ra khát vọng mãnh liệt đến cực hạn. Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần ngừng lại, mở to mắt. Hắn mơ hồ cảm nhận được một lực lượng ở bên trong đầu của chúa trể này!

Lực lượng này, không thể nói rõ ràng. Không phải tiên khí, không phải tu vi, hư vô mờ mịt. Đồng thời, giống như trước đây, sau khi Bạch Tiểu Thuần trở thành Thiên Tôn, tiếng thì thầm của mẹ Vĩnh Hằng vang vọng ở bên tai.

- Đó là số mệnh!

Tiểu khí linh nhỏ giọng nói.

- Ta biết vì sao bảo quạt tới nơi này. Không phải là bởi vì chủ nhân triệu hoán. Triệu hoán nó... Là một tia số mệnh cuối cùng ở trong toàn bộ tiên giới, lại ở bên trong đầu của chủ nhân!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi là người thừa kế của chủ nhân. Ngươi có tư cách dung nhập một tia số mệnh cuối cùng của tiên giới trước kia. Một khi ngươi dung nhập nó vào trong cơ thể, ngươi đột phá Thái Cổ... dễ dàng như trở bàn tay!

Bạch Tiểu Thuần nhìn cái đầu của chúa tể. Lời nói của tiểu khí linh quanh quẩn ở bên tai hắn. Hắn cảm giác lực lượng kỳ lạ ở trong đầu của chúa tể này, chính là một tia số mệnh tiên giới cuối cùng trong miệng tiểu khí linh!

Cũng chính là một tia số mệnh này, khiến cho bảo quạt bị dẫn dắt đến. Dù sao đối với bảo quạt mà nói, nó là được sáng tạo ra ở chỗ này, nơi này là nơi nó sinh ra!

Đồng dạng, theo đạo chủng trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần tản ra sự khát vọng, hắn cũng rất biết rõ lời tiểu khí linh nói đều là sự thật. Nếu mình có thể hấp thu một tia số mệnh tiên giới cuối cùng này, như vậy đột phá Thiên Tôn bước vào Thái Cổ, gần như là chuyện tất nhiên. Sẽ hoàn toàn không tồn tại cho dù nửa điểm bất ngờ!

Loại cơ duyên này, loại cơ hội này, đủ để khiến cho tất cả Thiên Tôn phát cuồng. Thật sự là loại tạo hóa này quá mức hiếm thấy. Ở trong tinh không hiện tại, sợ là ngoại trừ Tiên Vực của Vĩnh Hằng ra, cũng chỉ có tiên giới đã từng mạnh nhất này, có khả năng ở bên trong bạo kiếp lớn này, vẫn giữ lại một tia số mệnh không tiêu tan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1863: Dung Nhập Ký Ức

Nếu như đổi lại người ngoài, có thể còn phải tốn nhiều sức lực hơn nữa, cũng không chắc có thể rút ra được số mệnh này, còn phải đi cân nhắc làm thế nào có thể khiến cho số mệnh tán thành, do đó dung hợp.

Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chuyện sau hắn căn bản cũng không cần suy tính. Hắn trở thành chủ nhân của bảo quạt, thu được hình chiếu phân thân của chúa tể tán thành, đã tới một mức độ nào đó, liên hệ nhân quả cùng tiên giới tồn tại trong u minh.

Mà loại liên hệ này, nhìn như hư vô mờ mịt, nhưng lại cũng đủ khiến cho một tia số mệnh này, lựa chọn tán thành!

Hiện tại xảy ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, một khó khăn cuối cùng, đó chính là... làm như thế nào lấy một tia số mệnh tiên giới cuối cùng này ra khỏi đầu của chúa tể!

Sau khi phân tích tất cả những điều này ở trong đầu, tim Bạch Tiểu Thuần đập thình thịch, hít thở chậm rãi trở nên dồn dập, hai mắt còn phát ra ánh sáng. Thật sự ra, thời gian hắn ở Thiên Tôn đại viên mãn đã không ngắn, trước sau không có cách nào đột phá. Hiện tại có cơ duyên tạo hóa, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần lập tức lại trở nên cuồng nhiệt.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần làm việc ổn thỏa, không lập tức hành động thiếu suy nghĩ, mà trước cẩn thận quan sát bốn phía xung quanh, lại vòng vài vòng. Sau khi xác định không có nguy hiểm gì, hắn lại để cho hai vị nô bộc Thái Cổ ra ngoài kiểm tra một hồi.

Cho đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần mới bước đi ra, chậm rãi tới gần cái đầu của chúa tể này. Càng tới gần, uy áp càng thêm mãnh liệt. Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào hoàn toàn đến gần. Cuối cùng hắn dừng lại ở bên ngoài mười trượng.

Khoảng cách như vậy, cái lớn của chúa tể không lồ tới mức Bạch Tiểu Thuần cho dù ngẩng đầu, dường như mắt cũng rất khó nhìn thấy được điểm cuối. Xuất hiện ở trước mặt hắn, chỉ là trên làn da màu xám này, giăng kín khắp nơi, giống như cánh tay lớn đầy nếp nhăn.

Cố nén cảm giác không ổn do uy áp mang đến, ở trong sự khẩn trương của tiểu khí linh, tay phải của Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, cách không ấn về phía đầu của chúa tể một cái. Tu vi của hắn còn tản ra, nỗ lực rút số mệnh từ bên trong ra.

Nhưng mặc cho tu vi của Bạch Tiểu Thuần bạo phát như thế nào, số mệnh ở bên trong cái đầu của chúa tể cuối cùng lại không có chút phản ứng nào. Hình như căn bản là không cảm giác được sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần đổi rất nhiều thần thông thuật pháp, thậm chí cắn rách đầu lưỡi dựa vào máu để luyện, số mệnh này cũng hoàn toàn không có một chút đáp lại nào. Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, trong lòng đều lo lắng.

Hắn do dự một lát, thân thể lại chợt lao về phía trước, càng triển khai phương pháp dẫn sát, nỗ lực đi trung hòa uy áp của đầu chúa tể này. Thậm chí khí tức Bất Diệt Chủ Tể Quyền của bản thân đều tản ra, còn truyền âm cho tiểu khí linh, khiến cho ánh sáng của bảo quạt này lập lòe, chiếu rọi trên thân thể Bạch Tiểu Thuần, lại gia tăng.

Ở dưới loại biện pháp này, Bạch Tiểu Thuần từng bước một, rất chật vật chậm rãi đi vào trong vòng mười trượng, cho đến tám trượng, năm trượng, ba trượng. Cuối cùng hắn đột phá một trượng, thậm chí chưa đầy nửa trượng. Thời điểm giơ tay lên liền có thể chạm đến, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, sắc mặt tím hồng. Ở đây đã là chỗ cực hạn của hắn.

Tay phải của hắn run rẩy giơ lên, một taylại đặt ở trên da đầu của chúa tể. Chỉ là trong nháy mắt khi cùng cái đầu va chạm, trong đầu Bạch Tiểu Thuần nổ mạnh. Loại tiếp xúc trực tiếp này, khiến cho uy áp trên cái đầu dường như trong nháy mắt trở thành ngọn núi, muốn chấn động nghiền nát hắn.

Nếu loại chấn áp nghiền nát này có thể đổi lấy số mệnh rút ra thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác cho dù là Bạch Tiểu Thuần đụng chạm tới đầu của chúa tể, số mệnh bên trong vẫn không có phản ứng chút nào.

Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần sau khi phun ra một búng máu, thân thể bịch bịch bịch không ngừng lùi về phía sau. Cho đến khi trở lại trên bảo quạt, Bạch Tiểu Thuần há miệng thở hổn hển, nhìn cái đầu của chúa tể kia, cảm nhận số mệnh bên trong, nhưng không thể lấy ra được.

- Không rút ra được...

Bạch Tiểu Thuần sốt ruột, tiểu khí linh ở một bên cũng sửng sốt, không có cách nào giải quyết. Tất cả chỉ có thể dựa vào chủ ý của bản thân Bạch Tiểu Thuần.

Lại như vậy, nửa tháng trôi qua. Trong nửa tháng này, Bạch Tiểu Thuần gần như thử tất cả biện pháp, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng sau khi thất bại, máu tươi phun ra, không thể không trở về nghỉ ngơi khôi phục.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng muốn tuyệt vọng. Hắn ngồi ở trên bảo quạt, ngơ ngác nhìn cái đầu của chúa tể. Thậm chí hắn cũng đã thử sử dụng bảo quạt hút nó đến trên mặt quạt, nhưng không có cách nào làm được.

Hình như số mệnh này căn bản cũng không thể sử dụng thủ đoạn bình thường để có thể rút ra. Về phần phá hủy cái đầu này... Trước không nói Bạch Tiểu Thuần có thể làm được hay không, cũng không nói cho dù là làm được, sau đó số mệnh này có thật sự sẽ tản ra hay không, chỉ riêng

điểm mấu chốt đối đãi với người của Bạch Tiểu Thuần, lại không cho phép hắn lấy oán trả ơn. Vị tiên tôn chúa tể này dù sao cũng tính là gần nửa sư tôn của hắn!

Huống hồ cho dù là tiểu khí linh, cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý loại phương pháp không tôn trọng này.

Bạch Tiểu Thuần cau mày, suy tư hồi lâu. Lại năm ngày qua đi, đột nhiên Bạch Tiểu Thuần nhíu mày, ánh mắt lóe lên. Hắn nghĩ đến một phương pháp.

- Nếu không có cách nào rút ra... Cùng lúc có lẽ là vì phương pháp không đúng. Về phương diện khác, có thể cũng bởi vì tư cách của ta còn chưa đủ? Nếu như tư cách của ta đủ, sợ là ngoắc tay, số mệnh này sẽ tự mình làm bay tới dung nhập...

- Như vậy hiện tại bày ra ở trước mặt ta, có lẽ còn có một biện pháp. Đó chính là... lừa gạt một tia số mệnh này, khiến cho nó cho rằng ta chính là tiên tôn chúa tể năm đó!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ dị. Ý niệm này rất to gan, nhưng theo nó dâng lên, Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy rằng hình như làm như vậy sẽ có một ít khả năng trở thành sự thật.

- Về phần lừa gạt số mệnh như thế nào... Có thể dùng Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh của ta nối liền số phận của ta cùng với tiên tôn chúa tể ở cùng một chỗ... Nếu còn chưa đủ, ta còn có thể thử thi triển Luân Hồi Quá Khứ Kinh, xem có thể ở dưới trạng thái vận mệnh liên kết này, dung nhập vào trong trí nhớ chúa tể đã ngã xuống nhiều năm này, nhưng đầu duy trì lại vẫn tính là hoàn hảo hay không...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1864: Một Năm Kia (1)

- Ở trong ký ức của hắn, đi cảm nhận cả cuộc đời của hắn... Ta chính là hắn, hắn chính là ta...

Bạch Tiểu Thuần trầm tư rất lâu. Sau đó, thân thể hắn lại thoáng một cái, lao thẳng đến chỗ đầu của chúa tể. Dưới toàn lực ứng phó, hắn chậm rãi đến nơi mi tâm của cái đầu. Tay phải hắn chậm rãi giơ lên, cố nén uy áp, lại trực tiếp đặt ở trên trán của chúa tể!

Vừa ấn xuống một cái, trong chớp mắt, mắt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ lạ. Tay trái bấm quyết, Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh nhất thời bạo phát. Từng sợi đỏ biến ảo. Ở trong tay trái của Bạch Tiểu Thuần, lại trực tiếp hình thành một đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ. Theo Bạch Tiểu Thuần phất tay, hoa bỉ ngạn này dung nhập bên trong đầu của chúa tể. Nhất thời trong đầu Bạch Tiểu Thuần trực tiếp nổ lớn. Một sự tang thương, lại trực tiếp ở trên thân thể hắn bạo phát ra.

Trừ điều đó ra, còn có một tiếng kêu thê lương thảm thiết mãnh liệt khiến cho Bạch Tiểu Thuần run sợ, cũng vào giờ phút này, từ trong miệng hắn truyền ra...

- Đầu của ta... đầu của ta...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, thiếu chút nữa lại phát điên. Ở trong nháy mắt khi vận mệnh này liên kết, hắn lại giống như bị mình ta chặt bỏ đầu. Loại đau đớn mãnh liệt này, loại cảm giác tử vong này, mãnh liệt cực kỳ chân thật.

Cũng may loại cảm giác này mặc dù tồn tại kéo dài, nhưng Bạch Tiểu Thuần trước đó vẫn còn có chút chuẩn bị, lúc này mới có thể miễn cưỡng duy trì thần trí không tiêu tan, khiến cho hắn cảm thấy phấn chấn cùng với có động lực. Ở trong một chớp mắt này, một tia số mệnh bên trong đầu của chúa tể này, cuối cùng lại rõ ràng sống động hơn không ít, mặc dù vẫn không có tới gần Bạch Tiểu Thuần, nhưng so với trước lại có sự khác biệt rất lớn.

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ.

- Đã có hiệu qủa. Lại thử lại lần nữa, xem có thể dung nhập ký ức hay không...

Bạch Tiểu Thuần lại giơ tay trái lên. Lần này hắn thi triển, chính là Luân Hồi Quá Khứ Kinh. Theo tay trái cùng tay phải của hắn đều đặt tại mi tâm của đầu chúa tể, thân thể Bạch Tiểu Thuần dừng lại vẫn không nhúc nhích. Trong nháy mắt hai mắt hắn mờ mịt, ở một tích tắc này, trong đầu giống như không thuộc về mình, dường như linh hồn mình rời khỏi thân thể, xuất hiện ở một mảnh thế giới tràn ngập sương mù...

Thế giới này quá lớn. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần linh hoạt kỳ ảo, quên thời gian, quên tất cả. Cho đến khi hắn đột nhiên cảm giác được có người đang đẩy mình.

- Tiểu Trần, ngươi tỉnh lại...

Cái đẩy này, theo Bạch Tiểu Thuần cảm giác, lại giống như mình đang trong giấc ngủ mê, trong giây lát giật mình tỉnh giấc. Theo hắn mở mắt, linh hồn của hắn giống như mất đi tất cả ký ức vốn chắc hắn phải tồn tại. Thậm chí hắn cũng quên mất mình là ai. Cảm giác duy nhất, chính là lạnh giá...

Bầu trời mờ mịt, hoa tuyết màu trắng giống như lông ngỗng, từ trên trời rơi xuống, không chỉ che phủ thế giới trước mắt, khiến cho nó trở nên mơ hồ, còn bao trùm mặt đất. Ngay cả ngọn núi phía xa cũng trở thành màu trắng.

Càng không cần phải nói chỗ một mảnh rừng khô Bạch Tiểu Thuần đang đứng. Ở đây cây cối dưới hoa tuyết đè ép, không ít cây đã bị cứng rắn đè gãy. Về phần những cây còn đứng vững, dường như trở thành một ít màu đen khô điểm xuyến cho thế giới màu trắng này.

- Tiểu Trần, ngàn vạn lần đừng ngủ. Mau tỉnh lại...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần mang theo sự mờ mịt, hắn cảm thấy mình giống như đang ở trong giấc mộng, một giấc mộng mơ hồ, rõ ràng ghi nhớ hiểu rõ tất cả, nhưng hết lần này tới lần khác sau khi tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ ra được.

Bất luận suy nghĩ như thế nào, hình như cũng nghĩ không ra. Dường như thời tiết này quá lạnh, không chỉ đông cứng thân thể hắn, còn che phủ trí nhớ của hắn.

Duy nhất chỉ có... sau khi thân thể bị liên tục đẩy vài dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng được trắng bệch, mang theo ánh mắt lo lắng, xuất hiện ở trước mặt mình,.

Đó là một thiếu niên, thoạt nhìn cũng chỉ là mười ba mười bốn tuổi, rất gầy. Trên thân thể hình như còn có vết thương. Trên y phục đều có rất nhiều vết máu đã khô. Thân thể hắn cũng rất suy yếu, nhưng ánh mắt hắn đủ khiến cho tất cả mọi người, lần đầu tiên sau khi nhìn thấy, cũng rất khó quên.

Đó là đôi mắt giống như ngôi sao. Ở sâu bên trong mắt còn ẩn chứa một tia quật cường cùng tàn nhẫn không phù hợp với tuổi của hắn. Duy nhất chỉ có khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, tàn nhẫn trong mắt người thiếu niên này biến mất, thay vào đó, lại là thân tình cùng ấm áp.

- Ca...

Bạch Tiểu Thuần mở đôi môi, phát ra âm thanh yếu ớt, chủ nhân cái khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong trí nhớ của hắn lúc này, là người duy nhất

hắn có ấn tượng. Hắn nhớ rất rõ ràng, đối phương... là ca ca của hắn, ca ca ruột cùng cha cùng mẹ!

Nói xong câu đó, một sự mệt mỏi lại hiện lên toàn thân. Hình như gió lạnh bốn phía xung quanh này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không chịu nổi. Trong gió rét nơi hoang dã này cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, có một loại hiu quạnh nói không nên lời.

Rõ ràng là mùa đông, rõ ràng hoa tuyết bay xuống, nhưng trên bầu trời ngoại trừ hoa tuyết ra, lại còn có rất nhiều côn trùng đang bay... Cẩn thận quan sát những con côn trùng này, lại là từng con châu chấu màu trắng!

Bọn chúng bay nhanh ở trong gió tuyết kia. Hình như chính là sự tồn tại của bọn họ, khiến cho mặt đất này quanh năm mất mùa. Phía xa có một vài dân chạy nạn thân thể co lại. Mỗi một người khô gầy như que củi, trong mắt vô thần, giống như người chết trong sống sót...

Mà cho dù bọn họ lạnh đến mức độ này, nhưng lại không có bất kỳ người nào đi nghĩ biện pháp nhóm lửa. Có thể không phải là không muốn, mà là không dám... Trên bầu trời những con châu chấu bay qua ở bên trong gió tuyết, trong mắt tản ra sự lạnh lùng. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, trong lòng run lên. Hắn mơ hồ giống như hiểu rõ, những con châu chấu này có thể chất đặc biệt. Cho dù là trời đông giá rét cũng vẫn không có cách nào giết chết được bọn chúng. Mà một khi có lửa, sợ là sẽ lập tức thu hút những con châu chấu qua. Mùa đông không có lương thực. Bọn họ, có thể chính là thức ăn của bọn chúng.

Những suy nghĩ này hiện lên ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần. Hình như thoáng cái suy nghĩ quá nhiều chuyện, thân thể Bạch Tiểu Thuần dần dần càng suy yếu hơn. Hắn chật vật giơ tay lên, nhìn cánh tay của mình giống như chỉ là hài đồng có bảy tám tuổi. Mắt của Bạch Tiểu Thuần, từ từ giống như không còn sức lực để tiếp tục mở ra nữa...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1865: Một Năm Kia (2)

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh, người thiếu niên kia giống như thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rất nhanh, hắn hình như chú ý tới sự suy yếu của Bạch Tiểu Thuần cùng với mí mắt dường như không nhịn được sắp cụp xuống, người thiếu niên này lập tức sốt ruột, lại đẩy Bạch Tiểu Thuần mấy cái. Mắt thấy em trai mình hình như không kiên trì nổi, tim của người thiếu niên này cũng đang đau đớn. Hắn lo lắng thở hổn hển. Hắn biết, đệ đệ ở nơi này đang đói. Lúc này điều duy nhất có thể khiến cho đệ đệ có sức lực, chính là thực ăn.

- Tiểu Trần, kiên trì một chút nữa. Ca ca giúp ngươi đi tìm thực ăn. Ngươi chờ ta. Ta sẽ lập tức trở về!

Người thiếu niên mười ba mười bốn tuổi này, lúc này rõ ràng lo lắng, trong mắt mang theo một tia quyết đoán. Thời điểm xoay người, thần sắc hắn cũng xuất hiện một tia dữ tợn, giống như một con sói cô độc, lại lao thẳng đến rừng cây phía xa.

Thân thể hắn gầy yếu. Lúc này hình như theo nguy cơ của Bạch Tiểu Thuần, hắn bạo phát ra sự dẻo dai tới kinh người. Hắn lại trong trời đông giá rét này, không để ý tới vết thương cùng sự suy yếu của bản thân, nhanh chóng chạy đi... Dần dần biến mất ở trong mắt của Bạch Tiểu Thuần.

- Ca...

Bạch Tiểu Thuần thì thào, nhưng âm thanh lại không có truyền đi. Hắn biết ca ca là muốn đi tìm thức ăn giúp mình. Ký ức trước kia, vào giờ phút này hiện lên trong đầu. Hắn mơ hồ nhớ, từ trên bầu trời xuất

hiện châu chấu màu trắng. Sau đó liên tục mất mùa, lại có ôn dịch khuếch tán. Người trong thôn phần lớn chết đói, bệnh chết. Trong đó bao gồm cả cha mẹ của bọn họ.

Nếu không phải là ca ca hắn kiên cường, một đường dẫn theo người yếu nhiều bệnh như hắn đi ra, sợ là hắn cũng đã chết. Là ca ca của hắn, ở đoạn đường này chiếu cố hắn, thậm chí cùng những người trưởng thành kia cướp giật thực ăn. Từ bắt đầu bị đánh, cho đến sau đó, trong mắt ca ca lại mang theo hung quang, lần lượt trở nên tàn nhẫn. Ngay cả người trưởng thành cũng đều sợ hãi ca ca của hắn.

Mà mỗi lần có thực ăn, ca ca đều để lại phần lớn cho hắn. Ca ca cho dù đói bụng nuốt nước bọt, đều bày ra bộ dạng không đói bụng, thường xuyên nói, chính là...

- Ta là ca ca của ngươi.

Lại như vậy, hắn mới lấy sống đến bây giờ. Trên thực tế ở thời khắc này trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần, mình là Chu Trần, ca ca là Chu Phàm. Nếu như không có gánh nặng là chính hắn, lấy sự tàn nhẫn của ca ca, ở trong thế giới giống như loạn thế này, nhất định phải tốt hơn so với hiện tại rất nhiều...

Nhưng cho dù có ca ca chiếu cố, người yếu nhiều bệnh như hắn, lúc lại đi đến nơi này, cũng không chịu nổi nữa.

- Không có ta, ca ca nhất định có thể sống sót tốt hơn...

Bạch Tiểu Thuần thầm thì thào. Cuối cùng hai mắt hắn nhắm nghiền. Theo hoa tuyết bay xuống, lửa sinh mệnh của hắn từ từ ảm đạm, lại trong nháy mắt khi sắp tắt, bỗng nhiên, gió tuyết trong bầu trời đột nhiên dừng lại, lập tức bị một lực mạnh trực tiếp quét ngang. Tất cả khuếch tán ra. Thậm chí châu chấu màu trắng trong gió tuyết kia, đều tránh ra, lộ ra một lão nhân từ trên bầu trời, sắc mặt khó coi, chậm rãi đi qua.

Ở trong nháy mắt khi nhìn thấy lão nhân, tất cả dân chạy nạn trên mặt đất, mỗi một người đều run rẩy trong quỳ xuống lạy, muốn mở miệng cầu cứu. Nhưng ngay khi bọn họ mở miệng, từ trong miệng bọn họ, có số lượng lớn châu chấu trực tiếp bò ra...

Hình như ngay cả sức lực gào thảm cũng không có, những dân chạy nạn ở trong thống khổ này, chỉ có thể chờ đợi tử vong.

Lão nhân này mặc đạo bào, lặng lẽ từ bầu trời đi qua, nhìn những dân chạy nạn trên mặt đất này đã sớm bị châu chấu ký sinh, trong mắt của hắn có sự thương hại, cũng có bất đắc dĩ. Than nhẹ một tiếng, lão nhân giơ tay phải vung lên. Nhất thời những dân chạy nạn này thống khổ giãy dụa. Mỗi người đều giống như được giải thoát, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền.

Làm xong những điều này, tâm tình của lão nhân càng thấp. Hắn tính rời khỏi đó. Nhưng ánh mắt hắn đảo qua chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Hắn bỗng nhiên khẽ a một tiếng, bước chân chợh dừng lại, cẩn thận nhìn mấy lần. Trong mắt của hắn thoáng lộ ra một biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

- Đạo thể?

Hơi thở của lão nhân có chút dồn dập, trong nháy mắt hạ xuống tới bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, vung tay phải lên. Nhất thời một tia ánh sáng ôn hòa dung nhập trong thân thể Bạch Tiểu Thuần, khiến cho ngọn lửa sinh mệnh của hắn dần dần sắp tắt, lúc này trở nên ổn định.

Sau khi lão nhân cẩn thận kiểm tra, niềm vui bất ngờ trong mắt của hắn càng rõ ràng hơn. Cuối cùng hắn ngửa mặt lên trời cười, ôm Bạch Tiểu Thuần hôn mê, trực tiếp phóng lên trên không trung, đi về phía xa...

Cho đến sau khi lão nhân rời khỏi một nén hương, từ trong rừng cây phía xa, thân ảnh nhỏ gầy của Chu Phàm, lúc này tập tễnh đi từng bước một trở về. Ở trên mặt tuyết phía sau hắn, ngoại trừ vết chân ra, còn có từng giọt máu tươi nhỏ xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Chân của hắn bị thương. Lúc này trên mặt hắn cũng có thêm mấy vết thương. Còn nữa, bụng lúc này cũng có máu tươi tràn ra. Toàn thân hắn thoạt nhìn rất chật vật, nhưng trong mắt của hắn lại mang theo sự kích động cùng phấn chấn. Trong ngực của hắn có một khối bánh màn thầu. Bánh màn thầu mang theo máu, đó là hắn liều mạng, mới từ chỗ của người khác giành được.

- Tiểu Trần, ta tìm được thức ăn...

Thiếu niên đi nhanh vài bước. Nhưng âm thanh vừa truyền ra, hắn lại biến sắc. Ở đây thi thể đầy đất, khiến cho hơi thở của hắn nhất thời dừng lại. Trong mắt hắn lộ ra sự lo lắng, chợt bỏ chạy về phía Bạch Tiểu Thuần ở lại trước đó. Lúc đến nơi này, hắn cái gì cũng không thấy được. Chỉ là bốn phía xung quanh những thi thể đã bị châu chấu gặm cắn hơn phân nửa, chỉ còn lại có hài cốt, khiến cho tim hắn, trong nháy mắt thật giống như bị người hung hăng bóp lấy.

- Tiểu Trần!

- Tiểu Trần!

Âm thanh của người thiếu niên đầy thê lương. Mất đi người thân duy nhất, giống như mất đi tất cả. Thân thể hắn run rẩy, không ngừng tìm kiếm. Cuối cùng hắn quỳ gối ở nơi đệ đệ hắn biến mất, nhìn bánh màn thầu đầy máu trong tay, nước mắt của hắn rơi xuống.

- Tiểu Trần...

Hắn bi thương tới cực độ, không chú ý tới, lúc này theo mùi máu tươi của hắn, một đám châu chấu màu trắng đang từ bầu trời nhanh chóng lao đến, trong nháy mắt lại nhấn chìm thân thể hắn.

Trong tinh không, bên trong khu phế tích tiên giới, bên cạnh đầu của chúa tể, ở dưới sự quan tâm mật thiết của tiểu khí linh, thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật. Sau khi mắt thoáng mở ra, một cảm giác suy yếu trước đó chưa từng có, khiến cho hắn thoáng cái lại mất đi sức lực,

khóe miệng tràn ra máu tươi. Hắn bị uy áp cái đầu của chúa tể trực tiếp đẩy ra, cuốn ngược ra sau.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1866: Sơn Cốc Sương Mù Màu Đen

Nhưng ngay khi thân thể Bạch Tiểu Thuần quay ngược lại, trong nháy mắt, số mệnh bên trong đầu của chúa tể kia vốn đã trở nên sống động, ở trong một chớp mắt này, có gần như ba phần trong nháy mắt tự nhiên chạy ra khỏi đầu của chúa tể, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Trong phút chốc, gần ba phần số mệnh này liền trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật. Sau khi trở lại bảo quạt, ở trong ánh mắt không thể tưởng tượng được của tiểu khí linh này, Bạch Tiểu Thuần hít thở, lộ ra vẻ vô cùng kích động. Hắn vẫn mệt mỏi, nhưng hắn lại cảm nhận được rõ ràng, theo gần ba phần số mệnh này dung nhập trong cơ thể, vào giờ phút này, lực tu vi của bản thân hình như phát sinh cộng hưởng nào đó cùng khu phế tích tiên giới này!

Ở trong cộng hưởng này, trong đầu của hắn nổ mạnh. Dường như vào giờ phút này tu vi xuất hiện biến hóa kinh người nào đó. Tuy không thể nói cụ thể, nhưng Bạch Tiểu Thuần xác định rất chắc chắn... Nếu số mệnh dung hợp lại vài lần như vậy, tu vi của mình sau khi đạt được biến hóa cực hạn, sau khi cùng toàn bộ tiên giới này hoàn toàn cộng hưởng, tu vi của hắn... tất nhiên có thể đột phá!

- Ngươi vừa mới nhìn thấy cái gì?

Tiểu khí linh mở to mắt to, lo lắng hỏi.

- Ta thấy được...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ kỳ dị. Lúc này nhớ lại chuyện mới vừa từng trải, hắn cảm nhận được rõ ràng, mình hóa thành Chu Trần, hình như quên thân phận Bạch Tiểu Thuần này, dường như thật sự trở thành Chu Trần.

Nhưng chính xác mà nói, hình như mỗi một câu nói, mỗi một ý nghĩ, nhìn như là hắn nói ra cùng với nhớ tới, nhưng hết lần này tới lần khác lúc này đi nhớ lại, điều này rõ ràng... lại giống như đang lập lại chuyện cũ đã từng phát sinh!

- Tiên tôn chúa tể, là... Chu Trần?

Bạch Tiểu Thuần nghiêng đầu nhìn về phía tiểu khí linh.

Sau khi tiểu khí linh nghe được cái tên này, thân thể run rẩy kịch liệt, kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần, thì thào nói nhỏ.

- Ngươi tự nhiên thật sự thành công...

Nó không có cách nào không chấn động kinh ngạc. Mặc dù trước đó, lời nó nói đều là sự thật, cũng thực sự hi vọng Bạch Tiểu Thuần có thể thu được một tia số mệnh này, nhưng nó cũng hiểu rõ, thu được số mệnh, so với mình nói còn muốn khó khăn hơn rất nhiều. Đồng thời hắn cũng thấy được hành động cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần. Đối với chuyện có thể thành công hay không, trong lòng nó vẫn do dự.

Nhưng nó lại không nghĩ rằng, Bạch Tiểu Thuần tự nhiên thật sự thành công!

- Ta thấy được... Tiên tôn chúa tể lúc nhỏ...

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở miệng. Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận hồi ức lại tất cả những gì mình nhìn thấy. Dần dần, chân mày hắn hơi nhíu lại. Bạch Tiểu Thuần phát hiện mình vẫn bị ảnh hưởng. Cuối cùng thời điểm hắn nhớ tới ca ca của chúa tê, trên phương diện tâm tình không

khống chế được dâng lên sự thân tình cùng với cảm giác không muốn xa rời.

- Nếu tiếp tục nữa, tâm tình này sợ là sẽ phải ảnh hưởng càng lúc càng nghiêm trọng... Nhưng so sánh với cái này, thu được số mệnh, đột phá tu vi mới là mấu chốt!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần so sánh, cảm thấy mặc dù có một vài vấn đề, nhưng lại không phải không thể tiếp nhận được. Vì vậy sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng chờ mong, lại thoáng một cái lao thẳng đến đầu của chúa tể. Lần này quen việc dễ làm, nhất là có gần như ba phần số mệnh cùng bản thân dung hợp, khiến cho hắn càng thông thuận hơn, lại trực tiếp đến trước cái đầu, giơ tay phải lên. Sau khi ấn xuống, Vị Lai Kinh, Quá Khứ Kinh đột nhiên vận chuyển.

Trong đầu hắn nổ mạnh. Trong phút chốc, cảm nhận trước đó lại một lần nữa xuất hiện. Ở trong đầu linh hoạt kỳ ảo cùng mờ mịt. Không biết quá khứ bao lâu, cho đến khi thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên, mở hai mắt ra.

Ánh mặt trời chói mắt, chiếu vào trong mắt, nhưng lại không có khiến cho hai mắt hắn hoàn toàn nhắm lại. Thân thể hắn cao gầy, phối hợp với gương mặt hắn tuấn tú lạnh lùng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên ngoài một mảnh sơn cốc bị sương mù màu đen tràn ngập, thoạt nhìn chính khí đầy người!

Chỉ là thống khổ trong lòng này, lúc này theo Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh, đang không ngừng xuyên qua tâm thần hắn.

Khác với người thiếu niên lúc trước, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong trí nhớ của chúa tể, Chu Trần đã trung niên. Trong thời gian này phát sinh rất nhiều chuyện, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm.

Mà giờ khắc này, đứng ở bên ngoài sơn cốc bị sương mù màu đen tràn ngập này không phải chỉ có một mình Chu Trần. Bốn phía xung

quanh hắn có mấy trăm người. Mỗi một người đều là tu sĩ. Thậm chí ở phía sau bọn họ, có mấy ngàn tu sĩ, giống như hoàn toàn phong kín nơi đây!

Càng ra bên ngoài, phải đến hàng vạn tu sĩ. Tất cả đều ở xung quanh, bao vây tầng tầng lớp lớp ở đây, khiến cho nơi đây thật giống như bị trấn áp. Dưới ánh mắt của mấy vạn người này, lúc này tất cả đều tập trung ở... một tu sĩ trung niên mái tóc đen đứng phía trước chỗ của Chu Trần, đưa lưng về phía sơn cốc sương mù màu đen, khóe miệng mang theo máu tươi, toàn thân mặc áo đen!

Người này tướng mạo cũng tuấn lãng, nhưng lại mang theo một tà khí. Nhất là hai mắt màu tím, biểu tình lạnh lùng, sát khí trên người kinh thiên động địa. Thậm chí mấy vạn người bao vây xung quanh này, hình như cũng có phần không đè ép được sát khí của hắn!

Nhưng hắn hiểu rõ ràng, bản thân đã bị trọng thương, ngực lõm xuống. Nhất là chân phải, hình như xương đã bị gãy. Nhưng hắn giống như không biết thống khổ, vẫn đứng ở nơi đó, trong mắt đầy kỳ vọng... Không phải là mấy vạn người ở bốn phía xung quanh, mà chỉ là một người!

Người này, chính là... Bạch Tiểu Thuần. Hoặc nói, là Chu Trần!

- Ca... Theo ta trở về đi. Ta sẽ là người bảo đảm cho ca. Tất cả những gì ca làm, đều không phải theo ý của mình. Ta...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đau buồn, cay đắng mở miệng. Thậm chí bên trong giọng nói cũng không tự chủ, ẩn chứa một sự cầu khẩn.

Hắn thống khổ, hắn áy náy. Ở trong ký ức của hắn, năm đó sau khi mình thức tỉnh, lập tức lại khẩn cầu sư tôn đi tìm ca ca của mình. Nhưng cái gì cũng không có tìm được. Sau đó hắn xin thề nhất định phải báo thù. Hắn điên cuồng tu luyện, cuối cùng châu chấu tràn ngập tiên giới ba tầng trời dưới đều bị trấn áp tiêu diệt. Sau khi thiên địa khôi phục, Chu

Trần cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là ở trong lòng của hắn, trước sau không thể quên được bóng dáng của ca ca.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1867: Nghịch Phàm (1)

Cho đến nhiều năm sau, hắn không chỉ biết tiên giới tồn tại chín tầng trời. Chỗ ở của mình, chỉ là dưới ba tầng trời, còn mơ hồ trở thành người xuất sắc trong tu sĩ tiên giới ba tầng trời dưới. Ở trong tia sáng vạn trượng kia, ca ca của hắn xuất hiện, mang theo một trận châu chấu màu đen so với năm đó còn muốn khủng khiếp hơn rất nhiều, bao trùm toàn bộ ba tầng trời dưới. Hễ là người bị châu chấu cắn nuốt, đều sẽ trở thành vì một phần tu vi của ca ca hắn.

Loại tà pháp khủng khiếp này, cuối cùng khiến cho tu sĩ ba tầng trời dưới khủng hoảng. Vì vậy một hồi bao vây tấn công giằng co thật lâu, xuất hiện... trong thời gian khó khăn, nguy hiểm đáng sợ này, cho đến hiện tại, hình như cũng đến lúc chung kết.

- Ta cho dù buông tha khả năng thăng cấp ba tầng trời giữa, cũng nhất định phải bảo vệ ca ca... Ca, đi theo ta đi...

Bạch Tiểu Thuần vừa nói đến đây, trong mắt của người trung niên áo đen này mang theo phức tạp. Hồi lâu sau hắn lắc đầu.

- Tiểu Trần... Từ này về sau, chúng ta... không quen biết nữa!

Nói xong câu đó, trong mắt tu sĩ áo đen trở nên băng lạnh. Hắn lạnh lùng nhìn tất cả tu sĩ bốn phía xung quanh một chút, khóe miệng thoáng lộ ra một sự châm chọc. Thời điểm hắn xoay người, bước từng bước một đi về phía sơn cốc sương mù màu đen phía sau.

Bốn phía xung quanh có mấy vạn người, nhưng không có ai đi ngăn cản. Hình như theo bọn họ, tiến vào sơn cốc này, bản thân lại là đại biểu

cho tử vong cùng diệt sạch!

Hình như xác minh phán đoán của mọi người, sau khi người thanh niên mặc áo đen tiến vào sơn cốc sương mù này, ở dưới sương mù này ăn mòn, hắn ở trong sự run rẩy, thân thể đang nhanh chóng mục nát. Thậm chí có nơi, cũng dần dần thấy được xương trắng... Mà ở trong sự mục nát này, có số lượng lớn châu chấu màu đen phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, từ trong cơ thể hắn không ngừng bay ra. Nhưng chúng cũng không bay xa, lại lập tức bị sương mù này xóa bỏ...

Ở bên ngoài, mỗi một người ở bốn phía xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm. Duy nhất chỉ có Bạch Tiểu Thuần ở đây, ở trong một chớp mắt này tim hắn đau đớn đến cực hạn. Mắt thấy ca ca của mình ở trong sự ăn mòn đi xa, Bạch Tiểu Thuần chợt đi ra, hướng về phía sương mù sơn cốc quát to lên.

- Ca, đây rốt cuộc là vì sao? Ca ca nói cho ta biết, vì sao?

Thời điểm âm thanh mang theo tình cảm mãnh liệt, truyền vào sơn cốc, tu sĩ áo đen đang khó nhọc đi về phía trước, bước chân thoáng dừng lại một chút, đôi môi mở ra, giống như muốn nói cái gì đó. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không truyền ra bất kỳ lời nói nào, cúi đầu. Ở dưới sự ăn mòn này, khuôn mặt của hắn đã có thể nhìn thấy được xương. Toàn thân dữ tợn vô cùng. Duy nhất chỉ có hai mắt, lúc này giống như cất chứa một ngọn lửa điên cuồng, mang theo chấp nhất, đi sâu về phía bên trong sơn cốc sương mù này... đi từng bước một, tiếp tục đi đến!

Mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy được, ở điểm cuối của sơn cốc sương mù màu đen này, hình như tồn tại một con quái vật khổng lồ... Mơ hồ, giống như một chiếc... chiến thuyền!

Hình ảnh trong mắt Bạch Tiểu Thuần sau khi mơ hồ nhìn thấy được chiến thuyền ở bên trong sương mù màu đen, đã biến mất.

Sau khi nó biến mất, Bạch Tiểu Thuần một lần nữa khôi phục lại sự tỉnh táo. Hắn lại từ bên cạnh đầu của chúa tể, bị uy áp của nó đẩy ra

ngoài. Chỉ có điều lần này so với trước, Bạch Tiểu Thuần rõ ràng ung dung hơn nhiều. Hắn còn nhận thấy được rõ ràng, lại có hơn hai phần số mệnh, từ bên trong đầu của chúa tể tản ra, ở trong lúc mình lui ra phía sau, dung nhập vào trong cơ thể.

Lần này tiểu khí linh đã không nói gì nữa. Nó nhìn tất cả những điều này, trong mắt lộ ra hào quang sáng ngời. Sau khi Bạch Tiểu Thuần trở lại bảo quạt, sử dụng mấy ngày nghỉ ngơi dưỡng sức. Lúc mở mắt ra, trong mắt hắn lộ ra sự chấp nhất. Thoáng lắc một cái, hắn lại tới gần đầu của chúa tể.

Theo tay hắn va chạm, theo thần thông đạo pháp của hắn thi triển ra, theo sự mê man lại một lần nữa hiện lên, Bạch Tiểu Thuần đã có phần quen thuộc đối với tất cả những điều này. Trong lòng hắn bình thản, tùy ý cho mình ở trong sự mê man này, dần dần mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, hắn tỉnh lại. Hoặc nói, Chu Trần, tỉnh.

Hình ảnh ký ức thứ ba trong đầu của chúa tể này, hình như cách cảnh thứ hai đã qua năm tháng quá lâu. Chu Trần mặc dù thoạt nhìn vẫn trung niên, nhưng rõ ràng ở trên người của hắn, đã tràn ngập uy nghiêm. Giờ phút này, hắn đang đứng ở trong tinh không. Bên cạnh hắn, có một nữ tử xinh đẹp làm bạn. Nữ tử này rất đẹp, tóc dài phất phới. Đó là đạo lữ của hắn, đó là tiên hậu của hắn!

Ở phía sau của hắn, lúc này thình lình tồn tại đại quân mấy ngàn vạn tu sĩ thậm chí càng nhiều hơn!

Mà ở phía trước hắn, ma ảnh nặng nề, sương mù màu đen tràn ngập, hoàn toàn không có một chút sức sống nào tản ra. Cho dù là nam tử thân mặc trường bào màu đen cao lớn đứng ở trước sương mù màu đen nơi này, cũng vẫn hoàn toàn không có chứa sức sống.

Trên người nam tử áo bào đen này, giống như tồn tại lực cắn nuốt nào đó, lại hút hết tất cả ánh sáng ở bốn phía xung quanh tới, khiến cho chỗ khu vực của hắn, không ngừng vặn vẹo.

Một mái tóc đen tung bay, không che được hai mắt lạnh như băng giống như hoàn toàn không có một chút tình cảm nào của hắn. Lúc này hắn đang lạnh lùng nhìn Chu Trần cùng với... nữ tử bên cạnh đứng ở phía trước đại quân tiên giới, giống như hai quân đối chọi!

Khi nhìn thấy được nữ tử này, trong mắt nam tử mặc áo bào màu đen này có một tia phức tạp hiện lên, rất nhanh lại biến mất. Ánh mắt hắn lại rơi vào trên người Chu Trần.

- Chu Trần... Không đúng, có lẽ ta phải gọi ngươi là... Đạo Trần!

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, trong lòng dâng lên từng trận phẫn nộ cùng với... bi thương không khống chế được. Ký ức trước kia, vào giờ phút này hiện lên ở trong đầu hắn. Từ sau khi ca ca tiến vào sơn cốc sương mù màu đen, tất cả hình như trở lại quỹ đạo. Hắn lựa chọn thăng cấp, rời khỏi ba tầng trời dưới, đi tới ba tầng trời giữa. Dựa vào tư chất kinh diễm tuyệt luân cùng với cố gắng của hắn, dần dần ở trong năm tháng, ở trong ba tầng trời giữa, hắn thành tựu Thiên Tôn!

Sau đó hắn còn trở thành một trong số tu sĩ rất ít thấy ở tiên giới, thăng cấp ba tầng trời trên. Ở nơi đó, hắn bái tiên tôn chúa tể Thời Tổ đời trước làm môn hạ, trở thành đệ tử của tiên tôn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1868: Nghịch Phàm (2)

Từ đó về sau, hắn được ban tặng cho đạo hiệu, không còn là Chu Trần, mà là Đạo Trần. Cũng chính là vào lúc đó, hắn biết... Một sư huynh tên là Đạo Phàm. Đó là một người khiến cho hắn có cảm giác rất tương tự với ca ca của mình. Tình cảm sư huynh đệ hai người bọn họ vô cùng tốt, cùng nhau từ Thiên Tôn thăng cấp đến Thái Cổ. Thậm chí cùng nhau yêu tiểu sư muội của bọn họ, nữ nhi của Thời Tổ tiên tôn... Cuối cùng, ở thời điểm sư tôn của bọn họ, lúc tổ tiên tôn tiêu tan, dung nhập tinh không thời gian bản nguyên, trở thành một phần của con sông dài thời không.

Qua một số năm, Đạo Trần thăng cấp, thu được tiên giới tán thành, thành là chúa tể, bị phong là tiên tôn. Tiểu sư muội của hắn, cũng lựa chọn hắn, trở thành tiên hậu của hắn! Chỉ là rõ ràng trên phương diện tu vi Đạo Phàm cao hơn Đạo Trần một chút, lại nhiều lần thất bại, không được ý chí của tiên giới tán thành.

Chuyện này khiến cho tất cả mọi người cực kỳ quan tâm. Nhưng ngay khi bọn họ đang suy đoán nguyên nhân, sơn cốc sương mù màu đen nơi năm đó Chu Phàm ở ba tầng trời dưới tiến vào, đột nhiên bạo phát. Theo sương mù cuồn cuộn, một Chu Phàm mái tóc đen, toàn thân mặc áo bào đen, từ bên trong một bước bước ra ngoài.

Hắn không phải chỉ có một mình. Ở phía sau hắn, cuối cùng lại từ bên trong sương mù màu đen này tự mình ngưng tụ ra vô số ma ảnh. Một cuộc chiến tranh, cũng theo sự xuất hiện của hắn, bạo phát ở tiên giới!

Mà đây còn không phải là chuyện kinh người nhất. Điều khiến cho tiên giới chấn động, là... khi Chu Phàm cùng Đạo Phàm gặp nhau, trong

chớp mắt, bóng dáng của bọn họ cuối cùng lại dung hợp với nhau. Cảnh tượng như vậy, khiến cho tất cả mọi người lại lập tức hiểu rõ. Đạo Phàm, đệ tử của Thời Tổ chúa tể, căn bản là... phân thân của Chu Phàm bên trong sơn cốc sương mù màu đen ba tầng trời phía dưới đi ra!

Một vị phân thân, hắn đã sớm chôn ở bên ngoài!

Theo bản tôn cùng phân thân của hắn dung hợp, cũng không biết sử dụng phương pháp gì, tự nhiên ở dưới tình huống ý chí của tiên giới không tán thành, tu vi đột phá, thành là chúa tể!

Hắn bỏ qua họ Chu, bỏ qua được chữ đạo được ban cho, mặc dù vẫn giữ lại chữ phàm, nhưng lại ở trước chứ phàm, tăng thêm một chữ nghịch!

Giống như cách nótrải qua phản bội i, nghịch thiên cải mệnh, từ nay về sau, tiên giới có thêm một vị... Nghịch Phàm Ma tôn!

Mà chúa tể không được thế giới sở tán thành, đối với toàn bộ tiên giới mà nói, đây là tồn tại giống như dị đoan. Trên thực tế cũng đúng là như thế. Sau khi thăng cấp chúa tể, đại quân ma ảnh của Nghịch Phàm, cùng tiên giới triển khai chiến tranh!

Trình độ thảm khốc của nó nhìn thấy mà giật mình. Hiện tại, chính là sau khi cuộc chiến tranh này bạo phát một thời gian ngắn, đây là lần đầu tiên huynh đệ hai người bọn họ, gặp mặt!

- Nghịch Phàm, ngươi đã như ý nguyện trở thành chúa tể, cần gì phải ở lại tiên giới. Trước kia, ở Diệt Sinh Cốc ba tầng trời dưới, suy nghĩ duy nhất của ta, chính là giữ ngươi lại, cho dù bỏ ra tất cả giá lớn...

- Mà bây giờ, suy nghĩ duy nhất của ta, chính là ngươi đi đi, rời khỏi tiên giới, không nên trở về nữa!

Đạo Trần nhìn ca ca xa lạ trước mắt, trong mắt che giấu sự thống khổ. Hắn trước sau cũng không nghĩ ra được một điểm, vì sao... một người lại

có biến hóa, to lớn như thế.

Trong tinh không, Nghịch Phàm toàn thân áo bào đen chắp tay sau lưng đứng ở nơi đó, nghe được lời Đạo Trần nói, khẽ cười.

- Đạo Trần, ngươi cũng biết, trong tinh không này có một lời đồn đại. Khi bên trong vũ trụ này lại không có một tia sức sống nào, tất cả chúng sinh, tất cả thế giới, tất cả tộc quần đều diệt vong, tinh không sẽ hóa thành tối tăm. Mà ở vị trí trung tâm của hư vô tối tăm này, vào giờ phút này, sẽ nở rộ ra một đóa hoa vĩnh hằng!

- Hoa vĩnh hằng, là đóa hoa duy nhất ở bất kỳ một giới lớn nào, ở vào lúc tiêu tan, mới có thể sinh ra. Nếu có thể cắn nuốt hoa này, liền có thể đột phá Chúa Tể cảnh, trở thành... vĩnh hằng thật sự!

- Cũng chỉ có một biện pháp này, mới có thể trở thành vĩnh Hằng. Trừ điều đó ra, không có bất kỳ con đường nào.

Âm thanh của Nghịch Phàm mang theo lực kỳ dị nào đó, vang vọng khắp nơi. Hình như vào giờ phút này, tâm thần của mọi người đều chấn động mạnh.

- Ta sẽ đi, chờ sau khi ta xóa bỏ tiên giới này, ta sẽ rời đi. Đi tới tộc thế giới quần kế tiếp. Cho đến khi... ta khiến tất cả ngọn đèn trong toàn bộ tinh không này đều tắt, hoa vĩnh hằng sẽ nở rộ ra ở trước mặt ta.

Hình ảnh xuất hiện đến đây kết thúc. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại không có thức tỉnh, mà là trong nháy mắt, lại rơi vào trong sự biến hóa kỳ ảo. Cho đến hắn lại một lần nữa mở mắt ra, trước mắt hiện ra đoạn ngắn ký ức cuối cùng bên trong đầu của chúa tể!

Theo đoạn ngắn ký ức hiện này lên, thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy. Trong cơ thể hắn không khống chế được dâng lên một cơn giận ngập trời không có cách nào hình dung, còn có bi thương mãnh liệt đến cực hạn.

Hắn ở trong tinh không, tóc tai bù xù, thân thể suy yếu đến cực hạn, thương thế nặng nề, đã là dầu hết đèn tắt. Mà phía dưới hắn lúc này trong tiên giới đang tan vỡ, ở bên trong tiên giới này, vô số ma ảnh đang cùng tu sĩ chém giết. Rõ ràng... Tiên giới dường như không phải là đối thủ!!

Bốn phía xung quanh hắn, vốn có từng quả cầu, lúc này đều xuất hiện sự vỡ nát, giống như muốn nổ tung ra tan vỡ. Trong ngực của hắn... Lúc này ôm thi thể một nữ nhân!

Nữ tử kia, đúng là tiên hậu của hắn. Chỉ là hiện tại khí tức đã bị diệt sạch, khiến cho nàng hương tiêu ngọc vẫn, chính là ở giữa mi tâm của nàng... Một cái đinh màu đen phát ra sợi tơ đen!

Cái đinh này xuyên qua đầu của nàng, đánh nát sức sống của nàng. Cho dù Đạo Trần thân là chúa tể nắm giữ sinh tử bản nguyên, cũng vẫn không có cách nào khiến cho nàng sống lại. Thân thể hắn chỉ có thể run rẩy, nước mắt chảy xuống, ngửa mặt lên trời gào thét.

- Nghịch Phàm!

Đạo Trần đỏ mắt, nhìn chằm chằm vào bóng người áo đen đứng ở phía trước, nhìn bốn phía xung quanh bóng dáng trước mắt này, hư vô không ngừng vặn vẹo, sương mù màu đen cuồn cuộn, hình như không ngừng từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, một sự tà ác cùng băng lạnh không có cách nào hình dung, đang vặn vẹo tinh không này!

- Vì sao, tất cả những điều này... rốt cuộc là vì sao?

- San San là đạo lữ của ta, cũng là sư muội của ngươi, còn là cốt nhục duy nhất của sư tôn. Ngươi vì sao phải tàn nhẫn như vậy?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1869: Vĩnh Hằng Có Linh (1)

- Đừng nói vì hoa vĩnh hằng. Cái này chỉ là một lời đồn đại. Cho dù lời đồn đại là thật, nhưng ngươi vì sao lại biến thành tình trạng như vậy. Nghịch Phàm, Chu Phàm, ca ca, ca nói cho ta biết, đến cùng... ở trên người ngươi xảy ra chuyện gì?

Đạo Trần run rẩy, ở điểm cuối của sinh mạng này, cho dù ngọn lửa sinh mệnh cũng sắp tắt, nhưng hắn vẫn sử dụng sức lực cuối cùng, giống như phát điên, gầm lên giận dữ.

Đối mặt với tiếng rít gào của Đạo Trần, trong mắt Nghịch Phàm hoàn toàn không có một chút dao động nào. Hình dáng bình tĩnh này, giống như hắn đã hoàn toàn chặt đứt tất cả tình cảm. Ánh mắt hắn nhìn về phía Đạo Trần, giống như đang nhìn một người chết.

Nhưng hắn vẫn trầm mặc. Cho đến khi Đạo Trần lại gầm thét giận dữ, Nghịch Phàm chậm rãi mở miệng.

- Trong lòng ta, có hai người ràng buộc ngăn cản đại đạo của ta. Người đầu tiên, là nữ nhân hai người chúng ta đều có tình cảm chân thành. Người thứ hai... Chính là ngươi.

Đây là lần đầu tiên Nghịch Phàm mở miệng gián tiếp thừa nhận quan hệ giữa Đạo Trần cùng với mình. Lời của hắn, khiến cho thân thể Đạo Trần run lên. Nhưng hắn hiểu người ca ca này của hắn. Lúc này hắn cười thảm một tiếng.

- Ta biết, cho nên ngươi giết tiểu sư muội trước hết, bước tiếp theo là giết chết ta... Từ nay về sau, đại đạo của ngươi lại không còn trở ngại

nữa!

Nghịch Phàm trầm mặc. Sau một lúc lâu nhìn Đạo Trần suy yếu đã không có sức đánh trả, hắn từ từ gật đầu.

- Sau khi giết chết ngươi, bị tiên giới này phá huỷ, ta sẽ không có bất kỳ ràng buộc nào nữa. Về phần hoa vĩnh hằng, có đúng là lời đồn đại hay không... Không thử một chút, làm sao có thể biết được.

- Cho dù không có... cũng phù hợp với đạo của ta!

Nghịch Phàm thì thào khẽ nói. Không đợi Đạo Trần mở miệng nói tiếp, trong mắt hắn lại có hàn quang lóe lên. Thời điểm hắn giơ tay phải lên, hư vô vặn vẹo. Vào giờ phút này, dường như toàn bộ tinh không ở trước mặt của hắn hình thành quy tắc nào đó, hóa thành một lưỡi dao sắc bén nhìn không thấy, nhưng lại có thể bẻ gãy nghiền nát... chợt lóe lên ở phía trước hắn, ở dưới đầu, trên vai của Đạo Trần đang ôm thi thể đạo lữ của mình.

Máu tươi phun ra, đầu bay lên!

Mà lưỡi dao sắc bén này có lực quá lớn, theo nó đảo qua, theo đầu bay lên, thân thể Đạo Trần cùng với thê tử trong ngực hắn, ở một tích tắc này... trực tiếp tan vỡ, trở thành tro bụi.

Chỉ là cái đầu bay ra, vẫn nói ra một câu cuối cùng của Đạo Trần!

- Sư tôn cũng từng nói, nếu thật sự có hoa vĩnh hằng, vậy hoa này hấp thu toàn bộ cô quạnh cùng tử vong của tinh không, nhất định có linh! Nghịch Phàm, ngươi nhất định thất bại!

Giọng nói này vang vọng trong tinh không, thật lâu không tiêu tan.

Thần sắc Nghịch Phàm vẫn giống như bình thường. Hắn đứng ở nơi đó hai mắt nhắm nghiền. Vào giờ phút này, khí tức của hắn lại có phần tăng lên. Theo tiếng nổ vang lên không lâu sau đó, tất cả quả cầu ở bốn phía xung quanh tiên giới, tan vỡ nổ tung ra. Chín tầng trời, đại lục tiên

giới vô tận mênh mông, trở thành một mảnh phế tích. Tất cả sinh mạng trên đó đều bị diệt sạch, trở thành một phần của ma ảnh...

Đến lúc này, khí tức trên người Nghịch Phàm đã cường hãn đến mức không có cách nào hình dung. Lúc này hắn mới chậm rãi mở mắt ra. Lúc xoay người lại, hắn dẫn theo đại quân ma ảnh vô cùng vô tận phía sau hắn, bắt đầu hành trình diệt thế của hắn!

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, hình ảnh biến mất. Ý thức của Bạch Tiểu Thuần trở về. Hai mắt của hắn chợt mở ra. Trước mặt hắn là mấy thành số mệnh cuối cùng ở trong đầu của chúa tể, ở một tích tắc này tản ra, chui vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, đầu của chúa tể hình như hoàn thành nguyện vọng cuối cùng, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, từ từ hóa thành tro bụi, tiêu tan ở trong đống đổ nát của tiên giới. Hình như cho dù là đến ngày hôm nay, hắn cũng vẫn muốn chôn cất cùng tiên giới trong một chỗ.

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn tro bụi nhẹ nhàng tung bay, trầm mặc hồi lâu. Thông qua ký ức của Đạo Trần tiên tôn, Bạch Tiểu Thuần đối với lịch sử đã qua, có phần hiểu rõ sâu hơn.

Mà lúc này hắn càng hiểu rõ... Tiên Vực Vĩnh Hằng, chính là hoa vĩnh hằng. Hắn cũng hiểu rõ, ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, người khổng lồ bị phong ấn, thân phận của hắn.

- Nghịch Phàm...

Bạch Tiểu Thuần khẽ thì thào nói. Hắn đã có thể ở trong đầu, tập trung rất nhiều chuyện lại cùng một chỗ, cho dù có một chút thiếu sót, nhưng dựa vào thôi diễn cùng suy đoán, cũng có thể hoàn thiện đến tám phần mười trở lên.

Rất hiển nhiên, năm đó sau khi Nghịch Phàm chém giết đệ đệ cùng nữ nhân hắn có tình cảm chân thành, sau khi hủy diệt tiên giới, hắn mang theo đại quân ma ảnh kia, một đường đi qua, một đường hủy diệt...

Cho đến cuối cùng, hắn hủy diệt tất cả tộc quần bên trong tinh không này, tất cả thế giới lại giống như hắn, khiến cho tinh không này từ nay về sau biến thành tối tăm. Bởi vì trong truyền thuyết, chỉ có khi một tinh không đều bị hủy diệt, khi mảnh tinh không này cô quạnh tử vong, mới có một gốc cây là hoa vĩnh hằng, ở trung tâm vũ trụ tinh không này xuất hiện, nở rộ.

Mà hoa vĩnh hằng này, ở trong truyền thuyết, là phương thức duy nhất có thể khiến cho tu sĩ đột phá Chúa Tể cảnh, bước vào cảnh giới cũng là trong truyền thuyết... cảnh giới vĩnh hằng!

Mà Nghịch Phàm chỉ thiếu chút nữa, hắn lại thành công. Hắn thực sự khiến cho tinh không này tối tăm, thực sự hủy diệt tất cả, khiến cho tinh không vũ trụ cô quạnh. Thậm chí hắn cũng thành công chứng thực lời đồn đại, tận mắt nhìn thấy được hoa vĩnh hằng xuất hiện cùng nở rộ!

Bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, vô Nghịch Phàm cùng to lớn. Nếu như hai tay hắn giơ lên, hạ xuống, theo hoa vĩnh hằng tan vỡ dung hợp, hắn nhất định sẽ trở thành vì vĩnh hằng.

Chỉ là... Phương diện này hiển nhiên xuất hiện bất ngờ!

- Bất ngờ này, hắn là... giống như lời Đạo Trần tiên tôn đã nói, vĩnh hằng có linh!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Hắn nghĩ đến lời đồn đại trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng lưu truyền liên quan tới mẹ Vĩnh Hằng cùng ba con của Vĩnh Hằng. Nghĩ đến thời điểm mình thành tựu Thiên Tôn, bên tai truyền đến tiếng thì thầm giống như mẫu thân đến từ mẹ Vĩnh Hằng.

- Như vậy sự thực đã có thể thôi diễn ra được, khi Nghịch Phàm giơ hai tay lên, muốn đi dung hợp với hoa vĩnh hằng, trong một cái chớp mắt, vĩnh hằng chi linh, cũng chính là mẹ Vĩnh Hằng, nàng không cam lòng bị dung hợp, vì vậy phân hoá bản thân, tản ra ba tia thần niệm, hình thành... Khôi, Thánh cùng với Tà, ba đứa con của Vĩnh Hằng này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1870: Vĩnh Hằng Có Linh (2)

- Ba đứa con của Vĩnh Hằng, đánh với Nghịch Phàm một trận. Lại có mẹ Vĩnh Hằng trợ giúp, nhưng cuối cùng bỏ ra cái giá vô cùng nghiêm trọng. Mặc dù tạm thời hóa giải nguy cơ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng chỉ là phong ấn Nghịch Phàm mà thôi.

- Như vậy còn có một vấn đề, mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, là xuất hiện thế nào...

Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, sau một hồi lâu lại mở ra. Trong đầu của hắn, có một suy đoán.

- Vì vậy, mẹ Vĩnh Hằng cũng vì hóa giải nguy cơ này, lựa chọn để cho ba đứa con Vĩnh Hằng của nàng, hóa thành bức tượng, sau đó phân hoá thần niệm của bản thân, hình thành thế giới trong cơ thể, hình thành vô số sinh mạng. Nàng hi vọng nhiều năm sau, trước khi Nghịch Phàm giải phong ấn, có thể có người cuối cùng bước vào cảnh giới Vĩnh Hằng, hóa giải kiếp nạn này!

- Đây cũng là biện pháp duy nhất của nàng!

Bạch Tiểu Thuần không biết suy đoán cuối cùng này của mình, có mấy phần sự thật. Nhưng lúc này, dưới những manh mối hắn nắm giữ được, đây có thể là khả năng lớn nhất hắn có thể nghĩ tới.

Trong sự trầm mặc, Bạch Tiểu Thuần than nhẹ. Hắn nhìn về phía khu phế tích tiên giới, về phía đầu Đạo Trần tiên tôn rơi lả tả hóa thành tro bụi. Hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu, lúc này mới trở lại trên bảo quạt.

Tiểu khí linh muốn nói lại thôi. Trong sự trầm mặc, nó ngơ ngác nhìn đầu của Đạo Trần tiên tôn hóa thành tro bụi, trong mắt lộ ra sự bi thương.

- Ngươi muốn biết ký ức liên quan tới Đạo Trần tiên tôn, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt nhìn tiểu khí linh, khẽ nói nói.

- Không cần. Những điều này đã là quá khứ.

Tiểu khí linh lắc đầu, không nói nữa.

Bạch Tiểu Thuần nhìn tiểu khí linh, sau một hồi lâu gật đầu. Hắn ngồi xuống khoanh chân, cảm nhận một tia số mệnh cuối cùng trong toàn bộ tiên giới trong cơ thể lúc này đang lưu chuyển. Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó vận chuyển tu vi, bắt đầu đi thử... trùng kích Thái Cổ cảnh!

Cảnh giới Thái Cổ, ở trong tinh không hiện tại không có chúa tể này, đã là cảnh giới cuối cùng, tu sĩ có thể đạt được. Mức độ khó khăn to lớn. Toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, hiện tại cũng chỉ có hai vị mà thôi.

Đây là cảnh giới tất cả Thiên Tôn tha thiết ước mơ, nhưng làm thế nào cũng vẫn không có cách nào làm được!

Trước đây Bạch Tiểu Thuần không hiểu. Nhưng hôm nay hắn đã hiểu rõ. Muốn trở thành Thái Cổ, không chỉ cần bản thân mình đủ cường hãn, còn cần phải thu được thế giới tán thành!

Không có loại tán thành này, căn bản cũng không có khả năng thăng cấp thành công. Sở dĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, không có Thái Cổ thứ ba, chuyện này hiện tại theo Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, hắn có thể mơ hồ đoán được đáp án.

- Mẹ Vĩnh Hằng quá mức suy yếu. Cái gọi là tán thành, phải là đưa ra một phần lực lượng thuộc về của nàng, cũng chính là số mệnh... Hiển nhiên, hiện tại mẹ Vĩnh Hằng đã quá mức suy yếu, dầu hết đèn tắt,

không có cách nào chống đỡ ba Thái Cổ tồn tại! Có thể, không phải là ba vị, mà là hai vị!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, trong tiếng thì thào khẽ nói, theo tu vi trong cơ thể vận chuyển, theo cùng một tia số mệnh cuối cùng của toàn bộ tiên giới này dung hợp, trên người của hắn dần dần xuất hiện triệu chứng muốn đột phá!

Ở đây dù sao cũng là tiên giới, đã từng là tộc quần mạnh nhất, cũng là thế lực lớn nhất trong toàn bộ ngân hà. Cho dù hôm nay đã sớm tan vỡ trở thành khu phế tích, còn lại cũng chỉ là một tia số mệnh, nhưng một tia này... cũng đủ để cho một người, thành tựu Thái Cổ cảnh!

Thiên Tôn thăng cấp Thái Cổ, trên thực tế chính là khiến đạo chủng trong cơ thể thăng hoa, mạch lạc bao trùm từng chỗ trong toàn thân, cuối cùng nở rộ ra một đóa hoa đạo niệm!

Vào lúc này, đạo chủng biến mất, tôn giả thăng cấp Thái Cổ, trong cơ thể tràn ngập vô số đạo niệm. Mỗi một ý niệm cũng có thể hóa thành thần thông thuật pháp. Mặc dù còn không phải là bất tử bất diệt, càng không thể nói rõ là sống mãi, nhưng tới một mức độ nào đó, điều này đã coi như là siêu thoát, giống như thần linh.

Giống như một ánh mắt của Tà Hoàng, liền có thể khiến cho Thiên Tôn bình thường run rẩy. Thánh hoàng chỉ là tản ra uy áp, liền có thể khiến cho thiên địa biến sắc. Nếu không phải là thân thể Bạch Tiểu Thuần kinh người, sau khi phối hợp cùng tu vi, lại bạo phát ra chiến lực vượt qua tất cả Thiên Tôn. Trước đây bị ánh sáng Thái Cổ đáng sợ hơn uy hiếp, nếu không, hắn căn bản cũng không có khả năng khiến cho Thái Cổ kiêng kỵ.

Mà mặc dù Thái Cổ có thể khiến cho Thiên Tôn dưới quyền chết đi sống lại, cũng có liên quan đến đạo niệm, đó là trên đạo chủng của Thiên Tôn lên dưới quyền, ngưng tụ một tia đạo niệm của mình, lại giống như lưu lại một ấn ký bất diệt. Cho dù Thiên Tôn tử vong, cường giả Thái Cổ cũng có thể tới một mức độ nào đó, dựa vào đạo niệm của mình, mượn

bản thân đạo chủng lại có đầy đủ lực tái sinh nhưng lại không bị Thiên Tôn nắm giữ, một lần nữa ngưng tụ thân hồn!

Đây là phương pháp thiên phú của Thái Cổ, cũng là một gốc rễ để hoàng triều lập thế!

Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đang ở nơi này khoanh chân. Đạo chủng trong cơ thể của hắn tản ra hào quang sáng chói. Mạch lạc của hắn theo ánh sáng, ở nhiều năm trước đã bao trùm toàn thân, lan tràn đến tất cả khu vực, nhưng trước sau không có cách nào ngưng tụ ra hoa đạo niệm. Cho đến hiện tại theo một tia số mệnh cuối cùng này dung nhập, lại giống như ở trong trong chảo dầu nhỏ vào một giọt nước mưa, trong nháy mắt lại hình thành sự bùng phát trên trình độ nào đó!

Trong đầu Bạch Tiểu Thuần càng không ngừng nổ lớn. Tiếng nổ này vang vọng. Đồng thời, đạo chủng trong cơ thể hắn lan tràn tất cả mạch lạc, cũng ở trong một tích tắc này, thật giống như được từ từ thắp sáng, dần dần sáng lên.

Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Thân thể hắn thoạt nhìn, cuối cùng lại hiện ra một tầng lưới ánh sáng mạch lạc. Khí tức vừa đột phá, đã ở trên người của hắn không ngừng dâng lên.

Thậm chí bốn phía xung quanh khu phế tích tiên giới này, cũng ở trong một cái chớp mắt này chấn động, vô số bụi bặm vốn bất động bồng bềnh, nhưng hôm nay lại trong sự chấn động, bị hút tới gần về phía Bạch Tiểu Thuần. Không bao lâu, ở bốn phía xung quanh hắn, đã bị hút tới vô số khu phế tích.

Sau khi những bụi bặm đang đến gần, giống bị dẫn dắt, tự nhiên chậm rãi xoay tròn xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Theo sự chuyển động, theo dấu hiệu đột phá trên người Bạch Tiểu Thuần càng ngày càng mãnh liệt, tinh không chấn động, tám phương chấn động. Càng lúc càng có nhiều khu phế tích, từ bốn phía xung quanh không ngừng vọt tới, hình thành vòng xoáy cũng càng lúc càng lớn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1871: Thăng Cấp Thái Cổ!

Đến cuối cùng, từ phía xa nhìn lại, phạm vi vòng xoáy này chừng mười vạn trượng, khí thế dồi dào, kinh thiên động địa. Lúc xoay tròn tản ra phát nổ, càng vang vọng tinh không.

Mà ở trung tâm vòng xoáy này, Bạch Tiểu Thuần trên bảo quạt, lúc này toàn thân phát ra ánh sáng vạn trượng. Bên cạnh hắn, tiểu khí linh biết giờ phút này rất quan trọng đối với Bạch Tiểu Thuần, không dám chậm trễ, thần niệm tản ra, hộ pháp cho Bạch Tiểu Thuần.

Theo thời gian trôi qua, ánh sáng trên người Bạch Tiểu Thuần càng sáng chói. Gió bão bốn phía xung quanh hắn, càng không ngừng khuếch tán, tự nhiên vượt qua mười vạn trượng, đạt tới trăm vạn trượng thậm chí càng nhiều hơn...

Phóng tầm mắt nhìn lại, vòng xoáy gió bão này còn đang tăng lên, giống như có một lực lượng muốn chấn động tinh không, đang nổi lên, sắp bạo phát. Chỉ là ở trên thời gian này, dài dằng dặc. Thiên Tôn thăng cấp Thái Cổ, cần thời gian không giống nhau, có nhanh, có chậm. Điều này có liên quan tới sự cường hãn của bản thân, cũng liên quan tới mức độ tán thành của thế giới.

Hiện tại bản thân Bạch Tiểu Thuần hắn đã là vượt qua rất xa cảnh giới Thiên Tôn này. Ở trên tiên giới này tán thành, có một tia số mệnh này ngưng tụ cũng đủ rồi. Cho nên ở trong thời gian này sẽ không quá chậm, nhưng cũng sẽ không quá nhanh.

Thật ra, hắn ở cảnh giới Thiên Tôn này, quá mức nghịch thiên. Mà giờ khắc này, sở dĩ vòng xoáy gió bão, trên thực tế khuếch tán ra, cũng

chính là một loại biểu hiện tu vi chiến lực trong cơ thể hắn!

Tiếng sấm không ngừng truyền ra. Rất nhanh, gió bão trăm vạn trượng này đang kéo dài khuếch tán ra, đã đạt tới ba trăm vạn trượng, sau đó không dừng lại, lại trực tiếp đến năm trăm vạn trượng. Đến lúc này, trận gió bão hung bạo này ở toàn bộ tiên giới, đều rất kinh người. Nhất là tốc độ nó khuếch tán, cuối cùng lại vẫn vô cùng nhanh chóng mãnh liệt.

Cho đến cuối cùng, ở thời điểm đạt tới gần nghìn vạn trượng, lúc này nó mới dừng lại, duy trì một sự cân đối. Tất cả những điều này, bởi vậy không có những người khác, cũng vì không có gì so sánh, cho nên không nhìn ra chỗ kinh người của Bạch Tiểu Thuần.

Nếu như đổi lại là Thiên Tôn khác trên Tiên Vực Vĩnh Hằng, sợ là gió bão tối đa cũng chỉ là hơn mười vạn thậm chí trăm vạn trượng, chính là cực hạn.

Mà trên thực tế, ở trong lịch sử tiên giới, có thể người hình thành gió bão như vậy. Không nói không có, nhưng cũng là hiếm có như lông phượng và sừng lân. Mặc dù là Đạo Trần tiên tôn năm đó, cũng chỉ là đạt tới bảy trăm vạn trượng mà thôi. Người duy nhất có thể sánh ngang cùng Bạch Tiểu Thuần, chỉ có kẻ giống như nghịch thiên cải mệnh... Nghịch Phàm Ma tôn!

Thời gian trôi qua, trận gió bão hung bạo này giằng co khoảng ba năm. Ở trong ba năm này, toàn bộ khu phế tích tiên giới đều đang chấn động. Mặc dù là khoảng cách rất xa, cũng mơ hồ bị ảnh hưởng. Cho đến ngày này ba năm sau, ở nơi trung tâm của gió bão Bạch Tiểu Thuần ở trên bảo quạt khoanh chân tĩnh tọa, toàn thân hắn đã không thấy được bóng người. Có thể nhìn thấy được, chỉ có một đoàn ánh sáng giống như muốn thắp sáng toàn bộ tinh không!

Bên trong ánh sáng này ẩn chứa khí tức đột phá, ở trong ba năm tích liên tục lũy, lúc này đã đạt đến cực hạn. Theo đó, lại là một tiếng nổ lớn làm cho cả tiên giới chấn động. Ở trong tiếng nổ lớn này, hình như có tiếng hít thở từ bên trong ánh sáng nơi này truyền ra, còn có một tiếng thì

thào khe khẽ mang theo uy nghiêm, còn có uy áp không biết từ đâu, vang vọng toàn bộ khu phế tích tiên giới!

- Thái Cổ!

Âm thanh này chỉ có hai chữ, nhưng ở trong chớp mắt khi truyền ra, gió bão ngàn vạn trượng bốn phía xung quanh nơi này, bỗng nhiên lại bạo phát, trong tiếng nổ lớn một đường khuếch tán. Nó đi qua nơi nào, vô số khu phế tích bụi bặm đều xoay tròn trên không. Đến cuối cùng, trận gió bão hung bạo này… bao phủ tất cả… khu vực tiên giới lớn tới mức giống như không cảm giác được điểm cuối này vào bên trong!

Hình thành một cảnh tượng... ở bên trong tinh không này, cũng là cảnh tượng gió bão kỳ dị kinh thiên!

Gió bão xoay tròn, chấn động tinh không. Đồng thời, vòng xoáy này chiếm toàn bộ tiên giới, sau khi lan tràn tới cực hạn, cuối cùng lại dần dần hình thành một đóa... hoa giống như nở rộ ở trên khu phế tích, nở ra ở trong tinh không!!

Đóa hoa này mặc dù mơ hồ hư ảo, nhưng sự xuất hiện của nó, lại làm cho tất cả khu phế tích tiên giới đều đang run rẩy, làm cho vô số khối vụn của cả tiên giới đều đang chấn động. Gió bão này bao trùm tiên giới, cũng vào giờ phút này đột nhiên co lại. Sau khi nó co lại, đóa hoa này nhanh chóng rõ ràng hơn.

Cho đến khi gió bão bao trùm tiên giới này hoàn toàn co lại, thời điểm bảo quạt ở khu vực trung tâm của tiên giới, bị che kín ba năm, một lần nữa xuất hiện. Đóa hoa này nở rộ ở trong tinh không, đã vô cùng rõ ràng. Đây chính là... hoa niệm đạo của Bạch Tiểu Thuần!

Sáng chói vô tận. Nếu có ai đó có thể ở khu vực gần đây nhìn thấy được, nhất định sẽ chấn động tâm thần!

Đóa hoa này liên tục nở ra ước chừng trong thời gian một nén hương. Theo Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên bảo quạt, hắn một lần

nữa hít một hơi thật sâu. Nhất thời đóa hoa đạo niệm này giống như tan rã, hóa thành vô số sương mù, cuối cùng lại từ trong tinh không lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, xuyên qua ánh sáng trên người hắn, theo thất khiếu của hắn, trực tiếp dung nhập trong cơ thể.

Thân thể hắn truyền đến những tiếng rắc rắc. Tóc hắn cuối cùng lại mọc dài ra không ít. Da tay của hắn thoạt nhìn càng trắng mịn hơn. Dáng vẻ của hắn thậm chí còn trẻ hơn so với trước đây rất nhiều.

Hắn lại giống như trở thành một thiếu niên vậy. Cho đến sau khi hắn mở mắt ra, trong đôi mắt hắn lộ ra không phải là tang thương, mà là thâm thúy vô tận...

- Thái Cổ...

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói. Trước đó hắn cho rằng thăng cấp Thái Cổ sẽ có Thái Cổ kiếp xuất hiện. Nhưng cho đến hiện tại, hắn dĩ nhiên hiểu rõ, nếu như là ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng thăng cấp, lại có khả năng sẽ có tai họa lớn. Nhưng nơi này là tiên giới, mình hấp thu chính là một tia số mệnh cuối cùng của tiên giới. Trên trình độ nào đó, như vậy cũng giống như một lần quan tâm cuối cùng của tiên giới, khiến cho hắn ở đây, thuận lợi thăng cấp, không gặp tai họa lớn.

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi đứng lên. Ở trong chớp mắt khi hắn đứng dậy, trên người hắn phát ra khí thế, lại trực tiếp khiến cho tinh không vặn vẹo, khiến cho tám phương nổ mạnh, giống như đứng lên là một người khổng lồ có thể chống trời!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1872: Chấp Niệm Của Đạo Trần (1)

Tiểu khí linh ở bên cạnh, lúc này thân thể cũng run rẩy. Nó bị khí thế trên người Bạch Tiểu Thuần làm cho chấn động. Thậm chí ở trong lòng nó lúc này, khi nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng lại mơ hồ, giống như thấy được bóng dáng của chủ nhân năm đó!

Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, tóc dài buông xuống đến sau vai, da trắng nõn. Nếu như không nhìn tới sự thâm thúy trong mắt hắn, dáng vẻ của hắn lại giống như hình dáng hắn trước đây tiến vào Linh Khê Tông.

Nhưng khí tức trên người của hắn tản ra, đủ để cho tu sĩ dưới Thái Cổ, tâm thần run rẩy dữ dội. Mặc dù là cùng cảnh giới Thái Cổ, cũng đều có thể cảm nhận được, ở bên trong thân thể gầy yếu Bạch Tiểu Thuần này, ẩn chứa một lực lượng đáng sợ khiến cho bọn họ đều cảm thấy được!

Lực lượng này, không phải tới từ thân thể, mà là tu vi của Bạch Tiểu Thuần, là vô số đạo niệm tràn ngập trong cơ thể hắn cùng với ở trong đầu của hắn lúc này. Lúc này, sau khi đạo chủng tiêu tan sau, ngưng tụ ở chỗ này là một đóa... hoa niệm đạo do đạo niệm tạo thành!

Cảm nhận tu vi của bản thân mình biến hóa, Bạch Tiểu Thuần thoáng có chút không mấy thích ứng. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể của mình mặc dù cũng có mức độ tăng cường, nhưng vẫn còn là không sánh bằng lực tu vi mình hiện tại có.

- Bước tiếp theo, chính là nghĩ biện pháp đạt được thân thể Thái Cổ...

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói. Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu. Phấn chấn cùng kích động trong lòng, hình như lúc này mới chậm rãi xuất hiện. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Dựa theo hiểu rõ của Bạch Tiểu Thuần đối với bản thân, chắc là ở trong một chớp mắt khi đột phá này, mình lại kích động không nhịn được mới đúng. Nhưng hết lần này tới lần khác, sau khi đột phá, hắn cuối cùng lại rất bình tĩnh, dường như đối với sự đột phá của mình, hoàn toàn không có chút tâm tình dao động lớn nào.

- Nhất định là bị Đạo Trần tiên tôn ảnh hưởng...

Bạch Tiểu Thuần nói nhỏ một câu. Theo sự kích động chậm rãi dâng lên, hắn cũng không có lưu ý tới tâm tình biến hóa của mình trước đó, lúc này ngửa mặt lên trời cười to.

- Lão tử cũng là Thái Cổ!! Tà Hoàng, ngươi chờ đấy cho ta. Chờ ta trở lại, xem ta đánh ngươi như thế nào!

Trong khi Bạch Tiểu đang cười lướn, tiểu khí linh ở một bên trợn trừng mắt. Trước đó, hắn vẫn cảm thấy trên người Bạch Tiểu Thuần hình như có bóng dáng chủ nhân trước kia của mình, khiến cho trong lòng nó dâng lên sự kính nể, e sợ. Nhưng hôm nay theo tiếng cười của Bạch Tiểu Thuần vang vọng, cái bóng kia cũng đã biến mất. Điều này khiến cho nó thở phào nhẹ nhõm.

Trong tiếng cười, Bạch Tiểu Thuần hăng hái, đứng ở trên bảo quạt nơi này, hắn tản thần niệm ra, chỉ tay về phía mặt quạt. Nhất thời hai nô bộc Thái Cổ bên trong này, chớp mắt huyễn hóa ra, lại trực tiếp mượn thần niệm của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống.

Lần này triệu hoán nô bộc Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần cảm giác được rõ ràng mình dễ dàng ung dung hơn rất nhiều. Thậm chí ở dưới sự thao khống của hắn, thời gian hai nô bộc Thái Cổ này rời khỏi bảo quạt, cũng dài hơn không ít.

Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần dựa vào quyền hạn của mình, có thể mơ hồ cảm giác được, hiện tại mình đã có tư cách, sau khi trở về, cũng dẫn theo hai vị nô bộc Thái Cổ này trở về Tiên Vực Vĩnh Hằng đi.

Mặc dù thời gian vẫn không thể quá lâu, nhưng dẫn về mấy ngày, vẫn có thể làm được.

- Có hai vị nô bộc Thái Cổ này, ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, ai dám trừng mắt với ta!

Bạch Tiểu Thuần càng phấn chấn hơn. Lúc này hắn nóng lòng muốn thử. Sau khi thần niệm tản ra, ánh mắt hắn rơi vào chiếc thuyền trên mặt quạt này. Tay phải hắn giơ lên, bỗng nhiên chỉ một cái!

Nhất thời chiếc thuyền này lại ầm một tiếng, cuối cùng trực tiếp từ bên trong mặt quạt bay ra, tốc độ cực nhanh, vượt qua bảo quạt rất nhiều, trong nháy mắt đã đến trong tinh không!

Bạch Tiểu Thuần trợn tròn mắt, hít thở dồn dập. Thân thể hắn thoáng một cái đã xuất hiện ở trên chiếc thuyền. Chiếc thuyền này nhìn như tầm thường, nhưng sau khi Bạch Tiểu Thuần đến, hắn lập tức phát hiện, vật ấy tự nhiên cũng là trình độ chí bảo của chúa tể!

Mà điều khiển chiếc thuyền này, nếu như đổi lại thành hai vị nô bộc Thái Cổ, chiếc thuyền này bất luận là tốc độ hay chiến lực, đều sẽ cực kỳ sắc bén!

- Có chiếc thuyền này, lại chẳng khác nào bảo quạt trở thành trung tâm. Chiếc thuyền này, dựa vào tốc độ cùng với uy lực kia, lại ở trong tinh không nâng cao lực lượng cường hãn!

Bạch Tiểu Thuần càng thêm kích động. Hắn đưa mắt rơi vào con sông lớn phía trên mặt của bảo quạt. Tay phải của hắn lại giơ lên, muốn đi triệu hoán. Nhưng lúc này, nước sông kia chấn động. Mặc dù xuất hiện dấu hiệu phóng lên trên không trung, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng rất tốn sức.

- Chủ tử... Con sông kia, chỉ có tu vi Chúa Tể mới có thể hoàn toàn chấn động...

Tiểu khí linh ở một bên, ho khan một tiếng mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần không tin tà, thử nửa ngày, cuối cùng không thể không buông tha. Nhưng chỉ là thử vài lần như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại có loại cảm giác mãnh liệt, con sông lớn này một khi có thể bị mình triệu hồi ra, sợ là thời điểm đối mặt với Tà Hoàng, con sông này vừa ra, liền có thể làm cho đối phương hình thần câu diệt!

- Thần thông Chúa Tể!

Bạch Tiểu Thuần động tâm. Đồng thời, hắn đưa mắt rơi vào chỗ tháp Sinh Tử Đạo Nguyên trên ngọn núi. Nhưng không đợi hắn thử, âm thanh của tiểu khí linh lại truyền ra.

- Ngọn núi này, cũng giống như vậy.

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự, vừa nhìn về phía tòa tháp này.

- Tòa tháp này, cũng giống như vậy.

Tiểu khí linh trợn trừng mắt, nhỏ giọng nói.

- Im lặng!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, có chút không vui. Hắn cảm thấy tâm tình của mình đang tốt, lại bị tiểu khí linh này phá hỏng không ít. Lúc này hắn hừ một tiếng, sua đó thu hồi chiếc thuyền, một lần nữa trở lại trên bảo quạt. Hắn nhìn khu phế tích bốn phía xung quanh một chút, suy nghĩ nếu như gặp lại lão quỷ bà, dựa vào mình bây giờ, chắc hắn là cũng đủ trấn áp.

Nhưng hắn vừa nghĩ như vậy, trong cơ thể lại có một tâm tình không khống chế được dâng lên. Tâm tình này lại là tình cảm sâu đậm đối với lão quỷ bà kia. Hình như nếu lúc này lão quỷ bà xuất hiện, Bạch Tiểu

Thuần cũng muốn nhào qua ôm một cái vậy. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần trợn mắt tròn.

- Ảnh hưởng quá lớn. Khiến cho ta không kích động như vậy, cũng có thể. Khiến cho ta đối với Nghịch Phàm có tình huynh đệ cũng có thể. Nhưng khiến cho ta phát sinh tình cảm đối với lão quỷ bà kia... Trời ạ, điều này tuyệt đối không thể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1873: Chấp Niệm Của Đạo Trần (2)

Bạch Tiểu Thuần bị sợ tới mức sắc mặt cũng trắng bệch. Vừa nghĩ tới hình ảnh lão quỷ bà nếu chẳng may thật sự xuất hiện, mình một khi không khống chế được bản thân, cong môi lại muốn đi tới ôm ôm, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại run rẩy, trán cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Đạo Trần lão đại à, ngươi cũng đừng hại ta. Ta... Ta không phải là ngươi.

Bạch Tiểu Thuần cũng muốn khóc. Lúc này trong sự rầu rĩ, hưng phấn vì thăng cấp trước đó, đều tiêu tan.

Nhăn mặt, nhíu mày, Bạch Tiểu Thuần ngồi ở trên bảo quạt, vừa rầu rĩ, vừa điều khiển bảo quạt bay về phía xa, thần thức của hắn tản ra, rất sợ gặp phải lão quỷ bà.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ngồi bảo quạt bay ra không lâu, không đợi bay ra khỏi khu vực phế tích tiên giới, bỗng nhiên, thần sắc Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Hắn bỗng nhiên cúi đầu nhìn về phía khu phế tích tiên giới bên dưới!

Không phải lão quỷ bà xuất hiện, mà là... ở trên khu phế tích tiên giới phía dưới, Bạch Tiểu Thuần thấy được một chỗ quen thuộc. Nơi đó là một cái sơn cốc, một sơn cốc bị sương mù màu đen quấn quanh!!

Chỗ mặt đất của sơn cốc này, cuối cùng lại không bị hủy đi hoàn toàn, so sánh với những nơi khác bị tàn phá, ở đây cuối cùng lại giống hệt với chỗ Bạch Tiểu Thuần đã thấy ở trong trí nhớ của Đạo Trần!

Nơi đây, chính là nơi trước đây Nghịch Phàm bước vào!

Cũng chính là ở chỗ này, cuộc đời của Nghịch Phàm hình như xuất hiện thay đổi cực lớn. Khi hắn lại đi ra, chính là một khắc hắn hủy diệt tinh không!

thần sắc Bạch Tiểu Thuần nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Hắn nhìn sương mù bên trong sơn cốc. Ở trong sương mù này, hắn cảm nhận được áp lực cùng nguy cơ mãnh liệt. Ở trong chớp mắt này, trong đầu của hắn hiện ra điều mình biết được từ ký ức của Đạo Trần.

Ở trong trí nhớ kia, hình như Đạo Trần cũng từng muốn đi vào nơi đây, đi tìm kiếm nguyên nhân khiến cho Nghịch Phàm biến hóa to lớn như thế. Nhưng cho dù thân là chúa tể, hắn lại không tìm được chỗ sơn cốc này trong tiên giới!

Dường như sơn cốc này biến mất ở trong không trung, mặc cho Đạo Trần đi tìm như thế nào, cũng vẫn không có cách nào tìm được, cho đến chết...

Nhưng giờ phút này, sau nhiều năm, ngày hôm nay, trên tiên giới trở thành khu phế tích, sơn cốc này cuối cùng lại xuất hiện, ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần! Nếu như đổi lại là tính cách của Bạch Tiểu Thuần, hắn cho dù trở thành Thái Cổ, cũng tuyệt đối sẽ không bước vào nửa bước, nhất định sẽ xoay người rời đi. Nơi đây thật sự quá mức quỷ dị, khiến cho trong lòng hắn phát sinh nguy cơ.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần dự định thu hồi ánh mắt, điều khiển bảo quạt rời đi, bỗng nhiên, sắc mặt hắn lại nhất thời biến đổi, thân thể còn chấn động, cuối cùng không khống chế được, một bước đi ra khỏi bảo quạt, lao thẳng đến sơn cốc!

Một tâm tình từ trong cơ thể hắn dâng lên, vào giờ phút này đột nhiên bạo phát!

Tâm tình này mãnh liệt đến cực hạn, tự nhiên trở thành chấp niệm. Nó không thuộc về Bạch Tiểu Thuần, là đến từ ký ức của Đạo Trần tiên tôn, lúc này cực kỳ điên cuồng, ảnh hưởng Bạch Tiểu Thuần, giống như

muốn khiến cho hắn tiến vào bên trong sơn cốc kia, đi xem thử, giải mối nghi ngờ của Đạo Trần tiên tôn năm đó!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, mắt trong nháy mắt chợt đỏ ửng, toàn lực giãy dụa. Hình như ở trong đầu của hắn, lúc này xuất hiện hai ý thức. Một ý thức đến từ chấp niệm của Đạo Trần tiên tôn hóa thành, hình như liều lĩnh, cho dù lần này liều mạng, lại hoàn toàn tiêu tan, cũng muốn ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần, đi tới bên trong sơn cốc kia một lần tìm kiếm sự thần bí!

Ở trong sự tranh đoạt này, thân thể Bạch Tiểu Thuần khi thì đi về phía trước, khi thì lùi về phía sau. Thân thể hắn càng thêm run rẩy. Chấp niệm đến tự Đạo Trần ký ức hình thành, dù sao cũng là ý niệm của chúa tể. Sơn cốc này đối với Đạo Trần tiên tôn mà nói, hình như vô cùng quan trọng. Lúc này lại dưới sự dãy dụa của Bạch Tiểu Thuần, chấp niệm này giống như thiêu đốt, chấp nhận trả giá trong nháy mắt hoàn toàn tiêu tan, lại trực tiếp ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần, khiến cho thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên bần bật. Hắn đứng ở giữa không trung, dần dần vẫn không nhúc nhích.

Sau mấy lần hít thở, khi hắn lại ngẩng đầu, mở hai mắt ra, một khí thế trầm ổn hoàn toàn không giống với khí tức của bản thân Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lại từ trong cơ thể hắn, cuồn cuộn bạo phát ngập trời!

Toàn bộ khu phế tích tiên giới, tất nhiên ở trong một chớp mắt này, đồng thời chấn động. Hình như nếu bọn chúng có linh, lúc này tất nhiên sẽ quỳ lạy xuống. Trên bảo quạt, tiểu khí linh lúc này càng run rẩy hơn. Trông được bóng lưng của Bạch Tiểu Thuần, hắn kinh ngạc la lên thất thanh.

- Chủ nhân!

Toàn thân tiểu khí linh run rẩy kịch liệt, hít thở gấp gáp nhất từ trước tới nay. Trước đó, sau khi Bạch Tiểu Thuần trở về, nó đã cảm thấy trên người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một ít khí tức nó quen thuộc. Cho đến

thời điểm Bạch Tiểu Thuần thăng cấp trở thành Thái Cổ, mức độ khí tức này mãnh liệt, khiến cho tiểu khí linh ở đây cũng hoảng hốt.

Thậm chí bất tri bất giác, hắn đối với Bạch Tiểu Thuần phát sinh một loại tôn kính cùng không muốn xa rời giống như đối mặt với chủ nhân của nó trước đó. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần phát hiện bản thân có điểm không thích hợp, mạnh mẽ sửa lại, loại cảm giác này mới chậm rãi tiêu tan trong lòng tiểu khí linh.

Nó vốn tưởng rằng đây chỉ là ảo giác của mình. Bởi vì tu vi của Bạch Tiểu Thuần có sự khác biệt, do đó phát sinh một loại phán đoán giả tạo. Nhưng cho đến trong một chớp mắt này, hắn nhìn Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên ngoài sơn cốc sương mù này, lưng quay về phía mình, tâm thần tiểu khí linh lại dâng lên sóng lớn ngập trời.

Hắn biết mình tuyệt đối sẽ không nhận sai. Cái bóng lưng này trước mắt mặc dù khác với Đạo Trần tiên tôn, nhưng khí tức trên người hắn, còn có khí thế lúc này ầm ầm bạo phát ra, giống như có thể lật trời khiến cho tinh không chấn động. Tất cả những điều này... ở trong ký ức của nó, chỉ có chủ nhân trước kia của mình, Đạo Trần chúa tể... mới có thể nắm giữ!

Giọng nói của nó run rẩy. Lúc này ở trong thế giới của tiểu khí linh, hình như tất cả đều biến mất. Toàn bộ tinh không, toàn bộ thiên địa, cũng chỉ có bóng người giống như núi phía trước này!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1874: Thuyền Cô Độc Cùng Hài Cốt

Mà toàn bộ khu phế tích tiên giới, cũng giống như vậy. Ở dưới sự chấn động không ngừng này, giống như ý thức nào đó tử vong rất lâu, đang từ trong năm tháng viễn cổ trở về. Vong hồn tử vong vô tận này, cũng đang từ trong quá khí đi ra, theo tiếng nổ lớn vang vọng, theo sự triều bái lặng lẽ, giống như đang bái kiến… tiên tôn của bọn họ!

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích. Phía trước hắn là sơn cốc cuồn cuộn sương mù màu đen lượn lờ. Rất lâu sau đó, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu lên. Ở trong chớp mắt khi hắn ngẩng đầu lên, toàn thân hắn giống như cao lớn vô hạn, một khí tức bá đạo kinh thiên động địa, chấn động tinh không, còn có uy nghiêm vô thượng, ở trên người của hắn càng dâng trào bạo phát!!

Trong nháy mắt gió bão ở xuất hiện xung quanh hắn, ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần từ từ quay đầu lại, nhìn về phía tiểu khí linh ở trên bảo quạt này.

Rõ ràng vẫn là tướng mạo cùng ngũ quan của Bạch Tiểu Thuần, nhưng ở trong một chớp mắt này, cho dù là người chỉ gặp qua Bạch Tiểu Thuần vài lần, cũng có thể trong khoảnh khắc phát hiện... người trước mắt, hình như không còn là Bạch Tiểu Thuần!

Trong mắt của hắn thâm thúy, mang theo một tia tang thương Bạch Tiểu Thuần không có đủ. Ở sâu bên trong sự tang thương này, chất chứa sự bi thương Bạch Tiểu Thuần cũng không có đủ, còn ở trên người của hắn, loại ý chí mạnh mẽ thân là Chúa Tể số một số hai của toàn bộ tinh không, đủ khiến cho gần như tất cả mọi người sau khi nhìn thấy được, đều sẽ không nhịn được quỳ xuống lạy.

- Tiểu Si...

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói.

Một câu nói, hai chữ, lập tức khiến tiểu khí linh trên bảo quạt, oa một tiếng khóc lớn. Thân thể nó thoáng một cái lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, lập tức quỳ xuống.

- Chủ nhân!

Bạch Tiểu Thuần yên lặng nhìn tiểu khí linh trước mặt, nhìn nước mắt của nó, nhìn bộ dạng kích động của nó hồi lâu, sau đó lộ ra vẻ tươi cười. Nụ cười này mang theo sự xúc động, mang theo hồi ức, còn mang theo tang thương vô tận. Hình như tất cả mọi thứ trên thế gian này, đối với hắn mà nói, đã cực lâu không nhìn thấy rồi.

- Tiểu Si, không khóc.

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói, giơ tay phải lên, ở trên đầu của tiểu khí linh nhẹ nhàng xoa vài cái, lại giống như trưởng bối đang hiền hòa an ủi vãn bối vậy. Loại cảm giác lâu ngày không gặp này, khiến cho nước mắt Tiểu Si càng nhiều hơn. Sự ỷ lại trong mắt nó càng mãnh liệt hơn. Nó thậm chí ôm cổ chân Bạch Tiểu Thuần, hình như rất sợ buông lỏng tay, chủ nhân trước mắt lại biến mất.

- Ngươi làm rất tốt, cũng tìm cho ta được một người truyền thừa không tệ...

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần vẫn nhẹ. Chỉ là nếu cẩn thận lắng nghe, ở trong âm thanh rất nhẹ này, ẩn chứa sự già nua của năm tháng, đủ khiến cho người ta khi nghe được, bất tri bất giác, đã đến lúc đầu bạc.

- Ta vốn đã tiêu tan. Trên thực tế hiện tại tồn tại, cũng chỉ là chấp niệm trong một đoạn ký ức mà thôi... Tồn tại không bao lâu. Trên thực tế nếu không phải thấy được sơn cốc sương mù này, có thể mấy năm sau, ta lại dần dần tiêu tan.

Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại, nhìn sơn cốc sương mù màu đen phía sau, tang thương trong mắt dần dần lộ ra chấp nhất mãnh liệt.

- Tiểu Si, ở chỗ này chờ chủ nhân của ngươi trở về... Sau đó phải chiếu cố bản thân cho tốt. Ngươi phải nghe lời.

Bạch Tiểu Thuần ôn hòa nhìn về phía tiểu khí linh. Ở trong tiếng khóc lưu luyến của tiểu khí linh, hắn ngẩng đầu, liếc mắt thoáng nhìn quê hương ở bốn phía xung quanh, sau đó xoay người, lại hoàn toàn không có một chút do dự, đi về phía sơn cốc!

Sau khi đi đến, khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần lại bạo phát. Lần này khí thế từ chỗ hắn tản ra hình thành uy áp. Uy áp này mạnh mẽ, lại trực tiếp vượt qua cực hạn của Thái Cổ. Thậm chí trên trình độ nào đó, cũng trực tiếp tăng lên, đạt tới trình đồ có thể so với chúa tể!

Đây là hắn thiêu đốt chấp niệm của mình. Sau khi hoàn toàn đốt cháy lực chấp niệm trong ký ức cuối cùng giữ mình tồn tại ở thế gian này, đổi lấy uy áp bạo phát ở trong thời gian ngắn ngủi!

Theo sự bạo phát, theo uy áp khuếch tán, theo khí thế quật khởi, lúc này nếu có cường giả Thái Cổ tới gần, nhất định không có cách nào chống đỡ được, lại trực tiếp sẽ hình thần câu diệt. Sử dụng tất cả những điều này đổi lấy ý của chúa tể trong khoảng thời gian ngắn, lúc này đang cùng sơn cốc sương mù này va chạm. Nhất thời lại có tiếng sấm vang lên ngập trời.

Sơn cốc sương mù nhanh chóng cuồn cuộn, không ngừng khuếch tán cùng ngưng tụ, giống như hình thành lực lượng nào đó ăn mòn tất cả. Chỉ có điều ở trước mặt ý của chúa tể này, sự ăn mòn này giống như đạt tới sự cân bằng nào đó, khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, sau khi lại đi vào trong sương mù, thân thể lông tóc không tổn hao gì. Cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất ở sâu bên trong sương mù, tiểu khí linh bên ngoài nước mắt càng nhiều. Nó kinh ngạc nhìn sương mù. Dường như thời gian ở trong thế giới của hắn bất động.

Bên trong sương mù, thần sắc Bạch Tiểu Thuần bình tĩnh, loại trầm ổn này cực kỳ rõ ràng. Thậm chí từ trong bước chân cũng có thể mơ hồ nhìn ra. Ở trên người hắn còn lộ ra chấp niệm cho dù sâu đậm, nhưng vẫn ung dung. Hắn lại cứ như vậy đi từng bước một, ở trong sương mù này, càng đi càng xa.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh. Sương mù cho dù cuồn cuộn, cũng lặng lẽ không một tiếng động. Cho đến khi không biết đã đi qua bao lâu, ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, ở sâu trong sương mù phía trước mơ hồ xuất hiện một đường nét cực lớn.

Cái này giống như là một chiếc thuyền kinh người!

Trong chớp mắt khi nhìn thấy được chiến thuyền này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt lộ ra tinh quang sáng chói. Bước chân của hắn không dừng lại, cũng không có nhanh hơn, vẫn dựa theo tốc độ trước đó, đi từng bước một, cho đến đi khi đến nơi sâu trong sương mù này, thấy được ở trước mắt hắn... con thuyền cô độc, vỡ nát… mắc cạn ở trong một mảnh cát đá!

Đây là một chiếc thuyền khổng lồ, giống như từng trải vô số năm tháng thử thách, lây nhiễm sự tang thương của tháng năm. Boong thuyền màu đen, buồm bị rách nát. Trên thân nó tản ra hơi thở của năm tháng. Hình như so với lịch sử tồn tại của tiên giới, còn muốn lâu hơn vô tận...

Bước chân của Bạch Tiểu Thuần dừng lại, lặng lẽ nhìn chiến thuyền vô cùng tang thương trước mắt này. Sự thâm thúy trong mắt của hắn chậm rãi lộ ra sự bừng tỉnh hiểu ra. Ddường như đối với bí mật ẩn chứa ở bên trong sơn cốc này, ở thời đại hắn còn tồn tại, đã từng có suy đoán, lúc này càng được xác minh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1875: Tiểu Si, Muốn Nghe Nói (1)

- Lời đồn đại, quả nhiên là sự thật sao...

Bạch Tiểu Thuần thì thào khẽ nói, thân thể chậm rãi bay lên. Ở bên trong sương mù này, rất nhanh, thân thể hắn đã đến độ cao cùng thuyền cô độc. Hắn thấy được... ở nơi cao nhất trên chiếc thuyền cô độc, một bóng dáng quay lưng lại với mình, khoanh chân tĩnh tọa!

Đó là một hài cốt, không biết tử vong bao nhiêu năm tháng. Y phục trên người hắn cũng đã sớm bị năm tháng ăn mòn, rách nát không chịu nổi. Sương mù bên trong sơn cốc này, cũng chính là từ trong hài cốt của hắn, không ngừng khuếch tán ra, do đó hình thành.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy được hài cốt này, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần lần đầu dồn dập. Tinh quang trong mắt của hắn càng thêm chớp động. Hắn có thể nhìn ra, hơi thở năm tháng trên hài cốt này, rõ ràng càng nồng đậm hơn nhiều so với chiếc thuyền cô độc này.

Thậm chí... Loại cảm giác năm tháng này, hình như còn muốn lâu hơn so với mảnh tinh không này!

Mà cho dù tử vong, khí tức trên người của hắn vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, giống như cảm nhận được một mảnh sự chết chóc mênh mông vô tận... Loại cảm giác cường hãn này, vượt qua chúa tể, giống như đạt tới cực hạn!

Sự tử vong cùng uy áp này quá nồng, cho nên khí tức Chúa Tể Bạch Tiểu Thuần bốn phía xung quanh, rõ ràng cũng muốn không chịu nổi, giống như sắp tan vỡ.

Bên tai của hắn còn truyền đến tiếng gào thét thê lương của vô số người trước khi tử vong!

Sau một lúc lâu, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, miễn cưỡng tới trước mặt hài cốt này, thấy được ở chỗ hài cốt này ngồi khoanh chân, thi thể hắn tuy rằng đã khô lại, nhưng ở trên mi tâm của hắn, lại là có một lỗ thủng!!

Lỗ thủng này, đúng là nguyên nhân thực sự khiến cho hắn tử vong, hiển nhiên là bị người... một ngón tay giết chết!

Cường giả như vậy, cho dù tử vong, uy áp trên người hắn tản ra, cũng làm cho Đạo Trần tiên tôn chiếm thân thể của Bạch Tiểu Thuần, cũng cảm giác không có cách nào chịu đựng được quá lâu.

Phải biết rằng thời khắc này, Đạo Trần tiên tôn tuy chỉ là một tia chấp niệm, nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần là Thái Cổ, vốn cường hãn, sau khi nhận một tia chấp niệm này, không nói có thể bạo phát ra chiến lực hoàn chỉnh của hắn, nhưng lại chênh lệch không bao nhiêu.

Hơn nữa nơi này là tiên giới, cho dù trở thành khu phế tích, nhưng vẫn là tiên giới. Cho nên giờ phút này Đạo Trần tiên tôn ngưng tụ ở trên người Bạch Tiểu Thuần, mặc dù quả thật không bằng bản tôn của hắn, lại chí ít có đầy đủ một hai thành chiến lực!

- Mặc dù là bản tôn của ta năm đó đi tới nơi này, sợ là cũng không có cách nào dừng lại quá lâu, lại không dám đi... chạm vào thi hài này!

Bạch Tiểu Thuần khẽ nói thì thào. Hắn biết tuyệt đối không thể đi chạm vào thi hài này. Thậm chí thân thể hắn cũng không dám bước lên thuyền cô độc này, mà là lơ lửng giữa không trung.

Bởi vì hắn biết, chỉ cần vừa chạm tới, đợi chờ mình, nhất định là một hồi tử vong hình thần câu diệt!

Hài cốt này thật sự cường hãn, vượt ra khỏi sự tưởng tượng, khó có thể đi phân tích được. Người này sau khi tử vong còn kinh người như vậy. Như vậy hắn khi còn sống... Lại sẽ mạnh tới mức nào!

Loại suy nghĩ này không ngừng hiện lên ở trong chấp niệm của Đạo Trần đang chiếm thân thể Bạch Tiểu Thuần. Đồng thời, hắn cũng mơ hồ có phần không hiểu. Nhưng bất kể như thế nào, lần này đến đây, cuối cùng là đáp án giải được một nỗi nghi ngờ trong lòng hắn.

Mà sự tử vong trên thân của hài cốt này cũng lộ ra rõ ràng đạo của người này!

Đó là đạo tử vong... còn là một loại đạo diệt thế!

Điều này giống như là... một loại đi tới điểm cuối, thế giới chỉ còn lại có một sự hoang vắng cùng lạnh lùng, dường như ích kỷ đến cực hạn, dường như vì thành tựu của chính mình, cho dù tinh không vỡ nát diệt vong, chúng sinh tàn phá, thiên đạo tan vỡ!

Nhất là sương mù ăn mòn này tràn ngập bốn phía xung quanh, lúc này theo ý chúa tể trên người Bạch Tiểu Thuần không ngừng tiêu tan, càng vây quanh. Dường như ở bên trong sương mù này che giấu vô số lệ quỷ, muốn nhào lên cắn nuốt sạch sẽ tất cả máu thịt của Bạch Tiểu Thuần.

- Đạo của vị cường giả không rõ này... không phải là... đạo của Nghịch Phàm sao?"

Mượn thân thể của Bạch Tiểu Thuần trở về, Đạo Trần tiên tôn thì thào khẽ nói. Nghi ngờ trước đó của hắn được giải ra, cũng chính là từ đạo trên thân của hài cốt này. Sau khi cảm nhận được, từ đó nhận được đáp án.

- Năm đó, sau khi Nghịch Phàm tiến vào nơi đây, hắn vốn phải tử vong. Nhưng hiển nhiên hắn ở chỗ này thu được tạo hóa kinh thiên... Hắn chắc là, chạm đến bộ hài cốt này.

Đạo Trần tiên tôn lẩm bẩm. Đồng thời, ý chúa tể bên ngoài thân thể của hắn đã yếu ớt đến cực hạn, hình như rất nhanh sẽ bị những sương mù này giải ra, cắn nuốt đến.

- Nhưng rốt cuộc là ai... có thể giết chết cường giả như vậy!

Đạo Trần cúi đầu, lặng lẽ liếc nhìn hài cốt ngồi khoanh chân ở nơi đó, tản ra sự tử vong ngập trời. Sự nghi ngờ này, hắn không có đáp án. Hắn càng hiểu rõ, dù thế nào... mình cũng không tìm được đáp án.

Bởi vì hắn đã cảm nhận được, chấp niệm mình thiêu đốt đổi lấy chiếm cứ thân thể Bạch Tiểu Thuần trong thời gian ngắn, lúc này đã đến điểm cuối. Chấp niệm của hắn cũng gần tiêu tan.

Mà lần tiêu tan này, quyết định từ nay về sau, tư tưởng cuối cùng của hắn ở trên thế gian này cũng sẽ biến mất. Tử vong trước đó, là thần hồn cùng thân thể của hắn diệt vong. Hiện tại về đất cũ, lại là suy nghĩ ký ức của hắn ở thế gian này trôi qua cùng tiêu tan.

Than khẽ một tiếng, trong chớp mắt khi ý chúa tể của bản thân Đạo Trần tiên tôn gần tản đi, hắn từ thuyền cô độc đi ra ngoài, dần dần rời khỏi thuyền cô độc, đi ở trong sương mù, từng bước một tiến về phía bên ngoài sơn cốc,...

Cho đến sương mù che phủ bóng dáng của hắn, cho đến không nhìn thấy được, hắn mang theo tiếng thì thầm tang thương trầm thấp, vang vọng ở trong sương mù này, thật lâu không tiêu tan.

- Nghịch Phàm, ngươi... vẫn là ngươi sao? Hoặc nói... ngươi vẫn là ngươi, nhưng bất luận là ngươi, hay hài cốt trên chiếc thuyền này, giữa các ngươi, là truyền thừa đạo...

- Nhưng vì sao, ta vẫn cho rằng, đây là một hồi... nhân quả thân chết vì đạo không vong, chuyển thành trọng sinh!

Bên ngoài sơn cốc sương mù, tiểu khí linh vẫn kinh ngạc nhìn sương mù, chờ đợi bóng người trong lòng nó đi ra. Trong lòng của hắn rất phức tạp. Nó cùng lúc muốn khiến cho chủ nhân trước kia của mình, Đạo Trần tiên tôn vĩnh viễn trở về, nhưng về mặt khác lại không muốn Bạch Tiểu Thuần vì thế bị thương tổn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1876: Tiểu Si, Muốn Nghe Nói (2)

Cho đến vừa rồi Đạo Trần tiên tôn chiếm thân thể của Bạch Tiểu Thuần, nói ra những lời lẽ này, trong lòng tiểu khí linh mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại dâng lên phiều nhiều không muốn.

Nó không chờ quá lâu. Không bao lâu, bên trong sương mù, một bóng người chậm rãi đi ra, bước chân thong thả, từng bước một, ở trong sự khẩn trương của tiểu khí linh, bóng dáng ấy đi tới bên ngoài sương mù.

Chính là Bạch Tiểu Thuần.

- Chủ nhân!

Tiểu khí linh vội vàng tiến lên, trong mắt vẫn mang theo sự lưu luyến, đồng thời cũng có một chút do dự. Hắn cảm thấy người trước mắt, hình như là Đạo Trần vừa rồi, lại không giống Đạo Trần.

Trong chớp mắt khi đi ra khỏi sương mù, Bạch Tiểu Thuần nhắm hai mắt lại, lặng lẽ đứng ở nơi đó. Tiểu khí linh cũng không dám mở miệng, ở bên cạnh cẩn thận xem chừng.

Cho đến khi qua thời gian một nén hương, bỗng nhiên ở trên người Bạch Tiểu Thuần, một ý chúa tể đột nhiên tản ra. Mặc dù so với trước kia yếu ớt hơn rất nhiều, chỉ có một tia, nhưng lại rõ ràng ẩn chứa một sự bá đạo cùng chí cao vô thượng!

Bốn phía xung quanh dâng lên gió bão, càng làm cho tinh không chấn động, xung quanh nổ lớn. Nhất là khí tức này, cùng chủ nhân Đạo Trần trong trí nhớ của tiểu khí linh, giống nhau như đúc!

Không đợi tâm thần tiểu khí linh ở đây chấn động, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở mắt. Trong nháy mắt khi hai mắt hắn mở ra, trong đôi mắt thâm thúy lộ ra sự tang thương vô tận, dường như tồn tại trong năm tháng rất lâu, lại giống như từ vãng sinh, trở lại nhân gian!

Ở trong sự tang thương này, còn mang theo một tia bi thương, lại giống như bất lực cùng mờ mịt mất đi quê hương, người thân, bằng hữu, vợ, sau đó chỉ còn lại có mình.

Thần sắc này, khí tức này, trong nháy mắt khiến cho tiểu khí linh lại xác định, người trước mắt không phải là Bạch Tiểu Thuần, vẫn là Đạo Trần tiên tôn chủ nhân trước kia của hắn. Trong sự kích động, nó lại quỳ lạy xuống, nước mắt trào ra. Sau khi cảm nhận được khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống.

- Tiểu Si... Tại sao lại khóc?

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói, âm thanh trầm thấp, còn có ôn hòa. Hắn giơ tay phải lên, trên đầu ở tiểu khí linh nhẹ nhàng xoa.

Vừa được Bạch Tiểu Thuần xoa như thế, tiếng khóc của tiểu khí linh lớn hơn nữa. Hắn lại ôm lấy bắp đùi Bạch Tiểu Thuần, lại giống như một hài tử hồi lâu không nhìn thấy người thân.

- Tiểu Si, đừng khóc.

Trên mặt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra nụ cười ấm áp.

- Tiểu Si, ngươi là một hài tử tốt. Mấy năm nay khổ cho ngươi rồi... Nhưng ta biết, ngươi có thể làm tốt hơn... Bạch Tiểu Thuần trong lòng thuần phác, oai hùng không tầm thường, nghĩa bạc vân thiên, khí vũ hiên ngang, phong độ phiêu dật, dáng vẻ đường đường, tư chất càng vượt xa ta. Đó là đại anh hùng thế gian này hiếm thấy, hạng người thiên kiêu!

Bạch Tiểu Thuần giống như đang xúc động. Trong lời nói của hắn, tiếng khóc của tiểu khí linh dần biến mất. Dường như đối với chuyện

Đạo Trần tiên tôn có thể đánh giá Bạch Tiểu Thuần như thế, nó cảm thấy có chút chấn động kinh ngạc còn có kinh ngạc.

- Chủ nhân, Bạch Tiểu Thuần...

Tiểu khí linh vừa muốn mở miệng, bị Bạch Tiểu Thuần mỉm cười cắt ngang.

- Đáng tiếc hắn không sinh ra ở thời đại của ta. Nếu không, bởi vì có hắn tồn tại, ta có thể sẽ không trở thành chúa tể. Nhưng ta tin tưởng, nếu hắn sinh ra ở tiên giới, số phận cuối cùng của tiên giới lại sẽ bởi vì hắn mà thay đổi!

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ, trong mắt lộ ra sự hồi ức, giống như một hồi ức xúc động này ở sâu trong nội tâm hắn, khiến cho cả người của hắn giờ phút này, cảm giác bi thương cũng càng đậm hơn một chút.

Tiểu khí linh vốn muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy sự bi thương trên người Bạch Tiểu Thuần, nó không tiếp tục nữa. Trong lòng nó cũng đang suy nghĩ Bạch Tiểu Thuần tự nhiên có thể khiến cho tiên tôn đánh giá như vậy, chẳng lẽ mấy năm nay những gì mình đã thấy, chỉ là một cảnh tượng rất bình thường của đối phương?

- Ta phải đi. Trước khi đi, làm chủ nhân trước kia của ngươi, ta cho ngươi một phong lệnh cuối cùng...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, thần sắc trở nene nghiêm nghị, nhìn về phía tiểu khí linh.

Thần sắc tiểu khí linh cũng lập tức nghiêm túc, cố nén cảm giác không nỡ rời xa, nghe phong lệnh của chủ nhân trước mắt.

- Ngươi phải nhớ kỹ, từ giờ trở đi, nhất định phải nghe theo lời Bạch Tiểu Thuần nói, không thể lừa gạt hắn. Mỗi một câu nói với hắn, đều phải thật lòng. Mỗi một chuyện đã đáp ứng hắn đều phải làm được. Hắn nói bất kỳ lời gì, nói bất cứ mệnh lệnh gì, mức độ quan trọng của nó, đều

phải ở trên ta. Mọi yêu cầu của hắn, ngươi đều cần phải đi thỏa mãn. Tất cả những gì hắn cần phải, ngươi đều phải dốc hết toàn lực đi trợ giúp, phải tin tưởng hắn. Người khác khi dễ hắn ngươi phải ở đi ra giúp hắn trước tiên. Nói chung, theo hắn, Tiểu Si, đây là tạo hóa lớn nhất cả đời này của ngươi!

- Còn nữa, ngươi phải xem sự vui sướng của hắn thành là vui sướng của mình. Hắn hài lòng ngươi liền ở bên cạnh hài lòng. Xem bi thương của hắn, thành là bi thương của mình. Hắn không vui, ngươi lại phải khiến cho hắn vui vẻ. Tiểu Si à... Đây là phong lệnh cuối cùng của ta đối với ngươi... Có nghe hay không!

Bạch Tiểu Thuần nói xong lời cuối cùng, càng thêm nghiêm túc thậm chí có một tia nghiêm khắc.

Tiểu khí linh có chút há hốc mồm. Nếu như không phải người trước mắt bất luận là thần sắc hay khí tức, đều không sai, hắn thậm chí sẽ cho rằng người trước mắt không là phải Đạo Trần.

Lúc này mắt thấy chủ nhân nghiêm túc, tiểu khí linh cũng hít một hơi thật sâu, hung hăng cắn răng.

- Ta nghe!

Vẻ nghiêm nghị trên mặt của Bạch Tiểu Thuần biến mất, lộ ra sự ôn hòa, lại xoa đầu tiểu khí linh, cổ vũ vài câu. Sau đó, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tiểu khí linh biết chủ nhân phải đi, trong lòng không muốn, bi thương, tất cả đều hiện lên. Nó kinh ngạc nhìn chủ nhân, muốn đi làm bạn với hắn về đất cũ.

Nhưng ngay khi ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm lại, bầu không khí bi thương này vừa hiện lên, bỗng nhiên mắt Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa mở ra.

- Ta tuy rằng đi, nhưng ta vẫn sẽ thỉnh thoảng trở về giám sát ngươi...

Bạch Tiểu Thuần hình như có chút không yên lòng, nói xong câu này, ở trong lúc tiểu khí linh hoàn toàn há hốc mồm, vội ho một tiếng, lại nhắm mắt lại...

Trong lúc tiểu khí linh lộ ra sự hoài nghi, trong lòng nó cũng đang do dự, cảm thấy người trước mắt bất luận là khí tức hay cảm giác, đều là Đạo Trần chủ nhân trước kia của mình, nhưng hết lần này tới lần khác tất cả những gì đối phương nói, khiến cho nó lại cảm thấy lời như vậy, chỉ có Bạch Tiểu Thuần vô sỉ thích dối trá này mới có thể nói ra mới đúng...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1877: Nông Nổi (1)

Đạo Trần, chủ nhân trước kia của mình, đó là một trong những chúa tể chí cường trong thế gian này, làm sao có thể đi nói ra những lời khiến người ta nghe cũng cảm thấy toàn thân nổi da gà, muốn ngã xuống như vậy được.

Nhưng hết lần này tới lần khác ở trên khí tức, lại chính xác không sai lầm. Điều này khiến cho tiểu khí linh có chút không phân biệt rõ, trong lòng cũng rối rắm.

Ở thời điểm tiểu khí linh đang do dự, Bạch Tiểu Thuần từ từ nhắm hai mắt, nhìn như nghiêm nghị, nhưng trong lòng lại đầy đắc ý. Trên thực tế trước đó lúc Đạo Trần liều lĩnh thiêu đốt chấp niệm bạo phát, mặc dù điều khiển thân thể hắn, nhưng ý thức của Bạch Tiểu Thuần vẫn tồn tại như cũ. Chỉ có điều lại giống như biến thành một người ngoài cuộc, nhìn mỗi lời nói mỗi hành động thân thể của mình không chịu sự khống chế. Cảm giác này, lúc vừa mới bắt đầu, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất kinh hoàng.

Nhất là nhìn thấy được tiểu khí linh, bộ dạng cảm động khóc thầm, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại hừ hừ vài cái. Nhưng hắn lại không có tâm tình đi để ý tới. Ở trong sự lo lắng không yên cùng đau thương trong lòng, hắn nhìn thân thể mình tiến vào sương mù, nhìn thấy được chiếc thuyền cô độc này, cũng thấy được hài cốt phía trên. Có thể nói tất cả những gì Đạo Trần cảm giác được, Bạch Tiểu Thuần đều thấy rõ ràng.

Khi đó, hắn đau thương mãnh liệt hơn, cảm thấy sơn cốc sương mù này thật sự quá nguy hiểm. Ở dưới sự dày vò này, thật vất vả chấp niệm của Đạo Trần chậm rãi tiêu tan, cho đến một khắc khi Bạch Tiểu Thuần

đi ra khỏi sương mù, đứng ở bên ngoài, chấp niệm của Đạo Trần đã hoàn toàn tản đi.

Từ nay về sau, biến mất ở mảnh tinh không này, cũng không có cách nào lại tạo thành ảnh hưởng đối với Bạch Tiểu Thuần. Chỉ có điều chuyện này đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cũng có tạo hóa. Mặc dù chấp niệm của Đạo Trần chiếm thân thể của Bạch Tiểu Thuần trong thời gian ngắn, nhưng theo chấp niệm của hắn tiêu tan, nhưng lưu lại một ít khí tức thuộc về Đạo Trần. Sau khi khí tức này bị Bạch Tiểu Thuần nắm giữ, hắn có thể đi thay đổi khí thế của bản thân, từ trình độ nào đó, có thể làm cho mình biến thành... Đạo Trần!

Mặc dù không có chiến lực của Đạo Trần, nhưng ở trên phương diện hù dọa người, vẫn có thể đưa đến tác dụng chấn áp nhất định.

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần chú ý tới tiểu khí linh lo được lo mất, nghĩ đến cảnh tượng trước đó tiểu khí linh từng ôm bắp đùi Đạo Trần, loại đãi ngộ này, hắn từ trước đến nay chưa từng hưởng thụ qua. Vì vậy hắn đơn giản giả trang Đạo Trần, đi hù dọa tiểu khí linh... thuận tiện giáo dục một hồi, để sau này mình có thể sai khiến tiểu khí linh tốt hơn, đánh ra cơ sở vững chắc...

Nghĩ đến trước đó tiểu khí linh bị sợ gần chết, trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại thầm vui mừng. tất cả những gì ở bên trong cốc, hắn cảm thấy cũng không có quan hệ quá lớn đối với mình. Hiện tại cũng đã an toàn đi ra, vì vậy sau khi giả vờ giả vịt một hồi, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi mở mắt ra.

Vì để cho mình diễn chân thực hơn, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, bỗng nhiên khoa trương rú lên quái dị, lộ ra biểu tình kinh ngạc không hiểu.

- Chuyện gì xảy ra?

- Đáng chết, ta thế nào lại đứng ở chỗ này. Ta nhớ rõ ràng vừa rồi cảm giác giống như ngủ thiếp đi, lúc này tự nhiên cái gì cũng không nhớ

rõ!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt, trong mắt mang theo sự hoảng sợ, nhanh chóng bay ra, hình như muốn rời xa sơn cốc sương mù màu đen. Trong phút chốc, hắn lại lao thẳng đến chỗ bảo quạt.

Tiểu khí linh ở nơi đó nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần, nhìn thấy được mỗi lời nói mỗi hành động của Bạch Tiểu Thuần sau khi tỉnh dậy, nó càng do dự nhiều hơn. Lúc này nó thật sự không tìm hiểu rõ chân tướng, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng, giống như chấp nhận số mệnh, theo Bạch Tiểu Thuần cùng trở lại bảo quạt.

Hình như cảm thấy hành động của mình trước đó có chút nông nổi, sau khi trở lại bảo quạt, Bạch Tiểu Thuần tổng kết lại khuyết điểm trước đó, thần sắc nghiêm nghị, nhìn tiểu khí linh, giống như bù đắp đi hỏi chuyện phát sinh sau khi mình hôn mê.

Nếu như đổi lại là trước kia, tiểu khí linh nhất định sẽ không nói thật. Cho dù là nói, cũng lười đi miêu tả kỹ càng tỉ mỉ. Trừ khi Bạch Tiểu Thuần sử dụng chuyện đổi tên tới uy hiếp, nếu không, có thể mơ hồ qua cửa, nó lại tuyệt đối sẽ không lãng phí miệng lưỡi.

Nhưng hôm nay, nhớ tới mệnh lệnh cuối cùng của chủ nhân trước kia của mình, tiểu khí linh rơi vào đường cùng, nói ra tất cả những gì mình thật sự đã nhìn thấy. Chỉ có điều cuối cùng là giải thích cho Đạo Trần tiên tôn một chút.

- Đạo Trần tiên tôn không có ác ý. Lão nhân gia ta chỉ là chấp niệm, sau đó còn khen ngợi ngươi.

Thời điểm tiểu khí linh giải thích, cũng lo lắng Bạch Tiểu Thuần sẽ ghi hận Đạo Trần tiên tôn, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên bảo. Nhưng nó không nghĩ tới sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được tất cả những điều này, thân thể hắn cuối cùng lại chấn động mạnh, giơ tay phải lên ngăn.

- Không cần nói, Đạo Trần tiên tôn lại giống như sư tôn của ta. Không có lão nhân gia, Bạch Tiểu Thuần ta đã sớm ngã xuống, căn bản cũng không có Thái Cổ giờ phút này!

- Đừng nói là chiếm cơ thể của ta, cho dù là bảo Bạch Tiểu Thuần ta bất chấp gian nguy, chỉ cần là Đạo Trần tiên tôn nói một câu, Bạch Tiểu Thuần ta tuyệt đối không một chút nhíu mày!

- Bạch Tiểu Thuần ta, luôn luôn ân oán rõ ràng. Đạo Trần tiên tôn có ân đối với ta, chuyện này Bạch mỗ suốt đời khắc ghi!

Bạch Tiểu Thuần nói những lời này chính khí nghiêm nghị, còn có cảm giác phát ra từ phế phủ, đầy sự chân thành. Tiểu khí linh nghe được cũng lộ vẻ xúc động. Lần đầu tiên trong lòng nó dâng lên sự kính trọng đối với Bạch Tiểu Thuần.

- Chủ nhân!

Tiểu khí linh cảm động. Nó vẫn quá đơn thuần. Lúc này nó không khỏi nghĩ đến những lời lẽ khen ngợi của Đạo Trần tiên tôn đối với Bạch Tiểu Thuần. Dần dần, cuối cùng lại hiếm có một lần cảm thấy, Đạo Trần tiên tôn chắc là nhìn thấu bản chất của Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, có thể thật sự chính là giống như Đạo Trần tiên tôn nói.

Trong sự kích động, tiểu khí linh hít một hơi thật sâu, trong lòng tự nói với mình, sau đó cứ dựa theo lời Đạo Trần tiên tôn nói để làm. Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, có lẽ có thể thật sự giao phó tất cả mọi thứ của mình ra.

Nghĩ như vậy, tiểu khí linh nhiệt tình mười phần, căn bản cũng không cần Bạch Tiểu Thuần đi phân phó giống như trước kia, lại tự mình đi điều khiển bảo quạt, để cho Bạch Tiểu Thuần tiết kiệm rất nhiều khí lực. Thậm chí tốc độ của bảo quạt này cũng tăng nhanh hơn rất nhiều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1878: Nông Nổi (2)

Đối với tất cả những điều này, trên mặt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười cổ vũ, trong lòng lại đang đắc ý, suy nghĩ vẫn là mình lợi hại hơn một chút. Trong cảm giác mỹ mãn, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên bảo quạt. Lúc này mặc dù tu vi là Thái Cổ, nhưng Bạch Tiểu Thuần còn chưa hoàn thành mục tiêu.

Mục tiêu của hắn là lửa ba mươi màu!

Trước đó ở trên lửa hai mươi chín màu, hắn gặp phải bình cảnh, ngại vì tu vi, không có cách nào tiếp tục chế luyện. Nhưng hôm nay cảnh giới Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần sau khi hít một hơi thật sâu, trong đầu lập tức xuất hiện cách điều chế lửa hai mươi chín màu. Cách điều chế này ở trong đầu hắn không ngừng phân giải, không ngừng tổ hợp, thôi diễn lẫn nhau. Sau khi Bạch Tiểu Thuần phát hiện mình thăng cấp Thái Cổ, thần niệm cường hãn hơn so với trước kia rất nhiều, căn bản là không có cách nào đi so sánh lẫn nhau, lúc này tốc độ thôi diễn, đều vượt qua trước kia.

Rất nhanh, cách điều chế lửa hai mươi chín màu đã bị Bạch Tiểu Thuần sửa lại một lần nữa. Hắn vung tay áo một cái, lấy ra rất nhiều hồn, bắt đầu chế luyện.

Lúc cảnh giới Thiên Tôn thất bại, một mặt là độ khó của cách điều chế, mặt khác là tu vi của Bạch Tiểu Thuần không có cách nào chống đỡ. Nhưng hôm nay tất cả những điểm ảnh hưởng tới thành công, đều bị Bạch Tiểu Thuần hóa giải từng cái một. Lần này chế luyện, thuận lợi nhất từ trước tới nay, chỉ cần dùng một tháng. Khi bảo quạt này cuối cùng bay ra khỏi khu vực phế tích tiên giới, trong tay Bạch Tiểu Thuần

thình lình xuất hiện một ngọn lửa phát ra ánh sáng chói lòa, màu sắc không ngừng biến hóa... Lửa hai mươi chín màu!

- Chỉ thiếu một cái cuối cùng... lửa ba mươi màu!

Sau khi dung nhập lửa hai mươi chín màu này vao ấn ký Bạch Hạo trên mu bàn tay, Bạch Tiểu Thuần kích động. Hắn cảm nhận được rõ ràng sức sống của Bạch Hạo ở bên trong ấn ký này, lại trở nên càng thêm sống động. Hình như chỉ kém một lớp màng mỏng cuối cùng, có thể bạo phát ra, phục sinh!

Dưới sự phấn chấn, Bạch Tiểu Thuần đang muốn không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối cùng, suy diễn ra lửa ba mươi màu. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt, tay phải của hắn giơ lên, đột nhiên trực tiếp chỉ về phía một mảnh tinh không xa xôi nhìn như trống trải!

Dưới một chỉ này, nhất thời nơi nào hình thành vết lõm xuống, xuất hiện uốn lượn, lực dẫn phóng ra. Thời gian hình như cũng vặn vẹo. Tiểu khí linh cũng sững sờ, sau đó lập tức nghĩ đến đáp án. Trong mắt nó trở nên phức tạp, nhưng vẫn điều khiển bảo quạt. Nhất thời lại có mười đạo ánh sáng Thái Cổ, trong chớp mắt bạo phát, lao thẳng đến khu vực này.

- Nô bộc Thái Cổ!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tinh quang, khẽ quát một tiếng. Lập tức có hai vị nô bộc Thái Cổ biến ảo, đồng thời cất bước bay ra khỏi bảo quạt, lao thẳng đến khu vực này!

Đến lúc này, từ trong mảnh khu vực vặn vẹo này, truyền ra tiếng gào thét của lão quỷ bà mang theo sự hung tàn!

- Đáng chết, không để yên. Tự nhiên ở chỗ này chờ ta đi ra!

Đổi lại là thời gian trước, Bạch Tiểu Thuần đã sớm chạy thoát. Nhưng hôm nay cảnh giới Thái Cổ, hắn cảm thấy sung túc, lúc này tay

áo vung, ý chí chiến đấu bay lên!

- Chỉ có điều tiên giới dù sao cũng đã cho ta một tia số mệnh cuối cùng.

- Hơn nữa Đạo Trần lão đại cũng có ơn lớn đối với ta... Đạo lữ của hắn năm đó chết thảm, về tình về lý, ta cũng không tiện ra tay với nàng...

Bạch Tiểu Thuần không phải là một người không nói đạo nghĩa. Lúc này tuy bị lão quỷ bà này mấy lần truy sát, nhất là tự nhiên chắn ở chỗ này muốn tiêu diệt giết mình, khiêu khích ý chí chiến đấu, nhưng chung quy vẫn biết được ân đức.

Hắn hít một hơi thật sâu, ép ý chí chiến đấu xuống, bên trong thần niệm điều khiển hai vị nô bộc Thái Cổ kia dừng lại, còn ép hơn mười ánh sáng Thái Cổ xuống, khiến cho chúng dừng lại ở ngoài khu vực này. Về phần trong lòng, Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ có biện pháp nào hóa giải sự truy sát của đối phương. Nhưng trong nháy mắt ngay khi ý nghĩ của Bạch Tiểu Thuần dâng lên, trong mảnh khu vực vặn vẹo này, lão quỷ bà gào thét, giống như muốn chấn ép, nghiền nát tinh không, khuếch tán mãnh liệt bốn phía xung quanh ra.

Mà trong mảnh khu vực này tràn ngập lực dẫn thời gian, bóng dáng của lão quỷ bà cũng theo đó vặn vẹo, trong chớp mắt trở nên rõ ràng, lại trong nháy mắt mơ hồ. Sau đó bóng dáng của nàng cuối cùng lại bị kéo dài, hình như đang giãy dụa kịch liệt, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Tốc độ cực nhanh, gần như chớp mắt lại xuất hiện ở nơi cách bảo quạt ngoài trăm trượng. Nhưng ở đây giống như là cực hạn. Thân thể của lão quỷ bà bị kéo dài, hoàn toàn không có cách nào lại đi về phía trước. Từ phía xa nhìn lại, bóng dáng nàng giống như trở thành mảnh trường điều.

Cảnh tượng như vậy, Bạch Tiểu Thuần khiếp sợ nhảy lên. Saukhi phát hiện lão quỷ bà trong thời gian ngắn không có cách nào lao ra, Bạch

Tiểu Thuần vội ho một tiếng tiến lên, đứng ở sát mép của bảo quạt sát, nhìn về phía lão quỷ bà đầu tiên là ôm quyền cúi đầu.

- Tiên hậu tiền bối, vãn bối là Bạch Tiểu Thuần, truyền thừa đạo của Đạo Trần lão đại, có đầy đủ một tia số mệnh cuối cùng của tiên giới. Trước đó có nhiều đắc tội, tiên hậu tiền bối xem xét, có gì vãn bối có thể làm được, vãn bối nguyện ý đi bù đắp.

Bạch Tiểu Thuần thái độ thành khẩn, sau khi nói xong lại ôm quyền.

Nhưng đáp lại hắn, lại là tiếng gào thét thê lương rít gào của lão quỷ bà kia. Chỉ có điều lần này, trong tiếng rít gào của đối phương truyền ra, vang vọng tiếng nói thâm độc ở bên trong tâm thần Bạch Tiểu Thuần.

- Ta muốn... hồn của ngươi!

Âm thanh của lão quỷ bà mang theo sát khí vô cùng, còn có sát cơ mãnh liệt đến cực hạn. Hiển nhiên sở dĩ truy nàng sát Bạch Tiểu Thuần, không phải là bởi vì Bạch Tiểu Thuần đoạt bộ phận dưới quyền của nàng, mà bởi vì hồn của Bạch Tiểu Thuần, hình như có sự đặc biệt nào đó, khiến cho lão quỷ bà sinh lòng tham, muốn cắn nuốt hồn của Bạch Tiểu Thuần.

Sau khi nghe được lời lão quỷ bà nói, trong con mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tinh quang. Lúc ngẩng đầu lên, hắn vung tay áo một cái, nhìn chằm chằm vào lão quỷ bà đang giãy dụa, hờ hững mở miệng.

- Có phải nếu như vãn bối không cho tiền bối hồn của ta, tiền bối lại truy sát không để yên hay không?

Lần này đến lão quỷ bà đáp lại. Trong lúc nàng rít gào giãy dụa, phạm vi khu vực thời gian lớn của Bạch Tiểu Thuần vỡ nát. Hình như lão quỷ bà này, rất nhanh lại sắp i tránh thoát.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1879: Thu Tiên Hậu

- Đạo Trần tiên tôn, vãn bối tình nghĩa đã hết. Tiên hậu của ngài đã mất. Hiện tại còn sót lại hồn, từ lâu đã thay đổi. Đắc tội!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái, lại không do dự chút nào, một bước đi ra. Thần niệm vừa tản ra, nhất thời ở bên ngoài nơi mảnh khu vực vặn vẹo trong tinh không, hai vị nô bộc Thái Cổ bảo vệ ở nơi đó trong nháy mắt ra tay. Chiến lực Thái Cổ cuồn cuộn bạo phát ngập trời, hóa thành hai trận gió bão, trực tiếp quét ngang đi.

Tiếng sấm kinh thiên động địa, vang vọng khắp nơi. Đồng thời, hơn mười ánh sáng Thái Cổ ở dưới sự áp chế của Bạch Tiểu Thuần, đồng thời bạo phát, tản ra hào quang sáng chói, cùng hai vị nô bộc Thái Cổ, lao thẳng đến chỗ lão quỷ bà.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt có tiêng nổ kinh thiên bạo phát ra. Trong tiếng nổ lớn, gần như trong nháy mắt khi lão quỷ bà giãy dụa thoát ra, nô bộc Thái Cổ thần thông, ánh sáng Thái Cổ sắc bén, liền trực tiếp đột ngột xuyên qua lão thái bà vừa thoát khỏi sự vây khốn!

Lúc nhìn lại, thân thể lão quỷ bà lại trực tiếp tan vỡ nổ tung ra, bị xuyên ra hơn mười lỗ thủng. Đồng thời, gió bão đến từ nô bộc Thái Cổ cũng đột nhiên nghiền nát thân thể hắn!

Chỉ là đồng thời khi thân thể của lão quỷ bà vỡ nát diệt vong, một ngọn lửa màu đen nhất thời lại từ trong cơ thể nàng bạo phát ra, quét ngang về bốn phía xung quanh. Ở trong ngọn lửa kia, bóng dáng của tiên hậu lại một lần nữa huyễn hóa ra ở trong lửa màu đen, phát ra oán khí

cùng điên cuồng vô tận. Lúc này dung nhan tuyệt mỹ của nàng đang vặn vẹo, truyền ra tiếng gào thét chói tai thê lương.

Tiếng gào thét này hình thành gợn sóng, khuếch tán khắp nơi, đồng thời cũng cuốn tới biển lửa màu đen bốn phía xung quanh, không ngừng khuếch tán, còn hình thành từng hỏa diễm ma quái cực lớn, giống như dời núi lấp biển, lao mạnh về phía Bạch Tiểu Thuần cắn nuốt.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu. Khí thế của tiên hậu này thoạt nhìn rất kinh người. Thậm chí trước khi Bạch Tiểu Thuần thăng cấp Thái Cổ, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với hắn, hắn chỉ có thể quay đầu bỏ chạy. Nhưng hôm nay ở trong cảm nhận của Bạch Tiểu Thuần, những khí thế này của đối phương, nhìn như ngập trời, nhưng trên thực tế lại bé nhỏ không đáng kể.

- Nàng đi đi. Đây là một cơ hội cuối cùng ta dành cho nàng!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói xong, tiên hậu chẳng những không có lui về phía sau, ngược lại càng hình thành nhiều mặt quỷ từ biển lửa, ầm ầm lao tới.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần càng thêm lạnh như băng. Hắn cũng không có tự mình ra tay, chỉ là đứng ở trên bảo quạt, thần niệm khuếch tán, thuyền cô độc bên trong mặt bảo quạt lập tức, lại trong nháy mắt biến mất. Thời điểm nó xuất hiện thình lình ở trong tinh không, hóa thành một đạo cầu vồng quét ngang xung quanh bảo quạt. Trong những tiếng động ầm ầm khuếch tán, tất cả mặt quỷ hỏa diễm đều tan vỡ. Tốc độ của chiếc thuyền cô độc này quá nhanh. Nó đi qua nơi nào, hỏa diễm cũng phải tắt. Sau khi vòng vài vòng, nó lao thẳng đến chỗ tiên hậu.

Oán khí trong mắt của tiên hậu sâu hơn, trong miệng truyền ra âm thanh chói tai. Cuối cùng, ở trong chớp mắt này, lại từ trong cơ thể nàng huyễn hóa ra rất nhiều đèn lồng màu trắng. Những cái đèn lồng này chợt tản ra, tràn ngập tám phương. Đồng thời, chúng cuối cùng lại ảnh hưởng tới quy tắc của mảnh tinh không này. Tự nhiên tất cả đều nhanh chóng hóa thành trang giấy!

Thậm chí ngay cả hai vị nô bộc Thái Cổ cũng như vậy. Cho dù là chiếc thuyền cô độc này, mặc dù không biến thành giấy, nhưng tốc độ vẫn chậm hơn một ít. Cho nên khiến cho tiên hậu ở trong một thoáng đã tránh được, cuối cùng lại lao thẳng đến bảo quạt. Nàng giơ tay phải lên biến thành quỷ trảo, trong mắt mang theo sự tham lam, chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Đủ rồi!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt. Hắn đã hết lần này đến lần khác nhường nhịn. Hiện tại hắn đã không kiên trì được nữa. Dù sao, hắn không phải là Đạo Trần tiên tôn. Đồng thời sau khi trải qua chuyện này, Bạch Tiểu Thuần cũng kiểm tra ra trong cơ thể của mình, thực sự không còn chấp niệm của Đạo Trần. Nếu không, sợ là lúc này đã sớm tới ảnh hưởng tới mình.

Cùng lúc sau khi kiểm tra xác định, suy nghĩ của hắn cũng lại rõ ràng. Bạch Tiểu Thuần không muốn làm người lấy oán trả ơn. Hiện tại, tất cả những điều này đã khiến cho hắn không thể không ra tay nữa.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần đã có quyết định. Ở trong nháy mắt khi oan hồn tiên hậu lao tới trong nháy mắt, thân thể Bạch Tiểu Thuần bước lên trước, tốc độ cực nhanh, chớp mắt cuối cùng lại xuyên qua thân thể của tiên hậu. Thời điểm xuất hiện, đã ở phía sau nàng, thần sắc vẫn giống như bình thường. Thời điểm hắn giơ tay phải lên, về phía tiên hậu lúc này vẫn gào thét, nhẹ nhàng ấn một cái.

Dưới một cái ấn này, nhất thời trong tay Bạch Tiểu Thuần giống như hình thành một vòng xoáy cực lớn. Trong lúc vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, hồn của tiên hậu cuối cùng lại không khống chế được bị hút về phía lòng bàn tay của Bạch Tiểu Thuần.

Mà thân thể nàng cũng từ khổng lồ trước đó, đang nhanh chóng thu nhỏ lại, tiếng gào thét giãy dụa không ngừng từ trong miệng tiên hậu truyền ra, nhưng lại chỉ là vô nghĩa. Ở trong sự bình tĩnh, tu vi Thái Cổ

của Bạch Tiểu Thuần hình thành uy áp, đủ để đi chấn áp tàn hồn của tiên hậu này!

Nhưng đây dù sao cũng là tàn hồn của tiên hậu. Ở trong sự giãy dụa giống như căn bản không có cách nào phản kháng này, thân thể tiên hậu cuối cùng lại trong nháy mắt tự mình tan vỡ, hóa thành vô số hồn, bỗng nhiên tản ra bốn phía xung quanh.

Số hồn nhiều, sợ là có thể kể tới ngàn vạn, đông nghìn nghịt, ùn ùn kéo đến, xoay người lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần cắn nuốt. Có hồn lại phân tán ra bốn phía bỏ chạy. Trong khoảng thời gian ngắn, căn bản là phân biệt rõ ràng được. Hồn của tiên hậu hình như cũng ẩn thân ở trong biển hồn này!

Bạch Tiểu Thuần nhíu mày. Hắn biết nếu để cho hồn của tiên hậu này chạy thoát, sau đó sợ là còn có thể dây dưa không ngừng. Một khi đối phương tìm được Tiên Vực Vĩnh Hằng, hắn mặc dù không e ngại, chung quy lại có chút phiền phức.

Trong lúc lắc đầu, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên nhắm hai mắt lại. Khi hai mắt hắn lại mở ra, trong nháy mắt, một khí tức hoàn toàn khác hắn với khí thế của hắn trước đó, đột nhiên tản ra. Khí thế kia tràn ngập sự trầm ổn, tràn ngập một khí thế giống như Chí Tôn vậy. Đây chính là ý của Đạo Trần!

Thân thể của tiểu khí linh run rẩy một cái. Cùng lúc đó, ở bên trong rất nhiều hồn này, lúc này có một hồn, cuối cùng lại chợt dừng lại, run rẩy quay đầu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Ở bên trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, cũng lập tức lại xác định phong tỏa được hồn kia!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1880: Ta Cũng Là Vì Đệ Tử (1)

Đây là hồn của một nữ tử, thoạt nhìn rất bình thường. Duy nhất chỉ có ở mi tâm có một điểm đen. Gần như trong nháy mắt khi hồn này nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần biến mất. Thời điểm hắn xuất hiện, đã ở trước mặt hồn của nữ tử này., Hắn giơ tay phải lên, phất tay, lại thu hồn của nữ tử này vào bên trong túi trữ vật.

Hắn đã xác định, hồn này... chính là tiên hậu!

Không có đi tổn thương đối phương. Sau khi lấy đi, lúc này Bạch Tiểu Thuần mới đưa mắt rơi vào trên biển hồn ở bốn phía xung quanh, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ dị.

- Tiên hậu ta không tiện đi tổn thương. Chỉ có điều những hồn này... đối với việc ta luyện lửa, lại có giúp đỡ quá lớn, xem như là lợi tức cũng được.

Trong tiếng ho khan, hai mắt của Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng. Rất nhiều Tụ Hồn Đan tản ra, ở trong tinh không này, bắt đầu điên cuồng thu hồn.

Trong cuộc hành trình tinh không dài dằng dặc lần này, mục tiêu duy nhất của Bạch Tiểu Thuần, chính là chế luyện ra lửa ba mươi màu, cứu sống lại đệ tử của mình Bạch Hạo!

Hiện tại nhiều năm trôi qua, không chỉ lửa nhiều màu đã luyện chế được hai mươi chín màu, tu vi còn thăng cấp đến Thái Cổ. Lúc này mục tiêu cuối cùng xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, đã có thể giơ tay chạm tới.

Nhất là theo tu vi đột phá, đối với thôi diễn lửa ba mươi màu đã nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa, trước đó Bạch Tiểu Thuần tích lũy kinh nghiệm, hiện tại ở trong lúc bảo quạt này bay đi, cách điều chế lửa ba mươi màu đã từ từ chậm rãi được phác họa ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Đối với lửa ba mươi màu có phải là cuối cùng hay không, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào phán đoán. Nhưng hắn xác định được một điểm, dựa theo thôi diễn như vậy, không bao lâu hắn liền có thể hoàn thành sơ bộ cách điều chế lửa ba mươi màu.

Tiếp theo chính là sử dụng rất nhiều hồn đi thử chế luyện. Ở trong quá trình chế luyện này không ngừng tổng kết nguyên nhân thất bại, cho đến cuối cùng hoàn toàn chế luyện ra lửa ba mươi màu.

Mà hồn ở đây, Bạch Tiểu Thuần cũng đã không cần phải lo lắng nữa. Sau khi tiên hậu bị Bạch Tiểu Thuần lấy đi, bên trong thân thể nàng tản ra vô số hồn bị nàng hút tới trong bao nhiêu năm qua, cũng đủ để Bạch Tiểu Thuần đi thử qua nhiều lần chế luyện.

Nếu không phải trong lúc Bạch Tiểu Thuần thôi diễn, một khi lửa ba mươi màu thất bại, khuếch tán cực lớn, Tiên Vực Vĩnh Hằng sợ là không chịu nổi. Nếu không, hắn đã sớm trực tiếp trở lại Tiên Vực Vĩnh Hằng.

- Rất nhanh...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Cảm giác chờ mong trong lòng đã càng ngày càng mãnh liệt. Cứ như vậy, thời gian lại một lần nữa trôi qua. Bạch Tiểu Thuần đối với cách điều chế lửa ba mươi màu cũng càng lúc càng hoàn thiện.

Dần dần, hắn bắt đầu sử dụng hồn tới thử chế luyện. Một lần luyện này... Chính là hơn mấy mươi lần. Mặc dù mỗi lần đều thất bại ở các bước đi khác nhau, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, hắn thu được rèn luyện cũng rất nhiều. Lại như vậy, thời gian lại qua đi mấy năm.

Mắt thấy mình cách thành công đã càng gần, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng càng thêm phấn chấn. Nhất là sau khi tu vi đến Thái Cổ, quá nhiều khu vực trong tinh không này, Bạch Tiểu Thuần đều có đủ thực lực đi tới dạo một chút.

Mấy năm nay, chỗ khu phế tích hắn đi qua đã vượt qua hơn mười cái. Còn có nhiều khu phế tích vì chỉ còn lại có một khu vực rất nhỏ, thần thức Bạch Tiểu Thuần đảo qua, sẽ không có bước vào trên đó.

Cho đến ngày này, Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên bảo quạt, trước mặt của hắn một ngọn lửa nhiều màu đang thiêu đốt, nhưng lại rất nhanh trở nên ảm đạm tắt đi. Sau khi lộ ra biển lửa kia, Bạch Tiểu Thuần cau mày.

- Còn thiếu một bước cuối cùng này, nhưng vẫn là thất bại.

Bạch Tiểu Thuần có chút buồn bực. Hắn cũng biết, có lẽ là vì mình quá mức nóng lòng, nếu không, không có khả năng bị nhiều lần ngăn cản ở trên bước cuối cùng này.

Sau khi mơ hồ tìm được nguyên nhân, Bạch Tiểu Thuần đơn giản nhắm mắt lại, chậm rãi khiến cho mình bình tĩnh trở lại, nỗ lực loại bỏ lòng được mất, mới có thể ở trên bước cuối cùng luyện lửa ba mươi màu này, thu được đột phá.

Bình tĩnh như vậy giằng co hơn một tháng. Khi Bạch Tiểu Thuần muốn lại một lần nữa thử, bỗng nhiên, thần sắc hắn thoáng động. Hắn cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay của mình. Nơi đó là ấn ký của Bạch Hạo, lúc này cuối cùng lại tản ra từng trận dao động, hình như gần đó có tồn tại nào đó, phát sinh kích thích cùng thu hút nào đó đối với Bạch Hạo.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng kinh ngạc. Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía tinh không xa xôi, thần thức còn tản ra.

Tinh không tối tăm, thoạt nhìn hình như không có gì khác biệt, nhưng theo Bạch Tiểu Thuần nhẹ a trong đứng lên, dần dần, ở cây quạt này tinh

không phía xa bên trong, tự nhiên dần dần xuất hiện ánh nến!!

Nhìn kỹ, đây không phải là ánh nến, mà là ánh nến, tia sáng này không phải một, mà là một mảnh... Loại hình ảnh này, nhất là ánh sáng xuất hiện ở bên trong tinh không tối tăm, là một cảnh tượng cực kỳ hiếm thấy ở bên trong cuộc hành trình tinh không này của Bạch Tiểu Thuần.

Cho dù là đèn lồng của lão quỷ bà, ánh sáng của nó cũng mang theo tử khí. Cho dù tiên giới cũng không có những hào quang sáng chói như vậy. Duy nhất chỉ có lúc này chỗ trong mắt Bạch Tiểu Thuần đã nhìn thấy, cuối cùng lại giống như đại biểu cho sức sống, giống như có ngọn đèn dầu ở trong căn phòng.

Điều này khiến Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên. Phải biết rằng hắn đã bay ở trong tinh không này đến nay, những chỗ đã nhìn thấy đều tử vong. Hắn cũng biết trước đây Nghịch Phàm giết chóc, mảnh tinh không này sớm đã trở thành một nơi chôn cất.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần mơ hồ có phần hiểu ra, Tiên Vực Vĩnh Hằng, chính là chỗ duy nhất có sức sống, bên trong mảnh tinh không này. Nhưng hôm nay trước mắt xuất hiện những ngọn đèn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không khỏi kinh ngạc.

- Lẽ nào ở đây còn có tộc quần khác tồn tại?

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, điều khiển bảo quạt lại tới gần thêm một chút. Dần dần hắn thấy rõ được những ngọn đèn này.

Nơi này cũng là một chỗ khu phế tích. Chỉ có điều khu vực trung tâm của mảnh phế tích này hình như không bị phá hỏng quá nhiều. Nơi đó lại có một tòa lầu các. Tất cả ngọn đèn đều lộ ra từ bên trong hơn mười cửa số của lầu các này!

Nhưng những tia sáng này rõ ràng có chút vấn đề. Ở khoảng cách rất xa cũng có thể bị người ta nhìn thấy được. Hết lần này tới lần khác bất luận nhìn thế nào, hình như cũng không phải quá mức chói mắt. Dường

như cho dù đến gần nó, nhìn thấy được ngọn đèn so với hiện tại, cũng không có khác nhau quá nhiều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1881: Ta Cũng Là Vì Đệ Tử (2)

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần hơi nheo lại. Tất cả những điều này cho hắn cảm giác đầu tiên, chính là không thích hợp!

Mấy năm nay, Bạch Tiểu Thuần ở bên trong tinh không này đi qua quá nhiều nơi, cũng đã gặp phải không ít chuyện kỳ quái. Lúc này hắn đứng ở trên bảo quạt, chăm chú nhìn một lúc lâu. Sau đó hắn thu hồi lòng hiếu kỳ, điều khiển bảo quạt lại muốn rời đi.

Cho dù tu vi đến Thái Cổ, nhưng sự ổn thỏa trong tính cách Bạch Tiểu Thuần không có thay đổi. Theo hắn thấy, loại địa phương này rõ ràng có vấn đề. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình không nhất thiết phải vì một chút hiếu kỳ qua kiểm tra xem xét. Nhất là sóng dao động trong ấn ký của Bạch Hạo, lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại. Hắn cảm thấy mặc dù bản thân đã rất mạnh, nhưng hiểu biết trên đường đi tới này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, sự mênh mông cùng với thần bí ở trong mảnh tinh không này.

- Tinh không lớn như vậy, bớt một chút lòng hiếu kỳ không sai.

Bạch Tiểu Thuần nói thầm trong lúc điều khiển bảo quạt. Rất nhanh, hắn lại vòng qua mảnh phế tích này, dần dần đi xa. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị ngồi tĩnh tọa tiếp tục thôi diễn lửa ba mươi màu. Bỗng nhiên, chân mày Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa nhăn lại. Hắn nheo mắt, nhìn chăm chú vào bên trong tinh không tối tăm phía trước, lúc này lại xuất hiện ánh lửa!

Giống hệt với chỗ đã thấy trước đó!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, lại điều khiển bảo quạt vòng qua, thần thức cũng tản ra quan sát. Nhưng rất nhanh, tinh không phía trước hắn, lại hiện ra ánh đèn.

- Có chút thú vị.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần có chút khó coi. Sau khi thử mấy lần, hắn đã phát hiện, mình hình như rơi vào trong một vòng tròn. Bất luận vòng qua thế nào cũng không ra được mảnh phế tích này, cứ mỗi lần vòng qua, thời điểm lại một lần nữa xuất hiện, đều cách lầu các trong đống đổ nát này càng gần hơn một ít.

Nhất là lúc này, Bạch Tiểu Thuần thậm chí cũng có thể nhìn thấy được bên trong lầu các, hình như có bóng người...

Dựa vào kiến thức của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng đã nhìn ra, khu vực này chắc là mặc dù đã từng không nhiều nhân khẩu lắm, nhưng hiển nhiên có chúa tể, còn có chỗ tộc quần độc đáo riêng. Bốn phía xung quanh giấu diếm tinh không hình tròn, chính là bộ phận trận pháp của tộc quần này.

Mà mình trong lúc vô ý xông vào, lúc này muốn đi ra ngoài, phải phí một ít trắc trở, lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ xông ra như thế, bỗng nhiên, ngọn đèn của lầu các này thoáng cái sáng ngời lên không ít. Hình như từ bên trong mơ hồ truyền ra từng tiếng cười vui vẻ. Nhất là có một chỗ cửa sổ như vậy, tự nhiên bị đẩy ra, lộ ra một nữ tử mặc cái yếm màu hồng nhạt. Nữ tử này diêm dúa loè loẹt nhiều vẻ, lúc này trong tay còn cầm một khăn tay, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng vẫy.

- Tới đi, qua đi...

Trong âm thanh mềm mại truyền ra, cuối cùng lại lan tràn tới trong tinh không, truyền vào đến trong tai Bạch Tiểu Thuần. Mắt Bạch Tiểu Thuần chợt trợn tròn. Hắn nhìn nữ tử lộ ra ở cửa sổ, lại nhìn lầu các này một chút, nhất thời hoảng hốt.

- Ở đây lại là một thanh lâu?

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, có chút động tâm. Nhưng nghĩ tới không thể có quá nhiều lòng hiếu kỳ, vì vậy hắn hừ một tiếng, điều khiển bảo quạt lại muốn rời đi. Chỉ là hắn ở chỗ này lại lòng vòng hồi lâu, phát hiện muốn rời khỏi nơi đây, chỉ có tìm được mắt trận mới có thể. Chỗ mắt trận kia, chính là thanh lâu.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Mặc dù không muốn, nhưng hiện tại hắn cũng không có biện pháp khác. Hắn suy nghĩ mình bây giờ lợi hại như vậy, ngay cả lão quỷ bà cũng không phải là đối thủ của mình. Những trò xiếc ở nơi đây, chắc hắn là không đáng ngại.

Cũng chính là vào lúc này, dao động ấn ký của Bạch Hạo lại một lần nữa trở nên mãnh liệt. Thần sắc Bạch Tiểu Thuần nhất thời càng cổ quái hơn một chút. Hắn thầm nghĩ đệ tử này của mình, chẳng lẽ cũng muốn đi thanh lâu này?

- Hạo nhi, ngươi học thói xấu.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng. Để ổn thỏa hơn, thần thức hắn tản ra bao phủ thanh lâu trước.

Dần dần, trái tim Bạch Tiểu Thuần cũng yên ổn xuống. Hắn đã nhìn ra được nơi này chính là do một ít hồn đặc biệt ngưng tụ thành. Đối với mình hoàn toàn không có một chút năng lực uy hiếp nào.

- Vậy đi xem thử. Ta tuy rằng không muốn đi, nhưng vì đồ nhi của ta, ta lại đi xem là được.

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng, triệu hoán hai vị nô bộc Thái Cổ làm thị vệ của mình, lại để cho tiểu khí linh chuẩn bị một chút, một khi thấy không ổn lại tới cứu viện. Lúc này hắn mới ở trong ánh mắt tò mò của tiểu khí linh này, nghênh ngang đi ra khỏi bảo quạt, lao thẳng đến thanh lâu trong đống đổ nát phía dưới.

Theo hắn tới gần, khu thanh lâu này vọng ra tiếng vui cười phóng đãng càng thêm mãnh liệt. Cho đến khi Bạch Tiểu Thuần đến gần lầu các, cửa lớn của lầu các tự mình mở ra. Một nữ tử trang phục tú bà đỉnh đầu nhuốm máu đào, uốn éo người đi ra. Sau khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, mắt nàng cũng sáng, hô to một tiếng.

- Các cô nương, tới đón khách!

Nhất thời một đám nữ tử trang phục trang điểm xinh đẹp, đều mang theo tiếng cười duyên, từ bên trong đi ra nghênh đón.

- Khách quan mời mau tiến vào!

- Ở chỗ của chúng ta có rất nhiều cô nương, bảo đảm đại gia ngài thoả mãn.

Bị một đám nữ tử trang phục trang điểm xinh đẹp như thế vây xung quanh, cho dù Bạch Tiểu Thuần có tu vi Thái Cổ, sắc mặt cũng ửng đỏ, không nhịn được ho nhẹ vài tiếng. Hắn suy nghĩ bản thân mình làm sư tôn của Hạo nhi, lần này vì Bạch Hạo, coi như là bất chấp mọi giá.

- Hạo nhi, vi sư làm vậy cũng là vì ngươi. Sau khi cảm nhận được sóng dao động của ngươi, vi sư cho dù nghìn lần không muốn vạn lần không muốn, cũng phải nhịn!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy mình cực kỳ vĩ đại. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, tay áo khẽ vung lên, ngạo nghễ mở miệng.

- Còn không lấy rượu ngon món ăn ngon của các ngươi, mang lên cho bản đại gia!

Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra lời, tú bà ở bên cạnh mắt sáng hơn, vội vàng hô to một tiếng. Sau đó ở dưới sự vây quanh của đám nữ tử này, Bạch Tiểu Thuần nghênh ngang đi vào bên trong lầu các.

Vừa vào lầu các, đèn đóm huy hoàng khí phái, trang sức đã gần như xa hoa. Mặc dù Bạch Tiểu Thuần kiến thức rộng rãi, cũng bị nơi đây làm cho chấn động. Ở đây gần như tất cả các bàn, tự nhiên đều là do tiên ngọc chế tạo ra. Nền đất cũng là như vậy. Thậm chí còn có trận pháp đặc biệt, khiến cho xung quanh nơi đây giống như ở Tiên Cảnh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1882: Ác Bá

Ngay cả ánh nến được đốt ở một bên, cũng là do thảo dược quý giá chế luyện ra. Bản thân là đại sư dược đạo, Bạch Tiểu Thuần chỉ vừa ngửi, lại phân biệt ra được bên trong có ít nhất bảy tám loại dược thảo, đều là tiên thảo đã thất truyền. Bất kỳ một gốc cây nào cũng là vô giá.

Nhưng hôm nay, ánh đèn ở đây cuối cùng lại không dưới nghìn cây. Cái này khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm giật mình. Hắn thầm nghĩ ở đây rốt cuộc là tộc quần gì, tự nhiên lại giàu có như vậy.

Điều khiến cho Bạch Tiểu Thuần chấn động kinh ngạc, là cho dù hắn sử dụng thần thức nhìn, cũng không có cách nào nhìn ra, kiến trúc xa hoa ở đây có chỗ nào hư ảo. Điều này đủ để chứng minh... tất cả kiến trúc nơi đây, ánh đèn, gạch lát, tất cả đều là thật sự tồn tại!

Bạch Tiểu Thuần có chút động tâm. Sau khi bị đám nữ tử này cười duyên vây quanh, ngồi ở trên ghế, hắn sờ sờ cái ghế ngọc thạch, tim đập cũng tăng nhanh hơn một ít. Những nữ tử bốn phía xung quanh kia, mỗi một người làm điệu làm bộ, rất nhanh đưa tới rượu ngon cùng thức ăn ngon. Mỗi một người tiếng oanh tiếng yến, khiến cho nơi đây hóa thành ôn nhu hương.

Bạch Tiểu Thuần tuy là quân chủ Khôi Hoàng Triều, lại chưa từng trải qua hưởng thụ như vậy. Nhất là lúc này bên cạnh hắn vừa không có người quen, sau một hồi cuộc hành trình tinh không mệt mỏi khô khan này, đối với sinh hoạt đột nhiên xuất hiện này, từ trong lòng Bạch Tiểu Thuần vẫn rất cao hứng.

Hắn cầm chén rượu lên nhìn một chút, sau đó cười ha ha một tiếng trực tiếp uống cạn một ngụm lớn, lại thả bụng, ăn những thức ăn ngon, linh quả này, thỉnh thoảng đùa giỡn một chút tiểu nữ tử bên cạnh thẹn thùng đang muốn cự tuyệt còn nghênh đón. Phía trước còn có mấy dáng người người tuyệt diệu đang theo nhạc khúc tung bay múa lượn, khiến cho bên trong lầu các này náo nhiệt khác thường.

Thậm chí ở hai bên Bạch Tiểu Thuần, còn có thị nữ bóp vai cho hắn, còn có kiều nữ cho hắn uống rượu. Về phần tú bà này, đều ở một bên, gương mặt tươi cười.

Mà hai vị bộc Thái Cổ đi theo Bạch Tiểu Thuần đến này, lúc này cũng bị không ít nữ tử kéo tới cách đó không xa, giống như làn gió thơm vây quanh. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười duyên, tiếng hát vui, đan vào một chỗ, xen lẫn tới tiếng cười ha ha của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho ánh đèn bên trong lầu các hình như càng sáng ngời.

Nếu không phải là ấn ký Bạch Hạo trên mu bàn tay hắn, thỉnh thoảng truyền ra sóng dao động, Bạch Tiểu Thuần cũng muốn cố gắng ở chỗ này chìm đắm một chút, xua tan những phong trần trong đoạn đường này. Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần ở đây hưởng thụ thư thái, theo thời gian trôi qua, dần dần, trên gương mặt tươi cười của tú bà, trong mắt chậm rãi lộ ra ánh sáng u ám. Bốn phía xung quanh bất luận là nữ tử đang múa, hay đang khảy đàn ca hát, lại hoặc là nữ tử đang bóp vai cho Bạch Tiểu Thuần, trong mắt các nàng cũng đều tản ra ánh sáng u ám.

Móng tay các nàng nhanh chóng tối tăm kéo dài ra. Gương mặt các nàng cũng nhanh chóng xanh rờn, còn xuất hiện vẻ dữ tợn. Tóc của các nàng cũng đã nhanh chóng mọc dài ra. Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, hưởng thụ tất cả những điều này, tất cả nữ tử xung quanh hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Thay đổi nhanh nhất, chính là tú bà này. Thân thể của nàng trong chớp mắt lại dữ tợn vô cùng, hóa thành lệ quỷ. Thân thể nàng nhảy lên

một cái, trong mắt mang theo sự tham lam, chớp mắt lại lao thẳng đến đánh về phía Bạch Tiểu Thuần!

Động tác của nàng lại giống như một tín hiệu. Gần như trong lúc nàng vừa đánh về phía Bạch Tiểu Thuần, tất cả nữ tử ở bốn phía xung quanh đều lập tức hóa thành lệ quỷ dữ tợn, đột nhiên lao về phía Bạch Tiểu Thuần cùng với hai nô bộc Thái Cổ của hắn.

Tiếng gào thét chói tai lại trực tiếp cắt ngang ca khúc nơi đây. Ánh nến ở bốn phía xung quanh trong chớp mắt không lại sáng ngời, mà là lộ ra ánh sáng màu xanh lục với khí tức tử vong, thậm chí mặt đất trơn nhẵn cũng rút đi, trở thành nơi chôn cất của rất nhiều hài cốt.

Mà ở trong một chớp mắt này, lầu các này cũng nhanh chóng tàn lụi. Từ phía xa nhìn lại, ở nơi này không phải là lầu các gì. Đây rõ ràng chính là một nghĩa địa!

Chỉ có điều rượu ngon cùng thức ăn ngon trên bàn, cho dù lúc này vẫn không có biến hóa. Mặc dù không biết những lệ quỷ này làm thế nào có được những thứ này, nhưng hiển nhiên bọn chúng là thật.

Nhưng ngay khi bốn phía xung quanh thay đổi hình dạng, tất cả nữ tử hóa thành lệ quỷ, đánh về phía ba người Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần vốn lắc đầu khẽ hát, mắt khép hờ lúc này bỗng nhiên mở ra.

- Huyên náo!

Trên mặt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra chút không vui, vung tay áo một cái. Một khí thế lại trực tiếp từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, nổ mạnh ở khắp nơi. Trong nháy mắt những lệ quỷ ở bốn phía xung quanh này mỗi một người nhất thời đã bị trùng kích, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong mắt lộ ra sự hoảng sợ, nhanh chóng lui về phía sau.

Đồng thời hai vị nô bộc Thái Cổ cũng khuếch tán ra tu vi, cuối cùng lại một trước một sau, phong tỏa các cửa ra vào bên trong lầu các, càng

thần niệm khuếch tán, ngăn cản khả năng những lệ quỷ này xuyên tường bỏ chạy.

Tất cả những điều này đều hoàn thành trong nháy mắt. Những lệ quỷ này còn đang kêu lên thảm thiết, giống như bị khí thế của Bạch Tiểu Thuần làm hồn thể thương tổn, lúc này lui về phía sau. Bạch Tiểu Thuần hung hăng trừng mắt nhìn tú bà ở phía trước muốn nhào tới.

Không đợi thần sắc tú bà đại biến lùi về phía sau, Bạch Tiểu Thuần tự nhiên giơ tay phải lên, một tay lại chộp lấy tú bà vào trong tay. Trong miệng hắn ngạo nghễ truyền ra lời nói.

- Các ngươi vội vàng biến trở về cho ta. Khó có được một lần Bạch gia gia nhà ngươi có thể nhìn thấy được tiểu quỷ bình thường một chút, lại còn dám biến ra làm ta sợ? Nhanh. Cũng đừng có lắm lời, lập tức biến trở về đi. Tiếp tục nhảy cho Bạch gia gia.

Bạch Tiểu Thuần chỉ cảm thấy những lời này của mình, nói ra thật mở mày mở mặt, thật thoải mái vui vẻ. Từng trải qua nhiều năm sợ quỷ, nghĩ đến mình có một ngày, tự nhiên khiến cho quỷ khiếp sợ, hắn đã cảm thấy mình cách đỉnh phong của cuộc sống, chỉ còn bước một bước dài. Lúc này lời nói ra, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy mình vẫn thiếu một ít uy hiếp. Vì vậy hắn tùy ý ở trước mặt của mọi người, đang muốn cầm hồn tú bà trong tay đi luyện lửa, nhưng sóng dao động của Bạch Hạo trên mu bàn tay hắn lại mãnh liệt, tản ra sự khát vọng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1883: Lửa Ba Mươi Màu! (1)

Bạch Tiểu Thuần khẽ a một tiếng. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn đưa hồn của tú bà tới gần mu bàn tay. Trong nháy mắt khi hồn vừa chạm vào ấn ký này, Bạch Hạo hóa thành ấn ký, lại chợt tản ra một lực hút, tú bà ở trong tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt đã bị hút vào.

Sau khi hút xong hồn của tú bà này, hồn Bạch Hạo tản ra sóng dao động hài lòng, chậm rãi bình tĩnh trở lại. Hình như ở đây chỉ có này tú bà mới có lực hút mạnh mẽ đối với hắn. Về phần những quỷ khác, Bạch Hạo chướng mắt.

Bạch Tiểu Thuần mỉm cười, vỗ bàn một cái, hô to một tiếng.

- Rượu uống xong, nhanh đi đập rượu cho ta!

Theo giọng nói của Bạch Tiểu Thuần truyền ra, những nữ tử do lệ quỷ hóa thành ở bốn phía xung quanh kia, lúc này cũng cũng không dám không biến đổi trở về. Mỗi một người bộ dạng yểu điệu, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trong mắt lộ ra sự sợ hãi trước đó chưa từng có. Theo các nàng, cảnh tượng tú bà bị hút đi trước đó, quá mức khủng khiếp. Lúc này trong sự run rẩy, mỗi một người nhanh chóng đi thử khôi phục lại bộ dạng ca múa trước đó, muốn hầu hạ Bạch Tiểu Thuần, hóa giải lần này nguy cơ.

Chỉ là khiêu vũ lúc này là bởi vì sợ, thân hình run rẩy không ngừng, hát, tấu nhạc cũng vậy. Mà run rẩy nhất, lại ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần bóp vai đấm lưng cho hắn. Cho đến khi qua thật lâu, Bạch Tiểu Thuần lại nhắm hai mắt lại, say sưa, các nàng mới chậm rãi buông lỏng một chút.

Lúc này mỗi một người đều buồn bực, chỉ muốn có thể hầu hạ tốt Bạch Tiểu Thuần, khiến cho hắn đi nhanh một chút...

Nhưng Bạch Tiểu Thuần ngược lại không muốn đi nhanh như vậy. Ở trong hoàn cảnh thoải mái này, hắn ngồi xuống chính là một ngày, uống không biết bao nhiêu rượu ngon, ăn không biết bao nhiêu thức ăn ngon. Cho đến lúc hoàng hôn ngày thứ hai, Bạch Tiểu Thuần mới chậm rãi mở mắt ra. Nghỉ cả một ngày, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy tất cả mệt mỏi của mình ở trong cuộc du lịch cực khổ này, đều được quét sạch.

Nhất là tâm tình càng thêm vui vẻ, đặc biệt hài lòng. Thật sự ở trong tinh không khô khan này, có thể gặp phải việc vui như vậy, cực kỳ khó có được.

- Các nàng mặc dù đều là hồn, nhưng lại rất đặc biệt. Ở tại chỗ này thật sự lãng phí. Không bằng mang về bên trong Khôi Hoàng Triều, thời gian không có hứng thú, lại thả các nàng ra nhảy một bản, hát một bài gì đó...

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, rất động tâm. Nhất là sau khi thư tình của hắn bị tịch thu, hắn luôn cảm thấy bên trong túi trữ vật thiếu cái gì đó. Lúc này ánh mắt hắn nhất thời sáng lên.

- Lại thiếu những ca vũ đặc biệt. Vậy nếu như mang về, sau khi ta gặp Thánh Hoàng lấy ra, sợ là Thánh Hoàng cũng không ngừng hâm mộ.

Bạch Tiểu Thuần càng nghĩ càng thấy rằng có đạo lý. Lúc này đứng lên, ở dưới sự run rẩy của những nữ tử lệ quỷ, Bạch Tiểu Thuần vung tay áo lên.

- Từ giờ trở đi, các ngươi liền theo ta là được!

Theo Bạch Tiểu Thuần phất tay áo, một lực hút bỗng nhiên tản ra. Nhất thời trên trăm nữ quỷ bên trong lầu các này trong chớp mắt biến mất, bị Bạch Tiểu Thuần thu vào bên trong túi trữ vật.

Làm xong những việc này, hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng. Hắn bắt đầu ở bên trong lầu các này đào móc. Bất luận là nền gạch, hay cái bàn, lại hoặc là ngọn nến ở bốn phía xung quanh, nói chung tất cả những gì có thể dời đi, đều bị hắn điên cuồng dọn sạch một trận.

Rất nhanh, lầu các này lại giảm bớt lấy mắt thường có thể thấy được. Đến cuối cùng, chỉ còn lại có một nơi trống rỗng. Tất cả mọi thứ bên trong đều bị Bạch Tiểu Thuần dời đi hết. Tim Bạch Tiểu Thuần đập rộn lên. Lần này thu hoạch to lớn, khiến cho hắn cũng cảm thấy phấn chấn.

Bạch Tiểu Thuần cũng không quên số rượu ngon này. Sau khi thần thức đảo qua, hắn đã nhìn ra, tộc quần đã từng ở nơi đây, tự nhiên ở chỗ này chứa không ít rượu ngon, còn có một chút nguyên liệu nấu ăn. Cái này khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng cao hứng hơn. Sau khi mang đi hết tất cả, hắn liếm môi, lại ở trên khu phế tích này quét ngang một vòng.

Cuối cùng hắn hài lòng bước lên bảo quạt, ở dưới vẻ mặt hâm hộ của tiểu khí linh, điều khiển bảo quạt, bay về phía xa. Theo lầu các biến mất, trận pháp ở đây cũng mất đi tác dụng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lần này không bị ngăn cản, thuận lợi rời khỏi khu vực giống như một vòng tròn này.

Trong tinh không, trên bảo quạt, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tĩnh tọa, tiếp tục bắt đầu nghiên cứu cách điều chế lửa ba mươi màu. Mà giờ khắc này, trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong Khôi Hoàng Triều, đang tiến hành một hồi triều hội!

Trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần rời khỏi này, ba nàng Chu Tử Mạch, Tống Quân Uyển, Hầu Tiểu Muội cùng Đại Thiên Sư, Cự Quỷ Vương cùng với đám người Lý Thanh Hậu, Công Tôn Uyển Nhi, chịu trách nhiệm xử lý quốc sự.

Mà Đại Bảo trưởng thành từ lâu, cũng nghiễm nhiên được bồi dưỡng thành người nối nghiệp, xử sự cũng không còn lỗ mãng hiếu chiến giống như khi còn bé. Chỉ có điều trong xương cốt vẫn còn như vậy. Về phần

tu vi, hắn vốn có tư chất kinh người. Những năm gần đây, hắn tự nhiên đạt đến cảnh giới Bán Thần!

Trình độ cường hãn của thân thể hắn, cho dù là Cự Quỷ Vương nhìn thấy được, cũng cảm thấy ngoại tôn này của hắn, trình độ da dày thịt béo, ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, không ai có thể so sánh được.

Về phần Tiểu Tiểu, tu vi còn muốn hơi cao so với Đại Bảo một chút, nhưng lại giống như Bạch Tiểu Thuần, cũng đã bế quan nhiều năm.

Theo cường giả Thiên Tôn nhiều hơn, địa vị của Khôi Hoàng Triều cũng càng lúc càng ổn. Chỉ là vì Bạch Tiểu Thuần tuyên bố với bên ngoài bế quan, khiến cho bên ngoài đối với hắn ở đây, cũng dần dần có một ít lời đồn.

Những lời đồn không có khuếch tán ở bên trong Khôi Hoàng Triều, nhưng bất luận là Thánh Hoàng Triều hay Tà Hoàng Triều, đều đang bàn luận. Lời đồn rất nhiều. Trọng điểm bên trong nói, chính là suy đoán chiến lực của Bạch Tiểu Thuần, không phải Thái Cổ. Năm đó chỉ là hao phí quá lớn, hắn không thể thừa nhận được, mới miễn cưỡng ổn định cục diện, cho nên hiện tại mới phải hàng năm bế quan.

Cho dù Bạch Tiểu Thuần cũng thỉnh thoảng trở về, đi ra làm bạn với đám người Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo, nhưng chung quy thời gian ở trong tinh không vẫn chiếm đa số. Bình thường một năm có thể trở về một lần, mỗi lần cũng dừng lại không bao lâu.

- Hiện tại bên trong Tà Hoàng Triều, lời đồn tối đa. Phía sau điều này nhất định có người đang thúc đẩy. Nếu trong thời gian ngắn bệ hạ không xuất quan, sợ là sẽ gặp phải chút phiền phức.

- Chủ yếu nhất, là tu vi của bệ hạ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1884: Lửa Ba Mươi Màu! (2)

Đại Thiên Sư có chút lo lắng. Lúc này hắn cùng đám người Tống Quân Uyển, đang thương thảo đối sách. Bạch Tiểu Thuần một lần cuối cùng trở về, đã là chuyện mấy năm trước. Bọn họ cũng không biết chuyện Bạch Tiểu Thuần đã thăng cấp. Bạch Tiểu Thuần cũng vội vàng chế luyện lửa ba mươi màu, muốn không ngừng nỗ lực cho đến khi chế luyện ra, cũng không có suy nghĩ trở lại thăm một chút.

Trong đại điện hoàng cung, lại ở thời điểm mỗi một người đều nhíu mày, suy nghĩ xử lý những lời đồn đại như thế nào. Trong nháy mắt, bỗng nhiên có một tiếng nổ lớn kinh thiên, lại trực tiếp tản ra ở trên trời cao!

Những tiếng động ầm ầm vượt qua thiên lôi, cuồng bạo nổ tung. Động tĩnh quá lớn, không chỉ có khuếch tán ở bên trong Khôi Hoàng Triều, thậm chí Thánh Hoàng Triều, Tà Hoàng Triều, cũng như vậy. Tiếng nổ lớn kinh thiên này thình lình... vang vọng ở trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Biển Vĩnh Hằng cũng nổi lên sóng lớn cuồn cuộn. Toàn thế giới hình như cũng chấn động run lên một cái. Một áp lực khiến cho tất cả mọi người có thể cảm nhận được, theo một tiếng động rất lớn này vang lên, từ trên trời hạ xuống!!

- Chuyện gì xảy ra?

- Trời ạ, đây... Đây là âm thanh gì?

Thời điểm vô số người ở rất nhiều khu vực, tất cả đều kinh ngạc kêu lên, tất cả cường giả của ba hoàng triều lớn, mỗi người đều lập tức bay ra, ngẩng đầu nhìn về phía trời cao.

Nơi truyền đến tiếng nổ, chính là chỗ trên trời cao!

Mà càng kinh người hơn, là lúc này này trên trời cao, gương mặt khổng lồ của người chúa tể khổng lồ đã bao nhiêu năm trước sau vẫn không nhúc nhích chiếm nửa bầu trời. Hắn đang nhắm mắt, tự nhiên ở trong một chớp mắt này... run rẩy giật mình!!

Lần chấn động này, cực kỳ rõ ràng, bị tất cả cường giả đều cảm nhận được rõ ràng. Trong nháy mắt lại có gió bão ngập trời nổi lên, ở trong đầu của tất cả mọi người, cuồn cuộn bạo phát!

- Người khổng lồ đang chuyển động!

- Ta không nhìn nhầm. Hắn... mí mắt của hắn thật sự động!

- Sao có thể như vậy được? Lời đồn đại... chẳng lẽ là sự thật!

Vô số người hoảng sợ. Trong nháy mắt Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng lại bay ra trước tiên. Hai người bọn họ ở trên Hoàng Thành của từng người, thần sắc khác nhau. So với Thánh Hoàng nghiêm nghị cùng nặng nề, trong mắt Tà Hoàng lại thoáng lộ ra một ánh sáng u ám.

Ở dưới sự chú ý của vạn người này, thậm chí trong lòng tất cả tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều dâng lên cảm giác áp lực cùng nguy cơ sinh tử, theo mí mắt của người chúa tể khổng lồ chấn động, lại có trên trăm tảng đá, từ trên mi tâm của người chúa tể khổng lồ này rơi xuống. Từng viên rơi lả tả xuống, giống như một lưu tinh, lao thẳng đến mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Chúng có tốc độ cực nhanh, giống như có đầy đủ sinh mạng. Cho dù Thánh Hoàng cùng Tà Hoàng ra tay, cũng vẫn không có cách nào chặn được hết tất cả, ầm ầm rơi xuống!

Mặt đất chấn động mãnh liệt, thiên địa tràn ngập tiếng gào thét!

Hơi thở của Thánh Hoàng tăng nhanh, hoàn toàn không có một chút do dự nào, lập tức đã truyền đạt xuống phong lệnh.

- Tất cả Thiên Tôn, tất cả Bán Thần, ngay lập tức xuất động, hạ tất cả khối đá trong phạm vi của Thánh Hoàng Triều, thu thập tất cả. Một khi xuất hiện vết tích sinh mạng, lập tức báo lên diệt sạch!

Pháp lệnh cùng loại, cũng xuất hiện ở bên trong Tà Hoàng Triều, chỉ có điều có một chút khác biệt. Ở đây không có chuyện diệt sạch. Có chỉ là thu thập.

Rất nhanh, hai đại hoàng triều đều hành động, ở trong phạm vi của từng người, không ngừng khuếch tán. Thậm chí ngay cả hải vực cũng không có quên, cũng thu thập.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần không ở bên trong Khôi Hoàng Triều, nhưng nghị quyết đến từ cộng đồng đám người Đại Thiên Sư, vẫn truyền khắp hoàng triều. Tất cả Thiên Tôn cùng với Bán Thần, gần như đều tản ra, từng người tìm kiếm!

Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần ở trong tinh không này, trên bảo quạt, thần sắc của hắn cực kỳ nghiêm trọng. Toàn bộ tâm thần đều ngưng tụ ở ngọn lửa trước mặt. Màu sắc của ngọn lửa này đang nhanh chóng biến hóa, hoàn toàn khác cùng lửa hai mươi chín màu. Giờ phút này, màu sắc của ngọn lửa gần như đã không nhìn thấy rõ, giống như rất nhiều màu sắc đan vào một chỗ, trong nháy mắt nhiều màu, trong nháy mắt lại dường như trong suốt không màu sắc!

Cách điều chế lửa ba mươi màu, Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn tạo thành, lại trong lần lượt chế luyện cũng đã hoàn thiện nó đến mức cực hạn hắn có thể làm được

Nhưng cho dù là như vậy, hắn vẫn lần lượt thất bại. Đến hiện tại, Bạch Tiểu Thuần đã ý thức được, lửa ba mươi màu này... không nhất

định thành công. Cho dù mình đều chuẩn bị tất cả đến hoàn mỹ, ở trên luyện chế cũng đã đến cực hạn, nhưng cuối cùng vẫn tồn tại khả năng thất bại cực lớn.

- Có thể chế luyện ra lửa ba mươi màu hay không, vậy phải xem vận khí thế nào...

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Hắn đã thất bại chừng mấy mươi lần. Nếu như đổi lại thành những người khác, sợ là đã sớm tuyệt vọng. Dù sao mỗi lần chế luyện cần phải tiêu hao số lượng hồn cũng kinh người.

Mặc dù là Bạch Tiểu Thuần ở đây, nắm giữ nhiều hồn như vậy, lúc này cũng có chút chịu không nổi. Dựa theo phán đoán của hắn, bản thân tối đa lại chế luyện hai mươi lần nữa. Nếu vẫn là thất bại, hắn lại không đủ hồn nữa.

Mà ở tinh không bay lâu như vậy, không nói thu thập toàn bộ hồn trong tinh không, nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng phán đoán ra, mình chí ít thu thập hơn phân nửa. Còn có một ít rải rác, không chỉ phiền phức trên phương diện thu thập, càng tiêu hao thời gian.

- Nhất định phải thành công.

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, lên tinh thần tiếp tục chế luyện. Mấy ngày sau, lúc một tiếng nổ mãnh liệt, vang vọng tinh không, sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi, ngồi ở chỗ đó đờ ra. Một lát sau, hắn lại chế luyện...

Lại như vậy, mỗi ngày lại trôi qua. Một tháng sau, Bạch Tiểu Thuần đã lại chế luyện tám lần, mỗi lần đều thất bại ở mức độ khác nhau. Hắn đã làm được cực hạn. Nguyên nhân thất bại, ngay cả hắn cũng không tìm được đáp án. Cho đến sau một tháng chế luyện này, hình như ở sau rất nhiều lần thất bại dựa theo loại quy luật nào đó xuất hiện một tia ánh rạng đông. Ở trong quá trình chế luyện, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng lại cực kỳ thuận lợi...

Tim hắn cũng rung động, liên tục hít sâu khiến cho bản thân mình bình tĩnh trở lại, dần dần rơi vào trong sự linh hoạt kỳ ảo nào đó. Hình như hắn đã quên tất cả, chỉ còn lại có... biển lửa trước mặt đang không ngừng thành hình!

Không biết qua bao lâu, khi ý thức của Bạch Tiểu Thuần từ trong sự linh hoạt kỳ ảo này khôi phục lại, hắn kinh ngạc nhìn... ngọn lửa sáng ngời đang bồng bềnh ở trước mặt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1885: Bạch Hạo Sống Lại! (1)

- Ba mươi màu...

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run rẩy, hít thở cũng lộ ra sự hưng phấn. Nghĩ đến mình gian khổ, nghĩ đến Bạch Hạo sắp sống lại, Bạch Tiểu Thuần từ từ kích động, ngửa mặt lên trời cười ha ha!

Mang theo phấn chấn cùng chờ mong, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, từ từ cầm lửa ba mươi màu trong tay, dần dần nhích lại gần ấn ký trên mu bàn tay của mình. Hồn Bạch Hạo bên trong ấn ký này, dường như cũng cảm nhận được ngọn lửa đến gần, tản ra sóng dao động mãnh liệt nhất từ trước tới nay.

- Hạo nhi...

Bạch Tiểu Thuần khẽ thì thào nói. Ngọn lửa ba mươi màu này đã hao phí của hắn rất nhiều năm tháng, còn có biển hồn vô tận mới hình thành, cùng ấn ký trên mu bàn tay của hắn, từ từ dung hợp lại với nhau!

Ở trong chớp mắt khi dung hợp này, Bạch Hạo bên trong ấn ký trên mu bàn tay của Bạch Tiểu Thuần, nhất thời lại phát ra ánh sáng chói lòa. Năm đó Bạch Hạo tử vong, chính là lấy hồn của bản thân chế luyện ra lửa hai mươi hai màu, ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần đứng trước nguy cơ, cứu hắn!

Mà hiện tại, Bạch Tiểu Thuần trả một cái giá cực lớn, ngưng luyện ra lửa ba mươi màu, muốn Bạch Hạo từ trong ấn ký này, một lần nữa sống lại!

Theo ánh sáng của ấn ký Bạch Hạo càng thêm sáng ngời, tim Bạch Tiểu Thuần cũng vô cùng khẩn trương. Hắn nhìn chăm chú mắt không chớp. Không biết qua bao lâu, ấn ký trên mu bàn tay của hắn cuối cùng lại từ từ đi ra ngoài. Ở trong hơi thở gấp rút của Bạch Tiểu Thuần, ấn ký này bay lơ lửng ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần. Dần dần, lại có dao đồng hồn từ bên trong mơ hồ khuếch tán.

Khí tức hồn này càng lúc càng nồng đậm. Đến cuối cùng lại lấy ấn ký này làm trung tâm, quấn quanh đường nét của một hồn ảnh. Bạch Tiểu Thuần nhìn đường nét này một cái, lại lập tức nhận ra, đó chính là Bạch Hạo!!

- Hạo nhi...

Bạch Tiểu Thuần kích động khẽ kêu lên. Theo tiếng hô hoán của hắn, mí mắt của hồn Bạch Hạo hơi giật mình, chậm rãi mở ra. Lúc đầu, hắn lộ ra chính là sự mờ mịt. Khi nhìn thấy rõ Bạch Tiểu Thuần ở trước mắt, thân thể Bạch Hạo run lên bần bật.

- Sư tôn!

Nghe được hai chữ sư tôn, Bạch Tiểu Thuần thoải mái cười to. Một tiếng sư tôn này, hắn đợi qua nhiều năm. Lần này gặp lại, hắn cũng mong đợi qua nhiều năm. Trong giờ phút này, trong tiếng cười, ký ức của Bạch Hạo có chút hỗn loạn. Nhưng một khắc kia khi nhìn thấy được sư tôn, tim hắn trở lại bình tĩnh. Giống như năm đó, ở trong thế giới của hắn, sư tôn là người thân duy nhất của mình.

Có sư tôn ở bên cạnh, tất cả đều yên ổn. Từ từ, trên mặt Bạch Hạo cũng lộ ra vẻ tươi cười, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần quỳ lạy xuống, nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái.

- Sư tôn, đã lâu không gặp...

Tiếng cười hóa thành sự ấm áp, vui sướng trở thành thân tình. Ở trên bảo quạt này, hai sư đồ Bạch Tiểu Thuần cùng Bạch Hạo ở đây, giống

như có chuyện nói không hết. Ở trong những lời nói mang theo sự khoác lác của Bạch Tiểu Thuần, Bạch Hạo dần dần biết tất cả mọi chuyện phát sinh sau khi mình ngã xuống. Hắn biết Khôi Tổ tan vỡ, biết Tiên Vực Vĩnh Hằng tồn tại, biết sư tôn của mình ở thế giới xa lạ, một đường huy hoàng như thế nào. Hắn cũng biết Tiên Vực Vĩnh Hằng hiện tại, ba nước ở thế chân vạc!

- Còn nữa, hiện tại sư tôn ngươi lão nhân gia ta đã là Thái Cổ. Biết Thái Cổ không? Toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, chỉ có ba vị!

- Hơn nữa ta còn không phải là Thái Cổ bình thường. Nghiền ép Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng, dễ dàng như trở bàn tay.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, đắc ý bắt đầu khoe khoang. Bạch Hạo ở một bên trợn trừng mắt. Hắn theo Bạch Tiểu Thuần rất lâu, tát nhiên biết lúc này sư tôn của mình cần gì. Vì vậy trong mắt vội vàng lộ ra ý sùng bái, rất nhanh liền mở miệng.

- Sư tôn luôn luôn là thiên hạ vô địch. Bất kể ở bất kỳ chỗ nào, đều có thể phong sinh thủy khởi. Về điểm này đệ tử cảm thấy không bằng... Sau này còn phải học tập sư tôn nhiều hơn mới phải.

Nhìn thấy được ánh mắt của Bạch Hạo, nghe được trong lời nói nghiêm túc của Bạch Hạo mang theo sự nịnh hót, Bạch Tiểu Thuần cười ha ha, chỉ vào Bạch Hạo, muốn khiến mình nghiêm túc một chút, nhưng lại rất khó làm được.

- Hạo nhi, vi sư thưởng thức nhất, chính là điểm này của ngươi. Từ trước đến nay ngươi chưa bao giờ nói láo, không tệ không tệ.

Nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, Bạch Hạo cũng nở nụ cười. Ở trong nhận thức của hắn, chỉ cần sư tôn hài lòng, mình lại vui vẻ. Nhất là nghĩ đến sư tôn vì cứu mình bỏ ra bao nhiêu, trong lòng Bạch Hạo cũng cảm thấy rất ấm áp.

Bạch Tiểu Thuần khoát tay chặn lại, đang muốn tiếp tục ở trước mặt đệ tử của mình, nói khoác thêm một ít những chuyện khác. Nhưng vào lúc này, bên trong mặt quạt của bảo quạt, chỗ tháp cao tại đỉnh núi Sinh Tử Đạo Nguyên bên sông kia, đột nhiên chấn động một cái, tản ra hai ánh sáng đen trắng.

Tia sáng này xuất hiện, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Theo đó, lại là tiếng kêu kinh ngạc thất thanh của tiểu khí linh.

- Sinh Tử Đạo Nguyên đang bị hấp thu. Trời ạ, điều này... Sao có thể như vậy được!

Tiểu khí linh trước đó đều xem thường, nhìn Bạch Tiểu Thuần nói khoác. Lúc này trong tiếng kêu lên đầy kinh ngạc, thân thể nó lập tức bay lên, lao thẳng đến tháp cao Đạo Nguyên. Tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động, lập tức chạy đi. Về phần Bạch Hạo mắt thấy thần sắc sư tôn biến hóa, cũng lập tức nghiêm nghị đi theo ở phía sau.

Trong chớp mắt bước vào mặt quạt, thần thức của Bạch Tiểu Thuần tự nhiên tản ra, lại trực tiếp dung nhập tháp cao, liếc mắt liền thấy được bên trong tháp cao lúc này, thi thể Tống Khuyết tự nhiên trôi lơ lững ở phía trên Sinh Tử Đạo Nguyên!

Sinh Tử Đạo Nguyên này hóa thành hai dòng sương mù đen trắng, tự nhiên vây xung quanh thi thể của Tống Khuyết. Thậm chí cẩn thận quan sát, lại có một tia đang chậm rãi chui vào trong cơ thể Tống Khuyết!

- Điều này... điều này... Người này tự nhiên thật sự thành công? Không có khả năng. Không có đạo lý...

Tiểu khí linh cũng chú ý được tất cả những điều này. Toàn thân nó đều choáng váng. Sau khi nói xong câu đó, hắn lập tức hít vào một hơi, vội vàng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Nó phát hiện lực chú ý của Bạch Tiểu Thuần đều bị Tống Khuyết thu hút. Sau đó, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, lời tiểu khí linh nói với Bạch Tiểu Thuần trước đây, khả năng thành công còn nhỏ hơn so với nó nói rất nhiều. Điều này dù sao cũng là một ý nghĩ sơ bộ của Đạo Trần tiên tôn mà thôi. Nhưng hôm nay tất cả cho thấy, ý nghĩ này, hình như rất chính xác!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1886: Bạch Hạo Sống Lại! (2)

- Tống Khuyết...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Mặc dù Tống Khuyết giờ phút này, trên người hắn vẫn tràn ngập khí tức tử vong, nhưng lại xuất hiện một ít biến hóa rất nhỏ so với trước, giống như là sau khi đến điểm cuối của tử vong, xuất hiện một ít nghịch chuyển!

Mà rõ ràng, Tống Khuyết đang cùng Sinh Tử Đạo Nguyên dung hợp. Một khi cuối cùng thành công, khả năng Tống Khuyết sống lại tính là cực lớn. Thậm chí tu vi cũng sẽ bởi vậy trở nên khác biệt. Về phần có thể tới trình độ nào, Bạch Tiểu Thuần không dễ phán đoán. Nhưng lúc này mặc dù tâm thần tiểu khí linh chấn động, nhưng tiếp nhận sự thật này. Nhìn ra được ý nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, nó vội vàng mở miệng nói.

- Chủ tử, đạo hữu này của ngươi một khi dung hợp Đạo Nguyên thành công, sau khi tỉnh dậy vì không được thế giới tán thành, cho nên sẽ không trở thành chúa tể, có thể không được coi là chúa tể chân chính, nhưng tất nhiên là gần với cảnh giới chuẩn chúa tể!

- Chỉ có điều này dung hợp cần thời gian. Có thể rất nhanh, cũng có thể rất chậm. Tất cả đều phải xem vận mệnh của hắn. Dù sao trước lúc này, từ trước đến nay chưa từng có chuyện như vậy phát sinh.

Tiểu khí linh lại hít một hơi thật sâu. Lúc nhìn về phía Tống Khuyết, trong lòng nó cũng có phần phức tạp. Sinh Tử Đạo Nguyên, đó là đạo của Đạo Trần tiên tôn. Một khi Tống Khuyết thành công, trên ý nghĩa nào đó hắn mới xem như là người truyền thừa chính thống của Đạo Trần tiên tôn.

Nghe được tiểu khí linh nói vậy, lại cẩn thận điều tra nhìn tình hình của Tống Khuyết một chút, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy vui sướng. Nếu như nói Bạch Hạo là cứu mạng của Bạch Tiểu Thuần hắn, như vậy Tống Khuyết chính là cứu mạng của đạo lữ cùng với con nối dõi mạng của Bạch Tiểu Thuần. Ân đức như vậy, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào quên.

Trong mắt của hắn mang theo sự chúc phúc, thở ra một hơi dài. Hắn hướng về phía Tống Khuyết ôm quyền bái lạy, lúc này mới rời đi.

Gần như ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần ở đây song hỷ lâm môn, đồng thời trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, theo hơn một trăm viên đá rơi xuống, cường giả của ba hoàng triều lớn đều khuếch tán ra, tiến hành thu thập cùng giết chết.

Quá trình này không phải thuận lợi. Khối đá lây nhiễm khí tức Chúa Tể, sẽ hình thành một khu vực ăn mòn. Mặc dù là phát hiện rất nhanh, cũng sẽ tạo thành một ít ảnh hưởng. Còn có một vài cái trừ phi là Thiên Tôn mới có thể tìm được. Cái này khiến cho tốc độ xử lý chậm chạp hơn không ít.

Hiện tại một tháng trôi qua, mặc dù cũng có rất nhiều khối đá bị phát hiện cũng như thu thập, có thể tìm được phần lớn khối đá đều là đặc ruột. Bên trong hình như không tồn tại máu thịt phân thân của chúa tể. Khối đá bên trong có đầy đủ máu thịt, hiện nay chỉ có xuất hiện một khối ở Thánh Hoàng Triều. Những nơi khác lại đều không có phát hiện.

Lúc này ở khu vực Khôi Hoàng Triều gần biên giới Tà Hoàng Triều, Cự Quỷ Vương đang triển khai lao qua với tốc độ cao nhất. Thân là Thiên Tôn, trong một tháng này, hắn đã đi qua bảy chỗ khu vực khối đá rơi xuống, trấn áp thu thập từng cái một. Lúc này hắn muốn đi, tới, là một chỗ Bán Thần dưới quyền phát hiện lại ra có khối đá rơi xuống.

Ở chỗ đó tương đối hoang vu, bốn phía xung quanh không có người ở, cho nên cho dù bị ăn mòn, cũng ảnh hưởng không phải quá lớn. Nhất là Cự Quỷ Vương tu vi Thiên Tôn, đủ để đi mài bằng tất cả những thứ bị

ăn mòn. Lúc này trong khi lao tới, khoảng cách giữa hắn và chỗ khối đá càng lúc càng gần.

- Tìm hết khối này, có thể trở về thành. Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, sau này sợ là có rất nhiều khó khăn.

Cự Quỷ Vương than nhẹ một tiếng. Đối với sau này, hắn rất lo lắng.

Theo Cự Quỷ Vương đi về phía trước, dần dần càng tới gần phạm vi của Tà Hoàng Triều. Không lâu sau đó, ở phía trước Cự Quỷ Vương, xuất hiện một mảnh thung lũng.

Khu vực này phân chia không lớn. Mặt đất bốn phía xung quanh cháy đen một mảnh, tản ra từng trận sương mù màu đen. Ở trung tâm thung lũng bị sương mù lượn lờ này, có một tảng đá.

Tảng đá kia chỉ lớn chừng nắm tay, nhưng lại phát ra từng trận ánh sáng lúc sáng lúc tối, không ngừng biến hóa, giống như phù hợp với loại quy luật nào đó, giống như tim đập.

Bốn phía xung quanh thung lũng, có bảy tám cường giả Bán Thần của Khôi Hoàng Triều. Nơi này là bọn họ phát hiện trước nhất, nhưng lại không có cách nào bước vào bên trong thung lũng này. Ở đây tản ra lực ăn mòn, cho dù là Bán Thần cũng không chịu nổi, lúc này mới bẩm báo lên, sau đó có Cự Quỷ Vương đến.

Lúc này theo Cự Quỷ Vương tới gần, bảy tám Bán Thần này lập tức đứng dậy bái kiến. Cự Quỷ Vương khoát tay chặn lại, không nói gì. Thân thể hắn thoáng một cái hơn, lại trực tiếp bước vào đến trong thung lũng.

Bên trong tản ra lực ăn mòn, có thể dung hòa Bán Thần. Nhưng đối với Thiên Tôn mà nói, nhất thời nửa khắc không có cách nào tập kích quá nhiều. Chỉ là khiến cho thân thể Cự Quỷ Vương không ngừng tản ra khí đen mà thôi.

Cự Quỷ Vương biết thời gian ăn mòn này dài, mình cũng không chịu nổi. Lúc này hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, sau khi bước vào thung lũng lại trực tiếp đến gần tảng đá, giơ tay phải lên cách không chộp một cái, lại cầm tảng đá kia lên. Khối đá này giống với mấy khối đá lúc trước hắn gặp phải.

Thần thức Cự Quỷ Vương theo bản năng đảo qua.

Nhưng lúc này đây, sau khi thần thức của hắn đảo qua, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, hai mắt còn trợn tròn.

- Không phải đặc ruột!

Cự Quỷ Vương hít thở dồn dập. Thần thức của hắn kiểm tra đến ánh sáng của khối đá này, bên trong hình như có một ấu thể giống như rắn mối!

Thậm chí ở thời điểm thần thức Cự Quỷ Vương đảo qua, ấu thể này còn giật mình.

Cự Quỷ Vương nhất thời phấn chấn. Hắn biết mình phát hiện ra một vật không tầm thường. Hắn hiểu rõ giá trị của vật này sợ là không nhỏ. Lúc này hắn không do dự chút nào, lập tức lùi về phía sau, muốn trở về Khôi Hoàng Thành.

Nhưng ngay khi Cự Quỷ Vương muốn rời đi, trong nháy mắt, đột nhiên có một tiếng hừ lạnh, từ trên trời hạ xuống. Bốn phía xung quanh khu vực này, tự nhiên ở trong tiếng hừ lạnh này, trực tiếp hóa thành biển lửa!

Biển lửa màu đen này, trong chớp mắt lại bao trùm tất cả. Bảy tám cường giả Bán Thần này căn bản là không kịp bỏ chạy, cũng không kịp kêu thảm một tiếng, chớp mắt liền trực tiếp bị biển lửa chìm ngập, trở thành tro bụi.

- Tà Hoàng!

Cự Quỷ Vương thân là Thiên Tôn, lúc này thần sắc đại biến. Hắn từng tận mắt nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần cùng Tà Hoàng đánh một trận. Mấy năm nay hắn cũng cùng Công Tôn Uyển Nhi nói chuyện qua, càng mẫn cảm đối với khí tức của Tà Hoàng. Lúc này, hắn kinh ngạc la lên thất thanh. Đồng thời, hắn lại lập tức muốn cảnh báo cho Khôi Hoàng Thành.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1887: Trở Về!

Nhưng vẫn quá muộn. Biển lửa ở bốn phía xung quanh trong nháy mắt tăng vọt. Từ phía xa nhìn lại, biển lửa này tự nhiên hóa thành một bàn tay hỏa diễm từ mặt đất dâng lên, một tay nắm lấy Cự Quỷ Vương. Mặc cho Cự Quỷ Vương giãy giụa cùng bỏ chạy như thế nào, ở dưới chênh lệch tu vi hai bên quá lớn, hắn vẫn không có cách nào giãy thoát được. Sau khi bị bàn tay hỏa diễm kia nắm lấy, lại hung hăng bóp, hắn lập tức lại bị cuốn vào trời cao.

Trong trời cao, toàn thân Tà Hoàng mặc đế bào, chắp tay sau lưng, mặt không đổi sắc, đứng ở nơi đó. Hắn không có nhìn lại bàn tay hỏa diễm. Chỉ là sau khi bên trong bàn tay này bay ra tảng đá, hắn mới đón được. Sau khi hắn liếc mắt thoáng nhìn, khối đá này tự nhiên ở trong tay hắn chậm rãi dung hợp cùng thân thể hắn. Cho đến lúc tảng đá hoàn toàn biến mất, hai mắt Tà Hoàng lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hình như khí tức cả người đều so với trước tăng lên không ít.

Về phần Cự Quỷ Vương, lúc này hắn ở bên trong bàn tay hỏa diễm kia, thất khiếu chảy máu, bị trọng thương tự nhiên hôn mê. Đối với Cự Quỷ Vương, Tà Hoàng nhìn cũng không liếc mắt nhìn. Lúc này ánh mắt hắn từ phía xa nhìn về phía Khôi Hoàng Thành, hai mắt dần dần nheo lại.

- Bạch Tiểu Thuần, mấy năm nay qua, ngươi rốt cuộc thật sự có đầy đủ chiến lực Thái Cổ hay không...

Tà Hoàng hờ hững mở miệng. Thật ra Bạch Tiểu Thuần đã rất nhiều năm không ra tay. Bất luận là hắn hay Thánh Hoàng, đều có chút không rõ.

Năm đó Bạch Tiểu Thuần dựa chính là những ánh sáng Thái Cổ. Tà Hoàng ở đây ẩn nhẫn đến nay, dĩ nhiên tìm được phá giải biện pháp ánh sáng Thái Cổ. Nhất là hiện tại theo Tà Hoàng, chuyện lớn sắp tới. Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn thăm dò sâu cạn Bạch Tiểu Thuần trước một chút!

Ít khi trầm ngâm, Tà Hoàng bỗng nhiên mỉm cười, cuốn lấy Cự Quỷ Vương, đột nhiên rời đi.

Sau khi Tà Hoàng rời đi không lâu, một đạo pháp chỉ từ bên trong Tà Hoàng Thành phát ra, trực tiếp đưa tới Khôi Hoàng Thành. bên trong pháp chỉ nói rất rõ rang. Cự Quỷ Vương vì xông vào cảnh nội Tà Hoàng Triều, cướp giật Vẫn Thạch, phạm phải tội mạo phạm, vì vậy Tà Hoàng trấn áp hắn, giáo huấn thay.

Chuyện này còn bị Tà Hoàng Triều thông báo trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Bên trong pháp chỉ không chỉ nói nguyên nhân. Cuối cùng con đưa ra, bảo Bạch Tiểu Thuần tự mình đi một chuyến tới Tà Hoàng Thành, đưa Cự Quỷ Vương đi!

Loại thử này, căn bản cũng hoàn toàn không có đi che giấu. Gần như ở trong nháy mắt pháp chỉ này truyền ra, Thánh Hoàng lại nheo hai mắt lại. Trong mắt hắn chớp động, hắn mặc dù cùng Bạch Tiểu Thuần liên minh, nhưng đối với chiến lực của Bạch Tiểu Thuần, trước sau hắn vẫn có chút nghi ngờ. Lúc này, dưới sự trầm ngâm, hắn cảm thấy Tà Hoàng thử, đối với mình mà nói, cũng là chuyện tốt.

- Chỉ có điều bất kể như thế nào, chuyện thử này đối với ta không có gì xấu. Nhưng nếu Bạch Tiểu Thuần ngã xuống, lại gây bất lợi cho ta.

Thánh Hoàng hạ quyết tâm, lần này hắn sẽ chú ý mật thiết, cũng đã làm xong chuẩn bị ra tay.

Thời gian thoáng một cái, ba ngày trôi qua. Mắt thấy Khôi Hoàng Thành không có bất kỳ phản ứng nào, Tà Hoàng càng thêm nghi ngờ. Thậm chí ngay cả bản thân tu sĩ của Khôi Hoàng Triều cũng do dự.

Trong Khôi Hoàng Thành, tất cả những người có đầy đủ thân phận, mỗi người đều lo lắng. Nhất là Chu Tử Mạch càng như vậy, đám người Đại Thiên Sư cũng như vậy. Bọn họ tất nhiên nhìn ra được trận thử này. Nếu như Bạch Tiểu Thuần thuận lợi xuất hiện, thuận lợi hể hiện ra chiến lực không kém gì năm đó còn tốt. Nhưng nếu như chiến lực của Bạch Tiểu Thuần yếu ớt hơn một ít, hoặc là đi chậm, sợ là Cự Quỷ Vương sẽ gặp nguy hiểm!

Đối với điều này, ba người Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch còn có Hầu Tiểu Muội, đều đi tới chỗ Bạch Tiểu Thuần bế quan. Thậm chí Đại Thiên Sư mời tới Công Tôn Uyển Nhi, cùng nhau liên thủ tản ra thần thức, muốn đi triệu hoán Bạch Tiểu Thuần từ trong bế quan thức tỉnh. Chỉ là sau khi thần niệm của bọn họ tản vào mật thất, lại thật lâu không có trả lời.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho đám người Đại Thiên Sư càng lo lắng. Nhưng trong nháy mắt khi mọi người ở đây bất an, hoàng cung mật thất bị mở ra, tự mình mở ra. Sau khi mở ra, bong dáng của Bạch Tiểu Thuần từ bên trong chậm rãi thiện ra. Chỉ có điều lúc này Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt mọi người, thân thể hắn tự nhiên gần như trong suốt. Vừa nhìn chính là phân thân.

- Ta đã biết nguyên nhân mọi chuyện. Bản tôn sẽ lập tức sẽ trở về.

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Bạch Tiểu Thuần trong mật thất chậm rãi mở miệng. Sau đó thân thể hắn đột nhiên có ánh sáng lập lòe!

Ánh sáng bất thình lình, khiến cho trong lòng đám người Đại Thiên Sư chấn động. Bao gồm Công Tôn Uyển Nhi cũng vậy. Bọn họ đồng thời nhìn lại. Điều đầu tiên bọn họ nhìn thấy được, là một ánh sáng chói lòa. Chỉ sợ bọn họ thân là Thiên Tôn, đều bị ánh sáng này làm cho chói mắt!

Theo sau ánh sáng, lại là một khí tức khiến cho mọi người ngừng hít thở lại, thậm chí thân thể cũng đang run rẩy, linh hồn cũng đang lay

động. Khí tức này không phải mãnh liệt, chỉ là hơi tản ra lại lập tức thu hồi, nhưng vẫn khiến cho trong đầu tất cả mọi người đều nổ mạnh.

Rất nhanh, theo ánh sáng ngưng tụ, giống như truyền tống, dường như ở trên thân thể phân thân hư ảo Bạch Tiểu Thuần này, Bạch Tiểu Thuần bản tôn trùng điệp hạ xuống!

Sau khi tất cả ánh sáng đều tiêu tan, trong mật thất xuất hiện Bạch Tiểu Thuần, so với trong trí nhớ của mọi người có chút không giống lắm. Hình như tóc dài hơn một ít. Hình như thoạt nhìn càng trẻ hơn không ít. Điều duy nhất chỉ có sự thâm thúy ở bên trong hai mắt, giống như tinh không, giống như hình thành hố đen, có thể hút tất cả tồn tại vào bên trong.

Hễ là ánh mắt của người nào nhìn hắn, không quan tâm tu vi gì, cho dù Công Tôn Uyển Nhi đã đến Thiên Tôn hậu kỳ, tâm thần cũng chấn động. Đây là khi Bạch Tiểu Thuần ở trong tinh không cố gắng hết sức thu liễm khí tức khuếch tán đã thành thói quen. Nhưng hắn dù sao cũng là Thái Cổ, lại từng trải qua cuộc hành trình tinh không, cho dù có thu lại, nhưng thông qua phân thân lưu lại trước đó, đã biết được Tà Hoàng trấn áp Cự Quỷ Vương, bảo mình tự mình đi nhận người để thử hắn. Trong lòng hắn dâng lên sự tức giận, khiến cho hắn trong lúc vô tình tản ra một tia khí tức, cũng đủ khiến cho mọi người chấn động.

Đại Thiên Sư hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt trong lòng yên ổn xuống, lập tức cúi đầu về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Bái kiến Khôi Hoàng!

- Bái kiến Khôi Hoàng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1888: Ngươi Muốn Xem Thử Một Chút? (1)

Theo Đại Thiên Sư cúi đầu, mọi người đều cúi đầu theo. Chỉ có ddasm người Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch cùng với Hầu Tiểu Muội, lúc này đỡ hơn một chút.

- Tất cả đã có ta, không cần lo lắng!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Thời điểm nhìn về phía mọi người, trong mắt hắn ôn hòa. Ánh mắt hắn cũng khiến cho trong lòng ba nàng Chu Tử Mạch đều bình tĩnh trở lại. Hình như chỉ cần Bạch Tiểu Thuần ở bên cạnh, tất cả vấn đề đều có thể hóa giải.

Đã lâu không gặp, Bạch Tiểu Thuần đi về phía ba nàng Chu Tử Mạch, ôm các nàng một cái. Dáng vẻ Tống Quân Uyển tươi cười ôn nhu. Bụng Hầu Tiểu Muội lại gồ lên. Nhưng bọn họ cũng biết lúc này Chu Tử Mạch yếu đuối, ra hiệu Bạch Tiểu Thuần đi tới an ủi Chu Tử Mạch một chút. Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía Chu Tử Mạch, vành mắt Chu Tử Mạch có chút đỏ lên..

- Ta sẽ đi Tà Hoàng Triều, mời nhạc phụ đại nhân quay về. Sau khi trở về, trong thời gian ngắn ta không bế quan nữa.

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói, thân thể thoáng một cái, lao thẳng đến trời cao!

Lần này trở về, rất vội vàng. Thật sự là vì chuyện của Cự Quỷ Vương xảy ra quá mức đột ngột. Nếu không phải là Bạch Tiểu Thuần trước đây đề phòng chẳng may xảy ra, ở trong mật thất lưu lại một phân thân, sợ là

chờ tới khi Bạch Tiểu Thuần trở về, tình thế có thể có biến hóa càng lớn hơn.

Cũng may Bạch Tiểu Thuần tự nhiên đã xử lý xong tất cả mọi chuyện, Bạch Hạo sống lại, Tống Khuyết cũng có dấu hiệu tương lai sẽ thức tỉnh. Tu vi của Bạch Tiểu Thuần cũng thăng cấp đến Thái Cổ.

Lại từng trải một trận đánh cùng lão quỷ bà, thậm chí bình thường Bạch Tiểu Thuần cũng thường xuyên cùng hai nô bộc Thái Cổ này luận bàn, đối với chiến lực của mình đã có sự so sánh, tự tin trong lòng cũng kiên cường hơn không ít.

Nếu kẻ địch này không phải là Tà Hoàng, Bạch Tiểu Thuần sẽ dùng một đòn sấm sét, trực tiếp nghiền ép, mang Cự Quỷ Vương đi. Mà chuyện Tà Hoàng thật giả năm đó, lấy từng trải của Bạch Tiểu Thuần hiện tại đi nhớ lại, trong lòng của hắn đã sớm có phán đoán.

- Tà Hoàng giả này nhất định cùng vị Nghịch Phàm ma tôn kia, có liên quan cực lớn!

Bạch Tiểu Thuần lao nhanh ở trên bầu trời này tiến về phía trước. Hai mắt hắn dần dần nheo lại, trong mắt lộ ra ánh sáng suy nghĩ. Rất nhanh, tia sáng này bị sát cơ thay thế!

Không quan tâm Tà Hoàng ở đây che giấu thủ đoạn gì, Bạch Tiểu Thuần biết mình không có lựa chọn nào khác, nhất định phải ra tay. Nếu không, Cự Quỷ Vương sẽ gặp nguy hiểm. Tà Hoàng thử không ra kết quả, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mặt khác Bạch Tiểu Thuần cũng nghĩ đến thời điểm con mình sinh ra, Tà Hoàng đưa tới khối đá màu đen do máu thịt Chúa Tể hình thành. Ở trên hòn đá kia hắn cảm nhận được nguy hiểm. Khi đó hắn đã tức giận, nhưng lại chỉ có thể nhịn xuống.

Hiện tại thù trước hận mới đều hiện lên, sát ý của Bạch Tiểu Thuần mãnh liệt hơn. Lúc này trong tiếng nổ lớn, hắn lại trực tiếp bước qua khu

vực Khôi Hoàng Triều, tiến vào lãnh địa của Tà Hoàng Triều. Lấy tốc độ của hắn, căn bản không cần thời gian bao lâu. Từ phía xa, hắn liền thấy trên tam xoa kích cực lớn, trên đỉnh đầu con rồng xương, hoàng cung của Tà Hoàng Triều!

- Tà Hoàng!

Không đợi hoàn toàn tới gần, giọng nói trầm thấp của Bạch Tiểu Thuần, giống như thiên lôi, lại trực tiếp ầm ầm ầm nổ tung ở thế giới này, vượt qua tất cả sấm sét, ở trong tám phương bỗng nhiên vang vọng.

Đại địa chấn động rung chuyển, trời cao thất sắc, giống như có người khổng lồ đang gầm thét. Tất cả tu sĩ ở bên trong Tà Hoàng Thành, cho dù là những Thiên Tôn, tâm thần mỗi một người đều nổ mạnh, thần sắc lập tức biến đổi.

- Là Khôi Hoàng!

Mọi người ở Tà Hoàng Thành, trước đó đều biết chuyện Cự Quỷ Vương bị Tà Hoàng trấn áp, cũng biết Tà Hoàng truyền ra pháp chỉ, bảo Khôi Hoàng Bạch Tiểu Thuần tự mình đến nhận người. Ban đầu, bọn họ mặc dù cũng có một chút lo lắng, nhưng càng nhiều lại là tâm tính xem náo nhiệt. Bởi vì ở trong lòng của bọn họ, vẫn còn cảm thấy, Khôi Hoàng Bạch Tiểu Thuần này không thể nào so sánh cùng Tà Hoàng của bọn họ.

Năm đó cũng bởi vì Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng liên thủ, Tà Hoàng mới không thể không nhượng bộ đến nay.

Nhưng bây giờ, nếu Tà Hoàng dám chủ động ra tay, tất nhiên là hoàn toàn có sự chuẩn bị. Chỉ là tất cả những ý nghĩ này, lúc này theo Bạch Tiểu Thuần đến, theo giọng nói của hắn vang vọng, nhất thời lại giảm xuống không ít.

Ở thời điểm toàn bộ Tà Hoàng Thành nơi này đều bị giọng nói này chấn động, trong hoàng cung bỗng nhiên bạo phát ra khí đen ngập trời. Khí tức này trực tiếp phóng lên trên không trung khuếch tán ra tám

phương, mơ hồ giống như hình thành một gương mặt cực lớn, chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần đang nhanh chóng lao đến.

- Bạch Tiểu Thuần!

Âm thanh trầm thấp trong mang theo sự uy nghiêm đáng sợ, cùng tiếng gầm của Bạch Tiểu Thuần khẽ đan vào một chỗ, phân biệt rõ ràng, đồng thời vang vọng.

Đổi lại thành những người khác, lúc này nhất định sẽ dừng lại. Nhưng tốc độ của Bạch Tiểu Thuần ở đây hoàn toàn không có chút thay đổi. Hàn quang trong mắt hắn còn trực tiếp bạo phát.

- Tà Hoàng, ai cho ngươi lá gan như vậy? Xé bỏ giao hẹn thì cũng thôi, lại còn dám bắt nhạc phụ của Bạch mỗ!

Trong tiếng gầm nhẹ, tay phải Bạch Tiểu Thuần trực tiếp giơ lên. Trong nháy mắt ở trên trời cao, lại có bảy tám đạo ánh sáng Thái Cổ, đột nhiên xuất hiện, trong tiếng nổ lớn lao thẳng đến gương mặt Tà Hoàng giữa không trung.

Không có quá nhiều lời, lần này Bạch Tiểu Thuần đến, chính là muốn chiến đấu một hồi. Lúc này theo ánh sáng Thái Cổ nổ mạnh, mắt Tà Hoàng lộ ra ánh sáng u ám, khóe miệng lại thoáng lộ ra một nụ cười lạnh cùng châm chọc.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi cũng chỉ biết một chiêu này thôi sao?

Mặt Tà Hoàng trên bầu trời, trong nháy mắt vặn vẹo. Bên trong cuối cùng lại lộ ra chín điểm sáng. Nhìn kỹ, những điểm sáng kia lại là chín cái thủy tinh cực lớn. Giữa chúng có tia sáng nối liền. Gương mặt tản đi. Thay vào đó, chính là một mặt gương cực lớn màu đen.

Cái gương này gần như vừa hình thành, ánh sáng Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần lại ầm ầm hạ xuống. Nhưng tiếng nổ trong sự tưởng tượng của mọi người lại không có xuất hiện. Cái gương cực kỳ này quỷ dị,

giống như nước bùn trong đầm lầy. Những ánh sáng Thái Cổ đó hạ xuống, cuối cùng lại bị hút vào bên trong!

- Nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, như vậy bản hoàng đối với ngươi... lại quá thất vọng.

Giọng nói của Tà Hoàng lãnh đạm. Theo đó, bóng dáng hắn từ trong hoàng cung đi từng bước một ra ngoài, vang vọng trong thiên địa. Cho đến khi hắn đứng ở giữa không trung, đứng ở trước chín cái tinh thạch hình thành cái gương kia, khí tức Thái Cổ trên người hắn, bạo phát bừa bãi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1889: Ngươi Muốn Xem Thử Một Chút? (2)

Tiếp đó, lại là tiếng hoan hô cùng bái kiến đến từ rất nhiều tu sĩ bên trong Tà Hoàng Thành phía dưới.

Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn cái gương do chín cái tinh thạch này hình thành, không mở miệng. Hắn chỉ giơ tay phải vung lên. Nhất thời trên trời cao, cuối cùng lại xuất hiện hơn mười dải ánh sáng bạc, tiếng động chói tai truyền đến. Đồng thời, hơn mười ánh sáng Thái Cổ ầm ầm tới gần, lao thẳng đến chỗ Tà Hoàng.

- Vô dụng, ánh sáng Thái Cổ này của ngươi, bản hoàng sớm có phương pháp ứng phó. Ngươi không phá nổi Tà Đế Tinh của ta!

Tà Hoàng chắp tay sau lưng, khẽ cười một tiếng. Ngay lập tức phía sau hắn, cái gương hư ảo màu đen trong chớp mắt xuyên qua thân thể hắn, xuất hiện phía trước hắn, lập tức lại ngăn cản hơn mười đạo ánh sáng Thái Cổ công kích.

Âm thanh vang vọng, theo ánh sáng Thái Cổ tiêu tan, cái gương này tự nhiên lông tóc không hư hại.

- Đã gần hai mươi đạo. Bạch Tiểu Thuần, loại thần thông này, ngươi còn nữa không? Bản hoàng ngày hôm nay thật sự rất muốn xem thử, ngươi, đến cùng có bao nhiêu đạo ánh sáng Thái Cổ!

Tà Hoàng vẫn chắp tay sau lưng, khóe miệng châm chọc càng thêm mãnh liệt, chậm rãi mở miệng.

Bạch Tiểu Thuần biết Tà Hoàng ở đây tất nhiên có liên quan đến Nghịch Phàm. Mặc dù ý chí chiến đấu nồng đậm, nhưng hắn cũng rất

cảnh giác cẩn thận. Thậm chí lúc hắn đến, đều tận lực áp chế tu vi của mình, khiến cho ở trong mắt Tà Hoàng, hắn vẫn còn là Thiên Tôn, mà không phải là Thái Cổ.

Lúc này mặc dù là Tà Hoàng ở đây khiêu khích, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không lộ ra tu vi Thái Cổ. Thật ra, lá bài tẩy của hắn quá nhiều. Trừ khi Tà Hoàng nơi này có thủ đoạn cường hãn hơn, nếu không, còn chưa đủ để ép Bạch Tiểu Thuần triển khai tất cả chiến lực.

- Ngươi muốn xem thử một chút? Được, vậy ta để cho ngươi xem bao nhiêu đạo!

Bạch Tiểu Thuần cười lạnh một tiếng. Thân thể dứt khoát dừng lại, tay phải bấm quyết lại chỉ một cái. Nhất thời trời cao chấn động. Lần này tự nhiên xuất hiện hơn năm mươi đạo ánh sáng bạc!

Hơn năm mươi đạo ánh sáng trắng lộ rõ, nhất thời khiến cho mọi người của Tà Hoàng Thành giật mình kinh ngạc, thất thanh kêu lên.

- Nhiều như vậy sao?

- Trời ạ, ánh sáng Thái Cổ của Khôi Hoàng này, trước đó không phải đều đoán không quá hai mươi đạo sao?

Mọi người kinh ngạc kêu lên, lại không có ảnh hưởng tới Tà Hoàng. Hắn mặc dù cũng giật mình, nhưng vẫn tự tin. Theo hơn năm mươi đạo ánh sáng Thái Cổ ầm ầm tới gần, cái gương màu đen bên cạnh hắn nhanh chóng chuyển động, ở trong từng tiếng ầm ầm không ngừng hấp thu, không ngừng trung hòa, hình như kiên cố bền vững tới cực điểm.

- Đây là cực hạn của ngươi sao? Ngươi...

Tà Hoàng thậm chí còn nở nụ cười. Nhưng không đợi hắn nói xong, Bạch Tiểu Thuần lại tay phải vung lên. Lần này... trên trời cao, lại xuất hiện một trăm đạo ánh sáng trắng!

Cảnh tượng như vậy, lại chấn động tất cả mọi người. Cho dù Tà Hoàng cũng trợn tròn mắt, tâm thần lần đầu tiên chấn động. Chỉ là sự chấn động kinh ngạc của mọi người hiển nhiên sẽ không kết thúc, cũng sẽ không chỉ có một chút như thế. Theo Bạch Tiểu Thuần bấm quyết lại chỉ, nhất thời sau một trăm đạo ánh sáng Thái Cổ này, cuối cùng lại xuất hiện gần hai trăm đạo nữa!

Cộng lại, chừng hai trăm sáu mươi bảy mươi đạo. Thậm chí nếu có người thận trọng đi tính, từ khi Bạch Tiểu Thuần ra tay cho đến hiện tại, ánh sáng Thái Cổ hắn đã cho thấy, vừa lúc chính là 360 đạo!!

Đây là số lượng một bộ quân cờ đen trắng trên bàn cờ, cũng là cực hạn của một thần thông này trong bảo quạt. Lúc này tất cả ầm ầm bạo phát, gần ba trăm đạo ánh sáng Thái Cổ, quả thực kinh thế hãi tục, đủ để chấn động thiên địa!

- Không có khả năng!

Tà Hoàng thất thanh, sắc mặt hoàn toàn đại biến. Không chỉ là hắn, lúc này Thánh Hoàng ở bên trong Thánh Hoàng Triều, cũng đang quan tâm một trận chiến này, mở miệng hít sâu một hơi. Lấy thân phận cùng tu vi của hắn, trong mắt cũng lộ ra sự hoảng sợ.

- Tà Hoàng, ngươi không phải muốn xem sao? Ta một lần, cho ngươi xem đủ!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, hai tay vung vẩy. Nhất thời gần ba trăm ánh sáng Thái Cổ, giống như mưa xối xả, ầm ầm trút xuống, lao thẳng đến Tà Hoàng!

Hai mắt Tà Hoàng nhất thời đỏ ửng. Cái gương trước mặt hắn càng mở rộng thêm, bị hắn bày ra đến cực hạn, toàn lực ngăn cản. Những tiếng nổ rung trời vang vọng. Từng ánh sáng Thái Cổ vô cùng sắc bén, mặc cho cái gương này bền vững kiên cố như thế nào, nhưng chung quy vẫn không cách nào đồng thời đối đầu với nhiều ánh sáng Thái Cổ như vậy.

Trong tiếng nổ lớn, nó bắt đầu xuất hiện tiếng vỡ nát. Cho đến khi cản trở gần như tám phần mười ánh sáng Thái Cổ, cái gương này lại không có cách nào kiên trì được nữa, trực tiếp tan vỡ nổ tung ra, chia năm xẻ bảy. Cùng vỡ nát, còn có chín cái bị Tà Hoàng hao hết khổ cực cùng trả giá lớn, thậm chí sử dụng tính mạng của mình, luyện chế ra Tà Đế Tinh!

Sau khi tan vỡ, âm thanh điếc tai nhức óc, truyền ra gần phân nửa Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Từ phía xa nhìn lại, giống như ngày diệt vong hạ xuống, trùng kích cực lớn quét ngang thiên địa tám phương. Nó đi qua nơi nào, ngọn núi vỡ nát diệt vong, mặt đất lõm xuống, trời cao giống như sắp bị tước đoạt tất cả!

360 đạo ánh sáng Thái Cổ, không thể tưởng tượng nổi, nghe rợn cả người, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, trong đầu đều bị chấn động nổ vang, càng làm cho các cường giả đã từng suy đoán Bạch Tiểu Thuần đến cùng có bao nhiêu ánh sáng Thái Cổ, trong lòng mỗi một người dâng lên sóng lớn vượt trời.

- Tự nhiên... Tự nhiên nhiều như vậy!

- Sao có thể như vậy? Trời ạ, tổng cộng hơn ba trăm đạo. Như vậy xem ra, hoặc chính là Khôi Hoàng này lại mạnh mẽ. Hoặc chính là... năm đó hắn trước sau không bị buộc phải lộ ra đòn sát thủ!

Bên trong Tà Hoàng Triều vô số người hoảng sợ. Đồng thời, Thiên Tôn cùng với Thánh Hoàng trong Thánh Hoàng Triều, sau khi bọn họ thông qua thần niệm từ phía xa cảm nhận, khí tức của mỗi người ngưng lại, tâm thần chấn động.

Nhất là Thánh Hoàng. Bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, ánh sáng Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần tự nhiên lại nhiều như vậy. Hơn ba trăm đạo, đã kinh thiên động địa. Thậm chí cho dù là chính hắn, cũng

cũng không có nắm chắc có thể ở dưới hơn ba trăm đạo ánh sáng Thái Cổ công kích tới, còn toàn thân trở ra.

Cùng lúc đó, hắn cũng giật mình đối với chiến lực Tà Hoàng thể hiện ra. Giờ phút này, ở trong mắt Thánh Hoàng Tà Hoàng hình như thật sự còn cường hãn hơn so với trước kia rất nhiều.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1890: Thái Cổ Chiến

Nhất là Tà Đế Tinh này, loại này gần như ở trong cảnh giới Thái Cổ, có thể chống lại tất cả thần thông thuật pháp. Thánh Hoàng tự hỏi, chính hắn trừ khi không tiếc trả giá lớn, nếu không căn bản khó có thể chấn động được. Chỉ khi nào bỏ ra cái giá quá lớn, cho dù là hủy đi Tà Đế Tinh, sợ là mình cũng đã bị phản phệ trọng thương.

- Hai người bọn họ... thế nào lại thoáng cái đều trở nên mạnh như vậy?

Trong lòng Thánh Hoàng dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Cùng lúc đó, Tà Hoàng Thành trên bầu trời Tà Hoàng, trong lòng hắn cũng không có cách nào bình tĩnh được. Lúc này hắn hít thở dồn dập, sắc mặt không ngừng biến hóa, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần.

Hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần có nhiều ánh sáng Thái Cổ khiến cho người ta giận sôi gan. Điều này theo Tà Hoàng gần như là chuyện không thể nào. Nhưng hết lần này tới lần khác, chuyện này lại xuất hiện ở trong mắt của hắn.

- Hắn chắc hắn sẽ không còn ánh sáng Thái Cổ gì nữa!

Ánh mắt Tà Hoàng lóe lên. Hắn vốn chỉ muốn thử một chút nội tình sâu cạn của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hôm nay thử ra kết quả, khiến cho trong lòng của hắn vốn tồn tại sát cơ, lại trở nên mãnh liệt hơn. Hắn thấy, không có ánh sáng Thái Cổ, nếu muốn đánh giết Bạch Tiểu Thuần, dễ dàng như trở bàn tay!

Về phần tu vi của Bạch Tiểu Thuần, ở trong mắt hắn, vẫn còn là Thiên Tôn mà thôi. Thật ra Bạch Tiểu Thuần áp chế đối với tu vi của bản thân, phối hợp bộ phận thời gian bản nguyên của hắn gia tăng, cho dù là Tà Hoàng, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào nhận ra được. Chỉ có điều Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ, thời gian dài một chút, đối phương nhất định có thể nhìn ra manh mối.

Nhưng hắn không quan tâm. Bạch Tiểu Thuần vốn cũng không có ý định cứ giấu diếm mãi. Sở dĩ hắn trước sau áp chế, là muốn đề phòng nếu chẳng may sớm để lộ ra, sẽ mất đi tiên cơ. Hắn dự định là sau khi nhìn thấu tất cả về Tà Hoàng, ở dưới sự đột nhiên bạo phát, lấy khí thế long trời lở đất một lần hành động xoay chuyển càn khôn.

- Bạch Tiểu Thuần, bản hoàng đánh cược, ngươi không còn ánh sáng Thái Cổ!

Tà Hoàng ngửa mặt lên trời vừa hô lên, tay phải đột nhiên giơ lên. Không có Tà Đế Tinh, nhưng Tà Hoàng có rất nhiều đòn sát thủ. Dù sao nội tình nhiều năm, nơi đây lại là Tà Hoàng Thành, là căn cơ hắn tồn tại. Lúc này theo tay phải của hắn bấm quyết, chỉ về phía Tà Hoàng Thành phía dưới!

Nhất thời xương rồng ở trên tam xoa kích cực lớn này giống như vạn cổ không động, thân thể chợt chấn động. Nó nâng hoàng cung ở giữa đầu, vị trí hai mắt, trong phút chốc lại xuất hiện hai ngọn lửa màu đen.

Theo hỏa diễm xuất hiện, một khí tức kinh thiên động địa, lại trực tiếp từ trên người của con rồng xương này bạo phát ra. Thân thể hào hùng, khí thế ngập trời, ở trong chớp mắt khi vừa hình thành, trời cao thất sắc, phong vân tan ra. Bốn phía xung quanh còn dâng lên từng tầng gió bão, tám phương nổ lớn. Thân thể của con rồng xương này chợt rung lên, tản ra lực lượng vô cùng chấn động.

Con rồng xương này quá lớn. Có thể nói nó chính là căn cơ tồn tại của Tà Hoàng Thành. Toàn bộ Tà Hoàng Thành đều xây dựng ở trên thân thể của nó. Mà giờ khắc này theo lực chấn động của khuếch tán ra,

nhất thời phạm vi lớn kiến trúc Tà Hoàng Thành trên người nó sụp xuống. Vô số tu sĩ Tà Hoàng Thành, căn bản cũng hoàn toàn không có sức lực chống lại, trong phút chốc đã bị chấn động bay ra khỏi thân thể của rồng xương!

Bên trong Tà Hoàng Thành, mấy trăm vạn tu sĩ, mỗi một người đều hoảng sợ kinh ngạc kêu lên, đồng thời bị ném ra ngoài. Thời điểm tâm thần mỗi một người chấn động mãnh liệt, con rồng xương này cũng chợt ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm thét điếc tai nhức óc. Thân thể nó theo đó lắc lư, cuối cùng lại từ trên tam xoa kích này, bỗng nhiên bay đến giữa không trung!

Thân thể của nó quá lớn, khí thế quá mạnh mẽ. Nhất là hoàng cung ở đỉnh đầu hắn vẫn chưa sụp xuống. Từ phía xa nhìn lại, lại giống như một đế quan, khiến cho con rồng xương này, giống như đế long!

Dữ tợn vô cùng, tử khí kinh thiên, hỏa diễm màu đen trong mắt nó lộ ra sự lạnh lùng cùng hung tàn. Lúc này sau khi bay đến giữa không trung, ở trong sự kinh hãi cùng ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người ở bốn phía xung quanh, ở trong lúc Tà Hoàng bấm quyết điều khiển, sau khi con rồng xương rít gào, cuối cùng lại lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Nó đi qua nơi nào, hư không đều tan vỡ sụp xuống, giống như không chịu nổi uy áp của con rồng xương này!

- Rồng Thái Cổ!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần co lại. Khí tức trên thân của con rồng xương này tản ra, chính là Thái Cổ cảnh. Hiển nhiên đây là một trong những đòn sát thủ của Tà Hoàng. Hiện tại vì giết chết Bạch Tiểu Thuần, đối phương dĩ nhiên lại không tiếc phá huỷ Tà Hoàng Thành!

Nếu như đổi lại là thời điểm còn chưa thăng cấp cảnh giới Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần đối mặt với con rồng Thái Cổ này, sau khi không có ánh sáng Thái Cổ, hắn căn bản không có cách nào ứng phó được, chỉ có

thể toàn lực bỏ chạy. Nhưng hiện tại, mặc dù hắn hít thở có chút gấp gáp, nhưng lại hoàn toàn không có chút ý định lùi bước nào. Ngược lại, trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc khác thường. Ở trong nháy mắt khi con rồng Thái Cổ rít gào lao đến, hai tay hắn giơ lên, bấm quyết sau đó vung mạnh lên, trong miệng khẽ nói.

- Luân Hồi Quá Khứ Kinh!

Ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, nhất thời một khí tức huyền diệu khó có thể hình dung, bỗng nhiên từ trong hai tay hắn khuếch tán ra. Khí tức huyền diệu này vừa ra, thần sắc Tà Hoàng đột nhiên biến đổi. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần triển khai thuật pháp kỳ dị. Nhưng hôm nay lần này, hình như có chút không giống.

Lại ở thời điểm thần sắc Tà Hoàng biến hóa, thân thể của con rồng xương đang rít gào lao tới, đột nhiên chấn động. Cuối cùng lại từ trên thân thể khổng lồ của nó, từ trong không trung sinh ra rất nhiều phù văn. Những phù văn này trong nháy mắt chằng chịt, cuối cùng lại làn tràn về phía toàn thân của nó, ầm ầm khuếch tán.

Từ phía xa nhìn lại, căn bản là phán đoán không được số lượng những phù văn này, rậm rạp chằng chịt lại giống như hình thành một cái lưới lớn, tự nhiên vây khốn con rồng Thái Cổ này ở bên trong!

Mà những phù văn tạo thành lưới lớn này, bất kỳ một cái nào, hình như đều đại biểu cho một đoạn ký ức. Chỉ cần nhìn thời gian dài, sẽ ở nhìn thấy được bên trong phù văn này có hình ảnh của con rồng xương khi còn sống!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1891: Đế Kích (1)

Đây chính là... Luân Hồi Quá Khứ Kinh, một trong ba thần thông lớn Tuyên Cổ Quyển, của Bạch Tiểu Thuần. Trước kia hắn vì ngại tu vi không đủ, khó có thể phát huy ra lực lượng thật sự của ba thần thông lớn. Nhưng hôm nay ngăn cản này đã không còn. Luân Hồi Quá Khứ Kinh ở trong tay Bạch Tiểu Thuần thể hiện ra, bạo phát ra lực lượng phong ấn thật sự của nó!

Lấy ký ức của con rồng xương, hóa thành phù văn. Giữa mỗi một đạo phù văn này cùng rồng xương đều tồn tại liên quan mật thiết không thể tách rời. Mượn những liên quan này, lại giống như hình thành nhân quả, do đó phong ấn bản thân!

- Phong!

Theo giọng nói của Bạch Tiểu Thuần mang theo sự băng lạnh, đột nhiên truyền ra, trong thiên địa giống như có gió lạnh thổi tới. Con rồng xương kia bị tấm lưới lớn phù văn bao phủ, phát ra tiếng gào thét thê lương. Nhưng mặc cho nó giãy giụa như thế nào, cũng không làm ra được chuyện gì. Bất kể trước đó nó kinh người tới mức nào, khí thế kiêu căng ngập trời tới mức nào, nhưng giờ phút này, ở bốn phía xung quanh nó, tấm lưới lớn phù văn co lại, nó căn bản không có cách nào thoát khỏi sự vây khốn, chỉ có thể ở trong lúc vô số tu sĩ Tà Hoàng Thành bốn phía xung quanh trợn mắt há hốc mồm cùng tiếng nổ lớn trong đầu, tận mắt nhìn thấy được tấm lưới lớn do vô số phù văn này tạo thành, đang từng tầng co lại, lại trực tiếp phong ấn con rồng xương Thái Cổ này, thành một quả cầu cực lớn!!

Theo phong ấn hoàn thành, một tiếng nổ ầm truyền ra. Quả cầu phong ấn này tản ra nhiều màu, từ giữa không trung rơi xuống, nện ở trên mặt đất, không nhúc nhích.

- Trời ạ, Khôi Hoàng tự nhiên phong ấn rồng xương!

- Điều này... Không thể như vậy được!

Vào giờ phút này, tiếng vô số người kinh ngạc kêu lên thất thanh đã vang vọng ở bốn phía xung quanh. Cho dù là Tà Hoàng, hơi thở cũng dừng lại, chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, mắt dần dần híp lại.

- Ngươi không phải là Thiên Tôn! Nhưng ngươi không thể nào là Thái Cổ...

Lại ở trong nháy mắt khi Tà Hoàng nói ra những lời này, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu, khí tức trong nháy mắt bạo phát. Tu vi Thái Cổ mênh mông cuồn cuộn tràn ra, chấn động thiên địa, hóa thành gió bão, khiến cho âm thanh của vô số người thoáng ngừng lại. Toàn thân hắn giống như một mũi tên rời cung, gào thét lao xuyên qua hư vô, lao thẳng đến chỗ Tà Hoàng!

Những tiếng động ầm ầm rung trời vang lên. Hai người ở trên bầu trời này, thời gian ngắn ngủi mấy lần hít thở, lại giao đấu với nhau vượt quá mấy trăm lần, khiến cho tám phương run rẩy, hư vô sụp xuống. Bên trong Thánh Hoàng Thành, mắt Thánh Hoàng lại trợn tròn, trong tâm thần có sóng lớn dâng lên!

- Hắn tự nhiên thăng cấp Thái Cổ? Không thể như vậy được! Mẹ Vĩnh Hằng ngủ say. Nếu có người được mẹ Vĩnh Hằng tán thành trở thành Thái Cổ, tên của hắn tất nhiên sẽ được truyền khắp Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Tà Hoàng do dự. Phản ứng đầu tiên của Thánh Hoàng cũng là không có khả năng. Bản thân bọn họ thật sự là Thái Cổ, lại hiểu rõ hơn thăng

cấp Thái Cổ khó khăn thế nào. Đồng thời đối với tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, đây cũng là bí mật không biết được.

Trên thực tế nhiều năm trước, Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng lại hiểu rõ, Tiên Vực Vĩnh Hằng sợ là rất khó lại xuất hiện Thái Cổ. Bởi vì mỗi một vị Thái Cổ thăng cấp, đều cần thu được thế giới tán thành!

Mà tán thành này không có khả năng là các loại phương thức như gật đầu đồng ý, mà là thu được số mệnh của thế giới. Điều này lại chẳng khác nào từ trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, lấy đi một phần quy tắc, do đó thăng cấp cảnh giới Thái Cổ!

Nhưng cũng chính là vì nguyên nhân này, Tà Hoàng cùng Thánh Hoàng mới có thể do dự. Mẹ Vĩnh Hằng thật sự suy yếu, những người khác không biết, nhưng trong lòng bọn họ lại biết rõ.

Cho nên cho dù hiện tại Bạch Tiểu Thuần thể hiện ra, đã không còn là cảnh giới Thiên Tôn, nhưng bọn họ vẫn không có cách nào đi tin tưởng. Thậm chí cũng không ckịp suy nghĩ quá nhiều. Bạch Tiểu Thuần ra tay, Tà Hoàng phản kích. Trong thời gian thật ngắn, hai người lại kéo dài công kích mấy trăm lần.

Cho đến khi trong tiếng động vượt qua tiếng sấm trời không ngừng vang vọng, khóe miệng Tà Hoàng tràn ra máu tươi, thân thể chợt lùi về phía sau. Trong mắt hắn lộ ra sát cơ mãnh liệt. Tay phải hắn chợt giơ lên, gầm khẽ một tiếng.

- Mặt trời!

Theo tiếng hô của hắn, nhất thời bầu trời của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong nháy mắt đều ảm đạm một chút, giống như tất cả ánh sáng đều bị hút đi. Ở trong chớp mắt, thế giới lại sáng ngời đến cực hạn. Trên bầu trời, thình lình xuất hiện một mặt trời thuộc về Tà Hoàng!

Mặt trời này vô cùng to lớn, tản ra nhiệt độ cao kinh người. Thậm chí ở bốn phía xung quanh nó lại có ngọn lửa màu đen không ngừng khuếch

tán, đan xen cùng một chỗ, dường như dung hợp cùng Tà Hoàng, chấn động chúng sinh!

Mọi người của Tà Hoàng Thành ở bốn phía xung quanh đều run rẩy. Mỗi một người nhanh chóng lui về phía sau. Nhưng vẫn có không ít người né tránh không kịp, ở trong chớp mắt khi mặt trời này xuất hiện, đã bị lực lượng của lửa nóng này biến thành xác khô!

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng truyền ra ở bốn phía xung quanh Tà Hoàng Thành này. Mặt trời phát ra hỏa diễm màu đen, ở dưới sự điều khiển của Tà Hoàng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Mặt trời này mang đến uy áp, vượt xa so với con rồng xương trước đó. Lúc này trong tiếng nổ lớn, nó hình như muốn thiêu đốt toàn thế giới. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, hai tay còn bấm quyết, trong miệng gầm khẽ.

- Sinh Tử Hiện Tại Kinh!

Thần thông thứ hai của Tuyên Cổ Quyển!

Theo hai tay Bạch Tiểu Thuần vung vẩy, phía sau hắn vang vọng tiếng sấm, tự nhiên xuất hiện một cánh cửa đá cổ xưa. Cửa đá này tản ra tử khí mãnh liệt, dường như đại biểu cho sự tử vong, chính là tử môn!

Cùng lúc đó, ở phía sau mặt trời đang gào thét lao đến, cũng xuất hiện một cánh cửa lớn. Cánh cửa này có sức sống dạt dào, tràn ngập khí tức sinh mạng vô cùng. Chính là... sinh môn!

Đây là Sinh Tử Hiện Tại Kinh của Bạch Tiểu Thuần, hóa thành hai cánh cửa sinh tử. Mặt trời kia từ sinh môn đến, nhằm phía Bạch Tiểu Thuần, lại chẳng khác nào nhằm phía tử môn. Trong quá trình này chính là lộ trình nó từ sinh đi đến tử!

Gần như ở trong nháy mắt này thuật pháp hình thành. Mặt trời kia khí thế kinh thiên động địa, lập tức trở nên ảm đạm đi một chút. Tốc độ của nó càng nhanh, lại càng tử vong nhanh hơn, hình như không có cách nào nghịch chuyển. Ngay cả Tà Hoàng cùng mặt trời này dung hợp với nhau, thân thể hắn cũng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang nhanh chóng già yếu.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1892: Đế Kích (2)

Thậm chí ánh sáng của hắn từ sáng tới chói mắt, biến thành tối tăm!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho mọi người ở bốn phía xung quanh nhìn thấy, đều nghẹn họng nhìn trân trối. Điều này càng làm cho Thánh Hoàng ở Thánh Hoàng Triều, tâm thần cũng chấn động mãnh liệt không thôi.

- Thuật pháp này... Bá đạo như vậy!

Tất cả những điều này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế cũng đều phát sinh trong nháy mắt. Tiếng Tà Hoàng này rít gào không cam lòng đột nhiên truyền ra. Đối mặt với thuật pháp bá đạo kinh người của Bạch Tiểu Thuần này, lựa chọn hắn có thể đưa ra chỉ có một!

- Nổ!

Tà Hoàng hét lớn một tiếng, mặt trời bên ngoài thân thể hắn đã nhanh chóng ảm đạm, bỗng nhiên bạo phát ra. Từ phía xa nhìn lại, lại giống như ngôi sao tan vỡ. Một lực mạnh mang theo trùng kích vô tận, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía xung quanh, bao trùm tám phương. Nó đi qua nơi nào, mặt đất lõm xuống, ngọn núi tan vỡ. Có không ít người của Tà Hoàng Thành, lại trực tiếp trở thành tro bụi!

Bạch Tiểu Thuần ra tay, còn có thể có chút chiếu cố cho đám người phía dưới. Nhưng Tà Hoàng này thân là quân chủ của Tà Hoàng Triều, cuối cùng lại hoàn toàn không để ý chút nào. Hình như chỉ cần có thể tổn thương được Bạch Tiểu Thuần, cho dù chết nhiều người hơn nữa, hắn cũng không để ý tới!

Cả vùng, vô cùng thê thảm. Đồng thời, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng nhanh chóng lui về phía sau. Tu vi toàn thân tản ra, không ngừng chống đỡ. Mặt trời này tan vỡ, đối với hắn không tạo thành ảnh hưởng quá lớn. Lúc này hắn đang muốn tiếp tục ra tay.

Nhưng vào lúc này, Tà Hoàng cách đó không xa, hắn mạnh mẽ ổn định hít thở, thâm trầm liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn lộ ra sự quyết đoán nhất từ trước tới nay.

- Bạch Tiểu Thuần, mặc dù không biết ngươi làm thế nào thu được chiến lực Thái Cổ. Nhưng ta muốn cho ngươi biết, không thu được thế giới tán thành, ngươi chung quy... cũng chẳng qua là một kẻ có chiến lực Thái Cổ mà thôi!

Tà Hoàng bỗng nhiên giơ tay phải lên, hướng về phía trên mặt đất phía dưới. Ở nơi đó có tam xoa kích đứng sừng sững trấn áp tâm thần người khác. Hắn cách không chộp một cái!

- Đế kích!

Theo Tà Hoàng gầm khẽ, nhất thời tam xoa kích cực lớn này đang cắm ở trên mặt đất, chấn động mạnh, cuối cùng lại ầm một tiếng trực tiếp đột ngột từ mặt đất nhô lên, lao thẳng đến trời cao, còn nhanh chóng thu nhỏ lại. Trong chớp mắt, nó lại xuất hiện ở trong tay Tà Hoàng, bị hắn một tay nắm chặt!

Trong nháy mắt khi hắn nắm chắc tam xoa kích này, một sóng dao động còn cường hãn hơn so với tu vi trước đó, nhất thời ở trên người Tà Hoàng này ầm ầm khuếch tán ra, thậm chí ảnh hưởng tới toàn bộ trời cao. Ở phía sau hắn, trời cao trực tiếp vặn vẹo hóa thành vòng xoáy cực lớn. Vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, khiến cho toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng hình như cũng rung động.

- Bạch Tiểu Thuần, tất cả đều kết thúc rồi!

Tam xoa kích trong tay Tà Hoàng, tản ra ánh sáng tối tăm. Còn có một khí tức khác, người ngoài không phát hiện được, nhưng Bạch Tiểu Thuần lại cảm nhận rất rõ ràng... khí tức của Nghịch Phàm!

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần lại hoàn toàn không có một chút hoài nghi nào, Tà Hoàng trước mắt này, thực sự, là phân thân của Nghịch Phàm!

Mà Bạch Tiểu Thuần biết cái thanh tam xoa kích này chính là pháp bảo trước đây chém giết Tà Hoàng thật sự. Hắn nghĩ đến... đây cũng chính là một trong những bảo vật của Nghịch Phàm. Đối mặt với loại chiến đấu gián tiếp cùng Nghịch Phàm này, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Tu vi toàn thân cùng khí thế, vào giờ phút này không giữ lại chút nào, trực tiếp bạo phát ra!

Những tiếng động ầm ầm vang vọng khắp bầu trời. Phía sau Bạch Tiểu Thuần cũng xuất hiện một vòng xoáy cực lớn. Vòng xoáy này cũng khuếch tán trên trời cao, vòng xoáy cùng Tà Hoàng, lại trực tiếp va chạm vào nhau.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt hai người cũng ra tay!

- Tà Hoàng đây là muốn liều mạng!

Thánh Hoàng biến sắc, thân thể trong nháy mắt bước ra một bước, lao thẳng đến chỗ chiến trường.

Không đợi Thánh Hoàng chạy tới, tam xoa kích trong tay Tà Hoàng tự nhiên vung vẩy, tản ra ngọn lửa màu đen, tia chớp màu đen, cuồng phong màu đen, cuối cùng lại quấn vòng quanh một con mắt màu đen, chợt mở ra nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần!

Ở trong nháy mắt khi con mắt này mở ra, ánh mắt nó rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, lại chẳng khác nào lực lượng của tam xoa kích, xuyên qua hư vô cùng thời không, đột nhiên lao đi trong một khắc!

Con mắt màu đen này, giống như con mắt diệt thế, có thể hủy diệt tất cả, có thể phá hủy tất cả. Thậm chí ở trong cảm nhận của Bạch Tiểu Thuần, con mắt màu đen này cũng có thể tạo thành nguy cơ sinh tử đối với hắn!

- Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh!

Nguy hiểm trong nháy mắt, khi ánh mắt kia rơi vào trên người Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần chợt hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên. Trong tay hắn thình lình xuất hiện một khối... đá màu đen!!

Khối đá màu đen này, chính là một trong máu thịt của chúa tể khổng lồ Nghịch Phàm trên trời cao. Cũng chính là quà mừng không có ý tốt trước đây lúc Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu sinh ra, Tà Hoàng đưa tới!

Lúc này bị Bạch Tiểu Thuần nắm trong tay, thi triển... Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh, liên kết vận mệnh của mình cùng khối đá này, lại chẳng khác nào ở trình độ nào đó, liên kết cùng Nghịch Phàm chúa tể!

Bạch Tiểu Thuần càng rõ ràng hiểu rõ, dựa vào tu vi của mình, sợ là không có cách nào chấn động được Nghịch Phàm chúa tể. Có thể dùng thần thông này, gián tiếp nối liền cùng số phận của Tà Hoàng này, hắn vẫn có thể làm được!

Dù sao, người này chính là phân thân của Nghịch Phàm. Xác định điểm này, mới là căn nguyên Bạch Tiểu Thuần ra tay lúc này! Cũng là một trong những mục đích hắn thử dò xét trước đó!

Tất cả nói ra rất dài dòng. Nhưng ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần triển khai Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh, cùng khối đá này nối liền, con mắt màu đen đột nhiên lao đến. Toàn thân Bạch Tiểu Thuần chợt run lên, kêu lên một tiếng rên rỉ, máu tươi điên cuồng phun ra. Bất Tử Quyển khôi phục trong chớp mắt bạo phát. Cùng lúc đó, thân thể Nghịch Phàm chúa tể trên bầu trời vẫn không nhúc nhích. Nhưng Tà Hoàng đối diện với Bạch Tiểu Thuần, sắc mặt lại bất chợt biến đổi lớn.

- Không có khả năng!

Giọng nói của hắn vừa truyền ra, toàn thân lại liên tiếp chấn động mãnh liệt, mở miệng phun ra máu tươi, thân thể run lên, lảo đảo lùi lại phía sau mấy bước. Ngực hắn còn lõm xuống thật sâu, dường như nhận phải một đòn không có cách nào tưởng tượng được!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1893: Ngươi Dám Mắng Ta? (1)

Chỗ đáng sợ của Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh, chính là nối liền số phận, hai bên chịu sự tổn thương như nhau. Điều này vốn cũng không có gì. Nhưng Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Quyển khôi phục, có lực lượng thân thể kinh người của hắn, tất cả lại không giống nhau...

Mười phần tổn thương, Bạch Tiểu Thuần ở đây tối đa nhận lấy sáu bảy phần mà thôi. Hắn lại có lực khôi phục, cuối cùng trọng thương biến thành vết thương nhẹ, vết thương nhẹ biến thành không bị thương. Nhưng kẻ địch của hắn lại không có thân thể cùng khả năng khôi phục như vậy. Cuộc chiến của hai bên, căn bản cũng không ngang nhau.

Thời khắc này Tà Hoàng chính là như vậy. Hắn điên cuồng phun ra máu tươi. Hắn chú ý tới khối đá trong tay Bạch Tiểu Thuần. Trong mắt hắn hiện lên một vẻ bối rối. Hắn đang muốn tiếp tục ra tay. Nhưng hắn xem thường sự vô sỉ của Bạch Tiểu Thuần... Gần như ở trong chớp mắt Tà Hoàng muốn ra tay, Bạch Tiểu Thuần chợt giơ tay phải lên, ở trước ngực của mình hung hăng nện một cái.

Ầm một tiếng, một đập này nặng nề, Bạch Tiểu Thuần cũng phun ra máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau. Chỉ có điều hắn có Bất Tử Quyển, trong chớp mắt lại khôi phục không ít, đồng thời còn không quên kêu lên một tiếng.

- Ai nha, ngươi bắn trúng ta, đau quá...

Mắt Tà Hoàng bỗng nhiên trợn tròn. Gần như ở trong nháy mắt hắn vừa muốn tiến lên ra tay, theo Bạch Tiểu Thuần tự mình hại mình, Tà

Hoàng oa một tiếng, lại phun ra búng máu tươi lớn. Toàn thân hắn tóc tai bù xù thân thể lay động, chật vật tới cực điểm.

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi vô sỉ!

Toàn thân Tà Hoàng cũng muốn phát điên rồi. Ủy khuất cùng phát điên trong lòng hắn, lúc này đã đến cực hạn. Hắn thậm chí cũng hối hận vì đi thử thăm dò Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, thật sự quá mức khó chơi.

Tà Đế Tinh của hắn vỡ, rồng xương của hắn bị phong ấn. Mặt trời của hắn bị vỡ nát. Lúc này ngay cả thi triển đòn sát thủ, kết quả cũng là mình bị tổn thương còn nặng hơn so với đối phương. Điều này thì cũng thôi. Bạch Tiểu Thuần này lại còn quỷ dị, tự mình hại mình, ngược lại bản thân mình bị thương...

Điều này khiến cho trong lòng Tà Hoàng điên cuồng, đã không có cách nào đi dùng ngôn ngữ để biểu đạt cùng hình dung. Lúc này hắn gầm thét giận dữ. Trận chiến đấu chém giết này vốn rất nghiêm túc thậm chí tàn khốc, lại ở trong lúc vô tình, bị Bạch Tiểu Thuần sửa đổi thành bầu không khí như vậy...

- Lão già kia, ngươi dám mắng ta? Ngươi mắng ta như vậy, lòng ta sẽ đau!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, giơ tay phải lên hướng về phía ngực mình chính là một quyền đánh xuống. Dưới tiếng nổ lớn, Tà Hoàng lại phun ra máu tươi. Toàn thân hắn tức giận, môi cũng bắt đầu run run. Hắn ngửa mặt lên trời, rống to hơn. Hắn lại muốn một lần nữa vọt tới. Nhưng hắn lại không chịu nổi, trải qua Bạch Tiểu Thuần liên tục bảy tám quyền công kích bản thân.

Đến cuối cùng, Tà Hoàng đã sắp nổ tung. Hắn vì chặt đứt liên hệ cùng Bạch Tiểu Thuần, tự nhiên vung vẩy tam xoa kích trong tay, trong mắt lộ ra sự điên cuồng, hung hăng bóp mạnh!

- Nổ cho ta!

Theo Tà Hoàng rít gào, tam xoa kích trong tay hắn lại trực tiếp tan vỡ nổ tung. Đây chính là pháp bảo của Nghịch Phàm. Lúc này theo nó tan vỡ, nhất thời lại hình thành một trận gió bão màu đen, trận gió bão hung bạo này hình như xuyên thấu trời cao, xuyên qua mặt đất, ở giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Tà Hoàng, hung hãn bạo phát!

Ở trong những tiếng động ầm ầm vang vọng, Bạch Tiểu Thuần cùng Tà Hoàng đều phun ra máu tươi. Mỗi người lùi về phía sau. Trận gió bão kỳ dị này, quấy nhiễu quy tắc, ảnh hưởng luân hồi, quét sạch hư vô, cũng chặt đứt... con đường số phận vô hình do Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh của Bạch Tiểu Thuần hình thành!

Nhưng ngay khi số phận đường bị chém đứt, trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Quyển khôi phục thương thế, trong mắt thoáng lộ ra một tia hàn quang. Thân thể triển khai tốc độ trong chớp mắt, tu vi ở trong một chớp mắt này lại hoàn toàn không có một chút che giấu cùng áp chế, toàn diện bạo phát. Khí thế Thái Cổ ngập trời. Đồng thời, tốc độ của hắn vượt xa tia chớp, lao thẳng đến chỗ Tà Hoàng!

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy tốc độ của mình chậm, cuối cùng lại triển khai Bất Tử Cấm. Tốc độ bỗng nhiên lại nâng cao một lần nữa, lao đến gần Tà Hoàng. Sắc mặt Tà Hoàng biến đổi lớn, thân thể muốn lui về phía sau.

Trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần lại triển khai Hám Sơn Chàng!

Trong tiếng nổ lớn, tốc độ của hắn vốn lại kinh người tới cực hạn, lại một lần nữa vượt qua, xuất hiện ở trước mặt Tà Hoàng, giơ tay phải lên. Toái Hầu Tỏa đột nhiên triển khai, chộp về phía mặt của Tà Hoàng!

Tất cả những điều này diễn ra quá nhanh. Tâm thần Tà Hoàng chấn động mãnh liệt. Nếu như đổi lại thành trước kia, hắn có thể chớp hiện tránh thoát. Nhưng hôm nay thương thế của hắn quá nặng. Hhắn mặc dù đã toàn lực tránh né, có thể xoay đầu lại, nhưng vẫn không có cách nào

thật sự né tránh được một đòn Toái Hầu Tỏa của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho tay của Bạch Tiểu Thuần mặc dù không chộp vào trên mặt hắn, nhưng lại chộp vào trên bả vai của hắn!

- Hiện ra nguyên hình cho ta!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, rống to hơn. Trong tay phải hắn chợt kéo mạnh một cái. Ầm một tiếng, hắn lại nắm trên vai Tà Hoàng, trực tiếp một tay… xé rách da toàn thân của hắn!

Theo da của Tà Hoàng bị xé rách, Tà Hoàng phát ra tiếng gào thét thê lương, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Dưới lớp da của hắn lộ ra... máu thịt lúc này không ngừng chuyển động. Những máu thịt này sau khi mất đi lớp da. Sau khi bị quy tắc của Tiên Vực Vĩnh Hằng phát hiện, bốn phía xung quanh hắn nhất thời vặn vẹo. Thân thể hắn cũng không có cách nào duy trì hình người, cuối cùng lại không chịu sự khống chế không ngừng vặn vẹo, dần dần biến thành một con rắn mối lớn đỏ như máu!

Nhưng vẫn có tiếng thống khổ gào thét, từ trong miệng hắn truyền ra. Hiển nhiên không có lớp da, lại không có mảnh mạng nhện che đậy, hoàn toàn để lộ ở dưới quy tắc của Tiên Vực Vĩnh Hằng, hắn đang nhận sự tiêu diệt nào đó đến từ Tiên Vực Vĩnh Hằng đã suy yếu!

Con rắn mối lớn này xuất hiện, nhất thời khiến cho tất cả người của Tà Hoàng Triều còn sót lại ở bốn phía xung quanh, đều thoáng có chút sửng sốt. Nhất là mấy Thiên Tôn tham dự bên trong sự kiện năm đó mạng nhện. Mỗi một người còn không dám tin tưởng vào mắt mình, trong đầu dâng lên tiếng nổ lớn kinh thiên.

- Phân thân Chủ Tể!

- Đây... Đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Không có khả năng. Tất cả những điều này đều không có khả năng. Tà Hoàng... lại là phân thân Chủ Tể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1894: Ngươi Dám Mắng Ta? (2)

Vô số tiếng nói ồn ào vang vọng kinh thiên nhất từ trước tới nay. Chuyện này nghe cũng quá mức rợn cả người. Một khắc trước vẫn là Tà Hoàng. Một cái chớp mắt tiếp theo lại có thể trở thành dị thú dữ tợn!

Mặc dù không phải tất cả mọi người biết lai lịch của con rắn mối này, nhưng theo mấy Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều ở bốn phía xung quanh kinh ngạc la lên thất thanh, dần dần tất cả tu sĩ vẫn sống sót ở gần đây, tâm thần mỗi người đều dao động.

Mà Bạch Tiểu Thuần lúc này tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội. Hắn giơ tay phải lên, chỉ vào con rắn mối lớn bị mình kéo xuống một lớp da, đang gào thét, lời nói trong miệng truyền ra bốn phương.

- Các vị đạo hữu Tiên Vực Vĩnh Hằng, từ thời điểm nhiều năm trước, Tà Hoàng đã bị phân thân của kẻ địch từ bên ngoài tới tàn sát, còn bị hắn lột xuống một lớp da, thay mận đổi đào. Dị thú trước mắt chính là phân thân của kẻ địch từ bên ngoài tới!

Lời của Bạch Tiểu Thuần vừa nói ra, tiếng mọi người hít sâu nhất thời vang lên ở bốn phía xung quanh. Tin tức này cũng lấy tốc độ cực nhanh, lập tức được truyền bá ra, lan tràn toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Cũng chính là vào lúc này, bầu trời dâng lên sóng dao động. Bóng dáng củaThánh Hoàng xuất hiện trong chớp mắt. Hắn nhìn Tà Hoàng hóa thành con rắn mối lớn, toàn thân đã chấn động, hít thở cực kỳ nặng nề. Cho dù là hắn, từ trước đến nay cũng chưa từng nghĩ tới, Tà Hoàng lại là... phân thân của kẻ địch lớn!

- Thảo nào năm đó quạt tàn tới, sau khi khối đá máu thịt rơi xuống, ngươi lại để cho máu thịt bên trong chạy mất!

- Thảo nào những năm gần đây, ngươi đối với chuyện tra xét phong ấn của chúa tể, mỗi lần đều không ngừng từ chối!

Thánh Hoàng nhìn chằm chằm vào Tà Hoàng đã hóa thành con rắn mối lớn, âm thanh càng thêm băng lạnh.

Lại ở thời điểm mọi người ở nơi này đang kinh hãi, Thánh Hoàng đến, bỗng nhiên, Tà Hoàng đang gào thét chợt ngẩng đầu lên, mắt đỏ đậm. Trong mắt nó không có những người khác, chỉ có Bạch Tiểu Thuần!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi làm hỏng chuyện lớn của ta. Ta muốn ngươi chết!

Tà Hoàng rít gào, khí tức trên người lại một lần nữa bạo phát, giống như muốn nghịch thiên. Thậm chí ở trong nháy mắt khi khí thế của hắn tản ra, đầu của chúa tể Nghịch Phàm khổng lồ ở trên trời cao hình như cũng tản ra một tầng ánh sáng màu đen. Theo tia sáng này lập lòe, cuối cùng lại khiến cho Tà Hoàng ở đây, không chỉ tất cả thương thế khôi phục, thậm chí tu vi cũng lại tăng lên. Chiến lực cá nhân của hắn lại trực tiếp vượt qua trước kia, trên người hắn đạt tới một mức độ đỉnh phong nhất từ trước tới nay.

Mơ hồ, tự nhiên ở phía sau hắn cũng hình thành một ảo ảnh. Tất cả mọi người nhìn lại ảo ảnh này, tâm thần tất cả mọi người đều chấn động mãnh liệt. Đây chính là... hình ảnh thu nhỏ lại nhiều của chúa tể khổng lồ trên bầu trời!

Sắc mặt của Thánh Hoàng biến đổi lớn trong nháy mắt. Trong mắt Tà Hoàng tản ra sự điên cuồng cùng sát khí, gầm khẽ một tiếng.

- Bạch Tiểu Thuần, không ai có thể ngăn cản Diệt Tôn thức tỉnh!

Vừa mở miệng, toàn thân Tà Hoàng đồng thời chợt run lên. Cuối cùng lại từ bên trong thân thể hắn, trong phút chốc bay ra vô số châu chấu màu đen!

Trong chớp mắt những con châu chấu lại ùn ùn kéo đến, rậm rạp chằng chịt, số lượng nhiều không thể tính toán, hình thành từng mảnh mây đen, giống như muốn che phủ cả trời cao, phát ra tiếng động chói tai. Một phần lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần, nhưng phần nhiều hơn... chính là khuếch tán ra. Mục tiêu là tất cả mọi tu sĩ ở bốn phía xung quanh. Hiển nhiên chúng muốn triển khai phương pháp ký sinh!

Những người khác không biết về những con châu chấu này, nhưng khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được, trong nháy mắt, tâm thần hắn lại chấn động mạnh, hơi thở của hắn cũng trở nên vô cùng gấp gáp. Đây là... thần thông của Nghịch Phàm, hắn đã từng nhìn thấy ở bên trong ký ức của Đạo Trần!

Hắn biết rõ, một khi những châu chấu ký sinh, như vậy có thể ở trong nháy mắt, lại hút khô máu và thịt cùng tu vi toàn thân của một tu sĩ, do đó diễn sinh ra càng nhiều châu chấu hơn!

Sau khi phóng ra châu chấu, thân thể của Tà Hoàng cuối cùng lại bất chợt lùi về phía sau, giống như muốn chạy trốn, lao thẳng đến trời cao!

Bạch Tiểu Thuần đang muốn đuổi theo. Hiển nhiên châu chấu từ trong cơ thể Tà Hoàng bay ra, lại không giống với ở bên trong ký ức của Đạo Trần trước kia. Ở bên trong thần thức của Bạch Tiểu Thuần, những con châu chấu này, bất kỳ một con nào cuối cùng đều có tu vi không tệ. Nhất là tốc độ cực nhanh. Chỉ là thời gian một lần hít thở, lại ầm ầm khuếch tán, hình như có đầy đủ loại lực lượng kỳ dị nào đó, giống như khác hắn với quy tắc của Tiên Vực Vĩnh Hằng, nhưng lại không có để ý tới không gian khoảng cách. Hình như chỉ cần vừa bay, liền có thể chớp mắt tới gần bất kỳ một tu sĩ nào!

Cho dù Thánh Hoàng nỗ lực ra tay, nhưng lại rõ ràng, thuật pháp thần thông của hắn, cuối cùng lại bị những con châu chấu này trực tiếp xuyên

qua qua!

Nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Tay phải hắn chợt giơ lên, bỗng nhiên nhấn một cái về phía dưới. Phương pháp thần thông thứ tư dẫn sát đột nhiên triển khai.

Trong nháy mắt hư không bốn phía xung quanh nơi này vặn vẹo. Trong chớp mắt, phạm vi vặn vẹo liền trực tiếp lan tràn bao trùm tất cả chỗ khu vực châu chấu, còn ở dưới sự vặn vẹo này, xuất hiện lực dẫn. Theo lực dẫn xuất hiện, ở tốc độ của dòng thời gian này, trong chớp mắt đã bị thay đổi. Vô số những con châu chấu này, mặc dù không để mắt tới lực quy tắc của Tiên Vực Vĩnh Hằng, nhưng vào lúc này ở dưới tốc độ chảy của lực dẫn, cũng vẫn bị ảnh hưởng.

Mắt thường có thể thấy được, tốc độ của bọn chúng đều lập tức chậm lại. Ấnh mắt của Thánh Hoàng tập trung lại. Nếu biết những châu chấu không loại bỏ được, tất có hậu hoạn. Lúc này thấy tốc độ của bọn chúng chậm lại, hắn lập tức ra tay.

Có Thánh Hoàng ra tay, Bạch Tiểu Thuần không tham dự nữa. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, tốc độ lập tức bạo phát, lao thẳng đến Tà Hoàng trong trời cao đuổi qua. Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh. Nhưng Tà Hoàng ở nơi đó cuối cùng lại không chậm. Mắt thấy trong thời gian ngắn hình như không có cách nào đuổi kịp, Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải vung mạnh lên.

Nhất thời hư vô phía trước hắn vặn vẹo. Lại có một chiếc thuyền cô độc bỗng nhiên huyễn hóa ra. Bạch Tiểu Thuần một bước bước lên chiếc thuyền này. Thời điểm thần niệm tản ra, chiếc thuyền cô độc này bạo phát ra tốc độ vượt qua cực hạn của Thái Cổ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1895: Ngã Xuống

Nó chính là chiếc thuyền cô độc trên bảo quạt này!

Tốc độ của chiếc thuyền này cực nhanh, trong chớp mắt tiếng rít gào xen lẫn tiếng nổ lớn vang vọng toàn thế giới, lại trực tiếp đuổi kịp Tà Hoàng. Vì tốc độ quá nhanh dâng lên gió bão, cũng khiến cho Tà Hoàng ở trong đó sắc mặt lại biến đổi. Thời điểm hắn muốn né tránh, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần từ trên thuyền cô độc nhảy lên một cái, tay phải nắm lại. Trong nháy mắt, phía sau hắn xuất hiện một ảo ảnh cực lớn, mang theo đế quan, mặc đế bào. Đó chính là Bất Diệt Đế Quyền Ảnh của Bạch Tiểu Thuần. Chỉ có điều tay phải của bóng dáng ấy là cánh tay của chúa tể. Vì vậy Bất Diệt Đế Quyền này là Bất Diệt Chủ Tể Quyền!

Hoàn toàn không có một chút do dự, ở dưới tu vi cùng thân thể toàn diện bạo phát, Bạch Tiểu Thuần một quyền đánh qua, giống như thiên uy. Một quyền này đánh ra, chính là chiến lực cực hạn của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, không thể chống lại, hủy thiên diệt địa!

Trong tiếng nổ lớn, một vòng xoáy cực lớn trực tiếp ở trước mặt quyền hắn ra, giống như một cái miệng to, lao thẳng đến, cắn nuốt Tà Hoàng. Chỉ là gió bão dâng lên, đã khiến cho toàn thân của Tà Hoàng ở đây run rẩy. Cho dù tu vi của hắn so với trước đây đã muốn cường hãn hơn không ít, nhưng đối mặt với một quyền kinh thế này của Bạch Tiểu Thuần, hắn vẫn không có cách nào chống đỡ.

Nhất là bên trong một quyền này ẩn chứa khí tức Chúa Tể, còn xác định phong tỏa tất cả đường lui của Tà Hoàng, khiến cho Tà Hoàng ở đây trong sự run rẩy phát ra tiếng gầm thét rít gào, mang theo sự không cam lòng, mang theo sự điên cuồng, mang theo sự tuyệt vọng. Trong miệng hắn truyền ra tiếng chú ngữ phức tạp khó hiểu. Trong cơ thể hắn còn tản ra rất nhiều khí đen. Những khí đen này bất chợt ngưng tụ ở cùng một chỗ, cuối cùng lại hình thành một cái đinh màu đen!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đi tìm chết cho ta!

Trong mắt Tà Hoàng, oán độc vô cùng mãnh liệt. Sau khi cái đinh này hình thành, vào giờ phút này thân thể hắn tự nhiên khô quắt. Vô số máu thịt lại bị cái đinh này lập tức hấp thu cắn nuốt. Cả người hắn ở trong thời gian ngắn ngủi, lại hoàn toàn khô quắt lại, cuối cùng còn hoàn toàn tiêu tan. Tất cả máu thịt, tất cả sinh mạng, tất cả tu vi cùng một mọi thứ, đều trở thành chất dinh dưỡng cho cái đinh này!

Mà sau khi cái đinh này hấp thu tất cả, cuối cùng lại không còn là hư ảo, mà thay đổi giống như thật sự tồn tại. Trên đó tản ra sát khí quỷ dị, cũng theo đó phóng lên cao, tản ra. Đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, điều này khiến cho hắn hãi hùng khiếp vía, xuất hiện cảm ứng nguy cơ sinh tử mãnh liệt!

Cái đinh này hoàn toàn không có một chút dừng lại, hóa thành một đạo lưu tinh màu đen, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần nổ lớn!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi. Cái đinh này xuất hiện, hắn lập tức cũng nhớ tới cái đinh màu đen trên mi tâm của tiên hậu. Bọn chúng ngoại trừ trên phương diện khí thế khác biệt ra, thoạt nhìn giống nhau như đúc!

Hắn lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Lúc này trong tiếng gầm nhẹ, Bất Diệt Chủ Tể Quyền bị hắn mạnh mẽ lại nâng cao. Thậm chí ảo ảnh phía sau hắn, ngoại trừ cánh tay chúa tể ra, những bộ phận khác đều đã biến thành hư ảo, hình như cùng nguyên lý với cái đinh này, dung hợp hấp thu những bộ phận khác, tới kích phát càng nhiều khí tức

Chúa Tể, khiến cho một quyền này của Bạch Tiểu Thuần, phát huy ra chiến lực kinh thiên nhất từ trước tới nay!

Tất cả những điều đột biến cùng ứng phó này, trên thực tế đều phát sinh trong nháy mắt. Chớp mắt một cái, Bất Diệt Chủ Tể Quyền của Bạch Tiểu Thuần, lại cùng cái đinh đang gào thét lao đến này, trực tiếp va chạm vào nhau, tiếng nổ vang vọng khắp trời. Những tiếng ầm ầm khiến cho thế giới run rẩy, khiến cho trời cao hình như muốn tan vỡ, khiến cho mặt đất cũng đang chấn động.

Đây là một đòn chiến lực Thái Cổ đỉnh phong. Bất luận là Bạch Tiểu Thuần, hay bị Nghịch Phàm gia tăng, phân thân Tà Hoàng đều bị đứng ở cảnh giới Thái Cổ mạnh nhất. Nhất là Bạch Tiểu Thuần ở đây, lúc này dưới mấy lần bạo phát, giống như quyền của chúa tể thật sự, một đòn lay động xung quanh!

Chỉ là cái đinh này quá mức bá đạo. Hai bên va chạm, trong nháy mắt, giữa hai bên không ngừng suy yếu cùng đối đầu. Bất Diệt Chủ Tể Quyền của Bạch Tiểu Thuần hình thành bóng người cực lớn, từ phía xa nhìn lại, cuối cùng lại nhanh chóng tan vỡ. Nhưng khí tức quỷ dị trên cái đinh này cũng đang nhanh chóng giảm bớt. Hai bên ở dưới tình cảnh không ngừng công kích, cuối cùng theo quyền chúa tể của Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn tan vỡ, cái đinh này cũng không còn là màu đen, mà trở thành màu xám, nhìn như đã mất đi lực lượng còn sót lại.

Nhưng vào lúc này, ở trên cái đinh màu xám này bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt dữ tợn của Tà Hoàng. Đây chính là một tia tàn niệm cuối cùng của hắn, lúc này lại bạo phát, khiến cho tốc độ của cái đinh này bay nhanh tới, lao thẳng đến mi tâm của Bạch Tiểu Thuần!

Bất thình lình một đòn, khiến cho tất cả người quan tâm ở bốn phía xung quanh đều bị kinh ngạc kêu lên. Nhưng tính cách Bạch Tiểu Thuần ổn thỏa. Trước khi nhìn thấy được cái đinh màu đen, hắn đã làm xong chuẩn bị xấu nhất. Lúc này ở trong nháy mắt khi cái đinh màu xám nơi này đến, một luồng ánh sáng màu đen từ bên trong thân thể Bạch Tiểu

Thuần phát ra. Quy Văn Oa lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của hắn, Một tiếng trống vang lên, cùng cái đinh màu đen kia va chạm vào nhau!

Quy Văn Oa chấn động, mặc dù một lần nữa hóa thành ánh sáng màu đen dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, nhưng lại thành công cản trở thế lao tới của cái đinh này. Trên đó, một tia tàn niệm cuối cùng của Tà Hoàng mang theo không cam lòng cùng tiếng gào rít thê lương, đang muốn bỏ chạy, lại bị Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên, một tay nắm lấy cái đinh màu xám này!

Hoàn toàn không có một chút do dự, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tàn nhẫn, thần thức đột nhiên tản ra, trong nháy mắt xóa đi tàn niệm của Tà Hoàng trên cái đinh màu xám này!

Sau khi xóa đi, bên tai của hắn giống như truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, dần dần tiêu tan thành mây khói.

Về phần những con châu chấu ở phía dưới, sau khi bị tốc độ khu vực dẫn sát của Bạch Tiểu Thuần làm chậm lại, bị Thánh Hoàng loại bỏ tất cả. Lúc này sắc mặt Thánh Hoàng cũng nghiêm trọng, thoáng một cái lướt qua bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, nhìn về phía cái đinh màu xám ở trong tay Bạch Tiểu Thuần này.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1896: Lại Hồi Sinh Mở Ra Phong Ba! (1)

Cái đinh này hoàn toàn là do máu thịt ngưng tụ ra, tản ra sức sống kinh người. Thậm chí sức sống này mạnh mẽ, cũng có thể so sánh với một vị Thái Cổ. Cái đinh này ở trong tay Bạch Tiểu Thuần giống như muốn giãy dụa, nhưng lại theo thần thức của Bạch Tiểu Thuần đảo qua, xóa đi tất cả ý nghĩ, cuối cùng biến thành màu trắng, không nhúc nhích.

Bạch Tiểu Thuần thu hồi cái đinh này, ánh mắt nhìn Thánh Hoàng. Hai bên đều nhìn ra được suy nghĩ của nhau. Bọn họ đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía cái đầu cực lớn ở trên trời cao đang che phủ cả nửa bầu trời kia.

Cùng lúc đó, những người của Tà Hoàng Thành lúc này còn sót lại, mỗi một người đều trầm mặc mờ mịt. So với việc bọn họ, những Thiên Tôn Tà Hoàng Thành đó, mỗi một người hít một hơi thật sâu, đều bay lên tới gần Bạch Tiểu Thuần, lập tức bái kiến, còn dẫn Cự Quỷ Vương tới. Mặc dù Cự Quỷ Vương hôn mê, nhưng lại không có vấn đề gì ngại. Về điểm này Bạch Tiểu Thuần trước đó đã biết. Thậm chí hắn cũng đã sớm đến, âm thầm tản ra một tia thần niệm bảo vệ Cự Quỷ Vương.

- Bái kiến Khôi Hoàng, bái kiến Thánh Hoàng!

Bọn họ bái kiến, dĩ nhiên nói rõ thái độ của bọn họ. Tà Hoàng xảy ra vấn đề, Tà Hoàng Triều cũng không còn tồn tại. Nếu như đổi lại thành thời điểm khác, bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Thánh Hoàng, đều sẽ cướp giật một hồi. Nhưng hôm nay bọn họ đều không có tâm tình.

- Thông Thiên Đạo Nhân!

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hỏi. Trước đó, thần thức của hắn đảo qua, không có nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân ở bên trong Tà Hoàng Thành. Lúc này theo hắn mở miệng, mấy Thiên Tôn trầm mặc một lát. Nguyên Yêu Tử nhỏ giọng bẩm báo.

- Khôi Hoàng, Thông Thiên Đạo Nhân... đã mất tích rất lâu, không có ai biết hắn đi nơi nào.

Bạch Tiểu Thuần mày nhăn lại, đang phải tiếp tục đặt câu hỏi. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn giống như từ lúc khai thiên lập địa, dường như ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, từ trước đến nay chưa từng có, bỗng nhiên từ trên bầu trời mãnh liệt truyền đến, vang vọng toàn bộ đại lục Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Theo tiếng nổ đến, lại là... khí tức tà ác nồng đậm đến cực hạn, ẩn chứa tử vong cùng hủy diệt vô cùng, giống như khởi nguồn của toàn bộ bóng tối trong tinh không, đột nhiên hạ xuống!

Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, cùng với tất cả mọi người trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, sắc mặt đều đại biến. Thời điểm bọn họ đồng thời ngẩng đầu, bọn họ thấy được... ở trên trời cao, cái đầu cực lớn của Nghịch Phàm, hai mắt vốn đang nhắm chặt, tự nhiên lại giật giật!

Thánh Hoàng mở miệng hít sâu một hơi, trong chớp mắt tóc gáy toàn thân đều trực tiếp dựng thẳng lên. Một cảm giác run rẩy đến từ linh hồn, giống như khắc ở trong luân hồi, lại trực tiếp ầm ầm bạo phát ở trong đầu hắn!

Đó là một loại cảm giác nguy cơ theo bản năng, lại giống như gặp phải thiên địch. Có cảm nhận tương tự, lại là gần như tất cả mọi người ởtrên Tiên Vực của Vĩnh Hằng lúc này!

Hễ là sinh mạng được sinh ra ở Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, ở trong một chớp mắt này, đều không khống chế được dâng lên kinh hoàng cùng hoảng sợ nhất từ trước tới nay, giống như mạt thế hạ xuống!

- Kẻ địch lớn từ bên ngoài... động!

- Lời đồn đại là thật. Một khi người khổng lồ này thức tỉnh, sẽ muốn hủy diệt tất cả!

Vô số tiếng kêu kinh ngạc lần lượt truyền ra ở các nơi trên Tiên Vực Vĩnh Hằng. Tiếng bàn tán, sợ hãi vang vọng ở trong toàn bộ thiên địa. Thậm chí ngay cả biển Vĩnh Hằng, hình như cũng có linh của nó, dâng lên sóng lớn ngập trời.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy được mí mắt của Nghịch Phàm chúa tể giật giật vài cái. Thể xác và tinh thần hắn chấn động mạnh. Hắn cảm giác, thực sự lại giống như gặp phải kẻ địch lớn số mệnh trong sinh mệnh. Bởi vì ký ức của Đạo Trần, cho nên ở trên phương diện cảm nhận của hắn phức tạp hơn. Lúc này hắn hít thở nặng nề. Đồng thời, chỉ thấy Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao, theo mí mắt của hắn chớp động, một tích tắc này, trên người của hắn lại xuất hiện hai đường!

Hai đường này, một là từ mi tâm của hắn đến đan điền, một đường khác lại là từ vai phải đến đan điền của hắn!

Chỉ là hiện tại hai đường này, vai phải đã có hai phần ảm đạm, hình như mất đi uy năng. Chỉ dựa vào tám phần mười còn sót lại có tác dụng để duy trì cho hắn tồn tại.

Nhưng điều này vẫn tính là là tốt, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình, chính là đường từ mi tâm của Nghịch Phàm tản ra, nối liền đến đan điền. Phần ảm đạm của đường này tự nhiên đạt tới tám phần mười. Lúc này chỉ còn lại có chưa tới hai phần, tản ra ánh sáng yếu ớt. Hình như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi vẻ rực rỡ!

Hai đường này, Bạch Tiểu Thuần không hiểu hàm nghĩa của nó. Thậm chí toàn bộ tu sĩ của Tiên Vực Vĩnh Hằng, người hiểu được hàm nghĩa của nó cũng hiếm có như lông phượng và sừng lân. Nhưng Thánh Hoàng ở một bên, khi nhìn thấy được, sắc mặt lại đột nhiên đại biến.

Thậm chí thân thể hắn cũng khống chế được, không ngừng run rẩy, kinh ngạc đến mức la lên thất thanh.

- Chặt một đường!

Theo hắn kinh ngạc kêu lên, tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động. Ở trên đường từ mi tâm nối đến đan điền, hắn cảm nhận được... một sóng huyết mạch dao động. Hình như cái đường kia cùng huyết mạch Khôi Hoàng Triều bọn họ, tồn tại liên quan sâu xa.

Loại cảm ứng này, khiến cho hai mắt Bạch Tiểu Thuần co lại, mơ hồ đoán được đáp án.

Không đợi Bạch Tiểu Thuần đặt câu hỏi, Thánh Hoàng tự nhiên nhanh chóng mở miệng, nói ra ngọn nguồn.

- Chắc là ba đường mới đúng. Đây là ba đứa con của Vĩnh Hằng năm đó mẹ Vĩnh Hằng sáng tạo ra, trong khi cùng đại địch đánh một trận, bỏ ra cái giá lớn là sinh mạng. Thậm chí ngay cả mẹ Vĩnh Hằng đều bỏ ra rất nhiều, lúc này mới hình thành... ba đường phong ấn huyết mạch!

Thánh Hoàng nhanh chóng mở miệng, nói ra tất cả những bí mật hắn biết được. Thật ra, hiện tại Tiên Vực Vĩnh Hằng theo Nghịch Phàm chúa tể này chấn động, có nghĩa là tai họa lớn sắp hạ xuống.

Vào lúc này, Thánh Hoàng đã không để ý tới quyền thế cá nhân. Hắn để ý là sinh tử tồn vong của cả Tiên Vực Vĩnh Hằng. Một khi kẻ địch lớn thức tỉnh, căn bản cũng không có người nào có thể ngăn cản. Chờ đợi bọn họ, chính là cả thiên địa tối tăm cùng sụp xuống!

- Ba đường này, bất kỳ một đường nào đều rất quan trọng. Đó là trình độ thế giới pháp thuật của chúa tể, cũng chính là vì ba đường phong ấn huyết mạch này tồn tại, mới có thể khiến cho kẻ địch ngoại vực ngủ say đến nay!

Giọng nói của Thánh Hoàng mang theo sự lo lắng, tốc độ nói cực nhanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1897: Lại Hồi Sinh Mở Ra Phong Ba! (2)

- Trong đó từ bên trái vai đến đan điền, là phong ấn Tà tổ. Từ phía bên phải là Thánh tổ. Về phần ở giữa lại là Khôi Tổ!

- Con đường Tà tổ kia bị đứt. Hiện tại có thể thấy, hiển nhiên là Tà Hoàng chân chính sau khi tử vong, mất đi lực trấn áp, lại bị Tà Hoàng giả nhiều năm qua quấy nhiễu sự kiểm tra... Tuy chỉ là đứt một đường, nhưng dẫn tới chấn động toàn thân.

- Hiện tại ngay cả một đường của Thánh Hoàng Triều ta cũng chỉ còn lại có khoảng tám phần mười. Chỗ đường phong ấn huyết mạch Khôi Hoàng của ngươi, chắc là vì các ngươi trở về quá muộn, hoặc nói cảnh giới Thái Cổ xuất hiện quá muộn, cho nên lực trấn áp chưa đủ, hiện tại bị ăn mòn đến mức gần như muốn tiêu tan!

- Một khi hai đường phong ấn huyết mạch này lại đứt... Như vậy kẻ địch lớn ở thiên ngoại này, sẽ thật sự thức tỉnh!

Lại ở thời điểm Thánh Hoàng mở miệng, đồng thời thân thể của Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao cuối cùng lại chấn động mạnh vài cái. Nhất là mí mắt động đậy cực kỳ rõ ràng. Hình như hắn đang toàn lực giãy dụa, nỗ lực trực tiếp giãy đứt hai đường phong ấn huyết mạch này của mình!

Có thể nhìn thấy được, hai đường này ở dưới sự giãy dụa của Nghịch Phàm chúa tể, càng thêm ảm đạm. Có thể tưởng tượng, kéo dài như vậy nữa, sợ là không cần tới mấy tháng, hai đường này sẽ hoàn toàn tan vỡ!

Tà Hoàng thật giả tử vong, khiến cho Nghịch Phàm chúa tể mất đi kiên trì. Hắn không muốn chậm rãi hao mòn phong ấn, chờ đợi sống lại, mà dự định không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối, mạnh mẽ thức tỉnh.

- Có biện pháp nào, có thể gia cố phong ấn hay không?

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Hắn mặc dù sợ chết, lại hiểu rõ một khi Nghịch Phàm thức tỉnh, thế giới cũng sẽ rơi vào hắc ám. Lúc này cho dù là lợi hại hơn nữa, trừ phi là ngồi chờ chết, nếu không, cũng chỉ có thể cố gắng phản kháng!

- Chỉ có một biện pháp. Chúng ta tới gần thân thể người khổng lồ này, lần lượt bước vào bên trong đường phong ấn huyết mạch của từng người, sử dụng lực huyết mạch của bản thân tiếp nhận phong ấn, một lần nữa khôi phục lại nó!

- Một khi thất bại... Chờ đợi chúng ta, chính là ngày Tiên Vực Vĩnh Hằng diệt vong. Kẻ địch thiên ngoại này có đầy đủ lực chúa tể khủng khiếp chí cường. Chúng ta căn bản cũng không phải là đối thủ...

- Mà phong ấn này, cũng chỉ có tu vi sau khi đạt đến Thái Cổ, mới có khả năng kích phát ra đủ huyết mạch. Cũng chỉ có hai người chúng ta mới có thể!

Trong mắt Thánh Hoàng lộ ra sự kiên quyết. Hắn mặc dù bình thường rất dối trá, nhưng ngày hôm nay giờ phút này, hắn thu hồi tất cả tính cách trước kia, trong mắt lộ ra sự kiên định cùng quyết đoán!

Nghe được Thánh Hoàng nói muốn đi vào trong cơ thể Nghịch Phàm, sử dụng huyết mạch của bản thân khôi phục phong ấn, Bạch Tiểu Thuần cũng hít vào một hơi. Uy áp tới từ Nghịch Phàm chúa tể này quá lớn. Nhưng hắn căn bản lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Theo Nghịch Phàm chúa tể lại giãy dụa, đại biểu đường của Khôi Tổ kia, lại ảm đạm hơn một ít, tất nhiên chỉ còn lại có hơn một phần.

- Việc này không nên chậm trễ!

Thánh Hoàng lo lắng, thân thể đột nhiên bay ra, lao thẳng đến Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao. Tốc độ của hắn cực nhanh, hiển nhiên là bạo phát ra toàn lực. Thậm chí ở phía sau hắn, cũng xuất hiện một vết tích ánh trăng!

Bạch Tiểu Thuần cũng hung hăng cắn răng một cái, thân thể bay ra, gào thét đuổi theo Thánh Hoàng. Hai người hóa thành cầu vồng lao thẳng đến trời cao. Càng tới gần, thân thể kinh người của Nghịch Phàm chúa tể ở trong mắt bọn họ càng thêm khổng lồ. Đến cuối cùng, gần như cũng không nhìn thấy được đầu của Nghịch Phàm chúa tể. Có thể nhìn thấy được, chỉ là ngực của hắn giống như đại lục!

Nhất là lúc đang đến gần, Nghịch Phàm chúa tể còn đang giãy dụa. Nhìn gần, loại giãy dụa này giống như địa chấn, càng rõ ràng hơn. Còn có tiếng nổ lớn thỉnh thoảng vang vọng. Nhất là uy áp của hắn, càng khuếch tán tinh không, khiến cho sắc mặt Thánh Hoàng càng thêm tái nhợt. Bạch Tiểu Thuần vì có khí tức của Chúa Tể, còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Lại như vậy, hai người đều triển khai tất cả tu vi, khoảng cách với Nghịch Phàm chúa tể này càng lúc càng gần. Cuối cùng hai người tách nhau ra. Thánh Hoàng lao thẳng đến đường phong ấn từ bên phải của chúa tể kia. Bạch Tiểu Thuần lại triển khai tốc độ nhanh hơn, Ở dưới uy áp giống như gió bão đập vào mặt, lao thẳng đến mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể!

Nơi đó, chính là đường phong ấn huyết mạch của hắn, hiện tại là nơi vẫn còn tồn tại!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hai người đều cực nhanh lao tới gần, bỗng nhiên Thánh Hoàng biến sắc. Bạch Tiểu Thuần cũng lập tức phát hiện ra, ở trên thân thể của Nghịch Phàm chúa tể này lại có một lớp màng mỏng vách ngăn không nhìn thấy được!

Đối mặt với vách ngăn mỏng này, trong tiếng gầm nhẹ, vết tích ánh trăng phía sau Thánh Hoàng trong nháy mắt thiêu đốt. Hắn đúng là

không tiếc phá huỷ bản mạng chi bảo này của mình, đổi lấy một lần sức lực chạy nước rút, khiến cho đường phong ấn huyết mạch bên trong vách ngăn mỏng này, tản ra ánh sáng huyết mạch, chiếu rọi lẫn nhau, lúc này mới xuyên qua vách ngăn, bước vào đến bên trong đường phong ấn huyết mạch, biến mất.

Bạch Tiểu Thuần ở đây lại đơn giản hơn rất nhiều. đường phong ấn huyết mạch của hắn ảm đạm, không có cách nào giúp đỡ chiếu rọi. Cho nên sau khi tiếp xúc tới màng vách ngăn mỏng này, Bạch Tiểu Thuần đơn giản trực tiếp triển khai Bất Tử Cấm, lấy tu vi Thái Cổ thi triển Bất Tử Cấm, lại trực tiếp xuyên qua vách ngăn bên ngoài thân thể Nghịch Phàm chúa tể. Thời điểm xuất hiện, hắn cũng ở bên cạnh đường phong ấn huyết mạch Khôi Tổ này. Đứng ở nơi đó, Bạch Tiểu Thuần quay đầu lại liếc mắt thoáng nhìn xuống mặt đất.

Hắn có thể mơ hồ nhìn thấy được, hình như giờ phút này, tất cả tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều đang khẩn trương lo lắng không yên. Trong lúc ngẩng đầu, bọn họ không quan tâm có thể nhìn rõ hay không, đều đang nhìn chăm chú mình cùng Thánh Hoàng.

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Chuyện này biến hóa quá mức đột ngột, cho nên lúc này Bạch Tiểu Thuần đều có phần khó có thể tiếp nhận được. Nhưng bất kể như thế nào, hắn hiểu rõ mình không có lựa chọn nào khác. Lúc này tâm hắn trầm xuống, cắn răng trực tiếp bước vào trong phong ấn huyết mạch!

Sau khi hắn cùng với Thánh Hoàng Đô tiến vào phong ấn huyết mạch, gần như tất cả tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở trong nguy cơ sinh tử cùng sợ hãi này, bọn họ không làm được những chuyện khác. Điều duy nhất bọn họ có thể làm, chính là ở trong lòng thầm cầu khẩn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1898: Chữa Trị Phong Ấn (1)

Thân thể của Nghịch Phàm chúa tể quá mức khổng lồ. Ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, đường phong ấn huyết mạch xuất hiện trước mặt, lại khổng lồ giống như hơn mười đường sơn mạch sắp hàng ở cùng một chỗ vậy. Nếu không phải bên trong tản ra khí tức huyết mạch Khôi Tổ mãnh liệt, cùng Bạch Tiểu Thuần hình thành cộng hưởng. Mặc dù hắn xuyên qua vách ngăn, cũng rất khó tới gần đường phong ấn huyết mạch nơi này.

Lúc này sau khi bước vào, Bạch Tiểu Thuần thấy trước mắt chợt hoa lên. Khi tất cả trở nên rõ ràng, hắn dĩ nhiên ở một chỗ không gian tối tăm. Chính xác mà nói, ở đây đã thân thể của Nghịch Phàm chúa tể, lại là chỗ huyết mạch phong ấn. Còn nếu như nói chuẩn xác hơn, lại là... một kinh mạch của Nghịch Phàm chúa tể!

Kinh mạch này, không phải sinh ra đã có, mà là năm đó ba người con của Vĩnh Hằng cùng với hắn đánh một trận, mượn lực lượng phong ấn đắp nặn ra, mạnh mẽ tạo thành!

Lúc này Bạch Tiểu Thuần chính là ở trong kịch mạch được đắp nặn ra này. Mặc dù bốn phía xung quanh rất rộng lớn, nhưng lại lặng ngắt như tờ. Chỉ có điều trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào nơi đây, thân thể hắn cuối cùng lại tản ra ánh sáng huyết sắc!

Theo ánh sáng tản ra, Bạch Tiểu Thuần lập tức cảm giác mình giống như trở thành một vòng xoáy. Tất cả mọi thứ ở bốn phía xung quanh tự nhiên đều lấy mình làm trung tâm!

Kinh mạch này lại giống như mặt đất cạn khô. Bạch Tiểu Thuần đến, theo ánh sáng huyết mạch trên người hắn khuếch tán, lập tức lại xoa dịu tám phương, còn khiến cho huyết mạch bốn phía xung quanh cộng hưởng mạnh hơn. Dường như hắn trở thành đầu nguồn của kinh mạch này!

Cảm nhận huyết mạch trong cơ thể khuếch tán, cảm nhận mình vừa tới, huyết mạch bốn phía xung quanh cộng hưởng, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại hiểu ra chữa trị phong ấn huyết mạch như thế nào!

- Ta trở thành đầu nguồn, như vậy chữa trị phong ấn, chính là muốn để cho ta dẫn dắt lực huyết mạch bốn phía xung quanh, lại giống như dẫn dắt đường phong ấn huyết mạch kia, lao thẳng đến nơi đan điền của chúa tể... sau khi cùng nơi đó nối liền, lại chẳng khác nào chữa trị phong ấn!

- Trong quá trình này, nếu như ta ngã xuống, lại phong ấn thất bại, đồng dạng, nếu như buông tha do đó chạy trốn, cũng là chữa trị thất bại!

Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng. Hắn hiểu rõ mình đã không có đường lui. Lúc này hắn hung hăng cắn răng, mang theo thân thể tản ra ánh sáng huyết mạch, trực tiếp phóng về phía điểm cuối kinh mạch này!

Càng nhanh đến chỗ đan điền, lại càng nhanh chữa trị phong ấn. Tốc độ của Bạch Tiểu Thuần toàn diện bạo phát, hoàn toàn không có một chút dừng lại nào, một đường gào thét lao tới!

Lúc này ở bên trong một kinh mạch khác, Thánh Hoàng cũng vậy. Toàn thân hắn phát ra ánh sáng huyết mạch Thánh Tổ, đồng thời cũng lao nhanh như tên bắn!

Mà ở bên ngoài thân thể Nghịch Phàm, trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng lúc này, tất cả người quan tâm đều có thể nhìn thấy được, Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao, trên thân thể khổng lồ của hắn, hai đường trước đó ảm đạm, lúc này đều tản ra ánh sáng chói lòa, đang chậm rãi di chuyển!

Theo ánh sáng di chuyển, thân thể Nghịch Phàm chúa tể giãy dụa, hình như cũng bị ảnh hưởng, dần dần chậm lại. Nhưng phong ấn này căn bản cũng không khả năng thuận lợi như vậy. Lúc này đang lúc mọi người khẩn trương, chỗ kinh mạch của Bạch Tiểu Thuần, trong lúc hắn lao nhanh như tên bắn, hai mắt Bạch Tiểu Thuần chợt co lại.

Ở phía trước hắn, khu vực vốn trống trải, lúc này trong nháy mắt lại vặn vẹo, cuối cùng lại có từng u ảnh nhanh chóng huyễn hóa ra. Có khi là tu sĩ, có khi là dị thú, chi chít ước chừng hơn mấy vạn. Nhưng hoàn toàn không có ngoại lệ. Bọn họ không có bất kỳ sức sống nào, tản ra tử khí. Đồng thời, thậm chí thân thể của bọn họ cũng là hư ảo, nhưng sự hung tàn, lại là cực kỳ mãnh liệt.

Lại dường như Bạch Tiểu Thuần ở trong mắt bọn họ, là kẻ địch lớn sinh tử của bọn họ. Sau khi bọn họ xuất hiện, mỗi một u ảnh này phát ra tiếng gào thét rít gào, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Phương diện này có tu vi Nguyên Anh, có tu vi Thiên Tôn, ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt đã lao tới gần.

Số lượng tuy nhiều, nhưng không có chiến lực Thái Cổ. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần đảo qua, thân thể hoàn toàn không có một chút dừng lại nào, lại trực tiếp triển khai Hám Sơn Chàng. Từ phía xa nhìn lại, hắn lại giống như hóa thành một đạo lưu tinh, dường như có thể phá hủy tất cả, lại trực tiếp đánh qua.

Những tiếng động ầm ầm chấn động tám phương. Theo Bạch Tiểu Thuần lao tới, những u ảnh ở phía trước hắn, mỗi một u ảnh không ngừng tan vỡ, trong chớp mắt đã bị Bạch Tiểu Thuần cứng rắn đụng ra một lối đi.

Nhưng cho dù thân thể của những u ảnh vỡ nát diệt vong, cũng hoàn toàn không có tiêu tan, lập tức một lần nữa tổ hợp lại cùng một chỗ, sau đó liều lĩnh lao tới ngăn cản. Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác ở bốn phía xung quanh, vẫn có càng nhiều u ảnh huyễn hóa ra, gia nhập vào nhóm ngăn cản.

Đến cuối cùng, số lượng nhiều, căn bản cũng khó có thể tính toán. Cho dù Bạch Tiểu Thuần cường hãn, nhưng đối mặt với số lượng u ảnh kinh người như vậy, giết lại không giết chết, tốc độ của hắn cũng không khỏi chậm lại.

- Đáng chết!

Bạch Tiểu Thuần nổi giận, bỗng nhiên giơ tay phải lên, bấm quyết chỉ một cái. Nhất thời một ngọn đèn Trường Sinh Đăng huyễn hóa ra. Theo tu vi của Bạch Tiểu Thuần khuếch tán, nhất thời tất cả u ảnh ở bốn phía xung quanh hắn, trong nháy mắt lại hóa thành Trường Sinh Đăng. Theo nó thiêu đốt, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần lại bạo phát, một đường quét ngang, nỗ lực xông ra.

- Nghịch Phàm, ngươi trốn không thoát!

- Nghịch Phàm, ta muốn giết ngươi!

- Nghịch Phàm, ta cho dù chết, cũng muốn khiến cho ngươi trả cái giá thật lớn!

Theo Bạch Tiểu Thuần trùng kích, u ảnh bên trong bốn phía xung quanh dần dần truyền đến tiếng gào thét. Ở trong tiếng gào thét này vang vọng, lại có một nhóm u ảnh biến ảo, rít gào lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần lúc này cũng nhìn ra được manh mối, biết những u ảnh phải là Nghịch Phàm chúa tể cả đời này sở người thích giết chóc, chính hắn bị phong ấn, không có cách nào tới ngăn cản mình, cho nên sử dụng thần niệm của hắn huyễn hóa ra những u ảnh, mặc dù không đã từng chiến lực, nhưng lại trình độ nào đó bất tử bất diệt!

Mắt thấy càng lúc càng nhiều, Bạch Tiểu Thuần sốt ruột. Dưới tu vi Thái Cổ lại bạo phát, bên ngoài thân thể hắn hình thành gió bão. Trong tiếng nổ lớn, một đường trùng kích, hắn đi qua nơi nào, nơi đó bị bẻ gãy

nghiền nát, mạnh mẽ ở trong kinh mạch tràn ngập u ảnh này, không ngừng xung phong liều chết.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1899: Chữa Trị Phong Ấn (2)

Thỉnh thoảng là Hám Sơn Chàng, thỉnh thoảng là Trường Sinh Đăng. Đến cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần đơn giản bấm quyết, thi triển ra Quá Khứ Kinh trong phạm vi lớn, hình thành vô số phù văn, khiến cho những u ảnh này tự mình làm phong ấn!

Phóng tầm mắt nhìn lại, phù văn sáng chói, vô biên vô hạn, giống như hình thành biển phù văn. Mà chút u ảnh này bị vây ở trong biển, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào tránh thoát ra được. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần cuối cùng liền xông ra ngoài. Sau khi thoáng thở phào, Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, tốc độ tiếp tục bạo phát, càng lúc càng nhanh.

Thậm chí sau khi hắn bấm quyết, bốn phía xung quanh hắn cũng dần dần hình thành từng tia chớp. Những tia chớp rượt đuổi lẫn nhau, ngưng tụ ở bốn phía xung quanh hắn càng lúc càng nhiều. Thời điểm gặp lại u ảnh, bình thường Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt một cái, nhất thời tia chớp ở xung quanh hắn lại giống như dời núi lấp biển ầm ầm bạo phát cắn nuốt qua.

Lấy phương pháp như vậy, Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp xông ra một con đường.

Cùng lúc đó, ở chỗ của Thánh Hoàng cũng gặp phải u ảnh. Thân là cường giả Thái Cổ, mặc dù không có cách nào so sánh cùng Bạch Tiểu Thuần, nhưng bản thân Thánh Hoàng cũng rất cường hãn. Cho dù thủ đoạn khác hắn, nhưng ở trên phương diện tốc độ, hoàn toàn không yếu hơn bao nhiêu. Toàn thân hắn tản ra ánh trăng. Hắn đi qua nơi nào, từng ánh trăng chớp mắt lao đi, trực tiếp ở phía trước hắn, một đường đánh

phá thông đạo, khiến cho hắn mang theo ánh sáng huyết mạch, không ngừng loa nhanh như tên bắn!

Từ trên người hắn còn thỉnh thoảng nở rộ ra từng đóa hoa sen hư ảo. Mỗi lần hoa sen xuất hiện, bốn phía xung quanh hắn đều sẽ hình thành phạm vi lớn bị sụp xuống, trong tiếng ầm ầm chôn vùi rất nhiều u ảnh.

Thánh Hoàng cũng liều mạng đánh ra toàn lực, từ sau khi thân phận Tà Hoàng bị vạch trần, hắn lại cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt đến từ người khổng lồ chúa tể. Ở trong tai họa lớn sinh tử này, mỗi một câu hắn nói với Bạch Tiểu Thuần, đều là đặc biệt chân thật.

Lúc này trong tiếng gầm nhẹ, toàn thân Thánh Hoàng có ánh sáng khuếch tán, tốc độ nhanh hơn.

Ở trên mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong ánh mắt của vô số người, ánh sáng hai đường trên thân thể Nghịch Phàm chúa tể lúc này mãnh liệt hơn. Chỉ là so với ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần, vì đường phong ấn huyết mạch của bản thân Thánh Hoàng lại ảm đạm không nhiều lắm, cho nên thoạt nhìn hình như càng ổn thỏa hơn.N hất là hắn ở dưới tốc độ cực hạn này, hiện tại nhìn lại, tự nhiên cách vị trí đan điền đã đi hết phân nửa!

Về phần Bạch Tiểu Thuần, phong ấn huyết mạch Khôi Tổ trước đó ảm đạm tám phần mười. Mặc dù hắn chưa tính là đắp nặn một lần nữa, lại không khác biệt là bao nhiêu. Lúc này ở trong tốc độ kia bạo phát, cũng từ hơn một phần trước đó, chữa trị huyết mạch phong ấn này được ngoài hai phần!

Nhưng càng như vậy, mọi người của Tiên Vực Vĩnh Hằng lại càng khẩn trương lo lắng không yên. Nhất là đám người Đại Thiên Sư. Càng như vậy, thần sắc mỗi người lo lắng, đồng thời cũng có loại cảm giác vô cùng bất lực.

Chuyện này xuất hiện quá mức đột nhiên. Nhưng cũng chính bởi vì đột nhiên như vậy, cho nên cho Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng một lần cơ hội có thể tu bổ. Nếu không, nếu như không có lần chém giết Tà

Hoàng này, sợ là khi tất cả kế hoạch của Tà Hoàng đều ổn thỏa, chờ đợi Tiên Vực Vĩnh Hằng, chính là một tai kiếp tử vong không có cách nào nghịch chuyển được!

Bên trong kinh mạch nổ lớn, người của Tiên Vực Vĩnh Hằng không có cảm giác được. Thậm chí bên trong gặp phải nguy hiểm, người bên ngoài đồng thời cũng không nhìn thấy được. Bọn họ chỉ có thể từ phía xa chú ý tới, điểm sáng đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng đang nhanh chóng chuyển động trong đường phong ấn, từ từ di chuyển.

Mà một khi dừng lại, lại đại biểu cho bọn họ gặp phải đối đầu!

Lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần lại lần đầu tiên dừng lại. Ở phía trước hắn đang vặn vẹo, xuất hiện lại một nhóm u ảnh. Tổng cộng có chín cái, tự nhiên tản ra đều là tu vi Thái Cổ!

Cho dù khí tức này rất yếu ớt, nhưng chín u ảnh Thái Cổ này vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây biến sắc. Nhất là sau khi bọn họ xuất hiện, hình dáng mỗi một u ảnh đều hung tàn cuồng bạo, dường như coi Bạch Tiểu Thuần thành Nghịch Phàm. Loại cảm giác giết chóc đặc biệt mãnh liệt!

- Đáng chết, ta cũng không phải là Nghịch Phàm. Các ngươi có thù hận đối với Nghịch Phàm, làm gì lại phát tiết đến trên người ta!

Cho dù biết đối phương là do thần niệm của Nghịch Phàm biến ảo thành, cố ý lưu lại oán hận của bọn họ khi còn sống, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không nhịn được nổi giận.

Lúc này tay phải hắn nắm chặt. Vì mau chóng chữa trị phong ấn, Bạch Tiểu Thuần sau khi ngừng lại trong thời gian ngắn, lại một lần nữa lao ra. Hắn nắm tay phải còn ngưng tụ lực lượng thân thể. Mặc dù không phải là Bất Diệt Chủ Tể Quyền, nhưng cho dù là Bất Diệt Đế Quyền, lấy chiến lực hiện tại của hắn, vẫn kinh người!

Những tiếng động ầm ầm tiếp xúc với hai bên, nhất thời bạo phát. Bạch Tiểu Thuần căn bản hoàn toàn không có né tránh. Hắn dựa vào Bất Tử Quyển khôi phục của mình, đơn giản trực tiếp xông qua.

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Một quyền trực tiếp đánh tan một u ảnh Thái Cổ nổ tung ra. Sau đó, Bạch Tiểu Thuần chợt lắc một cái, lại xuất hiện ở bên cạnh một vị Thái Cổ u ảnh, lại là một quyền đánh ra!

Cứ như vậy, ở trong thời gian mấy lần hít thở ngắn ngủi, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn bạo phát. Dựa vào thân thể cường hãn, tốc độ kinh người của hắn, còn có Bất Tử Quyển khôi phục này, hắn lấy vết thương đổi vết thương, chém giết chín u ảnh!

Sau khi giải quyết sạch sẽ lưu loát tất cả, nhanh chóng vô cùng, không đợi chín u ảnh này lại một lần nữa ngưng tụ, Bạch Tiểu Thuần tự nhiên nhanh chóng lao như tên bắn, rời khỏi khu vực này. Sau đó, hắn thoáng thở hổn hển, lại trực tiếp lấy ra đan dược nuốt vào. Lại một đường phát ra tiếng nổ lớn.

Nhưng rất nhanh, phía trước hắn lại một lần nữa xuất hiện u ảnh Thái Cổ. Lần này số lượng vượt qua trước đó. Lại có đủ hai mươi u ảnh. Điều này khiến cho Bạch Tiểu Thuần kêu khổ. Nhưng hôm nay hắn không có biện pháp nào khác. Mắt Bạch Tiểu Thuần xuất hiện tơ máu, gầm khẽ một tiếng. Thời điểm hai tay bấm quyết, lập tức lại triển khai Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh!

Theo kinh văn thi triển ra, theo vận mạng liên kết, Bạch Tiểu Thuần rống to, lại xông qua. Toái Hầu Tỏa, Hám Sơn Chàng, Trường Sinh Đăng, tất cả không phải thần thông thuật pháp đặc biệt tiêu hao tu vi, được Bạch Tiểu Thuần triển khai ra tất cả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1900: Khôi Tổ

Hắn biết con đường này dài dằng dặc, càng ở phía sau, chắc hắn lại càng khó khăn. Hắn thật sự không dám tiêu hao tu vi không có một chút kiêng kỵ nào. Nhất là ở bên trong kinh mạch này, Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy được bốn phía xung quanh không có linh lực. Một khi tu vi tiêu hao, rất khó bổ sung.

Chỉ có điều ở chỗ này tràn ngập lực huyết mạch, khiến cho thân thể cùng khả năng khôi phục của Bạch Tiểu Thuần, rõ ràng đều mạnh mẽ hơn so với bên ngoài một chút. Lúc này trong tiếng sấm không ngừng vang vọng, Bạch Tiểu Thuần lại xung phong liều chết, một đường quét ngang. Dần dần dựa theo suy đoán của hắn, bản thân đã bay ra hồi lâu, u ảnh đến cũng càng ngày càng ít.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại càng cảnh giác. Càng đi về phía trước, thần thức của hắn tự nhiên nhận thấy được, ở phía trước có một khí tức rất kinh người, đang nhanh chóng nổi lên.

Cũng không lâu lắm, bước chân của Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên chợt dừng lại. Hai đồng tử của chợt co lại. Ở phía trước hắn, lúc này bên trong kinh mạch, theo bốn phía xung quanh vặn vẹo, lại có một cái quan tài màu đỏ, chậm rãi trôi nổi.

Bên trong quan tài này tản ra khí tức khiến cho Bạch Tiểu Thuần hãi hùng khiếp vía. Hình như đó không phải là tu sĩ, nhưng lại lộ ra sự hung tàn cùng điên cuồng vô tận. Gần như ở trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được quan tài này, quan tài chợt tản ra hồng quang chói mắt, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tốc độ bay nhanh, chớp mắt đã tới gần!

- Bạch gia gia ngươi ngay cả quỷ còn không sợ, nữa là một cái quan tài như ngươi!

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, tay phải bấm quyết bỗng nhiên chỉ một cái. Nhất thời ở bốn phía xung quanh quan tài này, hư vô lập tức uốn lượn, lực dẫn xuất hiện, tốc độ của dòng thời gian thong thả, khiến cho tốc độ kinh người của quan tài lúc này thoáng cái chậm lại.

Bạch Tiểu Thuần không chút do dự, thân thể thoáng một cái trong nháy mắt tới gần, giơ tay phải lên, lần đầu tiên triển khai ra Bất Diệt Chủ Tể Quyền. Một quyền hạ xuống, trong tiếng nổ lớn ở tám phương, phía sau hắn xuất hiện ảo ảnh, cũng đánh ra một quyền.

Những tiếng động ầm ầm vang vọng. Cái quan tài này nỗ lực né tránh, nhưng lại bị thời gian ràng buộc, căn bản khó có thể tránh được một đòn toàn lực này của Bạch Tiểu Thuần. Trong phút chốc, nắm đấm của hắn dâng lên gió bão liền trực tiếp đánh vào phía trên quan tài. Toàn bộ quan tài nhất thời chấn động, trong những tiếng két két trực tiếp tan vỡ nổ tung ra, chia năm xẻ bảy!

Nhưng ngay khi vừa vỡ nát, trong chớp mắt một tiếng gào thét thê lương, bỗng nhiên từ bên trong quan tài vỡ nát này truyền ra. Một mảnh huyết quang lại khuếch tán ra tám phương, giống như hình thành biển máu. Một con cá sấu màu máu đỏ cực lớn, cuối cùng lại nhanh chóng vọt ra, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp mở cái miệng lớn ra, giống như mướn cắn nuốt hắn!

Từ trên người nó còn tản ra sóng dao động Thái Cổ khiến cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi. Sóng dao động này mạnh mẽ, thậm chí so với Tà Hoàng trước đó còn không phân cao thấp.

Nếu như đổi lại ở bên ngoài, đối phó với vật ấy còn đỡ hơn một chút. Nhưng ở chỗ này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần, đối phương gần như là bất tử bất diệt. Tu vi như thế, lại có thân thể bất tử bất diệt, cho dù là

đánh nát cũng có thể một lần nữa ngưng tụ. Một khi bị nó dây dưa, không chỉ lãng phí thời gian chữa trị phong ấn, thậm chí rất có thể ở bốn phía xung quanh càng hình thành nhiều u ảnh.

- Tốc chiến tốc thắng... chỉ có một chiêu này!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lui về phía sau. Hắn hít một hơi thật sâu, đồng thời, tay phải bấm quyết, chợt hướng về phía dưới ấn một cái.

- Đầm nước!

Những tiếng động ầm ầm nhất thời bạo phát. Cho dù là ở trong cơ thể chúa tể này, nhưng vẫn theo Bạch Tiểu Thuần mở miệng, bốn phía xung quanh trong nháy mắt có hơi nước tràn ngập. Thậm chí phía dưới cũng xuất hiện hư ảo, giống như hóa thành một mảnh đầm lầy mênh mông.

- Quốc gia!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Từ sau khi hắn trở thành Thái Cổ, đây là lần đầu tiên hắn triển khai Thủy Trạch Quốc Độ. Cũng chỉ có sử dụng biện pháp này, mới có thể trực tiếp phá hủy con cá sấu đáng chết này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có thể nhanh chóng rời đi.

Gần như ở trong một nháy mắt khi hai chữ quốc gia được mở miệng nói ra, đầm nước này nhất thời bạo phát. Một khí tức so với con cá sấu kia còn muốn hung tàn hơn vô số lần, lại trực tiếp khuếch tán ra. Con cá sầu vừa rồi còn hung tàn vô cùng, lúc này cuối cùng thân thể lại run lên bần bật. Trong mắt nó vốn điên cuồng, lúc này tự nhiên lộ ra sự sợ hãi cùng khủng hoảng. Không đợi thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần bên trong Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện, con cá sấu này tự nhiên trực tiếp quay đầu, chớp mắt chạy trốn!

Cảnh tượng như vậy lại trực tiếp khiến cho Bạch Tiểu Thuần sửng sốt. Hắn không nhịn được gãi đầu một cái. Thật ra, trước đây hắn thi triển Thủy Trạch Quốc Độ, từ trước đến nay không gặp phải tình huống

tương tự như vậy. Hơn nữa ở trong phán đoán của hắn, con cá sấu này chắc là do thần niệm của Nghịch Phàm biến thành, nhưng lại còn chạy trốn. Điều này khiến Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ không phải do thần niệm của Nghịch Phàm biến thành? Hoặc là nói, vì con cá sấu này khi còn sống quá mạnh mẽ, cho nên sau khi chết vẫn lưu lại một tia bản năng?

Nếu như đổi lại thành thời điểm khác, Bạch Tiểu Thuần nói không chừng còn có thể khiến cho thú bản mạng này xuất hiện. Nhưng hôm nay hắn không có thời gian. Hắn lại đau lòng về linh lực, đơn giản trực tiếp vung tay lên. Ở bên trong Thủy Trạch Quốc Độ truyền ra tiếng thú bản mạng của hắn gào thét ủy khuất. Thủy Trạch Quốc Độ trực tiếp tiêu tan.

Lại không có thời gian để suy nghĩ nhiều, Bạch Tiểu Thuần lập tức triển khai tốc độ, nhanh như tên bắn lao về phía trước. Cũng chính là vào lúc này, ở chỗ Thánh Hoàng, phong ấn huyết mạch của hắn đã được chữa trị đến chín phần. Thời điểm gần đến đan điền của chúa tể, hắn gặp phải người cả đời này của hắn... căn bản cũng không khả năng chiến thắng nhất từ trước tới nay, ngăn cản hắn!

Trong chỗ thông đạo của Thánh Hoàng, thân thể Thánh Hoàng run rẩy, nhìn phía trước mình, bóng người sừng sững ở trong thông đạo của hắn, vốn vẫn không nhúc nhích, nhưng bây giờ lại mở hai mắt ra!

Bóng dáng kia có tướng mạo tuấn lãng, rất nho nhã, mi tâm có một ấn ký hỏa diễm. Theo hai mắt hắn mở ra, tự nhiên từ trong mắt hắn, lộ ra ánh sáng tang thương của năm tháng lưu chuyển!

- Thánh tổ!

Giọng điệu của Thánh Hoàng cay đắng, nhỏ giọng thì thào.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1901: Mỹ Nam Kế (1)

Người trước mắt hắn, chính là Thánh tổ, một trong ba người con của Vĩnh Hằng năm đó! Cũng chính là tổ tiên của Thánh Hoàng, ngọn nguồn huyết mạch của hắn!

Một trận chiến này, căn bản cũng không có bất kỳ lo lắng gì. Theo thánh tổ mở mắt ra, theo hắn nhấc chân lên, một hồi huyết mạch tương tự, nhưng lại có ý chí chiến đấu khác, ầm ầm triển khai!

Trận chiến đấu này không duy trì được bao lâu, Thánh Hoàng phun ra máu tươi. Trong tiếng cười thảm, hắn không thể không rời khỏi đường phong ấn huyết mạch này. Nếu như hắn không đi, hắn nhất định phải chết ở chỗ này. Nhưng theo hắn rời đi, vậy đường phong ấn huyết mạch này nhất thời ảm đạm. Trong chớp mắt ở dưới sự tập trung chú ý của mọi người ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, đường này ở trên người của chúa tể... tự nhiên sẽ vỡ nát từng tấc, hoàn toàn tan vỡ!!

Không thành công, lại chính là hoàn toàn thất bại!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Thánh Hoàng sau khi rời đi, càng thêm tuyệt vọng. Hắn bỗng nhiên hiểu rõ, có thể đây mới là người chúa tể khổng lồ. Chỗ nguyên nhân hắn giãy dụa, tất cả... đều một cái bẫy!

Hắn làm vậy là muốn mượn lực lượng của Thánh Hoàng cùng Bạch Tiểu Thuần, tới tăng nhanh khả năng phong ấn của mình tan vỡ!

- Tiên Vực Vĩnh Hằng... Tai họa lớn buông xuống...

Thánh Hoàng cười thảm. Sau khi hắn bay ra khỏi thân thể của chúa tể, hắn nhìn người khổng lồ kia, lúc này thân thể đã chấn động mãnh liệt

hơn. tim Thánh Hoàng cũng rơi xuống đáy vực.

Hắn chỉ có thể gửi gắm tất cả hi vọng vào chỗ của Bạch Tiểu Thuần, nếu như đường phong ấn huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần cũng tan vỡ, như vậy Tiên Vực Vĩnh Hằng...sẽ thật sự bị tiêu diệt tuyệt vong.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng đều run rẩy. Bọn họ thấy được Thánh Hoàng thất bại, thấy được đường thứ hai tan vỡ, cũng thấy được người chúa tể khổng lồ giãy dụa càng thêm mãnh liệt.

- Khôi Hoàng, hi vọng cuối cùng!

- Khôi Hoàng, nhất định phải thành công!!!

Vô số người đang run rẩy. Tất cả cầu khẩn đều đặt ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Cho dù là Thánh Hoàng cũng vậy.

Lúc này Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ tất cả hy vọng của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, ở bên trong kinh mạch phong ấn huyết mạch, thân thể cũng dừng lại, thở ra một hơi. Hắn cảm nhận được bên trong kinh mạch này hình như xuất hiện một ít biến hóa. Bốn phía xung quanh ban đầu vốn đã ít đi u ảnh, thoáng cái lại nhiều hơn.

Hắn mặc dù không biết bên ngoài xảy ra vấn đề gì, nhưng lại có loại cảm giác bất an. Loại cảm giác này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện lo lắng mãnh liệt. Trong tiếng gầm khẽ, tốc độ của hắn nhanh hơn. Nhân lúc u ảnh ở bốn phía xung quanh đang biến ảo, hắn bỗng nhiên phóng đi.

Thậm chí lực tu vi, Bạch Tiểu Thuần cũng vẫn không có cách nào tiếp tục chậm lại phóng ra. Lúc này toàn thân hắn hóa thành gió bão. Hắn đi qua nơi nào, bẻ gãy nghiền nát nơi đó. Tất cả u ảnh vẫn không có cách nào ngăn cản được hắn, lao theo phía sau đường phong ấn huyết mạch của hắn. Ở trong mắt mọi người bên ngoài, hắn cách đan điền càng lúc càng gần!

Từ trước đó gần như ba phần, đã đến năm phần, sáu phần, bảy phần...

Quét ngang đoạn đường này, tiếng hô của Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền ra. Bất Tử Quyển khôi phục đều thi triển ra đến cực hạn, lúc này mới khiến cho hắn từ trong thiên quân vạn mã u ảnh này, cứng rắn xông ra.

Nhưng ngay khi hắn chữa trị đường phong ấn huyết mạch này đến hơn bảy phần, gần như tám phần mười, bỗng nhiên, bước chân của Bạch Tiểu Thuần lại dừng lại. Hắn thấy được phía sau lưng vô số u sảnh đằng trước, thình lình có một nữ tử cúi đầu!

Nữ tử này toàn thân mặc cung trang, thoạt nhìn rất ưu nhã. Những u ảnh ở bốn phía xung quanh nàng hình như cũng không dám tới gần, cho nên tạo thành một mảnh trống trải xung quanh nữ tử này.

Khi Bạch Tiểu Thuần nhìn về phía nữ tử này, nàng cũng ngẩng đầu lên, lộ ra một dung nhan tuyệt thế!

- Tiên hậu!

Bạch Tiểu Thuần mở to mắt, theo bản năng lại sờ sờ túi đựng đồ của mình. Nữ tử này chính là tiên hậu. Nhưng hiển nhiên không giống với tiên hậu được Bạch Tiểu Thuần thu vào trong túi đựng đồ... Hình như tiên hậu trước mắt này là do thần niệm của Nghịch Phàm biến thành, là hình dáng của nàng khi còn sống, cũng là thời khắc đỉnh phong!

Toàn thân nàng có sóng dao động Thái Cổ cực hạn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất đau đầu. Gần như ở trong nháy mắt khi ánh mắt hai người nhìn nhau, trong mắt tiên hậu lộ ra sự lạnh lùng. Tay phải của nàng đột nhiên giơ lên cao. Nhất thời, những u ảnh ở phía trước nàng, mỗi một u ảnh lại ở trong tiếng gào thét lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, tiên hậu cũng cất bước, hóa thành một đạo cầu vồng, mang theo khí thế kinh người, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

- Đáng chết, các nàng này chẳng lẽ khắc ta!

Trong tiếng gầm nhẹ, Bạch Tiểu Thuần cũng vọt về phía trước. Gió bão bên ngoài thân thể đang cùng u ảnh bốn phía xung quanh va chạm, lập tức tự bạo, dâng lên trùng kích cuồng bạo, quét ngang tám phương.

Những u ảnh này không có cách nào chịu được lực lượng của trận gió bão hung bạo này. Nhưng đối với tiên hậu mà nói, căn bản cũng không đáng lưu ý tới. Tốc độ của nàng hoàn toàn không có một chút chậm lại nào, lại trực tiếp va chạm vào Bạch Tiểu Thuần.

Những tiếng động ầm ầm nhất thời ngập trời, vang vọng bốn phía xung quanh. Đồng thời, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi. Thân thể hắn nhanh chóng lùi về phía sau. Mặc dù Bất Tử Quyển khôi phục khiến cho thương thế của hắn rất nhanh lại khỏi hắn, nhưng đầu của hắn lại đau hơn.

Nhất là sau khi nhìn thấy chỗ tiên hậu, ở trong công kích giữa hai bên, bóng dáng nàng mặc dù cũng đã tan rã không ít, nhưng trong chớp mắt một lần nữa ngưng tụ, Bạch Tiểu Thuần thở dài một tiếng.

- Ta vẫn có một đòn sát thủ. Nếu vẫn không được, cũng chỉ có thể sử dụng Thủy Trạch Quốc Độ!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng một cái, trong lòng hắn vẫn có ý định tiết kiệm tu vi. Lúc này mắt thấy tiên hậu lại một lần nữa lao tới, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, hai mắt khép kín.

Ở trong chớp mắt tiên hậu tới gần, hai mắt Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mở ra. Một khí tức hoàn toàn khác hắn so với khí tức của hắn, ầm ầm bạo phát ra. Đó là sự tang thương của năm tháng, đó là sự trầm ổn vô cùng, đó là chí cao vô thượng!

Đây chính là... khí tức của Đạo Trần!

- Tiểu sư muội...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ hồi ức, khẽ thì thào nói.

Lời nói này vừa ra, mặt tiên hậu vốn không đổi sắc, chỉ là trong mắt băng như lạnh, đột nhiên thân thể run lên, cuối cùng lại dừng lại ở giữa không trung. Thân thể nàng càng thêm run rẩy, kinh ngạc nhìn Bạch Tiểu Thuần. Thần sắc của nàng dần dần lộ ra sự giãy dụa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1902: Mỹ Nam Kế (2)

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy chiêu này dùng được, cứng rắn ép tim đập chậm lại, khiến mình càng thêm chân thật hơn. Đồng thời, hắn dùng sức tản ra khí tức Chúa Tể, còn toàn tâm toàn ý bắt chước theo Đạo Trần chúa tể.

- San San, đã lâu không gặp...

Bạch Tiểu Thuần ôn hòa mở miệng, cố gắng khiến mình biểu hiện ra vẻ mặt nhẹ nhõm, bước chân chậm rãi nâng lên, chậm rãi tới gần tiên hậu đang run rẩy này.

- Đạo... Trần...

Cho đến thời điểm Bạch Tiểu Thuần sắp đến bên cạnh tiên hậu, trong miệng tiên hậu run rẩy nói ra hai chữ này. Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe được, trong lòng dâng lên sóng lớn.

Trên thực tế biện pháp này, hắn cũng là thông qua chuyện con cá sấu chạy trốn trước đó tìm ra linh cảm. Hắn mơ hồ cảm thấy, nếu như con cá sấu này có thể theo bản năng chạy trốn, vậy tiên hậu ở đây, cũng tồn tại một ít bản năng!

Mà khi tiên hậu mở miệng, Bạch Tiểu Thuần không khỏi giật mình. Hắn phát hiện mình hình như lại sai. Nếu chỉ là bản năng, hình như không nên nói mới đúng. Có thể nói chuyện, có thể kêu lên tên của Đạo Trần, điều này nói rõ đối phương có ký ức!

- Sao có thể như vậy được? Những u ảnh trong cơ thể của Nghịch Phàm chúa tể, rốt cuộc là cái gì?

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Mặc dù chấn động, nhưng hắn lại biết hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ tìm hiểu. Hắn vội vàng bình phục nỗi lòng, nhìn tiên hậu, khẽ mở miệng nói.

- Ở chỗ này chờ ta. Nàng cũng không cần đi nữa, được chứ, San San, tiểu sư muội...

Bạch Tiểu Thuần rất sợ gọi một cái tên không có tác dụng, lúc này một đường gọi cả hai cái tên.

Trong mắt tiên hậu mờ mịt, nhưng thần sắc giãy dụa càng mãnh liệt hơn. Nhân cơ hội này, Bạch Tiểu Thuần vội vàng nhanh chóng thoáng một cái, triển khai tốc độ cao nhất, lao thẳng đến phía trước. Hắn cũng chuẩn bị xong tinh thần, nếu như bị đối phương đuổi theo, liền trực tiếp triển khai Thủy Trạch Quốc Độ.

Có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần vui sướng bất ngờ, là tiên hậu này lại tự nhiên thật sự đứng ở nơi đó, mặc cho giãy giụa như thế nào, cũng vẫn không nhúc nhích.

- Quả nhiên vẫn là mỹ nam kế dùng tốt hơn so với Thủy Trạch Quốc Độ.

Trong sự xúc động, tốc độ của Bạch Tiểu Thuần nhanh hơn, dần dần ở trong đường phong ấn huyết mạch, từ chữa trị tám phần mười đạt đến gần như chín phần!

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng lúc này đều gần như ngừng thở. Mặc dù bọn họ không nhìn thấy Bạch Tiểu Thuần ở bên trong kinh mạch gặp phải kẻ địch, nhưng lại có thể chú ý thấy cảnh tượng, sau khi Bạch Tiểu Thuần dừng lại trong thời gian ngắng, tia sáng của hắn lại di chuyển.

Nhất là thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần cách đan điền càng lúc càng gần. Điều này ở trong mắt của tất cả mọi người, tất cả những gì hắn trải

qua, nếu so với Thánh Hoàng lại khó khăn hơn nhiều. Dù sao hắn là từ chỉ còn lại hai phần, chữa trị đến hiện tại gần như chín phần!

- Nhất định phải thành công!!

Thân thể Thánh Hoàng run rẩy, hận không thể tự mình tiến vào trợ giúp. Nhưng hắn hiểu rõ, ở Tiên Vực Vĩnh Hằng hiện tại, có thể đi vào đường phong ấn huyết mạch Khôi Tổ, chỉ có Bạch Tiểu Thuần!

- Mẹ Vĩnh Hằng phù hộ...

Tiếng cầu khẩn, tiếng khóc, tiếng thì thào mang theo sự chờ mong cùng tuyệt vọng không ngừng truyền từ ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này.

Giờ phút này, toàn thế giới chú ý!

Cũng chính là vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần trực tiếp chữa trị phong ấn huyết mạch này, đến chín phần. Còn cách cực hạn chỉ kém một phần. Ở bên trong kinh mạch, hắn gặp phải một người... trước lúc này, bất kể như thế nào Bạch Tiểu Thuần cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải!

Hoặc nói, nếu không phải là ở chỗ này, hắn căn bản cũng không có khả năng gặp phải người này!

Cũng giống như Thánh Hoàng gặp phải Thánh Tổ, thời khắc này sau khi Bạch Tiểu Thuần đạt tới chín phanà khu vực, phía trước hắn vốn không có mặt đất lên xuống, đột nhiên xuất hiện một ngọn núi!

Mà nhìn kỹ, đó không phải là núi. Đây thình lình là một người khổng lồ!

Người khổng lồ này khoanh chân ngồi tĩnh tọa, từ từ nhắm hai mắt. Lúc này theo Bạch Tiểu Thuần tới gần, hai mắt của hắn chậm rãi mở ra, lộ ra ánh sáng giống như mặt trời. Da trên toàn thân hắn đều tràn ngập văn lạc. Đó là Bất Tử Bì, đó là kim cương bất tử, đó là gân bất tử, đó là Bất Tử Cốt, còn là Bất Tử Huyết!

Sóng huyết mạch giống nhau dao động, giống như mênh mông vô biên, giống như tràn ngập thân thể bạo phát cực hạn!!

- Khôi Tổ!

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc la lên thất thanh!

Người khổng lồ này chính là Khôi Tổ, khởi nguồn huyết mạch của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này sau khi mở mắt ra, thân thể hắn chậm rãi... từ trạng thái đang khoanh chân đứng lên!

Huyết mạch phong ấn thông đạo kinh mạch, vốn ở trong cảm giác của Bạch Tiểu Thuần, giống như dồi dào vô hạn. Nhưng hôm nay theo Khôi Tổ chậm rãi đứng lên, mặc dù không phải nâng trời, nhưng lại cho Bạch Tiểu Thuần một loại ảo giác dường như chống đỡ thiên địa!

Loại thân thể cao lớn này, còn có toàn thân từ trên xuống dưới do thân thể cường hãn hình thành lực lượng cuồng bạo tràn ngập, cùng với vẻ hắn không biểu tình của hắn, còn có hai mắt mang theo sự lạnh lùng. Tất cả những điều này hình thành lực trùng kích, dường như có thể khiến cho thiên địa nổ lớn, khiến cho thế giới chấn động, khiến cho toàn bộ thông đạo kinh mạch huyết mạch phong ấn này, hình như sắp tan vỡ nổ tung ra!

Thậm chí chỉ là động tác đứng lên, lại giống như gây ra gió bão, ầm ầm ầm khuếch tán ra bốn phía xung quanh. Ở tám phương vẫn tồn tại một ít u ảnh. Trong giờ phút này gió bão khuếch tán ra, những u ảnh này lại không có cách nào kiên trì được nửa hơi, giống như bị xé rách, trong nháy mắt đã bị xóa đi. Cho dù là một tiếng kêu thảm thiết, hình như cũng không kịp truyền ra.

Lực lượng, uy áp, cuồng bạo, hung bạo mạnh mẽ!

Giờ phút này Bạch Tiểu Thuần từ trên người Khôi Tổ này, lập tức lại cảm nhận được bốn từ ngữ này.

Hơi thở của hắn trở nên gấp gáp. Thân thể hắn theo bản năng lại lui ra phía sau vài bước. Điều càng làm cho Bạch Tiểu Thuần kinh hãi, lại là trong cơ thể này Khôi Tổ có loại sóng dao động huyết mạch khác. Sóng dao động này thậm chí ảnh hưởng đến huyết quang trên thân thể Bạch Tiểu Thuần.

Giống như... Khôi Tổ thời khắc này, đang cùng Bạch Tiểu Thuần tranh đoạt ngọn nguồn của huyết mạch phong ấn. Mặc dù trong lòng biết rõ Khôi Tổ trước mắt cái này bị huyễn hóa ra, không có thể trở thành đầu nguồn của huyết mạch phong ấn, nếu không, đường phong ấn này, căn bản không có cách nào kiên trì đến bây giờ, sợ là đã sớm bị tiêu tan.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1903: Bất Tử Quyển Thứ Sáu!

Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt trước đó chưa từng có!

Nguy cơ trước kia, đến từ kẻ địch hắn không biết. Nhưng nguy cơ hôm nay, lại là đến từ huyết mạch của Khôi Tổ hắn.

- Thánh Hoàng sở dĩ thất bại, có lẽ là vì hắn gặp phải... thánh tổ năm đó?

Trong nháy mắt, trong đầu Bạch Tiểu Thuần lại hiểu rõ ràng, đoán được nguyên nhân Thánh Hoàng thất bại. Mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần có bảy tám phần khẳng định.

- Cùng lão tổ tông của mình chiến đấu?

Bạch Tiểu Thuần liếc mắt thoáng nhìn Khôi Tổ, trong lòng chột dạ. Lại ở thời điểm hắn ở đây chấn động còn không có tiêu tan, cảm giác đau đầu dâng lên, trong nháy mắt, trong mắt Khôi Tổ chợt lộ ra tinh quang. Có ý chí chiến đấu dạt dào từ trong mắt hắn bạo phát ra, lại giống như hai mặt trời. Thân thể hắn còn lập tức bước lên trước. Trong tiếng động ầm ầm, thân thể của hắn cao lớn giống như một ngọn núi từ phía xa gào thét lao đến, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Càng đến gần, tốc độ thân thể của Khôi Tổ dodọt nhiene nhanh hơn, dường như không còn là vọt tới, mà là... đánh đến!

- Hám Sơn Chàng!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đột nhiên co lại. Hắn hiểu rất rõ Bất Tử Quyển. Lúc này hắn liếc mắt một cái liền nhận ra thuật pháp Khôi Tổ triển khai, còn nhìn thấy được tốc độ của Khôi Tổ lại một lần nữa tăng lên, tản ra sóng dao động thuộc về Bất Tử Cấm. Điều này còn chưa xong. Quan trọng nhất, là Bạch Tiểu Thuần thấy được ngón trỏ cùng ngón cái trên tay phải của Khôi Tổ lúc này, tản ra ánh sáng khủng khiếp!

- Toái Hầu Tỏa!

Bạch Tiểu Thuần cũng không muốn mình tự mình đi va chạm vào một Toái Hầu Tỏa của Khôi Tổ. Hắn cảm thấy mình thân thể nhỏ, nếu như bị đánh tới, sợ là lập tức sẽ bị bóp thành thịt nát.

Nguy cơ trước mắt, thân thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên lui về phía sau. Nhưng hắn mặc dù lui ra phía sau nhanh, Khôi Tổ cũng không chậm, truy kích gắt gao. Trong chớp mắt, hai người lại một trước một sau, bắt đầu truy đuổi bên trong ở kinh mạch này.

Lúc này bên ngoài trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, truyền đến tiếng hít khí lạnh của vô số người. Bọn họ thấy được chỗ của Bạch Tiểu Thuần bên trong kinh mạch, điểm sáng đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần, lần đầu... sau khi dừng lại, không phải tiếp tục tiến về phía trước, mà là xuất hiện lui về phía sau.

Điều này khiến cho trong lòng mọi người run lên, vẻ tuyệt vọng không ngừng dâng lên. Loại cảm giác thiên địa sắp bị diệt vong, thế giới bỏ mình này, khiến cho tất cả mọi người cảm nhận được khí tức của ngày diệt vong!

- Hắn nhất định là gặp phải Khôi Tổ!

Chỉ có Thánh Hoàng lúc này run lên. Sau khi đoán được đáp án, trong lòng hắn cay đắng, nhưng lại khó có thể tương trợ, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lúc này, vô số người của Khôi Hoàng Triều, Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội, Lý Thanh Hậu, Đại Thiên Sư, v.v, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt. Loại cảm giác bất lực này, khiến cho bọn họ cũng không khỏi dâng lên tuyệt vọng.

Ở trong vô số ánh mắt ngưng tụ, vô số nỗi lòng lên xuống, bên trong thông đạo kinh mạch, một tiếng nổ mãnh liệt vang vọng ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau đến trình độ nhất định, lại phát hiện bất kể như thế nào cũng vẫn không có cách nào tránh né được. Khí tức của hắn thoáng ngưng tụ, hai mắt hắn tràn ngập tơ máu. Ở trong một chớp mắt này, toàn thân hắn lại trực tiếp bạo phát.

- Khôi Tổ lại như thế nào. Bà ngoại ngươi, khinh người quá đáng!

Mắt Bạch Tiểu Thuần trợn trừng lên, lúc này rống to thân thể không lui về sau nữa, mà là chợt lao mạnh ra.

- Vân Lôi Nhân Tổ Biến!

Trong phút chốc, thân thể Bạch Tiểu Thuần lại bành trướng, chớp mắt một cái, thời điểm lại lao ra ba bước, thân thể hắn cuối cùng lại tăng thẳng đến kích thước chừng trăm trượng. Sau đó dưới Nhân Sơn Quyết, lại tăng mạnh. Sau khi đạt tới hơn hai trăm trượng, hóa thành một vị người khổng lồ nhỏ, trong nháy mắt cũng triển khai Hám Sơn Chàng!

Vù.

Một tiếng vang lên. Tốc độ của hắn nhất thời bạo phát, cũng cách Khôi Tổ đang đánh thẳng tới, càng lúc càng gần. Bạch Tiểu Thuần vẫn cảm thấy tốc độ không đủ, lại triển khai Bất Tử Cấm.

Tốc độ của hắn lập tức lại đạt tới cực hạn nào đó, dâng lên gió bão ngập trời, quét ngang về bốn phía xung quanh. Lực lượng thân thể của Bạch Tiểu Thuần đã hoàn toàn, toàn diện khuếch tán ra, còn phối hợp với tu vi chấn động, ở dưới sự dung hợp này, ngưng tụ ra uy lực còng mạnh hơn!

- Tới đi!

Bạch Tiểu Thuần rống to hơn, thân thể hóa thành một ngọn núi lớn, ầm ầm lao thẳng đến Khôi Tổ đang đánh tới. Tay phải hắn cũng thi triển ra Toái Hầu Tỏa. Chớp mắt một cái, hắn lại cùng Khôi Tổ va chạm vào nhau!

Từ phía xa nhìn lại, lại giống như hai con bạo long viễn cổ va chạm. Những tiếng động ầm ầm trong nháy mắt vọng về, chấn động mặt đất, chỉ là trùng kích dâng lên lại khuếch tán vô tận, khiến cho không ít u ảnh vừa ngưng tụ ra ở bốn phía xung quanh, tất cả ở dưới trùng kích trong trận gió bão hung bạo này, lại trực tiếp tan vỡ xóa đi!

Tiếng sấm liên tục vang vọng. Tiếng Bạch Tiểu Thuần gầm thét giận dữ, tiếng Khôi Tổ kêu rên đan xen cùng một chỗ. Hai người ở giữa không trung, trong thời gian ngắn ngủi, hai bên đã công kích nhau vượt qua hơn một ngàn lần!

Ở nơi bọn họ va chạm vào nhau, khối đá trên người Bạch Tiểu Thuần do Nhân Sơn Quyết hình thành, không ngừng vỡ nát, không ngừng tan vỡ, không ngừng văng ra khắp nơi. Vân Lôi Nhân Tổ Biến của hắn cũng không ngừng bị suy yếu. Thân thể hắn từ trạng thái dồi dào liên tục thay đổi giảm xuống. Nhưng lúc này hắn hình thành chiến lực, cũng kinh thiên!

Thân thể to lớn này của Khôi Tổ, giống như cũng khó có thể chịu đựng được hơn một ngàn công kích như vậy. Từng vết nứt xuất hiện. Đồng thời, thân thể hắn cũng tản ra vết tích muốn tan vỡ.

Cuối cùng ở dưới một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, Bạch Tiểu Thuần điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể chợt lùi về phía sau. Bất Tử Quyển lực khôi phục liên tục bạo phát, khiến cho trong lúc hắn lui về phía sau, thương thế toàn thân khôi phục ở trình độ lớn nhất. Sau khi miễn cưỡng ngừng bước chân, Bạch Tiểu Thuần lại gầm khẽ một tiếng.

- Hóa ra ngươi chỉ là một kẻ giả tư thế!

Một trận chiến này, khiến cho lòng tin của Bạch Tiểu Thuần không ngừng tăng lên. Hắn cảm nhận được Khôi Tổ này không giống với mình suy nghĩ, không phải cường hãn đến khó có thể địch nổi. Lúc này khả năng biểu hiện ra, cũng chính là chiến lực Thái Cổ. Hắn nuốt xuống máu tươi trong miệng, huyết quang toàn thân phát ra kinh thiên, cuối cùng lại triển khai phương pháp Thần Sát!

Ầm một tiếng, thân thể hắn hóa thành huyết vụ, lao thẳng đến Khôi Tổ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1904: Chiến Thắng Khôi Tổ! (1)

Nhưng Khôi Tổ ở đây cũng có Bất Tử Quyển khôi phục. Lúc này sau khi lui ra phía sau, hắn cũng đang nhanh chóng khôi phục lại. Tất nhiên suy nghĩ của hắn cũng giống như Bạch Tiểu Thuần, triển khai phương pháp Thần Sát, hóa thành huyết vụ, sau đó lại cùng Bạch Tiểu Thuần một lần nữa... ở giữa không trung này, bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Trong những tiếng động ầm ầm liên tục vang vọng, bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Khôi Tổ, đều chật vật không chịu nổi, tóc rối tung. Hai người đều có thân thể cường hãn, đều có sức khôi phục kinh người. Lúc này chém giết như vậy, hình như ai cũng không thể làm gì được đối phương.

Cho đến lại có tiếng nổ vang vọng một lần nữa, hai người lại lui ra phía sau, trong mắt Khôi Tổ nơi đó bỗng nhiên lộ ra tinh quang. Tay phải của hắn giơ lên. Tự nhiên ở trên tay phải của hắn xuất hiện năm đạo khí tức kim mộc thủy hỏa thổ!

Năm đạo khí tức này giống như tương ứng với ngũ tạng của cơ thể người, lại giống như tương ứng với năm giam cầm lớn. Ở trong nháy mắt khi vừa triển khai, vị trí ngũ tạng trên ngực Khôi Tổ, tản ra ánh sáng năm màu. Theo ánh sáng bạo phát, toàn thân hắn lập tức lại hình thành sóng dao động còn muốn khủng khiếp hơn so với trước đây!

- Phương pháp ngũ tạng? Năm đó ta đã cảm thấy lão gia gia canh giữ lăng mộ thi triển bí pháp ngũ tạng, có chút phù hợp cùng Bất Tử Quyển. Thật không nghĩ tới, đây mới là... quyển bất tử thứ sáu sau khi Khôi Tổ sáng tạo ra da, thịt, gân, cốt, máu!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Nếu không có một trận chiến này, sợ rằng hắn ở đây căn bản không có cách nào biết được, sau năm quyển bất tử, quyển thứ sáu thật sự là cái gì.

Cho đến trong một chớp mắt này, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn hiểu rõ. Bất Tử Công có năm quyển, nhưng lại không chỉ ngừng lại ở năm quyển. Giống như Bất Tử Trường Sinh Công của mình sau khi tự nghĩ ra đến công pháp tiếp sau. Quyển thứ sáu Bất Tử công chính là năm đó lúc người canh giữ lăng mộ chiến đấu với Thông Thiên Đạo Nhân, cho mượn sử dụng... lực ngũ tạng đến từ bên trong thân thể Khôi Tổ!

Lực ngũ tạng, ngũ hành nguyên!

Lúc này theo vị trí ngũ tạng bên trong ngực của Khôi Tổ có ánh sáng lập lòe, cuối cùng lại nhanh chóng hình thành năm vầng sáng, bao phủ toàn thân Khôi Tổ ở bên trong. Khí thế của hắn bắt đầu tăng lên. Lực lượng thân thể của hắn không ngừng bạo phát. Khôi Tổ chợt ngẩng đầu, mặt không đổi sắc liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt đã lao đến!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần tăng lên. Hắn vừa muốn né tránh, nhưng tốc độ của Khôi Tổ nhanh hơn so với trước kia rất nhiều, chỉ chớp mắt tới gần. Sau một quyền hạ xuống, trong tiếng nổ lớn Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, thân thể đột nhiên lùi về phía sau. Không đợi hắn đứng vững, Khôi Tổ lại đến lần nữa. Lần này là hai tay đưa ra, giống như muốn nắm lấy hai vai của Bạch Tiểu Thuần, muốn... một tay xé rách hắn!

Nguy cơ sinh tử mãnh liệt khiến cho Bạch Tiểu Thuần rít gào giống như phát bệnh tâm thần. Trong mắt của hắn đầy huyết sắc. Thậm chí trán của hắn cũng nổi gân xanh. Một đường này sinh tử khủng khiếp, lúc này kích thích nỗi sợ hai của Bạch Tiểu Thuần, đồng thời cũng tăng thêm sự điên cuồng phản kích!

- Ta mặc dù không sáng tạo ra quyển Bất Tử thứ sáu, nhưng ta... sáng tạo ra Bất Tử Quyển, Tuyên Cổ Quyển sau Trường Sinh Quyển!

- Bất Tử Quyển của ngươi mặc dù đạt đến mức tận cùng, nhưng chung quy... vẫn không giống như ta đi ra con đường của mình!

Trong tiếng gào thét hai tay Bạch Tiểu Thuần bấm quyết. Nhất thời Quá Khứ Kinh tự nhiên được triển khai, ở trên thân thể Khôi Tổ, lập tức lại xuất hiện vô số phù văn. Những phù văn này chợt co lại, hình thành phong ấn. Nhưng lúc này đây, Bạch Tiểu Thuần không đợi phong ấn kết thúc, trong mắt lại lộ ra sự tàn nhẫn cùng điên cuồng, hét lớn một tiếng.

- Nổ nổ nổ!

Những tiếng động lập tức ầm ầm kinh thiên. Mỗi một phù văn này tự nhiên đều trực tiếp nổ tung ra. Nếu như một hai cái, cho dù tám cái mười cái, thậm chí trăm ngàn cái tự bạo, có lẽ còn không có cách nào chấn động Khôi Tổ. Nhưng hôm nay phù văn xuất hiện ở bên ngoài thân thể của hắn có chừng mấy vạn. Lúc này tất cả nổ mạnh, trong chớp mắt hình thành lực bạo phát. Cho dù là Khôi Tổ cũng không có cách nào chống đỡ được.

Ầm ầm.

Trong tiếng nổ vang, toàn thân Khôi Tổ lắc lư kịch liệt, lại trực tiếp ở dưới trùng kích phù văn nổ tung, lùi về phía sau ra. Năm tầng ánh sáng bên ngoài thân thể hắn, lại trực tiếp có hai tầng bị tan vỡ tiêu tan.

Nhưng Khôi Tổ hung tàn. Theo Bất Tử Quyển của hắn vận chuyển, giống như không biết mệt mỏi, không chết không dừng, lại nhằm phía Bạch Tiểu Thuần, trong chớp mắt đã đến gần, một quyền đánh tới.

Bạch Tiểu Thuần thở hồng hộc, nhưng mắt lại lộ ra sự dữ tợn. Thời điểm giơ tay phải lên, hắn bấm quyết Bỉ Ngạn Vị Lai Kinh. Hắn không chậm trễ chút nào thi triển ra.

Trong tiếng nổ lớn, vì vốn bị huyết mạch cộng hưởng, số phận Vị Lai Kinh nối liền trong chớp mắt lại hoàn thành. Theo một quyền của Khôi

Tổ hạ xuống, Bạch Tiểu Thuần điên cuồng phun ra máu tươi. Đồng thời, thân thể Khôi Tổ cũng run lên bần bật, giống như phun ra một búng máu.

- Tới đi!

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ đậm, chợt lao ra, lại trực tiếp cùng Khôi Tổ chiến đấu với nhau, những tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng. Bạch Tiểu Thuần bị tổn thương, Khôi Tổ cũng phải nhận. Nhưng Khôi Tổ chịu thần thông của Bạch Tiểu Thuần, lại sẽ không ảnh hưởng tới Bạch Tiểu Thuần. Kể từ đó, lại chẳng khác nào Khôi Tổ phải nhận hai phần tổn thương!

Cho dù hắn có Bất Tử Quyển khôi phục, nhưng dần dần, lực khôi phục này cũng bắt đầu không theo kịp những vết thương nhiều lần xuất hiện. Nhất là khi Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn điên cuồng. Rất nhanh, Khôi Tổ lại phun ra búng máu tươi lớn. Ánh sáng trên thân thể hắn lại vỡ vụn mất hai cái. Cuối cùng trong một tiếng rít gà của Bạch Tiểu Thuần, bất chợt một quyền đánh tới, khiến cho tầng ánh sáng cuối dùng do Bất Tử Quyển thứ sáu hình thành, trực tiếp vỡ nát diệt vong!

Làm xong tất cả những điều này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần tràn ra máu tươi, thân thể lảo đảo lui về phía sau, há miệng thở hổn hển, nhìn Khôi Tổ càng chật vật hơn, gần như muốn vỡ thành mảnh nhỏ.

- Trên công pháp, ta mạnh hơn ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

Khôi Tổ không nói được một lời, nhưng thân thể lại một lần nữa giãy dụa đứng lên. Sau khi lạnh lùng liếc nhìn Bạch Tiểu Thuần, hắn bỗng nhiên giơ tay phải lên, nắm mạnh. Nhất thời ở phía sau hắn cuối cùng lại xuất hiện một ảo ảnh cực lớn!

Theo ảo ảnh xuất hiện, một khí tức cực hạn bá đạo, lập tức lại ở trên người hắn ầm ầm xuất hiện.

Chính là Bất Diệt Đế Quyền!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1905: Chiến Thắng Khôi Tổ! (2)

- Ta cũng có!

Trong tiếng gầm nhẹ Bạch Tiểu Thuần cũng đứng lên, tay phải nắm lại. Phía sau lưng hắn nhất thời có ảo ảnh biến hóa. Chỉ có điều khác với Khôi Tổ, của hắn không phải là Bất Diệt Đế Quyền, mà là... Bất Diệt Chủ Tể Quyền!

Trong chớp mắt, hai người lại công kích, đột nhiên lao tới gần. Đây là cuộc chiến của Khôi Tổ cùng Khôi Hoàng thế hệ này. Đây là một trận đánh giữa Bất Diệt Đế Quyền cùng Bất Diệt Chủ Tể Quyền. Đây còn là một trận đánh, ở bên ngoài căn bản cũng không khả năng xuất hiện!

Từ phía xa nhìn lại, không phải là Bạch Tiểu Thuần cùng Khôi Tổ đang nhanh chóng lao tới gần, cũng là hai ảo ảnh cực lớn, đang nhanh chóng tới gần. Trong tiếng nổ lớn, hai bên lại trực tiếp va chạm vào nhau. Những tiếng động ầm ầm vang vọng khắp trời. Ảo ảnh phía sau lưng Khôi Tổ càng thêm mơ hồ, cho đến cuối cùng ầm ầm tan vỡ.

Sau khi tan vỡ, thân thể Khôi Tổ cũng thoáng cái mệt mỏi, phun ra búng máu tươi lớn. Thân thể hắn không ngừng lui ra phía sau.

Cùng lúc, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng tiêu hao cực lớn, hình như mất đi khí lực. Hai tay hắn chống lên đầu gối, nửa ngồi xổm ở nơi nào, không ngừng thở dốc.

- Khôi Tổ, ta biết ngươi nhất định vẫn có ý thức. Ta không muốn đánh cùng ngươi. Ngươi tránh ra, ta muốn đi chữa trị phong ấn!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, mở miệng lớn tiếng hô lên. Hắn không biết phía sau Khôi Tổ còn có kẻ địch mạnh hơn hay không. Cho nên lúc này hắn vận dụng phần lớn đều là lực lượng thân thể. Về phần thuật pháp cần triển khai tu vi lớn, hắn trước sau vẫn kìm chế.

Chỉ là lùi về phía sau ngoài trăm trượng, đã suy yếu đến cực hạn. Hình như thân thể Khôi Tổ gần tiêu tan. Hắn giống như không nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói vậy, vẫn không đổi sắc chậm rãi đứng lên. Cho dù động tác đứng lên cũng mang thưo sự run rẩy, nhưng hắn vẫn đứng lên, đi từng bước một, tiến về phía Bạch Tiểu Thuần!

Càng đi tới, lực Bất Tử Quyển khôi phục của hắn, hình như cũng đang điên cuồng vận chuyển. Chỉ là thương tích của hắn quá nặng, tốc độ chữa trị mặc dù nhanh, nhưng vẫn giống như muối bỏ biển.

Chỉ có điều nếu như để mặc cho hắn đi tới, không lại phản kích nữa, lại vô cùng có khả năng để cho Khôi Tổ có cơ hội khôi phục.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào đi tới Khôi Tổ, hung hăng cắn răng, tay phải bấm quyết chỉ một cái. Sinh Tử Hiện Tại Kinh đột nhiên triển khai. Trong tiếng nổ lớn, phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện một cánh cửa đá rất lớn. Đó là tử môn!

Mà sau lưng Khôi Tổ, lại là sinh môn biến ảo. Theo hắn đi tới, sau khi hai cánh cửa này xuất hiện, thân thể Khôi Tổ run lên. Thân thể của hắn cuối cùng lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang già đi, suy yếu. Bất Tử Quyển khôi phục chung quy cũng khó có thể nghịch chuyển.

Nhưng Khôi Tổ vẫn còn đi tới, đi từng bước một. Cho dù già yếu, cho dù suy yếu, hắn cũng vẫn ở dưới ánh mắt không thể tưởng tượng được của Bạch Tiểu Thuần, dần dần đi tới trước mặt Bạch Tiểu Thuần!

Mà ở trong quá trình đi tới, hình như loại già yếu cùng suy yếu này, khiến cho hắn phát sinh một ít thay đổi. Dường như suy nghĩ vốn bị áp chế một chút, cũng dần dần theo lực áp chế tiêu tan, từ từ tăng lên. Hai

mắt hắn cũng dần dần không còn sự lạnh lùng. Cho đến khi hắn đứng ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, một tia lạnh lùng cuối cùng trong mắt của hắn tiêu tan. Thay vào đó, lại là sự tang thương cùng thâm thúy.

- Nghịch Phàm thu lấy ý chí cuối cùng của ta, phong ấn ở trong cơ thể hắn, trở thành căn nguyên cùng chất dinh dưỡng diệt thế...

- Ta vốn tưởng rằng, cuộc đời này sẽ vĩnh viễn trầm luân, cho đến khi gặp phải ngươi...

- Không nên oán ta. Chỉ có ngươi ở đây hoàn toàn chiến thắng ta, ở trong chớp mắt khi sắp tử vong này, ta mới có thể thoát khỏi sự khống chế của Nghịch Phàm, khôi phục lại một tia thanh tỉnh...

- Mà ta hiện tại, cũng đã không tiếc. Ngươi... nhớ kỹ Bất Tử quyển thứ sáu ta vừa thi triển chưa?

Ở dưới sự giật mình của Bạch Tiểu Thuần, Khôi Tổ thản nhiên mở miệng. Âm thanh mặc dù bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một sự thân thiết. Không đợi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, Khôi Tổ mỉm cười, giơ tay phải lên. Lại ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn mơ hồ tiêu tan...

Nhưng lại có năm mảnh tinh quang với màu sắc khác nhau, giống như truyền thừa, bay vào ngực của Bạch Tiểu Thuần, dung nhập bên trong ngũ tạng của hắn...

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó. Rất lâu sau đó, hắn xoa lồng ngực của mình, mơ hồ cảm nhận ngũ tạng của mình, hình như có chút biến hóa khác thường. Nhưng cẩn thận lĩnh hội, lại dường như là ảo giác.

Nhưng sau khi hắn trầm mặc, vẫn ôm quyền, hướng về phía nơi Khôi Tổ tiêu tan, bái một cái thật sâu. Trong lòng hắn mang theo cảm giác phức tạp, có tư vị nói không nên lời. Sau khi Bạch Tiểu Thuần đứng dậy, hít một hơi thật sâu, vội vàng bay nhanh về phía trước!

Lúc này hắn cách giới hạn cuối cùng, chỗ đan điền... đã chỉ còn lại có một đoạn lộ trình ngắn cuối cùng, sẽ chữa trị toàn bộ huyết mạch phong ấn. Hiện tại cũng đã đến chín phần!

Mà theo hắn di chuyển, thời khắc tất cả mọi người ở bên ngoài trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đều đang rơi vào vực sâu tuyệt vọng, lại thấy được một đường sống. Tất cả nhất thời hoan hô lên. Hi vọng trong lòng bọn họ lại một lần nữa ngưng tụ!

Chỉ có Thánh Hoàng đứng ở giữa không trung, nhìn điểm sáng đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần một lần nữa di chuyển, hắn giống như thoáng cái già nua hơn rất nhiều, thì thào nói nhỏ.

- Hắn chiến thắng... tổ tiên của hắn...

Tất cả mọi thứ bên ngoài, Bạch Tiểu Thuần không nhìn thấy được, cũng không thời gian đi quan tâm. Lúc này hắn trải qua một trận đánh với Khôi Tổ, thân thể rất mệt mỏi. Cũng may cùng lúc còn có Bất Tử Quyển khôi phục đang duy trì tồn tại.

Về phương diện khác lại là ở trong một trận đánh giữa hắn cùng với Khôi Tổ, bảo lưu lại không ít lực tu vi, chính là đề phòng ở thời điểm chữa trị phong ấn cuối cùng, thất bại trong gang tấc.

- Khôi Tổ để lại bên trong ngũ tạng của ta, hắn là Bất Tử Quyển quyển thứ sáu!

Bạch Tiểu Thuần lao nhanh như tên bắn, đã ở cảm nhận được bên trong ngũ tạng, theo ánh sáng năm màu của Khôi Tổ tản ra, do đó dâng lên từng cảm giác ấm áp.

Nhưng ngoại trừ tình cảm ấm áp này ra, lại không có phản ứng khác. Đáng tiếc hiện tại không phải là thời điểm để suy nghĩ sâu xa. Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể khiên cho tâm tư trầm tĩnh, không lại suy nghĩ tới ánh sáng bên trong ngũ tạng, duy trì tóc độ nhanh chóng đi về phía trước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1906: Chúa Tể

Lộ trình cuối cùng kia, cùng với suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần có chút chênh lệch. Tự nhiên lại không có bất kỳ u ảnh nào xuất hiện. Hình như đến nơi này, u ảnh đã không có cách nào hình thành.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần lại vẫn còn có chút bất an. Hắn luôn cảm thấy ở điểm cuối cùng phía trước, cũng chính là vị trí đan điền của Nghịch Phàm, sẽ tồn tại một kẻ địch lớn khiến cho hắn không tưởng được.

Loại cảm giác này đến từ trực giác Thái Cổ của bản thân hắn. Lúc này ở dưới tâm tình khẩn trương, Bạch Tiểu Thuần tận lực giảm tốc độ chậm xuống một ít. Cho đến lực lượng thân thể của hắn đã khôi phục lại hơn phân nửa, để tránh đêm dài nhiều mộng, Bạch Tiểu Thuần lại không chút do dự, đi nhanh về phía trước.

Không bao lâu, ở trong mắt của mọi người của Tiên Vực Vĩnh Hằng, điểm sáng đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần, đã đến vị trí đan điền. Trước mắt Bạch Tiểu Thuần, xuất hiện một mảnh tinh không tối tăm!

Giống như nước biển màu đen, lại giống như khoảng không đêm đen, tràn ngập sự vô tận, mênh mông vô cùng. Bạch Tiểu Thuần biết rõ, chỉ cần mình chạm đến mảnh tinh không này, có thể hoàn toàn chữa trị huyết mạch phong ấn, do đó nối liền mi tâm cùng đan điền của chúa tể Nghịch Phàm kia.

Chỉ là... Lại ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần muốn nhảy vào nơi đây, bỗng nhiên, bên tai của hắn truyền đến một tiếng thở dài tang thương giống như từ trong năm tháng bay tới!

Tiếng thở dài này vừa ra, lại có một lực mạnh bỗng nhiên ở phía trước Bạch Tiểu Thuần khuếch tán ra, hình thành một tầng mỏng manh, lại trực tiếp ngăn cản Bạch Tiểu Thuần ở bên ngoài.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi, hoàn toàn không có một chút do dự trực tiếp triển khai Bất Tử Cấm. Nhưng Bất Tử Cấm này vẫn luôn thuận lợi trong mọi việc, xuyên thấu bất kỳ cấm chế gì, tự nhiên ở chỗ này lần đầu lại thất bại!

Ầm một tiếng, thân thể Bạch Tiểu Thuần bị cứng rắn bắn ra. Trong lòng Bạch Tiểu Thuần có chút hồi hộp, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía ở cách đó không xa, lúc này từ bên trong hư vô chậm rãi lộ ra một bóng người.

Bóng dáng ấy đưa lưng về phía Bạch Tiểu Thuần, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, toàn thân mặc đế bào, mang theo một đế quan, tu vi toàn thân cuồn cuộn, sâu không lường được, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chỉ là liếc mắt thoáng nhìn, đã cảm thấy hai mắt đau đớn, thậm chí tâm thần cũng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Thật ra... hắn từng nghĩ có thể gặp được ai ở chỗ này, thậm chí cũng suy nghĩ tìm hiểu có lẽ có thể gặp phải người trước mắt này. Nhưng người này, lại là người hắn trăm triệu không muốn gặp.

Lúc sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi, bóng người đưa lưng về phía hắn lúc này chậm rãi quay đầu lại, lộ ra một tiên phong đạo cốt, còn có toàn thân chính khí, gương mặt tuấn lãng!

Gương mặt này không giận tự uy, mơ hồ lộ ra sự ổn trọng, hình như long trời lở đất ở trước mặt hắn, cũng sẽ không khiến cho người này có quá nhiều biểu hiện xúc động. Hắn... chính là...

- Đạo Trần chúa tể...

Bạch Tiểu Thuần mở miệng thốt ra từng chữ một, trong lòng khổ sở. Đồng thời, hắn còn có thầm than. Hắn không biết lần này mình có thể

thành công hay không. Thật ra đối mặt với Đạo Trần chúa tể, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút nắm chắc nào.

Nhưng trong lòng hắn vẫn mang theo một ít mong chờ. Dù sao tất cả kẻ địch gặp được trước đó, nhìn như cường đại nhưng rõ ràng đều yếu hơn so với khi còn sống rất nhiều. Nhưng hắn vẫn muốn đi câu thông một chút, xem Đạo Trần chúa tể này còn có ý thức hay không.

Chỉ có điều không đợi Bạch Tiểu Thuần mở miệng, trong mắt Đạo Trần thoáng lộ ra một tinh quang. Hắn giơ tay phải lên, chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần. Dưới một chỉ này, một đạo ánh sáng màu trắng đột nhiên xuất hiện, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần nổ lớn.

- Ánh sáng Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc la lên thất thanh, thân thể nhanh chóng lui về phía sau. Ầm một tiếng, địa phương hắn ở lại trước đó, đã bị ánh sáng Thái Cổ này trong nháy mắt đánh tan!

- Ánh sáng Thái Cổ chẳng lẽ không phải phương pháp bàn cờ trên thuyền bên trong bảo quạt sao? Mà là Đạo Trần chúa tể, in thuật pháp của hắn in vào? Nếu như là như vậy, lẽ nào ánh sáng Thái Cổ này trên thực tế chắc là... ánh sáng chúa tể?

Bạch Tiểu Thuần hít thở nhất thời gấp gáp. Hắn mặc dù thu được một phần ký ức của Đạo Trần chúa tể, nhưng trong trí nhớ này không liên quan tới thần thông thuật pháp. Cho nên mãi cho tới lúc này, Bạch Tiểu Thuần mới ý thức được, tất cả mọi thứ trên bảo quạt, có thể không giống với những gì mình hiện tại suy đoán.

Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần lui về phía sau, trong nháy mắt, theo Đạo Trần phất tay, nhất thời từng ánh sáng Thái Cổ huyễn hóa ra, xông về phía Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần lập tức né tránh. Thật ra, mỗi một đạo ánh sáng Thái Cổ này cũng làm cho hắn cảm nhận được nguy cơ. Cũng chính là vào thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng

cảm nhận được sự đau đầu của Tà Hoàng trước đó, đối mặt với ánh sáng Thái Cổ.

Ánh sáng Thái Cổ thật sự quá nhiều. Ở trong tay Đạo Trần chúa tể, giống như vô biên vô hạn, không có số lượng hạn chế. Trong tiếng nổ lớn lại giống như một hồi mưa ánh sáng Thái Cổ, trút nước xuống. Nó đi qua nơi nào, tất cả đều bị bẻ gãy nghiền nát.

Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể lui về phía sau. Dần dần, trong sự chật vật Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng.

- Ánh sáng Thái Cổ lại như thế nào!

Bạch Tiểu Thuần vỗ mạnh vào một cái túi đựng đồ, nhất thời lại có lửa nhiều màu từ bên trong bay ra. Hai mươi màu, hai mươi mốt màu, hai mươi hai màu... cho đến hai mươi bảy màu!

Những lửa nhiều màu này đều do Bạch Tiểu Thuần chế luyện lửa ba mươi màu lúc trước còn sót lại. Lúc này, hắn lấy ra không ít, ở trước mặt ném mạnh lên. Nhất thời bốn phía xung quanh có biển lửa ngập trời bùng lên, đốt cháy tám phương. Những ánh sáng Thái Cổ đó mặc dù sắc bén, nhưng sau khi va chạm cùng biển lửa nhiều màu, vẫn bị trung hòa không ít.

Cứ như vậy, mượn lửa nhiều màu biển, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng thở hổn hển, trong mắt cũng theo đó lộ ra ánh sáng kỳ dị.

- Hắn so với trong ký ức của ta, thật sự yếu hơn rất nhiều... Một trận chiến này, không phải không thể thắng!

Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới đây, đang muốn phóng đi. Nhưng vào lúc này, ánh mắt Đạo Trần chúa tể lóe lên. Hắn giơ tay trái lên, bỗng nhiên vung lên. Tay trái của hắn tự nhiên biến đổi thành gần như trong suốt. Nhìn kỹ lại, cuối cùng lại giống như do nước tạo thành. Theo hắn vung vẩy, bên trong tay trái của hắn tự nhiên tản ra rất nhiều giọt nước.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1907: Biển Sao Đan Điền (1)

Những giọt nước này hội tụ vào một chỗ, trong nháy mắt lại hình thành một con sông lớn. Con sông này quét ngang tám phương. Bên trong có bọt sóng dâng lên. Từ phía xa nhìn lại, giống như một con rồng nước!

Bên trong bất kỳ một giọt nước nào đều ẩn chứa lực lượng vạn quân. Hiện tại tất cả biến ảo, nhất thời khiến cho bốn phía xung quanh không ngừng nổ lớn, còn có uy áp mãnh liệt khó có thể hình dung, không ngừng hạ xuống.

Không chỉ có như vậy, còn có từng trận băng lạnh khuếch tán ra khắp nơi. Hơi lạnh này kinh người. Thậm chí ngay cả biển lửa nhiều màu cũng không áp chế được. Trong khoảnh khắc, biển lửa nhiều màu tự nhiên bị tắt hơn phân nửa!

Khiến cho những ánh sáng Thái Cổ đó lại bạo phát!

Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau. Khi nhìn thấy được con sông này, trong chớp mắt hắn đã nở nụ cười khổ. Hắn liếc mắt lại nhận ra, con sông này, chính là con sống lớn trên mặt của bảo quạt. Lúc này sau khi xác định suy đoán đối với bảo quạt, thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng thoáng lắc một cái, trong mắt lộ ra sự quyết đoán, giơ tay phải cũng vung lên!

Thần thông thứ tư, phương pháp dẫn sát, đột nhiên triển khai!

Lập tức chỗ khu vực nước sông này nhất thời lõm xuống hình thành uốn lượn. Ở trong sự uốn lượn này, lực dẫn biến ảo, ảnh hưởng tới tốc độ

chảy của dòng thời gian. Trước đó, nước sông vẫn dồi dào vô tận, lúc này cuối cùng lại thoáng cái chậm lại, thật giống như dần dần bị giam cầm.

Bạch Tiểu Thuần biết dẫn sát của mình mặc dù cũng là phương pháp bản nguyên, nhưng có lẽ so sánh cùng Đạo Trần chúa tể, vẫn còn có chút chênh lệch. Cho dù người trước mắt không có đủ chiến lực của Đạo Trần thật sự, cũng khiến cho Bạch Tiểu Thuần có áp lực cực lớn. Lúc này hắn hoàn toàn không có một chút do dự nào, thân thể trong nháy mắt lao ra, lao thẳng đến chỗ Đạo Trần!

- Từ đầu đến cuối, hắn đều ngồi ở chỗ đó. Nếu ta cùng với hắn kéo dài khoảng cách, dưới ánh sáng Thái Cổ, ta căn bản rất khó tới gần. Hiện tại... Chỉ có đi tới gần đánh một trận!

Bạch Tiểu Thuần hung hăng cắn răng, lao tới. Mắt thấy lại sắp tới gần Đạo Trần, nhưng vào lúc này, Đạo Trần khẽ nhíu mày. Tay phải của hắn lại một lần nữa nhấc lên. Thình lình ở trong tay hắn có một ngọn núi... huyễn hóa ra!

- Núi Đạo Nguyên!

Cho dù trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có sự chuẩn bị, nhưng khi nhìn thấy được ngọn núi này, trong nháy mắt, trong lòng đập thịch một tiếng. Ngọn núi này, chính là… ngọn núi chỗ Sinh Tử Đạo Nguyên trên bảo quạt!

- Đạo Trần, ngươi đây là in tất cả thần thông của ngươi vào trên cây quạt này à.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời nhức đầu. Nếu không phải ở nơi đây không có cách nào triệu hoán cây quạt, Bạch Tiểu Thuần cũng muốn triệu hoán cây quạt qua đánh với Đạo Trần một trận.

Mắt thấy núi Đạo Nguyên ầm ầm lao đến, còn không ngừng biến hóa, trong chớp mắt lại giống như ngọn núi thật sự, muốn hoàn toàn trấn áp

Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần cũng bất chấp mọi giá. Lúc này cho dù lực lượng thân thể không khôi phục được mười phần, hắn cũng không chậm trễ chút nào hoàn toàn bạo phát ra.

Theo tay phải của hắn nắm lại, Bất Diệt Chủ Tể Quyền nhất thời toàn lực triển khai. Ảo ảnh phía sau hắn cùng bản thân dung hợp, hóa thành một quyền kinh thiên này, ở trong chớp mắt khi núi Đạo Nguyên trấn áp qua, Bạch Tiểu Thuần cũng trực tiếp đột ngột từ mặt đất lao lên, một quyền đánh tới!

Hai bên va chạm vào nhau, trong nháy mắt có tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc vang vọng tám phương. Núi Đạo Nguyên cường hãn lúc này bị chúa tể quyền của Bạch Tiểu Thuần đánh trúng, lập tức chấn động, còn có từng vết nứt xuất hiện từ chỗ Bạch Tiểu Thuần tiếp xúc, lan tràn về bốn phía xung quanh.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần cũng không chịu nổi. Hắn oa một tiếng liên tục phun ra ba bốn búng máu tươi. Nhất là cánh tay phải giống như muốn gẫy. Thân thể hắn lại trực tiếp giống như con diều bị đứt dây, bay về phía sau. Cho dù Đạo Trần chúa tể này thật sự yếu hơn nữa, cũng vẫn cường hãn vô cùng.

Cũng may một đòn này của Bạch Tiểu Thuần có tác dụng. Đồng thời, tất cả thuật pháp của Đạo Trần đều bị suy yếu. Lúc này núi Đạo Nguyên kia dưới vết nứt lan tràn, lại trực tiếp tan vỡ ra, chia năm xẻ bảy...

Nhưng ngay khi nó vỡ nát, trong nháy mắt, đột nhiên từ trên núi Đạo Nguyên này cuối cùng lại bay ra một tòa tháp. Bên trong tháp có sương mù hai màu đen và trắng, lại trực tiếp thả ra ngoài. Một sóng dao động đại biểu cho sinh tử bản nguyên, theo đó khuếch tán ra. Hai mắt của Bạch Tiểu Thuần co lại. Mắt thấy hai luồng sương mù đen trắng lao thẳng đến chỗ mình, trong lòng hắn biết rất rõ, đây là bản nguyên sinh tử của Đạo Trần chúa tể.

- Đầm nước!

Bạch Tiểu Thuần lập tức gầm khẽ, đột nhiên triển khai ra, lực thần thông hắn từ đầu đến cuối vẫn giữ lại, tiêu hao tu vi của bản thân nhất!

Theo lời nói vang vọng, nhất thời bốn phía xung quanh hắn lập tức lại có hơi nước tràn ngập. Hơi nước này nhiều, lại trực tiếp khuếch tán ra, khiến cho tám phương mặt đất này, giống như hóa thành đầm lầy.

Ngay cả sương mù bản nguyên sinh tử này, cũng ở bên trong đầm nước, giống như cảm nhận được cái gì đó, cuối cùng lại nhanh chóng trở nên cuồn cuộn. Cho dù Đạo Trần chúa tể, trong mắt cũng lần đầu tiên lộ ra vẻ kỳ dị, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Cùng lúc đó, trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra hai chữ sau của thuật pháp này!

- Quốc gia!

Một tiếng thú gào rít, lại trực tiếp ở bên trong một mảnh đầm nước này bạo phát ra, vang vọng khắp trời, tràn ngập sự hung tàn, tràn ngập trấn áp không có cách nào hình dung. Ở trong lúc khuếch tán, ngay cả vách ngăn phía sau Đạo Trần, biến ảo ở trước mắt Bạch Tiểu Thuần, cũng lần đầu tiên vặn vẹo.

Ngay sau đó, mặt đất run rẩy. Bầu trời nổ lớn, từ bên trong mảnh đầm nước này, nhất thời lại có từng ngọn núi sắc bén giống như uốn lượn, đột ngột từ mặt đất nhô lên. Chớp mắt một cái, theo từng ngọn núi xuất hiện, một mảnh đại lục mênh mông, cũng từ bên trong dâng lên. Cuối cùng hóa thành móng vuốt của một con thú cực lớn. Hiện tại xem ra móng vuốt thú này đã hoàn toàn lộ rõ bên ngoài. Ầm một tiếng, nó lại trực tiếp vỗ vào trên mặt đất!

Theo nó đánh ra, gió bão khuếch tán. Chỉ là móng vuốt của thú, lại giống như có thể chống đỡ thiên địa. Lúc này sau khi móng vuốt hạ xuống, lộ ra đầy mảnh vảy. Thậm chí ở trên đó, cũng không thiếu chất lỏng màu đen thiêu đốt, đang nhỏ xuống.

Còn không kết thúc, sau khi móng vuốt đầu tiên vươn ra, lập tức lại có số lượng lớn ngọn núi uốn lượn đột ngột từ mặt đất nhô lên. Đó chính là móng vuốt cực lớn thứ hai!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1908: Biến Sao Đan Điền (2)

Trong tiếng nổ lớn, đại địa chấn động rung chuyển, móng vuốt thứ hai này cũng rơi vào trên mặt đất. Thời khắc này, Bạch Tiểu Thuần đứng ở sau hai móng vuốt thú này. Phía trước hắn, từ phía xa nhìn lại, Thủy Trạch Quốc Độ giống như đầm lầy này, chính là một mặt lỗ thủng cực lớn, đi thông với vực sâu. Hiện tại, từ bên trong vực sâu, thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần ở trong tiếng gào thét nỗ lực hoàn toàn bò ra ngoài.

Dường như nó vì ngày này, đã đợi quá lâu. Lúc này không còn là cái miệng dữ tợn khổng lồ xuất hiện, mà là hai cái móng vuốt thú đào xuống đất. Trong đại địa chấn động rung chuyển, hình như đầu của nó lại muốn vươn ra.

Nhưng vào lúc này, sự kỳ dị trong mắt Đạo Trần càng nồng đậm. Hắn bấm quyết, nhất thời sương mù bản nguyên sinh tử này, lập tức lại hình thành hai thanh phi kiếm một đen một trắng, gào thét, lao thẳng đến chỗ hai cái móng vuốt thú này, trong chớp mắt tới gần, giống như con thoi xuyên qua hư vô, lại trực tiếp đâm vào trên hai cái móng vuốt thú.

Kiếm đen đại biểu tử vong, ở trong chớp mắt khi đâm vào, toàn bộ móng vuốt thú nhất thời khô quắt lại, giống như tử vong. Mà kiếm trắng đại biểu cho sức sống, sau khi đâm vào, giống như sức sống thoáng cái dũng mãnh tràn vào quá nhiều, khiến cho móng vuốt thú lại không có cách nào tiếp nhận được, lại trực tiếp tan vỡ ra!

Mà hai kiếm đồng thời bạo phát, hình thành đau đớn mãnh liệt, lập tức khiến cho con mãnh thú bản mạng đang toàn lực ứng phó muốn đưa đầu ra, phát ra một tiếng gầm thét thê lương giận dữ nhất từ trước tới nay.

Hình ảnh khiến cho Bạch Tiểu Thuần cả đời này vẫn không có cách nào quên được, trong nháy mắt lại xuất hiện ở trước mắt hắn. Từ bên trong Thủy Trạch Quốc Độ, mặt đất ở phía sau Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp lõm xuống, một cái đầu cực lớn, hình như bên trong thế giới kinh mạch này cũng sắp không chống đỡ được, đột nhiên, lại từ bên trong đầm nước lao ra!

Cái đầu này giống như rồng, còn giống như rùa, nhưng cái hàm dài trên dưới đen nhánh kia còn có hàm răng sắc bén kia giống như ngọn núi, khiến cho dáng vẻ của nó càng giống như cá sấu. Lúc này nó bỗng nhiên lao ra, mang theo tiếng gào thét, mang theo khí thế kinh thiên động địa, lại trực tiếp mở miệng cắn nuốt về phía hai thanh phi kiếm đen trắng!

Những tiếng động ầm ầm rung trời vang vọng. Phi kiếm bản nguyên này tất nhiên không có cách nào né tránh, lại trực tiếp bị cái miệng lớn này cắn nuốt. Thậm chí cái miệng cực lớn này xông tới quá mạnh, không có cách nào dừng, cũng trực tiếp đụng vào trên vách ngăn tinh không bảo vệ đan điền.

Va chạm này, khiến cho mặt đất run rẩy, hư vô tan vỡ, giống như tất cả đều muốn vỡ vụn ra. Mà vách ngăn này cũng giống như vậy, ở dưới từng tiếng két két, tự nhiên bị trực tiếp đụng thủng ra một lỗ thủng cực lớn!

Chỉ là thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần này, cũng không quá dễ chịu. Lúc này nó lại kêu thảm một tiếng, đầu nhanh chóng lùi về, trực tiếp liền trở về bên trong đầm nước. Không đợi thuật pháp Bạch Tiểu Thuần tiêu tan, đầm nước ở đây lại tự mình tản đi.

Tất cả những điều này quá nhanh, cho nên Bạch Tiểu Thuần lúc này vẫn trợn trừng mắt, có chút sửng sốt. Thật ra hắn nhìn thế nào, cũng cảm thấy tất cả những điều này giống như là mãnh thú bản mạng này của mình, vì quá mức sốt ruột đi ra, cho nên dưới sự lỗ mãng, thiếu chút nữa đâm đầu chết cả bản thân nó...

- Thế nào lại là con cá sấu?

Bạch Tiểu Thuần không có thời gian đi cân nhắc thú bản mạng của mình, có thực sự là cá sấu như vậy hay không. Lúc này thân thể hắn thoáng một cái, lao thẳng đến lỗ thủng trên vách ngăn, trong phút chốc sẽ xuyên qua đi, đang muốn bước một bước vào tinh không đan điền.

Nhưng đột nhiên, Đạo Trần khoanh chân ngồi ở chỗ đó, thân thể trong nháy mắt mơ hồ. Thời điểm xuất hiện, hắn lại trực tiếp ở trước người Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên, trong miệng truyền ra giọng nói bình tĩnh.

- Đường này, không thông!

- Em gái ngươi!

Bạch Tiểu Thuần rống to hơn. Hắn không phải là không tôn trọng Đạo Trần. Thật ra lúc này, cùng lúc hắn biết người trước mắt, không giống với Đạo Trần mình biết được. Mặt khác lại là hắn vô cùng nóng nảy. Loại tức giận khi hi vọng đang ở trước mắt, nhưng lại bị người ngăn cản, khiến cho Bạch Tiểu Thuần không chậm trễ chút nào, lại trực tiếp triển khai ra nửa chiêu phương pháp Thái Cổ, sau khi hắn trở thành Thái Cổ, vì một tia số mệnh tiên giới này, do đó hiểu ra!

- Tiên giới!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng. Lực tu vi trong cơ thể, trong nháy mắt liền cạn kiệt, lấy loại tu vi dồi dào này triển khai thuật pháp, đi kích phát một tia số mệnh tiên giới cuối cùng này dung nhập trong cơ thể mình. Nhất thời ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, liền trực tiếp hình thành một mảnh... khu phế tích tiên giới hư ảo!

Khu phế tích này vô hạn to lớn, tràn ngập tám phương. Lúc này sau khi xuất hiện, ý tang thương, còn có khí tức tiên giới, đặc biệt rõ ràng, bao phủ Đạo Trần ở bên trong, đồng thời, còn trực tiếp ngưng tụ qua, hình thành lực trấn áp!

Từ phía xa nhìn lại, chỗ khu vực thân thể Đạo Trần, dường như hình thành một vết lõm xuống. Khu phế tích tiên giới này lại giống như đất cát, trong nháy mắt chôn vùi hắn ở bên trong, hình thành ràng buộc!

Sắc mặt Đạo Trần lần đầu đại biến, nhìn khu phế tích tiên giới bốn phía xung quanh đang lao tới chon vùi hắn. Trong mắt của hắn lộ ra sự mờ mịt. Mượn thời gian Đạo Trần bị vây quanh, Bạch Tiểu Thuần đánh ra một tia thể lực cuối cùng, trong nháy mắt lao ra, lại trực tiếp bước vào đến... tinh không đan điền!!

Ở trong chớp mắt hắn tiến vào tinh không đan điền, ánh sáng huyết mạch trên người hắn chợt sáng lên, chói mắt. Đồng thời, tất cả tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng đều thấy được, ở vị trí mi tâm cùng đan điền của chúa tể khổng lồ trên trời cao, cái đường phong ấn tản ra ánh sáng mãnh liệt, còn có lực lượng phong ấn ầm ầm khuếch tán, giống như hóa thành một cái lưới lớn, lại trực tiếp cứng rắn trói buộc chúa tể khổng lồ vốn còn đang giãy dụa!

Người chúa tể khổng lồ trong mắt mọi người ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, đường phong ấn huyết mạch trên người hắn đại biểu cho Thánh Hoàng tuy rằng tan vỡ, nhưng hôm nay Bạch Tiểu Thuần một lần nữa chữa trị đường phong ấn huyết mạch Khôi Tổ, cho dù hiện tại trên người chúa tể này chỉ có một phong ấn như vậy, đã từng ba đường, đứt hai đường, nhưng đường này lại là quan trọng nhất!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1909: Kết Giới Vẫn Thạch (1)

Mi tâm đại biểu cho thần thức. Đan điền đại biểu cho tu vi. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, năm đó trong ba người con lớn của Vĩnh Hằng, Khôi Tổ vốn cũng chính là mạnh nhất, cho nên mới phải khiến cho huyết mạch của hắn hóa thành phong ấn, tới trấn thủ chỗ mấu chốt nhất này!

Cho nên Nghịch Phàm chúa tể thời khắc này, cho dù trước đó, mí mắt hắn đã chấn động, thân thể đã chấn động, đã muốn thức tỉnh. Nhưng hôm nay theo Bạch Tiểu Thuần hoàn thành huyết mạch phong ấn, thân thể của hắn từ từ không có cách nào giãy dụa, dần dần từ trong chấn động trước đó, ngừng lại.

Mà sau khi chữa trị huyết mạch phong ấn, thân thể Bạch Tiểu Thuần lập tức bị lực bên trong huyết mạch phong ấn này truyền tống, chớp mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở trên trời cao bên ngoài thân thể của chúa tể.

Sự xuất hiện của hắn, lập tức lại được nghênh đón bởi tiếng hoan hô của vô số tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng!

- Khôi Hoàng!

- Khôi Hoàng!!

- Khôi Hoàng!!!

Vô số tiếng hoan hô, từ bên trong Tà Hoàng Triều, Thánh Hoàng Triều cùng với Khôi Hoàng Triều, không ngừng bạo phát ra, vang vọng toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Thật ra từ khi Bạch Tiểu Thuần tiến vào trong cơ thể chúa tể cho đến hiện tại trở về, mặc dù sử dụng thời gian

không nhiều lắm, nhưng đối với tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, lại giống như trải qua sinh tử.

Dù sao đó là kẻ địch lớn thiên ngoại trong truyền thuyết. Một khi hắn thức tỉnh, hậu quả là cái gì, mỗi người đều rõ ràng. Nhất là Thánh Hoàng, lúc này hắn hít một hơi thật sâu, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần tâm tình rất phức tạp. Nếu như đổi lại không có kẻ địch lớn thiên ngoại, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến Bạch Tiểu Thuần suy yếu, từ đó tranh đoạt thân phận người đứng đầu Tiên Vực Vĩnh Hằng. Nhưng hôm nay hắn chỉ có thể cười khổ, hoàn toàn từ bỏ ý niệm này. Thoáng một cái, thân thể hắn lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần đứng trên bầu trời, hắn nghe được đám người phía dưới hoan hô, cũng cảm nhận được sự kích động của bọn họ. Nhưng giờ phút này, hắn lại không có được sự đắc ý cùng khoe khoang giống như trước kia. Mà trong lòng hắn đặc biệt cảm thấy áp lực. Thật ra, độ khó chữa trị trước đó quá lớn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần càng hiểu rõ sâu hơn đối với thực lực của Nghịch Phàm chúa tể này.

Cường hãn giống như ba người con lớn của Vĩnh Hằng, cũng vẫn không có cách nào giết chết hắn, chỉ có thể hy sinh tính mạng tới phong ấn mà thôi. Cho dù là Đạo Trần chúa tể, cũng phải nuốt hận. Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lúc này trong khi ngẩng đầu, nhìn về phía Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao, trong lòng tràn ngập sự bất an.

Ở trong mắt của hắn, Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao so với hình dáng trước đó có khác biệt rất lớn. Thời khắc này toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều là vết nứt, vết nứt đó là do lúc trước hắn không ngừng chấn động giãy dụa xuất hiện vỡ nát, nứt ra cũng không phải là thân thể hắn, là bao nhiêu năm rồi, bụi đất rơi vào trên người hắn đã hình thành nham thạch.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần bất an, Thánh Hoàng nhích lại gần, liếc mắt liền nhìn ra suy nghĩ của Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng cười khổ nhỏ

giọng mở miệng.

- Chỉ là một phong ấn, mặc dù có thể tạm thời ràng buộc vị chúa tể này, nhưng lại không duy trì được bao lâu... Tối đa chỉ nửa một giáp mà thôi!

Tin tức này, là bởi vì Thánh Hoàng nắm giữ truyền thừa hoàn chỉnh, cho nên thôi diễn ra. Hiện tại trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, sợ là cũng chỉ có hắn biết chuyện này.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần nghe xong, tim đập loạn, hít thở cũng trở nên dồn dập. Trong lòng hắn đặc biệt rõ ràng, Thánh Hoàng không có khả năng nói dối. Hiện tại cách thời điểm chúa tể thức tỉnh, đã tiến vào thời gian tính ngược. Sợ là lần tiếp theo khi thân thể của chúa tể chấn động, huyết mạch phong ấn kia của mình, lại sẽ trực tiếp tan vỡ. Nghịch Phàm, cũng sẽ thật sự mở mắt ra, thức tỉnh ở trong tinh không.

- Nửa giáp, trừ khi chúng ta có thể thăng cấp chúa tể, nói vậy, có thể còn có một đường sống... Nếu chúng ta không thành chúa tể được, vậy kết quả... lại có thể tưởng tượng được.

Giọng điệu Thánh Hoàng trầm thấp, đầy cay đắng.

- Hơn nữa chúng ta cũng không có chỗ nào có thể trốn. Nghĩ đến ngươi mặc dù có thể thăng cấp Thái Cổ, cũng không phải là thu được sự tán thành của mẹ Vĩnh Hằng, mà là khi ở bên ngoài thu được cơ duyên tạo hóa. Cây quạt này đã ở trong tay của ngươi, ngươi cũng thấy tinh không bên ngoài...

Thánh Hoàng than nhẹ.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Sau một lúc lâu hắn đang muốn mở miệng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên ở thời điểm mọi người của Tiên Vực Vĩnh Hằng vừa thở phào nhẹ nhõm, biến đổi khác thường... nổi lên!!

Liên tiếp những tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, từ trên trời cao bỗng nhiên truyền đến. Trong những tiếng nổ ầm ầm ầm, chỉ thấy Nghịch Phàm chúa tể đã bị một lần nữa phong ấn, vẫn không nhúc nhích. Vị trí ở hai bên vai vai của hắn, có lẽ là vì bị vỡ nát quá nhiều, lại có lẽ là vì huyết mạch phong ấn tiêu tan, nơi đó tự nhiên bị đổ nát trong phạm vi lớn!

Theo sự tan vỡ, cuối cùng lại có số lượng lớn Vẫn Thạch, lao thẳng đến mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng, nổ lớn. Những Vẫn Thạch này, nhỏ chừng một người, lớn lại là có thể so với ngọn núi. Bất kỳ một cái nào cũng tản ra ánh sáng màu đen kinh người, giống như có thể xuyên qua hư vô. Ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng biến sắc, muốn đi ngăn cản, những Vẫn Thạch này với tốc độ nhanh hơn cả chớp mắt, cuối cùng lại trực tiếp xuất hiện ở trên mặt đất!

Tiếng sấm không ngừng vang vọng. Đại địa chấn động rung chuyển. Đồng thời, nơi những Vẫn Thạch đó đập xuống, lại có ánh sáng màu đen đột nhiên tản ra, bao phủ tám phương, sau đó tự nhiên hình thành tồn tại giống như kết giới!

Trong chớp mắt, ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong phạm vi ba hoàng triều lớn, kết giới Vẫn Thạch như vậy có ước chừng trên trăm cái!

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác những kết giới ánh sáng màu đen tự nhiên không ngừng lan tràn. Hễ là địa phương nào bị nó lan tràn qua, khu vực bị bao phủ ở bên trong kết giới, lập tức lại khô hạn, giống như tất cả sức sống đều bị hút đi!

Cảnh tượng như vậy, cùng sự kiện bên trong Thánh Hoàng Triều trước đây, giống nhau như đúc!!

Thậm chí tốc độ nó lan tràn quá nhanh, vì trên một trăm cái cùng nhau khuếch tán. Sợ là nếu không tiến hành ngăn cản, không bao lâu, sẽ bao trùm toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Hiển nhiên, những sức sống bị hút đi này, tất cả đều bị đưa vào đến trong cơ thể Nghịch Phàm chúa tể, trở thành lực lượng để hắn giãy thoát khỏi phong ấn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1910: Kết Giới Vẫn Thạch (2)

- Lập tức ngăn cản!

Thánh Hoàng vô cùng kinh ngạc. Sau khi mở miệng hít sâu một hơi, hắn lập tức truyền ra phong lệnh. Bạch Tiểu Thuần cũng không chậm trễ chút nào, truyền ra pháp chỉ. Nhất thời Thiên Tôn cùng với Bán Thần của Khôi Hoàng Triều và Thánh Hoàng Triều, tất cả đều xuất động, nhanh chóng chạy về phía kết giới cách mình gần nhất.

Bên trong Tà Hoàng Triều, mặc dù Tà Hoàng ngã xuống, nhưng hôm nay đám người Nguyên Yêu Tử đều biết được đúng mực. Không cần Bạch Tiểu Thuần phân phó, bọn họ lập tức triệu tập Bán Thần, cũng gia nhập vào.

Thậm chí Bạch Tiểu Thuần còn triệu hoán ra hai vị nô bộc Thái Cổ trên bảo quạt, để cho bọn họ cũng đi xóa bỏ kết giới.

Tập hợp toàn bộ lực lượng của ba hoàng triều lớn Tiên Vực Vĩnh Hằng, lại thêm hai vị Thái Cổ, đi thanh lý những kết giới này, như vậy mới khiến cho tất cả có thể được lấy sự khống chế. Về phần Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng cũng không có nhàn rỗi. Bọn họ tìm hai kết giới lớn nhất, trong nháy mắt bay đi.

Khi Thánh Hoàng nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần triệu hồi ra hai vị nô bộc Thái Cổ, hắn lại hít vào một hơi. Nhưng đồng thời trong lòng hắn bỗng nhiên có thêm một chút nắm chắc đối với việc Tiên Vực Vĩnh Hằng có thể tiếp tục tồn tại. Lúc này khu vực hắn lựa chọn, là có kích thước giống như ngọn núi. Bạch Tiểu Thuần lựa chọn, lại là một viên lớn nhất trong những Vẫn Thạch rơi xuống lần này. Nó có kích thước có thể

so với một hòn đảo nhỏ. Địa điểm rơi xuống, cũng không phải là đại lục, mà là trên biển Vĩnh Hằng, trôi lơ lửng ở nơi đó, không ngừng lan tràn.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần lo lắng, còn có mệt mỏi. Từ sau khi hắn trở về, lại gần như hoàn toàn không có một chút thanh nhàn. Đầu tiên là tới cứu Cự Quỷ Vương, lại chiến đấu với Tà Hoàng giả, sau đó Tà Hoàng giả vừa chết, phong ấn ngăn ra Nghịch Phàm chúa tể. Chờ tới khi Bạch Tiểu Thuần tốn sức trăm cay nghìn đắng chữa trị xong phong ấn, lại xuất hiện những kết giới.

Tất cả những điều này, khiến cho bất luận là thân thể hay tâm thần hắn, đều rất mệt mỏi. Nhưng hắn không thể không mạnh mẽ lên tinh thần, triển khai tốc độ cao nhất gào thét lao tới gần biển Vĩnh Hằng, đến chỗ kết giới này.

Không chút do dự, Bất Tử Cấm dĩ nhiên được triển khai, trực tiếp xuyên qua kết giới màu đen kia. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở bên trong kết giới. Mới vừa vào tới, Bạch Tiểu Thuần cũng lấy làm kinh hãi. Lúc này mới qua thời gian ngắn ngủi, bên trong kết giới tự nhiên cũng không có nước biển, có chỉ là một mảnh mặt đất màu đen...

Chỗ xa hơn, hình như tồn tại một ngọn núi lửa. Ngọn núi lửa kia hiển nhiên chính là Vẫn Thạch biến thành, đang có sương mù màu đen cuồn cuộn, không ngừng khuếch tán ra, trở thành chỗ căn nguyên kết giới lan tràn.

Bạch Tiểu Thuần vừa tản thần thức ra ngoài, đồng tử của hắn lập tức co lại. Hắn chú ý tới ở bên trong kết giới này, thình lình vẫn tồn tại vô số ma ảnh. Những ma ảnh này trốn ở bên trong sương mù màu đen, cũng không biết là bọn chúng thúc đẩy sương mù khuếch tán, vẫn sương mù mang theo bọn chúng lan tràn.

Lúc này sau khi chú ý tới Bạch Tiểu Thuần, mỗi một ma ảnh phát ra âm thanh thê lương, lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Không giống với những u ảnh ở trong cơ thể chúa tể, thần thức Bạch Tiểu Thuần đảo qua những ma ảnh này, lập tức lại phát giác, bọn chúng lại là oan hồn, hoặc chính xác mà nói, là một loại hồn!

Còn đối phó với hồn, Bạch Tiểu Thuần có quá nhiều biện pháp. Lúc này hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, giơ tay phải vung lên. Nhất thời rất nhiều rất nhiều Tụ Hồn Đan lại trực tiếp bị hắn ném ra ngoài!

- Sớm biết rằng ở chỗ Nghịch Phàm này có hồn, ta còn đi cần đi tới tinh không làm gì.

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo một cái. Ở trong tiếng nổ lớn này, Tụ Hồn Đan một đường quét ngang, gió cuốn mây tan, giống như vào chỗ không người!

Ma ảnh bên trong kết giới, đều là các tộc quần năm đó, sau khi Nghịch Phàm chúa tể hủy diệt tinh không, bị khí tức hắn lây nhiễm, do đó hình thành tồn tại giống như oan hồn. Bọn họ trước đây theo Nghịch Phàm chúa tể, quét ngang toàn bộ tinh không. Đi qua bất kỳ tộc quần nơi nào cũng vừa nghe tin đã sợ mất mật.

Chủ yếu là những oan hồn ma ảnh, vì vốn chính là vật tử vong, cho nên căn bản cũng không sợ buh giết chết. Lại trừ phi là sử dụng đại thần thông thuật pháp, có thể hoàn toàn diệt sạch hắn ra, rất nhiều thần thông khác, đối với chúng đều gần như vô hiệu.

Chỉ có một tộc quần khác, mới có thể bị loại thần thông này nhằm vào hồn thể. Nhưng tộc quần như vậy, bình thường sớm đã bị Nghịch Phàm chúa tể tự tay xóa bỏ. Kể từ đó, liền biến thành đại quân ma ảnh, ở trong năm tháng đã qua, trở thành lực lượng tay sai khủng bố nhất trong tay của Nghịch Phàm!

Cho đến sau khi Nghịch Phàm bị ba người con lớn của Vĩnh Hằng hy sinh tính mạng phong ấn, những quân đoàn ma ảnh cũng theo đó tiến vào trong cơ thể Nghịch Phàm chúa tể, hôn mê trong năm tháng vô tận.

Hiện tại theo Nghịch Phàm nửa thức tỉnh, những đại quân ma ảnh này lại lập tức đều sống lại. Mỗi một người theo máu thịt Vẫn Thạch rơi xuống, theo kết giới xuất hiện, nhất thời lại huyễn hóa ra, cùng lúc không ngừng lan tràn Tiên Vực Vĩnh Hằng. Về phương diện khác lại là đối với tất cả người bước vào, đều triển khai diệt sạch cắn nuốt.

Nhưng... bọn họ gặp phải Bạch Tiểu Thuần...

Bạch Tiểu Thuần cả đời này luyện hóa, bắt hồn, số lượng nhiều, sợ rằng có thể so sánh với số lượng chúng sinh của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Bản thân hắn lại là Luyện Hồn Sư, lại từng trải qua cuộc hành trình tinh không. Có thể nói đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, hắn năm đó mặc dù sợ quỷ, nhưng hắn hiện tại không sợ nhất chính là quỷ.

Lúc này mắt thấy những ma ảnh này dữ tợn gào thét nhào tới, Bạch Tiểu Thuần nhất thời vui vẻ, tay phải vung vẩy. Theo Tụ Hồn Đan rơi lả tả nổ tung ra, lập tức từng Tụ Hồn Đan hình thành vòng xoáy lực hút, lại trong nháy mắt bạo phát. Trong chớp mắt những ma ảnh gần đó đã bị hút đến.

Mặc cho những ma ảnh này giãy giụa như thế nào, đều chỉ là chuyện vô nghĩa. Ở dưới lực hút cực lớn đặc biệt nhằm vào bọn họ này, những ma ảnh này giống như yếu đuối không chịu nổi một đòn. Ở trong tiếng gào thét thê lương, trong phút chốc ma ảnh từ bốn phía xung quanh nhào tới vô biên vô hạn, liền trực tiếp hóa thành hơn mười đoàn hồn cực lớn.

Bên trong bất kỳ một đoàn hồn nào, đều có vô số ma ảnh. Bọn họ rít gào lẫn nhau, đè ép lẫn nhau, nhưng lại không tránh thoát...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1911: Kéo Một Cái

Loại dễ dàng này, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần đang mệt mỏi cũng phấn chấn hơn một chút. Thân thể hắn thoáng lắc một cái, đi qua nơi nào, những đoàn hồn này đều bị hắn thu hồi từng cái.

- Nếu như chỗ của Nghịch Phàm chúa tể cũng có thể đơn giản như vậy, thì tốt quá.

Bạch Tiểu Thuần có chút xúc động. Sau khi lấy đi đoàn hồn ở bốn phía xung quanh, mắt thấy lại có số lượng lớn ma ảnh gào thét lao đến, trong mắt hắn lộ ra ý chí chiến đấu, ngửa mặt lên trời hét dài.

- Đến đây đi, ngày hôm nay cho các ngươi biết, Bạch gia gia nhà ngươi lợi hại thế nào!

Bạch Tiểu Thuần hăng hái, Tụ Hồn Đan lại bị hắn ném ra rất nhiều. Bóng dáng hắn cũng một đường gào thét lao về phía trước. Từ phía xa nhìn lại, theo từng tiếng nổ lớn nổ, tất cả ma ảnh tới gần Bạch Tiểu Thuần, đều bị hút vào, trở thành đoàn hồn.

Đến cuối cùng, đại quân ma ảnh vốn khí thế hung hăng, cũng đều giống như điêu linh, không còn dư lại bao nhiêu. Đồng thời, những ma ảnh còn sót lại này, theo bản năng đều lộ ra sự sợ hãi. Thậm chí không đợi Bạch Tiểu Thuần tới gần, tất cả đều giải tán lập tức.

Bọn họ cả đời này ngang dọc tinh không, không phải chưa từng gặp phải người khủng khiếp. Nhưng có lẽ so sánh với những người đó, Bạch Tiểu Thuần ở đây, mới thật sự là ma vương khủng bố!

Chỉ là thời gian một lát như thế, hắn thu hồn nhiều, đã gần ba phần so với số lượng bên trong cuộc hành trình tinh không. Càng làm cho hồn ở bốn phía xung quanh hoảng sợ, là Bạch Tiểu Thuần tự nhiên vừa thu hồn, vừa luyện lửa!

Hắn lấy nguyên liệu ở ngay tại chỗ, lại trực tiếp cứng rắn luyện rất nhiều rất nhiều ma ảnh, thành lửa nhiều màu. Ánh sáng của ngọn lửa kia chói lòa, chiếu rọi khắp tám phương. Đồng thời, bóng dáng của hắn ở trong mắt những ma ảnh này, đã là tồn tại khủng khiếp, gần với Nghịch Phàm trong trời đất này.

Thiên địch như vậy, bọn họ sợ là không có ý thức gì, cũng cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt không có cách nào hình dung. Lúc này bọn họ làm sao dám xông lên trước ngăn cản. Thậm chí còn hận tốc độ của mình vì sao quá chậm, phía sau tiếp phía trước bỏ chạy.

Nếu như đổi lại là thời gian khác, Bạch Tiểu Thuần nói không chừng còn có tâm tình đi bắt một hồi. Nhưng hôm nay hắn chỉ liếc mắt thoáng nhìn lại thu hồi ánh mắt, vội vàng lao thẳng đến núi lửa trung tâm kết giới này.

Tốc độ bay nhanh, một đường còn không có bất kỳ ngăn trở nào. Lại với tốc độ rất nhanh như vậy, Bạch Tiểu Thuần đã đến sát ngọn núi lửa kia. Sau khi thần thức đảo qua, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên một vẻ kinh ngạc.

Ở bên trong núi lửa này, hắn kiểm tra thấy có một cánh cửa đá cổ xưa tồn tại!

Trong cánh cửa đá này lộ ra cảm giác tang thương của năm tháng. Bên trong mơ hồ truyền ra tiếng rít gào. Thậm chí nói nó là cửa đá, cũng chỉ là thoạt nhìn giống như cánh cửa mà thôi. Trên thực tế, đây chỉ là một khuôn đá cực lớn, ở chính giữa giống như mặt nước, tồn tại một lớp màng mỏng đục ngầu.

Hiện tại lớp màng mỏng này khi thì gồ lên, khi thì lõm xuống. Hình như có một tồn tại cường hãn, đang nỗ lực lao ra khỏi lớp màng mỏng, hạ xuống bên trong kết giới này.

Khi nhìn thấy được cửa đá này cùng lớp màng mỏng thỉnh thoảng lồi lõm lên xuống này, đồng tử trong mắt Bạch Tiểu Thuần chợt co lại. Nhưng rất nhanh, khi hắn phát hiện tồn tại bên trong lớp màng mỏng này hình như chỉ là một Thái Cổ, Bạch Tiểu Thuần nhất thời yên lòng. Thân thể hắn thoáng một cái lao thẳng đến núi lửa.

Núi lửa phun ra sương mù màu đen, đối với hắn hoàn toàn không có một chút ảnh hưởng nào. Thậm chí còn không có cách nào lây nhiễm tới thân hắn, đã bị Bạch Tiểu Thuần tản ra sóng dao động trực tiếp xua tan ra. Bóng dáng của hắn giống như tia chớp, trong nháy mắt lại tiến vào bên trong núi lửa. Thời điểm hắn xuất hiện, thình lình ở phía trước cửa đá này.

Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần vừa xuất hiện, trong chớp mắt tồn tại bên trong cửa đá, dường như nhận ra được điều gì, chợt phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, càng từ bên trong lớp màng mỏng, lại trực tiếp đưa ra một bàn tay ra. Bàn tay này khiến cho màng mỏng trực tiếp phồng lên. Hắn hình như toàn lực giãy dụa, muốn từ bên trong phá vỡ lao ra.

Tồn tại bên trong lớp màng mỏng này cũng là ma ảnh. Nhưng hiển nhiên không giống với các ma ảnh khác. Ma ảnh này tản ra sóng dao động, tự nhiên không chênh lệch so với tu sĩ Thái Cổ là bao nhiêu. Lấy hiểu biết của Bạch Tiểu Thuần đối với hồn, lúc này hắn liếc mắt lại đoán được, đây tất nhiên là một vị... ma ảnh Thái Cổ!

Lại rõ ràng, hồn thể hắn hoàn chỉnh, cùng hồn Thái Cổ năm đó Bạch Tiểu Thuần gặp phải ở bên trong cung điện tinh không, có sự khác biệt rất lớn. Hiển nhiên ma ảnh này,hắn phải là một trong những chủ tướng trong quân đoàn ma ảnh của Nghịch Phàm.

Ban đầu, nó cần một ít thời gian, có thể phá tan lớp màng mỏng, hạ xuống nơi đây. Đến lúc đó hắn sẽ chỉ huy những đại quân ma ảnh này, có thể làm cho chỗ kết giới này càng vững chắc hơn. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần muốn diệt trừ nơi đây, cũng cần tiêu hao một ít giá lớn, tuyệt đối sẽ không đơn giản giống như bây giờ.

Dù sao ma ảnh Thái Cổ này tồn tại, có thể điều khiển các ma ảnh khác giống như binh sĩ. Điều này khiến cho Tụ Hồn Đan của Bạch Tiểu Thuần mặc dù còn có hiệu quả, chỉ có điều tác dụng nhất định phải giảm đi rất nhiều.

Nhưng ai bảo ma ảnh Thái Cổ này gặp xui xẻo, thế nào cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần ở đây tự nhiên tới nhanh như vậy. Nhanh thì cũng thôi, lại còn có loại thủ đoạn thu hồn thể này, cho nên không đợi nó hạ xuống, Bạch Tiểu Thuần đã ngăn cản ở trước cánh cửa nó muốn hạ xuống.

Tất cả những điều này, khiến cho ma ảnh Thái Cổ này rất phẫn nộ. Lúc này trong tiếng gầm gừ cũng mang theo tiếc nuối, còn có sự băng lạnh. Theo cái bàn tay của nó chống lên lớp màng mỏng càng dài ra. Nó không giống với các ma cảnh khác. Thể hiện ra, chính là... hắn có thần trí cùng ý thức, còn có thần niệm của mình!

Lúc này thần niệm của hắn, lại giống như gió bão, mang theo sự tức giận, đột nhiên từ bên trong cửa đá truyền ra, vang vọng bên trong núi lửa.

- Lần này, coi như ngươi gặp may mắn!! Nếu không phải là bản tôn không kịp hạ xuống, làm sao có thể để cho ngươi giết chết tại đây!

- Chỉ có điều ngươi cũng không cần đắc ý. Không bao lâu, chủ nhân đại quân ma ảnh vẫn còn có thể hạ xuống. Bản tôn cũng sẽ lại xuất hiện, lan tràn mặt đất này, xóa đi ngươi cùng với tộc quần của ngươi, đồng hóa thành một phần ma ảnh cho chúng ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1912: Về Nhà (1)

Thái Cổ ma ảnh gầm khẽ, âm thanh mang theo lửa giận, giống như đang phát tiết. Sau khi nói xong những lời này, hắn cũng chậm rãi thu hồi bàn tay lớn đang đẩy lớp màng mỏng.

Nhưng ngay khi hắn muốn thu hồi tay của mình lại, Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, trợn trừng mắt, ho nhẹ một tiếng. Sau đó, hắn lập tức tiến lên, cuối cùng lại một tay nhiệt tình nắm lấy bàn tay lớn giống như mang găng tay bằng mảng mỏng, đang muốn thu hồi kia.

- Hắc, đừng có vội trở lại. Nếu ngươi muốn ra, ta giúp ngươi...

Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể để cho ma ảnh Thái Cổ này rời đi được. Đối với hắn mà nói, ma ảnh này có giá trị lớn hơn nữa. Lúc này sau khi nắm lấy bàn tay to của ma ảnh kia, ở trong sự sửng sốt của ma ảnh, lực lượng thân thể cùng tu vi của Bạch Tiểu Thuần ầm ầm bạo phát, một lực mạnh nhất từ trước tới nay ngưng tụ ở cánh tay hắn, cầm lấy bàn tay to của ma ảnh, ở trong tiếng gầm nhẹ hung hăng kéo một cái...

Khí lực của Bạch Tiểu Thuần thật sự quá lớn. Nhất là lúc này hắn toàn lực bạo phát, sử dụng vẫn là tay phải ngưng tụ khí tức Chúa Tể. Dưới một cái kéo này, nhất thời lại xé rách lớp màng mỏng này. Mà ma ảnh Thái Cổ lúc này bị cánh tay của Bạch Tiểu Thuần kéo lại, lại trực tiếp từ bên trong cửa đá này, một thanh đưa ra.

Tất cả những điều này quá nhanh, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của ma ảnh Thái Cổ này. Cho tới thời khắc này nó còn chưa có phản ứng qua, đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Ma ảnh Thái Cổ này thoạt nhìn hắn là một nam tử trung niên, tóc tai rối bời. Lúc này hắn ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần, lại theo bản năng quay đầu lại nhìn lớp màng mỏng bị Bạch Tiểu Thuần kéo rách. Tuy hắn là hồn thể, không có khả năng chảy mồ hôi lạnh xuống, nhưng trong một chớp mắt này, hắn thật sự có loại cảm giác toàn thân ớn lạnh mồ hôi lạnh tuôn ra đầm đìa.

Nó đặc biệt rõ ràng, lớp màng mỏng này có bao nhiêu bền vững kiên cố. Trước đó mình giãy dụa nửa ngày, cũng vẫn không có cách nào xé mở. Nhưng người trước mắt này thoạt nhìn hình như trắng trắng mềm mềm, tự nhiên thoáng cái lại xé rách...

Cái này cũng chưa tính là cái gì. Chủ yếu nhất, là lúc này không có cửa đá ngăn cản, không có lớp màng mỏng ngăn cản, hắn cảm nhận được rõ ràng khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần trước mặt mình tản ra này, khiến cho hắn cảm thấy run rẩy.

- Cái đó... tiền bối, điều này nhất định là một hiểu nhầm...

Thân thể của vị ma ảnh Thái Cổ này run lên, vội vàng mở miệng nói.

- A, hồn thể nhỏ này của ngươi rất đặc biệt.

Bạch Tiểu Thuần lập tức kinh ngạc, cẩn thận tới quan sát.

- Hiểu nhầm, tiền bối bớt giận. Vậy ta đi trở về...

Ma ảnh Thái Cổ nói đến đây, vội vàng lại muốn chạy trốn về phía cửa đá. Nhưng mặc cho tốc độ của hắn nhanh hơn nữa, cũng chỉ là chạy được vài bước, sau đó không thể không dừng lại. Bởi vì cái tay kia của hắn, lúc này còn đang ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần cười mà như không cười nhìn mình, mặt ma ảnh Thái Cổ cũng vặn vẹo, âm thanh cũng đều mang tiếng khóc nức nở, kêu rên lên.

- Thật sự là một hiểu nhầm. Ta... vừa rồi ta chỉ là tùy tiện nói một chút. Ta...

- Gấp làm cái gì? Ta cảm thấy ngươi cùng ta có duyên. Bộ dạng ngươi nói chuyện, rất có phong thái của ta.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, tay phải kéo mạnh một cái, nhất thời lại kéo hồn thể này trở về. Nhưng vào lúc này, thần sắc của ma ảnh Thái Cổ này bỗng nhiên lộ ra sự ngoan độc, cuối cùng lại trực tiếp giương nanh múa vuốt nhào tới.

Khí thế càng bạo phát, có thể so sánh với cường giả Thái Cổ. Ra tay ở khoảng cách gần như vậy, nếu như đổi lại thành Thánh Hoàng, sợ là cũng phải chật vật một chút. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, hắn không sợ nhất, chính là cận chiến.

- Ai da, lại dám đánh trả?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt, lập tức trực tiếp lấy ra một đoàn lửa nhiều màu, đặt ở trong tay hung hăng tát tới một cái. Có tiếng kêu thảm thiết, nhất thời lại từ trong miệng ma ảnh Thái Cổ này truyền ra. Âm thanh thê lương đến cực hạn.

Thật ra thủ đoạn của Bạch Tiểu Thuần đối với hồn thể có tổn thương cực lớn. Dù sao bản thân lửa nhiều màu chính là do hồn luyện thành, đối với hồn thể có sự kìm chế khó có thể hình dung. Lúc này hồn thể kêu lên thảm thiết, nhưng không có bảo Bạch Tiểu Thuần dừng tay. Bạch Tiểu Thuần tức giận, cảm thấy ma ảnh Thái Cổ này rất giảo hoạt. Lúc này hắn đi tới chính là hành hung đánh một trận.

Rất nhanh, tiếng kêu của ma ảnh Thái Cổ mang theo sự cầu xin tha thứ, không ngừng truyền ra.

- Tiền bối ta sai... A, đừng đánh...

- Ta thật sự sai rồi...

- Ta muốn đi về, ta muốn về nhà...

Đến cuối cùng, tiếng kêu lên thảm thiết của ma ảnh Thái Cổ cũng suy yếu. Toàn bộ hồn thể ảm đạm vô cùng. Nhân lúc Bạch Tiểu Thuần buông tay, nó cố gắng giãy dụa lao về phía cửa đá ngoài xa. Nhưng vừa leo đến phân nửa, đã bị một tay Bạch Tiểu Thuần nắm chân lôi trở về.

- Đừng có chạy lung tung, đánh ngươi đấy!

Bạch Tiểu Thuần trợn mắt, tay phải lửa nhiều màu chợt đặt ở trên mặt đất. Nhất thời bốn phía xung quanh có biển lửa tràn ngập, trong chớp mắt lại khuếch tán ra toàn bộ kết giới, vô số ma ảnh ẩn nấp ở bên trong, đều ở trong tiếng kêu lên thảm thiết bị diệt sạch.

- Cầu xin ngươi, để cho ta về nhà... Ta đã không được...

Mắt ma ảnh Thái Cổ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sợ tới càng run rẩy hơn, khóc nức nở đau thương. Bạch Tiểu Thuần giơ chân phải lên, lại hung hăng giẫm một cái về phía mặt đất.

Nhất thời mặt đất nổ lớn, kết giới ở bốn phía xung quanh này với mắt thường có thể thấy được, bắt đầu tan vỡ. Tan vỡ đầu tiên chính là bốn phía xung quanh, sau đó là núi lửa, cuối cùng mới là cánh cửa đá này. Mắt thấy cánh cửa đá chấn động, ma ảnh Thái Cổ lại nỗ lực giãy dụa. Nhưng còn không đợi đến khi hắn chui vào bên trong cửa đá, đã bị Bạch Tiểu Thuần lại kéo chân lôi trở về.

- Vẫn chạy loạn?

Bạch Tiểu Thuần trừng mắt mắt hổ nghiêm mặt. Ma ảnh Thái Cổ này sợ run một cái, cuối cùng lại cứng rắn ngất đi. Điều này ngược lại làm cho Bạch Tiểu Thuần thoáng sửng sốt một chút. Hắn cẩn thận nhìn ma ảnh này, vẫn cảm thấy đây là một tiêu bản rất tốt, vì vậy vung tay áo một cái, lấy đi ma ảnh này. Theo biển lửa khuếch tán trên mặt đất, theo kết giới tan vỡ, rất nhanh, trong tám phương chấn động, cửa đá vỡ nát, núi lửa nổ tung ra, kết giới... hoàn toàn trở thành mảnh nhỏ.

Theo kết giới lớn nhất này biến mất, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần vừa bay ra, lúc nhìn lại, trong phạm vi thần thức của hắn, toàn bộ trên một trăm kết giới trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, lúc này đều giống như nổi mụn cực lớn, nổi lên thật cao.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1913: Về Nhà (2)

Nếu như ví dụ Tiên Vực Vĩnh Hằng thành một người, như vậy những cái mụn nổi lên, lại giống như bệnh hiểm nghèo u ác tính, nhìn thấy mà giật mình. Mặc dù là có thể xóa đi u ác tính, nhưng từng nơi bị ăn mòn, cũng đều giống như bị đục rỗng, cây cỏ không mọc nổi.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần khó coi. Thoáng một cái thân thể hắn lao thẳng đến Khôi Hoàng Triều. Cho dù là đi trợ giúp, Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới trước hết, tất nhiên cũng vẫn là Khôi Hoàng Triều. Lúc này theo tốc độ của hắn bạo phát, chớp mắt tới gần một chỗ kết giới, sau đó lại trực tiếp bước vào vào trong, Tụ Hồn Đan bạo phát, biển lửa khuếch tán. Không bao lâu, chỗ kết giới này liền trực tiếp tan vỡ.

Không dừng lại, Bạch Tiểu Thuần tiếp tục tới chỗ tiếp theo. Lại như vậy, ở dưới sự quét ngang của hắn, kết giới ở Khôi Hoàng Triều, gần như có hơn phân nửa đều bị hắn tương trợ diệt đi. Chỉ có một phần không nhiều lắm, là do đám người Đại Thiên Sư, Công Tôn Uyển Nhi loại bỏ.

Sau đó mọi người không có cách nào ngừng lại, lập tức tiến vào bên trong Tà Hoàng Triều, lục tục ra tay. Ở chỗ Thánh Hoàng cũng không lâu sau phá vỡ kết giới. Lại như vậy, sử dụng thời gian gần như nửa ngày, cuối cùng ở dưới sự ra tay của Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, còn hai nô bộc Thái Cổ của hắn, đã loại bỏ đi tất cả kết giới u ác tính tràn ngập Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Chỉ là phóng tầm mắt nhìn lại, Tiên Vực Vĩnh Hằng giống như nghìn lở trăm lỗ. Những khu vực gồ ghề bị ăn mòn này, giống như toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng mất đi một ít lực sinh cơ. Cùng lúc đó, Nghịch Phàm chúa tể trên bầu trời, thân thể hắn nhìn như không có gì khác so

với trước đây, nhưng nếu cẩn thận quan sát, vẫn có thể nhìn thấy được ở trên da trán của hắn, mơ hồ có một khu vực như vậy, hình như tản ra ánh sáng yếu ớt!

Hồi lâu, Thánh Hoàng thu hồi ánh mắt, than nhẹ một tiếng. Sau đó, lúc nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn ôm quyền cúi đầu thật sâu.

- Khôi Hoàng, ta về Thánh Hoàng Triều trước một chuyến, trấn an mọi người, sau đó sẽ đi Khôi Hoàng Thành thăm hỏi, thương nghị đối sách.

Giọng điệu Thánh Hoàng thành khẩn, lại rất là khách khí.

Bạch Tiểu Thuần nghe vậy cũng thở dài. Sau khi cùng Thánh Hoàng cáo biệt, hắn đứng ở giữa không trung, lại ngẩng đầu lên, nhìn Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao. Sau khi trở về nơi đây trải qua mọi chuyện, khiến cho Bạch Tiểu Thuần có áp lực cực lớn.

Giống như trên đỉnh đầu treo một thanh kiếm sắc bén, thanh kiếm này bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống, lại không có cách nào ngăn cản, không thể chống lại...

- Trước đó Thánh Hoàng nói phong ấn này, tối đa duy trì nửa giáp. Hiện tại xem ra, sợ là căn bản cũng không có thể kiên trì được nửa giáp...

Bạch Tiểu Thuần biết Nghịch Phàm chúa tể sẽ thức tỉnh bất cứ lúc nào. Lúc này cảm giác nguy cơ sinh tử trong lòng rất mãnh liệt. Loại bất an này, khiến cho hắn cũng không nhịn được dâng lên phiền não.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, mình không thể biểu hiện phiền não ra ngoài, ngược lại còn phải đi an ủi tất cả con dân Khôi Hoàng Triều. Nhất là người thân, bằng hữu bên cạnh mình, lại càng phải như vậy.

- Nếu thật sự đến ngày nào đó nhất định phải đối mặt... Ta cũng chỉ có thể dùng bảo quạt, cố gắng hết sức mang đi càng nhiều người hơn...

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Nhưng hắn cũng hiểu rõ, thật ra cho dù là dẫn người vào bên trong bảo quạt, cũng không an toàn, Dù sao sở dĩ bảo quạt hiện tại vẫn tồn tại, là bởi vì Nghịch Phàm bị phong ấn. Mà một khi Nghịch Phàm tỉnh dậy, hắn muốn ở trong tinh không tìm được bảo quạt, tiêu diệt đi... lại dễ dàng như trở bàn tay.

Trong sự trầm mặc, trong lòng Bạch Tiểu Thuần càng thêm áp lực. Hắn lặng lẽ thu hồi ánh mắt, bay về phía Khôi Hoàng Triều. Khi hắn trở lại hoàng cung Khôi Hoàng Thành, nhìn thấy được ngoại trừ đám người Đại Thiên Sư ra, còn có những Thiên Tôn của Tà Hoàng Thành. Lúc này mỗi người đều ở đây, hướng về phía Bạch Tiểu Thuần cúi đầu bái kiến.

Tình trạng hiện tại, bọn họ biết được mặc dù ít hơn so với Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, nhưng vẫn muốn vượt qua rất xa so với những tu sĩ khác. Bọn họ càng hiểu rõ nguy cơ sinh tử, bọn họ lại càng đặt hi vọng ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần. Hiện tại bọn họ bái kiến, trên thực tế chính là thuần phục cùng tìm nơi nương tựa.

Về phần Cự Quỷ Vương, cũng được bọn họ ổn thoả tốt đẹp đưa trở về. Thậm chí Cự Quỷ Vương cũng đã sớm thức tỉnh. Sau khi biết chuyện của mình xảy ra, trở thành kíp nổ dẫn lửa cho chúa tể khổng lồ ở trên bầu trời, Cự Quỷ Vương cũng liên tục lắc đầu thở dài.

Trong hoàng cung, Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Trong lòng những người khác đều khẩn trương. Không có bất kỳ người nào nói gì, khiến cho toàn bộ hoàng cung rơi vào trong sự yên tĩnh. Chu Tử Mạch, Tống Quân Uyển, cùng với Hầu Tiểu Muội đã lớn bụng, mỗi một người mang theo sự lo lắng, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Không có việc gì. Mọi người không cần lo lắng..

Qua hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, ôn hòa nói.

Mặc dù Bạch Tiểu Thuần giả vờ thoải mái, nhưng mọi người ở bên trong hoàng cung này, ngoại trừ người thân cận cùng Bạch Tiểu Thuần

ra, chính là tu vi Thiên Tôn. Bọn họ hoặc là hiểu rõ Bạch Tiểu Thuần, hoặc chính là bản thân biết không ít bí văn, lúc này trong sự lặng lẽ, lần lượt đều khổ sở gật đầu.

Hồi lâu, mang theo sự mờ mịt, mang theo sợ hãi cùng với bất lực đối với tương lai, mọi người lần lượt rời đi. Cho dù là luôn Đại Thiên Sư luôn túc trí đa mưu, đối mặt với bất kỳ quyền mưu nào cũng không có cách nào giải quyết này, cũng giống như thoáng cái già nua hơn rất nhiều.

Bạch Tiểu Thuần nhìn theo bóng lưng của bọn họ, mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng đôi môi chỉ là thoáng động, một chữ cũng nói không nên lời. Hắn không biết nên đi trấn an thế nào. Bởi vì chính hắn cũng đang trầm mặc.

Cho đến cuối cùng, trong hoàng cung chỉ còn lại Chu Tử Mạch, Tống Quân Uyển cùng với thầy trò Hầu Tiểu Muội hai người. Đối với Công Tôn Uyển Nhi, ba nàng tất nhiên sớm đã nhìn ra manh mối. Ban đầu Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch có bài xích. Chỉ có Hầu Tiểu Muội sau khi rầu rĩ, cảm thấy sư tôn của mình gia nhập vào, có thể đối với mình còn có lợi, vì vậy mới tích cực hơn không ít.

Nhưng hôm nay, đối mặt với nguy cơ sinh tử, đối mặt khúc chiết cùng không thể dự đoán sau này, Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch nhìn nhau một cái, đều than nhẹ một tiếng, xem như là thầm chấp nhận Công Tôn Uyển Nhi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1914: Làm Bạn

Có lẽ biết thời gian đã không còn nhiều lắm, có lẽ là hiểu rõ tai họa lớn sắp hạ xuống, mình lại rất khó khăn hóa giải, giờ phút này Bạch Tiểu Thuần, hắn ban đầu vốn cho là bản thân mình ở trong áp lực biết sợ. Nhưng có thể nhìn mấy nàng Tống Quân Uyển, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên cảm giác được, mình hình như không sợ hãi giống như trong suy nghĩ.

Ngược lại là... trong lòng của hắn dâng lên cảm giác không muốn cùng hổ thẹn. Hổ thẹn này là bởi vì hắn ý thức được, mình đi tới trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đặt quá nhiều thời gian ở trên tu luyện. Nhất là thành lập Khôi Hoàng Triều, áp lực của hắn cực lớn. Hắn rất sợ có một ngày bị người nhìn thấu hư thực của mình, dẫn đến Khôi Hoàng Triều tan vỡ.

Cho nên hắn không thể không gần như sử dụng tất cả thời gian ở trên tu hành. Bất luận là cứu sống lại Bạch Hạo, hay thăng cấp Thái Cổ trong tinh không, vốn cho rằng tất cả đều là chuyện có ý nghĩa có theo đuổi. Nhưng lúc này hắn lại đột nhiên cảm thấy... mình bỏ quên một thứ quan trọng nhất... người nhà.

Cho dù hắn có ngàn vạn loại lý do, cho dù hắn có vô số nguyên nhân, nhưng chung quy vẫn bỏ quên người nhà, cũng ít làm bạn với bọn họ. Nếu như không có trận tai kiếp này, có thể Bạch Tiểu Thuần vẫn không có cách nào ý thức được sự sơ suất của mình. Chỉ là bi ai cho thế sự này. Lại ở thời điểm chưa tới điểm cuối, nếu trận tai kiếp không xuất hiện, cho dù là Bạch Tiểu Thuần ý thức được, nhưng hắn chung quy vẫn không cách nào ở giữa tu luyện cùng làm bạn, tìm được một sự cân đối.

Có thể, đây là trách nhiệm một người thân là nam nhân phải gánh vác. Bạch Tiểu Thuần tính tình như vậy, lại gánh vác gánh nặng như vậy.

Mà khi tai họa lớn nhất định hạ xuống, thời gian có thể đếm được trên đầu ngón tay, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên mới hiểu rõ sơ suất của mình. Nhưng lúc này, thời gian cũng không còn nhiều. Loại tiếc nuối này, tiến tới hóa thành không muốn, khiến cho Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng, tiến lên, ôm lấy từng người trong bốn nàng Tống Quân Uyển.

- Đại Bảo và Tiểu Tiểu đâu?

Bạch Tiểu Thuần nhẹ giọng hỏi. Làm phụ thân, lúc hắn nói ra những lời này, trong lòng càng phức tạp hơn. Hắn ý thức được mình vì tu luyện, sơ suất không chỉ là đạo lữ, còn có hài tử của hắn.

- Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo đều đang bế quan.

Tống Quân Uyển nhẹ giọng nói.

Thời điểm giọng nói của nàng truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, thần thức của Bạch Tiểu Thuần đã tản ra từ lâu, điều tra thấy được ở trong hai mật thất sâu bên trong hoàng cung này, bóng dáng của Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu.

Khoảng cách lần trước Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu, đã có rất nhiều năm. Nhưng trên thực tế, trong khoảng thời gian Bạch Tiểu Thuần thực hiện cuộc hành trình tinh không này, mặc dù thỉnh thoảng cũng trở về, nhưng ở trên phương diện ở cùng làm bạn, quả thật không nhiều lắm.

Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu, tuổi tác cũng đã không nhỏ. Chỉ là làm tu sĩ, lại có linh khí thiên địa ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, thêm vô số thiên tài địa bảo cùng tư chất bản thân của bọn họ, khiến cho tỷ đệ hai người này, thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi. Chỉ có điều so với việc Đại Bảo,

tư chất của Tiểu Tiểu rõ ràng tốt hơn. Hiện tại nàng đang bế quan, thử trùng kích cảnh giới Thiên Tôn.

Tiểu Tiểu ở đây, hoàn toàn thừa kế ưu điểm của Bạch Tiểu Thuần cùng Tống Quân Uyển. Tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần đồng thời, cũng mang theo sự linh động. Vừa nhìn chính là một tính cách tinh quái, tâm tư rất nhiều.

Về phần Đại Bảo, cũng dĩ nhiên là Bán Thần đại viên mãn. Dáng vẻ của hắn cùng Bạch Tiểu Thuần rất giống nhau. Chỉ có điều hắn ít thông minh hơn một chút, lại nhiều hơn một phần ổn trọng, trên mặt góc cạnh rõ ràng, lộ ra sự chấp nhất cùng kiên nghị. Nếu như đi ví dụ nói, lại giống như là một Bạch Tiểu Thuần không sợ chết.

Cảm nhận được đối với con trai, con gái, trên mặt của Bạch Tiểu Thuần dần dần lộ ra nụ cười ấm áp. Hắn lại nhìn bốn nàng trước mắt. Cuối cùng ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần rơi vào trên cái bụng đang nhô cao của Hầu Tiểu Muội. Hầu Tiểu Muội, sắp sinh.

Trước đó hắn đã cảm nhận được huyết mạch trong bụng Hầu Tiểu Muội dao động. Mà giờ khắc này chú ý tới ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hầu Tiểu Muội ửng đỏ, nhưng vẫn ưỡn thẳng bụng.

Bạch Tiểu Thuần cười, tiến lên lại ôm lấy Hầu Tiểu Muội, trong mắt càng thêm ôn hòa.

- Tên ta đã nghĩ xong...

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói. Nhưng hắn vừa nói ra lời, Hầu Tiểu Muội lập tức sốt ruột. Ngay cả Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, đều trợn trừng mắt, có loại cảm giác bất an. Công Tôn Uyển Nhi càng trợn mắt.

- Chuyện tên này, cũng không phiền đến ngươi quan tâm!

Công Tôn Uyển Nhi giải quyết dứt khoát, lúc này mới khiến cho Hầu Tiểu Muội thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tiểu Thuần bị sặc ho khan vài tiếng. Loại chuyện như vậy hắn nhất định phải làm được. Chỉ có điều mắt thấy bốn nàng thống nhất trận doanh, Bạch Tiểu Thuần rất thức thời không nói tiếng nào. Lại như vậy, thời gian ngày lại ngày trôi qua, Bạch Tiểu Thuần giống như một lần nữa trở lại hình dáng ở Linh Khê Tông ban đầu, quên tu hành, quên tất cả. Mỗi ngày hắn làm bạn cùng mấy nàng. Thỉnh thoảng lại đi quan tâm tiến trình tu luyện của Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu một chút. Hắn còn bớt chút thời gian, cùng đám người huynh đệ Trương Đại Bàn gặp nhau.

Càng không cần phải nói tới chỗ Lý Thanh Hậu cùng với tất cả trưởng bối của Bạch Tiểu Thuần. Điều này khiến cho trong khoảng thời gian này, Bạch Tiểu Thuần giống như thật sự trở lại năm tháng đã qua.

Cho đến ba tháng sau, Hầu Tiểu Muội sắp sinh. Mặc dù Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch, còn có Công Tôn Uyển Nhi nghìn phòng vạn phòng, nhưng dù sao Bạch Tiểu Thuần mới là Khôi Hoàng. Hắn đã sớm âm thầm làm xong ngọc giản thân phận cho con của mình, còn in dấu vết tên tự mình nghĩ ra. Trong chớp mắt khi hài tử trong bụng Hầu Tiểu Muội vừa ra đời, Bạch Tiểu Thuần liền trực tiếp tuyên bố thiên hạ.

Vì danh vọng của Bạch Tiểu Thuần hiện tại, tin tức này nhất thời lại khuếch tán ra toàn bộ Khôi Hoàng Triều, còn truyền khắp Tiên Vực Vĩnh Hằng. Khi ba nàng Tống Quân Uyển ý thức được điểm này, muốn ngăn cản, tất cả đều đã muộn...

- Bạch Tiểu Thuần, ta liều mạng với ngươi!

- Bạch Tiểu Thuần, ngươi đặt tên là gì vậy, Tiểu Bảo? Ngươi ngươi ngươi... Con trai ngươi và ngươi chỉ sai có một chữ?

Công Tôn Uyển Nhi lại trực tiếp nổi giận. Tống Quân Uyển cùng Chu Tử Mạch cũng nghĩ đến cái tên con của mình làm cho các nàng thở dài đến nay, lúc này đều nổi giận.

- Tên Tiểu Tiểu không phải rất tốt sao? Tiểu Bảo cũng rất tốt. Nàng xem lão đại gọi là Đại Bảo, lão tam gọi là Tiểu Bảo, vậy thật sự tốt, đều là bảo.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1915: Xảy Ra Vấn Đề (1)

Bạch Tiểu Thuần lẽ thẳng khí hùng kêu lên. Hắn trước sau cảm thấy bản thân mình là phụ thân, có quyền lợi được đặt tên cho hài tử. Nhất là chính hắn trên phương diện đặt tên rất có cảnh giới.

Trận tranh chấp liên quan tới tên này, cùng với Bạch Tiểu Bảo sinh ra, khiến cho Khôi Hoàng Triều đang áp lực, trong thời gian ngắn này hình như cũng được rót vào một ít vui cười cùng sức sống. Trên mặt đám người Đại Thiên Sư cũng khó được một lần lộ ra vẻ tươi cười. Cự Quỷ Vương, Lý Thanh Hậu cùng với Thiên Tôn khác, nhìn tất cả những điều này, tâm thần đều thả lỏng hơn rất nhiều.

Ba nàng Công Tôn Uyển Nhi, mắt thấy ván đã đóng thuyền, hành động của Bạch Tiểu Thuần tuyên bố thiên hạ như vậy, coi như cái tên này, hoàn toàn đứng vững. Sau khi Hầu Tiểu Muội biết chuyện này, cũng thở dài, bất đắc dĩ sờ sờ gương mặt hài tử của mình. Suy nghĩ một chút, nàng cảm thấy cái tên này trên thực tế còn có thể tiếp nhận được.

Mà ba người Tống Quân Uyển cũng không có biện pháp nào khác, đều trừng mắt với Bạch Tiểu Thuần vài lần, sau đó cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Bạch Tiểu Thuần rất đắc ý, ôm Tiểu Bảo dỗ nửa ngày. Tư chất của Tiểu Bảo này cũng không tệ. Mặc dù không phải truyền thừa Bất Tử Quyển giống như Đại Bảo, cũng không phải Trường Sinh Quyển giống Tiểu Tiểu, nhưng ở trên người của hắn, lại mơ hồ tản ra khí tức Đạo Thể.

Về điểm này, người ngoài không có thể nhìn ra được. Chỉ có Bạch Tiểu Thuần liếc mắt điều tra lại nhìn ra. Hắn mặc dù có thể nhìn ra, cũng

là bởi vì năm đó Đạo Trần chúa tể, chính là Đạo Thể!

Cái gọi là Đạo Thể, là một loại tư chất ở trên phương diện tu luyện, có thể giống như đi trên vùng đất bằng phẳng, gần như không có ngăn cản cùng bình cảnh. Sự phát hiện này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần rất giật mình. Nhưng hắn lại không có nói ra với bất kỳ người nào.

Mà tính cách của Tiểu Bảo này, tuy vừa sinh ra, nhưng mắt to linh động, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chỉ liếc mắt thoáng nhìn, lại đột nhiên cảm giác được, có thể Tiểu Bảo này mới là truyền thừa loại tính cách ổn thỏa của mình…

Tiểu Bảo sinh ra, khiến cho tâm tình áp lực của mọi người Khôi Hoàng Triều hòa hoãn không ít. Hình như hài tử sinh ra, đại biểu cho hi vọng. Mặc dù hy vọng này chỉ là một tia mơ ước trong lòng, nhưng vẫn khiến cho mọi người ở toàn bộ trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, khiến cho mọi người ở ba hoàng triều lớn, nguyện ý đi tin tưởng, nguyện ý đi cầu khẩn.

Chỉ là bóng dáng chúa tể Nghịch Phàm trên trời cao, đối mọi người ở với Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, áp lực thật sự quá lớn. Theo thời gian trôi qua, tâm tình khủng hoảng vẫn từng bước dần dần bạo phát.

Ở rất nhiều khu vực Tiên Vực Vĩnh Hằng, không ít tu sĩ bị sự khủng hoảng lây nhiễm, bắt đầu có một ít hành vi điên cuồng. Bất luận là thiêu đốt giết người đánh cướp, vẫn hoàn toàn không đè ép được ý niệm tà ác ở trong lòng. Thậm chí cũng không thiếu người, cuối cùng lại cúi đầu bái lạy về phía Nghịch Phàm chúa tể trên bầu trời, dường như muốn quy thuận.

Trăm sắc thái cuộc sống lục tục xuất hiện, khiến cho Tiên Vực Vĩnh Hằng hình như có sóng ngầm điên cuồng phun ra. Nếu như tiếp tục trong thời gian dài, sợ là không đợi đến khi Nghịch Phàm thức tỉnh, bên trong Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng đã là nghìn lở trăm lỗ.

Cũng may bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Thánh Hoàng, sau khi phát hiện chuyện này, đều lập tức an bài Thiên Tôn dưới quyền đi xử lý. Mặc dù rất rắc rối, nhưng dựa vào uy vọng của Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, vẫn có thể trấn áp xuống trong thời gian ngắn.

Nhưng bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu rõ, lòng người sợ hãi cùng không ổn định như thế, cho dù có thể trấn áp một lần hai lần, nhưng chung quy vẫn gặp phải cục diện không có cách nào trấn áp.

Đối với những điều này, Bạch Tiểu Thuần cũng chỉ có thể thở dài. Hắn thật sự không muốn lại vì chuyện này phân tâm. Hiện tại hắn nghĩ, chỉ là đi làm bạn với người nhà. Thêm nữa chính là... đắp nên một thân thể cho Bạch Hạo.

Đây là hứa hẹn của hắn đối với Bạch Hạo năm đó. Hiện tại trong lúc làm bạn, Bạch Tiểu Thuần cũng phát động toàn bộ lực lượng của Khôi Hoàng Triều, thu thập được rất nhiều thiên tài địa bảo có đầy đủ sức sống. Bất kỳ một vật nào, đặt ở bên ngoài, đều có thể khiến cho vô số người tranh đoạt. Nhưng ở chỗ của Bạch Tiểu Thuần, tất cả thiên tài địa bảo này, chẳng qua đều là nguyên liệu phụ mà thôi.

Thuốc chính thật sự, là sau khi hắn chém giết phân thân của Nghịch Phàm Tà Hoàng, sử dụng máu thịt của đối phương chế luyện ra huyết tinh này!

Huyết tinh này, Bạch Tiểu Thuần đã kiểm tra hoàn toàn một lượt, nhưng hắn vẫn không yên lòng, thậm chí luyện linh nó tới mức kiểm tra có có tồn tại thần thức của Nghịch Phàm hay không. Sau khi tất cả đều bình thường, Bạch Tiểu Thuần do dự hết lần này đến lần khác, vẫn không có sử dụng huyết tinh này trực tiếp luyện thân thể cho Bạch Hạo, mà rút hết tất cả sức sống của huyết tinh này, rót vào đến bên trong những thiên tài địa bảo này, sử dụng những nguyên liệu này, hắn càng yên tâm hơn, bắt đầu chế luyện thân thể thảo mộc!

Chế luyện này đổi lại thành những người khác đi làm, rất khó hoàn thành. Cho dù là có thể miễn cưỡng làm được, cũng cần tốn thời gian rất

dài. Nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, nắm giữ bộ phận thời gian bản nguyên, hắn đã có nắm chắc đầy đủ để hoàn thành chuyện này. Hắn chỉ dùng bảy ngày, vẫn là dùng tất cả nguyên liệu này, tự tay luyện chế được một hồn thể mặc dù không phải là Đạo Thể, nhưng lại cực kỳ tẩm bổ đối với hồn.

Hình dáng hắn còn giống với Bạch Hạo như đúc. Sau khi thân thể này được chế luyện ra, sau khi Bạch Hạo trong sự kích động cùng thân thể này dung hợp, theo hắn mở mắt, trong mắt Bạch Hạo có nước mắt kích động, lại hướng về phía Bạch Tiểu Thuần trực tiếp quỳ xuống lạy, tình cảm trong mắt lộ ra không có cách nào che giấu.

- Tạ ơn sư tôn!

Bạch Tiểu Thuần cũng cười. Cho dù Nghịch Phàm gây áp lực, lớn khiến cho hắn cũng thở không nổi, nhưng ở trong một chớp mắt này, nhìn Bạch Hạo, Bạch Tiểu Thuần vẫn có chút hài lòng.

Bạch Tiểu Thuần rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại. Bất luận là làm bạn với người nhà, hay nhìn thấy Bạch Hạo sau khi có thân thể, đối phương một lần nữa bắt đầu tu hành, hoặc là cùng đám người Trương Đại Bàn nhớ lại quá khứ, có đôi khi Bạch Tiểu Thuần cũng sẽ xúc động. Hắn cảm thấy nếu như không có Nghịch Phàm, như vậy cuộc đời này của mình cho dù không trường sinh, hình như cũng thỏa mãn.

Cũng chính là vào lúc này, có đột phá nho nhỏ.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1916: Xảy Ra Vấn Đề (2)

Bạch Tiểu Thuần vẫn rất lâu không nhìn thấy Tiểu Tiểu, là người đầu tiên trong cả Khôi Hoàng Thành phát hiện tu vi nữ nhi của mình đột phá. Hắn vốn đang nghe Đại Thiên Sư báo cáo đối với tình hình gần đó trong Khôi Hoàng Triều, sau khi cảm nhận được nơi bế quan của nữ nhi truyền ra sóng dao động, Bạch Tiểu Thuần chợt ngẩng đầu lên, quan tâm sẽ càng loạn hơn, hắn căn bản không kịp căn dặn Đại Thiên Sư, thân thể hắn thoáng lắc một cái, trong nháy mắt biến mất.

Ở trong sự sửng sốt của Đại Thiên Sư, Bạch Tiểu Thuần đã xuất hiện ở trong mật thất của Tiểu Tiểu!

Trước đó hắn không dám đến, rất sợ ảnh hưởng Tiểu Tiểu tu luyện. Nhưng hôm nay theo khí tức đột phá trên người Tiểu Tiểu bạo phát, Bạch Tiểu Thuần dựa vào tu vi Thái Cổ, sau khi lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện, lập tức giơ tay phải vung lên, nhất thời lại nối liện vận mệnh của mình cùng Tiểu Tiểu.

Cho dù hắn cảm thấy Tiểu Tiểu ở đây có thể dựa vào lực của bản thân đột phá độ kiếp, nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không yên lòng, rất sợ nữ nhi ở đây bị chút tổn thương nào. Cũng chính là vào lúc này, đám người Đại Thiên Sư lục tục phát hiện. Tất cả đều thi nhau khẩn trương. Dù sao thân phận Tiểu Tiểu không bình thường. Mặt khác nàng cũng một Thiên Tôn đời mới. Nhất là hiện tại, thời điểm tai họa lớn giáng xuống Tiên Vực Vĩnh Hằng, nhiều Thiên Tôn, có lẽ cũng có thể thêm chút lực lượng.

Mà Tiểu Tiểu đột phá, ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, lo lắng nhất vẫn là Tống Quân Uyển. Nàng gần như lập tức lại bay đến bên ngoài chỗ

Tiểu Tiểu bế quan, hít thở dồn dập, rất sợ Tiểu Tiểu ở nơi đó có cái gì sơ xuất. Nhưng rất nhanh, bên tai của nàng lại truyền đến thần niệm của Bạch Tiểu Thuần. Ở dưới sự an ủi của Bạch Tiểu Thuần, Tống Quân Uyển mới tính là yên tâm, đến chỗ mấy người Hầu Tiểu Muội, Chu Tử Mạch và Công Tôn Uyển Nhi, cùng nhau chờ đợi.

Dần dần, theo khí tức đột phá của Tiểu Tiểu càng lúc càng đậm, cuối cùng sau nửa canh giờ, tiếng sấm ngập trời vang lên. Thiên Tôn Kiếp đột nhiên hạ xuống. Kiếp nạn này hình như có chút không lớn, giống như vì Nghịch Phàm gần thức tỉnh, ảnh hưởng tới mẹ Vĩnh Hằng, khiến cho bên trong Thiên Tôn Kiếp lần này, lại có một tia lệ khí!

Ở trong chớp mắt khi cảm nhận được lệ khí này, Bạch Tiểu Thuần nhăn mày lại, hắn vốn vẫn đang do dự, tự mình bảo vệ, giúp đỡ Tiểu Tiểu chống lại thiên tôn kiếp, có thể khiến cho nữ nhi ở đây thiếu sự rèn luyện hay không. Nhưng hôm nay hắn cũng không nghĩ như vậy. Không đợi thiên tôn kiếp từ trên trời cao hạ xuống, hắn lại từ nơi bế quan của Tiểu Tiểu, trong giây lát bạo phát ra một khí tức Chí Tôn càng bá đạo hơn, giống như trên mặt đất, trong thiên hạ, duy nhất chỉ có mình nó.

Khí tức này lại trực tiếp xông trong trời mây, bao phủ toàn bộ trời cao. Đây chính là ý chí của Bạch Tiểu Thuần. Ở dưới ý chí của hắn, dường như người của toàn thế giới, đều nghe được một âm thanh.

- Kiếp, tan ra!

Chỉ là ba chữ, lại giống như một bàn tay khổng lồ không nhìn thấy được, quét ngang ở trên trời cao này, lại trong nháy mắt xóa đi Thiên Tôn Kiếp vô hình nhưng hung bạo mạnh mẽ kia!

Sau khi xóa đi, trời cao dần dần khôi phục trạng thái ban đầu. Khí tức của Tiểu Tiểu cũng dần dần vững vàng. Nhưng lại vô cùng quỷ dị, nàng mặc dù đột phá, nhưng không có khí tức của Thiên Tôn!

Mà ở bên trong tất cả mọi người bao gồm Bạch Tiểu Thuần, cũng đều không nghe được âm thanh thuộc về mẹ Vĩnh Hằng bình thường ở sau

khi Thiên Tôn xuất hiện, vang vọng bên tai!

Cảnh tượng như vậy, khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần thoáng cái khó coi. Trong mật thất, Tiểu Tiểu cũng chậm rãi mở mắt ra, trong mắt cũng có sự mê man. Sau khi chú ý tới Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên cạnh mình trong mật thất, Tiểu Tiểu vui mừng bất ngờ vội vàng đứng dậy.

- Phụ thân!

Trên mặt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười. Sau khi xoa xao đầu Tiểu Tiểu, trong lòng hắn vẫn tồn tại sự lo lắng như cũ. Hắn rất xác định, Tiểu Tiểu thực sự đột phá, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có được mẹ Vĩnh Hằng tán thành, cho nên ở trên người Tiểu Tiểu, mới không có khí tức của Thiên Tôn.

Về phần nguyên nhân, sau khi Bạch Tiểu Thuần phân tích phán đoán, không phải vì mình quấy nhiễu, mà là... mẹ Vĩnh Hằng, xảy ra vấn đề!!

Đáp án này, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần thoáng cái càng áp lực hơn. Tiểu Tiểu có chút do dự, cũng nhận thấy được tu vi của bản thân mình không thích hợp. Nàng chú ý thấy Bạch Tiểu Thuần đứng nơi đó trầm tư, nàng suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ giọng hỏi.

- Phụ thân, ta đột phá sao?

- Tiểu Tiểu không cần lo lắng, con đột phá rồi!

Sau khi Bạch Tiểu Thuần khẳng định gật đầu, vung tay áo một cái, mở cửa lớn mật thất ra. Hắn nhìn thấy được mỗi người đứng ở bên ngoài đều đầy do dự cùng nghi ngờ.

Bọn họ cũng nhận thấy được âm thanh của mẹ Vĩnh Hằng không xuất hiện. Lúc này bọn họ nhìn Bạch Tiểu Thuần, muốn nói lại thôi.

Bạch Tiểu Thuần đứng ở nơi đó, sau một lúc lâu ngẩng đầu, nhìn về phía Thánh Hoàng Triều. Hồi lâu sau, chỉ thấy trên trời cao có một đạo cầu vồng giống như thánh quang vậy, nổ lớn lao đến, trong chớp mắt tới

gần. Theo ánh sáng lập lòe, giọng nói của Thánh Hoàng đột nhiên xuất hiện.

Sắc mặt của hắn cũng khó coi. Nếu cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được sự bất an đã không che giấu được.

- Khôi Hoàng, mẹ Vĩnh Hằng... nhất định xảy ra vấn đề!

Trong nháy mắt khi hai người nhìn nhau, giọng nói của Thánh Hoàng vang vọng ở trong đầu Bạch Tiểu Thuần.

Ở trong nháy mắt Thánh Hoàng mở miệng, Bạch Tiểu Thuần đã đạp không đi lên. Thời điểm xuất hiện ở giữa không trung, hắn đến bên cạnh Thánh Hoàng, còn vung tay phải lên, hình thành một tầng vách ngăn vô hình, bao phủ chỗ khu vực hai người đứng, khiến cho lời nói cùng thần niệm của bọn họ, sẽ không bị khuếch tán ra, cũng sẽ không bị người nào phát hiện.

Thật ra, Thánh Hoàng truyền âm, cùng phán đoán mơ hồ trước đo của Bạch Tiểu Thuần, khiến cho trong lòng hai người đều chấn động. Hậu quả của chuyện này ảnh hưởng quá lớn. Một khi là sự thật, như vậy Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao, sợ là căn bản cần tới thời gian nửa giáp năm tháng, có thể giải phong ấn, tỉnh lại.

Nguyên nhân cứu hắn là lực lượng duy trì phong ấn, ngoại trừ huyết mạch ra, quan trọng hơn chính là quy tắc biến hóa trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng đến từ mẹ Vĩnh Hằng, lại giống như trước kia, sau khi Tà Hoàng giả bị Bạch Tiểu Thuần kéo xuống lớp da người, lộ ra thân thể ở trong trời đất này sẽ bị vặn vẹo, khô héo, quy tắc của thế giới Vĩnh Hằng, từ trên trình độ nào đó mà nói, chính là một tầng bảo vệ đối với Tiên Vực Vĩnh Hằng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1917: Tìm Kiếm Mẹ Vĩnh Hằng

Nhưng hôm nay, theo Tiểu Tiểu không được tán thành, phương diện nghi vấn này, nhất thời khiến thể xác và tinh thần của Thánh Hoàng đều chấn động. Lúc này hắn quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hít thở nghiêm trọng, trong mắt không giấu được sự bất an.

- Mẹ Vĩnh Hằng nhất định xảy ra vấn đề!

- Nếu không, tu vi của Tiểu Tiểu rõ ràng đã đột phá, lại có thiên tôn kiếp, nhưng lại hết lần này tới lần khác không có được mẹ Vĩnh Hằng công nhận!

- Loại chuyện này, từ trước tới nay chưa từng xuất hiện qua. Trên thực tế ở một tháng trước, ta đã bắt đầu nỗ lực hô hoán mẹ Vĩnh Hằng. Trước kia cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Nhưng một tháng này, lại trước sau hoàn toàn không có chút cảm nhận nào. Giống như... một tia ý thức cuối cùng của nẹ Vĩnh Hằng, đều rơi vào trong sự hôn mê vĩnh viễn!

- Nghĩ đến tất cả những điều này cùng Tà Hoàng, cùng chúa tể thiên ngoại, đều có liên quan cực lớn. Ta nghi ngờ tất cả những điều này chính là một phần kế hoạch của bọn họ trước đây!

Thánh Hoàng một hơi, nói ra tất cả suy đoán cùng bất an của mình.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc không nói, cúi đầu nhìn về phía mọi người trong hoàng cung bên dưới. Mỗi người bọn họ đều nhìn lên bầu trời, trong thần sắc đều có sự lo lắng. Tất cả những điều này, khiến cho

Bạch Tiểu Thuần than nhẹ một tiếng. Hắn biết, chuyện này sợ là không giấu được bao lâu.

- Bên ngoài có tai họa lớn người chúa tể khổng lồ thức tỉnh, bên trong có nguy cơ mẹ Vĩnh Hằng ngủ say. Khôi Hoàng, không quan tâm chúng ta trước đây có có mâu thuẫn hay không, hiện tại xảy ra trước mặt chúng ta, cũng chỉ có hoàn toàn liên thủ!

- Chúng ta liên thủ, nếu có thể có một người thành chúa tể, như vậy chúng ta có thể còn có một tia cơ hội ở dưới tai họa lớn này, giữ lại hạt giống Tiên Vực Vĩnh Hằng...

Thánh Hoàng cay đắng mở miệng. Thật ra mấy ngày này, so với việc Bạch Tiểu Thuần ở đây làm bạn người nhà, Thánh Hoàng bên này đã lo lắng đến cực hạn.

Việc này, Bạch Tiểu Thuần đều hiểu. Hắn cũng biết hai người nhất định phải liên thủ. Hắn cũng hiểu rõ nếu có thể đột phá thành là chúa tể, tất cả có lẽ thật sự có thể có một tia sức sống như vậy.

Chỉ là muốn thăng cấp chúa tể, thật sự thật quá khó khăn. Cần thu được gần như tất cả ý chí của một thế giới tán thành. Loại trình độ tán thành này, vượt xa so với thăng cấp Thái Cổ cần. Thậm chí nếu như ví dụ Thái Cổ thành con nuôi của ý chí thế giới, như vậy chúa tể... chính là con trai đầu vợ cả của ý chí thế giới!

Phương diện này khác nhau cực lớn, đồng thời đối với ý chí thế giới hi sinh cũng là kinh người. Trên thực tế bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Thánh Hoàng, đều hiểu rất rõ... Dưới trạng thái bình thường, Tiên Vực Vĩnh Hằng có khả năng có chúa tể xuất hiện là không lớn. Thậm chí những năm gần đây, sở dĩ lại không có Thái Cổ xuất hiện, chính bởi vì mẹ Vĩnh Hằng suy yếu, không có thừa ý chí cùng số mệnh, đi chống đỡ Thái Cổ thứ ba xuất hiện.

Cho nên Bạch Tiểu Thuần trước đó cùng Tà Hoàng giả đánh một trận, bất luận là Thánh Hoàng hoặc Tà Hoàng, đối với cảnh giới Thái Cổ

của Bạch Tiểu Thuần, đề ucảm giác không thể tưởng tượng nổi cùng chấn động.

Trên thực tế nếu không phải Bạch Tiểu Thuần dưới cơ duyên tạo hóa, thu được một tia số mệnh cuối cùng tiên giới, cho dù là cho tới bây giờ, hắn cũng vẫn không có cách nào thăng cấp Thái Cổ.

- Trong khoảng thời gian này, ta trước sau đang thử hô hoán mẹ Vĩnh Hằng, tất cả đều thất bại. Ngày hôm nay Tiểu Tiểu thăng cấp, ý chí của mẹ Vĩnh Hằng cũng không có hạ xuống, đủ để nói rõ mẹ Vĩnh Hằng đã xảy ra chuyện!

- Nhưng muốn trở thành chúa tể, lại hết lần này tới lần khác nhất định phải thu được mẹ Vĩnh Hằng tán thành mới được. Khôi Hoàng, chúng ta nhất định phải tìm kiếm mẹ Vĩnh Hằng, khiến người tỉnh lại, thu được cơ hội trở thành chúa tể!

Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, nói ra suy nghĩ cuối cùng của mình.

- Mẹ Vĩnh Hằng ở chỗ nào?

Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hỏi. Vấn đề này, hắn cũng từng suy nghĩ rất lâu. Nhưng Khôi Hoàng Triều nội tình không đủ, thế giới Thông Thiên tan vỡ. Người canh giữ lăng mộ tử vong. Tất cả những điều này khiến cho rất nhiều truyền thừa biến mất. Trong đó cũng bao gồm bí văn miệng truyền miệng có liên quan tới mẹ Vĩnh Hằng.

Nhưng Thánh Hoàng Triều lại không phải như vậy. Đối với những bí văn này, Thánh Hoàng hiểu rất rõ ràng kỹ càng tỉ mỉ, lại tự mình từng trải qua một ít. Lúc này nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, thần sắc Thánh Hoàng nghiêm nghị, trầm giọng mở miệng.

- Ta cũng không biết mẹ Vĩnh Hằng rốt cuộc ở chỗ nào. Nhưng ta biết, địa phương mẹ Vĩnh Hằng ở lại, cắt đứt tất cả thần thức cùng cảm ứng bên ngoài. Trừ khi là chúa tể, bằng không không có người nào có thể

tìm được nó. Trong truyền thuyết, ở sâu bên trong lòng đất Tiên Vực Vĩnh Hằng, có một con sông vĩnh hằng. Con sông này hư ảo mờ mịt, không nhìn thấy được, không tìm được...

- Người ngoài không có cách nào tiến vào trong. Thế gian này ngoại trừ tu vi chúa tể ra, chỉ có một vật... Có thể dẫn theo chúng ta tìm được sông vĩnh hằng, lại tìm được mẹ Vĩnh Hằng. Đó chính là... Rùa Vĩnh Hằng!

- Ta năm đó coi trọng rùa Vĩnh Hằng như vậy, ngoại trừ nó có lời đồn là điềm lành ra, quan trọng nhất, lại là muốn lưu lại cho mình một con đường thăng cấp chúa tể!

Giọng Thánh Hoàng thành khẩn. Hắn không có nói sai, đến lúc này, hắn cũng không cần thiết phải đi nói dối. Đây thực sự chính là ý nghĩ của hắn trước đây. Nếu không phải là hiện tại tai họa lớn sắp giáng xuống, hắn tuyệt đối sẽ không đi nói ra những điều này.

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động. Việc này hắn vẫn là lần đầu biết được. Sau khi cẩn thận phân tích tất cả những lời Thánh Hoàng nói, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại đoán được đây không phải là giả. Được xem là linh của hoa vĩnh hằng, thế gian này nếu nói có ai có thể tìm tới linh của hoa vĩnh hằng hình thành ý chí Tiên Vực Vĩnh Hằng, như vậy cũng chỉ có con rùa đen nhỏ mới có thể làm được.

Sau khi suy nghĩ tìm hiểu sơ qua, Bạch Tiểu Thuần không chút do dự, lập tức lại tản thần niệm ra, bao phủ Khôi Hoàng Thành. Không bao lâu, hắn lại nhận thấy được tung tích của con rùa đen nhỏ, Hắn giơ tay phải lên hư không chộp một cái. Trong chớp mắt tiếp theo, con rùa đen nhỏ trong miệng ngậm một con cá lớn, vẻ mặt giật mình ngây người xuất hiện ở trong tay Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi muốn làm gì?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1918: Vĩnh Hằng Điểm Cuối (1)

Con rùa đen nhỏ bị dọa cho giật mình. Trước đó, nó vừa lấy ra một Thiên Long Ngư đến từ thiên trì Thánh Hoàng Thành nuôi dưỡng thành, lại lập tức bị một vòng xoáy không có cách nào giãy dụa trực tiếp hút đi. Thời điểm xuất hiện, nó đã ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng. Cảnh tượng như vậy từ trước đến nay nó chưa từng trải qua, lúc này nhất thời có chút kinh ngạc hoảng hốt.

- Đây không phải là Thiên Long Ngư... Đều là Bạch Tiểu Thuần bảo ta làm!

Thân thể của con rùa đen nhỏ run run một cái, lập tức lại trực tiếp nuốt con Thiên Long Ngư trong miệng xuống. Tim nó đập giống như tiếng gõ trống, có loại cảm giác có tật giật mình.

Cho dù Thánh Hoàng ở đây vì lo lắng cho chuyện i chúa tể cthiên ngoạùng với mẹ Vĩnh Hằng ngủ say, sau khi chú ý tới Thiên Long Ngư trong miệng con rùa đen nhỏ, da mặt co giật vài cái.

Thật ra, trước đây sau khi con rùa đen nhỏ mất tích, cùng biến mất với nó... là gần như chín phần Thiên Long Ngư trong thiên trì... Ban đầu, Thánh Hoàng tưởng bị con rùa đen nhỏ một hơi ăn hết. Nhưng bây giờ nhìn như vậy, hiển nhiên là bị nó trộm nuôi dưỡng, thỉnh thoảng đi ăn...

Hơn nữa nuôi Thiên Long Ngư, cần phải tiêu tốn tinh lực không nhỏ, Thánh Hoàng tin tưởng chỉ dựa vào một mình con rùa đen nhỏ, thì không có cách nào đi quy nuôi dưỡng mô lớn. Có thể trợ giúp nó, cũng chỉ có thể là Bạch Tiểu Thuần trước mắt này.

Lúc này hắn liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, không nói chuyện.

Bạch Tiểu Thuần cũng có chút xấu hổ, trừng mắt với con rùa đen nhỏ. Đối với chuyện con rùa đen nhỏ trộm được rất nhiều Thiên Long Ngư, năm đó hắn không biết. Sau này tuy có phát hiện, nhưng cũng cảm thấy chuyện này cũng không tệ lắm. Hắn cũng hiểu rõ những con Thiên Long Ngư đó, hiện tại gần như đều ở trong tay của đám Thiên Tôn Cự Quỷ Vương, là bọn họ liên thủ nuôi dưỡng chúng.

- Được rồi. Ta cũng không hỏi ngươi chuyện liên quan tới Thiên Long Ngư. Con rùa đen nhỏ, ta hỏi ngươi, ngươi có thể tìm được sông vĩnh hằng, dẫn theo chúng ta tìm được mẹ Vĩnh Hằng hay không?

Bạch Tiểu Thuần ho khan một tiếng biểu tình nghiêm túc, lập tức hỏi.

Con rùa đen nhỏ trợn trừng mắt. Vừa nghe được lời Bạch Tiểu Thuần nói, trong lòng nó thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn thấy được vẻ mặt chú ý của Thánh Hoàng, vì vậy nó càng xác định Bạch Tiểu Thuần không phải đang bẫy mình. Chỉ có điều với trái tim của một kẻ trộm thật sự vừa bị bắt, trong lòng rất không chắc chắn, vội vàng gật đầu.

- Mẹ Vĩnh Hằng? Chính là đóa hoa này sao? Tìm được nó mặc dù có chút khó khăn, nhưng Quy gia có chuyện gì làm không được. Chuyện này không thành vấn đề!

Con rùa đen nhỏ vội vàng mở miệng.

Đúng như là theo lời Thánh Hoàng nói, thế gian này nếu như thật sự có sinh linh có thể tìm tới mẹ Vĩnh Hằng, như vậy cũng chỉ có thể là rùa Vĩnh Hằng sinh linh của hoa vĩnh hằng.

Đối với Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, thậm chí đối với mọi người ở toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, con sông vĩnh hằng kia ở trong truyền thuyết, lại không có cách nào bị người tìm được. Nhưng ở dưới mũi của con rùa đen nhỏ này, nó chỉ là mang theo Bạch Tiểu Thuần

cùng Thánh Hoàng chui vào biển Vĩnh Hằng thời gian ba tháng, lại ở sâu bên trong đáy biển, tìm được một cái khe nứt.

Đáy biển biển Vĩnh Hằng tồn tại vô số vết nứt như vậy. Nếu không nhờ có rùa Vĩnh Hằng, dựa vào lực lượng của Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, cho dù lại thêm nhiều nhân thủ hơn nữa, muốn tìm kiếm từng vết nứt một, cuối cùng sợ là cũng cần phải mất mấy nghìn năm năm tháng. Nhưng cho dù là như vậy, bọn họ xem như tìm được khe này, cũng vẫn phải trở ra, không thu hoạch được gì.

Thật sự ở sâu bên trong khe này, sau khi đi tới điểm cuối, lúc đã không có lối đi, con rùa đen nhỏ liên tục thở dài, rất không tình nguyện quay đầu lại nhìn Bạch Tiểu Thuần u oán, một chút lúc này mới hung hăng cắn răng một cái. Đầu nó nhất thời vươn dài ra, trực tiếp cắn một cái ở trên cổ mình. Sau khi cắn đứt cổ của mình, theo cái đầu bay ra, theo rất nhiều máu tươi phun tới vách tường ở cuối vết nứt.

Bức tường này lập tức phát ra ánh sáng ôn hòa, cuối cùng lại từ từ hóa thành một mặt gương...

- Tiến vào nơi đây, có thể nhìn thấy được sông vĩnh hằng. Lần này Quy gia vì giúp các ngươi, lại hi sinh quá lớn. Ta nói với các ngươi, những con Thiên Long Ngư đó đều là của ta!

- Còn có Bạch Tiểu Thuần, ta cũng cần đạo lữ. Ngươi nhanh, tìm cho ta tám trăm một nghìn con rùa qua...

- Thánh Hoàng kia, hạt sen trong thiên trì của ngươi cũng sắp chín, ta muốn tám phần mười!

Con rùa đen nhỏ bay đi, đầu còn không ngừng nói đâu đâu. Nhưng lúc này Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng đều nín thở, vội vàng gật đầu đáp ứng con rùa đen nhỏ, sau đó nhìn chằm chằm mặt gương không ngừng biến hóa ra này.

Sau một nén hương, vách đá cuối vết nứt hoàn toàn trở thành cái gương, giống như một cái lối đi, nối liền với một thế giới bên kia. Thậm chí còn có tiếng nước chảy nhẹ nhàng truyền đến, ccòn có hơi nước từ bên trong cái gương này nhẹ nhàng bay ra. Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng nhìn nhau một cái, đều thấy được người kia phấn chấn.

Bởi vì lần này tìm kiếm mẹ Vĩnh Hằng, gần như có thể nói là hy vọng cuối cùng của bọn họ. Không chút do dự, thân thể Bạch Tiểu Thuần thoáng một cái lao thẳng đến cái gương. Thánh Hoàng cũng theo sát phía sau. Về phần con rùa đen nhỏ, lúc này đầu đã trở về, nối liền cùng thân thể. Sau đó, nó nói thầm mấy câu, cũng vội vàng bay vào bên trong cái gương.

Sau khi bọn họ tiến vào trong, cái gương này chậm rãi vặn vẹo, hình như có gợn sóng quay lại, dần dần một lần nữa tiêu tan, khôi phục thành hình dáng vách đá.

Mà ở bên trong cái gương này, ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, bên tai của hắn lại truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Thời điểm thế giới trước mắt trở nên rõ ràng, Bạch Tiểu Thuần liếc mắt liền thấy được một... con sông lớn mênh mông dồi dào!

Nước con sông lớn này đặc biệt trong suốt, có linh khí nồng đậm đến cực hạn, từ bên trong nước sông này nhẹ nhàng tản ra, khuếch tán ra bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở nơi này, toàn thân chính là trôi lơ lửng ở trên mặt nước sông.

- Sông vĩnh hằng!

Vừa hạ xuống, lúc này Thánh Hoàng vô cùng kích động, cúi người chạm đến nước sông một chút, hưng phấn trên toàn thân còn nâng lên một ít, lại trực tiếp uống cạn một ngụm.

Về phần con rùa đen nhỏ, lại đơn giản trực tiếp nhảy tới trong nước sông, lúc này ở bốn phía xung quanh bơi qua bơi lại. Chú ý tới vẻ kích động của Thánh Hoàng, nó hừ nhẹ một tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1919: Vĩnh Hằng Điểm Cuối (2)

- Có cái gì phải kích động. Năm đó Quy gia ở trong con sông này, không biết cho ra bao nhiêu nước tiểu...

Con rùa đen nhỏ vừa nói ra lời này, sắc mặt Thánh Hoàng nhất thời lại thay đổi. Bạch Tiểu Thuần vội vàng bắt con rùa đen nhỏ, lại trừng mắt với nó, rất đau đầu.

- Đừng ba hoa nữa. Rùa đen nhỏ, nhanh dẫn đường đi. Ngươi yên tâm, đạo lữ của ngươi ta sai người chuẩn bị, cho ngươi mười vạn con!

- Còn có những con Thiên Long Ngư, đều là của ngươi. Thậm chí hạt sen trong thiên trì đều cho ngươi. Chuyện này Thánh Hoàng sẽ không cự tuyệt.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng, nhìn về phía Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng cũng trừng mắt với con rùa đen nhỏ. Nếu như đổi lại vào thời điểm khác, hắn có lẽ còn có thể so sánh giá trị một chút. Nhưng hôm nay tai họa lớn sắp buông xuống, đối với Thánh Hoàng mà nói, nhìn thấy mẹ Vĩnh Hằng mới là chuyện cực lớn. Những vật khác... hắn đã không thèm để ý.

- Cho ngươi!

Thánh Hoàng lập tức lại mở miệng.

Có Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng chính miệng hứa hẹn, con rùa đen nhỏ cũng kích động. Thân thể từ trong sông vĩnh hằng bay ra, hét lớn một tiếng. Trên thân thể nó lập tức lại xuất hiện vô số phù văn.

Những phù văn này nhanh chóng ngưng tụ, sau đó lại khuếch tán ra. Ở thời gian mấy lần hít thở, tự nhiên ở bên ngoài thân thể con rùa đen nhỏ, hình thành thân thể hư ảo cực lớn.

Từ phía xa nhìn lại, thật giống như con rùa đen nhỏ thoáng cái biến thành lớn, sau khi đạt tới kích thước chừng mười trượng, nâng Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, ở trong con sông vĩnh hằng lập tức bay nhanh phía trước!

Theo con rùa đen nhỏ nhanh chóng bay về phía trước, Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy được sức cản tồn tại ở trong con sông vĩnh hằng này. Hắn có thể cảm nhận được từ bốn phía xung quanh trong sông nước này, tản ra một lực ngăn cản cực lớn, hình như ngăn cản tất cả vật di chuyển ở trong nước sông này!

Cho dù là bay trên bầu trời, cũng sẽ nhận được sự ngăn cản. Thánh Hoàng ở một bên, cũng phát hiện, lực cản này lại liên tục gia tăng. Nói cách khác, thời điểm vừa đi tới nơi này, có thể sức cản rất nhỏ. Nhưng càng đi về phía trước, sức cản càng lúc càng lớn. So với như tốc độ của con rùa đen nhỏ bây giờ, ở trong con sông vĩnh hằng này lao nhanh như tên bắn khoảng chừng mấy vạn trượng, Bạch Tiểu Thuần đã chấn động trước lực cản tản ra từ trong nước sông này.

Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng nhìn nhau một cái. Bọn họ đều nhìn ra được sự kinh hãi của nhau, cũng đều hiểu, nếu như không có con rùa đen nhỏ, sợ là cho dù bọn họ tìm được vết nứt, tìm được biện pháp tiến vào, nhưng ở chỗ này, vẫn sẽ bị ngăn cản, khó có thể đi về phía trước quá lâu.

Nhất là sông vĩnh hằng này không phải thẳng tắp, nó quanh co khúc khuỷu. Đồng thời, còn có rất nhiều nhánh sông. Thậm chí có không ít nhánh sông, kích thước so với chỗ sông Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng đang bay, còn muốn lớn hơn rất nhiều, khiến người ta khó có thể phân biệt rõ, rốt cuộc cái nào mới là dòng chính.

Mà con rùa đen nhỏ cũng không phải đi tới đáy con sông. Mỗi khi gặp phải phân nhánh, nó đều sẽ dừng lại, cẩn thận cảm nhận sau lại lựa chọn. Lại như vậy, hai người một rùa, lại giống như tiến vào một mê cung cực lớn, ở trong con sông vĩnh hằng này không ngừng đi về phía trước.

Thời gian cũng mỗi ngày lại qua. Ở chỗ này ngoại trừ con sông giống như mê cung ra, không có uy hiếp nào khác. Ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng tu luyện, thậm chí cũng thông thuận không ít. Điều duy nhất khiến cho Bạch Tiểu Thuần cảm thấy đau đầu, chính là con rùa đen nhỏ... lạc đường.

Tên này bao giờ cũng lạc đường. Bình thường sau khi đi rất lâu, nó đột nhiên hú lên quái dị, vò đầu bứt tai ngửi hồi lâu, lại bắt đầu đổi đường. Vài lần đầuBạch Tiểu Thuần còn có thể tiếp nhận, nhưng dần dần, khi này lạc đường số lần đạt hơn mấy mươi lần sau, Bạch Tiểu Thuần cũng nhức đầu.

- Con rùa đen nhỏ, ở đây chúng ta trước đó đã đi qua... Ngươi ổn không, có thể tìm tới không?

- Đương nhiên có thể tìm tới. Các ngươi yên tâm!

Cứ như vậy, lại qua đi không biết bao lâu, Thánh Hoàng cũng phiền não. Trán của con rùa đen nhỏ đã đổ mồ hôi, trong miệng nói thầm.

- Không đúng. Thế nào lại không tìm được...

Con rùa đen nhỏ đầy tâm trạng, nói thầm. Mắt thấy không tìm được vị trí của mẹ Vĩnh Hằng, nó cũng sốt ruột. Sau khi mắt chậm rãi đỏ lên, cuối cùng nó lại rướn cổ lên, cắn một cái ở trên cổ mình. Nhất thời máu tươi phun ra, mượn lực máu tươi của mình, con rùa đen nhỏ hít mạnh một hơi thật sâu, lại hút hơi nước o bốn phía xung quanh vào trong mũi, tuy rằng sau đó lại từ chỗ cổ bị đứt của nó phun ra, nhưng ánh mắt của nó lại nhất thời sáng lên.

- Tìm được rồi!

Con rùa đen nhỏ quát to một tiếng. Sau khi cái cổ trở lại thân thể, mang theo Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, lao thẳng đến một nhánh sông bên cạnh đổ ra biển. Trong nháy mắt lao đi, một đường hoàn toàn không có chút dừng lại. Càng tới gần, một mùi thơm thoang thoảng, cũng tràn ngập ở bốn phía xung quanh. Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng mừng rỡ. Hai người đồng thời tản ra thần thức, chỉ có thể bao trùm không đến nghìn trượng, nhìn về phía trước.

Cho đến qua mấy ngày sau, Bạch Tiểu Thuần bất chợt đứng lên. Thánh Hoàng bên cạnh cũng theo đó đứng lên. Trong đầu của hai người ở trong một chớp mắt này đều có sóng lớn cuộn trào. Bên trong thần thức của bọn họ, thình lình thấy được bên ngoài nghìn trượng... Điểm cuối của con sông này, thình lình nổi lơ lửng một quầng sáng cực lớn!!

Quầng sáng cực lớn này phát ra ánh sáng rực rỡ, truyền ra khiến cho Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng cảm giác được khí tức vô cùng thân thiết cùng quen thuộc, lại giống như kẻ lãng tử ra ngoài, về nhà thăm đến người nhà. Cảm giác này, khiến cho từ trong huyết mạch, từ bên trong linh hồn của Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, đều dâng lên dao động ấm áp không có cách nào hình dung!

Mà ở bên ngoài quầng sáng, lại là bao phủ một cái chuông lớn gần như trong suốt!

- Mẹ Vĩnh Hằng!

Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, thân thể thoáng một cái bay ra khỏi chiếc thuyền rùa hình thành từ con rùa đen nhỏ. Thời điểm xuất hiện, hắn đã ở bạnh chiếc chuông lớn này, rất gần chiếc chuông gần như trong suốt. Hắn nhìn quầng sáng bên trong cái chuông, thần sắc kích động, toàn thân hình như cũng phấn chấn vô cùng.

Loại chuyện tự mình nhìn thấy được mẹ Vĩnh Hằng này, cho dù bản thân hắn là cường giả Thái Cổ, tâm thần cũng chấn động, suy nghĩ trong

lòng giống như sóng lớn, khó có thể hình dung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1920: Tiếng Chuông Gọi Vĩnh Hằng (1)

Dù sao mẹ Vĩnh Hằng này là ý chí của cả Tiên Vực Vĩnh Hằng. Thậm chí trong truyền thuyết, nó chính là hoa vĩnh hằng, cũng chính là mẹ của chúng sinh, tồn tại tạo nên sinh mạng của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Không chỉ là Thánh Hoàng ở đây kích động, Bạch Tiểu Thuần cũng hít thở dồn dập. Hắn cảm nhận loại cảm giác thân thiết giống như nhìn thấy mẫu thân này.

Bạch Tiểu Thuần cũng chậm rãi tới gần chuông lớn, tập trung tinh thần quan sát.

Chỉ là ở trong mắt bọn họ, quầng sáng bên trong cái chuông này mặc dù sáng chói, nhìn như sáng ngời, nhưng giống như không có sức sống gì, lại giống như là bản năng tản ra ánh sáng, nhưng không có linh động.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho trong lòng Bạch Tiểu Thuần hơi trầm xuống. Sau khi hắn nhìn Thánh Hoàng một chút, Thánh Hoàng cũng đè ép xuống tâm tình kích động, thần niệm tản ra muốn xuyên qua chuông lớn. Ban đầu, hắn thấy hình như cần phải phí một chút trắc trở, lại cực kỳ dễ dàng làm được. Thần niệm của hắn gần như không bị ngăn cản chút nào, lập tức sẽ xuyên qua chiếc chuông lớn, dung nhập vào bên trong quầng sáng, truyền ra tiếng hô hoán.

Nhưng mặc cho Thánh Hoàng hô hoán như thế nào, quầng sáng cũng không có chút phản ứng nào, lại giống như là chìm vào giấc ngủ. Dù gọi thế nào, dường cũng khó có thể khiến cho nó thức tỉnh. Thậm chí Bạch Tiểu Thuần cũng tản ra thần thức, nhưng kết quả vẫn vậy. Hai người bọn

họ nghĩ mọi biện pháp, cuối cùng quầng sáng cũng vẫn thờ ơ, không có chút biến hóa nào.

Cái này khiến cho sắc mặt Thánh Hoàng càng khó coi hơn, dần dần cũng có một ít lo lắng. Dao động thần niệm cũng mãnh liệt hơn.

- Mẹ Vĩnh Hằng, mong ngài thức tỉnh!

Mắt thấy Thánh Hoàng cùng Bạch Tiểu Thuần đều đang thử, con thân thể rùa đen nhỏ lúc này cũng thu nhỏ hơn nhiều, trôi lơ lửng ở trên sông vĩnh hằng. Nó trừng mắt với Thánh Hoàng, vừa nặng nề ho khan một tiếng.

- Các ngươi đừng gọi nữa. Mẹ Vĩnh Hằng đang ngủ. Trên thực tế người này từ rất nhiều năm trước, đã ngủ say. Bình thường thức tỉnh chẳng qua là nàng tản ra một phần thần niệm mà thôi.

- Các ngươi cho dù có gọi rách cổ họng, hao phí tất cả thần niệm, cũng không thể đánh thức nàng.

- Biện pháp duy nhất muốn khiến cho nàng thức tỉnh, đó chính là... gõ chuông. Bởi vì tiếng chuông, chính là chúng sinh...

Con rùa đen nhỏ đắc ý mở miệng, khoe khoang một chút học thức của mình. Sau đó, Thánh Hoàng hoàn toàn không có chút do dự nào, lui ra phía sau vài bước, tay phải bất chợt giơ lên, trực tiếp bấm quyết hướng về phía cái chuông lớn gần như trong suốt bao bọc bên ngoài quầng sáng do mẹ Vĩnh Hằng hóa thành, lại trực tiếp đánh qua.

Một đòn này, Thánh Hoàng thi triển toàn lực. Phía sau hắn còn xuất hiện sóng dao động Thái Cổ. Trong ngoài thân thể hắn, ở trong một chớp mắt này, đều bạo phát ra khí tức vô cùng thần thánh. Tất cả những lực tu vi ngưng tụ ở cùng một chỗ, dung nhập vào bên trong ấn quyết thuật pháp của hắn, khiến cho ở phía trước hắn, lại trực tiếp hình thành một bàn tay năm màu, bàn tay này không phải là hư ảo, mà là vô cùng chân

thật, đột nhiên xuất hiện, theo Thánh Hoàng ấn quyết, cùng nhau lại va chạm tới cái chuông lớn.

Tiếng sấm ở trong một tích tắc này, chợt dâng lên ngập trời, chấn động tám phương, khiến cho sông vĩnh hằng bốn phía xung quanh đều chấn động. Có không ít nước sông bị sóng dao động này làm cho nổ tung. Mặc dù là Tiên Vực Vĩnh Hằng, hình như cũng truyền ra chấn động rất nhỏ. Mà điều này, khiến biển Vĩnh Hằng ở trong nháy mắt cũng có sóng lớn ngập trời.

Thật ra lần này Thánh Hoàng ra tay, thực sự là dùng toàn lực. Nhưng một đòn này của hắn, mặc dù thanh thế kinh người, uy lực càng không tầm thường, nhưng đối với chuông lớn mà nói, hình như còn xa mới đủ, chỉ là khiến cho chuông lớn này truyền ra tiếng chuông mà thôi. Không những mẹ Vĩnh Hằng không thức tỉnh bên trong, ngay cả bản thân Thánh Hoàng lại chấn động mãnh liệt. Từ bên trong chiếc chuông lớn này truyền ra lực phản chấn kinh thiên động địa. Phản chấn này lại trực tiếp dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Thánh Hoàng, giống như cắn trả. Không chỉ phản chấn lại một đòn này của Thánh Hoàng, còn tăng thêm một ít lực lượng kỳ dị, hình thành uy lực diệt sạch nào đó!

Ầm một tiếng, cường hãn giống như Thánh Hoàng, thân thể cũng điên cuồng run rẩy, không khống chế được lùi ngược lại mấy bước. Hắn vẫn không có nhịn xuống, lại trực tiếp phun ra một búng máu tươi lớn, sắc mặt trong chớp mắt tái nhợt, toàn thân giống như kiệt sức, thân thể cũng lung lay sắp đổ.

- Làm sao có thể!

Thánh Hoàng kinh ngạc la lên thất thanh.

- Dù thế nào cũng không có khả năng. Ngươi ra tay quá nhanh. Quy gia ta bên này còn chưa nói hết. Biện pháp duy nhất thật sự là gõ chuông. Chỉ có điều chuông này cũng không có dễ gõ như vậy. Mỗi một lần gõ xuống đều sẽ hình thành cắn trả. Nhưng loại cắn trả này còn có thể dung nhập thêm uy năng của bản thân cái chuông lớn, uy lực to lớn. Ngươi

đánh nó một chút, nó không có việc gì, nhưng nó cắn trả một chút, chính ngươi đã không chịu nổi trước.

Con rùa đen nhỏ xúc động. Thời điểm nhìn cái chuông lớn này, nó cũng lộ ra sẹ bất đắc dĩ cùng vẻ hâm mộ.

Sắc mặt Thánh Hoàng nhất thời càng thâm trầm. Lời con rùa đen nhỏ nói, hắn không lưu ý. Lúc này lòng hắn tràn đầy sự lo lắng, khiến cho hắn không thể không nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Thời khắc này Bạch Tiểu Thuần cũng kinh hãi run sợ. Thật ra, trước đó khi Thánh Hoàng ra tay hình thành cắn trả, khiến cho hắn cũng giật nảy mình. Lúc này, sau khi nghe được con rùa đen nhỏ giải thích, chú ý tới ánh mắt Thánh Hoàng, Bạch Tiểu Thuần không khỏi do dự.

- Mà thôi mà thôi, cũng không có biện pháp nào khác. Chỉ có thể đi liều mạng một chút!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra sự quyết đoán. Lúc này hắn hung hăng cắn răng một cái, cất bước tiến lên. Hắn đặc biệt hiểu rõ, đánh phải có sử dụng toàn lực. Mặc dù nói vậy, cắn trả có thể ít, nhưng cũng kể từ đó, lại gần như không có hiệu quả gì, chỉ là lãng phí khí lực một cách vô ích mà thôi.

- Dựa vào Bất Tử Quyển khôi phục của ta, chắc hắn là có thể gánh vác được!

Bạch Tiểu Thuần lại không chút do dự. Cho nên lúc này hắn có quyết đoán, hắn trong chớp mắt đến gần cái chuông lớn, tay phải theo đó giơ lên, trực tiếp nắm tay. Phía sau càng xuất hiện đế ảnh hư ảo, chính là... Bất Diệt Chủ Tể Quyền!

Một quyền nổ lớn, thiên địa chấn động. Một khí tức cường hãn bá đạo, lại trực tiếp đột nhiên bạo phát ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Theo đế ảnh phía sau hắn giống nâng tay phải lên, đang cùng Bạch Tiểu Thuần

dung hợp, nắm đấm của hắn lại trực tiếp rơi vào trên vách chuông lớn chỗ của mẹ Vĩnh Hằng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1921: Tiếng Chuông Gọi Vĩnh Hằng (2)

Một quyền này, là Bạch Tiểu Thuần một đòn toàn lực ứng phó, ở trong chớp mắt khi va chạm chuông lớn, một âm thanh cùng sóng dao động trùng kích còn mãnh liệt hơn so với ra tay Thánh Hoàng trước đó, nhất thời lại bạo phát ra ngập trời.

Những tiếng động ầm ầm lập tức lại truyền ra bốn phương. Phạm vi lớn trên sông vĩnh hằng tan vỡ nổ tung ra. Thậm chí tiếng chuông cũng dâng lên gió bão. Thân thể con rùa đen nhỏ cũng không khống chế được bị đẩy lui về phía sau trăm trượng. Cho dù là Thánh Hoàng thần sắc cũng biến hóa, lùi ngược lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững. Thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, hắn cũng hít vào một hơi.

Càng không cần phải nói tới mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng thời khắc này, giống như địa chấn, truyền ra những tiếng nổ ầm ầm ầm, thiên địa chấn động, toàn bộ chúng sinh tâm thần chấn động mãnh liệt.

Nếu chỉ là như này thì cũng thôi. Nhưng Bạch Tiểu Thuần đánh một quyền, lúc này kêu lên một tiếng rên rỉ, sắc mặt mặc dù vì lực lượng phản phệ tái nhợt, nhưng cắn trả giống như dời núi lấp biển này, ở trong nháy mắt trùng kích thân thể hắn, đã bị Bất Tử Quyển khôi phục hóa giải hơn phân nửa. Bạch Tiểu Thuần cũng không có dừng lại quá lâu, không đợi tiếng chuông tiêu tan, quyền thứ haicủa hắn, theo một tiếng gầm khẽ, bỗng nhiên hạ xuống!

Tiếng nổ lớn thứ hai, giống như thiên lôi lại nổ tung ra. Tthậm chí cái chuông lớn này cũng chấn động lắc lư. Tiếng nổ mãnh liệt hơn theo đó khuếch tán. Lần này con rùa đen nhỏ cũng bắt đầu thét lên chói tai. Thần sắc Thánh Hoàng cũng lại biến đổi, lại lùi về phía sau mười trượng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không những không có dừng lại, ngược lại mắt đỏ ửng, lại triển khai quyền thứ ba, quyền thứ tư, quyền thứ năm... Toàn thân hắn giống như phát cuồng. Đến cuối cùng, trong miệng hắn cũng không ngừng có máu tươi tràn ra. Nhưng hắn lại liên tiếp đánh ra tám quyền!

- Mẹ Vĩnh Hằng, tỉnh lại!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, thân thể hắn ở dưới sự cắn trả không ngừng, Bất Tử Quyền khôi phục cũng không theo kịp nữa. Lúc này hắn đánh ra quyền thứ chín, đây gần như chính là cực hạn của hắn. Ở dưới tiếng gào thét này bạo phát, gần như dung hợp với tám tiếng trước, hình thành tiếng động thần chấn động trời cao, chấn động thế giới!

- Làm sao có thể mạnh như vậy!

Khóe miệng Thánh Hoàng tràn ra máu tươi, thân thể liên tiếp lùi về phía sau có hơn nghìn trượng, bộ dạng giống như nhìn thấy quỷ. Thật ra, mặc dù trong lòng hắn biết rõ Bạch Tiểu Thuần mạnh hơn bản thân mình. Nhưng bất kể như thế nào hắn cũng không nghĩ tới, đối phương tự nhiên cường hãn đến trình độ như vậy!

Cùng lúc đó, theo tiếng chuông vang vọng, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng ở dưới chín lần bị chấn động, trong hoảng khắc núi lở đất nứt. Mà tiếng hô to lớn, từ lâu đã truyền khắp trong tai của chúng sinh.

Nhất là ở sau lần gõ thứ chín, hình như tạo thành ảnh hưởng khiến cho mẹ Vĩnh Hằng có một ít dấu hiệu thức tỉnh. Tự nhiên ở Tiên trên bầu trời Vực của Vĩnh Hằng này, xuất hiện một cảnh tượng hư ảo huy hoàng. Hình ảnh trong đó, thình lình là cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần đập chuông, còn có âm thanh của Bạch Tiểu Thuần vang vọng!

Giờ phút này, tất cả chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng đều chú ý, những tiếng kinh ngạc la lên thất thanh, đều bạo phát ra ở các khu vực.

- Khôi Hoàng!

- Là Khôi Hoàng! Quầng sáng kia là cái gì, vì sao ta có cảm giác thân thiết không có cách nào hình dung...

- Khôi Hoàng nói là mẹ Vĩnh Hằng. Trời ạ, đây thật sự là mẹ Vĩnh Hằng trong truyền thuyết sao?

Chúng sinh ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này đều nghe được tiếng chuông, thấy được hình ảnh xuất hiện trên trời cao. Đồng thời ở điểm cuối con sông vĩnh hằng này, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trước cái chuông lớn, lúc này tâm thần cũng chấn động mãnh liệt.

Khác với sự chấn động của Thánh Hoàng, hiện tại tâm thần Bạch Tiểu Thuần dâng lên sóng lớn, có liên quan cực lớn cùng bản thân hắn. Hắn phát hiện sau chín lần mình gõ chuông, theo lần lượt những lần cắn trả, thân thể của mình hình như đang tiếp nhận sự rèn luyện nào đó nói không rõ được!

Loại rèn luyện này lại giống như mình trở thành một khối sắt, tiếng chuông lại giống như búa sắt nhìn không thấy, đang đập xuống. Mà lực lượng vung mạnh búa sắt này, lại đến từ cái chuông hắn toàn lực đi gõ.

Loại cảm giác này rất đặc biệt. Nhất là sau chín lần đập chuông, thân thể Bạch Tiểu Thuần đều suy yếu không ít. Bất Tử Quyển khôi phục từ lâu đã bạo phát đến cực hạn, cũng chính là ở trong loại sự khôi phục cùng tiêu hao này, cảm giác đối với thân thể bị rèn luyện, mới rõ ràng như thế.

- Đập chuông này... Chẳng lẽ có thể tăng cao lực thân thể của ta?

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Trong lúc hắn đang chữa trị phong ấn biết được Bất Tử Quyển còn có tầng thứ cao hơn, phương pháp hiểu rõ ngũ tạng. Lúc này hắn cảm nhận được rõ ràng, trong ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, hình như có sức sống nào đó đang trở nên sống động.

Bạch Tiểu Thuần mừng rỡ. Tu vi của hắn mặc dù đã thăng cấp Thái Cổ, nhưng lực lượng thân thể cuối cùng mới đạt tới trình độ Thiên Tôn,

trước sau không có cùng đột phá. Chuyện này cũng là nguyên nhân khiến Bạch Tiểu Thuần đang suy nghĩ. Lúc này theo ánh mắt chớp động, Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy mình hình như nắm giữ được linh quang nào đó!

Hắn không chút do dự, ở dưới sự chú ý của chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng, ở trong lúc sông Thánh Hoàng đứng trên con sông vĩnh hằng trợn mắt há hốc mồm, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, gầm khẽ một tiếng. Hắn lại sự trong sự suy yếu trước đó, đánh ra quyền thứ mười!

Một quyền này kinh thiên động địa, tiếng nổ lớn vang khắp nơi, rơi vào chỗ quầng sáng mẹ Vĩnh Hằng trên chuông lớn gần như trong suốt. Nhất thời lại có gợn sóng mãnh liệt khuếch tán ra. Còn có hồi âm chấn động truyền ra bốn phương. Lực lượng phản phệ đến từ chuông lớn, cũng trong nháy mắt bạo phát, giống như dời núi lấp biển, theo cánh tay Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp công kích toàn thân.

Thân thể Bạch Tiểu Thuần run lên. Bất Tử Quyển khôi phục trong cơ thể, không có cách nào đúng lúc chữa trị thương thế. Hắn kêu lên một tiếng rên rỉ, khóe miệng tràn ra máu tươi. Nhưng ánh mắt hắn lại lúc càng sáng ngời. Sau khi thân thể thoáng lảo đảo một cái, ở trong lúc Thánh Hoàng đứng một bên hít sâu, hắn đánh ra quyền thứ mười một!

- Mẹ Vĩnh Hằng, thức tỉnh!

Trong tiếng Bạch Tiểu Thuần gầm nhẹ, một quyền hạ xuống, tiếng nổ lớn vang lên tám phương. Đồng thời, ánh mắt hắn đỏ ửng, ở trong cực hạn thân thể này, lại liên tục đánh ra ba quyền!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1922: Thân Thể Thái Cổ!

Ba quyền cuối cùng này, đã là tất cả lực lượng của hắn lúc này. Theo ba quyền rơi vào trên chuông lớn, theo lực lượng phản phệ giống như thủy triều từng đợt bạo phát, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, thân thể cũng lần đầu bị chấn động, lùi về phía sau ngoài mấy trăm trượng, lại phun ra búng máu tươi lớn.

Nhưng ánh mắt hắn lại sáng lên. Hắn có thể cảm nhận được, lúc này mặc dù suy yếu cực hạn, nhưng từ bên trong ngũ tạng, lại có thêm sức sống cùng sinh động, giống như núi lửa sắp bạo phát vậy, loại bạo phát này, hiện tại chỉ kém một tia!

- Trở lại!

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, lần này đập chuông, đối với mình mà nói, có thể nói là một hồi tạo hóa thình lình xảy ra. Tạo hóa này có tác dụng kinh người tăng cao đối với thân thể mình. Nhưng nếu như hiện tại buông tha, tất cả lại mặc theo dòng nước trôi đi. Chỉ có kiên trì, kiên trì đến khi thân thể bạo phát, kiên trì đến khi... bên trong ngũ tạng sức sống cùng sinh động, ngập trời, đến một khắc kia, liền có thể có xuất hiện mới!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, ngửa mặt lên trời vừa hô. Hắn nâng thân thể mệt mỏi, lại một lần nữa lao ra, xông thẳng đến chuông lớn, đánh ra quyền thứ mười sáu!

Giờ phút này, trong lòng Thánh Hoàng dĩ nhiên là sóng to gió lớn. Toàn thân hắn giống như choáng váng, không ngừng hít sâu, ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thuần từng quyền từng quyền hạ xuống.

- Hắn làm sao có thể mạnh như vậy!

Tâm thần Thánh Hoàng chấn động, không có cách nào hình dung. Chúng sinh bên ngoài Tiên Vực Vĩnh Hằng, lúc này toàn bộ tâm thần chấn đều động mãnh liệt, nhìn lên hình trên không trung ảnh, nhìn thấy trong hình ảnh Bạch Tiểu Thuần lúc này giống như điên cuồng, tóc tai bù xù!

Đồng dạng, ở trong thời điểm Bạch Tiểu Thuần toàn lực cuồng bạo liều mạng, cho dù mỗi một quyền hạ xuống, hắn đều phun ra máu tươi thương thế, cái chuông lớn bị đánh ngâng vang, quầng sáng do mẹ Vĩnh Hằng hóa thành ở bên trong, cuối cùng... sau khi Bạch Tiểu Thuần đập ra tiếng thứ mười bảy, rõ ràng lóe lên một cái!

Cái lóe lên này, nhất thời khiến Thánh Hoàng mở to hai mắt. Ngay cả con rùa đen nhỏ ở một bên, cũng sợ hãi nhìn Bạch Tiểu Thuần. Nó cảm thấy Bạch Tiểu Thuần điên rồi. Nếu không, làm sao có thể đập chuông giống như tự ngược vậy.

- Trước đó ta nói đập chuông, là tự mình phán đoán... Mẹ Vĩnh Hằng ngủ say bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại thật sự có thể dựa vào đập chuông đập tới tỉnh sao?

Con rùa đen nhỏ rất chột dạ. Lúc này nhìn thấy được quầng sáng do mẹ Vĩnh Hằng hóa thành lóe lên, nó cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhìn thấy cảnh tượng này, liền mừng rỡ. Cho dù lúc này thân thể đã đau đớn, nhưng vẫn hung hăng cắn răng một cái, lại xông tới gần, sau đó đánh ra quyền thứ 18!

Một quyền này hạ xuống, tiếng chuông rõ ràng yếu ớt hơn không ít, nhưng lực lượng phản phệ vẫn khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở đây phun ra máu tươi. Thậm chí ngay cả ngọn lửa sinh mệnh cũng ảm đạm không ít.

Cảnh tượng như vậy, cũng bị Thánh Hoàng cùng với mọi người Tiên Vực Vĩnh Hằng nhìn thấy. Tâm thần mỗi người đều run lên một cái, nhìn Bạch Tiểu Thuần, nhìn chuông lớn, nhìn mẹ Vĩnh Hằng bên trong chuông này.

- Trở lại!

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng, tràn ngập tơ máu. Hắn cảm nhận được ngũ tạng trong cơ thể ở trong lực bạo phát này, đã sắp tới giới hạn đột phá.

Lúc này hắn đã không chú ý tới nguy hiểm gì nữa. So với nguy sơ sinh tử do Nghịch Phàm chúa tể gây ra cho chúng sinh, tất cả mọi thứ ở thời khắc này, đều không tính là gì cả.

Mặt khác Bạch Tiểu Thuần có loại dự cảm, lần này nếu thân thể không thể mượn tiếng chuông đột phá, sợ là sau này sẽ không có... cơ hội như vậy nữa.

- Thân thể Thái Cổ!

Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập, tập hợp lại tất cả lực còn sót lại ở thời khắc này, đánh ra quyền thứ mười chín. Trong nháy mắt khi một quyền này hạ xuống, xương cốt toàn thân Bạch Tiểu Thuần cũng muốn tan vỡ. Máu thịt còn lõm xuống, hình như muốn vỡ nát diệt vong. Trong miệng hắn, máu tươi lại một lần nữa phun ra. Thậm chí thế giới trước mắt đều xuất hiện vẻ mơ hồ.

Ở trong thân thể lung lay sắp đổ này, trong mắt Bạch Tiểu Thuần cũng lộ ra tinh quang mãnh liệt. Theo máu tươi phun ra, vào giờ phút này, tiếng cười của hắn vang lên kinh thiên!

- Thành công!

Trong tiếng cười to của Bạch Tiểu Thuần, một khí thế chấn động thế giới, kinh thiên tuyệt luân, trong nháy mắt từ trong cơ thể hắn bạo phát

ra. Bạch Tiểu Thuần ban đầu vốn đã dầu hết đèn tắt, trên người hắn hiện ra một khí huyết khiến cho Thánh Hoàng mở miệng hít sâu một hơi, khiến cho con rùa đen nhỏ cũng trợn tròn mắt, khiến cho chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng ồ lên vang trời!!

Khí huyết này vô cùng nồng đậm, nhuộm đỏ sông vĩnh hằng. Thậm chí trời cao Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng xuất hiện màu hồng nhạt!

Theo khí huyết bạo phát, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được rõ ràng, lực lượng thân thể của mình, ở trong một chớp mắt này, ở trong cực hạn này giống như đột phá bình cảnh, từng sức sống từ bên trong ngũ tạng lục phủ của hắn trở nên dồi dào!

Cùng lúc đó, ở trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần, ngũ tạng của hắn tản ra ánh sáng kinh người, khiến cho thân thể mỏi mệt của hắn, lúc này nhất thời lại trở nên đầy sức sống, càng làm cho lực khôi phục Bất Tử Quyển của hắn, ở trong cực hạn này lại quật khởi!

Trong lúc chữa trị phong ấn, tạo hóa được Khôi Tổ đưa vào trong cơ thể hắn, trong giờ phút này bạo phát dưới, khuếch tán toàn thân, lại đẩy mạnh Bất Tử Quyển của hắn trực tiếp nhảy lên tới tầng thứ sáu!!

Đây… mới là cực hạn của Bất Tử Quyển. Đây, mới là khôi phục đỉnh phong!

Trong chớp mắt, tất cả thương thế của Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp khỏi hẳn. Vào giờ phút này, trong cơ thể hắn dường như bắn ra lực lượng vô tận. Lực lượng này đẩy mạnh, lại trực tiếp khiến cho bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, xuất hiện vòng xoáy cực lớn.

Vòng xoáy này ảnh hưởng sông vĩnh hằng ở bốn phía xung quanh, hóa thành gió bão. Ở trong trận gió bão hung bạo này quét ngang, có Bạch Tiểu Thuần ở trung tâm của trận gió bão. Thân thể hắn bồng bềnh giữa không trung, hai tay của hắn chậm rãi giơ lên. Trên người của hắn cuối cùng lại xuất hiện lần nữa một... sóng dao động cùng tu vi Thái Cổ khác nhau!

Đó là... thân thể Thái Cổ!!

Tu vi đạt được Thái Cổ, cần phải được ý chí thế giới công nhận mới có thể. Thân thể Thái Cổ lại không cần. Đó hoàn toàn thuộc là lực lượng của chính mình, đó là không cần phải bất kỳ ý chí nào tán thành, chỉ cần thân thể của mình cũng đủ cường hãn, liền có thể đột phá thân thể đỉnh phong!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1923: Thức Tỉnh! (1)

Những tiếng động ầm ầm không ngừng khuếch tán ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Hai mắt hắn lộ ra ánh sáng kỳ dị. Trên người của hắn, tu vi cùng thân thể đồng thời tản ra sóng dao động Thái Cổ, sau khi trùng điệp, cuối cùng lại hình thành khí tức nào đó thuộc về Khôi Tổ!

Khí tức này tản ra, khiến cho Thánh Hoàng ở bên cạnh, thân thể run rẩy, giống như từ bên trong linh hồnhắn phát sinh một loại kích động muốn quỳ xuống lạy. Con rùa đen nhỏ cũng liên tục hít sâu. Càng không cần phải nói chúng sinh thời khắc này ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, tất cả đang tận mắt nhìn thấy hình ảnh trên trời cao.

- Tu vi Thái Cổ, thân thể Thái Cổ...

- Trên người Khôi Hoàng, có khí tức của tổ tiên!

- Đây là... cảnh giới Khôi Tổ!

Thân thể Thái Cổ!

Tu vi Thái Cổ!

Vào giờ phút này, thân thể cùng tu vi dung hợp trùng điệp với nhau, bạo phát ra một khí tức cùng sóng dao động giống như trở về tổ, từ trên người Bạch Tiểu Thuần phóng ra ngập trời!

Thiên địa biến sắc, phong vân cuốn ngược. Toàn bộ trời cao của Tiên Vực Vĩnh Hằng vặn vẹo, chấn động chúng sinh. Đồng thời, trong mắt Bạch Tiểu Thuần kích động. Trong khoảng thời gian này trong lòng hắn có áp lực cực lớn. Lúc này thân thể đột phá, chiến lực lại bước một bước.

Cho dù vẫn không có cách nào hóa giải nguy cơ đến từ Nghịch Phàm chúa tể thức tỉnh, nhưng cuối cùng đã cách mục tiêu gần hơn một chút nữa.

Cùng thời điểm thân thể hắn đột phá, thăng cấp Thái Cổ, đồng thời theo lực khôi phục một lần nữa ngưng tụ, tất cả thương thế trên người Bạch Tiểu Thuần hình thành do những lần đập chuông trước đó, trong khoảnh khắc lại khỏi hẳn. Thậm chí so với lúc đầu, bộ dạng còn muốn dạt dào tràn đầy hơn. Nhất là lửa sinh mệnh của hắn, lúc này vô hình thiêu đốt, giống như một mặt trời nhìn không thấy, ở trong sông vĩnh hằng này, còn ở trên trời cao Tiên Vực Vĩnh Hằng, nhẹ nhàng chiếu xuống!

- Mẹ Vĩnh Hằng!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào chỗ chuông lớn của mẹ Vĩnh Hằng. Trong một cái chớp mắt, thân thể hắn bước lên trước, lại trực tiếp vượt qua hư không. Thời điểm xuất hiện đã ở bên cạnh cái chuông lớn. Tay áo bên phải của hắn hơi vung lên, cũng không nắm tay, chỉ là nhìn như nhẹ nhàng vỗ qua một chưởng.

Một chưởng này nhìn như tầm thường, ở trong chớp mắt đánh ra, tự nhiên dẫn tới hư vô tan vỡ, từng tiếng vỡ nát vang vọng tám phương. Tiếng động vang lên cực lớn, khiến cho con rùa đen nhỏ lại hít sâu. Cho dù trước đó Thánh Hoàng bị Bạch Tiểu Thuần nhiều lần chấn động, nhưng hôm nay vẫn không nhịn được tâm thần lại một lần nữa chấn động mãnh liệt.

- Một chưởng này...

Hắn thật sự biết rõ, nắm tay của Bạch Tiểu Thuần trước đó, đánh ra một quyền, dâng lên khí thế ngập trời, mặc dù cũng thực sự rất mạnh, nhưng trên thực tế vẫn có không ít lực còn sót lại tản ra ngoài, lúc này mới hình thành thiên địa biến hóa khác thường. Đây là hiện tượng bản thân thần thông không thể khống chế. Tu vi càng cao, pháp lực càng

mạnh, lại càng như vậy. Ở thời điểm cùng trời đất ăn ý, tự nhiên phóng ra ngoài.

Mà bây giờ, một chưởng tầm thường này của Bạch Tiểu Thuần, không chấn động trời, không chấn động đất, nhưng hết lần này tới lần khác loại nhẹ nhàng lại, lại phản ánh ra tu vi cùng thân thể của hắn đã trùng điệp hoàn mỹ!

Loại trùng điệp này, chính là khí tức tổ được không ít người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng kinh ngạc kêu lên ra, cũng chính là Tổ Cảnh trong miệng Thánh Hoàng vừa hoảng sợ kêu lên!

Tổ Cảnh, chính xác mà nói không phải là cảnh giới gì, mà là một loại miêu tả lưu truyền ở trong điển tịch. Trọng điểm của nó chính là thân thể cùng tu vi trùng điệp. Nói đến thì đơn giản, nhưng trên thực tế từ cổ chí kim, ngoại trừ ba Tổ ra, lại không ai có thể làm được điểm này.

Về phần người tu vi yếu ớt, có lẽ cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng loại trình độ trùng điệp đó, căn bản cũng không sẽ có khí tức gì tản ra. Chỉ có sau khi đến cảnh giới Thái Cổ, cho thấy sự trùng điệp, mới chấn động người đời!

Lại giống như ngưng tụ lực lượng thiên địa thành một điểm, lấy điểm này bạo phát, bẻ gãy nghiền nát, chấn động thế giới!

Lúc này theo một chưởng của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, chỗ chuông lớn của mẹ Vĩnh Hằng bạo phát ra tiếng nổ lớn chấn động càng mãnh liệt hơn so với trước kia rất nhiều. Thậm chí bản thân toàn bộ chuông lớn gần như trong suốt, cũng vặn vẹo kịch liệt, dường như muốn tan vỡ, bạo phát ra tiếng nổ lớn kinh thiên động địa nổ. Lực phản chấn của nó, cũng giống như sóng to gió lớn, từ bên trong chuông lớn nơi này khuếch tán ra, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, giống như hình thành sóng lớn nhìn không thấy được, muốn hoàn toàn chìm ngập Bạch Tiểu Thuần ở bên trong.

Nếu như đổi lại là lúc trước, cho dù Bạch Tiểu Thuần có thể chịu đựng được, lực khôi phục Bất Tử Quyển cũng nhất định không có cách nào theo kịp tổn hao của thân thể. Nhưng hiện tại lại không giống như vậy. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có tinh quang chớp hiện. Thân thể hắn không lui ra phía sau nửa bước, thậm chí tay phải hắn đặt ở trên cái chuông lớn, cũng hoàn toàn không có nâng lên chút nào.

Sau khi hoàn toàn nhận cắn trả từ bên trong chuông lớn xong, thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn giống như bình thường. Từ ngũ tạng trong cơ thể truyền ra sự khôi phục, khuếch tán toàn thân, giống như hình thành một cái lưới lớn, phân tán toàn bộ lực cắn trả ra, toàn thân gánh chịu, đồng thời lại nhanh chóng khỏi hẳn!

Toàn bộ quá trình nói đến thì chậm rãi, nhưng trên thực tế đều hoàn thành trong một lần hít thở. Sau khi hóa giải hết lực cắn trả kinh khủng này, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút dừng lại, ngẩng mặt lên trời cười, tự tin mãnh liệt dâng lên. Đồng thời, hắn lại đánh ra một chưởng!

Không dừng lại, toàn thân Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn bạo phát, hình như có loại quyết tâm mẹ Vĩnh Hằng không tỉnh lại, quyết không bỏ qua. Cuối cùng hắn lại liên tiếp đánh ra bảy tám chưởng, nếu như tính luôn trước đó, hắn đã gõ cái chuông lớn này tròn ba mươi cái!

Những tiếng động ầm ầm vang vọng thiên địa. Chuông lớn lắc lư càng lúc càng mãnh liệt, lực cắn trả cũng giống như vậy. Nhưng Bạch Tiểu Thuần vẫn không có dừng lại. Lúc này, Bất Tử Quyển của hắn cuối cùng lại thành tạo đối với loại cắn trả khi đập chuông này. Cho tới cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cũng cảm thấy mỗi lần cắn trả, đều sẽ khiến cho toàn thân trong ngoài của mình giống như bị thử thách một hồi, cuối cùng lại có chút thoải mái. Vì vậy hắn lại đánh ra 31 cái, ba mươi hai cái...

Loại cảm giác thoải mái này, càng lúc càng trở nên mãnh liệt, lại giống như có vô số một tay nhỏ bé, đang không ngừng xoa bóp ở trên

người của mình, cảm giác sảng khoái từ trong ra ngoài. Thậm chí một vài nơi bản thân mình sờ không tới, cũng đều giống như bị bàn tay nhỏ bé âu yếm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1924: Thức Tỉnh! (2)

Ngay cả linh hồn đều như vậy. Loại sung sướng này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần theo cảm nhận, càng thêm yêu thích, thậm chí còn thiếu chút nữa đã quên mất chuyện phải đánh tỉnh mẹ Vĩnh Hằng, toàn thân toàn ý chìm đắm ở trong cảm giác sung sướng ở tất cả vị trí trên toàn thân từ trong ra ngoài này...

Lại như vậy, ba mươi ba cái, ba mươi bốn cái, ba mươi lăm cái... Cho đến đánh ra bốn mươi cái!

Sau khi đánh ra cái thứ bốn mươi, cảm giác sảng khoái tăng lên gấp bội bạo phát khuếch tán ra. Bạch Tiểu Thuần thật sự nhịn không được. Thời điểm hắn mở miệng hít sâu, còn mơ hồ có tiếng thở dốc truyền ra, cũng may hắn nhanh chóng phát giác, vội vàng im tiếng.

Mà hơn mười lần đánh này hình thành tiếng chuông phát ra, khiến cho nước sông vĩnh hằng cuồn cuộn chảy ngược, khiến cho chúng sinh bên ngoài Tiên Vực Vĩnh Hằng tâm thần chấn động, khiến cho biển Vĩnh Hằng này cũng gió bão ngập trời, càng khiến cho chúng sinh ồ lên.

- Trời ạ, Khôi Hoàng đây là đập bao nhiêu cái..

- Ta thế nào cảm giác, trên mặt hắn hình như lộ ra bộ dạng rất hưởng thụ...

Tiếng vù vù, từ các nơi trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng tản ra. Chỉ có Thánh Hoàng cùng con rùa đen nhỏ, lúc này ngây ra như phỗng. Bọn họ cùng lúc chấn động với Bạch Tiểu Thuần vừa chơi vừa đánh này, về

phương diện khác cũng thật sự bị vẻ mặt say sưa của Bạch Tiểu Thuần này làm cho ngây người.

Thật sự... Bạch Tiểu Thuần trước đó mặc dù im tiếng nhanh, cho dù người bên ngoài Tiên Vực Vĩnh Hằng không nghe được, nhưng tu vi Thái Cổ Thánh Hoàng cùng con rùa đen nhỏ, lại nghe được rõ ràng.

- Hắn... Hắn rất thoải mái?

Thần sắc Thánh Hoàng càng thêm kỳ dị. Hắn có phần nghĩ không ra, vì sao thân thể này của Bạch Tiểu Thuần sau khi thăng cấp, tự nhiên khi đập chuông, sẽ lộ ra vẻ mặt như thế. Cẩn thận nhìn, vẻ mặt này hình như lộ ra một sự cổ quái nói không nên lời.

Nhất là động tác đập chuông, nhìn thế nào, cũng giống như sẽ còn đập xuống. Trên thực tế cũng thật sự là như vậy. Lúc này hai mắt Bạch Tiểu Thuần phát ra ánh sáng. Đập chuông hình thành phản chấn, khiến cho toàn thân hắn giống như lại được thử thách. Lúc này hắn không chút do dự, ở dưới sự chấn động của chúng sinh, hết lần này tới lần khác bạo phát đập chuông.

Rất nhanh, năm mươi lần, sáu mươi lần, bảy mươi lần...

Thiên địa nổ lớn, thế giới chấn động. Biển Vĩnh Hằng cùng với sông vĩnh hằng, đều dâng lên sóng lớn vô cùng. Mà lúc này mẹ Vĩnh Hằng bên trong chuông lớn gần như trong suốt, hóa thành quầng sáng, cũng càng lúc càng thêm sáng chói. Khí tức thức tỉnh bên trong, cũng hoàn toàn không có một chút che giấu nào, càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Cuối cùng trong lúc con rùa đen nhỏ hít sâu, Thánh Hoàng kích động, chúng sinh trợn mắt há hốc mồm, quầng sáng bên trong chuông lớn, trong giây lát lại ầm ầm bạo phát. Sau khi bạo phát, quầng sáng này chợt co lại, cuối cùng lại huyễn hóa thành một con mắt cực lớn!

Con mắt này vốn khép kín, lúc này theo lông mi run rẩy. Ở dưới tiếng đập chuông cuối cùng của Bạch Tiểu Thuần, con mắt chậm rãi... mở ra!

Mẹ Vĩnh Hằng, thức tỉnh!

Ở trong nháy mắt khi con mắt mở ra, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng sáng vạn trượng. Từng ngọn cây cọng cỏ, tất cả sơn hà, tất cả chúng sinh, bất kể thiên địa, tất cả đều tản ra ánh sáng. Tia sáng này chiếu rọi toàn thế giới, giống như mẹ của chúng sinh. Nếu là ở tinh không nhìn lại, có thể thấy rõ ràng, giờ phút này Tiên Vực Vĩnh Hằng, sáng chói vô tận, giống như một đóa hoa nở rộ!

Về phần tất cả mọi người trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, thời khắc này trên người bọn họ có ánh sáng tản ra. Đồng thời, Không quan tâm tu vi bọn họ là gì, từ trong lòng đều dâng lên một cảm giác ấm áp nói không nên lời, tràn ngập toàn thân. Đó là một loại cảm giác thân thiết, đó là một loại cảm giác ỷ lại, lại giống như hài tử thấy được mẫu thân!

- Mẹ Vĩnh Hằng!

Thánh Hoàng kích động, toàn thân đều run rẩy, hít thở dồn dập nhìn về phía con mắt này, khom lưng cúi đầu.

Con rùa đen nhỏ cũng mở mắt thật to, hình như có chút chột dạ, lui ra phía sau một chút, trốn sau lưng Thánh Hoàng, len lén nhìn về phía con mắt do mẹ Vĩnh Hằng hóa thành.

Lúc này tâm thần Bạch Tiểu Thuần cũng chấn động, loại cảm giác nhìn thấy mẫu thân này, khiến cho hắn cũng cúi đầu thật sâu.

- Bái kiến, mẹ Vĩnh Hằng!

Giờ phút này, toàn bộ chúng sinh trong Tiên Vực Vĩnh Hằng, đều nhìn hình ảnh bên trong trên trời cao. Con mắt này mở ra, cảm nhận thân thiết cùng ấm áp đến từ sâu bên trong linh hồn, tới từ huyết mạch toàn thân, tất cả mọi thứ trong đầu đều trở nên linh hoạt.

Đó là mẹ của chúng sinh, đó là ngọn nguồn của tất cả huyết mạch. Đó là mẹ Vĩnh Hằng.

Bất luận là Thánh Hoàng hay Bạch Tiểu Thuần, lúc này đều không khống chế được huyết mạch trong cơ thể dao động. Ở trong mắt bọn họ, con mắt bên trong cái chuông lớn, dường như một đóa hoa nở rộ, tản ra khí tức, khiến cho bọn họ theo bản năng có loại cảm giác thân thiết.

Thậm chí ở trong một chớp mắt này, trên toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đều tràn ngập một mùi hoa thoang thoảng. Mùi thơm này khuếch tán toàn thế giới. Ngay cả trong tinh không, hình như cũng bị nhuộm đẫm một ít, khiến cho chỗ tinh không bốn phía xung quanh Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng đều giống như sáng ngời lên không ít.

Chỉ có thân thể cao lớn của Nghịch Phàm chúa tể này, đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, vừa vặn khôngbất kỳ thời khắc nào cũng tản ra sát khí cùng tử vong, giống như không có thể trấn áp được tất cả những sức sống cùng mùi hoa này.

Duy nhất chỉ có... con rùa đen nhỏ nơi nào, hình như tất cả vẫn giống như bình thường, chỉ là có phần chột dạ ý, trốn sau lưng Thánh Hoàng, không dám lộ diện.

Ở trong thời điểm tâm thần tất cả mọi người chấn, mẹ Vĩnh Hằng bên trong chuông lớn, bên trong ánh mắt của nàng lộ ra một chút mê man, giống như ngủ say quá lâu, sau khi vừa tỉnh dậy chìm đắm ở trong ký ức cùng giấc ngủ mơ trước kia, vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Nhưng cho dù là như vậy, nàng tản ra ánh sáng, vẫn làm cho cả Tiên Vực Vĩnh Hằng sáng chói vô tận, lực chú ý vô biên.

Cho đến khi qua hồi lâu, ở dưới bái kiến của Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng, mẹ Vĩnh Hằng này truyền lại tiếng thần niệm ở trong lòng của hai người, đầy vẻ chậm rãi.

- Vì sao... đánh thức ta...

Giọng nói này không uy nghiêm, có chỉ là ấm áp vô tận, lại giống như hài tử bướng bỉnh đánh thức mẫu thân ngủ say, sau đó mẫu thân

mang theo ý cười, khẽ đặt câu hỏi.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1925: Ngược Lại, Cũng Là Chúa Tể!

Đối mặt với âm thanh như vậy, Bạch Tiểu Thuần hít thở có chút dồn dập. Loại cảm giác nhìn thấy mẫu thân này, khiến cho ấm áp trong lòng hắn lan tràn vô hạn. Thánh Hoàng ở một bên giống như vậy. Sau khi hai người bọn họ nhìn nhau một cái, Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước cung kính mở miệng.

- Thiên ngoại chúa tể sắp thức tỉnh. Chúng ta bây giờ không có phương pháp đối đầu, lúc này mới đánh thức ngài. Mong mẹ Vĩnh Hằng tán thành, thăng cấp cho chúng ta đột phá Thái Cổ, thành tựu chúa tể, chống lại đại địch thiên ngoại!

Thánh Hoàng ngôn từ cực kỳ khách khí. Điều này dường như là bản năng của hắn, cũng đại biểu cho sự sùng kính của hắn đối với chúa sáng thế này.

- Nghịch Phàm... sắp phá vỡ phong ấn sao...

Mẹ Vĩnh Hằng trầm mặc hồi lâu. Sau khi khẽ nói thì thào, hình như có một thần thức kinh người từ trên Tiên Vực Vĩnh Hằng tản ra xung quanh thân thể cao lớn của Nghịch Phàm chúa tể này, sau đó lại dần dần tiêu tan, trở thành một tiếng thở dài vang vọng ở trong lòng Bạch Tiểu Thuần cùng Thánh Hoàng.

- Khi sinh lại sinh, khi chết lại chết...

- Thế gian vốn không có luân hồi. Sau khi gửi gắm hi vọng, mới có luân hồi... Thế gian vốn cũng không có vĩnh hằng. Cũng sau khi gửi gắm hi vọng, mới có vĩnh hằng.

- Ta trước kia, vốn không có linh trí, là ở trong nguy cơ sinh tử này, bản năng hóa thành linh trí, đưa ra ba hạt giống, hình thành ba đứa bé...

- Hiện tại... cũng chỉ là kéo dài tất cả cho tới bây giờ, chung quy vẫn không cách nào hóa giải lần tai kiếp tịch diệt này...

- Đáng tiếc... phong ấn Nghịch Phàm trong thời gian ngắn, đã làm cho ta rơi vào trong giấc ngủ say, hiện tại thức tỉnh cũng khó mà trở lại toàn thịnh trước đó. Không lại lực tán thành, hai người các ngươi... Ta tối đa chỉ khiến cho một vị trong hai người, thành tựu nửa bước chúa tể mà thôi.

Giọng nói của mẹ Vĩnh Hằng mặc dù ấm áp vẫn, nhưng nghe lâu sẽ dần dần phát hiện, hình như không có sắc thái tình cảm gì, nhưng khiến người ta một loại cảm giác chân thành. Trên thực tế cũng đúng là như thế, giờ mẹ Vĩnh Hằng phút này, cho dù nàng là thức tỉnh, cũng không có lực giống như trước kia.

Muốn khiến cho một vị Thái Cổ thăng cấp, điều này nhìn như tán thành đơn giản, trên thực tế cần chính là lực bản nguyên của mẹ Vĩnh Hằng, phân tán nó ra ngoài, hóa thành ấn ký tán thành, mới có thể khiến cho Thái Cổ, lấy điều này thăng cấp.

Sau khi nghe mẹ Vĩnh Hằng đáp lại, thần sắc Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi, thần thái trong con mắt thoáng cái lại ảm đạm đi không ít. Về phần thân thể Thánh Hoàng lại càng lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt. Trước khi mẹ Vĩnh Hằng thức tỉnh, nàng là tất cả hi vọng của hắn. Nhưng hôm nay sau khi tỉnh dậy nàng đáp lại, đã biến tất cả hy vọng này thành tuyệt vọng.

- Nửa bước chúa tể...

Trong tiếng cười thảm, Thánh Hoàng hiểu rõ. Nếu như mẹ Vĩnh Hằng đều làm không được, như vậy con đường chúa tể lại thật sự đã đứt!

- Thời điểm ta thức tỉnh không thể quá lâu, thời gian chống đỡ cũng khó mà dài được. Chúng sinh trên thế gian, tất cả hài tử của ta, sinh mệnh một ngày của mỗi người bọn họ, có thể đổi lấy ta thức tỉnh mười lần hít thở...

- Lựa chọn như thế nào, các ngươi mau chóng... Âm thanh của Mẹ Vĩnh Hằng mang theo sự mệt mỏi. Chỗ quầng sáng cũng chậm rãi xuất hiện ảm đạm. Con mắt này cũng dần dần giống như muốn khép lại.

Thánh Hoàng cay đắng, quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc, nổi khổ trong lòng không thể ít hơn so với Thánh Hoàng. Nhưng hắn không muốn đi lựa chọn trở thành nửa bước chúa tể. Điều này không có ý nghĩa gì, không có cách nào đi đối đầu với Nghịch Phàm sau khi thức tỉnh.

- Mẹ Vĩnh Hằng, ta muốn biết, biện pháp thành là chúa tể, nhất định là cần phải được ngài hoặc là ý chí của thế giới khác tán thành, mới có khả năng thăng cấp sao? Có biện pháp nào nào khác cũng có thể làm được, trở thành chúa tể hay không?

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu miệng, hướng về phía mẹ Vĩnh Hằng cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Chỗ quầng sáng của mẹ Vĩnh Hằng lại lấp lánh một chút. Con mắt sắp khép lại, cũng lại một lần nữa chậm rãi mở ra, chăm chú nhìn hài tử trước mắt này, người đã đánh thức nàng.

Sau một lúc lâu, âm thanh của mẹ Vĩnh Hằng chậm rãi truyền ra.

- Là ngươi đánh thức ta tỉnh lại... Ta có thể cảm nhận được sóng dao động huyết mạch ở trên người ngươi, tới một mức độ nào đó, đã vượt qua ba người hài tử trước kia của ta... Ta cũng có thể cảm nhận được, trên người ngươi cũng ẩn chứa số mệnh không thuộc về ta...

- Chỉ là, trong quy tắc mảnh tinh không này, chúa tể sinh ra, tất nhiên là đến từ ý chí thế giới tán thành. Trừ điều đó ra, không có biện pháp nào khác.

Nghe được mẹ Vĩnh Hằng đáp lại, tim Bạch Tiểu Thuần cũng trầm xuống. Nhưng hắn vẫn còn có vài điều không hiểu. Bắn biết, bất kỳ một thế giới nào tán thành, cũng có thể sinh ra một vị chúa tể. Nhưng bao nhiêu năm rồi, ở trong mảnh tinh không này, có một người như vậy... không được thế giới tán thành, thậm chí là đi hủy diệt thế giới, nhưng ngày này qua ngày khác, hắn là chúa tể!

Người này, chính là Nghịch Phàm!

Điểm này, sau khi Bạch Tiểu Thuần cùng ký ức của Đạo Trần dung hợp, từng trải qua cuộc đời của Đạo Trần, hắn rất rõ ràng!

Hắn càng hiểu rõ, Nghịch Phàm sở dĩ thành tựu chúa tể, hình như có liên quan cùng đạo của hắn. Về điểm này, ở trên chiến thuyền trong sơn cốc sương mù này, Đạo Trần mượn thân thể Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được, Bạch Tiểu Thuần cũng có phần hiểu ra đối với điều này.

Nghịch Phàm nói, lại giống như tinh không hiện tại, khu phế tích khắp nơi, sức sống diệt sạch, lại giống như thiên địa bị người tắt lửa đèn, tối đen một mảnh... Nghịch Phàm chính là dựa vào loại đạo mất đi tất cả này, thành tựu chúa tể!

Nghĩ tới đây, hai mắt ảm đạm này của Bạch Tiểu Thuần, lại có một tia thần vận. Hắn chợt ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Vĩnh Hằng hóa thành mắt của quầng sáng, lại hỏi.

- Trên đường Nghịch Phàm thành tựu chúa tể, không bị bất kỳ thế giới nào tán thành, như vậy vì sao hắn có thể thành tựu chúa tể. Vì sao thành tựu chúa tể, lại nhất định cần phải thế giới tán thành, vì sao không thể bản thân đột phá!

Âm thanh của Bạch Tiểu Thuần vừa truyền ra, nhất thời mắt của mẹ Vĩnh Hằng bỗng nhiên trợn tròn. Ánh sáng toàn thân so với trước đó càng muốn sáng chói. Hình như âm thanh của Bạch Tiểu Thuần mang theo loại lực kỳ dị nào đó, dường như theo câu hắn hỏi ra, bốn phía xung quanh sông vĩnh hằng này cũng chấn động. Ngay cả thiên địa Tiên Vực Vĩnh Hằng, đều như vậy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1926: Thông Thiên Lại Hiện Ra (1)

Có thể thấy được, lời nói này đối với mẹ Vĩnh Hằng mà nói, không tầm thường, dường như chấn động quy tắc căn bản nào đó!

Ngay cả Thánh Hoàng cùng con rùa đen nhỏ cũng chú ý tới, mắt mẹ Vĩnh Hằng, giờ phút này sau khi trợn tròn, dường như tất cả ý thức đều ngưng tụ ở trên người Bạch Tiểu Thuần, hình như muốn nhìn thấy rõ ràng triệt để toàn thân hắn từ trong ra ngoài.

Bị nhìn kỹ như vậy, Bạch tâm thần Tiểu Thuần cũng chấn động. Nhưng hắn vẫn đứng ở nơi đó, trực diện với mẹ Vĩnh Hằng.

Hồi lâu, hồi lâu... Mẹ Vĩnh Hằng dần dần thu hồi thần niệm, âm thanh càng thêm mệt mỏi, giống như thì thào nói nhỏ, lại giống như đang kể với Bạch Tiểu Thuần, tiếng thì tầm vang vọng.

- Mất đi chúa tể trước, có thể... ngược lại cũng là chúa tể!

Những lời này truyền vào trong tai Bạch Tiểu Thuần, trong một cái chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần hít thở chợt gấp gáp. Trong phút chốc đôi mắt trước đó vốn ảm đạm, đột nhiên sáng lên.

- Mất đi chúa tể cũ, có thể... Ngược lại cũng là chúa tể!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Ở trong lòng của hắn, những lời này lại giống như thiên lôi, không ngừng vang vọng ra, nổ tung ở trong thế giới của hắn, giống như đẩy ra một cánh cửa lớn.

Trước lúc này, Bạch Tiểu Thuần mặc dù cũng có nghi hoặc như vậy, nhưng lại không có căn cứ. Cho đến trong một chớp mắt này, mẹ Vĩnh

Hằng trả lời, lại giống như vẽ rồng điểm mắt, khiến cho Bạch Tiểu Thuần hít thở dồn dập. Hắn kết hợp đạo của Nghịch Phàm, trong lòng mơ hồ, có một phương hướng.

Về phần hướng này có được thành công hay không, Bạch Tiểu Thuần không biết được rõ ràng. Nhưng hắn hiểu rõ, cơ hội nửa bước chúa tể này, hắn không muốn. Hắn muốn... Là một hi vọng mạnh hơn so với nửa bước chúa tể!

Chỉ có như vậy, mới có thể ở thời điểm Nghịch Phàm thức tỉnh, có sức liều mạng như vậy!

Bạch Tiểu Thuần giờ phút này, tính cách của hắn trên thực tế đã thay đổi rất nhiều. So với thiếu niên năm đó lên Mạo Nhi Sơn, đã là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Hắn khi đó, vô ưu vô lự. Nhưng hắn hiện tại, trên lưng lại gánh vác rất nhiều áp lực.

Áp lực, khiến cho một thiếu niên, từ từ trưởng thành cho tới bây giờ.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần rời đi, mang theo con rùa đen nhỏ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, từ phía xa rời khỏi sông vĩnh hằng, rời khỏi chỗ khu vực của mẹ Vĩnh Hằng.

Về phần Thánh Hoàng, hắn lựa chọn lưu lại. Cho dù là nửa bước chúa tể, hắn ở dưới tình huống không có thể lựa chọn, cũng vẫn tiếp nhận đột phá như vậy. Hắn không có tư tâm gì. Hắn nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần hình như có phương hướng mới. Vì chống lại tai họa lớn, hắn cũng muốn cống hiến ra lực lượng của chính mình.

Nhìn bóng dáng Bạch Tiểu Thuần đi xa, Thánh Hoàng hít một hơi thật sâu, ngồi khoanh chân ở trước chuông lớn. Dần dần hắn bị ánh sáng mẹ Vĩnh Hằng tản ra, bao phủ toàn thân...

Giờ phút này, thân là hai người mạnh nhất Tiên Vực Vĩnh Hằng hiện tại, đều đang sử dụng biện pháp của từng người, vì Tiên Vực Vĩnh Hằng, vì người thân bằng hữu bên cạnh, đi bảo vệ...

Rời khỏi sông vĩnh hằng, Bạch Tiểu Thuần sau khi trở lại Khôi Hoàng Thành, hắn lựa chọn bế quan. Lần này bế quan lâu chưa từng có. Bảy ngày sau, khi Bạch Tiểu Thuần đi ra khỏi mật thất, hắn lấy thân phận của Khôi Hoàng, truyền ra một đạo pháp chỉ về phía chúng sinh toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng!

- Tiên Vực Vĩnh Hằng, tất cả Thiên Tôn, tất cả Bán Thần, tất cả Thiên Nhân, tất cả Nguyên Anh... Ta muốn một lần nữa phong ấn kẻ địch thiên ngoại, cần tới sự trợ giúp của các ngươi!

Đạo pháp chỉ này, từ Khôi Hoàng Thành tản ra, ở trong thời gian ngắn ngủi, lại giống như một cơn lốc, khuếch tán toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Trong khoảng thời gian ngắn, khiến cho Tiên Vực Vĩnh Hằng bạo phát.

Nếu như lời nói này là Thánh Hoàng nói ra, mặc dù cũng sẽ khiến chấn động, nhưng người hưởng ứng không phải quá nhiều. Nhưng từ trong miệng Bạch Tiểu Thuần nói ra, tất cả kiên quyết lại khác hẳn!

Ở trong mắt chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần, đó là phong ấn thiên ngoại đại địch, hóa giải kết giới bạo phát, còn thức tỉnh lại mẹ Vĩnh Hằng, hắn là hy vọng duy nhất của Tiên Vực Vĩnh Hằng hiện tại.

Lời của hắn, từ trình độ nào đó mà nói, đã gần vô hạn đến mẹ Vĩnh Hằng. Thậm chí ở trong trái tim của không ít người, đã vượt qua mẹ Vĩnh Hằng, lại giống như... người đứng đầu Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Nhất thời lại có số lượng lớn tu sĩ, từ bốn phương tám phương xung quanh chen chúc đến, lao thẳng đến Khôi Hoàng Thành. Gần như tất cả Thiên Tôn, tất cả Bán Thần đều đến. Thiên Nhân cũng tốt, Nguyên Anh cũng được, đều như vậy.

Mà theo mọi người tập trung lại, dần dần, chuyện có liên quan đến việc Bạch Tiểu Thuần muốn một lần nữa phong ấn, cũng có nhiều chi tiết bị người đời biết tới!

Bạch Tiểu Thuần thật sự muốn một lần nữa phong ấn Nghịch Phàm. Sở dĩ hắn làm như vậy, một mặt là vì lo lắng phong ấn trên người Nghịch Phàm, không có cách nào chống đỡ đủ thời gian. Về phương diện khác lại là Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, biện pháp để mình đột phá Thái Cổ, sợ là ở trên phương diện thời gian rất không xác định.

Có thể rất nhanh, cũng có thể rất chậm. Còn có khả năng thất bại. Cho nên hắn cần phải chuẩn bị đầy đủ thời gian, mới có thể khiến mình hoàn toàn tĩnh tâm thử.

Kể từ đó, hắn lại cần khiến cho phong ấn trên người Nghịch Phàm càng vững chắc hơn một ít. Thậm chí cho dù là bể nát, dựa vào tầng trận pháp phong ấn thứ hai, cũng có thể kiên trì thêm một ít thời gian.

Cho nên, hắn vừa trở về bế quan sau bảy ngày, ở trong bảy này, Bạch Tiểu Thuần đặt toàn bộ suy nghĩ trên phương diện trận pháp, lúc này, hắn đã có suy nghĩ đối với trận pháp.

- Muốn phong ấn trận pháp bên ngoài thân thể Nghịch Phàm này, phải mượn trợ giúp lực lượng của toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng làm cơ sở, sử dụng phương pháp dẫn sát thời gian bản nguyên của ta để dẫn đạo, do đó bố trí ra một thế giới cùng loại cát chảy bên ngoài... đại trận thời gian!

- Trận này vặn vẹo thời không, phong ấn tất cả, xung quanh ở bên ngoài thân thể Nghịch Phàm chúa tể, hình thành trận pháp cuối cùng!

- Trận này một khi bố trí thành công, mắt trận của nó sẽ hóa thành mười vạn vạn cái, dung nhập bên trong mỗi sinh mạng thể của một Tiên Vực Vĩnh Hằng. Nói cách khác... trận này, cần phải người của tất cả Tiên Vực Vĩnh Hằng tới trấn thủ!

- Một khi thành công... hi vọng sau khi Nghịch Phàm chúa tể tỉnh dậy, có thể tạo thành một ít ảnh hưởng đối với hắn, do đó kéo dài một chút thời gian!

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, nói cho tất cả mọi người biết quyết định của chính mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1927: Thông Thiên Lại Hiện Ra (2)

Kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần, ở trong mắt chúng sinh đang tuyệt vọng này, chính là chuyện duy nhất có thể làm. Không ai phản đối. Toàn bộ tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều không chậm trễ chút nào lựa chọn ủng hộ!

Ở trong những ngày kế tiếp này, ở dưới sự an bài của Bạch Tiểu Thuần, đại trận bố trí ở bốn phía xung quanh Nghịch Phàm chúa tể, cũng từ từ được phác họa ra. Sau khi Bạch Tiểu Thuần chuẩn bị một chút, hắn phân tán thời gian bản nguyên của mình ra vô số lời dẫn, đưa những lời dẫn này vào đến trong tay vô số tu sĩ.

Những tu sĩ này không chậm trễ chút nào đưa phần lời dẫn này dung nhập trong cơ thể, khiến cho bản thân trở thành một phần của trận pháp. Sau đó càng nhiều lời dẫn, lại truyền cho những người khác.

Cho đến cuối cùng, từng ngọn cây cọng cỏ, một núi một sông, tất cả tất cả đều dung nhập trong lời dẫn thời gian bản nguyên Bạch Tiểu Thuần, cơ sở của đại trận này đã hoàn toàn hoàn thiện.

Trận này, không cần sử dụng chất liệu gì, bởi vì tất cả Tiên Vực Vĩnh Hằng, chính là nguyên liệu của nó. Cho dù đám người Tống Quân Uyển cũng như vậy. Các nàng không do dự chút nào. Bạch Tiểu Thuần cũng không có nặng bên này nhẹ bên kia. Cho dù là chính hắn, cũng đều trở thành một phần của đại trận này.

Khi làm xong tất cả những điều này, Bạch Tiểu Thuần phóng lên trên không trung. Ở trên trời cao, ở dưới sự chú ý của vạn người, ở bốn phía

xung quanh Nghịch Phàm chúa tể, hai tay hắn vung vẩy, bố trí ra một dẫn sát trận khổng lồ!!

Theo trận pháp xuất hiện, theo thần niệm của Bạch Tiểu Thuần truyền khắp thế giới, cúi đầu nhìn lại, toàn bộ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, chúng sinh cũng tốt, thảo mộc cũng được, sơn hà cũng bao gồm ở bên trong, tất cả đều giống như hóa thành ngôi sao, từng mảnh một tản ra tinh quang. Những tinh quang này phóng lên trên không trung, lại trực tiếp dung nhập vào trong trận pháp dẫn sát, khiến cho trận này đang không ngừng hoàn thiện.

Chúng sinh làm nguyên liệu. Thời gian bản nguyên là dự đoán. Trận pháp dồi dào này, lúc này trong nháy mắt lại xuất hiện hình thức ban đầu. Nhìn hình dáng của nó, hình như lại cần phải thêm mấy canh giờ, mới có thể chân chính tạo thành.

Nhưng vào lúc này... Ở thời điểm hai tay Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, dẫn sát tràn ngập, tinh quang từ mọi chỗ khu vực mặt đất giống như vì sao lốm đốm đầy trời dung nhập tới,... Bỗng nhiên, ở bên trong Nghịch Phàm chúa tể này bị trận pháp vây quanh, giống như theo bản năng nhận thấy được trận pháp này ảnh hưởng đối với hắn, cuối cùng thân thể lại chấn động mạnh một cái.

Chấn động này, khiến cho sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Lúc chợt nhìn lại, hắn thấy được ở mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể này, lúc này cuối cùng lại xuất hiện một vòng xoáy. vòng xoáy này chuyển động ở trong sự lặng lẽ không một tiếng động, mơ hồ, cuối cùng lại từ bên trong, hiện ra một bóng người!

Bóng dáng ấy toàn thân mặc đạo bào, mặt không đổi sắc, duy nhất chỉ có trong mắt lộ ra sự cương quyết. Lúc này theo biến ảo. Sau khi bóng dáng này đi ra, khi Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, trong chớp mắt, Bạch Tiểu Thuần hít thở chợt dừng lại, mắt cũng trong phút chốc bạo phát ra tinh quang!

- Thông Thiên Đạo Nhân!

Hắn, chính là Thông Thiên!

Bạch Tiểu Thuần không thấy bất ngờ. Trên thực tế trước đó, khi hắn ở bên trong Tà Hoàng Triều không nhìn thấy Thông Thiên Đạo Nhân, trong lòng hắn lại đã có suy đoán. Dù sao bất luận nhìn thế nào, tất cả những gì Thông Thiên Đạo Nhân làm ở bên trong thế giới Thông Thiên, cùng với hiểu rõ của Bạch Tiểu Thuần đối với Thông Thiên Đạo Nhân, đạo của hắn, cực kỳ tương tự cùng Nghịch Phàm chúa tể!

Hơn nữa bản thân Tà Hoàng chính là một phân thân của Nghịch Phàm. Kể từ đó, hướng đi của Thông Thiên Đạo Nhân, Bạch Tiểu Thuần cũng có thể suy đoán ra. Lúc này khi nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân, Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu ra, trận pháp này của mình, hiển nhiên là tạo thành một ít ảnh hưởng đối với Nghịch Phàm. Cho nên ở dưới tình huống phong ấn chưa được giải ra, Nghịch Phàm không thể không để cho Thông Thiên Đạo Nhân xuất hiện, tới ngăn cản tất cả những điều này.

- Cũng tốt... Giữa ta và ngươi, cũng nên một lần cắt đứt!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên, một bước đi đến, lao thẳng đến chỗ của Thông Thiên Đạo Nhân.

Thông Thiên Đạo Nhân đứng ở bên ngoài mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể, nhìn Bạch Tiểu Thuần lúc này đạp hư không, lao thẳng đến chỗ mình. Trong mắt của hắn băng lạnh, che giấu một tia phức tạp.

Thật ra, giống như Bạch Tiểu Thuần phán đoán, sau đi khi theo Tà Hoàng sau, hắn vốn cũng không nghĩ tới sẽ là bộ dạng như ngày hôm nay. Tất cả những điều này thay đổi, đều xuất xứ từ một khối đá màu đen.

Lực lượng bên trong hòn đá kia, khiến cho hắn được tán thành ở dưới tình huống không được mẹ Vĩnh Hằng tán thành, thức tỉnh. Khi đó hắn đã ý thức được, bên trong khối đá màu đen tồn tại một ý chí. Là ý chí

này bạo phát, giống như lừa dối, lừa gạt sử dụng ý chí của mẹ Vĩnh Hằng, khiến cho mình ở đây, thành tựu Thiên Tôn.

Càng ở trong cuộc sống sau này, tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, mà tất cả những điều này cũng là bởi vì khối đá màu đen kia. Gần như cứ cách một khoảng thời gian, Tà Hoàng đều sẽ đưa cho hắn một khối.

Lại như vậy, cho đến một ngày, hắn cảm giác được rõ ràng, mình... có thể đã không còn là mình. Ngày nào đó, hắn được sự giúp đỡ của Tà Hoàng, cảm nhận được thần uy của Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao.

Không có quá nhiều giãy dụa cùng rầu rĩ, hắn lựa chọn phản bội Tiên Vực Vĩnh Hằng, lựa chọn trở thành dưới quyền của Nghịch Phàm chúa tể. Khác với Tà Hoàng khác nhau, hắn không phải là phân thân của Nghịch Phàm, mà là môn đồ!

Bởi vì đạo của hắn, vô hình trung có phần tương tự cùng Nghịch Phàm chúa tể. Có thể nói hắn là người Tiên Vực Vĩnh Hằng đầu tiên từ cổ chí kim, lựa chọn quy thuận Nghịch Phàm, lại là người được Nghịch Phàm tán thành.

Lại như vậy, hắn rời khỏi Tà Hoàng Thành. Thời điểm xuất hiện hắn đã ở trong cơ thể Nghịch Phàm chúa tể. ở chỗ này, tu luyện của hắn đột phá nhất từ trước tới nay. Kiến thức của hắn trước kia không có cách nào chạm đến thần thông thuật pháp, hắn trải qua quá trình dung hợp với đạo của Nghịch Phàm.

Tất cả những điều này, khiến cho hắn tự nhiên đột phá Thiên Tôn, thăng cấp Thái Cổ, thậm chí so với Tà Hoàng cũng mạnh hơn không ít. Nhưng hắn hiểu rõ, tất cả mọi thứ của mình, trên thực tế đều đến từ chính Nghịch Phàm chúa tể. Từ trình độ nào đó nói, Nghịch Phàm chúa tể lại giống như một thế giới. Ý chí của hắn tán thành, cùng giống như mẹ Vĩnh Hằng, có thể khiến người ta thành tựu cường giả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1928: Môn Đồ Của Nghịch Phàm

Chỉ là sau khi đến mức độ này, ở sâu trong nội tâm Thông Thiên Đạo Nhân, ngược lại dâng lên một tia mê man. Hắn thực sự là vì theo đuổi bản thân, có thể vô tình vô nghĩa, vì lực tư lợi, nhưng hắn mơ hồ nhớ, hình như mình trước kia, không phải cái dạng này.

Loại biến hóa này, khiến cho hắn thỉnh thoảng nhớ lại, cảm thấy xa lạ. Đồng thời, hết lần này tới lần khác hắn nhớ tới nữ nhi của mình.

- Có thể, đây là giá lớn.

Trong trầm mặc, trong lòng Thông Thiên Đạo Nhân than nhẹ. Sau khi cắt đứt xúc động này dâng lên, trong mắt của hắn càng băng lạnh.

Hắn vốn là đang ngồi bế quan, bị ý chí của Nghịch Phàm chúa tể đánh thức. Hắn biết sứ mạng của mình chính là phải ở thời điểm trước khi Nghịch Phàm chúa tể thức tỉnh, đề phòng tất cả bất ngờ xuất hiện.

Tà Hoàng đã chết, cũng có sứ mệnh như vậy. Dựa theo kế hoạch của bọn họ, tất cả chắc là tiến hành đâu vào đấy. Nhưng Bạch Tiểu Thuần trở về, lấy chiến lực cường hãn của hắn trực tiếp nghiền ép Tà Hoàng, lại khiến cho kế hoạch của bọn họ không thể không sớm triển khai.

Tuy nói tất cả cuối cùng bị trì hoãn, nhưng chung quy thời điểm Nghịch Phàm chúa tể thức tỉnh, cũng càng lúc càng gần. Cho đến giờ phút này, theo trận pháp của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, trận pháp này ẩn chứa thời gian bản nguyên, khiến cho Nghịch Phàm chúa tể cảm nhận được một tia uy hiếp. Cho dù chỉ là một tia, vừa vặn vì Thông Thiên Đạo Nhân làm người bảo hộ, hắn nhất định phải loại bỏ uy hiếp này.

- Bạch Tiểu Thuần!

Ánh mắt Thông Thiên Đạo Nhân lóe lên. Ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần tới gần, thân thể hắn bước một bước đi ra, tay phải bấm quyết. Nhất thời chín đại phong ấn đột nhiên biến ảo. Lúc này hình dáng của chín đại phong ấn này biến hóa, thình lình hóa thành chín ngọn đèn cực lớn!

Trong khoảnh khắc, các ngọn đèn khác ở xung quanh chín ngọn đèn này, lại trực tiếp tắt một ngọn đèn. Sau khi tắt, lập tức một sương mù tối tăm. Từ bên trong ngọn đèn dầu tắt này tản ra, cuối cùng lại hình thành một bàn tay to màu đen, ầm ầm lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Bàn tay này khí thế kinh thiên động địa, phát ra uy áp có thể so với Thái Cổ đỉnh phong. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần trước đó đánh với Tà Hoàng một trận, hình như cũng chênh lệch không bao nhiêu. Chỉ là đối với thân thể Thái Cổ của Bạch Tiểu Thuần sau khi gõ chuông, lại yếu hơn một ít!

Gần như ở trong chớp mắt bàn tay này đã tới. Trong mắt Bạch Tiểu Thuần có hàn quang hiện ra. Đối với Thông Thiên Đạo Nhân, cừu hận của hắn vượt qua những người khác. Lúc này ở trong chớp mắt tới gần, tay phải hắn bấm quyết vung lên. Nhất thời từng ánh sáng Thái Cổ chớp mắt đến, trong tiếng nổ vang lao thẳng đến chỗ bàn tay to màu đen.

Một cái chớp mắt, hai người cách hư không, lại trực tiếp triển khai cuộc chiến thần thông. Tiếng sấm bạo phát, vang vọng khắp nơi. Đồng thời, ngọn đèn thứ hai, ngọn đèn thứ ba, ngọn đèn thứ tư lần lượt tắt đi. Từng bàn tay to màu đen biến ảo ra, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Trong tiếng nổ ngập trời, Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, lực lượng thân thể cùng tu vi đồng thời quật khởi. Bất Diệt Chủ Tể Quyền còn đột nhiên xuất hiện. Nó đi qua nơi nào, bẻ gãy nghiền nát nơi đó. Những bàn tay to màu đen này lại không có cách nào ngăn cản.

Thông Thiên Đạo Nhân khẽ nhíu mày, trong lúc phất tay mấy ngọn đèn còn sót lại đều tắt, lại hình thành bàn tay to màu đen. Sau khi cùng bàn tay to bị tan vỡ trước đó hóa thành sương mù dung hợp với nhau, lại ở phía trước Bạch Tiểu Thuần, ngưng tụ thành một người khổng lồ sương mù màu đen. Người khổng lồ này gầm khẽ, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Tất cả những điều này nói rất dài dòng, nhưng trên thực tế từ khi bắt đầu cho đến hiện tại, cũng chính là thời gian mấy lần hít thở. Thần thông giữa hai người va chạm, đã dao động khắp nơi. Nhất là giờ phút này tất cả tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều đang quan tâm. Mỗi một người khi nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân, khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần cùng hắn đấu pháp, tâm thần tất cả đều chấn động.

- Thông Thiên Đạo Nhân!

- Hóa ra hắn cũng người của đại địch thiên ngoại!

- Đáng chết. Sớm biết như vậy, năm đó nên giết chết người này mới đúng!

Nhất là những Thiên Tôn của Tà Hoàng Triều trước đó, trong mắt mỗi người đều lộ ra hàn quang. Đối với Thông Thiên Đạo Nhân ở đây, sát cơ mãnh liệt.

Nhưng bọn họ hiểu rõ, thời khắc này Thông Thiên Đạo Nhân, bọn họ căn bản cũng không thể đối kháng. Bọn họ chỉ có thể tập trung hi vọng ở trên người Bạch Tiểu Thuần. Mắt thấy trời cao không ngừng nổ lớn. Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, tất cả mọi thứ xung quanh hắn vặn vẹo. Dưới thời gian bản nguyên bạo phát, người khổng lồ màu đen kia cũng bị ảnh hưởng, chậm lại một tia. Đồng thời, Bạch Tiểu Thuần lại trực tiếp xuyên qua. Bất Tử Quyển khôi phục khuếch tán toàn thân, trong mắt mang theo tinh quang giống như lợi kiếm, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên Đạo Nhân.

- Tinh không, mất đi!

Mắt thấy Bạch Tiểu Thuần xuyên qua đến, ánh mắt Thông Thiên Đạo Nhân lóe lên. Hai tay hắn bỗng nhiên giơ lên, vung mạnh lên. Nhất thời hư vô xung quanh hắn, cuối cùng lại huyễn hóa thành một mảnh bản đồ tinh không thật giống như đã bị rút nhỏ vô số lần!

Bên trong bản đồ tinh không này, vô số ngôi sao sáng chói, giống như trong mỗi một mảnh tinh quang, đều ẩn chứa tộc quần văn minh. Nhưng hôm nay, ở trong nháy mắt khi vừa xuất hiện, mảng lớn mảng lớn tắt... Cho đến hóa thành tối tăm!

Tối tăm này càng tràn ngập, khuếch tán không ngừng, lan tràn toàn bộ trời cao của Tiên Vực Vĩnh Hằng, từ phía xa nhìn lại, lại giống như bầu trời trở thành màu đen.

Ở trong màu đen này, âm thanh của Thông Thiên Đạo Nhân, giống như ẩn chứa sự tịch diệt thật sự, khiến cho trời cao đen nhánh kia hóa thành một gương mặt cực lớn, há miệng cắn về phía Bạch Tiểu Thuần!

Hình dáng gương mặt này, tuy là dáng vẻ của Thông Thiên Đạo Nhân, nhưng nếu cẩn thận quan sát, thình lình cực kỳ giống với Nghịch Phàm chúa tể!

Gương mặt đi qua nơi nào, tất cả sức sống hình như đều sẽ bị mất đi. Thậm chí ngay cả trời cao mặt đất, đều xuất hiện khô héo. Cảnh tượng như vậy, vượt qua thần thông của Tà Hoàng. Đây là... đến từ đạo của Nghịch Phàm, từ tay của Thông Thiên Đạo Nhân tay, hình thành phương pháp tịch diệt!

Nhất là sự tối tăm này khuếch tán, cuối cùng lại khiến cho trận pháp bốn phía xung quanh còn chưa hoàn thành triệt để, xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn. Hình như không bao lâu, trận pháp do Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ toàn bộ chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng hình thành, lại sắp trở nên tán loạn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1929: Gặm Một Cái. (1)

Đây không phải là nói trận pháp không chặt sẽ. Thật ra trận pháp này hiện tại còn không có hoàn thành triệt để, lại giống như tồn tại lỗ thủng. Mà một khi hoàn thành, Thông Thiên Đạo Nhân muốn chấn động, độ khó tất nhiên sẽ tăng lớn.

- Tốc chiến tốc thắng!

Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có một chút do dự, lúc này tiếp cận, nhìn gương mặt lớn ngập trời từ trên trời xuống, tay phải hắn chợt giơ lên, hướng về phía dưới đột nhiên ấn một cái, trong miệng quát khẽ.

- Đầm nước!

Ầm ầm ầm, trong phạm vi thiên địa vô tận, nhất thời lại hóa thành một mảnh đầm lầy mơ hồ. Hơi nước khuếch tán, giống như biến mảnh thế giới này thành biển rộng. Ở trong tiếng gầm khẽ của Bạch Tiểu Thuần, theo hai chữ quốc gia xuất hiện, nhất thời lại có tiếng thú gào từ bên trong đầm nước này, vang vọng ngập trời.

Theo tiếng thú gào vang lên, đó chính là thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần. Cái đầu cực lớn giống như con cá sấu này. Hiển nhiên lần này thú bản mạng này của Bạch Tiểu Thuần, tiếp thu giáo huấn trước đó, không muốn đưa móng vuốt ra trước, mà là cái đầu lại trực tiếp lao ra khỏi đầm nước. Chỉ là nó quá lớn, cái đầu này to lớn, càng khó có thể hình dung. Chỉ là hàm răng trong miệng mở lớn, lại giống như một ngọn núi lớn.

Lúc này sau khi lao ra, cuối cùng lại trực tiếp chiếm kích thước nửa trời. Theo tiếng rít gào, một cái miệng đã lao về phía gương mặt tịch diệt

kia, lại trực tiếp cắn nuốt qua.

Thân thể của nó thật sự quá lớn, lúc này chỉ là cái đầu, lại chiếm nửa trời cao. Có thể tưởng tượng nếu như thân thể đều đi ra, sợ là Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng vẫn không có cách nào chống đỡ.

Đối với người phàm mà nói, sự vật lớn, bao giờ cũng khiến người ta có một loại cảm giác rất đồ sộ, rất uy nghiêm, rất cường hãn. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, lại không phải nhất định như vậy. Chỉ là nếu lớn đến trên trình độ nào đó... Như vậy cho dù tu sĩ nhìn thấy được, cũng sẽ run rẩy hoảng sợ đến mức tận cùng, thậm chí cũng không thể dâng lên tâm tư chống lại.

Mà thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần chính là như vậy... Quá mức khổng lồ!

Giờ phút này, tất cả tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, mỗi người đều mở miệng hít sâu một hơi, tâm thần dâng lên sóng lớn ngập trời. Thủy Trạch Quốc Độ này của Bạch Tiểu Thuần, theo tu vi của hắn liên tục đột phá, hiện tại phát ra khí thế, đã kinh thiên động địa.

Dù sao trước đây, thời điểm Bạch Tiểu Thuần thi triển, là ở trong cơ thể của Nghịch Phàm, cho nên người ngoài không nhìn thấy. Lúc này, sau khi tận mắt nhìn thấy, liên tiếp những tiếng hít sâu vang lên. Nhất là những đệ tử Linh Khê Tông trước đây, mỗi người đều mở to mắt.

Lý Thanh Hậu cũng ngây người, càng không cần phải nói Linh Khê lão tổ. Cả đời này bọn họ đều đã gặp Thủy Trạch Quốc Độ. Mặc dù phương pháp này rất khó tu luyện, nhưng dù sao vẫn có người thành công. Chỉ là so sánh cùng với Bạch Tiểu Thuần, bọn họ cảm thấy, hình như trước đây Thủy Trạch Quốc Độ nhìn thấy được người khác thể hiện ra, là giả...

Thậm chí bọn họ cũng cảm thấy, thần thông bên trong tông môn của mình, chắc cũng là giả...

- Đây là... Thủy Trạch Quốc Độ?

Cho dù là đám người Tống Quân Uyển, cũng hít vào một hơi. Đại Bảo cùng Tiểu Điểu, đều há hốc mồm, ngơ ngác nhìn lên trên bầu trời cao, đầu con cá sấu khổng lồ này hung tàn, dữ tợn đến cực hạn.

Ở trong sự chấn động của vô số người, thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần cuối cùng lại cuồng bạo một miếng trực tiếp cắn nuốt gương mặt tịch diệt. Thậm chí còn cảm thấy chưa ăn no, cuối cùng lại không dừng lại, lao thẳng đến chỗ Nghịch Phàm chúa tể. Nhìn bộ dạng của nó, giống như cảm thấy rất hứng thú đối với thân thể của Nghịch Phàm chúa tể.

Giờ phút này, cho dù là Thông Thiên Đạo Nhân, cũng không có cách nào duy trì được chấn động trước đó. Lúc này tâm thần hắn chấn động mãnh liệt. Đồng thời tròng mắt cũng muốn rơi xuống. Hắn mở miệng hít sâu một hơi. Cường hãn giống như hắn, cũng phải kinh ngạc la lên thất thanh.

- Đây là thứ gì vậy?

Đa đầu Thông Thiên Đạo Nhân cũng muốn nổ tung. Đây là lần đầu từ sau khi hắn trở thành môn đồ của Nghịch Phàm, phát sinh loại cảm giác run rẩy nực cười này. Thậm chí trong lòng hắn cũng bạo phát ra nguy cơ sinh tử mãnh liệt.

Không dám có nửa điểm do dự, Thông Thiên Đạo Nhân nhanh chóng lui về phía sau, lại muốn một lần nữa dung nhập mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể. Tuy nhiên so với hành động thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần, động tác của hắn vẫn quá chậm. Gần như trong chớp mắt, thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần, con thú lớn đầu cá sấu khổng lồ này lại mở cái miệng lớn, xuất hiện ở trước mặt Thông Thiên Đạo Nhân.

Trong đầu Thông Thiên Đạo Nhân nổ lớn, trong lòng còn có một cảm giác ủy khuất dâng lên. Tử vong hạ xuống, hắn không cam lòng, thậm chí đều có loại cảm giác khó hiểu, lại giống như hai người vốn đang cầm

kiếm đấu, nhưng đột nhiên, một người khác tự nhiên một tay ném kiếm, giơ một ngọn núi lên đập tới.

So sánh với Thông Thiên Đạo Nhân, thú bản mạng lại giống như thiên địa. Thân thể của Thông Thiên nhân thoạt nhìn, lại giống như con kiến hôi. Hình như so với cái răng của nó cũng không bằng...

Nhưng hiển nhiên con thú bản mạng này của Bạch Tiểu Thuần, có chút quá tham lam. Nó một miệng cắn tới, mục tiêu chính là đầu của Nghịch Phàm chúa tể. Cho dù cái đầu này còn lớn hơn so với nó. Nhưng nhìn khí thế của nó, hình như cũng muốn cắn xuống một cái.

Cảnh tượng như vậy, nhất thời khiến cho tất cả mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đều ngây ra như phỗng. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần, trán cũng đổ mồ hôi. Hắn cố tình đi triệu hoán một chút, nhắc nhở một tiếng, nhưng sau khi thú bản mạng này được thả ra, hình như quá vui mừng, lúc này trong mắt đều phát ra ánh sáng, hoàn toàn không có một chút dừng lại, một miệng lại cắn.

Một tiếng răng rắc... Âm thanh cực lớn này, khiến cho thiên địa cũng vặn vẹo, vượt qua thiên lôi, chấn động toàn thế giới. Đồng thời, một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thình lình từ trong miệng thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần truyền ra. Thậm chí còn có thể nhìn thấy được có mấy cái răng giống như ngọn núi, cũng bay ra...

Về phần thú bản mạng, lúc này trong tiếng kêu lên thảm thiết, dường như cắn phải một khối tảng đá cứng rắn, lúc này bất chợt lui về phía sau, trong phút chốc, lại biến mất ở trong đầm nước...

Mọi người của Trên Tiên Vực Vĩnh Hằng há hốc mồm. Thông Thiên Đạo Nhân cũng sửng sốt. Sau khi hắn phát hiện mình tự nhiên không chết, hắn cũng lau mồ hôi một cái. Hắn không quay đầu lại, trong nháy mắt trở lại mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1930: Gặm Một Cái. (2)

Về phần đầu của Nghịch Phàm chúa tể, lúc này cũng cắm hai cái răng cửa... Ở bốn phía xung quanh cái răng có không ít vết nứt, lúc này vẫn không nhúc nhích, nhưng thoạt nhìn, lại tràn ngập quỷ dị...

Bạch Tiểu Thuần cũng dở khóc dở cười. Hắn phát hiện chuyện không có cách nào nghiêm túc được. Hình như chỉ cần mình vừa ra tay, chung quy chẳng biết tại sao, lại trở nên tràn ngập cảm giác vui vẻ...

Nhất là nhìn thấy được Thông Thiên Đạo Nhân chạy, Bạch Tiểu Thuần mặc dù có chút buồn bực, nhưng nhìn thấy bộ dạng đối phương khiếp sợ tới ngây người này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có đắc ý.

- Lần này coi như ngươi chạy nhanh!

Bạch Tiểu Thuần hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên bấm quyết vung lên. Nhất thời trận pháp thời gian bản nguyên ở bốn phía xung quanh, lại ngưng tụ ra. Những tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng kia, mỗi một đều mang theo cảm giác cổ quái cùng chấn động, theo tinh không trong cơ thể dâng lên, lại gia cố trận pháp.

Lần này, Thông Thiên Đạo Nhân không xuất hiện...

Rất nhanh, theo tất cả tinh quang chúng sinh sáng chói, một tòa đại trận xung quanh ở Nghịch Phàm chúa tể trở nên dồi dào, thình lình thành hình. Sau khi thành hình, sau khi hoàn chỉnh, nhất thời thời gian bản nguyên ở bên trong chậm rãi xoay tròn, dần dần hình thành một vòng xoáy cực lớn.

Bên trong vòng xoáy này giống như ẩn chứa vô số ngôi sao. Mỗi một ngôi sao đều là một phần của trận pháp. Lực bản nguyên bên trong, đã ở trên trình độ nào đó cuồn cuộn không dứt, trở nên càng thêm lắng đọng, khiến cho thời gian nơi đây trôi qua, cũng từ từ thong thả.

Đây mới là nguyên nhân căn bản khiến Bạch Tiểu Thuần bố trí trận pháp này. Cùng lúc thời gian trôi qua thong thả, khiến cho phong ấn giải ra cũng chậm lại. Về phương diện khác cũng mượn lực trấn áp của nó, lại kéo dài thời gian.

Lúc này theo trận pháp hình thành cùng vận chuyển, Bạch Tiểu Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn lại liếc mắt nhìn mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể, cùng với... cái răng cắm ở đỉnh đầu, thần sắc Bạch Tiểu Thuần cũng không khỏi trở nên cổ quái. Hắn suy nghĩ thú bản mạng cũng biến mất, vì sao cái răng này vẫn còn... Mang theo suy nghĩ như vậy, Bạch Tiểu Thuần lùi về phía sau, quay trở về.

Sau khi hắn trở lại Khôi Hoàng Thành, rất nhanh lại có người đưa tới mấy cái răng thú bản mạng rơi xuống, cho Bạch Tiểu Thuần. Không đi để ý tới thần sắc cổ quái của những người này, Bạch Tiểu Thuần cũng tò mò nhìn những cái răng này hồi lâu. Cuối cùng hắn suy nghĩ vẫn thu lại. Nói cách khác, nếu như tiếp theo thú bản mạng Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện, mở miệng rộng lại không hàm răng... Vậy quá khó coi.

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần thở dài. Hắn luôn cảm thấy chuyện này tại sao mình ra mặt, lại thay đổi mùi vị.

- Rõ ràng rất nghiêm túc mà!

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ trán, không tiếp tục đi suy nghĩ tìm hiểu chuyện này nữa. Mà sau khi trở lại hoàng cung, hắn tìm đến chỗ mấy nàng Tống Quân Uyển.

Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ, chuyện tai họa lớn cho dù là Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện, trở nên không nghiêm túc như vậy, nhưng sự hủy diệt của nó, cuối cùng là không cách nào tránh khỏi.

Mà cho dù Thánh Hoàng ở nơi đó đạt được nửa bước chúa tể, chung quy cũng không có cách nào ứng phó được. Tất cả những điều này, đều phải xem lựa chọn của mình, có thật sự có thể thành công hay không.

Điều này cần một lần bế quan, một lần bế quan lâu dài!

Mà sau bế quan lần này, có thể chính là thời điểm sinh tử. Sau này như thế nào, ai cũng không có cách nào phán đoán. Biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ tới, chính là đưa tất cả đám người Tống Quân Uyển, cùng với tất cả người thân bằng hữu của mình, đến trên bảo quạt.

Chỉ là đối mặt với đề nghị của Bạch Tiểu Thuần, bất luận là Tống Quân Uyển hay Chu Tử Mạch, hoặc lại là Hầu Tiểu Muội, thậm chí Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu, còn có Cự Quỷ Vương cùng với Lý Thanh Hậu v.v tất cả mọi người, bọn họ đều không có đồng ý.

- Điều này không có ý nghĩa. Nếu như Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất, ngươi cho rằng chúng ta ở trên cây quạt, có thể sống được sao? Ngươi cũng nói, Nghịch Phàm chúa tể muốn hủy diệt là cả tinh không, toàn bộ tộc quần. Chúng ta cho dù là trốn thoát được lần này, chung quy cũng chỉ có sống lâu thêm mấy nén hương mà thôi.

Tống Quân Uyển nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt mang theo sự ôn hòa, khẽ mở miệng nói.

Lời Tống Quân Uyển nói, khiến cho Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Trên thực tế hắn cũng hiểu rõ, Tống Quân Uyển nói đều là đúng. Nếu như Tiên Vực Vĩnh Hằng bị hủy diệt, như vậy dựa vào thần uy của Nghịch Phàm chúa tể, muốn ở trong mảnh tinh không này tìm được bảo quạt, dễ dàng như trở bàn tay.

Hơn nữa hắn cũng nhất định sẽ đi tìm bảo quạt. Đây là hắn nói, hủy diệt tất cả tinh không, hoàn toàn không để lại. Cho nên mọi người trên bảo quạt, chung quy cũng khó có thể chạy thoát chết.

Thậm chí nếu không phải là Nghịch Phàm chúa tể bị phong ấn ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, bảo quạt căn bản cũng là không có cách nào lưu lại đến nay. Cho dù là thế giới cát chảy này, cũng sẽ trở thành là hư vô.

- Chúng ta có thể làm, chính là ở trước hi vọng cuối cùng này, làm bạn với nhau nhiều hơn là tốt rồi... Chúng ta muốn dẫn ngươi đi tới một chỗ...

Chu Tử Mạch khẽ mở miệng nói. Nàng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trên mặt dần dần lộ ra vẻ tươi cười. Hầu Tiểu Muội cũng như vậy.

Nhìn mấy đạo lữ của mình, trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng càng thêm ấm áp. Hắn rất quý trọng khoảng thời gian tiếp theo này. Bởi vì hắn biết, thời gian của mình thật sự không nhiều lắm. Hắn tối đa, cũng chỉ có thể làm bạn với người nhà mấy ngày. Hắn nhất định phải đi bế quan, đi tiến hành nỗ lực đột phá bạo phát trận này!

- Chỗ nào?

Bạch Tiểu Thuần cũng cười.

Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội cùng với Công Tôn Uyển Nhi, dẫn theo Bạch Tiểu Thuần đi tới một địa phương bọn họ đặc biệt chuẩn bị cho thế giới Thông Thiên.

Bạch Tiểu Thuần cũng nhịn xuống hiếu kỳ, không tản ra thần thức. Hắn nhìn thấy được ngoại trừ mấy nàng ra, đám người Cự Quỷ Vương, Đại Thiên Sư, Lý Thanh Hậu cùng với Linh Khê lão tổ, thậm chí Tiểu Bàn Tử, Hứa Bảo Tài, Thần Toán Tử, đều ở bên trong đoàn người. Đương nhiên cũng có Thiết Đản.

Nhìn những khuôn mặt quen thuộc, nhìn nụ cười trên mặt bọn họ, Bạch Tiểu Thuần càng hiếu kỳ hơn. Cho đến khi hắn đi theo mọi người, rời khỏi Khôi Hoàng Thành, đi một chỗ sát biên giới của Khôi Hoàng

Triều, Bạch Tiểu Thuần cuối cùng không có nhịn được nữa, tản ra thần thức.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1931: Chuyện Xưa

Theo thần thức của hắn tản ra, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, mắt còn trợn tròn, tim đập rộn lên, hít thở cũng trở nên dồn dập. Hắn chỉ vào phía trước, lập tức nhìn về phía đám người Tống Quân Uyển.

- Các ngươi...

Bạch Tiểu Thuần có phần không có thể nào tin tưởng nổi. Bên trong thần thức của hắn thật sự đã thấy tất cả. Ngoài dự liệu của hắn, ở trong thần thức của hắn, hắn thấy rõ ràng phía xa có một châu. Phạm vi châu này, cùng thế giới Thông Thiên chênh lệch không bao nhiêu. Bên trong vốn không có sông, nhưng rõ ràng được nhân lực xây dựng ra bốn đường sông lớn!

Bốn đường sông lớn này lan tràn ra. Về phần khu vực trung tâm, lại là một mảnh nước biển. Chính xác mà nói, đây cũng là một hồ nước. Nhưng so với Thông Thiên Hải, kích thước giống nhau gần như đúc!

Bốn con sông này, chính là biển này lan tràn ra. Cùng lúc đó, ở hai bờ sông của bốn con sông này, mọi chỗ đều có tông môn mọc lên như rừng. Thậm chí ở chỗ xa hơn, Bạch Tiểu Thuần còn thấy được Trường Thành, thấy được Cự Quỷ Thành bên ngoài Trường Thành... Cùng với Khôi Hoàng Thành trước kia!

Tất cả những điều này, thình lình chính là... thế giới Thông Thiên!

Điều này hiển nhiên là do mọi người tập hợp rất nhiều nhân lực vật lực, hoàn toàn cải tạo châu này, hoàn toàn hoàn nguyên tất cả của thế

giới Thông Thiên. Hành động vĩ đại như vậy, khiến cho tâm thần Bạch Tiểu Thuần không ngừng chấn động.

Trên thực tế, thần thức của hắn tản ra, vốn có thể bao trùm toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Nhưng tim hắn không ở chỗ này, cũng tất nhiên không chú ý tới biến hóa của châu này. Quan trọng nhất, là sau khi Bạch Tiểu Thuần trở về, chuyện trải qua quá mau quá nhiều. Cho nên cho tới bây giờ, hắn mới hiểu, nơi đây tự nhiên được xây dựng đến trình độ như vậy.

Nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần giật mình cùng chấn động, Đại Thiên Sư cười.

- Bệ hạ, đây là trong những năm ngài đang bế quan tu luyện, vì mấy vị hoàng hậu nhớ nhà, lão hủ cùng với những người khác đều rất tưởng niệm đối với quê hương, cho nên lão phu làm chủ, tập hợp gần như tất cả người của thế giới Thông Thiên, để cho bọn họ cung cấp ký ức, cuối cùng mới dẫn tới ở đây hoàn nguyên tất cả dựa theo ký ức đi ra.

- Ta nghĩ, ở đây có thể làm nơi ký thác cho tu sĩ thế giới Thông Thiên, khiến bọn họ ở chỗ này không xa lạ gì. Đồng thời, cũng có thể còn có lực ngưng tụ, đồng thời còn có thể trở về cố thổ trước kia, đi cảm nhận năm tháng hồi ức.

- Chỉ là đáng tiếc, sau khi xây dựng được, lại liên tiếp xuất hiện biến cố, chưa kịp bẩm báo bệ hạ. Mà giờ khắc này cũng vì bị hoang phế, không có mở ra đối với bên ngoài.

Đại Thiên Sư xúc động, về phía Bạch Tiểu Thuần ôm quyền cúi đầu.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần kích động, cảm nhận tất cả mọi thứ bên trong thần thức. Trong mắt của hắn lộ ra vẻ hồi ức, giống như ký ức trước kia thoáng cái mở ra cửa lớn, thả ra ngoài, tràn ngập ở trước mắt.

- Được, được!

Bạch Tiểu Thuần cười ha hả, thân thể thoáng lắc một cái, bước vào châu này trước. Mọi người theo sau lưng Bạch Tiểu Thuần, thần sắc đều mang theo sự hồi ức cùng xúc động, bước vào thế giới Thông Thiên mới này.

Đi ở bên trong thế giới Thông Thiên, tâm tình Bạch Tiểu Thuần kích động. Hắn nhìn sơn hà ở đây, ở đông mạch Thông Thiên này. Nơi hắn đi tới trước hết, là Mạo Nhi Sơn!

Hình dáng của Mạo Nhi Sơn cùng trong trí nhớ của hắn, chênh lệch không bao nhiêu. Thậm chí ngay cả căn nhà trong thôn trang dưới chân núi, cùng trong trí nhớ của hắn cũng giống nhau như đúc.

Đứng ở đỉnh núi Mạo Nhi Sơn, hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền. Mọi người đi theo phía sau hắn, lúc này đều chú ý tới thần sắc chìm đắm trong hồi ức trên mặt của Bạch Tiểu Thuần.

Hồi lâu, khi Bạch Tiểu Thuần mở hai mắt ra, trên mặt hắn lộ ra dáng vẻ tươi cười hồn nhiên hình như thuộc về hắn trước kia.

- Cũng không biết các ngươi có biết hay không... Lại nói tiếp, nơi này chính là địa phương năm đó ta bái nhập Linh Khê Tông... Phụ thân ta cho lưu lại một cây hương, và nói với ta. Chỉ cần đốt hương, sẽ có tiên nhân tới dẫn ta đi.

- Vì vậy ta lại tới nơi này đốt. Chỉ là mỗi lần đốt, đều có thiên lôi cuồn cuộn. Ta sợ nên nhiều lần đều buông tha. Cho đến thời điểm lần thứ mười ba, ta mới cắn răng chịu đựng thiên lôi, đốt cây hương này. Vì vậy... Gặp được Lý thúc.

Bạch Tiểu Thuần khẽ nói thì thào, quay đầu lại nhìn về phía Lý Thanh Hậu, giống như đang nhìn phụ thân của mình.

Lý Thanh Hậu già, tóc có chút hoa râm. Lúc này hắn cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành, trong lòng tràn đầy xúc động thổn thức.

- Chính là tên tiểu tử thối nhà ngươi, những năm này đốt hương đốt tới hơn mười lần. Mỗi lần ta đều đi ra, có thể đi đến phân nửa, ngươi lại tắt hương. Lúc đó ta còn nghĩ, chờ ta tìm được ngươi, xem ta có thu thập ngươi một trận hay không.

Lý Thanh Hậu cười mắng.

Bạch Tiểu Thuần có chút xấu hổ, vội ho một tiếng.

- Lý thúc, việc này cũng không cần nói...

Nghe được lời hai người nói chuyện, đám người Tống Quân Uyển cùng Hầu Tiểu Muội, trên mặt đều lộ ra ý cười. Trên thực tế, ngọn núi này lại dựa theo ký ức của Lý Thanh Hậu đi tu sửa xây dựng đi ra.

- Ta từ nơi này, được Lý thúc dẫn theo, đi tới Linh Khê Tông...

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu nhìn về phía xa, thân thể bước lên trước. Mọi người bên cạnh hắn tu vi của cũng không tầm thường, lúc này đều cất bước, vượt qua hư vô. Thời điểm xuất hiện đã ở Linh Khê Tông.

Linh Khê Tông cùng ký ức của Bạch Tiểu Thuần, hoàn toàn đồng nhất. Thậm chí một ít bậc thang gỗ, cũng như vậy. Sau khi đến nơi này, Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở trong viện nhà bếp.

- Chính là ở chỗ này, ta gặp được đại sư huynh. Lúc đó nơi này chính là có tám người mập mạp. Ta vừa tới, đã nhìn thấy tám người mập mạp chạy vội, khiến cho ta khiếp sợ... Nhất là đại sư huynh, đây hoàn toàn chính là một núi thịt.

Bạch Tiểu Thuần chỉ vào Trương Đại Bàn, tiếng cười truyền ra.

Trương Đại Bàn cũng có chút ngượng ngùng, sờ sờ mũi, sau đó cười hắc hắc lên.

- Ta lúc đó còn đang suy nghĩ, người này mới tới thế nào gầy như vậy, phải cố gắng bồi bổ cho hắn. Nhưng không nghĩ tới lại nhìn nhầm.

Từ sau khi Bạch Tiểu Thuần tới, nhà bếp chúng ta ở trên phương diện ăn trộm, từ nay về sau mở ra một cánh cửa lớn mới.

Chuyện này rất nhiều người cũng không biết. Lúc này nghe nói, tất cả đều cảm thấy rất mới mẻ. Nhất là Công Tôn Uyển Nhi cùng Chu Tử Mạch, càng hiếu kỳ hơn. Trương Đại Bàn mắt thấy nhiều người nhìn mình như vậy, vì vậy mặt mày hớn hở bắt đầu nói tới chuyện mình cùng Bạch Tiểu Thuần năm đó. Thời điểm nói có nên nói đến chuyện cuồng ma ăn trộm gà hay không, Hầu Tiểu Muội cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1932: Cuộc Sống Truyền Kỳ (1)

- Năm đó cuồng ma ăn trộm gà, quả nhiên là ngươi!

Bạch Tiểu Thuần càng xấu hổ, chỉ vào một chỗ căn phòng trong viện nhà bếp, vội vàng mở miệng nói.

- Còn có ở đây, trước đây Hứa Bảo Tài đỏ mắt với thân phận nhà bếp của ta, lại cầm một bức thư máu, ném tới trước mặt của ta, muốn tới khiêu chiến ta...

Hứa Bảo Tài trợn trừng mắt, cười hắc hắc, không nói gì. Bạch Tiểu Thuần mắt thấy những người khác giống như không chú ý tới mình ở đây, vẫn đang nghe Trương Đại Bàn nói chuyện mình trước kia là cuồng ma ăn trộm gà, nhất thời đau đầu, vội vàng lôi kéo mọi người rời khỏi nhà bếp. Thời điểm đến cái bậc thang đi thông trên núi thí luyện kia, nhìn bậc thang cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cười.

- Nơi này chính là nơi ta cùng với tiểu muội lần đầu tiên gặp mặt.

Hầu Tiểu Muội cũng nhìn cái bậc thang này, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, giống như trở lại năm đó...

Một năm kia, một thiếu niên, bên cạnh theo hai người béo mập, chặn ở cái bậc thang này, vơ vét tài sản tất cả đệ tử thí luyện qua lại...

Một năm kia, một tiểu nha đầu, giống như cây ớt nhỏ vậy, đi đến nơi này, nhìn thấy người thiếu niên kia, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn...

Bạch Tiểu Thuần nhìn Hầu Tiểu Muội, Hầu Tiểu Muội cũng nhìn Bạch Tiểu Thuần, hai người hình như đều trở lại trước kia.

Hồi lâu, khi Bạch Tiểu Thuần đi lên Linh Khê Tông, đi tới bắc bờ, hắn đi tới Vạn Thú Lâm, ở chỗ này hắn thấy được chỗ ở cùng Thiết Đản trước kia. Nhìn nơi đây, trí nhớ của hắn trở lại thời khắc Thiết Đản sinh ra.

- Thiết Đản...

Bạch Tiểu Thuần khẽ kêu lên. Trong nháy mắt Thiết Đản lại gào thét lao đến, đứng ở bên cạnh hắn, thân thể còn thu lại thành hình dạng thành tựu năm đó. Bộ dáng khả ái này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần sau khi nhìn thấy, trong lòng càng ấm áp hơn.

- Chính là ở chỗ này, Thiết Đản ra đời.

Trong sự xúc động nhớ lại của Bạch Tiểu Thuần, bên trong con mắt Thiết Đản, cũng lộ ra quấn quýt như trẻ nhỏ quấn cha mẹ trước sau như một.

Lại như vậy, ở bên trong Linh Khê Tông này, Bạch Tiểu Thuần đi qua mỗi một nơi, sẽ dừng lại, hồi ức những chuyện đã qua. Cửa lớn ký ức sau khi mở ra, giống như cuồn cuộn không dứt, khiến người ta trong lúc vô tình chìm đắm ở bên trong.

Cho đến khi rời khỏi Linh Khê Tông, đi tới Huyết Khê Tông.

Ở trên đỉnh núi trong Huyết Khê Tông, ánh mắt của Bạch Tiểu Thuần rơi vào chỗ Tống Quân Uyển. Tống Quân Uyển cười. Giờ phút này, dáng vẻ tươi cười của nàng rất đẹp.

- Lại nói tiếp, trước đây ta đi tới Huyết Khê Tông, là mang theo mặt nạ... Hóa thân Dạ Táng, tới nơi này vốn không có dự định lừa gạt một đạo lữ về nhà. Ta chỉ là muốn đi khuê phòng của Quân Uyển nàng, đi trộm một bảo bối.

Bạch Tiểu Thuần sờ sờ mũi, cười hắc hắc nói. Hắn thuận tiện lấy ra con rùa đen nhỏ. Không đợi con rùa đen nhỏ lộ ra bất mãn, Bạch Tiểu

Thuần lại chỉ vào con rùa đen nhỏ, nói.

- Chính là nó, trước đây liền vì trộm nó đi, không nghĩ tới cuối cùng... lại còn trộm đi một đạo lữ.

Nói đến đây, Bạch Tiểu Thuần cũng mơ hồ có chút đắc ý. Vốn trên mặt Tống Quân Uyển có vẻ tươi cười, nhưng nghe một hồi, lại trừng mắt lên.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Thần Toán Tử.

- Hanh Hanh Tử, ở đây cũng là nơi chúng ta gặp nhau. Còn nhớ rõ năm đó bộ dạng bỉ ổi này của ngươi... Không nghĩ tới ngươi từ đó về sau, tự nhiên ở trên phương diện gieo, có thiên phú như thế.

Lúc này thân phận của Bạch Tiểu Thuần đã khác, lời của hắn đám người Tống Quân Uyển cùng với Trương Đại Bàn dám đi đánh trả, nhưng Thần Toán Tử không dám.

Hắn chỉ có thể cười khổ, trong lòng cũng có thổn thức. Sau khi thật sự hồi ức lại chuyện cũ, sẽ phát hiện cuộc sống thật sự rất kỳ diệu. Nếu như không phải năm đó quen biết, có thể hiện tại, mình cũng không còn là bộ dạng bây giờ.

Ở bên trong thế giới Thông Thiên này, sau khi đi một vòng, Bạch Tiểu Thuần đi Trường Thành, đi vào Man Hoang. Ở đây mức độ hoàn nguyên so với bên trong thế giới Thông Thiên hình như còn muốn chân thật hơn một ít. Ngoại trừ không có oan hồn ra, tất cả những thứ khác đều giống với trong trí nhớ của Bạch Tiểu Thuần.

Ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần phát hiện mê cung năm đó cùng Chu Tử Mạch lần đầu tiên đấu pháp, cũng bị hoàn nguyên ra. Ở bên trong mê cung này, Bạch Tiểu Thuần cười.

Hắn không cần suy nghĩ đã biết, mê cung này nhất định là do Chu Tử Mạch dựa theo ký ức cung cấp, sau đó mới xây dựng đi ra. Dù sao năm đó đi vào một tầng cuối cùng của mê cung này, chỉ có hai người hắn cùng với Chu Tử Mạch.

- Trước đây chính là ở chỗ này, Tử Mạch... Ngươi thiếu chút nữa đánh ta tới chết, ngươi biết không?

Nhớ tới chuyện năm đó, Bạch Tiểu Thuần lại cười nhìn về phía Chu Tử Mạch.

Chu Tử Mạch trợn mắt, hừ một tiếng.

- Ta năm đó nếu như thật sự đánh cho ngươi chết, vậy cũng tốt.

Bạch Tiểu Thuần vội ho một tiếng. Đối với câu trả lời của Chu Tử Mạch, hắn chỉ có thể cười khổ. Những người khác ở bốn phía xung quanh cũng đều mỉm cười, dường như đối với lời Bạch Tiểu Thuần nói, không phải quá tin tưởng.

- Là thật. Ta thiếu chút nữa lại chết ở chỗ này. Chỉ là vì một hồn Thiên Nhân...

Bạch Tiểu Thuần bất đắc dĩ giải thích một câu.

Chu Tử Mạch có chút mặt đỏ. Hiện tại nhớ lại chuyện năm đó, hồn Thiên nhân ở trong mắt lúc đó vô cùng trân quý, bây giờ muốn bao nhiêu lại có bấy nhiêu. Nhất là nghĩ đến, nếu như trước đây Bạch Tiểu Thuần gặp xui xẻo, thật sự bị mình đánh chết... Nàng ở đây cũng không nhịn được cười.

Đi ra khỏi mê cung, Bạch Tiểu Thuần lại đến Cự Quỷ Thành. Ở chỗ này, thần sắc Cự Quỷ Vương rất phiền muộn, hiển nhiên tức cảnh sinh tình. Nhất là hắn nhìn bức tượng Cự Quỷ của mình, nhìn vương điện trên đó, không biết nhớ ra cái gì đó, đứng ở nơi đó liên tục thở dài.

- Cự Quỷ lão ca, nhà tù tăm tối có được xây dựng đi ra hay không?

Bạch Tiểu Thuần nhìn Cự Quỷ Vương, hô một câu.

- Gọi nhạc phụ!

Cự Quỷ Vương rất bất mãn. Chu Tử Mạch cũng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần cười vội vàng gật đầu. Sau khi hắn hô một tiếng nhạc phụ, Cự Quỷ Vương lúc này mới thư thái.

- Nhà tù tăm tối ngươi cũng đừng nghĩ tới. Không có.

Cự Quỷ Vương hiểu rất rõ Bạch Tiểu Thuần. Trên thực tế hắn đã sớm đoán được, một khi thế giới Thông Thiên được hoàn nguyên, lúc Bạch Tiểu Thuần đi tới nơi này, nhất định sẽ nói khoác khoe khoang phong cảnh trước kia. Cho nên hắn vì đề phòng nếu chẳng may, đơn giản là không hoàn nguyên ra nhà tù tăm tối.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1933: Cuộc Sống Truyền Kỳ (2)

- Thật muốn thăm nhà tù tăm tối. Các ngươi không biết, trước đây ta bị Cự Quỷ Vương hại thảm, ở trong nhà tù tăm tối làm cai tù. Cho đến có một ngày nhìn thấy được một lão đầu...

Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, không quan tâm biểu tình khó coi này của Cự Quỷ Vương, nói với mọi người về cảnh tượng hắn cùng với Cự Quỷ Vương quen biết...

Khi mọi người nghe được cảnh tượng Bạch Tiểu Thuần tự nhiên hành hung Cự Quỷ Vương, thậm chí cầm thân thể Cự Quỷ Vương làm tấm mộc xung phong liều chết ra khỏi nhà tù tăm tối, lại mang Cự Quỷ Vương ở bên trong thành trì này giết tới giết lui, mỗi người đều mở to mắt, nhìn về phía Cự Quỷ Vương, biểu tình đầy đồng tình. Trong đầu bọn họ đều đã có hình ảnh xúc Động. Ở trong hình ảnh này, Cự Quỷ Vương vô cùng thê thảm, bị Bạch Tiểu Thuần coi như vũ khí vung tới vung đi...

- Còn nữa, nói lên Cự Quỷ Vương, ta lại không thể không nói một chút về tiểu quả phụ kia...

Trong khi Bạch Tiểu Thuần nói đến đó, Cự Quỷ Vương nhất thời sốt ruột, mắt thấy như vậy, Bạch Tiểu Thuần cười xấu xa, không nói tiếp tới chuyện quả phụ nữa.

Duy nhất chỉ có Đại Thiên Sư, lúc này cười gượng vài tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời. Sau đó, hắn bỗng nhiên mở miệng.

- Bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm nữa. Chúng ta vẫn trở về đi.

- Đừng nóng vội. Đại Thiên Sư, chuyện của ngươi ta còn chưa nói.

Bạch Tiểu Thuần nhất thời mặc kệ. Mắt thấy Đại Thiên Sư muốn đi, vì vậy hắn tiến lên kéo lại, dẫn theo mọi người trong nháy mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện đã ở trong Khôi Hoàng Thành của thế giới Thông Thiên, bên ngoài Thiên Sư Điện trong hoàng cung.

- Thấy được không? Chính là ở chỗ này, năm đó Đại Thiên Sư rất thần bí, ngồi ở bên trong, đối với ta quơ tay múa chân...

Bạch Tiểu Thuần mắt thấy Đại Thiên Sư cười khổ, vì vậy mặt mày hớn hở nói ra chuyện cũ giữa hắn cùng với Đại Thiên Sư.

Đến cuối cùng, Đại Thiên Sư đều trừng mắt lên.

- Ngươi còn không biết xấu hổ nói. Độc kế tuyệt hậu này, còn không phải là ngươi nghĩ ra được, cầm hồn Trúc Cơ nói là hồn Thiên Nhân, lấy cái này tới kiểm tra mọi người!

- Còn nữa, cái Chúng Ân Lệnh kia, cũng là ngươi nghĩ ra được.

Cuối cùng nói tới nói lui, tất cả mọi người chợt phát hiện, Bạch Tiểu Thuần này trên đường đi tới, đi tới nơi nào hình như đều có thể phong sinh thủy khởi. Nhất là loại năng lực gây tại họa này, cũng lật lượt từ trong những câu chuyện này, thể hiện ra rất rõ ràng, có thể nói là truyền kỳ!

Nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao, đám người Đại Thiên Sư bỗng nhiên có cảm giác, Nghịch Phàm chúa tể hình thành tai họa lớn, hình như cũng không tính là gì cả... Có Bạch Tiểu Thuần ở đây, dường như cuối cùng đều có thể bị hóa giải.

Loại tự tin này không biết tại sao lại tới, khiến cho tâm tình mọi người đều sung sướng hơn rất nhiều. Bọn họ lại theo Bạch Tiểu Thuần ở thế giới Thông Thiên này đi một vòng. Mọi người lần lượt nói ra chuyện

cũ của bản thân. Cho đến khi sắc trời dần dần tối lại, bọn họ mới rời khỏi đó, trở lại Khôi Hoàng Thành.

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Tiểu Thuần không tu luyện. Hắn dùng tất cả thời gian của mình đi làm bạn người nhà cùng bằng hữu của mình. Bất luận là Tống Quân Uyển, Hầu Tiểu Muội, Chu Tử Mạch hay Công Tôn Uyển Nhi.

Lại hoặc là Đại Bảo, Tiểu Tiểu, còn có Tiểu Bảo.

Làm trượng phu, làm phụ thân, mấy ngày này, Bạch Tiểu Thuần hình như muốn xem như vượt qua năm tháng vĩnh hằng, nhưng chung quy vẫn có một ngày kết thúc.

Hắn nhất định phải bế quan. Sau khi từ biệt lưu luyến cùng mọi người, Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu, đi vào trong mật thất.

Hắn không biết mình có thể thành công hay không, cũng không có cách nào đi phán đoán chuyện sau này. Hắn chỉ có thể cố gắng hết lực lượng lớn nhất của mình, đi hoàn thành đột phá mình nhất định phải làm!

- Hoặc là đột phá, còn có sinh cơ, hoặc là... có thể lần này bế quan, chính là xa nhau.

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Thời điểm lại đi vào mật thất, hắn quay đầu lại lần cuối cùng liếc mắt thoáng nhìn người nhà cùng bằng hữu của mình đang ở bên ngoài nhìn theo. Theo cửa lớn mật thất chậm rãi đóng lại, ngăn cách ánh mắt bọn họ...

Một cánh cửa lớn của mật thất, giống như cắt đứt thành hai thế giới.

Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trong mật thất, hai mắt nhắm nghiền, trong lòng bình tĩnh. Sau khi tất cả tâm thần tư tưởng đều từ từ ổn định, lúc hắn lại mở đôi mắt ra, trong mắt của hắn lộ ra sự quyết đoán cùng kiên định!

Ánh mắt như vậy, ở trên người Bạch Tiểu Thuần không thông thường. Theo tu vi tăng trưởng, theo lịch duyệt tăng, theo từng trải các loại khúc chiết đến nay, bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy được, bản thân đã trưởng thành lên rất nhiều.

Nhất là trước đó ở bên trong thế giới Thông Thiên được một lần nữa hoàn nguyên, đi qua dấu chân suốt đời, tâm Bạch Tiểu Thuầncũng càng thêm trầm ổn.

Bắt đầu truy tìm suy nghĩ của hắn trước, lại trải qua xác định ý nghĩ của mẹ Vĩnh Hằng...

- Đạo của Nghịch Phàm chúa tể, là hủy diệt tất cả, mất đi tất cả, giống như tắt đèn lửa của tinh không, khiến cho tinh không vô tận, hóa thành tối tăm, không có sinh cơ, chỉ có chết!

- Mà đạo của hắn, nếu như trái lại, chính là một lần nữa thắp sáng từng ngọn đèn đã tắt trong tinh không này... Lại giống như đạo của hắn là mất đi, đạo của ta chính là ánh sáng!

Mắt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng màu sắc kỳ dị. Đây chính là tư tưởng của hắn, cũng chính là mục tiêu lần này hắn bế quan, muốn truy tìm!

Về phần đi làm như thế nào, điểm này trong lòng Bạch Tiểu Thuần cũng có phương hướng. Chính xác mà nói, phương hướng này đến từ chính một gốc cây thực vật hắn đã từng nhận được!

Nghĩ tới đây, Bạch Tiểu Thuần nhắm mắt lại, trong lòng khẽ hô hoán. Theo tiếng hô hoán, chỗ mật thất của hắn nhất thời chấn động. Thậm chí hoàng cung cũng rung động. Cuối cùng toàn bộ Khôi Hoàng Thành, đều đang chấn động.

Cảnh tượng như vậy, lập tức lại khiến cho vô số người kinh ngạc nghi ngờ. Nhưng sự kinh ngạc nghi ngờ này không duy trì liên tục bao lâu, đột nhiên ở một chỗ trên mặt đất bên ngoài Khôi Hoàng Thành, mặt đất

ầm ầm vỡ nát. Một thực vật cực lớn mọc lên ngập trời. Rất nhanh, dây thứ hai, dây thứ ba, dây thứ tư... Trong chớp mắt, chừng mấy trăm dây trồng mọc lên, bay lượn tám phương.

- Đó là cái g?

- Trời ạ, ở dưới Khôi Hoàng Thành chúng ta, tự nhiên tồn tại thực vật như vậy!

- Khí tức này... Đây đã là khí tức vượt qua Bán Thần, có thể so sánh với Thiên Tôn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1934: Đạo Của Bạch Tiểu Thuần

Theo những tiếng bàn tán vang vọng, mấy trăm dây leo thực vật giống như cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần triệu hoán, trong lúc vung vẩy cuối cùng lại từ thực chất hóa làm ánh trăng hư ảo, phóng lên cao, lao thẳng đến, tập trung lại ở bầu trời Khôi Hoàng Thành.

Ở dưới sự chú ý của vạn người, những ánh trăng này ngưng tụ thành một đoàn trăng sáng, tản ra ánh sáng, khiến cho tất cả những người nhìn thấy được, tâm thần đều dao động. Ở nơi quầng sáng giống như ánh trăng sáng này, sáng chói đến cực hạn, giống như từ trong không trung trên bầu trời, thực sự xuất hiện thêm mặt trăng trong nháy mắt. Quầng sáng này bỗng nhiên lóe lên, cuối cùng lại lao thẳng đến hoàng cung Khôi Hoàng Thành.

Chớp mắt tới gần, không đợi những người khác kịp phản ứng, lại lao thẳng đến mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan trong hoàng cung. Đám người Đại Thiên Sư vừa muốn ngăn cản, tâm thần của bọn họ lập tức nhận được thần niệm của Bạch Tiểu Thuần, vì vậy đều dừng lại, nhìn ánh trăng kia dần dần biến mất ở bên ngoài mật thất.

Thời khắc này, trong mật thất, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Trong tay phải hắn giơ lên, từ bên trong cửa lớn của mật thất này, quầng sáng chói qua xuyên qua, lại trực tiếp ngưng tụ ở trong tay hắn.

Bên trong tản ra cảm giác vui mừng nhảy nhót giống như chim sẻ, hình như nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, lại giống như thấy được chủ nhân.

Trên mặt của Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười. Theo thần niệm thoáng động, ánh sáng của quầng sáng trong tay hắn dần dần tiêu tan, cuối cùng hóa thành một hạt giống phát ra ánh trăng. Sau khi loại hạt giống này rơi vào trong tay Bạch Tiểu Thuần, ánh trăng ôn hòa, chiếu rọi mật thất.

Chính là hoa ánh trăng!

Năm đó trước khi Bạch Tiểu Thuần bế quan, lưu lại hoa ánh trăng, khiến cho nó ngủ say ở trong lòng đất Khôi Hoàng Thành, làm một trong những lá bài tẩy bảo vệ Khôi Hoàng Thành. Mặc dù trước sau không có dùng tới, nhưng hôm nay theo tư tưởng củ Bạch Tiểu Thuần lên xuống, đối với phương pháp bố trí đạo như thế nào, Bạch Tiểu Thuần nghĩ đến đầu tiên, chính là hoa ánh trăng!

Chính xác mà nói, hắn nghĩ tới là năm đó ở bên trong thế giới Thông Thiên, sau khi hoa ánh trăng trưởng thành đến trình độ nhất định, hắn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng, nó hóa thành vô số hạt giống bồ công anh, nhẹ nhàng tung bay ở trong thiên địa, khuếch tán khắp nơi.

Cảnh tượng kia, trước đây khiến Bạch Tiểu Thuần rất xúc động, ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Hiện tại nhớ lại vẫn giống như rõ ràng ở trước mắt.

- Muốn đi đạo hoàn toàn ngược lại cùng Nghịch Phàm, muốn một lần nữa thắp sáng những ngọn đèn đã bị tắt trong tinh không... Cần, chính là năng lực của hoa ánh trăng này...

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng nói.

Đối với biện pháp này, trước đó ở trong đầu hắn đã suy tư rất lâu, sớm đã có hình thức ban đầu. Lúc này hắn nheo cặp mắt lại, lại trầm ngâm một hồi, trong mắt của hắn lộ ra sự quyết đoán.

- Không phải không có biện pháp nào khác. Nhưng trên thực tế không kịp... Hiện tại phương thức nhanh nhất, chính là... dung nhập hoa ánh

trăng, mượn năng lực sinh sôi nảy nở tản ra của nó, hóa thần thức của ta thành vô số hạt giống, lấy Tiên Vực Vĩnh Hằng làm trung tâm của mảnh tinh không này, không ngừng khuếch tán về bốn phía xung quanh...

Bạch Tiểu Thuần hít một hơi thật sâu. Sau khi xác định ý nghĩ này, lại không chút do dự nào, thần thức của hắn bỗng nhiên tản ra, lại trực tiếp bao phủ ở trên hạt giống hoa ánh trăng.

Sau khi dần dần bao trùm lên loại hạt giống này, từ từ hạt giống biến mất ở trong tay Bạch Tiểu Thuần. Thời điểm xuất hiện, đã ở trong thần hải của hắn, sau đó mọc rễ nẩy mầm, khuếch tán ra toàn thân. Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn dung hợp cùng hoa ánh trăng. Trong quá trình dung hợp này, hắn không có đi tổn thương đối phương. Ngược lại là... một khi Bạch Tiểu Thuần thành công có đạo của mình, thành công đốt sáng lên tinh không tối tăm này, như vậy hoa ánh trăng này, chính là thực vật phối hợp với hắn, địa vị của nó tới một mức độ nào đó, thậm chí đã có thể so sánh với... hoa vĩnh hằng!

Đối với tất cả những điều này, hoa ánh trăng có đầy đủ linh trí hiển nhiên rất rõ ràng. Lúc này nó có vẻ đặc biệt kích động, toàn lực phối hợp, hoàn toàn không có chút chống lại nào, sau khi mặc cho Bạch Tiểu Thuần dung hợp, nó dần dần rơi vào giấc ngủ say, hoàn toàn để lại quyền chủ đạo cho Bạch Tiểu Thuần.

Thời gian trôi qua, không biết qua bao lâu, Bạch Tiểu Thuần tự nhiên hoàn toàn chìm đắm ở trong tâm thần, quên đi tất cả. Thời điểm hoàn toàn trở thành hoa ánh trăng, trên người của hắn bắt đầu tản ra một chút ánh trăng nhu hòa. Những ánh trăng nhẹ nhàng tung bay, từ thân thể hắn bay ra, sau đó bay về phía bầu trời.

Lúc vừa mới bắt đầu, chỉ có hơn mười điểm ánh trăng, nhẹ nhàng ở trên trời cao, dần dần dung nhập hư vô, giống như rời khỏi Tiên Vực Vĩnh Hằng, bồng bềnh ở trong tinh không này. Nhưng rất nhanh, số lượng điểm ánh trăng ấy lại càng lúc càng nhiều, dần dần lên tới hơn một trăm, hơn một nghìn, hơn một vạn... Cho đến khi vượt qua mười vạn,

trăm vạn, ngàn vạn... Cuối cùng đã thành vô số. Tất cả đều từ bên trong thân thể Bạch Tiểu Thuần tản ra, bay khỏi mật thất, nhẹ nhàng bay về phía trời cao, bay về phía toàn bộ tinh không, không ngừng khuếch tán ra.

Từ phía xa nhìn lại, những ánh trăng ôn hòa giống như tơ liễu vậy, lại giống như cây bồ công anh thật sự, càng tản càng rộng. Cảnh tượng như vậy, cũng dần dần bị chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng chú ý. Bọn họ nhìn những ánh trăng bồ công anh này từ Khôi Hoàng Thành dâng lên, mặc dù không biết đó là cái gì, nhưng lại ở trên những cây bồ công anh, cảm nhận được ngọn lửa sinh mệnh thiêu đốt.

Những cái này, không chỉ là do thần niệm Bạch Tiểu Thuần biến thành, còn ẩn chứa sức sống của hắn, sinh mệnh của hắn, đạo của hắn, tất cả mọi thứ của hắn...

Mà ở trong mật thất, thân thể hắn lúc này cũng dần dần khô khốc, giống như vô hạn già nua, giống như chỉ còn lại có một thể xác. Linh hồn của hắn, đạo của hắn, tu vi của hắn, tất cả mọi thứ của hắn, đều theo những cây bồ công anh này, tản về phía toàn bộ tinh không.

Vô số những cây bồ công anh ẩn chứa sinh mạng cùng thần niệm của Bạch Tiểu Thuần, ở trong tinh không này nhẹ nhàng tung bay, từ từ khuếch tán ra. Chúng không phải di chuyển tự do không mục đích, mà là trong lúc khuếch tán ra, tìm kiếm mọi chỗ đổ nát đã từng bị hủy diệt, lại giống như đang tìm... nơi những ngọn nến bị tắt trên giá nến ở mọi chỗ.

Một khi tìm được, nó sẽ rơi vào trên đống đổ nát này, dung nhập vào nơi đây, mọc rễ nẩy mầm...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1935: Đốm Lửa Nhỏ (1)

Thời gian ngày lại ngày trôi qua. Mặc dù trong lòng mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, nguy cơ vẫn còn. Nhưng bọn họ hiểu rõ, bất luận là Thánh Hoàng hay Bạch Tiểu Thuần, đều đang cố gắng, đều đang thử đi thay đổi trận tai họa lớn này.

Mà cái bọn họ cần phải làm, chỉ có chờ đợi, cùng với ở trong chờ đợi như vậy không ngừng tu hành, cho dù tu hành không có tác dụng quá lớn, nhưng không người nào nguyện ý buông tha quyền lợi sinh tồn. Cho dù là tu luyện tác dụng không lớn, nhưng chung quy so với không có việc gì làm, trong lòng sẽ yên ổn hơn.

Về phần những người không chịu cầu tiến, không phải là không có. Nhưng ở dưới Thiên Tôn của hai hoàng triều lớn dẫn dắt cùng trấn áp xuống, tất cả những nỗ lực của hạng người mất hết nhân tính, nghiêm khắc trấn áp.

Kể từ đó, liền khiến cho được Tiên Vực Vĩnh Hằng từ trên chỉnh thể, cho dù tai họa lớn sắp hạ xuống, nhưng vẫn tương đối ổn định hơn rất nhiều...

Năm tháng trôi qua, rất nhanh mười năm trôi qua. Tiểu Bảo mười tuổi. Tính cách của hắn cùng Bạch Tiểu Thuần rất tương tự, khiến cho đám người Hầu Tiểu Muội mỗi lần nhìn thấy được biểu tình bướng bỉnh cùng với bộ dạng sợ chết này của Tiểu Bảo, cũng không nhịn được nhìn về phía mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan.

Trong mật thất, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi mười năm, vẫn không nhúc nhích...

Trong tinh không, ở trong mười năm này, vô số cây bồ công anh này ẩn chứa sinh mạng cùng thần niệm của Bạch Tiểu Thuần, lúc này đã khuếch tán rất xa. Tốc độ của bọn chúng tu sĩ không thể so sánh được. Loại nhẹ nhàng tung bay xuyên qua hư vô này, trên trình độ nào đó, hình như so với bản thân của Bạch Tiểu Thuần còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

Có cây bồ công anh đã rơi vào trên đống đổ nát, có cái còn đang nhẹ nhàng tung bay. Lúc này ở trên một đống đổ nát cách Tiên Vực Vĩnh Hằng không phải quá xa xôi, theo từng gốc cây bồ công anh năm đó hạ xuống, dần dần phát sinh thay đổi.

Nơi đây vốn là một mảnh đất hoang phế, không có sinh mạng, không có sinh cơ. Có chỉ là một mảnh hài cốt, một mảnh khô héo, một mảnh tử vong tràn ngập.

Thậm chí nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy được sương mù ở đống đổ nát này giống như một bụi mù, nặng trịch giống như đọng lại.

Năm đó, bụi cây bồ công anh kia chính là chìm ở trong khói mù kia, biến mất. Cho đến mấy năm sau, ngày hôm nay, sương mù trong mảnh phế tích này tự nhiên dần dần trở nên thưa thớt, tử khí vốn tràn ngập, cũng từ từ bắt đầu tiêu tan...

Cho đến lại qua ba năm, sương mù cùng tử khí trên mảnh phế tích này cuối cùng lại đều biến mất. Mà khi chúng biến mất, đồng thời ở trên mặt đất của đống đổ nát này, lại có một mầm cây xanh nhạt, từ bên trong bùn đất chui ra!

Cho dù chỉ là nhánh mầm, lại đại biểu sức sống!

Giống như phá tan phong ấn nào đó, giống như bổ ra một nguyền rủa, sức sống này tràn ngập, khiến cho mảnh phế tích này dường như ở trong một chớp mắt này, có sự khác biệt!

Theo nhánh mầm xuất hiện, lại qua đi ba năm, mầm cây này tự nhiên chậm rãi nở hoa. Hình dạng của đóa hoa này thình lình là dáng vẻ của một đóa hoa ánh trăng.

Đây chính là hoa ánh trăng!

Mà theo hoa ánh trăng nở rộ, có ánh sáng từ trên đó lập lòe phát lên, cho dù rất yếu ớt, cho dù rất nhỏ bé, nhưng ở trong đống đổ nát tối tăm này, ở trong một mảnh tinh không hắc ám này, chút ánh sáng yếu ớt ấy, vẫn sáng chói, vẫn loá mắt, càng chấn động tất cả!

Tia sáng này lại trực tiếp chiếu rọi mảnh phế tích này. Nó càng lúc càng sáng, sau khi xua tan bóng tối, càng lúc càng bền vững kiên cố, càng ngày càng lớn mạnh, cho đến khi đều tràn ngập toàn bộ đống đổ nát, từ phía xa nhìn lại, lại giống như ở trong tinh không tối tăm này, đốt sáng lên một ngọn đèn... Ngọn đèn sáng!

Ở đây chỉ là một chỗ trong rất nhiều đống đổ nát. Theo ngọn đèn sáng nơi đây lập lòe, từ từ, ở trong một chỗ đống đổ nát khác, ngọn đèn thứ hai, cũng được đốt sáng, chiếu rọi tinh không, khiến cho nơi hư vô tối tăm này, bắt đầu xuất hiện đốm lửa nhỏ...

Tuy là đốm lửa nhỏ, nhưng ai nói chúng không thể... Lửa cháy lan ra đồng cỏ!

Ở trong trạng thái rất nhiều đống đổ nát có điểm sáng này, ở trong càng nhiều đống đổ nát, được cây bồ công anh tìm kiếm tới, ở ngọn đèn sáng này theo năm tháng trôi qua, thời điểm xuất hiện càng lúc càng nhiều... trên thời gian, từ khi Bạch Tiểu Thuần bắt đầu bế quan, cho đến hiện tại, đã qua hai mươi năm.

Hai mươi năm, Tiểu Bảo đã trở thành người thanh niên. Ấn tượng của hắn đối với phụ thân của mình, chỉ là một cánh cửa lớn hình như vĩnh viễn đều đóng kín. Nhưng trong lòng của hắn, từ lâu từ chỗ tất cả trưởng bối cùng với ca ca tỷ tỷ bốn phía xung quanh, biết được sự vĩ đại của phụ thân mình!

Đại Bảo ở nơi đó, đã bắt đầu chủ trì quốc sự của Khôi Hoàng Triều. Hắn chính là thái tử, ở dưới trợ giúp của đám người Đại Thiên Sư, Khôi Hoàng Triều ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, đã hoàn toàn dung hợp với Tà Hoàng Triều trước kia.

Về phần Tiểu Tiểu, theo năm đó thăng cấp Thiên Tôn, cho dù nàng không được mẹ Vĩnh Hằng tán thành, nhưng theo Bạch Tiểu Thuần tán thành, theo cây bồ công anh do Bạch Tiểu Thuần hóa thành khuếch tán toàn bộ tinh không, hình như giữa bọn họ, ở trên đạo tồn tại nhân quả nào đó, cuối cùng lại khiến tu vi của Tiểu Tiểu đột nhiên tăng mạnh. Hai mươi năm ngắn ngủi, lại đạt đến cảnh giới Thiên Tôn trung kỳ!

Cũng chính là vào lúc này, biến đổi khác thường... xuất hiện!

Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao, hai mươi năm ở dưới trạng thái vẫn không nhúc nhích, đột nhiên lại chấn động. Cảnh tượng như vậy nhất thời lại khiến cho mọi người Tiên Vực Vĩnh Hằng khẩn trương cùng cảnh giác.

Chỉ là Bạch Tiểu Thuần đang bế quan, Thánh Hoàng cũng bế quan. Thời khắc này Tiên Vực Vĩnh Hằng, căn bản cũng không có cường giả Thái Cổ. Đúng lúc lần này không có bất kỳ Vẫn Thạch nào rơi xuống. Nhưng theo thân thể Nghịch Phàm chúa tể chấn động, bên trong mi tâm của hắn cuối cùng lại xuất hiện vòng xoáy lần nữa.

Theo vòng xoáy ầm ầm ầm chuyển động, Thông Thiên Đạo Nhân trước đây bị Bạch Tiểu Thuần hù dọa, bỏ chạy trở về, bóng dáng hắn lại một lần nữa đi ra. Sắc mặt của hắn khó coi. Sau khi đi ra, nhìn trận pháp xung quanh, nhìn phía dưới Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong lòng hắn than khẽ.

Nếu có khả năng, hắn không muốn tận mắt nhìn thấy được Tiên Vực Vĩnh Hằng diệt vong. Chỉ là hắn có thể cảm nhận được, Nghịch Phàm chúa tể ngủ say, hình như cảm nhận được nguy cơ nào đó, truyền tới cho mình một sứ mạng phải đi hoàn thành.

- Phá vỡ trận pháp, ngăn cản Bạch Tiểu Thuần bế quan cảm ngộ sao...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1936: Đốm Lửa Nhỏ (2)

Thông Thiên Đạo Nhân trầm mặc. Đối với Bạch Tiểu Thuần, hắn luôn luôn có cảm giác phức tạp. Cho dù đến ngày hôm nay, cũng vẫn như vậy.

Lúc này, sau khi trầm mặc, Thông Thiên Đạo Nhân biết mình không có lựa chọn. Hắn hiểu rõ mình tuy là môn đồ, nhưng phần nhiều lại là bị đạo của bản thân điều khiển. Dù sao hắn không phải đầu nguồn của đạo. Mất đi đạo, đầu nguồn của hắn theo Thông Thiên nhìn lại, dĩ nhiên chính là Nghịch Phàm chúa tể.

Cho dù hắn ở dưới sự gia tăng của Nghịch Phàm chúa tể, hiện tại đã vượt qua Thái Cổ, có thể nói là nửa bước Chúa Tể, nhưng chung quy không hoàn toàn của riêng mình.

Trong tiếng than khẽ, Thông Thiên Đạo Nhân thỉnh thoảng cũng sẽ tự hỏi mình, tất cả những điều này có đáng giá hay không? Nếu như có thể trở lại trước đây, hắn vẫn có thể chọn lựa như vậy hay không? Nhưng lại không có đáp án. Lúc này hắn chỉ có thể thu hồi phiền muộn trong lòng, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng tàn khốc. Tay phải hắn vung mạnh lên. Nhất thời từ phía sau hắn, bên trong mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể, lập tức lại truyền đến từng tiếng rít gào. Ngay sau đó, lại có vô số ma ảnh, trong phút chốc từ bên trong vòng xoáy này, ầm ầm lao ra!

Số lượng những ma ảnh này nhiều, căn bản là vô số, lúc này giống như bạo phát lao ra, sau đó hình thành đại quân ma ảnh, dưới sự chỉ huy của Thông Thiên Đạo Nhân, nhất thời lại công kích về trận pháp thời gian bản nguyên do Bạch Tiểu Thuần bố trí bốn phía xung quanh.

Bầu trời chấn động, tinh không vang vọng tiếng nổ lớn. Giờ phút này hành động phá trận, lập tức đã bị tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng chú ý tới. Tâm thần mỗi người đều chấn động. Cùng lúc đó theo trận pháp bị công kích, tất cả tu sĩ trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, đều tự mình vận chuyển tu vi, dâng lên sức lực chống lại!

Đây chính là chỗ tinh diệu của trận pháp Bạch Tiểu Thuần trước đây. Bất kỳ một tu sĩ nào, đều là mắt trận của trận này. Kể từ đó liền khiến cho được trận pháp này, từ trình độ nào đó, có thể nói là trận bất diệt!

Lại chỉ là trên trình độ nào đó mà thôi. Khi lực lượng phá trận đột phá điểm tới hạn, như vậy thì trận pháp không bất diệt, chẳng qua là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Lần này phá trận, lại trực tiếp giằng co ba năm!

Ba năm, trên bầu trời Tiên Vực Vĩnh Hằng nổ lớn, cả ngày lẫn đêm hoàn toàn không có dừng lại chút nào. Đối với Thông Thiên Đạo Nhân mà nói, ở trong cơ thể Nghịch Phàm có vô số đại quân ma ảnh. cho Dù tất cả những đại quân ma ảnh này tử vong, hắn cũng không có một chút nhíu mày. Cho dù là ba năm, những đại quân ma ảnh không ngừng công kích trận pháp xung quanh, đã tổn hao cực kỳ nghiêm trọng, nhưng hắn vẫn không có nửa điểm dự định muốn dừng lại.

Lúc này vẫn còn có cuồn cuộn đại quân ma ảnh không ngừng lao ra, lao thẳng đến trận pháp. Sau khi đến gần trận pháp, chúng lập tức lại tự bạo, hình thành điểm đen giống như mực vết vậy, nhuộm ở trên trận pháp thời gian bản nguyên này, khiến cho trận pháp này vận chuyển, cũng ở trong ba năm này, càng thêm thong thả.

- Nhanh...

Thông Thiên Đạo Nhân khàn giọng nói nhỏ. Hắn lại phất tay. Lập tức càng nhiều đại quân ma ảnh, lại một lần nữa công kích tới...

Về phần trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ba năm đối với tất cả tu sĩ mà nói, đều rất khó nhịn. Hiện tại gần như tất cả tu sĩ cũng không có cách nào tu luyện. Bọn họ nhất định phải khoanh chân ngồi tĩnh tọa, bất kỳ thời khắc nào cũng đang phân tán áp lực đến từ trận pháp, đi sử dụng tu vi của mình vững chắc trận pháp, đi chống lại trùng kích đến từ đại quân ma ảnh.

Hai bên lại cách trận pháp, dựa vào lực trận pháp này, tiến hành một hồi đấu pháp hoàn toàn không giống với đối đầu trước kia!

Mà giờ khắc này trong tinh không, sinh mạng cùng thần niệm của Bạch Tiểu Thuần hình thành cây bồ công anh, đã hoàn toàn khuếch tán ra, rơi vào mọi chỗ đống đổ nát trước kia. Cho dù từng chiếc quan tài trôi nổi ở bên trong tinh không, cũng có từng cây bồ công anh cắm rễ ở bên trong.

Đồng thời, ngọn đèn của đống đổ nát bị đốt sáng, cũng ở trong mấy năm này, càng lúc cũng nhiều... Thậm chí ngẩng đầu nhìn bầu trời, ở lúc buổi tối vốn là một mảnh tối tăm, cũng xuất hiện thêm không ít tinh quang lập lòe!

Tất cả những điều này, hình như khiến cho Nghịch Phàm chúa tể trong giấc ngủ mê, càng nôn nóng, tiến tới biểu hiện ở chỗ Thông Thiên Đạo Nhân, hơi thở của hắn cũng chậm rãi trở nên gấp gáp. Sau khi cảm ứng được đến sự thúc giục cùng phẫn nộ từ Nghịch Phàm chúa tể, Thông Thiên Đạo Nhân cúi đầu nhìn này trận pháp đã nghìn lở trăm lỗ. Ở trong một chớp mắt này, trong mắt hắn lộ ra màu đỏ.

- Không khác biệt lắm... Cũng nên kết thúc!

- Bạch Tiểu Thuần bế quan. Mấy năm nay tu vi của ta cũng đã mượn Nghịch Phàm chúa tể, thành tựu nửa bước Chúa Tể. Hiện tại... Đã không người nào có thể ngăn cản ta!

Ánh sáng màu đỏ trong mắt hắn càng thêm mãnh liệt. Thậm chí giờ phút này, ánh mắt của Thông Thiên Đạo Nhân hắn thoạt nhìn cuối cùng

lại rất tương tự cùng Nghịch Phàm. Nhất là chỗ mi tâm của hắn, lúc này mơ hồ như có một gương mặt hơi nhỏ, từ từ nổi lên. Hình dáng của gương mặt này, thình lình là Nghịch Phàm chúa tể!

Ngay cả khí tức trên người hắn, so với trước cũng khác hắn. Lúc này toàn thân hắn từ trên xuống dưới tản ra ý tịch diệt. Hình như hắn ở chỗ nào, chỗ nào sẽ tràn ngập tử vong!

- Đạo của ta, đi tới điểm cuối, tất cả đều mất đi, duy nhất ta vĩnh hằng!

Thông Thiên Đạo Nhân hờ hững mở miệng, thân thể bước ra một bước. Ở trong nháy mắt hắn đi ra, vô số ma ảnh xung quanh hắn cuối cùng lại tự mình làm bốc cháy lên. Theo Thông Thiên Đạo Nhân giơ một ngón tay phải lên, nhất thời tất cả những ma ảnh thiêu đốt này hóa thành ngọn lửa màu đen, trong nháy mắt lại ngưng tụ ở trước ngón tay của Thông Thiên Đạo Nhân!

Hình thành một đóa... hoa lửa màu đen!

- Tịch diệt!

Thông Thiên Đạo Nhân bình tĩnh mở miệng, lập tức đóa hoa lửa màu đen ở trước ngón tay kia, nhất thời bành trướng, không ngừng biến thành lớn lên, trong chớp mắt cuối cùng lại kinh thiên động địa, theo một tiếng nổ lớn, phóng ra biển lửa giống như nước biển, lại trực tiếp cắn nuốt đánh tới về phía trận pháp vốn lại lung lay sắp đổ ở bốn phía xung quanh!

Vào giờ phút này, những tiếng động ầm ầm khiến cho tinh không chấn động. Thậm chí ngẩng đầu nhìn lên, trời cao ở trong một chớp mắt này đều trở thành màu đen. Bị biển lửa màu đen kia bao trùm, trận pháp Bạch Tiểu Thuần bố trí, sau khi kiên trì mấy năm, vào giờ phút này, rốt cuộc vẫn không có cách nào tiếp tục chống đỡ, trong nháy mắt... đã bị thiêu đốt, nhất thời tan vỡ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1937: Thánh Hoàng Xuất Quan

Mà theo trận pháp tan vỡ, trong tất cả tu sĩ Tiên Vực của Vĩnh Hằng trong cơ thể có mắt trận, không quan tâm tu vi gì, vào giờ phút này đều không khống chế được điên cuồng phun ra máu tươi. Thân thể mỗi một người run rẩy, sắc mặt trong chớp mắt tái nhợt, tuyệt vọng ngẩng đầu, nhìn thấy được trận pháp giống như mặt gương đã vỡ nát vậy, hóa thành vô số mảnh nhỏ gần như trong suốt, bắn ra khắp đất trời.

Mà theo trận pháp tan vỡ, theo vô số tu sĩ phun ra máu tươi, trên trời cao không còn trận pháp ngăn cản, biển lửa màu đen này lập tức lại vọt ra. Ở sau biển lửa kia, vẫn có nhiều đại quân ma ảnh, mỗi một con trong tiếng gào thét, lao thẳng đến Tiên Vực Vĩnh Hằng. Mà ở phía sau đại quân ma ảnh, đứng ở nơi đó, toàn thân từ trên xuống dưới tản ra khí tức kinh thiên, giống như chúa tể... Thông Thiên Đạo Nhân!

Toàn thân hắn lúc này cũng có hỏa diễm màu đen, bao trùm ở bên ngoài thân thể, giống như khoác áo choàng hỏa diễm màu đen, tóc bay lượn, toàn thân tản ra sự lạnh lùng tàn khốc tiệt diệt.

Theo hắn chậm rãi đi về phía trước, có thể nhìn thấy được phía sau hắn, Nghịch Phàm chúa tể kinh thiên này. Thân thể hắn cao lớn, lúc này tự nhiên càng thêm chấn động. Nhất là vị trí hai mắt, hình như đang nỗ lực mở mắt!

Càng làm cho tâm thần mọi người tuyệt vọng hoảng sợ, là trên thân thể của Nghịch Phàm chúa tể, tia sáng năm đó bị Bạch Tiểu Thuần một lần nữa phong ấn lại, lúc này lại tan vỡ, từ vị trí đan điền gãy ra, lúc này đang chậm rãi tiêu tan về phía vị trí mi tâm. Có thể tưởng tượng, một khi tia sáng này tiêu tan đến mi tâm, Nghịch Phàm chúa tể... sẽ thức tỉnh!

Giờ phút này, Tiên Vực Vĩnh Hằng rơi vào nguy cơ sinh tử. Từ phía xa nhìn lại, trời cao đều là hỏa diễm màu đen, ma ảnh vô số, Thông Thiên Đạo Nhân khí thế kiêu ngạo ngập trời tới mức nào. Tất cả thế lực này, lúc này không phải khuếch tán ra toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, mà tất cả đột nhiên co lại... về phía phương hướng Khôi Hoàng Thành!

Nơi đó, mới là mục tiêu của bọn chúng. Bởi vì ở nơi đó... có Bạch Tiểu Thuần!

Tất cả cường giả Khôi Hoàng Triều: Tống Quân Uyển, Hầu Tiểu Muội, Chu Tử Mạch, Công Tôn Uyển Nhi... Còn có Đại Thiên Sư, Lý Thanh Hậu, Cự Quỷ Vương v.v, lúc này sắc mặt tái đều nhợt. Bọn họ tập trung lại ở bên ngoài mật thất của Bạch Tiểu Thuần, nhìn biển lửa cùng với ma ảnh không ngừng nhanh chóng co lại, lao đến, còn có Thông Thiên Đạo Nhân ở giữa không trung, đi tới từng bước một, trong lòng của bọn họ cũng dâng lên sự tuyệt vọng.

- Cuối cùng... vẫn không kịp sao?

- Có thể ly biệt trước đây, thật sự chính là xa nhau...

Trong sự cay đắng của mọi người, Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn mật thất Bạch Tiểu Thuần bế quan phía sau, khẽ nói kêu lên.

- Phụ thân...

Giọng nói này mang theo sự lưu luyến, mang theo không muốn xa rời, còn mang theo sự chia ly...

Đại Thiên Sư cười thảm một tiếng. Cự Quỷ Vương thở dốc gấp. Trong mắt mấy vị Thiên Tôn khác đều đỏ ửng. Bọn họ nhìn nhau một cái, hiểu rõ căn bản là không có chỗ nào có thể trốn. Lúc này bọn họ đều bạo phát tu vi, đang muốn lên tinh thần liều chết đánh một trận!

Nhưng vào lúc này, mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng chợt chấn động mãnh liệt. Chấn động này cực kỳ mãnh liệt. Mặc dù không phải nghiêng

trời lệch đất, nhưng lại có một khí tức cường hãn, đột nhiên bạo phát!

Khí tức này vượt qua Thái Cổ, ở trong nháy mắt bạo phát, mặc dù là Thông Thiên Đạo Nhân, ánh mắt cũng lóe lên, chợt nhìn về phía... biển Vĩnh Hằng!

Khí tức này nhìn như từ mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng tản ra, nhưng ở trong cảm nhận của Thông Thiên Đạo Nhân, đối phương đến từ... sâu bên trong biển Vĩnh Hằng!

Lúc này, ở sâu bên trong biển Vĩnh Hằng này, ở bên trong vết nứt, ở điểm cuối bên trong sông vĩnh hằng, ở bên ngoài chuông lớn của mẹ Vĩnh Hằng, Thánh Hoàng khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Hai mắt hắn đang nhắm lại, bỗng nhiên mở ra!

Sau khi mở ra, mi tâm của hắn thình lình xuất hiện một ấn ký giống như... hoa vĩnh hằng!

Giống như ấn ký ở mi tâm của Thông Thiên Đạo Nhân, ấn ký này, là ấn ký chúa tể. Chỉ sợ bọn họ là nửa bước Chúa Tể, nhưng vẫn có ấn ký thuộc về chính mình. Ấn ký này... Cũng chính là nói rõ lực lượng của bọn họ, tất cả mọi thứ của bọn họ, đến từ phương nào!

Trên thực tế, hắn còn chưa kết thúc lần thăng cấp này, chưa có hoàn toàn vững chắc tu vi ở nửa bước Chúa Tể. Nhưng hôm nay hắn lại không thể không ngừng hắn tu luyện, không thể không ra ngoài!

Bởi vì, hắn là Thánh Hoàng!

Bởi vì, đây là quê quán của hắn!

Bởi vì, đạo của hắn, đến từ mẹ Vĩnh Hằng!

- Thông Thiên Đạo Nhân, Khôi Hoàng không ở đây, còn có Thánh Hoàng ta bảo vệ!

Tiếng gầm lên giận dữ, từ trong miệng Thánh Hoàng truyền ra, giống như thiên lôi ở trong thiên địa Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, trực tiếp nổ tung. Theo âm thanh vang vọng, Thánh Hoàng chợt đứng lên. Sau một chân bước ra, thân ảnh hắn biến mất. Thời điểm xuất hiện, thình lình ở giữa không trung Khôi Hoàng Thành!

Theo sự xuất hiện của hắn, một trận gió bão từ toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng dâng lên, lại trực tiếp ngập trời, lao thẳng đến Khôi Hoàng Thành, tập trung lại hình thành trong cơn lốc, lại trực tiếp đối đầu với biển lửa màu đen lan tràn đến này!

Những tiếng động ầm ầm kinh thiên động địa. Biển lửa cùng cơn lốc va chạm, giống như trời cùng đất va chạm, dâng lên âm thanh cực lớn, khiến cho hai lỗ tai chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng giống như chợt không nghe được nữa!

Gió bão đối đầu với biển lửa, đồng thời bóng người Thánh Hoàng một bước đi ra, giơ tay phải lên, hướng về phía Thánh Hoàng Triều cách không chộp một cái. Nhất thời trong thiên trì chỗ Thánh Hoàng Thành, đóa hoa sen cực lớn nâng đỡ hoàng cung khởi động, cuối cùng lại chấn động mạnh, ngay cả rễ cũng bay lên. Thời điểm xuất hiện, thình lình ở dưới chân Thánh Hoàng, tản ra từng ánh sáng ôn hòa.

Tia sáng này khuếch tán ra, lại trực tiếp bao trùm Khôi Hoàng Thành ở bên trong, giống như một cái chụp cực lớn, ở trong nháy mắt vừa xuất hiện, mặc cho những ma ảnh sau biển lửa màu đen này đánh như thế nào, lại cũng hoàn toàn không có cách nào chấn động.

Sau khi giải quyết vấn đề này, Thánh Hoàng chợt ngẩng đầu. Ấn ký ở mi tâm lóe lên, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên Đạo Nhân!

- Có chút thú vị.

Thông Thiên Đạo Nhân đứng ở nơi đó, lạnh lùng đưa mắt nhìn Thánh Hoàng, bỗng nhiên cười.

- Chỉ là... đạo của ngươi, đến từ hoa vĩnh hằng. Đạo của ta, đến từ Nghịch Phàm chúa tể. Ở trên trình độ ngươi lại không bằng ta... Đồng thời, ngươi căn bản là còn chưa có hoàn toàn vững chắc được cảnh giới chuẩn Chúa Tể này. Như vậy ngươi... còn chưa có tư cách ngăn cản bước chân của ta!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1938: Tống Khuyết! (1)

Thông Thiên Đạo Nhân ngửa mặt lên trời cười to. Ở trong nháy mắt Thánh Hoàng tới gần, thân thể hắn chớp mắt biến mất. Thời điểm xuất hiện, thình lình hóa thành một mảnh ánh sáng màu đen, lại trực tiếp ở trước mặt Thánh Hoàng, không chậm trễ chút nào, hung hăng đánh qua!

Thánh Hoàng biến sắc, lập tức chống đỡ. Trong tiếng nổ lớn, hắn phun ra máu tươi, thân thể không ngừng bước lui về phía sau. Mà luồng ánh sáng màu đen cuối cùng lại hoàn toàn không có chút dừng lại, trong nháy mắt lại lao tới.

Nó đi qua nơi nào, hư vô khô héo. Sức sống của thiên địa bốn phía xung quanh cũng bắt đầu tiêu tan. Tử khí nồng đậm tràn ngập khắp nơi. Luồng ánh sáng màu đen này, hình như có thể cắn nuốt tất cả. Khi nó lại tới gần Thánh Hoàng, Thánh Hoàng gầm khẽ một tiếng, hai tay bấm quyết. Lập tức bốn phía xung quanh hắn thình lình xuất hiện một mặt trăng cực lớn!

Đây chính là đại pháp thần thông của hắn. Theo tu vi tăng cao, mặt trăng này xuất hiện không còn là trăng khuyết, mà trở thành trăng tròn, tản ra uy áp vô cùng mãnh liệt. Nhưng bên trong ánh sáng màu đen do Thông Thiên Đạo Nhân hóa thành, truyền ra một tiếng cười khẽ. Cuối cùng từ bên trong lại đưa ra một cái tay, hướng về phía mặt trăng tròn này, trong nháy mắt đến gần, nhẹ nhàng ấn một cái!

Dưới một cái ấn này, trăng tròn chấn động mạnh, vết nứt chớp mắt hiện lên. Trong tiếng két két khuếch tán ra, nó lại trực tiếp... chia năm xẻ bảy, ầm ầm tan vỡ!

Thánh Hoàng lại phun ra máu tươi, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, trong mắt mang theo sự không cam lòng, còn có tiếc nuối.

- Nếu như có thể cho ta thêm mấy năm...

- Không có nếu như.

Bên trong ánh sáng màu đen, truyền ra giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên Đạo Nhân. Theo ánh sáng màu đen lại lập lòe, hắn lao thẳng đến Thánh Hoàng!

Mắt thấy hắn lại sắp va chạm vào Thánh Hoàng, giờ phút này, trong mắt Thánh Hoàng cũng lập lòe sự điên cuồng. Trên thực tế hắn có thể không xuất hiện. Trên thực tế lúc trước, khi mở hai mắt ra, hắn đã ý thức được, mình không phải là đối thủ của Thông Thiên Đạo Nhân.

Nhưng hắn vẫn xuất hiện. Ở đây là quê quán của hắn. Hắn là Thánh Hoàng. Đạo của hắn tới tự mẹ Vĩnh Hằng. Những điều này thực sự là nguyên nhân. Còn có nguyên nhân lớn nhất... Là bởi vì Bạch Tiểu Thuần!

Hắn biết Bạch Tiểu Thuần đang lựa chọn một đạo tuyệt nhiên khác hắn với đạo của mình. Trước đây ắn không hiểu. Nhưng hôm nay theo cảm ngộ, theo tán thành thu được từ mẹ Vĩnh Hằng, hắn đã hiểu rõ, Bạch Tiểu Thuần phải đi con đường này, một khi thành công... như vậy Bạch Tiểu Thuần thu hoạch to lớn, không có cách nào hình dung!

Đạo của hắn, không lại đến từ chính bất kỳ kẻ nào. Đạo của hắn, hoàn toàn thuộc về bản thân hắn. Đạo của hắn, từ trình độ nào đó mà nói, đã thuộc về cùng một cấp bậc với Nghịch Phàm chúa tể!

Cho nên, Thánh Hoàng ở dưới tình huống biết rõ mình không địch nổi, vẫn lựa chọn đi ra, vẫn lựa chọn ra tay. Mặc dù là cho tới bây giờ, hắn còn lựa chọn thà rằng tự bạo, thà rằng hình thần câu diệt, cũng muốn khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân này dừng lại, không có lực còn sót lại đánh phá trận pháp do hắn dùng hoa sen bố trí ra!

Nhưng ngay khi Thánh Hoàng đã có quyết đoán, Thông Thiên Đạo Nhân hóa thành ánh sáng màu đen tự nhiên tới gần. Trong nháy mắt khi hai bên lại muốn va chạm, đột nhiên... một ánh sáng Thái Cổ, cuối cùng lại từ trời cao ầm ầm hạ xuống!

Sau đó đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư... Trong chớp mắt, 360 đạo ánh sáng Thái Cổ, trút xuống. Bất kỳ một đạo nào đều là chiến lực Thái Cổ. Tuy không có cách nào trực tiếp chấn động Thông Thiên Đạo Nhân, nhưng số lượng nhiều như vậy, vẫn có thể khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân ở đây, bị ngăn cản lại một chút.

Mà quan trọng hơn, là ở trong lòng Thánh Hoàng cùng với Thông Thiên Đạo Nhân, thậm chí có thể nói, ở trong lòng toàn bộ tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng, ánh sáng Thái Cổ như vậy, đại biểu ý nghĩa khác!

- Bạch Tiểu Thuần!

Thánh Hoàng ngừng hít thở, chợt ngẩng đầu.

- Bạch Tiểu Thuần!

Thông Thiên Đạo Nhân cũng biến sắc, trong mắt lộ vẻ nghiêm trọng vô cùng. Trong ánh sáng màu đen do hắn hóa thành trong nháy mắt lùi về phía sau, cũng nhìn hướng lên bầu trời. Hắn cùng với Thánh Hoàng cảm nhận được rõ ràng, có một khí tức kinh người, đang từ trên trời, ầm ầm lao đến!

Chẳng những là tâm thần hai người bọn họ chấn động. Lúc này trong Khôi Hoàng Thành phía dưới, Tống Quân Uyển, Hầu Tiểu Muội, Chu Tử Mạch cùng với Công Tôn Uyển Nhi, mỗi một người đều mở to mắt, có chút không có cách nào tin tưởng.

Ba người Tiểu Tiểu cùng Đại Bảo, còn có Tiểu Bảo, cũng vậy. Thậm chí bọn họ còn quay đầu lại nhìn một chút nơi Bạch Tiểu Thuần bế quan. Đám người Đại Thiên Sư cũng như vậy.

Trong lòng của bọn họ rất do dự. Nhưng đối với tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, bọn họ không biết nhiều như vậy. Lúc này mắt thấy ánh sáng Thái Cổ đại biểu cho Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, nhất thời bọn họ lại phấn chấn.

- Là Khôi Hoàng!

- Khôi Hoàng xuất quan!

Theo tiếng hoan hô liên tiếp vang lên ở Tiên Vực Vĩnh Hằng, Thông Thiên Đạo Nhân lại nhíu chân mày lại. Cái này lao tới tốc độ và khí thế mặc dù vô cùng mãnh liệt, nhưng so với Bạch Tiểu Thuần trong trí nhớ của hắn, hình như có chút không giống.

Ngay cả Thánh Hoàng, lúc này cũng nhận thấy được điểm không thích hợp.

Cũng chính là vào lúc này, trong mắt bọn họ thấy được ở trên trời cao, lại có một cây quạt khổng lồ xuất hiện. Tốc độ của cây quạt này quá nhanh, lúc này dâng lên tiếng nổ lớn vô tận, khoảng cách với Tiên Vực Vĩnh Hằng càng lúc càng gần!

Cây quạt này, chính là bảo quạt của Bạch Tiểu Thuần. Trong giờ phút này bên trong mặt quạt, ở trong tháp chỗ Đạo Trần chúa tể lưu lại bản nguyên, thi thể Tống Khuyết vốn nằm ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, hiện tại lại khoanh chân ngồi tĩnh tọa!

Sắc mặt của hắn mặc dù tái nhợt, giống như người chết, nhưng trong tử khí trên người của hắn lại có sinh cơ tràn ngập!

Sinh Tử Đạo Nguyên vốn ở chỗ này, lúc này đã biến mất. Cẩn thận đi cảm thụ, có thể ở trong cơ thể Tống Khuyết, cảm nhận được Sinh Tử Đạo Nguyên này tồn tại!

Nhất là mi tâm Tống Khuyết, tự nhiên cũng có ấn ký. Ấn ký này đúng là mặt của Đạo Trần! Nhưng cẩn thận nhìn, hình như lại có chút

tương tự cùng Tống Khuyết. Đây là bởi vì Đạo Trần đã chết, cho nên Tống Khuyết dung hợp đạo của hắn, mặc dù cũng hình thành ấn ký của hắn, nhưng lại có bản thân khống chế!

Theo cây quạt lại gần, theo Thông Thiên Đạo Nhân nheo cặp mắt lại, theo tiếng chúng sinh hoan hô, Tống Khuyết ngồi khoanh chân ở bên trong tháp cao, hai mắt hắn đột nhiên mở ra!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1939: Tống Khuyết! (2)

Lộ ra hai mắt kỳ dị một đen một trắng, không có đồng tử!

Càng ở trong chớp mắt khi hai mắt khép mở, ấn ký của mi tâm hắn sáng chói lập lòe. Một khí tức chuẩn Chúa Tể, từ trên người hắn đột nhiên bạo phát ra, thình lình ở bên trong bảo quạt này, hóa thành hai trận gió lốc, xoay tròn bốn phía xung quanh. Đồng thời, thân thể Tống Khuyết đứng lên, bước lên trước!

Thời điểm xuất hiện, thình lình hắn đã hạ xuống ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, ở... phía trước Thông Thiên Đạo Nhân!

- Đường này, không thông!

Tống Khuyết ngẩng đầu, âm trầm mở miệng. Hai mắt hắn một đen một trắng, khiến cho hai mắt Thông Thiên Đạo Nhân cũng co lại, Thánh Hoàng không biết Tống Khuyết. Nhưng rất nhanh, hắn liền nghe được trong Khôi Hoàng Thành phía dưới, giọng nói run run của Tống Quân Uyển.

- Khuyết Nhi!

Âm thanh này, Tống Khuyết cũng nghe được. Hắn nghiêng đầu liếc mắt thoáng nhìn Tống Quân Uyển, trên gương mặt thâm trầm lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng ngay khi hắn quay đầu lại, trong chớp mắt, thân thể Thông Thiên Đạo Nhân trong nháy mắt hóa thành ánh sáng màu đen, lao thẳng đến Tống Khuyết!

- Đạo tịch diệt? Ngươi thi triển, chỉ có tịch, còn không có diệt!

Tống Khuyết hờ hững mở miệng. Tay phải hắn chợt giơ lên. Lại ở trên tay phải của hắn, xuất hiện ánh sáng màu đen tương tự cùng Thông Thiên Đạo Nhân, trong phút chốc lại cùng Thông Thiên Đạo Nhân va chạm vào nhau.

Trong tiếng sấm kinh thiên vang vọng, thân thể Thông Thiên Đạo Nhân lần đầu bị người đánh cho từ dưới trạng thái ánh sáng màu đen, hóa thành bóng người. Sau khi lùi ngược lại mấy bước, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tống Khuyết, trong mắt của hắn lộ ra vẻ giật mình.

- Sinh tử bản nguyên. Đây là… phương pháp bản nguyên Đạo Trần chúa tể chuẩn bị, vì muốn cứu sống lại người hắn muốn sống lại, lại để kìm chế Nghịch Phàm!

- Mặc dù không biết có thể thật sự kìm chế Nghịch Phàm hay không. Nhưng kìm chế ngươi... vẫn là có thể!

Tống Khuyết hờ hững mở miệng, thân thể thoáng lắc một cái, lao thẳng đến Thông Thiên Đạo Nhân.

Lúc này tinh thần Thánh Hoàng cũng chấn động, bay ra, cùng Tống Khuyết, hai người bọn họ tu vi chuẩn Chúa Tể, đồng thời ra tay, hóa thành gió bão, trấn áp Thông Thiên Đạo Nhân.

Trong thời gian mấy lần hít thở ngắn ngủi, liên tiếp có tiếng nổ lớn kinh thiên, lại không ngừng vang vọng ra ở trong trời đất này. Thậm chí rất nhanh, ba người lại bay ra khỏi trời cao, đạp ở bên trong tinh không bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, xuất thủ lần nữa.

Thông Thiên Đạo Nhân vốn cường hãn, đang đối mặt với bản nguyên phương pháp của Tống Khuyết. Loại cảm giác bị kìm chế này, khiến cho hắn căn bản là không có cách nào có cường thế. Nếu chỉ có một mình Tống Khuyết, hắn còn có thể sử dụng những biện pháp khác giao chiến. Nhưng hết lần này tới lần khác còn có Thánh Hoàng.

Hai người chuẩn Chúa Tể, một người trong đó còn chuyên môn kìm chế hắn. Tất cả những điều này liền khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân căn bản là không có cách nào xoay chuyển trời đất. Trong lúc chuẩn chúa tể ra tay, có một chút sai lầm, sẽ phải trả cái giá cực lớn. Lúc này hắn phun ra máu tươi, thân thể lui về phía sau, vừa tránh Sinh Tử Đạo Nguyên của Tống Khuyết, nhưng lại không có cách nào tránh được đạo thần thông hoa vĩnh hằng đến từ Thánh Hoàng.

Trong tiếng nổ lớn, Thông Thiên Đạo Nhân lại phun ra máu tươi. Hắn đang muốn lui về phía sau, nhưng ánh mắt Tống Khuyết lóe lên, giơ tay phải lên. Trong chớp mắt bảo quạt cuối cùng lại thu nhỏ lại, lao thẳng đến Tống Khuyết!

Tống Khuyết có đầy đủ Sinh Tử Đạo Nguyên. Có thể nói hắn mới là người truyền thừa chính thống nhất của Đạo Trần. Cho dù là tiểu khí linh, cũng sẽ lựa chọn nghe theo. Đương nhiên tất cả những điều này điều kiện trước tiên là Bạch Tiểu Thuần không can thiệp vào tình hình.

Một khi Bạch Tiểu Thuần không cho phép làm như vậy, cho dù tiểu khí linh cũng sẽ lập tức từ chối bất kỳ yêu cầu gì đến từ Tống Khuyết.

Lúc này bảo quạt thu nhỏ lại, ở trong chớp mắt khi bị Tống Khuyết cầm lấy, theo bảo quạt trong tay hắn vung lên, nhất thời lại có một con sông lớn, ngang trời lao ra, mênh mông vô tận, cuối cùng lại bao trùm bốn phía tinh không xung quanh, khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân căn bản không có cách nào lui ra phía sau, lại trực tiếp bị bao phủ ở bên trong.

Lấy này, đồng thời còn có một chiếc thuyền biến ảo, bên trong ánh sáng Thái Cổ bạo phát. Đồng thời, hai vị nô bộc Thái Cổ kia đều thi nhau ra tay. Điều này còn chưa kết thúc. Khiến cho trong lòng Thông Thiên Đạo Nhân đập thịch một cái, ở bên trong tinh không, tòa... tháp chỗ ngọn núi Đạo Nguyên cùng xuất hiện với một cánh... tay của Chúa Tể cực kỳ khổng lồ!

Đây chính là uy lực của pháp bảo!

Nhất là con sông kia, lúc này chảy xuôi ở trong tinh không, hình thành lực lượng phong ấn, phù hợp hoàn mỹ với Sinh Tử Đạo Nguyên của Tống Khuyết. Mặc dù không thể nói không có chênh lệch lớn cùng Đạo Trần chúa tể tự mình thi triển, lại chênh lệch không phải đặc biệt lớn. Trong tiếng nổ lớn, mặc cho Thông Thiên Đạo Nhân giãy giụa gầm khẽ như thế nào, hắn cũng khó có thể giãy thoát ra ngoài.

Mà tòa núi Đạo Nguyên cùng với cánh tay chúa tể, giống như có thể trấn áp tất cả, lúc này ầm ầm ầm lao về phía Thông Thiên Đạo Nhân!

Mặc dù là truyền thừa đạo của Nghịch Phàm chúa tể, trở thành môn đồ của hắn, tu vi lại ở dưới sự tán thưởng của Nghịch Phàm chúa tể, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới nửa bước Chúa Tể, nhưng vào giờ phút này, Thông Thiên Đạo Nhân vẫn cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt không có cách nào hình dung!

Hắn thật sự đối mặt, là hai vị nửa bước Chúa Tể. Thánh Hoàng mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng Tống Khuyết nơi đó, vốn là người đã chết, được Bạch Tiểu Thuần đưa đi tháp Sinh Tử Đạo Nguyên, ở bên trong tòa tháp, hắn cùng với Sinh Tử Đạo Nguyên ăn ý, sau khi dung hợp thân thể, giống như hóa mục nát thành thần kỳ, từ chết sống lại.

Ở trong một cái chớp mắt khi mở mắt ra, hắn đã trở thành môn đồ của Đạo Trần chúa tể. Trên thực tế nếu như Đạo Trần không ngã xuống, như vậy sau khi Tống Khuyết thức tỉnh, không phải là nửa bước Chúa Tể, mà là chúa tể chân chính!

Điểm này rất tương tự cùng Thông Thiên Đạo Nhân. Chỉ có điều hai người khác nhau, là Đạo Trần đã chết, Nghịch Phàm còn tồn tại!

Chỉ có điều vì Nghịch Phàm bị phong ấn ngủ say, cho nên cũng đưa đến Thông Thiên Đạo Nhân ở đây, cho dù là được tán thành, cũng vẫn không cách nào thành là chúa tể, chỉ có thể là nửa bước mà thôi!

Chỉ khi nào Nghịch Phàm thức tỉnh, như vậy trong nháy mắt Thông Thiên Đạo Nhân liền có thể mượn lực của Nghịch Phàm, hoàn toàn bước

vào cảnh giới Chúa Tể. Cho dù cái chúa tể này cùng Nghịch Phàm tương đối giống như đất cùng trời, nhưng vẫn là chúa tể!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1940: Kiêu Hùng

Chỉ là Thông Thiên Đạo Nhân, dường như không có cách nào chống đỡ đến khi Nghịch Phàm thức tỉnh. Trong một chớp mắt này hắn cùng với Tống Khuyết, lại giống như kéo dài ân oán giữa Nghịch Phàm cùng Đạo Trần năm đó. Nhưng Thông Thiên Đạo Nhân vận khí không tốt. Nếu chỉ có một trong hai người bọn họ, hắn có thể còn có thể đánh một trận. Nhưng cho dù Thánh Hoàng yếu hơn nữa, cũng là nửa bước chúa tể. Hắn phối hợp, nhất thời liền khiến cho Tống Khuyết nơi đó, chiếm ưu thế cực lớn.

Thời điểm tiếng sấm vang vọng khắp trời, khuếch tán ra tám phương, Thông Thiên Đạo Nhân tóc tai bù xù, mắt đỏ đậm, ở dưới nguy cơ sinh tử này kích thích, hắn không thể không thể hiện ra tất cả thủ đoạn. Lúc này hắn đầy chật vật, bất chợt cắn rách đầu lưỡi, liền phun ra bảy búng máu tươi. Mỗi một ngụm máu tươi phun ra, tóc hắn đều sẽ bạc thêm một ít. Thân thể hắn cũng sẽ khô gầy thêm một ít. Sau bảy búng máu, toàn thân hắn rất già nua, trong mắt mang theo sự điên cuồng, trong miệng phát ra một tiếng gào thét thê lương.

- Chúa tể!

Tiếng gào thét này dường như ẩn chứa lực quy tắc nào đó, ở trong một nháy mắt khi truyền ra, nhất thời lại dâng lên gợn sóng, khuếch tán ra.

Gần như ở gợn sóng này vang vọng, ở trong nháy mắt khi giọng nói này truyền ra, phía sau hắn, thân thể Nghịch Phàm chúa tể vô cùng to lớn sừng sững ở trong tinh không, mi tâm của hắn bỗng nhiên xuất hiện vòng xoáy. Trong vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, lại có một luồng

thần niệm, từ bên trong vòng xoáy mi tâm của hắn, lại trực tiếp bạo phát ra.

Thần niệm này kinh thiên động địa, bên trong ẩn chứa một sự tịch diệt cùng tử vong. Khí tức hắn nồng đậm, ở trong nháy mắt khi vừa tản ra, lại che khuất bầu trời, khiến cho thiên địa tối tăm, hóa thành một trùng kích đến từ linh hồn, cho dù là Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, cũng vẫn không có cách nào chống cự!

Thời điểm những tiếng động ầm ầm ở quanh quẩn ở bên tai Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, bọn họ nhất thời phun ra máu tươi, thất khiếu cũng chảy máu, thân thể lung lay sắp đổ. Bọn họ không thể không lui về phía sau.

Thật sự thần niệm này trùng kích quá mức cường hãn, cho nên chỉ sợ bọn họ thân là nửa bước Chúa Tể, cũng vẫn không có cách nào chống đỡ được. Cũng may thần niệm này chỉ là chớp mắt một cái đã trôi qua. Nếu không, sợ là không cần Thông Thiên Đạo Nhân ra tay, chỉ là thần niệm, liền có thể khiến cho hai người bọn họ trọng thương!

Thần niệm này, chính là tới từ Nghịch Phàm chúa tể, cũng là Thông Thiên Đạo Nhân bỏ ra cái giá thảm, lại chỉ có khả năng vận dụng một lần đòn sát thủ!

Không phải hắn không muốn sử dụng nhiều. Mà là Nghịch Phàm chúa tể trong lúc ngủ mê, ở trước khi thức tỉnh, cũng chỉ có một đạo thần niệm như thế có thể tản ra ngoài!

Mặc dù thần niệm này chớp mắt tiêu tan, nhưng đối với Thánh Hoàng cùng Tống Khuyết mà nói, lúc này linh hồn bọn họ đều đang chấn động, trong đầu còn mất đi năng lực tự suy nghĩ một chút. Cái này khiến thế tuyệt sát của bọn họ hình thành đối với Thông Thiên Đạo Nhân trước đó, xuất hiện sự trống rỗng trong một lần chớp mắt!

Trong chớp nhoáng trống rỗng này, chính là cơ hội Thông Thiên Đạo Nhân không tiếc giá lớn đổi lấy. Hắn hoàn toàn không có một chút do

dự, lúc này hai tay bấm quyết. Lập tức hai tay của hắn cuối cùng lại xuất hiện rất nhiều khí đen. Khí đen kia ầm ầm ầm chuyển động, chớp mắt lại khuếch tán ra, lại trực tiếp hóa thành kích thước trăm trượng, lao thẳng đến Tống Khuyết cùng với Thánh Hoàng!

- Chết!

Ở trong giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên Đạo Nhân truyền ra, đồng thời, hai khí đen nhanh chóng vô cùng này, từ bên trong tản ra từng lực cắn nuốt, giống như có thể cắn nuốt tất cả, bên trong dao động, mặc dù là Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, hai mắt cũng co lại.

Nhất là sương mù này giống như vật còn sống. Bên trong sương mù cuồn cuộn, dường như có tiếng rít gào từ bên trong truyền ra. Nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn thấy được ở sâu bên trong sương mù này, hình như có hồng quang chớp động!

Hiển nhiên Thông Thiên Đạo Nhân đã liều mạng. Hai sương mù này không giống tầm thường. Sau khi thi triển ra, thân thể hắn rõ ràng lại khô gầy hơn không ít. Đó là hắn tiêu hao lực bản nguyên, thậm chí tiêu hao sinh mạng cùng linh hồn của hắn, đổi lấy phương pháp kinh thiên!

- Không có khả năng đụng chạm!

Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng cố nén thần hồn hỗn loạn. Hai người miễn cưỡng lui về phía sau. Nhưng hai sương mù này giống như xác định phong tỏa hai người, xuyên qua hư vô, chớp mắt tới gần.

Nhưng vào lúc này, hai mắt Tống Khuyết tức giận trợn trừng, vỗ mạnh trán một cái, liều mạng bị thương, chấn động thần hồn của chính mình, đổi lấy tỉnh táo trong thời gian ngắn. Hắn còn không chậm trễ chút nào quét ngang thần niệm. Ngay lập tức, hai vị nô bộc Thái Cổ trước đó bị hắn triệu hồi ra từ bên trong cây quạt trong tay, bị Tống Khuyết điều khiển, khi hắn cùng với Thánh Hoàng ở trước mặt nguy cơ, hai vị nô bộc Thái Cổ này chớp mắt một cái biến mất. Thời điểm xuất hiện, thình lình

ở trước người Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, cuối cùng lại thay thế bọn họ, đối đầu với hai sương mù quỷ dị này!

Bất luận là sương mù này, hay hai vị nô bộc Thái Cổ ở dưới sự điều động của Tống Khuyết, tốc độ cực nhanh. Thông Thiên Đạo Nhân căn bản là không kịp điều chỉnh, trong phút chốc lại va chạm vào nhau.

Thông Thiên Đạo Nhân mắt thấy như vậy cũng có thể bị Tống Khuyết tìm được phương pháp hóa giải, trong mắt tràn ngập sát cơ. Hắn cũng là người quyết đoán, cuối cùng lại không chút do dự nào, ở nơi hai sương mù va chạm với hai vị nô bộc Thái Cổ, hai tay bấm quyết, chợt chắp lại ở trước ngực, trong miệng truyền ra âm thanh giống như yêu ma!

- Ma Nhật Yêu Nguyệt!

Một tiếng gầm khẽ giống như đến từ trong năm tháng, mang theo tang thương vô tận. Dường như ở thời điểm truyền ra, thiên địa chấn động, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều rơi vào trong tối tăm. Giọng nói này mang theo lực không có cách nào hình dung, trong chớp mắt khuếch tán ra, hai sương mù này, lại cắn nuốt hai vị nô bộc Thái Cổ, sau đó trong nháy mắt lại nhảy vào bên trong thân thể của bọn họ, giống như ăn mòn, chớp mắt một cái lại hoàn toàn hấp thu sạch sẽ hai vị nô bộc Thái Cổ, không còn chút nào, hút đi tính mạng của bọn họ, hút đi hồn của bọn họ, hút đi máu thịt cùng với tất cả mọi thứ của bọn họ!

Mặc dù là bọn họ bị Đạo Trần năm đó từng phong ấn lưu lại, nhưng hôm nay theo Đạo Trần tử vong, theo thuật pháp quỷ dị của Thông Thiên Đạo Nhân, cũng vẫn không có cách nào ngăn cản bọn họ bị cắn nuốt. Mà sau khi cắn nuốt hấp thu hai vị nô bộc Thái Cổ này, hai sương mù này cuối cùng lại biến hóa mạnh, chớp mắt một cái... Lại lớn hơn gấp mười, kinh thiên động địa. Đồng thời, từ phía xa nhìn lại, bọn chúng tự nhiên giống như hóa thành nhật nguyệt!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1941: Mắt Vĩnh Hằng (1)

Ngày này là ngày tròn, trăng này là đầy tháng!

Cảnh tượng như vậy, bị tất cả tu sĩ Tiên Vực Vĩnh Hằng nhìn thấy được. Mỗi người đều ở dưới áp lực này, hình như không có cách nào hít thở. Phần lớn người trong bọn họ không nhìn ra được chi tiết bên trong. Nhưng đám Thiên Tôn Đại Thiên Sư, lại nhìn thấy rõ ràng. Khi thấy Thông Thiên Đạo Nhân tự nhiên ở trong nguy cơ sinh tử vốn không thể tránh khỏi này, có thể xuất hiện nghịch chuyển thế, tâm thần bọn họ không khỏi chấn động.

- Thông Thiên Đạo Nhân...

- Nếu không phải vì hắn, sau khi thế giới Thông Thiên tiến vào Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng sẽ không ở trong những năm đầu, chết nhiều người như vậy, nhận cái giá thảm nặng nề như vậy!

Đám người Đại Thiên Sư mỗi một người đối với Thông Thiên Đạo Nhân rất phức tạp. Bọn họ hận Thông Thiên, mặc dù kém hơn so với Bạch Tiểu Thuần, lại không kém hơn bao nhiêu.

Nhưng bất luận hận thế nào, bọn họ không thừa nhận cũng không được, Thông Thiên Đạo Nhân... thực sự có chỗ kinh diễm tuyệt luân của hắn. Hắn bất luận là tư chất, hay là hắn đã từng ở trong cơ thể Khôi Tổ dựa vào lực một người, gần như chặt đứt huyết mạch Khôi Tổ, lại hoặc là hắn vì rời khỏi, thà rằng không để ý tới huyết mạch thân tình, liều lĩnh, hủy diệt thân thể Khôi Tổ.

Tất cả những điều này, khi được lên hai chữ kiêu hùng, hắn cũng xác thực đạt tới loại độ cao cùng tu vi khiến cho vô số người chấn động, cùng không có cách nào thu được. Đối với tất cả những gì xảy ra trên người của hắn, liền khiến cho được cuộc đời Thông Thiên Đạo Nhân, mặc dù là người khác đi hận, cũng không có cách nào không thừa nhận hắn cường đại!

Nhất là sự kiên quyết mới có thể ở dưới nguy cơ sinh tử này trong một cái chớp mắt, có thể nói toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, người có thể so sánh với hắn, đều hiếm có như lông phượng và sừng lân!

Cùng lúc đó, ở thời khắc Thông Thiên Đạo Nhân có chút nghịch chuyển thế cục, ở trong tinh không, một cây bồ công anh cuối cùng ẩn chứa sinh mạng cùng thần niệm của Bạch Tiểu Thuần, cũng đã rơi vào trên một chỗ đống đổ nát xa xôi.

Trong một chớp mắt này, toàn bộ tinh không đã bị hắn hóa thành cây bồ công anh tràn ngập. Trong đó có ba phần khu vực, tự nhiên chớp động ánh sáng chói ngời, hình như đang cùng vũ trụ bóng tối này, tiến hành một hồi đấu sức giữa ánh sáng cùng tối tăm!

Tiên Vực Vĩnh Hằng, trên trời cao, dưới bầu trời sao, theo Thông Thiên Đạo Nhân ở trong cục diện gần như phải chết thoáng nghịch chuyển càn khôn, giờ phút này tóc hắn tung bay, trường bào không gió tự kat động. Hắn đưa hai tay ra, thình lình nâng Ma Nhật Yêu Nguyệt. Từ phía xa nhìn lại, toàn thân hắn khí thế ngập trời, nhất thời giống như có đầy đủ lực vô thượng.

Chỉ là nguy cơ của hắn, cũng chưa hoàn toàn hóa giải. Thời khắc này, Thông Thiên Đạo Nhân vẫn còn bị nhốt ở bên trong con sông dài này, bốn phía xung quanh hắn còn có một mặt bàn cờ to l, còn có một chiếc thuyền, còn có một núi Đạo Nguyên cùng tay của Chúa Tể, ở bên trong sông nhấp nhô lên xuống.

Chỉ là bất luận Tống Khuyết hay Thánh Hoàng, lúc này thần hồn đều không ổn định. Nhất là Tống Khuyết, mới miễn cưỡng điều khiển hai vị

nô bộc Thái Cổ đến, lúc này thần hồn giống như bị xé rách. Hắn cố tình lại đi mạnh mẽ điều khiển. Nhưng thần hồn rõ ràng không nhịn được, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể khiến cho tiểu khí linh đi điều khiển.

Mặc dù ở trên uy lực không bằng hắn đi thi triển, nhưng hắn cũng không có lựa chọn nào khác. Sau khi tiểu khí linh bên trong bảo quạt trong tay tản ra một tia thần niệm, Tống Khuyết kịch liệt thở dốc, lập tức ngồi xuống khoanh chân, nhắm mắt chữa thương.

- Ta cần thời gian ba mươi hơi thở!

Trước khi Tống Khuyết nhắm mắt, liếc mắt nhìn Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng ở bên cạnh cũng phát hiện Tống Khuyết không ổn, lập tức tới gần hộ pháp thay hắn.

Lại ở thời điểm Tống Khuyết nhắm mắt ổn định thần hồn, đồng thời Thông Thiên Đạo Nhân bị nhốt ở bên trong sông dài, lúc này ngửa mặt lên trời hô to. Giọng nói của hắn vượt qua thiên lôi, nổ lớn tám phương. Trong chớp mắt, hắn cuối cùng lại trực tiếp mở hai tay ra, tản ra sóng dao động khủng khiếp của Ma Nhật và Nguyệt Yêu, lao thẳng đến chỗ sông dài. Nhìn hình dáng hắn, giống như muốn mượn cơ hội này, lao ra khỏi cục diện tuyệt sát này.

Mà Ma Nhật và Nguyệt Yêu trong tay hắn lúc này càng sáng chói. Theo bóng dáng của hắn lưu chuyển, dường như giờ phút này, Thông Thiên Đạo Nhân hóa thành một mũi tên rời cung, trong phút chốc muốn tới gần sông dài.

Trong lòng Thông Thiên Đạo Nhân biết rõ, thời gian của mình không nhiều lắm. Một khi Tống Khuyết khôi phục lại, sợ là mình lại nguy hiểm. Đường ra duy nhất chính là xung phong liều chết ra ngoài. Như vậy mới có thể hoàn toàn nghịch chuyển một trận chiến này.

- Phá cho ta!

Ánh mắt Thông Thiên Đạo Nhân lóe lên, bất chợt rít gào một tiếng. Nhưng ngay khi Ma Nhật Yêu Nguyệt trong hai tay hắn bùng lên ánh sáng, tất cả uy lực bạo phát, giống như muốn trong chớp mắt đánh phá sông dài, đột nhiên, tiểu khí linh bên trong bảo quạt của Tống Khuyết truyền ra một tiếng thét chói tai. Nhất thời bàn cờ ở bên trong cục diện tuyệt sát này, chớp mắt mơ hồ. Thời điểm nó rõ ràng, giống như xuyên qua hư vô, xuất hiện ở phía trước Thông Thiên Đạo Nhân, bạo phát ra ánh sáng vô tận!

Đó là 360 đạo ánh sáng Thái Cổ, lúc này ở trong chớp mắt bạo phát ra, còn từ trên bàn cờ này bay ra 360 quân cờ. Những quân cờ này bất kỳ một quân cờ nào, cuối cùng lại đều tản ra lực lượng có thể so sánh với Thái Cổ đại viên mãn. Mặc dù không bằng Thông Thiên Đạo Nhân nửa bước Chúa Tể, nhưng số lượng bọn chúng quá nhiều, lúc này lại đồng thời phát lực, uy lực to lớn. Cho dù là Thông Thiên Đạo Nhân, hai mắt cũng co lại!

Trong tiếng nổ lớn, 360 đạo ánh sáng Thái Cổ cùng quân cờ đen trắng với số lượng tương tự, liền trực tiếp cùng Ma Nhật Yêu Nguyệt của Thông Thiên Đạo Nhân va chạm vào nhau, ầm ầm ầm nổ tung, trong phút chốc lại cuồn cuộn bạo phát ngập trời, hình thành gợn sóng kịch liệt, ở giữa tinh không này cùng Tiên Vực Vĩnh Hằng, không ngừng khuếch tán ra.

Cường hãn giống như Ma Nhật Yêu Nguyệt, cũng trực tiếp vỡ nát. Một thoáng trước khi bọn chúng hoàn toàn mở tung ra, Thông Thiên Đạo Nhân không có thủ đoạn khác, lại đại biểu cơ hội trước đó hắn đổi lấy nghịch chuyển, lại sắp biến mất.

- Miệng tịch diệt!

Nhưng ngay trong nháy mắt khi Ma Nhật Yêu Nguyệt này sắp vỡ nát, Thông Thiên Đạo Nhân mắt đỏ ửng, vỗ mạnh trán một cái, phun ra búng máu tươi lớn. Hai tay hắn bấm quyết lại vung lên. Nhất thời giống như thời gian vĩnh hằng, Ma Nhật Yêu Nguyệt này tan vỡ, tự nhiên dừng lại,

thật giống như bị cố định, còn ở phía dưới bọn chúng, từ trong không trung bên trong hư vô xuất hiện một vòng xoáy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1942: Mắt Vĩnh Hằng (2)

Vòng xoáy này so với Ma Nhật Yêu Nguyệt còn muốn lớn hơn không ít. Lúc này theo nó xuất hiện, bên trong một mảnh tối tăm, tản ra từng sự tịch diệt cùng tử vong, còn trong chớp mắt khi vừa xuất hiện, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng vốn còn có ánh sáng, nhưng ở trong một chớp mắt này, cuối cùng lại chợt ảm đạm xuống. Dường như tất cả ánh sáng, theo một vòng xoáy này xuất hiện, đều bị nó hút đi!

Từ phía xa nhìn lại, vòng xoáy lại giống như một cái miệng cực lớn nuốt trời. Lúc này theo nó hạ xuống, những quân cờ từ bàn cờ bay ra, cũng vẫn không có cách nào chống đỡ được, lại trực tiếp bị cắn nuốt qua. Thậm chí ngay cả bàn cờ này cũng chấn động, ở trong một tiếng gào thét của Thông Thiên Đạo Nhân, lại trực tiếp ầm ầm tan vỡ, chia năm xẻ bảy!

Trong khoảng thời gian ngắn, Thông Thiên Đạo Nhân giống như Chí Tôn, lúc này mặc dù khí tức suy yếu đi không ít, nhưng xung quanh hắn hình thành Ma Nhật Yêu Nguyệt, cùng với miệng nuốt trời, cuối cùng lại không tiêu tan, vẫn tản ra sóng dao động khủng khiếp. Ở dưới bàn tay Thông Thiên Đạo Nhân, chúng bao phủ hắn ở bên trong, lại một lần nữa nhằm phía con sông lớn.

Khi tiểu khí linh bên trong bảo quạt khi nhìn thấy được bàn cờ bị hủy, nó cũng trở nên mù quáng, phát ra một âm thanh chói tai, hai tay bấm quyết, lực thần niệm toàn diện bạo phát. Nó không có cách nào đi chấn động con sông lớn, nhưng có thể chấn động chiếc thuyền này!

Trong nháy mắt, chiếc thuyền bồng bềnh trên con sông, lại chợt tản ra ngân quang kinh thiên. Từ phía xa nhìn lại, giống như hóa thành một thanh phi kiếm, trong tiếng nổ lớn lại từ bên trong con sông lớn lao ra,

dâng lên một đạo cầu vồng màu bạc cho dù mọi người Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng, giống như vì sao rơi, lao thẳng đến Thông Thiên Đạo Nhân!

Không phải giống như phi kiếm lướt đi, mà là... ở trong quá trình bay ra, từ trên chiếc thuyền màu bạc giống như phi kiếm này, truyền đến những tiếng rắc rắc. Còn có một lực tự bạo kinh thiên, từ bên trong không thể nghịch chuyển bạo phát ra!

Hiển nhiên là tiểu khí linh hiểu rõ, thần niệm lớn nhất của mình, cũng chỉ là có thể điều khiển chiếc thuyền này. Có thể tưởng tượng muốn đi ngăn cản Thông Thiên Đạo Nhân, dựa vào chiếc thuyền vẫn còn có chút miễn cưỡng. Nhưng nếu không tiếc giá lớn, lấy thuyền tự bạo đổi tới một lần lực lượng, cho dù không thể giết chết Thông Thiên Đạo Nhân, nhưng có lẽ đủ để ngăn cản, thậm chí kéo dài hơn mười hơi thở, vẫn có khả năng hoàn thành!

Mà giờ khắc này, thời điểm cách Tống Khuyết chữa thương thần hồn kết thúc, chỉ có mười hơi thở!

Đối với tu sĩ tầm thường mà nói, mười hơi thở không dài. Mà đối với Thông Thiên Đạo Nhân cùng Tống Khuyết mà nói, thời gian mười hơi thở, có thể làm được rất nhiều chuyện, còn có thể thay đổi một hồi sát cục sinh tử!

- Ngươi không có cơ hội!

Thông Thiên gầm khẽ, hai tay bấm quyết. Bốn phía xung quanh hắn, ở xung quanh Ma Nhật Yêu Nguyệt cùng với miệng nuốt trời, hư vô vặn vẹo, lại trực tiếp xuất hiện đường nét mặt người!

Dường nét này xuất hiện, nhất thời lại lấy Ma Nhật Yêu Nguyệt này làm hai mắt, lấy vòng xoáy nuốt trời làm cái miệng lớn, kinh thiên động địa. Đồng thời, tản ra dáng vẻ bệ vệ ngập trời. Trong tiếng nổ lớn, nó lại trực tiếp cùng phi kiếm trong chiếc thuyền tự bạo này, va chạm vào nhau.

Ầm ầm.

Dưới tiếng động điếc tai nhức óc, không ngừng vang vọng, lực lượng của bản thân chiếc thuyền phi kiếm, lại thêm tự bạo hoàn toàn phóng ra, mặc dù khiến cho Thông Thiên Đạo Nhân điên cuồng phun ra máu tươi, nhưng lại không có cách nào chấn động được đường nét gương mặt kia, càng không có cách nào ngăn cản đường nét gương mặt này cuốn theo bóng dáng Thông Thiên Đạo Nhân, giống như bẻ gãy nghiền nát, lại trực tiếp xuyên qua chiếc thuyền phi kiếm tan vỡ, ở trong vô số mảnh vỡ của chiếc thuyền, đường nét mặt người lao thẳng đến con sông lớn!

Tốc độ cực nhanh, căn bản là không kịp ngăn cản. Tiểu khí linh cũng không có lực đi điều khiển con sông lớn. Trong tiếng nổ lớn, đường nét mặt người kia liền trực tiếp đánh vào trên con sông lớn.

Con sông lớn dồi dồi, cũng bị bất chợt kéo ra thật dài, giống như nhô ra. Từ phía xa nhìn lại, dòng nước này giống như trở thành da, khiến cho vị trí nhô ra này, hình thành một gương mặt cực lớn!

Gương mặt này chính là đường nét mặt người kia. Lúc này, sau khi nhô ra, khiến cho hình dáng của hắn vốn mơ hồ, cũng trở nên rõ ràng hơn không ít, khiến cho mọi người Tiên Vực Vĩnh Hằng sau khi nhìn thấy, lập tức lại nhận ra được!

- Kẻ địch Thiên Ngoại!

- Người khổng lồ chúa tể!

Gương mặt từ bên trong con sông lớn nhô ra, chính là dáng vẻ của Nghịch Phàm. Lúc này mắt thấy nước bên trong con sông lớn nhanh chóng vận chuyển, nhưng lại rõ ràng càng lúc càng thưa thớt. Lại ở thời điểm Thông Thiên Đạo Nhân giống như sắp hoàn toàn lao ra, trong nháy mắt thậm chí trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ mừng giống như phát điên... Một tiếng chuông, thình lình từ sâu bên trong lòng đất vĩnh hằng, ung dung truyền đến.

Theo tiếng chuông vang vọng, một ý mênh mông đến từ mẹ Vĩnh Hằng, lại trực tiếp bạo phát ra ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Nhất là Thánh Hoàng. Lúc này toàn thân hắn bỗng nhiên run lên, lại có ánh sáng chói lòa, từ trong cơ thể hắn không ngừng tản ra. Trên mi tâm của hắn, ấn ký của mẹ Vĩnh Hằnglúc này giống như nở rộ, lộ ra không phải quả, mà là một... con mắt giống như đang từ từ mở ra!

Mẹ Vĩnh Hằng, cuối cùng lại chủ động thức tỉnh!

Nàng không sử dụng lần thức tỉnh này ở trong việc đối đầu Nghịch Phàm, mà là vào giờ phút này đưa ra lực lượng cuối cùng của bản thân, tới ngăn cản Thông Thiên Đạo Nhân, tới... bảo vệ Bạch Tiểu Thuần!

Có thể, ở trong ý thức của mẹ Vĩnh Hằng, nàng dĩ nhiên nhìn ra được Bạch Tiểu Thuần lúc này truy tìm chính là đạo. Chính là hi vọng cuối cùng của nàng cùng với Tiên Vực Vĩnh Hằng,!

Nếu như Bạch Tiểu Thuần thất bại, Tiên Vực Vĩnh Hằng nhất lại định suy diệt, lại không có bất kỳ biện pháp nào thay đổi kết cục này. Ai cũng làm không được. Cho dù là mẹ Vĩnh Hằng, năm đó lúc toàn thịnh, cũng chỉ là kéo dài tai họa lớn này lại, khó có thể hóa giải.

Chỉ khi nào Bạch Tiểu Thuần truy tìm đạo chính là thành công, như vậy tất cả những điều này lại tràn ngập biến số. Sau này như thế nào, tất cả đều có khả năng.

Cho nên, nàng làm sao có thể cho phép có người ở thời khắc quan trọng nhất này, đi làm phiền Bạch Tiểu Thuần tu luyện. Cho dù nàng qua nhiều năm như vậy, ở năm đó bị trọng thương, đến nay cũng chỉ là tích lũy ra một ít thần lực không nhiều lắm, lại có không ít đều đặt ở trên tán thành, còn đưa cho một phần cho Thánh Hoàng, nhưng ở trong một chớp mắt này, nàng vẫn lựa chọn ra tay!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1943: Khổ Chiến

Không chút do dự, không chậm trễ, ý thức của nàng từ ở bên trong mặt đất Tiên Vực của Vĩnh Hằng này phát ra, chấn động chúng sinh, trong nháy mắt, ấn ký nơi mi tâm Thánh Hoàng, bạo phát ra tia sáng chói mắt.

Tia sáng chói mắt này, khuếch tán tám phương. Đồng thời, bên trong đóa hoa vĩnh hằng nở rộ này, ngưng tụ ra mắt của mẹ Vĩnh Hằng, lúc này tất cả mở ra!

Ở trong chớp mắt khi mở ra, khí tức trên người Thánh Hoàng phóng lên cao, dưới không ngừng bạo phát, cuối cùng lại khiến cho căn cơ của hắn vốn bất ổn, ở trong một chớp mắt này, căn cơ lại trực tiếp vững chắc vô cùng, tu vi còn bước ra một bước, bước vào chúa tể!

Thiên địa nổ lớn, một khí tức không tầm thường, giống như đại biểu quy tắc thiên địa, từ trên người Thánh Hoàng bạo phát kinh thiên. Khí tức này mạnh mẽ, khiến trời cao biến sắc, khiến cho tinh không đều vặn vẹo.

Nhưng rõ ràng, đây không phải là lực lượng của chính bản thân Thánh Hoàng. Đây là lực lượng tới từ mẹ Vĩnh Hằng ngưng tụ ra, không có cách nào lâu dài. Nhưng cho dù là như vậy, hiện tại bạo phát, cũng vẫn khiến cho thần sắc Thông Thiên Đạo Nhân đại biến!

Thời cơ mẹ Vĩnh Hằng thật sự hạ xuống, đối với Thông Thiên Đạo Nhân mà nói, lại trực tiếp cắm ở thời khắc mấu chốt của hắn.

- Đáng chết!

Vẻ mặt Thông Thiên Đạo Nhân luống cuống. Lúc này hắn ở bên trong dòng sông trùng kích, cách đánh phá cpm sông không chênh lệch nhiều, nhưng còn cần thời gian vài hơi thở mới có thể. Nhưng trong một chớp mắt này, mẹ Vĩnh Hằng làm sao có thể cho hắn cơ hội này.

Ở trong chớp mắt vừa hạ xuống, ở chớp mắt khí tức trên người Thánh Hoàng bạo phát, bị mẹ Vĩnh Hằng ngưng tụ ra, hai mắt Thánh Hoàng lại bỗng nhiên lóe lên. Thân thể trong tiếng nổ lớn xuyên qua hư vô, lại trực tiếp xuất hiện ở ngoài con sông, trước gương mặt Nghịch Phàm do Thông Thiên Đạo Nhân huyễn hóa ra. Hắn giơ tay phải lên, hướng về phía gương mặt từ bên trong dòng sông nhô ra, bỗng nhiên nhấn một cái.

- Trở lại!

Tiếng sấm nhất thời kinh thiên. Một cái nhấn này của Thánh Hoàng nhìn như đơn giản, lại trực tiếp bạo phát ra giống như một đòn của chúa tể vậy, khiến cho con sông kia nhất thời cuồn cuộn, bất chợt cuốn về phía sau. Ngay cả mặt Nghịch Phàm bên trong bị Thông Thiên Đạo Nhân huyễn hóa ra, cũng vặn vẹo, không có cách nào ngăn cản bị con sông này, trực tiếp cuốn trở lại.

- Ta không phục!

Thông Thiên Đạo Nhân phun ra máu tươi. Hắn tốn cái giá cực lớn, thậm chí vận dụng đòn sát thủ, còn tiêu hao sinh mạng cùng linh hồn của bản thân, lúc này mới nghịch chuyển trận nguy cơ sinh tử này. Nhưng ở thời khắc mấu chốt này, mẹ Vĩnh Hằng tự nhiên hạ xuống, một chưởng kia lại trực tiếp đột nhiên chặt đứt khả năng xoay chuyển của hắn.

Hắn làm sao có thể cam tâm. Lúc này trong tiếng gào thét, Thông Thiên Đạo Nhân lại chợt giơ tay phải lên, hung hăng vỗ ở trên ngực mình. Dưới cái vỗ này, toàn thân của hắn cuối cùng lại ầm ầm xuất hiện ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa này đại biểu cho tịch diệt, đại biểu tử vong, đại biểu hắc ám. Lúc này theo nó xuất hiện, không phải thiếu đốt người khác, mà là

đang đốt cháy thân thể của bản thân Thông Thiên Đạo Nhân.

Ở nguy cơ trước mắt này, hắn thình lình hoàn toàn không có một chút do dự, lựa chọn thiêu đốt chính mình, đổi lấy... lực lượng mạnh hơn!

Hắn không có lựa chọn nào khác. Nếu không làm như vậy, Thông Thiên Đạo Nhân có thể dự cảm được, mình lần này hắn phải chết không thể nghi ngờ. Làm như vậy, chỉ cần cho hắn cơ hội, một khi chạy ra khỏi con sông này, trở lại mi tâm của Nghịch Phàm, hắn có thể mượn lực của Nghịch Phàm, chữa trị bản thân.

- Ba nghìn đạo tịch diệt!

Hai tay Thông Thiên Đạo Nhân bấm quyết, ở trong hỏa diễm này thiêu đốt toàn thân, vung mạnh lên. Nhất thời một sợi tơ, giống như quy tắc hiển hóa ra, cuối cùng lại xuất hiện ở mặt Nghịch Phàm xung quanh hắn, bị thuật pháp của hắn hình thành, giống như hóa thành tóc!

Sợi tóc này, chính là quy tắc. Bên trong còn tản ra khí tức bản nguyên. Dường như bên trong tinh không này có thêm một loại bản nguyên!

Nó không phải đến từ cảm ngộ của Thông Thiên Đạo Nhân, là đến từ... Nghịch Phàm chúa tể, là Nghịch Phàm năm đó mỗi lần tắt đi một chỗ văn minh tộc quần, cướp đoạt được ý chí thuộc về tộc quần đó, hình thành lực bản nguyên!

Thông Thiên Đạo Nhân vốn không có thật sự thăng cấp chúa tể, không có cách nào thi triển phương pháp tịch diệt thuộc về Nghịch Phàm này. Nhưng dưới thiêu đốt bản thân, hắn rốt cuộc vẫn thi triển ra phương pháp tịch diệt này.

Trong nháy mắt, đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư... chớp mắt một cái, số lượng sợi tóc này, vượt qua mấy trăm, vượt qua mấy nghìn...

Sau khi xuất hiện, theo hiển hóa, lực quy tắc, lực bản nguyên, nhất thời lại nổ lớn trên trời cao, chấn động chúng sinh. Thậm chí ngay cả bốn phía xung quanh con sông cũng giống như bị bốc hơi lên. Rất nhanh, thời điểm khi một sợi tóc cuối cùng xuất hiện, tổng cộng ba nghìn đại đạo, tổng cộng ba nghìn sợi tóc, ở chớp mắt tất cả xuất hiện, ba nghìn sợi tóc này lập tức lại thoáng mơ hồ. Tự nhiên mỗi một sợi tóc đều biến hóa ra từ mười đến trên trăm sợi tóc khác nhau giống như phân thân!

Những cái này, là mỗi một tiểu đạo vô hạn dưới bản nguyên đại đạo. Lúc này sau khi xuất hiện, tóc Nghịch Phàm này lập tức lại giống như vô tận, trong nháy mắt bạo phát!

Đó là ba nghìn đại đạo cùng với vô số đường nhỏ, ngưng tụ ở cùng một chỗ, hình thành lực hủy diệt tất cả. Trong giờ phút này dưới sự bạo phát, trong hai mắt trên mặt Nghịch Phàm do thần thông của Thông Thiên Đạo Nhân hình thành, Ma Nhật Yêu Nguyệt này lúc này lập lòe hồng quang, cuối cùng so với trước, lại thêm một chút linh động.

- Ai cũng vậy, không có cách nào ngăn cản!

Toàn thân Thông Thiên Đạo Nhân đang thiêu đốt, phát ra tiếng gào thét như tâm thần, kéo mặt Nghịch Phàm hư ảo bên ngoài thân thể khổng lồ do thần thông của hắn ngưng tụ cùng với vô số sợi tóc quy tắc vung vẩy, lại một lần nữa nhằm về phía con sông!

Lần này, khí thế của hắn mạnh mẽ, vượt qua trước kia rất nhiều. Trong nháy mắt những sợi tóc này liền trực tiếp xuyên qua con sông. Thời điểm xuất hiện, thình lình ở trước mặt Thánh Hoàng.

Thánh Hoàng không có lựa chọn khác, theo mắt mẹ Vĩnh Hằng ở mi tâm sáng chói, trong cơ thể lại trực tiếp phát ra khí tức kinh thiên. Thời điểm hai tay bấm quyết, phía sau hắn thình lình xuất hiện ảo ảnh hoa vĩnh hằng, toàn lực ngăn cản về phía những sợi tóc đã lao tới cùng với mặt Nghịch Phàm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1944: Đáng Giá Không (1)

Những tiếng động ầm ầm vượt qua tất cả va chạm trước đó, âm thanh đinh tai nhức óc khiến cho thiên địa Tiên Vực Vĩnh Hằng đều đang run rẩy. Thậm chí tinh không cũng cũng giống như lõm xuống một mảng lớn.

Thông Thiên Đạo Nhân phun ra máu tươi, thân thể thoáng cái uể oải càng nhiều hơn. Sinh mệnh của hắn hình như cũng ảm đạm. Hiển nhiên sức sống của hắn đã tiêu hao sau khi liên tục cùng với mẹ Vĩnh Hằng ra tay, dĩ nhiên dầu hết đèn tắt.

Nhưng thần thông của hắn đến từ Nghịch Phàm, thậm chí trên trình độ nào đó, cho dù hắn tử vong, thần thông của hắn đều sẽ không tiêu tan. Lúc này ở dưới sự ngăn cản của mẹ Vĩnh Hằng, thần thông của hắn hóa thành mặt cùng sợi tóc của Nghịch Phàm, mặc dù lại một lần nữa cuốn ngược, lui vào bên trong con sông, nhưng Thánh Hoàng nơi đó, thân thể cũng chấn động, lui ra phía sau vài bước. Mắt mẹ Vĩnh Hằng ở mi tâm của hắn, cũng lộ ra ánh sáng ảm đạm, chậm rãi khép kín.

Trong thiên địa hình như có một tiếng than nhẹ truyền ra. Mắt mẹ Vĩnh Hằng ở mi tâm Thánh Hoàng, ở trong quá trình khép kín này, thoáng lộ ra một sự tiếc nuối. Hiển nhiên nếu như nàng toàn thịnh, mặc dù không chống lại được Nghịch Phàm, nhưng đối với môn đồ Nghịch Phàm giống như Thông Thiên Đạo Nhân, vẫn có thể trực tiếp phong ấn.

Chỉ là nàng hiện tại, một đòn trước còn tốt. Nhưng đòn thứ hai này, dĩ nhiên hao phí tất cả, lúc này chỉ có thể tiếp tục rơi vào trong giấc ngủ say...

Mắt mẹ Vĩnh Hằng ở mi tâm của Thánh Hoàng khép kín, đồng thời khí tức của Thánh Hoàng cũng thoáng cái suy yếu xuống, lại phun ra máu tươi. Thân thể hắn liên tục lui về phía sau, sắc mặt của hắn tái nhợt, trong lòng đầy áp lực. Thông Thiên Đạo Nhân cường hãn, khiến cho Thánh Hoàng ở đây đối với Nghịch Phàm, đã sợ hãi tới tuyệt vọng.

- Chỉ là môn đồ của hắn, lại cường hãn như vậy... Như vậy bản thân Nghịch Phàm, lại sẽ... mạnh tới mức nào?

Thời điểm Thánh Hoàng khổ sở lùi về phía sau, viền mắt Thông Thiên Đạo Nhân muốn nứt ra. Hắn nhận thấy được sức sống của mình tiêu tan, lúc này hoàn toàn phát cuồng.

Thần thông của hắn huyễn hóa ra mặt Nghịch Phàm, mang theo ba nghìn sợi tóc, cuốn thân thể của Thông Thiên Đạo Nhân, trong tiếng nổ lớn lại trực tiếp nhảy vào bên trong con sông, mắt thường có thể thấy được, chớp mắt lại chạy ra hơn phân nửa.

Lần này hình như không có người nào có thể ngăn cản, mắt thấy lại sắp hoàn toàn thoát ra được!

Đúng lúc này, Tống Khuyết ngồi khoanh chân ở trong hư không, mắt hắn chợt mở ra. Trong mắt hắn lộ ra tinh quang, hai tay bấm quyết chỉ một cái, trong miệng gầm khẽ lên.

- Núi Đạo Nguyên, trấn áp!

Thế gian này quả thật tồn tại số mệnh, lại giống như một tia số mệnh cuối cùng của tiên giới trước đây, bị Bạch Tiểu Thuần hút đi, thành tựu cảnh giới Thái Cổ của hắn. Giờ phút này, đối với Thông Thiên Đạo Nhân mà nói, trên người của hắn, giống như tất cả số mệnh đều đã đổ nát tiêu tan!

Theo Tống Khuyết thức tỉnh, theo hắn bấm quyết, núi Đạo Nguyên ở trong con sông ầm ầm chấn động. Núi này mênh mông vô biên, bạo phát ra lực kinh thiên động địa, lao thẳng đến chỗ Thông Thiên Đạo Nhân.

Thời khắc này Thông Thiên Đạo Nhân, hắn mắt thấy lại sắp lao ra khỏi con sông. Nhưng ở trong một chớp mắt này, Tống Khuyết thức tỉnh không chỉ điều khiển núi Đạo Nguyên, còn làm cho con sông này cũng lại trực tiếp có linh động, giống như thức tỉnh.

Ở dưới ý linh động này xuất hiện, nước của dòng sông lại trực tiếp nghịch chuyển, toàn diện chống cự. Đồng thời, phạm vi của nó còn đột nhiên co lại, giống như vô cùng vô tận, từng tầng một không ngừng bao vây xung quanh Thông Thiên Đạo Nhân ở bên trong.

Còn có núi Đạo Nguyên, lúc này trong tiếng nổ lớn bành trướng ra, trong chớp mắt lại rộng lớn hơn vô số lần, giống như một ngọn núi lớn kinh thiên động địa, phát ra lực bản nguyên, lại trực tiếp trấn áp xuống.

- Đáng chết!

Ở dưới uy áp này, tuy rằng xung quanh hắn hình thành mặt Nghịch Phàm chúa tể, có thể chống đỡ, nhưng bản thân thân thể Thông Thiên Đạo Nhân trước đó đã là dầu hết đèn tắt, lúc này thất khiếu còn chảy máu, toàn thân đã tuyệt vọng, trong mắt có vô số tơ máu.

Nhưng mặc cho hắn giãy giụa cùng chống lại như thế nào, cũng hoàn toàn không có tác dụng, ngọn núi Đạo Nguyên khổng lồ kia, ở dưới tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, không ngừng hạ xuống trấn áp. Thông Thiên Đạo Nhân ở trong con sông, phát ra tiếng gào thét thê lương. Hắn không cam lòng. Hắn còn có quá nhiều chuyện chưa có đi làm. Hắn còn chưa có trở thành chúa tể. Thậm chí hắn còn có mục đích sâu xa hơn chưa đạt được. Hắn không thể, cũng không nguyện ý chết ở chỗ này.

Mà khiến cho hắn không có cách nào tiếp nhận, là... nếu như giờ phút này ra tay với hắn chính là Bạch Tiểu Thuần, như vậy hắn còn có thể tiếp nhận. Nhưng ra tay với hắn, chính là hạng người trước đó hắn căn bản là không có lưu ý tới. Đối với hắn mà nói, điều này giống như cảm giác sỉ nhục cùng tử vong.

Trong tiếng cười thảm, Thông Thiên Đạo Nhân bất chợt cúi đầu. Lúc này ngọn lửa trên người hắn đã đốt cháy cực kỳ bạo liệt, thậm chí cũng bao trùm cả gương mặt của hắn, khiến cho toàn thân hắn thoạt nhìn, giống như một biển lửa.

- Bạch Tiểu Thuần!

Hắn thấp đầu, lúc này trong mắt bạo phát ra tinh quang, giống như xuyên qua dòng sông, từ phía xa nhìn thấy được ở trên mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng phía dưới, ở trong Khôi Hoàng Thành, ở mật thất trong hoàng cung!

Hình như, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần ở trong mật thất này!

Theo âm thanh truyền ra, Thông Thiên Đạo Nhân bất chợt đưa hai cánh tay ra. Trong một chớp mắt này, cuối cùng lại cùng ngọn lửa càng kinh người hơn, từ trong cơ thể hắn, bừa bãi bạo phát!

Thời gian trước, hắn mặc dù thiêu đốt bản thân, nhưng vẫn có giữ lại một ít, chỉ là thiêu đốt máu thịt, thiêu đốt sức sống, nhưng lại không có thiêu đốt hồn của mình, không thiêu đốt đạo mình có được từ chỗ Nghịch Phàm!

Nhưng bây giờ, hắn đã không quan tâm. Lúc này hắn hoàn toàn thiêu đốt linh hồn, thiêu đốt đạo. Theo biển lửa bạo phát, khí tức trên người hắn phát ra kinh thiên. Ở nơi hai cánh tay vung vẩy, trong miệng của hắn truyền ra tiếng gào thét cố nén nỗi thống khổ bị đốt cháy.

- Tịch diệt thân thể!

Theo Thông Thiên Đạo Nhân rít gào, trong hai tay của hắn giơ lên, có từng ánh lửa, từ trong cơ thể hắn không ngừng khuếch tán ra, mặt Nghịch Phàm do thần thông của hắn huyễn hóa ra xung quanh hắn, phát ra ánh sáng chói lòa. Còn ở dưới gương mặt cực lớn này, những hỏa

diễm nhẹ nhàng tung bay ra, cuối cùng lại ngưng tụ ở cùng một chỗ, hiện ra thân thể một người khổng lồ!

Thân thể này, chính là Nghịch Phàm chúa tể, thân thể hư ảo!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1945: Đáng Giá Không (2)

Giờ phút này Thông Thiên Đạo Nhân hoàn toàn đốt cháy. Thần thông hắn thể hiện ra, là hình thành một bóng người Nghịch Phàm chúa tể. Đây... là đòn sát thủ hắn đạt được trong đạo tịch diệt!

Chỉ có điều thi triển đòn sát thủ này, cái giá phải trả thật sự quá lớn. Nhưng uy lực của nó đồng thời cũng kinh người. Trong chớp mắt khi vừa xuất hiện, cũng chính là thời khắc núi Đạo Nguyên hoàn toàn đánh tới. Theo tiếng nổ truyền ra, tinh không dường như cũng đang lay động. Âm thanh điếc tai nhức óc hình như làm cho cả thiên địa, toàn thế giới đều đang run rẩy.

- Cút ngay cho ta!

Thông Thiên Đạo Nhân hét lớn một tiếng. Bóng người Nghịch Phàm do thần thông của hắn hóa thành, theo hai tay hắn vung vẩy, ở dưới tiếng nổ này, núi Đạo Nguyên lại không có cách nào trấn áp. Thậm chí ở trong phản chấn này, xuất hiện từng vết nứt, còn đánh một tiếng lại trực tiếp tan vỡ nổ tung ra!

Ở trong chớp mắt khi núi Đạo Nguyên nổ tung ra, thần thông của Thông Thiên Đạo Nhân hình thành bóng người Nghịch Phàm, lại trực tiếp cuốn thân thể của Thông Thiên nhân, trực tiếp một quyền đánh tới, về con sông bao vây xung quanh hắn!

Một sóng dao động không có cách nào hình dung, trong sự khuếch tán bạo phát mãnh liệt, con sông có đầy đủ linh động, cũng run rẩy mạnh, ầm một cái, lại trực tiếp hóa thành vô số giọt nước, tan vỡ khuếch tán về phía tinh không hư vô bốn phía xung quanh!

Trong lúc thiên địa chấn động, chúng sinh hoảng sợ, Thông Thiên Đạo Nhân dựa vào thần thông của hắn huyễn hóa ra thân thể Nghịch Phàm, lại trực tiếp đi ra khỏi sát cục trước đó. Hắn không dừng lại, điều khiển bóng người hư ảo của Nghịch Phàm, lao thẳng đến chỗ bản thể của Nghịch Phàm chúa tể!

Hắn chung quy vẫn muốn giữ lại mạng sống. Mặc dù là lúc này thiêu đốt linh hồn cùng đạo, cho dù là có thể khôi phục, ở trên thời gian cũng cần rất lâu. Nhưng hắn vẫn còn muốn sống!

Lại ở thời điểm Thông Thiên Đạo Nhân ở đây đánh vỡ núi Đạo Nguyên cùng con sông, đồng thời, tiểu khí linh bên trong cây quạt, giống như nguyên khí đại thương, hét thảm lên. Tống Khuyết nơi đó lại điên cuồng phun ra máu tươi. Thần thái trong con mắt thoáng cái ảm đạm. Nhưng trên người của hắn cuối cùng lại giống như có sóng dao động điên cuồng, phát ra ngập trời.

Ở trong chớp mắt sóng dao động này truyền ra, theo con sông tan vỡ cuốn lên cánh tay chúa tể, đột nhiên, tản ra ánh sáng chói mắt, giống như mặt trời lại chợt bạo phát ra.

Bạo phát này tới đột nhiên. Uy lực của nó to lớn càng kinh thiên động địa. Đây dù sao cũng là cánh tay chúa tể. Lúc này theo nó bạo phát, lực cuồng bạo lướt qua tinh không xung quanh, khiến cho tinh không ở đây nhìn bằng mắt thường, cũng hình thành trạng thái lõm xuống. Tất cả lực bạo phát của nso, lúc này chỉ có một mục tiêu... Đó chính là Thông Thiên Đạo Nhân!

Theo công kích, bóng người Nghịch Phàm bên ngoài thân thể Thông Thiên Đạo Nhân do thuật pháp hình thành, cũng bị ảnh hưởng lay động một cái. Thân hình khổng lồ của hắn lay động, đối với Thông Thiên Đạo Nhân ở bên trong mà nói, chính là giống như gió bão tàn sát bừa bãi, hình thành lực tan vỡ, cũng khiến cho thân thể Thông Thiên Đạo Nhân chấn động mãnh liệt. Sinh mạng giống như lung lay sắp sụp đổ.

Nhưng tất cả những điều này còn chưa kết thúc, có cánh tay chúa tể ở đây không tiếc tự bạo ngăn cản cùng tổn thương nặng nề Thông Thiên Đạo Nhân, trong mắt Tống Khuyết, tràn ngập tơ máu, thoáng lộ ra một sự kiên quyết. Trên người của hắn, lập tức liền có sóng dao động bạo phát.

Sóng dao động này giống như là thiêu đốt bản thân!

- Thông Thiên lão thất phu, Tống mỗ còn chưa có chết!

Tống Khuyết gầm khẽ, ở dưới toàn thân tràn ngập hỏa diễm, hắn chợt đứng lên, sử dụng sinh mệnh của hắn, sử dụng đạo nguyên của hắn, sử dụng tất cả mọi thứ của hắn, lúc này bấm quyết. Trong một chớp mắt này, bên ngoài thân thể hắn lại cũng xuất hiện một bóng người hư ảo cực lớn!

Bóng dáng ấy mặc đạo bào, tướng mạo tuấn lãng, con mắt có tinh quang. Nếu Bạch Tiểu Thuần ở nơi này, liếc mắt là có thể nhận ra. Lúc này ở bóng người xuất hiện trên người Tống Khuyết, lại là... Đạo Trần!

Tay phải của hắn giơ lên hư không chộp một cái. Nhất thời những giọt nước sông tan vỡ, bắn ra bốn phía xung quanh, trong chớp mắt trở về, ngưng tụ sau thân thể hắn, che đi bóng dáng Tống Khuyết ở trong thân thể cực lớn, giống như hóa thành máu thịt, khiến cho Đạo Trần từ thần thông của Tống Khuyết hình thành, giống như sống lại, sinh động giống như thật!

Tay trái của hắn lại ở trong hư không chộp một cái. Lập tức núi Đạo Nguyên tan vỡ này, cũng trong nháy mắt một lần nữa ngưng tụ, đột nhiên trở về, trôi lơ lửng ở bên trái của hắn. Cùng lúc đó, trong mắt tiểu khí linh bên trong bảo quạt đầy kích động, tự mình điều khiển bảo quạt, xuất hiện ở phía bên phải bóng người Đạo Trần.

Tất cả những điều này nói đến thong thả, nhưng trên thực tế đều phát sinh trong điện quang hỏa thạch. Ở thời điểm Thông Thiên Đạo Nhân

muốn trở về bản thể của Nghịch Phàm chúa tể, đồng thời Tống Khuyết ở đây đã hoàn thành thiêu đốt bản thân đánh ra thần thông cuối cùng.

Lúc này theo Tống Khuyết rít gào, hắn điều khiển bóng người Đạo Trần bên ngoài thân thể, giống như Đạo Trần thật sự, lao thẳng đến trời cao, lao thẳng đến... Thông Thiên Đạo Nhân bị bóng người hư của Nghịch Phàm ảo bao trùm.

- Chết đi!

Trong mắt Tống Khuyết điên cuồng, căm hận Thông Thiên Đạo Nhân, không chỉ là vì Bạch Tiểu Thuần. Tống Khuyết hắn cũng là người của thế giới Thông Thiên, đối với Thông Thiên Đạo Nhân này, cũng hận thấu xương. Lúc này theo hắn rít gào, bóng người Đạo Trần bên ngoài thân thể của hắn giơ tay phải lên, chợt nắm tay lại, sau đó một quyền đánh ra về phía Thông Thiên Đạo Nhân,.

Một quyền này, đánh ra tất cả mọi thứ của hắn, đánh ra tất cả của Tống Khuyết, khiến cho bóng người Đạo Trần bên ngoài thân thể hắn, giống như lưu tinh, trong sự sáng chói, cuốn gió bão ra bốn phía xung quanh, dâng lên thế ngập trời, lao thẳng đến Thông Thiên Đạo Nhân. Tinh không chấn động, tám phương nổ lớn.

Sắc mặt Thông Thiên Đạo Nhân đại biến. Nếu không phải cánh tay chúa tể đánh vỡ lõm xuống, hắn còn có cơ hội trở lại. Nhưng hôm nay hắn hiểu rõ, mình không kịp trở về. Nguy cơ trước mắt, Thông Thiên Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, chợt xoay người. Lúc này, hai tay của hắn giơ lên bấm quyết, điều khiển thân thể Nghịch Phàm do thần thông biến thành, trong miệng gầm khẽ, hai tay giơ lên, chợt ấn một cái về phía trước. Lập tức ở bên trong hai tay của hắn, xuất hiện một vòng xoáy màu đen, trực tiếp va chạm vào bóng người Đạo Trần đã tới.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1946: Nghịch Phàm Thức Tỉnh! (1)

Ở trong một chớp mắt này, tiếng sấm mãnh liệt nhất từ lúc giao chiến đến nay, vang vọng tinh không tám phương, dường như hư vô muốn vỡ nát diệt vong, dường như tinh không muốn sụp đổ. Thậm chí ngay cả Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng có vô số ngọn núi sụp xuống. Biển Vĩnh Hằng lan tràn lên mặt đất. Còn có từng vết nứt, ở trong chấn động này bị trực tiếp chấn động ra!

Từ phía xa nhìn lại, giống như một mảnh tinh không này, đều hình thành hố đen, lực cuồng bạo vô cùng, ở giữa Tống Khuyết cùng Thông Thiên Đạo Nhân, ở giữa bóng người Đạo Trần cùng bóng người Nghịch Phàm, phát ra kinh thiên.

Dưới những tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng, bên ngoài thân thể Thông Thiên Đạo Nhân, bóng người Nghịch Phàm do thần thông của hắn hình thành, cuối cùng không nhịn được, hóa thành vô số ngọn lửa màu đen, khuếch tán ra khắp nơi. Đồng thời, bóng người Đạo Trần bên ngoài thân thể Tống Khuyết, cũng tan vỡ khuếch tán.

Tống Khuyết điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược. Hắn đã bỏ ra tất cả, lúc này giống như lửa trong gió, giống như thoáng một chút, liền có thể ngã xuống. Cũng may Thánh Hoàng ở một bên, cho dù người cũng bị thương nặng, nhưng vẫn sử dụng toàn lực đi đón đỡ Tống Khuyết, bảo vệ hắn, lùi về phía sau.

Về phần Thông Thiên Đạo Nhân nơi đó, theo bóng người Nghịch Phàm do thần thông của hắn huyễn hóa ra tiêu tan, thân thể hắn cũng xuất hiện ở trong tinh không, lúc này tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt. Ngọn lửa trên người nhìn như tản đi. Có thể từ lâu thâm nhập trong

xương tủy hắn, ở trong cơ thể hắn không thể nghịch chuyển một tia sinh mạng cuối cùng của hắn, thiêu đốt hầu như không còn.

Vào giờ phút này, hắn ngược lại bình tĩnh, trong mắt của hắn không có Tống Khuyết, không có Thánh Hoàng, thậm chí cũng không có chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng, càng không có Bạch Tiểu Thuần, có... Chỉ là trong mắt hắn nhìn tới, một chỗ phương hướng nào đó trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng.

- Phụ thân, tất cả những điều này, đáng giá sao...

- Ta là con gái của phụ thân!

- Cầu xin phụ thân, cầu xin người, phụ thân...

Bên tai của hắn, lúc này vang vọng lên giọng nói của Đỗ Lăng Phỉ năm đó. Trước mắt hắn, giống như cũng có hình ảnh ở trên Thông Thiên Đảo ban đầu, mình mạnh mẽ ép xuống nữ nhi cùng Bạch Tiểu Thuần, khiến bọn họ dung hợp cắn nuốt.

- Đúng vậy, đáng giá sao...

Thông Thiên Đạo Nhân thì thào. Hắn đột nhiên cảm giác được mu bàn tay có chút đau đớn. Lúc từ từ cúi đầu, hắn thấy được một giọt nước mắt, chính mình cũng không biết, làm sao có thể rơi xuống. Nước mắt kia rơi vào trên mu bàn tay, nhưng không có ướt da, mà là trong chớp mắt khi tiếp xúc với da, ở vị trí kia, dưới da có hỏa diễm đốt cháy, lại trực tiếp khiến mu bàn tay, bàn tay, cánh tay cùng với thân thể hắn, trong nháy mắt... bị thiêu đốt trở thành tro bụi...

- Ta đã từng, hình như không phải cái dạng này...

Hai mắt Thông Thiên Đạo Nhân nhắm nghiền, trong cay đắng cũng có sự mờ mịt. Cho đến đầu của hắn ở trong ngọn lửa kia, từ từ thiêu đốt, trở thành tro bụi, mang theo sự mê man của hắn, có thể cũng mang theo

hồi ức của hắn. Càng có thể, vẫn mang theo tưởng niệm của hắn thời khắc cuối đối với nữ nhi, dần dần tiêu tan.

Thông Thiên Đạo Nhân, ngã xuống!

Ở bên trong thế giới Thông Thiên trước kia, bởi vì bản thân hắn có tư chất kinh người, dựa vào lực cùng thủ đoạn của bản thân, lật đổ toàn bộ Khôi Hoàng Thành. Hắn còn suýt nữa chặt đứt đi truyền thừa của Khôi Hoàng, khiến cho Man Hoang xuất hiện. Cuối cùng hắn lại tự tay phá vỡ thế giới Thông Thiên... Lúc này, sinh mạng của hắn đã trở thành một câu chuyện xưa. Ở dưới nơi này, đầu của hắn bị thiêu đốt, đã hoàn toàn hóa thành tro bụi. Kể cả linh hồn của hắn, cũng đều biến mất hầu như không còn gì cả.

Chỉ có bụi bặm này, ở trong tinh không này nhẹ nhàng tung bay...

Không có ai biết hắn ở trong chớp mắt tử vong này, thì thào nói nhỏ ba chữ này có giá trị ra sao, đáp án trong lòng là cái gì. Có lẽ là không đáng, cũng có lẽ là đáng.

Lại có lẽ, trước đây, nếu người canh giữ lăng mộ không có vâng theo giao hẹn cổ xưa, mà lựa chọn thả hắn ra ngoài, để cho hắn đến nhận Khôi Hoàng Triều, có thể... lại là một cục diện không rõ.

Không ai có thể nói ra nếu như vậy, sẽ xảy ra chuyện gì. Người canh giữ lăng mộ tuân theo ý chí của Khôi Tổ, cũng không có khả năng đi để cho người không tu luyện đạo pháp Khôi Hoàng, đi ra khỏi thế giới Thông Thiên.

Nhưng bất kể như thế nào, suốt đời Thông Thiên Đạo Nhân hắn có thể nói là bốn bề sóng dậy. Chỉ là cuối cùng có điểm cuối, kiêu hùng thế hệ này, vào giờ phút này, trở thành mở màn.

Lúc này nhìn Thông Thiên Đạo Nhân hóa thành tro bụi, tiêu tan ở trong tinh không, Tống Khuyết hít thở dồn dập. Được Thánh Hoàng đỡ,

hắn ngẩng đầu. Bên trong hai mắt hắn cũng có một tia phức tạp, nhìn Thông Thiên Đạo Nhân hóa thành tro bụi, dần dần hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, nhất là tu sĩ Khôi Hoàng Triều, bọn họ mặc dù ở khoảng cách rất xa, nhưng ba người Tống Khuyết chiến đấu, thật sự quá mức kinh thiên động địa. Bọn họ cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được, lúc này sau khi ý thức được Thông Thiên Đạo Nhân tử vong, trong trầm mặc ngắn ngủi, theo đó, lại là tiếng hoan hô đến từ toàn bộ Khôi Hoàng Triều.

Căm hận của bọn họ đối với Thông Thiên Đạo Nhân, đều rất nhiều. Trong giờ phút này, trong tiếng hoan hô, hai người Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, đang muốn lui ngược trở về Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên sắc mặt hai người bọn họ nhất thời biến đổi!

Ở trong nháy mắt sắc mặt bọn họ biến hóa, một khí tức không có cách nào hình dung, mênh mông vô tận, hình như có thể tràn ngập toàn bộ tinh không, hình như có thể trấn áp tất cả chúng sinh, hình như trong thiên địa, bên trong bên ngoài tinh không, duy nhất chỉ mình hắn độc tôn, lại trực tiếp từ bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng, bên trong thân thể cao lớn của Nghịch Phàm hắn hóa thành bức tượng đứng ở trong tinh không, bạo phát ra!

Khí tức này tản ra, khiến cho tinh không run rẩy, khiến cho Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng chấn động. Mặt đất xuất hiện vỡ nát, biển Vĩnh Hằng giống như cũng bị khí tức nhìn không thấy này đè ép, lõm xuống thật sâu, ngay cả gợn sóng hình như cũng không có cách nào dâng lên.

Mà trên mặt đất, tất cả chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng, lúc này tâm thần mỗi một người đều chấn động mãnh liệt, linh hồn run rẩy. Thân thể bọn họ đang run rẩy, trong đầu trống rỗng. Dường như tất cả ý thức, tất cả ý nghĩ của bọn họ vào giờ phút này đều giống như bị xóa đi, chỉ còn lại có bản năng kinh hoàng cùng hoảng sợ, dường như gặp phải thiên địch khống chế sinh tử cùng vận mạng của bọn họ!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1947: Nghịch Phàm Thức Tỉnh! (2)

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi. Càng quỷ dị hơn, là từ bên trong tinh không trên trời cao này, giống như ở bên trong khí tức này, tản ra lực quy tắc nào đó, giống như dẫn dắt, cuối cùng lại khiến cho nước biển Vĩnh Hằng sau khi lõm xuống ngắn ngủi, tự nhiên phóng lên trên không trung!

Không chỉ là biển Vĩnh Hằng, còn có mọi chỗ núi đá, thậm chí núi lớn, trong tiếng nổ lớn, từng ngọn núi lớn đều phóng lên trên không trung. Núi biển đều như vậy, chúng sinh cũng giống như vậy. Bất kể tu vi gì, tất cả đều không khống chế được thân thể mình, phóng lên trên không trung bồng bềnh!

Từng ngọn núi, thành trì mọi chỗ, từng tòa cung điện, bao gồm thảo mộc ở bên trong, bao gồm tất cả mãnh thú, tất cả tồn tại trong toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, hình như đều bị dẫn động.

Cảnh tượng như vậy, đủ để chấn động tất cả!

Mà chỗ hoàng cung của Bạch Tiểu Thuần, lúc này cũng như vậy. Toàn bộ hoàng cung đều phóng lên trên không trung. Chỗ mật thất của hắn, cũng không có cách nào đối mặt với dẫn dắt kinh người này. Tất cả thuật pháp, tất cả cấm chế hình như đều mất đi tác dụng. Cửa lớn mật thất này vốn kiên cố vô cùng, thậm chí vách đá mật thất, lúc này cũng giống như bị tách ra, hóa thành mấy phần phóng lên trên không trung!

Lộ ra... thân thể Bạch Tiểu Thuần ngồi khoanh chân ở trên mặt đất, thân thể khô quắt, mất đi ánh sáng rực rỡ, cuối cùng lại không biết là sống hay chết!

Hiện tại trên mặt đất Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, thân thể của hắn làtồn tại duy nhất... ở dưới khí tức này, ở trong dẫn dắt này, vẫn khoanh chân bất động!

Cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần có thể làm được điểm này. Về phần Thánh Hoàng cùng Tống Khuyết trên trời cao, lúc này thân thể run rẩy. Thân thể bọn họ thật giống như bị ràng buộc, giống như ở trong nước vậy, vô cùng gian nan, mới miễn cưỡng xoay người, nhìn về phía sau, nhìn về phía... thân thể Nghịch Phàm chúa tể lúc này chậm rãi chấn động!

Thân thể của Nghịch Phàm chúa tể, thật sự quá lớn. Hắn đứng ở trong tinh không, giơ hai tay lên lúc này chấn động càng thêm mãnh liệt. Mãnh liệt hơn, lại là đầu của hắn. Đầu của hắn vốn không có cách nào lắc lư, lúc này tự nhiên truyền ra những tiếng rắc rắc. tầng nham thạch dày tích lũy lắng đọng trong năm tháng vô tận trên thân thể hắn, lúc này tự nhiên xuất hiện từng vết nứt.

Những vết nứt này quá nhiều, trong chớp mắt lại đạt tới mấy trăm, sau đó mấy nghìn, cho đến mấy vạn thậm chí càng nhiều hơn, tràn ngập toàn thân. Đồng thời, giống như thân thể hắn xuất hiện vết nứt. Theo vết nứt xuất hiện, khí tức từ trong cơ thể hắn tản ra, càng kinh thiên hơn!

Thậm chí không chỉ là chúng sinh cùng vạn vật trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng mất đi ý thức, bị lực dẫn dắt bồng bềnh, ngay cả bản thân Tiên Vực Vĩnh Hằng, lại cũng ở trong tiếng nổ lớn này, giống như thay đổi quỹ tích, tự nhiên bị kéo, chậm rãi di chuyển về phía Nghịch Phàm chúa tể.

Mặc dù di chuyển này không nhanh, nhưng đây dù sao cũng là Tiên Vực Vĩnh Hằng. Nó di chuyển, nhất thời khiến cho tinh không chấn động, khiến cho trong đầu Thánh Hoàng cùng Tống Khuyết cùng dâng lên gió bão kinh thiên.

- Hắn... Hắn...

Giọng nói của Thánh Hoàng cũng trở nên run rẩy, sợ hãi nhìn toàn thân Nghịch Phàm chúa tể này từ trên xuống dưới, vết nứt càng nhiều hơn, không ngừng vỡ nát.

Sắc mặt Tống Khuyết tái nhợt. Thông Thiên Đạo Nhân trước đó đã khiến cho hắn cùng với Thánh Hoàng liều mạng tất cả, mới giết chết được. Lấy Thông Thiên Đạo Nhân tới so sánh, lại có thể tưởng tượng được, mức độ cường hãn của Nghịch Phàm chúa tể.

- Sớm... Thức tỉnh!

Trong nháy mắt tâm thần Tống Khuyết có tiếng sấm trời nổ vang. Nghịch Phàm chúa tể đứng ở trong tinh không. Vết nứt trên mí mắt của hắn cuối cùng, lan tràn ra. Ở dưới từng trận nổ vang, rất nhiều bùn đất tách ra. Hình như Nghịch Phàm chúa tể này đang cố gắng nỗ lực mở hai mắt ra!

Mà trên người của hắn, một đạo phong ấn đại biểu cho Khôi Hoàng này, lúc này tốc độ tiêu tan đã đạt tới trình độ kinh người, với mắt thường có thể thấy được, đang nhanh chóng tản đi, giống như không thể nghịch chuyển vậy. Chỉ sau mấy hơi thở, cuối cùng lại hoàn toàn biến mất ở bên trong mi tâm của Nghịch Phàm chúa tể!

Ở trong chớp mắt khi phong ấn biến mất, như có một âm thanh giống như huyền đứt đoạn, ở thiên địa này, ở bên trong thế giới Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, ở trong tai chúng sinh, bỗng nhiên vang vọng!

Cùng lúc đó, theo phong ấn tiêu tan, mí mắt Nghịch Phàm chúa tể bất chợt thoáng động. Trong phút chốc... Thình lình ở trong tinh không này, lại có hai mặt trời, đột nhiên... xuất hiện!!

Theo mặt trời xuất hiện, tinh không màu đen, không phải tản ra ánh sáng chói mắt, bởi vì màu sắc mặt trời kia cũng là màu đen, nhưng lại rõ ràng so với tinh không còn muốn thâm thúy hơn, giống như hố đen!

Đây chính là... mắt của Nghịch Phàm chúa tể!

Giờ phút này, Nghịch Phàm, thức tỉnh!!

Ở trong nháy mắt khi hắn thức tỉnh, có một tiếng thở dài giống như tới từ viễn cổ, lộ ra sự tang thương vô tận, ở bên trong thiên địa này, ở trong tinh không này, ở trong đống đổ nát của vô số tộc quần đang được thắp sáng, ở toàn bộ thiên địa, bên trong toàn thế giới... ầm ầm vang vọng!

Cũng chính là tiếng thở dài này truyền ra, khiến cho tất cả sinh mạng trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong đầu bọn họ bắt đầu nổ vang, từ trong thất thần trước đó bị đánh thức. Sau khi tỉnh lại, không đợi bọn họ hoảng sợ đối với việc bản thân bị dẫn dắt phóng lên trên không trung, lại liếc mắt nhìn thấy được trên trời cao, Nghịch Phàm chúa tể này… mở ra hai mắt...!

Không có tiếng kêu kinh ngạc truyền ra. Bởi vì điều này chấn động quá lớn. Chỉ có vô số âm thanh hít sâu, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, lộ ra khiếp sợ vô tận cùng tuyệt vọng vô cùng, vang vọng kinh thiên.

- Ta tỉnh, khi diệt sinh...

Giọng nói tang thương, mang theo sự vô tận của năm tháng, ở bên trong tinh không này ung dung vang lên. Dường như chỉ là âm thanh, lại ẩn chứa thời gian bản nguyên. Nó đi qua nơi nào, giống như năm tháng trôi qua.

Toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng ở trong một tích tắc này, đều giống như trở thành một màu xám...

Cùng lúc đó, Nghịch Phàm chúa tể mở mắt ra. Những vết nứt trên thân thể hắn, ở trong một tích tắc này, tất cả đều vỡ vụn ra. Trong những tiếng động ầm ầm vang vọng, thân thể hắn lại cũng bắt đầu từ từ nỗ lực nhúc nhích!

Trên trời cao Tiên Vực Vĩnh Hằng, Nghịch Phàm chúa tể trong tinh không thức tỉnh. Tất cả tầng nham thạch trên thân thể hắn đều đang không ngừng vỡ nát. Đồng thời, ở trên mặt đất này, duy nhất ngồi xếp bằng, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, cũng chỉ có Bạch Tiểu Thuần.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1948: Nửa Trụ Đạo Thân! (1)

Thời khắc này, thân thể Bạch Tiểu Thuần khô quắt không ít, hoàn toàn không có chút khí tức nào từ trên người hắn tản ra. Hắn từ từ nhắm hai mắt, tóc tung bay, không nhìn ra sống hay chết, nhưng lại mơ hồ, hình như có sự huyền diệu nào đó, ở trong cơ thể hắn dâng lên.

Dường như ngồi ở chỗ đó không phải là xác phàm, mà là một vị thần chỉ!

Mà ở trong tinh không, ở vô số cây bồ công anh do sinh mạng cùng thần niệm Bạch Tiểu Thuần hóa thành, khuếch tán ở trong đống đổ nát mọi chỗ, lúc này cũng có biến hóa kinh người, đang nhanh chóng xuất hiện.

Những đống đổ nát này, theo cây bồ công anh cắm rễ, theo nó khuếch tán, không ngừng tản ra ánh sáng, xua tan bóng tối, khiến cho một chỗ lại một chỗ đống đổ nát, dần dần phát ra ánh sáng, đồng thời còn có một chút sức sống, đang chậm rãi bao dưỡng ra.

Những đống đổ nát này được hoàn toàn thắp sáng, theo ánh sáng khuếch tán, bóng tối biến mất, mặt đất hình như xuất hiện sự dạt dào, giống như ngủ say nhiều năm thức tỉnh, lại giống như sống lại sau khi tịch diệt!

Vào giờ phút này, toàn bộ tinh không dường như đã từng tối tăm, cũng không lại vô cùng tối tăm nữa. Có thể cảm nhận được rõ ràng, có một ý chí kinh người, đang tỏa sáng, phát ra.

Ý chí này xuất hiện, dường như chấn động hắc ám, khiến cho tấm màn đen tinh không ở trong một chớp mắt này, cũng dâng lên sóng dao động. Hình như ở bên trong tinh không này, bóng tối cùng với ánh sáng đang tiến hành một hồi chiến tranh không có cách nào nói rõ!

Nếu có thể ở một độ cao tuyệt đối trong tinh không, đi bao quát toàn bộ tinh không, như vậy bức tranh hiện ra ở trước mắt, lại là một hình ảnh giống như bầu trời đêm vậy.

Trời cao đã từng tối tăm vô cùng, lúc này lại giống như có vì sao lốm đốm đầy trời, một chỗ lại một chỗ đống đổ nát tản ra ánh sáng. Ánh sáng của bọn chúng mặc dù yếu ớt, nhưng lại đây đó dần dần giống như muốn nối liền lại cùng một chỗ!

Mà tinh không đen này hình như không cam lòng để như vậy, muốn những đống đổ nát được đốt sáng này, một lần nữa chìm ngập ở trong tối tăm, nhưng lại thiếu đi một chút linh động, hình như chỉ có bản năng ngăn cản.

Một hồi tịch diệt cùng sức sống tranh đoạt, ở bất kỳ một chỗ góc nào trong tinh không này, đều đang tiến hành.

Thậm chí nếu cẩn thận nhìn, có thể phát hiện mỗi một chỗ đống đổ nát được đốt sáng xuất hiện thêm ánh sáng, huyền diệu trên người Bạch Tiểu Thuần lại sẽ tăng thêm một phần. Dần dần, loại cảm giác thần chỉ này cũng càng thêm mãnh liệt.

Hơn mười năm, cho dù lúc này Nghịch Phàm sớm thức tỉnh, nhưng loại đạo thu hành thắp sáng toàn bộ tinh không này của Bạch Tiểu Thuần vẫn vô cùng kiên định, tự nhiên năm phần đống đổ nát bên trong toàn bộ tinh không, được hoàn toàn thắp sáng.

Chỉ là... năm phần khu vực này mặc dù có thể bị Bạch Tiểu Thuần thuận lợi thắp sáng, là bởi vì trước đó Nghịch Phàm ngủ say. Ở dưới tình huống hắn không thức tỉnh, Bạch Tiểu Thuần mới có thể không trở ngại, làm được tất cả những điều này.

Nhưng hôm nay, theo Nghịch Phàm thức tỉnh, hắc ám trong tinh không này giống như thoáng cái từ bản năng ngăn cản trước đó, trở nên linh động. Tinh không chấn động, dường như có một ý thức, vào giờ phút này tỉnh lại, ép buộc bóng tối xung quanh, cùng lúc ngăn cản Bạch Tiểu Thuần tiếp tục thắp sáng tinh không. Về phương diện khác lại là ở bốn phía xung quanh tất cả đống đổ nát được đốt sáng, hắc ám giống như thủy triều, tản ra tiếng nổ lớn gào thét không hiểu, muốn một lần nữa nhấn chìm ánh sáng được thắp lên này.

Ở dưới sự đối kháng này, những đống đổ nát được Bạch Tiểu Thuần thắp sáng này, giống như bấp bênh, lung lay sắp đổ, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắc ám cắn nuốt. Chỉ có điều thế giới của những đống đổ nát được hắn thắp sáng này, hắc ám mặc dù cuồng bạo, nhưng mỗi lần gào thét lao đến, đều bị cây bồ công anh tản ra ánh sáng, ngăn cản ở bên ngoài.

Chỉ là kể từ đó, lại giống như giằng co. Bạch Tiểu Thuần mặc dù cản trở hắc ám trở về, nhưng cũng không có lực còn sót lại đi thắp sáng thế giới của càng nhiều đống đổ nát hơn.

Tất cả những điều này, người ngoài không nhìn thấy được. Thậm chí bản thân Bạch Tiểu Thuần cũng không có ý thức rõ ràng. Tất cả đều là bản năng của hắn. Sau khi không có cách nào tiếp tục thắp sáng tinh không, rất nhanh, ở khoảng cách gần Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng là bên trong đống đổ nát i đầu tiên được Bạch Tiểu Thuần thắp sáng, sinh mạng cùng thần niệm của Bạch Tiểu Thuần hóa thành cây bồ công anh, với ánh sáng vạn trượng, sau khi trở thành nguồn sáng của mảnh đổ nát này, dần dần, ánh sáng bên ngoài cây bồ công anh này tự nhiên vặn vẹo một chút, quấn quanh ảo ảnh hình một người.

Ảo ảnh này chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng lại hóa thành hình người, khoanh chân ngồi ở chỗ đó. Theo gương mặt rõ ràng, cuối cùng lại lộ ra mặt của Bạch Tiểu Thuần!

Từ phía xa nhìn lại, lại giống như nơi đây xuất hiện thêm một phân thân Bạch Tiểu Thuần. Nhưng hết lần này tới lần khác đây hình như cũng không phải là phân thân. Bên trong ẩn chứa đạo, ẩn chứa sức sống, còn ẩn chứa lực bản nguyên đã từng thuộc về mảnh đổ nát này!

Cảnh tượng như vậy, không ai nhìn thấy được. Có lẽ cho dù có người nhìn thấy được, cũng không có cách nào đi nói rõ ràng, điều này xuất hiện rốt cuộc là cái gì... Cho dù là Bạch Tiểu Thuần, đối với điều này cũng không có phán đoán gì.

Có thể gọi chính xác, chắc là... đạo thân!

Đây thình lình là bản năng của Bạch Tiểu Thuần, phát hiện đạo của mình, sau khi Nghịch Phàm tỉnh dậy, lại không có cách nào từ năm phần khu vực bên ngoài tinh không, đi thắp sáng, lại lựa chọn một loại phương thức khác!

Nếu không có cách nào tiếp tục lan tràn, như vậy thì lấy năm phần khu vực này... thăng cấp chúa tể!!

Theo đạo thân xuất hiện, nhất thời ánh sáng chỗ đống đổ nát này cuối cùng lại thoáng cái, mãnh liệt hơn vô số lần so với trước, lặng lẽ dưới tiếng nổ lớn, lại trực tiếp xua tan phạm vi lớn bóng tối xung quanh, mặc cho bên trong hắc ám này truyền ra tiếng rít gào thế nào, cũng vẫn không có cách nào tới gần trong tia sáng này, chỉ có thể không ngừng tiêu tan.

Ở bên trong chỗ đống đổ nát nơi này, đạo thân đầu tiên của Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, trong chớp mắt, trên trời cao bên ngoài Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong mắt Nghịch Phàm lại chợt lộ ra ánh sáng mãnh liệt. Thân thể cao lớn này của hắn, lúc này nhúc nhích kịch liệt hơn. Mảng lớn thân thể vỡ nát khuếch tán ra. Từng khối vụn Vẫn Thạch từ trên người hắn không ngừng rơi xuống. Có cái khuếch tán trong tinh không, có cái lại lao thẳng đến Tiên Vực Vĩnh Hằng, rơi xuống.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1949: Nửa Trụ Đạo Thân! (2)

Trong sự lo lắng, người Tiên Vực Vĩnh Hằng, đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

- Hắn đang nóng nảy?

Tống Khuyết hít thở dồn dập, bỗng nhiên mở miệng.

Thánh Hoàng ở bên cạnh dĩ nhiên cũng phát hiện. Hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được kích động ở trong mắt nhau. Bọn họ chợt quay đầu lại, lại trực tiếp nhìn về phía người duy nhất khoanh chân tĩnh tọa trên mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng,... Bạch Tiểu Thuần!

Giờ phút này, theo đạo thân của Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ bên trong chỗ đống đổ nát, trong cơ thể bản tôn Bạch Tiểu Thuần ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này loại cảm giác huyền diệu này cuối cùng lại từ bên trong thân thể hắn khuếch tán ra, bao phủ phạm vi trăm trượng!

Bên trong trăm trượng, mặt đất vỡ nát cuối cùng lại xuất hiện sự khép lại, sức sống nồng đậm càng dạt dào phát ra, khiến cho Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng chấn động. Lại là trong một chớp mắt này, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần hình như có một đạo bản nguyên, đang tản ra!

Rất nhanh, khi bên trong chỗ đống đổ nát đầu tiên, cây bồ công anh hóa thành đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, chỗ đống đổ nát thứ hai, đống đổ nát thứ 3... mọi chỗ đống đổ nát được Bạch Tiểu Thuần thắp sáng, lúc này cuối cùng lại đều xuất hiện đạo thân của Bạch Tiểu Thuần!

Một vị đạo thân biến ảo, ánh sáng nhất thời bạo phát, thậm chí ảnh hưởng tới toàn bộ tinh không, khiến cho thời điểm mọi người ngẩng đầu

nhìn lên, tinh không giống như đều bị thay đổi, hình như có phân nửa khu vực, ánh sáng kinh thiên!

- Có chút thú vị!

Ở trong nháy mắt khi ánh sáng nơi này hoàn toàn bạo phát, bên ngoài trời cao Tiên Vực Vĩnh Hằng, thân thể khổng lồ của Nghịch Phàm chúa tể chợt ngẩng đầu, trong miệng của hắn truyền ra âm thanh có thể chấn động linh hồn chúng sinh!

Giọng nói này ẩn chứa trời cao, còn có sự băng lạnh, giống như từ trong năm tháng vô tận truyền ra ngoài, khuếch tán thiên địa tinh không. Đồng thời, thân thể hắn bất chợt thoáng động!

Dưới thoáng động này, trời cao nổ lớn, tinh không chấn động, tất cả tầng nham thạch trên thân thể kinh người này của Nghịch Phàm, ở dưới sự vỡ nát, ở trong thoáng động này của hắn, đột nhiên tan vỡ, tất cả nổ tung ra!

Mà sau khi nổ tung ra, thân thể Nghịch Phàm hoàn toàn... mở ra tất cả phong ấn!

Từ phía xa nhìn lại, vị người khổng lồ này sừng sững ở trong tinh không. Tiên Vực Vĩnh Hằng ở trước mặt hắn, lại giống như bóng cao su. Chúng sinh bên trong, giống như ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, bé nhỏ không đáng kể!

Trong một chớp mắt này, thiên địa nổ lớn. Thân thể tất cả chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng run rẩy, hít thở dồn dập. Bên trong tâm thần của bọn họ dâng lên sóng lớn ngập trời. Trước lúc này, trong bọn họ cũng có người cho rằng, có thể sau khi Nghịch Phàm tỉnh dậy, bọn họ không phải là không có khả năng chạy thoát thân. Nhưng cho đến trong một chớp mắt này, ở trong chớp mắt khi Nghịch Phàm thức tỉnh, bọn họ mới hiểu được, căn bản... lại hoàn toàn không có một chút khả năng nào!

Tất cả mọi người trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, vào giờ phút này, trong đầu bọn họ đều giống như bị ý chí nào đó chiếm lấy, giống như mất đi chính mình, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Nghịch Phàm chúa tể trên trời cao. Hắn có thể so sánh với nửa bầu trời, trực tiếp giơ tay phải lên, hướng về phía Tiên Vực Vĩnh Hằng, chộp lấy!

Thân thể hắn quá lớn. Tay phải còn có thể so ánh với nửa Tiên Vực Vĩnh Hằng, thời khắc này ầm ầm hạ xuống, lại giống như trời sập, chúng sinh nổ lớn!

- Tinh không này có một trăm lẻ tám vạn giới tịch diệt, mới sinh ra một gốc cây hoa vĩnh hằng. Hôm nay... ta lấy hoa này, thành tựu vĩnh hằng!

Theo âm thanh của Nghịch Phàm vang vọng, toàn bộ tinh không đều đang chấn động. Hình như bên trong giọng nói này ẩn chứa đạo, đủ để hủy diệt tất cả, có thể bao trùm tinh không, hoàn toàn nhấn chìm!

Thậm chí ở thời điểm giọng nói này khuếch tán, ngay cả khu vực đổ nát bên trong tinh không bị Bạch Tiểu Thuần chiếm cứ, cũng chấn động. Mà những tinh không bị bóng tối bao trùm, cùng hắc ám giống như nước thủy triều, nổ lớn tám phương.

Tay phải Nghịch Phàm, lúc này giống như ở trong trời cao, sau khi giơ lên, hạ xuống, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng tràn ngập nguy cơ. Ở thời khắc mấu chốt này, ở trong đầu chúng sinh này mặc dù trống rỗng, vừa vặn thân thể lại đang theo bản năng run rẩy, Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng hít thở dồn dập. Bọn họ mặc dù cũng bị ảnh hưởng, nhưng vốn chính là nửa bước chúa tể, mức độ bị ảnh hưởng tuy lớn, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng giãy dụa một chút.

Nguy cơ trước mắt, trán Tống Khuyết nổi gân xanh. Hắn nhìn bàn tay cực lớn giống như bao trùm nửa trời cao từ không trung hạ xuống. Bàn tay này màu đen, giống như bầu trời sụp xuống, khiến cho mặt đất run rẩy, Tiên Vực Vĩnh Hằng giống như cũng muốn tan vỡ. Tiếng rít gào từ trong miệng Tống Khuyết truyền ra. Hắn liều lĩnh, bất chợt ngẩng đầu.

Cho dù thân thể ở dưới uy áp này cũng đang vỡ nát, nhưng hắn vẫn còn đỏ mắt. Thân thể lại một lần nữa thiêu đốt, nhằm về phía trời cao, nhằm phía bàn tay này đã tới.

Bên cạnh Tống Khuyết lúc này, chính là Thánh Hoàng, sắc mặt tái nhợt còn có một khí tức thiêu đốt của bản thân, theo đó bạo phát,. Hắn cười thảm một tiếng, trong mắt mang theo sự kiên định cùng quả quyết, cũng lao ra.

Từ phía xa nhìn lại, bóng dàng hai người bọn họ, so sánh với bàn tay to trong trời cao, căn bản là bé nhỏ không đáng kể. Nhưng hết lần này tới lần khác, ở trong một chớp mắt này, bọn họ vẫn lựa chọn đối mặt cùng phản kháng!

Một cảnh tượng bi tráng này, một cảnh tượng kiên quyết này, mặc dù trong đầu chúng sinh trống rỗng, không có cách nào chú ý cùng nhìn thấy được, nhưng Tiên Vực Vĩnh Hằng có linh. Mẹ Vĩnh Hằng mặc dù suy yếu, nhưng làm sao không biết được, hiểu được tất cả những điều này.

Một sự bi thương từ bên trong từng ngọn cây cọng cỏ của Tiên Vực Vĩnh Hằng này, cùng với tất cả chúng sinh trong thiên địa, đều phát ra, tràn ngập thế giới. Đồng thời, thân thể Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng, đã tới gần bàn tay Nghịch Phàm hạ xuống!

Tống Khuyết gào thét, Thánh Hoàng rít gào. Trên người hai người bọn họ phát ra ánh sáng chói lòa. Nhưng so với bàn tay của Nghịch Phàm, căn bản là bé nhỏ không đáng kể. Mặc dù là bọn họ lựa chọn thiêu đốt, nhưng vẫn là... không có cách nào ngăn cản.

Vào giờ phút này, tiếng sấm vang lên kinh thiên. Đó là Tống Khuyết cùng Thánh Hoàng ra tay, nhưng kết cục đã nhất định. Bọn họ ra tay, mặc dù là sử dụng toàn lực, mặc dù đã bỏ ra tất cả, nhưng vẫn... chỉ là ở trong tiếng va chạm này, không có cách nào ngăn cản được được bàn tay của Nghịch Phàm cho dù chỉ là một lát!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1950: Mở Mắt Ra!

Trong tiếng nổ lớn, Tống Khuyết phun ra máu tươi, thân thể giống như muốn tan vỡ, trực tiếp bị cuốn ngược lại, bị phản chấn đánh về phía mặt đất. Trong lúc thân thể hắn rơi xuống, không ngừng tan vỡ...

Thánh Hoàng cũng giống như vậy. Máu tươi tràn ngập toàn thân, thậm chí nửa người đều tan rã, ý thức đã tiêu tan. Nếu không phải ở trong một chớp mắt này khí tức mẹ Vĩnh Hằng, trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng tản ra, hóa thành quầng sáng bao phủ hai người, sợ là không đợi bọn họ rơi xuống đất, đã hình thần câu diệt.

Ý thức của Tống Khuyết vẫn giữ lại một tia. Lúc này trong tiếng cười thảm, hắn nhìn bàn tay to của Nghịch Phàm trên trời cao, nổ lớn lao đến, trong mắt của hắn lộ ra sự tuyệt vọng. Hắn muốn quay đầu nhìn lại liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần tĩnh tọa, nhưng lại không có khí lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay to của Nghịch Phàm, sau khi bao trùm hơn nửa trời cao, nhanh chóng bao trùm mặt đất...

Hắn có thể tưởng tượng được, một khi bàn tay của Nghịch Phàm hạ xuống, tử vong đầu tiên, chính là chúng sinh trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng này. Nhưng sau đó Tiên Vực Vĩnh Hằng tan vỡ. Cuối cùng... Có thể chính là Tiên Vực Vĩnh Hằng tan vỡ này, bị Nghịch Phàm chúa tể luyện hóa, trở thành chống đỡ cuối cùng để hắn bước vào vĩnh hằng!

- Kết thúc sao...

Tống Khuyết thì thào, bi thương ý không ngừng dâng lên, cùng bi ai của Tiên Vực Vĩnh Hằng, dung hợp với nhau. Ánh mắt hắn cũng chậm rãi nhắm lại.

Nhưng ngay trong một chớp mắt này, bỗng nhiên, Bạch Tiểu Thuần trên mặt đất người duy nhất khoanh chân tĩnh tọa, da mắt của hắn chợt run lên. Từ trong cơ thể hắn, ở trong một chớp mắt này, lại trực tiếp bạo phát ra khí tức kinh người!

Khí tức này trong tiếng nổ lớn khuếch tán ra, từ trăm trượng trước đó trong nháy mắt liền trở thành vạn trượng. Ngay sau đó hoàn toàn không có chút dừng lại, lan tràn ra mười vạn trượng, trăm vạn trượng thậm chí vô tận...

Dưới những tiếng động ầm ầm cuồn cuộn bạo phát ngập trời, khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần, còn có lực bản nguyên trong cơ thể hắn, ở dưới sự khuếch tán không ngừng này, mơ hồ, lại có sóng dao động của Chúa Tể, từ trong cơ thể hắn, theo đó nổ lớn.

Mà khí tức Chúa Tể tản ra, lại giống như giọt nước rơi vào trong chảo dầu, khiến cho sóng dao động của Bạch Tiểu Thuần khuếch tán vô tận, vào giờ phút này lại một lần nữa bạo phát ra. Trong âm thanh kinh thiên, ở thời điểm bàn tay Nghịch Phàm chúa tể này tới gần bầu trời Tiên Vực Vĩnh Hằng, trong nháy mắt khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần bạo phát, lại trực tiếp hình thành một màn hào quang cực lớn, bao trùm bản thân, bao trùm tất cả chúng sinh giữa không trung, bao trùm Khôi Hoàng Triều, bao trùm năm Tiên Vực lớn, bao trùm tất cả thiên địa, trực tiếp bạo phát ra, cho đến cùng bàn tay của Nghịch Phàm chúa tể, ở trên bầu trời Tiên Vực Vĩnh Hằng này, va chạm vào nhau.

Vào giờ phút này, âm thanh điếc tai nhức óc vang lên khiến thiên địa hoảng sợ. Tống Khuyết chợt mở ra mắt, hít thở dồn dập. Đồng thời, chúng sinh ở giữa không trung được màn ánh sáng của Bạch Tiểu Thuần bao trùm, ý thức của bọn họ thoáng cái lại tỉnh táo lại. Khi nhìn thấy được tất cả bốn phía xung quanh, nhìn thấy được ánh sáng trên người Bạch Tiểu Thuần tản ra, từng tiếng kêu kích động cùng kinh ngạc vang lên, không ngừng truyền ra.

- Là Khôi Hoàng!

- Khôi Hoàng xuất quan!

- Tiểu Thuần...

- Phụ thân...

Vô số tiếng hô hoán, ở một tích tắc này tràn ngập toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần cũng từ từ động. Đầu của hắn chậm rãi nâng lên. Trong lúc ngẩng đầu lên, thân thể khô gầy cuối cùng lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, khôi phục lại.

Cho đến sau khi hắn hoàn toàn ngẩng đầu, mắt của hắn... từ từ mở ra!

Ở trong chớp mắt khi hai mắt của hắn đang khép mở ra, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, toàn thế giới, toàn bộ tinh không, lại có âm thanh cộng hưởng, ầm ầm vang lên. Âm thanh này có thể bị tất cả mọi người nghe được, nhưng có hết lần này tới lần khác nghe không rõ cụ thể là gì. Lại giống như tiếng u minh, chấn động đến từ Tiên Vực Vĩnh Hằng, chấn động đến từ mọi chỗ đống đổ nát bên trong tinh không, càng là chấn động đến từ vô số quy tắc cùng pháp tắc bên trong tinh không này!

Trong một chớp mắt này, đạo thân của Bạch Tiểu Thuần trong tất cả đống đổ nát năm phần khu vực trong tinh không, đều phát ra ánh sáng chói mắt. Chúng còn nối liền lại cùng nhau, xua tan tất cả hắc ám bên trong năm phần khu vực này. Ở trên người mỗi một đạo thân của Bạch Tiểu Thuần khoanh chân tĩnh tọa, lúc này đều lần lượt tản ra âm thanh cộng hưởng!

Âm thanh cộng hưởng này càng lúc càng mạnh, cho đến cuối cùng tất cả đống đổ nát trong năm phần bên trong tinh không, tất cả đạo thân của Bạch Tiểu Thuần đều tản ra cộng hưởng, âm thanh cộng hưởng này kinh thiên động địa, truyền khắp tinh không. Nguồn gốc của nó... chính là trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần lúc này mở mắt ra!

Trong mắt của hắn, không còn là đen trắng rõ ràng, mà là lộ ra ánh sáng chói ngời hình như có thể không để ý tới tất cả. Tất cả ánh sáng

chói lòa, ý chúa tể trong cơ thể hắn còn ầm ầm ầm phát ra giống như gió bão, kinh thiên, cuốn lên nửa tinh không!

Đạo của Nghịch Phàm chúa tể là thông qua hủy diệt tất cả, tịch diệt tất cả, giống như tắt hết tất cả những ngọn đèn ở tỏng toàn bộ tinh không, khiến cho người ta nhìn có cảm giác, tất cả đều là bóng tối.

Loại đạo này, không cần bất kỳ thế giới nào tán thành. Hoặc nói, không có bất kỳ thế giới nào có tư cách đi tán thành, do đó tự mình thăng cấp, thành tựu chúa tể. Đây là... chúa tể mạnh nhất!

Mà đạo của Bạch Tiểu Thuần, cũng giống như vậy. Hắn là thông qua tỉnh lại sức sống, trồng đạo chủng của mình vào tinh không bị tắt, do đó ngưng tụ ra đạo thân, tản ra ánh sáng, khiến tinh không bị tắt đèn này, một lần nữa được thắp sáng!

Đây là đạo của hắn. Đạo này cũng không cần bất kỳ thế giới nào đi tán thành. Cũng là... không có bất kỳ ý chí thế giới nào có tư cách đi tán thành... đạo mạnh nhất!

Hắn lấy thăng cấp này, ở trong một chớp mắt này đột phá Thái Cổ, bước vào chúa tể, đồng thời, cũng đã...giống như số mệnh của Nghịch Phàm... chúa tể mạnh nhất!

- Nghịch Phàm!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, không có đi nhìn màn ánh sáng của mình va chạm với bàn tay to trên trời cao, mà là nhìn về phía chỗ xa hơn, Nghịch Phàm chúa tể này đứng ở trong tinh không, giống như ở trong một cái chớp mắt này, thần sắc nghiêm nghị, trong mắt mang theo ánh sáng kỳ dị, bao quát mình.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1951: Nghịch Phàm Chiến (1)

Ở thời điểm trong ánh mắt bọn họ, cách thiên địa cùng một chỗ, trong chớp mắt, thân thể Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên đứng lên. Sau khi hắn đứng lên, khí thế càng cường thế hơn từ trên người hắn cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Khí tức mạnh mẽ này bạo phát ra, lại trực tiếp trùng thiên khuếch tán, khiến cho bàn tay Nghịch Phàm trên trời cao hạ xuống, ở trong nháy mắt va chạm với màn ánh sáng, không đợi lực lượng bạo phát, trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần bạo phát ra khí tức mạnh hơn, đã vọt tới, trong những tiếng động ầm ầm ngập trời, lại trực tiếp va chạm vào bàn tay Nghịch Phàm muốn hạ xuống, cuối cùng lại chấn động lùi về phía sau!

- Đạo quang minh?

Nghịch Phàm bỗng nhiên mở miệng, âm thanh trầm thấp. Vào giờ phút này, trong mắt hắn giống như hóa thành vòng xoáy màu đen, giống như hố đen. Khóe miệng hắn còn thoáng lộ ra một nụ cười lạnh như băng. Tay phải của hắn bị phản chấn ra, ở trong một chớp mắt này càng phát ra ánh sáng tối tăm, giống như hóa thành bầu trời đêm, sau đó dưới thoáng động, cuối cùng lại hạ xuống!

Lần này, khí thế so với trước còn kinh người hơn. Thậm chí hư vô cũng tan vỡ, tinh không đều vỡ nát. Chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng phun ra máu tươi. Ngọn núi mọi chỗ bị phóng lên trên không trung trực tiếp vỡ nát diệt vong.

Tất cả sóng dao động khủng khiếp giống như muốn hủy diệt, mắt thấy lại muốn khuếch tán Tiên Vực Vĩnh Hằng. Đúng lúc này, thân thể Bạch Tiểu Thuần đứng lên, bất chợt thoáng lắc một cái, cuối cùng lại lao

thẳng đến trời cao. Tốc độ của hắn cực nhanh, mắt thường cũng không thể nào nhìn thấy rõ ràng. Chỉ có thể nhìn thấy được, theo Bạch Tiểu Thuần lao ra, bàn tay cực lớn từ trời cao hạ xuống này, hình thành sóng dao động uy áp, cuối cùng lại giống như bị đè ép, tự nhiên không có cách nào tiếp tục khuếch tán, thậm chí cũng đang co lại, giống như bị áp chế.

Mà thân thể Bạch Tiểu Thuần, lúc này cũng xuất hiện ở trên trời cao, xuất hiện ở dưới bàn tay Nghịch Phàm đã hạ xuống. Thân thể hắn so với bàn tay khổng lồ kia, không tầm thường chút nào. Nhưng hết lần này tới lần khác, giờ phút này khí tức từ trên người hắn tản ra, lại là kinh thiên động địa, mơ hồ cho tất cả mọi người một cảm giác, hình như... rõ ràng thoạt nhìn bóng dáng rất nhỏ yếu, lại ẩn chứa đủ lực lượng để đi chống lại bàn tay to trên trời cao.

Cảm giác này, không phải là ảo giác!

Trong nháy mắt khi bóng người Bạch Tiểu Thuần xuất hiện, tay phải của hắn giơ lên, bất chợt nắm tay lại. Khí tức của hắn nặng nề. Lúc này trong đầu của hắn không còn suy nghĩ nào khác. Thậm chí đối với chuyện bản thân mình thành tựu chúa tể, hắn cũng không có quá nhiều tâm tình vui sướng, hắn chỉ biết một điểm...

- Bất kể như thế nào, ta cũng phải chiến thắng ngươi!

Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng, giơ tay phải lên nắm chắc thành quyền. Sau đó, nhất thời khí tức Chúa Tể từ trong cơ thể hắn cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Phía sau lưng hắn còn xuất hiện ảo ảnh cực lớn. Đó là ảo ảnh mơ hồ của Bạch Tiểu Thuần, chính là Bất Diệt Chủ Tể Quyền!

Thời gian trước, mỗi lần Bạch Tiểu Thuần thi triển ra Bất Diệt Chủ Tể Quyền này, trên thực tế đều có tiếng mà không có miếng. Nhưng trong một chớp mắt này, bản thân hắn chính là chúa tể. Một quyền này đánh ra, chính bản thân hắn cũng không biết đã gia tăng gấp bao nhiêu lần. Hắn chỉ biết, một chưởng này của Nghịch Phàm... không rơi xuống nữa!

Loại niềm tin này, lại giống như là lực căn bản của chúa tể. Lúc này theo va chạm, từ phía xa nhìn lại, ảo ảnh cực lớn phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần đỉnh thiên lập địa, vung vẩy đánh ra một quyền, quá lớn giống như không khác biệt so với bàn tay của Nghịch Phàm. Chỉ là một cái ở trên, một cái ở giữa. Trong chớp mắt... chúng lại trực tiếp va chạm vào nhau.

Chính xác mà nói, đây là giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, lần đầu tiên... Thật sự chiến đấu vứoi nhau.

Tiếng sấm vang vọng khắp trời. Trong những tiếng rắc rắc, tinh không cuối cùng lại không chịu nổi, lại trực tiếp vỡ ra. Còn có gió bão, ở bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, không ngừng bạo phát khuếch tán, khiến cho hư vô vặn vẹo, tám phương nổ lớn.

Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng chấn động. Nhưng ở dưới sự bảo của Bạch Tiểu Thuần vệ, bản thân hắn lại nhận gần như tất cả lực cuồng bạo đến từ bàn tay của Nghịch Phàm. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần có Bất Tử Quyển khôi phục, cho dù là lúc này hắn trở thành chúa tể, hắn cũng phun ra búng máu tươi lớn.

Chỉ có điều Tiên Vực Vĩnh Hằng ở dưới sự bảo vệ của Bạch Tiểu Thuần, mặc dù cũng chấn động, núi lở đất nứt, nhưng chung quy vẫn bảo toàn được. Thậm chí còn mượn lực trùng kích giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm tan vỡ, ở trong sự lay động này, thay đổi quỹ tích, trôi nổi về phía sau.

Cảnh tượng như vậy, cũng chính là hình thành dưới sự cố tình của Bạch Tiểu Thuần. Thời khắc này Nghịch Phàm, bàn tay của hắn ở trong tiếng nổ lớn này, lại bị chấn động giơ lên. Trong mắt hắn chớp động, không có lưu ý nhẹ nhàng tung bay về phía Tiên Vực Vĩnh Hằng ngoài xa. Lúc này tất cả thần thức của hắn, đều ngưng tụ ở chỗ hắn, trên người Bạch Tiểu Thuần đứng ở trong tinh không.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào Nghịch Phàm. Đối với hắn mà nói, thân thể cao lớn của Nghịch Phàm này, cũng không phải là chỗ gây

áp lực cho hắn. Trên thực tế, sau khi trở thành chúa tể, hắn đã có thể cảm nhận được, chỉ cần mình muốn, như vậy sau khi thu hồi tất cả đạo thân, hắn cũng có thể hình thành thân thể giống như Nghịch Phàm vậy.

Nhưng trong lòng Bạch Tiểu Thuần, so sánh cùng Nghịch Phàm, mình trên thực tế vẫn không phải là đối thủ. Nhìn hắn dường như nắm giữ năm phần khu vực đổ nát trong tinh không, Nghịch Phàm cũng năm phần. Nhưng Nghịch Phàm đã tồn tại quá lâu. Bạch Tiểu Thuần hiểu rất rõ ràng, muốn chiến thắng Nghịch Phàm, biện pháp chỉ có một.

- Ta cần phải chiếm càng nhiều khu vực tinh không hơn, thắp sáng càng nhiều đống đổ nát, ngưng tụ càng nhiều đạo thân!

Bạch Tiểu Thuần biết, đây là biện pháp duy nhất. Điều càng làm cho hắn cảm thấy phải làm như vậy, chính là ở trong chớp mắt khi hắn thành tựu chúa tể này, mơ hồ cảm nhận được, trong mảnh tinh không này hình như tồn tại một sự huyền diệu nói không nên lời không nói rõ được.

Sự huyền diệu này, giống như là căn bản của tất cả, nhưng hết lần này tới lần khác hắn có thể mơ hồ cảm nhận, nhưng lại không có cách nào chạm đến. Loại huyền diệu này, hình như theo đạo thân của hắn tăng lên, theo đống đổ nát được thắp sáng, đang chậm rãi càng trở nên rõ ràng hơn.

- Sau chúa tể, chính là vĩnh hằng... Bên trong tinh không này hình như không chỗ nào không có mặt của huyền diệu. Chẳng lẽ đây chính là con đường đi thông tới vĩnh hằng?

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1952: Nghịch Phàm Chiến (2)

Bạch Tiểu Thuần biết, nuốt vào Tiên Vực Vĩnh Hằng, cũng có thể trở thành vĩnh hằng. Chỉ là con đường này, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn.

- Đã lâu, không gặp được người nào có thể nhận của ta một chưởng.

Nghịch Phàm hờ hững mở miệng. Hắn không quan tâm tới Tiên Vực Vĩnh Hằng đang nhẹ nhàng tung bay. Đối với hắn mà nói, Tiên Vực Vĩnh Hằng căn bản là trốn không thoát. Hắn nhất định phải có được. Ngược lại là Bạch Tiểu Thuần hiện tại đứng ở trước mặt hắn, đối với hắn mà nói, không phải bình tĩnh giống như thoạt nhìn biểu hiện ra ngoài.

Trên thực tế, phương thức Bạch Tiểu Thuần thành tựu chúa tể, bản thân chính là đang... Cướp đoạt ý chí thuộc về Nghịch Phàm, hình thành sau khi xua tan hắc ám. Đối với Nghịch Phàm mà nói, đây là uy hiếp cực lớn.

- Chiến thuyền của ta, vẫn thiếu một lá cờ chủ. Sau khi ngươi tịch diệt, ta có thể cho phép linh hồn của ngươi, tới quyết định lá cờ.

Nghịch Phàm mở miệng. Đồng thời, tay phải khổng lồ của hắn bỗng nhiên giơ lên, không bấm quyết, chỉ là tùy ý chỉ về phía Bạch Tiểu Thuần một cái!

- Táng giới!

Trong chớp mắt âm thanh của Nghịch Phàm vang vọng tinh không, lại có ý năm tháng càng rõ ràng hơn khuếch tán ra. Trong tinh không, ở trước hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần, lúc này tất cả vặn vẹo, lại có chín

bức tượng đá cực lớn, ầm ầm trong từ trong không trung biến ảo, trực tiếp hạ xuống!

Chín bức tượng đá này, bất kỳ một tượng đá nào đều cao tới vạn trượng. Sau khi xuất hiện, bên trong mỗi một bức tượng đá đều tản ra tịch diệt cùng khí tức tử vong không có cách nào hình dung!

Thậm chí lúc Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, trong mắt của hắn nhìn thấy được, không phải là chín bức tượng đá, mà là chín... tinh không giới cực kỳ khổng lồ, lớn giống như giới vĩnh hằng...!

Lại giống như... đó là chín giới lớn, chín thế giới tinh không cực lớn ở bên ngoài thế giới Vĩnh Hằng, đã từng tồn tại!

- Giới vĩnh hằng, có lẽ chắc hẳn phải trở thành vực vĩnh hằng. Trong đó lấy nơi đây làm trung tâm, chín mảnh tinh không ở bốn phía xung quanh, chín giới lớn... Trước kia, sau khi ta xóa bỏ đi chín giới lớn màu, cuối cùng mới đến tịch diệt nơi đây...

Nghịch Phàm bình thản mở miệng, âm thanh cũng không cao, nhưng lại ở thời điểm truyền ra, tinh không đều đang run rẩy.

Gần như trong nháy mắt khi lời hắn nói ra khỏi miệng, chín bức tượng đá này lại bất chợt tản ra ánh sáng màu đen, tự nhiên hình thành chín vòng xoáy cực lớn, ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Bên trong chín vòng xoáy này, đều có vô số ma ảnh, đang gào thét, điên cuồng rít gào, hình như muốn từ bên trong vòng xoáy bò ra ngoài, lại dường như muốn không để ý tới nhau, cắn nuốt Bạch Tiểu Thuần đi vào.

Trong tiếng nổ lớn, từ trong chín vòng xoáy này, bất kỳ một cái nào tản ra uy áp, cũng giống như chúa tể, thậm chí vượt qua chúa tể bình thường, khoảng cách gần như là mạnh nhất, lúc này đồng thời bạo phát xuống. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần cũng biến hóa.

- Ở bên ngoài giới lớn vĩnh hằng, lại còn tồn tại chín giới lớn...

Trước lúc này Bạch Tiểu Thuần hoàn toàn không có phát hiện ra chuyện này. Thậm chí trong trí nhớ của Đạo Trần cũng không có.

Mà hiển nhiên, chín tượng đá hóa thành vòng xoáy này, cũng thực sự tản ra sóng dao động kinh người. Hiển nhiên bên trong thình lình ẩn chứa lực lượng chín tinh không giống như giới lớn vĩnh hằng vậy, hình thành sau khi bị hủy diệt.

Thần thông như thế, Bạch Tiểu Thuần chưa bao giờ nghe thấy!

Thật rra hắn vừa thành chúa tể, trước lúc này mặc dù cũng cùng chúa tể giao chiến qua, nhưng gặp phải đều là hồn ảnh bị suy yếu. Đối với thần thông chúa tể chân chính, Bạch Tiểu Thuần cũng không biết được rõ ràng.

Cho dù là trong trí nhớ Đạo Trần, đối với tất cả những điều như vậy cũng không có rõ ràng như vậy. Lúc này theo Nghịch Phàm ra tay, hơi thở của Bạch Tiểu Thuần thoáng dừng lại. Nhưng hắn không thể lui về phía sau. Phía sau hắn là Tiên Vực Vĩnh Hằng đang dần dần bay xa. Một khi hắn né tránh, chín vòng xoáy này nhất định sẽ xuyên qua, lao thẳng đến Tiên Vực Vĩnh Hằng!

- Chỉ có đánh một trận!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần trong chớp mắt tràn ngập tơ máu!

Bạch Tiểu Thuần trước kia, khiếp sợ tử vong, bởi vì hắn muốn trường sinh!

Bạch Tiểu Thuần trước kia, không hiểu vì sao tu hành phải đánh đánh giết giết!

Nhưng tất cả những điều này, đều đã là quá khứ. Bạch Tiểu Thuần hiện tại, mặc dù tấm lòng son vẫn còn, nhưng hắn đã lớn lên, hắn đã

cường đại đến trình độ chúa tể. Hắn cũng hiểu rõ, muốn trường sinh, nhất định phải không sợ hãi cái chết!

Hắn càng hiểu rõ, muốn không đánh đánh giết giết, như vậy thì nhất định phải vô địch khắp thiên hạ!

Tất cả những điều này, khiến cho Bạch Tiểu Thuần lúc này trong mắt đỏ đậm, càng thêm tiên diễm. Ở trong chớp mắt khi chín vòng xoáy lớn nổ lớn lao đến, Bạch Tiểu Thuần giơ hai tay lên, bỗng nhiên vung lên. Nhất thời khí tức Chúa Tể của hắn, cuồn cuộn bạo phát ngập trời.

Ở dưới bạo phát này, dựa vào ý chí chúa tể của mình đẩy mạnh, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lưu chuyển ánh sáng kỳ dị. Sau đó hắn bấm quyết. Theo chín vòng xoáy này ầm ầm lao đến, trong miệng Bạch Tiểu Thuần truyền ra tiếng nói nhỏ.

- Quá khứ!

Trong nháy mắt, quá khứ luân hồi kinh ở trong tay Bạch Tiểu Thuần thể hiện ra. Theo một ngón tay bên trong chín vòng xoáy đã tới, này, ẩn chứa lực hủy diệt do sau khi hủy diệt tinh không hình thành, lại trong nháy mắt khi đầu ngón tay Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, đột nhiên lại rung động. Cuối cùng lại có từng đạo phù văn, trong giây lát từ trong chín vòng xoáy này, ầm ầm lao ra!

Chín vòng xoáy lớn này, thực sự là chín giới tinh không lớn bị Nghịch Phàm tịch diệt. Cũng chính là bởi vì vậy, Bạch Tiểu Thuần thể hiện ra quá khứ luân hồi kinh, mới có thể phát huy ra hiệu quả ngoài dự đoán. Dù sao... không chỉ là sinh linh có ký ức, tinh không cũng tồn tại ký ức!

Mà ký ức này, cho dù là tinh không bị tiêu diệt đi, bị hóa thành tượng đá, cũng vẫn tồn tại như cũ!

Lúc này, trong những phù văn tản ra này, huyễn hóa ra vô số ảo ảnh sinh mạng, nữ có nam có, trẻ có già có, có dị thú, còn có các loại sinh

mạng hình dáng ngạc nhiên cổ quái. Bọn họ đều đang gào thét, đều đang gầm thét, tản ra oán khí kinh thiên, sau khi hóa thành phù văn lao ra, không phải bay về phía Bạch Tiểu Thuần, mà là cuốn ngược, lao thẳng đến bản thân vòng xoáy.

Cảnh tượng như vậy, cho dù là Nghịch Phàm chúa tể, ánh mắt cũng lóe lên. Nhưng tất cả những điều này còn chưa kết thúc. Lúc này Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được ý chúa tể trong cơ thể, đang không ngừng mất đi. Nhưng hắn vẫn còn bấm quyết, lại chỉ một cái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1953: Chí Bảo Cát Chảy

- Hiện tại!

Sinh Tử Hiện Tại Kinh!

Thần thông này ở thời điểm trước khi Bạch Tiểu Thuần chưa thăng cấp chúa tể, uy lực đã không tầm thường. Hiện tại sau khi hắn bước vào chúa tể, thi triển ra, tinh không lập tức lại nổ lớn. Phía sau lưng Bạch Tiểu Thuần thình lình lại xuất hiện một tòa cửa lớn cổ xưa tang thương!

Đó không phải là cánh cửa tử vong, mà là... cánh cửa của sinh cơ!

Cùng lúc đó, sau chín vòng xoáy này, chín cánh cửa lớn lớn lần lượt hạ xuống. Đó là cánh cửa tử vong!

Nghịch chuyển sinh tử, hình thành Sinh Tử Hiện Tại Kinh, không còn là từ sinh đi về phía tử, mà là từ chết đi về phía sinh, từ hắc ám đi về phía quang minh. Ở trong chớp mắt khi huyễn hóa ra, bản thân chín vòng xoáy lớn này lập tức ở dưới sự cắn trả của phù văn ký ức, lại giống như bị động tới căn bản, nhất thời chấn động. Khí tức tử vong vô cùng vô tận bên trong, thời điểm tự nhiên đang đến gần Bạch Tiểu Thuần, không ngừng tiêu tan.

Càng kinh người hơn, là bên trong chín vòng xoáy này, theo khí tức tử vong tiêu tan, theo tịch diệt tản đi, cuối cùng ở bên trong lại dường như có sức sống, muốn sinh ra.

Dường như muốn lần nữa ở chỗ này, trở về quá khứ, hóa thành chín giới lớn ban đầu!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ khiến cho ánh mắt Nghịch Phàm chúa tể chớp động, mà là hai mắt bất chợt co lại. Hắn hừ lạnh một tiếng, giơ tay phải lên, bấm quyết chỉ một cái.

Trong miệng hắn hờ hững truyền ra một chữ.

- Vỡ!

Ở trong nháy mắt khi cái chữ này truyền ra, nhất thời chín vòng xoáy lớn này cuối cùng lại trở nên không ổn định, giống như muốn tan vỡ ra. Hiển nhiên là Nghịch Phàm cũng nhận thấy được nguy cơ, không muốn lưu lại nữa, muốn một lần hành động chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Nhưng ngay khi chín vòng xoáy này muốn tan vỡ, trong chớp mắt, trong mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng giống như muốn lộ ra ánh sáng màu đỏ, hét lớn một tiếng.

- Tương lai!

Những tiếng động ầm ầm vang vọng. Trong nháy mắt, một luồng linh hồn dẫn dắt, giống như khí tức liên quan tới nhân quả, lại trực tiếp bạo phát ra, xác định phong tỏa... Nghịch Phàm chúa tể!!

Gần như ở trong chớp mắt khi vừa xác định phong tỏa, chín vòng xoáy lớn ầm ầm tan vỡ. Lực lượng tịch diệt bên trong, dời núi lấp biển, giống như sóng lớn ngập trời, ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần.

Giống như không thể ngăn cản. Đó là lực hủy diệt chín tinh không, đó là lực kinh thiên đủ để chém giết chúa tể. Thật tốt vì Quá Khứ Kinh của Bạch Tiểu Thuần lúc trước, đã tiêu hao không ít lực lượng hủy diệt của chín tinh không lớn này. Lại có sinh tử môn, khiến cho thời điểm lực lượng tịch diệt đang đến gần, lại bị hao phí rất nhiều.

Cuối cùng bạo phát ra, mặc dù đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, chỉ cần không phải tử vong trong nháy mắt,

hắn đều có thể khôi phục. Lúc này trong tiếng nổ lớn, đầu tiên là phù văn Quá Khứ Kinh vỡ nát diệt vong. Tiếp lại có sinh tử môn tan vỡ. Cuối cùng Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, thân thể cuốn ngược, lui về phía sau. Về phần trên thân thể thừa nhận tổn thương, lúc này thông qua Vị Lai Kinh, cũng đời thời "hồi quỹ" đến trên thân thể của Nghịch Phàm chúa tể.

Nghịch Phàm gầm khẽ. Thân thể cao lớn của hắn lại không có để ý những tổn thương do phản kích này mang đến. Hắn chợt lắc một cái, tay trái giơ lên, ở sau vòng xoáy gió bão này, chộp về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nó đi qua nơi nào, hư vô vỡ nát diệt vong, tinh không xuất hiện vết nứt.

Nguy cơ trước mắt, thân thể Bạch Tiểu Thuần lùi về phía sau. Trong lúc đó, hai tay hắn nhanh chóng bấm quyết. Thời gian bản nguyên đột nhiên khuếch tán, nhất thời lại hình thành vòng xoáy dẫn giết ở bốn phía xung quanh hắn.

Đây là sau khi Bạch Tiểu Thuần thành tựu chúa tể, lần đầu triển khai dẫn sát. Theo đạo của hắn đang ngưng tụ ở năm phần khu vực tinh không đổ nát này, theo tu vi của hắn tăng lên, bước vào chúa tể, đối với nắm giữ thời gian bản nguyên, Bạch Tiểu Thuần dĩ nhiên đột phá. Lúc này ở trong nháy mắt hình thành dẫn sát, ánh mắt hắn lóe lên, giơ tay phải lên, hướng về phía một hướng khác, trong tinh không xôi, bỗng nhiên chộp một cái!

- Thời gian cát chảy!

Gần như ở trong nháy mắt Bạch Tiểu Thuần mở miệng, khu vực thời gian cát chảy năm đó Bạch Tiểu Thuần phát hiện ra, tồn tại trong tinh không, lúc này chấn động mạnh một cái. Trong khu vực này, tự nhiên cũng có một đạo thân Bạch Tiểu Thuần!

Hiển nhiên muốn vận dụng bảo này, là một trong những chuẩn bị của Bạch Tiểu Thuần từ sớm. Lúc này theo hắn triệu hoán, theo thời gian bản

nguyên của Bạch Tiểu Thuần ngưng tụ bên trong, nhất thời trong khu vực này chấn động mạnh. Bên trong vốn có vô số cát chảy, lúc này cuối cùng lại trong nháy mắt lại từng cái một tiêu tan. Trong chớp mắt, ngay cả khu vực này, cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Thời điểm xuất hiện, thình lình ở... chỗ tinh không Tiên Vực Vĩnh Hằng trước kia!

Một dòng cát chảy cực kỳ khổng lồ, đồ sộ chảy xuống!

Bạch Tiểu Thuần mặc dù nắm giữ thời gian bản nguyên, nhưng đối với dòng cát chảy này vẫn không có cách nào hoàn toàn điều khiển. Dù sao hắn không phải là chủ nhân của cát chảy này. Nếu cho Bạch Tiểu Thuần một ít thời gian, hắn bình tĩnh trở lại, có lẽ có thể mang đi luyện hóa nó. Nhưng bây giờ hắn không có thời gian làm việc nà. Hơn nữa Bạch Tiểu Thuần muốn, cũng không phải hoàn toàn khống chế nó. Hắn phải làm... chính là đi trấn áp!

Sử dụng pháp bảo của Nghịch Phàm sư tôn, đi trấn áp Nghịch Phàm!

Gần như ở trong nháy mắt khí cát chảy này xuất hiện, sắc mặt Nghịch Phàm cuối cùng thay đổi một chút. Dòng cát chảy này hắn nhận ra. Chính là chí bảo sư tôn hắn lưu lại năm đó. Năm đó theo hắn sư tôn ngã xuống, chí bảo này cũng biến mất.

Thậm chí Nghịch Phàm cũng từng tìm kiếm qua, nhưng lại không có tìm được. Điều này làm cho hắn ở thời điểm trước đây, trong lòng phát sinh một ít phán đoán. Cho đến hiện tại, hắn nhìn thấy được dòng cát chảy này tự nhiên bị Bạch Tiểu Thuần triệu hồi ra, trong lòng chấn động cực lớn.

Mắt thấy dòng cát chảy ầm ầm chảy xuống, còn ở trong quá trình đang rơi xuống, tự nhiên ở bốn phía xung quanh Nghịch Phàm, xuất hiện vô số cát chảy, cũng đang trôi qua, khiến cho nơi đây hình thành thời gian chảy loạn, hóa thành phong ấn. Điều này thình lình là Bạch Tiểu Thuần muốn... phong ấn Nghịch Phàm!

Hai mắt Nghịch Phàm nhắm nghiền lại. Thời điểm mở ra, hai tay hắn chợt giơ lên. Bên trong thân thể cao lớn của hắn, nhất thời lại bạo phát ra vô tận sương mù màu đen. Sương mù màu đen này giống như có thể cắn nuốt tất cả, khuếch tán tám phương, đồng thời tản ra sự tử vong cùng tịch diệt, lại bất chợt lan tràn về phía những dòng cát chảy ở xung quanh.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1954: Tinh Không Là Bếp Lò (1)

Chỉ là dù sao dòng cát chảy này cũng là chí bảo sư tôn hắn năm đó lưu lại, bản thân nó lại có chỗ khác thường. Nghịch Phàm tuy mạnh, nhưng ở trên phương diện thời gian bản nguyên, hình như vẫn có chút chưa đủ. Kúc này hắn khuếch tán sương mù ra, cuối cùng lại trong khoảng thời gian ngắn, hình như khó có thể giãy thoát được sự trấn áp của dòng cát chảy này.

Chỉ có điều lực lượng của dòng cát chảy giống như cũng đến cực hạn, khó có thể hoàn toàn trấn áp, chỉ có thể duy trì một loại trạng thái giằng co như thế. Nhưng rõ ràng, hình như cũng không có cách nào kiên trì quá lâu.

Cảnh tượng như vậy ở trong dự đoán của Bạch Tiểu Thuần. Hắn nhìn đều không đi nhìn Nghịch Phàm. Lúc này nhân lúc đối phương cùng cát chảy giằng co, Bạch Tiểu Thuần lập tức lại nhắm hai mắt lại, thần niệm ầm ầm tản ra, dựa vào thần niệm chúa tể dung nhập ở trong năm phần khu vực đống đổ nát trong tinh không, trong tất cả đạo thân của hắn.

Gần như ở trong nháy mắt khi thần niệm của Bạch Tiểu Thuần dung nhập tất cả đạo thân, trong năm phần khu vực này, hơn mười vạn đạo thân trong đống đổ nát, vào giờ phút này, tất cả mở mắt ra. Bất kỳ một người nào trong số bọn chúng đều là Bạch Tiểu Thuần, đều đang ở dưới sự điều khiển của Bạch Tiểu Thuần, thậm chí không có cảm giác bản tôn phân thân, lại giống như bất kỳ một người nào, cũng là chính mình.

Ở trong sự điều khiển này, hơn mười vạn đạo thân này đồng thời bay ra, mang theo ánh sáng của bản thân, cho thấy tốc độ kinh người. Chúng

từ các phương hướng tập trung lại, lao thẳng đến... một nửa kia trong tinh không, không bị đốt sáng, lúc này là một mảnh hư vô tối tăm!

Đây, chính là kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần. Hắn biết mình không phải là đối thủ của Nghịch Phàm, cho nên hắn cần phải phong ấn Nghịch Phàm. Cho dù ngắn phong ấn cũng tốt, vì mình tranh thủ cơ hội cùng thời gian này!

- Sáu phần, chỉ cần có thể chiếm được sáu phần tinh không... Ta lại có sức lực cùng Nghịch Phàm thật sự đánh một trận!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ. Đồng thời, hơn mười vạn đạo thân Bạch Tiểu Thuần này đồng thời gầm khẽ!

Gần như ở trong thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây điều khiển đạo thân, chuyển chiến trường tới trong tinh không, Nghịch Phàm ở đây cho dù bị trấn áp, trong nháy mắt cũng phát hiện ra. Hắn liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần thật sâu, bỗng nhiên cười.

- Đầu tiên là thần thông thời gian bản nguyên, lại là chí bảo của sư tôn ta. Sau đó chuyển dời chiến trường đi. Đối thủ như vậy, rất tốt.

Sau khi Nghịch Phàm nói xong những lời này, khí tức toàn thân hắn hình như cũng không lớn vậy, trong mắt lại có tinh quang chớp hiện. Lại trong một chớp mắt này, thân thể hắn tản ra vô số khí đen!

Những khí đen này số lượng rất nhiều, chừng hơn mười vạn luồng, sau khi xuất hiện lập tức lại trốn vào tinh không, biến mất. Thân thể hắn đã ở dưới những khí đen này không ngừng khuếch tán ra, từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng lại từ thân thể cao lớn này, hóa thành kích thước giống như người bình thường!

Cùng lúc đó, ở trong tinh không này, bên trong năm phần khu vực tinh không bị bóng tối chiếm lấy, trong hơn mười vạn đống đổ nát tối tăm, theo từng luồng khí đen từ trên người Nghịch Phàm tản ra, cuối cùng lại giống như hạt giống, chớp mắt lại hấp thu tất cả sự tử vong cùng

tịch diệt ở bốn phía xung quanh, trong chớp mắt, cuối cùng lại hình thành một vị tôn... đạo thân thuộc về Nghịch Phàm!

Những đạo thân này có hình dáng giống hệ cùng Nghịch Phàm, lúc này sau khi khi lần lượt xuất hiện, hơn mười vạn đạo thân này đồng thời mở mắt, tản ra khí tức lạnh như băng. Đồng thời, tất cả bay ra, tốc độ cực nhanh, chớp mắt lại hội tụ vào một chỗ, lại trực tiếp xông về phía khu vực đạo thân của Bạch Tiểu Thuần tới!

Tất cả những điều này từ khi kế hoạch của Bạch Tiểu Thuần triển khai, đến khi Nghịch Phàm ứng biến, đều phát sinh trong nháy mắt. Cuộc chiến đạo thân giống như vô số không gian, gần như ở thời điểm hơn mười vạn đạo thân của Bạch Tiểu Thuần tiến vào tinh không tối tăm, đồng thời, đạo thân của Nghịch Phàm đã hạ xuống. Ngay lập tức đạo thân hai bên lại ở bên trong tinh không này, triển khai một hồi... cuộc chiến tinh không!

Số lượng đạo thân hai bên chênh lệch không bao nhiêu. Lúc này hai bên khai chiến, trên trăm vạn đạo thân này nổ lớn, lập tức khiến tinh không lớn giới vĩnh hằng run rẩy, tan vỡ. Tiếng sấm không ngừng vang vọng ra.

Từ phía xa nhìn lại, cảnh tượng như vậy rất kinh người, đủ để cho tất cả những người nhìn thấy được, trong lòng đều hoảng sợ đến mức tận cùng. Thật ra tất cả những điều này quá mức quỷ dị. Trên trăm vạn đạo thân này, chỉ có hai hình dạng, trận chiến đấu giữa chúa tể này, còn là lần đầu tiên từ trước tới nay. Hình như cuộc chiến tranh của bọn họ, bất luận là thủ đoạn hay phương thức, những tu sĩ khác đều không thể nào tưởng tượng được.

Cũng giống như lúc này, cuộc chiến tinh không bạo phát, đồng thời chỗ vị trí của Tiên Vực Vĩnh Hằng trước kia, theo thân thể Nghịch Phàm thu nhỏ lại, cuối cùng lại trực tiếp đánh phá trấn áp của dòng cát chảy. Tốc độ thân thể của hắn cực nhanh, trong nháy mắt biến mất. Thời điểm

xuất hiện lại ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần, giơ tay phải lên, một quyền đánh ra.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi, lập tức ngăn cản. Trong tiếng nổ lớn, thời điểm hắn phun ra máu tươi, thân thể lùi về phía sau, Nghịch Phàm lắc đầu, thần sắc lạnh như băng, lại tới gần, lại là một quyền đánh ra!

Những tiếng động ầm ầm kinh thiên vang lên. Ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Bạch Tiểu Thuần bị Nghịch Phàm ở chỗ đó trực tiếp công kích trên trăm quyền. Trong máu tươi điên cuồng phun ra, hai mắt hắn bị tràn ngập huyết sắc. Ở thời điểm Nghịch Phàm lại một lần nữa xông đến, Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ một tiếng, cuối cùng lại trực tiếp từ bên trong túi trữ vật, lấy ra vô số đan dược.

Bạch Tiểu Thuần cũng bị ép buộc. Hắn phát hiện ở trên mức độ cường hãn của thân thể, mình không phải là đối thủ của Nghịch Phàm. Trước đó, thân thể Nghịch Phàm đầy khí thế, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận mặc dù sâu sắc, nhưng hôm nay đối phương thu nhỏ lại đến kích thước như người bình thường, hắn lại cảm nhận càng sâu hơn.

Tiếp tục như vậy, Bạch Tiểu Thuần cảm thấy cho dù là mình có Bất Tử Quyển khôi phục cũng khó mà chống đỡ được. Bởi vì trong lòng hắn biết rất rõ, khả năng khôi phục của Nghịch Phàm chúa tể, dường như cũng không kém!

- Không có biện pháp, chỉ có thể sử dụng đan dược!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần đầy áp lực. Hắn đối với đan dược mình ném ra, rất nhiều cái cũng không biết được tác dụng cụ thể. Bên trong có một vài đan dược cổ quái là do hắn năm đó luyện chế ra, bản thân mình cũng không dám ăn. Còn có Phát Tình Đan, còn có Tụ Hồn Đan, Trí Huyễn Đan v.v.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1955: Tinh Không Là Bếp Lò (2)

Trong giờ phút này dưới nguy cơ sinh tử, Bạch Tiểu Thuần cũng không quản được nhiều. Hắn lấy tất cả đan dược bên trong túi đựng đồ của mình, tích trữ nhiều năm, đều ném ra.

- Bạo!

- Bạo!!

- Bạo!!!

Vừa ném, Bạch Tiểu Thuần vừa gào lên. Nhất thời những đan dược này đều nổ tung ra, hình thành sương mù đủ mọi màu sắc, liền trực tiếp khuếch tán về phía Nghịch Phàm chúa tể.

Cường hãn giống như Nghịch Phàm chúa tể, vào giờ phút này cũng chỉ là lây nhiễm một tia, thần sắc lại đại biến, bất chợt lui về phía sau.

- Những cái này là vật gì?

Nghịch Phàm lập tức khuếch tán khí tức, toàn lực ngăn cản. Đồng thời, sau khi hắn nỗ lực xua tan một tia sương mù lây nhiễm ở trong cơ thể, chẳng biết tại sao lại dâng lên cảm giác nóng như lửa.

Lửa nóng này, khiến cho hắn nhíu mày. Thời điểm hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, cũng lộ ra sự kỳ quái. Trước đó hắn thấy, Bạch Tiểu Thuần cường hãn, là một đối thủ cho dù trước khi hắn bị phong ấn, cũng xem như là đỉnh phong. Đối thủ như vậy, khiến cho ý chí chiến đấu của hắn đều tăng lên không ít. Nhưng hôm nay... hắn cảm thấy phán đoán của mình hình như có chút lệch lạc.

Mắt thấy Nghịch Phàm lùi về phía sau, Bạch Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm. Thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau. Hắn cũng không dám đi chạm vào sương mù do những đan dược kia của mình hình thành. Trong lúc lui về phía sau, Bạch Tiểu Thuần biết biện pháp chiến thắng Nghịch Phàm, chỉ có thể là phong ấn hắn, kéo dài thời gian. Lúc này hắn cũng hiểu rõ đan dược chỉ có bao nhiêu như vậy. Nếu không nắm lấy thời cơ, chờ đối phương lại đánh tới, mình vẫn bị động.

- Trường Sinh Đăng!

Nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay bấm quyết. Ngay lập tức ở trong tinh không này, lại xuất hiện vô số Trường Sinh Đăng, còn ở bốn phía xung quanh Nghịch Phàm, cũng có Trường Sinh Đăng xuất hiện.

- Diệt!

Ở trong chớp mắt Trường Sinh Đăng xuất hiện, Bạch Tiểu Thuần không có thời gian đi lãng phí. Hắn nhất thời rống to hơn. Ngay lập tức này tất cả Trường Sinh Đăng chợt tắt đi. Mà khi chúng và tắt đi, từng sóng dao động nhất thời bạo phát, hình thành lực dời núi lấp biển, không phải công kích Nghịch Phàm, mà là ở bên ngoài thân thể hắn, hình thành vòng xoáy cực lớn.

Trong lúc vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, thời gian bản nguyên lại một lần nữa hạ xuống. Thình lình chính là Bạch Tiểu Thuần muốn lại một lần nữa vây khốn Nghịch Phàm. Cùng lúc đó, Bạch Tiểu Thuần đưa hai tay ra, vung vẩy về phía tinh không.

- Tinh không làm bếp lò!

Bạch Tiểu Thuần toàn diện bạo phát ý chúa tể, cuối cùng lại khiến cho tinh không xung quanh, ở trong một chớp mắt này trở nên vặn vẹo, đồng thời, giống như hóa thành một đỉnh lô luyện đan cực lớn!

Mà Nghịch Phàm ở bên trong vòng xoáy, chính là ở bên trong lò luyện đan này!

Đây là biện pháp Bạch Tiểu Thuần nghĩ tới, đi ngược lại phong ấn nghịch. Hắn muốn giống như luyện đan, phong luyện Nghịch Phàm!

Nhưng ngay khi lò luyện đan tinh không này xuất hiện, trong nháy mắt, Nghịch Phàm nhăn mày lại, trong tiếng hừ lạnh bước một bước đi về hướng vòng xoáy Trường Sinh Đăng ở bốn phía xung quanh. Trong tiếng nổ lớn, mắt thấy hắn sắp đi ra. Nhưng vào lúc này, Bạch Tiểu Thuần bất chợt rống to hơn.

- Mẹ Vĩnh Hằng!

Gần như ở trong nháy mắt hắn mở miệng, sâu bên trong mặt đất Tiên Vực của Vĩnh Hằng đã bơi đi rất xa này, điểm cuối sông vĩnh hằng, đám ánh sáng bên trong cái chuông lớn vốn chói lòa, hiện tại đã ảm đạm không ít, nhưng vẫn ở trong một chớp mắt này, cảm ứng được Bạch Tiểu Thuần triệu hoán, chợt bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Tia sáng này xuyên qua Tiên Vực Vĩnh Hằng, xuyên qua hư không, thời điểm xuất hiện, lại trực tiếp ở bên ngoài thân thể của Nghịch Phàm chúa tể, bất chợt dung nhập bên trong vòng xoáy bốn phía xung quanh. Nhất thời vòng xoáy này lại có ánh sáng vạn trượng, khiến cho công kích của Nghịch Phàm chúa tể, nhất thời đã bị cản trở không ít.

- Mẹ Vĩnh Hằng, nếu không phải muốn luyện ngươi, ta đã sớm giết chết ngươi. Ngươi còn dám tới đâm đầu vào chỗ chết!

Nghịch Phàm hừ lạnh, giơ tay phải lên, bất chợt một quyền đánh ra.

Nhất thời vòng xoáy chấn động, hình như tăng thêm ý chí của mẹ Vĩnh Hằng, cũng phải tan vỡ. Nguy cơ trước mắt, trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, trong một chớp mắt này... tất cả chúng sinh, bao gồm Thánh Hoàng, Tống Khuyết, tất cả mọi người... đều vào giờ phút này, bên tai

bọn họ, truyền đến tiếng của mẹ Vĩnh Hằng vang vọng ở trong đầu bọn họ.

- Các hài tử, ta cần... lực lượng của các ngươi...

Giọng nói này mang theo sự ấm áp vô tận, đang vang vọng trong chúng sinh. Trong chớp mắt sinh mạng trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, thậm chí những hung thú kia, thân thể tất cả đều chấn động, không giữ lại chút nào, lấy tính mạng của mình, linh hồn thậm chí tất cả... Đều dựa theo giọng nói này vang vọng, ở dưới sự dẫn đường của nó, đưa vào hư vô!

Từ phía xa nhìn lại, có thể nhìn thấy được, giờ phút này, trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng cuối cùng lại bay ra vô số điểm sáng. Những điểm sáng này nhẹ nhàng tung bay, lao thẳng đến vòng xoáy ở bốn phía xung quanh Nghịch Phàm. Trong phút chốc lại từng điểm sáng dung nhập tiến vào trong, khiến cho vòng xoáy bốn phía xung quanh Nghịch Phàm, ánh sáng càng mãnh liệt hơn, chiếu rọi tám phương, xua tan bóng tối.

- Chỉ có mười hơi thở!

Bên tai Bạch Tiểu Thuần, truyền đến giọng nói suy yếu của mẹ Vĩnh Hằng.

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần nghe được âm thanh này, đồng thời hai tay dĩ nhiên bấm quyết, vung vẩy về bốn phía xung quanh. Nhất thời trong phạm vi một mảnh tinh không này nhanh chóng lõm xuống. Xung quanh Nghịch Phàm chúa tể hình thành lò luyện đan, lúc này cũng càng thêm rõ ràng.

- Năm tháng là lửa!

Bạch Tiểu Thuần vung tay áo. Dường như có thời gian năm tháng vô tận, vào giờ phút này ở bốn phía xung quanh lò luyện đan tinh không trôi qua.

Bên trong lò luyện đan tinh không, lúc này sắc mặt Nghịch Phàm chúa tể cuối cùng đã biến hóa. Tay phải hắn bấm quyết, chợt ấn mạnh một cái về phía bên dưới. Nhất thời, từ trong cơ thể hắn có vô số khí đen lập tức được thả ra ngoài. Chúng liền ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh. Trong chớp mắt, những khí màu đen này lại bao trùm tất cả khu vực lò luyện đan tinh không này. Dường như chúng vẫn đang không ngừng tăng lên, muốn phá vỡ nó!

Điều này ban đầu đối với hắn mà nói, có thể rất thuận lợi phá vỡ lò luyện đan tinh không. Vì lực lượng của mẹ Vĩnh Hằng cùng chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng, hạn chế mười lần hít thở, khiến cho Nghịch Phàm lúc này lại không có cách nào phá vỡ nó.

Đúng lúc này, mắt thấy mười lần hít thở lại sắp qua, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần lại truyền khắp tám phương.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1956: Cuộc Chiến Không Gian

- Trường sinh làm thuốc!

- Luyện hóa chúa tể!

Trong tiếng nổ lớn, ở dưới Bạch Tiểu Thuần bấm quyết, thi triển ra tất cả trình tự luyện đan này, trong một cái chớp mắt, chính là mười lần hít thở qua đi, tất cả chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng đều phun ra máu tươi. Quầng sáng của mẹ Vĩnh Hằng cũng trở nên ảm đạm, hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt.

Mặc dù như vậy, nhưng vì tranh thủ được thời gian cho Bạch Tiểu Thuần ở đây, gần như ở lực lượng của bọn họ tản đi, trong nháy mắt, bên trong lò luyện đan tinh không do vòng xoáy Trường Sinh Đăng tạo ra tan vỡ, lập tức lại hóa thành thảo dược, ở bên trong lò luyện đan này nhất thời bạo phát, phối hợp với lò luyện đan đóng kín, phối hợp năm tháng bên ngoài lò luyện đan giống như lửa, lại giống như hình thành chỉnh thể chặt chẽ không thể phân chia, hoàn thành luyện đan!

Đây không phải là luyện đan tầm thường. Đây là Bạch Tiểu Thuần dựa vào tu vi của chúa tể hắn, hình thành đại thần thông trên phương diện luyện đan, lúc này trong nháy mắt thành hình, cho dù là Nghịch Phàm, cũng cảm nhận được nguy cơ hắn rất nhiều năm chưa từng lĩnh hội qua!

Nếu như đổi lại là đối thủ khác, có thể giờ phút này nhất định chỉ có thể bị phong ấn trong một khoảng thời gian. Nhưng Nghịch Phàm ở đây hiểu rất rõ mục đích của Bạch Tiểu Thuần. Lúc này hắn ở bên trong lò

luyện đan tinh không, ánh mắt lóe lên, cuối cùng lại chợt hít vào một hơi!

Theo hắn hít sâu, nhất thời trong tinh không, ở trên chiến trường hai bên đạo thân giao chiến, thình lình có mấy vạn đạo thân của hắn, ở trong một tích tắc này, trực tiếp tiêu tan, hóa thành khí đen, không thấy bóng dáng.

Thời điểm chúng lại xuất hiện, cuối cùng đã trở về đến trong cơ thể của Nghịch Phàm chúa tể. Cho dù có lò luyện đan tinh không ngăn cản, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản được những đạo thân của Nghịch Phàm chúa tể trở về.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần nhất thời biến đổi. Lúc này, hắn muốn ngăn cản, cũng đã không kịp nữa. Trong mắt của hắn nhìn thấy, chính là lò luyện đan tinh không này, ở trong nháy mắt lại phát ra tiếng nổ kinh thiên. Hình như có một lực lượng diệt tuyệt, từ bên trong lò luyện đan này, nổ tung ra, bạo phát ngập trời!

Sau khi nổ tung ra, là mấy vạn đạo thân Nghịch Phàm thu hồi, hình thành lực lượng tan vỡ. Ở một tích tắc này tiếng sấm kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc. Đồng thời, lò luyện đan tinh không đang ngăn cản hắn, cũng không chịu nổi, lại trực tiếp bị nổ tung!

Tinh không tan vỡ. Đồng thời, lửa năm tháng bên ngoài hắn cũng vẫn không có cách nào chịu được, lại trực tiếp tắt đi, tiêu tan. Theo tinh không chấn động, sau khi lò luyện đan tinh không tan vỡ, sương mù màu đen ẩn chứa sự tử vong cùng tịch diệt vô tận, nhất thời lại từ nơi lò luyện đan tinh không tan vỡ, khuếch tán ra.

Bên trong sương mù màu đen, bóng dáng Nghịch Phàm đi từng bước một đi ra. Nghịch Phàm giờ phút này, trong mắt của hắn đã có sát cơ mãnh liệt.

- Ta xem thường ngươi...

Giọng nói của Nghịch Phàm mang theo sự lạnh lẽo, lúc này vang vọng trong tinh không. Không đợi hắn nói xong, Bạch Tiểu Thuần ở đây mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt lại lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn biết muốn kéo dài thời gian phong ấn Nghịch Phàm, đã là chuyện không thể nào làm được.

Hoàn toàn không có một chút do dự nào, thần niệm của Bạch Tiểu Thuần ở một tích tắc này nắm cơ hội đạo thân của Nghịch Phàm giảm bớt mấy vạn, lập tức lại điều khiển hơn mười vạn đạo thân này, tất cả ở trong một chớp mắt này, vỡ ra!

Ở một chỗ khác trong tinh không, ở trên chiến trường này những tiếng động ầm ầm vang lên, nhất thời khuếch tán tám phương. Hơn mười vạn đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, lúc này tất cả tan vỡ. Theo bọn chúng tan vỡ, vô số cây bồ công anh huyễn hóa ra, lấy tốc độ cực nhanh, cuối cùng lại mượn lực tan vỡ này trùng kích, lại khuếch tán về phía toàn bộ tinh không!

Nếu như đổi lại là trước kia, Nghịch Phàm chúa tể không thiếu mấy vạn đạo thân này, tất nhiên có thể đi ngăn cản. Nhưng hôm nay thiếu hụt đạo thân, lại giống như trận pháp xuất hiện lỗ thủng. Bạch Tiểu Thuần phản ứng thật sự quá nhanh, khiến cho Nghịch Phàm chúa tể ở đây cuối cùng lại không kịp ngăn cản. Nhất thời đạo thân của Bạch Tiểu Thuần hình thành cây bồ công anh, lại giống như biển màu trắng, lại trực tiếp xuyên qua hư vô. Thời điểm xuất hiện... Thình lình trên một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát này ở trong toàn bộ tinh không!

Sau khi xuất hiện, lại giống như tranh thủ thời gian, tất cả cây bồ công anh này đều lập tức một lần nữa ngưng tụ ra đạo thân, nỗ lực đi thắp ánh sáng, xua tan bóng tối.

Bạch Tiểu Thuần tin tưởng Nghịch Phàm chúa tể nhất định sẽ tới ngăn cản, mà không phải toàn lực đi trấn áp mình, lại hoặc muốn đi cắn nuốt Tiên Vực Vĩnh Hằng tới kìm chế mình. Đầu tiên Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ ràng, mình cho dù không bằng Nghịch Phàm, nhưng đối phương

cho dù toàn lực, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn chém giết bản thân mình. Lúc này, nếu như Nghịch Phàm không đi ngăn cản đạo thân của mình lan tràn, như vậy kết cục đã có thể dự kiến.

Thứ hai, nếu Nghịch Phàm chúa tể đi cắn nuốt hoa vĩnh hằng, như vậy hắn cũng không có cách nào tránh được Bạch Tiểu Thuần dây dưa. Bạch Tiểu Thuần làm sao có thể làm cho đối phương đi làm như vậy.

Tất cả những điều này, không chỉ có Bạch Tiểu Thuần hiểu, Nghịch Phàm cũng hiểu rõ. Hắn biết rõ, Bạch Tiểu Thuần lại giống như một khối thuốc cao chó bôi trên da, trừ khi giết chết, nếu không, biện pháp khác cũng không có quá nhiều tác dụng.

Nhưng mặc dù Nghịch Phàm chúa tể chậm một bước, nhưng thực lực của hắn cường hãn, cho dù bị Bạch Tiểu Thuần liên tục làm cho suy yếu, lúc này vẫn ở chỗ cũ. Trong thần sắc biến hóa, nhất thời hơn mười vạn đạo thân này của hắn đều ầm ầm tự bạo. Ở dưới bạo phát này, hóa thành một trăm lẻ tám vạn làn sương mù màu đen, trong phút chốc, cũng xuất hiện ở trên tất cả đống đổ nát trong tinh không này. Sau khi một lần nữa ngưng tụ, hình thành một trăm lẻ tám vạn đạo thân!

Chúng cùng đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, ở trong mỗi một thế giới đổ nát này, đều lập tức ra tay, triển khai cuộc chiến sinh tử!

Đây thình lình là đại chiến tinh không lớn nhất từ trước tới nay, diễn biến thành lần lượt chiến đấu. Một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát, một trăm lẻ tám vạn chiến trường, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng sấm kinh thiên động địa, vang vọng toàn bộ tinh không.

- Có thể ép ta đến trình độ như vậy, không thể không dựa theo phương thức của ngươi cùng ngươi giao chiến, ngươi vẫn là người đầu tiên.

Nghịch Phàm âm trầm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần. Từ khi cùng Bạch Tiểu Thuần giao chiến đến nay, hắn mặc dù thương thế không nhiều lắm, thậm chí thương thế của Bạch Tiểu Thuần so với hắn còn

nặng hơn, nhưng hai người đều có đầy đủ lực khôi phục. Ở trên thương thế cũng rất khó phân ra được.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1957: Cuộc Chiến Thời Gian (1)

Nhưng nói cho cùng, Bạch Tiểu Thuần ở đây, ở trên lực sát thương, không có cách nào chấn động Nghịch Phàm. Mỗi lần Nghịch Phàm ra tay, đều sẽ làm Bạch Tiểu Thuần ở đây toàn lực chống cự, đồng thời bản thân cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

- Nhưng chung quy, tất cả cũng nên kết thúc!

Nghịch Phàm nheo cặp mắt lại, thân thể thoáng một cái, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Tay phải hắn còn giơ lên. Ngón cái của hắn nhất thời tối tăm, giống như tất cả mọi khí tức trong cơ thể, đều ngưng tụ ở trên ngón cái. Còn ở bốn phía xung quanh ngón cái này, dường như hình thành hố đen, tản ra ý tịch diệt, giống như cộng hưởng cùng toàn bộ tinh không.

- Diệt Sinh Chỉ!

Nghịch Phàm hờ hững mở miệng. Ở trong chớp mắt triển khai Diệt Sinh Chỉ này, một trăm lẻ tám vạn đạo thân của hắn, ở trong đống đổ nát khác nhau, cuối cùng lại đồng thời nâng tay phải lên, ngón cái đều tối tăm, triển khai... Diệt Sinh Chỉ!

Tất cả đạo thân, tất cả thi triển diệt Diệt Sinh Chỉ, uy lực của nó to lớn, đã không có cách nào hình dung.

SAắc mặt Bạch Tiểu Thuần biến hóa kịch liệt, nhanh chóng lui về phía sau. Đồng thời một trăm lẻ tám vạn đạo thân bên trong đống đổ nát, đều lui về phía sau.

Chỉ là Diệt Sinh Chỉ giống như xác định phong tỏa tất cả. Mặc cho Bạch Tiểu Thuần lui ra phía sau như thế nào, cũng vẫn không có cách nào né tránh được. Theo đầu ngón tay Nghịch Phàm hạ xuống, tinh không nổ lớn, một trăm lẻ tám vạn đạo Diệt Sinh Chỉ, toàn diện bạo phát!

Nguy cơ trước mắt, Bạch Tiểu Thuần hít thở chợt dừng lại. Trong tiếng gầm khẽ Bất Tử Quyển điên cuồng vận chuyển. Hám Sơn Chàng, Bất Tử Cấm lập tức triển khai, cuối cùng hình thành Toái Hầu Tỏa, bất chợt đánh tới về phía Diệt Sinh Chỉ này!

Bên trong một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát, tất cả đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, lúc này đều đang thi triển Toái Hầu Tỏa. Trong tiếng nổ lớn, xuất hiện một trăm lẻ tám vạn lần va chạm, ở một tích tắc này, ngưng tụ trở thành một âm thanh.

Âm thanh này chấn động tinh không. Giờ phút này, bên trong tinh không âm thanh bị cắt đứt, lại truyền khắp tám phương. Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần cùng với tất cả đạo thân của hắn, đều phun ra máu tươi. Thân thể giống như thoáng cái mệt mỏi, giống như tất cả sức sống đều muốn tan vỡ. Bạch Tiểu Thuần càng cảm nhận được rõ ràng, bên trong Diệt Sinh Chỉ này ẩn chứa sự kinh người. Bất Tử Quyển cũng rất khó khôi phục, còn có thể chấn động linh hồn.

Lúc này, khi phun ra máu, lùi về phía sau, Diệt Sinh Chỉ cuối cùng lại giống như thấu qua xương, ở dưới ánh mắt lãnh khốc của Nghịch Phàm, hung hãn truy sát!

- Tiếp tục như vậy, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên.

- Không thể như vậy... Cuộc chiến ở một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát còn chưa đủ phân tán. Muốn chiến thắng Nghịch Phàm này, nhất định phải cần thêm ngoại lực nữa...

Mắt Bạch Tiểu Thuần đỏ ửng. Ở nguy cơ trước mắt này, hắn bất chợt điên cuồng hét lên một tiếng.

- Tuyên Cổ Quyển!

Tuyên Cổ Quyển, ẩn chứa quá khứ, hiện tại cùng tương lai. Đây là thần thông công pháp Bạch Tiểu Thuần tự nghĩ ra, ẩn chứa thời gian bản nguyên.

Ở thời điểm trước khi Bạch Tiểu Thuần thăng cấp chúa tể, hắn không có cách nào làm được việ dung hợp quá khứ, hiện tại cùng sau này lại với nhau, phát ra lực lượng cuối cùng của Tuyên Cổ Quyển.

Nhưng bây giờ, sau khi bước vào trình độ chúa tể, Bạch Tiểu Thuần bất luận là đối với khống chế bản nguyên, hay tu vi chống đỡ, đều khiến cho hắn có tư cách, đi hoàn toàn thể hiện ra Tuyên Cổ Quyển.

Mà Tuyên Cổ Quyển cuối cùng thể hiện ra quá kỳ dị. Bạch Tiểu Thuần mặc dù không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng đây dù sao cũng là đạo pháp hắn sáng tạo ra, chính hắn cũng có một chút phán đoán.

Chỉ có điều trước lúc này, vì tu vi không đủ, không có cách nào làm được. Đồng thời hắn cũng cảm thấy mình đối với Tuyên Cổ Quyển mặc sức tưởng tượng, hình như có chút quá mức không hiện thực. Nhưng hôm nay, sau khi khống chế đối với thời gian bản nguyên, hắn tự nhiên phát hiện, cái gọi là không hiện thực này, hình như... không phải như vậy!

- Quá khứ!

Bạch Tiểu Thuần gầm khẽ, giơ tay phải lên, bất chợt đặt tại mi tâm. Nhất thời trí nhớ của hắn hóa thành phù văn, ầm ầm tản ra, ở bốn phía xung quanh hắn hình thành một vòng xoáy cực lớn.

- Hiện tại!

Trong cánh cửa sinh tử đột nhiên hạ xuống. Một cánh cửa ở sau lưng Nghịch Phàm, một cánh cửa ở phía sau bản thân hắn.

- Tương lai!

Số phận liên kết, không thể phân chia. Giống như giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm tới một mức độ nào đó, không quan tâm Nghịch Phàm có ý nguyện như thế nào, đều cưỡng chế nối liền lại cùng nhau. Cho dù Nghịch Phàm có thể chặt đứt, chỉ là... Bạch Tiểu Thuần sẽ không cho Nghịch Phàm có thời gian. Trong chớp mắt, hai tay của hắn lại chợt giơ lên, một ngón tay đặt mi tâm, chỉ vào Nghịch Phàm!

- Dung hợp, mãi mãi trường tồn!

Những tiếng động ầm ầm, trong phút chốc lại vang lên ngập trời, khuếch tán tám phương. Đồng thời, vòng xoáy bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần, bỗng nhiên lại bạo phát ra. Vòng xoáy này giống như nối liền một khu vực thần bí, ở trong chớp mắt hình thành, ở trong sự khuếch tán này, chỗ tinh không giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, cuối cùng lại giống như nghịch chuyển, ở bốn phía xung quanh bọn họ, xuất hiện gió bão thời gian. Thậm chí có từng hình ảnh, ở bên trong trận gió bão hung bạo này không ngừng xuất hiện.

Một lực lượng huyền diệu chí cường, giống như từ thời gian bốn phía xung quanh nơi này bên trong gió bão khuếch tán tiến đến, cuối cùng lại khiến cho Diệt Sinh Chỉ của Nghịch Phàm, tan rã với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Cùng tan rã, còn có Diệt Sinh Chỉ do đạo thân Nghịch Phàm bên trong một trăm lẻ tám vạn giới thi triển!

- Sông dài thời không? Không có khả năng. Không đúng. Dây không phải là sông dài thời không. Đây là... ở ngoài sông dài thời không!

Trong nháy mắt Nghịch Phàm biến sắc, Bạch Tiểu Thuần cũng thấy đầu váng mắt hoa. Vòng xoáy ở bốn phía xung quanh hai người biến mất. Bốn phía xung quanh đều khôi phục lại giống như bình thường. Nhưng rất nhanh, bất luận là Bạch Tiểu Thuần hay Nghịch Phàm, tâm

thần đều chấn động. Bọn họ thấy được... ở phía xa, địa phương hoa vĩnh hằng đã từng tồn tại, lúc này trong tinh không thình lình có một mảnh đại quân ma ảnh mênh mông vô tận, đang gào thét lao đến.

Ở phía sau đại quân ma ảnh này, một người vô cùng khổng lồ, đang đi từng bước một, tiến về phía hoa vĩnh hằng.

Người khổng lồ này... Chính là Nghịch Phàm!

Đó là... một cảnh tượng cách hiện tại cực kỳ lâu trước kia, Nghịch Phàm hủy diệt tất cả, đi tới trước hoa vĩnh hằng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1958: Cuộc Chiến Thời Gian (2)

Mãi mãi trường tồn, sau khi dung hợp quá khứ, hiện tại cùng tương lai, hình thành thần thông đạo pháp, chính là... hồi tưởng lịch sử, từng tiến vào trong năm tháng.

Nhưng lại khác với sông dài thời không trong truyền thuyết. Một khi thời điểm tiến vào sông dài thời không, có thể thật sự trở lại quá khứ, thậm chí có thể đi thay đổi chuyện đã qua. Nhưng tất cả những thứ liên quan tới sông dài thời không, đều chỉ là lời đồn đại. Không ai có thể làm được điểm này. Cho dù là Nghịch Phàm... cũng không có cách nào bước vào sông dài thời không.

Mà Tuyên Cổ Quyển của Bạch Tiểu Thuần, tất nhiên cũng không có khả năng tiến vào trong sông dài thời không truyền thuyết. Đây chỉ là giống như tấm kính, từ trình độ nào đó, đến gần sông dài thời không, cho dù đi làm ra sự thay đổi, nhưng tấm gương chính là tấm gương. Khi bọn họ rời đi, cũng đều sẽ trở về nguyên điểm!

Tuy không có cách nào thay đổi chuyện đã qua, nhưng nếu bị thương ở chỗ này, ở chỗ này bị nhân vật quá khứ gây thương tích, vẫn sẽ ảnh hưởng đến bản thân!

Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào. Hắn một thân một mình chiến đấu với Nghịch Phàm, một trăm lẻ tám vạn đạo thân quang minh, cũng chiến đấu không lại. Cho nên hắn lựa chọn mượn ngoại lực, kéoNghịch Phàm vào trong mãi mãi trường tồn của mình, ở trong năm tháng đã qua này, tìm kiếm phương thức chém giết Nghịch Phàm!

- Đây là chiến trường ngươi lựa chọn?

Nghịch Phàm bỗng nhiên cười. Hắn giơ tay phải lên, bất chợt chộp một cái.Nhất thời Nghịch Phàm bên trong thời không phía xa bên ngoài Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, thân thể hắn chấn động mạnh một cái, ngẩng đầu nhìn về phía này, lại lộ ra vẻ không hiểu. Nhưng Bạch Tiểu Thuần lại thấy da đầu tê dại. Hắn nhìn thấy được, Nghịch Phàm bên trong thời không này, trên thân thể hắn tản ra khí đen vô cùng vô tận, hình thành từng gương mặt cực lớn dữ tợn, đang bị Nghịch Phàm không biết bao nhiêu năm sau điều khiển, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần.

- Nhất định là lầm...

Bạch Tiểu Thuần thiếu chút nữa khóc lên. Cho dù lúc này vì thi triển Tuyên Cổ Quyển tu vi hao phí không ít, hắn cũng lập tức cắn răng, lại nghịch chuyển.

Trong tiếng nổ vang, vòng xoáy bốn phía xung quanh hai người lại xuất hiện, che phủ tinh không, sau khi cản trở ánh mắt cùng thần thức, thời điểm lại dừng lại, đã ở không biết bao nhiêu năm trước. Bốn phía xung quanh là một mảnh trống trải.

- Chơi đủ chưa?

Nghịch Phàm hờ hững mở miệng, thân thể thoáng một cái lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Bạch Tiểu Thuần vừa muốn tiếp tục triển khai thời gian nghịch chuyển, nhưng tu vi có chút ngừng lại, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau. Trong tiếng nổ lớn, hắn cùng Nghịch Phàm ở bên trong tinh không này, va chạm lần nữa. Rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, lại nhân cơ hội triển khai thời gian nghịch chuyển.

Cứ như vậy, hắn cùng với Nghịch Phàm, trong thời gian kế tiếp, không ngừng xuyên qua các thời không. Bạch Tiểu Thuần muốn tìm cơ hội chém giết Nghịch Phàm. Nhưng hết lần này tới lần khác loại thời gian nghịch chuyển này, chỉ có thể là ngẫu nhiên hồi tưởng. Bạch Tiểu Thuần cũng không có cách nào điều khiển cụ thể. Vì vậy gần như mỗi lần xuất hiện, đều chỉ có thể lập tức bỏ chạy, nắm lấy cơ hội lại triển khai thời gian hồi tưởng.

Mặc dù không có cơ hội thu được ngoại lực, nhưng chung quy vẫn tránh được Nghịch Phàm lần lượt thi triển đòn sát thủ. Đến cuối cùng, lúc này ánh sáng hồi tưởng ngược lại trở thành đòn sát thủ thần thông để Bạch Tiểu Thuần ngăn cản Nghịch Phàm.

Sắc mặt Nghịch Phàm cũng càng thêm thâm trầm. Bạch Tiểu Thuần cảm thấy bị động. Hắn càng cảm thấy bị động hơn. Ở dưới sự đuổi giết này, Bạch Tiểu Thuần một khi phát hiện không ổn, lại lập tức sử dụng thời gian hồi tưởng. Mặc dù đối với hắn không tạo được ảnh hưởng gì, nhưng dù thế nào hắn cũng không có cách nào chém giết Bạch Tiểu Thuần. Chuyện này vẫn khiến cho hắn cảm thấy có chút hoang đường.

- Đó là người nào? Hắn có thể tu đến cảnh giới như vậy, vốn đã nói rõ bản thân hắn không tầm thường, càng giống như ta, cũng truy tìm đạo của chính mình... Làm thế nào? Cùng hắn giao chiến, bao giờ cũng có loại cảm giác không có cách nào hình dung... thấy tức cười!

Nghịch Phàm nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thuần. Hắn cảm thấy người trước mắt, ở trên phương diện lẩn trốn, lại giống như chuột bị đạp đuôi, khiến người ta rất bất đắc dĩ.

Nhất là... khi Bạch Tiểu Thuần cũng nhận thấy được, mình hình như có thể dùng cái thời gian hồi tưởng này, khiến cho Nghịch Phàm không thể làm gì được đối với mình, hắn bắt đầu sử dụng tới thương thảo mình am hiểu...

- Nghịch Phàm a, chúng ta thương lượng một chút. Ngươi xem ngươi cũng không giết chết ta được, ta cũng đánh không chết ngươi. Nếu không chúng ta coi như thôi đi...

- Ngươi nói xem. Ngươi tỉnh lại một lần cũng không dễ dàng, cần gì phải chấp nhất nuốt vào quê hương của ta. Ngươi xem như vậy được không? Ngươi đừng nuốt hoa vĩnh hằng, hai chúng ta có thể làm bằng hữu.

- Chúng ta không cần thiết đánh đánh giết giết. Bao giờ cũng có biện pháp khác, có thể giải quyết vấn đề. Nào nào nào, nếu không chúng ta thảo luận một chút, xem làm thế nào có thể giúp ngươi trở thành vĩnh hằng.

- Ai, ngươi nói chuyện đi.

Ngôn từ của Bạch Tiểu Thuần không ngừng truyền đến. Dần dần, sắc mặt Nghịch Phàm có chút tái xanh. Đến cuối cùng, cho dù là lấy tính tình của hắn, cũng rít gào một tiếng.

- Im lặng!

Bạch Tiểu Thuần bị dọa cho giật mình, vội vàng sử dụng thời gian hồi tưởng, mang theo Nghịch Phàm, lại một lần nữa biến mất. Thời điểm xuất hiện, cũng không biết ở trong thời không nào. Trận giết chóc này, cũng lại bởi vậy không ngừng tiến hành...

Mà trong hiện thực, bên trong một tám lẻ tám vạn đống đổ nát, đạo thân của bọn họ cũng vẫn đang chém giết. Giữa chúng có sống có chết.

Hai người truy đuổi chém giết ở trong thời gian, ở trong năm tháng đi qua, ở trong từng cảnh tượng lịch sử, không gian cùng trong thời gian, đều đang tiến hành đại chiến!

Không biết qua bao lâu, đến cuối cùng, Nghịch Phàm cũng muốn phát điên. Bạch Tiểu Thuần cũng mệt mỏi cảm thấy không chịu nổi, lại cùng Nghịch Phàm thương lượng có thể không nuốt hoa vĩnh hằng hay không. Sau khi không thu được đáp án,

Bạch Tiểu Thuần thở dài, trong lòng nảy sinh ý định ác độc. Lần này hắn đơn giản sử dụng càng nhiều tu vi hơn, thử hồi tưởng thời gian càng lâu hơn một ít.

Trong tiếng nổ lớn, lần này thời không gió bão bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, so với trước kia cũng phải dồi dào

hơn không ít. Sau khi gió bão biến mất, Bạch Tiểu Thuần lập tức thoáng một cái kéo dài khoảng cách cùng Nghịch Phàm. Nhưng Nghịch Phàm ở đây cuối cùng lại không truy sát giống như trước kia, mà trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc khác thường, bất chợt nhìn về tinh không phía xa!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1959: La Thiên Tái Tạo

Bạch Tiểu Thuần cũng có phát giác. Lúc nhìn lại, mắt hắn bỗng nhiên trợn tròn!

Hắn thấy được ở phía xa trong tinh không, cuối cùng lại có một vòng xoáy cực kỳ khổng lồ, thậm chí còn muốn khổng lồ hơn so với bản thể của Nghịch Phàm trước đó, đang ầm ầm ầm chuyển động.

Bên trong, tản ra khí tức xa lạ, giống như không phải là giới vĩnh hằng lớn!

Càng khiến cho người ta kinh hãi là, gần như ở trong chớp mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn lại, hắn lập tức liền thấy, lại có một chiếc chiến thuyền cổ xưa, đang từ bên trong vòng xoáy này, giống như giãy dụa, nỗ lực lao ra!

Chiến thuyền này, Bạch Tiểu Thuần quen thuộc. Đó chính là chiếc thuyền bên trong khu phế tích tiên giới, tồn tại ở trong sơn cốc sương mù màu đen... Ẩn chứa tử vong vô tận!

- Đây là...

Tâm thần Bạch Tiểu Thuần chấn động, thiếu chút nữa kêu ra thành tiếng. Hắn phát hiện vận khí của mình thế nào lại kém như vậy. Thời gian hồi tưởng đến Nghịch Phàm xuất hiện ở bên cạnh hoa vĩnh hằng thì cũng thôi. Lúc này tự nhiên hồi tưởng đến... thời điểm chiến thuyền bên trong sơn cốc sương mù màu đen xuất hiện.

- Nghịch Phàm chính là truyền thừa đạo của hắn...

Bạch Tiểu Thuần run lên một cái, đang muốn lại một lần nữa hồi tưởng thời gian rời khỏi đó. Hắn lo lắng nếu như mình chậm một bước, nếu chẳng may bị Nghịch Phàm từ nơi này thu được cảm ngộ gì đó, vậy không ổn.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần ở đây đang muốn hồi tưởng, hắn bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt chớp động nhìn về phía vòng xoáy cực lớn kia.

- Nói không chừng, nơi này là cơ hội?

Bạch Tiểu Thuần có chút do dự. Hắn cảm thấy nếu rời đi như thế, có chút không cam lòng. Phải biết rằng hắn hồi tưởng quá nhiều lần, cũng chỉ óc lần này xuất hiện tình hình, quỷ dị nhất cùng thần bí nhất.

- Có lẽ có thể ở chỗ này, tìm ra chỗ sơ hở trong đạo của Nghịch Phàm?

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần chớp động, quyết định chú ý chỉ là nhìn một hồi, nếu không tốt, lập tức bỏ chạy.

Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần ở đây suy nghĩ tìm hiểu, bên trong vòng xoáy này đột nhiên truyền ra tiếng nổ vang. Chiếc chiến thuyền cổ xưa bên trong đó lại ở dưới sự giãy dụa này, từ trong vòng xoáy chạy ra được hơn phân nửa, lộ ra lão nhân ngồi khoanh chân ở trên chiến thuyền, mặc trường bào màu đen!

Mặt lão già kia không đổi sắc, nhưng chỗ mi tâm của hắn lại có một lỗ thủng, lại không có máu tươi chảy ra. Thậm chí giờ phút này lỗ thủng cũng đang rõ ràng khép lại.

Cảnh tượng như vậy, khiến Bạch Tiểu Thuần rất ngạc nhiên. Ban đầu hắn ở sơn cốc sương mù màu đen thấy qua hài cốt của đối phương. Lỗ thủng trên hài cốt lại không có khép lại.

Cùng lúc đó, Nghịch Phàm ở một bên, lúc này thân thể chấn động, trong mắt thoáng cái lại có tinh quang lập lòe.

Bạch Tiểu Thuần cũng hít thở không thông. Hắn cảm thấy chiến thuyền này xuất hiện, quá mức quỷ dị. Nhất là bên trong vòng xoáy này, lúc này theo chiến thuyền giãy ra, tản ra càng nhiều khí tức xa lạ không thuộc về giới vĩnh hằng lớn.

Bạch Tiểu Thuần mơ hồ cảm thấy, không thể tiếp tục nhìn nữa. Lúc này hắn không chậm trễ chút nào, đang muốn hồi tưởng. Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ vang nặng nề đột nhiên từ bên trong vòng xoáy này truyền ra. Dường như ở bên trong vòng xoáy này, khoảng cách lối ra của vòng xoáy càng lúc càng gần.

Lão nhân trên chiến thuyền, trong mắt hắn lộ ra sự điên cuồng, hai tay giơ lên vung mạnh. Nhất thời chỗ chiến thuyền của hắn, cuối cùng lại giống như thiêu đốt, đổi lấy một dao động cường hãn. Dưới sóng dao động này bạo phát, đẩy mạnh chiến thuyền, ở trong tiếng nổ lớn lại trực tiếp hoàn toàn lao ra khỏi vòng xoáy, tiến vào bên trong giới vĩnh hằng lớn.

Nhưng ngay khi chiến thuyền thoát ra, tiến đến, trong chớp mắt, sau đó bên trong vòng xoáy, lại chợt truyền ra tiếng rít gào. Còn ở trong một chớp mắt này, vòng xoáy bất chợt run rẩy. Lại có một ngón tay cực lớn, từ trong vòng xoáy này chợt lao mạnh ra, lại trực tiếp đưa vào bên trong giới vĩnh hằng lớn, giống như muốn truy sát lão nhân trên chiến thuyền này.

- Không quan tâm ngươi chạy trốn tới chỗ nào, tinh vực mênh mông, đã qua, ngươi chung quy...

Giọng nói băng lạnh, từ bên trong vòng xoáy này vang vọng. Nhưng không đợi hắn nói xong, ở trong nháy mắt khi ngón tay từ bên trong vòng xoáy vươn ra, tiến vào giới vĩnh hằng lớn, đột nhiên, ngón tay này lại vỡ nát diệt vong, dường như bị tan rã, trong phút chốc liền trở thành tro bụi...

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên trợn tròn mắt. Nhịp tim của hắn tăng nhanh. Trong nháy mắt vừa rồi, hắn lại

cảm nhận được rõ ràng, có một sự huyền diệu sau khi mình thăng cấp chúa tể, cảm nhận được, đột nhiên bạo phát ở bên trong mảnh tinh không này. Chính là sự huyền diệu này, giống như lau đi... khiến ngón tay đưa vào, trực tiếp bị xóa bỏ!

Trong lúc Bạch Tiểu Thuần ở đây chấn động, bên trong vòng xoáy có tiếng kêu kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, mang theo sự hoảng sợ cùng chấn động, giống như không có cách nào tin tưởng, bất chợt truyền ra.

- Cuối cùng lại xóa đi ngón tay của ta. Làm sao có thể như vậy... Nơi đây... Nơi đây không đúng! Không phải tiên, không phải thần, không phải ma, không phải yêu, không phải quỷ. Nơi này là...

Ở thời điểm giọng nói này mang theo sự chấn động vang vọng, chiến thuyền dừng lại ở trong tinh không. Lão nhân bên trong này mi tâm có lỗ thủng, chậm rãi quay đầu lại, nhìn vòng xoáy, trong mắt càng thêm điên cuồng, cười lạnh.

- Nơi này là nơi duy nhất bị tiên, thần, ma, yêu, quỷ cùng phong ấn, Linh Giới vĩnh hằng, quê hương của La Thiên trong truyền thuyết!

- Hoặc là lão phu sống lại, nghịch chuyển trời cao, giết hết tất cả vực tồn tại ngươi chưa biết tới. Hoặc là... lấy đạo của lão phu, thành toàn Linh Giới vĩnh hằng, khiến cho lại sinh ra một vị La Thiên, khiến cho vũ trụ này mở lại!

Trên chiến thuyền, lão nhân nói xong, ngửa mặt lên trời cười ha hả. Nhưng hắn cười, trong tinh không loại huyền diệu này lại xuất hiện, nhẹ nhàng phất qua ở trên chiến thuyền và hắn...

Trong nháy mắt, chiến thuyền thối nát, giống như thoáng cái lại bị ăn mòn. Tất cả vật chất bên trong không phù hợp với giới vĩnh hằng lớn, trong nháy mắt đều tiêu tan. Thân thể của lão già kia cũng run lên, tiếng cười chậm rãi dừng lại. Đồng thời, tất cả máu thịt trên thân thể hắn đều ở trong một cái chớp mắt này biến mất...

Chỉ còn lại có bộ xương khô, khoanh chân ngồi ở chỗ đó, vẫn không nhúc nhích. Mi tâm hắn, lỗ thủng vốn đang khép lại, cũng trở thành vĩnh cửu...

Chiếc chiến thuyền này đã ở bên trong tinh không này, lặng lẽ không một tiếng động dần dần bay xa...

Bên trong vòng xoáy không lời nói, chỉ có từng tiếng hít thở ồ ồ truyền ra. Trong tiếng hít thở kia ẩn chứa sự sợ hãi, còn có hoảng sợ. Dường như đối với cái gọi là Linh Giới vĩnh hằng này, quê hương La Thiên này có sự sợ hãi không có cách nào hình dung.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1960: Vị Ương Quy! (1)

Cùng lúc đó, ý huyền diệu này phất qua vòng xoáy, Bạch Tiểu Thuần tận mắt nhìn thấy, vòng xoáy trực tiếp nát bấy, cuối cùng tất cả bị mài bằng, đều giống như rất đơn giản, trực tiếp lau xóa đi.

- Loại lực lượng này...

Tim Bạch Tiểu Thuần đập tăng nhanh, trong đầu không ngừng nổ vang. Một mặt là cảnh tượng như vậy phát sinh ở trong năm tháng. Về mặt khác, lại là ý huyền diệu kinh thiên địa quỷ thần khiếp!

- Lão già kia nói, nơi này là Linh Giới vĩnh hằng, nơi này là quê hương của La Thiên. La Thiên là ai...

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm vào bên trong tinh không, nơi vòng xoáy đã từng xuất hiện. Nơi đó cũng là nơi cuối cùng, ý huyền diệu xuất hiện.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần chú ý tới Nghịch Phàm tự nhiên không tiếp tục truy sát mình, mà nhìn phương hướng chiến thuyền biến mất, trầm mặc không nói. Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt. Hắn nghĩ đến lời nói của Đạo Trần trước đây. Ánh mắt hắn nhìn về phía Nghịch Phàm, cũng biến thành cổ quái.

- Vị này... rốt cuộc là Nghịch Phàm, hay có thể là lão đầu kia?

Trong sự do dư. Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ có nên mở miệng hỏi một câu tới, kích thích đối phương một chút hay không.

Nhưng ngay khi Bạch Tiểu Thuần muốn mở miệng, trong nháy mắt nơi vòng xoáy trước đó bị ý huyền diệu này xóa đi, cuối cùng lại trong chớp mắt lõm xuống. Sau khi theo lõm xuống, không ngờ lại chợt nhô ra!

Có tiếng gầm khẽ từ nơi đó truyền đến, còn ở trong tinh không này nhô ra. Lại có một mặt người được phác họa ra!

Giống như tinh không trở thành một lớp màng mỏng. Một bên lớp màng này là Linh Giới vĩnh hằng. Một bên lớp màng lại là không gian thần bí không biết!

Lúc này ở bên trong một thế giới không biết, đang có một đại năng, nỗ lực phá tan lớp màng tinh không này, nhưng lại không có cách nào làm được. Cho nên ở chỗ này, hình thành đường nét gương mặt hắn!

Cảnh tượng như vậy, không chỉ Bạch Tiểu Thuần ở đây lấy làm kinh hãi, ngay cả Nghịch Phàm, cũng chợt quay đầu nhìn lại.

Nhưng rất nhanh, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lại lộ ra vẻ quái dị. Hắn không biết Nghịch Phàm có thể phát hiện ý huyền diệu trong tinh không này hay không, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng, ý huyền diệu nhìn không thấy này, lại tới, lúc này lại ngưng tụ ở quanh gương mặt này, hình như đang chờ đợi...

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần trợn trừng mắt, nhìn lại, rất nhanh, theo gương mặt giãy dụa, dần dần nơi đó xuất hiện một vòng xoáy hơi nhỏ. Vòng xoáy này không ngừng chuyển động, giống như xuyên qua tinh không, nối liền Linh Giới vĩnh hằng cùng không gian tinh không không biết phía sau!

Đúng lúc này, mắt Bạch Tiểu Thuần lại một lần nữa trợn tròn, thậm chí tròng mắt cũng thiếu chút nữa muốn rơi xuống. Hắn nhìn thấy được, từ bên trong vòng xoáy này, lúc này lại có một con rùa lớn giống như cá sấu vậy, mang theo sự hung tàn cùng cuồng bạo, mắt đỏ, từ trong nước xoáy chui vào.

Khiến cho Bạch Tiểu Thuần chấn động, là hình dáng còn rùa lớn này, ngoại trừ kích thướcra, tự nhiên cùng thú bản mạng của hắn... giống nhau như đúc!

- Đạo vực mênh mông huy hoàng, đã qua. Tiếp theo, chính là thời khắc đạo vực của Vị Ương ta. Vị Ương Quy, chém giết Diệt Thánh, ngăn cản vị La Thiên thứ hai sinh ra!

Sau khi còn rùa cá sấu dữ tợn này xông vào, vòng xoáy dần dần tiêu tan. Trên đó nhô ra gương mặt, cũng chậm rãi lui ra phía sau. Từ trong nước xoáy gần tản đi này, có âm thanh lạnh như băng ngạo nghễ, ung dung truyền đến.

Nhưng ngay khi giọng nói này vừa nói xong, trong chớp mắt, ý huyền diệu trước sau ở gần đó, cuối cùng lại bất chợt thoáng động, ở trong cảm nhận của Bạch Tiểu Thuần, ý huyền diệu này lại trực tiếp chui vào bên trong vòng xoáy gần biến mất. Cùng lúc đó, lại từ trong vòng xoáy này truyền ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng kinh ngạc. Ngay sau đó, tất cả lại thoáng ngừng lại...

Mà ý huyền diệu này cũng rất nhanh lại theo vòng xoáy trở về. Sau khi xóa đi vòng xoáy, nó lao thẳng đến con rùa cá sấu kia.

Con rùa cá sấu này dường như cực kỳ không tầm thường. Sau khi ý huyền diệu này tới gần, cuối cùng toàn thân nó lại phát ra ánh sáng màu vàng. Nhất là vỏ rùa của nó, lúc này theo ánh sáng lập lòe. Sau khi Bạch Tiểu Thuần thấy, trong đầu lại chợt chấn động.

- Vỏ rùa này... có chút quen mắt...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần run lên, thì thào nói nhỏ. Hắn cảm nhận được, sau khi ý huyền diệu chợt đảo qua trên vỏ rùa, thân thể con rùa cá sấu này lại trực tiếp biến mất, nhưng còn lại một vỏ rùa. Ở thời điểm ý huyền diệu đó giống như muốn xóa đi vỏ rùa này, bỗng nhiên, ở nơi vỏ rùa tồn tại, trong tinh không hình như có một đóa hoa cực lớn hư ảo, đột nhiên xuất hiện!

Hoa này khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, tuyệt vời vô cùng.

Sự xuất hiện của nó, giống như bắt lấy vỏ rùa này, dần dần dung nhập bản thân. Trong toàn bộ quá trình, ý huyền diệu bên trong tinh không đều không có ngăn cản, cũng không có tiếp tục xóa đi vỏ rùa. Cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần mơ hồ nghĩ đến... con rùa đen nhỏ.

Quả nhiên, sau khi đóa hoa dung hợp vỏ rùa, một con rùa đen nhỏ mới sinh, cuối cùng lại biến ảo ở trên lá cây của đóa hoa, vẻ mặt mờ mịt. Giống như tất cả ký ức của nó, đều bị ý huyền diệu này xóa đi, lúc này đần độn, theo đóa hoa, dần dần biến mất ở trong tinh không.

- Rùa Vĩnh Hằng...

Bạch Tiểu Thuần nhìn con rùa đen nhỏ theo đóa hoa biến mất, trong lòng hắn chấn động. Lần này hồi tưởng, đối với hắn mà nói, có ý nghĩa cực lớn, nhất là đối với lai lịch của con rùa đen nhỏ cùng với Quy Văn Oa của mình. Kúc này hắn đã hiểu ra, trong mắt còn có tinh quang lập lòe.

Mà khiến cho hắn cảm thấy chấn động, chính là ý huyền diệu trong tinh không này, lúc này thân thể hắn chợt lắc một cái, lao thẳng đến chỗ hoa vĩnh hằng biến mất. Sau khi chớp mắt đến, Bạch Tiểu Thuần chợt giơ tay phải lên. Hắn cảm nhận được ý huyền diệu này còn ở nơi này, không tản đi. Lúc này tay phải hắn giơ lên, chính là chụp vào chỗ ý huyền diệu tồn tại.

Hắn có loại cảm giác nói không ra lời, ý huyền diệu này, sẽ không làm mình thương tổn, lại giống như sau khi mình thăng cấp chúa tể, có thể cảm nhận được hình như lực lượng này, cùng mình tồn tại cộng hưởng nào đó.

Gần như ở trong chớp mắt tay phải Bạch Tiểu Thuần chộp tới, Nghịch Phàm chúa tể phía xa, đáy lòng của hắn dường như bị chấn động trước những gì nhìn thấy. Chỉ là không giống với Bạch Tiểu Thuần, hắn... không cảm giác được ý huyền diệu này. Nhưng điều này không có

nghĩa là hắn không biết ý huyền diệu này là cái gì. Lúc này, sau khi chú ý tới hành động của Bạch Tiểu Thuần, mắt Nghịch Phàm bỗng nhiên trợn tròn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1961: Vị Ương Quy! (2)

- Hắn đang... Không có khả năng!

Thần sắc Nghịch Phàm lần đầu tiên hoàn toàn biến hóa, trong mắt còn lộ ra vẻ kinh ngạc không hiểu. Hắn không chút do dự, chớp mắt tu vi lại cuồn cuộn bạo phát ngập trời. Ở bên trong thời không này, trong nháy mắt khí tức hắn lại phát ra kinh thiên. Hắn giơ tay phải lên, hóa thành Diệt Sinh Chỉ, loại khí tức hủy diệt tất cả sức sống, tịch diệt tất cả hư vô này, lại bạo phát ra, ầm ầm lao thẳng đến chỗ của Bạch Tiểu Thuần!

Từ phía xa nhìn lại, Diệt Sinh Chỉ lúc này cuối cùng lại hình thành, huyễn hóa ra một ngón tay vô cùng to lớn, mang theo sự hủy diệt, mang theo sự tử vong, lại trực tiếp công kích về phía Bạch Tiểu Thuần.

Nếu như đổi lại là trước kia, Bạch Tiểu Thuần tất nhiên triển khai thời gian hồi tưởng, lấy điều này tránh đòn sát thủ hắn căn bản là không có cách nào chống cự đến từ Nghịch Phàm. Nhưng hắn hiện tại, theo tay phải giơ lên, theo bản năng hắn chạm về phía ý huyền diệu này, cuối cùng ý huyền diệu này lại không biến mất, bị Bạch Tiểu Thuần trực tiếp chạm tới.

Ở trong chớp mắt khi chạm vào ý huyền diệu này, thân thể Bạch Tiểu Thuần bất chợt run rẩy. Máu hắn đang sôi trào, tu vi của hắn đang bạo phát, linh hồn của hắn đang chấn động, sinh mệnh của hắn vào giờ phút này, dường như cũng có sự thay đổi.

- Đây là... Đây là...

Bạch Tiểu Thuần không có cách nào hình dung được cảm giác của mình. Dường như cái gọi là ý huyền diệu này, đến từ chính tinh không, đến từ chính ngôi sao, đến từ chính bất kỳ một thế giới nào, đến từ chính bất kỳ một sinh mạng nào, giống như... bên trong Linh Giới vĩnh hằng này, tất cả vạn vật, tất cả tồn tại, đều là một phần của ý huyền diệu này!

- Linh...

Bạch Tiểu Thuần không biết tại sao mình liền nói ra cái chữ này. Rõ ràng một chữ rất bình thường, nhưng trong chớp mắt khi Bạch Tiểu Thuần nói ra khỏi miệng, ý huyền diệu này đột nhiên trở nên sống động. Giống như phúc đến thì lòng cũng sáng, Bạch Tiểu Thuần bất chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Nghịch Phàm, tay phải theo đó giơ lên, bỗng nhiên một ngón tay chỉ về phía Nghịch Phàm!

Dưới một ngón tay này, thần sắc Nghịch Phàm đột nhiên biến hóa kịch liệt, một nguy cơ sinh tử nhất từ trước tới nay, trong phút chốc lại từ trong ý thức của hắn bạo phát ra. Hắn bất chợt lui về phía sau. Nhưng ngay khi hắn lui về phía sau, trong nháy mắt, ý huyền diệu này xuyên qua Diệt Sinh Chỉ. Diệt Sinh Chỉ này thật giống như bị bất động ở trong tinh không. Sau đó ý huyền diệu này xuyên qua Diệt Sinh Chỉ, lại trực tiếp đến bên cạnh Nghịch Phàm. Ở dưới sự kích động của Bạch Tiểu Thuần, ở trong sự hoảng sợ của Nghịch Phàm, ý huyền diệu này vòng quanh thân thể hắn một vòng... Cuối cùng lại không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn, lặng lẽ rời đi...

- A?

Nghịch Phàm sửng sốt.

- Ách...

Bạch Tiểu Thuần cũng há hốc mồm, đầy thất vọng không nói, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Sau một hồi yên tĩnh ngắn ngủi, theo Nghịch Phàm ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, Diệt Sinh Chỉ của hắn bị bất động ở trong tinh không, ầm ầm bạo phát, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần gào thét đi.

- Linh gì vậy, quá không đáng tin cậy.

Bạch Tiểu Thuần cũng muốn khóc. Lúc này thi triển thời gian nghịch chuyển đã không kịp. Mắt thấy Diệt Sinh Chỉ này tới gần, nguy cơ tử vong khiến cho Bạch Tiểu Thuần ở trong một chớp mắt này, mắt chợt trợn trừng. Trong tiếng rít gào, hắn giơ tay phải vung lên. Nhất thời Quy Văn Oa xuất hiện, không phải dùng để ngăn cản Diệt Sinh Chỉ, mà là ở trong chớp mắt Quy Văn Oa bị lấy ra, Bạch Tiểu Thuần hét lớn một tiếng.

- Thủy Trạch!

Ở trong chớp mắt khi hai chữ này bị Bạch Tiểu Thuần hô lên, Quy Văn Oa trong tay hắn lại vẫn đi lập lòe. Trên đó hiện lên ánh sáng màu vàng, dung nhập trong đầm nước của hắn, khiến cho tinh không xung quanh hắn, trong phạm vi vô tận, lại trực tiếp vặn vẹo, hóa thành đầm nước màu vàng. Lần này phạm vi to lớn, vượt qua tất cả cảnh giới trước đây. Ở trong hơi nước tràn ngập này, Bạch Tiểu Thuần lại rít gào.

- Quốc Độ!

Những tiếng động ầm ầm ngập trời phát ra, ở bên trong đầm nước này, lại trực tiếp có ánh sáng màu vàng, ầm ầm bạo phát. Ở dưới sự bạo phát này, từng ngọn núi đột ngột từ mặt đất nhô lên. Ở dưới ngọn núi vô tận, lộ ra cái đầu giống như cá sấu vậy. Còn ở phía sau cái đầu này, cho thấy cái cổ thật dài!

Mảnh vảy trên thân thể nó, tản ra ánh sáng màu vàng. Sau khi cái đầu và cái cổ xuất hiện, tinh không chấn động. Có hai móng vuốt lớn không có cách nào hình dung, cũng trực tiếp từ bên trong đầm nước đưa ra ngoài. Sau đó xuất hiện cuối cùng lại là một bộ mai rùa cực lớn. Mà ở

trong chớp mắt khi mai rùa này lộ ra, Quy Văn Oa trong tay Bạch Tiểu Thuần trực tiếp hóa thành ánh sáng màu vàng, cùng thú bản mạng của Bạch Tiểu Thuần, lại trực tiếp dung hợp lại với nhau!

Sau khi dung hợp, thú bản mạng này của Bạch Tiểu Thuần chấn động mạnh, lại rít gào. Bên trong thân thể nó cuối cùng lại bạo phát ra khí tức mạnh hơn, nhảy một cái, hoàn toàn, từ bên trong đầm nước này xuất hiện!

Thân thể khổng lồ, giống như có thể chống đỡ tinh không. Mai rùa tản ra ánh sáng màu vàng. Gương mặt dữ tợn. Toàn thân từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ hung tàn vô tận. Đó chính là... con rùa cá sấu, trước đó Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm đã nhìn thấy, từ bên trong vòng xoáy, tiến vào giới vĩnh hằng...!

Gào!

Một tiếng rít gào ngập trời vang lên. Con rùa cá sấu này lại bất chợt lao ra, lao thẳng đến Diệt Sinh Chỉ đã tới, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, hung hãn trùng kích!

Thần sắc Nghịch Phàm trở nên cực kỳ khó coi. Dù thế nào, hắn thật sự cũng không nghĩ tới, Bạch Tiểu Thuần này tự nhiên ở chỗ này, cho thấy thần thông như thế. Nhất là con rùa cá sấu cuồng bạo này. Cho dù là hắn, tâm thần cũng phải chấn động không thôi.

Đối với Nghịch Phàm mà nói, trước đó hắn tuy có phân thân hóa thành Tà Hoàng, trải qua một trận đánh cùng Thủy Trạch Quốc Độ của Bạch Tiểu Thuần. Nhưng khi đó, bản thể của hắn vẫn đang ngủ say, không có cách nào biết được tình hình giao chiến cụ thể và tỉ mỉ do bản thể đưa lại.

Cho nên, lần này Thủy Trạch Quốc Độ xuất hiện, đối với Nghịch Phàm mà nói, lại là lần đầu tận mắt nhìn thấy trên phương diện ý nghĩa chân chính!

Tâm thần hắn chấn động. Lúc này theo con rùa cá sấu dữ tợn cùng cuồng bạo, còn có trên người nó tản ra khí thế kinh thiên động địa càng thêm mãnh liệt. Nếu không phải trước đó bên trong vòng xoáy nhìn thấy được hình ảnh lịch sử thì cũng thôi. Hết lần này tới lần khác ở hình ảnh bên trong vòng xoáy lịch sử này, hắn tận mắt nhìn thấy được con rùa cá sấu này, từ bên ngoài tinh không bị phái đến, mang theo sứ mạng nào đó.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1962: Kết Thúc? (1)

Thú kỳ lạ như vậy, lại có thể bị Bạch Tiểu Thuần triệu hồi ra, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho tâm thần Nghịch Phàm chấn động. Chỉ có điều trong nháy mắt hắn lại hiểu ra nhân quả chuyện này. Nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm suy nghĩ kỹ càng tỉ mỉ. Trong chớp mắt khi còn rùa cá sấu vọt tới, thân thể Nghịch Phàm nhanh chóng lui về phía sau, nỗ lực tránh phong quang của nó, còn điều khiển Diệt Sinh Chỉ, đột nhiên đánh tới.

Theo hắn công kích, con rùa cá sấu ngửa mặt lên trời rít gào. Thân thể cao lớn của nó căn bản không để ý tới Diệt Sinh Chỉ. Toàn thân dưới biểu hiện khí thế độc ác bạo phát, trực tiếp trùng kích. Sau khi cùng Diệt Sinh Chỉ va chạm, thân thể hắn hoàn toàn không lui ra phía sau, mạnh mẽ đột phá. Trong tiếng nổ lớn Diệt Sinh Chỉ trực tiếp tán loạn. Con rùa cá sấu ở đây, khí thế càng cường thịnh hơn. Trong miệng nó truyền ra tiếng gầm lên giận dữ, chấn động tinh không. Đồng thời, nó mang theo khí phách vô tận, bất chợt va chạm mạnh về phía Nghịch Phàm.

Thần sắc Nghịch Phàm lại biến đổi, thân thể lui về phía sau, trong hai tay bấm quyết. Nhất thời bên ngoài thân thể hắn lại có số lượng lớn khí đen, ầm ầm bạo phát. Khí đen kia nhanh chóng cuồn cuộn, trong chớp mắt lại ở trong trong tinh không hình thành một gương mặt cực lớn. Trên gương mặt này tràn ngập phù văn, rất quỷ dị dữ tợn. Lúc này sau khi biến ảo, nó lao về phía con rùa cá sấu đã tới, mở cái miệng lớn ra, chợt cắn nuốt qua.

Nhưng vào lúc này, mắt của con rùa cá sấu lộ ra ánh sáng u ám, tự nhiên ở trong nháy mắt gương mặt cắn nuốt mình, cũng ở dưới tiếng gầm thét, mở ra cái miệng máu kinh thiên so với gương mặt kia còn

muốn khổng lồ hơn gấp mấy chục lần. Từ phía xa nhìn lại, gương mặt này mở ra cái miệng, căn bản là bé nhỏ không đáng kể. Không đợi nó cắn nuốt, lại lập tức bị con rùa cá sấu ở đây, một hơi nuốt vào!

Không dừng lại, con rùa cá sấu này tiếp tục trùng kích. Lần này, đã xác định phong tỏa chặt chẽ Nghịch Phàm!

Từng cảnh tượng như vậy, khiến cho tinh không chấn động. Bạch Tiểu Thuần cũng hít thở lộ ra sự khẩn trương. So với việc Nghịch Phàm, Bạch Tiểu Thuần đối với thú bản mạng bên trong Thủy Trạch Quốc Độ này của mình, có thể nói là hiểu rất rõ. Dù sao đây cũng là thần thông ở thời điểm hắn vừa tu hành, đã nắm giữ. Theo tu vi cảnh giới tăng cao, đi từng bước một đến ngày hôm nay, ở bên trong hình ảnh lịch sử này, hắn hiểu rõ lai lịch của đối phương, mở đầu lấy ra Quy Văn Oa, dựa vào tu vi chúa tể của mình, toàn lực triệu hoán.

Các loại nguyên nhân chồng chất chung vào một chỗ, liền khiến cho Thủy Trạch Quốc Độ lần này, so với trước kia hoàn toàn không giống nhau. con rùa cá sấu này đầy khí thế. Toàn thân nó là ánh sáng màu vàng cùng với khí thế hung tàn, đã vượt qua trước kia. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy, cũng hãi hùng khiếp vía.

Về phần con rùa cá sấu thần bí này đến từ bên ngoài tinh không, tại sao lại bị mình triệu hồi ra, chuyện này Bạch Tiểu Thuần đã nghĩ rất rõ ràng. Hắn sinh ra ở trên hoa vĩnh hằng, hắn từ trình độ nào đó, chính là con của Vĩnh Hằng. Sau khi con rùa cá sấu bị hoa vĩnh hằng bắt lấy, trở thành linh phối hợp, tất nhiên càng như vậy, có thể bị người huyết mạch Tiên Vực Vĩnh Hằng triệu hoán, chỉ có điều điều kiện hà khắc mà thôi.

Mà hắn ở đây, mặc dù có thể triệu hoán, hiển nhiên cũng có liên quan cùng Quy Văn Oa!

- Lẽ nào... cuộc chiến cuối cùng này, sẽ được giải quyết ở trong miệng thú bản mạng của ta?

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên kích động. Nhìn con rùa cá sấu, hắn cảm thấy nếu như có thể lại giết chết Nghịch Phàm như thế, mình cũng không cần đau đầu.

Lại ở thời điểm Bạch Tiểu Thuần phấn chấn, trong nháy mắt ở hai mắt Nghịch Phàm cuối cùng lại hóa thành tối tăm. Hai tay của hắn giơ lên. Nhất thời có ánh sáng màu đen từ trong tay hắn phát ra. Còn ở chỗ mi tâm của hắn, lúc này có vòng xoáy xuất hiện. Bên trong mơ hồ, cuối cùng lại hiện ra một ấn ký!

Ấn ký này, chính là một chiếc chiến thuyền!

Ở trong chớp mắt khi ấn ký này xuất hiện, trong miệng Nghịch Phàm truyền ra tiếng chú ngữ Bạch Tiểu Thuần nghe không hiểu, tang thương vô tận, thối nát cổ xưa. Lúc nó vang vọng ở tinh không, thậm chí cũng ảnh hưởng thời không bốn phía xung quanh nơi này.

Dường như vào giờ phút này thời gian cũng chậm lại. Trong trái tim Bạch Tiểu Thuần càng kinh hoàng hơn. Hắn nhìn thấy được ở dưới chân Nghịch Phàm, tinh không giống như mặt gương, trong nháy mắt tan vỡ!

Ầm một tiếng, ở bên trong tinh không tan vỡ này, một chiếc chiến thuyền cổ xưa, tản ra khí tức tử vong ngập trời, lại trực tiếp vọt ra!

- Nghiệt súc, bản thân ngươi đâm đầu vào chỗ chết!

Chiến thuyền vừa ra, tinh không chấn động, tám phương nổ lớn, khí thế vô cùng vô tận, bạo phát kinh thiên, còn dâng lên gió bão, ầm ầm ầm khuếch tán về bốn phía xung quanh. Cho dù là Bạch Tiểu Thuần ở đây, thân thể cũng chấn động mãnh liệt, không ngừng lui về phía sau.

Chỉ là... Nghịch Phàm vẫn xem thường con rùa cá sấu. Con rùa cá sấu này ngoại trừ hung tàn ra, còn cực kỳ tham ăn. Mặt khác chính là hình như đầu óc có chút sử dụng không tốt... Điểm này Bạch Tiểu Thuần rất có lĩnh hội. Lúc này cho dù chiến thuyền xuất hiện, khí thế trấn áp tâm thần người, nhưng con rùa cá sấu hoàn toàn không lui ra phía sau, ngược

lại trong mắt lộ ra sự điên cuồng, mở cái miệng lớn ra. Trong tiếng ầm ầm, nó lại trực tiếp tới gần Nghịch Phàm, hình như không nhìn tới chiến thuyền này xuất hiện, không nhìn tới bên trong tản ra khí tức đủ để uy hiếp trí mạng đối với nó phát sinh. Cuối cùng lại trong tiếng rít gào, nó mở miệng...

Nghịch Phàm cùng với chiến thuyền huyễn hóa ra dưới thân hắn, tất cả đều trực tiếp bị nó nuốt vào trong miệng!

Cho dù Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ con rùa cá sấu, tròng mắt cũng thiếu chút nữa rơi xuống. Loại cảm giác này, lại giống như cảm giác nhìn thấy được người phàm nuốt vào một thiên lôi vậy.

- Ngươi... Ngươi thế nào cái gì cũng ăn vậy!

Thời điểm Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc la lên thất thanh, trong thần sắc của con rùa cá sấu mang theo vẻ ngạo nghễ cùng đắc ý, ngửa mặt lên trời rít gào, giống như cảm thấy mình có thể nuốt vào đối phương, là một chuyện rất đáng để khoe khoang. Nó càng không để ý tới tiếng kêu lên kinh ngạc của Bạch Tiểu Thuần, thân thể thoáng một cái, lại ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần... trực tiếp chui vào bên trong đầm nước bốn phía xung quanh. Rất nhanh, nó cùng đầm nước... biến mất ở trước mặt Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần cũng há hốc mồm.

- Cái này... Kết thúc? Ta nổ...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1963: Kết Thúc? (2)

Bạch Tiểu Thuần do dự. Nhưng hắn vẫn cảm thấy thú bản mạng của mình không mấy đáng tin. Nhất là trong u minh, hắn dường như có thể cảm nhận được chỗ bên trong không gian Thủy Trạch Quốc Độ, lúc này hình như có sóng dao động cuồng bạo đang bạo phát.

Bạch Tiểu Thuần xoay mình giật mình một cái, hoàn toàn không có một chút do dự, hai tay bấm quyết vung vẩy. Nhất thời bốn phía xung quanh hắn lại có vòng xoáy ánh sáng hồi tưởng. Vòng xoáy lần này, cũng không phải là tiếp tục thời gian hồi tưởng, mà là trở về hiện thực!

- Nghịch Phàm tất nhiên có thể lao ra. Phải tận dụng thời gian!

Thân thể Bạch Tiểu Thuần nhanh như tia chớp, chớp mắt nhảy vào vòng xoáy, bóng dáng biến mất. Thời điểm xuất hiện... hắn đã trở về đến trong hiện thực. Thoáng lắc một cái, thân thể hắn lại tiêu tan. Thời điểm lại một lần nữa xuất hiện, hắn đã ở trong tinh không tiên giới trước kia, trong thế giới đổ nát của nó!

So sánh với lẻ tám Tinh không vạn giới, trong này khiến cho Bạch Tiểu Thuần có cảm giác thuộc về mình. Ngoại trừ Tiên Vực của Vĩnh Hằng ra, chính là tiên giới này... cho hắn một tia số mệnh cuối cùng, khiến cho hắn từ Thiên Tôn thăng cấp Thái Cổ!

Lúc này bản tôn của hắn, chớp mắt xuất hiện trong khu tiên giới đổ nát, hắn muốn tận dụng thời gian, ở thời điểm Nghịch Phàm bị vây khốn ngắn ngủi, cùng lúc tự mình tới khu tiên giới đổ nát, tự mình đến thắp sáng. Đồng thời thần niệm của hắn tản ra. Nhân lúc đạo thân của Nghịch Phàm đang không có người điều khiển, mất đi sự linh động, hắn đi điều

khiển đạo thân của mình, ở một trăm lẻ tám vạn giới này, phát động lực lượng đạo thân của hắn, toàn lực ứng phó, chém giết đạo thân của Nghịch Phàm, tranh đoạt tinh không các giới!

Trong nháy mắt, bên trong một trăm lẻ tám vạn giới này, cuộc chiến giữa đạo thân của Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm đang kéo dài bạo phát, nhất thời lại xuất hiện sự khác biệt. Thời gian trước, đạo thân của Bạch Tiểu Thuần có yếu thế. Nhưng hôm nay theo Bạch Tiểu Thuần sớm trở về, đạo thân của hắn lập tức có ánh sáng khuếch tán. Ở dưới sự giết chóc này, đạo thân của Nghịch Phàm cuối cùng lại xuất hiện xu hướng suy tàn. Toàn bộ tinh không ở trong một chớp mắt này, dường như ánh sáng vượt qua hắc ám!

Còn ở trong khu tiên giới đổ nát, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân ngồi tĩnh tọa, thần niệm tản ra, dung nhập toàn bộ đống đổ nát, sử dụng lực bản tôn của mình, sử dụng đạo của mình, sử dụng khí tức chúa tể của mình, đi từ từ thắp sáng, toả sáng sức sống khu tiên giới đổ nát này!

Đồng thời, bộ phận thần niệm của hắn cũng trước sau quan tâm tới không gian Thủy Trạch Quốc Độ trong u minh. Một khi Nghịch Phàm bên trong thoát khỏi bị vây khốn, hắn sẽ trong nháy mắt phát hiện, lập tức đi đối đầu ngăn cản!

Thời gian từng hơi thở một trôi qua. Bên trong một trăm lẻ tám vạn giới, đạo thân của Nghịch Phàm liên tục tháo chạy. Trong ánh sáng càng thêm chói lòa, thần niệm của Bạch Tiểu Thuần ở khu tiên giới đổ nát, cuối cùng cũng xua tan bóng tối ở phần mặt đất dưới chân hắn, thắp sáng giống loại ánh sáng, khiến cho ánh sáng khuếch tán. Từ phía xa nhìn lại, khu tiên giới đổ nát vốn tối tăm, lúc này giống như xuất hiện một ánh nến!!

Ánh sáng của ánh nến này xuất hiện, càng làm cho thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn lại một lần nữa... Cảm nhận được ý huyền diệu này hạ xuống!

Hình như theo hắn thắp sáng khu tiên giới đổ nát, ý huyền diệu này cũng càng thêm mãnh liệt rõ ràng!

Khu tiên giới đổ nát, ánh sáng càng thêm mãnh liệt. Trong một tám lẻ tám vạn giới, lúc này đạo thân của Nghịch Phàm ở dưới tiên tục thất bại, tháo chạy, thậm chí có một phần đống đổ nát, đã ở trong ánh sáng đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, bóng tối bị đuổi tan ra đốt sáng lên ánh sáng!

Tuy không có cách nào giống như thời gian sớm nhất, dựa theo số lượng đống đổ nát bị đốt sáng để cân nhắc tranh đoạt giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, nhưng bây giờ... Nếu như có thể trong tinh không có một độ cao tuyệt đối, lúc cúi đầu nhìn lại, vẫn có thể nhìn thấy được, trong tinh không... mặc dù khắp nơi đều có bóng tối, nhưng khắp nơi cũng lại đều có ánh sáng!

Mà ánh sáng kia chiếm cứ phạm vi tổng thể. Cho dù phân tán, bộ dạng lại vượt qua năm phần, đạt tới hơn sáu phần, thậm chí gần bảy phần!

Kể từ đó, toàn bộ tinh không, giống như có ánh sáng toả sáng, sức sống càng thêm nồng đậm. Nhất là khu tiên giới đổ nát, vì bản tôn của Bạch Tiểu Thuần ở chỗ này tự mình thắp sáng, trên người của hắn lại có một tia số mệnh tiên giới, số mệnh này lại giống như đường dẫn, khiến cho ánh sáng của khu tiên giới đổ nát, không ngừng khuếch tán ra.

Cũng vào giờ phút này, khí tức trên người Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng tăng lên. Lúc này tâm thần hắn không buồn không vui, giống như trốn vào đến trong trạng thái kỳ dị nào đó. Ở dưới trạng thái này, hắn đối với ý huyền diệu này, cảm nhận càng thêm rõ ràng.

- Đây là... bên trong giới lớn Vĩnh Hằng... Bản nguyên của vạn vật!

Bạch Tiểu Thuần thấy được chỗ đạo thân của mình bên trong một trăm lẻ tám vạn giới. Trong này có vô số hài cốt tử vong cùng với di tích, cũng có ý huyền diệu này.

Mặc dù là trong tinh không, vô số quan tài này hình thành con nước lớn, bên trong cũng có ý huyền diệu tràn ngập.

- Đây là... bên trong giới lớn Vĩnh Hằng... ngọn nguồn của tất cả!

Bạch Tiểu Thuần lại nhìn thấy được, ngay cả bản thân những đống đổ nát này, thậm chí vô số bụi trong tinh không này, đều ẩn chứa ý huyền diệu, chỉ có điều rất yếu ớt.

- Đây là... nguyên nhân chỗ vĩnh hằng ra đời hoa!

Cuối cùng, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được Tiên Vực Vĩnh Hằng nhẹ nhàng tung bay ở trong tinh không. Hắn thậm chí cũng thấy được người thân bằng hữu trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng. Lúc này bọn họ ở trong sự lo lắng, dường như đang cầu khẩn.

Ở trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, Bạch Tiểu Thuần cảm nhận được càng nhiều huyền diệu hơn. Thậm chí so sánh xuống, trong tinh toàn bộ không, chỉ có hai địa phương ý huyền diệu này rất nồng đậm. Một chỗ là khu tiên giới đổ nát. Một chỗ chính là Tiên Vực Vĩnh Hằng!

Nhất là Tiên Vực Vĩnh Hằng, dường như theo vô số thế giới tộc quần tịch diệt, ý huyền diệu này gần như đều tuôn trào về phía Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Ở trong quá trình đốt sáng khu tiên giới đổ nát này, ở trong cảm nhận cùng từ từ hiểu ra, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên hiểu rõ.

- Đó là bản nguyên, đó là... bản nguyên vĩnh hằng!

- Hoa vĩnh hằng, sinh ra ở trong bản nguyên vĩnh hằng, cho nên mới có lời đồn đại, cắn nuốt hoa vĩnh hằng, có thể bước vào cảnh giới vĩnh hằng... Cho nên Nghịch Phàm nói, sẽ là tịch diệt tất cả, một mặt này là đạo của hắn diễn biến. Mặt khác cũng chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho hoa vĩnh hằng ngưng tụ đủ bản nguyên vĩnh hằng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1964: Bản Nguyên Vĩnh Hằng

- Trên thực tế, điều này vừa đúng, lại vừa sai... Cắn nuốt hoa vĩnh hằng, không phải có thể bước vào cảnh giới vĩnh hằng c, mà là... có tư cách đi dung nhập trong tinh không này, bản nguyên vĩnh hằng!

- Dung nhập bản nguyên vĩnh hằng, giống như chim cưu ở tổ chim thước, từ đó thu hoạch được bản nguyên vĩnh hằng!

- Đây… chính là đạo cuối cùng của Nghịch Phàm!

Bạch Tiểu Thuần thì thào nói nhỏ. Giọng nói của hắn không có dao động ở tinh không, mà là đang khuếch tán trong đầu của hắn, giống như thiên sấm nổ vang, không ngừng truyền lại.

Ở trong lúc Bạch Tiểu Thuần hiểu ra điều này, huyền diệu ở trong bản nguyên vĩnh hằng càng thêm rõ ràng... Bỗng nhiên, mí mắt Bạch Tiểu Thuần run lên. Trạng thái hắn chìm đắm bên trong bị cắt ngang. Hắn nhận thấy được rõ ràng bên trong Thủy Trạch Quốc Độ trong u minh, có lực hủy diệt tuôn ra ngập trời!

Ở trong chớp mắt khi sự hủy diệt này bạo phát, khu tiên giới đổ nát, phía trên tinh không nơi Bạch Tiểu Thuần đang ở, đột nhiên truyền đến tiếng thiên lôi. Dưới tiếng sấm sét này nổ lớn, một vết nứt cực lớn, cuối cùng lại trực tiếp xuất hiện ở trong tinh không.

- Ta nghe người ta nói, ngươi tên là Bạch Tiểu Thuần!

Một giọng nói trầm thấp mang theo sự điên cuồng, lại trực tiếp từ bên trong vết nứt này, đột nhiên truyền ra.

Sau khi truyền ra, tinh không bốn phía xung quanh đều vặn vẹo. Còn có khí đen nhanh chóng khuếch tán. bên trong khí đen kia nồng đậm băng lạnh. Sau khi nó khuếch tán, giống như đóng băng phong tỏa tất cả.

Một chiếc chiến thuyền kinh thiên động địa, vô cùng to lớn, trong tiếng nổ lớn lúc này, trực tiếp lại từ bên trong vết nứt này, mang theo sự bá đạo, mang theo sưh điên cuồng, còn có khí thế bẻ gãy nghiền nát, bỗng nhiên lao ra!

Sau khi lao ra, ngay cả vết nứt này cũng chống đỡ không nổi, bị trực tiếp đụng nát, lộ ra đầu chiếc chiến thuyền!

Còn lộ ra, lúc này kẻ đứng ở trên đầu thuyền, tóc dài tung bay, trong mắt mang theo ánh sáng màu đen, giống như trong thiên địa, bên trong tinh không duy nhất chỉ có hắn độc tôn... chúa tể Nghịch Phàm!

Sóng dao động trên người hắn vô cùng hỗn loạn, ảnh hưởng bốn phía xung quanh. Dường như sau khi xuất hiện, tinh không cũng đang run rẩy. Nhất là mi tâm của hắn trong lúc này huyễn hóa ra một ấn ký. Ấn ký này nhìn kỹ, lại giống như một lỗ thủng!!

Cái này cũng chưa tính là cái gì. Kinh người nhất, hài cốt là đã từng tồn tại trên chiến thuyền này, đã biến mất... sau lưng Nghịch Phàm, lúc này lại có một bóng dáng hư ảo đầy khí thế, giống như có thể chống đỡ tinh không, đứng sừng sững ở trên chiến thuyền.

Bóng dáng kia, mặc trường bào màu xám, là một lão già, mi tâm thình lình lỗ thủng tồn tại giống như Nghịch Phàm!

Sau khi xuất hiện, trên người của hắn càng tản ra sự tịch diệt vô cùng!

Bạch Tiểu Thuần chậm rãi ngẩng đầu, mở hai mắt ra, nhìn về phía chúa tể Nghịch Phàm bên dưới, nhất là nhìn về phía lão già hư ảo mơ hồ phía sau hắn. Nghịch Phàm chúa tể này nhìn như tu vi cùng ý chí chiến đấu, so với trước còn cường hãn hơn không ít. Nhưng ở trong mắt Bạch

Tiểu Thuần, hắn vẫn nhìn ra được... ở bên trong Thủy Trạch Quốc Độ, Nghịch Phàm chúa tể này bị thương!

Không phải thương thế trên thân thể, là đến từ bên trong linh hồn, đến từ bản nguyên của hắn... Thương thế này tập trung ở chỗ mi tâm của hắn!

- Ta thực sự là Bạch Tiểu Thuần. Nhưng ngươi... rốt cuộc là Nghịch Phàm, hay là… kẻ đến từ bên ngoài, gọi là... Diệt Thánh!

Bạch Tiểu Thuần đứng lên. Sau khi hắn đứng dậy, theo giọng hắn truyền ra, tinh không dường như chấn động, thiên địa dường như nổ lớn!

Bên trong toàn bộ tinh không, giống như cũng có tiếng cộng hưởng, không ngừng vang vọng ra, khiến cho lời nói của Bạch Tiểu Thuần, giống như trong cùng một lúc, từ một trăm lẻ tám vạn giới, đồng thời bạo phát, chấn động tất cả!

Cho dù là Nghịch Phàm, trong mắt cũng có ánh sáng màu đen lóe lên. Hiển nhiên ở trong cuộc giao chiến duy trì liên tục cùng Bạch Tiểu Thuần, trong lần lượt bị suy yếu, sau khi cảm nhận được Bạch Tiểu Thuần khó chơi, lại nhìn ra được tu vi của Bạch Tiểu Thuần lúc này hình như có đột phá, hắn đối với Bạch Tiểu Thuần, đã phát sinh… sự kiêng kỵ, cả đời này của hắn không thấy nhiều... Nhất là sau khi thăng cấp chúa tể, chưa bao giờ có!

Mắt hai người nhìn nhau, đều không có tiếp tục mở miệng. Cho đến khi, vào giờ phút này, tiếng sấm lại một lần nữa bạo phát, vết nứt cực lớn này hoàn toàn tan vỡ, cả chiếc chiến thuyền từ bên trong, hoàn toàn vọt ra!

Ở trong nháy mắt khi chiến thuyền này lao ra, Nghịch Phàm chúa tể bỗng nhiên giơ tay phải lên, chỉ một cái về phía tinh không!

Dưới một chỉ này, nhất thời một trăm lẻ tám vạn giới đổ nát bên trong tinh không này, bị đạo thân của Bạch Tiểu Thuần hóa thành ánh sáng,

xua tan hơn phân nửa, bóng tối chỉ chiếm khoảng gần ba phần đống đổ nát, đột nhiên, cuối cùng lại tản ra hàn khí vô tận. Hàn khí này trong chớp mắt lại đóng băng ba phần khu vực này.

Mặc cho ánh sáng đạo thân của Bạch Tiểu Thuần tới gần như thế nào, cũng vẫn không có cách nào xua tan ba phần khu vực bị đóng băng. Cùng lúc đó, sau khi tất cả đống đổ nát trong khu vực tối tăm bị đóng băng, bên trong một trăm lẻ tám vạn giới này, tất cả đạo thân của Nghịch Phàm đều hóa thành khí đen, biến mất ở bên trong từng đống đổ nát.

Thời điểm xuất hiện, thình lình ở trong tinh không của tiên giới, lao thẳng đến... chỗ Nghịch Phàm!

Theo những khí đen này dung nhập, sau khi thu hồi tất cả đạo thân của mình, thân thể của Nghịch Phàm chúa tể bỗng nhiên lại lớn lên, giống như không bao lâu, liền có thể lại trở thành... người khổng lồ thời gian sớm nhất, đứng ở bên ngoài hoa vĩnh hằng!

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Hắn biết. Đây chính là một trận đánh cuối cùng giữa hắn cùng với Nghịch Phàm. Lúc này hắn hít một hơi thật sâu không chút do dự, tản ra thần niệm, triệu hoán tất cả một trăm lẻ tám vạn đạo thân ở bên trong một tám lẻ tám vạn giới, trở về!

Trong phút chốc, đạo thân Bạch Tiểu Thuần ở tất cả đống đổ nát bên trong tinh không, lại trực tiếp hóa thành vô số cây bồ công anh, bỗng nhiên trở về, xuất hiện ở bốn phía xung quanh Bạch Tiểu Thuần. Những cây bồ công anh hư ảo này trong nháy mắt dung nhập trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần. Theo từng đạo thân trở về, cũng vào giờ phút này khí tức của Bạch Tiểu Thuần tràn ngập tinh không. Thân thể của hắn cũng trở nên đầy khí thế!

Trong những tiếng động ầm ầm truyền khắp tám phương, từ phía xa nhìn lại, trời cao trong tinh không tiên giới, thình lình có hai người khổng lồ, đang không ngừng to hơn. Đến cuối cùng... bóng dáng của bọn họ, vượt qua bản thân tiên giới, giống như có thể chống đỡ tinh không, cực lớn tới mức khó có thể hình dung!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1965: Thảm Khốc (1)

Chiến!

Một trận chiến này, nếu Nghịch Phàm thắng, Tiên Vực Vĩnh Hằng tất nhiên bị hắn cắn nuốt dung hợp. Thậm chí giới lớn Vĩnh Hằng, cũng sẽ bị hắn dưới chim cưu ở tổ chim thước, dung hợp bản nguyên vĩnh hằng, tiến tới bước vào vĩnh hằng cảnh!

Mà kẻ gọi là Diệt Thánh, cũng sẽ ở một khắc kia, mượn Nghịch Phàm sống lại, rời khỏi vĩnh hằng Linh Giới khô cạn tử vong này, lấy cảnh giới vượt qua vô thượng của hắn trước kia, sát nhập gọi là đạo vực Vị Ương!

Tất cả những điều này, trong lòng Bạch Tiểu Thuần hiểu rõ ràng. Hắn mặc dù không biết đạo vực Vị Ương là tồn tại như thế nào, nhưng hắn biết rõ ràng một điểm... Đó chính là, đạo vực Vị Ương sợ hãi đối với vĩnh hằng Linh Giới.

Bọn họ sợ hãi, chính là bản nguyên vĩnh hằng!

Như vậy là đủ rồi!

Theo niềm tin kiên định, trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra tinh quang. Trong chớp mắt nhìn về phía Nghịch Phàm, Nghịch Phàm bỗng nhiên động, thân thể khổng lồ của hắn trong phút chốc lại xuất hiện ở trước người Bạch Tiểu Thuần. Hắn giơ tay phải lên, trực tiếp một quyền đánh tới!

Không có thần thông, không có thuật pháp. Bởi vì hắn biết, tất cả thần thông thuật pháp, vào giờ phút này, đã không có tác dụng quá lớn.

Thân thể của bọn họ, mỗi một quyền của bọn họ, chính là thần thông, chính là thuật pháp, chính là bản nguyên!

Đại đạo tối giản. Đến cuối cùng, đến cảnh giới như bọn họ vậy, một quyền nhìn như đơn giản, lại đủ để đánh phá tất cả quy tắc, tất cả pháp tắc, không để ý tới thần thông. Đồng thời, chúa tể bình thường đối mặt với bọn họ, cũng ở dưới một quyền này, trực tiếp tan vỡ, hình thần câu diệt!

Trong tiếng nổ lớn, Bạch Tiểu Thuần cũng ngẩng đầu, đồng dạng một quyền đánh tới.

Bên trong một quyền này, ẩn chứa tu vi của hắn, ẩn chứa thân thể của hắn, ẩn chứa đạo cùng tất cả mọi thứ của hắn. Lúc này đánh ra, tinh không bị dẫn dắt, tám phương bị vặn vẹo, giống như gió bão va chạm, lại trực tiếp truyền ra âm thanh kinh thiên!

Trong tiếng ầm ầm, hai người ở trong hư không này, trực tiếp quyết đấu. Ở trong thời gian ngắn ngủi, hai bên đều đánh ra hơn vạn quyền!

Mỗi một quyền hạ xuống, Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, từng người đều sẽ kêu rên. Sau nghìn quyền, khóe miệng bọn họ đều có máu tươi. Dưới vạn quyền, từng người phun ra máu tươi!

Mà thân thể của bọn họ, cũng ở dưới tiếng nổ lớn đối đầu này, cuối cùng lại bắt đầu thu nhỏ lại. Đó là bởi vì hai người quyết đấu, mỗi một quyền này va chạm, hình thành tổn thương to lớn. Cho dù hai người đều đã là chúa tể mạnh nhất, nhưng cũng không chịu nổi!

Cái giá phải trả, chính là đạo thân của bọn họ!

Trên ý nghĩa nào đó, đạo thân của bọn họ lại giống như bản thân thêm vào một mạng. Mỗi lần hai bên công kích, đối với bọn họ mà nói, chính là một lần tử vong. Chỉ có điều tử vong chính là đạo thân của bọn họ mà thôi.

Từ nơi này cũng có thể nhìn ra, đến cảnh giới như Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, bọn họ đã có thể tới một mức độ nào đó, xưng là bất tử!

Bởi vì mạng của bọn họ, chừng một trăm lẻ tám vạn cái. Chỉ khi nào một trăm lẻ tám vạn đạo thân này đều ngã xuống, mới có thể tiêu hao bản thể sinh mạng của bọn họ!

Giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm đã từ sự hỗn loạn trước mắt, trong đấu pháp tràn ngập thời gian cùng không gian, biến thành loại quyết đấu trực tiếp nhất, nguyên thủy nhất, cũng thảm thiết nhất!

Tiếng ầm ầm va chạm không ngừng vang vọng, máu tươi của hai người còn không ngừng phun ra. Thân thể của bọn họ đều đang thu nhỏ lại. Đạo thân của bọn họ, đang từng cái một vỡ nát diệt vong!

Loại vỡ nát diệt vong này không phải là tiến hành đồng bộ. Bình thường một quyền của Nghịch Phàm, bản thân không có vấn đề gì, nhưng một mạng đạo thân của Bạch Tiểu Thuần lại vỡ nát diệt vong. Lại bình thường dưới sự ra tay của Bạch Tiểu Thuần, đạo thân của Nghịch Phàm tử vong.

Lại như vậy, ở trong sự đan xen này, ở dưới tiếng nổ lớn giữa hai bên này, ở trong phạm vi lấy tinh không làm chiến trường này, hai người ra tay, lấy khu tiên giới đổ nát làm khởi điểm, một đường nổ lớn, bay vọt tới mọi chỗ đống đổ nát, ở bên trong tinh không này, duy trì liên tục đối đầu.

Duy nhất chỉ có đáng tiếc, trong tinh không này sinh mạng, chỉ còn lại có Tiên Vực Vĩnh Hằng, tinh không phạm vi lại quá lớn, cho nên hai người bọn họ ra tay, không ai có thể nhìn thấy được, nhưng này thảm khốc trình độ, lại là theo bọn họ không ngừng công kích, càng thêm mãnh liệt.

Không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng!!

Những tiếng động ầm ầm vượt qua thiên lôi, trở thành âm thanh duy nhất của tinh không. Bạch Tiểu Thuần không ngừng phun ra máu tươi, ngực hắn lõm xuống, toàn thân của hắn giống như cũng muốn tan vỡ. Bất Tử Quyển này là thần thông có thể khôi phục tất cả thương thế, ở hiện tại cuối cùng lại mất đi tác dụng. Lực lượng thật sự đến từ Nghịch Phàm, lực tịch diệt của hắn, căn bản là không có cách nào bị xóa đi trong thời gian ngắn!

Đồng dạng, khôi phục của Nghịch Phàm cũng bị cắt ngang. Trong lực lượng của Bạch Tiểu Thuần ẩn chứa sự quang minh, đối với đạo của Nghịch Phàm mà nói, lại giống như gặp phải thiên địch. Khôi phục của hắn căn bản là khó có thể vận chuyển.

Lại như vậy, trong cuộc chiến này nổ lớn, hai người bọn họ từ một vạn quyền, đánh tới mười vạn quyền, cho đến hai mươi vạn, ba mươi vạn... bọn họ đi qua nơi nào, tinh không tan vỡ. Nhìn lại toàn bộ tinh không, đã là nghìn lở trăm lỗ. Thậm chí còn có nơi đổ nát xung quanh, cũng bị ảnh hưởng tới, ở dưới sự điên cuồng của hai người, trở thành tro bụi.

- Bạch Tiểu Thuần, ta bội phục ngươi. Nhưng ngươi... không phải là đối thủ của ta!

Nghịch Phàm rít gào, máu tươi phun ra, trong lúc đó lại vọt tới, Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng ngẩng đầu, cười lớn một tiếng. Lúc này hắn đã không có sợ hãi đối với tử vong, ra tay lần nữa.

Năm mươi vạn quyền, sáu mươi vạn quyền, bảy mươi vạn quyền...

Thân thể của hai người hiện tại đã rút nhỏ hơn phân nửa. Nhưng bọn họ vẫn chiến đấu mãnh liệt. Điều này hoàn toàn chính là đi tiêu hao đạo thân của hai bên, không có né tránh, không trốn tránh. Nghịch Phàm không trốn tránh, là bởi vì hắn có lòng muốn giết chếtBạch Tiểu Thuần, vô cùng mãnh liệt. Chỉ có giết Bạch Tiểu Thuần người chống cự cuối cùng này, hắn mới có thể hoàn thành tâm nguyện của bản thân!

Bạch Tiểu Thuần cũng không có trốn tránh. Không phải nhiệt huyết của hắn xông lên đầu, muốn cùng Nghịch Phàm liều mạng đánh một trận. Trên thực tế ngay từ đầu hắn thật sự nghĩ như vậy. Nhưng đánh một hồi, hắn phát hiện tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng đối với mình hình như bất lợi. Sau đó, thời điểm hắn đang suy nghĩ phải tránh né thậm chí tiếp tục kéo dài, chợt phát hiện, theo đạo thân của mình tử vong, theo mình cùng Nghịch Phàm giao chiến, bản nguyên vĩnh hằng tồn tại trong tinh không này, hắn hình như cảm thụ, càng rõ ràng hơn.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1966: Thảm Khốc (2)

- Rốt cuộc cái gì là vĩnh hằng...

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần hỗn loạn. Không còn kịp suy tư nữa quá nhiều, hắn lựa chọn tuân theo trực giác của mình, lúc này mắt lộ ra sự điên cuồng, ra tay lần nữa.

Thời gian trôi qua, cuộc chiến tranh này từ đầu đến giờ, đã không biết trôi qua bao lâu. Có thể mười năm, có thể hai mươi năm, có thể càng lâu hơn.

Bọn họ quyết đấu từ bảy mươi vạn quyền, đạt tới chín mươi vạn quyền, cho đến một trăm vạn quyền, cuối cùng... vượt qua một trăm lẻ tám vạn quyền thậm chí càng nhiều hơn!

Thiên địa nổ lớn, thân thể của hai người cũng từ sự khổng lồ ban đầu, theo từng đạo thân một tiêu vong, từ từ thu nhỏ lại. Cho đến khi đạo thân của từng người còn dư lại không bao nhiêu, chiến trường của bọn họ đã ở trong tinh không này, đến địa phương Tiên Vực Vĩnh Hằng dừng lại!

Cách đó không xa, Tiên Vực Vĩnh Hằng tản ra ánh sáng ôn hòa, mặc dù ảm đạm, nhưng vô số sinh mạng bên trong tản ra sức sống, ở trong tinh không này đặc biệt rõ ràng!

Cùng lúc đó, theo Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm đến, chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng phát hiện ra. Trên thực tế một trận chiến này, đối với mọi người trên Tiên Vực Vĩnh Hằng mà nói, đã qua tròn một giáp năm tháng!

Đó là thời gian sáu mươi năm. Trong sáu mươi năm này bọn họ không có quên Bạch Tiểu Thuần, không có quên bóng dáng Nghịch Phàm. Bọn họ biết, sinh tử nguy cơ cũng không kết thúc. Bởi vì thời điểm bọn họ nhìn về phía tinh không, làm sao có thể không nhìn thấy được ở trong tinh không, có hai tồn tại giống như ngôi sao vậy, ở trong sáu mươi năm năm tháng này, không ngừng va chạm!

Tiểu Bảo đã lớn lên. Hình dáng của Đại Bảo cùng Tiểu Tiểu thoạt nhìn cũng đều đã là trung niên. Bất luận là Tống Quân Uyển hay Chu Tử Mạch, lại hoặc là Hầu Tiểu Muội, dung nhan các nàng mặc dù vẫn vậy, nhưng từ trong mắt cũng có thể nhìn ra vẻ tang thương.

Đại Thiên Sư cũng tốt, Cự Quỷ Vương cũng được, còn có vô số người của Tiên Vực Vĩnh Hằng, ở trong một giáp năm tháng này, trong lòng bọn họ cầu khẩn, trước sau không ngừng.

Cho đến trong một chớp mắt này, chiến trường của Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm, tới gần Tiên Vực Vĩnh Hằng, tất cả bọn họ đều thấy được... Bạch Tiểu Thuần!

- Tận lực dẫn dắt chiến trường đến nơi đây, Bạch Tiểu Thuần, ngươi là muốn chết ở chỗ này, như vậy ta thành toàn cho ngươi!

Trong tinh không, Nghịch Phàm lau đi vết máu tươi bên khóe miệng. Giờ phút này hắn còn lại có mười đạo thân. Chỗ Bạch Tiểu Thuần, chỉ có ba cái!

Thân thể của bọn họ đều hóa thành người bình thường. Khi hai bên lại một lần nữa ra tay chấn động, Bạch Tiểu Thuần phun ra máu tươi, Nghịch Phàm cũng phun ra máu tươi, thân thể của hai người đều ở dưới tiếng nổ lớn này, từng người lùi về phía sau.

- Ngươi còn lại hai cái!

Nhưng bóng dáng Nghịch Phàm chợt nghịch chuyển, giống như một đạo lưu tinh, trong mắt lộ ra sự điên cuồng cùng sát cơ, dường như sát

khí ở trong một giáp này, vào giờ phút này toàn diện bạo phát, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt lại trực tiếp liên tục đánh ra... năm quyền!

Năm quyền này đồng thời bạo phát. Tinh không chấn động, thiên địa nổ lớn. Bạch Tiểu Thuần điên cuồng phun ra máu tươi. Hai đạo thân còn sót lại trực tiếp tan vỡ. Bản thể của hắn gào thét phản kích năm quyền. Trong chớp mắt, mười đạo thân của Nghịch Phàm, cũng tan vỡ hai cái. Chỉ là quyền thứ năm... hai đạo thân hình thành tan vỡ, khiến cho bản thể của Bạch Tiểu Thuần ở đây lại trực tiếp bị chấn động. Toàn thân từ trên xuống dưới truyền ra tiếng xương vỡ nát. Theo máu tươi phun ra, thân thể hắn lại trực tiếp cuốn ngược... rơi về phía Tiên Vực Vĩnh Hằng!

- Khôi Hoàng!

- Phụ thân!

- Tiểu Thuần!

Hai người dưới cuối cùng một quyền này, bị chúng sinh Tiên Vực Vĩnh Hằng nhìn thấy được. Từng tiếng kêu kinh ngạc cùng tuyệt vọng, nhất thời truyền ra. Bọn họ còn nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần từ trời cao rơi xuống. Thân thể hắn trong lúc rơi xuống, lao thẳng đến biển Vĩnh Hằng!

Trong tinh không, thân thể Nghịch Phàm cũng run rẩy. Thật ra, một trận chiến này giữa hắn cùng với Bạch Tiểu Thuần, tiêu hao to lớn không có cách nào hình dung. Bạch Tiểu Thuần khó chơi cùng cường hãn, vẫn là lần đầu trong cả đời này hắn gặp phải.

Lúc này cuối cùng chém giết hết tất cả đạo thân của Bạch Tiểu Thuần, cho dù đạo thân của hắn, cũng chỉ còn lại có tám cái. Nhưng hắn hiểu rõ, nếu cho Bạch Tiểu Thuần thời gian để cho hắn khôi phục, như vậy cuộc chiến đấu giữa hai người, sợ là vẫn không có cách nào kết thúc.

- Sẽ không cho ngươi cơ hội!

Ánh mắt Nghịch Phàm lóe lên, giơ tay phải lên hư không chộp một cái. Nhất thời tinh không phía sau hắn nổ lớn. Chiến thuyền cổ xưa trước đó xuất hiện ở phía trên khu tiên giới đổ nát, nổ lớn hiện ra!

Sau khi xuất hiện, toàn thân chiến thuyền tối tăm này không dừng lại, mà là lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần... Hoặc nói, lao thẳng đến Tiên Vực Vĩnh Hằng phía dưới Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp đánh qu.

Nhìn khí thế của nó, chính là muốn hủy diệt Tiên Vực của Vĩnh Hằng này trước!

Bạch Tiểu Thuần ở trong giao chiến này, cuối cùng chuyển dời chiến trường đến Tiên Vực Vĩnh Hằng. Về điểm này Nghịch Phàm tự nhiên nhìn ra. Nhưng mục tiêu của hắn, cũng chính là Tiên Vực Vĩnh Hằng. Trên một điểm này, hắn cùng Bạch Tiểu Thuần nhất trí!

Chiến thuyền với khí thế kinh người, hình thành gió bão màu đen, ở dưới sự khuếch tán không ngừng này, dâng lên sự cuồn cuộn ngập trời ý, giống như mang theo tịch diệt cùng hắc ám vô tận, còn ẩn chứa tử vong vô cùng, bỗng nhiên tới gần.

Giống như tất cả đều trở lại nguyên điểm. Hai người ở chỗ này mở màn trận chiến, lại ở chỗ này kết thúc trận chiến!

Lúc này theo chiến thuyền tới gần, mặt đất Tiên Vực Vĩnh Hằng tan vỡ. Toàn bộ Tiên Vực dường như cũng muốn vỡ nát diệt vong. Trước mắt Bạch Tiểu Thuần có chút mơ hồ. Lúc này thân thể hắn đã suy yếu đến cực hạn. Dưới Bất Tử Quyển không có cách nào khôi phục, ngũ tạng lục phủ giống như cũng muốn vỡ nát diệt vong.

Thương thế của hắn quá nặng. Một quyền cuối cùng kia của Nghịch Phàm, tuy không có cách nào trực tiếp giết chết bản thể của hắn, nhưng lại đánh cho hắn trọng thương. Lúc này trong khi thân thể rơi xuống, Bạch Tiểu Thuần chật vật mở mắt ra, nhìn lên chiến thuyền cổ xưa tối tăm trên không trung, giống như nghiền ép hạ xuống Tiên Vực Vĩnh

Hằng, cảm nhận được sự tử vong đến từ toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng này.

- Cho nên lựa chọn cuối cùng của ta về tới đây... là muốn, hoặc là, lại cùng người thân, bằng hữu của ta cùng chôn cất, hoặc... chính là mượn bản nguyên vĩnh hằng ở đây, tuyệt địa phản kích!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1967: La Thiên Chi!

Bạch Tiểu Thuần cố gắng khống chế được khí tức, trong mắt có sự thoải mái lại còn có một tia mong chờ. Ở trong ngoài toàn thân đều gần như bị diệt sạch, ở dưới tình huống ngọn lửa sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể bị tắt, hắn giống như cảm nhận được dẫn dắt trong u minh, dường như... ở trong loại trạng thái này, cảm nhận của hắn đối với bản nguyên vĩnh hằng, là một khắc mạnh nhất trong suốt đời trước đó!

- Rốt cuộc, cái gì là bản nguyên...

Bạch Tiểu Thuần nhìn trên trời cao. Chiến thuyền cực lớn màu đen trong tiếng nổ lớn đến đây. Hắn cảm nhận từ trên chiến thuyền này tản ra lực hủy diệt, cảm nhận toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng đều đang run rẩy, giống như không có cách nào tiếp nhận được, sắp chia năm xẻ bảy. Hắn cảm nhận ngọn lửa sinh mệnh phiêu diêu đến từ chúng sinh, đến từ mỗi một người, hắn không nhịn được thì thào nói nhỏ.

- Bản nguyên vô hình vô tướng, hình như không tồn tại, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả tồn tại và tất cả diện mạo bên ngoài.

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, trong mắt hình như trở nên có tinh không, bên trong có vạn vật tràn ngập. Theo lời nói truyền ra, tất cả bản nguyên vĩnh hằng trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng bốn phía xung quanh hóa thành ý huyền diệu, cuối cùng lại đồng thời chấn động, giống như bị Bạch Tiểu Thuần chấn động, xuất hiện cộng hưởng.

- Bản nguyên vô thủy vô chung, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả trước sau.

Câu nói này vừa thốt ra khỏi miệng của Bạch Tiểu Thuần, nhất thời tất cả ý huyền diệu này ở bốn phía xung quanh, đều bạo phát, tập trung lại về phía Bạch Tiểu Thuần ở đây, cuối cùng lại ở xung quanh bên ngoài thân thể hắn, hình thành một mảnh gió bão nhìn không thấy!

- Bản nguyên không có không gian, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả không gian.

Câu nói thứ ba của Bạch Tiểu Thuần ra khỏi miệng, ý huyền diệu này hình thành gió bão, chuyển động nhanh hơn, trở thành vòng xoáy người ngoài không thể nhận ra, đẩy mạnh thân thể Bạch Tiểu Thuần, cuối cùng lại khiến cho Bạch Tiểu Thuần đã suy yếu đến cực hạn, thân thể hắn không tiếp tục rơi nữa, mà là lơ lửng ở trong thiên địa!

- Bản nguyên không có thời gian, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả thời gian.

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần tản ra ánh sáng mãnh liệt. Đây là câu thứ tư của hắn. Trong chớp mắt khi nói ra, ý huyền diệu xung quanh hắn hình thành vòng xoáy, lại lập tức ầm ầm chuyển động, đẩy mạnh thân thể Bạch Tiểu Thuần, không còn là lơ lửng, mà là lao thẳng đến tinh không!

Từ phía xa nhìn lại, hắn giống như quật khởi!

Tinh không còn chấn động, giống như có tiếng đại đạo cộng hưởng, vang vọng tinh không. Thậm chí ở trong thế giới của trên trăm vạn đống đổ nát, giờ phút này, vốn bị bóng tối đóng băng phong tỏa, cũng bắt đầu vỡ nát.

Nghịch Phàm ở bên trong tinh không, mắt hắn bỗng nhiên trợn tròn, tâm thần dâng lên sóng lớn ngập trời, kinh ngạc la lên thất thanh.

- Đây là... khí tức của vĩnh hằng!

Lại ở thời điểm Nghịch Phàm ở đây hoảng sợ chấn động kinh ngạc, âm thanh của Bạch Tiểu Thuần từ trong thiên địa Tiên Vực Vĩnh Hằng,

vang vọng tinh không, khuếch tán toàn bộ giới lớn Vĩnh Hằng!

- Bản nguyên, ta còn không có hiểu được. Vĩnh hằng, ta còn kiến thức nửa vời...

Bạch Tiểu Thuần lại vẫn từ từ nhắm hai mắt. Hắn vẫn suy yếu. Nhưng giờ phút này thân thể yếu đuối, ở thời điểm hai mắt lại mở ra, trong mắt lại lộ ra sự tự tin mãnh liệt!

- Nhưng... sinh mạng cộng hưởng đại đạo, sức sống cộng hưởng huyền diệu, lấy cái này... chém giết Nghịch Phàm, dĩ nhiên cũng đủ!

Giờ phút này, một hỏa diễm trong nháy mắt từ trên thân thể Bạch Tiểu Thuần thiêu đốt đi ra. Đó là thiêu đốt đạo, đó là thiêu đốt sinh mạng cùng sức sống, còn ở trong cơ thể hắn, lặng lẽ không một tiếng động, giống như xuất hiện biến hóa kinh thiên động địa nào đó, dường như... là từ một phần cảnh giới Chúa Tể đột phá, khiến cho bản nguyên vĩnh hằng này ở bốn phía xung quanh ngưng tụ ra ý huyền diệu, sôi trào ra.

Mượn sự sôi trào này, dựa vào cảm ứng trong u minh, Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên, hướng về phía chiến thuyền màu đen trên trời cao, lúc này đang nổ lớn lao đến, ẩn chứa sự hủy diệt vô tận, bỗng nhiên... chỉ một cái!

Một chỉ này, nhìn như bình thản không có gì lạ, hoàn toàn không có chút thần thông nào, còn hoàn toàn không có một chút sóng dao động pháp thuật nào. Nhưng lại ngày này qua ngày khác, ở dưới một chỉ này, Nghịch Phàm trong tinh không thần sắc lập tức biến đổi nhất từ trước tới nay, lại còn kinh ngạc kêu lên.

- Ngươi...

Nhưng không đợi hắn nói xong, chiến thuyền màu đen đang đánh xuống Tiên Vực Vĩnh Hằng, lại trong thiên địa lặng lẽ không một tiếng động, vẫn duy trì thế trùng kích, nhưng bắt đầu từ đầu thuyền, dường

như trở thành bộ dạng một bức tranh ở trong thiên địa, bị một bàn tay khổng lồ nhìn không thấy, trực tiếp xóa đi...

Mắt thường có thể thấy được, đầu thuyền này biến mất, theo đó lại là thân chiến thuyền. Cho đến toàn bộ chiến thuyền này tràn ngập khí tức tử vong, có đầy đủ lực vô cùng, đều... biến mất không thấy bóng dáng!

Bị hoàn toàn, xóa đi tất cả vết tích tồn tại!

Bầu trời hoàn toàn không có một chút gợn sóng. Sắc mặt Bạch Tiểu Thuần tái nhợt hơn một chút. một chỉ này, hắn đi điều động bản nguyên vĩnh hằng hình thành huyền diệu, không còn là trong thời gian hồi tưởng giống như trước đây, mượn ra dẫn dắt, để cho hắn công kích Nghịch Phàm. Lần này, hắn là dung nhập bản thân, trả cái giá lớn bằng cách tiêu hao sức sống của bản thân, dựa vào cộng hưởng cùng tinh không cùng với bản nguyên vĩnh hằng, ép buộc nó!

Dẫn dắt cùng ép buộc, ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau!

Thân thể hắn càng suy yếu hơn, nhưng hai mắt hắn quả thật càng sáng ngời. Ngón tay của hắn còn đang giơ lên, nhưng Nghịch Phàm trong tinh không, tâm thần chấn động đến cực hạn. Tất cả chúng sinh đều dại ra. Hình như vào giờ phút này, ở dưới một chỉ này của Bạch Tiểu Thuần, tất cả đều nhấc lên chấn động vô cùng!

Ở trong sự yên tĩnh này, thân thể Nghịch Phàm lần đầu run rẩy. Hắn có loại cảm giác mãnh liệt, nếu không đi ngăn cản Bạch Tiểu Thuần, như vậy cả đời này của hắn, muốn lại không có cơ hội nữa.

Thật sự giờ phút này, Bạch Tiểu Thuần cho cảm giác của hắn, khủng khiếp vô hạn. Thậm chí bóng dáng không thấy nhìn phía sau hắn, lúc này được gọi là Diệt Thánh, cũng đang chấn động. Trong con mắt lộ ra hồi ức vô tận giống như năm tháng trước đó. Đôi môi khẽ nhếch lên, không truyền ra âm thanh, nhưng nhìn từ hình dáng của miệng hắn khi phát âm, dường như nói ra hai chữ.

La Thiên!

- Ngăn cản hắn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1968: Nghịch Vẫn (1)

Nghịch Phàm rít gào. Bóng dáng Diệt Thánh phía sau hắn cũng rít gào. Ở trong một chớp mắt này, hai người cũng không biết là ai chủ động, cuối cùng lại trong phút chốc trùng điệp lẫn nhau. Sau khi hoàn toàn trùng điệp, mi tâm của Nghịch Phàm, ấn ký này vốn là lỗ thủng, lại trực tiếp hóa thành con mắt thứ ba của hắn, bỗng nhiên mở ra, lộ ra... Đã không còn là ánh mắt của Nghịch Phàm, mà là thuộc về người được gọi là... Diệt Thánh này!

Trong tiếng nổ lớn, vào giờ phút này, thân thể Nghịch Phàm giống như tản ra sóng dao động còn muốn khủng khiếp hơn so với hắn trước đó, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần!

Mà Bạch Tiểu Thuần giờ khắc này, thân thể hắn ở dưới bản nguyên vĩnh hằng hình thành vòng xoáy ý huyền diệu nâng lên. Hắn đi từng bước một, đi về phía tinh không. Cho đến trong chớp mắt, khi đi ra khỏi Tiên Vực Vĩnh Hằng, đứng ở tinh không, chính là chớp mắt đến chỗ Nghịch Phàm chúa tể.

Bạch Tiểu Thuần giơ ngón tay lên, điểm ra... chỉ thứ hai!

Chỉ thứ hai, lặng lẽ không một tiếng động điểm ra. Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Thuần tóc lại trực tiếp trở nên hoa râm phân nửa. Da tay của hắn cũng hình như mất đi ánh sáng rực rỡ. Sinh mệnh của hắn, sức sống của hắn ở một tích tắc này biến mất, hóa thành lực lượng vô hình, đi cộng hưởng cùng tinh không đại đạo, đi cộng hưởng cùng huyền diệu do bản nguyên vĩnh hằng này hình thành!

Ở trong sự cộng hưởng này, ý huyền diệu xung quanh hắn, theo đó bạo phát ra, dung nhập trong một chỉ này của Bạch Tiểu Thuần, lao thẳng đến chỗ Nghịch Phàm chúa tể đã lao tới!

Sắc mặt Nghịch Phàm chúa tể đại biến. Trong tiếng gầm khẽ hai tay hắn giơ lên. Con mắt thứ ba tại mi tâm của hắn còn bạo phát ra ánh sáng màu đen mãnh liệt, khiến cho bên ngoài thân thể hắn trong một chớp mắt này, hình thành vô số màn ánh sáng màu đen. Bất kỳ một màn ánh sáng nào, là cho dù một đòn toàn lực của chúa tể, cũng vẫn không có cách nào đánh vỡ nát diệt vong vách ngăn!

Lúc này hắm toàn lực ngăn cản. Đồng thời, hắn đã tăng nhanh lao về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ngươi cho dù có thể chấn động vĩnh hằng, nhưng ngươi hiện tại quá mức suy yếu. Chỉ cần tới gần, một quyền liền có thể giết chết ngươi!

Nghịch Phàm rít gào. Mặt Bạch Tiểu Thuần không đổi sắc. Nhưng ở trong nháy mắt khi âm thanh của Nghịch Phàm vang vọng, thân thể hắn cuối cùng lại chấn động mạnh.

Ở trong chấn động này, bên ngoài thân thể của hắn hình thành vô số màn ánh sáng màu đen. Vách ngăn này hình như không thể bị chấn động, lúc này cũng giống như chiếc chiến thuyền màu đen trước đó, trong phút chốc lại giống như trở thành tranh vẽ, bị lau đi từng tầng, trực tiếp bị xóa bỏ. Sau khi xóa đi, nó còn lan tràn đến trên thân thể của Nghịch Phàm chúa tể.

Tiếng gào thét thê lương từ trong miệng Nghịch Phàm chúa tể truyền ra. Thân thể hắn ở một tích tắc này, giống như muốn tan vỡ. Máu tươi phun ra. Đồng thời, con mắt thứ ba tại mi tâm của hắn, cũng chảy xuống máu và nước mắt. Thậm chí tám đạo thân còn lại của hắn, cũng vào giờ phút này, tất cả đều vỡ nát diệt vong tử vong!

Đồng thời, trong khi toàn thân hắn run rẩy, ngay cả khí tức cũng thoáng cái suy yếu không ít. Nhưng coi đây là cái giá phải trả, chống lại

chỉ thứ hai kinh người này của Bạch Tiểu Thuần này.

Chỉ là lúc này, trong mắt của hắn lộ ra sự điên cuồng, cuối cùng lại cũng không lui lại, mà là cất bước, lao thẳng đến Bạch Tiểu Thuần. Tốc độ của hắn cực nhanh, chớp mắt đã đến cách Bạch Tiểu Thuần mười trượng. Thời điểm hắn đang muốn ra tay, Bạch Tiểu Thuần suy yếu, mặt vẫn không đổi sắc, giơ ngón tay lên, điểm ra chỉ thứ ba. Dưới một chỉ này điểm ra, tất cả tóc của hắn đều trực tiếp biến thành hoa râm. Toàn thân của hắn lập tức tràn ngập nếp nhăn. Toàn thân già nua đến cực hạn. Ngay cả ánh mắt cũng có phần ảm đạm cùng mờ mịt.

Chấn động bản nguyên vĩnh hằng, ép buộc ý huyền diệu, đối với Bạch Tiểu Thuần mà nói, cái giá phải trả cực kỳ to lớn. Giờ phút này, chỉ thứ ba, giống như là cực hạn của hắn. Ở trong nháy mắt khi đầu ngón tay hạ xuống, ý huyền diệu này lại một lần nữa ngưng tụ, lao thẳng đến chỗ Nghịch Phàm!

- Không!

Trong miệng Nghịch Phàm truyền ra tiếng rít gào, trong mắt mang theo sự kinh hoàng. Nhưng con mắt thứ ba ở mi tâm của hắn, trực tiếp trở thành màu xám, khiến cho thân thể hắn, cuối cùng lại giống như không chịu sự khống chế, vẫn trùng kích. Hình như cho dù tử vong, cũng muốn chém giết Bạch Tiểu Thuần!

Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong nháy mắt chỉ thứ ba của Bạch Tiểu Thuần ép buộc ý huyền diệu, trong nháy mắt bạo phát ra. Lực xóa bỏ này khuếch tán, lại trực tiếp liên lụy tới Nghịch Phàm chúa tể.

Toàn thân Nghịch Phàm run rẩy. Mắt thường có thể thấy được thân thể hắn biến mất. Đầu tiên là hai chân. Sau đó hai tay. Thân thể. Cho đến đầu của hắn... Nghịch Phàm chúa tể này đã từng quát tháo tinh không, hủy diệt một trăm lẻ tám vạn giới. Tất cả tồn tại của hắn, lúc này đã không thể nghịch chuyển, nhanh chóng tản đi.

Cho đến khi đầu của hắn cũng sắp bị xóa đi, trong nháy mắt mắt thứ ba tại mi tâm của hắn lại chợt căng phồng lên. Màu xám bên trong càng thêm nồng đậm. Dường như theo Nghịch Phàm biến mất, con mắt thứ ba này cũng đang điên cuồng hấp thu tất cả sinh mạng cùng với đạo của suốt đời Nghịch Phàm!

Cùng lúc đó,, ở một tích tắc này, trong nháy mắt hai mắt Nghịch Phàm xuất hiện màu trong suốt. Ánh mắt trong suốt này rơi ở trong mắt Bạch Tiểu Thuần, thân thể Bạch Tiểu Thuần chấn động. Hắn nghĩ đến cảnh tượng đầu tiên trong trí nhớ của Đạo Trần. Châu chấu ở khắp bầu trời mặt tuyết, ánh mắt hài tử kia lúc vì đệ đệ, liều mạng đi tìm thức ăn.

Cũng giống như hiện tại, trong suốt tinh thuần.

- Đệ đệ... giết... Diệt Thánh!

Ở trong nháy mắt khi ánh mắt trong suốt này xuất hiện, trong miệng Nghịch Phàm gần bị xóa đi, truyền ra một tiếng gào thét cuối cùng, trong sinh mạng của hắn!

Âm thanh vang vọng, vào giờ phút này, đầu của hắn giống như bị lau vậy, chớp mắt xóa đi!

Nghịch Phàm, tử vong!

Chỉ là... Ở trong nháy mắt khi đầu Nghịch Phàm bị xóa đi, mắt thứ ba tại mi tâm của hắn, lại chợt tan vỡ nổ tung ra!

Sau khi tan vỡ, bên trong có số lượng lớn khí xám, trong nháy mắt bạo phát, giống như cùng chỉ thứ ba của Bạch Tiểu Thuần, trực tiếp đối đầu!

Trong tiếng nổ lớn, ý huyền diệu của chỉ thứ ba tiêu tan. Tất cả khí màu xám này cũng đều tan vỡ, nhưng lại không có tản đi, mà cuốn ngược lại, ngưng tụ ở cùng một chỗ, hóa thành hình người. Không còn là

Nghịch Phàm, mà là tản ra khí tức tịch diệt cùng sự tử vong càng thuần túy hơn!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1969: Nghịch Vẫn (2)

Khí tức này, điên cuồng giống như là trời cao vô tận, cho dù tất cả tịch diệt, duy nhất còn hắn độc tồn!

Bóng người hóa thành này, là một lão già, toàn thân mặc trường bào màu xám. Chính là ở trong thời gian hồi tưởng, của Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được Diệt Thánh này đạp trên chiến thuyền tiến vào giới lớn Vĩnh Hằng!

- Đáng tiếc, ngươi đã không còn sức lực triển khai chỉ thứ tư này… của La Thiên!

Lão nhân này mỉm cười, thân thể ầm một tiếng, lao thẳng đến chỗ Bạch Tiểu Thuần. Thân thể hắn không phải là thực chất, mà là khi tới gần này, một lần nữa hóa thành khí xám, giống như muốn xuyên qua, tiến vào trong cơ thể Bạch Tiểu Thuần!

Nhưng ngay chớp mắt khi hắn tới gần, Bạch Tiểu Thuần vô cùng suy yếu, thậm chí trước mắt cũng mơ hồ, khàn khàn mở miệng.

- Thật vậy sao...

Lời của hắn truyền ra, trong một cái chớp mắt, hắn giơ tay phải lên, hạ xuống... chỉ thứ tư!

Một chỉ này hạ xuống, trong chớp mắt, dáng vẻ tươi cười của lão già không thay đổi, trong mắt còn có vẻ châm chọc. Cả đời này của hắn giao đấu cùng vô số cường giả. Hắn phán đoán Bạch Tiểu Thuần không còn lực lượng sót lại, liền xác thực không còn lực sót lại. Giả tạo lừa gạt như

vậy, hắn làm sao có thể rút lui. Lúc này thân thể vẫn đang trong nháy mắt tới gần!

Nhưng ngay khi hắn tới gần, trong nháy mắt, nụ cười của hắn đông cứng ở trên mặt. Trong mắt hắn lại lộ ra vẻ không có cách nào tin tưởng, còn có hoảng sợ.

- Không có khả năng!

Thân thể hắn không tới gần thêm chút nữa, mà là trong nháy mắt lùi về phía sau...

Nhưng lại muộn rồi. Một chỉ của Bạch Tiểu Thuần hạ xuống, mặc dù tóc hoàn toàn rụng ra, mặc dù thân thể cũng còng xuống, toàn thân tản ra dáng vẻ già nua nồng đậm, toàn thân chỉ còn da bọc xương, toàn thân đã là dầu hết đèn tắt, tất cả sức sống tản đi. Sinh mạng đều đi tới điểm cuối cùng. Nhưng hết lần này tới lần khác... hắn cuối cùng lại không chết!

Không những không có tử vong, thậm chí còn có sức sống nồng đậm, giống như từ trong cơ thể hắn, không biết từ vị trí nào, đột nhiên bạo phát. Sức sống này phát ra, rõ ràng không phải là của Bạch Tiểu Thuần. Kể từ đó, sức sống này mặc dù dồi dào, có thể tưởng tượng muốn ép buộc huyền diệu của bản nguyên vĩnh hằng, phải tiêu hao cực lớn!

Chỉ là... tổng sản lượng sức sống này thật sự khổng lồ. Dốc hết tất cả, vẫn có thể đi kích phát ra... một chỉ cuối cùng thứ tư!

- Không thể như vậy được!

Trong lòng Diệt Thánh chấn động. Tắn tính kế tất cả, thậm chí không tiếc tiêu hao thân thể đạo mình chuẩn bị, trung hòa ba chỉ của Bạch Tiểu Thuần. Hắn cũng đoán được, Bạch Tiểu Thuần không có cách nào thi triển ra chỉ thứ tư. Nhưng hiện tại, trong cơ thể này của Bạch Tiểu Thuần phát ra sức sống, khiến cho tất cả phán đoán, tất cả tính toán của hắn đều tan vỡ.

- Đây là sức sống từ địa phương nào tới!

Trong sự mê man cùng hoảng hốt, Diệt Thánh không chú ý tới, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng phía xa, lúc này trong Khôi Hoàng Thành được một lần nữa xây dựng, con rùa đen nhỏ vốn ban đầu cùng với mọi người đều khẩn trương nhìn về phía trên bầu trời, đột nhiên kêu thảm một tiếng. Thân thể hắn thoáng cái lại khô khốc. Phạm vi lớn sức sống biến mất, lại trực tiếp ngã xuống đất co giật hôn mê. Sức sống của nó chỉ kém một tia, sẽ bị rút sạch toàn bộ.

- Bạch Tiểu Thuần, ta hận ngươi...

Trước khi hôn mê, con rùa đen nhỏ nghĩ tới, năm đó thời điểm nó bị Bạch Tiểu Thuần phát hiện, nó cùng Bạch Tiểu Thuần đã có liên kết sinh mạng...

Nếu Bạch Tiểu Thuần bị chém giết, nó cũng sẽ chết...

Chỉ là quá nhiều năm trôi qua, chút chuyện này, con rùa đen nhỏ đã sớm quên. Còn nếu là tồn tại khác, cho dù là liên hệ giữa nó cùng Bạch Tiểu Thuần này, cũng không có cách nào chống đỡ triển khai chỉ thứ tư. Nhưng hết lần này tới lần khác, con rùa đen nhỏ... là rùa Vĩnh Hằng, đồng thời còn đến từ tinh không bên ngoài!

Cho dù là như vậy, sức sống này của nó nhìn như vô tận, đều bị rút đi chỉ còn một tia, mới có thể khiến cho Bạch Tiểu Thuần, cộng thêm lực còn sót lại của bản thân, triển khai chỉ thứ tư!

Trong giờ phút này, dưới chỉ thứ tư, tinh không không có một gợn sóng, Bạch Tiểu Thuần trong sự mệt mỏi, mắt chậm rãi nhắm lại, giống như không còn sức lực mở ra. Thân thể hắn cũng mất đi sự chống đỡ, từ từ bay về phía phương hướng Tiên Vực Vĩnh Hằng... Ở trong nháy mắt hai mắt hắn khép kín, Diệt Thánh phát ra tiếng gào thét lớn nhất từ trước tới nay.

Thân thể hắn cũng không kịp run rẩy, lúc này ở dưới chỉ huyền diệu thứ tư, lại trực tiếp tan vỡ, hóa thành vô số khí xám nỗ lực bỏ chạy, nhưng vẫn còn bị truy kích. Theo ý huyền diệu chà lau, sau khi xóa đi, những khí xám giống như cực kỳ ngoan cố, cuối cùng lại một lần nữa ngưng tụ, lại hóa thành bóng dáng của Diệt Thánh. Chỉ là trong mắt của hắn mang theo sự sợ hãi, lại một lần nữa bỏ chạy.

Nhưng vẫn không có cách nào thay đổi được sự diệt vong nhất định. Ở trong ý huyền diệu này khuếch tán, ở dưới hắn lần lượt tan vỡ lại lần nữa ngưng tụ, sương mù màu xám toàn thân hắn càng lúc càng loãng. Khí tức của hắn cũng càng lúc càng yếu ớt.

Thậm chí ở dưới những lần lần lượt ngưng tụ lại, hai chân hắn đã biến mất. Thân thể của hắn, cánh tay hắn, đều đã tản đi. Lúc này chỉ còn lại có gần nửa người cùng với đầu.

- Không cam lòng!

Diệt Thánh cảm giác vô cùng cay đắng. Rõ ràng thành công đang ở trước mắt, khó khăn lắm, chỉ thiếu chút nữa, hắn có thể trở thành vĩnh hằng. Chỉ là tất cả những điều này... thình lình xảy ra, liền trực tiếp ầm ầm đổ sụp xuống.

Mắt thấy đầu của hắn lại sắp tiêu tan, ở trong sự điên cuồng mãnh liệt này, Diệt Thánh chợt nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng tung bay về hướng Tiên Vực Vĩnh Hằng. Trong mắt của hắn thoáng lộ ra một sự thâm độc!

- Nếu ta không có cách nào thành công, như vậy... lại dứt khoát khiến cho vĩnh hằng Linh Giới này, sinh ra một vị La Thiên nữa...

- La Thiên vô tình, ngươi có quá nhiều lo lắng. Như vậy làm sao có thể hóa thành La Thiên chân chính...

- Cũng được, ta lại tới thành toàn cho ngươi, cho ngươi từ nay về sau... vô tình lạnh lùng tàn khốc, không người quen không bằng hữu.

Cho tất cả những người qua lại với ngươi, đều bị chôn cất. Cho ngươi... trải qua thử thách cuối cùng này, trở thành La Thiên, diệt đi đạo vực Vị Ương!

Theo lời nói truyền ra, Diệt Thánh bỗng nhiên cười. ở trong tiếng cười kia, hắn chỉ còn lại cái đầu, đột nhiên lại tản ra ánh sáng màu đen mạnh nhất từ trước tới nay.

Ở chớp mắt khi tia sáng này vừa xuất hiện, lao thẳng đến Tiên Vực Vĩnh Hằng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1970: La Thiên Vô Tình (1)

Ở trong chớp mắt đến gần Tiên Vực Vĩnh Hằng, tự nhiên hình thành một vòng xoáy cực lớn. Trong vòng xoáy này ầm ầm ầm chuyển động, bao trùm toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng. Chúng sinh ở bên trong kinh ngạc kêu lên. Ở dưới ý huyền diệu truy đuổi xóa đi, Diệt Thánh biết, mình không có khả năng đi làm Tiên Vực Vĩnh Hằng tan vỡ. Điều này không có ý nghĩa. Lấy thần thông của bọn họ, tuy không có cách nào sống lại người cùng cảnh giới, nhưng sống lại chúng sinh trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, không phải là không có khả năng.

Cho nên, mục đích của hắn, không phải là giết chết, mà là...

- Lấy sinh mạng vô cùng ta làm cái giá phải trả, lấy ba vực bảo lớn đạo vực mênh mông của ta làm cái giá phải trả, mở ra... sông dài thời không!

Âm thanh của Diệt Thánh đột nhiên truyền ra, tinh không nổ lớn. Trong chớp mắt, hắn hóa thành vòng xoáy, nhất thời lại chuyển động. Tốc độ chuyển động này càng lúc càng nhanh. Mơ hồ, có thể nhìn thấy được, ở bên trong vòng xoáy này, giống như có một la bàn, còn có hai hạt châu một đen một trắng!

Ba dạng vật phẩm này tản ra khí tức cổ xưa, lại trong chớp mắt khi vừa xuất hiện, khiến cho vòng xoáy này trở nên cuồn cuộn ngập trời.

- Ba vực bảo lớn của lão phu, tuy bị vĩnh hằng phong ấn, không có cách nào thi triển, nhưng trở thành châm ngôn mở ra sông dài thời không, vẫn đủ!

Bên trong vòng xoáy, truyền ra âm thanh của Diệt Thánh. Giọng nói của hắn cuối cùng lại bị kéo ra rất dài, vang vọng tinh không. Đồng thời, vòng xoáy này giống như mở ra một thế giới không có cách nào hình dung. Giờ phút này, tinh không chấn động, tất cả đống đổ nát đều đang chấn động. Toàn bộ tinh không đều theo đó trở nênn hỗn loạn.

Có thể nhìn thấy được, ở phía dưới Tiên Vực Vĩnh Hằng, ở sâu bên trong vòng xoáy này, cuối cùng lại xuất hiện một con sông lớn. Nước sông bốc lên. Một lực hút cực lớn căn bản cũng không có khả năng bị ngăn cản, lại trực tiếp trong phút chốc… hút Tiên Vực Vĩnh Hằng vào bên trong vòng xoáy!

Bên trong sông lớn này, tản ra ý huyền diệu, tản ra khí tức vĩnh hằng, còn có vô số khí tức bản nguyên bao gồm thời gian ở bên trong, thần thánh vô cùng, chấn động tinh không, dường như duy nhất!

Cũng chính là ở trong một chớp mắt này, Bạch Tiểu Thuần ở trong u minh có cảm ứng, trong sự suy yếu chợt mở ra mắt. Hắn nhìn thấy một cảnh tượng này, ở một tích tắc này, trong đầu của hắn trực tiếp dâng lên tiếng nổ lớn cả đời này cũng chưa từng có.

- Không!

Bạch Tiểu Thuần giãy dụa rít gào, nổi gân xanh. Thân thể hắn run rẩy. Toàn thân hắn đã trở nên điên cuồng, muốn đi ngăn cản. Nhưng hắn suy yếu, ngay cả đứng lên cũng làm không được, làm thế nào ngăn cản.

- La Thiên, đây là... một phần quà ta đưa cho ngươi. Ngươi không cần suy nghĩ đi làm bọn họ sống lại. Phong ấn ở bên trong sông dài thời không, trong trời đất này, bên trong chín đại đạo vực, lão phu không có nghe nói, một thế giới có người nào có thể từ bên trong sông dài thời không, lao ra!

Tiếng cười của Diệt Thánh mang theo sự tang thương, cho đến tiêu tan...

Đang tiêu tan, còn có sông lớn thần thánh mênh mông, cùng với... Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Tất cả, đều yên lặng.

Theo sông dài thời không biến mất, theo Diệt Thánh tử vong, theo tất cả kết thúc... Toàn bộ tinh không đều yên lặng lại. Trong một trăm lẻ tám vạn khu vực đổ nát băng phong, trong khoảng khắc đều tiêu tan. Ánh sáng ở trong một chớp mắt này, bao trùm tất cả...

Chỉ là, ở địa phương Tiên Vực Vĩnh Hằng từng tồn tại, Bạch Tiểu Thuần kinh ngạc nhìn về phương hướng sông dài biến mất. Hắn giống như thất thần, dường như trở thành hoạt tử nhân không có linh hồn, ngơ ngác, nhìn hồi lâu, hồi lâu...

Cho đến sau khi một ngụm máu tươi phun ra, Bạch Tiểu Thuần đã hôn mê, chỉ có đôi môi còn đang vô thức run rẩy. Dần dần hắn với xu thế không nhúc nhích, giống như một thi thể, ở bên trong tinh không này... Không có thổi đi tới điểm cuối...

Toàn bộ tinh không, mặc dù một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát có ánh sáng lập lòe, nhưng lại chỉ còn lại có một mình hắn, ở bên trong tinh không này, cô độc, hôn mê, không có phương hướng.

Thời gian trôi qua. Không biết qua bao lâu, ở trong tinh không yên tĩnh này, Bạch Tiểu Thuần thức tỉnh. Hắn không mở mắt ra. Ở trong chớp mắt thức tỉnh, giống như nghe được bên cạnh có âm thanh quen thuộc đang gọi phụ thân.

- Phụ thân, ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại. Ngươi xem ta cũng đã lớn lên...

- Phụ thân, tu vi Tiểu Tiểu đột phá, đã đến Thiên Tôn.

- Phụ thân, ta... dự định thành thân.

Đó là giọng nói ba hài tử của hắn. Nghe âm thanh này, khóe miệng Bạch Tiểu Thuần lộ ra vẻ tươi cười. Hắn hình như còn nghe được có giọng nói ấm áp, đang gọi tên của mình. Hắn có thể phân biệt ra được, đó là Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội cùng với Công Tôn Uyển Nhi. Thậm chí còn có một giọng nói của nữ tử trong sự quen thuộc mang theo xa lạ.

- Tiểu Thuần, ta là... Đỗ Lăng Phỉ...

Rất nhiều giọng nói. Bạch Tiểu Thuần còn cảm nhận được có vô số ánh mắt khiến cho hắn ấm áp, hình như đang mỉm cười nhìn mình. trong ánh mắt kia, hắn có thể nhận rõ ra có Lý thúc, có Đại Thiên Sư, có Cự Quỷ Vương, có Trương Đại Bàn biến thành tiểu mập, có Tống Khuyết, có Thần Toán Tử v.v...

Tất cả những điều này, khiến cho hắn cảm thấy thỏa mãn. Hắn hình như cảm nhận được ánh sáng mặt trời chiếu xuống trên người mình, cảm nhận được mùi thơm của cỏ, cảm nhận được chúng sinh đều đang tràn đầy vui sướng.

Bạch Tiểu Thuần từ từ, từ từ nhắm hai mắt, trôi lơ lửng ở trong tinh không. Khóe mắt của hắn có nước mắt chảy xuống. Hắn không muốn mở ra, nhưng cuối cùng vẫn từ từ, mở mắt ra.

Theo hai mắt đang khép mở ra, tất cả giọng nói biến mất. Trước mắt hắn, chỉ có tinh không. Bên tai của hắn, chỉ có sự yên tĩnh...

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần từ từ đứng lên, kinh ngạc nhìn về phía xa, trầm mặc rất lâu. Hắn cô độc đi từng bước một về phía trước, đạp lên tinh không, hắn đi tới địa phương Tiên Vực Vĩnh Hằng từng tồn tại.

Nhìn khu vực Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất, Bạch Tiểu Thuần khóc.

- Chiến thắng Nghịch Phàm, vẫn mất đi tất cả...

Nước mắt Bạch Tiểu Thuần rơi xuống ở trong tinh không. Hắn giơ tay lên muốn nắm lấy, nhưng lại cái gì cũng đều không có bắt được. Hắn muốn lấy rược từ trong túi đựng đồ ra, nhưng lại là hai bàn tay trắng.

Hắn chỉ có thể lặng lẽ ngồi ở trong mảnh khu vực tinh không này, lặng lẽ đờ người ra, lặng lẽ hồi ức. Cho đến có một ngày, hắn chợt ngẩng đầu. Trong mắt hắn đỏ ngầu một mảnh, chợt hiện ra vẻ điên cuồng. Trong lúc bấm quyết, cuối cùng hắn lại triển khai Tuyên Cổ Quyển, hồi tưởng thời gian, bóng dáng biến mất không thấy nữa.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1971: La Thiên Vô Tình (2)

Nhưng rất nhanh, Bạch Tiểu Thuần khổ sở đi ra. Cho dù hồi tưởng thời gian, cho dù ở trong kính tượng này, hắn cũng lại không tìm được Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Dường như sau khi chìm vào sông dài thời không, cho dù vết tích tồn tại ở trong năm tháng, cũng bị xóa đi.

- Sông dài thời không...

Bạch Tiểu Thuần mở miệng khàn khàn nói. Giọng nói của hắn trầm thấp, dường như ẩn chứa bi ai vô tận trong cơ thể. Chỉ là hắn lại không có cách nào phát tiết. Nước mắt cũng không đủ xóa đi nỗi bi thương này, khiến cho bi thương, ở bên trong thân thể hắn trầm lắng, biến đổi âm thanh.

- Bị phong ấn ở bên trong sông dài thời không... Không phải là tử vong!

- Diệt Thánh có thể mở ra, ta... cũng có thể!

Hơi thở của Bạch Tiểu Thuần chậm rãi nặng thêm. Sau khi ngẩng đầu, hắn lại lập tức bạo phát tu vi. Hắn thử vô số thủ đoạn, thử trong thời gian hồi lâu, thậm chí thử đi điều khiển ý huyền diệu của bản nguyên vĩnh hằng, lại chỉ phát hiện, theo hoa vĩnh hằng biến mất, huyền diệu của bản nguyên vĩnh hằng cũng ảm đạm xuống, giống như biến mất, dường như sinh mạng, là ngọn nguồn tồn tại của bản nguyên vĩnh hằng.

Không có hoa vĩnh hằng, tinh không mặc dù sáng ngời, nhưng ngoại trừ Bạch Tiểu Thuần ra, lại không có sinh mạng thứ hai. Bản nguyên

vĩnh hằng cũng yên lặng biến mất.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không buông tha. Hắn lại thử, cho đến sau vô số lần mệt mỏi hết lực, nhưng hắn vẫn khó có thể mở ra sông dài thời không. Thậm chí chính bản thân hắn cũng không biết, làm thế nào mở ra sông dài thời không.

Trong sự cay đắng, Bạch Tiểu Thuần không tuyệt vọng. Hắn nhắm mắt lại. Lúc lại mở, trong mắt hắn lộ ra sự kiên định vô cùng.

- Cảnh giới Chúa Tể không có cách nào mở ra. Như vậy... nếu ta có thể trở thành cảnh giới Vĩnh Hằng, nhất định có thể!

Bạch Tiểu Thuần nhỏ giọng thì thào.

Hắn biết, cảnh giới vĩnh hằng không phải chỉ có dung hợp hoa vĩnh hằng là có thể. Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm đánh một trận, nắm giữ sơ bộ ý huyền diệu do bản nguyên vĩnh hằng hóa thành, hắn có thể cảm giác được, nhất định còn có biện pháp khác, thành tựu vĩnh hằng!

- Bản nguyên vĩnh hằng, tồn tại ở trong vạn vật, tồn tại ở bên trong bất kỳ một đạo bản nguyên... Hiện tại mặc dù ảm đạm không thể cảm nhận, nhưng... nếu vạn tộc thức tỉnh, tinh không lại xuất hiện sinh mạng cùng tộc quần, một lần nữa tu đạo. Theo sinh mạng xuất hiện, theo tu sĩ xuất hiện... Bản nguyên vĩnh hằng, còn có thể lại hiện ra!

- Nếu như còn chưa có xuất hiện, như vậy... ta lại tự nghĩ ra vĩnh hằng!

- Theo chúng sinh thức tỉnh, theo sinh mạng xuất hiện, cũng gặp được vạn vật bản nguyên, nếu như hiểu ra một đạo bản nguyên không đủ, ta lại hiểu ra mười đạo, trăm đạo, nghìn đạo vạn đạo... Cho đến khi toàn bộ tinh không này, bản nguyên của một trăm lẻ tám vạn đạo thế giới tộc quần, hiểu ra tất cả...

- Dung hợp tất cả bản nguyên của tinh không, ngưng tụ... vĩnh hằng!

Trong con mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra sự điên cuồng. Biện pháp này, là phương thức duy nhất hắn có thể nghĩ tới lúc này!

- Tiên Vực Vĩnh Hằng, quê hương của ta... Các ngươi chờ ta một chút. Ta bảo đảm với các ngươi...

Trong mắt mang theo sự điên cuồng, Bạch Tiểu Thuần quay đầu, nhìn khu vực Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất, khẽ nói. Nhưng hắn lại chấp nhất, nói nhỏ giống như lời thề.

Thế gian này có một loại lực lượng, ở trên thân một loại người sẽ to lớn không giới hạn, nhưng ở trên thân một loại người khác lại có giới hạn nhỏ. Nó ở trêm thân một loại người có thể cường hãn, đi chấn động thiên địa. Lại ở tren thân một loại người khác yếu ớt bị chút gió thổi tắt.

Nó có thể cho ý chí sinh mạng trường tồn, cũng có thể trong khoảnh khắc, tiêu tan sạch sẽ.

Lực lượng này, là chấp niệm.

Từ bên trong sông dài thời không, kéo Tiên Vực Vĩnh Hằng ra, đây là chấp niệm của Bạch Tiểu Thuần. Chấp niệm này mạnh mẽ, nặng, hóa thành chấp nhất, giống như trở thành thứ giúp Bạch Tiểu Thuần cô độc, chống đỡ tất cả tính mạng của mình!

- Không có vĩnh hằng, ta lại sáng tạo vĩnh hằng!

- Không có bản nguyên, ta lại sáng tạo bản nguyên!

- Không có sinh mạng, ta lại sáng tạo sinh mạng!

Bạch Tiểu Thuần ngẩng đầu, nhìn về khu vực Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất, trong mắt của hắn chậm rãi trở nên thâm thúy.

Hồi lâu, hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền, che đi sự thâm thúy trong mắt, ngồi khoanh chân ở trong tinh không, nơi Tiên Vực Vĩnh Hằng này biến mất.

Năm đó hắn không có cân nhắc qua, vì sao thế giới Thông Thiên rõ ràng là bên trong thân thể Khôi Tổ, nhưng lại có ánh sáng mặt trời tồn tại.

Hắn cũng chưa từng suy nghĩ qua, vì sao tinh không đều tối tăm, Tiên Vực Vĩnh Hằng lại có mặt trời lên xuống.

Cho dù hắn trở thành Thái Cổ, cũng dường như không có ý thức được vấn đề này. Thậm chí lúc là chúa tể, hắn có tư cách đi vạch trần tất cả những điều này, nhưng cùng Nghịch Phàm đánh một trận, khiến cho hắn không có thời gian đi suy nghĩ tìm hiểu. Cho đến hiện tại, ở trong tinh không, trong lòng Bạch Tiểu Thuần đã có đáp án.

Thế giới Thông Thiên cũng tốt, Tiên Vực Vĩnh Hằng cũng được, tất cả nhật nguyệt bên trong hoa vĩnh hằng này, đều là mẹ Vĩnh Hằng huyễn hóa ra. Bởi vì...

- Sinh mạng, cần phải có ánh sáng mặt trời!

Bạch Tiểu Thuần thì thào khẽ nói. Lúc hai mắt mở ra, mắt trái của hắn tản ra ánh sáng mãnh liệt, từ từ, cuối cùng lại giống như hóa thành mặt trời sáng chói.

Ánh sáng của con mắt trái này, đến từ chính mắt mặt trời trong Nhân Tổ Biến, Bạch Tiểu Thuần năm đó tu luyện ra. Hiện tại Bạch Tiểu Thuần ở trong cảnh giới Chúa Tể, bạo phát điều này vô hạn, ở trong một chớp mắt khi tản ra ánh sáng này, khuếch tán về phía toàn bộ tinh không, tràn ngập một trăm lẻ tám vạn giới trong tinh không, cuối cùng sau khi hội tụ vào từng chỗ, hình thành từng quầng sáng cực lớn, cho đến khi ngưng tụ, trở thành mặt trời!!

Đó là một trăm lẻ tám vạn mặt trời. Đồng thời... bọn chúng đều là con mắt trái của Bạch Tiểu Thuần!

Mặt trời xuất hiện, trong nháy mắt tinh không thay đổi khác biệt. Một trăm lẻ tám vạn đống đổ nát này, cũng vào giờ phút này, giống như rung

động. Không có kết thúc, ở trong một chớp mắt này con mắt phải của Bạch Tiểu Thuần cũng tản ra ánh sáng. Tia sáng này ôn hòa. Đó là... con mắt ánh trăng!

Một trăm lẻ tám vạn giới, có mặt trời, làm sao có thể lại không có mặt trăng. Vào giờ phút này, một trăm lẻ tám vạn mặt trăng, đều ngưng tụ ra, từ nay về sau thay thế nhật nguyệt, ở trong vạn giới tinh không này, có đêm tối, có ban ngày, có ánh sáng mặt trời, có ánh trăng!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1972: Khởi Nguồn

Nhật nguyệt của Tiên Vực Vĩnh Hằng là do mẹ Vĩnh Hằng từ hư ảo sáng tạo ra. Hiện tại tinh không có nhật nguyệt, bọn chúng không phải là hư ảo, là tồn tại chân thật, là hai mắt của Bạch Tiểu Thuần!

- Có nhật nguyệt, có đen trắng, còn cần hạt giống... hạt giống dinh mạng...

Trong tiếng thì thào của Bạch Tiểu Thuần, thân thể hắn từ từ bất động, nhưng lại có sự sinh cơ, hóa thành hạt giống, từ bên trong thân thể hắn nhẹ nhàng tản ra, ở trong một trăm lẻ tám vạn giới tinh không này, giống như dẫn dắt dẫn, chôn xuống thật sâu.

Bạch Tiểu Thuần vẫn ở chỗ cũ khoanh chân. Hắn giống như sẽ không lại đứng lên, vĩnh viễn bảo vệ ở nơi quê hương biến mất, nhưng ánh mắt hắn tràn ngập tinh không. Bóng dáng của hắn... cũng ở bên trong tinh không này, bất kỳ một nơi nào, đều có thể biến ảo.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Từng năm một trôi qua. Thay thế nhật nguyệt trong tinh không vạn giới, khiến cho mọi chỗ đổ nát này, dần dần xuất hiện dấu hiệu sống lại, mơ hồ xuất hiện sức sống. Hạt giống do Bạch Tiểu Thuần chôn xuống, cũng từ từ dung hòa, tẩm bổ tất cả thế giới.

Cho đến qua mười vạn năm...

Thương hải tang điền, nhật nguyệt biến thiên. Một trận đánh năm đó đã trôi qua rất lâu, ở trong dòng sông lịch sử không có nhân chứng này, hóa thành một phần của hư vô. Hình như ngay cả bản thân Bạch Tiểu

Thuần, cũng trở thành quá khứ không người biết đến, không người ghi nhớ.

Một trăm lẻ tám vạn linh vực vĩnh hằng đổ nát, đều có biến hóa, ở trong nhật nguyệt, ở dưới mưa gió, ở trong sức sống của Bạch Tiểu Thuần tẩm bổ, mọi chỗ kiến trúc hài cốt này, đã trở thành tro bụi, theo năm tháng trôi qua, biến mất.

Cho đến có một ngày, một thế giới đã từng đổ nát trong đó, xuất hiện... loại sinh vật đầu tiên, trong tinh không này!

Chính xác mà nói, sinh vật này quá nhỏ, mắt thường không có cách nào nhìn thấy được. Thậm chí ngay cả thần thức, cũng cần rất nghiêm túc đi chăm chú nhìn, mới có thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Đây là một loại sinh mạng vô ý thức, vô cùng yếu ớt, nhưng lại vô cùng dồi dào. Hình như bọn chúng xuất hiện, là bởi vì ánh sáng mặt trời soi sáng. Từ từ, không chỉ có một giới như vậy, mà là một trăm lẻ tám vạn giới này, lục tục, đều xuất hiện sinh mạng rất nhỏ như vậy.

Bọn họ hình như không cố định hình dáng, thậm chí đều nói không rõ bọn họ dáng vẻ, chỉ có thể cảm nhận bọn họ sinh ra cùng tồn tại, thậm chí ngay cả năm đó Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất khu vực, Bạch Tiểu Thuần khoanh chân tĩnh tọa nơi, cũng xuất hiện những rất nhỏ sinh mạng.

Bọn chúng sinh ra, giống như khiến cho tinh không yên tĩnh này, thay đổi khác thường. Tuy vẫn yên tĩnh, nhưng lại sức sống càng thêm dạt dào cùng nồng đậm. Nhật nguyệt do hai mắt của Bạch Tiểu Thuần hóa thành, lặng lẽ nhìn kỹ những sinh vật rất nhỏ này, nhìn bọn chúng ở trong hơn mười vạn năm tiếp theo... thay đổi thế giới, thay đổi một trăm lẻ tám vạn đổ nát này.

Hoặc, đã không nên gọi là đống đổ nát. Hiện tại một trăm lẻ tám vạn giới, lại giống như thiên địa mới sinh ra, hoàn toàn không nhìn thấy được

hài cốt đã từng đổ nát, thậm chí có không ít thế giới, ở trong vô số năm tháng mưa gió này, xuất hiện biển.

Cũng không thiếu thế giới, xuất hiện gò núi, bụi hóa thành bùn đất.

Cho đến có một ngày, ở trong biển này, xuất hiện loại sinh mạng tảo màu xanh lam tạo thành từng mảng từng mảng. Bọn chúng lặng lẽ không một tiếng động tràn ngập nước biển, ở thế giới khác nhau, không hề cùng hình dáng. Mặc dù là trong thế giới không có nước biển, ở trong đất bùn này cũng xuất hiện sinh mạng cùng loại.

Bóng dáng Bạch Tiểu Thuần, ở thời điểm những sinh mạng này xuất hiện, hạ xuống ở trong biển của một chỗ thế giới. Hắn cúi đầu, lặng lẽ nhìn nước biển. Lúc giơ tay phải lên, từ bên trong nước biển vớt ra những tảo màu lam, hai mắt nhắm nghiền.

- Nhanh... lại nhanh thôi...

Hồi lâu, bóng dáng Bạch Tiểu Thuần biến mất. Tảo lam trong tay hắno bay xuống, một lần nữa dung nhập biển rộng.

Trong năm tháng sau đó, những tảo lam cùng với sinh mạng cùng loại, bọn chúng thay đổi biển, thay đổi mặt đất, tiến tới thay đổi thế giới, khiến cho một trăm lẻ tám vạn thế giới này, sức sống càng thêm nồng đậm.

Có thế giới, bầu trời xanh thẳm, ánh nắng tươi sáng, có thể nhìn thấy được nhiều đám mây trắng dường như tinh thuần, khiến người ta si mê.

Có thế giới, sấm sét cuồn cuộn, mây đen tràn ngập, mặc dù uy nghiêm đáng sợ khác thường, nhưng lại đồng dạng phù hợp thế giới cùng với sinh mạng tinh thuần của nó!

Còn có thế giới, mặc dù là một mảnh khô nứt, vô cùng nóng bỏng, nhưng ở trong thế giới này, cũng có dấu hiệu của sinh mạng tỏa sáng.

Một trăm lẻ tám vạn giới, không phải mỗi một giới đều là nhân loại. Đây là vô số tộc quần, vô số quy tắc, vô số bản nguyên diễn biến ra, sinh ra từng sinh mạng pháp tắc phù hợp với nó.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn mỗi một thế giới này. Bóng dáng của hắn ở bên trong rất nhiều thế giới này, hạ xuống từng cái, quan sát qua. Cho đến khi lại qua đi hơn mười vạn năm, bên trong mỗi một thế giới, xuất hiện thể sinh mạng giống như không xương mềm, có loại mang theo vỏ, có loại không mang theo vỏ, thậm chí hình dáng cũng ngạc nhiên cổ quái, có loại có đầy đủ tính công kích, có loại lại là ôn hòa vô cùng.

Càng có không ít loại, va chạm một chút sẽ biến mất...

Nhưng bọn chúng xuất hiện, lại khiến cho vạn giới tinh không này, từ trong sự đơn điệu ban đầu, thoáng cái xuất hiện thêm một ít sắc thái. Sau khi bọn chúng xuất hiện, dần dần, không biết qua bao nhiêu năm, bên trong một chỗ thế giới trong đó, trên mặt đất, cuối cùng xuất hiện một gốc cây... thực vật!

Đây là một cây giống như là cỏ nhỏ, nhưng lại khác cây cối bình thường. Nó rất nhỏ, chỉ có kích thước bằng móng tay đắp. Thậm chí cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy được ở trong thân thể nó, giống như chỉ có ống nhỏ giống như sợi tóc vậy...

Bóng dáng Bạch Tiểu Thuần xuất hiện ở bên cạnh gốc cây này. Hắn ngồi xổm người xuống, nhìn cái cây trước mặt yếu đuối nhưng lại bền vững kiên cố, cảm nhận trên người nó tản ra sinh mạng, trên mặt hắn lần đầu tiên lộ ra vẻ tươi cười.

- Thật sự... nhanh...

Thời gian lại một lần nữa trôi qua. Thực vật xuất hiện, hình như rạch ra phân cách nào đó của thời đại. Dần dần, thế giới ở mọi chỗ, bị màu sắc khác nhau, hình dáng khác nhau, vì thế giới pháp tắc của từng cái khác nhau, do đó hình thành, vô số cây cối hình như trên bản chất tương đồng.

Những cây cối này tràn ngập cùng khuếch tán, chiếm biển, chiếm mặt đất, chiếm gò núi, chiếm tất cả...

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1973: Dẫn Dắt Cùng Mở Ra (1)

Ở trong hơn mười vạn năm tiếp theo, bọn chúng ở dưới ánh sáng mặt trời hình thành sinh mạng yếu ớt, cùng với tảo lam, còn có sinh mạng mềm thể, trở thành chủ nhân của một trong vạn giới tinh không!

Cho đến có một ngày, trong biển, xuất hiện cá. Bên bờ xuất hiện sinh mạng giống như vừa có thể sinh tồn ở trong nước, lại có thể tồn tại ở trên đất bằng. Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nhìn chăm chú. Hắn thấy được sinh vật giống như cóc, lấy hình dáng khác thường của nó, ở trong thế giới mọi chỗ, lần lượt sinh ra.

Cho đến hắn ở trên thảo nguyên, nhìn thấy được động vật, bóng dáng này giống như rắn mối, khiến cho mắt Bạch Tiểu Thuần hóa thành mặt trời, cũng tản ra ánh sáng càng sáng ngời.

Hình như vào giờ phút này, tất cả thế giới bên trong tinh không, linh hồn trong tất cả sinh mạng, đều đang vang vọng một âm thanh.

- Lại nhanh...

Thời điểm giọng nói này truyền ra, thân thể tất cả thực vật đều thư giãn, tất cả động vật đều ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn về phía bầu trời. Tất cả con cá đều dừng lại một chút.

Mặc dù rất nhanh khác thường này lại tiêu tan, nhưng hình như cảnh tượng như vậy, ở trong ấn ký tất cả những tồn tại có sinh mạng, đều khiến cho bọn họ mê man, do đó bản năng lưu lại dấu vết. Theo bản năng bọn chúng đi săn bắn cắn nuốt lẫn nhau, ấn ký này hình như cũng truyền thừa tiếp.

Thời gian luân phiên trôi qua, lại một lần nữa chuyển động. Có thể mười vạn năm, có thể trăm vạn năm, có thể càng lâu hơn... vạn giới trong tinh không, sau khi rất nhiều động vật xuất hiện, cuối cùng sinh ra loài chim có thể bay lượn ở trên bầu trời. Từng con chim kia, hình dáng khác nhau, ở trong từng thế giới, giang cánh bay lượn.

Mà chim xuất hiện, hình như lại rạch ra một thời đại. Một trăm lẻ tám vạn giới bên trong tinh không, dần dần xuất hiện càng nhiều động vật hơn. Những động vật hình như bởi vì là sinh đẻ bằng bào thai, do đó càng linh hoạt, càng thông minh hơn. Bọn chúng xuất hiện, khiến cho toàn bộ tinh không này, hoàn toàn thức tỉnh!

Ở trong năm tháng vô tận tiếp theo, vạn giới bên trong tinh không, vô số sinh vật chủng quần diễn biến ra. Bọn chúng từng người vì sinh tồn chém giết, từng người vì sinh mạng truyền thừa đi tranh đoạt, ở trong mọi chỗ thế giới này, ở dưới năm tháng gột rửa cùng đào thải này, được bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần luôn luôn chú ý. Có một ngày, hắn thấy được một loại sinh vật giống như khỉ, học được nhặt khối đá lên đi chiến đấu, vì cầm lấy khối đá dễ hơn, bọn chúng từ từ không lại dùng hai tay, hai chân chạy nhanh, mà là giống như tập tễnh, đứng lên!

Một khắc kia, ánh sáng trong mắt Bạch Tiểu Thuần, mạnh nhất từ trước tới nay. Ở trong ánh mắt nhìn chăm chú của hắn, quần thể sinh mạng này học được dựa vào hai cái đùi chạy nhanh. Bọn họ quần cư, bọn họ săn bắn, bọn họ nhìn thấy được tia chớp trên bầu trời sẽ sợ hãi. Bọn họ nhìn thấy được tình cảnh tia chớp rơi vào trên cây to, thiêu đốt, lúc ấy đặc biệt sợ hãi!

Nhưng sau khi học được sử dụng vũ khí đơn giản, ở trong năm tháng tiếp theo, trở thành bá chủ của mảnh thế giới này!

Sinh mạng quần thể tương tự cùng bọn họ, ở mỗi một thế giới đều có. Lục tục, ở trong năm tháng tiếp theo, Bạch Tiểu Thuần thấy được bên trong một trăm lẻ tám giới này, có nơi sinh vật tương tự cùng hầu tử diễn biến. Có nơi lại là chim bay diễn biến. Có nơi lại là sinh mạng do nham

thạch hình thành diễn biến. Còn có dường như là thể sinh mạng trong không khí ngưng tụ ra.

Vô số loại, vô số tộc quần, ở trong từng thế giới này, ở dưới từng quy tắc, chậm rãi trổ hết tài năng!

Trong quá trình này, Bạch Tiểu Thuần không phải chỉ là nhìn kỹ, hắn mặc dù không dẫn dắt những tộc quần sử dụng vũ khí, nhưng lại dẫn dắt bọn họ thiêu đốt cành cây mang đi, trở thành mồi lửa của tộc quần. Hắn dẫn dắt những tộc quần chim bay này, học được lợi dụng lực lượng gió. Hắn dẫn dắt những sinh mạng nham thạch, này nắm giữ ý thức xây dựng. Bóng dáng của hắn, ở trong quá trình mỗi một tộc quần diễn biến phát triển, đều tồn tại, đi dẫn dắt đơn giản, đi dẫn dắt trí tuệ của bọn họ.

- Cái gì là trí tuệ...

Trong đêm tối, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên một ngọn núi, nhìn trong sơn cốc phía dưới, một chỗ cực lớn bị lửa thiêu đốt. Bốn phía xung quanh lại có đám người không ngừng hoan hô, bọn họ mặc da thú đơn giản, phát ra âm thanh cũng tràn ngập sự hoang dã. Nhưng thời điểm bọn họ nhìn chằm chằm vào đống lửa lộ ra vẻ vui sướng, khiến cho Bạch Tiểu Thuần chìm vào trong suy nghĩ.

Hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên giơ tay lên, chỉ một cái về phía đống lửa. Nhất thời đống lửa này chợt cuồng bạo, tiếng thiêu đốt kịch liệt, khiến cho đám người ở bốn phía xung quanh đều phát ra tiếng kêu sợ hãi kinh ngạc. Tất cả lui về phía sau. Mỗi một người ở trong sự run rẩy, giống như muốn cách xa nơi này.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một người dã nhân trong đó chỉ vào đống lửa, giọng điệu gấp gáp, đồng thời còn mang theo cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Giọng nói của hắn khiến cho các dã nhân khác chú ý. Tất cả đều dừng động tác, nhìn lại. Bọn họ nhìn thấy được, ở dưới ngọn lửa kia bạo phát, trong ngọn lửa tự nhiên xuất hiện một bóng dáng.

Bóng dáng kia mặc bọn họ không nhận biết, nhưng mặc trường bào, có tóc dài, cao lớn vô cùng, đứng ở trong ngọn lửa, dường như nhìn về phía xa... Đây chính là bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần.

Bạch Tiểu Thuần thời khắc này, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào những dã nhân này. Hắn muốn biết, những nhân loại nguyên thủy này, khi nhìn thấy được bóng người ở trong ngọn lửa, sẽ làm như thế nào.

Rất nhanh, dã nhân ở xung quanh ngọn lửa kinh ngạc kêu lên từng hồi. Người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của ngọn lửa, đột nhiên hướng về phía ngọn lửa đang cháy, quỳ lạy xuống, toàn thân nằm rạp trên mặt đất, giống như bỏ qua tất cả chống lại, trong mắt càng lộ ra một sự sùng bái giống như cuồng nhiệt.

Rất nhanh, theo hành động của hắn, tất cả dã nhân ở bốn phía xung quanh đều noi theo. Ở dưới sự cuồng nhiệt của bọn họ, trong mắt Bạch Tiểu Thuần có phần hiểu ra. Bóng người bên trong ngọn lửa kia, cũng từ từ mơ hồ, cho đến hkhi biến mất. Nhưng ở trong nháy mắt khi biến mất, ánh sáng của ngọn lửa này chiếu rọi toàn bộ bầu trời. Loại cảm giác mênh mông này, khiến cho tất cả dã thú ở trong dãy núi này, đều run rẩy sợ hãi.

Trong thời gian kế tiếp, Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy được tộc quần dã nhân này. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía ngọn lửa, trước sau đều mang theo sự kính nể, e sợ. Thậm chí mỗi lần săn bắn trở về, đều muốn trân đưa một ít thực vật quý nhất, vào bên trong ngọn lửa, nhìn ngọn lửa thiêu đốt những thực ăn này thành tro, sau đó sự cuồng nhiệt trong mắt bọn họ càng nồng đậm, ở xung quanh ngọn lửa lại một lần nữa nằm rạp xuống, giống như... cúng bái!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1974: Dẫn Dắt Cùng Mở Ra (2)

Thậm chí, người dã nhân đầu tiên nhìn thấy được bóng người bên trong ngọn lửa, nằm rạp xuống cúng bái, sử dụng một ít chất lỏng thực vật, vẽ sơ qua ở trên người thành bức tranh bóng người trong ngọn lửa. Sau đó, địa vị của hắn ở bên trong tộc quần này, thoáng cái đã trở nên khác biệt. Từng cảnh tượng như vậy, khiến cho Bạch Tiểu Thuần xúc động cực lớn.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ.

- Trí tuệ mở ra, chính là... sức tưởng tượng!

- Tưởng tượng khối đá có thể trở thành vũ khí!

- Tưởng tượng ngọn lửa có thể dùng để xua tan bóng tối!

- Tưởng tượng sự vật không tồn tại, tưởng tượng có thần linh tồn tại, đi cúng bái, thậm chí làm đồ đằng...

- Bởi vì có sức tưởng tượng, cho nên mới có hành động. Mà tất cả ngưng tụ ở cùng một chỗ, chính là trí tuệ nảy sinh!

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra ánh sáng kỳ dị. Hắn nhìn tộc quần này hồi lâu, hai mắt nhắm nghiền. Lúc lại mở, hắn đã ở một thế giới khác. Ở nơi đó, hắn mở ra bước chân sức tưởng tượng dẫn dắt vô số tộc quần.

Thời gian lại trôi qua. Ở dưới sự dẫn dắt và mở ra của Bạch Tiểu Thuần, sau khi các tộc quần ở một trăm lẻ tám vạn giới được mở ra sức tưởng tượng, sau khi tin tưởng trong trời đất này tồn tại lực lượng không

thể tưởng tượng nổi, dưới bất tri bất giác, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành thần linh của vô số tộc quần...

Ở trong tiến trình vô số tộc quần này phát triển, thậm chí có thể nói từ trong quá trình tính mạng bản nguyên của bọn họ sinh ra, ấn ký này từng đời một in vào linh hồn, đều khiến cho bóng dáng của Bạch Tiểu Thuần, không chỗ nào không có mặt.

Gần như tất cả tộc quần, đều có bức tượng của hắn, đều cúng bái đối với hắn, có nơi coi hắn thành mặt trời, có nơi coi hắn thành chúa sáng thế, có nơi coi hắn thành thiên thần... Hắn ở trong vô số tộc quần này, có vô số cái tên. Có nơi gọi hắn là mặt trời, có nơi gọi hắn là vạn năng. Có nơi gọi hắn là phụ thần, Nham tổ, Phong Linh, v.v.

Đồng thời, theo tộc quần của từng thế giới, đều ở dưới năm tháng này, không ngừng phát triển cùng lớn mạnh, sau khi thực sự trở thành sinh mạng chủ đạo đỉnh phong duy nhất của từng thế giới, văn minh xuất hiện.

Mỗi một thế giới văn minh vì quy tắc khác nhau, có nơi xây dựng thành trì, hợp thành quốc gia, có nơi lại hình thành gia tộc, có nơi lại là tồn tại một mình. Có nơi chiếm bầu trời, bao quát mặt đất, có nơi lại sinh tồn ở trong lòng đất, v.v... Vô số văn minh các loại, ở bên trong tinh không này, liên tục nở rộ.

Nhưng bất luận là người tộc quần, người văn minh, đều không hẹn mà giống nhau, sau khi phát triển đến mức độ này, bản năng muốn tới gần thần linh của bọn họ, từ đó thu hoạch được lực lượng thần bí, muốn đi tới tồn tại giống như trở thành thần linh vậy.

Đối với tất cả những điều này, sau khi Bạch Tiểu Thuần suy tư, bóng dáng của hắn lại một lần nữa hạ xuống, đối với toàn bộ vạn giới trong tinh không, tiến hành một lần dẫn dắt cùng mở ra cuối cùng.

Hắn hóa lý niệm tu hành, thành hạt giống, vẩy khắp toàn bộ tinh không.

Dần dần, qua rất nhiều năm sau. Trong các thế giới, các tộc quần, bắt đầu xuất hiện người có đầy đủ lực lượng thần bí... Giờ phút này, thế hệ tu chân giới mới của linh vực vĩnh hằng, sinh ra!

Sau khi tiến hành một lần dẫn dắt cuối cùng này, Bạch Tiểu Thuần không tiếp tục đi để ý tới vô số tộc quần trong vạn giới tinh không. Hắn vẫn ngồi khoanh chân ở nơi năm đó Tiên Vực Vĩnh Hằng biến mất. Nơi đây cũng ở dưới vô số năm tháng, ở dưới sự vô ý của Bạch Tiểu Thuần, dần dần hình thành một mảnh đại lục.

Ngồi ở chỗ này, Bạch Tiểu Thuần từ từ nhắm hai mắt. Thân thể hắn ở trong năm tháng lâu dài không di chuyển, giống như hóa thành một bức tượng.

Ở trong khởi nguồn cùng quật khởi sinh mạng chưa từng có, Bạch Tiểu Thuần không cảm nhận được ý huyền diệu của bản nguyên vĩnh hằng xuất hiện. Hình như theo hoa vĩnh hằng chìm vào sông dài thời không, bản nguyên vĩnh hằng ảm đạm đã không có cách nào đi tìm kiếm, lại hoặc là... đã biến mất.

- Sáng tạo sinh mạng sau, chính là... cảm ngộ bản nguyên.

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẽ nói thầm. Thần niệm của hắn chớp mắt khuếch tán, dung nhập toàn bộ tinh không, từ một trăm lẻ tám vạn giới nơi này, từ trong vô số sinh mạng quật khởi hình thành quy tắc nơi này, bắt đầu cảm ngộ của hắn.

Năm đó, hắn lấy mở ra ánh sáng cho toàn bộ tinh không làm đạo, thành tựu chúa tể. Hắn giờ phút này, đã hoàn thành điểm này, thậm chí không chỉ có mở ra ánh sáng cho tinh không, còn làm cho tinh không một lần nữa ra đời sinh mạng.

Nhưng Bạch Tiểu Thuần không có đi lưu ý tới tu vi của mình. Trong đầu của hắn chỉ có một phương hướng, cảm ngộ tất cả bản nguyên của vạn giới tinh không, ngưng tụ dung hợp với nhau, tự nghĩ ra vĩnh hằng!

- Các ngươi... chờ ta một chút, rất nhanh, rất nhanh thôi...

Trong lòng Bạch Tiểu Thuần khẽ nói, thần niệm khuếch tán, tâm thần chìm đắm ở trong cảm ngộ, ý thức dần dần trở thành một phần của tinh không.

Thời gian một lần nữa trôi qua. Lần này không phải là mười vạn năm, trăm vạn năm, mà là trôi qua càng lâu hơn... Đã lâu đến mức rất khó đi tính toán, đã lâu đến mức ở trong một trăm lẻ tám vạn thế giới tinh không này, Bạch Tiểu Thuần đã trở thành lịch sử, chỉ có trong điển tịch cổ xưa, mới có một ít ghi chép đối với hắn.

Đồng thời theo từng đời sinh mạng một xuất hiện, bọn họ đối với truyền thuyết lâu đời, đã không tiếp tục tin tưởng. Bọn họ tin tưởng chính là lực lượng mình tu luyện được!

Năm đó Bạch Tiểu Thuần chỉ là bỏ ra hạt giống. Hiện tại toàn bộ tinh không, tu chân giới của vô số tộc quần, cũng theo năm tháng trôi qua, sửa cũ thành mới, sáng tạo ra vô số công pháp. Thần thông, pháp môn... Tu chân giới phồn vinh, chiến tranh bạo phát. Tất cả đều đang thúc đẩy tu chân giới phát triển.

Cho đến khi, trải qua vô số năm tháng, sau vô số hạng người thiên tư tuyệt luân, sử dụng cả đời của bọn họ đi thử, sau khi tổng kết tất cả những con đường sai lầm, ở ngày này, một tu sĩ, đạp lên vai người đi trước, nhảy lên một cái, trở thành vị... Thiên Tôn đầu tiên... trong toàn bộ một trăm lẻ tám vạn tộc quần trong tinh không!

Sau khi thăng cấp, theo ý chí thế giới chỗ hắn tán thành, hắn bước vào đỉnh phong, khai sáng hành động vĩ đại mà giới tu chân thế hệ chưa từng có ai. Hắn nỗ lực đột phá chỗ thế giới tộc quần của hắn, muốn bước vào tinh không, nhưng lại dùng hết sức lực, đến cuối đời vẫn thất bại. Từ từ, thế giới mọi chỗ, bên trong mỗi một tộc quần, liên tục có cường giả Thiên Tôn thăng cấp!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1975: Thấy Thần

Toàn bộ tu chân giới trong tinh không, cũng theo đó tiến vào thời đại Thiên Tôn!

Gần như tất cả cường giả Thiên Tôn, bọn họ cả đời này đều mộng tưởng, đều muốn bước ra khỏi thế giới của mình, đi vào tinh không bọn họ có thể nhìn thấy được, nhưng lại không có cách nào chạm đến. Bọn họ tin tưởng, biện pháp đột phá Thiên Tôn, lại ở trong tinh không.

Chỉ là, không có bất kỳ Thiên Tôn nào thành công. Một vị kinh diễm tuyệt luân nhất, cũng chỉ là đi tới điểm cuối của trời cao, chỉ nửa bước, bước vào đến trong tinh không mà thôi.

Cho đến sau rất nhiều năm, sau khi các tộc quần cũng có mấy vị Thiên Tôn thậm chí càng nhiều hơn, cuối cùng... vị Thái Cổ thứ nhất, xuất hiện.

Đó là một lão già. Ở trong nháy mắt khi tu vi đột phá, tiếng cười của hắn truyền khắp thế giới. Vô số tu sĩ ở bên trong thế giới của hắn chấn động cùng cuồng nhiệt. Lão nhân này phóng lên trên không trung, đứng ở trên trời cao, trong mắt hắn kích động.

- Ta Tư Mã Nam, cuối cùng đột phá!

- Cảnh giới này, chính là trong truyền thuyết... Thái Cổ!

Lão nhân này ngửa mặt lên trời cười to, thân thể thoáng lắc một cái, trực tiếp bước lên điểm cuối của trời cao. Thời điểm nhìn tinh không, hắn càng phấn chấn, cất bước, lại trực tiếp... bước vào tinh không!

- Tinh không, tinh không!

Lão già đứng ở trong tinh không, toàn thân đã phấn chấn đến cực hạn. Nhất là ở bên trong hai mắt hắn, càng lộ ra dã tâm!

Hắn nhanh chân đến xem tinh không này. Hắn muốn đi tìm kiếm, bên trong tinh không ngoại trừ thế giới của bọn họ ra, còn có thế giới khác hay không. Lại như vậy, theo hắn rời đi, theo bóng dáng của hắn, ở trong năm tháng tiếp theo, xuất hiện ở từng thế giới khác, tu chân giới, nghênh đón thời đại tinh không!

Làm một người Thái Cổ đầu tiên, Tư Mã Nam ở trong tinh không này đi hơn nghìn năm. Hắn vượt qua mười thế giới, hắn dựa vào tu vi cường hãn trực tiếp nô dịch, chỉ là không có biện pháp mang đi, cũng không thể khiến cho tộc quần bạn đồng hành của mình hạ xuống. Vì vậy sau khi cướp đoạt tài nguyên dồi dào của mười thế giới tộc quần này, hắn rời đi, bắt đầu hành trình mới.

Mà sau khi trải qua mười thế giới, tâm tư của Tư Mã Nam cũng bình tĩnh trở lại. Nhưng phía sau sự bình tĩnh này, là tự tin mãnh liệt đến đỉnh điểm. Hắn tin tưởng... Mình ở trong tinh không này, đã đứng ở đỉnh phong tuyệt đối. Trừ khi có Thái Cổ thứ hai xuất hiện, nếu không, hắn chính là người mạnh nhất trong mảnh tinh không này!

- Vô địch, có đôi khi thật sự rất tịch mịch.

Tư Mã Nam thở dài, ngồi khoanh chân ở trên thân một thanh kiếm xương khổng lồ, ở trong tinh không này đi về phía trước, tìm kiếm thế giới tiếp theo. Bỗng nhiên, hắn chợt nghiêng đầu, từ phía xa nhìn về một hướng của tinh không.

- Nơi đó... hình như có triệu hoán gì đó...

Tư Mã Nam nhíu mày. Đây là lần đầu tiên hắn ở trong tinh không, cảm ứng giống như vậy. Sau khi trầm mặc một lát, tự tin đối với tu vi,

khiến cho hắn cười lạnh một tiếng. Cuối cùng hắn lại thay đổi phương hướng, lao thẳng đến phương hướng hình như truyền đến triệu hoán này.

- Xem là vật gì, dám đến triệu hoán lão phu!

Tư Mã Nam ngẩng đầu, trong thần sắc mang theo sự ngạo nghễ cùng lạnh lùng. Theo hắn đi về phía trước, thời gian trôi qua. Sau khi một giáp năm tháng trôi qua, Tư Mã Nam cũng do dự. Hắn phát hiện, nơi truyền đến triệu hoán này, tự nhiên xa như vậy.

- Rốt cuộc là cái gì...

Tư Mã Nam nhíu mày. Hiện tại, hắn cũng đã nhận thấy được có điểm không thích hợp. Chính xác mà nói, không là ở đâu đang kêu gọi hắn, mà là từ sâu bên trong linh hồn của hắn, phát sinh sự thu hút nào đó, hình như đang thúc giục hắn đi tới gần. Sau khi trầm ngâm một hồi, Tư Mã Nam vẫn tin tưởng vào tu vi của mình, vì vậy lại không chút do dự, triển khai tốc độ cao nhất, lao nhanh đi.

Vì hắn cách nơi truyền đến triệu hoán này không phải quá xa, cho nên sau khi lại qua một giáp thời, cuối cùng ở ngày này, Tư Mã Nam thấy được tinh không phía xa, tự nhiên tồn tại một chỗ đại lục!

- Nơi quỷ quái này lại là mảnh thế giới?

Ánh mắt Tư Mã Nam lóe lên, cười lạnh. Hai giáp, trong linh hồn không ngừng truyền ra khát vọng cùng thúc giục, khiến cho hắn đã rất phiền não. Lúc này thần thức hắn tản ra. Sau khi quan sát, hắn xác định ở đây không có nguy cơ gì. Vì vậy thoáng lắc một cái, hắn lại trực tiếp hạ xuống đại lục này.

Sau khi bước vào đại lục, Tư Mã Nam lập tức kinh ngạc. Ở chỗ này hắn không cảm nhận được bất kỳ sinh mạng nào. Bốn phía xung quanh là một mảnh hoang vắng. Nhưng sau khi hắn tiến vào đại lục này, khát vọng bên trong linh hồn truyền ra càng mãnh liệt hơn. Điều này khiến

cho Tư Mã Nam có chút do dự. Chỉ là tốn thời gian hai giáp đi tới nơi này, hắn làm sao có thể nhìn cũng không liếc mắt nhìn, lại lập tức rời đi.

Lúc này trầm mặc một chút, trong mắt Tư Mã Nam lộ ra hàn quang. Hắn thoáng lắc một cái, theo linh hồn mình khát vọng, lao thẳng đến sâu bên trong đại lục này. Sau một hồi lâu, hắn thấy được phía xa, xuất hiện một ngọn núi!

Chính xác mà nói, đây là ngọn núi duy nhất trên mảnh đại lục này. Hắn còn nhìn thấy được ở trên ngọn núi kia, cuối cùng lại... có một bức tược đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa!

Khi nhìn thấy được bức tượng kia, trong chớp mắt, toàn thân Tư Mã Nam chấn động mãnh liệt, hít thở dồn dập. Trong đầu hắn còn dâng lên tiếng nổ lớn ngập trời.

- Bức tượng kia... Bức tượng kia...

Lúc này linh hồn Tư Mã Nam đang run rẩy, giống như hài tử thấy được phụ thân, cuối cùng lại khiến cho bản thân Tư Mã Nam cũng không co cách nào khống chế, lại trực tiếp hướng về phía bức tượng này quỳ lạy xuống.

Trong lòng của hắn dâng lên sóng lớn. Hắn nhận ra bức tượng này. Ở bên trong tộc quần của hắn, thậm chí ở bên trong mười tộc quần khác, hắn đều chú ý tới, ở trong một truyền thuyết từ vô số năm trước, truyền thuyết này hiện tại đã không có bao nhiêu người biết, thậm chí cho dù biết, cũng đều cho rằng là thần thoại mà thôi.

Cho dù là hắn, cũng đã từng cho là như vậy. Cho đến khi ở trong mười thế giới đều thấy được đoạn miêu tả liên quan tới thần linh này, hắn cảm giác được điểm không thích hợp. Nhưng dù sao đã quá mức lâu. Vì vậy hắn chỉ là nhớ ở trong lòng. Cho đến hiện tại, thấy được bức tượng, tất cả ký ức của hắn đều hiện lên.

Nhất là sóng dao động đến từ linh hồn, khiến cho hắn trong nháy mắt lại hiểu rõ... truyền thuyết, là sự thật!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1976: Niệm Lên Thiên Kiếp Hiện (1)

Bức tượng trước mắt này, không phải do bất kỳ một tộc quần nào khắc đặt ở chỗ này. Tu vi cùng với linh hồn của Tư Mã Nam cảm nhận, đều đang nói cho hắn biết một sự thật... Bức tượng kia... vẫn sống. Tu vi của hắn, ở trước mặt bức tượng kia, căn bản là bé nhỏ không đáng kể. Thậm chí hắn theo bản năng cảm nhận được, chỉ cần một ý niệm của đối phương, đừng nói là mình, sợ rằng tộc quần của mình, thậm chí toàn bộ tinh không... cũng có thể trong nháy mắt bị xóa đi!

Bởi vì đối phương, chính là ở trong truyền thuyết của hắn cùng với mười thế giới này, thời kỳ viễn cổ, tồn tại vạn vật nguyên, thần thái dương, tổ của tất cả tộc quần!

- Ta... nhìn thấy thần linh...

Tư Mã Nam run rẩy, quỳ ở nơi đó, giống như tổ tiên của hắn, nằm rạp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Tư Mã Nam không có trở về. Sau khi hắn nhìn thấy được bức tượng của Bạch Tiểu Thuần, lại giống như nhìn thấy được thần chỉ. Hắn lựa chọn bảo vệ ở chỗ này. Hắn còn xem nơi đây, trở thành nơi thần thánh duy nhất trong toàn bộ tinh không.

Thậm chí hắn phát hiện, ở chỗ này tu hành, hình như đều sẽ huyền diệu hơn so với ở bất kỳ chỗ nào. Nhất là thời gian ở đây trôi qua, hình như không giống với với bên ngoài, Tư Mã Nam càng kích động, lại nhìn về phía bức tượng Bạch Tiểu Thuần, một lần nữa cúng bái.

Ở trong năm tháng sau này, hắn ở lại trong nơi này, cúng bái bảo vệ Bạch Tiểu Thuần. Đồng thời, toàn thân hắn cũng bình tĩnh trở lại. Chỉ là cho dù lại bình tĩnh, mỗi lần hắn nhìn về phía bức tượng Bạch Tiểu Thuần, trong mắt vẫn cuồng nhiệt vô cùng.

Lại như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua. Dần dần, một trăm lẻ tám vạn giới trong tinh không, xuất hiện vị Thái Cổ thứ hai, vị thứ ba, vị thứ tư...

Thời đại tinh không đến, khiến cho mỗi một tộc quần cũng dần dần có Thái Cổ xuất hiện. Mặc dù không phải mỗi một Thái Cổ đều sẽ lựa chọn bước vào tinh không du lịch. Nhưng vẫn có không ít cường giả Thái Cổ, ngao du ở trong tinh không.

Mặc dù không có cách nào làm được giống như Tư Mã Nam, khi không có vị Thái Cổ thứ hai quét ngang từng thế giới. Nhưng những cường giả Thái Cổ đó lục tục xuất hiện, vẫn nóng lòng mong mỏi đi vào tinh không, nhìn mọi thế giới trong cuộc đời trước đó, bọn họ chưa từng thấy qua.

Vì vậy, ngoài Tư Mã Nam ra, xuất hiện người cường giả Thái Cổ thứ hai cảm nhận được khát vọng từ linh hồn. Dáng vẻ của hắn khác với Tư Mã Nam, toàn thân thoạt nhìn chính là một khối nham thạch cực lớn. Sau khi đến đây, sau khi nhìn thấy được bức tượng của Bạch Tiểu Thuần, hắn run rẩy, dường như cũng chấn động, cũng cúng bái.

Dần dần, người thứ ba, người thứ tư... Thời điểm cường giả Thái Cổ khi phát hiện ra chỗ của Bạch Tiểu Thuần, đã vượt qua hai mươi người, thần thoại viễn cổ có liên quan, cũng theo người từ chỗ Bạch Tiểu Thuần này rời đi, truyền khắp toàn bộ tinh không!

Từ từ, càng lúc càng nhiều thế giới biết tới sự tồn tại của Bạch Tiểu Thuần. Càng lúc càng nhiều tu sĩ bắt đầu lật xem sách cổ, tìm được miêu tả trong lịch sử. Càng lúc càng nhiều thế giới bắt đầu ở trong giao lưu phát hiện, bóng dáng của đối phương, không chỉ là xuất hiện ở trong thế giới của mình. Khi bọn họ ý thức được, vô số thế giới trong tinh không

này, cuối cùng lại đều lưu truyền truyền thuyết giống như nhau, trong lòng mỗi một tu sĩ chấn động, đều không thể tăng thêm được nữa.

Thần thái dương, tiên ánh trăng, chúa sáng thế, Phong Linh, nham tổ, vạn năng... Mỗi một cách xưng hô này được ghi lại ở trong lịch tử tộc quần không giống nhau, sua khi một lần nữa nhảy ra, mang đến chấn động giống như gió bão, quét ngang vô số tộc quần trong toàn bộ tinh không.

- Thần linh... thật sự tồn tại!

- Là hắn sáng lập thế giới, là hắn sáng lập sinh mạng!

- Còn là hắn... mở ra giới tu chân!

Từng cảnh tượng giống như truyền thuyết thần thoại, sua khi trở thành hiện thực, khiến cho giới tu chân chấn động, khiến cho càng lúc càng nhiều cường giả Thái Cổ, giống như hành hương đi tới chỗ đại lục, ở đây cảm nhận ánh sáng từ bức tượng Bạch Tiểu Thuần hóa thành, cảm nhận thần thánh ở đây, thậm chí lấy chuyện có thể đi tới nơi này làm vinh quang.

Cùng lúc đó, cách gọi về Bạch Tiểu Thuần, cũng lại có thêm một.

Nguyên của tinh không!

Loại truyền thuyết cùng thần thoại trùng điệp giống như gió bão này, ở trong năm tháng sau đó, trước sau không tiêu tan. Theo Tư Mã Nam về đất cũ, theo từng vị Thái Cổ đã từng tự phát bảo vệ Bạch Tiểu Thuần già đi, lại có một đời Thái Cổ mới, đi tới nơi này, truy tìm ấn ký trong linh hồn tính mạng bọn họ, theo bản năng muốn tới gần thần linh, bảo vệ ở bên cạnh Bạch Tiểu Thuần.

Nhưng tính cách chúng sinh khác nhau, tư tưởng khác nhau. Ở bên trong một tám lẻ tám vạn giới này, vẫn có không ít cường giả, mặc dù

công nhận Bạch Tiểu Thuần tồn tại, nhưng lại không có lòng kính sợ. Có người... muốn thay vào đó ý niệm kiên định.

- Tàn sát thần, lại trở thành tiên thần!

Cách nói này, chính là chấp nhất trong lòng bọn họ. Mang theo chấp nhất như vậy, ở rất nhiều năm sau, ở thời điểm thời đại cổ xưa phát triển đến cực hạn, cuối cùng... trong tinh không xuất hiện vị... chúa tể thứ nhất!

Chúa tể xuất hiện, hoàn toàn không giống với Thái Cổ. Sự xuất hiện của hắn lại trực tiếp chấn động bố cục tinh không, khiến cho tộc quần trong toàn bộ tinh không, bắt đầu lựa chọn hoặc là quy thuận, hoặc là chiến tranh tử vong.

Sau khi thu phục hơn vạn một thế giới tộc quần, thế lực dưới quyền của vị chúa tể này, đã có thể xưng là mênh mông vô biên. Vào lúc này, hắn làm ra một lựa chọn.

Hắn đi tới trung tâm tinh không, đại lục thần thánh trong truyền thuyết, đứng ở dưới chân núi bức tượng của Bạch Tiểu Thuần. Hắn muốn khiêu chiến... Bạch Tiểu Thuần!!

Cuộc khiêu chiến này, chấn động vô số tộc quần trong toàn bộ tinh không. Chỉ là không đợi bọn họ chạy tới tận mắt nhìn thấy trận chiến đấu này, tất cả... lại kết thúc.

Từ bên trong ngọc giản những cường giả Thái bảo vệ Bạch Tiểu Thuần Cổ trên đại lục thần thánh, hình ảnh của cuộc khiêu chiến này, càng lúc càng được nhiều tu sĩ nhìn thấy. Bất kỳ kẻ nào sau khi nhìn thấy được, trong đầu đều sẽ nổ lớn, trầm mặc hồi lâu, đứng dậy hướng về phía đại lục thần thánh, cúi đầu thật sâu.

Hình ảnh trong ngọc giản, thân thể vị chúa tể kia bay ra, hóa thành một lưu tinh cầu vồng, lực bản nguyên bạo phát, khí thế đủ để chấn động tinh không. Nhưng ở trong chớp mắt khi đến gần Bạch Tiểu Thuần, Bạch

Tiểu Thuần hóa thành bức tượng vẫn không nhúc nhích, nhưng thân thể vị chúa tể kia, cuối cùng lại trực tiếp tan rã, thật giống như bị xóa đi, lặng lẽ không một tiếng động tiêu tan...

Không có ai biết đây là lực lượng gì. Tất cả những người nhìn thấy được, cuối cùng chỉ có thể gọi nó là... lực lượng của thần linh!

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1977: Niệm Lên Thiên Kiếp Hiện (2)

Lại không có người nào dám khiêu chiến thần linh. Cho đến lại qua đi rất nhiều năm, theo thời đại chúa tể quật khởi, theo chuyện liên quan tới thần linh xóa bỏ chúa tể trở thành lời đồn đại, dần dần, một vị chúa tể, ở trong từng tộc quần, ở dưới ý chí thế giới tán thành, lần lượt xuất hiện.

Cũng chính là vào lúc này, trong rất nhiều chúa tể này, sinh ra một vị... chúa tể chí cường. Đạo của hắn khác với chúa tể khác, giống như dựa vào cắn nuốt, giống như hố đen, khiến cho bản thân đi tới cực hạn. Hắn trở thành, vị tu sĩ thứ hai, khiêu chiến thần linh!

Hắn muốn cắn nuốt thần linh, tiến tới bản thân thành thần. Hắn đến, khiến cho tất cả người bảo vệ toàn bộ đại lục thần thánh hoảng sợ, nhưng lại không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể nhìn vị chúa tể mạnh nhất trong thời đại hiện nay, chắp tay sau lưng, đi từng bước một, đi về phía ngọn núi.

- Thần linh... Ta tin tưởng ngươi tồn tại. Nhưng ta càng tin tưởng chính là, ngươi... chẳng qua là một lão gia hỏa thời kì vũ trụ, sống sót đến nay mà thôi. Ngươi cần gì phải sống tạm đến nay, không bằng thành toàn cho ta!

Chúa tể hờ hững mở miệng, ở dưới ngọn núi kia, nhấc chân lên, đang muốn bước lên ngọn núi. Nhưng vào lúc này, toàn thân hắn bỗng nhiên chấn động mạnh, hít thở đột nhiên gấp gáp. Thân thể hắn muốn lui về phía sau. Nhưng không đợi hắn lui ra phía sau, ở dưới những người bảo vệ ở bốn phía xung quanh đang ngây người, thân thể hắn, tất cả mọi thứ của hắn lặng lẽ không một tiếng động, tiêu tan...

Bốn phía xung quanh tĩnh mịch một mảnh. Cảnh tượng như vậy, cùng với kết quả vị chúa tể thứ nhất năm đó khiêu chiến trong truyền thuyết, giống nhau như đúc... Lại ở thời điểm tâm thần tất cả người bảo vệ bốn phía xung quanh chấn động, trong đầu trống rỗng, bỗng nhiên... bức tượng trên ngọn núi, hai mắt hắn đang nhắm lại, cuối cùng lại chậm rãi mở ra.

Sau khi mở ra, tất cả mặt trời bên trong tinh không, phát ra ánh sáng mạnh nhất từ trước tới nay. Tất cả ánh trăng, đồng dạng sáng chói vô tận!

Tất cả chúng sinh của một trăm lẻ tám vạn giới, thân thể tất cả đều run lên, trong tâm thần dâng lên gió bão kinh thiên. Bên tai bọn họ, truyền đến giọng nói trong sự ôn hòa mang theo tang thương.

- Là ta sơ sót... niệm lên, thiên kiếp hiện.

Ở trong chớp mắt khi giọng nói này vang vọng, bản thân tất cả thế giới bên trong tinh không ẩn chứa bản nguyên cùng pháp tắc, nhưng lại không có bị cải biến về hình, dường như gia nhập vào ý niệm nào đó, khiến cho bất kỳ thế giới nào, thậm chí toàn bộ tinh không, từ giờ khắc này... xuất hiện một đạo quy tắc.

Đó là quy tắc thiên kiếp!

Từ nay về sau, thế gian có thiên kiếp. Những người khiêu chiến này, đi khiêu chiến thiên kiếp, chẳng khác nào khiêu chiến Bạch Tiểu Thuần!

Bạch Tiểu Thuần không có ngăn cản khiêu chiến, nhưng hắn muốn yên tĩnh cảm ngộ, tùy ý sáng lập thiên kiếp. Còn ở trong nháy mắt khi giọng nói này xuất hiện, tất cả người bảo vệ trên đại lục thần thánh, bóng dáng của bọn họ đều biến mất, xuất hiện ở trong thế giới thuộc về từng người bọn họ.

Càng vào giờ phút này, chúng sinh thậm chí trong tất cả điển tịch, miêu tả cùng với ký ức liên quan tới Bạch Tiểu Thuần, đều bị xóa đi...

Lại giống như, Bạch Tiểu Thuần từ trước tới nay chưa từng xuất hiện qua trong lịch sử của bất kỳ tộc quần nào.

Mà địa phương đại lục thần thánh ở lại, cũng mơ hồ, dần dần không bị tu sĩ phát hiện cùng nhìn thấy được. Từ đó về sau... tộc quần trong tinh không vẫn phát triển. Người khiêu chiến vẫn tồn tại như cũ, nhưng lời đồn đại liên quan tới Bạch Tiểu Thuần, thần thoại liên quan tới nguyên của tinh không, lại không ai có thể nhớ tới, không ai có thể biết được. Tất cả mọi thứ đều bị xóa đi.

Thời gian, từng chút một trôi qua...

Tất cả mọi thứ về Bạch Tiểu Thuần, biến mất ở trong vạn tộc của thế hệ tinh không mới này, ơ nơi không có cách nào bị người nhìn thấy được, nơi Tiên Vực Vĩnh Hằng đã từng biến mất, Bạch Tiểu Thuần vẫn từ từ nhắm hai mắt, lặng lẽ cảm ngộ tất cả bản nguyên bên trong tinh không.

Ngày qua ngày, năm lại năm...

Cho đến có một ngày, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra. Từ năm đó khi hai mắt hắn khép lại, đây là lần thứ hai hắn mở mắt ra. Lần đầu tiên là khiến cho tinh không xuất hiện thiên kiếp. Lần này... là bởi vì, hắn đã hiểu rõ tất cả.

Chứng kiến khởi nguồn sinh mạng, sáng lập nhật nguyệt chúng sinh, chính mắt thấy bóng tối cùng ánh sáng trong tinh không, cảm thụ vạn vật lại trở nên mênh mông, lại trải qua vô số vạn năm cảm ngộ, Bạch Tiểu Thuần giờ phút này, bên trong hai mắt hắn mở ra, không có thâm thúy, có chỉ là bình tĩnh cùng thuần khiết vô tận.

Sạch sẽ giống như không nhiễm một hạt bụi, giống như đứa bé sơ sinh, nhìn tất cả ngôi sao.

- Năm đó ta đánh với Nghịch Phàm một trận, từng tự hỏi, cái gì là bản nguyên... Vấn đề này, cũng làm ta cảm thấy phức tạp rất lâu. Hiện

tại, ta mới hiểu, bản nguyên.

Bạch Tiểu Thuần khẽ mở miệng nói.

- Bản nguyên vô hình vô tướng, hình như không tồn tại, đồng thời sáng tạo, bao hàm tất cả tồn tại và tất cả diện mạo bên ngoài.

- Bản nguyên vô thủy vô chung, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả trước sau.

Giọng nói của Bạch Tiểu Thuần rất khẽ. Nhưng ở trong chớp mắt khi nói ra những lời này, một trăm lẻ tám vạn thế giới trong tinh không, đều thoáng bị chấn động!

- Bản nguyên không có không gian, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả không gian.

- Bản nguyên không có thời gian, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả thời gian.

Theo sau hai câu này truyền ra, tất cả quy tắc, tất cả pháp tắc bên trong tinh không, đều cộng hưởng!

- Bản nguyên không có tiếng động không có ánh sáng, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả âm thanh ánh sáng.

- Bản nguyên không ở bất kỳ chỗ nào, đồng thời sáng tạo và bao hàm tất cả địa phương.

Bạch Tiểu Thuần cười, nói ra câu nhận thức thứ năm cùng câu thứ sáu liên quan tới bản nguyên. Hai câu này vang vọng tám phương. Tất cả chúng sinh trong tinh không, tất cả vũ trụ, đều ở trong chớp mắt này, bất động!

Ở trong sự bất động này, Bạch Tiểu Thuần nói ra hai câu cuối cùng!

- Bản nguyên vô cùng bé, đồng thời cũng vô cùng lớn.

- Bản nguyên tức là duy nhất, lại là vô hạn!

Tinh không ngừng lại, bỗng nhiên xuất hiện sắc thái vô cùng. Từng quy tắc cùng pháp tắc dung hợp sau đó lại tiêu tan. Cuối cùng tất cả mọi thứ bên trong tinh không đều biến mất, chỉ còn lại có... một điểm!

Có một điểm chiều dài không bằng một người!

Cái điểm này, yên lặng tồn tại trong tinh không. Nó bao hàm tất cả pháp tắc, tất cả quy tắc, bao hàm một trăm lẻ tám vạn giới, bao hàm tất cả.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1978: Một Niệm, Vĩnh Hằng

Bạch Tiểu Thuần nhìn cái điểm này, mỉm cười, giơ tay lên chỉ về phía nó. Cái điểm kia đột nhiên biến hóa, cuối cùng lại hóa thành một đường... Chỉ có chiều dài của đường, giống như dài vô hạn, vĩnh viễn không co điểm cuối.

- Hình như còn thiếu một chút gì đó.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, lại chỉ một cái. Nhất thời con đường chỉ có chiều dài kia, đột nhiên thay đổi chiều rộng, chiều rộng vô hạn, dài vô hạn!

Nhưng hết lần này tới lần khác trong hai loại vô hạn này, có thể nhận ra rõ ràng, một cái là dài, một cái là chiều rộng, nói không rõ, không nói rõ, chỉ tồn tại ở trong tư tưởng nhận thức.

Từ phía xa nhìn lại, giống như trở thành một trang giấy không có độ cao, trải ra ở trong tinh toàn bộ không. Bạch Tiểu Thuần chăm chú nhìn một lát, lại cười. Theo tay hắn vung lên, nhất thời tờ giấy kia lại có độ cao, cao vô hạn!

Giờ phút này, có thể đã không thể gọi là giấy, là trở thành một khối dài vô hạn, rộng vô hạn, cao vô hạn!

- Vẫn thiếu.

Bạch Tiểu Thuần lắc đầu, lại chỉ một cái. Nhất thời thời gian dung nhập vào trên khối vô hạn này, xuất hiện vặn vẹo, xuất hiện năm tháng trôi qua, thậm chí xuất hiện mơ hồ. Dường như vào lúc đó dưới sự trôi

qua, tất cả đều trở thành hư ảo, trở thành vòng xoáy, giống như... thời không!

Bên trong có tất cả vô số năm đã qua của tinh không, bao hàm tất cả, bọn chúng đều ở cùng một chỗ, thật giống như bị kéo dài. Có thể ở chỗ này nhìn thấy được tất cả sinh mạng thậm chí vạn vật, từ khi sinh ra đến khi chết, từ có đến không, lại tất cả quá trình chưa từng có, thậm chí sau khi bước vào, có thể đi vào bất kỳ một giai đoạn ngắn nào!

- Đây, chính là bảo đạo vực của Diệt Thánh trước đây đã nói, hình thành vòng xoáy, sông dài thời không. Trên thực tế... chính là xuất hiện như vậy.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thời không hình thành thế giới, nhỏ giọng nói.

Tay phải của hắn giơ lên, vung lên. Trong tay hắn xuất hiện thêm một mảnh lá cây màu vàng. Lá cây này chính là vật thời điểm trước đây Bạch Tiểu Thuần ở Huyết Khê Tông, tìm được con rùa đen nhỏ, phát hiện ra.

Lúc đó hắn đối với lá cây này không hiểu. Cho dù là đến thời điểm cảnh giới Chúa Tể, hắn ở trong cảm ngộ cũng từng nhìn ra mơ hồ. Tuy có thu hoạch, nhưng vẫn là mơ hồ. Cho đến lúc này, hắn cúi đầu tiếp tục nhìn về phía lá cây này, tất cả đều rõ ràng.

- Có thú vị. khó trách ta trước xem không hiểu về lá cây này. Nó lại giống như là vô số mạch lạc lá cây khác nhau chồng lên chung vào một chỗ, bao trùm lẫn nhau, lại xuyên thấu lẫn nhau, cho nên căn bản là không nhìn thấy rõ.

- Nhưng hôm nay, lại đi xem nó. Tất cả lá cây bên trong, cho dù trùng điệp, cho dù trong suốt, nhưng bất kỳ một mạch lạc nào, đều rõ ràng, lại giống như bên trong thần thức của ta, có thể làm cho vô số mạch lạc vô hạn này đều nổi lên.

- Về phần nội dung...

Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lộ ra hiếu kỳ, nhìn một hồi, lại cười.

- Có ý tứ. Hệ thống tu luyện đạo vực Vị Ương, đúng là phân thành bước thứ nhất, bước thứ hai, bước thứ ba, bước thứ tư... Bước thứ tư là điểm cuối. Cũng chỉ có tu luyện đến bước thứ tư, lại đạt tới đại năng cực hạn, mới có thể chế tạo ra cùng với nhìn thấu lá cây này.

- Như vậy mà nói, Diệt Thánh này dựa vào bảo của đạo vực, cuối cùng cho thấy, chính là lực lượng cực hạn của bước thứ tư.

Bạch Tiểu Thuần cười. Lúc này trong mắt hắn, chiếc lá cây này không có chỗ nào thần kỳ. Chỉ có điều thật ra có thể lấy cái này ngưng tụ thành một chiếc chìa khoá... Chìa khoá đi tới đạo vực Vị Ương!

- Hình như... ta có thể làm được, không chỉ là những điều này.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, nhìn về phía mảnh thời không mình tạo ra này. Sau khi nheo mắt lại, trong nháy mắt trong mắt của hắn cuối cùng lại chiết xạ ra vô số thời không trước mắt. Những thời không này ở trong mắt của hắn, có vô số. Trong mỗi một thời không, hình như đều có chúng sinh cùng vạn vật giống nhau, chỉ là vận mạng của bọn họ, hình như tất cả đều khác nhau!

Nhưng hành động như vậy, chỉ là trong nháy mắt, thời không trước mặt Bạch Tiểu Thuần lại giống như muốn tan vỡ. Thậm chí tất cả thời không trong mắt hắn, đều muốn tan vỡ.

Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên. Tất cả mọi thứ trong mắt biến mất. Ngay cả tinh không trước mặt hắn biến thành thời không, cũng đều biến mất. Tất cả đều khôi phục lại như bình thường, trải ra, chúng sinh vẫn đó, vạn vật vẫn đó.

- Không phải ta làm không được. Mà là... mảnh tinh không này không có cách nào chống đỡ được thay đổi như vậy. Chỉ có điều dựa theo cách nói của đạo vực Vị Ương, như vậy có phải chính là bọn họ không thể chạm tới... bước thứ năm?

- Có cơ hội phải đi đạo vực Vị Ương nhìn một chút, tinh không của bọn họ, có thể chống đỡ hay không.

Sau khi Bạch Tiểu Thuần đã hạ quyết tâm, hắn không tiếp tục để ý tới mảnh lá cây màu vàng này nữa, mà là nhẹ giọng lại tự hỏi một câu.

- Như vậy cái gì là vĩnh hằng?

Bạch Tiểu Thuần vừa lẩm bẩm xong, hắn chỉ lắc đầu cười.

- Thế gian này lại làm sao có thể có vĩnh hằng thật sự. Lại giống như bước thứ tư đạo vực Vị Ương nói tới, sợ rằng ở trong mắt bọn họ, chính là vĩnh hằng.

- Nếu quả thật có... Như vậy có thể chỉ có sức tưởng tượng, mới là vĩnh hằng.

Bạch Tiểu Thuần xúc động than khẽ.

- Sức tưởng tượng, là lực yếu nhất cũng là mạnh nhất trong tất cả nhận thức. Chính xác mà nói, cũng chính là niệm.

- Giống như trước đây ta lần đầu tiên nhìn thấy được hoa ánh trăng truyền ra hạt giống, khuếch tán bốn phía xung quanh, sở dĩ sẽ cảm thấy trong lòng xúc động, đó là bởi vì... ta sinh ra chính là một trong rất nhiều ý nghĩ của Khôi Tổ, một trong ba người con của Vĩnh Hằng do ý nghĩ của mẹ Vĩnh Hằng biến thành.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần nhắm nghiền. Trong sự ngờ ngợ, hắn hình như thấy được trong năm tháng đã qua, mẹ Vĩnh Hằng tản ra vô số hạt giống giống như cây bồ công anh vậy. Nên trong mỗi một hạt giống đều có niệm của nàng. Nàng hy vọng có thể từ trong đó sinh ra hài tử sau này hóa giải trận bạo kiếp này...

Những niệm này dung hợp với nhau, hóa thành ba vị chúa tể. Sau khi bọn họ khi tử vong, tất cả niệm bị dung hợp, cũng lại khuếch tán ra. Một

tia trong đó... ở bên trong Bạch Tiểu Thuần, cảm nhận được khí tức của mình.

Bạch Tiểu Thuần cười ha ha một tiếng, đứng lên. Ở trong nháy mắt hắn đứng dậy, tất cả mọi thứ xung quanh hắn biến mất. Hắn cất bước đi về phía trước. Theo bước chân hắn hạ xuống, tinh không xung quanh hắn lặng lẽ không một tiếng động, xuất hiện vòng xoáy.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1979: Bờ Bên Trái (1)

Vòng xoáy này lại giống như thời không hắn sáng tạo trước đó, ở dưới sự khuếch tán không ngừng, lại trực tiếp xuyên qua tất cả. Bên trong, lộ ra... một sông dài mênh mông!

Sông dài thời không!

Bóng người Bạch Tiểu Thuần mang theo tiếng cười, một bước đi vào bên trong sông dài thời không. Theo bóng dáng biến mất, giọng nói của hắn, từ trong sông dài thời không này truyền ra, vang vọng tinh không, vang vọng thời không, thật lâu không tiêu tan.

- Một niệm thành biển cả, một niệm hóa ruộng dâu, một niệm chém nghìn ma, một niệm giết vạn tiên... Duy nhất niệm của ta... vĩnh hằng.

Sông dài thời không, là một sông lớn dường như tồn tại một chỗ không gian khác. Nói cho đúng, nước tạo thành sông này, là do vô số hình ảnh thời không tạo thành, ẩn chứa cuộc đời của vô số người. Hình như ở bên trong con sông lớn này, có thể nhìn thấy được từng đoạn ngắn của mỗi người, từ khi sinh ra đến khi chết đi.

Sau khi bước vào, Bạch Tiểu Thuần đứng ở bên bờ. Hắn đứng ở nơi đó, giống như đang đợi cái gì. Thần sắc của hắn bình tĩnh, nhìn nước sông phía xa.

Không bao lâu, theo tiếng nước truyền đến, cuối cùng lại từ phía xa có một chiếc thuyền, chậm rãi lướt sóng tới. Sau khi nhìn thấy được chiếc thuyền này, thần sắc Bạch Tiểu Thuần vẫn vậy, ánh mắt rơi vào trên thân người chèo thuyền đang đong đưa mái chèo nhỏ trên thuyền.

Người chèo thuyền này mang theo mũ, theo thuyền tới gần Bạch Tiểu Thuần. Sau khi chậm rãi dừng lại, người chèo thuyền ngẩng đầu, lộ ra gương mặt già nua. Ở thời điểm nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ tươi cười.

- Đạo hữu, mời lên.

Bạch Tiểu Thuần nhìn lão già, dần dần cười, gật đầu, một bước đi lên thuyền. Sau khi lão già kia đong đưa mái chèo nhỏ, chiếc t thuyền theo sông dài thời không, chậm rãi di chuyển về phía xa.

Thời gian từng chút một trôi qua. Không biết qua bao lâu, người chèo thuyền lão già không nói gì, Bạch Tiểu Thuần cũng trầm mặc không nói đứng ở mũi thuyền, nhìn mặt nước, nhìn cuộc đời của vô số người. Truyền đến bên tai, là tiếng nước do mũi thuyền rẽ mặt nước hình thành, âm thanh giống như mang theo thời gian khác nhau, rất đặc biệt, cũng rất êm tai.

- Chúng ta đã gặp mặt.

Bạch Tiểu Thuần bỗng nhiên nói.

- Nếu như cách thời không giảng đạo một lần, cũng coi như là gặp, vậy lão hủ quả thật đã từng gặp đạo hữu.

Lão già chèo thuyền ngẩng đầu liếc mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, vừa cười vừa nói.

sư tôncủa

Bạch Tiểu Thuần cũng cười. Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy được lão đầu này, hắn đã biết đối phương là ai. Lão đầu này, chính là chủ nhân của chí bảo cát chảy, cũng chính là Đạo Trần cùng Đạo Phàm đổi tên thành Nghịch Phàm, vị cường giả hóa thành thời gian kia.

- Không biết đạo hữu tới có chuyện gì?

Lão già chèo thuyền vừa đảo mái chèo nhỏ, vừa nói.

- Kéo ra một đóa hoa, hoa vĩnh hằng.

Bạch Tiểu Thuần không quay đầu lại, nhìn nước sông, khẽ mở miệng nói.

- Vậy ngươi phải lựa chọn thật tốt.

Lão già chèo thuyền nghe vậy cười ha ha một tiếng, nhưng tiếng cười kia vừa truyền ra, Bạch Tiểu Thuần giơ tay phải lên hư không chộp một cái. Một viên Phát Tình Đan xuất hiện ở trong tay hắn.

Khi nhìn thấy được Phát Tình Đan này, trong nháy mắt, tiếng cười của lão già chèo thuyền thoáng ngừng lại, chợt ngậm miệng lại. Trong lòng hắn đã phiền muộn. Trên thực tế trước đó hắn nhìn như bình tĩnh, nhưng ở trong nháy mắt khi Bạch Tiểu Thuần tiến đến, trong lòng từ lâu đã dâng lên sóng lớn ngập trời.

Hắn tự nhiên nhận ra được Bạch Tiểu Thuần. Nơi này là sông dài thời không. Hắn hóa thành thời gian, biết được mọi chuyện. Nhưng hết lần này tới lần khác khi nhìn thấy được Bạch Tiểu Thuần, trong nháy mắt hắn lại trên người Bạch Tiểu Thuần chỉ có thể nhìn thấy được hình ảnh đánh một trận cùng Nghịch Phàm. Về phần mọi thứ sau đó, hắn cuối cùng lại không nhìn thấy được!

Điều này khiến cho tim hắn đập thình thịch một cái. Sau khi cẩn thận quan sát, nội tâm của hắn giống như muốn sụp xuống, không có cách nào tin tưởng, đồng thời còn cố nén hoảng sợ.

Hắn mơ hồ đoán được, tu vi của Bạch Tiểu Thuần trước mắt này, sợ là đã đến trình độ không thể miêu tả. Cả đời này của hắn từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới, thế gian... còn ai có thể đạt được trình độ như vậy.

Giống như đại năng chí tôn, lấy tu vi hiện tại, luyện chế ra Phát Tình Đan... Cho dù là hắn trở thành bước thứ tư, cũng không dám đi ăn.

Nếu như đan khác thì cũng thôi. Nhưng Phát Tình Đan... loại thuốc này đoạt thiên địa tạo hóa, uy lực to lớn, khó có thể hình dung!

- Tự nhiên sử dụng Phát Tình Đan tới uy hiếp, không muốn nghe ta nói, ta không nói nữa, cần gì một lời không hợp liền mượn đan.

Trong lòng lão già nói thầm, không dám tiếp tục mở miệng. Đầu hắn buồn bực, đảo mái chèo, dần dần, ở trong sông dài thời không này, đi tới một chỗ khu vực... tràn ngập vô số hoa vĩnh hằng!

Bên trong một mảnh nước sông này, lại có vô số hoa vĩnh hằng. Trên mỗi một đóa hoa vĩnh hằng, hình như đều có vết tích cùng hình ảnh của thời gian, có ảm đạm, có rõ nét.

Hoa vĩnh hằng, năm cánh hoa, năm loại màu sắc, nở rộ ở bên trong nước sông, tản ra từng trận mùi thơm ngát. Nơi nhị hoa lại là quầng sáng. Mơ hồ có thể nhìn thấy được, hình như ở nơi đó, có hai con mắt nhắm lại.

Thậm chí thi thoảng, còn có thể nhìn thấy được ở trên mỗi một đóa hoa vĩnh hằng, đều có một con rùa nhỏ thường lui tới. Bộ dạng chui tới chui lui, nhiều lần dường như cũng quá tham ăn muốn đi cắn một cái cánh hoa.

Ở trong rất nhiều hoa vĩnh hằng này, có hai đóa hoa nổi bật nhất. Mặc dù là ở trong vô số hoa vĩnh hằng này, chúng cũng bị Bạch Tiểu Thuần liếc mắt phát hiện ra!

- Bên trong thời gian sông dài, vốn chỉ là dựa theo quỹ tích suốt đời của sinh linh, hóa thành vô số đoạn ngắn. Nhưng bởi vì bản thân hoa vĩnh hằng đặc biệt, cho nên ở chỗ này, lại giống như chạm tới trình độ nửa bước bước thứ năm, tồn tại vô số khả năng, hình thành vô số hoa

vĩnh hằng. Mỗi một đóa hoa đều đại biểu cho một loại số phận. Ngươi lựa chọn cái nào?

Lão già chèo thuyền cho tới giờ khắc này mới vội ho một tiếng mở miệng nói. Đồng thời hắn nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Ta đều muốn!

Bạch Tiểu Thuần nhìn những hoa vĩnh hằng đó, chậm rãi mở miệng.

Lão già theo bản năng muốn trừng mắt. Nhưng nghĩ tới tu vi của Bạch Tiểu Thuần cùng với Phát Tình Đan này, hắn lại hít một hơi thật sâu, cố gắng tự nói với mình phải tỉnh táo. Sau đó, hắn cười khổ nói.

- Ta không ngăn cản được ngươi, nhưng như vậy... có ý nghĩa sao?

Bạch Tiểu Thuần trầm mặc. Hắn biết làm như thế thực sự không có ý nghĩa. Lúc này ánh mắt hắn đảo qua ở trên từng đóa hoa vĩnh hằng này. Thật sự giống như lời của lão già chèo thuyền, bên trong mỗi một đóa hoa vĩnh hằng, đều một khoảng thời gian tiết điểm.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1980: Bờ Bên Trái (2)

Có khi là lúc hắn ở Linh Khê Tông. Có khi là ở Huyết Khê Tông. Còn có khi là hắn ở trong Man Hoang. Cũng không ít là chuyện phát sinh trên Tiên Vực của Vĩnh Hằng, sau khi thế giới Thông Thiên tan vỡ.

Mỗi một đóa hoa, đều đại biểu cho tiết điểm khác nhau, số phận khác nhau. Lựa chọn như thế nào, lấy một đóa hoa nào ra, vậy phải xem chính hắn.

Lão già chèo thuyền không giục. Trên thực tế hắn là không dám giục. Lúc này, sau khi nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút, hắn tùy ý ngồi ở một bên, không biết lấy từ nơi nào ra một bầu rượu, uống.

Sau một hồi lâu, Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ở trong vô số vĩnh hằng hoa này, hai đóa rất sáng chói rõ nét. hai đóa hoa vĩnh hằng này, một trái một phải, phân biệt rõ ràng.

Bạch Tiểu Thuần suy nghĩ một chút, nhìn về phía đóa hoa vĩnh hằng bên trái này, thần niệm còn tản ra, giống như cùng đóa hoa này, dung hòa với nhau. Trong nháy mắt trong đầu của hắn, lại hiện lên một cảnh tượng.

Trong hình ảnh, là dưới làng Mạo Nhi Sơn. Lúc này phụ lão hương thân trong thôn, mỗi người đều ở vị trí cửa thôn, nhìn người thiếu niên đứng ở cửa thôn này.

Người thiếu niên này mắt rất sáng, quần áo chất phác, da trắng non, vóc dáng không cao. Vừa nhìn chính là hài tử dáng vẻ tốt. Chỉ có điều lúc này trong ngực nhô ra. Có thể nhìn thấy được có một vài tay nắm của

búa dao làm bếp, từ bên trong y phục lộ ra, khiến cho toàn thân hắn thoạt nhìn có chút không phù hợp.

Bạch Tiểu Thuần yên lặng nhìn người thiếu niên kia. Hình ảnh này trùng khớp cùng trí nhớ của hắn. Hắn hiểu rõ, tiết điểm của đóa hoa vĩnh hằng này, là tất cả trở lại thời điểm ban đầu, trở lại nguyên điểm.

- Các phụ lão hương thân, ta muốn đi tu tiên, nhưng ta luyến tiếc các ngươi.

Trên gương mặt của người thiếu niên lộ ra cảm giác không muốn.

- Tiểu Thuần, cha nương ngươi đi sớm. Ngươi là một... hài tử tốt! Lẽ nào ngươi không muốn trường sinh sao? Trở thành tiên nhân có thể trường sinh, có thể sống cực kỳ lâu. Đi thôi, chim ưng non lớn lên, luôn luôn có một ngày nào đó bay ra ngoài.

- Ở bên ngoài gặp phải bất cứ chuyện gì, cũng phải kiên trì. Đi ra khỏi làng, cũng không cần trở về. Bởi vì con đường của ngươi ở phía trước!

Các hương thân ở bốn phía xung quanh đều khuyên bảo. Vị thôn trưởng kia còn đi tới vỗ nhẹ vào bả vai của người thiếu niên, vẻ mặt cổ vũ. Người thiếu niên hình như cũng nhận được cổ vũ nhiều, trong mắt chậm rãi kiên định, cuối cùng nặng nề gật đầu. Hắn liếc mắt thoáng nhìn hương thân ở bốn phía xung quanh, xoay người bước nhanh, dần dần đi ra khỏi làng.

Mắt thấy người thiếu niên rời đi, mọi người trong thôn đều kích động. Có người còn run rẩy chảy nước mắt,

- Trời xanh có mắt. Bạch Thử Lang này, hắn cuối cùng... cuối cùng cũng đi. Là ai nói cho hắn biết, ở gần đây nhìn thấy được tiên nhân? Ngươi vì làng lập được công lớn!

- Ngày hôm nay mừng năm mới!

Thời điểm tiếng hoan hô, tiếng đập la không ngừng truyền ra, bỗng nhiên, người thiếu niên chỗ cửa thôn ban đầu vốn đã rời đi, cuối cùng lại nhanh chóng chạy trở về. Sau khi bước vào làng, trong mắt hắn kiên định, vội ho một tiếng.

- Ta nghĩ xong. Ta không đi, ta là nghiêm túc. Ta không đi làm tiên nhân!

Tất cả hương thân trong thôn, đều há hốc mồm, ngơ ngác nhìn người thiếu niên. Còn có mấy người trong tay cầm chiêng trống không chắc, ầm một tiếng rơi trên mặt đất...

Bạch Tiểu Thuần nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt không tự chủ được mỉm cười. Hình ảnh trước mắt, chậm rãi tiêu tan. Cho đến sau khi không thấy bóng dáng, Bạch Tiểu Thuần thu hồi ánh mắt nhìn về phía hoa vĩnh hằng bên trái.

- Nguyên điểm...

- Tất cả trở về nguyên điểm, là một giai đoạn rất tốt, lại giống như mang theo ký ức đi trải qua cuộc sống một lần nữa. Như vậy, ngươi vừa không cần lo lắng bị nghiệt đồ này của ta đoạt xác, mang đến phiền toái cho ngươi, lại có thể đi hoàn thành viên mãn rất nhiều tiếc nuối trong đời.

Lão già trên thuyền uống một hớp rượu, nhìn về phía Bạch Tiểu Thuần.

- Người trên thế gian có quá nhiều tiếc nuối. Vì trước kia tuổi nhỏ, đã không thể biết qua, trong lúc vô ý làm thương tổn hoặc mất đi rất nhiều. Nếu như cuộc sống có thể làm lại một lần, có lẽ sẽ càng hoàn mỹ hơn.

- Ngươi lựa chọn cái này, rất tốt.

Lão già than khẽ một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ hồi ức, giống như cho dù hóa thành một phần của thời gian, đối với hắn mà nói, trong cuộc

sống vẫn có một ít hồi ức, tràn ngập tiếng thở dài.

Bạch Tiểu Thuần không nói gì. Hắn đứng ở đầu thuyền, từ từ nhắm hai mắt, hình như đang suy nghĩ, đang suy tư lời của lão nhân nói. Cũng giống như là đang nhớ lại cuộc đời này của mình.

Hồi lâu, khi lão già đã uống cạn một bầu rượu xong, Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, không nói gì. Trong thần sắc hắn lộ ra ánh sáng thâm thúy khiến người ngoài xem không hiểu. Hắn nhìn về phía hoa vĩnh hằng phía bên phải cũng tiên diễm vô cùng.

Ở trong nháy mắt hắn nhìn về phía đóa hoa vĩnh hằng này, trong đầu Bạch Tiểu Thuần xuất hiện hình ảnh nữa. Hình ảnh này không ngừng phóng đại, cuối cùng chiếm tất cả thức hải của hắn. Hắn thấy rõ ràng, thế giới trong hình ảnh.

Lần này, Bạch Tiểu Thuần không giống như người ngoài cuộc, mà là dung nhập thần thức, dường như thật sự quay về đến trong một thời gian tiết điểm nơi này.

Ở đây không còn là chuyện cũ nguyên điểm. Tinh không mặc dù tối tăm, nhưng lại có vô số ánh sao lập lòe. Những tinh quang này, là trong cuộc chiến giữa Bạch Tiểu Thuần cùng Nghịch Phàm năm đó, thắp sáng thế giới đổ nát.

Thời khắc tiết điểm thời gian này chính là trong chớp mắt Diệt Thánh tử vong này. Chỉ có điều ở Diệt Thánh này, cũng không thành công mở ra thời gian sông dài, ở trong tiếng nổ lớn của vòng xoáy này, sắp tới chớp mắt mở ra thời gian sông dài, ý huyền diệu do bản nguyên vĩnh hằng hóa thành trong tinh không, trong nháy mắt tới gần, đã chỉ Diệt Thánh còn lại có đầu, giống như lau đi, trực tiếp xóa đi!

Chỉ có giọng nói của hắn, mang theo tiếc nuối cùng tiếng thở dài vô tận, vang vọng ở trong tinh không.

- Chung quy, vẫn bị thất bại...

Sau khi xóa đi, Diệt Thánh tiêu hao tất cả, bao gồm bảo của ba đại đạo vực hình thành vòng xoáy, cũng dần dần dừng lại. Điều này mơ hồ muốn xuất hiện thời gian sông dài, lúc này cũng từ từ mơ hồ, theo vòng xoáy không xoay tròn nữa, từ từ biến mất không thấy bóng dáng.

Tiên Vực Vĩnh Hằng mặc dù tràn ngập vết nứt, bộ dạng gần như tan vỡ chia năm xẻ bảy, nhưng chung quy vẫn giữ lại. Trên đó chúng sinh cùng với đám người Tống Quân Uyển, Chu Tử Mạch, Hầu Tiểu Muội, đều từ trong nguy cơ sinh tử này khôi phục.

NHẤT NIỆM VĨNH HẰNG

Nhĩ Căn
www.dtv-ebook.com

Chương 1981: Ngọn Đèn Xanh Miếu Cổ Làm Bạn Suốt Đời + Sự Lựa Chọn Của Ngươi (Cuối Cùng)

Dần dần, khí tức của mẹ Vĩnh Hằng khuếch tán ra. Tiên Vực Vĩnh Hằng chậm rãi từ một bên bay ra. Ở lúc này thân thể Bạch Tiểu Thuần trong tiết điểm, vẫn giống như năm đó như vậy, hao phí gần như tất cả sức sống, tại trong sự suy yếu vô cùng, hắn cười, trên mặt nụ cười thỏa mãn. Hai mắt hắn nhắm nghiền, rơi vào Tiên Vực Vĩnh Hằng.

Gần như ở trong nháy mắt khi thân thể hắn hạ xuống, mẹ Vĩnh Hằng ngưng tụ ra quầng sáng ôn hòa, bao phủ thân thể hắn, mềm nhẹ nâng lên, rơi vào trong Khôi Hoàng Thành.

Trước khi hôn mê, hắn hình như nghe được âm thanh đến từ bên cạnh, người thân, bằng hữu, tử nữ của mình quan tâm thân thiết cùng với hình như từ trong toàn bộ Tiên Vực của Vĩnh Hằng, truyền ra tiếng hoan hô.

Còn có một tiếng đến từ con rùa đen nhỏ tràn ngập oán khí kêu lên thảm thiết.

- Bạch Tiểu Thuần, ta hận ngươi...

Tất cả những âm thanh này, dần dần tiêu tan... Thời gian trôi qua.

Rất nhiều năm sau, tinh không mặc dù vẫn chỉ có Tiên Vực Vĩnh Hằng ở đây tồn tại sinh mạng, nhưng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời buổi tối, nhìn thấy được đã không còn là một mảnh tối tăm, mà là sao lốm đốm đầy trời. Mỗi một ngày, ngôi sao đống đổ nát đều bị đốt sáng,

tranh thủ cho chúng nó cũng đủ thời gian, biết ở trang tia sáng cùng sức sống kia, một lần nữa xuất hiện sinh mạng.

Tiên Vực Vĩnh Hằng, là nơi sinh mạng duy nhất thiện tại toàn yên lành bên trong tinh không,. Sau khi Nghịch Phàm gây tai họa lớn lại biến mất. Nhanh chóng khôi phục. Thời khắc này trên mặt đất, chỗ năm đại lục từ lâu hoàn toàn không có vết nứt. Nước biển Vĩnh Hằng mênh mông, mặt đất ngọn núi tràn ngập. Mọi chỗ thảo nguyên tản ra sinh mạng dạt dào.

Thánh Hoàng Triều vẫn tồn tại. Thậm chí mặc dù Tà Hoàng Triều không phải là Tà Hoàng, nhưng ở dưới sự bày mưu đặt kế của Bạch Tiểu Thuần, hắn đã từng ở vị trí một lần nữa lập quốc, toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, vẫn duy trì thế tam quốc ban đầu.

Chỉ có điều, đối lập cùng chiến tranh, đã biến mất. Còn sau khi không có Nghịch Phàm uy hiếp cùng ăn mòn vô hình, mẹ Vĩnh Hằng cũng bắt đầu khôi phục, Thánh Hoàng nửa bước chúa tể, đã ở trong sự khôi phục của mẹ Vĩnh Hằng, hình như có hy vọng mới.

Về phần Tống Khuyết, hắn một thân một mình, cưỡi bảo quạt, đi tới khu tiên giới đổ nát. Ở nơi đó, hắn phải đợi tiên giới một lần nữa sống lại, sinh ra sinh mạng, lại xuất hiện số mệnh, hắn đi ra khỏi nơi đây, đi ra con đường chúa tể bản thân chưa xong.

Đại Bảo trở thành Khôi Hoàng mới. Đại Thiên Sư mặc dù già, nhưng lại rất nóng lòng mong mỏi quyền thế, cùng Cự Quỷ Vương, giúp đỡ Đại Bảo.

Lý Thanh Hậu đã không hỏi thế sự, cùng Linh Khê lão tổ ở tại một nơi non xanh nước biếc. Hắn mặc dù rời xa triều đình, nhưng toàn bộ Tiên Vực Vĩnh Hằng, không có người nào dám ở trước mặt hắn, nói nửa chữ không.

Cho dù là mẹ Vĩnh Hằng, cũng cố ý để hắn ở đây, đưa ra chúc phúc, khiến cho sức sống của Lý Thanh Hậu, trước sau dạt dào.

Đám người Trương Đại Bàn, Thần Toán Tử, Hứa Bảo Tài, đều ở trong lúc mẹ Vĩnh Hằng khôi phục, thăng cấp Thiên Tôn. Ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, rất thỏa mãn. Nhất là Trương Đại Bàn cũng tìm được đạo lữ. Hứa Bảo Tài càng tìm nhiều hơn một...

Về phần Thiết Đản, càng không cần nhiều lời. Nó đã lần nữa khôi phục hùng phong ở Linh Khê Tông năm đó. Phía sau có nữ thú vô số...

Tử nữ của Bạch Tiểu Thuần, cũng có nhân duyên của từng người, thành hôn nho nhỏ, cùng một tu sĩ có chút ngại ngùng, có thể làm việc lại rất nghiêm túc, cuộc sống hạnh phúc ở cùng nhau.

Khiến cho Bạch Tiểu Thuần đau đầu, là Tiểu Bảo. Hắn lớn lên, hoàn toàn là thừa kế tất cả tính cách của Bạch Tiểu Thuần, giống như Tiểu Bạch Tiểu Thuần, ở trong Tiên Vực của Vĩnh Hằng này, làm mưa làm gió. Con rùa đen nhỏ hình như càng cùng hắn hợp ý hơn, đơn giản bỏ qua Bạch Tiểu Thuần, mỗi ngày theo Tiểu Bảo...

- Nhất định là con rùa đen nhỏ làm hư con ta...

Bạch Tiểu Thuần thở dài. Điều khiến cho hắn cảm thấy khổ não, là Tiểu Bảo tự nhiên cũng thích luyện đan, còn có thành tựu ở trên phương diện luyện. Hình như so với Bạch Tiểu Thuần ở đây còn có thiên phú hơn. Giống như Phát Tình Đan, Trí Huyễn Đan v.v... sớm bị hắn cân nhắc rõ ràng, thậm chí sửa cũ thành mới, khai phá ra vô số đan dược... khiến cho Bạch Tiểu Thuần cũng cười khổ.

Về phần Bạch Hạo, hiện tại cùng lúc ở bên trong Khôi Hoàng Triều tĩnh tâm làm bạn bên cạnh sư tôn, truy tìm đạo chúa tể của mình. Về mặt khác lại thường xuyên bảo vệ Bạch Tiểu Bảo. Sau khi con rùa đen nhỏ và Tiểu Bảo hai kẻ dở hơi này gặp rắc rối, đều do Bạch Hạo len lén đi dập tắt lửa... Hiện tại tất cả yên ổn. Hắn đối với nghiên cứu luyện lửa cũng không có hứng thú lớn như vậy, ngược lại Bạch Tiểu Thuần quá mức quan tâm tới chung thân đại sự của Bạch Hạo. Bạch Hạo bất đắc dĩ chung quy luôn lấy lý do bảo vệ Tiểu Bảo để từ chối. Sau vài ba lần, Bạch Tiểu Thuần "nghiêm túc cẩn thận" giao chuyện này cho Bạch Tiểu

Bảo có thiên phú luyện đan trò giỏi hơn thầy. Con rùa đen nhỏ, đương nhiên cũng bị gọi qua một bên dự thính... Vì vậy hai kẻ dở hơi này mắt sáng rực lên, nhân sinh hình như có mục tiêu mới.

Ở trong sự bình tĩnh này cùng an tường này, Tống Quân Uyển, Hầu Tiểu Muội, Chu Tử Mạch cùng với Công Tôn Uyển Nhi làm bạn, khiến cho tâm Bạch Tiểu Thuần, trong sự bình thản mang theo ấm áp. Toàn bộ giới tu chân, hình như thực sự dựa theo hình dáng hắn tưởng tượng, không có tiếp tục đánh đánh giết giết.

Nhưng trong lòng của hắn, vẫn có một tiếc nuối.

Ngày này, Bạch Tiểu Thuần đứng ở trên một ngọn núi phía sau Khôi Hoàng Thành. Nơi đây là chỗ biệt viện của hắn. Thời điểm ánh nắng chiều rơi mặt đất, rơi vào trên người của hắn, Bạch Tiểu Thuần chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía một phương hướng xa xôi.

- Nên đi vào trong đó...

Bạch Tiểu Thuần thì thào khẽ nói. Hắn bước một bước về phía xa, biến mất ở trên ngọn núi. Thời điểm xuất hiện... hắn đã ở một chỗ đại lục sát biên giới Tà Hoàng Triều hiện tại, đang đến gần một chỗ thị trấn, tồn tại một chỗ miếu cổ.

Miếu cổ này không lớn, trước cửa có hai cây phong. Mặc dù lá cây đo đỏ cũng có hạ xuống, nhưng lúc nhìn lại, giống như tốt đẹp vô hạn, khiến người ta không nhịn được trầm mê trong đó.

Nhất là lúc này, mặt trời chiều chậm rãi hạ xuống, đang lúc hoàng hôn, toàn bộ bầu trời thoạt nhìn tràn ngập ý thu đỏ. Ánh chiều tà rơi vào trên mái ngói của miếu cổ, giống như phủ lên nó một tầng áo cà sa...

Cảnh tượng như vậy rất an bình. Bạch Tiểu Thuần đứng ở trước miếu thờ, hai mắt nhắm nghiền. Hắn nghe bên trong miếu thờ truyền đến tiếng niệm kinh. Đó là giọng nói của một nữ tử, rất nhẹ nhàng, ẩn chứa sự thành kính, ẩn chứa sự chấp nhất...

Truyền vào trong tai, hình như đang kể về những gì đã qua.

Ánh chiều tà rơi vào trên người của nàng, giống như khiến cho nàng cùng với hoàng hôn đỏ ở bốn phía xung quanh, dung hợp lại với nhau.

Giờ phút này thời gian hình như vĩnh cửu. Gió thu kéo tới, thổi tung bay sợi tóc của Bạch Tiểu Thuần, còn thổi bay lên những lá phong rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng xào xạc, giống như những chiếc lá rụng cũng hiểu kinh văn, không muốn nữ tử ở bên trong miếu thờ một mình niệm kinh, cho nên mượn lực của gió bay lên, có một hồi ý cảnh khác.

Hồi lâu...

Bạch Tiểu Thuần mở mắt ra, trong mắt mang theo hồi ức, mang theo tiếng than khẽ, giơ chân lên từng bước một đi về phía miếu cổ, chậm rãi đẩy ra cánh cửa miếu rất nặng ở trong năm tháng nước sơn loang lổ, thấy được bên trong miếu đường, trong ánh sáng ôn hòa của một ngọn đèn xanh, một vị bức tượng mẹ Vĩnh Hằng đứng thẳng.

Cùng với... ở trước bức tượng mẹ Vĩnh Hằng này, bóng người nữ tử lưng quay về phía mình, ngồi đọc kinh.

Nữ tử kia mặc trang phục mộc mạc, mái tóc đen thả dài, lúc này cúi đầu, giống như toàn thân cùng miếu thờ này, dung hợp lại với nhau...

Bạch Tiểu Thuần lặng lẽ nhìn, lắng lặng nghe. Tất cả mọi thứ trước mắt cùng với tiếng niệm kinh bên tai, vẽ ra hình ảnh ngọn đèn xanh, miếu cổ, làm bạn suốt đời.

Hồi lâu, nữ tử quỳ lạy ở trước bức tượng mẹ Vĩnh Hằng, hình như có phát hiện. Nàng không quay đầu lại, chỉ là thân thể lại không ngừng được khẽ run lên. Nước mắt trôi qua gò má, rơi vào trên mặt đất, ở dưới ngọn đèn xanh này, nở ra một đóa hoa... hoa tình hồi ức.

...

Vào giờ phút này, hình ảnh trở thành vĩnh hằng, dần dần mơ hồ, cho đến khi tiêu tan.

Bạch Tiểu Thuần từ từ nhắm hai mắt. Lúc mở ra, hắn vẫn ở bên trong sông dài thời gian, đứng ở mũi thuyền, lặng lẽ nhìn hoa vĩnh hằng phía bên phải, dần dần thu hồi ánh mắt.

Lão già chèo thuyền phía sau hắn, lại lấy ra một bầu rượu, uống cạn một ngụm lớn, sau đó nhìn Bạch Tiểu Thuần một chút.

- Đóa hoa này cũng rất thích hợp với ngươi. Mặc dù không phải là nguyên điểm, nhưng lại là điểm kết thúc.

Bạch Tiểu Thuần không nói gì. Suy nghĩ của hắn không người nào biết. Hắn nhìn đóa hoa bên trái, lại nhìn đóa hoa phía bên phải, trầm mặc hồi lâu, lại nhắm hai mắt lại.

- Nếu không ngươi lại lựa chọn nó mang đi. Ta cảm thấy rất tốt. Lại nói tiếp, hai đóa hoa này thật ra đều rất tốt... Chỉ có điều khi lựa chọn, cũng thực sự khiến cho người ta mơ hồ.

Lão già thở dài. Nếu như là hắn, hắn cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

- Một là kết cục cố định. Mặc dù nhìn như phù hợp tâm ý của ngươi, nhưng lại xác định phong tỏa kết quả, khiến cho ngươi liếc mắt có thể nhìn thấy được điểm cuối.

- Một bên là khả năng vô hạn, tràn ngập không biết. Ngươi có thể dùng biện pháp của ngươi, đi đắp nặn hoàn mỹ, khiến cho tất cả tiếc nuối đều biến mất, khiến cho tất cả sau này, đều tràn ngập ánh sáng.

- Lựa chọn như thế nào... Nếu không ngươi uống một hớp rượu, lại suy nghĩ một chút?

Lão già lắc đầu, giơ bình rượu trong tay lên.

- Không cần.

Hai mắt Bạch Tiểu Thuần mở ra, nhìn tất cả hoa vĩnh hằng trước mắt, nhất là trên hai đóa hoa từng chăm chú nhìn một lát, mỉm cười, giơ tay lên chộp một cái...

-Hết-